Hán Thiên Tà Thần

VIP BNS

Vừa Thành Tiên Thần Con Cháu Cầu Ta Đăng Cơ

Nhâm Ngã Tiếu

VỪA THÀNH TIÊN THẦN, CON CHÁU CẦU TA ĐĂNG CƠ

Tác giả: Nhâm Ngã Tiếu

Thể loại: Cổ Đại, Tu Tiên, Hệ Thống, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Truyện được thực hiện bởi **HámThiênTàThần**

#TácĐạiThần #HámThiênTàThần #ĐiệuThấp

Đầu thai trở thành vị Thái Tử thứ nhất Cảnh triều lập quốc, Khương Trường Sinh vừa ra đời đã bị gian nhân đánh tráo, sau đó được đưa đến bên trong một đạo quan, trở thành một tiểu đạo sĩ bình thường.

Từ Thái Tử đến tiểu đạo sĩ không người hỏi thăm, nhân sinh rơi xuống, cũng may Khương Trường Sinh mở ra hệ thống sinh tồn, tuổi thọ vô hạn, chỉ cần vượt qua trắc trở nhân sinh gặp phải liền có thể đạt được ban thưởng sinh tồn.

Kém chút bị sư huynh luyện công ngộ sát, may mắn sống sót, thu hoạch được Thần Ảnh thối.

Tao ngộ địa chấn, xém bị xà nhà đập chết, thu hoạch được Cửu Tầm Thiên Long Bộ.

Yêu ma rối loạn Kinh Thành, bình an vượt qua, lấy được pháp bảo Hàng Ma xử.

…

Vương triều san sát, yêu ma hoành hành, võ đạo trấn thế, đây là một thế giới không có tiên thần, đạo pháp ẩn vào triều đình, rừng núi.

Ba trăm năm sau.

Lúc Cảnh triều đang cường thịnh lại nghênh đón suy vong, chư hầu cùng xuất hiện, Thiên Tử biến thành khôi lỗi trong tay kiêu hùng, phân liệt vương triều, chinh phạt hơn mười năm,

quốc lực hạ xuống thấp nhất, dị tộc xung quanh thừa cơ xâm lấn, dân chúng lầm than, nhân gian hóa thành địa ngục.

Hoàng đế bù nhìn Khương Huyền Chân đi vào trước đạo quan, quỳ lạy thút thít: “Con cháu bất hiếu, vô lực hồi thiên, thỉnh tổ tông đăng cơ, nối tiếp 300 năm cơ nghiệp Đại Cảnh ta!”

Vừa Thành Tiên Thần, Con Cháu Cầu Ta Đăng Cơ

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Rồng rơi xuống phàm trần, hung thủ chính là ngươi!

Chương 2: Bình tĩnh đối đáp, tìm ra hung thủ

Chương 3: Tuổi thọ vô hạn, nhân sinh họa phúc khó liệu

Chương 4: Chẳng biết có độc hay không?

Chương 5: Giang hồ chuyện, gian tế trong quan

Chương 6: Thời gian dần trôi, cuộc sống bình lặng

Chương 7: Sát cục lại đến, sơ kiến Chân Long

Chương 8: Cố nén xúc động, nghĩ sâu tính kỹ

Chương 9: Xuất đầu lộ diện, thích khách đến!

Chương 10: Sinh Tử ấn, hoàng tử bái sư

Chương 11: Kinh Thành Thiên Lao, Dự Cảm Bất Thường

Chương 12: Tà Vương đột kích

Chương 13: Lần đầu đối mặt cường giả, phải dùng toàn lực

Chương 14: Thần chân chấn Kinh Thành, Ngự Kiếm quyết

Chương 15: Điều tra kỹ càng, dính dáng nhiều ngươi

Chương 16: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (1)

Chương 17: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (2)

Chương 18: Pháp khí diệu uy, vật phẩm đã lấy ra không thể bỏ vào

Chương 19: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (1)

Chương 20: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (2)

Chương 21: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (1)
Chương 22: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (2)
Chương 23: Đột nhiên dính nhân quả, lựa chọn?
Chương 24: Chặt đứt nhân quả, Huyền Nội Bá Thể
Chương 25: Yêu đạo muốn mở đạo quan, khiêu khích
Chương 26: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (1)
Chương 27: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (2)
Chương 28: Thế nên Khương Dự kia…
Chương 29: Hoàng đế tính toán, Bạch Long xuất thế
Chương 30: Ma mông vào kinh thành, sắp có sóng gió
Chương 31: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (1)
Chương 32: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (2)
Chương 33: Ngày càng rối loạn, không thể chờ thêm
Chương 34: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (1)
Chương 35: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (2)
Chương 36: Mời cho lời giải thích
Chương 37: Ma Chủ cúi đầu
Chương 38: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (1)
Chương 39: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (2)
Chương 40: Bắt đầu khôi phục lại bình thường
Chương 41: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (1)
Chương 42: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (2)
Chương 43: Hai con đường đều nghe theo thiên mệnh
Chương 44: Thái Thần
Chương 45: Vì sao không để cho ngài quỳ
Chương 46: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (1)

Chương 47: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (2)

Chương 48: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (1)

Chương 49: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (2)

Chương 50: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (1)

Chương 51: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (2)

Chương 52: Hỏi ra bí ẩn trong lòng

Chương 53: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (1)

Chương 54: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (2)

Chương 55: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (1)

Chương 56: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (2)

Chương 57: Không xong, phản đồ quay lại khiêu chiến

Chương 58: Địa Linh thụ, cuộc chiến hoàng quyền

Chương 59: Lựa chọn Thật Hoàng Tử, người được sủng ái

Chương 60: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (1)

Chương 61: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (2)

Chương 62: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (1)

Chương 63: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (2)

Chương 64: Ngươi còn nhớ đại sư huynh trước kia của ngươi không?

Chương 65: Cố nhân Phong Ma, vọng tưởng hoàng bào gia thân

Chương 66: Một con chó cũng vọng tưởng!

Chương 67: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (1)

Chương 68: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (2)

Chương 69: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (1)

Chương 70: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (2)

Chương 71: Gặp lại người xưa, tình cảnh đổi thay

Chương 72: Võ lâm đột kích, giáo chủ thâm bất khả trắc

Chương 73: Ma chủ thể hiện trung tâm, ân cần nhắc nhở

Chương 74: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (1)

Chương 75: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (2)

Chương 76: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (1)

Chương 77: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (2)

Chương 78: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (1)

Chương 79: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (2)

Chương 80: Ma chủ cầu xin, vị đệ tử thứ ba!

Chương 81: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (1)

Chương 82: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (2)

Chương 83: Thái tử muốn phục Sở

Chương 84: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (1)

Chương 85: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (2)

Chương 86: Làm thần côn, cầu giá trị hương hỏa

Chương 87: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (1)

Chương 88: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (2)

Chương 89: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (1)

Chương 90: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (2)

Chương 91: Đời đời kiếp kiếp truy sát, Hoàng đế triệu tiến cung

Chương 92: Cuồng Đao khiêu chiến, uy danh Mộ anh hùng

Chương 93: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (1)

Chương 94: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (2)

Chương 95: Lần đầu lộ ra dã tâm

Chương 96: Đây là tuyệt học gì?

Chương 97: Một trong năm Đại Tông Sư khiêu chiến, uy vọng đỉnh phong

Chương 98: Thống khoái thừa nhận, cha con nói chuyện tâm tình

Chương 99: Thiên Mệnh tại cảnh, Hình Thủ truyền thừa

Chương 100: Cổ kim không có, Trò cười cho thiên hạ

Chương 101: Ngụy vương xuống núi, nhân sinh bắt đầu

Chương 102: Các hoàng tử hăng hái, tranh đoạt danh khí

Chương 103: Thiên Đạo luân hồi, Tứ Hải hiền thánh

Chương 104: Khuyên giải bất thành, sợ hãi chạy mất dép

Chương 105: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (1)

Chương 106: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (2)

Chương 107: Bất lực, không đủ đẳng cấp

Chương 108: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (1)

Chương 109: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (2)

Chương 110: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (1)

Chương 111: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (2)

Chương 112: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (1)

Chương 113: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (2)

Chương 114: Trong lòng vẫn có phiền muộn, vấn vương

Chương 115: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (1)

Chương 116: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (2)

Chương 117: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (1)

Chương 118: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (2)

Chương 119: Lưu lại không giết, hiểu biết thêm một chút cũng tốt

Chương 120: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (1)

Chương 121: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (2)

Chương 122: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (1)

Chương 123: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (2)

Chương 124: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (1)

Chương 125: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (2)

Chương 126: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (1)

Chương 127: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (2)

Chương 128: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (3)

Chương 129: Ai cho phép các đi rời đi rồi?

Chương 130: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (1)

Chương 131: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (2)

Chương 132: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (3)

Chương 133: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (1)

Chương 134: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (2)

Chương 135: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (1)

Chương 136: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (2)

Chương 137: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (1)

Chương 138: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (2)

Chương 139: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (3)

Chương 140: Như Lai Chung Lâm, Đây là tuyệt học gì?

Chương 141: Như Lai Chung Lâm, quốc phúc ngàn năm

Chương 142: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ vô đạo (1)

Chương 143: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ vô đạo (2)

Chương 144: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ vô đạo (3)

Chương 145: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (1)

Chương 146: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (2)

Chương 147: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (1)

Chương 148: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (2)

Chương 149: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (3)

Chương 150: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (1)

Chương 151: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (2)

Chương 152: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (1)

Chương 153: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (2)

Chương 154: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (1)

Chương 155: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (2)

Chương 156: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (3)

Chương 157: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (1)

Chương 158: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (2)

Chương 159: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (1)

Chương 160: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (2)

Chương 161: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (3)

Chương 162: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (1)

Chương 163: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (2)

Chương 164: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (1)

Chương 165: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (2)

Chương 166: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (3)

Chương 167: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (1)

Chương 168: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (2)

Chương 169: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (1)

Chương 170: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (2)

Chương 171: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (1)

Chương 172: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (2)

Chương 173: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (1)

Chương 174: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (2)

Chương 175: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (3)

Chương 176: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (1)

Chương 177: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (2)

Chương 178: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (1)

Chương 179: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (2)

Chương 180: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (3)

Chương 181: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (1)

Chương 182: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (2)

Chương 183: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (1)

Chương 184: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (2)

Chương 185: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (3)

Chương 186: Thỉnh Đông Phương tiền bối ra tay!

Chương 187: Kim Thân cảnh chỉ có năng lực như vậy sao?

Chương 188: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (1)

Chương 189: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (2)

Chương 190: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (3)

Chương 191: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (1)

Chương 192: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (2)

Chương 193: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (1)

Chương 194: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (2)

Chương 195: Càng nhiều hương hỏa thì càng ổn

Chương 196: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (1)

Chương 197: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (2)

Chương 198: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (1)

Chương 199: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (2)

Chương 200: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (1)

Chương 201: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (2)

Chương 202: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (1)

Chương 203: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (2)

Chương 204: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (3)

Chương 205: Dời núi? Làm sao dời núi? (1)

Chương 206: Dời núi? Làm sao dời núi? (2)

Chương 207: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (1)

Chương 208: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (2)

Chương 209: Thế giới quan bị đánh nát

Chương 210: Đây là thần tiên đang dời núi

Chương 211: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)

Chương 212: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)

Chương 213: Nở mài nở mặt với bằng hữu ngày xưa?

Chương 214: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (1)

Chương 215: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (2)

Chương 216: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (1)

Chương 217: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (2)
Chương 218: Người Đại Cảnh quá ngu nguội, lời gì đều tin
Chương 219: Trên đời nào có triều không vong
Chương 220: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (1)
Chương 221: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (2)
Chương 222: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (1)
Chương 223: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (2)
Chương 224: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (3)
Chương 225: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (1)
Chương 226: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (2)
Chương 227: Đế Vương xưa nay chưa từng có (1)
Chương 228: Đế Vương xưa nay chưa từng có (2)
Chương 229: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (1)
Chương 230: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (2)
Chương 231: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (3)
Chương 232: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (1)
Chương 233: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (2)
Chương 234: Quá không thể tưởng tượng nổi
Chương 235: Nam Đạo Tổ, bắc Tà Tôn
Chương 236: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (1)
Chương 237: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (2)
Chương 238: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (1)
Chương 239: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (2)

Chương 240: Vong Trần bộc bạch, nguyện kiếp sau vẫn đi theo đạo trưởng

Chương 241: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (1)

Chương 242: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (2)

Chương 243: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (1)

Chương 244: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (2)

Chương 245: Đạo Tổ lộ ra thần uy, một kích tất sát

Chương 246: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (1)

Chương 247: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (2)

Chương 248: Tai ương tuyết lớn, có thể là quá mức?

Chương 249: Thời gian thắm thoát thôi đưa, người xưa trở lại

Chương 250: Thần thông hô phong hoán vũ (1)

Chương 251: Thần thông hô phong hoán vũ (2)

Chương 252: Thầy trò thật lòng trao đổi

Chương 253: Hiển Thánh động thiên biến.

Chương 254: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (1)

Chương 255: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (2)

Chương 256: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (1)

Chương 257: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (2)

Chương 258: Vì cái gì đối xử với ta tốt như vậy?

Chương 259: Tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh

Chương 260: Không ai có thể tranh đoạt với ta

Chương 261: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (1)

Chương 262: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (2)

Chương 263: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (1)

Chương 264: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (2)

Chương 265: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (3)

Chương 266: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (1)

Chương 267: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (2)

Chương 268: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (1)

Chương 269: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (2)

Chương 270: Kiếm Thần đến Ti Châu

Chương 271: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (1)

Chương 272: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (2)

Chương 273: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (1)

Chương 274: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (2)

Chương 275: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (1)

Chương 276: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (2)

Chương 277: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (1)

Chương 278: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (2)

Chương 279: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (1)

Chương 280: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (2)

Chương 281: Cũ mới giao thoa, ngày càng phát triển

Chương 282: Mộ gia mạnh mẽ, âm mưu của Thánh Quân

Chương 283: Muốn ở thì ở, muốn chạy thì chạy?

Chương 284: Hiển Thánh động thiên, diệt! (1)

Chương 285: Hiển Thánh động thiên, diệt! (2)

Chương 286: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (1)

Chương 287: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (2)

Chương 288: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (1)

Chương 289: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (2)

Chương 290: Kẻ tám lạng người nửa cân

Chương 291: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (1)

Chương 292: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (2)

Chương 293: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (1)

Chương 294: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (2)

Chương 295: Đa tạ các hạ tương trợ, tại hạ tất nhớ ân này

Chương 296: Giết người tru tâm, không có khả năng

Chương 297: Lại đính đến hai chữ Kim Lân

Chương 298: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (1)

Chương 299: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (2)

Chương 300: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (1)

Chương 301: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (2)

Chương 302: Đôi tối thăm dò hoàng cung

Chương 303: Thiên hạ đệ nhị, Linh Xà hộ sơn

Chương 304: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (1)

Chương 305: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (2)
Chương 306: Dò xét Võ Đế, không mạnh như dự đoán
Chương 307: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (1)
Chương 308: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (2)
Chương 309: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (1)
Chương 310: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (2)
Chương 311: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (1)
Chương 312: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (2)
Chương 313: Chênh lệch thật sự quá xa
Chương 314: Là Xạ Nhật thần cung của gia gia
Chương 315: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (1)
Chương 316: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (2)
Chương 317: Đời đệ tử đầu tiên chỉ còn lại mình ta
Chương 318: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (1)
Chương 319: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (2)
Chương 320: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (1)
Chương 321: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (2)
Chương 322: Tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương
Chương 323: Lão tăng trong núi sâu (1)
Chương 324: Lão tăng trong núi sâu (2)
Chương 325: Lưu lạc đến đây, nhận Tụ Yêu châu
Chương 326: Hồng Huyền diệt, tân hoàng lập
Chương 327: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (1)
Chương 328: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (2)

Chương 329: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (1)

Chương 330: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (2)

Chương 331: Đây chính là lão tổ của Khương gia ta

Chương 332: Kỳ nhân vậy. Huyền Không đảo.

Chương 333: Tài nguyên quả thật rất phong phú

Chương 334: Ta có thể thấy chân trời góc biển (1)

Chương 335: Ta có thể thấy chân trời góc biển (2)

Chương 336: Coi như có chết cũng vinh quang

Chương 337: Điều đó không có khả năng, không có khả năng!

Chương 338: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (1)

Chương 339: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (2)

Chương 340: Ngươi chính là Tà Tôn?

Chương 341: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (1)

Chương 342: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (2)

Chương 343: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (1)

Chương 344: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (2)

Chương 345: Hắn xuất thủ cứu ta (1)

Chương 346: Hắn xuất thủ cứu ta (2)

Chương 347: Bị hiểu lầm, các trưởng lão khiếp sợ

Chương 348: Khí vận phi phàm, danh chấn hải ngoại

Chương 349: Khắp nơi bàn luận

Chương 350: Tam Động Thiên? (1)

Chương 351: Tam Động Thiên? (2)

Chương 352: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (1)

Chương 353: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (2)

Chương 354: Người mạnh nhất Thiên Hải

Chương 355: Thiên tư kiếm đạo, bước vào Thánh Võ

Chương 356: Khí vận triều giai càng cao, chưa được tiếp xúc

Chương 357: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (1)

Chương 358: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (2)

Chương 359: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (1)

Chương 360: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (2)

Chương 361: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (1)

Chương 362: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (2)

Chương 363: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (1)

Chương 364: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (2)

Chương 365: Thật chỉ là Tứ Động Thiên thôi sao?

Chương 366: Tứ Động Thiên có phải là cảnh giới tối cao hay không?

Chương 367: Có những bí mật không thể nói ra

Chương 368: Tụ Yêu châu gây sóng gió (1)

Chương 369: Tụ Yêu châu gây sóng gió (2)

Chương 370: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (1)

Chương 371: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (2)

Chương 372: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (1)

Chương 373: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (2)

Chương 374: Không cùng một đẳng cấp

Chương 375: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (1)

Chương 376: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (2)

Chương 377: Đệ nhất nhân đột phá (1)

Chương 378: Đệ nhất nhân đột phá (2)

Chương 379: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (1)

Chương 380: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (2)

Chương 381: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (1)

Chương 382: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (2)

Chương 383: Khởi tử hồi sinh (1)

Chương 384: Khởi tử hồi sinh (2)

Chương 385: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (1)

Chương 386: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (2)

Chương 387: Khai sáng đế hoàng chi phong (1)

Chương 388: Khai sáng đế hoàng chi phong (2)

Chương 389: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (1)

Chương 390: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (2)

Chương 391: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (1)

Chương 392: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (2)

Chương 393: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (1)

Chương 394: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (2)
Chương 395: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (1)
Chương 396: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (2)
Chương 397: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (1)
Chương 398: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (2)
Chương 399: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (1)
Chương 400: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (2)
Chương 401: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (1)
Chương 402: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (2)
Chương 403: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (1)
Chương 404: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (2)
Chương 405: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (1)
Chương 406: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (2)
Chương 407: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (1)
Chương 408: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (2)
Chương 409: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (1)
Chương 410: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (2)
Chương 411: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (1)
Chương 412: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (2)
Chương 413: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (1)
Chương 414: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (2)
Chương 415: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (1)

Chương 416: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (2)

Chương 417: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (1)

Chương 418: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (2)

Chương 419: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (1)

Chương 420: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (2)

Chương 421: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (1)

Chương 422: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (2)

Chương 423: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (1)

Chương 424: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (2)

Chương 425: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (1)

Chương 426: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (2)

Chương 427: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (1)

Chương 428: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (2)

Chương 429: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (1)

Chương 430: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (2)

Chương 431: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (1)

Chương 432: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (2)

Chương 433: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (1)

Chương 434: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (2)

Chương 435: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (1)

Chương 436: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (2)

Chương 437: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (1)

Chương 438: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (2)

Chương 439: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (1)

Chương 440: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (2)

Chương 441: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (1)

Chương 442: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (2)

Chương 443: Thượng cổ kỳ thú, kim giáp nữ tử

Chương 444: Vẫn là để cho ta tới đi

Chương 445: Buông tha cho bọn hắn, van ngươi!

Chương 446: Đạo Tổ phục yêu, Đạo Tâm Hóa Thần

Chương 447: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (1)

Chương 448: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (2)

Chương 449: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vi (1)

Chương 450: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vi (2)

Chương 451: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (1)

Chương 452: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (2)

Chương 453: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (1)

Chương 454: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (2)

Chương 455: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (1)

Chương 456: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (2)

Chương 457: Rung động kéo dài thật lâu

Chương 458: Thánh triều vong, thiên hạ đại loạn

Chương 459: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (1)

Chương 460: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (2)

Chương 461: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)
Chương 462: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)
Chương 463: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (1)
Chương 464: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (2)
Chương 465: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (1)
Chương 466: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (2)
Chương 467: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (1)
Chương 468: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (2)
Chương 469: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (1)
Chương 470: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (2)
Chương 471: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (1)
Chương 472: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (2)
Chương 473: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (1)
Chương 474: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (2)
Chương 475: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (1)
Chương 476: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (2)
Chương 477: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (1)
Chương 478: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (2)
Chương 479: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (1)
Chương 480: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (2)
Chương 481: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (1)
Chương 482: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (2)
Chương 483: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (1)
Chương 484: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (2)
Chương 485: Đại Cảnh mạt lộ (1)
Chương 486: Đại Cảnh mạt lộ (2)

Chương 487: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (1)
Chương 488: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (2)
Chương 489: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (1)
Chương 490: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (2)
Chương 491: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (1)
Chương 492: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (2)
Chương 493: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (1)
Chương 494: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (2)
Chương 495: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (1)
Chương 496: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (2)
Chương 497: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (1)
Chương 498: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (2)
Chương 499: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (1)
Chương 500: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (2)
Chương 501: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (1)
Chương 502: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (2)
Chương 503: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (1)
Chương 504: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (2)
Chương 505: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (1)
Chương 506: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (2)
Chương 507: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (1)
Chương 508: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (2)
Chương 509: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (1)
Chương 510: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (2)
Chương 511: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (1)
Chương 512: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (2)

Chương 513: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (1)
Chương 514: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (2)
Chương 515: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (1)
Chương 516: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (2)
Chương 517: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (1)
Chương 518: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (2)
Chương 519: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (1)
Chương 520: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (2)
Chương 521: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (1)
Chương 522: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (2)
Chương 523: Hạo Thiên cuối cùng đến (1)
Chương 524: Hạo Thiên cuối cùng đến (2)
Chương 525: Lần đầu gặp mặt, quả thật bị kinh động
Chương 526: Đại Cảnh chẳng lẽ là Thánh địa võ đạo?
Chương 527: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (1)
Chương 528: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (2)
Chương 529: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (1)
Chương 530: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (2)
Chương 531: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (1)
Chương 532: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (2)
Chương 533: Chuẩn bị vẹn toàn, bắt đầu di chuyển
Chương 534: Thừa sóng mà đi đại lục
Chương 535: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (1)
Chương 536: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (2)
Chương 537: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (1)
Chương 538: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (2)

Chương 539: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (1)

Chương 540: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (2)

Chương 541: Khí vận hung chủng (1)

Chương 542: Khí vận hung chủng (2)

Chương 543: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (1)

Chương 544: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (2)

Chương 545: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (1)

Chương 546: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (2)

Chương 547: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (1)

Chương 548: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (2)

Chương 549: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (1)

Chương 550: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (2)

Chương 551: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (1)

Chương 552: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (2)

Chương 553: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (1)

Chương 554: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (2)

Chương 555: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (1)

Chương 556: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (2)

Chương 557: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (1)

Chương 558: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (2)

Chương 559: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (1)

Chương 560: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (2)

Chương 561: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (1)
Chương 562: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (2)
Chương 563: Lập bảng, Thiên muốn phá (1)
Chương 564: Lập bảng, Thiên muốn phá (2)
Chương 565: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (1)
Chương 566: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (2)
Chương 567: Thiên tài trong lớp bình dân
Chương 568: Võ Đế đảo quyết tâm
Chương 569: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô(1)
Chương 570: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô (2)
Chương 571: Võ Đế tân sinh (1)
Chương 572: Võ Đế tân sinh (2)
Chương 573: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (1)
Chương 574: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (2)
Chương 575: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (1)
Chương 576: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (2)
Chương 577: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (1)
Chương 578: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (2)
Chương 579: Trường sinh bất tử (1)
Chương 580: Trường sinh bất tử (2)
Chương 581: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)
Chương 582: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)
Chương 583: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (1)
Chương 584: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (2)
Chương 585: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (1)
Chương 586: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (2)

Chương 587: Chương 587: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (1)

Chương 588: Chương 588: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (2)

Chương 589: Chương 589: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (1)

Chương 590: Chương 590: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (2)

Chương 591: Chương 591: Nguyên lai là trẫm cũng sợ chết

Chương 592: Chương 592: Vương tộc thập đại Thần thuật

Chương 593: Chương 593: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (1)

Chương 594: Chương 594: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (2)

Chương 595: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (1)

Chương 596: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (2)

Chương 597: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (1)

Chương 598: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (2)

Chương 599: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (1)

Chương 600: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (2)

Chương 601: Chương 601: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (1)

Chương 602: Chương 602: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (2)

Chương 603: Chương 603: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (1)

Chương 604: Chương 604: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (2)

Chương 605: Điểm cong lịch sử, cố chấp (1)

Chương 606: Điểm cong lịch sử, cố chấp (2)

Chương 607: Chương 607: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (1)

Chương 608: Chương 608: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (2)

Chương 609: Chương 609: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (1)

Chương 610: Chương 610: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (2)

Chương 611: Chương 611: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (1)

Chương 612: Chương 612: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (2)

Chương 613: Chương 613: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (1)

Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)

Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)

Chương 615: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (1)

Chương 616: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (2)

Chương 617: Bị vây trong trận pháp

Chương 618: Đại Đạo hóa hình

Chương 619: Chương 619: Khương gia tự có Thiên Mệnh (1)

Chương 620: Chương 620: Khương gia tự có Thiên Mệnh (2)

Chương 621: Sẽ có một ngày xuất hiện thiên tài mạnh hơn

Chương 622: Thiên Mệnh Võ Đế

Chương 623: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (1)

Chương 624: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (2)

Chương 625: Vạn tộc đại kiếp (1)

Chương 626: Vạn tộc đại kiếp (2)

Chương 627: Dự báo tương lai (1)

Chương 628: Dự báo tương lai (2)

Chương 629: Phụng Thiên đã có mệnh số (1)

Chương 630: Phụng Thiên đã có mệnh số (2)
Chương 631: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (1)
Chương 632: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (2)
Chương 633: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (1)
Chương 634: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (2)
Chương 635: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (1)
Chương 636: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (2)
Chương 637: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (1)
Chương 637: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (1)
Chương 638: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (2)
Chương 639: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (1)
Chương 640: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (2)
Chương 641: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (1)
Chương 642: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (2)0
Chương 643: Chơi trò mèo
Chương 644: Đạo Tổ tới
Chương 645: Sơn Hải Kinh xuất tràng
Chương 646: Kim Lân diệu thụ lộ ra thiên uy
Chương 647: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (1)
Chương 648: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (2)
Chương 649: Ta không để ý, các ngươi cần gì để ý
Chương 650: Cơ hội tái tạo Đại Cảnh
Chương 651: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (1)
Chương 652: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (2)
Chương 653: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (1)
Chương 654: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (2)
Chương 655: Điệu thiên mệnh cách (1)

Chương 656: Điệu thiên mệnh cách (2)
Chương 657: Chân long thiên tử, không cho đường lui (1)
Chương 658: Chân long thiên tử, không cho đường lui (2)
Chương 659: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (1)
Chương 660: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (2)
Chương 661: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (1)
Chương 662: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (2)
Chương 663: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (1)
Chương 664: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (2)
Chương 665: Thiên hạ là cờ (1)
Chương 666: Thiên hạ là cờ (2)
Chương 667: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (1)
Chương 668: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (2)
Chương 669: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (1)
Chương 670: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (2)
Chương 671: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (1)
Chương 672: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (2)
Chương 673: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (1)
Chương 674: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (2)
Chương 675: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (1)
Chương 676: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (2)
Chương 677: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (1)
Chương 678: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (2)
Chương 679: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (1)

Chương 680: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (2)
Chương 681: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (1)
Chương 682: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (2)
Chương 683: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (1)
Chương 684: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (2)
Chương 685: Bị dọa tè ra quần
Chương 686: Thỉnh tổ tông đăng cơ
Chương 687: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (1)
Chương 688: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (2)
Chương 689: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (1)
Chương 690: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (2)
Chương 691: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (1)
Chương 692: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (2)
Chương 693: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (1)
Chương 694: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (2)
Chương 695: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (1)
Chương 696: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (2)
Chương 697: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (1)
Chương 698: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (2)
Chương 699: Đại kiếp nhân tộc (1)
Chương 700: Đại kiếp nhân tộc (2)
Chương 701: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (1)
Chương 702: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (2)
Chương 703: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (1)
Chương 704: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (2)
Chương 705: Đại chiến đầu tiên của Thiên Cảnh

Chương 706: Trường Sinh đan, Tử Hoàn thần quân
Chương 707: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (1)
Chương 708: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (2)
Chương 709: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (1)
Chương 710: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (2)
Chương 711: Khiêu chiến đến từ vương tộc (1)
Chương 712: Khiêu chiến đến từ vương tộc (2)
Chương 713: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (1)
Chương 714: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (2)
Chương 715: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (1)
Chương 716: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (2)
Chương 717: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (1)
Chương 718: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (2)
Chương 719: Điều kiện tiên quyết là có thể chiến thắng
Chương 720: Một tiễn này có không có tư cách
Chương 721: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (1)
Chương 722: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (2)
Chương 723: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (1)
Chương 724: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (2)
Chương 725: Không biết Đạo Tổ lấy ra từ đâu
Chương 726: Ma hà buông xuống, tiên thần quyết chiến
Chương 727: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (1)
Chương 728: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (2)
Chương 729: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (1)
Chương 730: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (2)
Chương 731: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (1)

Chương 732: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (2)
Chương 733: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (1)
Chương 734: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (2)
Chương 735: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (1)
Chương 736: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (2)
Chương 737: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (1)
Chương 738: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (2)
Chương 739: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (1)
Chương 740: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (2)
Chương 741: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (1)
Chương 742: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (2)
Chương 743: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (1)
Chương 744: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (2)
Chương 745: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (1)
Chương 746: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (2)
Chương 747: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (1)
Chương 748: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (2)
Chương 749: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (1)
Chương 750: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (2)
Chương 751: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (1)
Chương 752: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (2)
Chương 753: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (1)
Chương 754: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (2)

Chương 755: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (1)

Chương 756: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (2)

Chương 757: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (1)

Chương 758: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (2)

Chương 759: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (1)

Chương 760: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (2)

Chương 761: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (1)

Chương 762: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (2)

Chương 763: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (1)

Chương 764: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (2)

Chương 765: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (1)

Chương 766: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (2)

Chương 767: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (1)

Chương 768: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (2)

Chương 769: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (1)

Chương 770: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (2)

Chương 771: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (1)

Chương 772: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (2)

Chương 773: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (1)

Chương 774: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (2)

Chương 775: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (1)

Chương 776: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (2)

Chương 777: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (1)
Chương 778: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (2)
Chương 779: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (1)
Chương 780: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (2)
Chương 781: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (1)
Chương 782: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (2)
Chương 783: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (1)
Chương 784: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (2)
Chương 785: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (1)
Chương 786: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (2)
Chương 787: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (1)
Chương 788: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (2)
Chương 789: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (1)
Chương 790: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (2)
Chương 791: Thần Võ giới cùng luân hồi (1)
Chương 792: Thần Võ giới cùng luân hồi (2)
Chương 793: Thiên Tôn buông xuống (1)
Chương 794: Thiên Tôn buông xuống (2)
Chương 795: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (1)
Chương 796: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (2)
Chương 797: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (1)
Chương 798: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (2)
Chương 799: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (1)
Chương 800: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (2)

Chương 801: Đại khí vận, thay đổi tương lai (1)

Chương 802: Đại khí vận, thay đổi tương lai (2)

Chương 803: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (1)

Chương 804: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (2)

Chương 805: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (1)

Chương 806: Chương 806: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (2)

Chương 807: Chương 807: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (1)

Chương 808: Chương 808: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (2)

Chương 809: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (1)

Chương 810: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (2)

Chương 811: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (1)

Chương 812: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (2)

Chương 813: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (1)

Chương 814: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (2)

Chương 815: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (1)

Chương 816: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (2)

Chương 817: Chương 817: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (1)

Chương 818: Chương 818: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (2)

Chương 819: Thiên Thân Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (1)

Chương 820: Thiên Thân Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (2)
Chương 821: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (1)
Chương 822: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (2)
Chương 823: Muốn kéo Ma tộc vào Thiên Đình
Chương 824: Quân cờ, Phục Sinh lực lượng
Chương 825: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (1)
Chương 826: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (2)
Chương 827: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (1)
Chương 828: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (2)
Chương 829: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (1)
Chương 830: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (2)
Chương 831: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (1)
Chương 832: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (2)
Chương 833: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (1)

Chương 834: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (2)

Chương 835: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (1)

Chương 836: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (2)

Chương 837: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (1)

Chương 838: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (2)

Chương 839: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (1)

Chương 840: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (2)

Chương 841: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (1)

Chương 842: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (2)

Chương 843: Chương 843: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (1)

Chương 844: Chương 844: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (2)

Chương 845: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (1)

Chương 846: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (2)

Chương 847: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (1)

Chương 848: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (2)

Chương 849: Không như suy nghĩ

Chương 850: Thiên số

Chương 851: Chương 851: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (1)

Chương 852: Chương 852: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (2)

Chương 853: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (1)

Chương 854: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (2)

Chương 855: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (1)

Chương 856: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (2)

Chương 857: Chương 857: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (1)

Chương 858: Chương 858: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (2)

Chương 859: Có tu luyện cả một đời đều theo không kịp

Chương 860: Hỗn Nguyên thần phù

Chương 861: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (1)

Chương 862: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (2)

Chương 863: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (1)

Chương 864: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (2)

Chương 865: Nói chuyện tâm tình, sẽ suy nghĩ thật kỹ

Chương 866: Đuổi bắt vạn cổ thiên kiêu

Chương 867: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (1)

Chương 868: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (2)

Chương 869: Cuộc chiến vạn cổ thiên kiêu

Chương 870: Thất Minh Vương

Chương 871: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (1)

Chương 872: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (2)

Chương 873: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (1)

Chương 874: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (2)

Chương 875: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (1)

Chương 876: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (2)

Chương 877: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (1)

Chương 878: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (2)

Chương 879: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (1)
Chương 880: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (2)
Chương 881: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (1)
Chương 882: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (2)
Chương 883: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (1)
Chương 884: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (2)
Chương 885: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (1)
Chương 886: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (2)
Chương 887: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (1)
Chương 888: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (2)
Chương 889: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (1)
Chương 890: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (2)
Chương 891: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (1)
Chương 892: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (2)
Chương 893: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (1)
Chương 894: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (2)
Chương 895: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (1)
Chương 896: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (2)
Chương 897: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (1)
Chương 898: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (2)
Chương 899: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (1)
Chương 900: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (2)
Chương 901: Ngộ đạo nhân quả, có ý muốn mời chào
Chương 902: Đại Hàn Thiên buông xuống
Chương 903: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (1)
Chương 904: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (2)
Chương 905: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (1)

Chương 906: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (2)
Chương 907: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (1)
Chương 908: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (2)
Chương 909: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (1)
Chương 910: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (2)
Chương 911 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (1)
Chương 912 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (2)
Chương 913 - Chung phạt Thần Võ giới (1)
Chương 914 - Chung phạt Thần Võ giới (2)
Chương 915 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (1)
Chương 916 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (2)
Chương 917 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (1)
Chương 918 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (2)
Chương 919 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (1)
Chương 920 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (2)
Chương 921 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (1)
Chương 922 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (2)
Chương 923 - Chương 923: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (1)
Chương 924 - Chương 924: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (2)
Chương 925 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (1)
Chương 926 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (2)
Chương 927 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (1)
Chương 928 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (2)
Chương 929 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (1)
Chương 930 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (2)
Chương 931 - Chương 931: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (1)

Chương 932 - Chương 932: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (2)

Chương 933 - Quan sát từ xa, cuộc chiến khốc liệt

Chương 934 - Thần Võ đại trận

Chương 935 - Chương 935: Tình thế không ổn, bị nhốt trong trận

Chương 936 - Chương 936: Tiền bối, còn không ra tay

Chương 937 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (1)

Chương 938 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (2)

Chương 939 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (1)

Chương 940 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (2)

Chương 941 - Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, vang dội cổ kim (1)

Chương 942 - Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, vang dội cổ kim (2)

Chương 943 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (1)

Chương 944 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (2)

Chương 945 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (1)

Chương 946 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (2)

Chương 947 - Nữ tiền bối thần bí (1)

Chương 948 - Nữ tiền bối thần bí (2)

Chương 949 - Đại Đạo của mình (1)

Chương 950 - Đại Đạo của mình (2)

Chương 951 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (1)

Chương 952 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (2)

Chương 953 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (1)

Chương 954 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (2)
Chương 955 - Đệ nhị hiện thời (1)
Chương 956 - Đệ nhị hiện thời (2)
Chương 957 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (1)
Chương 958 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (2)
Chương 959 - Địa Tiên chi chủ tương lai (1)
Chương 960 - Địa Tiên chi chủ tương lai (2)
Chương 961 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (1)
Chương 962 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (2)
Chương 963 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (1)
Chương 964 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (2)
Chương 965 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (1)
Chương 966 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (2)
Chương 967 - Thay trời hành đạo, đều là ta (1)
Chương 968 - Thay trời hành đạo, đều là ta (2)
Chương 969 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (1)
Chương 970 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (2)
Chương 971 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (1)
Chương 972 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (2)
Chương 973 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (1)
Chương 974 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (2)
Chương 975 - Chí bảo của Đạo Tổ (1)
Chương 976 - Chí bảo của Đạo Tổ (2)
Chương 977 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (1)
Chương 978 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (2)

Chương 979 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (1)
Chương 980 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (2)
Chương 981 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (1)
Chương 982 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (2)
Chương 983 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (1)
Chương 984 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (2)
Chương 985 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (1)
Chương 986 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (2)
Chương 987 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (1)
Chương 988 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (2)
Chương 989 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (1)
Chương 990 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (2)
Chương 991 - Thần ra tay rồi (1)
Chương 992 - Thần ra tay rồi (2)
Chương 993 - Ngươi chuẩn bị làm gì
Chương 994 - Đạo Tổ chiến thần tôn
Chương 995 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (1)
Chương 996 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (2)
Chương 997 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (1)
Chương 998 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (2)
Chương 999 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (1)
Chương 1000 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (2)
Chương 1001 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (1)
Chương 1002 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (2)

Chương 1003 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (1)

Chương 1004 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (2)

Chương 1005 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (1)

Chương 1006 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (2)

Chương 1007 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (1)

Chương 1008 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (2)

Chương 1009 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (1)

Chương 1010 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (2)

Chương 1011 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (1)

Chương 1012 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (2)

Chương 1013 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (1)

Chương 1014 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (2)

Chương 1015 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (1)

Chương 1016 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (2)

Chương 1017 - Chức trách của Thiên Hoàng (1)

Chương 1018 - Chức trách của Thiên Hoàng (2)

Chương 1019 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (1)

Chương 1020 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (2)

Chương 1021 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)

Chương 1022 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (2)

Chương 1023 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (1)

Chương 1024 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (2)

Chương 1025 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (1)

Chương 1026 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (2)

Chương 1027 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (1)

Chương 1028 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (2)

Chương 1029 - Đại Đạo có thể thành công (1)

Chương 1030 - Đại Đạo có thể thành công (2)

Chương 1031 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (1)

Chương 1032 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (2)

Chương 1033 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (1)

Chương 1034 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (2)

Chương 1035 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (1)

Chương 1036 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (2)

Chương 1037 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (1)

Chương 1038 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (2)

Chương 1039 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (1)

Chương 1040 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (2)

Chương 1041 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (1)

Chương 1042 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (2)

Chương 1043 - Thôn phệ pháp lực (1)

Chương 1044 - Thôn phệ pháp lực (2)

Chương 1045 - Chương 1045: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (1)

Chương 1046 - Chương 1046: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (2)

Chương 1047 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (1)

Chương 1048 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (2)

Chương 1049 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (1)

Chương 1050 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (2)

Chương 1051 - Khương tộc Đế mạch, ra (1)

Chương 1052 - Khương tộc Đế mạch, ra (2)

Chương 1053 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (1)

Chương 1054 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (2)

Chương 1055 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (1)

Chương 1056 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (2)

Chương 1057 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (1)

Chương 1058 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (2)

Chương 1059 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (1)

Chương 1060 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (2)

Chương 1061 - Thật tâm quy thuận

Chương 1062 - Thiên Đình rung động

Chương 1063 - Vận rủi, tâm ma (1)

Chương 1064 - Vận rủi, tâm ma (2)

Chương 1065 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (1)

Chương 1066 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (2)

Chương 1067 - Nhìn trộm vận mệnh (1)

Chương 1068 - Nhìn trộm vận mệnh (2)

Chương 1069 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (1)

Chương 1070 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (2)

Chương 1071 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (1)
Chương 1072 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (2)
Chương 1073 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (1)
Chương 1074 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (2)
Chương 1075 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (1)
Chương 1076 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (2)
Chương 1077 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (1)
Chương 1078 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (2)
Chương 1079 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (1)
Chương 1080 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (2)
Chương 1081 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (1)
Chương 1082 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (2)
Chương 1083 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (1)
Chương 1084 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (2)
Chương 1085 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (1)
Chương 1086 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (2)
Chương 1087 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (1)
Chương 1088 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (2)
Chương 1089 - Tai kiếp khó thoát (1)
Chương 1090 - Tai kiếp khó thoát (2)
Chương 1091 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (1)
Chương 1092 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (2)
Chương 1093 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (1)
Chương 1094 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (2)

Chương 1095 - Người tiếp theo võ đạo (1)
Chương 1096 - Người tiếp theo võ đạo (2)
Chương 1097 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (1)
Chương 1098 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (2)
Chương 1099 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (1)
Chương 1100 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (2)
Chương 1101 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (1)
Chương 1102 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (2)
Chương 1103 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (1)
Chương 1104 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (2)
Chương 1105 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (1)
Chương 1106 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (2)
Chương 1107 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (1)
Chương 1108 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (2)
Chương 1109 - Hắn là Khương Huyền Niên (1)
Chương 1110 - Hắn là Khương Huyền Niên (2)
Chương 1111 - Tổ tông của tổ tông (1)
Chương 1112 - Tổ tông của tổ tông (2)
Chương 1113 - Muôn vàn đều là bản tâm (1)
Chương 1114 - Muôn vàn đều là bản tâm (2)
Chương 1115 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (1)
Chương 1116 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (2)
Chương 1117 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (1)
Chương 1118 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (2)
Chương 1119 - Đầu nguồn Phục Sinh lực lượng
Chương 1120 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (1)

Chương 1121 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (2)
Chương 1122 - Áp lực to lớn, càng ngày càng mất khống chế
Chương 1123 - Thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)
Chương 1124 - Thỉnh Đạo tổ ra tay (2)
Chương 1125 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (1)
Chương 1126 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (2)
Chương 1127 - Tiên đạo không dung mạo phạm (1)
Chương 1128 - Tiên đạo không dung mạo phạm (2)
Chương 1129 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (1)
Chương 1130 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (2)
Chương 1131 - Vô Tình đạo? Ta có thể sao?
Chương 1132 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (1)
Chương 1133 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (2)
Chương 1134 - Vượt qua Tự Tại Thiên (1)
Chương 1135 - Vượt qua Tự Tại Thiên (2)
Chương 1136 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (1)
Chương 1137 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (2)
Chương 1138 - Chủ mẫu cũng muốn làm chủ một phương Thiên giới
Chương 1139 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (1)
Chương 1140 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (2)
Chương 1141 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (1)
Chương 1142 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (2)
Chương 1143 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (1)
Chương 1144 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (2)

Chương 1145 - Kết thúc bế quan, đạo thống phản thần
Chương 1146 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (1)
Chương 1147 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (2)
Chương 1148 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (1)
Chương 1149 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (2)
Chương 1150 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (1)
Chương 1151 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (2)
Chương 1152 - Quả thật biến thái, thiên tư vô song
Chương 1153 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (1)
Chương 1154 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (2)
Chương 1155 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (1)
Chương 1156 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (2)
Chương 1157 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (1)
Chương 1158 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (2)
Chương 1159 - Nói chuyện, càng hiểu biết nhau hơn
Chương 1160 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (1)
Chương 1161 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (2)
Chương 1162 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (1)
Chương 1163 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (2)
Chương 1164 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (1)
Chương 1165 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (2)
Chương 1166 - Xâu chuỗi mọi chuyện, thông thấu

Chương 1167 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (1)

Chương 1168 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (2)

Chương 1169 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (1)

Chương 1170 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (2)

Chương 1171 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (1)

Chương 1172 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (2)

Chương 1173 - Ông và cháu, hai con đường (1)

Chương 1174 - Ông và cháu, hai con đường (2)

Chương 1175 - Lựa chọn, vẫn không tin tưởng ta?

Chương 1176 - Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (1)

Chương 1177 - Chương 1177: Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (2)

Chương 1178 - Chương 1178: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (1)

Chương 1179 - Chương 1179: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (2)

Chương 1180 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (1)

Chương 1181 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (2)

Chương 1182 - Đại La chân ngã (1)

Chương 1183 - Đại La chân ngã (2)

Chương 1184 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (1)

Chương 1185 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (2)

Chương 1186 - Chương 1186: Đạo Tổ? Sao hắn lại mạnh như vậy

Chương 1187 - Chương 1187: Cha con nói chuyện với nhau

Chương 1188 - Chương 1188: Đại La tiên vực

Chương 1189 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (1)

Chương 1190 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (2)

Chương 1191 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (1)

Chương 1192 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (2)

Chương 1193 - Đứa cháu được yêu thương nhất, trang bị tận răng

Chương 1194 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)

Chương 1195 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)

Chương 1196 - Cứu Vớt Tiên Đạo (1)

Chương 1197 - Cứu Vớt Tiên Đạo (2)

Chương 1198 - Tương Lai Xa Xôi (1)

Chương 1199 - Tương Lai Xa Xôi (2)

Chương 1200 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (1)

Chương 1201 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (2)

Chương 1202 - Mọi thứ đều được định trước

Chương 1203 - Đại thiên tu hành (1)

Chương 1204 - Đại thiên tu hành (2)

Chương 1205 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (1)

Chương 1206 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (2)

Chương 1207 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (1)

Chương 1208 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (2)

Chương 1209 - Đại địch mạnh nhất từ trước đến nay.

Chương 1210 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (1)

Chương 1211 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (2)

Chương 1212 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (1)

Chương 1213 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (2)

Chương 1214 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (1)

Chương 1215 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (2)

Chương 1216 - Cố nhân gặp nhau, hết sức xúc động

Chương 1217 - Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (1)

Chương 1218 - Chương 1218: Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (2)

Chương 1219 - Chương 1219: Bất tử chân chính (1)

Chương 1220 - Chương 1220: Bất tử chân chính (2)

Chương 1221 - Ngài sẽ dạy ta Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

Chương 1222 - Đại La khó cứu (1)

Chương 1223 - Đại La khó cứu (2)

Chương 1224 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đấu chân nhân (1)

Chương 1225 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đấu chân nhân (2)

Chương 1226 - Tử Tiêu cung giảng đạo (1)

Chương 1227 - Tử Tiêu cung giảng đạo (2)

Chương 1228 - Nhìn trộm quá khứ, hiện tại, tương lai

Chương 1229 - Trường sinh là hắn (1)

Chương 1230 - Trường sinh là hắn (2)

Chương 1231 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (1)

Chương 1232 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (2)

Chương 1233 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (1)

Chương 1234 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (2)

Chương 1235 - Tầng thứ cao hơn Đại La (1)

Chương 1236 - Tầng thứ cao hơn Đại La (2)

Chương 1237 - Vạn phật thủy tổ bước vào Đại La

Chương 1238 - Nhìn trộm tới từ hư không (1)

Chương 1239 - Nhìn trộm tới từ hư không (2)

Chương 1240 - Đại Ám Thừa Thiên (1)

Chương 1241 - Đại Ám Thừa Thiên (2)

Chương 1242 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (1)

Chương 1243 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (2)

Chương 1244 - Lửa giận của Đạo Diễn (1)

Chương 1245 - Lửa giận của Đạo Diễn (2)

Chương 1246 - Nhờ Bạch Kỳ truyền lời

Chương 1247 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (1)

Chương 1248 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (2)

Chương 1249 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (1)

Chương 1250 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (2)

Chương 1251 - Di chuyển, chủ nhân vẫn ổn trọng như ngày xưa

Chương 1252 - Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (1)

Chương 1253 - Chương 1253: Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (2)

Chương 1254 - Chương 1254: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (1)

Chương 1255 - Chương 1255: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (2)

Chương 1256 - Chẳng lẽ không phải tương lai

Chương 1257 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (1)

Chương 1258 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (2)

Chương 1259 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (1)

Chương 1260 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (2)

Chương 1261 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (1)

Chương 1262 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (2)

Chương 1263 - Tồn tại mạnh thứ hai trong giá trị hương hỏa đã biết

Chương 1264 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (1)

Chương 1265 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (2)

Chương 1266 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (1)

Chương 1267 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (2)

Chương 1268 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (1)

Chương 1269 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (2)

Chương 1270 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (1)

Chương 1271 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (2)

Chương 1272 - Các phương cường giả, đục nước béo cò?

Chương 1273 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (1)

Chương 1274 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (2)

Chương 1275 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (1)

Chương 1276 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (2)

Chương 1277 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (1)

Chương 1278 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (2)

Chương 1279 - Tìm hiểu về hư không, Tiên đạo nổi danh

Chương 1280 - Chân chính phi thăng (1)

Chương 1281 - Chân chính phi thăng (2)

Chương 1282 - Đại La thời đại (1)

Chương 1283 - Đại La thời đại (2)

Chương 1284 - Thái Sơ Cửu Thánh (1)

Chương 1285 - Thái Sơ Cửu Thánh (2)
Chương 1286 - Chu du nhân gian, điểm hóa sinh linh
Chương 1287 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (1)
Chương 1288 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (2)
Chương 1289 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (1)
Chương 1290 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (2)
Chương 1291 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (1)
Chương 1292 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (2)
Chương 1293 - Chương 1293: Dường như có âm mưu sâu hơn
Chương 1294 - Chương 1294: Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (1)
Chương 1295 - Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (2)
Chương 1296 - Quyết chiến sinh tử (1)
Chương 1297 - Quyết chiến sinh tử (2)
Chương 1298 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (1)
Chương 1299 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (2)
Chương 1300 - Kết quả không như mong muốn
Chương 1301 - Thuần túy chiến ý (1)
Chương 1302 - Thuần túy chiến ý (2)
Chương 1303 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (1)
Chương 1304 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (2)
Chương 1305 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (1)
Chương 1306 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (2)
Chương 1307 - Cái gì? Đạo Diễn bại?
Chương 1308 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (1)
Chương 1309 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (2)
Chương 1310 - Khí Linh, Ma nguyên (1)

Chương 1311 - Khí Linh, Ma nguyên (2)
Chương 1312 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (1)
Chương 1313 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (2)
Chương 1314 - Như thật như ảo (1)
Chương 1315 - Như thật như ảo (2)
Chương 1316 - Bị xen ngang, Huyền Nhật đế quân
Chương 1317 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (1)
Chương 1318 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (2)
Chương 1319 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (1)
Chương 1320 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (2)
Chương 1321 - Tràn đầy chiến ý
Chương 1322 - Biến số, Tru Thiên thương (1)
Chương 1323 - Chương 1323: Biến số, Tru Thiên thương (2)
Chương 1324 - Chương 1324: Địa Tiên giới, truyền thuyết (1)
Chương 1325 - Chương 1325: Địa Tiên giới, truyền thuyết (2)
Chương 1326 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (1)
Chương 1327 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (2)
Chương 1328 - Kết quả không ngờ, Thiên Đế tạo kinh hỉ
Chương 1329 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch
Chương 1330 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch (2)
Chương 1331 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (1)
Chương 1332 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (2)
Chương 1333 - Chưởng khống cắn trả (1)
Chương 1334 - Chưởng khống cắn trả (2)
Chương 1335 - Diệu không thể tả
Chương 1336 - Tham nhân chi mưu (1)
Chương 1337 - Tham nhân chi mưu (2)

Chương 1338 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (1)

Chương 1339 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (2)

Chương 1340 - Có lẽ nên đi theo hướng nhân quả

Chương 1341 - Bị động biến chủ động (1)

Chương 1342 - Bị động biến chủ động (2)

Chương 1343 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (1)

Chương 1344 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (2)

Chương 1345 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (1)

Chương 1346 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (2)

Chương 1347 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (1)

Chương 1348 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (2)

Chương 1349 - Quả Thật Không Thể Tin Được, Khắp Nơi Kinh Hãi

Chương 1350 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (1)

Chương 1351 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (2)

Chương 1352 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (1)

Chương 1353 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (2)

Chương 1354 - Tiên đạo chi biến (1)

Chương 1355 - Tiên đạo chi biến (2)

Chương 1356 - Không cùng đẳng cấp

Chương 1357 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (1)

Chương 1358 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (2)

Chương 1359 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (1)

Chương 1360 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (2)

Chương 1361 - Quy trình phát triển, mọi thứ nên để tự nhiên

Chương 1362 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (1)

Chương 1363 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (2)

Chương 1364 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (1)

Chương 1365 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (2)

Chương 1366 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (1)

Chương 1367 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (2)

Chương 1368 - Chuyển cơ, danh tiếng vang xa, anh hùng của Tiên Đạo

Chương 1369 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (1)

Chương 1370 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (2)

Chương 1371 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (1)

Chương 1372 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (2)

Chương 1373 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (1)

Chương 1374 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (2)

Chương 1375 - Đại La đại năng buông xuống Thái Ất Tiên Vực?

Chương 1376 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (1)

Chương 1377 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (2)

Chương 1378 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (1)

Chương 1379 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (2)

Chương 1380 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (1)

Chương 1381 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (2)

Chương 1382 - Lần này không thể bỏ qua

Chương 1383 - Đại La tranh phong (1)

Chương 1384 - Đại La tranh phong (2)

Chương 1385 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (1)
Chương 1386 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (2)
Chương 1387 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (1)
Chương 1388 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (2)
Chương 1389 - Kế hoạch Đạo Diễn niết bàn
Chương 1390 - Đại Đạo cũng hữu tình (1)
Chương 1391 - Đại Đạo cũng hữu tình (2)
Chương 1392 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (1)
Chương 1393 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (2)
Chương 1394 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (1)
Chương 1395 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (2)
Chương 1396 - Bá đạo tuyệt đối (1)
Chương 1397 - Bá đạo tuyệt đối (2)
Chương 1398 - Hướng đi mới, Bàn cổ đại đạo
Chương 1399 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (1)
Chương 1400 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (2)
Chương 1401 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (1)
Chương 655: Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)
Chương 1402 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)
Chương 1403 - Là truyền thừa của Chúa tể đạo thống?
Chương 1404 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La.
Chương 1405 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La (2)
Chương 1406 - Ta là Đạo Tổ (1)
Chương 1407 - Ta là Đạo Tổ (2)
Chương 1408 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (1)
Chương 1409 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (2)
Chương 1410 - Sao lại không nói với ta một tiếng

Chương 1411 - Đại Đạo thần binh (1)
Chương 1412 - Đại Đạo thần binh (2)
Chương 1413 - Tiên đạo xâm lấn (1)
Chương 1414 - Tiên đạo xâm lấn (2)
Chương 1415 - Thần binh thở dài (1)
Chương 1416 - Thần binh thở dài (2)
Chương 1417 - Đại Đạo sơ sinh (1)
Chương 1418 - Đại Đạo sơ sinh (2)
Chương 1419 - Rất biết cách học theo vi sư
Chương 1420 - Thiên số, bản nguyên (1)
Chương 1421 - Thiên số, bản nguyên (2)
Chương 1422 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (1)
Chương 1423 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (2)
Chương 1424 - Sớm ngày trưởng thành để nếm thử Tiên đạo
Chương 1425 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (1)
Chương 1426 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (2)
Chương 1427 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (1)
Chương 1428 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (2)
Chương 1429 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (1)
Chương 1430 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (2)
Chương 1431 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (1)
Chương 1432 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (2)
Chương 1433 - Giảng đạo bắt đầu, là vì chúng sinh
Chương 1434 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (1)

Chương 1435 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (2)

Chương 1436 - Đại Đạo chân chính (1)

Chương 1437 - Đại Đạo chân chính (2)

Chương 1438 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (1)

Chương 1439 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (2)

Chương 1440 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (1)

Chương 1441 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (2)

Chương 1442 - Tính toán đại nhân quả (1)

Chương 1443 - Tính toán đại nhân quả (2)

Chương 1444 - Dấu hiệu của Đại kiếp (1)

Chương 1445 - Dấu hiệu của Đại kiếp (2)

Chương 1446 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (1)

Chương 1447 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (2)

Chương 1448 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (1)

Chương 1449 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (2)

Chương 1450 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (1)

Chương 1451 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (2)

Chương 1452 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (1)

Chương 1453 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (2)

Chương 1454 - Đại đạo lực lượng, đột kích (1)

Chương 1455 - Đại đạo lực lượng, đột kích (2)

Chương 1456 - Thiết Thiên (1)

Chương 1457 - Thiết Thiên (2)

Chương 1458 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (1)

Chương 1459 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (2)

Chương 1460 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (1)

Chương 1461 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (2)

Chương 1462 - Phải có người gánh chịu

Chương 1463 - Phách tuyệt tại thế (1)

Chương 1464 - Phách tuyệt tại thế (2)

Chương 1465 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (1)

Chương 1466 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (2)

Chương 1467 - La Đạo (1)

Chương 1468 - La Đạo (2)

Chương 1469 - Đạo của mình (1)

Chương 1470 - Đạo của mình (2)

Chương 1471 - Lực lượng bá đạo (1)

Chương 1472 - Lực lượng bá đạo (2)

Chương 1473 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (1)

Chương 1474 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (2)

Chương 1475 - Bí Pháp Của Khương Tộc (1)

Chương 1476 - Bí Pháp Của Khương Tộc (2)

Chương 1477 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (1)

Chương 1478 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (2)

Chương 1479 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (1)

Chương 1480 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (2)

Chương 1481 - Thân ảnh trong lôi kiếp (1)

Chương 1482 - Thân ảnh trong lôi kiếp (2)

Chương 1483 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (1)

Chương 1484 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (2)
Chương 1485 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (1)
Chương 1486 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (2)
Chương 1487 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (1)
Chương 1488 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (2)
Chương 1489 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (1)
Chương 1490 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (2)
Chương 1491 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (1)
Chương 1492 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (2)
Chương 1493 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (1)
Chương 1494 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (2)
Chương 1495 - Thời đại Đại La Kim Tiên (1)
Chương 1496 - Thời đại Đại La Kim Tiên (2)
Chương 1497 - Trảm diệt Đại Đạo (1)
Chương 1498 - Trảm diệt Đại Đạo (2)
Chương 1499 - Chiến thần quyền lực (1)
Chương 1500 - Chiến thần quyền lực (2)
Chương 1501 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (1)
Chương 1502 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (2)
Chương 1503 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (1)
Chương 1504 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (2)
Chương 1505 - Tiên Đạo thần thụ (1)
Chương 1506 - Tiên Đạo thần thụ (2)
Chương 1507 - Vứt bỏ (1)
Chương 1508 - Vứt bỏ (2)
Chương 1509 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (1)

Chương 1510 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (2)
Chương 1511 - Cơn giận của Đại Đạo (1)
Chương 1512 - Cơn giận của Đại Đạo (2)
Chương 1513 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (1)
Chương 1514 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (2)
Chương 1515 - Tuyệt đối cường thế (1)
Chương 1516 - Tuyệt đối cường thế (2)
Chương 1517 - Đạo Nguyên cực bảo (1)
Chương 1518 - Đạo Nguyên cực bảo (2)
Chương 1519 - Thiết lập ván cục (1)
Chương 1520 - Thiết lập ván cục (2)
Chương 1521 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (1)
Chương 1522 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (2)
Chương 1523 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (1)
Chương 1524 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (2)
Chương 1525 - Bên ngoài Đại Đạo (1)
Chương 1526 - Bên ngoài Đại Đạo (2)
Chương 1527 - Niết bàn tạo hóa (1)
Chương 1528 - Niết bàn tạo hóa (2)
Chương 1529 - Diễn hóa thần bí (1)
Chương 1530 - Diễn hóa thần bí (2)
Chương 1531 - Khiêu chiến (1)
Chương 1532 - Khiêu chiến (2)
Chương 1533 - Bản Nguyên Chi Lôi (1)
Chương 1534 - Bản Nguyên Chi Lôi (2)
Chương 1535 - Thiên uy (1)
Chương 1536 - Thiên uy (2)

Chương 1537 - Từ nơi sâu xa (1)
Chương 1538 - Từ nơi sâu xa (2)
Chương 1539 - Lượng kiếp đột kích (1)
Chương 1540 - Lượng kiếp đột kích (2)
Chương 1541 - Thiên Đạo Thánh cảnh (1)
Chương 1542 - Thiên Đạo Thánh cảnh (2)
Chương 1543 - Phân thân chi đạo (1)
Chương 1544 - Phân thân chi đạo (2)
Chương 1545 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (1)
Chương 1546 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (2)
Chương 1547 - Thời Tự tiên quân (1)
Chương 1548 - Thời Tự tiên quân (2)
Chương 1549 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (1)
Chương 1550 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (2)
Chương 1551 - Gặp gỡ Tiên đạo (1)
Chương 1552 - Gặp gỡ Tiên đạo (2)
Chương 1553 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (1)
Chương 1554 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (2)
Chương 1555 - Giảng đạo Đại La (1)
Chương 1556 - Giảng đạo Đại La (2)
Chương 1557 - Đạo vô cùng tận (1)
Chương 1558 - Đạo vô cùng tận (2)
Chương 1559 - Võ Tắc Tiên Thánh (1)
Chương 1560 - Võ Tắc Tiên Thánh (2)
Chương 1561 - Khương tộc điên cuồng (1)
Chương 1562 - Khương tộc điên cuồng (2)
Chương 1563 - Sáng Tạo Chi Cảnh (1)

Chương 1564 - Sáng Tạo Chi Cảnh (2)
Chương 1565 - Ma Tôn tự lập (1)
Chương 1566 - Ma Tôn tự lập (2)
Chương 1567 - Ứng kiếp mà sinh (1)
Chương 1568 - Ứng kiếp mà sinh (2)
Chương 1569 - Cuộc chiến cuối cùng (1)
Chương 1570 - Cuộc chiến cuối cùng (2)
Chương 1571 - Chúng sinh hò hét (1)
Chương 1572 - Chúng sinh hò hét (2)
Chương 1573 - Lực lượng của Thiên Đạo (1)
Chương 1574 - Lực lượng của Thiên Đạo (2)
Chương 1575 - Đạo Tổ đứng dậy (1)
Chương 1576 - Đạo Tổ đứng dậy (2)
Chương 1577 - Không đủ mạnh (1)
Chương 1578 - Không đủ mạnh (2)
Chương 1579 - Thiên Đạo đạo (1)
Chương 1580 - Thiên Đạo đạo (2)
Chương 1581 - Vấn tâm thành thánh (1)
Chương 1582 - Vấn tâm thành thánh (2)
Chương 1583 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (1)
Chương 1584 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (2)
Chương 1585 - Cuồng vọng (1)
Chương 1586 - Cuồng vọng (2)
Chương 1587 - Hồng Mông giới (1)
Chương 1588 - Hồng Mông giới (2)
Chương 1589 - Sau khi mạnh mẽ (1)
Chương 1590 - Sau khi mạnh mẽ (2)

Chương 1591 - Đạo Quỷ (1)
Chương 1592 - Đạo Quỷ (2)
Chương 1593 - Thiên Đạo Thánh Nhân (1)
Chương 1594 - Thiên Đạo Thánh Nhân (2)
Chương 1595 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (1)
Chương 1596 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (2)
Chương 1597 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (1)
Chương 1598 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (2)
Chương 1599 - Bắn trúng đối thủ (1)
Chương 1600 - Bắn trúng đối thủ (2)
Chương 1601 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (1)
Chương 1602 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (2)
Chương 1603 - Hắc ám quật khởi (1)
Chương 1604 - Hắc ám quật khởi (2)
Chương 1605 - Vĩnh Hằng châu
Chương 1606 - Tin đồn truyền xa
Chương 1607 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (1)
Chương 1608 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (2)
Chương 1609 - Hồng Mông (1)
Chương 1610 - Hồng Mông (2)
Chương 1611 - Khí tức của Đạo Tổ (1)
Chương 1612 - Khí tức của Đạo Tổ (2)
Chương 1613 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (1)
Chương 1614 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (2)
Chương 1615 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (1)
Chương 1616 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (2)
Chương 1617 - Hồng Mông chi thế (1)

Chương 1618 - Hồng Mông chi thế (2)
Chương 1619 - Khởi nguyên của Đạo (1)
Chương 1620 - Khởi nguyên của Đạo (2)
Chương 1621 - Hỗn Độn thần châm (1)
Chương 1622 - Hỗn Độn thần châm (2)
Chương 1623 - Thời không chi loạn (1)
Chương 1624 - Thời không chi loạn (2)
Chương 1625 - Đố Phạt (1)
Chương 1626 - Đố Phạt (2)
Chương 1627 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (1)
Chương 1628 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (2)
Chương 1629 - Đại Đạo Chi Hải (1)
Chương 1630 - Đại Đạo Chi Hải (2)
Chương 1631 - Tứ Phương Thiên Đế (1)
Chương 1632 - Tứ Phương Thiên Đế
Chương 1633 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (1)
Chương 1634 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (2)
Chương 1635 - Thái Cổ tà tôn (1)
Chương 1636 - Thái Cổ tà tôn (2)
Chương 1637 - Hồng Mông thành hình (1)
Chương 1638 - Hồng Mông thành hình (2)
Chương 1639 - Đạo tồn tại (1)
Chương 1640 - Đạo tồn tại (2)
Chương 1641 - Là Đạo? (1)
Chương 1642 - Là Đạo? (2)
Chương 1643 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (1)
Chương 1644 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (2)

Chương 1645 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (1)
Chương 1646 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (2)
Chương 1647 - Truyền thừa của Đạo Tổ (1)
Chương 1648 - Truyền thừa của Đạo Tổ (2)
Chương 1649 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (1)
Chương 1650 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (2)
Chương 1651 - Tiên đạo phân liệt (1)
Chương 1652 - Tiên đạo phân liệt (2)
Chương 1653 - Tiên đạo luân hồi (1)
Chương 1654 - Tiên đạo luân hồi (2)
Chương 1655 - Tru thân tru hồn (1)
Chương 1656 - Tru thân tru hồn (2)
Chương 1657 - Đạo Tổ bị khu trục (1)
Chương 1658 - Đạo Tổ bị khu trục (2)
Chương 1659 - Kiếp (1)
Chương 1660 - Kiếp (2)
Chương 1661 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (1)
Chương 1662 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (2)
Chương 1663 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (1)
Chương 1664 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (2)
Chương 1665 - Kính dâng (1)
Chương 1666 - Kính dâng (2)
Chương 1667 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (1)
Chương 1668 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (2)
Chương 1669 - Tiên đạo vô hạn (1)
Chương 1670 - Tiên đạo vô hạn (2) (Đại kết cục)

——— o O o ———

Chương 1: Rồng rơi xuống phàm trần, hung thủ chính là ngươi!

【 Khai Nguyên năm thứ nhất, phụ thân của ngươi Khương Uyên lập quốc, quốc hiệu là Cảnh, cùng năm đó ra ngươi đời được lập làm Thái Tử, nhưng lại bị kẻ gian bắt đi, may mắn được cao nhân cứu, trốn qua một kiếp, ngươi thu hoạch được ban thưởng sinh tồn —— công pháp tu tiên, Đạo Pháp Tự Nhiên Công 】

【 Khai Nguyên năm thứ hai, ngươi bị cao nhân Thanh Hư đạo trưởng đưa đến Long Khởi quan, ngẫu nhiên gặp Đại sư huynh luyện võ, bị đánh gần chết, may mắn được Nhị sư huynh cứu, trốn qua một kiếp, ngươi thu hoạch được ban thưởng sinh tồn —— võ học Thần Ảnh thối 】

【 Khai Nguyên năm thứ tư, Kinh Thành nghênh đón địa chấn, Long Khởi quan sụp đổ, ngươi suýt nữa bị xà nhà đập chết, may mắn được Đại sư huynh cứu, trốn qua nhất kiếp, ngươi thu hoạch được ban thưởng sinh tồn—— võ học Cửu Tầm Thiên Long Bộ 】

【 Khai Nguyên năm thứ năm, trời buông trận lạnh lớn, cảm cúm rối loạn cả Kinh Thành, ngươi bất hạnh nhiễm tật, may mắn được Tam sư tỷ thu thập dược thảo trị liệu, trốn qua một kiếp, ngươi thu hoạch được ban thưởng sinh tồn —— tạp thuật Xuân Thu y điển 】

【 Khai Nguyên năm thứ sáu, khai quốc đại tướng quân Tào Hổ Báo tạo phản bị trấn áp, trốn vào Long Khởi quan, bị ngươi gặp được, Tào Hổ Báo ra tay với ngươi, may mắn được sư phụ cứu, trốn qua một kiếp, ngươi thu hoạch được ban thưởng sinh tồn—— pháp khí Kỳ Lân phất trần 】

…

Lúc sáng sớm, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên vạch phá Thanh Sơn, đuổi đi hắc ám, chiếu vào trên tầng cao nhất của một lầu các, một cái chuông đồng cổ xưa lơ lửng giữa trời, bên cạnh có một vị đạo sĩ thiếu niên đang ngẩn người.

Chính là Khương Trường Sinh năm nay mười hai tuổi, sáng sớm mỗi ngày trước khi gõ chuông, hắn đều xem lại chuyện mà nửa đời trước mình trải qua, để lên dây cót tinh thần cho mình.

Một đêm tập võ khiến cho hắn mệt mỏi rã rời, cũng may chức trách của hắn rất đơn giản, mỗi ngày đúng giờ gõ chuông, nhắc nhở trên dưới trong quan nên rời giường thứ dậy làm việc, từ sáu tuổi đã đón nhận nhiệm vụ này, hắn không có gặp lại trắc trở, tháng ngày trở nên thanh nhàn, bất quá dựa vào công pháp, võ học, y thuật đã lấy được, hắn sinh hoạt cũng sẽ không quá vô vị.

Hệ thống sinh tồn của Khương Trường Sinh đến từ kiếp trước, kiếp trước hắn là thành viên trong đội nghiên cứu phát minh trò chơi, hắn khai sáng ra một trò chơi, câu hỏi chính được đặt ra là nếu như ngươi có thể trường sinh, ngươi có thể sống bao lâu tại Tu Tiên giới.

Tuổi thọ của người chơi là vô hạn, nhưng sẽ bị giết chết, trên con đường tu hành sẽ gặp được đủ loại gặp trắc trở, dụ hoặc, Khương Trường Sinh tự mình thử qua, sống tối đa hơn một vạn tuổi, rất có tính khiêu chiến.

Trò chơi này không phải trò chơi lựa chọn đơn giản, là cần kỹ thuật, thăm dò thực tế, mặc dù một mực trốn ở một chỗ, cũng có thể gặp được thiên tai, nói tóm lại, chính là một câu, nhân sinh phúc họa khó liệu.

Sau khi trò chơi lên sàn, trong thời gian ngắn đã hót hòn họt, bởi vì quá xúc động khi nhìn thấy những số liệu sau hậu trường, Khương Trường Sinh thức đêm thời gian dài đột tử trước bàn máy vi tính, tiếp theo đầu thai đến một thế này.

Ở kiếp này, hắn không dám hứa chắc mình là có trường sinh hay không, cần qua mấy chục năm mới biết được, trước đó, hắn muốn dựa vào ban thưởng sinh tồn mạnh lên, cường đại đến đủ để đối mặt kiếp nạn nhân sinh.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công kẹt ở tầng thứ hai, nhưng đã hoàn toàn nắm giữ Thần Ảnh thối và Cửu Tầm Thiên Long Bộ, Xuân Thu bảo điển bác đại tinh thâm, hắn chẳng qua học

thuộc lòng được nội dung, còn chưa vận dụng qua, đến mức pháp khí, hắn còn chưa tu luyện ra linh lực, không thể sử dụng, giữ lại bảo vật này vào chỗ sâu trong đầu của hắn, đợi hắn tu luyện tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư, luyện linh lực sẽ có thể nắm giữ, bây giờ trong cơ thể hắn chỉ có chân khí, chân khí có khả năng khiến cho võ học càng có uy năng.

Ánh nắng chiếu lên người, Khương Trường Sinh ngáp một cái, hai tay nắm cọc gỗ treo ở bên cạnh, bắt đầu gõ chuông.

Đông ——

Tiếng chuông quanh quẩn ở giữa dãy núi, kéo dài thật lâu, tựa như đang thúc giục thời gian mau di động, phối hợp với non xanh nước biếc giữa thiên địa, hiển lộ rõ ràng ra không khí tuế nguyệt hợp lòng người.

Gõ một lần, ngừng năm hơi liền gõ mười lần, Khương Trường Sinh buông tay.

- Sinh hoạt mò cá hôm nay lại bắt đầu.

Khương Trường Sinh khẽ hát bắt đầu xuống lầu, hắn mặc đạo bào màu xanh lam xám, dưới ánh mặt trời chiếu sáng vạt áo tung bay theo gió, có một phen tiên vận đặc biệt.

Vừa xuống lầu, một đạo sĩ mười lăm mười sáu tuổi chạy tới, ngừng ở trước mặt hắn há mồm thở dốc, đầu đầy mồ hôi, gấp giọng nói:

- Trường Sinh sư đệ, việc lớn không tốt… Tối hôm qua có khách khứa chết ở quan trong, sư phụ truyền cho ngươi đi tới Minh Tâm điện…

Người chết?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn biết được gần đây có triều đình quan viên đến đây làm khách, không ngờ có người chết, xem tư thế vị sư huynh này, người chết có thân phận không thấp.

Hắn theo thói quen mỗi đêm lặng lẽ luyện võ, Long Khởi quan lại không nhỏ, tối hôm qua hắn thật không có phát hiện dị thường.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, đi theo sư huynh chạy tới Minh Tâm điện.

- Trường Sinh sư đệ, ngươi không biết đâu, vị Trạng Nguyên kia rất lợi hại, chỉ dựa vào thi thể đã chỉ ra được thời gian tử vong, nguyên nhân cái chết cùng với những chuyển động của nạn nhân trước khi chết…

- Người chết chính là quan viên Lại bộ, nghe nói quyền lực còn không nhỏ, lại có người dám ở kinh thành hành thích quan lại, chậc chậc, thật sự là không hợp thói thường…

Nghe sư huynh kể lể, Khương Trường Sinh kém chút trợn trắng mắt.

Cái này không hợp thói thường?

Ta có thể là vị Thái Tử thứ nhất của Cảnh triều, mẹ nó còn bị người đánh tráo, mấu chốt nhất là không ngờ lại không có bị phát hiện, con hàng giả mạo kia bây giờ còn ngồi trên bảo tọa Thái Tử, tên truyền thiên hạ kia kìa.

Có ai gặp phải không hợp thói thường như chưa?

Trong lòng Khương Trường Sinh thở dài.

Đây là một thế giới cổ đại khác cùng loại với Hoa Hạ, Khương Trường Sinh từ lúc ở trong bụng mẹ đã nghe được âm thanh ở bên ngoài, cái thế giới này nói vẫn là Hán ngữ, biết được mình sinh ra ở trong hoàng thất, hắn hết sức xúc động, hơn nữa còn là thời kỳ đầu sau khi lập quốc, khi phụ hoàng và mẫu hậu hắn nói, sắc lập thai trong bụng mẫu hậu hắn làm thái tử, hắn cảm giác đời này của mình sẽ đỉnh phong.

Mẹ của hắn và phụ hoàng là vợ chồng son, bồi tiếp phụ hoàng từ bãi cỏ hoang quật khởi, trải qua trắc trở, dẹp loạn thiên hạ, thành lập tân triều, dưới bối cảnh như vậy, hắn chỉ cần đăng cơ, hẳn là có một đời mỹ mãn.

Đáng tiếc, trời không toại lòng người, gian nhân đáng giận.

Chuyện gì đi qua đã đi qua, Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, hắn lấy tên Trường Sinh, đủ để thấy chí hướng hắn hiện tại.

Sau thời gian nửa nén hương, Khương Trường Sinh theo sư huynh đi vào trước Minh Tâm điện, Minh Tâm điện không tính quá lớn, trong đình viện tụ tập đệ tử đang vây xem, hơn trăm người đem nơi này vây đến con kiến cũng chui không lọt, cửa điện còn có các nô bộc của nhóm khách khứa đang chờ đợi, có tới hai ba mươi người.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh đến đây, các đệ tử dồn dập quăng tới ánh mắt, hắn mặc dù rất điệu thấp trong Long Khởi quan, nhưng hắn có tướng mạo rất tuấn mỹ nên cảm giác tồn tại cũng không thấp.

- Sư đệ, đi vào đi, sư phụ tìm ngươi.

Một nữ đệ tử mở miệng nói, Long Khởi quan cũng không phải đạo môn truyền thống, càng giống là môn phái giang hồ, có nam có nữ.

Khương Trường Sinh gật đầu, dạo chơi đi vào trong điện.

Hắn liếc mắt đã thấy thi thể nằm trên mặt đất bị vải trắng đắp lên, phía bên phải là đạo trưởng Thanh Hư cùng với ba vị đại đệ tử, bên trái là sáu vị khách khứa làm khách tại Long Khởi quan, đứng ở phía trước nhất chính là một nam tử ăn mặc phong cách thư sinh, cũng là Trạng Nguyên mà Khương Trường Sinh trên đường nghe nói tới, Trần Lễ.

Hắn vừa vào điện, Trần Lễ liền đánh giá hắn.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt Thanh Hư đạo trưởng, khom lưng hành lễ, chào.

- Sư phụ.

Thanh Hư đạo trưởng chính là người cứu hắn khi còn bé, hắn một mực hết sức kính trọng, đừng nhìn Thanh Hư đạo trưởng bề ngoài nghiêm túc, nhưng quy củ trong quan cũng không có quá nhiều, trên dưới toàn quan đều là đồ đệ của hắn, ở giữa đệ tử không có kém bối phận, ở chung rất hòa hài.

Thanh Hư đạo trưởng tay cầm phất trần, tóc trắng xoá, tiên phong đạo cốt, hắn khẽ gật đầu, nói:

- Trường Sinh, nói cho Trần thí chủ một chút ngươi tối hôm qua đã đi đâu?

Khương Trường Sinh quay người nhìn về phía Trần Lễ, nói:

- Tối hôm qua ta đi luyện công, sư đệ cùng phòng và sư phụ đều biết ta có thói quen này.

Sao hắn lại có thể ẩn giấu sáu năm, từ sáu tuổi tập võ, cuối năm đó hắn đã bị Thanh Hư đạo trưởng gặp được, hắn chỉ nói mình là tự ngộ ra, ngược lại khi luyện tập chiêu thức cũng không ăn khớp, Thanh Hư đạo trưởng cũng không có suy nghĩ nhiều, còn chỉ bảo vài câu, mấy năm sau, Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tam sư tỷ cũng lần lượt phát hiện việc này, bất quá bọn hắn không có tiết lộ việc này cho đệ tử khác, mặc cho hắn đêm khuya tập võ.

Trong mắt đệ tử bình thường, Khương Trường Sinh chẳng qua là một đồng môn rất điệu thấp.

Ở trong mắt ba đại đệ tử, hắn là một võ đạo kỳ tài, tuổi còn trẻ đã tự sáng tạo võ học.

Đại sư huynh Lý Trường Thanh, lúc thiếu niên đã tự sáng tạo qua một loại quyền pháp, bây giờ còn phổ biến cho đệ tử tuổi nhỏ học tập.

Trần Lễ hỏi:

- Xin hỏi tiểu đạo trưởng luyện công ở đâu?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Trước Đạo Chung lâu, ta có thói quen luyện công xong sẽ lên lâu gõ chuông, ban ngày lại… Nghe đạo pháp.

Hắn rất tự nhiên, tuyệt không khẩn trương, ngược lại người không phải do hắn giết, mà hắn căn bản không biết người chết là ai.

Một vị trung niên nam tử bên cạnh Trần Lễ mở miệng nói:

- Ta thấy tiểu huynh đệ có da mịn thịt mềm, hai tay bóng loáng còn lông tơ, không giống như người tập võ, cũng không biết tiểu huynh đệ luyện võ công gì?

Ngữ khí hùng hổ dọa người, nghe vào trong lỗ tai Khương Trường Sinh lại có chút chói tai.

Trần Lễ cười nói:

- Tiểu đạo trưởng chớ để ý, chúng ta đã loại bỏ đối tượng tình nghi một canh giờ, chư vị bên cạnh ta đã chứng mình trong sạch, bọn họ đều là phàm phu, không hiểu võ học, chỉ có thể tìm kiếm theo trong quý quan, dĩ nhiên, chúng ta không phải hoài nghi quý quan, cũng có thể là có tặc nhân dịch dung thành đệ tử quý quan.

Dịch dung?

Khương Trường Sinh từ nhỏ đến lớn không hề rời khỏi qua Kinh Thành, từ khi vào đây càng không hề rời khỏi đạo quan, cho nên không rõ thuật dịch dung ở ngoại giới đã đạt tới trình độ nào.

Hắn trả lời:

- Luyện là nội công.

Phàm là đệ tử đi đến sáu tuổi, tự mình lấy tên, cũng học tập nội tâm công pháp của Long Khởi quan, Khương Trường Sinh giả vờ học tập, kì thực tu hành chính là công pháp tu tiên Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Có thể tu tiên, vì sao tu võ?

Sở dĩ nói nội công, là bởi vì võ học của hắn đều là phương pháp đi đứng, một phần vạn người chết là chết ở phía dưới võ học này, vậy liền đánh bậy đánh bạ trúng hắn?

Anh mắt Trần Lễ sáng rực hỏi:

- Nghe đồn Chân Tâm kinh của Long Khởi quan độc bộ võ lâm, khi long uy hoàng đế bệ hạ còn yếu, Thanh Hư đạo trưởng dùng Chân Tâm kinh một người đã đủ giữ quan ải, cứu hoàng đế bệ hạ tại thời khắc nguy nan, một khi thôi động Chân Tâm kinh, hai con ngươi sẽ trở nên sáng ngời dị thường, như Minh Châu trong đêm tối, tiểu đạo trưởng luyện công vài năm, cũng đã cất bước, không biết có thể biểu hiện ra?

Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà cười nói:

- Vị sư đệ này của ta thiên tư vô song, nội công tự nhiên đã cất bước, có lẽ còn tiểu thành, Trường Sinh, phơi bày một ít cho

bọn hắn xem.

Khương Trường Sinh lúng túng.

Hắn căn bản không có luyện Chân Tâm kinh, ai bảo Thanh Hư đạo trưởng cũng sẽ không kiểm tra tình huống các đệ tử luyện công làm chi.

Chân Tâm kinh còn có đặc hiệu?

Ta làm sao không biết?

Dầu não Khương Trường Sinh bắt đầu gió lốc xoay chuyển.

Nghe Mạnh Thu Hà nói, các đệ tử ngoài điện nghị luận ầm ĩ, có thể được Nhị sư huynh khen ngợi, chẳng lẽ Khương Trường Sinh thật sự là kỳ tài tập võ?

Dưới con mắt mọi người, Khương Trường Sinh chỉ có thể thẳng thắn:

- Thật có lỗi, ta luyện không phải Chân Tâm kinh, ta thích tự sáng tạo võ học, trước mắt còn đang thăm dò nội công, đến mức võ học…

Trần Lễ ngắt lời nói:

- Ngươi vừa hay tu luyện là cước pháp, đúng không?

Khương Trường Sinh sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Trần Lễ.

Trần Lễ khom lưng, xốc lên bài bố, chỉ thấy người chết là một nam tử, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, trên ngón tay còn có ngọc khí ban chỉ, nói rõ không phải cướp tiền, chẳng qua là báo thù.

Trần Lễ kéo ra lồng ngực hắn, xương ngực hắn sụp đổ, thương thế hơi dài, giống như bị người tầng tầng đạp một cước.

Trùng hợp như vậy sao?

Khương Trường Sinh cuối cùng ý thức được, tao ương của mình, bình tĩnh sáu năm, vận rủi vẫn tới.

Người chết liên quan đến quan lại, một khi hắn bị bắt ra ngoài, Thanh Hư đạo trưởng không bảo vệ được hắn, vậy phiền phức liền lớn.

Lúc trước Thanh Hư đạo trưởng cứu hắn, những người xấu kia cũng đã gặp qua bộ dáng Thanh Hư đạo trưởng, nói rõ đám người kia biết được nơi đặt chân của hắn.

Trong khi Khương Trường Sinh bị gian nhân bắt đi cũng nghe nói thân phận của bọn hắn, văn võ đại thần đều có, thậm chí liên quan đến người có công lớn trong việc khai triều, đây là một hồi mưu đồ bí mật kinh thiên nước rất sâu, bọn hắn chắc chắn đang chờ Khương Trường Sinh rời khỏi đạo quan.

Thanh Hư đạo trưởng bởi vì trước kia đã cứu hoàng đế Khương Uyên, được hoàng đế nhớ ân ban thưởng, cho nên Long Khởi quan là môn phái võ lâm duy nhất trong kinh thành, nha môn không được điều tra, quân đội cũng không thể tự ý đi vào.

- Tiểu đạo trưởng, tại sao ngươi không nói chuyện, chẳng lẽ hung thủ chính là ngươi?

Anh mắt Trần Lễ sáng rực nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, hỏi.

Chương 2: Bình tĩnh đối đáp, tìm ra hung thủ

Đối mặt ánh mắt đám người Trần Lễ bất thiện, cùng với ánh mắt kinh nghi của đồng môn, Khương Trường Sinh cũng không có bối rối.

Hắn hỏi ngược lại:

- Không sai, ta quả thật luyện cước pháp, nhưng xin hỏi Trần thí chủ như thế nào biết được, ta thấy nội đệ tử có trên trăm, ngươi sao lại xác định là ta, chẳng lẽ ngươi đã kiểm tra xong các đệ tử?

Chưa tới một canh giờ, kiểm tra võ học của trên trăm vị đệ tử, quá chặt chẽ, trừ phi đối phương hạ quyết tâm hung thủ đến từ Long Khởi quan.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, chẳng qua đêm qua vừa mưa, một canh giờ trước mới ngừng, mặc dù không lớn, nhưng lên núi đầy bùn lầy, nếu các đệ tử đêm qua không có ra ngoài, hôm nay tới đây, bùn đất trên giày hắn là còn chưa khô, tất cả mọi người

đều như thế, chỉ có ngươi, ngay cả trên ống quần cũng có dính bùn đất, nói rõ tối hôm qua hai chân của ngươi tiến hành động tác trên phạm vi lớn.

Khương Trường Sinh cúi đầu nhìn lại, xác thực như thế, trên ống quần có dính rất nhiều bùn lớn nhỏ không đều.

Các đệ tử ngoài điện rối loạn lên, xì xào bàn tán.

Hắn vẫn như cũ không có hoảng hốt, nhìn về phía Trần Lễ, hỏi:

- Suy đoán cước pháp nói còn nghe được, nhưng động cơ giết người của ta đâu, ta từ nhỏ sinh hoạt trong Long Khởi quan, chưa từng đi ra ngoài, trong mấy ngày nay cũng không có tiếp xúc qua các ngươi, vì sao ta muốn giết hắn?

Thanh Hư đạo trưởng lộ ra vẻ mặt không biểu tình, ba vị đại đệ tử như có điều suy nghĩ.

Ngay cả năm vị khách khứa khác sau lưng Trần Lễ cũng thấp giọng thảo luận.

Đúng vậy.

Vì sao muốn giết?

Một thiên kim nhà giàu mở miệng nói:

- Đúng thế, hắn chết ở trong phòng của mình, nếu vị tiểu đạo trưởng này giết chết, hắn đêm khuya tiến vào gian phòng người ta giết người, kia phải là có cừu hận bao lớn?

Tập tục cảnh triều khai sáng, nữ tử cũng có thể đi ra ngoài, vị thiên kim nhà giàu này cũng không phải đồng hành cùng Trần Lễ, chỉ là vừa đúng dịp trong khoảng thời gian này tới Long Khởi quan tu đạo tĩnh tâm, các nô bộc của nàng đều ở ngoài điện chờ đợi.

Khương Trường Sinh bắt đầu dò xét đám người Trần Lễ, hắn cảm thấy hung thủ đại khái ở trong những người này.

Ồ!

Trong cơ thể tên này có chân khí!

Khương Trường Sinh bén nhạy bắt được một nam tử gầy còm có cảm giác tồn tại cực thấp, Đạo Pháp Tự Nhiên Công chính là công pháp tu tiên, hắn mặc dù không có tu luyện ra linh lực, nhưng giác quan hắn dị thường linh mẫn, vượt xa phàm nhân.

Nam tử gầy còm có cách ăn mặc của một thương nhân, thân thể gầy yếu, để cho người ta rất khó suy nghĩ hắn là người tập võ, mà chân khí của hắn hết sức mỏng manh, rất khó phát hiện, nhưng tránh không khỏi giác quan của Khương Trường Sinh.

Một chút rất nhỏ chân khí là theo một vài vị trí huyệt đạo tràn ra, nói cách khác tên này phong ấn chân khí vào trong huyệt đạo, hình thành giả tượng mình không biết võ công.

Trần Lễ cau mày nói:

- Xác thực không hề có động cơ, nhưng chúng ta không biết động cơ, truy xét quan hệ cùng với chứng cứ, liền thể đơn thuần dựa vào lí do thoái thác kết luận, cần nha môn điều tra, không biết tiểu đạo trưởng có nguyện…

Khương Trường Sinh đột nhiên cắt ngang hỏi:

- Trần thí chủ lúc trước nói những người phía sau ngươi đều không biết võ công, phải không?

Trần Lễ gật đầu nói:

- Không sai, ba vị sư huynh, sư tỷ của ngươi đều đã kiểm tra.

Vậy nói rõ võ công bọn hắn không tới nơi tới chốn.

Làm sao không phải sư phụ kiểm tra?

Hắn không dám hỏi nhiều, sợ hỏng mặt mũi Thanh Hư đạo trưởng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Có thể cho ta kiểm tra một phen không?

Trần Lễ cảnh giác, nói:

- Không ổn, dù sao chúng ta bây giờ nghi ngờ…

Còn chưa có nói xong, thân hình Khương Trường Sinh đột nhiên thoắt một, háa thành từng đạo tàn ảnh, lướt qua Trần Lễ,

giết tới trước mặt nam tử gầy còm, đưa tay chộp tới, nào biết nam tử gầy còm phản ứng cực nhanh, cấp tốc nhảy ra, tránh thoát tay của hắn.

Trần Lễ quay đầu, nhìn thấy một màn này không khỏi trừng to hai mắt, bốn vị khách khứa khác cũng như thế.

Trong bọn họ lại có người biết võ công.

Bọn nô bộc ngoài điện vội vàng xông tới, bao vây hắn.

Nam tử gầy còm không còn thần sắc khẩn trương như lúc trước, mà lộ ra nụ cười hung ác, hắn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, cười nói:

- Tiểu đạo sĩ, không ngờ đạo hạnh của ngươi cao như thế, ngay cả công pháp của ta đều có thể hiểu rõ, xem ra ngươi thật đúng là kỳ tài.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Thân pháp của các hạ cũng không đơn giản.

Thiên kim nhà giàu lui lại, hoảng sợ mà hỏi:

- Tiết Hải, sao ngươi biết võ công?

Tiết Hải thâm trầm cười hỏi lại.

- Ngươi hiểu rất rõ ta?

Thiên kim nhà giàu yên lặng.

Tiết Hải nhìn về phía Trần Lễ, nói:

- Quan trạng nguyên, có phải hết sức châm chọc hay không, nếu không phải võ công đối phương không cao cường, ngươi có phải hiếu thắng bắt hắn, trở lại nha môn lại tùy tiện định tội hay không? Trần gia trước sau như một như thế, lúc Sở triều còn, các ngươi đã như thế.

Sở triều, đó là triều đại trước đó của Cảnh triều, những năm cuối Sở triều, thái giám loạn chính, dân chúng lầm than, có nghĩa sĩ dũng cảm nổi lên khởi nghĩa, dẫn đến Sở triều sụp đổ, thiên hạ nghênh đón thời đại chư hầu cát cứ, Khương Uyên cũng không phải là sĩ tộc, chẳng qua là một người tập võ, nhưng hắn thành công thành lập Cảnh triều.

Võ phu làm Đế, Cảnh triều nghênh đón làn gió tập võ, tập tục vượt xa hoàng triều các triều đại.

Trần Lễ nhíu mày hỏi:

- Tiết Hải, vì sao ngươi muốn giết hắn?

Tiết Hải không có trả lời, đột nhiên lao thẳng đến Trần Lễ, tốc độ cực nhanh.

Khương Trường Sinh không hề động, bởi vì hắn nhìn Trần Lễ cũng khó chịu, tên này chụp mũ lung tung, muốn mang hắn đi nha môn.

- Hừ!

Thanh Hư đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, một bước đi đến trước mặt Trần Lễ, nhấc chưởng đánh tới, đối mặt với tay phải của Tiết Hải, xương tay Tiết Hải đứt từng khúc, thổ huyết bay ngược ra ngoài, đánh vỡ cửa sổ, để đệ tử phía ngoài cả kinh lui lại.

Chương 3: Tuổi thọ vô hạn, nhân sinh họa phúc khó liệu

Tên này vậy mà dùng chưởng pháp, vậy vì sao hắn dùng thối pháp hành hung?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy Tiết Hải cố ý hãm hại hắn.

Chẳng lẽ lúc trước khi hắn luyện công bị Tiết Hải gặp được?

Sau khi Tiết Hải hạ xuống, cấp tốc nhảy lên, nhảy lên cao mấy trượng, trực tiếp tan biến ngoài đình viện.

- Theo ta truy đuổi!

Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà lao ra hô, lúc này có mười mấy đệ tử chạy theo ra đình viện.

Trần Lễ sợ hãi không thôi, kém chút tê liệt ngồi dưới đất.

Thanh Hư đạo trưởng thu chưởng, đỡ lấy bờ vai của hắn, nói:

- Trần thí chủ, thiên hạ mặc dù đã định, vẫn cuồn cuộn sóng ngầm, ngươi làm vị Trạng Nguyên thứ nhất của Cảnh triều,

không nên tùy ý đi lại, kiếp nạn hôm nay, ngày sau vẫn sẽ lặp đi lặp lại.

Trần Lễ vội vàng bái tạ, sau đó lại hướng Khương Trường Sinh nói xin lỗi, gặp hắn bày ra thái độ trần khẩn, Khương Trường Sinh cũng không có làm khó dễ.

Chuyện kết thúc như vậy, Khương Trường Sinh thành tiêu điểm, những đệ tử không có truy đuổi hung thủ dồn dập vây quanh, hỏi thăm hắn vừa rồi dùng võ công gì, thật nhanh.

Ngay cả Đại sư huynh Lý Trường Thanh, Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà cũng cảm thấy hứng thú.

Thanh Hư đạo trưởng mở miệng nói:

- Trường Sinh, sau này ngươi không cần đến nghe đạo theo lệ thường, ngươi đã tự động tập võ, ngoại trừ sáng sớm gõ chuông, ngươi thường ngày tự ngươi định.

Vừa dứt lời, các đệ tử đều hâm mộ nhìn về phía hắn, bao gồm cả Lý Trường Thanh, Mạnh Thu Hà, hai vị đại đệ tử vẫn phải dạy bảo các sư đệ, sư muội.

Khương Trường Sinh ngẩn người, sau đó bái tạ Thanh Hư đạo trưởng.

Thanh Hư đạo trưởng quay người rời khỏi, các đệ tử ngoài điện lập tức vây đến.

Đối phó đồng môn một hồi lâu, Khương Trường Sinh tìm cơ hội rời khỏi, ngay cả vị thiên kim nhà giàu kia đều cảm thấy hứng thú đối với hắn, thật sự chịu không được.

Hung án tạm thời hạ xuống, còn hung thủ có bị bắt hay không, vậy thì không liên quan đến Khương Trường Sinh, đệ tử khác tu hành như thường lệ, hắn trở lại tiểu viện của mình, chỉ có hắn một người.

Ở trong Long Khởi quan, một viện bốn phòng, một phòng hai đệ tử ở.

Ngồi ở trên giường, Khương Trường Sinh bắt đầu chỉnh lý suy nghĩ.

Hắn một mực không xác định Thanh Hư đạo trưởng có biết được thân phận chân thật của hắn hay không, sau khi đưa hắn vào Long Khởi quan, Thanh Hư đạo trưởng cũng không có đặc biệt chiếu cố hắn, hắn cũng không thể trực tiếp đi hỏi thăm.

Chuyện hôm nay, liên quan đến tiền triều, sau khi bại lộ võ học, Thanh Hư đạo trưởng không ngờ lại cho hắn tự do lớn nhất, cái này khiến cho hắn miên man bất định.

【 Khai Nguyên năm mười hai, ngươi ngẫu nhiên bị tiền triều dư nghiệt hành hung, ngươi bị kéo vào trong mầm tai vạ, ngươi nương tựa theo bản lãnh của ngươi thoát khỏi nguy nan, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— võ học Kim Cương Khiếu 】

Một dòng chữ viết chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy xuất hiện ở trước mắt, khiến cho hắn lộ ra nụ cười.

Lại vượt qua nhất kiếp!

Nếu không phải hắn sáu năm như một ngày tu hành võ học, hôm nay không thể bức Tiết Hải lộ ra bản lĩnh, chỉ sợ phải bị bắt đi nha môn, lại bị những quyền quý kia âm chết.

- Sau này vẫn phải nỗ lực tu hành, không thể lười biếng, chuyện hôm nay nói rõ chỉ cần có lý do chính đáng, triều đình vẫn có thể có biện pháp mang ta đi ra ngoài.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Hắn còn nghĩ tới một chút, Thanh Hư đạo trưởng thật nhìn không thấu Tiết Hải biết võ công?

Mặc kệ như thế nào, hắn không thể lựa chọn tin tưởng người khác, chỉ có thể tin tưởng mình.

Sau khi Khương Trường Sinh nghĩ thông suốt, bắt đầu học tập võ học Kim Cương Khiếu thêm ra trong đầu.

Kim Cương Khiếu là một loại võ học chân khí kích thích kinh mạch ở yết hầu, có thể làm cho âm thanh trở nên mức dị thường lớn, từ đó chấn thương kẻ địch, luyện đến đại thành, còn có thể khu trừ Tà Ma.

Tà Ma hai chữ khiến cho hắn căng thẳng trong lòng, xem ra trên đời chẳng lẽ thật có quỷ quái?

Mà cũng đúng, hắn đều đầu thai, có quỷ quái cũng không kỳ quái.

…

Sau đó mấy ngày, Khương Trường Sinh phiền muộn không thôi, các đệ tử vô cùng hiếu kỳ đối với hắn, hắn ban ngày cơ hồ đem thời gian tiêu vào trên việc đối phó đồng môn, ban đêm còn gặp được đồng môn nhìn trộm, sư đệ cùng phòng so với Khương Trường Sinh còn nhỏ hơn một tuổi còn dây dưa hắn, rơi vào đường cùng, hắn truyền thụ bộ pháp cơ sở Cửu Tầm Thiên Long Bộ cho hắn, thế này mới không bị dây dưa nữa.

Tháng ngày cuối cùng thanh tĩnh, Khương Trường Sinh đang ở trong phòng tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Bang đương ——

Sư đệ Thanh Khổ chạy vào, hưng phấn nói:

- Sư huynh, vị quan trạng nguyên kia lại tới, chỉ ra muốn tới bái tạ ngươi, sư phụ đã đồng ý, hắn đã đi tới ngoài đình viện, gặp không?

Khương Trường Sinh cau mày nói:

- Không gặp, cứ nói hắn không cần cám ơn ta.

Thanh Khổ ngẩn người, hắn từ nhỏ theo Khương Trường Sinh lớn lên, trên việc lớn vẫn hết sức nghe theo ý Khương Trường Sinh, thế là gật đầu, quay người đi ra ngoài phòng.

- Ha ha ha, tiểu đạo trưởng, xem ra ngươi mang thù, đúng là ta lúc ấy đường đột, ta đặc biệt tới nhận lỗi, còn tặng kèm theo võ học Trần gia ta, mong ngươi tiếp nhận.

Chỉ thấy Trần Lễ cất bước đi tới, mặt mũi nở nụ cười tràn đầy nhiệt tình, Thanh Khổ mười một tuổi căn bản ngăn không được.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Ngươi bây giờ cũng hết sức đường đột.

Trần Lễ phối hợp ngồi xuống, từ trong ngực lấy ra một bản bí tịch kim tuyến da lam, đặt lên bàn.

- Võ học này gọi Khí Chỉ, cần tu luyện ra chân khí mới có thể tu hành, nhưng Trần gia ta trăm năm trước đã từ Võ chuyển sang Văn, sau đó không còn xuất hiện kỳ tài tập võ, hôm nay liền tặng cho tiểu đạo trưởng.

Trần Lễ cười giới thiệu, nhắc đến lịch sử gia tộc, ngữ khí của hắn có chút sụt sịt.

Tại thượng võ Cảnh triều, Trần gia sinh tồn rất gian nan.

Ps tác giả: Ta sẽ không viết chuyên cho nội dung cốt truyện, mọi người cứ yên tâm thưởng thức, con cháu trong giới thiệu vắn tắt tất nhiên là huyết mạch thân sinh của nhân vật chính.

Chương 4: Chẳng biết có độc hay không?

- Trần thí chủ nếu có tâm, có thể trực tiếp tặng cho Long Khởi quan, vì sao muốn đơn độc tặng cho ta?

Khương Trường Sinh hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Lễ.

Trần Lễ sững sờ, mặc dù đã nhận thức qua kẻ này thành thục khác hẳn với người bình thường, nhưng vẫn là bị kinh động, hắn lắc đầu bật cười nói:

- Long Khởi quan có địa vị gì, há là ta có thể đơn độc kết giao, không hợp lễ, tình càng không thật, ta chỉ muốn kết giao cùng tiểu đạo trưởng, tiểu đạo trưởng tuổi còn nhỏ đã có võ công như thế, ngày khác nhất định là nhân tài kiệt xuất võ lâm, thậm chí có thể trở thành Võ trạng nguyên, hiệu lực vì triều đình.

Hắn năm ngoái thi đậu Trạng Nguyên, bởi vì thân thế để dân gian nghị luận, quan chức trọng yếu chính là cơ bản của truyền thừa, phần lớn nắm giữ ở trong tay sĩ tộc, bình dân sao có thể thi hơn sĩ tộc, hoàng đế năm nay cố ý phổ biến hai Trạng Nguyên, văn võ mỗi loại một vị.

Chi phí tập võ ở thế giới này không cao, thiên hạ còn có rất nhiều môn phái thu người, chẳng qua là tập võ cần thiên tư,

nhưng đọc sách cũng cần, khách quan mà nói, bình dân lại càng dễ ra mặt trên võ đạo.

Long Khởi quan chính là đạo quan thân mệnh hoàng đế, Trần gia cũng không dám trực tiếp kết giao với Thanh Hư đạo trưởng, dễ dàng làm cho Thánh thượng nghi kỵ.

Khương Trường Sinh cảm thấy hắn nói có lý, người sống một đời, chỉ là dù tránh né một đời, cũng không thể an ổn cả một đời, ngược lại kết giao một vài quyền quý cũng có chỗ tốt.

Càng quan trọng hơn là, Khương Trường Sinh mặc dù nhận mệnh, nhưng mẹ nó không phục, Thái Tử giả nhất định phải nghĩ biện pháp cạo chết mình, quyền quý sau lưng hắn cũng không thể bỏ qua.

Hắn xem trí nhớ của mười hai năm trước, nghe nói trong quyền quý, xác thực không có họ Trần.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ta sẽ nhận, ta là một tiểu đạo sĩ cũng không thể làm mất mặt quan trạng nguyên nhà ngươi.

Trần Lễ lộ ra nụ cười, không có cảm thấy trào phúng, chỉ cần đối phương nhận lấy, kia chính là khởi đầu rất tốt.

Hắn sở dĩ nhiệt tình như vậy, cũng là chịu ảnh hưởng của gia tộc, Trần gia quá cần võ giả cường đại, bọn hắn lôi kéo qua không ít võ phu, nhưng từng người vì lợi ích lay động, Khương Trường Sinh khác biệt, còn tuổi nhỏ, chỉ cần cho tài nguyên thật tốt, không sớm thì muộn lòng sẽ hướng về Trần gia.

Trần Lễ bắt đầu nói ề hung án, thì ra Tiết Hải muốn hành thích hắn, nhưng hắn một mực ở cùng một chỗ với Thanh Hư đạo trưởng đợi, lựa chọn tuyến đường làm pháp, Tiết Hải lại bị người chết gặp được bản thân đang lén lén lút lút, xuất phát từ tâm thái quan lớn hơn thương, ép hỏi Tiết Hải một hồi, Tiết Hải bị hỏi đến phiền, liền giết chết hắn, còn về Khương Trường Sinh, hoàn toàn là bị giá họa, thì ra Tiết Hải ở trong đêm từng đứng xa xa nhìn thấy Khương Trường Sinh đang luyện thối pháp.

Khương Trường Sinh nhớ lại một thoáng, xác thực từng có cảm giác bị theo dõi, nhưng chớp mắt là qua, mình cũng không có chân chính nhìn thấy đối phương, liền không có để ở trong lòng.

- Ta cũng là vừa mới ra đời, bị Tiết Hải vài ba câu mang dẫn lệch hướng đi, còn tự cho là thông minh, khám phá chân tướng.

Trần Lễ thở dài nói, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Khương Trường Sinh thấy hắn có thể nhận lỗi lầm, ấn tượng với hắn đổi mới, tò mò hỏi:

- Vì sao Tiết Hải muốn giết ngươi?

Trần Lễ lườm Thanh Khổ một cái, Thanh Khổ ngẩn người, sau đó hiểu chuyện lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

- Việc này liên quan đến tiền triều, gốc Trần gia ta là quan lại tiền triều, chẳng qua sau này sai đường biết quay lại, Tiết Hải chính là dư nghiệt tiền triều, giết ta, chỉ là muốn giá họa cho đương triều, để những sĩ tộc quy hàng ý thức được triều đình không quá hữu hảo với những gia tộc triều đã quy thuận, đáng tiếc, hắn thất bại.

Trần Lễ bất đắc dĩ nói.

Trần gia thật vô cùng biệt khuất, giờ ở triều mới đã rất khó chịu, còn phải đối mặt tiền triều trả thù.

Khương Trường Sinh không có đồng tình, ai bảo ngươi là vị quan trạng nguyên thứ nhất, súng bắn chim đầu đàn.

Đứng ở lập trường của Tiết Hải cũng có thể hiểu được, phản đồ đáng hận hơn kẻ thù nhiều.

Trần Lễ không có nói quá nhiều tranh chấp trên triều đình, biết được Khương Trường Sinh còn chưa từng xuống núi, hắn nói chuyện lý thú trong chốn võ lâm.

Bắc đẩu võ lâm độc chiến bát đại môn phái, uy chấn võ lâm.

Thần tăng phục yêu thụ thương, thê thảm vào khách sạn đen bị tiểu nhị độc chết.

Thánh nữ Huyền âm lâu bị đạo thánh chui vào khuê phòng, đánh cắp tài vật.

Quỷ Mục Tà Vương bị triều đình bắt lấy, giải vào Thiên Lao.

Mọi việc như thế, Khương Trường Sinh nghe mà say sưa ngon lành.

Trần Lễ cũng phổ cập cho hắn đẳng cấp võ phu, từ thấp đến cao phân biệt là Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu cùng với Chân Nguyên cảnh, có thể làm cho chân khí trong cơ thể dùng phương thức võ học công kích kẻ địch, vậy sẽ tính như bước vào Chân Nguyên cảnh, Tiết Hải chính là cao thủ Chân Nguyên cảnh, tập võ gần hai mươi năm.

Khương Trường Sinh so sánh một thoáng, hắn cảm giác mình đánh giết Tiết Hải cũng không khó, nhờ vào Đạo Pháp Tự Nhiên Công, chỉ luyện thành tầng thứ hai, hắn chân khí trong cơ thể đã đầy đủ để hắn tiêu xài Thần Ảnh thối, Cửu Tầm Thiên Long Bộ.

Vẫn là tu tiên mạnh.

Qua đi nửa canh giờ, Trần Lễ mới rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhìn bí tịch trên bàn, lâm vào trong suy tư.

Trên bí tịch này sẽ có hay không có độc?

…

Chương 5: Giang hồ chuyện, gian tế trong quan

Xuân đi thu đến, từ sau khi Trần Lễ rời khỏi, thời gian trôi qua mấy tháng, lá cây trên Long Khởi quan dần dần biến vàng, tháng ngày Khương Trường Sinh khôi phục dĩ vãng, các đệ tử cũng không hiếu kỳ về hắn, sư đệ Thanh Khổ cùng phòng cũng rất ít quấy rầy hắn, chỉ vì Thanh Khổ cũng say đắm ở trong võ học, không thể tự kềm chế.

Muốn nói biến hóa, thay đổi lớn nhất chính là Khương Trường Sinh ban ngày cũng có thể quang minh chính đại luyện công, chân khí của hắn một mực đang tăng trưởng, sơ bộ nắm giữ Kim Cương Khiếu, đến mức Khí Chỉ, còn chưa tu luyện.

Hắn nghĩ trước hoàn toàn nắm giữ Kim Cương Khiếu, luyện thêm Khí Chỉ.

Trần Lễ không tiếp tục tới đây, sau hung án, Thanh Hư đạo trưởng cũng không hề đơn độc gặp qua Khương Trường Sinh.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh cuối cùng đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ ba, giác quan tăng lên trên diện rộng, hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng muỗi kêu ở cách mình hơn trăm trượng, ngay cả tiếng hít thở của đệ tử khác đều có thể nghe được rõ ràng, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Chân khí bản thân cũng không có tăng lên, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được chân khí có hơi biến hóa, có lẽ là đang có xu thế chuyển biến về phía linh lực.

Mấy canh giờ sau, hắn đi vào trong sân vườn, các đệ tử còn chưa trở lại đình viện, còn đang ở Đạo điện nghe đạo, hắn bắt đầu tu hành Kim Cương Khiếu.

Tu luyện Kim Cương Khiếu, không cần há to cuống họng rống, chỉ cần đả thông kinh mạch ẩn giấu nơi yết hầu là được, khi chân khí cộng hưởng, hắn có thể đánh giá ra uy lực của hét to, dĩ vãng kinh mạch ẩn hình kia rất khó bị động vào, sau khi công pháp đột phá, hắn phát hiện quá trình chân khí rót vào kinh mạch ẩn hình trở nên thông thuận, cũng không có đau đớn như dĩ vãng.

Khương Trường Sinh rất cao hứng, quả nhiên, công pháp mới là cơ sở, sau này phần lớn thời gian vẫn tiêu vào công pháp thôi.

Chạng vạng tối, Thanh Khổ trở lại trong phòng.

- Sư huynh, Nhị sư huynh dự định mang theo mười lăm đệ tử xuống núi lịch lãm, cố ý nói ta tới hỏi ngươi, ngươi nguyện ý đi theo không?

Thanh Khổ hưng phấn hỏi thăm.

Những đệ tử bọn hắn cơ hồ đều là cô nhi, mỗi một lần lịch luyện đều sẽ mang về một nhóm đệ tử mới.

Sau khi len núi, Thanh Khổ còn chưa xuống núi qua, đều rất hiếu kỳ mọi chuyện dưới núi, nghe được khách khứa nói qua, bây giờ thịnh thế sắp đến, nhân gian đã không còn nhìn thấy chiến loạn.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ta thì không đi được.

Thanh Khổ lại khuyên vài câu, nhưng hắn không đi, Thanh Khổ chỉ có thể thôi.

Xuống núi?

Không có khả năng.

Trừ phi vũ lực bản thân đã thiên hạ vô địch, bằng không Khương Trường Sinh không có khả năng xuống núi, Long Khởi quan ở trong kinh thành, những quyền quý nhìn trộm hắn chắc chắn còn đang nhìn chằm chằm.

Dù sao nếu thân phận của hắn bại lộ, đây chính là sẽ bị chém đầu, Chân Long giận dữ, quan lớn gì đều phải xuống ngựa.

Những trong năm nay, hoàng đế quét sạch phe phái, công thần khai triều không biết chết bao nhiêu.

Sáng sớm ngay thứ hai, Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà dẫn một nhóm đệ tử xuống núi, trong đó bao gồm cả Thanh Khổ, Khương Trường Sinh không có đi tiễn biệt, mà đứng ở phía trước Đạo Chung lâu đón ánh mặt trời luyện công.

Một mực đến ban đêm, Khương Trường Sinh đang muốn đứng lên.

【 Khai Nguyên năm mười hai, gian tế thuyết phục Nhị sư huynh, muốn dẫn ngươi xuống núi, ngươi từ chối, từ đó tránh thoát một trận giết họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tạp thuật Luyện Đan thuật 】

Thấy dòng nhắc nhở này, Khương Trường Sinh sửng sốt, kém chút chửi ra một câu thô tục.

Gian tế?

Trong Long Khởi quan có gian tế?

Đầu tiên bài trừ Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà, khi hai tuổi hắn kém chút bị Đại sư huynh đang tập võ ngộ sát, là Mạnh Thu Hà cứu hắn, mà lần này Mạnh Thu Hà lại bị thuyết phục.

Chờ chút!

Chẳng lẽ là Đại sư huynh?

Một lần hai tuổi năm đó cũng không phải là sai lầm, mà là cố ý gây nên?

Khương Trường Sinh bắt đầu trong suy tư trong ngày thường người nào nhìn mình với ánh mắt không thích hợp, người nào có khả năng, thậm chí ngay cả Thanh Khổ đều bị hắn hoài nghi.

Suy nghĩ thật lâu, hắn cũng nghĩ không thông.

Bất quá có khả năng vững tin, xuống núi sẽ gặp nguy hiểm, mà ở trong đạo quan, chỉ cần Thanh Hư đạo trưởng vẫn còn, đám người xấu kia sẽ không dám tùy ý làm bậy.

Trước mắt, điều Khương Trường Sinh cần phải làm là nỗ lực trưởng thành, ẩn giấu thực lực.

Lần trước hung án, hắn chẳng qua phô bày thiên phú tập võ đã dẫn tới gian tế hành động, liên quan tới Thần Ảnh thối, Kim Cương Khiếu cùng với Đạo Pháp Tự Nhiên Công quyết, tuyệt không thể lộ ra.

Cũng may hắn trong ngày thường rất ít khoe khoang.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi về đình viện của mình, các đệ tử ven đường chào hỏi hắn, hắn đều cười đáp lại, sau đó yên lặng phán đoán.

Hắn từ chối xuống núi, gian tế hẳn là còn ở trên núi.

Những người này cũng có thể.

…

Lá thu trong Long Khởi quan bị tuyết trắng bao trùm, đi qua trăng trời gần trăm lần luân hồi, tuyết trắng tan, xuân mới đến.

Khai Nguyên năm mười ba, Khương Trường Sinh mười ba tuổi.

Một năm này, hoàng đế hóa điên, bắt đầu truy cầu tiên thuật, mời chào năng nhân dị sĩ thiên hạ vì hắn luyện đan.

- Trên đời này nào có tiên nhân, những Tà Ma đó cũng bất quá là Tinh quái biến thành, bệ hạ vì tiên thuật, ngat cả triều chính cũng không để ý, bất quá cũng may thái tử điện hạ trời sinh thông minh, đọc thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, đã bắt đầu hỗ trợ xử lý bộ phận chính sự.

Trần Lễ cảm khái, trong lời nói tràn ngập tán thưởng Thái Tử.

Chương 6: Thời gian dần trôi, cuộc sống bình lặng

Vẻ mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, trong lòng lại có chút khó chịu.

Mười ba tuổi đã có thể cầm quyền, thằng ranh con này có chút năng lực.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Thái tử điện hạ ưu tú như thế à, có thể nói cho ta một chút chuyện của hắn không?

Trần Lễ cười nói:

- Tự nhiên có thể, nói đến thái tử điện hạ cũng xem như có vận mệnh nhiều thăng trầm, trước khi xuất thế đã được bệ hạ định là Thái Tử, chưa xuất thế đã là Thái Tử, nhìn chung lịch sử, chỉ duy nhất một người thôi, nhưng Hoàng hậu nương nương sinh ra Thái Tử liền bệnh nặng, hôn mê mấy tháng mới tỉnh, sau khi tỉnh lại liền mất tâm trí, nói thái tử điện hạ không phải con của nàng, không có mẹ yêu thích, lại có hoàng tử khác sinh ra, thái tử điện hạ ở trong hoàng cung có thể nói nếm hết tình người ấm lạnh, ngay cả bệ hạ đều từng lạnh nhạt qua hắn, cũng may thiên tư hắn thông minh, ba tuổi biết ngàn chữ, năm tuổi đã làm thơ, được bệ hạ sủng ái.

Nghe nói như thế, Khương Trường Sinh không khỏi nhớ tới mẹ mình ở kiếp này, ở trong bụng mẹ, hắn thường xuyên nghe mẹ nói một mình, nói sau này se để mình như thế nào như thế nào tốt, chửi bậy hoàng đế làm việc lỗ mãng như thế nào các loại.

Trong lòng hắn có chút chua xót.

Thì ra trên đời này ngoại trừ ác nhân, còn có người nhắc tới hắn.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Hoàng hậu nương nương hiện tại như thế nào, nàng… Vẫn như cũ là hoàng hậu?

Trần Lễ trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Đó là tự nhiên, bệ hạ và Hoàng hậu nương nương ân ái bực nào, Trời thấy tội nghiệp, bây giờ Hoàng hậu nương nương đã khôi phục khỏe mạnh, quan hệ với thái tử điện hạ cũng đã chữa trị, quốc thái dân an, thịnh thế buông xuống, trong này có một phần công lao của Hoàng hậu nương nương đó.

Khương Trường Sinh không phản bác được, trong lòng cũng hơi trấn an.

Mặc kệ như thế nào, nàng ít nhất sống rất tốt.

Trần Lễ lần này bái phỏng chẳng qua là mang một chút quà tặng, cùng Khương Trường Sinh hàn huyên hai canh giờ liền rời khỏi, hắn đã làm quan ở trong kinh thành, có thể bỏ ra thời gian đến thăm mình, đúng là không dễ.

Trong lúc đó, Trần Lễ còn hỏi thăm võ công của hắn gần đây như thế nào, hắn rất điệu thấp, nói còn đang tiến bộ, không có nói cụ thể mạnh cỡ nào.

Hắn không dám chắc Trần Lễ không phải là địch nhân, cho nên khi nói chuyện cũng rất cẩn thận.

Nửa tháng sau khi Trần Lễ rời khỏi, năm mới tiến đến.

Cảnh triều cũng có lễ năm mới, biểu thị cũ mới giao thế.

Long Khởi quan chính là đạo quan tu đạo, năm mới cũng không có náo nhiệt.

Sau năm mới, Mạnh Thu Hà mang theo các đệ tử trở về, lúc đi mười sáu người, khi trở về hai mươi người, trong đó có ba hài nhi nằm trong tã lót, có năm thiếu niên lôi thôi, nói cách khác tổn thất bốn vị đệ tử.

Thanh Khổ còn gãy một cánh tay, không còn hoạt bát như trước kia, lúc Khương Trường Sinh nhìn thấy hắn cũng bị kinh động, quan tâm hỏi thăm, nhưng Thanh Khổ thoải mái cười trừ, phong khinh vân đạm giảng thuật xông xáo gặp gỡ giang hồ.

- Sư huynh, vẫn là ngươi nói đúng, dưới núi không có tốt như trên núi, không có chiến loạn, lại có lòng người khó dò.

Thanh Khổ cảm khái một câu, Khương Trường Sinh không an ủi được, chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Ngày kế tiếp, Thanh Khổ sáng sớm đang ở trong đình viện luyện võ, các đệ tử cùng viện cũng đã biết được chuyện hắn gặp phải, cũng cũng không có quấy rầy hắn, Khương Trường Sinh gõ chuông xong liền ở bên cạnh luyện công.

Hắn có thói quen một mình luyện công, cái này khiến hắn có cảm giác an toàn.

Một nhóm đệ tử trở về để Long Khởi quan chấn động rất lâu, bởi vì ngay cả Nhị sư huynh đều bị thương, giang hồ hiểm ác, vượt xa tưởng tượng của bọn hắn.

Trọn vẹn đã qua một tháng, đề tài giang hồ dưới núi mới hoàn toàn biến mất, mà Long Khởi quan cũng trở thành có sinh khí, bởi vì nhiều thêm tám đệ tử mới, còn có ba trẻ nhỏ, chọc cho các đệ tử thường xuyên vây quanh bọn hắn nói cười.

Khương Trường Sinh đã hoàn toàn nắm giữ Kim Cương Khiếu, Khí Chỉ, chuyên tâm tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Võ học nặng ở nội công, nội công mạnh mẽ, tu hành võ học ngoại môn sẽ rất dễ dàng, mà Khương Trường Sinh luyện là công pháp tu tiên!

Giác quan Khương Trường Sinh đã trở nên cường đại dị thường, hắn cảm thụ qua, chân khí ba vị đại đệ tử đều kém xa một nửa của hắn, ngay cả chân khí Thanh Hư đạo trưởng cũng chỉ không sai biệt lắm với hắn, đủ để thấy công pháp tu tiên có khoảng cách như thế nào với công pháp võ đạo.

Hắn cũng không có kiêu căng, chân khí chỉ là một mặt, thực lực vẫn phải tham khảo những nhân tố khác, huống chi thân thể của hắn vẫn còn đang ở trong giai đoạn trưởng thành.

Trần Lễ duy trì tần suất nửa năm đi gặp một lần, mỗi một lần nhìn thấy hắn, Khương Trường Sinh đều có thể cảm nhận được hắn mỏi mệt, quan trạng nguyên đã từng hăng hái chỉ bảo hung thủ cũng thay đổi thành quan lại trầm trọng mệt mỏi.

Hoàng đế truy cầu tiên thuật càng nghiêm trọng, thường xuyên nổi giận trên triều đình, động một chút lại có quan viên bị bãi chức, làm triều đình thần động tâm đãng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khai Nguyên năm thứ mười bốn.

Khương Trường Sinh mười bốn tuổi đã cao gần một mét bảy, khuôn mặt tuấn tú, tóc dài tùy ý bị dây cỏ trói ở sau đầu, hiển lộ ra cái trán, hai tóc mai chạm vai, túi da bề ngoài cực kỳ xuất chúng bên trong Long Khởi quan, một vài nữ đệ tử đều đối với hắn phương tâm ám hứa, nhưng hắn chỉ say mê luyện công.

Theo đạo quy Long Khởi quan, nếu muốn thành gia, cần rời quan xuống núi.

Chương 7: Sát cục lại đến, sơ kiến Chân Long

Một năm này, ngày mùa hè.

Trên Đạo Chung lâu, Trần Lễ ngồi dưới đất, xoa xoa mồ hôi trên trán, mặt mũi tràn đầy âu sầu, nói:

- Trường Sinh à, ngươi không nóng à, vì sao không nghỉ mát ở trong phòng mình?

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên hàng rào, nhìn như lúc nào cũng có thể sẽ rơi xuống, nhưng vững như thái sơn, hắn nhắm mắt lại trả lời:

- Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh.

- Ngươi nha ngươi nha, càng lúc càng giống Thanh Hư đạo trưởng.

Trần Lễ cảm khái một câu, sau đó bắt đầu chửi bậy:

- Hoàng đế bệ hạ thật sự càng ngày càng ngu ngốc, không ngờ lại để cho người ta đào sông, từ Bắc quán thông đến Nam, dài như bờ biển, đây cũng không phải là chuyện mười năm hai mươi năm có thể hoàn thành, nghe nói hắn chỉ muốn thuận tiện vận chuyển đan dược, quả thật hoang đường, quả thật không hợp thói thường.

Khương Trường Sinh mở to mắt, vẻ mặt cổ quái.

Đào sông?

Đây không phải kỹ thuật của Dương Quảng trong lịch sử Hoa Hạ sao?

Trần Lễ càng nói càng oán giận, tu kiến sông đào, cần hao phí rất nhiều nhân lực vật lực cùng với tài lực, quốc khố khẩn trương không nói, còn dân chúng lầm than.

- Tiếp tục như vậy nữa, lại phải chiến tranh, tiến đánh những vương triều khác xung quanh, ai, thịnh thế không còn.

Trần Lễ một mặt lo nước thương dân nói, đối với cái này, Khương Trường Sinh cũng không an ủi được.

Xem điệu bộ này, Cảnh triều nếu loạn thật, Long Khởi quan cũng không an toàn.

Trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra cảm giác cấp bách, mặc dù chân khí của hắn đã vượt xa Thanh Hư đạo trưởng, nhưng địch nhân của hắn rất nhiều.

Nhất định phải nắm chặt thời gian luyện thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công đến tầng thứ tư.

Trần Lễ nói một canh giờ mới rời khỏi, hắn thật sự gánh không được, sắp bị nóng ngất đi.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn hắn rời khỏi, phát hiện Trần Lễ bắt đầu có chút còng lưng.

Quả nhiên là phí hoài tháng năm.

Khương Trường Sinh mặc dù mười bốn tuổi, nhưng kiếp trước kiếp này cộng lại, cũng vượt qua bốn mươi tuổi, hết sức mẫn cảm về việc thời gian đang một mực trôi qua.

Thân thể của hắn đang vào thanh xuân tuổi trẻ, cho nên lòng hắn sinh một loại cảm khái trên núi một ngày, dài như một năm.

Một tháng sau.

Đại sư huynh Lý Trường Thanh tìm tới Khương Trường Sinh, hỏi thăm hắn có nguyện xuống núi lịch lãm.

Khương Trường Sinh trực tiếp từ chối.

Sát cục lại tới?

Lý Trường Thanh thất vọng rời khỏi, dù sao chuyện xuống núi không thể cưỡng cầu.

Ba ngày sau, Lý Trường Thanh mang theo mười lăm vị đệ tử xuống núi, những đệ tử này nhỏ nhất cũng có mười ba tuổi.

Khương Trường Sinh một mực chờ đợi đợi nhắc nhở.

Quả nhiên.

Giữa trưa ngày kế tiếp, trước mắt hắn liền nhảy ra một hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm thứ mười bốn, gian tế thuyết phục Đại sư huynh, muốn dẫn ngươi xuống núi, ngươi từ chối, từ đó tránh thoát một trận giết họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tạp thuật Tuế nguyệt thư pháp 】

Thư pháp?

Khương Trường Sinh thất vọng, xem ra kiếp nạn lớn nhỏ cũng sẽ quyết định ban thưởng lớn nhỏ.

Lúc rảnh rỗi, hắn đã hoàn toàn nắm giữ Luyện Đan thuật trước đó lấy được, đáng tiếc hắn không có dược đỉnh để luyện chế.

Thư pháp còn được, Long Khởi quan xưa nay có quan to quý khách đến đây ngâm thơ mua vui, trong quan còn rất nhiều văn phòng tứ bảo, đều là khách khứa tặng.

Lúc không có chuyện gì làm ngâm thơ hát câu cũng không tệ.

Dù sao cuộc sống ở nơi này ngoại trừ luyện công, thật vô cùng buồn tẻ.

Khương Trường Sinh ngày đó lấy được bút mực trang giấy, trong phòng luyện chữ, một bên luyện tập thư pháp, một bên nghĩ chuyện gian tế.

Đã là lần thứ hai, có biện pháp tìm ra gian tế, dù sao hai lần mở miệng để Khương Trường Sinh xuống núi, hắn chỉ cần hỏi qua Đại sư huynh, Nhị sư huynh là sẽ tra ra được.

Ban đêm, Thanh Khổ trở về phòng, hắn vừa rửa chân xong, ngồi ở trên giường một bên dùng vải lau chân, một bên nói:

- Trường Sinh sư huynh, ngày mai hoàng đế bệ hạ sẽ tới Long Khởi quan, ngươi mau mau đến gặp đi, kia là đương kim Thánh thượng, cả đời khó gặp.

Nghe vậy, tay phải Khương Trường Sinh hơi lắc một, hắn bình tĩnh hỏi:

- Hoàng đế có gì đáng xem, chẳng lẽ có nhiều hơn chúng ta một cái miệng?

Thanh cười khổ nói:

- Cũng chớ nói như thế, cẩn thận bị truyền đi, ngươi đã không muốn đi, vậy thì không đi.

Khương Trường Sinh đưa tay, tán thưởng chữ viết của mình, cười nói:

- Cũng không phải không đi, ngược lại không có chuyện gì làm.

Trên tờ giấy trắng viết ba chữ.

Phi quân tử!

…

Giữa trưa ngày kế tiếp, Khương Trường Sinh đi trên đường đá giữa đình viện, hắn vừa tu luyện xong công pháp, chuẩn bị đi nhìn phụ hoàng của mình một chút.

Cách xa trăm trượng, hắn đã nghe được các đệ tử đồng môn nghị luận.

- Kia chính là hoàng thượng à, thật sự là anh minh thần võ.

- Đúng vậy, nghe nói hoàng thượng luyện thành chân long khí, như rồng tại thế.

- Ta ngược lại thật ra tò mò hoàng thượng có tìm được tiên đan hay không.

- Cũng chớ nói lung tung, nếu như bị nghe được, là sẽ bị chặt đầu.

Khương Trường Sinh cách Minh Tâm điện càng gần, nghe được lại càng ít, rất nhanh đã nghe được hoàng đế Khương Uyên đang nói chuyện cùng Thanh Hư đạo trưởng.

Hai người đang kể lại những chuyện xưa cũ, phần lớn đều là Khương Uyên đang nói, đa số cảm khái, Thanh Hư đạo trưởng phụ họa, mây trôi nước chảy.

Ngoài đình viện gần Minh Tâm điện có cấm vệ giáp vàng giữ nghiêm, người không phận sự miễn vào.

Mạnh Thu Hà và một đám đệ tử đang chờ ở trên đường hoàng đế phải đi qua, đây là một dòng suối nhỏ, xỏ xuyên qua núi, phía trên có một cầu nhỏ vượt ngang, hai bên dòng suối nhỏ có hoa cỏ cực kỳ rậm rạp, cả đám ở trong thạch đình cạnh cầu nhỏ, có tới hơn mười người, chen lấn tiểu đình đều đứng không lọt.

Chương 8: Cố nén xúc động, nghĩ sâu tính kỹ

Mạnh Thu Hà đang đang chém gió về lần trước lịch luyện nhìn thấy hết thảy, thấy Khương Trường Sinh đi tới, ánh mắt hắn sáng lên, nói:

- Khách hiếm thấy nha, Khương sư đệ, sao ngươi lại tới đây, mau vào, các ngươi nhanh nhường chỗ ngồi.

Ba vị đệ tử đang ngồi vội vàng đứng lên, cá đệ tử khác đang đứng cũng tránh ra một lối đi.

Khương Trường Sinh là đệ tử duy nhất mà Thanh Hư đạo trưởng nói qua có thể tự do tu hành, không cần tiến hành nghe đạo, địa vị đặc thù, lại thêm hắn bình thường độc lai độc vãng, để các đệ tử rất có cảm giác khoảng cách đối với hắn, không dám tùy tiện đắc tội.

Khương Trường Sinh đi vào đình ngồi xuống, cười hỏi:

- Nhị sư huynh làm sao có thời gian nhàn hạ thoải mái nói chuyện xưa?

Ba vị đại đệ tử Long Khởi quan đều là võ si, Đại sư huynh Lý Trường Thanh thiên tư trác tuyệt, mà thiên tư Mạnh Thu Hà thì dựa vào cần cù bù siêng năng, khi luận bàn với Lý Trường Thanh luận bàn cũng có lúc thắng.

Mạnh Thu Hà cười nói:

- Tự nhiên tới nhìn chân long khí, nghe đồn Thánh thượng như có rồng theo trên người, há có thể không gặp một lần?

Mấy chữ này nói đến có chút trình độ.

Khương Trường Sinh bắt đầu nói chuyện phiếm với các sư huynh đệ, đối với hắn đến, chúng đệ tử thấy mới lạ, Mạnh Thu Hà càng như vậy.

Mạnh Thu Hà rất tò mò thực lực của Khương Trường Sinh hôm nay, hắn năm ngoái tìm qua Khương Trường Sinh, đề nghị so tài, thế mà Khương Trường Sinh chưa đánh đã nhận thua, nói mình còn chưa đủ tư cách, làm sư huynh lại không thể cưỡng ép ra tay, chỉ có thể thôi.

Sau nửa canh giờ.

Một đám kim giáp cấm vệ đi tới, ảnh xuất Thanh Hư đạo trưởng và Khương Uyên thân hiện tại trong ánh mắt chúng đệ tử, các đệ tử dồn dập đi ra thạch đình, quỳ lạy hành lễ, Khương Trường Sinh cũng như thế, lễ bái cha ruột của mình, cũng không có gì không tốt.

Đợi Khương Uyên đến gần, Khương Trường Sinh nhịn không được ngẩng đầu, vừa rồi hay đối mặt với ánh mắt của Khương Uyên.

Khương Uyên người mặc long bào vàng chói, đầu đội Đế quan nhẹ nhàng linh hoạt, khuôn mặt uy nghiêm, trên tóc mai đã có chút hoa râm, hắn vừa đi tới, ánh mắt rủ xuống, vừa hay đối mắt với Khương Trường Sinh đang nâng đầu lên, Khương Trường Sinh cứng đờ, liền vội cúi đầu.

Hắn tưởng tượng qua vô số loại tình huống gặp mặt Khương Uyên, thậm chí nghĩ tới trực tiếp ngả bài, nhưng nên như thế nào để Khương Uyên tin tưởng?

Không có nhân chứng.

Thanh Hư đạo trưởng cũng chỉ là trùng hợp cứu hắn ở ngoài hoàng cung.

- Vị tiểu đạo sĩ này, ngẩng đầu lên.

Ngay lúc Khương Trường Sinh đang tâm loạn như ma, giọng nói Khương Uyên truyền đến, hắn không có ngẩng đầu, giả vờ như Khương Uyên đang gọi đệ tử khác.

Âm thanh Thanh Hư đạo trưởng vang lên:

- Trường Sinh, bệ hạ gọi ngươi đấy.

Khương Trường Sinh vô ý thức ngẩng đầu, lần nữa đối đầu ánh mắt Khương Uyên, hắn không có che giấu mình khẩn trương, thấy hoàng đế không khẩn trương ngược lại có quỷ.

Hắn chú ý tới một lão thái giám, cúi đầu, lưng còng xuống, thể cốt vô cùng suy yếu đứng ở sau lưng Khương Uyên, tựa như nửa thân thể đã xuống mồ.

Chân khí thật cường đại, còn mạnh hơn Thanh Hư đạo trưởng một chút!

Khương Trường Sinh nhớ kỹ hắn, lúc trước bắt mình mang ra hoàng cung chính là lão cẩu này, bất quá giao thủ với Thanh Hư đạo trưởng cũng không phải lão cẩu này, ở trên đường bị bắt ra, hắn bị rất nhiều người chuyền tay cho nha.

Khương Trường Sinh không có quá quan tâm lão thái giám, chắp tay bái.

- Bái kiến bệ hạ.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công chính là công pháp tu tiên, mặc dù trước mắt Khương Trường Sinh luyện ra được chỉ là chân khí, nhưng đạo pháp tự nhiên bốn chữ này đã nói rõ ý nghĩ, chú trọng chính là hợp nhất cùng tự nhiên, cho nên khí tức chân khí của hắn là võ phu không thể theo dõi, nhiều nhất cảm nhận được người hắn mang chân khí, một tia chân khí đạm bạc.

Khương Uyên nhìn Khương Trường Sinh quỳ lạy trước đình, hốt hoảng một hồi, hắn cảm khái nói:

- Trẫm nghe Trần Lễ nói qua, tiểu đạo sĩ, ngươi tuổi nhỏ như thế đã có võ công trác tuyệt, rõ ràng thiên tư bất phàm, Đại Cảnh đang cần thiên tài như ngươi thế này.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đa tạ bệ hạ khen ngợi.

Thì ra là Trần Lễ nói lời hay, Trần Lễ đã không chỉ một lần kiến nghị hắn đi thi Võ trạng nguyên, mặc dù không biết hắn mạnh bao nhiêu, nhưng hắn mười hai tuổi đã làm Trần Lễ kinh diễm.

Khương Uyên cười cười, cất bước tiếp tục rời khỏi.

Khương Trường Sinh cúi thấp đầu, trong lòng hắn có xúc động đứng lên nhận thân, nhưng lý trí nói cho hắn biết, thời cơ còn chưa đủ, quá nguy hiểm.

Từ biệt mười mấy năm, như thế nào nhận thân, chẳng lẽ dựa vào nhỏ máu nhận thân?

Cho dù thành công, tranh đấu trong hoàng cung cũng không ít, mà hắn một khi hiển lộ thân phận chân thật, Khương Uyên nổi giận, sát nghiệt quá nhiều, hắn sẽ rước lấy càng nhiều cừu hận, hắn trở lại hoàng cung, lại nên tự xử như thế nào?

Mỗi ngày đều phải nơm nớp lo sợ, còn tu luyện như thế nào?

Trước khi có thực lực không sợ bất kỳ nguy hiểm nào mới có thể hiển lộ ra thân phận chân thật của mình.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt, hắn không cần ngẩng đầu đã cảm giác được là của vị lão thái giám kia.

Trong Long Khởi quan có gian tế, lão thái giám tự nhiên hiểu rõ thân phận của hắn.

Ánh mắt kia không có dừng lại quá lâu, đợi nhóm người bọn hắn đi xa, đám người Khương Trường Sinh mới đứng dậy.

Mạnh Thu Hà hưng phấn nói:

- Hay lắm Trường Sinh sư đệ, ngay cả bệ hạ đều nhớ kỹ ngươi.

Chương 9: Xuất đầu lộ diện, thích khách đến!

Những đồng môn đệ tử khác cũng hết sức xúc động, ánh mắt các nữ đệ tử nhìn về phía hắn tràn ngập dị sắc, tuổi tác hoa quý, thiếu nữ khó tránh khỏi hoài xuân, huống chi Khương Trường Sinh tuấn tú, ở bên trong Long Khởi quan có thể nói là nhất chi độc tú.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười nói:

- Không có tác dụng gì, nói không chừng còn có phiền toái đây, ta lui xuống trước, các ngươi tiếp tục trò chuyện.

Dứt lời, hắn tự mình rời khỏi.

Mạnh Thu Hà không có ngăn cản, mà đang suy tư một vấn đề. Trường Sinh sư đệ bây giờ mạnh bao nhiêu?

Phải tìm cơ hội luận bàn một chút.

…

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa luyện công ở trên giường, Đạo Pháp Tự Nhiên Công bác đại tinh thâm, hắn cũng không rõ ràng cụ thể có bao nhiêu tầng, chỉ cần sau khi luyện thành công một tầng, mới có thể giải tỏa nội dung tầng tiếp theo.

Một mực đến ban đêm, Thanh Khổ mới trở về.

Từ sau khi trải qua giang hồ lịch luyện, Thanh Khổ càng yên lặng ít nói, trong ngày thường tắm ở trong võ học, diện mạo khí chất thoạt nhìn muốn thành thục hơn tuổi thật.

Thanh Khổ nhìn Khương Trường Sinh, cũng không có nhiều lời, lên giường tĩnh toạ luyện công.

Mấy ngày sau.

Trần Lễ lần nữa đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Bên cạnh đạo chuông, Trần Lễ hưng phấn nói:

- Có khả năng, Trường Sinh, bệ hạ không ngờ lại khen ngợi ngươi, hôm qua tảo triều, bệ hạ nhắc đến võ đạo Đại Cảnh, hy

vọng có thể thu nạp võ lâm nhân sĩ thi đậu Võ trạng nguyên, nhập ngũ đầu quân, còn đặc biệt nhắc đến ngươi một câu, nói trong Long Khởi quan có một thiếu niên đạo sĩ, mười hai tuổi đã có thực lực cao thủ nhất lưu.

- Thế nào, đi thi Võ trạng nguyên đi, có bệ hạ câu nói này, không có người sẽ bài thủ đoạn gì với ngươi, chỉ cần võ công ngươi đủ mạnh, là sẽ thông suốt.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Võ công của ta còn chưa đủ mạnh, mà ta còn tuổi nhỏ, không thích hợp quá sớm xuất thế.

Trần Lễ ngẩn người, cảm khái nói:

- Trường Sinh, ngươi tuổi còn nhỏ đã thấy xa, hiểu rõ hồng trần, ta hoài nghi có phải ngươi là thần tiên hạ phàm hay không.

Hắn chưa bao giờ thấy qua thiếu niên lang trầm ổn như thế, mặc dù đối mặt với chỗ tốt cực lớn cũng không động tâm.

Chợt hắn nói sang chuyện khác, nói:

- Đại sư huynh các ngươi tiến vào giang hồ đã xông ra thanh danh, bất quá hắn đang gặp phiền toái, Thanh Hư đạo trưởng hôm nay đã xuống núi.

Nghe vậy, Khương Trường Sinh mở mắt.

Đại sư huynh Lý Trường Thanh ở bên trong Long Khởi quan như là đại gia trưởng, tuy là võ si, nhưng tính tình ôn hòa, rất chiếu cố cho đệ tử tuổi nhỏ, Khương Trường Sinh cũng cũng tràn ngập hảo cảm với hắn.

Hắn tò mò hỏi:

- Phiền toái gì?

Trần Lễ bất đắc dĩ nói:

- Tự nhiên là con gái tình trường, không biết sao hắn có quan hệ với nữ tử Ma Môn, bị Ma Môn bắt đi, Ma Môn buông lời, Thanh Hư đạo trưởng tự mình tiến đến nhận người.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Phản ứng đầu tiên của hắn là có bẫy.

Không phải là có quyền quý nào đó cấu kết với Ma Môn bày ra, dụ Thanh Hư đạo trưởng ời đi, Long Khởi quan không còn cao thủ, có thể xuống tay với hắn?

Không bài trừ khả năng này, cho dù trùng hợp, những tên kia cũng không sẽ bỏ qua cơ hội này.

Từ khi Khương Trường Sinh đi vào Long Khởi quan, Thanh Hư đạo trưởng còn chưa bao giờ xuống núi, lần này xuống núi chính là cơ hội ngàn năm một thuở đối với những quyền quý kia.

Khương Trường Sinh không có bối rối, nếu luận mỗi về chân khí trong cơ thể, hắn đã mạnh mẽ hơn Thanh Hư đạo trưởng mấy lần, lại nắm giữ võ học, chỉ là không có kinh nghiệm thực chiến, đến lúc đó cẩn thận một chút là được, dù sao nơi này là Kinh Thành, đối phương hẳn là không dám gióng trống khua chiêng.

Trần Lễ nói tiếp chuyện Lý Trường Thanh, Lý Trường Thanh mang theo đệ tử đồng môn hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, ngẫu nhiên cứu được một nữ tử, nữ tử kia ôm ấp yêu thương, sau mới biết thân phận nàng chính là đệ tử Ma môn, còn là con gái của môn chủ, địa vị đặc thù, nữ tử kia thề phải gả cho Lý Trường Thanh, việc này đã truyền ra khắp giang hồ, thậm chí truyền đến trong Kinh Thành.

Long Khởi quan là một môn phái duy nhất đứng ở trong Kinh Thành, địa vị đặc thù trên giang hồ, việc quan hệ đến Long Khởi quan, nhân sĩ giang hồ tự nhiên cảm thấy mới lạ.

Trần Lễ nói nửa canh giờ, lưu lại một bao dược liệu mới rời khỏi.

Thuốc này thích hợp cho người tập võ dùng, mười phần trân quý, thiên kim khó cầu.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, yên lặng ghi lại phần nhân tình này, sau đó bắt đầu suy nghĩ sau này thế nào đối mặt với khả năng xuất hiện địch tập.

Sau khi Thanh Hư đạo trưởng rời khỏi, Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà đương gia làm chủ, màn đêm buông xuống, Long Khởi quan gà bay chó chạy, nghênh đón tiệc tối náo nhiệt mười mấy năm khó gặp, các đệ tử vui mừng, cực kỳ náo động.

Khương Trường Sinh ở trong phòng luyện công, bị nhiễu làm loạn tâm, nhưng lại ngượng ngùng ra ngoài quát bảo ngưng lại.

Đột nhiên!

Khương Trường Sinh mở to mắt, hắn híp mắt, thầm nghĩ:

- Gấp gáp như vậy sao?

Hắn cảm nhận được trên mái hiên có khí tức của người nào đó, trong quá trình bò không có phát ra bất kỳ âm thanh gì, đổi lại võ phu bình thường, có khả năng không phát hiện được.

Cũng không lâu lắm, một hương thơm kỳ lạ từ phía trên lan tràn rơi xuống.

Mê hương!

Khương Trường Sinh lập tức nín hơi, Đạo Pháp Tự Nhiên Công chính là công pháp tu tiên, hắn có khả năng nín hơi nửa canh giờ, vượt xa người bình thường.

Nửa nén hương thời gian sau, hắn giả bộ tê liệt ngã xuống giường.

Một đạo thân ảnh từ ngoài cửa sổ nhảy vào, tên thích khách này đúng là một đệ tử của Long Khởi quan, hai mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, hết sức không xuất chúng, hắn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh trên giường, thầm nghĩ:

- Công lực tên này vậy mà như thế cao, chống đỡ lâu như vậy.

Chương 10: Sinh Tử ấn, hoàng tử bái sư

Hắn rút ra một cây chủy thủ từ trong tay áo, cẩn thận từng li từng tí đi đến bên giường, sau đó đâm tới ngực Khương Trường Sinh.

Đúng lúc này, hai chân Khương Trường Sinh bỗng nhiên nâng lên, xoắn lấy cánh tay thích khách, sau đó lộn nhào, thuận thế

nhấc lên thích khách, nện ở trên giường.

Một chuỗi động tác thật sự quá nhanh, còn chưa chờ thích khách phản ứng, Khương Trường Sinh đã ngồi ở trên người hắn, bắt lấy hắn ắt.

Thích khách thôi động chân khí, mong muốn đẩy lui Khương Trường Sinh, nhưng hoảng sợ phát hiện mình căn bản chấn không ra.

- Công lực thật đáng sợ, tiểu tử này tuyệt đối là phía trên nhất lưu.

Thích khách kinh hãi trong lòng, hai mắt trợn thật lớn.

Khương Trường Sinh thấy rõ hình dáng đối phương, buồn bã nói:

- Ngũ sư huynh, ngươi đây là làm gì?

Thích khách đột nhiên cắn răng, trong miệng tràn ra máu tươi, lại uống thuốc độc tự sát.

Khương Trường Sinh không kịp ngăn cản, cũng không có thất vọng.

Hắn lục lọi một phen trên người thích khách, không có sờ ra cái gì, làm xong hết thảy, hắn la lớn:

- Có thích khách!

Hắn rống mười mấy tiếng, Thanh Khổ trước tiên xông vào, ngay sau đó là đệ tử khác.

Khương Trường Sinh tê liệt ngồi ở trên giường, há mồm thở dốc, một mặt chưa tỉnh hồn.

Mạnh Thu Hà gạt đám người ra, cấp tốc tiến vào, khi hắn thấy người chết, sắc mặt hắn đại biến:

- Ngũ sư đệ!

Đệ tử khác cũng kinh hãi.

Tồn tại cảm giác của ngũ sư huynh mặc dù không cao, nhưng bình thường cũng không có kết thù với đệ tử khác.

Mạnh Thu Hà chú ý tới dao găm trong tay thích khách, vẻ mặt âm trầm, hắn tiến lên kiểm tra, rất nhanh cho ra kết luận:

- Uống thuốc độc tự sát.

Hắn trong nháy mắt ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nếu như là đồng môn mâu thuẫn, hà tất trữ độc ở trong miệng?

Hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, hi vọng Khương Trường Sinh có thể nói chút gì đó.

Khương Trường Sinh ra vẻ kinh sợ, cắn răng nói:

- Ta cũng không biết Ngũ sư huynh vì sao muốn tập kích ta, hắn muốn giết ta, bị ta bắt lại, sau đó liền uống thuốc độc tự sát.

Nơi này là gian phòng của hắn, hắn có niềm tin.

Thanh Khổ nói theo:

- Trường Sinh sư huynh trong ngày thường đều một mình luyện công, cũng không có cừu hận với đệ tử khác, cho dù có thù, Ngũ sư huynh chạy đến gian phòng chúng ta hành thích cũng không đúng, mà hắn còn uống thuốc độc tự sát, rõ ràng trong lòng có quỷ, sợ bị hỏi ra cái gì.

Đệ tử khác gật đầu, dồn dập phát biểu ý kiến, cũng có người nghi ngờ Khương Trường Sinh, dù sao người chết là chuyện lớn.

Mạnh Thu Hà hít sâu một hơi, nói:

- Trường Sinh sư đệ, từ hôm nay, ngươi cứ đợi ở trong phòng, Thanh Khổ phụ trách đưa thức ăn, một mực chờ đến khi sư phụ trở về, đình viện sẽ có đệ tử thay phiên trông coi, bảo hộ Trường Sinh sư đệ.

Khương Trường Sinh không có ý kiến, nói là bảo vệ, thật ra cũng có ý trông coi, dù sao ai cũng không rõ ràng chân tướng.

Mạnh Thu Hà dẫn người mang thi thể thích khách ra ngoài.

Thanh Khổ an ủi:

- Trường Sinh sư huynh, ngươi đừng sợ, ta sẽ một mực thủ ở bên ngoài.

Khương Trường Sinh gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời khỏi.

Việc này để Long Khởi quan không còn náo nhiệt, lại lâm vào trong yên lặng như dĩ vãng.

Khương Trường Sinh nghe được rất nhiều đệ tử đang thảo luận việc này, các đệ tử đều cảm thấy kỳ quặc, Ngũ sư huynh vì sao muốn giết Khương Trường Sinh?

Trong phòng.

Khương Trường Sinh một lần nữa tĩnh toạ, bắt đầu luyện công.

Trong lòng hắn bắt đầu tính toán đối phương sau này sẽ phái tới cao thủ như thế nào.

【 Khai Nguyên năm thứ mười bốn, thích khách tập kích ngươi, bị ngươi bắt được, thích khách uống thuốc độc tự sát, ngươi vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— võ học Sinh Tử ấn 】

Một dòng thông báo xuất hiện ở hắn trước mắt, thừa dịp các đệ tử còn ở ngoài, hắn lập tức tiếp nhận Sinh Tử ấn truyền thừa.

Sinh Tử ấn là một loại võ học chân khí, đánh ra một ấn ký, khắc ở trên kinh mạch huyệt đạo kẻ địch, làm cho đối phương sống không bằng chết, là một võ học loại hình tra tấn, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đòi mạng.

Võ học này rất tốt, nếu lại bắt được kẻ địch, có thể khảo vấn.

Bất quá Khương Trường Sinh rất rõ ràng kẻ địch khủng bố như thế nào, tạm thời không dùng được, học thêm được một loại võ học, sau này tóm lại có chỗ hữu dụng.

Sau đó mười ngày, Khương Trường Sinh không có gặp tập kích, có lẽ bởi vì trong đình viện có đệ tử thay phiên trấn thủ, kẻ địch không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một ngày này, giữa trưa.

Trong đình viện vang lên âm thanh náo động.

- Lớn mật! Bản điện hạ muốn gặp người, các ngươi còn không cho phép?

- Không dám không dám, chẳng qua là…

- Chỉ là cái gì?

- Trường Sinh sư đệ lúc trước bị thích khách tập kích, chúng ta đang bảo vệ hắn…

- Càn rỡ, ngươi chán sống? Ngươi cảm thấy bản điện hạ muốn giết hắn?

Sau một phen ồn ào, cửa phòng bị thô bạo đẩy ra, một thiếu niên khoát y phục lộng lẫy giận đùng đùng di vào, thoạt nhìn chỉ có mười một mười hai tuổi, phía sau là hai nam tử mặc áo tím, thân hình to con, đều nắm một thanh bội đao.

Thiếu niên nhìn thấy Khương Trường Sinh, ánh mắt sáng lên, lập tức xông lại, hưng phấn nói:

- Là Trường Sinh đạo sĩ?

Họ của Khương Trường Sinh chỉ có tự mình biết, hắn trong ngày thường dùng Trường Sinh để xưng hô.

Khương Trường Sinh đi xuống giường, chắp tay hỏi:

- Không biết thí chủ là…

Thiếu niên đắc ý cười nói:

- Ta chính là Tứ hoàng tử, chuyên tới để bái sư học võ.

Khương Trường Sinh kinh ngạc hỏi:

- Vì sao tìm ta?

Tứ hoàng tử lườm hai vị thị vệ đằng sau một cái, hai người lập tức lui lại, thối lui đến trước của phòng, Tứ hoàng tử tiến lên một bước, tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Phụ hoàng nói ngươi rất lợi hại, nói ta tới bái sư, nếu không thì hoàng tử khác sẽ đi tìm ngươi?

Chương 11: Kinh Thành Thiên Lao, Dự Cảm Bất Thường

Tứ hoàng tử, Khương Dự.

Khương Trường Sinh biết hắn, từ trong miệng Trần Lễ biết được, Khương Dự là đệ đệ thân sinh với hắn, cùng cha cùng mẹ, cũng là hoàng hậu sinh ra, nghe nói chính là sau khi sinh Khương Dự, Hoàng hậu nương nương mới không còn điên điên khùng khùng nữa.

Nghe nói hoàng đế chỉ bảo Khương Dự tới, Khương Trường Sinh miên man bất định.

Chẳng lẽ hoàng đế đã nhận ra hắn, vì sao không có trực tiếp nhận nhau với hắn?

Khương Trường Sinh không thể trực tiếp hỏi việc này, mà chỉ hỏi:

- Ngươi muốn tìm ta tập võ?

Khương Dự hưng phấn nói:

- Không sai, phụ hoàng nói ngươi chỉ lớn hơn ta hai tuổi, cũng đã vượt qua cảnh giới Nhất Lưu, ngươi có thể làm sư phụ của ta, ngươi muốn cái gì, ta đều thỏa mãn ngươi, kim ngân tài bảo, kỳ trân dị bảo, ngươi cứ mở miệng nói.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, có quan hệ với hoàng tử, sau này ít nhất sẽ không bị động, hắn căn bản không cần ẩn giấu, dù sao địch nhân của hắn đều biết hắn ở trong đây.

- Nếu bệ hạ chỉ thị, ta tự nhiên không thể từ chối, có thể dạy điện hạ võ công, cũng là vinh hạnh của ta, bất quá ta đầu tiên nói trước, ta dạy võ công đều là ta tự sáng tạo, cũng không phải võ học của Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói, Khương Dự mừng rỡ, lúc này muốn quỳ xuống dập đầu, hai vị thị vệ sợ hãi, cũng may Khương Trường Sinh kịp thời nâng Khương Dự lên.

Tiểu tử này thật sự lỗ mãng…

Để hoàng tử dập đầu, đây chính là tội lớn mất đầu.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không phải sư phụ ngươi, chẳng qua dạy võ công cho ngươi thôi, sau này gọi thẳng tên ta đi.

Khương Dự thẳng tắp cái eo, nhếch miệng cười nói:

- Được rồi, Trường Sinh ca.

Hắn không kịp chờ đợi thúc giục.

- Trường Sinh ca, nhanh dạy ta đi, mục tiêu của ta là tập được một thân võ học cái thế, vì Đại Cảnh ta khai cương khoách thổ, dẹp yên Man Hoang, ta mấy ngày trước đây vừa tròn mười hai tuổi, trước kia phụ hoàng không cho phép ta tập võ khi chưa đến mười hai tuổi, ngươi có thể là người thứ nhất dạy bảo ta võ công.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, quyết định truyền thụ Thần Ảnh thối cho Khương Dự.

Thần Ảnh thối là võ học thứ nhất hắn học tập, uy lực cương mãnh, một chân đá đứt gân xương, hắn đã luyện đến cảnh giới chân khí ngoại phóng, đá ra dị tượng mạnh đại.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thụ phương pháp tu hành Thần Ảnh thối, hai vị thị vệ tránh hiềm nghi, thối lui đến ngoài cửa phòng, đóng lại cửa phòng.

Khương Dự nghe rất chân thành.

Một lúc lâu sau, Khương Dự hoan thiên hỉ địa rời khỏi, hắn trở lại hoàng cung luyện công, hoàng tử không thể qua đêm bên ngoài.

Thanh Khổ trở về phòng, hưng phấn mà hỏi:

- Sư huynh, ngươi bây giờ là sư phụ của hoàng tử?

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười nói:

- Chẳng qua là dạy điện hạ võ công thôi, há có thể làm sư phụ, chớ có nói bậy.

Thanh Khổ xem thường:

- Cái kia cũng rất mạnh, sau này hoàng tử chính là chỗ dựa của ngươi, ta trước đó hành tẩu giang hồ, phát hiện thiên hạ này là

thiên hạ nhân tình, cùng một chuyện, thân phận khác nhau và quan hệ khác nhau sẽ có kết quả hoàn toàn khác biệt.

Hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì chuyện thương tâm, nụ cười tan biến mất.

Khương Trường Sinh một mực tò mò hắn đến cùng đã trải qua chuyện gì, nhưng hắn không chịu nói.

Trong phòng lâm vào an tĩnh.

Qua một hồi lâu, Thanh Khổ cáo từ, trong phòng chỉ còn lại Khương Trường Sinh một người, hắn cũng cuối cùng có thể an tâm luyện công.

Sau khi lần đầu tiên ám sát thất bại, cừu địch chắc chắn còn sẽ có lần tập kích thứ hai, Khương Trường Sinh chỉ có thể mạnh lên.

Khương Trường Sinh dùng tu vi Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ ba đã đủ đã ngạo tuyệt Long Khởi quan, tạm thời hắn còn không có gặp được người có chân khí nhiều hơn hắn, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, hắn không thể nới lỏng.

Tu Tiên giả há có thể bị một đám võ phu thế gian giết chết?

…

Hoàng hôn buông xuống, mây đen bao phủ Kinh Thành phồn hoa, mưa phùn rả rích riw xuống.

Tiểu thương hai bên đường phố dồn dập thu quán, Chu lâu phủ liên miên chập trùng thêm một tầng hơi nước, cả tòa thành đều trở nên mông nùng.

Nội thành phía Tây Kinh Thành, trước cổng chính Thiên Lao.

Trương Thiên Nhẫn một thân áo giáp nhíu mày nhìn lên bầu trời, hai đầu lông mày tràn đầy vẻ sầu lo.

Một người tướng lĩnh trung niên bên cạnh vỗ vỗ vai của hắn, cười nói:

- Người trẻ tuổi, không cần luôn tâm sự nặng nề, Đầu Nhi đã báo cáo danh sách cho ngươi, năm sau ngươi sẽ được tham gia

võ khoa.

Trương Thiên Nhẫn năm nay vừa đầy mười tám tuổi, mẹ tại vào tù lúc đã mang thai hắn, sau khi sinh ra hắn liền bị chặt đầu, hắn được ngục tốt Thiên Lao nuôi lớn, ngục tốt thế hệ trước đều coi hắn như con ruột, truyền cho hắn đủ loại võ nghệ, hắn cũng xác thực không chịu thua kém, nhiều lần kiến công.

Trương Thiên Nhẫn thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói:

- Ta luôn cảm thấy Thiên Lao sắp xảy ra chuyện.

- Nói hươu nói vượn, dưới chân thiên tử, chẳng lẽ còn có người dám cướp ngục hay sao?

Trung niên tướng lĩnh cười mắng, các thủ vệ khác gần đó cũng đều cười to.

Ở kinh thành, Thiên Lao là chỗ an toàn nhất, chức trách của bọn hắn cũng rất đơn giản, bọn hắn hết sức hưởng thụ cuộc sống bây giờ, không mệt, nhưng bổng lộc rất cao.

Trương Thiên Nhẫn bất đắc dĩ cười một tiếng, hắn cũng cảm giác mình có thể đã suy nghĩ nhiều.

Chương 12: Tà Vương đột kích

Tự khi đại Cảnh lập quốc đến nay, Kinh Thành tuy có mấy lần phản loạn, nhưng Thiên Lao vĩnh viễn là vững chắc nhất.

Màn đêm dần dần hạ xuống, mưa dừng rơi, cây cối cạnh Thiên Lao vẫn còn tí tách hạt mưa, trong cái hố ở trên mặt đất nổi lên gợn sóng.

Trương Thiên Nhẫn đang cùng các huynh đệ trò chuyện ban đêm ăn cái gì, bỗng nhiên nghe được một hồi tiếng sáo du dương truyền đến.

Hắn đưa mắt nhìn lại, lầu các hai bên đường trước cổng chính Thiên Lao đóng chặt, nhìn không thấy bóng dáng.

- âm thanh gì?

- Không thấy người?

- Tại sao ta không có nghe được?

- Ngươi hai năm trước đi Dạ Hương lâu bị ác bà nương nhà ngươi phát hiện, một bạt tai đánh lỗ tai ngươi đến mất linh, ngươi đương nhiên nghe không ra.

Bọn thủ vệ nghị luận, sắc mặt trung niên tướng lĩnh đại biến, cả kinh kêu lên:

- Không tốt! Nhanh che lỗ tai!

Vừa dứt lời, bọn thủ vệ mặc dù bị hù dọa, nhưng vẫn vô ý thức che lỗ tai, bao gồm cả Trương Thiên Nhẫn.

Trương Thiên Nhẫn bỗng nhiên nhìn thấy cuối con đường đang có một hồi sương mù vọt tới, trong sương mù có một đạo thân ảnh như ẩn như hiện, theo thân hình có thể nhìn ra được hắn đang thổi sáo.

- Có người muốn cướp ngục?

Trong đầu Trương Thiên Nhẫn toát ra một ý nghĩ như vậy, hắn vừa muốn mở miệng, mặt đất chấn động.

Ầm ầm ——.

Mọi người nỗ lực ổn định bước chân, Trương Thiên Nhẫn phát giác được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại.

Một tiếng vang thật lớn vang lên, cửa lớn Thiên Lao nổ tung, cửa nhà lao dày nặng bị oanh thành gai gỗ đếm không hết, gương mặt Trương Thiên Nhẫn bị vạch phá, hắn trừng to mắt theo.

Một thân ảnh bước ra từ trong thiên lao, người này mặc áo tù nhân cũ nát, tay chân quấn đầy xích sắt, tóc tai bù xù, hắn còng lưng lưng, há mồm thở dốc.

Hắn ngẩng đầu, dưới tóc đen hỗn độn hiển lộ ra một đôi mắt màu trắng không có con ngươi, hạ lập loè hàn mang trong đêm tối.

- Quỷ Mục… Tà Vương…

Một thủ vệ run giọng nói, đi đó là đặt mông ngồi sập xuống đất.

Quỷ Mục Tà Vương dậm chân đi thẳng về phía trước, xích sắt giữa hai chân hắn lại còn ghìm cổ của một ngục tốt, đem thân thể hắn từ trong bóng tối kéo lôi ra ngoài, tên ngục tốt này còn sống, hai mắt trợn to, vẻ mặt đỏ lên, hai tay của hắn nắm lấy xích sắt, nỗ lực muốn tránh thoát.

Trương Thiên Nhẫn nhìn thấy một màn này, đỏ ngầu cả mắt, hắn lập tức rút kiếm, phóng tới Quỷ Mục Tà Vương.

Quỷ Mục Tà Vương đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, tay phải khóa lại cổ của hắn, tức giận nộ hắn đập xuống đất, nện đến mặt đất đá vụn bay loạn.

Trương Thiên Nhẫn kém chút ngất đi, ngũ tạng lục phủ bị trọng thương, trong miệng nhịn không được phun ra máu tươi.

Quỷ Mục Tà Vương nhếch miệng cười một tiếng, cười đến vô cùng dữ tợn, như là Ác Quỷ ở nhân gian.

Ngay khi hắn muốn kết liễu Trương Thiên Nhẫn, tiếng sáo hơi ngừng, một giọng nói vang lên:

- Đừng quên chính sự.

Nghe vậy, Quỷ Mục Tà Vương dừng tay, thả người nhảy lên, vọt lên cao mấy trượng, ngục tốt bị xích sắt quấn quanh kéo đi vọt vào trong rừng cây, cấp tốc tan biến.

Số lượng lớn ngục tốt chạy ra từ trong cửa nhà lao, phần lớn đều bị thương, trung niên tướng lĩnh chạy đến trước Trương Thiên Nhẫn, kiểm tra thương thế của hắn.

Trương Thiên Nhẫn gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Quỷ Mục Tà Vương tan biến, trong lòng tràn đầy cảm giác bị thất bại, hắn vốn cho rằng mình đã đủ mạnh, thật không nghĩ ra vừa đối mặt với đối phương đa bị đánh tan.

…

Trong phòng, ngọn đèn dầu chập chờn.

Khương Trường Sinh đang tĩnh tọa luyện công, hắn đột nhiên có chút tâm thần không yên, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì xảy ra.

Hắn mở to mắt, nghĩ thầm:

- Tối nay không ếch kêu, tất có sát khí.

Hắn cảm thụ được chân khí dâng trào trong cơ thể, an tâm một chút.

Kẻ địch hẳn là không đến mức mạnh hơn Thanh Hư đạo trưởng quá nhiều, bằng không hắn sớm đã bị cường sát.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Khương Trường Sinh chợt nghe dưới núi truyền đến tiếng kêu to, nhưng khoảng cách quá xa, hắn dù là Tu Tiên giả cũng nghe không rõ ràng.

Không phải kẻ địch mạnh mẽ xông tới đó chứ?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, dù nói thế nào, nơi này cũng là Kinh Thành, lại là đạo quan hoàng đế khâm điểm, nếu làm lớn chuyện, chắc chắn bị hoàng đế truy xét.

Cùng lúc đó.

Trên đường núi giữa sườn núi, Quỷ Mục Tà Vương đi trên thềm đá, hai tay bắt cổ một đạo sĩ, ngục tốt bị xích sắt kéo theo sau lưng máu me khắp người, đã không thành hình người.

Dưới đêm trăng, lôi vân bỗng nhiên tụ tập tới, một tia chớp vạch phá bầu trời đêm, để Kinh Thành như chỗ ban ngày, khuôn mặt Quỷ Mục Tà Vương trong nháy mắt bị chiếu sáng, dữ tợn đáng sợ.

- Lớn mật! Dám mạnh mẽ xông tới Long Khởi quan.

Phía trên truyền đến một tiếng đạo sĩ hét phẫn nộ, chỉ thấy một đạo sĩ rút kiếm đánh tới, hắn thả người vọt lên, đâm tới một kiếm, kiếm nhận vạch phá bầu trời đêm, hàn mang chợt hiện.

Tay phải Quỷ Mục Tà Vương cắt đứt cổ đạo sĩ trong tay, theo đó vỗ ra một chưởng, chân khí bùng nổ, hóa thành một hồi Huyết Phong (gió máu) đối diện đụng vào đạo sĩ cầm kiếm.

Phốc ——.

Đạo sĩ cầm kiếm bị Huyết Phong đụng vào, thổ huyết ngã ngược về sau, như là diều đứt dây, nện ở trên bậc thang, hắn

che ngực, muốn đứng lên, nhưng khí huyết công tâm, ngẹo đầu ngất đi.

- Long Khởi quan? Cũng chỉ như thế, chẳng qua là được Chân Long yêu chuộng thôi.

Chương 13: Lần đầu đối mặt cường giả, phải dùng toàn lực

Quỷ Mục Tà Vương khẽ nói, âm thanh khàn khàn trong lộ ra đầy về đậm khinh thường.

Bước chân hắn tăng tốc, giống như quỷ mị xông lên núi.

…

Cửa phòng mở ra, Thanh Khổ chạy vào, hoảng sợ nói:

- Sư huynh, có tặc nhân giết đến tận núi đến, sư huynh mệnh ngươi tiến đến trợ giúp.

Khương Trường Sinh nghe xong, lập tức đứng dậy, cùng Thanh Khổ đi ra khỏi cửa phòng.

Tới đình viện, Khương Trường Sinh nhảy lên, trực tiếp tan biến trong bóng đêm, Thanh Khổ sửng sốt tại chỗ, hắn cắn răng, vội vàng đuổi theo.

Trước cổng chính Long Khởi quan, Quỷ Mục Tà Vương dừng bước lại, hai tay của hắn buông ra, hai bộ thi thể hạ xuống.

Kinh lôi lướt qua bầu trời đêm, chiếu sáng thềm đá phía sau hắn, trải rộng thi thể, máu tươi theo thềm đá chảy xuống, lan tràn đến trong bóng tối.

Trong cửa lớn, Mạnh Thu Hà cầm kiếm đứng ở trên cầu nhỏ, nhìn hằm hằm Quỷ Mục Tà Vương, trầm giọng quát:

- Ngươi là ai, vì sao tàn sát Long Khởi quan ta?

Quỷ Mục Tà Vương nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Người sắp chết, muốn kéo thêm một chút đệm lưng, nếu Thanh Hư lão nhi không ở đây, vậy các ngươi chết trước đi.

Hắn đột nhiên phóng tới Mạnh Thu Hà, động như lôi đình, Mạnh Thu Hà biến sắc, tốc độ cao huy kiếm, từng đạo kiếm

khí trảm ra, thẳng đến đối phương đối diện.

Quỷ Mục Tà Vương đánh ra một chưởng, chưởng phong bá đạo, đánh xơ xác kiếm khí, đem Mạnh Thu Hà đánh bay ra ngoài, đụng xuyên vách tường lầu các phía sau, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

- Một đám rác rưởi, không ngờ trận chiến cuối cùng của lão phu chính là giết một bầy gà chó.

Quỷ Mục Tà Vương thu chưởng, khinh thường hừ lạnh, hắn đi tới chỗ Mạnh Thu Hà, nhưng đi chưa được mấy bước đột nhiên dừng lại.

Ầm ầm ——

Lôi vân cuồn cuộn, bầu trời đêm vẫn còn mưa, mưa rơi càng lúc càng lớn.

Tam đệ tử Long Khởi quan Mạnh Thu Sương cầm kiếm ngăn ở phía trước Quỷ Mục Tà Vương, nước mưa thấm ướt đạo bào của nàng, tuy là nữ tử, nhưng trên gương mặt xinh đẹp của nàng không hề sợ hãi.

Tất cả đệ tử Long Khởi quan khác ở lầu các xung quanh đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương nhìn Quỷ Mục Tà Vương, run lẩy bẩy, không dám ra tay.

Quỷ Mục Tà Vương đứng ở chỗ đó, không có tiến lên, hắn cũng không có nhìn về phía Mạnh Thu Sương, mà nhìn chằm chằm bầu trời đêm phía sau Mạnh Thu Sương, một chỗ trên lầu chót có một thân ảnh đang nhìn hắn.

- Không ngờ Long Khởi quan ngoại trừ Thanh Hư lão nhi còn có một vị cao thủ khác, thì ra mục tiêu chính là ngươi.

Quỷ Mục Tà Vương thâm trầm cười nói, Mạnh Thu Sương nhíu mày, không rõ ý của đối phương.

Mạnh Thu Sương âm thanh lạnh lùng nói:

- Ma đầu, ngươi tàn sát đệ tử quan tan, đợi sư phụ ta trở về, nhất định không tha cho ngươi, mà nơi này là Kinh Thành, ta đã điều động đệ tử tiến đến thông báo nha môn, Kinh Thành chính là thiên la địa võng, ngươi không trốn khỏi.

Quỷ Mục Tà Vương bỏ qua nàng, cười nói:

- Vì sao các hạ còn không ra tay? Vì sao còn không trốn?

Mạnh Thu Sương giờ mới hiểu được tới, đối phương căn bản không có nhìn chằm chằm nàng, nàng quay đầu nhìn lại, sau lưng có nhà lầu, nàng không nhìn thấy thân ảnh ngoài trăm trượng, đệ tử xung quanh cũng đang khó hiểu, ma đầu nói cao thủ tuyệt đỉnh là ai?

- Nghe ý ngươi, ngươi là nhằm vào ta, chẳng lẽ lúc trước ám sát cũng là ngươi an bài?

Âm thanh của Khương Trường Sinh quanh quẩn dưới bầu trời đêm, để cho người ta khó phân biệt âm thanh phát ra từ nơi nào.

Nghe được là giọng nói của Khương Trường Sinh, Mạnh Thu Sương và một đám đệ tử đều sửng sốt, bọn hắn tự nhiên nhớ kỹ tiếng nói của Khương Trường Sinh, bất quá Khương Trường Sinh là cao thủ tuyệt đỉnh?

Quỷ Mục Tà Vương âm hiểm cười nói:

- Ồ? Còn có một lần ám sát? Xem ra đã thất bại, bất quá lần này ngươi nhất định phải chết.

Hắn thả người vọt lên, rơi trên đỉnh lầu các sau lưng Mạnh Thu Sương, một đám đệ tử vội vàng tụ hợp, thối lui đến trước cổng chính Long Khởi quan, bọn hắn đưa mắt nhìn lại, cuối cùng nhìn thấy thân ảnh Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng ở trên mái hiên Minh Tâm điện, nhìn từ đằng xa, thấy không rõ hình dáng hắn, chỉ thấy thân hình hắn thẳng tắp, dưới bầu trời đêm đầy lôi vân lại tản ra một loại khí thế cường đại khó tả.

- Trường Sinh sư đệ…

Mạnh Thu Sương tự lẩm bẩm, nắm chặt kiếm trong tay.

Khương Trường Sinh nhìn Quỷ Mục Tà Vương, ánh mắt lạnh lẽo, sát tâm nổi lên.

- Chân khí đối phương mặc dù không bằng một nửa của ta, nhưng còn mạnh hơn sư phụ hơn nhiều, xem ra là thuộc dạng

thân kinh bách chiến, ta không thể khinh thường, nhất định phải toàn lực ứng phó.

Khương Trường Sinh thầm suy nghĩ, hắn bắt đầu điều động chân khí trong cơ thể, đạo bào vù vù di động.

Quỷ Mục Tà Vương nhanh chóng lao tới Khương Trường Sinh, nhảy vọt trên mái hiên, hai bên cấp tốc tới gần, tất cả đệ tử trong Long Khởi quan thấy một màn này đều cực kỳ khẩn trương.

Tà ma như thế, Trường Sinh có thể ngăn cản sao?

Mạnh Thu Sương và một đám đệ tử lo lắng suy nghĩ.

Quỷ Mục Tà Vương thả người vọt lên, chân khí trong cơ thể rót vào tay phải, nụ cười của hắn đầy tàn nhẫn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Tiểu tử, chết đi!

Dưới bóng đêm, lôi điện đan xen, hai thân ảnh bị chiếu sáng.

Khi hai bên cách nhau không đến năm trượng, Khương Trường Sinh đột nhiên động.

Hắn dùng tốc độ Quỷ Mục Tà Vương khó mà bắt được vọt lên, một chân đá tới, thân hình như quỷ mị, chân của hắn rơi vào trong con mắt Quỷ Mục Tà Vương, lại sinh ra tàn ảnh, như có mấy chục chân đồng thời đá tới Quỷ Mục Tà Vương.

Chương 14: Thần chân chấn Kinh Thành, Ngự Kiếm quyết

Ầm

Khương Trường Sinh ở giữa không trung đá trúng lồng ngực Quỷ Mục Tà Vương, nương theo tiếng gãy xương thanh thúy, chân khí theo chân phải của hắn bùng nổ, Quỷ Mục Tà Vương trực tiếp bị đạp bay ra ngoài.

- Làm sao có thể…

Quỷ Mục Tà Vương trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được, máu tươi không cầm được từ trong miệng bắn ra, lưu lại một mũi tên máu ở trong trời đêm, chỉ thấy hắn lướt qua một

tòa lầu các, bay qua đỉnh đầu các đệ tử, vượt qua vách núi, rơi xuống chân núi, tan biến trong mây mù.

Mạnh Thu Sương cùng một đám đệ tử nghẹn họng nhìn trân trối, không dám tin vào hai mắt của mình.

…

Dưới chân núi Long Khởi quan, số lượng lớn ngục tốt, quan binh chạy đến, Trương Thiên Nhẫn cũng cầm theo trường thương chạy tới, bó đuốc trên tay trái chiếu rọi ra có thể thấy cổ của hắn đỏ bừng.

- Xác định là phương hướng này?

Một tướng quân nhíu mày hỏi, ngữ khí hoang mang.

Trương Thiên Nhẫn gật đầu nói:

- Không sai, chính là hướng đi này.

Tướng quân chần chờ nói:

- Nơi này chính là Long…

Còn chưa nói xong, phía trên truyền đến tiếng gió thổi, kinh động bọn hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nện ở trên bậc thang dưới chân núi Long Khởi quan, nện đến đá vụn bay loạn, máu vẩy cùng một chỗ.

Các binh sĩ bị bị kinh động, vội vàng hơi đi tới.

- Là Quỷ Mục… Tà Vương… Hắn đã chết.

Một ngục tốt khiếp sợ kêu lên, dẫn tới Trương Thiên Nhẫn cùng tướng quân chạy tới xem xét, chỉ thấy Quỷ Mục Tà Vương nằm trên thềm đá, tứ chi xuất hiện vặn vẹo làm người ta cảm giác không thoải mái, lồng ngực hắn sụp đổ, bạch cốt sâm nhiên mơ hồ rõ ràng, hắn chết không nhắm mắt, giống như gặp được vật đáng sợ nhất trên đời, mắt đầy sợ hãi.

Trương Thiên Nhẫn động dung, ngẩng đầu nhìn về ngọn núi phía trước, dưới bóng đêm, lôi vân cuồn cuộn, Long Khởi sơn lộ ra thần bí như vậy.

Tướng quân kiểm tra xong thương thế Quỷ Mục Tà Vương, trầm giọng nói:

- Hắn bị một loại cước pháp cương mãnh đến cực điểm tươi sống đá chết, một kích mất mạng, thực lực của hai bên có khoảng cách quá xa.

Thực lực cách xa?

Trương Thiên Nhẫn lấy lại tinh thần, hồi tưởng lại tình cảnh Quỷ Mục Tà Vương giết ra Thiên Lao lúc, thần sắc của hắn phức tạp.

…

Phòng ốc trong, Khương Trường Sinh trở về phòng, đóng cửa phòng, hắn thở dài ra một hơi.

Hắn vừa hưng phấn, vừa khẩn trương, đây là hắn lần đầu tiên giết địch, toàn lực ứng phó, cũng may không có lật xe.

Sau khi tru diệt Quỷ Mục Tà Vương, hắn bị các đệ tử vây quanh, bất quá các đệ tử không có quá hưng phấn, dù sao chết không ít đệ tử, Nhị sư huynh Mạnh Thu Hà bị trọng thương, hiện tại Long Khởi quan do Tam sư tỷ Mạnh Thu Sương chủ sự, Mạnh Thu Sương bảo hắn sớm trở về phòng nghỉ ngơi, tránh cho lại có người xấu tới giết hắn.

Một đêm này là một trận tai hoạ thảm nhất mà Long Khởi quan gặp phải mười mấy năm qua, chí ít có hai mươi vị đệ tử đã chết.

Khương Trường Sinh ngồi ở trên giường, hắn không có tự trách, hắn nghĩ rằng tiếp theo địch nhân không sẽ còn đến xâm chiếm.

【 Khai Nguyên năm thứ mười bốn, Quỷ Mục Tà Vương tập kích ngươi, bị ngươi tru diệt, ngươi vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Ngự Kiếm quyết 】

Một dòng chữ viết hiện lên ở trước mắt Khương Trường Sinh, hắn lộ ra nụ cười, cuối cùng không còn là võ học, mà là pháp thuật.

Hắn lập tức bắt đầu tiếp nhận Ngự Kiếm quyết truyền thừa.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm.

Khương Trường Sinh còn đang luyện công, trong đình viện có bốn tên đệ tử đang trấn giữ, bọn hắn đều đang thấp giọng thảo luận chuyện tối ngày hôm qua, biểu hiện Khương Trường Sinh chấn kinh tất cả mọi người toàn quan, nhưng cũng có người đang oán trách hắn, cho rằng hắn dẫn tới tà ma.

Nhưng Khương Trường Sinh là cô nhi, bọn hắn cũng không cách nào khẳng định, chỉ có thể bằng vào lời Quỷ Mục Tà Vương suy đoán.

Thính lực Khương Trường Sinh vượt xa phàm nhân, tự nhiên nghe mấy lời này, nhưng hắn không thèm để ý, hắn cũng không phải thiếu niên, bản thân hắn là người trưởng thành sống hai đời, ở kiếp này, hắn chỉ muốn tận khả năng sống sót, không có thời gian rảnh lo lắng vì người khác chết.

Huống hồ, môn phái võ lâm trong kinh thành, như thế nào có thể thiếu kiếp nạn?

Khương Trường Sinh an tâm luyện công, không có kiếm, hắn luyện không được Ngự Kiếm quyết, cho nên vẫn dùng Đạo Pháp Tự Nhiên Công làm chủ.

Một mực đợi đến Trần Lễ đến đây bái phỏng, hắn luyện công bị đánh gãy, Trần Lễ không chỉ một người đến đây, đi theo còn có một người.

- Vị này là Hình bộ Thượng Thư đại nhân, Dương thượng thư, tới đây là vì điều tra chuyện Quỷ Mục Tà Vương, Quỷ Mục Tà Vương không ngừng sát hại đệ tử Long Khởi quan, cũng giết mấy vị ngục tốt, việc này đã kinh động triều đình, bệ hạ tức giận, hạ lệnh tra rõ việc này.

Trần Lễ giới thiệu, Khương Trường Sinh nghe xong, chắp tay hành lễ.

Tại Đại Cảnh triều, vị trí Thượng thư được cho là quan chức cấp thứ hai, quyền lực lớn có thể so với thượng thư hình bộ thì tìm không ra mười người.

Dương thượng thư đánh giá Khương Trường Sinh, trong mắt có chút dị sắc, hắn mở miệng hỏi:

- Ngươi có nhận ra Quỷ Mục Tà Vương? Chính là ác đồ tối hôm qua tập kích Long Khởi quan, nghe nói là bị ngươi giết chết.

Chương 15: Điều tra kỹ càng, dính dáng nhiều ngươi

Khương Trường Sinh trả lời:

- Hồi bẩm Thượng Thư đại nhân, Trường Sinh thuở nhỏ là cô nhi, một mực sống ở trong Long Khởi quan, ngoại trừ Trần trạng nguyên và Tứ hoàng tử điện hạ, không nhận ra bất kỳ người nào dưới núi.

Vẻ mặt Dương thượng thư không chút thay đổi nói:

- Vậy cứ nói một chút tất cả những gì ngươi nhìn thấy.

Khương Trường Sinh thành thật trả lời, Dương thượng thư ghi lại liền quay người rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Trần Lễ và Khương Trường Sinh.

- Quá trâu bò đi, võ công của ngươi mạnh như thế? Ngay Quỷ Mục Tà Vương đều có thể đánh chết, nghe nói hắn bị ngươi tung một cước đạp xuống núi, tươi sống ngã chết?

Trần Lễ không còn ngụy trang nghiêm túc, hưng phấn nói.

Khương Trường Sinh mạnh mẽ khiến cho hắn cảm giác đầu tư những năm nay cũng không phải không có ý nghĩa.

Trần Lễ dù chưa từng xông xáo qua giang hồ, nhưng vẫn từng nghe nói đến hung danh của Quỷ Mục Tà Vương, lúc trước hắn còn nói cho Khương Trường Sinh chuyrnj Quỷ Mục Tà Vương bị triều đình bắt đi.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Hắn thấy ta tuổi nhỏ, chủ quan mà thôi.

Trần Lễ khoát tay nói:

- Khiêm tốn cái gì, cước pháp kia của ngươi để cả tướng quân trấn thủ Kinh Thành cũng cảm thấy kinh ngạc, Quỷ Mục Tà Vương chính là cao thủ phía trên Chân Nguyên cảnh, dựa theo võ lâm phân cấp, được xưng là cao thủ tuyệt đỉnh, đến cảnh

giới này, thu phóng chân khí tự nhiên, không phải người phàm có thể địch.

Khương Trường Sinh yên lặng ghi nhớ.

Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu, Chân Nguyên cảnh, cao thủ tuyệt đỉnh!

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ ba đã có thể dễ dàng đánh giết cao thủ Chân Nguyên cảnh, khoảng cách giữa tu tiên và tập võ thật sự quá lớn.

Trần Lễ lại nói một lần tình huống vụ án, Thiên Lao chính là trọng địa Kinh Thành, lại để tử tù chạy ra, mặt mũi hoàng đế mất hết, ngục tốt phụ trách trông coi Quỷ Mục Tà Vương đã bị hạ lệnh xử trảm, còn muốn tiếp tục điều tra nhân viên các cấp Thiên Lao, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hình bộ thượng thư tự mình đến đây, nếu không có điều tra tốt, vị trí Thượng thư của hắn cũng khó mà giữ được.

Chức quan Thượng thư cao cỡ nào, đổi lại triều đại khác, sao có thể dễ dàng ngã xuống, nhưng Đại Cảnh triều khác biệt, phần lớn trọng thần đều là công huân khai triều, hoàng đế vẫn muốn nhổ bọn hắn, cơ hồ hằng năm đều có đại thần bị thay đổi, lục bộ Thượng thư tự nhiên như giẫm trên băng mỏng.

- Thân phận của ngươi và nội tình rất đơn giản, Thanh Hư đạo trưởng đều có báo cáo về hộ tịch mỗi một vị đệ tử, ngươi không cần nhiều lo lắng, ngươi đánh giết Quỷ Mục Tà Vương chắc chắn có công, đến lúc đó bệ hạ còn thưởng ngươi, nói một chút đi, ngươi mong muốn cái gì, nếu vào triều diện kiến bệ hạ, ta cũng dễ giúp ngươi nói chuyện.

Trần Lễ lắc lư chén trà cười nói.

Hắn xuân phong đắc ý, một đêm trôi qua, quyền quý toàn kinh thành đều biết Long Khởi quan xuất hiện một vị tuyệt đỉnh cao thủ tuổi trẻ, ngay cả Quỷ Mục Tà Vương uy chấn giang hồ đều có thể ra một chân đá chết, chắc chắn sẽ tiền đồ vô lượng trong Đại Cảnh triều thượng võ.

Nhưng phàm là cao thủ phía trên Nhất lưu, đều là hạng người tâm cao khí ngạo, Trần gia cũng lôi kéo được một vị tuyệt đỉnh cao thủ, đối phương còn không có ở trong kinh thành, chỉ

khi có việc cần mới gọi đến, Khương Trường Sinh khác biệt, hắn ở kinh thành, lại là cô nhi, chưa hẳn không thể lôi kéo trở thành người Trần gia.

- Nếu thật có thể nhận thưởng, giúp ta xin một thanh kiếm đi, gần đây hơi có lĩnh ngộ đối với kiếm pháp, muốn thử xem có thể sáng tạo kiếm pháp hay không.

Khương Trường Sinh cười nói, Trần Lễ dù sao cũng là quan trạng nguyên, gia chủ nhà hắn càng là Hộ bộ thượng thư Đại Cảnh triều, lên trên triều đình quả thật có thể chen mồm vào được.

Trần Lễ một lời đáp ứng, hai người không có trò chuyện bao lâu, dù sao Dương thượng thư còn đang ở ngoài.

Đợi cửa phòng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại có Khương Trường Sinh một người, nụ cười trên mặt hắn tan biến, hắn bắt đầu lo lắng kẻ địch có thể điều động cao thủ mạnh hơn đến đây hay không.

Hi vọng kẻ địch không nên quá mạnh, như thế còn có thể kiếm thêm sinh tồn ban thưởng.

Theo lời Trần Lễ, tuyệt đỉnh cao thủ tuy mạnh, nhưng cũng không phải hiếm thấy, điều này nói rõ phía trên tuyệt đỉnh có cảnh giới càng cao hơn, dù sao tuyệt đỉnh cao thủ chẳng qua là người giang hồ xưng hô, cũng không phải tên của cảnh giới, Khương Trường Sinh cần thời gian mạnh lên.

Cũng may Khương Trường Sinh lo lắng quá x, mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều có quan binh đến đây, Khương Trường Sinh nhiều lần bị điều tra, hắn vàng thật không sợ lửa, hoàn toàn không lo lắng, bởi vì Quỷ Mục Tà Vương tập kích bất ngờ, dẫn đến cái chết của Ngũ sư huynh cũng có kết luận.

Hắn là tự vệ phản kích.

Hợp tình hợp lý, chứng cứ sung túc.

Logic cũng thông.

Chẳng qua là khuyết thiếu động cơ, các quan viên quan phủ, Hình bộ, Thiên Lao đều hết sức hoang mang, đến cùng là ai

đang thôi động tất cả những thứ này, vì sao muốn giết Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lúc đầu chờ mong Khương Uyên tự mình đến gặp hắn, hắn lại thuận thế dẫn xuất chân tướng, nhưng Khương Uyên cũng không có tới, hoàng đế trăm công nghìn việc, không có bị vụ án như thế hấp dẫn.

Sau năm ngày.

Tứ hoàng tử Khương Dự đến đây, hắn hưng phấn nói:

- Trường Sinh ca, ngươi giết Quỷ Mục Tà Vương sử dụng thối pháp là Thần Ảnh thối ngươi truyền thụ cho ta?

Chương 16: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (1)

Khương Trường Sinh gật đầu, Khương Dự càng thêm hưng phấn, bắt đầu giảng giải việc này oanh động ảnh hưởng ra sao, trong hoàng cung đều đang nghị luận việc này, nghe nói ngay cả trên giang hồ đều đã truyền ra.

Long Khởi quan, Trường Sinh đạo sĩ, mười bốn tuổi đánh giết Quỷ Mục Tà Vương.

Tuổi như vậy, chiến tích như vậy, xác thực làm người cảm thấy kỳ lạ.

Khương Trường Sinh nghe xong mừng thầm, nhưng lại lo lắng sẽ chọc tới càng nhiều mầm tai vạ.

- Ngay cả đại ca ta đều cảm thấy hứng thú với ngươi, nói rằng có cơ hội sẽ tới bái phỏng ngươi.

Khương Dự cười nói.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, trong lòng thì dâng lên sát cơ.

Thái Tử giả cũng muốn tới tìm hắn?

Không được xao động.

Vẫn phải đến cẩu thả thêm một đoạn, chờ đủ mạnh, lại thoải mái báo thù.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh bắt đầu chỉ bảo Khương Dự những chỗ khó hiểu khi tu luyện Thần Ảnh thối, Khương Dự nghiêm túc nghe, nửa canh giờ trôi qua, thu hoạch không ít, cuối cùng cảm tạ rời khỏi.

Lần này Khương Dự đến cũng không có đi tay không, đưa tặng bánh ngọt trong hoàng cung, Khương Trường Sinh nếm xong cảm thấy mùi vị không tệ, so với đồ ăn thanh đạm trong Long Khởi quan thì có thể xem như mỹ vị.

Không tệ không tệ, lần sau bảo hắn mang nhiều thêm một chút.

Khương Trường Sinh vui thích suy nghĩ.

Ngày đó, Long Khởi sơn được phái tới một chi quân đội thủ hộ dưới chân nui, để tháng ngày các đệ tử lo lắng đề phòng kết thúc.

Một tháng sau, Thanh Hư đạo trưởng trở về, chi quân đội này rút lui.

Các đệ tử tụ tập trong Minh Tâm điện, cúi đầu đối mặt Thanh Hư đạo trưởng, bầu không khí trong điện sa sút, Khương Trường Sinh cũng cúi đầu, Mạnh Thu Hà, Mạnh Thu Sương quỳ gối trước mặt Thanh Hư đạo trưởng, cái trán dính sát mặt đất.

Thanh Hư đạo trưởng so với ki xuống núi, rõ ràng già nua hơn rất nhiều, mi tâm xuất hiện nếp nhăn, đoán chừng đã sầu lo đến cực điểm.

- Ai.

Thở dài một tiếng nặng nề phá vỡ yên lặng trong Minh Tâm điện.

Thanh Hư đạo trưởng mở miệng nói:

- Các ngươi đứng lên đi, đối mặt Quỷ Mục Tà Vương là tuyệt đỉnh cao thủ, cho dù vi sư cũng không có hoàn toàn chắc chắn, các ngươi đã làm rất tốt, người mất đã mất, từ đó không cần để ở trong lòng.

Mạnh Thu Hà, Mạnh Thu Sương đứng dậy, vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, nhất là Mạnh Thu Hà, hai quả đấm trong tay áo run rẩy, trong một tháng này tính tình hắn thay đổi rất lớn, không có sáng sủa như dĩ vãng, cả ngày đều mặt mày âm trầm, các đệ tử đều không dám nói chuyện với hắn.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh, ngươi biểu hiện rất không tệ, ngươi cứu được Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh vội khom lưng hành lễ, nói là tận chức trách.

Thanh Hư đạo trưởng không có nói việc này quá nhiều, mà chỉ nói:

- Đại sư huynh của các ngươi đã quay đầu gia nhập Ma Môn, sau đó, hắn không còn là đại đệ tử Long Khởi quan nữa, Thu Hà là đại đệ tử, Thu Sương là Nhị đệ tử, tam đệ tử là Trường Sinh.

Vừa dứt lời, các đệ tử dồn dập ngẩng đầu, kích động chào hỏi.

Lý Trường Thanh ở trong Long Khởi quan chính là người có bối phận lớn nhất sau sư phụ, rất thân cận với các đệ tử khác, bao gồm cả Khương Trường Sinh ở bên trong, không người chán ghét hắn.

Vẻ mặt Mạnh Thu Hà cực kỳ khó coi, cũng không có xúc động vì được thăng lên làm đại sư huynh.

Khương Trường Sinh được đề thăng làm tam sư huynh cũng không kinh ngạc, chiến tích bày ở nơi đó, thân phận đệ tử trong Long Khởi quan là có khả năng điều động, dĩ nhiên, bình thường khi có đệ tử qua đời, cho nên mới có đệ tử khác thay thế.

Đối với Lý Trường Thanh phản bội, hắn có thể nghĩ thông.

Một chữ 'Tình' này, hại người rất nặng.

Chỉ cần không ảnh hưởng an nguy của hắn liền tốt.

Hắn là người tu tiên, trăm năm sau, tất cả mọi người bên người hắn bây giờ sẽ hoá thành cát vàng, an nghỉ dưới lòng đất.

Thanh Hư đạo trưởng không có nhiều lời, vung phất trần, ra hiệu các đệ tử thối lui.

Các đệ tử mặc dù quần tình xúc động, nhưng không thể không lui ra.

Khương Trường Sinh có chút chần chờ, cứ nghĩ Thanh Hư đạo trưởng sẽ đơn độc nói chuyện với mình, nhưng cũng không có, hắn tựa hồ không có để việc các đệ tử chết ở trong lòng.

Hắn một mình trở lại trong phòng của mình, vẫn hết sức hoang mang.

Thái độ Thanh Hư đạo trưởng đối với hắn rõ ràng hết sức cổ quái.

Chẳng lẽ Thanh Hư đạo trưởng biết được thân phận của hắn?

Đặc cách hắn không cần nghe đạo, rồi bởi vì hắn mà xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không có trách móc hắn, thật sự là không thích hợp.

Khương Trường Sinh suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, thậm chí suy nghĩ Thanh Hư đạo trưởng có khả năng cũng là địch nhân, dĩ nhiên, ý nghĩ này có chút âm u, làm sao hắn có một cơ hội luân hồi, ở kiếp này dù như thế nào hắn đều muốn truy cầu trường sinh.

Trường sinh bất tử, thành tiên phong thần, là mục tiêu của hắn.

Sau khi Thanh Hư đạo trưởng trở về, Long Khởi quan triệt để trấn định lại, các đệ tử không lo lắng nữa, tháng ngày khôi phục như lúc ban đầu, các đệ tử đều là xuất thân cô nhi, hoặc nhiều hoặc ít đều trải qua sinh ly tử biệt, cũng không có một mực đi tắm ở trong bi thương, chỉ có một người, rất chịu ảnh hưởng.

Mạnh Thu Hà.

Chương 17: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (2)

Hắn bắt đầu điên cuồng tập võ, cũng thu được đãi ngộ như Khương Trường Sinh, không nghe đạo nữa, ở bên trên vách núi say mê võ học, để Thanh Khổ đều cảm khái với Khương

Trường Sinh vị Đại sư huynh mới này bây giờ luyện võ liều mạng như không muốn sống.

Khương Trường Sinh không có xen vào việc của người khác mà đi an ủi Mạnh Thu Hà, hắn cũng không có có năng lực như thế.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Bất tri bất giác.

Khai Nguyên năm thứ mười lăm đến, Khương Trường Sinh mười lăm tuổi.

Chân khí của hắn một mực đang tăng trưởng, nhưng khoảng cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư thủy chung kém một bước.

Đông tuyết còn chưa hoàn toàn tan rã, Trần Lễ đến đây bái phỏng, lần này hắn mang tới một món lễ lớn.

- Ha ha ha, Trường Sinh, ngươi là nhặt được bảo bối, ta giúp ngươi đòi bệ hạ một thanh bảo kiếm, bệ hạ ra lệnh một tiếng, tốn hao thời gian mấy tháng, lấy được một thanh danh kiếm từ trên giang hồ, kiếm này gọi là Thái Hành kiếm, nghe nói được cho là một trong thập đại danh kiếm trên giang hồ.

Trần Lễ cười nói, hắn đặt thanh kiếm lên bàn, va chạm ra tiếng vang thanh thúy.

Khương Trường Sinh kinh ngạc hỏi:

- Bệ hạ động can qua lớn như vậy?

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Bệ hạ chẳng qua nói một câu, thuộc hạ chạy gãy chân, Long Khởi quan ở vào Kinh Thành, là đạo quan bệ hạ thân định, bị tử tù Thiên Lao đồ sát đệ tử, quá nhiều bộ môn quyền lực dính đến, người phía dưới vì nịnh nọt bệ hạ, tự nhiên sẽ tận tâm tận lực, đây cũng là muốn san bằng phẫn nộ trong lòng bệ hạ, mà võ lâm hiện nay, kiếm khách yếu thế, uy phong thập đại danh kiếm không bằng triều trước.

Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ, hắn đi tới trước bàn, cầm lấy vỏ kiếm, rút Thái Hành kiếm ra, kiếm quang lấp lánh,

sáng rõ để hắn híp mắt.

Trần Lễ cũng bị chiếu đến con mắt lung lay, cảm khái nói:

- Thái Hành tuyệt đối là thần binh lợi khí, ta thử qua, chém sắt như chém bùn, kiếm quang này còn có thể mê hoặc kẻ địch.

Khương Trường Sinh dò xét Thái Hành kiếm, dài hơn ba thước, Kiếm Nhận có rộng ba chỉ, toàn thể lộ ra vẻ tinh tế, giữa Kiếm Nhận điêu khắc hoa văn kỳ dị, hai bên Kiếm Nhận hơi lộ ra màu xanh lam, chuôi kiếm chế tác rất tinh tế, nắm không cấn tay, ngược lại hết sức dễ chịu.

- Không tệ không tệ, ta thích, đa tạ Trần đại ca.

Khương Trường Sinh tán thán, kiếm này suất khí, xứng với giá trị nhan sắc của hắn.

Trần Lễ cười cười, sau đó nói đến kết quả án này.

Thiên Lao sẽ được một lần nữa cải tạo, có năng lực càng lớn phòng ngự, đã có hơn ba mươi vị quan viên to nhỏ bị giáng chức, người bị chặt đầu không dưới năm vị, chức quan cao nhất dính đến là đại quan Tam phẩm, trong khoảng thời gian này Kinh Thành có thể nói là dư luận xôn xao, người người cảm thấy bất an, mỗi ngày đều có quan phủ giám tra nội thành, hoàng đế hoài nghi một người khác hoàn toàn sau lưng Quỷ Mục Tà Vương, nhưng cuối cùng vẫn không có tra được thủ phạm thật ở phía sau màn, án này cũng kết thúc như vậy.

Đối với Long Khởi quan, hoàng đế tặng cho rất nhiều thuế ruộng, xem như trấn an.

Khương Trường Sinh không có ý kiến, hắn cũng không có tư cách phát biểu ý kiến.

Sau khi Trần Lễ nói xong liền vội vàng rời khỏi, gần đây hắn thăng chức, chính là thời điểm bận rộn.

Khương Trường Sinh không có đợi ở trong phòng, mà đi tới trên Đạo Chung lâu, xung quanh đây có rất ít đệ tử, bởi vì nhà lầu nơi này đều là khố phòng, chứa củi, lương thực các loại hàng hóa.

Hắn bắt đầu dựa theo tâm pháp Ngự Kiếm quyết mà thôi động linh khí, trước muốn cho Thái Hành kiếm đằng không, mới dễ ngự kiếm, quá trình này rất khó, nhưng hắn cảm thấy mới lạ, đấu chí tràn đầy.

Ngự kiếm mới là tu tiên.

Đường đường là Tu Tiên giả, há nào luôn dùng chiêu thức võ phu đối địch?

…

Sau khi thảm án Long Khởi quan kết thúc, những quyền quý muốn giết Khương Trường Sinh cũng đều an phận xuống, năm mười lăm tuổi của Khương Trường Sinh trôi qua rất bình tĩnh, không tiếp tục gặp được họa sát thân, kiếp nạn.

Khai Nguyên năm thứ mười sáu, Khương Trường Sinh mười sáu tuổi.

Một buổi chiều mùa hè, hắn cuối cùng luyện thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư, chân khí trong cơ thể bắt đầu chuyển biến trở thành năng lượng mạnh hơn.

Linh lực!

Năng lượng của Tu Tiên giả!

Giờ khắc này, hắn mới được tính là siêu phàm chân chính, sau này sẽ tu hành pháp thuật, còn có thể sử dụng pháp khí.

Năm sau tuổi lấy được pháp khí Kỳ Lân phất trần còn ở trong đầu hắn, chưa từng dùng qua, hắn đã sớm chờ mong sử dụng.

Khương Trường Sinh so sánh một thoáng, linh lực bản thân tương đương với gấp mười lần chân khí trước khi đột phá, hết sức khổng lồ, giác quan của hắn càng tăng lên gấp bội, thính lực có thể bao trùm toàn bộ Long Khởi quan, đồng thời hắn còn sinh ra thần thức, thần thức chính là thị lực linh hồn, có thể xuyên thấu vật chất, nhìn trộm bên ngoài, nhìn trộm bản chất của sự vật.

Một buổi sáng thuế biến.

Tâm tình Khương Trường Sinh dễ chịu, cảm thấy lại có kẻ địch đến đây cũng không cần lo lắng.

So sánh với lúc tru diệt Quỷ Mục Tà Vương, thực lực bản thân hắn đã tăng nhanh như gió, thậm chí có thể dùng mấy từ thoát thai hoán cốt để hình dung.

Khương Trường Sinh dung hai ngày củng cố tu vi, thuần thục nắm giữ linh lực, hắn thậm chí có khả năng ngự kiếm phi hành, chẳng qua không dám biểu hiện quá rêu rao, hơi thử một chút liền kết thúc.

Hắn còn không xác định thiên hạ này phải chăng còn có Tu Tiên giả khác, võ giả khác địch nổi hắn hay không, không thể tùy ý làm bậy.

Chương 18: Pháp khí diệu uy, vật phẩm đã lấy ra không thể bỏ vào

Trăng sáng giữa trời, tinh thần (những ngôi sao) hời hợt.

Trong đình viện, một đám đệ tử đứng bốn phía trên hành lang, hưng phấn gọi to, chỉ thấy Thanh Khổ đang luận bàn cùng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng tại chỗ, bước chân chưa từng xê dịch, tay trái để ở sau thắt lưng, tay phải ngăn cản Thanh Khổ, mặc cho Thanh Khổ tấn công như thế nào, luôn bị hắn dễ dàng hóa giải, lại thuận thế đẩy đi ra ngoài.

Hắn mười sáu tuổi phong thần tuấn dật, cực kỳ xuất chúng trong đám người.

Thanh Khổ tu hành Cửu Tầm Thiên Long Bộ do Khương Trường Sinh truyền thụ cho, bộ pháp này tinh diệu, nhưng không có lực công kích tính thực chất, cho nên chiêu thức Thanh Khổ tiến công là võ học Long Khởi quan.

Không thể không nói, đại bộ phận võ học Long Khởi quan đều cực kỳ cùi bắp, theo Khương Trường Sinh, không có khác nhau gì với võ học truyền thống Địa Cầu ở kiếp trước.

Khương Trường Sinh lần nữa đưa tay đẩy Thanh Khổ ra, Thanh Khổ lùi lại bảy bước, lảo đảo một cái, ngã ngồi trên mặt đất.

Thanh Khổ bất đắc dĩ kêu.

- Không đánh nữa.

Đệ tử xung quanh dồn dập khen tốt, tán thưởng Tam sư huynh lợi hại.

Từ sau khi đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư, Khương Trường Sinh thỉnh thoảng sẽ chỉ bảo các đệ tử khác, hình ảnh Tam sư huynh bởi vậy được tạo dựng lên, uy vọng ngày càng dâng cao.

Khương Trường Sinh vừa chuẩn bị hỏi thăm còn có ai muốn chỉ giáo không, cửa lớn đình viện bị đẩy ra, mọi người quay đầu nhìn lại, lập tức bị dọa chạy trở về gian phòng của mình.

Thanh Khổ vội vàng đứng lên, cấp tốc chạy về trong phòng, trong đình viện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh và người vừa đến.

- Tam sư đệ, đêm hôm khuya khoắt phải sớm đi ngủ, đừng nuông chiều đám ranh con này quấy rối.

Mạnh Thu Hà đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, lời nói thấm thía, hắn nhíu mày, hai tóc mai lại xuất hiện mấy sợi tóc trắng.

Ngắn ngủi hai năm, hắn tưởng như hai người, Nhị sư huynh đã từng hoạt bát sáng sủa bây giờ biến thành nam tử âm trầm ham võ như bị điên…

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nói cho cùng, vẫn là bởi vì hắn, nếu như hắn không có được Long Khởi quan cứu, tình huống sẽ không giống nhau.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không phải hắn đưa đến, hắn cũng là người bị hại.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Được rồi, Đại sư huynh.

Mạnh Thu Hà nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt sáng rực nói:

- Tam sư đệ, hai năm trước, ngươi đã tru diệt được Tà Vương, bây giờ mạnh bao nhiêu? Khi nào cùng ta luận bàn?

Khương Trường Sinh không muốn đả kích Mạnh Thu Hà, từ chối nói:

- Được rồi, lúc trước chẳng qua là Tà Vương chủ quan, ta thật ra không phải đối thủ của hắn, Đại sư huynh, ta mệt mỏi, đi về nghỉ trước, có rảnh cùng một chỗ luyện kiếm.

Nói xong, hắn quay người đi về phòng của mình.

Mạnh Thu Hà hỏi:

- Nghe nói Lý Trường Thanh đã bước vào cảnh giới tuyệt đỉnh, Tam sư đệ, ngươi có thể muốn xuống núi xông xáo một phen?

Nhanh như vậy?

Chẳng lẽ tu luyện ma công?

Khương Trường Sinh âm thầm suy nghĩ, hắn khoát tay áo, nói:

- Ta không muốn xuống núi, ta chỉ muốn sống ở trong Long Khởi quan, không tranh quyền thế.

Mạnh Thu Hà đưa mắt nhìn hắn vào phòng, quay người rời khỏi.

Trở lại trên giường, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Mạnh Thu Hà vừa rồi nói lời kia là có ý gì?

Cái tên này cũng muốn học Lý Trường Thanh?

Hắn suy nghĩ một hồi, quyết định không muốn xen vào việc của người khác, sau đó bắt đầu nhắm mắt luyện công.

Hôm sau trời vừa sáng, hắn gõ xong đạo chuông trở về, Thanh Khổ không ở trong phòng, thế là hắn lấy ra Kỳ Lân phất trần từ trong đầu, hắn lo lắng sinh tồn ban thưởng lấy ra xong không thể thả trở về, cho nên một mực không có lấy ra, hiện tại cũng nên cầm rồi.

Trong khoảng thời gian này, hắn triệt để nắm giữ Ngự Kiếm quyết, bình thường ngoại trừ tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công, cũng không có chuyện gì khác để làm, chẳng thà chơi đùa pháp khí.

Kỳ Lân phất trần lăng không xuất hiện trong tay của hắn, phất trần này thoạt nhìn không có gì khác nhau với phất trần bình thường, nhưng chuôi nắm hiện lên màu bạch ngọc, lại như một cây bạch cốt.

Hắn nắm chặt Kỳ Lân phất trần, có thể cảm nhận được bên trong phun trào pháp lực, không hổ là pháp khí, tự mang linh lực.

Trong đầu của hắn hiện ra một đoạn trí nhớ, nói cho hắn biết như thế nào để pháp khí nhận chủ, hắn bắt đầu bắt chước, đem thần thức dò vào trong Kỳ Lân phất trần, công phá cấm chế trong pháp khí.

Nửa canh giờ, hắn thành công nhận chủ Kỳ Lân phất trần, sau khi nhận chủ, Kỳ Lân phất trần bắt đầu tự chủ hấp thu thiên

địa linh khí, rất thần kỳ.

Sau khi Khương Trường Sinh rót linh lực vào Kỳ Lân phất trần trong, râu dài phía trên càng hợp tự nhiên duỗi dài, mà hắn còn có thể chưởng khống chúng nó, tiến hành buộc chặt, đập nện các loại động tác.

Thật là diệu!

Khương Trường Sinh thử thả lại Kỳ Lân phất trần trong đầu, quả nhiên thất bại.

Một khi vật phẩm sinh tồn ban thưởng bị lấy ra, cũng chỉ có thể tồn tại ở trong hiện thực.

Hắn mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng chỉ đành như thế.

Chương 19: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (1)

Từ nay về sau, bên hông Khương Trường Sinh đeo lấy Thái Hành kiếm, trong tay nắm Kỳ Lân phất trần, tiên phong đạo cốt, khi có đệ tử hỏi thăm về phất trần, hắn nói là Trần Lễ tặng, đệ tử trong quan đều biết Trần Lễ và Tứ hoàng tử thỉnh thoảng sẽ đến thăm hắn.

Không chỉ hai người này, cũng có quan lại quyền quý khác mong muốn bái phỏng Khương Trường Sinh, ngay từ đầu hắn còn tiếp kiến, nhưng nhiều lần liền từ chối nhã nhặn, bởi vì những người kia chẳng qua là muốn mở mang kiến thức hắn một chút, không có thành ý như Trần Lễ.

…

Ngày mùa hè chói chang, nướng không gian nóng đến hơi vặn vẹo.

- Trường Sinh ca, ta muốn đi tòng quân, trong vòng năm năm, ta không thể tới thăm ngươi, hi vọng ngươi thứ lỗi.

Thiếu niên lang đứng trước mặt Khương Trường Sinh, hăng hái nói, hai tay hắn chống nạnh, đầu đầy mồ hôi, nhưng tinh lực vẫn phấn khởi như cũ.

Khương Trường Sinh vừa chỉ bảo xong Thần Ảnh thối, đang muốn trục khách, không ngờ hắn nói nói lời này.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi muốn đi đâu tòng quân? Không ở kinh thành?

Đại Cảnh triều lập quốc mười sáu năm, trong hài hòa thái bình, nhưng bên ngoài thì chinh chiến chưa từng dừng lại qua, phía bắc một mực đang chinh chiến, hằng năm đều sẽ sinh ra một nhóm tướng quân quân công trác tuyệt.

Khương Dự cười nói:

- Tự nhiên là hướng bắc, ta muốn san bằng sa mạc rộng lớn, giết đến Cổ Hãn.

Cổ Hãn, là vương triều phía bắc Đại Cảnh triều, địa vực bao la, thường xuyên xâm lược vương triều xung quanh, đời trước của Đại Cảnh triều là Sở triều từng có một khoảng thời gian bị Cổ Hãn công phá, luân hãm hơn phân nửa quốc thổ, hoàng thất, bách tính đều nhận hết khuất nhục, dẫn đến người Đại Cảnh triều vẫn cừu hận người Cổ Hãn khắc vào trong xương cốt.

Hoàng đế hiện tại ngoại trừ truy cầu trường sinh ra, mục tiêu lớn nhất chính là san bằng Cổ Hãn, thành tựu thiên cổ kỳ công.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hoàng tử đầu quân, cũng không có nhẹ nhàng như vậy, ngươi có nghĩ kỹ chưa?

Khương Dự nhếch miệng cười nói:

- Không có cách nào, không vào quân, không tranh nổi với đại ca ta.

Khương Trường Sinh sửng sốt, đây là Khương Dự lần đầu tiên thổ lộ dã tâm với hắn.

Phe phái Thái Tử giả càng ngày càng mạnh mẽ, nghe nói lục bộ đã có hai bộ bị hắn chưởng khống, nha môn Kinh Thành vẫn do hắn tự mình giám thị, mười sáu tuổi đã có năng lực xử lý chính vụ, đã có không ít người chờ mong hắn sau khi đăng cơ sẽ mang đến thịnh thế như thế nào cho Đại Cảnh.

Đến mức hoàng đế hiện thời, dân gian đều phê bình kín đáo về hắn, tu sông đào thật sự là hao người tốn của.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Vậy chúc ngươi thuận lợi.

Khương Dự tò mò hỏi:

- Nếu như những năm này, đại ca ta hoặc hoàng tử khác trước tới lôi kéo ngươi, ngươi sẽ xuống núi sao?

Hắn nhìn như tùy ý, nhưng trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười:

- Đương nhiên sẽ không, nếu như ta vì danh lợi, đã sớm nghe theo bệ hạ, trước đã tham gia võ khoa cử.

Khương Dự lộ ra nụ cười, quay người rời khỏi.

- Trường Sinh ca, chờ ta giục ngựa về kinh, ta sẽ phát dương quang đại võ học của ngươi trên chiến trường!

Ở giữa lâu vũ quanh quẩn tiếng cười to của thiếu niên, mười bốn tuổi, niềm tin của hắn tràn đầy, có chí tiến thủ trùng thiên.

Khương Trường Sinh nhìn về phía bánh ngọt bên người, lộ ra vẻ tiếc nuối.

Thời gian rất lâu sau này sẽ ăn không được bánh ngọt ngon nữa rồi.

…

Tứ hoàng tử rời kinh, cũng không có vén nổi sóng gió ở trong kinh thành, hiện thời hoàng tử vượt qua mười vị, lại đã sắc lập Thái Tử, cảm giác tồn tại của Tứ hoàng tử cũng không cao.

Khương Trường Sinh đột phá xong Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư cũng không có thư giãn, mỗi ngày đều đang nỗ lực luyện công.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, lá cây trong Long Khởi quan bắt đầu ố vàng, biểu thị mùa thu sắp đến.

Long Khởi quan đã khôi phục như dĩ vãng, thường thường có quan lại quyền quý đến đây thắp hương cầu đạo, cũng có hiệp

khách đến đây ở nhờ, tĩnh dưỡng tâm thần, Khương Trường Sinh tuy là tam sư huynh, nhưng bình thường không có tiếp đãi khách nhân, đều là đệ tử khác phụ trách, trước mắt quản lý Long Khởi quan chính là Nhị sư tỷ Mạnh Thu Sương.

Mạnh Thu Hà và Mạnh Thu Sương là huynh muội thân sinh, khi còn bé thì cha mẹ đã bị cường đạo giết chết, may mắn được Thanh Hư đạo trưởng cứu, cùng nhau mang lên núi.

Vào lúc giữa trưa, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đạo Chung lâu, mặt hướng về mặt trời, vận công nạp khí, hấp thu thiên khí trong trời đất.

Thanh Khổ bỗng nhiên chạy đến dưới lầu hô:

- Việc lớn không tốt, sư huynh, Đại sư huynh lại chạy.

Khương Trường Sinh mở mắt, đứng dậy đi tới trước hàng rào nhìn xuống Thanh Khổ, hỏi:

- Có ý tứ gì? Ngươi nói Mạnh sư huynh, hay là Lý sư huynh?

- Đương nhiên là Mạnh sư huynh, chuẩn xác mà nói là lại chạy thêm một vị Đại sư huynh.

Thanh Khổ gấp giọng nói, ngữ khí lo lắng.

Chương 20: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (2)

Khương Trường Sinh nhíu mày, vươn mình nhảy xuống, giống như một con Bạch Hạc nhẹ nhàng hạ xuống, Thanh Khổ đã thành thói quen về thân pháp của hắn, lập tức dẫn đường.

Hai người cấp tốc tới trước Minh Tâm điện, đại bộ phận đệ tử tụ tập ở chỗ này, không có tới hoặc là phụ trách xem thủ sơn môn, hoặc là phụ trách chiêu đãi khách nhân.

Trong điện, Thanh Hư đạo trưởng đưa lưng về phía bọn hắn, nắm trong tay một phong thư, yên lặng không nói.

Mạnh Thu Sương cắn răng nói:

- Sư phụ, đồ nhi đi tìm hắn.

Khương Trường Sinh kinh ngạc, Mạnh Thu Hà xuống núi không mang theo muội muội của mình?

Thanh Hư đạo trưởng thở dài một hơi.

- Không cần, tôn trọng hắn đi, Thu Hà và Trường Thanh khác biệt, cũng không phải đầu nhập vào Ma Môn, hắn chỉ muốn cầu lấy lực lượng lớn hơn, nhiều khi ngày sau các ngươi còn có thể tái kiến hắn ở kinh thành.

Hắn xoay người lại, nhìn về phía các đệ tử.

Khương Trường Sinh nhìn biểu lộ bình tĩnh của hắn, xem ra đã sớm có suy đoán.

- Vị trí đại đệ tử cứ giao cho Thu Sương đảm nhiệm đi, đệ tử khác theo thứ tự tăng lên danh phận.

Thanh Hư đạo trưởng mở miệng phân phó.

Khương Trường Sinh biến thành Nhị sư huynh, trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ, tốc độ tấn thăng này cũng quá nhanh đi.

Không phải lại chờ thêm hai năm thì hắn liền thành đại sư huynh đó chứ?

- Trường Sinh, đi theo ta.

Thanh Hư đạo trưởng vung lên phất trần, quay người rời khỏi, Khương Trường Sinh nghe xong, vội vàng đuổi theo.

Đệ tử khác thì tiếp tục thảo luận chuyện Mạnh Thu Hà xuống núi.

Xuyên qua Minh Tâm điện, tiến vào một đầu hành lang thật dài, ngoại giới náo động dần dần đi xa, Khương Trường Sinh miên man bất định đi theo sau lưng Thanh Hư đạo trưởng, không biết sự phụ muốn nói gì.

Khương Trường Sinh vẫn hết sức muốn biết Thanh Hư đạo trưởng có biết được thân thế của hắn hay không, lại có ý kiến gì không, như vậy mới quyết định được như thế nào có thể báo thù.

Hắn còn không xác định trong kinh thành có người có thể địch nổi mình hay không, nhất định phải cẩn thận.

Một đường đi vào một tòa đình viện u tĩnh, sân nhỏ không lớn, tọa lạc một gốc cây già, thân cây uốn lượn như thân rồng, cành

lá rậm rạp tung bay theo gió, trên mặt đất đã chồng chất lên một vòng lá vàng.

Thanh Hư đạo trưởng dừng lại, nhìn cây già, chậm rãi mở miệng nói:

- Trường Sinh, có nghĩ đến xuống núi?

Khương Trường Sinh sửng sốt, vội vàng hỏi:

- Vì sao sư phụ muốn đuổi ta xuống núi?

Hắn không ngờ Thanh Hư đạo trưởng lại có ý này.

Thanh Hư đạo trưởng bình tĩnh nói:

- Nếu như ngươi không muốn xuống núi, ngày sau có nguyện làm trụ trì Long Khởi quan?

Trụ trì chính là chủ nhân đạo quan, trong Đại Cảnh triều cũng có thể trực tiếp xưng là đạo trưởng.

Trở thành trụ trì Long Khởi quan?

Khương Trường Sinh chần chờ, không trả lời ngay, nếu nói không ngờ, đó là không có khả năng, hắn tự nhận thực lực đã là mạnh nhất Long Khởi quan, không có người càng có tư cách hơn hắn, chẳng qua là hắn không có dự liệu được nhanh như vậy sẽ phải đối mặt với việc này.

Long Khởi quan cũng không tính là quyền lực cơ cấu gì, không có lục đục với nhau, đệ tử thanh tâm quả dục, đạo trưởng tự nhiên không cần thiết thăm dò đệ tử.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Vì đạo quan hiệu lực, ta tự nhiên nguyện ý, bất quá tuổi ta còn nhỏ, sợ không thể đảm nhiệm, Đại sư tỷ càng thích hợp hơn ta, mà vì sao sư phụ hỏi như vậy, ngài còn có thể tiếp tục làm rất nhiều năm.

Thanh Hư đạo trưởng nâng tay phải lên, ống tay áo hạ xuống, lộ ra bàn tay đầy mạch máu màu đen, thật giống như bị từng đầu hắc trùng bò đầy mặt ngoài làn da, còn đang ngọ nguậy, kinh dị đáng sợ.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Thanh Hư đạo trưởng bình tĩnh nói:

- Loại độc này chính là độc vật chí tà của Ma môn, dù cho là chân long khí cũng không cách nào tiêu trừ, vi sư sống tối đa năm năm, cho ngươi thêm thời gian năm năm, ngươi làm tốt chuẩn bị gánh chịu chức trách trụ trì, còn về đại sư tỷ ngươi, nàng là nữ lưu, dung mạo xuất chúng, lại cùng là thân huynh muội của Thu Hà, nếu làm trụ trì, nhất định rước lấy tai hoạ.

Khương Trường Sinh cảm thấy có lý, bản thân Long Khởi quan ở vào trung tâm quyền lực Đại Cảnh triều, thường xuyên có quan lại quyền quý đến đây làm khách, một trụ trì mỹ mạo xác thực sẽ chọc tới rất nhiều phiền toái.

Năm năm…

Năm năm sau, hắn hai mươi mốt tuổi, quá sớm đi.

Khương Trường Sinh mặc dù không từ chối làm trụ trì, nhưng cũng không muốn quá sớm bận rộn, hắn trước mắt chủ yếu muốn dùng thời gian của mình vào việc tu hành.

- Thật không có thuốc nào cứu được sao?

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi.

Thanh Hư đạo trưởng lắc đầu bật cười nói:

- Chuyện không có tuyệt đối, chẳng qua là chưa có giải dược, Trường Sinh, lấy đó mà làm gương, bớt trêu chọc Ma Môn, vô luận là tốt là xấu, người nghịch thiên hạ đại thế, tổng sẽ mang đến vận rủi cho người bên cạnh.

Khương Trường Sinh truy vấn:

- Vì sao nói như vậy, Ma Môn có lai lịch gì đặc thù?

Chương 21: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (1)

Người đối nghịch thiên hạ đại thế…

Không phải là phản tặc sao?!

Thanh Hư đạo trưởng lắc đầu, không nói thêm lời.

Khương Trường Sinh do dự một chút, tiếp tục hỏi:

- Sư phụ, ngài có biết thân thế của ta? Tựa hồ có người muốn giết ta, trước đó họa…

- Không cần suy nghĩ nhiều, không có quan hệ gì với ngươi, chỉ là có người muốn diệt trừ Long Khởi quan thôi.

Thanh Hư đạo trưởng ngắt lời.

Khương Trường Sinh lần nữa nhíu mày.

Thật vất vả có cơ hội hỏi thăm, hắn sẽ không từ bỏ.

Thanh Hư đạo trưởng và hoàng đế Khương Uyên có quan hệ tốt như vậy, nhất định phải thăm dò.

- Vì sao bệ hạ phá lệ chiếu cố ta? Ta nghe Trần Lễ nói qua, chỉ dựa vào gặp mặt một lần, hắn đã muốn ta tham gia võ khoa cử, còn để Tứ hoàng tử tìm ta tập võ, lần trước gặp ánh mắt bệ hạ nhìn ta…

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, bởi vì Thanh Hư đạo trưởng đang chăm chú nhìn hắn, ánh mắt kia phá lệ lạ lẫm, hắn chưa bao giờ thấy qua Thanh Hư đạo trưởng lộ ra ánh mắt như vậy.

Trong chốc lát, Khương Trường Sinh đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Hắn đã hỏi, tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ để giải quyết mọi chuyện sắp xảy ra.

Nếu như Thanh Hư đạo trưởng cứu hắn, cũng là một khâu trong âm mưu, cùng lắm thì hắn trước chạy ra khỏi Kinh Thành, ngày sau vô địch lại giết trở về.

Thanh Hư đạo trưởng buồn bã nói:

- Trường Sinh, ta không biết sở học của ngươi có nguồn gốc từ người nào, chắc hẳn sau lưng ngươi có cao nhân chỉ bảo, ngay cả vi sư đều không thể phát giác được cao nhân kia, công lực của hắn khó có thể tưởng tượng, chỉ sợ là cái thế cao nhân phía trên Linh Thức cảnh, nhưng vi sư khuyên ngươi cẩn thận, không được dễ tin người khác, không sai, thân thế của ngươi xác thực không đơn giản, không đơn giản trong này không

đáng để ngươi đi thăm dò, rất nguy hiểm, cũng hết sức tàn khốc.

Nghe vậy, Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn không có phản bác Thanh Hư đạo trưởng, một chỗ dựa hư cấu cũng không có gì, nhưng lời Thanh Hư đạo trưởng để hắn nghĩ tới càng nhiều khả năng.

- Vi sư hôm nay sẽ nói cho ngươi biết cảnh giới võ đạo hiện thời, từ thấp đến cao đi lên theo thứ tự là Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu, Chân nguyên, Linh thức, Linh Thức cảnh ở trong giang hồ bình thường được xưng là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng sự thật cũng không phải như thế, ở trên còn có cảnh giới càng cao hơn, vi sư trước mắt biết đến chỉ có Thông Thiên cảnh, hiện thời bệ hạ nhìn như không có công lực, nhưng hắn là người mang Thiên Tử khí vận, một khi thi triển chân long khí, có thể so sánh với cao thủ Linh Thức cảnh, quan trọng nhất chính là trong hoàng cung có một vị cường giả Thông Thiên cảnh, người đó là trụ cột chân chính của Đại Cảnh triều.

Ngữ khí Thanh Hư đạo trưởng cao thâm mạt trắc, nghe không ra tâm tình của hắn.

Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu, Chân nguyên, Linh thức, Thông Thiên.

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn, Quỷ Mục Tà Vương chính là cao thủ Linh Thức cảnh, trước khi đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tư, hắn đã dễ dàng đánh giết Quỷ Mục Tà Vương, nói rõ khi đó hắn ít nhất tương đương với thực lực vô địch trong Linh Thức cảnh, hiện tại vượt xa lúc ấy, hắn hẳn là có thể so với cường giả Thông Thiên cảnh.

Đây chỉ là suy đoán của hắn, hắn không dám đánh cược, hắn chỉ có thể sống một thế, không có cơ hội chuyển sinh, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí.

Thanh Hư đạo trưởng lần nữa mở miệng nói:

- Vi sư cứu ngươi, đã rước lấy mầm tai vạ to lớn cho Long Khởi quan, vốn định ẩn giấu, nhưng ngươi đã có lòng dò xét, vi sư chỉ có thể nói cho ngươi, Trường Sinh, sinh lộ của ngươi

chỉ có hai đầu, một là vi sư đưa ngươi đi Thánh địa trên giang hồ, nhưng vẫn chạy không khỏi cừu địch truy sát, hai là ta bảo hộ ngươi năm năm, trong vòng năm năm, ngươi tận khả năng trưởng thành, sau đó mượn tên Long Khởi quan, lôi kéo các mối quan hệ của mình, chống lại thiên đại quyền quý kia, Long Khởi quan tồn tại chính là do hoàng đế bệ hạ năm đó lập quốc chiêu cáo thiên hạ thành lập, trừ phi Long Khởi quan mưu phản, bằng không thì ngay cả bệ hạ đều không nhổ được Long Khởi quan.

- Đại Cảnh, dùng tín nghĩa là căn cơ của nước, từ Thiên Tử, cho tới bách tính, tín nghĩa quan trọng nhất.

- Được rồi, ngươi lui ra đi.

Khương Trường Sinh lần này không tiếp tục truy vấn, chắp tay hành lễ quay người rời khỏi.

Sau khi quay người, sắc mặt của hắn trở nên lạnh lẽo.

Ha ha.

Thiên đại quyền quý.

Khương Trường Sinh đã nghe hiểu Thanh Hư đạo trưởng nói bóng gió, đồng thời thấy vui mừng cùng nghĩ mà sợ, may mắn lúc mình nhìn thấy Khương Uyên không có lỗ mãng.

Trong tiểu viện u tĩnh, Thanh Hư đạo trưởng nhìn chằm chằm cây già trước mặt, thu diệp loang lổ chậm rãi hạ xuống, rơi xuống trên đống cỏ phía dưới, không có kích thích nửa điểm bụi trần, lặng yên không một tiếng động.

- Ai, gia quốc khó song toàn…

…

Ngày thứ hai sau khi trò chuyện với Thanh Hư đạo trưởng, Khương Trường Sinh dời ra ngoài, đơn độc tìm một gian đình viện ở lại, thân là Nhị sư huynh, hắn tự nhiên có tư cách này, Mạnh Thu Sương chủ chưởng quyền hành thậm chí cũng không hỏi nhiều một câu, trực tiếp đồng ý.

Chương 22: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (2)

Thanh Khổ cũng hết sức không nỡ bỏ, bất quá Khương Trường Sinh đồng ý hắn sau này bất cứ lúc nào tới bái phỏng mình, tiểu tử này mới lộ ra nụ cười.

Sở dĩ ở đơn độc là vì Khương Trường Sinh không muốn bị quấy rầy, chỉ muốn an tâm luyện công.

Cường giả Thông Thiên cảnh trong hoàng cung đã trở thành địch nhân giả tưởng của hắn, hắn nhất định phải tận khả năng mạnh lên.

Liên quan tới Thanh Hư đạo trưởng bị trúng độc, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp thử một chút có thể giải độc hay không, dù sao hắn đã nắm giữ Xuân Thu y điển, chẳng qua tạm thời không thể giải độc, trước chờ một hai năm, nếu như hai năm này không có gặp được nguy hiểm, vậy nói rõ Thanh Hư đạo trưởng thật tốt đối với hắn.

Khương Trường Sinh dời xa cũng không có dẫn tới các đệ tử kinh ngạc, ngược lại cảm giác đây là chuyện đương nhiên, hắn sớm nên dọn ra ngoài.

Nhị sư huynh ở trong sân của bọn hắn, để bọn hắn bình thường khó tránh khỏi có chút co quắp.

Sau khi đơn độc ra ở, Khương Trường Sinh ngay cả chuông đều không gõ, chuyển giao trách nhiệm cho đệ tử khác, hắn hiện tại là Nhị sư huynh, ngoại trừ Mạnh Thu Sương, tự nhiên không người nào dám từ chối hắn.

Thoáng chớp mắt.

Tuyết lớn cuối cùng đến, tuyết lạnh bao trùm Kinh Thành.

- Chính ma hai đạo tề tụ Hội Dương sơn, đang muốn diễn ra một trận đại chiến cái thế, thế mà bên trong Hội Dương sơn có một người đi ra tự xưng Dương Chiêu Đế, một thân công lực đáng sợ đến cực điểm, chính ma hai đạo hợp lại đều bị hắn một người đuổi xuống núi, danh chấn thiên hạ.

- Ngươi giang hồ, sao có thể xưng đế? Sau khi bệ hạ biết được đột nhiên giận dữ, hạ lệnh Ngân Giáp báo khinh kỵ tiến đến vây quét Hội Dương sơn, ba ngàn Ngân Giáp báo khinh kỵ, đây chính là tinh nhuệ của Đại Cảnh triều, thương vong hơn

ngàn, Dương Chiêu Đế còn chạy trốn, bây giờ Dương Chiêu Đế bị treo giải thưởng ở khắp các ngõ ngách thiên hạ Cảnh triều.

Trần Lễ trầm bổng du dương nói, nắm trong tay chén rượu, tựa như người kể chuyện, Khương Trường Sinh nghe đến say sưa ngon lành.

Một năm mới đến, Trần Lễ trở nên già nua còn nhanh hơn thời gian, hoa râm trên tóc mai đã càng ngày càng nhiều, giữa lông mày đều là vẻ mệt mỏi.

Mỗi lần tới Long Khởi quan, Trần Lễ ngoại trừ mang lễ vật, đều sẽ nói một chút cho Khương Trường Sinh về những chuyện trên giang hồ, những chuyện trên triều đình, có lúc cũng sẽ đột nhiên biểu đạt phiền muộn của mình.

Sau khi Khương Trường Sinh nghe xong nhân vật phong vân trên giang hồ, tò mò hỏi:

- Bệ hạ vẫn say mê đan đạo sao?

Trần Lễ nghe xong, tức giận nói:

- Không sai, quả thật ngu ngốc.

Khương Trường Sinh bị hù dọa, mặc dù giác quan của hắn xuất chúng, biết được ngoài nhà lầu không có người nào, nhưng Trần Lễ lớn mật cũng không phải chuyện tốt, dễ dàng dẫn tới họa sát thân, hắn cũng không muốn vượt qua sinh hoạt lang bạt kỳ hồ.

- Không được nói bậy, Trần đại ca, bình thường vẫn phải chú ý nhiều với cách nói chuyện và hành động của mình, có lẽ khốn cảnh của ngươi có tương quan đến lời nói của ngươi.

Khương Trường Sinh ngữ trọng tâm trường nói, Trần Lễ đang hơi say cũng lập tức tỉnh đi một nữa, nhưng vẫn hết sức phẫn nộ.

Trần Lễ cắn răng nói:

- Bệ hạ trọng dụng Yêu đạo, Yêu đạo đi rất gần với Nhị hoàng tử, không sớm thì muộn sẽ xảy ra nguy hiểm đoạt chính, đến lúc đó…

Khương Trường Sinh nghe xong, suy nghĩ ra ý vị trong đó.

Yêu đạo được gần với Nhị hoàng tử, sẽ không phải là do Khương Uyên cố ý đó chứ?

Trần Lễ bưng chén rượu lên, uống xong một hơi xóa tan buồn bực, lau miệng, thở dài ra một hơi trọc khí, nói:

- Trường Sinh, ta đi trước, trong rương nhỏ kia là một quả trứng rắn, trứng rắn này chính là một đầu yêu xà sinh ra, rất có linh tính, nếu có thể nuôi dưỡng tốt, đời đời kiếp kiếp truyền thừa, sau này có thể thành hộ sơn linh thú.

Hắn đứng dậy phủ thêm áo tơi, rút kiếm rời khỏi.

Nhìn bóng lưng hắn đã uốn lượn, trong lòng Khương Trường Sinh không đành lòng, mở miệng nói:

- Trần đại ca, nếu gặp được phiền toái, có thể nói với ta, ta có thể giúp thì giúp.

Trần Lễ đứng ở chỗ cửa phòng, khẽ cười nói:

- Tiểu tử thúi, thật đến thời điểm cần ngươi giúp, Trần gia ta chắc chắn đã đi đến mạt lộ, khi đó ta sẽ không keo kiệt mở miệng, tu luyện cho thật tốt đi.

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, nhẹ đóng khẽ cửa phòng.

Khương Trường Sinh yên lặng, xem ra vòng xoáy Kinh Thành càng ngày càng loạn.

Hoàng đế trầm mê truy cầu trường sinh, trong lịch sử Hoa Hạ ở kiếp trước đều là một bắt đầu không tốt, thậm chí có khả năng nghênh đón vương triều sụp đổ.

Đại Cảnh triều không phải là Tần triều ở dị giới đó chứ.

Khương Trường Sinh đứng dậy đi đến trước bàn, xốc lên vải che trên rương nhỏ, mở ra xem, trong là một quả trứng màu trắng còn lớn hơn trứng ngỗng một vòng, hắn duỗi tay lần mò, trong trời đông giá rét lại hết sức nóng bỏng, hắn thậm chí có thể cảm nhận được linh lực thản nhiên ở trong.

Hậu duệ yêu thú sao?

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú, nuôi dưỡng sủng vật cũng không tệ nha.

Theo trước mắt hắn hiểu rõ đến xem, trên đời này tuy có yêu vật, nhưng rất ít, ít nhất còn chưa đủ để phá vỡ vương triều nhân tộc, thiên hạ này càng không có tiên thần tồn tại, còn về Tu Tiên giả, phần lớn đều là Yêu đạo mê hoặc nhân tâm, giang hồ phiến tử, thường xuyên bị võ giả bức ra nguyên hình, ra hết trò hề.

Chương 23: Đột nhiên dính nhân quả, lựa chọn?

Khương Trường Sinh tỉ mỉ làm một ổ nhỏ cho trứng rắn, ở ngay trên giường, do đệm chăn vờn quanh mà thành, từ lúc tu tiên, hắn gần như không có cảm giác ngủ qua, đêm khuya đều tĩnh tọa nạp khí, thay thế giấc ngủ, sau khi hừng đông tinh thần sáng láng.

Hắn bắt đầu chờ mong ấp trứng rắn, mỗi ngày đều sẽ rót linh lực vào trong trứng, tẩm bổ thai rắn.

Tháng ngày bình tĩnh bị đánh vỡ vào nửa tháng sau.

- Tại hạ Liễu Lạc Nhân, nghe nói Trường Sinh đạo trưởng đánh chết tà ma Quỷ Mục Tà Vương, đặc biệt tới bái phỏng.

Một giọng nói thanh lãnh từ ngoài phòng truyền đến, Khương Trường Sinh mở to mắt, hắn đã sớm phát giác được đối phương hướng đang đi tới chỗ phong của mình, chỉ là đối phương uy hiếp không được hắn, hắn không có lên tiếng hỏi thăm.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền ra ngoài:

- Không biết Liễu cô nương tìm ta cần làm chuyện gì?

Trong đình viện, tuyết trắng mênh mang, một nữ tử đứng thẳng trong đống tuyết, người nàng mặc áo tím tú lệ, cách ăn mặc của giang hồ hiệp khách, tay cầm một thanh bảo kiếm, khuôn mặt mặc dù xinh đẹp nhưng hai đầu lông mày lộ ra một cỗ sát ý lạnh lẽo, tránh xa người ra ngoài ngàn dặm.

Liễu Lạc Nhân mở miệng nói:

- Khi ta còn nhỏ, Tà Vương giết cả nhà của ta, ta thuở nhỏ phiêu bạt, tập được một thân võ nghệ, vốn muốn tìm Tà Vương báo thù, nhưng nghe nói hắn bị Trường Sinh đạo trưởng đánh chết, ta muốn mời Trường Sinh đạo trưởng chỉ giáo, vô luận thắng bại, từ nay về sau, cọc ân oán này coi như xong, ngày khác, nếu đạo trưởng cần ta tương trợ, ta nhất định sẽ ra tay.

Khương Trường Sinh ngẩn người, hoài nghi mình nghe lầm.

Cái quỷ gì?

Ta giúp ngươi báo thù, ngươi tìm ta so tài nhân quả?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thật có lỗi, ta không thích luận bàn với người, ta chính là người tu đạo, tập võ chỉ là một chút yêu thích của ta mà thôi, mời cô nương trở về đi, còn về nhân tình, không cần nhớ kỹ.

May mắn Quỷ Mục Tà Vương bị hắn giết, bằng không cô nương ngốc này tìm tới Quỷ Mục Tà Vương hẳn phải chết không nghi ngờ.

Trình độ chân khí của cả hai vẫn có khoảng cách, mặc dù khoảng cách không lớn, nhưng hai người còn có sự chênh lệch về tuổi tác, ý vị là nói khoảng cách về kinh nghiệm.

Bịch!

Liễu Lạc Nhân đột nhiên quỳ gối trên mặt tuyết, nàng mặt không chút thay đổi nói:

- Nếu đạo trưởng không đáp ứng, ta sẽ quỳ ở đây, mãi đến khi chết đói, chết ở trong quý quan.

Vừa dứt lời, trong đình viện lâm vào yên tĩnh, ngay cả âm thanh gió tuyết cũng đã biến mất.

Phía sau, cách đó không xa, Thanh Khổ nhìn thấy một màn này nhíu mày, hắn đang muốn tiến lên ngăn cản, cửa phòng mở ra, Khương Trường Sinh một thân Thanh Lam đạo bào đi ra.

Khương Trường Sinh gần mười bảy tuổi đã dậy thì, thân hình thẳng tắp, khuôn mặt tuấn dật, bên hông đeo Thái Hành kiếm,

trong tay nắm Kỳ Lân phất trần, Liễu Lạc Nhân vô ý thức ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, nàng không khỏi sửng sốt.

Bốn mắt nhìn nhau, gió tuyết trên núi tựa như dừng lại.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Cô nương, hà tất hung hăng càn quấy, tốt xấu gì cũng tính như ta đã giúp ngươi.

Liễu Lạc Nhân thu hồi ánh mắt, gương mặt ửng đỏ, đứng dậy, nói:

- Ta biết, ta cũng không phải không cảm ân, ta tất cũng không phải là đối thủ của ngươi, ta chỉ muốn giải quyết xong một nỗi lòng của ta thôi, đạo trưởng mặc dù làm ta bị thương, ta cũng sẽ không có một lời oán giận, ngày sau nhất định hồi báo.

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn.

Liễu Lạc Nhân trực tiếp rút kiếm, chờ đợi Khương Trường Sinh ra tay.

Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, nói:

- Vậy ra tay đi, cần xuất ra toàn lực, để tránh ngày sau không cam lòng.

Liễu Lạc Nhân nghe xong, nhếch miệng, lúc này thả người vọt lên, tay phải huy kiếm tốc độ cao, từng đạo kiếm khí dùng mắt thường có thể thấy hình dáng lao thẳng đến Khương Trường Sinh, xé rách gió tuyết.

Lúc này, Liễu Lạc Nhân đột nhiên cảm giác được hết thảy trở nên thong thả, nàng nhìn Khương Trường Sinh nhấc chân, động tác không nhanh không chậm, nhưng cho nàng một loại khí thế không thể ngăn cản.

Khương Trường Sinh nâng lên chân trái đá tới, mấy chục thối ảnh va nát kiếm khí giữa không trung, đánh trúng Liễu Lạc Nhân.

- Phốc ——

Liễu Lạc Nhân thổ huyết bay ra ngoài, tầng tầng ngã ở trong đống tuyết.

Nàng thống khổ che ngực, mong muốn đứng lên, nhưng lại phun một ngụm máu, trực tiếp té xỉu.

Thanh Khổ bị dọa lập tức chạy tới, run giọng hỏi:

- Sư huynh, nàng…

Khương Trường Sinh chậm rãi thu chân, lắc đầu bật cười nói:

- Không chết, dẫn đi đi.

Ở kinh thành giết người là phạm pháp, trừ phi đối phương là loại tử tù Quỷ Mục Tà Vương kia, hoặc là tự vệ.

Thanh Khổ thở dài một hơi, vừa ngồi xuống lại đứng dậy, nói:

- Không được, ta đi gọi sư tỷ.

Nói xong, hắn liền chạy nhanh đi ra ngoài.

Khương Trường Sinh quay người trở về phòng, lưu lại Liễu Lạc Nhân ở trong đống tuyết.

Không bao lâu, Đại sư tỷ Mạnh Thu Sương cùng Thanh Khổ mang theo mấy tên đệ tử đến đây, mang Liễu Lạc Nhân đi, việc này cấp tốc truyền ra, các đệ tử lưu truyền rộng rãi, càng có nhận biết sâu về Khương Trường Sinh.

Chương 24: Chặt đứt nhân quả, Huyền Nội Bá Thể

Vị sư huynh này sống một mình dần trở nên hung.

Khương Trường Sinh cũng không có đánh Liễu Lạc Nhân trọng thương, chẳng qua là chấn động chân khí, không có thương tổn đến ngũ tạng lục phủ, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khôi phục lại, sở dĩ làm như vậy, là hắn sợ Liễu Lạc Nhân dây dưa không ngớt, trực tiếp để cho nàng tuyệt vọng, chặt đứt tưởng niệm.

Sau ba ngày, Liễu Lạc Nhân liền xuống sơn, cũng không có lại đến tìm Khương Trường Sinh.

【 Khai Nguyên năm thứ mười bảy, giang hồ nữ tử Liễu Lạc Nhân bởi vì thù hận tìm ngươi luận bàn, ngươi đánh tan tưởng

niệm của nàng, ngươi vượt qua một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— võ học Huyền Nội Bá Thể 】

Hả?

Vậy cũng là gặp trắc trở?

Xem ra nếu ra tay không có ác, ta chẳng phải sẽ có càng nhiều liên quan với nàng?

Khương Trường Sinh tự biên tự diễn rất nhiều khả năng, nhưng hắn tuyệt không hối hận, thế gian sao mà nhiều nữ tử, trên đường tu đạo không thể phân tâm, trăm năm sau, đối phương bất quá là một mảnh đất vàng, không cần nhớ thương.

- Cả đời này của ta nhất định cô độc rồi!

Khương Trường Sinh cảm khái một tiếng, sau đó vui thích tiếp nhận truyền thừa Huyền Nội Bá Thể.

Huyền Nội Bá Thể, xem như nội gia võ học, dùng chân khí luyện thể, vững như sắt thép, đao kiếm khó đâm, bách độc bất xâm, nghe qua cũng rất ngưu bức, Khương Trường Sinh dự định mỗi ngày rút hai canh giờ luyện một chút.

Sau khi Đạo Pháp Tự Nhiên Công đột phá tầng thứ tư liền tiến nhập vào thời kỳ tăng trưởng nhẹ nhàng, khoảng cách đột phá tầng thứ năm xa xa khó vời, bất quá hắn còn trẻ, từ từ sẽ đến là được.

Linh lực của hắn bây giờ đã có thể dùng hai từ bàng bạc để hình dung, chút linh khí của Thanh Hư đạo trưởng so sánh với hắn mà nói, như là dòng suối nhỏ so với đại dương mênh mông, ánh sáng của gạo tranh nhau phát sáng với anh trăng đêm rằm.

Chẳng qua không biết so sánh với vị cường giả Thông Thiên cảnh ở hoàng cung kia thì ai mạnh ai yếu.

…

Đông tuyết tan rã, mùa xuân Khai Nguyên năm thứ mười bảy đến, Khương Trường Sinh cũng lặng yên vượt qua sinh nhật tuổi mười bảy.

Mười bảy tuổi tại Cảnh triều đã là người trưởng thành, nhớ lại hai mươi năm trước, trên chiến trường còn có rất nhiều thanh thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở phía trên vạc nước, nhìn kỹ lại, hai chân, cái mông của hắn cách rời mặt nước có khe hở ba bốn centimet, hắn trôi lơ lửng trên không trung, chẳng qua nhìn từ đằng xa thì giống như hắn đang ngồi ở trên mặt nước.

Đạo bào của hắn không ngừng lay động, mắt thường có thể thấy hơi nóng từ trong lỗ chân lông bay ra, hiển lộ ra làn da tựa như rang đậu mà nhảy lên, có chút kinh dị.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, rơi vào vạc nước bên cạnh, làn da cấp tốc khôi phục như lúc ban đầu, đạo bào cũng bị sấy khô.

Qua thời gian mười mấy hơi thở, cửa gỗ trong sân bị đẩy ra, Thanh Khổ đi tới, một mặt hưng phấn.

Đã nhiều năm như vậy, trải qua xông xáo giang hồ để hắn chịu đã kích lại khôi phục, hắn không còn yên lặng ít nói, lại khôi phục hoạt bát lúc tuổi nhỏ, từ sau khi tập được Cửu Tầm Thiên Long Bộ, võ nghệ của hắn tăng nhanh như gió, không nói siêu quần bạt tụy ở trong hàng đệ tử, nhưng xếp vào mười vị trí đầu cũng là không có vấn đề.

Đương nhiên, võ nghệ của toàn bộ mọi người trong Long Khởi quan đều rất kém cỏi, tuyệt đại đa số chỉ biết công phu quyền cước, chân khí Thanh Hư đạo trưởng tương đương với Chân Nguyên cảnh, có lẽ còn thể hiện ra thực lực Linh Thức cảnh, Đại sư tỷ Mạnh Thu Sương thì chỉ là trình độ Nhất lưu cao thủ mà thôi.

Cực kỳ cùi bắp, bất quá cũng may đang ở trong Kinh Thành, không có nhiều võ lâm cạnh tranh.

- Sư huynh, tin vui, Thu Hà sư huynh thi đậu Võ trạng nguyên, còn kết làm thông gia với tam phẩm đại quan trên triều đình, cực kỳ phong quang, Đại sư tỷ chuẩn bị mang số ít đệ tử đi bái phỏng hắn, ngươi đi không?

Thanh Khổ hưng phấn nói, đối với Mạnh Thu Hà, hắn vẫn hết sức kính trọng, Mạnh Thu Hà mặc dù mưu phản Long Khởi

quan, nhưng một mực đợi ở kinh thành, mỗi khi có đệ tử xuống núi gặp hắn, đều được hắn mời khách, giống như vẫn là sư huynh đệ như cũ.

Khương Trường Sinh lắc đầu cười nói:

- Ta thì không đi được, các ngươi đi thôi.

Thanh Khổ nói:

- Đi tới đó có khả năng sẽ được ăn ngon, có món ăn mặn.

Long Khởi quan mặc dù không có tập tục ăn mặn, nhưng trong ngày thường trên núi chỉ có rau quả, trái cây, đệ tử lại không có tiền tài, xuống núi cũng rất khó khi được ăn thịt, cho nên nghe nói muốn đi bái phỏng Mạnh Thu Hà, đều hết sức hưng phấn, tranh nhau muốn đi.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ từ chối, Thanh Khổ chỉ có thể từ bỏ, hắn cũng sợ chậm trễ thời gian, không ăn được món ngon.

- Sao hắn lại thi đậu Võ trạng nguyên?

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng Thanh Khổ yên lặng suy nghĩ.

Về võ công của Mạnh Thu Hà, hắn biết rõ, trong mắt hắn là rất bình thường, lúc này mới xuống núi bao lâu?

Chương 25: Yêu đạo muốn mở đạo quan, khiêu khích

Trần Lễ nói qua, Võ trạng nguyên cơ hồ đều là cao thủ giang hồ tranh đoạt với nhau, trước đó thậm chí xuất hiện qua cao thủ tuyệt đỉnh đoạt được Võ trạng nguyên, trực tiếp đầu quân làm tướng lĩnh, kiến công lập nghiệp, dẫn tới càng nhiều võ lâm cao thủ tham gia võ khoa cử.

Có chút chuyện bí ẩn ở bên trong.

Khương Trường Sinh lắc đầu, tiếp tục luyện công, tranh thủ sớm ngày luyện Huyền Nội Bá Thể đến đại thành.

Màn đêm buông xuống.

Khương Trường Sinh trở lại trong phòng, hắn đang quan sát trứng rắn, không biết tên tiểu tử này lúc nào mới ra ngoài?

【 Khai Nguyên năm thứ mười bảy, sư huynh Mạnh Thu Hà trước kia của ngươi thiết lập ván cục mong muốn tính toán ngươi, nhưng ngươi không có đi, tránh thoát một kiếp, ngươi thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Hồi Xuân thuật 】

Hả?

Khương Trường Sinh thấy hàng chữ này không khỏi nhíu mày, Mạnh Thu Hà đầu hàng địch rồi?

Trách không được hắn có thể trở thành Võ trạng nguyên.

Mặc dù có chút oán giận, nhưng hắn càng nhiều hơn chính là hưng phấn.

Lại có pháp thuật.

Lúc này mới đúng, Tu Tiên giả há có thể một mực tập võ?

Thật ra nên gặp trắc trở nhiều một chút giống như lúc nhỏ cũng rất tốt, có thể để cho hắn trở nên càng mạnh hơn.

Khương Trường Sinh lập tức tiếp nhận truyền thừa Hồi Xuân thuật, một đoạn trí nhớ tràn vào trong óc của hắn.

Hồi Xuân thuật là một loại pháp thuật cấp cứu, nếu người vừa chết, có thể trợ hắn một hơi thoi thóp, lại sống một đoạn thời gian, bình thường, Hồi Xuân thuật cũng chỉ có thể chữa trị vết thương, tăng tốc huyết dịch ngưng kết.

Một hơi thoi thóp?

Đây chính là Thần thuật.

Khương Trường Sinh cảm giác mình có thể đi xử án.

Một đêm này, Khương Trường Sinh đều tu hành Hồi Xuân thuật, Thanh Khổ không tiếp tục tới tìm hắn, Mạnh Thu Hà chỉ muốn tính toán hắn, tự nhiên không có làm khó thân muội muội của mình và các đệ tử khác.

Một tháng sau, Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Hồi Xuân thuật, nhưng Huyền Nội Bá Thể còn chưa đại thành, còn

cần tốn thời gian.

Trứng rắn vẫn chưa ấp ra, nếu không phải có thể cảm nhận được sinh khí bên trong, Khương Trường Sinh đều muốn ném đi, hoặc là xào trứng ăn.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang luyện công, Thanh Khổ đến đây bái phỏng, vẻ mặt đầy tức giận.

- Trường Sinh sư huynh, có người khiêu khích Long Khởi quan, các đệ tử đều không phải là đối thủ của hắn, đối phương tuyên bố Long Khởi quan không xứng là môn phái võ lâm duy nhất Kinh Thành, muốn thay cho chúng ta!

Thanh Khổ phẫn nộ đến cực điểm, nắm chặt nắm đấm duy nhất, nổi lên gân xanh.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Trong kinh thành, còn có người dám khiêu khích Long Khởi quan?

Thanh Khổ cắn răng nói:

- Đối phương chính là Yêu đạo bệ hạ coi trọng, mong muốn mở đạo quan trong kinh thành, nhưng nội thành chỉ có một ngọn núi là Long Khởi sơn.

Yêu đạo muốn mở đạo quan?

Ánh mắt Khương Trường Sinh lạnh xuống, hắn cảm thấy sau lưng có người đang thôi động, lập tức đi theo Thanh Khổ tiến đến.

Cùng lúc đó, dưới sơn môn, hai phe đệ tử đang đang đối đầu.

Thanh Hư đạo trưởng, Mạnh Thu Sương và một đám đệ tử đứng ở trước cầu nhỏ, mà ngoài sơn môn cũng có một đám đạo sĩ, cầm đầu là một người đạo sĩ trung niên, thân thể gầy gò, khuôn mặt xảo trá, tay phải hắn chắp ở sau thắt lưng, tay trái vuốt chùm râu dê, vênh vang đắc ý nhìn chằm chằm các đạo sĩ Long Khởi quan.

Vị trung niên đạo sĩ này chính là Yêu đạo rất được hoàng đế hậu ái, tự xưng Hoàn Dương lão tiên, thủ hạ đệ tử có mười mấy vị, phần lớn đều là con em quyền quý đến từ Kinh Thành.

Ở bên cạnh hắn còn có một thiếu niên, thoạt nhìn mười sáu mười bảy tuổi, người mặc áo tím, y phục tinh mỹ, đầu đội ngọc quan có khảm châu ngọc, khuôn mặt tuấn lãng, vừa xem đã biết lai lịch bất phàm.

Vẻ mặt Thanh Hư đạo trưởng không chút thay đổi nói:

- Đạo hữu, thật muốn giết chết Long Khởi quan?

Sau lưng hắn có bốn vị đệ tử bị đệ tử khác đỡ lấy, trên người bốn vị đệ tử này đều mang thương tích, kinh sợ nhìn chằm chằm trung niên đạo sĩ.

Hoàn Dương lão tiên cười nói:

- Sao lại nói muốn giết chết, Thanh Hư đạo hữu, nhường ra núi này, đệ tử ở dưới tay ngươi đều quá yếu, bần đạo hoài nghi đạo hữu không có nghiêm túc dạy bảo bọn hắn, đã không có lòng truyền võ, hà tất chiếm lấy đỉnh núi?

Vừa dứt lời, các đệ tử của hắn dồn dập mở miệng kêu gào, nói ra một lời càng khó nghe hơn một lời.

- Long Khởi quan đã sớm nên rút lui, bất quá là bệ hạ nhớ tới tình cũ thôi.

- Đúng vậy, Long Khởi quan không có nửa điểm cống hiến cho triều đình, ngay cả Võ trạng nguyên thượng nhiệm đều chối bỏ Long Khởi quan.

- Ta thấy, đây đều là một đám giá áo túi cơm, không có nửa điểm năng lực, ngay cả bệ hạ đều rất ít đến đây, còn không bằng thoái vị cho sư phụ chúng ta, nhường cho tiên sư truyền đạo chân chính.

- Dựa theo quy củ giang hồ, các ngươi nếu không địch lại chúng ta, liền nên nhường ra, trừ phi Long Khởi quan không còn lấy danh xưng là môn phái võ lâm.

- Cũng không phải bệ hạ nuốt lời, chẳng qua là Long Khởi quan quá phế, đành phải thoái vị.

Đối mặt những lời kêu gào, đệ tử Long Khởi quan phẫn nộ khó nhịn, lớn tiếng cãi lại, hai bên bắt đầu đấu khẩu với nhau.

Hoàn Dương lão tiên đưa tay, các đệ tử sau lưng lập tức im miệng.

Thấy thế, Mạnh Thu Sương cũng ra hiệu cho các sư đệ sư muội dừng lại, mắng nữa sẽ làm nhục hình ảnh Long Khởi quan.

Hoàn Dương lão tiên cười ha hả nói:

- Đạo hữu thật muốn xuất thủ? Nếu ngươi có thể hạ gục bần đạo, bần đạo lập tức xuống núi, nhưng nếu đạo hữu thua, giang hồ quy củ, cứ thế mà làm đi.

Chương 26: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (1)

Thanh Hư đạo trưởng thở dài một hơi, đang muốn mở miệng, một giọng nói truyền đến.

- Không biết luận bàn nếu có người chết thì nên làm cái gì bây giờ?

Các đệ tử quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy người lên tiếng đều lộ ra vẻ chấn động, sau đó là vẻ hưng phấn, Đại sư tỷ Mạnh Thu Sương cũng lộ ra nụ cười.

Khương Trường Sinh dạo bước đi tới, Thanh Khổ ở sau lưng cáo mượn oai hùm, nhìn hằm hằm Hoàn Dương lão tiên.

Hoàn Dương lão tiên nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, cười hỏi:

- Có thể mười bốn tuổi đã giết được Quỷ Mục Tà Vương, Trường Sinh đạo sĩ có sát khí thật là nặng.

Thiếu niên áo tím nhìn về phía Khương Trường Sinh, biểu lộ trêu tức, không biết đang suy nghĩ gì.

Tay phải Khương Trường Sinh đè ở trên chuôi Thái Hành kiếm, tay trái nắm nghiêng Kỳ Lân phất trần, hắn khẽ cười nói:

- Giang hồ quy củ, võ phu luận bàn, sinh tử do mệnh, không phải sao?

Chân khí Hoàn Dương lão tiên cũng chỉ mạnh hơn Quỷ Mục Tà Vương một chút, hai người này nếu tử đấu, Quỷ Mục Tà Vương chưa chắc sẽ thua.

Bất quá Thanh Hư đạo trưởng từ sau khi trúng độc, chân khí một mực đang tán loạn, đã không phải đối thủ của Hoàn Dương lão tiên.

Hoàn Dương lão tiên nhìn không thấu Khương Trường Sinh mạnh yếu, hắn thậm chí cảm thấy Khương Trường Sinh là người bình thường, nhưng chiến tích đánh giết Quỷ Mục Tà Vương bày ở nơi đó.

Ngay khi Hoàn Dương lão tiên lưỡng lự, các đệ tử của hắn bắt đầu giật dây, những đệ tử này đều là thiếu gia chơi bời liêu lỏng, bái hắn làm thầy, ngoại trừ sùng bái mù quáng ra, cũng có rất nhiều được trưởng bối trong nhà an bài, cho nên căn bản không thèm để ý sống chết của hắn.

Khương Trường Sinh trêu tức nhìn chằm chằm Hoàn Dương lão tiên, căn bản không vội.

Đến phiên Hoàn Dương lão tiên đâm lao phải theo lao.

Hoàn Dương lão tiên nhìn như kiệt ngạo tự phụ, kì thực hết sức cẩn thận, bằng không cũng không thể trở thành hồng nhân trước mắt hoàng đế.

- Nếu không dám, vậy liền cút đi!

Thanh Khổ nhịn không được quát mắng, đệ tử khác cũng theo đó mà trào phúng.

Bọn hắn tràn ngập lòng tin với Khương Trường Sinh, dù sao bọn hắn là những người tận mắt thấy Quỷ Mục Tà Vương không ai bì nổi bị Khương Trường Sinh tung một cước đá chết, ký ức đến nay vẫn còn mới mẻ.

Hoàn Dương lão tiên lộ ra nụ cười, nói:

- Kinh Thành trọng địa, há có thể luận sinh tử, bần đạo nếu giết đạo hữu, vậy cũng không dễ làm, thôi, lần sau lại đến.

Dứt lời, hắn đưa tay, chuẩn bị gọi các đệ tử rút lui.

Tay phải Khương Trường Sinh buông ra chuôi kiếm, cười lạnh nói:

- Long Khởi quan há là nơi ngươi muốn tới thì tới muốn đi thì đi?

Vừa dứt lời, Thái Hành kiếm đột nhiên ra khỏi vỏ, kiếm quang lấp lánh, sáng rõ để tất cả mọi người vô ý thức nhắm mắt, Hoàn Dương lão tiên cũng giống như thế, hắn cảm nhận được nhói nhói, bị dọa đến mở to hai mắt.

Những người khác chỉ nghe được âm thanh lưỡi kiếm xuyên thấu máu thịt, bọn hắn mở mắt xem xét, chỉ thấy Hoàn Dương lão tiên quỳ một chân trên đất, Khương Trường Sinh vẫn đứng ở tại chỗ, giống như không có ra tay, nhưng không thấy Thái Hành kiếm bên hông hắn.

Các đệ tử Long Khởi quan từng người trợn mắt hốc mồm, lộ ra vẻ không thể tin được, ngay cả Thanh Hư đạo trưởng cũng động dung.

Tiếng xé gió theo đó truyền đến, Thái Hành kiếm lướt qua đỉnh đầu Hoàn Dương lão tiên, cắt đứt một sợi tóc dài, tự chủ bay vào vỏ kiếm trên lưng Khương Trường Sinh.

Long Khởi quan yên tĩnh.

Tất cả mọi người choáng váng, ngay cả vị thiếu niên áo tím kia cũng động dung, ngây ngốc nhìn Khương Trường Sinh.

Đây là võ học gì?

Hoàn Dương lão tiên trừng to hai mắt, nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, hai mắt sung huyết, trên trán lại chảy ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, vừa rồi hắn cảm nhận được khí tức tử vong, loại cảm giác này để hắn nghĩ tới loạn thế trước khi Cảnh triều lập quốc, đã từng có một tặc tướng muốn chém đầu hắn, khi đó, lưỡi đao cách phần gáy của hắn không xa, cỗ hàn ý kia giống hiện tại như đúc.

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Sau này đừng đến làm phiền chúng ta nữa.

Thái Hành kiếm xuyên thủng bả vai Hoàn Dương lão tiên, còn chặt đứt bộ phận kinh mạch, dẫn đến chân khí của hắn tán loạn, không có một năm nửa năm rất khó khôi phục.

Hoàn Dương lão tiên cắn răng nói:

- Dìu ta đi!

Đối mặt Trường Sinh quá kinh khủng, hắn ngay cả một câu tàn nhẫn cũng không dám nói ra.

Các đệ tử vội vàng đỡ hắn đi xuống núi, từng người chật vật đến cực điểm, đều bị Khương Trường Sinh xuất ra Ngự Kiếm thuật dọa hết can đảm.

Khương Trường Sinh liếc nhìn vị thiếu niên áo tím kia, sau lưng người này còn có bốn vị thủ vệ, xem ra thân phận không đơn giản, ánh mắt hắn sắc bén làm cho đối phương bừng tỉnh.

- Lớn mật, lại dám vô lễ với Nhị điện hạ.

Một thủ vệ tức giận quát, chẳng qua là âm thanh của hắn có chút phát run.

Ngự Kiếm thuật của Khương Trường Sinh làm vỡ nát nhận biết của hắn.

Võ học còn có thể như thế?

Chương 27: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (2)

Khương Trường Sinh nghe xong, ôm quyền lên tiếng với thiếu niên áo tím, nói:

- Nhị điện hạ muốn làm khách không?

Hoàng tử tranh quyền với Thái Tử giả.

Khương Trường Sinh nghe Tứ hoàng tử Khương Dự nói qua, Nhị hoàng tử Khương Minh so kè với Thái Tử gần nửa năm qua, mẹ hắn chính là muội muội của Hồng Liệt, Đại Cảnh đệ nhất mãnh tướng, sau khi Tào Hổ Báo tạo phản, Hồng Liệt liền trở thành chủ tướng tam quân, địa vị có thể so với trọng thần chính Nhị phẩm, thậm chí có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Hồng Liệt tự nhiên là duy trì Nhị hoàng tử, cho nên phe phái của Nhị hoàng tử cũng rất cường đại, không kém Thái Tử chút nào, sau này hoàng vị thuộc về người nào, còn chưa nhất định.

Anh mắt Khương Minh sáng rực nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh đạo trưởng thật sự lợi hại, kiếm thuật vừa rồi quả nhiên là… Thần kỳ, bản điện hạ dù chưa xông xáo qua giang hồ, nhưng cũng có thể nhìn ra Trường Sinh đạo trưởng lợi hại, bản điện hạ muốn mời Trường Sinh đạo trưởng trở thành điện khách của ta, ngày khác tranh thủ một chức quan cho ngươi, hưởng thụ bổng lộc Đại Cảnh, chỉ cần bản điện hạ còn ở đây, nhất định để Trường Sinh đạo trưởng đời này không có mối lo, ngươi muốn cái gì, bản điện hạ đều tận lực thỏa mãn.

Vừa dứt lời, các đệ tử Long Khởi quan đều hâm mộ nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Trước đó đã có một vị Tứ hoàng tử tới bái sư, bây giờ Nhị hoàng tử cũng tới.

Tứ hoàng tử cũng không thể so sánh với Nhị hoàng tử.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đa tạ điện hạ tán thưởng, Trường Sinh chỉ muốn ở trong quan ngộ đạo, truy cầu lớn nhất của ta chính là đạo hiệu của ta, vinh hoa phú quý thế tục không có liên quan gì đến ta.

Khương Minh tiến lên, nhiệt tình nắm chặt tay Khương Trường Sinh, bắt đầu nói đủ loại lời hay, hắn chính là đang vuốt mông ngựa, nhưng thân phận của hắn khác biệt, nói ra hiệu quả rất khác biệt.

Khương Trường Sinh lễ phép đáp lại, cũng không dễ trực tiếp làm hỏng mặt mũi nhị thái tử.

Văn Trạng nguyên năm ngoái đã đầu nhập vào Khương Minh, dưới tay Khương Minh không thiếu văn thần võ tướng, nhưng thiếu cao thủ giống như Khương Trường Sinh.

Mặc cho hắn nói đến Thiên Hoa Loạn Trụy, Khương Trường Sinh vẫn từ chối nhã nhặn, Khương Minh tiếc nuối, nhưng

cũng không có tức giận, mà chỉ phân phó cho thủ hạ:

- Kể từ hôm nay, Trường Sinh đạo trưởng của Long Khởi quan chính là bằng hữu của bản điện hạ, trở về nói cho Hoàn Dương lão tiên, không được lại đến tìm phiền toái, cũng nói cho toàn bộ Kinh Thành, ai dám trêu chọc Trường Sinh đạo trưởng, chính là không cho bản điện hạ mặt mũi.

- Tuân lệnh!

Bốn vị thủ vệ lập tức đáp ứng.

Khương Minh cười cười với Khương Trường Sinh, sau đó quay người rời khỏi.

Sau khi năm người rời khỏi, các đệ tử Long Khởi quan lập tức vây quanh, từng người cực kỳ hưng phấn.

Thanh Hư đạo trưởng không nói thêm gì, quay người rời khỏi.

Mạnh Thu Sương đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh sư đệ, ngươi lại cứu được đạo quan một lần.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Sư tỷ nói gì vậy, ta cũng là một thành viên của Long Khởi quan, so với sư tỷ ngày thường bận rộn quản lý, ta không coi là cái gì.

Mạnh Thu Sương lộ ra nụ cười khen ngợi, trong lòng nàng thì cảm khái vạn phần, tiểu hài tử lúc trước bây giờ đã chèo chống Long Khởi quan, thời gian trôi qua thật nhanh.

Sau khi đối phó xong đệ tử đồng môn, Khương Trường Sinh cấp tốc trở lại trong phòng của mình.

【 Khai Nguyên năm thứ mười bảy, Yêu đạo Hoàn Dương lão tiên xâm phạm, ngươi đánh lui hắn, ngươi vượt qua một hồi gieo mầm tai vạ, ngươi thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Huyễn Thần đồng 】

Khương Trường Sinh nhìn thấy nhắc nhở trước mắt, tâm tình vui thích.

Có người gây chuyện thật ra cũng là chuyện tốt, có thể làm cho hắn không ngừng mạnh lên.

Theo linh lực của hắn càng ngày càng nhiều, khoảng cách với võ giả cũng càng lúc càng lớn, hắn cảm nhận được áp lực kém xa trước kia, cho dù ngày mai có đại quân bao vây Long Khởi quan, hắn cũng không sợ, chỉ cần thi triển Ngự Kiếm thuật, toàn bộ trong kinh thành ai có thể lưu lại hắn?

Sau khi tiếp nhận xong truyền thừa Huyễn Thần đồng, Khương Trường Sinh mới thán phục Huyễn Thần đồng này hết sức đáng sợ.

Sau khi luyện thành Huyễn Thần đồng, chỉ cần đối mặt với người, có thể sửa đổi trí nhớ của người khác, quá trình này sẽ căn cứ lượng tin tức tiêu hao linh lực khi xuyên tạc trí nhớ, đối phương còn nhất định phải có tu vi thấp hơn mình, bằng không rất dễ dàng thoát khỏ, còn tạo thành cắn trả cho người thi thuật.

Thần kỹ.

Không biết sau khi luyện thành thì hiệu quả thực dụng sẽ như thế nào.

Khương Trường Sinh hưng phấn, bắt đầu tu hành Huyễn Thần đồng.

Sau đó một tháng, Khương Minh phái người tới năm lần, mỗi lần đều mang hậu lễ đến, có lương thực, dược liệu, thư tịch, ngọc thạch các loại, việc này cũng truyền ra khắp kinh thành.

Khương Trường Sinh biết được ý Khương Minh, chiếc thuyền này không lên cũng phải lên.

Đáng tiếc, hắn xa xa đánh giá thấp Khương Trường Sinh.

Đối với này hậu lễ chút, Khương Trường Sinh tự nhiên nhận lấy, sau đó chuyển tặng cho đạo quan.

Khoảng cách lần tặng lễ thứ năm đã đi qua hơn nửa tháng, Khương Trường Sinh đạt được một tin tức kinh người.

Khương Minh bị ám sát, bản thân bị trọng thương.

Chương 28: Thế nên Khương Dự kia…

- Thích khách tất nhiên là tuyệt đỉnh cao thủ, có thể chui vào hoàng cung, ám sát Nhị hoàng tử, cuối cùng còn bỏ trốn mất

dạng, bệ hạ động nộ, toàn thành lùng bắt thích khách.

Trần Lễ cảm khái nói, hắn không có hảo cảm đối với Nhị hoàng tử, nhưng cũng không ghét, chỉ là hết sức kinh ngạc tán thán về thực lực của võ lâm cao thủ.

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong hoàng cung không phải có cao thủ Thông Thiên cảnh à, sao có thể để thích khách đắc thủ?

Quá khó hiểu!

Chẳng lẽ là do những quyền quý kia làm?

Hoặc là hoàng đế cho phép những tên kia ra tay đối với một đứa con trai khác của mình?

Khương Trường Sinh hỏi:

- Nhị điện hạ không có trở ngại gì chứ?

Trần Lễ nói:

- Nói là trọng thương, hắn là sẽ không muốn mạng, bằng không Hồng đại tướng quân chắc chắn sẽ nổi điên, mẫu thân Nhị điện hạ cũng không phải loại lương thiện.

Khương Trường Sinh đột nhiên xem không hiểu hoàng đế.

Lần trước trò chuyện cùng Thanh Hư đạo trưởng, hắn đoán mình bị đánh tráo rất có thể là hoàng đế làm ra, thiên đại quyền quý ngoại trừ hoàng đế, còn có càng lớn?

Nếu là hoàng đế làm ra, vậy thì rất dễ giải thích, trong hoàng cung có cao thủ nhiều như mây, mong muốn đưa hắn đi ra ngoài, sao mà khó, nếu là hoàng đế mở một con mắt nhắm một con mắt, vậy có thể giải thích được, nhưng hoàng đế bỏ mặc những người kia ra tay đối với một vị nhi tử khác của mình, đây là ý gì?

Hắn nhất định phải chém tận giết tuyệt con của mình, chẳng lẽ vị hoàng đế của hắn mới thật sự là bị đánh tráo?

Đến bây giờ, Khương Trường Sinh cũng nghĩ không thông hoàng đế vì sao muốn để cho người ta đánh tráo hắn.

- Nghe nói ngươi đánh Yêu đạo kia bị thương, làm rất thoải mái, sau khi Yêu đạo bị thương, bệ hạ cũng rất ít gặp hắn, bất quá gần đây bệ hạ một một tháng vào triều bốn năm lần, không biết trong cung làm chút gì, bây giờ Nhị điện hạ lại bị thương, lòng người triều đình dị động, Tể tướng vậy mà thừa cơ muốn để cho Thái Tử giám quốc, thật sự hoang đường, nếu như ngày sau giữa hai cha con xuất hiện kẽ hở, Giang Sơn chẳng phải sẽ muốn rung chuyển?

Trần Lễ nhắc đến chuyện trên triều đình liền lòng đầy căm phẫn, căn bản không kiêng kỵ hoàng đế, Thái Tử.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Bệ hạ đồng ý sao?

Trần Lễ nói:

- Không rõ ràng, ngày đó, bệ hạ cũng không có vào triều, các đại nhân ba tỉnh nói chuyện cho bệ hạ xong liền không có hồi âm.

Đại Cảnh triều thực hành quy chế ba tỉnh lục bộ, rất giống một ít triều đại Hoa Hạ, nhưng lại có chút khác biệt, ba tỉnh phân biệt là Trung Thư tỉnh, Môn Hạ tỉnh cùng Thượng Thư tỉnh, địa vị cao hơn lục bộ, đều là trọng thần Nhị phẩm, trực diện hoàng đế, mà Tể tướng chính là đứng đầu ba tỉnh, đồng cấp ba tỉnh, nhưng ở trên quyền lực thì cao hơn các trọng thần ba tỉnh.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Trần đại ca, ngươi thì sao? Đến cùng duy trì vị hoàng tử nào?

Vào triều làm quan, há có thể không đứng đội?

Trần Lễ nói:

- Ta tự nhiên tôn Thái Tử, từ xưa đến nay, trưởng tử cầm đầu chính là chính đạo, chẳng qua Thái Tử sớm cầm quyền, hại lớn hơn lợi.

Ông trời của ta.

Ngươi mẹ nó lại là người của Thái Tử đảng.

Khương Trường Sinh im lặng, bất quá Trần Lễ hẳn không phải đối địch với hắn, bằng không cũng sẽ không nói nhiều lời đại nghịch bất đạo như vậy.

- Nói đến đây, thái độ bệ hạ dành cho Thái Tử điện hạ lúc tốt lúc xấu, những năm gần đây, thậm chí bắt đầu vắng vẻ Hoàng hậu nương nương, có lẽ bệ hạ bắt đầu kiêng kị phe phái của Hoàng hậu nương nương.

Trần Lễ cảm khái.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Phe phái Hoàng hậu nương nương rất mạnh?

Chuyện trong hoàng cung, hắn ở trong đạo quan rất khó hiểu được, Thanh Hư đạo trưởng cũng sẽ không nói nhiều.

Trần Lễ thở dài nói:

- Há lại chỉ có từng đó là mạnh, đã có thể rung chuyển nền tảng lập quốc, đứng đầu cấm quân đóng quân Kinh Thành chính là huynh trưởng của Hoàng hậu nương nương, bên trong ba tỉnh có hai vị là đệ đệ của Hoàng hậu nương nương, bệ hạ năm đó khởi sự, dựa vào Dương gia, bệ hạ cưới Hoàng hậu nương nương, Dương gia hết sức ủng hộ, mới có tiền tài chiêu binh mãi mã, khi đó Dương gia chính là cự phách một phương, dốc hết gia tài, duy trì bệ hạ, nam nhi thì tham gia quân ngũ làm tướng cho bệ hạ, tài tử làm mưu sĩ cho bệ hạ, thủy triều lên xuống, vô luận bệ hạ thắng bại, Dương gia một mực đi theo, là lực lượng bệ hạ tín nhiệm nhất, mãi đến khi giúp bệ hạ đánh xuống Giang Sơn rộng lớn này.

Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên hiểu rõ hoàng đế vì sao muốn đánh tráo hắn.

Hắn cũng sinh ra một tia đồng tình cho Thái Tử giả.

Cái tên này đã định trước là bi kịch.

Hoàng đế đánh tráo hắn, một ngày lại vạch trần Thái Tử giả cũng không phải thân sinh, chẳng phải có thể phế Thái Tử?

Dương gia mặc dù tức giận, nhưng cũng tìm không thấy Thái Tử thật, chỉ có thể bỏ mặc hoàng tử khác đăng cơ, Dương gia

sẽ bị từng bước suy yếu.

Bất quá Dương gia còn có một lá bài tẩy, kia chính là Tứ hoàng tử Khương Dự.

Chờ chút!

Khương Dự kia…

Chương 29: Hoàng đế tính toán, Bạch Long xuất thế

Trái tim Khương Trường Sinh băng giá, hổ dữ không ăn thịt con, nhưng phụ hoàng hắn thật ngoan độc.

Đại Cảnh dùng tín nghĩa làm nền tảng lập quốc, hoàng đế lúc trước hứa hẹn đánh xuống Giang Sơn, cùng Dương gia chia đôi thiên hạ, tự nhiên không thể trực tiếp diệt Dương gia, hắn cần thủ đoạn, cần lý do.

Trọng thần những năm nay xuống ngựa ai không phải bị ấn tội tạo phản, ức hiếp bách tính các loại tội danh, nguyên nhân chính là như thế, hoàng đế vẫn không có ném mất tín nghĩa, là những hạ thần kia tự tìm đường chết.

Trần Lễ lại hàn huyên cùng Khương Trường Sinh thêm một nén nhang, sau khi hắn rời đi, Khương Trường Sinh vẫn ở trong phòng tràn đầy tâm sự.

Nhà đế vương không có thân tình, nguyên lai không phải lời nói suông.

Khương Trường Sinh cảm khái trong lòng, hắn không có hứng thú với việc làm hoàng đế, hiện tại để cho hắn làm hoàng đế, hắn đều không biết nên như thế nào quản lý vương triều, nhưng bị người ta tính toán như thế này, cho dù là chính phụ thân của mình, hắn vẫn khó chịu.

Vẫn là câu nói kia, thù này không báo, không phải quân tử.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, dần dần có một ý nghĩ to gan.

…

Hoàng cung, trong tẩm cung Nhị hoàng tử.

Khương Uyên tóc hơi bạc ngồi ở một bên giường, nhìn Khương Minh trên giường, mặt mũi tràn đầy đau lòng, Khương Minh đã tỉnh lại, nhưng trên mặt không có chút huyết sắc nào, bờ môi khô nứt, so với hăng hái ngày đó ở trong Long Khởi quan, tưởng như hai người khác nhau.

- Minh Nhi, về sau ít đi ra ngoài, mặc dù thiên hạ đã định, nhưng tiền triều dư nghiệt vẫn còn, hiểu chưa?

Khương Uyên vỗ mu bàn tay Khương Minh, sầu lo thở dài.

Khương Minh cắn răng nói:

- Nhưng ta không phải tao ngộ hành thích ở ngoài cung, ta…

Khương Uyên trừng mắt, trầm giọng quát:

- Ngươi hành động trong Long Khởi quan còn chưa đủ uy phong? Trẫm còn không dám hoàn toàn bảo đảm một người, ngươi thân là hoàng tử liền dám vĩnh viễn bảo đảm một người, người bên ngoài nghe há không cảm thấy ngươi hung hăng càn quấy?

- Còn buông lời cho toàn bộ Kinh Thành, hoang đường.

Nghe vậy, Khương Minh chảy đầy mồ hôi lạnh.

Khương Uyên sau lưng còn có một người, chính là Thái Tử Khương Càn, hắn có khí chất nho nhã, tựa như thư sinh, không có khí phách như Khương Dự, Khương Minh.

Khương Càn mở miệng nói:

- Phụ hoàng, nhị đệ chẳng qua tranh đua miệng lưỡi nói to mồm, cũng không có lòng khác, huống hồ, người hắn đang bị thương thế, phụ hoàng hà tất hù dọa hắn?

Khương Minh nhìn hắn với một ánh mắt cảm kích.

Khương Uyên lườm Khương Càn một cái, khẽ nói:

- Ngươi đó, chỉ biết dung túng các đệ đệ.

Khương Càn cười cười, không tiếp tục nói tiếp.

Lão thái giám sau lưng Khương Càn là Lý công công hàng năm đi theo Khương Uyên tả hữu, cũng là hắn hỗ trợ đưa Khương Trường Sinh ra khỏi hoàng cung.

Lý công công khom người, nói:

- Bệ hạ, canh giờ đã đến, nên Vấn Thiên.

Khương Uyên nghe xong, vẩy vẩy tay áo, đứng dậy, hai tay chống nạnh, cười nói:

- Dưỡng thương thật tốt đi, sang năm sau, sông đào đã có quy mô đơn giản, trẫm mang hai người các ngươi xuống Giang Nam, từ nhỏ đến lớn, các ngươi còn chưa đi ra Kinh Thành, trẫm mang các ngươi nhìn một chút Giang Sơn tốt đẹp đã trẫm đánh xuống.

Dứt lời, Khương Uyên phất tay áo rời đi, long hành hổ bộ, Lý công công vội vàng đuổi theo.

Khương Càn lắc đầu bật cười, nhìn về phía Khương Minh trên giường, cười nói:

- Nhị đệ, ngươi dưỡng thương cho khỏe, ta cũng phải đi làm việc.

Hắn vừa quay người, giọng nói của Khương Minh vang lên khiến cho hắn ngừng bước.

- Đại ca, ngươi nói có phải là có người trong cung muốn ta chết hay không?

Ngữ khí ý vị của hắn sâu xa, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trên, không có nhìn về phía Khương Càn.

Khương Càn hơi hơi quay đầu, đối mặt với Khương Minh, nói:

- Nhị đệ, ít xem chút sách sử, Khương gia chúng ta chính là nhà Chân Long, sao lại tự giết lẫn nhau, ta sẽ đích thân điều tra, ta cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Dứt lời, hắn cất bước đi ra khỏi cửa phòng.

Khương Minh lộ ra nụ cười mỉa mai, sau đó chậm rãi nhắm mắt.

…

Sau khi Nhị hoàng tử bị thương liền không tiếp tục phái người tới tặng lễ, Khương Trường Sinh cũng vui vẻ đến thanh nhàn,

có thể chuyên tâm luyện công.

Một tháng sau, trứng rắn cuối cùng ấp ra, một con rắn nhỏ màu trắng hiện thân, còn nhỏ hơn ngón út của Khương Trường Sinh, dài gần mười cen-ti-mét, nó vừa ra đời không có khác nhau gì với rắn nhỏ bình thường, Khương Trường Sinh không thể không tự mình chiếu cố nó, ngay cả khi cho ăn đều tận lực cẩn thận, sợ làm nó nghẹn chết.

Một năm này, Khương Trường Sinh không tiếp tục gặp được nguy hiểm, Nhị hoàng tử không có đến đây bái phỏng hắn, những quyền quý đối địch với hắn cũng không có lại phái người ám sát hắn.

Khai Nguyên năm thứ mười tám.

Một năm này, hoàng đế mang theo Thái Tử, Nhị hoàng tử đi thuyền vào sông đào, xuống Giang Nam.

Sông đào từ bắc xuống nam, vẫn đang trong quá trình kiến thiết, nhưng đã tu thành hơn phân nửa, đủ để đi thuyền vận hành.

Hoàng đế rời kinh chính là việc lớn, đệ tử Long Khởi quan cũng biết được việc này, Khương Trường Sinh vẫn là nghe Thanh Khổ nói, từ khi lập quốc đến nay, hoàng đế vẫn là lần đầu rời kinh.

Chương 30: Ma mông vào kinh thành, sắp có sóng gió

Khương Trường Sinh cũng không để ý, nếu hoàng đế không thèm để ý, những quyền quý kia đột kích, vừa hay đưa cho hắn sinh tồn ban thưởng.

Phần lớn thời gian mỗi ngày của hắn đều tiêu vào bên trên việc tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công, linh lực bàng bạc, tuyệt đỉnh cao thủ so sánh với hắn, bằng một phần ngàn của hắn, đã là mạnh lắm rồi.

Một ngày này, bên trong viện.

Khương Trường Sinh ngồi ở chỗ ngưỡng cửa, hai tên hài đồng đứng trước mặt đều là sáu tuổi, một nam một nữ, đạo bào

khoác trên người bọn hắn lộ ra rộng rãi, nhưng cũng để bọn hắn lộ ra càng thêm đáng yêu.

Nhìn kỹ lại, hai tên đạo đồng không nhúc nhích, con ngươi vậy mà hiện ra kim quang nhàn nhạt, cực kỳ quỷ dị.

Trái lại Khương Trường Sinh, hai con ngươi của hắn hiện lên màu vàng kim, cho dù giữa ban ngày, cũng rất là loá mắt, hắn đang thi triển Huyễn Thần đồng, xuyên tạc trí nhớ của hai vị đạo đồng.

Hắn đột nhiên nhắm mắt, lúc lần nữa mở mắt, con ngươi khôi phục như thường, hai tên đạo đồng theo đó bừng tỉnh.

Nữ đạo đồng thanh tú động lòng người mà hỏi:

- Trường Sinh sư huynh, làm sao ngươi dừng lại?

Đây cũng là trí nhớ mà Khương Trường Sinh đã cải biến cho bọn hắn, để bọn hắn lầm cho rằng mình đang nghe nói, kì thực bọn hắn vừa mới đến đây, Khương Trường Sinh căn bản còn chưa giảng đạo.

Nam đạo đồng gãi đầu một cái, đồng dạng cũng hoang mang.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không có gì, hôm nay dừng ở đây đi, các ngươi ngày mai lại đến, ta dạy cho các ngươi một chút võ công.

Hai người nghe xong, lập tức reo hò, sau đó rời đi.

Đợi hai tiểu thân ảnh rời khỏi sân nhỏ, Khương Trường Sinh thở dài ra một hơi, chẳng qua chỉ sửa lại một đoạn trí nhớ gần năm phút đồng hồ cho hai hài đồng thôi đã khiến cho hắn có chút choáng đầu, tác dụng phụ của Huyễn Thần đồng thật sự quá mạnh.

Khương Trường Sinh cũng không có thất lạc, ngược lại phấn chấn, chỉ cần hắn đủ mạnh, hắn có thể trực tiếp cải biến trí nhớ nửa đời trước của một người hay không, từ đó thay đổi tính cách hắn, thậm chí chuyển hắn thành người của mình, cho mình sử dụng?

Quá bá đạo!

Một đầu Bạch Xà bò ra từ phần gáy của Khương Trường Sinh, phun lưỡi rắn lên gương mặt của hắn, lộ ra cực kỳ thân cận.

Hơn nửa năm trôi qua, Bạch Xà đã dài gần nửa thước, tính cách nó ôn hòa, hiểu nhân tính, Khương Trường Sinh đặt tên cho nó là Bạch Long, đang mong đợi nó một ngày kia có thể hóa rồng.

Ngày đó chạng vạng tối, Trần Lễ đến đây bái phỏng.

- Trường Sinh, ngươi phải cẩn thận một chút, bệ hạ rời kinh, bây giờ trong kinh thành cuồn cuộn sóng ngầm, binh sĩ giang hồ Trần gia ta thăm dò được Ma Môn chuẩn bị vào kinh thành, rất có thể là muốn báo thù cho Quỷ Mục Tà Vương.

Ngữ khí Trần Lễ nghiêm túc, khắp khuôn mặt đầy vẻ sầu lo.

Ma Môn vào kinh thành?

Khương Trường Sinh cũng không có lo lắng, mà hỏi:

- Thực lực Quỷ Mục Tà Vương xếp hạng thứ mấy trong ma môn?

Trần Lễ trả lời:

- Ma Môn ngoại trừ môn chủ ra, có hai vị phó môn chủ, xuống chút nữa chính là bảy Đại Tà Vương, mười tám sứ giả, Quỷ Mục Tà Vương ít nhất là tồn tại xếp ở năm vị trí đầu, trước đó tập kích Long Khởi quan, hắn bị giam ở trong Thiên Lao, thương thế nghiêm trọng, thực lực thật ra không bằng một nửa lúc đỉnh phong, những thủ đoạn trong Thiên Lao rất tàn khốc, cho dù là võ lâm cao thủ cũng khó có thể chịu đựng.

Năm vị trí đầu?

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong Ma Môn đột kích, dĩ nhiên, đối mặt cao thủ Ma Môn, hắn sẽ không phớt lờ.

Nhất định phải toàn lực ứng phó, không thể dưỡng thành lười biếng trong lòng, đối đãi bất kỳ một kẻ địch nào, đều là nhanh chóng đánh giết hắn.

Khương Trường Sinh ở trong lòng khuyên bảo chính mình, ánh mắt trở nên kiên định.

Trần Lễ gặp hắn ánh mắt biến hóa, cho rằng hắn sợ hãi, nói:

- Nếu ngươi lo lắng, có thể đến Trần gia ta ở tạm, Ma Môn cường thế đến đâu, chắc chắn cũng không dám tập kích phủ đệ Thượng thư.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt, vì Long Khởi quan, ta cũng phải lưu lại, yên tâm đi.

Trần Lễ vuốt râu cười nói:

- Đúng thế, bốn năm trước ngươi đã có thể đánh chết Quỷ Mục Tà Vương, bây giờ ngươi mạnh bao nhiêu đây chứ? Chậc chậc, không dám tưởng tượng.

Khương Trường Sinh khiêm tốn đáp lại, Trần Lễ bắt đầu nói về những đề tagi khác.

Trước tiên nói chuyện giang hồ, đầu năm nay trên giang hồ xuất hiện một thiếu niên thiên tài, mười sáu tuổi đã luyện thành thần công, bước vào tư thái tuyệt đỉnh, bây giờ càng trở thành chủ nhân của một giáo, giáo này tên là Quy Nguyên thần giáo.

Đại Cảnh triều nặng võ, thiếu niên anh tài tự nhiên được quyền quý triều đình ưu ái, nghe nói có hơn mười thị tộc đã phái người đi lôi kéo giáo chủ Quy Nguyên thần giáo.

Trần Lễ khinh miệt nói:

- Trong mắt của ta, thiếu niên thiên tài chân chính là ngươi, Trường Sinh, bất luận thiên tài gì ở trước mặt ngươi đều ảm đạm phai mờ.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười:

- Ta cũng không muốn làm thiên tài, chỉ muốn ở trên núi trải nghiệm sự yên tĩnh của trời gian dần trôi qua.

- Trời gian dần trôi qua… Hay cho năm chữ trời gian dần trôi qua.

Chương 31: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (1)

Trần Lễ tán thán, từ khi trong tay Khương Trường Sinh nhiều thêm một cây phất trần, hắn cảm giác tiểu tử này càng ngày càng xuất trần, thậm chí còn muốn tiên phong đạo cốt hơn Thanh Hư đạo trưởng, nếu thế gian có tiên nhân thiếu niên, hẳn chính là như thế.

Trò chuyện một chút, Trần Lễ lại bắt đầu bàn về triều chính, điên cuồng chửi bậy hoàng đế.

Khương Trường Sinh cũng hoài nghi hắn muốn tạo phản.

Mặc dù Khương Uyên bạc đãi Khương Trường Sinh, nhưng thiên hạ này là của Khương gia, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không hỗ trợ người khác lật đổ Giang Sơn chính nhà mình.

Hàn huyên nửa canh giờ, Trần Lễ cáo từ rời đi, trước khi đi, Khương Trường Sinh lấy ra mấy tờ giấy, viết trên đó các loại dược liệu, hi vọng Trần Lễ có thể giúp đỡ tìm kiếm, Trần Lễ trực tiếp tiếp nhận, biểu thị sẽ tận lực.

Khương Trường Sinh chuẩn bị luyện chế Trú Nhan đan và giải dược độc dược Ma Môn, trước đó Nhị hoàng tử Khương Minh đưa qua không ít dược liệu, nhưng còn thiếu rất nhiều.

Luyện Đan thuật phối hợp Xuân Thu y điển, quả nhiên là tuyệt phối, bên trên Xuân Thu y điển có rất nhiều phương thuốc, bất quá liên quan đến tu tiên không nhiều, cũng là mấy loại rải rác, trong đó bao gồm cả Trú Nhan đan.

Khương Trường Sinh cũng không muốn già nua độ qua trường sinh.

Màn đêm buông xuống, Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công.

Bạch Long leo đến trước bệ cửa sổ, lẳng lặng nhìn mặt trăng, ánh trăng chiếu rọi, thân rắn của nó tản ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Ngày kế tiếp, hai vị đạo đồng bị Huyễn Thần đồng xuyên tạc trí nhớ đến đây, trong lòng Khương Trường Sinh có hổ thẹn đối với bọn họ, cho nên liền truyền thụ Khí Chỉ cho bọn hắn.

Khí Chỉ tuy là võ học Trần gia, nhưng Trần Lễ cũng không có dặn hắn không được truyền ra ngoài.

Cứ như vậy, hai vị tiểu đạo này đồng thường xuyên tới bái phỏng Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh còn ban tên cho bọn họ, nam tên Vạn Lý, nữ tên là Minh Nguyệt.

Lại là mùa thu trong năm đến.

Bởi vì hoàng đế rời đi, Kinh Thành trở nên càng thêm náo nhiệt hơn dĩ vãng, thương nhân, tiêu đội lui tới cũng càng nhiều hơn so với trước kia, dĩ nhiên, vụ án cũng nhiều hơn.

Trần Lễ rất cảm thấy mỏi mệt về tình hình của nha môn Kinh Thành gần đây, hắn còn chưa đến ba mươi tuổi, nhưng lại có vẻ tang thương hơn bốn mươi tuổi, chủ yếu là thể hiện ở trên mái tóc, tóc trắng hơn phân nửa, hai đầu lông mày đều là vẻ sầu lo.

Khương Trường Sinh hết sức lo lắng hắn sẽ đột tử, nhưng cũng không có cách nào khuyên.

- Dương gia và Hồng gia đang tranh đấu gay gắt, mỗi người lôi kéo văn võ quan viên, thậm chí còn lôi kéo cao thủ giang hồ, xem ra Kinh Thành muốn bùng nổ một trận phân tranh, có lẽ Ma Môn chính là do bọn hắn dẫn tới, mượn cớ Ma Môn báo thù, thừa cơ thủ tiêu đối thủ của mình.

Trần Lễ thở dài, lo lắng nói.

Khương Trường Sinh nói:

- Trần gia cũng phải cẩn thận.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Trần gia không có đứng đội, lại thêm gia chủ chính là Hộ bộ thượng thư, ai dám động đến lục bộ Thượng thư, động chẳng qua là nanh vuốt các phe phái thôi.

Khương Trường Sinh cảm thấy có lý, liền không nhắc lại.

Lần này Trần Lễ đến, chủ yếu là đưa tài liệu cho hắn, trên trăm loại dược liệu, mỗi loại thuốc có gần mười phần dược liệu, dùng trọn vẹn hai cái rương lớn đặt ở trên núi, hắn cho ra

phương thuốc, Trần Lễ chuẩn bị tốt chín thành, rõ ràng rất dụng tâm.

Trần Lễ nói một lần chuyện Kinh Thành cuồn cuộn sóng ngầm liền cấp tốc rời đi.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu chọn lựa dược tài, dược liệu luyện chế Trú Nhan đan đã đầy đủ, còn về giải dược của Thanh Hư đạo trưởng, vẫn phải cẩn thận kiểm tra thương thế của hắn.

Sau đó, Khương Trường Sinh rời phòng, tiến đến bái phỏng Thanh Hư đạo trưởng.

Thanh Hư đạo trưởng trong ngày thường rất ít xuất đầu lộ diện, sự vụ lớn nhỏ đã hoàn toàn giao cho Mạnh Thu Sương, hắn một mực đợi ở trong tiểu viện u tĩnh của mình, tĩnh tọa dưới tàng cây, không biết là luyện công, hay là đang cảm ngộ nhân sinh.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt hắn, khom lưng hành lễ, nói:

- Sư phụ, gần đây đồ nhi có lĩnh ngộ về y thuật và luyện đan, có nguyện để đồ nhi kiểm tra thương thế của người?

Thanh Hư đạo trưởng không có mở mắt ra, mà giơ tay lên, đem ống tay áo kéo ra, lộ ra cánh tay kinh dị đáng sợ, toàn bộ cánh tay đã hoàn toàn biến thành màu đen, từng sợi mạch máu như rắn đã bắt đầu chuyển thành màu tím.

Khương Trường Sinh tiến lên, cẩn thận kiểm tra.

Thanh Hư đạo trưởng mở miệng hỏi.

- Trường Sinh, gần đây Trần Lễ nói chuyện với ngươi có ý đồ gì khác không?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không có, hắn mỗi lần tới ngoại trừ tặng lễ, chính là đàm luận một chút việc vặt vãnh, trò chuyện giải sầu một hai, cũng không có yêu cầu đồ nhi làm việc gì cho hắn.

Thanh Hư đạo trưởng ừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Lai lịch Trần gia rất phức tạp, ở trên triều đình cũng không được các phe phái tán đồng, đây cũng là nguyên nhân vi sư bỏ mặc hắn tiếp xúc ngươi, nhưng Trần gia là một thanh kiếm hai lưỡi, không có nắm chắc tốt, có thể sẽ bị bọn hắn mang đi xuống vực sâu.

- Đồ nhi biết bọn hắn làm quan ở tiền triều, trong lòng nắm chắc.

Chương 32: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (2)

- Nắm chắc thì tốt, từ nhỏ đến lớn, vi sư không có đặc biệt dạy ngươi cái gì, nhưng xem ngươi bây giờ, vi sư hết sức vui mừng, hai vị hoàng tử lôi kéo ngươi đều không thành công, xem ra ngươi đã có ý nghĩ của mình, mà không phải thăm dò chân tướng đơn thuần.

Thanh Hư đạo trưởng lộ ra nụ cười, lộ ra vẻ mặt hiền lành.

Khương Trường Sinh nhìn hắn chằm chằm, nhịn không được hỏi:

- Sư phụ có thể nói cho ta một chút chuyện năm xưa giữa ngài và bệ hạ hay không?

Nghe vậy, Thanh Hư đạo trưởng yên lặng.

Hai sư đồ nói chuyện mặc dù không có hoàn toàn phá tan tầng giấy mỏng, chỉ lẫn nhau đã ngầm hiểu nhau.

- Ai, năm đó vi sư còn chưa thành đạo sĩ, hoàng đế cũng không phải hoàng đế, chúng ta là đồng hương, thành trì bị công phá, người nhà của chúng ta bị tàn sát thê thảm, chỉ có ta và hắn trốn ra được, thế nhân chỉ biết ta có công cứu giá, thật tình không biết, trước khi ta tập võ, vẫn luôn là hắn bảo hộ ta…

Thanh Hư đạo trưởng mở to mắt, nhìn lá cây đỉnh đầu, lâm vào bên trong hoài niệm vô hạn.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, muốn hiểu Khương Uyên là người như thế nào.

Trong chuyện xưa của Thanh Hư đạo trưởng, Khương Uyên dũng cảm lại có nghĩa khí, đối mặt tuyệt cảnh, có can đảm buông tay đánh cược một lần, cũng là một người rất có nhân cách mị lực, vô luận đi chỗ nào, luôn có thể thu hoạch một nhóm tùy tùng trung thành, sau khi thu hoạch được sự duy trì của Dương gia, Khương Uyên triệt để tạo thế.

Bất quá khi Khương Uyên lập quốc xưng đế, hắn liền thay đổi.

- Ngày đó, hắn đứng bên trên Thông Thiên đài trong hoàng cung, nhìn xuống văn thần võ tướng, quân đội mênh mông phía dưới, giống như đang nhìn xuống chúng sinh, hiển thị rõ bá khí hoàng đế, ta ở trong biển người chú ý thấy ánh mắt hắn biến hóa, hắn đã thay đổi, ánh mắt hắn từ tự hào, mừng rỡ trở nên sầu lo, kiêng kị, khi đó, ta đã biết, Khương Uyên không còn nữa, thay vào đó là Khai Nguyên Đại Đế luôn muốn đứng ở nơi cao ngất.

- Từ xưa đến nay, hoàng đế đều là người cô đơn, mà điểm này cũng xuất hiện ở trên người bệ hạ hiện thời, ánh mắt của hắn không phải chú ý đến xã tắc, chờ mong các hoàng tử, cũng không phải tình phụ tử bình thường, hắn muốn chính là thiên hạ, tranh giành là vạn năm.

Thanh Hư đạo trưởng nói đến chỗ này, trong giọng nói lại toát ra ý khâm phục nồng đậm.

Khương Trường Sinh nghe được hắn nói bóng gió.

Lão đạo sĩ đang nói chuyện giúp Khương Uyên.

Thật ra, xuất sinh mười tám năm nay, Khương Trường Sinh chỉ thấy qua Khương Uyên một lần, còn chưa thực sự tiếp xúc qua hắn.

Thanh Hư đạo trưởng lắc đầu cười nói:

- Thế nhân đều muốn làm hoàng đế, nào biết hoàng đế không dễ làm, đồ nhi, nếu ngươi làm hoàng đế, ngươi sẽ làm hoàng đế như thế nào?

Khương Trường Sinh lắc đầu cười nói:

- Đồ nhi cũng không biết nên như thế nào làm hoàng đế, cũng không muốn làm hoàng đế.

Thanh Hư đạo trưởng ý vị thâm trường nhìn hắn một cái.

Kể xong chuyện xưa, Khương Trường Sinh cũng kiểm tra xong, thế là đứng dậy cáo từ.

Thanh Hư đạo trưởng đưa mắt nhìn hắn rời đi, tựa hồ muốn xem thấy suy nghĩ trong lòng của hắn.

Khương Trường Sinh đưa lưng về phía Thanh Hư đạo trưởng, nhếch miệng lên.

Hoàng đế?

Quả thật làm cho tâm trí người ta hướng về.

Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị này dựa vào cái gì tranh không được.

Ý nghĩ điên cuồng trong lòng Khương Trường Sinh bắt đầu nảy mầm.

Khương Uyên có muôn vàn lý do, mọi loại lập trường, đều không thể lường gạt cuộc đời của hắn.

- Ngươi đã có thể Man Thiên Quá Hải (*), ta đây cũng làm một lần, liền xem thủ đoạn của ai cao minh hơn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ ba đã có thể dễ dàng đánh giết tuyệt đỉnh cao thủ, tầng thứ tư lại thế nào cũng có thể đánh ngang tay cùng cao thủ Thông Thiên cảnh, bởi vì chưa từng gặp qua cao thủ Thông Thiên chân chính, Khương Trường Sinh nhất định phải đánh giá cao đối thủ.

Chờ ta đi đến tầng thứ năm, lại đi chiếu cố cường giả Thông Thiên trong hoàng cung.

…

Thời điểm hạ thu giao thế, Kinh Thành bỗng nhiên đìu hiu, nguyên nhân gây ra là ôn dịch đột kích, người nhiễm bệnh đều là tứ chi như nhũn ra, tính tình trở nên táo bạo, nếu như cãi lộn với người khác, dễ dàng khó thở công tâm, ngũ tạng lục phủ vỡ tan, thống khổ chết đi.

Bệnh này bùng nổ ra cực nhanh, Khương Trường Sinh trong khoảng thời gian này vội vàng luyện chế Trú Nhan đan cùng với giải dược cho Thanh Hư đạo trưởng, không có xuất viện, mãi đến khi Thanh Khổ nói cho hắn biết, hắn mới biết được ôn dịch đột kích.

Long Khởi quan đã bế quan, không tiếp khách nữa.

Khương Trường Sinh thật không có suy nghĩ nhiều, chịu nổi liền tốt, hắn thậm chí bắt đầu chờ mong sinh tồn ban thưởng khi ôn dịch qua đi.

Một ngày này, hắn cuối cùng luyện chế ra ra ba viên Trú Nhan đan, hắn phục dụng một viên, từ đó thanh xuân còn mãi, thời gian dài bảo trì tại bộ dáng mười tám tuổi.

Dược hiệu Trú Nhan đan dài bao lâu, hắn cũng không rõ ràng, ngược lại nếu bắt đầu biến hóa, lại dùng Trú Nhan đan liền tốt.

Giải dược cho Thanh Hư đạo trưởng thì có chút phiền toái, dựa theo phương thuốc trong Xuân Thu y điển, trước mắt thiếu một loại dược liệu, bất quá hắn không vội, còn có thời gian ba năm.

Chương 33: Ngày càng rối loạn, không thể chờ thêm

Đêm khuya, Kinh Thành ngoại trừ hoàng cung, toàn thành tối tăm.

Trên một tòa lầu các có lần lượt từng bóng người đứng thẳng, giống như quỷ mị, vạt áo tung bay theo gió, liếc mắt quét tới, nói ít cũng có hơn trăm người.

Bọn hắn đột nhiên tan biến ở trên mái hiên, một đêm này, các ngõ ngách trên toàn thành vang lên tiếng la khóc, tiếng thét chói tai, làm cho cả Kinh Thành lâm vào trong lo lắng.

Trong vòng một đêm, chết một trăm tám mươi sáu người, tất cả đều là người trong phủ đệ đại thần, có công tử, tiểu thư, cũng có người làm.

Trời còn chưa sáng, toàn thành bắt đầu lùng bắt hung phạm.

Khương Trường Sinh đang ở trong Long Khởi quan nghe được thành trong vang lên từng tiếng kêu chói tai, nhưng hắn cũng

không có tò mò đi tham gia náo nhiệt.

Chuyện dưới núi không có quan hệ gì với hắn, nếu có người dám lên núi gây rối, nhất định để cho hắn có đi không về.

Cuộc sống như vậy kéo dài ba ngày, Kinh Thành huyên náo để dư luận xôn xao, người người cảm thấy bất an.

Trong quan phủ Kinh Thành, Trần Lễ nhìn thi thể trên công đường, chau mày.

Một tiểu lại bên cạnh thấp giọng nói:

- Đại nhân, Ma Môn hành tung quỷ bí, việc này đã không phải phủ nha chúng ta có thể nhúng tay, người mạnh nhất của chúng ta cũng mới là Nhất lưu cao thủ, cần thỉnh động Bạch Y vệ.

Trần Lễ thở dài nói:

- Bản quan không biết thỉnh ư? Bạch Y vệ từ chối bản quan thỉnh cầu.

Tiểu lại động dung, tức giận nói:

- Có ý tứ gì? Bây giờ nội thành thương vong bao nhiêu người, bệ hạ không có mặt, Bạch Y vệ không chịu động, bọn hắn cũng là cầm bổng lộc, lẽ nào lại như vậy.

Trần Lễ không cắt đứt lời tiểu lại, hắn cũng hết sức phẫn nộ, nhưng trước mắt không phải thời điểm nên phẫn nộ, hắn phải nghĩ biện pháp ngăn chặn Ma Môn hành động.

Một bộ khoái bên cạnh mở miệng nói:

- Đại nhân, căn cứ người gõ mõ cầm canh nhìn thấy, Ma Môn chí ít có hơn trăm người, nhiều người như vậy cũng không có bị truy xét ra một người, chỉ sợ sau lưng bọn họ…

Trần Lễ trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói:

- Bản quan không biết?

Bộ khoái yên lặng.

Trần Lễ tiếp tục đau đầu, cục diện ngay trước mắt đã vượt qua khống chế, nếu hắn chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, chờ hoàng đế về kinh, người bị hỏi tội đầu tiên chính là hắn,

dù sao chức trách của hắn chính là thủ hộ an nguy bách tính, cá nhân.

- Quá làm càn…

Trần Lễ hít sâu một hơi, đứng dậy.

Tiểu lại vội vàng hỏi:

- Đại nhân muốn đi đâu?

Trần Lễ phất tay áo, nói:

- Nếu Nhất lưu cao thủ không đối phó được cục diện dưới mắt, vậy bản quan đi thỉnh cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiểu lại và bộ khoái liếc nhau, đều là cười khổ.

Vị đại nhân này chỗ nào đều tốt, chính là quá mức cương trực công chính.

Thiên hạ cũng không phải không phải đen tức trắng.

…

Màn đêm, Kinh Thành lâm vào trong yên tĩnh.

Lần lượt từng bóng người nhảy vọt tốc độ cao trên mái hiên, những người này thân mặc hắc y, mặt mang khăn đen, chỉ lộ ra con mắt, từng người tay cầm đao kiếm lợi khí, người nhẹ như yến, phía sau bọn hắn có một người mặt áo trắng đang rút kiếm truy đuổi.

Người mặc áo trắng mang theo mặt nạ cười quỷ dị, hai tay cầm kiếm, nhìn dáng người, hẳn là một nữ tử, tốc độ cực nhanh, như kinh hồng lao đi, nàng cấp tốc đuổi kịp một người mặc hắc y, huy kiếm chém đi.

Người mặc hắc y kia nhảy qua bên cạnh, tránh thoát một kiếm này, nhưng mắt cá chân hắn bị người áo trắng bắt lấy, dùng sức kéo trở về.

Phốc lần!

Dưới đêm trăng, âm thanh lưỡi kiếm xuyên thấu máu thịt rất khiếp người, mũi tên máu gieo vào trên mái hiên, rơi vào trên đường phố.

Mấy người áo đen phía trước dồn dập dừng lại, cấp tốc bao vây người áo trắng.

Một người mặc hắc y cầm đầu tay cầm đại đao, thân thể to con giống như thiết tháp, mười phần bá khí, hắn nhìn chằm chằm người áo trắng, lạnh lùng nói:

- Bạch Y vệ thật muốn nhúng tay vào việc này?

Người áo trắng hừ lạnh nói:

- Đại Cảnh bạch y, hộ quốc hộ dân.

Nam tử to con trầm giọng nói:

- Chủ nhân nhà ngươi không có nói cho người đừng đi ra ngoài trong mấy đêm gần đây à?

Người áo trắng không lại trả lời, đột nhiên lao thẳng đến nam tử to con, người mặc hắc y xung quanh lập tức ra tay, thân hình người áo trắng như quỷ mị, bộ pháp huyền diệu, tựa như phân ra mấy phân thân, tránh thoát đao kiếm bốn phương tám hướng bổ tới, thân thể nàng xoay tròn, một kiếm đâm về phía nam tử to con.

Ánh mắt nam tử to con trong nháy mắt trở nên hung ác, một tay nâng lên đại đao, chân khí bùng nổ, như khí diễm nổ tung, đẩy lui người áo trắng đang lao tới.

- Hừ, cao thủ tuyệt đỉnh, trách không được dám đơn độc quấy đục nước, đã như vậy, vậy liền giết chết ngươi.

Nam tử to con đằng đằng sát khí nói, đề đao lao thẳng đến người áo trắng.

Một bên khác.

Trước cổng chính Hoàng cung.

Trần Lễ được bốn vị bộ khoái hộ tống bước nhanh tới đây, nhưng hắn bị cấm vệ trong hoàng cung ngăn lại.

Chương 34: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (1)

Hắn lập tức móc ra một tấm lệnh bài, nói:

- Đây là Hoàng hậu hoàng lệnh nương nương ban cho ta, ta muốn tìm nương nương.

Một cấm vệ mặt không chút thay đổi nói:

- Tối nay hoàng cung đóng chặt, bất kỳ người nào cũng không được tiến cung, cũng không thể xuất cung.

Nghe vậy, Trần Lễ thở gấp, tức giận nói:

- Bây giờ Kinh Thành bị tặc nhân tùy ý làm bậy, bệ hạ không có mặt, Hoàng hậu nương nương chủ trì Kinh Thành, ngươi cản ta, người chết tối nay đều sẽ quy tội trên người ngươi, đợi bệ hạ trở về, không chỉ là chặt đầu, còn muốn tru cửu tộc của ngươi.

Cấm vệ nhíu mày, những cấm vệ khác cũng biến sắc, nhưng bọn hắn không có lập tức tránh ra, vẫn như cũ cản trở.

Mặc cho Trần Lễ uy hiếp như thế nào, bọn hắn vẫn không thả, bốn vị bộ khoái nghe Trần Lễ mệnh lệnh bắt đầu mạnh mẽ xông vào.

- Càn rỡ! Trần Lễ, mạnh mẽ xông vào hoàng cung, mặc dù thúc phụ ngươi là Hộ bộ thượng thư, cũng phải liên luỵ cửu tộc.

Một giọng nói lanh lảnh truyền đến, bốn vị bộ khoái cả kinh dừng tay, sắc mặt Trần Lễ cũng tái đi.

Chỉ thấy thái giám tổng quản Lý công công chắp tay đi tới, hắn đi ra từ trong bóng tối cửa lớn hoàng cung, trên mặt mang theo nụ cười khinh miệt.

Trần Lễ cắn răng nói:

- Lý công công, chuyện quá khẩn cấp, làm phiền Lý công công dàn xếp.

Lý công công bình tĩnh nói:

- Trần Lễ, Kinh Thành nào có tặc nhân gì, đừng hồ ngôn loạn ngữ, Hoàng hậu nương nương tối nay ngủ sớm, không nên quấy nhiễu, trở về đi, Trần thượng thư và ta có giao tình không tệ, ta nhắc nhở hai ngươi câu, trong hồ nước sạch không cho phép tôm cá pha trộn, cẩn thận dẫn lửa thiêu thân.

Trần Lễ nghe xong, lửa giận trong lòng lại càng tăng thêm, hắn trầm giọng hỏi:

- Dương gia và Hồng gia tranh đấu đã lớn đến mức độ có khả năng giấu diếm được bệ hạ? Ôn dịch chưa trừ bỏ, trong mấy ngày, nội thành đã chết mấy trăm người, từ xưa đến nay, dưới chân thiên tử, thái bình thịnh thế, nào có ghi chép hoang đường như thế.

Sắc mặt Lý công công trong nháy mắt lạnh lẽo, đang muốn mở miệng, nơi xa truyền đến âm thanh, chỉ thấy một người áo trắng đang chạy nhanh trên mái hiên tốc, theo phía sau là mười mấy người mặc hắc y.

Người áo trắng rơi xuống đất, chạy tới cửa lớn hoàng cung, đám người mặc hắc y kia dừng bước lại, đứng ở dưới mái hiên.

Trăng sáng giữa trời, dưới bóng đêm tối tăm, mấy người mặc hắc y như quỷ hồn đi ra từ âm Phủ, xa xa nhìn cửa lớn hoàng cung.

Người áo trắng đi vào trước cổng chính hoàng cung, nàng chỉ còn lại có một thanh kiếm, cánh tay trái máu me đầm đìa, tự nhiên rủ xuống, thương thế rất nghiêm trọng.

- Lý công công, Ma Môn làm loạn, xin ngài ra tay tru diệt ma tặc.

Người áo trắng cắn răng nói, âm thanh run rẩy, rõ ràng đã là nỏ mạnh hết đà.

Mặt Lý công công không đổi sắc, nói:

- Ở đâu ra Ma Môn? Ở đâu ra ma tặc?

Toàn thân người áo trắng run lên, lâm vào trong yên lặng.

Vẻ mặt Trần Lễ đầy âm trầm, bốn vị bộ khoái hoảng sợ nhìn một đám người mặc hắc y xa xa.

Lý công công nhìn cấm vệ bốn phía xung quanh, nói:

- Tối nay, bất kỳ người nào đều không được vào cung, mặc kệ thân phận gì, ai dám thả một người, đầu khó giữ được.

- Tuân lệnh!

Đám cấm vệ vội vàng đáp, từng người cực kỳ khẩn trương.

Lý công công nhìn chằm chằm người áo trắng, nói:

- Bạch Y vệ tự ý rời vị trí, nhưng ta không có quyền lực xử trí ngươi, mau trở về đi.

Người áo trắng cô gắng đứng thẳng người, mang theo mặt nạ để cho người ta không nhìn thấy rõ nét mặt của nàng.

Trần Lễ hít sâu một hơi, đi vào trước mặt nàng, thấp giọng nói:

- Kế sách hiện nay, ngươi như còn muốn sống, liền chạy về hướng Long Khởi quan.

Người áo trắng khẽ gật đầu, quay người phóng nhanh về hướng Long Khởi quan.

Nàng khẽ động, đám người mặc hắc y dậm chân đuổi theo, đám người cấp tốc tan biến trong bóng đêm.

Lý công công cười mà không cười nói:

- Long Khởi quan? Nếu như tối nay Long Khởi quan hủy diệt, Trần Lễ ngươi khó thoát khỏi cái chết, đây chính là nơi bệ hạ rất để ý.

Trần Lễ nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Long Khởi quan chưa chắc sẽ hủy diệt.

Lý công công cười cười.

Lúc này, một đám quạ đen từ bên cạnh nội thành bay tới, bay về hướng người áo trắng rời khỏi, bên trong màn đêm, quạ đen bay bầy, thanh thế khá lớn.

Trần Lễ nhìn thấy một màn này, sắc mặt kịch biến, lẩm bẩm nói:

- Quạ đêm hành không… Ma Chủ…

Lý công công cười nói:

- Cũng không biết vị Trường Sinh đạo sĩ kia chống đỡ được người này hay không?

Trần Lễ lập tức quay người đuổi theo, bốn bộ khoái hai mặt nhìn nhau, vẫn đuổi theo.

- Thứ không biết chết sống.

Vẻ mặt Lý công công âm trầm, hừ lạnh nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía Long Khởi sơn phương xa, lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Đáng tiếc.

Hắn quay người rời khỏi, chắp tay hướng vào trong bóng đêm.

…

Chương 35: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (2)

Hưu! Hưu! Hưu!

Từng mũi tên vạch phá bầu trời đêm, giết tới người áo trắng đang chạy trốn ở phía trước, nàng linh xảo tránh thoát, nhưng cánh tay trái chảy máu tươi càng nhiều.

Người áo trắng một bên trốn, một bên nghi hoặc:

- Bọn hắn tựa hồ cố ý đuổi ta, cũng không có vội vã giết ta.

Mặc dù hoang mang, nhưng nàng vẫn vẫn dùng hết toàn lực chạy trốn, khoảng cách đến Long Khởi sơn càng ngày càng gần.

Đợi nàng đi vào dưới Long Khởi sơn, nàng vừa dừng lại, quay người nhìn về phía đám người mặc hắc y.

Đám người mặc hắc y dồn dập rơi xuống đất, cách xa nàng năm trượng.

- Ngươi làm sao không tiếp tục chạy trốn?

Nam tử to con cầm đầu cười lạnh nói, lời nói tràn ngập trào phúng.

Người áo trắng không có trả lời, cứ như vậy yên lặng đối mặt bọn hắn.

Hai bên giằng co, trong lúc nhất thời không có người nào ra tay.

Một người mặc hắc y thấp giọng nói:

- Lão Đại, còn chưa động thủ?

Nam tử to con nhíu mày, ánh mắt lấp lánh.

Người áo trắng lúc này mở miệng nói:

- Thì ra là thế, các ngươi sở dĩ thả ta chính là muốn lợi dụng ta lên núi, mục tiêu của các ngươi là Long Khởi quan, nhưng Long Khởi quan được bệ hạ bảo hộ, nếu như các ngươi mạnh mẽ xông tới, bệ hạ chắc chắn điều tra, nguy hiểm chủ tử sau lưng các ngươi, nếu ta dẫn các ngươi lên núi, Long Khởi quan là gặp vạ lây, số mệnh không tốt, đúng không?

Nam tử to con khẽ nói:

- Người sắp chết, nói nhảm quá nhiều, giết nàng.

Vừa dứt lời, lúc này có một người mặc hắc y cầm đao phóng tới người áo trắng.

Người áo trắng không có tránh né, trong nội tâm nàng bất đắc dĩ, cũng không phải nàng cố ý chờ đợi, mà là thân chịu trọng thương đã hết hơi hết sức, không cách nào lại lên núi, vốn định dọa lùi những người này, không ngờ đối phương vẫn muốn động thủ.

Người mặc hắc y cầm đao, muốn một đao chém xuống đầu người áo trắng.

Hưu!

Một tiếng xé gió vạch phá bầu trời đêm, tất cả mọi người không kịp phản ứng, một thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, kiếm quang lấp lánh, lưỡi kiếm trực tiếp xuyên thủng người mặc hắc y vung đao, huyết hoa bắn tung toé, người mặc hắc y bị kiếm đính trên mặt đất, toàn thân run rẩy, hai mắt trừng lớn, tràn đầy hoảng sợ, vẻ tuyệt vọng.

Tất cả mọi người định thần nhìn lại, thanh kiếm kia cắm ở trên lưng người mặc hắc y, thân kiếm rung động, phát ra tiếng thanh minh.

Kiếm này, chính là danh kiếm Thái Hành.

Nam tử to con nhìn chòng chọc vào Thái Hành kiếm, mấy người hắc y khác cũng giống như thế, như lâm đại địch, bọn

hắn nhìn về phía Long Khởi sơn, căn bản không nhìn thấy chủ nhân của Thái Hành kiếm.

Người hắc y bị Thái Hành kiếm đóng ở trên mặt đất chật vật quay đầu, run giọng gọi:

- Cứu ta…

Nam tử to con vừa rồi chuẩn bị tiến lên, Thái Hành kiếm đột nhiên tự chủ rút ra, bay tới không trung, lần nữa rơi xuống phía dưới, lần này trực chỉ phần gáy người hắc y, tất cả mọi người thấy một màn này trừng to mắt, biểu lộ sống như gặp quỷ.

Nam tử to con đang muốn vung đao tiến đến ngăn cản, nhưng Thái Hành kiếm thật sự quá nhanh.

Phốc phốc!

Cổ người hắc y kia bị đâm xuyên, thân thể run rẩy một thoáng, triệt để vô lực, máu tươi từ lưỡi kiếm chảy ra, người hắc y chết không nhắm mắt, mắt đầy kinh khủng.

- Quỷ… Quỷ…

Một người hắc y khác toàn thân run rẩy nhìn chằm chằm Thái Hành kiếm, mấy người hắc y khác cũng bị hù dọa.

Một thanh kiếm có khả năng tự chủ giết người, ở trong đêm sao mà đáng sợ?

Bọn họ đều là cao thủ tung hoành giang hồ, vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua tà kiếm như thế?

Nam tử to con cố giả bộ trấn định, cao giọng hô:

- Cao nhân phương nào, còn không hiện thân, hà tất giả thần giả quỷ?

Thái Hành kiếm bay tới giữa không trung, mũi kiếm trực chỉ nam tử to con, ánh trăng bị lưỡi kiếm chiết xạ, khắp cả người nam tử to con đầy băng hàn, cảm nhận được sợ hãi trước đó chưa từng có.

Trên núi, trên đỉnh sơn môn Long Khởi quan, Khương Trường Sinh đứng thẳng ở nơi này, trên vai có Bạch Long đang nằm,

gió lạnh ban đêm thổi tóc đen hắn lay động, hắn nhìn xuống dưới núi, bàng bạc sương mù không thể ngăn cản ánh mắt của hắn, ánh mắt hắn lại rất lạnh lùng.

Tu vi của hắn càng ngày càng cao, giác quan tự nhiên càng mạnh, bây giờ đã có thể cảm giác cả tòa Long Khởi sơn, nên có một đám chân khí gợn sóng tới gần dưới chân núi, hắn liền tới đến đây, mắt thấy tranh đấu phía dưới, cũng nghe nói đối thoại của bọn họ.

Chân khí đam người hắc y kia rất giống Quỷ Mục Tà Vương, lại xem trang phục của bọn hắn, xem xét chính là Ma Môn gần đây rối loạn Kinh Thành!

Cũng dám nháo đến Long Khởi sơn, tuyệt không phải trùng hợp!

Khương Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, thi triển Ngự Kiếm quyết, kiếm tùy tâm động.

Thái Hành kiếm lơ lửng giữa trời lập tức giết ra, nam tử to con bị dọa đến lập tức vọt lên, nhưng thủ hạ sau lưng hắn lại bị Thái Hành kiếm phong hầu, máu vẩy phố dài.

Chương 36: Mời cho lời giải thích

Thái Hành kiếm xoay quanh tốc độ cao, đồ sát từng người từng người người hắc y, mục tiêu cũng không phải một mình nam tử to con, nam tử to con vung đao chém đi, lưỡi đao đánh vào trên Thái Hành kiếm liền bị một cỗ lực lượng cường đại đụng vỡ.

Nam tử to con lùi lại mười bước, hai mắt trợn to, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Công lực thật cường đại… Làm sao có thể…

Nam tử to con hoảng thật rồi, hắn dù sao cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng cảm nhận được chân khí trên Thái Hành kiếm, trong lòng hắn tràn đầy cảm giác thất bại.

Ngày đêm khác biệt.

Không đến thời gian ba hô hấp, một nửa người hắc y chết thảm, ngã vào trên đường dài dưới chân núi, người áo trắng

đứng ở đằng xa, lẳng lặng xem chiến, mặt nạ cười che đậy mặt mũi của nàng, nhưng nhìn thấy rõ ràng thân thể nàng run rẩyđã biết trong nội tâm nàng rất không bình tĩnh.

Nam tử to con cắn răng, lần nữa đề đao đánh tới, Thái Hành kiếm đột nhiên gia tốc, xuyên thấu lồng ngực một người hắc y, nhanh chóng bay lên, xẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ ở trong trời đêm, lao thẳng đến nam tử to con.

Nam tử to con kinh hãi, tốc độ cao vung đao, chân khí theo lưỡi đao phát ra, hình thành một vòng bảo hộ cương khí mà mắt thường có thể thấy, nhưng Thái Hành kiếm trực tiếp đánh nát vòng bảo hộ cương khí, xuyên thủng bộ ngực của hắn.

- Đáng giận…

Nam tử to con lảo đảo, đâm đại đao trên mặt đất, chống đỡ thân thể.

Phốc lần!

Thái Hành kiếm từ phía sau đánh tới, xuyên thủng cổ họng của hắn.

Bịch!

Nam tử to con quỳ một chân trên đất, cũng chết không nhắm mắt, nhưng hắn không có ngã xuống, dựa vào đại đao chống đỡ thân thể, đầu của hắn rủ xuống, máu tươi như dòng suối nhỏ chảy xuống.

Gặp hắn chết đi, người hắc y còn lại bị dọa đến sắp nứt cả tim gan, dồn dập chạy trốn, Khương Trường Sinh không có ý định buông tha bọn hắn, Thái Hành kiếm tiếp tục đánh tới.

Dưới đem tối, một vệt tia sáng lạnh tung hoành trên đường dài, bay nhanh trên mái hiên, tru diệt từng người từng người người hắc y.

Phương xa, một đám quạ đen đang chạy đến, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Khương Trường Sinh nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Chân khí thật cường đại.

Hắn điều khiển Thái Hành kiếm trở về.

Thái Hành kiếm cách hắn càng xa, cường độ thao túng lại càng nhỏ, cách gần một chút thì lực sát thương sẽ càng mạnh.

Thái Hành kiếm đứng ở trước mặt người áo trắng, nhìn thanh kiếm này, người áo trắng khẩn trương cực kỳ.

Nàng không thể nào hiểu được thanh kiếm này đến cùng là thanh kiếm tự thông linh, hay là nó có chủ nhân.

Nàng nhớ tới truyền thuyết của vị Trường Sinh đạo trưởng kia trong Long Khởi quan, nghe nói Trường Sinh đạo trưởng Long Khởi quan chính là tiên thần hạ phàm, mười bốn tuổi đã đánh giết được cao thủ tuyệt đỉnh.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy một đám quạ đen bay tới, lít nha lít nhít, thanh thế hạo đại, như cá diếc sang sông.

Người áo trắng lúc này mở miệng nói:

- Tiền bối, đối phương chính là Ma Môn Ma Chủ, bước vào cao thủ tuyệt đỉnh đã ba mươi năm, có lẽ võ đạo của hắn đã nâng cao một bước, không thể khinh thường.

Bất kể như thế nào, nàng hiện tại chỉ có thể dựa vào thanh kiếm trước mắt.

Bầy quạ đen bay tới đỉnh đầu người áo trắng, bắt đầu xoay quanh, một đạo âm thanh vang dội vang lên:

- không ngờ Long Khởi quan cũng có Thông Thiên.

Trên đỉnh núi, một chỗ trong đình viện.

Thanh Hư đạo trưởng mở to mắt, cấp tốc nhích người.

Trong hoàng cung, trên đại điện tối tăm mở ra một đôi mắt, đôi mắt này thế mà hiện ra màu xanh lá, cũng không lâu lắm, đôi mắt này lại lần nữa nhắm lại.

- Cũng có Thông Thiên? Chẳng lẽ người này cũng là cao thủ Thông Thiên cảnh?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Được rồi.

Lười nhác hỏi nhiều, giết là được.

Khương Trường Sinh hiện tại đã không muốn đi tìm hiểu người nào đang ở phía sau màn điều khiển tất cả những thứ này, ngược lại tới một giết một, vừa hay độ kiếp thu hoạch được sinh tồn ban thưởng.

Muốn giết người này, chỉ dựa vào Ngự Kiếm quyết tì còn chưa đủ, dù sao khoảng cách có chút xa.

Khương Trường Sinh thả người nhảy lên, tan biến trong sương mù trong.

Quạ đen xoay quanh, giằng co cùng Thái Hành kiếm, dưới bầu trời đêm chỉ còn lại có tiếng quạ đen tê minh.

- Vì sao cac hạ không hiện thân, đồ người của chúng ta, tổng phải có lời giải thích chứ.

Am thanh thần bí to rõ lần nữa vang lên.

Người áo trắng chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân, nàng vô ý thức quay đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh nhìn thoáng qua với ánh mắt nàng, hai mắt lộ ra duy nhất trên mặt nạ nàng nhìn thấy một dung nhan đẹp đẽ không thể so tuổi trẻ.

Khương Trường Sinh!

Khương Trường Sinh với một bộ đạo bào màu xanh lam, bên hông đeo vỏ kiếm, trong tay nắm phất trần, trên vai còn có một đầu Bạch Xà quay quanh, hình ảnh như thế để người áo trắng không khỏi thất thần, thân thể căng cứng, không dám nhúc nhích.

Khương Trường Sinh nhìn quạ đen đầy trời phía trước, mở miệng nói:

- Ngươi muốn thuyết pháp gì?

Chương 37: Ma Chủ cúi đầu

Chướng nhãn pháp!

Hắn đã thấy thân ảnh giấu ở trong đàn quạ, đó là nam tử trung niên với một thân hắc bào, tóc tai bù xù, treo ở trên bầu trời đêm, như là tà ma lâm không, có chút kinh dị.

Nam tử áo bào đen đánh giá Khương Trường Sinh, lạnh lùng nói:

- Ngươi không phải Thanh Hư, chẳng lẽ ngươi chính là Trường Sinh đạo sĩ những năm gần đây thanh danh vang dội?

Khương Trường Sinh lắc đầu, nói:

- Dài dòng, quên đi!

Hắn đột nhiên thả người vọt lên, một chân đạp tới đàn quạ xoay quanh trong bầu trời đêm, một cước này mang theo khí thế như vạn tấn, cường phong áp cảnh, dần dần xua tan đàn quạ, như ảo ảnh tán đi, nam tử áo bào đen hiển lộ ra chân thân, sắc mặt hắn đại biến, lúc này huy chưởng đánh tới.

Đếm không hết thối ảnh dùng khí thế bài sơn đảo hải kéo tới, nam tử áo bào đen còn không tới kịp điều động chân khí, liền bị đạp trúng.

- Phốc ——

Nam tử áo bào đen thổ huyết bay ngược, bay ra ngoài hơn mười trượng xa, nện ở trên tường thành, đụng đến mặt tường sụp đổ một mảnh, đá vụn bay loạn.

Hắn chật vật ngã xuống đất, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều nát, hai tay của hắn run rẩy chống đất, trong miệng lại phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía vị trí của Khương Trường Sinh, hai mắt trừng lớn, trong con mắt hắn hiện ra một thanh kiếm đang lao nhanh đến, càng lúc càng lớn.

- Chờ một chút! Ta nói suy nghĩ của mình.

Nam tử áo bào đen gấp giọng hô, Thái Hành kiếm dừng lại, mũi kiếm cách hai con mắt của hắn chỉ kém năm centimet, trên trán hắn tràn đầy mồ hôi lạnh.

Khương Trường Sinh giống như quỷ mị xuất hiện sau lưng Thái Hành kiếm, nhấc tay nắm chặt chuôi kiếm, mặt không thay đổi nhìn xuống hắn, nói:

- Ta hi vọng không phải nói nhảm, bằng không ngươi sẽ chết rất thống khổ.

Nam tử áo bào đen hít sâu một hơi, hắn cảm nhận được sát ý, hắn cắn răng nói:

- Ta… Muốn sống!

Hắn vốn định uy hiếp đối phương, nhưng đối phương ra tay quá tàn nhẫn, rõ ràng không để ý tới quyền quý phía sau hắn.

Khương Trường Sinh nắm Thái Hành kiếm, mũi kiếm cách nam tử áo bào đen càng ngày càng gần.

Nam tử áo bào đen bị dọa đến vội vàng nhắm mắt, run giọng nói:

- Ta nguyện bái ngài làm chủ, làm nô cho ngài, xin ngài tha ta một mạng!

Khương Trường Sinh nâng lên tay trái, vung lên phất trần, đánh ra một đạo Sinh Tử ấn rơi vào trên người nam tử áo bào đen, toàn thân nam tử áo bào đen run lên, mặc dù không cảm giác được đau đớn, nhưng cũng hiểu rõ đối phương đang làm thủ đoạn, không dám phản kháng.

Khương Trường Sinh thu kiếm, thu Thái Hành kiếm vào trong vỏ kiếm, hắn quay người để lại một câu nói:

- Theo ta lên núi.

Nam tử áo bào đen mở to mắt, như trút được gánh nặng, thở dài một hơi, hắn run run rẩy rẩy đứng dậy, đi lại tập tễnh.

Khương Trường Sinh đi ngang qua người áo trắng, đột nhiên dừng lại, nói:

- Tối nay ngươi nhìn thấy cái gì?

Người áo trắng cắn răng nói:

- Ta chỉ nhìn thấy một vị cao nhân thần bí nào đó tru diệt ma đồ, đuổi Ma Chủ chạy đi.

Khương Trường Sinh cười cười, bước lên bậc thang thông hướng đỉnh núi.

Một trận chiến để cho tự tin của hắn phóng đại, Thông Thiên cảnh cao thủ cũng không có đáng sợ như trong tưởng tượng của hắn.

Nam tử áo bào đen cũng chính là Ma Chủ, khuất nhục nhìn thoáng qua người áo trắng, lặng yên không lên tiếng đi theo Khương Trường Sinh.

Hai người lên núi, tan biến trong bóng đêm.

Người áo trắng theo đó ngồi liệt xuống đất, há mồm thở dốc, một đêm này để cho nàng cả đời đều khó mà quên được.

- Hắn thật còn là người sao…

Người áo trắng tự lẩm bẩm, nàng chưa bao giờ thấy qua người võ công cao cường như vậy.

Đây chính là Ma Chủ, ở trước mặt hắn không ngờ lại không có chút lực lượng nào chống đỡ.

Một lát sau.

Trần Lễ mang theo bốn vị bộ khoái chạy đến, hắn nhìn thi thể đầy đất, vẻ mặt kinh hoảng, khi hắn thấy người áo trắng, hắn lập tức chạy tới, ngồi xổm ở trước mặt người áo trắng.

- Người nào giết bọn hắn?

Trần Lễ hỏi, thấy người áo trắng còn sống, sắc mặt hắn hơi chậm lại.

Người áo trắng trả lời:

- Ta cũng không biết, đối phương mặc y phục giống như một lão khất cái, tru giết những người đó, đánh lui Ma Chủ sau liền nghênh ngang rời khỏi.

Trần Lễ yên lặng một lát, nói:

- Ngươi có khả năng không về được Bạch Y vệ.

Người áo trắng lặng yên không lên tiếng.

…

Trước sơn môn, Thanh Hư đạo trưởng nhìn xuống Khương Trường Sinh đang đi lên núi, còn có Ma Chủ như Ác Quỷ theo ở phía sau hắn.

Anh mắt Thanh Hư đạo trưởng lấp lánh, hỏi:

- Trường Sinh, ngươi biết Ma Chủ?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hắn là Ma Chủ? Ta không biết, hắn muốn xông lên núi, ta hàng phục hắn, sư phụ, xem ra thật có rất nhiều người muốn đối phó Long Khởi quan, cái tên này cứ giao cho ta, có lẽ ta có thể hỏi ra một chút nguyên do.

Con ngươi Thanh Hư đạo trưởng phóng to, hai sư đồ một cao một thấp nhìn chằm chằm lẫn nhau, nhìn nhau không nói gì.

Gió đêm tiêu sái, trăng sáng treo cao, hoa cỏ cây cối hai bên đường núi hơi chập chờn.

Chương 38: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (1)

Thanh Hư đạo trưởng thu hồi ánh mắt, xoay người sang chỗ khác, để lại một câu nói:

- Bảo hắn đừng rời khỏi sân nhỏ của ngươi.

Khương Trường Sinh lộ ra mỉm cười, cất bước tiếp tục tiến lên, Ma Chủ theo sát phía sau.

Các đệ tử Long Khởi quan đều đã chìm vào giấc ngủ, bọn hắn không có tu tiên, nghe không được động tĩnh dưới núi, cũng không có công lực cao như Thanh Hư đạo trưởng có thể cảm nhận được chân khí gợn sóng.

Khương Trường Sinh mang theo Ma Chủ trở lại đình viện của mình, đi vào trong phòng.

Hắn ngồi tĩnh tọa ở trên giường, nói:

- Ngươi ở một bên vận công chữa thương, ta một bên hỏi thăm ngươi.

Ma Chủ không dám phản bác, sau khi đóng cửa phòng, tĩnh toạ một bên bàn gỗ, bị Thần Ảnh thối đánh trúng, ngũ tạng lục phủ của hắn đều bị trọng thương, lần này lên núi có thể nói là muốn một nữa mạng của hắn.

- Ngươi là cao thủ Thông Thiên cảnh?

Khương Trường Sinh hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất, chuyện này quyết định lại thái độ làm việc sau này của hắn.

Ma Chủ cười khổ nói:

- Bản… Ta đúng là Thông Thiên…

- Ngươi so với Thông Thiên cảnh ở trong hoàng cung, ai mạnh hơn?

- Tự nhiên là hắn mạnh hơn, bằng không ta cũng không cần ở xa Kinh Thành như thế… Cùng là Thông Thiên, mà ta chỉ có thể đi đến Thông Thiên, hắn sở dĩ là Thông Thiên, bởi vì đại bộ phận người giang hồ cho rằng Thông Thiên chính là mạnh nhất.

Ma Chủ nhịn không được liếc mắt nhìn Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi cảm thấy ta đối đầu với hắn thì có mấy phần thắng?

Ma Chủ không chút do dự nói:

- Tự nhiên là ngài càng mạnh.

- Chớ có nói sạo, bằng không ta chết, ngươi liền phải chết, trong cơ thể ngươi bị ta đánh vào Sinh Tử ấn, pháp này có thể làm cho ta tuỳ thời quyết định tính mạng của ngươi.

- Ta cũng không biết… Hai mươi năm trước, ta từng khiêu chiến qua hắn, lúc ấy đối mặt hắn, liền như là hiện tại, bị bại rối tinh rối mù, hai mươi năm sau hắn mạnh bao nhiêu, đoán chừng toàn bộ võ lâm Đại Cảnh đều không biết được.

Ma Chủ cảm khái nói, hắn là cường giả vô địch trong mắt nhân sĩ võ lâm tầm thường, nhưng chỉ có hắn biết, còn có càng nhiều cường giả, hắn chỉ là đã chiếm tiện nghi tên tuổi chủ nhân Ma Môn thôi.

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm, Ma Chủ bị hỏi gì đáp nấy, gặp vấn đề không rõ ràng, hắn cũng sẽ nói rõ tình huống thật, thái độ vẫn tính như thành khẩn.

Hắn mang theo đệ tử Ma Môn đến đây, cũng không phải giúp Quỷ Mục Tà Vương báo thù, mà làm đao thay cho người.

- Người kia tự xưng Hình Thủ, mang theo mặt nạ, võ công cao cường, tuyệt đối là cao thủ Thông Thiên cảnh, quyền lực của hắn cực lớn, tuyên bố chỉ cần Ma Môn thừa cơ diệt trừ quyền quý nội thành cùng Long Khởi quan, liền sẽ đến đỡ Ma Môn, làm cho Ma Môn tẩy trắng…

Ma Chủ dùng ngữ khí phức tạp nói, khi nói chuyện, không khỏi ho khan, thương thế quá mức nghiêm trọng.

Khương Trường Sinh cũng hiểu biết tình cảnh Ma Môn, tương tự như Trần gia, Ma Môn từng là môn phái thứ nhất Sở triều, sau khi Đại Cảnh lật đổ Sở triều, võ lâm cũng theo đó thay đổi, Ma Môn bởi vì đã từng điều động đệ tử trợ giúp Sở triều, phá quy củ võ lâm, dẫn đến bị võ lâm hiện thời gạt bỏ, triều đình

cũng lùng bắt bọn hắn bốn phía, có thể nói là chuột chạy qua đường.

Võ lâm quy củ, môn phái võ lâm không được tham gia triều đình tranh nhau lộn xộn, càng không được tham gia vương triều tranh đấu, ít nhất ở bề ngoài không được, đây cũng là một loại chế độ tự vệ cho võ lâm.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Sao ngươi dám tin Hình Thủ, không sợ hắn lừa ngươi?

Ma Chủ trả lời:

- Hắn có Chân Long lệnh, thấy Chân Long lệnh như thấy thiên tử, cho nên ta hoài nghi hắn là thay hoàng đế làm việc, không ngờ trong Kinh Thành nho nhỏ ẩn giấu ba tôn cao thủ Thông Thiên cảnh, không đúng, là bốn tôn, còn có ngài…

Trong lòng hắn cực kỳ hối hận.

Không nên tin vào quyền quý, sớm biết như thế, còn không bằng dẫn đầu Ma Môn rời khỏi Đại Cảnh triều, trời đất bao la, nơi nào không thể dung thân?

Lại có hai tôn Thông Thiên cao thủ.

Khương Trường Sinh âm thầm vui mừng, may mắn mình không có làm ẩu, lúc này mới như thường, không có ai sẽ bày ra toàn bộ lực lượng của mình, hoàng đế cũng giống như thế.

Người liên hệ Ma Chủ vật là Hình Thủ, ngoại trừ Hình Thủ, hắn chưa từng gặp qua quyền quý khác, ngược lại để Khương Trường Sinh hỏi cũng không được gì.

Khương Trường Sinh hoài nghi Hình Thủ chính là hoàng đế, nhưng hoàng đế đã đi thuyền xuống Giang Nam.

Sau đó, hắn lại hỏi thăm Ma Chủ về tình huống Ma Môn.

Ma Môn có được mười mấy vạn đệ tử, nhất lưu cao thủ hơn ngàn, cao thủ tuyệt đỉnh vượt qua hơn năm mươi, trong Ma môn trừ hắn ra, còn có một vị phó môn chủ cũng đi đến Thông Thiên cảnh, bất quá phó môn chủ không theo đến, cần trấn thủ Ma Môn.

Nếu như Ma Chủ không có trở lại, một năm sau, phó môn chủ sẽ sẽ tự động kế nhiệm thành Môn chủ.

Ma Môn vẫn rất mạnh.

Chương 39: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (2)

Khương Trường Sinh tu tiên, thực lực mạnh hơn võ phu, nhưng linh lực của hắn cũng không phải vô cùng vô tận, hắn cũng cần bồi dưỡng thế lực của mình.

Ma Chủ mở đầu rất tốt.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi cảm thấy ta là phàm nhân sao?

Ma Chủ sửng sốt, không rõ hắn có ý gì, bất quá suy nghĩ Thái Hành kiếm trước đó, lưng hắn không hiểu sao phát lạnh.

Chẳng lẽ…

- Bằng vào mặt tướng ta, ngươi đoán ta bao nhiêu tuổi?

- Mười bảy mười tám tuổi… Tuổi thật của ngài là?

Ma Chủ cẩn thận từng li từng tí hỏi, Khương Trường Sinh trong lòng hắn trở nên vô cùng thần bí.

Thần tâm Khương Trường Sinh khẽ động, Thái Hành kiếm trên bàn tự động ra khỏi vỏ, xoay quanh trong phòng, Ma Chủ bị dọa đến toàn thân run rẩy.

Hắn căn bản không có thấy Khương Trường Sinh như thế nào ra tay.

Trước đó hắn còn tưởng rằng là chướng nhãn pháp, tựa như quạ đen hành không chi pháp mà hắn thi triển, đều là lừa gạt người, hiện tại xem ra, cũng không phải như thế.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta cần người hiệu lực cho ta, nếu như ngươi nghe lời, ta có khả năng sẽ bỏ qua chuyện cũ, còn có thể ban cho ngươi chỗ tốt khó có thể tưởng tượng, tỷ như…

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Ma Chủ, cười cười nói:

- Ngươi đã sáu mươi tuổi, chẳng qua là thoạt nhìn lộ ra tuổi trẻ, dùng thân thể tập võ của ngươi, trong cơ thể đều là ám tật, ngươi có thể sống bao nhiêu năm? Mười năm? Hai mươi năm? Ta xem đây đã là cực hạn, ngươi còn muốn sống được càng lâu không? Ngươi muốn theo đuổi lực lượng mạnh hơn không?

Ma Chủ bị hỏi đến trái tim đập nhanh hơn.

Người đã già, sợ nhất chính là thể suy, nhất là võ phu, ngay cả hoàng đế đều đi khắp thế giới tầm tiên, huống chi Ma Chủ ?

Một đêm này, Ma Chủ loạn tâm.

…

Trong một tòa cung điện u ám, Lý công công đứng ở trên điện, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Ở phía trước hắn có một đạo thân ảnh đưa lưng về phía hắn, người kia thân mặc áo tím, trên mặt có mang mặt nạ đồng xanh, tóc dài trải ra dưới quan, thần bí, lại tràn ngập quý khí.

- Ma Chủ tan biến, người Ma Môn hao tổn hơn phân nửa?

Thân ảnh áo tím mở miệng hỏi, âm thanh đạm mạc, nghe không ra bất kỳ gợn sóng tâm tình gì.

Lý công công cắn răng nói:

- Ma Chủ tan biến, hoặc là chết rồi, hoặc là bị bắt, may mắn hắn biết được chuyện không nhiều, nhưng đối phương có năng lực có thể dễ dàng tru diệt Ma Chủ, chúng ta nhất định phải một lần nữa cân nhắc.

- Hình Thủ, bệ hạ rốt cuộc có ý gì, là muốn trừ hết đứa con trai này, hay là muốn để lại người sống? Vì sao muốn xếp hắn vào trong kinh thành?

Thân ảnh áo tím chính là Hình Thủ trong miệng Ma Chủ.

Hình Thủ quay người, mặt nạ đồng xanh chỉ lộ ra một con mắt phải, con mắt lạnh lùng như rắn, Lý công công cả kinh không dám nhìn thẳng hắn, hoảng hốt quỳ xuống.

- Nô tài đáng chết, không nên phỏng đoán thánh ý!

Lý công công cúi đầu, run giọng nói, ngữ khí đầy kinh sợ.

Hình Thủ nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Bệ hạ nghĩ như thế nào, việc không liên quan đến chúng ta, bệ hạ muốn Long Khởi quan bị diệt, muốn là Dương gia, Hồng gia diệt, nhưng ba chuyện này, tất cả đều bị phá hư.

Lý công công cúi đầu, thở mạnh cũng không dám.

Hình Thủ tiếp tục nói:

- Từ giờ trở đi, dừng lại hành động, ngươi vào thiên lao tuyển chọn cao thủ, chờ đợi ta và bệ hạ phân phó.

- Tuân mệnh!

Lý công công vội vàng trả lời.

Hình Thủ đi về phía hắn, thân ảnh đột nhiên tan biến, ngay sau đó xuất hiện ở cửa chính cung điện, hắn ngước nhìn Minh Nguyệt, nói:

- Tra một chút xem mười năm gần đây nhất trên giang hồ có vị cao nhân nào tan biến hay không, có thể làm cho một tiểu oa nhi mười tám tuổi thành tựu Thông Thiên cảnh, tất nhiên là nhân vật Tông Sư, lựa chọn Trường Sinh, có lẽ có quan hệ đến dư nghiệt tiền triều, đều phải tra một chút hành động những người kia năm đó.

Lý công công quay người, nói:

- Nô tài hiểu rõ!

Hình Thủ theo đó tan biến ở trước cổng chính, xuất quỷ nhập thần.

…

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc.

Vào lúc giữa trưa, trong đình viện.

Khương Trường Sinh đang dùng linh lực trị liệu cho thương thế của Ma Chủ, Ma Chủ đã thay đổi khoát đạo bào Long Khởi quan, thoạt nhìn giống một lão đạo sĩ hư nhược, không có chút nào tà khí, bá đạo của Ma Chủ.

Cảm thụ được cỗ chân khí thần bí trong cơ thể cái, Ma Chủ rung động trong lòng.

- Công lực thật là đáng sợ… Đây rốt cuộc là võ công gì, chân khí của hắn so với ta còn mạnh hơn không chỉ gấp mười lần…

Ma Chủ suy nghĩ lời nói tối hôm qua của Khương Trường Sinh, cảm xúc sục sôi.

Có lẽ đây thật đúng là một cơ hội.

Ngược lại hắn nghĩ mãi không rõ, trên đời này sao có người mới mười tám tuổi đã nắm giữ công lực vượt xa cao thủ Thông Thiên cảnh, giáo chủ tuổi trẻ của Quy Nguyên thần giáo kia đều kém xa. Vị đạo sĩ này tất nhiên là tiên thần hạ phàm, tuyệt không phải phàm phu.

Chương 40: Bắt đầu khôi phục lại bình thường

Khương Trường Sinh thu tay lại, nói:

- Ngươi vào nhà trong đi dưỡng thương đi, thuốc trên bàn đều là ta tự mình luyện chế, ngươi có thể phục dụng.

Ma Chủ đứng dậy, khom lưng hành lễ, sau đó vào phòng.

Bạch Long rời khỏi vai Khương Trường Sinh, đi theo bò vào phòng ốc.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nhẹ nhàng phủi nhẹ bụi đất trên đạo bào, sau đó đứng chắp tay, nhìn lên bầu trời, hưởng thụ ánh nắng.

Cũng không lâu lắm, hai bóng người tiến vào đình viện.

Chính là Trần Lễ.

Di theo phía sau hắn còn có một bộ khoái, thân thể gầy yếu, cúi đầu.

Trần Lễ bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Trường Sinh, ta nói suy nghĩ của mình, chúng ta vào nhà đi.

- Không cần vào nhà, trong phương viên ba mươi trượng chỉ có ba người chúng ta, à, còn có một đầu rắn nhỏ.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, hắn đã xem thấu thân phận bộ khoái kia, chính là người áo trắng đêm qua, khí tức giống như đúc.

Tu Tiên giả cực kỳ mẫn cảm với khí tức.

Trần Lễ ngẩn người, nói:

- Người đằng sau ta đến từ Bạch Y vệ, là bạn thân của ta, ta mời nàng tru giết ma môn tà đồ, lại kéo nàng vào trong vòng xoáy âm mưu, nàng hiện tại không chỗ có thể đi, ta cũng không dễ đưa nàng vào trong Trần gia, toàn thành đề phòng sâm nghiêm, ta chỉ có thể đưa nàng đến ở ngươi chỗ này, ngươi có thể đáp ứng không? Tính như đại ca van cầu ngươi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên có khả năng, đại ca yên tâm đi.

Trần Lễ thở dài ra một hơi, quét qua khói mù trên mặt, hắn vỗ bả vai Khương Trường Sinh, cảm tạ một phen.

Hắn không có chờ lâu, vội vàng rời khỏi, trong đình viện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh và vị cải trang ăn mặc kiểu bộ khoái kia.

Sau khi cảm nhận được khí tức Trần Lễ đi xa, Khương Trường Sinh vừa mở miệng nói:

- Sau này có tính toán gì không?

Bộ khoái tiến lên một bước, nửa quỳ xuống, cắn răng nói:

- Xin tiền bối dạy ta tập võ, ta nguyện trả giá hết thảy.

Đêm qua không chỉ lật đổ Ma Chủ nhận biết, cũng đánh nát tín ngưỡng của nàng, nàng đột nhiên cảm thấy hết thảy phấn đấu nửa đời trước của mình đều là chê cười.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Có phải là trả giá hết thảy không? Nếu ta bảo ngươi giết Trần Lễ thì sao?

Một cao thủ tuyệt đỉnh đầu nhập vào, ngu sao mà không thu!

Bộ khoái trầm giọng nói:

- Giết, hắn tuy có lòng nhân nghĩa, nhưng không có vũ lực, không có thủ đoạn, sống sót cũng chỉ sẽ kéo theo càng nhiều người vô tội lao tới Hoàng Tuyền.

- Ngươi tên là gì?

- Tiểu nữ tử tên Kiếm Tâm… Họ Hoa.

…

Đình viện chỗ Khương Trường Sinh cũng có bốn gian phòng, để Ma Chủ, Hoa Kiếm Tâm ở lại cũng không khó, Long Khởi quan thường xuyên có khách đến đây ở tạm, phòng không thành vấn đề, trong ngày thường cũng chỉ có vạn dặm, Minh Nguyệt hai tiểu gia hỏa tới tìm hắn, rất dễ ẩn giấu.

Ngược lại Thanh Hư đạo trưởng đã biết được Ma Chủ bị hắn thu phục, nhờ Thanh Hư đạo trưởng an bài một chút thân phận cũng không khó.

Hoa Kiếm Tâm cũng cần phải dưỡng thương, Khương Trường Sinh vào phòng lấy thuốc cho nàng dùng, nhìn Ma Chủ thân mặc đạo bào, vẻ mặt nàng phức tạp, cũng không có nói cái gì, cầm lấy bình thuốc đi tới căn phòng cách vách.

Ma Chủ mở miệng cười nói:

- Cô gái này cũng không tệ, vượt qua đại bộ phận nam nhi, Ma Môn giết người mấy đêm, Bạch Y vệ chỉ có nàng tới.

Bạch Y vệ, chính là do hoàng đế sáng lập sau khi lập quốc năm thứ hai, lệ thuộc trực tiếp vào hoàng đế, số lượng cụ thể bao nhiêu, không người biết được, tình báo, bắt bới, ám sát, hộ tống các loại nhiệm vụ đều làm, trong mười mấy năm, Bạch Y vệ đã bắt không biết bao nhiêu giang hồ cao thủ, trong đó bao gồm cả Quỷ Mục Tà Vương, cho nên danh chấn giang hồ.

Đại Cảnh bạch y, hộ quốc hộ dân.

Nói lời này để không biết bao nhiêu thanh niên thiếu nữ máu nóng dấn thân vào xin vào, nhưng Bạch Y vệ sát hạch cực kỳ sâm nghiêm, có thể trổ hết tài năng, ít nhất cũng là nhất lưu cao thủ.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, sau đó ở trong phòng tĩnh toạ luyện công.

Hắn cũng không tị hiềm, bởi vì Ma Chủ không có khả năng chỉ nhìn đã biết rõ để học trộm Đạo Pháp Tự Nhiên Công của hắn.

Ma Môn hao tổn hơn phân nửa, Ma Chủ mất tích, đệ tử còn lại cũng dồn dập thoát khỏi Kinh Thành, dĩ nhiên cũng có một vài kẻ xui xẻo bị cấm quân bắt đi, Kinh Thành nguy nan cuối cùng đã kết thúc, còn lại chính là ôn dịch, chuyện này cần thời gian.

Ở thế giới cổ đại này, biện pháp đối đãi ôn dịch tốt nhất chính là nhốt lại người nhiễm bệnh, bọn hắn chết hết, lại đốt sạch y phục của bọn hắn, ôn dịch tự nhiên cũng sẽ kết thúc, đây cũng là hạn chế của thời đại.

Khương Trường Sinh mặc dù học được Xuân Thu y điển, nhưng không có một tấm lòng hành y tế thế, hắn không muốn xuống núi.

Hắn đã nghĩ oan uổng cho hoàng đế, cứ tưởng rằng cuộc ôn dịch này là cố ý, nhưng Ma Chủ nói cũng không phải như thế, đúng lúc gặp ôn dịch bùng nổ, bọn hắn mới thừa cơ làm việc.

Một đêm này Kinh Thành khôi phục thái bình.

Chương 41: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (1)

Sáng sớm hôm sau, Khương Trường Sinh luyện công ở trong đình viện, dẫn đầu Bạch Long hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

【 Khai Nguyên năm thứ mười tám, Ma Môn náo loạn Kinh Thành, ngươi nương tựa theo thực lực bản thân, thành công vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm 】

Thấy hàng chữ này, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Chờ ôn dịch kết thúc, hắn hẳn là có thể lần nữa thu hoạch được một lần ban thưởng.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm, pháp thuật này cũng không phải là y thuật sử dụng, mà

là châm giết địch, chân khí hóa châm, vào cơ thể thì đoạn kinh mạch người ta, cực kỳ bá đạo.

Nói tóm lại, pháp thuật này cũng không có đến mức độ Khương Trường Sinh thoát thai hoán cốt.

Khương Trường Sinh tổng kết một phen, kiếp nạn đối với bản thân càng nguy hiểm, ban thưởng càng lớn, tựa như Đạo Pháp Tự Nhiên Công, hắn vừa ra đời không có lực lượng, khi đó là thời điểm nguy hiểm nhất.

Theo hắn càng ngày càng mạnh, nguy hiểm hẳn là càng ngày càng thấp, như thế cũng rất tốt.

Nếu như hắn thật trường sinh bất tử, vậy hắn cần theo đuổi chính là vô địch tuyệt đối.

Chỉ cần vô địch, hắn có thể tùy tâm sở dục.

Trước mắt còn nhìn không thấu thiên hạ này, trong Đại Cảnh có người nào mạnh nhất, còn khó nói, nghe Ma Chủ nói, Bắc đẩu võ lâm, Tông Sư có không ít, càng có nhân tài thiên tư vô song mới nổi, Khương Trường Sinh còn cần nỗ lực.

Hắn theo đuổi vô địch, cũng không phải là một đánh một vô địch, mà là khắp thiên hạ cùng hắn đối nghịch, hắn có thể một người đánh nổ khắp thiên hạ, đây mới thực sự là vô địch.

Thiên hạ này cũng không chỉ là Đại Cảnh triều, thiên địa bao la, võ đạo vô biên, quỷ mới biết còn có bao nhiêu cường giả.

Có lẽ tu luyện thành tiên là sẽ vô địch thiên hạ.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, vừa bắt đầu tu hành Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm.

Lúc này, cửa phòng ốc bên cạnh bị đẩy ra, Hoa Kiếm Tâm đi tới, nàng thay đổi một thân đạo bào, tóc dài rối tung, đúng là một gương mặt xinh đẹp, không nói khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là sắc đẹp thượng thừa.

Cánh tay trái của nàng bị vải trắng bao bọc, trong thời gian ngắn rất khó khỏi hẳn.

Nàng nhìn thấy Khương Trường Sinh, hơi xuất thần.

Đây là nàng lần đầu tiên nghiêm túc quan sát Khương Trường Sinh tại giữa ban ngày.

Lần đầu tiên nhìn thấy Khương Trường Sinh, nàng đã bị kinh diễm, nhưng bây giờ Khương Trường Sinh rất có khí chất xuất trần của cao nhân đắc đạo, dưới ánh mặt trời giống như lúc nào cũng có thể sẽ vũ hóa thành tiên.

Hoa Kiếm Tâm đột nhiên nhìn thấy trên vai Khương Trường Sinh có một đầu Bạch Xà, Bạch Xà tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của nàng, không ngờ lại leo xuống từ trên thân thể của hắn, hướng về phía nàng bò tới.

Thấy con rắn này, Hoa Kiếm Tâm nổi da gà, cuộc đời của nàng sợ rắn nhất.

- Bạch Long, sau này không nên tới gần nàng.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, hắn cảm nhận được Hoa Kiếm Tâm hoảng sợ.

Bạch Long nghe xong, chỉ có thể quay đầu, chẳng qua là thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Hoa Kiếm Tâm, cái này khiến Hoa Kiếm Tâm thấy hoang đường.

Con rắn này hiểu nhân tính?

Khương Trường Sinh không có mở mắt, nói:

- Ngươi trước dưỡng thương, thương lành, ta sẽ dạy ngươi mạnh lên.

Hoa Kiếm Tâm cung kính gật đầu.

…

Bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, ở giữa dãy núi có một con sông lớn chảy xuôi, một đội thuyền to lớn đang tiến lên, xung quanh còn có mấy chục chiếc thuyền gỗ đi theo, tất cả phía trên đều là Bạch Y vệ, cấm quân.

Khương Uyên người mặc long bào đứng ở đầu thuyền, gió sông lay động hai tóc mai hoa râm của hắn, một Bạch Y vệ nhảy đến boong thuyền, bước nhanh đi đến phía sau hắn, nửa quỳ xuống, hai tay dâng lên một lá thư.

Khương Uyên đưa tay, đưa lưng về phía Bạch Y vệ, cách không đem thư hút đến trong lòng bàn tay, hắn bắt đầu dò đọc nội dung trong thư này.

Đợi hắn xem xong, song chưởng hắn ngưng tụ ra chân khí, xoắn nát lá thư, hóa thành mảnh giấy, bay vào trong sông lớn.

Khương Uyên thả lỏng hai tay sau thắt lưng, lại không nói gì.

Bạch Y vệ chờ trong chốc lát, sau đó lặng yên rời khỏi.

Sau đó, Thái Tử Khương Càn, Nhị hoàng tử Khương Minh đi tới, đi vào sau lưng Khương Uyên hành lễ.

- Phụ hoàng, nhi thần và nhị đệ đánh cược, hắn nói ngài ban bố chiêu võ lệnh có thể đưa tới Bắc đẩu võ lâm, nhi thần cược không thể, nhiều nhất đưa tới nhiều vị cao thủ tuyệt đỉnh.

Khương Càn cười ha hả nói, tâm tình rất không tệ.

Khương Uyên nửa quay người, nhìn nghiêng hắn, cười hỏi:

- Ồ? Ngươi cảm thấy trẫm không vào pháp nhãn của Bắc đẩu võ lâm?

Khương Càn lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, chẳng qua là cấp bậc tồn tại Bắc đẩu võ lâm nếu vào triều, võ lâm nhất định bị gạt bỏ, so với công danh bổng lộc, bọn hắn càng để ý địa vị trong chốn giang hồ.

Khương Minh khịt mũi coi thường, nói:

- Đại Cảnh triều cũng không phải Sở triều, chúng ta có dã tâm thôn tính thiên hạ, đây mới là vừa bắt đầu, đợi Đại Cảnh chiếm đoạt các vương triều khác, võ lâm Đại Cảnh cũng có thể mở rộng bản đồ, sớm gia nhập chúng ta, ngày sau địa vị càng cao.

Chương 42: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (2)

Khương Càn trả lời:

- Đó là trạng thái lý tưởng, theo ngay lập tức, theo hiện thực suy nghĩ, rất khó có người dám cược.

Thấy hai huynh đệ lại muốn đấu võ mồm miệng, Khương Uyên bất đắc dĩ nói:

- Được, chỉ làm cho trẫm đau đầu.

Hai huynh đệ lập tức im miệng, không dám nhiều lời.

Khương Uyên nhìn bọn hắn chằm chằm, nói:

- Hai người các ngươi, một người lý trí tỉnh táo, lại đánh giá thấp lực lượng võ giả, một người nặng võ, lại quá qua kiêu căng, nếu như ưu điểm hai người các ngươi có thể hợp lại cùng một chỗ, vậy thì tốt rồi.

Khương Càn cười nói:

- Phụ hoàng dạy rất đúng, nói ra, Thất đệ lại là người tập kết ưu điểm của hai người chúng ta, hắn mặc dù tuổi nhỏ, nhưng tiến vào Thánh địa tập võ, năm ngoái khi trở về, thành thục đi không ít.

Khương Minh nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Khương Uyên quay đầu, nhìn hướng về phía trước, nói:

- Tiểu Thất rất tốt, đáng tiếc quá nhỏ tuổi, hoàng vị này, làm sao đều khó có khả năng đến phiên hắn.

Khương Càn không cười được, không rõ phụ hoàng nó lời này có ý gì.

Khương Minh cũng phấn khởi, nói:

- Phụ hoàng, từ khi lập quốc lên, võ lâm thức tỉnh, những môn phái ẩn thế liên tục Khai Sơn thu đồ đệ, tháng sau, Giang Nam Tụ Tùng hồ có võ lâm chí tôn xuất hiện, phụ hoàng có nguyện trước đi xem một chút?

Khương Càn cau mày nói:

- Không thể, võ lâm cao thủ tụ tập, quá mức nguy hiểm.

Khương Uyên vuốt râu cười nói:

- Trẫm là Thiên Tử, chưởng thống mười ba châu Khai Nguyên Đại Đế, há có thể sợ người võ lâm, vậy liền đi Tụ Tùng hồ.

Khương Minh nghe xong, cười càng thêm đắc ý.

…

Hai tháng trôi qua, thời gian hết thu sang đông sắp đến.

Ôn dịch trong Kinh Thành cũng hoàn toàn biến mất.

【 Khai Nguyên năm thứ mười tám, Kinh Thành bùng nổ ôn dịch, ngươi sống lâu trên núi, tránh thoát một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tạp thuật Phù Chú Chi Thuật 】

Trước mắt Khương Trường Sinh đột nhiên nhảy ra một hàng chữ, hắn không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Phù Chú Chi Thuật.

Phù Chú Chi Thuật, có thể khắc sâu pháp thuật vào lá bùa, trong chú văn, đây cũng là thuật pháp rất không tệ, sau đó chế lá bùa pháp thuật, để cho thủ hạ dùng, còn có thể bảo mệnh.

Không tệ không tệ.

Khương Trường Sinh tiếp nhận xong truyền thừa Phù Chú Chi Thuật đứng dậy, đi ra khỏi phòng, tới đến trong đình viện.

Ma Chủ đang luyện công dưới tàng cây, Hoa Kiếm Tâm thì ở cách đó không xa luyện kiếm, thương thế của hai người đã sắp khỏi hẳn, may mắn mà có đan dược Khương Trường Sinh cho.

Thấy Khương Trường Sinh hiện thân, Hoa Kiếm Tâm thu kiếm, bước nhanh đi vào trước mặt hắn, khom lưng hành lễ.

Ma Chủ đi theo mở mắt, cũng chạy đến hành lễ.

Trong mắt của hắn tràn đầy vẻ chờ mong, ở chung hai tháng, mặc dù không có học được cái gì, nhưng hắn có thể cảm giác được Khương Trường Sinh xác thực không tầm thường, ngay cả nuôi rắn đều hiểu nhân tính.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Thương thế của các ngươi đã tốt, từ hôm nay, ta sẽ truyền cho các ngươi một môn tuyệt học.

Nghe vậy, hai người kinh hỉ bái tạ.

Khương Trường Sinh quyết định truyền thụ Huyền Nội Bá Thể cho Ma Chủ, đem Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm truyền thụ cho Hoa Kiếm Tâm, con về công pháp tu tiên, tạm thời không có khả năng truyền cho.

Chuyện dạy hết cho đệ tử, sư phụ chết đói, hắn tuyệt sẽ không làm.

Sau bảy ngày, Khương Trường Sinh dạy xong, còn lại là cần chính bọn hắn nỗ lực, hắn thì cần muốn tiêu hao thời gian bản thân vào việc tu hành.

Bồi dưỡng thế lực chẳng qua là mục tiêu thứ hai, mục tiêu thứ nhất nhất định phải là tu vi bản thân.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm, bắt buộc phải tăng, không thể chậm trễ.

Hắn dùng công pháp tầng bốn đã dễ dàng hạ gục cao thủ Thông Thiên, nhưng hắn sẽ không lười biếng.

Lại qua nửa tháng.

Trần Lễ đến đây bái phỏng, Khương Trường Sinh để Ma Chủ trốn ở trong phòng của mình, không được lộ diện.

Khương Trường Sinh, Hoa Kiếm Tâm, Trần Lễ tụ tập trong phòng.

Vẻ mặt Trần Lễ suy yếu, hắn thấy thương thế Hoa Kiếm Tâm đã tốt lên, không khỏi lộ ra nụ cười, chẳng qua là cười đến hết sức miễn cưỡng.

- Bệ hạ sắp về kinh, bệ hạ những năm gần đây tuy có chút hoang đường, nhưng Chân Long oai vẫn còn tồn tại, lần này xuống Giang Nam, ngoại trừ khảo sát dân tình, truy cầu tiên… Bệ hạ không ngờ lại lôi kéo đến võ lâm chí tôn tân nhiệm, võ lâm chí tôn hộ tống bệ hạ về kinh, sau đó sẽ không cần lo lắng Ma Môn đột kích.

Nói đến võ lâm chí tôn, Trần Lễ hết sức hưng phấn, Ma Môn mạnh mẽ khiến cho hắn bị kích thích, trong khoảng thời gian này nếu không phải Trần gia bảo hộ, hắn đã sớm chết.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Võ lâm chí tôn? Rất mạnh sao? Ma Chủ có thể chống đỡ mấy chiêu dưới tay hắn?

- Mấy chiêu? Võ lâm chí tôn tự nhiên là mạnh hơn Ma Chủ, nhưng mấy chiêu quá nhục nhã Ma Chủ.

Trần Lễ bất đắc dĩ nói, hắn nhìn về phía Hoa Kiếm Tâm.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu nói:

- Ma Chủ xác thực mạnh mẽ, Trường Sinh đạo trưởng không hạ sơn, không biết cũng bình thường.

Chương 43: Hai con đường đều nghe theo thiên mệnh

Theo Trần Lễ, chỉ có Hoa Kiếm Tâm và Ma Chủ giao thủ qua, rõ ràng nhất Ma Chủ mạnh bao nhiêu, hắn hết sức tín nhiệm Hoa Kiếm Tâm, Hoa Kiếm Tâm nói Ma Chủ bị một lão ăn mày đánh lui, hắn báo cáo như lời nàng nói.

Trần Lễ cảm khái nói:

- Bạch Y vệ đã điều tra mấy tháng, không thấy nhiều lão khất cái có thể đánh lui Ma Chủ, hoặc là chủ nhân Cái Bang, hoặc là Phong Đạo Nhân đã điên mất, hai người này đều thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất khó tìm thấy.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Việc này cứ như vậy?

Chết quá nhiều người, huyên náo to lớn, cứ như vậy kết thúc, quá hoang đường đi.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Chẳng qua là kết thúc sự cố, chờ bệ hạ trở về, chắc chắn sẽ nhận tội, ta đã từ bỏ chức trách quan phủ, bị gia chủ điều đi Hộ bộ làm tiểu soa, tuy xuống chức, nhưng cũng tính như bảo vệ một mạng.

Khương Trường Sinh gật đầu, không có tiếp tục hỏi.

Trần Lễ nhìn về phía Hoa Kiếm Tâm, nói:

- Ngươi bây giờ có hai con đường, một, ta bây giờ có thể đưa ngươi đưa ra Kinh Thành, hai, chờ bệ hạ trở về hỏi tội, nếu Lý công công cùng với Bạch Y vệ thủ lĩnh đền tội, ngươi sẽ an toàn trở về.

Hoa Kiếm Tâm lắc đầu nói:

- Hai con đường này của ngươi đều là nói ta nghe theo thiên mệnh, đa tạ ý tốt của ngươi.

Trần Lễ yên lặng, mặt lộ vẻ vẻ áy náy.

Là hắn mời mới khiến cho Hoa Kiếm Tâm rơi vào khốn cảnh như vậy, hắn lại không cách nào giải quyết khốn cảnh cho Hoa Kiếm Tâm.

- Vậy ngươi dự định…

Trần Lễ hỏi.

Hoa Kiếm Tâm nói:

- Ta sau này sẽ theo bên cạnh Trường Sinh đạo trưởng, ngươi không cần lại lo lắng, đến mức Bạch Y vệ, ta đã không còn mong muốn.

Nàng hiện tại mỗi ngày đều đang nghiên cứu Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm, chỉ muốn mạnh lên.

Cái đêm kia, Ma Môn truy sát nàng, không người có thể giúp nàng, loại cảm giác vô lực, tuyệt vọng kia, nàng không muốn lại trải nghiệm nữa.

Trần Lễ nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Cứ để nàng lưu lại đi, chỉ cần không hạ sơn, liền không sao đâu.

Trần Lễ cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý.

Bởi vì Hoa Kiếm Tâm ở bên, hắn cũng không còn biểu đạt buồn bực trong lòng như trước kia ở một mình với Khương Trường Sinh, không có ngồi bao lâu, hắn liền rời khỏi.

Sau khi Trần Lễ rời khỏi, Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Ngươi cảm thấy Trần Lễ thuộc về một phái nào?

Hoa Kiếm Tâm trầm ngâm một lát, nói:

- Lòng hắn luôn nghĩ cho bách tính, người hết sức cứng đầu, chỉ nhận lý lẽ cứng nhắc, rất khinh thường tranh đấu phe phái, không thuộc về bất kỳ một phái nào

- Các ngươi như thế nào nhận biết nhau?

- Năm đó hắn thi đậu Trạng Nguyên, bệ hạ luôn chờ mong đối với hắn, phái ta đi ở sau lưng thủ hộ hắn, bảo vệ hắn vài năm, bởi vì một vài trùng hợp, chúng ta quen biết nhau.

Hoa Kiếm Tâm trả lời, trong lòng nàng tò mò không hiểu Khương Trường Sinh muốn làm cái gì, nhưng lại không dám hỏi ra.

Cao nhân như thế ở Kinh Thành, chắc chắn không phải tu đạo đơn giản như vậy.

Khương Trường Sinh không hỏi thăm nữa, phất tay ra hiệu nàng lui ra, sau đó tự mình đi vào trong phòng luyện công.

Mục tiêu tiếp theo chính là Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm.

Sau khi đi đến tầng thứ năm, gặp gỡ Thông Thiên cảnh trong hoàng cung, lại chấp hành kế hoạch to gan trong lòng của hắn kia.

Đấu trí với hoàng đế, không thể lỗ mãng đâm đầu, nên lấy tu luyện làm chủ.

Cùng lắm thì chơi chết hắn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, khuyên bảo chính mình bất cứ lúc nào đều không thể cuồng vọng, nhất định phải có niềm tin tuyệt đối rồi hả ra tay.

…

Trên đại điện kim bích huy hoàng, Khương Uyên bệ vệ ngồi trên long ỷ, hắn đầu đội Đế quan hiển thị rõ bá khí của đế hoàng, văn võ hạ thần cả điện đều cúi đầu, không dám đối mặt, ngay cả các hoàng tử đều cũng giống như thế.

Lý công công đứng ở bên dưới Khương Uyên một chút, thân thể cong cong, giống như hết thảy không có quan hệ gì với hắn.

Khương Uyên cười lạnh nói:

- Làm sao? Cả đám đều câm, nội thành chết hơn hai trăm người, trái lại cấm quân, Bạch Y vệ, liền mất tích một Bạch Y vệ? Các ngươi còn có thể lại hoang đường thêm nữa sao?

Hình bộ thượng thư Dương Triệt tiến lên quỳ xuống, than thở khóc lóc, kêu khóc.

- Bệ hạ, Dương gia ta chết bảy mươi ba nhân khẩu, ngay cả đệ đệ của thần… Thỉnh bệ hạ làm chủ.

Một văn thần khác cũng đi tới quỳ xuống, hô:

- Hồng gia ta mất một trăm lẻ hai người, sau lưng Ma Môn tất có người đang thôi động, đoạn thời gian kia Bạch Y vệ tập thể tan biến, tất cả cấm quân đều giả chết, làm sao cầu bọn hắn đều vô dụng, sau lưng tất có trọng thần hạ lệnh, xin bệ hạ nghiêm tra!

Ngay sau đó, lại có hạ thần khác quỳ xuống.

Nhị hoàng tử Khương Minh nhíu mày, Thái Tử Khương Càn cũng giống như thế.

Chỗ dựa của Khương Minh là Hồng gia, chỗ dựa của Khương Càn là Dương gia, bọn hắn theo hoàng đế rời kinh, chỗ dựa của mỗi người đều bị tập kích, bọn hắn cảm thấy là phe phái của hoàng tử khác đang gây chuyện.

Khương Uyên hừ lạnh một tiếng, như rồng ngâm vang lên, để trong lòng mọi người như chịu phải một búa, trong điện huyên náo hơi ngừng.

Chương 44: Thái Thần

Hắn chậm rãi đứng dậy, chân khí cổ động long bào, khí tức toát ra để mắt thường có thể nhìn thấy, như có một đầu rồng hơi mờ quấn quanh thân thể của hắn.

Tất cả mọi người khẩn trương, các võ tướng thì âm thầm kinh hãi, Mạnh Thu Hà rời khỏi Long Khởi quan cũng đứng ở trên điện, trong lòng hắn cảm thấy rung động.

- Hoàng đế lại có công lực như vậy…

Trong lòng Mạnh Thu Hà rung động suy nghĩ, thân là Võ trạng nguyên, hắn tự nhận võ công cao cường, trong lòng xem

thường hoàng tử, xem thường hoàng đế, nhưng hôm nay gặp mặt, hắn mới ý thức đực vị hoàng đế đã đánh xuống thiên hạ mênh mông trước mặt cũng không phải là phàm phu.

Khương Uyên quét nhìn tất cả mọi người, lạnh giọng nói:

- Trong hoàng thành chết rất nhiều người, trẫm muốn số lượng đầu giống nhau tới đền tội.

Tất cả mọi người nghe được trong lòng rụt rè, Khương Uyên thật dám giết người, vô luận quan cao bao nhiêu đều có thể bị chặt đầu.

- Truyền Tông Thiên Vũ.

Khương Uyên lần nữa mở miệng, Lý công công lúc này ngẩng đầu, cao giọng thuật lại lời hắn, công công ngoài điện nghe được lời truyền, theo đó thuật lại, một tiếng tiếp theo một tiếng.

Tông Thiên Vũ, võ lâm chí tôn hiện thời, lực áp quần hùng thiên hạ, dùng võ công tuyệt đối trèo lên đỉnh võ lâm.

Văn võ bá quan hai mặt nhìn nhau, bọn hắn dồn dập quay đầu nhìn về phía ngoài điện, điện ngoài Kim Loan là một đầu cầu thang mấy trăm bậc, hướng xuống là hoàng môn nội thành, lại là quảng trường diễn võ to lớn.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh như quỷ mị lao đến, hắn tựa như đang không ngừng thuấn di, một bước mấy trượng, không đến năm hơi thời gian đã đi vào điện, sau khi vào điện, cước bộ của hắn chậm dần, không còn quỷ dị, mà là như phàm nhân dạo bước tiến lên.

Hắn tiến vào trong điện, khom lưng hành lễ.

Hắn không có quỳ xuống.

Tông Thiên Vũ một bộ áo bào trắng, tóc trắng mi trắng râu bạc trắng, thể cốt cứng rắn, hai đầu lông mày lộ ra vẻ ngạo khí, híp mắt bễ nghễ nhìn văn võ hai bên.

Khương Càn nhíu mày, hết sức không thích ánh mắt của hắn.

Khương Minh thì nóng bỏng nhìn chằm chằm Tông Thiên Vũ.

- Kể từ hôm nay, thiết lập Thiên Vũ giám, phàm là quan viên ngũ phẩm trở lên sẽ đề cử hai đệ tử vào Thiên Vũ giám tập võ, Thiên Vũ giám ngoại trừ truyền võ, còn cần truy xét án Ma Môn.

- Thiên Vũ giám, chỉ nghe lệnh của trẫm.

Khương Uyên nói một câu một chầu, quyền lực lớn lao rơi vào trên người Tông Thiên Vũ, dẫn tới văn võ quan viên ghen ghét mà lo lắng nhìn về phía hắn.

Tông Thiên Vũ chắp tay hành lễ, nói:

- Tại hạ lĩnh mệnh.

…

Khai Nguyên năm thứ mười chín, năm vừa rồi kết thúc, Kinh Thành đã nhấc lên gió tanh mưa máu, hai trăm vị quan sai lớn nhỏ bị chém giết bên đường, giảm bớt kêu ca.

Lúc Trần Lễ bái phỏng Khương Trường Sinh, nói đến việc này, hưng phấn đến đen, khen to bệ hạ long uy to lớn, đáng tiếc duy nhất chính là Lý công công không có chết.

Hắn còn nói chuyện của Thiên Vũ giám, bây giờ Thiên Vũ giám trở thành tồn tại làm người nghe tin đã sợ mất mật nhất trong kinh thành, bởi vì bọn họ là thanh đao của Thiên Tử, mạnh như mãnh tướng khai triều, sau khi bị hoàng đế định tội muốn chạy trốn, cũng bị Tông Thiên Vũ bắt, nghe nói một chiêu cũng đỡ không nổi.

Khương Trường Sinh sinh ra tò mò cực lớn về Tông Thiên Vũ, cũng không biết vị võ lâm chí tôn này mạnh bao nhiêu.

Trần Lễ ngoại trừ nói chuyện, cũng mang đến một nhóm dược liệu, trong đó bao gồm cả một loại dược liệu cuối cùng để giải độc cho Thanh Hư đạo trưởng.

Nhắc tới cũng kỳ khôi, Thanh Hư đạo trưởng trúng là độc dược của Ma môn, độc này ngay cả Ma Chủ cũng không giải được, bọn hắn nghiên cứu phát minh loại độc này, chính là truy cầu ai cũng giải không được.

Sau khi Trần Lễ rời khỏi, Khương Trường Sinh đã bắt đầu luyện đan, hắn đứng ở trong đình viện luyện đan, dùng chẳng qua là một cái tiểu đỉnh bình thường.

Ma Chủ từ trong phòng đi ra, đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, cùng Hoa Kiếm Tâm nhìn hắn luyện đan.

Thuật luyện đan một mực là truyền thuyết trong võ lâm, phần lớn người luyện đan giống như thầy thuốc nấu thuốc, không có chút nào huyền bí.

Khương Trường Sinh dùng linh lực khống chế lửa, ở bên trong dược đỉnh, hết thảy dược liệu luyện hóa sẽ tự chủ ngưng ra một viên thuốc, mà còn treo ở giữa không trung trong đỉnh, không có tiếp xúc đến mặt đáy.

Ma Chủ, Hoa Kiếm Tâm thấy một màn này nuốt nước miếng một cái.

Quá thần!

Trong lúc rảnh rỗi, Khương Trường Sinh chỉ muốn luyện đan chơi, Luyện Đan thuật đã đại thành, cho nên một lần liền thành công.

Sau khi luyện tốt, hắn nhanh chóng tiến đến tìm kiếm Thanh Hư đạo trưởng.

Trên đường đi, các đệ tử nhìn thấy hắn, đều là hành lễ, mười phần kính sợ.

Đi vào trong đình viện của Thanh Hư đạo trưởng, Khương Trường Sinh mới gặp được vị sư phụ này.

Từ khi hắn mang Ma Chủ lên núi, Thanh Hư đạo trưởng đã tránh trong sân không còn đi ra ngoài, trong ngày thường cũng là đệ tử đưa thức ăn gặp qua hắn.

Thanh Hư đạo trưởng vẫn như cũ ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, hắn không có luyện công, chẳng qua chỉ là ngẩn người nhìn cây già.

- Sư phụ, đồ nhi luyện chế ra giải dược, nhất định có thể giải được độc của ngươi.

Chương 45: Vì sao không để cho ngài quỳ

Khương Trường Sinh cười nói, chờ đợi lấy Thanh Hư đạo trưởng kinh hỉ, cảm động thần sắc phức tạp.

Nhưng mặt Thanh Hư đạo trưởng không biểu tình, thậm chí không có quay đầu.

Sẽ không bị độc đến ngốc đó chứ?

Khương Trường Sinh có chút bận tâm, tiến lên hai bước.

- Đưa giải dược ra đây đi.

Thanh Hư đạo trưởng đưa tay, vươn về hướng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lúc này lấy ra giải dược, nói thầm trong lòng ‘cũng còn biết dùng thuốc’.

Hắn cũng không có so đo nhiều như vậy, bất kể nói thế nào, từ khi vừa mới lọt lòng, là Thanh Hư đạo trưởng cứu hắn, cho hắn chỗ sinh tồn, có lẽ đây đều là hoàng đế tính toán, nhưng lúc bị người xấu truyền tay nhau đưa ra ngoài, hắn rõ ràng nghe được có vài người thật muốn giết hắn.

Thanh Hư đạo trưởng tiếp thuốc, trực tiếp uống vào, không chút nào do dự.

Sau khi uống thuốc, hắn đứng dậy, quay người nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đồ nhi, vi sư chuẩn bị xuống núi.

Xuống núi?

Khương Trường Sinh sửng sốt.

Đại sư huynh chạy, Nhị sư huynh chạy, hiện tại sư phụ cũng muốn chạy?

Hắn đang muốn nói chuyện, Thanh Hư đạo trưởng lắc đầu nói:

- Vi sư vốn định bảo hộ ngươi năm năm, nhưng bây giờ ngươi đã đủ mạnh mẽ, cho dù Thông Thiên cảnh trong cung cũng chưa chắc có thể bắt lại ngươi, vi sư yên tâm, vi sư cũng nên đi.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Ngài đi chỗ nào?

Thanh Hư đạo trưởng trả lời:

- Đi nơi hội tụ.

Dứt lời, hắn cất bước tiến lên, đi thoáng qua trước người Khương Trường Sinh.

- Sau này Long Khởi quan giao cho ngươi.

Thanh Hư đạo trưởng lưu lại nói này, sau đó tan biến trong hành lang.

Khương Trường Sinh nhíu mày, lão gia hỏa này muốn chạy?

Hắn vội vàng đuổi theo, vô luận hắn thuyết phục như thế nào, Thanh Hư đạo trưởng chẳng qua là tiến lên, mãi cho đến trước sơn môn, hắn dừng lại, đưa mắt nhìn Thanh Hư đạo trưởng xuống núi.

Cứ đi như thế?

Đồ gì cũng không cần thu thập?

Khương Trường Sinh không biết nên như thế nào bàn giao với đệ tử khác, hắn dứt khoát trở lại tiểu viện, chuyên tâm tu luyện.

Hai ngày sau.

Người triều đình tới, Lý công công được một đám cấm quân hoàng vệ hộ tống đi đến đình viện của Khương Trường Sinh, dẫn đường chính là Thanh Khổ, đằng sau còn có không ít đệ tử đi theo.

Hoa Kiếm Tâm, Ma Chủ trốn ở trong phòng, Khương Trường Sinh đi đến trước mặt Lý công công.

Lý công công nâng hai tay lên, trong tay lại có thánh chỉ.

Hắn nhìn Khương Trường Sinh mỉm cười gật đầu, sau đó kéo ra thánh chỉ, nói:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Thanh Hư đạo trưởng tuổi tác đã cao, vô lực đảm nhiệm trụ trì Long Khởi quan, kể từ hôm nay, Trường Sinh đạo sĩ sẽ làm trụ trì Long

Khởi quan, hưởng bổng lộc tứ phẩm của triều đình, chưởng hương hỏa môn viện, khâm thử.

- Trường Sinh đạo sĩ, lĩnh chỉ đi.

Lý công công cười đem thánh chỉ đưa cho Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh tuy có chút hoang mang, nhưng vẫn tiếp chỉ.

Sau đó, Lý công công quay người rời khỏi, các đệ tử Long Khởi quan dồn dập vây quanh.

- Nhị sư huynh, ngươi làm sao thành trụ trì rồi?

- Sư phụ đâu?

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Chúc mừng Nhị sư huynh trở thành đạo trưởng.

Các đệ tử mồm năm miệng mười nói xong, có người nghi hoặc, có người lo lắng, có người hưng phấn, cũng có người hâm mộ.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ, không ngờ trụ trì Long Khởi quan thay đổi cần chiến trận lớn như vậy.

Khương Trường Sinh chú ý tới Đại sư tỷ Mạnh Thu Sương cách đó không xa, Mạnh Thu Sương cũng hết sức mộng, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn lúc này đi qua, nói:

- Đại sư tỷ, đi tới một bước nói chuyện?

Mạnh Thu Sương hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Đệ tử khác không dám đuổi theo, đều đang lo lắng hai vị sư huynh, sư tỷ có thể sinh ra mâu thuẫn hay không, dù sao những năm này đều là Đại sư tỷ chưởng quản sự vụ lớn nhỏ trong đạo quan, không ngờ Trường Sinh sư huynh một mực không làm việc trở thành đạo trưởng.

Khương Trường Sinh hai người tới một tòa đình viện không người, Khương Trường Sinh trước tiên mở miệng nói:

- Sư tỷ, ta cũng không có nghĩ tới sư phụ lại đột nhiên thoái vị cho ta, ngươi nhìn ta lớn lên, biết được ta không có kinh

nghiệm quản lý, sau này sự vụ lớn nhỏ của Long Khởi quan vẫn do ngươi chủ đạo, như thế nào?

Mạnh Thu Sương nhíu mày hỏi:

- Sư phụ đi đâu?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết.

Mạnh Thu Sương nhìn chằm chằm hắn, nhìn trong chốc lát, cuối cùng thở dài, nói:

- Được thôi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì đa tạ sư tỷ, nếu sư tỷ trong ngày thường gặp được phiền toái, cũng có thể tìm ta, võ nghệ của sư đệ vẫn tính là đủ dùng, cũng tin thông một chút y thuật, dĩ nhiên, tốt nhất là chuyện quan trong, tâm tư sư đệ đều chìm đắm trong việc tu hành.

Mạnh Thu Sương buồn cười, tức giận nói:

- Được rồi, ta biết rồi.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát liền rời khỏi.

Đến tận đây, Long Khởi quan đổi chủ, trụ trì là Trường Sinh đạo trưởng.

Về trở lại trong sân vườn, Hoa Kiếm Tâm đang tu hành Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm lại gần, tò mò hỏi:

- Đạo trưởng, vì sao Lý Yêm Cẩu không để ngài quỳ xuống?

Chương 46: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (1)

Hoàng đế chiếu viết, không quỳ xuống tiếp chỉ chính là tội chết.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có lẽ là bởi vì Long Khởi quan, sư phụ ta đối mặt bệ hạ, cũng không có quỳ xuống.

Hoa Kiếm Tâm cảm thấy có lý liền không hỏi thêm nữa.

Một năm này, Khương Trường Sinh thay đổi lớn nhất chính là trở thành đạo trưởng, cũng may có Mạnh Thu Sương, cuộc sống của hắn không có biến hoá quá lớn, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, chính là dạy bảo Vạn Lý, Minh Nguyệt, còn về Hoa Kiếm Tâm cùng Ma Chủ, hai người đều đã trưởng thành, sau khi tập được phương pháp tu hành, hắn không nữa nhiều quản.

Vạn Lý, Minh Nguyệt hai vị tiểu đạo sĩ bởi vì tuổi nhỏ, cho nên một mực không có phát hiện thân ảnh của Hoa Kiếm Tâm, Ma Chủ.

Nửa năm sau.

Khương Trường Sinh thả Ma Chủ xuống núi, hắn cần Ma Chủ chưởng khống Ma Môn.

Hoa Kiếm Tâm đứng ở bên cạnh Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ngài thật yên tâm hắn?

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần yên tâm, trong lòng hắn hiểu rõ nên lựa chọn như thế nào.

Sau khi Kinh Thành chuyện hạ nhiệt xuống, hơn hai trăm vị văn võ bị chặt đầu, trong Đại Cảnh triều nhấc lên truy nã Ma Môn điên cuồng, Ma Môn trôi qua còn hỏng bét hơn trước kia, rất rõ ràng, Ma Môn bị quyền quý từ bỏ, dưới tình huống như vậy, Ma Chủ không có khả năng lại dựa vào bọn họ, sẽ chỉ căm thù.

Khương Trường Sinh quay người, đi đến trong đình viện, nơi này có trồng một gốc cây nhỏ, chính là cây lê, trên cây có một đầu Bạch Xà đang chiếm, chính là Bạch Long.

Hắn bắt đầu đùa chơi Bạch Long, Bạch Long bị hắn vò tới vò đi, rất là hưởng thụ, không chút nào phản kháng.

Hoa Kiếm Tâm thấy mà nổi da gà, lập tức đi ra.

…

Khai Nguyên năm thứ hai mươi, Đại Cảnh triều quốc thái dân an, không có sóng gió, tu kiến sông đào cũng đã hoàn thành hơn phân nửa.

Thời gian mùa xuân, hoa cỏ cây cối trên Long Khởi sơn nghênh đón sức sống tràn trề, nhưng hôm nay không có khách khứa lên núi.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh mở to mắt, ra hiệu cho Hoa Kiếm Tâm một ánh mắt, Hoa Kiếm Tâm lập tức trốn ở trong phòng.

Một năm tu luyện, linh lực của hắn tăng trưởng gấp bội, khoảng cách tầng thứ năm càng ngày càng gần.

Lần nữa đối mặt Ma Chủ, hắn không cần tự mình ra tay, dùng Ngự Kiếm quyết đã có thể tru diệt.

Khương Trường Sinh chỉ đối mặt qua một vị cao thủ Thông Thiên, hắn xem Ma Chủ như Thông Thiên cao thủ yếu nhất, mạnh hơn Ma Chủ gấp trăm lần, nên chính là thực lực của Hình Thủ và Thông Thiên cao thủ trong hoàng cung.

n.

Cứ so như vậy, vững chắc hơn chút.

Mặc dù mạnh hơn Ma Chủ gấp trăm lần, vẫn như cũ không bị hắn để vào mắt, nhưng hắn vẫn nghĩ trước trùng kích Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm.

Một lát sau, một tiếng bước chân truyền đến, chính là Thanh Khổ.

Thanh Khổ kích động nói:

- Trường Sinh sư huynh, hoàng đế bệ hạ tới, muốn gặp ngươi, ngươi nhanh đi, hắn đã sắp đến Minh Tâm điện, Đại sư tỷ đang tiếp đãi.

Hoàng đế?

Một ngày này rốt cuộc cũng đến.

Khương Trường Sinh không do dự, lúc này đi đến.

Hắn và Thanh Khổ tới trước Minh Tâm điện, Thanh Khổ đứng ở một bên, trước điện trong viện không có đệ tử khác.

Rất nhanh, Khương Uyên đồng hành theo Mạnh Thu Sương đi tới, hoàng vệ ở phía sau cấp tốc bao vây đình viện, giữ nghiêm xung quanh.

Khương Uyên đưa tay, Mạnh Thu Sương lập tức dừng lại, không tiến vào viện, nàng quăng đi một ánh mắt cho Thanh Khổ, Thanh Khổ bừng tỉnh đại ngộ, lập tức rời khỏi, lúc đi ngang qua Khương Uyên còn quỳ xuống dập đầu.

Khương Uyên không để ý đến Thanh Khổ, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Thanh niên đạo sĩ một bộ đạo bào sạch sẽ, bên hông đeo danh kiếm, nắm trong tay phất trần, rất có khí phái của cao nhân đắc đạo.

Khương Uyên thấy thế lộ ra nụ cười hài lòng, hắn đi đến trước mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh khom lưng hành lễ, nói:

- Bái kiến bệ hạ.

Khương Uyên cười ha hả nói:

- Đã là bái kiến, vì sao không quỳ?

Khương Trường Sinh chần chờ, đang do dự trả lời như thế nào, Khương Uyên lại bắt lại tay hắn, cười nói:

- Thôi, không cần quỳ lạy, cùng trẫm vào điện tâm sự đi.

Hắn cứ như vậy lôi kéo Khương Trường Sinh bước vào Minh Tâm điện, cử động lần này để Khương Trường Sinh có chút hốt hoảng.

Đây chính là cha ruột của hắn ở kiếp này.

Khương Uyên chắc chắn biết được mình là con của hắn, nhưng hắn không biết Khương Trường Sinh biết việc này.

Sau khi vào điện, Khương Uyên thắp hương cho tượng đạo, vẻ mặt đầy thành tín, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Đợi Khương Uyên niệm xong, hai người ngồi ở trên bồ đoàn, Khương Uyên bắt đầu nói đến chuyện năm xưa giữa bản thân và Thanh Hư đạo trưởng.

Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe, trong lòng thì thấy nhàm chán.

Người đã lớn tuổi rồi, chính là thích hoài niệm, hi vọng sau này mình đừng như vậy.

Hàn huyên rất lâu, Khương Uyên mới một lần nữa nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, quan sát tỉ mỉ, tán thán nói:

- Trường Sinh, Thanh Hư đạo trưởng trước khi đi cố ý nhắc nhở trẫm, để trẫm chiếu cố ngươi thật tốt, thật khó có dịp đến đây, ngươi có mong muốn gì, trẫm tận lực thỏa mãn ngươi.

Chương 47: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (2)

Ánh mắt Khương Uyên rất tha thiết, Khương Trường Sinh nhìn mà rất không thích ứng.

Bất quá Khương Uyên vốn đã bạc đãi hắn, có chỗ tốt để lấy, không cần thì phí, hắn không muốn, Khương Uyên lại áy náy, cũng sẽ không trả vị trí Thái Tử cho hắn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta có chút nghiên cứu với thuật luyện đan, hy vọng có thể đạt được các loại dược liệu, tốt nhất là hạt giống, ta có thể gieo trồng ở trên núi, càng nhiều càng tốt.

Thuật luyện đan?

Khương Uyên sáng mắt lên, hỏi:

- Có thể để trẫm nhìn đan dược ngươi luyện ra một chút?

Vị hoàng đế này say mê Tiên đạo, đi khắp thiên hạ tìm kiếm tiên đan, nghe nói hai chữ đan dược, tự nhiên động tâm.

Khương Trường Sinh lấy ra một viên Trú Nhan đan, nói:

- Đây là Trú Nhan đan, có tác dụng giữ lâu thanh xuân.

Khương Uyên tiếp nhận, cẩn thận quam sát, càng xem càng mừng rỡ, hắn cười nói:

- Trẫm đáp ứng, trẫm nhận viên đan dược này, trẫm muốn đem nó về đưa cho hoàng hậu của trẫm.

Khương Trường Sinh không thể từ chối, ngược lại cũng là cho mẹ hắn.

Khương Uyên vuốt vuốt Trú Nhan đan, cố nén kích động nói:

- Viên thuốc này ẩn chứa chân khí thản nhiên, không, càng cao thâm hơn chân khí bình thường, nhất định không phải vật phàm, đều muốn trác tuyệt hơn hết thảy đan dược mà trẫm đã thấy qua, là ai dạy ngươi?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tiên nhân trong mộng chỉ dẫn.

Khương Uyên trừng to mắt, hỏi:

- Chẳng lẽ võ công của ngươi cũng là tiên nhân ở trong mộng dạy?

Từ xưa đến nay, bao nhiêu thiên cổ danh nhân đều mang sắc thái thần thoại, điển cố báo mộng nhiều vô số kể.

Khương Trường Sinh gật đầu, Khương Uyên triệt để bị nhen lửa, lôi kéo hắn không ngừng hỏi thăm chuyện tiên nhân, Khương Trường Sinh trả lời đều lập lờ nước đôi, hắn nói nhớ không rõ tiên nhân trong mộng, chỉ nhớ rõ tiên nhân truyền thụ kiến thức cho mình, điều này ngược lại để Khương Uyên càng thêm tin tưởng.

Khương Trường Sinh lộ ra vẻ chần chờ, nói:

- Bệ hạ, ta và ngài cũng mới quen đã thân, vừa rồi lộ ra việc này, mà sư phụ ta đều không biết được, sư phụ ta còn tưởng rằng có cao nhân đang yên lặng chỉ bảo ta, cũng không phải như thế, mong bệ hạ giấu diếm cho ta.

Ánh mắt Khương Uyên trở nên vui mừng, nói:

- Tốt tốt tốt, trẫm tuyệt sẽ không nhắc đến chuyện này cho người khác biết, bất quá trẫm…

Khương Trường Sinh lập tức hiểu ý, nói:

- Ta từng nghe nói bệ hạ truy cầu, ta tạm thời còn chưa có thu hoạch được thuật Trường Sinh, không dám lừa gạt bệ hạ, nhưng ta có thể luyện chế một vài đan dược tăng tuổi thọ, đợi dược liệu đầy đủ, nhất định sẽ luyện chế cho bệ hạ.

- Tốt tốt tốt…

Khương Uyên cười đến không ngậm miệng được, hung hăng vỗ mu bàn tay Khương Trường Sinh, hai người càng thân cận.

Sau đó Khương Uyên quan tâm một thoáng Khương Trường Sinh sinh hoạt như thế nào từ nhỏ đến lớn, hàn huyên nửa canh giờ mới rời khỏi.

Trước sơn môn, Khương Trường Sinh nhìn Khương Uyên đi ba bước quay đầu lại vẫy chào, mặt lộ ra nụ cười, trong lòng thì có chút phức tạp.

Tâm tư Hoàng đế thật khó đoán.

Hắn thậm chí hoài nghi mình trước đó suy đoán là thật hay không, có lẽ Khương Uyên có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Nghĩ thì nghĩ, Khương Trường Sinh không có dao động, mục tiêu của hắn cũng sẽ không dừng lại.

Hắn muốn trả thù hết thảy người hại hắn, ám sát những năm qua cũng không phải diễn trò cho vui.

Còn có hoàng vị kia, chỉ có thể để ta định.

Thái độ của Hoàng đế cũng làm cho các đệ tử Long Khởi quan thở dài một hơi, ngay cả Mạnh Thu Sương cũng hiện ra vẻ mặt tươi cười, sau khi Thanh Hư đạo trưởng rời khỏi, bọn hắn một mực lo lắng bệ hạ sẽ vắng vẻ Long Khởi quan, hiện tại xem ra là quá lo lắng.

Chỉ cần bệ hạ vẫn còn sủng ái, Long Khởi quan sẽ không suy sụp.

Giữa trưa ngày kế tiếp liền có một đội hoàng vệ chở mấy rương lớn lên núi, bên trong ngoại trừ dược liệu thành thục ra còn có rất nhiều hạt giống, Khương Trường Sinh để Mạnh Thu Sương dẫn đầu đệ tử gieo trồng những dược liệu này, đặc biệt

nhắc nhở một thoáng dược liệu trân quý, để Mạnh Thu Sương có chút khẩn trương, tự mình quan sát gieo trồng.

Muốn những dược liệu này cũng không chỉ là giúp Khương Uyên luyện chế Tăng Thọ đan, hắn còn muốn luyện chế đan dược tăng cường tu vi.

Tu tiên mà, nào chỉ có thể dựa vào lá gan, ngoại vật kích thích cũng rất quan trọng.

Trong ngày thường ngoại trừ luyện công, Khương Trường Sinh sẽ bắt đầu nghiên cứu thuật luyện đan, Luyện Đan thuật chẳng qua là kỹ pháp, cũng không có phụ thêm đan phương, mà trong Xuân Thu y điển không có phương thuốc tu tiên, nhưng hắn có khả năng tự mình tìm tòi.

Bạch Long thành vật thí nghiệm của hắn, nếu xuất hiện đường rẽ, hắn có thể dùng Hồi Xuân thuật giúp đỡ trị liệu.

Tháng thứ nhất, Bạch Long phục dụng ba loại đan dược, lúc dùng lần thứ ba, thân rắn sưng to, kém chút nổ chết, cũng may Khương Trường Sinh kịp thời dùng linh lực khai thông cho nó.

Tháng thứ hai, Bạch Long phục dụng hai loại đan dược, mặc dù không có dị thường, nhưng thân thể trở nên càng thêm cứng cáp, rất nhanh sắp biến thành mãng xà.

Sau đó hai tháng, Bạch Long dùng bốn loại đan dược, loại đan dược thứ tư cuối cùng để trong cơ thể nó tăng trưởng một tia linh lực.

Thành công!

Chương 48: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (1)

Bạch Long bởi vì xuất sinh trước liền bị Khương Trường Sinh dùng linh lực tẩm bổ, trong cơ thể sớm đã dưỡng thành một tia linh lực, chẳng qua là linh trí của nó còn thấp, không hiểu tu luyện như thế nào, nhiều nhất dựa vào hô hấp hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tu vi tăng trưởng rất chậm.

Nếu nó có thể tăng trưởng linh lực, Khương Trường Sinh hẳn là cũng có khả năng.

Khương Trường Sinh cả gan uống vào một viên thuốc còn lại, đan dược vào miệng lập tức hòa tan, hóa thành một nguồn nhiệt theo yết hầu chảy xuôi rơi xuống, tụ hợp vào trong gân cốt bách hải.

Thoải mái!.

Gương mặt Khương Trường Sinh lộ vẻ vui mừng, Bạch Long ở bên cạnh lại gần, phun lưỡi rắn, một bộ dáng ta còn muốn, nhưng bị Khương Trường Sinh đẩy ra.

- Đan này gọi là Tăng Linh đan đi.

Khương Trường Sinh vui thích suy nghĩ, sau đó ghi lại dược liệu dùng để luyện chế đan này, ghi chép thành dược phương.

Đây là loại đan dược thứ nhất hắn nghiên chế tu luyện, dược liệu không tính trân quý, nhưng cũng không phải tuỳ tiện có thể lấy được, vẫn phải dựa vào hoàng đế phát lực.

Khương Trường Sinh thuận tay luyện chế ra một bình đan dược điều dưỡng thân thể, tăng trưởng tinh khí thần, sau này giao một viên một viên cho hoàng đế.

Hoa Kiếm Tâm cũng nhìn thấy đủ loại biến hóa của Bạch Long, nhưng nàng không dám quấy nhiễu, sợ mình cũng trở thành vật thí nghiệm.

Xuân Thu giao thế.

Khương Uyên mỗi tháng đều sẽ đi tới Long Khởi quan, tấp nập như thế cũng khiến cho địa vị Long Khởi quan nước lên thì thuyền lên, càng ngày càng nhiều quyền quý tới thắp hương, tiền hương hỏa của Long Khởi quan cũng vượt xa ít năm trước đây, các đệ tử sinh hoạt đều thay đổi tốt hơn.

Các đệ tử cũng biết một chuyện, đạo trưởng mặc dù không quản sự vụ, lại có thể nói chuyện cùng hoàng đế, thu hoạch được hoàng đế sủng ái, đây cũng là năng lực lớn nhất.

Thoáng chớp mắt.

Lại là một năm qua đi.

Khai Nguyên năm thứ hai mươi mốt.

Bởi vì hoàng đế không truy cầu tiên đan nữa, thời gian xử lý triều chính càng nhiều, kinh tế Đại Cảnh triều tăng lên không ngừng, thậm chí không có bị việc tu kiến sông đào kéo sụp đổ, ngoại trừ quản lý đối nội, chinh chiến đối ngoại cũng đưa đến tác dụng rất lớn.

Đại Cảnh công phạt Cổ Hãn, không ngừng chiếm đoạt cương thổ, thu hoạch đủ loại tài nguyên, khiến cho lực ngưng tụ của Đại Cảnh triều cũng đang tăng cường.

Trên phiến đại lục này đã có mười mấy phương vương triều giao thế, trong lịch sử mênh mông, hoàng đế vĩnh viễn là tồn tại chói mắt nhất, làm khai triều hoàng đế, địa vị lịch sử của Khương Uyên đã không thấp, người đọc sách vốn cho rằng hắn sẽ trầm mê vào Tiên đạo liền sẽ càng ngu ngốc, không ngờ đột nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ, đủ loại thơ ca tán tụng Khai Nguyên Đại Đế bắt đầu lưu hành.

Mưa xuân rả rích.

Thanh Khổ đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, nói ý đồ của mình đến đây, hắn chuẩn bị dẫn đầu một nhóm đệ tử xuống núi lịch lãm, thuận tiện thu thập cô nhi, vì Long Khởi quan bồi dưỡng đệ tử mới, đây đã là truyền thống xưa cũ của Long Khởi quan trước giờ.

- Ngươi cẩn thận một chút, nơi này có hai tấm bùa, lúc gặp được kẻ địch không thể đối đầu đem chân khí của ngươi rót vào trong đó, lá bùa nhắm ngay kẻ địch, nhớ kỹ, không thể tuỳ tiện sử dụng.

Khương Trường Sinh móc ra hai tấm bùa vàng từ trong tay áo, lá bùa chính là do Trần Lễ đưa tới, bị hắn dùng Phù Chú Chi Thuật khắc vào linh lực của mình, vì để lộ ra đặc thù, hắn còn viết linh tinh vẽ linh tinh ở trên mặt lá bùa.

Thanh Khổ tiếp nhận hai tấm bùa, vẻ mặt hoang mang, thầm nghĩ:.

- Sư huynh làm sao càng ngày càng lải nhải?.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn cẩn thận từng li từng tí cất kỹ, trong mắt Khương Trường Sinh hắn vô cùng thần bí, còn

nuôi một đầu bạch mãng hiểu nhân tính, có lẽ phù này thật hữu dụng.

Sau khi Thanh Khổ rời khỏi, Khương Trường Sinh thì tiếp tục luyện công.

Một năm nay, Bạch Long đã được các đệ tử nhìn quen, nó có khả năng tự do du đãng bên Long Khởi sơn trong, từ trước tới giờ không đả thương người, mấu chốt nhất là còn ăn chay, chọc các đệ tử yêu thích, thậm chí có khách hành hương cũng thấy nó, biết được là Trường Sinh đạo trưởng nuôi liền không còn sợ hãi, được các đệ tử tận lực tuyên dương, tên Bạch Long cũng dần dần truyền ra khắp kinh thành.

Long Khởi quan có rắn, tên Bạch Long, hiểu nhân tính.

Hoa Kiếm Tâm đi theo Khương Trường Sinh lâu như vậy, đã triệt để nắm giữ Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm, Khương Trường Sinh còn đem Cửu Tầm Thiên Long Bộ truyền thụ cho nàng, thực lực của nàng đã tăng nhanh như gió, dựa theo nàng nói, nàng cảm giác mình có hi vọng tiếp xúc Thông Thiên cảnh.

Như vậy xem ra, Thông Thiên cảnh cũng không phải cần nội công tuyệt đỉnh.

Ngày thứ mười Thanh Khổ rời khỏi.

Khương Trường Sinh cuối cùng nghênh đón thời cơ đột phá.

Mỗi tháng đều dùng Tăng Linh đan, mới đổi lấy sớm đột phá.

Hắn tĩnh toạ vận công trong phòng, linh lực cổ động, đạo bào phần phật, mái tóc dài của hắn cũng theo đó phiêu động, Bạch Long ghé vào trên bệ cửa sổ phơi nắng quay đầu, mắt rắn hiện ra thần thái thản nhiên.

- Không thích hợp…

Khương Trường Sinh đột nhiên nhíu mày, trong lòng có lo lắng không hiểu.

Lần này đột phá hết sức thuận lợi, tu hành cũng không có nửa điểm đường rẽ, như thế nào lo lắng?.

Hắn khẩn trương vận công, càng ngày càng cẩn thận, không dám có nửa điểm chủ quan.

Chương 49: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (2)

Cùng lúc đó, phía trên Long Khởi quan, phía trên trời xanh từng mảnh từng mảnh mây trắng dần dần trở tối, sau đó hướng về phía Long Khởi sơn tụ tập tới, các đệ tử Long Khởi quan cứ nghĩ rằng trời muốn mưa, liền dẫn các khách hành hương vào viện tránh mưa.

Bách tính trong kinh thành cũng chú ý tới Long Khởi sơn có dị tượng, Kinh Thành lớn như vậy chỉ Long Khởi sơn bị mây đen bao phủ, hiện tại còn vào lúc giữa trưa, dị tượng như thế có chút hùng vĩ, nhưng dân chúng cũng chỉ nhìn một chút, không có suy nghĩ nhiều.

Nhưng mà.

Ầm ầm ——.

Một tiếng sét bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ vào trên mái hiên chỗ phòng ốc của Khương Trường Sinh, gạch ngói vụn bay tứ tung.

Khương Trường Sinh mở to mắt, cảm nhận được ngoại giới dị thường, trong lòng hắn sinh ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ là…

Độ kiếp?.

Khương Trường Sinh lúc này đứng dậy, lách mình đi vào trên mái hiên, gió lớn bay loạn bốn phương, mây đen trên trời đã hóa thành lôi vân, biển mây bốc lên, hình thành một vòng xoáy to lớn mà kinh dị, lôi điện mơ hồ giao minh, thiên uy lớn lao phát ra lao xuống.

Khi hắn đi vào mái hiên, lo lắng trong lòng đột nhiên tan biến.

Giờ khắc này, hắn hiểu được, Đạo Pháp Tự Nhiên công tầng thứ năm nhất định phải độ kiếp, còn không thể trốn, một khi trốn, lo lắng trong lòng sẽ hóa thành tâm ma, quấy nhiễu hắn từ nay sau khi tu luyện.

Kiếp nạn này nhất định phải độ.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, hắn tĩnh toạ ở trên mái hiên, hai chân đằng không, cái mông cách mái hiên tới nửa mét, linh lực quấn quanh quanh người, mắt thường có thể thấy, áo bào theo gió vù vù.

Hoa Kiếm Tâm bị tiếng sấm kinh động, đẩy cửa đi ra ngoài, đi vào trong sân, ngẩng đầu liền nhìn thấy Khương Trường Sinh giữa không trung.

Nàng trừng lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Hắn… Là lơ lửng giữa không trung?.

Này không phải là chướng nhãn pháp của Ma Chủ đó chứ?.

Oanh!.

Lại một tia sét đánh dưới, lần này trực chỉ Khương Trường Sinh, nhưng bị linh lực của hắn ngăn cản, tiêu tán, Hoa Kiếm Tâm thấy một màn này chấn động theo.

Còn không đợi nàng phản ứng, từng đạo lôi điện đánh xuống, tất cả đều nhắm ngay Khương Trường Sinh, không nghiêng lệch, Khương Trường Sinh dùng linh lực hộ thể, hình thành vòng phòng hộ ngăn cản lôi điện tập kích, lôi thế càng lúc càng lớn, cấp tốc hình thành khí thế công kích điên cuồng, cho dù là ban ngày, cũng có thể nhìn thấy ánh chớp.

Kinh Thành, các ngõ ngách, bao gồ hoàng cung đều có thể nhìn thấy lôi điện trên đỉnh Long Khởi sơn, tất cả lôi điện đều bổ về phía cùng một phương hướng, hình thành hình mũi khoan, mặc dù nhìn từ đằng xa, cũng càng hùng vĩ.

- Đó là cái gì?.

- Lôi điện thật đáng sợ, chẳng lẽ trên Long Khởi quan xuất hiện vật gì?.

- Nghe đồn Trường Sinh đạo trưởng mới của Long Khởi quan tuổi nhỏ thông minh, còn nuôi một đầu bạch mãng hiểu nhân tính, chẳng lẽ hắn là tiên nhân chuyển thế?.

- Không rõ ràng, điệu bộ này, Long Khởi quan phải chết người?.

- Quái tai quái tai, lão hủ sống bảy mươi năm, trải qua hai triều, cũng chưa từng thấy qua thiên tượng như thế.

Bách tính Kinh Thành nghị luận ầm ĩ, ngay cả quan lại quyền quý cũng dồn dập đi ra khỏi cửa phòng, nhìn ra dị tượng xa xa.

Trong hoàng cung.

Khương Uyên đứng trước điện Kim Loan, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, nhìn lôi đình trên núi Long Khởi quan, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ hưng phấn, khi Lý công công đi tới, vẻ hưng phấn trong mắt của hắn tan biến, thay vào đó là thâm thúy như giếng cổ, để cho người ta nhìn không thấu.

Lý công công đi vào trước mặt hắn, thận trọng nói:.

- Bệ hạ, dị tượng như thế, chỉ sợ tất cả mọi người trong kinh thành có thể nhìn thấy, nên xử lý như thế nào?.

Khương Uyên không nhanh không chậm hỏi lại.

- Thiên tượng là người có thể xử lý sao?.

- Không phải, nô tài lo lắng Long Khởi quan bị hao tổn, đây chính là đạo quan do bệ hạ thân định…

- Bị hao tổn rồi nói sau.

Khương Uyên tùy ý trả lời, đưa mắt nhìn chằm chằm về hướng Long Khởi quan.

Lý công công không dám hỏi nhiều, quay người cùng nhau nhìn về phía Long Khởi sơn.

Hoàng tử, Tần phi, đám công chúa trong cung cũng dồn dập ra khỏi phòng quan sát thiên tượng lôi vân hiếm thấy trên đời này.

…

Lần thiên kiếp này còn gian nan hơn trong tưởng tượng của Khương Trường Sinh, sau nửa canh giờ, linh lực của hắn đã sắp tiêu hao hầu như không còn, nhưng lôi thế không yếu bớt, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn nhắm mắt lại, sắc mặt rất khó nhìn, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể gượng

chống, hơi không cẩn thận, có khả năng bị sét đánh biến thành tro bụi.

Hoa Kiếm Tâm đã tin tưởng Khương Trường Sinh cũng không phải dựa vào là chướng nhãn pháp, mà hắn thật đang độ lôi kiếp, giống y như chuyện xưa trong thần thoại.

Nàng hiện tại dùng ánh mắt sùng bái mà lo lắng nhìn chằm chằm hắn, sợ hắn xảy ra chuyện.

Nơi xa, còn có không ít đệ tử đang quan sát, các khách hành hương ở tạm trong Long Khởi quan cũng đang nghị luận ầm ĩ, lúc mới bắt đầu, bọn hắn còn hết sức hoảng hốt, sợ bị bổ tới, nhưng sau này phát hiện lôi điện chỉ bổ một chỗ, thế là đều cẩn thận tới gần, sau đó gặp được một màn rung động này.

Lăng không độ lôi kiếp.

Trong lòng Khương Trường Sinh bọn họ đã thần hóa.

Mạnh Thu Sương cũng hết sức lo lắng cho Khương Trường Sinh, đồng thời trong lòng hết sức phức tạp.

Vị sư đệ này sẽ không thật sự là tiên nhân chuyển thế đó chứ?.

Chương 50: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (1)

Khương Trường Sinh cũng không biết ý nghĩ của bọn hắn, cũng không rảnh đi nghĩ, chuyên tâm độ kiếp.

Ngay tại thời điểm hắn lo lắng, lôi kiếp cuối cùng bắt đầu yếu bớt, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Không đến ba phút, lôi kiếp triệt để yên tĩnh, lôi vân theo đó tiêu tán, Khương Trường Sinh như trút được gánh nặng, lúc ánh mặt trời chiếu lên trên người hắn, trong cơ thể hắn bắt đầu bùng nổ linh lực, linh khí trong thiên địa điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn, cộng minh cùng linh lực của hắn, thúc đẩy sinh trưởng ra càng nhiều linh lực, theo góc độ người ngoài nhìn lại, quanh người hắn bị gió lốc vờn quanh, ngay cả lá cây đều bị cuốn động.

- Tiên… Nhân…

Một người đàn ông tuổi trung niên run giọng nói, lại bịch một quỳ xuống, hướng về phía Khương Trường Sinh dập đầu, phản ứng này của hắn cũng dẫn các khách hành hương khác quỳ xuống, những khách hành hương còn lý trí thì hai mặt nhìn nhau, rõ ràng bộ dáng những người này điên cuồng, trong lòng bọn họ sinh ra một ý nghĩ.

Một phần vạn thật sự là tiên nhân, thấy mà không quỳ, có thể đắc tội tiên nhân hay không?.

Cứ như vậy, tất cả khách hành hương đều quỳ xuống, lễ bái Khương Trường Sinh, đồng thời cầu phúc cho mình.

Các đệ tử cũng liên tục quỳ xuống, cuồng nhiệt nhìn Khương Trường Sinh, Vạn Lý, Minh Nguyệt thường xuyên đi theo Khương Trường Sinh tu hành hưng phấn muốn điên, mình không ngờ lại được tiên nhân chiếu cố.

Mạnh Thu Sương không có quỳ, chẳng qua sững sờ nhìn Khương Trường Sinh, không biết suy nghĩ cái gì.

Khương Trường Sinh triệt để bước vào Đạo Pháp đương nhiên Công tầng thứ năm, linh lực điên cuồng tăng lên, giác quan thuế biến, phạm vi thần thức càng được mở rộng, giữa mi tâm hắn dần dần hiện ra hai đầu tế văn màu vàng kim đan xen nhau, tựa như Thái Cực Song Ngư đơn giản hoá, như ẩn như hiện.

Sau khi độ kiếp thành công, Khương Trường Sinh vẫn lơ lửng giữa không trung, củng cố tu vi, mãi cho đến khi mặt trời lặn, các khách hành hương tán đi, Mạnh Thu Sương cũng xua tan các đệ tử, không dám quấy nhiễu hắn.

Đang lúc hoàng hôn, Khương Trường Sinh chậm rãi mở mắt, giữa mi tâm hắn tế văn màu vàng kim tan biến, đây là đạo văn, chính là ấn ký Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm, nó có khả năng chứa đựng linh khí, thậm chí còn có càng nhiều diệu dụng, chẳng qua là hắn vừa tiếp xúc còn không rõ ràng lắm.

Bình thường thì có thể ẩn giấu đạo văn, như thế hết sức thuận tiện.

Khương Trường Sinh rơi vào trong đình viện, một thân đạo bào không có bị tổn hại, cả người gió nhẹ mây bay, tinh thần

sáng láng.

Hoa Kiếm Tâm xông đến, ôm quyền nói:

- Chúc mừng đạo trưởng thực lực tăng mạnh.

Mặc dù không rõ ràng lúc trước độ kiếp là xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cảm thấy hẳn là có quan hệ đến thực lực của Khương Trường Sinh tăng trưởng.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, nói:

- Không coi là tăng mạnh, chẳng qua là tìm hiểu thiên địa chân nghĩa mà thôi.

Hoa Kiếm Tâm không hiểu gì chỉ biết rất lợi hại, càng thêm sùng bái Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không có nhiều lời với nàng, quay người trở về phòng, Bạch Long bắt kịp, một người một rắn vào phòng, Hoa Kiếm Tâm đứng tại chỗ sững sờ trong chốc lát, sau đó luyện võ ngay trong đình viện.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, trước mắt hiện ra một hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm thứ hai mươi mốt, ngươi tu hành tinh tiến, cảm ngộ thiên địa chân nghĩa, vượt qua tiểu thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— bí pháp Cửu Thiên Huyền Biến 】

Bí pháp?

Khương Trường Sinh lần đầu tiên thu hoạch được bí pháp, hắn tràn ngập hứng thú, lập tức tiếp nhận trí nhớ truyền thừa của Cửu Thiên Huyền Biến, số lượng lớn trí nhớ tràn vào trong óc của hắn.

Cửu Thiên Huyền Biến, chính là thuật biến hóa, có thể biến thành chín loại hình dáng, nhỏ đến chim sẻ, lớn đến ngọn núi nhà lầu.

Không tệ không tệ, đồ tốt!

Giống như Huyễn Thần đồng, mặc dù không thể tiến hành tăng lên thực lực, nhưng diệu dụng vô tận.

Khương Trường Sinh chỉnh lý xong trí nhớ bắt đầu tu luyện Cửu Thiên Huyền Biến tầng thứ nhất, Yến Tước chi biến.

Một đêm này, các đệ tử Long Khởi quan khó mà chìm vào giấc ngủ, mà trong kinh thành cũng có thật nhiều người đang tò mò.

Sau đó năm ngày, chuyện Trường Sinh đạo trưởng Long Khởi quan độ lôi kiếp truyền ra, toàn thành huyên náo xôn xao, ngay cả các Tần phi trong hoàng cung cũng đang thảo luận.

Tuổi nhỏ tru diệt Quỷ Mục Tà Vương, sau khi thành niên độ lôi kiếp!

Hai sự tích của Trường Sinh đạo trưởng này hợp lại cùng nhau, thật sự là truyền kỳ, tràn ngập sắc thái thần bí.

Khách hành hương đến Long Khởi quan thắp hương càng ngày càng nhiều, đều muốn thấy phong thái Trường Sinh đạo trưởng một lần, nhưng Khương Trường Sinh ở trong viện không ra, để bọn hắn vồ hụt, bọn hắn cũng không có vì vậy mà tức giận, ngược lại cảm thấy nên như vậy.

Tiên nhân sao có thể dễ thấy như vậy?

Trong phòng.

Đi qua năm ngày tu luyện, Khương Trường Sinh cuối cùng tập được Yến Tước biến, nhưng chỉ có thể duy trì năm phút đồng hồ, Cửu Thiên Huyền Biến tiêu hao linh lực thật sự quá lớn, bình thường không thể tuỳ tiện sử dụng.

Khương Trường Sinh khôi phục thành nguyên trạng, Bạch Long nhìn thấy mà hai mắt trợn to.

Đúng lúc này.

Trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra ba hàng chữ.

【 Kiểm trắc thấy ngươi thu hoạch được hương hỏa, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa chi đạo, ngươi có hai sự lựa chọn, chỉ có thể chọn một loại trong hai 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, linh lực của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới võ đạo của phương thiên địa —— Thần Nhân cảnh 】 .

Chương 51: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (2)

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên, chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ, ngươi có thể mở ra công năng hương hỏa 】

Thần Nhân cảnh?

Nghe đều chưa nghe nói qua, tất nhiên là cảnh giới phía trên Thông Thiên cảnh.

Khương Trường Sinh trực tiếp lựa chọn lựa chọn thứ hai, tiếp tục tu luyện.

Tu Tiên giả đánh võ phu, quả thực là ở trên một cấp bậc, hắn nhất định phải kiên trì.

Nếu tập võ, mặc dù hắn thành là thiên hạ đệ nhất, cũng không có khả năng độc áp hết thảy võ phu thiên hạ, dù sao đều là cùng một đạo tu hành, nhưng tu tiên khác biệt, không biết hạn mức cao nhất.

【 Mở ra công năng hương hỏa, hương hỏa khí vận sẽ làm yếu bớt uy lực của thiên kiếp, có tác dụng càng nhiều khác cùng với như thế nào thu hoạch được hương hỏa, mời tự động thăm dò 】

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 2 】

Yếu bớt uy lực của thiên kiếp?

Khương Trường Sinh nhớ tới lôi kiếp mấy ngày trước, lòng còn sợ hãi.

Kiếp trước, hắn ở trong game xác thực thiết lập công năng hương hỏa, tu tiên thành thần, tự nhiên muốn hưởng thụ hương hỏa nhân gian, hương hỏa và khí vận tiên thần có kết nối với nhau, hắn không ngờ hệ thống sinh tồn lại còn lấy những chức năng khác của trò chơi đưa đến phương thiên địa này, công năng hương hỏa cũng không chỉ là độ kiếp!

Hai điểm hương hỏa giá trị đại biểu cho có hai người lập tượng lập bia cho hắn, sau đó thắp hương cung phụng, có thể làm được loại trình độ này, nói rõ đã xem hắn như tín ngưỡng.

Chờ chút, ngay cả hương hỏa công năng đều xuất hiện, thế những chức năng khác…

Trong lòng Khương Trường Sinh hừng hực, hắn chính là người nghiên cứu phát minh ra trò chơi, hệ thống nhìn như thần bí, nhưng hắn rõ rõ ràng ràng.

Hết thảy công năng trong trò chơi đều cần người chơi phát động trên con đường tu tiên, mà không phải trực tiếp cho ra.

Mặt khác, từ nhắc nhở lúc trước đến xem, tu tiên không thuộc về đạo của thế giới này, hắn rất có thể là Tu Tiên giả duy nhất.

- Hương hỏa xác thực rất có giá trị, nhưng ta không thể làm loạn, ta có khả năng ở trong đạo quan chế tạo một chút dị tượng, gia tăng độ lưu truyền, hương hỏa giá trị hẳn là sẽ tăng trưởng, mặc dù có người nhìn ta khó chịu, vừa hay đến đưa cho ta sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn không rõ ràng Đại Cảnh triều có Thần Nhân cảnh hay không, cho nên vẫn phải cẩn thận một chút, không nhập thế cũng là vì an toàn, một phần vạn ngoài Đại Cảnh triều có văn minh võ đạo càng phồn thịnh hơn thì sao?

Thà rằng tin là có, không thể tin là không.

Thời kỳ đầu của nhân sinh liền phải nỗ lực tu luyện, ngược lại tuổi thọ của hắn vô hạn, đủ mạnh lại quân lâm thiên hạ.

Đương nhiên, trước đó, vẫn đi đến hoàng cung một chuyến.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, khóe miệng hơi giương lên.

…

Sau một tháng, Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Cửu Thiên Huyền Biến, một ngày này, Khương Uyên lại tới bái phỏng hắn, ngoại trừ muốn đan dược, lại còn rất tò mò đối với chuyện hắn độ kiếp, Khương Trường Sinh cũng không có nói

là tu hành đột phá, mà nói tiên thần đang chỉ dẫn hắn, Khương Uyên nghe được sửng sốt một chút.

Sau khi Khương Uyên rời khỏi, ban đêm ngày đó, Khương Trường Sinh mang theo mặt nạ bằng gỗ, thay đổi một kiện đạo bào màu đen rách rưới, sau đó nhích người đi tới hoàng cung.

Chân hắn đạp Thái Hành kiếm, ngự kiếm phi hành, trực tiếp từ đỉnh núi Long Khởi quan bay vào trong hoàng cung.

Giác quan của hắn vượt xa phàm nhân, xa xa đã thấy được cấm quân tuần tra ngoài cung, hắn tìm tới một góc hẻo lánh không người chú ý tới bay vào, sau khi hạ xuống, hắn nhẹ nhàng để Thái Hành kiếm vào trong vỏ kiếm, bắt đầu tiến lên trong hoàng cung.

Đêm khuya, hoàng cung tịch liêu, ếch kêu từng tiếng, thỉnh thoảng có thái giám treo đèn tuần tra.

Dựa vào Cửu Tầm Thiên Long Bộ, Khương Trường Sinh dễ dàng tránh thoát giám mắt những thái giám kia, hắn một đường truy xét chân khí gợn sóng, phát hiện cao thủ trong hoàng cung còn thật không ít, chỉ là cao thủ tuyệt đỉnh chí ít có năm mươi vị, trong đó không thiếu thân phận Tần phi, cung nữ, thái giám.

Đại Cảnh hoàng cung, tàng long ngọa hổ.

Khương Trường Sinh một bên hành tẩu, một bên cảm khái.

Lúc đi ngang qua một chỗ vườn hoa, hắn nghe được tiếng vang, nghiêng tai lắng nghe, âm thanh đến từ chỗ sâu trong vườn hoa.

- Chán ghét.

- Tiểu quai quai của ta, xuống chút nữa điểm…

- Nơi này nhiều muỗi lắm, không thể chuyển sang nơi khác à, ma quỷ.

- Ai, có nơi là được rồi, nhanh lên, gấp chết ta rồi…

…

Khương Trường Sinh im lặng, hoàng cung loạn như vậy sao?

Thật ác tâm!

Khương Trường Sinh ngừng chân, nghiêm túc nghe, một lát sau, hắn mới nghe ra thân phận hai người, nữ chính là cung nữ, nam thì là thái giám.

Thái giám cũng có thể làm loại chuyện này?

Khương Trường Sinh suy nghĩ kiếp trước có chút triều đại cắt xén cũng không phải triệt để trừ tận gốc.

Hắn lắc đầu, nếu không phải phụ hoàng của mình bị cho mọc sừng, vậy lười nhác quản, tiếp tục lên đường.

Hoàng cung rất lớn, Khương Trường Sinh một đường dùng thần thức dò xét, hắn tìm kiếm gợn sóng chân khí, cho nên không cần tiến vào phòng ốc Tần phi, cung nữ, hắn cũng không có hứng thú gì.

Chân khí gợn sóng có thật nhiều, nhưng đều không đạt đến Thông Thiên cảnh giới.

Một đường lên phía bắc, đi vào khu Bắc hoàng cung, bộ pháp Khương Trường Sinh đột nhiên dừng lại, ánh mắt của hắn rơi vào một mảnh cung viện cực kỳ quạnh quẽ, kèm theo không có cung nữ, thái giám lui tới, cả tòa cung viện cũng là một người một chỗ.

Chương 52: Hỏi ra bí ẩn trong lòng

Chẳng lẽ cái này là lãnh cung trong truyền thuyết?

Không thể nào!

Cao thủ Thông Thiên cảnh bị hoàng đế đày vào lãnh cung?

Khương Uyên bá khí đến trình độ như vậy?

Khương Trường Sinh mang theo mặt nạ bằng gỗ, cũng không sợ bại lộ thân phận, hướng thẳng đến cung viện kia đi đến.

Tiến vào trong viện, hắn chú ý tới trong sân cỏ dại mọc đầy, rõ ràng đã lâu không có người quản lý, nhưng trên vách tường Thiền Điện bên cạnh có rất nhiều chưởng ấn nhìn thấy mà giật mình.

Khương Trường Sinh đi thẳng đến chính điện, cũng không sợ quấy nhiễu đối phương.

Đã tới đây, hắn đã có thể đánh giá ra trình độ chân khí của đối phương.

Cũng là khoảng gấp mười lần Ma Chủ.

Khương Trường Sinh đi vào trước cổng chính, nhẹ nhàng đẩy ra.

Vừa đẩy ra, một hồi gió mạnh kéo tới, thổi đến hai cánh cửa loảng xoảng đụng ở trên tường, đạo bào rách rưới của Khương Trường Sinh bay phất phới, nhưng thân hình của hắn trầm trọng như thái sơn, bất động một chút.

- Các hạ đêm khuya vào hoàng cung, cần làm chuyện gì?

Một giọng nữ âm lãnh mà khàn khàn vang lên, ngữ khí tràn ngập sát ý.

Khương Trường Sinh dùng linh lực kích thích kinh mạch yết hầu, phát ra âm thanh khàn khàn mà trầm muộn:

- Nghe nói trong hoàng cung có một vị cao thủ Thông Thiên cảnh, cử thế vô song, muốn tìm hiểu một phen, các hạ có công lực thâm hậu như thế, lại cam tâm đợi ở trong lãnh cung không người hỏi thăm?

Giọng nữ khẽ nói:

- Không phải chuyện của ngươi, nếu tới, vậy cũng chớ đi!

Vừa dứt lời, trong bóng tối lần nữa phóng tới gió mạnh, chân phải Khương Trường Sinh nhẹ nhàng đưa ra, linh lực bùng nổ, nghênh đón một đạo thân ảnh đột kích tới, chấn đối phương bay trở về, ngay sau đó chính là tiếng van chạm trầm trọng.

- Ngươi… Làm sao có thể… Ngươi không phải Thông Thiên… Ngươi là cảnh giới càng cao hơn!

Giọng nữ âm lãnh hoảng sợ kêu lên, người mạnh như thế xông vào hoàng cung, ai có thể ngăn cản?

Trong lòng Khương Trường Sinh thở dài:

- Ta thật sự là quá mạnh.

Hắn mở miệng hỏi:

- Các hạ và hoàng đế có quan hệ như thế nào, nói một chút đi, nói rõ, ta có thể tha ngươi một mạng, cũng không quấy rầy tất cả mọi người trong hoàng cung, nếu nói không rõ ràng, tối nay về sau, Đại Cảnh đổi chủ.

Trong điện tối tăm quanh quẩn tiếng thở dốc của đối phương, Khương Trường Sinh híp mắt mắt nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy đối phương tóc tai bù xù, toàn thân dơ dáy bẩn thỉu, thấy không rõ hình dáng của đối phương.

- Ha ha… Ngươi cầm tính mạng của ta uy hiếp ta… Ngươi bắt hắn tới uy hiếp ta…

Giọng nữ âm lãnh dần dần điên cuồng, có loại cảm giác cuồng loạn.

Khương Trường Sinh dưới mặt nạ nhíu mày, tên này không phải tên điên đó cứ?

Trách không được bị đày vào lãnh cung.

Khương Trường Sinh chẳng qua suy đoán, cũng không có dễ tin, nếu không sợ chết, không thèm để ý hoàng đế, nàng hà tất ở trong lãnh cung kéo dài hơi tàn đến nay?

Hắn đột nhiên tan biến tại chỗ, một giây sau ra xuất hiện ở trước người đối phương, một chưởng đặt ở trên trán hắn, sát khí kinh khủng làm cho đối phương không thể động đậy.

- Công lực nay…

Đối phương mở to hai mắt, theo khe hở của mái tóc rối bời có thể thấy rõ đôi mắt, tràn ngập tơ máu, giống như Lệ Quỷ ở dưới địa ngục.

Khương Trường Sinh nhìn xuống, nói:

- Hai mươi mốt năm trước, hoàng hậu sinh con, Lý công công đánh tráo hắn, ngươi biết được việc này không?

Con ngươi đối phương rõ ràng phóng to, rõ ràng trong lòng cực không bình tĩnh.

Nàng cắn răng nói:

- Biết được.

- Hoàng đế vì sao làm như thế, là vì chèn ép Dương gia?

- Ta không biết… Nhưng tuyệt không phải như thế… –

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn, hỏi:

- Thân phận chân thật của Thái Tử giả là cái gì?

Đối phương yên lặng.

- Càn rỡ, mạnh mẽ xông tới hoàng cung của trẫm, hôm nay sẽ để cho ngươi có đến mà không có về.

Một tiếng quát bá khí từ ngoài điện truyền đến, Khương Trường Sinh thờ ơ, hắn đã sớm cảm ứng được Khương Uyên đến, thật có chút chuyện muốn hỏi Khương Uyên đây.

Trong viện, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chính là Khương Uyên người mặc long bào, Khương Uyên tóc tai bù xù, rõ ràng còn không tới đeo quan, hắn gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng Khương Trường Sinh, mà Khương Trường Sinh lặng yên không tiếng động thu vỏ kiếm vào trong tay áo.

- Buông nàng ra, nếu mục tiêu của ngươi là trẫm, trẫm đang ở ngay chỗ này.

Khương Uyên trầm giọng nói, chân khí cổ động, quanh thân ngưng tụ thành một long ảnh, một màn này để thần thức Khương Trường Sinh bắt được, rất đỗi kỳ lạ.

Chiêu này nhìn qua quả thật bá khí.

Mấu chốt nhất là chân khí Khương Uyên trong nháy mắt tăng lên mấy chục lần, đã không kém hơn nữ tử dưới tay hắn.

Thông Thiên.

Vị hoàng đế này ẩn giấu thật sâu, trách không được có thể làm võ lâm chí tôn hiệu lực cho mình.

Khương Trường Sinh đưa lưng về phía Khương Uyên, dùng âm thanh khàn khàn hỏi:

- Hoàng đế, thân phận Thái Tử giả là cái gì?

Nghe vậy, sắc mặt Khương Uyên trở nên âm trầm, ánh mắt lấp lánh, dưới đêm tối, ánh mắt hắn càng nguy hiểm, sâm nhiên kinh dị.

- Ngươi như thế nào biết được việc này, ngươi là ai?

Khương Uyên vừa nói, một bên tiến lên.

Lãnh cung nữ tử cắn răng nói:

- Không được qua đây, ngươi không phải đối thủ của hắn.

Khương Uyên ngừng bước, chau mày, ánh mắt của hắn chặt chẽ Khương Trường Sinh, như muốn xem thấu, Khương Trường Sinh không có mang Kỳ Lân phất trần, Thái Hành kiếm càng giấu ở trong tay áo rộng thùng thình, dưới hoàn cảnh u ám, hắn căn bản nhìn không thấu thân phận của Khương Trường Sinh.

Chương 53: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (1)

Trong đầu hắn suy nghĩ rất nhiều người, kẻ địch đời này của hắn nhiều lắm, cao thủ mạnh hơn hắn cũng có.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn, nói:

- Đường đường là hoàng đế, không ngờ lại chủ đạo đổi Thái Tử làm thẻ đánh bạc, truyền đi không sợ bị người ta chê cười? Nếu như Thái Tử giả là thân sinh huyết mạch còn tốt, nếu như không phải…

Lời này tràn ngập trào phúng, Khương Uyên lại không hề tức giận.

Khương Uyên hỏi:

- Các hạ muốn cái gì, ngươi đã muốn hỏi, nói rõ ngươi cũng không phải hướng về phía trẫm, chẳng lẽ ngươi biết đại nhi tử của trẫm?

Khương Trường Sinh tự giễu nói:

- Ta tự nhiên nhận ra đại nhi tử của ngươi, nếu hắn biết được ngươi đưa hắn vào đạo quan làm một tiểu đạo sĩ không cha không mẹ, hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Khương Uyên yên lặng.

- Cái gì đạo quan?

Lãnh cung nữ tử hỏi.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường hỏi.

- Kinh Thành có mấy đạo quan?

Vừa dứt lời, nữ tử trong lãnh cung nhìn hằm hằm Khương Uyên, lạnh giọng nói:

- Giỏi cho Khương hoàng đế ngươi, không ngờ ngươi lại trêu đùa ta nhiều năm như vậy?

Sắc mặt Khương Uyên vô cùng khó coi, Khương Trường Sinh thì hơi kinh ngạc, nghe lời này rõ ràng có ẩn tình khác.

Khương Trường Sinh còn muốn hỏi, Khương Uyên đột nhiên ra tay, tay phải đánh ra, long ảnh quanh thân bay ra, mang chưởng phong theo cương mãnh thẳng đến Khương Trường Sinh, cửa lớn cung điện trực tiếp nổ tung, hóa thành đếm không hết mảnh gỗ vụn.

- Hừ! Càn rỡ.

Khương Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, tay trái hướng về sau nhẹ nhàng vỗ, linh lực tràn ra, dễ dàng xua tan long ảnh, chân khí chấn động đến tất cả bàn ghế trong cung đều tan ra thành từng mảnh.

Công lực thật bá đạo.

Xuất chưởng xong lại còn mạnh thêm mấy lần, vị phụ hoàng này còn có đoạn tăng cường?

Quả thật không tầm thường.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, Khương Uyên càng kinh hãi.

- Làm sao có thể… Dễ dàng như vậy hóa giải chân long khí của trẫm… Hắn đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Khương Uyên thật lâu không có cảm nhận được cảm giác áp bách như thế, lần trước vẫn là hắn chưa xưng đế.

Thế gian lại có cao nhân như thế.

Khương Uyên trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều loại khả năng, thậm chí suy đoán người này chính là người dạy bảo Trường Sinh võ công.

Hắn chẳng lẽ vì Trường Sinh mà đến?

Không đúng.

Hắn dựa vào cái gì thu Trường Sinh làm đồ đệ, dựa vào cái gì mà làm chỗ dựa cho hắn, lại từ đâu biết được chân tướng?

Trong lòng Khương Uyên tràn ngập kiêng kị, cảm giác đối phương tất nhiên là kẻ địch.

Hắn căn bản nghĩ không ra đối phương lại là Khương Trường Sinh, bởi vì Khương Trường Sinh vừa ra đời liền bị ôm đi, không có khả năng tự mình hiểu biết thân thế, càng không khả năng chủ đạo tất cả những thứ này.

Ở trong đó chắc chắn có kẻ địch đang tính tính toán.

- Hoàng đế, còn không chịu nói sao?

Khương Trường Sinh đưa tay bóp lấy cổ của cô gái ở trong lãnh cung giơ lên, hắn thâm trầm nói:

- Cao thủ Thông Thiên cảnh lại bị ngươi đày vào lãnh cung, có chút hài hước.

Vẻ mặt Khương Uyên âm tình biến ảo, tự biết không phải địch thủ của đối phương, hít sâu một hơi, nói:

- Trẫm nói, Thái Tử giả cũng không phải là con ruột của trẫm, hắn chỉ là một quân cờ, một quân cờ nhất định bị vứt, nếu ngươi thật là vì chủ trì công đạo cho Thái Tử, cứ yên tâm đi, hắn không sớm thì muộn sẽ phải chết.

- Còn về mặt mũi của trẫm, việc này sẽ không truyền đi, trẫm sẽ để cho Dương gia tự mình giết hắn, lại tìm lý do, cái chết của Thái Tử sẽ chỉ là tiếc nuối trong lịch sử.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vì sao muốn dùng quân cờ đổi đi Thái Tử thật?

Khương Uyên thở dài nói:

- Bởi vì hắn không thể trở thành Thái Tử, bởi vì hoàng vị đã được định trước, làm sao Dương gia cũng nhìn không thấu, trẫm đưa hắn ra ngoài là vì bảo đảm hắn chu toàn, nếu hắn còn sống ở trong cung, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Đúng lúc này, hắn nghe ra số lượng lớn tiếng bước chân chạy đến, là hoàng vệ hoàng cung, chuyên môn thủ tại đằng sau hoàng cung, người võ công cao cường đã trước tiên chạy đến.

Chuyện không thể làm lớn.

Bằng không đằng sau sẽ quấy nhiễu tu luyện.

Khương Trường Sinh nói:

- Ai món hại hắn, cứ nói ra tên, ngươi đã muốn bảo đảm hắn, vậy ta và ngươi thật có cùng một ý nghĩ.

Anh mắt Khương Uyên u u, nói:

- Đại Thừa long lâu.

Đại Thừa long lâu?

Khương Trường Sinh chưa từng nghe qua cái tên này, đã có đáp án, vậy nên rời khỏi, cùng lắm thì sau này lại đến.

Hắn buông tay ra, buông xuống nữ tử lãnh cung, thả người nhảy lên, trực tiếp đụng xuyên mái hiên lãnh cung, tan biến trong bóng đêm, vô tung vô ảnh.

Khương Uyên lập tức chạy tới, nâng nữ tử lãnh cung.

Nữ tử lãnh cung đẩy hắn ra, ánh mắt âm lãnh, nói:

- Khương Uyên, ngươi lấn ta quá mức, ta cho phép ngươi đem vị trí hoàng hậu cho nàng, tha cho nàng sinh ra Khương Dự, ngươi lại lừa gạt ta! Ngày mai ta sẽ đi giết tiểu súc sinh kia.

Khương Uyên đứng dậy, nhìn xuống nàng, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, nói:

- Ngươi đánh thắng được người vừa rồi kia?

Lãnh cung nữ tử yên lặng.

Khương Uyên lạnh lùng nói:

- Đáp ứng ngươi, trẫm sẽ thực hiện, nhưng hổ dữ không ăn thịt con, hắn đã biến thành phàm nhân, không biết thân thế của mình, tội gì dây dưa, nếu như ngươi muốn làm loạn, hoàng vị sẽ không có xác định như vậy, trẫm những năm nay phát hiện các con của trẫm cũng là từng người đều có tài năng của Chân Long, ngươi tốt nhất cân nhắc một chút, thiên hạ này đã thay đổi, ngươi đã không phải công chúa Sở triều, chớ có lại tùy hứng.

Dứt lời, Khương Uyên quay người rời khỏi, số lượng lớn hoàng vệ đi theo.

Chương 54: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (2)

Ngoài điện truyền đến âm thanh của Khương Uyên:

- Chuyện tối nay, không được truyền ra ngoài, người nào nếu dám nói, chặt đầu.

Nữ tử lãnh cung ở trong điện ngồi tê liệt dưới đất, nàng nở nụ cười, cười đến thống khổ:

- Hài hước, ta thật sự là hài hước…

Khương Uyên dưới ánh trăng hiển thị rõ long uy, nàng trong bóng tối như là Lệ Quỷ, si ngốc nhìn hắn, giống như ngăn cách hai đời.

…

Trở lại trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh không có quấy rầy Hoa Kiếm Tâm, lặng lẽ vào nhà.

Hắn đổi về đạo bào của mình, tối nay thu hoạch rất lớn.

Một là xác định vị Thông Thiên cao thủ kia không phải đối thủ của mình.

Hai là xác định nguyên nhân thực sự mình bị đánh tráo, Đại Thừa long lâu.

Theo lời Thanh Hư đạo trưởng đến xem, hắn và Khương Uyên hẳn là đã thông đồng, Khương Trường Sinh tuy bị đánh tráo, nhưng ở trong Long Khởi quan, không người nào dám trắng trợn giết hắn, rõ ràng Khương Uyên vẫn muốn bảo hộ hắn.

Đương nhiên, tuy Khương Uyên có lòng bảo hộ, cũng có ý mượn cơ hội chèn ép Dương gia, lòng của Đế Vương thật khó dò.

Có lẽ Đại Thừa long lâu cũng là mục tiêu mà Khương Uyên mong muốn chèn ép, cho nên mới nói cho Khương Trường Sinh, muốn mượn đao giết người.

Khương Trường Sinh cũng không có phẫn nộ, ngược lại mục tiêu của hắn là tu luyện thành tiên, nếu như Đại Thừa long lâu muốn giết mình, không sớm thì muộn sẽ phái người đến đây, còn có thể đổi để sinh tồn ban thưởng.

Lần này ra tay không có phát động sinh tồn ban thưởng, nói rõ đánh nhau cũng không phải kiếp nạn, nhất định phải là mình phải bị động tiếp nhận.

- Quyết định hoàng vị? Hừ hừ, nếu không phải Khương Uyên ngươi tình nguyện, ta đây càng phải đoạt.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, thân tình ở kiếp này rất ít ỏi, dù sao hắn có trí nhớ kiếp trước, ở kiếp này mặc dù muốn ổn định tu tiên, nhưng hắn cũng không muốn vượt qua tháng ngày ủy khúc cầu toàn.

Ta chỉ sợ thiên hạ lớn như vậy sẽ có người mạnh hơn, cũng không phải sợ tất cả mọi người.

Lần này không dùng Huyễn Thần đồng cũng muốn cảnh cáo cho Khương Uyên một cái, khi nào dùng Huyễn Thần đồng, hắn đã kế hoạch tốt.

Tâm tình Khương Trường Sinh vui vẻ, chủ yếu là xác định trong kinh thành không có ai có thể uy hiếp được mình.

Ngày thứ hai, Hoa Kiếm Tâm phát hiện tâm tình Khương Trường Sinh tựa hồ rất không tệ, không ngờ lại tự mình chỉ bảo nàng luyện công.

Khương Trường Sinh tốt xấu gì cũng là Tu Tiên giả, công pháp tu tiên so với võ học công pháp của nàng thì cao thâm rất nhiều, hai ba lần chỉ bảo đủ để cho nàng được ích lợi không nhỏ, nội công đều có chỗ tương đồng, chẳng qua là hệ thống tu tiên khác biệt.

Chuyện đem qua trong hoàng cung cũng không có truyền ra, Long Khởi quan vẫn náo nhiệt như cũ, khách hành hương không ngừng.

Mạnh Thu Sương mấy lần tìm đến Khương Trường Sinh, một vài quyền quý thân phận quá cao, nàng không dễ nhã nhặn từ chối, Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, để Bạch Long tiến đến tiếp kiến.

Bạch Long mỗi tháng cũng có thể lấy được một viên Tăng Linh đan, dù sao cũng là nó thí nghiệm ra đan dược, Khương Trường Sinh không có để nó lỗ, linh trí của nó cũng đang vững bước tăng lên, bây giờ đã có thể nghe hiểu đơn giản một vài lời của nhân tộc, tình cờ sẽ còn đùa Hoa Kiếm Tâm, nhìn dáng vẻ khẩn trương của Hoa Kiếm Tâm, nó thường khoan khoái lay động đầu rắn.

Mạnh Thu Sương nhìn Bạch Long, cảm thấy hoang đường, nhưng Bạch Long nâng lên đầu rắn, gật đầu với nàng, thế giới quan của nàng kém chút nát.

- Nó…

Mạnh Thu Sương biết được Bạch Long hiểu nhân tính, nhưng gật đầu cũng quá bất hợp lý đi.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, Mạnh Thu Sương chỉ có thể kềm chế chấn kinh trong lòng, mang theo Bạch Long rời khỏi.

Sau khi Mạnh Thu Sương rời khỏi, Hoa Kiếm Tâm từ trong nhà đi ra, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Đạo trưởng, con rắn này của ngài không sớm thì muộn sẽ thành tinh.

Bạch Long đáng yêu ở trong mắt Khương Trường Sinh, ở trong mắt nàng lại là tồn tại khủng bố, càng tinh càng đáng sợ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thật thật tốt, sau đó còn có thể trò chuyện cùng chúng ta.

Hoa Kiếm Tâm không rét mà run.

Hoa Kiếm Tâm nói sang chuyện khác, hỏi:

- Đạo trưởng, ngài cả ngày tu luyện, thanh tâm quả dục, cũng không thấy người, võ công ngài rõ ràng cao thâm mạt trắc, lại rất trẻ trung, ngài đến cùng đang theo đuổi cái gì?

Nàng trước kia từng nghe nói cố sự truyền kỳ của Trường Sinh đạo sĩ mười bốn tuổi đánh giết Quỷ Mục Tà Vương, sau này đã nghe qua Mạnh Thu Sương xưng Khương Trường Sinh là sư đệ, nói rõ tuổi Khương Trường Sinh không lớn lắm, tuổi nhỏ như thế, lại vô dục vô cầu, thật sự khó có thể lý giải được.

Cho dù là thần tiên hư vô mờ mịt cũng cần phải có truy cầu của mình chứ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Truy cầu à, vậy không ngờ chính là tìm hiểu đạo pháp, sống được càng lâu.

Hoa Kiếm Tâm thấy hắn tâm tình không tệ, không khỏi cả gan hỏi:

- Đó là mục tiêu thời gian dài, mục tiêu gần của ngài thì sao?

Khương Trường Sinh nhìn về phía trời xanh phương xa, chầm chậm nói:

- Mục tiêu gần đây? Thật là có một, ta muốn một đứa con trai.

Hoa Kiếm Tâm sửng sốt, cho rằng mình nghe lầm, nàng nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ của Khương Trường Sinh, mang tai cũng bắt đầu đỏ lên, nhịp tim theo đó tăng tốc.

Lực chú ý của Khương Trường Sinh bị ngoài thành hấp dẫn, Long Khởi quan ở vào rìa Kinh Thành, một bên là nội thành, một bên là tường thành, ra ngoài chính là rừng núi hoang vắng liên miên chập trùng.

Ngoài thành đang có một nhánh binh đang chanh chóng chạy tới.

Chương 55: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (1)

Trên quan đạo giữa rừng núi, bụi đất tung bay, một đám tướng sĩ giựt ngựa lao nhanh, giơ một cây quân kỳ có khắc chữ ‘Dự’,

cầm đầu là một tên tướng quân khoác giáp bạc, khuôn mặt anh tuấn, tay cầm trường thương, hăng hái.

Chính là Tứ hoàng tử Khương Dự, mười chín tuổi Khương Dự.

Nhìn Hoàng thành phương xa, Khương Dự lộ ra nụ cười, hắn cười đến kiệt ngạo bất tuần, nhẹ giọng tự nói:

- Đại ca, hoàng vị này, ngươi sắp ngồi không vững.

Một ngàn hắc giáp khinh kỵ tiến lên như rồng, thế không thể đỡ.

Phía trước, ven đường có một tòa thạch đình, trong đình có một người đang uống rượu, chính là thủ lĩnh Thiên Vũ giám, Tông Thiên Vũ, võ lâm chí tôn trước kia.

Hắn để chén rượu xuống, đứng dậy, đi ra thạch đình, ngăn ở trên quan đạo.

Khương Dự giục ngựa đi tới, trông thấy có người cản đường, mặt không đổi sắc, hắn lại muốn ngựa đạp đi qua.

Hai bên càng ngày càng gần, Tông Thiên Vũ vẫn không có ý nhượng bộ, bình tĩnh nhìn chằm chằm Khương Dự.

Liệt mã nâng móng trước lên, muốn chà đạp Tông Thiên Vũ, ánh mắt Tông Thiên Vũ run lên, chân khí bùng nổ, như sóng gió lao tới, bụi đất tung bay, liệt mã bị thổi bay đi, Khương Dự thả người nhảy lên, rơi trên mặt đất, nhắc thương chỉ hướng Tông Thiên Vũ.

- Dưới chân thiên tử, ngươi dám cản đường của bản điện hạ?

Khương Dự lạnh lùng quát, trong lòng thì chấn kinh, Kinh Thành khi nào có cao nhân như thế?

Công lực thật đáng sợ, hắn trên sa trường cũng gặp không ít võ lâm cao thủ, không có một người có thể so sánh.

Một ngàn khinh kỵ cấp tốc bao vây Tông Thiên Vũ.

mặt Tông Thiên Vũ không biểu tình, nói:

- Bệ hạ muốn nhìn thực lực của chi Hắc Lang kỵ này của điện hạ.

Khương Dự nhíu mày hỏi:

- Như thế nào xem, chỉ bằng ngươi một người?

Tông Thiên Vũ nâng tay phải lên, làm ra tư thái xin chỉ giáo, nói:

- Thiên Vũ giám, Tông Thiên Vũ.

Nghe vậy, con ngươi Khương Dự co rụt lại, tay nắm trường thương khẽ run.

Hắn mặc dù đi ra sa trường, nhưng cũng từng nghe nói uy phong Thiên Vũ giám những năm nay.

Mạnh mẽ!

Tàn khốc!

Tông Thiên Vũ tiếp tục nói:

- Điện hạ, ra tay đi, Hắc Lang kỵ tung hoành sa trường sẽ không sợ Tông mỗ một người chứ.

Khương Dự nghe xong, con mắt trong nháy mắt đỏ lên.

Muốn chết!

…

Vào lúc giữa trưa, trời trong gió nhẹ.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh, Khương Uyên, Khương Dự ngồi vây quanh trước bàn đá, Khương Dự với mặt mũi tràn đầy máu đọng giảng thuật trận chiến ba ngày trước, một ngàn Hắc Lang kỵ bị một người hạ gục.

- Quá bất hợp lí, võ công có khả năng cao đến trình độ như vậy sao? Các huynh đệ của ta đều là mãnh nhân một đánh mấy người, thậm chí đánh mấy chục.

- Còn có Tông Thiên Vũ cái tên này, hoàn toàn không lưu tình, phụ hoàng, ngươi không hỏi tội hắn?

Khương Dự càng nói càng xúc động, Khương Uyên thì cười ha ha.

Tình cảnh như thế thật giống như một nhà ba người.

Khương Trường Sinh sinh lòng cảm khái.

Khương Uyên muốn có cuộc gặp mặt này, sợ là vì an ủi lòng mình, Khương Trường Sinh biết được quan hệ chân thực nhưng không thể nói, còn Khương Dự là người mà thứ gì đều không rõ ràng.

Khương Dự nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh ca, ngươi đánh thắng được Tông Thiên Vũ không? Giúp ta giáo huấn hắn, ngươi muốn cái gì, ta đều thỏa mãn ngươi.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Ngươi nghiêm túc sao?

Khương Dự cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên là nói đùa, ta nịnh bợ hắn còn không kịp, mặc dù hắn hết sức vô lễ, nhưng quả thật bị hắn thu phục, mà hắn lại là võ lâm chí tôn, có thể hiệu lực vì Khương gia chúng ta, cũng rất có mặt mũi.

Từ xưa đến nay, vương triều thay đổi, giang hồ vẫn như cũ là giang hồ, sẽ chịu triều đình ảnh hưởng, nhưng sẽ không bị thôn tính.

Khương Uyên cười nói:

- Tông Thiên Vũ xác thực tâm cao khí ngạo, nhưng trẫm cần hắn lôi kéo võ lâm cao thủ, Đại Cảnh lập quốc hai mươi mốt năm, vương triều xung quanh đều liên tục thần phục, nhưng không cách nào dao động vương triều càng xa lại, chinh chiến mấy chục năm, để võ đạo phiến địa vực này suy sụp không ít, không phồn vinh bằng những vương triều võ đạo phương xa, mặc dù võ đạo không thể một người địch cả một nước, nhưng cao thủ nhiều như mây, cũng có thể địch thiên quân vạn mã, rung chuyển vương triều.

Ngữ khí của hắn đầy thổn thức, hắn nghĩ tới người thần bí ngày đó tự tiện xông vào hoàng cung, công lực thật đáng sợ, hắn thậm chí cảm thấy đến Tông Thiên Vũ cũng không phải đối thủ của đối phương.

Khương Uyên chuyển hướng, mở lời:

- Trường Sinh, trong nội viện này của ngươi tựa hồ còn có những người khác?

Khương Trường Sinh ra vẻ lưỡng lự, sau đó mở lời:

- Kiếm Tâm, ra đi.

Nghe được cái tên này, Khương Uyên không khỏi nhíu mày, Khương Dự thì tò mò.

Lúc này, Hoa Kiếm Tâm đi ra từ trong nhà.

Khương Dự trừng to mắt, nói:

- Trường Sinh ca, ngươi là đạo sĩ thật à, vậy mà tàng nữ nhân?

Khương Trường Sinh lườm hắn một cái.

Khương Uyên vuốt râu cười nói:

- Long Khởi quan cũng không phải đạo quan truyền thống, Thanh Hư đạo trưởng chính là người khai tông, định vị là môn phái võ lâm, không có nghiêm cấm đệ tử không được thành thân sinh con, chẳng qua tốt nhất là sau khi xuống núi tái giá lấy vợ, Trường Sinh nếu muốn cưới vợ, trẫm sẽ hạ chỉ cho phép.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Bệ hạ, cô gái này có thân phận đặc thù, ta có một thỉnh cầu.

Khương Uyên giễu cợt nói:

- Ngươi nói.

Hoa Kiếm Tâm đi tới, cung kính hành lễ với Khương Uyên.

Khương Trường Sinh nói:

- Nàng vốn là Bạch Y vệ, bị Ma Chủ trọng thương, là ta cứu được nàng, những năm nay nàng đều đi theo ta tập võ, nàng không tiện trở về, bởi vì… Ta hi vọng bệ hạ về sau có thể an bài nàng một lần nữa tiến vào Bạch Y vệ.

Chương 56: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (2)

Khương Uyên tò mò hỏi:

- Vì sao là về sau?

Hoa Kiếm Tâm nói:

- Ta muốn trước theo đạo trưởng tập võ.

Khương Uyên gật đầu nói:

- Trẫm đã hiểu, trong những đêm kia xác thực chỉ có mình ngươi ra tay, ngươi có công, trẫm vốn nên thưởng ngươi, chờ lúc ngươi muốn về Bạch Y vệ, trẫm sẽ an bài ngươi trở thành Thiên hộ Bạch Y vệ.

Hoa Kiếm Tâm kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Uyên.

Bạch Y vệ hết thảy có năm vạn người, cầm đầu là Tổng vệ trưởng, hướng xuống chính là Thiên hộ trưởng, Thiên hộ đại biểu cho đẳng cấp bổng lộc, bên trong Bạch Y vệ cũng đại biểu cho quyền lực điều động một ngàn người, đây là thăng chức, Hoa Kiếm Tâm há có thể không cao hứng.

Khương Trường Sinh nghe thế liền để cho nàng lui ra.

Phụ tử ba người lại trò chuyện trong chốc lát, Khương Uyên dẫn Khương Dự rời đi, trước khi đi còn muốn đan dược, cử động lần này để Khương Dự trừng to mắt, có chút khó tin.

Nguyên lai phụ hoàng cũng không phải tỉnh ngộ, mà là đổi người luyện đan?

Mặc dù trong lòng Khương Dự tràn đầy hoang mang, nhưng cũng không dám hỏi thăm, bởi vì Khương Uyên kiêng kỵ người khác nghị luận mình truy đuổi Tiên đạo, vì thế, Khương Uyên chém không ít đầu người.

Sau khi bọn hắn rời đi, Hoa Kiếm Tâm mới vừa một lần nữa đi ra khỏi phòng.

Nàng đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, nghi hoặc hỏi:

- Đạo trưởng, ngài vì sao muốn ta trở lại Bạch Y vệ?

Khương Trường Sinh luyện chế qua một tấm bùa, bên trong có linh lực của hắn, có thể trợ giúp Hoa Kiếm Tâm ẩn nấp khí tức

của mình, nhưng lần này, Khương Trường Sinh không để cho nàng che lấp.

Khương Trường Sinh nâng chung trà lên, nói:

- Không phải ngươi vẫn muốn làm việc cho ta à, về sau vào Bạch Y vệ làm con mắt của ta, như thế nào?

Hoa Kiếm Tâm sửng sốt, không nghĩ tới Khương Trường Sinh lại có ngấp nghé với hoàng quyền, Bạch Y vệ là lệ thuộc hoàng quyền chưởng khống.

Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Ngài muốn nhằm vào người nào? Hay muốn mưu đồ cái gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Mưu cầu hoàng vị.

Hoa Kiếm Tâm hoa dung thất sắc, thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, hoàng vị không phải ngài giết hoàng đế liền có thể giành lấy, phải có văn võ bá quan ủng hộ, thế gia duy trì, ngài có nghĩ rõ ràng.

Long Khởi quan lợi hại hơn nữa, Khương Trường Sinh cũng chỉ là một tên đạo sĩ.

Một tên đạo sĩ dựa vào cái gì cướp đoạt chính quyền?

Chỗ dựa vừa những đạo sĩ khác trên núi này?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta không làm hoàng đế, ta muốn tu đạo, nhưng ta cũng có thể để cho con của ta làm, ngươi biết thân phận chân thật của ta không?

Hoa Kiếm Tâm lắc đầu, càng thêm hoang mang.

- Vậy ngươi cảm thấy bệ hạ chỉ là bởi vì đan dược của ta mới đến à? Nếu như như thế, vì sao đề cử Tứ hoàng tử tiếp xúc với ta?

Khương Trường Sinh cười mà không cười nói, ở chung nhiều năm như vậy, Hoa Kiếm Tâm không có bất kỳ cử động làm

loạn gì, đã có thể tín nhiệm, hắn quyết định cởi trần chân tướng, lôi kéo thành viên tổ chức vì nhi tử tương lai.

Hoa Kiếm Tâm nhíu mày, trầm tư suy nghĩ, nàng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến:

- Tứ hoàng tử và Thái Tử đều là Hoàng hậu nương nương sinh ra, trước kia Hoàng hậu nương nương từng điên qua một lần nói Thái Tử không phải con của nàng, chẳng lẽ…

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Không sai, ta mới là vị Thái Tử thật kia, ngươi nói, ta có không có tư cách ngấp nghé hoàng vị?

Hoa Kiếm Tâm chấn kinh, đôi mắt đẹp trừng lớn.

Khương Trường Sinh kể ra hết chuyện mình khi còn bé gặp phải cùng với của tình huống mình hiểu rõ, Hoa Kiếm Tâm nghe được mà choáng váng, nàng sớm biết Hoàng Gia phức tạp, không nghĩ tới phức tạp đến trình độ như vậy, quá bất hợp lí.

Đứng ở góc độ Khương Trường Sinh, nàng cũng cảm thấy oán giận, vốn là Thái Tử, lại thành Long lạc phàm trần.

Hoa Kiếm Tâm nhíu chặt đôi mi thanh tú, nói:

- Đại Thừa long lâu, ta từng nghe nói, chính là Thánh địa võ học ngàn năm, tung tích khó tìm, đối với võ lâm hiện thời mà nói, hư vô mờ mịt, ta cũng không nghĩ tới bọn họ vậy tồn tại mà thật, còn có thể chi phối hoàng quyền…

Khương Trường Sinh buồn bã nói:

- Cho nên ta muốn bồi dưỡng một vị hoàng đế không bị thế lực phía sau màn bài bố, mong muốn một vị Thánh Quân tài đức sáng suốt thương cảm bách tính, không chỉ là tranh một hơi vì ta, cũng là để giang sơn Đại Cảnh càng vững chắc, sáng tạo thái bình thịnh thế, Kiếm Tâm, ngươi nguyện giúp ta không?

Hoa Kiếm Tâm nhớ tới cái đêm mình bị ngăn ở trước hoàng môn, sắc mặt Lý công công âm hiểm, ngọn lửa trong lòng

nàng liền bị nhen, có loại cảm giác kẻ sĩ chết vì tri kỷ, lại còn mang theo sứ mệnh mạnh mẽ.

- Đạo trưởng, ngài đã cứu ta, ta nguyện ý trợ giúp cho ngài.

- Rất tốt, đa tạ, Kiếm Tâm, việc này ta chỉ nói cho ngươi một người, trong đạo quan không người biết được, ngay cả hoàng đế cũng không biết ta đã biết chân tướng.

- Kiếm Tâm nhất định vì đạo trưởng xông pha khói lửa.

- Ta sẽ không để cho ngươi chết.

- Ừm… Nhưng mà đạo trưởng, con của ngài ở đâu?

Hoa Kiếm Tâm nghe Khương Trường Sinh nói thế, gương mặt ửng đỏ, vội vàng nói sang chuyện khác.

Khương Trường Sinh lộ ra biểu lộ khổ não, nói:

- Đúng thế, nhi tử còn không biết ở đâu, cho nên những năm nay ngươi tốt nhất tập võ, chờ ta sinh con trai ra rồi tính.

Hoa Kiếm Tâm nghe nói như thế, trong lòng đột nhiên cảm giác không thoải mái, nhịn không được hỏi:

- Ngài đã có thê thiếp?

- Tất nhiên là không có, còn đang tìm kiếm.

Hoa Kiếm Tâm cắn răng hỏi.

- Ta đây được không?

Khương Trường Sinh kinh ngạc nhìn về phía nàng, để cho khuôn mặt nàng càng đỏ.

Chương 57: Không xong, phản đồ quay lại khiêu chiến

Thật ra Hoa Kiếm Tâm đã sớm ái mộ Khương Trường Sinh, nam tử trẻ tuổi mạnh mẽ như thế, anh tuấn như thế, còn cứu tính mạng của nàng, nàng sao có thể không động tâm?

Chẳng qua nàng thiếu Khương Trường Sinh một cái mạng, nàng không dám có ý nghĩ xấu, bây giờ Khương Trường Sinh mong muốn nhi tử, nàng đột nhiên cảm thấy cơ hội đã tới.

Khương Trường Sinh yên lặng, quan sát tỉ mỉ khuôn mặt Hoa Kiếm Tâm.

Dáng điệu không tệ, sinh con trai, tất nhiên không xấu.

Hoa Kiếm Tâm cúi đầu, mang tai đều đỏ, cực kỳ ngượng ngùng.

…

Khai Nguyên năm thứ hai mươi hai, ngày nắng chói chang.

Lúc đầu năm, sự tích Khương Trường Sinh độ kiếp cùng với chuyện xưa Bạch Long hiểu nhân tính bắt đầu từ Kinh Thành truyền ra khắp thiên hạ Đại Cảnh, một năm này bắt đầu, lần lượt có giang hồ cao thủ đến đây khiêu chiến Long Khởi quan, mới đầu Mạnh Thu Sương và đệ tử khác còn có thể chống đỡ, đến đằng sau, tuyệt đỉnh cao thủ xuất hiện, Khương Trường Sinh không thể không đẩy Hoa Kiếm Tâm ra, thay hắn ngăn cản.

Hoa Kiếm Tâm mặc dù còn chưa đi đến Thông Thiên cảnh, nhưng tập được Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm, tuyệt đỉnh cao thủ bình thường căn bản không phải đối thủ.

Mãi đến một ngày này.

Vạn Lý chạy tới, gấp giọng nói:

- Trường Sinh sư huynh, Mạnh sư huynh mang theo một đám cao thủ đến đây, tuyên bố muốn khiêu chiến ngươi, nếu ngươi không ra tay, liền sẽ chém Bạch Long.

…

Sơn môn, xung quanh cầu nhỏ tụ tập mười mấy tên đệ tử, khách hành hương, phía trước bọn hắn là một hàng võ phu, cầm đầu chính là Mạnh Thu Hà, đại đệ tử Long Khởi quan trước kia.

Rời đi nhiều năm, Mạnh Thu Hà trở nên càng thêm thành thục, một bộ áo tím phú quý, trên ngón tay mang theo nhẫn xanh ngọc, eo quấn đai lưng gấm ngọc, chân mang giày da chồn Khúc Vân, hết sức có khí phái quyền quý.

Hắn nhìn chằm chằm Bạch Long trước cầu nhỏ, mặt không biểu tình.

Bạch Long bị rất nhiều người vây quanh, mảy may không e sợ, bây giờ nó đã dài ba mét, được cho là một con rắn to, nhưng nó có tiếng hiền lành, tất cả mọi người không sợ nó, thậm chí cảm thấy cho nó không có một chút uy hiếp.

Mạnh Thu Sương đẩy các đệ tử ra đi tới, nàng nhìn chằm chằm Mạnh Thu Hà, nói:

- Nhị ca, ngươi có ý gì?

Mạnh Thu Hà vuốt vuốt ban chỉ trên tay, nói:

- Không có ý gì, chỉ muốn thử thực lực Trường Sinh đạo trưởng một chút, trước kia ở đạo quan, vẫn muốn luận bàn cùng hắn, nhưng đều bị từ chối, hôm nay dù sao cũng nên đáp ứng?

Mạnh Thu Sương cau mày nói:

- Đã là luận bàn, vì sao dẫn người, vì sao muốn uy hiếp?

Mạnh Thu Hà rút ra một cây chủy thủ từ bên hông, nói:

- Tiểu muội, đừng hỏi nữa, bây giờ ngươi ta đã là người lạ, gọi Trường Sinh ra đây, chỉ cần đánh bại ta, ta sẽ không lại tới quấy rầy.

Sau lưng hắn có một tên thiếu niên, phong thần tuấn dật, nhìn qua mười lăm mười sáu tuổi, nhưng ánh mắt lộ ra lòng dạ rất sâu, hắn mở miệng cười nói:

- Nhanh lên đi, bản điện hạ đã đợi không kịp.

Mạnh Thu Hà cắn răng, nhắm dao găm ngay Bạch Long, chuẩn bị đâm tới.

- Ta đã tới.

Một tiếng hô nhẹ nhàng truyền đến, các đệ tử tránh ra, chỉ thấy Khương Trường Sinh dạo chơi đi tới, nhóm khách hành hương kinh hô.

- Hắn là Trường Sinh đạo trưởng?

- Thật anh tuấn.

- Khí chất này, chẳng lẽ thật sự là tiên thần?

- Ngay cả phất trần trong tay hắn đều khác biệt với các đạo nhân khác, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

Hình ảnh Khương Trường Sinh cực kỳ xuất chúng, nhất là sau khi đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm, khí tức gần như hòa làm một thể cùng thiên địa tự nhiên, hạo nhiên thiên tồn.

Mạnh Thu Hà thu tay lại, nhìn về phía Khương Trường Sinh, tầm mắt tràn ngập tính xâm lược.

Thiếu niên phía sau cũng đang quan sát tỉ mỉ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh sở dĩ tự mình đi ra là bởi vì vị thiếu niên này, hắn vậy mà vô cùng gần Thông Thiên cảnh, chân khí còn cường đại hơn Hoa Kiếm Tâm, các đệ tử Long Khởi quan tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Lúc này mới bao nhiêu tuổi?

Khương Trường Sinh cũng hoài nghi thiếu niên này đang tu tiên.

Mạnh Thu Hà mở lời:

- Trường Sinh, tới đi, để ta kiến thức một chút thực lực của ngươi.

Hắn triển khai tư thế, hai tay nắm chặt thành quyền, hiện lên tư thái ác hổ há mồm, hai chân kéo ra, vững như bàn thạch.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, thầm nghĩ:

- Vị sư huynh này vậy mà thành tuyệt đỉnh cao thủ, xem ra kỳ ngộ không nhỏ, đáng tiếc, vẫn là công phu mèo quào.

Mạnh Thu Hà bước ra một bước xa vọt tới trước mặt Khương Trường Sinh, nhanh đến người đứng xem đều theo không kịp.

Ầm!

Hắn tung một quyền đánh trúng lồng ngực Khương Trường Sinh, nhưng Khương Trường Sinh không hề động một chút, chẳng qua là đạo bào tung bay.

Mạnh Thu Hà trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được, hắn cắn răng, đem toàn thân chân khí rót vào cánh tay phải, mong muốn cưỡng chế Khương Trường Sinh, nhưng vẫn vô dụng.

Đúng lúc này, tên thiếu niên kia đột nhiên động.

- Trường Sinh đạo trưởng thật sự lợi hại, không ngại ta giúp hắn một tay chứ!

Thiếu niên đi vào sau lưng Mạnh Thu Hà, mang theo nụ cười trêu tức, khiêu khích, hắn nâng lên tay phải, ấn trên bờ vai Mạnh Thu Hà, chân khí sục sôi bùng nổ, Mạnh Thu Hà chấn động tinh thần.

Chân khí hai người cùng nhau trùng kích tới Khương Trường Sinh, Nhưng bước chân Khương Trường Sinh kiên cố như rễ cây.

Hai người động dung.

- Làm sao có thể!

Thiếu niên âm thầm kinh hãi, hắn biết rõ thực lực của mình, tuyệt đỉnh cao thủ bình thường trong tay hắn không kiên trì được ba chiêu, hắn dựa vào là nội công mạnh mẽ.

Mạnh Thu Hà biết được thực lực của thiếu niên sau lưng, nguyên lai tưởng rằng thiếu niên ra tay, rất chắc chắn thắng, không nghĩ tới hai người hợp lại đều không được.

Chương 58: Địa Linh thụ, cuộc chiến hoàng quyền

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Hai vị, trở về hảo hảo tu luyện đi.

Oanh!

Thiếu niên cùng Mạnh Thu Hà phun máu ngã bay ra ngoài, nện ở trước sơn môn, kém chút theo thềm đá lăn xuống.

Những tôi tớ bị dọa chạy nhanh tới, kiểm tra thương thế của thiếu niên.

Một người trong đó tức giận quát:

- Lớn mật! Ngươi dám đả thương Thất điện hạ, muốn chết!

Thất điện hạ!

Thất hoàng tử?

Đám khách hành hương xôn xao, các đệ tử cũng bị hù dọa.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Dưới con mắt mọi người, chẳng lẽ muốn vu oan ta muốn hại Thất điện hạ? Vốn ta và Mạnh sư huynh luận bàn, là Thất điện hạ chủ động ra tay.

- Ngươi… Đả thương Thất điện hạ là không được, là tội chết.

Tôi tớ kia dữ tợn quát, nhưng hắn căn bản không dám ra tay với Khương Trường Sinh.

Lúc này, Thất hoàng tử đứng dậy, đi đến trước mặt tôi tớ, quăng hắn một bạt tai, quát to:

- Thứ mất mặt xấu hổ, cút xa cho bản điện hạ.

Tôi tớ bị dọa đến tè ra quần, không còn dám hung hăng càn quấy.

Thất hoàng tử lau đi vết máu nơi khóe miệng, chắp tay nói với Khương Trường Sinh:

- Trường Sinh đạo trưởng quả nhiên lợi hại, công lực như vậy, võ lâm hiện thời, sợ là không có có bao nhiêu người có thể so với ngươi, bản điện hạ thua tâm phục khẩu phục, sau này sẽ không lại để cho người tới quấy rầy, mong rằng đạo trưởng không cần mang thù bản điện hạ, bản điện hạ rất muốn kết giao cùng đạo trưởng.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Luận võ luận bàn thôi, nếu điện hạ muốn tới dâng hương, Long Khởi quan vĩnh viễn hoan nghênh.

Thất hoàng tử cười cười, sau đó quay người rời đi.

Mạnh Thu Hà đứng dậy, phức tạp nhìn Khương Trường Sinh liền đi theo xuống núi, tôi tớ khác theo sát phía sau.

Đệ tử, khách hành hương dồn dập đi tới, reo hò Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh vừa rồi không có ra tay, nhưng hiển thị rõ cấp bậc Tông Sư, phong thái đạo trưởng đã có thể dễ dàng đánh lui cường địch.

Khương Trường Sinh thật ra cũng đoán được đối phương là hoàng tử, bởi vì chân khí tiểu tử này rất giống Khương Uyên, còn Khương Dự, Nhị hoàng tử thì không có chân khí như thế.

Chân long khí!

Khương Trường Sinh khách sáo một phen với người xung quanh sau liền rời đi, Bạch Long lưu lại tại chỗ, hưởng thụ đám khách hành hương kính yêu.

Trở lại trong viện, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm hai mươi hai, Thất hoàng tử mang theo Mạnh Thu Hà xâm phạm, ngươi thành công đánh lui bọn hắn, vượt qua một mầm tai vạ, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— linh vật Địa Linh thụ 】

Linh vật?

Cũng là lần đầu tiên thấy.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, sau khi trở về phòng đi tiếp thu trí nhớ có quan hệ đến Địa Linh thụ.

Địa Linh thụ chính là là một loại cây dẫn linh khí, sau khi thai nghén thành niên có thể sinh ra linh trí, thậm chí phòng vệ lãnh địa, này cũng là loại cây rất không tệ.

Khương Trường Sinh lấy nó ra, trước mắt chẳng qua là trạng thái hạt giống, hắn đi ra khỏi phòng, chôn xuống trong đình

viện của mình.

Hoa Kiếm Tâm từ trong nhà đi ra, tò mò hỏi:

- Đây là cái gì?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vừa rồi đi trên đường, trên trời đột nhiên rơi xuống một hạt giống, có lẽ là trời xanh biếu tặng, thử nhìn một chút, nhìn một chút xem có thể trồng ra đại thụ ngang trời hay không.

Hoa Kiếm Tâm yên lặng.

Nàng đã thành thói quen Khương Trường Sinh lải nhải, nàng hết sức muốn hỏi đến lúc nào thì chuẩn bị muốn nhi tử.

Từ năm trước Khương Trường Sinh nói ra, nàng vẫn đang chờ đợi, kết quả chờ một năm, không có tin tức, nàng đều hoài nghi có phải mình lúc ấy đang nằm mơ hay không.

Khương Trường Sinh chôn xong hạt giống, để lại một câu nói liền rời đi:

- Có rảnh tưới nước cho nó.

Nhìn Khương Trường Sinh vào phòng, Hoa Kiếm Tâm ngốc trệ trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng dậm chân, mặc dù hết sức u oán, nhưng vẫn thành thành thật thật đi vạc nước múc nước.

Thất hoàng tử quấy rầy, cũng không có để Khương Trường Sinh lo lắng, ngược lại có chút chờ mong.

Phiền toái nhỏ giống như vậy nên có nhiều một chút, hỗ trợ sinh tồn ban thưởng.

Chỉ cần Đại Thừa long lâu bí ẩn kia không ra tay đều tốt.

Vừa mới đối phó Thất hoàng tử, Khương Trường Sinh đã tận lực khống chế linh lực, cũng chỉ thoáng dùng sức, trình độ một phần trăm, sợ đánh chết hai tên kia.

Tin tức Thất hoàng tử mang Võ trạng nguyên khiêu chiến Trường Sinh đạo trưởng cấp tốc truyền ra khắp kinh thành, góp một viên gạch cho uy danh của Trường Sinh đạo trưởng.

Hoàng cung, trong ngự hoa viên, một đám hoàng tử tụ tập.

- Ha ha ha, Thất đệ, ngươi cũng dám khiêu chiến Trường Sinh đạo trưởng, không tin tà hả, ta không phải nói cho ngươi biết kết cục của Hoàn Dương lão tiên trước đó rồi sao?

Nhị hoàng tử Khương Minh cười to nói, Thất hoàng tử đứng sau lưng Khương Càn, nhìn hắn và các huynh đệ khác đánh cờ, đối mặt Khương Minh châm chọc, hắn thờ ơ.

Một tên hoàng tử đứng ra, cười nói:

- Thất đệ tuổi nhỏ, hăng hái, có thể hiểu được, dù sao Trường Sinh đạo sĩ là đạo sĩ đến phụ hoàng đều ưu ái, há không có võ công cao cường?

Hoàng tử khác lên tiếng theo, an ủi Thất hoàng tử, cũng cho hắn một bậc thang.

Khương Minh bĩu môi, tự giác không thú vị, không tiếp tục nói.

Hắn mở miệng hỏi Khương Càn:

- Tứ đệ đâu?

Khương Càn hạ cờ, nói:

- Đang quấn lấy Tông Thiên Vũ tập võ.

Từ khi bị Tông Thiên Vũ giáo huấn, Khương Dự liền quấn lấy Tông Thiên Vũ tập võ, thậm chí không có đi tìm Khương Trường Sinh.

Hắn thấy, Tông Thiên Vũ mạnh hơn, dù sao Khương Trường Sinh chẳng qua là đạo sĩ, mà Tông Thiên Vũ đây chính là võ lâm chí tôn, Thần Thoại trong lòng võ lâm nhân sĩ.

Khương Minh trêu chọc nói:

- Đại ca, vị Tứ đệ này của ngươi không đơn giản, sau khi trở về bốn phía lôi kéo quân quyền.

Chương 59: Lựa chọn Thật Hoàng Tử, người được sủng ái

Khương Càn không có lên tiếng, chuyên tâm đánh cờ, hoàng tử khác giả vờ như không có nghe thấy.

Gần đây, Thái Tử, Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử đang tranh đấu gay gắt, bọn hắn đều đang lôi kéo văn võ trong triều, tình cảnh hiện tại là người qua đường đều biết chuyện, mà hoàng đế ngồi trên long ỷ, cả ngày nghĩ chuyện ngày sau chiếm đoạt Cổ Hãn.

Đại Cảnh mặc dù đánh nhiều thắng nhiều, nhưng Cổ Hãn có cương thổ bao la, lặn lội đường xa, tướng sĩ Đại Cảnh hết sức cố hết sức, căn bản là không có cách đánh tới Vương Đô Cổ Hãn.

Thất hoàng tử bỗng nhiên mở lời:

- Nói ra, phụ hoàng đến cùng có ý tứ gì, làm sao còn không cho đại ca ở đông cung?

Đông cung chính là chỗ ở của Thái tử, thân là Thái Tử, một ngày không ở đông cung, đích vị không ổn định.

Các hoàng tử khác toàn đều nhìn về Khương Càn, mặt Khương Càn không đổi sắc, nói:

- Phụ hoàng vẫn đang tráng niên, cần gì cân nhắc chuyện này?

Đúng vậy.

Phụ hoàng còn muốn trường sinh bất tử đây.

Các hoàng tử lắc đầu bật cười.

Khương Minh đột nhiên hỏi:

- Thất đệ, ngươi có kết bạn với cao thủ Đại Thừa long lâu hay không? Có người còn mạnh hơn Tông Thiên Vũ hay không?

Thất hoàng tử quay đầu nói:

- Đương nhiên là có, Đại Thừa long lâu có thể là trụ cột của Đại Cảnh hoàng triều, cơ mật của hoàng thất, chẳng qua là quá mức điệu thấp, bằng không vị trí võ lâm chí tôn há có thể nhường cho Tông Thiên Vũ?

Ánh mắt Khương Minh sáng lên, đi lên, nắm lấy bả vai Thất hoàng tử, kéo qua một bên.

Hoàng tử khác không có quấy rầy, hoặc không có dã tâm, hoặc có cũng không dám hiển lộ.

Thái Tử, Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử tranh quyền, còn có Thất hoàng tử được hoàng đế sủng ái nhất, ở trước mặt bốn người, cảm giác tồn tại của hoàng tử khác cực thấp.

…

Xuân đi thu đến, lại đến trời thua của một năm sau.

Khai Nguyên năm hai mươi ba, Khương Trường Sinh bận rộn tu luyện, tu vi vững bước tăng trưởng, nhưng khoảng cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu xa xa khó vời, mà Hoa Kiếm Tâm cũng không có bước vào Thông Thiên cảnh, vẫn kém một bước.

- Ai, bây giờ Nhị hoàng tử và Thái Tử tranh đến tình trạng dám giận dữ mắng mỏ lẫn nhau ở trên triều đình, thật sự quá càn rỡ, bệ hạ vậy mà cũng không quản giáo Nhị hoàng tử, ta cảm thấy hắn lại bắt đầu ngu ngốc…

Trần Lễ đang kể khổ cho Khương Trường Sinh nghe, vẫn như cũ càn rỡ như thế, vẫn như cũ lớn mật như thế.

Khương Minh cùng Thái Tử giả tranh đấu, cũng không để cho Khương Trường Sinh kinh ngạc, Khương Minh tỏ thái độ lôi kéo cao thủ rõ rất ràng, đương nhiên là người có dã tâm.

Tuy nhận được không ít lễ vật của Khương Minh, Khương Trường Sinh cũng không có tính toán ra tay, từ khi bị ám sát, Khương Minh không có lại tới tìm hắn, có lẽ đã được Khương Uyên cảnh cáo.

Hoa Kiếm Tâm nghe lời Trần Lễ, nhịn không được trêu chọc nói:

- Hoàng tử tranh đấu phe phái, Trần gia các ngươi còn không đứng đội?

Trần Lễ bất đắc dĩ nói:

- Đứng đội vẫn là trung thần sao? Bất quá Trần gia xác thực có thể sẽ đứng đội.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Duy trì người nào?

Trần Lễ hết sức tín nhiệm hai người bọn họ, một vị là người vì hắn đứng ra hiệp nghĩa, một vị là đạo sĩ ẩn cư hắn nhìn từ nhỏ lớn lên, hắn cũng không giấu diếm, nói:

- Thất hoàng tử.

Quả nhiên!

Khương Trường Sinh thấy Thất hoàng tử mang chân long khí đã đoán được điểm này.

Hắn thậm chí hoài nghi Khương Uyên và Thất hoàng tử đều tập được chân long khí từ bên trong Đại Thừa long lâu, Đại Thừa long lâu có một chữ Long, đủ để cho hắn miên man bất định.

- Thất hoàng tử rất được bệ hạ sủng ái, mà thái tử điện hạ lại một mực không có chuyển đến đông cung, đủ để thấy tâm của bệ hạ, thật sự là không hiểu rõ bệ hạ đang suy nghĩ gì, từ xưa đến nay, phế trưởng lập ấu chính là bắt đầu của phản loạn.

Trần Lễ thở dài, một mặt lo nước thương dân.

Khương Trường Sinh không có an ủi hắn, Hoa Kiếm Tâm tùy tiện ứng đối.

Nửa canh giờ sau, Trần Lễ cáo từ rời đi.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Ngài còn đang chờ cái gì, vì sao một mực không muốn nhi tử? Chẳng lẽ là đang đợi người nào trở thành thái tử?

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, ta đang chờ.

Hoa Kiếm Tâm mở miệng hỏi:

- Vì sao không tuyển chọn Khương Dự, ngài có khả năng đến đỡ hắn.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn nàng, nói:

- Chúng ta tuy có liên hệ máu mủ, nhưng khác biệt hoàn cảnh cũng không có để cho chúng ta quá thân cận, nếu đến đỡ hắn, sẽ có quá nhiều phiền toái, tranh hoàng vị chỉ là một mục tiêu nhỏ của ta, mục tiêu chân chính của ta là tu đạo trường sinh.

Hoa Kiếm Tâm cái hiểu cái không, dưới cái nhìn của nàng, trường sinh là vô nghĩa.

Trên đời này nào có người bất tử?

- Ngài nếu sợ phiền toái, chờ con trai của ngài xuất thế, về sau muốn tranh hoàng vị, cũng không phải phiền toái à?

Hoa Kiếm Tâm mở miệng hỏi, ngữ khí có chút sầu lo.

- Hơn hai mươi năm sau, ta để cho hắn đăng cơ, ai cũng ngăn cản không được, cũng không cần phiền toái như vậy.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn về phía cây giống bên cạnh, Địa Linh thụ đi qua một năm trưởng thành, đã cao ba mươi centimet, tạm thời còn chưa phát ra linh khí.

Tuế nguyệt tĩnh tốt, bên trong năm tháng dài dằng dặc, sợ là chỉ có Địa Linh thụ, Bạch Long có thể thường bạn với hắn.

Đến mức Hoa Kiếm Tâm, Mạnh Thu Sương cùng với các đệ tử khác trong đạo quan, trăm năm sau, đều sẽ bụi về với bụi, đất về với đất.

Khương Trường Sinh tạm thời không có ý nghĩ truyền thụ người khác phương pháp tu tiên, đối với người bên cạnh, hắn căn bản không thua thiệt, không cần thiết móc tim móc phổi, toàn lực trả giá, ở kiếp này hắn chỉ sống vì mình.

Chương 60: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (1)

Mà lại một khi truyền thụ tu tiên chi pháp, vật đổi sao dời, một phần vạn ngày nào đó lưu truyền ra đi, ưu thế của hắn liền không còn.

Chờ vô địch thiên hạ, thành tựu tiên thần, có lẽ sẽ suy nghĩ thêm về việc lưu lại một chút truyền thừa.

Huống hồ, cho dù hắn truyền thụ cho người ta phương pháp tu tiên, đối phương không có sinh tồn ban thưởng, đối mặt lại là thế giới võ đạo, làm sao có thể thành tiên trường sinh, đến lúc đó độ kiếp, thiên địa quy tắc gạt bỏ, bị sét đánh, lại không có cơ hội chuyển thế, ngược lại càng hỏng bét.

Tu tiên vốn nên chém tình, không thể khốn khổ vì tình.

Lời Khương Trường Sinh nói để Hoa Kiếm động tâm, nàng vẫn lần đầu tiên nghe được Khương Trường Sinh nói ra lời bá khí như thế.

Đúng vậy.

Hắn đã mạnh mẽ như vậy, gần như vô địch thiên hạ, đợi thêm hai mươi năm nữa, hắn sẽ mạnh cỡ nào?

Hoa Kiếm Tâm không dám tưởng tượng, nhưng trong lòng tràn ngập chờ mong.

Nếu như con của nàng làm hoàng đế, đây không phải chuyện vinh quang nhất của người làm mẫu thân khắp thiên hạ?

Đời này là đủ.

…

Năm tháng dằng dặc, xuân đi thu đến, năm năm cấp tốc đi qua.

Cạnh tranh giữa Thái tử và Nhị hoàng tử đã lớn đến mức thiên hạ đều biết, ở bên ngoài kinh thành, đệ tử phe phái hai phía thường xuyên bị ám sát, dẫn đến thế cục trong kinh thành càng ngày càng loạn, hoàng đế một mực không có nhúng tay, hắn hiện tại sứt đầu mẻ trán, quân đội Đại Cảnh tiến quân thần tốc vào Cổ Hãn, mỏi mệt không thể tả, bị Cổ Hãn tìm đúng cơ hội phản công, liên tiếp bại mấy năm, chiến tuyến đã sắp lui về biên cảnh Đại Cảnh.

Một năm này chính là Khai Nguyên năm hai mươi tám, trong chốn võ lâm xuất hiện thiên tài, cũ mới giao thế, tài tử bên trong văn đàn như mây, tác phẩm xuất sắc như mưa.

- Thất điện hạ nắm trong tay quyền lực càng lúc càng lớn, bệ hạ vậy mà đem Bạch Y vệ giao cho hắn, nhìn như cản tay Thái Tử, Nhị hoàng tử, ta cảm thấy kì thực là trợ Thất điện hạ lớn mạnh, cao thủ bên người Thất điện hạ thật sự nhiều lắm, Thiên Túc Thập Tam Thứ từng người đều có năng lực ám sát tuyệt đỉnh cao thủ, cũng không biết Thất điện hạ là từ đâu đưa tới.

Trần Lễ cảm khái nói, hắn không có quá nhiều mâu thuẫn với Thất điện hạ, chỉ vì Trần gia đã đầu nhập vào Thất hoàng tử.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Gần đây Kinh Thành cao thủ nhiều như mây, chẳng lẽ muốn bày ra một trận đại chiến?

Trần Lễ nhíu mày, thở dài nói:

- Không sai, Thái tử và Nhị hoàng tử đều đang điên cuồng lôi kéo cao thủ, chờ bệ hạ tự mình dẫn đại quân xuất chinh, sợ là sẽ triển khai một trận ác chiến, hai vị hoàng tử chắc chắn phải chết một vị.

Tự mình dẫn đại quân?

Ha ha, đây là cho Thất hoàng tử cơ hội thì có, nếu có Đại Thừa long lâu tương trợ, Thái Tử, Nhị hoàng tử sao có thể so cùng Thất hoàng tử?

Trong lòng Khương Trường Sinh đầy trào phúng, Khương Uyên yêu chuộng thật quá lớn rồi, nói là hổ dữ không ăn thịt con, nhưng sẽ khoan dung cho nhi tử mình sủng ái diệt trừ trở ngại.

Trần Lễ tò mò hỏi:

- Hoa Kiếm Tâm đâu? Làm sao không thấy?

Khương Trường Sinh nói:

- Đi vào thành đi dạo rồi!

Trần Lễ cũng không nghĩ nhiều, hắn cũng biết chuyện hoàng đế nguyện ý đề bạt Hoa Kiếm Tâm, Hoa Kiếm Tâm trước mắt chẳng qua là ở đây tập võ, cũng không phải ẩn núp.

Lần này đến đây, Trần Lễ mang đến một chút dược thảo trân quý, trước sau như một, hắn mỗi lần tới đều sẽ mang lễ, Khương Trường Sinh ai đến cũng không có từ chối, ngược lại về sau bảo đảm một cái mạng cho Trần Lễ là được.

Đợi Trần Lễ rời đi, Hoa Kiếm Tâm từ trong nhà đi ra, thời khắc này cái bụng Hoa Kiếm Tâm đã rất lớn.

Nàng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Ngày sắp sinh đang đến gần, ta nên xuống núi sinh thôi, để tránh tiếng la khóc của hài tử kinh động đạo quan, dẫn đến kế hoạch sơ suất.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ừm, đêm khuya lại đi.

Bây giờ Hoa Kiếm Tâm đã là cao thủ Thông Thiên cảnh, tự vệ khẳng định dư xài.

Hoa Kiếm Tâm mở miệng hỏi:

- Vương Phi Thất hoàng tử cũng sắp sinh rồi?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta đêm qua đã đi xem, dự tính sẽ muộn mấy ngày so với con của chúng ta, vấn đề không lớn.

Hắn chính là Tu Tiên giả, thân thể trác tuyệt, chỉ cần muốn sinh liền có thể sinh, Thất hoàng tử cũng là người có võ công cao cường, như thế, cho nên hắn chờ ngày Thất hoàng tử động phòng mình mới động.

Hoàng tử lấy vợ, đây chính là việc lớn, Khương Trường Sinh đều không cần nhìn chằm chằm vào Thất hoàng tử.

Bất quá đáng tiếc, Thất hoàng tử đã có trưởng tử, trưởng tử chính là sinh trước đó, mẹ mang thai rồi mới được Thất hoàng tử đưa vào vương phủ, để Khương Trường Sinh bỏ lỡ cơ hội.

Hoàng tử thành thân đều sẽ dời xa hoàng cung, thật vừa đúng lúc, vương phủ Thất hoàng tử khoảng cách rất gần Long Khởi sơn.

Hoa Kiếm Tâm vuốt ve cái bụng, khắp khuôn mặt là ôn nhu cùng vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn nàng, hắn mặc dù cũng không có động tâm đối với Hoa Kiếm Tâm, nhưng hắn chính là trường sinh người, bồi Hoa Kiếm Tâm vượt qua một đoạn nhân sinh, ít nhất đối với Hoa Kiếm Tâm mà nói, đã là viên mãn.

Việc này vốn là ngươi tình ta nguyện, từ sau khi mang thai, Hoa Kiếm Tâm rõ ràng trở nên càng thêm sáng sủa, nhân sinh tựa hồ cũng tìm được ý nghĩa.

Màn đêm buông xuống, Hoa Kiếm Tâm một thân một mình lặng yên xuống núi.

Khương Trường Sinh đứng bên trên sơn môn Long Khởi quan, yên lặng nhìn chăm chú nàng.

Hắn bắt đầu kiểm tra trị số hương hỏa của mình.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 381 】

381 người.

Cũng không biết chút điểm giá trị hương hỏa này có thể giúp hắn triệt tiêu bao nhiêu thiên uy vào đột phá lần sau.

Chương 61: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (2)

Khương Trường Sinh cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu càng ngày càng gần, trong năm năm, hắn chuyên tâm tu luyện, mỗi tháng đều dùng Tăng Linh đan, công lực tăng trưởng cũng tính là nhanh.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm đã có thể so sánh với Thần Nhân cảnh, tầng thứ sáu thì mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh không rõ ràng, nhưng rất chờ mong, hắn bây giờ còn chưa có đụng phải một vị Thần Nhân cảnh nào, hiện tại ở Kinh Thành, Thông Thiên vẫn như cũ là trời.

Hắn yên lặng nhìn chăm chú Hoa Kiếm Tâm tiến vào một gian khách sạn mới quay người.

Hoa Kiếm Tâm làm người điệu thấp, lại là Thông Thiên cao thủ, đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm, chờ ngày sinh đến, hắn lại âm thầm bảo hộ, không có sơ hở nào.

…

Trong ngự hoa viên.

Khương Uyên và Thất hoàng tử đang ở trong đình uống trà, bây giờ Thất hoàng tử đã không còn là thiếu niên, thoạt nhìn giống như Khương Uyên lúc tuổi còn trẻ, đầy bá khí.

- Vũ Nhi, bên trong long lâu có cao thủ đối địch lại với Tông Thiên Vũ hay không?

Khương Uyên hững hờ hỏi.

Thất hoàng tử Khương Vũ trả lời:

- Có, đã có Tông Sư chạy đến, chậm nhất hai tháng liền có thể đến Kinh Thành.

Khương Uyên hài lòng gật đầu.

Khương Vũ hỏi:

- Phụ hoàng, Tông Thiên Vũ kia là ngài lôi kéo tới, vậy mà không nghe lời của ngài, giữ lại làm gì?

Khương Uyên nói:

- Võ phu mà, tự có nguyên tắc, ai bảo Dự nhi nhanh chân đến trước, đạt được công nhận của hắn, ngày sau ngươi khu trục Tông Thiên Vũ là được, hắn làm người mặc dù kiêu ngạo, nhưng xác thực có một tấm lòng hiệp nghĩa, cũng có thể bảo hộ quãng đời còn lại của Tứ ca ngươi.

Khương Vũ gật đầu.

Khương Uyên đặt chén trà xuống, ý vị thâm trường nói:

- Vũ Nhi, trẫm đã giúp ngươi bày sẵn đường, ngoại trừ Thái Tử, Nhị hoàng tử, các huynh đệ khác, ngươi nên giữ lại một cái mạng cho bọn hắn, bằng không Khương gia ta như thế nào dừng chân trong lịch sử?

Khương Vũ cười nói:

- Phụ hoàng yên tâm, nhi thần tuyệt sẽ không giết hại thủ túc.

- Đúng rồi, có rảnh đi Long Khởi quan, giao hảo với Trường Sinh đạo trưởng, Vương Phi ngươi không phải sắp sinh con à, về sau để cho nó bái Trường Sinh đạo trưởng làm thầy, Trường Sinh đạo trưởng tuyệt không phải Thông Thiên bình thường, mà lại không màng danh lợi, cao nhân như vậy có thể làm cho tiểu tôn tử của trẫm học được rất nhiều điều.

Lời nói Khương Uyên xoay chuyển.

Khương Vũ cảm khái nói:

- Trường Sinh đạo trưởng xác thực khó lường, bất quá nhi thần trước đó mạo phạm qua hắn, chờ tiểu tôn tử ngài xuất sinh,

ngài không ngại thì tự mình dẫn hắn đi, sau khi Trường Sinh đạo trưởng đồng ý, nhi thần về sau lại bái phỏng hắn, chữa trị quan hệ.

Khương Uyên vuốt râu cười một tiếng, khẽ gật đầu.

Hắn cảm giác đến sắp xếp của mình rất hoàn mỹ, ngoại trừ nhất định phải diệt trừ nghĩa tử ra, bảo toàn hết thảy nhi nữ, lại có thể củng cố hoàng quyền tương lai của Khương gia.

…

Mười ngày sau, Hoa Kiếm Tâm được Khương Trường Sinh âm thầm bảo vệ thành công sinh con trong một viện nhỏ ở Kinh Thành, mang thai mấy tháng, Khương Trường Sinh đã thấy rõ là nhi tử, cái này khiến hắn không cần chờ đợi thêm, hắn để hai mẹ con tạm thời ở lại trong viện.

Lại qua năm ngày. Mây đen gió lớn.

Vương phủ Thất hoàng tử, Vương Phi sinh con, tối nay Thất hoàng tử cũng không có mặt, nhưng điều động hai vị cao thủ Thông Thiên cảnh trấn giữ.

Khương Trường Sinh một tay ôm nhi tử trong tã lót, chân đạp Thái Hành kiếm, đứng ở phía trên đám mây, quan sát tình cảnh bên trong viện phía dưới.

Hài nhi mới được nửa tháng tuổi cũng không có khóc rống, đang ngủ, hai nắm tay nhỏ nắm chặt, trán của hắn có hai đầu tế ngân, chính là đạo văn lúc Khương Trường Sinh đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ năm luyện thành, nếu không đứng chung một chỗ so sánh, rất khó liên tưởng đến nhau, hai đầu tế văn của hài nhi hắn càng giống cái bớt, cũng giống như con mắt thứ ba đang đóng chặt.

- Vậy mà có thể phái tới hai vị Thông Thiên, hẳn là đến từ Đại Thừa long lâu, trách không được có thể khống chế hoàng quyền giao thế, Đại Thừa long lâu quả nhiên mạnh mẽ, may mắn ta không có hành sự lỗ mãng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đương nhiên không có để hai vị Thông Thiên vào mắt.

Huyễn Thần đồng của hắn đã rất mạnh mẽ, xuyên tạc trí nhớ của hai vị Thông Thiên không khó.

Giác quan của Khương Trường Sinh cực kỳ cường đại, thần thức có thể xuyên thấu mái hiên, nhìn trộm tình huống trong phòng, đợi hài tử vừa sinh ra, hắn sẽ hành động.

Phụ hoàng kính yêu của ta.

Ngươi có thể nhìn thấu chiêu Thâu Thiên Hoán Nhật này hay không?

Ta là học theo ngươi đó.

- Oa ——

Một tiếng khóc to rõ vang lên, vang vọng vương phủ trong màn đêm, hai vị Thông Thiên cao thủ thủ ở cửa phòng Vương Phi không khỏi ngáp một cái.

Cuối cùng cũng sinh ra.

Nếu không phải Đại Thừa long lâu muốn đến đỡ Thất hoàng tử thượng vị, bọn hắn như thế nào luân lạc tới mức canh cổng cho người ta.

Hai người này tên Ách Nạn song phật, nam tử gầy lùn tên Ách Vận Phật, cao tráng nam con tên là Nan Vận Phật, hai người là huynh đệ ruột thịt, cả đời này cơ hồ như hình với bóng.

Ách Vận Phật thâm trầm cười nói:

- Đại ca, nhìn xem kìa, Thất điện hạ sinh con, vậy mà dẫn tới chim sẻ.

Một con chim sẻ từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên bệ cửa sổ, sau đó theo khe hở cửa sổ chui vào.

Nan Vận Phật liếc qua, không có lên tiếng.

Đánh chết bọn hắn, bọn hắn cũng không nghĩ đến chim sẻ kia là người.

Sau khi vào phòng, chim sẻ cấp tốc hóa thành bộ dáng Khương Trường Sinh, trong phòng có hai bà đỡ, bốn nha hoàn, cùng với Vương Phi hư nhược trên giường.

Một nha hoàn bỗng nhiên nhìn thấy Khương Trường Sinh, vô ý thức há mồm, kết quả đối đầu tròng mắt màu vàng óng của Khương Trường Sinh.

Chương 62: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (1)

Huyễn Thần đồng!

Lúc những người khác quay đầu, gặp được, tầm mắt vừa đối ánh mắt, tất cả đều trúng chiêu, ngu ngơ tại chỗ.

Khương Trường Sinh thuấn di xuất hiện ở đầu giường, tầm mắt đối đầu với Vương Phi, Vương Phi hư nhược chỉ thấy rõ một đôi tròng mắt màu vàng óng, cả người liền hoảng hốt.

Ách Nạn song phật ngoài cửa cũng không nghe thấy động tĩnh, trong phòng quanh quẩn tiếng hài nhi khóc nỉ non, đây cũng là tình huống an bình nhất.

Khương Trường Sinh tu luyện là Đạo Pháp Tự Nhiên Công, bọn hắn căn bản không cảm giác được gợn sóng chân khí của Khương Trường Sinh, mà cước bộ của hắn chính là Cửu Tầm Thiên Long Bộ, lặng yên không một tiếng động.

Khương Trường Sinh đánh tráo nhi tử trong ngực với con trai của Thất hoàng tử, hắn ôm đứa bé lại nhìn nhi tử trong ngực bà đỡ, nghĩ thầm:

- Nếu đến trên đời này một lần, ngươi lại là nam nhi, so với hắn theo ta ăn chay tu đạo bên trong quan, không bằng làm hoàng đế đi, ta sẽ giúp ngươi đăng cơ, đứng trên đỉnh Đại Cảnh, cũng tính toán tường tận trách nhiệm của phụ thân.

Khương Trường Sinh thi triển Cửu Thiên Huyền Biến, hóa thành một con chim sẻ rời đi, móng vuốt nhỏ của chim sẻ bấu chặt một nhánh cây nhỏ, chính là do con trai Thất hoàng tử biến thành, bị Khương Trường Sinh dùng linh lực bao trùm, hắn cũng lâm vào trong hôn mê, không khóc rống nữa.

Đợi hắn rời đi, tất cả mọi người trong phòng đột nhiên bừng tỉnh, các nàng khổ cực mấy canh giờ, chỉ cho rằng mình quá mệt mỏi, không có suy nghĩ nhiều, mà Huyễn Thần đồng đã cải biến trí nhớ của các nàng, các nàng chưa từng gặp qua

Khương Trường Sinh, mà con trai của Vương Phi có chút kỳ lạ, giữa mi tâm tựa như có cái bớt giống con mắt thứ ba.

Ách Nạn song phật đã bắt đầu trò chuyện đi ăn đêm cái gì, căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Khương Trường Sinh rơi vào trong một cái hẻm nhỏ, hóa thành nhân hình, cấp tốc rút lui linh lực, sợ hài nhi nắm bị nín chết, hắn nắm hài nhi xem như quần áo trên người, cho nên có thể cùng một chỗ biến hình, nhưng trong quá trình này, hài nhi không thể hô hấp.

- Ừm? sao hắn lại trúng độc?

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng cảm giác kỳ quái.

Hắn cẩn thận kiểm tra hài nhi, phát hiện trong cơ thể đứa bé này lưu lại độc tố, đại não thì còn nhỏ hơn một nữa so với con của hắn, nói cách khác, đứa bé này sau khi lớn tất thành đứa ngốc.

Đứa bé sở dĩ không có chết, chính là kinh mạch kỳ lạ, cho nên thân thể không có bị ảnh hưởng, chẳng qua đại não héo rút, gân cốt co giãn tốt, tuyệt đối là kỳ tài tập võ trời sinh.

Xem ra Thất hoàng tử cũng không có sống yên ổn, bên người có kẻ địch đang hạ độc.

Khương Trường Sinh vốn muốn ném đứa bé này cho dân chúng tầm thường, để cho hắn vượt qua thân phận người bình thường, nhưng hắn trời sinh tàn tật, về sau sợ là sẽ chịu khổ.

Mà khi độc tính trong cơ thể đứa bé này chưa trừ, độc tính không thua gì độc trước đó Thanh Hư đạo trưởng đã, rất có thể sẽ chết yểu.

Khương Trường Sinh sở dĩ muốn đánh tráo hài tử Thất hoàng tử, chỉ là muốn trả thù Đại Thừa long lâu cùng với thái độ của Khương Uyên, gậy ông đập lưng ông, hắn cũng sẽ âm thầm bảo hộ con của mình, để đứa bé bị đánh tráo cũng được sống cuộc đời bình thường, hắn không muốn giết hài tử của Thất hoàng tử.

Đi qua Huyễn Thần đồng, trừ hắn, trên đời này không có người biết được thân phận chân thật của con trai Thất hoàng

tử, ngay cả Hoa Kiếm Tâm cũng không biết, cho nên không cần thiết giết người diệt khẩu.

Nhưng hôm nay kẻ này thiên sinh tàn khuyết, về sau sợ là rất khó sống sót, hắn cũng không phải bị che đậy linh trí, chính là đại não héo rút, có thể còn sống đã là kỳ tích, cả đời này đều khó có khả năng hình thành linh trí của người bình thường, chớ nói chi là lục đục với nhau.

- Thôi, ta trộm mệnh vận của ngươi, ngươi vốn đã tội nghiệp, chẳng qua hiện nay xem ra, ta ngược lại cứu được ngươi một mạng.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hài nhi trong tã lót, yên lặng suy nghĩ.

Một tên hoàng tử trời sinh ngu dại ở bên trong Kinh Thành, sợ là không được chết tử tế, sẽ còn bị Thất hoàng tử vắng vẻ, bây giờ theo hắn lên núi tập võ, từ đó làm đồ đệ của hắn, ngược lại sẽ sống được càng tốt hơn.

Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ cũ, tiến đến tìm kiếm Hoa Kiếm Tâm, hắn chuẩn bị để Hoa Kiếm Tâm mang kẻ này lên núi, như vậy mới có lý do, liền nói là nhặt được, nếu trống rỗng xuất hiện sẽ làm cho người ta nghi kỵ.

…

Ba ngày sau.

Hoa Kiếm Tâm trở lại Long Khởi quan, lần giúp Long Khởi quan đánh lui võ lâm cao thủ, Mạnh Thu Sương đã nhận biết nàng, nghe nói nàng mang đến một cô nhi, Mạnh Thu Sương cũng vui vẻ, Long Khởi quan lại có thêm thành viên mới.

Cách mỗi hai năm, Long Khởi quan sẽ có đệ tử xuống núi, một bên hành hiệp trượng nghĩa, một bên tìm kiếm cô nhi, bây giờ số lượng đệ tử Long Khởi quan đã vượt qua hai trăm, chủ yếu là tiền hương hỏa đủ nhiều, Mạnh Thu Sương cũng có thể nuôi nổi nhiều hài tử như vậy.

Hoa Kiếm Tâm mang theo hài tử đi vào sân nhỏ của Khương Trường Sinh.

- Dọc theo con đường này, ta càng nghĩ, trảm thảo trừ căn thì tốt hơn.

Hoa Kiếm Tâm mở lời, gương mặt đầy sầu lo, nàng nhiều lần muốn ra tay giết đứa nhỏ này, nhưng nghĩ đến con của mình, nàng có không đành lòng.

Có thể, chỉ cần đứa nhỏ này sinh tồn một ngày liền tạo thành uy hiếp đối với con của nàng, nhất là đi theo bên người Khương Trường Sinh, tập được cái thế võ công, còn đến mức nào?

Khương Trường Sinh tiếp nhận hài tử, đem tình huống thân thể của hắn nói một lần, Hoa Kiếm Tâm ngạc nhiên, không nghĩ tới Thất hoàng tử được sủng ái cũng sẽ bị người độc hại hài tử.

Lo lắng của Hoa Kiếm Tâm tan thành mây khói, thay vào đó là thương tiếc, nàng cũng hiểu rõ nếu không có Khương Trường Sinh ra tay, vận mệnh đứa nhỏ này cũng tất nhiên sẽ rất thê thảm.

Chương 63: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (2)

Hoàng thất tôn nghiêm cực lớn, sẽ không cho phép đứa ngốc xuất hiện, để hổ thẹn huyết mạch Hoàng Gia.

- Thế lấy cái tên cho hắn đi.

Hoa Kiếm Tâm thở dài nói.

Khương Trường Sinh đùa chơi hài nhi, trầm ngâm nói:

- Liền gọi Bình An đi.

- Bình An? Đúng thế, hắn có thể cả đời Bình An chính là phúc phận.

Hoa Kiếm Tâm thì thầm, càng niệm càng cảm thấy thuận miệng.

Đến tận đây, Khương Trường Sinh có vị đồ đệ thứ nhất, tên là Bình An.

…

Trong hoàng cung.

Khương Uyên ôm tiểu tôn tử, thoải mái cười to, Thất hoàng tử Khương Vũ, Vương Phi cũng ở trong phòng.

- Bệ hạ, để thần thiếp nhìn Tiểu Tôn Nhi của mình một cái xem nào.

Một giọng nói ôn nhu truyền đến, chỉ thấy một nữ tử ung dung hoa quý được nha hoàn nâng đỡ đi tới.

Khương Uyên quay người, cười nói:

- Hoàng hậu, tới tới tới, ngươi xem một chút vị tiểu tôn tử này của trẫm giống trẫm hay không? Ngươi xem con mắt này?

Hoàng hậu nương nương tiến lên hành lễ, sau đó đi đến trước mặt Khương Uyên dò xét hài nhi trong tã lót, vừa xem xét, nàng sửng sốt.

Khương Uyên không có chú ý tới dị thường của nàng, nhìn về phía Khương Vũ, cười nói:

- Vũ Nhi, trẫm muốn phong thưởng cho con của ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?

Khương Vũ nghe xong, kinh hỉ, vội vàng bái tạ, Vương Phi cũng giống như thế, xúc động cực kỳ.

Nhi tử hoàng tử khác không có ai vừa ra đời đã thu được phong thưởng.

- Không bằng phong hắn làm Thái tôn?

Khương Uyên trầm ngâm nói, lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng động dung, bao gồm cả Hoàng hậu nương nương.

Hắn đi theo lắc đầu:

- Không được, không hợp quy củ, liền ban danh là Ngụy vương đi.

Nghe vậy, mọi người vẫn chấn kinh như cũ.

Trước khi Đại Cảnh lập quốc, chư hầu từng loạn chiến, khi đó Khương Uyên chính là Ngụy vương, chẳng qua là sau này sửa lại quốc hiệu.

Ban tên cho Ngụy vương…

Khương Uyên nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, hỏi:

- Hoàng hậu, nàng cảm thấy thế nào?

Hoàng hậu nương nương nhìn chằm chằm dung nhan hài tử, ma xui quỷ khiến nói:

- Thần thiếp cảm thấy có khả năng.

Chẳng biết tại sao, nàng nhìn thấy đứa nhỏ này rất thân thiết, nàng cảm thấy rất giống Khương Càn chân chính khi còn bé.

Khương Uyên cười to, càng ngày càng vui vẻ.

- Tiểu tử này không được, cái bớt này chờ lớn lên nhất định có thể dọa người, rất có uy nghiêm, như là tiên thần chuyển thế, à, đúng là tiên thần chuyển thế, không bằng truyền lời, nói Ngụy vương chính là Kim Sí Đại Bằng Điểu trên trời chuyển thế, có một Thiên Nhãn.

Khương Uyên đắc ý cười nói, tuyên truyền truyền thuyết huyền bí, hắn quá sở trường, năm đó hắn khởi sự cũng tự biên qua cho mình rất nhiều truyền thuyết, luôn có thể lừa gạt được không ít người mù quáng đi theo.

Từ xưa đến nay, người có thể tên lưu sử sách người nào không có chút sắc thái thần thoại?

Khương Vũ cười nói:

- Đa tạ phụ hoàng, hài nhi chắc chắn dạy bảo hắn thật tốt, để cho hắn không phụ tên Ngụy vương, Kim Sí Đại Bằng Điểu.

Hắn cũng rất hài lòng đối với đứa con trai này, hắn kiểm tra một chút gân mạch, kỳ tài luyện võ trời sinh, mà mới mấy ngày đã không còn khóc không còn nháo, ánh mắt tràn ngập linh tính.

…

Khai Nguyên năm hai mươi chín, năm mới qua đi.

Khương Uyên mang theo tiểu Ngụy Vương đã nổi danh khắp kinh thành đi tới bái phỏng Khương Trường Sinh, đưa ra thỉnh cầu bái sư cho tiểu Ngụy Vương, Khương Trường Sinh từ chối

nhã nhặn, nhưng hoàng đế uy nghiêm, nghe thế trừng mắt, Khương Trường Sinh không thể không tiếp nhận.

Tiểu Ngụy Vương trở thành đồ đệ thứ hai của Khương Trường Sinh.

Trước khi Khương Uyên rời đi, Khương Trường Sinh để Hoa Kiếm Tâm đi theo, trở lại Bạch Y vệ, Khương Trường Sinh nói:

- Bệ hạ, nếu tiểu Ngụy Vương bây giờ là đồ đệ của ta, không ngại để Kiếm Tâm thủ hộ hắn, bây giờ trong kinh thành… Ngài cảm thấy thế nào?

Khương Uyên cũng không có tức giận, Thái tử và Nhị hoàng tử tranh đấu là hắn ngầm đồng ý, hắn cười nói:

- Có đạo lý, Trường Sinh, ngươi có lòng.

Hoa Kiếm Tâm xúc động, nhưng mặt không đổi sắc.

Nàng thật bội phục Khương Trường Sinh, đã để con của mình trở thành Hoàng Tôn, lại để cho mình có thể thời khắc bảo hộ hắn, quả thực là kế sách song toàn.

Tiểu Ngụy Vương đã có cha mẹ ruột thủ hộ dạy bảo, lại có thể hưởng thụ đãi ngộ của hoàng thất, so với Khương Trường Sinh cưỡng ép đến đỡ, muốn càng thêm vững chắc hơn.

Hiện tại toàn bộ Kinh Thành đều đang đồn đoán, hoàng đế cố ý bồi dưỡng Thất hoàng tử thành chủ nhân đông cung, tiểu Ngụy Vương chính là chứng cứ tốt nhất.

Khai triều đến nay, tiểu Ngụy Vương là người thứ nhất gọi là Ngụy vương, còn do hoàng đế tự mình ban tên.

Cứ như vậy, Khương Uyên mang theo tiểu Ngụy Vương, Hoa Kiếm Tâm rời đi.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng của bọn hắn, thầm nghĩ:

- Sau khi diệt trừ những quyền quý muốn mưu hại ta, chuyện cũ trước kia xem như xóa bỏ, phụ hoàng, ngược lại đều là cháu của ngươi, bản thân ngươi không có tổn thất, ta sẽ để cho Đại Cảnh có một vị hoàng đế tốt hơn ngươi, không nhận thế lực võ đạo ở phía sau điều khiển.

Hắn đứng dậy, trở lại trong phòng.

Trên giường, Bạch Long đang cuộn mình, Tiểu Bình An đang nằm ở trên người nó, đang đang say ngủ, lộ ra cực kỳ đáng yêu.

Từ khi Khương Trường Sinh để Bạch Long chăm sóc tiểu Bình An, Bạch Long đã thích tiểu gia hỏa này, không còn chạy loạn khắp nơi, cả ngày bồi tiếp Tiểu Bình An.

Khương Trường Sinh huyền không tĩnh toạ trong phòng, hắn uống vào một viên Tăng Linh đan, bắt đầu luyện công.

Tranh thủ thời gian trước khi tiểu Ngụy Vương lớn lên đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu, vượt qua võ đạo Thần Nhân cảnh, khi đó hắn là có thể chống lại Đại Thừa long lâu.

Khương Trường Sinh không rõ ràng thực lực Đại Thừa long lâu, nhưng hắn nhất định phải đánh giá cao kẻ địch, mới có thể làm cho mình đứng ở thế bất bại.

Cứ nghĩ rằng Đại Thừa long lâu có một trăm vị Thần Nhân cảnh.

Chờ hắn có thể địch trăm Thần Nhân cảnh, hắn có thể dễ dàng bắt chẹt Đại Thừa long lâu.

Chương 64: Ngươi còn nhớ đại sư huynh trước kia của ngươi không?

Khai Nguyên năm ba mươi, hoàng đế tự mình dẫn đại quân công phạt Cổ Hãn, bại trận thê thảm, ba mươi vạn tướng sĩ bỏ mình, chấn kinh Đại Cảnh triều, bầu không khí trong kinh thành càng khẩn trương, đám quan chức người người cảm thấy bất an, chỉ vì hoàng đế có tuổi tác đã cao, nghe nói sau khi bại trận khí huyết công tâm, bọn hắn sợ hoàng đế băng hà, mà lúc này Thái Tử vẫn chưa chuyển vào đông cung.

Một năm này, Tiểu Ngụy Vương, Bình An một tuổi.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh đang ngồi dưới tàng cây, Địa Linh thụ đã cao một trượng, chẳng qua lá cây còn

chưa đủ tươi tốt, bây giờ chỉ có thể thúc đẩy sinh trưởng linh khí mỏng manh, nhưng cũng là một dấu hiệu rất tốt.

Cách đó không xa, Tiểu Bình An cưỡi Bạch Long đi dạo, Thanh Khổ ở bên cạnh đuổi theo, chơi trò chơi.

Tiểu Bình An mặc dù thiên sinh linh trí thiếu hụt, nhưng gân cốt thiên phú xác thực khó lường, hắn một tuổi đã có khí lực của hài đồng bốn năm tuổi, có thể chạy có thể nhảy, hắn đã được công nhận là kỳ tài tập võ ở trong Long Khởi quan.

Một đạo thân ảnh từ ngoài đình viện bước nhanh đi tới, chính là Trần Lễ, sắc mặt hắn sầu lo, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Trường sinh, việc lớn không ổn, Nhị hoàng tử mất tích.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn, nói:

- Mất tích liền mất tích thôi, Trần gia các ngươi không phải đầu phục Thất hoàng tử à?

Trần Lễ nói:

- Nhị hoàng tử mất tích, chỉ sợ Hồng gia muốn phản, vừa rồi bệ hạ nếm mùi thất bại tại bắc phương, đến lúc đó Kinh Thành phản loạn, Đại Cảnh nguy rồi.

Khương Trường Sinh lúc này mới mở to mắt.

Nhân sinh của Khương Uyên trước sáu mươi tuổi tuyệt đối rực rỡ, đáng tiếc thời gian tại vị quá dài, sau khi tuổi già lại tự mình suất quân, ăn cái đại bại, uy tín hắn trong lòng bách tính giảm xuống trên phạm vi lớn, ngay cả văn võ bá quan cũng không còn quá sợ hãi hắn, nếu như lúc này Hồng gia làm phản, mặc dù không thành công, Đại Cảnh cũng muốn nguyên khí tổn thương nặng nề.

Quân đội Hồng gia trú đóng ở ngoài kinh thành, chuẩn bị thủ hộ Kinh Thành, bây giờ lại tạo thành uy hiếp.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Hồng gia nếu muốn phản, ngươi nói với ta để làm gì?

Trần Lễ nói:

- Tự nhiên là nhắc nhở ngươi, một khi nổi loạn dâng lên, Long Khởi quan các ngươi như thế nào tự vệ, những ngày gần đây nắm chặt lương thực đi, mặc dù Hồng gia không nhằm vào Long Khởi quan, nội thành nổi loạn, Long Khởi quan chắc chắn bị ngăn cách, bởi vì trên núi rất thích hợp giấu người.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ta biết rồi.

Trần Lễ ngồi xuống, cũng không kiêng dè Thanh Khổ ở bên cạnh, dù sao bọn hắn cũng là người quen, giao tình giữa hắn và Khương Trường Sinh đã dài đến mười tám năm.

Mười tám năm trôi qua, Trần Lễ đã không còn là quan trạng nguyên hăng hái, bây giờ cũng đi vào trung niên.

Trong lúc bất tri bất giác, thời gian trôi qua thật nhanh.

Khương Trường Sinh nhìn khuôn mặt Trần Lễ tang thương, trong lòng cảm khái.

Không chỉ Trần Lễ, đệ tử lớn tuổi trong quan cũng dần dần bước vào trung niên, bao gồm cả Đại sư tỷ Mạnh Thu Sương.

Khương Trường Sinh hết thảy luyện chế ra ba viên Trú Nhan đan, một viên cho mình dùng, một viên được hoàng đế ban cho hoàng hậu, còn lại một viên hắn để cho Hoa Kiếm Tâm dùng, bất kể nói thế nào, Hoa Kiếm Tâm vì hắn sinh con, cũng xem như thê tử của hắn, tự nhiên muốn yêu chuộng.

Hắn không muốn can dự vào sinh lão bệnh tử của người ngoài, nhưng ngoại hình của hắn vẫn như lúc mười tám tuổi cũng dần dần để các đệ tử càng sinh ra kính ngưỡng đối với hắn.

Đạo trưởng là có đạo hạnh thật.

Trần Lễ nói:

- Thái Tử được Dương gia tương trợ, lại có hai tỉnh, hai Thượng thư, quyền lên tiếng trên triều đình cực cao, bất quá đáng tiếc là hắn không có quân quyền, cao thủ dưới tay cũng không bằng Thất hoàng tử, ta đột nhiên cảm thấy bệ hạ cố ý rời kinh, để Thái Tử, Nhị hoàng tử đấu, sao Nhị hoàng tử có thể đấu qua được Thái Tử, chờ Nhị hoàng tử hi sinh, Hồng gia

nhất định phản, thề phải giết Thái Tử, chờ Thái Tử chết, Thất hoàng tử sẽ danh chính ngôn thuận thảo phạt Hồng gia, lại lập đại công tích, lòng của Đế Vương thật sự đáng sợ.

Khương Trường Sinh cảm thấy có đạo lý, xác thực rất có khả năng này, ngược lại hắn biết được Thái Tử chắc chắn phải chết.

Sau khi biết được vận mệnh của Thái Tử, Khương Trường Sinh không còn hận ý dành cho hắn, thậm chí không có quan tâm hắn, nói ra, Thái Tử cũng là người đáng thương, sinh ra đã bị người bài bố, đợi Dương gia biết được chân tướng, Thái Tử sẽ tứ cố vô thân, bị khắp thiên hạ vứt bỏ.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Nói một chút chuyện trên giang hồ đi.

Hoa Kiếm Tâm cả ngày lẫn đêm trông coi Tiểu Ngụy Vương, đối với chuyện triều đình, tình cờ cũng sẽ nói với Khương Trường Sinh, cho nên Khương Trường Sinh cũng không quan tâm.

Quan tâm duy nhất của Khương Trường Sinh dành cho triều đình bây giờ chính là Tiểu Ngụy Vương khi nào đăng cơ, nhưng hắn còn nhỏ tuổi, khoảng cách đăng cơ xa xôi, trước đó, chỉ cần Đại Cảnh không vong, Tiểu Ngụy Vương không sao là được, tùy tiện những người đó làm sao giày vò, mà mục tiêu của hắn chỉ là tu luyện.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Bây giờ ta nào có thời gian quan tâm giang hồ, à đúng rồi, còn nhớ rõ Đại sư huynh của ngươi Lý Trường Thanh không?

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Tự nhiên nhớ kỹ.

Lý Trường Thanh khi hắn đang thuở thiếu thời đã bội phản Long Khởi quan, còn bởi vậy mà khiến cho Thanh Hư đạo trưởng bị trúng độc Ma Môn.

Chương 65: Cố nhân Phong Ma, vọng tưởng hoàng bào gia thân

Trần Lễ thổn thức không thôi:

- Hắn vì một nữ tử nhập ma môn, năm ngoái, nữ tử kia chết, hắn cũng điên, bây giờ trên giang hồ gặp người liền giết, hung danh hiển hách, mười tám môn phái đang ở hợp lại đuổi giết hắn, chỉ sợ sống không được bao lâu.

Khương Trường Sinh im lặng.

Trần Lễ trấn an nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều, cái đó là con đường chính hắn lựa chọn, ngươi cũng đừng đi lẫn vào, mươi tám môn phái hợp lực, cho dù là võ lâm chí tôn cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trần đại ca, ngươi quá lo lắng, ta sẽ không xuống núi.

Trần Lễ cười cười, sau đó nói sang chuyện khác.

Những chuyện Lý Trường Thanh trải qua quả thật làm cho trong lòng Khương Trường Sinh nổi sóng, dù sao cũng là người từng quen biết.

Hắn lại nghĩ tới Thanh Hư đạo trưởng, cũng không biết sư phụ đi đâu.

…

Nửa năm sau, Trần Lễ suy đoán không sai, Hồng gia quả nhiên binh biến, đại tướng quân Hồng Liệt mang theo mười vạn thiết kỵ xông vào trong kinh thành, xông thẳng hoàng cung.

Tiếng chém giết quanh quẩn trong kinh thành.

Khương Trường Sinh mở to mắt, thở dài một tiếng, vẫn là đứng dậy.

Chung quy không bỏ xuống được.

Khương Trường Sinh dặn dò Bạch Long vài câu liền hóa một con chim sẻ, bay về phía hoàng cung.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung, thiết kỵ tung hoành, nha hoàn, bọn thái giám tất cả đều quỳ rạp trên đất, run lẩy bẩy.

Hồng Liệt người mặc hắc giáp dày nặng, cưỡi hắc mã to con, chậm rãi tiến lên, hắn một tay dẫn theo đại đao, ánh mắt hung ác.

- Phong tỏa hoàng cung, đi tìm Thái Tử!

Một tướng quân nâng đao quát, các binh sĩ tiếp lệnh, phân tán ra bắt đầu tìm kiếm.

Một phi tử chạy tới, đi vào bên cạnh Hồng Liệt, khóc thút thít nói:

- Đại ca, ngươi phải báo thù cho Minh Nhi.

Hồng Liệt liếc nhìn nàng, nói:

- Yên tâm đi, muội muội, Thái Tử hôm nay chắc chắn phải chết.

Phi tử xoa xoa nước mắt, mở miệng hỏi:

- Minh Nhi ở đâu, ngươi phái người đi điều tra chưa?

Hồng Liệt nói:

- Binh lính của ta ở ngoài thành phát hiện một cỗ thi thể, là của Minh Nhi, đại ca không đành lòng nói cho ngươi.

Nghe vậy, phi tử như bị sét đánh, trực tiếp tê liệt ngồi dưới đất.

Hồng Liệt lắc đầu, ghìm ngựa tiến lên, mặt mũi của hắn trở nên kiệt ngạo, ánh mắt thì nhìn chằm chằm Kim Loan điện cao cao tại thượng phương xa, lẩm bẩm:

- Khương đại ca, Giang Sơn này ngươi ngồi ba mươi năm, cũng giờ đến phiên đệ đệ ta ngồi một chút rồi.

Một bên khác, trong tẩm cung hoàng hậu.

Thái Tử Khương Càn tóc tai bù xù, ngồi ở trước bàn, đồi phế đến cực điểm.

Hoàng hậu nương nương từ ngoài cửa đi tới, đóng cửa phòng lại, nói:

- Không được, Hồng Liệt đã giết đến, bản cung không thể cầu cứu Dương gia.

Khương Càn cười khổ nói:

- Mẫu hậu, Hồng Liệt làm ra động tĩnh lớn như vậy, Dương gia như thế nào nghe không được? Trước khi nhị đệ tan biến, ta đã phát giác được thái độ của Dương gia không thích hợp, thái độ của đám bọn cậu ngoại đối với ta cũng không có sốt ruột như trước kia, thậm chí…

'Thậm chí có chút chán ghét.'

Khương Càn không có nói ra câu này nói, trong lòng hắn trăm mối vẫn không có cách giải, hắn thấy hết thảy hạ thần đều có thể ruồng bỏ hắn, duy chỉ có Dương gia không nên.

Hoàng hậu nương nương cau mày nói:

- Ngươi thật giết nhị đệ ngươi?

Khương Càn nghe xong, lập tức tức giận, cắn răng nói:

- Làm sao có thể! Ta và nhị đệ tranh đấu, chính là hắn muốn tranh với ta, mẫu hậu, nhiều năm như vậy, ta không phải nhẫn lại nhẫn? Vì sao nhẫn, không phải chính là nhớ tới huynh đệ thân tình? Ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn giết nhị đệ, cho dù ta bị nhị đệ giết, ta cũng không có khả năng sát hại đệ đệ của mình.

Tuy là Thái Tử, nhưng từ nhỏ đến lớn, thái độ của hoàng đế, hoàng hậu đối với hắn đều lúc lạnh lúc nóng, dẫn đến hắn hết sức trân quý tình cảm huynh đệ, bởi vì khi còn bé bọn đệ đệ đều cần hắn, tôn kính hắn, hắn vẫn muốn bảo hộ bọn đệ đệ, bằng không hắn và Nhị hoàng tử tranh đấu không có khả năng kéo dài đến mấy năm.

Hắn nhưng là Thái Tử, nắm giữ quyền hành triều đình, muốn đối phó Nhị hoàng tử, sao mà dễ dàng.

Hắn thậm chí có thể cho hoàng đế đuổi Khương Minh đến biên cương.

Hoàng hậu nương nương thở dài một tiếng, ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Càn cực kỳ phức tạp.

Khương Càn giờ phút này ở vào kinh hoảng, hoảng sợ, phẫn nộ, cũng không có chú ý tới ánh mắt của nàng.

Ngoài điện truyền đến tiếng vó ngựa, tiếng bước chân, nghe âm thanh đã biết số lượng lớn binh sĩ đang chạy đến.

- Tứ đệ ngươi đi theo ngươi phụ hoàng chinh chiến, bằng không có hắn và Tông Thiên Vũ ở đây, ngươi còn có thể cứu.

Hoàng hậu nương nương bất đắc dĩ nói.

Khương Càn cắn răng, đứng dậy, nói:

- Mẫu hậu, ngài tuyệt đối đừng ra, một mình ta ra ngoài, cùng lắm thì chính là chết, người Khương gia ta cớ sao sợ hãi sinh tử.

Dứt lời, hắn làm việc nghĩa không chùn bước đi đến trước cổng chính, đẩy cửa đi ra ngoài, phía ngoài đình viện tràn đầy binh sĩ đen nghịt, Hồng Liệt cưỡi ngựa trên hành lang ở ngoài viện, xa xa nhìn hắn.

Khương Càn hít sâu một hơi, sửa sang lại một chút tóc của mình, cất bước đi về phía trước, cao giọng nói:

- Hồng đại tướng quân, nếu ngươi không tin nhị đệ cũng không phải bản điện hạ làm hại, bản điện hạ cũng không thể nói gì hơn, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, đợi phụ hoàng, Tứ đệ ta trở về, ngươi cũng chạy không khỏi một chữ ‘chết’.

Các binh sĩ yên lặng, cũng không có lập tức lao tới, chờ đợi Hồng đại tướng quân lên tiếng.

Chương 66: Một con chó cũng vọng tưởng!

Khương Càn nói theo:

- Hồng đại tướng quân, đến giờ thì nhị đệ ta thật chết rồi, ngươi tức giận như thế thì có ích lợi gì? Ngươi đây là kéo theo Hồng gia chôn cùng, Hồng gia chỉ có một vị hoàng tử có khả năng dựa vào.

Thân thể Hồng Liệt nghiêng về phía trước, khinh miệt cười nói:

- Nếu không có hoàng tử dựa vào, vậy bản tướng quân liền hoàng bào gia thân, không biết điện hạ cảm thấy thế nào?

- Ngươi…

Khương Càn trừng to mắt, giận đến toàn thân phát run, trong lòng hắn đột nhiên rộng mở trong sáng.

Chẳng lẽ Khương Minh mất tích có quan hệ với Hồng Liệt?

Các binh sĩ đi theo cười to, hô to Hồng hoàng đế vạn tuế.

Khương Càn giận dữ, phóng tới Hồng Liệt, hắn chưa từng tập võ, chỉ là thư sinh, trực tiếp bị một binh lính đạp lăn, một kiếm đâm xuyên thân thể hắn, máu tươi vẩy trên mặt đất.

Miệng Khương Càn đầy máu, nhìn chòng chọc vào binh sĩ trước mắt, trong mắt lại không có hoảng sợ, chỉ có lửa giận.

- Càn rỡ! Hồng Liệt, ngươi thật không niệm tình ngày xưa cũ?

Âm thanh Hoàng hậu nương nương truyền đến, lời nói lạnh lẽo, chỉ thấy nàng đi ra từ trong điện.

Hồng Liệt cười to, nói:

- Đại tẩu, không ngờ hơn mười năm đi qua, ngươi vẫn còn mỹ mạo như cũ, cũng không biết bệ hạ cho ngươi cho ăn kỳ trân dị bảo gì, ta đi tới một bước này, ngươi cảm thấy ta còn có đường lui?

- Người đâu, bắt giữ hoàng hậu cho ta, bắt giữ đến bản tướng… vương phủ của Trẫm, ha ha ha.

Hồng Liệt điên cuồng cười to, trực tiếp đổi lời nói xưng trẫm, hắn đã điên cuồng, bởi vì hắn thấy, hoàng vị đang ở trước mắt.

Các binh sĩ lập tức tiến lên, Khương Càn đưa tay chửi bới:

- Hồng Liệt, ngươi không phải người! Ngươi chết không yên lành.

Binh lính đang đè ép hắn lập tức cắt vỡ cổ họng của hắn, hai tay của hắn bưng lấy yết hầu, nói không ra lời, máu tươi chảy ra, căn bản ngăn không được.

Hoàng hậu nương nương bị dọa đến hoa dung thất sắc, liên tiếp lui về phía sau, tựa ở trên cửa phòng.

Đúng lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng hạ xuống:

- Một con chó của Đại Cảnh cũng vọng tưởng hoàng bào gia thân? Cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng, hôm nay, ngươi sẽ chết rất thảm.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mái hiên tẩm cung hoàng hậu chẳng biết lúc nào xuất hiện một đạo thân ảnh, người này mặc mặc đạo bào màu đen cũ nát, trên mặt mang theo mặt nạ bằng gỗ, trong tay cũng không có vũ khí, nhưng hắn đứng ở nơi đó lại cho người ta một loại cảm giác hết sức nguy hiểm.

Khương Trường Sinh tan biến trên mái hiên, một giây sau xuất hiện ở bên cạnh Thái Tử Khương Càn, ống tay áo vung lên, binh lính xung quanh đều bị linh lực đánh lui, ngũ tạng lục phủ đều vỡ, ngã xuống đất liền chết.

Hắn giương chỉ hướng đến chỗ Khương Càn đang bưng bít lấy cổ, thống khổ giãy dụa, linh lực xuyên qua hai tay của hắn, dùng Hồi Xuân thuật tốc độ cao phong bế vết thương, thành công cầm máu.

Sở dĩ cứu Khương Càn, cũng là xem ở biểu hiện của hắn, đối mặt tử cục, hắn không có uất ức, vẫn dùng khí phái hoàng thất mong muốn bảo toàn mẫu hậu của mình.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên nhìn thấy Thái Tử thay thế mình còn tốt hơn so với hắn dự đoán, trách không được Trần Lễ đã từng kính trọng Thái Tử như vậy.

Nói cho cùng, cái tên này cũng là người đáng thương, hắn thân là Thái Tử, cũng không có làm qua chuyện thất đức, ngược lại danh tiếng rất tốt, bao nhiêu bách tính ngóng nhìn hoàng đế sớm băng hà một chút, nhường Thái Tử đăng cơ.

Bất quá Khương Trường Sinh mặc dù cứu hắn, nhưng không có khả năng để cho hắn lại làm Thái Tử.

- Các hạ là người nào?

Hồng Liệt nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, trầm giọng hỏi, hắn cũng không có bị lời Khương Trường Sinh chọc giận, ngược lại hết sức cẩn thận, dám một mình đến đây, tất nhiên là cao thủ, mà thân pháp Khương Trường Sinh quá quỷ dị, hắn chưa bao giờ thấy qua võ công như thế.

Binh lính xung quanh run lẩy bẩy, đều không dám tùy tiện nhào tới, thi thể binh lính trên mặt đất kích thích bọn hắn thật sâu.

Hoàng hậu nương nương chưa tỉnh hồn nhìn Khương Trường Sinh, trong lòng cũng hoang mang.

Người này là ai?

Khương Trường Sinh không chỉ ngụy trang hình ảnh, diện mạo, còn ngụy trang âm thanh, cho dù đệ tử Long Khởi quan cũng khó có thể nhận ra hắn.

Ánh mắt của hắn phóng qua tầng tầng hắc giáp binh sĩ, nhìn về phía Hồng Liệt trên lưng ngựa, lạnh lùng nói:

- Ngươi ngay cả Đại Cảnh nước sâu bao nhiêu đều không rõ ràng, cũng dám tạo phản, thật sự chê cười, kiếp sau thông minh một chút.

Hắn nâng tay phải lên, thấp giọng quát.

- Lên!

Trong chốc lát, đao kiếm, trường thương trong tay hết thảy binh sĩ không bị khống chế thoát khỏi tay của bọn hắn, cùng nhau bay tới trên không, treo ngược mà đứng, một màn này để tất cả mọi người trừng to mắt, bao gồm cả Hoàng hậu nương nương cùng với Khương Càn đã thành công cầm máu.

Đây là võ công gì?

Hồng Liệt gắt gao nắm đại đao của mình, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng đến cực điểm đang lôi kéo đại đao, kiên trì vài giây, đại đao của hắn cũng bay tới trên không, mũi đao hướng xuống đầu hắn.

Ngự Kiếm quyết.

Ngự không chỉ là kiếm, bất kỳ binh khí gì đều có thể, chỉ có thực lực đối phương thấp hơn mình nhiều, thì có thể cách không đoạt lưỡi đao.

Tay phải Khương Trường Sinh theo đó buông xuống, binh khí đầy trời rơi xuống như mưa, rất nhiều binh sĩ không kịp chạy

đã bị đâm xuyên thân thể, máu tươi rải đầy cung viện hoàng hậu, Hồng Liệt nhảy khỏi trên lưng ngựa, tốc độ cao tránh né.

Bản thân võ công của vị Đại tướng quân này rất cao cường, bằng không cũng không thể trở thành khai quốc đại tướng quân tại thế giới võ đạo.

Chương 67: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (1)

Khương Trường Sinh cảm nhận được chân khí của hắn, rất lại gần Thông Thiên cảnh, nhưng cũng chỉ là lại gần.

Không đến mười hơi thời gian, tất cả mấy trăm tên binh sĩ trong ngoài cung viện đều chết thảm, trên người đều cắm đầy binh khí của riêng mình, áo giáp của Hồng Liệt bị đâm xuyên, máu me khắp người, dựa vào thành cung, nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, há mồm thở dốc.

Hắn không thể đào thoát, ở trước mặt đỉnh đầu hắn, hai bên trái phải đều treo đao kiếm.

Trong mắt của hắn tràn đầy sợ hãi.

Võ công của người này như thế nào cao như thế?

Hắn chưa bao giờ thấy qua võ học như vậy, quá kinh khủng.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên:

- Ta nói qua, ngươi sẽ chết rất thảm.

Vừa dứt lời, tiếng kêu thảm thiết của Hồng Liệt vang lên, nương theo âm thanh lưỡi đao đâm vào thân thể, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Khương Trường Sinh quay người, nhấc Khương Càn lên, đang muốn đi về phía Hoàng hậu nương nương, một giọng nói truyền đến:

- Võ công của các hạ thật sự tà môn, bất quá ngươi cũng không thể mang thái tử điện hạ đi.

Chỉ thấy Ách Nạn song phật chạy nhanh đến từ trên mái hiên một tòa cung điện, cấp tốc rơi vào trong viện, hai người bày ra tư thế tác chiến.

Khương Trường Sinh bỏ qua bọn hắn, nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, nói:

- Đi thôi, ta mang ngươi ra ngoài, miễn cho ngươi chết ở trong cung.

Hoàng hậu nương nương hít sâu một hơi, nói:

- Hồng Liệt đã chết, đám thủ hạ của Thất điện hạ tất sẽ không hại bản cung, bọn hắn biết chừng mực, ngươi mang theo Thái Tử đi thôi, xin tiền bối bảo đảm hắn chu toàn, xin nhờ.

Ách Vận phật nghe xong, lập tức phóng tới Khương Trường Sinh, thân như quỷ mị, nhanh đến mắt trần khó tìm.

Khương Trường Sinh quay người đá ra một cước, dùng tốc độ nhanh hơn đạp trúng Ách Vận phật, thuận thế đạp hắn trên mặt đất, phiến đá phá toái, bùn đất sụp đổ, Ách Vận phật há to mồm, miệng phun máu tươi, hai mắt trừng lớn, vẻ mặt kinh ngạc.

Hoàng hậu nương nương cùng Nan Vận phật cũng đều bị kinh động.

Chân phải Khương Trường Sinh đạp Ách Vận phật, tay trái dẫn theo Khương Càn hư nhược, nhìn về phía Nan Vận phật xa xa, nói:

- Đại Thừa long lâu chẳng lẽ không có cao thủ mạnh hơn Thông Thiên cảnh sao?

Bá đạo!

Thực lực thật đáng sợ.

Nan Vận phật nhíu mày, hắn biết rõ thực lực Ách Vận phật, lại bị đối phương tung một cước bắt lại, hắn tuyệt không phải đối thủ của đối phương.

Tâm tư như điện, sau khi nghĩ thông suốt, hắn trầm giọng nói:

- Các hạ đúng là cao thủ Thần Tâm cảnh, bất quá dù cho là Thần Tâm cảnh, đắc tội Đại Thừa long lâu cũng không có kết cục tốt.

Thần Tâm cảnh?

Đó là cảnh giới gì?

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, chẳng lẽ ở giữa Thông Thiên và Thần nhân còn cách một Thần Tâm cảnh?

Nghe ý đối phương, dù cho Thần Tâm cảnh, Đại Thừa long lâu cũng có năng lực bắt lại.

Khương Trường Sinh khinh miệt cười nói:

- Ta sẽ ở Cổ Hãn chờ Đại Thừa long lâu đến, đến mức ta ở nơi nào trong Cổ Hãn liền xem Đại Thừa long lâu các ngươi có năng lực tìm tới ta hay không.

Chân phải của hắn đi theo dùng sức, đánh gãy gân cốt Ách Vận phật, để Ách Vận phật phát ra tiếng kêu thê lương, theo đó ngất đi.

Nan Vận phật thấy thế trừng to hai mắt muốn nứt, cực hận Khương Trường Sinh, nhưng lại không dám tùy tiện ra tay.

Khương Trường Sinh dùng tay phải nhấc lên Ách Vận phật đã phế đi, hắn đang muốn rời khỏi, đột nhiên cảm nhận được cái gì.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng thành cung có lần lượt từng bóng người xuất hiện, hết thảy mười ba người, bao vây Khương Trường Sinh, mười ba người từng người mang theo mũ rộng vành, cách ăn mặc thích khách, y phục thậm chí có chút cũ nát, nhưng trong tay bọn hắn đều cầm đao kiếm, sát khí tràn trề.

Mười ba vị Thông Thiên cảnh, tăng thêm Ách Vận song phật chính là mười lăm vị Thông Thiên cảnh.

Khương Trường Sinh cố ý chờ bọn hắn hiện thân, trong lòng cảm khái, khá lắm, trước kia một vị Thông Thiên cảnh đều khó mà nhìn thấy, sau khi Thất hoàng tử khởi thế, Đại Thừa long lâu không ngờ lại điều động mười lăm vị Thông Thiên cảnh đến đây, nội tình Đại Thừa long lâu xác thực đáng sợ, trách không được Khương Uyên không thể không cúi đầu, vứt bỏ hắn, đến đỡ Thất hoàng tử.

Một nữ thích khách cầm đầu trầm giọng nói:

- Các hạ, buông xuống Thái Tử, chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Khương Trường Sinh trêu tức hỏi:

- Các ngươi là muốn hắn chết, hay là muốn cứu hắn?

Mười ba người yên lặng.

Khương Trường Sinh đột nhiên nhấc kiếm, đạp một thanh kiếm trên mặt đất bay lên, theo đó thả người vọt lên, đạp kiếm rời khỏi, mười ba vị thích khách và Nan Vận phật vừa phản ứng lại, hắn đã đi xa, tiếng cười khàn khàn vang vọng phía dưới bầu trời:

- Sinh tử của hắn vẫn để cho ta quyết định đi.

Mười ba vị thích khách Thông Thiên cảnh lập tức đuổi theo, nhưng bọn hắn nào có thể đuổi kịp Khương Trường Sinh ngự kiếm phi hành.

Nan Vận phật nhìn về phía Hoàng hậu nương nương, trầm giọng nói:

- Thỉnh Hoàng hậu nương nương hồi cung, hôm nay nội cung không thể thiếu sát lục, nhưng chớ để Hoàng hậu nương nương bị dọa.

Vẻ mặt Hoàng hậu nương nương không thay đổi gật đầu, quay người về cung.

Khương Trường Sinh lưu lại vài vòng trên biển mây, xác định Nan Vận phật sẽ không hại Hoàng hậu nương nương mới rời khỏi.

Mười lăm vị Thông Thiên cảnh căn bản không phải đối thủ của hắn, hắn chẳng qua không muốn đánh cỏ động rắn, hiện tại giết, Đại Thừa long lâu tất sẽ phái tới đội hình mạnh hơn, ngược lại không ổn, mà tạm giữ lại tính mệnh Nan Vận phật còn có thể làm nhân chứng, hắn nhìn thấy Tiểu Ngụy Vương xuất sinh, hắn có khả năng đảm bảo Tiểu Ngụy Vương tuyệt đối không có bị đánh tráo.

Chương 68: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (2)

Trước khi hiểu rõ ràng thực lực chân chính của Đại Thừa long lâu, Khương Trường Sinh vẫn nên hành sự cẩn thận.

Chỉ cần trăm phần trăm xác định hắn mạnh hơn tất cả cao thủ Đại Thừa long lâu cộng lại, Đại Thừa long lâu liền xong.

Đến lúc đó hắn thậm chí có khả năng công khai đến đỡ Tiểu Ngụy Vương.

Khương Trường Sinh một tay nhấc một người, bay tới vùng trời Long Khởi quan, dưới tình huống không có người nhìn thấy đáp xuống, rơi vào trong đình viện của mình.

Bạch Long và Bình An đều bị hù dọa, Bình An còn nhỏ, sau này cũng sẽ không nhớ kỹ việc này, hắn chẳng qua là nhìn Khương Trường Sinh khanh khách cười không ngừng.

Khương Trường Sinh mang theo hai người vào phòng, buông xuống Ách Vận phật đã hôn mê cùng Khương Càn.

Ách Vận phật chắc chắn phải chết, trước khi chết có thể hướng ép hắn hỏi về thực lực chân chính của Đại Thừa long lâu, đến mức Khương Càn, vậy thì phải xem lựa chọn của hắn.

Khương Càn nằm trên mặt đất, mặt lộ vẻ thống khổ, vết thương chỗ yết hầu chẳng qua là tạm thời ổn định, nhưng trên người hắn còn có thương thế khác, thương tới ngũ tạng lục phủ, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Khương Trường Sinh bắt đầu chữa thương cho hắn, ở gần đình viện không có có đệ tử, các đệ tử đã chạy tới trước sơn môn, sợ phản quân lên núi.

Sau nửa canh giờ, thương thế của Khương Càn cuối cùng chuyển biến tốt đẹp, yết hầu miễn cưỡng phát ra âm thanh.

Nếu không phải Khương Trường Sinh tu tiên, thầy thuốc cao minh đến đâu cũng cứu không được hắn.

Khương Càn chật vật nhìn về phía Khương Trường Sinh, run giọng nói:

- Đa tạ… Tiền bối…

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, nhìn xuống hắn, nói:

- Từ nay về sau, ngươi không thể lại là Thái Tử, ngươi sau này có tính toán gì không?

Khương Càn nghe xong, lập tức xúc động, đi theo ho khan, khó nhọc nói:

- Dựa vào cái gì… Ta chính là Thái Tử… Chờ phụ hoàng trở về…

- Ngươi là Thái Tử giả.

Khương Trường Sinh không nhịn được ngắt lời ói, Khương Càn như bị sét đánh, cả người cứng đờ.

Hốc mắt của hắn trong nháy mắt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, lại bắt đầu rơi lệ.

- Thì ra là thế… Thì ra là thế… Mẫu hậu cũng không có điên… Thì ra ta chỉ là một quân cờ… Trách không được phụ hoàng đối đãi ta như vậy, không cho ta binh quyền, trách không được Dương gia đột nhiên cách xa ta…

Khương Càn tựa như giống như điên mà khóc, sau đó lại phát ra tiếng cười điên cuồng.

Hắn bắt đầu vươn mình, chật vật đứng lên, Khương Trường Sinh bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn, đang nhìn xem hắn muốn làm gì.

Chỉ thấy Khương Càn run run rẩy rẩy cầm lấy Thái Hành kiếm trên bàn, rút kiếm ra vỏ, hai tay nắm lưỡi kiếm, lại dùng mũi kiếm hướng trên mặt của mình đâm tới, máu tươi theo hai tay của hắn chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, cứ như vậy nhìn hắn.

Khương Càn hủy hết dung nhan của mình, trên mặt máu thịt be bét, chỉ có ánh mắt vẫn như cũ trong veo, hắn buông Thái Hành kiếm xuống, bịch một thoáng, ngồi bệch xuống đất, sau đó chật vật bò tới chân trước của Khương Trường Sinh, yếu ớt nói:

- Xin tiền bối nhận lấy ta… Ta không làm Thái Tử… Nhưng ta muốn sống…

Hắn hiểu được chỉ cần gương mặt này của mình còn hoàn hảo, mình sẽ phải gánh chịu truy sát vô cùng vô tận.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ngươi muốn theo ta thì phải buông xuống cừu hận, từ nay về sau, ở trên núi này bồi tiếp ta tu đạo.

Khương Càn thống khổ nói:

- Vãn bối… Nguyện ý…

Khương Trường Sinh lấy xuống mặt nạ, lộ ra một gương mặt trẻ không so với tuổi, Khương Càn thấy mà sửng sốt.

- Nơi này chính là Long Khởi quan, ta có đạo hiệu Trường Sinh, đặt tên cho mình đi, quên quá khứ, lại bắt đầu lại từ đầu.

Khương Càn tự nhiên từng nghe nói đến tên Trường Sinh đạo trưởng, lòng hắn đã chết, căn bản không quan tâm đối phương là ai, hắn cắn răng nói:

- Sau này ta gọi Vong Trần…

Nói xong, Khương Càn triệt để ngất đi.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, lần nữa chữa thương cho hắn.

Cái tên này thật biết giày vò chính mình.

Cùng lúc đó, trước mắt hắn hiện ra một hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm ba mươi, ngươi bởi vì cứu mẹ mà xảy ra xung đột với Hồng Liệt và các tướng sĩ, sau gặp phải Ách Vận song phật, Thiên Túc Thập Tam Thứ tập kích, may mắn chạy thoát, ngươi thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tuyệt học Diệu Tông pháp tướng 】

Cuối cùng thu hoạch được sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, chờ mong Diệu Tông pháp tướng lợi hại ra sao.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận trí nhớ truyền thừa của Diệu Tông pháp tướng, Diệu Tông pháp tướng có tên như ý nghĩa, chính là một loại pháp tướng, nhưng ngưng làm thực thái, dùng cho phòng thủ, cũng có thể tiến công, pháp này có

thể làm võ học, cũng có thể làm pháp thuật, chân khí và linh lực thi triển mang đến hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Tu Tiên giả có khả năng thi triển võ học, nhưng võ phu không cách nào thi triển pháp thuật, xuất hiện tuyệt học mà cả hai đều có thể dùng quả thật thú vị.

Có lẽ môn công pháp này còn có thể làm độc môn truyền thừa của hắn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đợi hắn truyền thừa xong trí nhớ, hắn bắt đầu quản lý gian phòng, đồng thời bài trí cho Ách Vận phật đang còn một hơi thoi thóp.

Phản loạn trong kinh thành một mực kéo dài đến hoàng hôn mới kết thúc, sau khi nhận được tin tức từ đệ tử ra ngoài, Mạnh Thu Sương mới mang theo các đệ tử theo đường núi trở lại quan.

Hồng Liệt đại tướng quân phản loạn, sau đó chết thảm ở trong cung, chuyện đảo ngược quá nhanh, để bọn hắn không kịp chuẩn bị.

Chương 69: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (1)

Bất kể nói thế nào, Hồng gia quân đã giải tán, bọn hắn lại có thể khôi phục an bình.

Đêm khuya, Khương Càn tỉnh lại, trên mặt đã quấn đầy băng vải sạch sẽ, hắn nhìn thấy Khương Trường Sinh huyền không tĩnh toạ, không khỏi há to mồm.

Khương Trường Sinh nhường csai giường cho hắn, chỉ có thể tĩnh toạ ở trên không.

Khương Càn không dám quấy nhiễu Khương Trường Sinh, nhìn lại bên cạnh, nhìn thấy Ách Vận phật, Ách Vận phật nằm trên mặt đất, giống như đã chết.

- Tỉnh? Ngươi có thể ra khỏi phòng đi dạo, nhưng không thể rời khỏi sân nhỏ, nếu có người đến, lập tức trốn đi, qua mấy tháng, ta lại an bài ngươi trở thành đạo sĩ trong quan.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn nói.

Khương Càn vội vàng đứng lên, quỳ trên mặt đất lễ bái Khương Trường Sinh, nói khẽ:

- Vong Trần nguyện vĩnh viễn phục thị đạo trưởng, đa tạ đạo trưởng ân cứu mạng, đa tạ đạo trưởng cho Vong Trần một phần nhân sinh thanh tĩnh.

Trong hoàng cung, hắn bị binh sĩ áp chế, loại cảm giác không có năng lực kia khiến cho hắn phẫn nộ tới cực điểm.

Khi hắn bị cắt nát cổ họng, tử vong từng bước ép sát, cảm giác tuyệt vọng kia lại để cho hắn càng khát vọng sống sót, lúc hắn thống khổ, mất hết can đảm, Khương Trường Sinh xuất hiện xua tan đi tuyệt vọng trong hắn, phần ân tình này, hắn vĩnh thế khó quên.

Từ nay về sau, hắn không gọi Khương Càn, hắn là Vong Trần.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên rơi xuống đất, nói:

- Vừa hay, ta cần hỏi hắn một chút.

Hắn cách không giương chỉ, Ách Vận phật tỉnh lại, há mồm thở dốc, Vong Trần cả kinh khẽ run rẩy.

Ách Vận phật vô ý thức nhìn qua xung quanh, vừa đối đầu ánh mắt của Khương Trường Sinh, một đôi tròng mắt màu vàng óng.

Huyễn Thần đồng!

Ách Vận phật lập tức hốt hoảng, ngu ngơ tại chỗ.

Vong Trần thấy con mắt Khương Trường Sinh biến hóa, kém chút bị dọa sợ, cũng may Huyễn Thần đồng không có thi triển đối với hắn, cho nên hắn không có mất đi ý thức.

Huyễn Thần đồng đã bị Khương Trường Sinh tu luyện tới hoàn cảnh có thể cho đối phương vô ý thức trả lời vấn đề, chỉ cần làm cho đối phương nghĩ rằng mình là người hắn tín nhiệm nhất, cải biến nhận biết của hắn là được.

- Nói cho ta biết, trong Đại Thừa long lâu có bao nhiêu Thần Nhân cảnh?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Thần Nhân cảnh?

Vong Trần nuốt nước miếng một cáo, ở trong sự nhận thức của hắn, võ đạo mạnh nhất cũng mới đến cảnh giới Thông Thiên, căn bản chưa từng nghe nói qua Thần Nhân cảnh.

Ách Vận phật chết lặng trả lời:

- Ta không biết Thần Nhân cảnh…

- Cảnh giới mạnh nhất trong Đại Thừa long lâu là gì…

- Phía trên tôn Giả, mười hai vị đều là Thần Tâm cảnh, nhưng Lâu chủ và hai Đại hộ pháp thì còn ở trên đó…

Khương Trường Sinh nhíu mày, nói cách khác không bài trừ khả năng Đại Thừa long lâu có Thần Nhân cảnh.

Hắn mở miệng hỏi:

- Đại Thừa long lâu có bao nhiêu đệ tử, nắm trong tay bao nhiêu vương triều?

Ách Vận phật trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng, còn về vương triều, chính là cơ mật, chúng ta đều là phụng mệnh làm việc, đến đây trợ Khương Vũ đoạt được hoàng vị…

Ánh mắt Vong Trần phức tạp, không ngờ Khương Uyên lựa chọn là Thất hoàng tử.

Hắn vẫn cho ruangf uy hiếp lớn nhất chính là Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, Khương Vũ trong ngày thường ôn hòa, tựa như không có dã tâm, bởi vì vốn là võ phu, hắn thấy lôi kéo cao thủ chẳng qua là luận bàn võ nghệ.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Nói hết chuyện ngươi biết có quan hệ đến hoàng thất Khương gia cho ta nghe.

Ách Vận phật lập tức nói:

- Ta biết Khương hoàng đế từng bái sư Đại Thừa long lâu, tập được chân long khí, vừa hay đứng vững gốc rễ trong loạn thế, nhưng loạn thế ngoại trừ vũ lực, còn cần tiền tài, hắn đạt được Dương gia duy trì, hứa hẹn ngày sau lập nữ nhi Dương gia làm

hoàng hậu, nhưng Đại Thừa long lâu cần khống chế tân vương triều, như thế mới có thể thu thập càng nhiều tài nguyên tập võ, thế là nhiễu loạn triều cương, lại để cho sư muội Khương hoàng đế tiến đến trợ giúp hắn, ổn định triều cương, ngày sau sinh con làm hoàng đế, hai người hẹn nhau, đánh tráo Thái Tử, thuận thế chèn ép Dương gia không biết trời cao đất rộng, Khương hoàng đế đau lòng hoàng hậu, liền sinh ra thêm Tứ hoàng tử, sau này Khương hoàng đế và sư muội hắn lại sinh ra Thất hoàng tử…

Vong Trần nghe được mà ngây người, hắn đã biết mình bị đánh tráo, chẳng qua không ngờ sau lưng Đại Cảnh lại dính líu đến thế lực võ đạo.

Hắn nhịn không được hỏi:

- Ta… Thái Tử giả là từ đâu tới?

Ách Vận phật không có trả lời, Khương Trường Sinh không thể không lặp lại hỏi một lần.

Ách Vận phật trả lời:

- Thái Tử giả chính là bệ hạ sai Bạch Y vệ đến khu người nghèo ở trong Kinh Thành tùy tiện đổi lấy một hài nhi, khi đó vừa lập quốc, chỉ dùng một túi gạo đổi lấy…

Vong Trần yên lặng.

Khương Trường Sinh cũng không lo được đồng tình hắn, tiếp tục hỏi thăm tình huống Đại Thừa long lâu.

Hỏi nửa canh giờ, Khương Trường Sinh kết thúc tính mạng của hắn, sau đó ném ra ngoài, để cho Bạch Long ăn, nào biết Bạch Long ghét bỏ, hắn không thể không ngự kiếm phi hành, ném Ách Vận phật đến địa bàn của bầy sói trong núi rừng ngoài thành, đưa mắt nhìn Lang bầy chia ăn thi thể Ách Vận phật, lúc này mới yên tâm trở về.

Vong Trần vẫn đợi ở trong phòng, Bạch Long nhìn chằm chằm hắn, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khương Trường Sinh đem gian phòng Ma Chủ bên cạnh nhường cho hắn ở, hắn cứ như vậy định cư lại.

…

Chương 70: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (2)

Hồng Liệt phản loạn, thê thảm bị cao thủ thần bí tru diệt, Thái Tử, Nhị hoàng tử mất tích.

Này từng cọc từng cọc sự kiện to lớn truyền khắp Kinh Thành, truyền khắp khắp thiên hạ, khiến cho bách tính thiên hạ lo lắng vị trí thái tử có thể dẫn tới nội loạn hay không, hoàng đế nghe đến việc này cũng lập tức gấp gáp trở về.

Hoàng đế trở về, Kinh Thành tiến hành mấy lần điều tra lớn, bao gồm cả Long Khởi quan, nhưng lúc này đã qua mấy tháng, Vong Trần đã gỡ xuống vải bố trên mặt, mặt mũi tràn đầy vết sẹo, hắn mấy tháng qua tiêu gầy hốc hác, yết hầu bởi vì trọng thương cũng biến thành khàn giọng, ăn mặc đạo bào, hoàn toàn là một đạo sĩ xấu xí, căn bản không dính dáng gì đến Thái Tử.

Trần Lễ nửa đường cũng bái phỏng qua Khương Trường Sinh, cảm thán cao thủ thần bí mạnh mẽ, không ngờ lại có thể tru diệt Hồng Liệt, Hồng Liệt là có mười vạn thiết kỵ nha.

Cứ như vậy, Long Khởi quan nhiều thêm một vị đạo sĩ không đáng chú ý, tên là Vong Trần, trong ngày thường quét dọn phòng cho đạo trưởng, cũng đi theo Mạnh Thu Sương và các đệ tử tu đạo, tĩnh dưỡng thể xác tinh thần.

Trong ngày thường có Vong Trần, Bạch Long, Khương Trường Sinh cũng không cần chiếu cố Bình An, sau khi tu luyện, hắn thử sáng tạo một bộ công pháp thấp phiên bản tu tiên, để Vong Trần thử tu luyện, kết quả Vong Trần kém chút bị linh khí chèn no bạo kinh mạch, dọa Khương Trường Sinh không thể không một lần nữa cải tạo.

Một năm này cứ đi qua như vậy.

Khai Nguyên năm ba mươi mốt, hoàng đế lập Thất hoàng tử làm thái tử, thiên hạ kinh hãi, các hoàng tử đều không dám có ý kiến, Khương Dự duy nhất có uy hiếp đối với Thất hoàng tử

còn đang ở biên cảnh chống lại Cổ Hãn, thay hoàng đế thu thập cục diện rối rắm.

Tháng ngày của Khương Trường Sinh trở nên thanh nhàn, xác định Hoàng hậu nương nương không sao, hắn ở trong quan an tâm tu luyện.

Khai Nguyên năm ba mươi hai, Tiểu Ngụy Vương ba tuổi, Hoa Kiếm Tâm và một đám tôi tớ mang theo hắn đến Long Khởi quan, cũng chính là từ một ngày này, Tiểu Ngụy Vương mỗi tuần sẽ đến Long Khởi quan ba ngày, để Khương Trường Sinh dạy bảo võ học.

Vạn Lý, Minh Nguyệt xem như một nữa đồ đệ của Khương Trường Sinh đều đã thành tựu cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng bọn hắn không thích xuống núi, lúc rảnh rỗi cũng sẽ giúp Khương Trường Sinh chiếu cố Tiểu Ngụy Vương, Bình An.

Khai Nguyên năm ba mươi ba, Bắc Cương Đại Cảnh bị Cổ Hãn công phá, quân tình như lửa, Đại Cảnh triệt để lâm vào trong chiến loạn, dân chúng giống như lại thấy cái bóng của loạn thế, mà lại lần này không phải nội chiến trên đất Đại Cảnh, chính là ngoại tộc xâm lấn.

Rất nhiều bách tính dân gian đều đang mắng hoàng đế, nếu không phải hoàng đế nhất định phải đánh Cổ Hãn, làm sao đến mức này.

Mùa thu đến, trong đình viện Long Khởi quan.

Địa Linh thụ đã cao hơn nhà lầu, lá rụng dồn dập, trên cây quấn quanh một đầu đại bạch xà, thân thể đã to như cái đùi của người lớn, không biết nó dài bao nhiêu, dưới cây có mấy người đang ngồi.

Khương Trường Sinh đang đang kể chuyện cũ, Tiểu Ngụy Vương, Bình An, Vạn Lý, Minh Nguyệt đang ngồi nghe, Vong Trần thì đang ở quét rác.

- Quân Nguyên vây quanh sườn núi, thừa tướng cõng hoàng đế thiếu niên Triệu Bính khi đó tám tuổi nhảy xuống biển, mười vạn quân dân đi theo nhảy biển đền nợ nước, đến tận đây vẽ lên dấu chấm tròn trong lịch sử Tống triều, cái này là chuyện xưa của Tống triều.

Khương Trường Sinh kể xong, lộ ra nụ cười, cuối cùng kể xong, thật mệt mỏi.

Nửa năm trước, hắn bắt đầu kể cho Tiểu Ngụy Vương một chút về chuyện xưa của các quân vương Hoa Hạ cổ đại, sau này dẫn tới Vạn Lý, Minh Nguyệt cùng một chỗ nghe.

Tiểu Ngụy Vương ăn mặc cẩm y phú quý, ngũ quan đẹp đẽ, tướng mạo cực kỳ xuất chúng, nhất là cái bớt giữa mi tâm, tựa như con mắt thứ ba, làm cho không người nào có thể xem nhẹ, Bình An ngồi ở bên cạnh hắn, tóc rối bời, đạo bào cũng có chút ngổn ngang, hình ảnh khí chất của hai người khác biệt cực lớn.

Bình An thiên sinh tàn khuyết, Vong Trần, Minh Nguyệt mỗi lần giúp hắn chảy tốt tóc, chỉnh sửa y phục, nhưng hắn ham chơi, rất nhanh sẽ làm loạn, làm bẩn.

Hắn mặc dù ngốc, nhưng hắn trời sinh khí lực lớn, hắn bốn tuổi đã có thể nhấc Vong Trần đang ngủ lên, lúc ấy làm cho Vong Trần sợ hãi.

Ai nói Tiểu Ngụy Vương là Kim Sí Đại Bằng Điểu chuyển thế, tiểu tử ngốc này mới đúng nè.

Tiểu Ngụy Vương đưa hai tay chống đỡ cái cằm, chậc lưỡi nói:

- Chuyện xưa Tống triều không dễ nghe, ta vẫn ưa thích Đường triều, ta muốn làm Thiên Khả Hãn, ta muốn san bằng Cổ Hãn.

Hắn quay đầu nhìn về phía Bình An, vỗ bả vai của Bình An, cười nói:

- Bình An, sau này ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá, huynh đệ chúng ta hai người cùng một chỗ tung hoành thiên hạ.

Hắn bốn tuổi nói chuyện như hài tử tám chín tuổi, mồm miệng rõ ràng, mà lại hết sức ăn khớp, lộ ra mười phần lanh lợi.

Bình An ôm lấy hắn, hung hăng cọ mặt hắn, cười hắc hắc nói:

- Tốt tốt tốt, Lý Thế Dân, Lý Nguyên Bá…

Hai tiểu tử này từ khi biết nhau liền rất thân cận, có lẽ là tuổi tác tương tự, quan hệ của hai người cực tốt, còn cùng một chỗ đánh nhau với mấy đệ tử tuổi nhỏ khác trong quan, có Bình An ở bên, Tiểu Ngụy Vương chưa từng ăn thiệt thòi qua.

Minh Nguyệt lắc đầu nói:

- Lý Thế Dân xác thực sáng tạo ra công tích vĩ đại, được cho là thiên cổ nhất đế, nhưng biến Huyền Võ môn là chỗ bẩn hắn rửa không sạch, giết huynh bức cha, tuyệt không quá tốt.

Chương 71: Gặp lại người xưa, tình cảnh đổi thay

Tiểu Ngụy Vương giận đến đứng lên, nói:

- Minh Nguyệt tỷ tỷ, Lý Thế Dân là bị buộc, mà nên để hắn làm hoàng đế, dựa vào cái gì con cả vừa sinh ra liền phải là hoàng đế? Không phải để cho người nào lợi hại làm sao?

Khương Trường Sinh không khỏi kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Khá lắm, tiểu tử này…

Nói ra, Tiểu Ngụy Vương ở dưới trướng Thất hoàng tử cũng không phải trưởng tử, trưởng tử chính là con riêng, cũng rất được Thất hoàng tử yêu thích, dù sao mẹ hắn là người Thất hoàng tử chân chính yêu thích, mà mẹ của Tiểu Ngụy Vương chính là hoàng đế an bài, mà sau khi Tiểu Ngụy Vương sinh ra không đến một năm, Vương Phi đã di thế, mẹ của trưởng tử liền từ thiếp thành công thăng làm Vương Phi.

Hắn sẽ không chịu ủy khuất ở trong vương phủ, Hoa Kiếm Tâm cũng không đề cập qua.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Tiểu Ngụy Vương và Minh Nguyệt bắt đầu tranh luận, thấy Tiểu Ngụy Vương thở gấp, Bình An bỗng nhiên đứng dậy, vung nắm đấm đánh về phía Minh Nguyệt, cũng may Minh Nguyệt cũng tập võ, dễ dàng tiếp được, trong lúc nhất thời dưới gốc cây huyên náo gà bay chó chạy.

Vong Trần đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Đạo trưởng, triều Chu, triều Tần, triều Hán, triều Đường, triều Tống, đây đều là vương triều nơi nào, vì sao ta chưa nghe

nói qua?

Hắn trước kia cứ nghĩ Khương Trường Sinh nói bừa, Khương Trường Sinh cũng nói như vậy, nhưng nghe lâu, rất giống như thật.

- Thiên hạ to lớn, ngươi lại biết được bao nhiêu, ngoài Đại Cảnh đến cùng lớn bao nhiêu, lại có ai có thể nói rõ được.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, lời hắn để Vong Trần gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

Từ xưa đến nay, thiên hạ đến cùng có bao lớn, không người rõ ràng, nghe đồn Cổ Hãn không chỉ đối mặt Đại Cảnh, còn đối mặt với một vương triều khác, Đại Cảnh còn tốt, phía dưới ven biển, cũng không có tứ phía đều địch.

Khương Trường Sinh gọi Tiểu Ngụy Vương đến trước mặt mình, bắt đầu truyền thụ võ học.

Vạn Lý, Minh Nguyệt, Bình An thì đi qua một bên, luận bàn võ nghệ, Bình An mặc dù ngu dại, nhưng thiên sinh hiếu chiến, nhìn bọn hắn triển khai tư thế liền phấn khởi, trực tiếp xông lên.

Trong hai năm nay, Khương Trường Sinh thành công sáng tạo ra một bộ nội công, hắn ban tên là Càn Khôn Thiên Kinh, phỏng theo ba tầng trước của Đạo Pháp Tự Nhiên Công, chia ra thành bảy tầng, mặc dù không bằng Đạo Pháp Tự Nhiên Công, nhưng cũng không phải công pháp bình thường có thể so sánh.

Trước mắt, Vong Trần, Tiểu Ngụy Vương, Hoa Kiếm Tâm đều đang tu hành Càn Khôn Thiên Kinh.

Bình An tu luyện thì là Huyền Nội Bá Thể, bất quá dạy bảo Bình An thì khó hơn dạy bảo Tiểu Ngụy Vương.

Lá rụng dồn dập.

Trên mái hiên phương xa, một thân áo trắng lẳng lặng đứng thẳng, ngắm nhìn bầu trời, hình ảnh yên tĩnh mỹ hảo.

…

Khai Nguyên năm ba mươi bốn, Cổ Hãn quy mô xâm lấn Đại Cảnh, vương triều khác xung quanh cũng rục rịch, Đại Cảnh lâm vào nguy nan lớn nhất ba mươi năm qua.

Thái tử Khương Vũ không thể không trước đến tiền tuyến, hoàng đế ở lại giữ Kinh Thành, nhưng số lần vào triều càng ngày càng ít, hắn càng ngày càng suy yếu, lòng người trong triều đình lưu động.

Giang sơn Đại Cảnh mưa gió phiêu linh, võ lâm cũng càng ngày càng cường thịnh, không có quan phủ các nơi hạn chế, giang hồ trở nên càng thêm tùy ý, đủ loại nhân vật phong vân xuất hiện lớp lớp, thiên tài như mây.

Một ngày này.

Long Khởi quan nghênh đón một người khách.

Người này tóc tai bù xù, áo bào phá toái, toàn thân bẩn thỉu, như lão ăn mày.

Đệ tử trông coi sơn môn cũng không có ghét bỏ hắn, mà dẫn hắn vào quân, cho hắn một miếng ăn.

Lão khất bắt lại tay hắn, hỏi:

- Trường Sinh đạo trưởng còn ở đây không?

Đệ tử cười nói:

- Ngươi cũng muốn gặp Trường Sinh đạo trưởng? Quên đi thôi, bao nhiêu quyền quý muốn cùng đạo trưởng một lần, đều bị từ chối nhã nhặn, đạo trưởng vội vàng tu đạo, không rảnh phản ứng phàm trần, ngươi nếu ngàn dặm xa xôi tới, không bằng nhìn Bạch Long một chút, đây chính là linh thú của Long Khởi quan chúng ta, gặp một lần, có thể thay đổi khí vận của người.

Lão khất cái vén ra tóc của mình, lộ ra một gương mặt đầy vết sẹo mặt, cực kỳ khiếp người, để đệ tử cảm thấy hơi rụt rè.

- Giúp ta đưa lời đến hắn, cứ nói Lý Trường Thanh đến đây bái phỏng.

Lão khất cái run giọng nói.

- Lý Trường Thanh?

Đệ tử nhíu mày, lẩm bẩm nói, hắn đột nhiên suy nghĩ cái gì, sắc mặt đại biến, vội vàng nói:

- Được, ta đi báo cho đạo trưởng.

Sau khi hắn rời khỏi, lão khất cái đi ra phòng bếp, tới đến sân vườn, nhìn lầu các gần đó, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ hoài niệm.

Thời gian một nén nhang sau, tên đệ tử kia trở về, mang theo Lý Trường Thanh đi tới đình viện của đạo trưởng.

Ven đường, Lý Trường Thanh nhìn xung quanh, đã cảm thấy quen thuộc, lại cảm thấy lạ lẫm.

Long Khởi quan trở nên náo nhiệt, đệ tử cũng nhiều hơn, khuôn mặt quen thuộc lại ít đi rất nhiều.

Một đường không nói chuyện, hai người tới trong đình viện của Khương Trường Sinh, đệ tử khom lưng hành lễ cho đình viện, sau đó rời khỏi.

Lý Trường Thanh hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí đi vào trong đình viện, hắn nhìn thấy hai hài đồng, còn có một đạo sĩ xấu xí quét dọn đình viện, mà sư đệ của hắn Khương Trường Sinh thì đang ngồi tĩnh tọa ở dưới một gốc cây, khí tức hợp nhất cùng thiên địa, khiến cho hắn hoàn toàn bắt không thấy.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, Lý Trường Thanh hốt hoảng.

Năm đó lúc hắn rời khỏi, Khương Trường Sinh còn vị thành niên, đã nhiều năm trôi qua như vậy, hắn vẫn liếc mắt đã nhận ra, chẳng qua hắn không ngờ Khương Trường Sinh còn có thể trẻ tuổi như thế, tính toán ra, vị sư đệ này của hắn hẳn là đã ba mươi bốn tuổi.

Chương 72: Võ lâm đột kích, giáo chủ thâm bất khả trắc

Khương Trường Sinh mở mắt, cười nói:

- Đại sư huynh, đã lâu không gặp, còn không mau tới ngồi một chút, Vong Trần, pha trà.

Nghe vậy, Vong Trần lập tức hướng vào phòng ốc.

Tiểu Ngụy Vương đang luyện công, chẳng qua chỉ lườm Lý Trường Thanh một cái, Bình An thì nằm ngâm ở trong bồn tắm, đó là nước thuốc Khương Trường Sinh chuyên môn nghiên chế cho hắn, có thể rèn luyện cơ thể.

Lý Trường Thanh lấy lại tinh thần, đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, ngay tại chỗ ngồi xuống.

- Nhiều năm không thấy, Long Khởi quan may mắn có ngươi.

Lý Trường Thanh cảm khái, hắn vẫn cảm thấy vị sư đệ này hết sức thần bí, đáng tiếc hắn quá sớm rời khỏi Long Khởi quan, không có kiến thức sư đệ trưởng thành.

Khương Trường Sinh bắt đầu chào hỏi hắn, gặp lại hắn, trong lòng Khương Trường Sinh cũng tràn ngập cảm khái.

Đại sư huynh đã từng anh tuấn, đại khí bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế.

Hắn có thể cảm nhận được Lý Trường Thanh đã là cao thủ Thông Thiên cảnh, nhưng chân khí hỗn loạn, tạng lục phủ đều trong cơ thể ngũ bị trọng thương, đã không còn bao nhiêu ngày trên đời nữa.

Lý Trường Thanh chẳng qua nói với Khương Trường Sinh những chuyện khi còn ở trong quan, cũng không có nói quá nhiều về mình, Khương Trường Sinh cũng không có hỏi, dù sao trước đó Trần Lễ cũng đã đề cập với hắn.

Hàn huyên một canh giờ, Lý Trường Thanh ho khan, lại ho ra máu.

Hắn lau đi vết máu nơi khóe miệng, nói:

- Sư đệ, Trường Sinh đạo trưởng, lần này trở về ta là muốn được an táng trong Long Khởi quan, có thể cho ta một nơi quy tụ hay không.

Âm thanh của hắn hết sức suy yếu, yếu ớt.

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên có thể, Vong Trần, mang Lý sư huynh tiến đến tìm Đại sư tỷ, để Đại sư tỷ an bài, cứ nói ta đã đồng ý.

Vong Trần ở bên cạnh lập tức đi tới, Lý Trường Thanh đứng dậy đi theo.

Nhìn hai người rời khỏi, trong lòng Khương Trường Sinh vui mừng.

May mắn ta không có xuống núi, may mắn ta không có chấp mê vào tính cảm trai gái.

Khương Trường Sinh tự nhiên cũng ưa thích nữ nhân, chẳng qua là hắn biết cân nhắc nặng nhẹ, trước khi tuyệt đối vô địch, hắn không muốn tạo cho mình ràng buộc, quan hệ của hắn và Hoa Kiếm Tâm cũng không có để lộ ra, chỉ có bọn hắn biết được.

Hắn không có ý định cứu Lý Trường Thanh, Lý Trường Thanh vì yêu mà nhập ma, sát lục quá nhiều, cứu được cũng là tăng thêm phiền toái, mà tình cảm hai người cũng không có quá sâu.

Mạnh Thu Sương nhìn thấy Lý Trường Thanh, tất nhiên rất xúc động, sư huynh muội hai hàn huyên rất lâu, từng có lúc, Mạnh Thu Sương rất ái mộ Lý Trường Thanh, dù sao ở trong đạo quán, Lý Trường Thanh chính là đại đệ tử, chiếu cố rất nhiều cho các sư đệ sư muội, bất quá một tia ái mộ kia đã bị tuế nguyệt (thời gian) hòa tan.

Năm sau ngày, Lý Trường Thanh chết vào lúc sáng sớm, Khương Trường Sinh, Mạnh Thu Sương cùng với một chút lão đệ tử hạ táng cho hắn, chuyện không có làm lớn.

Nhưng một đoạn thời gian tiếp theo, Khương Trường Sinh bắt được khí tức của võ giả chui vào trên núi, tìm kiếm bốn phía, cũng không có làm ác, lặng yên rời khỏi.

Đối phương dừng lại trong chốc lát trước mộ bia của Lý Trường Thanh, đoán chừng là cừu địch.

Khương Trường Sinh không có nhúng tay vào ân oán của bọn hắn, Lý Trường Thanh đã chết, ân oán nên sạch, nếu như đối

phương chấp mê bất ngộ, nhất định phải tìm Long Khởi quan, vậy thì thật tốt, đưa sinh tồn ban thưởng cho hắn.

Nửa tháng sau.

Trần Lễ đã là tứ phẩm đại quan đến đây, sau khi Trần gia đầu nhập vào Thất hoàng tử, được Thất hoàng tử đề bạt, Trần Lễ âu sầu thất bại cuối cùng đã ngẩng cao đầu, Trần Lễ trước mắt đang làm Hộ bộ hầu, đã có phủ đệ của mình, không cần chen ở trong Trần gia nữa.

- Trường sinh, ngươi chôn Lý Trường Thanh ở trên núi rồi? Việc lớn không ổn, ngoài kinh thành đang ở tụ tập số lượng lớn võ phu, các đại môn phái đều có, Trần gia ta có đệ tử ở trong đó, nói là muốn đào mộ phần của Lý Trường Thanh.

Trần Lễ lo lắng nói, gương mặt đầy sầu lo.

Tiểu Ngụy Vương hôm nay không có ở đây, Vong Trần mang theo Bình An ở trên núi đi dạo, trong viện chỉ có hai người bọn họ.

Trần Lễ tiếp tục nói:

- Bây giờ Thất điện hạ tập kết đại quân đi tới chiến trường, trong kinh thành ngoài tướng sĩ cộng lại không cao hơn mười vạn, nếu như võ phu quá nhiều, nói không chừng ngăn không được, triều đình cũng sẽ bức bách ngươi cúi đầu.

Khương Trường Sinh nói:

- Người đều đã chết, đào mộ có ý nghĩa gì?

Trần Lễ nói:

- Xác thực, chắc là có mục đích khác, nhưng bọn hắn có lý do báo thù, trên đạo nghĩa không dễ đuổi bọn hắn, mà Đại Cảnh ngay lập tức phải…

Khương Trường Sinh trong khoảng thời gian này cũng nhìn thấy ngoài thành tụ tập số lượng lớn võ phu, hắn không có để ý, bởi vì tất cả đều rất yếu.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Kinh Thành sẽ mở cửa, để bọn hắn bao vây Long Khởi sơn?

Trần Lễ suy nghĩ một lát, nói:

- Nói không rõ ràng, không bài trừ khả năng này, dù sao những môn phái kia có thể dừng chân, phần lớn đều kết giao cùng triều thần, Thất điện hạ không có mặt, Tứ điện hạ cũng không, bệ hạ gần đây tĩnh dưỡng trong cung, chỉ sợ không có có thể bảo đảm Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta biết rồi.

Trần Lễ nói:

- Nếu ngươi muốn rút lui, Trần gia ta có thể an bài.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười:

- Trần đại ca, ta mặc dù dễ dãi, nhưng người khác dám đánh đến cửa nhà nha, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Chương 73: Ma chủ thể hiện trung tâm, ân cần nhắc nhở

Trần Lễ suy nghĩ đến Quỷ Mục Tà Vương, đột nhiên ý thức được Khương Trường Sinh cũng là người đã giết, cũng không phải ôn hòa thoạt như bề ngoài, nhiều năm ở chung, khiến cho hắn sắp quên đi điểm này.

Hắn lại dặn dò vài câu liền rời khỏi, gần đây sự vụ bận rộn, có thể tự mình đến đây đã không dễ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía chân trời, cũng không có đứng dậy.

Người không đủ nhiều.

Lại đến thêm một chút, như thế thì sinh tồn ban thưởng càng phong phú.

Khương Trường Sinh mỗi ngày đều đang tu luyện, tình cờ còn dùng Tăng Linh đan, tu vi một năm cơn hơn một năm, mặc dù những môn phái kia có thể kiếm ra một trăm vị Thông Thiên cảnh, hắn cũng không để vào mắt.

Những trong năm nay, Thất hoàng tử và Đại Thừa long lâu cũng không có tới thăm dò hắn, nói rõ bọn hắn căn bản không

có hoài nghi đến Long Khởi quan, thậm chí căn bản không biết Khương Trường Sinh là địch nhân.

Ở bề ngoài, Khương Trường Sinh chính là sư phụ của Tiểu Ngụy Vương, được cho là người của Thất hoàng tử.

Màn đêm buông xuống.

Lại có người lên núi, lần này đối phương bay thẳng đến đình viện của Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh cũng không có ngăn cản, bởi vì là người quen biết cũ.

Bệ cửa sổ bị gõ vang, một âm thanh truyền vào:

- Đạo trưởng có ở đây không, là ta, Ma Chủ.

Âm thanh của hắn rất nhỏ, sợ bị Vong Trần, Bình An ở cách vách nghe được.

Khương Trường Sinh mở mắt, cửa sổ đột nhiên mở ra, Ma Chủ bị dọa khẽ run rẩy, nhìn thấy Khương Trường Sinh trong phòng, hắn lập tức nhảy vào, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh khom lưng hành lễ.

- Đạo trưởng, việc lớn không ổn, người trong võ lâm muốn mượn tên Lý Trường Thanh, cướp lấy Bạch Long.

Ma Chủ trầm giọng nói:

- Căn cứ theo ta hiểu rõ, sau lưng dẫn đầu chính là Giáo chủ Quy Nguyên thần giáo, Bạch Long có linh tính đã truyền khắp thiên hạ, vị giáo chủ kia những năm này chuyên môn tìm linh thú, hút linh huyết, thối luyện gân cốt, công lực hắn thâm bất khả trắc, ta từng chạm mặt qua hắn, hết sức đáng sợ, ta thậm chí cảm thấy hắn càng mạnh hơn nếu so với Hình Thủ, hoặc vị Thông Thiên kia trong hoàng cung.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong mắt lóe lên hàn mang.

Thì ra đối phương hướng về phía Bạch Long, mặc dù không có Lý Trường Thanh, đoán chừng cũng có thể tìm lý do, tỷ như là Long Khởi quan bồi dưỡng Lý Trường Thanh, Long Khởi quan nhất định phải nợ máu trả bằng máu?

Khương Trường Sinh đã sớm nghe nói phong thái của giáo chủ Quy Nguyên thần giáo, đã từng là thiếu niên thiên tài, bây

giờ là võ lâm cự phách, có hi vọng tranh đoạt bảo tọa võ lâm chí tôn.

- Hắn đã tới chưa?

Khương Trường Sinh hỏi.

Ma Chủ nói:

- Còn không có, nhiều nhất mười ngày, mà bọn hắn đã mua được không ít văn võ, đến lúc đó mở cửa thành, sẽ thả bọn họ vào thành, mục tiêu trực chỉ Long Khởi quan.

Giáo chủ Quy Nguyên thần giáo, Từ Thiên Cơ, tập được thần công cái thế 《 Bất Tử thần quyết 》 , mười sáu tuổi bước vào tuyệt đỉnh, trở thành giáo chủ Quy Nguyên thần giáo, hai mươi tuổi bước vào Thông Thiên, dẫn đầu Quy Nguyên thần giáo đi đến cường thịnh, sau mười năm, đánh bại cao thủ toàn thiên hạ, uy danh không ngừng tăng trưởng, bây giờ đã là cự phách võ lâm giang hồ Đại Cảnh.

Từ Thiên Cơ không chỉ thiên tư khủng bố, quan trọng nhất chính là hắn còn trẻ, bây giờ mới ba mươi hai tuổi, phía dưới bốn mươi tuổi, không người nào là đối thủ của hắn, phía trên bốn mươi tuổi cũng hiếm người có thể chống lại.

- Đạo trưởng, đối mặt Từ Thiên Cơ, không thể chủ quan.

Ma Chủ thấy Khương Trường Sinh phản ứng không lớn, nhịn không được nhắc nhở.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Hắn và Tông Thiên Vũ so sánh thì như thế nào?

Ma Chủ cau mày nói:

- Tông Thiên Vũ chính là võ lâm chí tôn tiền nhiệm, không quá sớm đã bái nhập triều đình, bọn hắn còn chưa từng giao thủ qua, ta đoán khoảng cách không lớn.

Không lớn?

Khương Trường Sinh lập tức không có biện pháp.

Hôm đó, Khương Dự trở lại kinh thành gặp phải Tông Thiên Vũ, Khương Trường Sinh cố ý cảm thụ qua chân khí của Tông

Thiên Vũ, xác thực mạnh mẽ, vượt qua Thông Thiên cảnh, nhưng hoàn toàn không so được với hắn.

Quan trọng nhất chính là, Khương Trường Sinh bây giờ so với khi đó thì cường đại hơn nhiều.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đa tạ ngươi đặc biệt tới báo tin, ta đã biết, nếu hắn muốn tới, vậy cứ để cho hắn đến, võ lâm từ này không còn họ Từ.

Ma Chủ gặp hắn mây trôi nước chảy, tràn ngập tự tin, chỉ có thể thôi.

Khương Trường Sinh hỏi thăm một thoáng tình huống Ma Môn, Ma Chủ thành thật trả lời, từ khi Cổ Hãn phản công, võ lâm buông lỏng, Ma Môn cuối cùng có thể thở dốc, bây giờ đang trắng trợn thu nạp cô nhi trong chiến loạn, nội tình đang không ngừng mạnh lên.

Liên quan tới Lý Trường Thanh, Ma Chủ vẫn giải thích một phen, cũng không phải Ma Môn không giúp đỡ Lý Trường Thanh, mà là Lý Trường Thanh đã điên, ngay cả đệ tử Ma Môn đều giết.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ mấy ngày cuối cùng của Lý Trường Thanh, hắn đối đãi đệ tử trong quan cũng hết sức ôn hòa, giống như Đại sư huynh ban đầu, có lẽ hắn đang cực kỳ gắng sức kiềm chế, chỉ là muốn nhìn nhà mình và gia đình mình thêm một chút thời gian.

Hàn huyên một nén nhang, Ma Chủ rời khỏi.

Lúc Ma Chủ xuống núi, âm thầm nghĩ tới:

- Không ngờ hắn lại không lưu ta, hắn hôm nay rốt cuộc mạnh cỡ nào? Chẳng lẽ hắn thật sự là tiên thần hạ phàm?

Mỗi lần suy nghĩ Khương Trường Sinh biểu hiện ra những việc ly kỳ kia, hắn cũng nhịn không được kính sợ, thật ra hắn không chỉ tới báo tin, cũng là biểu thị trung tâm, hắn thấy, Khương Trường Sinh chưa chắc sẽ thua.

Chương 74: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (1)

Trong phòng.

Khương Trường Sinh nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, âm thầm suy nghĩ:

- Võ lâm Đại Cảnh thật yếu, Từ Thiên Cơ đại khái chắc là Thần Tâm cảnh, Thần Tâm cảnh đã tung hoành vô địch, chậc chậc.

Trước đó hệ thống nhắc nhở hắn tương đương với Thần Nhân cảnh, nếu cảnh giới võ đạo có Thần Nhân cảnh, đã nói có người đi đến qua, bằng không như thế nào ban tên cho.

Đại Cảnh không có Thần nhân, ít nhất ở bề ngoài không có, không có nghĩa nơi khác không có, Khương Trường Sinh không muốn tìm kích thích, cứ đợi ở trong Đại Cảnh rất tốt.

Sinh tồn ban thưởng cũng không phải tiếp nhận truyền thừa xong sẽ trực tiếp nắm giữ, cần tu hành, cho nên hắn không cần cố ý đi kiếm sinh tồn ban thưởng, một phần vạn lật xe vậy thì thảm rồi.

…

Võ lâm tề tụ ngoài kinh thành, tin tức truyền ra trong thành, để bách tính lo sợ bất an, cũng làm cho văn võ quan viên lo lắng, không chỉ ở trong kinh thành, giang hồ Đại Cảnh cũng truyền khắp, không ít giang hồ hào khách đến xem trò vui.

Lần hành động này có ý nghĩa cực lớn đối với võ lâm, nếu như Quy Nguyên thần giáo cầm đầu môn phái võ lâm có thể vào thành cưỡng chế Long Khởi quan, lại bình yên rời khỏi, điều này nói rõ võ lâm đã đến mức mộ triều đình không dám tùy tiện đắc tội, đại biểu cho thời kì võ đạo cao phong.

- Sư phụ, nhiều võ lâm cao thủ đến đây như vậy, ngài thật không sợ à, cần ta nhờ cao thủ trong vương phủ tương trợ không?

Tiểu Ngụy Vương ngoẹo đầu, cẩn thận từng li từng tí hỏi, mặc dù hắn mới bốn tuổi, nhưng thiên tư thông minh, hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của hắn, cười nói:

- Sự việc của người lớn, tiểu hài đừng lo lắng, ngươi trước tiên tu luyện Càn Khôn thiên kinh đi, tương lai làm chỗ dựa cho ta.

Tiểu Ngụy Vương xiết chặt hai nắm tay nhỏ, trịnh trọng gật đầu.

Vong Trần ở cách đó không xa bồi Bình An chơi đùa, hắn cũng không lo lắng, hắn đã gặp qua Khương Trường Sinh ra tay, hôm đó trong hoàng cung…

Mỗi lần suy nghĩ đến tình huống lúc đó, Vong Trần nhịn không được nhìn lén Khương Trường Sinh.

Khi đó Khương Trường Sinh bá đạo cường thế, như thiên thần hạ phàm, mà bình thường Khương Trường Sinh ôn hòa như nước, đối đãi bất kỳ người nào đều hết sức ôn nhu, từ trước tới giờ cũng không dùng thân phận đạo trưởng ức hiếp người khác, cho dù đối với hắn, cũng khách khí có thừa.

Hắn đến cùng là như thế nào người?

Đây là tò mò lớn nhất trong lòng Vong Trần bây giờ.

Cùng lúc đó, trên diễn võ trường Long Khởi quan, Mạnh Thu Sương, Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt cùng với các đệ tử lớn tuổi khác đang dạy bảo các đệ tử tập võ, bọn hắn cũng muốn chia sẻ một bộ phận cho Khương Trường Sinh.

Sớm mấy năm trước, sau khi được Khương Trường Sinh đồng ý, Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt đã sớm đem kiến thức mình học chế thành bí tịch, đặt ở trong tàng kinh các cho đệ tử học tập, đáng tiếc, Long Khởi quan vẫn không ra đời cao thủ tuyệt đỉnh khác, tư chất võ học quá quan trọng.

Vạn Lý đi vào bên cạnh Thanh Khổ, chà xát hai tay hà hơi, hỏi:

- Thanh Khổ sư huynh, ngươi nhiều lần hành tẩu giang hồ, thật không thể chiến thắng Từ Thiên Cơ sao?

Vẻ mặt Thanh Khổ đầy phức tạp, nói:

- Bốn năm trước thiên hạ luận võ ở Tụ Tùng hồ, ta từng đi qua xem, võ công Từ Thiên Cơ xác thực đã đi đến mức độ không phải người, tuyệt không phải cao thủ tuyệt đỉnh có thể so sánh,

Linh Thức cảnh căn bản không thể tính cao thủ tuyệt đỉnh, chẳng qua là cảnh giới đại bộ phận người giang hồ không biết thôi.

- Ngoại trừ Từ Thiên Cơ, còn có các chưởng giáo khác vượt qua Linh Thức cảnh đến đây, dù cho võ lâm chí tôn đối mặt bọn hắn, chỉ sợ cũng phải trốn.

Vạn Lý nghe xong, không có sợ hãi, ngược lại càng thêm phấn chấn, nói:

- Ta đây cũng phải nhìn một phen thật kỹ.

Đệ tử khác cũng không biết Khương Trường Sinh cụ thể mạnh bao nhiêu, rất nhiều người đều khẩn trương sợ hãi, nhưng bây giờ chiến loạn, bọn hắn không chỗ có thể đi, nhất định phải thủ vệ gia viên của mình.

…

Mùa đông bắt đầu, tuyết lớn đầy trời.

Cửa thành bắc Kinh Thành bỗng nhiên mở ra, binh sĩ thủ vệ cấp tốc tránh ra, khẩn trương nhìn ngoài thành, chỉ thấy đám người mênh mông dậm chân đi tới, cầm đầu chính là một nam tử khoác áo bào xanh, khí vũ hiên ngang, khuôn mặt anh tuấn, hai mắt như ưng, các binh sĩ đều không dám đối mặt.

Giáo chủ Quy Nguyên thần giáo, Từ Thiên Cơ!

Đi theo phía sau đều là nhân vật cấp độ giáo chủ, ở phía sau nữa thì là đệ tử của bọn hắn, có thể đi theo đám bọn hắn vào thành đều là cao thủ.

Phía trước, có một tướng quân trông coi, người này chính là thủ vệ tuổi trẻ năm đó canh Thiên Lao khi Quỷ Mục Tà Vương giết ra, Trương Thiên Nhẫn, bây giờ đã là hộ thành tướng quân Kinh Thành.

Trương Thiên Nhẫn đã không còn ngây thơ, hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Từ Thiên Cơ, thầm nghĩ:

- Khí thế thật đáng sợ, có thể danh chấn giang hồ, quả nhiên không phải tầm thường.

Hắn cầm kích tiến lên, nói:

- Từ giáo chủ, đã nói xong, chỉ tìm Long Khởi quan đòi thi thể ma đồ, không thể gây thương tích cho người vô tội.

Từ Thiên Cơ đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói:

- Bản tọa nói được thì làm được, ít nhất sẽ không đả thương bách tính.

Trương Thiên Nhẫn nhíu mày, vừa muốn mở miệng, Từ Thiên Cơ đã đi đến hướng Long Khởi sơn.

Hắn đột nhiên suy nghĩ đến đêm ấy, Quỷ Mục Tà Vương từ trên trời giáng xuống, ngã chết ở trên bậc thang dưới chân núi, hắn không khỏi im miệng.

Hắn mặc dù chưa thấy qua Trường Sinh đạo trưởng, nhưng lại có sự kính sợ nói không rõ đối với Trường Sinh đạo trưởng.

Chương 75: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (2)

Có lẽ Long Khởi quan chưa chắc sẽ bại.

Một đám giang hồ cao thủ đi theo Từ Thiên Cơ vào thành, nhìn xung quanh, không ít người ngang ngược càn rỡ, khẩu xuất cuồng ngôn.

Từng có lúc, võ lâm bị triều đình ép gắt gao, không ít người trong bọn họ còn từng vào qua Thiên Lao, bây giờ cường thế vào thành, Kinh Thành không dám ngăn cản, uy phong bậc nào, có thể nói là mở mày mở mặt.

Trên đường phố ven đường không có bách tính lui tới, tất cả dân chúng đều trốn trong phòng, sợ bị tai bay vạ gió.

Bọn hắn một đường đi vào dưới chân núi Long Khởi sơn, tuyết lớn phủ thêm áo trắng cho cây cối trên núi, bia đá có khắc ba chữ Long Khởi Quan cũng đều chui vào trong đống tuyết.

Trên bậc thang có bốn đạo nhân trông coi, chính là Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt cùng với Mạnh Thu Sương.

Mạnh Thu Sương mở miệng nói:

- Dừng lại!

Từ Thiên Cơ không để ý đến, tiến lên mấy bước, khi cách bậc thang không đến hai trượng mới dừng bước, hắn thả lỏng hai tay sau thắt lưng, mở miệng nói:

- Hôm nay chúng ta đến đây đòi thi thể tà ma Lý Trường Thanh, hắn giết vô số môn đồ của chúng ta, chúng ta nhất định phải để hắn chết không có chỗ chôn, mong rằng quý quan hiểu lẽ phải.

Vạn Lý khẽ nói:

- Chẳng qua chỉ là đòi thi thể, đáng giá nhiều người như vậy đến đây? Các ngươi chờ đó, chúng ta sẽ đưa thi thể cho các ngươi.

Từ Thiên Cơ cười nói:

- Khó mà làm được, bản tọa muốn đích thân lên núi, để tránh các ngươi dùng giả loạn thật, dù sao Lý Trường Thanh đã chết một quãng thời gian.

Thanh Khổ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên phóng tới Từ Thiên Cơ.

Cửu Tầm Thiên Long Bộ.

Nhanh như gió mạnh.

Nhưng sau lưng Từ Thiên Cơ đột nhiên toát ra một người, tay phải đánh ra một chưởng đối chiêu với Thanh Khổ.

Đây là trung niên nam tử một thân hắc bào, tóc một nửa trắng một nửa đen, khuôn mặt kiệt ngạo bất tuần, hắn khinh miệt cười nói:

- Linh Thức cảnh không ra sao cũng dám ngăn cản? Không biết tự lượng sức mình!

Hữu chưởng của hắn dùng sức, chân khí bùng nổ, để tuyết đọng xung quanh trong nháy mắt tiêu tán, Thanh Khổ trực tiếp bị chấn động đến thổ huyết bay ngược, Vạn Lý đưa tay đến đón, kết quả bị đụng ngã trên bậc thang, đau đến trực nhe răng.

Trung niên nam tử thu tay lại, lớn tiếng cười nói:

- Lên núi đi, Long Khởi quan chỉ đến như thế, xem ra chỉ có vị Trường Sinh đạo trưởng kia tương đối lợi hại.

Hắn cất bước đi lên phía trước, Minh Nguyệt cùng Mạnh Thu Sương lập tức kéo tới, nhưng hắn đánh ra song chưởng, chưởng phong như rồng, cùng với âm thanh Hổ Khiếu, đánh lui hai nữ, vừa đối mặt, hai nữ bị trọng thương, nằm trên mặt tuyết, không thể động đậy, chỉ có thể hoảng sợ nhìn hắn.

Trung niên nam tử khinh thường cười một tiếng, đang muốn mở miệng, một tiếng xé gió truyền đến, hắn cả kinh vô ý thức nhảy ra.

Keng!

Thái Hành kiếm từ trên trời giáng xuống, đâm vào trong đống tuyết, ngăn ở trước mặt hai nữ.

Từ Thiên Cơ nhíu mày, các cao thủ khác cũng không có suy nghĩ nhiều, kiếm này cũng không có đả thương được trung niên nam tử.

- Tốt, bốn người các ngươi cũng tính như hiểu biết cao thủ giang hồ, cũng nên lui ra rồi.

Một âm thanh từ trên đường núi bay tới, chỉ thấy Khương Trường Sinh dạo bước rơi xuống, một bộ đạo bào không nhiễm tuyết, Kỳ Lân phất trần trong tay hơi phiêu động, vỏ kiếm thì vắt ở bên hông, như tiên nhân từ núi sâu đi tới.

Trung niên nam tử nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, trầm giọng nói:

- Ngươi chính là Trường Sinh đạo trưởng?

Khương Trường Sinh không có trả lời, vòng qua Thanh Khổ, Vạn Lý, đi vào trước mặt hai nữ, đỡ đưa các nàng dậy, hai nữ tự nâng lẫn nhau, lui ra sau.

- Đạo trưởng, ngươi cẩn thận.

Mạnh Thu Sương cắn răng nói, trong lòng bất đắc dĩ, các nàng là chủ động xin đi giết giặc, muốn thử xem đám cao thủ giang hồ này có thực lực ra sao, không ngờ Từ Thiên Cơ còn chưa ra tay, tùy tiện một người đã hạ gục bốn người bọn họ.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, hắn tiến lên, tay trái chống đỡ chuôi Thái Hành kiếm, quét nhìn đám này võ lâm cao thủ.

- Một, hai, ba… Chín vị…

Khương Trường Sinh nói một mình, ánh mắt rơi vào trên người Từ Thiên Cơ.

Quả nhiên là Thần Tâm cảnh, rõ ràng cao hơn Thông Thiên cảnh một cấp bậc.

Từ Thiên Cơ nhìn không thấu công lực của Khương Trường Sinh, nhưng trực giác nói cho hắn biết đối phương không đơn giản, hắn mở miệng nói:

- Chẳng lẽ Trường Sinh đạo trưởng muốn lấy sức một mình chống lại năm trăm vị võ lâm cao thủ?

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Năm trăm vị, nhiều người như vậy, không đủ phân Bạch Long nhà ta đâu.

Nghe vậy, Từ Thiên Cơ híp mắt, không ít cao thủ động dung, không ngờ Khương Trường Sinh biết được ý đồ chân thực của bọn hắn.

- Hừ! Giả trang cái gì!

Trung niên nam tử đột nhiên phóng tới Khương Trường Sinh, đánh ra một chưởng, âm thanh Hổ Khiếu điếc tai, chân khí ngưng tụ, tựa như một con Hổ to há to cái miệng lớn đầy máu kéo tới, đối diện đánh về phía Khương Trường Sinh.

Oanh!

Trung niên nam tử bị chấn bay trở về, Từ Thiên Cơ vô ý thức nhấc tay đè chặt bả vai của hắn, kết quả bị chấn động trượt lại mấy trượng xa, cả kinh những cao thủ khác dồn dập tránh ra.

Một tay Khương Trường Sinh vung lên Kỳ Lân phất trần, tay trái vẫn như cũ chống đỡ Thái Hành kiếm, đạo bào phần phật, hắn cười nói:

- Chư vị chẳng lẽ muốn lấy lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? Chỉ sợ có chút xem thường ta.

Tuyết trắng mênh mang để mảnh đất dưới chân núi tựa như ngăn cách với thiên địa, hơn năm trăm vị võ lâm cao thủ cũng bị hù dọa, không dám lên tiếng.

Bọn hắn nhìn thấy cái gì?

Từ Thiên Cơ lại bị ép lui lại.

Làm sao có thể?

Chương 76: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (1)

Trên tường thành, Ma Chủ xa xa nhìn lại, thấy Từ Thiên Cơ bị đẩy lui, hắn lộ vẻ mặt khiếp sợ không thôi.

Trung niên nam tử kia cũng không phải nhân vật tầm thường, cao thủ Thông Thiên cảnh hàng thật giá thật, chưởng giáo một

phái, hai người hợp lại đều triệt tiêu không được công lực của Trường Sinh đạo trưởng?

Đây cũng quá hoang đường…

Trong lòng Ma Chủ rung động, ánh mắt lấp lánh, bắt đầu có tính toán khác trong lòng.

Một bên khác.

Vương phủ Thất hoàng tử, mười bốn bóng người đứng thẳng ở trên mái hiên, chính là Nan Vận phật và Thiên Túc Thập Tam Thứ, bọn hắn cũng đang xem chiến.

Nan Vận phật nhíu mày, Trường Sinh đạo trưởng mạnh mẽ khiến cho hắn không khỏi suy nghĩ đến vị thần bí nhân đã tru diệt Ách Vận phật kia, chẳng qua khí chất của hai người ngày đêm khác biệt.

Thủ lĩnh Thiên Túc Thập Tam Thứ tên Quỷ Liễu, thân hình cường tráng, eo lại rất thô to, hai tay của hắn chống đỡ một thanh khoát đao, phía dưới mũ rộng vành lộ ra một đôi mắt xà hạt âm lãnh, hắn mở miệng nói:

- Người này tất có tu vi ở trên Thông Thiên, Từ Thiên Cơ kia cũng giống như thế, không ngờ võ lâm Đại Cảnh lại còn cất giấu nhân vật bực này, võ đạo hoang mạc cũng không phải yếu như chúng ta tưởng tượng.

thích khách Một khác khẽ nói:

- Xác thực, Hình Thủ dưới tay hoàng đế lão nhi cũng vượt qua Thông Thiên, thật không biết hắn từ nơi nào lôi kéo tới.

Khi bọn hắn nghị luận, Từ Thiên Cơ buông tay, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén.

Trung niên nam tử lúc trước hung hăng càn quấy, cuồng vọng bị công lực Khương Trường Sinh chấn nhiếp, sợ hãi nhìn hắn, không còn dám mở miệng, lại không dám động thủ.

Năm ngón tay trái Khương Trường Sinh chống đỡ chuôi kiếm động đậy, tựa như đang khảy đàn, hắn mở miệng cười nói:

- Cho các ngươi một cơ hội, toàn bộ cùng tiến lên, nếu có thể để cho ta chiến thống khoái, ta chưa chắc sẽ giết các ngươi.

Cảnh tượng trước mắt nhất định sẽ kiếm được sinh tồn ban thưởng, giá trị sinh tồn ban thưởng quyết định bởi thực lực địch nhân, cho nên hắn dùng phép khích tướng.

Từ Thiên Cơ trầm giọng khẽ nói:

- Đạo trưởng quả nhiên cuồng vọng, không cần năm trăm người, bản tọa một người là đủ.

Hắn đẩy trung niên nam tử ra, dậm chân bay lên, khí thế bùng nổ, chân khí phun trào, khiến cho áo bào hắn bay phất phới, tóc dài theo đó phất phới dâng lên, võ lâm cao thủ khác dồn dập tản ra, bao vây Khương Trường Sinh, tránh cho Khương Trường Sinh chạy trốn.

Thanh Khổ bốn người đã thối lui đến giữa sườn núi, tiếp tục xem chiến, cực kỳ khẩn trương.

Bọn hắn biết được Khương Trường Sinh rất mạnh, nhưng đây là hơn năm trăm vị võ lâm cao thủ.

Tiểu Ngụy Vương, Vong Trần, Bình An cùng với đệ tử khác đều ở một chỗ thạch đình trên núi xem chiến, từ nơi này có thể miễn cưỡng thấy tình huống dưới núi.

- Sư phụ có thể thắng sao?

Tiểu Ngụy Vương khẩn trương hỏi, từ nhỏ đến lớn, hắn lần đầu tiên trải qua tràng diện to lớn như thế.

Vong Trần gật đầu nói:

- Có thể thắng, nhất định có thể thắng.

Bình An gào thét, nếu không phải Vong Trần ngăn cản, đoán chừng tiểu tử này đã xông xuống núi.

Từ Thiên Cơ từng bước đi về phía trước, khí thế liên tục tăng vọt, khí thế đã vượt qua Thông Thiên cảnh, các võ lâm cao thủ khác cũng bị kinh động.

- Công lực của Từ giáo chủ đáng sợ như vậy?

- Làm ta sợ muốn chết, xem ra vừa rồi Từ giáo chủ chủ quan.

- Đó là tự nhiên, dùng bản lĩnh của Từ giáo chủ, nhanh chóng dễ dàng đán bại đối phương.

- Bất quá Long Khởi quan Trường Sinh đạo trưởng xác thực mạnh mẽ, công lực của hắn đã có thể tấn thăng đến cấp độ đỉnh tiêm võ lâm.

- Trường Sinh đạo trưởng thoạt nhìn thật trẻ tuổi, chẳng lẽ nghe đồn là thật, hắn vượt qua lôi kiếp, dung nhan không già, chính là tiên thần hạ phàm?

Đám võ lâm cao thủ nghị luận ầm ĩ, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Từ Thiên Cơ, Khương Trường Sinh.

Từ Thiên Cơ dừng lại, cách Khương Trường Sinh ba trượng, song chưởng hắn bắt đầu vận công, song chưởng đan xen khoanh tròn trước người, ngừng ở trước bụng, khí thế của hắn đã đạt đến đỉnh điểm, khiến cho phương viên trong vòng trăm trượng để những cao thủ thấy nghẹt thở, cảm giác áp bách cực kỳ cường đại.

Hắn đột nhiên dậm chân, phóng tới Khương Trường Sinh, tay phải ngưng tụ ra chân khí màu xanh lam, đánh tới một chưởng, tựa như một thanh lưỡi đao, xé rách tuyết bay, thế không thể đỡ.

Khương Trường Sinh giương mắt, kim quang tóe hiện, một tôn hư ảnh màu vàng kim to lớn từ trong cơ thể hắn toát ra, cấp tốc cao đến năm trượng, thân hình hư ảnh màu vàng kim giống như hắn, nhưng mọc ra ba đầu sáu tay, tay cầm các pháp khí khác biệt.

Diệu Tông pháp tướng!

Con ngươi Từ Thiên Cơ co rụt lại, còn chưa kịp phản ứng, Diệu Tông pháp tướng vung lên một thanh kiếm ảnh chạm vào chân khí của hắn, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài.

Từ Thiên Cơ quay cuồng trên không trung, cấp tốc rơi xuống đất, sau đó trượt về phía sau, tay phải hắn vỗ đất, ổn định thân hình.

Tất cả mọi người trừng to mắt, vẻ mặt đều là như thấy quỷ, bao gồm cả bốn người Thanh Khổ cùng với đệ tử ở trên núi

xem chiến.

Ma Chủ, Nan Vận phật, Thiên Túc Thập Tam Thứ cùng với tất cả võ giả ở các nơi trong thành đang xem chiến đều bị kinh động đến.

Đó là cái gì?

Từ Thiên Cơ chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn, ngũ tạng lục phủ đau nhức, hắn cố nén một ngụm máu tươi trong cổ họng, hắn cố gắng nuốt xuống, hắn đứng dậy, trầm giọng hỏi:

Chương 77: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (2)

- Đây là võ học gì?

Khương Trường Sinh mây trôi nước chảy nói:

- Diệu Tông pháp tướng, đây là võ học ta tự sáng tạo, ngày sau cũng là tuyệt học của Long Khởi quan, hôm nay để thiên hạ hảo hán nhìn một chút sự mạnh mẽ của Diệu Tông pháp tướng.

Tất cả mọi người ghi lại cái tên này, nghiền ngẫm danh tự này tích chứa chân nghĩa ra sao.

Từ Thiên Cơ đột nhiên tan biến tại chỗ, một giây sau, hắn xuất hiện bên trái Khương Trường Sinh, tay phải từ đuôi đến đầu, đánh về phía mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, tay phải vung lên phất trần quét qua, đánh vào trên mặt Từ Thiên Cơ, Từ Thiên Cơ chỉ cảm thấy trong râu dài xốp mềm của phất trần ẩn chứa lực lượng vạn quân, đánh cho hắn kém chút hai mắt biến thành màu đen.

Một cánh tay Diệu Tông pháp tướng nắm cự chùy nện xuống, oanh một tiếng, Từ Thiên Cơ bị nện ngã vào trên mặt tuyết, lần này, máu tươi căn bản giấu không được, từ trong miệng bắn ra.

Bàn tay trái Từ Thiên Cơ chống đất, chân khí bùng nổ, con ngươi lại biến thành màu lam, đánh nát hư ảnh cự chùy, thân thể bay ra ngoài, lần nữa kéo dài khoảng cách.

Khương Trường Sinh nhíu mày, đây là Bất Tử thần quyết trong truyền thuyết sao?

Có ít chiêu trò!

Lực bộc phát vừa rồi xác thực kinh người, bất quá chủ yếu là Khương Trường Sinh hạ thủ lưu tình.

Sở dĩ lưu tình, chính là hắn muốn kiếm sinh tồn ban thưởng.

Từ Thiên Cơ đứng dậy, hai tay giơ cao, chân khí Hóa Đao, tức giận trảm xuống, đao khí dài đến mười trượng, đánh tan tuyết bay đầy trời, tựa như đem thiên địa một phân thành hai.

Diệu Tông pháp tướng nâng lên trường trượng, hình thành vòng bảo hộ, dễ dàng ngăn lại đao khí!

Từ Thiên Cơ lần nữa phóng tới Khương Trường Sinh, hắn thả người vọt lên, một cước bay tới, chân khí lượn lờ thân thể, tựa như một nhánh thần tiễn có khả năng đâm xuyên qua hết thảy.

Một tay khác Diệu Tông pháp tướng múa quạt đánh tới, Từ Thiên Cơ không tránh, ngược lại tăng lớn chân khí, vừa rồi hắn đã chấn vỡ cự chùy, nói rõ Diệu Tông pháp tướng cũng không phải là không thể hạ gục.

Ầm!

Từ Thiên Cơ bị vỗ bay ra ngoài, bay qua đỉnh đầu của mấy trăm người, nện ở trên tường thành, nện đến tường thành sụp đổ, đá vụn bay loạn, cả người hắn khảm nạm vào trong đó, chật vật không chịu nổi.

Tĩnh!

Dưới chân Long Khởi sơn hoàn toàn tĩnh mịch.

Ma Chủ, Nan Vận phật cùng với Thiên Túc Thập Tam Thứ đều thấy choáng.

Tốc độ, công lực của Từ Thiên Cơ đều rất mạnh, ngay cả võ học cũng hết sức bá đạo, chẳng qua là ở trước mặt Diệu Tông pháp tướng lại lộ ra không chịu nổi một kích.

- Các ngươi còn đang chờ cái gì, cùng lên đi, chẳng lẽ Đại Cảnh võ lâm đều là hèn nhát, Cổ Hãn xâm lấn, các ngươi

không dám lên chiến trường giết địch, chỉ dám ở sau lưng lấy nhiều khi ít? Nếu như vậy, ta thật xem thường võ lâm Đại Cảnh.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí bình tĩnh, nhưng trong lời nói đầy trào phúng, kích thích thật sâu đến tất cả cao thủ ở đây.

Phàm là vào thành người, không chỉ là giang hồ cao thủ, đệ tử các phái đều chỉ có thể ở ngoài thành chờ đợi, sở dĩ chờ đợi, cũng là sợ triều đình thừa cơ tiêu diệt cao thủ các phái.

Một lão giả mới đầu tóc trắng xoá tức giận nói:

- Cùng tiến lên, đừng để đạo nhân xem thường chúng ta, chúng ta dùng hết toàn lực, hắn chưa hẳn có thể đánh giết toàn bộ chúng ta.

Hắn lập tức phóng tới Khương Trường Sinh, hơn năm trăm vị cao thủ bị nhen nhóm lửa giận, từng người lao thẳng tới Khương Trường Sinh, còn có thả người vọt lên, rất có khí thế phô thiên cái địa.

Trong Băng Thiên Tuyết Địa, Khương Trường Sinh không chỗ có thể trốn, Diệu Tông pháp tướng lóng lánh vệt sáng màu vàng, sao mà chói mắt như vậy.

Khương Trường Sinh nắm chặt chuôi kiếm Thái Hành kiếm, đem nó rút ra từ trong đống tuyết, trong chốc lát, Diệu Tông pháp tướng theo đó cất cao, sáu tay điên cuồng vung vẩy pháp khí.

Keng! Keng! Ầm! Răng rắc…

Đếm không hết tiếng va chạm vang lên, hơn năm trăm vị võ lâm cao thủ tre già măng mọc lao thẳng tới Khương Trường Sinh cùng Diệu Tông pháp tướng, Diệu Tông pháp tướng tuy có đến sáu tay, nhưng không thể cùng lúc toàn bộ đánh giết hơn năm trăm người đang xúm lại công kích.

Khương Trường Sinh vung lên phất trần, đánh bay từng người từng người võ phu kéo tới, như là quét sạch tro bụi, nhẹ nhàng thoải mái.

Một màn này để hết thảy người xem chiến yên lặng, mặt lộ ra vẻ không thể tin tưởng được.

Khương Trường Sinh cùng Diệu Tông pháp tướng đứng sừng sững bất động, mặc cho bao nhiêu cao thủ nhào tới, đều bại lui.

- Sư phụ thật lợi hại.

Tiểu Ngụy Vương hưng phấn đến hỏng, nếu không phải Vong Trần đang nắm lấy cổ áo sau gáy hắn, đoán chừng hắn đã từ trên vách đá nhảy xuống.

Toàn thân Nan Vận phật run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Hắn đến cùng là cảnh giới gì?

Nhiều cao thủ như vậy, yếu nhất cũng là Chân Nguyên cảnh, vượt qua năm mươi vị Linh Thức cảnh, lại hoàn toàn không phải là đối thủ của một người.

Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu, Chân nguyên, Linh thức, Thông Thiên, Thần Tâm.

Thần Tâm cảnh thật vô địch như vậy?

Khương Trường Sinh trêu đùa trong chốc lát liền không còn hào hứng, mặc dù muốn kiếm sinh tồn ban thưởng, nhưng cũng không thể mặc người khi nhục, trận chiến này dù sao cũng phải chết chút người.

Ầm!

Hắn tung một cước đạp một nữ võ giả đang lao tới rơi xuống trên mặt tuyết, tiếng gãy xương thanh thúy vang vọng, nữ võ giả thổ huyết, trong nháy mắt hôn mê.

- Chư vị, nên kết thúc rồi!

Chương 78: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (1)

Khương Trường Sinh giương mắt, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo, sát khí lan tràn.

Diệu Tông pháp tướng nâng lên sáu tay, ba đầu hợp nhất, sáu tay hợp hai, sáu thanh pháp khí ngưng làm một thanh kiếm

màu vàng chói mắt, nộ trảm rơi xuống.

Kiếm khí hạo đãng, gió mạnh gào thét, vô luận là đang cao thủ đang công kích, hay là đám người bị đánh nằm ở dưới đất đều bị đánh bay ra ngoài, tường thành đang treo Từ Thiên Cơ càng nứt toạt ra, vết nứt trải rộng cả bức tường, tựa như sắp sụp đổ, tuyết lớn đầy trời bị thổi tan hoan bay loạn vào trong thành, tựa như sương mù đang dũng mãnh lao tới.

Từ Thiên Cơ đang ý thức mơ hồ rơi xuống té trên mặt tuyết, đá vụn nện đập ở trên người hắn, hắn đã không lo được đau đớn, tiếng nổ vang rền giữa thiên địa khiến cho hắn rất khó chịu, trong mơ hồ, hắn nghe được không ít tiếng kêu thảm thiết.

Không biết đi qua bao lâu, cuối cùng, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Từ Thiên Cơ chật vật ngẩng đầu, mở to mắt, một đạo thân ảnh đi tới, ngăn cản ánh nắng, chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, hỏi:

- Ngươi muốn chết, hay là muốn sống, ngươi muốn bọn hắn chết hết, hay là cùng ngươi sống sót?

Con ngươi Từ Thiên Cơ trợn to, thần tâm bị trùng kích, sợ hãi trước đó chưa từng có tràn vào trong lòng của hắn, hắn thậm chí ngay cả vẻ tức giận đều không hiện lên nổi trên mặt.

Chênh lệch quá xa.

Từ khi hắn tập võ đến nay, chưa bao giờ từng gặp phải thảm bại như vậy, mà hắn đã là võ công đại thành, thật sự cho rằng vô địch thiên hạ trong Đại Cảnh, không ngờ…

Từ Thiên Cơ thấy Thái Hành kiếm đang giơ lên, muốn chém đầu hắn, hắn cúi đầu, cắn răng nói:

- Ta muốn sống… Để bọn hắn cũng sống…

Khương Trường Sinh nhấc hắn lên, như là xách theo gà chó, quay người đi về Long Khởi sơn.

- Đi thôi, vì Long Khởi quan thủ sơn mười năm để chuộc tội.

Nơi xa, trên tường thành, Ma Chủ run rẩy toàn thân.

Nan Vận phật, Thiên Túc Thập Tam Thứ cũng bị hù dọa, thật lâu không nói gì.

…

Ngoài thành, mấy vạn võ phu chờ đợi, phương hướng Long Khởi sơn vang lên tiếng đánh nhau, tiếng nổ vang rền để bọn hắn cực kỳ khẩn trương, không ngờ đối mặt nhiều môn phái như vậy vây công, Long Khởi quan lại còn có thể nhấc lên chiến đấu kịch liệt như thế, chẳng qua là âm thanh rất nhanh liền tan biến.

Dệ tử cac phái càng chờ càng hoảng hốt, thậm chí có người đề nghị muốn xông vào hay không, nhưng lại cảm thấy triều đình hẳn là không ra tay, cho dù ra tay cũng không có khả năng tru diệt nhiều cao thủ như vậy trong khoảng thời gian ngắn.

Không biết đợi bao lâu, cửa thành ầm ầm mở ra, các đệ tử trông mong nhìn tới.

Một lão giả tóc trắng máu me khắp người bưng bít lấy cánh tay phải, run run rẩy rẩy đi ra, tất cả mọi người thấy hắn bày ra bộ dạng này thê thảm, đều bị kinh động.

- Người đó là… Trần chưởng giáo của Thiên Nhất môn?

Có người hoảng sợ hô to, lúc này có một đám đệ tử đi tới, sau lưng lão giả tóc trắng còn đi theo một đám cao thủ đang trọng thương.

Lão giả tóc trắng ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, hắn cười khổ nói:

- Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi…

- Hài hước! Hài hước a!

Chưởng giáo một phái triệt để điên loạn, ngửa mặt lên trời gào thét, cuối cùng thổ huyết mà chết, chết trong lúc các đệ tử chen chúc.

Tuyết lớn mịt mờ, mai táng dũng khí của một nữa võ lâm Đại Cảnh.

Khai Nguyên năm ba mươi bốn, Giáo chủ Quy Nguyên thần giáo Từ Thiên Cơ mang theo mười tám chi môn phái tề tụ Kinh Thành, khiêu chiến Trường Sinh đạo trưởng, năm trăm vị cao thủ thương vong hơn phân nửa, một đời võ lâm bá chủ Từ Thiên Cơ bị bắt làm tù binh, sống chết không rõ.

Tuyệt học Diệu Tông truyền khắp thiên hạ, hai chữ Trường Sinh uy chấn võ lâm.

Đến tận đây, võ lâm có thần thoại sống.

…

Trong đình viện, Khương Trường Sinh tĩnh toạ dưới tàng cây, Từ Thiên Cơ thì dưỡng thương trong một góc của đình viện, Tiểu Ngụy Vương, Bình An đứng xa xa nhìn hắn, tràn ngập tò mò.

Vong Trần đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, cung kính nói:

- Đạo trưởng, môn phái võ lâm đã riêng phần mình thối lui.

Khương Trường Sinh gật đầu, không có mở miệng, Vong Trần quay người rời khỏi, không dám quấy nhiễu.

Hôm nay đại chiến, làm mới nhận biết hắn đối với võ đạo, nhất là một kiếm cuối cùng của Diệu Tông pháp tướng, uy năng hủy thiên diệt địa kia khiến cho hắn ngẫm lại cũng cảm giác sợ hãi.

Lần này đại chiến, hơn năm trăm vị cao thủ chết một nửa người, còn sống đều bản thân bị trọng thương, sở dĩ lưu lại người sống, là bởi vì Khương Trường Sinh chờ mong lần sau sinh tồn ban thưởng đến.

Bây giờ hắn đã làm trùm tân thủ thôn Đại Cảnh, võ lâm chính là rau hẹ, cường thế đoạt được thiên hạ đệ nhất, sau đó nhất định có vô số cao thủ tre già măng mọc đến đây khiêu chiến, cung cấp cho hắn sinh tồn ban thưởng.

Hắn mặc dù cẩn thận, nhưng vẫn có sức phán đoán, ít nhất trong chốn võ lâm Đại Cảnh không có khả năng có người vượt qua hắn, chỉ có nơi khác, vốn là người cảnh giới cao có thể uy hiếp được hắn, mà hắn tạm thời không sinh ra xung đột cùng

võ giả mạnh hơn, ngay cả Đại Thừa long lâu cũng không biết hắn là kẻ địch tiềm ẩn.

Chờ một hồi lâu, trước mắt Khương Trường Sinh cuối cùng hiện ra nhắc nhở.

【 Khai Nguyên năm ba mươi bốn, Giáo chủ Quy Nguyên thần giáo Từ Thiên Cơ mang theo năm trăm vị võ lâm cao thủ đột kích, ngươi bằng vào thực lực bản thân, thành công đánh lui tất cả võ lâm cao thủ, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tuyệt học tu tiên Hạo Nhật Như Lai 】

Chương 79: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (2)

Hạo Nhật Như Lai, nghe qua đã cảm thấy rất trâu bò.

Mà lại là tuyệt học dành cho tu tiên, mang ý nghĩa võ đạo không thể học tập, chỉ có hắn có thể học được.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Hạo Nhật Như Lai, khóe miệng của hắn dần dần nâng lên.

Tuyệt học thật mạnh!

Trong vòng một tháng sau đó, một trận chiến này truyền khắp khắp thiên hạ, để cho người ta nói chuyện say sưa.

Năm mới đến, Khai Nguyên năm ba mươi lăm.

Chiến trường biên cương không ngừng truyền đến chiến báo, thua nhiều thắng thiếu, càng ngày càng nhiều cương thổ bắt đầu luân hãm, tình thế không thể lạc quan.

Khương Trường Sinh ở trên Long Khởi sơn cũng không có cảm nhận được chiến tranh tàn khốc, hương hỏa Long Khởi quan thu vào mặc dù giảm bớt, nhưng trên núi có ruộng, vườn rau, có thể tự cấp tự túc.

Trong khoảng thời gian này, Khương Trường Sinh viết toàn bộ võ học mà mình đang nắm giữ thành bí tịch, đặt ở trong tàng kinh các, lưu cho các đệ tử học tập, duy chỉ có Càn Khôn thiên kinh, Diệu Tông pháp tướng không có, hắn dự định đem hai

bộ này làm thành võ học truyền thừa mang tính tiêu chí của mình, chỉ truyền cho đệ tử.

Từ Thiên Cơ đã thay đổi đạo bào, hắn bị đánh vào Sinh Tử ấn, bây giờ thành thành thật thật đợi ở trong Long Khởi quan, trong ngày thường cầm cây chổi quét dọn khắp nơi, ngay từ đầu hắn hết sức khuất nhục, nhưng có một lần hắn thấy Khương Trường Sinh dạy bảo Tiểu Ngụy Vương tập võ, mà lại không tị hiềm hắn, hắn liền sinh ra một ý nghĩ.

Có lẽ đây cũng là một trận cơ duyên.

Hắn tràn ngập tò mò về Khương Trường Sinh, không rõ người này luyện công pháp gì, vậy mà mạnh mẽ như thế, còn có Diệu Tông pháp tướng kia, đã trở thành bóng mờ trong lòng của hắn.

Ngày thứ bảy sau năm mới, hoàng đế đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Tính ra, Khương Trường Sinh đã có rất lâu rồi chưa gặp qua hắn, so với ít năm trước đây, cả người Khương Uyên gầy gò đi không ít, không có chút tinh thần nào.

Khương Uyên và Khương Trường Sinh ngồi ở trước bàn đá, hắn tóc trắng phơ, trên mặt không ít nếp nhăn, hai tay càng gầy như que củi, như là lợi trảo của Lệ Quỷ.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hỏi:

- Bệ hạ, công lực của ngài…

Hắn có thể cảm giác được trong cơ thể Khương Uyên không có một tia chân khí, hết sức rõ ràng, hắn sở dĩ trở nên già nua như thế chính là mất đi công lực, liên đới tiêu hao sinh cơ khổng lồ.

Khương Uyên không còn sống mấy năm nữa.

Khương Uyên nhìn Từ Thiên Cơ đang bồi Bình An, Tiểu Ngụy Vương so tài cách đó không xa, cười nói:

- Trẫm trước kia gặp qua Từ Thiên Cơ, khi đó hắn còn là một thiếu niên hăng hái, trẫm muốn chiêu hắn vào Bạch Y vệ, hắn

từ chối, không ngờ nhiều năm sau, hắn vào Long Khởi quan, thật sự là tạo hóa trêu ngươi.

Từ Thiên Cơ nghe nói như thế, biểu lộ cứng đờ, nhưng vẫn giả bộ không có nghe thấy, chuyên tâm bồi hai tiểu gia hỏa luyện võ.

Nếu là dạy tốt, Trường Sinh đạo trưởng có thể chỉ bảo hắn, khiến cho hắn càng mạnh.

Khương Uyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Khương Trường Sinh, cười nói:

- Trẫm rõ ràng thân thể của chính mình, Trường Sinh hà tất thay trẫm ưu sầu?

- Dược đan ngươi cho trẫm dùng xác thực có hiệu quả, nhưng cũng không phải là dược Trường Sinh, trẫm hiện tại cũng suy nghĩ hiểu rõ, trên đời này nào có người bất tử, hết thảy thuận theo tự nhiên đi.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Công lực của ngài là tự mình tán đi?

Hắn cảm thấy không giống, bởi vì trong cơ thể Khương Uyên có ám tật, nhất là đan điền, công lực của hắn rất giống như bị rút đi, sau đó lưu lại di chứng.

Khương Uyên lắc đầu, nói:

- Trẫm truyền công lực cho thái tử, cũng xem như tận lực lượng cuối cùng của trẫm, dù sao trẫm để lại cho hắn một cục diện rối rắm.

Hắn thở dài một tiếng, vẻ mặt trở nên ưu sầu.

Hắn khăng khăng muốn tiến đánh Cổ Hãn, đạt thành thiên cổ kỳ công, không ngờ ngược lại để Đại Cảnh lâm vào trong mưa gió phiêu linh.

Bất quá nếu cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn vẫn như cũ muốn đánh.

Sau đó, Khương Uyên không còn trò chuyện chuyện của mình, trò chuyện về Hoàng hậu nương nương, nói trong khoảng thời

gian này, Hoàng hậu nương nương tận lòng chiếu cố hắn, để hắn nhớ tới thời điểm năm đó khi hai vợ chồng khởi sự, nhắc đến chuyện cũ, hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Vong Trần đang quét rác nghe mà trong lòng chua xót.

Hắn không biết nên hận Khương Uyên, hay là nên ủy khuất.

Mặc dù hắn không có trở thành Thái Tử, cả đời chỉ sợ cũng sẽ trôi qua rất khó chịu, tương phản, Khương Uyên ít nhất khiến cho hắn trải qua sinh hoạt Thái Tử ba mươi năm, cả đời này cũng tính đặc sắc, cũng tính là không tiếc.

Khương Trường Sinh lẳng lặng nghe, trong lòng tuy có cảm khái, nhưng cũng không có dao động lòng mình.

Hắn không có ý định cùng Khương Uyên, Hoàng hậu nương nương nhận nhau, ơn sinh nở của Hoàng hậu nương nương, hắn đã dùng ân cứu mạng hồi báo, Khương Uyên biết được hắn chính là Thái Tử thật, Khương Uyên không muốn nói ra, hắn đương nhiên sẽ không dày mặt đi nhận nhau.

An tâm tu luyện, tiếp qua ba mươi năm, đoạn thân tình này tự nhiên sẽ tan thành mây khói.

Một lúc lâu sau, Khương Uyên nắm tay Tiểu Ngụy Vương rời khỏi, nhìn bóng lưng hắn đã còng xuống, lại nghĩ tới khí phách của hắn khi lần đầu tiên gặp nhau, Khương Trường Sinh càng thêm kiên định ý nghĩ tu tiên.

Hắn đã đạt đến mục tiêu cuối cùng của phàm nhân mong muốn, trường sinh bất lão, vậy hắn cần phải trân quý, không thể đi đến nửa đường rồi ngừng.

- Tầng thứ sáu đã sắp đến, những khoảng cách thành tiên thành thần lại vẫn còn rất xa?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tiên lộ mênh mông, phẩm vị nhân gian sinh lão bệnh tử, Giang Sơn Nhật Nguyệt luân chuyển, cũng là có một phen niềm vui thú.

…

Chương 80: Ma chủ cầu xin, vị đệ tử thứ ba!

Tháng ba, một ngày trời trong gió nhẹ.

Ma Chủ đến đây bái phỏng, lần này hắn còn mang theo một nam đồng bảy tuổi.

- Đạo trưởng, ngài có thể nhận hắn hay không, kẻ này thiên tư vô song, tuyệt không cô phụ uy danh võ lâm thần thoại của ngài.

Ma Chủ khom lưng hành lễ, cung kính nói.

Nam đồng hơi lộ ra gầy gò, khuôn mặt trắng nõn, mày rậm mắt to, không sợ hãi chút nào nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Từ Thiên Cơ cầm lấy cái chổi đi ngang qua, trêu chọc nói:

- Ta tưởng là ai, đây không phải Ma Chủ đại danh đỉnh đỉnh à, không ngờ lại đưa người trên Long Khởi quan, xem ra ngươi cũng ý thức được võ học Ma Môn không đáng chú ý.

Ma Chủ bỏ qua hắn, vẫn như cũ duy trì tư thế cúi đầu, hắn giả vờ không quen biết với Khương Trường Sinh, chẳng qua là mộ danh mà tới.

Khương Trường Sinh dò xét nam đồng, phát hiện gân cốt kẻ này xác thực cao minh, không giống chí cương chí dương như Bình An, lại tràn ngập linh tính, lỗ chân lông hô hấp theo lại không tự chủ hấp thu thiên địa linh khí, mặc dù hết sức mỏng manh.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Đứa bé này gọi là gì, có quan hệ như thế nào với ngươi?

Ma Chủ vội vàng trả lời:

- Hắn gọi Hoang Xuyên, là cháu của ta, cha mẹ hắn đều mất, mà ta đã cao tuổi, không biết còn có thể sống bao lâu, sau này hắn là một thân một mình, mong rằng đạo trưởng thương tiếc.

Bình An lại gần, hắn mới sáu tuổi, nhưng cái đầu thoạt nhìn cao hơn Hoang Xuyên, cũng cường tráng hơn.

- Hắc hắc hắc, theo ta… Chơi… Đánh…

Bình An nắm lấy bả vai Hoang Xuyên cười nói, Hoang Xuyên nhíu mày, mong muốn hất ra tay Bình An, nhưng căn bản

chuyển không ra bả vai.

Khí lực thật lớn!

Hoang Xuyên thở gấp, huy quyền đánh tới, đánh trên ngực Bình An, Bình An buông tay, lui lại bốn bộ, hắn vuốt vuốt ngực, không có cảm thấy đau, ngược lại lộ ra biểu lộ càng thêm phấn khởi, lần nữa nhào về phía Hoang Xuyên.

Hai vị thiếu niên cứ như vậy đánh nhau, Bình An nương tựa theo man lực, không hề cố kỵ, Hoang Xuyên rõ ràng tập qua võ, bộ pháp phiêu dật, tránh né đồng thời có thể phát động công kích, nhưng làm sao thì quyền cước của hắn cũng không đả thương được Man Ngưu cường tráng như Bình An.

Từ Thiên Cơ dừng lại, hứng thú xem chiến.

Ma Chủ bị tư chất của Bình An kinh động, tiểu tử này có lai lịch gì?

Hắn tràn ngập lòng tin về tư chất của Hoang Xuyên, ở trong ma môn, thiếu niên mười lăm tuổi trở xuống đều không phải đối thủ của hắn, cho nên hắn mới dám tìm đến Khương Trường Sinh, không ngờ vừa tới liền bị một tiểu tử ngốc áp chế.

- Ngươi xuống núi đi thôi, kẻ này ta thu, làm Tam đệ tử của ta.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hai thiếu niên, mở miệng nói.

Ma Chủ lấy lại tinh thần, vội vàng hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

Hắn không quay đầu lại nhìn Hoang Xuyên, Hoang Xuyên gặp hắn đi, lập tức nóng vội, kêu lên:

- Gia gia! Ngài chớ đi…

Hoang Xuyên muốn đuổi theo, nhưng bị Bình An ôm eo, ôm ngã xuống đất, không thể động đậy, hắn chỉ có thể nhìn Ma Chủ đi ra đình viện, biến mất không thấy gì nữa, hắn còn trẻ nên không tự chủ chảy xuống nước mắt.

Vong Trần không đành lòng, đi tới kéo Bình An ra, giáo huấn hắn không nên ra tay lực lớn như vậy, Bình An căn bản không

hiểu, chỉ biết là gật đầu, hắc hắc cười ngây ngô.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt Hoang Xuyên ngồi xuống, thay hắn xoa xoa nước mắt, cười nói:

- Thế nào, nam tử hán đại trượng phu, ngươi muốn nằm rạp trên mặt đất một mực mà khóc sao?

Hoang Xuyên nghe xong, lập tức đứng lên, quật cường nghiêng đầu đi, nhìn hướng Ma Chủ rời khỏi, thật lâu không nói.

Khương Trường Sinh đứng dậy, sờ về phía đầu Hoang Xuyên, Hoang Xuyên run rẩy một thoáng, chung quy vẫn không có tránh né, trên đường tới Ma Chủ đã nói rõ với hắn tình huống, hắn đang muốn bái võ lâm thần thoại hiện thời làm sư phụ, đây là cơ duyên to lớn, nhất định phải tranh thủ.

- Long Khởi quan cũng nên bồi dưỡng một nhóm đệ tử có thể giữ thể diện rồi!

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Mạnh Thu Sương, Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt tư chất bình thường, khó xông đến Thông Thiên.

Hoang Xuyên khác biệt, năm nay gần bảy tuổi, đã có bản lĩnh của Tam lưu cao thủ, một khi tập được nội công, võ công của hắn nhất định tăng nhanh như gió.

Khương Trường Sinh để Vong Trần tới an bài Hoang Xuyên, sau đó lườm Từ Thiên Cơ một cái.

Từ Thiên Cơ bị dọa giật mình, vội cúi đầu quét rác, nói thầm trong lòng:

- Ma Chủ lão nhi lại có cháu trai như thế, ngày sau nhất định có thể danh chấn giang hồ.

Thân là giáo chủ, tự nhiên quan tâm thiên tài, bất quá dù cho nóng mắt, hắn cũng không dám cướp người với Khương Trường Sinh.

Đến tận đây, đình viện chỗ này lại nhiều thêm một người.

…

Thoáng chớp mắt.

Hai tháng trôi qua.

Ngày mùa hè sắp đến.

Khương Trường Sinh đang luyện công ở dưới Địa Linh thụ, hưởng thụ linh khí Địa Linh thụ thả, hắn bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt hắn lộ ra dị sắc.

Thất hoàng tử Khương Vũ tự mình đưa Tiểu Ngụy Vương đến đây, đã leo lên đường núi, ở bên cạnh Khương Vũ còn đi theo một người, cũng không phải Nan Vận phật, Thiên Túc Thập Tam Thứ, mà là một cao thủ lạ lẫm, chân khí của hắn có thể so sánh với Từ Thiên Cơ.

Đây cũng không phải điều khiến cho hắn kinh ngạc nơi, hắn kinh ngạc ở chỗ công lực của Khương Vũ, mạnh hơn Từ Thiên Cơ không chỉ gấp đôi, là cao thủ Thần Tâm cảnh danh phù kỳ thực, dù cho hấp thu công lực của Khương Uyên, sao có thể trở nên lợi hại như vậy rồi?

Chương 81: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (1)

Lần trước lúc gặp Thất hoàng tử Khương Vũ, hắn vẫn còn là thiếu niên, mang Mạnh Thu Hà đến đây gây sự, mặc dù không có kết thù, nhưng cũng sẽ không để Khương Trường Sinh có ấn tượng tốt đối với hắn, dù cho là cùng hành vì, Khương Minh trước đó còn đưa qua không ít quà tặng để giảm bớt mâu thuẫn.

Bây giờ Khương Vũ có bá khí đế hoàng đơn giản, hoàng đế cả ngày dưỡng thương, triều chính cơ hồ bị hắn một tay nắm chặt, Dương gia cũng cúi đầu, mà Hồng gia theo Hồng Liệt phản loạn đã bị chém đầu cả nhà, liên luỵ cửu tộc.

Thời gian một nén nhang sau, Khương Vũ mang theo Tiểu Ngụy Vương vào viện, hắn buông tay, Tiểu Ngụy Vương hành lễ với Khương Trường Sinh liền chạy đi chơi với Bình an.

Khương Trường Sinh mời Khương Vũ vào trong viện, ngồi xuống trước bàn đá, phía sau Khương Vũ có đi theo một người, người này thân mặc áo tím, tay cầm bảo kiếm, tầm mắt

rơi vào trên người Từ Thiên Cơ đang quét rác cách đó không xa.

Hoa Kiếm Tâm thì chờ đợi ở trên mái hiên phía xa, nàng thân là Bạch Y vệ, không cần đi theo bên cạnh Khương Vũ, chỉ cần trong bóng tối bảo hộ Tiểu Ngụy Vương.

Khương Vũ cười nói:

- Cách lần gặp mặt khi trước cũng đã trôi qua nhiều năm, mấy năm này đa tạ đạo trưởng dạy bảo Tử Ngọc, bản điện hạ rất hài lòng đối với việc võ nghệ của hắn tăng trưởng, đạo trưởng không hổ là thần thoại võ lâm hiện thời, danh bất hư truyền.

Tử Ngọc chính là tên của Tiểu Ngụy Vương, chính là Khương Uyên tự đặt.

Đối với Khương Vũ khách sáo, Khương Trường Sinh đương nhiên khiêm tốn đáp lại, Khương Vũ bắt đầu nói đến chuyện giang hồ, thời gian trước, hắn xông xáo qua giang hồ, hết sức hướng tới giang hồ.

- Võ lâm Đại Cảnh có năm Đại Tông Sư, bây giờ tăng thêm đạo trưởng, tính là sáu vị, Tông Sư cũng không phải cảnh giới, mà là một nhóm người đứng đầu nhất võ lâm, võ giả tầm thường nghĩ Linh Thức cảnh là tuyệt đỉnh cao thủ, thật tình không biết còn có Thông Thiên cảnh, Thần Tâm cảnh càng cao, Tông Sư nhân vật giống như ngươi, không hỏi thế sự, chỉ có người khác tìm bọn họ gây sự, bọn hắn mới sẽ ra tay, bất quá ngươi so với năm Đại Tông Sư, còn quá trẻ, tạo nghệ tương lai của ngươi nhất định phía trên bọn hắn.

Khương Vũ cảm khái nói, sau khi nhận được chân khí của phụ hoàng, công lực của hắn phóng đại, vẫn như trước nhìn không thấu Khương Trường Sinh.

Hắn từng để Bạch Y vệ điều tra qua Long Khởi quan, cũng không có phát hiện những cao nhân khác đến đây, nói cách khác, Trường Sinh đạo trưởng đúng như truyền ngôn, thiên tư vô song, dựa vào tự mình tu đạo sở ngộ, kỳ nhân như thế, thân là thái tử, Khương Vũ đương nhiên sẽ không chèn ép, chỉ lôi kéo.

Nói xong mọi chuyện, Khương Vũ bắt đầu nói đến Cổ Hãn, trước đó Cổ Hãn có thể thay đổi Càn Khôn chính là xuất hiện ba vị nhân vật Tông Sư cực mạnh, đều vạn phu khó địch, tác dụng của bọn họ phần lớn là lấy thủ cấp tướng lĩnh Đại Cảnh trong thiên quân vạn mã.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Vì sao Tông Sư Đại Cảnh không ra tay?

Khương Vũ bất đắc dĩ nói:

- Võ lâm có quy củ của võ lâm, huống hồ, bọn hắn đã cao tuổi, bọn hắn lúc sinh ra đời cũng không phải người Cảnh triều, mà là người Sở triều, từ sau khi Cảnh triều lập quốc, năm Đại Tông Sư bế quan không ra, không hỏi thế sự, phụ hoàng trước kia phái người đi thỉnh, kết quả gặp cửa đóng đuổi khách, nhân vật Tông Sư, thực lực mạnh mẽ, mặc dù điều động quân đội tiến đến vây quét, cũng không thể để cho hắn đền tội, cho nên không thể đắc tội.

Cảnh triều gặp phải một tình huống hết sức xấu hổ, kia chính là phần lớn cao thủ vẫn nghĩ rằng mình là người của Sở triều, Ma Môn trước kia chính là quay đầu cho nên bị chèn ép nhiều nhất.

Nhắc đến Sở triều, Khương Vũ càng nhiều lời, thiên hạ hôm nay còn có thành trì của Sở triều, ở vào Tây Cảnh, trong khu vực của Đại Cảnh cùng một hoàng triều khác, hắn tán thưởng phong tục lễ tiết của Sở triều, khen không dứt miệng.

Thái độ của Khương Vũ làm cho trong lòng Khương Trường Sinh lén lút sinh ra ý nghĩ.

Cái tên này có ý gì?

Thân là thái tử, không nên thống hận Sở triều sao?

Khương Trường Sinh cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không tiện hỏi.

Khương Vũ bỗng nhiên cười hỏi:

- Đạo trưởng cảm thấy Sở triều phong mạo tốt, hay Cảnh triều càng tốt hơn?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta chưa từng thấy qua Sở triều, không khen ngợi được.

Khương Vũ cười nói:

- Đúng thế, thật ra có nhiều thứ cũng nên truyền thừa xuống, tốt, bản điện hạ cũng nên đi, đạo trưởng, lần sau trò chuyện tiếp.

Hắn đứng dậy, mang theo nam tử mặc áo tím rời đi.

Thừa dịp Từ Thiên Cơ không có ở trong viện, Vong Trần lại gần, thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, mẹ của Thất hoàng tử Lịch Quý phi chính là vị công chúa cuối cùng của Sở triều, hắn có hảo cảm đối với Sở triều cũng là có thể lý giải.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Thì ra là thế, nhưng dù cho như thế, hắn sắp trở thành hoàng đế Đại Cảnh cũng không nên tán dương tiền triều như thế chứ.

Vong Trần nhíu mày, cảm thấy có đạo lý.

Chương 82: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (2)

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn nhắc đến năm Đại Tông Sư bởi vì là người Sở triều, không muốn trợ Cảnh triều, ngươi nói hắn nên như thế nào giải quyết vấn đề tam đại tông sư của Cổ Hãn?

Sắc mặt Vong Trần đại biến, giận đến lồng ngực chập trùng, thấp giọng nói:

- Hắn không dám đi… Cha… Hoàng đế còn ở đó.

Khương Trường Sinh nói:

- Nhưng hoàng đế sống không được bao lâu nữa.

Vong Trần yên lặng, hai tay trong tay áo nắm chặt thành quyền.

…

Khai Nguyên năm ba mươi sáu, Tứ hoàng tử Khương Dự mang theo mười vạn tinh nhuệ tập kích biên quan Cổ Hãn, được tiền nhiệm võ lâm chí tôn Tông Thiên Vũ hiệp trợ, tiến quân thần tốc, giết qua ba mươi vạn địch, nghênh đón một phen thắng lợi lớn nhất Cảnh Cổ giao chiến mấy năm qua.

Hoàng đế mừng rỡ, sắc phong Khương Dự làm Tần vương, trở thành vị đệ tử hoàng thất thứ hai phong Vương của Đại Cảnh.

Khương Uyên hết sức kiêng kị hoàng thân phong vương, có thể làm cho Khương Dự phong Vương, rõ ràng tầm quan trọng của chiến công này.

Thiên hạ Đại Cảnh vui mừng, giống như thấy được hy vọng thắng lợi.

Một năm này, Tiểu Ngụy Vương Khương Tử Ngọc, Bình An bảy tuổi, Khương Tử Ngọc đã thể hiện ra tư chất tập võ mạnh mẽ, cho dù so với Hoang Xuyên lớn hơn hắn một tuổi cũng có thể giao thủ ngang tay, để Từ Thiên Cơ khen hai tên tiểu yêu nghiệt.

Giữa trưa, Khương Tử Ngọc được Hoa Kiếm Tâm dắt lên núi, hắn bày ra một mặt tức giận không thôi.

- Sư phụ, đại ca ta được phụ vương ta mang đến Thánh địa tu hành võ công, hắn trước khi đi khoe khoang với ta, nói hắn đi đến Đại Thừa long lâu, một nơi rất lợi hại, nếu ngài là ở bên trong đó, căn bản không coi là cái gì.

Khương Tử Ngọc tức giận nói:

- Sư phụ, ngài khẳng định lợi hại hơn Đại Thừa long lâu?

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của hắn, cười nói:

- Vi sư làm sao biết, vi sư lại không thấy qua Đại Thừa long lâu, ngươi chăm chỉ tập võ là được, độ cao tập võ quyết định bởi nỗ lực của bản thân.

Khương Tử Ngọc trịnh trọng gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Từ Thiên Cơ đi tới, nói:

- Đạo trưởng, ta nghe nói qua Đại Thừa long lâu, nghe nói bên trong năm Đại Tông Sư võ lâm Đại Cảnh có hai vị từng đến Đại Thừa long lâu truyền thừa, Đại Thừa long lâu ở trên vùng đất này sừng sững hơn ngàn năm, trải qua rất nhiều triều đại thay đổi, nội tình thâm bất khả trắc, bất quá bọn hắn xuất quỷ nhập thần, có rất ít đệ tử hành tẩu giang hồ.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy ngươi có thể nói chút thông tin có ích không?

Từ khi hắn thành tựu võ lâm thần thoại, dưới chân núi Long Khởi quan thường xuyên có chân khí nhảy qua, trong đó bao gồm cả Nan Vận phật, Thiên Túc Thập Tam Thứ, rất rõ ràng, Đại Thừa long lâu rất tò mò về võ công của hắn, nhưng hai bên không có có cừu oán, nên không có mạo phạm Long Khởi quan.

Vẻ mặt Từ Thiên Cơ cứng đờ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ tay nói:

- Ta từng đi qua Tây Vực, Bất Tử thần quyết của ta bắt đầu tập được từ Tây Vực, tại Tây Vực cũng có thanh danh của Đại Thừa long lâu, không ít nơi thậm chí lấy Đại Thừa long lâu làm tiên thần để cung phụng.

Tây Vực?

Khương Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Khương Vũ để cho đại nhi tử của mình đi tới Đại Thừa long lâu học tập, cơ hồ có thể nói rõ hắn đã dự định để đại nhi tử làm Thái Tử tương lai, tựa như Khương Uyên, chỉ đề cử Thất hoàng tử đi, chẳng qua là vị đại nhi tử này không giữ được bình tĩnh, khoe khoang với Khương Tử Ngọc, có lẽ là quầng sáng Khương Tử Ngọc quá nặng.

Kim Sí Đại Bằng Điểu chuyển thế…

Xuất sinh Phong Vương…

Đồ đệ của võ lâm thần thoại…

Nhưng cho dù vậy, Khương Tử Ngọc cũng không có thu hoạch được sủng ái lớn nhất của Khương Vũ, lý niệm trưởng

tử thâm căn cố đế, mặc dù có con thứ đoạt vị, đời sau vẫn yêu chuộng trưởng tử, Khương Uyên chẳng qua bị Đại Thừa long lâu tác động, hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Từ Thiên Cơ thấy hắn lâm vào trầm tư, liền không quấy rầy, tiến đến luận bàn với Bình An ba đứa nhỏ.

Đánh với tiểu hài, không có khả năng thua.

…

Đêm khuya, một đạo thân ảnh chui vào trong phòng Khương Trường Sinh.

Chính là Hoa Kiếm Tâm.

Hoa Kiếm Tâm đặt kiếm của mình lên bàn, sau đó trở về trước giường, ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, nói:

- Gần đây ta nghe được trong vương phủ có tiếng gió thổi đặc thù.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, nói:

- Nói một chút.

Hoa Kiếm Tâm nói:

- Khương Vũ muốn phục Sở.

Khương Trường Sinh mở to mắt, hỏi:

- Thật chứ?

Hoa Kiếm Tâm nói khẽ:

- Tạm thời không thể xác định, nhưng người Sở trong vương phủ càng ngày càng nhiều, ngay cả vị Lệ phi bị đày vào lãnh cung kia đều dọn đến vương phủ, thật ra Trần gia đầu nhập vào Khương Vũ đã có thể nhìn ra được, Trần gia trước kia có thể là Thị Tộc Sở triều.

Khương Trường Sinh tự nhủ:

- Hắn mưu đồ gì…

Mặc dù sớm có suy đoán, nhưng sau khi xác định, Khương Trường Sinh vẫn cảm thấy hoang đường.

Sao hắn lại dám.

Chương 83: Thái tử muốn phục Sở

Hoa Kiếm Tâm bất đắc dĩ nói:

- Ta nhìn Khương Vũ, mặc dù võ công cao cường, nhưng lại không có hào khí Đế Vương, càng giống như một con khôi lỗi, hắn tự giác không có lực lượng thay đổi Càn Khôn, liền muốn phục Sở, mời năm Đại Tông Sư chống lại Cổ Hãn, lực lượng võ giả cường đại thật sự đáng sợ, Khương Vũ từng suất lĩnh Thiên Túc Thập Tam Thứ đi tới chiến trường, nhưng sau khi trở về, Thiên Túc Thập Tam Thứ đều trọng thương, nghỉ ngơi hơn nửa năm.

Khương Trường Sinh im lặng.

Thật sự uất ức.

Vì sao Khương Vũ không cầu viện Đại Thừa long lâu, chẳng lẽ đây cũng là ý của Đại Thừa long lâu?

Nếu muốn phục Sở, vì sao muốn duy trì Khương Uyên lập quốc?

Hắn đột nhiên nhớ tới, Khương Uyên lập quốc dựa vào Dương gia, chẳng qua sau này sau khi lập quốc, Đại Thừa long lâu muốn chưởng khống Cảnh triều mới xuất thủ, chẳng lẽ bởi vì Khương Uyên không nghe lời, dẫn đến Đại Thừa long lâu không thích Cảnh triều?

- Ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Hoa Kiếm Tâm nhẹ giọng hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Đương nhiên là để con của chúng ta làm hoàng đế, mặc kệ người nào tới cản trở, đều vô dụng, ta lúc trước làm cũng không chỉ là học theo cách làm của hoàng đế, là để mâu thuẫn lực lượng sau lưng hoàng quyền, nếu cỗ lực lượng kia lại muốn làm loạn Đại Cảnh, vậy thì chờ đó đi.

Hoa Kiếm Tâm cau mày nói:

- Đại Thừa long lâu thật rất mạnh, chỉ điều động cao thủ Thông Thiên cảnh đến bên cạnh Khương Vũ cũng không dưới hai mươi vị, ta trước kia căn bản không tưởng tượng nổi trong chốn võ lâm có nhiều cao thủ như vậy.

Đứng được chỗ càng cao, những thứ mình nhìn thấy sẽ càng nhiều, và đương nhiên càng đáng sợ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía trăng sáng ngoài cửa sổ, nói:

- Còn có thời gian.

Sở dĩ chơi Thâu Thiên Hoán Nhật, là đắn đo khó định thực lực của Đại Thừa long lâu, cũng thuận tiện để Khương Tử Ngọc sớm có được thân phận hoàng tử, lôi kéo phe phái lực lượng của mình.

Hắn cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu đã rất gần, đợi hắn thành tựu tầng thứ sáu, hẳn là có thể đánh ngã Đại Thừa long lâu.

Lúc vừa đi đến tầng thứ năm, hắn đã có thể so với Thần Nhân cảnh, bây giờ tu vi vượt xa thời điểm vừa đột phá, hắn có nắm chắc đối phó mười vị Thần Nhân cảnh trở lên, chờ đột phá, làm gỏi một trăm vị Thần nhân cũng không khó lắm chứ nhỉ?

Hoa Kiếm Tâm không nhắc lại, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh.

Hai người tuy có tình nghĩa là vợ chồng, nhưng không có danh vợ chồng, nàng đối với Khương Trường Sinh là vừa ái mộ lại kính sợ, đã rất thỏa mãn cuộc sống bây giờ, không dám vọng tưởng càng nhiều.

Khương Trường Sinh đột nhiên nói:

- Gần đây tu luyện Càn Khôn Thiên Kinh, có chỗ nghi hoặc gì không?

Hoa Kiếm Tâm mừng rỡ, vội vàng nói:

- Có.

- Nói một chút đi.

Ánh trăng mông lung, gió mát đìu hiu.

Linh lực Khương Trường Sinh bao trùm cả căn phòng, dẫn đến tiếng không thể tiết lộ ra nửa điểm, nếu có người tới gần, hắn cũng có thể trước tiên phát giác được, cho nên căn bản không lo lắng sẽ tiết lộ quan hệ giữa mình và Hoa Kiếm Tâm.

Khương Vũ tuy có tâm phục Sở, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao hoàng đế còn chưa băng hà, triều thần còn chưa hoàn toàn một lòng.

Hắn không vội, Khương Trường Sinh đương nhiên cũng không vội, chuyên chú tu luyện mới là chính đạo.

Xuân đi thu tới.

Khai Nguyên năm ba mươi bảy, Đại Cảnh triều và Cổ Hãn chiến tranh còn đang tiếp tục, bất quá chiến tranh theo đại chiến biến thành tiểu chiến cục bộ, hai bên đều mệt mỏi tác chiến, muốn nhân cơ hội tĩnh dưỡng.

Trong đình viện.

Hoang Xuyên chín tuổi đang luận bàn cùng Vạn Lý, chân hắn đạp Cửu Tầm Thiên Long Bộ, một chưởng đánh ra, chân khí hóa thành từng sợi châm nhỏ lao thẳng tới Vạn Lý.

Ngọc Thanh Tuyệt Mạch Châm.

Vạn Lý vung tay áo, thổi ta chân khí châm.

Hoang Xuyên lấn người bay lên, dùng Thần Ảnh thối, một cước đạp trên ngực Vạn Lý, đem hắn đánh lui.

Bên cạnh truyền đến tiếng vỗ tay, Từ Thiên Cơ đứng ở cửa chính đình viện, còn cầm đòn gánh, một mặt tán thán nói:

- Hoang Xuyên, ngươi thật đúng là kỳ tài tập võ, ngay cả ta cũng cảm thấy không bằng, về sau có muốn xuống núi làm giáo chủ Quy Nguyên thần giáo hay không, ta nguyện ý thoái vị nhường cho ngươi.

Hoang Xuyên dừng lại, há mồm thở dốc, bỏ qua Từ Thiên Cơ, hắn nói với Vạn Lý:

- Không đánh nữa.

Hắn rất bất đắc dĩ, chân khí của hắn quá ít, sau khi thi triển tiếp liền hai bộ võ học, chân khí liền thiếu thốn, liên đới thể lực cũng bị lấy hết, tiếp tục đánh nữa cũng là thua.

Vong Trần một bên quét rác, một bên cảm khái nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi, gấp cái gì?

Hoang Xuyên cắn răng nói:

- Ta muốn đưa gia gia của ta đoạn đường cuối cùng, hắn nói qua, trước khi ta đi đến Thông Thiên, không được xuống núi tìm hắn.

Vong Trần ngẩn người, lắc đầu, tiếp tục quét rác.

- Tới phiên ta, tới phiên ta… Hắc hắc…

Bình An bỗng nhiên từ bên cạnh nhảy qua, hưng phấn nói với Vạn Lý.

Nụ cười trên mặt Vạn Lý cứng đờ, còn chưa chờ hắn phản ứng, Bình An liền nhào tới, hắn không thể không tiếp chiêu, mỗi khi tiếp một chiêu, hắn cảm giác đều cực kỳ đau nhức.

Chương 84: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (1)

Võ công Bình An rất kém cỏi, căn bản không thể so cùng Khương Tử Ngọc, Hoang Xuyên, nhưng khí lực tên này thật sự rất dữ dội, tốc độ phản ứng cũng cực kỳ khoa trương, đánh nhau với hắn, chỉ có một cảm thụ.

Đau nhức!

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh lẳng lặng nhìn bọn hắn.

- Xem ra tư chất xác thực hết sức then chốt, Hoang Xuyên cùng Bình An đều có thể tự chủ hấp thu linh khí do Địa Linh thụ phát ra, thực lực tăng trưởng cực nhanh, trái lại những người khác không được.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, vun trồng nhiều năm như vậy, Địa Linh thụ đã có thể thúc đẩy sinh trưởng linh khí, ngoại trừ Khương Trường Sinh sẽ hấp thu linh khí tu luyện ra,

Bình An, Hoang Xuyên cũng có thể, mặc dù tốc độ kém xa Khương Trường Sinh, nhưng bọn hắn quả thật có thể làm, mà lại là vô ý thức.

Tuyệt đại đa số võ phu luyện công chính là dùng thân thể thúc đẩy chân khí sinh trưởng, cũng không phải dựa vào hấp thu thiên địa linh khí, nếu Bình An, Hoang Xuyên có thể, đã nói còn có võ phu khác có thể làm được, bất quá dạng người này ngàn dặm mới tìm được một.

Mặc dù võ phu cũng có thể hấp thu linh khí, nhưng con đường tu luyện khác biệt, Khương Trường Sinh vẫn như cũ cảm thấy tu tiên chi đạo mạnh hơn, cao siêu hơn.

Đúng lúc này, Minh Nguyệt chạy vào đình viện.

- Đạo trưởng, lại có người tới khiêu chiến ngài, đối phương tự xưng Thái Sử Cầu Kiếm, nghe Thanh Khổ sư huynh nói, Thái Sử Cầu Kiếm là nhân vật truyền thuyết trong chốn võ lâm.

Minh Nguyệt gấp giọng nói, nghe được Thái Sử Cầu Kiếm cái tên này, Từ Thiên Cơ động dung.

Từ Thiên Cơ lẩm bẩm nói:

- Lão bất tử này cũng xuất hiện, thật sự là thú vị…

Khương Trường Sinh đã cảm nhận được chân khí của Thái Sử Cầu Kiếm, không sai biệt lắm với Từ Thiên Cơ, nhưng trên người có một cỗ khí tức lăng lệ.

Kiếm ý!

Tăng thêm cỗ kiếm ý này, Từ Thiên Cơ chỉ sợ không phải đối thủ của hắn.

Khương Trường Sinh đứng dậy, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Sinh tồn ban thưởng đến rồi!

Hai năm nay, tình cờ có giang hồ cao thủ đến đây khiêu chiến, bất quá thực lực quá yếu rất khó phát động sinh tồn ban thưởng.

Chờ hai năm, cuối cùng có cao thủ chân chính đến đây.

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập chờ mong, lúc đi ngang qua Từ Thiên Cơ, Từ Thiên Cơ nhịn không được nhắc nhở:

- Đạo trưởng, Thái Sử Cầu Kiếm cũng không phải người Đại Cảnh, đến từ vương triều khác, nhưng ở bốn mươi năm trước, thời kì chiến loạn, hắn từng đánh bại hết thảy kiếm khách bên trong Sở triều, lưu lại truyền thuyết Kiếm đạo, ngài phải cẩn thận, với loại lão bất tử này, công lực của hắn khó có thể tưởng tượng, mà kiếm khách thường thường có thể phát huy ra chân khí có lực lượng mạnh hơn cảnh giới.

Thuộc vương triều khác?

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, sau đó đi ra đình viện, những người khác hứng thú, dồn dập theo sau, Vạn Lý thừa cơ chuồn đi, không đánh cùng Bình An nữa, Bình An thở gấp, dừng chân một chút, cấp tốc theo sau.

Trước sơn môn Long Khởi quan, số lượng lớn đệ tử tụ tập ở đây, số ít khách hành hương trộn lẫn vào trong đó.

Trên bậc thang trước sơn môn có một thân ảnh đang đứng, đây là một lão giả khoác áo tơi, hai tay chống lấy một thanh thanh đồng kiếm vết rỉ loang lổ, sau lưng của hắn là trời xanh, gió nhẹ lay động áo tơi của hắn.

Thái Sử Cầu Kiếm, tóc trắng phơ, hơi lộ ra ngổn ngang, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn, con mắt tựa như đã không mở ra được, dù vậy, trên người hắn phát ra một cỗ khí thế cường đại, khiến cho đám người không dám khinh thị hắn.

- Thái Sử Cầu Kiếm, các ngươi nghe nói qua cái tên này không?

- Ta nghe nói qua, ta trước đó đi theo Thanh Khổ sư huynh hành tẩu giang hồ, tại Kiếm Các từng gặp ghi chép về Thái Sử Cầu Kiếm, hoành hành thiên hạ hai mươi năm, chưa bại một lần, hạ gục một ngàn ba trăm hai mươi (1,327) kiếm sĩ, đó vẫn là bút tích bốn mươi năm trước lưu lại…

- Bốn mươi năm trước đã tung hoành vô địch?

- Nghe nói, có vài võ giả càng già càng yêu nghiệt.

- Thiên hạ này, quả nhiên tàng long ngọa hổ, bất quá chắc chắn không phải đối thủ của đạo trưởng chúng ta, đạo trưởng chúng ta bây giờ có thể là thần thoại võ lâm, Tông Thiên Vũ, Từ Thiên Cơ, Thần tăng Tụ Tùng hồ cũng không có đoạt được tên tuổi dạng này đâu.

Các đệ tử nghị luận ầm ĩ, mặc dù kinh ngạc tán thán Thái Sử Cầu Kiếm, nhưng bọn hắn vẫn như cũ tràn ngập tín nhiệm Khương Trường Sinh.

- Đạo trưởng đến rồi!

Có người cao giọng hô, các đệ tử nhường đường.

Thái Sử Cầu Kiếm từ từ mở mắt, hai mắt vẩn đục không có chút thần thái, bất quá khi Khương Trường Sinh đi vào tầm mắt của hắn, hai con mắt của hắn bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

Khương Trường Sinh đi đến phía trước, đơn độc giằng co cùng Thái Sử Cầu Kiếm.

Thái Sử Cầu Kiếm mở lời:

- Hi vọng trận chiến cuối cùng của lão phu ở đây, chết phía dưới Thái Hành kiếm cũng không thẹn với uy danh thập đại danh kiếm.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta cũng không phải kiếm khách, nhưng nếu ngươi muốn chết ở chỗ này, ngược lại cũng không phải không được.

Thái Sử Cầu Kiếm híp mắt, tay phải bắt đầu nắm chặt chuôi kiếm.

Các đệ tử Long Khởi quan nghe thấy Khương Trường Sinh nói lời như vậy đều xúc động, đạo trưởng của bọn họ bình thường ôn hòa, chỉ khi nào đối mặt địch nhân, sẽ càng thêm bá khí, ít nhất là khí tràng sẽ không thua.

Chương 85: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (2)

Từ Thiên Cơ đồng tình nhìn về phía Thái Sử Cầu Kiếm, hắn tin tưởng Khương Trường Sinh sẽ giết người, căn bản không có hạo nhiên chính khí cùng từ bi của đạo trưởng.

Thái Sử Cầu Kiếm một tay rút kiếm, lạnh lùng nói:

- Hậu bối, ngươi hết sức tự tin, giống như lão phu năm đó, bất quá lão phu mặc dù muốn chết, nhưng đoạn đường này đi bộ mười vạn dặm, chưa từng có người có thể thỏa mãn lão phu.

Hắn nâng lên thanh đồng kiếm, kiếm chỉ Khương Trường Sinh, trong chốc lát, một cỗ khí thế cực mạnh bùng nổ, làm cho trái tim của tất cả mọi người đập nhanh.

Tiếng gió thổi giữa thiên địa hơi ngừng.

Nơi xa, trong vương phủ, Khương Vũ đang xử lý tấu chương ngẩng đầu, nhíu mày nhìn về phía ngoài cửa sổ.

- Cỗ kiếm ý này, cao thủ phương nào tới Kinh Thành?

Khương Vũ mở miệng hỏi, bên ngoài truyền đến một giọng nữ:

- Kiếm Si, Thái Sử Cầu Kiếm.

Thái Sử Cầu Kiếm?

Khương Vũ cau mày nói:

- Bản điện hạ từng ở bên trong long lâu gặp qua mũi kiếm của hắn, hắn còn chưa có chết sao?

Giọng nữ theo đó vang lên:

- Những năm này, Thái Sử Cầu Kiếm từ Thái Thương đi tới, một đường muốn chết, nhưng một mực chưa chết, ngược lại tru sát không ít kiếm khách mạnh mẽ, thực lực thâm bất khả trắc, mục tiêu hắn lần này là võ lâm thần thoại Đại Cảnh hiện thời.

Khương Vũ hừ một tiếng, thu hồi tầm mắt, tiếp tục xử lý tấu chương.

…

Tay trái Khương Trường Sinh nắm chuôi Thái Hành kiếm, tay phải nắm phất trần, nhẹ giọng cười nói:

- Kiếm ý rất mạnh, kiếm khách ta bình sinh nhìn thấy, ngươi là mạnh nhất, vì tôn trọng người mạnh nhất, ta sẽ dùng hết toàn lực.

Hắn có thể cảm nhận được Thái Sử Cầu Kiếm chỉ còn lại có một tia sinh cơ, hoàn toàn là ráng chống đỡ, trời mới biết tên này là như thế nào ráng chống đỡ tới đây.

Thái Sử Cầu Kiếm đột nhiên buông tay, thanh đồng kiếm lại lơ lửng giữa không trung, từng sợi khí kình mắt thường có thể thấy từ trong cơ thể hắn tràn ra, lượn lờ quanh lưỡi kiếm.

- Một kiếm này, tên là Kinh Hồng.

Thái Sử Cầu Kiếm vừa dứt lới, thanh đồng kiếm bỗng nhiên bắn ra, tất cả mọi người chỉ nghe được tiếng nổ vang rền chói tai, kiếm quang lóe lên, thanh đồng kiếm đánh tới, bọn hắn Khương Trường Sinh đứng sau lưng đều có thể cảm nhận được khí tức cỗ tử vong kia, ngay cả Từ Thiên Cơ đều vì đó động dung.

Oanh!

Thanh đồng kiếm đụng vào Khương Trường Sinh, nhưng bị tầng một lồng khí vô hình ngăn lại, nhấc lên gió mạnh để áo bào các đệ tử phía sau phình lên, vô ý thức dùng cánh tay che mặt.

Thanh đồng kiếm đột nhiên bị bắn ra, dùng tốc độ nhanh hơn lao thẳng tới Thái Sử Cầu Kiếm.

Phốc lần!

Lồng ngực Thái Sử Cầu Kiếm bị xuyên thủng, máu tươi bay tung tóe, thanh đồng kiếm trên không trung xẹt qua một đường vòng cung bay trở về, phóng qua đỉnh đầu của hắn, cắm ở trên thềm đá trước mặt hắn, lưỡi kiếm rung rẩy.

Thái Sử Cầu Kiếm trừng to mắt, trong mắt không có vẻ sợ hãi, ngược lại là kinh hỉ nồng đậm.

- Lão phu… Cuối cùng nhìn thấy kiếm càng nhanh…

Thái Sử Cầu Kiếm tự lẩm bẩm, trên mặt tươi cười, bịch một tiếng, hắn nửa quỳ xuống, hai tay nắm chuôi kiếm, cúi đầu phun máu, ho khan vài tiếng sau đó không động đậy được nữa.

Những người khác lấy lại tinh thần, khó tin nhìn về phía Thái Sử Cầu Kiếm.

Khí thế Thái Sử Cầu Kiếm kinh khủng bực nào, liền chết như vậy?

Từ Thiên Cơ nuốt nước miếng một cái, thầm nghĩ về sau ngàn vạn không thể đắc tội Khương Trường Sinh.

Hoang Xuyên thì sùng bái nhìn Khương Trường Sinh, cái này là thực lực võ lâm thần thoại sao?

Mặc dù không có thấy rõ ràng Khương Trường Sinh như thế nào ra tay, nhưng hắn cảm thụ được rất rõ ràng Thái Sử Cầu Kiếm trước đó mạnh mẽ ra sao, nhân vật mạnh mẽ như thế lại bị sư phụ miểu sát.

Khương Trường Sinh quay người, nói:

- Mở ra một khu vực ở giữa sườn núi, lập bia cho Thái Sử Cầu Kiếm, từ nay về sau, phàm là võ lâm cao thủ đến đây khiêu chiến mà chết, đều có thể lập bia.

Mạnh Thu Sương nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng gật đầu.

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên thấy Khương Trường Sinh ra tay, nhưng mỗi lần đều để nàng rung động.

Vị sư đệ này rốt cuộc mạnh cỡ nào?

…

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh vừa ngồi xuống, trước mắt hiện ra một dòng thông báo:

【 Khai Nguyên năm ba mươi bảy, Kiếm Si Thái Sử Cầu Kiếm lên Long Khởi quan cầu chiến, liều mạng chiến một trận, ngươi đánh giết hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— võ học Thái Thanh kiếm thuật 】

Thái Thanh kiếm thuật, xem ra Thái Hành kiếm của hắn về sau có thể đăng tràng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, bất quá bởi vì là võ học, hắn cũng không có quá kinh hỉ.

Một vị Kiếm Si không đủ, lúc nào tới mười vị Kiếm Si?

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, sau đó bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Thái Thanh kiếm thuật.

Hắn phát hiện Thái Thanh kiếm thuật cũng không kém cỏi như trong tưởng tượng, tuyệt đối được cho là tuyệt học.

Chuyện Thái Sử Cầu Kiếm chết trận tại Long Khởi quan cấp tốc truyền ra trên giang hồ, võ lâm thần thoại lại thêm một chiến tích.

Trong vòng mấy tháng sau, không còn có cao thủ đến đây khiêu chiến.

Một mực đến Khai Nguyên năm ba mươi tám.

Khương Trường Sinh cuối cùng cảm nhận được triệu chứng sắp đột phá, hắn dừng tu luyện, không có đột phá, mà tra xét hương hỏa giá trị của mình.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 1021 】

Chương 86: Làm thần côn, cầu giá trị hương hỏa

Một ngàn không trăm hai mươi mốt (1021) người hiện đang thờ phụng hắn.

Thật ít!

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, mặc dù vượt qua lôi kiếp, lại có Bạch Long hiển linh, lại thêm uy danh võ lâm thần thoại, nhưng số lượng tín đồ tăng trưởng rất chậm, chủ yếu là tin tức thế giới này truyền lại không được, đều truyền miệng, không thể tận mắt chứng kiến.

Cũng không biết chút điểm hương hỏa giá trị có thể triệt tiêu bao nhiêu ít lực lượng thiên kiếp.

Dựa theo kiếp trước Khương Trường Sinh đọc những tiểu thuyết kia suy đoán, tiên thần trong truyền thuyết, độ kiếp rất dễ muốn mạng, tu tiên chính là đấu với trời, đại đa số người đều sẽ chết trên đường.

Chính là bởi vì Khương Trường Sinh có tuổi thọ vô hạn, hắn càng phải cẩn thận, nếu chết bên trên thiên kiếp, vậy thì quá thua lỗ.

Phải nghĩ biện pháp lại tăng trưởng thêm chút giá trị hương hỏa, như thế mới có thể bảo hiểm, ngược lại tạm thời cũng không có cường địch chống cự không được.

Nếu gặp tập kích ngay khi độ kiếp, kia lại càng không tốt, cho nên phải nghĩ biện pháp giảm xuống độ khó của thiên kiếp.

Khương Trường Sinh bắt đầu suy tư, như thế nào rêu rao… Khụ khụ, như thế nào dựng lên hình ảnh.

Mấy ngày sau, Khương Trường Sinh nghiên cứu chế tạo một nhóm lá bùa, giao cho Mạnh Thu Sương, để lần sau các đệ tử hành tẩu giang hồ mang theo, nếu như gặp nguy hiểm, có thể dùng phù này, đem chân khí rót vào bên trong phù, trước khi sử dụng nhất định phải niệm chú:

- Thương sinh bôi bôi, nhân gian tự có hạo nhiên chính khí trường tồn, Trường Sinh tiên sư ở trên, mượn Thiên Địa lực lượng trên người ta, tru tà, trừ ma.

Hết sức sến súa cẩu huyết, nhưng chính là muốn như vậy mới có thể hù dọa phàm nhân không có văn hóa.

Khương Trường Sinh không còn tu luyện, mà chuyên tâm luyện tập Thái Thanh kiếm thuật.

Một tháng sau, đệ tử Long Khởi quan xuống núi, lần này dẫn đội là Vạn Lý, Minh Nguyệt từ nhỏ đi theo Khương Trường Sinh tu hành, bọn hắn mặc dù không phải đệ tử của Khương Trường Sinh, nhưng Khương Trường Sinh bởi vì nể tình bắt bọn hắn tu hành Huyễn Thần đồng, một mực không có bạc đãi, bất quá tư chất có hạn, bọn hắn vẫn chẳng qua là thực lực Linh Thức cảnh, thả ở trên giang hồ tầm thường cũng tính tuyệt đỉnh cao thủ.

Đừng nhìn gần đây cao thủ Thông Thiên cảnh càng ngày càng nhiều xuất hiện trong tầm mắt Khương Trường Sinh, đây chẳng qua là hắn đứng ở trên vị trí càng ngày càng cao, võ phu bình thường hết sức khó gặp cao thủ Thông Thiên cảnh, cho dù gặp được, đối phương không ra tay, bọn hắn cũng không phát hiện được.

Mỗi vị đệ tử đều có lá bùa của Khương Trường Sinh, dẫn đến bọn hắn lòng tin tràn đầy, dù sao Thanh Khổ từng dùng qua,

để tất cả đệ tử lúc ấy đi theo kinh động như gặp thiên nhân.

Ngoại trừ việc này ra, Lý công công trong hoàng cung cách mỗi ba tháng sẽ tìm đến Khương Trường Sinh một lần, cầu đan dược, Khương Trường Sinh cũng không có keo kiệt hoặc qua loa, móc ra đan dược tự mình luyện chế, tận khả năng kéo dài tuổi thọ cho Khương Uyên, tranh thủ thời gian cho Tiểu Ngụy Vương Khương Tử Ngọc.

Hắn lặng lẽ từng đi theo dõi Lý công công, Lý công công cũng không có tham đan dược, xem ra tựa hồ trung thành tuyệt đối đối với Khương Uyên.

Một năm này cấp tốc đi qua.

Khai Nguyên năm ba mươi chín đến, Cổ Hãn còn chưa phát động chiến tranh, Tham Châu thứ sử phía bắc tới gần Cổ Hãn phát động phản loạn, chém giết bộ môn quan viên nằm vùng của triều đình, trong một tháng ngắn ngủi thống nhất Tham Châu, trắng trợn chiêu binh mãi mã, tuyên bố Đại Cảnh hoàng đế tàn bạo bất nhân, bách tính khó khăn, hắn muốn dựa theo thiên đạo, một lần nữa giúp đỡ mười ba châu đại đại, trả cho bách tính thái bình thịnh thế.

Giang sơn Đại Cảnh triệt để dao động, thiên hạ xôn xao.

Trên Kim Loan điện, Thất hoàng tử Khương Vũ giận không kềm được, mắng to Tham Châu thứ sử, Khương Uyên cao tuổi thể suy ngồi ở trên long ỷ ngẩn người, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một chút sợ hãi, là hoảng sợ ngay cả lúc trước bị Cổ Hãn đại bại cũng không có.

Giang sơn Đại Cảnh sẽ không hai thế mà chết, thậm chí ngay cả một thế liền vong đó chứ?

Khương Uyên nhìn Khương Vũ trên điện đang giận mắng liên tục cùng với văn võ bá quan đang cúi đầu, đột nhiên cảm giác được mình không thể chết đi như thế, Khương Vũ không có thuật Đế Vương, ba tỉnh lục bộ chẳng qua là xem ở mặt mũi thái tử mới thần phục với hắn.

- Chư vị tướng quân, ai đi bình Tham Châu?

Khương Vũ hỏi, thậm chí cũng không hỏi ý kiến của Khương Uyên.

Chúng tướng quân dồn dập cúi đầu, không người dám đứng ra tranh công.

Tham Châu tới gần Cổ Hãn, vô luận ai đi, đều sẽ gặp hai quân giáp công, này là chịu chết.

Khương Vũ đưa mắt quét nhìn mấy tướng lĩnh người Sở do mình cất nhắc, kết quả giống nhau đều cúi đầu, kém chút khiến cho hắn tức chết.

- Truyền ý chỉ của trẫm, Thuận Châu, Hồng Châu, binh lực hai châu tập hợp lại cho Tần vương quản lý, Tần vương có thể tự động trưng binh, trong vòng một năm, nhất định phải bình định loạn Tham Châu.

Khương Uyên bỗng nhiên mở lời, hắn nói chuyện rất chậm, nhưng lại lộ ra bá khí làm cho không người nào có thể từ chối.

Hắn mặc dù nửa thân thể đã sắp xuống mồ, nhưng Khai Nguyên Đại Đế vẫn còn uy phong, hoàng đế Đại Cảnh năm đó quét ngang mười ba châu còn ở đó.

Chương 87: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (1)

Khương Vũ động dung, sắc mặt rất khó nhìn.

Hắn mặc dù đã là thái tử, nhưng Khương Dự những năm nay như là Chiến thần ngăn cản Cổ Hãn, đã là hi vọng của bách tính khắp thiên hạ, một khi hắn giành lấy công lao quá lớn, vị trí thái tử của hắn chưa hẳn ổn, dù sao Tần vương còn lớn tuổi hơn hắn.

Khương Uyên lên tiếng, không người dám phản bác, thậm chí đều thở dài một hơi.

Giao cho Tần vương Khương Dự cũng tốt, kẻ này chính là mãng phu, tất nhiên sẽ tiếp chỉ.

So với kiến công lập nghiệp, ngay văn võ bá quan càng sợ chết hơn.

…

Thanh Sơn liên miên, cầu nhỏ nước chảy, một mảnh vùng núi có một gian khách sạn.

Thanh Hư đạo trưởng ngồi ở trước bàn, đang uống trà, bên cạnh có một tên tiểu đạo sĩ đi theo, thoạt nhìn chỉ có mười tuổi.

- Nghe nói không, gần đây đệ tử Long Khởi quan hành tẩu giang hồ, đều cầm trong tay bùa chú của Trường Sinh tiên sư, tùy tiện một tấm đã có thể thể hiện ra lực sát thương của tuyệt đỉnh cao thủ.

- Xác thực nghe nói, Trường Sinh đạo trưởng thật đúng là tiên sư, ta ngược lại chưa nghe nói qua thế gian có người thứ hai có thể nghiên cứu ra lá bùa dạng này.

- Nghe nói có vài môn phái đã đi tới Kinh Thành, muốn cầu mua lá bùa tiên sư số lượng lớn.

- Trường Sinh đạo trưởng sẽ không bán đâu, dù sao Long Khởi quan chính là đạo quan do hoàng đế khâm định, hưởng thụ bổng lộc của triều đình, căn bản không thiếu tiền.

Nghe những giang hồ nhân sĩ khác thảo luận, tiểu đạo sĩ không khỏi nhìn về phía Thanh Hư đạo trưởng, thấp giọng hỏi:

- Sư phụ, Trường Sinh đạo trưởng thật là đồ đệ của ngài?

Thanh Hư đạo trưởng thổi tan hơi nóng bay trên chén trà, nói:

- Chẳng qua là có danh phận thôi, võ công và tài năng của hắn cũng không phải ta dạy, trước kia ta cho rằng hắn có cao nhân chỉ bảo, hiện tại xem ra, có lẽ hắn thật đúng là dựa vào chính mình, thiên tư quá cao, thật không phải phàm nhân có thể bằng. Thậm chí ta nghĩ…

Tiểu đạo sĩ cái hiểu cái không, hỏi:

- Vậy hắn thật chính là tiên thần chuyển thế?

Thanh Hư đạo trưởng nói:

- Có lẽ vậy, về sau ngươi đi Long Khởi quan, dùng ánh mắt của mình mà phán đoán.

Gương mặt Tiểu đạo sĩ lộ vẻ vẻ chờ mong.

Đúng lúc này, phương xa nổi đầy bụi đất, số lượng lớn kỵ binh chạy nhanh đến, cầm đầu chính là Khương Dự người khoác ngân giáp, đầu đội ngân quan cánh phượng, thân hình hắn khôi ngô, khuôn mặt anh tuấn, tay trái dắt dây thừng, tay phải cầm một thanh Phương Thiên Họa Kích, xa xa nhìn lại liền có thể cảm nhận được cỗ bá khí ngoài ta còn ai.

Bây giờ Khương Dự đã là Tần vương danh chấn thiên hạ, hi vọng của Đại Cảnh triều.

- Đó là quân đội của Tần vương, xem bộ dáng là muốn đuổi đi Tham Châu, ai, bệ hạ thật sự hồ đồ, vì sao muốn lập Thất hoàng tử làm thái tử? Tần vương cũng là Hoàng hậu nương nương sinh ra, sau khi Thái Tử chết, nên để hắn là trưởng tử.

Có hiệp khách tức giận căm phẫn nói, lời hắn nói được những người khác tán thành, sau khi Thất hoàng tử giám quốc cũng không có thể hiện ra tài năng, Đại Cảnh vẫn ngày càng sa sút như cũ.

Khương Vũ rõ ràng có võ công siêu cường, nhưng thủy chung nghẹn ở kinh thành, không dám suất quân thân chinh giống như Khương Dự.

…

Cuối năm, lại là một mùa đông.

Dưới Địa Linh thụ, Trần Lễ hưng phấn nói về chiến tích của Khương Dự, trưng binh hai tháng, Tần vương đã thân chinh Tham Châu, hướng về thiên hạ chứng minh Đại Cảnh vẫn là Chân Long chi triều, quân đội của thứ sử Tham Châu căn bản không phải đối thủ của Tần vương, Cổ Hãn điều động hai mươi vạn đại quân trợ giúp, kết quả thất bại tan tác mà quay trở về.

Ngày xưa võ lâm chí tôn Tông Thiên Vũ thế không thể đỡ, tiến vào phủ thứ sử, thành công chém đầu địch nhân.

- Không thể không nói, Tông Thiên Vũ thật mạnh, Tần vương có thể nhiều lần tạo ra chiến công, may mắn có hắn, một khi võ lâm cao thủ hao hết chân khí, cũng sẽ bị mài chết, nhưng Tông Thiên Vũ hết sức thông minh, mỗi lần ra tay đều đánh tới thủ lĩnh kẻ địch, trọng thương sĩ khí của quân địch.

Trần Lễ cảm khái nói, Tần vương và Tông Thiên Vũ đã chứng minh cho tất cả người trong thiên hạ rằng võ lâm và quân đội đều có thể dung hợp.

Khương Trường Sinh cũng tràn ngập cảm khái, không nghĩ tới hai người này vậy mà đi được gần như thế, nhớ năm đó hai người vừa gặp nhau cũng không quá hữu hảo.

Dạng này cũng tốt, có Tông Thiên Vũ ở bên cạnh, an toàn của vị đệ đệ thân sinh của Khương Trường Sinh này cũng có thể được cam đoan.

- Tần vương tuy mạnh, nhưng Đại Cảnh khuyết thiếu một minh quân.

Tiểu Ngụy Vương Khương Tử Ngọc đột nhiên lại gần nói, biểu lộ một mặt trịnh trọng.

Lời này nếu truyền đi, tất sẽ bị chặt đầu, nhưng Trần Lễ to gan lớn mật, hắn và Khương Tử Ngọc có thể nói là mới quen đã thân, Trần Lễ càng có loại cảm giác sinh không gặp thời.

Trần Lễ cười hỏi:

- Ngụy Vương điện hạ, nếu ngươi là quân vương, ngươi sẽ làm thế nào?

Chương 88: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (2)

Khương Tử Ngọc gần mười tuổi chân thành nói:

- Cổ Hãn chính là hoang mạc, tài nguyên thiếu thốn, kém xa Đại Cảnh, bây giờ bọn hắn đã công chiếm không ít lãnh địa của Đại Cảnh, Đại Cảnh không dám nghỉ ngơi lấy lại sức, mà được ăn cả ngã về không, thề phải đánh tan Cổ Hãn, chỉ cần đánh sợ Cổ Hãn, vương triều xung quanh đều không dám xâm lấn.

- Hoàng gia gia và phụ hoàng quá coi thường mười ba châu, chúng ta có thể là mặt đất Thần Châu, nhân khẩu phong phú, các loại tài nguyên càng nhiều vô số kể, chỉ cần Đế Vương biểu lộ quyết tâm, thiên hạ đương nhiên có thể biến ra trăm vạn hùng binh, bây giờ trưng binh không khó, nhưng còn không có đạt đến cực hạn, bên trong Cảnh triều khuyết thiếu

một cỗ quyết tâm, một cỗ quyết tâm có thể điều động lê dân bách tính.

Trần Lễ cảm khái nói:

- Quyết tâm? Nào có dễ dàng như vậy, bách tính chỉ quan tâm ăn mặc của mình, trừ phi đến mức độ nước mất nhà tan…

Khương Tử Ngọc dùng hai tay chống nạnh, hừ hừ nói:

- Cho nên cần nhờ quân vương, quân vương ra ý chính là ý của thiên hạ, nếu là quân vương lo trước lo sau, cái gì đều muốn, cái gì đều sợ, bách tính đương nhiên cũng như thế.

Trần Lễ cảm thấy có đạo lý, không khỏi gật đầu.

Năm đó, hắn lần đầu tiên thấy Khương Uyên lúc liền bị bá khí của Khương Uyên tin phục, khi đó Khương Uyên giống như khắp thiên hạ đều ở dưới chân, bất kỳ vương triều gì đều có thể bắt lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, cười nói:

- Trường Sinh, ngươi chỉ dạy Ngụy Vương điện hạ thật tốt, tuổi còn trẻ nên có hùng tâm như thế này.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Ngày sau Thất hoàng tử lên đài, dòng dõi dưới trướng hắn, các ngươi Trần gia sẽ duy trì người nào?

Trần Lễ sửng sốt, nhíu mày.

Khương Tử Ngọc khoát tay nói:

- Dĩ nhiên là ủng hộ ta, đại ca ta bây giờ đi tới võ lâm Thánh địa tập võ, đợi hắn trở về, không thích ứng triều chính, chỉ có võ công thôi, ta khác biệt, ta đã tập võ, cũng học tập triều chính.

Hắn không chỉ thích hợp với đại ca hắn, cũng thích hợp với thái tử hiện thời.

Bình An lại gần, phấn khởi nói:

- Lý Thế Dân! Ngươi là Lý Thế Dân! Ta là Lý Nguyên Bá.

Trần Lễ không biết Lý Thế Dân và Lý Nguyên Bá, nhưng hắn lại thấy được hi vọng từ trên người Khương Tử Ngọc, chỉ cần tiếp tục chiếu theo xu thế trưởng thành trước mắt, Khương Tử Ngọc chưa hẳn không thể trở thành Khương Uyên tiếp theo.

Chẳng qua tuổi Khương Tử Ngọc còn quá trẻ, tương lai còn chưa nhất định, từ xưa đến nay, bao nhiêu hoàng tử thiên tài sau khi lớn lên liền vẫn lạc, chưa kịp làm gì đã mộ xanh cỏ.

Cuối cùng, Trần Lễ không có cho ra đáp án, Khương Trường Sinh cũng không vội, xác thực còn sớm.

Màn đêm buông xuống, Khương Trường Sinh ở trong phòng tra xét hương hỏa giá trị của mình.

【 Hương hỏa giá trị trước mắt: 2809 】

Quả nhiên, vẫn phải dựa vào giả danh lừa bịp.

Khương Trường Sinh vui thích suy nghĩ, hắn quyết định có thể bắt đầu đột phá.

Hắn đứng dậy, rời khỏi phòng ốc, ngự kiếm phi hành, tuần tra bên ngoài bên trong kinh thành, xác định không có cao thủ ở gần, ngày mai sẽ độ kiếp tại Long Khởi quan, lại có thể hấp thu số lượng lớn hương hỏa.

Khương Trường Sinh quanh đi quẩn lại một đêm, bên trong bên ngoài kinh thành cũng không có cao thủ có thể chống lại Khương Trường Sinh, chân khí mạnh nhất nội thành chính là Khương Vũ, hai người trước mắt giao hảo ở bề ngoài, Khương Vũ cũng không có khả năng ra tay với hắn.

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh bắt đầu vận công, trước dự trữ linh lực, để tránh đến lúc đó linh lực không đủ.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Kinh Thành trời đông giá rét vẫn có thể thấy ánh mặt trời, mặc dù Đại Cảnh hàng năm chiến loạn, Kinh Thành vẫn như cũ phồn hoa, đối với bách tính mà nói, dưới chân thiên tử là an toàn nhất.

Ầm ầm ——

Tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, vang vọng toàn bộ Kinh Thành, để vô số dân chúng, binh sĩ, quyền quý dồn dập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trên đỉnh núi Long Khởi quan tụ tập mây đen, hóa thành lôi vân bốc lên, tuyết bay đầy trời tan rã, hóa thành hơi nước lượn lờ khắp Long Khởi quan, khiến cho Long Khởi quan tựa như chỗ Tiên gia đang ở, như ẩn như hiện.

Lôi điện cực kỳ dễ thấy bên trong sương mù bàng bạc, ban ngày trời đông giá rét càng hùng vĩ vô song.

- Đó là Long Khởi quan?

- Nghe đồn Trường Sinh đạo trưởng từng vượt qua lôi kiếp, chẳng lẽ lại muốn tới một lần?

- Thật hay giả, ta tưởng rằng Long Khởi quan loạn truyền.

- Thật, có khách hành hương mắt thấy Trường Sinh đạo trưởng lơ lửng giữa không trung, chống lại lôi điện, ý như tiên nhân vậy.

- Hôm nay ta cũng phải nhìn một cái để mở mang tầm mắt.

Dân chúng trong thành nghị luận ầm ĩ.

Trong hoàng cung, Khương Uyên được Hoàng hậu nương nương nâng đỡ, run run rẩy rẩy đi ra ngự thư phòng, nhìn về phía Long Khởi quan phương xa.

Hoàng hậu nương nương phục dụng Trú Nhan đan, thanh xuân vĩnh trú, nhưng Khương Uyên thoạt nhìn đã bảy tám chục tuổi, thể cốt cũng gầy gò hơn rất nhiều, bước đi đều run rẩy, hắn mở lời:

- Trường Sinh tiểu đạo sĩ kia lại tại độ kiếp, trẫm cũng rất tò mò, hắn là thật đang độ kiếp, hay cố làm ra vẻ bí ẩn.

Chương 89: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (1)

Hoàng hậu nương nương cười nói:

- Đương nhiên là cố làm ra vẻ bí ẩn, người tập võ thì không cần độ kiếp.

Khương Uyên nói:

- Trẫm luôn cảm thấy hắn không giống như cố làm ra vẻ bí ẩn, chỉ lấy Trú Nhan đan tới nói, nàng nói có thần kỳ không, thiên hạ danh y, Đại Đạo sư đều không thể luyện chế ra viên thuốc như vậy.

Hoàng hậu nương nương cảm thấy có lý, trưởng càng thêm cảm thấy hứng thú đối với Trường Sinh đạo, nói:

- Bệ hạ, ngươi thân cận Trường Sinh đạo trưởng như thế, khi nào triệu hắn vào hoàng cung để thần thiếp nhìn một cái?

Ánh mắt Khương Uyên trở nên phiêu hốt, buồn bã nói:

- Cũng là đã đến để cho hắn tới gặp nàng.

Cùng lúc đó.

Bên trong Long Khởi quan, Từ Thiên Cơ, Vong Trần, Hoang Xuyên nghẹn họng nhìn trân trối, Khương Tử Ngọc, Bình An cực kỳ hưng phấn, tất cả bọn hắn đều ngước nhìn Khương Trường Sinh đang trôi nổi trên không mái hiên.

Khương Trường Sinh tĩnh toạ ở không trung, áo bào phần phật, Kỳ Lân phất trần đặt ngang phía trên hai chân, một tia chớp bổ xuống, bị lồng khí vô hình trên người hắn ngăn cách tiêu tán.

Bắt đầu độ kiếp!

- Nguyên lai nghe đồn là thật… Hắn thật sẽ độ lôi kiếp… Càn Khôn thiên kinh đến cùng là võ học gì?

Từ Thiên Cơ tự lẩm bẩm, ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh đã thay đổi, như là phàm linh ngưỡng vọng tiên thần.

Các đệ tử Long Khởi quan cùng khách hành hương ở tạm cũng dồn dập vây đến bên ngoài viện xem náo nhiệt, rất nhiều đệ tử mới đều chưa từng gặp qua Khương Trường Sinh độ kiếp, cho nên hết sức hưng phấn.

Lần trước độ kiếp đã là mười tám năm trước, khi đó Khương Trường Sinh hai mươi mốt tuổi, bây giờ đã ba mươi chín tuổi.

Khương Trường Sinh bỏ qua tầm mắt của người bên ngoài, chuyên tâm độ kiếp, theo lôi điện càng ngày càng nhiều, hắn bắt đầu cảm nhận được áp lực.

Kiếp thật tầng thứ sáu lôi đáng sợ đi.

Vượt xa lần trước độ kiếp.

Tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc để vài người đang ở bên trong Long Khởi quan cảm giác trời muốn sập, dân chúng nội thành thì trong lòng run sợ, sợ Long Khởi sơn bị lôi kiếp oanh sập.

Khương Trường Sinh thấy uy thế lôi kiếp đã lên, bắt đầu sử dụng giá trị hương hỏa triệt tiêu oai lôi kiếp, trong chốc lát, trong cơ thể hắn toát ra từng điểm ánh sáng nhạt của hương hỏa, tung bay lên trên đỉnh đầu hắn, cấp tốc hình thành một màn lửa, ngăn cản Thiên Lôi đang không ngừng oanh kích.

Khương Trường Sinh tận mắt thấy giá trị hương hỏa đang bắt đầu giảm xuống, đỉnh đầu có màn lửa đang che, hắn tạm thời có thể giữ lại linh lực.

Mặc cho Lôi Đình vạn quân, cũng không cách nào đột phá màn lửa mà bổ tới hắn, hắn rất có cảm giác thảnh thơi giống như tiên nhân đang ngồi câu cá, bất quá dưới con mắt của mọi người, hắn cũng không thể quá buông lỏng, nhất định phải giả bộ như lộ ra bộ dáng thần thông.

- Quá lợi hại, lôi uy như thế đều bổ không trúng đạo trưởng.

- Thiên lôi này không phải chướng nhãn pháp đó chứ.

- Ánh lửa trên đầu đạo trưởng là cái gì, chân khí biến thành?

- Có lẽ cái này là tam hoa tụ đỉnh mà Đạo gia nói tới nhỉ?

- Chúng ta nên xưng đạo trưởng là tiên sư mới đúng, không được mạo phạm, còn không mau cúi chào.

Các đệ tử đang nghị luận, đám khách hành hương thì dồn dập quỳ lạy, dẫn đến các đệ tử cũng quỳ xuống theo.

Khương Tử Ngọc hưng phấn đến hỏng, hắn không có chú ý tới cái bớt ở giữa mi tâm của hắn cũng đang lập loè kim quang nhàn nhạt.

Vong Trần cảm khái nói:

- Võ đạo chi cảnh, thật sự khó có thể tưởng tượng, trước kia ta khinh thường võ đạo.

Từ Thiên Cơ đứng ở bên cạnh hắn, hít sâu một hơi, nói:

- Xác thực, cảnh giới võ đạo, vĩnh viễn không có đỉnh phong, từ xưa đến nay, những truyền thuyết tiên thần kia bất quá đều là võ giả cường đại mà thôi, phàm nhân chẳng qua là không thể tin được dựa vào tập võ thì có thể đi đến độ cao như vậy, đạo trưởng độ kiếp, chỉ có thể nói rõ cảnh giới của hắn đã vượt xa hết thảy chứng kiến của chúng ta trước đó.

Sau khi vượt qua Thông Thiên cảnh, Từ Thiên Cơ cho rằng mình đã vô địch, hắn xác định mình đã vượt qua Thông Thiên cảnh, đi đến cảnh giới càng cao hơn, ít nhất ở bên trong Đại Cảnh, hắn không có gặp qua người mạnh hơn mình.

Nhưng mà cảnh giới như thế so sánh cùng Trường Sinh đạo trưởng, giống như vừa mới đạp vào con đường của võ đạo.

Trong vương phủ.

Khương Vũ đứng ở trong đình viện, nhìn lôi kiếp hùng vĩ bên trên Long Khởi sơn xa xa, hắn nhíu mày hỏi:

- Trường Sinh đạo trưởng đã lần thứ hai độ kiếp, mặc dù không biết hắn luyện võ công gì, nhưng nếu ngày sau đối địch với bản điện hạ, Đại Thừa long lâu có thể trấn áp hắn sao?

Quỷ Liễu đứng đầu Thiên Túc Thập Tam Thứ trả lời:

- Nội tình Long lâu đương nhiên rất sâu, chẳng qua không rõ ràng vị Yêu đạo này rốt cuộc mạnh cỡ nào, nếu điện hạ không yên lòng, ta có thể viết thư, để long lâu điều động Tôn Giả trước đến xò xét.

Khương Vũ lắc đầu, nói:

- Được rồi, như thế ngược lại sẽ làm hắn tức giận, bây giờ hắn là sư phụ của Tử Ngọc, ngoại trừ Trần Lễ kia, cũng không có quyền quý khác lui tới với hắn, ngay cả Khương Dự cũng chặt đứt lui tới với hắn, có lẽ hắn thật sự là loại người cầu đạo siêu thoát thế tục kia, bảo trì hiện trạng thôi.

Quỷ Liễu gật đầu, hắn thật ra cảm thấy không cần thiết thăm dò, bởi vì Trường Sinh đạo trưởng đã rất mạnh, tuyệt không phải bây giờ muốn ngăn chặn thì có thể ngăn chặn, huống hồ có cao nhân như thế ở kinh thành, hoàng quyền Khương gia an toàn hơn.

…

Chương 90: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (2)

Lôi kiếp kéo dài hơn nửa canh giờ, giá trị hương hỏa hao hết, Khương Trường Sinh không thể không tự mình chống cự lôi kiếp.

Cũng may đã vượt qua thời khắc gian nan nhất, hắn có thể dựa vào chính mình tiếp nhận lôi kiếp tiếp theo.

Từ Thiên Cơ đã đếm không hết Khương Trường Sinh chịu bao nhiêu đạo lôi điện rồi, ngược lại hắn hiện tại càng cực kỳ sùng bái Khương Trường Sinh, ở trong lòng phụng là thần.

Đại khái lại qua nửa canh giờ, lôi kiếp cuối cùng kết thúc, thiên uy mênh mông tán đi.

Khương Trường Sinh bắt đầu trắng trợn hấp thu thiên địa linh khí, nhánh cây Địa Linh thụ theo đó lắc lư, linh khí vô hình vô sắc tuôn về hướng Khương Trường Sinh hình thành gió lốc quanh người hắn.

Linh lực của hắn bắt đầu tăng vọt.

Lần nữa thuế biến.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt, phát hiện mình tung bay trên không trung, cúi đầu nhìn lại, thân thể còn ở phía dưới.

- Đây là… Linh hồn xuất khiếu?

Khương Trường Sinh kinh hỉ nói, linh hồn xuất khiếu có thể là một trong đặc thù của tu tiên, hắn bắt đầu thao túng linh hồn phiêu động, phát hiện như cá gặp nước, dị thường linh mẫn, hắn rơi vào trong đình viện, tất cả mọi người không nhìn thấy

linh hồn của hắn, vẫn như cũ đang nhìn thân thể của hắn, tự mỗi người đang thảo luận.

Không người có thể gặp linh hồn của hắn.

Khương Trường Sinh bay về phía nội thành, tốc độ cực nhanh, như đang thi triển Ngự Kiếm thuật.

Hắn chạy loạn khắp nơi ở trong kinh thành, lên trời xuống đất, xuyên tường mà qua, xuyên người mà qua, cực kỳ mới lạ.

Giờ khắc này, hắn mới chính thức có cảm giác tu tiên.

Đột nhiên.

Hắn dừng lại, lơ lửng giữa không trung, tầm mắt rơi vào hoàng cung phía xa, hắn thấy vùng trời của một tòa cung điện trong hoàng cung có một đoàn âm khí đang nổi trôi, khiến cho hắn cảm giác hết sức không thoải mái.

- Đó là vật gì? Tà Ma? Trong hoàng cung còn có bí mật?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn tự tin nhìn lại, tòa cung điện kia trước đó hắn ban đêm xông vào hoàng cung đã đi ngang qua, bên trong cũng không có người ở lại.

Được rồi.

Trước củng cố tu vi lại nói.

Khương Trường Sinh quay người, bay trở về nhục thân của mình, tốc độ của hắn rất nhanh, hồn lao vào thịt sau lưng, hắn chỉ cảm thấy thân thể hơi ngứa một chút, toàn thân không khỏi run lên, lần nữa mở mắt, hắn đã chưởng khống thân thể của mình.

Linh hồn xuất khiếu thật sự là bản lĩnh rất tốt, nhất là đối với việc dò xét tình báo.

Khương Trường Sinh bắt đầu củng cố tu vi, hắn chú ý tới đạo văn giữa mi tâm Khương Tử Ngọc đang phát sáng, cũng may hết sức mỏng manh, lực chú ý của những người khác cũng đều dừng ở trên người hắn, không có phát hiện Khương Tử Ngọc dị thường.

Đạo văn này có lẽ còn ẩn chứa ảo diệu khác.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn không có hiển lộ ra đạo văn của mình, để tránh bại lộ quan hệ giữa hai người.

Thấy lôi kiếp tán đi, Mạnh Thu Sương, Thanh Khổ bắt đầu xua tan đệ tử, khách hành hương, trả Khương Trường Sinh một chỗ thanh tĩnh.

Cái bớt giữa mi tâm Khương Tử Ngọc khôi phục lại như thường, hắn cũng bị Vong Trần kéo vào trong phòng.

Từ Thiên Cơ xem trong chốc lát, cầm cây chổi rời đi, cũng không dám quấy rầy Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lơ lửng giữa trời, vận công nạp khí, mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống, linh lực trong cơ thể hắn còn chưa được đổ đầy, nhưng đã vượt qua trước đột phá gấp mười lần.

Thật mạnh.

Khương Trường Sinh hưng phấn không thôi, khổ tu mười tám năm, cuối cùng đột phá tới tầng thứ sáu.

Cái này hẳn là không cần sợ Đại Thừa long lâu nữa.

Đúng lúc này, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra từng hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm ba mươi chín, ngươi tu hành tinh tiến, cảm ngộ chân nghĩa thiên địa, vượt qua Tam Cửu tiểu thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— bí thuật Luân Hồi ấn ký 】

【 Kiểm trắc thấy ngươi độ kiếp thành công lần thứ hai, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa chi đạo của thế giới này, ngươi có hai hạng mục để lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, linh lực của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới võ đạo của phương thiên địa này —— Càn Khôn cảnh 】

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên, chính là truy cầu Thiên

Đạo chi lộ, ngươi có thể mở ra công năng hương hỏa diễn toán 】

Đương nhiên là tiếp tục tu tiên.

Khương Trường Sinh không chút do dự làm ra lựa chọn, sau đó suy nghĩ về Càn Khôn cảnh.

Cũng không biết Càn Khôn cảnh cao hơn Thần Nhân cảnh nhiều ít, ngược lại hắn hiện tại căn bản chưa nghe nói qua Càn Khôn cảnh, đừng nói Càn Khôn cảnh, ngay cả hai chữ Thần nhân cũng không có nghe những người khác đề cập qua.

Bất quá cảnh giới tồn tại đã nói có người đi đến, này trời đất bao la chắc chắn có Càn Khôn cảnh tồn tại.

Khương Trường Sinh sẽ không đi xông xáo thiên hạ, tìm kiếm Càn Khôn cảnh, hắn muốn đợi ở trong Đại Cảnh, đợi hắn tu hành hoàn thành độ cao trong tân thủ thôn mà hắn đã nhận định này, khi có thể chúa tể tất cả, đợi Tiểu Ngụy Vương đăng cơ xưng đế, về sau cần dược liệu luyện đan gì, hoàn toàn có thể nhờ hắn hỗ trợ tìm kiếm khắp thiên hạ, hắn thì bớt lo dùng ít sức truy cầu Tiên đạo.

Cuối cùng sẽ có một ngày, khi cảnh giới võ đạo không thể đối ứng với cảnh giới tu tiên, khi đó hắn mới xem như vượt qua võ đạo, đạt đến cảnh giới vô địch thiên hạ.

Đợi hắn vô địch, hắn sẽ tiêu dao khoái hoạt, trải nghiệm nhân gian muôn màu.

Chương 91: Đời đời kiếp kiếp truy sát, Hoàng đế triệu tiến cung

Khương Trường Sinh một bên củng cố tu vi, một bên tra xét công năng hương hỏa diễn toán.

【 Hương hỏa diễn toán: Có thể tiêu hao giá trị hương hỏa, thôi diễn sự vật bản chất cùng nhân quả, số lượng giá trị hương hỏa tiêu hao sẽ được căn cứ theo trình độ diễn toán mà định ra 】

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 0 】

Trong lòng Khương Trường Sinh hỏi thăm:

- Ta muốn biết ta có thể tuỳ tiện trấn áp Đại Thừa long lâu hay không?

【 Cần tiêu hao 1000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

- Tiếp tục.

【 Giá trị hương hỏa không đủ, diễn toán thất bại 】

Mẹ kiếp, còn loại nhắc nhở kiểu này?

Khương Trường Sinh lắc đầu, sau đó chuyên tâm củng cố tu vi.

Đêm khuya, hắn mới trở lại trong nhà mình, bắt đầu truyền thừa Luân Hồi ấn ký.

Dính đến hai chữ luân hồi, nghe qua đã khó lường, hơn nữa còn là đột phá tầng lôi kiếp thứ sáu mới đoạt được.

Luân Hồi ấn ký chính là pháp thuật linh hồn, có thể đánh vào ấn này cho người khác, luân hồi bất diệt, sau khi đi đến phạm vi thần thức liền có thể bắt được Luân Hồi ấn ký của đối phương, mà địch nhân rất khó phát giác được ấn ký này, là một loại pháp thuật truy tung.

Này nên gọi là cái gì?

Đời đời kiếp kiếp truy sát ngươi?

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, hắn lại nghĩ tới một loại diệu dụng, chính là cho người bên cạnh sử dụng, như thế này mặc dù nhảy vọt luân hồi, cũng có hi vọng tìm tới bọn hắn, cụ thể dùng cho người nào, về sau lại nhìn, nếu dùng để chiếu cố, chỉ có thể dùng cho những người chân chính thân cận với hắn.

Sau đó mấy ngày, tin tức Trường Sinh đạo trưởng độ kiếp truyền đi khắp thiên hạ mười ba châu, tại thời đại binh hoang mã loạn, chuyện như vậy cũng không phải hiếm thấy, rất nhiều người khởi sự, chiêu nạp đệ tử, đều sẽ lập cho mình sắc thái thần thoại.

Qua đi tới nửa tháng, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh mới tăng tới 15.

Một ngày này, Lý công công đến đây, tuyên lệnh hoàng đế triệu Khương Trường Sinh vào cung, Khương Trường Sinh theo hắn xuống núi, các đệ tử biết được việc này đều hưng phấn, coi là hoàng đế lại muốn khen thưởng Long Khởi quan, dù sao hoàng đế cùng Khương Trường Sinh có quan hệ rất tốt, là chuyện mọi người đều biết.

Khương Trường Sinh đi theo sau lưng Lý công công, nhìn bóng lưng của hắn, tâm tư đang suy nghĩ xem nên giết hắn hay không.

Nói ra cũng thật châm chọc, những quyền quý năm đó đánh tráo hắn, ngoại trừ Lý công công, toàn bộ đều chết hết, đều bị hoàng đế thủ tiêu, nhất là Ma Môn năm đó gây rối, hoàng đế thừa cơ giết rất nhiều người, trước mắt chỉ còn lại có Lý công công còn sống.

Lý công công hàng năm phục thị bên cạnh Khương Uyên, tận tâm tận lực, Khương Trường Sinh muốn cho Khương Uyên sống lâu mấy năm, cho nên không có động thủ với hắn.

- Thôi, nói cho cùng, lão cẩu này cũng là một thanh đao, chờ hoàng đế băng hà, lại cho hắn một kích thống khoái.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Lý công công không biết hắn suy nghĩ gì, thỉnh thoảng quay đầu bắt chuyện với hắn, tránh cho vắng vẻ hắn, thái độ rất nhiệt tình.

Lý công công đương nhiên hiểu thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, trong lòng tràn ngập cảm khái, nếu như Trường Sinh đạo trưởng vẫn là Thái Tử, bằng vào thiên tư hắn tập võ, Đại Cảnh có thể tốt hơn hay không?

Trường Sinh đạo trưởng nhìn như tu đạo, không để ý tới thế sự, nhưng giang hồ cao thủ chết ở trong tay hắn cũng không ít, tính cách sát phạt quả đoán rất giống Khương Uyên.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Lý công công cũng biết vì sao Khương Uyên muốn đánh tráo Khương Trường Sinh, mà việc này vĩnh viễn phải ngậm nát ở trong bụng, không nên vạch trần.

Sau nửa canh giờ, bọn hắn tiến vào hoàng cung, đi vào ngự thư phòng.

Khương Uyên đang viết chữ, bên cạnh có Hoàng hậu nương nương đang mài mực, nhìn thấy Khương Trường Sinh hai người tiến vào, nàng vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, vừa xem xét, nàng sửng sốt.

- Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, Long Khởi quan Trường Sinh đạo trưởng đã đến.

Lý công công cung kính hành lễ, sau khi lui ra, thuận tiện còn đóng cửa phòng.

Ánh mắt Hoàng hậu nương nương nhìn về phía Khương Trường Sinh vô cùng phức tạp, cảm xúc rõ ràng hết sức xúc động, nhưng nàng khắc chế rất khá.

Khương Trường Sinh chắp tay hành lễ:

- Đạo sĩ Trường Sinh gặp qua bệ hạ, gặp qua nương nương.

Xem ra Hoàng hậu nương nương cũng đã biết được thân phận chân thật của hắn.

Chẳng qua chuyện cho tới bây giờ, Khương Trường Sinh đã không có ý nghĩ gì đối với việc nhận nhau, hắn cũng đã gần bốn mươi tuổi, hà tất lại nhận thân?

Khương Uyên buông bút lông xuống, ngẩng đầu cười nói:

- Trường Sinh, qua nhìn một cái, trẫm viết chữ này như thế nào?

Khương Trường Sinh đi qua, nhìn bốn chữ lớn viết trên giấy.

Trẫm tức Thiên Mệnh.

- Rất không tệ, thế bút phong mang tất lộ, rất có khí phái.

Khương Trường Sinh tán dương.

Khương Uyên tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Đáng tiếc, trẫm không còn sống mấy năm nữa, Trường Sinh, ngươi có hiểu thư hoạ? Đến đây, để trẫm nhìn xem chữ viết của ngươi.

Khương Trường Sinh cũng không khách khí, hắn trước kia tập được tuế nguyệt thư pháp, có rất ít cơ hội trang bức, bây giờ ở trước mặt cha mẹ ruột, cũng không có gì để ẩn giấu.

Khương Uyên tránh ra, Hoàng hậu nương nương nhìn Khương Trường Sinh, hốc mắt có chút hồng nhuận phơn phớt, lặng lẽ lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Tay Khương Trường Sinh cầm bút lông, tay trái xắn tay áo, cầm bút viết, Khương Uyên nhìn lại, theo đó động dung.

- Trong thiên hạ, đều là vương thổ, đất ở xung quanh, chẳng lẽ vương thần…

Khương Uyên thì thầm, ánh mắt trở nên phức tạp.

Bốn câu từ có bút lực mang theo đại khí, phần cuối từng chữ âm thầm ẩn chứa sát khí, xem chữ, Khương Uyên đã thấy được từng tràng chiến dịch sử thi trong dòng sông lịch sử, cuối cùng chồng chất thành hình ảnh của một đế hoàng vĩ ngạn, tay cầm Giang Sơn, đỉnh thiên lập địa.

Hoàng hậu nương nương tán dương:

- Chữ đạo trưởng viết càng thêm bá khí hơn khí chất của đạo trưởng, so với bệ hạ thì viết càng tốt hơn, câu từ cũng rất tốt, bản cung nhất định phải sẽ quý trọng bức chữ này, về sau cứ treo ở ngự thư phòng đi.

Chương 92: Cuồng Đao khiêu chiến, uy danh Mộ anh hùng

Khương Uyên cảm khái nói:

- Quả thật không tệ, thư pháp của Trường Sinh cũng có thể được cho là trước ba bên trong Đại Cảnh, đáng tiếc, không có vào văn đàn.

Hắn đột nhiên có cảm khái như Lý công công.

Nếu như lúc trước không có đánh tráo Thái Tử, hiện tại lại nên làm như thế nào?

Từ khi Thất hoàng tử trở thành thái tử, khuyết điểm của hắn bắt đầu bày ra, trước kia không cần xử lý triều chính, ỷ vào biết nói chuyện, võ công cao cường, lại có Đại Thừa long lâu

làm chỗ dựa, Khương Uyên hết sức ưa thích hắn, nhưng mà trình độ hắn quản lý triều chính kém xa Thái Tử giả, rõ ràng võ công cao cường, lại bó tay bó chân, sợ mất đi vị trí thái tử, một mực co đầu rút cổ trong kinh thành, không giống Khương Dự, làm vẻ vang cho Đại Cảnh.

Thiên tư Khương Trường Sinh lợi hại hơn Khương Vũ nhiều.

Khương Uyên càng nghĩ càng chua xót, lôi kéo tay Khương Trường Sinh, hung hăng đập, trong miệng lẩm bẩm chuyện cũ, đều sắp nói không rõ ràng.

Hoàng hậu nương nương xem thấu ý nghĩ trong lòng của hắn, ánh mắt trở nên u oán, những năm nay, hắn cũng nói với nàng cách nhìn về Khương Vũ.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Trường Sinh đang muốn hỏi lý do vì sao Khương Uyên gọi hắn tới.

- Trường Sinh, ngươi xem dòng dõi dưới trướng Thất hoàng tử, ai có thể nhận trọng trách làm quân vương Đại Cảnh đời thứ ba?

Khương Uyên ngồi xuống, bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Nếu là ngày trước, Khương Trường Sinh có khả năng sẽ mập mờ, nhưng bây giờ, hắn nói thẳng:

- Ngụy vương Khương Tử Ngọc, hắn vốn là con trai chính cung, xem như trưởng tử, chỉ vì Vương Phi qua đời quá sớm, thái tử điện hạ lập lại Vương Phi, để cho Ngụy vương không còn là trưởng tử, đây là không công bằng, mà Ngụy vương thiên tư thông minh, không chỉ có thiên phú võ đạo cực cao, xử sự làm người, còn có hùng tâm khát vọng, đều là những thứ mà các dòng dõi khác của thái tử điện hạ mặt không thể so được.

Khương Uyên gật đầu, hắn cũng hết sức yêu thích Khương Tử Ngọc, hơn nữa áy náy đối với Khương Trường Sinh, trong lòng hắn có ý nghĩ.

Khương Uyên thở dài nói:

- Tử Ngọc tuy tốt, nhưng trên danh phận vẫn ăn phải cái lỗ vốn, sau lưng huynh trưởng hắn càng có võ lâm Thánh địa làm

chỗ dựa, về sau rất khó tranh được, nếu có cao nhân làm chỗ dựa cho hắn, trẫm cũng có thể vì hắn trải đường.

Lời đều nói đến đây, Khương Trường Sinh cũng không che giấu.

- Long Khởi quan nguyện duy trì Ngụy vương.

Khương Uyên nhìn thẳng hắn, hắn thản nhiên đối mặt.

Hoàng hậu nương nương nói:

- Bản cung cũng ưa thích Tử Ngọc, Trường Sinh đạo trưởng lại là sư phụ của Tử Ngọc, tất sẽ duy trì, bệ hạ, bằng không vì Tử Ngọc trải đường đi.

Khương Uyên quay người, đi đến đến cửa phòng, hắn chắp hai tay sau lưng, thở dài nói:

- Mẫu thân của Tử Ngọc chết sớm, gia tộc cũng bị Vũ Nhi chèn ép đến biên cương, trong kinh thành muốn đến đỡ hắn thì thật khó khăn, nhìn một chút trẫm còn có thể sống bao lâu đi, Trường Sinh, trở về đi, dạy bảo Tử Ngọc thật tốt.

Khương Trường Sinh chắp tay hành lễ, sau đó chuẩn bị rời đi.

- Trường Sinh… Đạo trưởng…

Hoàng hậu nương nương bỗng nhiên gọi Khương Trường Sinh lại, Khương Trường Sinh quay người, nàng vội vàng đưa cho hắn một hộp bánh ngọt chuẩn bị cho hoàng đế trên bàn, nói:

- Dự nhi nói qua, ngươi rất thích điểm tâm trong cung.

Khương Trường Sinh cũng không khách khí, hắn quả thật có chút tưởng niệm, trước khi đi, hắn vẫn động lòng trắc ẩn, lợi dụng linh lực truyền âm cho Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương trừng lớn đôi mắt đẹp, hoa dung thất sắc, Khương Uyên đưa lưng về phía nàng, hướng ra ngự thư phòng bên ngoài, không có chú ý tới ánh mắt của nàng biến hóa.

Khương Trường Sinh cứ thế mà đi, Hoàng hậu nương nương nhìn bóng lưng của hắn, mắt đầy vẻ khiếp sợ, chợt biến thành kinh hỉ, lại trở nên sầu lo.

Nàng cuối cùng quyết định, cất bước đi đến trước mặt Khương Uyên, đỡ Khương Uyên.

Đợi Khương Trường Sinh đi theo Lý công công rời khỏi cung viện, Hoàng hậu nương nương mới nói với Khương Uyên:

- Bệ hạ, thần thiếp muốn đem tôn nữ Dương thượng thư gả cho Ngụy vương, Dương thượng thư và thần thiếp mặc dù đều đến từ Dương gia, nhưng huyết mạch đã cách rất xa, nếu bệ hạ cho phép việc này, đối nội đối ngoại đều rất dễ nói.

Khương Uyên ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía nàng, nói:

- Hắn chỉ là đồ đệ của Trường Sinh, ngươi nguyện ý đưa vào Dương gia?

Hoàng hậu nương nương cười cười, nói:

- Dương gia cũng nên tìm chỗ dựa, bệ hạ, những năm này… Mong rằng bệ hạ thành toàn.

Khương Uyên nghe được hết sức không thoải mái, Dương gia xác thực có công lao cực lớn, những năm này bị hắn chèn ép rất thảm, ngoại trừ Hoàng hậu nương nương, chỉ còn lại Dương Triệt còn giữ lấy vị trí hình bộ thượng thư, hoàng hậu là đang oán trách hắn.

Nghĩ đến mình sắp chết, thiên hạ này lại nên đi nơi nào.

Thôi.

- Năm sau, trẫm liền hạ chỉ.

Khương Uyên thở dài nói.

Hoàng hậu nương nương vui vẻ nói:

- Đa tạ bệ hạ thành toàn.

Tuyết lớn đầy trời, bao trùm hoàng cung, lộ ra thương mang, khe hở ở một chỗ góc tường đột nhiên toát ra một mầm cây xanh nhạt.

…

Khai Nguyên năm bốn mươi, sau khi đón năm mới, Tần vương Khương Dự đã triệt để chưởng khống Tham Châu, cũng đả động thế công với Cổ Hãn, tin chiến thắng liên tục, Cảnh triều

mười ba châu vì đó vui mừng, uy vọng Khương Dự tăng vọt, thậm chí xuất hiện không ít truyền ngôn cho rằng hắn nên làm Thái Tử.

Xuân mới vừa tới.

Long Khởi quan nghênh đón khách không mời mà đến.

- Tại hạ Yến Long, người giang hồ xưng Cuồng Đao, nghe nói Trường Sinh đạo trưởng không phải phàm nhân, bố trí mộ anh hùng trên núi Long Khởi quan, hôm nay, Yến Long chuyên tới để thỉnh giáo, nếu chết trận, nguyện vào mộ anh hùng, tăng uy danh cho mộ anh hùng.

Một tiếng nói phóng khoáng vang vọng Long Khởi quan, công lực thâm hậu, khiến cho người ta đinh tai nhức óc.

Từ Thiên Cơ đang xoa bóp cho Bạch Long ngẩng đầu, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Lại một lão bất tử đến đây, có chút ý tứ, xem ra mộ anh hùng sắp trở thành chuyện lạ của võ lâm.

Chương 93: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (1)

Khương Trường Sinh mở to mắt, rút kiếm đi ra, những người khác theo sát phía sau.

Khương Tử Ngọc hưng phấn nói với Hoang Xuyên:

- Cuồng Đao, nghe rất mạnh, có thể đỡ được sư phụ mấy chiêu?

Hoang Xuyên ngạo nghễ nói:

- Mấy chiêu? Tất nhiên là có kết cục như Kiếm Si, có ý muốn chết, thế thì thành toàn hắn.

Yến Long đứng trước sơn môn Long Khởi quan, tay phải cầm ngược một thanh khoát đao, đâm trên thềm đá, làn thềm đá đều nổ vỡ ra một cái hố lớn, hắn có thân cao gần hai mét, một thân giáp đen quần đen, lộ ra hai tay cường tráng, khuôn mặt hắn tang thương, nhưng hai đầu lông mày vẫn lộ ra ngạo khí, tóc dài hoa râm tùy ý rối tung, như cùng một đầu hùng sư.

Thoạt nhìn hắn đã vượt qua sáu mươi tuổi, nhưng thân thể rất mạnh, vượt qua tuyệt đại đa số người trẻ tuổi.

Các đệ tử Long Khởi quan đứng thành hàng ở trước cầu nhỏ, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn hắn đều không khẩn trương, ngược lại có chút hưng phấn.

Lại có thể xem đạo trưởng ra tay rồi.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh đi đến, các đệ tử cấp tốc tránh ra.

Khương Trường Sinh dừng bước lại, dò xét Yến Long, chân khí không tệ, đúng là ẩn thế cao thủ.

Sau khi Kiếm Si chết, võ phu bình thường nào dám lên núi tới khiêu chiến, có thể tới đều là cao thủ tuyệt thế, hoặc là người sắp chết, rất rõ ràng, Yến Long chiếm cả hai.

Yến Long cũng đang đánh giá Khương Trường Sinh, âm thầm kinh hãi, vị đạo trưởng này cực kỳ tuổi trẻ, thoạt nhìn như hài tử choai choai, hắn thật trấn áp một nữa võ lâm?

Yến Long bỗng nhiên nhìn thấy Từ Thiên Cơ đang cầm cây chổi, nhịn không được châm chọc nói:

- Đường đường là giáo chủ Quy Nguyên thần giáo lại luân lạc tới mức quét rác cho người ta.

Từ Thiên Cơ xem thường nói:

- Ta mặc dù quét rác, nhưng ta còn sống, ngươi chẳng mấy chốc sẽ chết, cây chổi này của ta là nhặt xác cho ngươi.

Hai người đối chọi gay gắt, rõ ràng có thù cũ.

Yến Long lười nhác cãi nhau với hắn, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh đạo trưởng ra tay đi, không cần lưu thủ, để lão phu mở mang kiến thức một chút thực lực chân chính của võ lâm thần thoại, tốt nhất để lão phu chết ở chỗ này.

Khương Trường Sinh rút ra Thái Hành kiếm, cười nói:

- Có thể thỏa mãn ngươi.

Người này quá già rồi, lưu lại người sống thủ sơn cũng thủ không được mấy năm, giết đi.

Ánh mắt Yến Long ngưng tụ, đột nhiên đề đao chém đi, tốc độ của hắn cực nhanh, chém ra một đao, tàn ảnh liên tục, tựa như mấy chục đao đồng thời chém ra, đếm không hết đao khí như bão táp bao phủ đến Khương Trường Sinh, thanh thế to lớn để các đệ tử động dung.

Đao khí thật mạnh, còn mạnh hơn nếu so với Kiếm Si, đây là mạnh mẽ mà mắt thường có thể thấy, để cho người ta không tự chủ được lạnh mình.

Khương Trường Sinh nâng lên Thái Hành kiếm, tốc độ hắn nhấc kiếm càng nhanh, kiếm chỉ Yến Long, cổ tay rung lên, lưỡi kiếm bắn ra kiếm khí cuồng bạo hơn, dùng khí thế bài sơn đảo hải nghiền ép mà đi, trong nháy mắt xua tan đao khí cuồng bạo.

- Cái đó là… Làm sao có thể!

Yến Long trừng to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ầm ầm ——

Tiếng động vang khắp Long Khởi sơn kinh động đến bách tính ở nội thành, đếm không hết bách tính quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trên đỉnh núi xuất hiện tình cảnh hùng vĩ, chỉ thấy một đầu sóng khí mắy thường có thể thấy theo đỉnh núi tách ra biển mây trên trời, dài đến ngàn trượng, tựa như xé rách bầu trời ra làm hai.

Tình cảnh hùng vĩ như vậy làm người ta nhìn mà than thở, trong vương phủ, Thiên Túc Thập Tam Thứ, Nan Vận phật dồn dập rơi vào trên mái hiên, kiêng kỵ nhìn Long Khởi quan.

- Yêu đạo kia càng ngày càng mạnh…

Quỷ Liễu tự lẩm bẩm, những người khác cũng có ý nghĩ như vậy.

Bên trên đỉnh núi, trước sơn môn Long Khởi quan.

Kiếm khí tiêu tán, phong vân muốn dừng.

Tất cả mọi người nhìn về phía Yến Long, đều hít sâu một hơi.

Yến Long đã hóa thành huyết nhân, toàn thân run rẩy, bịch một tiếng, thẳng tắp hướng ngã xuống phía trước, máu vẩy một chỗ, đao của hắn cũng loảng xoảng rơi xuống đất.

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi mở lời:

- Đưa Đao Cuồng Yến Long tiền bối vào mộ anh hùng.

Dứt lời, hắn quay người rời đi, tất cả mọi đệ tử kính úy nhìn về phía hắn, Từ Thiên Cơ, Khương Tử Ngọc, Hoang Xuyên, Vong Trần mấy người cũng giống như thế.

Trên mái hiên nơi xa, Hoa Kiếm Tâm một bộ áo trắng hơi hơi cúi đầu, dưới mặt nạ truyền ra tiếng hừ nhẹ của nàng:

- Thật sẽ đùa nghịch uy phong.

Trong tiếng của nàng tràn đầy ý cười.

Các đệ tử hoan hô, đạo trưởng biểu hiện để bọn hắn cùng có vinh hạnh.

Trở lại bên trong phòng của mình, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một hàng chữ:

【 Khai Nguyên năm bốn mươi, Đao Cuồng Yến Long vì vào mộ anh hùng mà tới, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— võ học Sát Thần ma đao 】

Võ học?

Có chút kém, bất quá nhiều một võ kỹ cũng tốt, có thể truyền thừa cho Long Khởi quan, cũng có thể che giấu nhiều thêm một phần thủ đoạn vì ngày sau mặt đối mặt cường địch không thể đối đầu.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Sát Thần ma đao.

Sát Thần ma đao, đao pháp như tên, Sát Thần đao pháp, nhập ma đao pháp, dị thường bá đạo, thông qua sát lục lại không ngừng tăng cường đao khí, thậm chí bùng cháy khí huyết, cổ vũ đao khí, đây là một loại võ học cực đoan, dễ dàng giảm thọ,

nhưng có lẽ sẽ giết ra được một con đường sống từ trong tuyệt cảnh.

…

Đao Cuồng gãy gánh tại Long Khởi quan, mai táng trong mộ anh hùng, việc này cấp tốc truyền khắp võ lâm Đại Cảnh, hình ảnh Trường Sinh đạo trưởng lần nữa biến hóa trong lòng các võ lâm nhân sĩ, lại liên tưởng đến hắn chuyện độ kiếp.

Thật là không phải người.

Tên Trường Sinh Tiên Sư dần dần bắt đầu lưu truyền, nguyên nhân gây ra chính là người thờ phụng Khương Trường Sinh tiến hành truyền bá, sau này được càng ngày càng nhiều người tán thành, chỉ có thừa nhận Khương Trường Sinh là tiên sư, võ phu mới có thể thu được một tia trấn an.

Chương 94: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (2)

Tựa hồ cao thủ mạnh hơn nữa ở trước mặt Khương Trường Sinh đều không chịu nổi một kích, hắn quá mức mạnh mẽ, cường đại đến khiến cái cao thủ khác ảm đạm phai mờ.

Sau khi Đao Cuồng ngã xuống, đại khái qua một tháng, Vạn Lý mang theo các đệ tử trở về, mang đến một nhóm đệ tử mới, vượt qua năm mươi người, tất cả đều là cô nhi trôi dạt khắp nơi.

- Đạo trưởng, chú ngữ của ngài quá dài đi, ta trước đó đang niệm thì kém chút bị chặt chết, kết quả phát hiện rót chân khí đi vào là có thể thi triển, ngài hù ta à.

Vạn Lý ngồi ở trước mặt Khương Trường Sinh, u oán nói, những người khác trong đình viện thì cảm thấy buồn cười, Từ Thiên Cơ càng phình bụng cười to, chế giễu Vạn Lý.

Khương Trường Sinh nói:

- Tâm thành thì linh, nếu khẩn cấp quan đầu, cũng không cần dạng này, chính ngươi cân nhắc.

Vạn Lý cũng chỉ phát bực tức, lá bùa thì dùng rất tốt, hắn hưng phấn nói:

- Các môn phái đều muốn mua lại mấy lá bùa từ chúng ta, đạo trưởng, có khả năng phát triển thành một chuyện làm ăn lớn hay không?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Tiền hương hỏa còn chưa đủ để ngươi kiếm? Nào có nhiều lá bùa như vậy, ta cũng muốn tu hành.

Lời nói thật như thế, lá bùa có pháp thuật đều tiêu hao linh lực, nếu là cung ứng số lượng lớn, hắn còn tu luyện thế nào?

Vạn Lý gãi đầu một cái, cũng không nói thêm lời gì, chợt khoác lác với Khương Tử Ngọc, Hoang Xuyên, nói hai năm này xông xáo giang hồ trải qua những chuyện gì để hai vị thiếu niên rất mong chờ, bất quá tiệc vui chóng tàn, Từ Thiên Cơ nửa đường nhảy ra trang bức, chuyện xưa của hắn càng đặc sắc, để hai vị thiếu niên càng thêm tò mò.

…

Xuân qua hạ đến, đầu tháng bảy.

Bắc Cảnh Đại Cảnh truyền đến tin dữ, Tần vương Khương Dự cùng với tinh nhuệ gặp phải bốn mươi vạn đại quân vây tập, hai đại tông sư Cổ Hãn hợp lại, liên sát hai mươi hai tướng, Tần vương được Tông Thiên Vũ hộ tống hạ giết ra khỏi trùng vây, nhưng quân đội thương vong bảy tám phần, gần mười vạn tướng sĩ hóa thành xương trắng, máu chảy thành sông.

Chi quân đội này chính là tinh nhuệ của Tần vương, trước đó không hướng không xiết, thảm bại một trận để văn võ, bách tính Đại Cảnh đều hoảng hốt.

- Phế vật! Phế vật!

Trên Kim Loan điện, Khương Vũ giận dữ hét, giận đến toàn thân run rẩy.

Một tên tướng quân nhịn không được nói:

- Điện hạ, Tần vương tốt xấu gì cũng lập qua không ít công lao, nào có quá tệ như ngài nói.

Khương Vũ nhìn hằm hằm hắn, nói:

- Nếu Tần vương không tham công, sao lại như thế?

Hắn tức miệng mắng to, để tướng quân kia xấu hổ giận dữ không thôi.

Khương Uyên ngồi trên long ỷ, mặt không biểu tình, cũng không chen lời vào.

Bây giờ, Khương Vũ đã có ý thượng quyền, hắn làm rất nhiều chuyện đều không hỏi qua ý kiến của Khương Uyên đã hạ lệnh, dấu hiệu này bắt đầu từ Khương Vũ một lần nữa lập Vương Phi, lập con riêng là trưởng tử bắt đầu.

Khương Vũ bình phục tâm tình, nói:

- Cổ Hãn có tam đại tông sư, tự cho là đúng, bản điện hạ mời bốn vị nhân vật cao thủ không kém hơn Tông Sư tiến đến, diệt tam đại tông sư của Cổ Hãn, xem bọn hắn còn dám hung hăng

càn quấy, truyền lệnh xuống, bản điện hạ muốn ngự giá thân chinh.

Lời vừa nói, văn võ bá quan hai mặt nhìn nhau, nhưng không ai ngăn cản, cho dù Khương Vũ chết cũng không sao, ngược lại hoàng tử đủ nhiều.

Một bên khác.

Bên trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh nằm ở trên người Bạch Long, bây giờ thân rắn của Bạch Long còn rộng hơn bờ vai của hắn không ít, hoàn toàn có thể làm giường, hắn dùng Kỳ Lân phất trần che đậy hai mắt của của mình, tựa như đang nghỉ ngơi, kì thực đang nhìn giá trị hương hỏa.

Gần đây giá trị hương hỏa tăng mạnh, đã đột phá số lượng bảy trăm.

Hắn suy nghĩ ra một chút, lúc Đại Cảnh nguy nan, hương hỏa tăng trưởng càng nhanh, phàm nhân chỉ có thể cầu nguyện tiên thần phù hộ, lúc Đại Cảnh bình an, phàm nhân vội vàng kiếm tiền, vội vàng sinh tồn, sinh hoạt có hi vọng, ngược lại sẽ không đi tin tiên thần, Thiên Đạo gì.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn tin tức truyền lại quá chậm, có thể tới Long Khởi quan thắp hương đều không phải bách tính, bách tính muốn hiểu sự thần kỳ của hắn, vẫn phải dựa vào đệ tử Long Khởi quan hành tẩu giang hồ, vì hắn giảng đạo.

Hắn tạm thời còn suy nghĩ không thấu một chút, một người cung phụng hắn, sẽ tặng lên được một điểm giá trị hương hỏa, giống trước đó độ kiếp tiêu hao hết, giá trị hương hỏa cá nhân này phải chăng sẽ còn xuất hiện, có lẽ bên trong hơn bảy trăm điểm giá trị hương hỏa cũng có những người trước kia, nhưng sinh tồn hệ thống cũng không có nói rõ lí do, hắn chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Bất kể như thế nào, giá trị hương hỏa chẳng qua là dệt hoa trên gấm, quyết không thể trở thành sự ỷ vào lớn nhất của hắn, hắn vẫn có thể lấy tu vi làm chủ.

Sau khi đột phá tầng thứ sáu, hắn cũng không có đình chỉ tu luyện, dựa theo quy luật, lần sau đột phá sợ là mấy chục năm

sau, đây là tốc độ ngày ngày tu luyện, nếu bình thường lười biếng, chỉ sợ muốn trên trăm năm.

- Cái gì, ngươi muốn đầu quân, quấy rối, ngươi mới mười một tuổi, điên rồi sao?

Tiếng nói của Vong Trần truyền tới từ phía bên cạnh, nguyên lai Khương Tử Ngọc biết được Tần vương đại bại, liền muốn tòng quân, bất quá hắn hiện tại tôn kính Khương Trường Sinh nhất, hết thảy chủ ý đều phải hỏi qua Khương Trường Sinh.

Khương Tử Ngọc cứng cổ nói:

- Ta mặc dù tuổi nhỏ, nhưng võ nghệ của ta thì không phải binh sĩ tầm thường có thể so sánh, mà Bình An có thể đi theo ta, Thiên Cơ đại thúc không phải nói Bình An đã có khả năng tự tay xé tuyệt đỉnh cao thủ rồi hay sao?

Từ Thiên Cơ vội vàng kêu lên:

- Ta lúc đó là cố ý khen hắn, tuyệt đỉnh cao thủ đứng đấy để cho hắn đánh thì xác thực không chịu nổi, nhưng tuyệt đỉnh cao thủ khẳng định sẽ tránh đo.

Chương 95: Lần đầu lộ ra dã tâm

Khương Tử Ngọc trừng mắt liếc hắn một cái, rất không vừa lòng, Từ Thiên Cơ khiêu khích trừng trở lại, hắn là một đời giáo chủ.

- Ngươi chờ đó cho ta, luôn có một ngày, ta sẽ để cho Quy Nguyên thần giáo thần phục ta, để cái tên nhà ngươi theo tachinh chiến bát phương.

Khương Tử Ngọc rống to.

Từ Thiên Cơ móc móc lỗ tai, nói:

- Tiểu Ngụy Vương của ta, trừ phi ngươi làm hoàng đế, mà cho dù phụ vương của ngươi muốn lập ngươi làm Thái Tử, ngươi còn phải chờ bao nhiêu năm mới có thể thượng vị, khi đó nói không chừng ta đã vào mộ anh hùng.

Danh tiếng mộ anh hùng đã truyền ra, rất nhiều võ lâm cao thủ mượn danh nghĩa thắp hương tới nhìn, Kiếm Si, Đao Cuồng hai mộ bia đủ để cho giang hồ nhân sĩ hướng về, Từ Thiên Cơ

dự định về sau cũng chôn ở chỗ này, không mất uy danh võ lâm bá chủ một đời.

- Được, Tử Ngọc, ngươi đừng vội, vi sư hiện tại giảng cho ngươi một chút.

Giọng Khương Trường Sinh bay tới, Khương Tử Ngọc nghe được chạy tới, nghiêm túc lắng nghe.

- Nếu ngươi muốn thực hiện khát vọng trong lòng, khi nào ra sân hết sức then chốt.

Khương Trường Sinh ung dung nói:

- Đại hạ tương khuynh, mới vừa ngăn cơn sóng dữ, đó mới là thời điểm công tích lớn nhất, cũng là thời điểm ngươi tiếp cận hoàng vị nhất, bây giờ ngươi đầu quân, đại khái chỉ là chịu chết, cho dù có kiến công cũng là công nhỏ, lại chờ mấy năm, khi đó ngươi và Bình An đều có được anh dũng vạn phu mạc đương, như thế mới có thể thu nạp càng nhiều tướng lĩnh.

Khương Tử Ngọc nhíu mày, đạo lý thì hắn hiểu, chẳng qua là hắn sợ đợi không được.

- Một phần vạn mấy năm này, Đại Cảnh đại bại, làm sao bây giờ?

- Bại lại như thế nào, mười ba châu lớn biết bao, vong quốc cũng không phải mấy năm có thể vong.

- Nếu Cổ Hãn giết tới Kinh Thành, giết tới dưới chân thiên tử thì sao?

- Vậy vi sư dạy ngươi như thế nào chân chính ngăn cơn sóng dữ.

Khương Tử Ngọc bị lời nói phong khinh vân đạm của Khương Trường Sinh rung động, thực lực cường đại hạng gì mới có thể nói ra lời tràn ngập tự tin như thế, còn làm cho hắn không thể phản bác.

Sau khi bị Khương Trường Sinh giáo dục một phen, Khương Tử Ngọc chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ đầu quân, sau đó hắn luyện công càng thêm chăm chỉ.

Ngay cùng tháng, hoàng đế hạ lệnh, để cháu nữ của hình bộ thượng thư Dương Triệt và Ngụy vương lập xuống hôn ước, tin tức truyền khắp toàn thành, dẫn tới bách tính nghị luận ầm ĩ, những năm nay cảm giác tồn tại của hoàng đế rất yếu, Thái Tử có thể nói là độc tài triều chính, hoàng đế lại định ra việc hôn nhân cho Ngụy vương, để cho người ta miên man bất định.

- Thái tử điện hạ thật sự càng ngày càng quá phận, quá thất lễ, bệ hạ vẫn còn, hắn lại dám nói mình muốn ngự giá thân chinh, sao hắn lại không tự xưng trẫm?

Trần Lễ tức giận nói:

- Vẫn là thái tử điện hạ năm đó tốt hơn, mặc dù không tập võ, nhưng chính là có tài Đế Vương.

Vong Trần đang quét rác nghe nói như thế, trong lòng chua xót, nhưng cũng không còn không cam lòng, hắn đã thành thói quen tháng ngày tu đạo trong quan, thanh nhàn nhưng không vô vị, còn thiếu lục đục với nhau sao.

Khương Tử Ngọc thì đi vào hoàng cung học tập, cho nên Trần Lễ càng thêm không chút kiêng kỵ chửi Khương Vũ.

Khương Trường Sinh tĩnh toạ dưới gốc Địa Linh thụ, mắt cũng không trợn, mạn bất kinh tâm nói:

- Ngươi đã không vừa lòng như thế, về sau hiệu lực vì Tử Ngọc đi, bệ hạ vì Tử Ngọc mà quyết định hôn sự, ngươi hắn là có thể suy nghĩ thấu triệt?

Trần Lễ cau mày nói:

- Bệ hạ muốn lôi kéo phe phái cho Ngụy vương? Đợi thái tử điện hạ trở về, sợ là sẽ không vừa lòng.

Trong đình viện trừ hai người bọn họ thì chỉ còn lại có Vong Trần, Từ Thiên Cơ, Bình An đang ở diễn võ trường tập võ luận bàn cùng đệ tử khác, Trần Lễ đã quen thuộc Vong Trần, mặc dù không rõ ràng lai lịch của Vong Trần, nhưng dáng dấp Vong Trần quá xấu, thâm cư không ra ngoài, không cần lo lắng hắn ra ngoài nói lung tung.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Ta sẽ duy trì Ngụy vương.

Sau khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu, hắn không còn giả vờ.

Hoàng hậu nương nương, Dương gia đã thành công lôi kéo, tiếp theo chính là Trần gia.

Mặc dù thực lực của Khương Trường Sinh siêu quần, nhưng muốn Khương Tử Ngọc thuận lợi đăng cơ, vẫn cần bồi dưỡng lực lượng cho Khương Tử Ngọc, Khương Trường Sinh cũng không muốn thủ hắn cả một đời.

Mà hắn mạnh hơn, trời đất bao la, mong muốn củng cố hoàng quyền, há có thể dựa vào lực lượng một người.

Trái tim Trần Lễ đập nhanh hơn, lúc trước hắn phát giác được thái độ Khương Trường Sinh biến hóa, không nghĩ tới lần này Khương Trường Sinh triệt để như vậy.

Vong Trần cũng không có biện pháp, hắn cũng cảm thấy Khương Tử Ngọc có tài năng của Đế Vương.

Trần Lễ do dự nói:

- Bây giờ Đại Cảnh Giang Sơn lung lay sắp đổ, chúng ta giờ phút này đoạt quyền, sợ là không tốt?

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy ngươi cho rằng bây giờ được Thái Tử dẫn đầu, Đại Cảnh thật sự có hi vọng?

Vẻ mặt Trần Lễ âm tình biến ảo, hắn xác thực rất bất mãn Thái Tử, nhưng việc này quá mức trọng đại.

- Bây giờ Tử Ngọc còn đang trưởng thành, nếu như Trần gia gia nhập vào, ngày sau hắn đăng cơ, đãi ngộ Trần gia há kém hơn hiện tại? Trần Lễ, thời gian không nhiều lắm, Trần gia năm đó là lựa chọn quá muộn.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, ý vị thâm trường nói.

Quen biết gần ba mươi năm, Trần Lễ vẫn lần đầu tiên thấy ánh mắt Khương Trường Sinh có dã tâm như thế.

Hắn không khỏi hoài nghi động cơ của Khương Trường Sinh, nhịn không được hỏi:

- Trường Sinh, chỉ bởi vì Ngụy vương chính là đồ đệ của ngươi?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta truy cầu Tiên đạo, biết Thiên Mệnh, Thiên Mệnh không ở Vũ, ở Tử Ngọc.

Đơn giản là nói bậy.

Trần Lễ muốn nghi vấn, nhưng nghĩ tới Khương Trường Sinh hai lần độ lôi kiếp, bây giờ đã qua bốn mươi, lại trẻ tuổi như người mười tám tuổi, đủ loại dấu hiệu biểu thị Khương Trường Sinh có lẽ thật không phải là phàm nhân.

Chương 96: Đây là tuyệt học gì?

- Thật có Thiên Mệnh?

Trần Lễ nuốt một ngụm nước bọt, hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Thiên Mệnh ngoại trừ mệnh số, còn sự do người làm, Thái Tử không có hùng tâm, Tử Ngọc có hùng tâm có thể so với bệ hạ, ta thôi diễn qua, tương lai Đại Cảnh Giang Sơn vượt xa trước đó, Đại Cảnh thịnh thế chân chính sẽ xốc lên màn che sau khi Tử Ngọc đăng cơ, đây cũng là nguyên nhân ta nguyện ý thu hắn làm đồ.

Trần Lễ yên lặng.

Vong Trần hồi tưởng lại đủ loại chỗ bất phàm của Khương Tử Ngọc, càng thêm kính sợ Khương Trường Sinh.

Ngụy vương xác thực khó lường.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, Trần Lễ hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định, nói:

- Trường Sinh, Trần gia có thể về phe Ngụy vương, nhưng nếu thất bại, ngươi có bảo đảm Trần gia lưu lại huyết mạch.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trần huynh, tương lai ngươi sẽ cảm thấy ngươi hiện tại nói lời này hết sức hài hước, Trần gia sắp phồn vinh.

Gia chủ Trần gia chính là Hộ bộ thượng thư, đệ tử hắn đảm nhiệm rất nhiều quan chức, có bọn hắn duy trì, át chủ bài của Khương Tử Ngọc sẽ càng nhiều.

Sau khi Trần Lễ quyết định, như trút được gánh nặng, trở nên sục sôi, bắt đầu cùng Khương Trường Sinh thảo luận như thế nào vì Ngụy vương trải đường.

Lục bộ có hai bộ duy trì Ngụy vương, thành viên tổ chức cơ sở phương diện bên Văn đã đủ, còn thiếu Võ, cũng chính là quân đội.

Không có quân đội phe phái, đều là hổ giấy.

…

Khai Nguyên năm bốn mươi mốt, Thái Tử Khương Vũ tự mình dẫn ba mươi vạn đại quân viện binh trì Tham Châu, thế như chẻ tre, Khương Vũ thừa thắng xông lên, tiến quân thần tốc mấy tháng, cuối cùng gặp phải gần năm mươi vạn đại quân Cổ Hãn vây quét, một trận đại chiến thảm liệt năm mươi năm khó gặp bùng nổ, sử xưng cuộc chiến Huyết Nguyên.

Hai triều lần lượt đầu nhập gần trăm vạn binh lính, quyết chiến mấy ngày, thương vong vượt qua năm mươi vạn người, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Khương Dự mang theo năm vạn thiết kỵ trợ giúp, hộ tống Khương Vũ rút lui, trận chiến này mới kết thúc.

Một trận chiến này để từng người triều xung quanh rục rịch, Đại Cảnh, Cổ Hãn chinh chiến mười mấy năm, qua chiến dịch này, sợ là nguyên khí tổn thương nặng nề.

Cảnh nội Đại Cảnh, mười ba châu đều rục rịch, dư nghiệt tiền triều lần nữa hành động, đủ loại tiếng gió thổi truyền khắp thiên hạ.

Đại Cảnh càng thêm nguy.

Mà một năm này, Khương Tử Ngọc mười hai tuổi, Bình An mười hai tuổi.

Bên trong Long Khởi quan.

Hình bộ thượng thư Dương Triệt, Hộ bộ thượng thư Trần Như Kỳ, Trần Lễ ở trong đình viện thương lượng việc lớn, Khương Tử Ngọc, Bình An cũng ở đó, Từ Thiên Cơ thì mang theo Hoang Xuyên tránh hiềm nghi.

- Dương gia ta đã chiêu mộ tư binh tại Càn Châu, Ngự Châu, Phương Châu, bây giờ Bắc Cảnh hỗn loạn, triều đình cực ít quan tâm phía Nam, ngoại trừ chúng ta, sĩ tộc khác cũng âm thầm đóng quân, loạn thế sợ là sắp đến.

Dương Triệt cảm khái nói.

Trần Như Kỳ than thở, nói:

- Loạn thế đã là khuynh hướng tất nhiên, ta thăm dò được dư nghiệt Sở triều lại bắt đầu chuyển động, đang trắng trợn triệu tập thế lực giang hồ, nghe nói nhân vật Tông Sư trong chốn võ lâm cũng muốn xuất động.

Khương Tử Ngọc nói:

- Chờ ta lớn lên, nhất định trấn áp vũ nội, khu trục man di.

Hắn mười hai tuổi đã hăng hái, trong lịch sử cũng không thiếu thiếu niên quân vương, cho nên dã tâm của hắn rất lớn, hận không thể xuống núi.

Bình An cách đó không xa càng khoa trương, tuy chỉ có mười hai tuổi, nhưng thân hình đã có thể so với người trưởng thành, Huyền Nội Bá Thể đại thành, ngắn ngủi trong một năm, thể phách của hắn dùng tốc độ khoa trương mà trưởng thành, nhìn qua cả người tựa như mãnh thú hình người.

Bây giờ Bình An đã là tuyệt đỉnh cao thủ hàng thật giá thật, hắn mới mười hai tuổi, ngày sau nhất định bước vào Thông Thiên, mà lại là cao thủ Thông Thiên thích hợp chém giết trên chiến trường.

Trần Lễ nhìn về phía Khương Trường Sinh, cau mày nói:

- Trường Sinh, chúng ta khi nào khởi sự?

Khương Trường Sinh đang xem giá trị hương hỏa, đã qua ngàn, hắn đang do dự muốn suy tính thực lực Đại Thừa long

lâu hay không, nhưng chỉ cần có một ngàn giá trị hương hỏa, hắn độ kiếp tiêu hao hơn hai ngàn giá trị hương hỏa đều chỉ có thể độ một nửa kiếp, nói rõ nguy hiểm Đại Thừa long lâu đối với hắn mà nói đã kém xa lôi kiếp.

Được rồi, vững chắc một chút.

Bắt đầu suy tính.

Ta có thể dễ dàng đánh tan Đại Thừa long lâu hay không?

Hai chữ dễ dàng cực kỳ quan trọng.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Còn chưa đến lúc, các ngươi nắm giữ binh lực quá ít, ít nhất phải có mười vạn thiết kỵ.

【 Cần tiêu hao 1000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】

- Tiếp tục!

- Mười vạn thiết kỵ, cũng không dễ bồi dưỡng, liệt mã mười vạn thớt, vẫn phải trù bị áp giải lương thực xe ngựa, chỉ là ngựa ít nhất cần ba mươi vạn thớt, kỵ binh cũng cần thời gian dài huấn luyện.

Dương Triệt cau mày nói.

Khương Trường Sinh trước mắt hiện ra một chữ:

【 Có thể 】

Cái chữ này tràn ngập phân lượng, để mặt mày Khương Trường Sinh hớn hở, hắn đi theo mở lời:

- Còn có bốn năm, hi vọng chư vị trù bị tốt tại thời điểm Ngụy Vương mười sáu tuổi, khi đó chính là thời điểm Tiềm Long xuất uyên, càn khôn sẽ thay đổi, mà ta cũng sẽ trước bồi dưỡng Bình An thành cao thủ Thông Thiên cảnh.

Dương Triệt, Trần Như Kỳ, Trần Lễ không khỏi nhìn về phía Bình An, đều nheo mắt.

Tiểu tử này là gì quái thai.

Mười sáu tuổi Thông Thiên cảnh nghe không có khả năng, nhưng dùng thể chất Bình An lại thêm Tụ Linh đan, linh khí của Địa Linh thụ, cũng không phải không có khả năng.

Bốn người lại trò chuyện trong chốc lát, Trần Lễ ba người rời đi.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu chỉ bảo Khương Tử Ngọc tu hành Càn Khôn thiên kinh, võ công Khương Tử Ngọc càng mạnh, về sau mới càng an toàn.

…

Xuân đi thu tới.

Hai năm qua đi.

Khai Nguyên năm bốn mươi ba, triều Tấn phía đông Đại Cảnh kết minh cùng Cổ Hãn, cùng nhau xâm lấn Tham Châu, Hồng Châu Bắc Cảnh, Thái Tử Khương Vũ không thể không rút lui, trở lại kinh thành.

Chương 97: Một trong năm Đại Tông Sư khiêu chiến, uy vọng đỉnh phong

Khắp thiên hạ cũng nhìn ra được, Đại Cảnh đã là nỏ mạnh hết đà, trật tự các nơi càng ngày càng hỗn loạn, giặc cỏ tung hoành, bách tính dân chúng lầm than.

Một năm này, tháng tám, nóng bức đi đầu.

Long Khởi quan lại nghênh đón một tên cao thủ tuyệt thế đến đây khiêu chiến.

- Thiên Sơn Quý Khuyết đến đây khiêu chiến, chết vào mộ anh hùng.

Một tiếng quát bá khí vang vọng Long Khởi quan, như tiếng chuông lớn vang, kinh động tất cả mọi người.

Từ Thiên Cơ động dung, quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Thiên Sơn Quý Khuyết chính là một trong năm Đại Tông Sư, ẩn lui giang hồ vào năm mươi năm trước, bây giờ sắp trăm

tuổi, công lực gần trăm năm, đạo trưởng, ngài cần phải cẩn thận.

Năm Đại Tông Sư!

Khương Trường Sinh mở mắt, Tông Sư mạnh nhất giang hồ Đại Cảnh cuối cùng hiện thân, hắn cảm thụ một thoáng, đối phương cũng đã bước vào Thần Tâm cảnh, chân khí còn mạnh hơn Từ Thiên Cơ.

Hắn đứng dậy, nói:

- Xem ra uy danh mộ anh hùng triệt để truyền ra, chuẩn bị mở rộng đất đi.

Mọi người hưng phấn theo sau, năm Đại Tông Sư đều là nhân vật cấp Truyền Thuyết, cũng có thể xem như thần thoại võ lâm.

Võ lâm thần thoại đối võ lâm thần thoại.

Đây chính là một trận chiến mấy chục năm khó gặp.

Khương Trường Sinh mang theo mọi người đi tới trước sơn môn, một vài khách hành hương cũng đến đây tham gia náo nhiệt.

Quý Khuyết khoác một bộ áo bào trắng, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, thể cốt cứng rắn, nhưng khuôn mặt tang thương, tóc trắng phơ, thoạt nhìn sáu bảy mươi tuổi, kì thực gần trăm tuổi, cỗ khí phách Tông Sư kia ngay cả mắt thường đều có thể thấy, giống như trời sập xuống, hắn cũng có thể chịu được.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, Quý Khuyết híp mắt, quan sát tỉ mỉ, nói:

- Trường Sinh đạo trưởng xem ra tinh thông trú nhan thuật.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ai không muốn tuổi trẻ một chút? Hôm nay đa tạ tiền bối đến đây làm tăng uy danh mộ anh hùng.

Quý Khuyết nói:

- Lão phu đã đến đại nạn, so với chết héo trong núi sâu, không bằng chiến một trận chiến với võ lâm thần thoại hiện thời,

ngươi rất mạnh, lão phu nhìn không thấu, võ lâm Đại Cảnh có nhân vật như ngươi, đám lão bất tử chúng ta cũng có thể yên tâm rời đi.

Hắn nâng lên tay phải, vỗ tới, chân khí bùng nổ, sau lưng vậy mà ngưng tụ ra mười hai kiếm ảnh màu xanh, hiện lên hình quạt phân bố ra, khí thế lăng lệ, để cho người ta sợ hãi.

Hắn cũng không nói nhảm, một chưởng vỗ tới Khương Trường Sinh, mười hai kiếm ảnh màu xanh bắn nhanh mà ra, xé rách không khí, kiếm quang lấp lánh, ngay cả bách tính trong kinh thành đều có thể nhìn thấy.

Khương Trường Sinh vung lên Kỳ Lân phất trần, râu dài kéo duỗi, đánh tan mười hai kiếm ảnh.

Nếu như Quý Khuyết là bá khí, Khương Trường Sinh chính là mây trôi nước chảy, ai mạnh ai yếu, đã bày ra.

- Năm đó hắn lưu thủ.

Từ Thiên Cơ thầm nghĩ.

Hắn ở trong Long Khởi quan chờ đợi chín năm, cũng không có đình chỉ luyện công, đã mạnh hơn năm đó, nhưng so sánh với Quý Khuyết, vẫn kém không ít, Quý Khuyết mạnh mẽ như thế ở trước mặt Khương Trường Sinh cũng không có bất kỳ uy phong gì có thể nói.

Quý Khuyết động dung, không nghĩ tới tuyệt học của mình không chịu được một kích như thế, ánh mắt hắn băng lãnh, tay phải một lần nữa đặt ở sau lưng, một bước phóng tới Khương Trường Sinh.

Oanh!

Chân khí bùng nổ, Quý Khuyết vậy mà hóa thành một thanh Thanh kiếm, trong chớp mắt muốn xuyên thủng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đưa tay, tay trái vươn ra ngón trỏ, linh lực bắn ra.

Binh ——

Thanh kiếm bị đánh nát, Quý Khuyết rơi xuống đất, lùi lại mấy chục bước, máu tươi ngăn không được trào ra từ trong miệng, hắn trừng to mắt, thân hình lảo đảo muốn ngã, gắt gao nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh hỏi:

- Đây là… Gì… Tuyệt học…

Khương Trường Sinh nói:

- Trần gia, Khí Chỉ.

Bịch!

Quý Khuyết ngã xuống, chết không nhắm mắt, dưới thân tràn ra một vũng máu.

Trước khi chết, suy nghĩ cuối cùng của hắn là Trần gia là thần thánh phương nào lại có tuyệt học cái thế như thế?

【 Khai Nguyên năm bốn mươi ba, Thiên Sơn Quý Khuyết cảm thấy đại nạn sắp đến, trước khi chết tới khiêu chiến võ lâm thần thoại, ngươi sinh tồn thành công sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tuyệt học tu tiên Thiên Tâm lôi pháp 】

Khương Trường Sinh ngồi ở trên giường, nhếch miệng.

Không hổ là Tông Sư, ban thưởng quá không tầm thường.

Khương Trường Sinh bắt đầu vui thích tiếp nhận truyền thừa Thiên Tâm lôi pháp, theo hắn càng ngày càng mạnh, lại một mực đợi ở trong Long Khởi quan, sinh tồn ban thưởng cũng không nhiều, cho nên hắn mỗi lần đều ôm lấy chờ mong.

Thật ra hắn còn có khả năng lựa chọn một con đường khác, chính là xông xáo giang hồ, ngày ngày chém chém giết giết, sinh tồn ban thưởng khẳng định nổ tung, nhưng dạng này quá không thích hợp, chậm trễ tu luyện, sinh tồn ban thưởng chỉ là cho phương pháp tu hành, cũng không phải khiến cho hắn mạnh lên.

Huống hồ, cừu địch quá nhiều, hắn luôn cảm thấy sẽ lật xe.

Có thể giết tới cuối cùng mới là nhân vật chính, chết ở trên nửa đường đều là diễn viên phụ, thậm chí nhân vật phản diện.

Thiên Sơn Quý Khuyết chết trận trên Long Khởi quan, an táng vào mộ anh hùng, việc này trong một tháng ngắn ngủi đã điên cuồng truyền khắp giang hồ Đại Cảnh.

Kiếm Si, Cuồng Đao tuy mạnh, nhưng còn không đến được địa vị Tông Sư.

Một trận chiến này, địa vị mộ anh hùng triệt để đi sâu vào trong lòng võ lâm nhân sĩ, thậm chí xuất hiện một ngôn luận.

May mắn số một của người giang hồ không gì bằng táng thân trong mộ anh hùng.

Đương nhiên, nhiều người khịt mũi coi thường hơn, bọn hắn càng chờ mong san bằng Long Khởi quan, chân đạp mộ anh hùng sáng lập võ lâm thần thoại thuộc về mình.

…

Mùa thu đến.

Khương Vũ dẫn quân trở lại kinh thành, sau khi hiểu rõ hoàng đế an bài, hắn không khỏi tức giận, tức tối xông vào hoàng cung, đi vào ngự thư phòng giằng co cùng Khương Uyên.

Bây giờ Khương Uyên đã gần đất xa trời, nằm ở trên giường rồng, hơi híp mắt lại.

Chương 98: Thống khoái thừa nhận, cha con nói chuyện tâm tình

- Phụ hoàng, ngươi đây là muốn hại hài nhi sao, ngươi đến đỡ Tử Ngọc, đó không phải tạo thêm phiền toái cho Tử Hàn à? Đợi đãi ta đăng cơ, tất nhiên sẽ sắc lập Tử Hàn làm Thái Tử.

Khương Vũ nổi giận nói, hoàn toàn không có xem Khương Uyên như hoàng đế.

Khương Uyên hữu khí vô lực nói:

- Tử Hàn quá mức tự phụ, tâm tư tàn nhẫn, ngươi cũng không muốn nhìn thấy dòng dõi tàn sát lẫn nhau chứ.

Khương Vũ nhíu mày, lại trầm mặc.

Hắn mặc dù đấu cùng các huynh đệ, nhưng không hy vọng thấy con của mình đấu nhau.

Khương Vũ đi vào trước bàn ngồi xuống, thở dài nói:

- Phụ hoàng, nhi thần đột nhiên cảm giác mệt mỏi quá, hoàng vị này cũng không dễ dàng giống như trong tưởng tượng.

Hai năm nay ra ngoài chinh chiến, san bằng tất cả ngạo khí trong lòng của hắn.

Khương Uyên không có trả lời, tựa như ngủ thiếp đi.

Khương Vũ bắt đầu kể rõ hai năm này gặp phải chuyện gì, mặc dù mời đến cao thủ của Đại Thừa long lâu, cũng không cách nào ngăn cơn sóng dữ, tuy Cổ Hãn chỉ có ba vị Tông Sư, nhưng từng người đều là nhân vật có thể so với Tông Thiên Vũ, cao thủ Đại Thừa long lâu chỉ có thể cản lại bọn hắn, mà phương diện quân đội, Cổ Hãn mạnh hơn, nhân số càng nhiều.

Mấu chốt nhất là, Tấn triều vậy mà cũng tham chiến, triệt để để Khương Vũ bại lui.

Đại Cảnh, Cổ Hãn quyết chiến nhiều năm, hao người tốn của, quốc lực suy yếu, nhưng Tấn triều một mực an dưỡng sinh sống, thực lực bọn hắn mơ hồ đều mạnh hơn Đại Cảnh, Cổ Hãn.

- Long lâu khinh người quá đáng, bức ta phục Sở, nếu không phục Sở, bọn hắn sẽ không điều động càng nhiều cao thủ mạnh hơn tới trợ giúp, năm Đại Tông Sư võ lâm Đại Cảnh cũng giống như thế, phụ hoàng, khí số Đại Cảnh thật đã hết rồi sao?

Khương Vũ cắn răng nói, hai tay trong tay áo nắm chặt, tâm tình khó mà bình phục.

Khương Uyên nghe được hai chữ phục Sở, tâm tình vẫn không có chập chờn.

Hắn đã vô lực nghĩ nhiều chuyện như vậy, hắn hiện tại hoàn toàn là nhờ đan dược của Khương Trường Sinh kéo dài một hơi.

Khương Vũ nói rất lâu, biểu đạt uất khí trong lòng, hắn đứng dậy, nhìn xuống Khương Uyên trên giường rồng, nói:

- Phụ hoàng, ngươi nên băng hà, quyết định phục Sở để ta tới định đi, như thế sẽ không nhục uy danh của ngươi, nhưng ngươi nếu một mực chống đỡ, này chính là chỗ bẩn trong nhân sinh Đế Vương của ngươi.

Dứt lời, hắn quay người rời đi.

Khương Uyên chật vật mở to mắt, nhìn về phía hắn rời đi, trong mắt lộ ra hối hận, không cam lòng.

- Bàn cờ này… Trẫm vẫn… Thua…

…

Cuối năm, Lý công công đến tìm Khương Trường Sinh, nói hoàng đế bệ hạ triệu kiến, Khương Trường Sinh dự cảm được cái gì, liền theo Lý công công tiến đến.

Một đường đi vào tẩm cung của Khương Uyên, Hoàng hậu nương nương đang mớm thuốc cho Khương Uyên, nhìn thấy Khương Trường Sinh đến, Khương Uyên kích động đến ho khan.

Bây giờ Khương Uyên đã gầy đến da bọc xương, mặt mũi tràn đầy tang thương, sinh cơ trong cơ thể sắp đoạn tuyệt.

- Toàn bộ… Xuống…

Khương Uyên gian khó ra lệnh, gặp hắn phất tay, Hoàng hậu nương nương đành phải mang theo cung nữ lui ra, lúc đi ngang qua Khương Trường Sinh, nàng lo lắng nhìn về phía hắn, thở dài một tiếng, vẫn rời đi, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Khương Trường Sinh đi vào bên giường.

Khương Uyên nắm chặt tay của hắn, rất xúc động, bàn tay một mực đang run rẩy, nhưng làm sao cũng nói không ra lời.

Gặp hốc mắt hắn đỏ bừng, trong mắt chứa lệ quang, Khương Trường Sinh chung quy vẫn không đành lòng, thi triển Hồi Xuân thuật cho hắn, để cho hắn hồi quang phản chiếu.

Trong chốc lát, Khương Uyên rõ ràng cảm giác thống khổ trên thân thể mình tan biến, thay vào đó là khí lực gần như bị hắn lãng quên, hắn run run rẩy rẩy ngồi dậy, run giọng nói:

- Trường Sinh, ngươi đây tuyệt đối không phải là võ công… Bất quá trẫm đã là người sắp chết… Trẫm triệu ngươi đến, là muốn đền bù tiếc nuối cùng áy náy trong lòng trẫm…

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, nói:

- Bệ hạ, số tuổi của người bây giờ này cũng xem như thọ hết chết già, hà tất tiếc nuối, Giang Sơn tự có mệnh số của Giang Sơn, tin tưởng hậu nhân.

Hai tay Khương Uyên nắm lấy tay của hắn, lồng ngực chập trùng, hắn nỗ lực bình phục cảm xúc, nói:

- Trẫm có một chuyện muốn nói cho ngươi… Thật cũng không muốn nói, muốn đem bí mật này cùng một chỗ mang đi xuống cửu tuyền, nhưng trẫm sợ…

Khương Trường Sinh nói:

- Sợ cái gì? Sợ có lỗi với ta, hay sợ có người nhằm vào ta, mà ta không biết?

Khương Uyên sửng sốt, khó tin nhìn hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Phụ hoàng thân yêu của ta, thật ra ta vẫn luôn biết, người thần bí người nhìn thấy đêm đó không phải ai khác, chính là ta.

Khương Uyên như bị sét đánh, hai tay vô thức buông lỏng ra tay của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh như trước.

Khương Uyên bừng tỉnh đại ngộ, nhưng vẫn như cũ khó hiểu, hỏi:

- Người nào nói cho ngươi? Lý công công? Hay là những gia hỏa bị trẫm chém đầu kia?

Khương Trường Sinh nói:

- Có thể nó là do Thiên Mệnh đi.

Nghe vậy, vẻ mặt Khương Uyên âm tình biến ảo, cuối cùng hóa thành cười khổ.

- Đều không quan trọng… Trẫm sở dĩ muốn nói cho ngươi thân thế, chính là vì mẫu thân của thái tử cũng biết việc này, lúc đầu cũng không có gì, dù sao võ công ngươi cao cường… Nhưng Thái Tử muốn phục Sở, một khi phục Sở, ngươi và các huynh đệ khác đều phải chết, Thái Tử nắm giữ một loại cái thế thần công, có thể hút chân khí của người, trẫm sợ ngươi nhất thời không phòng…

Khương Uyên cắn răng nói.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ hối hận.

Khương Trường Sinh nói:

- Đa tạ nhắc nhở.

Khương Uyên một lần nữa nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy áy náy, hỏi:

- Càn nhi… Trường Sinh, ngươi hận phụ hoàng à…

Khương Trường Sinh nói:

- Lúc biết được chân tướng, xác thực hận qua, nhưng bây giờ đã buông xuống, ta không có hứng thú đối với hoàng vị, chẳng qua phản cảm việc người khác định đoạt vận mệnh của ta, cho nên ta cũng phản kháng một thoáng.

Chương 99: Thiên Mệnh tại cảnh, Hình Thủ truyền thừa

Khương Uyên bất đắc dĩ nói:

- Trường Sinh, ngươi xác thực rất mạnh, bây giờ càng là võ lâm chí tôn, nhưng phụ hoàng vẫn cho ngươi lời khuyên, chớ muốn coi thường thiên hạ này, Đại Cảnh mười ba châu chẳng qua là một góc của thiên hạ mà thôi, sau lưng Thái Tử chính là Đại Thừa long lâu, Thánh địa sừng sững ngàn năm, Thánh địa giống như vậy có lẽ không chỉ có long lâu, long lâu vì độc đoán tài nguyên võ đạo phiến đại địa này, bọn hắn để Sở triều tuyên bố Hạn Võ lệnh, võ đạo mười ba châu cũng không phải mạnh nhất, thậm chí lạc hậu hơn địa phương khác, Đại Thừa long lâu tuy không có tham gia vương triều thay đổi, nhưng trẫm phổ biến phong trào sùng võ, chọc giận bọn hắn, cho nên

bọn hắn truyền thụ Thái Tử thần công, hút chân khí của trẫm, lại chuẩn bị phục Sở…

Hạn võ lệnh?

Khương Trường Sinh vậy mà không biết việc này, nhưng hắn biết được Sở triều xác thực trọng văn khinh võ.

- Đại Thừa long lâu rất mạnh… Ngươi tuyệt không phải đối thủ của bọn hắn, sớm một chút rời khỏi Kinh Thành…

Khương Uyên quá khích động, nói đến chỗ này, hắn nhịn không được lần nữa ho khan.

Khương Trường Sinh nói:

- Có đúng không, nếu ta diệt Đại Thừa long lâu, như thế nào?

Khương Uyên sửng sốt, chỉ cảm thấy Khương Trường Sinh quấy rối, nhưng nhìn hai mắt Khương Trường Sinh, hắn lại cảm thấy đối phương tuyệt đối không phải nói ngoa.

- Diệt long lâu lại như thế nào… Ngươi mạnh hơn, thiên hạ này cũng không thuộc về ngươi, ngươi không có có danh phận, Đại Cảnh Giang Sơn vẫn bị người bên ngoài cướp đi…

Khương Uyên lắc đầu nói.

Hắn không có khả năng chiêu cáo thiên hạ, khôi phục thân phận Thái Tử của Khương Trường Sinh, nói như vậy, hắn sẽ mang theo tiếng xấu muôn đời, đời này của hắn đều sẽ là chê cười.

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút thất vọng, hắn nói theo:

- Không thuộc về ta, nhưng thuộc về nhi tử của ta.

Nhi tử?

Khương Uyên trừng to mắt, khó tin nhìn chằm chằm hắn.

- Con của ngươi là ai… Ngụy vương? Không có khả năng… Là trẫm để ngươi cho Ngụy vương bái ngươi làm sư phụ… Ngươi làm sao có thể thiết kế…

Khương Uyên run giọng hỏi.

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Bắt chước người thôi, phụ hoàng kính yêu của ta, hai phế vật Đại Thừa long lâu không có chút phát giác nào, người nói một chút, Đại Thừa long lâu dạng này có thể tạo thành uy hiếp gì cho ta?

Khương Uyên run rẩy toàn thân.

Khương Trường Sinh nói:

- Người hẳn là nên vui mừng, ta lưu lại cho người một đứa cháu trai, Đại Cảnh này còn có thể lại lập trăm năm, cũng xem như ta báo đáp ân sinh dục của người.

Hắn quay người chuẩn bị rời đi.

Nói đến thế thôi cũng đủ rồi.

Khương Uyên đưa tay, vô ý thức muốn giữ hắn lại, nhưng thiên ngôn vạn ngữ ngăn ở trong cổ họng, chỉ có thể nhìn hắn đẩy cửa rời đi.

Khương Uyên chậm rãi nằm xuống, hắn đột nhiên lộ ra nụ cười, bên trong nụ cười mang theo nước mắt.

- Không nghĩ tới cả đời Khương Uyên ta tung hoành như thế, cuối cùng lại dựa vào hài nhi bị ta bỏ qua… Ha ha ha, Thiên Mệnh tại cảnh…

Ánh mắt Khương Uyên thay đổi, Khai Nguyên Đại Đế ngày xưa giống như lại trở về.

…

Khai Nguyên năm bốn mươi ba, cuối năm, khai triều hoàng đế Đại Cảnh - Khương Uyên băng hà, thụy hào Võ Tổ, Cảnh Võ Tổ, toàn triều khóc thảm.

Thái Tử Khương Vũ đăng cơ Thành Đế, lập niên hiệu, Chân Dục.

Một năm mới đến, Chân Dục năm thứ nhất.

Một năm này, Khương Tử Ngọc mười lăm tuổi.

Long Khởi quan.

Lý công công đến đây bái phỏng, hắn đã bị trục xuất khỏi hoàng cung, biếm thành thứ dân, mặc dù địa vị suy sụp, nhưng hắn tốt xấu gì cũng là tuyệt đỉnh cao thủ, sau này cũng có thể áo cơm không lo.

Vong Trần dẫn Lý công công đi vào đình viện của Khương Trường Sinh.

Lý công công thấy bên trong sân vườn còn có một người, không khỏi trừng to mắt.

Hắn vội vàng quỳ lạy, gọi:

- Hoàng hậu nương nương…

Hắn không nghĩ tới Hoàng hậu nương nương mất tích bí ẩn vậy mà đang ở trong Long Khởi quan, hắn còn tưởng rằng Hoàng hậu nương nương bị thủ hạ Khương Vũ giết chết.

Hoàng hậu nương nương người mặc đạo bào mộc mạc đứng dậy, nói:

- Ta không còn là hoàng hậu, các ngươi nói chuyện gì thì nói đi.

Nàng quay người trở lại trong phòng của mình, bước tiến của nàng lung lay sắp đổ, nguyên nhân ở chỗ nàng cũng đã là cao tuổi, chỉ bất quá phục dụng Trú Nhan đan, nếu không phải đan dược Khương Trường Sinh luyện chế, chỉ sợ nàng đã đi theo Khương Uyên, nhưng dù cho như thế, nàng cũng sống không được bao lâu nữa, bởi vì lòng của nàng đã chết.

Khương Trường Sinh mặc dù y thuật cao minh, nhưng cũng không thể giúp người ta Trường Sinh, bản thân hắn cũng chỉ là người tu hành mà thôi, cũng không phải là thần tiên thật.

Lý công công đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, Bình An, Khương Tử Ngọc, Từ Thiên Cơ đều không ở đây, hôm nay bọn hắn kết bạn đi trong thành.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước bàn, vuốt vuốt chén trà, cười nói:

- Lý công công, bây giờ bệ hạ đã băng hà, ngươi còn tới tìm ta, không sợ chết sao?

Lý công công động dung, trong nháy mắt nghe ra ý tứ của đối phương, trong lòng hắn nhấc lên kinh đào hải lãng.

- Nguyên lai bệ hạ…

Lý công công hoảng hốt quỳ xuống, dập đầu nói:

- Thái tử điện hạ… Năm đó lão nô cũng nghe theo bệ hạ phân phó…

Theo đó lấy ra một hộp ngọc trong ngực.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hỏi:

- Đây là vật gì?

Hắn cảm nhận được một tia khí tức chí âm, hắn đột nhiên nhớ tới hôm đó linh hồn xuất khiếu nhìn thấy khói đen thần bí, khí tức giống như đúc cái hộp này.

Lý công công ngẩng đầu, vội vàng nói:

- Đây là đồ bệ hạ biếu tặng Ngụy vương, hi vọng ngài truyền cho Ngụy vương, đây là nền tảng lập quốc, không biết điện hạ có biết Hình Thủ?

Khương Trường Sinh khẽ nói:

- Không cần gọi ta là Thái Tử, ta không muốn cái thân phận này, ta biết được Hình Thủ, sau đó thì sao?

Lý công công trả lời:

- Hình Thủ ở trong hộp, hắn cũng không phải người, mà là Tà Ma rừng núi biến thành, năm đó bệ hạ để Tứ Hải hiền thánh cứu hắn một mạng, hắn liền hiệu mệnh cho bệ hạ, trong ngày thường dùng chướng nhãn pháp hóa thành nhân hình, nguyên nhân chính là hắn là Tà Ma, thế nhân chỉ biết tên, không biết hắn chân thực tồn tại, hắn là một thanh đao sau lưng của bệ hạ, một thanh đao sắc bén nhất, bây giờ bệ hạ truyền thụ cây đao này cho Ngụy vương, trợ Ngụy vương…

- Cứu… Vương triều Đại Cảnh.

Chương 100: Cổ kim không có, Trò cười cho thiên hạ

Lý công công không có rời đi, mà lưu bên trong Long Khởi quan, hóa thành một lão đạo sĩ, Khương Trường Sinh sở dĩ giữ hắn lại bởi vì đối phương có tác dụng, lưu lại để tương lai dùng.

Trong phòng, Khương Trường Sinh mở ra hộp ngọc, phát hiện bên trong lại là một đoạn xương trắng.

Xương trắng tán phát ra khói đen, trước mặt Khương Trường Sinh ngưng tụ thành một hình người, thân mặc áo tím, mặt mang mặt nạ đồng xanh, tóc dài tản ra dưới quan, vô cùng thần bí, xem thân hình, cực giống thời điểm Khương Uyên tráng niên.

Hình Thủ!

Khương Trường Sinh cảm thụ khí tức của hắn, vậy mà đi đến Thần Tâm cảnh, trình độ chân khí không chút kém cỏi hơn Thiên Sơn Quý Khuyết.

Hình Thủ ôm quyền nói:

- Bái kiến thái tử điện hạ.

Tiếng hắn khàn khàn, nhận biết không ra tâm tình của hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta đã không phải là Thái Tử, về sau cũng sẽ không phải, Khương Uyên đã băng hà, về sau ta sẽ giao ngươi cho Ngụy vương, ngươi hẳn là biết được việc này a?

Hình Thủ gật đầu.

Khương Trường Sinh đột nhiên đưa tay, một chưởng vỗ tới Hình Thủ, Hình Thủ không kịp phản ứng, bị đánh vào Luân Hồi ấn ký.

Hình Thủ kiểu thuấn di lui lại đến trước của phòng, trầm giọng hỏi:

- Trường Sinh đạo trưởng, này là ý gì?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Một chút thủ đoạn nhỏ, mặc dù có mệnh lệnh của Khương Uyên, nhưng dù sao hắn cũng đã chết rồi, ta không thể cược,

ngươi chính là hồn thể Tà Ma, an tâm phụ tá Ngụy vương, đợi đại nghiệp hoàn thành, ta sẽ ban cho ngươi cơ duyên lớn lao.

Hình Thủ yên lặng một lát, nói:

- Cơ duyên gì? Đối với ta mà nói, có cơ duyên gì có thể làm cho ta động lòng?

- Chân chính hoá hình? Hoặc đoạt xá thành người chân chính?

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, Hình Thủ nghe được toàn thân run lên.

Yêu ma, Tà Ma trên đời này đều là dã thú hoặc cô hồn dã quỷ biến thành, cũng không phương pháp tu hành, bọn hắn chỉ có thể dựa vào thiên tư hấp thu thiên địa linh khí, hoặc bắt chước võ đạo tu hành, nhưng những biện pháp này không cải biến được bản chất của bọn hắn.

Tà Ma nhiều nhất phụ thân trên người, còn không thể phụ thân thời gian dài.

Hình Thủ nghĩ đến đủ loại chỗ thần kỳ của Khương Trường Sinh, cùng với công lực thâm bất khả trắc, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra một tia dao động.

Có lẽ hắn thật có thể làm được?

Hình Thủ đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nửa quỳ xuống, nói:

- Tiên Hoàng đã rời đi, từ nay về sau, Hình Thủ dùng ngài vi tôn, nguyện ý nghe phân phó, phụ tá Ngụy vương.

Lời này rất biết điều, biết được người nào là chủ nhân chân chính.

Khương Trường Sinh hài lòng cười một tiếng, nói:

- Ngươi tạm thời tu hành đi.

Hình Thủ hóa thành hắc khí tiêu tán, chui vào bên trong xương trắng.

Khương Trường Sinh đặt cái hộp ở trước bệ cửa sổ, thuận tiện để hắn hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Tháng ngày khôi phục lại bình tĩnh.

Vong Trần cả ngày bồi bạn Hoàng hậu nương nương, làm bạn nàng vượt qua tháng ngày cuối cùng, mà nàng cũng không có nói cho Vong Trần quan hệ giữa mình cùng Khương Trường Sinh.

Mỗi ngày có thể nhìn thấy Khương Trường Sinh, Hoàng hậu nương nương đã rất thỏa mãn.

Khương Trường Sinh vốn định luyện chế một chút đan dược kéo dài tính mạng cho nàng, nhưng bị từ chối.

Mặc dù Khương Uyên có lỗi với nàng, nhưng nàng một mực yêu tha thiết nam nhân này, bây giờ Khương Trường Sinh đã lớn, nàng cũng không còn lo lắng gì.

Tháng bốn.

Hoàng hậu nương nương đơn độc định ngày hẹn Dương Triệt, trò chuyện với nhau một lúc lâu, Dương Triệt rời đi, màn đêm buông xuống, nàng liền di thế.

Khương Trường Sinh chôn nàng ở trên sườn núi phía sau viện, Vong Trần, Lý công công hộ tống tế bái.

Cha mẹ của kiếp này đều xem như thọ hết chết già, trước khi chết, bọn hắn còn nhận nhau, xác thực cũng không nuối tiếc.

Sinh tử cách biệt ngược lại để Khương Trường Sinh có càng nhiều minh ngộ.

Trường Sinh con đường này cũng không phải là chỉ có chờ mong, còn kèm theo thương cảm, bất quá so với truy cầu trường sinh bất tử, chút thương cảm này không coi là cái gì, huống hồ hắn cùng cha mẹ của kiếp này cũng không tính quá quen.

Hắn năm nay đã bốn mươi bốn tuổi, lại thêm kiếp trước, cũng xem như một vị lão nhân, chẳng qua là tâm tính vẫn còn rất trẻ trung.

Chỉ có bản thân đủ mạnh thì sẽ ít trải qua tang thương.

Vong Trần nhịn không được cảm kích.

- Đa tạ đạo trưởng, nếu mẫu hậu lưu lại hoàng cung, sợ là…

Khương Trường Sinh khoát tay áo, quay người rời đi.

Lý công công lắc đầu bật cười, đi theo rời đi, hắn cũng không có vạch trần quan hệ giữa Khương Trường Sinh cùng Hoàng hậu nương nương, trừ phi Khương Trường Sinh muốn, bằng không hắn nguyện ý đem bí mật này đưa đến cửu tuyền.

…

Trên Kim Loan điện, tân hoàng đế Khương Vũ ngồi ngay ngắn trên long ỷ, hắn nhìn xuống cả triều văn võ, hào tình vạn trượng.

Hoàng đế vị trí thật sự làm người ta mê muội.

Nghiêng xuống vừa hay gặp lão thái giám liếc nhìn Khương Vũ, Khương Vũ cảm nhận được ánh mắt hắn, mở lời:

- Cổ Hãn, Tấn triều nhìn chằm chằm, Đại Cảnh cùng Cổ Hãn càng là đã không chết không thôi, Đại Cảnh nghênh đón nguy nan trước nay chưa có, không biết chư vị có thượng sách gì không?

Văn võ cả triều yên lặng, ai cũng không dám mở miệng.

Người nào mở miệng, là đi chịu chết.

Trong lòng bọn họ tràn ngập oán giận, ban đầu đã sống chung hòa bình cùng Cổ Hãn, Cảnh Võ Tổ vì thành tựu thiên cổ nhất đế, nhất định phải công phạt Cổ Hãn, bây giờ hai triều đã triệt để kết thù, đều triệt để tiêu diệt bọn hắn, không có hoà đàm để nói.

Chương 101: Ngụy vương xuống núi, nhân sinh bắt đầu

Cảnh Võ Tổ phạm sai lầm, hoàng đế hiện thời cũng như thế, tổng táng một nửa binh lực Đại Cảnh, bây giờ các nơi mất mùa, dân chúng lầm than, Tấn triều càng âm hiểm, thừa cơ lôi kéo Cổ Hãn, hạ thần Đại Cảnh phải đi ngoại giao, tất cả đều gặp nhục nhã, Tấn triều tuyên bố, trong vòng năm năm san bằng Đại Cảnh.

Đối mặt hai triều uy hiếp, không có tướng quân dám chống đỡ.

Có người đứng ra, nói:

- Tướng quân uy mãnh nhất Đại Cảnh bây giờ vẫn phải là Tần vương, bệ hạ, không bằng cho Tần vương trưng binh quyền lực.

Khương Vũ liếc mắt nhìn hắn, hắn bịdọa đến im miệng.

Từ khi Khương Dự đại bại, Khương Vũ đã không cho phép Khương Dự trưng binh, thậm chí ngay cả Tiên Hoàng băng hà, hắn đều không cho phép Khương Dự trở về, bây giờ Khương Dự trông coi một tòa thành trì của Bắc Cảnh, đau khổ giãy dụa, như là con thú bị nhốt trong lòng.

Khương Vũ chậm rãi mở lời:

- Trẫm có một sách, có thể giải trừ nguy hiểm của Giang Sơn.

Văn võ bá quan ngẩng đầu, nhìn về phía hắn, bên trong ánh mắt tràn ngập tò mò.

Cục diện như vậy, còn thế nào hiểu?

- Đổi quốc hiệu là Sở, lôi kéo người Sở cùng nhau thủ hộ mười ba châu đại đại.

Khương Vũ quét nhìn trên điện tất cả mọi người, chậm rãi nói.

Lời vừa nói, cả điện xôn xao.

- Càn quấy! Cái này có gì khác biệt với viêc đầu hàng địch nhân?

Một lão thần đứng ra nổi giận mắng, các đại thần khác cũng không lo được sợ hãi, dồn dập mắng to.

Bọn hắn những năm nay đang buồn bực vì sao Khương Vũ không ngừng cất nhắc người Sở, nhưng bọn sao hắn lại cũng không nghĩ ra Khương Vũ lại muốn phục Sở.

Quá hoang đường!

Từ xưa đến nay, trước đó chưa từng có.

Một khi việc này thành công, Đại Cảnh sẽ vĩnh viễn đóng ở trên cây cột sỉ nhục của lịch sử.

- Hoang đường! Bệ hạ, ngài điên rồi?

- Không có khả năng! Việc này không thể được!

- Phục sở? Để con dân Đại Cảnh bây giờ nghĩ như thế nào?

- Bệ hạ, tại sao ngài không nói đầu hàng Tấn triều?

- Hài hước! Quá buồn cười, bệ hạ, người nào cho ngài thượng sách này? Hắn thật sự là kỳ tài vạn cổ!

Quần thần xúc động phẫn nộ, thậm chí không lo được uy nghiêm của hoàng đế, đủ loại lời khó nghe chui vào trong tai Khương Vũ, để sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

Hắn không nghĩ tới văn võ quần thần hèn yếu trong ngày thường cũng dám nhục mạ hắn.

- Càn rỡ! Các ngươi thật sự chán sống! Muốn bị chặt đầu sao? Muốn liên luỵ cửu tộc sao.

Khương Vũ đứng dậy, giận dữ hét, chân khí sục sôi, chấn động đến thần tâm tất cả mọi người lạnh run.

Thượng thư Tỉnh Thừa Tướng quỳ xuống, cao giọng hô:

- Mong bệ hạ bỏ đi ý nghĩ xằng bậy! Bằng không chúng thần có chết cũng muốn phản kháng.

- Xin bệ hạ bỏ đi ý nghĩ xằng bậy.

Tuyệt đại đa số văn quan võ tướng dồn dập quỳ xuống, chỉ có những quan viên người Sở trước đó không có quỳ xuống.

Sắc mặt Khương Vũ băng lãnh tới cực điểm, trong mắt tràn đầy sát ý.

…

Chân Dục năm thứ nhất, tháng năm, tin tức hoàng đế muốn phục Sở truyền khắp khắp thiên hạ, tuy bị quần thần trấn áp, nhưng đề nghị này để thiên hạ bách tính rất thất vọng về hắn, dân gian đều chửi rủa.

Bên trong Long Khởi quan.

- Phụ vương quả thật điên rồi, sao hắn lại nói ra lời hoang đường kiểu này.

Khương Tử Ngọc mười lăm tuổi nổi giận mắng, hắn ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, hai người tựa như thân huynh đệ,

khác biệt duy nhất chính là, cái bớt giữa mi tâm Khương Tử Ngọc khiến cho hắn càng thêm thần tuấn, rất có uy nghiêm.

Từ Thiên Cơ dò xét đôi thầy trò này, âm thầm nghĩ.

- Làm sao càng lúc càng giống rồi?

Vong Trần cũng chú ý tới điểm này, bình thường rất khó phát giác, nhưng Khương Tử Ngọc giận dữ, khí thế kia rất giống trạng thái Khương Trường Sinh đối mặt cao thủ tuyệt thế.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Sư phụ, ta muốn chiêu binh, trấn áp Bắc Cảnh, chỉ cần đánh tan Cổ Hãn, Tấn triều, phụ vương sẽ không còn muốn phục Sở.

Hắn hôm nay võ công đại thành, mặc dù không đến Thông Thiên cảnh, nhưng ở Linh Thức cảnh cũng chính là tuyệt đỉnh cao thủ, hắn cũng tính người nổi bật, lại thêm Dương gia, Trần gia giúp hắn súc thế, hắn rất có lòng tin.

Khương Trường Sinh nói:

- Đợi Bình An thành tựu Thông Thiên, lại khởi sự.

Khương Tử Ngọc không khỏi nhìn về phía Bình An, Bình An đang ở trong đình viện chơi đùa cùng Bạch Long, Bạch Long cường tráng như rồng bị hắn ôm vung qua vung lại, đầu óc choáng váng.

Tướng mạo Bình An không tính tuấn lãng, nhưng ngũ quan góc cạnh rõ ràng, anh tư bừng bừng phấn chấn, lại thêm thân thể cường tráng, xem xét là mãnh tướng một đấu một vạn.

Khương Tử Ngọc nhíu mày, hắn cũng biết một tên cao thủ Thông Thiên cảnh có tác dụng ra sao.

Không có Bình An, hắn không có nắm chắc đối phó Cổ Hãn cùng với Tông Sư Tấn triều.

- Vậy thì chờ một chút.

Khương Tử Ngọc buồn bực nói, hắn âm thầm thề, đợi hắn khởi sự, nhất định phải quét bình vẩn đục trong thiên hạ.

Khương Trường Sinh kêu Bình An đến, Bình An mặc dù ngu dại, nhưng đối với Khương Trường Sinh có thể nói là nói gì nghe nấy, hắn nghe lời Khương Trường Sinh nhất.

- Hôm nay ta bắt đầu truyền thụ cho ngươi Diệu Tông pháp tướng.

Khương Trường Sinh lên tiếng, lời vừa nói ra, những người khác dồn dập ghé mắt.

Kỳ hạn mười năm đã đến, Từ Thiên Cơ lúc đầu chuẩn bị xuống núi cũng hứng thú, Diệu Tông pháp tướng sao, đây chính là tuyệt học hắn tâm tâm niệm niệm.

Chẳng qua là nên như thế nào để đạo trưởng truyền thụ cho ta?

Từ Thiên Cơ lâm vào bên trong xoắn xuýt.

…

Chương 102: Các hoàng tử hăng hái, tranh đoạt danh khí

Chân Dục năm thứ hai, hoàng đế sắc lập con hắn Khương Tử Hàn làm Thái Tử, Thái Tử mang theo mười vạn quân đội xuất chinh Bắc Cảnh, hắn hăng hái, muốn chứng minh mình.

Tháng sáu.

Bình An cuối cùng thành Thông Thiên cảnh, Khương Tử Ngọc cùng hắn bái biệt Khương Trường Sinh, đi xuống núi, trước khi đi, Khương Trường Sinh ban Hình Thủ cho hắn, để trong tay hắn còn có một tôn cao thủ Thần Tâm cảnh.

Khương Trường Sinh đứng ở trước sơn môn, đưa mắt nhìn huynh đệ hai người xuống núi, đám người Vong Trần, Hoang Xuyên, Vạn Lý đứng sau lưng hắn, đệ tử khác cũng ở đó, nhiều năm như vậy ở chung, quan hệ giữa Khương Tử Ngọc và mỗi một vị đệ tử bên trong quan đều rất tốt, không nỡ bỏ hắn đi chinh chiến sa trường, đồng thời cũng chờ mong hắn xông ra uy danh hiển hách.

Từ Thiên Cơ nhịn không được nói:

- Đạo trưởng, nếu ta trợ Ngụy vương, đợi hắn thành công, có thể truyền thụ cho ta Diệu Tông pháp tướng hay không?

Hắn xoắn xuýt một năm, chỉ có thể nghĩ đến biện pháp này.

Khương Trường Sinh nhìn đường núi, nói khẽ:

- Có thể.

Từ Thiên Cơ mừng rỡ, bái tạ Khương Trường Sinh, sau đó vọt về phía chân núi.

- Ngụy Vương điện hạ, chờ ta một chút!

- Sao ngươi lại tới đây?

- Ta giúp ngươi đánh thiên hạ.

- Không phải ngươi nói phải đợi bản điện hạ đăng cơ sao?

- Ta sợ đợi không được.

- Lăn, đến lúc đó bản điện hạ nhất định phải công kích ngươi trước.

Trên đường núi quanh quẩn tiếng cười mắng của Khương Tử Ngọc, Từ Thiên Cơ.

Vong Trần cảm khái.

- Dưới tay Ngụy vương không thiếu mãnh tướng, còn về mưu sĩ, đệ tử Trần gia, Dương gia có thể đảm nhận.

Đội hình như thế, hắn thấy được hi vọng.

Chẳng qua là khi Ngụy vương ngăn cơn sóng dữ xong thì như thế nào đăng cơ?

Là chiếm được Thiên Tử yêu thích, hay là cưỡng bức?

Vong Trần không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhìn gương mặt của hắn để Vong Trần cảm thấy rất có thể là vế sau.

Khương Trường Sinh đợi ở trong kinh thành, chính là uy hiếp lớn nhất đối với đương kim thiên tử, chẳng qua là Thiên Tử còn không biết.

Vào đêm, một đạo thân ảnh từ cửa sổ nhảy vào, ánh nến trong phòng rọi sáng thân ảnh của nàng.

Chính là Hoa Kiếm Tâm.

Hoa Kiếm Tâm lấy mặt nạ xuống, đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh ngồi xuống, nói:

- Tổng vệ trưởng cũng không vừa lòng việc hoàng đế muốn phục Sở, đã quyết định phụ tá Tử Ngọc, ta bảo hắn án binh bất động, chờ đợi thời cơ chín muồi.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Vẫn xem như hắn thức thời, Hình Thủ thoái vị cho hắn, cũng là có ánh mắt.

Bạch Y vệ trước kia do Hình Thủ chưởng quản, trước khi Khương Uyên băng hà, Hình Thủ liền thoái vị, tránh cho bị Khương Vũ cưỡng chế đá ra khỏi cục, tự chọn người, còn có thể có lưu lại chỗ trống.

Hoa Kiếm Tâm cảm khái.

- Tử Ngọc cuối cùng lớn lên, tuy có Bình An, Từ Thiên Cơ, Hình Thủ tương trợ, nhưng hắn tạo công lao nhiều đến đâu, cuối cùng chẳng qua là Ngụy vương, như thế nào danh chính ngôn thuận trở thành Thái Tử?

Khương Trường Sinh nhìn Minh Nguyệt ngoài cửa sổ, nói:

- Ta tự có biện pháp, ta sở dĩ còn không có động thủ đối với Khương Vũ, cũng không phải sợ Đại Thừa long lâu, chẳng qua là đang cấp cho Tử Ngọc thời gian, lúc trước hắn quá nhỏ tuổi, đợi hắn nổi danh khắp thiên hạ, ta sẽ cho hắn một cơ hội danh chính ngôn thuận.

Hắn đã có thể so với võ đạo Càn Khôn cảnh, đi qua hương hỏa diễn toán, có thể dễ dàng trấn áp Đại Thừa long lâu, cho nên hắn hiện tại không cố kỵ gì, vì cái gì kéo dài chẳng qua là để Khương Tử Ngọc thuận lợi đăng cơ hơn.

Hiện tại giết Khương Vũ, hoặc là bức bách hắn thoái vị, quần hùng thiên hạ tất sẽ quật khởi, quá loạn ngược lại không tốt.

Đề phòng thiên hạ đại loạn, vậy cứ để Khương Tử Ngọc công cao che chủ.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, nàng nhìn gương mặt của Khương Trường Sinh, si ngốc ngẩn ngơ.

Khương Trường Sinh quay đầu hỏi:

- Ngươi thế nào? Có tâm sự?

Hoa Kiếm Tâm cảm khái.

- Ta mặc dù phục dụng Trú Nhan đan, nhưng ta đã hơn năm mươi tuổi, cũng không biết còn có thể bồi tiếp ngươi bao lâu, hai năm nay quá nhiều cố nhân qua đời, để cho ta có chút thương cảm.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy Khương Trường Sinh có thể sống lâu hơn mình rất dài.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Sinh lão bệnh tử, tự có thiên số, không cưỡng cầu được, thói quen thuận tiện, tu luyện Càn Khôn thiên kinh như thế nào rồi?

Hoa Kiếm Tâm nói:

- Rất khó tiến bộ, càng không cách nào tu luyện ra chân khí tầng thứ cao hơn như lời ngươi nói.

Trong lòng Khương Trường Sinh thoáng có chút thất vọng, Càn Khôn thiên kinh chính là công pháp hắn sáng tạo xem như bản cấp thấp của Đạo Pháp Tự Nhiên Công, mặc dù xa không thể so sánh, nhưng cũng tạo ra biện pháp tu luyện ra linh lực, nếu không được, nói rõ không có thiên phú tu tiên.

Có lẽ không quan hệ với thiên phú, võ giả trên đời này đều không thể tu tiên, thiên địa quy tắc bố trí.

Hắn và Hoa Kiếm Tâm cuối cùng cũng sẽ từ biệt.

Hắn mặc dù đối với Hoa Kiếm Tâm không có vừa gặp đã cảm mến, nhưng ở chung hơn hai mươi năm, tóm lại là có tình cảm, năm tháng dài dằng dặc, hắn tình cờ cũng hi vọng có người có thể thường làm bạn với mình, bây giờ xem ra, chỉ có Địa Linh thụ có thể thường làm bạn với hắn.

Hoa Kiếm Tâm gặp hắn yên lặng, trong lòng cũng có chút xấu hổ, nàng tự biết thiên phú không được, có thể đi đến Thông Thiên cảnh đã là Khương Trường Sinh đề bạt.

Nàng nhịn không được tựa ở trên vai Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh không có tránh né, mặc kệ nàng dựa vào.

Chương 103: Thiên Đạo luân hồi, Tứ Hải hiền thánh

- Tương lai ngươi sẽ lấy vợ sao?

Hoa Kiếm Tâm đột nhiên hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Có lẽ sẽ, có lẽ sẽ không.

Trong lòng Hoa Kiếm Tâm có chút chua xót, có câu nói thủy chung cũng không nói ra miệng.

Khương Trường Sinh cũng không phải đầu gỗ, há không biết nàng suy nghĩ, hắn đưa tay kéo lại lưng của nàng, đánh vào một đạo Luân Hồi ấn ký.

Hoa Kiếm Tâm cảm nhận được một cỗ sức mạnh khó lường cao thâm tràn vào trong cơ thể, nhưng cũng không có tạo thành khó chịu, nàng không có giãy dụa, mà nhẹ giọng hỏi:

- Đây là cái gì?

- Ngươi tin tưởng luân hồi không?

- Đương nhiên là tin, tục ngữ nói, người chết đầu thai, vạn vật luân hồi.

- Vậy ngươi tin tưởng nhất định có kiếp sau.

- Nếu có kiếp sau, ngươi ta không có trí nhớ, lại có ý nghĩa gì?

- Ta sẽ có.

- Vậy ngươi có thể tìm ta sao?

- Cũng không phải không được.

Hoa Kiếm Tâm buồn cười, cảm thấy Khương Trường Sinh không hiểu phong tình, nhưng cũng có một phen khôi hài đặc biệt.

Dưới cái nhìn của nàng, kiếp sau chẳng qua là Khương Trường Sinh cho nàng một cái an ủi, cho dù là an ủi, nàng cũng rất hài lòng.

Ít nhất hắn biết an ủi mình.

…

Tháng bảy, Ngụy vương Khương Tử Ngọc đến Càn, Ngự, Phương tam châu ở Nam Bộ Đại Cảnh trưng binh, tuyên bố muốn thề sống chết bảo vệ giang sơn Đại Cảnh, sau đó, hoàng tử khác cũng tiếp rời đi Kinh Thành, muốn bắt chước Thái Tử cùng Ngụy vương, ra tiền tuyến kiến công lập nghiệp.

Trong lúc nhất thời, Đại Cảnh nhấc lên tập tục chống đỡ Hãn Tấn hai triều, nước mất nhà tan sắp đến, hoàng tử tự thân lên chiến trường, huyết tính người Đại Cảnh bị khơi dậy.

Hoắc! Hoắc! Hoắc…

Trong đình viện, Hoang Xuyên đang cố gắng tấn công Khương Trường Sinh. quyền cước tăng theo cấp số cộng, thế công lăng lệ, nhưng vô luận tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, góc độ xảo trá thế nào đều không đụng tới được vạt áo của Khương Trường Sinh.

Hoang Xuyên đã thành thói quen, hắn cũng không có nhụt chí, vẫn như cũ toàn lực ứng phó.

Vong Trần đang ở dưới tàng cây giúp Bạch Long lột da, Bạch Long nghênh đón kỳ lột xác, linh trí của tên này đã tương đương với hài đồng tám, chín tuổi, vậy mà để Vong Trần giúp nó lột xác, quá lười.

Thật lâu.

Hoang Xuyên dừng lại, hai tay chống đỡ đầu gối, há mồm thở dốc, hắn mười bảy tuổi đã triệt để nẩy nở, dáng người thẳng tắp, tóc dài dùng dây cỏ buộc ở sau ót, lộ ra gương mặt tuấn lãng, hai hàng lông mày như đao, ánh mắt lăng lệ, rất có phong thái của Ma Chủ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Xuyên, tiến bộ không nhỏ, kém một chút liền đã đụng được vi sư.

Lời này đương nhiên là để an ủi, chênh lệch cảnh giới cách xa, Hoang Xuyên không có khả năng đụng phải hắn.

Hoang Xuyên phấn chấn hỏi:

- Thật sự chỉ kém một chút?

Khương Trường Sinh cười gật đầu, toàn thân Hoang Xuyên tràn ngập lực lượng.

Lúc này, Thanh Khổ đi vào đình viện, hắn đã qua bốn mươi tuổi hiển thị rõ tang thương, trên gương mặt cũng nhiều râu ria lít nha lít nhít, lại thêm cụt một tay, tràn ngập chuyện xưa.

- Sư huynh, có một người tự xưng Tứ Hải hiền thánh đến đây bái phỏng, hắn nói muốn bái phỏng ngươi, thương thảo chuyện Thiên Mệnh.

Thanh Khổ biểu lộ cổ quái nói, đối phương khiến cho hắn cảm thấy là giang hồ phiến tử, hắn còn thử xô đẩy xua đuổi, kết quả bị đối phương trêu đùa.

Khương Trường Sinh đi vào trước bàn đá ngồi xuống, nói:

- Để cho hắn tới đây, Vong Trần, pha trà đi.

Tứ Hải hiền thánh, hắn nghe Lý công công nói qua, Hình Thủ sinh ra chính là do Tứ Hải hiền thánh.

Hắn đã bắt được khí tức Tứ Hải hiền Thánh, công lực Thông Thiên cảnh, xác thực rất mạnh, mấu chốt nhất là công lực Tứ Hải hiền thánh khác biệt với võ phu bình thường, chân khí không cuồng bạo, ôn nhuận như nước.

Không đúng, cũng không phải Thông Thiên, trong đan điền của hắn còn giấu giếm một cỗ lực lượng càng thêm cường đại, mặc dù uy hiếp không được Khương Trường Sinh, nhưng đặt ở bên trong Đại Cảnh, tuyệt đối là cường giả cái thế.

Một lát sau.

Thanh Khổ mang theo Tứ Hải hiền thánh đến đây, Tứ Hải hiền thánh thân thể mập mạp, tướng mạo giống như bốn mươi năm mươi tuổi, tựa như phật Di Lặc, trong tay còn nắm hồ lô rượu, cõng một cái hộp gỗ to lớn.

- Trường Sinh tiên sư quả nhiên là thần thái bất phàm, trú nhan chi thuật như vậy, lão phu hành tẩu vương triều mười phương cũng chưa từng thấy qua.

Tứ Hải hiền thánh cười ha hả nói, sau đó đi đến trước mặt Khương Trường Sinh ngồi xuống.

Thanh Khổ muốn nói cái gì, nhưng thấy Khương Trường Sinh phất tay, hắn đành phải rời đi.

Tứ Hải hiền thánh cầm lấy một chén nhỏ, rót rượu ra từ trong hồ lô, cười nói:

- Trường Sinh tiên sư, ngươi có thể luyện thành công lực như vậy bên trong vương triều Đại Thừa long lâu quản lý, quả nhiên để lão phu bội phục, chẳng qua tiên sư một mực đợi ở kinh thành, chẳng lẽ muốn làm thay đổi càn khôn?

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Không biết các hạ nói tới Thiên Mệnh là cái gì?

Tứ Hải hiền thánh há một ngụm uống hết rượu trong chén, sau đó nói:

- Thiên Mệnh tại Sở.

Hắn chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, ánh mắt trở nên sắc bén.

Khương Trường Sinh thờ ơ nói:

- Người nào định Thiên Mệnh, là ngươi, hay là Đại Thừa long lâu?

Tứ Hải hiền thánh lắc đầu nói:

- Đều không phải, chính là võ đạo sở định, công lực của tiên sư, sợ là sắp đạt tới Thần nhân, mang việc có khả năng biết được, từ xưa đến nay, vương triều thay đổi, sau lưng đều có võ đạo quản lý, mười ba châu này thì là do Đại Thừa long lâu quản lý, nhưng ngươi có biết Đại Thừa long lâu có thần nhân?

Vong Trần không khỏi quay đầu, hắn chưa từng nghe qua hai chữ Thần nhân.

Chương 104: Khuyên giải bất thành, sợ hãi chạy mất dép

Tứ Hải hiền thánh tiếp tục nói:

- Nếu tiên sư khăng khăng mà làm, không sớm thì muộn thì sẽ gặp tai kiếp, để xuống đi, mảnh đất này đã có mệnh số của nó, sao các hạ không theo lão phu rời đi?

- Đi chỗ nào?

- Đi ngao du thiên hạ, đi xem thiên địa rộng lớn hơn, đi Hiển Thánh động thiên truy cầu võ đạo càng cao.

- Phía trên Thần nhân còn có cảnh giới càng cao hơn?

- Đó là đương nhiên, võ đạo vô tận đầu, trên chính Thần nhân phía là Kim Thân cảnh, đó là cảnh giới mà chín thành võ phu cố gắng cả đời đều không đạt được, đó là cảnh giới vô địch tung hoành vương triều thiên hạ.

Tứ Hải hiền thánh vuốt râu cười nói, hắn thấy Khương Trường Sinh động dung, nụ cười trên mặt càng sâu.

Kim Thân cảnh?

Nguyên lai giữa Thần Nhân cảnh và Càn Khôn cảnh còn kẹp một tầng cảnh giới.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của các hạ, ta vẫn muốn đợi ở chỗ này, an tâm tu đạo.

Tứ Hải hiền thánh cau mày nói:

- Lúc Cảnh Võ Tổ khởi sự, ta từng tương trợ qua, đối với Đại Cảnh vẫn có một phen tình cảm, ngươi xem như là võ giả kiệt xuất nhất giang hồ Đại Cảnh, Đại Cảnh bị diệt, lão phu mời ngươi, cũng là xem ở phương diện tình cảm của Tiên Hoàng, muốn lưu lại truyền thừa cho giang hồ Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nhíu mày nói:

- Tiên Hoàng nhờ ngươi đến đây?

Tứ Hải hiền thánh hừ một tiếng, nói:

- Hai năm trước, hắn truyền cho lão phu một phong thư, để lão phu tới Kinh Thành, mang Trường Sinh đạo trưởng của Long Khởi quan rời đi, lão phu trước đó tưởng rằng ngươi chẳng

qua là võ đạo kỳ tài bình thường, không nghĩ tới lại trở thành thần thoại giang hồ Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nghĩ đến Khương Uyên, trong lòng có chút cảm khái.

Hắn vẫn nhớ kỹ tình phụ tử.

Khương Trường Sinh nói:

- Đa tạ ý tốt của các hạ, làm phiền ngươi lặn lội đường xa, chỉ là ta không muốn rời đi.

Tứ Hải hiền thánh nhíu mày, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Đại Thừa long lâu bây giờ không có buông xuống Kinh Thành, cũng không phải bọn hắn cố kỵ võ công của ngươi, chỉ là bọn hắn bị chuyện khác ràng buộc, bọn hắn không sớm thì muộn đến sẽ khiến cho hoàng đế hiện thời phục Sở, khi đó, con dân Cảnh triều sẽ bị biếm làm nô tài, cả triều văn võ cùng hoàng thất nhất định bị người Sở tàn sát, đây là mối thù vong quốc, không đội trời chung.

Vong Trần ở bên cạnh nghe, trong lòng rung động, hắn đã biết được Đại Thừa long lâu tồn tại, chẳng qua không nghĩ tới Đại Thừa long lâu tàn nhẫn như vậy.

Khương Trường Sinh nói:

- Trong lòng ta đang có ý định, sẽ không dao động.

Tứ Hải hiền thánh nghe xong, giận đến vỗ bàn lên, nói:

- Hồ đồ!

Hắn cầm rượu lên hồ lô xoay người rời đi, vừa đi hai bước, hắn dừng lại, nói:

- Khương Uyên cũng tính là một nữa đồ đệ của lão phu, lão phu không thể nuốt lời, thế này đi, ngươi cùng lão phu đối một chưởng, nếu như thắng, lão phu sẽ không khuyên nữa, thua, ngươi sẽ đi theo lão phu.

Khương Trường Sinh cười cười, nói:

- Cần gì chứ?

Tứ Hải hiền thánh xụ mặt, khiêu khích nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vui vẻ, lão đầu này có chút cảm giác của lão ngoan đồng.

Hắn đứng dậy, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tứ Hải hiền thánh, tay phải đặt ở trước trán hắn, kình phong thổi áo bào Tứ Hải hiền thánh tung bay về sau, ngay cả thịt mỡ trên mặt hắn đều bị kéo về sau, ngũ quan biến hình.

Đợi kình phong tán đi, trên trán Tứ Hải hiền thánh tràn ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, ánh mắt của hắn trừng to, tiếng tim đập như trống trận, Khương Trường Sinh nghe được rất rõ ràng.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Thật muốn đối một chưởng sao?

Tứ Hải hiền thánh ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Lão phu… Nói giỡn… Tiên sư thật sự là lợi hại… Tiên sư tùy ý… Tùy ý, cho là lão phu vừa rồi uống rượu nên say mà nói lời mê sảng.

Hắn vừa nói, một bên lui lại, sau đó bước nhanh chạy ra sân nhỏ, nhìn qua rất buồn cười.

Sau khi Tứ Hải hiền thánh rời đi, Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư.

Hắn đang suy nghĩ Đại Thừa long lâu bởi vì chuyện gì mà bị ràng buộc?

Tứ Hải hiền thánh nói tới Hiển Thánh động thiên lại là chỗ nào, cất giấu nhiều ít cao thủ không biết?

Khương Trường Sinh đoán chừng Càn Khôn cảnh hẳn là cảnh giới tiếp theo của Kim Thân cảnh, Đạo Pháp Tự Nhiên Công đột phá tầng một, cảnh giới võ đạo chênh lệch hai tầng đại cảnh giới, đã hết sức khoa trương, không có khả năng kém nhiều hơn cảnh giới.

Cảnh giới võ đạo hẳn là chia làm Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu, Chân Nguyên, Linh Thức, Thông Thiên, Thần Tâm, Thần

nhân, Kim Thân, Càn Khôn.

Đại Thừa long lâu hẳn là có Thần nhân, nhưng không nhiều, mà trong nhận thức của Tứ Hải hiền thánh. mạnh nhất hẳn là Kim Thân cảnh, Khương Trường Sinh thì là Càn Khôn cảnh mạnh hơn.

Như thế nói ra, vô địch?

Không đúng, chẳng qua là vô địch ở địa đồ trong khu vực, không thể quá tự phụ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, cả người buông lỏng rất nhiều, mạnh mẽ không thể lỗ mãng, cẩn thận không có nghĩa e ngại quá nhiều, mình cứ trôi qua cuộc sống thoải mái liền tốt.

Hoang Xuyên lại gần, hưng phấn mà hỏi:

- Sư phụ, Thần nhân là cảnh giới gì? Phía trên Thông Thiên liền là Thần nhân sao?

Hắn đều nhớ kỹ tất cả lời Tứ Hải hiền thánh vừa rồi nói.

Thiên địa rộng lớn hơn, cảnh giới càng cao hơn, không khỏi không để cho tâm trí hắn hướng về.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Phía trên Thông Thiên chính là Thần Tâm cảnh, lại hướng lên mới là Thần nhân, Từ Thiên Cơ chính là Thần Tâm cảnh.

Chương 105: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (1)

- Vậy ngài là Thần nhân.

Mặt mũi Hoang Xuyên tràn đầy sùng bái nói, Khương Trường Sinh không phủ nhận.

Tin tức Tứ Hải hiền thánh bị dọa lùi cũng không có truyền ra trên giang hồ, bởi vì tên Tứ Hải hiền thánh trên giang hồ vốn là thuộc về hạng người vô danh, chỉ có số ít người từng nghe nói.

Một ngày ngày đi qua.

Mùa thu đến, rừng cây ố vàng khắp núi.

Một ngày này, Mạnh Thu Sương đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Đạo trưởng, là thời điểm chuẩn bị tuyển ra vị đại đệ tử kế tiếp.

Mạnh Thu Sương ưu sầu nói, Đại sư tỷ trước kia hào hoa phong nhã bây giờ cũng đi vào lão niên, mặc dù nàng được bảo dưỡng rất tốt, nhưng khóe mắt và trên tay vẫn giấu không được nếp nhăn.

Người đã già, cũng mệt mỏi, tinh lực theo không kịp.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Vạn Lý như thế nào?

Mạnh Thu Sương gật đầu nói:

- Đương nhiên là có thể, nhưng đạo trưởng vẫn phải nghĩ đến người đảm nhiệm đời tiếp theo, cũng nên tuyển chọn ra một vị đệ tử tuổi nhỏ từ bên trong Long Khởi quan đến chỗ ngươi tu hành.

Khương Trường Sinh chính là võ lâm thần thoại, nhưng ba vị đệ tử dưới trướng hắn đều cũng không phải là đệ tử thuần khiết của Long Khởi quan, Bình An đi theo Ngụy vương xuống núi, quan hệ giữa Hoang Xuyên và đệ tử khác cũng không có tốt như vậy, luôn tắm ở trong võ đạo, tâm tính như thế rất khó trở thành đại đệ tử quản lý Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh nghe xong, nói:

- Nói có lý, mấy ngày nay, ta sẽ lại tuyển ra một vị đệ tử.

Mạnh Thu Sương lộ ra nụ cười, sau đó bắt đầu cùng Khương Trường Sinh ôn chuyện, kể rõ chuyện khi còn bé, Khương Trường Sinh cũng thích nghe, người đã có tuổi thường hay nhớ nhung quá khứ.

…

Chân Dục năm thứ ba, Ngụy vương mang theo mười vạn thiết kỵ giết tới Bắc Cảnh, dùng mười vạn binh lực đánh tan ba

mươi vạn đại quân Tấn triều, danh chấn thiên hạ, dưới trướng hắn có một mãnh tướng, càng là uy chấn Tấn triều, kỳ danh Bình An, lực lượng một người giết tám ngàn địch, có thể xưng Ma Thần nhân gian, chiến tích như vậy truyền khắp mười ba châu, để Cảnh triều khó tin.

Tuyệt đại đa số bách tính đều tưởng rằng tin nhảm, chiến tích như vậy quá mức khoa trương.

Tháng bốn, Ngụy vương tập kích bất ngờ Tham Châu, quét ngang mười lăm vạn đại quân Cổ Hãn, một đường truy sát mấy ngày, giết hết toàn bộ tướng sĩ Cổ Hãn, Tham Châu lần nữa trở lại trong tay Đại Cảnh.

Tin chiến thắng liên tiếp để bách tính Đại Cảnh bắt đầu xúc động, chẳng lẽ là thật?

Trong lúc nhất thời, truyền thuyết liên quan đến Ngụy vương bắt đầu truyền ra, trời sinh ba con mắt, Kim Sí Đại Bằng Điểu chuyển thế, đồ đệ của võ lâm thần thoại, một loạt danh phận để cho hình ảnh của Ngụy vương trong lòng bách tính Đại Cảnh càng ngày càng cao lớn.

Ngụy vương quật khởi cũng làm cho Thái Tử cùng hoàng tử khác cảm giác áp lực lớn lao, hoàng đế không thể không điều động càng nhiều quân đội tiến đến trợ giúp Thái Tử, hắn cũng lo lắng Ngụy vương quá mức mạnh mẽ, từ đó ảnh hưởng đến địa vị của Thái Tử.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Vũ đang xử lý tấu chương, một tên Bạch Y vệ tiến đến, quỳ gối trước bàn, bắt đầu báo cáo, Khương Vũ nghe xong nhíu mày.

- Bình An, Từ Thiên Cơ… Long Khởi quan thật sự là không lưu dư lực… Quân đội của hắn là Dương gia chiêu mộ?

Khương Vũ cau mày nói, tay của hắn gõ lên mặt bàn, không biết đang suy tư điều gì.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới Ngụy vương có thể quật khởi, trước đó hắn coi là Khương Trường Sinh thu Ngụy vương

chẳng qua là bị hoàng quyền bức bách, không thể không thu, không nghĩ tới bọn hắn vậy mà thành lập tình cảm thâm hậu.

Bạch Y vệ nói:

- Không chỉ là Dương gia, còn có Trần gia.

Chân mày Khương Vũ nhíu chặt hơn, trước khi hắn đăng cơ, hai nhà này đã di chuyển gia tộc đến phương Nam, trong kinh thành chỉ để lại quan lớn, nếu hắn hiện tại động đại thần hai nhà, hai nhà rất có thể từ phương Nam khởi thế, uy hiếp đến hoàng quyền của hắn.

Hắn nhìn về phía Quỷ Liễu đứng đầu Thiên Túc Thập Tam Thứ đang đứng bên cạnh, hỏi:

- Theo ý kiến của ngươi, nên làm cái gì?

Ánh mắt Quỷ Liễu lấp lánh, nói:

- Dương gia, Trần gia, Long Khởi quan đều duy trì Ngụy vương, kỳ tâm cũng lộ ra, mà Dương gia, Trần gia đều đã rút lui khỏi Kinh Thành, duy chỉ có Long Khởi quan không có, bệ hạ, phải cẩn thận.

Khương Vũ không ngốc, hắn trầm giọng hỏi:

- Ý của ngươi là Long Khởi quan là một thanh đại đao lúc nào cũng có thể sẽ đâm về phía trẫm?

Quỷ Liễu nói:

- Nếu bệ hạ không động hai nhà, không chèn ép Ngụy vương, Long Khởi quan tất nhiên không sẽ động thủ, nhưng… Long Khởi quan tốt xấu là hoàng quyền sở định, biết rõ hoàng quyền tranh đấu, bọn hắn làm ra lựa chọn, chắc chắn cũng hiểu biết không thể thất bại.

Khương Vũ lâm vào trong trầm tư.

Hắn nhìn về Bạch Y vệ phía trước, nói:

- Đi xuống trước đi, tiếp tục nhìn chằm chằm Ngụy vương.

- Tuân lệnh!

Bạch Y vệ cấp tốc rời đi.

Khương Vũ đứng dậy, bồi hồi ở trong ngự thư phòng.

Quỷ Liễu lần nữa mở lời:

- Bệ hạ, đối phó võ lâm thần thoại không ổn, kế sách hiện nay, thuộc hạ có một biên pháp, đó chính là chiêu Tần vương về kinh, Tần vương trở về, Tông Thiên Vũ chắc chắn sẽ trở về, bệ hạ hút công lực của Tông Thiên Vũ, chúng ta lại trợ bệ hạ bắt lại võ lâm thần thoại, khi đó, công lực của bệ hạ sẽ đi đến độ cao trước đó chưa từng có, bệ hạ thậm chí có khả năng ngự giá thân chinh, sáng lập công tích cái thế Tiên Hoàng chưa từng sáng lập.

Chương 106: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (2)

Nghe vậy, Khương Vũ dừng bước lại, ánh mắt sáng lên, nói:

- Biện pháp tốt như thế rất tốt, vừa hay cùng nhau diệt trừ Tần vương.

Khương Dự tồn tại thủy chung là một cây gai trong lòng của Khương Vũ, nếu không phải đang lúc giang sơn nguy nan, Khương Vũ còn có rất nhiều thủ đoạn diệt trừ Khương Dự.

Khương Vũ cau mày nói:

- Chúng ta thật có thể bắt lại Tông Thiên Vũ?

Tông Thiên Vũ, võ lâm chí tôn tiền nhiệm, tam đại tông sư độc chiến Cổ Hãn, chưa từng thất bại qua, thân là hoàng đế, Khương Vũ rõ ràng chiến tích người này nhất.

Quỷ Liễu nói:

- Long lâu sắp điều động một vị Tôn Giả đến đây, vị Tôn giả này là cao thủ tuyệt thế áp đảo phía trên Thông Thiên cảnh, lại thêm bệ hạ cùng bọn ta, Tông Thiên Vũ, chắp cánh khó thoát.

Ánh mắt Khương Vũ băng lãnh, nói:

- Vậy trẫm liền triệu hồi bọn hắn về, dùng lý do tế bái Thái hậu.

…

Trong đình viện, Khương Trường Sinh một bên vận công, một bên nhìn chằm chằm hai người luận bàn phía trước, một người là Hoang Xuyên, một người khác là đệ tử Khương Trường Sinh mới thu, chính là cô nhi lúc Vạn Lý du lịch giang hồ lúc chỗ mang về, tên Lăng Tiêu, bây giờ mới mười một tuổi, đã thể hiện ra võ đạo thiên phú không tệ.

Hoang Xuyên không có sử dụng chân khí, toàn bằng công phu quyền cước luận bàn cùng Lăng Tiêu, mặc dù lớn hơn Lăng Tiêu bảy tuổi, công phu quyền cước của hắn cũng không có hoàn toàn áp chế Lăng Tiêu.

Tốt xấu gì Lăng Tiêu cũng là đệ tử tư chất hàng đầu do Khương Trường Sinh tuyển ra từ hơn hai trăm tên đệ tử từ trong Long Khởi quan, dĩ nhiên, Hoang Xuyên cũng hạ thủ lưu tình.

Hoang Xuyên đánh lui Lăng Tiêu, thấy hắn đã thở hổn hển, cười nói:

- Cứ như vậy đi, sư đệ, ngươi kém một chút đã đánh bại ta, thật lợi hại.

Cả khuôn mặt Lăng Tiêu đỏ bừng, không biết là mệt, hay là thẹn thùng, hắn lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, sư huynh chớ có an ủi ta, ta biết được năng lực của ta, nếu sư huynh nghiêm túc, một chiêu đã có thể đánh bại ta.

Hoang Xuyên cười cười, hắn đột nhiên nghĩ đến trước đó sư phụ nói hắn kém một chút đã có thể đụng tới sư phụ, chẳng lẽ…

Hắn không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, chỉ thấy Khương Trường Sinh đang nhìn bọn hắn, hắn bị dọa thu hồi tầm mắt.

Khương Trường Sinh nói:

- Lăng Tiêu, ngoại trừ công phu ngoại môn, nội công mới là căn bản, bây giờ ngươi không cần nghe đạo, phải nắm chắc thời gian luyện công, đợi ngươi trưởng thành, ngươi sẽ đảm nhiệm chức trách dạy bảo những đệ tử khác.

Lăng liền vội vàng gật đầu, rất e dè.

Bái nhập làm môn hạ của Khương Trường Sinh đã có một quãng thời gian, nhưng hắn vẫn rất khẩn trương, cũng may tính cách Hoang Xuyên sáng sủa, dẫn hắn theo.

Lúc này, Lý công công chạy vào.

Lý công công bây giờ mặc dù gia nhập Long Khởi quan, nhưng trong ngày thường thường xuyên đi khắp kinh thành, giúp Long Khởi quan chuẩn bị mua bán lương thực, dược liệu, chính hắn cũng đang kinh doanh nhân mạch.

Thấy Lý công công đến đây, Hoang Xuyên hết sức có nhãn lực mang theo Lăng Tiêu rời khỏi đình viện, Vong Trần cùng Bạch Long cũng không ở đây, bọn hắn đang ở hậu sơn hỗ trợ thu thập dược liệu thành thục.

Lý công công đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Hoàng đế triệu Tần vương trở lại kinh thành, dùng lý do tế bái cho Thái hậu, mà trong Hoàng Lăng nào có mộ của Thái hậu.

Khương Trường Sinh híp mắt nói:

- Ý của ngươi là hoàng đế muốn ra tay với Tần vương?

Lý công công gật đầu nói:

- Gần đây liên tục có Vương gia ốm chết, ta hoài nghi là hoàng đế làm, Tần vương là huynh đệ có uy hiếp lớn nhất đối với hắn, lại có Tông Thiên Vũ tương trợ, không thể không trừ.

Khương Trường Sinh không lên tiếng nữa.

Lý công công khom lưng hành lễ, sau đó quay người rời đi.

Tầm mắt Khương Trường Sinh xê dịch đến một bia mộ ở phía sau đình viện, than thở nhẹ một tiếng.

…

Trong rừng núi trên quan đạo, hai bóng người phóng ngựa tiến lên, chính là Khương Dự và Tông Thiên Vũ, hai người thay đổi y phục hàng ngày, không có khoác áo giáp.

Tông Thiên Vũ đầu đầy hoa râm cau mày nói:

- Vương gia, lần này vào kinh thành sợ là đầm rồng hang hổ.

Khương Dự đưa mắt nhìn phía trước, nói:

- Bổn vương đương nhiên hiểu, lúc nhưng phụ hoàng băng hà bổn vương chưa có trở về, mẫu hậu ốm chết, bổn vương vẫn chưa có trở về, bổn vương không thể bỏ lỡ nữa.

Tông Thiên Vũ thở dài.

- Lần này sau khi kết thúc, ngươi cứ trở lại môn phái của ngươi đi, mặc dù bổn vương rất khó chịu hoàng đế hiện thời, nhưng hắn xác thực sinh một đứa con trai tốt, Ngụy vương còn mạnh hơn cả ta.

Khương Dự cảm khái.

Tông Thiên Vũ cau mày nói:

- Ngụy vương xác thực trẻ tuổi mà hết sức có đảm lược, nhưng Vương gia ngươi thật không tranh, từ bỏ chỉ có một con đường chết.

Tranh đấu Hoàng quyền, đâu phải muốn từ bỏ thì có thể từ bỏ được.

Khương Dự nói:

- Nếu như có thể còn sống rời đi, vậy liền giải ngũ về quê, làm một tên giang hồ hiệp khách, du lịch giang hồ, cũng tính sảng khoái cả đời.

Vừa dứt lời, Khương Dự ghìm ngựa, Tông Thiên Vũ cũng giống như thế.

Trên đường đi phía trước xuất hiện một đạo thân ảnh, người kia mặc áo dài màu đỏ tía, tóc dài tán xung quanh phía dưới ngọc quan đầu rắn, khuôn mặt lạnh lùng, mỗi khi đi một bước, dưới chân bay lên khói đen, tựa như theo Cửu U đạp tới.

Tông Thiên Vũ cau mày nói:

- Đối phương rất mạnh, không kém hơn Tông Sư.

Hắn âm thầm hoang mang, võ lâm Đại Cảnh khi nào có cao thủ tuyệt thế dạng này, hắn hoàn toàn chưa từng gặp qua.

Chương 107: Bất lực, không đủ đẳng cấp

- Võ lâm chí tôn, Tông Thiên Vũ, hôm nay gặp mặt, danh bất hư truyền, tại hạ Yếm Xà, các ngươi có thể gọi tại hạ là Yếm Xà tôn giả.

Đối phương trêu tức cười nói, nụ cười tràn ngập sát ý cùng mỉa mai.

Tông Thiên Vũ bễ nghễ hắn, nói:

- Yếm Xà tôn giả? Hạng người vô danh, ngươi muốn lấy lực lượng một người chiến ta?

Yếm Xà tôn giả cười nói:

- Ngươi đã xem thường tại hạ, vậy tại hạ liền thỏa mãn ngươi.

Tiếng nói vừa ra, lần lượt từng bóng người từ bốn phương tám hướng trong rừng cây nhảy ra, cấp tốc tới gần, bao vây Tông Thiên Vũ, Khương Dự.

Thiên Túc Thập Tam Thứ!

Tông Thiên Vũ quét mắt nhìn Thiên Túc Thập Tam Thứ, ánh mắt không có biến hóa, nhưng trong lòng lại chìm xuống.

Bọn gia hỏa này tất cả đều là cao thủ Thông Thiên cảnh.

Mười ba vị Thông Thiên, lại thêm Yếm Xà tôn giả, tình huống hết sức khó giải quyết.

Tông Thiên Vũ tất có lòng tin đối mặt, nhưng bên cạnh hắn có Khương Dự, bảo hộ Khương Dự khi bị nhiều cao thủ vây công, không dễ dàng.

Khương Dự cũng có thực lực Linh Thức cảnh, thả trên chiến trường, được cho là mãnh tướng hoành hành vô kỵ, nhưng bây giờ chỉ có thể coi là vướng víu của Tông Thiên Vũ, mà kẻ địch rõ ràng là nhằm về phía hắn.

- Tần vương, bệ hạ đang chờ ngươi ở trong thành, không bằng ngươi về thành trước đi.

Quỷ Liễu rút kiếm, thâm trầm nói.

Khương Dự trước đó tưởng rằng đối phương hướng về hắn, không nghĩ tới mục tiêu lại là Tông Thiên Vũ, Tông Thiên Vũ cũng kinh ngạc.

Yếm Xà tôn giả tiếp tục đi về phía trước, cười nói:

- Chí tôn võ lâm Đại Cảnh, cũng đừng khiến ta thất vọng.

Hắn đột nhiên phóng tới Tông Thiên Vũ, thân hình như quỷ mị, trong khoảnh khắc đi vào trước ngựa Tông Thiên Vũ, hắn đánh ra một chưởng, trong tay áo rơi ra khói đen cuồn cuộn, quấn quanh thân ngựa, Tông Thiên Vũ thả người vọt lên, lăng không đưa tay, trong nháy mắt bắn ra một đạo chân khí, như là mũi tên, xuyên thấu khói đen, muốn xuyên thủng đầu Yếm Xà tôn giả, nhưng bị hắn dễ dàng tránh thoát.

Liệt mã phát ra tiếng rống to thống khổ, chỉ thấy nó bắt đầu phát cuồng, chạy trốn tứ phía, nhưng không thể xua tan khói đen trên người, còn chưa chạy vào rừng cây, nó liền té ngã trên đất, máu thịt tán loạn, lộ ra một bộ xương trắng, máu tươi đen ngòm xâm nhập vào bên trong bùn đất, cực kỳ kinh người.

Thiên Túc Thập Tam Thứ gần như đồng thời ra tay, bọn hắn vung vẩy đao kiếm vây công Tông Thiên Vũ, Tông Thiên Vũ có bản lĩnh bất phàm, mặc dù bị vây công, cũng có thể dễ dàng ứng đối.

Tông Thiên Vũ tránh thoát bốn thanh trường kiếm đan xen công kích, thân thể treo ngược giữa không trung, hắn vỗ xuống một chưởng.

Oanh!

Chưởng lực khủng bố chấn động bốn tên thích khách đến phun máu ngã bay, mặt đất phía dưới rung sụp, hình thành một cái hố hình chưởng to dài đến mấy trượng, sâu bốn thước, gió mạnh bao phủ tám phương, làm ngựa Khương Dự cả kinh nâng lên móng trước gào rít.

Yếm Xà tôn giả từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, chém tới Tông Thiên Vũ ở giữa không trung, kiếm khí màu đen cuồng bạo bay nhanh, chặt đứt hoa cỏ cây cối trong vòng phương viên mấy chục trượng, vụn cỏ cùng bay, bụi đất tung bay.

Tông Thiên Vũ cấp tốc rơi xuống đất, hắn thuận thế đánh một quyền xuống mặt đất, mặt đất sụp đổ, dọa kinh Yếm Xà tôn giả cùng Thiên Túc Thập Tam Thứ vọt lên, tránh cho bị chân khí dưới mặt đất đánh tan.

Từng đạo kiếm khí màu đen rơi vào trên người Tông Thiên Vũ, bị chân khí của hắn ngăn cách, không có thương tổn hắn một chút nào.

Hắn ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt tràn ngập sát ý, chân trái của hắn đạp một cái, thân hình hóa thành mũi tên, dùng tốc độ cực nhanh phóng tới Yếm Xà tôn giả.

Quỷ Liễu cùng bảy vị thích khách cùng nhau huy kiếm, kiếm khí cộng minh, tám kiếm tấn công, cùng nhau vung chém về phía Tông Thiên Vũ, kiếm khí thành cương, thế không thể đỡ.

Binh ——

Tiếng động như pha lê phá toái vang lên, kiếm cương bị Tông Thiên Vũ đánh nát, tám người bị đánh bay, Tông Thiên Vũ nâng tay phải lên, thành hình ưng trảo, thẳng đến Yếm Xà tôn giả.

Quá nhanh!

Các thích khách khác của Thiên Túc Thập Tam Thứ căn bản không ngăn cản kịp nữa, Yếm Xà tôn giả nhấc kiếm, tay trái dán vào lưỡi kiếm, lưỡi kiếm trở nên thẳng tắp, chân khí mạnh mẽ rót vào bên trong lưỡi kiếm.

Oanh!

Hai người chạm vào nhau, hai cỗ chân khí đáng sợ bùng nổ, như lửa nóng hừng hực, một đen một trắng, lẫn nhau đấu sức.

Tông Thiên Vũ gắt gao nhìn chằm chằm Yếm Xà tôn giả, Yếm Xà tôn giả cũng giống như thế, chẳng qua là trong mắt Yếm Xà tôn giả lộ ra dị sắc.

- Không nghĩ tới võ lâm Đại Cảnh lại có nhân vật bực này như ngươi, long lâu vẫn quá xem thường mười ba châu.

Yếm Xà tôn giả hừ lạnh nói, theo đó toàn lực thôi động chân khí, dùng hai người làm trung tâm, mặt đất bắt đầu sụp đổ,

giống như mạng nhện kéo dài tới từng hướng đi, cuồng phong cuốn lên nhánh cây gãy, hoa cỏ, bụi đất bay thẳng lên trời.

Cơ hồ là đồng thời, hai người thu tay lại, lần nữa phóng tới nhau, cận thân tác chiến, thân hình đan xen, chưởng kiếm tấn công, tiếng chân khí oanh minh càng đinh tai nhức óc, đã vượt qua lực lượng của người phàm.

Thiên Túc Thập Tam Thứ cũng không có xem kịch, cấp tốc gia nhập trong bụi đất, vây công Tông Thiên Vũ.

Mặc dù bị mười ba vị Thông Thiên cảnh, một cao thủ vượt qua Thông Thiên cảnh vây công, Tông Thiên Vũ vẫn thể hiện ra khí phách mạnh đại, không thẹn với tên võ lâm chí tôn.

Khương Dự không ngừng lui về phía sau, hắn ngăn cánh tay phải ở trước mặt, nhíu mày cắn răng.

Hắn căn bản không chen tay được loại cấp chiến đấu bậc này.

Chương 108: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (1)

Trước đó trên chiến trường cũng như thế, Tông Thiên Vũ đại chiến tam đại tông sư, chiến trường bị quét sạch ra một mảnh đất trống để bọn hắn đánh, chỉ có chờ khi chân khí bọn hắn hao hết sạch, các tướng sĩ mới dám nhào tới.

- Tứ ca, ngươi không đi giúp giúp hắn sao?

Một tiếng cười tràn ngập ý nhạo báng từ phía sau truyền đến, Khương Dự quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Vũ thả lỏng hai tay sau thắt lưng, chân đạp chân khí Chân Long theo trong rừng cây lao ra, chân khí Hóa Long, như cưỡi rồng, long bào phần phật, hiển thị rõ bá khí đế hoàng.

Khương Dự rút đao, nhìn hằm hằm Khương Vũ, nói:

- Khương Vũ, ngươi ta tranh nhau, hà tất liên luỵ người bên ngoài?

Khương Vũ rơi xuống đất, hân khí tiêu tán, hắn săn ống tay áo, lắc đầu nói:

- Tranh? Trẫm đã đăng cơ, ngươi dựa vào cái gì tranh cùng trẫm?

Khương Dự lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn giết ta ở chỗ này?

Khương Vũ khinh miệt nói:

- Dù sao ngươi cũng tính là Tứ ca của trẫm, trẫm há có thể để ngươi chết trong rừng núi hoang vắng, chờ Tông Thiên Vũ chết, trẫm mang ngươi trở lại kinh thành, cho ngươi tội danh mưu phản, chiêu cáo thiên hạ, ngươi xem thế nào?

Khương Dự nhíu mày.

Hắn đột nhiên đề đao lao thẳng tới Khương Vũ, chân đạp Cửu Tầm Thiên Long Bộ, lượn quanh đến phía bên phải Khương Vũ, vung đao chém đi, muốn chém xuống đầu lâu của hắn.

Khương Vũ nhìn không chớp mắt, tay phải dùng tốc độ nhanh hơn đánh vào trên phần bụng của hắn.

Ầm!

- Phốc ——

Khương Dự bị đánh bay ra ngoài, trong miệng bắn ra mũi tên máu, bay tung tóe trời cao, hắn bay ra ngoài trọn vẹn mười trượng, đâm vào một gốc cây cần năm người ôm mới hết, đâm đến thân cây lay động lắc lư.

Hắn rơi xuống đất, đâm mũi đao lên đồng cỏ, chống đỡ thân thể của mình.

Hắn chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều lệch vị trí, khó chịu đến cực điểm, hắn ngẩng đầu nhìn lại, Khương Vũ đang đi đến chỗ Tông Thiên Vũ, chân khí nhấc lên cuồng phong lay động long bào, vị hoàng đế này lại thể hiện ra khí thế vượt qua Thông Thiên cảnh.

Đây là Tông Sư?

Khương Dự trừng to mắt, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Hắn trên chiến trường gặp qua Tông Sư Cổ Hãn, khí thế kia đủ để cho người nhìn mà sợ, bây giờ Khương Vũ cũng như thế.

Hắn biết được Khương Vũ chính là luyện võ kỳ tài, nhưng hắn những năm nay một mực ở trong kinh thành, công lực như thế

nào cao như thế?

Khương Dự cố nén đau nhức đứng dậy, hắn run run rẩy rẩy đề đao đi đến chỗ Khương Vũ, Khương Vũ đã thôi động chân long khí, ba chân khí hình rồng quấn quanh người hắn, bão cát không thể chạm đến người hắn.

Ầm! Ầm!

Hai bóng người bị Tông Thiên Vũ đánh bay, bay tới phía Khương Vũ.

Khương Vũ căn bản không tiếp, thân hình thoắt một cái, hóa thành mười mấy tàn ảnh, giết tới trước mặt Tông Thiên Vũ.

Ngâm ——

Tiếng long ngâm nổ vang, Khương Vũ ra một chưởng đối đầu tay phải Tông Thiên Vũ, ba chân khí hình rồng muốn cắn xé Tông Thiên Vũ, nhưng lại bị vòng bảo hộ chân khí của hắn ngăn cách, không thể đánh nát.

Yếm Xà tôn giả nhất kiếm đâm tới, Tông Thiên Vũ nâng lên bàn tay trái, lòng bàn tay bắn ra chân khí, ngăn lại Yếm Xà tôn giả.

Tông Thiên Vũ dùng một kháng hai, khí thế liên tiếp cao thăng, mặt mũi hắn tràn đầy ngạo khí, nói:

- Hai tôn Tông Sư đã muốn bắt được ta? Hoàng đế, lúc ta trở thành võ lâm chí tôn, ngươi mới bước vào con đường võ đạo thôi.

Oanh ——

Chân khí cuồng bạo như vòi rồng vụt lên từ mặt đất, cát bay đá chạy, mặt đất lung lay, cả kinh Khương Vũ, Yếm Xà tôn giả động dung.

- Cũng không chỉ là hai tôn Tông Sư.

Giọng nói băng lãnh của Quỷ Liễu vang lên, hắn thả người nhảy vọt đến sau lưng Tông Thiên Vũ, muốn huy kiếm chém đầu hắn.

Tông Thiên Vũ đột nhiên ngồi xuống, lực lượng cường đại kéo lấy Yếm Xà tôn giả, Khương Vũ mất đi cân bằng, Tông Thiên Vũ dùng tốc độ mà Thông Thiên cảnh khó có thể lý giải được quay người, một chân đạp trên ngực Quỷ Liễu, tiếng gãy xương thanh thúy chói tai vang lên, Quỷ Liễu bị đạp bay ra ngoài.

Hắn như một mũi tên nhọn bay vào trong rừng cây, đụng ngã từng cây từng cây, cuối cùng bị một đoạn cây bén nhọn nhánh đâm xuyên lồng ngực, treo ở trên cành cây, hắn trừng to mắt, chết không nhắm mắt, máu tươi theo thân cây chảy xuống.

Thông Thiên, chết!

Tông Thiên Vũ ra một cước đá văng Yếm Xà tôn giả, bàn tay trái mang theo khí thế cương mãnh bá đạo đánh về phía Khương Vũ.

Khương Vũ đưa hai tay cản trước người, chân long khí hộ thể, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, sau khi rơi xuống đất liên tục lui về sau tám bước.

Hắn chỉ cảm thấy hai tay run lên, ngẩng đầu khó tin nhìn Tông Thiên Vũ.

Người này như thế nào lợi hại như thế?

Tông Thiên Vũ ngạo nghễ mà đứng bên trong kình phong, hắn nói:

- Mặc dù cùng cảnh giới, nhưng ta tập võ sáu mươi năm, công lực sáu mươi năm há là các ngươi có thể địch?

Yếm Xà tôn giả thả người đứng thẳng, cười mà không cười nói:

- Đại Cảnh mặc dù yếu, nhưng xuất hiện võ lâm chí tôn xác thực mạnh mẽ, chẳng qua là… Tông Thiên Vũ, ngươi thật sự coi rằng mình vô địch?

Tông Thiên Vũ nhíu mày, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, hắn nâng lên lòng bàn tay trái, phát hiện lòng bàn tay biến thành màu đen, hắn vội vàng dùng tay phải điểm huyệt đạo cánh tay trái, muốn ngăn cản nọc độc thẩm thấu, nhưng nọc độc thẩm thấu với tốc độ cực nhanh.

Hắn cắn răng, tay phải bắt lấy vai trái, lại mạnh mẽ giật xuống cánh tay trái đến, máu vẩy cùng một chỗ.

Mọi người thấy một màn này, ánh mắt cũng đầy kinh hoàng, Yếm Xà tôn giả cũng bị đọa.

Chương 109: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (2)

Đau nhức mà mgười thường khó có thể tưởng tượng được cũng không có để Tông Thiên Vũ động dung, sắc mặt của hắn trở nên mức dị thường băng lãnh, hắn quay đầu nhìn về phía Khương Vũ, nói:

- Hôm nay, ta liền muốn dùng võ tru quân vương, dùng võ trấn càn khôn!

Hắn đột nhiên ném ra tay cụt của mình, tay cụt lao vụt với tốc độ cực nhanh, lao thẳng tới Khương Vũ, song chưởng Khương Vũ cùng nhau đẩy ra, chân long khí dùng khí thế bài sơn đảo hải đụng vào tay cụt, càng không có cách nào đánh lui tay cụt, chỉ thấy tay hắn đột nhiên duỗi thẳng, như đao xuyên thấu chân long khí, lao thẳng tới Khương Vũ.

Sắc mặt Khương Vũ đại biến, thầm nghĩ hỏng bét.

Oanh!

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một cước đạp tay cụt của Tông Thiên Vũ trên mặt đất, mặt đất sụp đổ, bụi đất tung bay, đợi bụi đất tán đi, một thân hình lộ ra.

Đây là một ông lão mặc áo trắng, trên mặt có một vết sẹo tung hoành nửa gương mặt, khiến cho hắn thoạt nhìn vô cùng hung ác.

Vai trái Tông Thiên Vũ còn đang rỉ máu, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm bạch y lão giả, tiếng lạnh lùng nói:

- Không nghĩ tới Thiên Cương đạo nhân đứng đầu năm Đại Tông Sư cũng đã trở thành chó săn cho hoàng đế.

- Vì bắt giữ ta, hoàng đế, ngươi thật đúng là đủ tận lực.

Tông Thiên Vũ châm chọc, mười hai vị thích khách còn lại của Thiên Túc Thập Tam Thứ rơi xuống đất, từ các hướng

khác nhau đi tới gần hắn, hai tay Yếm Xà tôn giả kéo ra, khí độc lượn lờ quanh người, từng bước ép sát.

Khương Vũ khinh miệt cười nói:

- Tông Thiên Vũ, ngươi muốn lấy võ trấn càn khôn, không khỏi quá mức không biết tự lượng sức mình?

Vẻ mặt Thiên Cương đạo nhân không biểu tình, nói:

- Tông Thiên Vũ, phục Sở chính là Thiên Mệnh, bắt buộc phải làm, hoàng đế không thể chết, dừng ở đây đi, lưu ngươi toàn thây.

Tông Thiên Vũ bình tĩnh nói:

- Buông tha Tần vương, ta cam nguyện chết.

Khương Vũ lắc đầu cười nói:

- Ngươi cảm thấy ngươi còn có tư cách đàm phán với trẫm? Hôm nay, ngươi phải chết, Tần vương cũng phải chết.

Phía sau, Khương Dự run run rẩy rẩy đi tới, tay phải hắn cầm đao, máu me đầy mặt, ánh mắt lại tràn ngập điên cuồng, cao giọng hô:

- Tông Thiên Vũ, bổn vương hạ cho ngươi một mệnh lệnh cuối cùng, kia chính là giết, trước khi chết tận khả năng kéo nhiều thêm mấy người đi chung xuống Hoàng Tuyền.

Tình thế chắc chắn phải chết, Khương Dự đã buông xuống hy vọng xa vời.

Chết trận cũng tốt!

- Đại ca, phụ hoàng, mẫu hậu… Ta đây…

Ánh mắt Khương Dự trở nên vô cùng kiên định.

Tông Thiên Vũ nghe vậy, lộ ra nụ cười, càn rỡ cười to:

- Tông Thiên Vũ nghe lệnh, Vương gia, người tập võ vì chiến mà chết, cũng không tính khuất nhục, Tông Thiên Vũ đi trước vậy.

Dứt lời, hắn cất bước lao tới Thiên Cương đạo nhân, làm việc nghĩa không chùn bước.

Thiên Cương đạo nhân thở dài một tiếng, tay phải nhấc đến trước ngực, chân khí theo lòng bàn tay tràn ra, một vệt kim quang thuận bàn tay phát lên, hai con mắt của hắn đồng thời biến thành màu vàng kim, khí thế thay đổi, trong chốc lát, cuồng phong nổi lên, trên trời trống rỗng xuất hiện lôi vân, lôi minh vang lên.

Thiên địa biến sắc!

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang đâm xuyên lôi vân, rơi vào trước mặt Thiên Cương đạo nhân, lưỡi kiếm đâm vào bên trong bùn đất, lôi vân trên trời tiêu tán theo.

Thiên Cương đạo nhân nhíu mày, định thần nhìn lại, lẩm bẩm nói:

- Đây là… Thái Hành kiếm?

Tầm mắt tất cả mọi người đều rơi vào bên trên thanh kiếm kia trước mặt Thiên Cương đạo nhân, dưới ánh mặt trời, lưỡi kiếm Thái Hành kiếm chiết xạ lãnh quang, Khương Vũ, Yếm Xà tôn giả, Thiên Túc Thập Nhị Thứ đều sợ hãi.

- Thái Hành kiếm? Long Khởi quan… Trường Sinh đạo sĩ.

Khương Vũ nghe được lời của Thiên Cương đạo nhân, vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tông Thiên Vũ cũng đã gặp thập đại danh kiếm, nhận ra thân phận của Thái Hành kiếm, hắn yên lặng một lát, chợt cười to:

- Xem ra chúng ta cũng không phải là một con đường chết.

Khương Dự nhìn chằm chằm Thái Hành kiếm, ngu ngơ tại chỗ.

Từ sau khi hắn thành niên cũng rất ít đi bái phỏng Khương Trường Sinh, quan hệ của hai người càng lúc càng xa, hắn mặc dù thỉnh thoảng sẽ nghe được những chiến tích truyền kỳ của Trường Sinh đạo trưởng, nhưng cũng cảm thấy hai người không thuộc về một thế giới, mình cũng không muốn có quá nhiều giao tiếp với Trường Sinh đạo trưởng, để tránh kéo hắn vào bên trong vòng xoáy tranh đấu quyền lực.

Không nghĩ tới bên trong tình cảnh chắc chắn phải chết tại đây, Trường Sinh đạo trưởng vậy mà ra tay.

- Trường Sinh ca…

Khương Dự buông lỏng, hai chân mềm nhũn, quỳ một chân trên đất, hắn tự lẩm bẩm, hai tay nắm chặt chuôi đao.

Khương Vũ tức giận quát:

- Trường Sinh đạo trưởng, cớ gì nhúng tay chuyện của trẫm?

Đám người Thiên Cương đạo nhân, Yếm Xà tôn giả nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Khương Trường Sinh, nhưng làm sao cũng tìm không thấy.

Đúng lúc này, một hồi gió mạnh từ trên trời giáng xuống, rung chuyển rừng cây phương viên trong vòng mấy trăm trượng, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, cấp tốc hạ xuống, mũi chân hắn rơi vào trên chuôi kiếm Thái Hành kiếm.

Thiên Cương đạo nhân không có tránh né, chẳng qua là tay trái hắn đang dựa vào sau thắt lưng lại khẽ run lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, đối mặt cùng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng phía trên Thái Hành kiếm nhìn xuống Thiên Cương đạo nhân, đạo bào màu xanh lam tung bay theo gió, hắn như là tiên nhân, tư thái cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Thiên Cương đạo nhân nhìn không thấu Khương Trường Sinh, nhưng đối phương ra sân khiến cho hắn như lâm đại địch.

Chương 110: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (1)

Khương Vũ đứng sau lưng Thiên Cương đạo nhân, tức giận nói:

- Trường Sinh đạo trưởng, Long Khởi quan chính là do Tiên Hoàng khâm điểm, ngươi lại là sư phụ của hài nhi trẫm, ngươi muốn ngỗ nghịch trẫm?

Hắn hết sức hoảng, bởi vì bên trong kế hoạch của hắn, hắn muốn trước hút Tông Thiên Vũ, lại đối phó Khương Trường Sinh, bây giờ Khương Trường Sinh sớm xuất hiện, triệt để làm rối loạn kế hoạch.

Đáng giận!

Nơi này cách Kinh Thành còn có xa trăm dặm, Khương Vũ sợ bị Khương Trường Sinh phát hiện mới sớm bố trí sát cục, không nghĩ tới chuyện trước đó lo lắng nhất, cảm thấy nhất không có thể xảy ra vẫn xuất hiện.

Quả nhiên!

Long Khởi quan có lòng mưu phản.

Khương Trường Sinh bỏ qua Khương Vũ, nhìn chằm chằm Thiên Cương đạo nhân, ánh mắt đạm mạc, nói:

- Những năm kia, Tần vương đưa cho ta không ít điểm tâm hoàng cung, ân tình này không thể không báo.

Điểm tâm?

Đám người Khương Vũ chỉ cảm thấy hoang đường, làm sao có thể!

Khương Vũ trầm giọng nói:

- Thiên Cương đạo nhân, có thể có lòng tin bắt lấy hắn?

Thiên Cương đạo nhân mặt không biểu tình, yên lặng một lát, nói:

- Không có.

Hai chữ này để tâm Khương Vũ chìm vào đáy cốc.

Yếm Xà tôn giả lạnh giọng nói:

- Trường Sinh đạo trưởng, ngươi có biết ngươi can thiệp là lực lượng phương nào, không chỉ là hoàng quyền Đại Cảnh, khuyên ngươi cút nhanh trở lại đạo quan của ngươi, thật tốt niệm kinh của ngươi, ăn của cơm chay ngươi.

Khương Trường Sinh nâng lên tay trái, cả kinh tất cả mọi người trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Hưu ——

Chỗ sâu trong rừng cây bay ra một thanh kiếm, chính là kiếm của Quỷ Liễu, kiếm này dùng tốc độ cực nhanh lao tới, Yếm Xà tôn giả không kịp phản ứng, liền bị đâm xuyên bả vai, liên tiếp lui về phía sau.

Yếm Xà tôn giả bị dọa hai mắt trợn to, sắp nứt cả tim gan, cũng may không có thương tổn đến nơi yếu hại.

- Là ngươi!

Một tên thích khách kinh thanh kêu lên:

- Hôm đó Hồng Liệt tạo phản, là ngươi cứu đi Thái Tử.

Lời vừa nói, sắc mặt Khương Vũ đại biến.

Lúc trước hắn cũng có hoài nghi, nhưng Khương Trường Sinh không có lý do gì cứu Thái Tử, mà thần bí nhân kia bày ra tính cách hoàn toàn là hai thái cực với Khương Trường Sinh, nhưng tình hình trước mắt…

Khương Trường Sinh mở lời:

- Cùng lên đi, hôm nay, ngoại trừ hoàng đế, tất cả đều phải chết, các ngươi hợp lại còn có một chút hi vọng sống.

Cùng tiến lên, sinh tồn ban thưởng có lẽ càng lớn!

Khương Trường Sinh ra sân sở dĩ không miểu sát Thiên Cương đạo nhân, chính là vì sinh tồn ban thưởng.

Đến mức vì sao không ra tay lúc hai người Khương Dự gặp nạn, đó là bởi vì Tông Thiên Vũ đã đủ đối phó, nhưng Tông Thiên Vũ chủ quan, thân trúng kịch độc.

Tâm tình hắn không có chập chờn, lời nó hững hờ lại làm cho tất cả mọi người cảm nhận được khí tức tử vong.

Thiên Cương đạo nhân một lần nữa giương mắt, hai con ngươi biến thành màu vàng kim, khí thế của hắn trở nên lăng lệ, lòng bàn chân phát lên kình phong đáng sợ, như rồng quấn quanh quanh người.

- Thiên Sơn Quý Khuyết chết vào tay ngươi, nếu như hôm nay ta chết, có thể hay không an táng vào mộ anh hùng?

Thiên Cương đạo nhân chăm chú nhìn Khương Trường Sinh trầm giọng nói.

Hắn xông xáo giang hồ gần trăm năm, trực giác bén nhạy dị thường, hắn biết cuộc chiến hôm nay rất có thể sẽ vong.

Khương Trường Sinh nói:

- Đứng đầu Tông Sư, lẽ ra nên vào mộ anh hùng.

Hắn không có kỳ thị Thiên Cương đạo nhân, mỗi người đều có lập trường của cá nhân và truy cầu của bản thân, năm Đại Tông Sư muốn phục Sở, đó là lựa chọn của bọn hắn.

Thiên Cương đạo nhân lộ ra vẻ tươi cười, theo đó vung tay phải.

Một chưởng đánh ra, thiên địa biến sắc.

Kim quang tóe hiện, lấp lánh thiên địa, chưởng phong khủng bố đến cực điểm bùng nổ, Yếm Xà tôn giả, Tông Thiên Vũ, Thiên Túc Thập Nhị Thứ cả kinh dồn dập tránh né, chưởng phong đáng sợ xé rách mặt đất, cuốn lên rừng cây, bụi đất tung bay cuốn cả bầu trời, tựa như tận thế hàng lâm.

Nhưng đối mặt với Thiên Cương đạo nhân, Khương Trường Sinh bất động như núi chẳng qua là áo bào tùy ý huy động, chưởng phong bị linh lực vô hình của hắn ngăn cản, khiến cho chưởng phong bị xé nứt ra mấy chục đầu Trường Long.

Thiên Cương đạo nhân trừng to mắt, đầu đầy mồ hôi.

Hắn biết đối phương rất mạnh, nhưng không nghĩ tới mình thi triển ra tuyệt học lại rung chuyển không được đối phương.

Khương Vũ càng kém chút bị hù chết, hắn cũng đã gặp qua thực lực của Thiên Cương đạo nhân, Thiên Túc Thập Tam Thứ hợp lại, không đến năm hơi thời gian đã bị Thiên Cương đạo nhân hàng phục, đứng đầu năm Đại Tông Sư, Bắc đẩu võ lâm chân chính, cao thủ như thế đối mặt Trường Sinh đạo trưởng, càng không có cách nào thương tổn đến hắn một chút.

Khương Trường Sinh nâng lên tay trái, đưa ngón trỏ ra, chỉ xéo hướng cái trán Thiên Cương đạo nhân, cách xa nhau không đến một mét.

Trong chốc lát, Thiên Cương đạo nhân đột nhiên nhảy ra, cách xa Khương Trường Sinh.

Hành động này chỉ còn lại Khương Vũ xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh, vừa rồi đối đầu ngón trỏ của Khương Trường Sinh, sát cơ khủng bố khiến khắp cả người cho hắn lạnh rung, lại không thể động đậy.

Bịch!

Khương Vũ vậy mà bị dọa đến quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, một mặt ảm đạm, không có chút huyết sắc, trong mắt đều là hoảng sợ, đầy vẻ tuyệt vọng.

Khương Trường Sinh thu tay lại, nói:

- Bệ hạ có gì quỳ xuống, ta nói, không giết ngươi, chỉ giết những người khác, bọn hắn trốn không thoát, cũng không thể cầu xin tha thứ.

Toàn thân Khương Vũ run rẩy, cúi thấp cái đầu cao quý, hai tay trong tay áo nắm chặt.

Thiên Cương đạo nhân bỏ đi vẻ ung dung bình tĩnh đang ngụy trang bên ngoài, tức giận quát:

- Tất cả mọi người cùng tiến lên, ai cũng trốn không thoát, chỉ có thể liều mạng một lần!

Chương 111: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (2)

Thiên Túc Thập Nhị Thứ, Yếm Xà tôn giả cũng không ngốc, thân pháp của Khương Trường Sinh tuyệt đối có thể đuổi kịp bọn hắn, nếu là chạy trốn, vậy liền là một đối một.

Bọn hắn rống giận phóng tới Khương Trường Sinh, Thiên Cương đạo nhân cũng giống như thế, mười bốn vị cao thủ theo phương hướng khác nhau lao thẳng tới Khương Trường Sinh, yếu nhất cũng là Thông Thiên cảnh.

Khương Trường Sinh nhẹ nhàng rơi xuống đất, sau đó vượt lên Thái Hành kiếm, động tác của hắn nhìn như chậm, đây chẳng qua là đối với hắn mà nói, rơi ở trong mắt người khác, hắn giống như kiểu thuấn di rơi xuống đất, theo đó rút kiếm.

- Đừng để ta thất vọng.

Tiếng nói của Khương Trường Sinh rõ ràng truyền vào trong tai của bọn hắn, chỉ thấy hắn rút kiếm vung lên, mũi kiếm chỉ xéo bầu trời, trong chốc lát, kiếm khí như lũ quét cuốn tới, quét ngang thiên địa bát phương, thế không thể đỡ.

Khương Dự, Tông Thiên Vũ chỉ thấy Khương Trường Sinh đột nhiên trảm ra vô tận kiếm khí, Tông Thiên Vũ cấp tốc đi vào trước mặt Khương Dự, ngăn cản dư ba nhưng kinh ngạc phát hiện kiếm khí cũng không có đụng phải bọn hắn.

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc, rừng cây phản chiến, ngọn núi sụp đổ, mặt đất càng bị kiếm khí vạch ra từng đạo vết rách nhìn thấy mà giật mình.

Sau ba hơi thở, kiếm khí tiêu tán.

Trong phạm vi hai dặm, đầy rẫy hoang vu, hết thảy cây cối bị chém đứt, đếm không hết hoa cỏ, mảnh gỗ vụn còn phất phới trên không trung, bụi đất tung bay bay lên, từ trên cao nhìn lại, tựa như một vòng tròn to lớn bay lên từ trong dãy núi.

Thiên Cương đạo nhân, Yếm Xà tôn giả, Thiên Túc Thập Nhị Thứ định người tại chỗ, còn duy trì tư thế công kích, bên ngoài thân bọn hắn bắt đầu rướm máu, tất cả mọi người cùng nhau phun máu, đi theo ngã xuống, ngay cả hô một tiếng cũng không có.

Chết hết!

Khương Dự, Tông Thiên Vũ thấy một màn này toàn thân run rẩy, khó tin.

Tiền nhiệm võ lâm chí tôn - Tông Thiên Vũ chỉ cảm thấy thế giới quan của mình đổ nát, trên đời này vì sao lại có cao thủ như thế?

Khương Trường Sinh thu kiếm, nhẹ nhàng thổi ra vụn cỏ trên lưỡi kiếm, sau đó thu Thái Hành kiếm vào trong vỏ kiếm.

Hắn đi đến trước mặt Khương Vũ, đỡ hắn dậy.

Toàn thân Khương Vũ cứng đờ, mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi tới cực điểm, thậm chí không dám đối mặt cùng

Khương Trường Sinh, không có chút nào phong thái của đế hoàng.

Khương Trường Sinh vỗ vỗ long bào của hắn, cười nói:

- Hôm nay bệ hạ ra đây du ngoạn, không gió không gợn sóng, cần phải trở về.

Không giết Khương Vũ, cũng là suy nghĩ vì Khương Tử Ngọc, hoàng đế băng hà, Đại Cảnh nhất định loạn, mặc dù triệu hồi Khương Tử Ngọc về, đỡ hắn xưng đế, các châu chắc chắn thừa cơ phản loạn, lại thêm Cổ Hãn, Tấn triều cùng với các vương triều khác xung quanh bất cứ lúc nào xâm lấn, Đại Cảnh liền xong, cho dù Khương Trường Sinh tự mình ra tay, chém đầu từng người, nhưng thu phục sơn hà, củng cố hoàng quyền, vẫn cần thời gian, biến số quá lớn.

Giang sơn này thật sự quá lớn.

Bây giờ Khương Trường Sinh đã không để Đại Thừa long lâu vào mắt, mặc dù Khương Vũ mật báo, điên cuồng gọi người, cũng chỉ giúp hắn trù bị sinh tồn ban thưởng mà thôi.

Khương Vũ ngẩng đầu, miễn cưỡng vui cười, nói:

- Đạo trưởng nói đúng, trẫm… Trẫm nên trở về cung…

Hắn quay người rời đi, đi rất chậm, sợ Khương Trường Sinh đổi ý, hắn đưa mắt nhìn lại, cảnh tượng bốn phương tám hướng đáng sợ làm hắn lạnh cóng.

Đi rất lâu, hắn mới dám vận khởi chân khí, cưỡi rồng mà đi.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Khương Dự cách đó không xa, nói:

- Mộ Thái hậu tại Long Khởi quan, ngươi có thể tới tế bái.

Hắn thả người nhảy lên, ngự kiếm bay đi, tan biến tại chân trời.

Tông Thiên Vũ bị phong thái của hắn làm tin phục, cảm khái nói:

- Ngự kiếm cưỡi gió đi, quả nhiên là siêu phàm thoát tục.

Sắc mặt Khương Dự vô cùng phức tạp, hắn đến bây giờ cũng chưa có lấy lại tinh thần.

…

Trong ngự thư phòng.

Khương Vũ tóc tai bù xù, ánh mắt đờ đẫn ngồi trên ghế, tấu chương đầy bàn, tùy ý bày ra.

- Cái gì? Cao thủ thần bí hôm đó cướp đi Thái Tử là Trường Sinh đạo sĩ? Ngay cả Thiên Cương đạo nhân và Tôn Giả đều đã chết…

Vẻ mặt Nan Vận phật cực kỳ khó coi, hắn và Ách Vận phật là huynh đệ ruột thịt, đến nay, hắn còn muốn báo thù cho huynh đệ, nhưng cừu địch mạnh mẽ như thế khiến cho hắn tràn ngập áp lực.

Khương Vũ không có trả lời hắn, vẫn như cũ ngu ngơ.

Nan Vận phật hít sâu một hơi, nói:

- Bệ hạ, ta đi Đại Thừa long lâu cầu viện.

Hắn quay người muốn ly khai.

- Dừng lại!

Khương Vũ gọi lại hắn, Nan Vận phật dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Đừng đi… Đừng đi…

Toàn thân Khương Vũ run rẩy nói, trong tiếng nói tràn ngập hoảng sợ.

Hắn biết rõ, một khi Đại Thừa long lâu tới trợ giúp, thắng còn tốt, nếu thua, Đại Thừa long lâu có thể trốn, mà hắn trốn không thoát, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Hắn không dám đánh cược.

Khương Trường Sinh quá mạnh, hắn nghiêm trọng hoài nghi bên trong Đại Thừa long lâu căn bản không có người có thể đối phó Khương Trường Sinh.

Hắn nghĩ tới Khương Trường Sinh độ lôi kiếp, nuôi Linh Xà, sau khi Tiên Hoàng cùng hắn giao hảo, còn gượng chống mấy năm, hắn đột nhiên cảm thấy Khương Trường Sinh chẳng lẽ là tiên thần chuyển thế?

Nan Vận phật khó tin nhìn Khương Vũ, nói:

- Bệ hạ, ngài cứ nhịn như vậy? Sau trận chiến ngày hôm nay, hắn nhất định miệt thị hoàng quyền, ngài thân là thiên tử, nguyện ý vĩnh viễn thấp hơn hắn một đầu?

- Đây cũng không phải là chuyện mà bệ hạ có thể quyết định, Long Khởi quan nhất định bị diệt, giang sơn này chính là giang sơn của Đại Thừa long lâu.

Nan Vận phật vứt xuống câu nói này, phẫn nộ rời đi.

Khương Vũ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không có đứng dậy, trong đầu của hắn vẫn quanh quẩn hình ảnh về cuộc chiến hôm nay.

Chương 112: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (1)

【 Chân Dục năm thứ ba, hoàng đế mang theo cao thủ Đại Thừa long lâu vây công thân đệ đệ Khương Dự của ngươi, ngươi xuất thủ cứu giúp, thành công sinh tồn khi bị một đám cao thủ vây công, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp bảo Kim Lân ngọc diệp 】

Trong phòng, Khương Trường Sinh nhìn hàng chữ này, lộ ra nụ cười.

Pháp bảo.

Kiếm bộn rồi.

Kỳ Lân phất trần cũng chỉ là pháp khí, nhiều nhất chính là có thể gánh chịu vũ khí do linh lực biến hình mà thôi, pháp bảo hẳn là càng mạnh.

Khương Trường Sinh lập tức xuất ra Kim Lân ngọc diệp, trong đầu theo đó hiện ra trí nhớ truyền thừa liên quan tới Kim Lân ngọc diệp.

Kim Lân ngọc diệp, chính là pháp bảo do lân phiến của thần thú chế thành, ẩn chứa chín tầng cấm chế, có thể giết địch, có thể chống đỡ ngăn cản kẻ địch tiến công, diệu dụng cụ thể, vẫn phải để hắn thí nghiệm mới biết hiểu.

Pháp bảo nhận chủ cần luyện hóa cấm chế, Khương Trường Sinh án theo truyền thừa trí nhớ bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Kim Lân ngọc diệp.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Màn đêm buông xuống.

Sau khi Khương Trường Sinh luyện chế thành công Kim Lân ngọc diệp, hắn thu vào trong tay áo, sau đó đi ra khỏi cửa phòng, giờ phút này, Khương Dự, Tông Thiên Vũ, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Vong Trần đang ở trong sân nói chuyện phiếm.

Khương Dự đã tế bái mẹ xong, thương thế Tông Thiên Vũ cũng đã được băng bó kỹ, bọn hắn dự định nghỉ ngơi một

ngày, ngày mai liền xuống núi, để tránh gây phiền toái cho Long Khởi quan.

Thấy Khương Trường Sinh đi tới, Khương Dự, Tông Thiên Vũ vội vàng đứng lên ôm quyền hành lễ, Tông Thiên Vũ thu liễm ngạo khí, tâm phục khẩu phục Khương Trường Sinh.

- Không cần đa lễ, hai vị sau này có tính toán gì không?

Khương Trường Sinh đi tới, Hoang Xuyên nhường chỗ ngồi cho hắn.

Khương Dự cười khổ nói:

- Ta chuẩn bị rời khỏi Đại Cảnh, còn về Tông Thiên Vũ, thì quay trở lại sư môn của mình dưỡng lão.

Đắc tội hoàng đế, bọn hắn còn ở Đại Cảnh thì bước đi sẽ liên tục khó khăn, chẳng thà rời xa triều đình.

Khương Dự cũng nghĩ thông suốt, thực lực hắn không đủ, không cần thiết lôi kéo Tông Thiên Vũ tiếp tục mạo hiểm, bây giờ thân nhân của hắn đều đã không còn, hắn đã thấy rõ rất nhiều chuyện.

Vong Trần cũng không nói đến thân phận của mình, dù sao hắn đã quyết định quên hết trước kia, Khương Dự cũng không có nhận ra thân phận của hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi vốn là Vương gia, Long lạc phàm trần, có thể quen sao?

Khương Dự lắc đầu nói:

- Không quen cũng phải quen, người sống một đời, sao có thể một mực như ý?

Tông Thiên Vũ không có lên tiếng, trận chiến ngày hôm nay để hắn cảm giác mình còn cần truy cầu võ đạo.

Khương Trường Sinh tiếp nhận chén trà từ Vong Trần, bỗng nhiên nói:

- Không bằng các ngươi trước đi đầu quân cho Ngụy vương, ta tự mình viết thư cho các ngươi, ngày Ngụy vương đăng cơ, ta

để Ngụy vương giữ lại vị trí Tần vương, còn về Tông Thiên Vũ, mang theo công phò trợ hoàng đế trở về sư môn, há không chói lọi sư môn?

Khương Dự cau mày nói:

- Ngụy vương chính là hoàng tử của hoàng đế hiện thời…

Hắn nhớ tới lúc mình và Khương Tử Ngọc gặp nhau tại Bắc Cảnh, Khương Tử Ngọc đối với mình rất nhiệt tình, cũng hết sức kính trọng, dứt bỏ quan hệ của hắn và hoàng đế, xác thực có khả năng đầu nhập vào.

Tông Thiên Vũ bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Thì ra là thế, Long Khởi quan ủng hộ Ngụy vương, cho nên mặc dù đạo trưởng là sư phụ của Ngụy vương cũng dám ra tay với hoàng đế, tương truyền, hoàng đế lập con riêng làm Thái Tử, Ngụy vương không vừa lòng, thì ra là thật.

Khương Dự chần chờ nói:

- Mặc dù Ngụy vương đăng cơ, ta sợ…

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không cần phải lo lắng, mặc dù hắn sau này thay đổi tính tình, thiên hạ không đường có thể trốn, Long Khởi quan cũng có thể cho ngươi ẩn náu, huống hồ ta từ nhỏ dạy bảo Ngụy vương, ta hiểu rõ tâm tính của hắn, so với tư tình, hắn càng để ý giang sơn cùng đại nghĩa, công tích ngươi lập những năm qua khiến cho hắn cực kỳ bội phục, hắn sẽ không bạc đãi ngươi.

Khương Dự nhìn về phía Tông Thiên Vũ.

Ánh mắt Tông Thiên Vũ lấp lánh, nói:

- Tính tình Ngụy vương chân thành, trước đó gặp mặt không nhìn ra nửa điểm dối trá, chúng ta có muốn đi thử xem hay không, mối thù hôm nay, hoàng đế chắc chắn sẽ nhớ ở trong lòng, chẳng qua là hắn không có tội danh đặt lên trên đầu chúng ta, nhưng sau đó thì chưa hẳn, đi theo Ngụy vương, tiếp tục kiến công, dân tâm ở trên người chúng ta, hoàng đế cũng không dám đụng đến chúng ta.

Khương Dự hít sâu một hơi, nói:

- Tốt, ta nghe đạo trưởng.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Vong Trần, cầm giấy bút văn thứ tới đây.

Vong Trần lập tức rời đi.

Tông Thiên Vũ bắt đầu lĩnh giáo võ đạo Khương Trường Sinh, hắn có thể thành tựu võ lâm chí tôn, tự nhiên là võ si, Khương Trường Sinh rất có hảo cảm đối với khí phách đánh một trận tử chiến của hắn, cho nên cũng không có qua loa, nghiêm túc chỉ bảo.

Khương Trường Sinh mặc dù tu tiên, nhưng cũng tu hành không ít tuyệt học võ đạo, suy một ra ba, mà tạo nghệ tu vi có thể so với Càn Khôn cảnh thì dư xài chỉ bảo Tông Thiên Vũ.

…

Hôm sau, trời vừa sáng, Khương Dự, Tông Thiên Vũ xuống núi, tiến đến tìm Ngụy vương nương tựa.

Tông Thiên Vũ mặc dù gãy một tay, nhưng dầu gì cũng là cao thủ Thần Tâm cảnh, có hắn tương trợ, vũ lực dưới trướng Ngụy vương sẽ càng mạnh.

Chương 113: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (2)

Long Khởi quan cũng không có bị hai người đánh vỡ bình tĩnh, chẳng qua là có đệ tử chú ý tới mộ anh hùng nhiều thêm một cái mộ bia.

Thiên Cương đạo nhân!

Thi thể của hắn vẫn là do Tông Thiên Vũ mang lên Long Khởi quan, tuy là cừu địch, nhưng Tông Thiên Vũ lấy võ vi tôn, thỉnh cầu Khương Trường Sinh hạ táng hắn vào mộ anh hùng.

Đệ tử Long Khởi quan phần lớn không biết tên Thiên Cương đạo nhân, nhưng trong ngày thường có giang hồ cao thủ đến đây thắp hương, nhận ra tên Thiên Cương đạo nhân, không đến hai tháng, tin tức liên quan tới người đứng đầu Tông Sư -

Thiên Cương đạo nhân táng thân được chôn vào mộ anh hùng truyền khắp đại giang nam bắc.

Năm Đại Tông Sư, đã có hai vị mai táng trong mộ anh hùng.

Võ lâm xôn xao.

Khương Trường Sinh không biết chuyện giang hồ, hắn cả ngày ở trong quan tu luyện, Khương Vũ không tiếp tục tới tìm hắn để gây sự, thậm chí còn phái người đưa tới một nhóm hoa quả, hoa quả, lá trà các loại, rất rõ ràng là đang lấy lòng.

Khương Trường Sinh thật không có suy nghĩ nhiều, mặc kệ Khương Vũ có chân tâm hay không, cũng không có ảnh hưởng, đợi Khương Tử Ngọc thu phục giang sơn, hoàng vị này nhất định phải nhường cho Khương Tử Ngọc.

Hắn thường xuyên bay tới trong núi rừng ngoài thành, quen thuộc Kim Lân ngọc diệp, pháp bảo này thật rất mạnh, khiến cho hắn chân chính tìm được cảm giác tu tiên.

Hai tháng trôi qua, Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Kim Lân ngọc diệp, có thể lợi dụng Kim Lân ngọc diệp thi triển đủ loại tuyệt học, cũng chưởng khống tất cả năng lực của Kim Lân ngọc diệp.

Hắn không cách nào tưởng tượng được khi mình đánh toàn lực một trận chiến sẽ mạnh bao nhiêu.

Trước đó nghĩ cách cứu viện Khương Dự, hắn chỉ dùng Thái Thanh kiếm thuật, một kiếm đã chung kết bầy địch, trận chiến kia, hắn còn tận khả năng thu tay, sợ phạm vi phá hư quá nhiều, thương tới người vô tội phương xa đi ngang qua.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang luyện chế đan dược, ngoại trừ Tăng Linh đan thiết yếu ra, hắn muốn nếm thử luyện chế những đan dược khác.

Ngoài đình viện truyền đến âm thanh của Hoang Xuyên:

- Chỗ Đạo trưởng ở, người không có phận sự, không được tự tiện xông vào.

- Ta chỉ nhìn một chút, nhìn một chút rồi đi.

Chỉ thấy một lão phụ nhân thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi nắm một tiểu nữ hài đứng xa xa nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Lão phụ nhân nhìn thấy Khương Trường Sinh đang luyện đan dưới gốc cây, toàn thân nàng run lên, mặt lộ vẻ vẻ phức tạp.

- Giống y như ba mươi năm trước… Hắn thật sự là tiên nhân… –

Lão phụ nhân tự lẩm bẩm, tiểu nữ hài bị nàng nắm thì rất khẩn trương, bởi vì Hoang Xuyên một mặt thiếu kiên nhẫn, lộ ra hết sức hung.

Hoang Xuyên thấp giọng nói:

- Tốt rồi, nhìn đủ rồi chưa, cần phải đi.

Lão phụ nhân nhìn Khương Trường Sinh trong chốc lát liền lôi kéo tiểu nữ hài quay người rời khỏi, Hoang Xuyên theo sát phía sau, sợ các nàng quay trở về.

Lão phụ nhân móc ra một túi tiền từ trong ngực đưa cho Hoang Xuyên, nói:

- Quý quan có thể nhận lấy nữ nhi này của ta hay không.

Hoang Xuyên nhéo nhéo túi tiền, chần chờ nói:

- Không tốt, Long Khởi quan chỉ nhận cô nhi.

Lão phụ nhân cười khổ nói:

- Ta đã sống không được bao lâu.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đang luyện đan tự nhiên chú ý tới đôi mẹ con kia, cũng nghe thấy lời của các nàng, nhưng hắn không có để ý, Long Khởi quan đã lớn mạnh, có thu đệ tử hay không liền xem Mạnh Thu Sương quyết định.

Đến mức thân phận lão phụ nhân, hắn không có suy nghĩ nhiều, những trong năm này, khách hành hương nhiều vô số kể, khách hành hương vụng trộm chạy qua sân vườn đến đây cũng không phải số ít, phần lớn là quan lại quyền quý, cho quá nhiều, lại không có chân chính vi phạm, hắn đều mở một con mắt nhắm một con mắt.

Danh hiệu Khương Trường Sinh đã thay đổi, biến thành Trường Sinh tiên sư.

Có thể được Trường Sinh tiên sư liếc mắt, đó là chuyện mà rất nhiều người tha thiết ước mơ.

…

Chân Dục năm thứ tư, Ngụy vương công liên tiếp hai mươi bảy tòa thành, thành công thu phục Bắc Cảnh Đại Cảnh, chống đỡ Tấn triều ở ngoài biên cảnh, uy danh hắn lan xa thiên hạ, càng có liên tục không ngừng nam nhi Đại Cảnh tiến đến tìm nơi nương tựa, binh lực dưới trướng hắn đã đi đến ba mươi vạn.

Bây giờ cùng Đại Cảnh chiến đấu chỉ còn lại có Tấn triều, Cổ Hãn cũng sợ bị Tấn triều chiếm đoạt, cho nên thừa cơ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đại Cảnh, Bắc Cảnh, hoang nguyên vô biên, cát vàng đầy trời, một tòa thành trì lẻ loi trơ trọi tọa lạc ở này.

Trong một đình viện, nội thành.

Bình An đang vung vẩy song chùy, song chùy trong tay hắn lớn như vại nước, mặt ngoài khắc đồ văn Thần Thú, hiện lên màu vàng đồng, hổ hổ sinh phong, các tướng sĩ trong viện đều không dám tới gần, mặt mũi tràn đầy kiêng dè.

Tông Thiên Vũ cảm khái.

- Cái tên này thích hợp thần binh hạng nặng.

Từ Thiên Cơ cũng thấy líu lưỡi:

- Tiểu quái vật này từ sau khi đổ máu, càng ngày càng biến thái, có đôi khi trên chiến trường ta sợ gặp được hắn, bị tay hắn xé thành hai mảnh.

Các tướng sĩ khác cũng bắt đầu cảm khái nghị luận.

Khương Tử Ngọc người mặc áo giáp, anh vũ bất phàm hài lòng cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tứ Hải hiền thánh bên cạnh, nói:

- Bổn vương rất hài lòng, nói đi, bao nhiêu kim tệ.

Vũ khí như thế, chỉ có thể dùng kim tệ làm đơn vị cân nhắc.

Tứ Hải hiền thánh vuốt râu, cười nói:

- Không cần tiền, thần binh xứng mãnh tướng, thế này mới có ý nghĩa.

Khương Tử Ngọc cười cười, nói:

- Vậy ngươi muốn cái gì?

Chương 114: Trong lòng vẫn có phiền muộn, vấn vương

- Ha ha ha, Ngụy vương quả nhiên ghê gớm, vậy lão phu không khách khí, lão phu nguyện trợ Ngụy vương tranh đấu giành thiên hạ, chỉ cầu sau khi Ngụy vương đăng cơ, đưa cho lão phu một đứa con của mình, lão phu mang đi võ đạo Thánh địa, bồi dưỡng cao thủ cái thế cho Đại Cảnh.

Tứ Hải hiền thánh cười xong, nghiêm túc nói.

Khương Tử Ngọc yên lặng.

Khương Dự lại gần, nói:

- Cái gì võ đạo Thánh địa, có thể so được Long Khởi quan?

Nghe được ba chữ Long Khởi quan, sắc mặt Tứ Hải hiền thánh liền hết sức mất tự nhiên, hắn giả khục một tiếng, nói:

- Thánh địa rất xa xôi, càng xa hơn Cổ Hãn, Ngụy vương không cần phải gấp gáp đáp ứng, lão phu sẽ ở cùng ngươi mấy năm, đợi Ngụy vương lãnh hội bản lĩnh của lão phu cùng với nhân phẩm của lão phu, lại đáp ứng cũng không muộn.

Khương Tử Ngọc cười mà không cười nói:

- Ngươi không sợ bổn vương không đáp ứng?

Tứ Hải hiền thánh lắc lư hồ lô rượu, cười nói:

- Chắc chắn sẽ đáp ứng, bởi vì thiên hạ hôm nay chính là thiên hạ của võ đạo, hoàng quyền muốn truyền thừa tiếp, nhất định phải có truyền thừa võ đạo, nếu hoàng thất Đại Cảnh nhiều thêm một phương võ đạo truyền thừa, há không tốt hơn?

Khương Tử Ngọc nhìn hắn một cái thật sâu.

Từ Thiên Cơ đứng ở cách đó không xa, thầm nói:

- Lão đầu này không đơn giản, hoàn toàn nhìn không thấu.

Tông Thiên Vũ gật đầu, nói:

- Ngươi ta ra tay, chưa hẳn có thể thắng hắn.

Sau khi loạn thế đến, thiên hạ này quả nhiên yêu ma quỷ quái gì đều xuất hiện, để võ lâm chí tôn như hắn đều có chút không có tự tin.

…

Trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh luyện đan dưới tàng cây, Bạch Long nằm ở bên cạnh, càng không ngừng phun lưỡi rắn.

Lý công công ngồi tĩnh tọa ở một bên khác của Khương Trường Sinh, cười nói:

- Hoàng đế từ năm trước bắt đầu trầm mê tửu sắc, rất có xu thế không để ý tới triều chính, cứ theo đà này, hi vọng Ngụy vương sau này đăng cơ càng lớn hơn.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm dược đỉnh trước mặt, không có lên tiếng.

Gặp hắn không có hứng thú, Lý công công chớp mắt, nói:

- Gần đây trên giang hồ xuất hiện một thế lực, tên là Phần Thiên các, tiến đánh môn phái bốn phía, đã bắt lại Ma Môn, Thất Nhạc sơn môn, nghe nói, chính là do Dương Chiêu Đế đã từng tên nổi như cồn sáng lập, rất có dã tâm nhất thống giang hồ.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Ma Môn không còn?

Hoang Xuyên bỗng nhiên chạy tới, hỏi:

- Tình huống Ma Môn như thế nào? Ma Chủ đâu?

Lý công công quay đầu nhìn về phía hắn, nhún vai nói:

- Tất nhiên thần phục, Ma Chủ hắn là không chết, bất quá tuổi tác hắn đã lớn, đoán chừng cũng không sống được thêm mấy năm.

Dứt lời, Lý công công một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh nói:

- Khí thế Phần Thiên các càng lúc càng lớn, nói không chừng sau này sẽ để mắt tới Long Khởi quan, tên tuổi mộ anh hùng thật sự quá lớn, cao thủ truy cầu đệ nhất thiên hạ tất nhiên sẽ tới xông xáo.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Vậy cứ để cho bọn họ tới, hi vọng bọn họ không nên quá yếu.

Đối với Phần Thiên các, Dương Chiêu Đế, Khương Trường Sinh quả thật có chút chờ mong, hi vọng đối phương đủ cường đại, như thế thì sinh tồn ban thưởng của hắn mới càng phong phú.

Phần Thiên các không có khả năng mạnh hơn Đại Thừa long lâu, Đại Thừa long lâu có thể là Thánh địa ngàn năm, Phần Thiên các mới quật khởi bao nhiêu năm, nếu có thể so được, kia quá không hợp lý, trừ phi Phần Thiên các cũng có đại cơ duyên hệ thống sinh tồn cùng loại như hắn.

Chờ chút.

Một phần vạn thật có thì sao?

Trong lòng Khương Trường Sinh căng thẳng, phát hiện mình có chút thư giãn.

- Không được, vĩnh viễn phải đánh giá cao đối thủ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Lý công công tiếp tục giới thiệu về chiến tích Dương Chiêu Đế và Phần Thiên các những năm qua.

Hoang Xuyên ở một bên nghe, vẻ mặt hốt hoảng, rõ ràng đang lo lắng cho gia gia của mình.

Đợi Lý công công rời khỏi, Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm dược đỉnh, nói:

- Xuyên, ngươi muốn đi tìm gia gia của ngươi?

Hoang Xuyên nghe xong, lập tức xúc động, vội vàng gật đầu, hỏi lại:

- Sư phụ, có thể sao?

Hắn đã mười chín tuổi, công lực đi đến Linh Thức cảnh đỉnh phong, khoảng cách Thông Thiên cảnh chỉ thiếu chút nữa, mà một bước này lại chậm chạp không thể đốn ngộ.

Khương Trường Sinh từ trong ngực móc ra hai tấm bùa, đưa cho Hoang Xuyên, nói:

- Đi thôi, gặp chuyện phải tỉnh táo, ra cửa xông xáo, vi sư không bảo vệ được ngươi.

Hoang Xuyên tiếp nhận hai tấm bùa, trong lòng mừng như điên, hắn tất nhiên biết được lá bùa này lợi hại, hắn quỳ xuống khấu tạ Khương Trường Sinh.

Ngày đó, Hoang Xuyên vô cùng lo lắng xuống núi.

Chạng vạng tối.

Khương Trường Sinh tu hành dưới tàng cây, Vong Trần đi tới, sầu lo hỏi:

- Đạo trưởng, ngài không lo lắng an nguy của hắn à, ta nghe Lý công công nói, Phần Thiên các kia như mặt trời ban trưa, cao thủ nhiều như mây.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn, nói:

- Ma Môn đã quy hàng, chỉ cần hắn không làm loạn, sẽ không sao đâu, cho dù làm loạn, cũng đúng lúc tôi luyện hắn, người sống một đời, nếu là có tình, liền phải trân quý, miễn cho hối hận cả đời.

Sau khi Hoàng hậu cùng Khương Uyên chết đi, Khương Trường Sinh có lý giải càng sâu về sinh tử.

Hắn mặc dù sống hai đời, nhưng kiếp trước chỉ trải qua cuộc sống đơn đọc rồi chết đi, ở kiếp này mới chính thức trải qua sinh ly tử biệt, mặc dù hắn và cha mẹ của kiếp này có quan hệ đạm bạc, nhưng mỗi lần nhớ tới, trong lòng vẫn có một tia phiền muộn.

Chương 115: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (1)

Hắn như thế, huống chi Hoang Xuyên từ nhỏ đã cùng Ma Chủ sống nương tựa lẫn nhau?

Khương Trường Sinh có thể một mực sống sót, chờ hắn đủ mạnh, lại trải nghiệm nhân sinh muôn màu, nhưng Hoang Xuyên chỉ là phàm nhân, cả đời không hơn trăm tuổi, một khi bỏ lỡ, liền thật không còn.

Vong Trần thở dài một tiếng, không hỏi thêm nữa, quay người đi tìm Bạch Long.

Bình An, Từ Thiên Cơ theo Khương Tử Ngọc xuống núi, Hoang Xuyên cũng đi, Vạn Lý, Minh Nguyệt đã thành thục, đã gánh chịu sự vụ trong đạo quán, căn đình viện này bởi vậy trở nên quạnh quẽ, chỉ còn lại có hai người một rắn.

…

Chân Dục năm thứ tư, tháng mười.

Ngụy vương chỉnh quân, mang theo gần bốn mươi vạn đại quân, công phá biên cảnh Tấn triều, Tấn triều phái ra bốn đại Tông Sư, vẫn không địch lại cao thủ dưới trướng Ngụy vương, bắt đầu bị động phòng thủ.

Trong một tháng ngắn ngủi, Ngụy vương liên diệt sáu thành, xé mở giang sơn Tấn triều một lỗ hổng lớn, chiến tích như vậy để bách tính Đại Cảnh phấn chấn, hoàng đế cũng mừng rỡ, thiết yến mời văn võ bá quan chung vui.

Cổ Hãn ngồi không yên, Ngụy vương mạnh làm bọn hắn sợ hãi, nếu như Tấn triều bại, vậy bọn hắn cũng sẽ đi xa.

Bọn hắn bắt đầu điều binh khiển tướng, trợ giúp Tấn triều.

Một năm này, Ngụy vương Khương Tử Ngọc mới mười tám tuổi, mười tám tuổi đã cứu Giang Sơn tại thời khắc nguy nan, làm cho Thái Tử, hoàng tử khác ảm đạm phai mờ.

Thuận Châu, một tòa thành ở phía Bắc.

Thái Tử Khương Tử Hàn bồi hồi trong đại sảnh, phía dưới có đứng đấy hai hàng tướng sĩ, mưu sĩ, tất cả đều lộ ra vẻ mặt âm

trầm.

Khương Tử Hàn dừng bước lại, nổi giận mắng:

- Thủ hạ Ngụy vương nhiều người tài ba mãnh sĩ như vậy, vì sao tất cả thủ hạ của cô đều là túi rượu thùng cơm? Bình An kia một trận chiến trảm vạn người, các ngươi bình thường tự biên tự diễn, làm sao lên chiến trường liền ngoan như cún rồi?

Tất cả mọi người câm như hến, không dám lên tiếng.

Đối với Ngụy vương quật khởi, bọn hắn cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bọn hắn có thể hiểu được Dương gia, Trần gia có thể giúp đỡ Ngụy vương chiêu binh mãi mã, nhưng Bình An, Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ các cao thủ vì sao hiệu lực Ngụy vương?

Nhất là Bình An, loại quái vật kia là từ đâu xuất hiện?

- Điện hạ không cần phải lo lắng.

Một tiếng cười từ ngoài cửa truyền đến, chỉ thấy một thân ảnh như kinh hồng bay đến, dọa các tướng sĩ dồn dập rút kiếm, bảo hộ Khương Tử Hàn.

Người này mặc áo trắng khoác thêm hắc y, thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, đầu đội ngân diệp quan, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, tay cầm một cây quạt xếp, đối mặt tướng sĩ xung quanh, hắn hoàn toàn không để vào mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Tử Hàn.

Khương Tử Hàn nhíu mày hỏi:

- Các hạ là người nào?

Đối phương cười nói:

- Sư chất, ngươi quên rồi sao, khi ngươi vừa vào long lâu, ta còn sờ qua đầu ngươi.

Khương Tử Hàn ngẩn người, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, đẩy ra tướng sĩ trước mặt, xông lên, kích động hô:

- Diệp sư bá, sao ngài lại tới đây?

Diệp Giác, sư huynh của Khương Vũ tại Đại Thừa long lâu.

- Diệp sư bá, ngài có thể tới thật sự quá tốt, phụ hoàng và ta không chỉ một lần nói qua, trong hàng đệ tử đời này của các ngươi, ngài là người có tư chất võ học cao nhất, ngài là tới trợ giúp ta sao?

Khương Tử Hàn phấn khởi hỏi, ở trước mặt Diệp Giác, cũng không xưng cô.

Diệp Giác dao động cây quạt cười nói:

- Đó là tự nhiên, chiến tranh ba triều cũng không phải tranh đoạt vương triều, chính là tranh đấu võ đạo, chỉ bằng võ tướng ở dưới tay ngươi, không đủ tư cách chiến đấu thắng bại.

Khương Tử Hàn gật đầu, hắn cũng cảm thấy trong Tấn triều có rất nhiều cao thủ, mặc dù có thể chiến thắng, hắn cũng phải trả ra cái giá đau đớn.

Hắn vội vàng lôi kéo Diệp Giác ngồi xuống, sau khi ra lệnh cho các tướng sĩ, mưu sĩ lui ra, bắt đầu chào hỏi.

Sau khi ôn chuyện, Khương Tử Hàn nhịn không được hỏi:

- Diệp sư bá, ngài nói võ đạo chi tranh, đây là có ý gì, Tấn triều, Cổ Hãn không phải cũng là giang sơn mà Đại Thừa long lâu quản hạt sao?

Diệp Giác lắc đầu nói:

- Trước đó thì phải, bây giờ không phải làníữa lâu chủ lĩnh hội thần công, bế quan bốn mươi năm, có võ đạo triều tông khác thừa cơ giảng đạo tại Cổ Hãn, Tấn triều, những năm này, trong thập phương luận võ, cao thủ long lâu đều bị thương, đây là thời điểm long lâu yếu nhất trong mấy trăm năm qua, bởi vậy có triều tông muốn mượn cơ hội ra tay.

Khương Tử Hàn cau mày nói:

- Long lâu có thể thay đổi càn khôn hay không?

Diệp Giác khẽ nói:

- Tự nhiên có thể, nếu bọn hắn muốn lấy chiến trường làm cục, vậy liền đánh tan bọn hắn trên chiến trường, chờ thu thập bọn hắn, long lâu lại đi nhổ cây gai trong Kinh Thành kia.

Khương Tử Hàn kinh ngạc hỏi:

- Kinh Thành có cái gì đâm?

- Long Khởi quan Trường Sinh đạo sĩ, Yếm Xà tôn giả, Thiên Cương đạo nhân, Thiên Túc Thập Tam Thứ được ngươi phụ hoàng dẫn đầu hạ bị hắn tru diệt hết, phụ hoàng ngươi cũng bởi vậy mất hết dũng khí, bây giờ cả ngày tầm hoan tác nhạc, muốn giao cục diện rối rắm cho long lâu.

Nhắc lên việc này, ánh mắt Diệp Giác trở nên lạnh lẽo.

Khương Tử Hàn yên lặng, hắn không ngờ trong hai năm nay lại xảy ra đại sự như thế.

Hắn tốt xấu gì cũng đến long lâu tu luyện qua, biết được thực lực Tôn Giả cường đại, lại thêm các cao thủ khác cùng một chỗ chiến đấu, lại bị Trường Sinh đạo sĩ một người giết hết.

Chương 116: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (2)

- Hắn chính là võ lâm thần thoại, quả nhiên danh bất hư truyền, Khương Tử Ngọc chính là đồ đệ của hắn, công lực hắn không ngờ lại không kém hơn ta.

Mặt mũi Khương Tử Hàn tràn đầy ghen tỵ.

Hắn không thể nào hiểu được, dựa vào cái gì Khương Tử Ngọc có thể đuổi kịp công lực của hắn.

Diệp Giác nói:

- Trường Sinh đạo sĩ xác thực lợi hại, chính là kỳ tài ngút trời, ngắn ngủi trong vòng mấy chục năm liền trưởng thành đến trình độ như vậy, là thiên tài mà long lâu bỏ qua, bất quá hắn giết nhiều người của long lâu như vậy, phải chết, đã không có con đường quay đầu, đợi khi chiến tranh kết thúc, lâu chủ sẽ tự mình dẫn toàn bộ long lâu ra tay, thuận tiện xốc lên võ đạo thịnh thế cho thiên hạ Đại Cảnh, long lâu cũng chuẩn bị cải biến.

Toàn bộ long lâu ra tay?

Khương Tử Hàn nhíu mày, hắn đã nhận định mình là hoàng đế đời tiếp theo, nghe lời Diệp Giác, hắn lại có cảm giác không

thoải mái không hiểu, luôn cảm giác tương lai mình lại biến thành khôi lỗi, nhưng hắn không dám hỏi nhiều, hắn hôm nay không có tư cách phản kháng long lâu.

- Diệt Long Khởi quan, ta sẽ đối phó Khương Tử Ngọc tạp chủng kia!

Mặt mũi Khương Tử Hàn tràn đầy sát cơ nói, hắn từ nhỏ đã chán ghét Khương Tử Ngọc, bây giờ thì hận ý càng sâu.

…

Chân Dục năm thứ năm, Thái Tử mang theo đại quân tiến vào Cổ Hãn, cùng Ngụy vương liên tục truyền đi tin chiến thắng cho mười ba châu, khiến cho thiên hạ phấn chấn.

Tại thời điểm Đại Cảnh nguy nan, lại có hai hoàng tử nâng lên cờ lớn, ngăn cơn sóng dữ, để người trong thiên hạ kinh hỉ lại cảm khái, có Thánh Nhân văn đàn xưng đây là song long Đại Cảnh, là dấu hiệu khí vận Đại Cảnh cường thịnh.

Trong Long Khởi quan.

Ba người Khương Trường Sinh đang ở uống trà.

Lý công công tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Xem ra Đại Thừa long lâu đã bắt đầu ra tay, dưới tay Thái Tử có cao thủ tuyệt thế, còn mạnh hơn Tông Thiên Vũ, một người dễ dàng hạ gục tam đại tông sư của Cổ Hãn, chẳng qua là long lâu không tới đối phó Long Khởi quan, mà đến đỡ Thái Tử , khiến cho người suy nghĩ không thấu.

Vong Trần phân tích.

- Có phải là Đại Thừa long lâu kiêng kị đạo trưởng hay không, muốn trước thu thập tàn cuộc trong giang sơn, khi rảnh tay sẽ dốc toàn bộ lực lượng?

Lý công công cảm thấy có đạo lý, không khỏi gật đầu.

Khương Trường Sinh cảm khái nói:

- Làm sao không theo sáo lộ thế ta, ta còn muốn giết nhỏ lớn tới, giết lớn giàtới, giết từng người cho xong đây.

Nói như vậy, hắn liền kiếm bộn sinh tồn ban thưởng.

Đáng tiếc, Đại Thừa long lâu không nói võ đức.

Lý công công cười nói:

- Có thể sừng sững ngàn năm, chắc chắn có trí dũng vô song, thời điểm Đại Thừa long lâu sẽ dốc toàn bộ lực lượng, không biết có bao nhiêu lòng tin?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm chén trà, nói:

- Một nửa nắm bắt đi.

Lý công công càng thêm phấn khởi, cười nói:

- Nếu có thể lật đổ Đại Thừa long lâu điều khiển Đại Cảnh, Tiên Hoàng ở dưới cửu tuyền nhất định sẽ mừng rỡ, Đại Cảnh cũng sẽ vượt qua các đại vương triều khác.

Hắn đã cao tuổi, lại trung thành với Khương Uyên tuyệt đối, hiện tại căn bản không sợ chết, chỉ có chờ mong.

Vong Trần lại càng không cần phải nói, từ khi biết được Đại Thừa long lâu tồn tại, hắn đã căm thù Đại Thừa long lâu, Đại Thừa long lâu khiến cho nhận biết nửa đời trước của hắn trở thành chê cười, hắn há có thể không căm thù?

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi:

- Xuyên nhi vẫn chưa trở về, Lý công công, hỗ trợ hỏi thăm một chút.

Lý công công gật đầu, lập tức đáp ứng.

Hắn không có đợi bao lâu liền rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Bạch Long, Bạch Long chiếm cứ gốc Địa Linh thụ, tựa như một tường vây màu trắng, cực kỳ dọa người.

Hắn có thể cảm giác được càng ngày càng nhiều linh khí đang xuyên vào trong cơ thể Bạch Long, chẳng lẽ đang muốn đột phá?

Trên đời tuy có Yêu thú, nhưng võ giả không hiểu sâu bọn nó, thậm chí không biết nên theo cảnh giới gì phân chia, Khương Trường Sinh suy đoán chẳng qua là Đại Cảnh không biết

được, bên ngoài chắc chắn có phân chia cảnh giới Yêu thú kỹ càng.

Vong Trần theo ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn, nói:

- Nó đã ngủ một tháng, cũng không phải mùa đông, sẽ không xảy ra chuyện đó chứ?

Khương Trường Sinh nói:

- Không sao đâu, có ta nhìn chằm chằm đây.

Mặt trời dần dần hạ xuống, hoàng hôn buông xuống.

Khương Trường Sinh đang muốn trở về phòng tu luyện, bỗng nhiên phát giác được cái gì, mãnh liệt xoay người, ánh mắt trở nên sắc bén.

Cỗ khí tức này không giống như là người.

Chẳng lẽ là yêu vật?

Linh hồn Khương Trường Sinh xuất khiếu, bay tới trên bầu trời, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong núi rừng phía bắc Kinh Thành có một đoàn yêu khí tựa như Hắc Phong đang toán loạn trong rừng cây.

Cỗ khí tức này rất mạnh, đã vượt qua Thần Tâm cảnh bình thường, quan trọng nhất là phàm nhân căn bản nhìn không thấy nó.

Phía dưới yêu khí kia có một đội xe ngựa đang áp tải hàng hóa chạy tới Kinh Thành.

Chạng vạng tối, trong núi rừng.

Xe ngựa tiến lên, trung niên võ phu cưỡi ngựa đi ở trước nhất nhịn không được ngáp một cái, sau đó buông ra cương ngựa, duỗi cái lưng mệt mỏi, hắn cao giọng cười nói:

- Các huynh đệ, lập tức sắp tới kinh thành, mọi người nâng lên tinh thần, tranh thủ kết thúc công việc rồi đến Hạnh Hoa lâu, tối nay say nằm ngủ trên gối mỹ nhân.

Nghe vậy, phía sau dồn dập mở miệng khen hay, mọi người một bên tiến lên, một bên trò chuyện về đầu bài trong Hạnh Hoa lâu.

Chương 117: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (1)

Đường nét Kinh Thành đã như ẩn như hiện ở phần cuối rừng núi phía trước.

Ô ô ô ——.

Một hồi tiếng khóc giống như người giống như thú vang lên, mọi người cả kinh nhìn xung quanh.

- âm thanh gì?

- Có người đang khóc?

- Không đúng, âm thanh này không giống như là người, nghe nói trong núi rừng gần đó có sài lang, mọi người cẩn thận một chút.

- Sài lang? Ha ha ha, chúng nó dám tới gần, đêm nay để đầu bếp Hạnh Hoa lâu có thêm đồ ăn.

Mọi người không thèm để ý, nhưng trung niên võ phu lại nhíu mày, hắn chính là Nhất lưu cao thủ, vào Nam ra Bắc ba mươi năm, kinh nghiệm già dặn, âm thanh này tuyệt không phải người, cũng không phải sài lang.

Rất nguy hiểm!

Trung niên võ phu chậm rãi rút đao, động tác của hắn cũng làm cho những tiêu sư khác nghiêm túc lên, dồn dập rút ra vũ khí của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Đội xe tiếp tục đi tới, nhưng tốc độ đã chậm dần, sợ hai bên trong rừng cây có kẻ địch nhảy ra.

Đại khái đi về phía trước trăm mét, trời dần dần đen.

Con đường phía trước đã có chút tối tăm, trong núi rừng bên trái bỗng nhiên có một nữ tử mặc đồ trắng y phục không chỉnh tề chạy ra, tóc tai nàng bù xù, vừa vào quan đạo đã ngã nhào trên đất, lộ ra hai chân trắng noãn, cực kỳ dễ thấy trong hoàn cảnh tối tăm, không ít tiêu sư nhìn thấy không khỏi trợn cả mắt lên.

Bạch y nữ tử ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt đẹp đẽ, nàng sợ xanh mặt lại, kêu lên:

- Các vị đại ca, tới giúp đỡ tiểu nữ tử với, trong rừng cây có rắn, hù tiểu nữ tử, tiểu nữ tử rất sợ, tốt…

Lúc này có tiêu sư ruổi ngựa tiến lên, cười nói:

- Cô nương chớ hoảng sợ, ca ca tới dìu ngươi.

Trung niên võ phu đột nhiên nhấc đao, ngăn ở trước mặt tiêu sư kia, dọa tiêu sư kia vội vàng ghìm ngựa dừng lại.

Tiêu sư quay đầu hỏi:

- Lão Đại, làm sao vậy?

Ánh mắt hắn đầy u oán, Lão Đại sẽ không muốn muốn hưởng một mình đó chứ?

- Đối phương không thích hợp, rất nguy hiểm.

Trung niên võ phu lạnh lùng nói.

Bạch y nữ tử ai oán.

- Vị đại ca kia, tiểu nữ tử chỗ nào nguy hiểm, mau tới vịn tiểu nữ tử, tiểu nữ tử đau quá.

Mọi người khác cũng không có tiến lên, bọn hắn lựa chọn tin tưởng trung niên võ phu.

Thấy thế, vẻ mặt bạch y nữ tử thay đổi, khuôn mặt không ngờ lại cấp tốc biến thành dáng vẻ như sói như cáo, cực kỳ dọa người, tất cả mọi người thấy thế sắc mặt kịch biến, còn chưa chờ bọn hắn phản ứng, bạch y nữ tử đột nhiên xông lại.

Trung niên võ phu thả người nhảy lên, chém đi một đao, ánh đao lấp lánh trong núi rừng.

Ầm!

Bạch y nữ tử tránh thoát đao của hắn, một chưởng đánh trúng bộ ngực của hắn, đem xương ngực của hắn đánh nát, thổ huyết bay ngược.

Nhất lưu cao thủ, một chiêu liền bại.

Một màn này để những tiêu sư khác bị dọa sắp nứt cả tim gan, bọn hắn lần đầu tiên thấy Lão Đại bị bại nhanh như vậy.

Bọn hắn dồn dập xuống ngựa, đứng sóng vai, ngăn ở trước mặt đoàn xe, khẩn trương nhìn bạch y nữ tử rơi xuống đất, bạch y nữ tử quay đầu, lộ ra đầu sói, cười đến âm hiểm xảo trá, để cho người ta sợ hãi trong lòng.

- Các ngươi cũng rất nhạy bén, bất quá các ngươi đều phải chết.

Bạch y nữ tử cười lạnh nói, lần nữa phóng tới các.

Hưu ——

Một tiếng xé gió truyền đến, một thanh kiếm gỗ theo rừng cây bắn ra, tốc độ cực nhanh, bạch y nữ tử vô ý thức tránh né, nhưng vẫn bị cắt vỡ gương mặt.

- Nghiệt súc, đừng muốn đả thương người.

Một tiếng quát lạnh truyền đến, chỉ thấy một thân ảnh thi triển khinh công, dùng tốc độ cao nhảy vọt qua từng cây từng cây đại thụ, cấp tốc lao tới.

Hắn rơi vào trước mặt mọi người, nhấc tay khẽ vẫy, mộc kiếm lại thần kỳ rơi vào trong tay hắn.

Người này mặc áo bào màu xám cũ nát, cõng ba vỏ kiếm, khuôn mặt cũng sạch sẽ, có chút không hợp với y phục, tay hắn cầm mộc kiếm, không nói hai lời, lần nữa lao thẳng tới bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử hóa thành một luồng khói đen, toàn thân áo trắng rơi trên mặt đất, khói đen ngưng tụ thành một đầu sói, gào thét phóng tới nam tử áo bào xám.

Hai bên lâm vào kịch đấu, mộc kiếm của nam tử áo bào xám rõ ràng có thể thương tổn được Hắc Phong Lang Đầu, làm cho Hắc Phong Lang Đầu không thể vượt qua hắn.

- Các ngươi mau chóng rời khỏi đây!

Nam tử áo bào xám trầm giọng quát, nghe vậy, đám tiêu sư đột nhiên bừng tỉnh, lập tức quay người, thu thập đội xe, dìu trung niên võ phu lên, chạy về phía một con đường khác.

- Lại là ngươi, Lục Thừa Phong, ngươi muốn truy ta đến khi nào?

Hắc Phong Lang Đầu phát ra âm thanh của nữ tử, ngữ khí tràn ngập oán độc.

Lục Thừa Phong một bên chiến đấu, vừa nói:

- Hàng yêu trừ ma, chính là tôn chỉ của chúng ta, nghiệt súc ngươi từ Tây Vực một đường chạy đến đây, giết bao nhiêu người vô tội, hôm nay cuối cùng bị ta đuổi kịp, nhất định phải diệt trừ ngươi.

- Hừ, nói cái gì hàng yêu trừ ma, bất quá là có người tìm Thiên Sư môn các ngươi treo giải thưởng cho yêu đan của ta thôi.

Hắc Phong Lang Đầu cười lạnh, theo đó tản ra, hóa thành khói đen quấn quanh Lục Thừa Phong.

Lục Thừa Phong không ngừng huy kiếm, kiếm khí tung hoành, chặt đứt từng gốc cây ở bốn phương tám hướng, nhưng cũng không cách nào xua tan đi sương mù màu đen.

- Đoạn đường này hấp thu nhiều dương khí phàm nhân như vậy, Lục Thừa Phong, ngươi như thế nào địch nổi ta?

Hắc Phong Lang Đầu cười lớn, sát cơ tràn ngập mảnh rừng núi.

Chương 118: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (2)

Đêm triệt để đen.

Lục Thừa Phong tiếp tục chiến đấu, theo chân khí trôi qua, hắn dự cảm được không ổn, muốn chạy trốn, nhưng không chỗ có thể trốn, sương mù đen giống như vô cùng vô tận, che đậy giác quan của hắn.

Phốc lần!

Eo trái của hắn đột nhiên bị cắt vỡ, máu tươi bắn tung toé, máu tươi khiến cho khói đen cuồn cuộn càng thêm kịch liệt.

Một cỗ sát khí đáng sợ khóa chặt Lục Thừa Phong, hắn thầm nghĩ không ổn, đang muốn thi triển tuyệt học, lồng ngực bị

trọng kích, thân thể không bị khống chế bay ra ngoài, đâm vào trên sườn núi, máu ngược không cầm được bắn ra từ trong yết hầu.

- Không ngờ Lục Thừa Phong ta lại chết ở trong tay một nghiệt súc trong sơn dã…

Lục Thừa Phong nghiến răng nghiến lợi, hai tay của hắn chống đỡ mộc kiếm, chật vật đứng dậy.

- Môn quy của Thiên Sư môn không phải chính là như thế à? Dù sao cũng tốt hơn so với chết ở trên tay võ phu nhân tộc.

Hắc Phong Lang Đầu lần nữa lên tiếng, trong lời nói tràn ngập trào phúng.

Chỉ thấy khói đen đột nhiên ngưng tụ thành một đầu sói, xuất hiện ở trước mặt hắn, há ra cái miệng lớn đầy máu, muốn một ngụm nuốt hắn vào.

Mệnh ta xong rồi!

Lục Thừa Phong trừng to mắt, trong lòng tràn đầy hối hận, không cam lòng.

Một tiếng xé gió chói tai truyền đến, Hắc Phong Lang Đầu trước mắt hắn trực tiếp bạo tán, bị một vệt kim quang hút đi, kim quang kia cấp tốc tan biến trong bóng tối.

Lục Thừa Phong sững sờ tại chỗ.

- Vừa rồi đó là cái gì?

Lục Thừa Phong không thể nào hiểu được, hắn không có cảm nhận được khí tức khác, nhưng thấy thật sự rõ ràng.

Hắn vội vàng tọa hạ vận công, ánh mắt khẩn trương nhìn qua bốn phương tám hướng, chỉ sợ yêu nghiệt làm trò xiếc.

…

Long Khởi quan, trên nhánh cây Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh nằm tựa ở trên cành cây, tán thưởng ánh trăng tươi đẹp.

Khóe miệng của hắn khẽ nhếch, nhìn thấy trong Minh Nguyệt hiện ra kim quang, kim quang càng lúc càng lớn, dùng tốc độ

cực nhanh bay về phía hắn, hắn đưa tay tiếp vào, dùng hai ngón kẹp lấy kim quang.

Đây là một mảnh lá cây màu vàng kim, nhưng hoa văn trên lá cây cực giống Long Lân, chính là pháp bảo Kim Lân ngọc diệp.

Khương Trường Sinh vươn mình rơi xuống, trở lại trong phòng của mình.

Hắn ngồi ở trên giường, phóng xuất yêu vật trong Kim Lân ngọc diệp, một đầu Hôi Lang xuất hiện trên mặt đất, nó nhìn thấy Khương Trường Sinh, vô ý thức muốn trốn, nhưng vừa quay đầu, Kim Lân ngọc diệp đã treo ở trước mặt nó, dọa nó không dám nhúc nhích.

Hôi Lang quay đầu, nằm rạp trên mặt đất, dùng hai vuốt che mình đầu, miệng phun tiếng người, khẩn trương nói:

- Tiền bối tha mạng… Tiền bối tha mạng… Ta cũng không dám nữa…

Đúng là giọng nữ, âm thanh vẫn rất dễ nghe.

Khương Trường Sinh bị bộ dáng của đối phương chọc cười, một đầu sói biểu hiện quá giống người, thật sự buồn cười.

Hắn mở miệng hỏi:

- Vì sao tới Kinh Thành, không cần nói với ta là đi ngang qua.

Hôi Lang trả lời:

- Ta đi theo hướng thiên địa linh khí tụ tập, cảm giác được nơi này tất có thiên địa kỳ vật.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thì ra là Địa Linh thụ đưa tới.

Quả thật là điều bình thường, Địa Linh thụ thúc đẩy sinh trưởng linh khí càng ngày càng nhiều, bản thân trưởng thành cũng sẽ hấp thu thiên địa linh khí, không giống với võ giả luyện nội công, thối luyện thể phách, Yêu thú tu hành chính là dựa vào hấp thu thiên địa linh khí.

- Giới thiệu một chút về mình.

Khương Trường Sinh mở miệng nói.

Hôi Lang thận trọng lộ ra một con mắt, khẩn trương nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Ta gọi Bạch Kỳ, chính là một Lang yêu chỉ tu hành trăm năm, theo Đông Lâm vương triều tới đây, có cường giả Nhân tộc muốn yêu đan của ta, treo giải thưởng cho Thiên Sư môn truy sát ta, ta một đường chạy trốn tới nơi này…

Thiên Sư môn?

Đông Lâm vương triều?

Khương Trường Sinh hoàn toàn không biết, hỏi thăm từng chút, Bạch Kỳ thành thật trả lời.

Đông Lâm vương triều cực kỳ xa xôi, cách xa Cảnh triều đến bốn vương triều, Thiên Sư môn thì thuộc về môn phái có lịch sử lâu đời, chuyên môn trừ yêu.

- Đông Lâm vương triều, Thiên Sư môn có không cao thủ Kim Thân cảnh?

Khương Trường Sinh hỏi.

Bạch Kỳ nheo mắt, nói:

- Tiền bối chớ có nói giỡn, Kim Thân cảnh, đó là truyền thuyết, vị cường giả kia truy nã ta ở Đông Lâm vương triều là tồn tại một tay che trời, nhưng cũng chỉ là Thần nhân mà thôi.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong lòng nhất thời thở dài một hơi.

Còn tốt!

Hắn thật đúng là sợ vương triều khác nhiều Kim Thân như chó, Thần nhân đi đầy đất, nghĩ lại cũng không có khả năng, thật mạnh như vậy, Đại Thừa long lâu sớm đã bị chiếm đoạt.

- Ngươi biết Đại Thừa long lâu không?

Khương Trường Sinh hỏi.

Bạch Kỳ ngẩng đầu lên đáp.

- Biết! Triều tông mạnh mẽ oai hùng nắm trong tay giang sơn của bốn phương vương triều, thì ra tiền bối đến từ Đại Thừa long lâu, trách không được lợi hại như thế…

Nó vừa muốn tiến lên, Kim Lân ngọc diệp đã xuất hiện ở trước mắt nó, dọa nó cứng đờ.

Khương Trường Sinh nghe lời này, trong lòng càng thêm buông lỏng.

Đại Thừa long lâu lộ ra càng mạnh, vậy hắn càng an tâm.

Khương Trường Sinh đánh giá Bạch Kỳ, cái tên này chính là Thần Tâm cảnh hàng thật giá thật, yêu đan của nàng hẳn là có giá trị không nhỏ, bằng không cũng sẽ không bị Thần nhân phái người truy sát vạn lý.

Bạch Kỳ cầu khẩn nói:

- Tiền bối, xin tha ta một mạng… Ta sau này cũng không dám hút dương khí của người nữa…

Khương Trường Sinh không có trước giết nó, để trong lòng nó có một tia chờ mong.

Chương 119: Lưu lại không giết, hiểu biết thêm một chút cũng tốt

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Ngươi như thế nào hút dương khí của người?

Bạch Kỳ nói:

- Thì há mồm hút, còn có thể làm sao?

Nó tựa hồ suy nghĩ ra cái gì, gắt giọng:

- Tiền bối chớ có nghĩ lung tung, chân thân ta chẳng qua là một con sói, há có thể làm chuyện cẩu thả, ta chỉ cần đánh xỉu người ta, há mồm hướng đến đỉnh đầu hắn là sẽ hút được dương khí.

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc.

Hắn đưa tay đánh vào một đạo Sinh Tử ấn vào người Bạch Kỳ, nói:

- Nếu đã tới, thì ở chỗ này thủ hộ mười năm đi, mười năm sau ta sẽ thả ngươi tự do, coi như để ngươi chuộc tội, ở trong đây,

ngươi không được đả thương người, không được dùng yêu khí hóa người, hiểu chưa?

Bạch Kỳ cực sợ, không rõ Sinh Tử ấn là cái gì, nhưng chân khí đối phương dị thường kinh khủng, nó chưa bao giờ từng gặp phải chân khí cường đại như thế, dù cho là vị thần nhân của Đông Lâm vương triều kia cũng không có mạnh như vậy.

- Đa tạ tiền bối khoan dung…

Bạch Kỳ thấp giọng nói, Khương Trường Sinh thu hồi Kim Lân ngọc diệp, sau đó tĩnh toạ tu luyện.

Thấy thế, Bạch Kỳ đi đến một bên giường nằm xuống, bình phục tâm tình của mình.

【 Chân Dục năm thứ năm, Yêu thú Bạch Kỳ muốn vào Kinh Thành, bị ngươi thành công hàng phục, ngươi vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tạp thuật Thiên Vật đan phổ 】

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại thấy được dòng nhắc nhở này, lại là đan phổ, trong lòng hắn mừng thầm, tinh thông Luyện Đan thuật lại không có đan phổ, hắn bình thường chỉ có thể tự động tìm tòi, tám chín phần mười đều là thất bại.

Bạch Kỳ ở một bên, hắn cũng không thể lập tức truyền thừa đan phổ, ngược lại không vội.

Hôm sau trời vừa sáng.

Khương Trường Sinh mang theo Bạch Kỳ tới sân vườn, Vong Trần nhìn thấy Bạch Kỳ, rất đỗi kỳ lạ, hỏi:

- Đạo trưởng, sói ở đâu ra? Thật thần tuấn!

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi đến, Bạch Kỳ một thân lông tóc trắng xám lộ ra cực sáng bóng, mười phần thần tuấn.

Nghe được Vong Trần tán dương, Bạch Kỳ kiêu ngạo ngẩng đầu, bất quá một giây sau ánh mắt của nó liền bị Bạch Long hấp dẫn.

Xà yêu!

Trách không được ta có thể còn sống, vị đạo sĩ này không ngờ lại thích nuôi yêu.

Sau này phải cẩn thận một chút, hi vọng hắn đừng có đam mê gì đặc thù.

Bạch Kỳ âm thầm suy nghĩ, ánh mắt của nó theo đó rơi xuống trên thân Địa Linh thụ, ánh mắt trở nên mê ly.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đêm qua ra ngoài du lịch, thuận tay nhặt, sau này nó sẽ lưu lại đây thủ sân nhỏ cho chúng ta, bồi Bạch Long chơi đùa.

Vong Trần không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục quét rác.

Lúc này, Lăng Tiêu chạy vào đình viện đến, gấp giọng nói:

- Sư phụ, lại có Tông Sư đến đây khiêu chiến.

Khương Trường Sinh nhìn Lăng Tiêu đang lo lắng, tức giận nói:

- Nào có Tông Sư, không được nói bậy.

Giác quan của hắn có thể bao trùm toàn bộ Long Khởi sơn, thật có cao thủ tới gần, hắn có thể trước tiên bắt được.

Lăng Tiêu nói:

- Đối phương không có tự mình đến đây, mà phái tới một đệ tử truyền tin, tuyên bố mời ngài quyết một trận tử chiến tại cửa thành bắc kinh thành vào nửa năm sau.

Khương Trường Sinh nhíu mày, nói:

- Cứ như vậy?

Còn cần nửa năm, xem ra đối phương mong muốn làm chút động tác nhỏ.

Lăng Tiêu nói:

- Đối phương chính là Tụ Tùng hồ Tuyệt Tâm thần tăng, địa vị võ lâm Tụ Tùng hồ cực cao, võ lâm chí tôn luận võ chính là triển khai tại Tụ Tùng hồ.

Khương Trường Sinh gật đầu, Lăng Tiêu gặp hắn hoàn toàn không để trong lòng, chỉ có thể thôi.

Sau khi Lăng Tiêu rời khỏi, Vong Trần đi tới, nói:

- Tuyệt Tâm thần tăng, ta từng nghe nói, Đại Cảnh võ lâm có bốn vị thần tăng, trong đó ba vị đều là đồ đệ của hắn, Tuyệt Tâm thần tăng đã qua trăm tuổi, lúc loạn thế từng dùng lực lượng một người đơn độc cản mười vạn đại quân, cứu vớt bách tính một thành, danh chấn giang hồ, hắn lợi hại như thế, vẫn còn muốn trù bị nửa năm, trong này tất có tính toán.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

- Chỉ hy vọng tính toán của hắn ít nhiều có chút uy hiếp.

Vong Trần lắc đầu bật cười, hắn tràn ngập lòng tin về Khương Trường Sinh, hắn cảm thấy thật không ai trong chốn võ lâm Đại Cảnh có thể địch nổi Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ càng không cần nhiều lời, nó nhận định Khương Trường Sinh chính là Thần Nhân cảnh, trên đường nó đi đã nhìn thấy được thực lực võ lâm Đại Cảnh, quá yếu.

Nó đi vào trước mặt Bạch Long nằm xuống, cũng không phải quan sát Bạch Long, mà là hút linh khí của Địa Linh thụ.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, mà đi đến xuống ngồi một bên của nó, theo đó tu luyện.

Lưu Bạch Kỳ một người sống, hắn cũng muốn nhìn một chút Yêu thú tu luyện như thế nào, nhiều một chút hiểu biết tóm lại là chuyện tốt.

…

Tháng mười một, tuyết lớn buông xuống, Ngụy vương tiến đánh Tấn triều, không ngừng khuếch trương bản đồ Đại Cảnh, Thái Tử tiến đánh Cổ Hãn, hai vị hoàng tử đều thể hiện ra sự cường thế, không ngừng chiến đấu, không ngừng thắng lợi, ngắn ngủi mấy năm, Đại Cảnh từ giang sơn sắp phá toái chuyển thủ làm công, không ngừng khai cương khoách thổ, bách tính vui mừng.

Được thừa tướng đề nghị, hoàng đế điều động sứ giả ngoại giao đi đến các vương triều xung quanh khác xây dựng con đường mậu dịch, nương tựa theo uy thế song long Đại Cảnh,

mấy vương triều này đối mặt với điều kiện có không công bằng đến đây cũng chỉ có thể cắn răng đáp ứng.

Tấn triều, phía trên một bình nguyên, trời băng đất tuyết.

Quân đội Ngụy vương đóng quân tại đây.

Chương 120: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (1)

Trong doanh trướng, Khương Tử Ngọc đang sưởi ấm ở trước đống lửa, hắn mười chín tuổi đã triệt để rút đi ngây thơ, trên mặt mang theo uy nghiêm, nhất là cái bớt giữa mi tâm hắn lại biến thành huyết sắc, càng lộ ra cảm giác áp bách.

Từ Thiên Cơ ngồi ở bên cạnh, nhếch miệng cười nói:

- Còn như vậy đánh nữa, có thể đánh tới Hoàng thành Tấn triều hay không?

Tướng sĩ khác cũng lộ ra nụ cười, bách chiến bách thắng, dẫn đến bọn hắn hiện tại cũng coi trời bằng vung.

Tứ Hải hiền thánh lắc đầu nói:

- Không thể đánh tới Hoàng thành, lão phu đề nghị hồi triều.

Vừa dứt lời, hết thảy tướng sĩ nhìn về phía hắn, chau mày.

Tông Thiên Vũ như có điều suy nghĩ.

Tứ Hải hiền thánh uống một hớp rượu, nói:

- Vương gia, ngài bây giờ công phá Tấn triều, công lao này chỉ có thể coi là trên đầu bệ hạ hiện thời, không có ý nghĩa đối với chuyện ngài đăng cơ, bởi vì công tích Thái Tử cũng lớn, bồi dưỡng được hai vị long tử, hoàng đế sắp thành thiên cổ nhất đế, hoàng uy hắn mạnh hơn, hắn định ai là thái tử, người đó sẽ kế thừa ngai vàng.

Khương Tử Ngọc nhíu mày.

Tứ Hải hiền thánh nói:

- Kế sách tốt nhất hiện nay là hồi triều, sẵn sàng ra trận, để Thái Tử độc đấu Cổ Hãn, Tấn triều, tiêu hao chiến lực của hắn, đợi hắn tan tác, chính là thời điểm Vương gia khởi thế.

Các tướng sĩ cảm thấy có đạo lý, bọn hắn đi theo Ngụy vương quét ngang thiên hạ, sớm đã trên dưới một lòng, tự nhiên hi vọng Ngụy vương đăng cơ.

Ngụy vương đăng cơ, tiền đồ của bọn hắn mới càng thêm quang minh.

Tòng long chi công (*), vừa hay có cơ hội phong vương bái tướng.

(*Công phò tá hoàng đế đăng cơ)

Tất cả mọi người nhìn về phía Khương Tử Ngọc, chờ đợi Ngụy vương làm ra quyết định.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, ánh lửa chiếu rọi trên mặt của hắn, ánh mắt hắn kiên định, mở miệng nói:

- Bổn vương muốn tranh đoạt hoàng vị, nhưng không muốn dựa vào loại thủ đoạn này, bổn vương muốn quang minh chính đại đăng cơ, muốn thành lập công lao mà người trong thiên hạ không dám phủ nhận, muốn cho phụ hoàng chỉ có thể thoái vị cho bổn vương, mới để cho người trong thiên hạ thần phục.

- Đánh! Đánh tới Tấn triều đầu hàng, đánh tới thiên hạ vương triều hoảng sợ thần uy của Đại Cảnh ta.

Nghe vậy, tất cả mọi người động dung, đều nổi lòng tôn kính đối với Khương Tử Ngọc.

Tứ Hải hiền thánh ngẩn người, thở dài một tiếng, lắc đầu nói:

- Vương gia thật giống Tiên Hoàng, nhưng hiểu biết càng hơn xa Tiên Hoàng.

Hiểu rõ rõ ràng như thế, không biết là phúc hay là họa.

Tông Thiên Vũ tò mò hỏi:

- Tiền bối gặp qua Tiên Hoàng?

Những người khác cũng đều nhìn về Tứ Hải hiền thánh.

Tứ Hải hiền thánh vuốt râu cười nói:

- Tiên Hoàng đi thuyền xuống Giang Nam, lão phu ở trên bờ sông gặp qua, còn hướng hắn phất tay, Tiên Hoàng cũng gật đầu cho lão phu, xem như có một phen giao tình.

Mọi người trợn trắng mắt, lão gia hỏa này luôn không đứng đắn như thế.

Khương Tử Ngọc đột nhiên hỏi:

- Vị cao thủ xuất hiện dưới tay Thái Tử, gọi Diệp Giác đúng không, có thăm dò được thân phận của hắn?

Một tướng quân lắc đầu nói:

- Căn bản tra không được, tựa hồ võ lâm Đại Cảnh căn bản không có một người dạng này.

Tông Thiên Vũ nói:

- Có lẽ cũng không phải đến từ võ lâm Đại Cảnh.

Khương Dự gật đầu, nói:

- Sau lưng Hoàng đế rõ ràng có một cỗ võ lâm thế lực cường đại, có khả năng chính là hoàng đế bày mưu đặt kế, Diệp Giác kia vừa hay duy trì Thái Tử, trước khi hắn xuất hiện trước, Thái Tử có thể nói là khi thắng khi bại, căn bản không thể so với ngươi.

Nghe vậy, vẻ mặt Khương Tử Ngọc trở nên phức tạp.

Bầu không khí trong doanh trướng trở nên yên lặng.

…

Chân Dục năm thứ sáu, năm mới vừa đến, tiểu thương lui tới kinh thành càng ngày càng nhiều, tiền tuyến liên tục truyền về tin chiến thắng, Đại Cảnh rõ ràng muốn trở lại đỉnh phong, dẫn đến tiểu thương, thế gia các nơi cũng bắt đầu sinh động.

Khoảng cách Tuyệt Tâm thần tăng khiêu chiến Khương Trường Sinh còn có một tháng.

Tiền tuyến truyền đến chiến báo, hoàng đế Tấn triều băng hà, Thái hậu cầm quyền, hướng Đại Cảnh phát tới thỉnh cầu đầu hàng, tin tức truyền khắp kinh thành, từ quan lại quyền quý, cho tới bình dân bách tính, đều hưng phấn không thôi.

Lúc tấn triều ra tay, bọn hắn chỉ cảm thấy trời muốn sập, lúc này mới mấy năm, Tấn triều không ngờ lại đầu hàng, càng nhiều chi tiết liên quan tới trận chiến này truyền ra ngoài dân

gian, nghe nói Ngụy vương sắp giết tới Hoàng thành Tấn triều, hoàng đế gánh không được áp lực, thổ huyết mà chết.

Giang sơn Tấn triều cũng là một nửa của Đại Cảnh, dù vậy, Ngụy vương chỉ dùng thời gian một năm giết xuyên Tấn triều, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, chính là Chiến thần tại thế.

Hoàng đế mặc dù yêu chuộng Thái Tử, nhưng không thể không phong thưởng công lao như thế.

Mấy ngày sau, hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, sắc phong Ngụy vương Khương Tử Ngọc làm Thần Sách Cự Bắc đại tướng quân, đại tướng quân đã là địa vị võ tướng cao nhất, tiền tố lại hiển lộ rõ ràng ra không giống bình thường, đủ để ghi vào sử sách.

Đêm khuya, trong đình viện.

Nghe Hoa Kiếm Tâm kể rõ, mặt Khương Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng.

Tiểu tử này cuối cùng trưởng thành, chiến tích như vậy thật có hi vọng trở thành Lý Thế Dân dị giới, chẳng qua là công tích các huynh đệ Lý Thế Dân kém xa hắn, mà hiện nay Thái Tử mặc dù công không kịp Khương Tử Ngọc, nhưng tình thế rất mạnh.

- Tất nhiên là Đại Thừa long lâu duy trì Thái Tử, mặc dù bị sắc phong đại tướng quân, nhưng Tử Ngọc muốn đăng cơ cũng không có dễ dàng như vậy.

Hoa Kiếm Tâm rầu rĩ nói.

Cao thủ thủ hạ Khương Tử Ngọc nhiều như mây mới có công tích như thế, mà nghe nói dưới tay Thái Tử chỉ có một cao thủ, tên là Diệp Giác.

Đủ để thấy Diệp Giác kia mạnh bao nhiêu.

Chương 121: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (2)

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Tranh đấu hoàng vị không ở trên người Thái Tử, Tử Ngọc, mà là trên người ta và Đại Thừa long lâu, Đại Thừa long lâu không biết Tử Ngọc chính là con của ta, sẽ không động thủ với Tử Ngọc, bọn hắn sẽ trước tới tìm ta, đợi ta giải quyết Đại Thừa long lâu, tranh đấu hoàng vị sẽ không còn gì lo lắng.

Trước kia đánh tráo hoàng tử, đó là hắn không rõ ràng Đại Thừa long lâu mạnh bao nhiêu, hiện tại khác biệt, hắn công khai duy trì Khương Tử Ngọc, đang mong đợi Đại Thừa long lâu sớm ngày đến đây.

Thấy Khương Trường Sinh tràn đầy tin, tâm Hoa Kiếm Tâm đang bất an trở nên bình tĩnh.

Một mực đợi đến trời sắp sáng, Hoa Kiếm Tâm mới lặng yên rời khỏi.

…

Tháng ba, Kinh Thành tụ tập số lượng lớn võ giả, chỉ vì Tông Sư và tiên sư sắp quyết một trận tử chiến, một trận chiến này hấp dẫn các môn các phái võ lâm Đại Cảnh chú ý.

Hoang Xuyên cũng quay trở về.

Trở lại Long Khởi quan, sau khi chào hỏi chúng đệ tử, hắn liền đến sân vườn bái kiến Khương Trường Sinh, nhìn thấy trong sân có một con sói, tuy hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều.

- Sư phụ, gia gia của ta đã được hạ táng, sau này ta sẽ lưu lại Long Khởi quan, chuyên tâm tu hành, dưỡng lão cho ngài.

Sau khi Hoang Xuyên dập đầu, nghiêm túc nói.

Trên đời lại không còn người thân, chỉ có sư phụ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nói không chừng vi sư còn sống lâu hơn ngươi.

Hoang Xuyên cười cười, nói:

- Vậy thì chúc sư phụ sống lâu trăm tuổi, không, trường mệnh hai trăm tuổi.

Võ giả có cảnh giới càng cao, tuổi thọ cũng sẽ tăng trưởng, nhưng ở Đại Cảnh, còn chưa xuất hiện qua cao nhân nào hai trăm tuổi, tựa như Tông Sư hiện tại đều là trăm tuổi, tự biết mệnh số của mình đã hết, cho nên mở ra trận chiến cuối cùng của nhân sinh.

- Đúng rồi, sư phụ, ta trên đường thăm dò được tin tức Tuyệt Tâm thần tăng ngộ được phật tâm, công lực đã vượt qua Tông Sư, không thể khinh thường.

Hoang Xuyên nhắc nhở, sắc mặt nghiêm túc.

Ra ngoài xông xáo mấy năm, hắn không có nói vất vả của mình, nhưng hắn xác thực đã trải qua không ít sinh tử, bây giờ đã là cao thủ Thông Thiên cảnh chân chính, đứng được càng cao, hắn càng rõ ràng võ đạo có bao nhiêu đáng sợ.

Ở trước mặt cao thủ chính thức ẩn thế, Thông Thiên cảnh nhìn như vô địch cũng bất quá là phàm phu mà thôi.

Vượt qua Tông Sư?

Đó không phải vượt qua Thần Tâm cảnh, đi đến Thần Nhân cảnh à?

Khương Trường Sinh không tin võ lâm Đại Cảnh có thể có thần nhân, nhưng trong lòng cũng có chút chờ mong.

Hắn còn chưa từng luận bàn qua với Thần nhân.

Sau đó, Hoang Xuyên đi tìm Lăng Tiêu ôn chuyện, Khương Trường Sinh thì tiếp tục luyện công.

Nửa tháng sau, số lượng võ giả trong kinh thành đã vượt qua vạn, từng khách sạn, hí viên đều đang thảo luận trận chiến này.

Tuyệt Tâm thần tăng, chính là bất tử truyền thuyết còn sống.

Trường Sinh tiên sư, chính là võ lâm thần thoại đương thời.

Truyền thuyết bất tử chiến võ lâm thần thoại, danh tiếng này thật sự quá lớn, vô luận người nào thắng, một trận chiến này đều là tuyệt thế chiến bình sinh khó gặp.

Hoàng cung, trong một tẩm cung.

Khương Vũ trần trụi nửa người trên, ngâm ở trong ao, hưởng thụ sáu tên cung nữ xoa bóp toàn thân, hai cánh tay hắn dựa vào bên cạnh ao, mặt hướng lên trời, con mắt nhắm chặt.

Nan Vận phật đứng ở sau lưng hắn, mở miệng nói:

- Tuyệt Tâm thần tăng dựa vào Chí Thánh đan của Đại Thừa long lâu bùng cháy tuổi thọ, đã tới Thần Nhân cảnh trong truyền thuyết, một trận chiến này, Trường Sinh tiên sư mặc dù bất tử, cũng phải trọng thương, Tuyệt Tâm thần tăng nhờ ta nói với bệ hạ, không thể lại kéo dài đại kế phục Sở, ngày quyết chiến, thỉnh bệ hạ xem chiến, nhìn phong thái của Thần nhân…

Khương Vũ khẽ nói:

- Hắn đang uy hiếp trẫm?

Nan Vận phật trầm giọng nói:

- Đây không chỉ là ý của hắn.

Khương Vũ yên lặng một lát, nói:

- Thôi, đến lúc đó trẫm sẽ đi nhìn một, Thần nhân à, không ngờ Đại Cảnh của trẫm có thể sinh ra Thần nhân, bất quá châm chọc làm sao khi hắn tuy là người Đại Cảnh, lại cất giấu tâm Sở triều.

Nan Vận phật không có nói tiếp, quay người rời khỏi.

Ánh mắt hắn tràn ngập hận ý.

Trường Sinh yêu đạo, ngươi nhất định phải chết!

…

Ngày quyết chiến đến.

Trong ngoài cửa thành Bắc, kín người hết chỗ, các võ phu đóng quân ở ngoài thành, quan lại quyền quý trong thành thì bố trí xong yến hội trên từng lầu các, chuẩn bị quan sát trận võ lâm quyết chiến này.

Giữa sườn núi Long Khởi quan, gần ba trăm tên đệ tử cũng đang ngẩng đầu quan sát.

Hoàng đế trở lại vương phủ của mình, uống rượu ở trên lầu các cao nhất trong vương phủ, chờ đợi hai vị cao thủ tuyệt thế buông xuống.

Nan Vận phật đứng sau lưng hắn, vẻ mặt hơi lộ ra hấp tấp.

Khương Vũ đột nhiên đặt chén rượu xuống, sầm mặt lại, nói:

- Tới!

Chân khí thật đáng sợ!

Hắn phát hiện mình đánh giá thấp Thần Nhân cảnh, lại nghĩ tới Tuyệt Tâm thần tăng đưa lời, trong lòng hắn chìm xuống.

Chỉ thấy ngoài bầu trời cửa thành Bắc nổi lên mây đỏ, như hoàng hôn tiến đến, nhưng hiện tại mới là giữa trưa, ngoài thành theo đó mà truyền đến tiếng náo động.

Hoang Xuyên đứng ở giữa sườn núi híp mắt mắt nhìn sang, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy phía cuối chân trời có một đạo thân ảnh đạp không đi tới, đó là một lão tăng cao tuổi, gầy như que củi, khoác lên áo cà sa, râu ria và lông mày đều tái nhợt, hắn tựa như nhắm mắt lại, từng bước một đi tới, sau lưng tản ra phật quang màu vàng kim, một tôn Phật tượng mơ hồ rõ ràng.

Một màn này cũng làm cho đám võ phu ngoài thành thấy được, vô số người xôn xao.

Ở trên không dậm chân tiến lên, đã để phàm phu rung động, phật quang hắn sau lưng càng làm cho người ta cảm thấy hắn như thần linh tại thế.

Chương 122: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (1)

Tuyệt Tâm thần tăng trở thành tiêu điểm duy nhất giữa thiên địa, được vô số người ngưỡng vọng, hắn ở trên không trung từng bước một hướng đi cửa thành bắc.

Theo khoảng cách giữa hắn và cửa thành Bắc càng ngày càng gần, quý nhân nội thành cũng nhìn thấy hắn, đều bị chấn động, tiếp đó đứng dậy, không thể bảo trì trấn định.

Đây là thế giới của võ đạo, nhưng người Đại Cảnh nhận biết về võ đạo còn dừng lại tại giai đoạn Linh Thức cảnh chính là tuyệt đỉnh cao thủ, chưa bao giờ thấy qua võ giả có thể hành tẩu ở trên không.

- Cái này là Thần nhân à…

Nan Vận phật đứng sau lưng Khương Vũ, tự lẩm bẩm, ánh mắt phức tạp.

Đại Thừa long lâu có đẳng cấp sâm nhiên, địa vị khác biệt hiểu biết được chuyện không giống nhau, Nan Vận phật cũng là gần đây mới hiểu về tồn tại Thần Nhân cảnh, nhưng không rõ ràng Thần nhân rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Khương Vũ cũng như thế, vị hoàng đế này ngây ngốc nhìn Tuyệt Tâm thần tăng.

Hắn đột nhiên cảm giác được Trường Sinh tiên sư không ai bì nổi chưa hẳn có thể thắng.

Không chỉ hắn nghĩ như vậy, hết thảy người tận mắt nhìn thấy Tuyệt Tâm thần tăng đang đi đến đều toát ra ý nghĩ như vậy, Trường Sinh tiên sư không có hiện ra qua bản lĩnh lăng không dạo bước tiến lên nha.

Giữa sườn núi Long Khởi sơn, Lăng Tiêu nhịn không được quay đầu nhìn về phía Hoang Xuyên, hỏi:

- Sư phụ có thể thắng hắn không? Đây chính là quyết chiến sinh tử.

Hoang Xuyên xông xáo giang hồ vài năm, được chứng kiến rất nhiều cao thủ, cũng chưa từng thấy qua khả năng như thế, trong lòng hắn không chắc, nhưng hắn tràn ngập lòng tin với Khương Trường Sinh, trầm giọng nói:

- Tin tưởng sư phụ, sư phụ mới là mạnh nhất.

Đám người Mạnh Thu Sương, Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt nhíu mày, nhưng không có nghi vấn Khương Trường Sinh, chẳng qua là kiên nhẫn chờ đợi.

Theo Long Khởi sơn nhìn lại, lần lượt từng bóng người vọt lên từ bên trong thành, rơi đến trên mái hiên, phóng tầm mắt nhìn

tới, trên mái hiên toàn thành đều có thân ảnh, võ giả thả người nhảy lên, phàm phu dựa vào cái thang, đều muốn nhìn trận chiến tuyệt thế này.

Không ít Bạch Y vệ, Thiên Vũ giám, cấm quân cũng rơi vào trên mái hiên quan chiến, Hoa Kiếm Tâm cũng có mặt, nàng nhìn thân ảnh Tuyệt Tâm thần tăng, vô ý thức nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Tuyệt Tâm thần tăng chỉ ra sân đã khiến người ta cảm thấy hắn thắng.

Dưới con mắt mọi người, Tuyệt Tâm thần tăng rơi vào trên đầu thành cửa thành bắc, hắn đứng thẳng tắp, chậm đợi Trường Sinh tiên sư buông xuống.

Trên núi Long Khởi quan, trong đình viện.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuyển động gân cốt, Vong Trần chạy về sân nhỏ, khẩn trương nói:

- Đạo trưởng, thần tăng kia vậy mà có thể lăng không, ngài chớ khinh thường.

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Vô cùng hiếm thấy, bay lượn chính là tiêu chí của Thần Nhân cảnh.

Bạch Long nâng lên thân rắn, thò đầu rắn ra khỏi nhánh cây Địa Linh thụ, xa xa nhìn về phía cửa thành bắc.

Vong Trần đã sớm nghe qua Bạch Kỳ miệng nói tiếng người, cho nên cũng không kinh ngạc, chỉ nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không phải bay lượn thôi à, ta cũng đã biết, quên ta làm sao độ kiếp hả? Bình thường chẳng qua lười nhác bay mà thôi.

Đây là lời nói thật, dùng linh lực bao bọc thân thể đã có thể dễ dàng bay lượn, chẳng qua là hắn cảm thấy không suất bằng ngự kiếm phi hành.

Vong Trần thở dài một hơi, không nhắc lại, quay người rời đi, chuẩn bị quan chiến.

Thái Hành kiếm bên hông Khương Trường Sinh bỗng nhiên ra khỏi vỏ, hắn đi theo vọt lên, đạp kiếm mà đi, phong thái bức người.

Bạch Kỳ nhảy ra sân nhỏ, đi vào bên bờ vực, nhìn về phía dưới cửa thành bắc.

Tuyệt Tâm thần tăng có mặt, tầm mắt của đại đa số người đều hướng về Long Khởi sơn, chờ mong Trường Sinh tiên sư ra sân, rất nhanh bọn hắn đã thấy Khương Trường Sinh ngự kiếm xuống núi, dẫn tới không ít bách tính, quan lại quyền quý reo hò.

Bọn hắn đương nhiên càng ủng hộ Trường Sinh tiên sư, dù sao Trường Sinh tiên sư chính là người kinh thành.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh hiện thân, Nan Vận phật sau lưng Khương Vũ lộ ra cười lạnh, nói:

- Một lăng không tiến lên, một còn cần đạp kiếm, cảnh giới cao thấp, vừa xem hiểu ngay.

Khương Vũ không có nói tiếp, hắn cũng có cảm thụ như vậy.

Khương Trường Sinh tốc độ cao bay trên đầu thành, nhẹ nhàng nhảy xuống, vững vàng rơi vào trên mái hiên đầu tường, Thái Hành kiếm vòng qua một đầu đường vòng cung, tinh chuẩn bay vào vỏ kiếm của hắn.

Thủ đoạn như vậy cũng để không ít võ giả đang vây xem xúc động.

- Ngự kiếm chi thuật, không nghĩ tới võ lâm hiện thời còn có kiếm khách như thế.

- Trường Sinh tiên sư cũng không phải kiếm khách.

- Hôm nay cuối cùng có thể lãnh hội Diệu Tông pháp tướng của võ lâm thần thoại.

- Phong thái võ lâm thần thoại xác thực lợi hại, bất quá vẫn hơi kém Tông Sư.

- Đứng đầu Năm Đại Tông Sư là Thiên Cương đạo nhân đều chết trong mộ anh hùng, Tuyệt Tâm thần tăng nếu có thể thắng, vậy hắn mới là Tông Sư mạnh nhất, võ lâm thần thoại chân chính.

Bên ngoài nội thành, giang hồ hào khách, sĩ tộc quý nhân, bình dân bách tính đều đang thảo luận hai vị cao thủ tuyệt thế thắng bại.

Tuyệt Tâm thần tăng mở to mắt, tầm mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, hắn mở lời:

- Trường Sinh tiên sư thật sự là rất trẻ tuổi.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Ta đã sắp năm mươi tuổi, không tính trẻ tuổi.

Tuyệt Tâm thần tăng thờ ơ, nói:

- Trận chiến ngày hôm nay, chính là trận chiến cuối cùng của cuộc đời bần tăng, nếu bần tăng chết, liền vào mộ anh hùng, cổ vũ uy danh Long Khởi quan, nếu tiên sư chết, bần tăng cũng sống không được bao lâu, rất nhanh sẽ theo ngươi mà đi.

Chương 123: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (2)

Khương Trường Sinh lắc đầu, nói:

- Thần tăng, ngươi nhìn một cái ngươi đang nói tiếng người sao?

Ánh mắt Tuyệt Tâm thần tăng run lên, hắn mở miệng lần nữa, bất quá lần này dùng môi ngữ.

Hắn hiểu rõ ý đồ mình đến đây là vì phục Sở.

Khương Trường Sinh tồn tại trở thành chướng ngại lớn nhất để phục Sở.

Khương Trường Sinh thấy thế, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mà bình tĩnh nói:

- Vậy ra tay đi, có rất nhiều người đang xem chiến, đừng để quần chúng đợi lâu.

- Vậy bần tăng lĩnh giáo công lực của võ lâm thần thoại hiện thời.

Tuyệt Tâm thần tăng trầm giọng nói, hắn chấp tay hành lễ, phật quang sau lưng phóng đại, Phật tượng như ẩn như hiện đi theo biến lớn, mà bên ngoài thân thể của hắn bắt đầu lượn lờ chân khí, chân khí này thế mà có màu như máu.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn liếc mắt nhìn ra đối phương đang thiêu đốt khí huyết, cưỡng ép tăng lên công lực.

Như vậy, dù cho có thắng, Tuyệt Tâm thần tăng cũng sống không quá hôm nay.

Lão gia hỏa này thật liều mạng.

Cho dù Thần Nhân cảnh, Tuyệt Tâm thần tăng cũng không có ý định phớt lờ, mà muốn đốt hết tuổi thọ, đánh ra đòn đánh mạnh nhất.

Bầu trời như hoàng hôn, giữa thiên địa nổi lên gió lớn, tàn phá bừa bãi rừng núi ngoài thành, lay động áo bào đám khán giả đang đứng trên từng mái hiên, một cỗ uy thế lớn lao bao phủ toàn thành, dù cho bách tính phàm phu cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách, lòng buồn bực đến khó chịu.

Thiên địa biến sắc.

Lôi vân cuồn cuộn bỗng nhiên tụ tập, kịch liệt cuồn cuộn, vận sức chờ phát động.

Khương Trường Sinh không có ra tay, mà tò mò nhìn chằm chằm Tuyệt Tâm thần tăng.

Tuyệt Tâm thần tăng gầm thét một tiếng, Phật tượng như như ảo ảnh sau lưng đột nhiên cất cao, đi đến cao trăm trượng, kim quang sáng chói, thân hình khôi ngô, khí thế thần uy, khuôn mặt như là La Hán hàng yêu, nhìn hằm hằm Khương Trường Sinh.

Tất cả mọi người thấy một màn này đều trừng to hai mắt.

Ngoài thành, một tên lão khất cái toàn thân run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Đạp hư lăng không, chân khí ngưng thần, đã vượt qua Tông Sư, đã không phải cảnh giới của phàm nhân.

Hết thảy võ giả đều bị chấn động, cuồng nhiệt mà kính úy nhìn Tuyệt Tâm thần tăng.

Con đường tập võ có thể cường đại đến tình trạng như thế.

Trong lòng của mỗi người bọn hắn đều dấy lên lửa nóng hừng hực.

Đúng lúc này, La Hán kim phật cao trăm trượng đột nhiên co vào, chui vào trong cơ thể Tuyệt Tâm thần tăng, thân thể Tuyệt Tâm thần tăng gầy gò mà già nua đột nhiên trở nên cường tráng, cơ bắp chèo chống áo cà sa, bên ngoài thân biến thành màu vàng kim.

Trong khoảnh khắc, hắn cao tới gần ba mét, dáng người bá khí, chỉ thấy hắn chậm rãi nâng lên hai tay, phía sau lưng ngưng tụ ra hai cánh tay phật màu vàng kim, dị thường loá mắt, tựa như phật quang chiếu rọi sau lưng hắn.

Hình ảnh Tuyệt Tâm thần tăng giờ khắc này triệt để vượt qua phàm thai, hoàng đế Khương Vũ thấy thế đều đứng lên, hai mắt trừng lớn.

Trên vách đá, Bạch Kỳ thấy líu lưỡi, cảm khái nói:

- Đại Cảnh này không đơn giản, thần nhân này quá mạnh…

Cái cỗ cảm giác áp bách đáng sợ kia để nó nghĩ đến vị Thần nhân trong Đông Lâm vương triều kia, không hề yếu hơn đối phương.

- Cảnh giới này chính là phía trên Tông Sư, Thần Nhân cảnh. Bần tăng dùng thân thể máu thịt mở Thần Nhân chi cảnh vì thiên hạ mười ba châu, thiên hạ võ phu xem cho kỹ, đây là Thần Nhân cảnh, là cảnh giới mà hậu bối các ngươi về sau cố gắng cả đời để theo đuổi.

Tiếng nói của Tuyệt Tâm thần tăng vang vọng phía dưới bầu trời, vô luận nội thành, hay ngoài thành, tất cả mọi người đều có thể nghe được, tựa như Lôi Thần đang gầm thét, rung động lòng người.

Tuyệt Tâm thần tăng nâng lên cánh tay phải, cánh tay vàng sau lưng đi theo kéo về phía sau, làm ra tư thái sắp huy chưởng.

Trung bình tấn kéo một phát, khí thế thần nhân đạt tới cực điểm.

Hắn giương mắt lạnh lẽo nhìn Khương Trường Sinh, nói:

- Tiên sư còn không vận công?

Khương Trường Sinh đeo Kỳ Lân phất trần ở bên hông, lần nữa rút ra Thái Hành kiếm, cười nói:

- Ta đây sẽ dùng tuyệt học Long Khởi quan, Thái Thanh kiếm thuật tới chiến Thần nhân.

- Vì sao không dùng Diệu Tông pháp tướng?

- Dù sao cũng nên để người trong thiên hạ nhìn một chút kiếm pháp của Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh cười đến mây trôi nước chảy, theo đó giơ kiếm, kiếm chỉ Tuyệt Tâm thần tăng.

Tuyệt Tâm thần tăng cười lớn một tiếng, khuôn mặt trở nên dữ tợn, khí huyết trong người hắn đã bùng cháy tới cực điểm, không thể đợi thêm.

Dưới vẻ mặt khẩn trương của tất cả mọi người, Tuyệt Tâm thần tăng nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải mang theo lực lượng vạn quân vung đánh xuống, kim tí sau lưng cũng giống như thế, song chưởng vừa ra, lôi minh nổ vang, một dải lụa màu trắng đồng thời hạ xuống, để thiên địa thất sắc.

- Phật Hám Sơn Hà!

Ầm ầm ——

Đầu tường dưới chân hai người trong nháy mắt hóa thành bụi trần, bạo tán ra, chưởng phong diệt thế thổi đến không biết bao nhiêu người lung lai té xuống đất.

Khương Trường Sinh trực diện công lực Thần nhân cuồn cuộn, tay phải bỗng nhiên buông lỏng, lòng bàn tay đẩy về phía trước, Thái Hành kiếm hóa thành một đạo kiếm quang giết ra.

Hưu!

Giữa thiên địa bị đạo kiếm quang này lấp lánh, lôi đình hơi ngừng, tất cả mọi người bị tia sáng chói mắt vô ý thức nhắm mắt, khi bọn hắn lần nữa mở mắt, chưởng phong trên đầu thành bị đánh tan, bầu trời dùng phương hướng Khương Trường Sinh xuất kiếm làm trung tâm, biển mây bị chia về phía hai bên cuồn cuộn mà đi, dài không thấy phần cuối, tựa như thương khung bị chém thành hai khúc, rung động vô song.

Chương 124: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (1)

Tuyệt Tâm thần tăng duy trì tư thế huy chưởng đứng trong không trung, một thanh kiếm đâm xuyên bộ ngực của hắn, khảm nạm phía trên Kim Thân của hắn, toàn thân hắn run rẩy, đầy mắt đều là vẻ không thể tin được.

Hắn chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, màu vàng kim trên người chậm rãi rút đi, hắn run giọng hỏi:

- Thái Thanh kiếm thuật… Từ đâu tới…

Tay phải Khương Trường Sinh hơi hơi nắm, phốc một tiếng, Thái Hành kiếm rời khỏi thân thể Tuyệt Tâm thần tăng, máu vẩy bầu trời, chuôi kiếm đi theo bay vào trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh.

- Tất nhiên là ta sáng tạo, ngươi tuy là Thần nhân, nhưng ta Thái Thanh kiếm thuật của ta chuyên trảm thần nhân.

Giọng Khương Trường Sinh dị thường đạm mạc, hắn nhẹ nhàng run kiếm, dùng linh lực xua tan trên máu dính trên lưỡi kiếm, thu kiếm vào vỏ.

Hai mắt Tuyệt Tâm thần tăng mất đi thần thái, thân thể cấp tốc khô quắt, hóa thành già nua lúc trước, dáng người hư nhược, hắn từ từ xuống rơi dưới đất.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, cách không hút đến thi thể Tuyệt Tâm thần tăng, hắn thuận thế bắt lấy đai lưng Tuyệt Tâm thần tăng, mang theo thi thể của hắn quay người bay về phía Long Khởi sơn.

Thiên địa yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người còn đang ở vào trạng thái ngốc trệ, thấy Khương Trường Sinh dẫn theo thi thể Tuyệt Tâm thần tăng bay về phía Long Khởi quan mới bừng tỉnh.

- Ông trời ơi.. ! Tuyệt Tâm thần tăng bại?

- Làm sao có thể? Cứ như vậy bại?

- Tại sao một chưởng đáng sợ kia lại bị một kiếm phá rồi? Vừa rồi mặc dù cách xa nhau rất xa, lão phu đều cảm giác muốn hít thở không thông.

- Đó là kiếm thuật gì? Người phía trước nghe rõ ràng không?

- Là Thái Thanh kiếm thuật! Tiên sư nói kiếm này chuyên trảm thần nhân, má ơi —— võ lâm thần thoại thật vô địch thiên hạ.

Ngoài thành, số lượng lớn giang hồ hào khách quỳ xuống, có rất nhiều người bị dọa mềm hai chân, có rất nhiều người bị chấn động, không tự chủ được mong muốn lễ bái, nương theo càng ngày càng nhiều võ phu quỳ xuống, kỳ thế lan tràn, không thể ngăn cản, hết thảy người tập võ đều quỳ xuống, triều bái về hướng Long Khởi quan.

Cửa thành bắc đã hóa thành phế tích, một màn này để đại đa số người nội thành nhìn thấy, rung động đến bọn hắn.

Có thư sinh đứng bên trên lầu các, ánh mắt đờ đẫn, hắn nuốt một ngụm nước bọt, cảm khái nói:

- Thái Thanh nhất kiếm tru thần nhân, quỷ chiến thiên kinh, thiên hạ võ phu đều dập đầu, cung nghênh thần lâm…

- Đương thời võ đạo có một không hai…

Bên trên Long Khởi sơn truyền đến tiếng hô kích động to rõ của Hoang Xuyên:

- Đưa Tuyệt Tâm thần tăng vào mộ anh hùng.

Tiếng này quanh quẩn thật lâu không dứt, khiến cho mọi người cảm nhận được võ lâm thần thoại hào khí ngút trời.

【 Chân Dục năm thứ sáu, Tông Sư Tuyệt Tâm thần tăng dùng Chí Thánh đan, bùng cháy khí huyết cùng tuổi thọ, cưỡng ép đi đến Thần Nhân cảnh, cùng ngươi quyết một trận tử chiến, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp bảo Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào 】

Khương Trường Sinh vừa ngồi xuống trong phòng, trước mắt liền hiện ra một hàng chữ.

Lại là pháp bảo.

Không hổ là Thần nhân.

Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, hi vọng thiên hạ lại nhiều thêm vài Thần nhân.

Hắn lấy ra Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, một kiện áo bào trắng hiện ra Thanh Hà (sông xanh) xuất hiện ở trong tay của hắn, bên trên áo bào có hoa văn lông vũ, Thanh Hà như là tầng một lụa mỏng choàng ở bên trên áo bào, cực kỳ khí phái.

Khương Trường Sinh thay đổi, khí chất cả người đột nhiên chuyển biến, hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa bảo vật này.

Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào chính là dùng lông vũ của một loại thần thú nào đó kết hợp với Thiên Nhai Thanh Hà luyện chế mà thành, tự mang mười hai tầng cấm chế, có được lực phòng ngự cực mạnh, sau khi rót vào linh lực, lực phòng ngự phóng đại.

Không tệ không tệ, là pháp bảo bảo mệnh.

Công kích có Kim Lân ngọc diệp, phòng ngự có Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, có thể nói là công thủ nhiều mặt, không có chút nhược điểm.

Khương Trường Sinh đắc ý mà dò xét bộ đồ mới trên người.

Cùng lúc đó, toàn thành còn đang thảo luận một trận chiến tuyệt thế vừa rồi, Thần nhân hai chữ lưu truyền toàn thành, từ nay về sau, võ giả mười ba châu sẽ nhận thức thêm một cảnh giới toàn mới, một cảnh giới làm cho võ lâm hậu thế điên cuồng.

Trong vương phủ.

Binh!

Khương Vũ đập một bình sứ xuống đất, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, hắn nhìn hằm hằm Nan Vận phật, thấp giọng quát:

- Này làm sao đánh? Trường Sinh tiên sư ngay cả Thần nhân đều có thể ra một kiếm giết chết, trẫm lấy cái gì đấu với hắn, đừng nói hút công lực của hắn, ngay cả phục Sở đều đã là hy vọng xa vời, hắn đã công khai duy trì Ngụy vương, trẫm không có năng lực làm gì hắn, đừng có lại bức bách trẫm, nếu long lâu có năng lực, vậy thì tới hàng phục hắn, bàn lại đến chuyện phục Sở!

Vẻ mặt Nan Vận phật cũng rất khó coi, hắn cừu thị Khương Trường Sinh, không chỉ vì phục sở, càng là vì báo thù cho huynh đệ, nhưng cuộc chiến hôm nay khiến cho hắn hoảng sợ.

Khí phách Tuyệt Tâm thần tăng cường đại cỡ nào, hắn bình sinh chưa từng thấy qua chân khí cường đại như thế, kết quả…

Khương Vũ ngồi xuống, nỗ lực bình phục cảm xúc, nói:

- Ngươi trở về đi, nói thái độ của trẫm cho long lâu.

Thật ra hắn không phải tràn ngập chờ mong đối với chuyện phục Sở, sở dĩ nguyện ý phục Sở, một là Đại Thừa long lâu bức bách, hai là trước đó cần năm Đại Tông Sư cùng với Đại Thừa long lâu ra tay, không thể không phục Sở, bây giờ Đại Cảnh ngăn cơn sóng dữ, tâm tư phục Sở của hắn cũng dần phai nhạt.

Chương 125: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (2)

Hắn cũng rõ ràng, một khi phục Sở, hắn nhiều nhất tiêu dao một thế, lưu lại sẽ là tiếng xấu thiên cổ.

Hắn mặc dù yêu chuộng Thái Tử, nhưng càng để ý chính mình, cùng lắm thì để Ngụy vương đăng cơ, ngược lại đều là con của mình, không mất mặt.

Nan Vận phật hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Khương Vũ tiếp tục hồi ức lúc trước chứng kiến hết thảy, làm người tập võ, hắn sinh ra dã tâm đối với Thần nhân, càng hướng tới công lực của Trường Sinh tiên sư.

- Trẫm có lẽ nên tăng lên công lực…

Ánh mắt Khương Vũ lấp lánh, tự lẩm bẩm.

Một bên khác.

Sau khi đệ tử Long Khởi quan hạ táng Tuyệt Tâm thần tăng, các đệ tử cũng bắt đầu hưng phấn thảo luận chiến đấu trước đó, đệ tử nhỏ tuổi thậm chí bắt đầu đóng vai Khương Trường Sinh và Tuyệt Tâm thần tăng, cả tòa đạo quan giống như ăn tết.

Bạch Kỳ cũng hết sức hưng phấn, đuổi theo Vong Trần hỏi không ngừng, nó muốn biết Khương Trường Sinh sống bao lâu, sư thừa là người nào.

Vong Trần thật ra hiểu cũng không nhiều, nhưng hắn ngay cả chuyện mình biết được cũng không nói, rất đề phòng Bạch Kỳ, để Bạch Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

Đêm đó, lúc Khương Trường Sinh đi ra từ trong nhà, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào trên người hắn kinh diễm đến Vong Trần, Bạch Kỳ, Hoang Xuyên.

- Sư phụ, đây là áo bào gì? Đây cũng quá…

Hoang Xuyên trừng to mắt, hưng phấn hỏi, hắn không thể dùng những gì mình biết được để hình dung.

Nếu là người hiện đại ở đây, chắc có thể sẽ có hình dung đặc hiệu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vi sư tự mình luyện chế pháp y, cũng không tệ lắm phải không, bất quá tài liệu áo này chỉ có thể chế thành một kiện, không thể luyện chế cho các ngươi.

Luyện chế?

Hoang Xuyên, Vong Trần, Bạch Kỳ nghe không hiểu, nhưng rất rung động.

Bọn hắn chỉ có một cảm thụ, Khương Trường Sinh thay đổi khoác lên người Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào thật giống như tiên nhân.

Trong một đoạn thời gian sau này, Long Khởi quan đông nghẹt khách hành hương, tiền hương hỏa kiếm được rất nhiều, vượt xa lúc trước, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh càng tăng nhanh không thôi, chuyện này để tâm tình của hắn càng ngày càng vui vẻ.

Đối với khách hành hương, Khương Trường Sinh tất nhiên đóng cửa không thấy, Hoang Xuyên chính là cao thủ Thông Thiên cảnh, đủ để trợ giúp đám người Mạnh Thu Sương đối phó hết thảy.

Cùng tháng, võ lâm Đại Cảnh chấn động, các ngõ ngách mười ba châu đều đang đàm luận cuộc chiến giữa Tuyệt Tâm thần tăng cùng Trường Sinh tiên sư, uy danh Trường Sinh tiên sư đạt đến đỉnh điểm, võ lâm thần thoại trước kia chẳng qua là một cái tên tuổi, bây giờ hắn là thần thoại chân chính ở trong lòng người tập võ.

…

Tháng năm, hoàng đế triệu hồi Ngụy vương về cung, chiến trường Cổ Hãn cũng truyền tới chiến vui mừng, Cổ Hãn cũng đầu hàng, lại không đầu hàng, bọn hắn sẽ bị đánh tan, không thể không thần phục.

Đối với Cổ Hãn, người Đại Cảnh hận thấu xương, hoàng đế cũng giống như thế, kém chút bởi vì Cổ Hãn dẫn đến giang sơn sụp đổ, hoàng đế điều động số lớn sứ thần đi tới Cổ Hãn, trợ giúp quân đội Thái Tử nô dịch Cổ Hãn, phòng ngừa Cổ Hãn liều chết, chỉ có thể ngưng chiến, nhưng cho dù ngưng chiến, hoàng đế cũng muốn để người Cổ Hãn sống đến không yên.

Thái Tử cũng bắt đầu lên đường trở về trong cùng tháng.

Giang sơn vững chắc, nhưng các quyền quý Kinh Thành lại biết một trận gió lốc mới sắp đến, đó chính là cuộc chiến tranh giành ngôi vị thái tử.

Trong lúc nhất thời, văn võ quan viên trong triều âm thầm đi lại, Dương gia, Trần gia cũng đang trắng trợn lôi kéo người, Trường Sinh tiên sư chính là thẻ đánh bạc tốt nhất của bọn hắn.

Trước kia văn võ quyền quý coi là võ giả mạnh hơn, cũng không có khả năng rung chuyển nền tảng lập quốc, nhưng tận mắt chứng kiến trận chiến tuyệt thế kia về sau, bọn hắn dao động, bọn hắn cảm thấy Trường Sinh tiên sư thật có năng lực lấy một địch vạn quân, lại thêm Ngụy vương có binh hùng tướng mạnh, thủ hạ cao thủ nhiều như mây, thật đúng là có thể thắng được Thái Tử.

Đêm khuya.

Hoa Kiếm Tâm đi vào trong phòng Khương Trường Sinh, hồi báo tình huống của hoàng đế gần đây.

- Gần đây Bạch Y vệ trắng trợn bắt lấy giang hồ nhân sĩ, hoàng đế cũng thường xuyên vào Thiên Lao, mỗi lần rời đi, liền có một nhóm cao thủ chết bất đắc kỳ tử, trong này tất có âm mưu.

Hoa Kiếm Tâm rầu rĩ nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hoàng đế tinh thông một loại tuyệt học hút công lực của người khác, ngươi bình thường cẩn thận một chút, mang theo người lá bùa ta cho.

Hoa Kiếm động tâm dung, kinh ngạc hỏi:

- Trên đời còn có võ công tà môn như thế?

- Đó là đương nhiên.

- Vậy ngươi còn không ra tay? Bây giờ giang sơn đã định, giết hắn, Tử Ngọc cũng có thể chưởng khống triều chính.

- Không vội, chờ hắn mạnh hơn chút, ta đang nuôi rau hẹ.

- Rau hẹ?

- Tử Ngọc muốn trở về, chuẩn bị kỹ càng tiếp quản Bạch Y vệ đi, cuộc chiến giành chức vị thái tử sắp bắt đầu, để xem Đại

Thừa long lâu có dám ra tay hay không, nếu không dám, ta cũng không muốn đợi, Tử Ngọc muốn đăng cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể.

- Tốt, ta hiểu được.

Hoa Kiếm Tâm đáp, mặc dù không rõ dụng ý khi Khương Trường Sinh bỏ mặc hoàng đế hút người công lực, nhưng nàng lựa chọn tin tưởng Khương Trường Sinh.

Nàng không biết Khương Trường Sinh sẽ định kỳ xuất khiếu linh hồn đến xem hoàng đế, muốn chờ hoàng đế đủ mạnh, đổi lại sinh tồn ban thưởng càng có giá trị.

Trước mắt xem ra, Khương Vũ mong muốn vượt qua Thần nhân, gần như không có khả năng.

Công pháp thần bí kia nhìn như lợi hại, cái giá bỏ ra cũng rất lớn, chân khí hỗn loạn, sẽ làm kỳ kinh bát mạch bị thương, hao tổn thọ nguyên, nếu như không bỏ ra đại giới, Đại Thừa long lâu đã sớm dựa vào tuyệt học này nuôi ra số lượng lớn Thần nhân.

Chương 126: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (1)

…

Tháng bảy.

Long Khởi quan phát sinh một kiện đại sự, đó chính là Mạnh Thu Sương thoái vị, đệ tử Vạn Lý được Khương Trường Sinh phong làm sư trưởng trở thành đại đệ tử mới, chưởng khống sự vụ lớn nhỏ bên trong quan.

Cũng chính vào hôm ấy, Mạnh Thu Sương mang theo một thiếu nữ tìm tới Khương Trường Sinh.

Hoang Xuyên cũng đi theo.

- Đạo trưởng, nha đầu này tên Liễu Vô Nhân, mẹ ốm chết, khi còn sống đưa nàng đến trong đạo quan, ta thấy nàng có tư chất bất phàm, nếu bồi dưỡng thật tốt, định có thể trở thành một tên Thông Thiên của Long Khởi quan.

Mạnh Thu Sương cười nói, bây giờ Long Khởi quan vượt xa lúc trước, bên trên có Khương Trường Sinh làm võ lâm thần thoại, bên trong có Hoang Xuyên nâng lên cờ lớn, bên dưới có mấy trăm tên đệ tử đại biểu cho tương lai.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Liễu Vô Nhân, Liễu Vô Nhân thoạt nhìn mười hai mười ba tuổi, cực kỳ khẩn trương, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn gặp qua cô bé, cũng đã gặp mẹ nàng.

Trước đó hai mẹ con này vụng trộm đến gặp hắn, để hắn lưu lại ấn tượng rất sâu.

Liễu Vô Nhân…

Cái tên này để Khương Trường Sinh phải dò tìm lại danh sách thông báo trước kia mình đã nhận.

【 Khai Nguyên năm mười bảy, giang hồ nữ tử Liễu Lạc Nhân bởi vì thù hận tìm ngươi luận bàn, ngươi đánh tan tưởng niệm của nàng, ngươi vượt qua một trận nhân quả… 】

Nguyên lai là nữ nhi của nàng.

Khương Trường Sinh nghĩ đến Liễu Lạc Nhân, cảm thấy tư tưởng nữ tử kia không bình thường, bất quá người đã không còn trên nhân thế, trước kia gút mắc liền thời điểm đi qua.

Hắn quan sát tỉ mỉ Liễu Vô Nhân, phát hiện cô gái này có thể chất đặc thù, kinh mạch chí hàn, tuyệt đối là thiên tài tập võ, giống như Hoang Xuyên, lỗ chân lông có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí, mặc dù hết sức mỏng manh, nhưng tích lũy tháng ngày, cũng có thể nhiều hơn người bình thường tu luyện một đoạn chân khí dài.

Hoang Xuyên mở lời:

- Sư phụ, thiên tư nàng xác thực không tệ, mà đạo quan lại thiếu một nữ đệ tử võ công đột xuất, ta dạy bảo nam đệ tử còn tốt, nhưng có lúc đối mặt nữ đệ tử… Có nhiều bất tiện.

Tư chất Mạnh Thu Sương, Minh Nguyệt đều bình thường, cảnh giới võ đạo đã đạt đến cực hạn, không thể thành cao thủ chân chính.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, nói:

- Thu đồ đệ coi như thôi xong, về sau mỗi ngày sáng sớm có thể tới đình viện của ta, ta dạy cho ngươi tu hành.

Mạnh Thu Sương mừng rỡ, vội vàng bảo Liễu Vô Nhân khấu đầu tạ ơn.

Liễu Vô Nhân kích động quỳ xuống, sau khi hàn huyên một lúc lâu, mới theo Mạnh Thu Sương rời đi.

Khương Trường Sinh nhìn phương hướng các nàng rời đi, cảm khái nói:

- Đạo quan thật sự càng ngày càng náo nhiệt, Xuyên Nhi, có rảnh mang theo đệ tử ở trên núi khai hoang, xây dựng thêm đạo quan.

Long Khởi sơn mặc dù không lớn, nhưng đại bộ phận vẫn là rừng núi, cỏ hoang khắp đồng, không gian khai phá không nhỏ.

Hoang Xuyên cười gật đầu, hắn dần dần cũng gánh vác không ít chức trách của Long Khởi quan, hắn cũng thích thú.

Mấy ngày sau.

Ngụy vương về kinh, hắn trước tiên tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Đi theo có Từ Thiên Cơ, Bình An, Khương Dự, Tông Thiên Vũ, còn về Tứ Hải hiền thánh, không dám tới, nhưng Khương Trường Sinh đã cảm nhận được khí tức hắn, hắn đang đi dạo dưới chân núi.

- Bình An, tới đây, để vi sư nhìn ngươi kỹ một chút.

Khương Trường Sinh vẫy tay cười nói, Bình An to lớn hơn xưa rất nhiều, thân như Hung thú, hai đầu lông mày lộ ra sát khí, khiến cho người nhìn mà sợ, trên người cũng thêm không ít vết sẹo.

Bình An vừa đến trước mặt Khương Trường Sinh, liền bắt đầu cười ngây ngô, ngồi xổm ở bên cạnh Khương Trường Sinh, dựa vào vai của hắn, giống như tiểu hài.

Khương Trường Sinh một bên kiểm tra gân cốt hắn, một bên nhìn về phía Khương Tử Ngọc, tán thán:

- Tử Ngọc cũng thay đổi, vi sư hết sức vui mừng.

Khương Tử Ngọc nghe xong lời này, cũng có chút không kềm được, hốc mắt ửng đỏ, nhưng hắn vẫn hết sức cười đắc ý nói:

- Sư phụ, đồ nhi không cho ngài mất mặt chứ? Chúng ta đã đánh cho Tấn triều ngoan ngoãn…

Hắn bắt đầu nói khoác chuyện của mình những năm nay trải qua.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, mắt đầy ý cười.

Tông Thiên Vũ thì nhìn về phía Bạch Kỳ dưới Địa Linh thụ, nói nhỏ với Từ Thiên Cơ bên cạnh:

- Làm sao nhiều thêm một đầu Yêu Lang?

Bọn hắn chính là Thần Tâm cảnh, có thể cảm nhận được yêu khí trên người Bạch Kỳ.

Từ Thiên Cơ không thèm để ý chút nào nói:

- Đều nuôi rắn, lại nuôi thêm một con sói thì làm sao?

Hắn đi qua tìm Bạch Long chơi, Bạch Long xê dịch thân hình khổng lồ, lại gần thân cận chuyển động đùa với hắn.

…

Trong đình viện, Khương Trường Sinh cùng Khương Tử Ngọc ngồi đối diện, Vong Trần châm trà cho bọn họ, những người khác thì đi trong viện của mỗi người nghỉ ngơi, không có quấy rầy hai sư đồ bọn hắn nói chuyện.

Khương Tử Ngọc đơn độc đối mặt Khương Trường Sinh, vẫn còn có chút co quắp, trên đường tới hắn cũng nghe nói Khương Trường Sinh đánh một trận chiến tuyệt thế cùng Tuyệt Tâm thần tăng.

Chinh chiến nhiều năm như vậy, hắn biết rõ võ giả cảnh giới cao mạnh mẽ, Tông Sư cường giả đủ để ngăn chặn thiên quân vạn mã, thế Thần Nhân cảnh càng cao thì còn mạnh như thế nào?

Khương Trường Sinh uống một ly trà, hỏi:

- Tử Ngọc, sau này dự định thế nào?

Khương Tử Ngọc nói:

- Nghỉ ngơi một quãng thời gian, chinh chiến hàng năm, các tướng sĩ cũng mệt mỏi.

- Ta là hỏi ngươi truy cầu.

- Lôi kéo văn võ, súc tích lực lượng đi, ta và Thái Tử tranh đấu, không thể tránh né.

Chương 127: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (2)

Khương Tử Ngọc cau mày nói, trong lòng hắn hơi nghi hoặc một chút, vì sao sư phụ để bụng chuyện hắn tranh đoạt hoàng vị như thế?

Lại nghĩ tới chuyện Khương Dự gặp phải, hắn cảm thấy Khương Trường Sinh ủng hộ hắn hơi quá, cũng bởi vì là sư phụ hắn nên muốn trợ hắn đăng cơ?

Mưu đồ gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu ngươi muốn đăng cơ, vi sư sẽ tận toàn lực giúp ngươi, cứ mở miệng.

Khương Tử Ngọc gật đầu nói:

- Đa tạ sư phụ, tạm thời ta muốn trước dừng lại.

Nói đến thế thôi, Khương Trường Sinh cũng không có nói thêm, ngược lại Khương Tử Ngọc còn trẻ, mà hắn còn có nhân sinh vô hạn, không vội nhất thời.

Khương Tử Ngọc bắt đầu nói về phong mạo biên cảnh và Tấn triều, Khương Trường Sinh nghe đến say sưa ngon lành, hắn sắp năm mươi tuổi, lại chưa từng đi tòa thành thị thứ hai nào khác ngoài kinh thành, nghe Khương Tử Ngọc nói những phong cảnh tráng lệ kia, trong lòng hắn cũng sinh ra vẻ mong đợi.

Một ngày kia, nhất định phải đi nhìn thiên hạ này một chút.

Thời khắc sắp chia tay, Khương Trường Sinh tặng cho Khương Tử Ngọc ba tấm bùa, để cho hắn mang theo bên người.

…

Sau khi Ngụy vương trở về không đến nửa tháng, Thái Tử cũng quay về, Kinh Thành trở nên thần hồn nát thần tính, thương nhân, giang hồ nhân sĩ trong khách sạn, bách tính đều không dám trắng trợn nghị luận.

Khương Trường Sinh chú ý tới khí tức Diệp Giác, rất mạnh, nhưng không bằng Tuyệt Tâm thần tăng.

Hắn nghe đám người Khương Tử Ngọc đề cập qua, Thái Tử có thể thay đổi tình hình chiến đấu, vị Diệp Giác này có công đầu, nghe nói dưới tay Diệp Giác có một nhóm cao thủ, yếu nhất cũng đi đến Linh Thức cảnh, như là ác mộng trên chiến trường, khiến cho kẻ địch sợ hãi.

Diệp Giác đợi ở trong phủ thái tử, cũng không có chui vào Long Khởi quan, hết sức an phận.

Khương Trường Sinh cũng không có ý nghĩ đối phó hắn, giữ lại chờ Đại Thừa long lâu cùng lên.

Một ngày này, giữa trưa.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

- Phụ hoàng, ngài muốn đổi ý?

Thái Tử Khương Tử Hàn trầm giọng hỏi.

Khương Vũ đang bưng lấy tấu chương, mạn bất kinh tâm nói:

- Trẫm đang vào tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, trước đó mặc dù lập ngươi làm thái tử, nhưng còn không thể nhường ngươi ở đông cung, ngươi cũng đã trưởng thành, nên rõ lí lẽ, làm tốt Thái Tử là được, chờ trẫm không xong, không sớm gì thì cũng thoái vị cho ngươi.

Khương Tử Hàn tức giận đến bật cười, trước khi xuất chinh hắn đã chuyển vào đông cung, kết quả trở về lại bị đuổi chạy

về phủ thái tử, sao hắn lại có thể phục?

Hắn cắn răng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần đã lập công lớn, đánh tan Cổ Hãn.

Khương Vũ mạn bất kinh tâm nói:

- Nhưng ngươi chậm hơn Tử Ngọc, không phải sao?

Khương Tử Hàn yên lặng.

Khương Vũ buông xuống tấu chương, bóp bóp mi tâm, nói:

- Trẫm mệt mỏi, ngươi đi xuống đi.

Khương Tử Hàn hít sâu một hơi, chắp tay hành lễ, thời khắc quay người, bộ mặt của hắn trở nên dữ tợn.

Hắn hiểu được Khương Vũ tâm đã khuynh hướng Khương Tử Ngọc, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, đối với hắn mà nói, đều cực kỳ bất lợi.

Từ nhỏ đến lớn, hắn và Khương Tử Ngọc đã không hợp nhau, bây giờ Khương Tử Ngọc còn cùng hắn tranh đoạt hoàng vị, lửa giận trong lòng hắn hóa thành hận ý cuồn cuộn.

- Đã như vậy, vậy ta ngươi liền tranh một chuyến.

…

Chân Dục năm thứ bảy, Khương Trường Sinh tròn năm mươi tuổi, Cảnh triều triệt để ngưng chiến, trăm nghề phục hưng, bách tính mười ba châu đều đang bận rộn cùng bội thu.

Bây giờ, Ngụy vương cùng Thái Tử đều có thể vào triều, trên triều đình thường xuyên xuất hiện tình cảnh hai phái tranh đấu gay gắt, mà hoàng đế ngồi long ỷ trên cao, một bộ dáng việc không liên quan đến mình, thái độ treo lên thật cao.

Hoàng đế hoàn toàn không quan tâm đối với đại kế dân sinh, toàn quyền vung tay cho thừa tướng tam tỉnh, mà bên trong thừa tướng tam tỉnh đều có người của Thái Tử, Ngụy vương, dẫn đến rất nhiều quyết sách được truyền đi rất chậm.

Trong phủ Thái tử.

Khương Tử Hàn một cước đạp một tên nha hoàn té xuống đất, sau đó là thêm mấy cước phát tiết, mãi đến khi đá ngất nha hoàn, hắn mới thôi, bọn người hầu liền vội vàng đi vào kéo nha hoàn ra ngoài.

- Lấn cô quá mức! Lấn cô quá mức.

Hai tay Khương Tử Hàn chống nạnh, lồng ngực chập trùng, đầy mắt lửa giận, khiến cho bọn người hầu câm như hến.

Diệp Giác đi vào đại sảnh, phất tay ra hiệu bọn người hầu lui ra.

Đợi trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Khương Tử Hàn quay người nhìn về phía Diệp Giác, không nhịn được hỏi:

- Đại Thừa long lâu khi nào tới? Lại không đến, Khương Tử Ngọc kia sẽ cướp đi vị trí Thái Tử của cô, khi đó, các ngươi cũng đừng nghĩ phục Sở.

Diệp Giác cười nói:

- Nhanh, lâu chủ đã xuất quan, đang trù bị.

Khương Tử Hàn nghe xong, mặt lộ vẻ vui mừng, hỏi:

- Toàn thể xuất động? Sư phụ Ngụy vương là tồn tại mà ngay cả Thần nhân đều dễ dàng hạ gục đây.

Diệp Giác nói:

- Đó là đương nhiên, ngươi cho rằng Đại Thừa long lâu đang chuẩn bị cái gì? Cao thủ giống như Tuyệt Tâm thần tăng không chỉ một vị, lần này nhất định phải hủy diệt Long Khởi quan, để Ngụy vương chết, để hoàng đế thoái vị cho ngươi.

Khương Tử Hàn phấn chấn, vỗ tay khen hay, lớn tiếng gọi tốt.

Diệp Giác nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng ai thán.

Thật sự là một đống bùn nhão.

Nhưng không có cách, Đại Thừa long lâu không có lựa chọn nào khác, Ngụy vương đi theo Trường Sinh tiên sư tập võ, hoàng tử khác lại không có nhận truyền thừa chân long khí.

Diệp Giác âm thầm quyết định, chờ Khương Tử Hàn đăng cơ, nhất định phải chọn lựa một vị thiên chi kiêu tử từ trong số

mấy đứa con của hắn, không chỉ tập võ, còn muốn bồi dưỡng năng lực khác.

Chương 128: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (3)

Hắn mặc dù duy trì Khương Tử Hàn, nhưng đã dự liệu được Khương Tử Hàn thượng vị nhất định là hôn quân.

Khương Tử Hàn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cau mày nói:

- Công lực của phụ hoàng một mực đang tăng trưởng, có Thiên Lao tồn tại, ta lo lắng hắn không sớm thì muộn sẽ thành tựu Thần nhân, khi đó muốn hắn thoái vị liền khó khăn.

Diệp Giác cười nói:

- Vậy thì hút công lực của hắn, như thế nào?

Sắc mặt Khương Tử Hàn thay đổi, nói:

- Như vậy không tốt, hắn mặc dù bạc đãi cô, nhưng chung quy là phụ hoàng của cô…

Diệp Giác mặt không đổi sắc nói:

- Chân khí Tiên Hoàng năm đó chính là bị hắn hút, mà lại là cưỡng ép hút, Tiên Hoàng không thể làm gì, chỉ có thể giả bộ như mình nhường cho đương kim hoàng đế, hắn từng như thế, vì sao ngươi không thể? Huống hồ, hút chân khí của hắn, hắn sẽ không chết, chẳng qua biến thành người bình thường, lực bất tòng tâm, có thể càng sớm thoái vị, chờ ngươi đăng cơ, cam đoan hắn hưởng thụ cuộc sống Thái Thượng Hoàng an vui à được.

Vẻ mặt Khương Tử Hàn biến ảo tâm tình, ánh mắt lấp lánh.

Hắn động tâm.

Hắn không muốn lại ngày ngày đấu võ mồm với hạ thần Ngụy vương, hắn không muốn lại nghe người khác nói hắn là con riêng, không nên làm Thái Tử, càng không muốn nghe những người khác cho rằng hắn không bằng Ngụy vương.

Diệp Giác tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Nuốt công lực của hoàng đế, bản thân ngươi nói không chừng có thể trùng kích Thần Nhân cảnh, Thần nhân hoàng đế, từ xưa đến nay, chưa từng có, ngươi sắp sáng tạo ra cơ nghiệp vạn thế, chỉ cần chiến công của ngươi đủ lớn, thế nhân sẽ quên đi những thủ đoạn này của ngươi, mà ngươi có thể làm chuyện này không bị lịch sử biết.

- Tổ tiên Sở triều thí chủ đoạt quyền, mới lấy được giang sơn, nhưng hôm nay bao nhiêu người vẫn hoài niệm Sở triều?

Khương Tử Hàn hít sâu một hơi, cắn răng nói:

- Tốt, vậy ngươi phải giúp cô, cô cũng không phải đối thủ của phụ hoàng.

Diệp Giác lộ ra nụ cười, nói:

- Đương nhiên không có vấn đề, từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng ngươi đều không phải đối thủ của ta, hàng phục hắn, dễ như trở bàn tay.

…

Mùa hạ, ban đêm, Khương Trường Sinh tĩnh toạ dưới tàng cây, Bạch Long quay quanh hắn, đầu rắn khổng lồ tựa ở trên đùi của hắn, an tĩnh ngủ say, Bạch Kỳ thì ghé vào cách đó không xa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt.

Bạch Kỳ theo đó mở to mắt, bọn hắn nhìn về phía cùng một phương hướng.

Hoàng cung!

Khương Trường Sinh thoáng có chút kinh ngạc, hắn cảm nhận được Diệp Giác cùng Khương Vũ đang chiến đấu, xảy ra chuyện gì?

Sao bọn hắn lại nội đấu?

Khương Trường Sinh lúc này linh hồn xuất khiếu, trước đi xem trò vui.

Linh hồn dùng tốc độ cao xẹt qua bầu trời đêm, hắn tới trước ngự thư phòng hoàng cung, Diệp Giác cùng Khương Vũ đang

kịch đấu, bốn phương tám hướng trên mái hiên có lần lượt từng bóng người đang đứng, mỗi người thi pháp, chân khí hóa thành màn lớn, đầu đuôi tương liên, lại ngăn cách tiếng vang, ngăn cản chân khí bên trong bừa bãi tàn phá.

Đây là trận pháp?

Khương Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

Võ đạo vậy mà cũng có trận pháp, xem ra võ đạo phát triển vượt qua tưởng tượng của hắn, cũng không phải chỉ là tăng lên cảnh giới đơn thuần.

Khương Vũ rõ ràng không phải đối thủ của Diệp Giác, hoàn toàn bị đè lên đánh, chân long khí trên người thỉnh thoảng tán loạn.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn ra Khương Vũ trúng độc, trong cơ thể vốn là tứ loạn kinh mạch chân khí hỗn loạn, để cho hắn cực kỳ khó chịu.

Trận pháp ngăn cách tiếng vang, nhưng cách không dứt được thính giác của Khương Trường Sinh.

- Sư đệ, đừng gượng chống, bằng không ngươi sẽ chết, chúng ta chẳng qua là lấy công lực của ngươi.

Diệp Giác khinh miệt cười nói, song chưởng hắn như gió, như mưa giông gió bão rơi vào trên người Khương Vũ, đánh cho Long quan Khương Vũ rơi xuống, tóc tai bù xù, dị thường chật vật.

Khương Vũ phun ra một ngụm máu, nhưng hắn vẫn ổn định thân hình, tiếp tục chiến đấu.

Diệp Giác bỗng nhiên thi triển ra bộ pháp quỷ dị, tàn ảnh liên tục, tựa như hóa thành mấy chục phân thân bao vây Khương Vũ, Khương Vũ bị đánh run rẩy giống như đống cát, càng không ngừng phun máu.

Diệp Giác theo đó xuất hiện trên người Khương Vũ, tay phải nắm bả vai hắn, tay phải thành trảo, chế trụ đỉnh đầu Khương Vũ.

- Thái Tử, mau tới đây!

Diệp Giác chế trụ Khương Vũ, trầm giọng quát.

Khương Tử Hàn chạy tới, hắn đứng ở trước mặt Khương Vũ, đưa tay đập trên trán Khương Vũ, bắt đầu hút công lực của hắn.

Khương Vũ nâng lên hai mắt, trong mắt tràn đầy tơ máu, hắn cắn răng nói:

- Nghịch tử… Ngươi biết được ngươi đang làm cái gì không?

Vẻ mặt Khương Tử Hàn đầy điên cuồng, tàn nhẫn nói:

- Phụ hoàng, nhi thần đợi không được, sớm một chút thoái vị cho nhi thần, nhi thần sẽ để cho ngài kết thúc yên lành, cũng đừng trách nhi thần, ngài năm đó không phải cũng ra tay với Hoàng gia gia như thế sao?

Chân khí sục sôi thoát ra từ trên người Khương Vũ, chui vào trong cơ thể Khương Tử Hàn, toàn thân Khương Tử Hàn run rẩy, cắn răng thừa nhận công lực khổng lồ.

Ánh mắt Khương Vũ từ phẫn nộ, khó tin chuyển biến làm ảm đạm.

Câu nói sau cùng của Khương Tử Hàn làm hắn bị thương thật sâu.

Hắn không khỏi nghĩ đến lúc trước, lúc phụ hoàng có tình cảnh giống như sẽ suy nghĩ cái gì.

Mãi đến khi phụ hoàng sắp chết, hắn cũng không có hảo hảo đi quan tâm phụ hoàng, bồi phụ hoàng chân chính tâm sự.

Giờ khắc này, trong lòng Khương Tử Hàn bình thường trở lại.

Làm hoàng đế nhiều năm, thật ra hắn cũng hiểu rõ, hắn cũng không phải là hoàng đế tốt.

Chương 129: Ai cho phép các đi rời đi rồi?

Nhưng nghĩ đến Khương Tử Hàn thượng vị sẽ phục sở, lại nghĩ tới hậu thế sẽ chê cười Khương gia như thế nào, trong lòng hắn rất khó chịu, đáng tiếc, đã trễ, đời này của hắn là quân cờ, xưa nay không rõ ràng mình rốt cuộc muốn cái gì.

Khương Trường Sinh nhìn xuống một màn phụ từ tử hiếu, cũng không có ra tay, xem bọn hắn chó cắn chó.

Thời gian trôi qua.

Đại khái đi qua ba phút.

Một tiếng quát truyền đến:

- Khương Tử Hàn, ngươi thật lớn mật.

Tiếng quát này tràn ngập phẫn nộ, chính là Khương Tử Ngọc, chỉ thấy Khương Tử Ngọc mang theo Tông Thiên Vũ, Từ Thiên Cơ, Tứ Hải hiền thánh từ trên mái hiên vọt tới.

Diệp Giác thu tay lại, Khương Vũ tê liệt quỳ gối trước mặt Khương Tử Hàn.

- Thái Tử, tiếp tục hút, bọn hắn để ta ngăn cản.

Diệp Giác vứt xuống câu nói này, thả người nhảy ra trận pháp, đối mặt bốn người đột kích, hắn đánh ra song chưởng, chân khí sục sôi hoá thành hình rồng, ngao khiếu lao thẳng tới bốn người Khương Tử Ngọc, tiếng long ngâm vang vọng bầu trời đêm, toàn thành đều có thể nghe được.

Bốn người Khương Tử Ngọc cùng huy chưởng, nhưng vẫn bị long hình chân khí đánh bay ra ngoài, vô số cung điện ven đường hóa thành phế tích, bụi đất bay thẳng lên trời.

Tông Thiên Vũ rơi vào trên mái hiên, ổn định thân hình, trầm giọng nói:

- Vương gia, người này rất mạnh, bốn người chúng ta tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Diệp Giác khinh miệt cười nói:

- Không sai, mặc dù cùng là Thần Tâm cảnh, nhưng võ học nội tình của ta không phải các ngươi có thể so sánh.

Hắn nhìn về phía Khương Tử Ngọc, nói:

- Ngụy vương, phụ hoàng ngươi cho tới bây giờ đều chướng mắt ngươi, hắn thậm chí chán ghét ngươi, hắn chán ghét mẫu thân ngươi, mẫu thân ngươi ban đầu có khả thể không chết,

nhưng hắn cố ý bỏ mặc bệnh tình của nàng, cho đến khi nàng ốm chết, mục đích của hắn là đến đỡ mẫu thân của thái tử.

- Hiểu không, là phụ hoàng ngươi sát hại mẫu thân ngươi, lúc ngươi sinh ra đời, phụ hoàng ngươi thậm chí không có đi nhìn ngươi, ngược lại là để cho hai vị thủ hạ của ta trông coi.

Nghe vậy, sắc mặt Khương Tử Ngọc trở nên cực kỳ khó coi.

Khương Trường Sinh nhíu mày, như vậy xem ra, lúc trước Vương Phi bị trúng độc là do Khương Vũ hạ, hổ dữ không ăn thịt con, cái tên này quả nhiên ác độc, nếu không phải Khương Trường Sinh vừa hay chọn trúng Bình An, Bình An nhất định chết yểu, theo mẫu thân hắn đi xuống dưới cửu tuyền.

Diệp Giác đi theo cười nói:

- Xem ở trên mặt mũi Trường Sinh tiên sư, Ngụy vương, mời ngươi trở về đi.

Ngụ ý, nếu không phải Ngụy vương có Trường Sinh tiên sư làm chỗ dựa, tối nay Diệp Giác sẽ giết bọn hắn.

Đối mặt Diệp Giác công tâm, uy hiếp, sắc mặt Khương Tử Ngọc âm trầm đến cực điểm, nhưng hắn vẫn cắn răng nói:

- Mặc dù ngươi nói là sự thật, đó cũng là ân oán giữ bổn vương và hắn, không dung được người ngoài như ngươi khoa tay múa chân, tối nay bổn vương có mặt ở đây, người nào cũng không thể hại hoàng đế.

Hắn không còn gọi Khương Vũ là phụ hoàng, mà là hoàng đế.

Diệp Giác sầm mặt lại, lạnh giọng nói:

- Ngụy vương, đừng không biết tự lượng sức mình.

Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ, Tứ Hải hiền thánh nghe được lời nói sau cùng của Khương Tử Ngọc thì đều cười khổ, nhưng bọn hắn cũng không có lùi bước, ngược lại dậm chân đi tới phía trước.

Từ Thiên Cơ hét lên:

- Tiên sư, lại không ra tay, đồ đệ bảo bối của ngươi liền phải chết.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Diệp Giác biến hóa, Khương Tử Hàn đang hút chân khí của Khương Vũ cũng bị hù dọa.

Trường Sinh tiên sư đang ở gần đây?

Từ Thiên Cơ cũng không có nhìn thấy linh hồn Khương Trường Sinh xuất khiếu, hắn chẳng qua cảm thấy động tĩnh trong kinh thành khẳng định chạy không khỏi ánh mắt của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh trên bầu trời khẽ lắc đầu.

Tiểu tử này…

Hắn rất hài lòng thái độ của Khương Tử Ngọc cũng, ít nhất không phải hèn nhát.

Khương Trường Sinh quay người bay trở về thân thể.

Tốc độ linh hồn phi hành cực nhanh, không đến năm hơi thời gian liền trở lại thân thể bên trong.

Khương Trường Sinh mở to mắt, đứng dậy, kinh động Bạch Long đang say ngủ, Bạch Kỳ lại gần, hưng phấn hỏi:

- Ngài muốn đi tham gia náo nhiệt à, mang ta theo với?

Quá lâu không có chuyển động, nó đã sớm nhịn gần chết.

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, nói:

- Ngươi phụ trách thủ sơn.

Tiếng nói vừa ra, hắn thả người vọt lên, đạp kiếm mà đi.

Tiếng vang ở hoàng cung kinh động rất nhiều người, bất quá hoàng cung cấm vệ được Thái Tử mật lệnh, tối nay không cho phép bất kỳ người nào vào cung.

Diệp Giác nhìn bốn người Khương Tử Ngọc từng bước tới gần, sắc mặt của hắn vô cùng khó coi, lâm vào do dự.

Hắn ở Khương Tử Hàn trước mặt thì không để Khương Trường Sinh vào trong mắt, còn ở sau lưng, thật ra hết sức hoảng khi đối mặt với Khương Trường Sinh.

Hắn biết mình nếu ra tay với Ngụy vương, Khương Trường Sinh nhất định sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

- Đáng chết, tên này không phải bỏ mặc hoàng đế bị hại à, như thế hắn mới có lý do danh chính ngôn thuận khởi sự…

Diệp Giác không thể nào hiểu được Khương Tử Ngọc, cảm thấy Khương Tử Ngọc thật quá ngu xuẩn.

Khương Vũ đổ, đối với Khương Tử Hàn, Khương Tử Ngọc mà nói đều là chuyện tốt, tiếp theo thì xem chỗ dựa của ai càng mạnh.

Bây giờ Khương Tử Ngọc làm loạn, khiến cho hắn đâm lao phải theo lao.

Đúng lúc này.

Khương Tử Hàn thu tay lại, nói:

- Ta hút xong!

Diệp Giác thở dài một hơi, cười nói với Khương Tử Ngọc:

- Ngụy vương thật sự bá khí, ta sẽ không giết hoàng đế, chúng ta đi.

- Ai cho phép các ngươi đi rồi?

Chương 130: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (1)

Một tiếng nói quanh quẩn nội viện hoàng cung đã hóa thành phế tích.

Sắc mặt Diệp Giác đại biến, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Trường Sinh chân đạp Thái Hành kiếm, đưa lưng về phía Minh Nguyệt, nhìn xuống hắn.

Khương Tử Hàn cũng bị hù dọa, Đại Thừa long lâu còn chưa đến, bọn hắn không phải đối thủ của Trường Sinh tiên sư.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Diệp Giác, nói:

- Đại Thừa long lâu thật sự quá chậm, ta đã đợi đến không còn kiên nhẫn, tối nay liền giết ngươi, tuyên chiến Đại Thừa long lâu đi.

Diệp Giác cực kỳ hoảng hốt, nhưng vẫn trầm giọng nói:

- Trường Sinh tiên sư, vì sao ngươi nhất định phải đối nghịch Đại Thừa long lâu?

Hắn thật sự nghĩ không ra.

Hắn thậm chí không rõ ràng nội tình Khương Trường Sinh, người này đến cùng quật khởi như thế nào.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Đại Thừa long lâu muốn phục Sở, thân là người Đại Cảnh, há có thể ngồi nhìn mặc kệ? Các ngươi ra tay đi, cùng tiến lên, có lẽ còn có một chút hi vọng sống, tối nay các ngươi ai cũng đi không được.

Vì ngăn ngừa Khương Tử Ngọc nhiễm bêu danh của Lý Thế Dân, hắn quyết định tự tay giúp Khương Tử Ngọc trừ địch, miễn sách sử bêu danh.

Diệp Giác, Khương Tử Hàn bị hù dọa, Khương Tử Hàn vội vàng đi vào bên cạnh Diệp Giác, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trường Sinh tiên sư xuất quỷ nhập thần, bọn hắn cũng biết mình trốn không thoát.

Khương Tử Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Sư phụ, lưu Thái Tử một mạng đi.

Khương Trường Sinh không có nhìn về phía hắn, mà hỏi:

- Không phải ngươi muốn làm Lý Thế Dân à? Vì sao không quả quyết?

Khương Tử Ngọc yên lặng.

Hồi nhỏ không hiểu tình cảm, sau khi lớn lên hắn mới hiểu được chặt đứt thân tình là khó khăn cỡ nào.

Diệp Giác trầm giọng quát:

- Thái Tử, đồng loạt ra tay.

Tiếng nói vừa ra, hắn vỗ ra một chưởng, long hình chân khí đánh tới, thế không thể đỡ, Khương Tử Hàn đi theo huy chưởng, long hình chân khí của hắn đã không kém hơn Diệp Giác, chỉ là chân khí kịch liệt gợn sóng, lúc nào cũng có thể tan rã.

Đối mặt hai chân khí hình rồng, Khương Trường Sinh vung lên Kỳ Lân phất trần, dễ dàng xua tan, hai người Diệp Giác thấy thế trong lòng kinh hoàng.

Khương Trường Sinh đi theo rơi xuống đất, Thái Hành kiếm rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

- Như thế thì cũng sinh tồn ban thưởng chứ.

Khương Trường Sinh thầm nghĩ, Diệp Giác cấp tốc lao tới, thi triển ra bộ pháp quỷ bí khó dò.

Đối mặt tàn ảnh Diệp Giác bốn phương tám hướng, Khương Trường Sinh huy kiếm trảm một cái, dễ dàng tùy ý, kiếm khí như lũ quét cuốn tới, đánh tan hết thảy tàn ảnh, bản thể Diệp Giác bị một đạo kiếm khí đánh trúng, toàn thân phun máu, ngã bay ra ngoài, chật vật ngã bên trong phế tích.

Một màn này để tất cả mọi người cảm thấy kinh hoàng.

Bọn hắn đều chỉ biết Khương Trường Sinh rất mạnh, nhưng dễ dàng hạ gục Diệp Giác, bọn hắn khó có thể tưởng tượng

Khương Trường Sinh dùng toàn lực thì còn làm bao nhiêu.

Diệp Giác vừa định đứng lên, Khương Trường Sinh xuất hiện ở sau lưng hắn, huy kiếm một trảm, đầu người rơi xuống đất, thùng thùng rung động, máu vẩy một chỗ.

Khương Trường Sinh quay người, lao tới chỗ Khương Tử Hàn, mặt không biểu tình.

Khương Tử Hàn bị dọa đến nứt cả tim gan, quay đầu hô Khương Tử Ngọc:

- Ngụy vương! Nhị đệ! Nhanh cứu ta, chúng ta là huynh đệ.

Khương Tử Ngọc yên lặng.

Tứ Hải hiền thánh đứng ở bên cạnh, ý vị thâm trường nói:

- Nếu Vương gia ngăn cản, về sau chuyện giết Thái Tử sẽ rơi vào trên người Vương gia, huynh đệ tương tàn, dù cho là Đế Vương cũng là chỗ bẩn to lớn.

Khương Tử Ngọc cũng hiểu đạo lý này, cho nên giữ yên lặng.

Từ Thiên Cơ mắng:

- Nên giết cái tên này, trước đó cắt xén lương thực của chúng ta, còn thường xuyên phái tới thích khách hành thích Vương gia, Vương gia quá mềm lòng, ngươi xem người ta là huynh đệ, người ta lại hận ngươi thấu xương.

Khương Tử Ngọc nghe được rất khó chịu, không thể phản bác.

Khương Trường Sinh đi đến trước mặt Khương Tử Hàn, nhìn vị Thái Tử nhu nhược, sợ chết này, trong mắt của hắn không có chút thương hại.

Khương Tử Hàn cắn răng, đột nhiên vỗ một chưởng lên người Khương Trường Sinh, mong muốn hấp thu công lực của hắn.

Khương Trường Sinh không có tránh né, bị hắn vỗ trúng, những người khác thấy một màn này sợ hãi, Trường Sinh tiên sư sao sẽ trúng chiêu?

Khương Tử Hàn mừng như điên, diện mạo dữ tợn nói:

- Muốn giết cô… Làm sao có thể.

Một giây sau, sắc mặt hắn kinh biến, trong mắt là vẻ sợ hãi.

Hắn run sợ phát hiện mình căn bản hút không được chân khí của đối phương.

Khương Trường Sinh ra kiếm đâm xuyên bụng của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói khẽ:

- Ngươi ban đầu ngay cả Thái Tử đều làm không được, làm Thái Tử nhiều năm như vậy, cũng đáng.

Linh lực theo lưỡi kiếm tràn ra, chấn vỡ ngũ tạng lục phủ của Khương Tử Hàn.

Rút ra Thái Hành kiếm, Khương Tử Hàn đi theo ngã xuống đất, toàn thân run rẩy, hai mắt trừng lớn, cuối cùng chết không nhắm mắt.

Khương Trường Sinh run kiếm, nhìn xuống thi thể Khương Tử Hàn, thầm nghĩ:

- Nếu không phải ngươi giết cha, có lẽ ngươi còn có thể sống lâu thêm một đoạn thời gian.

Bốn người Khương Tử Ngọc bị chấn động, theo Khương Trường Sinh hiện thân đến bây giờ mới bao lâu, Khương Trường Sinh không có thi triển tuyệt học để người nhìn mà sợ, thủ đoạn hắn giết địch lộ ra rất bình thường, nguyên nhân chính là như thế mới mang đến cho bọn hắn rung động thật lớn.

Vô luận là Diệp Giác, hay là Khương Tử Hàn, đều đã là cao thủ Thần Tâm cảnh.

Giết Thần Tâm cảnh như giết chó làm thịt gà?

Bóng đêm lạnh buốt, lòng người lạnh buốt.

Khương Tử Ngọc xa xa nhìn Khương Trường Sinh, trong lòng không hiểu có chút sợ hãi.

Chương 131: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (2)

Vũ lực của Khương Trường Sinh đã có thể dễ dàng uy hiếp được hoàng quyền, nếu như hắn đăng cơ, ngày khác có phải

cần xem sắc mặt của Khương Trường Sinh hay không?

Bọn hắn là sư đồ, cũng không phải phụ tử, nếu như Khương Trường Sinh ngày sau có nhi tử, có thể hay không…

Khương Tử Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi, trong lòng càng nhiều hơn chính là bao la mờ mịt.

Hắn cũng nghĩ không thông Khương Trường Sinh vì sao hết sức ủng hộ hắn.

Thật chỉ là vì Đại Cảnh?

Lúc này, từng người từng người Bạch Y vệ theo bốn phương tám hướng chạy đến, đứng ở trên mái hiên từng cung điện, Hoa Kiếm Tâm cũng tới, nàng đưa tay ra hiệu tất cả mọi người dừng lại.

Lý công công không biết từ chỗ nào tiến vào hoàng cung, hắn nhìn thấy thi thể Diệp Giác, Khương Tử Hàn, lại gặp Khương Vũ tê liệt ngã xuống đất, cực kỳ hưng phấn.

- Tiên Hoàng, ngài bảo vệ Đại Cảnh…

Tâm tình Lý công công xúc động, hốc mắt đều đỏ.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt Khương Vũ, cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, nói:

- Ngày mai thoái vị cho Ngụy vương, Thái Tử tạo phản, may mắn được Ngụy vương cứu giá, nhưng ngươi cũng bị thương nặng, vô lực lại nắm giữ triều cương.

Khương Vũ đắng chát cười, yếu ớt nói:

- Trẫm… Hiểu rõ…

Mặc kệ như thế nào, ít nhất là con của hắn đăng cơ.

- Từ Thiên Cơ, chiếu cố tốt bệ hạ, Tử Ngọc, Lý công công, đi theo ta.

Khương Trường Sinh vứt xuống nói lời này, đi về phía Kim Loan điện.

Lý công công đuổi theo kịp.

Khương Tử Ngọc lưỡng lự, cuối cùng bị Từ Thiên Cơ thúc giục hạ vẫn đuổi kịp bước tiến của Khương Trường Sinh.

Trên đường, Khương Tử Ngọc suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại từ nhỏ đến lớn trải qua, ở trong ấn tượng của hắn, Khương Trường Sinh đối với hắn cùng những người khác luôn là ôn hòa như nước, chưa bao giờ lãnh khốc qua giống như tối nay.

Hắn nghĩ không ra Khương Trường Sinh muốn bàn giao hắn cái gì, là muốn uy hiếp hắn, hay là lộ chân tướng?

Một đường không nói chuyện, ba người tiến vào Kim Loan điện tối tăm, Lý công công xe nhẹ đường quen đi đến trước một cây trụ khởi động cơ quan, phía trên có một viên dạ minh châu bị mở ra, huỳnh quang vương vãi xuống, vừa rồi chiếu vào trên long ỷ.

Bảo tọa chí cao vô thượng ở trong bóng tối dễ thấy như vậy, giống như hoàng quyền đang ở trước mắt.

Khương Trường Sinh dừng bước lại, nhìn long ỷ, nói:

- Tử Ngọc, ngồi lên, từ ngày mai, ngươi chính là hoàng đế.

Khương Tử Ngọc trầm mặc đi thẳng về phía trước, cho đến khi leo lên Long giai, đi vào trước ghế rồng, hắn bỗng nhiên quay người, nhìn xuống Khương Trường Sinh trên điện, hỏi:

- Xin hỏi sư phụ, nếu như ta đăng cơ, thiên hạ này nghe ta, hay nghe ngươi?

Lý công công hứng thú nhìn một màn này, lặng yên không lên tiếng.

Khương Trường Sinh nói:

- Đương nhiên là nghe ngươi, ngươi là Thiên Tử, ngươi lớn nhất.

Khương Tử Ngọc chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, nói:

- Sư phụ, ta không nghĩ ra vì sao ngươi ủng hộ ta đăng cơ, vẻn vẹn chỉ vì vì ta là đồ đệ của ngươi? Dùng năng lực của ngươi, không cần đỡ tân hoàng, vô luận người nào làm hoàng đế, đều sẽ giao hảo cùng ngươi.

Hắn muốn làm hoàng đế, nhưng không muốn làm hoàng đế bù nhìn.

Nếu như Khương Trường Sinh biểu lộ dã tâm, vậy hắn dù cho là bốc lên nguy hiểm bị giết, cũng không ngồi long ỷ này.

Khương Trường Sinh vui mừng cười một tiếng, tiểu tử này ít nhất có suy nghĩ của mình mà không dễ tin người khác, cũng không có bị lợi ích tới tay che đậy tâm trí.

Hắn đối mặt Khương Tử Ngọc, cười nói:

- Ngươi chính là thiên tử Thiên Mệnh sở định, mà ta chính là Thiên Mệnh, ta muốn để ngươi làm Thiên Tử, liền để ngươi làm!

Khương Tử Ngọc nghe được lời bá đạo như vậy, trong lòng bi phẫn, võ đạo mạnh, có thể miệt thị hoàng quyền, đây mới là bi ai người nhà họ Khương.

Khương Trường Sinh tiếp tục nói:

- Lý công công, nói một chút thân phận chân thật của ta đi.

Thân phận chân thật?

Khương Tử Ngọc ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía Lý công công.

Lý công công cung kính hành lễ chõ Khương Trường Sinh, sau đó nhìn về phía Khương Tử Ngọc, nói:

- Ngụy vương, Trường Sinh đạo trưởng chính là Thái Tử mà Tiên Hoàng khâm điểm.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khương Tử Ngọc kịch biến, toàn thân run rẩy.

- Cảnh triều vừa lập, Tiên Hoàng lập hoàng tử trong bụng Hoàng hậu nương nương là Thái Tử, đây là thiên hạ đều biết, ca tụng, nhưng Đại Thừa long lâu đột nhiên làm loạn, mong muốn chưởng khống hoàng quyền, Tiên Hoàng từng đi vào Đại Thừa long lâu tu luyện, biết rõ Đại Thừa long lâu mạnh mẽ, vì bảo đảm Thái Tử, liền từ dân gian tìm tới một tên cô nhi, thay thế Thái Tử, đưa Thái Tử đến Long Khởi quan, Thâu Thiên Hoán Nhật, chỉ cầu Thái Tử bình an cả đời, Thái Tử,

Nhị hoàng tử long tranh hổ đấu, cuối cùng song song ngã xuống, vì thành toàn cho Thất hoàng tử, cũng chính là hoàng đế hiện thời, đây đều là kế sách của Tiên Hoàng và Đại Thừa long lâu.

Lý công công thổn thức không thôi, thế nhân nào biết tranh đấu sau lưng hoàng quyền.

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh hỏi:

- Cho nên ngươi đến đỡ ta đăng cơ, chính là vì trả thù Đại Thừa long lâu, trả thù phụ hoàng ta?

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, nói:

- Chẳng qua là thứ nhất, thứ hai nha, ngươi là con của ta, con ruột.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc như bị sét đánh, khó tin nhìn Khương Trường Sinh.

Lý công công cũng bị hù dọa.

Hắn nguyên lai tưởng rằng Khương Trường Sinh đến đỡ Ngụy vương, chẳng qua là không muốn Đại Cảnh đổi quốc hiệu thành Sở, không có nghĩ tới còn cất giấu tầng một nguyên nhân như thế này.

- Không có khả năng… Không có khả năng… Ngươi như thế nào là phụ thân của ta?

Chương 132: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (3)

Khương Tử Ngọc ngồi liệt trên long ỷ, khó mà tiếp nhận.

Khương Trường Sinh nói:

- Cảnh Võ Tổ có thể đánh tráo ta, vì sao ta không thể đánh tráo con trai của hoàng đế mà hắn muốn lập?

Khương Tử Ngọc giương mắt, cắn răng nói:

- Ách Vận song phật trông coi mẹ ta sinh ra ta…

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta không giết Nan Vận phật, chính là vì để cho hắn làm chứng việc này, để cho người ta nghĩ không ra điểm này.

Khương Tử Ngọc quát khàn cả giọng:

- Bổn vương không tin! Ngươi dựa vào cái gì chứng minh?

Hắn vừa hỏi ra lời, vẻ mặt liền cứng đờ, Lý công công cũng trừng to mắt.

Chỉ thấy cái trán Khương Trường Sinh hiện ra đạo văn màu vàng kim, Lý công công không khỏi nhìn về phía Khương Tử Ngọc, vừa đi vừa về so sánh.

Đạo văn của Khương Trường Sinh giống như đúc với cái bớt giữa mi tâm Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc ngây người.

Khương Trường Sinh nói:

- Mẹ của ngươi chính là Bạch Y vệ Hoa Kiếm Tâm mà cả ngày lẫn đêm trông coi ngươi, ta mặc dù ném ngươi cho người khác, nhưng ta và mẫu thân ngươi một mực bồi bạn ngươi, một mực bảo hộ ngươi.

Khương Tử Ngọc không thể không tiếp nhận được chân tướng, hắn thống khổ mà hỏi:

- Các ngươi vì sao làm như thế…

Khương Trường Sinh nói:

- Khi đó ta không rõ ràng thực lực của Đại Thừa long lâu.

- Tử Ngọc, ngươi từ nhỏ đã muốn làm hoàng đế, bây giờ vi phụ đưa ngươi thượng hoàng vị, ngươi còn muốn chấp nhất chuyện xưa trước kia? Ngươi chỉ cần biết, nếu như ngươi thành hoàng đế, ta chính là chỗ dựa lớn nhất của ngươi, trời sập xuống, ta đều sẽ vì ngươi chống đỡ, còn chưa đủ?

Tiếng hắn đinh tai nhức óc, Khương Tử Ngọc nghe được mà toàn thân run rẩy.

Lý công công nói theo:

- Đúng vậy, Ngụy vương, hơn hai mươi năm trước, thái tử điện hạ không đổi ngươi thành hoàng tử, ngươi bây giờ chỉ có thể

sống ở trong Long Khởi quan làm đạo sĩ, tuy có thái tử điện hạ dạy bảo, nhưng đây chẳng qua là phương diện võ đạo, không có thể luôn đợi ở trong cung, ngươi như thế nào nắm giữ triều chính? Tựa như hoàng đế hiện thời cùng Thái Tử hiện thời, từ nhỏ đi theo Đại Thừa long lâu tập võ, văn trị võ công sai kém vô cùng, bọn hắn không phải là võ phu làm hoàng đế à? Không có chút trợ giúp giang sơn xã tắc?

- Đại Thừa long lâu có thể để Tiên Hoàng cúi đầu, Ngụy vương, ngươi bây giờ cũng thấy được Đại Thừa long lâu mạnh mẽ, nếu ngươi là thái tử điện hạ ngay lúc đó, ngươi nên làm như thế nào?

Khương Tử Ngọc bị nói đến lòng sinh áy náy, những năm nay, tuy hắn bị giấu diếm thân phận thật sự, nhưng Khương Trường Sinh một mực bồi bạn hắn, dạy hắn, còn có mẫu thân chân chính của hắn, lúc nhỏ khi hắn còn ở trong phủ thái tử không vui, nàng sẽ an ủi hắn, hắn còn trước kia đùa giỡn bảo nàng là mẫu thân.

Đúng vậy.

Trẫm muố làm hoàng đế.

Hoàng đế há cố chấp chút chuyện này?

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Phụ thân, là hài nhi nhu nhược, rét lạnh ngài một phen khổ tâm, có thể coi là ngài đỡ ta đăng cơ, Đại Thừa long lâu tất sẽ còn quay đầu trở lại, hoàng đế hiện thời cũng không chỉ có hai đứa con trai.

- Tứ Hải hiền thánh đã nói với ta, Đại Thừa long lâu chính là Thánh địa siêu nhiên nắm giữ mấy phương vương triều, Diệp Giác chẳng qua là một trong các đệ tử, quái vật khổng lồ như thế, phụ thân, chúng ta thật địch nổi?

Khương Trường Sinh quay người, nhìn về phía Minh Nguyệt bên ngoài Kim Loan điện, nói:

- Bây giờ đã không phải hai mươi năm trước, ngươi hãy nhìn kỹ vi phụ như thế nào trấn áp triều tông không ai bì nổi kia,

ngươi một mực làm tốt hoàng đế của ngươi, quản lý tốt giang sơn xã tắc này.

- Từ nay về sau, hoàng quyền Khương gia chỉ ở trong tay Khương gia.

…

Bóng đêm như nước, gió đem xen lẫn một tia nóng bỏng.

Khương Tử Ngọc được Lý công công đồng hành trở lại trước mặt đám người Từ Thiên Cơ, Khương Vũ đã bị Bạch Y vệ đưa về tẩm cung dưỡng thương, trong hoàng cung có số lượng lớn cấm quân tràn vào, các nơi trong cung đình sáng lên ánh nến.

Số lượng lớn tướng sĩ xông vào hoàng cung, có thủ hạ của Khương Tử Ngọc, cũng có thủ hạ của Khương Tử Hàn, khi bọn hắn thấy thi thể Khương Tử Hàn, sắc mặt đều đại biến.

Hoa Kiếm Tâm đứng trên mái hiên, mở lời:

- Tối nay, thái tử điện hạ mang theo kẻ xấu vào cung, muốn mưu hại bệ hạ, may mắn được Ngụy vương đến đây cứu giá.

Lời nàng nói đương nhiên bị các tướng sĩ phe phái Thái Tử giận mắng.

Theo bọn hắn nghĩ, Thái Tử điên mới đi hành thích hoàng đế, dù sao hắn đã là Thái Tử.

Từ Thiên Cơ nhếch miệng cười nói:

- Tông Thiên Vũ, chúng ta nên động thủ, tối nay dù sao cũng nên muốn chết nhiều thêm vài người.

Tông Thiên Vũ vuốt râu gật đầu, ánh mắt hắn cũng có chút xúc động.

Ngày mai, hoàng đế tuyên bố Ngụy vương đăng cơ, đại nghiệp sắp thành.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh trở lại bên trong Long Khởi quan, Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Ngài thật sự lợi hại, cao thủ mạnh như vậy bị ngài ra một kiếm đã chém chết còn có những cao thủ bị ngài dọa chạy,

ngài cũng không có buông tha, ngài làm sao làm được một bên nói chuyện với người, một bên thao túng binh khí truy sát kẻ địch phương xa?

Nó tu hành trăm năm, thị lực vượt xa võ giả cùng cảnh giới, nó thấy rất rõ ràng cuộc chiến tối nay.

Khi Khương Trường Sinh hiện thân, đám thủ hạ của Diệp Giác cấp tốc thoát đi, Khương Trường Sinh nhìn như không để ý đến, nhưng những cao thủ kia còn chưa chạy ra hoàng cung liền bị binh khí bốn phương tám hướng bay kéo tới ám sát, đều chết hết.

Thủ đoạn như vậy, thật sự đáng sợ.

Chương 133: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (1)

Mặt khác, khí tức Diệp Giác để Bạch Kỳ cảm giác mình không phải đối thủ của hắn, nhưng Diệp Giác đối mặt Khương Trường Sinh thì giống như phàm phu, không có chút lực lượng chống đỡ.

Nó càng phát giác Khương Trường Sinh cũng không phải Thần nhân, mà là Kim Thân cảnh trong truyền thuyết.

Khương Trường Sinh lườm nó, mỉm cười, cũng không có nói tiếp.

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh ngồi xuống, xem sinh tồn ban thưởng lúc trước lấy được.

【 Chân Dục năm thứ bảy, Thái Tử Khương Tử Hàn cùng cao thủ Đại Thừa long lâu Diệp Giác vây công ngươi, ngươi thành công sinh tồn trong khi bị bọn hắn bao vây, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— trận pháp Đại Thành Thiên Địa Bát Phương Kiếm Trận 】

Tên thật dài!

Khương Trường Sinh yên lặng tiếp nhận truyền thừa Đại Thành Thiên Địa Bát Phương Kiếm Trận.

Đây là hắn lần đầu tiên tiếp xúc đến trận pháp, cũng cảm thấy rất hứng thú.

Kiếm trận này thích hợp với linh lực, chân khí, có thể một người nhiều kiếm thi triển, cũng có thể nhiều người thi triển, hắn quyết định lưu cho các đệ tử Long Khởi quan tu hành, trên giang hồ đại phái, phần lớn đều có được trận pháp hộ tông, dĩ nhiên, phần lớn trận pháp của bọn hắn chẳng qua là chỉ có hình thức, so với Đại Thành Thiên Địa Bát Phương Kiếm Trận thì hoàn toàn không thể so sánh.

Một đêm này, tâm tình Khương Trường Sinh vui vẻ, dù sao cũng nhận nhau với con ruột, ngày mai tuyên bố Ngụy vương đăng cơ, cũng tính toán thành toàn nỗi lòng của hắn.

Hắn cao hứng, nhưng quyền quý toàn thành khó mà chìm vào giấc ngủ, Thái Tử chết thảm trong hoàng cung, hoàng đế bị trọng thương, hư hư thực thực ngày mai liền muốn thoái vị, từng cọc từng cọc tin tức để bọn hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngụy vương cùng Thái Tử tranh đấu đã kéo dài nhất thời thật dài, không nghĩ tới đột nhiên liền xuất hiện kết cục đã định.

Khương Tử Hàn vừa chết, trường tranh đấu này liền kết thúc, mặc dù Thái Tử có thể chết ở trong tay Ngụy vương, cũng không người nào dám nghi vấn, bởi vì Thái Tử vừa chết, chỉ có thể là Ngụy vương đăng cơ.

Từng phủ đệ điên cuồng điều động thám tử tìm hiểu tình báo, càng nghe chuyện, bọn hắn càng kinh ngạc.

Tối nay, Trường Sinh tiên sư vậy mà ra tay, cao thủ mạnh nhất dưới tay Thái Tử - Diệp Giác bị Trường Sinh tiên sư chém đầu.

Bạch Y vệ vậy mà tập thể đầu nhập vào Ngụy vương, phong tỏa hoàng cung.

Dương gia, Trần gia thừa cơ lôi kéo các quan viên, đã lớn mạnh bản thân, cũng cho những gia tộc đứng sai đội một cơ hội.

Tất cả mọi người cảm khái.

Trong vòng một đêm, Đại Cảnh đổi trời.

Hôm sau trời vừa sáng, quần thần vào triều, trong hoàng cung khắp nơi đều là Bạch Y vệ, còn có cấm vệ đang khiên thi thể, để đám văn võ đi vào triều sợ mất mật.

Đợi thời gian triều hội vừa đến, Khương Vũ được một tên thái giám đỡ đi đến trước ghế rồng ngồi xuống, tất cả mọi người chú ý tới hắn hết sức yếu ớt, trên mặt không có chút huyết sắc nào, cả người gầy gò một vòng, giống như bệnh nguy kịch.

Khương Tử Ngọc đứng ở phía trước nhất đội ngũ võ tướng, mặt hắn không biểu tình, một đêm trôi qua, hắn đã điều chỉnh tốt tâm tính, tiếp nhận chân tướng, hắn hiện tại chỉ có tràn đầy dã tâm.

Quần thần câm như hến, không dám lên tiếng, bởi vì bọn hắn phát hiện ít đi rất nhiều người quen.

Thái Tử vừa chết, chắc chắn có rất nhiều người chôn cùng, không phải tất cả mọi người đều có cơ hội cải biến lập trường.

Khương Vũ giương mắt nhìn về phía văn võ cả triều, yếu ớt, nói:

- Trẫm… Đêm qua bị Thái Tử mưu phản hành thích, may mắn được Ngụy vương cứu giá, nhưng trẫm đã vô lực chủ trì giang sơn xã tắc… Hôm nay, trẫm tuyên bố Ngụy vương kế thừa hoàng vị…

- Chiếu này ban bố thiên hạ… Hôm nay có hiệu lực, trước khi đăng cơ, sự vụ lớn nhỏ trong triều đều do Ngụy vương quản lý…

Nói xong, hắn kịch liệt ho khan, rất khó chịu, sau đó ra hiệu thái giám vịn mình lui ra.

Quần thần quỳ xuống, tiễn Khương Vũ rút lui.

Nhìn bóng lưng Khương Vũ đã còng xuống, hư nhược, trong lòng bọn họ ngũ vị tạp trần.

Ngày hôm trước vào triều, Khương Vũ còn uy phong lẫm liệt, bây giờ giống như già hơn ba mươi tuổi.

Tranh đoạt hoàng quyền, thật sự đáng sợ.

Khương Tử Ngọc dậm chân đi đến Long giai, hắn đặt mông ngồi trên long ỷ, đâm bội đao của mình lên trên mặt đất, hai tay chống lấy chuôi đao, quét nhìn văn võ cả triều.

Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ các tướng sĩ của Ngụy vương đều lộ ra vẻ mặt tự hào, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Tam tỉnh thừa tướng, lục bộ Thượng thư đều cảm thấy Ngụy vương có chút thất lễ, lại không dám nhắc nhở, bây giờ trong hoàng cung còn tràn ngập mùi máu tươi.

Khương Tử Ngọc híp mắt hít một hơi, cảm khái nói:

- Đây cũng là hoàng vị à, bảo tọa chí cao phía trên người trong thiên hạ… Mùi vị đỉnh điểm quyền lực thật sự làm người ta mê muội…

Hắn không để ý tới quần thần, lộ ra tiếng lòng.

Hắn chính là hoàng đế, hắn không cần lại nhìn ánh mắt của đám người.

Khương Tử Ngọc thu lại nụ cười, mở lời:

- Kể từ hôm nay, bổn vương tự xưng trẫm, đại điển trẫm đăng cơ nhất định phải trù bị tốt tại trước cuối năm, ngày tân xuân năm sau, trẫm đăng cơ, cùng vạn dân cùng chúc mừng.

- Niên hiệu của trẫm, là Càn Vũ.

- Năm hiệu Càn Vũ, dùng võ làm nền tảng lập quốc.

Quần thần lễ bái, cùng hô lên Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.

…

Hoàng đế Đại Cảnh thoái vị, Ngụy vương đăng cơ, tin tức này như gió bão truyền khắp khắp thiên hạ, thậm chí truyền đến trong các vương triều xung quanh, thiên hạ xôn xao.

Bởi vì Ngụy vương công tích ở đó, bách tính ngược lại reo hò, vương triều xung quanh cũng không dám thừa dịp hoàng vị truyền nhường gây rối, so với Khương Vũ, bọn hắn càng sợ Ngụy vương.

Mặc dù Ngụy vương còn chưa triệt để đăng cơ, nhưng hắn tràn đầy đấu chí, liên tục ban bố đủ loại quy định mới, đại lực đỡ

võ đạo, phân cấp khoa cử võ đạo, từ thôn trấn, huyện thành, quận thành, lại đến Kinh Thành, phân hoá ra chi tiết rõ ràng, cũng nhất nhất công khai các đãi ngộ thi đậu các cấp võ đạo công danh, để võ lâm nhân sĩ phấn chấn.

Chương 134: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (2)

Xông xáo giang hồ ngoại trừ tiêu sái, đại đa số người càng là bị bất đắc dĩ, ai không muốn có chức vị quang minh chính đại.

Ngoại trừ phổ biến phong trào võ đạo, Ngụy vương còn chế định hàng loạt chính sách lợi dân, lợi thương, để cho Kinh Thành trở nên càng thêm phồn hoa.

Ngụy vương chuyên môn phái người trợ giúp Long Khởi quan khai hoang, tu sửa lầu các, ngay cả lâu cũ trước đó cũng được đổi mới.

So với Khương Vũ, Ngụy vương tập trung tinh thần mong muốn nhường Cảnh triều trở nên tốt đẹp, cả ngày chôn ở trong ngự thư phòng, đều không tới bái phỏng Khương Trường Sinh, nhưng hắn thường xuyên phái người tặng lễ, thậm chí mỗi ngày đều có thái giám chuyên đưa điểm tâm trong hoàng cung đưa tới cho Khương Trường Sinh.

Ngụy vương đề bạt Hoa Kiếm Tâm làm Hữu Vệ Thủ, đứng hàng Nhị phẩm, quản lý Bạch Y vệ, Thiên Vũ giám.

Trong đình viện.

Hoa Kiếm Tâm một thân thường phục, không tiếp tục mang mặt nạ, vẻ mặt nàng tươi cười, nói:

- Tử Ngọc, bình thường mặc dù bận rộn, nhưng không có lãnh đạm ta, mấy ngày trước, một Hoàng Phi quát mắng ta, Tử Ngọc đã phế phi vị của nàng, đều không hỏi tới hoàng đế.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Khương Vũ sống không được bao lâu, hắn cũng không rảnh rỗi để quản đâu.

Khương Vũ hấp thu chân khí quá nhiều, kinh mạch trong cơ thể đã sớm yếu ớt không thể tả, bây giờ bị hút đi chân khí toàn

thân, lại thêm trúng độc, có thể sống đến tân xuân sang năm đều là việc khó.

Hoa Kiếm Tâm nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Ta nghĩ muốn từ quan, đến ở Long Khởi quan cùng ngươi, được không?

Khương Tử Ngọc đăng cơ, tâm nguyện của nàng đã thành, quyền lực đã bị nàng coi nhẹ.

Nàng đã hơn năm mươi tuổi, tuy nói còn không tính cao tuổi, nhưng thời gian lưu cho nàng và Khương Trường Sinh đã không nhiều.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ngươi vui vẻ là được rồi.

Hoa Kiếm Tâm cười tươi như hoa, mặt mũi tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Nàng cảm thấy nhân sinh mình đã đủ.

Bạch Kỳ dưới Địa Linh thụ nhìn Khương Trường Sinh, như có điều suy nghĩ.

Bạch Long không có ở đây, đi theo đám người Hoang Xuyên, Vong Trần chạy khắp núi khắp đồng, mới đầu, Bạch Long xuất hiện hù dọa hết thảy công nhân đến đây tu sửa, cũng may sau khi nghe các đệ tử Long Khởi quan trấn an, bọn hắn mới quen thuộc, bởi vì bọn hắn, thanh danh của Bạch Long trở nên lớn hơn.

…

Tuyết lớn sắp tan rã, tân xuân.

Hoàng đế chết bệnh trước khi Ngụy vương đăng cơ, thụy hào Văn Đế, tại vị bảy năm, sách sử lưu danh Cảnh Văn Đế.

Tân xuân, Ngụy vương Khương Tử Ngọc đăng cơ, trở thành vị hoàng đế thứ ba Đại Cảnh, lập niên hiệu là Càn Vũ.

Càn Vũ năm thứ nhất.

Khương Trường Sinh, Hoa Kiếm Tâm đứng trước vách núi, nhìn đại điển đăng cơ trong hoàng cung xa xa, trong hoàng

cung vừa múa vừa hát, cực kỳ náo nhiệt.

Hoa Kiếm Tâm quay đầu nhìn về phía gò má Khương Trường Sinh, hỏi:

- Vì sao không cho Tử Ngọc khôi phục thân phận của ngươi?

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Có quan trọng như vậy sao? Ta nói qua, trợ Tử Ngọc đăng cơ chẳng qua là một mục tiêu ngắn hạn mà thôi, ta chân chính theo đuổi là tu hành, truy cầu trường sinh.

- Khương Vũ đến chết cũng không biết Tử Ngọc cũng không phải con của hắn, thật sự đáng tiếc, hẳn là nên chọc tức hắn một phen.

- Xem ở phân lượng hắn là cha của Bình An, để cho hắn ít chút tiếc nuối rời đi, người sống hà tất so đo cùng người chết?

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, cảm thấy có đạo lý, nàng cảm khái.

- Trên đời thật có người Trường Sinh sao?

- Có lẽ có.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, liên quan tới hắn có tuổi thọ vô hạn, hắn sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả vợ con của mình, bí mật này chỉ có thể chính mình biết được, một khi truyền ra, chắc chắn dẫn tới phiền phức ngập trời.

Hắn không muốn trở thành Đường Tăng.

Hai người nhìn trong chốc lát liền trở lại bên trong viện, chạng vạng tối ngày đó, Trần Lễ đến đây bái phỏng.

Hắn đã bước qua sáu mươi tuổi, trở thành một lão thần, vẻ mặt hắn tươi cười, nửa năm nay có thể nói là xuân phong đắc ý, tòng long chi công để cho hắn trở thành Thừa Tướng môn hạ Tỉnh, phụ tá hoàng đế ra quyết sách, có thể nói là địa vị cực cao.

Hắn là người sớm nhất duy trì hoàng đế, cũng là hắn thuyết phục Trần gia.

Dương gia Dương Triệt được đề bạt, trở thành Thừa Tướng Thượng thư Tỉnh, địa vị cao ngang Trần Lễ.

Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ cũng rời khỏi triều đình, trở về giang hồ, trên người bọn họ mang theo miễn tử kim bài Khương Tử Ngọc ban cho.

Khương Dự vẫn như cũ là Tần vương, Khương Tử Ngọc giao Tham Châu giao cho hắn quản lý, đề phòng Cổ Hãn xâm lấn.

- Trường Sinh, tối nay chúng ta không say không nghỉ.

Trần Lễ hưng phấn nói, tuổi lục tuần địa vị cực cao, xem như đời này của hắn không còn gì đáng tiếc.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, hai người ở trong đình viện nâng ly cạn chén, Vong Trần giúp bọn hắn rót rượu, Hoang Xuyên, Bình An thì đã dọn ra ngoài, mỗi người có đình viện riêng của mình.

Men say trong lòng, Trần Lễ đột nhiên hỏi:

- Trường Sinh, ngươi làm sao còn chưa già?

Khương Trường Sinh lắc lư chén rượu, cười nói:

- Tu đạo nuôi ra, ta cũng đã năm mươi mốt tuổi, chẳng mấy chốc sẽ già.

Trần Lễ cười cười, sau đó say ngã trên bàn.

Khương Trường Sinh để Vong Trần dìu hắn đến trong phòng nghỉ ngơi.

Cũng không lâu lắm, Lý công công chạy vào bên trong viện, hắn tới đến bên cạnh Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Đại Thừa long lâu có động tĩnh, rất nhiều môn phái Tây Vực bị đồ sát, người chết đều bị hút khô chân khí, lão nô hoài nghi là Đại Thừa long lâu làm, Khương Vũ, Khương Tử Hàn nắm giữ võ công tà môn chính là được truyền từ Đại Thừa long lâu, bọn hắn rất có thể đang hấp thu chân khí khắp nơi, muốn sáng tạo càng nhiều Thần nhân giống như Tuyệt Tâm thần tăng.

Chương 135: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (1)

Nghe được lời Lý công công, Khương Trường Sinh cũng không để ý, cảm thấy như thường.

Hắn dễ dàng tru diệt Thần nhân, Đại Thừa long lâu sao dám lỗ mãng đến đây?

Còn về việc sáng tạo ra càng nhiều Thần nhân giống như Tuyệt Tâm thần tăng, Khương Trường Sinh cũng không sợ.

Thần nhân căn bản không đáng chú ý.

Hôm đó giết Tuyệt Tâm thần tăng, thật ra hắn dùng chính là Ngự Kiếm quyết, chẳng qua nhờ vào đó nâng cao uy danh Thái Thanh kiếm thuật mà thôi.

Đừng nói Thần nhân, sáng tạo ra Kim Thân cảnh đều không đủ xem!

Khương Trường Sinh nói:

- Ta biết rồi.

Lý công công nói theo:

- Giang hồ gần đây rất đặc sắc, Phần Thiên các muốn nhất thống võ lâm, kết quả vấp phải trắc trở tại Võ Phong, Võ Phong sinh ra một vị Tông Sư, bằng vào thần công của hắn và nơi hiểm yếu làm ưu thế, một người đơn độc cản toàn bộ Phần Thiên các. –

Hắn bắt đầu nói về chuyện giang hồ, Khương Trường Sinh cũng nghe được say sưa ngon lành.

Từ khi Cảnh Võ Tổ Khương Uyên lập triều đến nay, võ đạo mười ba châu đã thức tỉnh, một mực hiện lên khí thế càng mạnh, sau khi Tuyệt Tâm thần tăng lấy cái chết mở ra Thần Nhân cảnh, cao thủ tuyệt đỉnh không còn là Thông Thiên cảnh, truy cầu Thần nhân đã trở thành toàn mục tiêu cuồng nhiệt của võ lâm, thậm chí hiện tại có lời luận:

Thành tựu Thần nhân mới là võ lâm chí tôn.

Bây giờ võ lâm Đại Cảnh chỉ có một vị Thần nhân, đó chính là Kinh Thành Trường Sinh tiên sư.

Mong muốn sinh ra vị thứ hai, theo suy nghĩ của tuyệt đại đa số võ lâm nhân sĩ, không phải ba năm năm có thể thành, thậm chí có khả năng càng lâu.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Lý công công, vị lão thái giám này đã bảy tám chục tuổi, vẫn còn có thể giày vò như thế, vì hắn đi khắp nơi thu thập tình báo, cũng không dễ dàng.

Dựa theo Lý công công nói, hắn tu luyện là Đồng Tử công, dương nguyên không tiết sẽ bảo trì trạng thái tinh lực dồi dào, cho đến khi đại nạn của tuổi thọ.

Khương Trường Sinh móc ra một bình đan dược từ trong ngực, đặt lên bàn, nói:

- Lấy về, một tháng dùng một viên.

Lý công công tò mò hỏi:

- Xin hỏi đạo trưởng, đây có ích lợi gì?

- Có thể tăng thọ.

Tẩm bổ thân thể, bồi nguyên dưỡng thần, xác thực có hiệu quả gia tăng tuổi thọ.

Lý công công nghe xong, lập tức kinh hỉ, vội vàng nhận lấy, sau đó khấu tạ Khương Trường Sinh, Khương Uyên lúc trước dựa vào đan dược của Khương Trường Sinh treo một hơi thêm mấy năm, Lý công công tận mắt nhìn thấy, hắn tự nhiên tin phục bản lĩnh luyện đan của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đều không keo kiệt với người quen vì loại đan dược này, chẳng qua hắn rõ ràng, đan dược chỉ có thể kéo dài.

Sinh ly tử biệt, là chuyện không sớm thì muộn phải gặp.

Có lẽ đây cũng là buồn rầu lớn nhất của trường sinh bất tử.

Bất quá hắn cảm thấy đây cũng là một loại quá trình tu tâm, có sung sướng, có phiền muộn mới là nhân sinh.

…

Bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Trên cánh đồng hoang vô tận có một mảnh tường đổ, trải rộng thi thể, từng người từng người người võ giả mặc áo bào tím long văn đang đang hấp thu chân khí của người sắp chết, những võ giả này đều lộ ra cao tuổi, vượt qua ba mươi người.

Trong một chỗ cung điện tàn phá, một nam tử mặc áo hồng thả lỏng hai tay sau thắt lưng, ngước nhìn trước mặt tượng Phật to lớn.

Nan Vận phật bước vào đại điện, nửa quỳ sau lưng nam tử mặc áo hồng, ôm quyền nói:

- Lâu chủ, toàn bộ Kiếm Khí môn đã đền tội, đợi các trưởng lão hấp thu xong chân khí, Kiếm Khí môn sẽ không còn tồn tại.

Nam tử mặc áo hồng chính là Lâu chủ Đại Thừa long lâu, tên là Tiêu Điệu Thiên, hồng y trên người như huyết, in long văn màu vàng kim, tóc trắng phơ trải phía dưới kim quan, phía trên kim quan có song long hí châu, hiển thị rõ bá khí.

Tiêu Điệu Thiên quay người, khuôn mặt hắn tang thương, thoạt nhìn bốn mươi năm mươi tuổi, ngũ quan tuấn lãng, nhưng ánh mắt đạm mạc, không có chút thần thái.

Hắn nhìn xuống Nan Vận phật, mở miệng nói:

- Đại Cảnh như thế nào?

Nan Vận phật trầm giọng nói:

- Trường Sinh tiên sư vẫn ở Kinh Thành, hoàng đế muốn mở ra thịnh thế võ đạo, bây giờ…

- Ừm?

- Vương triều xung quanh nghe nói Đại Cảnh có rất nhiều đãi ngộ cho võ giả, các nơi đều có võ giả đi Đại Cảnh, quả thật là dấu hiệu đại hưng, hoàng đế còn hạ mật lệnh, để Bạch Y vệ, Thiên Vũ giám trong bóng tối ám sát quan lại người Sở các nơi…

Nan Vận phật nói đến lúc này, sắc mặt rất khó nhìn, hắn không thể không thừa nhận Ngụy vương thật hung ác.

Tiêu Điệu Thiên nói:

- Đây mới là chuyện Đế Vương nên làm, nếu như Đại Thừa long lâu thắng, vị hoàng đế Đại Cảnh này nguyện thần phục, bản tọa cũng có thể cho hắn một cơ hội.

Nan Vận phật muốn nói lại thôi.

Tiêu Điệu Thiên đi ra ngoài điện, Nan Vận phật vội vàng đuổi theo, bọn hắn đi vào ngoài cửa lớn, phóng ánh mắt nhìn tới, Kiếm Khí môn đã hóa thành phế tích, đầy rẫy hoang vu, đây là tình cảnh sau đại chiến.

Nan Vận phật nhìn xem một màn này, rất khó chịu, Đại Thừa long lâu đã từng cao cao tại thượng lại rơi vào tình cảnh như thế, chỉ vì một người.

Trường Sinh tiên sư.

Nan Vận phật mặc dù sốt ruột báo thù, nhưng vẫn còn tồn tại lý trí.

Hắn nhịn không được hỏi:

- Lâu chủ, các phương triều tông nhìn chằm chằm, một trận chiến này nếu bại, vậy thì…

- Đại Thừa long lâu không thể thất bại.

Chương 136: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (2)

Ánh mắt Tiêu Điệu Thiên bình tĩnh, nói:

- Bản tọa biết được, nhưng nếu không chiến, không có mười ba châu, Đại Thừa long lâu cũng sẽ bị triều tông các phương xâm chiếm từng bước, có lẽ đây là Thiên Đạo luân hồi, khí vận cùng tài nguyên của Đại Thừa long lâu độc bá mười ba châu, thành tựu nội tình ngàn năm triều tông, cũng nên trả nợ.

- Một trận chiến này, nhất định phải đánh, thắng, cải biến kế sách võ đạo của Đại Thừa long lâu, bại, liền thành toàn Đại Cảnh, long lâu sẽ không vong, sẽ chỉ tạm thời tan biến, nội tình ngàn năm há là một người có thể nhổ tận gốc?

Nan Vận phật yên lặng.

Một ông lão áo tím đi tới, ôm quyền nói:

- Lâu chủ, lại hút một nhánh môn phái, chúng ta đều sẽ bước vào Thần Nhân cảnh.

Tiêu Điệu Thiên nói:

- Vậy liền đi tới Đại Cảnh, tùy tiện tìm một nhánh môn phái của Đại Cảnh, cũng đúng lúc tuyên chiến với hoàng đế Đại Cảnh, để võ lâm Đại Cảnh nhìn võ đạo chân chính một chút, vì bọn họ mở ra võ trí.

- Tuân mệnh!

Ông lão áo tím đáp, sau đó quay người đi truyền đạt mệnh lệnh.

Tiêu Điệu Thiên nhìn về phía phương hướng Đại Cảnh, lẩm bẩm nói:

- Một kiếm tru diệt Thần nhân, bản tọa cũng phải nhìn một chút, ngươi có đi đến Kim Thân cảnh trong truyền thuyết hay không.

Kim Thân cảnh?

Nan Vận phật lạnh mình, phía trên Thần nhân còn có cảnh giới càng cao hơn?

…

Trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc nằm tựa ở trên long ỷ, lật xem tấu chương trong tay, lộ ra có chút lười nhác.

Trần Lễ đi tới, chắp tay hành lễ, nói:

- Bệ hạ, Hộ bộ thượng thư để thần tới đề nghị, bệ hạ mặc dù thương cảm bách tính, nhưng ban bố chính sách quá mức nhân từ, nhất là quá mức tha thứ đối với thương nhân, tiếp tục như vậy, bách tính giàu có, thương nhân có tiền, nhưng quốc khố sẽ khan hiếm, chuyện này sẽ bất lợi cho đại kế tương lai của bệ hạ.

Khương Tử Ngọc hoàn toàn thất vọng:

- Cái gì đại kế của Trẫm?

Trần Lễ sửng sốt, đột nhiên không biết nên nói như thế nào, mặc dù hắn có tính cách chính trực, tốt xấu gì cũng sống hơn sáu mươi tuổi, có mấy lời không thể nói ở trước mặt.

Khương Tử Ngọc buông tấu chương xuống, sau khi cầm bút phê chữ, lại cầm một tấu chương khác, tiếp tục nhìn.

- Trần thừa tướng, để người phía dưới ít hỏi thăm ý nghĩ của trẫm, ngươi cũng cần học được nhận biết, trẫm chính là chủ nhân của một nước, nếu như người người đều có thể biết trẫm đang có ý nghĩ gì, Đại Cảnh như thế, chẳng phải là thủng trăm ngàn lỗ? Ngươi với bọn hắn khác biệt, ngươi chính là bạn thân của sư phụ trẫm, lại có đại công đối với trẫm, trẫm chắc chắn tín nhiệm ngươi, nhưng ngươi cũng không cần làm đao cho người ta.

- Vì sao Hộ bộ thượng thư không trực tiếp nói với trẫm, nhất định phải để ngươi đưa lời?

Khương Tử Ngọc liếc mắt nói, cái nhìn này để Trần Lễ có chút hốt hoảng, hắn giống như thấy được Cảnh Võ Tổ Khương Uyên.

Khương Tử Ngọc ý vị thâm trường nói:

- Thân phận người Sở là chỗ bẩn lớn nhất của Trần gia, cẩn thận bị người mưu hại.

Trần Lễ chảy ròng mồ hôi lạnh.

Khương Tử Ngọc khép lại tấu chương, cười nói:

- Thôi, xem ở trên quan hệ giữa ngươi và trẫm, trẫm không gạt ngươi, ngươi cũng đừng truyền đi, nếu có người thứ ba biết được, trẫm sẽ phải chém đầu của ngươi, trẫm sở dĩ làm như thế, cũng không phải tất cả đều là nhân từ, quốc khố khan hiếm, trẫm cũng biết, nhưng Cảnh triều vừa trải qua hai mươi năm chiến loạn, bách phế đãi hưng, nếu tăng lớn thuế má cho bách tính, tất sẽ dẫn tới ảnh hưởng không tốt, trẫm còn cần bách tính cùng một lòng với trẫm, cho nên trẫm cũng tha thứ cho thương nhân.

- Thương nhân linh hoạt, lại ở gần bách tính, đợi các thương nhân giàu lên, chắc chắn sinh ra ngăn cách cùng bách tính, bách tính thế tất ghen ghét bọn hắn, đến lúc đó trẫm tìm lý do xử trí bọn hắn, quốc khố giàu, dân tâm càng hướng trẫm, há không càng diệu?

Trần Lễ kinh ngạc nhìn về phía hắn, không ngờ Khương Tử Ngọc tuổi còn trẻ lại có ý tưởng như vậy.

Khương Tử Ngọc đi theo cười nói:

- Mục tiêu của Trẫm cũng không chỉ là trong Đại Cảnh, Trần thừa tướng, nhìn cho thật kỹ đi, cũng nhiề nhìn chằm chằm Trần gia u hơn một chút, để Trần gia ít lôi kéo người Sở, gần đây, Trần gia có chút bay bổng đấy.

Trần Lễ liền vội khom lưng, nói:

- Thần ghi nhớ.

Hắn hiểu được Khương Tử Ngọc đang gõ mình.

Sau khi Trần Lễ thối lui, Dương Triệt cũng tới, đối mặt gia gia của hoàng hậu, Khương Tử Ngọc không khách khí, nói dụng ý về quyết sách của mình cho Dương Triệt, sau đó tiến hành gõ, mặc dù Dương gia không có lôi kéo người Sở, tóm quân quyền thật chặt.

Đợi Dương Triệt rời khỏi, một tiểu thái giám đi tới, cho hắn đưa chút điểm tâm.

Khương Tử Ngọc hỏi:

- Trường Sinh tiên sư cảm giác khẩu vị về đồ ăn trong cung như thế nào?

Tiểu thái giám trả lời:

- Gần đây lão nhân gia ông ta ăn có chút ít, thậm chí còn phân cho… Phân cho Yêu Lang.

Khương Tử Ngọc nói:

- Vậy thì đổi một đầu bếp, truyền lệnh xuống, để ngự trù phụ trách điểm tâm chạy trở về vương phủ của mình, bảo Hoàng hậu nương nương hỗ trợ một lần nữa chọn lựa một vị.

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, vội vàng lui ra.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, đi vào trước bệ cửa sổ, nhìn trời xanh, mày kiếm nhíu chặt, trong mắt vẫn là vẻ sầu lo.

Hắn không sợ tâm tư văn võ bá quan, nhưng một ngày chưa diệt trừ Đại Thừa long lâu, hắn thủy chung lo lắng.

…

Chương 137: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (1)

Tháng mười.

Thương Túc phái, một trong trong môn mười vị trí đầu võ lâm Đại Cảnh bị đồ sát, cả tông môn hơn hai ngàn đệ tử đều bị hút khô công lực, bị chết thê thảm, án này kinh động toàn bộ giang hồ, tin tức cũng truyền đến Kinh Thành, Bạch Y vệ chịu hoàng đế mệnh lệnh, tự mình tiến đến điều tra.

- Đại Thừa long lâu muốn tới!

Sắc mặt Lý công công đầy nghiêm túc nói, Đại Thừa long lâu lần này ra tay khiến cho hắn đều cảm thấy sợ hãi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Tới thì tới đi.

Liễu Vô Nhân ở bên cạnh tĩnh toạ luyện công nhịn không được tò mò hỏi:

- Đại Thừa long lâu là cái gì?

Lăng Tiêu cũng đi theo mở mắt, hắn mặc dù đã bước vào Linh Thức cảnh, nhưng trong ngày thường vẫn sẽ đến đình viện này luyện công.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Một nhánh môn phái, mưu toan thay đổi càn khôn.

Hắn nhìn về phía Lý công công, nói:

- Ngươi đi xuống trước đi.

Lý công công gật đầu, quay người rời khỏi.

Bạch Kỳ đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, không thể khinh thường Đại Thừa long lâu, ta cũng từng nghe nói tuyệt học hút công lực người khác của bọn hắn, chính là Chu Thiên thần công, nghe nói này tuyệt học là lấy từ Hiển Thánh động thiên trong truyền thuyết.

Hiển Thánh động thiên?

Khương Trường Sinh không ngờ Bạch Kỳ còn biết thế lực này, không khỏi hỏi:

- Ngươi hiểu Hiển Thánh động thiên bao nhiêu?

Liễu Vô Nhân cùng Lăng Tiêu cũng nghiêng tai lắng nghe, rất tò mò.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, bất đắc dĩ nói:

- Ta chỗ nào hiểu, chẳng qua là nghe nói qua, nghe nói Hiển Thánh động thiên chính là Thánh địa võ đạo của nhân tộc các ngươi, ngay cả thập đại triều tông đều không dám trêu chọc.

Khương Trường Sinh tức giận nói:

- Vậy ngươi cút đi, chỉ nói nhảm.

Bạch Kỳ nhìn chằm chằm điểm tâm trên bàn, hỏi:

- Ta có thể…

Khương Trường Sinh cầm lên một khối bánh ngọt ném về phía Địa Linh thụ, Bạch Kỳ thả người nhảy lên, tiếp được ở trên không trung, sau đó nằm xuống liếm ăn, không nỡ bỏ ăn một miếng là xong.

- Ăn ngon thật, lúc nào rảnh chui vào hoàng cung trộm một chút, thế này thì quá ít…

Bạch Kỳ yên lặng suy nghĩ, sinh hoạt hiện tại để nó rất hài lòng, dựa vào Địa Linh thụ, yêu lực của nó đang không ngừng tăng trưởng, còn có Khương Trường Sinh bảo đảm nó an toàn, tình cờ còn có mỹ vị như vậy, nó cũng không muốn đi.

Đương nhiên, nó cũng không có để Khương Trường Sinh nuôi không, tình cờ có võ lâm nhân sĩ đến đây gây rối, nó đều sẽ âm thầm ra tay, dù sao nó cũng là yêu vật có thể so với Thần Tâm cảnh, đổi thành võ giả, kia chính là nhân vật cấp Tông Sư.

Khương Trường Sinh đang tra xét giá trị hương hỏa của mình.

【 Hương hỏa giá trị trước mắt: 11702 】

Hắn lưỡng lự muốn suy tính một thoáng thực lực Đại Thừa long lâu trước mắt hay không, dù sao vật đổi sao dời, Đại Thừa long lâu cũng đang thay đổi mạnh.

Thử một chút đi!

- Ta có thể dễ dàng trấn áp toàn bộ Đại Thừa long lâu hay không?

【 Cần tiêu hao 2000 hương hỏa giá trị, có hay không tiếp tục 】

Hả?

Gấp bội.

Bất quá cũng không tính quá mạnh.

Khương Trường Sinh trực tiếp lựa chọn không, không cần thiết lại tốn oan số hương hỏa.

Nếu vượt qua năm ngàn hương hỏa giá trị, hắn còn có thể vững vàng một tay.

Đại Thừa long lâu đang thay đổi mạnh, hắn cũng không có nhàn rỗi, chỉ là linh lực, hắn tăng cường cũng không phải gấp đôi.

…

Từ sau khi Đại Thừa long lâu đồ sát hơn hai ngàn võ giả, lòng người giang hồ bàng hoàng, Phần Thiên các trước đó không ai bì nổi cũng yên tĩnh, mặc dù có Bạch Y vệ điều tra, cũng không cách nào truy xét đến hung phạm, đúng lúc này, tình báo Đại Thừa long lâu truyền ra trong giang hồ.

Thánh địa ngàn năm, cầm giữ vương triều thay đổi.

Đệ tử Tông sư, trưởng lão Thần nhân, cái thế thần công các loại.

Đủ loại tin tức điên cuồng truyền ra, không người biết được là ai truyền, toàn bộ võ lâm chấn động, đều cảm thấy khoa trương, không hợp thói thường.

Trên đời sao có võ đạo tông môn hơn ngàn năm, hoàng quyền làm sao có thể bị võ đạo môn phái chưởng khống?

Kinh Thành.

Trên Kim Loan điện, Khương Tử Ngọc người mặc long bào nhìn hằm hằm văn võ cả triều, trầm giọng nói:

- Còn không có tra được? Các ngươi đều là phế vật sao?

Lời đồn đại trên giang hồ đã truyền đến trong tai bách tính, điều này cực kỳ bất lợi đối với hoàng quyền, rất dễ dàng giảm xuống địa vị hoàng quyền ở trong lòng bách tính.

Văn võ cả triều lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên, một tướng quân mở miệng hỏi:

- Đại Thừa long lâu tồn tại là thật sao?

Vừa dứt lời, các đại thần khác cũng đều nhìn về Khương Tử Ngọc.

Dương Triệt nói:

- Dù cho là thật, không nói rõ Đại Thừa long lâu có thể làm gì được bệ hạ?

Lời hắn nói để không ít đại thần cảm thấy có lý, sau lưng hoàng đế có Trường Sinh tiên sư làm chỗ dựa đã không phải bí mật, đây chính là võ lâm thần thoại.

Khương Tử Ngọc bình tĩnh nói:

- Không sai, là thật, Tiên Hoàng và Thái Tử ngày xưa chính là được Đại Thừa long lâu đỡ lên, Thái Tử chính là bị Đại Thừa long lâu mê hoặc, ám sát Tiên Hoàng, mong muốn nghe theo Đại Thừa long lâu phân phó mà phục Sở.

Tất cả mọi người động dung.

Phục Sở!

Tiên Hoàng đã từng đưa ra ý kiến hoang đường này, mặc dù cuối cùng bị ấn xuống, nhưng bọn hắn đều từng nghe nói.

Thân là hạ thần Đại Cảnh, bọn hắn tự nhiên không thể chịu đựng việc phục Sở.

Bọn hắn không còn dám suy nghĩ nhiều, đều thấy cảm giác nguy hiểm.

Chương 138: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (2)

Khương Tử Ngọc thấy vẻ mặt quần thần biến hóa, tiếp tục nói:

- Đại Thừa long lâu đây là đang tuyên chiến, nếu bọn hắn muốn chiến, trẫm sẽ đợi bọn hắn đến, còn đám người rải tin tức cho Đại Thừa long lâu đều không thể bỏ qua.

Hắn bắt đầu hạ lệnh, để quần thần tăng lớn cường độ điều tra.

Cùng lúc đó, Khương Trường Sinh cũng thông qua Lý công công biết được việc này.

Khương Trường Sinh nhíu mày, không rõ Đại Thừa long lâu vì sao làm như vậy, muốn nhục nhã Khương gia sao?

Lý công công thấp giọng nói:

- Lão nô suy đoán, Đại Thừa long lâu muốn làm cho người xem chiến, nếu như bọn hắn thắng, bọn hắn nhất cử chưởng khống Cảnh triều, hiện ra sự mạnh mẽ của mình cho thiên hạ thấy, nếu như bọn hắn bại, nhìn như tăng lên uy phong của ngài, cũng là gây thù hằn cho ngài, theo ta được biết, những lời đồn đãi này đã truyền đến vương triều xung quanh.

Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ, một chiêu này thật sự tàn nhẫn.

Nếu triều tông khác biết được Khương Trường Sinh có thể tuỳ tiện trấn áp Đại Thừa long lâu, thế tất sẽ đề phòng hắn, thậm chí kết minh.

Khương Trường Sinh cũng không hoảng, các triều tông khác không có lỗ mãng như vậy, chỉ cần Khương Trường Sinh không uy hiếp được bọn hắn, bọn hắn trong thời gian ngắn sẽ không hợp nhau tấn công.

Các đại triều tông nào có dễ dàng đoàn kết cùng một chỗ?

Đại Thừa long lâu cử động lần này nhiều nhất chính là chôn xuống nhân quả.

Kim Thân cảnh đối với triều tông mà nói đều là truyền thuyết, huống chi Càn Khôn cảnh.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, mình vẫn càng thêm nỗ lực đến mạnh lên, cũng nên nâng cấp hành trình tu luyện đan dược phía trên Thiên Vật đan phổ, hắn chuẩn bị để hoàng đế giúp mình sưu tập dược liệu.

Đan dược tu tiên thid chỉ có hắn có thể dùng, hắn cũng không sợ bị phát hiện, tỷ như Tăng Linh đan, trừ hắn, cũng chỉ có Yêu thú thân thể mạnh mẽ mới có thể dùng ăn.

Khắp thiên hạ chỉ có hắn tu tiên, tương đương với hắn độc hưởng tài nguyên tu tiên!

Đây cũng là ưu thế để hắn mạnh hơn võ đạo.

- Ừm, tiếp tục nhìn chằm chằm, có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, bất cứ lúc nào tìm ta.

Khương Trường Sinh gật đầu nói.

Lý công công khom lưng hành lễ, quay người rời khỏi.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy có Lý công công thật tốt, mình quả thật cần bồi dưỡng thế lực về phương diện tình báo, không thể chỉ là tu luyện ngoài ánh sáng, cũng nên biết được chuyện thiên hạ, có thể sớm đề phòng mối nguy không biết.

Cứ theo Lý công công bắt đầu đi, nhiều đời truyền xuống, mấy trăm năm sau, chắc chắn trải rộng thiên hạ.

Khương Trường Sinh bắt đầu miên man bất định.

…

Đại Thừa long lâu thả ra tin tức càng ngày càng nhiều, cuối cùng thể hiện ra dã tâm của mình, Đại Thừa long lâu buông xuống Kinh Thành, để võ lâm Đại Cảnh nhìn ngàn năm Thánh địa mạnh mẽ cỡ nào, lại thêm người cố ý kích động, càng ngày càng nhiều võ lâm cao thủ bắt đầu tiến đến Kinh Thành.

Ngàn năm Thánh địa chiến võ lâm thần thoại.

Cuộc chiến Thần nhân.

Đủ loại mánh lới điên cuồng truyền ra trên giang hồ, ngay cả võ giả lân cận cũng nghe theo gió mà đến.

Dần dần, đến cả các đệ tử Long Khởi quan cũng hiểu biết việc này, bọn hắn cũng bị sức mạnh của Đại Thừa long lâu rung động, nhưng bọn hắn cũng không hoảng, bọn hắn tin tưởng Khương Trường Sinh.

Đạo trưởng mới là thiên hạ đệ nhất.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Càn Vũ năm thứ hai, cấm quân tăng cường quân bị Kinh Thành, binh lực tăng trưởng đến hai mươi vạn, bốn phía cửa thành đều có cấm quân giữ nghiêm.

Nội thành càng ngày càng nhiều võ giả lui tới, đi đầy đường đều có thể thấy người tập võ, bởi vì Kinh Thành không có cấm binh khí, nhìn qua võ giả và bách tính đã dễ dàng phân biệt biệt.

Trung tuần tháng hai.

Khương Trường Sinh đang ở trong đình viện luyện đan, hắn để Khương Tử Ngọc ra lệnh cho chuyên gia chế tạo một đại đỉnh, uy phong lẫm liệt, cũng có thể tiếp nhận nhiệt độ rất cao.

Bạch Kỳ ghé vào bên chân Khương Trường Sinh, càng không ngừng le lưỡi, y như một con chó.

Nó sắp không được.

Mùi thơm trong dược đỉnh linh làm nó điên cuồng, nhưng Khương Trường Sinh ở bên cạnh, nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, nói:

- Ngươi muốn ăn?

Bạch Kỳ liều mạng gật đầu, mắt sói tỏa ánh sáng.

- Khó mà làm được, loại đan dược này cực kỳ trân quý…

Khương Trường Sinh lắc đầu nói.

Bạch Kỳ gấp, cắn răng nói:

- Đạo trưởng, chỉ cần ngài có thể ban thưởng đan này cho ta, ta có thể biến ảo thành nữ tử… Ngài muốn bộ dáng gì, dáng người gì đều được…

Khương Trường Sinh xụ mặt, tức giận nói:

- Hồ ngôn loạn ngữ, coi ta là người nào, đan này không thể tiết lộ ra ngoài, nếu ngươi muốn phục dụng, chỉ có triệt để quy thuận tại ta.

Bạch Kỳ vội vàng nói:

- Bạch Kỳ nguyện dùng đạo trưởng làm chủ, vĩnh thế phục thị đạo trưởng.

Nó cả đời truy cầu cũng không nhiều, đó là sống tiếp, trở nên mạnh hơn, ở bên cạnh Khương Trường Sinh vừa có thể thực hiện, nó cũng không có lo lắng người nhà, bởi vì sớm đã bị võ giả Đông Lâm vương triều giết sạch.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta sẽ cố mà nhận lấy ngươi.

Vừa hay cầm Bạch Kỳ thử đan.

Bạch Long tốt xấu gì cũng là do hắn nuôi lớn, một phần vạn ăn chết cũng không tốt, Bạch Kỳ không giống, chết thì chết thôi.

Trong đỉnh có ba viên thuốc, Khương Trường Sinh vừa dùng linh lực tạo hình, tiếp theo chính là khống chế lửa, tăng trưởng tốc độ linh khí chuôi vào đan được, cần thời gian mấy ngày.

Chương 139: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (3)

- Đan này còn không thể dùng, ngươi có thể cảm nhận được mức độ thiên địa linh khí đậm đặc chứ, nếu như ngươi cưỡng ép dùng, yêu lực chắc chắn sẽ chạy tán loạn, bạo thể mà chết.

Khương Trường Sinh căn dặn.

Bạch Kỳ gật đầu nói:

- Chủ nhân, nô tỳ biết.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Hà tất xưng nô tỳ?

Bạch Kỳ cười nói:

- Nô tỳ xem nữ tử nhân tộc, mà khi đối mặt chủ nhân thì sẽ tự xưng như thế này.

- Giữa ngươi và ta, không cần như thế, dùng sau tiếp tục gọi ta là đạo trưởng là được.

- Nô tỳ biết.

- …

Khương Trường Sinh đang muốn nhiều lời, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa thành Bắc, mắt hắn híp lại.

Đến rồi!

Bạch Kỳ không có nghe được Khương Trường Sinh đáp lời, không khỏi ngẩng đầu, chú ý tới ánh mắt của hắn, đi theo nhìn lại, cũng không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Nó hỏi:

- Đạo trưởng, làm sao vậy?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Một đám muốn chết rốt cuộc đã đến.

Chân trời phương xa bỗng nhiên có mây đen cuồn cuộn vọt tới, tựa như tấm màn đen cuốn tới, cực kỳ đè nén.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức khẩn trương, sói lông đều dựng lên, nó nuốt nước miếng một cái, nói:

- Đại Thừa long lâu a… Được cho là tồn tại cường thế trong Thập phương triều tông, nô tỳ không rõ ràng Đại Thừa long lâu rốt cuộc mạnh cỡ nào, nhưng nếu một phương triều tông dốc toàn bộ lực lượng, kia tất rất khủng bố, nô tỳ sống trăm năm cũng chưa từng gặp qua, chủ nhân nhất định phải cẩn thận, không thể chủ quan.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó đem ánh mắt một lần nữa đặt ở trên dược đỉnh.

Thời gian một nén nhang sau, mây đen bao trùm vùng trời Kinh Thành, vào lúc giữa trưa, lại có dấu hiệu màn đêm lao đến, bách tính, võ giả, cấm quân nội thành đều chú ý tới thiên tượng dị thường.

Ầm ầm ——

Một tia sấm sét xuất hiện giữa trời quang, đinh tai nhức óc, dọa đến không ít người khẽ run rẩy.

Mây đen hóa thành lôi vân, sấm sét vang dội, một cỗ uy áp khó mà miêu tả bao phủ Kinh Thành, càng ngày càng nhiều quyền quý, bách tính đi ra cửa lớn, ngưỡng vọng bầu trời, hoàng đế Khương Tử Ngọc cũng như thế.

Khương Tử Ngọc đứng ở trước điện Kim Loan, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt nghiêm túc, lẩm bẩm nói:

- Chung quy cũng tới rồi sao?

Hoa Kiếm Tâm xuất hiện bên cạnh hắn, nói khẽ:

- Hắn bảo ngươi đừng đi ra, cứ đợi ở trong cung nhìn xem, giao tất cả cho hắn một người xử lý.

Khương Tử Ngọc gật đầu, thấy bốn phía có người, hắn không tiện gọi Hoa Kiếm Tâm là nương, không thể không thấp giọng hỏi:

- Ngài nói ngài ấy có thể an toàn độ qua kiếp nạn này không?

Hắn cũng nghe lời đồn đại trên giang hồ, Đại Thừa long lâu muốn xuất động toàn thể, buông xuống Kinh Thành, hướng thế nhân hiện ra triều tông ngàn năm mạnh mẽ.

Hoa Kiếm Tâm mang theo mặt nạ, để cho người ta thấy không rõ ánh mắt của nàng, nhưng ánh mắt của nàng hết sức kiên định, nói:

- Tin tưởng hắn, hắn là lợi hại nhất trên đời này.

Đúng lúc này!

Lôi vân trên trời bỗng nhiên bị xé tan, lần lượt từng bóng người hạ xuống, từng người thân quấn kình phong, tựa như vòi rồng quay quanh người, tràng diện hùng vĩ, khí thế khủng bố, hội tụ vào một chỗ khiến cho người toàn thành thấy mà lòng buồn bực.

Thần nhân!

Không ít người lúc trước tận mắt thấy Khương Trường Sinh đánh với Tuyệt Tâm thần tăng một trận đều động dung, cỗ áp bức này cảm giác giống như Tuyệt Tâm thần tăng ngày xưa, khiến cho người nhìn mà sợ.

Chỉ có thần nhân mới có thể lăng không.

- Một, hai… Ba mươi hai…

Khương Tử Ngọc đếm một thoáng, vẻ mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ba mươi hai cường giả thần nhân.

Những Thần nhân này mặc áo bào tím long văn, xem xét chính là đến từ cùng một thế lực, tất cả đều già nua, bên trong kình phong quanh thân xen lẫn huyết khí, ở trên cao nhìn xuống Kinh Thành, như thần lăng không.

- Hôm nay, Đại Thừa long lâu sẽ chiến võ lâm thần thoại hiện thời của đại Cảnh, các ngươi hãy xem kỹ, thế giới võ đạo chân chính sẽ lần đầu tiên bày ra ở trước mặt các ngươi.

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng bầu trời, quanh quẩn trong kinh thành, thật lâu không dứt.

Nội thành, trong một đình viện, Tứ Hải hiền thánh ngửa đầu, lẩm bẩm nói:

- Ai da, những lão gia hỏa này lấy cái chết tới chiến, xem ra thật ôm quyết tâm quyết tử, chậc chậc, Trường Sinh tiểu tử kia nguy hiểm rồi.

Khương Trường Sinh nghe nói như thế, đột nhiên cảm thấy Đại Thừa long lâu rất có võ đức, cũng không có tập kích bất ngờ Kinh Thành, mà quang minh chính đại buông xuống, chỉ nhằm vào hắn.

Bất quá nghĩ lại cũng bình thường, mà mục đích Đại Thừa long lâu giết tới hắn cũng không phải báo thù, mà là chưởng khống Đại Cảnh, như thế nào đồ sát con dân của mình?

Khương Trường Sinh đứng dậy, hắn bắt đầu chuyển động gân cốt, để bày tỏ tôn trọng.

Bạch Kỳ bị ba mươi hai cường giả thần nhân dọa đến run lẩy bẩy, nó chưa bao giờ thấy qua chiến trận như thế, muốn nhắc nhở Khương Trường Sinh, cũng không biết nên nói cái gì.

Vong Trần, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Bình An mấy người dồn dập tiến vào viện, thấy Khương Trường Sinh hiếm thấy chuyển động gân cốt, bọn hắn càng căng thẳng hơn.

- Lần đầu thấy sư phụ như thế…

Sắc mặt Hoang Xuyên nghiêm túc, thấp giọng nói, những người khác không dám nhiều lời, chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện cho Khương Trường Sinh.

- Đại Thừa long lâu dùng ba mươi hai vị Thần nhân cùng với bản tọa, tồn tại vượt qua Thần nhân đến đây xin chiến, Trường Sinh tiên sư, còn không hiện thân chiến một trận.

Đạo âm thanh uy nghiêm kia lần nữa vang lên, kinh thiên động địa.

Chương 140: Như Lai Chung Lâm, Đây là tuyệt học gì?

Vô số võ giả động dung, vượt qua Thần nhân lại là cái cảnh giới gì?

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, một tia chớp bổ ra tầng lôi vân, trong lôi điện xen lẫn có một thân ảnh chậm rãi buông xuống, hắn mặc đồ màu đỏ, y phục tôn quý bá khí, đầu đội mũ miện Đế Vương, ngoài thân hắn tản ra hào quang thản nhiên, như tiên thần hạ phàm, khí thế của nó che giấu uy áp đến những chỗ có thần nhân.

Nếu như đối mặt ba mươi hai tôn thần nhân, tất cả mọi người thấy chính là hoảng sợ, thế đối mặt với hắn, không ai có thể nhấc lên một tia chiến ý, chỉ có tuyệt vọng.

- Võ đạo, làm sao có thể mạnh đến tình trạng như thế…

Toàn thân Khương Tử Ngọc run rẩy, hai tay trong tay áo nắm chặt, con mắt tràn đầy tơ máu.

Võ đạo có cảnh giới như thế, hắn thân là hoàng đế, sao có thể an tâm.

Cảnh giới vượt qua Thần Nhân đích.

Hết thảy võ giả đều bị chấn động, nhất là võ lâm Đại Cảnh, mới trải qua Thần nhân mang tới rung động, coi là Thần nhân chính là đỉnh điểm của võ đạo, cực hạn của phàm nhân, không ngờ Tiêu Điệu Thiên lại nói phía trên Thần nhân còn có cảnh giới càng cao hơn.

Hắn thậm chí đã đi đến.

Ngoài thành, ngoài rìa rừng cây có một thư sinh đang đứng, hắn đang nhẹ nhàng lay động cây quạt trong tay, mặt mỉm cười xem kịch, nhưng nhìn thấy Tiêu Điệu Thiên ra sân, nét mặt của hắn ngưng kết.

- Kim Thân cảnh trong truyền thuyết… Sao hắn lại có thể đi đến… Trách không được những năm nay không thấy hắn hiện thân…

Thư sinh tự lẩm bẩm, khuôn mặt anh tuấn trở nên âm trầm, trong mắt lộ ra ý sợ hãi.

Kim Thân cảnh!

Cảnh giới mà Thập phương triều tông tha thiết ước mơ, đây chính là cảnh giới trong truyền thuyết.

Không chỉ là hắn, các triều tông khác cũng điều động võ giả đến đây xem chiến, bọn hắn giấu ở các ngõ ngách, xa xa xem chiến, đều không ngoại lệ, tất cả đều bị Tiêu Điệu Thiên hù dọa.

Ba mươi hai tôn thần nhân đã đủ dọa người, nhưng bọn hắn có thể xem hiểu, đó là Thần nhân đã hao hết tuổi thọ, hôm nay liền phải chết.

Nhưng Tiêu Điệu Thiên không giống, hắn cũng không có dấu hiệu dùng Chí Thánh đan, còn đạt đến cảnh giới càng cao hơn.

Một tôn cường giả Kim Thân cảnh còn sống có thể đáng sợ hơn ba mươi hai tôn thần nhân.

- Cái này… Trường Sinh tiên sư có thể thắng sao?

- Rất nhiều Thần nhân, vượt qua Thần nhân lại là cảnh giới gì?

- Xong, Đại Cảnh ta xong rồi, Trường Sinh tiên sư mạnh hơn, cũng không có khả năng địch qua nhiều cao thủ vượt qua phàm nhân như vậy.

- Trách không được Đại Thừa long lâu có thể nắm giữ mười ba châu vương triều thay đổi, thực lực như thế, làm sao có thể địch?

- Nếu là Trường Sinh tiên sư bại, chúng ta chẳng phải là…

Trong kinh thành cũng đang vang lên tiếng nghị luận ầm ĩ, khủng hoảng đang lan tràn, khiến cho mọi người sợ hãi, cho dù là quan quý quyền cao chức trọng giờ phút này cũng cảm thấy vô lực.

Thiên hạ này thì ra là thiên hạ của võ đạo.

Tiêu Điệu Thiên cao cao tại thượng, vị trí càng cao hơn ba mươi hai tôn thần nhân, nếu như ba mươi hai tôn thần nhân chính là tiên thần, vậy hắn chính là đứng đầu chúng thần, là tồn tại chói mắt nhất giữa thiên địa.

Ánh mắt hắn và ba mươi hai tôn thần nhân đều nhìn về phía Long Khởi quan, chờ đợi Khương Trường Sinh hiện thân.

Ngoài thành, Nan Vận phật đang trà trộn vào số lượng lớn võ giả đang xem chiến đều đang âm thầm cầu nguyện.

Đại Thừa long lâu mang theo đội hình như thế, dù sao cũng nên bắt lại Trường Sinh tiên sư chứ.

- Vượt qua Thần nhân, ngươi thật vượt qua thần nhân sao?

Một tiếng cười khẽ từ Long Khởi quan truyền đến, vang vọng ở giữa đất trời.

Nghe được âm thanh này, các bách tính, võ giả khắp Kinh Thành không hiểu sao lại cảm thấy an lòng.

Tiêu Điệu Thiên nghe xong, sắc mặt biến hóa, nhìn chằm chặp hướng đi của Long Khởi quan.

- Đại Thừa long lâu các ngươi đã muốn tìm chết, ta sẽ đưa các ngươi đi một đoạn đường, thuận tiện nói cho thiên hạ này, Đại Cảnh từ nay về sau không bị triều tông nắm trong tay, quốc phúc Cảnh triều sẽ kéo dài ngàn năm! Ai dám nhúng chàm

hoàng quyền của Khương gia, đó chính là kết cục của Đại Thừa long lâu.

Âm thanh của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, lần này không có mỉm cười, chỉ có sát ý vô tận.

Vừa dứt lời, trên đỉnh núi Long Khởi quan bắn ra cường quang, phổ chiếu thiên địa, tất cả mọi người bị tia sáng rõ làm cho nheo mắt, bọn hắn theo đó há to mồm, nghẹn họng nhìn trân trối.

- Cái kia… Cái kia… Là cái gì?

Một kiếm khách run giọng nói, hai chân của hắn đều không bị khống chế run rẩy, không chỉ là hắn, các bách tính, võ giả khác trên đường phố cũng giống như thế, càng có người trực tiếp tê liệt ngã xuống đất, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về hướng Long Khởi quan.

Chỉ thấy trên đỉnh núi Long Khởi quan bay lên một vầng mặt trời!

Không sai!

Là mặt trời!

Mặt trời tản ra hào quang vạn trượng để Kinh Thành đang bị lôi vân che tối khôi phục như ban ngày, để vạn vật thất sắc, lôi vân trên trời bị xua tan với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy, chúng sinh ở trước mặt hạo nhật đều cảm giác với bản thân nhỏ bé.

Trong hoàng cung.

Khương Tử Ngọc cũng thấy vô ý thức há to mồm, thái giám, cung nữ bốn phía tất cả đều ngây người.

Gương mặt Hoa Kiếm Tâm dưới mặt nạ cũng đang kinh ngạc đến ngây người, lẩm bẩm nói:

- Đây là tuyệt học gì…

Bọn hắn còn như vậy, Tiêu Điệu Thiên và ba mươi hai tôn thần nhân càng bị hù sợ, bởi vì bọn hắn càng có thể cảm nhận được khí tức Khương Trường Sinh vô cùng mênh mông, bọn hắn chưa bao giờ cảm thụ qua công lực mạnh mẽ như thế.

Chương 141: Như Lai Chung Lâm, quốc phúc ngàn năm

Giờ khắc này, Tiêu Điệu Thiên từ cho là mình chứng được Kim Thân cảnh tuyệt vọng.

Hoàn toàn không thể so sánh.

Trong lòng Tiêu Điệu Thiên gầm thét, làm sao có thể!

Cái này người đến cùng là thần thánh phương nào?

Hắn hoàn toàn không cách nào lý giải, mình bế quan hơn mười năm, Đại Cảnh dưới trướng sao lại toát ra nhân vật như vậy?

Các đệ tử, khách hành hương trong Long Khởi quan tất cả đều quỳ rạp trên đất, thần tình kích động nhìn thân ảnh hóa thành hạo nhật bay lên không kia.

- Tiên nhân… Tiên nhân…

Một khách hành hương nói năng lộn xộn, không ngừng lặp lại hai chữ này.

Trong đình viện, Vong Trần, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Bạch Kỳ cảm thụ rung động nhất, cỗ công lực mênh mông kia để đầu óc bọn hắn trống rỗng.

Bình An ngu dại cũng hưng phấn gầm rú, còn vẫy chào Khương Trường Sinh.

Đây là tuyệt học tu tiên, Hạo Nhật Như Lai.

Chính là tuyệt học lúc trước Khương Trường Sinh hạ gục một nữa võ lâm đoạt được, một mực không có cơ hội thi triển, hôm nay liền thi triển ra.

Nếu Đại Thừa long lâu mong muốn giết hắn, vậy hắn sẽ thể hiện ra lực lượng để thập phương triều tông tuyệt vọng.

Chỉ cần hắn đủ mạnh, là sẽ đánh nát hết thảy dã tâm.

Khương Trường Sinh thân ở trong hạo nhật, hạo nhật này chính là linh lực của hắn biến thành, đường kính đi đến gần trăm trượng, tán phát ra hào quang càng kéo dài tới đến cực xa.

Khi mặt trời chói chang dâng lên cao trên đầu Long Khởi, toàn cảnh Kinh Thành, rừng núi trong rừng thu vào hết đáy mắt của Khương Trường Sinh, giờ khắc này, hắn thể nghiệm được cái gì gọi là cao cao tại thượng.

Đây chỉ là tu tiên!

Ngày khác nếu như thành tiên thần chân chính, kia sẽ là cảm giác cường đại như thế nào.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Tiêu Điệu Thiên cùng ba mươi hai vị Thần nhân, bọn hắn cũng không có trốn, mặc dù trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng, nhưng bọn hắn đã có quyết tâm quyết tử.

Dám người Tiêu Điệu Thiên thấy không rõ thân ảnh trong hạo nhật, Khương Trường Sinh trong mắt bọn hắn lạ lẫm như vậy, mơ hồ như vậy, khủng bố như vậy.

- Đại Thừa long lâu, sừng sững ngàn năm, chúng ta chịu chết, Chân Long trường tồn.

Tiêu Điệu Thiên bỗng nhiên quát to, tiếng như kinh lôi.

Ba mươi hai tôn thần nhân trăm miệng một lời lặp lại.

- Đại Thừa long lâu, sừng sững ngàn năm, chúng ta chịu chết, Chân Long trường tồn.

- Đại Thừa long lâu, sừng sững ngàn năm, chúng ta chịu chết, Chân Long trường tồn.

- Đại Thừa long lâu, sừng sững ngàn năm, chúng ta chịu chết, Chân Long trường tồn.

Toàn thành lặng ngắt như tờ, đều là an tĩnh nhìn một màn này, bọn hắn cũng bị khí phách của Đại Thừa long lâu rung động, đối mặt đối thủ cường đại như thế, Đại Thừa long lâu vẫn không có yếu thế, ngược lại biểu lộ ra tử chí.

Đây cũng là nội tình cùng ngạo khí của Thánh địa ngàn năm.

Diện mạo Tiêu Điệu Thiên đầy dữ tợn, giận dữ hét:

- Giết!

Hắn đánh ra song chưởng, chân khí sục sôi hóa thành một đầu chân khí hình rồng to lớn đánh tới, ba mươi hai thần nhân cũng giống như thế.

Ba mươi ba đầu Chân Long bay vút trên vùng trời Kinh Thành, dù cho ánh sáng của Hạo Nhật Như Lai cũng không cách nào nhấn chìm thân ảnh của bọn nó.

Hình ảnh giống như dừng lại, tất cả mọi người bị một màn này kinh động, có thể cả đời đều không thể nào quên.

Nhưng tình cảnh để bọn hắn càng thêm rung động xuất hiện.

Trong hạo nhật dâng lên một tôn cự phật vĩ ngạn, cự phật kia là do kim quang ngưng tụ mà thành, thấy không rõ hình dáng, cự phật nhấc chưởng đẩy đi, lấy khí thế cực kỳ bá đạo đánh tan ba mươi ba đầu Chân Long, một chưởng ảnh bay ra, tốc độ đột nhiên tăng lên, trong nháy mắt bay lượn trời cao, đụng vào Tiêu Điệu Thiên cùng đám Thần nhân.

Oanh một tiếng nổ vang rung trời.

Sương máu đầy trời, Thần nhân rớt xuống như mưa!

Ầm! Ầm! Phanh…

Từng tôn Thần nhân nện xuyên từng tòa lầu các, nện đến mặt đất sụp đổ, như thiên thạch rơi xuống đất, các nơi khắp nội thành nâng lên bụi đất.

Cự phật thu chưởng, Tiêu Điệu Thiên máu me khắp người bị hút qua, theo cự phật chậm rãi cúi đầu, chui vào trong hạo nhật, Tiêu Điệu Thiên cũng tan biến trong hạo nhật, hạo nhật đột nhiên co rụt lại, hư không biến mất, thiên địa khôi phục như thường, không thấy thân ảnh Khương Trường Sinh cùng Tiêu Điệu Thiên.

- Đưa tất cả Thần nhân của Đại Thừa long lâu vào mộ anh hùng.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, quanh quẩn phía dưới bầu trời, nói cho tất cả mọi người trận chiến này đã kết thúc.

Toàn thành lặng ngắt như tờ, các đệ tử Long Khởi quan cũng ngu ngơ ở.

Một trận chiến nay vượt xa lúc trước, để bọn hắn nửa ngày cũng không bình tĩnh nổi.

- Đây không phải võ đạo… Đây là thần tiên.

Một lão phụ nhân trong thành run giọng kêu lên, theo đó quỳ dập đầu, phá vỡ nội thành yên tĩnh.

Toàn thành xôn xao, tiếng kinh hô, tiếng hoan hô, tiếng hò hét muốn làm bầu trời vỡ tan.

Trong hoàng cung.

Khương Tử Ngọc nuốt nước miếng một cái, vô ý thức sờ lên cái bớt giữa mi tâm của mình.

Hắn không thể nào hiểu được phụ thân của của mình vì cái gì mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ thật sự là tiên nhân, mới có thể để lại cho hắn ấn ký này?

Hắn nhớ đạo văn của Khương Trường Sinh có khả năng ẩn hiện, nói rõ đây cũng không phải là cái bớt.

Ngoài thành.

Ngay lúc hết thảy võ giả reo hò, quỳ lạy, Nan Vận phật tê liệt ngã xuống đất, toàn thân hắn lạnh cóng, mặt xám như tro, cực kỳ hoảng sợ.

Giờ khắc này, hắn không muốn báo thù.

Hắn thật sợ.

Trước khi đến, hắn nghĩ tới có thể sẽ bại, nhưng không ngờ sẽ bị bại không hợp thói thường như thế.

Chương 142: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (1)

Đại Thừa long lâu phái ra lực lượng mạnh nhất, tất cả đều không chịu nổi một kích.

Nan Vận phật vội vàng đứng lên, nghĩ mình thoát khỏi nơi này, lúc này, một thanh kiếm lăng không ra khỏi vỏ, thừa dịp

hắn không sẵn sàng, từ phía sau kéo tới, xuyên thủng yết hầu của hắn, máu vẩy cùng một chỗ.

Dù cho là cao thủ Thông Thiên cảnh, bị xuyên thủng yết hầu cũng phải chết.

Một màn này hù dọa đám võ giả xung quanh.

…

Trong đình viện của Khương Trường Sinh, các đệ tử đang hoan hô, thật tình không biết Khương Trường Sinh đã trở lại trong phòng.

Hắn nhìn xuống Tiêu Điệu Thiên trên mặt đất.

Khắp người Tiêu Điệu Thiên đầy máu me, nhưng được Hồi Xuân thuật cứu lại còn một hơi, còn chưa chết.

Nghe tiếng hoan hô phía ngoài, Tiêu Điệu Thiên không có thấy sỉ nhục, giờ phút này chết lặng vô thần nhìn khắp căn phòng.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Vì sao ngươi liều mạng cũng muốn tới Đại Cảnh gây sự?

Tiêu Điệu Thiên đau thương cười nói:

- Gây sự với Đại Cảnh? Lúc bản tọa trở thành lâu chủ, Cảnh Võ Tổ các ngươi còn chưa xuất sinh… Người nào tìm ai phiền toái?

Khương Trường Sinh nói:

- Các ngươi chi phối hoàng quyền, trấn áp võ đạo, đoạn tiền đồ võ giả thiên hạ, còn dễ dàng lạm sát kẻ vô tội, đây chính là báo ứng của các ngươi.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Tiêu Điệu Thiên càng thêm thảm đạm.

- Đúng vậy… Báo ứng… Đúng là báo ứng, hành vi như vậy mặc dù đổi lấy địa vị Đại Thừa long lâu độc tôn, nhưng cuối cùng làm trái thiên số, lần này thập phương luận võ, bản tọa đã hiểu, các triều tông khác đã bắt đầu phóng thích võ đạo, thiên tài thi nhau xuất hiện, duy chỉ có Đại Thừa long lâu, mặc dù

cao thủ nhiều như mây, nhưng đều là một nhóm lão bất tử người…

Nghe được hắn nói như vậy, Khương Trường Sinh yên lặng.

Tiêu Điệu Thiên mặc dù tỉnh ngộ, nhưng đã trễ.

Đúng lúc này, Tiêu Điệu Thiên đột nhiên nhìn về phía Khương Trường Sinh, diện mạo dữ tợn, như như dã thú gầm nhẹ:

- Trường Sinh tiên sư, mười ba châu cuồn cuộn tuyệt không phải ngươi một người có thể độc hưởng, ngươi căn bản không biết mười ba châu cất giấu cái gì, hôm nay ngươi tuy mạnh, nhưng ngươi có thể sống bao lâu? Chờ ngươi chết, Đại Cảnh không có Đại Thừa long lâu và ngươi bảo hộ, chắc chắn sẽ bị vương triều xung quanh chia ăn, bởi vì sự cường đại của ngươi, các phương vương triều nhất định sẽ đoàn kết, xem Cảnh triều là uy hiếp lớn nhất, triều tông cũng giống như thế.

- Cảnh triều không có khả năng có quốc phúc ngàn năm, Cảnh triều bởi vì ngươi mà tồn, cũng chắc chắn bởi vì ngươi mà chết, mà không chỉ là vong triều, sinh linh mười ba châu nhất định đồ thán, nhân chủng diệt sạch, triều tông khác sẽ không cho phép lại xuất hiện người như ngươi…

Toàn thân Tiêu Điệu Thiên run rẩy, khí huyết dâng lên, cổ nghiêng một cái, triệt để không khí tức.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nhìn xuống hắn, nghĩ thầm:

- Nếu ta có thể sống ngàn năm thì sao?

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, lần nữa dùng linh lực đánh thức Tiêu Điệu Thiên, Tiêu Điệu Thiên bị Hồi Xuân thuật treo một hơi, vừa rồi chẳng qua là kích động đến ngất đi.

Lần này, Khương Trường Sinh vận dụng Huyễn Thần đồng, thôi miên Tiêu Điệu Thiên, sau đó hỏi thăm địa chỉ triều tông Đại Thừa long lâu, Tiêu Điệu Thiên thành thật trả lời Khương Trường Sinh ghi lại một chút chi tiết liền bỏ mặc Tiêu Điệu Thiên chết đi.

Hắn gọi Vong Trần vào, để Vong Trần kéo thi thể đối phương ra ngoài.

Vong Trần thận trọng hành động, ánh mắt nhìn Khương Trường Sinh tràn ngập kính sợ, mặc dù hắn đã từng gặp qua Khương Trường Sinh mấy lần trải qua cuộc chiến kinh thế, nhưng cuộc chiến hôm nay lại quét mới nhận biết của hắn.

Quá mạnh!

Khương Trường Sinh chờ trong chốc lát, trước mắt cuối cùng hiện ra một hàng chữ:

【 Càn Vũ năm thứ hai, Đại Thừa long lâu Tiêu Điệu Thiên mang theo ba mươi hai vị ngụy Thần nhân đột kích, ngươi bị bọn hắn vây công nhưng thành công sinh tồn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— tuyệt học tu tiên Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng 】

Tu tiên tuyệt học!

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, Hạo Nhật Như Lai cũng là tuyệt học tu tiên, sự mạnh mẽ của nó đã chứng minh, hắn tự nhiên chờ mong càng nhiều tu tiên tuyệt học mạnh hơn.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, rất nhanh hắn liền động dung.

Nói là Tù Thiên, luyện đến đại thành, thật đúng là có thể Tù Thiên.

Đương nhiên, cái gọi là đại thành, cũng cần tu vi đại thành.

Khương Trường Sinh yên lặng cảm ngộ tuyệt học này.

Cùng lúc đó, Long Khởi sơn bị rất nhiều võ giả, quan lại quyền quý vây xem, cùng nhau đưa mắt nhìn đệ tử Long Khởi quan hạ táng nhóm Thần nhân của Đại Thừa long lâu.

Trong mộ anh hùng tất cả đều là cao thủ tuyệt thế danh chấn giang hồ, Thiên Sơn Quý Khuyết, Cuồng Đao Yến Long, Thiên Cương đạo nhân, Tuyệt Tâm thần tăng các loại, từng cái mộ bia để võ lâm nhân sĩ sôi trào máu nóng.

- Đại Cảnh võ lâm đệ nhất nhân, không có tranh luận rồi chứ.

- Há chỉ có từng đó là đệ nhất nhân, rõ ràng là đệ nhất nhân từ xưa đến nay.

- Bất quá Đại Thừa long lâu ngược lại để ta có nhận thức mới về võ đạo.

- Đúng vậy, đột nhiên cảm thấy chúng ta trước kia chẳng qua là trò đùa trẻ con.

- Có lẽ võ lâm Đại Cảnh sẽ bay lên.

Không chỉ trên Long Khởi sơn đang nghị luận, trong kinh thành cũng giống như thế.

Các võ giả đến từ các triều tông khác cấp tốc rời khỏi, sợ bị Khương Trường Sinh phát hiện.

…

Chương 143: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (2)

Vào đêm, Khương Trường Sinh chui vào hoàng cung, hóa thành một con chim sẻ chui vào trong ngự thư phòng, sau đó lắc mình biến hoá, hiện ra bản tôn.

Khương Tử Ngọc đang phê duyệt tấu chương bị dọa kêu to một tiếng.

- Ngài… Vừa rồi rồi làm sao xuất hiện…

Khương Tử Ngọc run giọng nói, con mắt trợn thật lớn, nếu hắn như không có nhìn lầm, vừa rồi có một con chim sẻ bay vào, hắn còn liếc qua.

Chẳng lẽ phụ thân là chim sẻ thành tinh?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chướng nhãn pháp mà thôi.

Khương Tử Ngọc không tin, luôn cảm thấy Khương Trường Sinh thật có thể biến hóa thân hình, cuộc chiến hôm nay cũng không chỉ là võ lâm nhân sĩ, bình dân bách tính đều bị chấn động, ngay cả hắn cũng suy nghĩ Khương Trường Sinh tuyệt không phải phàm nhân.

Khương Trường Sinh đi vào trước bàn, mở miệng nói:

- Nếu ngươi muốn chân chính phát dương võ đạo, còn cần số lượng lớn tuyệt học, ta từ trong miệng Tiêu Điệu Thiên thăm dò ra được địa chỉ triều tông của Đại Thừa long lâu cùng với địa điểm của võ các, ngươi ghi lại, sau đó phái người tiến đến điều tra.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc vội vàng buông tấu chương xuống, xuất ra bút giấy, nghiêm túc ghi lại.

Đợi Khương Trường Sinh nói xong, Khương Tử Ngọc nhìn địa chỉ trên giấy, cảm xúc sục sôi.

Đại Thừa long lâu mặc dù bị bại thảm hại, nhưng nó mạnh mẽ cũng là hắn tận mắt nhìn thấy, nếu như hắn có thể nắm giữ một cỗ thế lực võ đạo dạng này, kia lo gì không quét ngang thiên hạ, chiếm đoạt vương triều xung quanh.

Khương Trường Sinh móc ra một trang giấy, nói:

- Giúp ta thu thập một thoáng dược liệu phía trên này, càng nhiều càng tốt.

Khương Tử Ngọc đón lấy, tò mò hỏi:

- Đây đều là dùng để chế đan dược gì?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tiên nhân báo mộng, cho ta một bản đan phổ, ta muốn xem thử một chút, có thể luyện chế thành công hay không.

Khương Tử Ngọc gật đầu, hắn mặc dù có mấy lời muốn nói, nhưng hắn vẫn không có nói ra khỏi miệng.

Sau đó, Khương Trường Sinh ở ngay trước mặt hắn hóa thành một con chim sẻ, theo cửa sổ bay ra ngoài, hắn thấy mà trợn mắt hốc mồm.

…

Thoáng chớp mắt.

Nửa năm trôi qua, Khương Trường Sinh và Đại Thừa long lâu quyết chiến tạo nên sóng gió cuối cùng bình ổn lại, nhưng giang hồ trở nên càng thêm náo nhiệt.

- Chậc chậc, đạo trưởng, uy danh của ngài đã triệt để truyền đến các vương triều khác, võ lâm hiện đang tạo ra đủ loại xếp hạng, cái gì thập đại tông sư, thập đại chưởng giáo, thập đại kiếm khách các loại, nhưng ngài là độc nhất, được xưng Võ Thần.

Lý công công ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, hưng phấn nói, uy danh Khương Trường Sinh càng lớn, hắn càng có mặt mũi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đều là hư danh mà thôi.

Hắn nhếch miệng, cũng có thể cảm nhận được uy danh mình tăng trưởng, nửa năm ngắn ngủi, hương hỏa giá trị của hắn tăng nhanh gấp năm lần, còn đang không ngừng tăng trưởng.

Một trận chiến nay đã kiếm lợi lớn.

Lý công công nói theo:

- Thủ hạ của ta phát hiện Đại Thừa long lâu cũng không có vì vậy giải tán, vẫn có số lượng lớn cao thủ đang sôi nổi, mong muốn trừ tận gốc Đại Thừa long lâu thật sự quá khó khăn, dù sao bọn hắn chính là Thánh địa ngàn năm, không có người biết được bọn hắn đến cùng có bao nhiêu truyền nhân.

Khương Trường Sinh tự nhiên cũng hiểu biết điểm này, dù sao Đại Thừa long lâu chẳng qua là tới một nhóm cao thủ bối phận lớn mà thôi, trận chiến nửa năm trước không có đệ tử trẻ tuổi của Đại Thừa long lâu tham gia.

Đại Thừa long lâu nhìn như chịu chết, kì thực có lưu chuẩn bị ở sau.

Lý công công lại nói một chút tin tức mới rời khỏi.

Khương Trường Sinh đứng dậy đi vào trước dược đỉnh ngồi xuống, hắn mở miệng nói:

- Đan dược rất nhanh sẽ hoàn thành, Bạch Kỳ, chuẩn bị thí nghiệm thuốc.

Nghe vậy, toàn thân Bạch Kỳ khẽ run rẩy, từ dưới đất lật lên, nó miễn cưỡng cười vui nói:

- Có thể để cho nô tỳ tạm hoãn một quãng thời gian hay không, đan dược của ngài đã giày vò nô tỳ sắp hỏng mất…

Ngay từ đầu, nó còn hết sức hưng phấn, nhưng có một lần dùng đan dược, dược kình bá đạo kém chút để nó bạo thể mà chết, may mắn được Khương Trường Sinh ra tay, từ lần kia qua đi, nó liền có bóng ma trong lòng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đan dược lần này không có bá đạo như vậy, thử một chút đi.

Trong lòng Bạch Kỳ thống khổ, nhưng lại không dám lại tiếp tục từ chối, chỉ có thể kiên trì đồng ý.

Khương Trường Sinh mở nắp đỉnh ra, cách không hút ra ba viên thuốc, đem một viên thuốc đưa đến trước mặt Bạch Kỳ, Bạch Kỳ hít sâu một hơi, nuốt nó vào, toàn thân căng cứng, sợ lại sắp xảy ra chuyện.

Nhưng lần này, nó chỉ cảm thấy đan dược vào cổ họng lập tức hòa tan, toàn thân mát lạnh, vô cùng thoải mái, nó trừng to mắt, phát hiện giác quan của mình không ngờ lại trở nên càng thêm rõ ràng.

Nó khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đạo trưởng, đây là dược gì?

Khương Trường Sinh cười ha hả nói:

- Cứ gọi Bồi Thần đan.

- Bồi Thần đan…

Bạch Kỳ lặp lại cái tên này, hiểu ý tên của đan này.

Trong vòng nửa năm, Khương Trường Sinh đã luyện chế ra bốn loại đan dược, ngoại trừ linh đan cho mình tu hành ra, hắn còn luyện chế ra Tẩy Tủy đan, có thể tăng cường thể chất kinh mạch, hắn đã để mấy người thân của uống vào, bao gồm cả Khương Tử Ngọc.

Sau khi dùng Tẩy Tủy đan, mọi người đều biểu hiện ra tư chất tập võ mạnh hơn, ngay cả Hoa Kiếm Tâm gần đây đều trầm mê ở trong tập võ.

Chương 144: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (3)

Nhưng Khương Trường Sinh phát hiện mặc dù bọn hắn phục dụng Tẩy Tủy đan, trong việc tu hành Càn Khôn thiên kinh cũng không có bay vọt về chất, ngay cả Càn Khôn thiên kinh đều không thể viên mãn, chớ nói chi là tu tiên.

Hoang Xuyên có tư chất mạnh nhất từng nói, thời điểm đột phá tổng sẽ cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách, giống như muốn biến hắn thành tro bụi.

Khương Trường Sinh suy đoán đây là quy tắc võ đạo giữa thiên địa, dù sao nơi này là thế giới của võ đạo.

Như thế này cũng tốt, chỉ có hắn có thể tu tiên, càng có thể bảo chứng ưu thế của hắn.

Còn về việc người bên cạnh sau này sẽ chết già, vậy cũng không có cách, ít nhất Khương Trường Sinh để bọn hắn trôi qua hạnh phúc hết kiếp này, trôi qua càng tốt hơn, đã là hết sức xứng đáng cho bọn hắn, còn đánh lên Luân Hồi ấn ký cho bọn họ, nếu có duyên, luôn có thể gặp lại trong năm tháng dài đằng đẵng.

Khương Trường Sinh thậm chí sinh ra một ý nghĩ, có thể dùng hương hỏa diễn toán tính người nào đó chuyển thế đến đâu, nếu như vậy không đến mức không chỗ có thể tìm ra trong biển người mịt mờ.

Khương Trường Sinh đứng dậy, trở lại trong phòng, bắt đầu dùng Bồi Thần đan, tác dụng chân chính của Bồi Thần đan là cường đại thần thức tu tiên giả, Bạch Kỳ không tu tiên, cho nên chỉ có thể đạt được tăng cường giác quan.

Tháng ngày cứ như vậy bình tĩnh lại, Khương Trường Sinh mỗi ngày luyện công, tình cờ sẽ luyện đan, các đệ tử cũng đã lớn lên, không cần hắn quan tâm, thỉnh thoảng chỉ bảo vài câu là được.

…

Càn Vũ năm thứ ba, tân xuân vừa qua, số lượng lớn Bạch Y vệ áp tải từng chiếc xe ngựa về kinh, dẫn tới bách tính quan sát,

nghị luận ầm ĩ.

Trong cùng tháng, hoàng đế thành lập Chân Võ các tại Kinh Thành, công chiếu thiên hạ, phàm là người thi đậu công danh võ khoa, có thể theo thành tích tiến vào Chân Võ các chọn lựa tuyệt học, danh tính của Chân Võ các cũng đã được hắn ban bố, bảo khố võ học của Đại Thừa long lâu.

Trong lúc nhất thời, võ giả thiên hạ cuồng nhiệt, dồn dập báo danh võ khoa cử các nơi.

Ngắn ngủi một năm, triều đình ghi lại lại số lượng võ giả vượt qua hai mươi vạn, phong trào võ đạo tại lưu truyền các ngõ ngách mười ba châu, ngay cả đứa chăn trâu trên đồng ruộng cũng biết đánh quyền múa chân.

Võ đạo Đại Cảnh đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cường thịnh, cũng để các vương triều xung quanh lo sợ bất an.

Càn Vũ năm thứ tư.

Hoàng hậu cuối cùng sinh hạ long tử, hơn nữa còn là huynh đệ song bào thai, tin vui truyền thiên hạ, hoàng đế có hậu, Cảnh triều mới càng an ổn.

Khương Trường Sinh không có đặc biệt chờ mong đối với hai đứa cháu trai ruột, cũng là Hoa Kiếm Tâm thường xuyên vào cung đến xem.

Một ngày này.

Tứ Hải hiền thánh đến bái phỏng, trong ngực hắn có ôm một hài nhi.

Khương Trường Sinh cảm nhận được khí tức hài nhi có chút tương tự với mình, trong lòng hiểu rõ.

Sau khi Vong Trần mang theo các đệ tử rời khỏi, trong đình viện chỉ còn lại Khương Trường Sinh, Tứ Hải hiền thánh, Bạch Kỳ, Bạch Long cũng không có ở đây, chúng nó đang đang hưởng thụ nhóm khách hành hương cúng bái.

- Đây là Nhị hoàng tử hiện thời, Khương La, lão phu được bệ hạ đồng ý, mang theo hắn rời khỏi Đại Cảnh, đi tới Hiển

Thánh động thiên tập võ.

Tứ Hải hiền thánh đặt hài nhi trong tã lót lên bàn, sau đó vuốt râu nói, ánh mắt hắn nhìn Khương La tràn ngập từ ái.

Khương Trường Sinh chú ý tới mi tâm Khương La cũng có cái bớt của đạo văn.

Hắn mở miệng nói:

- Vậy làm phiền ngươi chiếu cố hắn nhiều hơn.

Tứ Hải hiền thánh cười nói:

- Yên tâm đi, lão phu cũng tính như nhìn xem bệ hạ khởi thế, quan hệ với Khương Uyên còn rất thân cận, Khương La sau này để cho lão phu nuôi lớn, lão phu tự nhiên sẽ đối đãi hắn con trai của mình, chẳng qua lần này từ biệt, Khương La trở về, chỉ sợ sẽ là mấy chục năm sau, có lẽ hắn và hoàng đế đời này khó gặp lại nhau.

Khương Trường Sinh yên lặng, nhìn chằm chằm Khương La, không biết nghĩ cái gì.

Tứ Hải hiền thánh lấy dũng khí, nói:

- Trường Sinh tiên sư, sao không đi theo lão phu tới Hiển Thánh động thiên, công lực của ngươi đã vượt qua thập phương triều tông, đợi ở chỗ này, ngươi tuy mạnh, nhưng võ đạo sẽ không tăng trưởng.

Khương Trường Sinh lắc đầu cười nói:

- Đa tạ ý tốt của ngươi, ta xin tâm lĩnh, nhưng ta vẫn không muốn đi.

Nói đùa, Lão Tử vừa nắm chặt bản đồ tân thủ thôn, đi theo ngươi đến địa đồ cao cấp hơn?

Khương Trường Sinh đối không có chút hứng thú nào về Hiển Thánh động thiên.

Hắn chỉ cần trông coi địa bàn của mình, dốc lòng tu luyện là sẽ không ngừng mạnh lên.

Tứ Hải hiền thánh nói:

- Cảnh giới võ đạo càng cao, tuổi thọ cũng sẽ tăng trưởng, ngươi ở lại chỗ này, lại có thể thủ Cảnh triều bao lâu, một trăm năm? Hai trăm năm?

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Võ đạo có thể trường sinh bất tử?

Tứ Hải hiền thánh trợn trắng mắt, nói:

- Tiên sư chớ có nói đùa, trên đời này nào có người bất tử, võ đạo cũng chỉ là tăng trưởng tuổi thọ mà thôi, từ xưa đến nay, sống được lâu nhất chính là Võ Tổ, sống tám trăm năm, bất quá kia đã là chuyện của vài ngàn năm trước, cao nhân võ đạo sống được lâu nhất mà lão phu gặp qua cũng mới sống hơn ba trăm năm, vị lão tiền bối kia quả nhiên là tồn tại tiên thần trong nhân gian, đáng tiếc đã tọa hóa quy thiên.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong lòng thở dài một hơi.

Chương 145: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (1)

Tứ Hải hiền thánh mang theo Khương La rời đi, Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong tương lai của Khương La, hắn ngược lại muốn xem xem Khương La đến Hiển Thánh động thiên tập võ sau này sẽ có thể đi đến thành tựu gì.

Nhị hoàng tử lặng yên rời đi không một tiếng động, Hoàng đế cũng không có tuyên bố việc này ra ngoài.

Mấy ngày sau, Hoa Kiếm Tâm cũng phát hiện việc này, sau khi hỏi hoàng đế rõ ràng việc này, nàng trở về tìm Khương Trường Sinh chửi bậy.

- Đi cái gì Hiển Thánh động thiên, đi theo ngươi tập võ, không tốt hơn?

Hoa Kiếm Tâm một mặt rầu rĩ nói, nàng nhìn hai vị hoàng tử xuất sinh, cực kỳ đau lòng, rất không nỡ bỏ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Rất tốt, Khương gia cũng cần có người đi xem thiên địa rộng lớn hơn một chút, còn nữa, ta cũng không cho Tử Ngọc đời đời bồi dưỡng hậu đại, con cháu tự có phúc của con cháu.

Hoa Kiếm Tâm thở dài nói:

- Đúng như thế, trên phố đều nói song thai trong nhà đế vương chính là Ngạc Triệu, nhất là dưới tình huống không có Thái Tử, Khương La bị đưa đi, sông núi này cũng có thể càng vững chắc.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi:

- Sẽ có có một ngày Khương La trở về, cướp hoàng vị hay không?

Khương Trường Sinh vui vẻ, nói:

- Đừng nghĩ lung tung.

Nói ra, Thái Tử Cảnh triều là ma chú, đều không được chết tử tế.

Hoa Kiếm Tâm càng thêm ưu sầu, tay phải bưng mặt, đưa mắt nhìn về phía thương khung, rõ ràng đang tự biên tự diễn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không cần lo lắng, có ta ở đây.

- Nếu Khương La năm sáu mươi năm sau mới trở về thì sao?

- Ta cũng còn ở đây.

- Được rồi, Tuyệt Tâm thần tăng đều có thể sống lâu trăm tuổi, ngươi đương nhiên cũng có thể.

Hai đầu lông mày Hoa Kiếm Tâm tan biến ưu sầu, nàng cười hỏi:

- Gần đây Lăng Tiêu muốn dẫn đội xuống núi lịch lãm, ngươi không lo lắng sao?

Lăng Tiêu chính là tiểu đệ tử của Khương Trường Sinh, là đệ tử thiên tư mạnh nhất mà Mạnh Thu Sương tuyển ra, người ứng cử đại đệ tử đời tiếp theo, nhưng tính cách hơi ngại ngùng, cho dù đối mặt Khương Trường Sinh vị sư phụ này cũng hết sức quẫn bách.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn đã mười chín tuổi, mặc dù cách Thông Thiên cảnh còn kém một khoảng, nhưng xuống núi lịch lãm một phen cũng tốt, bây giờ giang hồ cũng không có quá loạn.

Giang hồ vẫn còn phân tranh, nhưng bởi vì số lượng lớn võ giả khảo thủ công danh, ân oán ít hơn dĩ vãng rất nhiều.

Hoa Kiếm Tâm cười nói:

- Ta bắt đầu chờ mong hắn sẽ có thay đổi như thế nào.

Ánh mắt Khương Trường Sinh cũng nhìn về phía ngoài đình, số lượng đệ tử Long Khởi quan đã vượt qua năm trăm, mặc dù không có Khương Trường Sinh, có Bình An, Hoang Xuyên ở đây, cũng được cho là đại phái giang hồ, có hắn, Long Khởi quan càng là Thánh địa võ lâm của Đại Cảnh.

Hắn đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Mình có phải nên thoái vị hay không, tuyển bạt ra một vị đạo trưởng làm bề ngoài, ngược lại hắn bình thường cũng không quản sự vụ, hoàn toàn có thể làm Thái Thượng sư trưởng, ẩn vào phía sau màn.

Không thể để cho Long Khởi quan quá ỷ lại hắn, mà hắn một mực làm đạo trưởng, dễ dàng bại lộ bí mật mình trường sinh bất tử.

Còn có một chỗ tốt, nếu như Long Khởi quan không có hắn, sẽ có cao thủ võ lâm đột kích, hắn còn có thể lặng lẽ kiếm sinh tồn ban thưởng.

Ừm.

Đợi một nhóm lão đệ tử Mạnh Thu Sương thọ hết chết già, hắn có thể bắt đầu kế hoạch thoái vị, trước mắt vẫn phải cần quan sát.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong lòng hắn đột nhiên hơi xúc động.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Hắn không khỏi nghĩ đến Thanh Hư đạo trưởng, cũng không biết sư phụ bây giờ sống hay chết, nếu sống sót, lại ở chỗ nào?

…

Càn Vũ năm thứ năm, không ít thương nhân bởi vì ức hiếp bách tính, trốn tránh thuế phú, mua hung giết người, rất nhiều tội danh bị xét nhà, bách tính tỏ ra ý vui mừng, đều cảm thấy hoàng đế hiện thời chính là Thánh Quân, thương cảm dân tình.

Càn Vũ năm thứ sáu, Tam thế tử Tần vương Khương Dự mất tích ngay biên cảnh Cổ Hãn, tìm nửa tháng cũng không có tìm được, Tần vương tấu lên hoàng đế, suy đoán là Cổ Hãn làm, hoàng đế chấn nộ, điều động sứ đoàn tiến đến hỏi thăm, đồng thời chỉnh đốn đại quân.

Một tháng sau, hoàng đế công chiếu thiên hạ, nói rõ việc này, giận dữ mắng mỏ Cổ Hãn không tuân thủ đạo nghĩa, đánh giết thế tử Tần vương, Đại Cảnh công phạt Cổ Hãn, báo thù cho thế tử Tần vương, phát dương hùng phong của Đại Cảnh.

Lần này, bách tính mười ba châu không có ai phản đối, không có người sợ hãi, ngược lại tráng chí lăng vân, từ khi hoàng đế đăng cơ, thu vào mấy chục vạn võ giả, đã đầu nhập vào bên trong các đại quân, quân lực Đại Cảnh lại khôi phục đỉnh phong, thậm chí vượt qua đỉnh phong.

Nếu Cổ Hãn dám xâm phạm biên giới, Đại Cảnh há có thể không hoàn thủ?

Một câu cuối cùng trong thánh chỉ càng làm cho thiên hạ bách tính phấn chấn, ngay cả nhân sĩ võ lâm cũng khâm phục sự hào hùng của hoàng đế.

- Người phạm con dân Đại Cảnh ta, xa đâu cũng giết.

Lời ấy đương nhiên là Khương Tử Ngọc nghe được từ chỗ của Khương Trường Sinh, lúc trước nghe chuyện xưa triều Hán, hắn nhớ khắc sâu nhất câu nói này, bây giờ vận dụng trên người Đại Cảnh.

Trên vách núi, Khương Trường Sinh nhìn bên ngoài cửa thành bắc tập kết đại quân, sắc mặt bình tĩnh.

Bạch Kỳ ngồi xổm ở bên cạnh hắn, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Nhân tộc thật sự hiếu thắng, lúc này mới yên tĩnh bao nhiêu năm, lại khai chiến, bất quá không thể không nói, quân đội Đại

Cảnh bây giờ thật mạnh, người lĩnh quân đúng là nhân vật Tông Sư, còn có gần mười vị Thông Thiên, so với lúc ta vừa vào Đại Cảnh thì như là hai triều.

Chương 146: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (2)

Tông Sư lĩnh quân chính là Từ Thiên Cơ, Bình An cũng bị điều động, đi theo chinh chiến.

Khương Trường Sinh chầm chậm nói:

- Đúng vậy, thế nhân xác thực hiếu thắng, Đế Vương càng như vậy.

Hoàng đế Khương gia quả nhiên đều một tính tình, Khương Uyên muốn chiếm đoạt Cổ Hãn, Khương Tử Ngọc càng như vậy, mà dã tâm của Khương Tử Ngọc rõ ràng càng lớn, Đông Cảnh, Tây Cảnh đều có số lượng lớn trú quân, bất cứ lúc nào có thể dùng tiến công các hướng lân cận.

Khương Trường Sinh cũng không có khuyên can Khương Tử Ngọc, chinh chiến như vậy có khả năng dẫn tới triều tông khác bất mãn, nhưng tới thời điểm kiếm sinh tồn ban thưởng.

Phàm là Đế Vương có hùng tâm, đều muốn làm ra thành tựu vượt qua bá nghiệp của tiền bối, Khương Tử Ngọc cũng như thế, từ nhỏ đã biểu lộ dã tâm muốn nuốt hết các vương triều, Khương Trường Sinh đương nhiên không thể ngăn cản.

Đại Cảnh mong muốn một mực dừng chânliền phải không ngừng mạnh lên, phát triển chẳng qua là một trong các phương thức mạnh lên, chinh chiến là biện pháp hạch tâm nhất, dù sao tư nguyên cùng sức sản xuất một triều là có hạn, đủ mạnh thì có thể chinh chiến quốc gia khác, đề cao trình độ sinh hoạt của con dân mình, giảm xuống uy hiếp tiềm ẩn.

Khương Trường Sinh cũng sẽ không đồng tình bách tính vương triều khác, Cổ Hãn, Tấn triều nếu mạnh hơn Đại Cảnh sẽ chiếm đoạt Đại Cảnh, đây là Thiên Đạo không thể tránh khỏi.

Nhìn một lúc lâu, Khương Trường Sinh quay người, trở lại bên trong viện tiếp tục tu luyện.

Dựa vào đan dược phụ trợ, tu vi của hắn một mực đang tăng trưởng, mặc dù khoảng cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy vẫn có khoảng cách, nhưng ít ra cũng không còn xa không thể chạm.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua mười bảy năm, Khương Trường Sinh đều sắp nhanh quên đi mùi vị đột phá.

…

Xuân Hạ đi qua, mùa thu tiến đến.

Khương Trường Sinh đang tu luyện bên dưới Địa Linh thụ, Lý công công bước nhanh chạy vào, đi đến trước mặt hắn, thấp giọng nói:

- Đạo trưởng, Dương Chiêu Đế hư hư thực thực thành tựu Thần nhân, uy thế Phần Thiên các phóng đại, tháng tám trước đánh hạ Võ Phong, nhất thống võ lâm phương Nam.

- Dương Chiêu Đế có công lực Tông Sư không giả, nhưng lúc này mới mấy năm, hắn vậy mà đột phá thành công, lão nô hoài nghi là cách làm của dư nghiệt Đại Thừa long lâu, bọn hắn thậm chí có thể mượn vỏ bọc Phần Thiên các đông sơn tái khởi.

Khương Trường Sinh nghe xong, không thèm để ý chút nào, mạn bất kinh tâm nói:

- Mặc dù hắn là Thần nhân, hắn dám đến Kinh Thành?

Giang hồ thường có cao thủ tuyệt thế, thiếu niên thiên tài hoành không xuất thế, nhưng vô luận chiến tích mạnh hơn, trong lòng võ giả thiên hạ đều khó có khả năng là đệ nhất thiên hạ, trừ phi dám đi Kinh Thành chiến Võ Thần, chứng minh chính mình.

Từ sau khi Đại Thừa long lâu bại trận, Long Khởi quan lại không có cao thủ đến đây khiêu chiến, võ giả tới đây đều hết sức quy củ, thành thành thật thật nộp lên tiền hương hỏa.

Lý công công cười hắc hắc nói:

- Hắn đương nhiên không dám tới, lão nô không phải tới đề tỉnh ngài một câu à, dù sao võ lâm Đại Cảnh trước kia nhưng

có Thần nhân.

Khương Trường Sinh cảm thấy có lý, hắn mở lời:

- Điều tra một chút, Dương Chiêu Đế ở đâu đột phá, ta hoài nghi hắn đột phá Thần nhân có khả năng lợi dụng một loại bảo vật nào đó.

Lúc trước hắn nghe nói Đại Thừa long lâu trấn áp võ lâm Đại Cảnh, vì tài nguyên tập võ, hắn hỏi thăm qua Tiêu Điệu Thiên, tên này nói rất nhiều, tỷ như Ngộ Đạo thạch, nguyên sâm ngàn năm, Kỳ Lân huyết lân, Vạn Niên hàn tằm các loại, chủng loại phong phú, hắn cũng nói việc này cho Khương Tử Ngọc, nhưng Khương Tử Ngọc những năm qua thu tập được trân bảo không nhiều.

Dựa theo Tiêu Điệu Thiên nói, vài ngàn năm trước, võ đạo mười ba châu từng rất cường thịnh, võ giả cường đại có thể bài sơn đảo hải, càng có kỳ trân dị thú hành tẩu thế gian, khi đó còn không có vương triều, chỉ có từng nhánh Thị Tộc, tông môn, sau không biết thế nào, võ đạo mười ba châu suy sụp, những kỳ trân dị bảo cùng với võ đạo truyền thừa kia thì giấu ở chỗ tối của thiên địa, Đại Thừa long lâu thừa cơ chiếm lấy mười ba châu, độc bá tài nguyên mười ba châu, mới cường thịnh dâng lên, thậm chí lấy được quyền khống chế của vương triều xung quanh, thành tựu Thánh địa ngàn năm.

Võ giả có thể mượn trân quý kỳ trân dị bảo tăng cường khí huyết, đột phá cảnh giới, nhưng thể chất võ giả đều không giống nhau, cần độ phù hợp nhất định, cưỡng ép dùng một loại trân bảo nào đó, có khả năng bạo thể mà chết, cho dù là Đại Thừa long lâu cũng tính không cho phép một vị võ giả nào đó nên cần trân bảo gì, vì trở thành một tôn thần nhân, thường thường sẽ hi sinh hơn mười vị thiên tài, thậm chí nhiều hơn, nhưng trong vòng trăm năm chỉ cần sinh ra một vị Thần nhân, liền đủ để cho Đại Thừa long lâu dừng chân bên trong thập phương triều tông.

Lý công công đáp:

- Được rồi, sau khi ta xuống núi sẽ an bài điều tra việc này.

Con ngươi hắn đảo một vòng, nói:

- Đạo trưởng, lão nô có một chuyện muốn nhờ, không biết có nên nói hay không.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Nói đi.

- Lão nô đã cao tuổi, không có sống thêm được bao nhiêu năm, bây giờ thế lực trong tay tự có người truyền thừa, tuy lão nô không có khả năng sinh dục, nhưng cũng là có phụ mẫu sinh ra, ta có một đệ đệ ruột, cũng ở trong kinh thành, tôn nhi của hắn có thiên tư không tệ, còn thi đậu võ khoa công danh, lão nô muốn giới thiệu đứa tôn nhi này, nếu đạo trưởng có thể chỉ bảo hắn một ít, bản lĩnh hắn mạnh hơn, về sau có thể cho đạo trưởng sử dụng.

Lý công công thận trọng nói, sợ Khương Trường Sinh không vui.

Chương 147: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (1)

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngày mai, ngươi dẫn hắn lên núi đi.

Nhân chi thường tình, hắn cũng có thể hiểu được, những năm nay Lý công công xác thực tận tâm tận lực.

Lý công công khấu tạ, sau đó hưng phấn xuống núi.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Lý công công dẫn tôn nhi kia của mình đến đây bái kiến, người này tên Lý Mẫn, thoạt nhìn đã mười bảy mười tám tuổi, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt tuấn dật, một thân quần áo hiệp khách, so sánh với thân thể còng lưng, một mực cung kính của Lý công công, rất khó tưởng tượng bọn hắn có quan hệ máu mủ.

Lý Mẫn đối mặt Khương Trường Sinh cũng hết sức xúc động, nhưng hắn khắc chế rất khá.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Lý công công, trở về đi.

Lý công công gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Mẫn, căn dặn:

- Nhất định phải nghe lời, chớ có mạnh miệng, nếu như ngươi chọc giận đạo trưởng, không cần đạo trưởng ra tay, ta trước tiên đánh chết ngươi.

Lý Mẫn gật đầu, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Sau khi Lý công công rời đi, Khương Trường Sinh dò xét Lý Mẫn.

Người này tuổi còn trẻ đã sắp tiếp cận Linh Thức cảnh, tư chất quả thật không tệ.

- Ngươi muốn học võ công dạng gì?

Khương Trường Sinh hỏi.

Lý Mẫn sờ bội đao bên hông, chân thành nói:

- Vãn bối muốn học đao.

Hắn có chút thấp thỏm, dù sao hắn chưa nghe nói qua Trường Sinh tiên sư dùng đao.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tốt, ta có một bộ đao pháp, vừa hay không có người học, đao pháp này dị thường hung mãnh, xem như võ học loại tốc thành, trong tuyệt cảnh thậm chí có thể bộc phát ra thực lực vượt biên chiến đấu, nhưng có hại đến tuổi thọ.

Ánh mắt Lý Mẫn sáng lên, nói:

- Chẳng qua tiêu hao tuổi thọ khi gặp tuyệt cảnh?

- Đó là đương nhiên, bình thường tiêu hao không lớn, sẽ không giảm thọ.

- Vậy vãn bối muốn học.

Nghe được là loại võ học tốc thành, Lý Mẫn động tâm.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thụ Sát Thần ma đao cho Lý Mẫn.

Sở dĩ truyền thừa Sát Thần ma đao, chính là tư chất Lý Mẫn mặc dù không sai, nhưng cũng không phải tuyệt đỉnh, lại thêm đã trưởng thành, tu luyện võ học khác thì rất khó đi đến Thông

Thiên, chớ nói chi cảnh giới cao hơn, Khương Trường Sinh cần Lý Mẫn đủ mạnh, có thể thăm dò vào đầm rồng hang hổ.

Cứ như vậy, trong đình viện của Khương Trường Sinh nhiều một người tập võ.

Sau khi Hoang Xuyên nhìn thấy hắn, hai người so tài một phen, Lý Mẫn không có chút lực lượng nào chống đỡ, cái này khiến hắn càng thêm kính sợ Khương Trường Sinh, tùy tiện một vị đồ đệ đã có thể dễ dàng hạ gục hắn, thật sự quá lợi hại.

Thường xuyên qua lại, tính nết Hoang Xuyên cùng Lý Mẫn hợp nhau, trở thành hảo hữu.

Nửa năm sau, Lý Mẫn hơi hơi chưởng khống Sát Thần ma đao, Hoa Kiếm Tâm mang đến một tin tức.

- Tấn triều biến thiên, một tháng trước, hoàng đế Tấn triều bị người giết ban đêm, toàn bộ hoàng thất bị tàn sát, thi thể đều treo trên cửa Vương Thành, hư hư thực thực là cách làm của cao thủ võ đạo, trong doanh địa trú quân trên tiền tuyến cũng nhận được một phong thư thần bí, cảnh cáo Đại Cảnh, nếu còn dám bước qua biên cương, hoàng đế Đại Cảnh chắc chắn phải chết trong cung, đi theo gót hoàng đế Tấn triều.

Khương Trường Sinh nghe xong, mặt không biểu tình, thầm nghĩ bình tĩnh mấy năm, cuối cùng có người kiềm chế không được.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Sau khi Tử Ngọc biết được có thái độ gì?

Hắn và Hoa Kiếm Tâm đang ở trong phòng, có linh lực ngăn cách, cũng không sợ đệ tử phía ngoài nghe được.

Hoa Kiếm Tâm mặt rầu rĩ, nói:

- Hắn thờ ơ, tuyên bố không cần quản Tấn triều, mục tiêu Đại Cảnh bây giờ là Cổ Hãn, trước nuốt vào Cổ Hãn lại nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không sai, không giận không hoảng hốt, đây mới là hoàng đế Đại Cảnh ta, ngươi cũng không cần phải lo lắng, có ta ở Kinh

Thành, không ai có thể giết được Tử Ngọc, đối phương có thể là cố ý khiêu khích Đại Cảnh.

Hoa Kiếm Tâm cảm thấy có lý, nếu như lúc này Đại Cảnh chấn nộ, muốn tiến quân Tấn triều, ngược lại sẽ thân hãm bùn trạch.

Nàng nói theo:

- Gần đây Bạch Y vệ phát hiện các vương triều đều có cao thủ chui vào Đại Cảnh, bọn hắn tựa hồ cũng đang tìm kiếm cái gì, cũng không có tham gia ân oán giang hồ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, nói:

- Có lẽ là đến tìm kỳ trân dị bảo của mười ba châu, không có Đại Thừa long lâu chấn nhiếp các triều tông, lá gan của bọn hắn đương nhiên lớn, Đại Cảnh tuy có ta, nhưng cũng chỉ có ta, ta mạnh hơn, cũng không có khả năng trông coi mỗi một góc của mười ba châu.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Kỳ bảo mười ba châu làm cao minh như thế? Ta nghe nói Bạch Y vệ năm ngoái vơ vét được một kiện dị bảo, sau khi nộp lên cho Tử Ngọc liền không có tin tức.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tử Ngọc dù sao cũng là hoàng đế, há có thể chuyện gì đều báo cho ngươi và ta, mặc cho hắn làm gì làm đi thôi.

Hắn cũng thích giữ một khoảng cách với Khương Tử Ngọc, không có quá thân mật, cũng sẽ không hỏi thăm khi có chuyện, dù sao Khương Tử Ngọc bây giờ là hoàng đế, dù cho là cha ruột cũng không thể can thiệp quá nhiều chuyện của Đế Vương.

Hoa Kiếm Tâm thở dài nói:

- Đúng thế, ta chỉ sợ hắn làm loạn, đả thương thân thể.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều, đan dược trên bàn, ngươi bây giờ phục dụng đi.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, cầm lấy bình thuốc, ngồi tĩnh tọa ở trên giường.

Khương Trường Sinh im lặng lặng yên dò xét giá trị hương hỏa.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 62218 】

Còn không tệ, có thể thoáng tiêu xài một chút.

Chương 148: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (2)

- Ta có thể dễ dàng trấn áp thế lực thần bí đồ sát hoàng thất Tấn triều hay không?

【 Cần tiêu hao 3000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Hả?

So với Đại Thừa long lâu còn nhiều một ngàn, trách không được lớn lối như thế, bất quá cũng chỉ là nhiều hơn một ngàn.

Thôi, không cần tiêu xài.

Thiên hạ này thật sự có không ít người không biết trời cao đất rộng.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, sau đó lựa chọn không, chuyên tâm tu luyện.

…

Biến cố Tấn triều cũng không có truyền ra mười ba châu, chuyện hoàng đế Đại Cảnh bị uy hiếp không có bị bách tính biết, Đại Cảnh vẫn như cũ chuyên tâm công phạt Cổ Hãn.

Từ khi Cảnh triều lập quốc, đại hưng phong trào võ đạo, hoàng hiện thời đế đăng cơ càng như vậy, năm mươi sáu năm trôi qua, thực lực võ đạo Đại Cảnh đương nhiên đã được tăng lên cực lớn, bây giờ số lượng lớn võ giả đầu quân, Cổ Hãn căn bản không phải đối thủ.

Càn Vũ năm thứ bảy, Thần Uy thượng tướng Bình An đơn thương độc mã giết xuyên ba mươi vạn đại quân, không ai có thể ngăn cản, đơn kỵ xông vào Vương Đô Cổ Hãn, đợi quân đội Đại Cảnh vừa đến, Vương Đô đã máu chảy thành sông, uy danh Bình An vang khắp thiên hạ, vương triều xung quanh đều run lẩy bẩy.

- Tốt! Tốt! Tốt! Không hổ là sư huynh của trẫm, ha ha ha.

Trên Kim Loan điện, Khương Tử Ngọc cất tiếng cười to, hiển thị rõ sự hăng hái.

Văn võ bá quan cao hứng, cứ như vậy đánh tiếp, chiếm đoạt Cổ Hãn, khuếch trương cương thổ Đại Cảnh triều đã là chuyện ván đã đóng thuyền, đây chính là công lao mà vương triều mười ba châu từ xưa đến nay chưa từng đạt tới, bọn hắn đang chứng kiến thời khắc lịch sử.

Đúng lúc này, một tên thái giám đi tới Thiền Điện, quỳ gối trước ghế rồng, thấp giọng nói cái gì đó.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Hôm nay thật sự là song hỷ lâm triều, truyền người ngoài điện vào điện.

Nghe vậy, thái giám dưới bậc thang cao giọng hô:

- Truyền người ngoài điện vào điện.

Hoàng vệ ngoài điện lặp lại câu nói này, một câu truyền một câu, truyền đến rất xa.

Văn võ cả triều cũng đang thảo luận cuộc chiến của Cổ Hãn, tán dương Bình An thần uy.

Một lát sau, một thân ảnh vào điện, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Người này mặc áo trắng, thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, một tay dựa vào sau thắt lưng, tản ra thong dong, khí chất tự tin, chẳng biết tại sao, khi hắn vừa vào điện, ánh mắt tất cả mọi người đều khó mà rời đi hắn.

Hắn đi đến trước Long giai, khom lưng hành lễ, cười nói:

- Tại hạ họ Hàn, tên Thiên Cơ, phụng ý mời của Tứ Hải hiền thánh, chuyên tới để trợ Thánh thượng Đại Cảnh khai sáng đại công mười ba châu vạn thế qua chưa có.

Tứ Hải hiền thánh.

Các văn võ đều biết về người này, có được tòng long chi công, lúc bệ hạ hiện thời chinh chiến, Tứ Hải hiền thánh chính là túi khôn của hắn, bày mưu nghĩ kế, còn nhìn rõ thiên tượng, chính là kỳ nhân.

Khương Tử Ngọc đánh giá Hàn Thiên Cơ, cười nói:

- Sư thừa ngươi là Hiển Thánh động thiên?

Hiển Thánh động thiên?

Văn võ cả triều hai mặt nhìn nhau, chưa từng nghe tới danh hiệu như thế.

Hàn Thiên Cơ cười nói:

- Không sai, ta và Tứ Hải hiền thánh chính là sư thừa một môn, hắn là sư huynh của ta, hắn tán thưởng Đại Cảnh có thể lật đổ thống trị của võ đạo, Đại Cảnh có tư cách tấn thăng khí vận của hoàng triều, ta mặc dù tập võ, nhưng khát vọng lớn nhất bình sinh chính là đỡ giang sơn khí vận một phương.

- Từ xưa đến nay, Vạn Triều đều tranh khí vận, triều đại không nắm giữ khí vận, không coi là vương triều chân chính, chỗ đại lục mười ba châu chẳng qua là một góc nhỏ của bầu trời, một góc này hết thảy có bốn mươi hai vương triều, bị thập phương triều tông cầm giữ, khí vận đều đưa vào thập phương triều tông, võ đạo khó hưng, Đại Thừa long lâu chính là một trong thập phương triều tông.

- Chỉ lấy võ đạo mà nói, vì sao võ lâm Đại Cảnh mấy chục năm trước dùng Linh Thức cảnh là tuyệt đỉnh cao thủ, dùng Thần Tâm cảnh là Tông Sư, chính là bởi vì khí vận bị đoạt, linh khí giữa thiên địa thưa thớt, võ giả tôi thể gian nan, ngộ tính khó thông Thiên Đạo, đợi Đại Cảnh nắm giữ khí vận, trăm năm sau, Thần nhân tuyệt không phải đỉnh điểm, khi đó Đại Cảnh sẽ đứng ngạo nghễ phía trên bốn mươi vương triều, thậm chí nhất thống thiên hạ.

Lời hắn nói để văn võ cả triều mở rộng tầm mắt, thiên hạ lại to lớn như thế.

Trần Lễ tò mò hỏi:

- Khí vận như thế nào, như thế nào chưởng khống khí vận?

Hàn Thiên Cơ nhìn về phía hắn, cười nói:

- Khí vận chính là khí số và mệnh số, liên quan đến Thiên Địa kinh vĩ, liên quan đến dân sinh xã tắc, tất cả những thứ này nhìn như chẳng qua là bên trên hình ý, kì thực có thể ngưng tụ thành một cỗ lực lượng, hóa thành khí vận, khí vận càng

mạnh, vương triều mưa thuận gió hoà, khó có dịch lớn, linh khí khắp giang sơn cũng sẽ tăng trưởng, như thế nào ngưng tụ khí vận, trợ Cảnh triều chuyển biến làm khí vận hoàng triều, đây là sở học của tại hạ, nếu bệ hạ tín nhiệm tại hạ, tại hạ nguyện trợ bệ hạ một chút năng lực.

Ánh mắt của hắn một lần nữa nhìn về phía Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc đã sớm nghe Tứ Hải hiền thánh nhắc qua việc này, hắn đã sớm gặp qua Hàn Thiên Cơ, nghiệm minh thân phận, hôm nay đến gặp chỉ là để quần thần mở mang tầm mắt.

Một tên tướng quân nhịn không được nói:

- Nói thật mơ hồ, giống như hát hí khúc, ngươi như thế nào chứng minh mình.

Hàn Thiên Cơ quay người, hướng phía bên ngoài Kim Loan điện vung tay lên, trong chốc lát bên ngoài nổi lên gió lớn, thậm chí thổi vào trong đại điện, làm cho tất cả mọi người kinh hãi.

Chương 149: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (3)

Hàn Thiên Cơ cười nói:

- Đây là diệu dụng của khí vận, có thể hô phong hoán vũ, dĩ nhiên, cũng sẽ hao tổn tuổi thọ, tại hạ chỉ có thể vận dụng đơn giản.

- Chư vị, Đại Cảnh thành tựu khí vận hoàng triều, chính là chuyện bắt buộc phải làm, không nắm giữ khí vận, cuối cùng sẽ hóa thành mây khói như các vương triều trong quá khứ, không tiến ắt lùi, lui thì vong.

Cái này, không người dám nghi vấn.

Khương Tử Ngọc cười to nói:

- Tốt tốt tốt, truyền chỉ lệnh của trẫm, kể từ hôm nay, mở ra Vận Bộ, Hàn Thiên Cơ là Thượng thư Vận Bộ, từ đó Đại Cảnh sẽ có cơ cấu Thất Bộ, hiệp trợ trẫm quản hạt xã tắc.

Hàn Thiên Cơ quỳ lạy, nói:

- Đa tạ bệ hạ coi trọng, thần nhất định tận tâm tận lực, muôn lần chết không chối từ.

…

Trong đình viện, Khương Trường Sinh nhìn về phía hoàng cung, ánh mắt có chút hiếu kỳ.

Lại có người có thể dẫn động thiên địa linh khí, tuy là mượn dùng, nhưng quả thật có chút bản sự, võ phu bình thường có thể làm không được.

Hắn nhìn một cái, thấy được Hàn Thiên Cơ, cũng nghe lời Hàn Thiên Cơ.

Khí vận của vương triều, thì ra là thế.

Ngoại trừ kỳ trân dị bảo, đây cũng là một trong những nguyên nhân Đại Thừa long lâu độc đoán mười ba châu.

Công lực Hàn Thiên Cơ chính là Thần Tâm cảnh, chẳng qua là ẩn giấu rất khá, thoạt nhìn giống như thư sinh.

- Hiển Thánh động thiên thật sự lợi hại, tùy tiện điều động một người tới, đã có thực lực như thế, bất quá cũng tốt, Đại Cảnh xác thực nên quật khởi.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tựa như ngay lập tức, mặc dù có hắn uy chấn thiên hạ, có thể cũng chỉ có hắn, các phương cao thủ vẫn dám chui vào, tìm kiếm kỳ trân dị bảo, còn có thế lực thần bí dám uy hiếp đến Đại Cảnh.

Trong mắt bọn hắn, Trường Sinh tiên sư rất mạnh, nhưng có mạnh đến nổi quét ngang thiên hạ?

Để cho an toàn, Khương Trường Sinh vẫn quyết định tính toán.

- Hàn Thiên Cơ thật tâm mong muốn đến đỡ Đại Cảnh?

【 Cần tiêu hao 500 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】.

Chậc chậc, thật đúng là có thể làm, về sau có khả năng phát hiện nói dối.

Tiếp tục!

Khương Trường Sinh thầm nghĩ.

【 Có 】 .

Chỉ một chữ, nhưng đủ để nhường Khương Trường Sinh yên tâm.

Hàn Thiên Cơ chính là thật tâm, cũng đúng lúc nói rõ Tứ Hải hiền thánh cũng sẽ thật tâm đãi Khương La.

Khương Trường Sinh cười cười, Đại Cảnh cũng không thể dựa vào chỉ là hắn một người.

Bất quá hắn không thể nới trễ, lời của Hàn Thiên Cơ cũng làm cho hắn mở rộng tầm mắt, thập phương triều tông vậy mà nắm trong tay bốn mươi hai vương triều, đây chỉ là trên phiến đại lục này, thiên hạ càng lớn.

Tựa như Khương Trường Sinh trước đó biết được Càn Khôn cảnh, đã có Càn Khôn cảnh tên này tồn tại, chắc chắn có người đi đến qua.

Hệ thống sinh tồn mạnh hơn, cũng không có khả năng thành lập cảnh giới võ đạo của thiên địa, còn có thể áp đặt cho chúng sinh, kia quá bất hợp lí.

- Nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm một chút đi đến tầng thứ bảy, vượt xa Càn Khôn cảnh.

Khương Trường Sinh kiên định nội tâm, sau đó nhắm mắt.

Trước đây, hắn sở dĩ có thể luôn mạnh hơn kẻ địch, chính là kết quả do bản thân hắn nỗ lực, ngày qua ngày kiên trì tu luyện, không có chủ quan tiết lộ tình báo của mình, kẻ địch vĩnh viễn không rõ ràng thực lực của hắn, mà dưới tình huống không có vạn phần nắm chắc, hắn cũng sẽ không xuất hiện trước mặt địch nhân, đây cũng là nguyên nhân hắn thuận buồm xuôi gió, một đường miểu sát.

Con đường này muốn một mực tiếp tục đi như thế, để tránh chết trên con đường tu tiên.

…

Càn Vũ năm thứ tám, Cổ Hãn vong quốc, số lượng lớn quan văn , võ tướng khoa cử đản sinh ra được phái đi Cổ Hãn, tiếp

quản cương thổ, trên dưới Đại Cảnh đều vui mừng, dân tâm đạt tới cực điểm, hoàng đế hiện thời trong lòng bách tính đã vượt qua Cảnh Võ Tổ, Cảnh Văn Đế, ngay cả võ lâm cũng bội phục hắn đến cực điểm.

Cùng năm, các quận mười ba châu bắt đầu thành lập Vận Tháp, Hàn Thiên Cơ cũng trắng trợn mở rộng nhân thủ Vận Bộ, bách tính cũng rất tò mò về Vận Bộ, mong muốn phổ cập khí vận cho thiên hạ, vẫn cần thời gian.

Một năm này, tháng bảy.

Mạnh Thu Sương thọ hết chết già.

Các đệ tử quỳ lạy trước linh đường, thấp giọng thút thít, Khương Trường Sinh yên lặng dâng hương, trong lòng cảm khái.

Mặc dù hắn cho Mạnh Thu Sương không ít đan dược, vẫn đánh không lại mệnh số, cái này khiến hắn cũng có minh ngộ.

Mỗi người đều có mạng số của mình, đại nạn tuổi thọ, khó mà vượt qua.

- Nếu có duyên, kiếp sau gặp lại, sư tỷ.

Khương Trường Sinh lẩm bẩm, thương cảm chậm rãi thối lui trong ánh mắt.

Mạnh Thu Sương qua đời cũng làm cho đệ tử thế hệ trước ý thức được tuế nguyệt đang áp sát.

Tuy có cố nhân qua đời, nhưng người còn sống phải tiếp tục.

Long Khởi quan càng như vậy, không lại bởi vì ít một người mà ngừng vận chuyển.

Càn Vũ năm thứ chín, Đại Cảnh không có tiếp tục chinh chiến, mà là củng cố chưởng khống Cổ Hãn, hoàng đế hạ lệnh, chia Cổ Hãn làm ngoại Cửu Châu, đến tận đây thiên hạ có hai mươi hai châu.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang tĩnh toạ tu luyện dưới tàng cây.

Hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, mở to mắt.

【 Kiểm trắc đến ngươi vừa tiếp cận đến luân hồi, mở ra Luân Hồi bảng 】 .

【 Càn Vũ năm thứ chín, Mạnh Thu Sương bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Ngoại Cửu Châu Đại Cảnh 】 .

Khương Trường Sinh động dung, vừa rồi trong nháy mắt, hắn rõ ràng cảm giác được phương xa có Luân Hồi ấn ký gợn sóng, chẳng qua là rất xa, hắn không thể xác định cụ thể ở đâu, không nghĩ tới bởi vậy mở ra Luân Hồi bảng.

Chương 150: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (1)

Kiếp trước, hắn xác thực có thiết lập cho trò chơi về Luân Hồi bảng, đã muốn thành tiên, nhất định phải nhảy ra tam giới, không vào ngũ hành, mà chút điều kiện tiên quyết là nhìn trộm tam giới, hiểu rõ ngũ hành.

- Sư tỷ đầu thai thật nhanh…

Khương Trường Sinh yên lặng cảm khái, vừa mới chết một năm đã đầu thai, trái lại mẹ hắn đều còn không có đầu thai.

Có lẽ khoảng cách quá xa, cũng hoặc là thời gian mỗi hồn phách đầu thai cũng khác nhau?

Khương Trường Sinh chẳng qua chỉ tò mò, cũng không có tốn hao giá trị hương hỏa đi tính, đến mức thân thế Mạnh Thu Sương chuyển thế ra sao, hắn cũng không muốn đi tìm, hữu duyên gặp lại là được.

Ở kiếp này, Khương Trường Sinh không hề có lỗi với bất kỳ người nào, hà tất đuổi theo người nào đó đời đời kiếp kiếp nịnh nọt, tương phản, hắn đã để người bên cạnh đạt được cuộc sống tốt hơn, nếu lại gặp nhau, thấy tình cảnh hắn không ổn, có thể xuất thủ tương trợ.

Nói đi thì nói lại, về sau nếu thật gặp được, muốn bắt nàng trở về, tiếp tục làm đại đệ tử hay không?

Để cho nàng đời đời kiếp kiếp vất vả vì Long Khởi quan?

Khương Trường Sinh nghĩ được như vậy, trong lòng vui lên, không khỏi duỗi cái lưng mệt mỏi, cảm khái.

- Trên núi một ngày, dưới núi xuân thu, nhân gian thật sự là tang thương.

Bạch Kỳ nằm ở bên cạnh ngẩng đầu hỏi:

- Đạo trưởng, có phải khó chịu hay không, muốn xuống núi đi dạo hay không? Nô tỳ có sẽ bồi ngài.

Trong sân chỉ có hai người bọn họ, Bạch Long cũng không ở trong sân, mà ngủ gật trên sườn núi phía sau viện, tựa như một đầu tường thành màu trắng, có chút hùng vĩ.

Khương Trường Sinh sờ lên đầu sói của nó, cười nói:

- Được rồi, còn cần tiếp tục tu hành, chuyến đi này, nếu mê phong quang giữa người và yêu, vậy liền hủy đạo tâm.

Hắn đã vô địch bên trong Đại Cảnh, nếu đi hưởng lạc, sợ là sẽ phải mê thất, trầm mê, dù sao hắn chẳng qua là vô địch Đại Cảnh, cũng không phải vô địch thiên hạ chân chính.

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, nói:

- Con người khi còn sống được bao nhiêu năm, ngài đã đủ mạnh, trân quý tuế nguyệt.

Khương Trường Sinh liếc nhìn nó, ý vị thâm trường hỏi:

- Ngươi muốn chờ ta chết đi, độc bá Địa Linh thụ, đúng không?

Bạch Kỳ xấu hổ, vội vàng lắc đầu.

- Yêu thú cũng chỉ sống được lâu hơn người một chút thôi, không sớm thì muộn đều phải chết, ngàn năm Đại Yêu thế gian cũng là truyền thuyết, ta ngược lại chưa thấy qua.

Bạch Kỳ nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh vui cười nói:

- Nếu là truyền thuyết, thế thì có khả năng là thật, tu luyện thật tốt, có lẽ ngươi chính là truyền thuyết tiếp theo.

Bạch Kỳ nghe xong, trong lòng đột nhiên dấy lên hi vọng.

Thật sự có khả năng sao?

…

Càn Vũ năm thứ mười, Khương Trường Sinh tròn sáu mươi tuổi, đệ tử cùng thế hệ với hắn đều đã tóc trắng xoá, duy chỉ có hắn vẫn như cũ duy trì tướng mạo mười tám tuổi, việc này cũng lưu truyền trên phố, khiến cho giá trị hương hỏa của hắn tăng trưởng càng lúc càng nhanh.

Lý Mẫn cuối cùng triệt để nắm giữ Sát Thần ma đao, không thường tới tập võ, mà giúp Lý công công làm việc.

Một ngày này, Hoa Kiếm Tâm dẫn một nam đồng vào viện.

Chính là Thái Tử hiện thời, Khương Tú, năm nay sáu tuổi.

Khương Trường Sinh đương nhiên gặp qua Khương Tú, trước kia Khương Tử Ngọc dẫn hắn tới.

- Ngươi làm sao dẫn hắn tới đây.

Khương Trường Sinh cười hỏi, hắn giang hai cánh tay ra, Khương Tú nhào vào trong ngực hắn.

- Sư tổ!

Mi tâm Khương Tú có bớt đạo văn, việc này đã truyền khắp thiên hạ, đều nói hoàng đế Khương gia có ấn ký Thiên Mệnh.

Khương Tú gọi hắn là sư tổ, cũng là ý của Khương Trường Sinh, hắn hắn dự định ẩn giấu quan hệ giữa mình và Khương Tử Ngọc, Cảnh triều đời đời kiếp kiếp truyền thừa tiếp, nếu để cho người biết được hắn chính là con trai của Khương Uyên, ngày sau sợ là quá mức phiền toái.

So với kẻ địch, Khương Trường Sinh càng sợ phiền toái bên trên việc vặt.

Hoa Kiếm Tâm cười nói:

- Hắn đã sáu tuổi, ta chuẩn bị bắt đầu từ hôm nay dậy võ công cho hắn, yên tâm đi, sẽ không làm phiền ngươi, ta tới dạy, ngươi có rảnh chỉ bảo một ít là được.

Khương Tú hét lên:

- Ta không, ta không, ta muốn sư tổ dạy.

Khuôn mặt nhỏ tinh xảo của hắn tức giận đến phình lên, rất có tướng nữ nhi.

Khương Trường Sinh bị hắn chọc cười, cười nói:

- Sư tổ cũng không dạy ngươi, ngươi cũng không mang đồ ăn ngon cho sư tổ.

Khương Tú gãi đầu một cái, cười ngây ngô nói:

- Lần sau nhất định mang đồ ăn ngon.

Hắn bắt đầu nũng nịu, tiếng cười cười nói nói không ngừng trong đình viện.

Bạch Kỳ nhìn mà trợn trắng mắt, thầm nghĩ:

- Nói là sợ phiền toái, rõ ràng là thật vui vẻ.

Một lát sau, Hoa Kiếm Tâm bắt đầu dạy bảo Khương Tú luyện công, luyện là Càn Khôn thiên kinh, trước đánh tốt cơ sở nội công.

- Đáng tiếc, tư chất võ đạo của tiểu tử này không bằng lão cha của hắn, trên võ đạo khó thành đại khí.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, thu hồi tầm mắt, cũng bắt đầu tu luyện.

…

Vào thu, Long Khởi quan lá vàng khắp núi, có một phen ý cảnh đặc biệt, khách hành hương lên xuống núi vẫn nhiều như cũ, có quan lại quyền quý, có bách tính, cũng có võ giả giang hồ.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh đang luyện đan.

Lý Mẫn đứng bên cạnh Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Gần đây Kinh Thành tăng nhiều võ giả, mà lại không ít người để bọn thủ hạ của ta đều nhìn không thấu công lực, võ khoa cử cũng không phải trong khoảng thời gian này, chỉ sợ sẽ sinh biến cố.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Lý công công đâu, làm sao không thấy?

Chương 151: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (2)

Lý Mẫn trả lời:

- Thân thể không được tốt, đang tịnh dưỡng trong nhà.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, không tiếp tục hỏi nhiều, hắn đã cho Lý công công không ít đan dược, nhưng đại nạn cuối cùng rồi sẽ đến.

- Đạo trưởng, việc này thực sự cẩn thận một chút, những cao thủ thần bí kia thường xuyên đi dạo ở gần Long Khởi sơn…

Lý Mẫn lần nữa nhắc nhở nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Yên tâm đi, ta có nắm chắc.

Lý Mẫn nói theo:

- Bí mật Dương Chiêu Đế thành tựu Thần nhân đã kinh động thiên hạ đều biết, hắn tự công bố là do ăn thịt máu của dị thú Sơn Tranh, không ít môn phái khắp thiên hạ đang tìm kiếm Sơn Tranh, Dương Chiêu Đế cũng không có khuếch trương Phần Thiên các, vẫn như cũ hùng cứ võ lâm phương Nam, không có dự định lên phía bắc.

Sơn Tranh?

Khương Trường Sinh cũng là lần đầu tiên nghe nói tên này, không khỏi hỏi thăm lai lịch của Sơn Tranh.

- Nghe đồn, Sơn Tranh giống như hổ báo, mọc ra mấy cái đuôi, trên đầu còn có sừng, cụ thể như thế nào, ta cũng chưa từng gặp qua, không giống với yêu thú, mỗi lần Sơn Tranh hiện thế, đều cứu trợ phàm nhân, cho nên được xưng là dị thú, thậm chí có người gọi nó là thần.

Lý Mẫn suy tư nói.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Bạch Kỳ, hỏi:

- Nghe nói qua không?

Bạch Kỳ ngẩng đầu, ngáp một cái, nói:

- Đương nhiên nghe nói qua, Sơn Tranh xác thực không tính yêu thú, chúng nó thiên sinh mạnh mẽ, cũng lấy giúp người làm niềm vui, ta mặc dù chưa từng gặp qua Sơn Tranh, nhưng gặp qua các dị thú khác, xuất quỷ nhập thần, chẳng qua là liếc mắt thấy, tên kia đã tan biến trong núi sâu.

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, thế giới võ đạo ẩn giấu cũng thật nhiều đồ vật.

Lý Mẫn đã sớm không kỳ quái đối với chuyện Bạch Kỳ biết nói tiếng người, hắn ngược lại mở miệng hỏi thăm, muốn hiểu thêm càng nhiều truyền thuyết liên quan tới Sơn Tranh.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Lý Mẫn rời đi, Khương Trường Sinh tiếp tục luyện đan.

Bạch Kỳ nói:

- Cao thủ dưới núi xác thực càng ngày càng nhiều, sợ là có người trong bóng tối thôi động, bằng không không có khả năng tất cả đều vòng quanh Long Khởi quan, cần ta ra tay giải quyết không?

Nó liếm miệng một cái, đợi ở bên trong Long Khởi quan, nó biểu hiện được tính cách ôn hòa, trên thực tế, nó là yêu thú hung tàn.

Khóe miệng Khương Trường Sinh hơi vểnh, nhìn dược đỉnh, nói:

- Không cần, người còn chưa đủ nhiều.

Khoảng cách từ lúc chiến với Đại Thừa long lâu đã qua tám năm, đối với Khương Trường Sinh mà nói, tám năm không coi là cái gì, đối với võ lâm mà nói, lại là một thời đại mới.

Tựa hồ có người không nhớ ra được Khương Trường Sinh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Cũng đúng, Cảnh triều không có internet, không có video làm chứng.

…

Hoàng hôn, trong một khách sạn ở Kinh Thành.

Lục Thừa Phong cõng hộp gỗ đi vào trước một cái bàn ngồi xuống, gỡ xuống hộp gỗ, đặt ở trên một nửa bàn, sau đó hô Tiểu Nhị tới gọi món ăn.

Chọn xong thịt rượu, hắn yên lặng nghe các giang hồ nhân sĩ bên trong lầu các lời ong tiếng ve.

- Dương Chiêu Đế thật vào thần nhân?

- Quỷ mới biết, chính hắn nói, chẳng qua hiện nay trên giang hồ xác thực không người là đối thủ của hắn.

- Ai nói không người, Võ Thần bên trên Long Khởi quan còn ở đây.

- Trường Sinh tiên sư đã tám năm không có hiện thân, cũng không biết bây giờ là công lực gì.

- Trường Sinh tiên sư đoạt danh hiệu võ lâm chí tôn đã qua hơn hai mươi năm, bây giờ số tuổi bao lớn?

- Nghe đồn Trường Sinh tiên sư tinh thông trú nhan thuật, bản thân hắn chính là lão bất tử vượt qua trăm tuổi, chậc chậc, cũng không biết còn có thể trấn áp võ lâm Đại Cảnh bao nhiêu năm.

Nghe những lời này, sắc mặt Lục Thừa Phong lộ ra vẻ phức tạp.

- Lúc trước cứu ta hẳn là vị Trường Sinh tiên sư kia.

Hắn yên lặng suy nghĩ, hắn chính là võ giả Thiên Sư môn lúc trước truy sát Bạch Kỳ, lúc trước bản thân bị trọng thương, lại thêm Kim Lân ngọc diệp quá mức dọa người, dọa hắn phải rời khỏi Đại Cảnh.

Đợi thương thế hắn tốt lên, Thiên Sư môn lại bàn giao nhiệm vụ cho hắn, chỉ vì hắn là số ít đệ tử Thiên Sư môn đã tới Đại Cảnh.

Lúc này, một tiếng cười lạnh vang lên:

- Trường Sinh tiên sư tính là gì, cố làm ra vẻ bí ẩn thôi, ta xin hỏi các ngươi, các ngươi gặp qua Đại Thừa long lâu? Thấy qua bản thân Trường Sinh tiên sư?

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo lam ngồi bên cửa sổ, lắc lư chén rượu, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Một tên đao khách châm chọc nói:

- Ồ? Ngươi không tin, vậy ngươi đi nhìn một chút mộ anh hùng, nhìn một chút có nhận ra những võ lâm Bắc đẩu kia hay không.

Nam tử áo lam liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Võ lâm, mười năm đổi một nhóm nhân vật tuyệt đỉnh, mấy chục năm trước Bắc đẩu võ lâm há có thể so với hiện thời? Trước kia Linh Thức cảnh đã tính là cao thủ tuyệt đỉnh, những Tông Sư khi Cảnh triều lập quốc lại đáng là gì, chư vị, chớ có tự coi nhẹ mình, thiên hạ này đã thay đổi, Đại Cảnh lập quốc đến nay cũng đã sáu mươi năm.

Sáu mươi năm, đối với phần lớn phàm nhân mà nói, đó là cả đời.

Lời hắn nói để không ít nhân sĩ võ lâm cảm thấy có lý.

Từ Cảnh Võ Tổ phổ biến võ đạo chi phong, võ lâm Đại Cảnh càng ngày càng mạnh mẽ, hiện thời bệ hạ đăng cơ càng đẩy mạnh võ đạo, lại thêm Chân Võ các tồn tại, bây giờ số lượng cao thủ trong triều đình đã đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ, không ít tuyệt học lưu truyền khắp giang hồ, thôi động võ lâm phát triển.

Chương 152: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (1)

Mỗi tháng giang hồ đều sẽ sinh ra nhân vật phong vân, thiếu niên thiên tài, ngay cả võ giả đang ở trong đó đều có thể cảm nhận được thời đại võ đạo đang ầm ầm sóng dậy.

Một người trung niên võ giả tức giận nói:

- Ngươi tự tin như vậy, vậy ngươi dám lên Long Khởi quan khiêu chiến Trường Sinh tiên sư?

Nam tử áo lam khẽ nói:

- Đương nhiên không dám, ta mặc dù nghi vấn Trường Sinh tiên sư, nhưng Hoang Xuyên Long Khởi quan đúng là cao thủ cao cấp nhất, nghi vấn không được.

Mấy tháng trước, Hoang Xuyên xuống núi tìm kiếm đệ tử Lăng Tiêu các, dùng sức một mình hạ gục một nhánh môn phái giang hồ, danh chấn giang hồ.

Võ lâm nhân sĩ trong khách sạn nghe xong lời này, dồn dập trào phúng nam tử áo lam, nói hồi lâu, kết quả là khoác lác, còn tưởng rằng là cao thủ gì.

Nam tử áo lam tức giận, nói:

- Ta mặc dù không dám, nhưng ta biết Đạo Thần, Đạo Thần trong vòng bảy ngày nữa sẽ lên Long Khởi quan, trộm lấy khoáng thế tuyệt học - Càn Khôn thiên kinh, các ngươi hãy chờ xem, nhiều nhất bảy ngày, Long Khởi quan sẽ phong tỏa, thậm chí báo cáo triều đình, dù sao Trường Sinh tiên sư và hiện thời Thánh thượng có quan hệ cực tốt.

Nói lời này cũng dẫn tới những người khác hứng thú, dồn dập truy vấn.

Trong khách sạn đều là võ lâm nhân sĩ, ngay cả chưởng quỹ cũng thế, cho nên nghe nhân sĩ giang hồ khoác lác, luôn giả bộ như không nghe thấy, nếu báo cáo quan phủ, danh tiếng hỏng, việc làm ăn của hắn sẽ không thể làm tiếp được.

Lục Thừa Phong an tĩnh nghe, hắn thầm nghĩ:

- Đại Cảnh nhận được di sản Đại Thừa long lâu quả nhiên khác biệt, mười hai năm trước lúc ta tới, vẫn là võ đạo hoang mạc, bây giờ võ phong nồng đậm, Đại Cảnh quật khởi, xác thực lấy thế không thể đỡ.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên bị hai võ giả hấp dẫn, hai võ giả kia người mặc áo xám có đồ văn kỳ thú.

Con ngươi Lục Thừa Phong co rụt lại, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm đồ văn kỳ thú, tựa như hổ báo giương nanh múa vuốt, nhưng mọc ra ba cái đầu, trên đầu thú còn có sừng thú giống như tia chớp, sau lưng mọc ra hai cánh, đồ văn kỳ thú của hai người giống nhau như đúc.

- Đồ Đằng của Thị Thần sơn, sao bọn hắn lại tới đây, Thị Thần sơn cách Đại Cảnh ít nhất cũng vạn dặm xa…

Trăng sáng sao thưa, trong đình viện trên núi.

- Hai mươi hai, hai mươi ba… Hai mươi bảy, hai mươi tám…

Khương Trường Sinh ngồi trên cành cây Địa Linh thụ, nhìn cảnh đêm Kinh Thành, trong miệng đếm số.

Bây giờ Kinh Thành cấm đi lại ban đêm cực muộn, giờ vẫn là đèn đuốc sáng trưng, Khương Trường Sinh đang đếm số lượng cao thủ Thông Thiên dưới núi.

Hắn đếm được là trong khách sạn gần Long Khởi sơn, Kinh Thành lớn biết bao, khách sạn càng nhiều vô số kể, nhưng nhiều cao thủ như vậy tụ tập tại một chỗ rất gần Long Khởi sơn, tất nhiên có mưu đồ.

- Ba vị Thần Tâm, ba mươi sáu vị Thông Thiên, chiến trận không nhỏ, đặt ở ba mươi năm trước thì có thể không nhìn thấy.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, bên trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ chờ mong.

Rất lâu không có thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, nên kiếm thêm rồi.

Đây chính là nguyên nhân nhường di sản Đại Thừa long lâu cho Khương Tử Ngọc, một mặt là mạnh mẽ Đại Cảnh, một phương diện khác thì là nuôi rau hẹ.

Người tập võ, tranh cường háo thắng, thời gian lâu dài, đương nhiên có người quên Khương Trường Sinh mạnh mẽ, hoặc là không tin, sau đó đến đây đưa đồ ăn.

Khương Trường Sinh chờ mong trong chốc lát, sau đó tu luyện dưới ánh trăng, thu lại Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào sáng bóng, hắn triệt để dung nhập vào trong bóng tối, bị lá cây che đậy.

Sau nửa canh giờ, ánh nến trên Long Khởi quan dần dần dập tắt, bóng tối bao trùm toàn bộ Long Khởi quan.

Một đạo thân ảnh bay nhanh trong rừng cây, bước chân phóng qua nham thạch, thân cây, trên đỉnh đình đài, như chuồn chuồn lướt nước, không có nửa điểm tiếng vang.

Hắn thả người vọt lên, nhảy lên đến trên không, ánh trăng chiếu rọi, là một người áo đen, một thân đen tuyền, chỉ lộ ra hai mắt và mũi, trong mắt của hắn tràn đầy hưng phấn.

- Hôm nay, nếu như ta trộm đi Càn Khôn thiên kinh trong truyền thuyết, nhất định có thể được giang hồ một ca tụng, cái gì Thánh địa, ở trước mặt ta, không có tác dụng.

Người áo đen hưng phấn suy nghĩ, hắn phóng qua sơn môn, di chuyển nhanh chóng, đệ tử đang ở trong sân luyện công ven đường cũng không có chú ý tới hắn.

Hắn mấy ngày nay mượn thân phận khách hành hương đã thăm dò rõ ràng các vị trí trong Long Khởi quan, hắn mặc dù không có nhìn thấy Trường Sinh tiên sư, nhưng rất rõ ràng, những địa phương không cho người tiến vào kia chắc chắn có địa chỉ của Trường Sinh tiên sư.

Lật khắp từng nơi.

Nhưng vận khí hắn cực tốt liền mò tới đình viện của Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ đang ngủ dưới cây mở mắt, người áo đen cả kinh rụt đầu, trốn ở sau tường viện, hắn nín thở ngưng thần, chân khí dựa theo công pháp thôi động, hóa khí tức của mình thành hư vô.

Bạch Kỳ lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái… Ảo giác à…

Nó liếc qua Khương Trường Sinh trên cây, gặp hắn vẫn còn, liền yên lòng, trời sập xuống có đạo trưởng ở đây, nó sợ cái gì?

Nó cúi đầu tiếp tục ngủ, tiếp tục mộng đẹp làm Đại Yêu ngàn năm hoành hành thiên hạ, trong mộng nó đã hoá hình, Trường Sinh tiên sư làm nam nô cho nó, đang vò vai vỗ chân cho nó, cực kỳ thoải mái.

Người áo đen kiên nhẫn chờ đợi trọn vẹn nửa canh giờ, mới vừa thăm dò, thấy Bạch Lang kia đã ngủ, hắn âm thầm thở dài một hơi.

- Không hổ là Yêu đạo, vậy mà nuôi Yêu Lang, xem ra nghe đồn là thật, Bạch Kỳ linh lang khứu giác nhạy cảm như thế, trăn lớn Bạch Long trong lời đồn có thể hóa rồng lại đang ở đâu?

Chương 153: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (2)

Người áo đen âm thầm kinh hãi, hắn giương mắt xem xét, con ngươi thít chặt.

Hắn thấy được Bạch Long, chiếm cứ ở trên đỉnh núi, thân rắn khủng bố khiến cho hắn sợ hãi, hắn chưa bao giờ thấy qua con rắn khổng lồ như thế, sắp lớn bằng nửa trượng rồi nhỉ.

Mẹ, súc sinh này sẽ không thật có thể hóa rồng đó chứ?

Người áo đen thầm mắng, thần tâm hắn kéo căng, theo tường viện chui vào bên trong Địa Linh thụ, hắn thuận theo thân cây bò, ánh mắt nhìn về phía mấy gian phòng trong sân, một gian trong đó có ánh nến, bên trong có Hoa Kiếm Tâm, Khương Tú đang đợi, Hoa Kiếm Tâm đang thấp giọng kể chuyện xưa, dỗ Khương Tú chìm vào giấc ngủ.

- Như thế nào là một cặp mẹ con, Yêu đạo vậy mà nuôi dưỡng nữ nhân, đối với đạo sĩ mà nói đây không phải phá giới à? Yêu đạo càn rỡ như thế, thực sự là… Hâm mộ.

Người áo đen âm thầm cảm khái, hắn theo thân cây bò về phía trước, bỗng nhiên một cánh tay đè lại đầu của hắn, dọa hắn toàn thân kéo căng, mồ hôi lạnh chảy ròng, không dám nhúc nhích.

Hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, thứ gì không có chạm qua, hắn thậm chí xuống mộ, gặp được Khiêu Thi, kinh nghiệm cùng trực giác nói cho hắn biết, tuyệt đối là một cánh tay đang nắm đầu của hắn.

Người sống?

Người chết?

Nếu như là người sống, vì sao không có tiếp tục động?

Người chết, vì sao treo ở trên cây?

Trong chớp nhoáng này, người áo đen nghĩ đến rất nhiều, hắn thận trọng ngẩng đầu, ánh mắt đối đầu một gương mặt anh tuấn phi phàm mặt, đối phương đang mỉm cười, dưới lá cây tối tăm dọa hắn kém chút thét to, nhưng Khương Trường Sinh điểm huyệt, phong bế tiếng của hắn.

Người áo đen trừng to hai mắt, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Khương Trường Sinh dẫn theo hắn, rơi xuống mặt đất, làm Bạch Kỳ bừng tỉnh, Bạch Kỳ thấy trong tay hắn dẫn theo người, trừng lớn mắt sói, kêu lên:

- Thật là có…

Nó còn chưa có nói xong, thấy Khương Trường Sinh một tay làm ra thủ thế im lặng, im miệng.

Suýt nữa quên mất, đừng đm đánh thức Tiểu Bá Vương kia, miễn cho lại muốn cưỡi nó.

Khương Trường Sinh dẫn theo người áo đen rời khỏi sân nhỏ, Bạch Kỳ tò mò, vội vàng đuổi theo.

Bọn hắn đi đến trước vách núi, Khương Trường Sinh giải tỏa huyệt đạo cho người áo đen.

Người áo đen nhảy xuống vách núi bên dưới, mỉa mai cười nói:

- Ha ha ha Yêu đạo, không nghĩ tới chứ, khinh công bản thân ta độc bộ giang hồ, vách đá vạn trượng, ta cũng tới lui…

Hắn còn chưa cười xong, run sợ phát hiện thân thể của mình tại đi lên trên, Khương Trường Sinh dùng linh lực cách không hút hắn lại, sinh sinh kéo hắn lên trên vách đá, rơi vào trước mặt Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy trêu tức.

Người áo đen xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ, tuyệt vọng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Xưng tên ra đi, vì sao chui vào Long Khởi quan?

Người này tới Long Khởi quan đã mấy lần, công lực Thông Thiên cảnh bên trong khách hành hương vẫn hết sức rõ ràng, dĩ nhiên, chẳng qua là Khương Trường Sinh có thể thấy rõ ràng, người bình thường căn bản nhìn không thấu công lực của hắn.

Nếu không phải người áo đen không có đả thương đệ tử, hắn hiện tại đã là một cỗ thi thể.

Người áo đen hít sâu một hơi, nói:

- Người giang hồ gọi ta là Đạo Thần, ta muốn thử xem nội tình võ lâm Thánh địa, nhìn một chút có thể trộm tuyệt học của tiền bối hay không…

Ngoại trừ thẳng thắn sẽ khoan hồng, hắn cảm thấy nói những lý do khác hắn sẽ phải chết không nghi ngờ, dù sao đêm khuya xông vào địa bàn của người ta, chính là tối kỵ.

Khương Trường Sinh không có giết hắn, để cho hắn thấy được một tia hi vọng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi không có có tên sao?

Người áo đen lúng túng nói:

- Từ nhỏ đã là cô nhi, sư phụ là một cao nhân điên điên khùng khùng, đặt tên cho ta là tạp chủng… Khụ khụ, tiền bối, ta thật không có ác ý, chỉ là muốn tạo ra uy danh, làm nghề này của chúng ta, trộm đồ càng lợi hại, địa vị của đối tượng bị trộm càng cao, danh tiếng của chúng ta sẽ càng lớn, mới có người lợi hại hơn giàu hơn tìm chúng ta…

Hắn bịch một cái, quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, liều mạng dập đầu.

- Xin tiền bối tha mạng, vãn bối nguyện tuyên bố cho giang hồ, nói Đạo Thần ta cũng không thể tiến vào Long Khởi quan…

Bạch Kỳ vui vẻ, cười nói:

- Tạp chủng, sư phụ ngươi rất có tài.

Đạo Thần cảm nhận được khuất nhục, nhưng không dám cãi lại.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nghe nói qua Từ Thiên Cơ không?

Đạo Thần ngẩng đầu, nói:

- Nghe nói qua, một trong thập đại tông sư giang hồ, cũng là võ lâm nhân sĩ quân chức cao nhất.

- Năm đó Từ Thiên Cơ tới gây rối, hắn sở dĩ có thể còn sống sót, là bởi vì hắn quét rác mười năm cho Long Khởi quan, ngươi lựa chọn chết, hay là quét rác mười năm?

- Mười năm?

Đạo Thần bị dọa toàn thân lạnh cóng, nhân sinh có mấy cái mười năm.

Khương Trường Sinh đánh Sinh Tử ấn vào trong cơ thể hắn, Đạo Thần giật mình, cực kỳ khẩn trương, hắn có thể cảm nhận được cỗ lực lượng khủng bố kia đang du đãng ở trong người.

- Đây là Sinh Tử ấn, vô luận ngươi trốn bao xa, một khi ta vận công, ngươi liền phải chết, thành thành thật thật thủ sơn đi, ngươi còn trẻ, năm đó Từ Thiên Cơ xuống núi cũng mới bốn mươi, vẫn như cũ kiến công lập nghiệp.

Khương Trường Sinh vỗ vỗ mặt Đạo Thần, nhẹ giọng cười nói, ngưng cười rời đi.

Cái trán Đạo Thần dán trên mặt đất, chảy xuống nước mắt khuất nhục, tuyệt vọng.

Bạch Kỳ cười nói:

- Tiểu huynh đệ, nhịn một chút, mười năm rất nhanh, ta lúc đầu cũng giống như ngươi, bây giờ mười năm đã qua, ta còn không nỡ bỏ xuống núi đây.

Nó quay người, hấp tấp đuổi theo bước chân của Khương Trường Sinh.

Đạo Thần run rẩy toàn thân, chỉ cảm thấy nhân sinh tối tăm.

Chương 154: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (1)

…

Sáng sớm, trước sơn môn Long Khởi quan nhiều thêm một người quét rác, chính là Đạo Thần, Vong Trần cho hắn một bộ đạo bào, bây giờ thoạt nhìn giống như đệ tử Long Khởi quan đệ, khuôn mặt hắn tuấn lãng, hết sức trẻ tuổi, thoạt nhìn chỉ có hai mươi.

Đạo Thần một mặt chết lặng, trong lòng cực kỳ thống khổ.

Một tên tiểu đệ tử lại gần, hỏi:

- Vị sư huynh này thật lạ mặt, không biết là viện nào?

Đạo Thần tức giận nói:

- Cút sang một bên.

- Ngươi làm sao mắng chửi người?

- Mắng ngươi thế nào?

- Ngươi… Khi dễ người, ta tìm Hoang sư bá chủ trì công đạo.

Hoang sư bá?

Chẳng lẽ là Hoang Xuyên đại danh đỉnh đỉnh?

Đạo Thần vội vàng ngăn hắn lại, cười nói:

- Thật có lỗi, sư đệ, sư huynh ta hơi thô lỗi, ban đêm mang ngươi xuống núi ăn gà nướng, thế nào?

Tiểu đệ tử trừng lớn con mắt, nói:

- Được.

Đạo Thần kinh ngạc nói:

- Ngươi cứ như vậy đáp ứng? Long Khởi quan có thể ăn mặn?

- Dĩ nhiên có thể, chúng ta chẳng qua là tu đạo, cũng không phải xuất gia, khác biệt với cùng đạo quan truyền thống, còn có thể lấy vợ sinh con đây, bất quá kia là phải xuất sư mới được.

Tiểu đệ tử xem như hiểu rõ, nguyên lai không phải sư huynh, là sư đệ.

Đạo Thần hứng thú, hàn huyên với hắn, hai người một bên quét rác, một bên nói chuyện phiếm, tư thái của tiểu đệ tử càng ngày càng cao.

Mặt trời dần dần mọc lên ở phương đông, khách hành hương bắt đầu lên núi.

Lúc giữa trưa, một nhóm võ lâm nhân sĩ lên núi, một tên nam tử áo lam trong đó nhìn thấy Đạo Thần, trừng to mắt, vội vàng bước nhanh đi đến trước mặt hắn, thấp giọng hỏi:

- Đại ca, ngài làm sao lại quét… Đây là đang đạp…

Đạo Thần trừng mắt liếc hắn một cái, thấp giọng nói:

- Im miệng, cút nhanh xuống núi, đừng nói đã gặp qua ta.

Trong lòng nam tử áo lam cảm thấy hoang mang, nhỏ giọng hỏi:

- Đại ca, ngài làm sao vậy?

- Thất bại, làm đạo sĩ quét rác mười năm cho Long Khởi quan, ngươi cứ tuyên bố ra ngoài rằng ta muốn ẩn cư mười năm, mười năm sau ta nhất định tìm ngươi, chúng ta làm một món lớn, đi…

Đạo Thần nghiêm túc nói, sau đó còn hướng hoàng cung ra hiệu một cái ánh mắt.

Nam tử áo lam chấn kinh, không dám suy nghĩ nhiều, bị dọa vội vàng xoay người xuống núi, thoát khỏi nơi này, hắn sợ cũng bị lưu lại, rơi vào kết quả giống Đạo Thần.

Đạo Thần nhìn bóng lưng của hắn, thở dài một tiếng.

Lục Thừa Phong dọc theo bậc thang trên đường núi đi lên, thấy nam tử áo lam hôm qua ở trong khách sạn khoác lác đang hoảng hốt chạy xuống núi, âm thầm nghi hoặc, cũng không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục cất bước lên núi.

Hắn gặp thoáng qua Đạo Thần, sau khi mua hương hỏa vào quan.

Đạo Thần quay đầu lườm Lục Thừa Phong một cái, thầm nghĩ:

- Công lực thật cao thâm, chậc chậc, hi vọng ngươi gây chút chuyện, như thế trong lòng ta mới cảm thấy thăng bằng.

Hắn thở dài một tiếng, hối hận không nên tới Long Khởi quan.

…

Vào lúc giữa trưa, Khương Trường Sinh ở trong đình viện than thở.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Đạo trưởng, than thở cái gì?

Khương Trường Sinh lắc đầu, không có nói rõ lí do, hắn vì Đạo Thần mà thở dài, đêm qua vậy mà không có kích thích sinh tồn ban thưởng, xem ra Đạo Thần thật không có sát tâm, chỉ muốn trộm đồ.

Hắn đi đến dưới Địa Linh thụ, bắt đầu dùng đan dược.

Bạch Kỳ bỗng nhiên ngửi được cái gì, chạy ra đình viện.

Hoa Kiếm Tâm bắt đầu dạy bảo Khương Tú tập võ, Vong Trần cầm theo cây cuốc đi ra hậu sơn.

Gió thu hơi hơi thổi, lá rụng dồn dập, lúc sắp rơi vào trên người Khương Trường Sinh, bị lực lượng vô hình đánh văng ra, tung bay trên mặt đất.

Một lúc lâu sau, Bạch Kỳ trở lại bên người Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Võ giả Thiên Sư môn lúc trước truy sát ta tới đây.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Ừm, ta đã sớm biết, không cần đánh rắn động cỏ.

Bạch Kỳ mặc dù không rõ dụng ý của hắn, nhưng vẫn lựa chọn nghe theo, ngược lại hắn mạnh như vậy, đừng nói một vị Lục Thừa Phong, toàn bộ Thiên Sư môn đến đây đều phải cắm đầu xuống đất.

…

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc nhìn bàn cát trên bàn, nhíu mày.

Giang sơn Đại Cảnh đã mở rộng, nhưng phương Đông, phương Tây và với phương Bắc vẫn có rất nhiều vương triều, còn về phương Nam, đó là một đại dương mênh mông vô bờ, Đại Cảnh còn chưa từng thăm dò qua.

Hàn Thiên Cơ đứng bên cạnh bàn cát, nói khẽ:

- Bệ hạ, đây là kết quả của Khốn Long, các hoàng thất vương triều xung quanh liên tục bị đồ sát, rất rõ ràng, là cách làm của cùng một thế lực, quyền chưởng khống của những vương triều này đã bị kẻ địch không biết nắm trong tay, địch âm thầm, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, không thể chủ quan.

Khương Tử Ngọc gật đầu nói:

- Trẫm cũng biết, bất quá phiền toái chính là theo số vương triều bị người chưởng khống này, mậu dịch đối ngoại của Đại Cảnh bị chặt đứt, mong muốn phát động chiến tranh, chỉ có khai phá từ nội bộ, cất giữ số lượng lớn quân giới, lương thực, trẫm muốn chờ một chút, bây giờ bên trong Đại Cảnh có trăm vạn hùng binh, dự bị nghĩa vụ quân sự gần một trăm năm mươi vạn, lại chờ mấy năm, trẫm có lòng tin quét ngang các quốc gia xung quanh.

- Bệ hạ, ngài cần bồi dưỡng một nhánh mật quân do cao thủ tuyệt thế tạo thành, mà chống đỡ thế lực thần bí tàn sát các hướng hoàng triều.

Hàn Thiên Cơ nhắc nhở, ánh mắt của hắn rơi vào trên bản đồ Tấn triều.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Trẫm sớm đã có ý tưởng này, trừ cái đó ra, trẫm chuẩn bị dùng kỳ trân dị bảo những năm nay thu thập vào trên người một người, trước tạo ra một tôn thần nhân, Thần nhân vừa ra, thế lực thần bí kia không thể không tự mình ra tay.

Chương 155: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (2)

Hàn Thiên Cơ nhíu mày hỏi:

- Bệ hạ có ứng cử viên?

- Bình An.

- Bình An đại tướng quân? Xác thực có khả năng, thể chất hắn đáng sợ, có thể tiếp nhận thống khổ mà người thường khó có thể chịu đựng, có nắm chắc thành tựu Thần nhân, mà hắn chỉ nghe lời của bệ hạ ngài.

Hàn Thiên Cơ nghĩ đến Bình An, không khỏi cảm khái.

Thật sự là mãnh nhân.

Mặc dù hắn tới từ Hiển Thánh động thiên, cũng bị tư chất của Bình An kinh diễm.

Nhân vật như vậy nếu từ nhỏ tập võ trong Hiển Thánh động thiên, khó có thể tưởng tượng thành tựu của hắn, có lẽ trùng kích cảnh giới trong truyền thuyết cũng không phải không có khả năng.

Bất quá đáng tiếc, trời cao rất công bình, giao phó Bình An thể chất vượt qua phàm nhân, cũng tước đoạt linh tính làm người của hắn.

Lúc này, một tên Bạch Y vệ bước nhanh tiến đến, đưa một phong thứ tín cho Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc mở ra xem xét, vẻ mặt trong nháy mắt băng lãnh.

- Hừ, lấy võ phạm cấm, muốn chết.

Khương Tử Ngọc thấp giọng tự nói, hắn nhìn về phía Bạch Y vệ, nói:

- Tiến đến Chân Võ các, truyền Từ Thiên Cơ.

Bạch Y vệ rời đi.

Hàn Thiên Cơ cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với Từ Thiên Cơ, bởi vì hai người đều gọi Thiên Cơ, hắn tò mò hỏi:

- Từ tướng quân đợi ở trong Chân Võ các lâu như vậy, võ công có tăng mạnh hay không?

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Đó là đương nhiên, nhớ năm đó, hắn cũng là thiếu niên thiên tài danh chấn giang hồ, kém chút trở thành võ lâm chí tôn, đáng tiếc tuổi trẻ không hiểu chuyện, khiêu chiến sư phụ của trẫm.

Trường Sinh tiên sư.

Ánh mắt Hàn Thiên Cơ sáng lên, đối với vị đệ nhất nhân võ lâm Đại Cảnh này, hắn một mực hướng về, nhưng Khương Trường Sinh không gặp văn võ trong triều, hắn không tiện cưỡng cầu, hắn biết đây là cử chỉ Trường Sinh tiên sư tránh hiềm nghi.

Những năm nay, văn võ muốn lấy lòng Trường Sinh tiên sư đều bị Thiên Vũ giám điều tra qua, thậm chí có người bị xử lý sạch lặng yên không tiếng động.

Long Khởi quan chính là lực lượng hoàng đế coi trọng nhất, hắn không cho phép bất kỳ người nào sinh ra lòng tham với Long Khởi quan.

…

Đêm khuya.

Lục Thừa Phong đang tĩnh toạ vận công trong khách sạn, hắn đột nhiên nghe được ngoài cửa sổ truyền đến tiếng huýt sáo, hắn mở mắt, đứng dậy cõng lên hộp gỗ, nhảy ra từ cửa sổ.

Hắn rơi vào trên đường phố, thấy cửa sổ ở trong khách sạn gần đó liên tục mở ra, từng người từng người võ giả nhảy ra.

Hai võ giả Thị Thần sơn cũng xuất hiện, một người cầm đao, một người nâng thương, bọn hắn khẽ gật đầu với Lục Thừa Phong, Lục Thừa Phong gật đầu đáp lại.

Một lát sau, đi đầy đường toàn là võ giả, khí thế từng người đều bất phàm.

- Chư vị, sau khi lên núi, tận lực gây ra hỗn loạn, không muốn tập trung, để tránh bị Yêu đạo một mẻ hốt gọn, hiểu chưa?

Vị võ giả Thị Thần sơn nâng thương mở lời, tiếng không to rõ, nhưng có chân khí vận hành, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một người.

Tất cả mọi người gật đầu, sau đó cùng theo hai người đi tới Long Khởi sơn, sau khi tiến vào đường núi, bọn hắn cấp tốc phân tán, chui vào trong rừng cây, từ các phương hướng khác nhau phóng về phía đỉnh núi.

Võ giả nâng thương cùng võ giả cầm đao sóng vai tiến lên, võ giả cầm đao trầm giọng nói:

- Đại ca, Bạch Long kia lớn như thế, muốn dời đi, cũng không phải chuyện dễ.

Võ giả nâng thương nói:

- Có thể không cần dời đi, chủ yếu là điều tra một chút, bên trong Long Khởi quan đến cùng có dị bảo gì, lại có thể nuôi dưỡng được yêu xà như thế.

Võ giả cầm đao cảm khái nói:

- Đại Cảnh có Yêu đạo như thế, cũng tính không uổng công lập triều, tuyệt đại đa số những cao thủ tới đây hôm nay đều cũng không phải là người Đại Cảnh, cao thủ có thể danh chấn thập phương triều tông vương triều, trăm năm qua chỉ có một vị Yêu đạo như vậy.

Võ giả nâng thương không tiếp tục nói tiếp, chuyên tâm đi đường.

Cùng lúc đó, những võ giả khác cũng đều khẩn trương đến cực điểm, mục đích của bọn hắn cũng gần như giống nhau, hoặc là vì tuyệt học Khương Trường Sinh, hoặc là vì Địa Linh thụ.

Tên Bạch Long đã truyền khắp thiên hạ, nhưng phàm là môn phái có chút nội tình đều đoán được Long Khởi quan tất có kỳ vật, mới vừa có thể nuôi dưỡng được Linh Xà như thế.

Kỳ vật như thế đối với võ giả mà nói, có lực hấp dẫn trí mạng.

Thiên Sư môn Lục Thừa Phong đến cũng là vì việc này.

Lục Thừa Phong theo lá cây nhảy lên, nhảy vọt đến giữa không trung, hắn đã thấy trên núi Long Khởi quan không có ánh nến, vô cùng an tĩnh.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một vệt kim quang bay lên từ bên trong Long Khởi quan, bay tới vị trí cao như Minh

Nguyệt, để Lục Thừa Phong và những võ giả khác vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại.

Đó là…

Lục Thừa Phong trừng to hai mắt, đột nhiên nhớ tới đêm hôm mười hai năm trước.

Không tốt!

Lục Thừa Phong bị dọa đến quay người xuống núi, mà kim quang kia bay nhanh mà xuống, dùng tốc độ cực nhanh đâm xuyên yết hầu từng người từng người võ giả trên núi, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, phần lớn là bị hù, mà người bị xuyên qua yết hầu trong thời gian cực ngắn sẽ mất mạng.

Đệ tử bên trong Long Khởi quan bị kinh động, Hoang Xuyên, Vạn Lý, Lăng Tiêu cấp tốc chạy ra khỏi phòng của mỗi người.

Kim quang vờn quanh Long Khởi sơn, xoắn ốc xuống núi, đi ven đường tru diệt từng người từng người võ giả, không có một võ giả có thể chống đỡ được, thậm chí không thể né tránh.

Hai vị võ giả Thị Thần sơn cũng bị kim quang dọa dùng tốc độ cao nhất chạy trốn.

Chương 156: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (3)

- Cứu ——

Võ giả nâng thương nghe được tiếng kêu thảm thiết của huynh đệ sau lưng, vô ý thức quay đầu, kim quang xuyên thủng cổ họng của hắn, con ngươi của hắn phóng to, trước khi chết hắn đều không nhìn thấy thứ gì đã tru diệt mình.

Thi thể hai người ngã xuống rơi xuống, lăn vào trong rừng cây.

Lục Thừa Phong nghe được tiếng kêu thảm thiết cách mình càng ngày càng gần, nói vật kia đang nhanh chóng tới gần hắn.

- Không được! Tiếp tục như vậy, hắn phải chết không nghi ngờ.

Lục Thừa Phong cắn răng suy nghĩ, hắn cấp tốc rơi vào trên đường núi, quay người buông xuống hộp gỗ, hắn thôi động

linh khí, đập vào trên hộp gỗ, từng thanh từng thanh mộc kiếm bắn ra, cắm ở bên trong bùn đất xung quanh hắn, hình thành trận pháp.

Hắn nhìn thấy kim quang đang đánh tới mình, hắn thi triển kiếm trận, hai tay dùng tốc độ cao ra chiêu, nhưng kim quang thật sự quá nhanh.

Nhanh đến nổi để Thần Tâm cảnh như hắn đều theo không kịp.

Khi Kim Quang sát đến trước mặt hắn, thời gian giống như dừng lại, hắn thấy được một mảnh lá cây màu vàng kim.

Phốc lần!

Yết hầu Lục Thừa Phong bị xuyên thủng, máu vẩy một chỗ, hắn trừng to mắt, thân thể thẳng tắp ngã xuống phía sau, một đường lăn xuống, một mực lăn đến bên vách núi, cuối cùng nện ở dưới chân núi, máu thịt be bét.

Trên núi, Hoang Xuyên có võ công mạnh nhất, tốc độ nhanh nhất, hắn cấp tốc lao ra sơn môn, tìm kiếm kẻ địch, rất nhanh, hắn phát hiện thi thể.

Hắn nhíu mày, tiếp tục xem xét xuống dưới.

Những võ giả này đều đã chết, tử trạng đều như vậy, bị một loại lợi khí nào đó xuyên thủng yết hầu.

Một đường xuống núi, Hoang Xuyên hít sâu một hơi.

Chết thật nhiều người.

Theo tiếng kêu thảm thiết xuất hiện, hắn liền xuất phát, nhưng còn không có nhanh bằng tốc độ những người này tử vong.

- Sư phụ ra tay rồi…

Hoang Xuyên yên lặng suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ, trong lòng hắn cũng có chút phức tạp.

Hắn một mực đang nghĩ mình có khả năng đuổi kịp công lực của sư phụ hay không, nhưng bây giờ hắn cảm giác mình không đuổi kịp.

…

Trong đình viện, Khương Trường Sinh ngồi trên cành cây đưa tay, một vệt kim quang theo ngoài viện bay trở về, chui vào trong tay hắn áo.

Bạch Kỳ ngửa đầu, tò mò hỏi:

- Đó là cái gì?

Nó nhớ kỹ cái đồ chơi này, là cái đồ chơi này đưa nó đến Long Khởi quan, nó đến nay không thể nào hiểu được, dù cho là thần binh, cũng không có khả năng có năng lực như vậy.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi tốt nhất đừng hỏi, người biết nó rốt cuộc là thứ gì đều đã chết. –

Bạch Kỳ không rét mà run, vội vàng lắc đầu, nó mở miệng hỏi:

- Ngài không lưu lại một người sống, hỏi bọn họ một chút vì sao tới đây à?

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Không cần hỏi, nhiều người như vậy lên núi, còn mang theo binh khí, chắc chắn có sát tâm, mục đích của bọn hắn hoặc là nhằm vào ta, hoặc là nhằm vào những vật có giá trị khác, đây không phải là một lần cuối cùng, ta rất chờ mong nhiều người hơn nữa đến đây.

- Nói cho Vạn Lý, đi tìm quan phủ, để cho người ta nhặt xác, những người này không xứng vào mộ anh hùng.

Gia hỏa lén lút sao có thể được cho là anh hùng?

Bạch Kỳ gật đầu, rời đi.

Nó một đường xuống núi, thấy rất nhiều đệ tử đang kiểm tra thi thể, rất náo nhiệt.

Vạn Lý đã đến dưới núi, khi Bạch Kỳ đi đến dưới chân núi nhìn thấy thi thể Lục Thừa Phong, nó vui vẻ, nói khẽ:

- Người khác không biết hắn mạnh cỡ nào, ngươi còn không biết? Thật sự là tham, gieo gió gặt bão.

Lục Thừa Phong từng cứu người tại nguy nan, được cho là người tốt, nhưng hắn cũng đều vì môn phái giết người, giết yêu, lập trường khác biệt đều sẽ làm người ta thoạt nhìn phức tạp, Khương Trường Sinh đã cứu hắn, nhưng hắn bây giờ lại mang theo ác ý tới.

Có lẽ đây cũng là mệnh số.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh ngồi ở trên cây cuối cùng nhìn thấy được nhắc nhở:

【 Càn Vũ năm thứ mười, võ giả các phương bởi vì ngấp nghé Địa Linh thụ, Bạch Long mà đêm khuya chui vào Long Khởi sơn, ngươi kịp thời ra tay, đánh giết toàn bộ bọn hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Đằng vân giá vũ 】

Thời gian qua đi tám năm, cuối cùng thu hoạch được sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh nhìn nhắc nhở, lộ ra nụ cười, đây cũng là nguyên nhân hắn không lưu người sống, thông qua nhắc nhở có thể nhìn ra động cơ của đối phương.

Hắn bắt đầu vui thích tiếp nhận truyền thừa đằng vân giá vũ, pháp thuật này rất tốt, ngự kiếm phi hành chính là chiêu bài của người tu chân, mà đằng vân giá vũ thì là chiêu bài của người tu tiên.

Hôm sau trời vừa sáng, bên dưới Long Khởi sơn kín người hết chỗ, số lượng lớn quan binh đang nhấc thi thể, Vạn Lý thì đang thương lượng với quan lại.

Trong vòng một đêm chết mấy trăm võ giả, thật sự dọa người, dân chúng đang nghị luận, đám võ giả thì sợ mất mật, bởi vì bọn hắn có thể nhìn ra được đám người chết đều là cao thủ.

Một tên nam tử áo lam trong đám người thấy cảnh này, âm thầm vui mừng, may mắn sớm gặp được Đạo Thần, bị Đạo Thần khuyên lui, bằng không hắn cũng là một trong số thi thể đầy đất.

- Trường Sinh tiên sư thật mạnh, xem ra cũng không phải có tiếng không có miếng.

Nam tử áo lam âm thầm cảm khái, sau đó quay người rời đi.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc theo miệng một tên Bạch Y vệ biết được Long Khởi quan đêm qua gặp phải chuyện gì, hắn nhíu mày, nói:

- Để cho người ta tra một chút những võ giả này tới từ chỗ nào.

- Rõ!

Bạch Y vệ rời đi.

Khương Tử Ngọc mày nhíu lại rất sâu, hắn cứ những người này đều tới vì Khương Trường Sinh.

Mặc dù hắn tràn ngập lòng tin đối với Khương Trường Sinh, nhưng những người này cử động không thể nghi ngờ là đang tỏa ra một cái tín hiệu.

Kẻ địch muốn trước diệt trừ chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Chương 157: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (1)

Trên biển mây, một đạo thân ảnh như gió thổi qua, chính là Khương Trường Sinh, chân hắn đạp một đóa mây trắng, ngao du ở trên vòm trời, cách xa mặt đất gần ngàn trượng.

Gió lớn lay động Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào cùng với tóc đen của hắn, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười, trong lòng thoải mái đến cực điểm.

Đây còn muốn thoải mái hơn cả ngự kiếm phi hành, mà lại càng nhanh.

- Bình thường đằng vân giá vũ nhanh như vậy, Cân Đẩu vân bổ nhào một cái đã cách xa vạn dặm lại có nhanh bao nhiêu, thật là ngã nhào một cái bay vọt vạn dặm…

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, hắn cúi đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên qua biển mây, hắn thấy giang sơn Đại

Cảnh, non xanh nước biếc, phía trên quần phong có mây mù vờn quanh, giống như Tiên cảnh trong nhân gian.

Hắn trước kia chẳng qua đi dạo ở gần kinh thành, còn chưa chân chính nhìn qua Đại Cảnh.

Hắn nhìn thấy một tòa thành, ở vào giữa dãy núi, từng đầu quan đạo thông đến từng hướng đi, trong lúc mơ hồ có thể thấy xe ngựa và thân ảnh của người.

Bây giờ Đại Cảnh thật sự phồn hoa, khắp nơi đều là người.

Khương Trường Sinh còn nhìn thấy tiểu hài chăn dê đang luyện võ trên sườn núi, hắn ra một bản bí tịch rất mỏng từ trong ngực móc, đây là bản hắn viết tay trong ngày thường nhàm chán luyện thư pháp, hắn dùng linh lực đưa bí tịch đi xuống.

Phía trên ghi lại một bộ võ học, coi như trời xanh biếu tặng.

Khương Trường Sinh ngửa mặt lên trời cười to, nghênh ngang rời khỏi, tiểu hài trên sườn núi cũng không nghe thấy tiếng cười của hắn, thời điểm khi quyển bí tịch kia rơi vào ánh mắt hắn, hắn không khỏi dừng bước lại.

- Có thể thành tựu một phen võ lâm truyền thuyết hay không đây?

Khương Trường Sinh yên lặng chờ mong, hắn bắt đầu suy nghĩ đủ loại khả năng có thể xảy ra, sau đó để cho mình tận khả năng thích ứng Đằng Vân Giá Vũ thuật.

…

Càn Vũ năm thứ mười một.

- Tháng năm, Từ Thiên Cơ xuống Giang Nam, đơn thương độc mã tiến vào Phần Thiên các, đại chiến Dương Chiêu Đế, mặc dù không có thành công hạ gục Dương Chiêu Đế, nhưng Từ Thiên Cơ vẫn thuận lợi thoát thân trong khi bị bao vây, một trận chiến này để sĩ khí Phần Thiên các giảm mạnh, võ lâm cuối cùng biết được Dương Chiêu Đế cũng không phải là thật là thiên hạ đệ nhị.

Lý Mẫn hưng phấn nói, hắn biết Từ Thiên Cơ từng được Khương Trường Sinh chỉ bảo, mà hắn cũng thế, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, hắn và Từ Thiên Cơ xem như là một nữa đồng môn.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Nói như vậy, Dương Chiêu Đế cũng không phải là Thần nhân?

Thần nhân có thể để cho Từ Thiên Cơ chạy trốn?

Tên kia phế vật như thế.

Lý Mẫn lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng, Từ Thiên Cơ cũng rất mạnh, có lẽ là vị Thần nhân kế tiếp.

Vong Trần đi tới, cười nói:

- Từ Thiên Cơ tập được khinh công thượng thừa nhất Chân Võ các, có lẽ cảnh giới không bằng Dương Chiêu Đế, nhưng chạy trốn thì vẫn có thể.

Mặc dù võ học rất khó vượt cảnh giới giết địch, nhưng có chút võ công cao thâm có thể để người ta trở về từ cõi chết, tựa như Đạo Thần, công pháp đặc thù, khinh công giỏi, công lực Thông Thiên cảnh đã có thể tránh thoát giác quan của Bạch Kỳ tương đương với Thần Tâm cảnh.

Cũng chính vì như vậy, Khương Trường Sinh mới lưu Đạo Thần một mạng, suy nghĩ sau này có khả năng phát huy ra được tác dụng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Xem ra bệ hạ chuẩn bị chèn ép Phần Thiên các.

Lý Mẫn cười lạnh nói:

- Nên chèn ép, những năm nay Phần Thiên các độc bá võ lâm phương Nam, thu không biết bao nhiêu của cải, tài nguyên võ đạo, gần đây có số lượng lớn Bạch Y vệ rời khỏi Kinh Thành, không được bao lâu, Dương Chiêu Đế lại phải biến thành chuột chạy qua đường.

Phần Thiên các mạnh hơn, cũng không có khả năng mạnh hơn Hoàng gia Đại Cảnh, có được Chân Võ các, lại thêm võ khoa cử hiệu triệu, mấy năm tích luỹ, lực lượng võ giả đã đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng, đủ để quét ngang giang hồ.

Lý Mẫn lại nói một chút tin tức liền xuống núi rời đi.

Vong Trần cầm cây chổi gỗ, cảm khái nói:

- Rất lâu không thấy Lý công công, cũng có chút tưởng niệm.

Tóc của hắn dần dần nhiễm lên màu trắng, không còn trẻ nữa.

Khương Trường Sinh nói:

- Người đều có mệnh, hắn cũng sống đủ lâu.

Lý công công nhỏ hớn Khương Uyên vài tuổi, bây giờ Đại Cảnh đã lập quốc sáu mươi mốt năm, Lý công công cũng đã bước qua chín mươi tuổi.

Vong Trần cười nói:

- Đạo trưởng, ta thấy ngài thật không già, giống như Hoa Kiếm Tâm, mặc dù thanh xuân thường trú, nhưng đối mặt thái tử điện hạ, vẫn sẽ toát ra vẻ tang thương, ngài lại thật giống người mười tám tuổi.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Có thể là do ta không có xuống núi, không giống nàng, trải qua quá nhiều sinh tử, ân oán.

Vong Trần cảm thấy có khả năng, nhưng hắn thật bội phục Khương Trường Sinh, có thể một mực đợi ở trên núi, đây mới thật sự là người tu đạo.

Hoang Xuyên bỗng nhiên bước nhanh đi tới, nói:

- Sư phụ, Lăng Tiêu tiểu tử kia lại xuống núi, ta thấy hắn là muốn đi báo thù.

Lăng Tiêu trước đó xuống núi cũng không thuận lợi, mặc dù mang về một nhóm đệ tử mới, nhưng cũng tổn thất hai đồng môn, trong lúc đó, hắn hành hiệp trượng nghĩa, cứu được một nữ tử, nhưng cừu địch của nữ tử vẫn truy sát không ngừng, Lăng Tiêu bị một chi môn phái vây công, mắt thấy nữ tử kia bị

giết, sau mang theo đệ tử thoát đi, vẫn là Hoang Xuyên kịp thời chạy tới, cứu vớt bọn hắn, trận chiến kia cũng làm cho Hoang Xuyên danh chấn giang hồ.

Chương 158: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (2)

Nhưng Lăng Tiêu lại thay đổi, trước đó ngại ngùng, hiện tại yên lặng ít nói, nương theo thiên tư cùng với Càn Khôn thiên kinh, hắn năm nay thành công bước vào Thông Thiên cảnh, thực lực thuế biến.

Khương Trường Sinh nói:

- Để cho hắn đi, giang hồ vốn là khoái ý ân cừu.

Chuyện như vậy, hắn đã thường thấy.

Đại sư huynh đã từng của hắn càng vì một nữ tử mà thành ma.

Hoang Xuyên thở dài nói:

- Hắn cũng không phải ưa thích nữ tử kia, chẳng qua là nuốt không trôi một hơi này, võ lâm có quy củ của võ lâm, võ lâm chém giết, chỉ cần không nháo lớn, quan phủ sẽ mặc kệ, cho nên hắn muốn dựa vào chính mình.

Bạch Kỳ ở bên cạnh trêu chọc.

- Vì sao không thấy khi nào ngươi si tâm?

Hoang Xuyên đắc ý nói:

- Gia gia của ta chính là Ma Chủ, ta từ nhỏ đã thấy qua sinh tử, Lăng Tiêu tiểu tử kia có thể so với ta?

- Nha, ta làm sao nghe nói có người từng bị Phần Thiên các truy sát, tè ra quần trở lại quan?

- Ngươi nghe ai nói?

Một người một sói bắt đầu đấu võ mồm.

Bạch Kỳ tên này bình thường chính là miệng tiện, đây cũng là việc vui duy nhất của nó.

Chẳng được bao lâu, Thanh Khổ cũng tới.

Hôm nay thật náo nhiệt.

Thanh Khổ đi vào tráng niên bây giờ rất có uy vọng trong quan, thậm chí càng uy nghiêm hơn đại đệ tử Vạn Lý, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều sợ hắn.

- Sư huynh, có người đến đây bái phỏng, tự xưng đồ đệ của sư phụ.

Vẻ mặt Thanh Khổ phức tạp nói.

Thanh Hư đạo trưởng rời khỏi, đến nay vẫn là gai trong lòng của đám đệ tử cũ, bọn hắn không biết Thanh Hư đạo trưởng vì sao rời khỏi.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh khẽ động, nói:

- Nếu có thư của sư phụ thì cứ để cho hắn ở lại đây đi.

Thanh Khổ nói:

- Hắn nói muốn gặp ngài, nếu ngài không muốn gặp, hắn sẽ không vào Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh vốn muốn nói không vào thì không vào, nhưng nghĩ tới thái độ người này có chút cổ quái, mà việc quan hệ đến Thanh Hư đạo trưởng, hắn chỉ đành phải nói:

- Thôi, để cho hắn vào đi.

Thanh Khổ lập tức quay người.

Hoang Xuyên, Vong Trần hết sức thức thời rời khỏi, trong sân chỉ còn lại có Bạch Kỳ và Khương Trường Sinh, Hoa Kiếm Tâm thì đi vào trong cung làm bạn Khương Tú, nàng hiện tại cũng không tập võ, tập trung tinh thần chiếu cố Khương Tú, nãi nãi yêu thương cháu trai thật sự quá cường liệt, để Khương Trường Sinh thường xuyên cảm thán.

Thời gian một nén nhang sau, Thanh Khổ mang theo một đạo sĩ nhập viện.

Người này thân mang đạo bào màu đen, thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, bên miệng có râu ria thản nhiên, cả người hơi lộ ra tang thương.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh, không khỏi động dung, rõ ràng hắn bị Khương Trường Sinh

tuổi trẻ kinh động.

Khương Trường Sinh ra hiệu cho Thanh Khổ một ánh mắt, Thanh Khổ lập tức lui ra.

Đạo sĩ áo bào đen hít sâu một hơi, chắp tay nói:

- Gặp qua Trường Sinh sư huynh, bần đạo tên Ninh Khổ.

Khương Trường Sinh đưa tay ra hiệu hắn ngồi xuống, sau đó châm trà cho hắn.

Đợi Ninh Khổ ngồi xuống, Khương Trường Sinh vừa ngồi xuống hỏi:

- Không biết sư phụ ở đâu?

Ánh mắt Ninh Khổ đầy phức tạp, nói:

- Sư phụ đã rời khỏi Đại Cảnh, lúc đầu người muốn đưa ta tới Long Khởi quan, nhưng có một lần, chúng ta gặp được mấy tên võ giả ở khách sạn trong núi rừng, bọn hắn tự xưng đến từ triều tông, khi đó ta vẫn không rõ triều tông là như thế nào, là sư phụ sau đó nói cho ta biết, triều tông chính là tông môn cường đại áp đảo phía trên vương triều, sư phụ nghe nói triều tông chuẩn bị hợp lại đối phó Đại Cảnh, hôm đó, đám võ giả kia đồ sát cả khách sạn, truy sát ta và sư phụ, may mắn chúng ta nhảy vào trong biển, mạo hiểm tránh thoát một kiếp, sau đó trốn đến một hải đảo dưỡng thương, qua đi tới hai năm, chúng ta mới một lần nữa trở lại Cảnh triều, sư phụ nói ta trở về báo tin tức cho ngươi, người thì đi ra ngoài Cảnh triều, tìm kiếm một chút hi vọng sống.

Khương Trường Sinh bất động thanh sắc, hỏi:

- Có bao nhiêu triều tông hợp lại?

- Hai phe.

- Mới hai phe?

- Ừm, bọn hắn chuẩn bị xúi giục vương triều xung quanh vây công Cảnh triều, bọn hắn biết ngươi rất mạnh, nhưng ngươi chẳng qua là một người, đợi giang sơn Đại Cảnh phá toái, lại nghĩ biện pháp đối phó ngươi.

Lời Ninh Khổ ngược lại để Khương Trường Sinh nhíu mày.

Xác thực, hắn mạnh hơn, cũng chỉ là một người mạnh, muốn bảo vệ giang sơn lớn như vậy thì rất khó.

Cho dù hắn một mình đi tới hang ổ hai phe triều tông, đối phương cũng có thể tránh, không ngừng lôi kéo, cho đến khi Đại Cảnh vong triều.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm nhận được áp lực.

Không sợ nhiều địch nhân, chỉ sợ kẻ địch lại nhiều lại không có võ đức. Ninh Khổ đưa ra một phong thư từ trong ngực, sau đó giơ lên chén trà, uống một hơi cạn sạch, đứng dậy rời khỏi.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đi đâu?

Ninh Khổ nói:

- Đi tìm sư phụ, chuyến này tới chủ yếu là gửi lời nhắn cho ngươi.

- Trời đất bao la, ngươi đi đâu tìm, vì sao không lưu lại?

- Cái mạng này của ta là sư phụ cứu, ta cũng không phải đệ tử Long Khởi quan, sư phụ ở đâu, đó mới là nhà của ta.

Ninh Khổ không quay đầu lại, rời khỏi đình viện.

Chương 159: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (1)

Khương Trường Sinh nghe đến nơi này, không ngăn cản nữa.

Người có chí riêng, Thanh Hư đạo trưởng có thể nuôi dưỡng được đệ tử như vậy, cũng có thể vui mừng.

Bất quá Khương Trường Sinh cũng không thể học hắn, bây giờ Kinh Thành, Long Khởi quan đều cần hắn, hắn đi không được.

Khương Trường Sinh mở thư ra, nội dung bên trong không sai biệt lắm như Ninh Khổ nói, cũng không có hỏi han ân cần, tựa như một phong tin tình báo bình thường, câu nói sau cùng ngược lại để trong lòng hắn có chút cảm động.

- Nếu là vô lực, quan tâm bản thân.

Khương Trường Sinh yên lặng cất kỹ lá thư, sau đó điều ra hương hỏa giá trị.

【 Hương hỏa giá trị trước mắt: 74003 】 .

- Các triều tông chuẩn bị vây công Đại Cảnh tới vây công ta, ta có có thể dễ dàng trấn áp hay không?

【 Cần tiêu hao 4000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Bốn ngàn, không tính quá bất hợp lí.

Phiền toái ở chỗ đối phương sẽ trước nhằm vào Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh yên lặng lựa chọn không, sau đó truyền âm cho Khương Tử Ngọc trong hoàng cung, để cho hắn sớm chuẩn bị.

…

Càn Vũ năm mười hai, hoàng đế hạ lệnh, điều tám mươi vạn quân đi tới biên cảnh Tấn triều, hắn chuẩn bị trước nuốt vào Tấn triều.

Cùng tháng, một tin tức nặng ký oanh động võ lâm Đại Cảnh, Phần Thiên các Dương Chiêu Đế quy hàng triều đình, đảm nhiệm tướng quân tứ phẩm, toàn bộ đệ tử Phần Thiên các tòng quân, cùng nhau đi Tấn triều.

Khương Trường Sinh biết được tin tức này cũng có chút ngoài ý muốn, nghe Lý Mẫn nói, hoàng đế viết một phong mật tín để Bạch Y vệ giao cho Dương Chiêu Đế, nội dung cụ thể là cái gì, hắn cũng không có rõ ràng, Hoa Kiếm Tâm đã rời khỏi Bạch Y vệ, cũng không có quyền biết.

Trong đêm.

Khương Trường Sinh cùng Bạch Kỳ đồng thời mở mắt, ngay cả Bạch Long đang ngủ say cũng ngẩng đầu lên, tất cả đều nhìn về phía hoàng cung.

Cỗ khí tức này là…

Thần nhân!

Thần nhân chân chính.

Khí thế con cường đại hơn Tuyệt Tâm thần tăng sau khi bùng cháy khí huyết.

Khương Trường Sinh híp mắt, cỗ khí tức này là Bình An, cuối cùng thành công.

Bình An lúc ba mươi ba tuổi được Khương Tử Ngọc toàn lực giúp đỡ, thành tựu Thần nhân, tuổi như vậy đã đi đến Thần nhân, tuyệt đối là thiên tài kinh thế.

Khương Trường Sinh không khỏi không cảm khái, Khương Vũ mặc dù ngu ngốc, nhưng sinh ra một đứa con trai tốt, tư chất tập võ của Bình An tuyệt đối là mạnh nhất mà hắn từng gặp qua, từ nhỏ đã có lực lượng vô cùng lớn, người kế tục trời sinh tập võ, để cho Từ Thiên Cơ từng là thiên tài đệ nhất võ lâm cũng cảm thấy sợ hãi.

Đáng tiếc, Khương Vũ vì đỡ con riêng, độc hại mẹ con Bình An, để Bình An cả đời tàn khuyết, có lẽ đây cũng là thiên ý, thiên ý không cho phép một Bình An kiện toàn xuất thế.

Nói đi thì nói lại, tư chất của Bình An mặc dù đáng sợ, nhưng có thể thành tựu Thần nhân, chủ yếu là Khương Tử Ngọc bỏ được, những năm nay tập hợp lực lượng thu thập kỳ trân dị bảo của toàn triều, nện hết ở trên người một người Bình An, chỉ dược trì đã ngâm hai năm, cũng may thành công.

Một đêm này, võ lâm cao thủ ở kinh thành đều bị kinh động, bọn hắn dồn dập đi vào trên mái hiên, hoảng sợ nhìn về phía hoàng cung, uy áp Thần nhân để đám võ giả cảm thấy sợ hãi không thôi.

Bọn hắn nguyên lai tưởng rằng có cao thủ thần bí tập kích bất ngờ hoàng cung, nhưng thấy hoàng cung không có động tĩnh, ngay cả cấm quân tuần tra bên ngoài thành cung đều thờ ơ, bọn hắn ý thức được, có khả năng vị cao thủ thần bí đó là người của hoàng đế vừa đột phá thành công.

- Hơi thở thật mạnh.

- Trong cung có cao thủ, chẳng lẽ là hoàng đế?

- Có khả năng, nghe nói hoàng đế chính là của đệ tử thân truyền Võ Thần Long Khởi quan, tập được thần công cái thế

Càn Khôn thiên kinh, công lực của hắn khó có thể tưởng tượng.

- Chậc chậc, Đại Cảnh thật sự là một năm mạnh hơn một năm, ngay cả hoàng đế đều có võ công lợi hại như thế, khó lăn lộn võ lâm này rồi.

- Đây không phải chuyện tốt à?

…

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Tử Ngọc mang theo Bình An đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Hoang Xuyên cũng tiến vào sân nhỏ, dò xét Bình An.

Bình An vẫn như cũ cường tráng như Man Ngưu, thân cao gần hai mét, tứ chi cứng cáp, bên ngoài thân tản ra lãnh quang nhàn nhạt, đó là cương khí bám vào bên ngoài thân, vô ý thức bảo hộ thân thể.

Đối mặt Khương Trường Sinh, Bình An thu lại khí tức hung lệ, nhu thuận ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, hưởng thụ hắn sờ đầu.

- Thế nào, trẫm không có bạc đãi hắn chứ?

Khương Tử Ngọc một thân y phục hàng ngày đắc ý cười nói, trở lại gian viện này, hắn không còn duy trì tư thái Đế Vương.

Hoang Xuyên cảm khái nói:

- Tên này là Thần nhân à, thật sự lợi hại, mặc dù hắn không ra tay, ta đã cảm giác không phải đối thủ của hắn, chân khí của hắn thật đáng sợ, tựa như một đoàn liệt diễm đang thiêu đốt.

Vong Trần vuốt cằm nói:

- Mặc dù trở thành Thần nhân, nhưng hơi gầy.

Bạch Kỳ kiêng kỵ nhìn Bình An, nó thật sự khó có thể lý giải được, vậy mà bồi dưỡng một tên đần thành Thần nhân, không sợ hắn phát cuồng mất khống chế?

Bồi dưỡng ta đây.

Bạch Kỳ cực kỳ ghen ghét.

Chương 160: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (2)

Khương Trường Sinh cười nói:

- Còn không tệ, không có thương tổn và kinh mạch, căn cốt đều cường đại hơn những Thần nhân ta đã thấy.

Cũng là Lâu chủ Đại Thừa long lâu Tiêu Điệu Thiên có thể vượt qua Bình An.

Không thể không nói, cho dù muốn dùng tài nguyên ném ra Thần nhân đến, cũng cần thể phách mạnh mẽ có thể chịu được, cơ sở Thần nhân vẫn cần thiên tư.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Đó là đương nhiên, trẫm làm sao nhẫn tâm thương tổn hắn.

Mọi người hàn huyên một hồi lâu, mãi đến khi Vong Trần mang theo những người khác rời đi, bên trong viện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh và Khương Tử Ngọc, ngay cả Bạch Kỳ đều bị kéo đi.

Khương Tử Ngọc thu lại nụ cười, nói:

- Phụ thân, tình báo ngài lúc trước truyền cho ta, ta và ba tỉnh thương lượng rất lâu, quyết định chủ động xuất kích, không thể ngồi chờ chết, cho nên chúng ta cầm Tấn triều khai đao, Tấn triều không phải uy hiếp muốn tới giết ta à, có ngài và Bình An ở đây, bọn hắn tới bao nhiêu cao thủ đều phải chết, đến lúc đó bọn hắn đâm lao phải theo lao, lần này chinh chiến, Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ, Dương Chiêu mang theo rất nhiều cao thủ, trong đó Dương Chiêu càng là Thần nhân, nhất định có thể thắng ngay từ trận đầu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta biết dụng ý tiểu tử ngươi lựa chọn Tấn triều, là muốn bức đối phương tới Kinh Thành, đúng không?

Khương Tử Ngọc cười hắc hắc nói:

- Phụ thân, ngài có nói qua, ngài che chở ta, ta che chở giang sơn Đại Cảnh.

Lúc này, hắn ở trước mặt Khương Trường Sinh giống như đứa bé.

Khương Trường Sinh hết sức cưng chiều Khương Tử Ngọc, không lại so đo lòng dạ nhỏ mọn của hắn, có lẽ bởi vì khi còn bé lợi dụng qua hắn.

Ngược lại hắn còn sống lâu hơn nhi tử, dung túng hắn một thế lại như thế nào?

- Có vi phụ ở đây, ngươi cứ yên tâm đi.

Lời Khương Trường Sinh để nụ cười trên mặt Khương Tử Ngọc càng sâu, Khương Tử Ngọc lấy ra một tấm địa đồ từ trong ngực, bắt đầu giới thiệu cho Khương Trường Sinh các vương triều phụ cận, dã tâm của hắn rất lớn, hắn muốn quét ngang vương triều thiên hạ, sáng lập công lao vạn thế không có.

Bây giờ Đại Cảnh có hai tôn thần nhân, lại thêm Khương Trường Sinh còn cường đại hơn Thần nhân, Khương Tử Ngọc thật không sợ triều tông.

Hai cha con hàn huyên rất lâu, đại bộ phận thời điểm đều là Khương Tử Ngọc nói, nói lăng vân tráng chí của bản thân, hắn cực kỳ phấn khởi, Khương Trường Sinh mỉm cười nghe, giống như thấy một nhân sinh khác của mình.

Nếu không có Đại Thừa long lâu, hắn không có bị đánh tráo, hắn là Thái Tử, thuận vị đăng cơ, có lẽ hắn cũng sẽ hào tình vạn trượng như Khương Tử Ngọc, lại sống một thế, nếu là hoàng đế, vậy sẽ phải làm thiên cổ nhất đế.

Đáng tiếc, không có nếu như.

Từ nhỏ trải qua, lại thêm hệ thống sinh tồn, Khương Trường Sinh đã kiên định đi một con đường hoàn toàn khác biệt với Khương Tử Ngọc, hắn cũng không có hối hận, hưởng thụ trong đó.

…

Tháng chín, Đại Cảnh khởi xướng lần đầu tiên xâm lấn Tấn triều, một trận chiến này, Tấn triều phái ra bốn mươi vạn binh lực, nhưng mà căn bản ngăn không được Đại Cảnh.

Mười mấy năm trước, Tấn triều đã đại bại trong tay Đại Cảnh, về sau mỗi năm tiến cống, lại thêm Đại Cảnh chiếm đoạt Cổ Hãn, quốc lực đơn thuần, Tấn triều không thể nào là đối thủ của Đại Cảnh.

Ẩn núp vài năm, Đại Cảnh bộc phát ra khí thế cực kỳ đáng sợ, như hổ nuốt dê, thế không thể đỡ.

Tin chiến thắng không ngừng truyền về Cảnh triều, Dương Chiêu Đế dùng lực lượng Thần nhân quét ngang quân địch, thể hiện ra lực thống trị khủng bố không kém gì Bình An, chiến tích của hắn cũng làm cho nhân sĩ võ lâm sôi trào.

Mới đầu, tuyệt đại đa số người võ lâm đến vì triều đình sẽ bắt Dương Chiêu Đế, bắt hắn vào Thiên Lao, không nghĩ tới Dương Chiêu Đế lắc mình biến hoá, trở thành tướng quân Đại Cảnh xông pha chiến đấu, danh chấn các triều, chuyển biến như vậy cũng kích thích những võ giả khác.

Người tập võ vốn thích tranh đấu tàn nhẫn, há không nóng mắt cơ hội lập công như thế.

Càng ngày càng nhiều võ giả tòng quân, đám võ giả đã vào quân thì dồn dập thỉnh cầu phía trên cho mình tham chiến, nhưng bị Khương Tử Ngọc bác bỏ, cũng truyền lệnh cho các quân, tuyên bố về sau có rất nhiều cơ hội.

Đối phó Tấn triều không quan trọng, đâu cần nhiều binh lực?

Trong ngự thư phòng.

Hàn Thiên Cơ chỉ bàn cát, nói:

- Chiếm đoạt Tấn triều, mục tiêu của chúng ta hẳn là đặt ở phía tây Tần Triều, Tần Triều đất rộng của nhiều, lại có nơi hiểm yếu có thể phòng một bên khác, một khi đánh hạ, chúng ta không cần lo lắng hướng đi này có khả năng xuất hiện địch nhân.

Phía tây Đại Cảnh có ba vương triều, từ trên hướng xuống dưới phân biệt là Bắc Chu, Tần, Hoang Nguyên, Hoang Nguyên tới gần hải dương, thuộc về tiểu quốc, nhân khẩu thưa thớt, không đáng để lo, một bên khác Tần Triều có núi lớn thành bầy, khó mà leo, cho nên nhiều năm qua, Tần Triều chỉ

cần lấy lòng Cảnh triều, còn về Bắc Chu, đi lên là hoang mạc, bình nguyên, chiến tuyến dễ dàng kéo dài.

Khương Tử Ngọc hỏi:

- Ý của ngươi là, Tần Triều có thể có thể tiến công chúng ta?

Chương 161: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (3)

Hàn Thiên Cơ nói:

- Không sai, dựa theo tình báo bệ hạ lấy được, hai phe triều tông muốn hợp lại từng bước xâm chiếm Đại Cảnh, chắc chắn đi qua Bắc Chu, bên ngoài Cửu Châu, Tấn, nhưng nếu chẳng qua như thế, chiến tuyến của chúng ta sẽ đều tập trung phương bắc, vẫn tương đối dễ ứng đối, nhưng triều tông không ngốc, đương nhiên cũng hiểu rõ điểm này, nếu chúng ta khai chiến các hướng, binh lực bên trong giang sơn trống rỗng, Tần Triều đột nhiên ra tay, vậy quá mức trí mạng, không thể không phòng loại tình huống này.

Khương Tử Ngọc nhíu mày, nghĩ đến tình huống mà Hàn Thiên Cơ nói có khả năng xuất hiện, hắn cảm thấy xác thực rất nguy hiểm.

Đúng lúc này, một tên Bạch Y vệ tiến đến, đưa cho Khương Tử Ngọc một phong mật báo, hắn mở ra xem, sắc mặt biến hóa.

Hàn Thiên Cơ hỏi:

- Có Thần nhân buông xuống chiến trường Cảnh Tấn?

Khương Tử Ngọc gật đầu nói:

- Không sai, đám người Từ Thiên Cơ bị áp chế, không thể không lui binh, cùng là Thần nhân, Dương Chiêu vậy mà không phải đối thủ, hừ, phế vật, thế này còn dám tự xưng Dương Chiêu Đế.

Hàn Thiên Cơ lắc đầu nói:

- Không trách hắn không bằng người ta, Thần nhân Đại Cảnh mới sinh ra bao nhiêu năm, đối phương chắc chắn đến từ triều tông, mà triều tông có tuyệt học cao thâm hơn, Dương Chiêu

làm sao có thể so với người ta? Bất quá thần suy đoán, vị thần nhân kia không làm gì được đám người Dương Chiêu, Từ tướng quân, chiến tranh sẽ lâm vào giằng co, ưu thế còn ở bên quân ta.

Khương Tử Ngọc gật đầu, hỏi:

- Khi nào có thể ngưng tụ khí vận?

Hàn Thiên Cơ nói:

- Vẫn cần mấy năm, các nơi đã lập Vận Tháp, nhưng thiên địa khí vận tuyệt không phải người làm có thể ngưng tụ, thần chẳng qua dựa vào thế mà dẫn dắt thôi.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, tầm mắt một lần nữa đặt ở bên trên bàn cát, lâm vào trong suy tư.

…

Càn Vũ năm mười ba, đại quân Cảnh triều mạnh mẽ nuốt rất nhiều cương thổ của Tấn triều, ép tới đại quân Tấn triều liên tục lùi về phía sau, đúng lúc này, Bắc Chu vương triều một bên khác đột nhiên khởi xướng tập kích bất ngờ, tiến vào Lương châu của Đại Cảnh, trú quân Lương châu khó mà ngăn cản, liên tục luân hãm mấy thành, Khương Tử Ngọc đột nhiên giận dữ, điều động Bạch Y vệ mang Bình An đi Lương châu.

Một người chính là một đội quân.

Một tháng sau, Bình An bắt đầu đồ sát đại quân Bắc Chu, hắn sau khi trở thành Thần nhân càng thêm cuồng bạo.

Đại Cảnh độc chiến hai triều, mà lại là thế giáp công, nhưng Đại Cảnh vẫn chiếm thượng phong.

Bên trong một tòa đại điện kim bích huy hoàng, bên trên từng cây trụ đỏ khảm nạm đủ loại bảo thạch, thủ tọa ở chính điện có một tên nam tử khắc áo bào đen đang ngồi, hắn bệ vệ, tóc tai bù xù, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm.

Hắn nhìn chằm chằm một người khách đang ngồi ở phía bên phải, mở lời:

- Bây giờ Đại Cảnh có ba vị Thần nhân, Trường Sinh tiên sư càng có thực lực tiếp cận Kim Thân cảnh, ứng đối ra sao?

Người ngồi ở một bên khác có hình tượng giống như thư sinh, tướng mạo ba mươi tuổi, trên mặt không có chút máu, mắt đầy quầng thâm, lộ ra có chút suy yếu, hắn lay động quạt xếp, cười nói:

- Thông Vũ cốc các ngươi và Tụ Tinh lâu chúng ta có thể lấy ra năm vị Thần nhân, chẳng qua là Trường Sinh tiên sư kia mới khó đối phó, Lâu chủ chúng ta để cho ta tới nói cho Vệ cốc chủ, chờ một chút, hiện tại muốn làm chính là tiêu hao quốc lực của Đại Cảnh, Lâu chủ chúng ta đang làm việc, đến lúc đó mười ba châu chắc chắn thuộc về hai phe triều tông chúng ta.

Nam tử áo bào đen cũng là Vệ cốc chủ, hắn híp mắt nói:

- Bản tọa rất tò mò lâu chủ các ngươi như thế nào làm việc, hắn có thể mời đến lão quái Kim Thân cảnh?

Thư sinh lắc đầu nói:

- Lão quái Kim Thân cảnh như thần long thấy đầu không thấy đuôi, sao có thể mời đến, chỉ có tam phương triều tông bên trên có năng lực, huống hồ Trường Sinh tiên sư kia không thể nào là Kim Thân cảnh, thành tựu Kim Thân cảnh, tất dẫn tới khí vận phun trào, thiên địa cộng minh, chúng ta như thế nào không biết được? Hắn nhiều lắm thì tiếp cận Kim Thân cảnh thôi.

Hắn dừng một chút, nói:

- Tụ Tinh lâu sẽ thúc đẩy chín triều đồng minh, binh lính chín triều, ngàn vạn hùng binh, tất sẽ đè sập Đại Cảnh, mặt khác, tả sứ của chúng ta đã chạy tới Kinh Thành Đại Cảnh, mặc dù hắn không phải đối thủ của Trường Sinh tiên sư, vẫn rất có hi vọng thần không biết quỷ không hay tru diệt hoàng đế Đại Cảnh, khi đó, Đại Cảnh nhất định loạn, cần thời gian lập lại hoàng quyền, thời gian của chúng ta còn hết sức sung túc.

Vệ cốc chủ cau mày nói:

- Bản tọa biết được thực lực tả sứ của các ngươi, xác thực rất mạnh, nhưng hắn nhiều nhất đánh ngang tay Tiêu Điệu Thiên, nếu bị Trường Sinh tiên sư phát hiện…

Thư sinh ngắt lời nói:

- Hắn mang theo âm Khô.

Nghe vậy, Vệ cốc chủ động dung, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thư sinh, thư sinh thản nhiên đối mặt.

- Không nghĩ tới âm Khô lại bị Tụ Tinh lâu đạt được, việc này nếu để cho tam phương triều tông bên trên biết được, các ngươi sẽ gặp phiền phức lớn.

Vệ cốc chủ cười lạnh nói.

Thư sinh cười nói:

- Thông Vũ cốc và Tụ Tinh lâu đã buộc chung một chỗ, Vệ cốc chủ sẽ không bán đứng chúng ta đó chứ? Nếu như tả sứ thất bại, âm Khô vừa hay rơi vào trong tay Cảnh triều.

Vệ cốc chủ ngẩn người, sau đó đập chân cười to, thư sinh cũng cười theo.

Chương 162: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (1)

Tháng tám, mặt trời chói chang.

Khương Trường Sinh đang hóng mát dưới tàng cây, Lý Mẫn đến đây bái phỏng, báo rằng Lý công công đã mất, Khương Trường Sinh im lặng.

Lý Mẫn nói:

- Đạo trưởng, lão nhân gia ông ta nói, tuổi già ở cùng ngài để cho ngài ấy cảm giác về tới lúc tuổi còn trẻ, giống như hiệu lực vì Võ Tổ hoàng đế, ý chí chiến đấu sục sôi, hăng hái, đời này của người không tiếc.

Đối với chuyện Lý công công mất đi, Lý Mẫn cũng không bi thương, Lý công công sống hơn chín mươi tuổi, ở Đại Cảnh tuyệt đối được cho là trường thọ, trước khi chết cũng không có trải qua quá nhiều thống khổ.

Khương Trường Sinh cảm khái nói:

- Nhân sinh tự có mệnh số, cũng được, cũng tốt.

Lý Mẫn nói theo:

- Mấy tháng trước, luận võ Tụ Tùng hồ, võ lâm chí tôn mới sinh ra, người này…

Hắn có chút lưỡng lự.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vì sao ấp a ấp úng?

- Người này là sư huynh của ngài, Mạnh Thu Hà.

Lý Mẫn hít sâu một hơi nói, Khương Trường Sinh nghe thế sửng sốt.

Mạnh Thu Hà lại còn sống, còn lăn lộn đến vị trí võ lâm chí tôn?

Từ mấy chục năm trước, sau khi Mạnh Thu Hà đi theo Thất hoàng tử đến đây khiêu chiến thất bại cũng không có xuất hiện nữa, bốc hơi khỏi nhân gian, Khương Trường Sinh thậm chí cho rằng hắn đã chết, thời gian đã trôi qua bốn mươi mốt năm.

Tiếc nuối duy nhất của Mạnh Thu Sương trước khi chết chính là không có nhìn thấy Mạnh Thu Hà, dù sao bọn hắn là huynh muội ruột thịt.

Lý Mẫn nói:

- Không biết người này tập được cái thế thần công từ đâu, lúc luận võ Tụ Tùng hồ, lực áp quần hùng, người giang hồ cho rằng hắn có tư cách khiêu chiến Dương Chiêu Đế.

Khương Trường Sinh nói:

- Về sau quan tâm kỹ càng động tĩnh của hắn.

Lý Mẫn gật đầu, lại nói một chút chuyện mới rời đi.

Khương Trường Sinh nhìn lên bầu trời, yên lặng xuất thần.

Bạch Long nằm trên thân cây, hình thể khổng lồ để Địa Linh thụ vì đó run rẩy, cũng may Địa Linh thụ bây giờ cũng hết sức khổng lồ, như là cây già trăm năm.

Nó duỗi ra lưỡi rắn liếm mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh yên lặng sử dụng hương hỏa thôi diễn:

- Ta muốn biết Mạnh Thu Hà bây giờ mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 500 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Khương Trường Sinh hơi hơi nhíu mày.

500 giá trị hương hỏa cũng không thấp, Mạnh Thu Hà đến cùng gặp kỳ ngộ như thế nào lại tăng nhanh như gió như thế?

Chẳng lẽ là dư nghiệt Đại Thừa long lâu trợ giúp hắn?

Khương Trường Sinh nghĩ đến rất nhiều khả năng, có tốt có xấu, ngược lại làm tốt chuẩn bị xấu nhất, kia chính là Mạnh Thu Hà có thể trở thành địch nhân của hắn.

Bất quá hắn không hoảng hốt, nếu Mạnh Thu Hà muốn chết, chính là đưa cho hắn sinh tồn ban thưởng, nếu không muốn chết, Mạnh Thu Hà cũng không sống nổi bao nhiêu năm.

Sư huynh đệ trước kia bây giờ lại có khả năng trở thành thù địch.

Nhớ lại thời trẻ, Mạnh Thu Hà còn cứu hắn.

Thật sự là nhân sinh khó dò.

Khương Trường Sinh cảm khái nhân sinh trong chốc lát rồi bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Hắn cách Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy càng ngày càng gần, hắn cảm giác thực lực mình đã vượt qua Càn Khôn cảnh, so với thời điểm vừa đi đến tầng thứ bảy, khác biệt như ngày và đêm.

Đáng tiếc, hắn không thể thỏa thích hiện ra thực lực của mình, một là không có đối thủ thích hợp, hai là vô duyên vô cớ thi triển, dễ dàng ảnh hưởng đến người vô tội, hắn cũng không muốn hoàn toàn triển lộ thực lực, người dù sao cũng phải chừa chút át chủ bài.

…

Nửa tháng sau, Khương Tú chín tuổi đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, dẫn theo một hộp điểm tâm.

Không thể không nói, dáng dấp Khương Tú thật giống Khương Trường Sinh khi còn bé, Thanh Khổ nhìn thấy, cũng không khỏi hốt hoảng, trong lòng có chút suy đoán, nhưng có chút suy đoán, hắn không thể nói ra, chỉ có thể đè ở trong bụng.

- Sư tổ, đêm qua ta mơ một giấc mơ.

Khương Tú nhu thuận ngồi vào trên đùi Khương Trường Sinh, hai người không giống ông cháu, càng giống như huynh đệ, bởi vì bề ngoài Khương Trường Sinh quá trẻ tuổi.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Là mộng gì?-

Khương Tú ngoẹo đầu, nói:

- Ta mộng thấy có yêu ma quỷ quái tập kích Kinh Thành, thậm chí bổ nhào vào trước mặt ta, muốn ăn ta, cũng may thần tiên hạ phàm, kịp thời cứu ta, thần tiên kia còn mang ta bay…

Hắn bắt đầu hưng phấn miêu tả mộng cảnh, Khương Trường Sinh cười ha hả nghe.

Đột nhiên.

Khương Tú chỉ Bạch Kỳ, nói:

- Sư tổ, yêu ma kia không phải Bạch Kỳ à? Nó bình thường không thích ta, nói không chừng còn muốn ăn ta đây.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất trợn trắng mắt, mặc kệ hắn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nó thật dám khi dễ ngươi, sư tổ sẽ luộc nó thành canh, thế nào?

- Hay lắm hay lắm, ta còn không có uống qua canh sói đây.

Khương Tú vỗ tay cười nói, Bạch Kỳ nghe được mà run lẩy bẩy.

Hai ông cháu chơi trong chốc lát, Khương Trường Sinh buông Khương Tú ra, Khương Tú tiến đến tìm Đạo Thần, học tập khinh công.

Năm ngoái, Khương Tú ngẫu nhiên gặp Đạo Thần, hai người lại còn chơi cùng một chỗ, biết được Khương Tú chính là Thái Tử hiện thời, Đạo Thần càng thêm ân cần, hắn đột nhiên cảm thấy mình có thể trở thành vị Từ Thiên Cơ kế tiếp.

Có Khương Trường Sinh ở đây, Đạo Thần cũng không dám dạy loạn, hoặc khi dễ Khương Tú, lúc hai người ở chung, Đạo Thần cực kỳ chiếu cố Khương Tú, thậm chí còn làm ngựa cho hắn cưỡi, đùa hắn.

Chương 163: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (2)

Khương Trường Sinh nhìn thân ảnh Khương Tú sôi nổi rời đi, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy cũng rất không tệ.

Đây là niềm vui gia đình sao?

…

Càn Vũ năm mười bốn, Bình An xông phá chiến tuyến Bắc Chu, đơn thương độc mã tiến vào đại doanh quân địch, nhưng các tướng quân trong đại doanh sớm đã rút đi, đại quân thuận thế công phạt quân doanh Lương châu, chiến cuộc xuất hiện biến cố.

Một bên khác, hơn phân nửa giang sơn Tấn triều bị Cảnh triều chiếm đoạt, khoảng cách đến Vương Thành càng ngày càng gần, Tấn triều tựa hồ từ bỏ chống lại, quân lính tan rã, thế lực võ đạo thần bí cũng không thấy tăm hơi.

Hoàng đế hạ lệnh, điều động hai mươi vạn đại quân tiến đến trợ giúp Lương châu, phần lớn hai mươi vạn đại quân này là xuất thân võ giả giang hồ, lực chấp hành không bằng binh sĩ bình thường, nhưng thực lực đơn binh rất mạnh.

Trong đêm.

Trong ngự thư phòng, Khương Tử Ngọc thả ra tấu chương trong tay, vuốt vuốt mi tâm.

Sau khi giang sơn càng ngày càng lớn, tấu chương tấu lên mỗi ngày càng ngày càng nhiều, ngoại trừ chiến sự, còn có dân sinh, chấp pháp, chuyện giang hồ các loại, không chỉ trên bàn,

ngay cả trên mặt đất trước bàn cũng chồng chất thành một toà núi nhỏ.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, đi đến trước bệ cửa sổ, nhìn về phía Minh Nguyệt ngoài cửa sổ, hắn yên lặng xuất thần, thả lỏng tâm thần.

Đây là thói quen của hắn, lúc quá mệt nhọc, hắn có thói quen nhìn bầu trời đêm buông lỏng tinh thần.

Một hồi gió rét thổi tới, hắn bây giờ dù sao cũng là công lực, Thông Thiên cảnh đương nhiên không sợ lạnh, nhưng hắn nhíu mày.

Ngày hè chói chang, ở đâu ra gió lạnh?

Trong lòng Khương Tử Ngọc đột nhiên có chút bất an, luôn cảm thấy muốn phát sinh cái gì.

- Chẳng lẽ cao thủ thần bí tàn sát các triều vương thất sắp đến?

Khương Tử Ngọc yên lặng suy nghĩ, từ khi hạ đạt mệnh lệnh tiến đánh Tấn triều, hắn một mực chờ đối phương đến, nhưng đối phương một mực không thấy, dù vậy, hắn cũng không có buông lỏng cảnh giác.

Cùng lúc đó.

Bên trên Long Khởi quan, Khương Trường Sinh đang tĩnh toạ luyện công dưới cây đứng dậy, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bạch Kỳ cảm nhận được cái gì, đi theo mở mắt, không ngừng mà ngửi mùi vị, nó mở lời:

- Đạo trưởng, khí tức Tà Ma, có mấy thứ bẩn thỉu muốn vào thành.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi trông nhà hộ viện, ta đi một chút sẽ trở lại.

Hắn thả người nhảy lên, tan biến trong bóng đêm.

Bạch Kỳ âm thầm kinh hãi, đây là thân pháp gì?

Nó mỗi ngày đợi ở bên người Khương Trường Sinh, biết rõ Khương Trường Sinh chăm chỉ tu luyện, thực lực tên này tuyệt đối đang một mực tiến bộ.

- Lúc nào mới có thể tập được võ học của hắn… Ta có nên chủ động thêm một chút…

Bạch Kỳ ghé vào đầu lên trên móng vuốt của mình, yên lặng nghĩ đến.

Tường viện hoàng cung, một thân ảnh nhanh như tàn ảnh, cấp tốc vào cung, lặng yên không một tiếng động, cấm vệ và Bạch Y vệ tuần tra trên mái hiên cũng không có phát hiện.

Đạo thân ảnh này di chuyển tốc độ cao xuyên qua trong cung điện, hắn tựa hồ biết được hoàng đế ở đâu, vậy mà chạy tới ngự thư phòng.

Rất nhanh, hắn tới bên trong viện ngự thư phòng.

Loảng xoảng.

Khương Tử Ngọc đột nhiên đẩy cửa đi ra ngoài, trong tay nắm lấy một thanh kiếm, cái bớt giữa mi tâm hắn tản ra hào quang nhàn nhạt.

- Người nào, ra đây!

Khương Tử Ngọc trầm giọng nói, khi địch nhân tiếp cận, hắn đã cảm nhận được mi tâm nhói nhói, cho nên cầm kiếm ra khỏi phòng.

Tiếng nói vừa ra, một vệt bóng đen bất ngờ đánh tới, tốc độ cực nhanh, Khương Tử Ngọc căn bản không kịp phản ứng, ở trong mắt hắn chỉ thấy một nam tử áo đen cầm dao găm trong tay, mũi đao trực chỉ cổ họng của hắn.

Đinh!

Dao găm bỗng nhiên bị bắn ra, động tác nam tử áo đen đi theo biến hình, nhưng hắn thuận thế vung chân đá tới Khương Tử Ngọc, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước mặt Khương Tử Ngọc, nhấc chân đạp lên lồng ngực nam tử áo đen, đem hắn đạp bay.

Oanh!.

Nam tử áo đen nện xuyên qua một bước tường, nhấc lên bụi đất bay cao trăm trượng, kinh động tất cả mọi người trong cung.

Khương Tử Ngọc thấy thân ảnh xuất hiện trước mặt, thở dài một hơi, trong lòng hắn âm thầm ảo não, mình quá thư giãn tu hành võ đạo, tốc độ nam tử áo đen kia vậy mà khiến cho võ giả Thông Thiên cảnh như hắn ngây ra như phỗng, chênh lệch này bao lớn.

Bụi đất còn chưa tan đi, nam tử áo đen khó khăn đứng lên từ bên trong phế tích, hắn bưng lấy lồng ngực, máu tươi theo khóe miệng tràn ra, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn là Thần nhân, lại bị một cước đạp vỡ xương ngực, công lực trong cơ thể gần như tán loạn.

Làm sao có thể.

Cùng là Thần nhân, đối phương dựa vào cái gì mạnh như thế?

Con ngươi của hắn co rụt lại, hắn trông thấy một đạo thân ảnh đứng ở chéo phía trên mái hiên bên trái cung điện, ánh trăng chiếu rọi, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào tản ra ánh bạc, để Khương Trường Sinh như tiên nhân hạ phàm, rung động tâm linh của hắn.

- Ngươi đến cùng là ai?

Nam tử áo đen cắn răng hỏi:

- Đại Cảnh làm sao có thể có người mạnh như thế, ngươi có phải thấy Đại Thừa long lâu suy sụp, cố ý tới hay không? Ngươi tuyệt không phải người Đại Cảnh.

Hắn nhận định đối phương là lão quái vật, không có khả năng trẻ tuổi như mặt ngoài.

Chương 164: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (1)

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nhìn xuống hắn hỏi:

- Lúc trước ta diệt sát một đám cao thủ Đại Thừa long lâu, sao ngươi lại không cho rằng ta là Kim Thân cảnh? Nhất định phải tới Đại Cảnh chịu chết?

Nam tử áo đen cắn răng nói:

- Không có khả năng, thập phương triều tông đã trăm năm không có sinh ra Kim Thân cảnh, Tiêu Điệu Thiên cũng bất quá tiếp cận mà thôi, cũng không có dẫn tới thiên địa cộng minh, bế quan mấy chục năm, khiến cho hắn sinh ra ma chướng, mặc dù không có ngươi, chúng ta cũng muốn đối phó Đại Thừa long lâu, làm sao bị ngươi đoạt trước một bước.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vì sao không suy đoán ta là Kim Thân cảnh tồn tại đã lâu?

Nam tử áo đen trầm giọng nói:

- Đoán qua, nhưng không có cách, triều tông tranh khí vận, không tiến ngược lại thụt lùi, nếu như ngươi thật sự là lão quái vật Kim Thân cảnh, ngươi độc bá mười ba châu, còn duy trì Cảnh triều khuếch trương, rõ ràng là khiêu khích chúng ta, dù cho là Kim Thân cảnh, chúng ta cũng muốn chống lại.

Hắn đột nhiên móc ra một bộ quyển trục từ trong ngực, cấp tốc mở ra, trên giấy hiện ra khói đen cuồn cuộn.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, nhìn hắn biểu diễn, hắc khí kia cũng chỉ mạnh hơn nam tử áo đen một chút, không thể uy hiếp được hắn.

- Trường Sinh tiên sư, ngươi quá tham lam, một người muốn độc bá tài nguyên mười ba châu, thậm chí còn muốn khuếch trương, tối nay, ta nhất định phải để Hoàng thành Đại Cảnh hóa thành nhân gian luyện ngục.

Nam tử áo đen lạnh giọng nói, bên trong quyển trục bay ra khói đen cấp tốc ngưng tụ thành một bộ xương trắng, xương trắng bay lên, phát ra tiếng khóc giống như người, cực kỳ kinh dị.

Khương Trường Sinh đưa tay, từ trên cao nhìn xuống, ngón trỏ bắn ra Khí Chỉ.

Linh lực hóa tiễn, xuyên thủng xương trắng, xương trắng trong nháy mắt tan ra thành từng mảnh, rơi trên mặt đất.

Nam tử áo đen trừng to hai mắt, toàn thân run rẩy.

Nhìn xương trắng tan ra thành từng mảnh trên mặt đất, nam tử áo đen quỳ rạp xuống đất, run giọng nói:

- Đây chính là âm Khô… Như thế nào không chịu được một kích như thế…

Khương Tử Ngọc đứng trên mái hiên, xa xa thấy cảnh này. chấn kinh.

Lúc âm Khô hiện thân, Khương Tử Ngọc đã cảm thấy sợ hãi, nhưng còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, âm Khô đã bị Khương Trường Sinh tùy ý đánh tan.

Phụ thân của hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Khương Tử Ngọc đột nhiên phát hiện, tựa hồ không có ai biết Khương Trường Sinh mạnh bao nhiêu, vô luận kẻ địch mạnh cỡ nào, Khương Trường Sinh đều có thể phong khinh vân đạm đánh tan.

Hắn biết Khương Trường Sinh trải qua ra sao nhưng hoàn toàn không cách nào lý giải Khương Trường Sinh như thế nào trưởng thành.

Khương Tử Ngọc đưa tay, ra hiệu Bạch Y vệ chạy tới từ bốn phương tám hướng dừng lại.

Khương Trường Sinh nhìn xuống nam tử áo đen, nói:

- Ngươi còn có thủ đoạn khác?

Nam tử áo đen lâm vào trong sợ hãi, hắn đau thương cười nói:

- Thật đúng là Kim Thân…

Hắn chật vật đứng dậy, công lực bị đánh tan, hắn biết mình không có khả năng đào thoát.

Tụ Tinh lâu sở dĩ điều động hắn tới chính là bởi vì khinh công hắn độc bộ thập phương triều tông, hắn suy đoán cho dù đối phương thật có thể là Kim Thân ẩn thế, mình cũng có cơ hội chạy trốn.

Sao liệu được đối phương chỉ ra một cước đã phế đi hắn.

Một cước vừa rồi kia, hắn hiện tại nhớ tới cũng cảm thấy sợ hãi, tập võ hơn mười năm, hắn chưa bao giờ cảm thụ qua

khủng bố như thế.

Nam tử áo đen tức giận nói:

- Trường Sinh yêu đạo, hôm nay ta dù chết, nhưng mười ba châu không có khả năng để ngươi một người độc hưởng.

Hắn đột nhiên đứng dậy, phóng tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng trên mái hiên, đỉnh đầu treo trăng sáng như tiên thần, cao cao tại thượng, không thể ngỗ nghịch.

Nam tử áo đen thả người vọt lên, từ bên hông lấy ra một cây chủy thủ khác đâm tới, tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên, tựa như hư không tiêu thất, nhưng chỉ có Khương Trường Sinh thấy rõ ràng, hắn đang tăng tốc.

Khương Trường Sinh lần nữa đưa tay, bắn ra Khí Chỉ, linh lực hóa thành một đạo lãnh quang đánh tới, xuyên cái trán của nam tử áo đen.

Bịch!

Thi thể nam tử áo đen rơi xuống đất.

Tôn thần nhân này tới đây với mục đích ám sát, chưa thẳng thắn thoải mái tiêu xài chân khí đã bị Khương Trường Sinh phế đi, về sau biểu hiện càng không có chút phong phạm của Thần nhân, bị chết cực kỳ uất ức.

Chỉ có Khương Tử Ngọc gặp phải nam tử áo đen hành thích mới rõ ràng hắn mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh đưa tay, hút đi quyển trục cùng một đống xương trắng trên mặt đất, hắn quay đầu lườm Khương Tử Ngọc một cái, hư không tiêu thất trên mái hiên.

Hết thảy Bạch Y vệ, cấm vệ quan chiến đều tỉnh ngộ, trong lòng bọn họ kinh ngạc tán thán Trường Sinh tiên sư mạnh mẽ.

Hàn Thiên Cơ đứng trên mái hiên gần cửa thành, một mặt chấn kinh.

- Hắn đến cùng là gì cảnh giới?

Hàn Thiên Cơ trước đó đều có suy nghĩ như các triều tông khác, cho rằng Khương Trường Sinh chẳng qua là tồn tại Thần

nhân đỉnh phong, bây giờ xem ra, tuyệt không phải như thế.

Chỉ có tận mắt nhìn thấy trận chiến này mới có thể ý thức được Trường Sinh tiên sư cao thâm mạt trắc, mạnh hơn xa so với những lời mà người khác kể lại.

- Truyền ý chỉ của trẫm, treo thi thể người này ở bên trên cửa thành bắc kinh thành, phơi thi bảy ngày.

Tiếng nói băng lãnh của Khương Tử Ngọc quanh quẩn bên trong cung viện.

…

Chương 165: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (2)

Trong phòng, Khương Trường Sinh nhìn một đống xương trắng trên bàn, dùng thần thức dò xét.

Bạch Kỳ ghé vào trước bệ cửa sổ, tò mò nhìn vào trong phòng xem, tầm mắt rơi vào đống trên đám xương trắng kia, mắt nó hiện ra vẻ kiêng kị.

- Đạo trưởng, cẩn thận một chút, Tà Ma dễ dàng bám thân, mê hoặc nhân tâm…

Bạch Kỳ nhịn không được nhắc nhở, nó sợ Khương Trường Sinh chủ quan.

Toàn thân Khương Trường Sinh đột nhiên lắc một cái, dọa Bạch Kỳ giật mình, ngay sau đó, nó liền xù lông, chỉ thấy Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nó, trên mặt mang nụ cười quỷ dị.

Bạch Kỳ kém chút bị hù chết, Khương Trường Sinh nếu bị bám thân, ai có thể cản?

Khương Trường Sinh thấy phản ứng của nó, vui vẻ, tức giận nói:

- Nghĩ rằng ta không biết cẩn thận?

Hắn thu hồi tầm mắt, không dọa Bạch Kỳ nữa, chuyên tâm xem xét xương trắng.

Bạch Kỳ thở dài một hơi, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập u oán, nó lầm bầm:

- Đạo trưởng, ngài kém chút hù chết nô tỳ…

Nó nhìn về phía xương trắng trên bàn, nhìn một lúc lâu, nó bỗng nhiên động dung, kêu lên:

- Chẳng lẽ đây là âm Khô trong truyền thuyết?

Âm Khô?.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nó, nói:

- Ngươi có thể vào đây nói.

Bạch Kỳ xúc động, phóng qua bệ cửa sổ, đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, yêu khí khuếch tán, biến ảo thành một bạch y nữ tử, nó ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, nói:

- Nô tỳ sinh ra ở Đông Lâm vương triều, năm mươi năm trước từng nghe nói có rất nhiều môn phái tranh đoạt một tà vật, tên âm Khô, âm Khô này chính là Tà Ma xương trắng, sinh ra đã có ngàn năm, truyền thuyết bảo rằng ngàn năm trước, có một cường giả cái thế, con hắn bởi vì báo thù chết yểu, hắn không cam tâm, liền dùng võ học tà đạo luyện chế thi hài của nhi tử thành Tà Ma, tẩm bổ trên trăm năm, lại trải qua thời gian ngàn năm, âm Khô đã có thực lực thần nhân…

Chậc chậc.

Lại còn có loại tà thuật này.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, xem ra phương thế giới này cũng không thế giới võ đạo tầm thường, mẹ nó là huyền huyễn võ đạo.

Bạch Kỳ nói theo:

- Nghe nói âm Khô còn có diệu dụng đặc thù, cụ thể là cái gì, nô tỳ cũng không rõ ràng.

Nó vô ý thức muốn ôm cánh tay Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh lườm nó một cái, dọa nó rút tay về.

Khương Trường Sinh nói:

- Xác thực có diệu dụng đặc thù.

Hắn có thể cảm giác được âm Khô có khả năng gánh chịu linh lực và chân khí, nói cách khác, cho nó đủ nhiều chân khí, âm Khô còn có thể mạnh hơn, mặt khác trong cơ thể, âm Khô có một loại phong ấn thuật nào đó, lực lượng Thần nhân đều không thể mở ra, đoán chừng là cách làm của Kim Thân cảnh.

Thế giới võ đạo này thật đúng là sáng chói, đủ loại cái gì trận pháp, phong ấn thuật mọi thứ đều có.

Đúng lúc này, trước mắt hắn hiện ra một hàng chữ:

【 Càn Vũ năm mười bốn, tả sứ Tụ Tinh lâu mang theo âm Khô đột kích, ngươi xuất thủ cứu trợ con của ngươi, truy sát địch nhân, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Rải đậu thành binh 】 .

Rải đậu thành binh?

Có ít đồ.

Khương Trường Sinh không có tiếp nhận truyền thừa trí nhớ, mà là phá phong ấn của âm Khô.

Thần trí của hắn xông lên, phá phong ấn kia, hoắc một tiếng, tà phong khuếch tán, thổi cửa sổ chi chi rung động, Bạch Kỳ cũng bị dọa khẽ run rẩy.

Ngay sau đó, xương trắng trên bàn bắt đầu rung động, trong cái nhìn soi mói khẩn trương của Bạch Kỳ, xương trắng cấp tốc ghép lại cùng một chỗ, hoàn hoàn chỉnh chỉnh đứng lên trên bàn, nhìn từ khung xương đến, âm Khô là dáng người thiếu niên, xem chừng mười ba mười bốn tuổi.

- Ngươi là ai…

Âm Khô phát ra tiếng khàn khàn, nhưng lộ ra một tia ngây thơ.

Khương Trường Sinh nói:

- Chủ nhân vủa ngươi, từ nay về sau, ngươi theo ta tu hành.

Âm Khô lúc này vươn mình mà xuống, quỳ xuống đất lễ bái Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thật có hiệu quả.

Thời điểm phá phong, hắn hướng đánh vào trên người âm Khô Luân Hồi ấn ký, không nghĩ tới thật đúng là thuận thế hàng phục âm Khô, hắn hiện tại có thể cảm giác được mình có thể lợi dụng Luân Hồi ấn ký điều khiển âm Khô.

Không đúng, Luân Hồi ấn ký chẳng qua là liên hệ mà thôi, chủ yếu là phong ấn thuật cao thâm, vô luận người nào phá phong, âm Khô đều sẽ bái làm chủ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Bạch Kỳ, dẫn nó ra ngoài đi, về sau để nó đợi ở dưới tàng cây.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Không sợ bị người nhìn thấy?

- Không sợ.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, không ai có thể chui vào đình viện của hắn, trừ phi hắn ngầm đồng ý, cho dù tên âm Khô truyền ra, hắn cũng không sợ, bảo vật này có thể rơi vào tay Tụ Tinh lâu, Tụ Tinh lâu có thể giữ được, hắn dựa vào cái gì không thể?

Bạch Kỳ do dự một chút, thở dài một hơi, sau đó mang theo âm Khô rời khỏi căn phòng.

Khương Trường Sinh thì nhìn về phía quyển trục, phát hiện quyển trục giấu giếm một vùng không gian, mặc dù không lớn, nhưng đủ để ẩn giấu âm Khô.

Không tệ, về sau có giữ lại chứa đựng vật liệu.

Khương Trường Sinh cất kỹ quyển trục, sau đó ngồi tĩnh tọa ở trên giường truyền thừa trí nhớ rải đậu thành binh.

Rất nhanh, hắn liền động dung.

Pháp thuật này…

Có ít môn đạo.

Chương 166: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (3)

Rải đậu thành binh, tên như ý nghĩa, tung ra hạt đậu, hóa thành binh sĩ, nhưng hạt đậu này chính là linh lực biến thành, Khương Trường Sinh có khả năng dự trữ số lượng lớn linh lực, dù cho một tia linh lực, biến thành sức chiến đấu cũng mạnh hơn binh sĩ bình thường.

Chỉ cần hạt đậu rơi xuống đất, tiếp xúc bùn đất sẽ hóa thành binh sĩ, nói cách khác, Khương Trường Sinh có khả năng đưa đậu linh lực cho người khác sử dụng.

Theo linh lực Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh, rải đậu thành binh sáng tạo binh sĩ cũng chỉ sẽ càng mạnh.

Chậc chậc, đây thật chỉ là pháp thuật thôi sao?

Không hổ là sinh tồn ban thưởng hai tôn chiến lực cấp thần nhân chồng chất lên nhau mang tới, không tệ không tệ.

Khương Trường Sinh truyền thừa xong trí nhớ, bắt đầu ngưng tụ đậu linh lực, quá trình này cũng không khó, trong một hơi hắn có khả năng sáng tạo một hạt đậu.

Cực hạn rải đậu thành binh ở chỗ linh lực người thi pháp nhiều ít, hắn cẩn thận tính toán một thoáng, hắn trong một giây sáng tạo một trăm viên đậu linh lực, tiêu hao linh lực không coi là nhiều, dù sao bây giờ linh lực của hắn có thể sử dụng cuồn cuộn.

Hắn tùy tiện vất đi một dạt đậu lên trên mặt đất, hạt đậu cấp tốc biến lớn, biến thành dáng người mơ hồ của hắn, dưới khống chế của hắn, Đậu Binh không có hành động, mà đứng bất động tại chỗ.

Thời gian đại khái một nén nhang về sau, Đậu Binh tan rã, vô tung vô ảnh.

Nói cách khác, Đậu Binh tác chiến lúc chỉ có thời gian một nén nhang.

Đầy đủ.

Khương Trường Sinh lấy ra một cái túi nhỏ từ trong ngăn tủ, sáng tạo số lượng lớn đậu linh lực, để vào trong đó, lấp đầy hắn nó, sau đó đeo ở hông.

- Về sau có thể làm cẩm nang, ban thưởng cho người khác, phát dương rộng rãi thần thông của ta.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, sau đó bắt đầu luyện công.

Hôm sau trời vừa sáng, thi thể tả sứ Tụ Tinh lâu bị treo ở bên trên cửa thành bắc, để không ít võ giả, bách tính ra vào bị hù dọa.

Bên cạnh cửa thành còn dán bố cáo:

Thần nhân Tấn triều đêm khuya chui vào hoàng cung, muốn hành thích bệ hạ, không biết tự lượng sức mình, tội ác tày trời.

…

Rừng núi hoang vắng, dãy núi vờn quanh, bên cạnh quan đạo có một khách sạn, có rất nhiều liệt mã đang ở trong chuồng, bên cạnh chuồng ngựa còn có đồ tể đang làm thịt heo.

- Nghe nói không, một tháng trước có Thần nhân đến từ Tấn triều ám sát bệ hạ hiện thời.

- Thật hay giả? Kết quả ra sao?

- Đương nhiên là chết thảm, thi thể bị treo ở trên tường thành, thật sự là uất ức, thần nhân cũng chỉ đến như thế.

- Tám chín phần mười là Long Khởi quan Võ Thần ra tay.

- Chậc chậc, Võ Thần thật là bận tâm, hoàng đế là đồ đệ của hắn sao? Ta thấy là con của hắn thì còn tạm được, cả ngày lẫn đêm nhìn chằm chằm.

Võ lâm nhân sĩ trong khách sạn nhiệt liệt thảo luận, nơi hẻo lánh có một già một trẻ an tĩnh nghe.

Lão giả thân mặc áo xám, tóc trắng phơ, ngay cả sợi râu đều là màu trắng, nếu là Khương Trường Sinh ở đây, nhất định có thể nhận ra hắn, người này chính là Nhị sư huynh, Đại sư huynh trước kia của Long Khởi quan, Mạnh Thu Hà.

Bây giờ Mạnh Thu Hà đã hơn bảy mươi tuổi, hắn không có phong mang tất lộ như lúc tuổi trẻ, cũng không có phong độ của cường giả, thoạt nhìn như ông già bình thường.

Mạnh Thu Hà nhẹ giọng cảm khái:

- Hắn vẫn như vậy lợi hại.

Ngồi tại bên cạnh hắn là một nam tử trẻ tuổi, một thân quần áo hiệp khách, trên lưng vác kiếm, một chân đạp ở trên ghế, ngồi không có tướng ngồi, cà lơ phất phơ, tướng mạo cũng đẹp đẽ.

Nam tử trẻ tuổi đưa tay cầm theo bầu rượu đổ vào trong miệng, uống một hơi cạn sạch, lau miệng, cười nói:

- Trường Sinh tiên sư xác thực cao minh, bằng không phụ thân ta và các trưởng bối đồng môn cũng sẽ không chết ở trong tay hắn.

Mạnh Thu Hà liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

- Ngươi còn cười được, ngươi không nên hận đến nghiến răng?

Nam tử trẻ tuổi khoát tay áo, đầu kéo tới gần Mạnh Thu Hà, thấp giọng cười nói:

- Hận cái gì? Không có long lâu, bây giờ ta ngược lại tự tại, phụ thân ta sở dĩ chết, cũng là chính ý chí của hắn, Trường Sinh tiên sư có thể chiến thắng bọn hắn chắc chắn vượt qua Thần nhân, đi đến cảnh giới trong truyền thuyết, trước hết để cho hắn độc bá mười ba châu, giúp long lâu chúng ta giết thêm cừu địch xung quanh, đợi hắn thọ hết chết già, long lâu lại nổi lên trọng chưởng thiên hạ.

- Người mạnh hơn, cuối cùng khó địch nổi thiên số, Trường Sinh tiên sư kia chính là người tu đạo, không có nhi nữ, hắn chết, mười ba châu còn không phải thuộc về long lâu? Đây mới là nội tình của long lâu, nội tình ngàn năm, há là một trận chiến đã bị diệt sạch, đến thời cơ thích hợp, ta vung cánh tay lên một cái, thiên hạ võ lâm không dám không theo.

Mạnh Thu Hà châm chọc nói:

- Thật là liều, mà đại giới thì cũng quá lớn?

Nam tử trẻ tuổi nhún vai, hơi lộ ra men say, nói:

- Đại giới lớn chỗ nào? Phụ thân ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, lòng có ma chướng, những người khác chết theo cũng là

người sắp chết, nghe lão nô nhà ta nói, long lâu trăm năm qua một mực suy sụp, trước đó thập phương triều tông luận võ, Đại Thừa long lâu đã bại, ngoài có cường địch nhìn chằm chằm, bên trong có Trường Sinh tiên sư không thể chưởng khống, đổi lại ngươi, ngươi nên làm cái gì?

Chương 167: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (1)

Sau khi tả sứ Tụ Tinh lâu chết, thế công mà Đại Cảnh dành cho Tấn triều càng thêm cường thế, cao thủ Tấn triều sôi nổi trên chiến trường càng ngày càng ít, dựa theo tình huống này tiếp diễn, chiếm đoạt Tấn triều tuyệt không phải việc khó.

Sĩ khí Đại Cảnh phóng đại, nhất là võ lâm, ngay cả Thần nhân đều gãy ở kinh thành, bây giờ Đại Cảnh mạnh bao nhiêu?

Khương Tử Ngọc lần nữa cảm nhận được Khương Trường Sinh mạnh mẽ, dã tâm bành trướng, không ngừng điều binh khiển tướng.

Khương Trường Sinh ở trong đạo quan vẫn như cũ trải qua sinh hoạt làm ruộng tu luyện, dương dương tự đắc.

Trong đình viện, Khương Tú và Đạo Thần đang luận bàn với nhau.

Bởi vì Khương Trường Sinh ở bên cạnh nhìn, Đạo Thần cực kỳ khẩn trương, sợ không cẩn thận làm Khương Tú bị thương.

Khương Tú mười tuổi đánh ra chiêu thức hết sức trôi chảy, đáng tiếc không có lực sát thương gì, Đạo Thần chiều theo hắn, khiến cho hắn thỏa thích hiện ra sở học của mình.

Hoa Kiếm Tâm ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, thỉnh thoảng chỉ bảo Khương Tú, Khương Trường Sinh thì một bên quan chiến, một bên luyện đan.

Rất lâu.

Khương Tú thở hổn hển, kêu dừng chiến, Đạo Thần chạy đi, sợ bị Khương Trường Sinh trách cứ, hắn vừa rồi nhịn không được thi triển khinh công, làm hại Khương Tú ngã ngã gục một cái, cái cằm đều đập xuống đất.

Khương Tú cũng tính là tiểu nam tử hán, không có khóc, sau khi đứng dậy tiếp tục luận bàn.

Hoa Kiếm Tâm gọi Khương Tú đến trước mặt, rửa vết thương cho hắn.

Khương Tú nhìn về phía Khương Trường Sinh, một mặt thất lạc mà hỏi:

- Sư tổ, có phải ta rất vô dụng hay không?

Khương Trường Sinh liếc nhìn hắn, nói:

- Có chút.

Khương Tú càng thêm khó chịu, hốc mắt cũng đỏ lên.

Hoa Kiếm Tâm vội vàng an ủi hắn, nói:

- Tú Nhi, ngươi đã hết sức ưu tú, chẳng qua tầm mắt sư tổ ngươi quá cao, ngươi nghĩ xem đệ tử sư tổ ngươi dạy bảo đều là người nào, Bình An đại tướng quân, Hoang Xuyên, còn có phụ thân ngươi.

Khương Tú nghe xong, cảm thấy có lý, tâm tình hơi chuyển biến tốt đẹp.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Tú Nhi, ngươi và các huynh đệ khác tỷ muội có quan hệ như thế nào?

Khương Tử Ngọc đã sinh ra sáu đứa con trai, bảy đứa con gái, Tam hoàng tử nhỏ hơn Khương Tú hai tuổi.

Khương Tú trả lời:

- Rất tốt, làm sao vậy?

Khương Trường Sinh cười cười, nói:

- Không có gì, tùy tiện hỏi một chút.

Hoa Kiếm Tâm giúp Khương Tú lau xong vết thương thì bảo hắn đi tìm đệ tử Long Khởi quan chơi, đợi hắn rời khỏi sân nhỏ, Hoa Kiếm Tâm rầu rĩ nói:

- Tam hoàng tử chính là kỳ tài tập võ, đã bái Tông Thiên Vũ làm thầy, hoàng tử khác tạm thời không nhìn ra thiên phú gì.

Khương Trường Sinh giễu cợt nói:

- Đều là tôn nhi của ngươi, ngươi chỉ sủng ái Tú Nhi?

Hoa Kiếm Tâm trợn trắng mắt, nói:

- Đương nhiên không phải, chỉ là sợ lại nổi lên chuyện thái tử tranh quyền đoạt vị, thương tổn tình cảm huynh đệ bọn họ.

Nàng có câu nói cũng chưa nói ra khỏi miệng, kia chính là huynh đệ Khương gia cuối cùng cũng sẽ tranh đấu.

Các huynh đệ khác của Khương Trường Sinh, ngoại trừ Khương Dự, tất cả cũng không có kết thúc yên lành, sau khi Khương Vũ lên đài, thi triển không ít thủ đoạn diệt trừ các Vương gia khác.

Đến Khương Tử Hàn cũng như thế, rất nhiều huynh đệ bị giết hại, cuối cùng Khương Tử Ngọc thắng được, nhưng hắn đã mất hết huynh đệ.

Khương Trường Sinh cũng có lo lắng như thế, cho nên mới hỏi thăm tình cảm giữa Khương Tú và các huynh đệ.

Hoàng thất chính là như thế, thái độ của hoàng thất lúc đầu khai triều trước đó rất dễ dàng ảnh hưởng đến hậu nhân, tựa như Lý Thế Dân, mặc dù văn trị võ công được cho là thiên cổ nhất đế, nhưng Huyền Võ môn biến ảnh hưởng Lý gia quá sâu.

Khương Trường Sinh nói:

- Sau này ta sẽ nhắc nhở Tử Ngọc.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, cùng Khương Trường Sinh trò chuyện trong chốc lát liền đứng dậy rời đi, Khương Trường Sinh cả ngày tu luyện, luyện đan, đợi ở bên cạnh hắn không có gì thú vị, cho nên phần lớn thời gian Hoa Kiếm Tâm đều tiêu vào trên người tôn nhi.

Sau khi nàng rời đi, Bạch Kỳ mới vào viện.

Nó bị Khương Trường Sinh đẩy ra, để tránh bị tên này nghe được cái gì.

Bạch Kỳ đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo trưởng, điểu cầm bên trong dược điền đã bị ta đuổi đi, ta lưu lại mùi, thời gian ngắn, chúng nó sẽ không tới nữa.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, chuyên tâm luyện đan.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngài lần này luyện đan dược gì?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đan dược luyện thể.

Tuy là người tu tiên, thể phách cường kiện hơn thì có thể gánh chịu càng nhiều linh lực.

Bạch Kỳ nghe xong, ánh mắt sáng lên, bắt đầu chờ mong.

Khương Trường Sinh luyện đan, tổng sẽ chia sẻ cho người bên cạnh, đãi ngộ của nó mặc dù không bằng Bạch Long, nhưng ít ra cũng là có thể ăn được mấy viên.

Đi theo Khương Trường Sinh mười sáu năm, thực lực của nó đã tăng nhanh như gió, vượt qua mấy chục năm khổ tu.

…

Càn Vũ năm mười lăm, tháng bốn, Từ Thiên Cơ suất lĩnh đại quân công phá Vương Thành Tấn triều, bước vào hoàng cung, cắm lên quân kỳ Cảnh triều, đến tận đây, giang sơn Tấn triều thuộc về bản đồ Cảnh triều.

Tin tức này truyền về Đại Cảnh, bách tính mười ba châu cùng Ngoại Cửu Châu đều vui mừng, bọn hắn đang chứng kiến một đế quốc cường đại quật khởi.

Sau khi chiếm đoạt Tấn triều, Bắc Chu bắt đầu lui quân, chiến tranh cũng dừng lại theo, Khương Tử Ngọc quyết định tĩnh dưỡng hai năm, dự trữ càng nhiều lương thực, ngựa, quân giới các loại chuẩn bị chiến đấu, dã tâm của hắn còn rất lớn, hắn cũng không nóng nảy.

Bây giờ Khương Tử Ngọc cũng bất quá ba mươi sáu tuổi.

Cảnh Văn Đế đến cái tuổi này mới đăng cơ, mà hắn đã thành lập công lao to lớn.

Chương 168: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (2)

Lúc Khương Tử Ngọc còn là Ngụy vương, ngăn cơn sóng dữ tại thời điểm giang sơn Cảnh triều sắp phá toái, thu phục quốc thổ, sau khi lên ngôi mạnh mẽ nuốt Cổ Hãn, Tấn triều, để

cương thổ Đại Cảnh gia tăng gấp bội, công tích như vậy chỉ cần người không ngu ngốc, địa vị trong sử sách chắc chắn vượt qua Cảnh Võ Tổ, Cảnh Văn Đế, thậm chí xếp hạng trước ba trong hết thảy vương triều của mười ba châu từ xưa đến nay, trên dưới cả nước, quân thần một lòng, quân dân một lòng, dân chúng đều tin tưởng hoàng đế còn có thể tạo ra càng nhiều công lao.

Trong ngự thư phòng.

Hoa Kiếm Tâm đến bái phỏng Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc để cho người ta đưa xong trà bánh sau liền đóng cửa phòng.

- Tử Ngọc, ngươi bận bịu giang sơn xã tắc, ta vốn không nên nhúng tay, nhưng bây giờ các hoàng tử càng lúc càng lớn, chính là thời điểm xây dựng tâm trí, sớm chút định ra vị trí thái tử, càng nhanh miễn đi hậu hoạn, không chỉ như thế, khi dạy bảo các hoàng tử, tốt nhất là để bọn hắn cùng một chỗ tu học, tăng tiến tình cảm.

Hoa Kiếm Tâm nghiêm túc nói.

Khương Tử Ngọc nghe xong, cười nói:

- Mẫu thân nói đúng, bản thân ta cũng đã muốn lập Khương Tú làm thái tử, lúc trước chẳng qua là nhìn hắn quá tuổi nhỏ thôi, mẫu thân không cần phải lo lắng, chỗ bẩn của Khương gia ba đời trước nhất định sẽ không đời đời truyền xuống, ta sẽ uốn nắn Khương gia.

Đối mặt Hoa Kiếm Tâm, hắn không có tự xưng trẫm, cho Hoa Kiếm Tâm đủ mặt mũi.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, nàng nhìn về phía Khương Tử Ngọc, thương tiếc nói:

- Tử Ngọc, gần đây ngươi ngay càng gầy, vẻ mặt cũng không tốt lắm, cần ta bảo phụ thân ngươi giúp ngươi luyện chế một vài đan dược điều dưỡng khí huyết không? Giang sơn tuy quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn.

Khương Tử Ngọc ngồi trở lại trước ngự bàn, nói:

- Vậy dĩ nhiên cầu còn không được, yên tâm đi, trong lòng ta nắm chắc, ta cũng không muốn làm hoàng đế đoản mệnh.

Hoa Kiếm Tâm nghe xong lúc này mới yên tâm, hai mẹ con trò chuyện trong chốc lát, Hoa Kiếm Tâm không có quấy rầy hắn quá lâu, đứng dậy rời đi.

Khương Tử Ngọc cầm lấy tấu chương, nhưng không có nhìn bao lâu lại buông xuống, lời nhắc nhở của Hoa Kiếm Tâm động đến hắn, hắn quả thật có chút sơ sẩy về hậu cung.

- Khương Tú…

Ánh mắt Khương Tử Ngọc lấp lánh, ngón tay gõ mặt bàn.

Trong lòng hắn thật ra có một tính toán khác.

Ai làm thái tử, hắn càng muốn nhìn mấy đứa con mình tranh tài năng, nhưng nếu không lập Khương Tú làm thái tử, xác thực dễ dàng dẫn tới đại loạn.

So với hoàng thất tranh đấu, hắn càng không muốn giao hoàng vị cho hôn quân.

Hắn mở lời:

- Hình Thủ, truyền lệnh xuống, từ mai, Thái Tử đến đây cùng trẫm phê duyệt tấu chương, mỗi ngày cùng đi hai canh giờ.

Đây cũng là kế sách song toàn của hắn, tự mình bồi dưỡng tài năng cho Khương Tú, nhưng nếu vẫn không bằng hoàng tử khác, vậy thì không có biện pháp.

- Vâng.

Trong ngự thư phòng vang lên một giọng nói lạnh lùng.

…

Sau khi cảnh triều ngưng chiến, thiên hạ quốc thái dân an, vương triều xung quanh không dám trêu chọc Cảnh triều, đối mặt Cảnh triều bá đạo yêu cầu mậu dịch, không dám không theo, quốc lực cùng kinh tế Cảnh triều ngày càng tăng trưởng.

Tháng mười.

Ầm ầm ——

Kinh Thành đột nhiên nghênh đón địa chấn, Long Khởi sơn kịch liệt lay động, từng tòa phòng ốc sụp đổ, tay phải Khương Trường Sinh ấn, rót linh lực vào bên trong Long Khởi sơn, dùng sức mạnh to lớn của bản thân ổn định Long Khởi sơn.

Nhưng Kinh Thành không có an ổn như vậy, đường đi nứt ra, tường thành nứt ra, như là tận thế hàng lâm.

Địa chấn liên tục bảy lần mới hoàn toàn dừng lại, một lần dài nhất đi đến gần hai phút đồng hồ.

Sau khi địa chấn kết thúc, cấm vệ quân bắt đầu cứu viện bách tính nội thành, các đệ tử Long Khởi quan cũng bắt đầu cứu trợ đệ tử cùng khách hành hương bị thương, bởi vì Khương Trường Sinh ra tay, Long Khởi quan cũng chưa chết người.

Bạch Kỳ toét miệng nói:

- Kinh Thành không phải chỗ long mạch của mười ba châu à, vì sao lại có địa chấn?

Vong Trần cầm lấy cái chổi, nói:

- Mấy chục năm trước có địa chấn qua, bất quá địa chấn lần này nhỏ hơn một lần kia.

Bạch Kỳ lắc đầu, nhìn về phía Khương Trường Sinh dưới cây, nói:

- Vậy thì chưa hẳn.

Nó trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Vong Trần võ công thấp, không cảm giác được gì, nhưng nó có thể cảm nhận được, thời điểm địa chấn, có một cỗ công lực cuồn cuộn ổn định Long Khởi sơn.

Nó không cách nào tưởng tượng công lực Khương Trường Sinh mạnh bao nhiêu, vậy mà có khả năng lay động cả núi sông.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, vì ổn định Long Khởi sơn, hắn tiêu hao số lượng lớn linh lực, đánh Đại Thừa long lâu cũng không có lao lực như vậy, bởi vì không chỉ muốn ổn định Long Khởi sơn, còn phải ổn định nham thạch

dưới nền đất, dĩ nhiên, số lượng lớn này chẳng qua là so với chiến đấu trước đó mà thôi.

Hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao thiên tai cũng không phải nhân họa, hắn chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

【 Càn Vũ năm mười lăm, ti châu nghênh đón động đất mấy trăm năm khó gặp, Long Khởi sơn suýt nữa sụp đổ, may mắn có ngươi ra tay, ngươi thành công vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng —— pháp thuật Phân thân chi thuật 】 .

Ti châu?

Khương Trường Sinh hơi hơi nhíu mày, phát hiện mình có chút đánh giá thấp lần địa chấn này, địa chấn mấy chục năm trước chẳng qua là Kinh Thành thôi, bây giờ liên quan đến toàn bộ ti châu, ti châu ngoại trừ Kinh Thành, còn có hơn hai mươi tòa thành trì, cũng không biết thương vong như thế nào.

Mà chút chuyện này không nên để hắn cân nhắc, để Khương Tử Ngọc đau đầu đi thôi.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa phân thân chi thuật.

Phân thân thuật là đồ tốt.

Chương 169: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (1)

Hắn hiện tại không thiếu pháp thuật, tuyệt học thiên về tấn công hoặc phòng thủ, chỉ thiếu chút pháp thuật cổ quái kỳ lạ, để cho mình trở nên toàn năng.

Đợi hắn tiếp nhận xong truyền thừa phân thân chi thuật, hắn đứng dậy đi vào trong phòng, bắt đầu tu hành thuật này.

Phân thân thuật có khả năng sáng tạo ra phân thân, thực lực phân thân quyết định bởi tại Khương Trường Sinh rót vào linh lực nhiều ít, phân thân còn có thể tiến hành chiến đấu.

Pháp thuật rất tốt.

…

Kinh Thành, toàn thành đìu hiu, các nơi toàn thành quanh quẩn tiếng kêu khóc.

Hàn Thiên Cơ đứng phía trên một chỗ phế tích, nhíu mày quét nhìn bát phương, trong tay hắn nắm một nhánh ngọc bội màu vàng kim, ngọc bội run rẩy.

Hắn nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Xảy ra chuyện gì… Khí vận Long mạch thay đổi…

Hắn cúi đầu nhìn về phía mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mờ mịt.

Hắn nhận được truyền thừa khí vận học khi còn ở bên trong Hiển Thánh động thiên, nhưng hắn cũng không biết rõ tình huống.

Hắn đột nhiên nhớ tới lời sư phụ:

- Cảnh triều mười ba châu, chất chứa long mạch, thiên hạ chỉ có chín đầu long mạch, mỗi một đầu long mạch đều ẩn chứa khí vận to lớn, nhưng long mạch mười ba châu lại rất mỏng manh, quái tai, ngạc nhiên quá thay, nếu không phải người làm, nhất định tàng họa lớn.

Lúc đó, hắn tưởng rằng bởi vì Đại Thừa long lâu độc đoán võ đạo, khí vận suy sụp, dẫn đến long mạch suy yếu, bây giờ xem ra cũng không phải như thế.

Long mạch cất giấu đại bí mật.

Trận động đất mấy trăm năm khó gặp ảnh hưởng đến hết thảy thành trì Ti Châu, thương vong thảm trọng, khó mà ước lượng, trong kinh thành ngoại trừ quảng trường tới gần Long Khởi quan, địa phương khác đều bị phá hư, trùng kiến đều cần số lượng lớn thời gian, cũng may bây giờ Đại Cảnh cường thịnh, Khương Tử Ngọc hạ lệnh, vì bách tính gánh chịu hết tiền tài cần thiết cho việc tu sửa phòng ốc, để dân chúng cảm nhận được hoàng ân to lớn.

Ở cái thế giới này, phàm nhân kính sợ thiên tai, Ti Châu mặc dù gặp phải địa chấn, dân tâm không hề động dao động, dĩ nhiên, cũng có một chút tiếng cho rằng hoàng đế hàng năm

chinh chiến chọc cho trời oán, nhưng những tiếng này rất nhanh biến mất.

Các đệ tử Long Khởi quan biết được Kinh Thành cùng với Ti Châu gặp phải, rất đỗi rung động, bọn hắn ở trên núi còn tưởng rằng chẳng qua là một trận địa chấn nhỏ, bọn hắn chỉ có thể quy công cho là Khương Trường Sinh bảo hộ.

Trường Sinh tiên sư, tiên thần nhân gian.

Không chỉ bọn hắn ý thức được điểm này, càng ngày càng nhiều người phát hiện đường đi tới gần Long Khởi sơn cũng không có gặp phá hư quá lớn, dẫn đến thanh danh Trường Sinh tiên sư lần nữa lưu truyền, quyền quý bên trong Kinh Thành bắt đầu trắng trợn thu mua đất trống ở gần Long Khởi sơn, thu mua giá cao, có người cầu bình an, có người cầu phát tài.

Cuối năm đến, Ti Châu cũng đi ra khỏi khói mù do địa chấn tác động đến.

Một ngày này, Khương Tử Ngọc đến đây bái phỏng, còn mang theo một người, Vận Bộ Thượng thư Hàn Thiên Cơ.

Vừa gặp Khương Trường Sinh, Hàn Thiên Cơ bị kinh diễm, nghe người ta nói Trường Sinh tiên sư tinh thông thuật trú nhan, hôm nay gặp mặt, kinh động như gặp thiên nhân.

Khương Tử Ngọc giới thiệu đơn giản về Hàn Thiên Cơ, sau đó để Hàn Thiên Cơ nói chuyện, Hàn Thiên Cơ mới vừa bừng tỉnh, vội vàng nói:

- Tiên sư, địa chấn hai tháng trước không tầm thường, ta nghe nói Kinh Thành gặp được địa chấn vào khoảng sáu mươi năm trước kia, ta suy đoán chính là long mạch bạo động.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Sau đó thì sao?

Hai người này không phải muốn nhờ hắn đi giải quyết chuyện long mạch đó chứ?

Hàn Thiên Cơ nói theo:

- Mỗi một lần Long mạch bạo động, đều kịch liệt hơn lần trước, đây là họa lớn, hoặc là người làm, hoặc là thiên tai, vô

luận là loại nào, chúng ta đều không thể ngồi chờ chết.

Khương Tử Ngọc mở lời:

- Trẫm hoài nghi là do dư nghiệt Đại Thừa long lâu đang tác oai tác oái.

Đại Thừa long lâu giải tán, nhưng trên thực tế chỉ chết một nhóm người sắp chết, Đại Thừa long lâu không có khả năng chỉ có vài người như thế, cho nên Đại Thừa long lâu vẫn là một khối đá to treo ở trong lòng Khương Tử Ngọc.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ hỏi:

- Vậy các ngươi biết được long mạch ở đâu không? Các ngươi cũng không thể hy vọng xa vời ta đào đất đó chứ?

Hắn thật không biết pháp thuật đào đất.

Cho dù thi triển Cửu Thiên Huyền Biến hóa thành một con giun, xuyên vào trong lòng đất, vậy cũng quá phí sức.

- Trẫm đã điều động Bạch Y vệ điều tra khắp Ti Châu, nếu là người làm, chắc chắn có cửa vào, nếu phát hiện cửa vào, đến lúc đó còn hi vọng sư phụ có thể ra tay, người có thể rung chuyển long mạch, tất nhiên là võ giả công lực cực cao.

Khương Tử Ngọc trả lời.

Hàn Thiên Cơ nói theo:

- Vãn bối muốn biết ngài thế nào bảo vệ Long Khởi sơn, có thể là một loại khí vận chi thuật nào đó để Long Khởi sơn tránh khỏi tai kiếp?

Hắn quá hiếu kỳ, cho nên mới nhờ Khương Tử Ngọc dẫn hắn tới đây.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ta thế nào hiểu cái gì khí vận chi thuật, bất quá là dùng công lực hộ sơn thôi.

Lời vừa nói ra, Khương Tử Ngọc, Hàn Thiên Cơ đều sửng sốt, không thể tin vào tai của mình.

Khương Tử Ngọc nhịn không được hỏi:

- Dùng công lực hộ sơn? Làm sao có thể làm được, Long Khởi sơn mặc dù không phải cự nhạc, nhưng cũng là núi, chỉ là bước đi lên núi đã cần gần nửa canh giờ.

Khương Trường Sinh cười không nói.

Hàn Thiên Cơ bị chấn động.

Dùng công lực hộ sơn, vượt qua thiên tai, đây là công lực hạng gì?

Hắn không cách nào tưởng tượng, nghe nói thôi đã quá kinh người, có lẽ bên trong Hiển Thánh động thiên có cao nhân như vậy, nhưng dùng thân phận cùng thực lực của hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Chương 170: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (2)

Cuối cùng, hai người yên lặng rời đi, trong lòng bọn họ có suy nghĩ gì chỉ có chính bọn hắn biết được.

Trước khi đi, Khương Trường Sinh còn đưa cho Khương Tử Ngọc hai bình đan dược, hắn cũng sợ con của mình đoản mệnh, sớm điều trị thân thể.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thầm nghĩ:

- Há lại chỉ có từng đó công lực hộ sơn đơn giản như vậy, hắn cứ như vậy tiện tay vỗ, liền tan mất sức mạnh to lớn mà địa chấn tạo ra, căn bản không vận dụng toàn lực…

Khương Trường Sinh đi vào bên dưới Địa Linh thụ tĩnh toạ, bắt đầu vận dụng hương hỏa diễn toán, hắn ở trong lòng đặt câu hỏi.

- Ta muốn biết lần này địa chấn vì sao xảy ra?

【 Cần tiêu hao 4000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】.

Tiếp tục!

Lần này, Khương Trường Sinh dốc hết vốn liếng.

【 Lần địa chấn này do tà ma hấp thu khí vận long mạch dẫn tới, một khi khí vận long mạch hao hết, Ti Châu sẽ sụp đổ, khí

vận mười ba châu sẽ bị chém đứt, từ đó biến thành tai ách 】 .

Tà ma?

Cùng với lực lượng hai phe triều tông hợp lại, không phải tầm thường.

Bất quá 4000 giá trị hương hỏa đều không nhất định có thể hoàn toàn triệt tiêu thiên kiếp hắn lúc trước đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ sáu tiếp nhận.

Nói rõ tà ma tạm thời không uy hiếp được hắn.

Khương Trường Sinh nghĩ như thế, cảm giác được vấn đề không lớn.

Hắn lúc này thôi động linh lực, phân hoá ra một tôn phân thân, Bạch Kỳ thấy thế trừng lớn mắt sói.

Phân thân có dáng dấp giống hắn như đúc, hai người sánh đôi tĩnh toạ, căn bản không phân rõ người nào là chân thân.

Hai tháng, Khương Trường Sinh tu luyện phân thân chi thuật đến lô hỏa thuần thanh, thi triển ra, có thể nói rất dễ dàng.

Phân thân đứng dậy, thả người nhảy lên, đằng vân giá vũ rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Bạch Kỳ lạnh cóng, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đạo trưởng, vừa rồi đó là…

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, ý vị thâm trường nói:

- Ngươi không thấy gì cả, đúng không?

Bạch Kỳ bị dọa đến toàn thân run rẩy, liều mạng gật đầu.

Đây con mẹ nó thật sự là võ học sao?

Tuyệt đối không phải huyễn tượng, Bạch Kỳ đều có thể cảm nhận được khí tức của phân thân, giống Khương Trường Sinh như đúc.

Khương Trường Sinh điều động phân thân tiến đến tìm kiếm long mạch, phân thân và bản thể không thể nghi ngờ gì cũng có thần thức, điều tra càng thêm thuận tiện hơn Bạch Y vệ.

…

Càn Vũ năm mười sáu, mùa xuân tháng ba.

Đại Cảnh đột nhiên tiếp thu được các triều tuyên chiến, vương triều xung quanh dồn dập từ chối yêu cầu mậu dịch của Đại Cảnh, số lượng lớn trú quân xuất hiện tại biên cảnh các triều, cũng không tiến công Đại Cảnh, mà là trận địa sẵn sàng đón quân địch , chờ về quân lệnh lúc sau.

- Bắc Chu, Ngụy, Tần, Thiên Cương, Hoang Nguyên, vậy mà đều tuyên chiến Đại Cảnh ta, rất tốt, rất tốt!

Khương Tử Ngọc đứng trước ghế rồng, trầm giọng nói, trên mặt hắn mang cười lạnh tràn ngập sát ý.

Văn võ quần thần thì mỗi người nghị luận, đều rất khẩn trương, mười ba châu chưa bao giờ gặp qua cục diện như vậy, dĩ vãng mặc dù khai chiến với các triều xung quanh, nhưng sẽ rất ít bị rất nhiều vương triều cùng một chỗ vây công, dù sao trong các vương triều khác cũng sẽ có mối thù truyền kiếp, cũng có gút mắc lợi ích.

Trần Lễ mở lời:

- Bệ hạ, năm vương triều cùng nhau tuyên chiến, nhưng không có tiến công, có lẽ bọn hắn chẳng qua e ngại thần uy Đại Cảnh, muốn ôm đoàn chống cự thôi.

Từ Thiên Cơ lắc đầu nói:

- Ta xem chưa hẳn, có lẽ bọn hắn đang chờ đợi hiệu lệnh nhất thời tiến công.

Quần thần dồn dập nói cái nhìn của mình.

Khương Tử Ngọc cũng tỉnh táo lại, hắn mặc dù cuồng ngạo, nhưng hắn không ngốc, năm triều hợp lại, vô luận Đại Cảnh tiến công hướng đến một triều nào, đều sẽ dẫn phát sáu triều đại chiến, đến lúc đó hết thảy biên cảnh của Đại Cảnh đều phải khai chiến.

Đây đối với Đại Cảnh mà nói, cực kỳ bất lợi.

Bây giờ Đại Cảnh tương đương với ba triều hợp thể, nhưng Cổ Hãn, Tấn triều còn đang ở bên trong dung hợp, một khi khai

chiến hiển lộ xu hướng suy tàn, người Cổ Hãn và người Tấn có khả năng phản loạn, nói như vậy quá trí mạng.

- Bệ hạ, vì kế hoạch hôm nay, tốt nhất dùng bất biến ứng vạn biến, năm triều hợp lại, ai cũng không dám làm người thứ nhất khai chiến, Đại Cảnh cũng cần thời gian tiêu hóa Tấn triều, biến ra càng nhiều binh lực tới.

Dương Triệt đứng ra nói, lời hắn nói được rất nhiều người tán thành.

Khương Tử Ngọc nói:

- Vậy trẫm nhìn một chút ai dám trước tiến đánh Đại Cảnh, trẫm sẽ là người thứ nhất giết hắn.

Hắn bắt đầu hạ chỉ, điều động số lượng lớn võ tướng đi tới từng biên cảnh, bất cứ lúc nào đề phòng, hắn thậm chí không lưu lại cho Kinh Thành lại một tên tướng quân, phàm là tướng quân ngũ phẩm trở lên, tất cả đều bị sai phái ra đi.

…

Bên trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh thông qua Lý Mẫn cũng biết việc này, năm triều công tâm là thượng sách, sau khi tuyên chiến, trắng trợn rải tin tức, tin tức đã truyền ra bên trong Đại Cảnh, dẫn đến lòng người bàng hoàng.

Năm triều vây công, nghe qua rất dọa người.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân năm triều tuyên chiến mà không công.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong lòng thở dài, còn không tìm được long mạch ở đâu, kẻ địch đã bắt đầu hành động.

Hắn thậm chí hoài nghi hai phe triều tông cũng biết chuyện long mạch, thừa dịp mấu chốt này cố ý gây sự.

Tìm ba tháng, phân thân của Khương Trường Sinh và Bạch Y vệ cũng không có tìm được cửa vào long mạch, rất rõ ràng, long mạch giấu ở cực sâu trong lòng đất, linh hồn xuất khiếu đều chưa hẳn có thể tìm được, thậm chí có khả năng căn bản

không ở lòng đất Ti Châu, Khương Trường Sinh chỉ có thể thôi, nhập gia tùy tục.

- Ừm, ta đều biết.

Khương Trường Sinh lên tiếng, hồi báo xong tất cả tin tức, Lý Mẫn hành lễ rời đi.

Chương 171: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (1)

Bạch Kỳ lại gần, nói:

- Năm triều liên hợp lại, tất có triều tông ở sau lưng tính toán.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn cũng biết việc này, hắn cũng không cảm giác phiền, ngược lại chờ mong đối phương đưa sinh tồn ban thưởng.

Đều là rau hẹ.

Bạch Kỳ mở miệng hỏi:

- Đại Cảnh chắc chắn đánh không lại, ngài muốn xuất thủ sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Đánh không lại lại nói.

Hắn rất ít can thiệp chuyện vương triều, nếu Đại Cảnh thật đến mức độ sơn hà phá toái, hắn cũng có thể ra tay, ánh mắt của hắn xưa nay không phải cấp thiết ngay lập tức.

Có lẽ bởi vì hắn ra tay muộn sẽ chết rất nhiều người, có thể mấy trăm năm sau quay đầu nhìn lại, dù sao người cũng phải chết, đều là quá khứ mây khói, hắn không muốn làm Bồ Tát, cho dù thật muốn làm Bồ Tát cũng sẽ không thật cầu sao được vậy.

Hắn nguyện ý trở thành chỗ để Đại Cảnh giang sơn dựa vào, nhưng không muốn một mực một mình thủ hộ, mọi chuyện đều ra tay, thật muốn thành tựu vương triều ngàn năm, bản thân phát triển rất quan trọng.

Khương Trường Sinh lấy ra một bình Tăng Linh đan, sau khi ăn vào tiếp tục vận công.

Mặc dù trước mắt tạm thời không có gặp được địch thủ, nhưng hắn vẫn hết sức khao khát Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy, hắn phải không ngừng mạnh lên, để tránh đến khi thật xuất hiện cường giả vượt qua Càn Khôn cảnh, nguy hiểm đến tính mạng.

Dựa theo hắn tính ra, trong vòng năm năm, hắn có thể đi đến Đạo Pháp tự Nhiên Công tầng thứ bảy.

Đây chỉ là cảnh giới, thực lực của hắn mỗi một năm đều đang tăng trưởng.

…

Nhật Nguyệt luân hồi, ngày ngày đi qua.

Mỗi tháng đi qua, binh lực trú quân biên cảnh Đại Cảnh càng ngày càng nhiều, Khương Tử Ngọc còn đang trắng trợn trưng binh, rất có khí thế không để ý quốc khố, muốn liều mạng một lần với năm triều.

Thái độ của Đại Cảnh cũng làm cho năm triều xung quanh kinh ngạc, nguyên lai tưởng rằng Đại Cảnh sẽ bị hù dọa, không nghĩ tới Đại Cảnh dùng tư thái cường thế hơn chuẩn bị tiếp chiến.

Tháng tám.

Đại chiến cuối cùng bùng nổ, đầu tiên là Bắc Chu phát động thế công đối với Đại Cảnh, cùng một ngày, Thiên Cương vương triều phía bắc cử binh công phạt Tấn triều ngày xưa, trong vòng bảy ngày tiếp theo, Ngụy Hướng phái binh tiếp viện Bắc Chu, Tần Triều, Hoang Nguyên vương triều lần lượt phát binh, bên trong một tháng, biên cảnh trên lục địa Đại Cảnh tất cả đều bùng nổ chiến tranh.

Đây là một trận đại chiến xưa nay chưa từng có, năm triều đưa vào binh lực vượt qua hai trăm vạn, còn đang lục tục tiếp viện.

Hoàng đế hạ chiếu, hiệu triệu nhân sĩ võ lâm có thể tự do đi tới các chiến trường trợ giúp, sau khi chiến tranh kết thúc sẽ luận công ban thưởng, thậm chí thăng quan tiến tước, không hỏi xuất thân, không hỏi quá khứ.

Chiếu này vừa ra, võ lâm Đại Cảnh phấn chấn.

Mà một ngày này, có người đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Hoang Xuyên đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh, khom người, nói:

- Đối phương tự xưng đến từ triều tông, muốn gặp mặt ngài một lần.

- Để cho hắn vào đi.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn nói, hắn đã cảm nhận được khí tức đối phương, công lực Thần Tâm cảnh, từ khi đối phương vào thành, hắn đã cảm nhận được, bất quá tên này thoạt nhìn không có ác ý, cũng không có lén lén lút lút, cho nên hắn không có ra tay.

Hoang Xuyên ra ngoài gọi đối phương vào.

Bạch Kỳ nhìn thoáng qua âm Khô tựa ở phía sau Địa Linh thụ, nhắc nhở:

- Đạo trưởng, muốn chuyển âm Khô sang nơi khác giấu hay không, nếu bị phát hiện, phiền toái sẽ rất lớn.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không sao đâu, ở trước mặt ta, còn có thể để cho đối phương không nhìn thấy tình cảnh ở phía sau gốc cây?

Trên người âm Khô dán vào một tấm bùa, có thể làm cho khí tức của nó hóa thành hư vô, không ai có thể cảm giác được.

Bạch Kỳ nghe xong, cảm thấy có đạo lý, không cần phải nhiều lời nữa.

Cũng không lâu lắm, Hoang Xuyên mang theo võ giả triều tông đến, Hoang Xuyên đem hắn đưa đến sân vườn trước cổng chính liền quay người rời đi, không quấy rầy bọn hắn đàm luận.

Vị võ giả triều tông này chính là một nữ tử mặc áo lam, đầu đội mũ rộng vành, lụa trắng treo ở bên trên vành nón, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, tay cầm một thanh kiếm, phản ứng của nàng khi nhìn thấy Khương Trường Sinh đều giống như những người khác, đều bị kinh diễm.

Cũng may nàng không có sửng sốt, nàng bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, ôm quyền hành lễ, nói:

- Vãn bối Ngọc Nghiên Dật, đến từ triều tông Phù Nguyệt thế gia, bái kiến Trường Sinh tiên sư.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Phù Nguyệt thế gia? Vậy mà tự xưng thế gia, cũng không tệ.

Ngọc Nghiên Dật nói khẽ:

- Đa tạ tiền bối tán dương, vãn bối chuyến này đến đây là muốn mời tiền bối vào ở Phù Nguyệt thế gia, Phù Nguyệt thế gia nguyện cung cấp nuôi dưỡng tiền bối, nếu tiền bối có triều tông, kia dễ tính, tiện thể giao hảo.

Khương Trường Sinh lộ ra mỉm cười, hỏi:

- Nếu ta đáp ứng, ta cần phải rời khỏi Đại Cảnh à, Phù Nguyệt thế gia sẽ bảo hộ Đại Cảnh sao?

Ngọc Nghiên Dật mừng rỡ, nói:

- Tiền bối có thể đi tới Phù Nguyệt thế gia không thể tốt hơn, Phù Nguyệt thế gia cũng nguyện tiếp quản Đại Cảnh.

Tiếp quản?

Khương Trường Sinh không khỏi lắc đầu.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Triều tông đúng là triều tông, vĩnh viễn không chịu thiệt thòi.

Ngọc Nghiên Dật lườm nó một cái, không để ý đến, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Tiền bối, Phù Nguyệt thế gia tiếp quản Đại Cảnh, có thể lợi dụng Đại vận cùng với tài nguyên võ đạo Cảnh khí tốt hơn, cũng sẽ trở thành một trong những tài nguyên cung cấp nuôi dưỡng ngài, chính là cả hai cùng có lợi, tiền bối mặc dù lợi hại, nhưng một người không quản được thiên hạ Đại Cảnh, mặc dù có thực lực Kim Thân cảnh, Thông Vũ cốc cùng Tụ Tinh lâu vẫn muốn kéo xuống thịt từ bên trong miệng hổ của ngài.

Chương 172: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (2)

Nàng dừng một chút, nói:

- Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu không chỉ kích động năm phương vương triều đột kích, kì thực chín phương, còn có bốn phương vương triều đang điều binh, không xa mấy vạn dặm chạy đến, đến lúc đó chín phương vương triều hợp lại, Đại Cảnh thua không nghi ngờ, tiền bối tuy mạnh, nhưng trời đất bao la, ngài lại có thể bảo vệ được mấy phương chiến trường? Nghe nói Thông Vũ cốc đã tìm được một cường giả Kim Thân cảnh.

Chín phương vương triều, ác như vậy.

Còn có thể lôi kéo đến Kim Thân?

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái.

Bạch Kỳ nghe được mà mí mắt hiện ra vẻ kinh hoàng, triều tông đúng là điên.

Ngọc Nghiên Dật gặp hắn vẫn không nói lời nào, lần nữa mở lời:

- Tiền bối, căn cơ Phù Nguyệt thế gia càng sâu hơn Đại Thừa long lâu, dừng chân đã có hai ngàn năm, có được bốn đại vương triều, nếu ngài nguyện ý đến, gia chủ nhất định sẽ không bạc đãi ngài.

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Gia chủ của các ngươi làm sao không tự mình đến đây?

Ngọc Nghiên Dật bất đắc dĩ nói:

- Nếu như gia chủ đến, đó chính là đối địch với Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu, mà tiền bối cũng sẽ đề phòng, thậm chí cảm thấy gia chủ đến sẽ nhân cơ hội uy hiếp, gia chủ chính là phụ thân của vãn bối, công lực ta không cao, sẽ không khiến cho chú ý, nhưng thân phận của ta có thể đại biểu cho thành ý của Phù Nguyệt thế gia.

Tư thái của nàng rất thấp, thậm chí có chút giả bộ đáng thương, ít nhất Bạch Kỳ thì cho rằng như vậy.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đa tạ Phù Nguyệt thế gia có ý tốt, thật có lỗi, ta không thể rời khỏi Đại Cảnh, Đại Cảnh cũng cần độc lập.

Nghe vậy, Ngọc Nghiên Dật hơi gấp, nói:

- Tiền bối, Tụ Tinh lâu, Thông Vũ cốc dù sao cũng là Thánh địa ngàn năm, đợi Đại Cảnh bị chia cắt, ngài sẽ là cái đinh trong mắt của bọn họ, sức một mình chống lại hai phe triều tông, không đủ sáng suốt, Đại Thừa long lâu tuy bị ngài đánh sụp, nhưng bọn hắn cũng không có thật sụp đổ, đệ tử đi khắp thiên hạ các triều, chỉ đợi đến một ngày đoàn tụ, theo vãn bối biết, ngài giết những người kia đều là thế hệ trước của Đại Thừa long lâu, cũng không có lực lượng trung kiên và đệ tử thiên tài hiện thân, bọn hắn đây là dùng ngài làm đao.

Kim Thân cảnh đúng là cảnh giới bên trong truyền thuyết võ đạo, lực lượng đáng sợ áp đảo phía trên phàm nhân.

Nhưng Kim Thân cảnh lại không thể phân thân, mạnh hơn, cũng chỉ là một người.

Nếu Khương Trường Sinh muốn đả kích hai phe triều tông, lựa chọn đi chiến trường, tất có người đến đây đánh giết hoàng đế, khó chú ý hai đầu.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc nói:

- Lấy ta làm đao? Chỉ cần ta một ngày còn ở Đại Cảnh, cây đao này là ta có thể ép đến bọn hắn vĩnh viễn không có ngày nổi danh.

Ngọc Nghiên Dật càng thêm bất đắc dĩ, muốn nói ngài có thể sống bao lâu?

Một người làm sao có thể so tuổi thọ với một phương triều tông, triều tông có nghĩa là có truyền thừa.

Ngọc Nghiên Dật không dám đắc tội Khương Trường Sinh, dù sao hung danh Khương Trường Sinh đều đã truyền ra bên ngoài, giết bao nhiêu cao thủ, ngay cả vị Tụ tả sứ Tinh lâu khinh công độc bộ thiên hạ đều chết ở kinh thành.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh đột nhiên nói:

- Bạch Kỳ, nhắm mắt lại.

Nghe vậy, Ngọc Nghiên Dật vô ý thức nắm chặt kiếm trong tay.

Bạch Kỳ cũng nghĩ rằng Khương Trường Sinh muốn động thủ, vội vàng nhắm mắt.

Khương Trường Sinh nhìn Ngọc Nghiên Dật, thi triển Huyễn Thần đồng, thôi miên Ngọc Nghiên Dật, để Ngọc Nghiên Dật nghĩ lầm rằng hắn là người mà mình tín nhiệm nhất.

Ngọc Nghiên Dật trúng chiêu, ngu ngơ tại chỗ, con ngươi biến thành màu vàng kim.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi có biết cửa vào long mạch Đại Cảnh ở đâu?

Long mạch chắc chắn ở trong lòng đất, đây cũng là nguyên nhân Khương Trường Sinh không cần hương hỏa thôi diễn, nếu như long mạch suy yếu là do dư nghiệt Đại Thừa long lâu dẫn tới, đã nói lên có lối vào thông xuống lòng đất, cũng có thể tính toán, nhưng cũng không phải như thế, tà ma có khả năng vốn là sinh ở dưới lòng đất.

Sở dĩ điều động phân thân tìm kiếm, là bởi vì không có khó khăn, hắn không cần điều khiển phân thân, tư duy phân thân giống như hắn.

Hắn không thể dưỡng thành thói quen tiêu xài giá trị hương hỏa, cái đồ chơi này vẫn phải dùng bên trên độ kiếp, hắn không muốn sau này sẽ chết dưới thiên kiếp, hối hận còn kém một chút như vậy.

Hai lần địa chấn cách xa nhau mấy chục năm, chờ hắn đột phá tới tầng thứ bảy lại nghĩ biện pháp trừ tận gốc, đi đến tầng thứ bảy, có lẽ có thể chui vào vạn dặm sâu trong lòng đất, mặt khác, trước khi long mạch sắp vong, ngày đó tai kiếp chắc chắn theo nhau mà đến, thiên địa sẽ có dấu hiệu.

Ngọc Nghiên Dật trả lời:

- Không biết, ta chỉ biết long mạch ẩn sâu vạn dặm ở dưới lòng đất, phàm nhân rất khó đặt chân, chỉ có thể dùng khí vận

chi thuật xem xét.

Khương Trường Sinh thoáng có chút tiếc nuối, mở miệng hỏi:

- Thập phương triều tông có thể có tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh?

Bạch Kỳ nghe nói như thế, trong lòng kinh hoàng.

Có ý tứ gì?

Phía trên Kim Thân cảnh còn có cảnh giới?

Vẻ mặt Ngọc Nghiên Dật ngốc trệ trả lời:

- Không biết, Kim Thân cảnh chính là cảnh giới tối cao ta từng nghe nói đến, có lẽ bên trong Hiển Thánh động thiên ẩn giấu đi tồn tại cảnh giới cao hơn, nhưng Hiển Thánh động thiên hết sức thần bí, cho dù thập phương triều tông cũng không thể hiểu rõ.

Khương Trường Sinh an tâm, hắn bắt đầu đọc của trí nhớ Ngọc Nghiên Dật, đồng thời mở lời:

- Ngẫm lại Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu ở đâu.

Huyễn Thần đồng có thể thay đổi trí nhớ của người khác, trí nhớ có thể ghi vào trong đầu, đương nhiên cũng có thể đọc được trí nhớ trong đầu đối phương.

Nhưng Khương Trường Sinh thấy được rất nhiều nơi, triều tông không có một chỗ địa chỉ cố định, chuẩn xác mà nói, địa phương phân bố rất nhiều, hắn chỉ có thể ghi lại từng cái.

Chương 173: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (1)

Sau khi hiểu rõ ràng, Khương Trường Sinh kết thúc Huyễn Thần đồng.

Ngọc Nghiên Dật tỉnh ngộ lại, nhưng nàng cũng không có phát giác được chuyện gì vừa mới xảy ra.

- Vãn bối nguyện ở kinh thành chờ thêm mấy năm, nếu tiền bối hồi tâm chuyển ý, vãn bối bất cứ lúc nào kính đợi ngài.

Ngọc Nghiên Dật chắp tay hành lễ, sau đó rời đi.

Nàng muốn chờ Đại Cảnh chiến bại, khi đó Khương Trường Sinh có lẽ sẽ đáp ứng nàng.

Trong đình viện chỉ còn lại có một người một sói.

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí mở mắt, nó vừa rồi mặc dù không có thấy xảy ra chuyện gì, nhưng Ngọc Nghiên Dật biểu hiện thật sự quá quỷ dị.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục tu luyện, lưu lại Bạch Kỳ miên man bất định, càng nghĩ càng sợ hãi.

Đạo trưởng có thể khống chế lòng người, nha đầu kia tựa hồ không có chút phát giác.

Hắn có thể hay không thừa dịp ta không sẵn sàng, hiểu rõ đến tâm tư của ta?

Bạch Kỳ run lẩy bẩy, cực sợ.

…

Từ khi sáu triều mở ra đại chiến, chiến trường lâm vào trạng thái giằng co, Đại Cảnh bày ra lực lượng để năm triều sợ hãi, lúc này mới bao nhiêu năm, Đại Cảnh từ bị Cổ Hãn đè lên đánh biến thành một mình độc chiến năm triều hợp lực vây công?

Năm triều hoảng hốt, sợ hãi Đại Cảnh làm lớn, thế là ngũ phương hoàng đế đều bắt đầu điều động càng nhiều binh lực, thề phải đánh chết Đại Cảnh.

Đại Cảnh không chỉ mạnh, ý chí xâm lược cũng dị thường đáng sợ, hoàng đế Đại Cảnh mới chỉ bốn mươi, sau khi nuốt vào Tấn triều, Đại Cảnh thế tất sẽ còn tiếp tục khuếch trương.

Tháng mười.

Chiến trường năm triều đều xuất hiện Thần nhân, ngoại trừ chỗ chiến trường của Bình An, tướng lĩnh những chiến trường khác liên tục bị chém đầu, binh bại như núi đổ.

Lực lượng của thần nhân quá mức mạnh mẽ, mặc dù có các bậc tông sư Thần Tâm cảnh hợp lại, mười vị Tông Sư cũng khó địch nổi một vị Thần nhân.

Bây giờ Đại Cảnh có thể phái ra thần nhân thì bất quá hai vị.

Đương nhiên, thần nhân cũng không phải vô địch tuyệt đối, một khi bị mấy chục vạn đại quân bao vây, chân khí hao hết sạch, vẫn rất nguy hiểm, dù sao không phải ai đều giống như Bình An, mặc dù chân khí sử dụng hết, còn có thể dựa vào thể phách nghiền ép kẻ địch.

Trải qua hơn mười năm phát triển, võ lâm Đại Cảnh đã xảy ra thay đổi ngất trời, sau khi trải qua mấy lần chiến bại, nhóm võ lâm cao thủ bắt đầu hợp lại, trên chiến trường, Thông Thiên cảnh, Thần Tâm cảnh dồn dập hợp lại kiềm chế Thần nhân, tình cảnh hơn mười người, mấy trăm người vây công một người xuất hiện.

Nhưng dù cho như thế, mỗi lần giao chiến cùng Thần nhân đều sẽ chết rất nhiều người.

Tình hình chiến đấu không thể lạc quan.

Tháng mười một.

Bình An dùng Kim Bằng song chùy đánh chết một tôn thần nhân trên chiến trường, danh chấn thiên hạ, sĩ khí Đại Cảnh tăng vọt, đại quân năm triều đều bị hù dọa, bao gồm cả bốn vị Thần nhân còn lại.

Sau khi đập chết một tôn thần nhân, Bình An được Bạch Y vệ dẫn đầu đi những chiến trường khác.

Nhưng cương thổ Đại Cảnh bao la, Bình An cũng không thể đi đến những chiến trường khác, tổng thể tới nói, những chiến trường khác vẫn đang liên tục lùi về phía sau.

Đủ loại chiến báo điên cuồng truyền ra khắp Đại Cảnh, cũng làm cho bách tính, binh sĩ, nhân sĩ võ lâm cảm nhận được máu nóng cùng đấu chí, càng ngày càng nhiều người tòng quân, càng ngày càng nhiều môn phái đi chiến trường, rất có xu thế toàn dân giai binh.

Dân tâm như thế, quy công cho hoàng đế hiện thời hành động, lại thêm quan lại các nơi hàng năm tuyên truyền, tuyệt đại đa số người đều đang chờ mong một thịnh thế trước nay chưa có.

Một ngày này.

Hoang Xuyên tìm tới Khương Trường Sinh, nói:

- Sư phụ, Long Khởi quan cũng muốn tham chiến, ta muốn lĩnh một nhóm đệ tử đi chiến trường, chỉ có người tự nguyện đi tới, vương triều gặp khó, Long Khởi quan lại ăn bổng lộc của vua, chúng ta không thể ở đây bên trong chờ đợi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, hắn nhấc tay khẽ vẫy, cửa sổ phòng mình đột nhiên mở ra, từng cẩm nang bay ra, rơi vào trên bàn đá trong đình viện.

Hoang Xuyên tò mò, không biết cái đó là vật gì.

Khương Trường Sinh nói:

- Để mỗi một vị đệ tử đều mang một cái cẩm nang, còn lại do ngươi mang theo, sau khi tiến vào chiến trường, thả ra hạt đậu bên trong, vứt lên mặt đất, nghĩ thầm ngươi muốn giết kẻ địch, nhớ kỹ điểm này, nhất định phải suy nghĩ kỹ, không muốn ngộ thương cho người khác.

Hoang Xuyên hưng phấn gật đầu, vội vàng bái tạ, sau đó đi qua nhét hết đống cẩm nang vào trong ngực, đáng tiếc nhét không hết, hắn không thể không trở về tìm cái rương, hết thảy có một trăm cái cẩm nang, mỗi cái cẩm nang có năm trăm viên đậu linh lực, đây là hắn tận lực áp súc, để thể tích càng nhỏ hơn.

Bạch Kỳ cũng tò mò nhìn về phía cẩm nang trên bàn đá.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía trời xanh, lẩm bẩm nói:

- Gió lớn đã lên, hi vọng các ngươi đừng khiến ta thất vọng.

Gió thu quét qua, nhánh cây Địa Linh thụ hơi hơi lay động, từng mảnh từng mảnh lá rụng vương vãi rơi xuống.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc đang phê duyệt tấu chương, Khương Tú đứng ở bên cạnh, đi theo xem tấu chương Khương Tử Ngọc đã phê duyệt ấn dấu, một tên Bạch Y vệ tiến đến, trình lên một phong mật tín.

Khương Tú tiếp nhận, đưa cho Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc mở thư xem xét, vẻ mặt âm trầm xuống, hắn mở lời:

- Tiếp tục dò xét.

- Tuân lệnh!

Bạch Y vệ lui ra.

Khương Tú tò mò không biết trong mật thư viết cái gì, Khương Tử Ngọc chú ý tới ánh mắt của hắn, thế là đưa mật tín cho hắn, đợi hắn xem xong, sắc mặt hắn tái nhợt, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Tay của hắn đều đang run rẩy, hắn nhìn về phía Khương Tử Ngọc, run giọng nói:

- Phụ hoàng… Chín triều vây công Đại Cảnh, chúng ta thật sự có phần thắng sao?

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc không chút thay đổi nói:

- Ngươi cảm thấy không có phần thắng? Nếu đổi lại ngươi là hoàng đế, ngươi giờ phút này nên làm như thế nào?

Chương 174: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (2)

Khương Tú yên lặng, hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Bây giờ năm triều vây công Đại Cảnh, đã để Đại Cảnh lâm vào khốn cảnh, lại đến bốn phương vương triều, Đại Cảnh như thế nào chống đỡ?

Đầu hàng?

Không có khả năng, cái kia chắc chắn vong triều.

Tiếp tục chiến, thoạt nhìn cũng là thua không nghi ngờ.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, đi vào bàn cát trước, Khương Tú nhắm mắt theo đuôi.

Hai cha con nhìn chằm chằm bàn cát, yên lặng không nói.

Khương Tử Ngọc bỗng nhiên nói:

- Trẫm chuẩn bị toàn lực tiến công phía tây, ngươi cảm thấy thế nào?

Khương Tú cau mày nói:

- Phụ hoàng, Ti Châu cách Bắc Cảnh quá gần, nếu trọng binh tiến công phía tây, Bắc Cảnh thiếu đi phòng bị, quân địch rất dễ dàng đánh tới Kinh Thành, bây giờ Kinh Thành không có bao nhiêu binh lực.

Ánh mắt Khương Tử Ngọc lấp lánh, nói:

- Trẫm chính là muốn để bọn hắn đánh tới. -

Khương Tú không có thể hiểu được, hỏi:

- Chẳng lẽ phụ hoàng nghĩ muốn vào sư tổ? Sư tổ lợi hại, chính là võ lâm thần thoại, nhưng hắn mạnh hơn, một người cũng không thể địch thiên quân vạn mã-.

Khương Tử Ngọc bình tĩnh nói:

- Ngươi thế nào không biết?

Khương Tú yên lặng.

Hắn mặc dù thường gặp được Khương Trường Sinh, nhưng chưa từng thấy qua Khương Trường Sinh ra tay.

Hôm sau, hoàng đế truyền chiếu, để đủ loại bách tính Bắc Cảnh hướng đến Ti Châu, di chuyển về phương Nam, trên thực tế, mặc dù không có hắn hiệu lệnh, bách tính các thành tới gần biên cảnh cũng đang trốn khó, người đều sợ chết.

Bên ngoài Cửu Châu, trú quân cương thổ Tấn triều vẫn không có xua tan, Khương Tử Ngọc chỉ lưu một đầu lỗ hổng, chờ kẻ địch một mình đi sâu, trước tới giết hắn.

…

Tháng mười hai, tuần đầu.

Chiến trường Thục châu, nơi này tới gần Tần Triều, quân doanh Đại Cảnh ở bên trên bình nguyên, mấy chục vạn đại quân đóng quân ở đây, sĩ khí thấp thỏm.

Trong quân trướng, đại tướng quân Trương Thiên Nhẫn nhìn chằm chằm địa đồ, chau mày.

Một tên tiểu tốt chạy vào, ôm quyền nói:

- Tướng quân, đệ tử Long Khởi quan đến đây trợ giúp, lãnh tụ chính là Võ Thần, đồ đệ của Trường Sinh tiên sư, tên Hoang Xuyên.

Trương Thiên Nhẫn đột nhiên ngẩng đầu, mừng lớn nói:

- Nhanh đi thỉnh Hoang Xuyên đến đây.

Đối với Long Khởi quan, hắn một mực kính sợ, trong phủ đệ còn thờ phụng tượng đồng của Trường Sinh tiên sư, ngày ngày thắp hương, hắn vĩnh viễn quên không được năm đó hắn còn là binh lính thủ vệ Thiên Lao, Quỷ Mục Tà Vương giết ra Thiên Lao, cuối cùng bị Trường Sinh tiên sư tung một cước đạp xuống núi, mặc dù đi qua năm mươi hai năm, hắn vẫn quên không được rung động đêm đó.

Tiểu tốt lúc này tiến đến thỉnh Hoang Xuyên.

Trương Thiên Nhẫn đứng dậy, vuốt râu cười to, hắn bỗng nhiên tràn ngập lòng tin.

Hắn đã cao tuổi, bình sinh trải qua chiến tranh nhiều đến mấy chục tràng, nhưng đối mặt cục diện trước mắt, thật sự đau đầu.

Tần Triều dùng lực lượng toàn triều tiến đánh Thục châu, quân đội của hắn chống đỡ mấy tháng, sắp đến mức không gánh được, nhưng hắn cũng hiểu rõ những chiến trường khác đang rất khẩn trương, vô lực trợ giúp bọn hắn, hắn chỉ có thể cắn răng kiên thủ.

Cũng không lâu lắm, Hoang Xuyên vào trướng, Trương Thiên Nhẫn dò xét hắn, tán thán nói:

- Không hổ là đồ đệ của tiên sư, quả nhiên là tuấn tú lịch sự.

Hoang Xuyên ôm quyền nói:

- Vãn bối Hoang Xuyên, gặp qua Trương đại tướng quân, Đại Cảnh gặp khó, Long Khởi quan đương nhiên không thể ngồi xem mặc kệ, ta đã bước vào Thần Tâm cảnh, suất lĩnh một trăm tên đệ tử đến đây trợ giúp, những đệ tử này kém cỏi nhất cũng có thực lực nhất lưu cao thủ, mặt khác, chúng ta còn mang theo bảo bối của gia sư.

Nghe được chỉ có một trăm người, Trương Thiên Nhẫn có chút thất vọng, bất quá nghe phía sau, ánh mắt hắn sáng lên, vội vàng truy vấn là gì bảo bối.

Hoang Xuyên nói:

- Ta cũng không biết, bất quá gia sư để cho ta dùng trên chiến trường, lần sau khai chiến, đại tướng quân có khả năng mang theo mấy người chúng ta.

Đúng lúc này, một tên binh lính chạy vào, quỳ một chân trên đất, trầm giọng nói: - Báo —— ngoài mười dặm có số lượng lớn kỵ binh chạy đến, quy mô khó mà phán đoán, ít nhất năm vạn cất bước.

Trương Thiên Nhẫn nghe xong, vẻ mặt âm trầm, năm vạn kỵ binh, tất nhiên là quân đội tinh nhuệ nhất Tần Triều.

Trên chiến trường, kỵ binh vĩnh viễn là ác mộng của binh lính bình thường.

Trương Thiên Nhẫn chỉnh quân, Hoang Xuyên thì được hắn mang theo ở bên cạnh, tiếng kèn vang lên, binh sĩ đang nghỉ ngơi bên trong quân doanh dồn dập nhấc lên binh khí, chạy tới vị trí Bách phu trưởng của mỗi người.

Hai mươi vạn quân đội Đợi Đại Cảnh tập kết bên ngoài quân doanh, Hoang Xuyên cùng Trương Thiên Nhẫn đứng trên chiến xa, đưa mắt nhìn lại, phần cuối đường chân trời nổi đầy bụi đất, số lượng lớn kỵ binh gào thét lao tới, mặt đất đều đang hơi hơi rung động, cảm giác áp bách rất mạnh.

Hết thảy binh sĩ Đại Cảnh động dung, bởi vì Tần Triều xa không chỉ năm vạn kỵ binh.

Bọn hắn đã trải qua không chỉ một lần đại tiến công kiểu này, mỗi một lần đều gặp thảm bại, thành trì luân hãm, hơn phân nửa cương thổ Thục châu đã bị công chiếm, bọn hắn còn có thể lui mấy lần?

Vẻ mặt Trương Thiên Nhẫn âm trầm, đang chuẩn bị ra lệnh, Hoang Xuyên bên cạnh thả người nhảy lên, nhảy vọt đến phía trước đại quân, hắn một mình đi thẳng về phía trước.

- Người này là ai?

- Xem cách ăn mặc là nhân sĩ giang hồ.

- Hắn muốn làm gì? Muốn chết sao?

- Đám nhân sĩ võ lâm thật sự quấy rối, đều không nghe quân lệnh.

- Ta gặp qua hắn, hắn là Hoang Xuyên của Long Khởi quan, nhân vật cấp Tông Sư.

- Tông Sư? Quá tốt rồi, chúng ta có hy vọng.

Các binh sĩ nghị luận ầm ĩ, có tướng quân muốn ngăn cản Hoang Xuyên, nhưng bị Trương Thiên Nhẫn ngăn cản, Trương Thiên Nhẫn muốn nhìn Hoang Xuyên biểu hiện, hắn tin tưởng Hoang Xuyên tuyệt không phải hành sự lỗ mãng.

Đại quân Tần Triều hết tốc độ tiến về phía trước, khoảng cách đến trận tuyến Đại Cảnh càng ngày càng gần.

Chương 175: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (3)

Đại tướng cầm đầu công kích chú ý thấy Hoang Xuyên, người này đơn độc đến đây, tất nhiên thực lực không tầm thường, nhưng hắn cũng không sợ.

Bản thân hắn có công lực Thông Thiên cảnh, là một tướng quân trong mạnh nhất Tần Triều, lòng tin của hắn không chỉ bắt nguồn từ thực lực bản thân, còn đến từ đại quân sau lưng.

- Các huynh đệ, giết, công phá Đại Cảnh, chiếm lấy Thục châu, vì Đại Tần khai sáng công tích vạn thế.

Đại tướng đi đầu giơ cao thiết thương, giận dữ hét to, như hùng sư gào thét, đám kỵ binh sau lưng nghe được đi theo gầm thét, tiếng la hội tụ vào một chỗ, thanh thế to lớn, rung động lòng người.

Từng người từng người đệ tử Long Khởi quan chạy ra từ bên trong trận tuyến, cấp tốc đi vào bên cạnh Hoang Xuyên, bọn hắn cực kỳ khẩn trương, nhưng bọn hắn dám xuống núi, chính là làm xong quyết tâm chết trận.

Hoang Xuyên móc ra cẩm nang, các đệ tử khác bắt chước làm theo.

- Sư phụ a, cũng đừng hố đồ nhi.

Hoang Xuyên yên lặng suy nghĩ, thừa dịp đối phương còn cách một đoạn, hắn lấy ra một hạt đầu từ bên trong cẩm nang, ném vào trên mặt đất phía trước.

Nếu không được, bọn hắn cũng kịp thời rút lui, tránh cho tặng đầu người.

Đệ tử khác cũng bắt chước, từng khỏa đậu linh lực rơi xuống đất, cấp tốc biến lớn, biến ảo thành hình người, thân hình giống như đúc Khương Trường Sinh, toàn thân xanh biếc, như ngọc thạch điêu khắc mà thành, thấy không rõ hình dáng, trong chốc lát, gần vạn tên linh binh xuất hiện trên chiến trường, Đại Cảnh một phương thấy một màn này mà xôn xao.

Đại quân Tần Triều đang tiến lên công kích cũng bị hù dọa, nhưng Đại tướng dẫn đầu không dám ghìm ngựa dừng lại, một khi dừng lại, kỵ binh phía sau tiếp tục lao tới, rất dễ dàng tạo thành đè ép, họa giẫm đạp, hắn chỉ có thể kiên trì xông.

- Ông trời ơi…! Đó là cái gì?

- Long Khởi quan thật chính là tông môn võ đạo sao?

- Ta không có nhìn lầm chứ? Bọn hắn đổ thứ gì xuống đất liền biến ra nhiều người ngọc như vậy?

- Tuyệt đối là pháp thuật của Trường Sinh tiên sư, nói đã sớm, Trường Sinh tiên sư không phải võ giả, là nhân gian tiên thần mà.

- Chúng ta có hy vọng?

Binh sĩ Đại Cảnh phấn chấn, tình cảnh rải đậu thành binh quá làm bọn hắn rung động, Trương Thiên Nhẫn cũng kích động đến toàn thân run rẩy, cái này là năng lực của Trường Sinh tiên sư sao?.

Các đệ tử Long Khởi quan cũng bị cảnh tượng trước mắt rung động, bao gồm cả Hoang Xuyên ở bên trong, bọn hắn trên đường không có gặp được kẻ địch, cho nên không dám tùy tiện sử dụng, bọn hắn nguyên lai tưởng rằng là bảo bối giống lá bùa, có thể thi triển ra một loại tuyệt học nào đó, không nghĩ tới đúng là binh sĩ.

Mặc dù bọn hắn đến từ Long Khởi quan, cũng không thể nào hiểu được một màn này.

- Nhìn chằm chằm kẻ địch, không được phân tâm.

Hoang Xuyên cao giọng hô, bây giờ không phải thời điểm khiếp sợ, trước hết giết địch lại nói.

Nghe vậy, các đệ tử chăm chú nhìn đại quân kỵ binh Tần Triều, gần vạn tên linh binh phóng đi, như hồng lưu màu xanh lá, cực kỳ hùng vĩ, bọn hắn dồn dập nâng tay phải lên, ngưng tụ ra một thanh kiếm ảnh.

Đại quân hai phe oanh đụng vào nhau, nhóm linh binh tuy chỉ có một tia linh lực của Khương Trường Sinh, cũng không phải binh sĩ tầm thường có thể địch, chúng nó tiến vào quân địch, thân pháp như yến, tốc độ cao huy kiếm, chém từng người từng người binh sĩ xuống ngựa, trong khoảnh khắc, số lượng lớn kỵ binh xuống ngựa, máu nhuộm cả bình nguyên.

Đại tướng dẫn đầu đâm một thương vào một tên linh binh, nhưng linh binh không sợ đau đớn, lại ném kiếm ảnh trong tay tới hắn, hắn cả kinh nghiêng người tránh né, nhưng kỵ binh sau lưng bị kiếm ảnh đâm xuyên, từ trên lưng ngựa bay ra ngoài.

- Đáng chết!

Đại tướng dẫn đầu nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí bùng nổ theo thiết thương, đánh xơ xác linh binh.

Linh binh còn không phải đối thủ của Thông Thiên cảnh.

Bất quá quân kỵ binh Tần Triều cũng không phải người người đều là Thông Thiên, linh binh như hổ gặp bầy dê, trắng trợn đồ sát, một màn này để đám người Hoang Xuyên cực kỳ hưng phấn, các binh sĩ Đại Cảnh nhìn mà trợn mắt hốc mồm.

Trương Thiên Nhẫn giơ cao đại kích, giận dữ hét:

- Toàn quân xuất kích!

Kỵ binh Đại Cảnh trước tiên công kích.

Lần này, sĩ khí Đại Cảnh vượt xa trước đó, rất có khí phách nuốt vạn dặm như hổ.

Đại chiến chính thức khai hỏa.

…

Càn Vũ năm mười bảy, tháng một đầu năm, một tin chiến thắng truyền khắp đại giang nam bắc.

Đại quân Thục châu liên tục đánh tan đại quân Tần Triều, nhấc lên kèn lệnh phản công, thắng lợi vốn để cho người ta phấn chấn, nhưng trên chiến trường xuất hiện một sự kiện để người trong thiên hạ xôn xao.

Đệ tử Long Khởi quan rải đậu thành binh, ngăn cơn sóng dữ.

Rất nhiều người nghe xong phản ứng đầu tiên là không tin, nhưng việc này truyền bá với tốc độ cực nhanh, bởi vì đệ tử Long Khởi quan không chỉ có rải đậu thành binh trong một trận chiến, liên tục mấy trận chiến đều như thế, mỗi lần rải đậu thành binh, đều có thể đồ sát hơn phân nửa quân địch, một phương Tần Triều càng nghe tin đã sợ mất mật, chiến tuyến không ngừng rút lui.

Trên Kim Loan điện.

- Ha ha ha ha! Tốt cho một rải đậu thành binh, Tần Triều tất bị dọa mất hết can đảm.

Khương Tử Ngọc cất tiếng cười to, hắn không lo được hoàng đế uy nghiêm, cực kỳ hưng phấn.

Quần thần cũng hết sức xúc động, nhưng càng nhiều hơn chính là khó tin.

Hàn Thiên Cơ càng không thể nào hiểu được.

Rải đậu thành binh?

Quá khó tin đi.

Không phải là huyễn tượng?

Không đúng, nếu là huyễn tượng, chiến trường hỗn loạn, tất nhiên sẽ bị địch nhân hiểu rõ.

Hình ảnh Khương Trường Sinh trong lòng Hàn Thiên Cơ bắt đầu cất cao, trở nên vô cùng thần bí, hắn tràn ngập tò mò,

Khương Trường Sinh đến cùng là thần thánh phương nào, chẳng lẽ là cao nhân bên trong Hiển Thánh động thiên?

Nhưng hắn ở bên trong Hiển Thánh động thiên cũng chưa từng nghe nói qua có võ học rải đậu thành binh nha.

Đây con mẹ nó thật sự là võ học sao?

Chương 176: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (1)

Kinh Thành, trong một chỗ phủ đệ.

Sau khi Ngọc Nghiên Dật nghe xong tôi tớ giảng giải, phất tay bảo hắn lui ra, mình thì ngồi ở trong tiểu đình xuất thần.

- Rải đậu thành binh… Làm sao có thể…

Ngọc Nghiên Dật tự lẩm bẩm, bởi vì nàng đến từ triều tông, mới biết được võ đạo cao thâm là như thế nào.

Nàng căn bản chưa nghe nói qua chuyện rải đậu thành binh như vậy.

Quá huyền bí!

Nàng đột nhiên cảm nhận được hoảng sợ.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Long Khởi sơn, không rõ Khương Trường Sinh đến cùng đến từ phương nào, cao nhân như thế tất nhiên không phải tới từ Đại Cảnh, nhưng thập phương triều tông cũng chưa từng nghe qua nhân vật như vậy, sau lưng người này có thể ẩn giấu đi thế lực lớn hay không?

Nếu có thế lực, dã tâm của cỗ thế lực kia là gì?

Ngọc Nghiên Dật bắt đầu tự biên tự diễn, suy nghĩ các loại khả năng, thậm chí suy đoán đối phương có thể thật sự là tiên thần hạ phàm hay không.

Không chỉ nàng, hết thảy mọi người nghe nói chuyện rải đậu thành binh đều thấy ly kỳ.

Độ lôi kiếp, nuôi Linh Xà, rải đậu thành binh, dung nhan không già…

Còn có chuyện gì Trường Sinh tiên sư làm không được?

Trong Long Khởi quan.

Khương Tú đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, rất hưng phấn, hỏi thăm rải đậu thành binh có phải là thật hay không.

Khương Trường Sinh cười đưa tay, lòng bàn tay xuất hiện một thanh hạt đậu, đưa cho Khương Tú.

Khương Tú tiếp nhận, vừa hưng phấn vừa khẩn trương, hắn ném đi một hột đậu phộng trên mặt đất, cấp tốc biến thành linh binh, hắn thấy mà trừng to mắt, hô hấp dồn dập.

Bạch Kỳ cũng bị hù dọa, đây là vật gì?

- Lại là thật… Thật…

Khương Tú kích động đến toàn thân run rẩy.

Khương Trường Sinh thấy tôn nhi biểu hiện, trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Trang bức trước mặt cháu trai vẫn hết sức thoải mái.

Khương Trường Sinh có thể nghe được đám đệ tử khác trong, khách hành hương các đình viện cũng đang thảo luận việc này, hắn mở ra giá trị hương hỏa xem xét, trị số tăng lên rất nhanh.

Không ngờ rải đậu thành binh có hiệu quả lớn như thế.

Cũng đúng, lôi kiếp có thể là chướng nhãn pháp, nhưng rải đậu thành binh thật trợ giúp tướng sĩ Đại Cảnh chuyển bại thành thắng.

Ngày đó, Vạn Lý, Minh Nguyệt, Thanh Khổ mấy người lần lượt tới bái phỏng Khương Trường Sinh, cũng chỉ bọn hắn có thể nhìn thấy Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh cho mỗi người bọn họ một cẩm nang, căn dặn trong ngày thường nấp kỹ, lúc nguy nan lại dùng.

Ngay cả Hoa Kiếm Tâm cũng rất tò mò rải đậu thành binh thuật của Khương Trường Sinh, đối với nữ nhân của mình, Khương Trường Sinh tự nhiên khẳng khái, trực tiếp tặng cho nàng ba cẩm nang.

…

Trong một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, cao thủ Thông Vũ cốc cùng Tụ Tinh lâu tụ tập ở này, ngồi một bên.

- Rải đậu thành binh? Hoang đường, Tần Triều binh bại, còn dám tìm mượn cớ như thế?

Một nam tử đầu trọc tức giận nói, người hắn mặc hành trang màu đen, mặt mũi đầy râu quai nón, trừng to mắt, cực kỳ doạ người.

Người quỳ trong điện kia run lẩy bẩy, nói:

- Đệ tử không dám nói láo… Thật chính là rải đậu thành binh, đệ tử tận mắt nhìn thấy, mà lại rơi ra linh binh rất mạnh, không phải Linh Thức cảnh rất khó bắt lại, cỗ lực lượng này trên chiến trường ảnh hưởng quá lớn, Tần Triều lại không có Thần nhân…

Vệ cốc chủ Thông Vũ cốc híp mắt nói:

- Rải đậu thành binh, đây cũng là lực lượng của Yêu đạo kia?

Thư sinh Tụ Tinh lâu thở dài nói:

- Rải đậu thành binh, không thể tưởng tượng, đúng là Yêu đạo, chưa diệt trừ Yêu đạo như thế, vương triều hai phe triều tông chúng ta sớm muộn gì sẽ bị Đại Cảnh chiếm đoạt.

Trong lòng hắn cực kỳ không bình tĩnh, chẳng qua khắc chế rất khá.

- Thật sự là Yêu đạo?

- Hừ, tất nhiên là một loại võ học nào đó, giả thần giả quỷ mà thôi.

- Yêu đạo này đến cùng có năng lực gì, đột nhiên phát hiện chúng ta hoàn toàn không biết gì về hắn cả.

- Đáng tiếc, long lâu cũng là địch nhân của chúng ta, không có thể cung cấp tình báo cho chúng ta, vốn định trước chiếm đoạt cương thổ Đại Cảnh, lại khu trục Yêu đạo, bây giờ xem ra, rất khó.

- Rải đậu thành binh dạng tà công này hẳn là có hạn, bằng không cũng sẽ không chỉ xuất hiện ở chiến trường tại Tần

Triều.

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, không dám khinh thường Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh mang cho bọn hắn áp lực quá lớn, bằng không bọn hắn cũng sẽ không phân tán chiến trường.

Đã bao nhiêu năm, còn chưa bao giờ có một người để hai phe triều tông đau đầu như thế.

Bọn hắn không nghĩ ra, Yêu đạo tức là Kim Thân cảnh, vì sao muốn chiếm lấy giang sơn Cảnh triều, lại không thao túng hoàng đế vì hắn thu thập tài nguyên cùng với khí vận, bọn hắn điều động rất nhiều đệ tử đi tới Đại Cảnh Kinh Thành, nghe nói Yêu đạo trong ngày thường chỉ ở trên núi tu đạo, cũng không có gây sóng gió, rất điệu thấp.

Yêu đạo giống như kính dâng vô tư vì giang sơn Đại Cảnh, chẳng lẽ người này thật có lòng lo lắng cho thiên hạ bách tính?

Vệ cốc chủ mở miệng nói:

- Đông phương tiền bối rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó hắn sẽ theo quân đi Đại Cảnh.

Nghe vậy, thư sinh tò mò hỏi:

- Hắn chuẩn bị đánh một trận cùng Yêu đạo?

Vệ cốc chủ bình tĩnh nói:

- Không sai, mong muốn để Yêu đạo rời khỏi, tất cần phải tới giao thủ, bất quá Đông Phương tiền bối đáp ứng bản tọa, sẽ theo quân xuất chinh, thuận tiện phát dương võ đạo cường đại, đè sập dũng khí của phàm nhân Đại Cảnh, dù sao Đại Cảnh đã thoát khỏi long lâu thống trị mấy chục năm.

Chương 177: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (2)

Thư sinh tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Đông Phương tiền bối sống ba trăm năm, cũng sắp đến đại nạn, vậy mà bị ngươi thuyết phục, ta rất hiếu kì ngươi dùng điều kiện gì?

Vệ cốc chủ cười nói:

- Việc này tự nhiên không thể để cho ngươi biết được.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nhưng vẻ mặt một phương võ giả Tụ Tinh lâu không được tự nhiên.

Thông Vũ cốc mời đến Kim Thân cảnh, đợi trận này thắng lợi, giang sơn Đại Cảnh chắc chắn bị Thông Vũ cốc được chia càng nhiều, chờ Thông Vũ cốc làm lớn, gần đây Tụ Tinh lâu chắc chắn muốn nhìn hắn ánh mắt làm việc.

Cung Điện nhìn như hòa thuận, kì thực cuồn cuộn sóng ngầm.

…

Rải đậu thành binh để Tần Triều hoảng hốt, cũng làm cho quân tâm bốn triều khác rung chuyển, Đại Cảnh có tiên nhân tương trợ, sĩ khí phóng đại.

Tháng tư.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh ngước nhìn Bạch Long trên đỉnh núi, thân thể Bạch Long mười phần khổng lồ, như là vách đá quay quanh ngọn núi, giờ phút này nó đang hơi xê dịch.

Nó đang lột da.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Cái tên này muốn đột phá.

Nó cực kỳ ghen ghét.

Bạch Long thật sự bị Khương Trường Sinh cho ăn đan cho ăn đến lớn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đột phá hay không đột phá không quan trọng, lại không cần nó chiến đấu.

Hắn thật chính xem Bạch Long như sủng vật để nuôi, trong ngày thường Bạch Long trên cơ bản đều đang ngủ, bởi vì hình thể khổng lồ, hiện tại cũng không cần nó đi hiển linh.

Nói ra, từ nhỏ đến lớn, Bạch Long còn chưa chiến đấu qua, tính cách quá ôn hòa, thậm chí có thể dùng chất phác để hình dung.

Bất quá chỉ là hình thể của Bạch Long, võ giả phía dưới Linh Thức cảnh rất khó đánh giết nó, mà yêu lực trong cơ thể nó cũng không yếu, đã đến gần vô hạn Thần Tâm cảnh.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Trên đời này có không có Rồng?

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Truyền thuyết thôi, cũng có không ít Yêu thú giống như Rồng, ta nhận biết một Yêu Vương, tự xưng Yêu Long, kì thực là một đầu rắn vô lại huyết mạch rất đặc thù.

Một người một sói nhìn chăm chú Bạch Long lột xác, đệ tử Long Khởi quan khác, khách hành hương cũng lần lượt chú ý tới Bạch Long đang lột da.

Một mực kéo dài hai ngày, Bạch Long mới vừa lột xác thành công, thân rắn của nó trở nên dài hơn, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, vảy rắn của nó chiết xạ hào quang thản nhiên, nhóm khách hành hương thấy nó ngữa đầu lên trời le lưỡi rắn, đều quỳ lạy, như nhìn thấy Xà Thần.

Khương Trường Sinh cảm nhận được yêu lực của Bạch Long triệt để bước vào Thần Tâm cảnh, khiến cho hắn rất hài lòng.

Đợi Bạch Long đi đến Thần Nhân cảnh thì có thể bay lượn, khi đó chân đạp Bạch Xà như thế lớn, đây chẳng phải hết sức phong cách?

Bạch Long mới bốn mươi chín tuổi liền đi đến Thần Tâm cảnh, để Bạch Kỳ rất ghen ghét.

Yêu thú tu luyện thường thường càng gian nan hơn nhân tộc, nhưng chúng nó một khi bước qua cánh cửa tu hành, tăng phúc tuổi thọ sẽ càng lớn hơn so với người, có thể dựa vào thời gian đi chồng chất yêu lực của mình.

Chuyện Bạch Long lột xác bắt đầu truyền ra trong kinh thành, dẫn đến Long Khởi quan càng ngày càng nhiều khách hành

hương, kiếm lớn tiền hương hỏa, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh cũng bởi vậy tăng trưởng tốc độ cao.

…

Bốn tháng.

Vương Thành Tần Triều bị công phá, hoàng đế Tần Triều không thể không đầu hàng, Khương Tử Ngọc chiêu cáo thiên hạ, thăng quan tiến tước cho chiến sĩ có công trong chiến trường Thục châu, khiến hết thảy binh sĩ, võ giả chiến trường khác phấn chấn.

Mặt khác, từ khi chiến tranh mở ra, số lượng lớn bách tính theo ngoại Cửu Châu, biên cảnh rút lui, nhân khẩu Ti Châu đi đến chen chúc trước nay chưa có.

Một ngày này, Khương Trường Sinh ở dưới Địa Linh thụ tựa hồ cảm nhận được cái gì, hắn mở to mắt.

- Chẳng lẽ đây cũng là duyên phận…

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, Bạch Kỳ ở bên cạnh nghe được mở mắt, tò mò nhìn về phía hắn.

Sau đó, Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra đình viện.

Trước sơn môn, nhóm khách hành hương xếp hàng mua hương vào xem, trong đó có một cặp cha con, người cha có hình thể to con, nữ nhi nhỏ tuổi, thoạt nhìn không đến mười tuổi, làn da bọn hắn hơi đen, rõ ràng hàng năm phơi gió phơi nắng, cách ăn mặc của dân du mục.

- Thanh Nhi, Long Khởi quan có tiên nhân, sau khi A Phụ vì ngươi thắp hương, bệnh tình của ngươi nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Nam tử to con lôi kéo tay của nữ nhi, ôn hòa cười nói.

Thanh Nhi khẽ gật đầu, khẩn trương nhìn về phía Long Khởi quan.

Long Khởi quan được hoàng đế ban ân, hết thảy nhà lầu đều đã tu sửa, mỗi một tòa lầu các, cung điện đều lộ ra đại khí, rất nhiều đệ tử lui tới, bởi vì tập võ, từng người khí chất bất phàm.

Hơn mười năm đi qua, Long Khởi quan cũng đã xảy ra thay đổi ngất trời, số lượng đệ tử đã vượt qua tám trăm, Khương Trường Sinh mặc dù rất ít quản lý, nhưng hắn thả ra võ học đủ để cho các đệ tử hưởng thụ vô tận.

Không chỉ đối với cha con, người hết thảy đi vào Kinh Thành đều sẽ tới Long Khởi quan thắp hương, thấy phong thái tiên thần trên nhân gian, nhất là những người chạy nạn mà đến, hi vọng thắp hương xong thì vận khí sẽ trở nên tốt hơn.

Chương 178: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (1)

Sau khi mua xong hương nến, hai cha con vào quan, trên đường đi, Thanh Nhi nhìn xung quanh, mười phần hưng phấn, nam tử to con cũng bị chấn động, khắp nơi đều có đệ tử đang luyện võ, trên cây, trên mái hiên, trước bức tường đổ các loại đều có, có nam có nữ, hắn ngửa đầu nhìn lại, còn có thể nhìn thấy Linh Xà to lớn chiếm cứ ở đỉnh núi trên vách đá.

Nam tử to con vẫn cho rằng Linh Xà trong truyền thuyết là hư cấu, không ngờ chân thực tồn tại, quả nhiên thần tuấn, xem xét cũng không phải yêu vật, rất có linh tính.

Đi đi, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hai cha con.

Nam tử to con kém chút đụng vào Khương Trường Sinh, vừa định nói thật có lỗi, kết quả bị khí chất đối phương kinh diễm.

Khuôn mặt Khương Trường Sinh tuấn mỹ, mặc trên người Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào mặc dù thu liễm hào quang, vẫn như cũ lộ ra bất phàm, rõ ràng khác biệt cùng với những đạo sĩ khác.

Trên mặt Khương Trường Sinh mỉm cười nhìn Thanh Nhi, nói:

- Đây là nữ nhi của ngươi? Tựa hồ thân thể không tốt.

Nam tử to con nghe xong, biết đối phương là cao nhân, vội vàng ôm quyền nói:

- Vị đạo trưởng này, chúng ta từ ngoại Cửu Châu tới, tiểu nữ đi đường quá mệt nhọc, lưu lại ám tật, nhưng tìm y sư khắp

nơi đều không thể tra được bệnh căn, không biết ngài có biên pháp trị liệu…

Thanh Nhi trốn ở sau lưng phụ thân, khẩn trương nhìn xem thăm dò Khương Trường Sinh.

- Đạo trưởng, sao ngài lại ra đây làm gì?

Lúc này, một âm thanh truyền đến, chỉ thấy Minh Nguyệt đi tới.

Nam tử to con nghe xong, không khỏi sửng sốt, thật đúng là đạo trưởng?

Chờ chút!

Đạo trưởng…

Chẳng lẽ là Trường Sinh tiên sư dung nhan không già trong truyền thuyết?

Khương Trường Sinh nhẹ gật đầu với Minh Nguyệt, nhìn về phía Thanh Nhi, nói:

- Tiểu muội muội, ngươi tiến lên đây.

Nam tử to con nghe xong lúc này đẩy Thanh Nhi đang thẹn thùng đi ra, tay phải Khương Trường Sinh vươn ra ngón trỏ, điểm ở trên trán của nàng, linh lực chui vào trong cơ thể nàng, trị liệu cho nàng.

Minh Nguyệt đi tới, tò mò nhìn một màn này, nàng lần đầu tiên thấy Khương Trường Sinh chủ động gặp khách, không khỏi tò mò thân phận của đôi cha con.

Mấy tức sau, Khương Trường Sinh thu tay lại, cười nói:

- Tốt rồi, nàng đã bình phục, sau này để cho nàng rèn luyện thân thể nhiều hơn, nếu như các ngươi chuẩn bị ở lại Kinh Thành, có thể đưa nữ nhi ngươi lên núi tập võ, cho phép nàng không ở nội quan, mỗi ngày có thể về nhà, sau khi cân nhắc tốt, đến tìm vị bên cạnh ta này.

Hắn nhìn về phía Minh Nguyệt, nói:

- Đã nghe chưa?

Minh Nguyệt lấy lại tinh thần, vội vàng đáp.

- Nghe được!

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, quay người rời khỏi.

Nam tử to con sững sờ tại chỗ, kinh hỉ to lớn để cho hắn không biết làm sao.

Minh Nguyệt nhìn về phía Thanh Nhi, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Thí chủ, nữ nhi của ngươi thật sự có vận khí tốt, từ khi Long Khởi quan thành lập đến nay, còn chưa bao giờ có đệ tử có được đãi ngộ như vậy, ngươi nguyện ý để nữ nhi ngươi trở thành đệ tử Long Khởi quan không?

Khách hành hương, các đệ tử đi ngang qua tất cả đều ghé mắt, mặt lộ vẻ khiếp sợ, lại nhìn Khương Trường Sinh đã vô tung vô ảnh.

Nam tử to con vội vàng nói:

- Nguyện ý! Nguyện ý! Đây là phúc phần của chúng ta, như thế nào không muốn.

Thanh Nhi khẩn trương nắm tay phụ thân, con mắt nhìn về phía hướng đi Khương Trường Sinh rời khỏi, không biết nàng suy nghĩ cái gì.

Khương Trường Sinh trở lại đến trong sân vườn, tiếp tục tĩnh toạ tu luyện.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Cô bé kia có lai lịch gì? không ngờ lại đáng giá ngài tự mình đi tiếp đãi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Cảm thấy hợp ý thôi.

Hắn nhếch miệng, tâm tình vui vẻ.

Sư tỷ, thương hải tang điền, kiếp trước đến nay, ngươi vẫn trở lại Long Khởi quan.

Chờ ngươi lớn lên, tiếp tục vì Long Khởi quan vất vả đi.

…

Tháng sáu, nhiệt độ không khí ngày càng tăng cao.

Trên Kim Loan điện, không khí ngột ngạt đến cực điểm, quần thần yên lặng, không người lên tiếng, sắc mặt Trần Lễ, Dương Triệt cũng cực kỳ khó coi.

Khương Tử Ngọc ngồi trên long ỷ cũng không có lên tiếng, vẻ mặt hắn không biểu tình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, một văn thần đứng ra, nhắm mắt nói:

- Bệ hạ, bằng không chúng ta… Đầu…

Một chữ cuối cùng, hắn thật sự nói không nên lời.

Theo Bạch Y vệ dò xét tình báo mới nhất, có đại quân bốn phương vương triều khác nhảy vọt đến cảnh nội Bắc Châu, đã đóng quân tại biên cảnh, đã vượt qua ba trăm vạn binh lực, binh lực còn đang liên tục tăng trưởng.

Cũng không phải năm triều vây công Đại Cảnh, mà là chín triều.

Trừ bỏ Tần Triều đã đầu hàng, vẫn còn tám triều.

Hai năm nay chiến tranh không ngừng, Đại Cảnh dù chưa thảm bại, nhưng binh sĩ thương vong cũng thảm liệt, lương thực, quân giới, ngựa, các loại số hiệu đều tiêu hao to lớn, dân gian đã xuất hiện tiếng ai oán, cứ thế mãi, giang sơn sẽ không ổn định.

Khương Tử Ngọc lườm vị văn thần kia mọt cái, dọa đối phương im miệng, vội cúi đầu, như lọt vào hầm băng.

Vẻ Hàn Thiên Cơ cũng đầy âm trầm, không có lên tiếng, cục diện như vậy, đã không phải mưu kế có thể công phá, thực lực sai biệt thật sự quá lớn.

Chương 179: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (2)

- Người đâu, mang xuống, phạt trượng, đánh tám mươi côn.

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc không chút thay đổi nói, vừa dứt lời, lúc này có hai cấm vệ chạy vào, kéo tên văn thần kia xuống.

Không có người cầu tình, văn thần kia cũng không dám kêu oan, ít nhất không phải tội chết.

Khương Tử Ngọc quét nhìn tất cả mọi người, lạnh lùng nói:

- Trẫm lặp lại lần nữa, không được nói lui, lại có người dám xin hàng, nhẹ thì đánh vào Thiên Lao, nặng thì liên luỵ cửu tộc.

Hắn đứng dậy, nhìn xuống quần thần, nói:

- Tám triều vây công Đại Cảnh, các ngươi thật sự cho rằng đầu hàng là sẽ bình an vô sự? Đại Cảnh không có đường lui, hoặc là được ăn cả ngã về không, giết phá trời, hoặc là khuất nhục đến vong triều, diệt chủng.

- Truyền ý chỉ của trẫm, lại trưng trăm vạn binh, phàm là nam tử đạt đến mười sáu tuổi đều có thể nhập ngũ.

- Hết thảy quân đội đối mặt chiến tuyến Bắc Chu rút lui, trợ giúp những chiến trường khác! Để liên quân các triều thẳng hướng Kinh Thành, trẫm sẽ ở chờ bọn chúng ở kinh thành.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người động dung, quần thần xúc động, dồn dập khuyên can.

Một khi nhường, quân địch nhất định tiến quân thần tốc, kiếm chỉ Ti Châu, nếu Ti Châu bị công phá, Đại Cảnh liền vong triều.

Hàn Thiên Cơ, Trần Lễ, Dương Triệt đều hiểu rõ dụng ý của Khương Tử Ngọc, tất cả đều giữ yên lặng, không có phản đối.

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể cược một lần.

Khương Tử Ngọc khẽ nói:

- Trẫm đã quyết ý, bãi triều, Thất Bộ Thượng thư theo trẫm vào ngự thư phòng.

Hắn phất tay áo rời khỏi, quần thần dồn dập quỳ lạy, cung tiễn hắn rời khỏi.

…

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh ngồi trước dược đỉnh, Lý Mẫn đứng ở bên cạnh hắn, khom người.

- Bây giờ quân địch ở Bắc Cảnh người đông nghìn nghịt, ta xa xa nhìn lại, căn bản đếm không hết cụ thể có bao nhiêu địch binh, có thể khẳng định, quân kỳ không chỉ có bốn phương vương triều, mà quân đội tới gần Bắc Chu Đại Cảnh đang rút lui, đây cũng không tốt, một khi triệt bỏ phòng thủ, quân địch tất nhiên sẽ tiến đánh Ti Châu.

Lý Mẫn rầu rĩ nói, thế cục Đại Cảnh cực kỳ không lạc quan, cho tới bình dân bách tính đều có thể cảm nhận được, nhất là bách tính ở trong Kinh Thành.

Khương Trường Sinh nhìn dược đỉnh chằm chằm, nói:

- Thời điểm không sai, quân địch không phải còn chưa quá cảnh? So với ba mươi năm trước, không coi là cái gì, khi đó Cổ Hãn, Tấn triều đều đã tiến vào cảnh nội Đại Cảnh.

Lý Mẫn bất đắc dĩ nói:

- Nhưng địch nhân càng nhiều, đạo trưởng, muốn hay không sớm làm chuẩn bị rút lui Kinh Thành?

Lý công công cũng không có nói quan hệ giữa Khương Trường Sinh cùng Khương Tử Ngọc cho hắn biết, hắn thấy, không cần thiết một mực đợi ở kinh thành.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không cần, ngươi nếu sợ, có thể trước dời nhà rút lui.

Nghe vậy, Lý Mẫn gấp:

- Đạo trưởng, ta làm sao có thể bỏ ngươi rời khỏi, đời này kiếp này, ta nhất định đi theo đạo trưởng, sinh tử gắn bó, nếu đạo trưởng không muốn rời khỏi, ta cũng không rời khỏi.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, lộ ra nụ cười.

Sau đó Lý Mẫn vô cùng lo lắng rời khỏi, hắn chuẩn bị trắng trợn mời chào nhân thủ, không rời khỏi cũng không thể ngồi chờ chết.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Hoàng đế không phải cố ý đó chứ, thả quân địch tới Ti Châu, chờ ngài đi giết?

Nó hiện tại đã sùng bái Khương Trường Sinh đến mức độ mù quáng, mấy trăm vạn đại quân nghe qua đáng sợ, nó cảm thấy Khương Trường Sinh chưa hẳn đánh không lại.

- Có lẽ vậy.

Khương Trường Sinh tùy ý nói, đối với đại quân của tám triều, hắn cũng không để ý, thậm chí hi vọng lại nhiều hơn một chút.

Càng nhiều người, sinh tồn ban thưởng càng phong phú.

Hắn đang đợi kẻ địch tập kết hoàn tất, sinh tồn ban thưởng sẽ đi đến đỉnh phong trước nay chưa có.

Tròng mắt Bạch Kỳ dạo quanh, nói:

- Đạo trưởng, cần nô tỳ đi trợ giúp quân đội Đại Cảnh không?

- Không cần, ngươi thủ sơn đi, huống hồ Yêu Lang ngươi đi tiền tuyến, nói không chừng còn sẽ tạo ra khủng hoảng.

Khương Trường Sinh trả lời, gần đây số lượng võ giả tại Kinh Thành đang tăng nhiều, thậm chí không ít người nhiều lần lên núi, rõ ràng là thám tử, chỉ cần không làm thương hại đệ tử Long Khởi quan, hắn sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, tùy tiện để cho địch nhân dò xét.

Tìm chết sao, bọn hắn đều biết Khương Trường Sinh là Kim Thân cảnh.

Bạch Kỳ có chút tiếc nuối, nó cũng không phải có lòng nhiệt tình, chỉ là muốn nhân cơ hội này kiến công, sau đó cầu học Khương Trường Sinh, học tập những yêu thuật kia.

Minh ——.

Trên trời truyền đến tiếng tê minh, Bạch Long cả kinh nâng lên đầu lưỡi, phun ra nuốt vào lưỡi rắn, chỉ thấy một đầu diều hâu xoay quanh ở phía trên Long Khởi quan.

Diều hâu buông ra móng vuốt, một quyển trục từ trên trời giáng xuống, tinh chuẩn rơi vào trong đình viện của Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ lập tức bổ nhào qua, dùng miệng ngậm lấy, đưa đến trước mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh tiếp nhận, đầu tiên là dùng linh lực càn quét quyển trục, tránh cho gặp nguy hiểm, mặc dù hắn đủ mạnh, nhưng cẩn thận một chút tóm lại là tốt.

Chương 180: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (3)

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Ưng này rất có linh tính, rất có thể là Võ Ưng của Thông Vũ cốc, Thông Vũ cốc đối địch, ưa thích tuyên chiến trước, lúc bọn hắn chiếm đoạt môn phái võ đạo, đều sẽ điều động Võ Ưng tuyên chiến.

Khương Trường Sinh xác định quyển trục không có gặp nguy hiểm sau khi, mở ra.

- Trường Sinh tiên sư, bản tọa chính là Cốc chủ Thông Vũ cốc Vệ Họa, Thông Vũ cốc và Tụ Tinh lâu tụ tập chín phương vương triều chung phạt Đại Cảnh, bản tọa còn mời được một tôn cường giả Kim Thân cảnh, đầu tháng tám, đại quân tề tựu, hai phe triều tông sẽ đi theo cường giả Kim Thân cảnh khởi xướng tiến công, một đường quét ngang đến Ti Châu, nhất định để mười ba châu hóa thành núi thây biển máu, nếu không muốn giang sơn Đại Cảnh phá toái, tiên sư đến đây ngăn cản, nếu tiên sư e ngại, vậy thì sớm rời khỏi, Thông Vũ cốc sẽ không mang thù tiên sư, tiên sư thận trọng lựa chọn.

Xem xong đoạn văn, Khương Trường Sinh cười.

Bạch Kỳ lại gần xem, nó cảm khái nói:

- Trách không được bọn hắn dám tập kết, thì ra lôi kéo được một cường giả Kim Thân cảnh, không sợ bị ngài một mẻ hốt gọn, đạo trưởng, một trận ác chiến sắp tới.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Rất tốt, ta cũng chờ mong như thế.

Hắn ném quyển trục vào trong lửa.

Bạch Kỳ nhìn xem nụ cười của hắn, toàn thân không khỏi lắc một cái.

Hắn đến cùng là cảnh giới gì?

Nghe nói chín triều hợp lại, lại thêm Kim Thân cảnh, lại không sợ hãi chút nào, khẩn trương, thậm chí có chút kích động.

Chẳng lẽ hắn đã đi đến cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh?

Bạch Kỳ quên không được Khương Trường Sinh hỏi thăm Ngọc Nghiên Dật, hắn hết sức quan tâm triều tông có võ giả phía trên Kim Thân cảnh hay không.

Nó bắt đầu mặc niệm cho Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu.

Chọc người nào không tốt, nhất định phải chọc Yêu đạo.

Bất quá đứng ở góc độ hai phe triều tông cũng có thể hiểu được, làm sao có thể có người dạng này tồn tại?

Bạch Kỳ nhìn Khương Trường Sinh, âm thầm thề, nhất định phải ôm cái chân thật lớn này, đây chính là cơ duyên to lớn.

…

Đại quân tám triều tập kết, ngàn vạn binh lực, hai phe triều tông.

Ngoại trừ chiến trường Bắc Chu, quân địch những chiến trường khác bắt đầu lùi lại, lưu lại bộ phận quân đội đóng giữ, còn lại quân đội toàn bộ chạy tới Bắc Chu.

Từng tin tức điên cuồng lưu truyền trong giang sơn Đại Cảnh, bách tính hoảng hốt, binh sĩ lo lắng, võ lâm rung chuyển.

Các nơi bùng nổ lời oán giận, tuyên bố hoàng đế bất nhân, vì Đại Cảnh rước lấy tai hoạ như thế, Khương Tử Ngọc không thể không co vào binh lực, trước trấn áp cảnh nội, để tránh tạo ra mối nguy càng lớn.

Trên Kim Loan điện.

Tảo triều vừa mới bắt đầu, một Bạch Y vệ truyền đạt mật tín, Khương Tử Ngọc duyệt xong, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, trong ánh mắt như muốn phun lửa.

Văn võ bá quan đều có cơ sở ngầm của riêng phần mình, không cần nhìn tin, cũng biết tình thuốn tiền tuyến, không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Khương Tú cũng được đặc cách vào triều, đứng ở phía dưới bậc thang phía bên phải, hắn lo lắng nhìn về phía phụ hoàng của mình.

Rất nhanh, lại có một Bạch Y vệ đến đây truyền tin, Khương Tử Ngọc liếc qua liền buông xuống.

Khương Tử Ngọc quét nhìn quần thần, nói:

- Chư vị sợ sao?

Văn võ cúi đầu, không dám tới đối mặt.

Trần Lễ đã cao tuổi đứng ra, nói:

- Triều tông cùng vương triều hợp lại, lại cố ý tản tin tức, bọn hắn rõ ràng muốn không chiến mà thắng, nói rõ bọn hắn e ngại Đại Cảnh, sợ trả giá thương vong cực lớn, bây giờ bọn hắn tập kết binh lực, vậy chúng ta cũng tập kết, cùng lắm thì cá chết lưới rách, ngõ hẹp gặp nhau, chưa hẳn thắng không được.

Một đại thần nhịn không được giễu cợt nói:

- Làm sao ngõ hẹp gặp nhau? Người ta có ngàn vạn đại quân, còn có hai phe triều tông điều động số lượng lớn cao thủ, cứng đối cứng, không phải chính là gấp gáp chịu chết?

Lời nói của hắn được rất nhiều người đồng ý, dồn dập mở miệng, phần lớn là oán trách kẻ địch, oán trách tướng lĩnh, kém chút làm Trần Lễ tức chết.

Mặt Khương Tử Ngọc không chút thay đổi nói:

- Ngày xưa Tấn triều bắt đầu phản loạn, hoàng thất Tần Triều lẩn trốn trong đêm, tập kết binh lực tại bắc bộ, nói cách khác, Đại Cảnh vẫn đối mặt lực lượng của chín triều, còn có phản loạn các nơi.

Hắn trực tiếp nói thêm khốn cảnh, để không khí trên triều đình ngột ngạt tới cực điểm.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, đưa mắt nhìn quần thần, lạnh lùng nói:

- Các ngươi thật cho rằng trẫm đã cùng đường mạt lộ, mệnh số Đại Cảnh đã hết?

Quần thần không dám lên tiếng, thái độ đã rất rõ ràng.

Không phải bọn hắn bất trung, là cục diện ngay lập tức xác thực không đủ sức xoay chuyển đất trời.

Hàn Thiên Cơ phá vỡ cục diện bế tắc, mở miệng nói:

- Bệ hạ còn có chiêu số chưa ra, chưa hẳn không thể thay đổi càn khôn.

Một văn thần trẻ tuổi châm chọc nói:

- Như thế nào thay đổi càn khôn? Dựa vào Vận Bộ các ngươi sao?

Vừa dứt lời, các văn thần khác dồn dập mở miệng trào phúng.

Vận Bộ mới lập không lâu, nói là tập kết khí vận, nhưng nhiều năm qua không thấy được hiệu quả, bổng lộc của hắn còn rất cao, để quan lại sáu bộ khác cảm thấy khó chịu, hôm nay toàn bộ bạo phát.

- Càn rỡ!

Khương Tử Ngọc bỗng nhiên gầm thét, công lực Thông Thiên cảnh uy chấn triều đình, để quần thần ù tai, cả kinh dồn dập bịt tai.

Kim Cương Khiếu!

Chương 181: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (1)

Khương Tử Ngọc nhìn quần thần hằm hằm, trong mắt bắn ra sát ý bốn phía, trầm giọng nói:

- Các ngươi muốn tạo phản sao?

Quần thần quỳ xuống, cùng nhau nói không dám, bọn hắn cũng biệt khuất, hoảng hốt, nên mới làm trò hề.

- Ai nói bệ hạ không thể thay đổi càn khôn?

Một giọng nói phong khinh vân đạm truyền đến, cả kinh tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh đạp mây bay tới, bay vào trên Kim Loan điện, sau khi tản mác, theo đó rơi xuống đất.

Tất cả mọi người thấy một màn này trừng to mắt.

Chính là Khương Trường Sinh!

Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào tản ra hào quang thản nhiên, để Khương Trường Sinh như là tiên nhân tại thế, thấy quần thần khiếp sợ không thôi.

Bọn hắn nhìn thấy cái gì?

Đạp mây bay lượn?

Làm sao có thể!

Đây là khinh công gì?

Khương Trường Sinh mỉm cười, nói:

- Mệnh số Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định, Long Khởi quan chưa di chuyển, sao các ngươi có thể nói bại?

Quần thần kinh ngạc, Khương Tử Ngọc lộ ra nụ cười, Hàn Thiên Cơ cũng nhếch miệng lên.

Khương Trường Sinh đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, đằng vân giá vũ thuật của hắn càng làm cho quần thần chấn kinh.

Đợi bọn hắn lấy lại tinh thần, Trần Lễ xúc động hỏi:

- Trường Sinh, ngươi muốn rải đậu thành binh?

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bọn hắn đã cùng đường mạt lộ, địch ta ó khoảng cách quá lớn, chỉ có thể ký thác vào trên người Khương Trường Sinh.

Bọn hắn tự nhiên từng nghe nói uy lực của rải đậu thành binh, trực tiếp đánh tan Tần Triều.

Chẳng qua hiện tại đối mặt chín triều hợp lại, còn có số lượng lớn võ giả hai phe triều tông, tuyệt học rải đậu thành binh của Trường Sinh tiên sư đủ sao?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, binh lực quân địch đến ngàn vạn, sao có thể vẩy nhiều đậu như vậy?

Nghe vậy, quần thần thất vọng.

- Ta sẽ đi đến chiến trường.

Câu nói này lập tức để đại điện vỡ tổ, quần thần xúc động, thậm chí có quan lại quỳ lạy, phần lớn là lão thần, bọn hắn rõ ràng nhất Khương Trường Sinh thần kỳ ra sao.

Khương Tử Ngọc mở miệng nói:

- Chư vị chưởng khống tốt các bộ, trấn an các châu, quyết chiến sắp mở ra, Đại Cảnh sẽ không ngã xuống, sẽ chỉ càng mạnh.

- Tan triều.

Quần thần quỳ xuống, cung tiễn Khương Tử Ngọc.

Thời gian một nén nhang sau.

Trong ngự thư phòng.

Khương Trường Sinh cùng Khương Tử Ngọc ngồi đối diện uống trà, Khương Tú đứng đấy châm trà cho bọn họ, ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái.

Hôm nay trên điện, hắn cứ nghĩ triều cương muốn sụp đổ, không ngờ Khương Trường Sinh vừa ra trận, chấn nhiếp quần thần, lại không người dám dao động sĩ khí, loại tràng diện này hắn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Người nào cách chiến trường chính diện gần nhất?

Khương Tử Ngọc hiểu rõ ý hắn, hỏi là đệ tử Long Khởi quan, hắn trả lời:

- Bình An, Từ Thiên Cơ đều đã tiến đến, lúc đầu định thả quân địch tiến đến, nhưng thần dân hoảng hốt, trẫm không thể không phái người ở lại giữ chiến trường Bắc Chu.

Khương Trường Sinh gật đầu, trên người Bình An, Từ Thiên Cơ có Luân Hồi ấn ký của hắn, thuận tiện để hắn phân rõ hướng đi.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía phụ thân của mình, uất khí trong khoảng thời gian này tích lũy trong lòng hắn bị quét sạch

sành sanh, thay vào đó là đấu chí cùng chờ mong.

Phụ thân chính là núi dựa lớn nhất của hắn, hắn chẳng qua là không muốn thỉnh phụ thân tự động, hắn cũng có ngạo khí của mình, bây giờ thật đến mức độ cùng đường mạt lộ, phụ thân kịp thời đứng ra, khiến cho hắn đột nhiên cảm thấy mình cũng không phải là người cô đơn.

Khương Tử Ngọc tươi cười, hỏi:

- Sư phụ, đánh như thế nào?

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi là hoàng đế, ngươi muốn làm sao đánh, liền đánh như thế nào, vi sư ủng hộ ngươi là được.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Khương Tử Ngọc càng sâu, đặt chén trà xuống, khẽ nói:

- Thế thì chính diện đánh tan, đánh một trận đại quyết chiến xưa nay chưa từng có, đến lúc đó phụ thân buông xuống chiến trường, hiệp trợ quân đội Đại Cảnh.

Hắn lại biến thành hoàng đế hăng hái, miệt thị thiên hạ kia.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, sau đó bắt đầu thưởng thức trà.

Không thể không nói, vẫn là trà trong hoàng cung dễ uống hơn.

Tiểu tử này tàng tư trà ngon như thế này lại không cho vi phụ nhiều một chút.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Khương Tú, hỏi:

- Tú Nhi, gần đây đi theo ngươi phụ hoàng học tập triều chính, có cố hết sức?

Khương Tú vội vàng trả lời:

- Sư tổ, đồ tôn quả thật có chút cố hết sức, bất quá đồ tôn sẽ hết sức.

Khương Trường Sinh gật đầu, trong lòng có chút tiếc nuối, năm đó Vong Trần ở cái tuổi lúc này của Khương Tú, đã thể hiện ra năng lực triều chính rất không tệ.

Ông cha cháu ba người bắt đầu nói chuyện phiếm, tam đại đồng đường khó được, tâm tình Khương Trường Sinh rất không tệ, Khương Tử Ngọc cũng tràn ngập cảm khái, hắn có lẽ là hoàng đế hạnh phúc nhất, đang tuổi phơi phới còn có phụ thân bảo hộ, dưới gối con cái song toàn, hắn còn đang kiến thiết công tích trước nay chưa có.

Khương Tử Ngọc liếc nhìn Khương Tú, âm thầm quyết định một chuyện.

Tìm một cơ hội, nói ra thân phận chân thật của Khương Trường Sinh cho hắn biết.

Không!

Thái tử các đời sau này đều phải biết được việc này, đời đời truyền lại, làm cơ mật của Khương gia.

…

Chương 182: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (2)

Tháng bảy, hoàng đế hạ chiếu, quân đội các châu tập kết đến chiến trường Bắc Chu, bách tính Đại Cảnh người người cảm thấy bất an, tất cả mọi người ý thức được cuộc chiến quyết định đến sinh tử tồn vong của vương triều sắp đến.

Khương Trường Sinh trợ Khương Tử Ngọc ổn định triều tâm liền trở về tiếp tục tu luyện, chờ đợi tháng tám đến.

Hắn tin tưởng hai phe triều tông nói tháng tám chính là tháng tám, mặc dù sớm tiến đánh Đại Cảnh, bọn hắn cũng cần đối mặt Khương Trường Sinh, bọn hắn sẽ như ước mà chiến, dùng thực lực tuyệt đối đè sập Đại Cảnh, chiếm đoạt Thập Tam châu (*).

(* Từ nay đổi mười ba châu thành Thập Tam châu nha các vị độc giả)

Khương Trường Sinh cũng nguyện ý chờ, cho thêm hai phe triều tông thời gian, để bọn hắn tập kết nhiều người hơn, để cho sinh tồn ban thưởng của mình càng phong phú.

Từng ngày đi qua, khách hành hương đi vào Long Khởi quan càng ngày càng ít, toàn thành thần hồn nát thần tính, đường đi cũng không có phồn hoa như dĩ vãng, thậm chí có không ít người dời nhà về phía Nam.

Phụ thân của Mạnh Thu Sương ở kiếp này cũng không hề rời khỏi Kinh Thành, vẫn như cũ để Mạnh Thu Sương mỗi ngày lên núi tập võ, bởi vì nàng là Khương Trường Sinh đặc chiêu lên núi, Minh Nguyệt phá lệ chiếu cố nàng, sợ nàng bị người ta khi dễ.

Thanh Khổ, Vạn Lý các đệ tử bối phận cao cũng bởi vậy thay phiên dạy bảo Thanh Nhi.

Nếu Thanh Khổ biết được Thanh Nhi chính là Mạnh Thu Sương, hắn sẽ nghĩ như thế nào, là không tin, hay là chấn kinh?

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút chờ mong, nhưng việc này không thể nói ra, để tránh rước lấy phiền toái vượt qua phạm trù thực lực của hắn.

…

Khoảng cách tháng tám càng ngày càng gần, chiến trường Bắc Chu đã tụ tập quân đội người đông nghìn nghịt, hai quân cách xa nhau mười dặm, trên cánh đồng hoang mênh mông vô bờ, bọn hắn có thể thấy lẫn nhau.

Trong đại doanh Bắc Chu, đại tướng quân chín triều tụ tập ở chỗ này, cầm đầu cũng không phải tướng quân chín triều, mà là võ giả đến từ Thông Vũ cốc, tên là Mạnh Huyên, chính là Thần nhân hàng thật giá thật, người hắn khoác áo giáp, như một đầu ác hùng ngồi ở chỗ đó, khí thế rõ ràng mạnh hơn các đại tướng quân khác.

Mạnh Huyên nhắm mắt lại luyện công, mở miệng nói:

- Đại Cảnh đã tụ tập bao nhiêu binh lực?

Một đại tướng quân cười nói:

- Trước mắt đã đi đến tám mươi vạn, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Các đại tướng quân khác nghe thế cười to, binh lực của bọn hắn đã nhiều đến ngàn vạn, hùng vĩ hạng gì, tám mươi vạn đại quân Đại Cảnh trước mặt bọn hắn không phải chính là dùng tay người ngăn xe.

- Bọn hắn vẫn tới, chẳng lẽ Trường Sinh tiên sư đã từ bỏ bọn hắn?

- Có khả năng, hoàng đế Đại Cảnh còn muốn chờ chúng ta giết tới Ti Châu, bây giờ thay đổi kế sách, không phải chính là Trường Sinh yêu đạo không đáng tin cậy, hắn lại sợ chết, chỉ có thể liều mạng một lần.

- Nhưng không chỉ là chín đại triều tông chúng ta, khi các đại nhân hai phe triều tông tới, Trường Sinh yêu đạo mạnh hơn cũng không dám đến địch.

- Đáng tiếc, còn muốn xem yêu thuật rải đậu thành binh của hắn đây.

- Ha ha ha, đoán chừng chính là cố làm ra vẻ bí ẩn, một loại võ học nào đó thôi, những Đậu Binh kia đều là chân khí biến thành.

Chúng tướng cười đến vui sướng, trước khi chín triều hợp lực, bọn hắn đều hết sức mâu thuẫn, không muốn làm trâu làm ngựa, bây giờ sau khi liên hợp, binh lực hùng vĩ, bọn hắn sung sướng không thôi.

Cả đời có thể thấy đại chiến như thế, đời này không tiếc.

Mạnh Huyên không tiếp tục mở miệng, chuyên tâm tu luyện.

Cùng lúc đó.

Quân doanh Đại Cảnh, binh sĩ trong các doanh trướng cũng đang thảo luận sắp đến đại quyết chiến kinh thế này, đây là đại chiến Thập Tam châu từ xưa đến nay chưa từng có, trước kia thì đại chiến trăm vạn binh lực đều khó gặp được, căn bản chưa nghe nói qua ngàn vạn binh lực.

Bọn hắn chỉ nhìn về phía quân doanh Bắc Chu, bọn hắn đã cảm nhận tê cả da đầu, ngoại trừ quân đội tác chiến, còn có số lượng hậu cần tiếp tế càng thêm khổng lồ, cho nên đại quân chín triều hội tụ vào cùng một chỗ, chiếm diện tích đâu chỉ

hơn mười dặm, thoạt nhìn dọa người hơn so với con số ngàn vạn.

Bình An tọa ở trước đống lửa, bưng lấy một cái chân bò nướng to lớn gặm ăn, hắn là không tim không phổi nhất, tuyệt không lo lắng.

Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ, Hoang Xuyên ba người đứng sóng vai, xa xa nhìn lại, đều hiện ra vẻ lo lắng.

Tông Thiên Vũ hỏi:

- Bệ hạ tập kết binh lực như thế, chẳng lẽ Trường Sinh tiên sư muốn xuất thủ?

Hoang Xuyên nói:

- Hẳn là sẽ tới, lúc trước Đại Thừa long lâu mong muốn phục Sở, sư phụ ta đều ra tay, bây giờ giang sơn Đại Cảnh sắp phá toái, sao hắn có thể bỏ mặc không quan tâm.

Từ Thiên Cơ cảm khái nói:

- Lúc này không giống ngày xưa, hai phe triều tông chính là đang chờ sư phụ ngươi xuất hiện.

Theo Khương Tử Ngọc đăng cơ, triều tông không còn quá thần bí, bọn họ cũng đều biết triều tông mạnh mẽ, còn có võ giả cảnh giới cao đáng sợ, kình địch bây giờ ngăn ở trước mặt hai phe triều tông cũng không phải tướng sĩ Đại Cảnh, mà là Trường Sinh tiên sư.

Chương 183: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (1)

Đúng lúc này.

Một thân ảnh từ trong biển người đi tới, Hoang Xuyên liếc qua, lập tức sửng sốt, hắn trừng mắt nhìn, xác định mình không có nhìn lầm, lúc này hưng phấn chạy tới.

- Tiểu tử thúi, ngươi sao lại tới đây?

Hoang Xuyên đi vào trước mặt Lăng Tiêu, hưng phấn hỏi.

Lăng Tiêu, thiên tài lúc trước Mạnh Thu Sương tuyển ra từ trong Long Khởi quan, cũng là đệ tử của Khương Trường

Sinh, sau khi đi đến Thông Thiên xuống núi báo thù, là không xòn tin tức.

Bây giờ Lăng Tiêu một bộ đồ đen, eo đeo bảo kiếm, tóc đen tùy ý buộc ở sau đầu, lộ ra một gương mặt hơi tang thương, khí chất của hắn đã thay đổi, không còn là thiếu niên xấu hổ lúc trước, căn bản giấu không được một cỗ khí thế lăng lệ.

Lăng Tiêu lộ ra nụ cười, nói:

- Quốc gia gặp khó, ta chính là đệ tử Long Khởi quan, há có thể không tới.

Hoang Xuyên đánh giá hắn, nói:

- Sư đệ, làm sao cảm giác ngươi mạnh lên rồi?

Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ cách đó không xa cũng đang đánh giá Lăng Tiêu, Từ Thiên Cơ nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử này…

Rất mạnh!

Từ Thiên Cơ cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm, phải biết hắn là Thần Tâm cảnh.

Lăng Tiêu cười nói:

- Hai năm này đạt được kỳ ngộ, tập được một bộ kiếm pháp , chờ trở về Long Khởi quan, ta dạy cho ngươi.

Hoang Xuyên càng thêm tò mò, lôi kéo Lăng Tiêu đi vào trước mặt hai người Từ Thiên Cơ ngồi xuống, để cho hắn kể rõ chuyện mình gặp phải trong hai năm qua.

Không chỉ Lăng Tiêu, phía sau trận doanh lần lượt có võ giả chạy đến.

Đại Cảnh lập quốc đã sáu mươi bảy năm, tuyệt đại đa số võ giả võ lâm hiện thời đều là người Đại Cảnh, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách.

So với trận doanh Bắc Chu nhiệt liệt, trận doanh Đại Cảnh lộ ra yên lặng, ở giữa hai quân không ngừng có trinh sát lui tới, giám sát binh lực địch quân.

Một ngày ngày đi qua.

Tháng tám cuối cùng đã đến.

Một tiếng xé gió phá vỡ thiên khung, xẹt qua từ trên đỉnh đầu các tướng sĩ Đại Cảnh, trực tiếp lọt vào trong chủ trướng, đâm vào bàn cát, để Tần vương Khương Dự bên cạnh bàn cát động dung, tướng sĩ trong doanh trướng dồn dập rút kiếm, nghĩ rằng địch tập kích.

Khương Dự đầy đầu hoa râm không còn là hoàng tử khí phách năm đó, bây giờ chính là thống soái Đại Cảnh, hắn sẽ chủ đạo trận đại quyết chiến này.

Khương Dự tiến lên, gở ra mũi tên, mở ra tờ giấy đính ở phía trên, sau khi hắn nhìn, vẻ mặt trong nháy mắt âm trầm, hừ lạnh nói:

- Cuồng vọng! Bọn hắn không ngờ lại nhắc nhở bổn vương, nói giữa trưa sau ba ngày sẽ muốn khai chiến, để bổn vương chuẩn bị nhận lấy cái chết!

Vừa dứt lời, các tướng sĩ giận dữ, dồn dập mắng to Bắc Chu.

Đây là kế sách công tâm, nhưng bọn hắn không thể không tiếp nhận, không còn cách nào khác.

Bên ngoài.

Sắc mặt Từ Thiên Cơ nghiêm túc, nhìn về phía một người bên cạnh, hỏi:

- lệnh tiễn vừa rồi ngay cả ngươi cũng không cản được?

Đứng ở bên cạnh hắn là một nam tử người mặc hắc giáp, mặc dù đã già nua, nhưng dáng người hắn thẳng tắp, khuôn mặt uy nghiêm, chính là Dương Chiêu Đế đã từng uy chấn võ lâm.

Sắc mặt Dương Chiêu Đế tái xanh, nói:

- Ngăn không được, quá nhanh.

Hắn là Thần nhân, lại có tiễn mà hắn ngăn không được, tiễn này còn là phóng tới từ trong trận doanh quân địch ngoài mười dặm.

Trái tim Từ Thiên Cơ chìm vào đáy cốc.

Rất nhanh, Khương Dự triệu tập hết thảy tướng lĩnh, thông báo sau ba ngày sẽ khai chiến.

Đối mặt ngàn vạn đại quân, bọn hắn đã không còn dũng khí đi tập kích, chò dù giết đi vào, cũng rất có thể bị bao vây, bị vây giết hầu như không còn.

Khương Dự quét nhìn hết thảy tướng sĩ, trầm giọng nói:

- Sau ba ngày, không có mệnh lệnh của bổn vương, bất kỳ đội quân nào cũng đều không được sớm xuất kích, mặc dù móng ngựa quân địch sắp đạp đến trên mặt các ngươi, hiểu chưa?

- Hiểu rõ!

Chúng tướng sĩ trăm miệng một lời, bọn hắn không có hoảng sợ, ánh mắt tràn ngập quyết tuyệt.

Chết trận vì nước, chết có gì đáng sợ?

…

Sau ba ngày, giữa trưa sắp đến.

Chính vào tháng tám, ngày lãnh khốc đi đầu, mười dặm hoang nguyên ở giữa hai quân bị nướng, không gian cũng vì đó mà hơi vặn vẹo.

Đông! Đông! Đông…..

Quân doanh Bắc Chu vang lên trống trận, tiếng trống trận càng ngày càng gấp rút, ngàn vạn đại quân cùng nhau đứng dậy, tựa như sóng biển bốc lên, dài tới hơn trăm dặm, cực kỳ tráng quan.

Trên một chiếc chiến xa to lớn làm bằng gỗ, Thông Vũ cốc Mạnh Huyên đứng thẳng, hai tay hắn thả lỏng sau thắt lưng, hắn híp mắt nhìn về phía phương xa.

Phóng ánh mắt nhìn tới, số lượng lớn chiến xa phân bố ở trong đại quân chín triều, đủ loại khí giới chiến tranh, cái gì cần có đều có, chỉ là ngàn vạn đại quân tác chiến đã dài tới mấy chục dặm, đại quân vận lương phía sau dài tới phần cuối hoang nguyên, khó mà ước lượng số lượng.

Đếm không hết đội ngũ kỵ binh chờ ở trước đại quân trước, càng có vô số binh sĩ trọng giáp ở đằng sau kỵ binh trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Khi đại quân chín triều vang lên tiếng trống trận, quân đội Đại Cảnh sớm đã chờ đợi.

Khương Dự cũng đứng ở trên chiến xa, thuận tiện thấy toàn bộ chiến trường, hắn đang điều binh khiển tướng, để các quân bày trận, để tránh bị đại quân địch nhân như hồng lưu tách ra, nhưng vô luận hắn bày trận như thế nào, so với trận thế quân địch, đều lộ ra không chịu nổi một kích.

Chương 184: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (2)

Hoang Xuyên, Lăng Tiêu cùng các đệ tử Long Khởi quan đứng chung một chỗ, bọn hắn cực kỳ khẩn trương, đối mặt ngàn vạn đại quân, người nào không sợ?

- Đạo trưởng thật sẽ đến?

- Hẳn là thế, gần đây không phải đồn đãi đạo trưởng sẽ tới sao?

- Ta lo lắng đây chỉ là phía trên truyền ra vì ổn định quân tâm mà thôi.

- Mặc kệ như thế nào, chúng ta đã không có đường lui!

- Mẹ nó, nhiều kẻ địch như vậy, đối diện xông một lần, chúng ta không phải chết sạch rồi?

Bọn hắn thấp giọng nghị luận, không chỉ bọn hắn, các quân đều như thế.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, tay phải nắm thật chặt chuôi kiếm bên hông, mặc dù hắn xông xáo giang hồ, nhưng lần đầu tiên đi lên chiến trường.

Hoang Xuyên chú ý tới hắn khẩn trương, nhưng không có an ủi, bởi vì hắn cũng rất khẩn trương, đại trận này so với chiến trường Thục châu thì khoa trương hơn nhiều, áp lực không thể nói ra.

Nơi xa, Lý Mẫn đang trấn an bọn thủ hạ của mình, hắn mang theo mệnh lệnh của Khương Trường Sinh, hắn mang theo một ngàn người, phần lớn đều là hiệp khách giang hồ.

Lần này, Lý Mẫn nhất định phải để Sát Thần ma đao danh chấn thiên hạ, Khương Trường Sinh nói muốn hắn biểu hiện tốt một chút, sau khi chiến thắng quân địch sẽ cầu lấy chức quan cho hắn, không còn du đãng ở chợ.

Trương Thiên Nhẫn cũng đứng ở trước quân đội của mình, hắn không ngừng điều chỉnh tâm tính, mặc dù chinh chiến cả đời, nhưng lần đầu đối mặt chiến tranh quy mô như thế, ngoại trừ áp lực, hắn càng nhiều hơn chính là máu nóng.

Cho dù chiến bại vong quốc, đời này không tiếc.

Một thân ảnh đột nhiên nhảy ra từ trong quân doanh Đại Cảnh, rơi trên cánh đồng hoang ở phía trước trăm trượng, một người đối mặt ngàn vạn đại quân.

Chính là Bình An, hắn đâm song chùy to lớn trên mặt đất, hắn đặt mông ngồi ở trên một thanh cự chùy, chờ đợi đại chiến đến, hai tay của hắn tựa ở trên hai đầu gối, ngoẹo đầu nhìn về phía đại quân chín triều, ánh mắt của hắn như là dã thú hung ác, hắn thở dốc càng ngày càng gấp rút, bắp thịt cả người đều đang run rẩy.

Hắn đã không kịp chờ đợi muốn khai chiến.

Bình An xuất hiện cũng làm cho rất nhiều tướng sĩ an tâm, bọn hắn phần lớn đều gặp Bình An hung hãn, đây chính là chiến tướng mạnh nhất Đại Cảnh, đã từng đơn độc xông vào trong mấy chục vạn đại quân, không ai cản nổi.

Các võ lâm nhân sĩ thì hỏi thăm người đó là ai, sau khi biết được tên Bình An bọn hắn bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt đầy kính nể.

Bình An mặc dù ngu dại, nhưng cuộc đời của hắn quá rực rỡ, thân là người Đại Cảnh, không ai không kính nể hắn.

Đều nói hoàng đế hiện thời có thể đăng cơ thành công, một là dựa Trường Sinh tiên sư, hai là dựa vào mãnh tướng Bình An,

trong hết thảy chiến công của Khương Tử Ngọc, Bình An đều là mãnh tướng xông lên phía trước nhất, thẳng tiến không lùi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Vào lúc giữa trưa.

Trống trận đại quân chín triều hơi ngừng, thiên địa cũng vì đó mà yên tĩnh.

Trên chiến xa, Mạnh Huyên đột nhiên mở mắt, giơ cao đại đao trong tay, tức giận quát:

- Toàn quân nghe lệnh, san bằng Đại Cảnh, đánh hạ Ti Châu, tiến lên!

Một tiếng này như lôi đình nổ vang, sấm sét vang vọng, uy chấn chiến trường.

- Giết!

Ngàn vạn tướng sĩ cùng hò hét, đại địa rung động kịch liệt, đại quân chín triều như hồng lưu khủng bố bao phủ sang trận doanh Đại Cảnh, cỗ hồng lưu này rất chậm nhưng để cho người ta tuyệt vọng.

Các tướng sĩ ở vào hàng trước nhất Đại Cảnh không khỏi biến sắc, ngàn vạn người đóng quân đã rung động lòng người, cùng hò hét, cùng một chỗ xông về phía trước càng làm cho người ta sắp nứt cả tim gan.

Chiến mã của kỵ binh Đại Cảnh đều bị hù dọa, cất vó hí lên, xao động lo lắng, cũng may bị kịp thời trấn an.

Kỵ binh phía trước chín triều, mấy chục vạn chi chúng, đằng sau là bộ binh, chiến xa, tốc độ không tính nhanh, nhưng tiết tấu tràn ngập lực áp bách.

Các binh sĩ Đại Cảnh đều là đầu đầy mồ hôi, nuốt nước miếng một cái. Tay không ít người nắm binh khí đều đang run lên.

Dù là Khương Dự cũng thấy tê cả da đầu, trong lòng của hắn yên lặng cầu nguyện:

- Trường Sinh ca, ngươi nhất định phải tới nha….

Thời gian một nén nhang sau, đại quân chín triều cách Đại Cảnh đã không đến ba dặm, hết thảy binh sĩ Đại Cảnh đều đã mồ hôi đầm đìa.

Đúng lúc này, trăm vạn kỵ binh chín triều đột nhiên gia tốc.

- Giết!

Một Đại tướng đến từ Thiên Cương giơ cao Phương Thiên Họa Kích, gầm thét lên, mấy chục vạn kỵ binh đi theo gầm thét.

- Giết!

Mấy chục vạn kỵ binh dùng tốc độ cao nhất công kích, uy thế doạ người, đại địa rung động càng thêm kịch liệt, dọa đến các binh sĩ Đại Cảnh run rẩy hai chân.

Kỵ binh là ác mộng trên chiến trường.

Một phương vương triều có thể xuất ra hai mươi vạn kỵ binh, đã là bá chủ, các tướng sĩ Đại Cảnh chưa bao giờ thấy qua nhiều kỵ binh như vậy, nói ít cũng có năm mươi vạn, thậm chí nhiều hơn, bọn hắn trước kia đều không dám nghĩ, hôm nay gặp được, hơn nữa còn là kẻ địch.

Kỵ binh công kích, khí thôn sơn hà, thế không thể đỡ.

Khoảng cách càng ngày càng gần.

Khi hai bên cách xa nhau không đến hai dặm, Bình An đứng dậy, một tay hắn nhấc một thanh cự chùy, giơ cao song chùy, tức giận gào thét.

Chương 185: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (3)

- Rống!

Một tiếng rít lên này lại đè lên tiếng la giết của mấy chục vạn kỵ binh, chính là Kim Cương Khiếu! Độc đấu ngàn vạn quân địch, không sợ hãi, chỉ cầu một trận chiến.

Đương đại Bá Vương cũng chỉ như vậy.

Giờ khắc này Bình An ở trong mắt hết thảy Đại Cảnh tướng sĩ đều đã hóa thân thành Chiến thần, để sợ hãi trong lòng các tướng sĩ Đại Cảnh đột ngột không còn sót lại chút gì.

Ánh mắt Bình An dữ tợn, lộ ra nụ cười hung tàn, hắn dùng song chùy tấn công, hưng phấn gào thét, chờ đợi kẻ địch tới gần.

Bọn kỵ binh lao đến công kích ở phía trước đều bị khí phách của hắn hù dọa, nhưng bọn hắn không có giảm tốc độ, bọn hắn cũng tràn ngập lòng tin, bởi vì sau lưng có ngàn vạn chiến hữu.

Khoảng cách của hai bên đang rất nhanh rút ngắn.

Năm mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Đúng lúc này, bầu trời chợt tối lại, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đều há to mồm, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

- Làm sao có thể….

Thiên Cương Đại tướng cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích một mặt như gặp phải quỷ, ánh mắt rung động, toát ra vẻ tuyệt vọng.

Chỉ thấy một chưởng ảnh to lớn màu tím chèn phá biển mây, như thái sơn áp đỉnh đánh xuống, chưởng ảnh màu tím to lớn khó mà ước lượng, mấy chục vạn kỵ binh đều cảm nhận được thiên địa tối tăm.

Mạnh Huyên trên chiến xa đi về phía trước hai bước, nghẹn họng nhìn trân trối.

- Kim…. Kim…. Hắn đến rồi!

Mạnh Huyên run giọng nói, nắm chặt đại đao trong tay.

Oanh một tiếng!

Chưởng ảnh màu tím nện xuống, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn, bao phủ mấy chục vạn kỵ binh, ngàn vạn đại quân phía sau dừng lại theo, cuồng phong xen lẫn cát bụi gào thét tám phương, vô luận là đại quân chín triều, hay là tướng sĩ Đại Cảnh đều dồn dập đưa tay che mắt.

Bình An cũng bị bụi đất bao phủ, từ phương xa nhìn lại, tựa như bão cát nổi lên, bay lên cao trăm trượng, quét ngang các phương thiên địa.

Cuồng phong gào thét, Khương Dự đứng ở trên chiến xa như trút được gánh nặng, bốn phương tám hướng tất cả đều là bụi đất, khiến cho hắn không thể thấy thứ gì, nhưng hắn biết người kia đã tới.

Từ Thiên Cơ, Hoang Xuyên, Tông Thiên Vũ, Lăng Tiêu, Trương Thiên Nhẫn mấy người, rất nhiều người biết được Trường Sinh tiên sư muốn tới, tất cả đều thần tình kích động.

- Vừa rồi là cái gì?

- Chưởng ảnh thật là khủng khiếp, công lực mênh mông bực nào mới có uy thế bá đạo như vậy!

- Người nào tới? Kẻ địch, hay là quân đội bạn?

- Khẳng định là quân đội bạn, một chưởng đó là đánh tới quân địch, trời ạ, vừa rồi ta cảm giác trời muốn sập.

- Đúng vậy, trời muốn sập, một chưởng kia bao lớn đây, cảm giác là một ngọn núi!

Các tướng sĩ Đại Cảnh hưng phấn nghị luận, các tướng quân dồn dập hò hét, để bọn hắn trận địa sẵn sàng đón quân địch, không thể nới trễ.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, xuyên qua bụi đất cuồn cuộn rơi vào trước mặt Bình An.

Bình An cảm nhận được thân ảnh bên cạnh, vô ý thức nhấc lên cự chùy vung nện tới.

Ầm!

Bình An động dung, cự chùy của hắn lại bị đối phương dùng một ngón tay đỡ được, mặt mũi của hắn trở nên càng dữ tợn.

- Đừng làm rộn.

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, hắn ngẩn người, vẻ mặt dữ tợn trong nháy mắt biến thành mặt mũi tràn đầy cười ngây ngô.

- Sư….. Sư phụ.

Bình An hưng phấn kêu to, một hồi gió lớn bay ra, thổi bay bụi đất bốn phía, thân ảnh Khương Trường Sinh lộ ra trước mặt mọi người.

Khương Trường Sinh người mặc Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, eo đeo Thái Hành kiếm, tay cầm Kỳ Lân phất trần, vung lên từng hồi gió nhẹ, xua tan bụi đất trên chiến trường.

Rất nhanh, chiến trường hiển lộ ra, tất cả mọi người nhìn lại, vẻ mặt đều lộ vẻ hoảng sợ, đầy kinh hãi.

Phía trước hai người Khương Trường Sinh, máu thịt đầy đất, có xác ngựa, có xác người, tất cả đều đã bị đè thành thịt nhão, xen lẫn tàn chi, bao trùm phương viên vài dặm.

Một chưởng ấn to lớn xuất hiện, rộng chừng hai trăm trượng, dài đến gần ba trăm trượng, nhưng không phải rất sâu, rìa chưởng ấn cũng có rất nhiều thi thể, hình thành khu vực luyện ngục.

Một màn này rung động ánh mắt cùng tâm linh tất cả mọi người hai bên.

Một chưởng này ít nhất đánh chết mười mấy vạn kỵ binh.

Những kỵ binh kém chút bị đánh chết sững sờ tại chỗ, đờ đẫn nhìn lên núi thây biển máu trước mặt.

- Sư phụ!

Hoang Xuyên hưng phấn quát to, các đệ tử Long Khởi quan dồn dập reo hò, trận doanh Đại Cảnh lập tức vỡ tổ.

- Là Long Khởi quan Trường Sinh tiên sư?

- Tê… Đây là chưởng pháp gì?

- Thật là đáng sợ, đây là tuyệt học Long Khởi quan à, không hổ là Thánh địa võ lâm Đại Cảnh.

- Võ Thần đến rồi! Là Võ Thần! Võ lâm thần thoại.

- Ha ha ha ha, chúng ta được cứu rồi.

- Này là lực lượng mà võ giả có thể đạt tới sao? Ta lên chiến trường thấy qua Thần nhân, còn lâu mới có thể mạnh như thế.

Trăm vạn tướng sĩ Đại Cảnh náo động, tiếng gầm muốn lật trời.

Bọn hắn kích động đến gần như muốn ngất, bọn hắn đều làm tốt chuẩn bị chịu chết, không ngờ Trường Sinh tiên sư như thần binh thiên hàng ra một chưởng cắt ngang chiến trường!

Lực lượng to lớn như vậy để cả đời bọn hắn sau này đều sẽ khó mà quên!

Khắc khắc sâu sâu trong lòng.

Đám binh sĩ đại quân chín triều không khỏi hiện ra sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, thậm chí có người ngay cả binh khí đều đánh rơi trên mặt đất.

Chương 186: Thỉnh Đông Phương tiền bối ra tay!

Bọn hắn nhìn thấy cái gì?

Đây là người sao?

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn phía trước, chỉ thấy phía sau đại quân chín triều có từng thân ảnh bay lên, tất cả đều là Thần nhân.

Tám tôn thần nhân!

Không phải những ngụy Thần nhân bùng cháy tuổi thọ như Đại Thừa long lâu, mà là Thần nhân hàng thật giá thật, khí thế

từng người mạnh mẽ, quanh thân nhấc lên kình phong đáng sợ.

Mạnh Huyên cũng ở trong đó, sắc mặt hắn âm trầm, nhìn chòng chọc vào Khương Trường Sinh.

Bọn hắn tuy biết về Kim Thân cảnh, nhưng chưa từng nhìn thấy Kim Thân cảnh ra tay, hôm nay Khương Trường Sinh ra tay rung động đến bọn hắn.

Đây là công lực hạng gì mới có thể thi triển ra võ học như thế.

Mạnh Huyên cao giọng hô:

- Thỉnh Đông Phương tiền bối ra tay.

Âm thanh của hắn quanh quẩn trên vòm trời, hắn hiểu được nếu là không kiềm chế Khương Trường Sinh, bỏ mặc Khương Trường Sinh tàn sát chiến trường, kia liền xong rồi.

Đông Phương tiền bối?

Trong mắt Khương Trường Sinh lộ ra vẻ chờ mong, vì bức vị cao thủ Kim Thân cảnh kia ra tay, hắn tận lực lưu thủ, sợ Tử Tiêu Tù Thiên Thần Đạo Chưởng của mình chạy đối phương dọa mất dép.

Hắn nắm chặt Kỳ Lân phất trần, không ngừng run cổ tay, nhìn kỹ lại, hai tay của hắn run nhè nhẹ.

Cũng không phải sợ hãi, là cực kỳ hưng phấn.

May mắn bên cạnh hắn có Bình An, đổi thành một người, thật sự cho rằng hắn sợ hãi.

- Mau ra đây đi, đừng khiến ta thất vọng.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, Bình An nghe không hiểu hắn, chẳng qua nhìn chằm chằm tám tôn thần nhân phương xa kia, hắn như là một con dã thú, bất cứ lúc nào đều sẽ xông lên đi, chỉ chờ Khương Trường Sinh buông lời.

Chiến trường yên tĩnh, Khương Trường Sinh không có hành động, Đại Cảnh một phương liền án binh bất động, mà đại quân chín triều thì chờ đợi vị Đông Phương tiền bối thần bí kia hiện thân.

- Lão hủ sống rất lâu trên phiến đại lục này, hành tẩu bốn mươi hai vương triều, chưa từng thấy qua ngươi, ngươi đến cùng đến từ phương thế lực nào?

Một đạo âm thanh lạnh lẽo vang lên, chỉ thấy phía sau đại quân chín triều có dâng lên một cột khí kinh khủng, kình phong vờn quanh như vòi rồng, một thân ảnh bay lên từ bên trong cột khí, mơ hồ lập loè kim quang.

Chính là vị Đông Phương tiền bối kia.

Người hắn khoát áo xanh, bên hông đeo đao kiếm, tóc như cỏ khô phất phới, khuôn mặt lạnh lùng mà tang thương, mắt đầy sát ý, ngoài thân hắn chiếu xạ ra kim quang như có như không, cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ.

Lúc Khương Trường Sinh buông xuống chiến trường đã chú ý đến khí tức của đối phương, bất quá sau khi vị Đông Phương tiền bối này hiện ra khí thế, khí tức đột nhiên tăng lên, vượt xa lúc trước.

Không thể không nói, Kim Thân cảnh và Thần Nhân cảnh có khoảng cách cực lớn.

Thần nhân có thể lăng không tiến lên, Kim Thân cũng giống như thế, thể phách, khí huyết của kim thân càng cường đại như mặt trời, chân khí trong cơ thể cháy hừng hực như lửa.

Cột khí quanh thân Đông Phương tiền bối bỗng nhiên tản ra, hắn lăng không dậm chân, đi qua đỉnh đầu tám tôn thần nhân, từng bước một đi tới phía Khương Trường Sinh, một bước mười trượng, giống như thuấn di.

Các tướng sĩ ngàn vạn đại quân chín triều dồn dập ngửa đầu, giống như ngưỡng vọng thần linh, trong doanh địa phía sau chiến trường, đếm không hết binh sĩ hậu cần cũng nghẹn họng nhìn trân trối nhìn một màn này.

Kim Thân vừa ra, Thần nhân đều ảm đạm phai mờ.

Giờ khắc này, Đông Phương tiền bối trở thành tồn tại chú mục nhất giữa thiên địa.

Hắn đi qua đại quân chín triều, đứng ở trên biển máu, nhìn xuống Khương Trường Sinh, ánh mắt đạm mạc.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu cười nói:

- Ta đến từ Đại Cảnh, các ngươi không rõ ràng sao?

Đông Phương tiền bối nhíu mày, khẽ nói:

- Đi lên chiến một trận với lão hủ, đã là Kim Thân, hà tất giao chiến với phàm nhân.

Trong lời nói hắn tràn ngập khinh thường, khịt mũi coi thường đối với việc Khương Trường Sinh lúc trước ra tay.

Khương Trường Sinh lúc này bay lên không, hắn một bên bay lên không, tay trái một bên huy sái, từng mảnh từng mảnh đậu linh lực hạ xuống, hóa thành linh binh, đợi hắn bay lên đến độ cao ngang bằng Đông Phương tiền bối, phía dưới đã tràn đầy linh binh.

Đông Phương tiền bối nhíu mày, nói:

- Đây là tuyệt học gì?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chướng nhãn pháp mà thôi, tới đi, để ta lĩnh ngộ Kim Thân cảnh mạnh mẽ ra sao.

- Vậy liền đánh đi!

Đông Phương tiền bối lần nữa đề khí, một cỗ khí thế lăng lệ tản mát ra, kim quang trên người hắn trở nên càng thêm dễ thấy.

Hai người ở trên không trung, binh sĩ trên chiến trường đều thấy không rõ bọn hắn, chỉ có thể nhìn thấy Đông Phương tiền bối lập loè từng điểm kim quang.

Kim Thân đã tới, nên khai chiến.

Mạnh Huyên lúc này quát:

- Giết, san bằng Đại Cảnh quân.

Ngàn vạn đại quân lần nữa công kích, kỵ binh tản ra, vòng qua Huyết Hải, chuẩn bị theo hai bên trái phải bao vây đại quân Cảnh triều, bộ binh, cung binh, trọng giáp binh phía sau đi theo đằng sau kỵ binh, từ trên cao nhìn lại, ngàn vạn đại quân nhiều không kể xiết, đã phân tán thành hai phương hướng đi

tới, như là miệng hổ, muốn nuốt dê con. Trăm vạn đại quân Đại Cảnh giống như lúc nào cũng có thể sẽ bị nuốt vào.

Tiếng la giết lần nữa tràn ngập chiến trường hoang nguyên.

Chương 187: Kim Thân cảnh chỉ có năng lực như vậy sao?

Đại quân chín triều trước phải đối mặt linh binh, mỗi một giây đều có gần trăm linh binh rơi xuống đất, mở rộng đội hình.

Khương Dự vẫn án binh bất động, chờ đợi đối phương tới gần.

Trong trời cao, Đông Phương tiền bối đột nhiên một chưởng vỗ tới Khương Trường Sinh.

Một chưởng này nhấc lên gió mạnh đáng sợ, bẻ gãy nghiền nát, thế không thể đỡ.

Khương Trường Sinh bị thổi áo bào phần phật, tóc dài phất phới, nhưng cũng không có bị thương.

Đông Phương tiền bối động dung, nhưng hắn không có hoảng, mà tan biến tại chỗ cũ, trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh, hai tay đan xen nắm chuôi kiếm, chuôi đao bên hông, nộ mà nhổ một.

Oanh!

Đao khí, kiếm khí bùng nổ, tàn phá bừa bãi thiên địa, biển mây bị đánh tan, cường thế vô song.

Đông Phương tiền bối điên cuồng vung vẩy đao kiếm, tốc độ cực nhanh, sinh ra tàn ảnh, tựa như muôn vàn cánh tay cùng vung, cường thế mà hùng vĩ, tay Khương Trường Sinh cầm Kỳ Lân phất trần, động tác của hắn so với Đông Phương tiền bối thì lộ ra rất chậm, nhưng hắn lại dễ dàng ngăn lại mỗi một kiếm của đối phương, mỗi một đao, một bên gặp chiêu phá chiêu, một bên huy sái linh đậu, linh đậu liên tục không ngừng vẩy lên trên chiến trường, buông xuống như mưa, rơi xuống đất liền hình thành linh binh.

- Làm sao có thể…..

Đông Phương tiền bối trừng to mắt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Từ hắn bước vào Kim Thân cảnh, hắn đã từng luận bàn qua cùng với những Kim Thân cảnh khác, nhưng chưa từng cảm giác bất lực giống như hiện tại, đối phương cao thâm mạt trắc làm hắn sợ hãi, hắn đã có trên trăm năm không có cảm nhận được cảm giác áp bách như thế.

Đông Phương tiền bối đột nhiên lui lại, tay phải nâng đao, gầm thét một tiếng, kinh thiên động địa, hắn chém xuống một đao, ánh đao lấp lánh, một đạo đao khí dài đến trăm trượng giết ra, tựa như muốn chém bầu trời làm hai nửa, đối diện đụng vào Khương Trường Sinh, nhưng bị Kỳ Lân phất trần của Khương Trường Sinh dễ dàng đánh tan.

Tư thái Khương Trường Sinh mây trôi nước chảy, tay trái của hắn lại rơi xuống một mảnh linh đậu.

Thấy thế, sắc mặt Đông Phương tiền bối cực kỳ khó coi, quân tiên phong đại quân chín triều đã giết cùng linh binh, giờ phút này linh binh đã đi đến số lượng mấy ngàn, tương đương với mấy ngàn tên cao thủ Linh Thức cảnh, cường thế ngăn cản kỵ binh công kích.

Bảy tôn thần nhân đánh tới, Bình An đột nhiên ném ra song chùy, đụng trúng hai con chiến mã, trực tiếp nện nát thân ngựa, máu tươi xung quanh kỵ binh, hai chùy thế không thể đỡ, một đường đụng nát từng người từng người kỵ binh, chiến mã, thế không thể đỡ.

Bình An cười lớn, thả người vọt lên, một mình thẳng hướng bảy tôn thần nhân. Khương Dự đi theo quát:

- Đánh trống! Giết!

Trống trận hai bên được gõ vang, trăm vạn đại quân Đại Cảnh như mãnh hổ xuất lồng phóng tới chiến trường, chiến tuyến tác chiến dài đến vài dặm, mà đại quân chín triều bao vây chiến tuyến đã kéo dài đến hơn mười dặm, còn đang khuếch đại.

Oanh!

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nện ở trong đại quân chín triều, như thiên thạch rơi xuống đất, đánh chết mấy trăm tên binh sĩ, còn có càng nhiều binh sĩ bị hất tung lên khỏi mặt đất, bụi đất bay đầy.

Binh sĩ gần đó hoảng sợ nhìn lại, muốn nhìn rõ ràng là cái gì, mà càng nhiều binh sĩ còn đang công kích, chiến tranh đã lên, binh sĩ hai bên đều đã giết đỏ mắt.

Bụi đất tán đi, Đông Phương tiền bối chậm rãi đứng dậy, toàn thân hắn run rẩy, áo bào phá toái, đao kiếm trong tay đã bẻ vỡ, hắn khó tin nhìn về phía bầu trời.

Mạnh Huyên ở trên chiến xa phía sau thấy là Đông Phương tiền bối, sắc mặt đại biến.

Đông Phương tiền bối đánh không lại Yêu đạo kia?

Lúc này mới bao lâu?

Cho dù đánh không lại cũng có thể kiềm chế chứ.

Hắn hoàn toàn không cách nào lý giải.

Âm thanh của Khương Trường Sinh từ trên trời giáng xuống:

- Kim Thân cảnh cũng chỉ có năng lực như vậy sao?

Chỉ có Đông Phương tiền bối có thể nghe được, Đông Phương tiền bối tức giận, đại nạn hắn sắp đến, mặc dù biết được mình cũng không phải là đối thủ của đối phương, hắn cũng muốn tử chiến.

Tập võ ba trăm năm, luyện đến Kim Thân, há có thể chịu nhục.

Đông Phương tiền bối kéo xuống áo bào đã bị phát nát ở nửa người trên, chấp tay hành lễ, thể phách tăng vọt, cơ bắp trở nên cường tráng, thân hình không ngừng bành trướng, ngoài thân càng biến thành màu vàng hồng, kình phong cuốn lên, xen lẫn huyết khí cùng thịt nát trên mặt đất.

Ầm ầm.

Lôi vân bỗng nhiên tụ tập, thiên uy hạo đãng, bao phủ chiến trường, ngược lại thúc đẩy huyết mạch hai phe binh sĩ sôi sục.

Kim Thân Nhiên Huyết, thiên chiến địa minh, lôi đình nổ vang.

Binh sĩ Đại Cảnh cùng linh binh tụ hợp, cùng nhau chiến đại quân chín triều.

Đám người Dương Chiêu Đế, Từ Thiên Cơ, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Lý Mẫn như sói vào bầy cừu, trắng trợn đồ sát, cao thủ Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu cũng đánh tới, đại quyết chiến triệt để bùng nổ.

Chiến trường trở nên tối tăm, Đông Phương tiền bối trở thành tồn tại chói mắt nhất giữa thiên địa, kim quang vô cùng rõ ràng, thân thể hắn tựa như sắp thành thánh, khí thế liên tiếp cao thăng, vén động mây gió đất trời, bá khí tuyệt luân.

Đúng lúc này!

Lôi vân bị đánh nát, ánh sáng tím phổ chiếu đại địa, vô số người ngẩng đầu nhìn lại, đều bị hù dọa.

Chương 188: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (1)

Một đầu chưởng ảnh màu tím còn to lớn hơn lúc trước xuất hiện.

Che khuất bầu trời!

Tử Tiêu Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, một bên vãi đậu, một bên nhìn xuống Đông Phương tiền bối, ánh mắt đạm mạc, coi thường chúng sinh.

- Kim Thân nho nhỏ, một chưởng này, ngươi tiếp như thế nào.

Đông Phương tiền bối cũng bị Tử Tiêu Tù Thiên Thần Đạo Chưởng hù dọa, nhưng hắn đã vận sức chờ phát động, trong lòng mặc dù sợ, nhưng tuyệt sẽ không trốn.

- Cuồng vọng!

Hắn thả người vọt lên, như là một mũi tên nhọn bay lên không, bắp thịt toàn thân hắn kéo căng, cơ bắp phồng lên, mạch máu như rắn chiếm cứ, chân khí trong cơ thể rót vào trong nắm tay phải, trong chốc lát, quyền phải của hắn bắn ra kim quang óng ánh, hắn rống giận đánh ra một quyền.

Chân khí bùng nổ, lại đánh ra một đầu Kim Long, đầu Kim Long này dài đến trăm trượng, sao mà hùng vĩ, cường thế, tiếng long ngâm vang vọng chiến trường, rung động lòng

người, nhưng ở trước mặt Tử Tiêu Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, Kim Long này nhỏ bé như con giun.

Oanh!

Kim Long đụng vào chưởng ảnh màu tím, tan thành mây khói, tốc độ của chưởng ảnh màu tím đột nhiên tăng lên, đột nhiên đập trúng Đông Phương tiền bối, thuận thế hạ xuống, đánh xuống đại quân chín triều.

Thiên địa rung mạnh!

Các binh sĩ chín triều đang chém giết lẫn nhau đột nhiên bị gió mạnh sau lưng hất đổ, mấy trăm vạn binh sĩ như rơm rạ bị thổi bay đi, ngay cả binh sĩ Đại Cảnh cũng bị đẩy lui.

Bọn hắn quay đầu nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy bão cát cuồn cuộn cuốn tới, mặt đất nứt ra, từng đầu vết nứt dùng tốc độ cực nhanh khuếch trương.

Trên chiến xa, các binh sĩ chín triều đang đánh trống dồn dập dừng lại, ngây ngốc nhìn về phía trước, ngay cả Mạnh Huyên cũng sững sờ ngay tại chỗ, mãi đến khi bụi đất bao phủ bọn hắn.

- Quá mạnh…..

Khương Dự đứng ở trong trận doanh Đại Cảnh run rẩy toàn thân, tự lẩm bẩm.

Hắn đứng được xa, nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, một chưởng vừa rồi kia thật sự to lớn, lớn đến ngay cả hắn là người cùng phe cũng vì đó mà cảm thấy tuyệt vọng.

Nếu chưởng lớn như thế nện ở trong đại quân Cảnh triều, kinh khủng bực nào, chắc chắn một chưởng sẽ kết thúc chiến tranh.

Gió mạnh gào thét chiến trường, bụi đất che giấu tuyệt đại đa số người.

Bình An nhặt lên song chùy của bản thân, tiếp tục chém giết, hắn căn bản không bị bụi đất ảnh hưởng, như là Man Hoang Hung thú, giết không ngừng.

Nhóm thần nhân vây công Bình An âm thầm run sợ.

- Đông Phương tiền bối sẽ không chết đó chứ?

- Làm sao có thể, hắn là Kim Thân cảnh.

- Yêu đạo quá hung tàn.

- Đáng chết, kia đến cùng là tuyệt học gì, công lực của hắn lại có bao nhiêu năm?

Trên chiến xa, Mạnh Huyên bùng nổ chân khí, thổi bay bụi đất thổi tới từ bốn phương tám hướng, hắn định thần nhìn lại, hi vọng thấy thân ảnh Đông Phương tiền bối bay lên.

Đúng lúc này!

Đại đao trong tay hắn rung động kịch liệt, hắn vô ý thức nắm chặt, nhưng căn bản túm không được, đại đao bay lên không, binh khí của các tướng sĩ khác xung quanh cũng rời tay, bay lên, tan biến trong bụi đất đầy trời.

- Xảy ra chuyện gì….

Mạnh Huyên sợ hãi ngẩng đầu nhìn lại, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy bất an mãnh liệt.

Chiến trường tối tăm, vô luận đại quân của chín triều, hay là đại quân Cảnh triều, tầm nhìn cực thấp, nhưng bọn hắn vẫn đang ra sức chém giết, quên đi hoảng sợ của sinh tử.

Các linh binh trên chiến trường xuất quỷ nhập thần, hóa thành ác mộng của các tướng sĩ chín triều, bọn hắn run sợ phát hiện căn bản giết không hết đám linh binh.

Đám yêu đạo kia còn đang rải đậu thành binh.

Hô!

Gió lớn lại nổi lên, thổi tan bụi đất trên chiến trường, tất cả mọi người thấy rõ chiến trường, các binh sĩ chín triều phía trước nhất tiếp tục tắm máu chém giết, mà các tướng sĩ quân đội phía sau thì bị hù dọa.

Đại quân chín triều trực tiếp bị xé nứt ra một mảng lớn huyết địa, nhìn thấy mà giật mình, chiếm diện tích phương viên hơn mười dặm, cực kỳ kinh người, huyết khí tràn ngập, máu chảy thành sông, đếm không hết thi thể đang nằm.

Mặt đất hoang tàn khắp nơi, như dấu vết sau tận thế.

- Làm sao có thể…..

- Hắn không phải người….. Hắn không phải người….

- Ta không có nằm mơ chứ…. Thế này làm sao đánh….

- Vì sao lại như thế…..

- Không có khả năng, không có khả năng, nhất định là yêu thuật, yêu thuật mà thôi.

Biết bao nhiêu binh sĩ bị dọa đến tê liệt ngã xuống đất.

Mạnh Huyên đưa mắt nhìn lại, thần sắc hắn đầy lo lắng, ánh mắt điên cuồng tìm kiếm Đông Phương tiền bối.

Chỉ cần Đông phương tiền bối không chết, bọn hắn còn có hi vọng.

Đột nhiên.

Hắn thấy được một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể kia lập loè kim quang thản nhiên, Mạnh Huyên như bị sét đánh, mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chỉ thấy Đông Phương tiền bối nằm trong biển máu, chỉ còn nửa người trên, duy trì tư thế huy quyền, ngoài thân hắn vẫn như cũ là màu kim hồng, nhưng trải rộng vết rách, hắn trừng to mắt, chết không nhắm mắt.

Một chưởng vừa rồi kia tru sát hơn trăm vạn binh sĩ, cũng đánh chết vị cường giả Kim Thân cảnh này.

Mạnh Huyên ngẩng đầu nhìn lại, vừa ngẩng đầu, thân thể của hắn cứng đờ, không chỉ là hắn, càng ngày càng nhiều tướng sĩ ngẩng đầu, vẻ tuyệt vọng lan tràn trên mặt của bọn hắn.

Chỉ thấy, đếm không hết đao, kiếm, kích, thương, câu, búa các loại binh khí treo ngược ở trong trời cao, lít nha lít nhít, căn bản đếm không hết cụ thể có bao nhiêu.

Chương 189: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (2)

Ngay cả hai phe binh sĩ đang chém giết lẫn nhau cũng bắt đầu lần lượt chú ý tới tình cảnh hùng vĩ trên trời, không khỏi trừng to mắt.

Các Thần nhân tàn phá bừa bãi trên chiến trường dồn dập kéo dài khoảng cách, ngữa đầu nhìn lên bầu trời.

Một người trong đó sắc mặt tái nhợt, đau thương cười nói:

- Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì….

Không có người trả lời hắn, hắn cũng không cần trả lời, bởi vì hắn đang hỏi chính mình.

Mấy trăm vạn binh khí treo ngược trên bầu trời, loại cảm giác áp bách kia chỉ có người đối mặt mới có thể cảm nhận được, giờ khắc này, bất cứ đấu chí, hy vọng nào đều sẽ không còn sót lại chút gì.

Chiến tranh lại ngừng.

Các tướng sĩ một phương Đại Cảnh cũng không có reo hò, đều bị chấn động đến đại não trống không.

Võ đạo, thật có thể mạnh mẽ đến mức độ như thế sao?

- Mau trốn!

Không biết là ai hô một tiếng, vô số kể tướng sĩ chín triều đột nhiên bừng tỉnh, quay người chạy trốn, mặt đất lần nữa rung động.

Trong trận doanh chín triều phương xa, tất cả mọi người cũng ngước nhìn binh khí đầy trời, người cao tuổi càng quỳ xuống, càng không ngừng dập đầu, cầu xin trời xanh khoan dung.

Bọn hắn tưởng rằng mình đắc tội trời xanh, trời xanh muốn trừng phạt bọn hắn, trừ cái đó ra, bọn hắn căn bản không có cách nói rõ lí do cảnh tượng mà mình đang nhìn thấy.

Phía trên binh khí mênh mông, Khương Trường Sinh nhìn xuống tất cả cảnh tượng bên dưới, cuối cùng vẫn chậm rãi phất tay.

Nếu một trận chiến này không tàn khốc, sẽ rất khó tạo ra hiệu quả chấn nhiếp.

Đây cũng là nguyên nhân hắn và vị Đông Phương tiền bối kia dây dưa một quãng thời gian, trực tiếp miểu sát, không đủ tuyệt vọng.

Đương nhiên, hắn cũng không muốn giết sạch đại quân chín triều, lưu lại một nửa người sống là được, mấy chục năm sau, giang sơn của chín triều sẽ trở thành giang sơn của Đại Cảnh, sau này đều là người trong nhà.

Binh khí đầy trời lao xuống, như mưa sa mưa trút nước, mang theo khí thế thiên băng địa liệt buông xuống.

Giờ khắc này, đại quân chín triều người người tuyệt vọng, đại quân Cảnh triều không có kinh hỉ, chẳng qua là ngốc ngốc nhìn đồ sát sắp đến.

Ti Châu, Kinh Thành.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc buông xuống tấu chương, đứng dậy, bồi hồi trong phòng.

Khương Tú nhịn không được hỏi:

- Phụ hoàng, ngài đang lo lắng cho sư tổ sao?

Hắn cũng hết sức lo lắng, chín triều liên quân, triều tông hợp lại, chỉ dựa vào sư tổ một người, thật có thể được không?

Khương Tử Ngọc nhớ lại tình cảnh Khương Trường Sinh độc chiến Đại Thừa long lâu, cho mình lòng tin, nhưng suy nghĩ binh lực địch quân, hắn vẫn khống chế không nổi lo lắng.

Ngàn vạn đại quân, vị hoàng đế chinh chiến nửa đời như hắn đều chưa từng thấy qua, hắn căn bản không tưởng tượng ra được ngàn vạn đại quân cuồn cuộn ra sao.

Cho dù là ngàn vạn đầu heo chó cùng nhau công kích, kia cũng đã khó có thể tưởng tượng, làm sao ngăn cản?

Một Bạch Y vệ chạy vào, trình lên một phong mật báo.

Khương Tử Ngọc vội vàng mở ra xem, sắc mặt của hắn vẫn như cũ âm trầm, nói:

- Trẫm không cần tình báo thực lực của kẻ địch, trẫm chỉ cần chiến báo!

- Tuân lệnh!

Bạch Y vệ vội vàng rời khỏi.

Khương Tử Ngọc đi ra khỏi cửa phòng, ngước nhìn phương hướng chiến trường ở hướng Bắc, thở dài một tiếng.

- Phụ thân, hài nhi chỉ có thể nhờ vào ngài.

Khương Tử Ngọc yên lặng suy nghĩ, ánh mắt bắt đầu xuất thần.

Khương Tú đi theo ra ngoài, đứng ở bên cạnh phụ hoàng, yên lặng không nói.

Dựa theo canh giờ, hiện tại cũng đã khai chiến.

Đại Cảnh vong quốc, hay là hùng thôn thiên hạ, liền xem một trận chiến này!

Hắn mặc dù biết Khương Trường Sinh rất mạnh, nhưng nghĩ đến Khương Trường Sinh bình thường hòa ái đối với mình, thái độ hiền hòa, hắn rất khó tưởng tượng Khương Trường Sinh như thế nào ngăn cơn sóng dữ.

Càng đến ngàn cân treo sợi tóc, hai cha con càng tâm loạn như ma.

- Đừng xem, cho dù Yêu đạo kia có thể kiềm chế chiến trường, Đại Cảnh cũng phải vong.

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, cả kinh hai cha con quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mái hiên bên cạnh chẳng biết lúc nào xuất hiện một thân ảnh.

Chính là vị thư sinh kia của Tụ Tinh lâu.

Thư sinh tay cầm quạt xếp, giống như cười mà không phải cười nhìn xuống bọn hắn.

Sắc mặt Khương Tú đại biến, thấp thỏm lo âu.

Khương Tử Ngọc lạnh lùng nghiêm mặt, nói:

- Trẫm còn tưởng rằng triều tông thật quang minh chính đại, thì ra cũng sẽ làm ra thủ đoạn như vậy.

Thư sinh lắc đầu bật cười, nói:

- Không có cách, chỗ dựa của các ngươi quá khó gặm, bây giờ trong kinh thành không có thần nhân, hoàng đế Đại Cảnh, ngươi có di ngôn gì?

Khương Tử Ngọc khẽ nói:

- Hai phe triều tông hợp lại, Thập Tam châu đủ các ngươi ăn sao?

- Đổi thành vương triều khác, xác thực không đủ, nhưng Thập Tam châu của Đại Cảnh cất giấu long mạch, nhất định phải tranh, vì chiếm đoạt các ngươi, chúng ta chuẩn bị trên trăm năm, đáng tiếc đối thủ từ Đại Thừa long lâu đổi thành Yêu đạo kia, bất quá như thế này cũng tốt, không có Long lâu, cũng không cần đối phó triều tông khác tới giao hảo.

Thư sinh lắc đầu nói, ngữ khí thổn thức.

Long mạch…..

Thì ra là thế.

Khương Tử Ngọc thoải mái, hắn kéo Khương Tú ra sau lưng, mở miệng hỏi:

- Giết trẫm cũng được, nhưng có thể buông tha những người khác hay không?

Chương 190: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (3)

Thư sinh giễu cợt nói:

- Hoàng đế, ngươi cảm thấy có khả năng à, vì lôi kéo chín vương triều, chúng ta đổi một nhóm lại một nhóm hoàng thất, Khương gia ngươi sao có thể may mắn thoát khỏi tai ách?

- Hôm nay ngươi phải chết, con của ngươi phải chết, tất cả mọi người toàn bộ hoàng cung đều phải chết!

Thư sinh thả người vọt lên, quạt xếp trong tay hóa thành lưỡi dao, hắn múa quạt đánh tới Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc lúc này chuẩn bị huy chưởng ứng đối, đúng lúc này, một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Khương Tử Ngọc, đánh ra một chỉ, mắt thường có thể thấy kình khí dùng tốc độ siêu tuyệt giết ra, xuyên thủng cái trán của thư sinh.

Thư sinh trừng to mắt, trong lòng hoảng sợ kêu lên:

- Thế nào lại là hắn…..

Bịch một tiếng!

Thư sinh rơi xuống đất, hai mắt trừng lớn, máu tươi từ cái trán của hắn chảy ra, nhuộm đỏ một con mắt của hắn.

Khương Tử Ngọc, Khương Tú sửng sốt, khó tin nhìn thân ảnh trước mặt.

Khương Trường Sinh!

- Cha….. Sư phụ…. Ngài làm sao ở chỗ này?

Khương Tử Ngọc không có kinh hỉ, ngược lại hoảng hốt, Khương Trường Sinh ở đây, chiến trường kia nên làm như thế nào?

Toàn bộ binh lực Đại Cảnh đều ở trên chiến trường, nếu bị đồ sát hầu như không còn, Đại Cảnh liền vong.

Trong lòng Khương Tử Ngọc đầy tuyệt vọng, nhưng hắn không thể trách Khương Trường Sinh, thân thể của hắn mềm nhũn, cúi đầu cười khổ nói:

- Thôi, sư phụ, có thể mang người thân trẫm rời khỏi hay không, rời xa Cảnh triều, ít nhất để Khương gia lưu lại huyết mạch.

Khương Tú sững sờ nhìn bóng lưng Khương Trường Sinh, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần.

Sư tổ lựa chọn bọn hắn giữa giang sơn và bọn hắn.

Khương Trường Sinh quay người, nhìn về phía Khương Tử Ngọc, cười nói:

- Đứa nhỏ ngốc, ngươi đang suy nghĩ gì đấy, chuẩn bị nghênh đón tin chiến thắng đi.

Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc đầy mờ mịt, không rõ ý của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh ở chỗ này, chiến trường sao có thể thắng?.

Chẳng lẽ Khương Trường Sinh hiện tại chạy tới chiến trường?

.....

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh đi đến dưới Địa Linh thụ, tiếp tục luyện công.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Đạo trưởng, ngài dựa vào một bộ phân thân đi chiến trường, có phải quá khinh thường hay không?

Phân thân thuật của Khương Trường Sinh chính là phân chia linh lực, số lượng nhiều nhất có khả năng phân đến một trăm cỗ phân thân, nói như vậy, linh lực bản thân cũng sẽ chỉ còn lại có một phần trăm.

Bây giờ Khương Trường Sinh chỉ phân ra một bộ phân thân, vô luận chân thân hay phân thân, đều chỉ có một nửa linh lực.

Nhưng đầy đủ.

Khương Trường Sinh cũng không muốn ỷ lại phân thân thuật, nhưng hiện tại tình huống đặc thù, hắn cảm thấy kẻ địch không có khả năng tuân thủ võ đức, quả nhiên, có người đến đây đánh giết Khương Tử Ngọc.

Bây giờ sôi nổi trên chiến trường chính là phân thân của hắn, phân thân đánh Kim Thân cảnh là đủ, cho dù xuất hiện Càn Khôn cảnh, cũng có thể đánh.

Khương Trường Sinh ra vẻ bất đắc dĩ nói:

- Xác thực khinh thường, nhưng không có cách nào, không phải sao?

Trong lòng hắn tràn ngập chờ mong, một trận chiến này có thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng bao lớn?

Bạch Kỳ yên lặng.

Trong đình viện không có những người khác, Khương Trường Sinh cố ý đuổi bọn hắn ra, để tránh bại lộ pháp thuật của mình, lưu Bạch Kỳ một sói để cho mình trang bức như vậy đủ rồi.

Nhánh cây Địa Linh thụ bắt đầu mọc ra từng cái mầm non, gió nhẹ quét qua, linh khí phun trào, để dưới cây mát lạnh, không cảm giác được ngày nóng chói chang.

….

Chiến trường Bắc Chu, hoang nguyên trăm dặm trở thành luyện ngục trần gian.

Binh khí đầy đất, mỗi một binh khí đều đâm xuyên một cỗ thi thể, có bị đóng ở trên mặt đất, có bị treo ở trường thương, trên trường kích, lít nha lít nhít, căn bản đếm không hết.

Khương Dự chỉ huy binh sĩ quét dọn chiến trường, hắn nhìn thi thể bốn phương tám hướng, hít sâu một hơi, nỗ lực để cho mình trấn định lại.

Đại quân Cảnh triều đang đuổi giết quân đội chín triều, còn lại mấy vạn binh lực kiểm tra chiến trường.

Bịch!

Một cỗ thi thể hạ xuống, rơi vào bên cạnh Khương Dự, chính là thống soái chín quân, Thông Vũ cốc Mạnh Huyên.

Mạnh Huyên cũng chết không nhắm mắt, máu me đầy mặt.

Khương Dự không biết đối phương là Thần nhân, cứ nghĩ chẳng qua là người bình thường, hắn quay đầu nhìn lại, Khương Trường Sinh từ trên trời giáng xuống, dưới chân giẫm lên một đóa mây trắng.

Cưỡi mây…..

Khương Dự nheo mắt, đã không lo được chấn kinh, hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, cảm khái nói:

- Trường Sinh ca, Đại Cảnh lại một lần dựa vào ngươi ngăn cơn sóng dữ.

Hắn biết rõ nếu như không có Khương Trường Sinh, Đại Cảnh đã sớm phục Sở, Khương gia sắp thành sự chê cười trong lịch sử.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, cười nói:

- Ta cũng cần phải trở về, Thần nhân đối diện đều đã chết, còn lại chính là giặc cùng đường, ngươi đừng đuổi quá gấp, mặc dù thu hoạch được một trận đại thắng, nhưng Đại Cảnh cũng cần thời gian tiêu hóa.

Khương Dự gật đầu, thúc giục.

- Tốt, ngươi mau trở về đi, ta lo lắng có người mưu hại bệ hạ.

Khương Trường Sinh quay người, đạp mây rời khỏi, trong chớp mắt đã biến mất tại chân trời.

Thật nhanh!

Tiêu dao thiên địa, quả nhiên là tiên nhân.

Khương Dự âm thầm cảm khái, hắn không thể nào hiểu được Khương Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng chỉ cần biết được Khương Trường Sinh là người trong nhà là được.

Tâm tình của hắn cũng sục sôi theo.

Sau trận chiến này, Đại Cảnh sẽ mạnh bao nhiêu?

Chương 191: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (1)

【 Càn Vũ năm mười bảy, Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu tụ tập chín phương vương triều đột kích, Đại Cảnh lâm vào trong nguy nan, ngươi may mắn ra tay, cũng bởi vậy vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Đại Diễn Bàn Sơn Thuật 】 .

【 Càn Vũ năm mười bảy, phó lâu chủ Tụ Tinh lâu Lý thư sinh muốn đánh giết hoàng thất Đại Cảnh, ngươi may mắn ra tay, sinh tồn ngươi trong lúc giao thủ với hắn, vượt qua một

trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Cự Linh giới 】 .

Hai đầu nhắc nhở liên tục xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, hắn lộ ra nụ cười, đứng dậy trở lại bên trong phòng của mình.

Bạch Kỳ ngẩng đầu, có chút hiếu kỳ, nhưng cũng không dám quấy rầy.

Phân thân Khương Trường Sinh đã trở về, điều này biểu thị chiến tranh đã kết thúc.

Hai phe triều tông, ngàn vạn đại quân, nó không tưởng tượng nổi Khương Trường Sinh thắng như thế nào.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh trước lấy ra Cự Linh giới, Cự Linh giới có màu bạc, mặt ngoài khảm nạm từng ngọc thạch thật nhỏ, màu sắc không đồng đều, truyền thừa trí nhớ Cự Linh giới đi theo tràn vào trong đầu của hắn.

Giới này có thể làm nhẫn trữ vật để sử dụng, bên trong ẩn tàng một không gian rất lớn, đem linh lực rót vào bên trong Cự Linh giới, cũng có thể kích hoạt cấm chế, hình thành vòng phòng hộ, ngăn cản kẻ địch tiến công, pháp bảo hết sức thực dụng.

Khương Trường Sinh mang theo, đồng thời luyện hóa cấm chế, để nó nhận của mình làm chủ.

Sau nửa canh giờ, hắn bắt đầu truyền thừa trí nhớ thần thông Đại Diễn Bàn Sơn Thuật.

Đại Diễn Bàn Sơn Thuật, nghe qua đã rất trâu bò, đây là thần thông thứ nhất của hắn.

Đằng vân giá vũ, rải đậu thành binh cũng không tính là thần thông, hắn ngược lại muốn xem xem Đại Diễn Bàn Sơn Thuật mạnh bao nhiêu.

Đại Diễn Bàn Sơn Thuật, tên như ý nghĩa, có thể di chuyển sơn nhạc, sở dĩ là thần thông, đương nhiên không phải Bàn Sơn trên ý nghĩa truyền thống, hắn có thể tạm thời thu núi lớn

vào trong cơ thể, tiến hành di chuyển, mà thân thể của hắn sẽ có được thể trọng như núi cao, hắn cũng có thể nâng sơn nhạc, thu nhỏ sơn nhạc ở trong lòng bàn tay, nhưng thực tế trọng lượng không thay đổi.

Tê…

Có ít đồ nha.

Khương Trường Sinh hoàn toàn có khả năng giấu Đại Diễn Bàn Sơn Thuật trong lòng bàn tay, lại đột nhiên đánh tới kẻ địch.

Cái kia sẽ bá đạo ra sao.

Mặt khác, Đại Diễn Bàn Sơn Thuật cũng không phải là Bàn Sơn thuật đơn giản, cũng có thể di chuyển mặt vật thể cỡ lớn khác, cũng là hiệu quả như thế, bất quá tốt nhất đừng ẩn tàng vật sống ở trong cơ thể, dễ dàng khiến linh lực hỗn loạn.

Còn về Bàn Sơn có thể chuyển ngọn núi bao lớn, tạm thời không rõ ràng, đã là thần thông, tuyệt không phải chỉ dựa vào linh lực, chắc chắn có thể phát huy hiệu quả càng lớn vượt qua linh lực.

Khương Trường Sinh rất hài lòng với hai phần thưởng, tiếp theo hẳn là có thể thanh nhàn một đoạn thời gian rất dài, có thể tốn thời gian tu luyện thần thông Đại Diễn Bàn Sơn Thuật, thuận tiện xông vào Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy.

.....

Mấy ngày sau.

Một tin tức kinh động khắp thiên hạ.

Quân đội Đại Cảnh giao chiến cùng đại quân chín triều, Trường Sinh tiên sư ra tay, dùng lực lượng một người tru diệt bốn trăm vạn địch binh, quân đội Đại Cảnh thừa thắng xông lên, quân lính đại quân chín triều tan rã, ngàn vạn đại quân còn lại không đến một nửa.

Hai mươi hai châu Đại Cảnh xôn xao, các vương triều xung quanh rung động.

Phản ứng của tất cả mọi người nghe được tin tức đầu tiên là tình báo có sai, đơn giản làm trò cười cho thiên hạ.

Đây chính là ngàn vạn binh lực, sao có thể trong vòng một ngày bị một người đồ sát bốn trăm vạn?

Dù cho là bốn trăm vạn đầu heo, nằm sấp để cho người ta giết, một ngày có thể giết nhiều ít?

Nhưng càng ngày càng nhiều tin chi tiết về chiến trường bắt đầu lưu truyền, cái gì Kim Thân cảnh, Thần Nhân cảnh bị đồ, chưởng ảnh màu tím to như trời xanh, binh khí treo đầy trời, rải đậu thành binh, các loại tin tức, càng truyền càng không hợp thói thường.

Tên Trường Sinh tiên sư lần nữa truyền khắp thiên hạ, lần này là hung danh, là sát danh, là hơn bốn trăm vạn vong hồn chồng chất mà thành uy danh.

Khương Tử Ngọc biết được tin tức này cũng cười to không thôi, cực kỳ hưng phấn.

Hắn khẩn cấp tổ chức triều hội, quần thần tụ tập, tất cả mọi người hết sức xúc động, Đại Cảnh sống lại, mà không chỉ là sống.

- Trẫm nói, Đại Cảnh chính là Thiên Mệnh sở quy, chư vị ái khanh bây giờ cảm thụ như thế nào?

Khương Tử Ngọc hăng hái cười nói, Khương Tú cũng trêu tức nhìn về phía quần thần.

Không ít văn thần lộ ra vẻ mặt xấu hổ, chỉ có thể hung hăng vuốt mông ngựa Khương Tử Ngọc.

- Bệ hạ thánh minh, lại một lần cứu vãn Đại Cảnh giang sơn.

- Một trận chiến định càn khôn, từ nay về sau, Thập Tam châu cổ kim, không có hoàng đế nào có thể so cùng bệ hạ!

- Đây là công tích thiên cổ không có, bệ hạ uy vũ.

- Ha ha ha, Thiên Hữu Đại Cảnh, Thiên Hữu Đại Cảnh.

- Thiên Hữu bệ hạ, bệ hạ chính là thiên mệnh của Đại Cảnh.

Quần thần vuốt mông ngựa để Khương Tử Ngọc càng cao hứng, hôm nay hắn quá mở mày mở mặt, áp lực tích lũy hai năm qua triệt để tiêu tan.

Thoải mái!

Quá sung sướng!

Hàn Thiên Cơ không có lên tiếng, hắn vẫn đang rất khiếp sợ, hắn biết được càng nhiều chi tiết trên chiến trường, trận chiến này hoàn toàn là Trường Sinh tiên sư một người đánh nổ hai phe triều tông.

Chương 192: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (2)

Sau trận chiến này, không chỉ chín đại vương triều suy sụp, hai phe triều tông cũng sẽ xong đời.

Các triều tông khác đều nhìn chằm chằm, Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu bị đại nạn này, các triều tông khác chắc chắn sẽ chiếm đoạt.

Chút này cũng không sánh bằng Đại Cảnh.

Đại Cảnh triệt để quật khởi, xây dựng vương triều võ đạo độc lập thịnh thế.

Cho tới nay, vương triều đều bị võ đạo cầm giữ, chỉ có Đại Cảnh, hoàng quyền cao hơn võ đạo.

Hàn Thiên Cơ cũng kích động, đây chính là Đại Cảnh hắn lựa chọn, Đại Cảnh quật khởi, trên mặt hắn cũng có ánh sáng.

Trần Lễ đứng ra, chắp tay cười nói:

- Bệ hạ, Trường Sinh tiên sư tạo ra công lao như thế, bệ hạ há có thể không thưởng?

Lời vừa nói ra, các hạ thần khác đi theo phụ họa, ai chẳng biết quan hệ giữa Khương Trường Sinh và Khương Tử Ngọc, vô luận thưởng như thế nào cũng không có vấn đề gì, thậm chí không cần lo lắng công cao che chủ, bởi vì Trường Sinh tiên sư dùng lực lượng một người trấn áp chín đại vương triều, nếu như hắn muốn tạo phản, ai có thể ngăn cản?

- Trẫm đang có ý đó, Trường Sinh tiên sư chính là sư phụ của trẫm, không thích triều chính, cả ngày luyện đan tu đạo, trẫm ban thưởng tôn hiệu cho hắn, Đạo Tổ, đạo tổ của Đại Cảnh, từ nay về sau, hậu đại hoàng đế không được tiêu trừ đãi ngộ của Long Khởi quan, lập Thánh địa võ lâm của Đại Cảnh, triều thần, bách tính Đại Cảnh thấy Đạo Tổ như thấy trẫm, nhất định phải quỳ lạy hành lễ.

Khương Tử Ngọc cười nói, hắn dừng một chút, bổ sung:

- Nếu như nhân sĩ võ lâm muốn khiêu chiến đệ tử Long Khởi quan, vẫn như cũ có khả năng, thậm chí có khả năng khiêu chiến đạo tổ, nhưng không được thương tới người vô tội, càng không thể có ý muốn lật đổ đạo quan.

Đây là Khương Trường Sinh cố ý dặn dò, không được cấm giang hồ cao thủ khiêu chiến hắn, còn về nguyên nhân, hắn không nói, Khương Tử Ngọc cho rằng hắn ngứa tay, người đều có một mặt hiếu chiến.

- Bệ hạ thánh minh!

Quần thần tán thán, không người dám phản bác.

Đạo Tổ…..

Danh tự thật vang dội.

Thật tình không biết, Khương Tử Ngọc sở dĩ ban danh đạo tổ, còn có một cái tầng ý khác, Đạo Tổ cũng là Hoàng tổ.

Hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, phong Trường Sinh đạo trưởng Long Khởi quan thành Đạo tổ, phong Long Khởi quan làm võ lâm Thánh địa, bố cáo dán hết thảy thành trì.

Võ lâm chấn động, từ xưa đến nay, Long Khởi quan là môn phái võ lâm thứ nhất được triều đình phong làm thánh địa, dĩ vãng hoàng đế đều sẽ kiêng kị môn phái võ lâm, cho nên Thánh địa có rất nhiều, nhưng đều là người giang hồ phong, cũng không chính thống.

Long Khởi quan phấn chấn, khách hành hương đông nghẹt, đông như trẩy hội, số lượng lớn quyền quý tới cửa tặng lễ.

Một chỗ trong đình viện.

Thanh Nhi đứng ở trước mặt phụ thân, phụ thân ngồi xổm, căn dặn.

- Thanh Nhi, về sau hảo hảo ở lại trong đạo quán luyện công, đừng xuống núi, vi phụ sẽ thường xuyên lên núi tới thăm ngươi, thế nào?

Đại Cảnh Thánh địa, nam tử khôi ngô cũng không dám trở thành người đặc thù, sợ Long Khởi quan không cần nữ nhi mình.

Thanh Nhi gật đầu, cười đùa nói:

- Phụ thân, ta hết sức thích nơi này, tất cả mọi người đối với ta rất tốt, phụ thân không cần lo lắng, ta trôi qua cuộc sống rất vui vẻ.

Hốc mắt nam tử khôi ngô ửng hồng, xoa đầu của nàng, cười nói:

- Thanh Nhi thật ngoan, nhà chúng ta sắp đổi vận.

Thật sự là trời ưu ái bọn hắn.

Nam tử khôi ngô quên không được Khương Trường Sinh, hắn biết vận may của nhà bọn hắn bắt nguồn từ vị đạo trưởng kia.

Đạo Tổ hiện thời.

Long Khởi quan náo nhiệt kéo dài thật lâu, Hoa Kiếm Tâm, Khương Tú cũng thường xuyên mang theo hoàng tử, công chúa khác đến đây, đều là tôn nhi, tôn nữ của mình, Khương Trường Sinh đương nhiên không có sĩ diện.

Đám hoàng tử, công chúa đều hết sức sùng bái Khương Trường Sinh, hung hăng hỏi thăm trận đại quyết chiến kia cùng với thuật rải đậu thành binh.

Bọn hắn đến thật ra cũng là ý của Khương Tử Ngọc, hắn không hy vọng người hậu thế không biết Khương Trường Sinh.

Một mực đến năm mới, Long Khởi quan náo nhiệt cuối cùng mới hết…..

Trong dãy núi, từng tòa lầu các ẩn vào trong sơn cốc, như là một thôn đào viên rời thế mà đứng độc lập.

Trong một gian lầu các.

Ầm!

Một cái bàn bị đập tan, người xuất thủ chính là một tên thanh niên mặc áo lam, gương mặt anh tuấn đều trở nên vặn vẹo.

Cốc chủ Vệ Họa ngồi trên ghế, vẻ mặt âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Một bạch y nữ tử đứng bên cạnh thanh niên mặc áo lam, dung mạo mỹ lệ, khí chất đoan trang, nàng lo lắng nhìn thanh niên mặc áo lam.

Thanh niên mặc áo lam nhìn hằm hằm Vệ Họa, tức giận nói:

- Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng! Phụ thân ta chính là cường giả Kim Thân cảnh, sống ba trăm năm, tung hoành nhân gian khó gặp địch thủ, còn có hai phe triều tông hợp lại, làm sao có thể chết ở trên chiến trường, hơn nữa còn bị một người giết chết? Nhạc phụ, ngươi đang trêu đùa ta sao?

Hắn chính là con trai của Đông Phương tiền bối, Đông Phương Như Quân.

Vì lôi kéo Đông Phương tiền bối, Vệ Họa gả nữ nhi duy nhất cho Đông Phương Như Quân, hứa hẹn để Đông Phương Như Quân trở thành Cốc chủ đời tiếp theo, Thông Vũ cốc cũng không phải chế độ thế tập, chỉ cần Đông Phương Như Quân trở thành đệ tử Thông Vũ cốc, công lao lại lớn, trở thành Cốc chủ, cũng không phải việc khó, huống chi hắn còn có chỗ dựa là phụ thân Kim Thân cảnh.

Chương 193: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (1)

Vệ Họa trầm giọng nói:

- Như Quân, bản tọa làm sao khinh ngươi? Những sư thúc kia của ngươi đều đã chết, còn chưa đủ chứng minh? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu ám toán phụ thân ngươi, ngươi nhìn kỹ một chút, ngoại trừ bản tọa, Thông Vũ cốc lại không còn thần nhân.

- Huống hồ, chúng ta nào có thực lực ám toán Kim Thân cảnh?

Đông Phương Như Quân nỗ lực bình phục cảm xúc, hắn cũng biết Vệ Họa không có khả năng lừa gạt hắn, nhưng hắn không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Trong lòng hắn, phụ thân hắn vô địch.

Một trận chiến rất chắc chắn, sao lại toàn quân bị diệt, cao thủ triều tông đều bị giết?

- Dựa vào cái gì….. Yêu đạo dựa vào cái gì mạnh mẽ như thế…

Đông Phương Như Quân tê liệt trên ghế ngồi, toàn thân phát run.

Sợ hãi trước đó chưa từng có tràn đầy bên trong lòng của hắn, trong phòng lâm vào trong yên lặng.

Không chỉ hắn sợ hãi, Vệ Họa cũng sợ hãi.

Bạch y nữ tử nhịn không được hỏi:

- Phụ thân, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?

Vệ Họa ngẩng đầu, ánh mắt chết lặng, tiếng khàn khàn nói:

- Rời đi, rời xa nơi này….

Đông Phương Như Quân nắm chặt hai quả đấm, cắn răng nói:

- Thù này làm sao bây giờ?

Vệ Họa thê cười thảm nói:

- Muốn báo thù? Quên đi thôi, sống sót trước lại nói, mấy trăm năm sau, chờ Yêu đạo kia chết rồi, lại tìm Đại Cảnh báo thù, hi vọng các ngươi có thể sống đến ngày đó…..

- Hi vọng Thông Vũ cốc có thể chống đến ngày đó…

- Hắn đến cùng là cảnh giới gì, chẳng lẽ phía trên Kim Thân cảnh còn có cảnh giới càng cao hơn?

Đông Phương Như Quân hỏi, hắn hai mắt sung huyết, lửa giận, biệt khuất trong lòng khiến cho hắn gần như muốn hôn mê.

Vệ Họa yên lặng, hắn cũng hết sức bao la mờ mịt.

Đông Phương Như Quân đứng dậy, hít sâu một hơi, nói:

- Ta chuẩn bị đi tới Hiển Thánh động thiên, nếu như thế gian thật sẽ tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh, chỉ có Hiển Thánh động thiên có thể có, ta muốn đi tập võ, ngày sau tự tay báo thù cho phụ thân.

- Nhạc phụ, ta giao phó nàng cho ngươi.

Nói xong, Đông Phương Như Quân không để ý đến bạch y nữ tử kêu khóc, dứt khoát rời đi.

…

Càn Vũ năm mười tám.

Tần Triều, Bắc Chu đầu hàng, giang sơn Đại Cảnh mở rộng, Tấn triều cũng một lần nữa bị thu phục, trong vòng mấy tháng, các nơi không ngừng có đầu người rơi xuống, hoàng đế bắt đầu thu tính sổ sách.

Những hạ thần từng có ý đầu hàng đều bị chém đầu hoặc sung quân biên cương, từ tam tỉnh thừa tướng, cho tới huyện nha bình thường, không một may mắn thoát khỏi.

Tàn khốc như vậy, vẫn không có người nào dám tạo phản.

Vì mở rộng binh lực, điều động văn viên, Khương Tử Ngọc chiêu cáo thiên hạ, để đám thương nhân quyên tiền, người cống hiến lớn có thể thăng quan tiến tước, quốc khố lúc đầu khan hiếm trong khoảng thời gian ngắn giàu có, không chỉ là thương nhân Đại Cảnh, thương cổ thế gia các vương triều khác cũng đến đây quy hàng.

Vô luận trong ngoài Đại Cảnh, tất cả mọi người biết một vương triều trước nay chưa từng có sắp quật khởi, vương triều xung quanh chắc chắn bị thôn tính.

Khương Tử Ngọc hấp thụ giáo huấn trước đó, không có vội vã chinh chiến, mà vững chắc giang sơn đã có.

Thiên Cương, Hoang Nguyên, Ngụy Chủ đầu hàng, hoàng thất biếm thành vương tộc, bọn hắn không nhường, sớm muộn gì cũng sẽ bị đồ sát.

Nương tựa theo uy danh Đại Cảnh Đạo Tổ, Đại Cảnh nghênh đón giai đoạn cao tốc khuếch trương cương thổ.

Ban đêm.

Khương Trường Sinh ngồi trên tàng cây, nhìn Kinh Thành đèn đuốc sáng trưng, nửa năm trôi qua, Kinh Thành trở nên rất phồn hoa, trắng đêm không tắt đèn, rất có cảm giác tòa thành không có đêm tối.

Hắn rất có loại cảm giác đi vào Thịnh Đường cổ đại kiếp trước.

Luận quốc lực, cương thổ, Đại Cảnh đã vượt xa Thịnh Đường, chẳng qua nơi này chính là thế giới võ đạo, thế giới to lớn vượt xa Địa Cầu, võ đạo mạnh càng khó mà ước lượng.

Đây đều là công lao của ta.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, có chút tự đắc.

Mặc dù không ở trên triều đình, lại có công lao to lớn cho giang sơn xã tắc, loại cảm giác này rất mỹ diệu.

Trong vòng hai mươi năm sau, Đại Cảnh không có đại nạn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tổng không đến mức tiếp theo ra hai mươi vương triều vây công Đại Cảnh chứ, quá bất hợp lí, chỉ cần Đại Cảnh không quá cuồng vọng, không đến mức như thế.

Nhìn một lúc lâu, Khương Trường Sinh vươn mình rơi xuống, tĩnh toạ tu luyện dưới tàng cây.

…

Hô ào ào…

Dưới một thác nước lớn, hồ nước nổi lên hơi nước, để vùng này như Tiên cảnh, một thân ảnh ngồi tĩnh tọa ở trên đá ngầm, thừa nhận dòng nước trùng kích, quanh người hắn bao quanh huyết khí nhàn nhạt.

Đây là một thiếu niên, nhìn kỹ lại, mặt mũi của hắn vậy mà giống Khương Tú như đúc, cái bớt giữa mi tâm hiện lên màu đỏ như máu, lộ ra rất có lệ khí.

Bên ngoài mấy dặm, Tứ Hải hiền thánh nằm ở trên tảng đá lớn bên hồ phơi nắng, một thân ảnh chân đạp diều hâu bay tới, rơi vào bên cạnh Tứ Hải hiền thánh, người này người mặc vũ bào rộng lớn, bên hông cột một đầu roi sắt, hắn mở miệng cười nói:

- Tứ Hải, làm sao ngươi một mực trông coi đồ nhi bảo bối của ngươi, sợ chúng ta cướp đi sao?

Tứ Hải hiền thánh mở ra một con mắt, nhìn về phía hắn, tức giận nói:

- Hằng Phong sư huynh, ngươi tới làm gì?

Hằng Phong sư huynh cười nói:

- Bên ngoài động thiên phát sinh việc lớn, ngươi vừa hay từ Đại Cảnh trở về, cho nên ta tới tìm ngươi hỏi một chút.

Tứ Hải hiền thánh ngồi dậy, một tay bắt đầu móc lỗ tai, không nhịn được hỏi:

- Chuyện gì?

Chương 194: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (2)

- Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu mang theo chín phương vương triều vây công Đại Cảnh, Thông Vũ cốc thậm chí thỉnh động một vị lão quái Kim Thân cảnh, nhưng mà bọn hắn bại, bị bại rối tinh rối mù, lão quái Kim Thân cảnh kia càng chết ở trên chiến trường, chết không toàn thây, chỉ vì một người, Đại Cảnh Trường Sinh tiên sư, bây giờ được Đại Cảnh hoàng đế xưng là Đạo Tổ.

Hằng Phong sư huynh cười ha hả nói, nghe được nửa câu đầu, sắc mặt Tứ Hải hiền thánh đại biến, bất quá càng về sau, sắc mặt của hắn càng ngày càng quỷ dị.

Yêu đạo kia vẫn đáng sợ như vậy.

Ngay cả Kim Thân cảnh đều có thể giết?

Ta cái ai ya…..

Hằng Phong sư huynh cảm khái nói:

- Thân thể Kim Thân cảnh cường đại dường nào, dù có chết, làn da không khô, kim cốt không thay đổi, nhưng Kim Thân mạnh mẽ như thế nghe nói bị Đại Cảnh Đạo Tổ đánh rách, còn mất đi một nửa thân thể, hiện tại rất nhiều đệ tử bên trong Hiển Thánh động thiên cũng đang thảo luận, thậm chí ngay cả các tiền bối đời trước cũng đang tò mò.

- Quả nhiên là nhất chiến thành danh, Đại Cảnh chính là góc nhỏ ở trên phía nam phiến đại lục này, tuy có long mạch, nhưng khoảng cách Hiển Thánh động thiên và đại lục trung tâm cực xa, thanh danh vậy mà có thể truyền tới nơi này, khó lường.

Tứ Hải hiền thánh tức giận nói:

- Nói nhảm, nếu ngươi có thể giết lão quái Kim Thân cảnh, ngươi cũng không phải danh chấn thiên hạ?

Hằng Phong sư huynh cảm khái nói:

- Ta thật ra ngược lại nghĩ, Kim Thân cảnh nào có dễ dàng đi đến như vậy, nói đi thì nói lại, ngươi gặp qua Đại Cảnh Đạo Tổ chưa?

- Đương nhiên gặp rồi, ta còn tới giao thủ qua.

Tứ Hải hiền thánh vuốt chòm râu, ngạo nghễ nói.

Hằng Phong sư huynh quan sát tỉ mỉ hắn, nghi ngờ nói:

- Công lực ngươi nhỏ yếu như vậy, sao ngươi có thể sống sót dưới tay hắn?

Tứ Hải hiền thánh khinh thường nói:

- Ngươi không hiểu được, đây cũng là mị lực nhân cách, mặc dù võ công ta không được, nhưng phong thái của ta để Đại Cảnh Đạo Tổ tin phục, hắn thậm chí còn mời ta uống rượu.

- Thật chứ?

- Thật!

- Nhanh nói cho ta nghe một chút đi, Đạo Tổ đến tột cùng là người như thế nào.

- Có rượu không?

- Liền biết ngươi, đi theo ta đi.

- Hắc hắc.

…

Năm mới qua đi, Kinh Thành ngày càng phồn hoa, thậm chí xuất hiện thương đội dị vực, số lượng võ giả cũng càng ngày càng nhiều, hoàng đế hạ đạt một quyết sách trọng đại, xây dựng thêm Kinh Thành.

Bách tính cũng không có ý kiến, so với Cảnh Võ Tổ tu sông đào, xây dựng thêm Kinh Thành đáng là gì.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh đang luyện công, trước mắt hiện ra một dòng thông báo:

【 Càn Vũ năm mười tám, Lý Thái Xuân bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Bắc Chu 】 .

Lý Thái Xuân chính là Lý công công.

Khương Trường Sinh đều lưu lại Luân Hồi ấn ký cho hết thảy người quen bên người, không nhất định phải moi bọn hắn ra, ít nhất cũng có thể nhiều thêm một niềm vui thú, phẩm vị luân hồi.

Sau khi Mạnh Thu Sương chết năm thứ hai đã đầu thai, Lý công công lại đợi mấy năm, Hoàng hậu nương nương càng đến nay không có đầu thai, chuyện luân hồi quả nhiên khó bắt.

Khương Trường Sinh hơi hơi xuất thần, sau đó tiếp tục luyện công.

Cùng lúc đó.

Một chỗ trong đình viện Kinh Thành, Ngọc Nghiên Dật cùng một người ngồi đối diện, đối phương là một nữ tử, tướng mạo thoạt nhìn lớn hơn so với nàng, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, một thân áo tím, rất phong vận.

Ngọc Nghiên Dật cười khổ nói:

- Nghe ngươi nói như vậy, hắn xem như nhất chiến thành danh?

Áo tím nữ tử thở dài nói:

- Không nói hắn giết hơn bốn trăm vạn phàm binh, thế nhưng đánh giết lão quái Kim Thân cảnh cũng đủ để danh chấn thiên hạ, ngay cả tam phương triều tông bên trên đều đang thăm dò tình báo của hắn.

Trong mắt Ngọc Nghiên Dật tràn đầy sợ hãi, cảm thấy may mắn.

May mắn lúc trước nàng không có thất lễ khi gặp mặt Khương Trường Sinh, bằng không Phù Nguyệt thế gia chẳng phải sẽ đi theo gót Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu?

- Thần Đao Thiên đã bắt đầu truy sát đệ tử Tụ Tinh lâu, hai phe triều tông liền nhau, Thần Đao Thiên đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, cho dù không có Thần Đao Thiên, Tụ Tinh lâu không có hai trăm năm, rất khó khôi phục nguyên khí.

Áo tím nữ tử thổn thức.

Ngọc Nghiên Dật hỏi:

- Thần Đao Thiên sẽ để mắt tới Thập Tam châu sao?

Nữ tử áo tím lắc đầu bật cười:

- Làm sao có thể, đoán chừng bọn hắn phải để cho vương triều thủ hạ cống hiến cho Đại Cảnh để cầu hòa bình, Đạo Tổ không chết, không người nào dám động Đại Cảnh, huống hồ, không có người biết được Đạo Tổ bao nhiêu tuổi.

Ngọc Nghiên Dật hồi tưởng lại bộ dáng Khương Trường Sinh, nàng cũng không cách nào phán đoán, nhưng nàng có loại ảo giác, tuổi tác Khương Trường Sinh không lớn, so sánh với những lão bất tử kia, khí chất hoàn toàn khác biệt.

- Gia chủ bảo ta cho ngươi biết, nghĩ biện pháp giao hảo với Long Khởi quan, Long Khởi quan có khả năng trở thành triều tông, vật này là lễ gặp mặt.

Nữ tử áo tím móc ra một cái hộp gỗ từ trong ngực, Ngọc Nghiên Dật tiếp nhận, mở ra xem, sửng sốt, sắc mặt của nàng trở nên phức tạp…

Tháng ba.

Đại Cảnh võ khoa cử lần nữa mở ra, mà lần này không giống với những năm qua, rất nhiều võ giả báo danh, bao hàm các võ giả Tần Triều, Bắc Chu, Hoang Nguyên, dẫn đến kinh thành bên ngoài cũng tạm thời dựng lên rất nhiều khách sạn, cung cấp võ giả ở tạm.

Chương 195: Càng nhiều hương hỏa thì càng ồn

Bên trong Long Khởi quan.

Vạn Lý đang hồi báo cho Khương Trường Sinh tình huống Long Khởi quan gần đây, theo Long Khởi quan được lập làm Thánh địa, số lượng lớn quyền quý muốn đưa các đệ tử vào núi.

Khương Trường Sinh nói:

- Long Khởi quan chỉ lớn như vậy, không cần thu quá nhiều đệ tử, cầu tinh không cầu nhiều, cũng không cần lo lắng đắc tội quyền quý, bây giờ Long Khởi quan chính là quyền quý lớn nhất trong kinh thành.

Vạn Lý gật đầu, cảm thấy có lý, hắn suy nghĩ một chút, nói:

- Ta khống chế tại một ngàn người, về sau các đệ tử cũng không cần hành tẩu giang hồ thu lưu cô nhi.

Khương Trường Sinh gật đầu đồng ý.

Vạn Lý lại hỏi thăm một chút chi tiết, rời đi.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, hắn hơi nhớ Đại sư tỷ, nếu Mạnh Thu Sương ở đây, kia không cần mọi việc đều hỏi hắn.

Bạch Kỳ hỏi:

- Đệ tử rất nhiều, còn không tốt?

- Quá ồn.

Khương Trường Sinh trả lời, lúc này, Hoang Xuyên vào viện, thông báo đệ tử triều tông Ngọc Nghiên Dật đến đây bái phỏng, còn mang theo hậu lễ.

Hắn lúc này đồng ý.

Cũng không lâu lắm, Ngọc Nghiên Dật vào viện, nàng đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính khom lưng hành lễ, nàng móc ra một cái hộp gỗ, đặt lên bàn, nói:

- Tiền bối, đây là gia chủ ta tặng, chính là viêm sâm ba ngàn năm, thích hợp cho võ giả tu hành võ học chí cương chí dương, tăng trưởng trăm năm công lực, tuyệt không phải chuyện lạ.

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, kém chút chảy nước miếng.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được viêm sâm nội uẩn linh khí nóng bỏng nồng đậm, xác thực không vật phàm, hắn lần đầu gặp được trân bảo như thế.

Hắn mở miệng hỏi:

- Đa tạ gia chủ của các ngươi, bất quá gia chủ của các không phải để ngươi tặng không chứ?

Ngọc Nghiên Dật cười nói:

- Tặng lễ, làm sao có thể nói là tặng không, chỉ muốn Phù Nguyệt thế gia giao hảo với Đạo Tổ.

Trong lòng nàng hết sức không bỏ, chí bảo như thế, nàng cũng trông mà thèm, bảo vật như vậy cho dù triều tông cũng sẽ tranh đoạt, thấy phụ thân đưa ra bảo vật này, nàng cực kỳ giật mình.

Khương Trường Sinh nhận lấy hộp ngọc, cười nói:

- Nếu chỉ là giao hảo, ta đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ sợ Phù Nguyệt thế gia nhất định phải tiếp quản Đại Cảnh.

Nghe vậy, Ngọc Nghiên Dật xấu hổ cười nói:

- Nào dám, thiên hạ hôm nay ai không biết Đạo Tổ tên, long mạch do tiền bối chưởng khống, Phù Nguyệt thế gia tâm phục khẩu phục.

Khương Trường Sinh hài lòng gật đầu, thế này còn tạm được.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Ngọc Nghiên Dật không dám quấy nhiễu, cấp tốc rời đi.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt viêm sâm, như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt Bạch Kỳ gắt gao nhìn chằm chằm viêm sâm, nói:

- Đạo trưởng, chí bảo như thế nếu để cho cao thủ Thần Tâm cảnh, chỉ cần chân khí phù hợp, thành tựu Thần nhân tuyệt không phải việc khó.

Khương Trường Sinh lật tay thu nó vào bên trong Cự Linh giới, Bạch Kỳ còn tưởng rằng hắn giấu vào trong tay áo, chỉ có thể lưu luyến không rời thu hồi tầm mắt.

Viêm sâm cho Khương Trường Sinh dùng, ý nghĩa không lớn, bản thân hắn sắp đột phá rồi, chẳng thà để Long Khởi quan tăng thêm một tên Thần nhân.

Nếu là Thánh địa, không thể chỉ dựa vào hắn giữ thể diện.

Thoáng chớp mắt, nửa năm trôi qua.

Tháng mười.

Khoảnh cách một trận đại quyết chiến kinh thế trước đó đã qua một năm, Đại Cảnh còn đang củng cố cương thổ cùng triều chính của mình, Khương Tú đã có mấy tháng không có tới Long Khởi quan, vội vàng giúp hoàng đế xử lý chính vụ.

Bây giờ cương thổ Đại Cảnh gấp bội, nhân thủ văn võ cần thiết vượt xa lúc trước, Khương Tử Ngọc mỗi ngày bận đến đêm khuya, Hoa Kiếm Tâm mỗi tháng đều cầu đan Khương Trường Sinh cho hắn, sợ hắn chịu không nổi sinh bệnh.

Một ngày này, Khương Trường Sinh luyện chế viêm sâm ba ngàn năm thành đan dược, dược hiệu mạnh hơn, cũng có thể để đệ tử hấp thu tốt hơn.

Hắn gọi Hoang Xuyên tới, ban đan này cho Hoang Xuyên.

Trừ hắn ra, đệ tử khác trong Long Khởi quan đều rất yếu, không đủ tư cách sử dụng, tuy Lăng Tiêu có kỳ ngộ, nhưng cũng chỉ là kiếm pháp, công lực miễn cưỡng bước vào Thần Tâm, xa không thể so cùng Hoang Xuyên.

Sau khi Hoang Xuyên biết được công hiệu của đan này, xúc động muốn hỏng, dập đầu bái tạ Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ cực kỳ ghen ghét, ánh mắt kia như đao, để Hoang Xuyên hết sức không được tự nhiên.

Sau đó, Hoang Xuyên không dám chờ lâu, cấp tốc chạy đi.

Tin tưởng không cần mấy tháng, Long Khởi quan sẽ sinh ra vị Thần nhân thứ nhất, còn về Bình An, không tính, đó là hoàng quyền tạo nên, bây giờ Bình An chính là Đại Cảnh đệ nhất mãnh tướng, không tính là đệ tử Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh duỗi ra cái lưng mệt mỏi, điều ra giá trị hương hỏa xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 490743 】 .

Bốn mươi chín vạn.

Con số rất khủng bố, nói cách khác thiên hạ hôm nay có bốn mươi chín vạn người thắp hương cho hắn.

Tại thế giới không có văn minh khoa học kỹ thuật, tin tức truyền lại mờ đục, có thể thu lấy được nhiều người tin ngưỡng như vậy, đủ để thấy địa vị của Khương Trường Sinh bây giờ tại Đại Cảnh.

Đây giống như là đại hiền lương sư?

Không, sao hắn có thể so với ta.

Khương Trường Sinh đắc ý nghĩ đến, thờ phụng hắn cũng không chỉ là bình dân bách tính, trong nhà rất nhiều quyền quý Kinh Thành đều dựng tượng thần của hắn.

Mấy trăm năm sau, không phải hắn sẽ trở thành nhân vật thần thoại?

Khương Trường Sinh chỉ ngẫm lại đã có chút chờ mong.

Giá trị hương hỏa mang cho hắn không chỉ là cảm giác thành tựu, càng là cảm giác an toàn.

Nhiều giá trị hương hỏa như vậy để độ kiếp, hẳn là ổn?

Chương 196: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (1)

Khương Trường Sinh cũng không muốn không chết ở trong tay địch nhân, chết ở dưới thiên kiếp.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện, gần đây hoàng đế đưa tới không ít dược liệu, trong đó bao hàm rất nhiều thứ vương triều khác cống nạp, để cho hắn luyện chế ra rất nhiều đan dược, bớt đi không ít thời gian tu luyện.

Khoảng cách đột phá đã rất gần.

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập chờ mong, quyết định dốc lòng tu luyện, không hỏi thế sự.

Sóng biển vỗ án, chỗ bãi cát và rừng cây giao tiếp có một gian khách sạn, năm bàn lớn, có hai bàn là ngư dân đang nghỉ ngơi, còn có một bàn ngồi hai tên nhân sĩ võ lâm, đang uống rượu.

Chính là Mạnh Thu Hà và con trai lâu chủ Tiêu Điệu Thiên của Đại Thừa long lâu, Tiêu Bất Khổ.

Mạnh Thu Hà để chén rượu xuống, hỏi:

- Nghĩ được chưa?

Tiêu Bất Khổ vùi đầu uống rượu, uống liền ba bát, mới nói:

- Không cần lại nghĩ, ta không có lựa chọn.

Mạnh Thu Hà yên lặng.

Tiêu Bất Khổ vẫy chào, để Tiểu Nhị lại lấy thêm ba hũ rượu.

Mạnh Thu Hà cảm khái nói:

- Thế nhân đều coi Đạo Tổ chính là tồn tại lão bất tử, thật tình không biết hắn vẫn chưa tới bảy mươi tuổi, dùng cảnh giới của hắn, còn có thể trấn áp Đại Cảnh trên trăm năm, lưu lại xác thực không có ý nghĩa, nghe nói hoàng đế hiện thời đang ở xây dựng thêm Bạch Y vệ, có lẽ muốn nhằm vào Đại Thừa long lâu, ngươi xác thực nên rời đi, nhưng vì sao muốn đi tới hải ngoại?

Đại Cảnh hướng xuống nữa là hải dương, đây chính là cấm khu, bách tính chỉ dám đánh bắt cá ở duyên hải, không dám bước chân quá sâu, không chỉ là Đại Cảnh, các đại vương triều khác đều không dám bước chân vào biển sâu.

Tiêu Bất Khổ châm chọc nói:

- Không đi hải ngoại, đi chỗ nào? Thiên hạ hôm nay có chỗ cho ta dung thân à? Bây giờ Đại Thừa long lâu đã là chuột chạy qua đường, những triều tông giao hảo cùng chúng ta đang trắng trợn truy sát phái ta đi lấy lòng Yêu đạo, bọn hắn sợ dính vào quan hệ cùng chúng ta, bị Yêu đạo kia thù ghét.

Nụ cười của hắn càng ngày càng đắng chát, tràn đầy tự tin, tiêu sái trước kia đã không còn tồn tại.

Biết được Khương Trường Sinh đánh chết Kim Thân cảnh, hắn đã biết Đại Thừa long lâu không có khả năng lại phục sinh, sẽ chỉ trở thành bụi bặm trong lịch sử.

Nếu như Khương Trường Sinh chẳng qua là Kim Thân cảnh, hắn còn có một tia hi vọng, dù sao trong lịch sử Đại Thừa long lâu xuất hiện qua Kim Thân cảnh, chẳng qua là đã cách xa nhau năm trăm năm.

Dễ dàng tru diệt Kim Thân cảnh, cái kia sẽ mạnh bao nhiêu?

Mấu chốt nhất là hắn từ trong miệng Mạnh Thu Hà biết được số tuổi thật sự của Yêu đạo, hắn mặc dù không có thể hiểu được Yêu đạo kia tu luyện như thế nào, nhưng hắn hiểu rõ một chút, hắn kiếp này vô vọng báo thù, trước tránh né sát kiếp lại nói, nếu hậu đại xuất hiện thiên tài kinh diễm vô song, bàn lại việc khôi phục triều tông.

Mạnh Thu Hà hỏi:

- Thế thì đi đi, có lẽ hải ngoại thật có thiên địa rộng lớn hơn.

Tiêu Bất Khổ gật đầu, sau đó tiếp tục uống rượu giải sầu.

Sau nửa canh giờ.

Tiêu Bất Khổ đứng dậy, rút ra kiếm bên hông, giết hết tất cả mọi người trong khách sạn, cướp thuyền đánh cá, sau đó lấy hết thức ăn, đồ uống trong khách sạn chuyển lên trên thuyền, hắn còn cố ý buộc năm chiếc thuyền đánh cá chung một chỗ, có thể gánh chịu càng nhiều lương thực, rượu.

Mạnh Thu Hà yên lặng nhìn chăm chú hắn.

Làm xong tất cả những thứ này, Tiêu Bất Khổ đứng bên trên thuyền đánh cá, dùng chân khí thôi động thuyền đánh cá ra xa bờ.

Hắn nhìn Mạnh Thu Hà, hô:

- Mạnh lão đầu, kiếp này sợ là vĩnh biệt, nếu có kiếp sau, ngươi ta làm huynh đệ, mà không phải bạn vong niên.

Hắn lại khôi phục dáng vẻ thoải mái của ngày xưa, Mạnh Thu Hà thấy thế buồn cười, phất tay với hắn, ra hiệu hắn nhanh lên.

Một mực đưa mắt nhìn Tiêu Bất Khổ tan biến bên trong sương mù cuối mặt biển, Mạnh Thu Hà mới đứng dậy.

Mạnh Thu Hà nhìn Thanh Sơn liên miên phía sau khách sạn, đột nhiên mờ mịt.

Trời đất bao la, hắn nên đi nơi nào?

Hắn nghĩ tới muội muội Mạnh Thu Sương của mình, ánh mắt ảm đạm, đó là thân nhân duy nhất trên đời của hắn, lại bị hắn vứt bỏ, hắn đột nhiên cảm thấy cả đời này của mình hết sức thất bại, mặc dù thu hoạch được võ công cái thế, thì có ích lợi gì, kết quả là còn không phải không có một thân nhân.

Khương Trường Sinh còn không biết mình đã dọa đám địch nhân dồn dập thoát khỏi Đại Cảnh, cho dù biết được, hắn cũng không thèm để ý.

Chỉ có không ngừng mạnh lên, mới có thể giữ vững địa bàn của mình, sai lầm lớn nhất của Đại Thừa long lâu, Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu là không đủ mạnh, không mạnh bằng hắn.

Khương Trường Sinh phải gìn giữ sự thần bí của mình, tuyệt đối không thể lộ ra hết cảnh giới bản thân để người biết, về sau hắn cứ tự cho mình là Kim Thân cảnh, nếu có người không có mắt tìm đến phiền toái, vừa hay kiếm sinh tồn ban thưởng.

Một ngày này, Khương Trường Sinh triệu tập Thanh Khổ, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Vạn Lý đám đệ tử đời đầu, ngồi đầy đình viện, hắn giảng giải cho mấy đệ tử về cảnh giới của võ đạo.

- Phía trên Nhất lưu, chính là Chân Nguyên, ngưng kết chân khí chính là Chân nguyên.

- Phía trên Chân Nguyên, chính là linh Thức, chân khí ngoại phóng, giác quan tăng lên, tức là Linh Thức.

- Phía trên Linh Thức, chính là Thông Thiên, vận dụng chân khí tự nhiên, cảnh giới này có thể không ngừng tích lũy công lực, chính là cảnh giới võ đạo quá độ.

- Phía trên Thông Thiên, chính là Thần Tâm, Thần Tâm chính là võ lâm Tông Sư, cảnh giới này, ngộ tâm thông thần, đã có khả năng xây dựng võ đạo của mình.

Chương 197: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (2)

- Phía trên Thần Tâm, chính là Thần nhân, Thần nhân có thể rời khỏi mặt đất trói buộc, lăng không dậm chân, trong nháy mắt xê dịch thân thể, chuyện đương nhiên, công lực hắn nghênh đón thuế biến, đây là thuế biến to lớn đầu tiên của võ đạo.

Các đệ tử nghiêm túc lắng nghe, Long Khởi quan tuy có võ học của Khương Trường Sinh, nhưng các đệ tử phổ biến mới đến Chân Nguyên cảnh, chỉ có một phần ba đi đến Linh Thức cảnh, đặt ở mấy chục năm trước, Thanh Hư đạo trưởng đoán chừng không dám nghĩ, nhưng ở trong mắt Khương Trường Sinh, vẫn là quá yếu.

- Phía trên Thần Nhân, chính là Kim Thân, thể phách thành kim, da thịt như cương, không thể phá vỡ, đan điền Kim Thân cảnh vượt xa Thần nhân, có thể áp súc chân khí, như liệt diễm cháy hừng hực, một chiêu một thức đều có uy năng phá vỡ núi, phá thành.

Kim Thân cảnh!

Trong mắt các đệ tử lộ ra vẻ cuồng nhiệt, bây giờ bên trong Đại Cảnh, Kim Thân cảnh không còn là bí mật, nhắc lên Kim Thân cảnh, liền sẽ nghĩ tới Đạo Tổ.

Hoang Xuyên nhịn không được hỏi:

- Phía trên Kim Thân cảnh có cảnh giới hay không?

Lăng Tiêu cũng chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, bọn hắn cũng tham gia vào trong trận quyết chiến đấu kia, sau khi chiến thắng còn thu hoạch được chức quan, hưởng thụ bổng lộc triều đình, bọn hắn cảm thấy Khương Trường Sinh chắc chắn vượt qua Kim Thân cảnh.

Mặt Khương Trường Sinh lộ vẻ tiếc nuối, nói:

- Ta cũng muốn biết phía trên Kim Thân cảnh là gì cảnh giới, đáng tiếc, ta một mực đợi ở trong Đại Cảnh, há có thể biết được chuyện thiên hạ, nhìn đệ tử hậu bối có thể có người vượt qua Kim Thân cảnh, đặt chân đến cảnh giới cao hơn mà đến ta hiện tại cũng không biết hay không.

Nói lời này để tất cả đệ tử sôi trào máu nóng.

Hoang Xuyên, Lăng Tiêu càng em đây là mục tiêu, cố gắng cả đời đuổi theo.

Lại qua thời gian một nén nhang, các đệ tử tán đi, Khương Trường Sinh thở dài một hơi, một lần duy nhất giảng nhiều lời như vậy, còn hơi mệt.

Bạch Kỳ nhịn không được nói:

- Đạo trưởng, ngài thật không biết cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh?

Vong Trần cầm lấy cây chổi, cười nói:

- Yêu Lang ngươi, đạo trưởng nói không biết là không biết, hỏi lại, cẩn thận ném ngươi vào trong dược đỉnh.

Nghe vậy, Bạch Kỳ nhịn không được nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy Khương Trường Sinh lộ ra vẻ mặt không có ý tốt, bị dọa đến toàn thân lắc một cái, không còn dám hỏi.

Khương Trường Sinh tựa hồ nghĩ đến cái gì, mở lời:

- Vong Trần, để Vạn Lý, Minh Nguyệt quan tâm nhiều đến Thanh Nhi, chỉ dẫn theo hưỡng đại đệ tử đời tiếp theo, dĩ nhiên, điểm này không thể nói cho nàng biết.

Vong Trần gật đầu, nhưng vẫn còn có chút hoang mang, hỏi:

- Đạo trưởng, nàng còn nhỏ tuổi như vậy, vì sao ngài cảm thấy nàng có thể trở thành đại đệ tử đời tiếp theo?

Long Khởi quan đã xưa đâu bằng nay, đệ tử gần ngàn, mua bán dính đến hương hỏa cũng rất nhiều, đại đệ tử vẫn phải kết giao cùng quyền quý Kinh Thành, hết sức khảo nghiệm đạo lí đối nhân xử thế, đồng thời cũng phải có thực lực nhất định phục chúng.

- Ta cảm thấy nàng rất giống Mạnh Thu Sương.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói, Vong Trần ngẩn người, sau đó lắc đầu bật cười.

Hắn dẫn theo cây chổi rời đi, hắn mặc dù cảm thấy lý do này vô nghĩa, nhưng Khương Trường Sinh cũng không phải phàm nhân, có lẽ cô gái này thật có thiên phú hơn người.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công dưới tàng cây.

Mấy ngày sau.

Hoa Kiếm Tâm nắm một tên nam đồng đến bên trong sân vườn, nam đồng chỉ có hai ba tuổi, nhưng bước tiến của hắn hết sức ổn, không giống hài tử cùng tuổi.

- Bạch Kỳ, ngươi đi ra ngoài một chút.

Hoa Kiếm Tâm phân phó, Bạch Kỳ mở mắt, mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn thành thành thật thật rời đi.

Đình viện chỉ còn lại có ba người bọn họ.

Hoa Kiếm Tâm buông nam đồng ra, để chính hắn chơi, nam đồng cũng không câu thúc, chạy đến trước dược đỉnh, một mặt tò mò.

Khương Trường Sinh mở mắt, tầm mắt rơi ở trên người hắn.

Hoa Kiếm Tâm cười hỏi:

- Nhìn thấy không?

Khương Trường Sinh híp mắt nói:

- Cái bớt của hắn có chút không đúng.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, thấp giọng nói:

- Không sai, tiểu tử này vẫn chưa tới ba tuổi, trong cơ thể vậy mà tự động ngưng tụ chân khí, ta quan sát qua, chân khí thế mà dâng trào lên bớt của hắn.

Nàng hết sức hưng phấn, cảm thấy kẻ này là truyền thừa được huyết mạch của Khương Trường Sinh.

Hoàng tử khác, bao gồm cả Khương Tử Ngọc ở bên trong, cái bớt ở mi tâm giống như bài trí, duy chỉ có kẻ này khác biệt.

Hết thảy nhi tử của Khương Tử Ngọc đều có bớt đạo văn, bây giờ đã trở thành tiêu chí huyết mạch Khương gia, chúng nữ nhi của hắn lại không có, bất quá không có người dị nghị đối với chuyện này.

Đạo văn chính là Khương Trường Sinh tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công tạo thành, thực sự ảo diệu của đạo văn ngay cả Khương Trường Sinh còn chưa làm rõ ràng, thấy có tôn nhi phát ra diệu dụng của đạo văn, lòng hắn vẫn nổi lên một tia gợn sóng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Hắn tên gọi là gì?

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy vị tiểu tôn tử này.

Hoa Kiếm Tâm cười đáp.

- Khương Tiển.

Cái tên này…

Khương Trường Sinh nhớ tới Khương Tử Ngọc khi còn bé, hắn ngoại trừ giảng chuyện xưa của các vương triều, tình cờ cũng giảng thần thoại, không nghĩ tới Khương Tử Ngọc còn nhớ rõ Nhị Lang thần.

Tiểu Khương Tiển leo lên bên trên dược đỉnh, thân thể dùng sức lay động, vậy mà lay động dược đỉnh còn lớn hơn hắn mấy lần.

Phải biết hắn còn chưa tới ba tuổi.

Tiểu tử này cũng là thiên phú dị bẩm, có lẽ gân cốt không so được Bình An, nhưng mạnh hơn cả Khương Tử Ngọc khi còn

bé.

Chương 198: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (1)

Khương Trường Sinh thấy thế lộ ra nụ cười.

Hoa Kiếm Tâm thấy vậy, gọi.

- Tiển Nhi, tới đây.

Khương Tiển nhảy xuống từ bên trên dược đỉnh, một đường chạy nhanh đi vào trước mặt Hoa Kiếm Tâm, rất nhu thuận, hắn thận trọng liếc nhìn Khương Trường Sinh, chú ý tới Khương Trường Sinh đang nhìn mình, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, quay đầu đi.

Tiểu tử này…

Khương Trường Sinh nhịn không được đưa tay đi bóp mặt của hắn, dọa hắn trốn ở trong ngực Hoa Kiếm Tâm.

- Về sau để cho hắn theo ta tu hành đi, nói cho Tử Ngọc, kẻ này lưu ở bên cạnh ta.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói, nghe vậy, mặt mày Hoa Kiếm Tâm hớn hở, nàng một mực sầu lo về chuyện này, tuy Khương Tử Ngọc có nhiều dòng dõi, nhưng không người nhận được chân truyền của Khương Trường Sinh, ở thế giới này, võ đạo truyền thừa và huyết mạch truyền thừa thường thường không thể tách rời.

Đến tận đây, trong đình viện nhiều thêm một tiểu hài.

Hoa Kiếm Tâm vào cung nói cho Khương Tử Ngọc việc này, Khương Tử Ngọc đương nhiên sẽ không phản bác, hắn ước gì như thế.

Còn về mẫu phi của Khương Tiển, nàng cao hứng còn không kịp, có thể được Đại Cảnh Đạo Tổ chân truyền, về sau có thể an độ cả đời, hoàng thất Khương gia thủ túc tương tàn cũng không phải bí mật, nàng cũng lo lắng việc này, mà Khương Trường Sinh cho phép nàng trong ngày thường đi Long Khởi quan thăm hỏi Khương Tiển.

Rất nhanh, các đệ tử Long Khởi quan cũng biết có một vị hoàng tử ở lại trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh cho phép Khương Tiển du ngoạn khắp Long Khởi quan, mà không phải một mực ở trong sân.

Chạng vạng tối.

Cửa một căn phòng bị đẩy ra, Khương Tử Ngọc đi tới, phân phó tôi tớ đưa xong đồ ăn vào trong phòng liền đóng cửa phòng.

Trên giường có một thân ảnh đang ngồi, nơi đó không ánh sáng, khiến cho người này như là Lệ Quỷ tránh trong bóng đêm.

Khương Tử Ngọc thắp sáng ba chén đèn dầu, sau khi ngồi vào trước bàn, mở lời:

- Hoàng tổ mẫu, tới dùng cơm đi.

Nghe vậy, thân ảnh kia chậm rãi xuống giường, nàng có mái tóc trắng phơ, thân thể gầy gò, chính là mẹ của Cảnh Văn Đế Khương Vũ, Lệ phi, công chúa Sở triều ngày xưa.

Lệ phi run run rẩy rẩy đi vào trước bàn, cầm chén đũa lên, vị Thông Thiên cảnh cao thủ này bây giờ giống như lão nhân bình thường, tay chân không có sức lực.

Khương Tử Ngọc thấy được bộ dáng của nàng, thở dài một hơi.

Trước kia, Lệ phi tẩu hỏa nhập ma, nghe nói Đại Thừa long lâu bị Khương Trường Sinh phá tan, càng là khí huyết công tâm, hôn mê mấy năm, một thân công lực mất hết.

Lệ phi ăn một miếng thức ăn, khó nhọc nói:

- Tử Ngọc….. Hoàng tổ mẫu không tiếp tục kiên trì được….. Hoàng tổ mẫu nhớ Hoàng gia gia của ngươi….

Khương Tử Ngọc yên lặng, hắn biết được quá khứ của Lệ phi và Khương Uyên, đối với nữ nhân này, hắn hết sức đồng tình, nhưng cũng không thích.

Hắn buồn bã nói:

- Hoàng tổ mẫu, đã như vậy, vậy ngài có thể nói cho trẫm bảo khố Sở triều ở đâu không?

Lệ phi chậm rãi buông xuống bát đũa, nói:

- Có khả năng….. Mệnh số Sở triều đã hết, ta xác thực không nên chấp nhất, nhưng Tử Ngọc… Có một việc ngươi nhất định phải biết được, ngươi không thể mù quáng tín nhiệm Đạo Tổ…..

Nàng nói ra thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, Khương Tử Ngọc ra vẻ chấn kinh.

Lệ phi bất đắc dĩ nói:

- Nếu như hắn biết được thân phận chân thật của mình, hoàng vị này của ngươi….. Bây giờ ngươi độc chưởng Thập Tam châu, có thể thu thập võ đạo tài nguyên, để cho mình mạnh lên….. Vĩnh viễn không muốn tín nhiệm hắn, chỉ có thể tin chín mình.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, nói:

- Hoàng tổ mẫu, trẫm biết được.

Sau đó, Lệ phi nói địa chỉ bảo khố Sở triều cho Khương Tử Ngọc.

Hôm sau, trời vừa sáng, tôi tớ phát hiện Lệ phi đã qua đời, Khương Tử Ngọc cũng không có gióng trống khua chiêng xử lý tang sự, lặng lẽ hạ táng, ngoại trừ Bạch Y vệ, không người biết được việc này.

Phủ đệ Văn Đế, chỗ ở của Lệ phi khi xưa triệt để hoang phế, lại không có người đặt chân, Nhật Nguyệt luân chuyển, thời gian cực nhanh, chỗ đình viện nàng ở cũng bắt đầu mọc đầy cỏ dại, dưới xà nhà, một con nhện đang dùng tốc độ cao dệt lưới, từng con mồi rơi vào trong lưới, bị nó nuốt.

Càn Vũ năm mười chín, Long Khởi quan phát sinh một đại sự.

Hoang Xuyên bước vào Thần Nhân cảnh, toàn quan phấn chấn, tin tức điên cuồng truyền khắp toàn bộ võ lâm Đại Cảnh, Thần nhân có thể đạp không mà đứng, Hoang Xuyên chỉ cần đứng ở trên không đã có thể chứng minh cảnh giới của mình.

Hoàng đế mừng rỡ, tăng lên chức quan cho Hoang Xuyên, tuy Hoang Xuyên không có thực quyền, nhưng có thể hưởng thụ được bổng lộc của triều đình, quan lại phẩm cấp cao hơn hắn cũng không dám đắc tội hắn.

Đến tận đây, Đại Cảnh ở bề ngoài đã có ba tôn thần nhân, Bình An, Dương Chiêu Đế, Hoang Xuyên.

Mặc dù không tính Đạo Tổ ở bên trong, cũng có thể so với triều tông.

Hoàng đế vẫn như cũ củng cố giang sơn, không có chinh chiến, nhưng hắn đang điều binh ở bên ngoài biên cảnh, tất cả mọi người khắp thiên hạ biết được dã tâm của hắn, hắn không sớm thì muộn sẽ triển lộ ra nanh vuốt của mình, hùng thôn thiên hạ.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh tu luyện dưới tàng cây, Bạch Kỳ đang đùa bỡn Khương Tiển, một tiếng vang vọng Long Khởi quan.

- Thiên Cương vương triều Hùng Hồng Chương đến đây khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, đại nạn của tại hạ sắp đến, muốn trước khi chết lĩnh giáo công lực đệ nhất thiên hạ Đại Cảnh, mong Đạo Tổ thành toàn, sau khi tại hạ chết nguyện táng vào mộ anh hùng! Tăng uy danh mộ anh hùng.

Tiếng nói này vô cùng to, ngay cả không ít người trong kinh thành đều có thể nghe được. Khách hành hương lui tới trên đường núi ngẩng đầu nhìn lại, đều động dung, chỉ thấy một lão giả đứng ở trên không, hắn khoát một bộ áo bào xám, không có hai tay, tóc trắng xoá, cõng một thanh cự kiếm, rộng không sai biệt lắm với thân thể của hắn.

Chương 199: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (2)

Đứng lơ lửng trên không.

Thần nhân!

Hết thảy võ giả nhìn thấy một màn này đều trở nên khiếp sợ, Thiên Cương vương triều vậy mà ẩn giấu một tôn thần nhân.

Vẻ mặt Hùng Hồng Chương không biểu tình, ánh mắt nhìn chằm chằm Long Khởi quan.

Hắn bế quan mười năm, lúc đại nạn sắp đến, đột phá Thần nhân, lại nối tiếp tuổi thọ mười năm, nhưng khi hắn đi ra từ trong núi sâu nghe nói thiên hạ kinh biến, hoàng thất Thiên Cương vương triều bị triều tông đồ sát, hoàng thất mới cũng đã đầu hàng Đại Cảnh, khiến cho hắn cảm thấy thiên hạ thay đổi, cảnh còn người mất.

Lúc đầu hắn vẫn còn muốn tìm Thiên Cương hoàng đế, muốn lấy lực lượng Thần nhân của bản thân thay đổi tình huống, sau khi thăm dò được trận đại quyết chiến xưa nay chưa từng có kia, hắn trầm mặc.

Một trận chiến chết tám tôn thần nhân, còn có một lão quái Kim Thân cảnh mạnh hơn.

Kim Thân cảnh là cảnh giới gì?

Hùng Hồng Chương nghe nói trận chiến này xong, cả người mê mang.

Bế quan trong núi nhiều năm như vậy, thật vất vả đột phá, hắn tự cho là vô địch thiên hạ, không nghĩ tới…..

Kết quả, Hùng Hồng Chương một đường xuôi nam, đi vào Ti Châu Kinh Thành khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ.

Hắn thật một lòng muốn chết.

Bên trong Long Khởi quan bay lên một đạo thân ảnh, chính là Hoang Xuyên, Hoang Xuyên cực kỳ hưng phấn, muốn mượn cơ hội này thử công lực của mình một chút, từ khi bước vào Thần Nhân cảnh, hắn còn chưa gặp được địch thủ.

- Tốt!

Một tiếng nói vang vọng chân trời, để nụ cười trên mặt Hoang Xuyên ngưng kết, giọng nói này chính là của Khương Trường Sinh.

Nếu Khương Trường Sinh muốn ra tay, vậy hắn không có cơ hội, hắn chỉ có thể biệt khuất lui về.

Ánh mắt Hùng Hồng Chương ngưng tụ, cự kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, cấp tốc bay tới dưới chân hắn, chân hắn đạp cự kiếm lao thẳng tới Long Khởi quan, trong chốc lát, chân khí cuồn cuộn bùng nổ, ngưng tụ ra muôn vàn kiếm ảnh sau lưng, thanh thế hùng vĩ, dù Hoang Xuyên cũng thấy kinh hoàng.

Hoang Xuyên còn như vậy, đệ tử khác, võ giả, khách hành hương tất nhiên càng thêm chấn kinh.

Đây là công lực hạng gì?

Tuyệt học hạng gì?

Đúng lúc này, một cục đá bay ra từ bên trong Long Khởi quan, vạch phá bầu trời, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng tới Hùng Hồng Chương.

Hùng Hồng Chương trừng to mắt, trong con mắt phản chiếu cục đá kia, càng lúc càng lớn.

Phốc lần!

Trán của hắn bị cục đá đánh xuyên, thân hình dừng lại, muôn vàn kiếm ảnh xung quanh hóa thành mây khói tiêu tán.

- Đưa vị thần nhân này an táng vào mộ anh hùng, sau đó lập bia.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, để tất cả mọi người bên trong Long Khởi quan có thể nghe được, ngay cả bách tính ở quảng trường dưới núi đều có thể nghe rõ ràng.

Trong cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, Hùng Hồng Chương rơi xuống, nện vào trong núi rừng.

- Tê - vừa rồi xảy ra chuyện gì?

- Cứ như vậy kết thúc?

- Đạo Tổ ra tay rồi? Ta làm sao không thấy?

- Trời ơi, Thần nhân bị miểu sát, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu đây?

- Ta giống như thấy được, có một kình khí đánh xuyên cái trán Hùng Hồng Chương.

Đám võ giả liên tục kinh hô, Hoang Xuyên cũng trở nên khiếp sợ.

Sau khi đột phá Thần nhân, tâm thái Hoang Xuyên liền bành trướng, hắn tự cho rằng mình là thiên hạ đệ nhị bên trong Đại Cảnh, nhưng khí thế khi Hùng Hồng Chương thi triển tuyệt học đã hù dọa hắn, hắn cảm giác mình chưa hẳn có thể thắng được đối phương.

Nhưng Hùng Hồng Chương bị hắn coi là cường địch lại bị miểu sát…..

Hắn thấy rất rõ ràng, đó là một cục đá.

Sư phụ dùng một cục đá đánh giết Thần nhân…..

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh sờ lên đầu Khương Tiển, cười đứng dậy.

Khương Tiển nhỏ tuổi hết sức ủy khuất, thật vất vả dùng cục đá bày ra đồ án, kết quả thiếu đi cục tạo con mắt.

Bạch Kỳ ở vào đối diện hắn thì run lẩy bẩy, tiện tay bắn ra một cục đá đã có thể giết Thần nhân…

Quá bất hợp lí!

Mẹ!

Trước kia Thần nhân cao cao tại thượng, nó sống trăm tuổi chỉ gặp được qua vị bá chủ của Đông Lâm vương triều kia, từ khi đi vào Long Khởi quan, nó phát hiện thần nhân vậy mà không tính hiếm thấy, thậm chí không thế nào mạnh.

Khương Trường Sinh ngồi dưới tàng cây, bắt đầu chờ mong sinh tồn ban thưởng.

Đối với Hùng Hồng Chương đến, hắn có thể hiểu được, người tập võ hiếu chiến, nếu chết bên trong cao thủ luận bàn, tính là chết cũng không tiếc, bây giờ mộ anh hùng nổi danh khắp thiên hạ, Hùng Hồng Chương có thể được an táng vào mộ anh hùng, không mất uy danh thần nhân.

Chẳng qua là hắn có chút buồn bực.

Thiên Cương vương triều lại có Thần nhân, trước đó đại quyết chiến tại sao không có xuất hiện?

Thời gian một nén nhang sau.

【 Càn Vũ năm mười chín, Thần nhân Thiên Cương vương triều Hùng Hồng Chương sắp đến đại nạn, đến đây khiêu chiến ngươi, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp thuật Hỏa Vũ 】 .

Trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một dòng thông báo, khiến cho hắn hài lòng, ít nhất cũng là một loại pháp thuật.

Vừa hay, hắn sắp đột phá, Hùng Hồng Chương xem như một món lễ lớn vì hắn đột phá.

Ngàn dặm tặng đầu người, tình ý thật nặng!

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong thiên hạ các nơi còn có lão quái vật sắp chết khác đến đây khiêu chiến.

Một trận chiến này cấp tốc truyền ra, Đạo Tổ mạnh mẽ càng đi sâu vào lòng người, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân, đáng sợ đến cực điểm.

Liên quan tới lai lịch Hùng Hồng Chương cũng truyền ra tại võ lâm Đại Cảnh, nguyên lai Hùng Hồng Chương cũng không phải là hạng người vô danh, một trăm năm trước, hắn chính là đệ nhất nhân võ lâm Thiên Cương.

Chương 200: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (1)

Khương Trường Sinh vào nửa năm sau mới biết chuyện Hùng Hồng Chương đã trải qua, hắn cũng theo đó mà cảm khái, Hùng Hồng Chương được cho là đại trượng phu, tùy tùng cố quốc rời đi, mà không phải hưởng lạc nhân sinh vào những năm cuối.

Mặt khác, trong vòng nửa năm, Bạch Y vệ trắng trợn hành tẩu các châu trong Đại Cảnh, trèo đèo lội suối, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, ngay cả đệ tử Long Khởi quan đều đang tò mò.

Hoàng đế cử động lần này trắng trợn, nhưng khắp thiên hạ không người nào dám đi tìm hiểu, hoặc đi điều tra.

Thủ đoạn của hoàng đế hiện thời không kém hơn Cảnh Võ Tổ, vô luận đại thần quyền thế cao bao nhiêu, nói chém liền chặt,

bây giờ bởi vì võ khoa cử, hoàng đế càng nắm trong tay võ lâm, giang hồ cùng thế gian nhìn như hai thế giới, kì thực đều bị một người hắn nắm ở lòng bàn tay.

Tháng mười.

Khương Trường Sinh mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Đến rồi!

Cuối cùng cũng muốn đột phá.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua ba mươi năm, hắn cuối cùng có khả năng đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy.

Hôm nay đã muộn, hắn quyết định ngày mai lại đột phá, vừa hay để càng nhiều người hơn nhìn một cái, tăng trưởng giá trị hương hỏa của mình, hắn bảo Vong Trần đến báo cho Vạn Lý, thông báo ngày mai hắn muốn độ kiếp, các đệ tử Long Khởi quan không cần loạn đi lại.

Nghe vậy, Vong Trần hết sức hưng phấn, tiến đến thông báo việc này.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, kính úy nhìn Khương Trường Sinh.

Là muốn đột phá thật?

Nó cảm thấy Khương Trường Sinh tất là tồn tại phía trên Kim Thân cảnh, bây giờ lại đột phá…..

Nó không dám tưởng tượng.

Hoa Kiếm Tâm bồi tiếp Khương Tiển cũng thất thần một hồi.

Nàng không cách nào tưởng tượng Khương Trường Sinh bây giờ mạnh cỡ nào, nàng cảm giác mình có thể kết hợp cùng Khương Trường Sinh, tuyệt đối là được trời xanh chiếu cố, nếu như không có Khương Trường Sinh, nàng đã chết, nàng không thể trở thành mẫu thân hoàng đế, không có khả năng có cuộc sống hạnh phúc giống như hôm nay, không có khả năng có công lực giống như hôm nay.

Trước khi gặp được Khương Trường Sinh, nàng chẳng qua là một thành viên của Bạch Y vệ, hành tẩu trong bóng đêm, cả đời không có khả năng thành gia, cho đến chết trong một lần hành động bí mật nào đó mà hoàng đế an bài.

Nàng rất rõ ràng, mình không có khả năng vĩnh viễn làm bạn Khương Trường Sinh, cho nên nàng hết sức trân quý mỗi một ngày hiện tại.

Tin tức Khương Trường Sinh sắp đột phá độ lôi kiếp truyền ra trong đạo quan, để các đệ tử phấn chấn, trong lòng bọn họ, đạo trưởng là tồn tại giống như thần.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Ngày kế tiếp đến.

Bên trong Long Khởi quan có khách hành hương ở tạm, bọn hắn cũng nghe đến các đệ tử thảo luận, tin tức cấp tốc trong kinh thành truyền ra.

Một chỗ trong đình viện.

Ngọc Nghiên Dật đang tĩnh tọa tu luyện, một tên tôi tớ đến đây hồi báo tin tức, nàng nghe xong trừng to mắt, nhịn không được hoảng sợ nói:

- Hắn muốn độ kiếp đột phá? Làm sao có thể!

Mặt mũi tôi tớ tràn đầy kính sợ nói:

- Đạo Tổ chính là Thiên Nhân. Phàm nhân chúng ta không có thể phỏng đoán.

Ngọc Nghiên Dật trừng mắt liếc hắn một cái, phất tay ra hiệu hắn lui ra, nàng muốn một người lẳng lặng.

Nàng bây giờ ở Kinh Thành, chuyên môn nhìn chằm chằm Đại Cảnh Đạo Tổ, ngày lễ ngày tết, lại đến núi chào hỏi, đây cũng là nhiệm vụ của nàng, phụ thân nàng thậm chí còn muốn nàng hiến thân, nhưng nàng căn bản không có cơ hội.

Nàng quay đầu nhìn về phía Long Khởi sơn, ánh mắt phức tạp.

Hoàng cung.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc buông xuống tấu chương, duỗi cái lưng mệt mỏi, hắn đứng dậy, chuyển động gân cốt, hắn bốn mươi tuổi đã đi vào trung niên, lại thêm nắm giữ giang sơn bao la, hắn còn uy nghiêm hơn Cảnh Võ Tổ ngày xưa.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Đi thôi, ra đi nghỉ ngơi một chút, thuận tiện nhìn sư tổ ngươi độ kiếp một chút.

Khương Tú sửng sốt, độ kiếp?

Còn chưa chờ hắn hỏi thăm, Khương Tử Ngọc đi ra ngự thư phòng, nhìn sang hướng Long Khởi quan xa xa.

Ầm ầm…

Thiên tượng bắt đầu phong vân biến ảo, cuồn cuộn lôi vân tụ tập hướng về phía trên Long Khởi quan, thiên uy lớn lao bao phủ thiên địa.

Trong kinh thành, càng ngày càng nhiều người đi ra phòng ốc, nhìn về phía Long Khởi quan.

Hàn Thiên Cơ cũng như thế, hắn nhíu mày, âm thầm kỳ quái:

- Vì sao khí vận không có sóng chấn động, hắn thật chính là muốn đột phá, hay cố làm ra vẻ bí ẩn, vì mình tạo thế?

Đi đến Thần Nhân cảnh, võ giả sẽ tiếp xúc đến khí vận, lại hướng lên đột phá, chắc chắn dẫn tới khí vận phun trào, làm cho cả đại lục cảm nhận được.

Cùng lúc đó.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh bay lên, Khương Tiển, Hoa Kiếm Tâm, Bạch Kỳ dồn dập ngửa đầu, rất nhanh, những người khác trong Long Khởi quan ở trong viện đều nhìn thấy Khương Trường Sinh.

Hắn vượt qua đỉnh núi, Bạch Long nhìn hắn mà nôn lưỡi rắn, mắt đầy tò mò.

Hắn tiếp tục bay lên không, bay tới khoảng cách đỉnh núi trăm trượng, hắn ngồi xếp bằng trên hư không, bắt đầu vận công.

Ầm ầm…

Lôi minh từng trận, mây đen bao trùm toàn bộ Kinh Thành, để trời sáng biến thành chạng vạng tối, đường đi tối tăm, không ít bách tính thậm chí đốt đèn dầu.

Bách tính, quyền quý, võ giả, thương nhân các loại ngước đầu nhìn lên, bầu trời tối tăm lộ ra đến mức dị thường đè nén, làm trong lòng người ta cảm thấy rụt rè.

Chương 201: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (2)

Bất quá không có người sợ hãi, bởi vì hướng đó là Long Khởi quan, có Đạo Tổ tọa trấn, không có Đạo Tổ, không có thiên hạ Đại Cảnh bây giờ, thân là người Đại Cảnh, không có người sẽ sợ Đạo Tổ, sẽ chỉ sùng bái, thân cận.

Khương Trường Sinh vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, linh lực hình thành gió lốc, quay quanh người, đạo văn giữa mi tâm hắn nổi lên, bởi vì hắn đang ở không trung, lại thêm Linh phong quay quanh người, không người có thể thấy đạo văn của hắn, chỉ có thể nhìn thấy đầu của hắn lập loè kim quang.

Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 602247 】 .

Hắn mở ra hương hỏa độ kiếp, quanh người hiện ra một vòng bảo hộ mắt thường có thể thấy, từng tia từng tia khói xanh tràn ngập.

Oanh một tiếng nổ vang rung trời! Một đạo lôi đình khủng bố đánh xuống, tựa như một dải lụa màu trắng vạch phá bầu trời tối tăm, đánh trúng Khương Trường Sinh, bị vòng bảo hộ của hắn triệt tiêu.

Tất cả mọi người bị hù dọa, toàn thân Khương Tử Ngọc lắc một cái, Khương Tú bị dọa đến mặt mũi tràn đầy tái nhợt.

Hoang Xuyên đã bước vào Thần nhân đầy vẻ kinh hoàng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn lên bầu trời, hắn cảm giác sấm sét vừa rồi kia nếu bổ ở trên người hắn, hắn tất biến thành tro bụi.

Đây tuyệt không phải chướng nhãn pháp, là thiên uy thật sự.

Trong đình viện Kinh Thành, Ngọc Nghiên Dật, Hàn Thiên Cơ đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Thiên uy như thế, không phải đùa giỡn, không phải hư giả.

Khi đạo Thiên Lôi thứ nhất đánh xuống, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh bắt đầu giảm xuống, đạo Thiên Lôi thứ hai tiếp theo đánh xuống.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Tiếng sấm kinh thiên động địa, tất cả mọi người toàn bộ Ti Châu có thể nghe được, không khỏi quay đầu nhìn về phía Kinh Thành, bọn hắn thấy chân trời hắc ám, nhìn mà sợ, không rõ ràng Kinh Thành xảy ra chuyện gì.

Khương Tiển thả ra người gỗ trong tay, ngốc ngốc nhìn lên bầu trời.

Bạch Kỳ, Hoa Kiếm Tâm cũng giống như thế, như đang xem thần tích.

Bạch Kỳ vẫn lần đầu tiên thấy Khương Trường Sinh đột phá, cho dù đã biết Khương Trường Sinh thâm bất khả trắc, vẫn rất chấn động.

Cảnh giới cỡ nào mới có thể dẫn tới Thiên phạt như thế?

Lôi đình bổ đến tình trạng càng ngày càng cuồng bạo, tốc độ nhanh đến con mắt cao thủ Thông Thiên cảnh đều khó mà bắt kịp.

Kinh Thành đi qua ngắn ngủi yên lặng, bộc phát ra tiếng hô to động trời xanh, không ít bách tính cao tuổi bắt kịp tin tức, hướng về phía Long Khởi quan dập đầu.

Đám võ giả thì sợ hãi than Đạo tổ mạnh mẽ.

- Đạo Tổ, Đạo Tổ….. Tu đạo chi tổ, xác thực xứng với danh xưng…..

- Thiên hạ này nào có đạo sĩ thứ hai có thể so sánh, ngoại trừ Long Khởi quan, phần lớn đạo quan mặt khác là tu thân dưỡng tính, cũng không có thần công.

- Nguyên lai Đạo Tổ độ kiếp là thật, gia gia của ta không có gạt ta.

- Mẹ ruột của ta ơi, ta cảm giác lôi đình này có thể đánh Long Khởi sơn san thành bình địa.

- Há lại chỉ có từng đó, nếu rơi vào trong kinh thành, người nào có thể ngăn cản?

Khương Trường Sinh chuyên tâm đột phá, hắn nhìn chòng chọc vào giá trị hương hỏa.

Giảm xuống thật nhanh.

Cái thiên kiếp này còn cường đại hơn hắn tưởng tượng, chỉ có khi đối mặt mới có thể cảm nhận được.

Khương Trường Sinh nghiêm trọng hoài nghi bởi vì phương thế giới này chính là thế giới võ đạo, cho nên thiên kiếp tăng cường, thế giới võ đạo muốn đánh chết hắn, may mắn có giá trị hương hỏa tồn tại.

Tùy tiện một tia chớp ẩn chứa lực lượng đáng sợ đủ để cho Kim Thân cảnh thịt nát xương tan, đến mức Càn Khôn cảnh có thể tiếp nhận hay không, hắn không rõ ràng, bởi vì hắn còn không có gặp phải võ giả Càn Khôn cảnh.

Càng ngày càng nhiều người nội thành cúng bái Khương Trường Sinh, thậm chí còn có người đi vào phòng thắp hương, dẫn đến tốc độ giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đang giảm xuống thoáng giảm bớt.

À, chỉ một chút thôi, nói tóm lại vẫn đang giảm xuống với tốc độ rất cao.

Sau nửa canh giờ.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã triệt để hao hết, hắn không thể không dựa vào linh lực của mình ngăn cản.

Lúc này, thiên kiếp đã vượt qua thời điểm gian nan nhất, so với lúc trước, Thiên Lôi ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng vẫn rất khủng bố, bổ vào trên người Khương Trường Sinh, khiến cho hắn cảm giác toàn thân tê dại, gân cốt giống như có muôn vàn côn trùng đang bò, khó chịu đến cực điểm.

Hắn điều động linh lực, cắn răng kiên trì.

Thiên Lôi càng ngày càng ít, tốc độ cũng đang chậm lại.

Lại qua nửa canh giờ.

Thiên kiếp cuối cùng kết thúc.

Đầu Khương Trường Sinh đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, lần này độ kiếp, hắn đều sử dụng Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, cấm chế Cự Linh giới, nhưng vẫn bị đánh đến linh lực tiêu hao hơn phân nửa, toàn thân nhói nhói, khó mà động đậy.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công càng lên cảnh giới cao, thiên kiếp tăng lên gấp bội, không, hoàn toàn là ngày đêm khác biệt.

Cũng may hắn cuối cùng độ kiếp thành công, cuối cùng đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy, đạo văn giữa mi tâm hắn bắn ra kim quang óng ánh, điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành linh lực bàng bạc tràn vào gân cốt bách hải, tẩm bổ kinh mạch, cơ bắp, xương cốt của hắn.

Khương Trường Sinh lâm vào một loại trạng thái huyền diệu.

Chương 202: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (1)

Đạo Pháp Tự nhiên Công tầng thứ bảy tự mang thần thông, Đại Đạo Chi Nhãn.

Đại Đạo Chi Nhãn chính là đạo văn giữa mi tâm hắn, có thể nhìn xuyên bản chất sự vật, có thể nhìn trộm vong hồn, cũng có thể ngưng tụ linh lực giết địch, dù cho hồn thể bị đánh trúng, cũng sẽ hình thần câu diệt.

Thiên địa khôi phục lại bình tĩnh, khi lôi đình dừng lại, tất cả mọi người hiểu rõ độ kiếp kết thúc.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ ngồi ở giữa không trung, lập loè kim quang, người toàn thành đều có thể thấy ánh sáng kia.

Hàn Thiên Cơ tĩnh toạ vận công ở trong sân, nét mặt của hắn trở nên kinh dị.

- Không còn gợn sóng khí vận….. Một sợi tơ cũng không có…. Trách không có ai có thể phát giác được hắn trưởng thành, hắn đến cùng luyện kỳ công gì?

Hàn Thiên Cơ ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn Khương Trường Sinh.

Thần công có thể lẩn tránh dị tượng khí vận, vô luận người nào đạt được, đều có thể lặng lẽ tu luyện, dưới tình huống triều tông, Hiển Thánh động thiên không thể nhận ra cảm giác mà quật khởi.

Cái này cũng thật đáng sợ!

Khương Trường Sinh tắm ở bên trong trạng thái linh lực tăng vọt, không thể tự kềm chế, đều muốn thoải mái hơn bất kỳ một loại cảm thụ nào giữa thiên địa.

Lôi vân tản ra, ánh nắng rơi xuống, chiếu rọi ở trên người hắn, hắn như là tiên thần nhìn xuống chúng sinh, cao cao tại thượng, thần thánh siêu phàm.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh mở to mắt, trước mắt hiện ra từng hàng nhắc nhở:

【 Càn Vũ năm mười chín, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy, thành công vượt qua Cương Vũ thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Ngũ Hành độn thuật 】 .

【 Kiểm trắc thấy ngươi lần thứ ba độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa chi đạo, ngươi có hai lựa chọn, chỉ có thể chọn một loại 】 .

【 Một, từ bỏ tu tiên, linh lực của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới võ đạo của phương thiên địa này - Tam Động Thiên Cảnh 】 .

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ, ngươi có thể mở ra công năng hương hỏa chúc phúc 】 .

【 Hương hỏa chúc phúc: Có khả năng tiêu hao giá trị hương hỏa nhất định cho người sắp chuyển thế, tăng cường tư chất kiếp sau của hắn, cũng mang đến vận may, trình độ tăng cường và trình độ hảo vận quyết định bởi số lượng hương hỏa đã tiêu hao 】 .

Tam Động Thiên Cảnh?

Khương Trường Sinh không khỏi nghĩ đến Hiển Thánh động thiên, nguyên lai Hiển Thánh động thiên quyết định bởi tên cảnh giới?

Không được, nếu tính toán, xác định một thoáng bên trong Hiển Thánh động thiên có địch thủ hay không.

Khương Trường Sinh yên lặng lựa chọn mục thứ hai, còn về hương hỏa chúc phúc, cũng chỉ tạm được, thời điểm sử dụng, cũng là dùng cho nhân thân mình hết sức để ý, không có khả năng tùy tiện một vị đồ đệ, hảo hữu chuyển thế, hắn đều phải ban phúc, không cần thiết, tu vi bản thân quan trọng nhất.

Đi qua lần độ kiếp này, hắn càng thêm coi trọng giá trị hương hỏa, về sau thiên kiếp mạnh tạm thời không cách nào tưởng tượng, nhất định phải cẩn thận.

Khương Trường Sinh một bên củng cố tu vi, một bên suy nghĩ.

Hắn bắt đầu vận dụng hương hỏa diễn toán.

- Ta muốn biết trên phiến đại lục này trừ ta ra người mạnh nhất là cảnh giới gì?

【 Cần tiêu hao 90000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không!

Nhiều như vậy?

Khương Trường Sinh bị hù dọa, là lão bất tử nào?

Chín vạn giá trị hương hỏa tương đương với mạnh hơn triều tông mấy chục lần, có thể chống đỡ đại khái chín phút bên trong thiên kiếp lúc trước?

Bất quá còn tốt, trước khi đột phá, chính hắn đều có thể chống đỡ nửa canh giờ, bây giờ linh lực bùng nổ tăng trưởng, thân thể, linh hồn đều chiếm được thuế biến, vượt xa trước khi đột phá.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, giá trị hương hỏa có đại biểu chiến lực cụ thể hay không, còn chưa nhất định, nhưng hắn có khả năng thông qua khoảng cách giá trị hương hỏa phán định đại khái khoảng cách thực lực của đối phương.

- Ta muốn biết cường giả thứ ba trên phiến đại lục này là cảnh giới gì?

【 Cần tiêu hao 20000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không!

Khoảng cách vẫn còn quá lớn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, xem ra người mạnh nhất kia là quái vật thuộc dạng lão bất tử.

Trong lúc rảnh rỗi, Khương Trường Sinh tiếp tục diễn toán.

- Võ giả mạnh nhất thiên hạ này là gì cảnh giới?

【 Liên quan đến phạm vi quá lớn, tạm thời không thể diễn toán, hệ thống cần thời gian cảm giác khí vận thiên hạ này 】 .

Đáng tiếc.

Khương Trường Sinh hơi lộ ra có chút tiếc nuối.

Mặc kệ như thế nào, ở chỗ đại lục trước mắt của hắn, Kim Thân cảnh là truyền thuyết, Càn Khôn cảnh hư vô mờ mịt, chỉ cần không đắc tội Hiển Thánh động thiên, hắn vẫn vô địch như cũ.

Mặc dù đắc tội Hiển Thánh động thiên, cũng không sao đâu.

Khương Trường Sinh không diễn toán nữa, chuyên tâm củng cố tu vi.

Một mực kéo dài ba ngày ba đêm, linh lực trong cơ thể hắn mới đi đến trạng thái no đủ, so sánh với trước khi đột phá, nhiều không chỉ gấp mười lần, lần này mạnh lên cũng không

chỉ bên trên linh lực tăng nhiều, lực sát thương của linh lực cũng đang thay đổi mạnh hơn.

Chương 203: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (2)

Khương Trường Sinh thu lại đạo văn, rơi vào trong đình viện.

Hoa Kiếm Tâm xông đến, quan tâm tình huống của hắn, cùng nàng hàn huyên một hồi lâu, Khương Trường Sinh mới trở lại trong phòng, hắn muốn tu hành Ngũ Hành độn thuật.

Đãi hắn truyền thừa xong trí nhớ Ngũ Hành độn thuật, mới vừa cảm thán thần thông thật sự ảo diệu.

Ngũ Hành độn thuật, có thể độn địa, có thể phi thiên, có thể xuyên tường, có thể lặn nước xuống, đều có thể xuyên thấu bất kỳ vật gì giữa thiên địa, trừ phi có người mạnh hơn Khương Trường Sinh, cưỡng ép ngăn chặn hắn.

Thần thông hết sức bá đạo, đúng nghĩa tới lui tự nhiên.

Khi Khương Trường Sinh bắt đầu tu hành Ngũ Hành độn thuật, tin tức hắn độ kiếp bắt đầu truyền khắp thiên hạ.

Nhân khẩu Đại Cảnh chiếm đoạt vương triều xung quanh tăng lên dữ dội, Kinh Thành trở thành trung tâm của thiên hạ, Kinh Thành có gió thổi cỏ lay tất sẽ truyền ra, huống chi là chuyện lạ như độ kiếp.

Biểu hiện trực quan chính là giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh bắt đầu tăng trưởng, mà lại rất nhanh.

Một mực đến cuối năm, Long Khởi quan mới bình tĩnh trở lại, mà Khương Trường Sinh cũng sơ bộ nắm giữ Ngũ Hành độn thuật, hắn có thể tự do xuyên qua ngọn núi, như cá gặp nước.

Hắn trở lại trong phòng, nghĩ đến chuyện long mạch.

Long mạch chung quy là tai hoạ ngầm, đến sớm giải quyết thì tốt hơn.

Khương Trường Sinh bắt đầu dùng thần thức dò xét lòng đất, sau khi đột phá, thần thức của hắn cũng nhận được tăng lên tính bay vọt, phạm vi dò xét vượt xa lúc trước, có thể dễ dàng thăm dò vào lòng đất, đến mức bao sâu, hắn cần thử một chút.

Thần thức một đường hướng xuống, mãi cho đến khi sâu gần năm ngàn trượng mới không thể kéo dài, nếu ở trên mặt đất, phạm vi thần thức hắn dò xét càng rộng, nhưng mặt đất ẩn chứa linh khí, càng sâu càng dày nặng, sẽ trở ngại thần thức.

Ngay khi Khương Trường Sinh có chút thất, hắn đột nhiên cảm nhận được địa linh khí to lớn đang cuộn trào, như là trong động gió, là có tính chảy mạnh, phun trào lên trên.

Chẳng lẽ chỗ linh khí phát ra chính là long mạch?

Khương Trường Sinh lúc này thi triển Ngũ Hành độn thuật chui vào lòng đất.

Tốc độ hắn độn địa rất nhanh, còn nhanh hơn tốc độ Thần nhân phi hành, hắn lao nhanh về hương trước đó cảm giác.

Phía dưới lòng đất vạn trượng, có một hang động to lớn, rất bao la, biên giới cửa hang đã đếm không hết, đen kịt đến cực điểm.

Một tòa bia đá thật to đứng ở trong động quật, cao tới trăm trượng, bắn ra linh quang nhàn nhạt, ở phía trên bia đá quay quanh lấy một yêu vật to lớn cùng loại với rết, dữ tợn đáng sợ, lân giáp trên người nó hiện lên màu đen, ngàn chân hiện lên màu xanh lá dày đặc, đầu nó vậy mà mọc ra thân người thân, tóc tai bù xù, không phân rõ nam nữ.

Nó tựa vào tấm bia đá ngủ say. Khương Trường Sinh từ phía trên hang động hạ xuống, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công sẽ tự động ẩn tàng khí tức, Thiên Túc yêu ma không có phát hiện sự xuất hiện của hắn.

Khương Trường Sinh bị Thiên Túc yêu ma hù dọa, một đầu rắn thật lớn.

Linh khí nơi này có chút dồi dào, bất quá khác biệt với linh khí mà Địa Linh thụ tán phát, càng thích hợp võ giả tu luyện, tương đối cấp thấp, để Khương Trường Sinh hấp thu, ngược lại ảnh hưởng độ tinh khiết của linh lực, trừ cái đó ra, còn tràn ngập một cỗ khí tức huyền diệu.

Khí vận!

Khương Trường Sinh nghĩ đến cái từ này, khí vận huyền diệu, vô thanh vô tức, vô sắc vô vị, mắt trần căn bản không nhìn thấy, nhất định phải có võ học đặc thù cảm giác.

Đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy, Khương Trường Sinh đã có thể cảm giác được khí vận đến từ phía dưới tấm bia đá kia.

Bia đá cũng không phải long mạch, chẳng qua là trấn áp long mạch, mà Thiên Túc yêu ma liền ở trên tấm bia đá hấp thụ khí vận.

Chậc chậc, yêu lực của tên này rất mạnh, so với hết thảy địch nhân hắn gặp qua đều mạnh hơn, so với vị Đông Phương tiền bối được xưng là Kim Thân cảnh còn mạnh hơn.

Hắn nhớ kỹ yêu ma này có giá trị bốn ngàn giá trị hương hỏa, xem ra bốn ngàn giá trị hương hỏa vẫn thuộc về âm trùKim Thân cảnh phạ.

Khương Trường Sinh giả khục một tiếng, bừng tỉnh Thiên Túc yêu ma.

Thiên Túc yêu ma ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, bộ mặt của nó trải rộng huyết văn, sâm nhiên kinh dị, một đôi mắt càng dọa người, mắt đỏ mắt đen, lộ ra tham lam cùng sát ý.

- Vì sao ngươi có thể tới chỗ của long mạch?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, trong động quật không có rắn rết khác, võ đạo linh khí nơi này mặc dù dồi dào, nhưng cũng cực kỳ nặng nề, sinh vật bình thường đến nơi đây sẽ bị ép thành thịt nát.

Thiên Túc yêu ma giương đứng người dậy, nhìn xuống hắn, dùng tiếng khàn khàn nói:

- Không phải để bổn vương hỏi ngươi à?

Tiếng nói vừa ra, nó đột nhiên phóng tới Khương Trường Sinh, thân thể của nó sao mà khổng lồ, khó mà ước lượng chiều dài của nó, Khương Trường Sinh còn không có lớn bằng một chân của nó, ngay khi nó sắp nhào trúng Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh đưa tay điểm một chỉ.

Phốc lần!

Thiên Túc yêu ma dừng tại giữ không trung, nó hoảng sợ nhìn phần bụng, phần bụng của nó bị chỉ của Khương Trường xuyên thủng, chất lỏng màu xanh sẫm chảy ra, cực kỳ khó coi.

Chương 204: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (3)

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Nói cho ta biết, bằng không chết.

Thiên Túc yêu ma bị dọa đến rụt về lại, chiếm cứ bên trên tấm bia đá lớn, hoảng hốt nhìn chằm chằm hắn.

- Làm sao có thể….. Người này có lai lịch ra sao….. Chẳng lẽ võ đạo lại muốn thức tỉnh hay sao?

Trong lòng Thiên Túc yêu ma tràn ngập hoảng sợ, nó kiên trì, nói:

- Ta đến từ Hiển Thánh động thiên, chính là độc trùng võ giả nuôi, Hiển Thánh động thiên trước kia điều tra long mạch, mặc dù không công mà lui, ta lưu lại lòng đất, ngày đó, ta cảm nhận được linh khí phun trào, liền chạy đến….. Ở đây chiếm cứ sắp ngàn năm…..

Khương Trường Sinh kinh ngạc hỏi:

- Ngươi đợi trong lòng đất, ngươi thế nào biết đi qua ngàn năm?

Thiên Túc yêu ma trả lời:

- Chính ta tính toán, có khả năng không chính xác.

Khương Trường Sinh: - ….

Hắn mở miệng hỏi:

- Bia đá này có lai lịch ra sao?

Thiên Túc yêu ma cẩn thận từng li từng tí trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng…..

- Vậy ngươi có biết ngươi hấp thu khí vận long mạch, sẽ dẫn đến Thập Tam châu sụp đổ?

- Không biết… Xin tiền bối tha thứ, ta nguyện rời đi….

- Thế ngươi đi đi.

Thiên Túc yêu ma nằm xuống từ trên tấm bia đá, sau đó bò đi về phía lỗ động to nhất sau lưng Khương Trường Sinh.

Nó đi ngang qua Khương Trường Sinh, đột nhiên quay đầu, trong miệng bắn ra nọc độc, như mưa to vẩy tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không có quay người, tiện tay vung lên Kỳ Lân phất trần, gió mạnh đẩy nọc độc trở về, rắc vào trên người Thiên Túc yêu ma.

Hỏng bét!

Thiên Túc yêu ma quá sợ hãi, chạy trốn.

Một tiếng xé gió truyền đến.

Hưu! Hưu! Hưu…..

Một vệt kim quang bay nhanh trong động quật, vừa đi vừa về lặp đi lặp lại, như có ngàn vạn kim quang đang lóe lên, hai hơi về sau, kim quang tan biến, Thiên Túc yêu ma hóa thành từng khối tàn chi rơi trên mặt đất, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

Kim Lân ngọc diệp trở lại trước mặt Khương Trường Sinh, phía trên không có một tia nọc độc.

Khương Trường Sinh bỏ qua thi thể Thiên Túc yêu ma, đi đến trước tấm bia đá, hắn phát hiện trên tấm bia đá khắc lấy lít nha lít nhít chữ viết cổ quái, hắn không biết loại chữ viết này.

Hắn dò thần thức vào bên trong long mạch, phát hiện bên trong có phong ấn thuật cùng loại với cấm chế tu tiên, một khi đánh tan, bia đá sẽ bị đập tan, bàng bạc khí vận phía dưới sẽ xông tới, đánh nát mặt đất Thập Tam châu, khi đó nhất định dân chúng lầm than.

Cái đồ chơi này không thể chạm vào.

Khương Trường Sinh nhìn một lúc lâu, rời đi.

Hắn trở lại bên trong Long Khởi quan, ngồi trên giường suy tư.

Phong ấn thuật trong tấm bia đá hết sức cổ lão, cũng rất mạnh, hắn mặc dù có thể phá, nhưng cảm giác trước khi đột phá tầng

thứ bảy, hắn không cách nào phá giải phong ấn thuật.

Nói cách khác, thi thuật giả vô cùng có khả năng vượt qua Càn Khôn cảnh!

Kết hợp với điều Tiêu Điệu Thiên nói, Thập Tam châu trước đây thật lâu có võ đạo rất cường thịnh, yêu ma tung hoành, rõ ràng là võ giả thượng cổ lưu lại.

Mặt khác, linh khí long mạch khác biệt linh khí thiên địa, chỉ thích hợp võ giả hấp thu, chẳng lẽ long mạch chính là người tạo ra?

Mặc kệ như thế nào, mầm tai vạ của long mạch xem như kết thúc.

【 Càn Vũ năm mười chín, ngươi phát hiện yêu ma ngầm chiếm long mạch khí vận, ngươi ra tay ngăn cản, gặp phải yêu ma tập kích, ngươi thành công còn sống, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Pháp thuật Tiên Thiên hóa lâm 】

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa pháp thuật này.

Tiên Thiên hóa lâm, có thể tụ tập tiên thiên linh khí, để cây rừng tốc độ cao sinh ra trên bùn đất, quá trình này sẽ tiêu hao số lượng lớn linh lực.

Đây cũng quá phụ trợ đi.

Khương Trường Sinh âm thầm chửi bậy, hắn thế mà sinh ra một ý nghĩ.

Hắn muốn chuyển một ngọn núi đến bên ngoài cửa thành Bắc, thành lập cầu gỗ ở giữa hai ngọn núi, đưa các đệ tử qua, ngọn núi hiện tại hắn ở sau này sẽ là cấm địa của Long Khởi quan, có thể thanh tịnh hơn một chút, mà Long Khởi quan còn có thể mời chào càng nhiều đệ tử.

Càn Vũ năm hai mươi, xuân mới vừa qua khỏi.

Trần Lễ cao tuổi đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, còn mang đến đặc sản của Hoang Nguyên, hai người ở trong đình viện nâng cốc ngôn hoan.

Gần đây, Trần Lễ đã từ quan, an tâm dưỡng lão trong phủ đệ, Khương Trường Sinh đã bảy mươi tuổi, mà hắn thì hơn tám mươi tuổi, cũng nên thật tốt hưởng thụ năm tháng còn lại.

- Bệ hạ tìm tới bảo khố hoàng thất tiền triều lưu lại, gần đây đều không vào triều, không biết phát hiện cái gì.

Trần Lễ lắc lư chén rượu nói.

Đại Cảnh vì vững chắc giang sơn, mở rộng rất nhiều chức quan, mãi đến cuối năm mới hoàn toàn ổn định, Khương Tử Ngọc ném chính vụ cho Khương Tú và ba tỉnh, cả ngày đợi ở trong tẩm cung luyện công.

Khương Trường Sinh cũng chú ý tới việc này, Càn Khôn thiên kinh của Khương Tử Ngọc đã đi đến bình cảnh, hướng lên chính là tu tiên, nhưng quy tắc thế giới võ đạo hạn chế, hắn không cách nào lại tiến bộ, hắn không thể không chuyển tu võ học khác, đối với cái này, Khương Trường Sinh cũng không có cách nào.

Hoang Xuyên cũng như thế, bất quá hắn kiêm tu công pháp võ đạo khác, lại thêm trác tuyệt tư chất, đi thẳng ở đằng trước Khương Tử Ngọc.

Chương 205: Dời núi? Làm sao dời núi? (1)

Càn Khôn thiên kinh nhiều nhất có thể khiến người ta tu luyện tới Thần Tâm cảnh, đặt ở mấy chục năm trước thì đủ, nhưng bây giờ không đủ dùng.

Bây giờ Đại Cảnh càng ngày càng nhiều Thông Thiên, Thần Tâm, Càn Khôn thiên kinh rất khó giữ địa vị như ngày xưa.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Bệ hạ mệt mỏi nhiều năm như vậy, dù sao cũng nên nghỉ ngơi một chút, Tiên Hoàng từng say mê hậu cung, Võ Tổ hoàng đế càng say mê Tiên đạo, Đại Cảnh cũng không có vì vậy mà sụp đổ.

Trần Lễ gật đầu, cảm khái nói:

- Xác thực cũng nên buông lỏng, gần đây không làm quan, ta cả ngày bồi tiếp tằng tôn đấu dế, nói cho ngươi, vẫn rất thú vị,

Trường Sinh, ngươi cũng chơi đùa đi thôi, ngược lại ngươi bình thường không chuyện gì làm, còn về luyện công, mỗi ngày bảo trì là được, không đáng khắc khổ như vậy, bây giờ ngươi có thể là đệ nhất thiên hạ.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Chẳng qua là đệ nhất thiên hạ Đại Cảnh thôi, mặt đất dưới chân chúng ta này bao la đến mức nào, ai có thể rõ ràng, ngoại trừ mặt đất này, một bên khác hải dương có tồn tại thiên địa rộng lớn hơn hay không, cũng là chuyện không biết.

Trần Lễ khoát tay, không nhịn được nói:

- Ta nghe không quen những lời ngươi nói, đám phàm phu chúng ta đều không sầu lo như ngươi, thôi uống rượu, uống rượu.

Hắn rõ ràng đã say, Khương Trường Sinh cũng không so đo, chạm cốc với hắn.

Một chén một chén qua đi, Trần Lễ cuối cùng vẫn ngửa miệng.

Hắn giương mắt hỏi:

- Trường Sinh….. Ngươi bây giờ….. Muốn làm cái gì?

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Ta muốn chuyển một ngọn núi.

Bạch Kỳ cách đó không xa ban đầu buồn ngủ liên tục, nghe nói như thế giật mình.

Dời núi?

Nó không nghe lầm chứ.

- Dời núi….. Vậy còn không đơn giản, chuyển chứ sao… Bệ hạ kính trọng ngươi như vậy….. Núi khắp thiên hạ này, ngươi muốn chuyển đến ngọn nào thì cứ chuyển đến ngọn đó…..

Trần Lễ cười ngồi dậy nói, sau đó ợ rượu, lần nữa ngã sấp trên bàn.

Khương Trường Sinh khổ não nói:

- Ta không phải đang xoắn xuýt chọn ngọn núi thế nào à?

- Thập Tam có ngũ đại kỳ phong, ta đề cử… Chuyển Thiên Sơn….. Thiên Sơn liên miên ngàn dặm….

- Quá lớn, mang không nổi…..

- Vậy liền chuyển….. Chuyển Võ Phong…. Võ Phong chẳng qua là một ngọn núi….. Dễ chuyển hơn một chút….. Chỉ cần khí lực ngươi đủ lớn…..

Ánh mắt Khương Trường Sinh sáng lên, Võ Phong cũng có thể.

Võ Phong lúc đầu có môn phái, nhưng bị Dương Chiêu Đế Phần Thiên các đánh hạ, môn phái giải tán, cũng không biết bên trên Võ Phong bây giờ có người ở.

Có người ở cũng không sao, cùng lắm thì mua lại.

Hắn trong ngày thường không có tiêu xài, tích lũy rất nhiều.

Khương Trường Sinh lâm vào bên trong mơ màng.

Bạch Kỳ cúi đầu, thầm nghĩ nguyên lai là đang nói mê sảng.

Nó gặp qua Võ Phong, hùng tuấn hạng gì, há lại sức người có thể dời?

Ngày kế tiếp.

Trần Lễ bị tôi tớ Trần gia khiêng xuống núi, Khương Trường Sinh thì gọi Lăng Tiêu tới.

- Sư phụ, chuyện gì?

Lăng Tiêu hỏi.

Trong ngày thường, Khương Trường Sinh rất ít gọi hắn, cho nên hắn rất tò mò.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Ngươi hành tẩu qua giang hồ, có từng đi qua Võ Phong?

Lăng Tiêu gật đầu, nói:

- Đi qua, vì sao sư phụ hỏi thăm Võ Phong?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta muốn dời Võ Phong đến bên ngoài cửa thành bắc, xem như ngọn núi thứ hai của Long Khởi quan.

Nghe vậy, Lăng Tiêu kinh hoàng, xấu hổ cười nói:

- Sư phụ, hà tất đùa đồ nhi.

Bạch Kỳ ngẩng đầu, Vong Trần đang quét rác dừng lại, Hoa Kiếm Tâm cùng Khương Tiển cũng dừng luyện võ, tất cả đều nhìn về Khương Trường Sinh, biểu lộ quái dị.

- Như thế nào lừa ngươi, ngươi trước tạm đi tới Võ Phong, nếu trên núi có người, dùng tiền tài phân phát bọn hắn, sau đó ở Võ Phong chờ ta.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, một túi tiền từ trong nhà bay ra, rơi vào trong ngực Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu bối rối, thật không phải nói đùa?

Hay là nói, hắn hiểu sai rồi?

Dời núi này không phải dời núi kia?

- Mau đi đi, ở trên núi chờ ta.

Khương Trường Sinh trừng Lăng Tiêu một cái, Lăng Tiêu chỉ có thể kiên trì tiếp nhận việc này, sau đó quay người rời đi.

Hoa Kiếm Tâm đi tới, tò mò hỏi:

- Ngươi muốn làm sao dời núi?

Khương Trường Sinh nói:

- Thử một chút, còn chưa nhất định thành công, đúng rồi, ngươi có rảnh đi tìm Tử Ngọc, bảo hắn chia bên ngoài cửa thành bắc cho Long Khởi quan.

Dưới chân thiên tử, không thể cưỡng chiếm địa phương.

Hoa Kiếm Tâm nghe xong, nguyên lai hắn muốn luyện công, nàng còn thật sự cho rằng hắn có thể dời núi, nàng gật đầu cười cười, quay người tiếp tục chỉ bảo Khương Tiển. Bạch Kỳ sững sờ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, chẳng biết tại sao, nó luôn cảm thấy Khương Trường Sinh cũng không phải thử một chút đơn giản như vậy.

Yêu đạo này luôn có thể làm chút chuyện ngoại hạng.

Một bên khác.

Lăng Tiêu trở về phòng thu thập xong quần áo, đi xuống sơn môn.

Ven đường, hắn gặp được Hoang Xuyên, Hoang Xuyên gặp hắn một bộ dáng muốn đi xa, không khỏi trêu chọc nói:

- Sư đệ, lại muốn xuống núi tung hoành giang hồ?

Lăng Tiêu lắc đầu, chuẩn bị vòng qua Hoang Xuyên, lại bị hắn ngăn lại.

- Nói một chút thôi, sư huynh quan tâm ngươi, sợ ngươi nghĩ quẩn.

Hoang Xuyên ngăn Lăng Tiêu ở bên trên cầu nhỏ, cười hắc hắc nói.

Lăng Tiêu mắt trợn trắng, biết được vị sư huynh này nhàn đến phát chán, từ khi Hoang Xuyên đột phá Thần nhân, vẫn muốn chứng minh mình, nhưng mà trong quan không có mặt khác Thần nhân, trong ngày thường cũng rất ít có cao thủ tuyệt thế đến đây khiêu chiến, hắn kìm nén đến hoảng.

Chương 206: Dời núi? Làm sao dời núi? (2)

Thật vất vả thành tựu Thần nhân, lại không thể chứng minh mình mạnh mẽ, Hoang Xuyên rất uất ức.

Lăng Tiêu bất đắc dĩ nói:

- Sư phụ để cho ta đi Võ Phong.

- Đi Võ Phong làm gì?

- Sư phụ muốn dời núi, để cho ta sớm đi mời trên núi người rời khỏi.

- Dời núi? Ngươi đang chơi cái trò gì.

- Tự mình đi hỏi sư phụ đi, tránh ra!

Lăng Tiêu không nhịn được đẩy Hoang Xuyên ra, tiếp tục lên đường.

Biết được hắn cũng không phải nghĩ quẩn, Hoang Xuyên không ngăn cản nữa, chẳng qua trong lòng hắn tràn đầy hoang mang.

Dời núi?

Làm sao dời núi?

- Dời núi? Làm sao dời núi?

Khương Tử Ngọc trừng to mắt, kinh ngạc hỏi, Khương Tú đứng bên cạnh đang đọc tấu chương cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Kiếm Tâm.

Hoa Kiếm Tâm bất đắc dĩ nói:

- Ta làm sao biết, sư phụ ngươi thần bí ngươi cũng không phải không rõ ràng, không có người biết được hắn suy nghĩ gì, hắn có thể làm cái gì, ngược lại hắn muốn bên ngoài cửa thành bắc, ngươi có cho hay không.

Khương Tử Ngọc đặt chén trà xuống, nói:

- Sư phụ muốn, trẫm đương nhiên cho, nếu dời núi, có cần nhân thủ, đệ tử Long Khởi quan hắn là không đủ? Trẫm có thê điều động mười vạn người đi đẩy núi, dời núi.

Hắn cứ nghĩ Khương Trường Sinh dời núi là một chuyện tốn thời gian phí sức, giống như Cảnh Võ Tổ tu kiến sông đào ngày xưa.

Hoa Kiếm Tâm lắc đầu nói:

- Không cần, bệ hạ chỉ cần chia cho Long Khởi quan.

Khương Tử Ngọc vui vẻ, cười nói:

- Trẫm chuẩn, hôm nay liền phê, trẫm cũng phải nhìn sư phụ như thế nào dời núi.

Hoa Kiếm Tâm gật đầu, xoay người đi đến bên cạnh Khương Tú, quan tâm tôn nhi gần đây trôi qua như thế nào.

Khương Tử Ngọc lần nữa nâng chung trà lên, chẳng qua tâm tư của hắn đã lệch đi.

Phụ thân thật muốn dời núi?

.....

Sau khi Lăng Tiêu rời đi, Khương Trường Sinh vẫn như cũ mỗi ngày luyện công, trên người Lăng Tiêu có Luân Hồi ấn ký, khi Luân Hồi ấn ký không lại tiếp tục kéo dài khoảng cách, bảo trì hai ngày, đã nói Lăng Tiêu đến Võ Phong.

Vừa hay hắn không biết đường, để Lăng Tiêu làm đèn soi, thuận tiện xử lý việc vặt.

Từ Ti Châu đến Võ Phong vẫn có một đoạn lộ trình rất dài, Khương Trường Sinh cũng không vội.

Sau năm ngày.

Hoang Xuyên đến đây, hắn tới dưới Địa Linh thụ, nói:

- Sư phụ, có một vị tự xưng đến từ Hiển Thánh động thiên đến đây bái phỏng, tuyên bố có quen biết cũ với Tứ Hải hiền thánh.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, bình tĩnh nói:

- Để cho hắn vào đi.

Hắn cảm nhận được khí tức của đối phương, thật không đơn giản, chính là một tôn thần nhân, bất quá công pháp hắn đặc thù, Hoang Xuyên không phát hiện được công lực của hắn.

Khương Trường Sinh bây giờ danh chấn thiên hạ, có thể gặp hắn, dám đến gặp hắn, đương nhiên yếu nhất cũng là Thần nhân, cảnh giới lại thấp hơn cũng không dám đến, cũng không có tư cách gặp hắn.

Rất nhanh, Hoang Xuyên mang theo Hằng Phong sư huynh của Tứ Hải hiền thánh đến đây.

- Tại hạ Hằng Phong, gặp qua Đạo Tổ.

Hằng Phong ôm quyền hành lễ, hắn thầm nghĩ giỏi cho một Đạo Tổ, Trú Nhan thuật có thể còn muốn lợi hại hơn mấy lão quái vật bên trong động thiên.

Hoang Xuyên lui ra, không dám quấy nhiễu, Hoa Kiếm Tâm cũng dắt Khương Tiển rời đi.

Khương Trường Sinh mở to mắt, mỉm cười hỏi:

- Tứ Hải hiền thánh còn tốt chứ?

Hằng Phong như trút được gánh nặng, mặt giãn ra vui cười, nói:

- Tứ Hải sư đệ trôi qua tháng ngày rất nhàn nhã, mỗi ngày uống rượu mua vui, có rảnh rỗi sẽ dạy cho bảo bối đồ đệ của hắn, đúng, là Đại Cảnh Nhị hoàng tử Khương La, Khương La thật sự là hạt giống tốt, vậy mà luyện cái thế thần công của Hiển Thánh động thiên chúng ta, ngày sau có hi vọng chứng được Kim Thân.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Kim Thân cảnh cũng rất ít tại Hiển Thánh động thiên?

Hằng Phong lúng túng nói:

- Hiển Thánh động thiên chính là võ đạo bên ngoài thế tục, nhưng cũng không phải người người đều là Kim Thân cảnh.

- Ồ? Hiển Thánh động thiên có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không?

- Cái này…. Vãn bối không biết, hẳn là có, trong động thiên chia làm mấy trọng thiên nữa, đệ tử không được vượt cấp hỏi thăm.

Khương Trường Sinh hơi thất vọng, sao mà Hiển Thánh động thiên giống y như triều tông, giai cấp sâm nghiêm, sợ tiết lộ tình báo à?

Hằng Phong lấy lại tinh thần, nói:

- Vãn bối lần này đến đây chính là chịu gia sư nhờ vả, gia sư muốn mời ngài đi tới Hiển Thánh động thiên làm khách, gia sư chắc chắn sẽ chiêu đãi ngài, cũng sẽ không bắt buộc lưu ngài lại Hiển Thánh động thiên.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Thật có lỗi, ta không thể đi, thay ta cám ơn sư phụ ngươi, Đại Cảnh vừa vững chắc giang sơn, ta đi không được.

Mặc dù hắn có lòng tin đối phó Hiển Thánh động thiên, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, một phần vạn Hiển Thánh

động thiên có thủ đoạn cạo chết hắn thì sao.

Đi không được.

Hắn còn chưa có xem đủ giang sơn Đại Cảnh, đi Hiển Thánh động thiên cái gì.

Hằng Phong vội vàng nói:

- Gia sư nguyện truyền cho tiền bối Đoạt Thiên Chân Long Công, công pháp này không phải Kim Thân cảnh không thể tu luyện, sau khi tu luyện, có thể hấp thu khí vận vương triều, cổ vũ công lực, chân long khí Đại Thừa long lâu chính là dựa theo cơ sở của Đoạt Thiên Chân Long Công, luyện đến đại thành, có thể ngưng tụ Chân Long khí vận, cực kỳ cường đại.

Chương 207: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (1)

- Hào phóng như vậy, ta cần phải bỏ ra cái gì?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Hằng Phong, dùng ngữ khí trêu chọc hỏi.

Hằng Phong trả lời:

- Thực không dám giấu giếm, Hiển Thánh động thiên muốn lôi kéo tiền bối, nhường ngài gia nhập Hiển Thánh động thiên, sở dĩ mở ra điều kiện, đây không phải sợ tiền bối không đi sao, dù sao cũng phải xuất ra thành ý, tiền bối trước tiên có thể đi với ta nhìn một chút, nếu ngài không muốn gia nhập Hiển Thánh động thiên, có thể mang theo Đoạt Thiên Chân Long Công trở lại Đại Cảnh.

Niềm tin của hắn tràn đầy, nhận định Khương Trường Sinh chỉ cần đi Hiển Thánh động thiên liền sẽ không trở về.

Khương Trường Sinh tò mò về lực lượng của hắn.

- Bạch Kỳ, nhắm mắt.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói, nghe vậy, Bạch Kỳ đang nghe được say sưa ngon lành lắc toàn thân một cái, vội vàng nhắm mắt.

Hằng Phong kinh ngạc, vì sao muốn nhắm mắt, ngay sau đó hắn liền đối đầu với tròng mắt màu vàng óng của Khương Trường Sinh.

Huyễn Thần đồng.

Hằng Phong trong nháy mắt hốt hoảng, ngu ngơ tại chỗ.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Hiển Thánh động thiên phái ngươi đến đây, là thật tâm mời ta?

Hằng Phong ngây người như phỗng trả lời:

- Vâng.

- Vì sao Hiển Thánh động thiên tự tin, dựa vào cái gì cho rằng ta đi sẽ không trở về?

- Hiển Thánh động thiên ở vào trung tâm đại lục, độc lập tồn tại ở bên trong một vùng thế giới nhỏ, bên trong ẩn chứa số lượng lớn tài nguyên tu hành võ đạo, mà thập phương triều tông chính là tông môn Hiển Thánh động thiên đến đỡ, nó mục đích là bảo vệ phiến đại lục này, bất kỳ võ giả nào chỉ cần đi qua Hiển Thánh động thiên, đều muốn ở lại, bởi vì tập võ tại Hiển Thánh động thiên, hơn xa ở bên ngoài, truyền thuyết đại lục về chín đầu long mạch chính là do lão tổ Hiển Thánh động thiên sáng tạo.

- Hiển Thánh động thiên vì sao gọi động thiên?

- Ta từng nghe sư phụ nói qua, động thiên không chỉ là tiểu thiên địa đơn giản như vậy, cũng đại biểu cho mục tiêu mà các đệ tử tu hành, cụ thể là cái gì, ta cũng không rõ ràng.

Quả nhiên, tên Hiển Thánh động thiên bắt nguồn từ Động Thiên cảnh.

Khương Trường Sinh trước mắt tương đương với Tam Động Thiên Cảnh, cũng không biết Động Thiên cảnh có mấy tầng.

Hắn tiếp tục hỏi thăm, Hằng Phong thành thật trả lời.

Hằng Phong xác thực không rõ ràng Hiển Thánh động thiên có Càn Khôn cảnh hay không, nhưng Hiển Thánh động thiên Kim

Thân cảnh, số lượng cũng không ít, phần lớn là lão quái vật bế quan hàng năm.

Bạch Kỳ ở một bên nghe được miên man bất định, nó giống như mở ra một cánh cửa lớn của thế giới mới, đồng thời nó biết mình xong.

Cả một đời không có khả năng rời khỏi Long Khởi quan, bằng không Yêu đạo chắc chắn giết sói diệt khẩu.

Còn tốt nó cũng có ý đó.

Gần đây, Khương Trường Sinh truyền thụ Huyền Nội Bá Thể cho nó, để nó thật cao hứng.

Yêu thú thế giới này trên bản chất cũng là luyện võ, khác biệt lớn nhất giữa võ đạo và Tiên đạo là võ đạo tôi thể, bất kỳ cái gì chiêu thức đều dùng thân thể đánh ra, cương mãnh trực tiếp, Tiên đạo càng thêm phiếu miểu, tỷ như đằng vân giá vũ, Đại Diễn Bàn Sơn Thuật, cao thâm mạt trắc, cũng không phải đánh ra linh lực đơn giản như vậy, chuẩn xác mà nói, Tiên đạo càng dính đến lực lượng quy tắc thiên địa, còn có linh hồn chi đạo.

Mặt khác, Khương Trường Sinh hấp thu thiên địa linh khí là võ giả không cảm giác được, yêu thú cũng có thể cảm nhận được, có lẽ đây cũng là nguyên nhân yêu thú bước vào tu hành sẽ sống được càng lâu hơn võ giả, bất quá yêu thú mặc dù có thể cảm thụ, nhưng cũng là dùng tới tôi thể, kích thích thân thể, dẫn đến yêu lực, đây là quy tắc của phương thế giới này, không thể cải biến, duy chỉ có Khương Trường Sinh tu tiên, có thể chuyển hóa làm linh lực, làm ít công to, mà lại càng mạnh.

Khương Trường Sinh hỏi thăm rất lâu, sau đó mang theo Hằng Phong đi vào trong phòng, trong ý thức của Hằng Phong, Khương Trường Sinh biến thành sư phụ hắn, sư phụ, hắn tự nhiên nói gì nghe nấy.

- Viết xuống toàn bộ hết thảy võ học mà ngươi đã tập được, viết, một chữ cũng không thể sót.

Khương Trường Sinh phân phó.

Mà theo Hằng Phong, sư phụ một mặt nghiêm túc nói:

- Hôm nay vi sư muốn khảo nghiệm ngươi, viết xuống toàn bộ hết thảy võ học ngươi tập được ra, một chữ cũng không thể sót.

Hằng Phong gật đầu, ngồi ở trước bàn, bắt đầu múa bút thành văn, Khương Trường Sinh ở bên cạnh yên lặng nhìn, không ngừng đưa giấy, còn mài mực giúp hắn.

Cái này khiến Hằng Phong hết sức cảm động, sư phụ rất ít quan tâm hắn như thế.

Một lúc lâu sau, hai người đi ra khỏi phòng, đi vào chỗ đứng lúc trước, Khương Trường Sinh ngồi xuống, giải trừ Huyễn Thần đồng, cũng xóa đi đoạn trí nhớ vừa rồi kia.

Hằng Phong trở nên thư thái, nói theo:

- Tiền bối, gia sư thật tâm thật ý, mong tiền bối cân nhắc.

Khương Trường Sinh nói:

- Nói thật, ta hết sức lo lắng, dù sao Đại Thừa long lâu, Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu cho ta ấn tượng hết sức xấu, nếu sư phụ ngươi tự mình đến đây, ta còn có thể tin, ngươi đi về hỏi hỏi sư phụ ngươi, có muốn tới không, mặc dù không thể đồng ý, ta cũng nguyện dâng lên tuyệt học của ta.

Hằng Phong lâm vào do dự.

Ánh mắt Bạch Kỳ trở nên cổ quái, chỉ cảm thấy sợ nổi da gà.

Người này trúng tà.

Vậy mà không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Bạch Kỳ đột nhiên cảm thấy cái gọi là Hiển Thánh động thiên không coi là cái gì, sớm muộn gì cũng sẽ bị Yêu đạo trêu đùa, chỉ mong Hiển Thánh động thiên không nên đắc tội Yêu đạo, miễn cho đi vào theo gót ba phương triều tông.

Chương 208: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (2)

- Được thôi.

Hằng Phong chỉ có thể đồng ý, ít nhất chuyến này không tính đi không được gì, tuyệt học của Đại Cảnh Đạo Tổ vẫn rất có

phân lượng.

Cứ như vậy, Hằng Phong cáo từ rời đi.

May mắn trên tay Hằng Phong không có thứ gì, hiện tại cũng chưa đến gần chạng vạng tối.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng hắn rời đi, lộ ra nụ cười.

Đoạt Thiên Chân Long Công đã tới tay, còn đi Hiển Thánh động thiên cái gì?

Khương Trường Sinh cũng không nghĩ tới, Hằng Phong vậy mà nhớ kỹ tuyệt học mà Kim Thân cảnh mới có thể học, tiểu tử này không phải là đệ tử thủ hộ Tàng Kinh các của Hiển Thánh động thiên đó chứ?

Trong vòng một canh giờ, Hằng Phong viết xuống chín bộ tuyệt học, trong đó bao gồm cả Đoạt Thiên Chân Long Công, Khương Trường Sinh sợ bại lộ, nên sớm kết thúc.

Điều khiển một tên Thần nhân một canh giờ, hắn tiêu hao không ít linh lực, còn tốn sức hơn cả tru diệt Kim Thân cảnh.

Khương Trường Sinh nhắm mắt tu luyện, mặc dù vừa đi đến tầng thứ bảy không lâu, nhưng hắn vẫn ngày ngày tu luyện, không thể lười biếng.

Bạch Kỳ không dám hỏi thăm, một mình tự biên tự diễn, cực kỳ khẩn trương, chờ Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển trở về, nó mới vừa buông lỏng.

Một tháng sau.

Khương Trường Sinh cảm nhận được khoảng cách giữa Lăng Tiêu và mình không nữa kéo dài, giữ vững hai ngày, nói rõ Lăng Tiêu đã đến Võ Phong.

Hắn lúc này đứng dậy, đằng vân giá vũ rời đi, trong chớp mắt tan biến tại chân trời.

Khương Tiển đang chơi người gỗ xem ngây người, người gỗ trong tay rơi trên mặt đất, hắn đều không biết.

Một bên khác.

Giữa sườn núi Võ Phong, Lăng Tiêu đang luyện kiếm, đối diện là dãy núi liên miên, dãy núi trùng điệp, trông không đến phần cuối.

Võ Phong thẳng tắp đến đứng ở trong dãy núi, cao tới gần ngàn trượng, như là một thanh kiếm, bốn phương tám hướng cũng không có kết nối dãy núi, từng đầu đường núi bao quanh Võ Phong, một mực thông hướng đỉnh núi, bên trên Võ Phong có không ít cửa hang, sâu không thấy đáy, mà đỉnh núi có một mảnh đất trống, chiếm diện tích phương viên hai dặm, có vài toà lầu các, nhưng không có một ai.

Đứng ở trên vách núi luyện kiếm, cúi xem dãy núi to lớn, tâm cảnh Lăng Tiêu đạt đến một loại trạng thái không minh, hắn không suy nghĩ một chiêu một thức, huy kiếm theo bản năng, quanh người lại xuất hiện một loại thế, thế dùng gió ngưng hình, lăng lệ bá đạo.

- Vị huynh đài này, xin hỏi nơi này là Võ Phong?

Một tiếng nói bay tới, cắt ngang trạng thái của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhíu mày trả lời:

- Đúng thế.

Người tới là một nam một nữ, nam anh tuấn thẳng tắp, người mặc áo trắng, tay cầm bảo kiếm, khí thế rất mạnh, nữ tiếu mỹ linh động, người mặc áo vàng, ánh mắt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, tròng mắt đảo quanh, không biết nghĩ cái gì.

Lăng Tiêu tiếp tục luyện kiếm, không phản ứng nữa.

Bạch y nam tử quan sát tỉ mỉ, tán thán nói:

- Kiếm của huynh đài không tệ, chẳng lẽ là tuyệt học của Kiếm Tuyệt ngày xưa?

Lăng Tiêu thu tay lại, quay người hỏi:

- Các hạ thế nào biết?

Bạch y nam tử cười nói:

- Kiếm pháp Thiên Hạ, ta biết được bảy tám, vừa lúc biết được tuyệt học của Kiếm Tuyệt.

Lăng Tiêu nhíu mày, đột nhiên phát hiện nhìn mình không thấu đối phương.

Nữ tử áo vàng cười nói:

- Đại ca, bằng không thu hắn đi, chúng ta muốn khai tông lập phái tại Võ Phong, há có thể không có cao thủ?

Bạch y nam tử gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu, nói:

- Huynh đài, ta thấy thực lực ngươi không tệ, không bằng gia nhập chúng ta, ta để ngươi làm Phó chưởng môn.

Nghe vậy, Lăng Tiêu lắc đầu, nói:

- Nếu như các ngươi muốn khai tông lập phái tại Võ Phong, vẫn thôi đi, sư phụ ta muốn núi này.

Hắn cũng không kinh ngạc, lúc mới tới, trên núi đã có một đám người, hắn dựa vào tiền tài cùng uy danh Long Khởi quan đuổi đối phương đi.

- Xin hỏi sư phụ huynh đài là ai?

Bạch y nam tử hỏi.

Lăng Tiêu trả lời:

- Gia sư chính là Đại Cảnh Đạo Tổ.

- Ngươi là đệ tử Long Khởi quan?

Nữ tử áo vàng hoảng sợ nói, nàng ánh mắt sáng lên, chăm chú nhìn Lăng Tiêu, để Lăng Tiêu hết sức không thoải mái.

Lăng Tiêu nói:

- Hai vị, xuống núi thôi.

Bạch y nam tử cười nói:

- Long Khởi quan tại Ti Châu, cách nơi này mấy ngàn dặm xa, các ngươi như thế nào chiếm núi? Là muốn khai thác một loại tài nguyên nào đó, tại hạ nguyện xuất tiền tài, mua xuống núi này.

Lăng Tiêu nhíu mày, mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng rơi vào bên cạnh Lăng Tiêu.

Con ngươi bạch y nam tử co rụt lại, âm thầm kinh hãi, hắn hoàn toàn không có cảm nhận được khí tức của đối phương, đối phương từ trên núi nhảy xuống?

Người đến chính là Khương Trường Sinh.

Lăng Tiêu nhìn thấy Khương Trường Sinh, vội vàng ôm quyền hành lễ, nói:

- Sư phụ.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn nhìn về phía bạch y nam tử, nói:

- Núi này ta muốn, các ngươi xuống núi thôi, đợi lát nữa ta muốn dọn đi.

Dứt lời, hắn theo đường núi đi xuống dưới núi, Lăng Tiêu vội vàng đuổi theo.

Hắn muốn thưởng thức một chút phong cảnh Võ Phong, khó được ra ngoài một chuyến.

Bạch y nam tử sững sờ tại tại chỗ.

Nữ tử áo vàng nhịn không được hỏi:

- Đại ca, hắn chẳng lẽ là Đạo Tổ? Hắn mới vừa nói cái gì, hắn muốn dời núi?

Khương Trường Sinh tuổi trẻ như thế, làm sao có thể là Đại Cảnh Đạo Tổ?

Hắn thoạt nhìn còn muốn trẻ tuổi hơn cả vị kiếm khách vừa rồi, không chênh lệch nhiều với nàng.

Bạch y nam tử hoang mang, hắn hít sâu một hơi, nói:

- Xuống núi thôi, xem hắn muốn làm gì, có lẽ đệ tử Long Khởi quan cũng tới, không nên phát sinh xung đột.

Chương 209: Thế giới quan bị đánh nát

Hai huynh muội đi theo xuống núi.

Ven đường, Khương Trường Sinh hỏi thăm Lăng Tiêu chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này trải qua, Lăng Tiêu giảng giải chi tiết.

Sau nửa canh giờ.

Bọn hắn đi vào dưới chân núi, Khương Trường Sinh bắt đầu tìm kiếm góc độ dời núi thích hợp, Lăng Tiêu nhắm mắt theo đuôi, trong lòng hắn cũng rất tò mò, sư phụ muốn làm sao dời núi.

Đôi huynh muội kia cũng xuống núi, Khương Trường Sinh căn bản không sợ bọn họ nhìn thấy, hắn không có ý định lén lút dời núi lần này, vừa hay hiện ra cho thế nhân sự mạnh mẽ của mình, kiếm thêm số lượng giá trị hương hỏa khổng lồ.

Lượn gần nửa vòng, Khương Trường Sinh dừng lại, hắn đi đến trước một mảnh vách núi, ra tay từ nơi này hắn là dễ dàng hơn một chút.

Đường kính Võ Phong chiếm diện tích đi đến sáu, bảy dặm, lại thêm cao ngàn trượng, được cho là cự nhạc.

Nữ tử áo vàng nhịn không được nói:

- Uy, ngươi muốn dời núi, người của ngươi đâu?

Khương Trường Sinh đeo Kỳ Lân phất trần ở hông, cười nói:

- Dời núi mà thôi, cần gì người khác?

Nữ tử áo vàng trợn trắng mắt, nói:

- Chỉ dựa vào hai sư đồ các ngươi, đào cả một đời, vận cả một đời, cũng mang không hết nha.

Đối mặt nữ tử áo vàng nghi vấn, Khương Trường Sinh không lại trả lời, hai tay của hắn đặt tại trên vách núi đá, điều động linh lực.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, thi triển thần thông dời núi, linh lực của hắn cấp tốc lan tràn bên trong ngọn núi.

Lăng Tiêu, bạch y nam tử, nữ tử áo vàng chăm chú nhìn hắn.

- Không thể nào…..

Cái trán Lăng Tiêu toát ra mồ hôi lạnh, hắn tin tưởng sư phụ sẽ không nói dối, nếu như Khương Trường Sinh thật muốn dùng sức một mình di chuyển Võ Phong…..

Bạch y nam tử cảm nhận được khí thế của Khương Trường, vô cùng lo sợ.

Đây là công lực của Đại Cảnh Đạo Tổ sao?

Công lực tru diệt Kim Thân cảnh.

Nữ tử áo vàng thấy Khương Trường Sinh cứng đờ bất động, buồn cười.

Thật khoác lác.

Nàng đang muốn mở miệng trêu chọc, đột nhiên, mặt đất rung động.

Ầm ầm…

Ba người bị địa chấn lắc ngã trái ngã phải, vội vàng vận công, dùng chân khí ổn định bước chân, bọn hắn hoảng sợ nhìn Khương Trường Sinh.

Chỉ thấy Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào trên người Khương Trường Sinh bắn ra huỳnh quang sáng chói, khiến cho hắn như có khí phái tiên thần, khí thế siêu tuyệt, khiến cho bọn hắn thấy nghẹt thở. Khí thế thật đáng sợ.

Bạch y nam tử chưa bao giờ cảm thụ qua như thế cường đại khí thế, cho dù phụ thân của hắn, cũng còn lâu mới mạnh mẽ như thế.

- Hắn….. Rốt cuộc là ai….

Bạch y nam tử động dung, nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Khương Trường Sinh, không còn thần thái thong dong lúc trước.

Nữ tử áo vàng há miệng thật to, to đến mức có thể nuốt vào một quả trứng gà, cho dù đồ đệ Khương Trường Sinh là Lăng Tiêu cũng lộ vẻ mặt không thể tin được.

Trong lúc ba người đang cảm thấy đầy rung động, Khương Trường Sinh gầm thét một tiếng:

- Lên!

Một tiếng quát lớn này kinh thiên động địa, để ba người cảm thấy đinh tai nhức óc.

Ầm ầm!

Võ Phong to lớn hùng vĩ rung động bay lên, thiên địa lay động, dùng Võ Phong làm trung tâm, mặt đất nứt ra, từng đầu vết nứt để mặt đất phá toái, kéo dài tới đến trên núi xung quanh, ảnh hưởng đến phương viên hơn mười dặm, chấn động càng ảnh hưởng đến cách xa mấy trăm dặm. Ba người Lăng Tiêu đứng sau lưng Khương Trường Sinh, mặt đất dưới chân không có nứt ra, nhưng vết nứt gần nhất cách bọn họ không đến năm trượng, để bọn hắn cực sợ. Đếm không hết nham thạch trượt xuống rơi xuống, Lăng Tiêu, bạch y nam tử không thể không huy kiếm vung chém đá đang rơi xuống.

- Thật….. Thật muốn dời núi….

Nữ tử áo vàng ngây người, lời đều nói không trôi chảy, tiếng không ngừng run rẩy.

Võ Phong ngàn trượng vụt lên từ mặt đất, che khuất bầu trời, để ba người chỉ cảm thấy trời sắp tối rồi.

Hai tay Khương Trường Sinh kéo lên vách núi, như con kiến dời đại tượng, đánh vào thị giác càng vượt xa so sánh này, Lăng Tiêu, bạch y nam tử, nữ tử áo vàng đều xem đến ngây người.

Khương Trường Sinh đưa lưng về phía hắn, xuất mồ hôi trán.

Ôi không!

Kém chút khinh thường.

Võ Phong còn nặng hơn hắn tưởng tượng, chỉ dựa vào linh lực của hắn rất khó di chuyển, cũng may hắn biết thần thông.

Đánh nổ một ngọn núi dễ dàng, nâng lên một ngọn núi lại không dễ dàng.

Khương Trường Sinh không có thu Võ Phong vào trong cơ thể, hoặc thu vào lòng bàn tay, hắn cứ như vậy giơ, chuẩn bị rêu rao về kinh. Hắn bay lên không, Võ Phong bay lên.

Hắn trượt đến mức độ của ngọn núi, một tay chống đỡ Võ Phong, ra vẻ tư thái dễ dàng.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Lăng Tiêu, nói:

- Còn không lên núi, nếu không vi sư tiễn ngươi một đoạn đường?

Lăng Tiêu lấy lại tinh thần, vội vàng thả người vọt lên, nhảy đến trên núi, hắn vẫn khiếp sợ, một câu đều nói không ra miệng.

Đợi Võ Phong bay tới không trung, độ cao càng chênh lệch với dãy núi, Khương Trường Sinh bay về phía Ti Châu, hắn chỉ cần cảm giác Luân Hồi ấn ký của Hoa Kiếm Tâm liền biết được hướng đi.

Sau khi dời Võ Phong đi, trong dãy núi hiển lộ ra một hố to chiếm diện tích dài rộng mấy dặm, đầy đất vết rách, như tình cảnh thiên thạch rơi xuống đất.

Bạch y nam tử, nữ tử áo vàng ngu ngơ tại chỗ, thật lâu không thể lấy lại tinh thần, mãi cho đến khi Võ Phong tan biến tại phần cuối dãy núi.

Nữ tử áo vàng nhịn không được hỏi:

- Đại ca, Đại Cảnh thật chính là võ đạo hoang mạc sao? Làm sao cảm giác còn khủng bố hơn vương triều võ đạo ở trung tâm đại lục?

Bạch y nam tử yên lặng, thế giới quan của hắn cũng nát.

Chương 210: Đây là thần tiên đang dời núi

Dời núi a!

Mà lại là cự nhạc ngàn trượng.

Đây là lực lượng võ đạo có thể đạt tới?

Quá mẹ nó không hợp thói thường.

Bạch y nam tử nỗ lực khắc chế tâm tình trong lòng, bảo trì phong độ, nhưng hắn vẫn không nhịn được mắng một câu:

- Mẹ nó….

Nữ tử áo vàng nhớ tới lúc trước trêu chọc Khương Trường Sinh, không khỏi đỏ mặt.

Đồng thời nàng tràn ngập tò mò về Khương Trường Sinh, cảnh giới võ đạo của người này đến cùng cao bao nhiêu?

Chẳng lẽ đúng như Đại Cảnh người nói, Đạo Tổ chính là tiên thần hạ phàm?

Bên cạnh quan đạo, bên trong một gian khách sạn, một đám tiêu sư áp tiêu đang uống rượu ăn thịt.

Lúc này, Tiểu Nhị lảo đảo nghiêng ngã chạy vào, hoảng sợ kêu lên:

- Có một ngọn núi….. Đang đang đang bay tới…..

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía hắn, biểu lộ cổ quái.

Chưởng quỹ nhét một khối khăn lau vào mặt hắn, mắng:

- Nói mê sảng cái gì thế, lại vụng trộm uống rượu?

Tiểu Nhị giật khăn lau xuống, hét lớn:

- Thật! Thật! Ta không có nói sai! Ta không có uống rượu.

Đột nhiên!

Ngoài khách sạn tối xuống, giống như màn đêm buông xuống, tất cả mọi người thấy một màn này ngây người.

Bọn hắn vội vàng chạy đến bên cửa sổ, cạnh cửa, thăm dò nhìn ra ngoài, Ngay sau đó, tất cả đều ngây ra như phỗng.

Một tòa sơn nhạc thật to đứng thẳng bay qua trên khách sạn,

- Núi… Thật đang bay…..

- Ông trời ơi…. Nhị biểu ca, ta thật không có uống say đó chứ?

- Các ngươi mau nhìn! Có người!

- Trời à, thật sự có người, là có người đang dời núi?

- Ngự không phi hành, chẳng lẽ là Thần nhân? Nhưng mẹ nó, Thần nhân có khả năng dời núi à?

- Chúng ta không phải gặp quỷ rồi đó chứ?

Phía dưới Võ Phong, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào của Khương Trường Sinh bắn ra hào quang óng ánh, như là trăng sáng trong bầu trời đêm tại không gian tối tăm dưới núi, vô cùng bắt mắt.

Tốc độ Khương Trường Sinh phi hành không tính chậm, cũng không lâu lắm, Võ Phong tan biến tại chân trời trong cái nhìn soi mói của tất cả mọi người ở trong khách sạn.

Tất cả mọi người đứng người tại chỗ, thật lâu không nói.

Khương Trường Sinh nâng Võ Phong bay về phía Ti Châu, linh lực tiêu hao rất nhanh, đổi lại hắn trước khi đột phá, đoán chừng rất khó dời Võ Phong đến Ti Châu, cũng may hắn đã xưa đâu bằng nay.

Lăng Tiêu đi vào bên trên đỉnh núi, nhìn phong cảnh giang sơn bốn phương tám hướng, hắn hít sâu một hơi. Ánh mắt hắn trở nên kiên định.

Từ nay về sau, hắn không xông xáo giang hồ nữa, hắn muốn dùng sư phụ làm mục tiêu, đi đến cảnh giới võ đạo như thế.

Hắn đột nhiên bắt đầu chờ mong sư phụ dời Võ Phong đến Kinh Thành tình cảnh, Hoang Xuyên sư huynh đoán chừng sẽ sợ tè ra quần.

Trong ruộng, lão nông đang cày ruộng đột nhiên ngẩng đầu, cái cuốc trong tay vô ý thức rơi vào trong ruộng.

Trên đê đá, mấy vị phụ nhân đang dệt áo cảm giác bầu trời dần dần tối lại, không khỏi ngẩng đầu.

Bách tính lui tới bên trong thành trấn, dồn dập ngẩng đầu, tất cả đều bị choáng váng.

- Ông trời ơi….. Đó là cái gì….

- Là núi….. Là núi kìa…..

- Dưới núi có người, đó là thần tiên sao?

- Không phải là yêu quái đó chứ?

- Đây là tiên thần đang dời núi à….. Lão thiên hiển linh, nhanh quỳ lạy….

So với người tập võ kinh ngạc, phàm nhân càng nhiều hơn chính là hưng phấn, xác định Võ Phong sẽ không tổn thương đến mình, dồn dập quỳ lạy, sợ bỏ lỡ ngày điềm lành này.

Khương Trường Sinh một đường bay lượn, phàm là nơi có người, thấy cảnh này, không khỏi chấn kinh, kinh hô.

Ngay cả dã thú, yêu thú trong rừng núi đều thấy mà ngây người.

Một đường bay qua mấy chục toà thành trì, Khương Trường Sinh cách Ti Châu càng gần.

Kinh Thành.

Trong phủ đệ Trần gia, Trần Lễ cao tuổi đang đấu dế với tằng tôn của mình.

Đột nhiên, hắn thấy từng người từng người võ giả phóng qua phía trên phủ đệ Trần gia, chạy về phía phương hướng cửa thành bắc.

Hắn không khỏi mắng:

- Một đám vô lễ.

Lúc này, một tên tôi tớ chạy vào, gấp giọng nói:

- Gia chủ, xảy ra chuyện lớn!

Tâm tình Trần Lễ vốn không tốt, lúc này tức miệng mắng to:

- Đại sự gì, trời sập sao?

Bây giờ Đại Cảnh cường thịnh hạng gì, chẳng lẽ còn có người muốn chết?

- Không sai biệt lắm….. Có cự nhạc bay tới Kinh Thành, cấm vệ, Bạch Y vệ toàn thành đều đã bị điều động, toàn bộ chạy tới cửa thành bắc.

Tôi tớ run rẩy trả lời, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Trần Lễ sửng sốt, hỏi:

- Cái gì cự nhạc?

- Là núi, một ngọn núi rất lớn!

- A?

Trần Lễ đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng đứng lên, nói:

- Mau đỡ lão phu đi xem một chút.

Tằng tôn thấy hắn chạy, gào khóc, nhưng lần này, Trần Lễ không quan tâm hắn.

Trong hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Khương Tử Ngọc đang ngồi luyện công, Khương Tú đang nhìn tấu chương. Một Bạch Y Vệ xông tới, nói:

- Bệ hạ, có cự sơn thần bí đang dùng tốc độ cao lao tới gần Kinh Thành.

Khương Tử Ngọc mở to mắt, cau mày nói:

- Lặp lại lần nữa?

- Có cự sơn thần bí…..

Khương Tử Ngọc không đợi hắn nói xong, một thoáng đã đứng lên, bước nhanh đi ra khỏi cửa phòng.

Khương Tú đi theo buông xuống tấu chương.

Bọn hắn đứng ở trước cửa ngự thư phòng đã có thể nhìn thấy chân trời xa xa có đường nét của cự phong, đang ở chậm rãi biến lớn.

Hai cha con ngây người.

Bọn hắn nghĩ đến trước đó yếu địa Hoa Kiếm Tâm nói tới, chẳng lẽ…

Hai cha con liếc nhau, đều nhìn ra chấn kinh trong mắt nhau.

Bên trong Long Khởi quan, đạo chuông bị gõ vang khẩn cấp, ngàn tên đệ tử dồn dập chuẩn bị chiến đấu, có đứng trên mái hiên, có đi vào trước sơn môn, có đứng bên vách núi, tất cả đều nhìn về một phương hướng.

Chương 211: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)

Phần cuối thiên địa, phía trên rừng núi liên miên, một tòa sơn nhạc thật to như kiếm dựng đang bay tới chỗ bọn hắn.

- Đó là cái gì?

- Địch tập sao?

- Cái gì địch tập, có núi đang bay! Tại bay đó.

- Chẳng lẽ là chướng nhãn pháp?

- Hải thị thận lâu (*)?

(*Thận (tiếng Trung: 蜃 , bính âm: shèn) là một loài hải quái trong thần thoại Trung Quốc, có ngoại hình trông như một con hàu khổng lồ (cũng có thuyết nói là ngao mật, thủy long). Có thể phun ra sương khói, hình thành ảo tượng lâu đài, hiện tượng này được gọi là "Hải Thị Thận Lâu". Thận cũng được cho là một loài linh thú.)

Các đệ tử liên tục kinh hô, Hoang Xuyên đứng trên mái hiên, cả người ngây người.

Hắn nghĩ tới Lăng Tiêu trước khi đi.

Chẳng lẽ sư đệ thật đi điều tra địa hình, sư phụ thật muốn dời núi? Hắn quay đầu nhìn về phía đình viện của sư phụ, phát hiện Bạch Kỳ, Vong Trần, Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển đều đi vào trên mái hiên, Bạch Long chiếm cứ bên trên đỉnh núi cũng ngẩng lên đầu rắn to lớn, không thấy thân ảnh sư phụ.

Trong lòng Hoang Xuyên kinh hoàng.

Là thật…..

Hoang Xuyên bị chấn động đến không biết nên nói cái gì, đầu óc trống rỗng.

Hoa Kiếm Tâm cũng bị sợ choáng váng, nàng tin tưởng Khương Trường Sinh, nhưng không nghĩ tới Khương Trường Sinh là dời núi.

Bạch Kỳ ghé đầu vào trên móng vuốt, làm ra tư thế cầu nguyện.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh trong lòng nó triệt để thành thần.

Tuyệt không phải Yêu đạo.

Đây là Tiên đạo…

Nhìn đường nét Kinh Thành phương xa, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng tới. Rừng núi phía dưới có từng bóng người lần lượt toát ra, tất cả đều là võ giả tập võ ở gần đó, bọn hắn nhảy vọt đến ngọn cây, ngưỡng vọng Võ Phong, nhìn thấy bóng dáng Khương Trường Sinh.

- Cái đó là….. Có người.

- Có người đang dời núi! Cũng không phải ngọn núi tự mình bay.

- Ánh sáng kia….. Giống như là Đạo Tổ, hôm đó Đạo Tổ độ kiếp, ở trên không trung cũng là hào quang như thế.

- Đạo Tổ dời núi? Ông trời của ta ơi, hắn thật là võ giả sao?

- Võ đạo chi cảnh lại có thể mạnh đến tình trạng như thế….. Chẳng lẽ từ xưa đến nay những truyền thuyết thần thoại kia đều là võ giả làm ra?

Khương Trường Sinh không nhìn võ giả phía dưới kinh hô, hắn một tay nâng Võ Phong chạy tới cửa thành bắc Kinh Thành.

Đất hoang bên ngoài cửa thành bắc đã phê cho Long Khởi quan, Khương Trường Sinh còn cố ý để Vạn Lý dẫn người đi vây lại, đóng một tấm bảng gỗ.

Trên mái hiên toàn thành đều có đứng đầy bóng người, ngắm nhìn Võ Phong tới gần.

Võ Phong bay trên trời cao thật sự rung động ánh mắt, để bọn hắn hoảng hốt, không biết xảy ra chuyện gì.

Trên tường thành cửa thành bắc càng đứng đầy Bạch Y vệ, bất cứ lúc nào chuẩn bị chiến đấu.

Theo Võ Phong càng ngày càng gần, càng ngày càng nhiều người nhìn thấy bên dưới Võ Phong có người, hào quang của Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào thật sự quá loá mắt.

Có người đang dời núi.

Cũng không phải núi biết bay.

Chân tướng này ngược lại càng khiến người ta chấn kinh, người nào lại có thể dời núi?

Bọn hắn đầu tiên nghĩ đến Đạo Tổ, hoặc là cường giả tuyệt thế đến đây khiêu chiến đạo tổ.

Đám người Khương Tử Ngọc, Khương Tú, Hàn Thiên Cơ, Trần Lễ tất cả đều ngốc ngốc nhìn một màn này.

Võ Phong hùng vĩ đến mức nào, Khương Trường Sinh mang cho bọn hắn rung động lại càng lớn.

- Các ngươi chớ hoảng sợ, từ nay về sau, đây cũng là ngọn núi thứ hai của Long Khởi quan.

Giọng Khương Trường Sinh truyền đến, vang vọng phía dưới bầu trời, để người toàn thành đều có thể nghe được, nghe nói như thế, rất nhiều bách tính không rõ chân tướng đều an lòng, sau đó liền chấn kinh.

Đạo Tổ vậy mà có khả năng dời núi, còn là lớn núi như thế.

Nhân gian Chân Tiên.

Khương Trường Sinh xác định bên ngoài cửa thành bắc không có người, bắt đầu chậm rãi giảm xuống, hắn tản thần thức ra, tránh cho Võ Phong đụng vào cửa thành bắc, tiếp theo ảnh hưởng đến Long Khởi sơn.

Võ Phong khổng lồ chậm rãi hạ xuống, để hết thảy binh sĩ, võ giả bên trên cửa thành bắc khẩn trương, các đệ tử Long Khởi quan cũng đang khẩn trương quan sát, khi Võ Phong tới gần bọn hắn, bọn hắn mới có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn của Khương Trường Sinh.

Sức người tuyệt không có khả năng di chuyển cự sơn như thế.

Hoang Xuyên đột nhiên nhìn thấy Lăng Tiêu đứng ở trên đường núi của Võ Phong, hắn không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Là thật, tuyệt không phải chướng nhãn pháp.

Ầm ầm…

Võ Phong rơi xuống đất, chấn động mặt đất, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn, bao phủ quảng trường ở gần cửa thành bắc.

Một tòa sơn nhạc còn muốn khổng lồ hơn Long Khởi sơn rơi vào bên ngoài cửa thành bắc, khoảng cách giữa vách núi và cửa thành không đến hai trượng, không ít rừng cây đều bị đè bằng.

Mãi đến khi Võ Phong rơi xuống đất, trong kinh thành mới vừa bùng nổ tiếng hoan hô động trời cao, dân chúng đều đang cao giọng gọi tên Đạo tổ.

Khương Tử Ngọc sững sờ tại chỗ, hắn đột nhiên cảm thấy thứ mình theo đuổi không có ý nghĩa.

Hoàng đồ bá nghiệp, giang sơn thành tựu vĩ đại, như thế nào so sánh được thần tích như thế?

- Tiên nhân….. Tiên nhân…..

Trần Lễ được hạ nhân nâng đỡ, chỉ về phía Võ Phong, toàn thân run rẩy nói, hắn hết sức xúc động, hai mắt đầy nước mắt.

Giờ khắc này, nghi hoặc lớn nhất trong lòng của hắn đã được giải khai.

Mấy chục năm, hắn một mực rất tò mò Khương Trường Sinh đến cùng có lai lịch gì, chỗ nào học được võ học, Khương Trường Sinh tự xưng là học được trong mộng, hắn không tin, luôn cảm thấy sau lưng Khương Trường Sinh có người.

Một đường đi tới, hắn mắt thấy Khương Trường Sinh sáng tạo ra kỳ tích này đến đến kỳ tích khác, để Đại Cảnh vốn nên hết mệnh số trọng thương đến rực rỡ, dù vậy, hắn vẫn không biết Khương Trường Sinh vì sao mạnh như thế.

Chương 212: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)

Cho tới bây giờ.

Hắn tin tưởng Khương Trường Sinh chính là tiên nhân ở trên bầu trời hạ phàm.

Trần Lễ xúc động, đột nhiên hai mắt trợn trắng, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi để Võ Phong xuống, Khương Trường Sinh thi triển Tiên Thiên hóa lâm chi thuật, để rừng núi rừng cây dưới đáy Võ Phong sinh trưởng rậm rạp, rễ cây chui vào sâu trong lòng đất, dùng cái này vững chắc Võ Phong, để tránh đột nhiên xuất hiện một trận địa chấn, chấn động Võ Phong đến đụng vào kinh thành.

Thời gian một nén nhang về sau, toàn bộ dưới chân núi Võ Phong đều xuất hiện một rừng cây rậm rạp, thần tích như vậy để bách tính, đám võ giả tất cả đều quy công cho Khương Trường Sinh.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh trở lại bên trong Long Khởi quan, truyền âm cho Hoang Xuyên, Vạn Lý, để bọn hắn ở trên núi sửa cầu, tu kiến lầu các, đình viện bên trên Võ Phong.

Bạch Kỳ ngốc ngốc nhìn Khương Trường Sinh, không dám đáp lời.

Hoa Kiếm Tâm cùng Khương Tiển ở trong sân, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh đầy chấn kinh.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở dưới cây cũng không lên tiếng, bắt đầu tu luyện.

Hắn muốn khôi phục linh lực.

Chuyến này dời núi tiêu hao hơn phân nửa linh lực của hắn, hắn chưa từng mệt nhọc qua như thế này, mặc dù lúc trước đối mặt đại quân chín triều, hai phe triều tông hợp lại, cũng không có mệt mỏi qua như vậy.

Kinh Thành náo động kéo dài thật lâu, còn muốn náo nhiệt hơn ăn tết năm mới, số lượng lớn võ giả, bách tính đi ra khỏi cửa thành, tiến đến xem núi ngoài thành, khi bọn hắn sờ đến bùn đất, đi đến đường núi mới dám tin tưởng là thật.

- Cái này….. Là Võ Phong….. Không sai, là Võ Phong, làm sao có thể, Võ Phong cách Kinh Thành há lại chỉ có cách xa ba ngàn dặm….

Một lão giả hoảng sợ hô, lời hắn để những người khác xôn xao.

Đây là Võ Phong?

Dương Chiêu Đế đứng trên mái hiên, trợn mắt hốc mồm.

Hắn đi qua Võ Phong, Võ Phong với hắn mà nói là quá quen.

Chính là bởi vì quen thuộc, hắn mới kinh hãi nhất.

Khương Tử Ngọc nghe nói việc này, điều động Bạch Y vệ đi tới Võ Phong, nhìn một chút Võ Phong phải chăng còn ở đó.

Hắn để Bạch Y vệ dùng phi tín truyền thư tám trăm dặm khẩn cấp đi xem.

Nửa tháng sau, Khương Tử Ngọc nhận được tin tức, đúng là Võ Phong.

Bách tính các thành ven đường đều tận mắt thấy Đạo Tổ dời núi, vì để tránh cho bách tính khủng hoảng, Khương Tử Ngọc không thể không chiêu cáo thiên hạ, thông báo việc này.

Đạo Tổ chuyển Võ Phong, ngày đi ba ngàn dặm.

Thiên hạ chấn kinh, tin tức truyền ra toàn bộ giang sơn Đại Cảnh, không chỉ là Thập Tam châu, còn bao gồm cả các vương triều khác vừa thu phục.

Tháng năm.

Kinh Thành náo động cuối cùng kết thúc, nhưng mỗi ngày vẫn có người liên tục không ngừng đến đây quan sát Võ Phong, Võ Phong đã trở thành biểu hiện sức mạnh to lớn của Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh mỗi ngày đều đang nhìn giá trị hương hỏa, ngày thứ hai hạ núi xuống, giá trị hương hỏa của hắn bắt đầu tăng vọt.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 910983 】 .

Ngắn ngủi ba tháng, thắng qua tích lũy mấy chục năm trước đó.

Mà tốc độ tăng trưởng vẫn còn rất nhanh, không có một tia khuynh hướng giảm bớt.

Người có thể thắp hương cho hắn đều là tín đồ cực hạn, còn không tính những người kính sợ, sùng bái hắn, dù sao phần

lớn người sùng bái người nào đó chẳng qua là để ở trong lòng, hoặc treo ở ngoài miệng, sẽ không bày ra hành động.

Quả nhiên, tại thế giới bế tắc tin tức này, chỉ có chân chính hiện ra biểu hiện mạnh mẽ mới có thể để cho thế nhân thắp hương cúng bái.

Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra rất nhiều ý nghĩ.

Nếu hắn thực hiện hết các loại thần thoại Hoa Hạ mà mình biết được, giá trị hương hỏa của hắn sẽ nhiều bao nhiêu?

Khoa Phụ Trục Nhật, Hậu Nghệ Xạ Nhật, Nữ Oa bổ thiên, Tinh Vệ lấp biển, nộ bổ Hoa Sơn, dìm nước Kinh Thành….

Phi, cái cuối cùng coi như thôi.

Khương Trường Sinh miên man bất định.

Đồng thời, hắn ý thức đến việc giang sơn Đại Cảnh mở rộng cũng có chỗ tốt đối với hắn, Đại Cảnh càng nhiều con dân, hoàng quyền giúp hắn tuyên truyền, hắn có thể thu được giá trị hương hỏa càng nhiều.

Trong chớp nhoáng này, Khương Trường Sinh có loại xúc động mãnh liệt muốn để Khương Tử Ngọc chinh chiến sa trường.

Bất quá hắn vẫn kìm chế lại, dù sao hắn vừa đột phá, mỗi một lần đột phá cách thời gian chắc chắn càng ngày càng dài, khoảng cách lần sau đột phá nói ít cũng có mấy chục năm, thậm chí có khả năng trên trăm năm, không đáng gấp gáp bây giờ.

Con cháu thống nhất thiên hạ, hắn thì không ngừng độ kiếp thành tiên thành thánh, siêu thoát hết thảy?

Chỉ là ngẫm lại, Khương Trường Sinh đã có chút xúc động.

Đúng lúc này, một dòng nhắc nhở xuất hiện:

【 Càn Vũ năm hai mươi, Trần Lễ bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Ngụy Triều 】 .

Khương Trường Sinh sửng sốt, Trần Lễ đầu thai?

Hắn lúc này mở mắt, truyền âm cho Hoa Kiếm Tâm bên trên Võ Phong, để cho nàng đi tìm hiểu một thoáng chuyện của Trần Lễ.

Trần Lễ đều sắp chín mươi, xem như hỉ tang.

Khương Trường Sinh không có bi thương, dù sao hắn đã sơ khuy luân hồi, chẳng qua là chuyện có chút đột nhiên, hắn tóm lại muốn tìm hiểu một chút.

Thời gian một nén nhang sau, Hoa Kiếm Tâm vào viện, có Thần nhân như Hoang Xuyên trợ giúp, giữa hai ngọn núi đã xây dựng ba cây cầu gỗ, Hoa Kiếm Tâm đi cầu tới đây.

- Trần Lễ qua đời đã ba tháng, ngay ngày hôm đó ngươi dời núi, quá xúc động nhưng không có thể trấn áp được cảm giác kia, không phải ngươi nói trong khoảng thời gian này không muốn bất kỳ ai quấy rầy ngươi sao, cho nên ta không có nói cho ngươi, dù sao lấy thân phận ngươi bây giờ, cũng không dễ đi Trần gia tham gia tang lễ.

Hoa Kiếm Tâm đi vào trước mặt Khương Trường Sinh nói.

Chương 213: Nở mài nở mặt với bằng hữu ngày xưa?

Khương Trường Sinh biểu lộ cổ quái.

Hoa Kiếm Tâm an ủi:

- Không cần suy nghĩ nhiều, trước kia không phải ngươi cho hắn rất nhiều đan dược à, người đều có đại nạn, hắn sẽ không trách ngươi, ta tin tưởng một khắc hắn thấy ngươi di chuyển Võ Phong, trong lòng hắn rất tự hào, có hảo hữu như ngươi, hắn không tiếc đời này, kiếp sau của hắn đoán chừng cũng rất khó có được vinh hạnh đặc biệt này.

Sau khi Võ Phong hạ xuống, hình ảnh Khương Trường Sinh bên trong lòng mọi người ở xung quanh đã thay đổi.

Trở nên cao cao tại thượng, trở nên tràn ngập cảm giác khoảng cách.

Đây là sùng bái, kính sợ cực hạn mang đến.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, nói:

- Ta biết rồi.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Hoa Kiếm Tâm đi đón Khương Tiển.

Khương Trường Sinh yên lặng lấy ra giá trị hương hỏa, tiêu hao một vạn giá trị hương hỏa chúc phúc cho Trần Lễ.

Ngoại trừ áy náy, càng nhiều hơn chính là kỷ niệm.

Cả đời này, người có thể được xưng là hảo hữu của hắn thì chỉ có Trần Lễ, những người khác cùng hắn hoặc nhiều hoặc ít đều là quan hệ thượng hạ cấp.

Nhớ lại lần đầu gặp gỡ, Trần Lễ hăng hái, bị người làm bị thương, hai người huyên náo không thoải mái, khi đó thế nào biết bọn hắn lại là bằng hữu cả đời.

Đương nhiên, là một đời đối với Trần Lễ.

Khương Trường Sinh không có cả đời, hắn chỉ có vĩnh sinh.

- Cố nhân đã qua đời, ta phải càng nỗ lực tu luyện, kiếp sau hữu duyên gặp lại.

Trong lòng Khương Trường Sinh suy như vậy, tháng này, Vạn Lý đã bắt đầu an bài các đệ tử dọn đi Võ Phong, Long Khởi quan trở nên quạnh quẽ, lại nghe tin tức Trần Lễ tạ thế, hắn đột nhiên có chút phiền muộn.

Bất quá phiền muộn này rất nhanh hóa thành động lực.

Bạch Kỳ thấy Khương Trường Sinh nhắm mắt, đi theo thở dài một hơi.

Nó sợ Khương Trường Sinh cũng đưa nó tới Võ Phong đi, nó vẫn ưa thích đợi ở dưới Địa Linh thụ, rất thoải mái, còn có thể càng tiếp cận Khương Trường Sinh.

Khoảng cách tới gần, quan hệ sẽ không xa lánh, nó có thể một mực ôm đùi.

Phía dưới trời xanh, một bên ở bên cạnh thác nước, Khương La mười sáu tuổi lên bờ, toàn thân hắn tiêu tán hơi nóng, sấy khô nước đọng trên người.

Mặc dù còn tuổi nhỏ, nhưng thân thể của hắn rất cường tráng, cơ bắp rõ ràng, tràn ngập cảm giác dương cương cùng lực lượng.

Tóc tai hắn bù xù giống Khương Tú như đúc, nhưng mặt mày của hắn tràn ngập ngạo khí, khí chất hoàn toàn khác biệt với Khương Tú.

Tứ Hải hiền thánh đi tới, đưa cho hắn một cái ấm nước, nói:

- Đây là rượu trái cây vi sư mới ủ chế, chính là Kình Nguyên hoa trăm năm cất chế mà thành, sau khi tôi thể uống vào, có thể làm cho gân cốt của ngươi khôi phục được càng tốt hơn, tẩm bổ thể phách.

Khương La tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch, sau đó lau miệng, cười hỏi:

- Sư phụ, bằng vào thực lực ta có thể xông xáo mấy trọng thiên hay không?

Tứ Hải hiền thánh bất đắc dĩ nói:

- Ngươi còn tuổi nhỏ, hà tất sớm vượt quan, luyện thêm mấy năm đi, không cần thiết đấu cùng tên kia, bối phận phụ thân người ta còn cao hơn cả sư tổ ngươi.

- Hừ, ta không quen nhìn hắn khi dễ đồng môn, hắn tính thiên tài gì, bất quá là tài nguyên ném ra tới Thần nhân thôi, lại cho ta năm năm, nhất định có thể vượt qua hắn.

Khương La khẽ nói, cái bớt giữa mi tâm lập loè hồng quang nhàn nhạt, khiến cho hắn thoạt nhìn giống như có con mắt thứ ba.

Tứ Hải hiền thánh cười khổ:

- Không quan tâm người ta trưởng thành thế nào, có người làm chỗ dựa cũng là thể hiện của thực lực, ai, sư phụ không có năng lực, để ngươi bị chọc tức.

Khương La cau mày nói:

- Sư phụ, người nói cái gì đó, nếu không phải người dẫn ta tới Hiển Thánh động thiên, tư chất ta cho dù tốt, cũng bất quá là võ phu thế gian, há có thể bước chân vào võ đạo chân chính.

- Đúng rồi, ngươi có muốn về trở lại Đại Cảnh đi xem một chút?

Tứ Hải hiền thánh nói sang chuyện khác, lời Khương La khiến cho hắn hết sức vui mừng, nhưng hắn vẫn sợ Khương La xảy ra chuyện.

Hiển Thánh động thiên nhìn như quy củ sâm nghiêm, có thể bảo hộ mỗi một vị đệ tử, nhưng đắc tội người địa vị cao, cũng sẽ không có kết cục tốt.

Khương La bình tĩnh nói:

- Không muốn, bây giờ ta chỉ muốn mạnh lên, trở lại Đại Cảnh, nhất định có thật nhiều phiền toái, mà ta không quay về, vị Thái Tử đại ca sinh đôi kia ta của mới ngồi vững địa vị.

Tứ Hải hiền thánh không có giấu diếm thân thế của hắn, nhưng hắn cũng không có sinh ra hứng thú với hoàng quyền Cảnh triều, trước đây ít năm, Tứ Hải hiền thánh dẫn hắn đi du lịch qua vương triều phụ cận, hắn không thích thế giới bên ngoài, phàm nhân vì sinh kế mà giãy dụa, võ đạo mỏng manh.

Nghe vậy, Tứ Hải hiền thánh tuy không quá hài lòng, cũng chỉ có thể đồng ý.

Khương La ném ấm nước cho hắn, giơ tay, xem như chào hỏi hắn, hắn đi về phía nhà gỗ nhỏ của mình, chuẩn bị tiếp tục luyện công.

Tứ Hải hiền thánh quay người nhìn về phía Khương La, hai đầu lông mày tràn đầy vẻ sầu lo.

Khương La quá hiếu thắng, ngày sau nhất định sẽ xông ra chuyện lớn.

Vị sư phụ như mình lại có thể bảo đảm hắn bao lâu?

Hắn có thể cảm giác được đại nạn của mình, không có sống thêm bao nhiêu năm nữa, hi vọng trước khi mình thọ hết chết già, tận khả năng trợ giúp tiểu tử này mạnh lên.

Tứ Hải hiền thánh thở dài một hơi.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Khương Uyên, hai người từng mới quen đã thân, chờ hắn đến dưới cửu tuyền, nhất định phải đắc

ý với Khương Uyên một phen, xem lão phu tạo ra một tằng tôn giỏi cho ngươi.

Chương 214: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (1)

Tứ Hải hiền thánh không khỏi vui vẻ, sầu lo trong lòng ảm đạm đi không ít.

Hắn chính là tính cách như vậy, thoải mái, gặp sao yên vậy, hắn tin tưởng vững chắc mỗi người đều có mệnh số của mỗi người.

Đại Cảnh an dưỡng sinh sống, hoàng đế chiêu cáo về chuyện Khương Trường Sinh dời núi trong vòng một năm dán đầy các ngõ ngách Đại Cảnh, rất nhiều người sợ hãi than Đạo Tổ mạnh mẽ, phụng làm thần linh, nhưng cũng có nhiều người hơn cho rằng hoàng đế ngu ngốc, trên đời này làm sao có người có thể dời núi.

Mặc kệ như thế nào, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đang một mực tăng trưởng.

Thoáng chớp mắt, hai năm qua đi.

Càn Vũ năm hai mươi hai, Khương Trường Sinh bảy mươi hai tuổi.

Một năm này, Thái Tử Khương Tú mười tám tuổi bắt đầu giám quốc, chủ chưởng triều chính, mà Khương Tử Ngọc mỗi ngày ngâm mình ở bên trong Long Khởi quan.

Đệ tử Long Khởi quan đều đã di chuyển đến bên trên Võ Phong, Long Khởi sơn lớn như vậy chỉ có Khương Trường Sinh, Vong Trần, Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển ở, phạm vi hoạt động của Bạch Kỳ và Bạch Long trở nên lớn lớn, nhất là Bạch Long, không cần lại ngày ngày đợi ở trên đỉnh núi, trước kia sẽ lo lắng vô ý đả thương người, hoặc là phá hư hoa cỏ cây cối trên núi.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh, Khương Tử Ngọc đang xem Khương Tiển đã năm tuổi tập võ, tiểu tử này ra quyền cước như gió, chiêu thức trôi chảy.

Khương Tiển học tập chính là thần công của Hiển Thánh động thiên, chính là Đại Chu Thiên Thần Công mà Hằng Phong tu luyện, nghe nói Chu Thiên thần công của Đại Thừa long lâu chính là tàn thiên của công pháp này, chính là bởi vì tàn thiên, mới luyện được dở dở ương ương, Đại Chu Thiên Thần Công ngoại trừ nội công tâm pháp, lúc chiến đấu còn có thể hấp thu công lực của địch nhân, cũng trong khoảng thời gian ngắn trở về, rất có ảo diệu lấy đạo của người trả lại người.

Đại Chu Thiên Thần Công mặc dù không thể hút công lực của người để cho bản thân sử dụng, nhưng tốc độ bản thân tan rã chân khí cực nhanh, không cần hút công lực của người, mà tu luyện công này, sẽ không tổn hại đến thân thể, còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Khương Tử Ngọc đắc ý cười nói:

- Thế nào, Tiển Nhi có phong thái của trẫm không?

Khương Trường Sinh nói:

- So với ngươi thì mạnh hơn nhiều.

Khương Tử Ngọc cười ha ha, cũng không tức giận, nhìn về phía ánh mắt Khương Tiển tràn ngập kiêu ngạo.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi thế nào, có tính toán gì không?

Khương Tử Ngọc đợi tại Long Khởi quan hơn nửa năm, tháng này thậm chí không về cung, cứ ở trong sân của Khương Trường Sinh, Hoa Kiếm Tâm cũng rất cao hứng, một nhà ba đời người ở cùng một chỗ, đây là cuộc sống hạnh phúc.

- Tính toán gì, trẫm đã đánh xuống giang sơn to lớn cho Đại Cảnh, cũng nên bỏ quyền, để Tú Nhi giám quốc, chờ ta già lại nhường ngôi cho hắn.

Khương Tử Ngọc không còn hùng tâm tráng chí.

Khương Trường Sinh biết được hắn suy nghĩ gì, tiểu tử này cũng muốn tu tiên, nhưng chuyện này không thể, Khương Tử Ngọc lại không có hệ thống sinh tồn, sẽ bị quy tắc thế giới võ

đạo hạn chế, trừ phi Khương Trường Sinh cường đại đến đánh vỡ quy tắc thế giới.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Muốn luyện một chút Đại Chu Thiên Thần Công hay không? Hoặc là Đoạt Thiên Chân Long Công, ít nhất mạnh hơn Càn Khôn thiên kinh của ta, mong muốn tu hành tuyệt học của ta, nhất định phải đánh vỡ tầng cao nhất của Càn Khôn thiên kinh, Hoang Xuyên đã bỏ đi, ngươi hẳn là cũng thử qua.

Khương Tử Ngọc lắc đầu bật cười:

- Trẫm cũng không phải người cố chấp, thật ra trẫm hiểu rõ, tư chất trẫm đặt ở Đại Cảnh ba mươi năm trước được tính là thiên tài, nhưng ở bây giờ không coi là cái gì, trẫm không bằng Bình An, Hoang Xuyên, dùng hết toàn lực tập võ, thành tựu Thần nhân, sau đó hoang phế hơn nửa cuộc đời, cần gì chứ?

- Không luyện Đại Chu Thiên Thần Công, Đoạt Thiên Chân Long Công càng không thể luyện, trẫm cũng không muốn học Đại Thừa long lâu, dựa vào trấn áp khí vận võ lâm Đại Cảnh đổi lấy bản thân mạnh mẽ.

- Trẫm đánh trận nửa đời người, hưởng thụ một chút thì làm sao, tuổi già đi theo ngài luyện một chút đan, đánh vài ván cờ, đấu dế, cũng rất tốt, giang sơn này ngoại trừ ngài, bất kỳ ai đều có thể chuyển đổi cho.

Hắn nhún vai, bưng lên một bát củ lạc, đi đến chỗ Khương Tiển, chuẩn bị chỉ bảo nhi tử một phen.

Khương Trường Sinh đột nhiên mềm lòng.

Đúng vậy.

Hắn đánh trận nửa đời người, cũng nên dừng bước lại.

Khương Trường Sinh mặc dù muốn khuếch trương giang sơn Đại Cảnh triều, để cho mình thu hoạch được càng nhiều giá trị hương hỏa, nhưng hắn cũng không muốn để nhi tử mệt nhọc cả đời.

Thôi.

Nếu nhi tử mệt mỏi, vậy đem hi vọng đặt ở trên cháu trai.

Giang sơn này, luôn có người trông mà thèm.

Phần lớn tân hoàng đều muốn vượt qua tiền bối.

Bất quá Khương Tú năm nay vừa mới thành thân, đoán chừng tằng tôn tử thì còn phải chờ mấy năm.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó nhắm mắt tu luyện.

Một lúc lâu sau, Võ Phong truyền đến tiếng chân khí phun trào, Khương Trường Sinh mở to mắt nhìn lại, thấy có người đang luận bàn cùng Hoang Xuyên, chính là bạch y nam tử lúc trước hắn dời núi gặp phải.

Bạch y nam tử cũng không phải Thần nhân, nhưng Hoang Xuyên cũng không có ngự không khi dễ người, hai người giao chiến trên mặt đất.

Bạch y nam tử có kiếm pháp siêu tuyệt, lại khiến Hoang Xuyên trong thời gian ngắn không thể bắt lấy hắn.

Rất nhiều đệ tử vây xem, để Hoang Xuyên càng thêm hưng phấn, cuối cùng có cơ hội hiện ra công lực Thần nhân của mình.

Chương 215: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (2)

Hắn cố ý không hạ gục bạch y nam tử, giả bộ như có tới có lui, muốn lộ ra uy phong nhiều hơn.

Khương Trường Sinh lắc đầu, thầm nghĩ:

- Tiểu tử thúi, bản lĩnh trang bức của ngươi quá yếu, ngươi hẳn là khiến cho hắn hiện ra sự mạnh mẽ của mình, lại trấn áp thô bạo, mà không phải có tới có lui, như thế sẽ chỉ tôn lên đối phương càng mạnh.

Thời gian đại khái đi qua một nén nhang, Hoang Xuyên đánh bại bạch y nam tử.

Bạch y nam tử nửa quỳ ở trước sơn môn, mặt mũi tràn đầy không cam tâm.

Hắn không nghĩ tới bên trên Long Khởi quan ngoại trừ Đạo Tổ, còn có thần nhân, khinh thường võ lâm Đại Cảnh.

Hoang Xuyên đứng bên trên sơn môn nhìn xuống hắn, nói:

- Ngươi đi đi, sư phụ ta không thu đồ đệ.

Bạch y nam tử cắn răng nói:

- Ta cứ quỳ thẳng ở đây, mãi cho đến khi Đạo Tổ đồng ý.

Hoang Xuyên trợn trắng mắt, nói:

- Vậy cứ quỳ đi, chỉ cần ngươi dám đạp vào sơn môn, ta liền giết ngươi.

Bạch y nam tử lúc này quay người, leo đến bên bờ vực bên cạnh, quỳ lạy Long Khởi sơn.

Sau khi hắn nhường đường, đám khách hành hương mới lần lượt lên núi, mỗi người đều sẽ nhìn hắn với ánh mắt dị dạng, nhưng hắn làm như không nghe thấy, vẫn như cũ quỳ ở đó.

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, vị nữ tử áo vàng kia đâu, làm sao không có đi cùng bạch y nam tử, chẳng lẽ xảy ra chuyện rồi?

Hắn không có suy nghĩ nhiều, hắn xác thực không muốn thu đồ đệ, Long Khởi quan đã làm lớn, Đại Cảnh hoàng thất lại ổn định, hắn chuyên tâm tu đạo là được.

Thoáng chớp mắt.

Mười ngày đi qua.

Bạch y nam tử còn quỳ, không ăn không uống, hắn đã khom người, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hoang Xuyên nhìn không được, không thể không tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, để Hoang Xuyên trước chiếu cố người này một phen, đợi thân thể của hắn khôi phục lại nói.

Tên này vẫn rất có nghị lực.

Khương Trường Sinh sinh ra một ý nghĩ.

Khương Tử Ngọc vui cười nói:

- Nếu sợ phiền toái, trẫm ra lệnh Bạch Y vệ bắt hắn bỏ vào trong thiên lao, để cho hắn quỳ cả một đời.

Khương Trường Sinh lắc đầu, không có nói tiếp.

Ngày kế tiếp, gần giữa trưa, bạch y nam tử được Hoang Xuyên dẫn đầu đi tới, hắn đặc biệt rửa mặt qua, cả người khôi phục hình ảnh quân tử nhẹ nhàng, không nữa chật vật.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, bạch y nam tử khắc chế không được xúc động, quỳ lạy Khương Trường Sinh.

- Tiền bối, không, lão thần tiên, ngài nhất định phải thu ta làm đồ đệ, ta cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài.

Bạch y nam tử gõ cái trán, cố nén xúc động, trầm giọng nói.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đến từ phương nào, vì sao nhất định phải bái ta?-

Bạch y nam tử trả lời:

- Vãn bối tên Tề Duyên, đến từ Đại Tề, Đại Tề vương triều tám năm trước vừa tấn thăng làm khí vận hoàng triều, ta là hoàng tử, phụ hoàng hi vọng đám hoàng tử chúng ta đều có thể thay hắn chinh chiến tám phương, ta chán ghét chiến tranh, liền dẫn tiểu muội rời khỏi Đại Tề, một đường đi đến Đại Cảnh cách xa Đại Tề nhất, huynh muội chúng ta vốn muốn khai tông lập phái, muốn phát dương võ đạo không chiến tranh, nhưng khi kiến thức đến sức mạnh to lớn của tiền bối, ta mới tìm thấy mục tiêu của mình.

- Chỉ có thu hoạch được sức mạnh to lớn như ngài, mới có thể trấn áp thiên hạ, để các vương triều khắp thiên hạ không chinh chiến nữa, thiên hạ thái bình mới có thể buông xuống.

Đại Tề?

Khương Trường Sinh chưa nghe nói qua, nhưng không nghĩ tới Tề Duyên lại là người như vậy.

Khương Tử Ngọc híp mắt, mở miệng hỏi:

- Khí vận hoàng triều, Đại Tề so sánh với Đại Cảnh, ai mạnh, cương thổ người nào lớn hơn?

Tề Duyên ngẩng đầu, nhìn về phía Khương Tử Ngọc, nói:

- Tất nhiên là Đại Tề mạnh hơn, Đại Tề lập triều ba trăm năm, chinh chiến ba trăm năm, cương thổ gấp năm lần Đại Cảnh bây giờ có thừa, Đại Tề chiếm đoạt quá nhiều vương triều, lại thêm được vào một trong ba triều tông phía trên Vân Hải Yên Sơn duy trì, thực lực võ đạo cũng mạnh hơn Đại Cảnh.

Khương Tử Ngọc nhíu mày.

Tề Duyên quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Xin tiền bối thu ta làm đồ đệ, nếu như ta tập được vũ lực cái thế, cũng sẽ không nguy hại Đại Cảnh, mục đích ta tập võ là hi vọng thiên hạ thái bình.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Như vậy đi, ngươi đi tới các quận Đại Cảnh tu kiến đạo quan cho ta, lập tượng, nói cho bách tính xung quanh, thờ phụng ta, thắp hương cho ta, sẽ thu hoạch được Đạo Tổ chúc phúc, đợi ngươi tu kiến xong, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, có Bạch Y vệ, các ngõ ngách Đại Cảnh đều có thể điều tra ra, nếu ngươi muốn gian lận, ta sẽ không thu ngươi.

Tề Duyên há to mồm, bây giờ số lượng quận huyện Đại Cảnh vượt qua một trăm, hắn phải đi xây bao lâu?

Chờ chút!

Hắn có thể mượn nhờ tên Đạo Tổ, phát dương chủ trương tư tưởng của mình, ngay cả Đạo Tổ đều chủ trương hòa bình, đây chẳng phải là càng dễ mở rộng, càng dễ làm cho người tin phục?

Tề Duyên đáp ứng, nói:

- Tốt, bây giờ ta liền đi!

Dứt lời, hắn đứng dậy rời đi, bước tiến của hắn rất nhanh, rời đi sân nhỏ, hắn thi triển khinh công rời đi.

Sảng khoái như vậy?

Thật đúng là trẻ con miệng còn hôi sữa.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, bất quá nói đi thì nói lại, có đôi khi trẻ con miệng còn hôi sữa cũng có thể thành việc lớn.

Lúc này, Khương Tử Ngọc cũng đứng dậy, đi ra ngoài đình viện.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy?

Khương Tử Ngọc khoát tay áo, cũng không quay đầu lại, chỉ để lại một câu nói:

- Chinh chiến thiên hạ, để Đại Cảnh vượt qua Đại Tề.

Chương 216: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (1)

Ngày thứ hai Tề Duyên xuống núi, Khương Tử Ngọc đã vào triều, hắn quyết đoán ban xuống rất nhiều chỉ lệnh, nhân thủ Vận Bộ được mở rộng, hắn còn chuẩn bị trù bị một nhánh quân đội đặc thù võ công cao cường, cánh cửa tạm định là Linh Thức cảnh, quân tên Thiên Sách.

Chiếu này công chiếu thiên hạ, không hỏi xuất thân, trừ bỏ tử tù bị triều đình truy nã, đều có thể báo danh Thiên Sách quân sát hạch.

Giang sơn Đại Cảnh quá lớn, trọn vẹn thời gian một năm, thiên hạ mới biết hết, mỗi ngày đều có võ giả giang hồ chạy đến Ti Châu.

Địa điểm sát hạch Thiên Sách quân không ở kinh thành, mà là một tòa thành khác của Ti Châu, do Từ Thiên Cơ, Bình An phụ trách trấn thủ, ngắn ngủi thời gian một năm, nhân số binh sĩ Thiên Sách quân ghi lại trong danh sách đã vượt qua năm vạn.

Năm vạn binh sĩ Linh Thức cảnh, thiên hạ chấn kinh.

Đây chỉ là mới vừa bắt đầu!

Càn Vũ năm hai mươi ba, tháng bảy.

Khương Trường Sinh đang dạy Khương Tiển bảy tuổi tập võ, luyện chính là Thái Thanh kiếm thuật, Khương Tiển nắm Thái Hành kiếm, mảy may không tốn sức.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Tiển bỗng nhiên dừng lại, hét lên:

- Sư tổ, ta không muốn luyện kiếm.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Vậy ngươi muốn luyện cái gì?

Khương Tiển vò đầu, nói:

- Ta muốn luyện binh khí càng nặng.

Binh khí càng nặng?

Khương Trường Sinh quan sát tỉ mỉ Khương Tiển, cái bớt của Khương Tiển có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí, rèn luyện thân thể, thúc đẩy sinh trưởng chân khí, hàng năm còn ở bên dưới Địa Linh thụ, chân khí trong cơ thể hắn đã đi đến Linh trình độ Thức cảnh, tiểu tử này giống như Bình An, đều là kỳ tài ngút trời, Khương Tiển thiên tư ở chỗ chân khí thúc đẩy hiệu suất sinh trưởng thân thể, thiên tư Bình An thì là ở chỗ thân thể bá đạo.

Mặc dù lực lượng của Khương Tiển kém xa Bình An, nhưng chân khí sung túc, để hắn có thể giơ lên binh khí càng nặng.

Đối với vị tôn nhi này, Khương Trường Sinh vẫn rất yêu thương, truyền âm cho Hoa Kiếm Tâm, để Hoa Kiếm Tâm đi tìm Khương Tử Ngọc hoặc Khương Tú.

- Tiển Nhi, ngươi càng ưa thích võ học cương mãnh bá đạo, mà không phải tuyệt học chiêu thức tinh diệu?

Khương Trường Sinh hỏi.

Khương Tiển gật đầu, nắm chặt nắm tay nhỏ, nói:

- Trong mắt của ta, bản thân không đủ mạnh, mới cần cái gọi là võ học tinh diệu tăng lên chính mình, ta càng muốn thân thể mạnh mẽ hơn.

Hắn bày ra bộ dáng giống như ông cụ non, nói chuyện vẫn rất có bộ dáng.

Bạch Kỳ cười nói:

- Nói đến nhẹ nhàng linh hoạt, ngươi có thể so được sư bá Bình An của ngươi à, nếu ngươi nhìn thấy hắn, ngươi khẳng định sẽ vứt bỏ ý nghĩ hiện tại.

Khương Tiển liếc mắt trừng nó, nói:

- Ta chưa thấy qua, một ngày nào đó ta sẽ khiêu chiến hắn, thử một chút sự lợi hại của hắn.

Khiêu chiến Bình An?

Muốn chết.

Khương Trường Sinh cũng có chút sầu lo, sợ Bình An không cẩn thận đánh chết tiểu tử này.

Thôi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuẩn bị sáng tạo một bộ tuyệt học tôi thể.

Tu tiên và võ đạo tuy là hai hệ thống, nhưng một ít pháp thuật, thần thông của tu tiên có khả năng tương thông cùng võ học.

Khương Trường Sinh nghĩ đến Thiên Tâm lôi pháp của mình, lôi điện tôi thể, hiệu quả mạnh hơn, chẳng qua dễ dàng nghiền ép tiềm lực của thân thể, nếu tuyệt học này có thể dung hợp cùng với những võ học khác, có lẽ có thể sáng tạo ra một bộ công pháp khó lường.

Từ khi sáng tạo Càn Khôn thiên kinh, Khương Trường Sinh không có sáng tạo những công pháp khác, nhất là khi các đệ tử tu luyện Càn Khôn thiên kinh không thể luyện được linh lực, hắn không còn tâm tình sáng tạo, còn không bằng để các đệ tử tu luyện võ học mà hắn lấy được.

Hôm nay tính là phá giới vì tôn nhi.

Hắn xác thực hết sức ưa thích Khương Tiển, thậm chí càng yêu thương hơn Khương Tú.

Có lẽ bởi vì Khương Tú đã lớn lên, Khương Tiển còn tuổi nhỏ.

Sau ba ngày, Khương Tú tự mình mang theo một đám Bạch Y vệ đến, mấy tên Bạch Y vệ dẫn theo đao thương chùy tiển, đều là binh khí hạng nặng.

Khương Tú nhất nhất giới thiệu cho Khương Tiển, nghe nói bên trong Phương Thiên Họa Kích có chữ rất giống tên của mình, Khương Tiển hết sức hưng phấn, hắn chỉ Phương Thiên Họa Kích, nói:

- Đại ca, ta thích binh khí như thế, nhưng có thể lại nặng thêm một chút hay không.

Lại nặng thêm một chút?

Khương Tú sửng sốt, đột nhiên nhớ tới khi còn bé sư tổ đánh giá không cao tư chất võ đạo của mình, hắn lúc ấy còn không phục, bây giờ lại nhìn Khương Tiển, hắn đột nhiên hiểu rõ.

Tư chất võ đạo của hắn thật rất bình thường.

Mặc dù trong lòng chua xót, Khương Tú vẫn cười đáp ứng.

Khương Trường Sinh vẫn đang nhắm mắt khổ tư, sau khi Khương Tú hành lễ hắn liền rời đi.

Một tháng sau, Khương Tú lần nữa dẫn người đến, bốn tên Bạch Y vệ khiêng một thanh Phương Thiên Họa Kích gần dài một trượng, Khương Tú nói:

- Đây là được huyền thiết ngàn năm tạo ra, nặng đến năm ngàn bảy trăm cân, đây chính là ta ra lệnh cho người tạm thời tạo ra, cho dù bên trong Thiên Sách quân cũng không có binh khí nặng như thế.

Khương Tiển thử nâng lên một chút nhưng không được, phát hiện nó rất nặng, vui vẻ nói:

- Tốt tốt tốt, là cái này.

Nâng lên không được thì yêu thích?

Khương Tú không thể nào hiểu được, nhưng vẫn chiều theo tiểu tử này.

Sau khi đám người Khương Tú rời đi, Khương Tiển tiếp tục nếm thử nâng Phương Thiên Họa Kích lên, làm sao dùng sức

đều không được.

Rơi vào đường cùng, Khương Tiển chỉ có thể tiếp tục tu luyện Đại Chu Thiên Thần Công.

Chương 217: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (2)

Một mực đến cuối năm, Khương Trường Sinh cuối cùng vì Khương Tiển đã sáng tạo ra một bộ tuyệt học tôi thể, hắn ban tên là Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, công pháp này kết hợp rất nhiều công pháp tôi luyện thân thể, còn ẩn chứa phương pháp hấp thu linh khí độc môn, Thiên Lôi rèn luyện thân thể, linh khí chữa trị thân thể, triệt tiêu hiệu quả mặt trái, từ đó không có đại giới nghiêm trọng.

Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể?

Khương Tiển nghe xong hết sức ưa thích, cực kỳ hưng phấn. Bạch Kỳ không khỏi mắt trợn trắng, cái tên cùi bắp gì thế này.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thụ công pháp, Bạch Kỳ mặc dù chửi bậy trong lòng, nhưng cũng lắng tai nghe.

Đợi Khương Tiển nhớ lại, hắn bắt đầu tu luyện, trước nắm giữ tâm pháp, lại tìm lôi điện tôi thể, Khương Trường Sinh nắm giữ Thiên Lôi tâm pháp, có thể mình thúc đẩy sinh trưởng lôi điện, cho nên Khương Tiển không cần rời khỏi Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh một bên vận công nạp khí, một bên mong đợi nhìn về phía Khương Tiển.

Nếu như hắn bồi dưỡng được một tôn cường giả võ đạo vô địch, cũng thật có ý tứ.

Khương Tiển kiêm tu Đại Chu Thiên Thần Công cùng Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, tương đương với tu tập tuyệt học của Hiển Thánh động thiên và Đạo Tổ, trong ngày thường tập võ còn được Khương Trường Sinh vị cường giả vượt xa Càn Khôn cảnh chỉ bảo, tiền đồ của hắn không thể dự đoán.

Về sau nếu Khương La tiểu tử kia trở về, có thể luận bàn một thoáng.

Khương Trường Sinh đắc ý nghĩ.

Hắn nghĩ Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể không kém hơn tuyệt học mà Hằng Phong lộ ra, dĩ nhiên, Hiển Thánh động thiên có khả năng có tuyệt học mạnh hơn, vậy cũng là nói sau.

Bạch Kỳ cũng đi theo tu luyện Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, Khương Trường Sinh không có ngăn cản, cũng nên cho nó chút ngon ngọt, cái tên này một mực kẹt tại Thần Tâm cảnh, khổ nỗi không có phương đột phá, có lẽ Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể có thể giúp nó đột phá.

.....

Đại Cảnh, Ngự Châu, quận Hoa Tịch.

Trong Rừng núi, Tề Duyên đang cùng năm tên nam tử dựng đạo quan, hắn tự mình hỗ trợ, áo trắng dính đầy tro bụi, bùn đất, nhưng hắn tuyệt không quan tâm.

Dưới gốc cây sau lưng bọn họ, muội muội Tề Duyên, Tề Tư Tư nhàm chán ngáp một cái, nàng đứng dậy, nói:

- Đại ca, muốn rời đi hay không, chờ ngươi xây xong hết thảy đạo quan, sợ là không chỉ hai mươi năm, tội gì khổ như thế chứ?

Tề Duyên cũng không quay đầu lại nói:

- Tâm thành thì linh, bản thân cái này cũng là một loại tu hành, một loại phương thức truyền đạo.

Tề Tư Tư lắc đầu, không thể nào hiểu được.

Tề Duyên cười nói:

- Ngươi đi về trước đi, không cần đến quản ta, quản tốt môn phái của ngươi, nghe nói gần đây có môn phái võ lâm gây phiền phức cho các ngươi.

Tề Tư Tư khinh thường nói:

- Môn phái kia ngay cả Thông Thiên cảnh cũng không có, muốn chết thôi, ta đều không thèm để ý.

Hai huynh muội hàn huyên một hồi lâu, Tề Tư Tư cuối cùng không tiếp tục chờ được nữa, lựa chọn trở về.

Tề Duyên thì tiếp tục bận rộn.

Hắn tuyệt không mệt mỏi, ngược lại thấy phong phú trước nay chưa có, ít nhất hắn không bao la mờ mịt, biết được nên làm như thế nào.

Lại qua ba ngày, tòa đạo quan này đã được xây xong, khác biệt với đạo quan của đạo sĩ, tòa đạo quan này không lớn, chỉ có một gian nhà, bên trong có dựng tượng đá của Khương Trường Sinh, đây là hắn chuyên môn tìm người chế tạo, mặc dù có khoảng cách với Khương Trường Sinh, nhưng trên đại thể xem rất giống.

Hai bên tượng đã có dựng hai tấm bảng gỗ thật dài.

Đạo Tổ chuyển Võ Phong, ngày đi ba ngàn dặm.

Trong lúc lịch luyện hồng trần, cứu khổ cũng cứu nạn.

Tề Duyên hoàn thành hai câu đối, hài lòng dò xét kiệt tác của mình.

Đêm đó, hắn ở lại trong đạo quan qua đêm, ngồi trước tượng đá Đạo Tổ, hắn dị thường chân thật, trong mộng mộng thấy thiên hạ thái bình, mình và muội muội trở lại Đại Tề, phụ hoàng không còn bức bách bọn hắn chinh chiến, không còn hòa thân, vô luận là hoàng thất hay là bách tính, đều bình đẳng tự do, có thể hưởng thụ chuyện mình yêu thích.

Hôm sau trời vừa sáng, hắn chạy tới hương trấn gần đó, tuyên truyền chuyện đạo quan của Đạo Tổ, tên Đạo Tổ đã truyền khắp các ngõ ngách Đại Cảnh, cho nên khi hắn tuyên truyền cho đạo quan của Đạo Tổ, dân chúng không có mâu thuẫn, ngược lại vào xem lại không đưa tiền hương hỏa, hắn thuận thế tôn sùng thiên hạ lý niệm không chiến tranh, cũng nhận được dân chúng duy trì.

- Rất thuận lợi, con đường này quả nhiên không sai.

Tề Duyên vui thích nghĩ đến, trước bái Đạo Tổ, thật sự quá sáng suốt.

.....

Càn Vũ năm hai mươi bốn, hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, tân xuân năm sau sẽ ngưng tụ khí vận thiên hạ, trợ Đại Cảnh bước vào khí vận vương triều, dân chúng không hiểu như thế nào là khí vận vương triều, nhưng chỉ cần có thể để bọn hắn sinh hoạt càng tốt hơn, bọn hắn sẽ ủng hộ.

Trong ngự thư phòng, Khương Tử Ngọc đang ngồi trên ghế rồng, Khương Tú đứng bên cạnh, Hàn Thiên Cơ ở trước bàn hồi báo tình huống Vận Tháp trong các quận.

Sau khi Vận Bộ mở rộng nhân thủ, bây giờ các nơi trong thiên hạ Đại Cảnh đều đã tu kiến xong Vận tháp, chỉ đợi ngày lành đẹp trời, ngưng tụ khí vận của Đại Cảnh, vì thế, Hàn Thiên Cơ xây dựng Nhân Hoàng bia trong hoàng cung, chính là chất liệu đặc thù chế thành, lấy từ sâu trong lòng đất.

- Vạn sự sẵn sàng, chỉ chờ giờ lành đến, bất quá việc này tất nhiên sẽ truyền đến thiên hạ các triều, tất có võ giả đến đây nhiễu chuyện, hoặc là ngăn cản Đại Cảnh trở thành khí vận vương triều, hoặc là đánh cắp khí vận của Đại Cảnh, chúng ta không được khinh thường, thiên hạ này trước mắt cũng chỉ có ngũ phương khí vận vương triều, không ít vương triều đang bị người can thiệp khi đang trùng kích khí vận vương triều, dẫn đến thất bại, từ đó không gượng dậy nổi.

Hàn Thiên Cơ nghiêm túc nói.

Chương 218: Người Đại Cảnh quá ngu nguội, lời gì đều tin

Khương Tử Ngọc hỏi:

- Người nào tới phá hư? Triều tông? Hay Hiển Thánh động thiên?

Hàn Thiên Cơ lắc đầu nói:

- Hiển Thánh động thiên đương nhiên sẽ không đến, nhưng thiên hạ này còn ẩn giấu đi rất nhiều cao thủ thần bí cùng với môn phái, rất nhiều đều chạy ra từ bên trong Hiển Thánh động thiên, bọn hắn vì đột phá võ đạo cực hạn của bản thân, không từ thủ đoạn, mỗi khi có vương triều ngưng kết khí vận, chính là thời điểm bọn hắn cuồng hoan.

Khương Tử Ngọc như có điều suy nghĩ.

Khương Tú cười nói:

- Không sao đâu, có sư tổ ở đây, người nào tới người đó chết.

Hàn Thiên Cơ gật đầu, nói:

- Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, nhưng chúng ta vẫn cẩn thận một chút, võ giả đánh cắp khí vận, sẽ ỷ vào thiên địa kỳ bảo, có khả năng là lập tức, khí vận ngưng kết đến Nhân Hoàng bia bị rút đi, khí vận vừa đứt, Đại Cảnh lại không có cơ hội thành tựu khí vận vương triều.

Khương Tú nhíu mày, không hợp thói thường như thế?

Ngày đó, Khương Tử Ngọc điều động Khương Tú tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh, báo về việc này.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Các ngươi cứ đi làm, có ta ở đây.

Hắn một bên tu luyện, một bên nhìn chằm chằm Khương Tiển, tiểu tử này tu hành Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể mới hơn nửa năm, gân cốt đã thuế biến, xem ra hắn xác thực hết sức thích hợp loại phương pháp tôi thể này.

Khương Tú cũng chú ý tới Khương Tiển biến hóa, tiểu tử này vậy mà đã có khả năng vung lên Phương Thiên Họa Kích kia, lúc này mới bao lâu?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thế nào, cao hứng không, ngày sau ngươi như đăng cơ, trong tay ngươi chí ít có người có thể dùng.

Câu nói này xem như bỏ đi lo lắng của Khương Tú.

Nghe vậy, ánh mắt Khương Tú sáng lên, đúng vậy, Bình An chính là đệ nhất mãnh tướng dưới tay phụ hoàng, chờ hắn đăng cơ, đoán chừng Bình An sẽ nghỉ ngơi, mà hắn cũng phải nâng đỡ lên lực lượng của mình.

Bị Khương Trường Sinh điểm tỉnh, ánh mắt Khương Tú nhìn về phía Khương Tiển trở nên nóng bỏng.

Hắn giống như đoán trước đệ nhất mãnh tướng tương lai của Đại Cảnh xuất hiện ở trước mắt.

Sau ngày hôm đó, Khương Tú mỗi tháng đều sẽ rút thời gian đến thăm Khương Tiển, Khương Tiển cũng hết sức ưa thích hắn, tình cảm hai huynh đệ càng ngày càng tốt, Khương Tú sẽ còn đi bái phỏng mẫu phi Khương Tiển, để Hoàng Phi thụ sủng nhược kinh, đối với việc Khương Tú nguyện ý thân cận Khương Tiển, Hoàng Phi tự nhiên cao hứng.

Thời gian cực nhanh.

Càn Vũ năm hai mươi lăm, đầu tháng một.

Kinh Thành trở nên vô cùng náo nhiệt, bốn phía cửa thành có rất nhiều thương nhân, võ giả lui tới, đều muốn chiêm ngưỡng Đại Cảnh trở thành khí vận vương triều.

Liên quan tới khí vận đã truyền ra khắp võ lâm, ngày xưa Đại Thừa long lâu chính là dựa vào khí vận vương triều củng cố võ đạo, dẫn đến giang sơn võ lâm không thể quật khởi, bây giờ hoàng đế tập kết khí vận, để võ giả khắp thiên hạ đều có thể hưởng thụ khí vận, nhân sĩ võ lâm tự nhiên cao hứng, tò mò.

Trong phòng khách của một gian khách sạn.

Một lão hòa thượng đang uống trà, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một hòa thượng trẻ tuổi tiến vào.

- Sư phụ, ta tìm hiểu qua, bây giờ trong kinh thành có hai vị Thần nhân, Long Khởi quan Hoang Xuyên cùng Đạo Tổ, Đạo Tổ càng là tồn tại siêu nhiên dễ dàng tru diệt Kim Thân cảnh.

Hòa thượng trẻ tuổi ngồi xuống nói.

Lão hòa thượng thảnh thơi lay động chén trà, nói:

- Thiên Sách quân đâu, không có điều tới?

Hòa thượng trẻ tuổi cau mày nói:

- Không có, vẫn như cũ ở một toà thành khác luyện trận, đồ nhi hoài nghi hoàng đế Đại Cảnh ỷ vào lực lượng Đạo Tổ, chuyến này rất nguy hiểm, thật muốn tranh vào vũng nước đục?

Lão hòa thượng liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Thiên hạ này có mấy vương triều có tư cách thành tựu khí vận vương triều, năm mươi năm qua ngươi có thể đụng tới một cái?

Hòa thượng tuổi trẻ buồn bực nói:

- Ta cảm thấy đánh Đạo Tổ, còn không bằng đi đánh triều tông, Đạo Tổ đã phế tam phương triều tông, năm ngoái Tụ Tinh lâu bị triều tông khác thôn phệ, Thông Vũ cốc không thấy tăm hơi, hôm nay thiên hạ chỉ còn lại có bảy phương triều tông.

Lão hòa thượng khẽ nói:

- Ai nói muốn đánh, ngoại trừ tam phương triều tông bên trên, triều tông khác đều ngăn cản vương triều ngưng kết khí vận, dẫn đến khí vận phân tán, không thể so sánh với vương triều tấn thăng khí vận vương triều, một tháng sau, Nhân Hoàng bia sẽ tụ tập khí vận to lớn, một khi đoạt được, cảnh giới sư đồ ngươi ta có thể bay vọt, vi sư lại nối tiếp năm mươi năm tuổi thọ, lại đến đỡ ngươi phục quốc.

Hòa thượng tuổi trẻ nhíu chân mày chặt hơn.

- Chờ xem đi, tuyệt không chỉ chúng ta, chắc chắn còn có cao thủ khác đến đây, nói không chừng còn có người của triều tông, từ xưa đến nay, chỉ có lợi ích đủ lớn, có thể khiến người ta quên hoảng sợ, chúng ta không làm người đầu tiên xuất thủ là được.

Lão hòa thượng bình tĩnh nói.

Hòa thượng tuổi trẻ nói theo:

- Nghe nói núi bên ngoài kinh thành là Đạo Tổ dọn tới, bách tính Kinh Thành tận mắt nhìn thấy, khó có thể tưởng tượng Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

Lão hòa thượng khịt mũi coi thường nói:

- Nói bậy, làm sao có thể có người dời núi tới, mà lại là ngọn núi to lớn kia, thực sự có người có thể?

Hòa thượng tuổi trẻ yên lặng.

Đúng vậy.

Núi lớn như vậy, sức người làm sao có thể di chuyển?

Không chỉ bọn hắn, tất cả võ giả khác đến từ địa phương khác cũng nghe chuyện Đạo Tổ dời núi, ở trong khách sạn đều có người đang nghị luận, có người kinh ngạc tán thán Đạo Tổ mạnh mẽ, nhưng nhiều người hơn không tin, những người này cũng chưa từng tới Kinh Thành, đánh chết bọn hắn đều không tin, có người có thể di chuyển cự nhạc ngàn trượng.

người Đại Cảnh thật sự ngu muội, cái gì đều tin….

Chương 219: Trên đời nào có triều không vong

Màn đêm buông xuống.

Khương Trường Sinh ở dưới tàng cây nhớ kỹ số lượng người mạnh mẽ, Kinh Thành thật nhiều võ giả, hắn đã bắt đầu chờ mong ngày mai.

Bạch Kỳ cũng cảm nhận được trong kinh thành có thật nhiều cỗ khí tức cường đại, nó đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ngày mai chính là ngày mở ra Nhân Hoàng bia, vì sao bệ hạ còn không điều động Thiên Sách quân đến đây, ít nhất để Bình An, Từ Thiên Cơ trở về chứ.

Khương Trường Sinh nói:

- Không sao đâu, có ta ở đây là đủ.

Bạch Kỳ trừng mắt nhìn, nói:

- Địa vị ngài cao như vậy, hà tất tự mình ra tay?

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu để cho bọn họ tới, thời gian chiến đấu sẽ kéo dài, dễ dàng thương tới người vô tội, thậm chí thả tặc nhân chạy mất, Đại Cảnh thăng khí vận vương triều, chính là công tích vạn thế, phúc phận cho vạn vạn người.

Thì ra là thế.

Bạch Kỳ đột nhiên đổi mới cách nhìn về Khương Trường Sinh, vị thần tiên này nhìn như đạm mạc, kì thực cất giấu một Thánh tâm.

Bên ngoài đình viện, bên cạnh cầu nhỏ, Khương Tiển đang vung vẩy Phương Thiên Họa Kích, kích này đối với hắn mà nói thật dài, nhưng bị hắn đùa bỡn hổ hổ sinh phong.

Hoa Kiếm Tâm đứng ở bên cạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng.

Tiểu tử này đơn giản là Bình An linh trí bình thường, khí lực lớn, chiêu thức lại nước chảy mây trôi.

Nàng cũng bắt đầu chờ mong tương lai của Khương Tiển.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Ngày tân xuân đến, xung quanh hoàng cung bị cấm vệ phong tỏa, quần thần vào cung, dân chúng cũng sớm rời giường, đi vào trên đường phố, chờ đợi khí vận vương triều đến, bọn hắn đều rất tò mò, như thế nào là khí vận vương triều.

Nhân Hoàng bia cao tới năm mươi trượng, cực kỳ bắt mắt đặt ở trong hoàng cung, cho dù ở ngoài hoàng cung cũng có thể thấy.

Trong tẩm cung, các cung nữ đang ở thay quần áo cho Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc mặc vào long bào miện quan mình lúc trước mặc khi đăng cơ, hắn nhìn mình trong gương đồng, lẩm bẩm nói:

- Võ Tổ, Văn Đế, sau ngày hôm nay, trẫm muốn triệt để vượt qua các ngươi, dẫn đầu Đại Cảnh hướng đi đến cường thịnh chân chính.

Thời gian một nén nhang sau, Khương Tử Ngọc đi ra tẩm cung.

Hắn đến trước điện Kim Loan, ngay phía trước chính là chỗ quảng trường đặt Nhân Hoàng bia, quần thần vờn quanh, rõ ràng theo trận pháp mà đứng, số lượng gần vạn, trước Nhân Hoàng bia có một cái đỉnh rất lớn, trên đỉnh cắm một cây nhang, cao tới nửa trượng, còn chưa nhóm lửa.

Trước đỉnh có bậc thang do gỗ lim chế thành, có thể đạp đến phía trên miệng đỉnh.

Khương Tử Ngọc đứng trên bậc thang trước điện Kim Loan, hoàng hậu, hoàng phi, hoàng tử, công chúa đám người gặp hắn đến, lần lượt đi vào đứng phía sau hắn, chờ đợi, ngay cả Khương Tiển cũng tới, tiểu tử này hoạt bát nhất, nhìn xung quanh, mẫu phi hắn không thể không thấp giọng giáo huấn hắn.

Khương Tử Ngọc hết thảy có mười bốn vị hoàng tử, hai mươi bảy vị công chúa, trong đó có năm vị còn ở trong tã lót, tất cả đều có mặt.

Tần vương Khương Dự cũng tới, hắn đứng ở trong quần thần, nhìn về phía Khương Tử Ngọc.

Trong lòng của hắn tràn ngập cảm khái, không nghĩ tới Đại Cảnh có thể đi đến một bước này.

- Phụ hoàng, khi ngài còn sống có thể nghĩ tới Đại Cảnh sẽ đi đến hôm nay?

Khương Dự yên lặng suy nghĩ, hắn đưa mắt nhìn lại, muốn tìm tìm bóng dáng Khương Trường Sinh, phát hiện Khương Trường Sinh cũng không có tới, nhưng hắn cũng không có hoảng, hắn tin tưởng Khương Trường Sinh ở bên trong Long Khởi quan đang nhìn, sẽ thủ bảo vệ bọn họ.

Trên thực tế đúng là như thế.

Khương Trường Sinh, Hoa Kiếm Tâm, Vong Trần, Bạch Kỳ ngồi tĩnh tọa ở bên bờ vực, xa xa nhìn Kinh Thành, bọn hắn có thể thấy Nhân Hoàng bia to lớn kia.

Bạch Long cũng bò qua tới tham gia náo nhiệt, nó chỉ nâng lên đầu rắn đã lớn hơn ba người Khương Trường Sinh, rất dọa người.

Vong Trần cảm khái nói:

- Một khi bước vào khí vận vương triều, Đại Cảnh sẽ bay lên, ta không cách nào tưởng tượng mấy trăm năm sau Đại Cảnh sẽ là cường thịnh bực nào.

Ánh mắt hắn đầy chờ mong, mặc dù vận mệnh bất công, nhưng hắn làm Thái Tử nhiều năm như vậy, vẫn tràn ngập quyến luyến giang sơn Đại Cảnh, hi vọng giang sơn càng tốt.

Hoa Kiếm Tâm cười nói:

- Vậy thì phải xem đạo trưởng sống bao lâu.

Vong Trần không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, thần sắc Khương Trường Sinh bình tĩnh, để cho người ta nhìn không thấu hắn có ý nghĩ gì trong lòng.

Hắn đột nhiên có chút thất lạc.

Nếu như đạo trưởng thật sự là thần tiên thì tốt, nhưng lý trí nói cho hắn biết, đạo trưởng cũng là người, chẳng qua là tạo nghệ võ đạo khó có thể tưởng tượng mà thôi.

Là người liền sẽ chết.

- Đúng vậy, trên đời nào có người bất tử, nào có triều không vong…..

Vong Trần tự lẩm bẩm, ngữ khí có chút sầu não.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Người sống một đời, chỉ tranh sớm chiều, hậu thế tự có phúc của hậu thế, cuồn cuộn hồng trần tự có mệnh số của nó, chỉ cần rực rỡ qua, liền sẽ không bị quên.

Vong Trần cảm thấy có lý, người đương thời hà tất đi sầu lo giang sơn hậu thế.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mặt trời dần dần mọc lên ở phương đông.

Bên cạnh Nhân Hoàng bia, Hàn Thiên Cơ cùng các quan lại Vận Bộ khoác quần áo long trọng, như Thiên Sư đang chuẩn bị Tế tự.

Hàn Thiên Cơ nhìn chằm chằm bầu trời, thấy giờ lành sắp đến, mở lời:

- Thỉnh bệ hạ mang theo hoàng thất tiến lên.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc lúc này đi xuống bậc thang, hoàng thất theo sát phía sau.

Quần thần quỳ theo, triều bái Nhân Hoàng bia.

Chương 220: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (1)

Đợi Khương Tử Ngọc đi vào trước đại đỉnh, hoàng thất sau lưng dồn dập quỳ xuống, Khương Tiển bị mẫu phi của hắn cứng rắn kéo xuống, còn có chút không phục, từ nhỏ đi theo Khương Trường Sinh lớn lên, hắn hết sức mâu thuẫn đối với mấy tục lễ này, nhưng hắn vẫn nghe lời, lựa chọn thuận theo.

- Thỉnh bệ hạ leo lên Thông Thiên đỉnh.

Hàn Thiên Cơ tiếp tục hô, Khương Tử Ngọc nhấc lên vạt áo của long bào, từng bước đạp vào bậc thang gỗ lim, đi lên trên đỉnh.

Đứng ở chỗ này, nhìn xuống quần thần, tâm tình Khương Tử Ngọc thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Từ nơi sâu xa, hắn tựa hồ cảm nhận được thiên ý.

Hàn Thiên Cơ mang theo quan lại Vận Bộ tản ra, bao vây Nhân Hoàng bia, bọn hắn đưa tay, ấn bên trên Nhân Hoàng bia, bắt đầu điều động chân khí bản thân, đánh vào bên trong Nhân Hoàng bia, đám quan lại đều do Hàn Thiên Cơ tuyển chọn tỉ mĩ, tất cả đều có công lực Thông Thiên cảnh, truyền thừa khí vận tuyệt học của hắn, có thể trợ giúp hắn cùng nhau dẫn dắt khí vận.

Cũng không lâu lắm, gió lớn nổi lên.

Sắc trời dần dần trở nên âm trầm, lôi vân cuồn cuộn bỗng nhiên tụ tập tới.

Áo bào của tất cả mọi người bị thổi bay phất phới, Khương Tử Ngọc đón gió mà đứng, dáng người như núi, vững như thái sơn.

Thiên tượng này để quần thần khẩn trương, thật ra phần lớn người bọn hắn đều nghĩ khí vận chính là cố làm ra vẻ bí ẩn,

đây cũng là nguyên nhân Vận Bộ không được yêu thích, hôm nay gặp mặt, nguyên lai là thật.

Cùng lúc đó ở toàn bộ Kinh Thành, từng đường đi kín người hết chỗ, rất nhiều võ giả rơi vào trên mái hiên, từ xa quan sát thiên tượng.

Ầm ầm.

Nhân Hoàng bia bắt đầu rung động, lôi vân xoay tròn trên đó, tựa như vòng xoáy, trung tâm vòng xoáy vừa hay là Nhân Hoàng bia, từng trận lôi điện chợt hiện.

- Thỉnh bệ hạ dâng hương, lập thiên địa hoàng chi.

Hàn Thiên Cơ lần nữa lên tiếng.

Khương Tử Ngọc nâng hai tay, làm ra thủ thế cầm nhang, cao giọng quát:

- Càn Vũ năm hai mươi lăm, trẫm, Khương Tử Ngọc, tụ tập khí vận thiên hạ, lập Đại Cảnh vận triều, Võ Tổ, Văn Đế ở trên, hoàng thất Khương gia nhận thiên địa khí vận, Nhật Nguyệt chứng giám, trẫm nguyện trở thành Khí Vận Thiên Tử, tạo phúc cho bách tính thiên hạ, phúc phận giang sơn xã tắc.

- Nếu như trời xanh nghe được ý của trẫm, thỉnh trợ Đại Cảnh lập vận triều.

Đoạn văn này cũng không cần thiết, chẳng qua là cần hình thức, cải biến hình ảnh hoàng quyền trong nhân tâm thiên hạ.

Đến tận đây, hoàng quyền Khương gia chính là được thượng thiên tán thành, mà không phải cướp tới, đây là thiên số.

Khương Tử Ngọc điều động chân khí, hai tay kéo ra, bàn tay dâng lên từ dưới lên trên, lật ra, giống như kéo lên cái gì, chân khí vô hình rơi vào bên trên cây hương, theo đó đốt cháy.

Oanh!

Một tia chớp đánh xuống, bổ trúng Nhân Hoàng bia.

Khương Trường Sinh bên bờ vực biểu lộ cổ quái, cái đồ chơi này thật đúng là thiên kiếp.

Bất quá khác biệt so với thiên kiếp của hắn, thiên kiếp của hắn là muốn cho hắn chết, thiên kiếp này thì dẫn khí vận thiên địa vào bên trong Nhân Hoàng bia, bao gồm cả khí vận của bản thân Khương Tử Ngọc, cũng được dẫn vào bên trong Nhân Hoàng bia.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Lôi điện liên tục bổ vào bên trên Nhân Hoàng bia, Nhân Hoàng bia cũng không có bị hao tổn, mặt ngoài lấp lánh điện quang, giữa thiên địa nhấc lên gió lớn, hướng về phía Nhân Hoàng bia dâng lên.

Khương Tử Ngọc rõ ràng cảm thấy một cỗ sức mạnh kỳ diệu, mắt hắn híp lại.

Đây là khí vận sao?

Khương Tiển quỳ ở phía sau bỗng nhiên ngẩng đầu, cái bớt giữa mi tâm lại có từng tia từng tia lôi điện đan xen, nhưng người xung quanh đều chú ý Khương Tử Ngọc và Nhân Hoàng bia, không ai chú ý tới dị thường của hắn.

Rất nhanh, xung quanh Nhân Hoàng bia hình thành gió lốc mắt thường có thể thấy, đám người Hàn Thiên Cơ rút lui, tiếp theo không cần bọn hắn dẫn đạo, chỉ cần yên lặng chờ khí vận ngưng kết.

Khương Tử Ngọc đứng ở trước đỉnh, ngước nhìn Nhân Hoàng bia, hắn thấy sóng gió trên đỉnh Nhân Hoàng bia đang ngưng hình.

Đúng lúc này.

Một ánh lửa từ ngoài hoàng cung bay lên, xông thẳng tới chân trời, quần thần cũng không có chú ý tới, nhưng Khương Tử Ngọc vừa hay đối mặt đạo hỏa quang kia, trước tiên phát hiện, hắn không có kinh hoảng, ngược lại nhếch miệng lên, lộ ra vẻ khinh thường.

Rất nhanh, từng phương hướng thành cung hoàng cung có lần lượt từng bóng người đang lao lên, tất cả đều vọt tới Nhân Hoàng bia.

Lão hòa thượng và hòa thượng tuổi trẻ cũng ở trong đó.

Hòa thượng tuổi trẻ đi theo bên cạnh sư phụ, gấp giọng hỏi:

- Sư phụ, không phải đã nói chờ một chút sao?

Lão hòa thượng trả lời:

- Hiện tại ra tay, đã không phải người thứ nhất.

Càng ngày càng nhiều võ giả xông vào trong hoàng cung, nhưng cấm vệ thờ ơ, vẫn như cũ trông coi vị trí của mình.

Hòa thượng tuổi trẻ quay đầu trở lại xem, thấy căn bản không có người ngăn cản, trong lòng hắn kinh hoàng, cảm giác được không ổn.

- Sư phụ, không thích hợp!

Hòa thượng tuổi trẻ hướng phía trước hô.

Lão hòa thượng thiếu kiên nhẫn, mắng:

- Đến lúc nào rồi, ngươi mẹ nó nếu sợ thì lăn.

Hòa thượng tuổi trẻ nghe xong, cắn răng, quay đầu.

Phóng tầm mắt nhìn tới, mấy trăm võ giả theo từng hướng đi phóng tới Nhân Hoàng bia, cũng chỉ có hắn chạy ra ngoài hoàng cung.

Tất cả những võ giả này đều là cao thủ, nhảy vọt trên mái hiên, cấp tốc tới gần Nhân Hoàng bia.

- Các ngươi phụ trách kiềm chế người khác, bản tọa hấp thu khí vận.

Một tên lão giả áo bào xanh cao giọng hô, khí thế của hắn cực kỳ cường đại, lại ngự không phi hành lao tới.

Chương 221: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (2)

Quần thần xung quanh Nhân Hoàng bia xôn xao, Hoàng Phi, đám công chúa càng sợ hãi, sắc mặt tái nhợt.

- Các ngươi chớ hoảng!

Khương Tử Ngọc trầm giọng quát, tiếng của hắn truyền vào trong tai tất cả mọi người, lại làm cho tất cả mọi người an định lại.

Chẳng biết tại sao, uy thế Khương Tử Ngọc rõ ràng thay đổi, có lẽ là bắt nguồn từ khí vận.

Ngay khi hòa thượng tuổi trẻ đi vào bên trên thành cung, vừa thả người vọt lên, chuẩn bị nhảy đến trên nóc nhà lầu các đối diện, hắn thấy hướng đi Long Khởi sơn có phóng tới một vệt kim quang.

- Đó là cái gì….

Hòa thượng tuổi trẻ trừng to mắt, hắn càng thêm hoảng hốt, tăng tốc.

Kim quang cực tốc lao thẳng tới trong hoàng cung, cấp tốc đánh xuyên cái trán từng người từng người võ giả, nhanh đến mắt trần khó mà bắt kịp.

Phốc lần! Phốc lần! Phốc lần…..

Đầu từng người từng người võ giả bị kim quang đánh xuyên, thân thể rơi xuống phía dưới, một màn này cũng dẫn tới chú ý của mọi người, bao gồm cả những võ giả kia.

- Thứ gì?

- Cẩn thận!

- Đây là võ học gì? Hay là vũ khí?

- Nó đến rồi!

Đám võ giả liên tục kinh hô, tiếng càng ngày càng ít, bởi vì người chết càng ngày càng nhiều.

Vị lão giả áo bào xanh đang ngự không phi hành cũng bị kinh động, hắn thôi động công pháp, bên ngoài thân lại biến thành màu vàng kim, quanh người lượn lờ khí diễm, khí thế đột nhiên cất cao.

Hắn mới vừa tiến vào trạng thái phòng thủ, kim quang đã bắn về phía hắn, hắn huy chưởng đánh tới.

Kim quang xuyên thấu bàn tay của hắn, thuận thế xuyên thủng trán của hắn, hắn trừng to mắt, thân thể cứng đờ, theo đó rơi xuống phía dưới.

Kim quang cao tốc tung hoành, những võ giả khác đều chạy không khỏi, liên tục bị tru diệt.

Trên vách đá, Hoa Kiếm Tâm nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Ném một chiếc lá là đủ rồi?

Nàng thấy không rõ hoàng cung cụ thể xảy ra chuyện gì, cho nên mới hỏi như vậy, dù sao Khương Tử Ngọc là con trai của nàng, nàng không muốn nhìn thấy nhi tử có sơ xuất.

Vong Trần tò mò.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đủ rồi.

Địch nhân trong hoàng cung đã chết sạch, chỉ có vị hòa thượng tuổi trẻ tạm thời quay đầu chạy được, có thể tại thời điểm mấu chốt quay đầu đúng là không dễ, mà lại hắn còn có khả năng ra ngoài tuyên dương Khương Trường Sinh mạnh mẽ.

Hưu!

Kim Lân ngọc diệp bay trở về, chui vào trong tay áo của Khương Trường Sinh.

Hoa Kiếm Tâm lựa chọn tin tưởng Khương Trường Sinh, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía hoàng cung.

Cùng lúc đó.

Trên quảng trường hoàng cung, tất cả mọi người yên lặng, phần lớn người đều khó tin nhìn về phía xung quanh, tất cả võ giả đến đây xâm chiếm chết hết, còn không có sờ đến Nhân Hoàng bia liền ngỏm rồi.

Sắc mặt Khương Tử Ngọc không đổi, tiếp tục nhìn chằm chằm Nhân Hoàng bia.

Hàn Thiên Cơ âm thầm cảm khái:

- Không hổ là tiên nhân dời núi, người chưa hiện thân, liền đã giết hết kẻ địch.

Hắn có thể cảm giác được đám võ giả này rất mạnh, trong đó không thiếu Thần nhân, khí thế vị lão giả áo bào xanh kia càng đáng sợ, vượt qua Thần nhân, nhưng đối mặt thủ đoạn của Đạo Tổ, hắn không có chút nào lực lượng chống đỡ.

Vận triều đại điển tiếp tục.

Ầm ầm…

Tiếng sấm còn đang kéo dài, cuồng phong gào thét, dần dần, không chỉ Khương Tử Ngọc, hoàng tử, công chúa khác cũng cảm nhận được khí vận, bọn hắn động dung, loại lực lượng nhìn không thấy này để bọn hắn có nhận thức mới.

Khương Tiển chậm rãi đứng dậy, sóng gió đột nhiên tuôn về phía hắn, chui vào bên trong cái bớt giữa mi tâm hắn.

- Tiển Nhi…..

Hoàng Phi vừa định kéo Khương Tiển quỳ xuống, liền nhìn thấy Khương Tiển dị thường, bớt của hắn đan xen lôi điện, để ánh mắt của hắn trở nên nghiêm túc, dọa Hoàng Phi rút tay về.

Càng ngày càng nhiều người chú ý tới Khương Tiển dị thường.

Ánh mắt Khương Tú nhìn về phía Khương Tiển trở nên phức tạp.

Vị Cửu đệ này thật sự là thiên sinh bất phàm.

Khương Tử Ngọc quay đầu, thấy được Khương Tiển, hắn không khỏi động dung.

- Bớt này quả nhiên không tầm thường…..

Khương Tử Ngọc âm thầm cả kinh, trước kia lúc nguy hiểm tới gần hắn, cái bớt của hắn sẽ nhói nhói, khi đó hắn biết bớt này không tầm thường, chẳng qua là một mực nghiên cứu không thấu, hỏi Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh biểu thị mình cũng không biết, hết sức qua loa.

Hôm nay thấy Khương Tiển, hắn mới hiểu được, có lẽ hắn không có chân chính kế thừa huyết mạch của phụ thân, cho nên không rõ ràng, Khương Tiển khác biệt, rõ ràng truyền thừa đến huyết mạch chân chính.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, gọi:

- Tiển Nhi, tới đây.

Khương Tiển nghe xong, tiến lên, bản thân hắn cũng muốn đi lên, chẳng qua cảm thấy không đúng lúc.

Dưới con mắt mọi người, Khương Tiển leo lên thang gỗ lim, đi vào bên cạnh Khương Tử Ngọc, hai cha con cùng nhau đối mặt Nhân Hoàng bia.

Sóng gió trước mặt Khương Tiển càng lúc càng lớn, bớt của hắn tại tham lam hấp thu khí vận, lôi điện giữa mi tâm càng ngày càng nhiều, hắn thậm chí còn muốn làm cho người chú mục hơn Khương Tử Ngọc.

Quần thần hai mặt nhìn nhau, một màn này để trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác vi diệu.

Khương Trường Sinh phương xa cũng không nhịn được nhíu mày.

Bớt đạo văn của Khương Tiển xác thực thần kỳ, nhưng vậy mà có thể hấp dẫn khí vận, hắn quả thực không nghĩ tới.

Chương 222: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (1)

Đạo văn Khương Trường Sinh cũng có thể hấp thu linh khí, nhưng hắn sẽ không hấp thu khí vận, bởi vì hắn có thể cảm giác được một khi đưa khí vận vào cơ thể, sẽ rất phiền toái, cái gọi là khí vận thật ra là một loại lực lượng thiên địa, hắn cũng không phải tu luyện hệ thống thiên địa này, ngông cuồng hấp thu khí vận, chắc chắn trả giá đại giới đau đớn, mà hắn cũng không cần lực lượng bên ngoài tôi thể.

- Tiểu tử này…..

Khương Trường Sinh không thể không một lần nữa ước định Khương Tiển.

Hạn mức cao nhất tương lai của đứa nhỏ này không thể khinh thường.

Đương nhiên, chẳng qua là tương đương với võ giả mà nói, Khương Tiển lợi hại hơn nữa, cũng là tập võ, bớt đạo văn của hắn cũng không mạnh bằng đạo văn của Khương Trường Sinh.

Hoa Kiếm Tâm gặp hắn động dung, không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy? Xảy ra chuyện sao?

Nàng cực kỳ khẩn trương.

Khương Trường Sinh nói:

- Không sao đâu, chẳng qua là Khương Tiển tiểu tử kia đang hấp thu khí vận, bất quá hắn quá phong quang, về sau vẫn lưu lại bên cạnh ta, để tránh rước lấy mầm tai vạ.

Hắn lo lắng mầm tai vạ không phải là địch nhân, mà là tử tôn loạn.

Hoa Kiếm Tâm nghe xong, thở dài một hơi, thật là không có chuyện gì.

Vong Trần cảm khái nói:

- Thật sự là ông trời phù hộ Đại Cảnh.

Vận triều đại điển vẫn còn tiếp tục.

Qua đi một canh giờ.

Lôi minh hơi ngừng, tất cả mọi người ngước đầu nhìn lên, mặt lộ vẻ rung động.

Chỉ thấy bên trên Nhân Hoàng bia chiếm cứ một đầu Chân Long, hiện lên hơi mờ, như ẩn như hiện, còn muốn khổng lồ hơn Nhân Hoàng bia, một màn này, rất nhiều người bên trong thành đều có thể nhìn thấy.

Thần tích!

Giữa mi tâm Khương Tiển lôi điện tan biến, hắn đột nhiên thấy choáng váng, thân thể không tự chủ được ngã xuống, cũng may Khương Tử Ngọc giữ chặt hắn.

Khương Tử Ngọc quát:

- Người đâu, đưa Cửu hoàng tử đi Long Khởi quan.

Một Bạch Y vệ cấp tốc chạy đến, ôm Khương Tiển rời đi.

Khương Tử Ngọc thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía Chân Long phía trên Nhân Hoàng bia, hắn lộ ra nụ cười.

Đại Cảnh vận triều, thành.

Khí vận Chân Long ngửa mặt lên trời thét dài, trong chốc lát, tất cả mọi người toàn bộ Đại Cảnh, các châu các quận mơ hồ đều nghe được.

Người võ công cao cường rõ ràng cảm giác được thiên địa trở nên khác biệt, cụ thể bất đồng nơi nào, bọn hắn cũng không nói lên được.

Ngày đó, hoàng đế được trời xanh tán thành, tin tức Đại Cảnh thành tựu khí vận vương triều cấp tốc truyền ra.

Bách tính, võ giả trong kinh thành thảo luận càng nhiều hơn chính là đám võ giả chết trong hoàng cung.

- Chậc chậc, nghe nói cao thủ hôm nay tập kích hoàng cung có thần nhân, không có một chút tiếng vang của chiến đấu, bọn hắn đi vào liền chết.

- Dọa người như vậy?

- Há lại chỉ có từng đó là Thần nhân, thúc phụ ta nói thấy Kim Thân chết trong cung, Đạo Tổ ra tay rồi, nhưng ngài không có

hiện thân, chỉ dựa vào một vệt kim quang, không đến thời gian ba hô hấp, mấy trăm tên cao thủ đều chết hết.

- Đạo Tổ thật mạnh, không hổ là tiên nhân dời núi.

- Đều là võ giả bên ngoài triều không tin tà, trước đó vài ngày, ta nói Đạo Tổ dời núi, bọn hắn còn mắng ta.

Khương Trường Sinh ôm Khương Tiển vào trong phòng, đặt ở trên giường, sau đó dùng linh lực điều chỉnh khí vận trong cơ thể cho hắn, tiểu tử này sở dĩ té xỉu là do hấp thu quá nhiều khí vận, thân thể không chịu nổi.

【 Càn Vũ năm hai mươi lăm, các phương võ giả muốn chiếm lấy, phá hư khí vận Đại Cảnh, ngươi may mắn ra tay ngăn cản, Đại Cảnh thuận lợi thành tựu vận triều, ngươi vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng: Linh vật - Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm 】 .

Nhìn một dòng thông báo trước mắt, Khương Trường Sinh nhíu mày, tại sao không có biểu hiện là thế lực nào, là bởi vì thế lực hỗn tạp, hay đều không phải là thế lực lớn?

Khương Trường Sinh chẳng qua hơi hoang mang, sau đó tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm tương tự Địa Linh thụ, có thể dẫn đến linh khí, măng của nó ẩn chứa tác dụng tẩm bổ cơ bắp, gân cốt, rất cao minh.

Đồ tốt!

Linh khí càng dồi dào, tốc độ hắn tu luyện càng nhanh.

Bởi vì không có mặt Tu Tiên giả khác, Khương Trường Sinh đến nay không rõ ràng tư chất tu luyện của mình là tốt hay là kém, nhưng linh khí có thể tăng nhiều, chung quy là chuyện tốt.

Đúng lúc này, Khương Tiển nhíu mày, mặt lộ vẻ thống khổ.

Khương Trường Sinh phát hiện cái bớt của hắn bắt đầu rướm máu, tình huống không ổn.

Khương Trường Sinh chuyển vận linh lực vào cho Khương Tiển, giúp hắn cầm máu, nhưng khí vận trong cơ thể tiểu tử

này càng ngày càng cuồng bạo, đấu đá lung tung, cứ theo đà này, Khương Tiển chắc chắn gân cốt đứt gãy, cho đến chết bất đắc kỳ tử.

Khương Trường Sinh nhíu mày, ý thức được phiền phức lớn.

Lực lượng phương thế giới này cuối cùng vẫn gạt bỏ đạo văn, Khương Tiển là dị số đối với phương thiên địa này.

Hiện tại muốn rút khí vận ra cũng đã không kịp, bởi vì cỗ khí vận này quá mức khổng lồ.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, hắn lộ ra đạo văn của mình, đạo văn mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, bắn ra kim quang, chiếu vào cái bớt của Khương Tiển.

Quả nhiên, cái bớt này cũng là đạo văn, lực lượng đạo văn có khả năng hỗ trợ, Khương Trường Sinh dùng lực lượng Đại Đạo Chi Nhãn tăng lớn lực lượng đạo văn ủa Khương Tiển, để cho lực lượng đạo văn của Khương Tiển bắt đầu hấp thu khí vận.

Khương Trường Sinh không thể hấp thu khí vận, nhưng Khương Tiển có khả năng, dù sao bản thân Khương Tiển là võ đạo.

Chương 223: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (2)

Bất quá võ đạo chẳng qua mượn lực kích thích thể phách, thúc đẩy chân khí sinh trưởng, cho nên Khương Tiển cưỡng ép hấp thu quá nhiều, lượng khí vận hút vào vượt qua lượng chân khí thúc đẩy sinh trưởng, dễ dàng chết bất đắc kỳ tử.

Khương Trường Sinh đột phát ý tưởng, sinh ra một ý nghĩ to gan.

Hắn áp súc cỗ khí vận to lớn này vào bên trong đạo văn, theo Khương Tiển trưởng thành, không ngừng phóng thích, thối luyện hắn đột phá, cho đến khi khí vận hao hết mới thôi.

Khí vận khổng lồ tràn vào mi tâmcủa Khương Tiển, đạo văn nứt ra, máu tươi tràn ra, theo đó một con mắt chậm rãi ngưng tụ mà thành, đạo văn và khí vận biến thành, tương đương với Đại Đạo Chi Nhãn bản cấp thấp.

- Thật đúng là biến thành Nhị Lang thần.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy thương yêu.

Tiểu tử này chịu khổ.

Hắn tự tay giúp Khương Tiển lau đi vết máu trên trán, đợi Đại Đạo Chi Nhãn ngưng tụ thành công, hắn mới nhắm lại Đại Đạo Chi Nhãn của mình.

Từ nay về sau, thế giới võ đạo sẽ sinh ra một quái vật.

Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Tiển đi qua lần này thuế biến, về sau hấp thu khí vận sẽ càng dễ, bất quá hắn vẫn như cũ chỉ có thể tập võ, không thể thoát khỏi quy tắc của thế giới võ đạo.

Khương Trường Sinh nhìn hắn một hồi, mới thu hồi tầm mắt, sau đó đi ra khỏi phòng.

Hoa Kiếm Tâm lại gần, khẩn trương hỏi:

- Tiển Nhi, ra sao?

Nàng hiện tại yêu thương vị cháu trai bảo bối này nhất, dù sao cũng là do nàng nuôi lớn.

Khương Trường Sinh nói:

- Nghỉ ngơi một đêm liền tốt, chỉ bất quá, hắn có chút biến hóa.

Biến hóa?

Hoa Kiếm Tâm càng căng thẳng hơn, nhưng lại không dám tùy tiện đi vào, chỉ có thể chờ đợi.

Ngày kế tiếp, giữa trưa.

Khương Tiển tỉnh lại, hắn đẩy cửa phòng ra, dụi dụi con mắt, giống như vừa tỉnh ngủ, mồm miệng không rõ gọi:

- Sư tổ mẫu…..

Hoa Kiếm Tâm, Bạch Kỳ, Vong Trần quay đầu nhìn lại, sửng sốt.

Chỉ thấy mi tâm Khương Tiển thêm một con mắt dọc, trạng thái nửa mở, Khương Tiển thêm một con mắt lộ ra có chút

thần tuấn, rõ ràng tuổi còn nhỏ, lại lộ ra một cỗ uy nghiêm khó tả.

Hoa Kiếm Tâm quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Tóm lại hắn không sao đâu.

Hắn đứng dậy, đi ra bên ngoài viện, chuẩn bị tìm một chỗ gieo trồng Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm chính là mười hạt giống, mong muốn thành rừng, còn phải chờ rất nhiều năm, cho nên hắn không có ý định sử dụng măng ban đầu.

Bây giờ Long Khởi sơn cũng chỉ có một cái viện bọn hắn có người, gieo trồng nhiều chỗ là được, nhưng hắn không muốn cách mình đình viện quá xa, dù sao Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm có thể thúc đẩy sinh trưởng linh khí.

Sau khi gieo trồng thành công, Khương Trường Sinh phân phó Vong Trần phụ trách trông giữ mảnh trúc viên này, Vong Trần không thấy măng, không rõ ở đâu ra trúc viên, nhưng hắn vẫn lựa chọn tiếp nhận, hắn tin tưởng Khương Trường Sinh, hiện tại không có, về sau khẳng định có.

Mấy ngày sau.

Khương Tử Ngọc, Khương Tú đến thăm Khương Tiển.

Hai cha con thấy Khương Tiển thêm ra một con mắt đều bị hù dọa.

Khương Tiển đã thành thói quen con mắt thứ ba của mình, còn rất đắc ý khoe khoang.

Khương Tử Ngọc nghĩ đến Khương Trường Sinh thần kỳ, rất nhanh bình thường trở lại, nguyên lai đây mới là bộ dáng chân chính của cái bớt, chút bớt của bọn hắn này không thể mọc ra con mắt thứ ba, cho nên máu thịt mới nát thành bớt.

Khương Tú phức tạp nhìn Khương Tiển, sau khi vận triều đại điển kết thúc, Khương Tiển biểu hiện được lưu truyền rộng rãi trong kinh thành, trong lúc nhất thời, rất nhiều người thần hóa Khương Tiển, liền như Khương Tử Ngọc lúc trước xuất sinh, được xưng là Kim Sí Đại Bằng Điểu chuyển thế, thần thoại của Khương Tử Ngọc chính là Khương Uyên an bài, nhưng Khương Tiển khác biệt.

Phàm nhân có thể có ba con mắt?

Khương Tú đột nhiên sinh ra một chút sợ hãi Khương Tiển, lo lắng Khương Tiển ngày sau có lòng đăng cơ.

Từ khi Đại Cảnh thành lập triều đến nay, Thái Tử cũng không có kết cục tốt…..

Khương Trường Sinh mở lời:

- Về sau Tiển Nhi vẫn như cũ đi theo bên cạnh ta, Tiển Nhi, ngươi muốn làm hoàng tử, hay muốn chuyên tâm tập võ?

Khương Tiển ngửa đầu, rất thần khí nói:

- Đương nhiên là tập võ, hoàng tử có ý gì, ta muốn trở nên mạnh hơn, trước đánh bại Hoang Xuyên, lại đánh bại Bình An sư bá, cuối cùng truy đuổi sư tổ.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc không khỏi cười to, đưa tay sờ đầu của hắn.

Sắc mặt Khương Tú chuyển biến tốt đẹp, âm thầm xấu hổ, mình đang lo lắng cái gì.

Đại Cảnh đã không giống với trước kia, chỉ cần sư tổ ở đây, có thể chủ trì công đạo cho hắn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong đình viện trở nên náo nhiệt vui sướng, Khương Tiển còn cầm lấy Phương Thiên Họa Kích hiện ra võ công trước mắt của mình cho phụ thân, huynh trưởng xem.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, tiếp tục luyện công.

Khương Tiển chẳng qua là tô điểm thêm cho sinh hoạt của hắn thôi, vô luận Khương Tiển tu luyện như thế nào, không có khả

năng đuổi kịp hắn, hắn không cần bất kỳ người nào bảo vệ mình.

Hắn chỉ tin tưởng mình, hắn muốn một mực mạnh mẽ, cho đến khi trở thành mạnh nhất, lại tiếp tục kéo ra khoảng cách với chúng sinh, trở thành tồn tại vô địch tuyệt đối.

.....

Đại Cảnh lập vận triều, kinh động thiên hạ, vương triều khác cùng với triều tông đều ý thức được Đại Cảnh đã trưởng thành, đã là vương triều bá chủ đương thời.

Càng ngày càng nhiều vương triều, võ lâm đại phái bắt đầu điều động sứ giả đi tới Kinh Thành, mong muốn giao hảo cùng Đại Cảnh.

Triều tông còn phái người bái phỏng hoàng đế, tuyên bố nguyện ý thu hoàng tử làm đồ đệ, dùng cái này để kết giao.

Chương 224: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (3)

Khương Tử Ngọc ban đầu hết sức mâu thuẫn, nhưng Hàn Thiên Cơ nhắc nhở hắn:

- Vận triều đã thành lập, khí vận Đại Cảnh tập trung ở bên trên hoàng quyền, triều tông không cách nào lại cưỡng đoạt khí vận, trừ phi giết sạch hoàng thất Đại Cảnh, khí vận Đại Cảnh tán đi, một lần nữa hấp thu, hiện tại các triều tông lôi kéo hoàng tử là chuyện tốt, các hoàng tử tập võ mạnh lên ở trong từng triều tông, có thể bảo đảm hoàng thất Đại Cảnh càng có thực lực sinh tồn, nếu như bọn hắn thu hoạch được địa vị trong triều tông, ngược lại có khả năng giúp đỡ Đại Cảnh lôi kéo lực lượng.

Khương Tử Ngọc hỏi:

- Nếu đệ tử triều tông trở thành hoàng đế hậu thế, Đại Cảnh có thể bị triều tông cầm giữ hay không?

Hàn Thiên Cơ nói:

- Cho dù cầm giữ, cũng chỉ là giúp triều tông thu thập tài nguyên, lớn mạnh thực lực, khí vận Đại Cảnh còn đó, sẽ liên tục không ngừng sinh ra thiên tài võ đạo, một đời Thiên Tử

đổi một đời, triều tông tranh đấu gay gắt, nhưng giang sơn vẫn là giang sơn của Khương gia, huống hồ Đại Cảnh còn có Long Khởi quan, về sau để thái tử đi tới Long Khởi quan tập võ, đã có thể bảo chứng hoàng quyền, lại có thể lôi kéo triều tông.

- Khí vận vương triều khác cũng như thế, sau lưng đều có thân ảnh của rất nhiều triều tông, chẳng qua xem lực ảnh hưởng của phương triều tông nào càng lớn hơn thôi, vương triều bình thường có khả năng bị triều tông độc đoạn khí vận, dẫn đến võ đạo suy sụp, khí vận vương triều khác biệt, mặc dù có triều tông cầm quyền, võ đạo cũng sẽ theo khí vận mạnh mà càng mạnh.

- Mặt khác, hoàng tử đi tới triều tông tập võ, cũng là giúp hoàng thất Đại Cảnh mở rộng nội tình võ học.

Khương Tử Ngọc cảm thấy có lý, nhưng hắn vẫn đi hỏi thăm ý kiến của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đồng ý, Khương Tử Ngọc lúc này mới yên tâm.

Theo Khương Trường Sinh, quyết sách này xác thực không tính là sách lược vẹn toàn, nhưng tai hoạ ngầm có khả năng trở thành sinh tồn ban thưởng của hắn.

Có hắn ở đây, Đại Cảnh có khả năng hấp thu lực lượng triều tông, lại cam đoan địa vị hoàng quyền của mình.

Khương Trường Sinh có vô hạn thời gian đi trấn áp triều tông.

Đợi Đại Cảnh thống nhất thiên hạ, khi đó triều tông sẽ bị hoàng quyền áp chế, trở thành một trong môn phái võ lâm.

Khương Tử Ngọc nhân cơ hội này, còn xuất ra một hạt châu, đây là tặc nhân trước đó muốn phá hủy đại điện vận triều lưu lại, có thể hấp thu khí vận, có châu này, hiệu suất võ giả hấp thu khí vận sẽ càng cao.

Hắn muốn hiến cho Khương Trường Sinh, nhưng bị từ chối.

Hấp thu khí vận?

Tiểu đạo thôi.

Khương Tử Ngọc cảm động, còn tưởng rằng Khương Trường Sinh muốn lưu cho hắn, hắn cũng không lập dị, cầm lấy hạt châu rời đi.

.....

Sau khi Đại Cảnh thành tựu vận triều, mượn nhờ long mạch, khí vận không ngừng tăng lên, các nơi mưa thuận gió hoà, tai hại càng ngày càng ít, từng vương triều bình thường xung quanh dồn dập triều cống, sợ bị Đại Cảnh chiếm đoạt.

Khương Tử Ngọc xác thực có dã tâm, nhưng hắn hấp thụ giáo huấn, cũng không có trước tiên khuếch trương, mà súc tích lực lượng, mở rộng Thiên Sách quân.

Đến tận đây, chân chính thịnh thế của Đại Cảnh tiến đến, ngoại bang tiến cống, võ đạo hưng thịnh, cương thổ bao la, đất đai phì nhiêu, sản vật cũng càng phong phú, các loại tài nguyên mới không ngừng toát ra từ lòng đất, kinh tế cũng đang không ngừng tăng lên.

Thời đại Càn Vũ đã định trước sẽ lưu lại bút mực nồng hậu dày đặc ở trên sử sách.

Thoáng chớp mắt.

Ba năm sau.

Càn Vũ năm hai mươi tám.

Trên đường núi Võ Phong, một lão giả cao tuổi đi theo khách hành hương lên núi, chính là Mạnh Thu Hà.

Kinh Thành thành địa phương phồn hoa nhất thiên hạ, dẫn đến khách hành hương thăm viếng Long Khởi quan một mực đông nghẹt, ngắn ngủi ba năm, Long Khởi quan trở thành môn phái giàu nhất thiên hạ, số lượng đệ tử Long Khởi quan cũng đạt tới hai ngàn, nhân số mỗi ngày lên núi xuống núi nhiều đến mấy vạn.

Mạnh Thu Hà một bên lên núi, một bên quay đầu nhìn về phía toà cố sơn đã trở thành cấm địa kia, trong lòng của hắn tràn ngập cảm khái.

Nếu như hắn lúc trước không rời đi Long Khởi quan, hiện tại sẽ là như thế nào?

Ít nhất sẽ không phải là người cô đơn.

Mạnh Thu Hà một đường lên núi, cuối cùng đi vào trước sơn môn, đám khách hành hương xếp hàng mua hương vào quan, Mạnh Thu Hà thành thật xếp hàng, hôm nay đến đây, hắn có sở cầu của mình, cho nên không muốn gây chuyện.

Đột nhiên, tầm mắt Mạnh Thu Hà bị một bóng người xinh đẹp hấp dẫn.

Trước sơn môn có rất nhiều đệ tử thủ cương vị, ngoại trừ buôn bán hương, vẫn phải chỉ đường cho khách hành hương, Thanh Nhi cũng ở trong đó.

Mạnh Thu Sương chuyển thế tại Càn Vũ năm thứ chín, Thanh Nhi bây giờ đã mười chín tuổi, trưởng thành, duyên dáng yêu kiều, khí chất rất xuất chúng.

Chẳng biết tại sao, Mạnh Thu Hà cảm thấy Thanh Nhi hết sức giống muội muội của mình, nhưng hắn những năm nay gặp được đệ tử Long Khởi quan, biết được Mạnh Thu Sương đã qua đời gần hai mươi năm.

Đợi một hồi lâu, cuối cùng đến phiên Mạnh Thu Hà, Mạnh Thu Hà mua xong hương, tìm tới Thanh Nhi, nói:

- Tiểu cô nương, ngươi có thể theo ta dạo chơi không, ta nguyện dùng tiền tài trên người đổi lại tiền hương hỏa.

Thanh Nhi vốn muốn từ chối, nhưng nhìn hắn rất già nua, không đành lòng từ chối, gật đầu đồng ý.

- Ngươi thiện lương giống như Thu Sương vậy.

Thanh Nhi đỡ lấy Mạnh Thu Hà đi khắp các lầu các của đạo quan, Mạnh Thu Hà cảm khái nói.

Thanh Nhi không khỏi hỏi:

- Thu Sương là ai?

Mạnh Thu Hà cảm khái nói:

- Ngươi chưa nghe nói qua à, đại đệ tử của Long Khởi quan các ngươi trước kia, Mạnh Thu Sương.

Thanh Nhi bừng tỉnh đại ngộ, tò mò hỏi:

- Nghe nói qua, chẳng qua không nghĩ tới ngài cũng nhận biết đệ tử Long Khởi quan, không biết ngài có lai lịch ra sao?

Chương 225: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (1)

- Ta à, trước kia cũng là đệ tử Long Khởi quan, chẳng qua lúc còn trẻ không hiểu chuyện, sớm xuống núi.

Mạnh Thu Hà cảm khái nói, người đã già dễ dàng nhớ lại chuyện cũ, hắn bắt đầu nói từ chuyện bản thân lúc còn trẻ trải qua.

Mới đầu Thanh Nhi chẳng qua đối phó hắn, nhưng nghe đến hắn nhắc đến đạo trưởng, Thanh Nhi bắt đầu hứng thú.

Nàng biết mình sở dĩ có thể vào Long Khởi quan, còn được các trưởng bối chiếu cố, bởi vì Đạo Tổ tán thưởng, nàng không rõ ràng vì sao Đạo Tổ coi trọng nàng, nhưng nàng hết sức cảm kích Đạo Tổ, cho nên nàng đều cảm thấy rất hứng thú đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến Đạo Tổ.

Hai người cứ như vậy vừa đi, một bên nói chuyện phiếm.

Khắp khuôn mặt Mạnh Thu Hà đầy nụ cười, đã bao nhiêu năm, hắn đã thật lâu không có trôi qua dễ dàng như vậy.

Thanh Nhi nghiêm túc nghe, nàng hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới Mạnh Thu Hà trước đó là sư huynh của đạo trưởng, lúc nghe được câu này, nàng có hoài nghi lão đầu này đang khoác lác.

Bất quá nghe nghe, nàng lại cảm thấy là thật, bởi vì Mạnh Thu Hà nhắc đến rất nhiều lão tiền bối đức cao vọng trọng bên trong Long Khởi quan.

Rất lâu.

Hai người tới một chỗ tiểu đình ngồi xuống, Thanh Nhi lo lắng hắn quá mức mệt nhọc, trước nghỉ ngơi một chút.

Mạnh Thu Hà nhìn về phía Thanh Nhi, cười ha hả nói:

- Ngươi thật giống Thu Sương lúc tuổi còn trẻ, ta cũng hoài nghi ngươi là nàng đầu thai.

Thanh Nhi lắc đầu nói:

- Trên đời này nào có chuyện đầu thai, bất quá là vọng tưởng của phàm nhân mà thôi.

- Đúng vậy, phàm nhân vọng tưởng, ta truy cầu võ đạo cả đời, là muốn vượt qua phàm nhân, không cam lòng ở dưới người khác, thế nhưng kết quả phát hiện, chẳng qua là đau khổ giãy dụa.

Mạnh Thu Hà thổn thức không thôi.

Thanh Nhi nói sang chuyện khác, hỏi:

- Ngài tới Long Khởi quan chẳng qua là lại một lần nữa du lịch chốn cũ?

Nàng không có mời Mạnh Thu Hà lưu lại, bởi vì trong lòng nàng từ đầu tới cuối duy trì một phần nghi vấn, cảnh giác, mà nàng cũng không được chủ nói ra.

Mạnh Thu Hà cười nói:

- Tự nhiên còn có chuyện khác.

- Chuyện gì?

Thanh Nhi tò mò hỏi, lúc này, một đạo thân ảnh cách đó không xa đi tới, chính là Thanh Khổ.

Thanh Khổ thấy Thanh Nhi đơn độc ở chung cùng một lão giả xa lạ, có chút bận tâm, đi đến xem.

Mạnh Thu Hà nhìn về phía Thanh Khổ, nói khẽ:

- Ta đã cao tuổi, không thể sống thêm bao nhiêu năm nữa, trước khi chết muốn hoàn thành một tâm nguyện, đó chính là khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ hiện thời.

Thanh Nhi nghe xong, không khỏi trừng to mắt, vô ý thức đứng dậy, rời xa Mạnh Thu Hà.

Gặp nàng phản ứng như thế, Thanh Khổ xông lại, cản ở trước mặt nàng, cảnh giác nhìn chằm chằm Mạnh Thu Hà, ngay sau đó, sắc mặt hắn kịch biến, cắn răng nói:

- Mạnh Thu Hà?

Thanh Nhi cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Thanh Khổ sư bá, ngài biết hắn?

Thanh Khổ hừ lạnh nói:

- Phản đồ của Long Khởi quan, trước kia còn là sư huynh của ta và đạo trưởng Nhị, không, hắn còn làm qua đại đệ tử, sau này lại dẫn người mạnh mẽ xông vào Long Khởi quan, nhất định phải luận bàn cùng đạo trưởng, sau khi bị đạo trưởng hạ gục, xám xịt xuống núi.

Hắn hết sức không có hảo cảm với Mạnh Thu Hà, thậm chí chán ghét.

Nhất là sau khi Mạnh Thu Sương qua đời, hắn càng đáng ghét Mạnh Thu Hà hơn, hơn mười năm đi qua đều không trở lại thăm hỏi muội muội ruột của mình.

Mạnh Thu Hà cũng không có tức giận, hắn đánh giá Thanh Khổ, cảm khái nói:

- Ngươi cũng đã già như thế, thật sự là tuế nguyệt không tha người.

Thanh Khổ đã bước qua bảy mươi tuổi, tóc trắng xoá, chẳng qua là thể cốt thoạt nhìn cứng rắn hơn Mạnh Thu Hà.

- Long Khởi quan không chào đón ngươi, cút đi.

Thanh Khổ lạnh lùng quát.

Mạnh Thu Hà cười nói:

- Sư đệ, ta xác thực có lỗi với Long Khởi quan, nhưng ta cũng sắp chết, có thể xem ở phân lượng từng là đồng môn giúp ta cầu kiến Đạo Tổ hay không.

Nghe nói như thế, trong lòng Thanh Khổ mềm nhũn, người đã già, đều phải đối mặt tử vong, có đôi khi Thanh Khổ cũng đang lo lắng mình khi nào qua đời.

Hắn cảnh giác hỏi:

- Tìm Trường Sinh sư huynh có chuyện gì?

Thanh Nhi sau lưng hắn nói:

- Hắn muốn khiêu chiến đạo trưởng.

Thanh Khổ nhíu mày.

Mạnh Thu Hà buông tay nói:

- Muốn chết thôi, nếu người tập võ chúng ta chết trận, mới không tiếc nuối, ngươi cũng không cần lo lắng cho ta có âm mưu gì, hắn là Đạo Tổ dời núi, ta thua không nghi ngờ, chỉ là muốn mở mang kiến thức một chút võ công đệ nhất thiên hạ trước khi chết.

Thanh Khổ vẫn hết sức lưỡng lự, sợ Mạnh Thu Hà ra vẻ.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

- Để cho hắn đến đây đi.

Ba người Thanh Khổ đều nghe được.

Mạnh Thu Hà lộ ra nụ cười, chậm rãi đứng dậy.

Thanh Nhi nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy thân ảnh những người khác, nơi xa cũng có khách hành hương đi ngang qua, nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Vừa rồi là tiếng nói của đạo trưởng sao?

Ngữ khí của nàng lộ ra vẻ mong đợi.

Thanh Khổ gật đầu, xoay người nói:

- Đi theo ta.

Hắn cất bước tiến lên, Mạnh Thu Hà cùng đi theo ra tiểu đình, lúc đi ngang qua Thanh Nhi, hắn từ trong ngực lấy ra một bản bí tịch, cười nói:

- Gặp lại tức là duyên, quyển bí tịch này chính là ta dốc hết cả đời đi tìm, vốn định truyền thụ cho Thu Sương, nhưng nàng không còn nữa, vậy giao cho ngươi đi, dĩ nhiên, nếu ngươi không muốn học, đốt nó đi là được.

Kín đáo đưa bí tịch cho Thanh Nhi, Mạnh Thu Hà bắt kịp bước chân của Thanh Khổ.

Chương 226: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (2)

Thanh Nhi nắm bí tịch, nhìn bóng lưng Mạnh Thu Hà, chẳng biết tại sao trong lòng lại có chút chua chua.

Nàng không rõ ràng Mạnh Thu Hà lúc còn trẻ đến cùng là người như thế nào, nhưng vừa mới cùng nhau xuống tới, thái độ Mạnh Thu Hà đối với nàng xác thực rất tốt, vừa nghĩ tới hắn lần này đi chịu chết, nàng có chút khổ sở.

Bất quá nàng lại nghĩ tới đạo trưởng, tan biến trong lòng khó chịu, nàng nhẹ giọng khẽ nói:

- Cũng tại ngươi một mực tìm đạo trưởng gây phiền toái, gieo gió gặt bão.

Nàng lắc đầu, đi trở về sơn môn.

Sau thời gian nửa chén trà nhỏ.

Thanh Khổ mang theo Mạnh Thu Hà đi vào trong đình viện của Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh đang luyện công ở dưới tàng cây, Hoa Kiếm Tâm, Vong Trần đang xem Khương Tiển luyện kích, Bạch Kỳ thì đang chợp mắt, Bạch Long thì nằm ở giữa sườn núi.

Hoa Kiếm Tâm, Vong Trần quay đầu nhìn lại, thấy có người đi sau lưng Thanh Khổ, không khỏi tò mò.

Mạnh Thu Hà gặp lại Khương Trường Sinh, gặp hắn như sáu mươi năm trước, hoảng hốt.

Từ mười tám tuổi uống vào Trú Nhan đan, dung nhan của Khương Trường Sinh một mực duy trì mười tám tuổi, để Mạnh Thu Hà nhớ lại từng li từng tí chuyện năm đó.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Nhị sư huynh, đã lâu không gặp.

Hắn nghe được lời của Mạnh Thu Hà, người đã sắp chết, hắn cũng không muốn so đo, quyết định thỏa mãn tâm nguyện của

Mạnh Thu Hà.

Lúc hắn hai tuổi, Đại sư huynh Lý Trường Thanh luyện công kém chút ngộ sát hắn, vẫn là Mạnh Thu Hà cứu hắn, hắn quên không được phần ân tình này, dù sao lúc nhỏ tuổi gặp quá nhiều tai nạn.

Mạnh Thu Hà cảm khái nói:

- Đã lâu không gặp, không nghĩ tới ngươi còn có thể xưng ta là sư huynh.

Hắn đột nhiên ý thức được, từ nhỏ đến lớn, Khương Trường Sinh đều hết sức tôn trọng hắn, mặc dù võ công phóng đại, vẫn như thế, chỉ là chính hắn bị kích thích, ghen ghét Khương Trường Sinh mà thôi.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Bắt đầu đi, ôn chuyện thì miễn đi, ta sẽ an táng ngươi và Thu Sương sư tỷ cùng một chỗ, mặc dù ngươi có lỗi với Long Khởi quan, nhưng Thu Sương sư tỷ một mực hoài niệm ngươi.

Nghe nói như thế, Mạnh Thu Hà lộ ra nụ cười.

Hai người bay tới không trung, Khương Tiển dừng lại, đi vào trước mặt Hoa Kiếm Tâm, tò mò hỏi:

- Sư tổ mẫu, hắn là ai? Sư huynh của sư tổ? Rất mạnh sao?

Hắn rất hưng phấn, cuối cùng có thể nhìn thấy có người khiêu chiến sư tổ.

Hoa Kiếm Tâm thở dài một hơi, nói:

- Không sai.

Trong trời cao, Mạnh Thu Hà bắt đầu vận công, điều động công lực bản thân, khí thế như lũ quét cuốn tới.

Khương Trường Sinh cũng không kinh hãi khi thấy hắn đột phá Thần nhân, rất nhiều năm trước, giá trị hương hỏa của Mạnh Thu Hà đã đi đến năm trăm, thực lực tất nhiên không kém.

Mạnh Thu Hà nâng tay phải, vẻ mặt lạnh lùng, nói:

- Trường Sinh sư đệ, ta không hy vọng ngươi hạ thủ lưu tình, thành toàn ta đi, dùng võ học mạnh nhất của ngươi giết ta, để cho ta chết cũng không tiếc.

Ánh mắt Khương Trường Sinh yên tĩnh, nói:

- Tốt, Nhị sư huynh, tiếp chiêu đi.

Chỉ thấy hắn nâng tay phải lên, trong tay xuất hiện một mảnh lá cây màu vàng óng.

Mạnh Thu Hà nhíu mày, không rõ Khương Trường Sinh có ý gì, vì sao xuất ra một lá vàng?

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh đột nhiên ném Kim Lân ngọc diệp.

Phốc lần…

Cái trán Mạnh Thu Hà bị xuyên thủng, hắn trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Cái này….

Toàn thân Mạnh Thu Hà run rẩy, sinh cơ cấp tốc trôi đi.

Hắn cứ như vậy rơi xuống dưới.

Khương Trường Sinh bay qua, tiếp được thi thể của hắn, sau đó bay tới trước mặt Thanh Khổ, giao cho Thanh Khổ, nói:

- An táng ở gần Thu Sương sư tỷ.

Thanh Khổ xem mà ngây người, nghe được lời hắn mới lấy lại tinh thần đến, vội vàng tiếp nhận thi thể của Mạnh Thu Hà, Mạnh Thu Hà vẫn duy trì tử trạng trừng to mắt, chẳng qua là ánh mắt hắn đã thay đổi, ngoại trừ chấn kinh, càng nhiều hơn chính là thoải mái.

Khương Trường Sinh quay người hướng tới Địa Linh thụ, Khương Tiển hưng phấn chạy tới, hỏi:

- Sư tổ, vừa rồi đó là võ học gì, ta chỉ nhìn thấy một vệt kim quang, căn bản không có thấy rõ ràng.

- Võ học này cũng không thể nói cho ngươi, chờ ngươi đi đến Kim Thân cảnh lại nói.

- A? Kim Thân cảnh, toàn bộ Đại Cảnh ngoại trừ ngài, cũng không có vị Kim Thân cảnh thứ hai, ta phải đợi bao lâu đây.

- Ngươi không có có lòng tin?

- Làm sao có thể, ngài chờ đó, ta nhất định đi đến Kim Thân cảnh.

Khương Tiển trúng phép khích tướng, đi luyện công.

Khương Trường Sinh ngồi dưới tàng cây, tiếp tục tu luyện.

Qua một hồi lâu.

【 Càn Vũ năm hai mươi tám, sư huynh trước kia của ngươi Mạnh Thu Hà ôm quyết tâm tử chiến đến đây khiêu chiến ngươi, ngươi thành công sinh tồn sau khi nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - tạp thuật Luyện Khí thuật 】 .

Khương Trường Sinh lộ ra vẻ tươi cười, yên lặng cảm tạ Mạnh Thu Hà, một tia phiền muộn không muốn người biết cũng tiêu tán theo ở đáy lòng.

Ngoại trừ đệ tử thế hệ trước, cái chết của Mạnh Thu Hà cũng không có truyền ra, Thanh Nhi một mực thủ ở trước sơn môn, không có nhìn thấy Mạnh Thu Hà xuống núi, liền hiểu rõ Mạnh Thu Hà đã chết.

Nàng có chút không hiểu rõ, vì sao Mạnh Thu Hà nhất định phải chết trong tay đạo trưởng.

Càn Vũ năm ba mươi, Khương Tiển đã mười bốn tuổi.

Được Thiên Lôi tâm pháp Khương Trường Sinh cung cấp tôi thể, thể phách của hắn một mực đang trưởng thành, bây giờ lực lượng thân thể đã đi đến trình độ cực kỳ đáng sợ, thậm chí không kém hơn Bình An cùng tuổi.

Chương 227: Đế Vương xưa nay chưa từng có (1)

Một ngày này, Khương Tú tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Khương Tiển lại gần, nói:

- Đại ca, có thể đổi binh khí cho ta không, Phương Thiên Họa Kích này không đủ dùng nữa.

Khương Tú trừng to mắt, nói:

- Năm ngàn cân còn chưa đủ dùng? Ngươi đang nói đùa gì vậy?

Khương Tiển bĩu môi nói:

- Ta cần binh khí để cho ta cảm giác cầm lấy khó khăn, như thế mới có thể cường kiện thể phách tốt hơn.

Khương Tú yên lặng, một mặt biểu lộ nhìn quái vật nhìn Cửu đệ của mình.

Mấy tức về sau, Khương Tú bất đắc dĩ nói:

- Phương Thiên Họa Kích này đã là binh khí mà Đoán Tạo sư mạnh nhất Đại Cảnh tạo ra, lại thêm trọng lượng, chiều dài của nó cũng sẽ phải thêm, đã không thích hợp làm binh khí cho người.

Khương Tiển nghe xong, rất thất vọng.

Khương Trường Sinh đột nhiên nói:

- Ta sẽ chế tạo binh khí cho Tiển Nhi, bảo phụ hoàng ngươi tìm kiếm chất liệu cứng rắn nhất.

Nghe thấy Khương Trường Sinh nói vậy, Khương Tú chỉ có thể đồng ý, hắn mù quáng tín nhiệm sư tổ của mình, cảm thấy sư tổ có lẽ thật có thể rèn đúc ra binh khí càng nặng.

Sau khi Khương Tú rời đi, Khương Tiển đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, rất hưng phấn, không ngừng đưa ra yêu cầu của mình.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta đã có ý tưởng, ngươi chờ xem.

Khương Tiển có chút bận tâm thẩm mỹ của Khương Trường Sinh, đúng lúc này, phương xa truyền đến tiếng nói của Hoang Xuyên:

- Khương Tiển, tới đây đánh một trận.

Nghe vậy, Khương Tiển quay người, chân phải câu lên Phương Thiên Họa Kích năm ngàn cân, một tay tiếp được báng kích, cấp tốc lao ra đình viện.

Từ hai năm trước, Hoang Xuyên phát hiện thực lực Khương Tiển không yếu, hiển nhiên là một vị Bình An khác, hắn liền chủ động luận bàn cùng Khương Tiển, ngược Khương Tiển một lần, Khương Tiển không phục, thường xuyên qua lại, hai người thường xuyên luận bàn.

Hai người bình thường đều luận bàn trong Long Khởi sơn, Khương Tiển rất ít đi Võ Phong.

Khoảng cách vận triều đại điển đã qua năm năm, bởi vì Khương Tiển biến mất, năm đó Khương Tiển mang tới ảnh hưởng đã tan biến, triều chính lại khôi phục ổn định, hạ thần có ý khác tìm không thấy Khương Tiển, mà mẫu phi Khương Tiển nhìn như đơn thuần, trong lòng hết sức thông minh, một mực đánh Thái Cực, dần dần tuyệt hết tâm tư của những triều thần kia.

Vị trí thái tử của Khương Tú vẫn rất vững chắc, giữa các hoàng tử cũng tính tương thân tương ái, nếu có hoàng tử ra ngoài cung bị khi dễ, đều sẽ hợp lại đáp trả.

Hoàng tử cũng sẽ bị khi dễ?

Không có cách, các hoàng tử luôn yêu thích cải trang vào dân gian, bọn hắn cảm thấy như thế này càng có ý tứ, càng tự do, dù sao quần thần đều nhìn bọn hắn chằm chằm, hở cái sẽ nhắc nhở bọn hắn có lễ tiết sai lầm, để bọn hắn trong ngày thường rất khó chịu, cực kỳ không tự do.

Một bên khác.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc triệu kiến Hàn Thiên Cơ.

Hai người đứng bên cạnh bàn cát, những năm nay Đại Cảnh an dưỡng sinh sống, nhưng dã tâm Khương Tử Ngọc một mực tăng lên, hắn điều động số lượng lớn trinh sát thu thập tình huống các triều xung quanh, vẽ ra địa đồ giản lược.

- Trẫm đã năm mươi mốt tuổi, không muốn đợi thêm nữa, bây giờ xuất binh, ngươi xem coi thế nào?

Hai tay Khương Tử Ngọc chống nạnh, ánh mắt rơi vào bên trên bàn cát, trong ánh mắt tràn đầy dã tâm.

Hàn Thiên Cơ nói:

- Bây giờ khí vận Đại Cảnh đã vững chắc, theo quốc lực tăng lên, khí vận sẽ không ngừng tăng lên, khí vận tăng lên, giang sơn cũng sẽ càng ngày càng tốt, đây là tuần hoàn rất tốt, trừ phi hoàng thất kinh biến, hoặc gặp phải thảm bại, nhân khẩu mất đi quá lớn, khí vận mới suy kiệt, nếu bệ hạ chỉ muốn chiếm đoạt vương triều xung quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích, nhưng phía sau Đông Lâm vương triều chính là khí vận vương triều, Đại Hoang vương triều, quá phận tới gần bọn hắn, dễ dàng trở mặt, mặc dù Đại Hoang vương triều không bằng Đại Tề, nhưng bọn hắn là khí vận chi triều có lịch sử dài lâu nhất trên phiến đại lục này, chẳng qua trăm năm trước đã trải qua một trận đại bại, từ đó quân vương không còn hiếu chiến, chỉ muốn hưởng lạc.

Khương Tử Ngọc khẽ nói:

- Hưởng lạc trăm năm, cũng nên chấm dứt.

Hắn căn bản không sợ cái gì Đại Hoang vương triều, thậm chí còn rất chờ mong chống lại.

Hàn Thiên Cơ lộ ra nụ cười, nói:

- Vậy trước tiên thử một chút phong mang của Thiên Sách quân đi.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Mười vạn Thiên Sách quân, nuốt vào một phương vương triều không khó chứ?

- Dễ như trở bàn tay.

Hai người nhìn nhau cười to.

Đi theo Khương Tử Ngọc, Hàn Thiên Cơ cảm thấy giống thiên lý mã gặp được Bá Nhạc, Khương Tử Ngọc vô cùng tín nhiệm hắn, mà vĩnh viễn tràn ngập đấu chí, hắn nguyên lai tưởng

rằng sau khi thành tựu khí vận chi triều, Khương Tử Ngọc sẽ muốn hưởng lạc, như tuyệt đại đa số Đế Vương không phải ngu ngốc hưởng lạc, chính là hỏi quỷ thần cầu đan, Nhưng Khương Tử Ngọc không có, hắn vẫn như cũ dã tâm bừng bừng như lúc còn trẻ tuổi.

Hàn Thiên Cơ đột nhiên nói:

- Từ xưa đến nay, còn chưa có vương triều thống nhất phiến đại lục này, bệ hạ có dã tâm như thế không?

Trên phiến đại lục này lớn biết bao, bây giờ vẫn có hơn ba mươi vương triều, tăng thêm Đại Cảnh, hết thảy sáu phương khí vận chi triều, muốn thống nhất thiên hạ này, gần như không có khả năng.

Trước kia Hàn Thiên Cơ cũng cảm thấy không có khả năng, bây giờ lại có chút chờ mong.

Khương Tử Ngọc chỉ phương hướng Đại Hoang vương triều, lạnh lùng nói:

- Trẫm chính là muốn làm Đế Vương xưa nay chưa từng có.

Ánh mắt Hàn Thiên Cơ nhìn về phía Khương Tử Ngọc thay đổi.

Chương 228: Đế Vương xưa nay chưa từng có (2)

Những năm này, khí phách Khương Tử Ngọc càng ngày càng mạnh, rõ ràng cảnh giới võ công không cao lắm, lại làm cho hắn có loại cảm giác đối mặt với các tiền bối Hiển Thánh động thiên.

Giờ khắc này, Hàn Thiên Cơ đột nhiên có loại xúc động kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Tháng mười, mùa thu gần đến.

Mùa thu hằng năm là thời điểm phong cảnh trên Long Khởi sơn đẹp nhất, chẳng qua bây giờ Long Khởi sơn trở thành cấm địa, đường núi đều bị phong lại, người bình thường không được đặt chân.

Khương Trường Sinh đứng tại nơi hẻo lánh trong đình viện, hôm qua Khương Tú mang theo vật liệu luyện khí đến đây,

còn phân phó người mang tới than lửa, dựng đài rèn đúc, Khương Trường Sinh vô cùng bớt lo.

Hôm nay, hắn muốn luyện khí cho Khương Tiển.

Tên có chữ Tiển, lại con mắt thứ ba, vậy thật xem thành Nhị Lang thần đi.

Khương Trường Sinh chuẩn bị chế tạo một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, binh khí như thế còn chưa xuất hiện qua tại Đại Cảnh, đến lúc đó Khương Tiển tay cầm thần binh này, tất nhiên uy vũ.

Khương Tiển đứng sau lưng hắn, một mặt khẩn trương cùng chờ mong.

Hoa Kiếm Tâm, Vong Trần, Bạch Kỳ cũng tới vây xem, dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, Khương Trường Sinh ném một khối thâm hải huyền thiết vào trong lò lửa, hắn nhấc chưởng vỗ tới, trong lòng bàn tay bắn ra linh hỏa màu xanh lam, một màn này để bọn người đang vây xem kinh hô.

Đây là lửa gì?

Khương Trường Sinh đã nắm giữ Luyện Khí thuật, chỉ là không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng hắn cũng không lo lắng, cũng không phải luyện chế pháp khí, Dương Tiễn muốn chẳng qua là trọng lượng thôi, áp súc thâm hải huyền thiết, đối với hắn mà nói, không khó.

Ngay lúc Khương Trường Sinh đang luyện khí, trong một phủ đệ của Kinh Thành.

Ngọc Nghiên Dật đến từ triều tông Phù Nguyệt thế gia ngồi trước bàn đá, nàng nghe tôi tớ báo cáo, không khỏi cảm thán.

- Mãnh hổ Đại Cảnh cuối cùng vẫn lộ ra nanh vuốt của mình, lại muốn khai chiến, không đến mười năm a, đã có trăm năm không có đại chiến như thế.

Tôi tớ hưng phấn nói:

- Thiên Sách quân đã hành động, vừa rồi đi qua cửa thành Nam, ta đi xem, tất cả đều người khoác giáp nặng, cưỡi ngựa

cao to, hoàn toàn khác biệt với quân đội bình thường, Thiên Sách quân nhìn qua đã vô địch, không ai có thể ngăn cản.

Mười vạn Thiên Sách quân, mười vạn Linh Thức cảnh, do Thần nhân suất lĩnh, trong đó không thiếu Thần Tâm cảnh, Thông Thiên cảnh, chi quân đội này xác thực mạnh mẽ.

Theo Ngọc Nghiên Dật, cho dù triều tông bình thường toàn lực trấn áp, cũng chưa chắc có thể trấn áp.

Chậc chậc.

Lúc này mới bao nhiêu năm?

Đại Cảnh đã cường đại hơn Đại Thừa long lâu.

Nguyên lai đây mới là công dụng chân chính của khí vận, Đại Thừa long lâu trấn áp võ đạo, một mình hấp thu khí vận, nhưng cũng phí phạm phần lớn khí vận, bởi vì bọn hắn không hấp thu được quá nhiều, lại không cho phép dưới đáy có thế lực toát ra.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, giang sơn bây giờ của Đại Cảnh còn muốn lớn hơn địa bàn Đại Thừa long lâu ngày xưa nắm giữ, tụ tập cao thủ tự nhiên càng nhiều.

Ngọc Nghiên Dật bỗng nhiên nhìn thấy trên mái hiên có một đạo thân ảnh, nàng lúc này mở lời:

- Lui ra đi.

Tôi tớ hành lễ rời đi, thân ảnh trên mái hiên rơi xuống, là một nữ tử áo tím.

Nàng đi vào trước mặt Ngọc Nghiên Dật ngồi xuống, cảm khái nói:

- Thiên Sách quân thật sự thần uy bất phàm, ta cũng nhìn thấy, hoàng đế Đại Cảnh thật có thủ đoạn, có thể huấn luyện được đội ngũ như thế, mười vạn võ giả kỷ luật sâm nghiêm.

Ngọc Nghiên Dật hỏi:

- Ngươi đến, không chỉ vì kinh ngạc tán thán Thiên Sách quân đó chứ?

Sắc mặt nữ tử áo tím trở nên ngưng trọng, nói:

- Đại lục bắc bộ xảy ra chuyện, có một cao thủ thần bí xuất hiện, cưỡng ép cướp đi long mạch một phương vương triều, dẫn đến khí vận vương triều kia suy kiệt, ôn dịch nổi lên bốn phía, dân chúng lầm than, triều tông hợp lại đuổi giết hắn, càng không có cách nào bắt hắn lại, để cho hắn nghênh ngang rời đi.

Ngọc Nghiên Dật nhíu mày hỏi:

- Tam phương triều tông bên trên ra tay rồi sao?

- Quy Khư sơn trang ra tay rồi, điều động một lão quái Kim Thân cảnh, vẫn không phải đối thủ của người nọ.

Ngọc Nghiên Dật yên lặng.

Áo tím nữ tử tiếp tục nói:

- Việc này, ngươi đến nhắc nhở Đạo Tổ, dù sao Đại Cảnh cũng có giấu long mạch.

Ngọc Nghiên Dật gật đầu, nàng ngẩng đầu nhìn về phía hướng đi Long Khởi quan, ánh mắt phức tạp.

Đã nhiều năm như vậy, nàng mỗi tháng đều sẽ đi bái phỏng Khương Trường Sinh, nhưng quan hệ đều không thể tới gần, lần trước đi, nàng đều không biết nên nói cái gì.

.....

Đi qua bảy ngày rèn đúc, một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nặng đến vạn cân xuất hiện, dài một trượng, lưỡi đao chiếm một phần tư, rất bá khí, báng thương còn điêu khắc long văn, rất đẹp mắt.

Khương Tiển lần đầu tiên nhìn thấy đã bị kinh diễm, bất quá hắn vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao có chút cố hết sức, nguyên nhân chính là cố hết sức, hắn mới càng ưa thích.

Nhìn tôn nhi vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Khương Trường Sinh rất hài lòng, kẻ này thật có phong phạm của Nhị Lang thần.

Hoa Kiếm Tâm đi vào trong đình viện, nàng đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh tĩnh toạ, bất đắc dĩ nói:

- Tử Ngọc lại muốn nhấc lên chiến tranh rồi, hắn đều đã năm mươi mốt tuổi, còn không yên tĩnh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không đánh người khác, người khác không sớm thì muộn đánh Đại Cảnh, để hắn làm gì thì làm đi thôi.

Hoa Kiếm Tâm thở dài nói:

- Ta sợ hắn làm quá nhiều, Tú Nhi về sau đăng cơ không dễ nối tiếp.

Chương 229: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (1)

Khương Tú đã hai mươi sáu tuổi, nhi tử đều có vài đưa, trưởng tử hắn còn được Khương Tử Ngọc phong làm thái tôn, tương đương với nói cho khắp thiên hạ rằng Khương Tú chính là Thiên Tử đời tiếp theo, để vị trí thái tử của Khương Tú triệt để vững chắc.

Nhưng còn không biết Khương Tử Ngọc muốn chờ bao nhiêu năm mới nhường ngôi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đó là chuyện của hắn, cũng không thể vì Khương Tú mà để hoàng đế đương nhiệm buông xuống lý tưởng.

Hoa Kiếm Tâm lắc đầu nói:

- Cũng không phải lo lắng Tú Nhi không thể vượt qua Tử Ngọc, ta lo lắng giang sơn quá lớn, hắn không tiếp nổi.

Giang sơn Đại Cảnh bây giờ sao mà bao la, người bình thường đi cả một đời, đều chưa hẳn có thể đi khắp các quận Đại Cảnh, lại lớn hơn, như thế nào quản lý thiên hạ?

Hoa Kiếm Tâm ngược lại nghĩ mãi mà không rõ, nàng chỉ biết đại tôn tử xác thực không bằng hắn cha ở các phương diện.

Khương Trường Sinh đưa tay bóp bóp mặt của nàng, nói:

- Ngươi quản bọn chúng nhiều như vậy làm gì, cho dù sơn hà Đại Cảnh phá toái, ta lại nâng đỡ là được.

Hoa Kiếm Tâm bị động tác thân cận của hắn làm cho khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng né tránh, thấp giọng nói:

- Tiển Nhi còn ở đây, chớ làm loạn.

Khương Trường Sinh cười cười, nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Theo Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm sinh trưởng, linh khí trên Long Khởi sơn càng ngày càng nồng đậm, khiến cho hắn hết sức hưởng thụ tu luyện, chẳng qua khoảng đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám vẫn rất xa xôi.

Đúng lúc này.

【 Càn Vũ năm ba mươi, Tứ Hải hiền thánh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh đến Thiên Hải Chi Địa 】 .

Một dòng nhắc nhở xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh.

Tứ Hải hiền thánh đầu thai?

Thiên Hải là địa phương nào?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn cẩn thận cảm thụ một thoáng, Luân Hồi ấn ký của Tứ Hải hiền thánh vậy mà tại chỗ cực xa phía Nam, nói cách khác là nhảy vọt hải dương.

Chợt hắn lại nghĩ tới, Khương La hiện tại chẳng phải lẻ loi một mình?

Bất quá tiểu tử kia đều đã hai mươi sáu tuổi, hẳn là có thể độc lập sinh tồn, cũng sẽ có các mối quan hệ của mình bên trong Hiển Thánh động thiên chứ.

Khương Trường Sinh chẳng qua hơi lo lắng một thoáng đứa cháu trai này, hắn đánh vào Luân Hồi ấn ký trên người Khương La, nếu Khương La đầu thai, hắn sẽ biết được.

Mặc dù hắn có thể cảm nhận được Luân Hồi ấn ký của Khương La vẫn còn, nhưng không xác định là người hay là hồn.

Được rồi, dùng hương hỏa diễn toán tra một chút đi.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 3809762 】 .

Nhìn giá trị hương hỏa bây giờ, Khương Trường Sinh hài lòng cười một tiếng, thật sự giàu có.

Trong lòng của hắn vận dụng hương hỏa diễn toán hỏi thăm:

- Ta muốn biết Khương La hôm nay có mạnh khỏe hay không?

【 Cần tiêu hao 400 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】.

400 giá trị hương hỏa, ít nhất đã đi đến Thần Tâm cảnh, thậm chí tiếp cận Thần Nhân cảnh.

Công lực Mạnh Thu Hà rất nhiều năm trước tăng nhanh như gió cũng mới giá trị 500 giá trị hương hỏa, mà hắn trước khi chết là Thần nhân hàng thật giá thật.

Khương Trường Sinh thấy Khương La lớn lên vững chắc như thế, vốn định lựa chọn không, nhưng nghĩ lại, thực lực mạnh không có nghĩa trôi qua tốt.

Được rồi, hôm nay vì tôn nhi mà phá lệ đi.

Khương Trường Sinh yên lặng lựa chọn Có.

【 Tạm thời mạnh khỏe, trước mắt đi theo một võ thần bí giả tập võ 】.

- Ta muốn biết cảnh giới vị võ giả thần bí kia.

【 Cần tiêu hao 5000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】.

Không!

Mạnh như thế?

Khương Trường Sinh yên tâm, 5000 giá trị hương hỏa, ít nhất cũng là Kim Thân cảnh, đi theo cao thủ như thế, Khương La tất nhiên an toàn, trừ phi tên kia sẽ thương tổn Khương La.

Cho dù có tổn thương, thiên nam địa bắc, Khương Trường Sinh tạm thời cũng không giúp được, chỉ có thể nghĩ theo hướng tốt.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn về phía Khương Tiển, tôn nhi của hắn rất nhiều, nhưng chân chính được hắn sủng ái chỉ có hai người, nhất là Khương Tiển, chế tạo riêng công pháp,

mang theo bên người lớn lên, rèn đúc thần binh, xây dựng con mắt thứ ba, hắn hi vọng Khương Tiển về sau có thể trở thành người chống đỡ cả Khương gia.

Bất quá điều kiện tiên quyết để trở thành người khiêng đỉnh là chớ đi đường rẽ.

Về sau Khương Trường Sinh phụ trách thủ nhà, Khương Tiển phụ trách khai cương khoách thổ, đã có thể thu được sinh tồn ban thưởng, cũng có thể để giá trị hương hỏa không ngừng tăng trưởng.

- Ngươi đã có được đãi ngộ cùng hoàn cảnh tốt hơn các huynh đệ khác, đừng khiến ta thất vọng.

Khương Trường Sinh yên lặng nhắm mắt lại, chuyên tâm tu luyện.

Cuối năm, Ngọc Nghiên Dật đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, nói chuyện có cao thủ thần bí trộm đoạt long mạch, Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, đối phương cũng mới năm ngàn giá trị hương hỏa, không đáng để lo.

Khương Trường Sinh thậm chí hoài nghi cao thủ thần bí mà Khương La đi theo học chính là người này, nhưng hắn lười nhác tính, nếu thật là địch, giết là xong, sớm biết được, hắn lại không thể đi đến chân trời góc biển tìm Khương La.

Trò chuyện trong chốc lát, Ngọc Nghiên Dật có chút thất vọng, chuẩn bị rời đi.

Những năm qua nàng tặng lễ vật hết sức phong phú, bao gồm cả võ học, kỳ trân dị bảo, thần binh lợi khí các loại, Phù Nguyệt thế gia nhìn như thành lập quan hệ tốt đẹp cùng Long Khởi quan, nhưng nàng rõ ràng, không có đột phá tính thực chất.

Khương Trường Sinh chú ý tới sắc mặt của nàng, lấy ra một viên Trú Nhan đan, ban cho Ngọc Nghiên Dật.

Chương 230: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (2)

Cũng không thể để cho người ta trả giá không, biếu tặng tốt nhất đối với nữ nhân là để cho thanh xuân nàng không bao giờ già đi.

Không chỉ có Ngọc Nghiên Dật, Thanh Nhi cũng đã nhận được một viên Trú Nhan đan, nàng từng biểu lộ qua quyết tâm với Vạn Lý, cả một đời sống ở bên trong không xuất giá Long Khởi quan, phụ thân nàng cũng đồng ý, đã như vậy, Khương Trường Sinh sớm đưa tặng tiền lương, về sau để Thanh Nhi vì Long Khởi mà quan vất vả cả một đời.

Ngọc Nghiên Dật thu đến đan này, rất cao hứng, Khương Trường Sinh cũng không có giữ nàng ở lại lâu.

Việc nhỏ này xen giữa cũng không có để Long Khởi quan nổi sóng, Đại Cảnh Thánh địa này rất ít phát sinh tranh đấu với môn phái khác, càng như thế, hình ảnh Thánh địa càng vững chắc.

Thời gian cực nhanh.

Càn Vũ ba năm mươi mốt, mười vạn Thiên Sách quân tiến vào Dư Cấu vương triều giáp giới Đại Cảnh, đại triển thần uy, thế không thể đỡ, liên tục chiến thắng, một đường giết tới Vương Thành của Dư Cấu vương triều, cuối năm, Dư Cấu vương triều bị Đại Cảnh chiếm đoạt.

Tin tức truyền khắp thiên hạ Đại Cảnh, khiến cho thiên hạ bách tính phấn chấn, một năm đánh hạ một vương triều, Thiên Sách quân được dân chúng phụng như Thần quân.

Càn Vũ năm ba mươi hai, Đại Cảnh chưởng khống giang sơn Dư Cấu vương triều, số lượng lớn văn võ của Ngụy Triều ngày xưa bị điều động, ngồi xe ngựa khẩn cấp, bên trong Thập Tam châu cũng điều động số lượng lớn văn võ tiến đến Ngụy Triều ngày xưa, sau khi thu xếp tốt, triều đình chinh nạp lương thực Dư Cấu vương triều tại chỗ, tổ kiến bộ đội hậu cần, bắt kịp Thiên Sách quân, sáu tháng cuối năm, Thiên Sách quân kết thúc nghỉ ngơi dưỡng sức bắt đầu công phạt Đông Lâm vương triều.

Đông Lâm vương triều khác biệt Dư Cấu vương triều, nơi này có Thần nhân trấn thủ, nhưng Thiên Sách quân cũng có thần

nhân, đó chính là Bình An.

Càn Vũ ba năm mươi ba, đầu năm.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Tú hồi báo chiến tích Đại Cảnh cho mọi người.

Bạch Kỳ vui vẻ, cười nói:

- Cuối cùng đánh tới Đông Lâm vương triều, tốt nhất san bằng Đông Lâm vương triều, ta đã bắt đầu chờ mong Bình An đánh chết vị Thần nhân kia.

Nó trong lòng cảm khái vạn phần, lúc vừa mới gặp Bình An, chỉ cảm thấy là tiểu tử ngốc, không nghĩ tới một ngày kia, vị tiểu tử ngốc này có thể thay nó báo thù.

Quả nhiên là vật đổi sao dời.

Nó tận mắt nhìn thấy một tôn truyền kỳ sinh ra.

Khương Tú cười nói:

- Bình An sư bá xác thực mạnh mẽ, lần đi về phía tây này, Thiên Sách quân từng gặp phải qua rất nhiều cao thủ tập kích, nhưng đều bị hắn đánh chết, một người cũng không có buông tha, ngay cả tình báo cũng không kịp dò xét.

Bình An năm mươi bốn tuổi đang ở vào trạng thái đỉnh phong, lại thêm công lực Thần nhân, thần cản giết thần, chưa từng bại trận.

Khương Tiển nghe chiến báo mà tay chân ngứa ngáy, hắn đã mười bảy tuổi, đang đứng ở cái tuổi huyết khí phương cương, hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, hưng phấn hỏi:

- Sư tổ, ta có thể đi đầu quân không?

Dưới cây Khương Trường Sinh không có mở mắt, bình tĩnh trả lời:

- Đi đến Kim Thân lại đi.

Vẻ mặt Khương Tiển đầy đau khổ, nói:

- Chờ ta đến Kim Thân cảnh, há không phải già rồi?

Khương Trường Sinh nói:

- Chờ ngươi hai mươi lăm tuổi, ta sẽ ban thưởng cho ngươi Trú Nhan đan, để ngươi vĩnh bảo trì thanh xuân.

Nếu là Nhị Lang thần, tự nhiên không thể già.

Nghe vậy, Khương Tiển lúc này mới yên tâm.

Khương Tú cười ha hả nhìn một màn này, hắn không có ý nghĩ quá lớn với Trú Nhan đan, hắn là thái tử, không cần để ý ý nghĩ của người khác, mà lại là nam nhân, phải cần tang thương, mới có thể bộc lộ ra nội tình.

Đương nhiên, nếu Khương Trường Sinh có thể luyện chế ra đan dược trường sinh bất tử, hắn tất nhiên là muốn.

Không chỉ là hắn, Khương Tử Ngọc cũng thường xuyên hỏi thăm Khương Trường Sinh có thể hay không luyện chế ra đan dược trường sinh bất tử, đáng tiếc, Khương Trường Sinh thật làm không được.

- Cửu đệ chớ hoảng, phụ hoàng từng đã nói với ta, ra sân rất quan trọng, lúc cần ngươi ngăn cơn sóng dữ, ngươi lại ra tay, khi đó mới là thời điểm ngươi bộc phát ra giá trị lớn nhất.

Khương Tú cười nói.

Khương Tiển cảm thấy có đạo lý, sau đó tiếp tục hỏi thăm tình thuống tiền tuyến.

Khương Tú biết gì nói nấy, nói tới nói lui, hắn đột nhiên ho khan, vẻ mặt trở nên tái nhợt.

Hoa Kiếm Tâm khẩn trương, hỏi:

- Ngươi thế nào? Thân thể không tốt?

Khương Tú bất đắc dĩ nói:

- Phụ hoàng chinh chiến, lực chú ý đều ở biên cảnh, quân sự bận rộn, ta tự nhiên muốn giám quốc thay người, quản lý chuyện của các châu, chẳng qua giang sơn quá lớn.

Hoa Kiếm Tâm nhìn về phía Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh lúc này đi tới, kiểm tra thân thể cho Khương Tú, phát hiện thân thể của hắn xác thực tiêu hao quá lớn.

Khương Trường Sinh một bên dùng linh lực điều trị, một bên nói:

- Trong ngày thường vẫn chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, không thể vất vả quá nhiều, chính vụ có thể cho ba tỉnh hỗ trợ phê duyệt, phụ hoàng ngươi không phải đang mở rộng nhân thủ cho thừa tướng tam tỉnh?

Khương Tú cười khổ nói:

- Toàn quyền giao cho ba tỉnh, không sớm thì muộn sẽ xảy ra phiền toái lớn, không sao đâu, ta sau này sẽ tận lực khống chế thời gian.

Khương Trường Sinh cũng không có cưỡng cầu, bảo Hoa Kiếm Tâm đi vào trong phòng cầm ba bình đan dược đến, cho Khương Tú mang về.

Khương Tú cảm kích, trong lòng ấm áp.

Sau khi Khương Tú rời đi, Khương Tiển cảm khái nói:

- May mắn ta không có lưu lại hoàng cung, nếu giống như đại ca, kia quá thảm rồi, vẫn là tập võ tốt hơn, không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy.

Chương 231: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (3)

Khương Tiển đã lớn, rất rõ ràng ưu thế của mình, nếu hắn thật muốn tranh đoạt vị trí thái tử với Khương Tú, rất có thể thành công.

Một là sư tổ càng thương yêu hắn hơn, hai là thời đại Càn Vũ tôn sùng võ đạo, Khương Tú với tư chất võ đạo bình thường một mực bị lên án.

Bất quá hắn không có chút hứng thú với hoàng vị, hắn chỉ muốn trở thành người như sư tổ.

Hắn vĩnh viễn quên không được khi còn bé, sư tổ đằng vân giá vũ rời đi, để lại cho hắn ấn tượng không thể xóa nhòa.

Hoa Kiếm Tâm lườm hắn một cái, nàng quay đầu nhìn về phía hướng Khương Tú đang rời đi, hai đầu lông mày tràn ngập sầu lo.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Mỗi người đều có lựa chọn của mỗi người, đối với hoàng đế mà nói, có nhiều thứ quan trọng hơn tuổi thọ, có hoàng đế sống lâu trăm tuổi, chỉ cầu khỏe mạnh trường thọ, lại không có công tích, sách sử cũng có rất nhiều ghi chép, có hoàng đế mặc dù ngắn mệnh, lại có thể kinh diễm lịch sử, hắn lần này hành động, nói rõ hắn cũng có một hùng tâm, thật ra chính hắn cũng rõ ràng, nhưng đây là lựa chọn của hắn, chúng ta tận lực trợ giúp hắn là được.

Khương Trường Sinh có thể làm là tận lực giúp trợ Khương Tú chữa trị khỏi thân thể, nhưng nếu Khương Tú vẫn muốn mệt nhọc, tận tâm tận lực, vậy hắn cũng không có cách, dù sao đây là Khương Tú lựa chọn, người bên ngoài cũng không thể khiến cho hắn từ bỏ vị trí thái tử.

Hoa Kiếm Tâm thở dài một hơi, đạo lý thì nàng đều hiểu, chẳng qua không muốn người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Khương Tiển gãi đầu một cái, chịu không được không khí này, hắn nâng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lên, noi với Bạch Kỳ và Vong Trần:

- Ta muốn đi đánh Hoang Xuyên sư thúc, các ngươi có muốn đixem náo nhiệt?

Bạch Kỳ ném cho hắn một cái liếc mắt, nói:

- Quên đi thôi, mỗi lần đều là ngươi bị đánh.

Vong Trần yên lặng gật đầu.

Khương Tiển tức giận, lúc này rời đi.

Càn Vũ năm ba mươi bốn, một nhánh sứ đoàn tiến vào Kinh Thành, Lý Mẫn suất lĩnh Bạch Y vệ tự mình tiếp kiến.

Năm đó quyết chiến cùng cửu triều đại, Lý Mẫn dựa vào Sát Thần ma đao, thu được công lao, có Khương Trường Sinh tiến cử vào Bạch Y vệ, bởi vì hắn là người của Khương Trường Sinh, lại có võ nghệ cao cường, địa vị không ngừng tăng lên, bây giờ đã là người đứng thứ hai bên trong Bạch Y vệ.

Lý Mẫn mang theo sứ đoàn nghỉ ngơi trong một chỗ phủ đệ.

Hôm sau, trời vừa sáng, hắn dẫn sứ giả vào cung, trong điện Kim Loan đang tảo triều, Khương Tử Ngọc ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ, phía dưới Long giai có một bình đài ở trên, trên bình đài có một ghế báu, Khương Tú ngồi ở đó.

Trong triều chỉ có hai cha con này ngồi, bây giờ Khương Tú đã được cho là hoàng đế thứ hai, phụ tử đều ngồi tảo triều, lịch sử hiếm thấy, việc này cũng lưu truyền rộng rãi dân gian, hoàng thất Khương gia tựa hồ thật không còn tàn sát lẫn nhau, phụ tử đánh nhau.

Lý Mẫn đứng ở trước điện Kim Loan, để sứ giả tự mình đi vào.

Sứ giả chính là một người đàn ông tuổi trung niên, khí độ bất phàm, rất uy nghiêm, hắn một mình bước vào trong điện Kim Loan, đối mặt quần thần nhìn chăm chú, hắn không hoảng hốt chút nào.

Hắn tới đến trước Long giai, chắp tay hành lễ, nói:

- Sứ giả Đại Hoang vương triều Vương Thù, bái kiến hoàng đế Đại Cảnh.

Khương Tử Ngọc hơi hơi nghiêng người đi tới phía trước, trêu tức hỏi:

- Không biết Đại Hoang vương triều điều động các hạ đến đây, cần làm chuyện gì?

Mặt Vương Thù không biểu tình, nói:

- Bệ hạ phái ta tới là vì ngăn cản Đại Cảnh bị hủy diệt.

Lời vừa nói ra, đại điện yên tĩnh.

Một lão thần chỉ hắn quát:

- Càn rỡ, ngươi là….

Còn chưa có nói xong, hắn nhìn thấy Khương Tử Ngọc đưa tay, đành phải im miệng.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Nói nghe một chút.

Vương Thù bình tĩnh nói:

- Theo thế công của Đại Cảnh, không sớm thì muộn sẽ giáp giới với Đại Hoang, một khi giáp giới, hai triều mặc dù giao hảo, cũng không thể không đề phòng đối phương, mà ở phía bắc có một chi vương triều khác đang nhìn chằm chằm, bọn hắn hơi thi triển thủ đoạn đã có thể ly gián Đại Hoang và Đại Cảnh, hai Đại vận triều tranh chấp, vô luận ai thắng ai thua, chắc chắn đều sẽ bị hao tổn, nếu như chi vương triều này lúc này xuôi nam, Đại Hoang và Đại Cảnh lưỡng bại câu thương như thế nào ngăn cản?

Khương Tử Ngọc yên lặng.

Khương Tú hỏi:

- Vậy các hạ có ý gì, là hòa bình, lẫn nhau không xâm lấn?

Vương Thù trả lời:

- Đại Hoang và Đại Cảnh hợp lại, bắc phạt.

Nghe được lời Vương Thù, quần thần ngẩn người, sau đó dồn dập cười to.

Ngay cả Khương Tú luôn luôn nghiêm túc cũng nhịn không được.

Vương Thù mang theo khí thế như thế, bọn hắn còn thật sự cho rằng Vương Thù tới uy hiếp Đại Cảnh, không nghĩ tới là sợ, muốn xua hổ nuốt sói?

Khương Tử Ngọc nhìn chằm chằm Vương Thù, nói:

- Ngươi nghiêm túc chứ?

Vương Thù nói:

- Khí vận chi triều phía bắc tên Hồng Huyền vương triều, trước đây ít năm nhận võ giả Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu, bây giờ cao thủ nhiều như mây, bọn hắn đã có ba mươi năm không hề động binh, nhưng một mực đang phát triển, có thể nói là binh hùng tướng mạnh, Hồng Huyền vương triều mạnh hơn Đại Hoang, cũng mạnh hơn Đại Cảnh, Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu chính là hai phe triều tông, sở dĩ bị tiêu diệt chính là bởi vì Đại Cảnh các ngươi, dư nghiệt bọn hắn tàn lưu lại ghi hận Đại Cảnh đến dường nào?

Chương 232: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (1)

- Đại Cảnh tuy mạnh, nhưng nội tình còn chưa đủ, tên Đạo Tổ danh chấn thiên hạ, trấn áp đại quân chín triều, tru diệt Kim Thân, dời núi ba ngàn dặm, từng cọc từng cọc truyền thuyết, xác thực dọa người, nhưng Đạo Tổ chung quy vẫn là người, chẳng qua là võ giả cực kỳ cường đại thôi, cuối cùng sẽ có một ngày chết đi, nhưng cừu hận của Thông Vũ cốc, Tụ Tinh lâu sẽ đời đời truyền đi, Đại Cảnh cùng Đại Hoang hợp lại, trảm thảo trừ căn, chia ăn Hồng Huyền vương triều, giang sơn lớn như vậy đầy đủ hai phe vương triều chúng ta tĩnh dưỡng mấy trăm năm.

Mặt hắn không đổi sắc, ăn nói khí phách, quần thần nghe thế lâm vào trầm tư.

Đạo Tổ thật mạnh, nhưng Đạo Tổ cũng không phải binh, lại không thể xuất chinh vì Đại Cảnh, khi khí vận chi triều mới thành lập chống lại khí vận chi triều có nội tình lịch sử sâu nhất, chắc chắn lưỡng bại câu thương, nếu như Hồng Huyền vương triều thừa cơ ra tay…..

Vương Thù tiếp tục nói:

- Theo ta được biết, chỉ có đến khi nào giang sơn Đại Cảnh sắp phá toái, Đạo Tổ mới xuất thủ, đây quả thật là phù hợp với phong phạm cường giả cái thế, chư vị đã hưởng thụ được chỗ tốt của khí vận chi triều, cam nguyện bị người đánh tan, trở lại võ đạo hoang mạc?

- Đại Cảnh thật nguyện ý cược một lần không?

- Đại Hoang không dám đánh cược, nhưng nếu bị buộc bất đắc dĩ, cũng sẽ chứng minh có kẻ địch biết vì sao Đại Hoang có thể sừng sững mấy trăm năm không ngã.

Kim Loan điện yên tĩnh.

Vương Thù bày ra cường ngạnh cũng làm cho hình ảnh Đại Hoang trong lòng quần thần thay đổi.

Khương Tử Ngọc nheo mắt lại, ngón tay gõ nhẹ trên lan can long ỷ, lâm vào trong suy tư.

Khương Tú không tiếp tục mở miệng, hắn chẳng qua là thái tử, không làm chủ được.

Vương Thù ngẩng đầu nhìn về phía Khương Tử Ngọc, nói:

- Thiên hạ này quá lớn, bây giờ có sáu phương khí vận chi triều, nếu Đại Cảnh có thể kết làm thế giao với Đại Hoang, hai triều hợp lại, hùng bá thôn tính thiên hạ, để phiến mặt đất này chỉ còn lại có hai triều, há không hùng tráng? Chúng ta hoàn toàn có khả năng không lo lắng sẽ ruồng bỏ lẫn nhau, bởi vì này thiên hạ thật sự quá lớn, lớn đến chúng ta đều ăn không hết.

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc không biểu tình, nói:

- Các hạ nói rất có đạo lý, nhưng trẫm cần phải suy nghĩ một chút, người đây, dẫn Đại Hoang sứ thần hồi phủ, lấy lễ chiêu đãi.

Vương Thù lúc này hành lễ, không kiêu ngạo không tự ti xoay người rời khỏi Kim Loan điện.

Đợi sau khi hắn rời đi, Khương Tử Ngọc bỗng nhiên cảm khái nói:

- Không thể khinh thường Đại Hoang, có thần tử như thế, Đại Hoang cũng không có mềm yếu như nhìn từ mặt ngoài.

Quần thần nghị luận, phần lớn người đều biểu thị đồng ý, thật ra bản thân bọn hắn cũng không ủng hộ tiếp tục chinh chiến, chủ yếu là cảm thấy giang sơn đủ lớn, xã tắc vững bước hướng lên, hà tất hao người tốn của.

Hàn Thiên Cơ bỗng nhiên đứng ra, nói:

- Mặc dù không đánh, nhất định phải nuốt Đông Lâm vương triều vào, triều này có rừng núi chiếm đa số, dãy núi lạch trời ngăn ở giữa Đại Hoang và Đại Cảnh, Vương Thù xác thực có miệng lưỡi ba tấc không nát, nhưng bệ hạ hẳn là có thể nắm giữ quyền chủ động, thời điểm hai triều giao hảo, Đại Cảnh cũng phải chiếm cứ chủ động, không tồn tại bình đẳng tuyệt đối, giờ phút này nếu như từ bỏ Đông Lâm vương triều, Đại Hoang xem chúng ta như thế nào, bách tính Đại Cảnh lại như thế nào đối đãi Đại Hoang, lòng dại thế nhân luôn sẽ là hơi

chút gió lay liền sẽ cải biến, thái độ của từng người sẽ quyết định địa vị cùng hình ảnh của hai triều.

Khương Tử Ngọc cảm thấy có lý, gật đầu đồng ý.

Hắn cũng biết thật ra hợp lại với Đại Hoang càng tốt hơn, Đại Cảnh cần thời gian tiêu hóa, chẳng qua hắn cảm thấy nhân sinh đã qua nửa, thời gian không nhiều, muốn phải tăng tốc bước chân thôi.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Tú, lưng Khương Tú đã không thẳng tắp bằng dĩ vãng, lộ ra mỏi mệt, suy yếu.

Trong lòng hắn mềm nhũn, nói:

- Trước đánh xuống Đông Lâm vương triều lại nói.

Thấy hoàng đế hiếu chiến đã không còn quá kiên quyết, quần thần vui vẻ, dồn dập tán thưởng bệ hạ thánh minh.

…

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh cùng Khương Tử Ngọc đang uống trà, những người khác rời khỏi đình viện, lưu cho bọn hắn một không gian riêng.

Khương Trường Sinh uống một ly trà, tán thán nói:

- Thật sự là trà ngon, Đại Hoang cũng không hoang vu giống như tên, vẫn rất có mùi vị.

Khương Tử Ngọc thở dài nói:

- Phụ thân, người vẫn chưa trả lời ta đấy.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Muốn đánh thì đánh chứ sao.

Hắn biết tâm tư Khương Tử Ngọc, hắn căn bản không tin Đại Hoang.

- Chẳng qua là thân thể Khương Tú….

Khương Tử Ngọc có chút lưỡng lự.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi sinh nhiều nhi nữ như vậy làm gì, chỉ nuôi thôi à, nên phái ra thì phái ra, không thể chỉ là đầu quân, thiên hạ có khả năng phân gia, cuối cùng sẽ có một ngày, Đại Cảnh có thể không chỉ công phạt một chỗ.

Khương Tử Ngọc thở dài nói:

- Ta nghĩ tới điểm này, nhưng sợ trăm năm sau, phiên vương có lòng mưu phản.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Nào có kế sách thập toàn thập mỹ, hợp thời mà thay đổi, Thập Tam châu nắm giữ võ đạo hạch tâm là được, thật có hậu nhân phản nghịch, quân vương tự sẽ bình định lập lại trật tự, ngăn chế dòng họ hoàng thất, khi đó giang sơn xã tắc lại là một bộ dáng khác, ngươi chớ suy nghĩ quá nhiều, giải quyết ngay mới là điều ngươi nên nghĩ.

Bất kỳ sách lược gì đều có ưu có kém, cho nên vương triều thay đổi chính là Thiên Mệnh, Thiên Đạo luân hồi.

Đại Cảnh so với những vương triều khác, ưu thế lớn nhất chính là hắn.

Hắn bất tử.

Khi Đại Cảnh loạn, hắn ra thay đổi là được.

Chương 233: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (2)

Đương nhiên, không thể nói cho Khương Tử Ngọc điểm này.

Không thể tiết lộ chuyện Trường Sinh, một khi truyền ra, khắp thiên hạ đều sẽ coi hắn là ngoại tộc, hợp nhau tấn công, cũng hoặc là coi hắn như thịt Đường Tăng. Ít nhất hiện tại không được.

Khương Tử Ngọc suy tư rất lâu, cuối cùng biểu thị suy nghĩ thông suốt.

Hắn quá lo lắng hậu thế, nói trắng ra, hắn không tín nhiệm hậu nhân.

Hai cha con hàn huyên thật lâu, nói chuyện lúc sau đều là chuyện lý thú của hoàng thất, tuy là chuyện nhà, Khương Trường Sinh cũng nghe được say sưa ngon lành.

Khương Trường Sinh đột nhiên hoài nghi thằng con của mình thật ra sớm có ý tưởng này, là cố ý tới dò xét, cần thái độ của Khương Trường Sinh, bởi vì tên này đều đã nghĩ kỹ Vương hào của các hoàng tử.

.....

Tháng mười một, hoàng đế chiêu cáo thiên hạ, phân phong hoàng tử đến các châu Phong Vương, chưởng khống quyền quản hạt các nơi, cần có binh phù Thiên Tử mới có thể trưng binh, phàm là hoàng tử trưởng thành thụ mệnh sẽ chạy tới các nơi, đồng thời hoàng đế thiết lập Thiên Hạ ti, chỉ nghe lệnh thiên tử, chỉ phụ trách điều tra dân tình các châu, không cần hỏi đến các cấp quan lại cùng với Vương gia ở các châu.

Một cử động kia dẫn tới thiên hạ bách tính nghị luận, quan lại quyền quý cũng đang thảo luận, dẫn tới tranh luận rộng khắp.

Chế độ phân đất phong hầu cũng không hiếm thấy trong lịch sử Thập Tam châu, cơ hồ các triều đều có, thời kì cuối vương triều, thường thường đều là chư hầu các nơi hoặc là phiên vương tạo phản, từ đó dẫn tới giang sơn phá toái, cuối cùng bị người ngoài hoặc ngoại tộc đoạt được giang sơn.

Bất quá có một ý cấp tốc truyền ra, kia chính là thiên hạ bây giờ khác biệt.

Đây là thiên hạ võ đạo, chỉ có Thiên Tử nắm giữ kho võ học hạch tâm nhất Đại Cảnh, lấy võ đạo trấn áp chư vương là đủ.

Ngày xưa Đại Cảnh Đạo Tổ chứng minh cho thế nhân, võ đạo mạnh có thể địch thiên quân vạn mã.

Chỉ cần Thiên Tử chưởng khống Long Khởi quan cùng Chân Võ các, thiên hạ sẽ không loạn.

Cũng có người lo lắng Đạo Tổ trăm năm về sau, Long Khởi quan bị phiên vương xách động, nhưng Thiên Tử đã hạ chiếu, ván đã đóng thuyền.

Thiên hạ dồn dập hỗn loạn, Khương Tú cuối cùng trở nên dễ dàng hơn nhiều, chính vụ đại bộ phận các nơi được bọn đệ đệ phân đi, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của hắn càng nhiều hơn, hắn trước kia lo lắng qua phiên vương các nơi lớn mạnh, hậu thế không thể chưởng khống, bất quá suy nghĩ một chút, thôi được rồi.

Dùng sư tổ lời tới nói, hậu nhân tự có đường của hậu nhân.

Cuối tháng.

Long Khởi quan nghênh đón một gia hỏa tự xưng cao thủ tuyệt thế khiêu chiến đạo tổ, Khương Trường Sinh nhìn một chút, người này căn bản không có đi đến Thần Nhân cảnh, chẳng qua là giả trang mà thôi, muốn an táng vào mộ anh hùng, lưu danh hậu thế.

Kết quả, hắn điều động Khương Tiển đi ra tiếp chiến, để Hoang Xuyên ban đầu muốn ra vẻ ta đây lại không thể không ngừng bước chân.

Trên trán Khương Tiển buộc vải, không có hiển lộ con mắt thứ ba, công lực hắn bây giờ đã đi đến Thần Tâm cảnh, thân lực lượng thể càng đáng sợ, đây là trận chiến đầu tiên đúng nghĩa của hắn, hắn rất hưng phấn.

Cũng may những năm này, hắn thường xuyên luận bàn cùng Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, kinh nghiệm thực chiến phong phú, cuối cùng không có lật xe.

Một trận chiến này để Khương Tiển lần nữa bị các đệ tử biết rõ, nguyên lai trong cấm địa còn cất giấu một tên hoàng tử, mà lại là Đạo Tổ tự mình dạy.

- Thoải mái! Quá thoải mái.

Khương Tiển khiêng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trở lại trong viện, cười lớn, hăng hái nói.

Hoa Kiếm Tâm đi tới, đưa cho hắn một tấm vải, cười nói:

- Cao hứng à?

Khương Tiển cười nói:

- Rất cao hứng, Hoang Xuyên sư thúc bị chọc cho tức chết, hắn muốn ra tay, ha ha ha.

- Lần sau, ta còn muốn chiến!

Trong lúc nhất thời, trong đình viện vô cùng náo nhiệt.

Càn Vũ ba năm mươi lăm, mùa hạ.

Chiến trường Đông Lâm vương triều còn đang quyết chiến, nghe nói có số lượng lớn cao thủ trợ giúp Đông Lâm vương triều, dẫn đến Thiên Sách quân không có cách nào bắt lại, hoàng đế không thể không điều động càng nhiều cao thủ tiến đến trợ giúp.

Cái này là thời kì võ đạo, chiến trường cần lực lượng của võ đạo.

Một ngày này.

Khương Tiển cùng Hoang Xuyên đang luận bàn ở trong Võ Phong, rất nhiều đệ tử, khách hành hương vây xem, thỉnh thoảng khen hay.

- Thần Đao Thiên Ngụy Tốn đến đây khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có chết, nguyện vào mộ anh hùng.

Tiếng nói này dị thường to lớn, vang vọng Võ Phong.

Trước sơn môn giữa sườn núi, một tên nam tử áo đen tóc trắng phơ đứng bên vách núi, hai tay nắm lấy một thanh khoát đao, trên sống đao còn mang theo từng vòng vàng, khuôn mặt hắn lạnh lùng, hai đầu lông mày lộ ra sát khí.

Nghe nói như thế, Khương Tiển cùng Hoang Xuyên đồng thời dừng tay.

Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời:

- Ta đi!

Một giây sau, hai người đồng thời quay người, phóng tới sơn môn, kết quả vừa đi ra ngoài không bao lâu, bọn hắn đã nghe được một tiếng nói.

- Ta tới.

Hai người nhất thời cứng đờ, dừng bước lại.

Người lên tiếng chính là Khương Trường Sinh.

Trên núi đối diện, Khương Trường Sinh ở trong đình viện chuyển động gân cốt.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Đối phương rất mạnh à, lại cần ngươi tự mình ra tay?

Khương Trường Sinh nói:

- Xác thực rất mạnh, Hoang Xuyên cùng Tiển Nhi không phải đối thủ, Thần Đao Thiên chính là triều tông, không nghĩ tới người triều tông cũng muốn vào mộ anh hùng.

Nghe là triều tông, Hoa Kiếm Tâm khẩn trương, vội vàng chạy tới Võ Phong, nàng sợ Khương Tiển không nghe lời, tự tiện ra tay.

Bạch Kỳ, Vong Trần cũng hứng thú, dồn dập ra khỏi viện.

Khương Trường Sinh ngược lại không gấp.

Hắn đang suy nghĩ một vấn đề.

Giết thế nào đây.

Dùng Trần gia Khí Chỉ miểu sát?

Hay để đối phương biểu hiện một chút, để đệ tử Long Khởi quan tăng thêm một chút kiến thức?

Chương 234: Quá không thể tưởng tượng nổi

Khương Tiển, Hoang Xuyên mang theo các đệ tử đi đến trước sơn môn, gặp được Ngụy Tốn, sắc mặt Hoang Xuyên trong nháy mắt ngưng trọng, chỉ vừa mới gặp lần đầu tiên, hắn đã biết được đối phương rất mạnh, thâm bất khả trắc, nếu tới giao thủ, hắn rất có thể sẽ bại.

Trách không được sư phụ muốn đích thân ra tay.

Hoang Xuyên hít sâu một hơi, mở lời:

- Tiếp theo ngươi sẽ kiến thức được sư phụ mạnh mẽ.

Khương Tiển lườm hắn một cái, nói:

- Ta đã sớm biết, thậm chí hiểu còn nhiều hơn ngươi.

Bọn hắn mặc dù kém bối phận, nhưng bình thường ở chung giống như huynh đệ, chủ yếu là Hoang Xuyên có một trái tim không già.

Đệ tử, khách hành hương nhìn Ngụy Tốn, nghị luận ầm ĩ, bọn hắn đều không khẩn trương, Đạo Tổ trong lòng bọn họ là vô địch, bọn hắn tò mò chính là người này có thể chống đỡ mấy chiêu.

- Mấy chiêu? Các ngươi đang nói đùa à, ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua Đạo Tổ đối địch dùng qua chiêu thứ hai.

- Người trẻ tuổi, lão phu gặp qua, mấy chục năm trước, lúc Đạo Tổ trở thành võ lâm thần thoại, lực lượng một người trấn áp một nữa võ lâm, cũn chỉ dùng không đến hai chiêu.

- Ngài nói là Diệu Tông pháp tướng, tuyệt học này cho đến bây giờ, chỉ có Hoang Xuyên sư bá bên trong Long Khởi quan luyện thành.

- Hoang sư bá và Cửu điện hạ không có ra tay, xem ra Đạo Tổ thật muốn xuất thủ.

- Luôn có người muốn chết, ngăn không được.

Đối mặt đám người mênh mông chỉ trỏ, Ngụy Tốn thờ ơ, ánh mắt của hắn nhìn về phía hướng đi Long Khởi sơn.

Đúng lúc này, Ngụy Tốn động dung, hắn nhìn thấy một đạo nhân đạp trên mây bay tới, đạo bào của đạo nhân kia dị thường hoa lệ, còn hiện ra ánh sáng, khuôn mặt hắn càng là tuổi trẻ anh tuấn.

Ngụy Tốn lần đầu tiên nhìn thấy kỳ nhân như thế.

Đệ tử Long Khởi quan, khách hành hương cũng bị kinh diễm, phương thức ra sân như thế, sao có thể không làm cho người kinh ngạc.

Thanh Nhi nhìn Khương Trường Sinh bay tới, vẻ mặt hốt hoảng, trí nhớ chỗ sâu trong óc lần nữa xuất hiện.

Bộ dáng của đạo trưởng vẫn như khi nàng hồi nhỏ nhìn thấy, vẫn như cũ còn trẻ như vậy.

Khương Trường Sinh đứng ở bên bờ vực, nhìn về phía Ngụy Tốn, cười nói:

- Tới trên không chiến một trận đi, để tránh phá hư Võ Phong.

Ngụy Tốn gật đầu, hắn nhấc khoát đao, theo vách núi đạp bay lên không.

Thần nhân!

Khương Tiển nheo mắt, vẻ mặt Hoang Xuyên vẫn ngưng trọng như cũ.

Dưới con mắt của mọi người, Khương Trường Sinh cùng Ngụy Tốn đi vào trên bầu trời ở giưa hai ngọn núi, lẫn nhau cách xa nhau mười trượng.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Tới đi, để cho ta xem tuyệt học của triều tông.

Ngụy Tốn dùng hai tay cầm đao, giơ lên trước mặt, lưỡi đao che đậy mặt mũi của hắn, chân khí bùng nổ, hóa thành khí diễm lượn lờ quanh người, khí thế của hắn liên tiếp lên cao, khiến cho người quan chiến phụ cận sơn môn Võ Phong âm thầm kinh hãi.

Cỗ khí thế này cho dù phàm phu không tập võ cũng có thể cảm nhận được.

Ngụy Tốn trầm giọng quát:

- Đây là Thần Diễm đao, thỉnh Đạo Tổ chỉ giáo.

Hắn đột nhiên vung đao, tốc độ cực nhanh, đếm không hết đao khí giết ra, trong nháy mắt dấy lên liệt diễm, tựa như từng đạo sóng lửa lao thẳng tới Khương Trường Sinh, thế không thể đỡ, liên tục không ngừng.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Từng đạo Liệt Diễm đao khí đụng vào Khương Trường Sinh, bị lồng khí vô hình đánh xơ xác, nhưng Liệt Diễm đao khí thật sự quá nhiều, liệt diễm mặc dù bạo tán, cũng che mất bóng dáng Khương Trường Sinh.

Khí tức nóng bỏng để người quan chiến chảy mồ hôi, ánh lửa lấp lánh trên mặt bọn họ, trong mắt đều là biển lửa cuồn cuộn.

Hoang Xuyên nắm chặt hai quả đấm, thấp giọng nói:

- Công lực thật cường đại.

Khương Tiển híp mắt, nhìn chòng chọc vào Ngụy Tốn.

Ngụy Tốn tập trung công lực, chỉ công kích Khương Trường Sinh, không có ảnh hưởng đến Long Khởi sơn cùng Võ Phong, nhưng dù cho như thế, liệt diễm chân khí mênh mông không dứt kia thật sự rất dọa người, ánh lửa chiếu rọi giữa hai ngọn núi, xua tan mây mù, ngay cả không ít bách tính trong kinh thành đều có thể thấy.

- Mau nhìn Long Khởi quan!

- Lửa thật là lớn, làm sao xuất hiện trên không trung?

- Tất nhiên có cao thủ khiêu chiến Đạo Tổ?

- Đó là võ học? Cách này bao xa, lại còn có thể để chúng ta nhìn thấy.

- Đi, đi Võ Phong xem kịch!

Càng ngày càng nhiều người nghe nói tin tức đi ra khỏi phòng, nhìn Võ Phong xa xa.

Đao pháp của Ngụy Tốn xác thực bá đạo, Thần nhân bình thường rất khó tiếp nhận thế công cuồng bạo kiểu này, nhưng theo thế lửa suy yếu, bóng dáng Khương Trường Sinh hiển lộ ra, lông tóc hắn không hư hại, quanh người có tầng một lồng khí ngăn cách Liệt Diễm đao khí.

Ngụy Tốn thấy thế động dung, bên trong mười hơi, hắn vung mấy trăm đao, không chút kiêng kỵ tiêu xài chân khí, không nghĩ tới ngay cả vạt áo của Đạo Tổ đều không đụng tới.

Đệ tử Long Khởi quan, khách hành hương thấy một màn này reo hò không thôi.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Ngươi biểu diễn xong?

Con ngươi Ngụy Tốn co rụt lại, Khương Trường Sinh đang bị tàn lửa bao vây xung quanh đột nhiên tan biến, lúc xuất hiện lần nữa thì đã chiếm cứ hết con ngươi của hắn.

Răng rắc!

Khương Trường Sinh đưa một tay bóp lấy cổ Ngụy Tốn, vặn nó gãy, toàn thân Ngụy Tốn cứng đờ, chết không nhắm mắt.

Tất cả mọi người bị kinh động, trong mắt bọn hắn, Khương Trường Sinh tựa như thuấn di xuất hiện tại trước mặt Ngụy Tốn, Ngụy Tốn căn bản không kịp phản ứng.

Mạnh như Hoang Xuyên, Khương Tiển thì hai mắt cũng không có bắt kịp được tốc độ của Khương Trường Sinh.

Quá nhanh!

Đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

Chương 235: Nam Đạo Tổ, bắc Tà Tôn

Ngụy Tốn vừa chết, tay phải hắn nhẹ buông xuống, khoát đao rơi xuống phía dưới, nhưng chợt bay lên, dùng tốc độ cực nhanh bay về phía Võ Phong, rơi ở trước sơn môn, cắm ở trong đất bùn, lưỡi đao rung động, dọa không ít người lui lại.

Khương Trường Sinh ném thi thể Ngụy Tốn về phía Hoang Xuyên, quay người bay đi, chỉ để lại một câu nhẹ nhàng:

- Để đệ tử chôn hắn vào trong mộ anh hùng.

Ngụy Tốn có tư cách vào mộ anh hùng, một là thực lực, hai là khí độ, hắn tận lực khống chế chân khí, không có ảnh hưởng đến hai núi, ngược lại đều chết, nếu như hắn có ác ý, hoàn toàn có khả năng thẳng thắn thoải mái, đốt cháy Võ Phong.

Bịch!

Nhìn thi thể Ngụy Tốn rơi ở trước sơn môn, tất cả mọi người phát ra reo hò, hôm nay có thể thấy Đạo Tổ ra tay, thật sự là đại hạnh của nhân sinh.

Đạo Tổ không có thi triển tuyệt học mạnh đại, nhưng tốc độ kia và tiện tay bóp đã bóp chết Thần nhân Ngụy Tốn không ai

bì nổi, một màn vừa rồi sẽ vĩnh viễn khắc vào trong trí nhớ của tất cả mọi người quan chiến lần này, cả đời khó quên.

Khương Tiển khiêng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, yên lặng rời đi.

Hoang Xuyên an bài đệ tử chuẩn bị mai táng Ngụy Tốn.

Về trở lại đến bên trong sân vườn, Khương Trường Sinh một lần nữa ngồi tĩnh tọa ở dưới Địa Linh thụ, chờ đợi sinh tồn ban thưởng đến.

Rất nhanh, Hoa Kiếm Tâm, Vong Trần, Bạch Kỳ trở về, các nàng còn đang cảm thán Ngụy Tốn mạnh mẽ, chỉ có người tập võ mới có thể hiểu công lực Ngụy Tốn hùng hậu đến mức nào, đánh ra mấy trăm đao khiến cho người tin phục.

Trước mắt Khương Trường Sinh cuối cùng hiện ra nhắc nhở:

【 Càn Vũ năm ba mươi lăm, Thần Đao Thiên Ngụy Tốn bởi vì tẩu hỏa nhập ma, mệnh không còn dài, chuyên tới để khiêu chiến ngươi, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp 】 .

Khương Trường Sinh ngẩn người, tại sao lại là Kim Lân ngọc diệp?.

Bất quá như thế cũng tốt, Kim Lân ngọc diệp xác thực mạnh mẽ, hắn dùng hết sức tiện tay, hai mảnh Kim Lân ngọc diệp có thể làm cho hiệu suất hắn giết địch phóng đại.

Nếu hắn nắm giữ mấy chục mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Trước đó sinh tồn ban thưởng cũng không có tái diễn, bây giờ xuất hiện tái diễn, chắc chắn có tác dụng kỳ diệu, có lẽ số lượng Kim Lân ngọc diệp đạt tới trình độ nhất định có thể bộc phát ra uy năng càng mạnh mẽ hơn.

Khương Trường Sinh không có trước tiên xuất ra Kim Lân ngọc diệp, mà nhắm mắt tu luyện, chờ ban đêm lại trở về phòng luyện hóa.

Khương Tiển cũng quay về, hắn tới đến trước mặt Khương Trường Sinh ngồi xuống, hỏi:

- Sư tổ, Ngụy Tốn kia chẳng qua là Thần nhân thôi à?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, trả lời:

- Xem như tồn tại đỉnh phong bên trong Thần nhân.

Khương Tiển mở miệng hỏi:

- Ta khi nào mới có thể dễ dàng tru diệt Thần nhân đỉnh phong giống như ngài?

- Kim Thân cảnh.

- Kim Thân cảnh như vậy đủ rồi?

- Dù chỉ kém một cảnh, khác biệt như ngày đêm, Thần nhân và kim thân cách nhau chính là một cái hào rộng của võ đạo.

- Được.

Khương Tiển đứng dậy rời đi, chuẩn bị tiếp tục tu luyện Đại Chu Thiên Thần Công.

Ngụy Tốn kích thích đến hắn, chân khí tiêu xài như vậy khiến cho hắn mở rộng tầm mắt, thực lực hắn hôm nay ỷ vào thể phách mạnh mẽ, những năm qua, hắn tu hành chân khí có chút sơ sẩy, cuộc chiến hôm nay đột nhiên để hắn hiểu được, nội công mới là quan trọng nhất, hắn muốn kiêm tu nội công, thể phách.

Khương Trường Sinh có thể đoán được suy nghĩ của Khương Tiển, nhưng cũng không có để ý.

Ngược lại sau này mấy chục năm, Khương Tiển vẫn phải lưu lại bên cạnh hắn.

Khi Khương Tiển đi đến Kim Thân cảnh lại xuống núi, cũng không phải là đùa giỡn, kẻ này sống trong khí vận chi triều, thân có khí vận to lớn, trời sinh đạo văn, truyền thừa tuyệt học của Hiển Thánh động thiên, đủ loại ưu thế, như không cách nào đi đến Kim Thân cảnh, vậy thì ở trên núi chết già đi.

Đại Cảnh không thiếu Thần nhân, thiếu Kim Thân, nhưng mà Kim Thân cảnh là tồn tại mà vận triều tốn sức tâm lực, tài nguyên cũng khó có thể bồi dưỡng, vẫn phải xem tư chất cùng tạo hóa của cá nhân.

Đợi Khương Tiển đi đến Kim Thân cảnh, kia chính là thời điểm Đại Cảnh quét ngang thiên hạ.

.....

Biển mây tập trung, một ngọn núi nhọn xuất hiện, tựa như đảo nhỏ bên trong đại dương mênh mông.

Bên trên một chỗ đỉnh núi trong đó, một tòa cung điện cổ xưa đang đứng thẳng, sơn môn thậm chí có chút tàn phá, trong cung điện có hai người, một Hôi bào lão giả ngồi tĩnh tọa ở phía trên chỗ cao, tuổi già sức yếu, lưng uốn lượn, tựa như đã ngủ say.

Một người khác thì mặc cẩm y màu tím, trên lưng đeo hai thanh kiếm báu, đầu đội mũ tơi, không có hiển lộ hình dáng, hắn hai tay thả lỏng sau thắt lưng, nói:

- Thần Đao Thiên Ngụy Tốn chính là Thần nhân đỉnh phong, mặc dù tẩu hỏa nhập ma, công lực của hắn không thể khinh thường, nhưng hắn vẫn bị Đạo Tổ dưới trạng thái bình thường dùng một tay bóp chết, không có chút lực lượng chống đỡ, bằng vào ta thấy, Đạo Tổ tuyệt không phải Kim Thân cảnh, chắc chắn đạt đến cảnh giới càng cao hơn.

Hôi bào lão giả không có ngẩng đầu, chầm chậm nói:

- Đạo Tổ mã đánh giết Đông Phương Trác trong thiên quân vạn, tự nhiên tuyệt không phải Kim Thân đơn giản như vậy, mà hắn còn di chuyển cự nhạc ngàn trượng, nếu như là thật, cảnh giới của hắn khó có thể tưởng tượng, hắn đã là thiên hạ đệ nhất, trừ phi vị tiền bối kia của Hiển Thánh động thiên hiện thân, bằng không thiên hạ không người là đối thủ của Đạo Tổ.

Chương 236: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (1)

Cẩm y nam tử nói:

- Đạo Tổ mạnh không thể nghi ngờ, nhưng đại kế của chúng ta lại nên làm như thế nào?

Hôi bào lão giả yên lặng một lát, nói:

- Đợi hoàng đế Đại Cảnh qua đời, bàn lại Đại Cảnh, khi đó nhìn một chút thái độ của Đạo Tổ, hắn sở dĩ đến đỡ Đại Cảnh, chẳng qua là đến đỡ đồ đệ thôi, hắn cũng không có mượn nhờ khí vận Đại Cảnh, cũng không có để Đại Cảnh giúp mình thu thập tài nguyên khổng lồ, dù là Long Khởi quan, hắn cũng bỏ mặc không để ý.

Cẩm y nam tử trêu tức cười nói:

- Không nghĩ tới ngươi nhìn như phân ly ở bên ngoài thế tục, kì thực cũng sắp xếp cơ sở ngầm tại Đại Cảnh.

Hôi bào lão giả bình tĩnh nói:

- Bất kỳ vận triều nào chắc chắn cất giấu cơ sở ngầm của thế lực khắp nơi, không đáng giá nhắc tới.

Cẩm y nam tử nói sang chuyện khác:

- Nam có Đạo Tổ, bắc lại ra một vị Tà Tôn, trong mắt của ta Tà Tôn uy hiếp càng lớn, người này tất nhiên đến từ Hiển Thánh động thiên, ta thăm dò thấy Hiển Thánh động thiên cũng đang đuổi giết hắn, hắn đạt được kinh nghiệm từ Đại Thừa long lâu, cải tiến Đại Chu Thiên Thần Công, có thể trắng trợn hấp thu công lực của người khác, mặc dù không thể hoàn toàn hấp thu, nhưng cũng dùng góp gió thành bão, mà không tổn hại gân cốt bản thân, nghe nói công lực của hắn đã đi đến tám trăm năm, hắn không chỉ hấp thu công lực của người khác, còn muốn hấp thu long mạch khí vận, bỏ mặc hắn trưởng thành tiếp, thiên hạ chắc chắn đại loạn.

Đầu năm ba mươi sáu Càn Vũ, tiền tuyến truyền đến tin chiến thắng, Bình An mãnh tướng đại triển thần uy, cuối cùng đánh chết Thần nhân của Đông Lâm vương triều, Thiên Sách quân thế như chẻ tre, bắt đầu điên cuồng công thành hãm đất, Đông Lâm vương triều nguy rồi.

Hoàng đế cao hứng, chiêu cáo thiên hạ, sắc phong Bình An là Thiên Sách Uy Vũ đại tướng quân, thiên hạ vui mừng.

Bên trong quá trình chờ đợi chiến báo, hoàng đế cũng không có nhàn rỗi, chia thiên hạ Đại Cảnh thành bốn mươi chín châu, các châu lớn nhỏ không đều, có châu thậm chí to lớn tương đương với mấy châu, phàm là châu tới gần biên cảnh đều do

phiên vương trấn thủ, phiên vương có thể tự chủ trưng binh, nhất định phải ở bên trong hai năm, trưng năm mươi vạn binh, lặng chờ Thiên Tử đư ra mệnh lệnh.

Lúc Đại Cảnh đại triển thần uy, càng ngày càng nhiều vương triều nịnh nọt Đại Cảnh, thậm chí muốn làm vương triều phụ thuộc, Kinh Thành phi thường náo nhiệt, luôn có thể thấy người của các vương triều khác biệt, quần áo và trang sức văn hóa khác biệt, khiến cho bách tính Kinh Thành mở rộng tầm mắt.

Kinh Thành đã có thanh danh thiên hạ chi thành.

Trong ngự thư phòng.

Vương Thù gặp mặt hoàng đế Đại Cảnh, Hàn Thiên Cơ, Khương Tú cũng ở trong phòng.

Vương Thù hướng Khương Tử Ngọc chắp tay hành lễ, sau đó hỏi:

- Xin hỏi hoàng đế Đại Cảnh, sau khi chiếm đoạt Đông Lâm vương triều vềẽ kết minh cùng Đại Hoang ta?

Nay đến Kinh Thành, hắn còn mang theo sứ thần khác, thuận tiện truyền tin, mà hắn một mực ở lại kinh thành, Khương Tử Ngọc đối đãi hắn không tệ, hầu hạ ăn ngon uống sướng, ngay từ đầu Vương Thù còn cảm thấy thái độ Đại Cảnh thân thiện, hai triều có hi vọng hợp lại, nhưng càng chờ càng lo lắng.

Hoàng đế Đại Cảnh chậm chạp không hé miệng, rất có thể cố ý treo hắn.

Khương Tử Ngọc bình tĩnh nói:

- Trẫm càng nghĩ, thiên hạ mặc dù lớn, nhưng trẫm không muốn cùng người chia đều.

Lời vừa nói ra, Vương Thù giận không kềm được, hắn chỉ Khương Tử Ngọc, mắng:

- Thất phu, ngươi cố ý trêu đùa ta, muốn cho Đại Hoang buông lỏng cảnh giác?

- Ngươi rất sai, chỉ cần ta một ngày không quay về, Đại Hoang sẽ lại không ngừng trưng binh, ngươi đã muốn chiến, vậy liền

chiến, Đại Hoang sẽ để cho ngươi biết được cái gì mới thật sự là khí vận chi triều.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Ngươi trở về đi, trẫm không giết ngươi, hai triều giao tế, không chém sứ.

Vương Thù vẫn rất tức giận, nhưng cũng có chút ngoài ý muốn, nghe được lời Khương Tử Ngọc, hắn cho rằng mình chết chắc, không nghĩ tới Khương Tử Ngọc lại thả hắn.

Đối mặt ánh mắt của hắn, Khương Tử Ngọc cầm lấy tấu chương, mạn bất kinh tâm nói:

- Trẫm sẽ không đánh lén Đại Hoang, sẽ quang minh chính đại tới quyết chiến, ngươi lại trở về nhìn, chờ trẫm công phá Đại Hoang, nếu ngươi nguyện vì trẫm hiệu lực, trẫm hoan nghênh ngươi.

Vương Thù hít sâu một hơi, thật sâu nhìn hắn một cái, nói:

- hoàng đế Đại Cảnh, hùng tâm của ngươi xác thực ghê gớm, nhưng ngươi chỉ là phàm nhân, ăn không vô thiên địa mênh mông, hi vọng ngươi không nên hối hận.

Dứt lời, hắn phất tay áo rời đi.

Hàn Thiên Cơ nhìn hắn rời đi, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Thật ra giết càng tốt hơn, có thể tranh thủ cho chúng ta càng nhiều thời gian.

Khương Tử Ngọc nói:

- Không cần thiết, hắn lần này trở về, ít nhất cũng phải một năm nửa năm, nếu biên quan lại làm khó một thoáng, kéo mấy năm cũng không có vấn đề.

Hàn Thiên Cơ cười, kính nể nói:

- Vẫn là bệ hạ có tính toán.

Khương Tú tò mò hỏi:

- Phụ thân, dùng Đông Lâm vương triều làm vận chuyển con đường khai chiến sao, khí vận chi triều lớn biết bao, muốn trước tiên đánh xuống các vương triều xung quanh Đại Hoang

hay không, nhi thần cảm thấy Đại Hoang không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù sao bọn hắn đã an dưỡng trăm năm, không có hùng tâm tiến công hổ sói như Đại Cảnh?

Khương Tử Ngọc nhìn về phía bàn cát cách đó không xa, ánh mắt đầy thâm thúy.

Trầm mặc một hồi, hắn mới mở lời:

- Không cần thiết, đánh tan Đại Hoang vương triều, vương triều xung quanh tự nhiên đầu hàng, nếu trước tiến đánh các vương triều khác, quá tốn thời gian.

Chương 237: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (2)

Khương Tú nghe hiểu nói bóng gió, không khuyên nữa.

Hàn Thiên Cơ không có xen vào, đưa mắt nhìn về phía bàn cát.

Tháng sáu, Đại Cảnh triệt để chưởng khống Đông Lâm vương triều, hoàng đế điều động Tần vương Khương Dự cao tuổi tự mình tiến đến tiếp quản Đông Lâm, bản đồ giang sơn Đại Cảnh lần nữa mở rộng, chiếm đoạt không chỉ Đông Lâm vương triều, còn có rất nhiều môn phái của Đông Lâm vương triều.

Số lượng lớn quân đội bắt đầu tập kết hướng đến Đông Lâm, phía sau còn có đếm không hết lao công đang sửa đường, những năm qua, nương tựa theo sản vật phong phú, kinh tế Đại Cảnh một mực đang bay lên, cho dù là sửa đường, lấy được tiền cũng không ít, cho nên bách tính không có lời oán giận.

Cuộc chiến vận triều sắp mở ra, bốn mươi chín châu thiên hạ đều đang đàm luận việc này.

Rất nhiều người cảm thấy không cần thiết khai chiến, nhưng lại có rất nhiều người cảm thấy nên chiến, lấy chiến dưỡng chiến, Đại Cảnh mới có thể không ngừng thịnh.

Vào lúc giữa trưa.

Khương Trường Sinh vừa dùng lôi điện tôi thể cho Khương Tiển nửa canh giờ, sau khi Khương Tiển tắm xong liền bắt đầu tĩnh toạ luyện công, tăng trưởng chân khí.

Lý Mẫn vào viện, đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, vì hắn giảng giải chuyện thiên hạ phát sinh gần đây, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe.

Khương Trường Sinh đang nghe, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Lý Mẫn, Bạch Kỳ, Hoa Kiếm Tâm cũng ngẩng đầu, đều động dung.

Chỉ thấy bầu trời xuất hiện từng con sông mây vặn vẹo, trông không đến phần cuối, tựa như một con rồng dài lắc lư thân thể, cực kỳ hùng vĩ.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được khí vận Đại Cảnh đang chấn động, ánh mắt của hắn nhìn về phương tây.

Chẳng lẽ…..

sinh ra Kim Thân cảnh?

Những năm này, Hàn Thiên Cơ tình cờ cũng tới bái phỏng hắn, nói qua dị tượng Kim Thân cảnh.

Một khi sinh ra Kim Thân cảnh, khí vận thiên địa chắc chắn xuất hiện dị động, bởi vì Đại Cảnh đã là vận triều, khí vận tràn ngập, cho nên hình thành dị tượng càng thêm hùng vĩ, cũng là đang nhắc nhở bên tất cả mọi người trong vận triều, thiên hạ sinh ra Kim Thân cảnh.

Lý Mẫn thầm nói:

- Phương hướng mây này, không phải là Đại Hoang sao?

Kim Thân cảnh xuất từ Đại Hoang?

Khương Trường Sinh híp mắt, cảm thấy có khả năng, dù sao Đại Hoang chính là vương triều tuổi thọ dài nhất hiện nay, lại là khí vận chi triều, nội tình khó có thể tưởng tượng.

Một bên khác.

Hàn Thiên Cơ vô cùng lo lắng đi vào ngự thư phòng, báo việc này cho Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc nghe xong, vẻ mặt âm trầm.

Đại Cảnh có thần nhân, nhưng không có Kim Thân, ngoại trừ tam phương triều tông bên trên, triều tông khác cũng không có Kim Thân cảnh, Đại Hoang có tài đức gì sinh ra cường giả Kim Thân cảnh?

- Xác định là Đại Hoang sao?

Khương Tử Ngọc trầm giọng hỏi.

Hàn Thiên Cơ trả lời:

- Không xác định, nhưng hướng đi nhất trí với Đại Hoang, có khả năng đến từ phía sau Đại Hoang, nhưng không bài trừ là Đại Hoang sinh ra Kim Thân cảnh, nhất định phải có lo lắng này.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, đi tới cửa trước, ngưỡng vọng khí vận dị tượng trên trời, quả nhiên là ầm ầm sóng dậy.

Hàn Thiên Cơ đi vào phía sau hắn, quân thần cùng nhau ngước nhìn, vẻ mặt rất khó coi.

Khương Tử Ngọc đột nhiên hỏi:

- Vì sao Đạo Tổ không có dẫn tới dị tượng như vậy?

Hàn Thiên Cơ trầm ngâm nói:

- Có lẽ hắn đã sớm trải qua, chẳng qua rất xa xưa, mà khi đó người Đại Cảnh không biết Kim Thân cảnh.

Hắn cũng nghĩ qua thật lâu vấn đề này, chỉ có khả năng này.

Khương Tử Ngọc nghĩ đến trước Đại Cảnh kia cũng không phải khí vận chi triều, có lẽ bách tính cũng không nhìn thấy dị tượng, sử quan cũng không ghi chép.

- Bệ hạ, hiện tại còn khai chiến không? Thần đề nghị trước điều tra tình báo, nếu như thật đến từ Đại Hoang, Đại Hoang chính là khí vận chi triều, không có khả năng giấu diếm.

- Ừm, vậy trước tiên tìm kiếm đi.

Khương Tử Ngọc hơi lộ ra mệt mỏi nói.

Hắn muốn nhất thống thiên hạ, nhưng chỉ là Đại Hoang vương triều đã khiến cho hắn cảm thấy đau đầu, sinh thời, hắn như thế nào nhất thống thiên hạ?

Có lẽ này phần lý tưởng thật sự là hy vọng xa vời.

….

Vào đêm, Khương Tử Ngọc đơn độc đến bái phỏng Khương Trường Sinh, còn cầm theo rượu.

Những người khác đã đi tới đình viện khác, bao gồm cả Khương Tiển ở bên trong, không người quấy rầy bọn hắn.

Khương Tử Ngọc một mình uống mấy bát rượu, mãi đến khi men say dâng trào, mới thở dài nói:

- Phụ thân, nhi tử càng ngày càng hữu tâm vô lực, Đại Cảnh tuy mạnh, nhưng so với vận triều khác, quá nhỏ tuổi, mong muốn hùng nuốt toàn bộ thiên hạ, quả nhiên khó như lên trời.

Khương Trường Sinh lắc lư bát rượu, hỏi:

- Trước đó không phải còn hăng hái à, vì sao đột nhiên không có đấu chí, bởi vì Đại Hoang có thể xuất hiện một tôn Kim Thân?

Tiểu tử thúi.

Xem Khương Tử Ngọc làm ra điệu bộ này, Khương Trường Sinh liền hiểu.

Lại tới diễn kịch đúng không?

Mặt mũi Khương Tử Ngọc tràn đầy thống khổ, nói:

- Một tôn Kim Thân? Kim Thân đại biểu cho cái gì, ngài rõ ràng nhất, quân đội cường đại tới đâu, cũng ngăn không được vũ lực mạnh mẽ của Kim Thân cảnh, Đại Cảnh ta chỉ có ngài một tôn Kim Thân cảnh, ta cũng không thể để ngài lên trên chiến trường giết địch đi, kia quá bất hiếu.

Khương Trường Sinh cười ha hả nhìn hắn biểu diễn.

Khương Tử Ngọc bắt đầu tố khổ, nói ra chua xót trong những năm qua, quần thần, hoàng thất thật ra đều không hy vọng hắn

chiến, hi vọng hắn dừng lại, nhưng hắn chỉ là phàm nhân, cả đời nhiều nhất không hơn trăm tuổi, hắn đã năm mươi bảy tuổi, làm sao có thể các loại.

Hắn nhìn ra được Khương Tú không có ý tứ hùng thôn thiên hạ, cũng là có một nhân tâm suy nghĩ cho dân sinh, mà thái tôn tuổi nhỏ, không biết nối tiếp ý chí người trước.

Chương 238: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (1)

Hắn cảm giác mình nếu ngừng lại, Đại Cảnh cũng sẽ triệt để dừng lại, ít nhất năm mươi năm sau, thậm chí trong vòng trăm năm, đều sẽ không thể hướng ra phía ngoài khuếch trương, mãi đến khi vận triều khác đánh tới.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Được rồi được rồi, ta giúp ngươi, được rồi chứ?

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc tỉnh rượu, hưng phấn hỏi:

- Phụ thân nguyện đi chiến trường?

Khương Trường Sinh ném cho hắn một cái liếc mắt, nói:

- Ngày mai ta sẽ để Hoang Xuyên tiến đến gặp ngươi, ngươi để cho người ta dẫn đường, dẫn hắn đi chiến trường.

Khương Tử Ngọc cau mày nói:

- Hoang Xuyên tuy là Thần nhân, nhưng sao có thể là đối thủ của Kim Thân?

- Ta tự có biện pháp, nếu là Kim Thân dám hiện thân, nhất định để hắn chết.

Khương Tử Ngọc nghe xong, lựa chọn tin tưởng Khương Trường Sinh, có lẽ là cùng loại với võ học thần kỳ như Rải Đậu Thành Binh.

Khương Tử Ngọc cảm động lại xấu hổ nói:

- Phụ thân, lại làm phiền ngài, nhi tử thật vô dụng.

Khương Trường Sinh không nhìn nổi tư thái hắn như vậy, nói:

- Uống rượu đi.

Hai cha con tiếp tục uống rượu, uống một canh giờ, Khương Tử Ngọc mới lung la lung lay rời đi, Bạch Y vệ cách đó không xa đến nâng đỡ.

Nhìn bóng lưng của hắn, Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ:

- Nhi tử à, thật tốt khai cương khoách thổ đi, vi phụ thật ra thật tâm thật ý duy trì, giá trị hương hỏa của ta còn cần ngươi mở rộng đây.

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Trường Sinh gọi Hoang Xuyên tới, sau khi bàn giao nhiệm vụ, đưa cho hắn một cái cẩm nang, nghiêm túc nói:

- Không thấy Kim Thân, không được mở ra, bằng không sẽ lại biến thành một mảnh lá cây bình thường, vậy liền mất linh, hiểu chưa?

Hoang Xuyên nghe xong, rất khẩn trương, thận trọng tiếp nhận cẩm nang, hắn nhớ tới Rải Đậu Thành Binh nhiều năm trước, không khỏi phấn khởi, nói:

- Sư phụ, ngài yên tâm, ta sẽ thiếp thân bảo quản, không có sơ hở nào.

Khương Trường Sinh gật đầu, Hoang Xuyên rời đi.

Đợi ở bên trong Long Khởi quan thật sự nhàm chán, cuối cùng cũng có thể đi đại triển bản lĩnh, hắn cực kỳ xúc động.

Trước khi đi, hắn còn khiêu khích nhìn Khương Tiển một cái, khoe khoang nói:

- Khương Tiển, nhìn ta giết ra một phen uy danh trở về đây, ha ha ha!

Khương Tiển giận đến nghiến răng, nhưng cũng không có xin Khương Trường Sinh muốn đi chiến trường.

Mục tiêu của hắn là Kim Thân cảnh.

Cùng lắm thì chờ mấy chục năm, khi đó hắn cũng muốn để một phương vận triều sợ hãi hắn.

Khương Trường Sinh ban cho Hoang Xuyên cẩm nang chính là một mảnh Kim Lân ngọc diệp, không giống với đậu linh lực Rải Đậu Thành Binh, Kim Lân ngọc diệp là pháp bảo, hắn có khả năng điều khiển, hắn muốn thử xem từ xa đánh giết địch nhân xem có sinh tồn ban thưởng hay không.

Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy, thần thức của hắn sớm đã thay đổi to lớn, hắn lưu lại một tia thần niệm bên trên Kim Lân ngọc diệp, một khi tơ thần niệm này mở ra, chỉ có thể tồn tại trong thời gian một nén nhang, cho nên hắn bảo Hoang Xuyên không muốn sớm sử dụng, hắn đến lúc đó thuận tiện khóa chặt vị địch nhân Kim Thân cảnh kia.

Tác dụng của thần niệm tương đương với mắt Khương Trường Sinh, hắn có thể thao túng Kim Lân ngọc diệp khóa chặt kẻ địch ngoài mười vạn dặm xa xôi, thời điểm thần niệm tiêu tán, một cái ý niệm dâng lên trong đầu hắn cũng có thể để Kim Lân ngọc diệp tự mình bay trở về, cái này là chỗ cường đại của pháp bảo.

Thời gian một nén nhang, dựa vào Kim Lân ngọc diệp đủ để đánh giết Kim Thân cảnh.

Cái này là sự khác biệt giữa tu tiên và võ đạo, tu tiên mạnh mẽ không chỉ thân thể, còn có linh hồn, mà võ đạo, chỉ chú trọng thân thể, ít nhất trước mắt hắn tiếp xúc đến cảnh giới võ đạo không có chủ tu về linh hồn.

Không biết linh hồn thì không thể cảm giác được bản chất của thiên địa.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Khương Tiển đã bắt đầu luyện công, nghĩ thầm đến:

- Lúc nào có thể tới một vị Càn Khôn cảnh, để cho ta xem lợi hại.

Võ đạo thiên hạ này cũng không phải là đê võ, rõ ràng là huyền huyễn võ đạo, bởi vì hắn một mực đợi ở bên trong Long Khởi quan, cho nên tiếp xúc đến cảnh giới võ giả có khoảng cách không quá lớn.

Ít nhất trên phiến mặt đất này, Càn Khôn cảnh là truyền thuyết rất ít người biết được.

Nếu như hắn không có có hệ thống sinh tồn, không thể tu tiên, có lẽ hắn phải đi tới Hiển Thánh động thiên tu hành, đợi đến khi nào Hiển Thánh động thiên không thỏa mãn được hắn, hắn lại phải đi tới hải ngoại, không ngừng thay đổi hoàn cảnh, tiếp xúc đến cảnh giới võ giả không ngừng tăng lên.

Ngẫm lại còn thật mệt mỏi.

May mắn ta tu tiên.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Trong lúc rảnh rỗi, hắn quyết định lại chơi chơi hương hỏa diễn toán.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 4630032 】 .

- Ta muốn biết Càn Khôn cảnh mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 10,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Càn Khôn cảnh là một vạn giá trị hương hỏa.

Như vậy xem ra, giá trị hương hỏa cũng không thể hoàn toàn đại biểu cho giá trị chiến lực, chẳng qua là giá cả về bậc thang của cảnh giới đó.

Khương Trường Sinh lại sinh ra một ý nghĩ.

- Ta muốn biết Tam Động Thiên cảnh giới mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 1,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không!

Một trăm vạn giá trị hương hỏa.

Trừ hắn ra, võ giả mạnh nhất trên phiến đại lục này cũng mới đến chín vạn giá trị hương hỏa, khoảng cách quá xa.

Thoải mái!

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Thiên Hải mà Tứ Hải hiền thánh nói.

- Ta muốn biết võ giả mạnh nhất Thiên Hải mạnh bao nhiêu?

Chương 239: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (2)

【 Cần tiêu hao 150,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không!

Chậc chậc, Thiên Hải lại có võ giả mạnh hơn trên phiến đại lục này, xem ra thế giới võ đạo ở một chỗ khác bên hải dương càng mạnh.

Khương Trường Sinh âm thầm vui mừng, may mắn mình đợi ở trên đại lục không tính mạnh nhất, bằng không quá nguy hiểm.

Hệ thống cho tới bây giờ đều không thể bao trùm toàn bộ thế giới võ đạo, nếu Tam Động Thiên tồn tại, chắc chắn một nơi nào đó có ẩn giấu cường giả Tam Động Thiên.

- Cứ đợi ở trong Đại Cảnh, không ngừng trùng kích cảnh giới càng mạnh đây mới là ổn thỏa nhất.

Khương Trường Sinh yên lặng nghĩ đến, hắn lại hỏi thăm một vài vấn đề, tất cả đều lựa chọn không, mặc dù không có đạt được đáp án rõ ràng, nhưng nhiều ít có thể phỏng đoán đến đáp án mong muốn.

Trong một tòa thành trì phồn hoa, Khương La ngồi bên cửa sổ lầu hai của một khách sạn, an tĩnh uống rượu, ánh mắt của hắn nhìn đường đi, không biết suy nghĩ cái gì.

Đã nhiều năm trôi qua, hắn biến hóa rất lớn, toàn thân trên dưới tản ra khí tức nguy hiểm, cái bớt màu đỏ như máu để mặt mày của hắn càng lộ ra sát khí.

Một thân ảnh ngồi đối diện hắn, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Khương La quay đầu, hỏi:

- Sư phụ, tình huống thế nào?

Ngồi đối diện hắn chính là một tên nam tử tóc trắng, tướng mạo cũng không già nua, thoạt nhìn ba bốn mươi tuổi, người

mặc áo bào trắng rộng thùng thình.

Lầu hai trừ bọn họ, cũng không có khách nhân khác, cho nên Khương La dám hỏi.

Nam tử tóc trắng bình tĩnh nói:

- Không dễ động long mạch Đại Tề, không nghĩ tới Đại Tề xây Hoàng thành ở phía trên long mạch, bọn hắn đã đả thông địa đạo. Mong muốn đánh cắp long mạch khí vận, quá khó khăn, chỉ có thể đổi một đầu long mạch.

Khương La nhíu mày hỏi:

- Đại Tề mạnh như thế à, ngài là Kim Thân cảnh.

Trong nhận thức của hắn, vương triều có Thần nhân cũng không tệ rồi, tuyệt đại đa số vương triều dùng Thần Tâm cảnh làm Tông Sư.

Nam tử tóc trắng nói:

- Đại Tề cũng có Kim Thân cảnh, nói ra, hắn vẫn là sư bá của ta.

- Cũng đến từ Hiển Thánh động thiên?

Chân mày Khương La nhíu chặt hơn, vừa nhắc tới Hiển Thánh động thiên, trong mắt của hắn tràn đầy hận ý.

Nam tử tóc trắng một bên rót rượu cho mình, một bên gật đầu nói:

- Không sai, võ đạo khởi nguyên trên phiến đại lục này vốn đến từ Hiển Thánh động thiên, đi đến Kim Thân cảnh, hoặc nhiều hoặc ít đều có sâu xa cùng Hiển Thánh động thiên, đây cũng là nội tình của Hiển Thánh động thiên, bọn hắn không sợ triều tông quật khởi, không cần chưởng khống thế gian.

Khương La nghe xong, cũng rót rượu cho mình, sau đó buồn bực uống xuống một ngụm.

Nam tử tóc trắng cười nói:

- Ngươi muốn báo thù cho sư phụ trước kia của ngươi, ta hiểu rõ, không cần gấp gáp, ta cũng muốn báo thù Hiển Thánh động thiên, yên tâm đi, ngày đó không sớm thì muộn đến.

Khương La hỏi:

- Sư phụ, công lực ngài bây giờ đã đi đến bao nhiêu năm?

- Sắp một ngàn năm.

Nam tử tóc trắng lộ ra nụ cười, cười đến hết sức tự tin, hắn dừng một chút, nói:

- Vẫn không hy vọng xa vời cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh, ăn xong bữa rượu tiệc này, xuôi nam đi, đến lúc đó vi sư cũng để cho ngươi hút công lực của người khác, để ngươi sớm ngày bước vào Thần Nhân cảnh.

Khương La nghe nói Thần Nhân cảnh, mặt lộ vẻ hướng tới.

Đại chiến giữa Đại Cảnh và Đại Hoang không có bùng nổ, người bình thường không biết dị tượng Kim Thân cảnh, dân chúng còn tưởng rằng hoàng đế hồi tâm chuyển ý.

Đại Hoang cũng không có trước tiên khởi xướng tiến công, hai Đại vận triều tiến vào trạng thái sống chung hòa bình quỷ dị.

Hai triều đều đang điều động số lượng lớn trú quân đến biên cảnh, phòng bị lẫn nhau.

Bốn mùa giao thế.

Càn Vũ năm ba mươi bảy đến, một ngày tháng sáu, trời trong gió nhẹ.

Khương Trường Sinh đi vào bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm tản bộ, gieo trồng mười hai năm, mảnh rừng trúc này đã trưởng thành, cũng mang ý nghĩa Đại Cảnh trở thành khí vận chi triều đã qua mười hai năm.

Rừng trúc thoạt nhìn không có khác biệt lớn gì với rừng trúc bình thường, nhưng Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được linh khí, khiến cho tâm thần hắn thanh thản.

Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm cùng Địa Linh thụ thúc đẩy sinh trưởng linh khí đã vờn quanh Long Khởi sơn, nơi này nghiễm nhiên đã trở thành đạo tràng.

Vong Trần thủ hộ tại rừng trúc nhìn thấy Khương Trường Sinh đi tới, đứng dậy, bất quá bởi vì đứng dậy quá nhanh, eo của

hắn hơi vận động mạnh, mặt lộ vẻ vẻ thống khổ.

Khương Trường Sinh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, dùng linh lực giúp hắn chữa thương, dìu hắn chậm rãi ngồi xuống.

Vong Trần cao tuổi cười khổ nói:

- Người đã già, luôn dễ dàng té ngã.

Làm Thái Tử giả trước kia, hắn và Khương Trường Sinh sinh ra cùng năm, bây giờ đã tám mươi bảy tuổi, bởi vì tư chất võ đạo bình thường, lại bỏ lỡ tuổi tác tốt nhất tập võ, cảnh giới hắn không cao, tuổi thọ tự nhiên giống như người bình thường.

Hai năm qua, Vong Trần đã làm tốt chuẩn bị nghênh đón tử vong, hắn biết rõ, mình có thể sống lâu như thế, may mắn mà có đan dược của Khương Trường Sinh.

Mỗi người đều có đại nạn của mình, có người có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng đại bộ phận người bình thường chỉ có thể sống bảy tám chục tuổi.

Khương Trường Sinh đi theo ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh hắn, cùng hắn trò chuyện về quá khứ.

Chương 240: Vong Trần bộc bạch, nguyện kiếp sau vẫn đi theo đạo trưởng

Nói từ bản thân năm đó làm Thái Tử trải qua, vẻ mặt Vong Trần chuyển biến tốt đẹp, hắn cười nói:

- Cả đời ta làm qua Thái Tử, thể nghiệm qua tranh đấu đặc sắc của quyền lực, lại có thể đi theo ngài tu đạo, thật sự là tam sinh hữu hạnh, đi theo ngài vào trong núi tĩnh tu, mặc dù bình thản, nhưng không buồn tẻ, cảm giác thời gian rất chậm, cả đời đủ dài, cho dù ngày mai ngã xuống, ta cũng cảm thấy thỏa mãn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy rất tốt, lúc người đến thế giới này là không có gì cả đến, lúc đi cũng muốn không nên lo lắng mà rời đi.

Vong Trần gật đầu, hắn bỗng nhiên nói:

- Đạo trưởng, thật ra ngài là vị Thái Tử thứ nhất của Đại Cảnh nhỉ, mặc dù ngài không có lộ ra, nhưng ta nhìn ra được, mẫu hậu có thể chuyển tới nơi này, Dương gia có thể chống đỡ đồ đệ ngài, thật ra đáp án đã rất rõ ràng.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, không có phủ nhận.

- Hoàng đế khi còn bé đã rất giống ngài, đến Thái Tử càng như vậy, nếu ta không có suy đoán, ngài không chỉ là Thái Tử thật năm đó, còn dùng thủ đoạn giống nhau trả lại, bây giờ Thiên Tử là con của ngài.

- Bỏ đi thân phận Thái Tử, an cư trong đạo quan, rồi lại có thể chúa tể phong vân Đại Cảnh, không hổ là tiên nhân tại thế, Vong Trần bội phục, cũng hết sức cảm kích, trên đời này người nào cứu ta, ta cũng chỉ là cảm kích, duy chỉ có ngài cứu ta, ta sẽ rất áy náy, cho nên ta cũng nguyện ý thay ngài trông coi bí mật này, cho tới bây giờ, ta đã sắp rời khỏi nhân thế, rất nhiều lời không nói thì sẽ không có cơ hội nói ra nữa.

Khương Trường Sinh lẳng lặng nghe Vong Trần nói một mình, nói xong nói xong, tiếng Vong Trần càng ngày càng thấp, đầu

cũng đang rủ xuống.

Hắn thật ra đã muốn sớm tìm cơ hội tâm sự cùng Khương Trường Sinh, chẳng qua bình thường thấy Khương Trường Sinh tu luyện, không tiện quấy rầy, trong lòng treo ý nghĩ này, lại dựa vào đan dược chèo chống thêm mấy năm.

Nghe lời Vong Trần, Khương Trường Sinh cũng đang xem lại nửa đời trước.

Thời điểm tuổi còn nhỏ, hắn rất hận Thái Tử giả, thậm chí nghĩ đến tìm cơ hội giết Thái Tử giả, nhưng chân chính nhìn thấy Vong Trần, hắn mới biết mới hiểu không chỉ là hắn tội nghiệp, Vong Trần càng tội nghiệp.

Khương Uyên mặc dù vứt bỏ hắn, nhưng còn sẽ nghĩ biện pháp để cho hắn sống sót, những quyền quý thừa cơ mưu hại hắn kia đều bị Khương Uyên diệt trừ sau khi nạn Ma Môn xảy ra, xem như báo thù cho hắn.

Mà Vong Trần thì sao, hắn là không cha không mẹ đúng nghĩa, phí công giãy dụa cũng chỉ có một con đường chết.

Dù cho là Thái Tử giả, trong trận phản loạn ở Kinh Thành kia, Vong Trần trước khi chết vẫn thay Thái Tử thật là Khương Trường Sinh bảo lưu lại cốt khí của hoàng thất Khương gia.

Tuế nguyệt như thoi đưa, Khương Trường Sinh đã thành thói quen có Vong Trần làm bạn, quen thuộc mỗi ngày nhìn hắn quét rác, bưng trà đưa nước thay mình.

Trong lúc bất tri bất giác, bọn hắn đã trở thành gia đình, người nhà dù không có liên hệ máu mủ.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Hoàng hậu nương nương trước khi chết nhắc nhở, bảo hắn chiếu cố Vong Trần nhiều thêm một chút, nàng không biết đạo nhân xấu xí trong sân là Vong Trần, nhưng nàng biết Khương Trường Sinh đã cứu đi Thái Tử giả, nàng nói hắn là người cơ khổ, không nên mang cừu hận.

Đối với Vong Trần mà nói, thời gian rất chậm, đối với Khương Trường Sinh mà nói, thời gian lại trôi qua rất nhanh.

Cố nhân lần lượt rời đi, chỉ có tuế nguyệt có thể làm bạn với hắn.

Vong Trần bỗng nhiên tựa ở trên bờ vai của Khương Trường Sinh, tiếng của hắn vô cùng mỏng manh:

- Nếu như thật có kiếp sau… Ta còn muốn bồi ngài….. quét sân cho ngài….. Tu đạo bồi ngài….. Cùng nhau thưởng thức tuế nguyệt….. Cuộc sống yên tĩnh…..

Hai tay Vong Trần không có sức lực rơi xuống, tiếng đã ngừng, hắn cứ như vậy tựa ở trên bờ vai Khương Trường Sinh, tựa như ngủ thiếp đi.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua rừng trúc, thấy trời xanh cao cao.

Hắn nói khẽ:

- Sẽ có cơ hội.

Hắn đột nhiên phát hiện mình là người nhớ tình bạn cũ, trước kia luôn cảm thấy người bên cạnh đều là khách qua đường của sinh mệnh, khi làm bạn lâu năm, hắn cũng không nỡ bỏ.

Ngày đó hạ táng Vong Trần, Khương Tiển hỗ trợ chế tạo phần mộ, ngay ở bên cạnh Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Hoa Kiếm Tâm, Bạch Kỳ đã sớm dự liệu được một ngày này, thật không có bi thương bao lớn, Khương Tiển tuổi trẻ cũng có chút bị kích thích, hắn vẫn lần đầu tiên trải qua cảm giác nhìn thấy người bên cạnh tạ thế.

Từ nhỏ đến lớn, Vong Trần vẫn làm bạn bên cạnh hắn, hắn đã thành thói quen mỗi ngày nhìn thấy Vong Trần, trong lòng hắn, Vong Trần còn thân cận hơn cả những người khác trong hoàng thất.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn mộ bia trong chốc lát, mở lời:

- Đi thôi, trở lại tiểu viện.

Bạch Kỳ xông đến, hỏi:

- Muốn lại chiêu đệ tử tới quét rác hay không?

- Không cần, về sau ngươi tới quét.

- A?

Sau khi trở lại sân nhỏ, Khương Trường Sinh điều ra công năng hương hỏa chúc phúc.

【 hương hỏa chúc phúc: Có khả năng tiêu hao giá trị hương hỏa nhất định cho người chuyển thế, nếu như đối phương chưa giáng sinh có thể tăng mạnh tư chất sau khi chuyển thế, nếu như đối phương đã được sinh ra thì có thể mang đến hảo vận, trình độ tăng cường và trình độ hảo vận được quyết định bởi trị số hương hỏa tiêu hao 】 .

Hắn đã chúc phúc qua cho Trần Lễ, bất quá khi đó Trần Lễ đã giáng sinh, giá trị hương hỏa chỉ có thể mang đến hảo vận cho hắn, cũng không biết tên kia bây giờ trôi qua như thế nào.

Chương 241: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (1)

Đối với Vong Trần làm bạn theo mình mấy chục năm, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không keo kiệt, thừa dịp hắn còn chưa đầu thai, vì đó chúc phúc, để cho kiếp sau của hắn trở thành thiên tài võ đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng gửi đi hai vạn giá trị hương hỏa, còn nhiều gấp đôi Lão Trần, dù sao Lão Trần trả giá đối với hắn không bằng Vong Trần.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh tiếp tục tu luyện.

Chỉ có càng ngày càng mạnh, mới có thể đời đời kiếp kiếp gặp người mình để ý, nếu hắn đều chết ở trên con đường tu hành, duyên phận chuyển thế kia sẽ không cách nào lại kéo dài.

Vong Trần qua đời cũng không có dẫn tới động tĩnh trong Long Khởi quan, bởi vì tuyệt đại đa số đệ tử đều chưa thấy qua Vong Trần, cho dù có gặp qua, cũng không thèm để ý.

Sau khi Thanh Khổ, Vạn Lý, Minh Nguyệt, Lăng Tiêu biết được, cũng hết sức sầu não, nhưng những năm qua, bọn hắn thường xuyên đưa tiễn người già mất đi, đã thành thói quen.

Nhất là Thanh Khổ, hắn rõ ràng mình cũng không có bao nhiêu năm sống trên đời này nữa.

Người già rời đi, người mới vào quan, Long Khởi quan đang trong quá trình cũ mới giao thế, vương triều Đại Cảnh cũng giống như thế.

Người mặc dù đang thay đổi, nhưng non xanh còn đó.

Mấy ngày sau, Khương Tử Ngọc, Khương Tú thông qua Hoa Kiếm Tâm biết được Vong Trần rời đi, bọn hắn cũng tự mình đi tới mộ Vong Trần tưởng niệm.

Vong Trần làm bạn bọn hắn lớn lên, cũng là gia đình trong lòng bọn họ.

Hai cha con đứng ở trước mộ bia thật lâu không nói.

Khương Tử Ngọc bỗng nhiên mở lời:

- Trẫm không sớm thì muộn sẽ chết, nhưng trẫm hi vọng Đại Cảnh vĩnh viễn cường thịnh, Đại Cảnh một mực tồn tại, ý chí của trẫm sẽ luôn vĩnh tồn.

Khương Tú nghiêng đầu nhìn về phía hắn, trong lòng hiểu rõ hắn muốn nói cái gì.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, nói:

- Trẫm không biết còn có thể sống thêm bao nhiêu năm, chờ ngươi leo lên vị trí Thiên Tử, hi vọng ngươi không được giống tiên đế, chỉ biết hưởng lạc.

Nếu không phải xem ở phân lượng Khương Vũ là phụ thân trên danh nghĩa của mình, Khương Tử Ngọc cũng không muốn cho Khương Vũ thụy hào Văn Đế, nhưng dù sao trong lúc Khương Vũ tại vị, Đại Cảnh thay đổi nguy cảnh, nếu không thừa nhận phần công lao này, người đời sau tất nhiên sẽ nói Khương gia thích nhất phụ tử tương tàn, tay chân tương sát.

Khương Tú cắn răng nói:

- Nhi thần nhất định tuân theo ý chí của phụ hoàng.

Càn Vũ năm ba mươi tám, Hoang Xuyên đã đến chỗ tiền tuyến Đông Lâm, trinh sát cũng truyền tình báo về Ti Châu,

cũng không thăm dò Đại Hoang có cường giả Kim Thân cảnh.

Đại Hoang không giống với Đại Cảnh, trăm năm trước chính là khí vận chi triều, mặc dù xuống dốc, võ đạo chi phong thịnh hành, đám võ giả cũng biết Kim Thân cảnh, lần kia Kim Thân cảnh đưa tới khí vận dị tượng cũng để bọn hắn cực kỳ khẩn trương, nếu như là người Đại Hoang thật sự thành tựu Kim Thân, chắc chắn sẽ nổi danh khắp thiên hạ.

Khương Tử Ngọc biết được việc này, hạ lệnh, để Từ Thiên Cơ làm Thống soái, phát động chinh chiến Đông Lâm vương triều, không phá vương thành thề không bỏ qua.

Trên triều đình, tiếng nói Khương Tử Ngọc tràn ngập cảm giác áp bách:

- Mặc dù Kim Thân cảnh kia đến từ Đại Hoang, Đại Hoang cất giấu cao thủ này, trẫm cũng không sợ, Đại Hoang nhất định vong.

Quần thần hai mặt nhìn nhau, chỉ có thể cùng nhau nói bệ hạ uy vũ.

Trong lòng số ít đại thần hiểu rõ, bệ hạ tất nhiên đi Long Khởi quan, đã có lực lượng.

Đạo Tổ mới là cột trụ của vương triều Đại Cảnh.

Thánh chỉ tăng tốc truyền ra, sau ba tháng đã hoả tốc truyền đến tiền tuyến, Từ Thiên Cơ chờ đợi đã lâu suất lĩnh mười vạn Thiên Sách quân lao thẳng tới biên cảnh Đại Hoang, đến sau này vẫn có những quân đội khác phối hợp tác chiến, đại quân áp giải lương thực, quân giới tiến lên.

Bên này vừa khẽ động, binh lực toàn quân vượt qua một trăm năm mươi vạn, trong đó không ít binh sĩ đến từ Đông Lâm vương triều.

Đông Lâm vương triều làm vương triều lân cận Đại Hoang, hàng năm cống lên, sớm đã là thù truyền kiếp, cực kỳ không quen nhìn Đại Hoang.

Cuộc chiến vận triều bắt đầu bùng nổ.

Quân đội Đại Hoang trận địa sẵn sàng đón quân địch phát hiện phát khởi thế công, hai bên diễn ra chiến tranh lần đầu tiên ở trong một rừng núi, liên miên trăm dặm.

Trận chiến đầu tiền dùng Đại Cảnh thắng lợi chấm dứt, Bình An đánh lui hai tôn thần nhân, một búa đập sập một ngọn núi nhỏ, ngăn chặn lộ tuyến Đại Hoang vận hành lương thực, một trận chiến này để tên Bình An truyền ra khắp đại hoang.

Trong vòng mấy tháng sau đó, cuộc chiến giữa Đại Hoang và Đại Cảnh truyền khắp thiên hạ, các triều đều biết.

Đã bao nhiêu năm, đã thật lâu chưa từng xuất hiện khí vận chi triều đại chiến, bình thường đều là khí vận chi triều chiếm đoạt vương triều bình thường, ở giữa các khí vận vương triều thường thường sẽ tránh né mũi nhọn, không dám tùy tiện đại chiến.

Trăm năm trước, Đại Hoang đại chiến cùng một phương khí vận chi triều, lưỡng bại câu thương, còn phải nhờ triều tông ra tay mới chịu bỏ qua, không nghĩ tới lần này vận triều đại chiến lại có Đại Hoang.

Tin chiến thắng ở tiền tuyến không ngừng truyền về bên trong bốn mươi chín châu Đại Cảnh, dân chúng không nghĩ tới hoàng đế vẫn khai chiến, bất quá cũng may là tin chiến thắng, thiên hạ vui mừng.

Tháng mười.

Phù Nguyệt thế gia Ngọc Nghiên Dật đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Nàng đi vào dưới Địa Linh thụ, cung kính hành lễ, nói:

- Tiền bối, Đại Cảnh cùng Đại Hoang khai chiến có thể là ý của ngài?

Khương Trường Sinh mở mắt, hỏi:

- Vì sao muốn hỏi, chẳng lẽ Phù Nguyệt thế gia muốn chen chân?

Chương 242: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (2)

Ngọc Nghiên Dật vội vàng lắc đầu, nói:

- Tự nhiên không phải, chẳng qua vãn bối muốn nhắc nhở tiền bối, vận triều khai chiến, rất dễ dàng làm lớn chuyện, dù sao vận triều chiếm cứ khí vận to lớn và cương thổ bao la, hai triều tranh đấu, người thắng tăng trưởng khí vận, nhìn như đơn giản, nhưng đứng ở góc độ đại lục, vận triều giao chiến, chắc chắn sẽ chết vô số người, tiếp theo sẽ để toàn thể đại lục tổn thất số lượng lớn khí vận, ảnh hưởng võ đạo thiên hạ, một khi cuộc chiến Cảnh Hoang tử vong quá nhiều, triều tông nhất định hợp lại ngăn cản, tiền bối mạnh mẽ như thế, triều tông không phải đối thủ, nhưng nếu Hiển Thánh động thiên cũng ra mặt thì sao?

- Trăm năm trước, Đại Hoang thắng, nhưng cũng bị các triều tông trừng phạt, bởi vì Đại Hoang tàn sát quá nhiều, từ đó về sau, quân vương hậu thế của Đại Hoang đều không dám chinh chiến, chỉ cầu hưởng lạc, việc này chính là cơ mật, ta cũng nghe phụ thân ta nói.

Thì ra là thế.

Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ, trách không được ở giữa các vận triều không dám tùy tiện khai chiến.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đây là ý của hoàng đế Đại Cảnh, hắn chính là đồ nhi của ta, ta sẽ toàn lực ủng hộ, nếu Phù Nguyệt thế gia sợ phiền toái, có thể đoạn giao với ta, ta sẽ không giận lây sang các ngươi, ta có thể hiểu được.

Hắn vẫn rất có hảo cảm với Phù Nguyệt thế gia.

Thế nhưng.

Thiên hạ này nhất định phải thuộc về Đại Cảnh.

Ngọc Nghiên Dật sửng sốt, không nghĩ tới Khương Trường Sinh biết được việc này vẫn cứng rắn như thế.

Nàng cắn răng, nói:

- Phù Nguyệt thế gia tự nhiên duy trì tiền bối, mặc dù chúng ta sợ hãi triều tông, vãn bối cũng nguyện thề sống chết duy trì

tiền bối.

Ánh mắt Bạch Kỳ nhìn về phía nàng trở nên trêu tức.

Hoa Kiếm Tâm lộ ra nụ cười thần bí, cũng không có tức giận, người ngoài đều không biết quan hệ giữa nàng và Khương Trường Sinh, nàng đã bước qua chín mươi tuổi, nếu Khương Trường Sinh tìm những nữ nhân khác, nàng đương nhiên sẽ không phản đối, nàng cũng hi vọng Khương Trường Sinh sẽ không cô độc sau khi mình chết đi.

Cho dù nàng không chết, Khương Trường Sinh nhận thêm nhiều nữ nhân, nàng cũng sẽ không có ý kiến, cái mạng này của nàng là Khương Trường Sinh ban cho, sao dám chủ đạo lựa chọn của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh biết được tâm ý của Ngọc Nghiên Dật, nhưng hắn không động tâm, nói:

- Vậy ngươi trở về chờ xem, có câu nói này của ngươi là đủ rồi, Đại Cảnh cũng không cần Phù Nguyệt thế gia ra tay.

Ngọc Nghiên Dật gật đầu, hành lễ rời đi.

Lúc rời đi sân nhỏ, nàng âm thầm hoang mang, vị lão đạo sĩ hoàn toàn thay đổi kia làm sao không còn nữa?

Khương Tiển lại gần, ngồi xổm ở trước mặt Khương Trường Sinh, hưng phấn hỏi:

- Sư tổ, Đại Cảnh có phải sẽ đối mặt với toàn bộ thiên hạ hay không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không có hỏng bét như vậy, một khi có người ăn quả đắng, những người còn lại sẽ không dám ló đầu.

Mặt Khương Tiển lộ ra vẻ sùng bái.

Không hổ là sư tổ.

So với Hoang Xuyên càng trang bức hơn.

Trên vách núi, Hôi bào lão giả cùng cẩm y nam tử đứng sóng vai, nhìn chém giết trên cánh đồng hoang phương xa, đại quân nơi đó lít nha lít nhít, căn bản đếm không hết có bao nhiêu

người, còn có thể thấy có võ giả kịch đấu trên không trung, đó là Thần nhân đang chiến đấu.

Cẩm y nam tử cảm khái nói:

- Vẫn đánh nhau, Đại Cảnh Đạo Tổ thật sự cuồng vọng, dung túng đồ đệ như thế, xem ra không có xem triều tông, Hiển Thánh động thiên vào trong mắt.

Sắc mặt hôi bào lão giả bình tĩnh, con mắt híp nửa, nói:

- Hắn xác thực có tư cách này.

Cẩm y nam tử bất đắc dĩ nói:

- Dùng sát tính của Đại Cảnh, Đại Hoang, chắc chắn sinh linh đồ thán, kể từ đó, Thiên Mệnh không thể không ra tay, lần này chính là Đại Cảnh phát động chinh chiến, mong muốn ngưng chiến, chỉ có thể đối mặt Đạo Tổ, nói thật, ta không dám đối mặt, mặc dù không có thấy tận mắt Đạo Tổ dời núi, nhưng cho dù là giả, Đạo Tổ dễ dàng tru diệt Kim Thân cảnh, chỉ sợ đã bước vào cảnh giới trong truyền thuyết, kia được xưng là Thiên cảnh giới.

Hôi bào lão giả nói:

- Lúc này không giống ngày xưa, Thiên Mệnh làm việc, không thể lại dùng bá đạo làm chủ, hôm nay thiên hạ đã có sáu phương khí vận chi triều, khí vận phóng đại, cũng nên xuất hiện rất nhiều thiên tài, thu nhiều một chút đi.

Cẩm y nam tử gật đầu.

Hai người tiếp tục xem chiến, cũng không có ý tứ nhúng tay.

- Chậc chậc, vị gọi Bình An kia thật là mạnh, bên trong Thần nhân hẳn không có người nào là đối thủ của hắn, có lẽ Đại Hoang sẽ tốc độ cao bại vong, dạng này chúng ta cũng không cần đối mặt Đạo Tổ.

Cẩm y nam tử trêu chọc.

- Cũng không phải, trước đó không lâu đản sinh Kim Thân mặc dù không thuộc về Đại Hoang, nhưng có quan hệ với hoàng thất Đại Hoang.

- Quan hệ thế nào?

- Tạm thời không rõ ràng, nhưng ít ra có quan hệ, tình báo cụ thể vẫn còn đang dò xét.

- Ai, thật sự là phiền toái.

Cẩm y nam tử lắc đầu, quay người chuẩn bị rời đi.

Hôi bào lão giả liếc nhìn hắn, nói:

- Tà Tôn đang xuôi nam, ngươi có thể dẫn dắt Tà Tôn vào Đại Cảnh, bốn phía hấp thu công lực võ giả, nhìn một chút có thể khiến hoàng đế Đại Cảnh ngưng chiến hay không, thay đổi tinh lực truy nã Tà Tôn.

Cẩm y nam tử dừng bước, cười nói:

- Ngươi thật đúng là lão hồ ly, tin tức gì đều không thể gạt được ngươi, kế sách một hòn đá ném hai chim rất không tệ, ta sẽ đi chiếu cố vị Tà Tôn kia.

Hắn thả người vọt lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu tím, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Hôi bào lão giả một lần nữa nhìn về phía chiến trường, lẩm bẩm nói:

- Nhân Vương, khi nào ngài mới bằng lòng xuất quan, thiên hạ này đã có Càn Khôn cảnh mới sinh ra, nếu như không ngài trấn thế, Thiên Mệnh gặp khó….. Ai…

Chương 243: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (1)

Tuyết lớn đầy trời, bao trùm Long Khởi sơn cùng Võ Phong, thiên địa hóa thành màu trắng, khó thấy người ở và đường nét của thành trì.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước dược đỉnh luyện đan, Bạch Kỳ, Hoa Kiếm Tâm cũng ở bên cạnh sưởi ấm.

Hoa Kiếm Tâm chà xát hai tay, nói:

- Gần đây đệ tử Long Khởi quan đã đi đến số lượng ba ngàn, thật là náo nhiệt.

Nàng vừa rồi tiến vào Long Khởi quan, đệ tử mới có hơn một trăm vị, so sánh xưa nay, khiến cho người cảm khái.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhân số tuy nhiều, nhưng số lượng cao thủ vẫn kém xa.

Hắn đưa hết tất cả võ học của Hiển Thánh động thiên võ học vào trong tàng kinh các của Long Khởi quan, bây giờ Long Khởi quan không thiếu võ học, nhưng thiếu thiên tài, thời đại vận triều đến, hạn mức cao nhất của võ giả phổ biến được đề cao, nhưng Thần Tâm cảnh vẫn như cũ là mức độ mà tuyệt đại đa số võ giả không thể đạt tới, chớ nói chi là Thần Nhân cảnh.

Cho tới bây giờ, Long Khởi quan còn không ra đời tôn thần nhân thứ hai.

Hoa Kiếm Tâm thổi một hơi vào trong lòng bàn tay, cười nói:

- Chờ Tiển Nhi đi, không cần mấy năm, hắn hẳn là có thể thành tựu Thần nhân, chậc chậc, đưa mắt toàn bộ Đại Cảnh, thiên tư của hắn là không người có thể so sánh.

Khương Tiển mới hai mươi hai tuổi, đã là Thần Tâm cảnh, xông vào Thần Nhân cảnh.

Tại trong nhận thức của Hoa Kiếm Tâm, chỉ có Từ Thiên Cơ có thể so sánh, Từ Thiên Cơ cũng là hai mươi tuổi ra mặt đi đến Thần Tâm cảnh, đáng tiếc sau đó thì cảnh giới bị kẹp lại, qua mấy thập niên, đến nay không thể bước vào cảnh giới Thần Nhân.

Khương Trường Sinh đưa vào trong dược đỉnh một gốc dược liệu, nói:

- Hắn là thế, điều kiện của hắn được trời ưu ái, lẽ ra nên như thế.

Lúc này, Khương Tiển đang khiêng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trở về, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dài đến một trượng, tương đương với hơn ba mét, cho dù Khương Tiển có thân hình cao lớn cũng lộ ra thấp bé, nhưng khi dùng binh khi hạng năng như thế thì hắn mới vận dụng mười phần vừa tay.

Cân nặng của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã truyền ra Long Khởi quan, bởi vì các đệ tử đều nếm thử đi nhấc, phát hiện không có hai mươi người, căn bản không nhấc lên nổi.

Dần dần, tên Khương Tiển cũng bắt đầu truyền ra, võ lâm Đại Cảnh cũng biết Long Khởi quan trên có một tên quái vật, đi theo Đạo Tổ tập võ, đợi hắn xuất thế, nhất định danh chấn thiên hạ.

Vũ khí nặng vạn cân, nghe qua đã không thể tưởng tượng nổi.

Lại thêm Khương Tiển từng đứng cùng hoàng đế tiếp nhận khí vận Đại Cảnh trong đại điển tấn thăng vận triều, để hình ảnh của Khương Tiển trở nên càng thêm truyền kỳ.

Khương Tiển đặt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dưới đất, sau đó trở về trước dược đỉnh ngồi xuống, hắn chà xát hai tay, cười nói:

- Sư tổ, Lăng Tiêu đều không phải đối thủ của ta, Long Khởi quan lớn như vậy tìm không thấy người cùng ta bồi luyện, có chút nhàm chán.

Trước đó Hoang Xuyên có mặt, hắn còn có thể cảm nhận được cảm giác áp bách, bây giờ lại tung hoành Võ Phong vô địch thủ.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm dược đỉnh, nói:

- Chờ ngươi đi đến Thần Nhân cảnh, ta cùng ngươi luyện.

Nghe vậy, Khương Tiển lập tức phấn khởi, hỏi:

- Vì sao muốn chờ đến Thần nhân?

- Phải đi lên không trung chiến đấu, ta sợ làm núi lỡ đất sụp.

Khương Tiển bị hù dọa, Bạch Kỳ cho hắn ánh mắt đồng tình.

Hoa Kiếm Tâm buồn cười, nhìn xem ông cháu bọn hắn, cảm thấy cuộc sống như vậy thật rất tốt.

Tuyết lớn bàng bạc, thiên địa lạnh lẽo, trong đình viện lại rất ấm áp.

Đại Hoang, trong hoàng cung vương thành.

Hoàng đế Đại Hoang Cao tuổi giận đến toàn thân run rẩy, hắn nhìn hằm hằm cả triều văn võ, mắng:

- Đại Hoang dừng chân mấy trăm năm, võ đạo phồn vinh, lại tìm không ra một người đi trấn áp hung nhân Bình An kia sao?

Trên điện, tất cả văn võ bá quan đều cúi đầu, không người dám trả lời, bầu không khí trong đại điện vô cùng nặng trĩu.

Hoàng đế Đại Hoang nhìn về phía một nam tử trung niên thân hình cứng rắn, mắng:

- Trình thạch, trẫm để ngươi quản lý võ lâm Đại Hoang, thật không ai có thể địch Bình An?

Trình Thạch bất đắc dĩ ngẩng đầu, nói:

- Bệ hạ, Đại Hoang hết thảy có năm vị Thần nhân, trong đó hai vị tuổi tác đã cao, khi Đại Hoang đứng trước nguy hiểm vong triều mới có thể ra tay, còn lại ba vị đã giao thủ qua cùng Bình An, suýt nữa bị đánh chết.

Nhắc đến tên Bình An, thân thể của hắn nhịn không được run run.

Hắn đi qua chiến trường, tận mắt nhìn thấy qua Bình An cường đại, đúng là hung thần ở nhân gian.

Hoàng đế Đại Hoang ngồi liệt trên long ỷ, hữu khí vô lực nói:

- Nguy hiểm vong triều… nguy hiểm vong triều… Đây không phải đang ở trong tình trạng như thế à…..

Trong lời nói của hắn tràn ngập tuyệt vọng.

Hắn biết Đại Cảnh rất mạnh, dù sao tốc độ Đại Cảnh quật khởi quá mức khoa trương, đưa mắt nhìn toàn bộ thiên hạ, cũng là Đại Tề mới có tốc độ như vậy, nhưng Đại Tề là bá chủ ngàn năm khó tìm được một, vì sao thời đại này lại có hai?

Hắn không thể nào hiểu được, chỉ cảm thấy ông trời già bất công.

Có lẽ à thượng thiên cảm thấy Đại Hoang nên vong.

Đúng lúc này, một hồi cuồng phong theo ngoài điện gào thét tới, thổi đến áo bào quần thần bay phất phới, hoàng đế Đại

Hoang vô ý thức đưa tay áo che mặt.

Đợi cuồng phong yên tĩnh, hoàng đế Đại Hoang buông tay, kết quả nhìn thấy trên điện thêm ra một người.

Quần thần bị hù dọa, đám võ tướng dồn dập bao vây hắn.

Chương 244: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (2)

Người tới là một người mặc hắc y, đầu đội mũ tơi, trên mặt mang theo mặt nạ đồng xanh, mặc dù thấy không rõ hình dáng của hắn, nhưng xem thân hình, hắn là một nữ tử.

Đông!

Người hắc y đâm vỏ kiếm trong tay lên trên mặt đất, trong chốc lát, toàn bộ cung điện vì đó rung động, một vài văn võ kém chút ngã sấp xuống, tất cả mọi người hoảng sợ nhìn nàng.

- Nguy hiểm vong triều thì còn sớm, ít nhất cũng không phải ngay lập tức, nếu Đại Hoang không người có thể ngăn cơn sóng dữ, vậy thì để tại hạ cứu vớt Đại Hoang, cũng để trả lại ân tình của Thần Tông hoàng đế Đại Hoang.

Người hắc y cười lạnh nói, âm thanh khàn khàn, khiến cho người không rét mà run.

Hoàng đế Đại Hoang kinh hỉ, hỏi:

- Tiền bối nhận biết Thần Tông hoàng đế?

Thần Tông hoàng đế, đó là hoàng đế hai trăm năm trước, Đại Hoang có thể thành tựu khí vận chi triều đều nhờ có Thần Tông quản lý, từ Thần Tông lên, triều tông chưởng khống Đại Hoang càng ngày càng nhỏ, cho đến khi thành tựu khí vận chi triều, triều tông đều phải nịnh nọt Đại Hoang.

Người hắc y nói:

- Chuẩn bị triệu tập binh mã phản công đi, ba ngày sau, ta sẽ buông xuống chiến trường, giết sạch Thần nhân Đại Cảnh, sau đó bệ hạ đoạt lấy Đông Lâm vương triều là được, chớ tiếp tục tiến đánh Đại Cảnh.

Đại Hoang hoàng đế nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

Quần thần rối loạn, cũng không thể nào hiểu được.

- Bởi vì Đại Cảnh Đạo Tổ.

Người hắc y trả lời để đại điện lần nữa yên lặng lại, ngay cả hoàng đế Đại Hoang cũng có loại cảm giác một ngọn núi lớn đè ở trên ngực mình.

Người hắc y tiếp tục nói:

- Đại Cảnh Đạo Tổ cử thế vô song, sở dĩ đến đỡ Đại Cảnh, chỉ vì hoàng đế Đại Cảnh là đồ đệ của hắn, nếu Đại Hoang thừa thắng xông lên, để Đại Cảnh đứng trước nguy hiểm vong triều, Đại Cảnh Đạo Tổ nhất định ra tay, nhưng nếu đánh tan quân đội Đại Cảnh, chỉ chiếm Đông Lâm vương triều, Đạo Tổ sẽ không đi xa tám vạn dặm, mà sau trận chiến này, Đại Cảnh trong năm mươi năm sẽ không có khả năng quay đầu trở lại, đợi hoàng đế Đại Cảnh băng hà, Đạo Tổ rời khỏi, lại cầu báo thù.

Đại Hoang hoàng đế nhíu mày hỏi:

- Nếu như hoàng đế Đại Cảnh băng hà, Đạo Tổ vẫn không có rời khỏi thì sao?

Người hắc y yên lặng một lát, nói:

- Vậy thì để hoàng đế hậu thế cân nhắc đi.

Hoàng đế Đại Hoang cười khổ.

Đúng vậy.

Hoàng đế Đại Cảnh băng hà, khi đó đoán chừng hắn cũng đã chết.

Bất quá chỉ cần giữ vững giang sơn, thậm chí đánh lui Đại Cảnh, vậy thanh danh của hắn trên sử sách sẽ không kém.

Người hắc y quay người, một cước đá chuôi kiếm bay ra, theo đó thả người vọt lên, chân đạp chuôi kiếm, bay ra cung điện, trong chớp mắt tan biến tại chân trời.

Thân pháp như vậy để quần thần nhìn mà than thở.

- Người này là Thần nhân?

- Tất nhiên không phải vậy, Thần nhân không phải đối thủ của Bình An, người này tất nhiên là Kim Thân cảnh trong truyền thuyết.

- Tốc độ thật nhanh, một đâm vừa rồi kia để ta cảm giác hoàng cung đều muốn sụp.

- Không ngờ Thần Tông hoàng đế lại lưu lại cho Đại Hoang chuẩn bị ở sau như thế.

- Lúc Thần Tông hoàng đế còn nắm giữ triều cương, võ đạo đại hưng, thậm chí còn điều động rất nhiều võ giả đi tới các phương thiên địa tìm kiếm võ đạo, có lẽ người vừa rồi kia chính là một trong những người năm đó ra ngoài tìm võ.

Hoàng đế Đại Hoang bỏ qua lời quần thần thảo luận, ngốc ngốc xuất thần nhìn hướng đi người hắc y rời khỏi, không biết suy nghĩ cái gì.

Núi hoang liên miên, trăm vạn đại quân đóng quân ở đây, liên miên trăm dặm, chiếm cứ khắp núi khắp đồng, trên đỉnh từng ngọn núi còn có binh sĩ đang nhìn xa xa từng hướng đi.

Trong quân doanh Đại Cảnh.

Hoang Xuyên nằm trên một chiếc chiến xa, trong miệng ngậm một cọng cỏ, hai chân tréo nguẩy, thoải mái biết bao.

Từ Thiên Cơ tám mươi sáu tuổi đi tới, người hắn mặc áo giáp, tướng mạo uy nghiêm, tóc mai trắng toát, thiếu niên thiên tài đã từng hăng hái giang hồ bây giờ cũng đã già, bất quá hắn chính là Thần Tâm cảnh đỉnh phong, mặc dù tám mươi sáu tuổi, võ công vẫn ở vào đỉnh phong.

Hắn tới đến bên cạnh Hoang Xuyên, hai tay đặt lên trên chiến xa, cười hỏi:

- Hoang Xuyên, mọi người nói dưới gối đạo trưởng lại nhiều thêm một yêu nghiệt, còn mạnh hơn cả Bình An, có thể là thật?

Hoang Xuyên mở ra một con mắt, liếc nhìn hắn, nói:

- Đương nhiên là thật, tiểu tử kia mới hai mươi tuổi đã đi đến Thần Tâm cảnh, tay cầm một thanh thần binh nặng vạn cân,

nặng vạn cân là khái niệm gì, ngươi hẳn là hiểu rõ.

Từ Thiên Cơ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói:

- Không hổ là Đạo Tổ, tổng thể có thể tìm tới người yêu nghiệt dạng này, Khương Tiển kia không phải hoàng tử à, vì sao không đến tiền tuyến tham chiến?

- Đạo Tổ nói, hắn không đi đến Kim Thân cảnh, không thể xuống núi, hoàng đế cũng đồng ý, bởi vì Đại Cảnh không thiếu Thần nhân, thiếu Kim Thân, hoàng thất sinh ra Kim Thân cảnh, một khi thành công, Đại Cảnh sẽ chân chính bay lên.

Gương mặt Hoang Xuyên lộ ra vẻ chờ mong, chớ nhìn hắn bình thường thường xuyên trêu đùa Khương Tiển, thật ra hắn đều bội phục Khương Tiển hơn so với ai khác.

Tiểu tử này căn bản không phải người.

Từ Thiên Cơ cảm thấy có lý, vạn phần cảm khái.

Từng có lúc, Đại Cảnh dùng Thông Thiên làm cao thủ trấn phái, Thần Tâm cảnh càng là võ lâm Tông Sư, lần đầu nghe thấy Thần nhân, Từ Thiên Cơ cực kỳ chấn kinh, hơn mười năm đi qua, võ lâm Đại Cảnh đã bắt đầu truy đuổi Kim Thân cảnh.

Quả nhiên là thương hải tang điền.

- Ô…

Tiếng kèn bỗng nhiên vang lên, cắt ngang Từ Thiên Cơ hai người thảo luận, Từ Thiên Cơ lập tức rời khỏi.

Chương 245: Đạo Tổ lộ ra thần uy, một kích tất sát

Hoang Xuyên vẫn như cũ nằm đó, Đại Hoang không ra Kim Thân cảnh, căn bản không cần hắn ra tay, hắn luôn cảm thấy chuyến này muốn đi không được gì.

Ngoài trăm dặm, đại quân mênh mông như hồng lưu kéo tới, ba tôn thân ảnh đạp không tiến lên, khí thế như cầu vồng.

Sau ba tôn thần nhân, có một người hắc y, chân đạp vỏ kiếm, đạp kiếm bay lượn, yên lặng đi theo.

Phương xa.

Trên vách núi, Hôi bào lão giả đang tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt, hắn híp mắt mắt nhìn lại, lẩm bẩm nói:

- Kiếm ý thật cường đại, Kim Thân cảnh kiếm khách…. Thật sự là hiếm thấy, cỗ kiếm ý này giống như đã từng quen biết…..

Một tôn Thần nhân đến từ Đại Hoang tức giận quát:

- Toàn quân tiến lên, san bằng quân doanh Đại Cảnh, không cần e ngại Bình An hung nhân, chúng ta tự sẽ bắt lại hắn.

Trùng trùng điệp điệp đại quân dùng tốc độ rất cao tiến lên, khoảng cách rìa quân doanh Đại Cảnh đã không đến năm dặm.

Oanh!

Phương xa truyền đến âm thanh không bạo, chỉ thấy một tôn thân ảnh to con phóng qua một ngọn núi cao, giơ cao song chùy, tức giận đập tới, hắn như là đạn pháo, thế không thể đỡ, mục tiêu chính là mấy chục vạn đại quân Đại Hoang.

Bang…

Vỏ kiếm dưới chân người hắc y bỗng nhiên xuất ra, tốc độ cực nhanh, ba tôn Thần nhân trước mặt căn bản không kịp phản ứng.

Bình An phản ứng sao mà nhanh, lập tức vung chùy ngăn cản, mũi kiếm đâm vào trên cự chùy màu vàng kim, vừa đối mặt, Bình An trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, âm thanh kiếm chùy va nhau vang vọng đất trời, vô cùng chói tai.

Bình An bay rớt ra ngoài, phóng qua một ngọn núi, nện ở trên núi lớn, nện xuyên qua vách núi, đá vụn bị đánh bay, bụi đất tung bay, cả ngọn núi đều đang chấn động.

Một màn này để các tướng sĩ Đại Cảnh đang chỉnh đốn bị hù dọa.

Làm sao có thể!

Từ Thiên Cơ cũng bị hù dọa, lập tức thúc giục các quân, chuẩn bị khai chiến.

Hoang Xuyên vốn đang chuẩn bị lười biếng lập tức nhảy dựng lên, mặt hắn lộ ra vẻ hưng phấn, tay phải từ trong ngực móc ra

cẩm nang, lẩm bẩm nói:

- Nhất định phải là Kim Thân, nhất định phải là….

Hắn thả người vọt lên, trực tiếp bay về phía phương hướng quân đội Đại Hoang.

Oanh!

Bình An nhảy ra từ trong bụi đất cuồn cuộn, sơn nhạc bị va chạm đi theo sụp đổ, cũng may gần đó cũng không có binh sĩ Đại Cảnh.

- Chết…

Bình An tức giận gào thét, kéo ra song chùy, bắp thịt cả người kéo căng, thể hiện ra lực lượng tính chất bạo tạc.

Người áo đen phóng qua đỉnh đầu ba tôn thần nhân, vỏ kiếm dưới chân thuận thế thu thân kiếm, đối mặt Bình An thế không thể đỡ, nàng tay phải nâng lên, dùng chỉ làm kiếm, trong chốc lát, bốn phương tám hướng ngưng tụ ra muôn vàn kiếm ảnh, lơ lửng giữa trời.

Mấy chục vạn binh sĩ Đại Hoang tận mắt thấy người áo đen biểu hiện, sĩ khí phóng đại.

Bình An hung nhân không ai bì nổi cuối cùng bị áp chế, bọn hắn quét tan khói mù trong lòng, dồn dập phát ra gào thét, sĩ khí hội tụ vào một chỗ, kinh thiên động địa.

Người áo đen vung tay phải, muôn vàn kiếm ảnh lướt ngang bầu trời, thẳng hướng Bình An.

Bình An đối diện đụng vào, song chùy phía trước, đụng tan từng đạo kiếm ảnh, lúc này, những kiếm khí dịch ra đột nhiên quay đầu, đánh tới từ phía sau hắn, điên cuồng rơi vào trên lưng Bình An.

Còn lại mấy đạo kiếm ảnh cùng nhau đụng vào Bình An, Bình An bị kiếm ảnh đánh trúng, động tác biến hình, tốc độ chợt giảm, máu vẩy bầu trời, thân thể theo đó rơi xuống mặt đất.

Oanh!

Hắn nện ở trên vùng núi giữa hai quân, ném mặt đất ra một cái hố to.

Bụi đất tán đi, hắn hiển lộ thân hình, máu me khắp người, nhưng hắn cũng không có hoảng sợ, mà là cắn răng đứng lên.

Ba tôn thần nhân từ trên trời giáng xuống, phân tán ở các hướng trên không trung, bao vây Bình An, nhìn thấy Bình An rơi vào tình cảnh thê thảm như thế, trong lòng bọn họ thoải mái.

- Không hổ là cường giả Kim Thân cảnh, thật thật lợi hại.

- Ha ha ha, Bình An, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết tại này.

- Cái tên này thật mạnh, gặp phải trọng thương như thế, còn có thể đứng lên.

Ba tôn thần nhân căm tức nhìn Bình An, tướng sĩ Đại Hoang chết dưới tay Bình An đã vượt qua ba mươi vạn, hung nhân như thế, bọn hắn hận không thể ăn máu thịt của hắn.

Đột nhiên, mặt đất tối sầm lại, ba tôn thần nhân cùng Bình An vô ý thức ngẩng đầu, nhóm Thần nhân bị hù dọa.

Chỉ thấy một thanh kiếm ảnh khổng lồ màu vàng kim treo ngược ở phía trên dãy núi, mũi kiếm chỉ thẳng Bình An.

Người áo đen đứng ở trên chuôi kiếm, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, nhìn xuống phía dưới, kiếm ảnh màu vàng kim này ít nhất rộng chừng mười trượng, thân kiếm dài hơn trăm trượng, vĩ ngạn vô song, rung động lòng người.

- Kỳ tài ngút trời, đáng tiếc tâm trí không được.

Người áo đen nhìn chằm chằm Bình An, tự lẩm bẩm, mặt nạ đồng xanh hiển lộ ra hai mắt đầy lạnh lùng.

- Đạo Tổ ở đây, ai dám càn rỡ!

Một tiếng hét to truyền đến, cả kinh người áo đen co rụt con ngươi lại, ba tôn Thần nhân đồng thời quay đầu nhìn lại. Bình An quay đầu nhìn lại, thấy Hoang Xuyên bay tới, hắn không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, máu tươi không ngừng trào ra từ trong khóe miệng.

Hoang Xuyên tay cầm cẩm nang, cực tốc bay tới, mắt thấy thảm trạng của Bình An, cặp mắt của hắn trong nháy mắt đỏ lên, quát:

- Muốn chết!

Hắn lập tức mở ra cẩm nang, lấy ra vật liệu bên trong.

Người áo đen bị dọa quay người, ba tôn Thần nhân cũng bị hù dọa.

Thiên hạ ai chẳng biết Đại Cảnh Đạo Tổ chính là Yêu đạo, nắm giữ võ học cổ quái chí tà, rải đậu thành binh, chấn nhiếp thiên hạ. Chẳng lẽ người này lại muốn vãi đậu?

Chương 246: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (1)

Ánh mắt của bốn người tập trung ở trên tay phải Hoang Xuyên, phát hiện hắn nắm một mảnh lá cây màu vàng óng.

Hoang Xuyên thấy là một mảnh lá cây màu vàng óng, lập tức sửng sốt.

- Nguy rồi, nên dùng như thế nào đây….

Hoang Xuyên duy trì vẻ mặt phẫn nộ, trong lòng có chút hoảng, nắm lá cây trong tay nhưng hắn lại không cảm giác được bất kỳ lực lượng nào.

Chẳng lẽ giống như rải đậu thành binh, vứt trên mặt đất? Hắn lập tức ném Kim Lân ngọc diệp xuống mặt đất, kết quả Kim Lân ngọc diệp vừa hạ xuống đã cấp tốc bay lên.

Khương Trường Sinh ở bên trong Long Khởi quan phía xa nhắm mắt lại, thầm mắng Hoang Xuyên vô lễ, không ngờ lại ném pháp bảo của Lão Tử, trở về định phải thu thập thật tốt.

Nhìn thấy Kim Lân ngọc diệp tự chủ lơ lửng giữa không trung, người áo đen cùng ba tôn Thần nhân càng thêm không dám nhúc nhích.

Người áo đen âm thanh bay tới:

- Đạo Tổ thật tới rồi sao?

Hoang Xuyên cao giọng nói:

- Sư phụ ta chưa đến, nhưng lá cây này đủ để giết các ngươi.

Người áo đen cười, cười đến vô cùng lạnh lẽo, mặc dù nhìn không thấu lá cây màu vàng óng, nhưng nàng là Kim Thân cảnh, há có thể bị một chiếc lá đánh giết?

- Ta đây trước hết giết tiểu tử thúi này, lại giết ngươi.

Người áo đen giẫm chân phải một cái, kiếm ảnh màu vàng kim mãnh liệt rớt xuống, như núi to treo ngược, thế không thể đỡ, ba tôn Thần nhân bị dọa đến lập tức nhảy ra.

Bình An cắn răng, mong muốn nắm chặt kim chùy, nhưng bản thân bị trọng thương để hắn nửa bước khó đi.

Mắt thấy kiếm ảnh màu vàng kim muốn đánh trúng Bình An, Kim Lân ngọc diệp đột nhiên động.

Kim quang thoáng hiện!

Binh…

Kiếm ảnh màu vàng kim như là pha lê phá toái, nhấc lên gió mạnh, bao phủ bốn phương tám hướng.

Con ngươi người áo đen phóng to, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Làm sao có thể!

Kiếm ảnh này chính là do kiếm ý của nàng ngưng tụ mà thành, nàng tự tin dù cho là Kim Thân cảnh cũng không có khả năng một kích đánh nát nó.

Còn chưa chờ nàng suy nghĩ nhiều, nàng đã nhìn thấy đạo kim quang kia chạy nhanh đến, ánh mắt nàng ngưng tụ, bảo kiếm dưới chân xuất ra, thẳng hướng đạo kim quang kia.

Đinh! Kim Lân ngọc diệp cùng bảo kiếm va vào nhau, bảo kiếm trong nháy mắt bị đập tan, người áo đen cả kinh vô ý thức vọt lên, mong muốn né tránh.

Nhưng tốc độ của Kim Lân ngọc diệp thật sự quá nhanh.

Khương Trường Sinh ở dưới Địa Linh thụ nhếch miệng, lẩm bẩm nói:

- Ngươi trốn được không?

Phốc lần –

Kim Lân ngọc diệp đánh nát mặt nạ đồng xanh, xuyên qua cái trán của người áo đen, mũ tơi ném đi, một gương mặt già nua hiển lộ ra, nàng trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

Kim Lân ngọc diệp ở trên không xẹt qua một đầu đường vòng cung hoàn mỹ, thẳng hướng đến ba tôn Thần nhân.

Đám Thần nhân đều bị dọa hoảng hốt chạy trốn, nhưng Kim Thân cảnh đều phản ứng không kịp, bọn hắn như thế nào trốn?

Bịch! Bịch! Bịch!

Ba tôn thần nhân rơi xuống đất, tất cả đều chết thảm, từng người bị đánh xuyên cái trán, chết không nhắm mắt, Kim Lân ngọc diệp đi theo quay đầu, bay về phía Hoang Xuyên.

Thi thể người áo đen cuối cùng rơi xuống đất, ngã vào trong núi rừng, đè sập một mảnh cây cối.

Hoang Xuyên thấy mà choáng.

Cứ như vậy kết thúc?

Thấy Kim Lân ngọc diệp bay tới, hắn vô ý thức đưa tay, nhưng Kim Lân ngọc diệp né qua khỏi người hắn, cấp tốc tan biến tại phần cuối thiên địa.

Chẳng biết tại sao, Hoang Xuyên có loại cảm giác bị đánh một bạt tai, má phải đau nhức.

Hắn quay đầu nhìn lại, đã không thấy Kim Lân ngọc diệp, chỉ có thể thôi, lập tức bay đến trước Bình An, cầm máu cho hắn.

Mấy chục vạn đại quân phía trước đang tiến lên bắt đầu giảm tốc độ, tướng quân xông lên phía trước nhất ghìm ngựa quay đầu hô:

- Rút quân! Rút quân!

Mấy chục vạn đại quân khổng lồ ra sao, đại đa số người đằng sau đều không nhìn thấy người áo đen cùng ba vị Thần nhân đã chết, còn đang tiến lên, trong lúc nhất thời, đại quân hỗn loạn.

Từ Thiên Cơ mừng như điên, giận dữ hét:

- Giết! Giết cho ta!

Thiên Sách quân phóng ngựa giết ra, hắn nhanh như gió, thẳng tiến không lùi.

Phương xa.

Trên vách núi, Hôi bào lão giả đứng đấy, toàn thân run rẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

- Đó là cái gì…. Thần binh? Hay là một loại phi đao tuyệt học nào đó….. Làm sao có thể….. Kim Thân cảnh cứ thế mà chết đi?

Hôi bào lão giả tự lẩm bẩm, hắn biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng hôm nay không thấy Đạo Tổ hiện thân đã thấy hắn tru diệt Kim Thân, thật sự là rung động, phá vỡ nhận biết của hắn.

Chờ chút!

Đạo Tổ có thể đang ở gần đó hay không?

Hôi bào lão giả bị dọa đến lập tức quay người rời khỏi, không còn dám xem chiến.

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh bẻ bẻ cổ, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Cũng không biết giết địch như thế có sinh tồn ban thưởng hay không?

Nếu là có, hắn sau này cứ ở ngoài ngàn dặm giết địch, đã có thể thủ nhà, lại có thể thay Đại Cảnh tru diệt cường địch không thể đối đầu.

Lần này tru diệt khác biệt với đậu linh lực, Kim Lân ngọc diệp là do hắn tự mình điều khiển.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi, Bạch Kỳ đang chợp mắt trong đình viện, Hoa Kiếm Tâm đang nấu nước, tuyết trắng mênh mang trong đình viện đã bị quét ra, còn về Khương Tiển, đã đi tìm Bạch Long.

Rất lâu.

【 Càn Vũ năm ba mươi tám, Kim Thân cảnh cường giả Tiêu Nguyệt Như vì báo ân, trợ giúp chiến trường, mang theo ba tôn Thần nhân vây giết đồ đệ của ngươi Bình An, ngươi kịp thời xuất thủ cứu Bình An, vượt qua một trận kiếp nạn nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp thuật báo mộng chi thuật 】 .

Chương 247: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (2)

Kiếp nạn nhân quả?

Khương Trường Sinh kinh ngạc, nghĩ lại liền hiểu rõ, nếu Bình An chết đi, hắn tất sẽ báo thù cho đồ đệ, dẫn tới sát kiếp càng lớn, tình thế biến hóa như thế nào, hắn tạm thời cũng không thể nào đoán trước, xác thực được cho là kiếp nạn nhân quả.

Chậc chậc, báo mộng chi thuật.

Không tệ không tệ, loại pháp thuật này là võ đạo không có khả năng có!

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa báo mộng chi thuật.

Báo mộng chi thuật cũng không phải nghĩ nắm nvào gười nào liền sẽ báo mộng cho người đó, ngoại trừ đối phương ở vào trạng thái ngủ sâu giấc ra, còn nhất định phải cảm giác được khí tức của đối phương, khóa chặt đối phương, nói theo một ý nghĩa nào đó, ở trong phạm vi hắn cảm giác, nhưng hắn còn nắm giữ Luân Hồi ấn ký, vô luận khoảng cách bao xa, hắn có khả năng báo mộng cho người bị đánh dấu chuyển thế.

Pháp thuật rất tốt, sau này còn có khả năng báo mộng cho bách tính dưới núi, người bị báo mộng càng ngày càng nhiều, hương hỏa của hắn chắc chắn sẽ gia tăng.

Không hổ là giá trị của một tôn Kim Thân cảnh, ba tôn Thần nhân mang tới!

Tâm tình Khương Trường Sinh đầy vui vẻ, bắt đầu tu hành báo mộng chi thuật.

Vừa hay Bạch Kỳ đang chợp mắt, hắn thử nghiệm thi triển báo mộng chi thuật, chui vào mộng cảnh của Bạch Kỳ.

Rất nhanh, hắn mở to mắt, mày nhăn lại, vẻ mặt cổ quái.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tựa như kinh lôi nổ vang bên tai Bạch Kỳ, nó cả kinh xù lông, lập tức nhảy dựng lên, nhìn xung quanh.

Nó mơ mơ màng màng nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đạo trưởng, vừa rồi là âm thanh của ngài?

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Đi quét tuyết đi, đều quét tuyết trong hết thảy các đình viện ra, bao gồm cả đường nhỏ, lầu các ở trên núi.

- A?

- Ừm?

Bạch Kỳ bị dọa đến lập tức đi ra ngoài, nó cực kỳ phiền muộn.

Vừa rồi đang gặp mộng đẹp, đang đến thời điểm then chốt bị đánh gãy, để tâm tình nó rất khó chịu, nhưng đối phương là Khương Trường Sinh, nó chỉ có thể kìm nén.

- Mùa đông này, thật là lạnh.

Bạch Kỳ cảm khái, tan biến trong tuyết lớn mịt mờ.

Hoa Kiếm Tâm lắc đầu bật cười, cũng không có hỏi nhiều, Khương Trường Sinh ưa thích khi dễ đầu Yêu Lang này, nàng đã thành thói quen, còn cảm thấy thú vị.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Đêm tối buông xuống.

Khương Trường Sinh không có ngủ, ở dưới tàng cây thưởng thức cảnh đêm.

Bạch Kỳ kéo lấy thân thể mệt mỏi trở về, nhìn thấy Khương Trường Sinh còn ở trong sân, nó đang muốn đi qua nịnh nọt, chỉ thấy Khương Trường Sinh đưa tay.

Một vệt kim quang chạy nhanh đến từ trong đêm tối, rơi vào trong tay hắn.

Chính là mảnh Kim Lân ngọc diệp kia.

Khương Trường Sinh thu Kim Lân ngọc diệp vào trong Cự Linh giới, hắn nhìn về phía Bạch Kỳ, dọa Bạch Kỳ khẽ run rẩy.

Nó vội vàng lại gần, năn nỉ nói:

- Đạo trưởng, nô tỳ quá mệt mỏi, ngày mai lại quét đi.

Nó quét bao nhiêu tuyết, liền rơi xuống bao nhiêu tuyết, lão tặc thiên giống như đang đối nghịch nó.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, Bạch Kỳ như trút được gánh nặng, hấp tấp đi vào bên cạnh dược đỉnh nằm xuống, phía dưới dược đỉnh còn đốt than củi, đầy đủ để nó sưởi ấm.

Khương Trường Sinh thì quay đầu nhìn về phía Kinh Thành.

Trận tuyết này, phá lệ to lớn, đều lớn hơn tất cả những năm qua, có chút không đúng.

Luôn cảm giác sắp xảy ra chuyện.

Càn Vũ năm ba mươi chín, sau tân xuân, tuyết lớn còn đang tiếp tục, nghe nói bốn mươi chín châu có hơn ba mươi châu đều đang rơi xuống bạo tuyết.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc một bên sưởi ấm, một bên nói:

- Xảy ra chuyện gì, vì sao tuyết to lớn như thế, bây giờ Đại Cảnh khí vận hưng thịnh, không nên như thế chứ.

Hàn Thiên Cơ ngồi ở đối diện, hai tay cùng đang giơ ra sưởi ấm, hắn cau mày nói:

- Thần quan trắc qua, Đại Cảnh khí vận vẫn ở vào giai đoạn bay lên, vấn đề không ở Đại Cảnh, khả năng là ở khắp thiên hạ.

- Ồ? Này là có ý gì ?

- Có lẽ không chỉ Đại Cảnh đang có tuyết rơi.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc nhíu mày.

Lúc này, một Bạch Y vệ vào phòng, trình lên một phong mật tín.

Khương Tử Ngọc tiếp nhận, mở ra xem xét, lập tức nhếch lông mày, lớn tiếng khen hay.

Hàn Thiên Cơ tò mò hỏi:

- Chuyện gì để bệ hạ cao hứng như thế?

Khương Tử Ngọc đưa phong thu cho Hàn Thiên Cơ, sau đó nhìn về phía Bạch Y vệ, nói:

- Tiến đến Trân Bảo cung, lấy một rương Địa Để viêm ngọc mang đến Long Khởi quan, tặng cho Đạo Tổ.

Bạch Y vệ lĩnh mệnh rời khỏi.

Tay phải Hàn Thiên Cơ run rẩy, cảm khái nói:

- Lại là đạo kim quang kia, xa xôi tám vạn dặm đã có thể tru diệt Kim Thân cảnh, thủ đoạn của Đạo Tổ thật sự khó có thể tưởng tượng, một trận chiến này trên cơ bản đã đặt vững Đại Hoang bại trận, tiếp theo chiếm đoạt Đại Hoang chẳng qua là vấn đề thời gian.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Hi vọng trận tuyết lớn này sớm ngày qua đi.

Trong ngự thư phòng quanh quẩn tiếng cười của hai người.

Nhưng trận tuyết lớn này nhưng không có để Khương Tử Ngọc toại nguyện, trong kinh thành càng ngày càng nhiều bách tính sinh bệnh, ngay cả Thái Tử Khương Tú cũng ngã bệnh.

Một ngày này, sáng sớm.

Khương Trường Sinh đi vào trong tẩm cung của Khương Tú, vì hắn chữa thương, Khương Tử Ngọc cùng hoàng hậu đứng ở bên cạnh, khẩn trương nhìn xem.

- Chỉ là bị lạnh quá thôi, điều trị một chút liền tốt.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, để Khương Tử Ngọc và hoàng hậu thở dài một hơi.

Khương Tử Ngọc đưa cho hoàng hậu một ánh mắt, hoàng hậu lập tức mang theo các cung nữ lui ra, đợi cửa lớn đóng lại, Khương Tử Ngọc tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Phụ thân, ngươi có thể thi triển chút thần thông, vì Đại Cảnh xua tan bạo tuyết hay không?

Chương 248: Tai ương tuyết lớn, có thể là quá mức?

- Phụ thân, ngươi có thể thi triển chút thần thông, vì Đại Cảnh xua tan bạo tuyết hay không.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía hắn, biểu lộ hơi kinh ngạc.

Ngươi mẹ nó yêu cầu gì cũng dám nói ra.

Làm sao không bảo Lão Tử bay lên trời giúp ngươi moi trăng?

Khương Tử Ngọc bị ánh mắt hắn nhìn mà trong lòng chột dạ, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Có thể là quá mức?

Khương Trường Sinh tức giận nói:

- Ngươi cảm thấy không quá phận à?

Khương Tử Ngọc xấu hổ cười một tiếng, giả khục một tiếng, nói:

- Hàn tai này không biết muốn kéo dài bao lâu, hi vọng dân chúng có thể chịu đựng được.

Khương Trường Sinh thu tay lại, nói:

- Nếu là thiên số, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên.

Dứt lời, hắn trực tiếp tan biến tại chỗ, cửa sổ và cửa phòng cũng không có mở ra, Khương Tử Ngọc nhìn mà than thở.

Thật sự là lợi hại.

Phụ thân lợi hại như thế, ta lại không có năng lực như thế.

Trong lòng Khương Tử Ngọc chua chua, bất quá suy nghĩ về Khương Tiển, tâm tình của hắn chuyển biến tốt đẹp, ít nhất tiểu tử kia kế thừa huyết mạch của Khương Trường Sinh.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh xuất hiện dưới tàng cây, hắn ngồi xuống ngay tại chỗ, trong lòng hỏi thăm:.

- Ta muốn biết tuyết tai lần này vì sao xảy ra?

【 Cần tiêu hao 90000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Đắt như thế?

Cái giá tiền này chẳng lẽ là vị đệ nhất võ giả đại lục kia đưa tới?

Khương Trường Sinh nhíu mày, chẳng qua trước mắt đến xem, tuyết lớn đầy trời cũng không phải nhằm vào Đại Cảnh, hắn nghe khách hành hương nói qua, nghe nói các vương triều khác cũng có tuyết tai.

…

Một mực đến tháng năm, tuyết lớn cuối cùng yên tĩnh, ánh nắng rắc vào trên bốn mươi chín châu, xuân tuyết bắt đầu tan rã, sắp nghênh đón mùa hạ.

Trận bạo tuyết này kéo dài hơn nửa năm, mang tới tổn thất khó mà ước lượng cho Đại Cảnh, các châu có bách tính chết đi nhiều vô số kể, hoa màu cũng bị phá hủy hơn phân nửa, thậm chí đã rất nhiều quan đạo cũng bị ngăn chặn, nghe nói Đông Lâm cũng là như thế, Khương Tử Ngọc không thể không hạ lệnh tiền tuyến trở về thủ.

Hắn sợ đại quân một mình đi sâu vào trong Đại Hoang, hậu cần quân đội theo không kịp, dễ dàng bị vây nhốt, mà bản thân Bình An bị trọng thương, cần thời gian dưỡng thương.

Bình An đang trên đường trở về, Khương Tử Ngọc mệnh Thần nhân Dương Chiêu Đế tiến đến trấn thủ tiền tuyến.

Không chỉ là Đại Cảnh, các triều cũng bị trọng thương, đều đang nghĩ biện pháp khôi phục.

Khách hành hương đến Long Khởi quan cũng càng ngày càng nhiều, đã trải qua tuyết tai như thế, dân chúng tưởng rằng trời xanh nổi giận, cho nên chuyên tới để thắp hương, cầu tới thương xót khoan dung, mặt khác, Long Khởi quan có tiên nhân, có lẽ có thể được hắn phù hộ. Giang sơn xã tắc không phải Khương Trường Sinh nên lo lắng, Long Khởi quan không có gặp trở ngại liền tốt, tháng ngày trong đình viện vẫn tiếp tục bình thản như cũ.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh mở to mắt, biểu lộ trở nên ý vị sâu xa.

Cùng lúc đó, cửa thành phía Tây Kinh Thành.

Biển người mịt mờ, xếp hàng vào thành, trong đó có một thư sinh cõng bọc hành lý đi theo sau lưng một lão giả, tướng mạo hắn trắng nõn, dáng vẻ đường đường, một bên tiến lên, một bên nhìn xung quanh.

- Sư phụ, Kinh Thành này chính là không giống nhau, quá khí phái, chỉ là tường thành này, các quận ở Ngụy châu cũng không có một thành nào có thể so sánh cùng.

Thư sinh cảm khái nói, lão giả trước mặt hắn thân mang áo bào xanh, tóc trắng buộc ở sau đầu, tay phải cầm theo một thanh kiếm.

Lão giả áo bào xanh trả lời:

- Kinh thanh Đại Cảnh xác thực không phải tầm thường. -

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Long Khởi sơn phương xa, Võ Phong, ánh mắt đầy lạnh lùng.

Thời gian trôi qua nửa canh giờ, hai sư đồ phương mới thành công vào thành.

Thư sinh cực kỳ hưng phấn, hỏi:

- Sư phụ, chúng ta trước tìm nơi ở à, hay là trực tiếp đi Long Khởi quan?

Lão giả áo bào xanh nói:

- Sắc trời còn sớm, tùy tiện mua chút đồ ăn liền lên Long Khởi quan đi.

- Tốt tốt tốt, cũng không biết có thể thấy phong thái của Đạo Tổ hay không.

Hai sư đồ nói xong đi vào một cửa hàng bánh bao, mua hai lồng bánh bao, một bên ăn, một bên đi về phía Long Khởi quan.

Thư sinh nhét bánh đến quai hàm phình to, tò mò hỏi:

- Sư phụ, ngài còn không có nói cho ta biết vì sao ngài muốn lên Long Khởi quan đây?

Hai người chỉ quen biết ba tháng, đó là trong rừng núi tuyết lớn che trời, thư sinh kém chút chết cóng, vận khí luôn luôn cực tốt để hắn gặp được lão giả áo bào xanh, tránh thoát một kiếp, sau này hắn trong lúc vô tình phát hiện lão giả áo bào xanh có võ công rất cao, liền quấn lấy bái sư, quấy rầy đòi hỏi, cuối cùng bái sư thành công.

- Ngài sẽ không khiêu chiến đạo tổ đó chứ? Nghe nói chỉ có thần nhân mới có tư cách khiêu chiến đạo tổ thôi.

Thư sinh líu lo không ngừng nói, căn bản không cho lão giả áo bào xanh chen miệng vào.

Lão giả áo bào xanh đã thành thói quen bệnh nhiều chuyện của hắn, cũng không hề tức giận.

Hai người một đường đi vào cửa thành Bắc, sau khi ra khỏi thành đã trực tiếp lên Võ Phong, bây giờ cửa thành Bắc đã trở thành lối đi chuyên môn để tiến vào Võ Phong, thương nhân cùng bách tính không được từ cửa thành Bắc vào thành, trừ phi là theo Long Khởi quan xuống tới.

Đạp vào bậc thang đi lên Võ Phong, trên núi vẫn là tuyết trắng mênh mang, còn chưa hoàn toàn tan rã, trên đường núi tràn đầy bóng người, thư sinh ngẩng đầu nhìn lại, căn bản không nhìn thấy phần cuối.

Chương 249: Thời gian thắm thoát thôi đưa, người xưa trở lại

- Không hổ là Thánh địa Đại Cảnh, thật đại khí.

Thư sinh tán thán, khi nói chuyện, lại ăn một cái bánh bao.

Hai sư đồ theo khách hành hương như một con rồng dài lên núi, thời gian từ từ trôi qua.

Sau hai canh giờ, hai người cuối cùng lên núi.

Thư sinh há mồm thở dốc, nói:

- Sư phụ, tối nay có muốn ở lại ngay tại Long Khởi quan hay không, đồ nhi đầy đủ tiền tài.

Gia cảnh của hắn giàu có, mặc dù trên đường bị cướp sạch qua một lần, hắn còn ẩn giấu ngân phiếu dưới đế giày.

Lão giả áo bào xanh bỏ qua thư sinh, từ trong ngực lấy ra một bản bí tịch, ném cho thư sinh, sau đó không để ý biểu lộ kinh ngạc trên mặt hắn, tiến lên hai bước, đứng ở trước sơn môn, cao giọng quát:

- Tại hạ Kiếm tông Thanh Tùng Tử, không ngại xa xôi mấy vạn dặm đến đây khiêu chiến đạo tổ, sau khi chết nguyện vào mộ anh hùng.

Thư sinh nghe xong, lập tức ngây người.

Hắn nghĩ tới lão giả áo bào xanh có khả năng tới khiêu chiến đạo tổ, nhưng lại cảm thấy không thực tế, không phải tùy tiện loại người gì cũng có tư cách khiêu chiến đạo tổ.

Lão giả áo bào xanh quát lớn một tiếng, vang vọng giữa hai ngọn núi, chấn động đến tất cả mọi người xung quanh nhìn về phía hắn, cỗ khí thế này rõ ràng cũng không phải là võ giả tầm thường.

Kiếm tông?

Thanh Tùng Tử?.

Thư sinh chưa nghe nói qua hai cái tên này, nhưng luôn cảm giác rất lợi hại.

Số lượng lớn đệ tử tuôn ra từ bên trong Long Khởi quan, không ít đệ tử thậm chí vọt tới từ trên mái hiên bay, hiển thị rõ phong thái Thánh địa võ đạo.

Lăng Tiêu đi ra từ trong hàng đệ tử, đánh giá Thanh Tùng Tử, hỏi:

- Dưới kia có phải là Thần nhân, nếu như không phải Thần Nhân cảnh giới, vậy thì lui ra đi.

Thanh Tùng Tử bình tĩnh nói:

- Tại hạ chính là Thần nhân, sẽ không bôi nhọ uy danh mộ anh hùng.

Vừa dứt lời, nhóm khách hành hương nghị luận ầm ĩ, thư sinh kích động lên.

Thật đúng là Thần nhân.

Nụ cười của thư sinh đột nhiên ngưng kết, hắn lúc này mới cảm nhận mùi vị của sự sống bao nhiêu lâu, sư phụ hắn lại đang muốn chết.

Võ lâm cao thủ hiện nay còn dám tới khiêu chiến đạo tổ, cơ hồ đều là sắp đến đại nạn, muốn trước khi chết lưu lại uy danh, mà mộ anh hùng chính là kết cục tốt nhất, bao nhiêu cao thủ tuyệt thế táng thân ở trong mộ anh hùng, hơn mười năm đi qua, tên mộ anh hùng đã lan xa thiên hạ, trở thành nơi quy tụ mà không ít võ giả hướng tới.

Thư sinh vội vàng tiến lên, khuyên can nói:

- Sư phụ, hà tất nghĩ quẩn?

Vẻ mặt Thanh Tùng Tử không chút thay đổi nói:

- Ta chuyến này đến chính là vì việc này, vi sư đã không còn có thể sống mấy năm, ngươi lui ra sau đi, miễn cho đả thương ngươi.

Ngay khi Lăng Tiêu lưỡng lự muốn đi thỉnh Khương Trường Sinh hay không, đám người vang lên tiếng kinh hô, chỉ thấy một người đang bay tới từ hướng Long Khởi sơn, chính là Khương Trường đang Sinh đằng vân giá vũ mà đến.

Hay cho một tác phong tiên nhân, rất tiêu sái.

Thư sinh bị kinh diễm, rất nhiều khách hành hương lần đầu tiên nhìn thấy Đạo Tổ cũng giống như thế.

Khương Trường Sinh ngừng trên không trung, nói:

- Đi lên chiến một trận đi, để tránh thương tổn tới người ngoài.

Thanh Tùng Tử lăng không dậm chân bay lên, thể hiện ra phong thái Thần nhân, từng bước lên trời.

Khương Trường Sinh lườm thư sinh một cái, vừa hay đối mặt với ánh mắt của thư sinh.

Trái tim thư sinh đập nhanh hơn, hắn nhìn thấy cái gì?

Đạo Tổ đang cười với hắn?

Là ảo giác sao?

Thư sinh vô ý thức nhìn về phía sau lưng, lúc quay đầu lại, Khương Trường Sinh cùng Thanh Tùng Tử đã bay tới không trung, đối mặt dưới con mắt mọi người.

Thanh Tùng Tử rút kiếm, kiếm quang lấp lánh giữa hai ngọn núi, hắn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ thật sự rất có phong thái, tại hạ mặc cảm, nhưng trận chiến ngày hôm nay, tại hạ sẽ hiện ra tuyệt học của Kiếm tông, nhìn một chút có thể kiên trì mấy chiêu dưới tay Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Cố nhân đang nhìn, ta đây cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, thể hiện ra tuyệt học mạnh nhất của ngươi đi.

Khương Trường Sinh đối mặt Thanh Tùng Tử, trong lòng tràn ngập cảm khái.

Thời gian thật nhanh.

Thoáng chớp mắt, mười tám năm đã trôi qua.

Trần Lễ đầu thai chuyển thế đều đã lớn lên, có lẽ là Khương Trường Sinh ảo giác, cảm giác cho hắn thấy tướng mạo kiếp này của đối phương giống kiếp trước đến mấy phần.

Áo bào Thanh Tùng Tử bay phất phới, một cỗ khí thế vô hình bùng nổ, cắt ngang suy nghĩ của Khương Trường Sinh.

Khí thế người này cũng không phải đơn thuần là chân khí, có một loại lực lượng phiếu miểu chất chứa ở trong đó.

Khương Trường Sinh suy nghĩ năm ngoái tru diệt cường giả Kim Thân cảnh Tiêu Nguyệt Như, nữ nhân kia cũng có lực lượng tương tự, chẳng lẽ cái này là kiếm ý của kiếm khách?

Thanh Tùng Tử nhấc kiếm, kiếm chỉ Khương Trường Sinh, trong chốc lát, sóng gió cuốn lên, dùng hắn làm trung tâm, cấp tốc lớn mạnh, tuyết đọng ở bên hai ngọn núi bị cuốn bay tới, thanh thế càng ngày càng to lớn.

Khương Trường Sinh không có vội vã ra tay, chờ đợi Thanh Tùng Tử thi triển ra tuyệt học mạnh nhất.

Cũng chính là hai người không oán không cừu, nếu là báo thù, cũng sẽ không cho Thanh Tùng Tử cơ hội súc thế, dĩ nhiên, Thanh Tùng Tử cũng sẽ không như vậy, sẽ chỉ lấy chiêu số trước đối địch.

Hô hô hô…

Tuyết trắng vờn quanh vòi rồng sinh ra trên bầu trời, khiến cho giữa hai ngọn núi giống như nghênh đón bão tuyết, tuyết bay tràn ngập, khách hành hương, các đệ tử nhìn thấy mà khẩn trương.

Thanh thế như vậy, mạnh mẽ hơn nhiều so với những người khiêu chiến trước kia.

Chương 250: Thần thông hô phong hoán vũ (1)

Vẻ mặt Thanh Tùng Tử lạnh lùng, kiếm ý đi đến đỉnh phong trước nay chưa có, hắn không sợ tiêu hao khí huyết, thề phải phát ra một kiếm mạnh nhất, không thẹn mình tập võ cả đời.

- Kiếm này! Tên là Khai Thiên!

Thanh Tùng Tử hét lớn một tiếng, vang vọng ở giữa đất trời, một tay hắn run kiếm, tay hắn vặn vẹo, lưỡi kiếm xoay chuyển, từ trước đến sau lượn một vòng, lại từ dưới lên trên trảm tới.

Oanh!

Gió lốc tuyết bay quanh thân nổ tung, một đạo kiếm khí trảm ra, dùng tốc độ cực nhanh đánh trúng Khương Trường Sinh.

Đạo kiếm khí này ít nhất dài hơn năm mươi trượng, thậm chí không giống như kiếm khí, càng giống như kiếm cương, đánh xơ xác tuyết bay giữa thiên địa, hóa thành khí nóng tiêu tán.

Một kiếm này quá nhanh!.

Nhanh đến tất cả mọi người thấy không rõ, bao gồm cả Thần Tâm cảnh là Lăng Tiêu đều không thể dùng mắt trần nắm bắt.

Thanh Tùng Tử định thần nhìn lại, không khỏi động dung.

Chỉ thấy Khương Trường Sinh vẫn như cũ đứng ở trên mây, lông tóc không hư hại, thậm chí ngay cả y bào cũng không có nếp uốn, cả người vẫn như cũ mây trôi nước chảy.

- Tới phiên ta!

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, đưa ngón trỏ ra, bắn ra một đạo kình khí, dùng một chiêu còn nhanh hơn ca kiếm chiêu Khai Thiên vừa rồi.

Phốc lần!

Lồng ngực Thanh Tùng Tử bị đánh xuyên, một thân khí thế không còn sót lại chút gì, hắn trừng to mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi.

- Sư phụ!

Thư sinh khẩn trương hô to, những người khác không có để ý hắn, tất cả đều nhìn về Thanh Tùng Tử.

Thanh Tùng Tử run rẩy toàn thân, máu tươi ngăn không trào ra từ trong miệng, chân khí trong cơ thể hắn đã bị đánh tan, ngay cả gân cốt cũng theo đó đứt từng khúc, chỉ ra một chỉ, hắn liền bại.

Hắn cắn răng hỏi:

- Đây là cái gì….. Tuyệt học?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Trần gia Khí Chỉ.

Giọng nói của hai người to rõ quanh quẩn giữa hai ngọn núi.

Thanh Tùng Tử phun ra một ngụm máu, sau đó rơi xuống phía dưới, Khương Trường Sinh vung tay áo, tạo ra một cơn gió mát, trợ Thanh Tùng Tử rơi ở trước sơn môn, thư sinh lập tức chạy tới.

- Tiễn hắn vào mộ anh hùng.

Khương Trường Sinh vứt xuống câu nói này liền quay người rời khỏi, cấp tốc tan biến trong Long Khởi sơn mây mù vờn quanh.

Lăng Tiêu lấy lại tinh thần, lập tức kêu ra mấy tên đệ tử.

Trở lại trong viện, Khương Trường Sinh một lần nữa ngồi ở trước dược đỉnh, hắn nhếch miệng lên, lúc Thanh Tùng Tử và thư sinh nói chuyện đều bị hắn nghe thấy được, biết được hai người không có liên hệ máu mủ, mới quen biết mấy tháng, vậy hắn không có chút cố kỵ.

Có người chịu chết, sao hắn lại từ chối?

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Cái gì Trần gia Khí Chỉ, võ học chó má gì, may mắn được ngài thi triển thành tuyệt học, Trần Lễ thất phu kia nếu còn ở đây, khẳng định là miệng đều cười đến lệch.

Khương Trường Sinh cho vào trong đống lửa thêm một khối than, nói:

- Hi vọng hắn sẽ cười.

Một lát sau.

【 Càn Vũ năm ba mươi chín, Kiếm tông Thanh Tùng Tử sắp đến đại nạn, đến đây khiêu chiến ngươi, muốn an táng vào mộ anh hùng, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn hạ, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp 】 .

Lại tới!

Ba mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, tâm tình của hắn vui vẻ, móc ra mảnh Kim Lân ngọc diệp này, bắt đầu luyện hóa cấm chế.

Một mực đến ban đêm đến, Khương Trường Sinh luyện hóa nhận chủ, sau đó thu vào trong tay áo.

- Sau này chẳng phải có thể trợ giúp ba khu chiến trường?

Khương Trường Sinh âm thầm nghĩ tới, Trần lão nhi à, ngươi thật có phúc.

Hắn chú ý tới thư sinh cũng không có xuống núi, mà vào ở Long Khởi quan, phí ăn ở tại Long Khởi quan không rẻ, khách hành hương có thể ngủ lại đều là người đại phú đại quý.

Thư sinh muốn cầu kiến Khương Trường Sinh, nhưng lại không dám đưa ra yêu cầu, đang ở trong phòng phát sầu.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Hôm sau trời vừa sáng, thư sinh sớm rời giường rửa mặt, kết quả nghe được tiếng đập cửa, hắn mở cửa phòng, phát hiện là một lão đạo sĩ, chính là Vạn Lý.

Ánh mắt Vạn Lý đầy cổ quái, nói:

- Đạo Tổ muốn gặp ngươi, đi thôi. -

Đạo Tổ?

Thư sinh lập tức xúc động, lập tức gật đầu, để Vạn Lý dẫn đường.

Thời gian một nén nhang sau, bọn hắn đi vào trước đình viện của Khương Trường Sinh, Vạn Lý yên lặng lui ra. Thư sinh quay đầu, nhìn về phía bóng lưng của hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn một mình đi vào trong đình viện, hắn nhìn thấy một nữ tử mỹ mạo, lãnh diễm đang thêu hoa, nhìn thấy một nam tử anh vũ bất phàm đang tĩnh tọa, trên hai chân có đặt một thanh thần binh vô cùng khoa trương.

Hắn lại nhìn thấy một tôn dược đỉnh, người đỉnh trước chính là Đạo Tổ, còn Yêu Lang ở bên cạnh bị hắn nhận là chó giữ nhà, không có để ý.

Hắn kích động bước nhanh tiến lên, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính hành lễ, nói:

- Tại hạ Trần Vũ Lô, người Ngụy châu, hôm nay có thể thấy mặt Đạo Tổ, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Hắn nỗ lực khắc chế tâm tình của mình.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hắn, mặt lộ vẻ mỉm cười, ra hiệu hắn ngồi xuống ngay tại chỗ, hắn lập tức ngồi xuống.

- Ta giết sư phụ ngươi, ngươi không trách cứ ta chứ?

Khương Trường Sinh cười hỏi.

Trần Vũ Lô vội vàng lắc đầu nói:

- Như thế nào trách cứ, đó là lão nhân gia ông ta tự mình yêu cầu, ngài có thể để cho ông ấy vào mộ anh hùng đã hết sức nể tình.

Hắn thấy, Thanh Tùng Tử bị Đạo Tổ dùng một chỉ giết chết, thực lực sai biệt cách xa, Đạo Tổ hoàn toàn có khả năng từ chối an táng Thanh Tùng Tử vào mộ anh hùng.

Chương 251: Thần thông hô phong hoán vũ (2)

Trần Vũ Lô hưng phấn hỏi:

- Trần giá Khí Chỉ là tuyệt học gì? Thật là lợi hại.

Hắn nghe rõ ràng, dù sao hắn cũng họ Trần, vô ý thức cảm thấy không thể nào là của Trần gia.

- Trần gia Khí Chỉ chính là võ học gia truyền của một cố nhân họ Trần của ta, đã ngươi cũng họ Trần, muốn học không?

Khương Trường Sinh cười ha hả hỏi.

Trần Vũ lô hưng phấn hỏi:

- Thật có khả năng?

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, một bản bí tịch bay ra từ trong cửa sổ, rơi vào trong ngực Trần Vũ Lô.

Trần Vũ Lô nhìn thấy thủ đoạn như vậy mà trợn mắt hốc mồm, hắn vội vàng cất kỹ bí tịch, sợ Khương Trường Sinh đổi ý.

Vừa nghĩ tới mình có thể thi triển tuyệt học Đạo Tổ dùng để tru diệt Thanh Tùng Tử, cảm xúc hắn bắt đầu sục sôi.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngụy châu cách Thập Tam châu xa đến mấy vạn dặm, một đường nhất định gian khổ, vì sao ngươi đến đây?

Trần Vũ Lô nghe xong, vẻ mặt ảm đạm, nói:

- Ba năm trước, trong nhà gặp phải tặc nhân phóng hỏa, gia đình đều bị thiêu chết, chỉ có ta may mắn sống sót, ta đoán là cách làm của quan lại nơi đó, nhưng hắn tìm cường đạo trên rừng núi, những cường đạo kia đã rời khỏi, ta không có chứng cứ, cho nên muốn lên kinh cầu lấy công danh, ngày sau lại vinh quang trở về.

Hắn không chút nào che giấu mục đích muốn làm quan của mình, mặc dù hắn biết được Đạo Tổ và hoàng đế có quan hệ rất tốt.

Khương Trường Sinh cười, tính cách tiểu tử này rất giống Trần Lễ trước kia.

Bất quá tên này ở kiếp này thật sự gặp nhiều tai nạn, may mắn Lão Tử đưa cho hắn một vạn giá trị hương hỏa, bằng không chỉ sợ sớm đã lần nữa đầu thai.

Hắn mở miệng nói:

- Nếu đã mất thân quyến, sau này đổi tên thành Trần Lễ đi, lễ tiết lễ, ngươi đi Kinh Thành tìm nơi ở lại, ta tự mình đề cử cho ngươi.

Bạch Kỳ, Hoa Kiếm Tâm đều nhìn về phía Trần Vũ Lô, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trần Vũ Lô sửng sốt, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Vì sao ngai đối với ta tốt như vậy?

Khương Trường Sinh không nhìn hắn nữa, tùy ý nói:

- Có lẽ là nhân duyên, sau này ngươi sẽ hiểu rõ.

Trần Vũ Lô lập tức quỳ xuống, hướng Khương Trường Sinh dập đầu, nói:

- Trần Lễ tạ ơn Đạo Tổ, kiếp này chắc chắn báo đáp ngài.

- Xuống núi thôi.

Trần Lễ hít sâu một hơi, đứng dậy, lần nữa cung kính hành lễ, sau đó quay người rời khỏi, lúc đi ngang qua Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển, hắn cũng hành lễ, sau đó rời khỏi sân nhỏ.

Bạch Kỳ khó chịu nói:

- Làm sao không cúi đầu cho ta?

Khương Tiển cười nói:

- Có thể nghĩ người là một con chó bình thường.

Bạch Kỳ trừng mắt liếc hắn một cái.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Để cho hắn đổi tên là Trần Lễ, có thể phạm vào kỵ húy hay không, dù sao Trần Lễ cũng từng là thừa tướng.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta sẽ nói cho Tử Ngọc một chút, có hứa hẹn của hắn, tự nhiên không có phiền toái.

Hoa Kiếm Tâm không hỏi thêm nữa, mặc dù không hiểu, nhưng Khương Trường Sinh thích làm như thế nào thì cứ làm như thế ấy.

Có lẽ hắn thật hoài niệm Trần Lễ, dù sao Trần Lễ là bạn thân duy nhất của hắn.

Nghĩ được như vậy, Hoa Kiếm Tâm âm thầm thở dài, chờ sau khi nàng qua đời, hắn sẽ cô độc như thế nào, hi vọng hắn cũng có thể giống như đối mặt Trần Vũ Lô, tìm về một người thay thế nàng.

Tháng bảy.

Tất cả tuyết đọng khắp thiên hạ Đại Cảnh đều tan rã, trận bạo tuyết tai ương trăm năm khó gặp này cuối cùng cũng đi qua.

【 Càn Vũ năm ba mươi chín, tuyết tai ngàn năm có một kéo dài hơn nửa năm đi qua, ngươi thành công vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Hô Phong Hoán Vũ 】 .

Khương Trường Sinh đang luyện công mở mắt, nhếch lông mày.

Quả nhiên, thật có sinh tồn ban thưởng.

Còn là thần thông.

Không hổ là thiên địa dị tượng giá chín vạn giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh lập tức tiếp nhận truyền thừa thần thông Hô Phong Hoán Vũ, tên như ý nghĩa, tự nhiên là hô mưa gọi gió, trình độ cùng diện tích mưa gió bao phủ quyết định bởi linh lực thi thuật giả.

Một chiêu này đối với chiến đấu ở cảnh giới Khương Trường Sinh mà nói, không có tác dụng quá lớn, nhưng có thể giả thần giả quỷ, kiếm thêm số lượng lớn giá trị hương hỏa.

Trên con đường thông đến tiên thần, hắn sẽ đi được càng ngày càng vững vàng.

Sau khi truyền thừa xong thần thông Hô Phong Hoán Vũ, Khương Trường Sinh không có lập tức tu hành, chuẩn bị đến đêm khuya sẽ tìm một chỗ tu luyện, thần thông như thế khẳng định phải cất giấu, sau này thi triển ra mới càng có hiệu quả.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công.

Mấy ngày sau.

Phù Nguyệt thế gia Ngọc Nghiên Dật đến đây bái phỏng, nàng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, sau khi hành lễ, nói:

- Tiền bối, việc lớn không ổn, Tà Tôn xuôi nam, năm nay có lẽ sẽ chạy tới Đại Cảnh, người này đi bốn phía hấp thu công lực của võ giả, hung tàn đến cực điểm, nghe nói công lực hắn đã đi đến mức độ không thể tưởng tượng nổi.

Khương Trường Sinh mở mắt, hỏi:

- Tà Tôn là ai?

Ngọc Nghiên Dật lập tức giới thiệu cho hắn, nghe nói Tà Tôn đến từ Hiển Thánh động thiên, tu luyện là Đại Chu Thiên Thần Công, hắn hết sức im lặng.

Chu Thiên thần công nay thật sự là di hoạ ngàn năm.

Bất quá nói đi thì nói lại, nếu hắn là võ giả, đoán chừng cũng sẽ động tâm, mà Đại Chu Thiên Thần Công của Tà Tôn hút công lực người không ngờ lại không có đại giới, nghe qua đã hết sức đáng sợ.

Chờ chút!

Người này tựa hồ có thể làm rau hẹ để nuôi nha.

Chương 252: Thầy trò thật lòng trao đổi

Khương Trường Sinh cấp tốc suy nghĩ kỹ các biện pháp lợi dụng Tà Tôn.

Đầu tiên, không thể để cho Tà Tôn tùy ý làm bậy tại Đại Cảnh, lúc Tà Tôn vào Đại Cảnh bắt đầu đả thương người hắn là đến thời điểm bắt lại hắn, bức bách Tà Tôn đi vương triều đối địch với Đại Cảnh mà hút công lực của người khác, chờ hắn mạnh mẽ, trở về tiếp tục khiêu chiến, tuần hoàn qua lại.

Đã có thể làm cho Tà Tôn giúp Đại Cảnh suy yếu kẻ địch, lại có thể không ngừng cung cấp sinh tồn ban thưởng cho mình.

Khương Trường Sinh càng nghĩ càng cảm thấy có thể làm được.

Ngọc Nghiên Dật rầu rĩ nói:

- Tà Tôn mỗi ngày đều đang thay đổi mạnh, chỉ cần hắn đủ mạnh, tất nhiên sẽ để mắt tới ngài, nghe nói một Kim Thân Quy Khư sơn trang đã bị hắn hút hết công lực, triệt để biến thành phế nhân, Quy Khư sơn trang có thể là một trong tam phương triều tông bên trên, Tà Tôn quả nhiên to gan lớn mật, bây giờ tam phương triều tông bên trên đều đang đuổi giết hắn.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Tà Tôn kia bây giờ là cảnh giới gì? Kim Thân sao? Hay đã vượt qua Kim Thân cảnh?

Hắn một mực rất tò mò phía trên Kim Thân cảnh là cảnh giới gì, nhưng Khương Trường Sinh biểu thị cũng không biết, hắn biết sư tổ đang giả bộ, cho nên chỉ có thể nhân cơ hội này hỏi Ngọc Nghiên Dật.

Ngọc Nghiên Dật nhìn về phía hắn, nói:

- Ta cũng không rõ ràng, nghe đồn Kim Thân cảnh cũng không phải là điểm cuối cùng của võ đạo, nhưng lại hướng lên là cảnh giới gì, Phù Nguyệt thế gia cũng không rõ ràng, có lẽ đám lão quái tam phương triều tông bên trên sẽ biết được.

Khương Tiển thất vọng.

Ngọc Nghiên Dật một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Người còn chưa đến, không cần lo lắng, đa tạ nhắc nhở của ngươi, lúc đối mặt hắn, ta sẽ không chủ quan.

Ngọc Nghiên Dật lộ ra nụ cười, nàng tới chính là vì nhắc nhở cho Khương Trường Sinh, hi vọng dẫn tới hắn coi trọng.

Dù sao hắn là Đạo Tổ danh chấn thiên hạ, nàng lo lắng hắn khinh thường người trong thiên hạ.

Nàng lại đợi trong chốc lát, sau đó lưu luyến không rời rời khỏi.

Khương Tiển bị nàng miêu tả thiên hạ hấp dẫn, hắn biết thiên hạ rất lớn, không ngờ to lớn như thế, Đại Cảnh cũng không phải là khí vận chi triều mạnh nhất, cũng không phải vương triều có cương thổ lớn nhất, võ đạo cao thủ càng nhiều vô số kể.

Khương Trường Sinh cũng không có suy nghĩ nhiều , chờ Tà Tôn tới lại nói.

Màn đêm buông xuống, Khương Trường Sinh chui vào hoàng cung, tìm tới Khương Tử Ngọc, nói chuyện Trần Lễ chuyện cho Khương Tử Ngọc, cũng nói địa chỉ, không cầu để Trần Lễ làm đại quan, ít nhất có thể làm cho hắn bước vào cánh cửa.

Đối với chút chuyện nhỏ này, Khương Tử Ngọc tự nhiên đồng ý.

Bất quá hắn rất tò mò vị Trần Lễ này là ai, không ngờ lại để Khương Trường Sinh tự mình đến đây, hắn quyết định ngày mai tự mình triệu kiến Trần Lễ nhìn một chút.

Rừng núi hoang vắng, trong vòng phương viên vùng núi mười mấy dặm khắp nơi đều là hố, vết nứt, cây cối ngã quỵ, bụi đất tung bay, thậm chí có mấy ngọn núi nhỏ bị chém thành hai khúc.

Khương La đứng ở một chỗ trên đỉnh núi, xa xa nhìn hai bóng người trên bầu trời.

Một người là sư phụ của hắn, nam tử tóc trắng, chính là Tà Tôn để võ lâm thiên hạ sợ hãi.

Một người khác thì là cẩm y nam tử tự xưng Thiên Mệnh, vẫn như cũ mang theo mũ tơi, thập phần thần bí.

Tay phải Tà Tôn ngưng tụ chân khí, tựa như huyết diễm đang thiêu đốt, mặt hắn lộ ra nụ cười khinh miệt, nói:

- Đường đường là Thiên Mệnh Mệnh Tôn, chỉ có thực lực như vậy à, xem ra Thiên Tôn cũng chẳng mạnh đến đâu, chỉ bằng vào thực lực của các ngươi cũng dám tự xưng Thiên Mệnh, mưu toan chủ đạo vương triều thiên hạ, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Cẩm y nam tử không có lộ ra diện mạo, nhưng theo lồng ngực hắn chập trùng cùng tay phải run rẩy đến xem, trận chiến này hắn không có chiếm được tiện nghi.

- Không hổ là thiên tài Hiển Thánh động thiên, đáng tiếc, ngươi mạnh hơn, cũng không phải thiên hạ đệ nhất, ngay cả năm vị trí đầu thiên hạ đều không phải.

Cẩm y nam tử lạnh lùng nói.

Tà Tôn chậm rãi tới gần hắn, cười khẩy nói:

- Đều không phải thì lại như thế nào, đủ để giết ngươi là được.

Cẩm y nam tử đột nhiên quay người, hóa thành mấy chục đạo tàn ảnh, nhanh chóng phân tán theo các phương hướng khác

biệt, tốc độ cực nhanh.

Tà Tôn nhíu mày, cũng không có đuổi theo, mà là quay người rơi vào trước mặt Khương La.

Khương La hỏi:

- Sư phụ, ngài làm sao không đuổi giết hắn? Chẳng lẽ nhìn không thấu chân thân hắn ở đâu?

Tà Tôn nói:

- Thân pháp người này xác thực quỷ bí, mặt khác, hắn chạy về phía Đại Cảnh, mạnh mẽ đuổi theo thì không ổn.

Khương La nói:

- Đi Đại Cảnh lại như thế nào, ta chính là hoàng tử Đại Cảnh, đó là địa bàn của ta.

Nói ra, hắn đã lớn như vậy, còn không biết Đại Cảnh là phong cảnh gì, bất quá Tứ Hải hiền thánh có nói qua, hắn hiện ra cái bớt giữa mi tâm đi tới Kinh Thành, tự có người tới đón hắn vào cung.

Tà Tôn vẫn như cũ cau mày, nói:

- Không thích hợp, hắn tựa hồ cố ý nghĩ dẫn ta đi Đại Cảnh, có lẽ có quan hệ đến cuộc chiến Cảnh Hoang gần đây, nếu ta trong hấp thu công lực võ giả của Đại Cảnh, thế công của Đại Cảnh nhất định chịu ảnh hưởng, nếu như ngay cả Đạo Tổ cũng bởi vậy ra tay, nói không chừng đại chiến của hai triều sẽ ngừng, mà lại….

- Mà lại cái gì?

Khương La truy vấn.

Tà Tôn nói:

- Đạo Tổ rất mạnh, không thể khinh thường, vi sư thậm chí cảm thấy hiện tại tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Chương 253: Hiển Thánh động thiên biến.

- Làm sao có thể, sư phụ, ngài đã có hơn ngàn năm công lực nha!

- Tuy vi sư có hơn ngàn năm công lực, nhưng cũng không thể dễ dàng tru diệt Đông Phương Trác, chớ nói chi di chuyển núi cao ngàn trượng, dù chưa kiến thức được cảnh Đạo Tổ dời núi, nhưng thiên hạ đều đang đồn, vạn nhất là thật thì sao, mặc dù phụ thân ngươi là đồ đệ của Đạo Tổ, hắn chưa chắc sẽ xem ở trên mặt của ngươi buông tha vi sư, vi sư không thể khinh thường, chúng ta vẫn nên lách qua Đại Cảnh, một đường xuôi nam, thừa biển mà đi.

Tà Tôn nghiêm túc nói, Đại Cảnh cho hắn một loại cảm giác mãnh liệt bất an, hắn không muốn mạo hiểm.

Hắn sáng tạo ra thần công như thế, nên làm gì chắc đó, mà không phải chỉ vì cái trước mắt.

Khương La hoang mang hỏi:

- Ngài không thu long mạch nữa à?

Tà Tôn lắc đầu nói:

- Tự nhiên là muốn thu, nhưng Đại Cảnh chính là cố thổ của ngươi, ngươi lại là hoàng tử, sao vi sư có thể hại giang sơn nhà ngươi, vi sư chuẩn bị mang ngươi đi tới hải ngoại, đợi vi sư vượt qua Kim Thân cảnh, giúp ngươi đi đến Kim Thân cảnh, hai thầy trò chúng ta trở lại, mảnh thiên hạ này sắp kịch biến, lúc trước tuyết lớn chính là dấu hiệu, trước rời khỏi thì tốt hơn.

Khương La gật đầu, sau đó hỏi:

- Tuyết lớn là dấu hiệu gì?

Tà Tôn quay người, nhìn về phương bắc, ngữ khí phức tạp nói:

- Hiển Thánh động thiên phải đổi.

Khương La nhíu mày, nghe được bốn chữ Hiển Thánh động thiên, hắn cực kỳ khó chịu.

Càn Vũ năm bốn mươi, điều chỉnh sau nửa năm, lại vượt qua một mùa đông, sau khi xác định sẽ không còn có bạo tuyết, hoàng đế hạ lệnh cho Từ Thiên Cơ đang ở Đông Lâm, để hắn phát động thế công, hùng nuốt cương thổ Đại Hoang.

Trong nửa năm, hoàng đế lại phái đi rất nhiều võ lâm cao thủ, ngay cả dự bị Thiên Sách quân quân cũng bị phái đi, bốn mươi

chín châu đều có quan lại bị điều đi Đông Lâm, bất cứ lúc nào chuẩn bị tiếp quản Đại Hoang vương triều.

Không nuốt Đại Hoang, hoàng đế thề không bỏ qua, từ triều đình quan lại, cho tới bách tính, đều có thể cảm nhận được vị hoàng đế này quyết tâm.

Nhưng lúc này, lại có lời đồn không thích hợp vang lên.

Có tiếng người bảo tuyết tai trước đó chính là trời xanh đang khuyên bảo hoàng đế, mong Đại Cảnh dừng lại chiến qua, âm thanh như vậy càng ngày càng nhiều, năm ngoái tuyết tai chết quá nhiều người, rất nhiều bách tính đều kìm nén oán khí, không chỗ phát tiết, bọn hắn quên đi cuộc sống bây giờ vượt xa mấy chục năm trước, bọn hắn chỉ biết hiện tại bọn hắn chịu khổ, dù sao cũng phải tìm người phát tiết.

Khi Khương Tử Ngọc nhận được tin tức Thiên Hạ ti trình lên báo về ngôn luận các nơi, hắn khịt mũi coi thường, khẽ nói:

- Nếu như trẫm không chinh chiến các triều, để triều khác kính dâng cho Đại Cảnh, ngu dân các ngươi há có thể có may mắn như hôm nay, nếu không phải Đại Cảnh chinh chiến, Đại Cảnh sớm bị vong triều tại mấy chục năm trước, thậm chí diệt chủng, kia sẽ chết bao nhiêu người?

Khương Tú nói:

- Phụ hoàng, có phải có người khác cố ý kích động hay không, như vậy ngôn luận có lợi nhất cho Đại Hoang.

Khương Tử Ngọc thờ ơ, nói:

- Truyền lệnh xuống, phàm là người tụ chúng kích động ngôn luận lần này, chém tất cả, nếu xưng trẫm là Bạo Quân, Đế Vương thích giết chóc, kia trẫm sẽ để bọn hắn cảm thụ một chút.

Khương Tú muốn nói lại thôi.

Thừa tướng tam tỉnh hai mặt nhìn nhau, đều không dám phản bác Khương Tử Ngọc.

Bây giờ uy vọng của Khương Tử Ngọc thật sự quá lớn, trên triều đình không có một đại thần dám làm hắn tức giận.

Hoàng quyền Khương gia cho tới bây giờ đều rất bá đạo.

Thánh ý truyền đi rất nhanh, ngắn ngủi ba tháng, bốn mươi chín châu đều tiếp thu được, trong lúc nhất thời, các châu thần hồn nát thần tính.

Một bên khác, ngoài tám vạn dặm, Đại Cảnh lần nữa mở ra thế công đối với Đại Hoang, Đại Hoang mất đi ba tôn thần nhân không ngừng lui giữ, thành trì liên tục luân hãm.

Long Khởi quan, trong đình viện.

Khương Trường Sinh thu tay lại, Bình An ngồi ở trước mặt hắn, cười khúc khích.

Tóc Bình An cũng đã có chút hoa râm, nhưng tướng mạo không thấy già chút nào.

- Qua một tháng nữa, hắn là có thể khỏi hẳn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, nghe vậy, Khương Tử Ngọc thở dài một hơi.

Đánh với Kim Thân cảnh một trận, kém chút để Bình An chết trận, sau khi đưa trở lại kinh thành, Khương Tử Ngọc hiệu triệu Đại Cảnh y sư tốt nhất trị liệu, nhưng hắn không yên lòng, cho nên mang theo Bình An đến đây, để Khương Trường Sinh kiểm tra.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Đi qua thương thế lần này, một chút huyệt đạo của hắn ngược lại bị mở ra, sau này sẽ mạnh hơn, cũng tính nhân họa đắc phúc.

Trong lòng của hắn cảm khái.

Thật là một quái vật.

Khương Tiển chính là hắn tự mình cải tạo, lại có khí vận tương trợ, Bình An khác biệt, toàn bằng thiên phú thân thể, bây giờ đã là Thần nhân, nếu hắn còn có thể tiến bộ, Kim Thân có lẽ không phải hy vọng xa vời.

Anh mắt Khương Tử Ngọc sáng lên, hỏi:

- Vậy hắn có hi vọng chứng được Kim Thân cảnh hay không?

Hắn mong muốn cường giả Kim Thân cảnh.

Có cường giả Kim Thân cảnh, triều tông đều phải cúi đầu.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Thành tựu Kim Thân cảnh, cần thời gian, cần cơ duyên.

Khương Tử Ngọc lộ ra nụ cười, đưa thay sờ sờ đầu Bình An, Bình An nhìn hắn nhếch miệng cười một tiếng.

Một lát sau, Khương Tử Ngọc mang theo Bình An rời khỏi.

Khương Tiển một mặt không bỏ, cảm khái nói:

- Thật muốn chiến một trận cùng hắn.

Bình An nhìn thấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của hắn, nhất thời cảm thấy hứng thú, nhặt lên chơi đùa, không chút lao lực, thậm chí khiến người ta cảm thấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao rất nhẹ.

Chương 254: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (1)

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Quên đi thôi, cẩn thận bị hắn đánh chết, đầu óc cái tên này không được, ra tay không nhẹ không nặng, dễ dàng cho ngươi một chùy vỡ tan tành.

Khương Tiển trợn trắng mắt.

Khương Trường Sinh trở lại dưới cây tĩnh toạ, tiếp tục luyện công.

Trong lòng hắn thì đang nghĩ đến một chuyện khác, vì sao Tà Tôn còn chưa đến, võ lâm Đại Cảnh cũng không có nghe nói có người bị hút khô công lực.

Chẳng lẽ người này không tới?.

Khương Trường Sinh bắt đầu cảm thụ Luân Hồi ấn ký của Khương La, không cảm thụ không biết, vừa cảm thụ mới phát hiện Khương La không ngờ lại đã đến phương Nam Đại Cảnh, khoảng cách này đoán chừng đã ra biển.

Hắn trên cơ bản có thể xác định Khương La và võ giả thần bí chính là Tà Tôn, bởi vì cả hai cùng giá trị hương hỏa, còn là ở thời gian thực vậy, hắn dùng hương hỏa diễn toán hỏi thăm qua mấy lần, không có khả năng trùng hợp như vậy.

Thôi, nếu như đã ra biển, như vậy tùy bọn hắn đi.

Tà Tôn đã không có tâm mưu hại Đại Cảnh, Khương Trường Sinh cũng không thể cường ngạnh bắt hắn, dù sao không oán không cừu.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm tu luyện.

Một tháng sau.

Hiển Thánh động thiên Hằng Phong đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh không có nhìn thấy sư phụ, âm thầm thất vọng, nhưng vẫn để Hằng Phong lên núi.

- Bái kiến Đạo Tổ, nhiều năm không thấy, Đạo Tổ vẫn là phong thái như cũ.

Vẻ mặt Hằng Phong mang theo nụ cười hành lễ, ánh mắt của hắn không khỏi liếc nhìn Khương Tiển, Khương Tiển thoạt nhìn giống Khương La đến mấy phần, trên trán còn cột vải, đoán chừng phía dưới miếng vải chính là cái bớt.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Sư phụ ngươi làm sao không có tới, nếu hắn không muốn tin ta, vì sao còn phái ngươi đến đây?

Hằng Phong cười khổ nói:

- Mười sáu năm trôi qua, Hiển Thánh động thiên đại biến, gia sư tới không được, lần này đến đây, chủ yếu là xem quan hệ giữa ngài và Khương La, Tứ Hải sư đệ, đặc biệt tới nhắc nhở ngài.

- Hiển Thánh động thiên đã biến quyền, có vị lão tổ theo hải ngoại trở về chưởng khống quyền thế, muốn thu hồi ngưng tụ khí vận thiên hạ, các triều tông đã tiếp lệnh, duy chỉ có Đại Cảnh, không bị Hiển Thánh động thiên chưởng khống, lão tổ rất bất mãn đối với ngài, có thể sẽ ra tay với ngài.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Lúc trước tuyết lớn, chẳng lẽ là bởi vì vị lão tổ này?

Hằng Phong gật đầu nói:

- Xác thực như thế, hắn ngưng tụ khí vận thiên hạ, dẫn tới thiên tượng dị biến.

- Vì sao nhất định phải ngưng tụ khí vận thiên hạ?

- Có thể là vì trùng kích cảnh giới càng cao hơn.

Thì ra là thế.

Khương Trường Sinh hiểu, bất quá trong lòng hắn còn có lo nghĩ, hỏi:

- Ngươi cũng là người Hiển Thánh động thiên, vì sao chuyên tới để báo cho ta việc này, không sợ bị Hiển Thánh động thiên trách cứ?

Sắc mặt Hằng Phong âm tình biến ảo, hắn hít sâu một hơi, trả lời:

- Khương La tham gia cửu trọng thiên thí luyện, thí luyện này quyết định địa vị đệ tử tại Hiển Thánh động thiên, Khương La đắc tội một thiên kiêu trong thí luyện, lúc một lần đi ra ngoài lịch luyện gặp tập kích, Tứ Hải sư đệ bởi vậy qua đời, sau đó Khương La phản bội chạy trốn ra khỏi Hiển Thánh động thiên, đi theo Tà Tôn tập võ, Tà Tôn chính là thiên tài ngàn năm khó gặp của Hiển Thánh động thiên, cũng không vừa lòng đối với Hiển Thánh động thiên, bởi vì cải tiến Đại Chu Thiên Thần Công, cũng hấp thu công lực đệ tử đồng môn, hắn không thể không phản bội Hiển Thánh động thiên, bây giờ Hiển Thánh động thiên đã hiệu triệu các phương triều tông đuổi giết hắn.

- Tứ Hải sư đệ và ta tình như thủ túc, Khương La cũng tính là ta nhìn hắn lớn lên, kẻ này trời sinh tính mặc dù hiếu chiến, nhưng làm người hiền lành, tư chất của hắn xác thực trác tuyệt, không nên gặp chèn ép như thế, bây giờ Hiển Thánh động thiên bắt đầu thay đổi, không còn là Thánh địa võ đạo ngày xưa, càng giống là vòng xoáy chỗ quyền thế, cho nên ta cũng không muốn chờ đợi.

Khương Trường Sinh nhíu mày, biết được Khương La rời khỏi Hiển Thánh động thiên, hắn đã cảm giác cái chết của Tứ Hải hiền thánh không tầm thường.

Hằng Phong tiếp tục nói:

- Đạo Tổ, nói đến thế thôi, tiếp tục chống lại, hay là cúi đầu, tại hạ không có tư cách thay ngài làm chủ.

Dứt lời, hắn xoay người rời khỏi.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy?

Hằng Phong không có dừng bước, chỉ để lại một câu nói:

- Tìm kiếm Khương La, Tứ Hải sư đệ xem hắn như con trai ruột, tính tình Tà Tôn thì khó mà suy nghĩ, đi theo bên cạnh hắn, ta lo lắng Khương La sẽ xảy ra chuyện.

Khương Trường Sinh thay đổi cái nhìn đối với hắn, không ngờ Hằng Phong là người trọng tình trọng nghĩa.

Hắn lần này đi tìm Khương La, cho dù tìm tới Khương La, lại có thể thế nào, hắn không phải là đối thủ của Tà Tôn.

Nhưng mỗi người đều có lựa chọn của mình, tin tưởng Hằng Phong đã làm tốt giác ngộ.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Bọn hắn xuôi nam ra biển.

Hằng Phong quay người, khom lưng cúi đầu, sau đó làm việc nghĩa không chùn bước rời khỏi đình viện.

Khương Tiển nhíu mày hỏi:

- Sư tổ, Khương La là nhị ca ta?

Rất ít người nhắc lên chuyện Nhị hoàng tử, thậm chí rất nhiều người đều quên Thái Tử là song bào thai.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nam, nói:

- Không sai.

Chân mày Khương Tiển nhíu chặt hơn, trong lòng kìm nén một đám lửa.

Thân huynh đệ của mình lại gặp phải chuyện như thế, hắn đều thấy phẫn nộ thay Khương La.

Hắn quyết định.

Chờ hắn đi đến Kim Thân cảnh, nhất định phải đi Hiển Thánh động thiên, vì nhị ca đòi công đạo.

Chương 255: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (2)

Khương Trường Sinh ở trong lòng yên lặng hỏi thăm:

- Ta có thể dễ dàng trấn áp Hiển Thánh động thiên hay không?

【 Cần tiêu hao 160000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không!

Toàn thể lực lượng Hiển Thánh động thiên đi đến mười sáu vạn, xem ra chất chứa không ít cao thủ Kim Thân cảnh.

- Người lão tổ đó là từ hải ngoại tới, chẳng lẽ Hiển Thánh động thiên có cấu kết với đại lục khác hoặc là thế lực trên biển?

Khương Trường Sinh suy nghĩ điểm mấu chốt trong lời nói của Hằng Phong.

- Hiển Thánh động thiên có thể mời đến thế lực mạnh nhất, mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 520000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không!

Nhiều như vậy?.

Còn mạnh hơn Thiên Hải.

Khương Trường Sinh nhíu mày, mặc dù mới đến một nửa Tam Động Thiên, nhưng đây là thế lực, đối phương người đông thế mạnh, nếu bị hợp nhau tấn công, hắn có thể sống, giang sơn

Đại Cảnh chỉ sợ phải bị đánh không còn, thậm chí có khả năng gây họa tới Long Khởi quan.

Kể từ đó, không thể lỗ mãng, trực tiếp bưng Hiển Thánh động thiên, tất nhiên sẽ dẫn tới phiền toái càng lớn, cứ đợi đến Hiển Thánh động thiên lần lượt tới tặng đầu người đi, một phương diện có thể làm cho hắn mạnh lên, lại có thể tranh thủ thêm thời gian dài.

Trước mắt đến xem, thế cục còn tốt, Hiển Thánh động thiên không dò rõ thực lực của hắn, đoán chừng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn còn chưa đầy một trăm tuổi, đã vượt qua Hiển Thánh động thiên dừng chân mấy ngàn năm, ưu thế ở phía hắn, nhưng hắn vẫn cần khắc khổ tu luyện, vĩnh viễn không thể để cho kẻ địch bức ra toàn lực của mình….

Tháng mười một.

Trong ngự thư phòng, Khương Tử Ngọc gọi Hàn Thiên Cơ tới, Trần Lễ đi theo Hàn Thiên Cơ.

Đối với người Khương Trường Sinh đề cử, Khương Tử Ngọc tự nhiên tín nhiệm, hắn càng nghĩ, cảm thấy giao Trần Lễ cho Hàn Thiên Cơ, sau này tiếp nhận công việc của Hàn Thiên Cơ.

Hàn Thiên Cơ mặc dù trợ giúp Đại Cảnh thành tựu khí vận chi triều, nhưng dù sao cũng xuất từ Hiển Thánh động thiên, bên cạnh hắn nhất định phải có người Khương Tử Ngọc tín nhiệm.

Trần Lễ đã gặp hoàng đế, nhưng lần nữa nhìn thấy, vẫn rất khẩn trương, năm nay hoàng đế chém đầu không ít người, để bốn mươi chín châu ít đi rất nhiều lời nói bóng nói gió, cũng làm cho văn võ quan lại càng thêm e ngại hoàng đế.

Khương Tú nhìn về phía Trần Lễ, như có điều suy nghĩ.

Khương Tử Ngọc chỉ năm phong mật tín trên bàn, nói:

- Đây là tin của ngũ phương triều tông, uy hiếp trẫm từ bỏ Đại Hoang, tuyên bố Đại Cảnh đã rất bao la, không nên lại mở rộng cương thổ, một khi Đại Cảnh chiếm đoạt Đại Hoang, vận triều khác nhất định hợp lại, đến lúc đó thiên hạ sẽ nhấc lên

chiến loạn càng lớn, sinh linh đồ thán, bọn hắn còn tiết lộ một chút, Hiển Thánh động thiên rất bất mãn đối với trẫm.

Hàn Thiên Cơ nhíu mày, lập tức tiến lên xem thư.

Trần Lễ trong khoảng thời gian này cũng biết đến thiên hạ đại thế, đối với triều tông, Hiển Thánh động thiên sớm đã chấn kinh qua, cho nên hiện tại mặt không đổi sắc.

Một lát sau.

Hàn Thiên Cơ xem xong hết thảy thư, chậm rãi buông xuống, hắn nhíu mày, nói:

- Vì sao Hiển Thánh động thiên làm việc như thế? Chuyện này hoàn toàn khác biệt với sự hiểu biết của thần, khí vận chi triều chiếm đoạt khí vận chi triều cũng không phải lần đầu, cơ hồ mỗi một trăm năm đều sẽ xuất hiện, Đại Hoang vương triều đã từng chiếm đoạt vận triều khác, thư lần này, quá không công bằng, đến mức nói sợ nhấc lên chiến loạn càng lớn, thuần túy là đánh rắm, thiên hạ này không chỉ có mười phương vương triều đang tranh đấu, chưa từng thấy triều tông ra chủ trì hòa bình, không châm ngòi thổi gió, bỏ đá xuống giếng thế là tốt rồi.

Mặt Khương Tử Ngọc không biểu tình, nói:

- Lúc trước sư huynh Tứ Hải hiền thánh tiến đến bái phỏng Đạo Tổ, báo rằng Hiển Thánh động thiên bây giờ do một vị lão tổ cầm quyền, muốn ngưng tụ khí vận thiên hạ, mặt các vương triều khác đều nguyện ý phục tùng, bây giờ chỉ còn lại Đại Cảnh một biến số.

Lông mày Hàn Thiên Cơ vẫn chưa buông ra.

Hết sức rõ ràng, hắn căn bản không biết lão tổ gì, hắn ở trong Hiển Thánh động thiên chính là tầng dưới chót.

- Đúng rồi, Tứ Hải hiền thánh bởi vì cứu Nhị hoàng tử của trẫm, bị một vị thiên kiêu Hiển Thánh động thiên giết chết.

Khương Tử Ngọc nói câu này để Hàn Thiên Cơ thay đổi sắc mặt, toàn thân run rẩy.

Hắn và Tứ Hải hiền thánh có quan hệ cực tốt, có thể tới Đại Cảnh, cũng là Tứ Hải hiền thánh nhờ vả.

Hắn nỗ lực bình phục cảm xúc, không có đi nghi vấn Khương Tử Ngọc, mà cắn răng nói:

- Bây giờ thần chính là đại thần của Đại Cảnh, toàn phần nghe bệ hạ phân công.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, lạnh lùng nghiêm mặt, nói:

- Đại Hoang có năm phương triều tông, Hiển Thánh động thiên làm chỗ dựa, lại như thế nào? Trẫm cũng có Đạo Tổ làm chỗ dựa, gần đây trong Đại Cảnh sinh ra hai tôn thần nhân, vừa hay đưa toàn bộ đến tiền tuyến.

- Trẫm chính là muốn đánh xuống Đại Hoang.

- Không chỉ có Đại Hoang, còn có Hồng Huyền vương triều, trẫm muốn đều đánh xuống hết thảy vương triều khắp thiên hạ, để thiên hạ này thuộc về Đại Cảnh, thống nhất thiên hạ, từ đó lại không có chiến loạn, người trong thiên hạ chỉ cần truy cầu võ đạo, truy cầu tuổi thọ dài hơn.

Khương Tử Ngọc bộc lộ khí phách và hùng tâm rung động đến Trần Lễ.

Thì ra hoàng đế một mực chinh chiến lại là có nguyên do như thế.

Đúng vậy.

Chiến loạn trên khắp thiên hạ này thật sự quá nhiều.

Trần Lễ không khỏi máu nóng sôi trào, sùng bái nhìn về phía Khương Tử Ngọc.

Chương 256: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (1)

Hàn Thiên Cơ lộ ra nụ cười, trong lòng hiểu rõ, thì ra Đạo Tổ không sợ Hiển Thánh động thiên.

Thế thì sợ gì nữa.

- Thần nguyện duy trì bệ hạ, cho đến khi bỏ mình!

Hàn Thiên Cơ hành lễ nói.

Khương Tú nhìn đôi quân thần này, một hồi hốt hoảng.

Hắn rõ ràng mình không so được Khương Tử Ngọc, nhưng vẫn rất hâm mộ phụ hoàng mình.

Hắn cũng muốn có hạ thần trung thành lại có năng lực giống như Hàn Thiên Cơ.

Càn Vũ năm bốn mươi mốt, Thiên Sách quân tiến quân thần tốc, bách chiến bách thắng, đại quân đến sau này theo vào, không ngừng thu phục cương thổ, Đại Hoang đã đứng trước trạng thái sụp đổ, lòng người bàng hoàng, thậm chí có không ít bách tính thoát khỏi Đại Hoang, tìm vương triều khác nương tựa.

Lăng Tiêu mang theo cẩm nang Khương Trường Sinh đi theo tiền tuyến, hắn lại cho Hoang Xuyên thêm một cẩm nang, để Hoang Xuyên cực kỳ hưng phấn.

Hai cẩm nang, ít nhất có thể tru diệt hai tôn Kim Thân.

Cùng lúc đó, Kinh Thành mỗi ngày đều có số lượng lớn Bạch Y vệ ra vào, xe ngựa áp giải một rương lớn, không ai biết được Bạch Y vệ vận chuyển vật gì, nhưng rõ ràng cảm giác không tầm thường.

Một chỗ trong phủ đệ.

Nữ tử áo tím ngồi trước mặt ở Ngọc Nghiên Dật, cảm khái nói:

- Ta vụng trộm đi kiểm tra qua, tất cả những thứ Bạch Y vệ đang vận chuyển đều là kỳ trân dị bảo chí cương chí dương, nếu như ta không có đoán sai, hoàng đế muốn chế tạo Bình An đại tướng quân thành Kim Thân cảnh, mấy chục vạn Bạch Y vệ sưu tập kỳ trân dị bảo từ bốn mươi chín châu, Vương gia các nơi cũng đang giúp bề bộn, thật sự là quyết đoán, cho dù triều tông cũng rất khó có quyết đoán như thế, tập trung tài nguyên khắp thiên hạ ở trên người một người.

Ngọc Nghiên Dật động dung, cảm khái nói:

- Kim Thân cũng không phải muốn nện là sẽ tạo ra được, vẫn phải xem tư chất, trùng hợp Bình An kia chính là kỳ tài trăm năm khó gặp, cho dù Phù Nguyệt thế gia cũng tìm không thấy kỳ tài võ học như thế.

Nữ tử áo tím gật đầu nói:

- Đúng vậy, trên đầu có Đạo Tổ, dưới gối có kỳ tài Bình An, hoàng đế Đại Cảnh có lẽ thật có thể làm ra được sự nghiệp to lớn khó lường, giống như là Thần Tông hoàng đế của Đại Hoang vương triều.

Ngọc Nghiên Dật hỏi ngược lại:

- Đề nghị của ta, ngươi nói cho phụ thân ta biết rồi sao?

Nữ tử áo tím nói:

- Gia chủ không có lập tức phản đối, tuyên bố cần thương lượng cùng trưởng lão trong nhà, theo ta gần đây lấy được tin tức đến xem, gia chủ thật có khả năng đồng ý.

Ngọc Nghiên Dật thở dài một hơi, lộ ra nụ cười, nói:

- Ta còn tưởng rằng trong nhà sẽ phản đối đây.

Áo tím nữ tử thở dài nói:

- Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, cường đại đến nổi làm người cho không thể nào hiểu được, nhưng gia chủ nói ta chuyển cáo ngươi, nhờ ngươi tìm hiểu thái độ rõ ràng của Đạo Tổ đối với Phù Nguyệt thế gia chúng ta.

Trên dưới tất cả Đại Cảnh đều bị điều động, phong trào tập võ trong chốn võ lâm rất nặng phong trào đấu dũng, võ khoa cử cũng trở nên càng thêm náo nhiệt hơn những năm qua, ngay cả văn khoa cũng là như thế.

Thánh ý của hoàng đế đã truyền khắp thiên hạ, giang sơn càng lớn cần người quản lý, càng nhiều cương thổ cần người đi khoáng đạt, người lòng mang chí lớn không khỏi nhiệt huyết dâng trào.

Tin chiến thắng từ tiền tuyến thỉnh thoảng truyền đến, tăng thêm mới đản sinh hai tôn Thần nhân, hết thảy bốn tôn Thần

nhân ở tiền tuyến tung hoành, thanh danh của bốn người cũng theo đó truyền ra, truyền khắp bốn mươi chín châu.

Các Hoàng tử ở biên cảnh đang bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, phòng bị những vương triều khác tập kích, nhưng sự thực là các vương triều xung quanh Đại Cảnh đều đang hoảng hốt, sợ bị đánh.

Đại Cảnh có bốn mươi chín châu, lại thêm Đông Lâm, Đại Hoang Chi Địa, bản đồ của nó đã xa xa vượt qua phạm vi thế lực đỉnh phong của Đại Thừa long lâu ngày xưa, bắt lại Đại Hoang đã là chuyện đương nhiên, khi đó giang sơn Đại Cảnh sẽ mở rộng gấp bội.

Khương Trường Sinh gần đây phát hiện Ngọc Nghiên Dật bái phỏng mình càng ngày càng chăm.

Một ngày này, hắn cuối cùng nhịn không được hỏi:

- Ngọc cô nương, ngươi gần đây tặng lễ quá mức tấp nập, đến cùng có chuyện gì, có thể nói thẳng hay không?

Khuôn mặt Ngọc Nghiên Dật đỏ bừng, không khỏi nhìn về phía Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển.

Hoa Kiếm Tâm cười cười, lập tức đứng dậy, mang theo Khương Tiển, Bạch Kỳ rời khỏi.

Trong đình viện chỉ còn lại có hai người, Ngọc Nghiên Dật hít sâu một hơi, nói:

- Ta muốn đưa Phù Nguyệt thế gia trực tiếp vào Đại Cảnh ở, nhưng phụ thân ta không rõ ràng thái độ của ngài đối với Phù Nguyệt thế gia, sợ ngài không thu.

Triều tông tiến vào đây ở lại?

Đây tự nhiên là chuyện tốt.

Có thể kích thích võ lâm Đại Cảnh trưởng thành.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta tất nhiên hoan nghênh Phù Nguyệt thế gia, chỉ là các ngươi tới, vậy vương triều mà các ngươi nắm giữ thì làm sao bây giờ?

Ngọc Nghiên Dật nói:

- Thả, chờ Đại Cảnh đi qua chiếm đoạt.

Khương Trường Sinh kinh ngạc, có quyết tâm như thế?

Ngọc Nghiên Dật nhăn nhăn nhó nhó, nói:

- Chẳng qua là…..

Có mấy lời, thật sự khó mà mở miệng.

Khương Trường Sinh cũng không phải không hiểu tình cảm, dù sao làm người hai đời, chẳng qua là hắn hiện tại dùng tu tiên làm chủ, không muốn bị việc vặt khác tốn hao tinh lực, hắn mở miệng nói:

- Nếu Phù Nguyệt thế gia thật tâm gia nhập Đại Cảnh, có ta ở đây một ngày, trong Đại Cảnh sẽ có nơi để cho Phù Nguyệt thế gia sống yên ổn, bây giờ võ lâm Đại Cảnh cũng cần võ đạo Thánh địa chân chính dẫn dắt phong trào võ đạo.

Chương 257: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (2)

Ngọc Nghiên Dật muốn nói lại thôi.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Ngọc cô nương, ngươi thiên tư bất phàm, nên dùng tinh lực ở vào việc tập võ, cảnh giới võ đạo càng cao, sống được tự nhiên càng lâu.

Ngọc Nghiên Dật nhíu mày hỏi:

- Cảnh giới võ đạo có thể cổ vũ tuổi thọ tăng trưởng, nhưng vĩnh thế chính là lời nói vô căn cứ, ai có thể vĩnh sinh?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hoặc có lẽ bây giờ không thể, nhưng sau này chưa hẳn không thể, ngươi hiểu rõ hết thảy cảnh giới võ đạo à, ta đứng ở cảnh giới của ta nhìn lại, võ đạo hẳn là còn có cảnh giới càng cao hơn, kia là tuổi thọ tăng trưởng tùy theo cảnh giới sẽ không ngừng tăng lên, ai có thể kết luận võ đạo không có cảnh giới Trường Sinh đây?

Ngọc Nghiên Dật yên lặng.

Hai người quen biết đã có hơn hai mươi lăm năm, Ngọc Nghiên Dật một mực ở lại kinh thành, thường thường sẽ đến đây tặng lễ, tình ý như thế, Khương Trường Sinh cũng nhìn ở trong mắt, có lẽ nàng là vì Phù Nguyệt thế gia nên làm như vậy, nhưng trả giá là không thể xóa sạch, Ngọc Nghiên Dật cũng được cho là tuyệt sắc, các phương diện điều kiện cũng không tệ, xác thực xứng với Khương Trường Sinh, dù sao thiên hạ này rất khó có nữ tử càng ưu tú nàng.

Nhưng Khương Trường Sinh không có khả năng trực tiếp cưới nàng, nàng là nữ nhi gia chủ của Phù Nguyệt thế gia, mà hắn là Đạo Tổ, nếu thông gia, Khương Tử Ngọc như thế nào đối mặt Phù Nguyệt thế gia?

Địa vị của Phù Nguyệt thế gia tại Đại Cảnh lại là như thế nào?

Hắn cũng không thể để cho con trai ngột ngạt.

Khương Trường Sinh nói thẳng:

- Vị nữ tử lúc trước kia tên là Hoa Kiếm Tâm, nàng là nữ nhân của ta.

Ngọc Nghiên Dật hoàn toàn thất vọng:

- Ta biết, ngài thu nàng trong sân, làm sao có thể không có quan hệ, huống hồ chỉ là một vị, phụ thân ta có mười vị tiểu thiếp.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Ta truyền cho ngươi một võ học, có muốn học?

Ngọc Nghiên Dật nhìn chằm chằm hắn, khó được quật cường, nói:

- Ta không muốn làm đồ đệ của ngươi.

Khương Trường Sinh vui vẻ, nói:

- Không phải đồ đệ, chỉ là đơn thuần muốn dạy cho ngươi, hồi báo ngươi những năm nay tặng lễ, ngươi có học hay không?

Ngọc Nghiên Dật chân thành nói:

- Không làm đồ đệ, vậy dĩ nhiên muốn học.

- .....

Càn Vũ năm bốn mươi hai, triều tông Phù Nguyệt thế gia đặt chân tại Ti Châu, hoàng đế đặc cách trăm dặm, để bọn hắn thành lập tông môn, số lượng lớn võ giả Phù Nguyệt thế gia di chuyển tới, động tác cấp tốc.

Đệ tử triều tông ít thì mấy chục vạn, nhiều thì trăm vạn, đệ tử Đại Thừa long lâu cũng rất nhiều, chẳng qua là Tiêu Điệu Thiên lưu lại chuẩn bị ở sau, để bọn hắn rải ở các ngõ ngách khắp thiên hạ, chờ đợi sau này quay đầu trở lại.

Nửa năm sau, hoàng đế công chiếu thiên hạ, báo cho người trong thiên hạ rằng triều tông Phù Nguyệt thế gia gia nhập, phong Phù Nguyệt thế gia làm võ đạo Thánh địa thứ hai Đại Cảnh.

Chiếu này vừa ra, thiên hạ xôn xao, đã nhiều năm trôi qua, triều tông đã không phải là bí mật, ngay cả bách tính cũng biết, triều tông mạnh mẽ không ngờ lại cam nguyện gia nhập Đại Cảnh, mà lại chẳng qua là Thánh địa thứ hai, thấp hơn Long Khởi quan, điều này đủ để chứng minh Đại Cảnh thu phục triều tông, mà không phải bị chưởng khống.

Võ lâm càng phấn chấn, bởi vì triều tông trong thánh chỉ nói rõ Phù Nguyệt thế gia sẽ kính dâng tuyệt học vào Chân Võ các, ý vị này là nội tình võ đạo Đại Cảnh sẽ càng mạnh.

Phù Nguyệt thế gia qua tháng sáu sang năm tổ chức đại điển lập tông, mời các phái võ lâm Đại Cảnh tiến đến tham gia, đây này rõ ràng là buông xuống tư thái, chuẩn bị dung hợp cùng võ lâm Đại Cảnh, mà không phải di thế độc lập.

Vì duy trì Đại Cảnh, Phù Nguyệt thế gia phái ra hai tôn Thần nhân đầu quân, một vị chạy tới Đại Hoang trợ giúp, một vị đảm nhiệm giáo đầu, chỉ bảo quân dự bị Thiên Sách quân, Khương Tử Ngọc cũng không có keo kiệt, phong hai vị Thần nhân là tam phẩm quân chức.

Cùng lúc đó, Đại Hoang đã thủng trăm ngàn lỗ, Thiên Sách quân cướp trắng trợn thành trì, cũng không có trực tiếp thẳng hướng đến vương thành, mà là từng bước từng bước xâm chiếm.

Hoàng đế Đại Hoang bị chiến báo liên tục không ngừng chọc giận đến băng hà, Thái Tử thuận thế đăng cơ, nhưng lưu cho hắn chính là một vương triều sắp hủy diệt.

Đại Hoang nguy rồi.

Tháng mười một, Thiên Sách quân bị một đám cao thủ thần bí ngăn cản trên một mảnh thảo nguyên, lại có tám tôn Thần nhân, từng người có võ công rất cao cường, khi Hoang Xuyên móc ra cẩm nang, bọn hắn bị dọa đến lập tức chạy trốn.

Hoang Xuyên cũng không có mở ra cẩm nang, nhất định phải đối mặt Kim Thân, hắn mới có thể dùng, hắn chỉ là muốn hù dọa kẻ địch.

Quả nhiên có hiệu quả.

Việc này lưu truyền rộng rãi trong Thiên Sách quân và quân địa khác trong Đại Cảnh, thậm chí truyền đến trong bốn mươi chín châu Đại Cảnh.

Cẩm nang Đạo Tổ dọa lui Thần nhân, cổ kim không nghe thấy.

Càn Vũ năm bốn mươi ba, đầu tháng ba.

Thiên tượng kịch biến, khí vận Đại Cảnh phun trào.

Trong sân, Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, biển mây hình thành vòng xoáy khổng lồ, cực kỳ tráng quan, khí vận giữa thiên địa đang kịch liệt phun trào, hắn có thể cảm nhận được chỗ sâu trong hoàng cung truyền đến một cỗ chân khí khổng lồ.

Bình An thành tựu Kim Thân.

Tư chất như vậy, thật sự đáng sợ.

Mặc dù Bình An bị Khương Tử Ngọc dốc hết lực lượng khắp thiên hạ nện vào tài nguyên, nhưng tư chất bản thân cũng hết sức then chốt.

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Sáu mươi bốn tuổi.

Trên phiến đại lục này, sáu mươi bốn tuổi thành tựu Kim Thân, tuyệt đối là thiên cổ kỳ tài khó gặp.

Chương 258: Vì cái gì đối xử với ta tốt như vậy?

Cùng lúc đó.

Dưới nền đất hoàng cung, nơi này chính là quảng trường dưới mặt đất Khương Tử Ngọc cố ý chế tạo, mười phần bao la, trên từng trụ đá khảm nạm các loại Dạ Minh Châu, chiếu sáng cả quảng trường.

Khương Tử Ngọc, Hàn Thiên Cơ cùng một lão giả áo bào đen nhìn Bình An tĩnh toạ trong ao nhỏ phía trước.

Ngoài thân Bình An đã biến thành màu vàng kim, quanh thân lượn lờ khí diễm, bắp thịt cả người hắn phồng lên, từng sợi mạch máu vặn vẹo như là bầy rắn đang cuộn trào, cực kỳ kinh người, hắn đang nhắm chặt hai mắt, chau mày, dưới thân là một từng dòng máu, đang ở chui vào trong cơ thể hắn, bị hắn hấp thu.

Lão giả áo bào đen vuốt râu cảm khái nói:

- Kim Thân cảnh giới, thiên tư này thật đáng sợ, lão phu sống hai trăm tuổi, chưa từng thấy qua thiên tài như thế, có lẽ chỉ có trong Hiển Thánh động thiên mới có kỳ tài ngút trời dạng này.

Hắn chính là gia chủ Phù Nguyệt thế gia, Ngọc Cầm Bồng, công lực Thần nhân đỉnh phong, nghe nói Bình An muốn đột phá, hắn cố ý tới quan sát, muốn từ trong đó thu hoạch được cảm ngộ, Khương Tử Ngọc cũng không có từ chối, không lo lắng chút nào Ngọc Cầm Bồng sẽ làm hắn bị thương.

Khương Tử Ngọc một mặt tự hào, cười nói:

- Trẫm có thể có giang sơn hôm nay, không thể sơ sót công lao của hắn, hắn và trẫm chính là huynh đệ chân chính.

Hàn Thiên Cơ cũng đang cảm khái, lúc trước hắn cảm thấy Khương Tử Ngọc quá điên cuồng, vạn nhất thất bại, không phải lãng phí nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, không ngờ thật đúng là thành công.

Vẫn là bệ hạ hiểu Bình An, không hổ là sư huynh đệ.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Trẫm có một đứa con, tên là Khương Tiển, từ nhỏ đi theo Đạo Tổ tập võ, Đạo Tổ bảo hắn có tư thái Kim Thân, nói cách khác, Đại Cảnh tương lai sẽ có hai tôn Kim Thân, lại thêm Đạo Tổ - cường giả tuyệt thế vượt qua Kim Thân cảnh.

Ngọc Cầm Bồng nghe xong, không khỏi động dung.

Còn có một người?

- Xác thực, khi Cửu điện hạ hai mươi tuổi đã nâng được thần binh vạn cân, thiên tư không kém hơn Bình An tướng quân.

Hàn Thiên Cơ cười nói.

Ngọc Cầm Bồng cảm thấy hứng thú với Khương Tiển, hắn nhớ Ngọc Nghiên Dật có nhắc qua, chẳng qua là ban đầu không thèm để ý, cảm thấy Đại Cảnh đang khoác lác.

Bây giờ Bình An thành tựu Kim Thân, chứng minh người Đại Cảnh thật có năng lực tạo nên kim thân.

Ba người cười cười nói nói, mà Bình An còn đang củng cố công lực, hắn mặc dù thiên sinh ngu dại, nhưng trong luyện công lại vượt qua người ta một bậc, hắn không chỉ là sẽ đánh nhau, còn có thể vận chuyển công lực, dùng trong chiến đấu.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuyển động gân cốt, vẻ mặt tươi cười.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Là Bình An thành tựu Kim Thân?

Khương Trường Sinh gật đầu.

Toàn thân Bạch Kỳ run rẩy, nó khi nào mới có thể đột phá, đi đến cảnh giới có thể so với Thần Nhân đây.

Hoa Kiếm Tâm cũng không kinh ngạc, Khương Tiển hỏi thăm số tuổi của Bình An, yên lặng ghi nhớ, âm thầm thề nhất định phải đánh vỡ kỷ lục này.

Tâm tình Khương Trường Sinh không tệ, truyền âm cho Vạn Lý, bảo Vạn Lý mang Thanh Nhi đến đây.

Đáng nhắc tới chính là, Thanh Nhi tập được võ công của Mạnh Thu Hà, nàng ba mươi bốn tuổi đã đi đến Thông Thiên

cảnh, tuyệt đối được cho là xuất chúng trong hàng đệ tử Long Khởi quan.

Thời gian một chén trà trôi qua, Vạn Lý mang theo Thanh Nhi đến đây.

Mặt mũi Thanh Nhi tràn đầy khẩn trương, vừa hưng phấn lại thấp thỏm, chờ mong nhìn thấy Khương Trường Sinh, cũng không biết Khương Trường Sinh có chuyện gì tìm nàng.

Vạn Lý đưa đến cửa đình viện liền rời khỏi, Thanh Nhi hít sâu một hơi, đi vào trong đình viện.

Khương Tiển gặp nàng, cười chào hỏi:

- Thanh Nhi tỷ, sao ngươi lại tới đây?

Thanh Nhi nghe xong càng căng thẳng hơn, cũng may âm thanh của Khương Trường Sinh truyền đến:

- Là ta gọi nàng tới, Thanh Nhi, đến đây đi.

Nghe vậy, Thanh Nhi quay đầu nhìn lại, Khương Trường Sinh đang tĩnh toạ dưới tàng cây, bóng cây cũng che đậy không được Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào xinh đẹp.

Nàng vội vàng đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính hành lễ.

Khương Trường Sinh ra hiệu nàng ngồi xuống, sau đó hỏi:

- Gần đây võ đạo có hoang mang gì không, vì sao chậm chạp không có bước vào Thần Tâm cảnh?

Võ công của Mạnh Thu Hà thật không đơn giản, có thể làm cho hắn đi đến Thần Nhân cảnh.

Đương nhiên, võ công chẳng qua là thứ nhất, hắn rõ ràng dùng những phương pháp khác, có lẽ có quan hệ đến Đại Thừa long lâu, ép khô tuổi thọ của mình.

Đối mặt Khương Trường Sinh, Thanh Nhi rất khẩn trương, vẫn nói ra hoang mang của mình, dùng cảnh giới của Khương Trường Sinh tự nhiên có thể chỉ bảo.

Thanh Nhi nghe xong, rộng mở trong sáng, kích động bái tạ Khương Trường Sinh.

- Vì sao không luyện nội công khác, không phải ta bảo Vạn Lý cho phép ngươi đi tới tầng cao nhất Tàng Kinh các sao?

Khương Trường Sinh nghi hoặc hỏi, võ công Mạnh Thu Hà mạnh hơn cũng không thể so với Đại Chu Thiên Thần Công tuyệt học bực này, chắc chắn kém hown một chút.

Thanh Nhi trả lời:

- Không biết vì cái gì chỉ muốn học võ công của vị lão gia gia kia, mà luyện lên rất thuận, nên lười nhác đổi.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Kiêm tu đi, Đại Chu Thiên Thần Công không chỉ là nội công, còn có thể vận dụng trong đối địch.

Thanh Nhi nhu thuận gật đầu, Đạo Tổ đều lên tiếng, nàng tự nhiên muốn học.

Nàng do dự một chút, nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, ngài nói xem vì sao ta vừa vào đạo quan đã ưu đãi ta như thế?

Bạch Kỳ, Hoa Kiếm Tâm, Khương Tiển cũng tò mò nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Chương 259: Tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh

Đúng vậy, vì cái gì?

Trong các đệ tử Long Khởi quan, chỉ có Thanh Nhi có đãi ngộ đặc thù, nếu không phải Thanh Nhi tuổi nhỏ đã được Khương Trường Sinh lựa chọn, bọn hắn còn tưởng rằng Khương Trường Sinh có ý nghĩ xấu. Khương Trường Sinh trừng mắt nhìn, dùng một loại giọng cao thâm mạt trắc nói:

- Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy ngươi hết sức thích hợp làm đại đệ tử Long Khởi quan, ta hi vọng ngươi sau này có thể gánh vác trách nhiệm chiếu cố Long Khởi quan, ngươi có thể làm được không?

Nghe vậy, Thanh Nhi lập tức cảm nhận được cảm giác sứ mệnh. Trịnh trọng nói:

- Đệ tử nguyện ý, nhất định tận toàn lực.

Nàng tràn ngập đấu chí, không ngờ Đạo Tổ coi trọng mình như thế.

Nàng cũng xác thực muốn tranh một chuyến vị trí đại đệ tử.

- Trở về đi, hảo hảo luyện công, ngày sau có chỗ muốn thỉnh giáo, bất cứ lúc nào đến đây, toàn bộ Long Khởi quan chỉ có ngươi có được đãi ngộ này, chớ có khiến ta thất vọng.

Khương Trường Sinh cười nói, nụ cười của hắn rất hòa ái ở trong mắt Thanh Nhi.

Thanh Nhi gật đầu, trong lòng ấm áp.

Cứ như vậy, Thanh Nhi mang theo vô hạn kỳ vọng rời khỏi.

Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy nàng giống Mạnh Thu Sương?

Đã có tiền lệ của Trần Lễ, nàng không thể không nghĩ như vậy.

Khương Trường Sinh nói:

- Đúng vậy, các ngươi không cảm thấy giống sao?

Hoa Kiếm Tâm yên lặng, Khương Tiển vò đầu, Bạch Kỳ cảm thấy Khương Trường Sinh đang lải nhải.

Bọn hắn không hiểu, Khương Trường Sinh cũng không giải thích.

Có thể làm cho kiếp sau của người mình để ý trôi qua tốt hơn, trong lòng Khương Trường Sinh vẫn có cảm giác thành công.

Tu tiên cần dính ít đến tình cảm, nhưng cũng không phải tuyệt tình, đã thành lập tình cảm thân bằng bạn thân, nên chiếu cố thì vẫn là cần chiếu cố.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Đại Hoang vương triều, trong hoàng cung vương thành.

Hoàng đế Đại Hoang vừa đăng cơ bất quá mới có hai mươi tuổi, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ tuyệt vọng, số lượng văn võ trên điện đã không lớn bằng lúc trước, theo Đại Cảnh tấn công vào,

rất nhiều đại thần chạy trốn, trên đại điện lớn như vậy chỉ có ba mươi hai vị hạ thần.

Giang sơn như thế, cứu vớt như thế nào?

Hoàng đế Đại Hoang vừa nghĩ tới Thiên Sách quân Đại Cảnh hung tàn, hắn lại có loại xúc động bỏ đi Long quan, hắn cũng muốn sống.

Đại Hoang đã có trăm năm không có chinh chiến, dẫn đến hoàng thất trầm mê yên vui, chỉ cầu thái bình, đối mặt nghịch cảnh như thế, bọn hắn căn bản không chịu nổi.

Hoàng đế Đại Hoang miễn cưỡng cười vui nói:

- Chư vị ái khanh, nhiều nhất một năm, Thiên Sách quân sẽ muốn giết tới vương thành, các ngươi có thượng sách hay không, nếu là bây giờ không có….. Có muốn trẫm viết thư cho hoàng đế Đại Cảnh…. Đầu hàng hay không?

Các thần tử hai mặt nhìn nhau, đều là cười khổ, nhưng trong lồng ngực càng nhiều hơn chính là oán giận.

Đại Hoang là vương triều có lịch sử dài lâu nhất đương kim thiên hạ, lại muốn đầu hàng một phương vương triều không đủ trăm năm?

Quả thật hoang đường, quả thật sỉ nhục.

Một khi đầu hàng, Đại Hoang sẽ thành trò cười vĩnh thế.

Không người nào dám đồng ý, ngay cả hoàng đế Đại Hoang đều không dám hoàn toàn nói xong một câu.

- Mệnh số của Đại Hoang còn chưa tận.

Một âm thanh truyền đến, chỉ thấy lần lượt từng bóng người từ ngoài điện bay tới, rơi vào ở giữa văn võ hạ thần, cầm đầu chính là Hôi bào lão giả, cẩm y nam tử tự xưng Thiên Mệnh.

Hôi bào lão giả là Thiên Tôn, cẩm y nam tử là Mệnh Tôn.

Hoàng đế Đại Hoang không có kinh hỉ, cũng không có kinh hoảng, bình tĩnh nhìn bọn hắn.

Thiên Tôn đạm mạc nói:

- Đại Cảnh tàn bạo bất nhân, thương thiên hại lí, Thiên Mệnh không tại Đại Cảnh, tất nhiên là muốn đến giúp đỡ Đại Hoang cùng chống lại bọn hắn.

Hoàng đế Đại Hoang hữu khí vô lực nói:

- Ồ? Phải không? Tựa như vị cao thủ Kim Thân cảnh trước đó, tiến đến bị kim quang của Đạo Tổ tru diệt?-

Các thần tử yên lặng, nhắc đến chuyện kia, bọn hắn liền sợ hãi.

Nghe nói Đạo Tổ căn bản không có hiện thân trên chiến trường.

Khả năng như thế, sao không làm cho người ta sợ hãi?

Thiên Tôn nói:

- Một tôn Kim Thân không đủ, năm tôn Kim Thân có đủ? Năm tôn Kim Thân không đủ, xuất ra một vị tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh, đã đủ chưa?

Vừa dứt lời, hoàng đế Đại Hoang, quần thần động dung. Hoàng đế Đại Hoang vội vàng truy vấn:

- Trên đời còn sẽ tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh?

Thiên Tôn trả lời:

- Tất nhiên là có, bệ hạ hiện tại cần cần phải làm là chỉnh đốn binh mã, chống lại Thiên Sách quân, nhiều nhất một năm, chúng ta sẽ buông xuống Kinh Thành Đại Cảnh, để Kinh Thành bị san thành bình địa, nhưng giang sơn Đại Cảnh quá lớn, Đại Cảnh một chốc khó mà sụp đổ, nhiều nhất chư hầu cát cứ, vẫn phải dựa vào Đại Hoang chống cự.

Một năm?

Hoàng đế Đại Hoang nhíu mày.

Hắn giãy dụa trong chốc lát, cắn răng nói:

- Thế trẫm di chuyển, chỉnh quân bốn phía, tận khả năng kéo một năm, nếu Đại Cảnh chiến bại, giang sơn Đại Cảnh thuộc về người nào?

Mệnh Tôn nhịn không được cười nhạo nói:

- Ngươi còn muốn nuốt giang sơn Đại Cảnh? Chiếu cố tốt thiên hạ của mình đi, vương triều khác còn đang nhìn chằm chằm, bây giờ Đại Hoang nói không chừng ngay cả vương triều bình thường đều đánh không lại.

Hoàng đế Đại Hoang đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ đến cực điểm.

Thiên Tôn nói:

- Trước đó, mượn khí vận Đại Hoang dùng một lát.

Sắc mặt hoàng đế Đại Hoang kịch biến.

.....

Tháng sáu, mùa hạ đến, trời trong gió nhẹ, Kinh Thành lại là phong quang rất tốt.

Khương Trường Sinh đang luyện đan ở trong sân, Hoa Kiếm Tâm tựa ở trên đầu vai của hắn chợp mắt.

Bạch Kỳ, Khương Tiển không ở trong viện, lưu lại không gian cho bọn hắn.

Chương 260: Không ai có thể tranh đoạt với ta

Hoa Kiếm Tâm mặc dù dùng Trú Nhan đan, nhưng tư chất nàng không được, mặc dù phục dụng rất nhiều đan dược Khương Trường Sinh đưa, cũng chậm trễ không thể đi đến Thần Tâm cảnh, mà tuổi tác bản thân nàng còn lớn hơn cả Khương Trường Sinh, bây giờ đã sắp trăm tuổi.

Thật ra sớm ở mười năm trước, nàng đã cảm giác đại nạn của mình đã tới, nhưng bị đan dược của Khương Trường Sinh cứng rắn câu thêm được mười năm.

Hoa Kiếm Tâm mở to mắt, mở miệng nói:

- Ta buồn ngủ quá, buồn trước nay chưa có….. Có lẽ đây chính là điểm cuối cùng nhân sinh của ta đi.

Khương Trường Sinh yên lặng, không biết nên an ủi nàng ra sao.

- Chờ ta rời khỏi, ngươi còn có thể chiếu cố Tử Ngọc chứ…..

- Tự nhiên sẽ, hắn là con trai của ta, ta như thế nào bỏ hắn.

- Vậy thì tốt, sau này… Ngươi có thể tìm một nữ tử khác cùng ngươi….. Cho dù là trò chuyện thôi cũng tốt, ngươi bây giờ càng ngày càng xa lánh đệ tử Long Khởi quan, như thế này không tốt, dù sao cũng phải có người ở cùng ngươi, ta thấy vị Ngọc cô nương kia cũng không tệ, nàng rất si tình, vạn dặm xa xôi tới đây, ở kinh thành đợi ngươi hai mươi mấy năm…..

Hoa Kiếm Tâm nhẹ giọng nói chuyện, thoạt nhìn giống như thật chỉ là đang mệt mỏi.

Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe.

Cũng đang nhớ lại thời điểm hai người gặp nhau quen biết, hắn thừa nhận ban đầu không thích Hoa Kiếm Tâm, chẳng qua là cần có người sinh con trai cho mình, nhưng lúc này mặc dù không thích, hắn cũng chuẩn bị chiếu cố Hoa Kiếm Tâm.

Hơn mười năm đi qua, Khương Trường Sinh đã sinh ra tình ý với Hoa Kiếm Tâm, chỉ là không có biểu đạt ra thôi.

- Ngươi nói kiếp sau, thật tồn tại sao….. Ta có đôi khi đang chờ mong, vị Trần Lễ kia thật sự là Trần Lễ, Thanh Nhi thật chính là Mạnh Thu Sương, như thế ta cũng có hi vọng trở lại bên cạnh ngươi, nhưng lại cảm thấy không có khả năng…..

Hoa Kiếm Tâm si ngốc nói.

Khương Trường Sinh nói khẽ:

- Là thật, ngươi mong đợi không sai, kiếp sau ta cũng sẽ tìm được ngươi.

Hoa Kiếm Tâm lộ ra nụ cười thản nhiên, nói:

- Nếu như thật có kiếp sau, ngươi cần phải cưới ta….. Cưới hỏi đàng hoàng….. Ta cũng muốn mũ phượng khăn quàng vai, ta cũng muốn đường đường chính chính đứng ở bên cạnh ngươi…..

Khương Trường Sinh nắm chặt tay nàng, thấp giọng nói:

- Ta biết, sau này mỗi một thế, ta đều sẽ cưới ngươi.

- Vậy thì tốt…..

Hoa Kiếm Tâm nói xong ba chữ này, nhắm mắt lại, trên mặt nàng mang theo nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn.

Khương Trường Sinh ôm nàng, lẳng lặng nhìn lên bầu trời.

Một ngày kia, nếu như hắn thành tiên, nhất định phải để người chuyển thế khôi phục trí nhớ kiếp trước.

Thiên hạ rất lớn, rất nhiều người, nhưng người hắn quan tâm không nhiều, hi vọng người bên cạnh mãi mãi cũng ở bên cạnh mình.

Gió nhẹ lẳng lặng thổi qua, Địa Linh thụ rơi xuống từng mảnh từng mảnh lá rụng.

Sau khi Khương Trường Sinh cảm nhận được sinh cơ của Hoa Kiếm Tâm triệt để đoạn tuyệt, hắn thở dài một hơi.

Trần Lễ, Vong Trần rời khỏi chẳng qua chỉ để hắn thương cảm, Hoa Kiếm Tâm rời khỏi thì khiến cho hắn có chút đau nhức.

Vừa lúc tu tiên, hắn không quan tâm người bên cạnh, ngay từ đầu đã dự đoán cho mình, người bên cạnh đều sẽ rời khỏi, hắn không sớm thì muộn sẽ lĩnh hội được sự cô độc của trường sinh.

Nhưng cùng nhau trải qua thời gian dài, sao hắn có thể thật không quan tâm.

Khương Trường Sinh kiểm tra giá trị hương hỏa.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 6980233 】 .

Hắn lựa chọn chúc phúc cho Hoa Kiếm Tâm ba mươi vạn giá trị hương hỏa, tăng lên tư chất, chờ Hoa Kiếm Tâm giáng sinh, lại chúc phúc hai mươi vạn giá trị hương hỏa.

Hắn muốn cho kiếp sau Hoa Kiếm Tâm hào quang vạn trượng, lại có thể cả đời gặp được vận may.

Làm xong tất cả những thứ này, tâm tình của hắn hơi chuyển biến tốt đẹp.

Đến khi màn đêm buông xuống, Khương Tiển, Bạch Kỳ trở về, nhìn thấy Hoa Kiếm Tâm nằm ở trong ngực Khương Trường Sinh, Khương Tiển vứt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao

trên mặt đất, vội vàng chạy đến trước mặt Khương Trường Sinh, run giọng hỏi:

- Sư tổ….. Sư tổ mẫu nàng…..

Khương Trường Sinh không có trả lời.

Khương Tiển quỳ xuống, nước mắt không tự chủ rơi xuống, hắn là do Hoa Kiếm Tâm nuôi lớn, trong lòng hắn, địa vị Hoa Kiếm Tâm không hề thấp hơn mẫu phi mình.

Bạch Kỳ cúi đầu xuống, yên lặng đi đến bên cạnh Hoa Kiếm Tâm nằm xuống, nó cũng rất khó chịu, dù sao cũng là người sớm chiều ở chung mấy chục năm, yêu cũng có tình cảm.

Một lát sau.

Khương Tử Ngọc chạy vào, hắn té nhào vào trước mặt Hoa Kiếm Tâm, trực tiếp gào khóc, không để ý đến thân phận Đế Vương.

Khương Tú đuổi theo phía sau thở hổn hển, thấy phụ hoàng đang khóc, hắn ngây ngẩn cả người, hai tay trong tay áo nắm chặt.

Một đêm này, đình viện trắng đêm sáng choang.

Sau khi hạ táng Hoa Kiếm Tâm, Khương Tử Ngọc vì Hoa Kiếm Tâm gác đêm, mãi cho đến hừng đông, hắn để Khương Tú trở về quản lý triều chính.

Khương Tú cũng muốn gác đêm, nhưng Đại Cảnh gần đây có rất nhiều sự vụ, hắn không thể không rời khỏi.

Khương Tử Ngọc quỳ trọn vẹn bảy ngày bảy đêm trước mộ phần, cuối cùng té xỉu, được Khương Trường Sinh đưa về hoàng cung.

Cuối năm, tuyết lớn đầy trời.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở to mắt.

【 Càn Vũ năm bốn mươi ba, Hoa Kiếm Tâm bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thần Cổ đại lục 】 .

Hắn lộ ra nụ cười, không ngờ nhanh như vậy đã đầu thai thành công, xem ra mỗi người thật có mệnh số khác biệt.

Hắn lập tức dùng hương hỏa chúc phúc, đưa thêm cho Hoa Kiếm Tâm hai mươi vạn giá trị hương hỏa.

- Chờ mong hai ta gặp lại.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, phòng vợ bị người ta đoạt mất, hắn quyết định chờ Hoa Kiếm Tâm hơi lớn một chút sẽ báo mộng cho nàng.

Người nào cũng không thể đoạt với hắn.

Chương 261: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (1)

Càn Vũ năm bốn mươi bốn, Đại Cảnh đã chiếm đoạt một phần tư cương thổ Đại Hoang, Đại Hoang thật sự quá bao la, mặc dù binh bại, mong muốn triệt để chiếm đoạt, cũng cần thời gian rất dài.

Hoàng đế không ngừng điều động văn võ đi chiến trường, thậm chí còn phái Bình An đi ra, Kim Thân cảnh Bình An xuất mã, này đã có thể hiển lộ rõ ràng ra quyết tâm của hắn.

Văn võ trong triều đều cảm giác hoàng đế thay đổi, cụ thể thay đổi chỗ nào, bọn hắn cũng nói không nên lời, chỉ cảm thấy hoàng đế thật lâu không có nở nụ cười.

Tháng năm.

Long Khởi quan, trong đình viện.

Khương Trường Sinh thu tay lại, cả người Khương Tiển trước mặt hắn lượn quanh lôi điện, cơ bắp rung động, vẫn ở vào trạng thái tôi thể.

- Ngươi đã tới gần Thần Nhân.

Khương Trường Sinh hài lòng cười nói, đi đến Thần Nhân cảnh, không chỉ thực lực tăng mạnh, tuổi thọ cũng sẽ tăng lên, sẽ có được càng đầy đủ thời gian theo đuổi cảnh giới càng cao hơn.

Cảnh giới võ đạo, chỉ có đi đến Thần Nhân mới có thể bắt đầu chân chính tăng trưởng tuổi thọ, phía dưới Thần Nhân, đại nạn tuổi thọ toàn bằng mệnh số cùng tạo hóa.

Có người có thể sống lâu trăm tuổi, có người sớm chết yểu, đây đều mệnh số, là thiên ý.

Khương Tiển không có mở mắt, hắn nhếch miệng cười nói:

- Ta cũng cảm thấy, ta đã không kịp chờ đợi muốn thành tựu Thần Nhân.

Đi đến Thần Nhân cũng không đủ, hắn đến đi đến Kim Thân cảnh mới có thể xuống núi, hắn rõ ràng một chút, Thần Nhân đến Kim Thân cảnh, con đường còn muốn dài hơn cả con đường vừa đi trước đó.

Bạch Kỳ dưới gốc cây cũng đang luyện công, vốn là có thể so với Thần Tâm cảnh nó cách Thần Nhân cảnh thủy chung vẫn kém một bước, một bước này vẫn phải dựa vào bản thân nó, không cưỡng cầu được, Khương Trường Sinh không thể luyện chế ra Thần Nhân đan.

Không chỉ là Bạch Kỳ, Bạch Long cách yêu thú Thần Nhân cảnh cũng càng ngày càng gần, hình thể của nó một năm càng khoa trương hơn một năm, dẫn đến nó chỉ có thể đợi ở giữa sườn núi, không thể vào viện, bằng không toàn bộ đình viện đều sẽ bị nó san thành bình địa.

Linh lực Khương Trường Sinh cũng đang một mực tăng trưởng, so với lúc vừa đột phá tầng thứ bảy đã mạnh hơn không ít.

Hắn đột nhiên quay người, nhìn về phía chân trời, nheo mắt lại.

- Cuối cùng kiếm chế không được sao?

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Nghe vậy, Khương Tiển, Bạch Kỳ đều mở mắt, Khương Tiển hỏi:

- Người nào kiếm chế không được?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Năm vị Kim Thân, còn có một vị tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh.

Lời vừa nói ra, Khương Tiển, Bạch Kỳ động dung, Bạch Kỳ bị dọa đến xù lông.

Vượt qua Kim Thân cảnh?

Đó không phải là cùng một cảnh giới với Đạo Tổ à?

Khương Tiển vội vàng hỏi:

- Đối phương và sư tổ ngài so ra thì như thế nào?

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, để tâm Khương Tiển chìm vào đáy cốc.

Bạch Kỳ ngược lại trầm tĩnh, tên này tuyệt đối đang giả vờ.

Nếu thật không thể đối đầu, sao hắn có thể thở dài đơn giản như vậy.

.....

Dãy núi liên miên, trên vách núi, sáu bóng người đặt chân ở chỗ này.

Thiên Tôn quay đầu nhìn về phía một người áo đen bên cạnh, người này mang theo mặt nạ vàng kim, chỉ lộ ra một đôi mắt, ánh mắt hắn nhìn qua rất băng lãnh.

- Có thể cảm nhận được khí tức của Đạo Tổ?

Thiên Tôn hỏi, bốn vị cường giả Kim Thân cảnh khác đều nhìn về phía người áo đen.

Người áo đen bình tĩnh nói:

- Không cảm giác được, xem ra võ học của hắn rất đặc thù, có thể liễm tức.

Thiên Tôn nhíu mày.

Một lão giả mở miệng hỏi:

- Võ Phong kia thật sự là Đạo Tổ chuyển tới? Chu tiền bối, ngài có thể di chuyển cự nhạc như thế?

Mặc dù khoảng cách Kinh Thành còn cách một đoạn, bọn hắn cũng có thể thấy Võ Phong hùng vĩ, Võ Phong như là một thanh kiếm đứng ở trong dãy núi.

Người áo đen nói:

- Ta chỉ có thể ra một chưởng đánh sụp ngọn núi kia, không thể dời núi được, cũng chưa từng thử qua, nếu như việc này là thật, Đạo Tổ kia hẳn là nắm giữ một loại võ học mạnh mẽ đặc thù, trợ giúp hắn dời núi.

Bốn vị cao thủ Kim Thân cảnh hai mặt nhìn nhau, trong lòng có chút không chắc.

Bất quá người áo đen có thể rung sụp Võ Phong, khoảng cách cùng Đạo Tổ hẳn là không lớn, bọn hắn âm thầm kinh ngạc tán thán.

Cái này là công lực vượt qua Kim Thân cảnh à, có thể một chưởng rung sụp cự nhạc ngàn trượng.

Người áo đen nói theo:

- Một trận chiến này, ta sẽ kiềm chế Đạo Tổ, mục tiêu của các ngươi là tàn sát Kinh Thành, trước tru diệt hoàng đế, Thái Tử Đại Cảnh, nếu như ta không địch lại Đạo Tổ, ta sẽ rút lui, đến lúc đó các ngươi cũng phải rút lui trước tiên.

Mọi người gật đầu, bọn hắn không dám xem thường.

- Càn Khôn cảnh được xưng là Thiên cảnh giới, ta từng giao thủ qua với những cường giả Càn Khôn cảnh khác, Càn Khôn cảnh chiến đấu, công lực mặc dù khoảng cách lớn, cũng rất khó tru diệt lẫn nhau, phòng ngừa vạn nhất, vẫn nhận định Đạo Tổ mạnh hơn ta, lại nhìn ta xuất thủ trước.

Người áo đen vừa dứt lời, hư không tiêu thất tại chỗ.

Thiên Tôn quay người, nhìn về phía bốn vị cao thủ Kim Thân cảnh, nói:

- Chư vị, nếu như hôm nay thành công, thiên hạ khí vận tề tựu, có thể nghênh Nhân Vương xuất thế, Thiên Mệnh tụ về, toàn lực chiến một trận đi.

Bốn người cùng kêu lên.

- Chúng ta muôn lần chết không chối từ!

Chương 262: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (2)

Thiên Tôn gật đầu, mang theo bốn người chạy tới Kinh Thành.

Trong ngự thư phòng, Khương Tú đang phê duyệt tấu chương, hắn bỗng nhiên cảm giác mi tâm nhói nhói, tâm thần không yên.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc đứng trước bàn cát đang nhìn ngoài cửa sổ, hắn phát hiện bớt giữa mi tâm Khương Tử Ngọc mơ hồ lóe ra kim quang, hắn vô ý thức sờ lên cái bớt của mình.

- Ngươi cũng cảm nhận được?

Khương Tử Ngọc mở miệng hỏi, con mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm bầu trời ngoài cửa sổ.

Khương Tú hít sâu một hơi, nói:

- Rất bất an, tựa hồ có một loại nguy hiểm nào đó sắp đến, rất mãnh liệt.

Mặt Khương Tử Ngọc không biểu tình, nói:

- Xem ra Hiển Thánh động thiên kiềm chế không được, đi thôi, đi ra xem một chút đi.

Khương Tú gật đầu, buông tấu chương xuống, hai cha con cùng nhau đi ra ngự thư phòng, bọn hắn đứng trên bậc thang, ngưỡng vọng bầu trời.

Từng hồi mây đen vọt tới, dần dần bao phủ toàn bộ Kinh Thành, mơ hồ lộ ra tiếng sấm chớp.

Trong kinh thành, rất nhiều võ giả bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, dồn dập đi đến trên đường phố, nhảy vọt đến trên mái hiên, tất cả đều ngước đầu nhìn lên bầu trời.

Càng ngày càng nhiều võ giả như thế, dẫn đến bách tính, thương nhân cũng phát giác được không thích hợp.

- Bình An tướng quân không ở đây, Ngọc tiền bối cũng trở về Phù Nguyệt thế gia, phụ hoàng, không cần hạ lệnh sao?

Khương Tú mở miệng hỏi.

Một cỗ uy áp cực kỳ đè nén bao phủ Kinh Thành, tất nhiên là cường giả khủng bố sắp đến.

Khương Tử Ngọc nói:

- Không cần, giao cho sư tổ ngươi.

Ánh mắt của hắn trở nên thâm thúy, nói một mình:

- Kim Thân cảnh đã không dám tới Kinh Thành, lần này địch nhân đến đây lại lại là cảnh giới gì….

Khương Tú động dung, cường giả vượt qua Kim Thân cảnh?

Trong mắt của hắn tràn đầy vẻ sầu lo.

Ầm ầm.

Lôi vân bao trùm Kinh Thành, tiếng sấm quanh quẩn không dứt, nhưng không thấy một giọt mưa.

- Các ngươi cảm nhận được sao?

- Chân khí thật mênh mông, tuyệt đối là chân khí.

- Là Đạo Tổ đang độ kiếp sao?

- Không rõ ràng, nhưng cỗ chân khí này đã bao trùm thương khung, bao phủ Kinh Thành, nếu rơi xuống…. -.

- Chẳng lẽ là kẻ địch? Nếu như là Đạo Tổ, hà tất hù dọa chúng ta?

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, võ giả cảnh giới càng cao cảm thụ càng thêm khắc sâu, cỗ chân khí này cường đại đến khó có thể tưởng tượng.

Võ giả có thể có chân khí giống như như này?

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Tiển đứng trên đầu tường, một tay cầm theo Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm bầu trời, tay hắn nắm thần binh đều đang run rẩy.

Thừa dịp hắn đưa lưng về phía của mình, Khương Trường Sinh phân ra năm đạo phân thân, cấp tốc tan biến.

Bạch Kỳ trùng hợp thấy cảnh này, nó ghé đầu vào trên móng vuốt, trong ánh mắt tràn đầy trêu tức.

Có trò hay để nhìn

Oanh!

Một đạo kinh lôi to lớn đánh xuống, chiếu sáng toàn thành, dọa đến vô số người toàn thân lắc một cái.

Chỉ thấy lôi vân phun trào, ngưng tụ thành một gương mặt bằng mây to lớn, nhìn xuống Kinh Thành, dị thường doạ người, một màn này để người toàn thành sợ hãi.

Gương mặt bằng mây này tuyệt không phải Đạo Tổ.

- Vương triều không đến trăm năm, cũng dám ngỗ nghịch Hiển Thánh động thiên, cũng dám muốn cầu chiếm đoạt thiên hạ?

Giọng nói lạnh lùng vang lên, như thần đang gào thét, rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Toàn thành xôn xao, bách tính run lẩy bẩy, nhưng không có bao nhiêu người chạy trốn, bởi vì trong kinh thành còn có một vị tiên nhân.

- Đạo Tổ, còn không hiện thân, để phàm nhân lãnh hội sự mạnh mẽ của Thiên chi cảnh.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Long Khởi quan.

Khương Tiển quay đầu.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, cất bước tiến lên, đạp không bay lên, dưới chân hiện ra mây mù.

Hắn đằng vân giá vũ, bay đến vùng trời Kinh Thành, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào lóng lánh Thần Quang phía dưới bầu trời tối tăm, cũng làm cho rất nhiều bách tính, võ giả trông thấy thân ảnh của hắn.

Thấy Đạo Tổ hiện thân, tâm người toàn thành đều an định lại.

Khương Trường Sinh bay tới dưới gương mặt bằng mây, đối mặt gương mặt bằng mây to lớn, hắn nhỏ bé như con kiến hôi,

giống như đang đối mặt trời xanh.

- Đạo Tổ, cho ngươi thêm một cơ hội, từ bỏ Đại Cảnh, chớ có là địch với khắp thiên hạ.

Tiếng nói lạnh lùng lần nữa vang lên, ngữ khí tràn ngập cảm giác áp bách.

- Ta phù hộ Đại Cảnh, nếu như Đại Cảnh đối địch với cả thiên hạ, ta đây sẽ là địch với cả thiên hạ.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, tiếng mặc dù không to bằng đối phương, nhưng quanh quẩn ở trên không kinh thành, làm cho tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Khương Tử Ngọc lộ ra nụ cười, Khương Tú sùng bái nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, Khương Trường Sinh hóa thành một đạo kim quang phóng tới gương mặt bằng mây to lớn, oanh một tiếng, mặt mây to lớn bị đánh tan, lôi vân cuồn cuộn bị đánh tan thành từng mảnh từng mảnh, mà kim quang thì tan biến trên biển mây.

Một tay hắn bắt lấy mặt nạ vàng kim của người áo đen, xuyên thấu tầng tầng biển mây, đi vào trong trời cao, sau đó buông tay.

Người áo đen cả kinh thối lui, cùng hắn bảo trì khoảng cách trăm trượng.

- Thật nhanh….. Vừa rồi vậy mà không thể thoát khỏi…..

Chương 263: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (1)

Người áo đen âm thầm kinh hãi, hắn mặc dù tràn ngập cảnh giác đối với Đạo Tổ, nhưng vẫn bị thực lực Đạo Tổ hù dọa.

Tay Khương Trường Sinh cầm Kỳ Lân phất trần, cười nói:

- Tới đi, để ta xem một chút Càn Khôn cảnh mạnh mẽ ra sao.

Người áo đen nghe xong, âm thầm thở dài một hơi, tên này thật cuồng vọng, vừa hay kéo dài thời gian cho năm người Thiên Tôn.

Hắn lúc này nâng tay phải lên, khí thế khủng bố bùng nổ, biển mây dưới chân bị đánh xơ xác, chân khí cuồn cuộn tràn ra bên ngoài thân, lại ngưng tụ ra một hình ảnh thiên địa, như là hải thị thận lâu (*) ở sau lưng hắn.

(*Thận (蜃) là một loài hải quái trong thần thoại Trung Quốc, có ngoại hình trông như một con hàu khổng lồ (cũng có thuyết nói là ngao mật, thủy long). Có thể phun ra sương khói, hình thành ảo tượng lâu đài, hiện tượng này được gọi là "hải thị thận lâu").

Hắn đột nhiên tan biến, một giây sau xuất hiện sau lưng Khương Trường Sinh, một quyền đánh tới, hình ảnh thiên địa sau lưng bỗng nhiên co vào, chui vào bên trong hữu quyền của hắn, mang theo lực lượng Thiên Địa đánh vào trên người Khương Trường Sinh.

Đông.

Thiên địa vang vọng, tất cả mọi người trong kinh thành phía dưới có thể nghe được, bọn hắn mặc dù không nhìn thấy thân ảnh hai người chiến đấu, nhưng nghe thấy tiếng vang này liền bị dọa không còn chút can đảm.

Hai mắt người áo đen dưới mặt nạ trừng lớn, chỉ thấy quả đấm của hắn bị lồng khí vô hình ngăn lại, cách Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào của Khương Trường Sinh chỉ kém năm centimet, nhưng chính là năm centimet này để hắn căn bản không có cách đột phá.

- Không có khả năng.

Người áo đen gầm thét một tiếng, lần nữa biến mất, thân hình hắn càng không ngừng xê dịch thoáng hiện, liên tục xuất hiện tại bốn phương tám hướng của Khương Trường Sinh, quyền cước như gió, không ngừng hạ xuống, hình ảnh thiên địa không ngừng tan rã, tái hiện, chợt nhìn như có hơn mười người đang vây công Khương Trường Sinh, nhưng cũng không cách nào làm Khương Trường Sinh bị thương.

Cuồng phong gào thét để biển mây trên bầu trời kịch liệt dâng lên, liên miên mấy trăm dặm, tình cảnh như thế tựa như trời muốn sập.

Cùng lúc đó.

Bốn phương trên tường thành Kinh Thành đều ra hiện một thân ảnh.

Khương Tử Ngọc, Khương Tú trước hoàng cung đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh đang bay tới từ chân trời, dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng tới bọn hắn.

Thiên Tôn dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới cha con Khương Tử Ngọc, mắt thấy khoảng cách càng ngày càng gần, tâm tình hắn khẩn trương cực kỳ.

Hắn có thể cảm nhận được phía trên truyền đến uy áp chiến đấu, nói rõ Đạo Tổ đã bị người áo đen kiềm chế.

Chỉ cần giết hoàng đế Đại Cảnh, hắn liền rút lui.

Hoàng đế Đại Cảnh vừa chết, giang sơn rung chuyển, ít nhất có thể an phận mấy chục năm.

Khương Tử Ngọc ngăn ở trước mặt Khương Tú, Khương Tú trừng to mắt, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên trông thấy một vệt kim quang bắn nhanh ra từ đằng sau thành cung bên cạnh.

Thiên Tôn cũng thoáng nhìn thấy đạo kim quang kia, hắn trừng to mắt, còn không kịp phản ứng, Kim Quang Động xuyên qua trán của hắn, máu tươi giữa không trung.

Một bên khác, những cao thủ Kim Thân cảnh bốn phương tường thành đang muốn thi triển tuyệt học mạnh nhất của bản thân phá hủy Kinh Thành.

Trước mặt bọn hắn đồng thời xuất hiện một đạo thân ảnh, một cước đạp trúng bộ ngực của bọn hắn, giẫm lên bọn hắn cấp tốc bay ra Kinh Thành, trong chớp mắt đã chui vào trong núi rừng.

Bách tính, binh sĩ nội thành đều đang quan sát chiến đấu trên trời, cũng không có chú ý tới bốn người này, số ít người cũng nhìn thấy, nhưng bọn hắn cho rằng mình hoa mắt, bọn hắn bắt không đến tốc độ Khương Trường Sinh, bốn tôn Kim Thân cảnh cao thủ thì ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Bịch!

Thi thể Thiên Tôn rơi xuống bên trong cung viện ngự thư phòng, hắn chết không nhắm mắt, trong con mắt tràn đầy tuyệt vọng, sợ hãi.

Khương Tử Ngọc thở dài một hơi.

Khương Tú cũng giống như thế, trong lòng của hắn cảm động, nguy nan đến trước mắt, động tác của phụ hoàng không lừa được người.

Khương Tử Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía không trung, nói khẽ:

- Quả nhiên, bất kỳ âm mưu gì đều chạy không khỏi con mắt của ngài.

Cùng lúc đó.

Người áo đen còn đang điên cuồng công kích Khương Trường Sinh, mặc cho hắn tiến công như thế nào, cũng không cách nào chạm đến áo bào Khương Trường Sinh, chớ nói chi là tạo thành tổn thương.

Ánh mắt Khương Trường Sinh đạm mạc đột nhiên đối đầu con mắt người áo đen, dọa người áo đen đột nhiên lui lại, kéo dài khoảng cách.

Sau khi người áo đen dừng lại, trong lòng nổi giận, hắn là cường giả Càn Khôn cảnh, trước kia cũng là tồn tại tung hoành thiên hạ vô địch thủ, lại bị người dọa lùi.

Đáng giận!

Người áo đen nộ khiếu một tiếng, chân khí lần nữa bùng nổ, hình ảnh thiên địa lộ ra hiện ra, lần này trở nên càng càng bao la, từ phía sau hắn xuất hiện, cấp tốc mở rộng, che đậy mặt trời, thu chỗ không gian Khương Trường Sinh cũng vào trong đó.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, đỉnh đầu là đại dương mênh mông đang treo ngược, mặt biển xanh thẳm mênh mông vô bờ, dưới chân là sơn nhạc, núi non đè lên nhau, sơn thủy đan xen.

- Cái này là Càn Khôn cảnh sao? Đáng tiếc, chỉ là chân khí hiện hình, cũng không phải tồn tại chân thực.

Khương Trường Sinh như có điều suy nghĩ, nhìn thấy hắn lộ ra vẻ suy tư, người áo đen bị kích thích mạnh.

- Muốn chết!

Chương 264: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (2)

Người áo đen đưa tay trái ra, trong lòng bàn tay hướng lên trên, tay cầm thành trảo, hắn khẽ cắn răng, nắm thành quyền, hình ảnh thiên địa trong nháy mắt nhào về phía Khương Trường Sinh, bao bọc hắn trong đó, hóa thành một khỏa viên cầu chân khí to lớn, theo đó co vào thu nhỏ, từng sợi chân khí tựa như lưỡi đao xoay quanh cầu này.

Oanh!

Chân khí viên cầu bỗng nhiên nổ tung, kình khí tán loạn, xé rách biển mây bốn phương tám hướng, nhấc lên gió mạnh đáng sợ, người áo đen áo bào bị thổi lui về sau, hắn trừng to mắt, không dám tin vào hai mắt của mình.

Khương Trường Sinh đứng ở trong hư không, tay cầm phất trần, mây trôi nước chảy, áo bào không có chút tổn hại, ngay cả tóc cũng không có ngổn ngang.

Không thể đối đầu.

Người áo đen đột nhiên quay người, hóa thành một đạo kinh hồng, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Hắn thỉnh thoảng xê dịch, thân hình tan biến, trống rỗng xuất hiện tại một phương hướng khác, tốc độ cực nhanh.

- Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh….

Người áo đen sợ hãi, trong lòng rống giận.

Hắn luận bàn qua cùng Càn Khôn cảnh của Hiển Thánh động thiên, không có người nào có thể dễ dàng trấn áp hắn như thế, dễ dàng đánh tan tuyệt học của hắn.

Hắn giờ phút này đã không lo được quan tâm tình huống của đám người Thiên Tôn, chỉ muốn đào mệnh.

Đáng chết…..

Trên phiến đại lục này làm sao có thể xuất hiện cường giả vượt qua Càn Khôn cảnh?

Người này tất nhiên đến từ hải ngoại, tin tức này nhất định phải truyền trở về, để Hiển Thánh động thiên từ bỏ nhằm vào Khương Trường Sinh.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác trên lưng có vật liệu gì, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, kém chút bị dọa đến hồn phi phách tán, chỉ thấy Khương Trường Sinh đứng ở trên lưng hắn, mặt không thay đổi nhìn xuống hắn.

Còn chưa chờ hắn hất ra, một cỗ lực lượng kinh khủng truyền đến, ép hắn rơi xuống, cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt làm hắn gần như hôn mê, khí huyết cuồn cuộn, thay vào đó là cảm giác trầm trọng cực hạn, khiến cho hắn cực kỳ thống khổ, cảm giác thân thể bất cứ lúc nào đều muốn bạo tạc.

Khương Trường Sinh giẫm lên người áo đen, từ trên trời giáng xuống, xẹt qua từng mảnh từng mảnh sông núi, nện bên trên đất hoang ở trong dãy núi, mặt đất rung động, bụi đất tung bay.

Bụi đất bị một hồi gió mạnh xua tan, bóng dáng Khương Trường Sinh hiển lộ ra, người áo đen bị hắn đạp dưới chân nằm ở trong hầm, gân cốt đứt từng khúc, hấp hối.

Mặt nạ người áo đen đều nát, lộ ra một khuôn mặt già nua tràn đầy máu tươi, hắn hoảng sợ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, khó nhọc nói:

- Ngươi…. Đến cùng là….. Thần thánh phương nào…. Là…. Cảnh giới gì….

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía một đám tiêu sư đang trợn tròn mắt nhìn trên quan đạo bên cạnh, hắn mở miệng cười nói:

- Còn không rời đi, không sợ chúng ta thương tổn tới người vô tội?

Tất cả mọi người trong tiêu đội bị dọa đến bừng tỉnh, vội vàng khu sử xe ngựa rời đi, trốn được một người còn nhanh hơn một người.

Đợi bọn hắn đi xa, Khương Trường Sinh nhìn xuống người áo đen, hắn chậm rãi ngồi xuống, thi triển Hồi Xuân thuật, để người áo đen kéo lại một hơi cuối cùng, sau đó thi triển Huyễn Thần đồng.

Tiếng vang chiến đấu trên trời tan biến, cuồng phong bừa bãi tàn phá giữa thiên địa cũng dừng lại, hết thảy đều biểu thị chiến đấu đã kết thúc. Tất cả mọi người toàn thành không biết tình hình chiến đấu như thế nào.

- Đạo Tổ thật mạnh.

- Gương mặt vừa rồi đó là người hay là yêu, Hiển Thánh động thiên lại là địa phương nào? Thiên chi cảnh là cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh?

- Đạo Tổ thật là tiên nhân. Ngay cả cường giả vượt qua Kim Thân cảnh đều có thể dễ dàng đánh lui.

- Đã nghe Đạo Tổ nói chưa, hắn có thể vì Đại Cảnh mà đối địch với khắp thiên hạ.

- Lực lượng võ giả vậy mà có khả năng cường đại đến loại trình độ này, tạo nghệ võ công của chúng ta sợ là ngay cả nhập môn cũng không có.

Tất cả mọi người toàn thành kinh nghị, người áo đen hình thành mặt mây thật sự quá dọa người, nhất định để bọn hắn cả đời đều khó mà quên được, mặt mây càng dọa người, Đạo Tổ mang tới cảm giác an toàn lại càng lớn.

Không hổ là Đạo Tổ không gì làm không được.

Số lượng lớn Bạch Y vệ chạy ra ngoài thành, chỉ vì Khương Tử Ngọc Nghe nghe Khương Trường Sinh truyền âm, để cho hắn phái người đi ngoài thành tìm thi thể của địch nhân, thi cốt Kim Thân cảnh vẫn rất có giá trị.

Long Khởi sơn, phía trên tường viện, Khương Tiển hết nhìn đông tới nhìn tây, không nhìn thấy Khương Trường Sinh cùng thân ảnh người áo đen, rất hấp tấp.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, bất đắc dĩ nói:

- Đừng xem, khẳng định là sư tổ ngươi thắng, đừng nghe sư tổ ngươi nói bậy, hắn tuyệt đối mạnh hơn đối phương nhiều, hắn chỗ nào không biết cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh, chẳng qua là không muốn bại lộ thực lực bản thân thôi.

Khương Tiển cảm thấy có lý, quay người nhảy trở lại bên trong viện.

Hắn nghi ngờ nói:

- Vì sao sư tổ còn chưa trở về?

Bạch Kỳ nghĩ đến Hằng Phong, Ngọc Nghiên Dật trước đó gặp phải, đại khái đoán được tình huống, nó nhắm mắt nói:

- Quỷ biết, ngươi tiếp tục luyện công đi.

Đợi ở bên người Đạo Tổ, thật có cảm giác an toàn.

Khương Tiển trừng Bạch Kỳ một cái, hắn cảm giác Bạch Kỳ hết sức qua loa, giọng điệu kiểu như hiểu biết hơn hắn nhiều lắm vậy, quả thật làm cho hắn rất khó chịu.

Chương 265: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (3)

Sau nửa canh giờ, Khương Trường Sinh bay trở về trong đình viện, trên đường thì hắn đã thu hồi hết tất cả phân thân.

Phân thân chính là linh lực của hắn biến thành, thật ra có khả năng giải trừ, nhưng làm như vậy sẽ lãng phí linh lực, còn không bằng thu về đến trong cơ thể.

Thi thể người áo đen đã bị hắn nhét vào cửa chính hoàng cung, giao cho Khương Tử Ngọc xử lý.

Khương Tiển vội vàng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, xúc động hỏi:

- Sư tổ, ngài thắng?

Khương Trường Sinh cười nói:

- May mắn thắng.

Khương Tiển càng thêm phấn khởi, hỏi:

- Thiên chi cảnh mạnh bao nhiêu? Đối phương thi triển võ học như thế nào?

Bạch Kỳ cũng mở to mắt, tò mò về Thiên chi cảnh mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh nói:

- Nói như thế nào đây, ta bình sinh chưa từng gặp được đối thủ cường đại như thế, hắn có thể đánh ra một phiến thiên địa, thiên địa này còn có thể vây khốn người ta…..

Hắn miêu tả ra võ học cùng lực phá hoại mà người áo đen thi triển, một người một sói nghe được mà cảm xúc sục sôi.

Chiến đấu trình độ này đã vượt qua tưởng tượng của bọn hắn.

Thân thể cùng công lực như thế nào mới có thể có biểu hiện ra lực lượng như thế?

Bọn hắn sùng bái nhìn về phía Khương Trường Sinh, cường địch như thế đều có thể hạ gục, Khương Trường Sinh lại phải mạnh cỡ nào?

- Ngài thế nào hạ gục hắn?

Khương Tiển tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh chỉ chỉ của chân mình, sau đó đi đến chỗ Địa Linh thụ.

Khương Tiển nhíu mày, Bạch Kỳ cũng một mặt hoang mang.

- Thì ra là thế, sư tổ muốn chúng ta ‘cước đạp thực địa’.

Khương Tiển bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay nói.

Bạch Kỳ ghét bỏ lườm hắn một cái, cấp tốc kéo dài khoảng cách với hắn.

Ngồi dưới tàng cây, Khương Trường Sinh nhắm mắt, bắt đầu chờ mong sinh tồn ban thưởng.

Lúc trước hắn thôi miên người áo đen, đọc ra được địa chỉ của Hiển Thánh động thiên, cũng thu tập được rất nhiều tình báo cùng với võ học.

Ngoại trừ người áo đen ra, Hiển Thánh động thiên còn có hai vị Càn Khôn cảnh, số lượng Kim Thân cảnh vượt qua ba mươi

vị.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy không thích hợp, toàn thể lực lượng Hiển Thánh động thiên cũng mới giá trị mười sáu vạn giá trị hương hỏa, chỉ là tăng thêm số lượng Kim Thân cảnh, Càn Khôn cảnh, giá trị hương hỏa đã sắp tiếp cận mười sáu vạn.

Chẳng lẽ vị cao thủ giá trị chín vạn giá trị hương hỏa kia cũng không phải đến từ Hiển Thánh động thiên?

Chỉ có khả năng này.

【 Càn Vũ năm bốn mươi bốn, cao thủ Hiển Thánh động thiên Chu Thước, Thiên Mệnh Thiên Tôn mang theo bốn vị Kim Thân cảnh tập kích bất ngờ Kinh Thành, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Xạ Nhật thần cung 】 .

Xạ Nhật thần cung.

Toàn thân Khương Trường Sinh run lên, nghe qua tên pháp bảo này đã cảm thấy rất mạnh.

Sẽ không thật có thể xạ nhật a?.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thừa Xạ Nhật thần cung trí nhớ.

Xạ Nhật thần cung chính là pháp bảo cực phẩm, có thể bắn giết hết thảy tồn tại, chỉ cần linh lực đủ mạnh, cả hạo nhật trên trời cũng có thể bắn diệt, sử dụng Xạ Nhật thần cung, có thể làm cho linh lực bộc phát ra lực sát thương mấy lần thậm chí hơn gấp mười lần.

Pháp bảo thật là bá đạo.

Khương Trường Sinh đứng dậy, trở lại trong phòng, cửa sổ theo đó đóng lại.

Khương Tiển, Bạch Kỳ nghi hoặc, Khương Tiển nhịn không được hỏi:

- Sư tổ sẽ không bị thương đó chứ?

Bạch Kỳ mặc kệ hắn, người này thoạt nhìn như thường, trên thực tế rất ngốc.

Dưới cái nhìn của nó, khẳng định Khương Trường Sinh đã đạt được bảo bối gì từ trên người địch nhân.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh xuất ra Xạ Nhật thần cung, một hồi thất thải hào quang chiếu sáng trong phòng, hào quang theo đó co vào, cung này dài đến nửa trượng, khung cung chính là do kỳ mộc tạo thành, vô cùng cứng rắn, mặt ngoài điêu khắc Long, Phượng, Kỳ Lân đồ văn các loại thần thú, còn khảm nạm bảy bảo thạch lớn nhỏ cỡ con ngươi, màu sắc không đồng đều, thân mang đại khí.

Hắn đưa tay kéo dây cung một thoáng, cực kỳ trầm trọng.

Không phải công lực Càn Khôn cảnh, sợ là kéo không nổi.

Xạ Nhật thần cung chính là pháp bảo, chỉ cần là pháp bảo, cũng chỉ có Khương Trường Sinh có thể phát huy ra hiệu quả thực sự của pháp bảo, võ giả nhiều nhất xem Xạ Nhật thần cung như cây cung bình sử dụng, mà trong tay hắn thì là thần cung.

Tâm tình Khương Trường Sinh đầy vui vẻ, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Xạ Nhật thần cung, bắt đầu nhận chủ nó, cấm chế bảo vật này quả thật nhiều hơn so với những pháp bảo khác, vô cùng phức tạp, bất quá càng phức tạp, càng có thể nói rõ sự cường đại của nó.

Không hổ là sinh tồn ban thưởng mà Càn Khôn cảnh thêm năm tôn Kim Thân cảnh mang tới, thật sự sảng khoái.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Qua đi tới một ngày một đêm, hắn mới luyện hóa thành công, hắn rót linh lực vào bên trong Xạ Nhật thần cung, đồng thời hơi hơi kéo động.

Ầm ầm.

Cả tòa Long Khởi sơn bắt đầu rung động, thậm chí ảnh hưởng đến Võ Phong cùng Kinh Thành, Khương Trường Sinh cả kinh

dừng tay.

Thật mạnh!

Khương Trường Sinh khó được hưng phấn, thật sự là thoải mái.

Hắn ném Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới, sau đó đi ra phòng ốc.

Khương Tiển nhìn thấy hắn, vội vàng hỏi:

- Sư tổ, mới vừa rồi là động tĩnh gì?

Bạch Kỳ sợ hãi nhìn Khương Trường Sinh, bọn hắn còn như vậy, huống chi Kinh Thành, đều coi là lại có cường địch đột kích.

Chương 266: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (1)

Khương Trường Sinh nói:

- Không có gì, vừa rồi mới duỗi cái lưng mệt mỏi.

Duỗi người một cái để cả tòa núi rung động?

Bọn hắn khó tin nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nếu những người khác nói lời này, bọn hắn chắc chắn khịt mũi coi thường, cảm thấy hài hước, nhưng lời nói từ trong miệng Khương Trường Sinh, bọn hắn tin.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở dưới Địa Linh thụ bắt đầu luyện công, Khương Tiển hít sâu một hơi, cũng bắt đầu tu luyện Đại Chu Thiên Thần Công.

Hắn muốn dùng sư tổ làm mục tiêu.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ mạnh mẽ như sư tổ, đi đến mức độ duỗi người một cái sẽ làm rung động cả một ngọn núi.

Trong sông núi, Thiên Sách quân ra roi thúc ngựa tiến lên, Từ Thiên Cơ đang xông lên phía trước nhất quay đầu hô:

- Trước chạng vạng tối hôm nay, nhất định phải chạy tới toà thành tiếp theo, chỉ cần chiếm lĩnh xuống, toàn quân nghỉ ngơi

năm ngày.

Lời vừa nói ra, các tướng sĩ phía sau dồn dập reo hò.

Trải qua mấy năm chinh chiến, Thiên Sách quân đã thuế biến, không chỉ là từng người võ công cao cường, luồng sát khí này tụ tập cùng một chỗ, đã hóa thành toàn thể, chỉ là khí thế công kích đã vượt qua cả đại quân trăm vạn.

Dương Chiêu Đế cùng Từ Thiên Cơ sóng vai cưỡi ngựa, hắn mở miệng hỏi:

- Đại Hoang tựa hồ từ bỏ chống lại, đã có nửa tháng không có Thần nhân đột kích.

- Ha ha, một ngày không dùng cẩm nang của Hoang Xuyên và Lăng Tiêu đang mang theo, sao bọn hắn lại dám đến, người nào cũng không muốn làm kẻ chết thay.

Từ Thiên Cơ cười to nói, thoải mái đến cực điểm.

Từng có lúc, hắn cho tới bây giờ không nghĩ rằng mình sẽ suất quân giết tới cương thổ cách Đại Cảnh mười vạn dặm, giục ngựa giang hà, quả nhiên là rất thoải mái.

Chỉ cần bắt lại Đại Hoang, công lao của hắn sẽ vượt qua khai quốc đại tướng quân, hắn ngẫm lại đã cảm thấy xúc động.

Dương Chiêu Đế cảm khái nói:

- Cẩm nang của Đạo Tổ xác thực khó lường.

Trước kia, hắn còn muốn khiêu chiến đạo tổ, cũng may bị hoàng đế sớm thu phục, bây giờ hưởng thụ công danh lợi lộc, chinh chiến thiên hạ, mạnh hơn tranh bá võ lâm rất nhiều.

Hai vị tướng quân giấu trong lòng kỳ vọng mỹ hảo, ngăn không được nụ cười trên mặt.

Đúng lúc này.

Dương Chiêu Đế thu lại nụ cười, nheo mắt lại, trầm giọng nói:

- Phía trước có người.

Từ Thiên Cơ đi theo nhìn lại, trên sườn núi bên ngoài mấy dặm có một người dạo bước tới phía bọn hắn, người kia mặc

áo trắng, khoác trên người một kiện áo khoát đen, đầu đội mũ tơi, vác trên lưng sọt kiếm, bên trong chất đầy bảo kiếm.

Mặc dù đối mặt hai mươi vạn Thiên Sách quân, hắn vẫn không có dừng lại hoặc cải biến hướng đi.

Từ Thiên Cơ nhìn không thấu đối phương, quát:

- Hoang Xuyên!

Phía sau, Hoang Xuyên nhảy ra từ trong đại quân, cấp tốc nhảy đến sau lưng Từ Thiên Cơ, đứng ở trên lưng ngựa, ánh mắt của hắn rơi ở trên người nam tử khiên sọt kiếm phía xa.

- Không cảm giác được khí tức của hắn, không rõ ràng hắn là Thần Nhân, hay càng mạnh hơn.

Hoang Xuyên híp mắt nói, hắn nhếch miệng lên, yên lặng móc ra cẩm nang từ trong ngực.

Nam tử khiên sọt kiếm đột nhiên tan biến, để con ngươi ba người Từ Thiên Cơ co rụt lại.

Bọn hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, cùng nhau ngẩng đầu, chỉ thấy nam tử khiên sọt kiếm trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu bọn họ, tiếp tục đi tới.

Ba người quay đầu nhìn lại, nam tử kia tựa hồ không có ý xuất thủ, đan xen mà qua trên không đại quân.

Nam tử khiên sọt kiếm không quay đầu lại, cúi đầu tiến lên, mãi cho đến khi tan biến trong dãy núi phía sau.

Dương Chiêu Đế nhíu mày hỏi:

- Mục tiêu của đối phương có phải là những quân đội khác đằng sau hay không?

Từ Thiên Cơ suy nghĩ nói:

- Hẳn là không phải, bằng không hắn không cần đi qua trước mắt chúng ta, có khả năng chẳng qua là đi ngang qua, thiên hạ này luôn có vài cao thủ nhàn vân dã hạc.

Dương Chiêu Đế cảm thấy có lý, chuyên tâm nhìn về phía trước.

Hoang Xuyên nghiêng thân, nhìn về phía nam tử khiên sọt kiếm rời đi, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác lo lắng.

Bên trong một cung điện, Thiên Mệnh Mệnh Tôn đứng ở trên điện, phía trước trên đài cao có một lão giả có thân thể dị thường cường tráng đang ngồi, người mặc áo bào trắng kim văn, hai tay của hắn chống đỡ bên trên một cây quải trượng, khuôn mặt hắn đầy tang thương, thương ban che kín, mi trắng che mắt, tựa như đang nhắm mắt lại.

Hắn chính là người cầm quyền trước mắt của Hiển Thánh động thiên, Tru Lục thánh quân.

Tại Hiển Thánh động thiên, người cầm quyền mỗi một thời đại đều có thể coi là Thánh Quân. Hai bên Mệnh Tôn có hai hàng võ giả đang ngồi, từng người khí vũ bất phàm, bọn tất cả hắn đều là cường giả Kim Thân cảnh, trên mặt của mỗi người giờ phút này đều hiện ra vẻ tức giận.

- Thánh Quân, Đạo Tổ mạnh đã vượt qua Thiên chi cảnh, việc này đã kết thù, không có đường quay đầu.

Mệnh Tôn trầm giọng nói, nói đến việc này, song quyền của hắn nắm chặt.

Thiên Tôn cũng đã chết, hắn rất khó tiếp nhận.

Tru Lục thánh quân chậm rãi mở lời:

- Chu sư đệ tuy là nhỏ tuổi nhất bên trong Động Thiên tam đại thiên chi cảnh, nhưng dầu gì cũng là Thiên chi cảnh, Đạo Tổ đã không phải tồn tại mà chúng ta có thể chế ước.

Những cao thủ Kim Thân cảnh Hiển Thánh động thiên trầm mặc, không người nào mở miệng.

Mệnh Tôn hỏi:

- Thế cứ tính như vậy? Có Đạo Tổ tọa trấn Đại Cảnh, Đại Cảnh sẽ một mực khuếch trương, Thánh Quân như thế nào ngưng tụ khí vận thiên hạ?

Chương 267: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (2)

Tru Lục thánh quân chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một đôi con ngươi màu nâu, lạnh lùng nhìn xuống Mệnh Tôn.

- Bổn quân biết được, Thiên Mệnh cũng không phải trợ bổn quân, các ngươi muốn bổn quân ngưng tụ khí vận thiên hạ, kinh động Nhân Vương thức tỉnh, đúng không?

Đối mặt hắn, Mệnh Tôn thản nhiên tự nhiên, nói:

- Xác thực như thế, nhưng cả hai cũng không xung đột, Thánh Quân được khí vận, Thiên Mệnh gặp Nhân Vương, Nhân Vương xưa nay không quản võ chuyện đạo, hắn chỉ cầu nhân tộc bên trên đại lục này vô ưu.

Tru Lục thánh quân lần nữa nhắm mắt, móng tay màu đen trên ngón trỏ tay phải nhẹ gõ nhẹ quải trượng, không biết suy nghĩ cái gì.

Đại điện lâm vào trong yên lặng.

Đúng lúc này, một người đàn ông tuổi trung niên mang theo từng đạo tàn ảnh, nhanh chóng xông vào trong điện, đứng ở bên cạnh Mệnh Tôn, hắn khom lưng hành lễ, mở lời:

- Thánh Quân, Kiếm Thần xuất quan, hắn đã đi về phía Đại Cảnh, Đạo Tổ giết đồ tôn của hắn, lại danh chấn thiên hạ, mục tiêu của hắn là Đạo Tổ.

Mệnh Tôn quay đầu, kinh ngạc hỏi:

- Kiếm Thần? Hắn không phải đã sớm chết rồi sao?

Trung niên nam tử liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đây chẳng qua là thế nhân nghĩ thế thôi, hai trăm năm trước, Kiếm Thần và Thánh Quân đời trước quyết chiến tại đỉnh Vũ Trụ sơn, tại trong trận chiến ấy bước vào Thiên chi cảnh, về sau thoái ẩn, hai trăm năm đi qua, võ công của hắn đã đi đến mức độ khó có thể tưởng tượng.

Mệnh Tôn yên lặng.

Những cao thủ Kim Thân cảnh cũng mỗi người nghị luận lên, đều đang nhớ lại Kiếm Thần mạnh mẽ.

Tru Lục thánh quân chậm rãi mở lời:

- Kiếm Thần xác thực mạnh mẽ, bổn quân cũng không có nắm chắc đối phó hắn, nhưng Đạo Tổ càng thâm bất khả trắc, hư hư thực thực là cao thủ đến từ đại lục khác, chúng ta không thể phớt lờ, không thể chỉ nắm hi vọng đặt ở trên người Kiếm Thần, bổn quân chuẩn bị hấp thu khí vận thiên hạ, trùng kích cảnh giới cao hơn, đợi bổn quân thành công, thiên hạ này mới càng vững chắc.

Mệnh Tôn nói ngay:

- Hấp thu khí vận thiên hạ? Thánh Quân cử động này sợ là sẽ mang đến hạo kiếp cho thiên hạ.

Tru Lục thánh quân bình thản nói:

- Hạo kiếp chẳng qua là nguy hại ngay lập tức, nếu không trừ Đạo Tổ, ngày sau thế lực hải ngoại xâm lấn, thiên hạ này chắc chắn sinh linh đồ thán, Mệnh Tôn, ngươi chính là Thiên Mệnh, đừng quên hạo kiếp vài ngàn năm trước, những truyền thuyết mạnh mẽ giống như thần kia chưa hẳn là truyền thuyết thôi đâu.

Mệnh Tôn cúi đầu, lồng ngực của hắn chập trùng, rõ ràng đang điều chỉnh cảm xúc.

Tru Lục thánh quân đứng dậy, quay người đi vào thiền điện, để lại một câu nói:

- Trước khi Kiếm Thần và Đạo Tổ giao chiến, Hiển Thánh động thiên không được phát sinh xung đột với Đại Cảnh.

Hết thảy Kim Thân cảnh cao thủ đứng dậy, cung tiễn Tru Lục thánh quân rời đi.

Mệnh Tôn hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Tất cả những cao thủ Kim Thân cảnh đều tiến đến trước mặt trung niên nam tử, hỏi thăm có tận mắt nhìn thấy Kiếm Thần.

Vẻ mặt trung niên nam tử phức tạp, nói:

- Gặp qua, Kiếm Thần có lẽ đã vượt qua Thánh Quân, đi đến cảnh giới trên dưới Hiển Thánh động thiên cố gắng cả đời truy đuổi, mặc dù Thánh Quân cẩn thận, không dám hy vọng xa vời

Kiếm Thần có thể tru diệt Đạo Tổ, nhưng ta cảm thấy Đạo Tổ rất có thể sẽ bại.

Lời vừa nói ra, tất cả những người khác đều động dung.

- Đạo Tổ có thể di chuyển cự nhạc ngàn trượng, ngay cả Chu tiền bối đều chết ở trong tay hắn, Kiếm Thần làm sao có thể địch?

- Đúng vậy, Đạo Tổ kia một người tọa trấn Đại Cảnh, khiến cho thế lực khắp nơi thiên hạ tránh né mũi nhọn, cường giả như vậy, ngàn năm khó gặp.

- Cũng không nhất định, Kiếm Thần sở dĩ là Kiếm Thần, chính là Kiếm đạo đã đạt đến Hóa Cảnh, nghe đồn, hắn có thể làm hấp dẫn kiếm của tất cả mọi người trong thiên hạ cho mình sử dụng, thậm chí để thiên địa vạn vật hóa thành kiếm của mình.

- Ngươi nói quá bất hợp lí, sao hắn lại có thể mạnh như vậy?

- Ai, vậy rửa mắt mà đợi đi.

- .....

Càn Vũ năm bốn mươi lăm, tháng tư, vạn dặm tinh không.

Khương Trường Sinh ở dưới tàng cây nhìn chằm chằm Khương Tiển, giờ phút này Khương Tiển ngồi tĩnh tọa ở trong một dược đỉnh to lớn, nước thuốc sôi trào, hơi nóng vờn quanh thành sương mù, Khương Tiển ở trần càng là làn da đỏ bừng, giống như sắp bị đun sôi.

Khương Tiển đang trùng kích Thần Nhân cảnh, Khương Trường Sinh cố ý tạo một đỉnh dược giúp hắn một tay.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Thể chất của tiểu tử này không tầm thường, cảm giác chân khí của hắn còn mạnh hơn cả Hoang Xuyên, lại còn chưa đột phá.

Khương Trường Sinh nói khẽ:

- Sắp thành công rồi, ngay tại hôm nay.

Một khi Khương Tiển đột phá thành công, kia chính là Thần Nhân hai mươi chín tuổi.

Truyền đi sẽ để tất cả võ giả khắp thiên hạ chấn kinh.

Lúc này, một thân ảnh đi vào đình viện, chính là Ngọc Nghiên Dật.

Vẻ mặt nàng đầy lo lắng, chỉ vội vàng liếc mắt nhìn Khương Tiển một cái, bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Đạo Tổ, việc lớn không ổn, Kiếm Thần đang đi tới Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Khương Tiển, tùy ý hỏi:

- Kiếm Thần là ai, rất mạnh sao?

Ngọc Nghiên Dật cắn răng nói:

- Mạnh, rất mạnh, nghe nói võ giả hắn gặp được trên đường đi, kiếm trong tay đối phương đều bị hắn hút đi, theo hắn cùng nhau tiến lên, theo đệ tử Phù Nguyệt thế gia thấy, kiếm sau lưng Kiếm Thần đã nhiều đến trăm vạn, dài đến năm mươi dặm, lơ lửng giữa không trung theo hắn, công lực như vậy, không thể tưởng tượng, thâm bất khả trắc.

Chương 268: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (1)

- Khoa trương như vậy? Có khả năng là khuếch đại hay không?

Bạch Kỳ nhìn về phía Ngọc Nghiên Dật, tấm tắc lấy làm kỳ lạ hỏi.

Ngọc Nghiên Dật lắc đầu nói:

- Xác thực có rất nhiều người tận mắt thấy, trước mắt, Kiếm Thần đã tiến vào Ngụy châu.

Khương Trường Sinh nghe xong, càng sinh ra hứng thú đối với Kiếm Thần, người này tựa hồ thật rất mạnh.

Hắn điều ra giá trị hương hỏa.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 6,800,873 】 .

Đánh với Càn Khôn cảnh một trận, nhường Khương Trường Sinh tăng trưởng không ít giá trị hương hỏa, trước đó chúc phúc cho Hoa Kiếm Tâm giá trị hương hỏa cũng nhanh kiếm về.

- Ta muốn biết Kiếm Thần mà Ngọc Nghiên Dật nói tới mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 20000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Có hơi mạnh nha.

Chẳng lẽ vị Kiếm Thần này chính là thiên hạ đệ nhị trừ hắn ra trên phiến đại lục này?

Càn Khôn cảnh cũng chỉ có giá trị một vạn giá trị hương hỏa thôi.

Khương Trường Sinh yên lặng cảm khái, nguyên lai tưởng rằng Hiển Thánh động thiên thống trị trên phiến đại lục này, hiện tại xem ra đúng là thống trị, nhưng luận thực lực cá nhân, cao thủ đỉnh tiêm bên trong Hiển Thánh động thiên không thể tiến vào trước ba.

Thứ nhất là Khương Trường Sinh, Tam Động Thiên giá trị một trăm vạn giá trị hương hỏa, thứ hai là vị cao thủ thần bí giá trị chín vạn giá trị hương hỏa kia, người thứ ba là Kiếm Thần giá trị hai vạn giá trị hương hỏa.

Đương nhiên, cũng có một khả năng, đó chính là cao thủ có giá trị hai vạn giá trị hương hỏa không chỉ có một người.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Hắn đã tiến vào Ngụy châu, nhưng không có tạo thành sát lục, như vậy xem ra, là hướng ta tới?

Ngay sau đó, vẫn có rất nhiều người xem Thập Tam châu thành Đại Cảnh chân chính, thiên hạ Đại Cảnh bốn mươi chín châu, tài nguyên võ đạo tập trung ở bên trong Thập Tam châu, đây cũng là sách lược của hoàng đế, giang sơn quá lớn, tránh cho những châu khác mạnh hơn Thập Tam châu.

Ngọc Nghiên Dật gật đầu nói:

- Vô cùng có khả năng, nghe đồn Kiếm Thần thích nhất khiêu chiến cao thủ thiên hạ, mà phương hướng hắn tiến lên chính là Ti Châu, ngài không nên khinh thường.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tốt, đa tạ Ngọc cô nương nhắc nhở.

Thấy thái độ Khương Trường Sinh vẫn tùy ý như cũ, Ngọc Nghiên Dật cũng không nói thêm lời nào, nàng đã miêu tả ra kiếm thế của Kiếm Thần, Khương Trường Sinh vẫn không để trong lòng, nói rõ hắn cũng có thể làm được thủ đoạn như vậy.

Ngọc Nghiên Dật cũng không có rời đi, mà trò chuyện cùng Khương Trường Sinh, kể rõ tình huống Phù Nguyệt thế gia trước mắt.

Được hoàng đế chống đỡ, Phù Nguyệt thế gia thu được rất nhiều tiện lợi, mặc dù không bằng độc hưởng tài nguyên mấy vương triều trước kia, nhưng ít ra để bọn hắn cảm nhận được thành ý, bọn hắn đánh cược không phải Đại Cảnh ngay hiện tại, mà là Đại Cảnh trong tương lai.

Phù Nguyệt thế gia chuẩn bị chuẩn bị đại hội võ lâm, luận bàn võ học, Ngọc Nghiên Dật hi vọng Long Khởi quan cũng có thể phái người tiến đến, không cần đệ tử Long Khởi quan ra tay, chẳng qua là cho Phù Nguyệt thế gia mặt mũi, về sau tiếp tục khai triển thịnh hội võ lâm kiểu như nhế này.

Khương Trường Sinh không có ý kiến, để Ngọc Nghiên Dật rất cao hứng, nàng không dám yêu cầu xa vời Khương Trường Sinh tự mình tiến đến, nhưng Long Khởi quan có thể đi, cũng có thể để võ lâm Đại Cảnh nói bóng nói gió chút ít, quan hệ giữa hai đại thánh địa cũng sẽ không trở nên mẫn cảm.

Hàn huyên một hồi lâu, Ngọc Nghiên Dật rời đi.

Khương Trường Sinh tiếp tục quan tâm Khương Tiển đột phá.

Một mực đến chạng vạng tối, Khương Tiển cuối cùng đột phá thành công, thành tựu Thần Nhân, hắn cực kỳ hưng phấn, đứng ở trong dược đỉnh, ngửa mặt lên trời thét dài, tất cả mọi người trong toàn bộ Kinh Thành có thể nghe được.

Đêm đó, Khương Tử Ngọc, Khương Tú đến đây bái phỏng, biết được Khương Tiển thành tựu Thần Nhân, bọn hắn cao hứng đến cực điểm.

Nhất là Khương Tử Ngọc.

- Ha ha ha ha, không hổ là nhi tử của trẫm, hai mươi chín tuổi Thần Nhân, đây là chuyện triều tông đều không dám nghĩ đâu.

Khương Tử Ngọc đắc ý muốn hỏng, hung hăng vỗ bả vai Khương Tiển.

Khương Tú cũng rất cao hứng, hắn hiểu rất rõ Khương Tiển, không có tâm Đế Vương, Khương Tiển chính là hoàng đệ của hắn, về sau tự nhiên sẽ là phụ tá đắc lực của hắn.

Khương Trường Sinh ngồi dưới tàng cây, không có lên tiếng, cười xem cha con bọn họ cao hứng.

Đêm khuya, Khương Tú, Khương Tiển trở về phòng nghỉ ngơi, hai huynh đệ có rất nhiều lời muốn nói, Khương Trường Sinh cùng Khương Tử Ngọc thì đến đến bên vách núi, một bên cúi xem cảnh đêm Kinh Thành, một bên uống rượu.

Khương Tử Ngọc hỏi:

- Phụ thân, Kiếm Thần kia không tầm thường, tám chín phần mười là đi tới phía ngài, chuẩn bị xong chưa?

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn mạnh mặc hắn mạnh, ta cứ đợi ở đây, ai dám đến, đều phải làm tốt chuẩn bị chịu chết.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc lộ ra nụ cười, nói:

- Phụ thân, ta đột nhiên phát hiện ngài cũng rất ác độc, xem ra máu liều của ta là di truyền từ ngài.

- Ngươi đang nói móc ta?

- Hài nhi nào dám, nếu như không có phụ thân duy trì, Đại Cảnh há có thể có hôm nay?

Hai cha con nâng ly cạn chén, bầu không khí nhẹ nhàng thoải mái.

Khương Tử Ngọc bỗng nhiên cảm khái.

- Nếu như mẫu thân còn sống, thật tốt biết bao.

Khương Trường Sinh nói:

- Kiếp sau của nàng sẽ trôi qua tốt, người đều có mệnh, ngươi không cần tiếc nuối, tư chất của ngươi còn mạnh hơn ngươi mẹ, bây giờ đã đi đến Thần Tâm cảnh, ngươi hoàn toàn có khả năng bắt chước Bình An, thử một chút có thể để cho mình thành tựu Thần Nhân, kéo dài tuổi thọ hay không.

Chương 269: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (2)

Khương Tử Ngọc lắc đầu nói:

- Tư chất của ta không bằng sư huynh, mà tập võ cần hao phí số lượng lớn thời gian, tinh lực, nếu ta dừng lại chuyên tâm tập võ, cũng chưa chắc sẽ thành công, nếu thất bại ngược lại lãng phí thời gian, còn không bằng dùng tuổi thọ có hạn để Đại Cảnh cường thịnh hơn, mà lại…..

Khương Trường Sinh nói:

- Bởi vì Tú Nhi sao?

Khương Tử Ngọc gật đầu, cảm khái nói:

- Tư chất võ đạo của hắn không được, đời này ngay cả Thần Tâm cảnh đều không thể đi đến, ta không thể để hắn chấp chưởng chính vụ thay ta, mà ta tự tư truy cầu võ đạo, để cầu kéo dài tuổi thọ, lại tham hoàng vị trăm năm.

Trước kia, hắn quả thật nghĩ như vậy, lòng Đế Vương sâu như biển, nhưng sau khi Hoa Kiếm Tâm qua đời, hắn không muốn tự mình đưa tiễn nhi tử.

Khương Trường Sinh yên lặng, hắn không đồng ý đối với cách Khương Tử Ngọc làm, cũng không có phản đối, quyết định tôn trọng ý nguyện của hắn. Nếu như Khương Tử Ngọc triệt để truy cầu võ đạo, tất nhiên sẽ khiến Khương Tú mệt nhọc, Khương Tú làm Thái Tử cả một đời, sau khi chết đi, xác thực rất uất ức, Khương Tử Ngọc quyết định từ bỏ võ đạo, dùng thời gian còn lại mở rộng củng cố giang sơn cho Khương Tú, khiến cho hắn dễ tiếp quản giang sơn hơn.

Từ xưa đến nay, nhà đế vương là vô tình nhất, hoàng đế càng xem hoàng vị càng nặng hơn thân tình, Khương Tử Ngọc có thể có ý tưởng như vậy, xác thực hiếm thấy bên trong Đế Vương.

Luyện Đan thuật của Khương Trường Sinh không quá siêu phàm, lại thêm thế giới võ đạo hạn chế, sinh tử của người bên ngoài, hắn chỉ có thể nhìn, hắn còn chưa đủ mạnh mẽ, không thể vạn sự như ý.

Một đêm này, hai cha con hàn huyên rất lâu.

Kiếm Thần đột kích.

Tin tức này cấp tốc truyền ra khắp Đại Cảnh, truyền thuyết liên quan tới Kiếm Thần cũng cấp tốc toát ra, dẫn tới bốn mươi chín châu bàn tán sôi nổi.

Cao thủ tuyệt thế hai trăm năm trước, hoành không xuất thế, khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ.

Vô số võ giả vì đó phấn chấn, dồn dập chạy tới Kinh Thành Ti Châu, chuẩn bị xem kịch.

Kiếm Thần tuy là lăng không dậm chân đi đường, nhưng hắn mỗi khi đi một bước đều rất nhanh, một bước trăm trượng, khoảng cách đến Ti Châu càng ngày càng gần.

Vùng trời Kinh Thành, trên biển mây, Khương Trường Sinh đang cùng Khương Tiển luận bàn, tay Khương Tiển cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thẳng thắn thoải mái, bá khí tuyệt luân, nhưng vô luận hắn như thế tiến công nào cũng không cách nào làm Khương Trường Sinh bị thương.

Khương Trường Sinh tuy là đang nhường, nhưng cũng sẽ có tới có lui đánh với hắn, dùng quyền cước bản thân luận bàn cùng Khương Tiển, như thế này mới có thể có tác dụng dạy bảo.

Hắn đã hết sức khắc chế mình, nhưng quyền cước của hắn vẫn như cũ để Khương Tiển rất khó chịu.

Đánh không đến thời gian một nén nhang, Khương Tiển từ bỏ.

Hai người trở lại bên trong sân vườn.

Khương Tiển ngồi dưới đất, há mồm thở dốc, toàn thân đầy mồ hôi, Khương Trường Sinh trái lại, mây trôi nước chảy.

Hai tay của hắn chống đất, tò mò hỏi:

- Sư tổ, bình thường không có xem ngài luyện thể, vì sao khí lực ngài lớn như thế?

Bạch Kỳ cười nói:

- Đạo Tổ cảnh giới cao, mặc dù không có chuyên môn luyện thể, khí lực cũng không phải ngươi có thể so sánh, ngươi nghe nói qua thể tu Chân Nguyên cảnh đánh chết Thần Nhân chưa?

Khương Tiển cảm thấy có đạo lý.

Khương Trường Sinh nói:

- Nửa năm sau, Phù Nguyệt thế gia tổ chức võ lâm thịnh hội, ngươi hộ tống Long Khởi quan tiến đến, nếu có người muốn ngươi xuống tràng luận bàn, ngươi có khả năng ra tay, nhưng nhớ ra tay đúng mực, không được lấn át chủ nhà người ta.

Khương Tiển nghe xong, kinh hỉ, hưng phấn hỏi:

- Không phải nói đến Kim Thân cảnh mới có thể xuống núi sao?

- Xuống núi là để ngươi đối đầu ngoại địch, võ lâm Đại Cảnh cũng không phải ngoại địch, sau lần này đi, ngươi còn về được, tiếp tục tập võ.

- Được.

Khương Tiển nhếch miệng cười nói, đầy mắt hắn là vẻ chờ mong.

Người tập võ vốn tranh cường háo thắng, có cơ hội hiện ra bản thân mình mạnh mẽ, Khương Tiển nào có thể từ chối?

Khương Trường Sinh ngồi xuống, bắt đầu luyện công.

Luận bàn cùng Khương Tiển, không có sinh tồn ban thưởng, có lẽ bởi vì Khương Tiển không có sát tâm, cho nên không tính kiếp nạn.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Kinh Thành càng ngày càng nhiều võ giả, xem ra Kiếm Thần sắp tới.

Ngọc Nghiên Dật thổi Kiếm Thần đến lợi hại như vậy, nó đã không kịp chờ đợi muốn nhìn Khương Trường Sinh chiến kiếm thần.

Khương Tiển gật đầu nói:

- Xác thực, trong kinh thành còn có khí tức Thần nhân, đoán chừng là đến từ Phù Nguyệt thế gia, cũng muốn tới quan chiến.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Sắp đến, nhiều nhất ba ngày.

Hắn đã cảm nhận được cỗ kiếm ý cường đại kia của Kiếm Thần.

Xác thực rất mạnh.

Hắn cũng đang chờ mong một trận chiến này.

Đến lúc đó đánh như thế nào đây?

Bên ngoài Ti Châu, nông phu trong dãy núi, hành giả đi đường, võ giả dồn dập ngẩng đầu, ngưỡng vọng tình cảnh hùng vĩ trên trời.

Chỉ thấy đếm không hết thanh kiếm tung hoành lăng không, hình thành một hàng dài, liếc mắt quét tới, căn bản đếm không hết có bao nhiêu thanh kiếm, nhìn không thấy cái đuôi, mà trước bầy kiếm có một thân ảnh đạp không tiến lên, chính là nam tử khiên sọt kiếm trước đó mà đám người Từ Thiên Cơ gặp phải.

Kiếm Thần.

Nhìn như hắn đi rất chậm, nhưng một bước vượt qua trăm trượng, bầy kiếm sau lưng theo sát phía sau, vô cùng hùng vĩ.

Chương 270: Kiếm Thần đến Ti Châu

Nếu nhìn kỹ lại, trùng trùng điệp điệp thanh kiếm lượn lờ kiếm khí, như là vòi rồng quấn quanh bầy kiếm, khí thế cực mạnh.

Kiếm Thần bỗng nhiên đưa tay, lấy ra một phong thư từ trong ngực, ném một cái về phía trước, một thanh bảo kiếm sau lưng đột nhiên bắn ra, đâm xuyên thư, lấy tốc độ cực nhanh tan biến tại phần cuối thiên địa.

Thanh kiếm này dùng tốc độ siêu nhanh vượt ngang dãy núi, lướt qua từng tòa thành trì Ti Châu, bay vào trong kinh thành, một đường phóng tới Long Khởi quan, các binh lính thủ thành đều thấy biển mây bị xé mở, nhưng không có bắt được thanh kiếm kia.

Khương Trường Sinh mở mắt, thanh kiếm kia đang lao nhanh về phía chỗ đình viện của hắn.

Khương Tiển tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên mở mắt, con ngươi hắn thít chặt.

Thật nhanh.

Hắn vừa muốn đứng lên, Khương Trường Sinh đưa tay, duỗi ra hai ngón tay, thanh kiếm kia theo đó bị lệch hướng đi, bay vào giữa hai ngón tay của hắn.

Từng mảnh từng mảnh lá cây Địa Linh thụ rơi xuống, đều bị kiếm khí cắt đi.

Khương Trường Sinh gỡ xuống thư trên thân kiếm, mở ra xem.

Khương Tiển, Bạch Kỳ lại gần.

- Đại Cảnh Đạo Tổ, tại hạ cả đời si mê võ đạo, nghe nói võ học Đạo Tổ có một không hai thiên hạ, hạ dùng Kiếm đạo mạnh nhất bình sinh đến đây khiêu chiến, mong Đạo Tổ chuẩn bị sẵn sàng…..

Khương Tiển nhớ kỹ, chữ viết bên trên thư này vậy mà cũng ẩn chứa từng kiếm ý bén nhọn.

- Quả thật hung hăng càn quấy, dám trước hạ chiến thư, không đánh lén, hắn thật sự nghĩ rằng mình có cơ hội?

Bạch Kỳ khịt mũi coi thường nói.

Khương Tiển cau mày nói:

- Nhưng kiếm vừa rồi xác thực rất nhanh, người này xác thực rất mạnh.

Khương Trường Sinh buông kiếm xuống, thư tín trong tay đi theo bùng cháy, hóa thành tro tàn.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Sư tổ, ngài nghĩ kỹ đánh như thế nào chưa? Là cùng hắn so kiếm, hay dùng Trần gia Khí Chỉ?

Thế nhân ai chẳng biết hiểu Đạo Tổ cũng biết kiếm thuật, Thái Thanh kiếm thuật đã là tuyệt học trong truyền thuyết.

Trần gia Khí Chỉ mạnh mẽ, nhất chỉ phá muôn vàn tuyệt học, trước mắt còn chưa thất bại qua.

Khương Trường Sinh xoay tay phải, lấy ra Xạ Nhật thần cung, đâm trên mặt đất, bảo thạch bảy màu trên thân cung chiếu rọi trên mặt Khương Tiển, Bạch Kỳ.

- Đây là thần binh gì?

Khương Tiển bị kinh diễm, vô ý thức sờ sờ Xạ Nhật thần cung.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, nói:

- Đây là thần cung ta luyện chế, thật ra so với kiếm thuật, ta am hiểu tiễn thuật hơn.

Khương Tiển vô ý thức kích thích dây cung Xạ Nhật thần cung, hắn trừng to mắt, sau đó dùng sức, vô luận hắn dùng sức như thế nào, cũng không cách nào kéo động Xạ Nhật thần cung.

Bạch Kỳ mở lời:

- Đừng giả bộ, không buồn cười.

Khương Tiển kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nói:

- Ta thật không có giả vờ, không tin, ngươi thử một chút.

Hắn buông tay, để Bạch Kỳ thử một chút.

Bạch Kỳ nâng lên vuốt sói ngoắc ra một cái, vậy mà câu không động nổi.

Khương Tiển nhìn về phía Khương Trường Sinh, phấn khởi hỏi:

- Thần binh như thế, còn nữa không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không có, dù sao vật liệu luyện khí tốt khó tìm, thế nào, bảo bối của sư tổ lợi hại chứ.

Khương Tiển hưng phấn gật đầu, nói:

- Sư tổ, lúc nào tăng thêm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cho ta đi.

So với cung tiễn, hắn càng ưa thích Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, một tấc dài một tấc mạnh, chẳng qua vạn cân đã không thỏa mãn được hắn.

- Chờ một chút đi, ta đã để phụ hoàng ngươi lưu ý vật liệu luyện khí càng nặng.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói.

Hắn quay đầu nhìn về phía chân trời, ánh mắt đầy trêu tức.

Kiếm Thần, xem Kiếm đạo mạnh nhất của ngươi có thể đỡ được một tiễn của ta hay không.

Kiếm Thần đến Ti Châu.

Việc này để Kinh Thành xôn xao, võ giả trên dưới Võ Phong càng ngày càng nhiều, số lượng lớn võ giả tụ tập ở ngoài thành, phóng tầm mắt nhìn tới, bên trong phương viên mười dặm tất cả khách sạn tạm thời, mọi nhà sinh ý đông nghẹt, toàn là đang đợi trận quyết chiến võ đạo đỉnh phong này.

Đạo Tổ chính là tiên nhân đương thời, nhưng Kiếm Thần càng là cường giả cái thế hai trăm năm trước, tuổi thọ của hắn vượt qua phàm phu tưởng tượng, trong mắt bọn hắn, Đạo Tổ, Kiếm Thần đều không phải phàm nhân.

Quan lại quyền quý, đám thương nhân cũng đang chờ mong một trận chiến này, bởi vì Kiếm Thần đến, dẫn đến việc buôn bán bên trong toàn thành tăng vọt, thương nhân đều cười đến không ngậm miệng được.

Ngay cả hoàng tử, công chúa, Hoàng Phi mấy người ở trong hoàng cung cũng đang thảo luận trận chiến này.

Trên mái hiên Kim Loan điện, Khương Tử Ngọc cùng Khương Tú mở tiệc mà đợi, hai cha con khó được thanh nhàn như hiện tại.

Khương Tú nói:

- Phụ hoàng, nhiều nhất một năm, Đại Hoang sẽ triệt để bị Đại Cảnh chiếm đoạt, tiếp đó, ngài dự định như thế nào?

Khương Tử Ngọc nằm tựa ở trên mái hiên, trong tay cầm lấy một quả lê, hắn một bên ăn, một bên cười nói:

- Trẫm tự nhiên muốn lại tiếp tục chiến, sinh thời, tận khả năng để cương thổ Đại Cảnh mở rộng.

Khương Tú vội vàng nói:

- Phụ hoàng nhất định sống lâu trăm tuổi, không, hai trăm tuổi.

- Đứa nhỏ ngốc, trẫm rõ ràng nhất thân thể của trẫm, nếu như không đến cảnh giới Thần Nhân, người nào có thể sống đến hai trăm tuổi, trăm tuổi cũng khó khăn.

Khương Tử Ngọc cười nói, ánh mắt của hắn nhìn phương xa, trên mặt mang theo nụ cười.

Hắn đã quẳng cục nợ, cả người lộ ra vô cùng dễ dàng, không sợ sinh tử, không sợ luân hồi.

Chương 271: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (1)

Khương Tú yên lặng.

Lòng hắn đầy mâu thuẫn, một phương diện vừa hy vọng Khương Tử Ngọc sống được lâu, một phương diện lại lo lắng cho mình sống không lâu bằng Khương Tử Ngọc.

- Chớ suy nghĩ quá nhiều, nhất thống thiên hạ tuy khó, nhưng Khương gia có thể đời đời truyền thừa ý chí, noi gương liệt tổ liệt tông, cuối cùng sẽ có một ngày có thể nhất thống thiên hạ, khai sáng lịch sử khơi dòng, trẫm cũng đã nghĩ thông suốt, trẫm không còn kịp rồi, về sau dựa vào các ngươi.

Khương Tử Ngọc cười nói, hắn đã sáu mươi sáu tuổi, xem như trường mệnh bên trong Đế Vương, dù sao hắn là ngày ngày đều vất vả.

Khương Tú trịnh trọng nói:

- Nhi thần hiểu rõ, chắc chắn sẽ truyền thừa tiếp ý chí của phụ hoàng.

Khương Tử Ngọc thả ra hoa quả trong tay, phủi tay, nói:

- Hôm nay trẫm nói cho ngươi một chuyện tuyệt mật của Khương gia, ngươi nhớ kỹ, về sau sẽ nói cho thái tử đời tiếp theo, đời đời truyền xuống, để hậu thế Khương gia đều phải biết được việc này, nhưng cũng không thể lan truyền ra ngoài, chỉ có thể do hoàng đế Khương gia biết được.

Khương Tú nghe xong, lúc này tò mò, vội vàng gật đầu.

Khương Tử Ngọc bắt đầu kể lại thời gian Đại Cảnh lập quốc, nghe nói vị Thái Tử thứ nhất của Đại Cảnh bị đánh tráo, sắc mặt Khương Tú biến hóa, suy đoán trong lòng của hắn được xác minh, nhưng hắn vẫn thành thành thật thật nghe tiếp.

Một lúc lâu sau.

Cả người Khương Tú rơi vào trong hoảng hốt, hắn mặc dù đoán được sư tổ thật ra là gia gia của hắn, nhưng không nghĩ tới chuyện ở trong đó khúc chiết như thế.

Bình An sư bá cũng là người hoàng thất Khương gia.

- Cảnh giới võ đạo của gia gia ngươi cao đến khó có thể tưởng tượng, tuổi thọ của người tất nhiên sẽ thật dài, bí mật này nếu đời đời truyền thừa tiếp, có lẽ có một ngày giang sơn Đại Cảnh mưa gió phiêu linh, nội loạn bốn phía, hậu nhân có thể dựa vào nó tìm tới gia gia ngươi, ngăn lại cơn sóng dữ cho Đại Cảnh.

Khương Tử Ngọc nhìn chằm chằm phương xa, bình tĩnh nói.

Khương Tú nắm chặt hai tay trong tay áo, trịnh trọng gật đầu, nói:

- Nhi thần chắc chắn một mực ghi nhớ, tuyệt sẽ không để bí mật này bị gián đoạn.

Hai cha con rất rõ ràng, Khương Trường Sinh không thích danh, không cầu lợi, một lòng tập võ, hàng năm không hạ sơn, tác phong như thế, làm sao có thể chiếu cố con cháu Khương gia đời đời, sau khi bối phận kéo dài ra, nếu tử tôn Khương gia không còn ỷ lại Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh bởi vậy sẽ nhạt đi.

Khương Tú bình phục cảm xúc, quay đầu nhìn hướng chân trời.

Biển mây trên trời bị xé mở, thật giống như bị kiếm chặt đứt, để bầu trời một phân thành hai, cực kỳ hùng vĩ.

Kiếm Thần sắp tới.

Ngoài trăm dặm.

Kiếm Thần dậm chân tiến lên, đi theo phía sau là trùng trùng điệp điệp các thanh kiếm, số lượng khó mà ước lượng, như một cái đuôi không có tận cùng.

Phía dưới, người đang ở khắp núi khắp đồng dồn dập ngẩng đầu, có võ giả chạy tới Kinh Thành, có xe ngựa áp giải hàng hóa, tất cả đều bị tình cảnh hùng vĩ như vậy kinh diễm đến.

Phàm là võ giả cầm kiếm đều khống chế không nổi kiếm của mình, từng thanh từng thanh kiếm tự chủ chui ra khỏi vỏ, bay tới không trung, gia nhập vào bên trong bầy kiếm.

Kiếm Thần vẫn như cũ đi tới.

Hắn cách Kinh Thành càng ngày càng gần, cũng không lâu lắm, đám võ giả chờ đợi bên ngoài kinh thành nhìn thấy hắn đi tới từ chân trời, còn có bầy kiếm phía sau hắn, giống như kiếm hà, đại khí bàng bạc.

- Tê - đó chính là Kiếm Thần?

- Thật sự có nhiều kiếm như vậy, làm sao có thể, ngự kiếm chi thuật vốn đã ly kỳ, ngự nhiều kiếm như vậy, một đường đi đến, chân khí của hắn đến khổng lồ ra sao?

- Kiếm ý thật là đáng sợ, kiếm của ta đang động.

- Không hổ là Kiếm Thần, làm đúng như thần, Đạo Tổ gặp được kình địch rồi.

- Ta xem chưa hẳn, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, chúng ta cũng không rõ ràng, đừng quên hôm đó cường giả bí ẩn danh xưng Thiên chi cảnh che khuất bầu trời, còn không phải bị Đạo Tổ dễ dàng đánh tan.

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, theo Kiếm Thần càng ngày càng gần, kiếm của từng người từng người võ giả bay ra vỏ kiếm, chạy tới không trung, hình ảnh rung động như thế, có cao thủ thử đè lại chuôi kiếm, nhưng vô dụng, vẫn bị bắn ra, trong lòng bàn tay đều bị đánh rách tả tơi, rất doạ người.

Nhìn Kiếm Thần phóng qua đỉnh đầu bọn họ, bầy kiếm mênh mông vô tận triệt để hiện ở trước mắt bọn hắn, để trái tim bọn hắn đập nhanh hơn, trợn mắt hốc mồm.

Bọn hắn có thể cảm giác được chân khí trên trời giống như đại dương, chân khí bản thân bọn hắn lộ ra nhỏ bé như một bát nước.

Kiếm Thần đã tới gần Kinh Thành, hắn muốn dọc theo tường thành phía bắc, một đường đi tới Long Khởi quan gần cửa thành Bắc.

Hưu! Hưu! Hưu…..

Trong kinh thành, đếm không hết bội kiếm bắn ra, bay về phía bầy kiếm sau lưng Kiếm Thần, như là mưa kiếm bay lên không, kinh đến vô số võ giả chạy ra khỏi khách sạn, phòng ốc, nghẹn họng trân trối nhìn một màn này.

Người này quả nhiên là Kiếm đạo chi thần.

- Tại hạ nguyện dùng Kiếm đạo mạnh nhất khiêu chiến đạo tổ, thỉnh Đạo Tổ ra tay.

Kiếm Thần mở lời, tiếng nói quanh quẩn thiên địa, thật lâu không dứt.

Khương Tử Ngọc, Khương Tú nhìn một màn này, cũng nhìn mà than thở.

Trong đình viện Ngọc Nghiên Dật, cha nàng là Ngọc Cầm Bồng cũng tới, còn có đệ tử Phù Nguyệt thế gia khác, toàn bộ đều khó tin nhìn Kiếm Thần.

Cảnh giới càng cao, càng có thể cảm nhận được Kiếm Thần khủng bố.

Chương 272: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (2)

Ngoại trừ chân khí ra, bọn hắn cảm nhận được kiếm ý, Kiếm Thần dùng kiếm ý thao túng vô số kể kiếm, nhìn như đang tiêu xài chân khí, kì thực là đang vận sức chờ phát động, một khi ra tay, nhất định hủy thiên diệt địa, thậm chí san bằng toàn bộ Kinh Thành.

- Ngươi ra tay đi, chớ thương dân chúng trong thành là được.

Giọng nói bình thản của Khương Trường Sinh vang lên, quanh quẩn không dứt, nếu đối phương trang bức như thế, vậy hắn cũng không thể thua khí thế, để người toàn thành nhìn một chút một trận chiến này.

Kiếm Thần nghe vậy, lúc này dừng bước, hắn nâng tay phải lên, sờ soạng vào sọt kiếm sau lưng, nắm một chuôi kiếm, thuận thế rút ra.

Bang…

Kiếm quang lấp lánh thiên địa, bảo kiếm đã nằm trong tay Kiếm Thần, sau đó buông tay, thanh bảo kiếm này treo lơ lửng ở trước mặt hắn.

Trong ngoài kinh thành, đếm không hết võ giả, bách tính ngước nhìn hắn, đệ tử Long Khởi quan, khách hành hương bên trên Võ Phong cũng đang nhìn, khẩn trương đến cực điểm, khí thế Kiếm Thần vượt xa cao thủ trước kia đến đây khiêu chiến.

Trong đình viện.

Bạch Kỳ nhìn Khương Trường Sinh chuyển động gân cốt, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Khương Tiển đứng ở bên trên tường viện, quay đầu nói:

- Sư tổ, hắn muốn xuất thủ.

Hắn rất gấp, bởi vì Khương Trường Sinh thật sự quá bình tĩnh, nếu bầy kiếm cuồn cuộn kia đánh tới, Long Khởi sơn sẽ bị oanh vỡ.

Khương Trường Sinh nhấc lên Xạ Nhật thần cung, nhảy đến bên cạnh hắn, Bạch Kỳ đi theo đi vào một bên khác của Khương Trường Sinh, bọn hắn sóng vai nhìn về phía Kiếm Thần phương xa.

- Chớ hoảng sợ, cho dù kiếm hắn có mạnh mạnh, tiễn của ta vẫn sắc bén hơn.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, tay trái hắn nâng Xạ Nhật thần cung, bắt đầu nhắm chuẩn Kiếm Thần.

- Tại hạ tập võ bốn trăm năm, hai trăm năm trước Kiếm đạo đại thành, thành tựu Càn Khôn cảnh, hai trăm năm sau, Kiếm đạo nhập cảnh, lĩnh ngộ ra thiên địa kiếm ý, một kiếm này, nhất định để thiên địa biến sắc, Đạo Tổ, chớ có coi thường kiếm của tại hạ.

- Đây là thiên địa chi kiếm.

Nương theo tiếng Kiếm Thần rơi xuống, hắn đột nhiên đẩy tay phải, bảo kiếm trước mặt bay tới đằng trước, đồng thời cao tốc xoay tròn.

Bầy kiếm sau lưng Kiếm Thần đi theo bùng nổ, vô số bội kiếm, bảo kiếm vòng qua Kiếm Thần, mau chóng đuổi theo, cơ hồ trong nháy mắt, hết thảy kiếm thế ngưng tụ cùng một chỗ, dùng bảo kiếm đang xoay tròn tiến lên làm đỉnh kiếm, kiếm khí khuếch tán, ngưng tụ ra một thanh kiếm ảnh khổng lồ, ngăn cách trời và đất, thế không thể đỡ lao thẳng tới Long Khởi quan.

Lồng ngực của tất cả mọi người giống như bị đánh mạnh một cái, tất cả đều nghẹn họng trân trối nhìn một màn đang diễn ra trước mắt.

Cùng lúc đó.

Long Khởi sơn rung động dữ dội, dẫn đến quảng trường phụ cận cùng Võ Phong theo đó rung động, nhưng bách tính, đệ tử Long Khởi quan, khách hành hương đều tưởng rằng kiếm thế Kiếm Thần tạo ra.

Ầm ầm một tiếng.

Long Khởi sơn càng rung động, Bạch Long giữa sườn núi nhô ra đầu rắn, run lẩy bẩy.

Khương Tiển, Bạch Kỳ khiếp sợ nhìn Khương Trường Sinh, bọn hắn rốt cuộc hiểu rõ hôm đó núi chấn cũng không phải do Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, mà là hắn lúc ấy ở trong phòng kéo cung.

Tay trái Khương Trường Sinh cầm cung, tay phải kéo dây cung, cũng không có kéo thành tròn đầy.

Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào bay phất phới, tóc dài phất phới, Xạ Nhật thần cung bộc phát thần quang bảy màu chiếu rọi trên mặt Khương Trường Sinh, giờ khắc này, khí thế của hắn đi đến cảnh giới cực cao, Thần Nhân cảnh Khương Tiển chỉ cảm thấy tự cho rằng mình có thể phách cường tráng lúc nào cũng có thể biến thành tro bụi.

- Sư tổ đến cùng là cảnh giới gì….

Khương Tiển ngây ngốc nhìn gò má Khương Trường Sinh, tâm thần rung động, Bạch Kỳ xem đến ngây người.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, tay phải đột nhiên buông lỏng, dây cung co vào, trong chốc lát, cường quang tóe hiện.

Một chùm sáng khủng bố do Xạ Nhật thần cung bắn ra, để Long Khởi quan mất đi màu sắc.

Tất cả mọi người trong ngoài kinh thành đang theo dõi thiên địa chi kiếm của Kiếm Thần, một bên tầm mắt của bọn họ đột nhiên chợt hiện cường quang, kinh đến bọn hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại.

Một chùm sáng vô cùng to lớn bắn ra từ hướng Long Khởi quan, xẹt qua vùng trời Kinh Thành, mang theo thế không thể đỡ lực lượng đụng vào thiên địa kiếm ảnh do mấy trăm vạn thanh kiếm hội tụ thành.

Oanh…

Thiên địa kiếm ảnh bị đánh tam, cường quang chiếu vào trên người Kiếm Thần, hắn ngẩng đầu, mũ tơi bị thổi bay, lộ ra một gương mặt tràn đầy sợ hãi.

Hắn còn không kịp nghĩ nhiều, cường quang bao phủ hắn, kiếm phía sau hắn đang mau chóng lao lên hoặc bị đánh nát, hoặc bị đánh bay, tung bay ra khắp các nơi trong thiên địa, như là mưa sa trút nước, vương vãi xuống.

Mưa kiếm vung vãi đầy trời để người quan chiến hoảng hốt, dồn dập tránh né, nhưng những kiếm kia đột nhiên dừng lại, lơ lửng giữa không trung, cũng không có rơi xuống đất, bao gôm cả những thanh kiếm vung vãi vào bên trong kinh thành.

Chùm sáng bắn đến phần cuối thiên địa, cho đến khi cường quang tan biến, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời hình thành hai đầu khí lưu mà mắt thường có thể thấy, lẫn nhau cách xa trăm trượng, thương khung thật giống như bị cắt, thần tích như thế, rung động ánh mắt cùng tâm linh của mỗi người.

Người cách gần đó nhìn thấy thân ảnh của Kiếm Thần, khắp người hắn đầy máu me, đang rơi xuống, còn chưa rơi xuống đất, hắn đột nhiên rẽ ngoặt, bay về phía Long Khởi quan.

Chương 273: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (1)

Thấy tứ chi hắn rủ xuống, rõ ràng đã mất đi ý thức, thậm chí có khả năng đã chết.

Quyết chiến kinh thế trong dự đoán của tất cả mọi người chưa từng xuất hiện, nguyên lai tưởng rằng Kiếm Thần và Đạo Tổ sẽ đánh đến choáng váng, nhật nguyệt ảm đạm, không nghĩ tới chiến đấu nhanh như vậy đã kết thúc.

Nhưng không có ai nghi vấn Kiếm Thần mạnh mẽ, khí thế của hắn làm cho người ta không thể quên, chỉ có thể nói Đạo Tổ mạnh hơn, cường đại đến mức độ không thể tưởng tượng.

Võ học của Đạo Tổ, trên đỉnh thiên hạ.

Khương Tử Ngọc thở dài ra một hơi, cười nói:

- Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn.

Khương Tú chú ý tới mồ hôi lạnh trên trán hắn, biết hắn vừa rồi bị Kiếm Thần hù dọa, nhưng hắn không dám chọc thủng

phụ hoàng, chỉ có thể thuận thế tán dương gia gia mạnh mẽ.

Kinh Thành, bên trong Ngọc Phủ.

Gia chủ Phù Nguyệt thế gia Ngọc Cầm Bồng tê liệt trên ghế ngồi, vẻ mặt hắn ngốc trệ, lẩm bẩm nói:

- Kiếm Thần chính là Càn Khôn cảnh, Đạo Tổ kia lại là gì cảnh giới…..

Ngọc Nghiên Dật hít sâu một hơi, nàng đã không phải lần đầu tiên bị chấn kinh, nhưng mỗi một lần đều sẽ đánh vỡ nhận biết của nàng.

Kiếm Thần ra sân, bá khí ra sao, chân khí cuồn cuộn để rất nhiều võ giả trong Kinh Thành sợ hãi, không nghĩ tới vẫn bị Đạo Tổ ra một chiêu hạ gục.

Kiếm trên trời chậm rãi hạ xuống, rơi vào trên đường phố, rơi vào trên mái hiên, rơi trên bùn đất ở ngoài thành, không có thương tổn một người.

Càng là như thế, mọi người càng kính nể Đạo Tổ mạnh mẽ.

Không, đây đã là thần thông quảng đại.

Khương Trường Sinh tiếp nhận Kiếm Thần đang bay tới, đưa hắn đưa vào trong phòng, Khương Tiển vẫn ngốc ngốc nhìn khung cảnh tráng quang trên trời, thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Bạch Kỳ nhảy xuống từ tường viện, nó đi đến dưới cây bắt đầu luyện công.

Chiến đấu mới vừa rồi mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại để nó nhiệt huyết dâng trào.

Đó mới là lực lượng mà nó cố gắng truy đuổi cả đời.

Kinh Thành, Võ Phong vang lên tiếng náo động chấn thiên, người người sợ hãi than Đạo Tổ mạnh mẽ.

Khương Tiển lấy lại tinh thần, hắn nắm chặt hai quả đấm, trên mặt lộ ra nụ cười phấn khởi, trách không được sư tổ bảo hắn là khi nào đến Kim Thân cảnh mới có thể xuống núi, nguyên lai

võ đạo mạnh thật không bờ bến, Kim Thân cảnh chẳng qua là điểm xuất phát.

Hắn bị kích thích, hắn thề sau này càng thêm nỗ lực luyện công, không phụ sư tổ kỳ vọng.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh bắt đầu chữa thương cho Kiếm Thần, hắn tận lực lưu thủ, chính là sợ một tiễn bắn chết Kiếm Thần.

Trong kiếm ý của Kiếm Thần không có sát ý, chỉ có chiến ý thuần túy, hắn vẫn lần đầu tiên gặp được dạng người này.

Cao thủ cường đại như thế, giết thì quá đáng tiếc.

Một lát sau, Kiếm Thần chật vật mở to mắt, hư nhược nhìn Khương Trường Sinh, nhìn thấy người trước mắt, con ngươi của hắn rung động, hắn hiểu được đối phương chính là Đạo Tổ, vị Đạo Tổ có danh xưng dung nhan không già kia.

- Cái kia….. Là… Cái gì…. Tuyệt học…..

Kiếm Thần chật vật hỏi, tiếng đều đang run rẩy.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Ta gọi là Xạ Nhật.

- Bắn….. Trời…..

Kiếm Thần nhớ kỹ hai chữ, theo đó kịch liệt ho khan, khí huyết dâng lên, triệt để ngất đi.

Khương Trường Sinh tiếp tục chữa thương cho hắn.

Mặc dù hắn thu tay lại, thương thế của Kiếm Thần vẫn quá mức nghiêm trọng, cho dù cứu trở về, đoán chừng tương lai mấy năm đều khó mà khỏi hẳn.

- Ai, ta đã rất cẩn thận….

Khương Trường Sinh thở dài, trên mặt tràn ngập bất đắc dĩ, may mắn Kiếm Thần ở vào trạng thái hôn mê.

【 Càn Vũ năm bốn mươi lăm, Kiếm Thần nghe nói thiên hạ xuất hiện một vị Đạo Tổ, xuất quan đến đây khiêu chiến, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của

hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Thiên Địa Vô Cực Nhãn】 .

Thần thông!

Khương Trường Sinh phấn chấn, ánh mắt nhìn về phía Kiếm Thần càng thêm thân thiện.

Không được, phải ước định cho tên này một thoáng, ngày sau tái chiến.

Ước định như thế nào đây?

Vậy thì cho hắn hi vọng.

Kiếm Thần thảm bại dưới chân Kinh Thành.

Việc này như như gió lốc truyền ra bên trong Đại Cảnh, càng truyền càng xa, khách sạn các nơi cũng đang thảo luận trận chiến này, rất nhiều người dùng tận mắt nhìn thấy trận chiến này làm vinh dự, lấy làm kiêu ngạo bàn về chuyện này, khiến cho người bên cạnh sùng bái.

Không giống với đại chiến trước đó, Kiếm Thần súc thế từ bên ngoài Đại cảnh, một đường bước qua mười vạn dặm, nhiều ít người đã tận mắt thấy sự cường đại của hắn, thậm chí lưu lại ấn tượng không thể chiến thắng cho người ta, nhưng chính là Kiếm Thần mạnh mẽ như vậy bị Đạo Tổ dễ dàng đánh tan, Đạo Tổ thậm chí không có rời núi.

Khương Trường Sinh thông qua giá trị hương hỏa tăng vọt đã biết được trận chiến này tạo thành ảnh hưởng, không kém hơn cử chỉ dời núi ngày xưa.

Một tháng sau.

Thương thế Kiếm Thần đã miễn cưỡng tốt lên, có thể xuống đất bước đi.

Hắn đi ra khỏi căn phòng, ánh nắng vẩy ở trên người hắn, hắn có loại cảm giác giống như cách một thế hệ.

Khương Tiển mở to mắt, nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy tò mò, Bạch Kỳ thì bị dọa lùi bước, sợ bị Kiếm Thần đánh lén.

Tướng mạo của Kiếm Thần thoạt nhìn mới năm mươi tuổi, không tính quá già, mặc dù bản thân bị trọng thương, ánh mắt hắn vẫn lăng lệ như cũ, để cho người ta không dám đối mặt.

Hắn hít sâu một hơi, đi lại tập tễnh đến trước mặt Khương Trường Sinh, khom lưng hành lễ.

Chương 274: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (2)

- Đa tạ tiền bối cứu giúp.

Khương Trường Sinh dễ dàng hạ gục hắn, hắn thấy, Khương Trường Sinh tuyệt đối là tiền bối, tuổi tác còn lớn hơn hắn.

Hắn là tuyệt thế thiên tài, người hậu bối há có thể vượt xa hắn?

Khương Trường Sinh không có mở mắt, bình tĩnh nói:

- Cứu cũng không phải cứu ngươi không, từ đó giữ lại bên trong viện quét rác cho ta, nếu ngày sau Kiếm đạo ngươi lần nữa tăng lên, ta cho phép ngươi lại khiêu chiến ta.

Kiếm Thần động dung, hỏi:

- Kiếm đạo còn có thể lại đề thăng?

Khương Trường Sinh không tiếp tục lên tiếng, Kiếm Thần nghe ra hắn nói bóng gió, ánh mắt lấp lánh, cuối cùng quyết định, quay người đi đến góc viện, cầm lấy cây chổi, bắt đầu quét rác.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, hắn nhìn như đạm mạc, trong lòng hết sức vui vẻ.

Đi qua một tháng tu luyện, hắn đã luyện thành Thiên Địa Vô Cực Nhãn, thần thông này để hắn thấy được nơi cực xa, có thể nhìn nơi bao xa, nhìn hắn tiêu hao nhiều ít linh lực, mà trước mắt hắn chẳng qua là sơ bộ nắm giữ, còn có thể lại tiếp tục luyện, để cho mình nhìn càng thêm xa.

Thiên Địa Vô Cực Nhãn phối hợp Xạ Nhật thần cung, đơn giản là tuyệt phối.

Có lẽ bởi vì hắn dùng Xạ Nhật thần cung hạ gục Kiếm Thần, mới thu hoạch được thần thông như thế, trợ tiễn thuật của hắn

càng mạnh.

Nghĩ xong, Khương Trường Sinh thả người vọt lên, đi lên đỉnh Địa Linh thụ, hai chân đạp lá cây, xem hướng chân trời, hắn nhìn lại phía nam, con ngươi biến thành màu vàng kim, mơ hồ có hai đạo kim quang rõ ràng bắn ra.

Thiên địa co vào, muôn vàn tình cảnh ánh vào trong mắt của hắn, hắn tập trung ý chí, nỗ lực nhìn về phía chỗ hơn.

Liên tục lướt qua núi xuyên mặt đất, đại giang to lớn, từng tòa thành trì pha tạp trong đó.

Rất nhanh, hắn thấy được hải dương.

Còn chưa đủ!

Hải dương tốc độ cao co vào, tầm mắt của hắn tập trung ở phần cuối mặt biển, tầm mắt không ngừng đẩy về trước.

Kiếm Thần đang ở quét rác ngẩng đầu, thấy dáng người Khương Trường Sinh, hắn thấy được trước mắt Khương Trường Sinh có kiếm quang như ẩn như hiện, hắn âm thầm kinh hãi, không rõ đó là tuyệt học gì.

Khương Tiển nhịn không được lại gần, nói:

- Kiếm Thần tiền bối, ta gọi Khương Tiển, về sau chỉ giáo nhiều hơn.

Kiếm Thần không để ý đến hắn, tiếp tục quét rác.

Khương Tiển lúc này giật xuống miếng vải trên trán, lộ ra con mắt thứ ba của mình, sau đó tiến đến trước mặt Kiếm Thần, Kiếm Thần vô ý thức liếc qua, ngây người.

- Ngươi làm sao….

Kiếm Thần kinh ngạc nói, hắn nhìn ra được Khương Tiển tuyệt đối là người, cũng không phải yêu vật.

Khương Tiển đắc ý cười nói:

- Ta chính là đồ tôn của Đạo Tổ, bây giờ hai mươi chín tuổi, xin hỏi Kiếm Thần tiền bối, ta có tư thái chứng được Càn Khôn cảnh hay không?

Hai mươi chín tuổi?

Kiếm Thần trừng to mắt, bắt lấy bả vai Khương Tiển, quan sát tỉ mỉ, càng xem càng kinh hãi.

- Kỳ tài….. Vạn cổ kỳ tài… Chẳng lẽ đây là thể chất đặc thù mà sư huynh nói tới…..

Kiếm Thần tự lẩm bẩm, nắm lấy Khương Tiển dùng sức xem, bởi vì hắn có tổn thương, Khương Tiển cũng không thể dùng sức, chỉ có thể mặc cho hắn bài bố.

Cùng lúc đó.

Khương Trường Sinh cuối cùng nhìn thấy một hải đảo, bất quá trên hải đảo cũng không có người ở, hắn tiếp tục nhìn về phía trước, muốn thử xem có thể xem đến đại lục hay không.

Một lát sau, hắn đột nhiên trông thấy một mảnh quần đảo, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể, hải đảo lớn nhỏ không đều, hải đảo lớn nhất có thể so với một châu Đại Cảnh, ngàn vạn hải đảo liền nhau, hình thành cảnh tượng ầm ầm sóng dậy.

Khương Trường Sinh bắt được Luân Hồi ấn ký của Tứ Hải hiền thánh, chẳng lẽ nơi này chính là Thiên Hải?

Hắn phối hợp với giác quan, bắt đầu tìm kiếm Tứ Hải hiền thánh.

Thời gian nửa chén trà nhỏ về sau, hắn mới chính xác bắt được Tứ Hải hiền thánh.

Tứ Hải hiền thánh mười lăm tuổi đang bán cá ở chợ, bên người cũng không có người làm bạn, coi cách ăn mặc, rõ ràng nghèo khổ, thể cốt rất gầy yếu, so với mập mạp ở tiền thế thì tưởng như hai người.

Thật đúng là có thể tìm tới.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hỉ, Thiên Địa Vô Cực Nhãn không chỉ là tuyệt phối với Xạ Nhật thần cung, còn tuyệt phối với Luân Hồi ấn ký.

Thần thông sở dĩ là thần thông, tự nhiên là ở chỗ phàm nhân không thể phỏng đoán.

Khương Trường Sinh phát hiện Thiên Địa Vô Cực Nhãn cũng không phải là quan sát cảnh tượng đường thẳng đơn giản như

vậy, có thể xuyên thấu bất kỳ vật thể gì, thậm chí có khả năng dời hướng đi trong lúc tầm mắt của mình đang di chuyển, tựa như Tứ Hải hiền thánh đang ở trong chợ, vị trí ẩn nấp trong một góc nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Đối với kiếp này của Tứ Hải hiền thánh, Khương Trường Sinh không muốn quản nhiều, ngày sau nếu có duyên gặp nhau, cũng có thể nhắc nhở một chút.

Hắn tiếp tục nhìn về phía phương hướng càng xa, nhìn một chút có thể tìm tới Thần Cổ đại lục của Hoa Kiếm Tâm hay không.

Tầm mắt không ngừng đẩy về trước, hắn phát hiện một chút, thế giới võ đạo này tựa hồ cũng không phải tinh cầu, càng giống như một mảnh mặt đất bao la vô biên, có sông núi, có đại dương mênh mông, có lẽ cũng có chân trời góc biển.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, hắn không có tìm được Thần Cổ đại lục, Thần Cổ đại lục thật sự quá xa, thi triển thần thông này tiêu hao linh lực rất lớn, hắn tạm thời không muốn thử đến cực hạn.

Thiên Địa Vô Cực Nhãn mặc dù có thể nhìn trộm đến tám phương thiên địa, lại không thể bắt được tiếng, hắn chỉ có thể thông qua hình miệng phán đoán, có lẽ vẫn phải phối hợp với Thiên Địa Vô Cực Nhĩ.

Chương 275: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (1)

Khương Trường Sinh cũng không có đi xem Hiển Thánh động thiên, chủ yếu là không cần thiết, trong thời gian ngắn Hiển Thánh động thiên đoán chừng không còn dám tới.

Hắn một lần nữa trở lại dưới cây, bắt đầu luyện công, khôi phục linh lực.

Khương Tiển cùng Kiếm Thần cũng trò chuyện, thấy Khương Tiển cốt cách kinh kỳ, Kiếm Thần còn muốn truyền y bát, Khương Tiển lắc đầu từ chối.

Hắn không thích kiếm.

Quá mềm mại.

Thiên địa kiếm ý của Kiếm Thần xác thực bá đạo, để cho người ta máu nóng sôi trào, nhưng vẫn không phù hợp phong cách võ đạo Khương Tiển mong muốn.

Hắn càng ưa thích nhất lực phá vạn pháp, một đao chém xuống, quản nó là núi là biển, tất cả đều bổ ra.

Chuyện Kiếm Thần thảm bại truyền khắp thiên hạ, để võ giả thiên hạ cảm khái Đạo Tổ mạnh mẽ, Thiên Sách quân vẫn đang ở trong đại hoang không ngừng công thành chiếm đất.

Càn Vũ năm bốn mươi sáu, xuân mới.

Hoàng đế Đại Hoang mang theo hoàng thất, đại thần còn sót lại treo cổ tự sát bên trong hoàng cung, cũng sai người đốt cháy hoàng cung Đại Hoang, đến tận đây, vương triều cuối cùng tồn tại thời gian dài nhất bên trên đại lục đã triệt để hủy diệt.

Các triều khắp thiên hạ mặc dù sớm đã dự báo được việc này, nhưng khi nó thật phát sinh, vẫn vì đó thổn thức.

Đại Cảnh bắt đầu thu phục giang sơn còn lại của Đại Hoang, cương thổ Đại Cảnh cấp tốc khuếch trương đến dài rộng mười mấy ngàn vạn dặm.

Khương Trường Sinh nghe Khương Tử Ngọc hồi báo, trong lòng cảm khái vạn phần, bản đồ như thế thả ở Địa Cầu kiếp trước, vương triều đã có khả năng lượn quanh Địa Cầu một vòng, nhưng dù cho như thế, khoảng cách thống nhất thiên hạ vẫn rất xa xôi, chớ nói chi thế giới võ đạo này vẫn tồn tại đại lục khác.

Thiên hạ to lớn, không người biết được.

Khương Tử Ngọc thoải mái đến cực điểm, hai cha con uống rượu bên vách núi, không người quấy rầy.

Hắn để chén rượu xuống, nói:

- Nhi tử đã nói chuyện của ngài cho Tú Nhi, còn bao gồm thân thế của Bình An, ngài không trách chứ?

Hắn đã sớm biết thân thế chân thực của Bình An, bằng không cũng sẽ không nói với Ngọc Cầm Bồng bọn hắn là huynh đệ, người ngoài cho rằng bọn họ là tình như huynh đệ, nhưng chính hắn rõ ràng chân tướng.

Từ khi triều tông mất đi uy hiếp đối với Đại Cảnh, lúc hai cha con nói chuyện phiếm, Khương Trường Sinh cũng sẽ tâm sự chuyện mình đã trải qua, bất quá đối với tu tiên và hệ thống sinh tồn, hắn không nhắc tới một lời, có chuyện ngay cả nhi tử cũng không thể nói.

Dù sao hắn là Tu Tiên giả bị thế giới võ đạo gạt bỏ.

Nghe nhi tử nói trước báo sau, Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, hắn đã không quan tâm chút việc vặt này, dù sao đều là chuyện cũ trước kia.

Mỗi lần hai người nói chuyện, Khương Trường Sinh đều sẽ dùng linh lực ngăn cách, dù cho Kiếm Thần cũng nghe không được.

Hắn mở miệng hỏi:

- Tiếp theo thì sao, Đại Cảnh dự định như thế nào?

Khương Tử Ngọc nói:

- Chỉnh đốn giang sơn, để phiên vương thu phục cương thổ Phù Nguyệt thế gia, Đại Cảnh đã đủ lớn, không đáng để trẫm nhìn chằm chằm mọi chuyện, đáng tiếc, kiếp này vô duyên va với Đại Tề.

Hắn dừng một chút, cảm khái nói:

- Tề Duyên cái tên kia đúng là tu kiến đạo quan cho ngài, căn cứ theo Bạch Y hồi báo, bên trong Đại Cảnh trước mắt đã có bốn mươi bảy tòa đạo quan thuộc về ngài, hắn không chỉ tu kiến đạo quan đơn giản như vậy, mỗi khi đi đến một chỗ, sẽ còn tuyên truyền dấu vết những chuyện kia của ngài.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thuận tiện nhắc về lý niệm không chiến tranh?

Khương Tử Ngọc cười to:

- Xác thực, mặc dù hài hước, nhưng trẫm cũng thật kính nể hắn, ít nhất hắn dùng bước chân mình đi lên từng tấc đất để cố gắng.

Thanh danh Tề Duyên cũng dần dần truyền ra bên trong Đại Cảnh, bách tính còn tốt, thế nhưng võ lâm đều lấy Tề Duyên ra làm trò cười, cảm thấy đầu óc người này có vấn đề, còn rất cố chấp, cười nhạo Tề Duyên, nhưng bên người hắn dần dần có càng nhiều tín đồ, cùng hắn tôn sùng đạo không chiến.

- Đúng rồi, phụ thân, ngài muốn đạo quan, để thế nhân cung phụng ngài, vì sao không cho ta giúp ngài?

Khương Tử Ngọc tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ta chỗ nào cần người cung phụng, chỉ là muốn khảo nghiệm Tề Duyên thôi.

Khương Tử Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, cảm giác mình suy nghĩ nhiều.

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài một hơi.

Sở dĩ không cho Khương Tử Ngọc hỗ trợ tuyên truyền, chính là sợ chuyện làm lớn, về sau không biết kẻ địch thông qua việc này tìm tòi đến hắn cần tín ngưỡng, vậy thì phiền toái, hương hỏa liên quan đến hắn độ kiếp, không qua loa được.

Mặc dù có một tia khả năng bại lộ, cũng phải tận lực ngăn chặn.

Hiện tại rất tốt, hắn an cư tu luyện ở bên trong Long Khởi quan, không hỏi thế sự, bất kỳ người nào cũng không nghĩ đến hắn cần người cung phụng.

Nếu hoàng đế hạ chiếu, chuyện này sẽ không giống, thế lực khác cũng không phải người ngu, Đạo Tổ tọa trấn Đại Cảnh, cái gì đều không cầu, chỉ cầu người cung phụng, mưu đồ gì?

Khương Trường Sinh đã không sợ hết thảy thế lực trên phiến đại lục này, nhưng còn có hải ngoại cùng với mặc đại lục khác, võ đạo càng thêm cường thịnh, vẫn cần chú ý cẩn thận.

Để cho địch nhân vĩnh viễn không dò rõ lai lịch cùng thực lực của mình, mới có thể vĩnh viễn miểu sát kẻ địch.

Mấy chục năm qua, Long Khởi quan thường xuyên có thám tử của thế lực khắp nơi đến đây, ngay cả đệ tử Long Khởi quan đều không biết Khương Trường Sinh mạnh bao nhiêu, sao bọn hắn có thể tìm kiếm ra, trừ phi tự mình đối mặt Khương Trường Sinh, kia không thể nghi ngờ là muốn chết.

Chương 276: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (2)

Hai cha con tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm, Khương Trường Sinh phát hiện cả người Khương Tử Ngọc trở nên rộng rãi, không còn hở cái là thống nhất thiên hạ, chỉ có giang sơn xã tắc, hắn cũng tâm sự về những chuyện lý thú mà mình nghe được.

Một mực đến màn đêm buông xuống, Khương Tử Ngọc rời đi, Khương Trường Sinh một lần nữa trở lại bên trong viện.

Kiếm Thần, Khương Tiển, Bạch Kỳ đều đang luyện công, Khương Trường Sinh cũng không có quấy rầy bọn hắn.

Sau mấy tháng.

Khương Tiển đi theo đệ tử Long Khởi quan xuống núi, Vạn Lý suất lĩnh một nhóm đệ tử võ công cao cường đi Phù Nguyệt thế gia, Thanh Nhi thì lần đầu bắt đầu nếm thử quản lý Long Khởi quan.

Tháng ngày trở nên nhàn nhã, Khương Tử Ngọc thường thường sẽ tới tìm Khương Trường Sinh, dần dần, cũng bắt đầu quen thuộc với Kiếm Thần.

Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với một đời Kiếm Thần, Kiếm Thần cũng cảm thấy hứng thú đối với Đế Vương như hắn, tuy có Đạo Tổ làm chỗ dựa, nhưng quản lý giang sơn Đại Cảnh quả thật không tệ, đây cũng không phải Đạo Tổ hỗ trợ, tất cả đều là công lao của bản thân hắn, ổn định giang sơn xã tắc mới có thể chống đỡ Đại Cảnh không ngừng khuếch trương.

Một năm này, trong chốn võ lâm Đại Cảnh sinh ra một tuyệt đại thiên kiêu.

Đồ tôn của Đạo Tổ, Khương Tiển.

Người này trời sinh kỳ lạ, lại có ba con mắt, tham gia võ lâm thịnh hội lực áp ba tôn Thần nhân, uy chấn võ lâm.

Sau khi Khương Tiển trở về, rất đắc ý kể lại, để Bạch Kỳ rất muốn đánh hắn.

.....

Thoáng chớp mắt, lại là một năm đã đi qua.

Càn Vũ năm bốn mươi bảy.

Đại Cảnh triệt để chiếm đoạt giang sơn Đại Hoang, càng nhiều vương triều đi trước lấy lòng Đại Cảnh, sợ bị Đại Cảnh chiếm đoạt.

Hoang Xuyên, Lăng Tiêu cuối cùng trở về, trả hai cái cẩm nang lại cho Khương Trường Sinh, còn chưa từng sử dụng qua để bọn hắn cảm thấy thật đáng tiếc.

Thiên hạ dừng lại chiến sự, Đại Cảnh chuẩn bị chỉnh đốn mấy năm.

Một ngày này, ban đêm.

Khương Trường Sinh trở lại trong phòng, cảm giác Luân Hồi ấn ký của Hoa Kiếm Tâm, bắt đầu thi triển thuật báo mộng, báo mộng cho Hoa Kiếm Tâm sau khi chuyển thế.

Hoa Kiếm Tâm đã đầu thai bốn năm, ba mươi vạn giá trị hương hỏa đổi lấy tư chất, Hoa Kiếm Tâm chắc chắn thiên sinh thông minh, nàng bốn tuổi hẳn là có thể dễ dàng trao đổi với người khác.

Rất lâu, Khương Trường Sinh cuối cùng báo mộng thành công, ý thức của hắn tiến vào trong mộng cảnh của Hoa Kiếm Tâm.

Đây là một mảnh thiên địa sáng ngời, ánh nắng loá mắt, trên trời trùng điệp biển mây, tựa như ba mươi ba tầng trời, Khương Trường Sinh xuất hiện trong một mảnh núi rừng, cây cối cao lớn, không tính tập trung, ánh nắng theo khe hở lá cây vương vãi xuống, lưu lại loang lổ đầy đất.

Khương Trường Sinh thấy một bóng người nhỏ bé ngồi tĩnh tọa ở dưới một cây đại thụ, ánh nắng vẩy ở trên người nàng, nàng vậy mà đang luyện công.

Hoa Kiếm Tâm bốn tuổi ăn mặc toàn thân áo trắng, tóc dài đực dây tơ hồng buộc sau đầu, khuôn mặt nhỏ với ngũ quan đẹp đẽ, lộ ra nhu thuận đáng yêu, giống như Tiểu Tiên Nữ.

Khương Trường Sinh đi đến trước gót chân nàng, nàng theo đó mở to mắt, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Ngươi là ai?

Tiểu Hoa Kiếm Tâm tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, hỏi:

- Ta đi ngang qua, ta gọi Khương Trường Sinh, ngươi tên là gì?

- Ta gọi Mộ Linh Lạc, vì sao ngươi đi ngang qua nơi này?

Tiểu Hoa Kiếm Tâm cũng chính là Mộ Linh Lạc, trừng mắt nhìn, tiếp tục hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Lạc đường, ngươi làm sao một người ở bên trong đây?

Mộ Linh Lạc bĩu môi, nói:

- Các nàng không chơi với ta, cũng không ai theo ta luyện công, ta chỉ có thể một người tự chơi.

- Người trong nhà ngươi đối xử với ngươi không tốt sao?

- Phụ thân, mẫu thân, còn có gia gia khen ta rất khỏe, chẳng qua những người khác coi ta là quái vật…..

Mộ Linh Lạc ủy khuất ba ba nói, bắt đầu tố khổ cho Khương Trường Sinh nghe.

Bốn tuổi đã bắt đầu luyện công.

Khá lắm.

Không hổ là thể chất mà ba mươi vạn giá trị hương hỏa đổi lấy.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, nguyên lai Mộ Linh Lạc bị người xa lánh, chính là bởi vì nàng trời sinh bất phàm, khí lực lớn, chơi với tiểu hài cùng tuổi, rất dễ dàng làm đau người khác, ngay cả hài đồng mười tuổi cũng bị nàng bóp đến kêu khóc.

Nàng còn tuổi nhỏ, cảm giác mình không dùng lực, là người khác lừa nàng, chuyện người khác có thể làm, chỉ nàng không

thể làm, nàng hết sức ủy khuất, thậm chí ngay cả ăn cơm đều phải nhờ tôi tớ đút, bởi vì dễ dàng bóp nát cái bát.

Khương Trường Sinh nghe xong, cảm giác cũng rất chân thật, hai mươi vạn giá trị hương hỏa đổi lấy vận may để gia tộc Mộ Linh Lạc kiếp này hết sức khổng lồ, hẳn là võ đạo thế gia, bởi vì Mộ Linh Lạc thấy có người bay tới bay lui.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Trường Sinh đứng dậy, mời Mộ Linh Lạc cùng một chỗ thám hiểm trong rừng cây, ngược lại đây là mộng, nàng luyện công cũng sẽ không thúc đẩy chân khí sinh trưởng.

Mộ Linh Lạc nghe hắn nguyện ý bồi mình chơi, sướng đến phát rồ.

Hai người vừa nói vừa cười du ngoạn trong rừng cây, Khương Trường Sinh cũng không cảm thấy buồn tẻ, ngược lại cảm thấy thú vị.

Một mực đến trời sáng, Khương Trường Sinh dừng lại, tạm biệt Mộ Linh Lạc.

- Trường Sinh ca ca, ta còn có thể gặp lại ngươi sao?

Mộ Linh Lạc mong đợi hỏi.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Sẽ, lần sau khi nào ngươi một mình, ta sẽ tới chơi với ngươi, ngươi cần siêng năng luyện công, tranh thủ để cho mình khống chế được lực lượng để không làm người khác bị thương, như thế ngươi sẽ không cô đơn nữa.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc gật đầu, dưới cái nhìn soi mói của nàng, Khương Trường Sinh dần dần tan biến.

Chương 277: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (1)

Càn Vũ năm bốn mươi tám, Đường vương tọa trấn bên ngoài Cửu Châu phát động thế công, tiến đánh vương triều Phù Nguyệt thế gia ngày xưa nắm trong tay, Phù Nguyệt thế gia từng thuyết phục mấy vương triều này đầu hàng Đại Cảnh,

nhưng bọn hắn không chịu, còn hy vọng xa vời triều tông khác đến đây trợ giúp, như thế mới dẫn tới chiến loạn.

Mặc dù không phải Thiên Sách quân tự mình xuất kích, dùng nội tình Đại Cảnh bây giờ, Đường vương điều động rất nhiều cao thủ bên ngoài Cửu Châu đầy đủ đánh hạ vương triều bình thường.

Từ khi hoàng đế phân đất phong hầu thiên hạ, phiên vương các nơi đi qua nhiều năm chuẩn bị, đều đã bồi dưỡng được quân đội, thực lực không thể khinh thường.

Phiên vương trước mắt phân đất phong hầu đã nhiều đến con số mười hai người, hoàng đế hiện thời có thể đi dạo dân gian đã là đề tài câu chuyện được rất nhiều bách tính yêu thích nghị luận.

Vào thu.

Đại Cảnh nghênh đón một đoàn đội sứ thần.

Trên Kim Loan điện, quần thần tụ tập, tất cả đều nhìn một người đàn ông tuổi trung niên đứng ở chính giữa, trung niên nam tử mặc trang phục rõ ràng khác biệt với Đại Cảnh, mang theo mũ vải, làm người ta chú ý nhất chính là một đầu bạch điêu trên đầu vai của hắn.

Bạch điêu không có giương cánh đã cao một thước, ép trung niên nam tử phải nghiêng đầu.

Trung niên nam tử nhìn về phía hoàng đế ngồi trên long ỷ, cười giới thiệu nói:

- Đây là thần điêu mà thương hội chúng ta đặc biệt nuôi, tên là Vạn Lý điêu, bình thường Vạn Lý điêu có thể ngày đi hai vạn dặm, bay lượn kéo dài ba ngày ba đêm, một vài Vạn Lý điêu ưu tú thậm chí có khả năng ngày đi năm vạn dặm, tính tình Vạn Lý điêu dịu dàng ngoan ngoãn, thích hợp cho vương triều có cương thổ bát ngát truyền lại thánh chỉ cùng quân lệnh.

Khương Tử Ngọc lười biếng ngồi trên long ỷ, không có mở miệng.

Khương Tú ngồi phía dưới tò mò hỏi:

- Tuổi thọ Vạn Lý điêu như thế nào?

Trung niên nam tử cười nói:

- Đại bộ phận có thể sống bốn mươi năm, trước mắt, Vạn Lý điêu sống được lâu nhất đi đến sáu mươi tuổi.

- Có thể hiện ra một ít tốc độ của nó hay không?

- Tự nhiên không có vấn đề.

Chân phải trung niên nam tử lắc một cái, Vạn Lý điêu vỗ cánh bay lên, giương cánh gần bốn mét, khiến cho quần thần nghị luận ầm ĩ.

Vạn Lý điêu bỗng nhiên quay người, hóa thành một đường ánh sáng trắng bay ra Kim Loan điện.

Thật nhanh.

Tất cả mọi người bị kinh diễm, ngay sau đó, Vạn Lý điêu lại bay trở về, rơi ở trên vai trung niên nam tử, trong miệng ngậm một con chim sẻ, nó ngửa đầu, nuốt sống chim sẻ.

Trung niên nam tử cười nói:

- Nếu bệ hạ ưa thích, ta có thể đưa tặng Đại Cảnh một trăm con Vạn Lý điêu, đưa chuyên gia đến bồi dưỡng.

Khương Tử Ngọc nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Vậy ngươi mưu đồ gì?

Trung niên nam tử chắp tay nói:

- Thương hội của tại hạ muốn tiến vào Đại Cảnh, tiến hành mậu dịch ở bên trong, không biết bệ hạ có thể tạo thuận lợi?

Khương Tử Ngọc lâm vào suy tư.

Trước đến giờ, Thập Tam châu hoàn toàn không biết gì về hải ngoại, các triều đại vương triều có phái đội tàu đi ra ngoài tìm kiếm, nhưng đều không ngoại lệ, một đi không trở lại, bây giờ người này tự xưng đến từ hải ngoại, còn muốn tiến hành mậu dịch, hắn không thể không suy nghĩ nhiều.

- Hải dương vô biên vô hạn, còn muốn lớn hơn so với đại lục, thương hội của ta đến từ Thiên Hải, vùng biển Thiên Hải có

hơn mười vạn hải đảo, có vương triều, có tông môn, có thế gia, cũng có rất nhiều thương hội, Kỳ Duyên thương hội chúng ta chỉ muốn làm sinh ý, bệ hạ cứ yên tâm, bệ hạ thậm chí có khả năng điều động người gia nhập thương hội chúng ta, giám sát hết thảy mậu dịch của chúng ta làm với Đại Cảnh.

Trung niên nam tử tiếp tục nói, hắn dừng một chút, nói tiếp:

- Thật ra trên phiến đại lục này có rất nhiều vương triều đều có thiên ti vạn lũ liên hệ cùng hải ngoại, không chỉ là Kỳ Duyên thương hội, thương hội đối đầu với chúng ta đang chuyển động ở Đại Tề phương Bắc, đưa số lượng lớn tài nguyên hải ngoại cổ vũ Đại Tề quật khởi.

Khương Tử Ngọc suy nghĩ một chút, nói:

- Được thôi, trẫm cho ngươi thời gian ba năm, nếu thật có thể mang đến hiệu quả tích cực cho Đại Cảnh, về sau bảy mươi hai châu của Đại Cảnh đều có thể để Kỳ Duyên thương hội chuyển động.

Sau khi chiếm đoạt Đại Hoang vương triều, Đại Cảnh mở rộng cương thổ, đi đến bảy mươi hai châu, địa vực đến từ Đại Hoang châu bao la, tùy tiện một châu đều lớn hơn một châu tùy ý bên trong mười ba châu.

Trung niên nam tử mừng rỡ, vội vàng bái tạ nói: - Đa tạ bệ hạ, Kỳ Duyên thương hội định sẽ không để cho bệ hạ thất vọng. -.

Quần thần cũng không có ý kiến, bọn hắn hết sức hưng phấn, đã thấy thịnh thế mở màn, ngay cả hải ngoại thần bí đều có người đến đây thành lập liên hệ cùng Đại Cảnh, đủ để thấy Đại Cảnh bây giờ mạnh mẽ.

Chuyện thương hội hải ngoại đến rất nhanh truyền ra trong kinh thành, dần dần truyền đến các thành trong Ti Châu.

Cho tới nay, bách tính, võ giả đều cảm thấy tò mò cùng kính sợ đối với hải dương thần bí, bây giờ khăn che mặt bí ẩn của hải dương tựa hồ muốn vạch trần, sao bọn hắn có thể không hiếu kỳ?

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh nghe Thanh Nhi nói về việc này, nàng rất hưng phấn, nàng cũng nghe khách hành hương nói.

Khương Tiển tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Thương hội, như vậy xem ra thiên địa hải ngoại tuyệt không lạc hậu, thậm chí có khả năng còn muốn phồn thịnh hơn Đại Cảnh.

Kiếm Thần đang ở quét rác mở lời:

- Xác thực, dù ta chưa đi qua hải ngoại, nhưng cũng từng nghe nói không ít chuyện liên quan tới hải ngoại, nghe nói Hiển Thánh động thiên liên hệ hải ngoại càng thêm mật thiết, thường cách một đoạn thời gian sẽ điều động đệ tử ra ngoài tu hành.

Chương 278: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (2)

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Vậy ngài làm sao không đi?

Mặt Kiếm Thần không chút thay đổi nói:

- Ta còn không có đi đến mức độ vô địch thiên hạ trên phiến đại lục này, vì sao muốn ra ngoài? Nếu là Độc Cô Cầu Bại, ta tự nhiên muốn đi tới hải ngoại, truy cầu võ đạo mạnh hơn.

Khương Trường Sinh nghe hắn đề cập qua, Thánh Quân Hiển Thánh động thiên đời trước mạnh hơn hắn, hắn bế quan hai trăm năm là muốn khiêu chiến vị Thánh Quân kia, bất quá vừa xuất quan đã nghe nói tên Đạo Tổ, nên muốn trước chiến thắng Đạo Tổ, lại đi khiêu chiến vị Thánh Quân kia.

- Kỳ Duyên thương hội đã mua một tòa lâu ở kinh thành, chuẩn bị mở cửa hàng, đến lúc đó hắn là sẽ rất náo nhiệt.

Thanh Nhi tiếp tục nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đến lúc đó ngươi có thể đi nhìn một cái.

Đối với Kỳ Duyên thương hội đến từ Thiên Hải, Khương Trường Sinh không có quá để ý, Đại Cảnh không sớm thì

muộn sẽ đối mặt thế lực hải ngoại, mậu dịch có lẽ thúc đẩy kinh tế Đại Cảnh, sinh sản, thậm chí võ đạo, tựa như hôm đó Vạn Lý điêu trên điện, Khương Trường Sinh cũng nhìn thấy, xác thực rất nhanh, mạnh hơn bồ câu đưa tin bình thường nhiều.

Vạn Lý điêu xuất hiện, là đánh xuống cơ sở cho Đại Cảnh thống nhất thiên hạ trong tương lai, có thể dễ dàng truyền lại thánh chỉ, quân lệnh.

Thanh Nhi và đám người Khương Trường Sinh hàn huyên một hồi lâu, mới rời đi.

Trong đình viện lại khôi phục yên tĩnh, Khương Tiển tiếp tục luyện công, Kiếm Thần tiếp tục quét rác.

Ánh mắt Khương Trường Sinh thì nhìn về một phương hướng, Bạch Long giữa sườn núi lại rơi vào trạng thái ngủ say, mà lần này, nó sẽ đột phá.

Yêu lực trong cơ thể nó đã đi đến mức độ dư thừa, cũng nên đột phá, đi đến cảnh giới yêu thú có thể so với Thần Nhân.

Dựa theo Bạch Kỳ nói, yêu thú có thể so với Thần Nhân hết sức hiếm thấy, phần lớn trốn ở trong núi sâu, xa cách nhân tộc, rừng núi chiếm cứ tuyệt đại bộ phận địa khu ở bên trên đại lục, ẩn giấu bao nhiêu yêu thú, không người biết được.

Một khi Bạch Long đột phá, Long Khởi quan sẽ có ba tôn Thần nhân, phân biệt là Hoang Xuyên, Khương Tiển, Bạch Long, trong đó Khương Tiển có thể đối đầu mấy vị Thần Nhân, dưới tình huống không tính Khương Trường Sinh, chiến lực cấp cao của Long Khởi quan đã có thể so với triều tông.

Quả nhiên là xưa đâu bằng nay.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, trong lòng cảm khái.

.....

Càn Vũ năm bốn mươi chín, Đại Cảnh ngày càng phồn hoa lại nghênh đón nóng bức.

Từ tháng thứ ba thứ tư bắt đầu, thời tiết trở nên nóng bức, lúc tháng sáu bảy, các nơi đã có dấu hiệu bùng nổ nạn hạn hán,

điều này khiến người trong thiên hạ nghĩ đến tuyết tai ngàn năm mười năm trước.

Khương Tử Ngọc, Hàn Thiên Cơ tìm tới Khương Trường Sinh, nói rằng việc này tương quan đến khí vận thiên hạ, cũng không phải là Đại Cảnh, các vương triều xung quanh phụ thuộc cũng gặp phải loại tình huống này.

Khương Trường Sinh chú ý tới Khương Tử Ngọc gầy gò đi không ít, trong lòng của hắn rất bất đắc dĩ.

Hoàng đế hưởng thụ vận triều khí vận, theo lý mà nói, hẳn là sống được lâu hơn thường nhân, nhưng cũng không phải như thế, căn cứ Kiếm Thần nói, hoàng đế vận triều khác cũng rất khó sống lâu đến trăm tuổi, có lẽ đây là chế ước của thế giới võ đạo.

- Tiếp tục như vậy nữa, đến tháng tám, các nơi nhất định đại loạn, dân chúng lầm than.

Hàn Thiên Cơ cảm khái nói.

Khương Tử Ngọc một mình uống trà, không có phát biểu ý kiến.

- Đã như vậy, ta đây liền cầu mưa đi.

Khương Trường Sinh mở lời, lời vừa nói ra, mọi người động dung, Kiếm Thần đang quét rác cũng ghé mắt, Trần Lễ đứng sau lưng Hàn Thiên Cơ trừng to hai mắt, cho rằng mình nghe lầm.

Hàn Thiên Cơ cố nén xúc động, hỏi:

- Thật chứ?

Khương Trường Sinh gật đầu.

Nên dùng tới hô phong hoán vũ.

Sở dĩ không nhằm vào đầu nguồn, chính là hắn thấy được việc này do Hiển Thánh động thiên làm ra, hắn muốn cho Hiển Thánh động thiên tiếp tục lớn mạnh, để cầu sinh tồn ban thưởng càng lớn.

Hắn chỉ cần bảo vệ cẩn thận bách tính Đại Cảnh là được, vừa hay lần này khí trời ác liệt còn có thể suy yếu thực lực của các vương triều khác.

- Ừm, hạ chiếu đi, trấn an dân tâm, cầu mưa cần thời gian.

Khương Trường Sinh mở lời, nghe vậy, Khương Tử Ngọc gật đầu, trong lòng của hắn cảm khái.

Cầu mưa?

Thật sự không thể tưởng tượng.

Ba người Khương Tử Ngọc rời đi, ngày đó, hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, Đạo Tổ muốn vì Đại Cảnh cầu mưa.

Mượn Vạn Lý điêu, trong vòng bảy ngày, bảy mươi hai phủ đều biết việc này, hạ lệnh, để các quận các thành đều dán đầy chiếu này, thiên hạ xôn xao.

Đối với Đạo Tổ mạnh mẽ, không người nghi vấn, nhưng chuyện cầu mưa không thể tưởng tượng, mà lại bây giờ cương thổ Đại Cảnh bát ngát như thế, cầu mưa có thể chiếu cố đến các nơi?

Khương Trường Sinh đã bay tới không trung Kinh Thành, tĩnh toạ trên hư không, tựa như đang cầu nguyện trời xanh.

Tất cả mọi người trong kinh thành ngẩng đầu đã có thể thấy thân ảnh của hắn, dẫn tới nội thành nghị luận ầm ĩ.

Trong một phủ đệ, Đà chủ Kỳ Duyên thương hội Trương Anh cùng các đệ tử thương hội đều ở trong đình viện ngưỡng vọng Khương Trường Sinh.

Trương Anh đã gặp hoàng đế, nhưng hắn cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Đại Cảnh Đạo Tổ.

- Vị Đạo Tổ này không tầm thường, nghe đồn Võ Phong kia chính là hắn chuyển tới, dời ở địa phương cách đây ba ngàn dặm.

- Nói thật, ta có chút không tin chuyện dời núi, bất quá nhiều người bảo rằng mình tận mắt nhìn thấy, khiến cho ta dao động, hiện tại vừa hay nhìn Đạo Tổ có thể cầu mưa hay không, cho

dù ở Thiên Hải, cũng không có võ giả có thể thao túng khí hậu thiên địa.

- Có người nói Đạo Tổ cũng không phải võ giả, mà là tiên nhân.

Chương 279: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (1)

- Làm sao có thể, chẳng qua là cảnh giới hắn mạnh mẽ, lại nắm giữ tuyệt học không thể tưởng tượng thôi, phải tin tưởng võ đạo, trên đời này thế nào có thần tiên.

- Đạo Tổ hẳn là đi đến Càn Khôn cảnh trong truyền thuyết, cho dù là tại Thiên Hải, cũng là cao thủ tuyệt đỉnh.

Nghe các đệ tử nghị luận, Trương Anh không có mở miệng, mà ngước nhìn Khương Trường Sinh, không biết đang suy nghĩ gì.

…..

Khương Trường Sinh tĩnh toạ hai ngày, bỗng nhiên mở mắt, hắn bắt đầu thi triển hô phong hoán vũ thuật, trong chốc lát, thiên địa nhấc lên gió lớn, gào thét dãy núi cùng Kinh Thành.

Mây đen bỗng nhiên tụ đến, một màn này kinh đến vô số người ngẩng đầu.

Tất cả mọi người đang chờ mong Đạo Tổ cầu mưa thành công, nhưng khi việc này phát sinh, bọn hắn vẫn không nhịn được chấn kinh.

Ầm ầm…

Lôi đình từng trận, mây đen dần dần rơi xuống mưa nhỏ, mưa rơi dần dần biến lớn.

Không bao lâu, mưa to bàng bạc, cọ rửa thiên địa, vô số người trong kinh thành đi ra đường phố, chịu đựng mưa to cọ rửa, lễ bái Đạo Tổ cao cao tại thượng.

Không chỉ Kinh Thành, toàn bộ Ti Châu cũng bắt đầu lần lượt có trời mưa.

Trong đình viện, Kiếm Thần nghẹn họng nhìn trân trối nhìn bóng dáng Khương Trường Sinh phương xa, trong lòng nhấc lên sóng lớn thao thiên.

Đây là võ họ gì?

Phạm vi như thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học?

…

Khương Tử Ngọc đứng trước cửa sổ trong tẩm cung, lẳng lặng nhìn trời mưa to tràn đầy ngoài cửa sổ, trong tay bưng một chén trà nóng.

Những năm qua, hắn già yếu rất nhanh, hắn bảy mươi tuổi không còn uy nghiêm của ngày xưa, như là phàm phu gần đất xa trời.

- Nguyên lai ngài nói đúng, ngài mới là Thiên Mệnh của Đại Cảnh.

Khương Tử Ngọc lộ ra nụ cười, lẩm bẩm, hắn bắt đầu hồi ức về cả đời này của mình, rực rỡ đặc sắc, tất cả đều do phụ thân ban tặng.

Có lẽ là thời điểm nên rời đi.

Khương Tử Ngọc yên lặng suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, Khương Trường Sinh trên bầu trời hư không tiêu thất, mà mưa to còn đang tiếp tục, khu trục khí tức nóng bỏng trên mặt đất.

Một bên khác, bầu trời châu phủ Càn Châu xuất hiện bóng dáng Khương Trường Sinh, bắt đầu hô phong hoán vũ, mang đến mưa to cho bách tính Càn Châu.

Đình viện, bên trong phòng ốc.

Khương Trường Sinh đang luyện công, hắn phái đi ra đều là phân thân, dù sao Đại Cảnh quá lớn, hắn có thể hô phong hoán vũ, nhưng vẫn không thể bao trùm toàn bộ Đại Cảnh, thế là hắn phân ra bảy mươi hai cỗ phân thân, bỏ ra hai ngày, để phân thân khác tìm xong vị trí cần trời mưa, sau đó thay phiên cầu mưa, như thế sẽ không bại lộ phân thân thuật của hắn, thế

nhân nhiều nhất coi là Đạo Tổ có tốc độ rất nhanh, vì thiên hạ làm mưa.

Ngay cả Kiếm Thần, Khương Tiển cũng không biết Khương Trường Sinh trốn tránh trong phòng.

Ti Châu kéo dài mưa to nửa ngày, đợi sau cơn mưa trời lại sáng, toàn thành reo hò.

Sau đó mấy ngày, phân thân Khương Trường Sinh thi triển hô phong hoán vũ, để bảy mươi hai châu đều có mưa to, thần tích như vậy cũng làm cho vương triều xung quanh biết được, khắp thiên hạ Đại Cảnh đều đang thán phục năng lực của Đạo Tổ, càng ngày càng nhiều trong nhà bách tính, võ giả xây tượng Đạo Tổ thắp hương.

Giữa rừng núi, Tề Duyên cùng một đám đệ tử đứng trước một đạo quan mới xây, hưởng thụ nước mưa xối người.

- Trời thật mưa! Đạo Tổ quả nhiên là tiên nhân.

- Sư phụ, ngài đoán đúng, Đạo Tổ thật không có khoác lác.

- Quá lợi hại, nói rằng mưa liền trời mưa, nơi này cách Ti Châu xa đến bốn vạn dặm nha.

- Tín đạo tổ, phát dương ý niệm không chiến tranh, Thiên Mệnh ở trên người chúng ta.

- Nguyên lai trên đời ngoại trừ võ đạo, thật là có tiên thuật.

Nghe các đệ tử cảm khái, Tề Duyên nghĩ tới tình cảnh ngày đó Khương Trường Sinh dời núi.

Tận mắt nhìn thấy Khương Trường Sinh nâng Võ Phong lên, rồi lại tận mắt thấy hắn nâng núi bay đi.

Từ ngày đó, Khương Trường Sinh ở chính là tiên thần trong lòng Tề Duyên.

Tề Duyên cảm xúc sục sôi, nói:

- Có Đạo Tổ hộ giá hộ tống cho chúng ta, các ngươi nhất định phải kiên định ý chí, ngày sau, thiên hạ thái bình, các ngươi sẽ thu hoạch được công đức lớn lao, sau khi chết cũng có thể thành tiên.

Các đệ tử cùng reo hò, ý chí chiến đấu sục sôi….

Sau ba ngày.

Khương Trường Sinh tan biến bên trong phòng, trống rỗng xuất hiện dưới Địa Linh thụ.

Khương Tiển, Bạch Kỳ nhìn thấy hắn, hưng phấn, lại gần hỏi thăm tình huống.

- Sư tổ, đều làm mưa toàn bộ Đại Cảnh rồi?

Khương Tiển mong đợi hỏi.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, hắn lần đầu tiên tiêu hao nhiều linh lực như vậy, chỗ có phân thân đều là linh lực hao hết rồi tiêu tán, cũng không trở về.

Khương Tiển nghe xong, hưng phấn muốn hỏng.

Bạch Kỳ muốn liếm Khương Trường Sinh, bị một ngón tay Khương Trường Sinh đè lại cái trán, không thể đi tới phía trước.

Kiếm Thần đứng ở cách đó không xa, nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi đó là võ học, hay là tiên thuật?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trên đời này nào có tiên thuật, đợi cảnh giới của ngươi càng cao, ngươi cũng có thể.

Kiếm Thần như trút được gánh nặng, chỉ cần không phải tiên thuật, hắn còn có hi vọng truy đuổi.

Ánh mắt của hắn trở nên hừng hực, bắt đầu chờ mong đi theo Khương Trường Sinh sẽ mang đến tiến bộ như thế nào.

Khương Trường Sinh nói lần nữa:

- Hô phong hoán vũ, cũng là một loại ý chí của Thiên Địa, ngươi có thể nghĩ thêm.

Nghe vậy, Kiếm Thần động dung, lúc này đi đến nơi hẻo lánh, tĩnh toạ minh tưởng.

Tiền bối chỉ bảo hắn.

Khương Tiển cũng bị kích thích thật sâu, bắt đầu luyện công, hắn đột nhiên cảm giác được Kim Thân cảnh căn bản không đáng chú ý, mục tiêu của hắn là Càn Khôn cảnh, không, cảnh giới cao hơn Càn Khôn cảnh.

Theo nửa năm sau, Khương Trường Sinh cách mỗi một tháng, vì Đại Cảnh hô phong hoán vũ, trợ Đại Cảnh vượt qua trận nóng bức này.

Chương 280: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (2)

Một mực đến cuối năm, trời có tuyết lớn, trận thiên địa hạo kiếp này mới đi qua, mùa thu bị chen mất.

【 Càn Vũ chín năm bốn mươi, hạn hán ngàn năm kéo dài hơn nửa năm đi qua, ngươi thành công vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - tạp thuật - Trận pháp ghi chép 】 .

Quả nhiên có sinh tồn ban thưởng.

Tuyết tai ngàn năm lần trước cũng như thế.

Tâm tình Khương Trường Sinh vui vẻ, yên lặng tiếp nhận truyền thừa trận pháp ghi chép, trận pháp ghi chép chính là đại điển trận pháp tu tiên, khiến cho hắn như thế nào tu kiến trận pháp, bên trong trận pháp ghi chép có ghi chép trên trăm loại trận pháp, nhưng đều là trận pháp phụ trợ cơ sở, cũng không có lực sát thương mạnh mẽ, bất quá đối với Khương Trường Sinh mà nói, đã đầy đủ.

Hắn đang phát triển theo hướng Tu Tiên giả toàn năng.

Trong vòng nửa năm, giá trị hương hỏa Khương Trường Sinh tăng vọt, hắn tăng phúc vượt xa bất kỳ lần giá trị hương hỏa tăng nhanh nào khác, dù sao hắn hô phong hoán vũ trên bảy mươi hai châu, còn không chỉ một lần, bách tính tự nhiên phụng hắn là thần linh.

Hết hạn đến cuối năm, giá trị hương hỏa của hắn đã vượt qua ngàn vạn, nói cách khác, trong vòng nửa năm có mấy triệu người thắp hương cúng bái hắn, cái số này đã hết sức đáng sợ, đủ để thấy uy vọng của hắn bên trong Đại Cảnh, đây là thắp

hương, tuyệt đại đa số người sùng bái Khương Trường Sinh bận bịu sinh kế, tập võ, cũng không rảnh rỗi vì hắn lập tượng thắp hương.

Tốc độ tăng còn đang kéo dài!…

Càn Vũ năm năm mươi.

Khương Trường Sinh mang theo Khương Tiển trước đến xem Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc đã gặp hoàng tử khác, lần này đơn độc gặp ông cháu bọn họ, Khương Tú cũng có mặt ở đó.

Khương Tử Ngọc nằm ở trên giường vô cùng suy yếu, thấy bộ dáng hắn như thế, Khương Tiển hết sức bối rối, ghé vào bên giường, quan tâm tình huống của hắn.

Khương Tử Ngọc sờ lên đầu Khương Tiển, nhìn về phía Khương Trường Sinh, hữu khí vô lực nói:

- Phụ thân….. Hài nhi bất hiếu, không thể hiếu thuận ngài, phải đi trước một bước…..

Lời vừa nói, Khương Tiển trừng to mắt, khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Làm sao có thể…..

Sư tổ thật ra là gia gia của hắn?

Xảy ra chuyện gì?.

Khương Trường Sinh đi vào bên giường, dùng Hồi Xuân thuật để Khương Tử Ngọc khôi phục một chút khí lực.

Rất nhanh, Khương Tử Ngọc cảm nhận được lực lượng, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, hắn duỗi cái lưng mệt mỏi, cảm khái nói:

- Vẫn là phụ thân lợi hại.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi còn có tâm nguyện gì chưa thỏa mãn?

Hắn chỉ có một nhi tử, tất nhiên không nỡ bỏ.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Muốn nhìn đến ngày Đại Cảnh thống nhất thiên hạ, bất quá đã là hy vọng xa vời, cũng không thể để ngài cho thi triển huyễn thuật ta nhìn? Ha ha.

Khương Tiển vẫn còn trong khiếp sợ, hắn quay đầu nhìn về phía Khương Tú, phát hiện Khương Tú bình tĩnh, biết đại ca biết được chân tướng.

- Hai huynh đệ các ngươi đi ra ngoài tâm sự đi, ta muốn đơn độc tâm sự với gia gia của các ngươi.

Khương Tử Ngọc phất tay nói.

Khương Tú lôi kéo Khương Tiển hướng qua thiền điện bên cạnh.

Khương Trường Sinh ngồi ở một bên giường, Khương Tử Ngọc nhịn không được nằm xuống, ghé vào trên đùi của hắn, tựa như hồi nhỏ, mặc dù Khương Trường Sinh thoạt nhìn vẫn mười tám tuổi, mà hắn đã tuổi già sức yếu, nhưng trong lòng hắn, Khương Trường Sinh vĩnh viễn là một ngọn núi, có thể để cho hắn dỡ xuống hết thảy phòng bị và ngụy trang.

- Phụ thân, ta đột nhiên rất nhớ mẫu thân, từ nhỏ đến lớn, nàng một mực trông coi ta, ta còn nhớ rõ có một lần, ta và Khương Tử Hàn cãi nhau, Khương Tử Hàn kêu một đám người muốn đánh ta, mẫu thân đột nhiên hiện thân….

Khương Tử Ngọc lẳng lặng kể rõ những chuyện mình muốn nói, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, nhẹ nhàng sờ phía sau lưng của hắn, cũng như lúc ở bên trong Long Khởi quan mấy chục năm trước.

Tiểu Ngụy Vương trước kia đã trưởng thành, là hoàng đế Đại Cảnh uy chấn thiên hạ, hắn cũng đã mang theo công tích to lớn vạn thế không có trên người.

Cả đời này của Khương Tử Ngọc được cho là hoàn mỹ, lúc tuổi còn nhỏ vì giang sơn ngăn cơn sóng dữ, lúc tráng niên chinh chiến thiên hạ, tuổi xế chiều chăm lo quản lý, cũng chưa từng phạm sai lầm.

Khương Trường Sinh cũng thực kiêu ngạo vì Khương Tử Ngọc, hắn tuy là chỗ dựa của Khương Tử Ngọc, nhưng đây

chẳng qua là đối mặt cường địch, thiên hạ này được quản lý thật tốt, tất nhiên là công lao của Khương Tử Ngọc, không người có thể nghĩ ra khổ cực ở trong đó.

Hai cha con hàn huyên thật lâu, cuối cùng Khương Trường Sinh rời đi, lưu Khương Tiển lại, để cho hắn làm bạn với phụ thân của mình….

Tháng bảy, hoàng đế băng hà, thọ bảy mươi mốt tuổi, Thái Tử Khương Tú kế vị, thiên hạ bách tính khóc lóc thảm thương.

Chỉ có bách tính mười ba châu đầu tiên mới chính thức rõ ràng công lao của Khương Tử Ngọc, quả thật không nỡ bỏ hắn.

Lúc Khương Tử Ngọc chết, Khương Trường Sinh yên lặng đưa cho hắn hai mươi vạn giá trị hương hỏa chúc phúc, chúc hắn sinh ra tư chất tốt hơn.

Một năm này, Khương Trường Sinh vừa đúng một trăm tuổi, cũng là người thứ nhất trăm tuổi của Đại Cảnh, hắn đứng trước vách núi, yên lặng đưa tiễn con của mình.

Khương Tiển một lần nữa trở lại Long Khởi quan, trở nên càng thêm khắc khổ hơn dĩ vãng, hắn biết được giang sơn Đại Cảnh không dễ dàng có được, hắn phải nhận trách nhiệm thủ hộ giang sơn Đại Cảnh.

Tháng chín.

Khương Tú thành công đăng cơ, từ sang năm bắt đầu, niên hiệu đổi thành Nhân Đức, tuân theo ý chí Khương Tử Ngọc, truy phong Khương Tử Ngọc làm Thái tông, danh hiệu Cảnh Thái tông.

Dưới đêm trăng.

Khương Trường Sinh ngồi trên cành cây, nhìn Kinh Thành phồn vinh, nhìn lại nhân sinh trăm năm của mình, kẻ địch, cố nhân, thân nhân, kẻ thù đều hiện ra ở trước mắt hắn, có sầu não, có thoải mái, có phiền muộn, cũng có bất đắc dĩ.

Chương 281: Cũ mới giao thoa, ngày càng phát triển

Mọi loại cảm xúc chuyển hóa làm đạo tâm càng thêm kiên định.

Thương hải tang điền, cố nhân liên tục mất đi, hắn càng phải cố gắng tu luyện.

Chỉ có hắn một mực sống sót, mới có thể gặp lại tất cả người mà hắn để ý, mà đây cũng là sơ tâm của hắn, trừ tuổi thọ vô hạn, hắn còn truy cầu vô địch thiên hạ.

Đợi hắn vô địch tuyệt đối, có lẽ còn có thể khai phá hạn chế của thiên địa, sáng lập Tiên đạo, sáng tạo tiên thần, còn hắn là chúa tể tuyệt đối thống ngự tiên thần.

Đây chỉ là mục tiêu xa xôi, đợi hắn chân chính vô địch, muốn làm cái gì thì có thể làm cái đó, chẳng qua hiện tại thì hắn còn phải nỗ lực.

Làm cột trụ của Đại Cảnh cũng thật không tệ.

Hắn thủ hộ Đại Cảnh đã không phải là vì giang sơn của mình, cũng là hồi báo những dân chúng thờ phụng mình, đã là thần trong lòng bách tính, há có thể không tạo phúc cho bách tính, đây cũng là đạo lý cả hai cùng có lợi, dĩ nhiên, hắn là tạo phúc cho toàn thể bách tính, mà không phải vì mỗi cá nhân nào.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, lẳng lặng nhìn hắn.

Khương Tiển đang luyện công.

Kiếm Thần đứng trên mái hiên ôm sọt kiếm, nhìn lên trăng sáng gửi đi tưởng niệm, hắn cũng có cố nhân của mình.

Hắn giống như Khương Trường Sinh, vĩnh viễn sẽ không bị tình cảm ràng buộc, sẽ chỉ hóa tưởng niệm thành động lực để tiến tới, truy đuổi mạnh nhất.

.....

Nhân Đức niên đầu, tân hoàng thượng vị, tự có một phen tình cảnh mới.

Trong đêm, Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc, một năm này, Mộ Linh Lạc đã sắp tám tuổi.

Mộng cảnh là trước một thác nước lớn, Mộ Linh Lạc đứng trên mặt hồ luyện kiếm, tuổi còn nhỏ chiêu thức đã hết sức lăng lệ, mạnh hơn Bình An, Khương Tiển, Hoang Xuyên cùng tuổi rất nhiều, trong lúc huy kiếm, lại có kiếm khí phát ra.

Nha đầu này thực sự là…..

Nằm mơ đều đang tập võ.

Khương Trường Sinh đứng ở bên hồ, lẳng lặng nhìn.

Mộ Linh Lạc bỗng nhiên thoáng nhìn Khương Trường Sinh, mặt lộ vẻ vui mừng, nàng nhảy đến bên cạnh Khương Trường Sinh, nàng ngửa đầu, tò mò hỏi:

- Trường sinh ca ca, ta đã nửa năm rồi không có mơ thấy ngươi, nửa năm này ngươi đi đâu?

- Ly biệt mới có thể để cho người ta càng trân quý khi gặp nhau, không thấy mới có thể chờ mong gặp nhau.

Khương Trường Sinh sờ đầu Mộ Linh Lạc, nhẹ giọng cười nói.

Mộ Linh Lạc nghe không hiểu, nàng hưng phấn nói:

- Gần đây ta tập được một bộ kiếm pháp, Trường Sinh ca ca, chúng ta luyện một chút?

Nàng tám tuổi đã bắt đầu hiểu rõ lí lẽ, sẽ không còn so đo giống như lúc bốn tuổi, nàng đã biết được mình có thiên phú dị bẩm, bị người bên cạnh và Khương Trường Sinh ảnh hưởng, rất thích võ đạo.

Người trong nhà hi vọng nàng tập võ, chính là bởi vì gia tộc cần, Khương Trường Sinh hi vọng nàng tập võ, là hi vọng nàng sống được càng lâu.

Đối mặt Mộ Linh Lạc thỉnh cầu, Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối, hai người bắt đầu luận bàn võ công.

Khương Trường Sinh tự nhiên không thể miểu sát Mộ Linh Lạc, nhường nhịn, chỉ cần hơi chiếm thượng phong là được.

Sau nửa canh giờ, Mộ Linh Lạc từ bỏ, nói mình mệt mỏi.

Khương Trường Sinh cười thầm, nằm mơ còn biết mệt?

Hai người ngồi ở bên hồ, Mộ Linh Lạc bắt đầu tâm sự.

Nàng sinh ra bất phàm, gia tộc ký thác kỳ vọng vào nàng, theo tuổi tác nàng dần dần lớn lên, nàng cũng mất đi tự do, cả ngày chỉ là luyện công, gia tộc an bài cho nàng đến năm vị sư phụ, bao hàm nội công, kiếm pháp, tôi thể, võ đạo kinh sử, mỗi ngày đều sắp xếp tràn đầy.

Khương Trường Sinh vui vẻ, còn bao hàm văn khoa?

Xem ra Mộ gia không phải tầm thường.

Hắn nghiêm túc nghe, không có nói ra lời trêu chọc trong lòng.

Sắp đến hừng đông, Khương Trường Sinh cáo biệt Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc còn nhỏ tuổi, Khương Trường Sinh bây giờ muốn làm chẳng qua là làm bạn nàng trưởng thành, tình cờ chỉ điểm một chút võ công của nàng, nghe một chút tiếng lòng của nàng.

Khương Trường Sinh rời khỏi mộng cảnh, mở to mắt, hắn ở trong lòng sử dụng hương hỏa diễn toán.

- Ta muốn biết người mạnh nhất Thần Cổ đại lục mạnh bao nhiêu.

【 Liên quan đến phạm vi quá lớn, tạm thời không thể diễn toán, hệ thống cũng cần thời gian cảm giác khí vận thiên hạ này 】 .

- Ta muốn biết gia tộc củaMộ Linh Lạc mạnh bao nhiêu.

【 Liên quan đến phạm vi quá lớn, tạm thời không thể diễn toán, hệ thống cũng cần thời gian cảm giác khí vận thiên hạ này 】 .

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ, những năm qua, hắn thường xuyên diễn toán như vậy, nhưng đều không thể tính rõ.

Thần Cổ đại lục đến cùng xa bao nhiêu?

Hắn không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm tu luyện.

Khương Tú đăng cơ năm thứ nhất, hắn rất có đấu chí, dẫn đến Kinh Thành có Bạch Y vệ, Thiên Hạ ti, thương nhân vượt xa

lúc trước.

Hắn ra sức phổ biến sinh sản, khai phá sản vật tài nguyên giang sơn, xúc tiến mậu dịch bên trong bảy mươi hai châu cùng với mậu dịch đối ngoại, tác phong hắn như thế cũng làm cho vương triều xung quanh thở dài một hơi.

Hoàng đế một nhiệm kỳ này rõ ràng không có hiếu chiến như Cảnh Thái tông ngày xưa.

Khương Tú phong Khương Thiên Mẫn do Cảnh Thái tông sắc phong làm thái tôn làm Thái Tử, xác thực lập vị trí trữ quân, mong muốn ngăn chặn nguy hiểm đoạt chính.

Năm nay Khương Tú đã ba mươi sáu tuổi, sắp ba mươi bảy, hắn đang ở trong giai đoạn tráng chí lăng vân.

Long Khởi quan vẫn như cũ bị tân hoàng độc tôn, mỗi ngày khách hành hương chỉ tăng không ít, bách tính, thương nhân, võ giả địa khu Đại Hoang cũng bắt đầu chạy đến Ti Châu, dưới quản lý của Cảnh Thái tông, thiên hạ tuy có bảy mươi hai châu, vẫn dùng mười ba châu làm chủ, võ đạo tài nguyên cũng tập trung ở mười ba châu, hai đại thánh địa đều đứng ở Ti Châu, vô luận là theo thương theo quan hay theo võ, mười ba châu đều là chỗ bách tính thiên hạ hướng tới, mà Ti Châu càng là đỉnh điểm, trung tâm Đại Cảnh, được vinh dự châu phủ của thiên hạ.

Chương 282: Mộ gia mạnh mẽ, âm mưu của Thánh Quân

Mùa hạ đến.

Ngọc Nghiên Dật đến bái phỏng Khương Trường Sinh, còn mang theo một người, chính là Đà chủ Kỳ Duyên thương hội - Trương Anh.

Khương Trường Sinh bảo các nàng vượt cầu đi tới, gặp mặt Trương Anh ở trong đình viện.

- Tại hạ Kỳ Duyên thương hội Trương Anh, ngưỡng mộ Đạo Tổ đã lâu, đặc biệt tới bái phỏng.

Trương Anh khom lưng, cung kính hành lễ.

Cảnh giới võ công của người này chính là Thần Tâm, cũng tính không yếu, sở dĩ gặp hắn, chủ yếu là hắn tới từ Thiên Hải.

Giá trị hương hỏa người mạnh nhất trên phiến đại lục này mới chín vạn, mà người mạnh nhất Thiên Hải có đến mười chín vạn, đủ để thấy khoảng cách giữa hai địa phương.

Ngọc Nghiên Dật nói theo:

- Kỳ Duyên thương hội nguyện tặng lễ cho Long Khởi quan, còn có chuyện khác tìm ngài, ta sợ ngài bỏ lỡ, nên dẫn hắn tới đây.

Trương Anh đã sớm muốn gặp Đạo Tổ, khổ vì không có đường, hắn từng nhờ Khương Tú hỗ trợ dẫn đến, nhưng bị Khương Tú uyển chuyển từ chối, một là sợ quấy rầy Khương Trường Sinh, hai là sợ Khương Trường Sinh bị bắt cóc.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Chuyện gì?

Trương Anh bình phục cảm xúc, vừa gặp Khương Trường Sinh, hắn đã bị kinh diễm đến, lại thêm Đạo Tổ cầu mưa, hắn đối mặt Khương Trường Sinh tự nhiên trở nên khẩn trương.

- Kỳ Duyên thương hội sinh ra tại Thiên Hải, thành lập tám trăm năm, Thiên Hải có sản vật phong phú, võ đạo cường thịnh, chỗ đại lục Đại Cảnh mấy ngàn năm trước gặp phải võ đạo truyền thuyết đại chiến, khí vận và mặt đất đều bị hao tổn nghiêm trọng, tập võ bên trong, cao nhất cũng chỉ có thể thành tựu Càn Khôn cảnh, mà Thiên Hải, theo ta được biết, có thể sinh ra võ giả mạnh hơn, ta không rõ ràng ngài có đi đến cảnh giới kia hay không, nhưng ta cảm thấy ngài rất có thể đã đi đến, ngài mạnh mẽ như thế, không nên đợi ở Đại Cảnh, mà đi tới chỗ võ đạo rộng lớn hơn.

- Thần thoại trên đời này thật ra đều là võ giả thượng cổ cường đại biểu hiện, ngoại trừ không có thể trường sinh bất tử ra, cảnh giới võ đạo đến cùng cao bao nhiêu, không người có thể nói rõ được, tại hạ nguyện mời Đạo Tổ trở thành Thái Thượng trưởng lão của Kỳ Duyên thương hội, Kỳ Duyên thương hội nguyện cung cấp nuôi dưỡng Đạo Tổ, tài nguyên võ đạo của

Thiên Hải vượt xa Đại Cảnh, sao Đạo Tổ không theo ta tiến về?

Trương Anh thấp thỏm hỏi, hắn biết được Đạo Tổ chính là sư phụ của Cảnh Thái tông, bây giờ Cảnh Thái tông qua đời, hắn mới dám mở miệng mời.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của ngươi, ta không muốn rời khỏi Đại Cảnh.

Trương Anh gấp, muốn tiếp tục khuyên, nhưng nghĩ lại, không thể cưỡng cầu, hắn cũng không có tư cách kia.

Hắn chỉ có thể lui nói ra ý thứ hai.

- Kỳ Duyên thương hội nguyện tặng cho Long Khởi quan thần binh lợi khí cùng với hạt giống dược liệu thích hợp thối luyện gân cốt, tẩm bổ thể phách, để bày tỏ ý muốn giao hảo.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, sau đó để Khương Tiển đưa Trương Anh xuống núi.

Ngọc Nghiên Dật đi vào bên cạnh hắn, nói:

- Phụ thân ta chuẩn bị điều động một nhóm đệ tử gia nhập Kỳ Duyên thương hội, ra ngoài tăng một chút kiến thức, từ xưa đến nay, thương hội hải ngoại tới đại lục đã không phải lần đầu, vận triều cường đại khác cũng có, Kỳ Duyên thương hội có thể coi trọng Đại cảnh, đủ để chứng minh tiềm lực của Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên có thể, ta không có ý kiến.

Đại Cảnh mong muốn nhất thống thiên hạ, không thể bảo thủ, tiếp nhận sự vật mới là cần thiết.

Một bên khác.

Khương Tiển cùng Trương Anh vừa đi, một bên nói chuyện phiếm.

- Trương đà chủ, có thể kiếm giúp ta tài liệu tăng thêm cân nặng cho Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hay không?

Khương Tiển cười hỏi.

Trương Anh cười gật đầu, nói:

- Ngươi mong muốn nặng thêm bao nhiêu?

Khương Tiển suy nghĩ một chút, nói:

- Trăm vạn cân? Không được, có chút quá nhiều, năm mươi vạn cân đi.

Trương Anh nghe xong, mí mắt kinh hoàng, nhịn không được hỏi:

- Cảnh giới của ngươi là gì?

- Thần Nhân.

- Cho dù là Thần Nhân, tay cầm thần binh năm mươi vạn cân cũng hết sức không tiện.

Có thể nâng và có thể sử dụng là hai chuyện khác nhau.

Bất kỳ một vị Thần Nhân nào đều có thể dựa vào chân khí nhấc lên vật nặng năm mươi vạn cân, nhưng mong muốn dùng nó làm vũ khí, đó là một khái niệm khác, ngược lại sẽ ảnh hưởng chiến đấu.

- Không sao đâu, chỉ để luyện công, ta lại không vội mà xuống núi, chờ ta đi đến Kim Thân cảnh, lại tìm ngươi chế tạo vũ khí trăm vạn cân.

- Cái này…. Được thôi…..

- Ha ha ha, đa tạ Trương đà chủ.

- Xin hỏi huynh đệ ngươi năm nay bao nhiêu tuổi, ta thấy ngươi rất trẻ.

- Ba mươi lăm tuổi.

- Ba mươi lăm tuổi Thần Nhân… Ghê gớm.

Trương Anh thật bị kinh động, dù cho ở Thiên Hải, hắn cũng chưa nghe nói qua Thần Nhân ba mươi lăm tuổi, chẳng qua là hắn không dám biểu hiện quá kinh ngạc.

Trong lòng hắn hừng hực, lôi kéo không được Đạo Tổ, có thể lôi kéo người này.

Tư chất như vậy, ngày sau rất có hi vọng đi đến Càn Khôn cảnh.

Không, là nhất định có thể.

Nửa ngày sau, Ngọc Nghiên Dật rời đi, Bạch Y vệ cũng vừa đến, đưa tới mười mấy rương, Khương Trường Sinh thu chúng nó vào bên trong Cự Linh giới, sau đó đi ra đình viện.

Ánh mắt Kiếm Thần hiện ra vẻ kinh hoàng.

Đây là thủ đoạn gì?

Hắn đột nhiên hoài nghi Khương Trường Sinh, thủ đoạn vừa rồi giải thích như thế nào?

Hắn vẫn chưa từng nghe nói võ học có thể làm cho một đống rương lớn hư không tiêu thất.

Khương Trường Sinh không có để ý đến ý nghĩ của hắn, khi nào hắn hỏi, tiếp tục lừa dối là được.

Hắn tới đến dưới chân núi Long Khởi sơn, chuẩn bị bố trí trận pháp, đầu tiên bày là Khải Linh trận, có thể làm cho lượng lớn linh khí tụ tập ở trong trận, cũng chính là Long Khởi sơn.

Chương 283: Muốn ở thì ở, muốn chạy thì chạy?

Về sau, hắn còn dự định bày ra Mê Tung trận, Tiên Vụ trận, để Long Khởi sơn ẩn giấu bên trong sương mù, trở nên thần bí, nếu có người dám xông vào, sẽ còn lạc đường.

Lần đầu bày trận, hắn có chút phấn khởi.

Qua đi bảy ngày, hắn mới bố trận thành công, tiếp theo vẫn cần thời gian nhất định, hai đại trận mới có thể phát huy hiệu quả.

Bạch Long đã có thể so với Thần Nhân tựa hồ cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn Khương Trường Sinh.

- Chủ nhân, ngài làm cái gì?

Sau khi đột phá, Bạch Long đã có khả năng miệng nói tiếng người, tiếng có chút tương tự Bạch Kỳ tiếng, quả nhiên là gần mực thì đen.

Khương Trường Sinh qua loa vài câu liền rời đi, lưu lại Bạch Long ngơ ngác tại tại chỗ.

Thời gian cực nhanh.

Một mực đến cuối năm, Trương Anh lần nữa đến đây, đưa tới vật liệu luyện khí Khương Tiển mong muốn, làm Khương Tiển hưng phấn muốn hỏng.

Khương Trường Sinh cũng tăng thêm cân nặng cho Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ở ngay đêm đó, đi đến năm mươi vạn cân, thậm chí có chút vượt qua.

Kiếm Thần không vận công, vung Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cũng rất tốn sức.

Hắn đột nhiên hiểu rõ Khương Tiển vì sao không tập kiếm.

Thật là một yêu nghiệt.

.....

Trong một sơn động u ám, trên vách động treo từng ngọn đèn dầu, Tru Lục thánh quân của Hiển Thánh động thiên ngồi tĩnh tọa ở bên trên một đàn tế, quanh người lượn lờ khí lưu mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy Mệnh Tôn đến đây, sau lưng hắn có hai tên võ giả Hiển Thánh động thiên đi theo.

Mệnh Tôn đứng ở trước mặt Tru Lục thánh quân, nói:

- Xin hỏi Thánh Quân, còn bao lâu mới thành công?

Tru Lục thánh quân không có mở mắt, nói:

- Nhanh thì năm năm, muộn thì mười năm.

Mệnh Tôn yên lặng.

- Kiếm Thần đã thua, sinh tử chưa biết, bổn quân chuẩn bị triệu hồi hết thảy đệ tử Hiển Thánh động thiên, bỏ mặc thế lực hải ngoại tiến vào đại lục, nếu Đại Cảnh bảo trì tư thế khuếch trương, không sớm thì muộn sẽ nghênh đón kẻ địch mạnh hơn, có lẽ không cần chờ ta ra tay đãcó thể chèn ép Đạo Tổ.

Tru Lục thánh quân lần nữa mở lời, ngữ khí của hắn đạm mạc.

Mệnh Tôn ngẩng đầu, tức giận nói:

- Cái gì? Ngươi dựa vào cái gì làm như thế? Sứ mệnh của Hiển Thánh động thiên các ngươi là bảo vệ mảnh đất này, nếu bỏ mặc thế lực hải ngoại tiến đến, kiếp nạn mấy ngàn năm trước lặp lại, ngươi điên rồi sao?

Đúng lúc này, hai võ giả phía sau hắn đột nhiên đè lại bờ vai của hắn, hắn vừa định hất ra đã bị điểm huyệt.

Hai tôn Kim Thân cảnh điểm huyệt rất mạnh, dùng chân khí mạnh mẽ áp chế kinh mạch của hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Tru Lục thánh quân chậm rãi mở mắt, nói:

- Thiên hạ thay đổi, lúc sư đệ của bổn quân chết trong tay Đạo Tổ, Hiển Thánh động thiên đã mất đi phần thắng, sau lưng Đạo Tổ chắc chắn có thế lực siêu nhiên duy trì, vì giữ được võ đạo Hiển Thánh động thiên, bổn quân chỉ có thể từ bỏ, Hiển Thánh động thiên thủ hộ mảnh đất này mấy ngàn năm, đã đủ rồi.

- Đa tạ Thiên Mệnh các ngươi lấy cái chết tương trợ, nhưng các ngươi mặt ngoài là giúp đỡ thiên hạ, kì thực cũng là làm việc vì lợi cho bản thân thôi, chúng ta không có khác nhau, chỉ là các ngươi càng không nỡ bỏ thiên hạ này.

Tru Lục thánh quân nâng tay phải lên, dùng chỉ bắn ra một đạo kình khí, xuyên thủng yết hầu Mệnh Tôn.

Nhân Đức năm thứ hai, Đại Cảnh hưng thịnh.

Đầu xuân năm mới sắp đến, Kinh Thành phi thường náo nhiệt, Võ Phong giăng đèn kết hoa, chuẩn bị đón tết.

Long Khởi sơn đã mở ra hai đại trận pháp, Khải Linh trận để Long Khởi sơn dồi dào linh khí, Mê Tung trận làm cho Long Khởi sơn ẩn vào bên trong sương mù, kỳ quan như vậy cũng được dân chúng lưu truyền rộng rãi, nhưng bọn hắn đã thành thói quen Đạo Tổ thần kỳ, cũng sẽ không quá độ lo lắng.

Khương Tú cũng bởi vì chuyện này đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, xác định Khương Trường Sinh còn ở

đó, hắn thở dài một hơi, hắn thật sợ gia gia rời đi, theo đuổi thế giới võ đạo càng cao.

Bởi vì Khương Tử Ngọc qua đời, Bình An đau lòng, cả ngày mặt ủ mày chau, Khương Tú chỉ có thể đưa hắn đưa về Long Khởi quan, xem như giải giáp về nhà, Khương Tiển nhìn thấy Bình An hết sức hưng phấn, hai người rất nhanh liền hoà mình, thường xuyên so khí lực, đình viện của Khương Trường Sinh cũng bắt đầu náo nhiệt.

Trong nhà vẫn có đứa bé mới được.

Khương Trường Sinh nhìn Bình An, không khỏi cảm khái.

Một ngày này, giữa trưa.

Khương Trường Sinh trong lúc rảnh rỗi, đứng bên trên Địa Linh thụ dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn quan sát Hiển Thánh động thiên, hắn theo trí nhớ vị cao thủ Càn Khôn cảnh kia của Hiển Thánh động thiên đọc ra địa chỉ từng người ẩn thế của Hiển Thánh động thiên, trong lúc rảnh rỗi, hắn sẽ nhìn lén một phen.

Đã nhiều năm trôi qua, Hiển Thánh động thiên còn chưa tới, hắn đều gấp gáp thay Hiển Thánh động thiên.

Vừa nhìn, hắn đột nhiên cảm thấy không thích hợp.

Từng sào huyệt của Hiển Thánh động thiên vậy mà người đi nhà trống, hắn lần nữa nhìn về vị Càn Khôn cảnh phía hấp thu khí vận thiên hạ, phát hiện đối phương còn đang ở bên trong hang núi, hắn thở dài một hơi.

Còn không có chạy.

Chờ chút, người này không chạy là vì hấp thu khí vận, chẳng lẽ chờ hắn hút xong, hắn liền muốn chạy?

Khương Trường Sinh bắt đầu tìm kiếm theo hướng đi Hiển Thánh động thiên, rất lâu, hắn cuối cùng thấy các đệ tử Hiển Thánh động thiên, bọn hắn đang tụ tập trên bờ biển phía bắc, trước mắt đã có mấy chục vạn người, còn có số lượng lớn đệ tử từ các hướng đi khác nhau chạy đến.

Trên bờ biển có từng đội thuyền to lớn đang đậu, ở Đại Cảnh chưa từng gặp qua thuyền lớn như thế, có lẽ Kỳ Duyên thương hội có.

Không được.

Không thể để cho bọn hắn chạy.

Chương 284: Hiển Thánh động thiên, diệt! (1)

Khương Trường Sinh âm thầm suy nghĩ, muốn tới thì tới, muốn chạy liền chạy?

Một khi chạy, về sau sẽ rất khó trở thành rau hẹ.

Khương Trường Sinh nhìn một chút, quyết định chờ một hồi, chờ bọn hắn chuẩn bị xuất phát, giết hết.

Có lẽ bên trong Hiển Thánh động thiên có thật nhiều người vô tội, nhưng cường giả Càn Khôn cảnh Hiển Thánh động thiên đột kích, có từng nghĩ tới bách tính Kinh Thành vô tội?

Nếu hắn chết, Đại Cảnh càng chết nhiều người.

Tân xuân, hoàng đế mở tiệc chiêu đãi sứ thần các bang ở trước Nhân Hoàng bia, cùng nhau thưởng thức phong mạo Đại Cảnh.

Màn đêm buông xuống, trong kinh thành bắt đầu bắn pháo hoa, pháo hoa này đến từ Kỳ Duyên thương hội, để người Đại Cảnh cực kỳ cảm thấy hứng thú, hoàng đế tận mắt nhìn thấy liền yêu thích, cũng sai người ở toàn thành bắn ăn mừng ngày đầu xuân, chúc mừng năm mới đến, cũng thuận tiện để ngoại bang nhìn xem Đại Cảnh khí phái.

Sứ thần lần này đến đây có tới hai mươi ba vương triều, trong đó bao gồm cả khí vận chi triều, Hồng Huyền vương triều.

Khương Tú ngồi ngay ngắn trên thủ tọa, cúi nhìn các bang nâng ly cạn chén, tán thưởng ca cơ vũ khúc của Đại Cảnh, bầu không khí vui sướng.

- Võ Tổ, Văn Đế, phụ hoàng….. Trẫm sẽ quản lý tốt Đại Cảnh, các ngươi ở trên trời chờ xem.

Khương Tú lắc lư chén rượu, cảm xúc sục sôi.

Đăng cơ hai năm, Đại Cảnh không ngừng phát triển, quốc thái dân an, dân gian đánh giá hắn rất cao, dù sao trước khi Thái tông qua đời, hắn đã bắt đầu phụ trách triều chính, sớm có kinh nghiệm, không có Thái tông áp chế, hắn càng quyết đoán, thi triển kế hoạch khát vọng lớn của mình.

Lúc hoàng cung ca múa mừng cảnh thái bình, Khương Trường Sinh đứng bên trên tường viện, lấy ra Xạ Nhật thần cung.

Khương Tiển thấy Xạ Nhật thần cung, hai tay chấn động, hưng phấn hỏi:

- Sư tổ, ngài muốn làm gì?-.

Hắn đã biết Khương Trường Sinh là gia gia của mình, nhưng Khương Trường Sinh bảo hắn giữ bí mật, một là ngại phiền toái, hai là vương triều, tông môn khác không biết quan hệ này, mấy chục năm sau mới dám đối địch với Đại Cảnh, như thế hắn lại có thể thu hoạch sinh tồn ban thưởng.

Giá trị hương hỏa chỉ có thể khiến cho hắn độ kiếp, sinh tồn ban thưởng mới là căn cơ để hắn không ngừng mạnh lên.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, hai mắt dâng lên kim quang, nhẹ giọng trả lời:

- Kinh Thành náo nhiệt như vậy, ta tới trợ trợ hứng.

Kiếm Thần nhìn về phía Xạ Nhật thần cung, ánh mắt phức tạp, hôm đó là cây cung này kém chút bắn chết hắn.

Bình An đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, một mặt tò mò, muốn sờ Xạ Nhật thần cung, lại sợ quấy nhiễu Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ hồ nghi, vì trợ hứng, vận dụng thần binh như thế?

Khương Trường Sinh bắt đầu kéo cung.

Ầm ầm…

Long Khởi quan lay động, cả kinh đến Bạch Long giữa sườn núi ngẩng đầu, bách tính, võ giả Kinh Thành cũng bị hù dọa, còn chưa chờ bọn hắn phản ứng, một vệt sáng bắn ra từ trong sương mù Long Khởi sơn, xẹt qua vùng trời Kinh Thành.

Không chỉ một đạo.

Tay phải Khương Trường Sinh đẩy mạnh với tốc độ cao, liên tiếp bắn ra bảy mũi tên, bảy mũi tên vạch phá bầu trời đêm, để hết thảy khói lửa ảm đạm phai mờ.

- Không quản các ngươi muốn đi tìm giúp đỡ, hay muốn chạy trốn, ta có không phải là người mà các ngươi muốn trêu chọc liền trêu chọc, muốn buông xuống liền để xuống, tối nay để cho các ngươi trả giá đắt.

Khương Trường Sinh buông xuống Xạ Nhật thần cung, bình tĩnh suy nghĩ.

Bảy chùm sáng rộng chừng trăm trượng để Kinh Thành như chỗ ban ngày, cho đến chúng nó tan biến tại phần cuối thiên địa, Kinh Thành khôi phục đêm tối.

Trong hoàng cung, sứ thần các triều choáng váng, vừa rồi là cái gì?

Khương Tú cười to nói:

- Là Đạo Tổ vì Đại Cảnh trợ hứng, hôm đó Kiếm Thần chính là thua ở một chiêu này, hôm nay để cho các ngươi nhìn một cái, đây là lực lượng của Càn Khôn cảnh, các ngươi có biết Càn Khôn cảnh?

Nhóm sứ thần dồn dập lắc đầu, ngay cả sứ thần Hồng Huyền vương triều cũng mặt đầy hoang mang.

Khương Tú bắt đầu phổ cập cảnh giới võ đạo, nghe nói phía trên Kim Thân chính là Càn Khôn cảnh, nhóm sứ thần sợ hãi.

Đại Cảnh Đạo Tổ lại cường đại đến mức độ bọn hắn chưa bao giờ nghe tới.

Giờ khắc này, bọn hắn tuyệt ý nghĩ tranh phong cùng Đại Cảnh, bao gôm cả khí vận chi triều Hồng Huyền cũng như thế.

Vương triều bình thường có tối đa nhất là Thần Nhân, mà còn rất ít, vận triều tuy có Kim Thân cảnh, nhưng đó cũng là nhân vật tổ tông mấy chục năm không ra, trong ngày thường rất khó nhìn thấy, đối mặt Càn Khôn cảnh, Kim Thân cảnh, Thần Nhân của Đại Cảnh, sao bọn hắn dám giao phong?

Cũng may Đại Cảnh dùng tín nghĩa lập quốc, bọn hắn chuẩn bị nỗ lực giao hảo.

Bên trên Long Khởi sơn.

Kiếm Thần đột nhiên phát hiện hướng kia không thích hợp, chẳng lẽ là…..

Ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập hoảng sợ, hắn hiểu được Khương Trường Sinh đang làm cái gì.

Thiên hạ này thật phải đổi.

- Từ nam bắn tới bắc, nếu thành công….. Hắn đến cùng đã đạt tới cảnh giới gì?

Kiếm Thần khó tin nghĩ đến, hắn có thể xác thực một chiêu này là võ học, dù sao chân khí hiện ra ngoài là có thể thấy, chỉ có thể nói rõ công lực của Đạo Tổ cao thâm mạt trắc.

Võ đạo võ học, phần lớn dùng chân khí vận dụng làm chủ, nhất định phải dẫn từ trong cơ thể ra ngoài thân thể, mà những võ học không nhìn thấy chân khí, hắn thật hoài nghi là tiên thuật.

Từ xưa đến nay, phàm là chiêu số, lực lượng võ giả không thể nào hiểu được, tổng sẽ nghĩ theo hướng tiên thần.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Ngài không sợ làm bị thương người?

Bảy chùm ánh sáng sao mà khổng lồ, bắn sập sông núi tuyệt không phải việc khó.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Yên tâm đi, ta bắn chúng nó tới hải dương ở cuối phía Bắc, sẽ không rơi xuống đất.

Chương 285: Hiển Thánh động thiên, diệt! (2)

Sự thật như thế, Hiển Thánh động thiên đã có đội tàu đầu tiên rời đi, còn có đại bộ phận lưu ở trên bờ biển, cho dù rơi vào bờ biển, cũng sẽ không thương tới vương triều hoặc bách tính vô tội.

Xạ Nhật tiễn sao mà nhanh.

Bầu trời đêm các châu hướng Bắc Đại Cảnh đều bị chiếu sáng, vô số dân chúng mắt thấy một màn này, thành trì xôn xao, quan lại kinh hô.

Những cao thủ ẩn thế tập võ trong núi sâu, võ đạo tông môn cũng bị hù dọa, bọn hắn không thể nào hiểu được đó là ánh sáng gì.

Thiên tượng?

Rất nhanh, bảy chùm ánh sáng rời khỏi Đại Cảnh, một đường hướng bắc, kinh động một phương vương triều.

Đoạn đường này không biết hù bao nhiêu vương tộc quyền quý, cao thủ tuyệt thế, còn có hai phe triều tông.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn.

Hắn chú ý tới ngoại trừ vị Càn Khôn cảnh đang hấp thu khí vận còn lưu lại, tất cả võ giả Hiển Thánh động thiên khác đã hải dương, đoán chừng tên kia còn không biết các đệ tử sắp chết.

Khương Trường Sinh cố ý lưu hắn lại, chờ hắn hấp thu xong khí vận lại giết.

Dựa theo kinh nghiệm, lần này ra tay hẳn là có thể mang để sinh tồn ban thưởng, mặc dù không phải sát họa, nhưng cũng tính chặt đứt nhân quả, hắn trước kia từng chặt đứt nhân quả thu hoạch được sinh tồn ban thưởng.

Đại lục phía Bắc, nhóm đội tàu đầu tiên đã xuất phát, tổng cộng chín chiếc, bên bờ biển còn đỗ hơn bốn mươi chiếc, làm Thánh địa dừng chân mấy ngàn năm, số lượng đệ tử Hiển Thánh động thiên vượt qua trăm vạn, cảnh giới võ đạo đều cao hơn võ giả tầm thường.

Đại đa số người vẫn không thể hiểu được.

- Vì sao chúng ta cần phải rời đi? Ta còn chưa có đi qua hải ngoại, hải ngoại thật sự có chỗ cho chúng ta dừng chân?

- Chắc chắn có, sư phụ ta trước kia đã đi qua.

- Ai, đoán chừng là bởi vì Đạo Tổ, nghe nói một vị lão tổ nào đó đến Đại Cảnh, chết rồi.

- Chỉ chết một người mà thôi, sợ cái gì? Thiên hạ này còn có thế lực có thể mạnh hơn Hiển Thánh động thiên?

- Ngươi không biết, Đạo Tổ rải đậu thành binh, dời núi ba ngàn dặm, hô phong hoán vũ, ngay cả Kiếm Thần cũng chết ở trong tay hắn, sự cường đại của hắn đã đi đến mức độ không thể tưởng tượng.

- Thật hay giả, thiên hạ này làm sao ra Yêu đạo như thế?

Các đệ tử trên bờ cát nghị luận ầm ĩ, bởi vì đệ tử rất nhiều, kéo dài hơn mười dặm, kéo dài đến phía sau rừng cây, lít nha lít nhít, số lượng khó mà dự đoán.

Đúng lúc này, bọn hắn đột nhiên phát hiện sau lưng truyền đến cường quang, bầu trời sáng lên, bọn hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, còn chưa thấy rõ ràng cụ thể là cái gì, cường quang bao phủ bọn hắn.

Đêm tối trở thành ban ngày.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Bảy chùm ánh sáng oanh tạc phương viên mấy trăm dặm, chín chiếc thuyền lớn đã đi ra bị một vệt sáng bao phủ, mặt biển nổ tung, sóng biển cuốn trời.

Xạ Nhật thật sự quá nhanh.

Nhanh đến Kim Thân cảnh đều không kịp phản ứng.

Phạm vi ngàn dặm như chỗ ban ngày, gió mạnh khủng bố càng bao phủ tám phương thiên địa, từng mảnh từng mảnh rừng cây bị thổi bay vụt lên từ mặt đất, mặt đất đứt gãy, sông núi phá toái.

Thành trì vương triều cách gần đó gặp phải cuồng phong, địa chấn, cũng may Hiển Thánh động thiên sợ bại lộ, lựa chọn địa phương hết sức vắng vẻ, một tòa thành cách gần bọn họ nhất cũng có cách xa ngàn dặm, Xạ Nhật không có thương tổn đến người vô tội.

Khương Trường Sinh ở phía Nam đại lục nhìn thấy một màn này, thầm nghĩ:

- Chớ trách ta tàn nhẫn, muốn trách thì trách người cầm lái các ngươi muốn diệt Đại Cảnh ta.

Mệnh của hắn chỉ có một, không muốn hậu hoạn vô tận, nếu Hiển Thánh động thiên một mực đợi trên đại lục còn tốt, có thể để bọn hắn lựa chọn ra biển, thế giới võ đạo bên ngoài càng rộng lớn hơn, vạn nhất xuất hiện cường giả vượt qua Tam Động Thiên muốn bóp chết hắn, người nhìn qua là Càn Khôn cảnh thì sao.

Thiện lương lưu cho mình con dân là được.

Khương Trường Sinh cẩn thận quan sát, xác định không người chạy thoát, hắn yên tâm.

Phạm vi oanh tạc rất rộng, rất nhiều người đã bị nổ chết khi còn trên đường đi.

Đến tận đây, trên phiến đại lục này ngoại trừ vị cao thủ Càn Khôn cảnh còn đang hấp thu khí vận ra, lại không còn đệ tử Hiển Thánh động thiên, có lẽ có bộ phận đệ tử sớm đã rời khỏi đại lục, vậy cũng không có cách nào.

Khương Trường Sinh chuẩn bị ngày mai phân ra phân thân tiến đến vận chuyển di sản của Hiển Thánh động thiên, có rất nhiều thiên tài địa bảo, tài nguyên võ đạo không có bị Hiển Thánh động thiên dọn đi, không thể lãng phí.

Tối nay trước chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Một lúc lâu sau, Kinh Thành còn chưa kết thúc vui mừng.

Khương Trường Sinh trở lại trong phòng chờ đợi cuối cùng đợi được sinh tồn ban thưởng.

【 Nhân Đức năm thứ hai, Hiển Thánh động thiên muốn đi tới hải ngoại tìm Đại Thánh Quân bảo hộ tương trợ, vì cầu ngày sau báo thù, ngươi ra tay ngăn cản, chặt đứt nhân quả lần này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo gia tuyệt học Cửu tự chân ngôn 】 .

Quả nhiên.

Còn muốn mời chỗ dựa hỗ trợ, không có cửa đâu.

Bất quá Đạo gia tuyệt học ngược lại để Khương Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

Vẫn là lần đầu tiên xuất hiện hai chữ Đạo gia, trước đó hoặc là tuyệt học tu tiên, hoặc là tuyệt học.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Cửu Tự Chân Ngôn.

Cửu tự chân ngôn chính là Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tiền, Hành trong Đạo gia, mỗi chữ ẩn chứa phương pháp tu hành khác biệt, cũng có uy năng khác biệt, chín chữ hợp nhất, lực sát thương càng đáng sợ, tuyệt học này có khả năng vận dụng đến hệ thống tu luyện khác biệt, nói cách khác võ giả cũng có thể tu hành, chỉ là chân khí thi triển kém xa linh lực thi triển.

Khương Trường Sinh tiếp nhận xong đoạn trí nhớ truyền thừa này đã hiểu rõ tuyệt học thích hợp này nhiều loại hoàn cảnh, có thể cường kiện thể phách, cũng có thể cường đại tinh thần, tăng lên linh lực.

Chương 286: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (1)

Tuyệt học rất tốt.

Nếu chuyển thành tuyệt học võ đạo, chắc chắn trấn áp võ học thiên hạ.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thừa phương pháp tu hành cụ thể.

Trong sơn động.

Tâm thần Tru Lục thánh quân không yên, hắn mở to mắt, yên lặng suy nghĩ:

- Động thiên sắp rời đi, hẳn là vô ưu…..

Đạo Tổ cả ngày trốn ở bên trong Long Khởi quan Đại Cảnh, rất ít xuống núi, hẳn là không biết được Hiển Thánh động thiên chuẩn bị rút lui, mà Hiển Thánh động thiên là rút lui từ phía bắc, trời nam biển bắc, Đạo Tổ như thế nào biết được,

việc này chính là bí mật hành động, không có chỗ sơ suất, có thể nói không có sơ hở nào.

- Bổn quân cũng phải nắm chắc thời gian, chờ hút hết khí vận thiên hạ liền rời đi, ngày sau Hiển Thánh động thiên càng cường đại hơn thì trở lại.

Tru Lục thánh quân yên lặng suy nghĩ, dùng cảnh giới Đạo Tổ, tuổi thọ khẳng định rất dài, Hiển Thánh động thiên còn có cơ hội báo thù.

Mặc dù biệt khuất, nhưng đây là biện pháp tốt nhất trước mắt, dù sao ngay cả Thánh Quân đều không thể tru diệt Càn Khôn cảnh, vậy nói rõ Đạo Tổ đã vượt qua Càn Khôn cảnh, đi đến Động Thiên Cảnh mà Hiển Thánh động thiên theo đuổi.

Cường địch như thế, không thể đối đầu, nếu Đạo Tổ ngày nào tìm tới Hiển Thánh động thiên, kia càng là có nguy hiểm hủy diệt.

Động Thiên Cảnh…..

Trong mắt Tru Lục thánh quân tràn đầy vẻ chờ mong, Hiển Thánh động thiên sở dĩ gọi Hiển Thánh động thiên chính là đến từ cảnh giới, từ xưa đến nay, Hiển Thánh động thiên đản sinh cường giả Động Thiên cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay, một vị cường giả Động Thiên cảnh còn là xuất hiện ở chín trăm năm trước, đã tọa hóa quy thiên.

- Chờ bổn quân ngưng tụ khí vận thiên hạ, lại hút hết, thiên hạ này triệt để hoang vu, trở lại như mấy ngàn năm trước, khi đó nhìn Đạo Tổ ngươi còn mưu đồ gì.

Tru Lục thánh quân nhếch miệng, sau đó nhắm mắt, chuyên tâm vận công.

Hắn đang ở khu vực trung tâm của đại lục, cách chỗ biển mà đệ tử Hiển Thánh dời đi vô cùng xa xôi, không cảm giác được bất cứ ba động gì.

Hắn phân phát các đệ tử, thuận tiện mình rời đi, một mình hắn chạy, khẳng định nhanh hơn mang theo trăm vạn đệ tử.

Hiển Thánh động thiên chẳng qua là thua địa bàn, còn có tương lai….

Bảy đường Xạ Nhật kinh động thiên hạ, nhất là các vương triều phương Bắc, nhưng bọn hắn không dám tùy tiện đi tìm hiểu.

Một tháng sau.

Một trăm phân thân của Khương Trường Sinh lấy đi toàn bộ bảo vật mà Hiển Thánh động thiên lưu lại các nơi, tất cả đều áp tải về Long Khởi sơn, hắn đặc biệt chế tạo ra một cái sơn động, dùng để chứa đồ.

Mà lúc này, vương triều phía bắc mới thăm dò tình huống bờ biển cách mình không đến vạn dặm, Xạ Nhật oai vô cùng cường đại, không có để lại một thi thể, mặt đất phạm vi ngàn dặm bị oanh nổ thành phế tích, bờ biển bị đánh nổ hình thành một cái vịnh to lớn, mỗi người các triều thương nghị, cuối cùng đều cho ra một kết luận, kia chính là thiên thạch vũ trụ rơi xuống.

Không có người biết được Hiển Thánh động thiên chuẩn bị thoát đi, võ giả bình thường, triều tông cũng rất khó tìm đến nơi ở của Hiển Thánh động thiên, trừ phi Hiển Thánh động thiên muốn tìm bọn hắn.

Cứ như vậy, Hiển Thánh động thiên xưng bá đại lục mấy ngàn năm thần không biết quỷ không hay bị xóa sổ.

Khương Trường Sinh quang minh chính đại ra tay, nhưng lại bởi vì Hiển Thánh động thiên che giấu, ngược lại để việc này không có người biết, Khương Trường Sinh cũng không có nói cho những người khác, chỉ có Kiếm Thần mơ hồ đoán được.

Tháng ngày khôi phục lại bình tĩnh, bất kỳ người nào rời đi thì thiên hạ vẫn sẽ tiếp tục vận chuyển.

Khương Trường Sinh ban ngày luyện công, ban đêm tu luyện Cửu Tự Chân Ngôn.

Nửa năm sau, hắn triệt để nắm giữ Cửu Tự Chân Ngôn, đồng thời cải tạo ra một bộ tuyệt học võ đạo, Cửu Thần Đấu Chuyển Công.

Không thể tuỳ tiện truyền thụ Cửu Thần Đấu Chuyển Công, độ khó hắn tu hành vốn rất cao, vừa hay lưu làm y bát của Đạo

Tổ.

Khương Tiển, Bình An có khả năng học, Kiếm Thần nếu biểu hiện tốt, cũng có thể truyền một thức, Mộ Linh Lạc cũng có thể học, nàng ở Thần Cổ đại lục xa xôi, Khương Trường Sinh chiếu cố không được nàng, truyền nàng tuyệt học, có thể giúp nàng an toàn hơn.

Cửu Tự Chân Ngôn thích hợp bất kỳ cảnh giới gì, có thể tăng lên sức chiến đấu cực đại, đặt ở bên trong võ đạo, hắn cảm thấy chưa hẳn không có khả năng vượt cấp chiến đấu.

Đây không phải là tuyệt học thiết yếu dành cho nhân vật chính trong tiểu thuyết huyền huyễn à?

Mùa thu đã đến, lá rụng dồn dập.

Khương Trường Sinh dạy bảo Khương Tiển, Bình An tu luyện Cửu Thần Đấu Chuyển Công.

- Đây là tuyệt học ta sáng tạo, tên Cửu Thần Đấu Chuyển Công, trước truyền cho các ngươi thức thứ nhất, Lâm Tự ấn, có thể mượn lực lượng Thiên Địa để bản thân lớn mạnh, trong khoảng thời gian ngắn để thể phách tăng cường mấy lần…..

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, nói từng câu từng chữ.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ tò mò, nhịn không được nghiêng tai lắng nghe, Khương Trường Sinh cũng không có đuổi bọn hắn.

Bọn hắn càng nghe càng kinh hãi, nhất là Kiếm Thần.

Đây là tuyệt học gì?

Mượn lực lượng của đất trời?

Thiên địa kiếm ý của Kiếm Thần cũng có ảo diệu như vậy, nhưng chính là dùng kiếm ý bản thân cùng chân khí làm đầu mối then chốt, kiếm thế hôm đó có thể là súc thế mười vạn dặm, mà Lâm Tự ấn trong chớp mắt để thể phách mạnh lớn mấy lần, đơn giản chưa từng nghe thấy.

Hắn đột nhiên cảm thấy cơ duyên đã tới.

Hắn có lẽ theo Cửu Thần Đấu Chuyển Công đạt được cảm ngộ, lĩnh ngộ ra Kiếm đạo càng mạnh mẽ hơn.

Khương Trường Sinh dạy bảo một lúc lâu, không quan tâm bọn hắn, hắn mình cũng phải tu luyện, tranh thủ sớm ngày đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám.

Chương 287: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (2)

Màn đêm buông xuống.

Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc, truyền thụ Lâm Tự ấn, bình thường người nằm mơ rất khó nhớ kỹ mộng cảnh, nhưng nha đầu này khác biệt, nàng còn có thể nhớ kỹ đối thoại của hai người trong giấc mộng trước kia.

Mới học Lâm Tự ấn, Mộ Linh Lạc sợ hãi than.

- Võ học thật lợi hại, còn mạnh hơn những võ học ta đang học.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Cũng đừng truyền ra, đây là bí mật của chúng ta, bao gồm cả ta, ta cũng là bí mật của ngươi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, rất hưng phấn.

Liên quan tới mộng cảnh, lúc bốn năm tuổi, nàng từng nhịn không được kể cho phụ mẫu, nhưng bọn hắn không tin, nàng không còn nhắc nữa, theo tuổi tác tăng trưởng, bởi vì thiên phú đặc thù, không có người đồng lứa làm bạn với nàng, Khương Trường Sinh trở thành đối tượng nàng mỗi ngày chờ mong, luôn muốn lần sau nằm mộng có thể gặp nhau.

Mặc dù không phải mỗi lần đều có thể mơ thấy, nhưng nàng cảm thấy rất chân thực, hoặc Hứa Trường Sinh ca ca thật tồn tại, bởi vì Trường Sinh ca ca ở trong giấc mộng chỉ điểm nàng, quả thật có thể để võ công của nàng tăng trưởng.

Phát hiện này để cho nàng hết sức phấn khởi, cảm thấy là cơ duyên mà trong miệng phụ mẫu nói tới, thế là nàng xem sự tồn tại hắn như là bí mật, không nói cho bất kỳ kẻ nào.

Nhân Đức năm thứ ba.

Trong ngự thư phòng, Khương Tú đứng đứng trước bàn cát, đứng bên cạnh là Hàn Thiên Cơ, Trần Lễ còn có Đạo Thần.

Đạo Thần bốn mươi ba năm trước đi vào Long Khởi quan trộm cắp, bị Khương Trường Sinh bắt lấy, quét rác mười năm, mười năm sau liền theo Khương Tú, hắn cũng tính làm bạn Khương Tú lớn lên, đã nhiều năm trôi qua, hắn đã trở thành thân tín của Khương Tú, được Khương Tú đề bạt làm tổng vệ trưởng Bạch Y vệ, có thể nói là vua nào triều thần nấy.

Trần Lễ chính là đồ đệ thân truyền của Hàn Thiên Cơ, Hàn Thiên Cơ cũng không còn sống bao nhiêu năm, Khương Tú cần hắn hỗ trợ cổ vũ khí vận Đại Cảnh, theo Khương Tú lôi kéo, một tới hai đi, Trần Lễ cũng đã trở thành thân tín của hắn.

- Trẫm mặc dù dùng nhân đức trị vì, nhưng nhân đức chính là đối với dân chúng, trẫm một khắc cũng không quên được nguyện vọng của Tiên Hoàng, trẫm trước kia thề muốn trợ Đại Cảnh nhất thống thiên hạ, hôm nay thiên hạ yên ổn, quốc lực phú cường, cũng nên mở rộng cương thổ.

Mặt Khương Tú không thay đổi nói, hắn trước kia không hiểu Khương Tử Ngọc, nhưng khi hắn chân chính đăng cơ, tâm tư hắn thay đổi.

Trần Lễ cười nói:

- Bệ hạ có chí lớn, quả thật là Đại Cảnh may mắn, Đại Cảnh bây giờ tuy mạnh, nhưng xác thực cũng không phải mạnh nhất, ta đi theo sư phụ quan sát khí vận, phương Bắc có hai phe vận triều mạnh mẽ hơn chúng ta, trong đó một phương càng đáng sợ, bọn hắn cũng đang khuếch trương, đợi nhất thời, bọn hắn không sớm thì muộn sẽ từ Bắc đánh tới Nam, Đại Cảnh không tiến ắt lùi.

Đạo Thần gật đầu nói:

- Bây giờ phiên vương các nơi binh cường tướng rộng, để đó không dùng lâu ngược lại dễ dàng sinh sự, bọn hắn cũng muốn bắt chước công tích của tiên đế khi còn là Ngụy vương.

Số lượng lớn binh sĩ, võ giả ngày thường khổ luyện, lại không thi triển quyền cước, không sớm thì muộn sẽ sinh sự.

Hàn Thiên Cơ vuốt râu mà cười, hắn không có chen lời vào, hắn đã chuẩn bị thoái ẩn, lần này đến đây chẳng qua là làm lão thần để hoàng đế an tâm.

- Nếu muốn đánh thì không thể mù quáng, hướng một mục tiêu đánh tới, thu phục vương triều dọc đường, Hồng Huyền vương triều cách chúng ta gần nhất, nhưng thái độ của bọn hắn rất tốt, bên trên mậu dịch cho Đại Cảnh thuận lợi rất lớn, Đại Cảnh dùng tín nghĩa làm gốc, không tốt khi đánh bọn hắn, vậy cũng chỉ có thể đánh Thiên Hàn vận triều hướng tây bắc?

Khương Tú hỏi.

Hắn không có đánh nhịp, dù sao hắn không có kinh nghiệm chinh chiến.

Trần Lễ nói:

- Ta lại cảm thấy vòng qua Hồng Huyền vương triều đánh Đông Hải vương triều càng tốt hơn, vừa thu phục cương thổ ven đường, chờ đánh xuống Đông Hải vương triều, Hồng Huyền vương triều vừa lúc bị chúng ta bao vây, nếu Hồng Huyền vương triều dám phản, vậy vây chết bọn hắn.

Đạo Thần gật đầu nói:

- Lại hướng tây, cương thổ quá dài, nên mở rộng cương thổ theo chiều dọc.

Ánh mắt Khương Tú rơi vào bên trên Đông Hải vương triều, lâm vào trong suy tư.

Một bên khác.

Ngọc Nghiên Dật đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Phương Bắc xuất hiện Thụy Thú Bạch Trạch, nghe nói máu Bạch Trạch có thể kéo dài tuổi thọ, tăng cường gân cốt và công lực, Đạo Tổ có động tâm?

Ngọc Nghiên Dật hưng phấn nói:

- Thiên hạ võ lâm hôm nay đều tiến đến tranh đoạt, Bạch Trạch có thể là ngàn năm khó gặp, phụ thân ta đã phái người tiến đến.

Khương Trường Sinh cảm khái nói:

- Người ta chính là Thụy Thú, đang chúc phúc nhân tộc, đi bắt giết nó không tốt?

Kiếm Thần quay đầu nói:

- Kéo dài tuổi thọ đúng là nói bậy, bất quá tăng tiến công lực cũng không giả, Thụy Thú trên mặt đất này càng ngày càng ít, bởi vì nhân tộc quá tham lam, Bạch Trạch kia thật không đơn giản, rất cường đại, từ xưa đến nay nhân tộc còn chưa thành công đi săn Bạch Trạch, mỗi lần đều thương vong thảm trọng.

Ngọc Nghiên Dật bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta không đi, người khác cũng sẽ đi, nếu triều tông khác hoặc Hiển Thánh động thiên đoạt được, vậy cũng không được.

Nhắc đến Hiển Thánh động thiên, Kiếm Thần nhịn không được nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Hắn vẫn muốn hỏi Hiển Thánh động thiên bây giờ là gì tình huống, tiễn đêm hôm trước tuyệt đối là vọt tới Hiển Thánh động thiên.

Uy lực như vậy, sợ là sẽ chết rất nhiều người.

Thật tình không biết, hắn đoán đúng phân nửa, chẳng qua là Hiển Thánh động thiên vừa hay xuôi về phía Bắc, Khương Trường Sinh cũng không có bắn về phía Hiển Thánh động thiên dọc đường.

Ps của Tác giả: Tác viết sai tuổi của Khương Tú ở mấy chương trước, sợ có vài độc giả thắc mắc, lần nữa ghi chú, Khương Tú sinh tại Càn Vũ năm thứ tư, bây giờ sắp bốn mươi chín tuổi.

Chương 288: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (1)

- Ta thì không đi được.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, hắn không cần máu của Thụy Thú.

Ngọc Nghiên Dật có chút tiếc nuối, nhưng cũng không cưỡng cầu, rất nhanh nàng rời đi.

Khương Tiển nhìn về phía Kiếm Thần, tò mò hỏi:

- Thụy Thú cùng loại với Bạch Trạch kiểu này nhiều không?

Kiếm Thần đã hơn bốn trăm tuổi, kiến thức rộng rãi, cho nên hắn thường xuyên nghe Kiếm Thần phổ cập kiến thức trên đại lục.

Kiếm Thần trả lời:

- Không nhiều, trước kia nhiều, nhưng từ từ dần ít đo, truyền thuyết kể rằng, vạn năm trước nơi này là cố thổ của Thụy Thú, sau này nhân tộc thượng cổ vượt biển tới, Thụy Thú bắt đầu giảm bớt, dĩ nhiên, đây chỉ là một trong những truyền thuyết, có rất nhiều truyền thuyết, khó phân thật giả, nhưng hiện tại Thụy Thú trăm năm khó gặp là sự thật, cho nên mới sẽ dẫn tới đám võ giả điên cuồng.

Khương Tiển đi theo tò mò hỏi:

- Thụy Thú cường đại nhất mạnh bao nhiêu?

Kiếm Thần trợn trắng mắt, đáp.

- Ta làm sao biết.

Khương Trường Sinh cũng hứng thú, trong lòng hỏi thăm:

- Bên trong phạm vi hệ thống đã biết, Thụy Thú cường đại nhất mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 1000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Không hợp thói thường như thế?

Vậy mà cũng đi đến Tam Động Thiên Cảnh?

Bất quá hẳn là không phải ở trên phiến đại lục này, dù sao trên phiến đại lục này trừ hắn ra, tồn tại mạnh nhất cũng mới chín vạn giá trị hương hỏa.

- Thực lực ta bây giờ mạnh bao nhiêu nếu đặt ở bên trong võ giả?

【 Cần tiêu hao 1500000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Còn tốt, ta cũng đang tiến bộ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Khoảng cách thời gian khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy đã qua ba mươi bốn năm, hắn dù chưa tiếp tục đột phá, nhưng thực lực bản thân một mực đang tăng cường.

Mỗi khi đột phá một tầng Đạo Pháp Tự Nhiên Công, thực lực tăng trưởng bùng nổ, tầng thứ sáu có thể so với Càn Khôn cảnh, Càn Khôn cảnh tương đương với một vạn giá trị hương hỏa, nói cách khác tầng thứ sáu đến tầng thứ bảy, giá trị hương hỏa nhảy ra gấp trăm lần.

Tầng thứ tám hẳn là cũng có thể có giá trị hương hỏa cao hơn tầng thứ bảy gấp trăm lần, kia chính là một trăm triệu?

Thật là dọa người.

Trách không được hắn còn tạm thời không cảm giác được triệu chứng đột phá.

- Trên phiến đại lục này, trừ ta ra người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

Đã nhiều năm như vậy, người kia có lẽ có chỗ tiến bộ.

【 Cần tiêu hao 100000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Tiến bộ một vạn, quả thật không tệ.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Thần Cổ đại lục, hắn lần nữa ở trong lòng hỏi thăm:

- Người mạnh nhất Thần Cổ đại lục mạnh bao nhiêu?

Hắn cách mỗi một tháng đều sẽ hỏi thăm, trước đó đều không tính được.

【 Cần tiêu hao 1600000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Hả?

Vậy mà còn mạnh hơn ta mười vạn giá trị hương hỏa….

Khương Trường Sinh nhíu mày, may mắn Thần Cổ đại lục cách hắn rất xa xôi, uy hiếp không được hắn.

- Người mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết mà hệ thống dò xét đến trước mắt mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm.

【 Cần tiêu hao 2000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Thật không hợp thói thường đó.

Bất quá còn tốt, khoảng cách không lớn, đánh không lại cũng có thể chạy trốn, mà đối phương tạm thời không có bất cứ động cơ, lý do gì tới tìm hắn để gây sự.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, bất quá nghĩ lại, hắn mới tu hành trăm năm, đối phương tất nhiên là tập võ mấy trăm năm, thậm chí là lão quái vật càng lâu năm, thế giới võ đạo này cũng không phải võ hiệp, mà là võ đạo huyền huyễn, thế giới võ đạo to lớn như thế, tất nhiên có võ giả khó có thể tưởng tượng.

Võ đạo truy cầu thể phách mạnh mẽ, không tu linh hồn, càng có hạn chế tuổi thọ, hết thảy võ học đều có thể dùng chân khí làm chủ, không có sự ảo diệu của thần thông, không bằng Tiên đạo.

Khương Trường Sinh dùng ba mươi bốn năm tu luyện từ trăm vạn giá trị hương hỏa tới một trăm năm mươi vạn giá trị

hương hỏa, đợi thêm ba mươi năm, chẳng phải vượt qua người mạnh nhất trước mắt?

Cho dù đối phương có tiến bộ, hắn là nhanh không bằng hắn, cùng lắm thì lại thêm mấy chục năm.

Mà hệ thống phát hiện phạm vi cực lớn, mà hắn chỉ cần không rời khỏi đại lục, vẫn như cũ là vô địch.

Tuỳ tiện đổi chỗ đi, dễ dàng gặp được cường địch, chết bên trên con đường tu hành, vẫn nên núp ở Đại Cảnh tốt hơn, điệu thấp phát dục mới là vương đạo.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới chỗ hải ngoại của Hiển Thánh động thiên.

Lần trước hỏi thăm, Hiển Thánh động thiên có thể mời tới thế lực mạnh nhất đi đến năm mươi hai vạn giá trị hương hỏa, đây là thực lực của toàn thể thế lực, cũng không biết bọn hắn mạnh bao nhiêu.

- Hiển Thánh động thiên có thể mời đến thế lực mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 490000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Làm sao lại nhỏ hơn một vạn rồi?

Chẳng lẽ gặp được phiền toái?

Nói cách khác, địch nhân tiềm ẩn mạnh nhất trước mắt là bốn mươi chín vạn giá trị hương hỏa, mà lại là toàn thể thế lực của một phương thế lực, Khương Trường Sinh có thể một người trấn áp.

Chương 289: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (2)

Hiển Thánh động thiên đã bị diệt, đối phương trong thời gian ngắn chắc chắn không biết được việc này, bất quá biết được Hiển Thánh động thiên bị hủy diệt tập thể, chi thế lực này hắn là cũng không dám tới, ít nhất sẽ không vì Hiển Thánh động

thiên mà tới, bằng không tính thế nào cũng sẽ dính đến việc chặt đứt nhân quả.

Biến số duy nhất là vị Đại Thánh Quân kia, theo trong trí nhớ cường giả Càn Khôn cảnh trước đó chết thì Hiển Thánh động thiên có ba vị Càn Khôn cảnh, trừ hắn ra, một vị là Tru Lục thánh quân đang hấp thu khí vận, còn có một vị thì là Thánh Quân tiền nhiệm, cũng là sư huynh của hai người bọn hắn, Đại Thánh Quân. Mấy chục năm trước, vì vượt qua Càn Khôn cảnh, Đại Thánh Quân rời khỏi đại lục, đi vào hải ngoại.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tuyệt đối không thể rời khỏi phiến đại lục này, an tâm đợi ở tân thủ thôn làm Bá Vương.

Nhân Đức năm thứ tu, hoàng đế triệu tập trăm vạn hùng binh rời đi bên ngoài Cửu Châu, một đường hướng bắc, thiên hạ xôn xao.

Không nghĩ tới tân hoàng nhìn như ôn hòa cũng có tâm hiếu chiến, có người lên án, có người duy trì, nhưng thánh ý đã định, không thể thay đổi.

So với Khương Tử Ngọc, Khương Tú không có quá tàn nhẫn, nếu Khương Tử Ngọc còn đây, chắc chắn sẽ để tiếng phản đối tan biến.

Một ngày này, trong đêm.

Khương Trường Sinh lần nữa báo mộng cho Mộ Linh Lạc, hắn duy trì tần suất một tháng một lần, hắn cũng không thể mỗi đêm đều báo mộng, kia sẽ trì hoãn tu luyện.

Mộng cảnh là một tòa đình viện rộng rãi, Mộ Linh Lạc gần mười một tuổi lại cao lớn không ít, vẫn như cũ ăn mặc áo trắng đai lưng thích hợp luyện võ.

Khương Trường Sinh đứng ở cửa ra vào, lẳng lặng nhìn.

Thân pháp nha đầu này đã có thể so với Thông Thiên cảnh, không biết công lực có đi đến Thông Thiên cảnh hay không.

Mười một tuổi Thông Thiên, chậc chậc, đây là tư chất mà ba mươi vạn giá trị hương hỏa đổi lấy sao?

Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, ánh mắt nhìn về phía Mộ Linh Lạc rất hài lòng.

Mộ Linh Lạc bỗng nhiên thoáng nhìn Khương Trường Sinh, thân hình khẽ chuyển động, giống như quỷ mị lao tới, một chưởng vỗ tới mặt hắn, nhưng bị hắn dễ dàng bắt lấy cánh tay.

- Không dễ chơi, luôn là đánh không trúng ngươi.

Mộ Linh Lạc bĩu môi nói, nói là nói như vậy, ánh mắt nàng vẫn tràn ngập kinh hỉ, cuối cùng lại gặp được hắn.

Khương Trường Sinh buông tay, cười hỏi:

- Gần đây cuộc sống thế nào?

Mộ Linh Lạc thu tay lại, lôi kéo hắn đi qua bàn đá bên cạnh, vừa đi, vừa nói:

- Cũng tạm được, vừa đi đến Thông Thiên cảnh, trong tộc đều hết sức tán thưởng ta, gia gia càng cười đến không ngậm miệng được, bất quá bọn hắn vẫn như cũ không cho ta ra cửa, nói sợ ta gặp được nguy hiểm.

Hai người ngồi xuống, Khương Trường Sinh hỏi:

- Gia gia ngươi là cảnh giới gì?

Mộ Linh Lạc trả lời:

- Giống như là Động Thiên cảnh, Nhất Động Thiên, ta nhớ ra rồi, Trường Sinh ca ca, ta nói cho ngươi, gia gia của ta cũng là thiên tài, lúc trước nghe cha mẹ ta nói, gia gia của ta trước kia kinh động qua toàn vực….

Nàng thao thao bất tuyệt nói, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe.

Mộ gia lại có cường giả Nhất Động Thiên, thật sự mạnh mẽ, nếu Thần Cổ đại lục có rất nhiều gia tộc dạng này, kia sẽ mạnh bao nhiêu?

Cũng may hắn quá lo lắng, dựa theo Mộ Linh Lạc nói, Mộ gia là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy trong thiên hạ.

- Trường Sinh ca ca, ngươi là cảnh giới gì?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

- Ngươi thoạt nhìn cũng không lớn, đã đi đến Kim Thân cảnh rồi chứ nhỉ? Không, ngươi khẳng định lợi hại hơn, Càn Khôn cảnh?

Mặt Mộ Linh Lạc lộ ra vẻ hưng phấn, mặt nhỏ đẹp đẽ tràn đầy chờ mong.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta chỉ ở trong mộng của ngươi, cảnh giới có quan trọng không?

Mộ Linh Lạc bĩu môi, thở dài nói:

- Đúng thế, ngươi chỉ là người trong mộng của ta, ta lại không gặp được ngươi.

Khương Trường Sinh an ủi:

- Có lẽ có một ngày, hai ta sẽ gặp nhau.

- Thật sao, mẫu thân nói với ta Mộng là giả.

- Thế ngươi suy nghĩ một chút thời gian ngươi ta ở chung, hết thảy giống như là giả sao?

Đối mặt Khương Trường Sinh hỏi thăm, Mộ Linh Lạc cảm thấy có lý.

Khương Trường Sinh nói sang chuyện khác, hỏi thăm nàng luyện Cửu Thần Đấu Chuyển Công như thế nào.

Mộ Linh Lạc không hổ là thiên tài, đã nắm giữ Lâm Tự ấn, bắt đầu tu luyện Binh Tự ấn.

Nhắc đến Cửu Thần Đấu Chuyển Công, Mộ Linh Lạc phấn chấn tinh thần, nàng cảm giác võ học này cường đại hơn võ học Mộ gia nhiều, nàng đều vụng trộm luyện, vẫn chưa có người nào phát hiện.

Chờ nàng tròn mười hai tuổi sẽ tham gia Tiềm Long luận võ do bảy thế gia tổ chức, Mộ gia ký thác kỳ vọng vào nàng, nàng chuẩn bị đến lúc đó dùng Cửu Thần Đấu Chuyển Công tỏa ra hào quang rực rỡ.

Tiềm Long luận võ?

Khương Trường Sinh giống như nghe được nội dung cốt truyện của tiểu thuyết huyền huyễn, thiên tài xuất sinh, tham gia đủ loại luận võ.

Thật là nóng máu.

Khương Trường Sinh nghe đến say sưa ngon lành, cũng có chút chờ mong Mộ Linh Lạc biểu hiện, nhưng hắn cũng không hâm mộ, hắn ưa thích điệu thấp tu luyện, so với đầu ngọn gió, càng để ý sinh tử, có khả năng vô địch tại hoàn cảnh trước mắt, cũng có thể ra làm náo động.

Là người thì đều thích trang bức, chỉ khác nhau ở trình độ.

.....

Chương 290: Kẻ tám lạng người nửa cân

Tháng bảy.

Khương Tú đến bái phỏng Khương Trường Sinh, còn mang theo hai đứa con trai, Thái Tử Khương Thiên Mẫn cùng Nhị hoàng tử Khương Thiên Kỳ.

Mi tâm hai người đều có bớt đạo văn, đây đã là biểu tượng của hoàng thất Khương gia.

- Đồ tôn bái kiến sư tổ.

Hai người quỳ lạy trước mặt Khương Trường Sinh, trăm miệng một lời, dựa theo bối phận, bọn hắn là tằng đồ tôn, nhưng Khương Trường Sinh cho phép bọn hắn dùng đồ tôn gọi cho mình, tránh khỏi phiền toái, đây cũng là quy củ của Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh không phải lần đầu tiên nhìn thấy bọn hắn, nhưng trước kia bọn hắn tuổi nhỏ, bây giờ đã lớn lên, tướng mạo không có làm mất mặt hắn.

Công lực của Khương Thiên Mẫn sắp đi đến Linh Thức cảnh, Khương Thiên Kỳ thì đã đi đến Linh Thức cảnh, đặt ở Đại Cảnh tám mươi năm trước, được cho là cao thủ tuyệt đỉnh.

Khương Trường Sinh phất tay, cách không nâng đỡ bọn hắn, để cho hai người hết sức kích động.

Khương Tú cười nói:

- Các ngươi đi tìm cửu hoàng thúc và Bình An đại tướng quân chơi đi..

Hai người rời đi.

Khương Tiển nhấc lên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, dẫn bọn hắn đi ra sân nhỏ, chuẩn bị ngược bọn hắn một hồi, Bình An đi theo tham gia náo nhiệt, Kiếm Thần thì quét rác ở giữa sườn núi.

Bốn bề vắng lặng, Bạch Kỳ không tính là người, Khương Tú dỡ xuống tư thái, ưu sầu nói:

- Sư tổ, lần này bắc phạt, ta thật sự có chút không an lòng, dù sao đây là lần đầu tiên ta khai chiến, sợ thất bại, nếu Hiển Thánh động thiên ra tay, nên làm cái gì?

Khương Trường Sinh tức giận trừng mắt hắn một cái, nói:

- Ngươi và cha ngươi thật sự là một tính tình, Hiển Thánh động thiên sẽ không đến nữa, còn về triều tông, khó mà nói, nếu Đại Cảnh gặp khó, ta sẽ ra tay, nhưng giang sơn xã tắc chỉ có thể dựa vào chính ngươi.

Cho dù hắn giết sạch hoàng thất thiên hạ, Đại Cảnh cũng rất khó trong khoảng thời gian ngắn thống nhất thiên hạ, hắn muốn không chỉ là Đại Cảnh thống nhất, mà là Đại Cảnh chiếm đoạt vương triều thiên hạ, mở rộng địa bàn thu thập hương hỏa.

Bây giờ giá trị hương hỏa tăng trưởng rất nhanh, hắn tạm thời không vì hương hỏa mà sầu muộn.

- Nếu Hiển Thánh động thiên không ra tay, ta an tâm, đối mặt triều tông, ta cũng không sợ.

Khương Tú như trút được gánh nặng, vuốt râu cười nói.

Hai ông cháu bắt đầu nói chuyện phiếm, Khương Tú nói đến chuyện lý thú trong khoảng thời gian này mình nghe nói, mỗi tháng đều có ngoại bang vào kinh thành gặp hắn, phần lớn là để lấy lòng, cũng hoặc là muốn làm ăn tại Đại Cảnh.

- Không nghĩ tới trên đời này còn có môn phái chuyên môn ngự thú, bọn hắn thuần hóa yêu thú, biến hoá để cho bản thân sử dụng, dùng để chiến đấu, yêu thú và người hợp lại, lại vẫn có thể thi triển ra võ học mạnh mẽ…..

Khương Tú nhắc đến việc này, Bạch Kỳ không khỏi mở to mắt.

Khương Trường Sinh vừa uống trà, một bên nghe, cũng cảm thấy thú vị.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Tú đột nhiên hỏi:

- Sư tổ, ngài cảm thấy Thái tử và Nhị hoàng tử, người nào càng thích hợp làm hoàng đế?

Khương Trường Sinh bất động thanh sắc, nói:

- Thái Tử trước là thái tôn, sau là Thái Tử, vì sao ngươi chần chờ?

Khương Tú bất đắc dĩ nói:

- Kẻ này trời sinh tính ngang bướng, tuổi còn trẻ, không nắm giữ chính vụ, chỉ biết vui chơi vui đùa, thế mà còn….. Lưu luyến vào nơi khói liễu.

Đối với đứa con trai lớn này của mình, hắn rất yêu thương, lại không thể làm gì, nói hết lời, nhưng kẻ này không nghe.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thế Nhị hoàng tử còn mạnh hơn cả Thái Tử?

Khương Thiên Kỳ mặc dù có tư chất võ đạo càng cao hơn, nhưng cũng am vui, khác biệt với Thái Tử yêu thích nữ nhân, Khương Thiên Kỳ ưa thích đánh cược, đủ loại cược đều dính, chọi gà đấu dế đều có thể cược, thứ duy nhất hắn mạnh hơn Thái Tử chính là bản thân hắn kiêm chức vị quan trọng, đang lịch luyện trong Hộ bộ.

- Tám lạng nửa cân, cho nên ta mới đau đầu, thật lo lắng Đại Cảnh đời sau.

Khương Tú thở dài nói.

Đối với bối phận tằng tôn của mình, Khương Trường Sinh không có quá nhiều tình cảm, hắn không có khả năng thân cận với mỗi một thời đại.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi chuyên tâm chuyện của ngươi đi, nếu có Chân Long sinh ra, tự sẽ ra mặt, nếu như không có Chân Long, tạo hóa trêu ngươi.

Vương triều nào trên đời này đời đời đều là minh quân, tình cờ xuất hiện một vị hôn quân, Khương Trường Sinh cũng có thể tiếp nhận, ngược lại cả đời hoàng đế chỉ máy chục năm, chẳng qua chỉ là nhạc đệm trong cuộc đời của hắn.

Khương Tú cảm thấy có lý, năm đó Khương Tử Ngọc cũng lo lắng hắn không thể kế nhiệm chức trách lớn, bây giờ hắn cảm giác mình gánh được hoàng vị.

Một mực đến chạng vạng tối, Khương Tú mang theo hai vị hoàng tử rời đi.

Khương Tiển trở lại trong sân, lắc đầu nói:

- Hai đứa con trai của đại ca không được, võ công quá kém.

Bình An cười hắc hắc nói:

- Đúng đấy, đúng như thế.

Sau khi trở lại Long Khởi quan, hắn thích chơi với Khương Tiển, bởi vì hai người đều thích đánh nhau, Khương Tiển mặc dù thường xuyên bị đánh, nhưng làm không biết mệt.

Khương Trường Sinh không để ý đến bọn hắn, chuyên tâm luyện công.

Kiếm Thần nhìn chằm chằm Bình An, như có điều suy nghĩ.

.....

Chương 291: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (1)

Tháng mười hai, một tin tức kinh động võ lâm Đại Cảnh.

Thụy Thú Bạch Trạch bị võ lâm các triều hợp lại đánh giết, cuối cùng bị một cao thủ thần bí bắt đi.

Tin tức truyền đi bay đầy trời, từng khách sạn trong kinh thành đều đang đàm luận về việc này, ngay cả đệ tử Long Khởi quan cũng đang thảo luận.

Khương Trường Sinh thì biết được từ trong miệng Ngọc Nghiên Dật, nàng bất đắc dĩ nói:

- Thân pháp của cao thủ kia thật sự quá nhanh, mặc dù có hai vị tiền bối Kim Thân cảnh ngăn cản, cũng ngăn không được hắn.

Khương Tiển hỏi:

- Đây chẳng phải là hắn một người độc hưởng máu Bạch Trạch?

- Cái này không tính là gì, Bạch Trạch kia trước khi chết phát ra tiếng kêu rên, kinh động không ít yêu thú, trên đường Phù Nguyệt thế gia trở về nhìn thấy rất nhiều yêu thú, tất cả đều tiến đến cùng một phương hướng, không biết muốn đi cứu Bạch Trạch, hay là có nguyên do khác.

Ngọc Nghiên Dật rầu rĩ nói, nàng nhìn về phía Bạch Kỳ, hỏi:

- Ngươi có cảm ứng được cái gì không?

Bạch Kỳ mờ mịt nói:

- Không có, ta ở trong sân cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cái gì cũng không cảm ứng được.

Kiếm Thần đang quét rác cau mày nói:

- Nếu yêu thú tụ tập cùng một chỗ, rất dễ dàng dẫn tới yêu loạn, thậm chí dẫn ra lão yêu ngàn năm trong núi sâu, vậy thì sẽ rất phiền toái, thiên hạ này mặc dù dùng nhân tộc làm chủ, nhưng không thể khinh thường yêu thú, phàm là lão yêu ngàn năm, chắc chắn có thể so với lão quái Kim Thân cảnh, thậm chí mạnh hơn, bất quá bởi vì Hiển Thánh động thiên cùng triều tông tồn tại, chúng nó không dám ló đầu.

Hắn không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy sắc mặt Khương Trường Sinh như thường, trong lòng hơi bình

tĩnh.

Mọi người bắt đầu thảo luận về yêu loạn.

Theo hiểu biết của Kiếm Thần, yêu loạn lần trước phát sinh vào ba trăm năm trước, một đầu lão yêu ngàn năm suất lĩnh hơn trăm vạn yêu thú bao phủ một phương vương triều, trong nửa tháng ngắn ngủi, để một phương vương triều phơi thây khắp nơi, giải tán, sau này lão yêu ngàn năm bị Hiển Thánh động thiên tru sát, yêu thú chết thì chết, trốn thì trốn, yêu loạn lần kia để vương triều tràn ngập cảnh giác về yêu thú, các triều bắt đầu xuất hiện rất nhiều môn phái săn yêu thú.

Khương Trường Sinh cũng không để trong lòng, cho dù yêu loạn buông xuống Đại Cảnh, cũng chỉ là cho hắn đưa sinh tồn ban thưởng.

….

Dưới bầu trời xanh thẳm, hải đảo thành đoàn, đội thuyền lớn nhỏ nhiều vô số kể, còn có vô số kể các loại yêu cầm ngao du ở trên trời.

Một chiếc thương thuyền treo hai chữ Kỳ Duyên cập bờ, đà chủ Trương Anh nhảy xuống từ boong thuyền, hắn nhấc nhấc đai lưng, quay đầu nói:

- Tiểu Quý, an bài tốt các đệ tử đưa hàng hóa trở về, ta đi uống chút rượu.

Dứt lời, hắn không đợi các đệ tử trả lời, đi về phía tiểu trấn bên bờ biển.

Hắn một đường huýt sáo, rất nhanh đi vào bên trong một gian khách sạn.

- Chưởng quỹ, quy củ cũ.

Trương Anh hét to, sau đó tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống.

Trở lại Thiên Hải, hắn mới trở lại chân chính là mình, không có nhiều trói buộc cùng quy củ.

Tiểu Nhị cầm theo hai vò rượu đi tới, một bên giúp hắn rót rượu, một bên tò mò hỏi:

- Trương đà chủ, gần hai năm không có nhìn thấy ngươi, ngươi đi chỗ nào làm ăn?

Trương Anh cười nói:

- Hướng bắc, Long Mạch đại lục.

Tiểu Nhị ngồi xuống, một mặt hiếm lạ hỏi:

- Long Mạch đại lục? Là chỗ khí vận do võ giả thời cổ sáng tạo, nơi kia rất xa nhỉ, tình cờ có thấy người tới từ Long Mạch đại lục đến đây, bọn họ đều ở trên biển đi mấy năm, có không biết hướng đi, thậm chí mê mang mười mấy năm.

- Xác thực rất xa, bất quá thương hội phái ta đi, ta không thể không đi.

Trương Anh cười nói, tâm tình hắn rất tốt.

Lúc này, một tên nam tử tóc hơi bạc khoác áo đen bưng bát rượu, bình rượu tới, ngồi ở trước mặt Trương Anh, hắn mở lời:

- Tại hạ Tiêu Bất Khổ, từ Long Mạch đại lục tới đây cũng đã ba mươi sáu năm, xin hỏi vị huynh đệ đi qua phương vương triều của Long Mạch đại lục?

Tiêu Bất Khổ, bạn vong niên của Mạnh Thu Hà, con trai Tiêu Điệu Thiên Lâu chủ của Đại Thừa long lâu.

Trương Anh liếc mắt nhìn hắn, mạn bất kinh tâm nói:

- Đại Cảnh vương triều.

Nghe vậy, tay Tiêu Bất Khổ nắm bát rượu run rẩy, hắn nỗ lực giữ vững bình tĩnh, hỏi:

- Bây giờ Đại Cảnh là năm nào?-.

- Nhân Đức năm thứ tư.

- Càn Vũ hoàng đế chết rồi?

- Ừm, thọ hết chết già.

- Đạo Tổ kia vẫn còn chứ?

- Dĩ nhiên còn, ta còn gặp qua hắn đây.

Trương Anh ngạo nghễ nói, hắn tin tưởng người đến từ Long Mạch đại lục biết được Đạo Tổ là tồn tại như thế nào.

Tiêu Bất Khổ nghe xong, khẩn trương, lúc này đứng dậy rời đi.

Trương Anh bắt lấy cổ tay của hắn, hỏi:

- Cứ thế mà đi?

Tiêu Bất Khổ cau mày nói:

- Tặng vò rượu này cho ngươi.

Trương Anh đánh giá hắn, hỏi:

- Ta thấy võ công ngươi không yếu, chẳng lẽ ngươi cũng đã gặp Đạo Tổ?

Tiêu Bất Khổ bất đắc dĩ nói:

- Sao có thể, Đạo Tổ chính là tồn tại Kim Thân cảnh, không, thậm chí có khả năng vượt qua Kim Thân cảnh, ta làm sao có thể gặp được hắn.

- Ngươi nói sai, Đạo Tổ cũng không phải Kim Thân cảnh, hắn là tồn tại còn cường đại hơn Càn Khôn cảnh, mặc dù đi vào Thiên Hải, cũng là cường giả số một số hai.

Trương Anh lắc đầu nói.

Chương 292: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (2)

Tiêu Bất Khổ như bị sét đánh, trừng to mắt, hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Trương Anh nhún vai nói:

- Tông môn cấp bá chủ Long Mạch đại lục - Hiển Thánh động thiên, ngươi hắn nghe nói qua chứ, bọn hắn điều động một tên Càn Khôn cảnh tiến đến khiêu chiến Đạo Tổ, chết rồi, còn có Kiếm Thần sống bốn trăm năm, cũng là Càn Khôn cảnh, bây giờ đang quét rác trong Long Khởi quan đây, thực lực như thế, ngươi cảm thấy Đạo Tổ không phải tồn tại vượt qua Càn Khôn cảnh?

Tiêu Bất Khổ ngồi liệt trên ghế, trợn mắt hốc mồm.

Trong lòng của hắn tràn đầy tuyệt vọng.

Càn Khôn cảnh là cảnh giới gì?

Không thể với tới, phía trên Càn Khôn cảnh lại là cảnh giới gì?

Tiêu Bất Khổ chỉ cảm thấy nhân sinh u ám, xem ra Đại Thừa long lâu không còn hi vọng quật khởi.

Đi vào Thiên Hải nhiều năm như vậy, mọi thứ hắn trước kia phát triển qua đều bị võ giả làm ác trên biển cướp sạch, bây giờ nghèo rớt mồng tơi, mấy năm gần đây, hắn một mực lưỡng lự muốn trở lại đi xem một chút hay không, hiện nghe được thực lực của Đạo Tổ, hắn nào dám trở về?

Trương Anh nhìn vẻ mặt của hắn, biết hắn có chuyện xưa, rất có thể có quan hệ với Đạo Tổ.

Có phải là kẻ địch của Đạo Tổ hay không?

Ánh mắt Trương Anh lấp lánh, lòng sinh kế sách, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, như thật sự là thế, vừa hay thỉnh công với đạo tổ.

Tiêu Bất Khổ tựa hồ cảm nhận được cái gì, đứng dậy, cấp tốc rời đi.

Trương Anh nhìn về phía tiểu nhị bên cạnh, thấp giọng nói:

- Phái một vị huynh đệ theo sau, không, ngươi tự mình theo sau, chớ có mất dấu.

Tiểu Nhị thấp giọng cười nói:

- Trương đà chủ, ngươi lo lắng cái gì, ta là Thần Nhân, làm tiểu nhị làm lâu, ngươi còn thật sự cho rằng ta là tiểu nhị.

Dứt lời, hắn đứng dậy, đi về phía hậu viện.

Trương Anh lắc lư chén rượu, ánh mắt phiêu hốt, không biết suy nghĩ cái gì.

Nhân Đức năm thứ năm.

Tần vương tròn một trăm lẻ ba tuổi qua đời, hoàng đế hạ chiếu, hậu táng Tần vương, chiếu cáo thiên hạ truyền kỳ một

đời của Tần vương.

Trước kia lúc Đại Cảnh sắp mất nước, Tần vương đứng ra, vì Đại Cảnh mang đến hi vọng, công tích như vậy, thế nhân không nên quên.

Thi thể Tần vương Khương Dự được đưa về Kinh Thành, an táng trong Hoàng Lăng.

Khương Trường Sinh đứng trên vách núi, yên lặng nhìn chăm chú tất cả những thứ này.

Khương Dự là thân đệ đệ của hắn, bất quá hai người giao tiếp cũng không sâu, mấy chục năm qua, Khương Dự cũng không có đến thăm hắn, có lẽ Khương Dự cũng cảm thấy thực lực cách xa, không muốn trèo cao, trước khi chết, Khương Dự đều không biết thân phận chân chính của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không muốn tận lực đi nhận thân, ngược lại Khương Dự sống rất tốt, thê thiếp thành đoàn, nhi nữ đều có, càng là phiên vương trấn thủ một châu, hai người đã có cuộc sống khác, hà tất nhận nhau.

Khương Dự có thể sống lâu như thế, cũng may nhờ một chút đan dược của Khương Trường Sinh, hắn nhờ Khương Tử Ngọc hỗ trợ tặng, Khương Tử Ngọc biết được hắn là thân thúc thúc, cho nên cũng rất coi trọng Khương Dự, cũng không có chèn ép, Khương Dự là người duy nhất kết thúc yên lành trong số hoàng tử đời thứ nhất.

Khương Tiển đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, hắn đã biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ngài có muốn xuống núi nhìn Tần vương thúc công một chút?

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Không cần, đi cũng không có ý nghĩa.

Khương Tiển nhìn Kinh Thành phồn hoa náo nhiệt, đột nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Gia gia phụ mẫu, huynh đệ, vợ con đều đã qua đời, chỉ còn lại có những cháu trai này, tôn nữ bọn hắn, nội tâm của hắn cô

tịch như thế nào?

- Ta nhất định sẽ nỗ lực tập võ, thường làm bạn với ngài.

Khương Tiển nhịn không được nói.

Khương Trường Sinh liếc nhìn hắn, cười nói:

- Chờ ngươi trước đi đến Kim Thân cảnh rồi nói sau, chớ để cho người ta vượt qua.

Khương Tiển hỏi:

- Bị người nào vượt qua?

- Một tiểu nha đầu, mười một tuổi nàng đã là Thông Thiên cảnh.

- A?

…

Từ khi biết được có một tiểu nữ hài mới mười một tuổi đã đi đến Thông Thiên cảnh, Khương Tiển luyện công càng thêm khắc khổ, hắn mặc dù không rõ ràng người đó là ai, nhưng theo trong miệng gia gia biết được, tất nhiên là gia gia bồi dưỡng, cái này khiến hắn có cảm giác nguy hiểm.

Khương Dự qua đời chẳng qua là nhạc đệm, Khương Trường Sinh vẫn phải tiếp tục sống.

Thoáng chớp mắt.

Nhân đức năm thứ sáu.

Hành trình Đại Cảnh bắc phạt cũng không có thuận buồm xuôi gió, Đông Hải vương triều xem thấu dụng ý của Đại Cảnh, điều binh viện binh, hai bên quyết chiến bên trên cương thổ của một vương triều bình thường, Hồng Huyền vương triều ở bên cạnh ngồi xem hổ đấu, cũng không có ý nghĩ duy trì một phương vận triều nào.

Khương Tú kìm nén một cỗ năng lực, cũng không có cầu viện Hồng Huyền vương triều, vận triều đơn đấu, nếu xin giúp đỡ phe vận triều thứ ba, làm sao có thể thống nhất thiên hạ?

Khương Tú điều động bốn mươi vạn Thiên Sách quân lên phía bắc, thề phải đánh tan Đông Hải vương triều.

Từ Thiên Cơ, Dương Chiêu Đế đã cao tuổi, đã giải giáp trở về giang hồ, đại tướng quân không có thành danh đã lâu suất lĩnh tác chiến, để bách tính rất là sầu lo.

Chương 293: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (1)

Một ngày này, trong đêm.

Khương Trường Sinh đang báo mộng Mộ Linh Lạc, nghe Mộ Linh Lạc kể về Tiềm Long luận võ, lần luận võ này kéo dài một tháng, Mộ Linh Lạc đại triển thần uy, bởi vì đối thủ đều là thiên tài mười sáu tuổi trở xuống, nàng tựa theo công lực Thông Thiên cảnh cùng với Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bách chiến bách thắng.

- Phụ thân, mẫu thân đều muốn biết ta luyện tuyệt học gì, ta không có nói, cũng may có gia gia che chở ta, hiện tại bọn hắn không dám hỏi nhiều, thúc thúc bá bá khác cũng không dám bức ta nói.

Mộ Linh Lạc đắc ý cười nói, chỉ có ở trước mặt Khương Trường Sinh, nàng mới dám làm chính mình, muốn nói cái gì thì nói cái gì, muốn cười liền cười.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước mặt nàng, cười hỏi:

- Lần này luận võ, có thiên tài để ngươi cảm thấy khó giải quyết hay không?

Mộ Linh Lạc suy tư một lát, nói:

- Có một người thực lực rất không tệ, đã sắp đi đến Thông Thiên cảnh, nắm giữ tuyệt học cường đại, nếu không phải ta thi triển Cửu Thần Đấu Chuyển Công, rất có thể thua trong tay hắn, hắn gọi là cái gì nhỉ… Ta quên, ngược lại họ Lâm, lớn hơn ta một tuổi.

Thần Cổ đại lục vẫn có rất nhiều thiên tài, cái này cũng bình thường, Thần Cổ đại lục mạnh hơn đại lục của hắn nhiều lắm.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Ngươi làm sao ngay cả tên đối thủ đều không nhớ ra được?

Mộ Linh Lạc le lưỡi một cái, nói:

- Ta không có hứng thú với người yếu hơn ta, mà bọn gia hỏa này hết sức nhàm chán, từng người võ công không được, lại ngạo đến không ai bì nổi, ta không thích.

Khương Trường Sinh cau mày nói:

- Đối phương thấp hơn ngươi một cảnh giới đều kém chút thắng ngươi, rõ ràng trong lòng ngươi cũng rất kiêu ngạo, ngươi về sau cần tiếp thu giáo huấn, đối phó kẻ địch, nhất định phải ứng phó cẩn thận, dùng tốc độ nhanh nhất hạ gục hắn, nếu là thi đấu sinh tử, càng là toàn lực đánh giết kẻ địch, không thể chủ quan, không thể tự phụ.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nàng bắt lấy cánh tay Khương Trường Sinh, đáng thương nói:

- Trường Sinh ca ca, ngươi không thể khen ta một cái sao?

- Được thôi, ngươi lợi hại.

- Hì hì, còn tạm được, chờ lúc ta có thể hạ gục Trường Sinh ca ca, mới tính là lợi hại chân chính.

- Vậy đời này của ngươi đều không niềm vui rồi.

- Đáng giận, vậy bây giờ tới luyện một chút.

- Tới thì tới.

Hai người đứng dậy, bắt đầu luận bàn.

Ở trước mặt Mộ Linh Lạc, Khương Trường Sinh cảm giác mình cũng trẻ lại rất nhiều, thật có ý tứ.

Trận này luận bàn tự nhiên dùng Mộ Linh Lạc thất bại mà chấm dứt.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Khương Trường Sinh tỉnh lại từ trong mộng cảnh, hắn đi ra khỏi phòng, đi vào dưới Địa Linh thụ, bắt đầu luyện công.

Một ngày này, giữa trưa.

Biển mây trên trời nhanh chóng cuồn cuộn, thiên địa khí vận vì đó phun trào, dị tượng như vậy để Khương Trường Sinh nghĩ lại có Kim Thân cảnh sinh ra.

Bạch Kỳ đột nhiên mở to mắt, nó nhảy đến bên trên tường viện, nhìn về hướng phía Tây Bắc, vẻ mặt nghiêm túc.

Kiếm Thần cau mày nói:

- Gợn sóng khí vận này không thích hợp, cũng không phải Kim Thân cảnh.

Khương Tiển kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ là Càn Khôn cảnh?

Từ khi biết được Càn Khôn cảnh, Càn Khôn cảnh đã trở thành cảnh giới hắn ghi tạc ở trong lòng.

- Rất có thể, chẳng qua là….

Chân mày Kiếm Thần nhíu chặt hơn.

Khương Trường Sinh thuận theo phương hướng khí vận phun trào nhìn lại, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, tầm mắt cực tốc lao về phía trước.

Một đường lướt qua sông núi hồ nước, vương triều thành trì, Hoang Lâm sa mạc, rất nhanh, hắn đã khóa chặt mục tiêu.

Lôi vân cuồn cuộn, phía dưới dãy núi liên miên, một bóng người to lớn đang đứng phía trên một sườn đồi.

Đó là một đầu cự yêu thân hình giống như ngựa trắng, đầu giống như mèo, cao ba trượng, trên đầu mọc ra sừng dê rừng, còn mọc ra một đôi lông vũ màu đen, nó đang đột phá.

Võ đạo linh khí giữa thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể nó, thối luyện yêu thân nó, hình thành lôi điện xen lẫn quanh người, cũng bởi vậy dẫn tới trời sinh dị tượng.

Chẳng lẽ là lão yêu ngàn năm trong miệng Kiếm Thần?

Khương Trường Sinh hứng thú nhìn, hắn đột nhiên nghĩ đến một chút, Cự yêu này tương tự Bạch Trạch mà Ngọc Nghiên Dật miêu tả, chẳng qua là màu sắc cánh khác nhau.

Lại liên tưởng đến Ngọc Nghiên Dật, Bạch Trạch trước khi chết kêu khóc qua, là đang cầu cứu?

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt.

Cự yêu cách Đại Cảnh có tới mười mấy vạn dặm, còn uy hiếp không được Đại Cảnh.

Bạch Kỳ quay người, trở lại trong sân, nói:

- Hẳn là yêu thú đột phá tạp ra, ta cảm nhận được yêu khí.

Nó có chút hưng phấn, dù sao nó cũng là yêu thú.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Bên trong yêu thú sinh ra Càn Khôn cảnh, tuyệt đối là lão yêu hơn ngàn năm, đoán chừng là yêu vật trốn ở trong vô tận núi sâu, ở phía tây Đại Tề, có một mảnh rộng lớn, còn lớn hơn vương triều, bên trong có rất nhiều yêu vật ẩn núp, bởi vì yêu vật tụ tập, tài nguyên võ đạo nơi đó cũng cực kỳ phong phú, dĩ vãng đều do Hiển Thánh động thiên trấn áp, quái tai, nếu Hiển Thánh động thiên còn, lão yêu kia còn dám đột phá…..

Hắn hơi ngừng, không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nhìn thẳng hắn, dọa hắn vội vàng chuyển lời:

- Bất kể nói thế nào, yêu này sinh ra, nhất định tai họa thiên hạ, đứng mũi chịu sào chính là vương triều xung quanh, Đại Cảnh ở vào phía Nam đại lục, tạm thời không cần lo lắng.

Chương 294: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (2)

Hiển Thánh động thiên thật không còn nữa.

Lúc trước hắn đã đoán như vậy, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, chỉ dựa vào bảy mũi tên đã hủy diệt toàn bộ Hiển Thánh động thiên?

Hiển Thánh động thiên lại không phải người ngu, không có khả năng tất cả mọi người tụ tập cùng một chỗ.

Cũng có một khả năng, cường giả Càn Khôn cảnh của Hiển Thánh động thiên đều bị Đạo Tổ bắn giết, dẫn đến thủ hạ đệ tử không thể trấn áp yêu vật.

Bất quá, nếu như Hiển Thánh động thiên thật toàn diệt, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu…..

Từ nam đến bắc, bắn xa hủy diệt Hiển Thánh động thiên…..

Tâm thần Kiếm Thần lần nữa bị chấn động, địa vị Khương Trường Sinh trong lòng hắn cất cao lên một tầng mới.

- Xem đi, giết không được Thụy Thú, trời sinh báo ứng tới.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, hắn tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Chuyện không liên quan tới hắn, hắn sẽ không đi quản.

- Yêu vật khơi khơi cũng có thể chứng được Càn Khôn cảnh, ta không chịu nổi thế sao.

Khương Tiển thống khổ kêu lên, nhấc lên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đi ra đình viện, còn gọi Bình An, chuẩn bị cùng luyện công.

Bạch Kỳ cũng bị kích thích thật sâu, nằm rạp trên mặt đất, dẫn linh khí vào cơ thể, thối luyện yêu thân, tăng trưởng yêu lực.

Thiên tượng dị biến, bách tính trên bảy mươi hai châu của Đại Cảnh cũng đều quan tâm, nhưng cũng không có tiếng vọng, bởi vì thiên tượng không có có ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn hắn.

Bất quá trong một đoạn thời gian sau, dân gian bắt đầu nổi lên lời đồn đại bốn phía, tuyên bố thiên tượng là trời xanh cảnh cáo Đại Cảnh, hoàng đế khai chiến chính là hành động nghịch thiên, ngôn luận kiểu này đang lặng lẽ khuếch tán.

.....

Nhân Đức năm thứ bảy, Thiên Sách quân chạm mặt Đông Hải vương triều, khai triển đại chiến kinh thiên, máu chảy thành sông.

Thiên Sách quân thế như chẻ tre, giết đến quân địch không chừa mảnh giáp, Khương Tú thông qua chim điêu bay vạn dặm biết được chiến báo, thoải mái cười to, quét qua khói mù trong lòng.

Đại Cảnh Thiên Sách, đánh đâu thắng đó.

Nhưng nửa tháng sau, Thiên Sách quân gặp phải đại quân tinh nhuệ của Đông Hải vương triều, Thiên Sách quân bôn ba đường dài lại bị đánh lui.

Trong quân địch cũng có thần nhân, có tới năm vị, Thiên Sách quân mặc dù có thần nhân, nhưng người ít không đánh lại đông.

Thần Nhân đại chiến, mang ý nghĩa cuộc chiến của hai triều đã không có thể hóa giải.

Khương Tú điều động bốn vị Thần Nhân đi chiến trường, trong đó có hai vị đến từ Phù Nguyệt thế gia.

Sau đó, hắn lại tới Long Khởi quan, muốn mời Hoang Xuyên, Bình An ra tay.

Bình An lại không muốn tiếp tục tham gia chiến tranh, chết sống không đáp ứng, từ khi Khương Tử Ngọc qua đời, lệ khí trên người hắn triệt để tán đi, hiện tại mỗi ngày ngây ngô, không muốn rời khỏi cuộc sống như vậy.

Khương Tú cũng không tiện cưỡng cầu, chỉ có thể thỉnh động Hoang Xuyên, công lực Hoang Xuyên gần đây không tăng trưởng, đáp ứng thỉnh cầu này, muốn đi lên chiến trường thử một chút, nhìn một chút có thể lâm chiến đột phá hay không.

Khương Tiển cũng muốn tham chiến, nhưng Khương Trường Sinh không cho phép, nhất định phải để cho hắn đi đến Kim Thân cảnh rồi tính.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, trước mắt đột nhiên nhảy ra một dòng thông báo:.

【 Nhân đức năm thứ bảy, Tứ Hải hiền thánh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thiên Hải Chi Địa 】 .

Hả?

Cái tên này tại sao lại chết rồi.

Khương Trường Sinh tính toán một chút, tên này tối đa mới sống hai mươi bảy tuổi.

Thật sự thê thảm.

Khương Trường Sinh chỉ có thể yên lặng chúc phúc hắn ở kiếp này có thể đầu thai tốt hơn.

Hắn đột nhiên nghĩ đến sư phụ của mình Thanh Hư đạo trưởng, sư phụ đại khái đã qua đời, đáng tiếc, trước khi sư phụ rời đi, hắn còn chưa nắm giữ Luân Hồi ấn ký.

Đối với Thanh Hư đạo trưởng, Khương Trường Sinh có tình cảm, nhưng không nhiều, dù sao Thanh Hư đạo trưởng chẳng qua là chứa chấp hắn, cũng tuân theo ý của Khương Uyên, ban đầu Thanh Hư đạo trưởng sớm phải chết, là hắn luyện chế ra giải dược, giải độc Ma Môn, xem như thanh toán xong, bây giờ hắn còn thay Thanh Hư đạo trưởng thủ hộ Long Khởi quan.

.....

Tháng mười, không khí cuối thu sảng khoái.

Vùng trời Kinh Thành bị lôi vân bao phủ, thiên địa đè nén, khiến người ta cảm thấy ngực buồn bực đến hoảng.

Trong phủ đệ, Hàn Thiên Cơ đang xem con hát xướng khúc ngẩng đầu, sắc mặt già nua đột nhiên khẽ biến, hắn bắt đầu vận công, cẩn thận cảm thụ khí vận thiên địa.

Lông mày của hắn nhăn càng ngày càng nhiều, thân thể bắt đầu run rẩy.

- Làm sao có thể….. Tại sao lại như thế này….

Hàn Thiên Cơ tự lẩm bẩm, tôi tớ bên cạnh bị hù dọa, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đại nhân, ngài làm sao vậy?

Nghe vậy, Hàn Thiên Cơ từ từ mở mắt, nhìn lên lôi vân trên bầu trời, đau thương cười nói:

- Thiên hạ sắp sụp…..

Không chỉ là Đại Cảnh.

Các triều thiên hạ đều có thể thấy khí vận biến hóa đưa tới thiên tượng, có lôi vân cuồn cuộn, có đất rung núi chuyển, cũng có cuồng phong bay tứ tán, hàn tuyết tung bay.

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh cũng cảm nhận được khí vận biến hóa, hắn nghĩ đến cái gì, nhìn về phía một phương hướng, thúc giục động Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Rất nhanh, hắn đã thấy mục tiêu.

Hắn lộ ra nụ cười, thấp giọng nói:

- Cuối cùng đã mập.

Hắn đứng dậy, để lại một câu nói đã biến mất tại chỗ:

- Ta đi một lát sẽ trở lại.

Khương Tiển, Bạch Kỳ kinh ngạc, Bình An còn đang ngủ ngon trên mái hiên.

Kiếm Thần nhíu mày, nói một mình:

- Khí tượng lần này quả thực cổ quái, vì sao khí vận trong thiên địa này đột nhiên bạo động, trước có lão yêu ngàn năm thành Càn Khôn, sau có khí vận biến hóa như thế, là trùng hợp sao….. ?

Chương 295: Đa tạ các hạ tương trợ, tại hạ tất nhớ ân này

Trong dãy núi, Tru Lục thánh quân lơ lửng giữa không trung, cuồng phong gào thét quanh người hắn, đem từng gốc từng gốc cây ở bốn phương tám hướng vụt lên từ mặt đất, cuốn bay lên trên trời.

Tru Lục thánh quân ngửa đầu, hưởng thụ khí vận to lớn thối luyện thể phách, hắn nhếch miệng lên.

- Loại cảm giác này….. Bổn quân cuối cùng thành công…..

Tru Lục thánh quân lẩm bẩm, hắn đi vào Hiển Thánh động thiên vì một mực theo đuổi cảnh giới cao hơn.

Cảm thụ được chân khí điên cuồng tăng lên, giờ khắc này hắn đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Có lẽ hắn sau khi đột phá có thể hạ gục Đạo Tổ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện như cỏ dại sinh trưởng, không thể ngăn chặn.

Bây giờ Hiển Thánh động thiên đã rút lui, chỉ còn lại hắn lưu lại Long Mạch đại lục, chưa chắc không thể thử một lần, cho dù đánh không lại, cũng có thể trốn.

Không, có thể trước hủy diệt Đại Cảnh, trả thù Đạo Tổ một chút.

Tru Lục thánh quân nghĩ đến rất nhiều loại phương án, nhưng hắn đột nhiên lại lo lắng, khí vận chiến trận như thế lớn, Đạo Tổ có thể sớm tìm đến hay không?.

- Hẳn là sẽ không, Đại Cảnh ở phía Nam, cách nơi này xa hơn hai trăm ngàn dặm…..

Tru Lục thánh quân yên lặng suy nghĩ, hắn vô ý thức nhìn qua tám phương thiên địa.

Đột nhiên.

Ánh mắt của hắn khóa chặt một phương hướng, vẻ mặt kịch biến.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trên một đỉnh núi bên ngoài hai dặm có một tên đạo nhân đang đứng, đạo nhân kia mặc đạo

bào vô cùng hoa lệ, khuôn mặt anh tuấn như tiên nhân, mà lại rất trẻ tuổi, chợt nhìn tựa như tiên nhân hạ phàm.

Chính là Khương Trường Sinh.

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi nhìn chằm chằm Tru Lục thánh quân.

Tru Lục thánh quân kinh hoàng, vì sao nơi này lại có đạo nhân, lúc trước hắn đã dò xét qua, mà đối phương có thể tránh thoát giác quan của hắn, thần không biết quỷ không hay tới gần.

Mặc dù hiện tại đã nhìn thấy đối phương, Tru Lục thánh quân kinh hãi phát hiện mình vẫn không cảm giác được khí tức của đối phương.

Đạo Tổ!.

Tru Lục thánh quân trong nháy mắt đoán được thân phận chân thật của đối phương, mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng chỉ có khả năng này.

Hô hấp của hắn đình trệ, thân thể cứng đờ, lâm vào bên trong hoảng hốt trước nay chưa từng có.

Hắn còn chưa đột phá, làm sao có thể chiến Đạo Tổ?

Hiện tại chạy trốn cũng chưa chắc có thể trốn được đi.

Chờ chút, vì sao Đạo Tổ không ra tay?

Tru Lục thánh quân bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, hắn và Đạo Tổ chưa từng gặp mặt nhau, Đạo Tổ cũng không biết hắn là ai, có lẽ Đạo Tổ là vì khí vận mà tới.

Từ bỏ khí vận, trốn sao?

Tru Lục thánh quân lâm vào bên trong giằng co suy nghĩ.

Khương Trường Sinh quan sát trong chốc lát, phát hiện thiên địa khí vận đang tràn vào trong cơ thể Tru Lục thánh quân, trợ hắn thúc đẩy sinh trưởng chân khí càng thêm khổng lồ, khiến cho gắn mạnh lên, cứ theo đà này, khí vận thiên địa sẽ lâm vào trạng thái sụp đổ. Hắn bây giờ đã hiểu rõ đến tầm quan trọng của khí vận trong thế giới võ đạo, nhất là đối với vận triều,

một khi khí vận sụp đổ, thiên tai nổi lên, nhân gian sẽ hóa thành hoang vu.

Khó mà làm được.

Khương Trường Sinh đột nhiên tan biến, một giây sau, cuồng phong xung quanh Tru Lục thánh quân bị đánh tan, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, một chưởng đặt ở trên lưng của hắn, chặt đứt khí vận thiên địa, đồng thời rót linh lực bản thân vào trong cơ thể Tru Lục thánh quân, giúp đỡ hắn đột phá.

Tru Lục thánh quân đã đi đến điểm giới hạn đột phá, Khương Trường Sinh dùng linh lực bản thân thay thế khí vận trợ giúp hắn đột phá.

Tru Lục thánh quân thất kinh, nhưng hắn căn bản không động đậy, ngay sau đó, hắn phát hiện một cỗ lực lượng cường đại đang trợ giúp mình đột phá, hắn không khỏi sửng sốt.

Đạo Tổ giúp hắn đột phá?

Tru Lục thánh quân bối rối.

Oanh!

Khí thế của hắn đột nhiên tăng vọt, chân khí không thể ngăn chặn, hình thành kình phong quay quanh quanh người, một bộ hình ảnh thiên địa phù hiện sau lưng hắn, cấp tốc mở rộng.

Nương theo lấy chặt đứt khí vận thiên địa, khí vận tán đi, khí vận thiên hạ không còn bạo động, dị tượng cũng bắt đầu liên tục tán đi.

- Xem ra hắn thật không biết thân phận của ta…..

Ánh mắt Tru Lục thánh quân lấp lánh, mở lời:

- Đa tạ các hạ giúp ta.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Khí vận thiên địa quan hệ đến chúng sinh, tập võ mạnh lên không gì đáng trách, nhưng cũng cần đi theo chính đạo.

- Các hạ dạy rất đúng, tại hạ cũng khổ vì không có cửa đột phá, mới đi hạ sách này.

Tru Lục thánh quân trả lời, trong lòng thở dài một hơi.

Khương Trường Sinh không nói thêm gì nữa.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sau nửa canh giờ, Khương Trường Sinh thu tay lại, trợ Tru Lục thánh quân đột phá nhưng một phần trăm linh lực của hắn cũng không có tiêu hao hết, chủ yếu là bản thân Tru Lục thánh quân đã đầy đủ mạnh mẽ, chỉ kém một chút bước qua cánh cửa.

Tru Lục thánh quân đột phá thành công, như lão yêu ngàn năm, nhấc lên thiên tượng dị biến, khí vận thiên hạ vì đó phun trào, giờ khắc này, không biết có bao nhiêu cao thủ tuyệt thế xôn xao, nhất là Kim Thân cảnh, bọn hắn rõ ràng nhất hình ảnh khí vận tuyệt không phải đột phá Kim Thân cảnh, mà đột phá cảnh giới càng cao hơn.

Tru Lục thánh quân hít sâu một hơi, cảm thụ được chân khí cường đại trước nay chưa từng có, hắn quay người đối mặt Khương Trường Sinh khom lưng hành lễ.

- Đa tạ các hạ tương trợ, tại hạ tất nhiên ghi lại ân này.

Chương 296: Giết người tru tâm, không có khả năng

Tru Lục thánh quân trầm giọng nói, trong lòng hắn trào phúng, Đạo Tổ ơi Đạo Tổ, chỗ xấu cho việc tránh ở trong núi tu đạo là ngươi vĩnh viễn không rõ ràng kẻ địch đến cùng là ai.

Hắn cũng không muốn bởi vậy xóa bỏ ân oán, sư đệ của hắn chết trong tay Đạo Tổ, Hiển Thánh động thiên bị buộc rời khỏi Long Mạch đại lục, nội tình mấy ngàn năm vì vậy mà bị hủy, phần cừu hận này há có thể buông xuống?

Hắn thậm chí đang suy nghĩ bây giờ ra tay có thể đánh giết Đạo Tổ hay không.

Khương Trường Sinh nói:

- Xin hỏi Thánh Quân Hiển Thánh động thiên, ngươi muốn báo ân như thế nào?

Lời vừa nói ra, Tru Lục thánh quân động dung, cả kinh nhảy ra, kéo dài khoảng cách với Khương Trường Sinh.

Sắc mặt hắn khó coi, cắn răng hỏi:

- Ngươi thế nào biết bổn quân là người phương nào? Nếu đã biết được, vì sao còn muốn trợ giúp bổn quân?

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Không có cách, ta một mực chờ đợi ngươi đột phá, nhưng nếu khí vận thiên hạ này bị ngươi hút hết, thiên hạ sẽ hoang vu, ta không thể tiếp nhận, đành phải tự mình giúp ngươi đột phá.

Tru Lục thánh quân run sợ, đối phương thế nào biết hắn muốn hấp thu khí vận thiên hạ?

Phản ứng đầu tiên của hắn là sư đệ làm phản.

Không có khả năng.

Sư đệ của hắn làm sao có thể làm phản?

Chẳng lẽ trước khi chết gặp phải tra tấn khó có thể tưởng tượng, bất đắc dĩ nói ra hết thảy?

Nghĩ đến như vậy, lửa giận trong lòng Tru Lục thánh quân dâng trào, trong mắt hiện đầy sát ý.

- Ra tay đi, hôm nay, ngươi đi không được, hoặc chiến thắng ta, hoặc là khuất nhục chết đi.

Khương Trường Sinh giơ tay lên nói, Kỳ Lân phất trần gắn ở trên đai lưng, Thái Hành kiếm cũng đặt ở bên trong vỏ kiếm, hai tay của hắn trống trơn, cũng không có bùng nổ khí thế, lại mang đến cho Tru Lục thánh quân cảm giác áp bách vô cùng lớn.

- Đáng chết, ta đã đột phá, há có thể sợ hắn.

Trong lòng Tru Lục thánh quân gầm thét, hắn lúc này chuẩn bị chiến đấu, hai tay kéo ra, hình ảnh thiên địa hiện lên ở sau lưng, càng ngày càng khổng lồ, thiên địa của hắn cùng rất giống sư đệ mình, nhưng nhiều tiếng động hơn, như có vô số điểu cầm ở bên trong đang hí lên, kinh thiên động địa.

- Đã như vậy, vậy quyết một trận tử chiến đi, Đạo Tổ.

Tru Lục thánh quân gầm thét một tiếng, khí thế như lửa, tóc trắng bay loạn, giờ khắc này, hắn hóa thành Ma Thần, công lực vượt qua Càn Khôn cảnh chấn động đến mặt đất lay động, đếm không hết đá vụn bị chấn động bay lên không, từng mảnh từng mảnh rừng núi kịch liệt chập chờn, như cuồng phong tiếp cận.

Tóc đen của Khương Trường Sinh bị thổi bay phất phới, hắn nhếch miệng lên, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Loại khí thế này không sai, mạnh mẽ hơn Kiếm Thần rất xa.

Tru Lục thánh quân đánh ra một chưởng, hình ảnh thiên địa cao mấy trăm trượng sau lưng đi theo giết ra, lướt qua thân thể của hắn, thế không thể đỡ va về phía Khương Trường Sinh.

Trong chốc lát, bên trong hình ảnh thiên địa toát ra vô số lôi điện, lôi điện phía trước ngưng tụ thành muôn vàn hình điểu cầm, hí lên lao thẳng tới Khương Trường Sinh.

Ánh chớp lấp lánh trên mặt Khương Trường Sinh, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào kịch liệt vũ động, đối mặt hình ảnh thiên địa của Tru Lục thánh quân, hắn rất nhỏ bé, nhưng cuồng phong bạo lôi không thể rung chuyển dáng người của hắn, hắn nâng lên tay trái, Xạ Nhật thần cung lăng không xuất hiện trong tay của hắn, tay phải hắn dùng tốc độ cao kéo một phát, sau đó buông tay.

Oanh!

Một chùm sáng càng thêm đáng sợ bắn ra, trong nháy mắt đánh tan hình ảnh thiên địa, gió mạnh diệt thế đè ép hết thảy tồn tại trong thiên địa, hào quang cực hạn càng làm cho thiên địa thất sắc.

Tru Lục thánh quân trừng to hai mắt, mặt lộ ra vẻ không thể tin được, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Hắn không kịp né tránh, thậm chí không kịp đề phòng.

Cường quang bao phủ hắn, nghiền nát sông núi, mặt đất, một đường giết tới phần cuối thiên địa.

Khương Trường Sinh ném Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới, thiên địa khôi phục, cường quang tan biến, bụi đất tràn ngập đầy trời, phía trước mặt Khương Trường Sinh hiện ra một khe rãnh to lớn, rộng chừng trăm trượng, sâu đến hơn mười trượng, một đường lan tràn đến phần cuối chân trời, một ngọn núi cao ven đường bị đánh xuyên, thậm chí bị đè xuống thành bình nguyên, ngay cả biển mây trên trời đều bị xé vỡ thành hai mảnh, cực kỳ hùng vĩ.

Tru Lục thánh quân máu me khắp người rơi xuống bên trong khe rãnh to lớn, gân cốt hắn đứt từng khúc, hấp hối.

Khương Trường Sinh rơi vào bên cạnh hắn, từ trên nhìn xuống hắn.

Tru Lục thánh quân mở to mắt, nhưng hắn cảm nhận được là Khương Trường Sinh, hắn khó nhọc nói:

- Đạo Tổ….. Ngươi thắng….. Nhưng Hiển Thánh động thiên còn có cơ hội….. Ta đã truyền tin cho thế lực khắp nơi vùng biển phụ cận….. Tuyên bố Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục….. Địch nhân của ngươi sẽ theo nhau mà đến, ngươi có thể thủ hộ Đại Cảnh bao lâu…..

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Hiển Thánh động thiên tự cho mình là Thánh địa tránh thế, vì sao lại muốn can thiệp chuyện vương triều?

Lồng ngực Tru Lục thánh quân kịch liệt chập trùng, cắn răng nói:

- Đó là Thánh Quân tiền nhiệm không có năng lực….. Nếu bỏ mặc triều tông, vương triều quật khởi, Hiển Thánh động thiên sớm muộn gì cũng sẽ bị lật đổ… Nếu bổn quân sớm thượng vị… Há có tình trạng như hôm nay…..

Chương 297: Lại đính đến hai chữ Kim Lân

- Những lời này đã không có ý nghĩa, bổn quân đã sớm dự liệu được không phải đối thủ của ngươi… Đã sớm để Hiển Thánh động thiên rút lui, cuối cùng sẽ có một ngày, Hiển Thánh động thiên sẽ trở về… Hi vọng khi đó ngươi còn sống, để đệ tử hậu thế báo thù cho bọn ta…

Hắn lộ ra nụ cười điên cuồng, máu tươi không ngừng rơi ra từ trong miệng.

Khương Trường Sinh nói:

- Các ngươi không về được, đêm bọn hắn chuẩn bị rút lui, bị ta giết hết.

Tru Lục thánh quân cứng đờ, bờ môi phát run.

Giết người tru tâm.

Hắn mở choàng mắt, trong mắt tràn đầy máu tươi, hắn oán hận nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, quát ầm lên:

- Không có khả năng….. Không có khả năng…..

- Chu Thước, cẩu vật đáng bị ngàn đao bầm thây ngươi! Vậy mà bán đứng Hiển Thánh động thiên.

Tru Lục thánh quân gào thét, cổ nghiêng một cái, triệt để mất mạng.

Khương Trường Sinh lắc đầu, Chu Thước chính là cường giả Càn Khôn cảnh trước đó tập kích Kinh Thành, Chu Thước nào biết được kế hoạch của Tru Lục thánh quân, dù sao kế hoạch Tru Lục thánh quân sinh ra sau khi Chu Thước chết, chỉ bất quá Tru Lục thánh quân sắp bỏ mình, đã mất lý trí.

Khương Trường Sinh phất tay, dùng bùn đất xung quanh vùi lấp Tru Lục thánh quân.

Hắn đang muốn rời đi, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía Đông, lông mày nhíu lại.

- Cỗ khí tức này… Chẳng lẽ là vị cường giả cái thế mười vạn giá trị hương hỏa kia?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ đến, khí tức đối phương còn cường đại hơn Tru Lục thánh quân sau khi đột phá, có lẽ bởi vì Tru Lục thánh quân vừa đột phá, cảnh giới còn chưa đủ ổn định, mà đối phương là một Động Thiên cảnh hàng thật giá thật.

Khương Trường Sinh không có ý định đi tìm vị cường giả Nhất Động Thiên kia, dù sao không oán không cừu, cho dù đi

tìm, cũng không tính kiếp nạn, là mình tự tìm.

Hắn đang muốn rời đi, đột nhiên phát hiện chỗ Tru Lục thánh quân bị chôn đang chậm rãi hấp thu võ đạo linh khí giữa thiên địa.

Chết còn có thể hấp thu, có ít đồ.

Hắn do dự một chút, vẫn móc Tru Lục thánh quân ra, hắn không cần nghiên cứu võ đạo, nhưng có thể giao cho Khương Tú, trong lúc Khương Tử Ngọc tại vị chuyên môn thành lập một cơ cấu bí mật, phụ trách nghiên cứu Kim Thân cảnh, Càn Khôn cảnh, quen thuộc kinh mạch bọn hắn, các chân khí vận chuyển, thuận tiện để càng nhiều võ giả lấy được kinh nghiệm.

Hắn dẫn theo thi thể Tru Lục thánh quân rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

.....

Một hồ nước rất lớn, đường kính đi đến mấy trăm dặm, trung ương hồ bỗng nhiên hãm xuống, mở ra tựa như cái phễu, trong bóng tối có một thân ảnh chậm rãi bay lên.

Tóc tai hắn bù xù, ở trần, cơ bắp vô cùng cường tráng, lực rung động tràn ngập thị giác, toàn thân ướt nhẹp, xung quanh hắn mơ hồ có hình ảnh thiên địa xuất hiện, bao trùm toàn bộ mặt hồ, như ẩn như hiện, như là hải thị thận lâu (không có thật).

Một thân ảnh chạy nhanh, chính là một lão giả mặc áo bào đen, hắn cấp tốc bay tới bên cạnh nam tử cường tráng, quỳ trong không trung, kích động nói:

- Cung nghênh Nhân Vương thức tỉnh.

Vị nam tử cường tráng này là Nhân Vương, người mà Thiên Mệnh tâm tâm niệm niệm.

Nhân Vương ngẩng đầu, khuôn mặt tang thương, thoạt nhìn bốn mươi tuổi, con ngươi là màu máu, hắn hưởng thụ ánh nắng tắm gội, lẩm bẩm nói:

- Khí vận bạo động tan biến, xem ra đã bị ngăn cản…..

Hắn quay đầu nhìn về phía lão giả áo bào đen, hỏi:

- Ta bế quan bao lâu?

Lão giả áo bào đen cố nén xúc động, trả lời:

- Ngài đã bế quan bốn trăm năm…..

Nhân Vương nghe xong, hai mắt rủ xuống dưới, nhẹ giọng khẽ nói:

- Bốn trăm năm, xem ra ta cũng không còn sống bao nhiêu năm nữa.

- Đi thôi, mang ta trở lại gặp Thiên Mệnh, nói một chút bốn trăm năm qua biến hóa ra sao, lại nói cho ta biết người nào thích hợp làm Nhân Vương đời tiếp theo.

Lão giả áo bào đen dẫn đường, hai người cấp tốc bay khỏi hồ nước, mặt hồ khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Trường Sinh ném thi thể Tru Lục thánh quân vào trong hoàng cung, truyền âm cho Khương Tú để cho người ta nhặt xác, Khương Tú nghe nói đối phương vượt qua Càn Khôn cảnh, thả xuống tấu chương trong tay, tự mình tiến đến.

Một bên khác, Khương Trường Sinh trở lại đến bên trong sân vườn.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Sư tổ, ngài đi đâu? Khí vận đột nhiên khôi phục như thường, là ngài làm sao?

Kiếm Thần kính nể nhìn về phía Khương Trường Sinh, mặc dù không rõ ràng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết Khương Trường Sinh cứu vớt thiên hạ.

Khương Trường Sinh khoát tay nói:

- Giải quyết mầm tai vạ, ta về phòng nghỉ ngơi một chút.

Nhìn hắn vào phòng đóng cửa, Khương Tiển lo lắng.

Hắn nhìn về phía Kiếm Thần, hỏi:

- Sư tổ ta sẽ không bị thương chứ?

Kiếm Thần lắc đầu nói:

- Không giống.

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Khẳng định có thu hoạch lớn.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh chờ đợi, không có đợi bao lâu, trước mắt hiện ra một dòng thông báo:

【 Nhân Đức năm thứ bảy, Hiển Thánh động thiên Tru Lục thánh quân muốn hấp thu khí vận thiên hạ lại chạy mất, may mắn bị ngươi ngăn cản, ngươi thành công sinh tồn khi đối chiến với hắn, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân côn 】 .

Kim Lân côn?

Có quan hệ như thế nào với Kim Lân ngọc Diệp?

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa trí nhớ về Kim Lân côn.

Kim Lân côn chính là pháp bảo mạnh mẽ, có thể trấn áp khí vận, có thể tru diệt Tà Ma, nếu kết nối Kim Lân ngọc diệp, hình thành Kim Lân bảo thụ, có thể trở thành pháp bảo chí cường, uy lực vô tận.

Chương 298: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (1)

Quả nhiên là pháp bảo phối hợp với Kim Lân ngọc diệp.

Khương Trường Sinh xuất ra Kim Lân côn, lóng lánh vệt sáng màu vàng, một cây gậy màu vàng kim dài nửa trượng xuất hiện trong tay của hắn, vô cùng trầm trọng.

Kim Lân côn to như cánh tay người trưởng thành, mặt ngoài điêu khắc hoa văn vảy rồng, rất sống động, cực kỳ bất phàm.

Hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế trong đó, hắn phát hiện cấm chế của Kim Lân côn không hề ít hơn so với Xạ Nhật thần cung, không hổ là ban thưởng của Nhất Động Thiên, bất quá Tru Lục thánh quân là Nhất Động Thiên do Khương Trường Sinh gian lận đản sinh, cho nên lấy được ban thưởng cũng không tính quá nghịch thiên.

Nhưng Khương Trường Sinh có loại dự cảm, nếu hắn tập hợp xong Kim Lân bảo thụ, bảo vật này tuyệt đối có thể cho hắn kinh hỉ.

Kim Lân bảo thụ cụ thể mạnh bao nhiêu, hắn tạm thời không biết, nhưng tùy tiện một mảnh Kim Lân ngọc diệp đã không gì không phá, huống chi Kim Lân bảo thụ.

Ngày kế tiếp, Khương Trường Sinh đi ra khỏi phòng, đi vào bên dưới Địa Linh thụ luyện công.

Khương Tiển nhịn không được hỏi thăm hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì.

Khương Trường Sinh do dự một chút, vẫn nói rõ nguyên do.

- Thánh Quân của Hiển Thánh động thiên hấp thu khí vận thiên hạ, trợ giúp mình đột phá, một khi thành công, thiên hạ sẽ liên tục xuất hiện vận rủi, cũng may ta kịp thời chạy tới.

Khương Trường Sinh nói đến mây trôi nước chảy, nhưng Khương Tiển, Kiếm Thần có thể tưởng tượng đến gian hiểm trong đó.

Kiếm Thần nhíu mày hỏi:

- Hiển Thánh động thiên điên rồi sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Bọn hắn muốn rời khỏi phiến đại lục này, cho nên trước khi đi không để ý thiên hạ thương sinh, muốn bồi dưỡng được một tôn cường giả vượt qua Càn Khôn cảnh.

Dứt lời, hắn nhắm mắt, bắt đầu luyện công.

Khương Tiển tức giận nói:

- Lại là Hiển Thánh động thiên, lấn nhị ca ta, phái người đến tập kích Kinh Thành, bây giờ lại muốn làm thiên hạ loạn lạc, ngày khác nếu bị ta phát hiện, khẳng định triệt để diệt trừ bọn hắn.

Kiếm Thần lắc đầu, trong lòng cảm khái vạn phần.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ.

Đêm đó Đạo Tổ bắn tên, tất nhiên là ngay Hiển Thánh động thiên đang rút lui.

Xem ra Hiển Thánh động thiên thật không còn nữa.

Bất quá hắn còn rất hiếu kỳ, từ nam đến bắc, Đạo Tổ thế nào biết Hiển Thánh động thiên muốn rút lui, hơn nữa còn có thể tinh chuẩn bắn trúng.

Thật chính là võ học sao?

Hay Đạo Tổ đã mở Thiên Nhãn?

Thiên Hải, bến cảng trên một hải đảo, một chiếc thuyền dựa vào bờ, hai bóng người đi ra từ bên trong.

Chính là Khương La, Tà Tôn, nhiều năm không thấy, Khương La đã đi vào trung niên, mà Tà Tôn lại không hiện ra già nua, số tuổi của hai người thoạt nhìn không sai biệt lắm.

Bọn hắn đi đến khu chợ, tiến vào một khách sạn.

Khách sạn này chính là khách sạn mà Trương Anh trước đó đi tới, tên là An Tâm khách sạn.

Hai người đi vào khách sạn, vị Tiểu Nhị Thần Nhân kia chạy tới, vẻ mặt tươi cười, hỏi:

- Hai vị khách quan muốn uống chút gì, ăn chút gì không?

Khương La nói:

- Láy hai vò rượu ngon nhất, tất cả món ăn ngon nhất ra đây. -

- Có ngay!

Tiểu Nhị quay người rời đi.

Chưởng quỹ đứng trước quầy tính sổ giương mắt lườm Khương La, Tà Tôn, sau đó cúi đầu, tiếp tục tính sổ sách.

Khương La mở miệng hỏi:

- Sư phụ, thật muốn trở về sao?

Rời khỏi Long Mạch đại lục mười bảy năm, bọn hắn ra biển gặp người liền hút công lực, công lực một mực đang tăng trưởng, nhất là Tà Tôn, công lực đã đi đến mức độ không thể tưởng tượng.

Tà Tôn cười nói:

- Cần phải trở về, trước đoạt long mạch, lại diệt Hiển Thánh động thiên.

Hắn tràn đầy tự tin, ngay sau đó, ánh mắt của hắn bỗng nhiên liếc nhìn một tên tôi tớ đang lau bàn bên cạnh, người kia nghe được bốn chữ Hiển Thánh động thiên, thân thể rõ ràng cứng đờ.

Tà Tôn nheo mắt lại.

Lúc này, Tiểu Nhị bưng hai vò rượu đến, rót rượu cho hai người, hắn chú ý tới ánh mắt Tà Tôn, lúc này quay đầu mắng:

- Khổ Hán, làm sao không có lau sạch sẽ bàn này?

Tôi tớ tên Khổ Hán quay người, là Tiêu Bất Khổ.

Tiêu Bất Khổ so với lúc trước, tưởng như hai người, cả người sợ hãi rụt rè, hắn cẩn thận từng li từng tí đi vào trước bàn, bắt đầu lau bàn.

Khương La nhíu mày nhìn về phía hắn.

Tà Tôn như không có xảy ra chuyện gì hỏi:

- Vị huynh đệ này có từng nghe nói qua Hiển Thánh động thiên?

Tiêu Bất Khổ vội vàng lắc đầu.

Tiểu Nhị cười nói:

- Khách quan, hắn từ nhỏ lớn lên ở trên đảo, trời sinh câm điếc, nếu ngài muốn nghe cái gì, có thể hỏi ta.

Tà Tôn hừ một tiếng, khoát tay ra hiệu Tiêu Bất Khổ lui ra.

Tiểu Nhị lôi Tiêu Bất Khổ đi, vừa đi, một bên đá hắn, trong miệng hùng hùng hổ hổ, chửi hắn tay chân chậm chạp.

Khương La thấp giọng nói:

- Sư phụ, công lực tiểu nhị vừa rồi kia không thấp, tiệm này không đơn giản.

Tà Tôn bình tĩnh nói:

- Không sao đâu, chỉ có hắn là một vị Thần Nhân, luôn có cao thủ muốn ẩn thế, tập làm quen là được, đừng quên chúng ta trước đó đụng phải một tên ngư dân, thoạt nhìn mềm yếu, kì thực là Kim Thân cảnh, kém chút còn bị hắn đánh lén.

Khương La gật đầu, vừa nghĩ tới sắp trở lại Long Mạch đại lục, trong mắt hắn lóe lên vẻ chờ mong.

Hắn mở miệng hỏi:

- Sư phụ, đến lúc đó ta có thể trở về Đại Cảnh nhìn một cái không? Ta muốn nhìn một chút phụ hoàng và mẫu hậu ta, sợ không gặp lại, về sau lại không cơ hội gặp mặt nữa, mặc dù tình cảm ta dành cho bọn hắn không sâu, nhưng bọn hắn đưa ta đi Hiển Thánh động thiên, bản thân cũng là có ý tốt, hi vọng ta có thể tập được tuyệt học.

Chương 299: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (2)

Tà Tôn cười nói:

- Tự nhiên có khả năng, vi sư cũng muốn đi Long Khởi quan nhìn một cái.

Khương La lộ ra nụ cười.

…..

Nhân Đức năm thứ tám.

Trong ngự thư phòng, phịch một tiếng, Khương Tú đá ngã lăn cái bàn, mặt mũi tràn đầy lửa giận.

Trần Lễ, Đạo Thần yên lặng.

Khương Tú chống nạnh hai tay, nỗ lực khắc chế lửa giận, trầm giọng nói:

- Đông Hải thật sự khinh người quá đáng, vô luận trẫm muốn đánh vương triều phương nào, hắn sẽ trợ giúp phương đó, rõ ràng cương thổ bọn họ cách xa nhau đến hai vương triều, còn có vương triều dọc đường, vậy mà bỏ mặc binh mã Đông Hải tới lui tự nhiên.

Trần Lễ nói:

- Đông Hải dừng chân hai trăm năm, bọn hắn cũng không phải Đại Hoang, an dưỡng trăm năm, bọn hắn cũng đang chinh chiến, bọn hắn có lòng cảnh giác rất cao, tự nhiên sẽ hiểu mục đích của chúng ta, bất quá Đông Hải từ xa đi tới, nhất định càng thêm gian khổ, bệ hạ có thể hạ lệnh ba vị phiên vương phương Bắc cùng nhau xuất binh, cường ngạnh nuốt vương triều bình thường phía trước, không ngừng hướng tới gần. Đông Hải

Đạo Thần nói:

- Không thể không phòng Hồng Huyền vương triều, Bạch Y vệ chui vào Hồng Huyền vương triều thăm dò Hồng Huyền vương triều đang trưng binh, đây không phải điềm tốt.

Khương Tú ngồi xuống, bất đắc dĩ nói:

- Nếu có Kim Thân cảnh ra tay, trẫm làm sao đến mức này, nhưng Bình An tướng quân không muốn tái chiến.

Trần Lễ nói:

- Bệ hạ, Cửu vương gia đang tập võ ở chỗ Đạo Tổ thủ hạ, đi đến Kim Thân cảnh thì có thể xuống núi, đã nhiều năm như vậy, hẳn là tới gần Kim Thân cảnh rồi nhỉ?

- Trẫm cũng đang đợi, Cửu đệ cũng hứa hẹn nhất định sẽ trợ giúp trẫm, chẳng qua Kim Thân cảnh không dễ đột phá.

Khương Tú cau mày nói.

Trần Lễ nói:

- Sao bệ hạ không bắt chước cử chỉ của Tiên Hoàng trước đó làm với Bình An?

Khương Tú nghe xong, ánh mắt lấp lánh.

Hắn cũng từng nghĩ tới, nhưng hắn không hạ nổi quyết tâm.

Khương Tiển dù sao cũng không phải Bình An, Bình An thiên sinh ngu dại, dễ khống chế, nếu Khương Tiển công cao che chủ, mặc dù không phản hắn, chờ hắn chết, các con của hắn như thế nào trấn áp Khương Tiển?

Khương Tiển về sau lấy vợ sinh con, con hắn có thể muốn làm hoàng đế hay không?

Tính đến những khả năng này, hắn đều cần suy nghĩ kỹ càng.

So với vun trồng Khương Tiển, hắn càng muốn chọn lựa một vị thiên tài không phải hoàng thất bồi dưỡng thành Kim Thân cảnh, hậu nhân Khương Tiển mưu phản, vẫn là huyết mạch của Khương gia, đoán chừng gia gia sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng người ngoài mưu phản, gia gia nhất định ra tay trấn áp.

Khương Tú lâm vào bên trong giằng co suy nghĩ.

Trần Lễ, Đạo Thần không dám quấy nhiễu.

Đúng lúc này, một tên Bạch Y bước vào thư phòng, trình lên một phong mật tín.

Khương Tú mở ra xem xét, đột nhiên giận dữ, xé nát mật tín.

Trần Lễ vội vàng hỏi:

- Làm sao vậy?

Khương Tú hít sâu một hơi, nói:

- Đông Hải vương triều phái đi số lượng lớn thuỷ quân vượt biển tới, hơn nữa còn vây quanh phía phương Nam dưới cùng nhất, tiến hành công thành.

…

Đại Cảnh, Ngự Châu, duyên hải.

Khương La đứng trong boong thuyền, nhìn ra xa phía trước, thấy đường nét lục địa, mặt hắn lộ ra nụ cười, mở lời:

- Sư phụ, sắp đến rồi.

Tà Tôn đi ra từ trong thuyền, cùng hắn đứng sóng vai, nhìn Long Mạch đại lục xa xa.

- Thuyền của Kỳ Duyên thương hội thật sự quá nhanh, mặc dù thân ở trong sương mù, cũng không có mất phương hướng.

Khương La cảm khái.

Năm đó, bọn hắn đi tới Thiên Hải, ở trên biển quanh đi quẩn lại mấy năm mới thành công.

Tà Tôn nói:

- Kỳ Duyên thương hội dù sao cũng là thương hội lớn dừng chân trên hải dương tám trăm năm, nắm giữ kỹ thuật hàng hải không phải chúng ta có thể tưởng tượng.

Khương La híp mắt nói:

- Sư phụ, bờ biển làm sao có nhiều đội thuyền như vậy? Thoạt nhìn giống như quân thuyền, phía trên có rất nhiều binh sĩ mặc giáp.

Tà Tôn hoàn toàn thất vọng:

- Có lẽ là thuỷ quân của Đại Cảnh, trước khi đi, Đại Cảnh đang quật khởi tốc độ cao, phát triển thuỷ quân cũng bình thường.

Khương La tiếp tục nhìn chằm chằm.

Đội thuyền cách bờ biển càng ngày càng gần, Khương La đột nhiên thấy rõ ràng những cờ xí bên trên thuyền kia, viết hai chữ Đông Hải.

- Đông Hải?

Khương La nhíu mày.

Tà Tôn giễu cợt nói:

- Hẳn là Đông Hải vương triều, Đông Hải vương triều thăm dò hải dương là xuất chúng nhất trong các vương triều, cho dù Đại Tề cũng kém xa. Không nghĩ tới Đông Hải vương triều vậy mà nhảy vọt vùng biển, vây quanh phương nam Đại Cảnh, xem ra hai triều đã khai chiến.

Khương La nhíu mày, hắn đột nhiên thả người vọt lên, nhanh chóng lao tới đội tàu thuỷ quân của Đông Hải vương triều.

Lăng không bay lượn.

Thần Nhân.

Tà Tôn cười cười, không có ngăn cản, cười nhìn đồ sát sắp phát sinh.

…

Trong mộng cảnh, Khương Trường Sinh đang luận bàn cùng Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc mười lăm tuổi đã lớn, không thấp hơn Khương Trường Sinh bao nhiêu, thân thể trong bộ áo trắng lộ ra dáng người cao gầy, tay nàng nắm một thanh kiếm, thân pháp nhanh như kinh hồng, nhưng vô luận kiếm pháp của nàng tinh diệu như thế nào cũng không đả thương được Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh một bên tránh né, một bên lời bình nói:

- Quá chậm… Thiếu một chút sát ý… Quá ngay ngắn, vừa rồi kém chút đã đâm trúng ta…..

Mộ Linh Lạc nhíu chặt đôi mi thanh tú, tay trái bỗng nhiên biến hóa thủ ấn, khí thế phóng đại, tốc độ thân pháp đột nhiên tăng lên.

Là Cửu Thần Đấu Chuyển Công.

Chương 300: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (1)

Nàng đã là Thần Tâm cảnh, dựa vào Cửu Thần Đấu Chuyển Công, công lực tăng vọt, khí thế mặc dù không bằng Thần Nhân, nhưng cũng không Thần Tâm tầm thường có thể so sánh.

Hai người luận bàn gần nửa canh giờ, tay phải Khương Trường Sinh vươn ra ngón trỏ, ấn ở trên trán của nàng, tay trái bắt lấy thắt lưng của nàng nhấc lên, để thân thể nàng mất đi cân bằng, bị đè ép rơi xuống đất.

Sau khi hạ xuống, Mộ Linh Lạc trừng to mắt, Khương Trường Sinh dùng ngón tay trỏ đè ép trán của nàng, để cho nàng không thể đứng dậy, hắn thu tay lại, đứng dậy cười nói:

- Ngươi lại thua.

Mộ Linh Lạc bĩu môi, chậm rãi đứng lên.

Ở kiếp này nàng có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, ngũ quan đẹp đẽ, da trắng như tuyết, đẹp mắt hơn kiếp trước

rất nhiều, khí chất mặt mày cũng có chút tương tự Khương Trường Sinh, thần thái đạm mạc, có thể là hai người ở chung lâu, trong lúc vô hình nàng bị Khương Trường Sinh ảnh hưởng, lại thêm toàn thân áo trắng, có loại khí chất tiên tử không thể khinh nhờn.

- Đây là giấc mơ của ngươi, ngươi thật muốn đánh bại ta, ngươi có khả năng biên chế mộng cảnh.

Khương Trường Sinh cười nói.

Mộ Linh Lạc khẽ nói:

- Kia không có ý nghĩa, lúc không gặp được ngươi, ta từng huyễn tưởng qua ngươi, nhưng ta mơ thấy ngươi rất mơ hồ, không bằng ngươi chân thực.

Nếu Khương Trường Sinh báo mộng, giấc mộng này sẽ hết sức chân thực, sau khi nàng tỉnh mộng vẫn nhớ kỹ, đây cũng là căn cứ nàng phán đoán Khương Trường Sinh có xuất hiện hay không, cũng chính là nguyên nhân như thế, nàng cảm thấy Khương Trường Sinh cũng không phải mình tưởng tượng ra, mà là tồn tại chân thật, các nàng dùng mộng cảnh liên hệ, không người nào biết được.

Hai người đi đến dưới cây ngồi xuống, Khương Trường Sinh bắt đầu nghe Mộ Linh Lạc giảng giải những chuyện trôi qua tháng này.

Nàng đã đánh vỡ ghi chép tuổi tác đạt đến Thần Tâm nhanh nhất của Mộ gia, theo nàng lớn lên hiểu chuyện, địa vị của nàng cũng bắt đầu tăng lên, quyền lực của nàng còn cao hơn phụ mẫu trong gia tộc, lại thêm gia gia cưng chiều, không người dám khi dễ nàng, đều phải nịnh nọt nàng.

- Gần đây, gia gia muốn đưa ta đi Thánh phủ tập võ, nghe nói chỉ có tuyệt thế thiên tài mới có thể vào Thánh phủ, đi ra từ trong Thánh phủ, kém cỏi nhất cũng có thể đi đến Kim Thân cảnh, dùng tư chất của ta, gia gia cảm thấy ta có thể vượt qua người, đi đến cảnh giới Nhị Động Thiên mà người một mực cầu mong.

Mộ Linh Lạc rầu rĩ nói, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Đây không phải chuyện tốt à, vì sao ngươi không muốn đi?

Mộ Linh Lạc nhìn về phía hắn, trừng mắt nhìn, nói:

- Ta có ngươi, ta cảm giác không cần đi Thánh phủ, mà võ học của ta không kém, chẳng qua võ đạo linh khí, tài nguyên tập võ ở Thánh phủ càng thêm phong phú, gia tộc còn hi vọng ta có thể kết giao nhiều thiên kiêu, tăng thêm gia tộc giao thiệp, ta sợ nhất phiền toái, ai.

Nha đầu này…..

Khương Trường Sinh cảm giác nàng làm sao rất giống mình.

Xem ra bản thân dạy dỗ những năm qua rất có hiệu quả.

Mộ Linh Lạc bỗng nhiên tò mò hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi đến cùng ở đâu, ngươi người hay quỷ, nếu là người, ta có thể tìm thấy ngươi ở trong hiện thực hay không?

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Ta tự nhiên là người, bất quá ta cách ngươi rất xa, xa tới ngươi tạm thời tìm không thấy, chờ ngươi đủ mạnh, ta sẽ nói cho ngươi biết ta ở đâu.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nàng chân thành nói:

- Ta nhất định sẽ đi tìm ngươi.

- Có đúng không, vậy ta chờ ngươi.

Khương Trường Sinh cười nói, nhìn nụ cười của hắn, gương mặt Mộ Linh Lạc ửng đỏ, quay đầu đi.

Nhìn nàng bộ dáng như vậy, trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái.

Thời gian thật nhanh, bất tri bất giác, nha đầu này cũng sắp trưởng thành.

Từ nhỏ đến lớn, hắn không có tận lực để Mộ Linh Lạc yêu thích mình, hắn ngoại trừ bồi luyện, phần lớn thời gian đều đóng vai nhân vật lắng nghe, hắn không cần từ nhỏ quán thâu

để cho nàng tư tưởng yêu thích mình, dù sao hắn vẫn có tự tin. Khí phái Tu Tiên giả vốn không giống bình thường, hắn lại duy trì bộ dáng mười tám tuổi, hắn tin tưởng bên trong thiếu niên đồng lứa mà Mộ Linh Lạc gặp phải không có ai có thể so tuấn tú, khí chất hơn hắn, luận võ công, càng không thể so sánh.

Sự thật cũng như thế, Mộ Linh Lạc bị Mộ gia bảo hộ rất chặt, tầm mắt cực cao, đối với thiên tài những gia tộc giao hảo cùng Mộ gia, nàng một mực không có để ở trong lòng.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, vừa nói:

- Thánh phủ có nhiều Càn Khôn cảnh không?

Hai tay Mộ Linh Lạc ôm đầu gối, suy tư nói:

- Hẳn là rất nhiều, chỉ là Mộ gia đã có mười vị Càn Khôn cảnh, Thánh phủ chính là Thánh địa võ đạo, khẳng định nhiều vô số kể.

Thật sự đáng sợ.

Cái này là địa đồ cấp cao hơn à?

Khương Trường Sinh mặc dù không kém bao nhiêu người mạnh nhất Thần Cổ đại lục, nhưng không có nghĩa khoảng cách giữa Long Mạch đại lục và Thần Cổ đại lục không lớn, dựa theo lời Mộ Linh Lạc nói, võ đạo Thần Cổ đại lục đã phát triển vài vạn năm, thậm chí còn chế tạo ra đủ loại thần binh, một vài thần binh lợi hại thậm chí có thể làm cho võ giả vượt cảnh giới giết địch, nghe Mộ Linh Lạc nói, Mộ gia còn có truyền tống trận, chính là dùng đá không gian đặc thù xây dựng, quả thật thần kỳ.

Chương 301: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (2)

Không phải trận pháp truyền tống giống như trong tiểu thuyết tu tiên cần tiêu hao linh thạch, càng giống như nhảy vọt không gian của khoa học kỹ thuật, chỉ cần có đầy đủ không gian thạch dựng tốt truyền tống trận, có thể dùng chân khí thôi động truyền tống trận, nhưng đá không gian cực kỳ hiếm thấy, cũng không phải mỗi gia tộc, tông môn, vương triều đều có.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Vào lúc giữa trưa, Khương Tiển ngồi tĩnh tọa ở trong dược đỉnh vận công, Kiếm Thần đang tăng thêm dược liệu cho hắn.

- Những dược liệu này thật sự không đơn giản, chẳng lẽ Đạo Tổ nắm hết vốn liếng của Hiển Thánh động thiên?

Kiếm Thần yên lặng suy nghĩ, Khương Tú thường xuyên phái người đưa tới dược liệu cho võ đạo sử dụng, nhưng căn bản không thể so với những dược liệu mà Khương Trường Sinh tự mình lấy ra.

Không ít dược liệu đến Kiếm Thần như hắn đều động tâm.

Một bên khác, trước một dược đỉnh nhỏ bé, Khương Trường Sinh đang thả dược liệu vào, Bạch Kỳ nằm sấp trong đỉnh, ánh mắt nó đầy hưng phấn, một mực le lưỡi, giống như con chó bình thường.

Khương Trường Sinh chuẩn bị trợ giúp nó đột phá.

Tên này kẹt tại cảnh giới trước Thần Nhân quá lâu, hắn thật sự nhìn không được.

Bất quá có thể đột phá hay không, vẫn phải dựa vào vận mệnh của nó, Tru Lục thánh quân đã đi đến cơ hội đột phá, Khương Trường Sinh mới thuận tay đẩy thêm thôi.

Khương Trường Sinh phát hiện Thần Nhân rất đặc thù, có quy tắc võ đạo đặc thù hạn chế, có lẽ đây cũng là nguyên nhân chỉ có đi đến Thần Nhân cảnh mới có thể tăng trưởng tuổi thọ.

Trong thế giới võ đạo, Thần Nhân là đường ranh giới.

- Ta tôi thể cho ngươi một tháng, nếu thất bại, về sau đừng hi vọng nữa.

Khương Trường Sinh không quan tâm nói.

Bạch Kỳ nghe xong, càng căng thẳng hơn.

Nếu thất bại, mình có bị đuổi xuống núi hay không?

Nó trong lòng gấp gáp, quyết định thề phải đột phá.

Cùng lúc đó.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tú nghe Bạch Y vệ hồi báo, mặt lộ vẻ vui mừng, vỗ tay khen hay, nói:

- Xem ra là cao thủ võ lâm Đại Cảnh ra tay rồi, ha ha ha, Đông Hải vương triều thật muốn chết, còn muốn đánh lén Ngự Châu của trẫm.

Căn cứ Bạch Y vệ dò xét, thuỷ quân Đông Hải vương triều phái tới toàn quân bị diệt, không người nào còn sống.

Đạo Thần cau mày nói:

- Bệ hạ, còn có một tình huống, nhất định phải cẩn thận, nghe nói tất cả tướng sĩ thủy quân Đông Hải đều bị hút khô công lực, công pháp như thế….

Chu Thiên thần công.

Công pháp bị phong làm võ công cấm bên trong Chân Võ các.

Khương Tú nhíu mày, nói:

- Ý của ngươi là người xuất thủ có khả năng cũng không phải trợ giúp Đại Cảnh.

Đạo Thần gật đầu nói:

- Đừng quên Đại Thừa long lâu, thần nghe nói Đại Thừa long lâu bị Đạo Tổ đánh tan, nhưng trên thực tế võ giả Đại Thừa long lâu chết trong tay Đạo Tổ không đến năm mươi người.

Khương Tú đứng dậy, bồi hồi trong phòng.

Đạo Thần phất tay, ra hiệu Bạch Y vệ lui ra.

Khương Tú thở dài một hơi, lẩm bẩm nói:

- Thật sự không cho trẫm bớt lo, xem ra trẫm thật không thích hợp chiến tranh, đánh trận chiến đã khẩn trương, dễ dàng loạn tâm.

Đạo Thần yên lặng, hắn có thể hiểu được Khương Tú, giang sơn Đại Cảnh quá lớn, Khương Tú cần phải xử lý chuyện quá nhiều, lại còn sầu lo vì tiền tuyến, xác thực khó xử.

Không phải ai đều hùng tài vĩ lược như Cảnh Thái tông, mà lúc Cảnh Thái tông chinh chiến, còn có Khương Tú hỗ trợ xử lý nội chính, trái lại Khương Tú, con hắn không thể, khó làm được việc lớn.

Một tên thái giám bước nhanh tiến đến, khom lưng hành lễ, nói:

- Bệ hạ, Trương Anh đà chủ Kỳ Duyên thương hội đến đây, tuyên bố mang đến đồ tốt, có thể giúp bệ hạ thay đổi Càn Khôn, đánh tan Đông Hải vương triều.

Khương Tú nghe xong, con mắt sáng lên, nói:

- Mau gọi hắn tiến vào.

- Vâng!

Thái giám quay người rời đi.

…

Lúc hoàng hôn.

Khương La, Tà Tôn đi vào Kinh Thành, nhìn phồn hoa đầy đường, hai người đều hơi kinh ngạc.

- Kinh Thành Đại Cảnh thoạt nhìn không kém hơn Đại Tề hoàng triều nha.

Khương La cảm khái, hắn vẫn cảm thấy Đại Cảnh tương đối lạc hậu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên làm hắn thấy ngoài ý muốn.

Tà Tôn gật đầu nói:

- Vi sư cũng đánh giá thấp hoàng đế thực lực Đại Cảnh quản lý giang sơn.

Hai người tìm tới một gian khách sạn ở lại.

Trong phòng ngủ, tiểu nhị đưa nước mát, vừa mới chuẩn bị rời đi lại bị Khương La giữ chặt.

Khương La hỏi:

- Ngươi cảm thấy hoàng đế như thế nào?

Từ khi đổ bộ lên đất liền, bọn hắn liền chạy nhanh, ven đường cũng chỉ là hỏi đường, cũng không có hiểu rõ về Đại Cảnh hôm nay.

Khương La rất muốn nghe nghe bách tính đánh giá về phụ hoàng mình.

- Hoàng đế à, rất tốt, giống như niên hiệu vậy, xác thực nhân đức, hết sức quan tâm bách tính, chẳng qua là những năm gần đây lại thừa kế di chí khai cương khoách thổ của tiên đế, cũng không biết chiến loạn sẽ ảnh hưởng đến bách tính bên trong Đại Cảnh sinh hoạt hay không.

Tiểu nhị cảm khái nói, đây cũng là ý nghĩ của đại đa số người Kinh Thành.

Bọn hắn có được tài nguyên bảy mươi hai châu, sinh hoạt hạnh phúc, tự nhiên hi vọng quốc thái dân an, bớt đi chiến loạn.

Mặc dù không vừa lòng hoàng đế chinh chiến, nhưng không có người phủ nhận công tích của hoàng đế.

Có thể làm cho bách tính nghị luận như vậy, đủ để thấy hoàng đế nhân từ, đổi lại Cảnh Thái tông, vọng nghị hoàng đế, là phải bị chặt đầu.

- Tiên đế di chí? Cảnh Văn Đế không phải hôn quân chỉ biết hưởng thụ sao?

Khương La kinh ngạc hỏi.

Chương 302: Đôi tối thăm dò hoàng cung

Tiểu Nhị càng thêm kinh ngạc, nói:

- Khách quan, cái gì Cảnh Văn Đế, tiên đế là Cảnh Thái tông, năm Càn Vũ đã qua lâu rồi, bây giờ là Nhân Đức năm thứ tám.

Nhân Đức năm thứ tám…

Khương La như bị sét đánh, cả người cứng đờ, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi.

Tiểu nhị bị dọa sợ, vội vàng lui ra, thuận tiện đóng cửa lại.

Khương La đi đến trước bàn ngồi xuống, tay phải thả trên mặt bàn, nắm chắc thành quyền đầu, nỗ lực khắc chế cảm xúc.

Hắn vốn cho là mình không quan tâm đoạn này thân tình, nhưng chân chính nghe nói phụ hoàng qua đời, hắn tâm vẫn loạn.

Nói không nên lời là bi thương, vẫn phẫn nộ.

- Sao người có thể chết sớm như vậy… Người không thể chờ đứa con trai như ta một chút à, hay là người đã quên ta rồi…..

Khương La tự lẩm bẩm, bờ môi cũng bắt đầu trắng bệch.

Hắn cũng đã tính toán tuổi thọ, sợ Khương Tử Ngọc sống không quá trăm tuổi, không nghĩ tới Khương Tử Ngọc chết sớm như vậy.

Giờ khắc này, Khương La cảm thấy cô độc trước nay chưa từng có.

Tứ Hải hiền thánh chết rồi, phụ hoàng cũng đã chết, trong thiên địa này hắn thật không có thân nhân, những huynh đệ kia lại có ai nhớ kỹ hắn.

Khương La nhìn về phía hoàng cung, ánh mắt phức tạp.

Rất nhanh, hắn làm ra một quyết định.

Chờ đến tối, hắn muốn đi hoàng cung nhìn hiện thời hoàng đế một chút.

…..

Khương Trường Sinh đứng dậy, nhìn một chút Bạch Kỳ trong dược đỉnh, vừa nhìn về phía Kinh Thành.

- Khí tức Càn Khôn cảnh, thời đại này làm sao Càn Khôn cảnh nhiều như vậy…..

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn âm thầm chờ mong, hi vọng đối phương là tới khiêu chiến hắn.

Càn Khôn cảnh cường đại cỡ nào, không thể nào là tới du lịch.

Bất quá khí tức của vị Càn Khôn cảnh này có chút phiêu hốt, kém xa Kiếm Thần.

Khương Trường Sinh theo đó phát hiện Luân Hồi ấn ký của Khương La, tiểu tử này đang ở bên cạnh vị Càn Khôn cảnh kia, chẳng lẽ Càn Khôn cảnh kia là Tà Tôn?

Kiếm Thần cũng không có phát giác được Tà Tôn đến, hắn đứng ở dược đỉnh trước quan tâm tình huống của Khương Tiển, Bình An cũng ở bên cạnh tham gia náo nhiệt.

Ở trên núi lâu, Kiếm Thần bất tri bất giác cũng thích Khương Tiển, cảm thấy tính tình hợp nhau, coi Khương Tiển là tôn nhi mà đối đãi, hắn cũng lo lắng Khương Tiển có nguy hiểm, dĩ nhiên, hắn càng nhiều hơn chính là chờ mong tương lai của Khương Tiển.

Hắn tin tưởng chỉ cần Khương Tiển thuận lợi trưởng thành tiếp, tất nhiên có thể thành là thiên hạ đệ nhất.

Không, thiên hạ đệ nhị.

Khương Trường Sinh cũng không lo lắng Khương Tiển, tiểu tử này có thể có Đại Đạo Chi Nhãn bản cấp thấp, sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Đêm tối dần dần buông xuống.

Khương Trường Sinh đang dạy bảo Bạch Kỳ vận công, hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, nhìn về phía hoàng cung, híp mắt lại.

Tiểu tử này làm sao tiến vào hoàng cung rồi?

Khương Trường Sinh bắt đầu quan tâm tình huống trong hoàng cung, dù sao Khương La từ nhỏ đã lớn lên tại Hiển Thánh động thiên, tình cảm với các huynh đệ tỷ muội không sâu, thậm chí có thể nói là người xa lạ, lại thêm đi theo Tà Tôn nhiều năm phiêu bạt, hắn lo lắng Khương La sẽ giết hại huynh đệ.

Nếu như thật sự như thế, vậy hắn không thể không ra tay.

Đương nhiên, hắn cũng không phải muốn giết Khương La, mà để hắn ở trên núi quản giáo thật tốt, dù sao nhân sinh của Khương La xác thực rất khổ, dễ dàng đi đường rẽ.

Trong hoàng cung.

Khương La dùng tốc độ cao tiến lên, hắn phát hiện trong hoàng cung đề phòng mặc dù sâm nghiêm, nhưng cao thủ không nhiều.

- Hoàng đế này chắc quá thư giãn rồi nhỉ, không sợ kẻ địch đêm khuya giết ngươi?

Khương La âm thầm khinh thường, có chút không vừa lòng với hoàng đế.

Hắn một đường tìm tòi, rốt cuộc tìm được ngự thư phòng.

Nghe nói hoàng đế chuyên cần chính sự, vậy bây giờ hẳn còn chưa đi ngủ, quả nhiên, ngọn đèn dầu trong ngự thư phòng vẫn sáng, ngoài cửa tụ tập không ít thái giám, Bạch Y vệ.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đi vào phía trước cửa sổ ngự thư phòng, không biết dùng võ học gì, vậy mà hóa thành một màu như bức tường.

Hắn lặng lẽ thăm dò, nhìn về phía bên trong cửa sổ, Khương Tú đứng quay lưng về phía hắn, đang phê duyệt tấu chương.

Nhìn gương mặt kia giống y như mình, Khương La hốt hoảng.

Hoàng đế quả nhiên là hắn.

Khương Tú rõ ràng rất mệt mỏi, càng không ngừng ngáp, con mắt cũng rất mệt mỏi, hắn đổ ra một viên thuốc từ bên trong bình thuốc trên bàn uống vào, sau đó vỗ vỗ mặt, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Tấu chương chồng chất trên bàn thành một ngọn núi nhỏ, trên mặt đất cũng có rất nhiều.

Thấy Khương Tú cần cù, bất mãn trong lòng Khương La dần mất đi.

Đúng lúc này.

Khương La đột nhiên vọt lên, chỉ thấy Đạo Thần từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước bệ cửa sổ, trong tay còn nắm một thanh dao găm.

Đạo Thần quay đầu, nhìn về phía Khương La rơi vào trên tường viện, trầm giọng hỏi:

- Cả gan dám xông vào hoàng cung, muốn chết sao?

Khương Tú bị kinh động, đứng dậy đi đến trước bệ cửa sổ.

Khương La đưa lưng về phía ánh trăng, những người khác thấy không rõ mặt mũi của hắn, nhưng Khương La thấy rõ khuôn mặt của Khương Tú.

Bọn hắn là song bào thai, nhưng từ khi ra đời, Khương La chưa từng gặp qua Khương Tú.

Bọn hắn vốn nên là huynh đệ tốt nhất, bây giờ lại như người xa lạ.

Trong lòng Khương La không hiểu lại có cảm giác khó chịu.

Số lượng lớn Bạch Y vệ chạy đến, phân bố ở bốn phương tám hướng, bao vây Khương La, ngay cả trên mái hiên cung điện cũng có Bạch Y vệ.

Khương Tú nhìn Khương La, tiếng lòng không hiểu rung động, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy đối phương không phải thích khách, hắn lúc này mở lời:

- Bắt hắn lại, không được làm bị thương hắn.

Đạo Thần phóng tới Khương La, Khương La vọt lên, đằng không lên trên bầu trời đêm, cúi xem tất cả mọi người.

Chương 303: Thiên hạ đệ nhị, Linh Xà hộ sơn

Thần Nhân.

Trong lòng mọi người chìm xuống.

Khương La nhìn Khương Tú một hồi, quay người rời đi, trong hoàng cung không có có thần nhân, căn bản ngăn không được hắn.

Trước bệ cửa sổ, ánh mắt Khương Tú trở nên phức tạp, lẩm bẩm nói:

- Là ngươi sao…..

Có thể bình an vô sự từ hoàng cung rời đi, tất nhiên là người Khương gia, dù sao gia gia không có ra tay.

Thần Nhân Khương gia chỉ có Khương Tiển, nhưng Khương Tiển không có khả năng đêm khuya tới nhìn lén hắn.

Còn có một người.

Một người nhà họ Khương bị lãng quên.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn Khương La rời khỏi hoàng cung, hắn thấy Khương La không có ra tay tổn thương bất kỳ người nào, đại khái hiểu tiểu tử tâm tư này.

Thật ngốc.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Khương La ở trong phòng ngủ lại là một đêm không ngủ.

Mãi đến khi Tà Tôn tìm hắn, hỏi hắn có cùng nhau đi Long Khởi quan hay không.

Khương La cũng cảm thấy rất hứng thú với Đạo Tổ, hắn xé xuống một miếng vải, cột vào trên trán, che giấu bớt, sau đó dịch dung, đi theo Tà Tôn đi tới Long Khởi quan.

Hai sư đồ đi vào Võ Phong, xếp hàng lên núi, trông thấy Võ Phong rất náo nhiệt, khách hành hương xếp thành hàng dài, Khương La chấn kinh.

- Nhiều người lên núi như vậy, Long Khởi quan còn để ý tiền hương hỏa?

Khương La lẩm bẩm, hắn không thể nào hiểu được.

Đây chính là Thánh địa Đại Cảnh.

Tà Tôn cười nói:

- Đạo Tổ làm việc, không thể phỏng đoán.

Hai sư đồ lên núi.

Một lúc lâu sau, bọn hắn mới đến đến trước sơn môn, Tà Tôn cũng không có khiêu chiến đạo tổ, mà xếp hàng mua nhang.

Đúng lúc này, bên trong sơn môn có một lão giả đi tới, trong tay còn nắm cái chổi, hắn một đường đi đến trước mặt hai người Tà Tôn, ánh mắt rơi vào trên người Khương La, nói:

- Đạo Tổ muốn gặp ngươi, đi theo ta.

Tà Tôn híp mắt, hắn phát hiện mình vậy mà nhìn không thấu người này.

Kiếm Thần cũng lườm Tà Tôn một cái, trực giác nói cho hắn biết, đối phương cũng là Càn Khôn cảnh.

Khương La sửng sốt, vô ý thức nhìn về phía Tà Tôn.

Tà Tôn cười nói:

- Đi thôi, vi sư tự mình đi dạo.

Khương La hít sâu một hơi, đi theo Kiếm Thần vào quan.

Khách hành hương xung quanh rối loạn, các đệ tử cũng kinh ngạc nhìn về phía Khương La.

Người này là ai, có thể được Đạo Tổ tự mình tiếp kiến?

Trên đường đi, Khương La rất khẩn trương, danh tiếng của Đạo Tổ thật sự quá vang dội, ngay cả sư phụ hắn đều không dám ngạnh kháng, bị dọa đến dẫn hắn đi xa ngoài Thiên Hải, hắn như thế nào không khẩn trương?

- Hắn vì sao muốn thấy ta?

- Chẳng lẽ hắn xem thấu ta dịch dung?-.

- Hay bởi vì ta tối hôm qua chui vào hoàng cung?

Khương La nghĩ đến chuyện tối hôm qua, thấy nghĩ mà sợ, mình quá lỗ mãng.

Hoàng đế đâu nào thư giãn, hoàn toàn là ỷ vào Đạo Tổ, không kiêng kỵ.

Kiếm Thần đưa lưng về phía hắn, âm thầm kỳ quái, không rõ Đạo Tổ vì sao muốn thấy tiểu tử này, mà không phải thấy vị Càn Khôn cảnh kia.

Hai người một đường không nói chuyện, rời khỏi Võ Phong, bước qua thiên kiều, đi vào Long Khởi sơn.

Vừa vào Long Khởi sơn, tiên vụ tràn ngập, để Khương La càng căng thẳng hơn, tầm nhìn nơi này thật thấp.

Đột nhiên, hắn thoáng nhìn thấy một quái vật khổng lồ phun trào bên trong tiên vụ, tuyệt đối không phải hoa mắt, hắn thậm

chí cảm giác được có thứ gì đó đang nhìn mình chằm chằm, khiến cho hắn rùng mình.

- Không cần phải lo lắng, Linh Xà hộ sơn đang tò mò ngươi, tính cách nó dịu dàng ngoan ngoãn, sẽ không đả thương ngươi.

Giọng nói Kiếm Thần vang lên, Khương La nghe được càng thêm tò mò.

Hộ sơn Linh Xà?

Mạnh cỡ nào?

Lại một lát sau, bọn hắn cuối cùng đi vào trước đình viện của Khương Trường Sinh.

- Đau quá.

Khương La vừa tới đã nghe thấy Bạch Kỳ đang kêu khóc, sau khi tiến vào đình viện, hắn thấy hai dược đỉnh, bên trong chiếc đỉnh lớn có một tên nam tử đang ngồi đỉnh, bên cạnh có một tên nam tử khôi ngô nhưng rất quái dị đang chờ đợi, trong đỉnh nhỏ có một đầu chó trắng đang nhào lộn, nó bị một đạo nhân tuổi trẻ khí chất xuất trần đè lại đầu chó, không thể thoát khỏi.

Ánh mắt Khương La rơi vào trên mặt đạo nhân trẻ tuổi.

Hắn bị kinh diễm, dù cho đều là nam tử, hắn cũng cảm thấy dáng dấp Khương Trường Sinh rất đẹp mắt, đây là một loại tướng mạo vượt qua phàm nhân, khí chất của hắn cũng giống như thế.

Kiếm Thần đi vào đình liền bắt đầu quét rác, không có để ý đến Khương La.

Khương La khó chịu bất an, không biết nên làm cái gì.

Khương Trường Sinh không có nhìn về phía hắn, nhưng tiếng lại bay tới:

- Tiểu tử thúi, còn không qua đây, nhất định phải để sư tổ mời ngươi sao?

Nghe thấy Khương Trường Sinh gọi mình là tiểu tử thúi, tâm thần Khương La chấn động, không hiểu sao cảm thấy cái mũi chua chua.

Nguyên lai trên đời này còn có người nhớ đến hắn.

Khương Tiển mở to mắt, hoang mang nhìn về phía Khương La, Bạch Kỳ cũng quên đau, quay đầu nhìn về phía Khương La.

Dưới con mắt của mọi người, Khương La hít sâu một hơi, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh khom lưng hành lễ.

Khương Trường Sinh quay đầu cười nói:

- Tiển Nhi, đây là nhị ca ngươi, Khương La.

Khương Tiển trừng to mắt, đứng dậy, nước thuốc bắn tung toé một chỗ, hắn kinh hỉ kêu to.

- Nhị ca, ngươi cuối cùng trở lại rồi! Ta trước đó đã muốn đi Hiển Thánh động thiên báo thù cho ngươi, nhưng ta chưa có đi đến Kim Thân cảnh, sư tổ không cho ta xuống núi.

Nghe nói như thế, tâm tình Khương La càng thêm phức tạp, khó tin nhìn Khương Tiển.

Hắn không nhận ra Khương Tiển, nhưng nghe ra đối phương là đệ đệ ruột thịt của mình, lại còn một mực lo lắng cho mình, khiến cho hắn rất cảm động, cũng hết sức hổ thẹn.

Khương La nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Sao các ngươi lại biết chuyện ta gặp phải?

Chương 304: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (1)

Đối mặt Khương La hoang mang, Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói ra chuyện của Hằng Phong, Khương La yên lặng, hắn không ngờ vị sư bá kia vậy mà lo lắng cho hắn như thế.

Khương Trường Sinh tiếp tục giúp Bạch Kỳ tôi thể, Khương Tiển rất nhiệt tình, càng không ngừng hỏi thăm Khương La những năm này trải qua như thế nào, đối mặt vị đệ đệ nhiệt tình này, Khương La cũng không sĩ diện, chỉ có thể trả lời từng câu hỏi.

Tình cảm hai huynh đệ tăng tiến, bầu không khí trong đình viện càng ngày càng tốt.

Biết được Khương Tiển cũng là Thần Nhân cảnh, Khương La rất giật mình, hắn lúc này mới ý thức được vị đệ đệ này không đơn giản.

Hắn vốn cho rằng mình đi vào Hiển Thánh động thiên tu hành, lại cùng Tà Tôn xông xáo thiên hạ, thực lực vượt xa các huynh đệ, không ngờ bị đệ đệ đuổi kịp.

Khi hắn thử nâng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, hắn vừa mới biết được mình còn đánh giá thấp Khương Tiển.

Có thể dùng nặng như thế binh như vũ khí, Khương Tiển mạnh bao nhiêu đây?

Khương La sinh ra chiến ý, muốn luận bàn với Khương Tiển, bất quá Khương Tiển đang tôi thể, hắn không thể quấy rầy.

Khương Trường Sinh đi đến trước Địa Linh thụ tĩnh toạ, hắn vẫy vẫy tay cho Khương La, ra hiệu Khương La tới đây, Khương La lập tức đi tới.

Hai ông cháu bắt đầu nói chuyện phiếm, Khương Trường Sinh nhớ lại mình lúc trước gặp nhau quen biết với Tứ Hải hiền thánh, Khương La nghiêm túc nghe, nghe tới Tứ Hải hiền thánh bị Khương Trường Sinh dọa chạy, hắn biểu lộ cổ quái.

Điều này không giống như sư phụ nói nha.

Khương La càng tin tưởng Khương Trường Sinh, bởi vì Khương Trường Sinh mạnh hơn, mà Tứ Hải hiền thánh bình thường xác thực không quá đứng đắn.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Tiếp theo có tính toán gì không?

Khương La yên lặng một lát, nói:

- Ta chuẩn bị đi theo sư phụ tìm Hiển Thánh động thiên báo thù, thuận tiện hấp thu long mạch vương triều khác.

Khương Trường Sinh nói:

- Tốt nhất đừng hút long mạch, long mạch chính là do võ giả thượng cổ tạo ra, một khi long mạch đều bị hấp thu, trên phiến đại lục này sẽ nghênh đón hạo kiếp, thậm chí có khả năng

chìm vào đáy biển, còn về Hiển Thánh động thiên, các ngươi không cần tìm, Hiển Thánh động thiên đã không còn.

Nghe vậy, Khương La nhíu mày hỏi:

- Hiển Thánh động thiên đi đâu?

So với long mạch, hắn càng để ý Hiển Thánh động thiên.

Khương Trường Sinh truyền âm cho Khương La, báo cho chân tướng, Khương La rung động, biểu lộ kịch biến.

- Chớ nói ra ngoài, coi như đây là bí mật của chúng ta.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, Bạch Kỳ, Khương Tiển nghe được rất tò mò, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Khương La hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh lần đầu tiên toát ra vẻ sùng bái.

Khương Trường Sinh nói:

- Sau này có muốn lưu lại trợ đại ca ngươi hay không, bây giờ tình huống Đại Cảnh không tốt lắm, cần cao thủ trợ giúp chiến trường.

Khương La có chút lưỡng lự, không trả lời ngay.

Khương Trường Sinh cũng không có cưỡng cầu, để hắn tự mình lựa chọn.

Lúc gần chạng vạng tối, Khương La cáo từ, hắn đi vào Long Khởi quan tìm tới Tà Tôn, hai sư đồ cùng nhau xuống núi.

Tà Tôn cũng không có hỏi thăm hắn và Đạo Tổ hàn huyên cái gì, hai người yên lặng xuống núi, đều mang tâm sự riêng.

Rìa rừng cây, một lầu các có mặt hướng về biển cả.

Các trên lầu có một nam tử mặc áo lam đang đánh đàn, khuôn mặt hắn trẻ tuổi, khí chất nho nhã, một bên đánh đàn, một bên nhìn mặt biển, ánh mắt thâm thúy, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Lúc này, một võ giả nhảy ra từ trong rừng cây, nhảy đến trong lầu các, đi vào phía sau hắn nửa quỳ xuống, ôm quyền nói:

- Tông chủ, chúng ta điều tra qua, Hiển Thánh động thiên xác thực đã không thấy tăm hơi, rất có thể là thật rời khỏi, về phần

bọn hắn vì sao rời khỏi, ta đoán chuyện này có quan hệ đến Đại Cảnh Đạo Tổ.

- Long Mạch đại lục, từ xưa đến nay chính là Hiển Thánh động thiên trấn áp triều tông, triều tông trấn áp vương triều, Đại Cảnh Đạo Tổ trợ đồ đệ hắn - Cảnh Thái tông lật đổ triều tông thống trị, đến đỡ Đại Cảnh quật khởi, Hiển Thánh động thiên muốn khống chế Đại Cảnh, nghe nói phái đi một cường giả Càn Khôn cảnh muốn hủy diệt Đại Cảnh, nhưng thất bại, đây rất có thể chính là nguyên nhân Hiển Thánh động thiên rời khỏi Long Mạch đại lục, sợ bị Đạo Tổ báo thù.

Mặt thanh y nam tử không đổi sắc, hỏi:

- Điều tra rõ ràng thân phận của Đạo Tổ chưa, không có khả năng có người quật khởi dưới mí mắt của Hiển Thánh động thiên.

- Nghe nói hắn là cô nhi do đạo trưởng Đại Cảnh Long Khởi quan thu lưu, nhưng thật hay không thì chúng ta cũng không rõ ràng, trăm năm qua đi, bách tính sớm đã thay đổi, không ai có thể trăm phần trăm xác định Đạo Tổ thật sự là cô nhi của Long Khởi quan.

- Hừ, làm sao có người ở trong vòng trăm năm ngắn ngủi thành tựu Càn Khôn cảnh, hơn nữa còn khiến Hiển Thánh động thiên rút lui, chắc hẳn, vị Đạo Tổ kia đã tiếp xúc đến cảnh giới Động Thiên trong truyền thuyết.

Võ giả yên lặng, hắn cũng cảm thấy như thế, hắn điều tra qua chiến tích của Đạo Tổ, xác thực doạ người, tựa hồ không ai có thể khiến hắn toàn lực ứng phó.

Thanh y nam tử tiếp tục hỏi:

- Thực lực Long Khởi quan như thế nào, Đạo Tổ có trợ giúp Đại Cảnh đối phó Đông Hải vương triều hay không?

Võ giả trả lời:

- Đệ tử Long Khởi quan không nhiều, thực lực cũng như thế, trước mắt ngoại trừ Đạo Tổ, chỉ có hai vị Thần Nhân, một vị đã đi chiến trường, một vị khác chính là hoàng tử ngày xưa đang theo Đạo Tổ tập võ.

Chương 305: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (2)

Thanh y nam tử dừng tay, chân mày hơi nhíu lại.

Võ giả nói lần nữa:

- Tông chủ, hành vi của Đạo Tổ thật sự cổ quái, địa vị hắn tại Đại Cảnh rất cao thượng, cũng không có để hoàng quyền giúp hắn thu thập tài nguyên võ đạo, càng không có tiêm nhiễm một tia khí vận của Đại Cảnh, ngay cả Long Khởi quan, thái độ của hắn cũng không có quá quan tâm, bằng không Long Khởi quan đã sớm quật khởi, hắn thật giống như chỉ là võ si, dĩ vãng ra tay, chẳng qua là giúp đồ đệ của hắn, Đại Cảnh chinh chiến mấy chục năm, Đạo Tổ chỉ xuất thủ mấy lần, lúc các triều tông hợp lại, hắn sẽ ra tay, khi địch nhân xâm lấn Kinh Thành, hắn sẽ ra tay, nếu nhưng chẳng qua là vương triều quyết đấu, hắn sẽ không quản, cái này giống như là một loại quy củ hắn định cho mình.

Hắn còn chưa bao giờ gặp qua cao nhân như thế, cái gì cũng không cầu, cũng không có dung túng che chở người khác.

Bây giờ Đại Cảnh bị Đông Hải vương triều chặn đánh, liên tục bị đánh bại, cũng không có thấy Đạo Tổ ra tay, Đông Hải vương triều rất biết bắt chẹt đúng mực, cũng không có thỉnh triều tông ra tay, triều tông khác cũng đang quan sát.

Thanh y nam tử bình tĩnh nói:

- Vô luận hắn là thật vô dục vô cầu, hay là ngụy trang, Hiển Thánh động thiên tuyên bố từ bỏ Long Mạch đại lục, Võ Đế nhất định sẽ không ngăn cản thế lực khắp nơi tranh đoạt Long Mạch đại lục, Long Mạch đại lục sẽ nghênh đón có hỗn loạn xưa nay chưa từng, chúng ta lại nhìn tiếp, đối với Đông Hải vương triều, chỉ cung cấp tài nguyên võ đạo, thần binh, một khi thế lực đổ bộ quá nhiều, có lẽ Đạo Tổ sẽ biết khó mà lui.

Võ giả gật đầu, cảm thấy có thể, thực lực của Đạo Tổ thật sự thâm bất khả trắc, không thể tùy tiện đắc tội.

Nhân Đức năm thứ chín, năm mới đến.

Khương Trường Sinh ngồi ở trên nhánh cây Địa Linh thụ, nhìn Kinh Thành phồn hoa, ánh mắt bình tĩnh.

Khương La vẫn đi theo Tà Tôn rời khỏi.

Tà Tôn cam đoan không long mạch nữa, nhưng hắn muốn tận mắt xác nhận Hiển Thánh động thiên còn tồn tại hay không, Khương La và hắn có tình cảm cực sâu, không muốn cứ vậy rời khỏi sư phụ, hai sư đồ cùng nhau đi lên phía bắc.

Người đều có mệnh, Khương Trường Sinh sẽ không cưỡng cầu tôn nhi lựa chọn ra sao.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Kỳ cuối cùng bước vào Thần Nhân cảnh, nó cực kỳ đắc ý, thường xuyên đi vào Long Khởi quan khoe khoang, một đầu Yêu Lang biết nói chuyện làm người cảm thấy kỳ lạ, danh tiếng kia cũng đã truyền ra ở kinh thành.

Khương Tiển ngày ngày dựa vào dược liệu tôi thể, thể phách và công lực một mực đang tăng trưởng, khoảng cách Kim Thân cảnh càng ngày càng gần.

Hắn hôm nay mới bốn mươi ba tuổi.

Hắn có khả năng sáng tạo ra ghi chép tuổi tác trẻ nhất thành tựu Kim Thân cảnh, ít nhất thì Kiếm Thần nghĩ rằng như vậy.

Khương Tiển kìm nén một cỗ ý chĩ, muốn nhanh một chút đi đến Kim Thân cảnh, sau đó giúp Khương Tú quét ngang Đông Hải vương triều.

Bắc phạt bởi vì không thuận, Khương Tú không thể không triệt binh, tạm dừng binh qua, Đông Hải vương triều cũng không có thừa thắng truy kích, mà đóng quân tại ngoài phía bắc Đại Cảnh, lòng lang dạ thú đã rõ rành rành.

Rất rõ ràng, Đông Hải vương triều cũng muốn nuốt Đại Cảnh vào địa bàn của mình, bằng không cũng không có khả năng Đại Cảnh mới ra binh, bọn hắn đã nhanh chóng trợ giúp, bọn hắn đoán chắc kế hoạch của Đại Cảnh, bây giờ mượn danh tiếng bảo vệ vương triều khác, lung lạc lòng người.

Vương triều phía bắc Đại Cảnh đều bắt đầu thân cận Đông Hải vương triều.

Đại Tề ở phương Bắc lại đang nghỉ ngơi lấy lại sức, đã mười năm không có khai chiến, khiến cho người suy nghĩ không

thấu.

Vào lúc giữa trưa, Kỳ Duyên thương hội Trương Anh đến bái phỏng, Khương Trường Sinh cho phép hắn vào viện.

Trương Anh bước nhanh đi vào dưới Địa Linh thụ, ngữa đầu nhìn Khương Trường Sinh trên cây, nói:

- Đạo Tổ, bây giờ trên biển điên cuồng truyền ra tin tức Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục, thế lực khắp nơi rục rịch, nghe nói có một chút thế lực đã leo lên Long Mạch đại lục.

Bạch Kỳ hoang mang hỏi:

- Hiển Thánh động thiên đều bị đánh chạy, còn người nào dám tới? Thế trước đó làm sao không hợp nhau đánh Hiển Thánh động thiên?

Trương Anh quay đầu nói:

- Quyền chưởng khống Long Mạch đại lục của Hiển Thánh động thiên là được Võ Đế đồng ý, nếu Đạo Tổ nhất thống Long Mạch đại lục, cũng tự mình đến Võ Đế đảo, đạt được Võ Đế tán thành, thế lực khác tự nhiên không dám tới, mặt khác, mạng lưới quan hệ của Hiển Thánh động thiên cực lớn, cùng hưởng lợi ích, một tác động đến nhiều cái, thế lực bình thường không dám tùy tiện trêu chọc Hiển Thánh động thiên, nhưng hôm nay Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục, tương đương với từ bỏ nội tình bản thân, ngay cả những thế lực giao hảo với bọn họ cũng bắt đầu trông mà thèm Long Mạch đại lục.

Trong lòng của hắn cảm khái, Hiển Thánh động thiên sừng sững mấy ngàn năm không ngờ lại đổ.

Rất rõ ràng, tất cả đều do Đạo Tổ ban tặng, ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kính sợ.

- Võ Đế là ai? Rất mạnh sao?

Khương Tiển truy vấn.

Trương Anh trả lời:

- Võ Đế chính là biểu tượng võ đạo chính thống trên biển, phương pháp khí vận áp dụng cho các đại lục thiên hạ, hải đảo đều là do Võ Đế đảo sáng tạo, Võ Đế hết sức thần bí, không người biết được hình dáng của hắn, cũng không biết hắn mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh nghe xong, lúc này ở trong lòng hỏi thăm:.

- Ta muốn biết Võ Đế trong miệng Trương Anh mạnh bao nhiêu?

Chương 306: Dò xét Võ Đế, không mạnh như dự đoán

【 Cần tiêu hao 10000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Mới một vạn, hơi yếu nha.

Khương Trường Sinh nhíu mày, chẳng lẽ Võ Đế đã thay người?.

- Ta muốn biết Võ Đế đảo mạnh bao nhiêu?-.

【 Cần tiêu hao 50000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Năm ngàn vạn.

Dọa người như vậy?

Trách không được có thể làm cho thế lực khắp nơi trên biển chịu phục, chắc hẳn là vị cường giả tuyệt thế có hai trăm vạn giá trị giá trị hương hỏa đang ở bên trong Võ Đế đảo.

Khương Trường Sinh thấy khẩn trương, cảm giác áp bách quá mạnh, nếu đắc tội Võ Đế đảo, hắn chỉ có thể chạy trốn.

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Hiển Thánh động thiên sẽ tìm Võ Đế làm chỗ dựa à?

Trương Anh khoát tay cười nói:

- Làm sao có thể, Võ Đế mặc kệ chuyện thế tục, thế lực khắp nơi đi Võ Đế đảo, chỉ là muốn đạt được Võ Đế tán thành cùng với phương pháp mượn nhờ khí vận, từ xưa đến nay, Võ Đế rất ít can thiệp chuyện trên biển, tình huống giống như Long Mạch đại lục ở trên biển cũng không phải hiếm thấy, đại lục thay đổi quyền lực, chính là mạnh được yếu thua, chỉ cần không ngăn chặn võ đạo phát triển, hủy diệt nhân tộc trên đại lục, Võ Đế đảo sẽ không can dự.

- Bất quá cho tới bây giờ, vẫn không có thế lực dám quy mô quét ngang Long Mạch đại lục, xem ra đều đang kiêng kị Đạo Tổ, không dám tùy tiện ra tay.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kính nể.

Kỳ Duyên thương hội mặc dù lịch sử lâu đời, nhưng hắn tiếp xúc đến người mạnh nhất chính là Khương Trường Sinh, hiện tại hắn đã được thương hội trọng dụng, cũng ban xuống mệnh lệnh bắt buộc cho hắn đó là nhất định phải lấy lòng Đạo Tổ.

Kỳ Duyên thương hội có dự cảm, Đại Cảnh chắc chắn thống nhất Long Mạch đại lục, nếu có thể trở thành thương hội lớn nhất của một phương đại lục, Kỳ Duyên thương hội sẽ bay lên.

- Đạo Tổ, Kỳ Duyên thương hội nguyện đưa tặng Đại Cảnh một nhóm vật tư chiến lược, có năm đội tàu đang đi ở trên đường, ta còn chế tạo một bộ chiến giáp cho Khương Tiển, đao thương bất nhập, có thể ngăn cách bộ phận công lực của kẻ địch.

Trương Anh nhìn về phía Khương Trường Sinh, một mặt ân cần cười nói.

Hắn biết người định đoạt số phận của Đại Cảnh, hoàng đế chỉ có thể sống hơn mười năm, nhiều nhất trăm năm, nhưng Đạo Tổ vượt qua Càn Khôn cảnh, tuổi thọ của hắn vượt qua năm trăm năm, hoàng quyền thay đổi, vẫn phải xem Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Kỳ Duyên thương hội có lòng, Đại Cảnh sẽ ghi lại phần tình nghĩa này.

Trương Anh nở nụ cười càng sâu, nói:

- Đạo Tổ khách khí, đúng, ngài có từng nghe nói qua Tiêu Bất Khổ?

Khương Trường Sinh lắc đầu.

Trương Anh không nói thêm lời nào, Tiêu Bất Khổ yếu đuối như vậy, lại bị hắn phế đi, không uy hiếp được Đạo Tổ, nếu Đạo Tổ không biết, quên đi.

Hắn không có chờ lâu, rất nhanh rời khỏi.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Thương hội hải ngoại quả thật không đơn giản, thật biết cách làm ăn.

Khương Tiển cười nói:

- Xác thực, ngược lại ta hết sức thích thành ý của hắn, trước trả giá, sau đó mới đợi hồi báo, để ấn tượng của ta dành cho thương nhân thay đổi.

Khương Trường Sinh cũng không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua cảm thấy nhiều thêm một phương thế lực duy trì Đại Cảnh cũng là chuyện tốt.

Mong muốn nhất thống thiên hạ, chỉ dựa vào Đại Cảnh là không đủ, trong quá trình khuếch trương tất nhiên cần phải không ngừng thu nạp thế lực khắp nơi, căn cơ Đại Cảnh trước mắt đã rất mạnh, nhưng khoảng cách thống nhất thiên hạ còn kém xa lắm, mà lại Đại Cảnh khuyết thiếu đại tướng quân định càn khôn.

Đại Cảnh có thần nhân, Đông Hải cũng có, từ tiền tuyến đến xem, tướng lĩnh của Đông Hải càng thêm ưu tú.

Tháng sáu, Từ Thiên Cơ vừa thành tựu Thần Nhân đi vào Kinh Thành, trắng đêm trò chuyện với Khương Tú liền cầm binh phù đi tới Bắc Cảnh.

Cuối tháng, võ lâm chí tôn Tông Thiên Vũ ngày xưa đi theo Tần vương chinh chiến cũng đến Kinh Thành, hắn cũng cũng thành tựu Thần Nhân, võ lâm mười ba châu lấy được tài nguyên võ đạo đều nhiều hơn so với những châu khác, hắn có

thể thành tựu võ lâm chí tôn tại mấy chục năm trước, thiên phú của bản thân đa không kém.

Thành tựu Thần Nhân, không chỉ có thực lực mạnh lên, tuổi thọ cũng sẽ tăng trưởng.

Nói cách khác, Từ Thiên Cơ và Tông Thiên Vũ còn có thể lại tái chiến mấy chục năm vì Đại Cảnh.

Hai vị lão tướng trở về để Khương Tú lại cháy lên lòng tin, hắn đã sắc phong Từ Thiên Cơ làm Thống soái, chỉ chờ Từ Thiên Cơ chưởng khống tam quân liền khai chiến.

Lúc sáng sớm.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh đứng dậy, đêm qua hắn lại báo mộng cho Mộ Linh Lạc, bảo trì thói quen một tháng một lần.

Hắn đi ra khỏi đình viện, đi vào trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, đã nhiều năm như vậy, mảnh rừng trúc này đã vô cùng rậm rạp, hắn bắt đầu thu hoạch măng.

Măng của Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm có thể thối luyện gân cốt, chính hắn cũng sẽ ăn, gần đây, hắn chuẩn bị ép toàn bộ măng cho Khương Tiển, chúc hắn sớm ngày thành tựu Kim Thân, vì Đại Cảnh chinh chiến.

Ngoài rừng trúc, một thân ảnh to lớn đang phun trào trong sương mù dày đặc, lộ ra một đôi mắt rắn to lớn, sâm nhiên kinh dị.

Chính là Bạch Long.

Một bộ bạch cốt nhảy xuống từ trên đỉnh đầu rồng trắng, nó vội vàng đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, giúp hắn thu hoạch măng.

Khương Trường Sinh không có sử dụng linh lực và pháp thuật, muốn thuận tiện chuyển động gân cốt, âm Khô có ý muốn giúp, hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

Chương 307: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (1)

Cỗ âm Khô này do tả sứ Tụ Tinh lâu mang tới bị Khương Trường Sinh thu phục một mực đợi ở trong Long Khởi sơn, sau khi Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm nẩy nở, hắn liền đưa âm Khô đến rừng trúc để thủ hộ rừng trúc.

Âm Khô tồn tại hơn ngàn năm, bây giờ vẫn là thực lực Thần Nhân, nhưng nó đã mạnh mẽ hơn rất nhiều nếu so với mấy chục năm trước.

Làm Tà Ma, phương pháp tu hành của nó vẫn như cũ là phương thức võ đạo tu hành, mượn linh khí thối luyện hài cốt, Khương Trường Sinh thử trợ giúp tàn hồn nó trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng căn bản không được, có quy tắc thiên địa hạn chế.

- Tiếp qua mấy năm, ngươi cứ đi theo Tiển Nhi xuống núi, chớ có ham chơi, trong khoảng thời gian này nỗ lực mạnh lên.

Khương Trường Sinh nói với âm Khô, âm Khô có linh trí, bảo trì ở khoảng mười ba tuổi.

Nghe nói có thể xuống núi, âm Khô trở nên hưng phấn, vội vàng gật đầu.

Một lát sau, bọn hắn đi trở về đình viện.

Bọn hắn vừa đi tới trước đình viện, Lý Mẫn đến đây.

Từ sau khi được Khương Trường Sinh đưa đến Bạch Y vệ, địa vị Lý Mẫn thay đổi chóng mặt, mà thường cách một đoạn thời gian vẫn sẽ đến hướng bẩm báo tin tức cho Khương Trường Sinh, hắn hôm nay đã không phải bộ dáng tuổi trẻ lúc trước, khí thế lăng lệ, tràn ngập uy nghiêm của thượng vị giả.

Lý Mẫn ôm quyền hành lễ chào Khương Trường Sinh, sau đó cùng theo Khương Trường Sinh vào đình viện.

Âm Khô buông xuống măng liền cấp tốc chạy đi, tan biến trong sương mù.

Lý Mẫn đi theo Khương Trường Sinh đến bên dưới Địa Linh thụ, trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, thiên hạ xuất hiện một vị Nhân Vương, thủ hạ cao thủ nhiều như mây, hắn tuyên bố muốn tuyển ra vị Nhân Vương kế tiếp cho thiên hạ, kế thừa tuyệt học cùng khí vận

của hắn, nhất thống thiên hạ, trước mắt hắn đang chu du ở các triều.

Nhân Vương?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm:

- Nhân Vương mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 100000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Quả nhiên là hắn.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Nhân Vương trước mắt đến chỗ nào rồi?

Lý Mẫn trả lời:

- Mới rời khỏi Đại Tề, đoán chừng là hướng đến Đông Hải, có lẽ hắn cảm thấy năm Đại vận triều lại càng dễ xuất hiện Nhân Vương.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ừm, tiếp tục tìm hiểu.

Lý Mẫn lại nói một vài chuyện khác mới rời khỏi.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn xem hướng phương bắc, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Thiên hạ này quả nhiên không thiếu người mạnh mẽ, chờ mong các ngươi tới khiêu chiến ta.

Khương Trường Sinh suy nghĩ như vậy, Tà Tôn không có khiêu chiến hắn, đã làm cho hắn rất tiếc nuối, hi vọng Nhân Vương có chút dũng khí, không nên quá cẩn thận.

Nhân Dức năm thứ mười, đại tướng quân Từ Thiên Cơ thống soái ba mươi lăm vạn Thiên Sách quân, tập kích bất ngờ quân doanh Đông Hải vương triều tại Bắc Cảnh, lần này, Tông Thiên Vũ, Hoang Xuyên sáu vị Thần Nhân tùy tùng, bảy tôn thần nhân mang theo quân đội mạnh nhất Đại Cảnh xuất kích,

thế như chẻ tre, giết đến đại quân quân lính Đông Hải vương triều tan rã, số lượng lớn binh sĩ chạy trốn.

Từ Thiên Cơ tiếp tục xua quân lên phía bắc.

Trận chiến báo này cấp tốc truyền khắp thiên hạ Đại Cảnh, dẫn tới bách tính phấn chấn, văn võ trên triều đình đều đang tán dương Từ Thiên Cơ.

Từ Thiên Cơ là có công tích gần với Bình An tướng quân, cũng là tam quân thống soái địa vị cao nhất, từng vì Thái Tông hoàng đế mang đến rất nhiều thắng lợi, lúc Đại Cảnh chiến bại, hắn lần nữa đứng ra, mang đến hi vọng cho Đại Cảnh.

Một trận chiến thay đổi Càn Khôn, uy vọng Từ Thiên Cơ tăng vọt, danh chấn thiên hạ, thậm chí dần dần thay thế địa vị Bình An đại tướng quân ở trong lòng bách tính.

Khương Tú thoải mái đến cực điểm, hắn lập tức hạ lệnh, để mười châu phương Bắc điều binh lên phía bắc, nhất cử chiếm đoạt hai vương triều bình thường ở giữa hai phe vận triều.

Nhưng tiệc vui chóng tàn.

Tháng tám.

Làm Khương Tú còn đang hưởng thụ tin chiến thắng liên tục vui sướng, Bạch Y vệ truyền đến cấp báo.

- Báo - bệ hạ! Hồng Huyền vương triều phát binh đánh bốn châu Thiên Cương, Hàn vương thỉnh cầu tiếp viện.

Hồng Huyền vương triều?

Khương Tú nhảy một cái đứng dậy, một mặt lộ ra vẻ không thể tin được, trầm giọng nói:

- Hồng Huyền vương triều phái bao nhiêu binh lực?

- Bốn đường đại quân, mỗi đường hai mươi vạn, bốn châu Thiên Cương báo nguy.

Bạch Y vệ cấp tốc trả lời, Khương Tú nghe được tin tức càng thêm phẫn nộ, nhưng hắn đột nhiên không biết nên làm cái gì.

Lúc này, Trần Lễ bước nhanh đi vào ngự thư phòng, nói:

- Bệ hạ, thần nguyện chạy tới bốn châu Thiên Cương, nhưng thỉnh bệ hạ ban cho thần binh phù.

Sắc mặt hắn kiên định, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Khương Tú.

Khương Tú cau mày nói:

- Trần Lễ, ngươi lại không có kinh nghiệm tác chiến, ngươi đi làm gì?

Trần Lễ nói:

- Thần nghiên cứu binh thư mười mấy năm, lại tinh thông khí vận chi thuật, có thể mượn khí vận và binh pháp thắng địch.

Khương Tú yên lặng.

Trần Lễ tiếp tục nói:

- Bệ hạ, cho thần một cơ hội, quốc lực Đại Cảnh bây giờ mạnh mẽ, chính là thời điểm luyện binh, hiện tại Đại Cảnh còn thua được.

Khương Tú thở dài.

Đúng vậy, hiện tại còn thua được.

Theo Thái Tông hoàng đế qua đời, lão thần, tướng quân năm đó cũng dần dần tàn lụi, Đại Cảnh đã đến thời điểm cần một tướng soái đời mới.

Anh mắt Khương Tú lạnh lẽo, nói:

- Tốt, trẫm cho ngươi cơ hội, trẫm chỉ cho phép ngươi bại ba lần, hoặc sớm lui ra, hoặc đưa đầu tới gặp.

Trần Lễ kinh hỉ, lập tức bái tạ Khương Tú.

Chương 308: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (2)

Ngày đó, trong kinh thành có số lượng lớn võ tướng bị Khương Tú tự mình triệu kiến, bổ nhiệm, tất cả võ khoa Trạng Nguyên hằng năm trổ hết tài năng đều di lên chiến trường.

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh thông qua Lý Mẫn cũng được biết việc này.

Khương Tiển nghe xong, càng lo lắng.

Hắn cách Kim Thân cảnh đã rất gần, nhưng tuy rất gần, nhưng vẫn cần thời gian.

- Ta biết rồi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, Lý Mẫn lui ra.

Khương Tiển nhìn về phía Khương Trường Sinh, muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn luyện công.

Kiếm Thần không nói gì, hắn còn lo lắng Khương Trường Sinh bức bách hắn tham chiến, hắn không có tình cảm đối với Đại Cảnh, mà hắn chính là Kiếm Thần, chinh chiến vì vương triều, truyền đi thì quả thực chê cười.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuyên tâm luyện công.

Nhân Dức năm mười một, Thiên Sách quân được Từ Thiên Cơ suất lĩnh công phá các thành của vương triều ở gần Bắc Cảnh, quân đội của Đông Hải vương triều căn bản không có cách ngăn cản.

Mặc dù nghe nói bốn châu Thiên Cương gặp phải đánh lén, Từ Thiên Cơ cũng không có trở về thủ, vẫn suất quân công kích, tiến quân thần tốc.

Một bên khác, bốn châu Thiên Cương truyền đến tin chiến thắng kinh thế, Trần Lễ mang theo ba vạn binh lực, đại thắng mười lăm vạn đại quân của Hồng Huyền vương triều, tiếp tục gấp rút tiếp viện những chiến trường khác, binh lực cách xa như thế có thể thủ thắng, tên Trần Lễ được truyền khắp thiên hạ.

Khương Tú biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên tưởng rằng nghe lầm, hắn không ngờ Trần Lễ lại có tài tướng soái chi.

Trần Lễ thắng lợi cổ vũ sĩ khí bốn châu Thiên Cương, bốn châu Thiên Cương bắt đầu phản công.

Tháng bảy, Hồng Huyền vương triều hướng xuống chiếm đoạt một vương triều, cương thổ cách Đại Cảnh càng thêm gần.

Cùng tháng, Hồng Huyền vương triều, Đông Hải vương triều cùng nhau tuyên bố kết minh, hai phe vận triều kết minh, muốn diệt trừ Đại Cảnh tàn bạo, vì có lý do xuất quân, bọn hắn liệt kê ra một loạt tội trạng của Đại Cảnh, chiếu cáo thiên hạ.

Thiên hạ xôn xao.

Một tin tức khác truyền đến, Nhân Vương tiến vào Đông Hải vương triều, hư hư thực thực tìm ra nhân tuyển cho Nhân Vương.

Khương Trường Sinh nghe được Lý Mẫn hồi báo việc này, lập tức lộ ra nụ cười, để Lý Mẫn khó hiểu, lại lại không dám hỏi nhiều.

Hắn nhìn về phía Khương Tiển trong dược đỉnh, vẻ mặt đầy ý vui nói:

- Vậy nhìn một chút ai mạnh hơn đi.

Khương Tiển sắp thành tựu Kim Thân, đến lúc đó thần binh thiên hàng, quét ngang chiến trường, khiến hai phe vận triều phái ra lực lượng mạnh hơn, chờ đến thời điểm không thể vãn hồi, hắn lại thu hoạch sinh tồn ban thưởng.

Lý Mẫn nhìn theo về phía Khương Tiển, thần tình kích động, hắn cũng biết Khương Tiển muốn thành tựu Kim Thân.

Dùng thiên phú của Khương Tiển, hắn không cách nào tưởng tượng Khương Tiển đến Kim Thân cảnh sẽ mạnh bao nhiêu.

Tháng mười.

Khương Tiển kim nén một hơi lại được vô số kể tài nguyên võ đạo nặng nện vào, cuối cùng đột phá.

Một ngày này, khí vận thiên hạ phun trào, trời sinh dị tượng, nghênh đón Kim Thân đến thế giới.

Dám võ giả Kinh Thành dồn dập nhìn về phía Long Khởi quan, có người chấn kinh, có người kinh hỉ, cũng có người lo lắng, hoảng sợ.

Chiều hôm ấy, Khương Tú vô cùng lo lắng đi vào Long Khởi sơn, bước nhanh tiến vào đình viện, hắn liếc mắt đã thấy Khương Tiển ngồi tĩnh tọa ở giữa không trung như là một vị thần màu vàng kim.

- Kim Thân cảnh…..

Khương Tú ngơ ngác nhìn Khương Tiển, trong lòng mừng như điên, nhưng sau khi bình tĩnh, trong lòng nhiều thêm một tia hoảng hốt.

Khương Trường Sinh đứng dậy, hắn cách không thu Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đi đến bên cạnh đình viện, nơi đó bị hắn cải tạo thành viện luyện khí, bên trong chất đầy tài liệu luyện khí mà Khương Tú, Trương Anh tặng, hắn chuẩn tăng thêm sức nặng cho Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Chế tạo thành nặng trăm vạn cân.

Khương Tiển còn ở trên không trung củng cố công lực, Khương Tú xem trong chốc lát, yên lặng rời khỏi.

Bạch Kỳ ngưỡng vọng Khương Tiển, cảm khái nói:

- Quái vật được sinh ra.

Nó rất rõ ràng thiên phú chiến đấu của Khương Tiển mạnh bao nhiêu, theo trình độ nào đó mà nói là mạnh hơn Bình An, Bình An ưa thích một quyền đánh tan vạn quân, Khương Tiển không chỉ có khí lực lớn, còn hiểu đủ loại võ học.

Kiếm Thần vuốt râu mà cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

- Có người muốn nổi danh khắp thiên hạ rồi.

Sau bảy ngày, Khương Tiển người mặc ngân giáp mũ giáp mà Kỳ Duyên thương hội đưa, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, vác trên lưng một bộ quyển trục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào hoàng cung, hắn dùng qua Trú Nhan đan còn bảo trì ở hai mươi lăm tuổi, anh tư bừng bừng phấn chấn.

Cấm vệ, thái giám, cung nữ dọc đường đều hoảng sợ, kính úy nhìn hắn.

Tướng quân thật thần tuấn.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dài một trượng là hơn ba mét, vô cùng khoa trương, để cho người ta vừa nhìn vào cũng đã cảm giác người này cũng không phải phàm nhân.

Trên Kim Loan điện, quần thần tụ tập.

Khương Tú ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ nhìn thấy thân ảnh Khương Tiển ngoài điện, mặt hắn lộ ra nụ cười, mở miệng nói:

- Cửu đệ của trẫm tới, chư vị ái khanh, mở mang kiến thức một chút đệ nhất mãnh tướng Đại Cảnh, không, là thần tướng.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Khương Tiển long hành hổ bộ đi vào điện, tất cả mọi người đều bị Khương Tiển kinh diễm.

Không thể không nói, chiến giáp mà Kỳ Duyên thương hội đưa tặng xác thực uy vũ, giáp mảnh phía trên cực kỳ đẹp đẽ, bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy chiến giáp xinh đẹp bá khí như thế.

Khương Tiển đứng ở trên điện, ôm quyền hành lễ với Khương Tú, hắn nỗ lực khắc chế tâm tình kích động của mình.

Chương 309: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (1)

Khương Tú nhìn xuống Khương Tiển, cười nói:

- Trẫm hôm nay sắc phong Khương Tiển làm Thần Sách đại tướng quân, đứng hàng Nhị phẩm tướng quân, Cửu đệ, nói cho trẫm, ngươi muốn lãnh binh bao nhiêu?

Văn võ toàn đều nhìn về Khương Tiển.

Khương Tiển ngạo nghễ nói:

- Thần đệ không cần lãnh binh, một người thành quân, thỉnh bệ hạ lập tức phái thần đệ đi chiến trường, thần đệ đã nhẫn nhịn ba mươi năm.

Dứt lời, hắn giật xuống miếng vải trên trán, hiển lộ con mắt thứ ba, hai bên đại thần thấy thế kinh hô.

Khương Tiển năm nay bốn mươi lăm tuổi, một mực đợi ở bên cạnh Khương Trường Sinh tập võ, hắn đã sớm muốn xông xáo

thiên hạ.

Kể từ hôm nay, hắn sẽ không tiếp tục ẩn giấu con mắt thứ ba của mình.

Thụ nhãn giữa mi tâm hắn mở ra, Khương Tú thấy mà nhịp tim đập cũng gia tốc.

Khương Tiển ba con mắt càng có phong thái thần tướng, cực kỳ uy nghiêm, Khương Tú cũng không phải lần đầu tiên gặp, nhưng lần nữa nhìn thấy, vẫn vô cùng lo sợ.

- Trẫm chuẩn, ngươi đi trước bốn châu Thiên Cương, đánh tan Hồng Huyền vương triều.

- Tuân mệnh!

Khương Tiển nhếch miệng cười nói, lập tức quay người rời khỏi.

Đợi hắn quay người lại, tất cả mọi người thấy rõ ràng thụ nhãn giữa mi tâm hắn, đều bị hù dọa.

Ba con mắt?

Làm sao có thể!

Khương Tiển hóa thành một đạo kim quang, thả người bay ra Kim Loan điện, tan biến tại chân trời, lúc này, Kim Loan điện mới vỡ tổ.

- Thần Sách đại tướng quân làm sao mọc con mắt thứ ba?

- Thì ra bớt hoàng tộc là có thể mở mắt đó.

- Cực kỳ khí phái, đây mới là Thần Nhân.

- Trách không được Cửu vương gia có thể đi theo Đạo Tổ tập võ, quả thật là thiên tư bất phàm.

- Đại Cảnh may mắn, Hồng Huyền vương triều sẽ nếm mùi đau khổ rồi, ha ha ha.

Nghe quần thần nghị luận, Khương Tú lộ ra nụ cười, giờ khắc này, hắn buông xuống lo lắng, chỉ có vô hạn chờ mong.

Hồng Huyền vương triều phản chiến khiến cho hắn cảm nhận áp lực cực lớn, so với Đông Hải vương triều, hắn càng hận

Hồng Huyền vương triều hơn.

- Hồng Huyền hoàng đế, Vô Địch Kim Thân của trẫm đang tới, ngươi ngăn cản như thế nào?

Khương Tú nhếch miệng lên, trong mắt tràn ngập thoải mái.

Trong đình viện, Bạch Kỳ, Kiếm Thần đưa mắt nhìn Khương Tiển rời khỏi, cũng đang chờ mong biểu hiện của hắn.

Bình An đột nhiên quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hét lên:

- Sư phụ…. Bình An….. Cũng muốn….. Bình An…. Muốn bảo hộ…..

Hắn quá mức lo lắng, lời đều nói không hoàn chỉnh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy đi đi, nhất định phải nghe Tiển Nhi, đừng có đùa tính tình, biết không?

Bình An kinh hỉ, lập tức đưa tay, hai kim chùy to lớn bay vào trong tay hắn, hắn đi theo thả người vọt lên, đuổi theo hướng Khương Tiển.

Bạch Kỳ líu lưỡi:

- Con mẹ bà ngoại vợ nhà nó chứ, hai thằng này hợp lại, Hồng Huyền vương triều không phải sẽ bị đánh bạo?

Bình An, Khương Tiển hợp lại…..

Nó không dám tưởng tượng khi bọn hắn đối mặt quân đội sẽ là trải nghiệm như thế nào.

Kiếm Thần cũng vui vẻ, hai tay chống lên cán chổi cán, cười nói:

- Đừng nói, hai tiểu tử này thật đúng là tuyệt phối.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó nhắm mắt luyện công.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua bốn mươi mốt năm, hắn cũng phải nỗ lực luyện công, tranh thủ sớm ngày đột phá.

Mấy ngày trước đây, hắn tính toán một thoáng thực lực của mình, tương đương với một trăm bảy mươi vạn giá trị hương

hỏa, tiến bộ không nhỏ, chắc hắn cần tu luyện tới một trăm triệu giá trị hương hỏa mới có thể đột phá, đột phá cảnh giới, bản thân sẽ dẫn phát thực lực tăng vọt, hắn tạm thời không rõ ràng mình còn bao lâu nữa mới đột phá, nhưng cảm giác chờ thật lâu.

Biên cảnh Thiên Cương.

Trên tường thành, Trần Lễ người khoác giáp tướng quân lo lắng nhìn phương xa, chỉ thấy phần cuối hoang mạc phía trước một mảnh đen kịt, đó là nơi đóng quân của đại quân Hồng Huyền vương triều, bao trùm lên trăm dặm, khó mà tính toán binh lực cụ thể.

Một tướng lĩnh đi vào bên cạnh Trần Lễ, nói:

- Tướng quân, đi về nghỉ ngơi đi, đợi ở chỗ này quá nguy hiểm.

Quân địch có thần nhân, nếu bắn tên, rất dễ dàng bắn giết Trần Lễ.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có thần nhân, chẳng qua là Thần Nhân cũng cần nghỉ ngơi.

Trần Lễ thở dài nói:

- Binh lực của quân địch còn đang tăng trưởng, ta như thế nào ngủ được.

Hắn tự tin chiến thuật của mình siêu quần, nhưng một khi khoảng cách binh lực đi đến một cực điểm nào đó, chiến thuật lại trác tuyệt đến đâu đều không dùng.

Trước mắt, binh lực Hồng Huyền vương triều đã vượt qua nội thành gấp mười lần, còn đang tăng thêm, rất rõ ràng, Hồng Huyền vương triều muốn nhất cử san bằng bọn hắn, nhất cổ tác khí, một đường công thành chiếm đất.

Tướng lĩnh đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, đại địa lay động, như địa chấn đột kích, hết thảy tướng sĩ cả kinh nắm chặt binh khí.

Phương xa, Hồng Huyền đại quân đang nghỉ ngơi cũng bị kinh động.

Một tôn thần nhân đi ra từ trong doanh trướng, hắn đưa mắt nhìn về phía cô thành phương xa, hắn nhíu mày, hắn không rõ ràng đang xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng hắn vô cùng bất an, giống như tai vạ đến nơi.

Hắn đột nhiên trừng to mắt, phát hiện bầu trời phía sau cô thành có hai bóng người chạy nhanh đến, chấn động biển mây.

Cỗ khí thế kia…..

- Địch tập! Chuẩn bị chiến đấu.

Thần Nhân cao giọng hô, tiếng nói được chân khí vận hành, vang vọng toàn bộ quân doanh, làm cho tất cả mọi người đều có thể nghe được, những người ở cách gần đó thậm chí bị chấn đến ù tai.

Người đến chính là Khương Tiển, Bình An.

- Ha ha ha, sư bá, nhìn một chút người nào giết nhiều hơn.

Chương 310: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (2)

Khương Tiển cười to nói, hắn không có ý định hạ xuống giao tiếp với tướng lĩnh thủ thành, hắn đã nhìn thấy quân kỳ của Hồng Huyền đại quân, Hồng Huyền hai chữ đủ để chứng minh là kẻ địch, nếu là kẻ địch, vậy liền đi chết đi.

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên gia tốc, nhanh như kinh lôi, Bình An cũng gia tốc.

Ầm ầm…

Tốc độ của hai người sao mà nhanh, khí thế khủng bố, Trần Lễ cùng với chúng tướng sĩ trên tường thành đều có loại cảm giác trời sập, bọn hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai bóng người lướt qua đầu tường, dùng tốc độ cực nhanh rơi vào trong quân doanh quân địch phương xa.

Ngay sau đó, đám người Trần Lễ nghẹn họng nhìn trân trối, bọn hắn thấy được tình cảnh cả đời khó gặp.

Khương Tiển, Bình An như là thiên thạch vũ trụ rơi xuống đất, nện đến mặt đất phương xa sụp đổ, khí thế khủng bố cuốn lên

bụi đất như núi lửa phun trào, đá vụn, kinh thiên động địa, hùng vĩ vô song.

Cuồng phong đáng sợ đập vào mặt, thổi đến không ít binh sĩ bị hất tung ở trên mặt đất, Trần Lễ cũng không thể không đưa tay che mặt.

- Là ai tới….. Loại khí thế này tuyệt không phải Thần Nhân, Đại Cảnh Kim Thân cảnh….. Bình An tướng quân? Một người khác là ai?

Trần Lễ kinh hỉ, trong lòng tràn ngập hoang mang.

Hồng Huyền quân doanh đã trở thành luyện ngục nhân gian, Khương Tiển rơi xuống đất, một tay dẫn theo Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, ba Thần Nhân lập tức đánh tới, Khương Tiển hừ lạnh một tiếng, đột nhiên luân động Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, tốc độ của hắn thật sự quá nhanh, trong khoảnh khắc, nện ba tôn thần nhân bị vào cùng một chỗ, đồng thời bạo thể mà chết, máu tươi vãi ra chiến trường.

Máu tươi rắc vào trên mặt Khương Tiển, mắt hắn cũng nhuốm máu, con ngươi rung động, lập loè lăng lệ lãnh quang, hắn đi theo phóng tới nơi đám người tập trung.

Bình An cũng hóa thành Sát Thần, hắn hưng phấn gầm thét, song chùy như gió, điên cuồng đập nên địch binh như là nện chuột đất, không người có thể ngăn cản hắn.

Tiếng gầm gừ, tiếng la khóc, tiếng rống giận dữ đan vào một chỗ, các tướng sĩ Đại Cảnh phương xa nghe được sợ hãi, mặc dù cách nhau rất xa, bọn hắn cũng có thể cảm nhận được trận đồ sát này có bao nhiêu đáng sợ.

….

Đầu tháng mười một.

Trong điện Kim Loan, quần thần yên tĩnh, ngay cả Khương Tú cũng lộ ra vẻ mặt ngốc trệ.

Một lão thần nhìn chằm chằm Bạch Y vệ trên điện, run run rẩy rẩy hỏi:

- Ngươi lặp lại lần nữa….

Bạch Y vệ cao giọng nói:

- Thần Sách đại tướng quân cùng Bình An đại tướng quân hợp lại, ba ngày trước….. Toàn diệt một trăm hai mươi vạn tướng sĩ của Hồng Huyền vương triều, hai vị tướng quân đã tiến vào trong Hồng Huyền vương triều, Trần Lễ tướng quân đang điều binh chuẩn bị trợ giúp….

Khương Tú biết Khương Tiển chắc chắn thắng ngay từ trận đầu, cho nên mới để Bạch Y vệ đi lên trên điện hồi báo, nhưng hắn vẫn bị chiến tích hù dọa.

Hai người toàn diệt một trăm hai mươi vạn tướng sĩ.

Đó cũng không phải vương triều bình thường.

Một trăm hai mươi vạn tướng sĩ đều là người tập võ, thậm chí không thiếu Thần Nhân tồn tại.

Oanh!

Kim Loan điện nhấc lên náo động to lớn, tiếng gầm thét muốn ném Kim Loan điện lên trên bầu trời.

Văn võ quần thần cực kỳ hưng phấn, kinh hô hai vị mãnh tướng mạnh mẽ, bọn hắn cuối cùng thấy hi vọng Đại Cảnh nhất thống thiên hạ.

Khương Tú bình phục tâm tình, hít sâu một hơi, nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, công chiếu trận chiến báo này đến bảy mươi hai châu, trẫm muốn cho hết thảy con dân Đại Cảnh biết đệ đệ của trẫm cường đại cỡ nào.

- Vâng!

Bạch Y vệ lập tức lui ra.

Văn võ cả triều vẫn còn đang xúc động, không thể bình tĩnh.

.....

Khương Trường Sinh ngồi trên tàng cây, nghe Lý Mẫn kích động hồi báo, hắn cũng không có phản ứng quá lớn, hắn đang dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn chằm chằm hai người Khương Tiển, sợ có Càn Khôn cảnh ra tay.

Này tiểu tử hai quá lỗ mãng, không đợi đến sau này đại quân bắt kịp, đã trực tiếp đi sâu vào trong Hồng Huyền vương triều.

Theo lý luận tới nói, Hồng Huyền vương triều không có khả năng có Càn Khôn cảnh tồn tại, nhưng bây giờ thế lực hải ngoại chui vào Long Mạch đại lục, nói không chừng thật có Càn Khôn cảnh tọa trấn, hoặc là rất nhiều Kim Thân cảnh.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Quả nhiên, Khương Tiển tiểu tử cũng là Sát Thần, thật sự bá đạo.

Kiếm Thần cũng thờ ơ, cuộc chiến vương triều, núi thây biển máu là chuyện tất nhiên.

Nếu có thể dùng một trận chiến dọa Hồng Huyền vương triều đầu hàng, ngược lại có thể giảm bớt thương vong.

- Ngươi đi về trước đi.

Khương Trường Sinh nhìn phương xa, bình tĩnh nói.

Lý Mẫn lập tức hành lễ, quay người rời khỏi, tâm tình của hắn vẫn hết sức xúc động.

Những năm này, Đại Cảnh bị Đông Hải áp chế, để người Đại Cảnh kìm nén sự tức giận, khi biết được Hồng Huyền vương triều giao hảo cùng Đại Cảnh phản chiến, cùng Đông Hải vương triều vây công Đại Cảnh, bảy mươi hai châu phẫn nộ tới cực điểm, thống hận đối với Hồng Huyền vương triều vượt xa Đông Hải vương triều.

Dưới tình huống như vậy, chiến tích của Khương Tiển, Bình An thật sự quá đã giận.

Bạch Kỳ bị kích thích, bắt đầu luyện công, nó cũng muốn đạt tới Kim Thân cảnh.

Kiếm Thần tiếp tục quét rác, tâm tình hắn không tệ, trên mặt một mực treo nụ cười thản nhiên.

Khương Trường Sinh thì tiếp tục nhìn chằm chằm hai người Khương Tiển.

Hai người này uy hiếp như thế lớn, Hồng Huyền vương triều nếu không đầu hàng, tất nhiên sẽ phái cao thủ tiến đến ngăn cản.

Một lúc lâu sau.

Hai người Khương Tiển cuối cùng gặp phải Kim Thân cảnh, mà lại là bốn tên Kim Thân cảnh, xem ra Hồng Huyền vương triều không muốn đầu hàng.

Chương 311: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (1)

Chậc chậc, Đại Hoang vương triều cũng mới có một vị Kim Thân cảnh, Hồng Huyền vương triều lại có bốn vị, khí vận dị tượng Kim Thân cảnh những năm qua có thể đếm được trên đầu ngón tay, rất rõ ràng, Hồng Huyền vương triều được thế lực hải ngoại duy trì.

Chỉ sợ không chỉ Hồng Huyền vương triều, còn có Đông Hải vương triều.

Khương Trường Sinh cũng không hoảng, ngược lại rất chờ mong.

Võ Đế đảo cách Long Mạch đại lục cực xa, tạm thời không oán không cừu cùng hắn, vùng biển xung quanh thì hắn đã thôi diễn qua, không có tồn tại cường đại có thể uy hiếp sự đến hắn, đây là thói quen của hắn, thường cách một đoạn thời gian sẽ diễn toán một thoáng, không thể khinh thường.

Đối mặt bốn vị Kim Thân cảnh bao vây, Khương Tiển, Bình An cũng không hoảng, ngược lại hết sức hưng phấn, một trận đại chiến bùng nổ.

Kẻ địch rất biết chọn địa điểm, phạm vi ngàn dặm không có thành trì, dẫn đến bọn hắn có khả năng thỏa thích chiến đấu.

Khương Tiển mặc dù mới vừa vào Kim Thân cảnh, sức chiến đấu cũng dị thường đáng sợ, dù sao thì hắn cũng có thiên phú dị bẩm, bình thường còn có Khương Trường Sinh bồi luyện, hắn đã sớm quen cường độ chiến đấu của Kim Thân cảnh.

Bình An càng là thân kinh bách chiến, không sợ Kim Thân cảnh.

Quyết chiến không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, bốn tôn Kim Thân cảnh bị dọa không còn can đảm, vai phải của một người trong đó bị Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cắt đứt xuống, bọn hắn cấp tốc chạy trốn, Khương Tiển cũng không có lỗ mãng, ngăn Bình An lại, hai người rơi xuống đất, bắt đầu nghỉ ngơi, khôi phục chân khí.

Thấy Khương Tiển có thể khắc chế chiến ý, Khương Trường Sinh yên tâm.

Hồng Huyền vương triều, trong hoàng cung.

Vẻ mặt Hồng Huyền hoàng đế cực kỳ âm trầm, hắn thoạt nhìn có tuổi tác tương tự như Khương Tú, tư thái uy nghiêm, nhìn hằm hằm văn võ trên điện, không người nào dám đối mặt.

- Hài hước! Hài hước! Đại Cảnh chỉ phái hai người đã đánh tan Hồng Huyền vương triều?-.

- Ai nói cho trẫm biết hai Đại vận triều hợp lại thì Đại Cảnh tất bại?

- Các ngươi nói đúng, chỉ cần Kim Thân cảnh chúng ta không tập kích Kinh Thành, Đạo Tổ lền sẽ không xuất thủ, nhưng mặc dù Đạo Tổ không ra tay, chúng ta cũng đánh không lại Đại Cảnh.

Hồng Huyền hoàng đế giận quá hóa cười.

Đại thần cả triều không ai dám nói tiếp, bọn hắn đã hoảng hốt, lại xấu hổ.

Một văn thần mở miệng nói:

- Bệ hạ, không đánh Đại Cảnh, Đại Cảnh không sớm thì muộn đánh chúng ta, bây giờ hoàng đế Đại Cảnh thủ tín, nhưng hoàng đế Đại Cảnh đời tiếp theo thì sao, nếu chúng ta không xuất kích, ngồi xem Đông Hải vương triều bị thôn tính, chúng ta cũng chạy không thoát tình trạng bị thôn tính, trận chiến này mặc dù bị bại thảm liệt, nhưng ngược lại làm cho chúng ta không có áp lực.

- Bây giờ Đại Cảnh và Hồng Huyền đã đi đến tình trạng không thể hòa giải, mặc dù chúng ta bây giờ quy hàng, hoàng đế Đại Cảnh cũng sẽ không đối xử tử tế với chúng ta, đã như vậy, chúng ta có khả năng buông tay đánh cược một lần, nhấc lên chiến tranh toàn diện, không dò xét.

Lời hắn được các văn thần võ tướng khác đồng ý, ván đã đóng thuyền, đã không có thuốc hối hận.

Bọn hắn bội bạc, đâm lưng Đại Cảnh, không có khả năng kết thúc yên lành, hiện tại chỉ có thể đi một con đường đến đáy.

Hồng Huyền hoàng đế nhìn về phía văn thần vừa lên tiếng, hỏi:

- Trước không đề cập tới chiến tranh toàn diện, ngăn cản được hai vị hung nhân kia lại nói, bằng không bọn hắn sẽ đánh tới trẫm trước mặt.

Văn thần nói:

- Bệ hạ yên tâm, tông ta đã phái đi một tôn cường giả Càn Khôn cảnh chạy đến, tông chúng ta đã tụ tập Kim Thân cảnh tiến đến kiềm chế hai người kia, chờ đợi Càn Khôn cảnh đến.

Càn Khôn cảnh.

Hồng Huyền hoàng đế lộ ra nụ cười, quần thần cũng thở dài một hơi.

Bọn hắn dám khai chiến, chủ yếu là được một tông môn hải ngoại duy trì, chi tông môn này tuyên bố không kém hơn Hiển Thánh động thiên, bây giờ Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục, bọn hắn vừa hay tới tiếp quản, không giống với Hiển Thánh động thiên, bọn hắn nguyện ý để Hồng Huyền vương triều quản lý thiên hạ, chỉ cần cam đoan địa vị võ đạo của bọn hắn, hằng năm giao cho bọn hắn tài nguyên võ đạo nhất định là đủ.

Hồng Huyền hoàng đế động tâm, quần thần cũng động tâm.

Ai không muốn nhất thống thiên hạ, mặc dù đối phương có khả năng lừa bọn họ, nhưng trên đầu có một chủ nhân dù sao cũng tốt hơn rất nhiều chủ nhân.

- Thế trẫm dựa vào Quý Tông hết sức ủng hộ.

Hồng Huyền hoàng đế cười nói, văn thần cười chắp tay, sau đó lui về.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Khương Trường Sinh mỗi ngày đều sẽ quan tâm Khương Tiển và Bình An, không tính quá hao tâm tốn sức, hai tiểu tử này bắt đầu quyết chiến mỗi ngày.

Nhiều nhất một lần gặp phải bảy vị Kim Thân cảnh vây công, trận chiến kia vẫn như cũ dùng kẻ địch chiến bại mà kết thúc, nhưng chiến đấu sau đó, bọn hắn bắt đầu rơi xuống hạ phong, chủ yếu là thời gian nghỉ ngơi không đủ, mỗi khi bọn hắn muốn ngủ, kẻ địch lại đột nhiên xuất hiện, còn thay nhau tiến công.

Khương Trường Sinh cũng không khỏi không bội phục Hồng Huyền vương triều, kế này mặc dù vô lại, nhưng xác thực có hiệu quả.

Khương Trường Sinh không có ra tay, đây cũng là tôi luyện cho Khương Tiển. Thời gian đi vào Nhân Đức năm mười hai.

Ngày năm mới, hoàng đế chuẩn bị kỹ càng ăn ngon chúc mừng, chúc mừng hai phe chiến trường đại hoạch toàn thắng, Từ Thiên Cơ, Tông Thiên Vũ suất lĩnh Thiên Sách quân đã thu phục một phương vương triều, bất cứ lúc nào chuẩn bị tiếp tục công đến một phương vương triều khác, sau này chính là Đông Hải vương triều.

Chương 312: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (2)

Trần Lễ cũng đang thu phục thành trì, Khương Tiển, Bình An cách bọn họ cực xa, nhưng quân địch dọc đường đều đã bị bọn hắn tru diệt, bọn hắn chỉ cần nhặt nhạnh chỗ tốt.

Ban đêm, Khương Trường Sinh lần nữa báo mộng cho Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc mười chín tuổi đang trùng kích cảnh giới Thần Nhân, gia tộc cung cấp số lượng lớn dược liệu, kỳ trân dị bảo cho nàng, theo nàng nói, gia tộc còn triệu hồi cao thủ ở bên ngoài, chuẩn bị thủ hộ nàng đột phá, chỉ vì tốc độ tiến bộ của nàng thật sự quá dọa người.

Mộ Linh Lạc đã sớm nổi danh với xưng hô thiên tài, mới đầu Mộ gia còn thật cao hứng, nhưng khi Mộ Linh Lạc nương tựa theo Cửu Thần Đấu Chuyển Công hạ gục một đệ tử vừa mới đến cảnh giới Thần Nhân cảnh của một gia tộc khác, bọn hắn bắt đầu hoảng hốt, bởi vì trận chiến kia có ngoại tộc đến đây quan sát.

Thiên phú như vậy, nhất định dẫn tới ngoại tộc kiêng kị.

Khương Trường Sinh cũng không lo lắng, hắn đã bỏ ra hai mươi vạn giá trị hương hỏa cho Mộ Linh Lạc tăng lên vận khí, nhất định có vận khí tốt cả đời.

Một đêm này, hắn đang trấn an Mộ Linh Lạc.

Sáng sớm.

Khương Trường Sinh mở mắt, thấy Bạch Kỳ đang ghé vào bên cạnh mình ngủ say, đầu lưỡi đều rơi ra, nước miếng chảy không ngừng, hắn nhìn mà cảm thấy khó chịu, một cước đá nó văng ra ngoài.

Tên này đột nhiên ngẩng đầu, thấy Khương Trường Sinh còn ở bên cạnh, nghiêng đầu tiếp tục ngủ.

Khương Trường Sinh lắc đầu, trong lòng thở dài:

- Người ta đầu thai cũng đã gần đi đến Thần Nhân cảnh, ngươi cũng sống hơn một trăm năm, mới miễn cưỡng đột phá Thần Nhân, thật sự là phế vật.

Lúc vừa mới gặp Bạch Kỳ, Bạch Kỳ vẫn rất uy phong, rất có hình ảnh của một nhân vật phản diện, mặc dù nó giết qua người, nhưng võ giả một đường đi tới, người nào chưa từng giết người, Khương Trường Sinh có chỗ chờ mong đối với nó, muốn bồi dưỡng nó thành một Yêu thú có chiến lực mạnh mẽ.

Đáng tiếc, không như mong muốn.

Như thế này cũng tốt, làm vật cát tường cũng tốt.

Khương Trường Sinh nghĩ lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Kỳ cũng trở nên nhu hòa.

Người bên cạnh luôn tới lại đi, chỉ có Bạch Kỳ là ở đây, Bạch Long cũng thường ở cùng với hắn, để cho hắn không cảm thấy quá cô đơn.

Có đôi khi, Bạch Kỳ đê tiện hề hề còn rất thú vị.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó đứng dậy nhìn về phía phương xa.

Khương Tiển, Bình An đang ngủ ở giữa sườn núi, hai người lưng tựa lưng, rất mệt nhọc.

Bọn hắn đã quyết chiến hơn một tháng, mỗi ngày đều đang chiến, bọn hắn mệt mỏi, kẻ địch cũng mệt mỏi, bọn hắn thậm chí còn đánh chết một tôn Kim Thân cảnh, phần chiến tích này để Hồng Huyền hoàng đế kém chút bị hù chết.

Tên Khương Tiển và Bình An đã trở thành ác mộng của Hồng Huyền vương triều, nhất là quan lại trong hoàng thành, biết được càng nhiều, càng e ngại bọn hắn.

Khương Trường Sinh nhìn trong chốc lát, chuẩn bị thu hồi ánh mắt, ánh mắt hắn bỗng nhiên thay đổi.

Đến rồi.

Khương Trường Sinh lập tức lấy ra Xạ Nhật thần cung, bắt đầu nhắm chuẩn.

Sông núi chập trùng, rừng cây tập trung.

Trước một tảng đá lớn giữa sườn núi, Khương Tiển và Bình An lưng tựa lưng, hai người đều đang say ngủ, trên ngân giáp

của Khương Tiển tràn đầy vết nứt, đều là Kim Thân cảnh dấu vết lưu lại.

Thụ nhãn của Khương Tiển bỗng nhiên mở ra, ánh mắt nhảy lên kịch liệt.

Khương Tiển đi theo mở hai mắt ra, chau mày, hắn lập tức đứng dậy.

Chiến đấu lâu như vậy, hắn sở dĩ dám nghỉ ngơi, chính là phát hiện con mắt thứ ba của mình có thể sớm báo trước nguy hiểm.

Bình An kém chút ngã sấp xuống, lập tức giật mình tỉnh lại, hắn dụi dụi con mắt, đứng dậy theo.

Khương Tiển đưa tay lấy ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cắm ở trong đất bùn bên cạnh lên, hắn nhìn về phía chân trời.

Phương xa, núi cao đối lập tựa như cổng trời, mà ở giữa hai ngọn núi chỗ chân trời đang có một thân ảnh dậm chân đi tới.

Người kia thân mặc áo tím tơ vàng, đầu đội kim quan khảm châu báu, trong tay nắm lấy một cây quạt xếp, thoạt nhìn bốn mươi tuổi, mặt hắn không thay đổi bay tới, mục tiêu chính là hai người Khương Tiển.

Rất nhanh, hắn đến vùng trời phía trên hai người.

Bình An muốn chiến đấu, nhưng bị Khương Tiển ngăn lại.

Trực giác nói cho hắn biết, người này cực kỳ nguy hiểm.

Càn Khôn cảnh.

Nam tử mặc áo tím mang đến cho hắn cảm giác chính như Kiếm Thần.

- Vì sao Hồng Huyền vương triều lại có Càn Khôn cảnh….. Chẳng lẽ tông môn hải ngoại?

Khương Tiển nhíu mày suy nghĩ, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm đối phương, đối phương không có trực tiếp ra tay, tất nhiên là đang muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Nam tử mặc áo tím nhìn xuống Khương Tiển, nói:

- Gia nhập Thiên Nam hải tông chúng ta, tông ta sẽ tận toàn lực bồi dưỡng các ngươi thành tựu Càn Khôn cảnh, như thế nào?

Khương Tiển nhếch miệng cười nói:

- Rất tốt, bất quá gia nhập các ngươi, Đại Cảnh ta nên làm cái gì?

Nam tử mặc áo tím nói:

- Vương triều tranh đấu chẳng qua là tranh đấu tài nguyên thôi, ngươi để hoàng đế Đại Cảnh cúi đầu, ta cho phép Đại Cảnh và Hồng Huyền vương triều cùng chia thiên hạ, nhưng trước đó, Đại Cảnh nhất định phải thần phục Hồng Huyền vương triều, cùng nhau chinh chiến thiên hạ.

Khương Tiển hỏi:

- Vì sao không đến đỡ Đại Cảnh ta, từ bỏ Hồng Huyền?

Nam tử mặc áo tím nói:

- Đại Cảnh có Đạo Tổ, chúng ta còn không rõ ràng lắm Đạo Tổ đến cùng đến từ phương thế lực nào.

Hắn nhíu mày, nói:

- Ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy, hoặc là quy thuận Thiên Nam hải tông, theo ta ra biển, hoặc là chết.

Đạo Tổ còn rúc ở trong Đại Cảnh, hắn muốn mang hai người này đi, nói như vậy, Đạo Tổ mặc dù tức giận, cũng không thể tránh được.

Trừ phi Đạo Tổ dám đơn độc xông vào Thiên Nam hải tông.

Thiên Nam hải tông cũng không phải Hiển Thánh động thiên.

Chương 313: Chênh lệch thật sự quá xa

Đối mặt nam tử mặc áo tím bức hiếp, Khương Tiển cũng không có e ngại, hắn nâng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lên, chỉ xéo nam tử mặc áo tím trên không, khẽ nói:

- Đã như vậy, vậy để cho chúng ta lĩnh giáo một chút Càn Khôn cảnh mạnh mẽ như thế nào.

Hắn đột nhiên vọt lên, một đao đâm về phía nam tử mặc áo tím, tốc độ cực nhanh.

Nam tử mặc áo tím dùng một tay mở quạt xếp ra, dễ dàng tiếp được mũi đao của hắn, thuận thế vung lên, sắc mặt Khương Tiển đại biến, thân thể không bị khống chế bị lôi ra.

Ầm!

Nam tử mặc áo tím đá một cước vào trên lưng Khương Tiển, một cước này đạp bay Khương Tiển, như là mũi tên nhập vào trên vách núi đá cao cách đây vài dặm, nện đến ngọn núi chấn động, bụi đất tung bay.

Bình An rống giận vung chùy đập tới, song chùy mang theo vạn quân lực, nhưng bị nam tử mặc áo tím dễ dàng né tránh, bàn tay trái tốc độ cao đập vào trên lưng Bình An, Bình An như gặp phải thái sơn trấn áp, dùng tốc độ nhanh hơn rơi xuống mặt đất.

Oanh…

Tiếng không bạo truyền đến, nam tử mặc áo tím quay đầu nhìn lại, khuôn mặt có chút động, chỉ thấy Khương Tiển lần nữa bay tới, phía sau hắn ngưng tụ ra một hư ảnh màu vàng có ba đầu sáu tay, cầm trong tay vũ khí khác biệt.

Diệu Tông pháp tướng.

Hai tay Khương Tiển cầm đao, tức giận đánh xuống, Diệu Tông pháp tướng cũng giơ cao sáu thanh thần binh, trảm ra đòn đánh mạnh nhất, đao khí màu vàng kim dài cùng trăm trượng, dùng tốc độ cực nhanh chém trúng nam tử mặc áo tím, nhưng nam tử mặc áo tím dùng chân khí bản thân hình thành vòng bảo hộ, dễ dàng ngăn cản.

Khương Tiển hư không biến mất, một giây sau xuất hiện ở sau lưng nam tử mặc áo tím, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nặng trăm vạn cân bổ về phía nam tử mặc áo tím.

Nam tử mặc áo tím một tay tiếp được, nhưng vẫn bị lay chuyển động thân thể, khuôn mặt hắn có chút dị động, chân khí toát ra từ lòng bàn tay, muốn đoạt binh, đúng lúc này, hắn

bỗng nhiên cảm giác chân khí của mình bị kéo đứt, nhanh chóng đánh trở về.

Oanh!

Nam tử mặc áo tím bị đẩy lui, y phục phần phật.

Hắn ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía Khương Tiển, hỏi:

- Đây là tuyệt học gì?

Khương Tiển hừ lạnh nói:

- Đại Chu Thiên Thần Công.

Tay phải hắn đang nắm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đang run rẩy, công lực của đối phương thật sự quá mạnh, mặc dù hắn dùng Đại Chu Thiên Thần Công phản kích, vẫn thương tới bản thân.

Lòng hắn chìm vào đáy cốc.

Đối mặt Càn Khôn cảnh, hắn và Bình An chỉ giống như hài đồng, căn bản không phải đối thủ của người ta.

Khoảng cách quá cách xa.

Nam tử mặc áo tím nâng hai tay, bay lên, sau lưng hiện ra hư ảnh sông núi, càng phong phú, tựa như một thế giới khác trôi nổi sau lưng hắn, cấp tốc mở rộng, chiếm cứ một nữa bầu trời.

Khương Tiển ngước nhìn hắn, nhíu mày.

- Thiên tư của các ngươi xác thực mạnh mẽ, nhất là ngươi, tiểu gia hỏa có ba con mắt, bất quá đã các ngươi không muốn thần phục, ka ta không thể làm gì khác hơn là đưa các ngươi đi chết, cảm thụ lực lượng Càn Khôn cảnh đi, đời này của các ngươi xem như chết cũng không tiếc.

Nam tử mặc áo tím lạnh lùng nhìn xuống Khương Tiển.

Bình An lần nữa đánh tới, nhưng bị Khương Tiển ngăn lại, hắn dắt lấy Bình An, quay người chạy trốn.

- Đừng đánh nữa, chạy mau.

Khương Tiển quát, Bình An gật đầu, hai người phi hành hết tốc lực.

Nam tử mặc áo tím nhìn bóng lưng bọn hắn chạy trốn, lộ ra nụ cười khinh thường, lẩm bẩm nói:

- Thiên địa là lồng giam, các ngươi trốn nơi nào?

Tay phải hắn nắm quạt vung lên, hình ảnh thiên địa cấp tốc bay lượn đến hai người Khương Tiển, tốc độ vượt xa bọn hắn, mà trong quá trình phi hành, hình ảnh thiên địa còn đang không ngừng biến lớn.

Khương Tiển quay đầu nhìn lại, kinh hãi không thôi.

Quá nhanh!

Mặc dù hắn bay lượn hết toàn lực, vẫn bị hình ảnh thiên địa phía sau co lại cự ly ngắn.

Càng chết là hắn cảm nhận được một cỗ hấp lực cường đại đang điên cuồng lôi kéo hắn, mong muốn nuốt hắn vào trong hình ảnh thiên địa.

Bình An cũng cắn chặt răng, hai người sóng vai bay lượn.

Ngay trong lúc Khương Tiển sắp tuyệt vọng, hắn đột nhiên nhìn thấy phần cuối thiên địa phía trước xuất hiện một đạo cường quang, cấp tốc biến lớn, thì ra là đang bắn về phía bọn hắn.

Hai người trừng to mắt, còn chưa kịp phản ứng, chùm sáng kia lướt qua đỉnh đầu bọn họ, cường quang để thiên địa trong mắt bọn họ ảm đạm không còn ánh sáng, bọn hắn còn chưa quay đầu, sau lưng truyền đến gió mạnh cuồng bạo, chấn bọn hắn bay ra ngoài.

Hình ảnh thiên địa bị cường quang đánh tan, đối diện thẳng đến nam tử mặc áo tím.

Sắc mặt nam tử mặc áo tím đại biến, lập tức tránh né, quay người chạy trốn.

Ầm ầm…

Chùm sáng to lớn bỗng nhiên nổ tung, cường quang bao phủ mấy trăm dặm, cuồng phong bao phủ thiên địa, rung chuyển sông núi, đếm không hết cây cối bị thổi ngã, thậm chí vụt lên từ mặt đất.

Nam tử mặc áo tím âm thầm thở dài một hơi, may mắn phản ứng nhanh, nếu bị đạo quang kia bắn trúng…

Hắn không rét mà run, hắn có thể cảm nhận được trong chùm sáng vừa rồi kia ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Đạo Tổ!

Động Thiên cảnh giới!

Trách không được Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục.

Nam tử mặc áo tím yên lặng suy nghĩ, vừa dâng lên ý nghĩ này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn lại, sau một khắc, sắc mặt hắn kịch biến.

Chương 314: Là Xạ Nhật thần cung của gia gia

Chỉ thấy lại một chùm sáng to lớn hơn phóng tới, lần này, tốc độ càng nhanh, khí thế càng mạnh.

Quá nhanh.

Hỏng bét.

Trốn không thoát.

Nam tử mặc áo tím gầm thét trong lòng, hắn vô ý thức điều động chân khí trong cơ thể, ngưng tụ thành vòng bảo hộ, kết quả vừa ngưng tụ thành hình, chùm sáng to lớn bao phủ hắn, một đường bắn đến phần cuối thiên địa, sơn nhạc dọc đường bị xé nứt, đá vụn bay loạn, bụi đất tung bay.

Rất nhanh, chùm sáng to lớn nổ tung, để phần cuối thiên địa trở nên tái nhợt, gió mạnh diệt thế tàn phá bừa bãi giữa thiên địa.

Khương Tiển, Bình An dừng lại, ngây ngốc nhìn phương xa, gió mạnh thổi đến mái tóc dài của bọn hắn tùy ý bay loạn.

Khương Tiển trong nháy mắt suy nghĩ đến Khương Trường Sinh.

Là Xạ Nhật thần cung của gia gia.

Hắn thấy qua Khương Trường Sinh sử dụng Xạ Nhật thần cung, khắc sâu ấn tượng.

Trong lòng của hắn cảm động, xúc động, không ngờ gia gia lại cứu bọn hắn.

Hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, cao giọng kêu gào:

- Sư tổ!

Nhưng vô luận hắn kêu gọi thế nào, Khương Trường Sinh cũng không có hiện thân, cuối cùng hắn từ bỏ.

Mặc kệ như thế nào, bọn hắn xem như trốn qua một kiếp, bọn hắn trước phải rời khỏi nơi này.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh thu Xạ Nhật thần cung vào trong Cự Linh giới.

Giờ phút này, toàn bộ Kinh Thành đều là âm thanh náo động, mọi người đang đón năm mới, Long Khởi quan chợt bộc phát ra hai chùm sáng hùng vĩ, bọn hắn còn tưởng rằng Đạo Tổ đang ăn mừng, cho nên bọn họ đi theo reo hò.

Không chỉ có bách tính, ngay cả quan lại, võ giả, hoàng đế đều coi là như thế.

Bạch Kỳ ngây ngốc nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nó cách gần đó, uy áp Xạ Nhật thần cung vừa rồi làm nó sắp nứt cả tim gan, nó có thể là Yêu thú còn cường đại hơn cả Thần Nhân.

Kiếm Thần phức tạp nhìn Khương Trường Sinh, hắn đại khái đoán được chân tướng, đây cũng không phải là lần đầu tiên thấy Đạo Tổ kéo động Xạ Nhật thần cung, nhưng mỗi một lần cũng có thể làm cho hắn vị Càn Khôn cảnh này sợ hãi.

Đạo Tổ muốn giết hắn, thật chính là cần một tiễn.

Khương Trường Sinh từ trên cây nhảy xuống, một lần nữa tĩnh toạ dưới tàng cây, đối với chuyện xảy ra vừa rồi, hắn không có nói rõ lí do.

Kiếm Thần cầm lấy cây chổi, ra ngoài quét rác, hắn cần lẳng lặng.

Bạch Kỳ thì sùng bái nhìn về phía Khương Trường Sinh, nó cẩn thận từng li từng tí đi vào bên cạnh hắn, dùng đầu đi cọ cánh tay của hắn, sau khi bị đẩy ra, nó vẫn khóc lóc van nài ghé vào một bên chân của hắn.

Một lát sau.

Trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một hàng chữ:

【 Nhân Đức năm mười hai, Thiên Nam hải tông điều động cường giả Càn Khôn cảnh Chu Lâm Kiếp ngăn giết cháu của ngươi Khương Tiển và đồ đệ của ngươi Bình An, ý đồ công chiếm Đại Cảnh, ngươi may mắn kịp thời ra tay, thành công đánh giết Chu Lâm Kiếp, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x3 】 .

Hả?

Lại là Kim Lân ngọc diệp.

Bất quá lần này còn tốt, duy nhất một lần đưa tặng ba mảnh.

Trước mắt trong tay Khương Trường Sinh tổng cộng có sáu mảnh Kim Lân ngọc diệp, chẳng biết lúc nào mới có thể tập hợp thành Kim Lân bảo thụ.

Mỗi một mảnh Kim Lân ngọc diệp đều có thể làm chí bảo giết địch, Kim Thân cảnh đều gánh không được lực xuyên thấu của Kim Lân ngọc diệp, còn về Càn Khôn cảnh, tạm thời còn chưa thử qua.

Khương Trường Sinh không có lập tức luyện hóa Kim Lân ngọc diệp, mà lựa chọn tiếp tục luyện công.

.....

Hồng Huyền vương triều, Hoàng thành, một trong phủ đệ.

Văn thần Tống Ly trước đó ở trên triều đình hiến kế cho hoàng đế quá sợ hãi, toàn thân hắn run rẩy, hoảng sợ mà hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Chu tiền bối chết rồi? Làm sao có thể? Đạo Tổ tới?

Có thể giết cường giả Càn Khôn cảnh, hắn chỉ có thể suy nghĩ đến Đạo Tổ, trên phiến đại lục này không có người mạnh hơn

Đạo Tổ.

Võ giả trước mặt hắn cắn răng nói:

- Không rõ ràng, ngược lại Chu trưởng lão mất tích bí ẩn sau khi đi bắt hai người Khương Tiển, chỗ bọn hắn đại chiến tạo ra phá hoại khủng bố, tuyệt không phải Kim Thân cảnh có thể tạo thành, mà hai người Khương Tiển lại bắt đầu công thành chiếm đất, đủ để chứng minh Chu tiền bối….

Tống Ly ngồi liệt trên ghế, mặt mũi tràn đầy sợ hãi.

- Chẳng lẽ Hiển Thánh động thiên không phải chạy trốn, mà là bị diệt?

Trong đầu của hắn toát ra một ý nghĩ như vậy, bởi vì từ sau khi Hiển Thánh động thiên từ bỏ Long Mạch đại lục, chưa từng gặp qua đệ tử của bọn hắn.

Hắn càng thêm sợ hãi chính là không biết nên như thế nào đối mặt Thiên Nam hải tông.

Chu Lâm Kiếp chính là thân đệ đệ của Tông chủ, hắn chết, tất nhiên sẽ khiến cho Tông chủ tức giận, lại không nói có thể tìm Đạo Tổ báo thù hay không, mà hắn, người phụ trách kế hoạch chiếm lấy Long Mạch đại lục chắc chắn bị hỏi tội, thậm chí có khả năng lấy cái chết bồi tội.

Tống Ly càng nghĩ càng sợ hãi.

Hắn nhìn về phía võ giả trước mặt, trầm giọng nói:

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, phái người bí mật đi điều tra, việc này tạm thời giấu diếm, không được báo cho những người khác trong tông môn.

- Vâng!

Võ giả lập tức rời khỏi.

Tống Ly tự châm trà cho mình, chẳng qua là tay đang cầm ấm trà đang run rẩy, hắn vừa dùng lực, càng bóp nát chén trà.

Chương 315: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (1)

- Không được….. Không thể ngồi chờ chết…..

Ánh mắt Tống Ly lấp lánh, rất nhiều ý nghĩ hiện ra ở trong đầu hắn.

Tháng năm.

Đại Cảnh chiếm đoạt vương triều các ở giữa Hồng Huyền vương triều, triệt để giáp giới với Hồng Huyền vương triều, các châu phiên vương điều động số lượng lớn quân đội đi biên cảnh.

Hoàng đế dự định trước chiếm đoạt Hồng Huyền vương triều, lại đánh Đông Hải vương triều.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tú hững hờ thả ra tấu chương trong tay, mặt không thay đổi nhìn về phía người đang quỳ lạy trước bàn.

Tống Ly!

Hình Thủ đứng ở bên cạnh Khương Tú, khí chất làm người ta rùng mình.

Khương Tú mở miệng nói:

- Thiên Nam hải tông, vì sao ngươi muốn quy hàng Đại Cảnh?

Tống Ly nói:

- Tại hạ đến Hồng Huyền vương triều chờ đợi một quãng thời gian, phát hiện Hồng Huyền hoàng đế khó làm được việc lớn, quyết tâm hiệu lực cho Đại Cảnh, chỉ có Đại Cảnh mới xứng thống nhất thiên hạ này.

Khương Tú híp mắt, nói:

- Trẫm muốn nghe lời thật.

Tống Ly nheo mắt, bất đắc dĩ nói:

- Trưởng lão Càn Khôn cảnh của Thiên Nam hải tông bị Đạo Tổ tru diệt, Thiên Nam hải tông nhất định hỏi tội lên đầu ta, bởi vì ta là người phụ trách thu thập tình báo Long Mạch đại lục, cũng là do ta phụ trách thao túng Hồng Huyền vương triều, Càn Khôn cảnh chết, không thể coi thường, so với việc lưu lạc hải dương, không bằng đầu nhập vào bệ hạ, lấy công chuộc tội, trợ bệ hạ hoàn thành đại nghiệp vạn cổ không có.

Khương Tú dùng ngón tay gõ mặt bàn, bình tĩnh nói:

- Ngươi có thể mang đến cái gì cho trẫm?

Tống Ly ngẩng đầu, nói:

- Tại hạ là Thần Nhân, vô cùng quen thuộc Thiên Nam hải tông, bệ hạ cần một người hiểu rõ cách cục hải dương, tại hạ thậm chí có thể giúp đỡ bệ hạ huấn luyện thuỷ quân, chế tạo thuyền biển đi xuyên sương mù, trợ giúp Đại Cảnh thăm dò vùng biển.

Khương Tú động tâm, chủ yếu là bị Tống Ly nói tới thuỷ quânđộng tâm, chuẩn xác mà nói hắn là hải quân, Đại Cảnh trước mắt thăm dò hải dương quá thấp, ngay cả Đông Hải vương triều đều có thể lượn quanh biển tập kích Đại Cảnh phương Nam, chuyện này một mực là bệnh trong lòng Khương Tú.

Hắn từng thử tìm đào Trương Anh, nhưng Trương Anh khéo léo từ chối, không muốn rời khỏi Kỳ Duyên thương hội, cũng là bán một vài đội thuyền cho Đại Cảnh, nhưng muốn chân chính hình thành hải quân, Đại Cảnh vẫn cần đi rất nhiều đường.

Chẳng qua là người này có khả năng từ bỏ làm Nam Hải tông, ngày sau cũng có thể ruồng bỏ Đại Cảnh.

Khương Tú híp mắt, nói:

- Trẫm có khả năng tạm thời nhận ngươi, nhưng không thể trực tiếp cho ngươi chức quan, đều xem biểu hiện của ngươi.

Tống Ly mừng rỡ, vội vàng bái tạ Khương Tú.

Sau đó Khương Tú để một Bạch Y vệ mang Tống Ly đi vào trong thành ở lại.

Khương Tú bắt đầu suy nghĩ ứng cử viên tổ kiến hải quân.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đang tĩnh tọa trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, gần đây tu luyện khiến cho hắn cảm nhận được Đại Đạo Chi Nhãn có biến hóa, cho nên đơn độc đến rừng trúc, hấp thu linh khí nơi này.

Số lượng lớn linh khí chui vào trong đạo văn của hắn, đạo văn màu vàng kim xuất hiện, mơ hồ có một con mắt xuất hiện, so với con mắt thứ ba của Khương Tiển thì càng thêm uy nghiêm, cũng càng cỗ thần tính.

Dần dần, gió lốc xuất hiện trước mặt Khương Trường Sinh, cuốn lên lá trúc trong rừng.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở to mắt, đạo văn biến thành Đại Đạo Chi Nhãn, bộc phát ra hấp lực mạnh mẽ, số lượng lớn lá trúc, linh khí tràn vào mi tâm của hắn.

Lá trúc cũng tiến vào.

Khương Trường Sinh nhìn như mở mắt, ý nghĩa lại đi vào trong một mảnh không gian rộng lớn.

Mảnh không gian này tái nhợt, thoạt nhìn không có phần cuối, cũng không có mặt đất, nhưng ý thức của hắn có loại cảm giác rơi xuống đất.

Từ nơi sâu xa, hắn ý thức được chân nghĩa của thế giới này, đây là thiên địa do Đại Đạo Chi Nhãn xây dựng.

Một chưa thành hình thiên địa, chẳng qua là cơ sở có tiểu thế giới tồn tại.

Từng mảnh từng mảnh lá trúc trôi nổi ở trước mắt hắn, rơi vào trên mặt đất tái nhợt.

Ý thức của hắn về đến đến trên thân thể, đưa tay nắm một lớp bùn đất trên mặt đất, để Đại Đạo Chi Nhãn hấp thu.

Quả nhiên, bùn đất xuất hiện ở trong mảnh không gian thần bí này.

Tâm thần hắn khẽ động, trực tiếp lấy lá trúc ra, tùy tâm sở dục, ngay cả linh lực cũng không có tiêu hao.

Do Đại Đạo Chi Nhãn xây dựng tiểu thế giới, hắn suy nghĩ một chút, gọi thế giới này là Đạo Giới.

Đạo Giới ẩn giấu ở trong linh hồn hắn, hoàn toàn chịu hắn chưởng khống, hắn bắt đầu chứa đựng linh khí vào bên trong

Đạo Giới, linh khí dồi dào, vật sống đều có thể sinh tồn được.

Hắn cẩn thận cảm thụ, phát hiện thế giới này cũng không phải thật vô biên vô hạn, phương viên lớn nhỏ chừng bốn trăm dặm, cao có ngàn trượng, cũng chính là hơn ba ngàn mét.

Cái này khiến Khương Trường Sinh suy nghĩ hình ảnh thiên địa của Càn Khôn cảnh và động thiên của Động Thiên cảnh, đạo giới của hắn càng thêm chân thực.

Mà theo linh hồn Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh mẽ, Đạo Giới cũng sẽ không ngừng tăng trưởng.

Không hổ là Đạo Pháp Tự Nhiên Công, tự mang thần thông không nói, còn có thể mở mang thế giới.

Cảm xúc Khương Trường Sinh sục sôi, tiếp tục nghiên cứu Đạo Giới.

Bên ngoài dồn dập hỗn loạn, mà hắn thì ở trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, hưởng thụ sự ảo diệu của tiểu thiên địa.

Chương 316: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (2)

Sau đó một quãng thời gian, lần lượt có tin tức chiến thắng truyền về Kinh Thành.

Hồng Huyền vương triều bị Khương Tiển, Bình An đánh sập, không có Càn Khôn cảnh ngăn cản, còn lại Kim Thân cảnh cao thủ nhiều nhất chiến ngang tay với hai người bọn họ, không thể đánh lui bọn hắn.

Từ Thiên Cơ cũng dừng lại, không có tiếp tục công phạt vương triều tiếp theo, hắn đang đợi hai người Khương Tiển giết tới Đông Hải vương triều.

Đông Hải vương triều chắc chắn có Kim Thân cảnh, nếu tùy tiện tiến lên, rất dễ dàng để Thiên Sách quân bị diệt toàn quân.

So với Hồng Huyền vương triều, giờ Đại Cảnh mà tiếp tục khai chiến với Đông Hải vương triều ngược lại càn bó tay bó chân, lúc Thiên Sách quân dừng lại, đại quân Đông Hải vương triều cũng không có tiến công, mà vẫn đóng giữ duy trì một khoảng cách.

Một bên khác, Trần Lễ cùng ba vị phiên vương điên cuồng chiếm lĩnh thành trì, Đại Cảnh đang ngầm chiếm cương thổ Hồng Huyền vương triều.

Con dân Đại Cảnh reo hò, mọi người giống như thấy vị Cảnh Thái tông thứ hai.

Mặc dù thủ đoạn của Cảnh Thái tông tàn bạo, nhưng không ai có thể phủ nhận là Cảnh Thái tông dẫn đầu Đại Cảnh đi về hướng cường thịnh.

Bên bờ biển, số lượng lớn thuyền biển cập bến, lớn nhỏ không đều, trên không cũng không ít thân ảnh võ giả trôi nổi.

Thần Nhân.

Đưa mắt nhìn lại, nói ít có ba mươi vị Thần Nhân.

Một thân ảnh uyển chuyển bay ra từ bên trong thuyền biển lớn nhất, nàng mặc áo dài màu tím sậm, đầu đội mũ phượng vàng ngọc, trên mặt mang theo mặt nạ màu bạc, lộ ra hai mắt và miệng mũi, mặc dù chỉ lộ ra nửa gương mặt, nhưng đủ để để nam nhi thế gian miên man bất định.

Nàng chính là Tông chủ Thiên Nam hải tông, Thiên Nhân Phượng.

Một lão giả bay tới nàng bên cạnh, cung kính hỏi:

- Tông chủ, trước đi tới Hồng Huyền vương triều, hay là đi Đại Cảnh?-.

Thiên Nhân Phượng nói:

- Đi Đông Hải vương triều.

Lão giả mở miệng hỏi:

- Thế Hồng Huyền vương triều….

- Tự sinh tự diệt đi.

Dứt lời, Thiên Nhân Phượng bay vào nội lục, lão giả lúc này quay người trở lại hạ lệnh….

Tháng mười.

Lý Mẫn lần nữa đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, hắn thần tình kích động, nói:

- Đạo Tổ, Nhân Vương đã rời khỏi Đông Hải, lần này hắn không có chạy tới Hồng Huyền vương triều, mà thẳng đến Đại Cảnh, nói cách khác, Đông Hải vương triều cũng không có nhân tuyển thích hợp cho Nhân Vương.

Khương Trường Sinh nghe xong, mặt lộ vẻ vẻ tiếc nuối.

Lý Mẫn tiếp tục giảng giải tình huống cụ thể, Nhân Vương đi xuyên các quốc gia, càng ngày càng nhiều người gặp qua phong thái của hắn, nghe nói thế lực Thiên Mệnh thờ phụng bọn hắn đã khuếch trương đến ngàn người, võ công yếu nhất cũng đạt tới Thông Thiên cảnh, đây là một cỗ thể lực hết sức cường đại. Nhân Vương tuyên bố, hắn sẽ giao phó Thiên Mệnh vào trong tay Nhân Vương đời tiếp theo, để cỗ lực lượng này đỡ hắn quét ngang thiên hạ, nhất thống nhân tộc, dẫn đầu nhân tộc đại lục hướng đến con đường cường thịnh.

Truyền thuyết liên quan tới Nhân Vương càng ngày càng nhiều, dẫn đến phàm nhân càng tin tưởng Nhân Vương chính là Thiên Mệnh lựa chọn, người có thể thống nhất thiên hạ nhất định có khí vận Nhân Vương.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Nhưng người nào trong hoàng thất Đại Cảnh có tư cách trở thành Nhân Vương?

Kiếm Thần tiếp lời nói:

- Nếu là con trai phiên vương được tuyển chọn trở thành Nhân Vương, vậy thì có ý tứ.

Lý Mẫn nghe xong, nhíu mày.

Đúng vậy.

Nếu như như thế, Đại Cảnh có thể sẽ nội loạn.

Hắn không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, nổi lòng hắn đang bất an lập tức bình tĩnh trở lại.

Lý Mẫn lại nói một chút chuyện, mới rời khỏi.

Bạch Kỳ và Kiếm Thần hàn huyên, trước kia Kiếm Thần không nhìn trúng Bạch Kỳ, nhưng đương thời không người nói chuyện phiếm, chỉ có thể trò chuyện cùng Bạch Kỳ, dần dần, quan hệ giữa hai bên rút ngắn không ít, ít nhất không có ngăn cách do chênh lệch cảnh giới mang tới.

Khương Trường Sinh thì không có nghiêm túc nghe, bởi vì hắn thấy được một đầu nhắc nhở:

【 Nhân Đức năm mười hai, Vong Trần bị ngươi đánh dấu thành công đầu thai, giáng sinh vào Đại Tề hoàng triều 】 .

Vong Trần cuối cùng đầu thai.

Khương Trường Sinh trước đó đưa cho hắn một vạn giá trị hương hỏa tăng cường thể chất, hiện tại lại cho hắn thêm một vạn giá trị hương hỏa, để cho hắn có vận may.

Một vạn giá trị hương hỏa không ít, chỉ là không thể so với Mộ Linh Lạc hay Khương Tử Ngọc.

Lại một vị cố nhân giáng sinh, tâm tình Khương Trường Sinh quả thật không tệ.

Nhưng tâm tình tốt của hắn không có kéo dài quá lâu.

Tháng mười một, Thanh Khổ qua đời.

Thanh Khổ nhỏ hơn Khương Trường Sinh một tuổi, bây giờ một trăm mười một tuổi, tuyệt đối xem như trường thọ, dù sao hắn không phải Thần Nhân.

Khương Trường Sinh gặp Thanh Khổ một lần cuối, Thanh Khổ sống cả đời cũng không có tiếc nuối, khi còn bé hắn và Khương Trường Sinh ở chung một phòng, từ nhỏ đã sùng bái Khương Trường Sinh, sau khi lớn lên cũng chịu mệt nhọc, cùng với những lão đệ tử khác cùng nhau quản lý Long Khởi quan, rất được dân tâm trong lòng các đệ tử.

Vì làm tang lễ cho hắn, Long Khởi quan bế quan ba ngày, không tiếp khách hành hương, Khương Trường Sinh tự mình ra mặt trong tang lễ của hắn, rất nhiều đệ tử mới cũng mượn cơ hội này nhìn thấy Đạo Tổ lần đầu tiên.

Thanh Khổ là người cuối cùng của đời đệ tử thế hệ Khương Trường Sinh, mà đời đệ tử tiếp theo cũng không còn lại quá nhiều người.

Chương 317: Đời đệ tử đầu tiên chỉ còn lại mình ta

Khương Trường Sinh nhìn Vạn Lý, Minh Nguyệt, trong lòng cảm khái, hai người này đoán chừng cũng không còn bao nhiêu năm tháng.

Người già qua đời, người sống vẫn hướng về phía trước.

Sau khi Khương Trường Sinh trở lại đình viện của mình, yên lặng đưa đi mười vạn giá trị hương hỏa cho Thanh Khổ.

Không giống với Trần Lễ, Vong Trần, Thanh Khổ là bồi bạn hắn từ nhỏ, hai người không là bằng hữu, nhưng là sư huynh đệ chân chính.

- Nếu có duyên, kiếp sau lại đến Long Khởi quan.

Cuối năm.

Vạn Lý chính thức truyền vị trí đại đệ tử cho Thanh Nhi, Thanh Nhi bây giờ đã là Thần Tâm cảnh, sớm đã hỗ trợ quản lý Long Khởi quan, cũng xem như đức cao vọng trọng.

Thanh Nhi mới nhậm chức hết sức hưng phấn, ra sức đốc xúc đệ tử tập võ, nàng cảm thấy Long Khởi quan hiện tại vẫn còn quá yếu, ít nhất phải đuổi kịp Phù Nguyệt thế gia, mới có thể được cho là Thánh địa.

Võ học của Long Khởi quan không kém, dù sao có tuyệt học của Đại Thừa long lâu, Hiển Thánh động thiên, luận võ học mạnh nhất, thậm chí còn mạnh hơn Phù Nguyệt thế gia, chẳng qua cần thời gian trưởng thành, đi tìm tuyệt thế thiên tài.

Khương Trường Sinh rất hài lòng đối với thái độ của Thanh Nhi, Đại sư tỷ trước kia đã trở về.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Nhân Đức năm mười ba, mới đầu tháng hai.

Trong mộng cảnh.

Mộ Linh Lạc hai mươi tuổi sớm đã bước vào Thần Nhân cảnh, nàng vẫn như cũ ăn mặc áo trắng trên người, không nhuốm bụi trần, càng có khí chất của tiên nữ, ánh mắt trong veo, mặt mày tuy lạnh nhạt, nhưng nhìn ánh mắt Khương Trường Sinh lộ ra thần thái khác thường.

Không thể không nói, Mộ Linh Lạc ở kiếp này là nữ tử đẹp mắt nhất mà Khương Trường Sinh gặp qua, ba mươi vạn giá trị hương hỏa tiêu không lỗ.

- Trường Sinh ca ca, ta chuẩn bị đi tới Thánh phủ, gia gia nói, chỉ có đi Thánh phủ, ta mới có thể an toàn tập võ.

Mộ Linh Lạc hơi lộ ra bất đắc dĩ nói, nàng đuocwj gia tộc che chở thành công đột phá, nhưng thường xuyên có thích khách chui vào Mộ gia, thậm chí còn có người hạ độc nàng, thề phải giết nàng.

Mộ gia dừng chân nhiều năm tại Thần Cổ đại lục, kẻ địch ngoài sáng trong tối ngay cả chính bọn hắn đều đếm không hết, bọn hắn thậm chí không dám hứa chắc hết thảy người nhà họ Mộ đều có thể tin.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Có người hộ tống ngươi không?

Mộ Linh Lạc gật đầu nói:

- Gia gia tự mình đưa ta đi, không biết đi qua Thánh phủ, không biết còn có thể mơ thấy ngươi hay không, nghe gia gia của ta nói, Thánh phủ có khí vận đặc thù, có thể làm cho đệ tử tâm vô tạp niệm, không cần quá nhiều giấc ngủ, để có thêm càng nhiều thời gian tập võ.

Khương Trường Sinh nói:

- Chỉ cần ngươi muốn mơ thấy ta, là sẽ mơ thấy.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lập tức lộ ra nụ cười, hai người hẹn nhau một thời gian nhất định, thuận tiện gặp nhau trong mộng cảnh.

Một đêm trôi qua.

Hôm sau, trời vừa sáng.

Khương Trường Sinh đứng ở trên Địa Linh thụ, lần nữa thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn theo phương hướng Mộ Linh Lạc.

Hắn một mực đang mạnh lên, khoảng cách mà Thiên Địa Vô Cực Nhãn có thể thấy cũng đang tăng trưởng, hắn còn không rõ ràng lắm mình có thể xem bao xa.

Lần này thử một chút có thể tìm được Thần Cổ đại lục hay không.

Hai mắt Khương Trường Sinh bắn ra kim quang, nhìn về phương xa.

Cùng lúc đó.

Nhân Vương mang theo Thiên Mệnh tiến vào Ti Châu, đối với Nhân Vương, hoàng đế cũng chờ mong, cho nên ra lệnh cho từng cửa ải quan cho đi, không được lãnh đạm, không được cản trở.

Phương hướng Nhân Vương tiến lên chính là Kinh Thành.

…

Khương Trường Sinh cực lực nhìn lại, ánh mắt đã vượt xa Thiên Hải, hắn thấy được đại lục khác, nhưng cũng không phải Thần Cổ đại lục.

Thánh phủ mà Mộ Linh Lạc đi tới cũng ở trên Thần Cổ đại lục, cho nên vị trí của nàng vẫn là ở Thần Cổ đại lục.

Hải dương bao la, hải đảo nhiều vô số kể, Khương Trường Sinh nhìn thấy rất nhiều võ giả, môn phái, thậm chí còn nhìn thấy Yêu thú hải dương thành đoàn, cực kỳ hùng vĩ.

Hắn thậm chí còn nhìn thấy hai tôn cường giả Càn Khôn cảnh đang đại chiến trên biển, nhấc lên sóng biển kinh thiên, nơi này cách Đại Cảnh vô cùng xa xôi, hắn thô sơ giản lược đánh giá một chút, đại khái là có khoảng cách cỡ tám mươi lần từ Đại Cảnh đến Thiên Hải, ven đường còn đi ngang qua hai đại lục.

Hắn dừng lại một hồi mới tiếp tục nhìn về phía trước.

Thiên địa co vào, tốc độ ánh mắt Thiên Địa Vô Cực Nhãn tiến lên cực nhanh.

Khương Trường Sinh nhìn thấy một đầu rắn biển hình thể lớn như dãy núi chiếm cứ trên một hải đảo to lớn, cực kỳ đáng sợ, hình thể giống như Hung thú Man Hoang, Bạch Long ở trước mặt nó đều như là con giun.

Khương Trường Sinh được tăng thêm hiểu biết, càng ngày càng chờ mong phong cảnh ven đường tiếp theo.

Nửa nén hương thời gian sau, hắn bắt đầu cảm nhận được choáng váng.

Mà ánh mắt của hắn cách Mộ Linh Lạc không còn quá xa xôi, hắn tiếp tục kiên trì.

Lại qua một hồi, phần cuối mặt biển xuất hiện đường nét của một mảnh đại lục vô biên, khối đại lục này còn muốn khổng lồ hơn rất nhiều so với tất cả đại lục lúc trước hắn nhìn thấy, tựa như chân trời góc biển, phần cuối của hải dương, mà hắn cuối cùng cảm giác được Luân Hồi ấn ký của Mộ Linh Lạc ở ngay phía trước.

Hắn lúc này thu hồi ánh mắt, nhắm mắt lại, đợi hai giây, từ từ mới chậm rãi mở ra.

Chương 318: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (1)

Có chút mỏi mệt, hắn không dám tiếp tục dò xét thêm về phía trước, bởi vì Nhân Vương đang tiếp tục chạy tới Kinh Thành, hắn chừa chút tinh thần để phòng Nhân Vương tập kích hắn.

Khương Trường Sinh rơi xuống đất, hai chân ngồi xếp bằng, sau dựa lưng vào trên cành cây.

Phạm vi lần này thăm dò tăng lên rất nhiều, rõ ràng thực lực của hắn tăng trưởng.

Tiếp qua mấy năm, hắn có thể dễ dàng nhìn trộm đến Thần Cổ đại lục!.

Khương Trường Sinh càng ngày càng chờ mong Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám, một khi đột phá, hắn sắp thành nhân

vật mạnh nhất trong phạm vi hệ thống đã biết.

….

Trên Kim Loan điện, quần thần tụ tập, Khương Tú ngồi trên long ỷ, có chút lo lắng.

Ở phía dưới hắn, Thái Tử, các hoàng tử đứng thành hai hàng, đều mười phần khẩn trương, quần thần cũng giống như thế, chỉ vì Nhân Vương sắp đến.

Hiện tại đồn đãi Nhân Vương muốn truyền thừa khí vận, bọn hắn cũng hi vọng phần khí này vận rơi vào trên người Đại Cảnh.

Tuy có Đạo Tổ duy trì, nhưng Đạo Tổ sẽ chỉ ra tay ở lúc mấu chốt, nếu có được Nhân Vương tương trợ, đó chính là Thiên Mệnh sở quy, thực chí danh quy.

Khương Tú càng chờ càng lo lắng, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Cuối cùng.

Khương Tú nhìn thấy một thân ảnh bay từ ngoài điện tới, cấp tốc rơi vào trong điện, tất cả mọi người không kịp thấy rõ ràng, hắn đã đã rơi xuống đất.

Nhân Vương.

Hắn mặc một bộ áo bào màu xanh, thể phách cường tráng chống phồng lên cả áo bào, tóc dài của hắn vẫn như cũ rối tung, ánh mắt lạnh lùng, thần thái uy nghiêm, hắn nhìn chằm chằm Khương Tú ngồi cao trên long ỷ.

Khương Tú đối mặt, trong lòng kinh hoàng, không hiểu sinh ra e ngại, nhưng hắn vẫn duy trì uy nghiêm của hoàng đế Đại Cảnh, hắn mở miệng nói:

- Ngươi chính là Nhân Vương?

Nhân Vương đạm mạc nói:

- Ừm, hoàng đế Đại Cảnh tự mình mời ta, sao ta có thể không đến, dù sao Đại Cảnh cũng là một trong năm đại vận triều đương thời.

Ánh mắt của hắn rơi ở trên người các hoàng tử bên cạnh, Thái Tử Khương Thiên Mẫn là người khẩn trương nhất.

Nếu Thái Tử không có bị Nhân Vương chọn trúng, hoàng tử khác được tuyển chọn, vậy đối với Khương Thiên Mẫn mà nói, tuyệt đối là đả kích to lớn.

Hắn mặc dù ham chơi, nhưng không có nghĩa hắn ngốc, hắn rõ ràng năng lực bản thân không đủ, chỉ muốn thuận lợi đăng cơ.

Hắn thậm chí đang cầu khẩn trong Đại Cảnh không có người nào có thể trở thành Nhân Vương, như thế thì vị trí Thái Tử của hắn sẽ càng thêm an ổn.

Khương Tú mở miệng nói:

- Nhân Vương, ngươi xem một chút trong con trai của trẫm có người có thể trở thành Nhân Vương đời tiếp theo hay không?

Nhân Vương không có trả lời, ánh mắt quét tới, khi ánh mắt của hắn dịch chuyển khỏi trên người Khương Thiên Mẫn, trái tim Khương Thiên Mẫn nhảy tới cổ họng.

- Tuyệt đối không nên có người trong…..

Khương Thiên Mẫn ở trong lòng cầu nguyện.

Rất nhanh, Nhân Vương thu hồi ánh mắt, nhìn về phía một nhóm hoàng tử khác, bảy vị hoàng tử, lớn nhất không hơn mười bốn tuổi, nhỏ nhất thậm chí mới ba tuổi, được Hoàng huynh nắm tay ở bên cạnh.

Quần thần yên tĩnh, tất cả đều khẩn trương mà mong đợi nhìn xem Nhân Vương.

Trong lòng bàn tay Khương Tú càng đổ mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này.

Ánh mắt Nhân Vương bỗng nhiên rơi vào trên người một hoàng tử, người hoàng tử kia mới chín tuổi, chính là thập nhị hoàng tử.

Bị Nhân Vương nhìn chằm chằm, thập nhị hoàng tử mặc dù tuổi nhỏ, lại bình tĩnh cùng Nhân Vương đối mặt.

Chẳng lẽ…..

Hô hấp của quần thần dần dần dồn dập, trong lòng Khương Tú mừng như điên, gắt gao nắm chặt lan can ghế rồng.

Nhân Vương mở miệng nói:

- Ta rốt cuộc tìm được, Tử Vi Đế Tinh, Thiên Mệnh long khí.

Hắn cất bước đi đến trước mặt thập nhị hoàng tử, vươn ra hai ngón tay, ấn lên trên trán thập nhị hoàng tử.

Tất cả hoàng tử xung quanh đều hâm mộ, ghen tỵ nhìn thập nhị hoàng tử.

Mắt Thái Tử Khương Thiên Mẫn tối sầm lại, thân thể lung lay sắp đổ, cũng may hắn là người tập võ, cũng không có té xỉu ngay tại đây.

Nhị hoàng tử Khương Thiên Kỳ nhíu mày, hắn sớm có tâm tư đoạt chính, ai không muốn làm hoàng đế?.

Hắn vẫn cảm thấy Khương Thiên Mẫn không được, mình có cơ hội, nhưng không ngờ đột nhiên xuất hiện một vị thập nhị hoàng tử.

Nhân Vương mở miệng hỏi:

- Ngươi nguyện ý kế thừa khí vận của ta, trở thành Nhân Vương sao?

Tất cả mọi người nghĩ rằng thập nhị hoàng tử sẽ đồng ý, nhưng hắn cũng không có lập tức đáp ứng, mà khẽ cắn môi, nhìn về phía Khương Tú.

Khương Tú nổi nóng, thúc giục nói:

- Thiên sinh, còn không mau trả lời Nhân Vương.

Khương Thiên Sinh chín tuổi lộ ra vẻ mặt trắng bệch, lại lui lại một bước, nói:

- Ta….. Ta không muốn trở thành Nhân Vương….

Vừa dứt lời, toàn điện xôn xao.

Nhân Vương nhíu mày. Khương Tú đột nhiên giận dữ, đứng dậy quát:

- Nghịch tử, đây là điều mà ngươi có thể lựa chọn à, còn không mau nói xin lỗi, chớ cô phụ tâm ý của Nhân Vương.

Khương Thiên Mẫn, Khương Thiên Kỳ sáng mắt, không ngờ Thập Nhị Đệ sẽ từ chối.

Khương Tú vội vàng nói:

- Nhân Vương, tiểu nhi tuổi nhỏ, không biết đại cục, không biết cấp bậc lễ nghĩa, hắn nguyện ý, trẫm thay hắn đáp ứng.

Nhân Vương ý vị thâm trường nhìn Khương Thiên Sinh một cái, chậm rãi gật đầu.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên:

- Cứ đáp ứng đi, Nhân Vương đến đỡ hoàng đế Đại Cảnh ta, thiên hạ há có thể không thống nhất?

Quần thần kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau.

Khương Tú thì nghe ra chủ nhân của giọng nói là Khương Trường Sinh, hắn lập tức an tâm.

Chương 319: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (2)

Thật ra hắn cũng biết Khương Thiên Sinh trở thành Nhân Vương, dễ dàng dẫn phát loạn đoạt chính, nhưng hắn thật sự quá thất vọng đối với Khương Thiên Mẫn, cho nên muốn thuận nước đẩy thuyền.

Nhân Vương quay người, nhìn về phía ngoài điện, bình tĩnh nói:

- Có thể là Đạo Tổ đến đây, cớ gì không hiện thân gặp mặt?

Vừa dứt lời, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện trước mặt Nhân Vương, quần thần cả kinh lui lại.

Không ít văn võ, hoàng tử đều là lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng của Đạo Tổ.

Trong mắt Nhân Vương lóe lên dị sắc, không ngờ tướng mạo Khương Trường Sinh trẻ tuổi như thế, trú nhan thuật như vậy quả nhiên là chưa từng nghe thấy.

Hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Đã là Nhân Vương, lẽ ra nên Thành Hoàng, khí vận vận triều dung hợp cùng khí vận Nhân Vương, được lợi là khắp thiên hạ.

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh đạm mạc, nói:

- Nếu ta nhất định phải để Nhân Vương đời tiếp theo hiệu lực cho hoàng đế, ngươi có muốn đổi ứng cử viên Nhân Vương hay không?

Nhân Vương lắc đầu, nói:

- Nhân Vương chính là Thiên Mệnh sở quy, thiên hạ sẽ chỉ có một vị, khả năng lớn nhất là sinh ra trong hoàng thất, bây giờ ta đã đã tìm được vị Nhân Vương kế tiếp, đương nhiên sẽ không thay đổi, hắn hoặc là trở thành Nhân Vương, hoặc là từ bỏ, chờ sau khi hắn chết, tự có mệnh cách Nhân Vương mới sinh ra.

Vừa dứt lời, ánh mắt Khương Thiên Mẫn, Khương Thiên Kỳ thay đổi.

Khương Thiên Sinh cúi đầu xuống, hai tay trong tay áo nắm chặt.

Khương Trường Sinh híp mắt.

Thật ác độc!

Vô luận Nhân Vương nói thật hay giả, mặc dù Khương Thiên Sinh từ chối, sau đó cũng rất có thể sẽ gặp phải mưu hại.

Đây là ép Khương Thiên Sinh lên tuyệt lộ, hoặc trở thành Nhân Vương, một con đường đi đến đáy, hoặc chờ chết, trừ phi Khương Trường Sinh nguyện ý đưa hắn đến trong đình viện của mình.

Cũng không phải mỗi người đều nguyện ý tĩnh tu, đối với có người mà nói, tháng ngày như thế còn không bằng đi chết.

Đã như vậy, vậy cũng đừng trách ta không nói võ đức.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Nhân Vương mệnh cách, nghe qua thì thật không chân thật, không biết Nhân Vương có dám đánh với ta một trận, hiện ra Nhân Vương mạnh mẽ, nếu như ngươi không bằng ta, vậy xem ra Nhân Vương mệnh cách còn không bằng Đạo Tổ mệnh cách của ta.

Nghe vậy, quần thần cảm thấy có lý.

Nhân Vương thổi đến Thiên Hoa Loạn Trụy, có thể thành Nhân Vương thật có chỗ tốt như vậy?

Không người biết được.

Nhân Vương nhếch miệng, ánh mắt lạnh lẽo, nói:

- Ta đang có ý đó, muốn luận bàn một phen cùng thiên hạ đệ nhất hôm nay.

Hắn nghe nói Khương Trường Sinh tru diệt Càn Khôn cảnh, nhưng hắn không thèm để ý, bởi vì hắn cũng có thể làm được.

Hắn đã vượt qua Càn Khôn cảnh, đi đến Động Thiên cảnh càng cao.

Khương Trường Sinh quay người, đi ra ngoài điện.

Nhân Vương lúc này đi theo.

Quần thần, hoàng tử dồn dập đuổi theo.

Khương Tú đứng dậy, phát hiện Khương Thiên Sinh không có đuổi theo.

Hắn đi tới bên cạnh Khương Thiên Sinh, thừa dịp bốn bề vắng lặng, hắn thấp giọng thở dài, nói:

- Thiên Sinh, phụ hoàng biết được ngươi thiên tư thông minh, hà tất tận lực ẩn giấu phong mang, sinh ở Khương gia, không phải ngươi không tranh thì nhất định có thể bình an vô sự.

Khương Thiên Sinh ngẩng đầu, hắn chín tuổi đột nhiên lộ ra nụ cười, nói:

- Phụ hoàng, ta không nói ta không tranh nha.

Khương Tú sửng sốt, trong lòng không hiểu cảm thấy lạnh.

Hắn đột nhiên phát hiện mình căn bản không hiểu rõ đứa con trai này.

Con của hắn quá nhiều, bình thường lại vội vàng xử lý chiến sự và tấu chương, không để ý đến Khương Thiên Sinh, vẫn là Trần Lễ nói cho hắn biết, kẻ này có khí vận bất phàm.

Khương Thiên Sinh kéo tay Khương Tú, đi ra ngoài, Khương Tú giật mình tỉnh lại, vẻ mặt phức tạp, mọi lời nói cuối cùng đều giấu ở trong miệng.

Hắn nghĩ tới Khương Tử Ngọc nhắc nhở.

Đại Cảnh nhất định phải đời đời chinh chiến, cho đến khi nhất thống thiên hạ.

Khương Thiên Mẫn rõ ràng không có chiến tâm, cho dù có, năng lực không đủ, có khả năng sẽ kéo Đại Cảnh đến đáy cốc.

Thôi, cứ để bọn hắn tranh, trong quá trình tranh đấu cũng là giai đoạn lịch luyện và lột xác.

Hai cha con bàn tay lớn dắt bàn tay nhỏ đi ra Kim Loan điện, đứng ở phía sau quần thần, ngước nhìn bầu trời.

Nhị hoàng tử Khương Thiên Kỳ chú ý tới một màn này, trong mắt lóe lên vẻ ghen ghét.

Thái Tử Khương Thiên Mẫn thì đang cùng thái giám thảo luận ai thua ai thắng.

Khương Trường Sinh cùng Nhân Vương giằng co, hai bên bay càng cao.

Long Khởi sơn.

Kiếm Thần mở to mắt, nhìn về phía vùng trời hoàng cung, sắc mặt của hắn kịch biến, thân thể run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Cỗ khí tức cuồn cuộn này….. Hắn cũng vượt qua Càn Khôn cảnh.

Ngoại trừ Đạo Tổ, Nhân Vương là tồn tại thứ hai vượt qua Càn Khôn cảnh mà hắn gặp qua.

Hắn đứng dậy, nhảy vọt đến trên mái hiên xem chiến.

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh hắn, cười hì hì nói:

- Kiếm Thần lão nhi, đánh cược không?

Kiếm Thần nhìn không chớp mắt, theo miệng hỏi:

- Đánh cược gì?

- Ta thắng, ngươi truyền ta Kiếm đạo, ta thua, giúp ngươi quét rác năm năm, như thế nào?

- Ừm, ta cược Đạo Tổ thắng.

- Uy uy uy, ngươi không nói võ đức, ta cũng cược Đạo Tổ thắng, chúng ta cược mấy chiêu phân thắng bại đi? Ta cược một chiêu.

- Một chiêu? Ngươi có chút khuếch đại, ta cược trong vòng mười chiêu.

Kiếm Thần suy tư nói, Xạ Nhật thần cung rất mạnh, nhưng Nhân Vương có khả năng tránh thoát mũi tên thứ nhất, dù sao cảnh giới bọn hắn tương đương với nhau.

Chương 320: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (1)

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Nhân Vương, mặt không biểu tình, trong lòng thì cực kỳ hưng phấn.

Động Thiên cảnh chân chính.

Ta chờ mong đã rất lâu.

Nhân Vương nhìn không thấu công lực Khương Trường Sinh, nhưng hắn cũng không hoảng, cảnh giới càng cao, càng dễ dàng ẩn giấu công lực của mình, để cho mình thoạt nhìn cao thâm mạt trắc, chỉ cần giao thủ liền biết sâu cạn.

- Hiển Thánh động thiên rời đi là bởi vì ngươi nhỉ, nếu như ta không có đoán sai, có người Hiển Thánh động thiên muốn hút hết khí vận thiên hạ trợ của mình đột phá, bị ngươi ngăn cản, Hiển Thánh động thiên bởi vậy e ngại ngươi, cho nên thoát khỏi Long Mạch đại lục, ngươi có đại công đối với thiên hạ.

Nhân Vương mở lời, trong giọng nói tràn ngập tán thưởng.

Hắn biết được Thiên Mệnh Thiên Tôn chết ở kinh thành, chết trong tay Đạo Tổ, nhưng hắn cũng không có ghi hận Đạo Tổ, bởi vì hắn hiểu qua, Đại Cảnh cũng không có nguy hại toàn bộ

thiên hạ, chẳng qua là chinh chiến vương triều bình thường mà thôi, mà Đại Cảnh bây giờ còn không phải vương triều mạnh nhất.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không coi là đại công, thân là một phần tử của thiên hạ này, phải ra tay.

Nhân Vương nhíu mày, nói:

- Ngươi cũng không phải đến từ hải ngoại?

Khương Trường Sinh nói:

- Đó là tự nhiên, ta sinh ra ở Đại Cảnh, tập võ tại Long Khởi quan.

Nhân Vương yên lặng.

Trong lòng hắn nhấc lên kinh đào hải lãng.

Hắn điều tra qua Khương Trường Sinh, dựa theo người Đại Cảnh nói, Khương Trường Sinh năm nay mới hơn một trăm tuổi, thậm chí không cao hơn một trăm hai mươi tuổi, bằng chừng ấy tuổi chứng được Động Thiên cảnh, vì sao hắn không có cảm nhận được dị tượng khí vận?

Chính là nguyên nhân này, hắn một mực nhận định Khương Trường Sinh đến từ hải ngoại, nhưng hôm nay nghe Khương Trường Sinh nói, hắn tin.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy Khương Trường Sinh không sẽ nói láo.

Sau khi khiếp sợ, hắn lộ ra nụ cười, nói:

- Xem ra nhân tộc Long Mạch đại lục muốn quật khởi, ra tay đi, Đạo Tổ, ta thật lâu không có chiến đấu, muốn chiến một trận nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề chân chính.

Oanh!

Khí thế của hắn bùng nổ, khí diễm như hồng, hình thành kình khí sóng gió cực kỳ tráng quan, quay quanh quanh người, xông thẳng tới chân trời.

Người toàn thành ngẩng đầu, thấy khí thế Nhân Vương bộc phát, tất cả bọn hắn đều cảm thấy khẩn trương, không rõ xảy ra chuyện gì.

- Hai người đó là ai?

- Một vị là Đạo Tổ, một người khác thì không biết.

- Chẳng lẽ là kẻ địch Đông Hải vương triều, Hồng Huyền vương triều phái tới?

- Có khả năng như thế, đã nhiều năm trôi qua, rất nhiều người đều quên Đạo Tổ mạnh bao nhiêu rồi.

- Ta cũng cũng chưa từng thấy tận mắt Đạo Tổ ra tay, hôm nay thật có nhãn phúc.

Nghe nói một người trong đó là Đạo Tổ, càng ngày càng nhiều bách tính, võ giả không khẩn trương nữa, trong lòng người Đại Cảnh, Đạo Tổ là cường đại nhất, vô luận là ai, đều khó có khả năng hạ gục Đạo Tổ.

Nhân Vương nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Thi triển toàn lực đi, để ta nhìn một cái ngươi mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Muốn nhìn toàn lực của ta?

Nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Nhân Vương lại hiện ra đầy vẻ khinh miệt.

Còn chưa chờ Nhân Vương mở miệng, Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, nằm ngang ở trước mặt, ngón trỏ ngón giữa khép lại, ngăn ở trước miệng, trong chốc lát, phía sau hắn toát ra kim quang óng ánh.

Chín chữ ánh sáng to lớn màu vàng kim trống rỗng xuất hiện, hình thành một vòng tròn to lớn.

Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tiền, Hành.

Tất cả mọi người toàn thành thấy chín chữ kia, một cỗ khí thế vô cùng mênh mông bao phủ toàn thành.

- Cửu Thần Đấu Chuyển Công!

Bạch Kỳ hưng phấn kêu lên, nó cũng tu hành qua công pháp này, biết rõ công pháp này rất mạnh mẽ.

Kiếm Thần nhíu mày, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy đó cũng không phải Cửu Thần Đấu Chuyển Công, mà là một loại võ học mạnh hơn, có lẽ là ảo giác của hắn, Đạo Tổ đủ mạnh, có thể làm cho uy lực của võ học tăng trưởng gấp bội.

Tóc đen trên đầu Khương Trường Sinh bay phất phới, ánh mắt băng lãnh, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào tản ra hào quang, tựa như một ngọn lửa lớn màu lam bạc pha lẫn vào nhau bùng cháy ở trên người hắn, khiến cho khí thế của hắn đạt tới cực điểm.

Nhân Vương trực diện Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được kia cỗ áp lực.

Quá mạnh.

Mạnh mẽ đến mức khó tin.

Nhân Vương cũng không có sợ, hai tay của hắn nắm quyền, bắt đầu vận công, khí thế của hắn lại còn đang tăng lên, dẫn đến toàn bộ Kinh Thành vì đó rung động, như động đất đang tới gần.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, kinh thiên động địa, quyền như Thần Long xuất uyên, chân khí màu đỏ kinh khủng như đại dương mênh mông lao ra, che khuất bầu trời, làm cho cả Kinh Thành như đang bị bao phủ bởi ánh lửa, khí thế kia muốn bao phủ Khương Trường Sinh.

Trong chớp mắt.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, tay phải đẩy ra, cửu tự chân ngôn sau lưng cấp tốc chui vào trong cơ thể hắn, hóa thành kim quang theo cánh tay phải của hắn lướt qua, ngưng tụ trong hai ngón tay của hắn, đợi cánh tay của hắn duỗi thẳng, hai ngón đi hướng về phía trước một chút, một đạo kim quang cực hạn bắn ra.

Oanh.

Chân khí cuồn cuộn như biển lửa của Nhân Vương trong nháy mắt bị kim quang đánh tan, Nhân Vương trừng to mắt, còn

chưa kịp phản ứng, phần bụng của hắn bị đánh xuyên, kim quang lướt qua trời cao, tan biến tại phần cuối thiên địa.

Chương 321: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (2)

Toàn thân Nhân Vương run rẩy, nghẹn họng nhìn trân trối, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được, không còn thong dong như lúc trước.

Chân khí trong cơ thể hắn cũng bị đánh tan.

Cái này sao có thể.

Thành tất cả mọi người Trong kinh bị chân khí màu đỏ của Nhân Vương hù dọa, uy thế che khuất bầu trời thật sự quá doạ người, thật không suy nghĩ Khương Trường Sinh vừa ra tay, chân khí màu đỏ đầy trời tiêu tán, liên đới đến biển mây cũng bị đánh tan, tứ tán ra, trên bầu trời càng có một chuỗi kim quang dài còn sót lại, dài tới phần cuối của thiên địa, hùng vĩ mà tươi đẹp.

Toàn thân Nhân Vương run rẩy, hoảng sợ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, cắn răng hỏi:

- Cái này….. Là tuyệt học gì…

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Trần gia Khí Chỉ.

Cửu tự chân ngôn bản Trần gia Khí Chỉ.

Tăng cường cấp độ sử thi.

Bất quá không thể nói trước tuyệt học Đạo gia.

Trong mắt Nhân Vương tràn đầy mờ mịt. Trần gia…

Trần gia nào?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta không giết ngươi, ngươi ban truyền thừa cho thập nhị hoàng tử đi, có ta ở đây Đại Cảnh, vô luận Nhân Vương có thành hoàng đế hay không, Đại Cảnh không sớm thì muộn sẽ thống nhất thiên hạ.

Dứt lời, Khương Trường Sinh hư không tiêu thất.

Nhân Vương rơi xuống phía dưới, thân thể treo ngược, hắn vẫn sợ hãi không thôi.

Trần gia Khí Chỉ vừa rồi tuyệt đối có thể giết hắn.

Đạo Tổ tuyệt không phải tu vi Động Thiên cảnh, tất nhiên càng thêm mạnh mẽ…

Nhân Vương hạ xuống, nện ở trên đường phố kinh thành, nện đến mặt đất xuất hiện một cái hố to, dọa dân chúng xung quanh sợ hãi, bất quá hắn chính là một Động Thiên cảnh, cũng sẽ không ngã chết.

Rất nhanh, Bạch Y vệ chạy đến, đưa hắn mang về hoàng cung.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Thế nào, ta đoán đúng chứ?

Mặt Kiếm Thần không chút thay đổi nói:

- Một chiêu cũng trong vòng mười chiêu, ta cũng không có thua.

- Ngươi….. Vô sỉ!

- Ngươi quá đơn thuần.

- Ha ha, đường đường là Kiếm Thần mà vô sỉ như thế, về sau ta sẽ nói cho khách hành hương lên núi, nói…..

- Ngừng! Ta dạy, được rồi, một đầu Yêu Lang như ngươi còn muốn tập Kiếm đạo, ngươi làm sao sử cầm?

- Đương nhiên là ngậm trong miệng, có vấn đề gì sao? Mà ta có thể biến ảo hình người.

Khi bọn hắn đang đấu võ mồm, Khương Trường Sinh xuất hiện dưới Địa Linh thụ, bắt đầu tĩnh toạ.

Sở dĩ buông tha Nhân Vương, chính là hắn muốn cho tử tôn Khương gia nhiều thêm một ài truyền thừa, Khương gia chưởng khống những cao thủ Thiên Mệnh.

Lời Khương Tú, Khương Thiên Sinh nói chuyện trong cung đều bị hắn nghe được.

Lúc trước hắn hi vọng hậu nhân Khương gia không được tranh đấu, nhưng nghĩ lại, nhà đế vương, há có thể không tranh đấu, chỉ cần không tranh đến quá hung tàn là được, về sau người nào thua, người đó sẽ tiến vào Long Khởi quan làm đạo sĩ, hoặc sung quân biên cương làm phiên vương.

Khương Tú đã không bằng Khương Tử Ngọc, nếu hoàng đế đời tiếp theo còn không bằng Khương Tú, thậm chí một đời kém hơn một đời, còn đến mức nào?

Hoàng đế quá yên vui, xuôi gió xuôi nước thường thường sẽ rất khó thành việc lớn.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, con cháu tự có phúc của con cháu, dù cho trong nhà bách tính phổ thông cũng có khó có yên bình, hắn há có thể hy vọng xa vời hoàng thất Đại Cảnh vĩnh viễn hòa thuận.

Vẫn chờ mong sinh tồn ban thưởng thì hơn.

Hắn cố ý ra tay với Nhân Vương, là muốn tạo thành sát họa hoặc kiếp nạn.

Trong hoàng cung.

Quần thần kinh nghị liên tục.

- Nhân Vương cứ như vậy thua?

- Nhân Vương chỉ đến như thế, hài hước, còn nói gì Thiên Mệnh, giả thần giả quỷ.

- Thật ra không Nhân Vương không đủ mạnh, mà là Đạo Tổ quá mạnh, vừa rồi Nhân Vương bộc phát chân khí, các ngươi để tay lên ngực tự hỏi, có từng gặp chân khí mênh mông như vậy chưa?

- Xác thực, cảnh giới Đạo Tổ quá cao, Nhân Vương khâm định Nhân Vương chưa chắc là mạnh nhất, nhưng Đạo Tổ thu đồ đệ, không có một người nào kém, Thái Tông hoàng đế, Bình An đại tướng quân, Cửu vương gia, từng người đều là người ngăn cơn sóng dữ vì giang sơn Đại Cảnh, ngay cả Từ Thiên Cơ tướng quân của Thiên Sách quân, Trần Lễ tướng quân lấy ít thắng nhiều đều được Đạo Tổ chỉ bảo qua.

- Trong hoàng tử cũng không có người được Đạo Tổ ưu ái.

Văn võ quần thần nghị luận ầm ĩ, lời của một vài lão thần càng để Khương Thiên Mẫn, Khương Thiên Kỳ các hoàng tử xấu hổ.

Khương Thiên Sinh chín tuổi thì hiện ra thần sắc bình tĩnh, mặc dù nhìn thấy Nhân Vương bị đánh bại, uy tín truyền thừa của Nhân Vương giảm nhiều, hắn vẫn không có động dung, tựa hồ cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Khương Tú chú ý tới biểu hiện của hắn, nhưng trong lòng hơi kinh ngạc.

Tuổi nhỏ như thế lại có tâm tính như thế này…..

Tất cả nhi tử của trẫm cũng không phải là đều đồ bỏ đi.

Trong lòng Khương Tú được trấn an, hắn một mực kìm nén một cỗ khí lực, mong muốn vượt qua Tiên Hoàng, nhưng ngoại trừ văn trị, các phương diện của hắn đều không bằng Khương Tử Ngọc, bao gồm cả dòng dõi.

Các huynh đệ của hắn đều có thể trấn thủ một phương, các con của hắn lại đều yêu thích hưởng nhạc, đúng là mỉa mai.

【 Nhân Đức năm mười ba, Nhân Vương đến thăm Đại Cảnh, có ý luận bàn cùng ngươi, ngươi chủ động xin chiến, thành công sinh tồn sau khi nhận khiêu chiến của hắn hạ, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo cực phẩm Thúc Thần lăng 】 .

Chương 322: Tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương

Khương Trường Sinh nhìn thấy là pháp bảo cực phẩm, trong lòng càng thêm chờ mong, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Thúc Thần lăng.

Thúc Thần lăng chính là một loại pháp bảo loại hình trói buộc cực kỳ cường đại, bên trong đó có rất nhiều phong ấn thuật, cấm chế, một khi bị nó trói chặt, không thể động đậy, thậm chí không thể linh hồn xuất khiếu hoặc thi triển độn thuật, Thúc Thần lăng còn có thể tùy tâm mở rộng, biến hóa lớn nhỏ.

Đây là kiện pháp bảo thứ nhất chân chính tự bản thân có hai chữ cực phẩm của hắn, mặc dù Xạ Nhật thần cung cũng là pháp bảo cực phẩm, nhưng phát huy hiệu quả vẫn phải ỷ vào người thi triển.

Thúc Thần lăng khác biệt, bản thân đã rất mạnh, chẳng qua là tạm thời còn không rõ ràng có thể trói buộc cao thủ mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh không có xuất ra Thúc Thần lăng, mà tiếp tục luyện công.

Chủ yếu là lúc trước quan sát Thần Cổ đại lục có chút mệt nhọc, cần khôi phục linh lực….

Mấy ngày sau.

Khương Tú mang theo Khương Thiên Sinh tự mình bái phỏng Nhân Vương, Nhân Vương được an trí ở trong một chỗ phủ đệ gần hoàng cung, đang dưỡng thương.

Khương Thiên Sinh nhìn Nhân Vương tĩnh tọa trên giường, chắp tay hành lễ.

Không có hoàng tử khác ở đây, hắn không có lộ ra nhát gan.

Nhân Vương mở to mắt, nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Ngươi bây giờ nguyện ý trở thành Nhân Vương?

Khương Thiên Sinh nói:

- Nguyện ý, còn mời Nhân Vương tiền bối truyền cho ta khí vận, ngày sau, ta cũng sẽ bắt chước ngài, chọn lựa vị Nhân Vương kế tiếp, kéo dài tiếp truyền thừa.

Nhân Vương không khỏi liếc mắt nhìn Khương Tú, tưởng rằng Khương Tú dạy hắn nói như vậy.

Mặt Khương Tú không đổi sắc, trong lòng vui mừng, hắn thật không có dạy tiểu tử này.

Nhân Vương một lần nữa nhìn về phía Khương Thiên Sinh, nói:

- Thời gian của ta đã không còn nhiều, đợi thương thế ta tốt lên, ta sẽ đem công lực, tuyệt học, khí vận của bản thân tất cả

đều truyền thụ cho ngươi.

- Công lực cũng có thể truyền?

Khương Tú kinh ngạc hỏi, Khương Thiên Sinh lại trấn định, dù sao cũng là tiểu hài tử, nghe được lời Nhân Vương, hắn trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Sắc mặt Nhân Vương tái nhợt, nói:

- Nhân Vương đặc thù, xác thực có khả năng truyền, nhưng chỉ là truyền công lực, mặc dù ngươi có công lực vượt qua Thần Nhân, tuổi thọ của ngươi cũng sẽ không tăng trưởng, trừ phi ngươi có thể thành tựu Kim Thân, nói trắng ra là, ngươi chẳng qua có được công lực, thể phách vẫn phải dựa vào chính mình, nếu như ngươi đăng cơ, khí vận đế hoàng sẽ hạn chế tuổi thọ của ngươi, đế hoàng vận triều rất khó sống qua trăm tuổi.

Khương Tú động dung, hắn hiện tại là đế hoàng vận triều, nghe nói như thế, tâm tình đương nhiên sẽ không tốt.

Khương Thiên Sinh nói:

- Sống không quá trăm tuổi lại như thế nào, đặc sắc cả đời, vì Đại Cảnh kiến công lập nghiệp, dù sao cũng tốt hơn tầm thường vô vi.

Nhân Vương thay đổi cách nhìn về hắn, mặc dù có thể là Khương Tú dạy hắn nói chuyện, nhưng giọng nói chuyện và thần thái của hắn xác thực cũng không phải là người bình thường có thể thốt ra.

Cứ như vậy, Khương Thiên Sinh bái Nhân Vương làm thầy, Nhân Vương cũng mang theo Thiên Mệnh vào ở Kinh Thành, một ngàn vị cao thủ Thiên Mệnh đều sẽ phụ tá Khương Thiên Sinh.

Việc này truyền ra khắp kinh thành, dẫn đến cuồn cuộn sóng ngầm.

Vị trí thái tử của Thái Tử đã khó giữ được.

Bởi vì quá mức an nhàn, Thái Tử cũng không có lôi kéo văn võ trong triều, chẳng qua là không có danh phận thôi.

Nhị hoàng tử Khương Thiên Kỳ biết được chuyện này, bắt đầu đi lại, hoàng tử khác tạm thời không có phản ứng.

Tin tức Nhân Vương lựa chọn hoàng tử thứ mười hai của Đại Cảnh cũng cấp tốc truyền khắp thiên hạ, các vương triều phản ứng khác biệt, có người hoan vui, có người hoảng hốt, có người phẫn nộ.

Tháng sáu, một buổi tối.

Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc.

- A, Trường Sinh ca ca, bên hông ngươi làm sao nhiều thêm một đầu Tử lăng?

Mộ Linh Lạc nhìn chằm chằm đai lưng Khương Trường Sinh, tò mò hỏi.

Trên đai lưng Khương Trường Sinh buộc thêm một đầu Tử lăng, Mộ Linh Lạc lần đầu tiên đã chú ý thấy.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tùy tiện đeo thôi.

Mộ Linh Lạc cũng không có suy nghĩ nhiều, nàng bắt đầu nói về Thánh phủ, gia nhập Thánh phủ cũng có hơn nửa tháng thời gian, nàng có hiểu rõ nhất định về Thánh phủ, nương tựa theo thiên tư khoa trương của nàng đã báy vào một sư phụ, chính là nữ võ giả cường đại nhất bên trong Thánh phủ, đã đi đến nhị Động Thiên cảnh.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, mặc dù ngữ khí Mộ Linh Lạc bình tĩnh, nhưng hắn có thể cảm nhận được trong lòng nàng rất hưng phấn.

Xem ra Thánh phủ thật cho nàng kinh hỉ to lớn.

- Sư phụ ta còn tinh thông một loại trú nhan thuật, ta đã bắt đầu học được, để tránh ta về sau đi tìm ngươi, ta đã già yếu.

Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, hơi lộ ra ngượng ngùng nói.

Từ nhỏ đến lớn, diện mạo Khương Trường Sinh hoàn toàn chưa từng thay đổi, để cho nàng một mực rất tò mò.

Khương Trường Sinh cười bóp bóp mặt của nàng, để khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng, nàng vội vàng nói sang chuyện khác, nói tiếp mình gặp những gì ở trong Thánh phủ, nhưng cũng không có né tránh tay Khương Trường Sinh.

Mộ Linh Lạc nói bản thân gặp được những thiên tài kia, tiểu tử họ Lâm năm đó kém chút vượt cảnh giới hạ gục nàng cũng tiến vào Thánh phủ, là đệ tử cùng tuổi với nàng, tên Lâm Hạo Thiên, bây giờ đang trùng kích Thần Nhân cảnh.

- Hạo Thiên…..

Khương Trường Sinh nhíu mày, cái tên này có ít đồ.

Chương 323: Lão tăng trong núi sâu (1)

Hàn huyên một lúc lâu sau, Khương Trường Sinh bắt đầu chỉ bảo Mộ Linh Lạc tập võ, đã nhiều năm trôi qua, Mộ Linh Lạc đã triệt để nắm giữ Cửu Thần Đấu Chuyển Công, Khương Trường Sinh muốn dạy chính là để cho nàng vận dụng đến càng tốt hơn.

Có Khương Trường Sinh bên cạnh, Mộ Linh Lạc có thể sớm vượt cấp chiến đấu, để cho nàng nắm giữ kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Gặp lại Lâm Hạo Thiên, Mộ Linh Lạc sẽ không chủ quan, mà dùng tốc độ nhanh nhất hạ gục hắn.

Đông Hải vương triều, Hoàng thành, bên trong một phủ đệ.

Tông chủ Thiên Nam hải tông Thiên Nhân Phượng và một tên thanh y nam tử ngồi bên trên thủ tịch, hai phía có hơn mười người đang ngồi, từng người đều lộ ra khí tức cường đại.

Thiên Nhân Phượng nâng chung trà lên, hững hờ hỏi:

- Không biết Đường tông chủ khi nào chuẩn bị hành động?

Thanh y nam tử nhẹ giọng cười nói:

- Không vội, tông ta đang liên hệ các triều tông của Long Mạch đại lục, sau khi Hiển Thánh động thiên rời đi, các phương triều tông cũng có dã tâm khuếch trương, vừa hay để cho chúng ta sử dụng, trước vặn ngã Đại Cảnh Đạo Tổ, thiên hạ này cũng đủ để cho chúng ta chia cắt.

Hai hàng đám võ giả đang ngồi dồn dập gật đầu.

- Đạo Tổ kia đến cùng là lai lịch thế nào, không thể nào là người Đại Cảnh, không đến một trăm hai mươi tuổi đã vượt qua Càn Khôn cảnh, quá không thể tưởng tượng.

- Tông ta ở trên biển điều tra qua, cũng không có tìm được dấu vết để lại.

- Mặc kệ hắn là vạn cổ kỳ tài thật hay là giả, hắn đã ngăn ở bên trên con đường của chúng ta, nhất định phải diệt trừ.

- Không sai, trừ phi từ bỏ Long Mạch đại lục, bằng không không sớm thì muộn sẽ đụng vào hắn, thế công của Đại Cảnh này rõ ràng có dã tâm chiếm cả thiên hạ.

- Chỉ dựa vào lực lượng chúng ta còn chưa đủ, tiếp tục lôi kéo thế lực trên biển khác đi, cùng lắm thì chia đều Long Mạch đại lục, chúng ta đều có quần đảo của mình, không cần thiết liều lĩnh vì một phương đại lục.

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, bọn hắn đều là tông môn cao thủ của Thiên Nam hải tông và thủ hạ của thanh y nam tử, yếu nhất cũng đến Thần nhân cảnh, mỗi người đều có được quyền nói chuyện.

Thanh y nam tử được gọi là Đường tông chủ nói:

- Đạo Tổ tất nhiên là cường giả Động Thiên, mà lại Nhân Vương Long Mạch đại lục đều bại trong tay hắn, hắn là tồn tại cực mạnh bên trong cảnh giới Nhất Động Thiên, thậm chí có thể là Nhị Động Thiên, kế hoạch của ta là nghĩ biện pháp tập hợp năm vị cường giả Nhất Động Thiên, hợp lại chiến Đạo Tổ, nếu đánh không lại, tất cả mọi người rút lui, từ bỏ Long Mạch đại lục.

Thiên Nhân Phượng hơi híp mắt lại, nói:

- Năm vị Nhất Động Thiên, đây cũng không phải chuyện dễ dàng, ngoại trừ ngươi ta, vẫn phải lại tìm ba vị, ta có thể lôi kéo đến một vị, hai vị khác thì sao, triều tông Long Mạch đại lục có thể gom góp được ba vị Nhất Động Thiên.

Đường tông chủ mở lời:

- Nếu ta đã đưa ra kế sách như thế, tự nhiên có nắm bắt, nhưng mong muốn hấp dẫn bọn hắn, nhất định phải nhường ra hai phần ba long mạch, Thiên Nhân Tông chủ, đáp ứng trước đi, hạ gục Đạo Tổ lại nói, nếu đánh không lại, phân chia lợi ích đều nói suông.

Nghe vậy, Thiên Nhân Phượng sảng khoái đáp ứng, những cao thủ khác của hai tông hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng không người phản bác.

Đạo Tổ cho bọn hắn áp lực thật sự quá lớn.

Đại Cảnh, Ngự Châu, bờ biển bến cảng.

Số lượng lớn lao công đang đang bận rộn, bến cảng còn đang trong quá trình tu kiến, bên ngoài hơn mười dặm gần đó, số lượng lớn binh sĩ đang huấn luyện bên trong biển, Đạo Thần cùng Tống Ly đứng trên bờ cát, sóng vai nhìn.

Đạo Thần mở miệng hỏi:

- Hải quân này bao lâu có thể thành hình?

Tống Ly trầm ngâm nói:

- Mười năm đi, ta nói chính là hải quân tinh nhuệ có thể dừng chân ở trên biển, nếu chỉ là thăm dò, hai ba năm là được, nhưng như thế quá nguy hiểm, Đại Cảnh trước mắt cũng không vội mà thăm dò hải dương, không phải sao?

Đạo Thần cảm thấy có lý, nói:

- Xác thực, Đại Cảnh cần chính là đội quân Tinh Duệ, ngươi biểu hiện rất không tệ, ta sẽ ghi lại công lao của ngươi vào bên trong sách, nộp lên trên cho hoàng thượng xem.

Tống Ly lộ ra nụ cười, nói:

- Đa tạ đại nhân.

Mặc dù hắn chính là Thần Nhân, cảnh giới cao hơn Đạo Thần, nhưng hắn nhất định phải nịnh nọt Đạo Thần, để trèo lên cao trong triều đình Đại Cảnh.

Đạo Thần lại hỏi thăm một ít chuyện, Tống Ly thành thật trả lời.

Trò chuyện một chút, Tống Ly đột nhiên híp mắt, nhìn về một phương hướng.

Đạo Thần chú ý tới thần sắc của hắn biến hóa, đi theo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phần cuối mặt biển có một thân ảnh đang đi tới.

Không sai.

Là đi tới.

Nhìn thân ảnh của hắn, hắn là một người, hành tẩu trên mặt biển, như giẫm trên đất bằng.

Đạo Thần cau mày nói:

- Kẻ địch?

Tống Ly mở lời:

- Hắn là không phải, ta lại đi xem một hồi, đại nhân cẩn thận một chút.

Dứt lời, hắn thả người vọt lên, bay về phía mặt biển.

Đạo Thần lấy ra bút giấy, viết xuống một tờ giấy liền thổi một tiếng huýt sáo, một đầu Vạn Lý điêu từ trên trời giáng xuống, hắn nhét tờ giấy vào trong ống trúc nhỏ trên móng vuốt Vạn Lý điêu, hắn vỗ vỗ đầu Vạn Lý điêu, Vạn Lý điêu vỗ cánh bay đi, trong chớp mắt tan biến tại phần cuối rừng núi….. ·

Trong núi rừng.

Khương Trường Sinh hành tẩu trong rừng cây, đạo văn giữa mi tâm ngưng tụ hiện hình, đang hấp thu số lượng lớn bùn đất và cây cối.

Chương 324: Lão tăng trong núi sâu (2)

Hắn chuẩn bị xây dựng đạo giới của mình, trước xây dựng đất đai, tại cấy ghép bộ phận Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm đi vào, bởi vì đất đai, cỏ cây, linh khí cần thiết quá nhiều, hắn không thể không rời khỏi Long Khởi quan, đi vào trong núi sâu không người, hắn lưu lại một bộ phân thân trong đình viện, thuận tiện thủ hộ Kinh Thành.

Vùng này là vùng núi không người lớn nhất của Đại Cảnh, xem không thấy dấu chân người, chỉ có dã thú và yêu thú, bất quá yêu thú cũng không quá mạnh.

Hắn một bên hấp thu đất đai, cỏ cây, tảng đá ven đường, một bên tản ra thần niệm, tránh cho bị người gặp được, tuy không có người, nhưng cũng sợ có cao thủ đột nhiên xông vào.

Một đường tiến lên, tầng dưới chót bên trong Đạo Giới đã phủ kín đất đai, số lượng lớn hoa cỏ cây cối tập trung ở một góc.

Sau nửa canh giờ, Khương Trường Sinh cuối cùng hài lòng, hắn hành tẩu ngàn dặm, tránh cho phá hư sinh thái, dù vậy những nơi đi qua vẫn bừa bộn một mảnh.

Hắn đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên dừng lại, tâm đạo giữa mi văn tan biến.

Hắn quay người hướng về một phương hướng, đi đến đó.

Một lát sau, hắn nhìn thấy một chùa miếu trong núi rừng, vùng này có cây cối cao lớn, nếu bay qua trên vùng trời của rừng cây, rất khó phát hiện này ngôi chùa này.

Khương Trường Sinh đi vào bên trong chùa miếu.

Ngôi miếu này không lớn, càng giống đình viện, có bốn gian phòng, một đại sảnh.

Hắn đến trước đại sảnh, nhìn thấy một lão tăng đưa lưng về phía hắn gõ cá gỗ niệm kinh.

Khương Trường Sinh nhìn về phía tượng Phật trước mặt hắn, Phật tượng này cũng không phải mặt mũi hiền lành, càng giống như La Hán đang hàng yêu phục ma, trợn mắt nhìn, thân thể khôi ngô, tay trái nắm một cái bát, tay phải nắm một cây rìu, cực kỳ quái dị.

- Thí chủ đến đây, có nghi hoặc muốn giải đáp hay không?

Lão tăng đưa lưng về phía Khương Trường Sinh, hững hờ hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tòa miếu nhỏ này của các ngươi còn tiếp đãi khách hành hương à, nhưng trong phạm vi ba ngàn dặm xung quanh đây

khó gặp vết chân, trong ngày thường sao có thể có người tới thắp hương?

Hắn sở dĩ bị nơi này hấp dẫn là bởi vì công lực của lão tăng.

Càn Khôn cảnh.

Đơn giản không thể tưởng tượng nổi, bên trong Đại Cảnh lại ẩn tàng cao thủ, nếu Đại Thừa long lâu ngày xưa biết được, chẳng phải bị hù chết?

Có lẽ người này là mới đến đến Đại Cảnh mấy chục năm gần đây.

Bây giờ, cũng chỉ có cao thủ Càn Khôn cảnh cùng với Động Thiên cảnh mới có khả năng hấp dẫn Khương Trường Sinh chú ý, hắn mới vừa rồi còn tính toán một thoáng, giá trị bản thân cái tên này tương đương với một vạn năm ngàn giá trị hương hỏa.

Lão tăng dừng gõ cá gỗ, chậm rãi đứng dậy, mở lời:

- Nguyên lai là Đạo Tổ đến đây, bần tăng thất lễ.

Hắn xoay người lại, lộ ra một tấm khuôn mặt đầy kinh dị, nửa gương mặt của hắn bị thiêu nát, ngay cả tròng mắt đều sắp rơi xuống, mặt nửa gương mặt khác thoạt nhìn rất tang thương, giống lão nhân sáu bảy mươi tuổi.

Khương Trường Sinh cũng không có bị mặt lão tăng hù dọa, bởi vì thần niệm của hắn sớm đã tìm được.

Hắn bình tĩnh hỏi:

- Ngươi thế nào biết ta là Đạo Tổ?

Lão tăng trả lời:

- A Di Đà Phật, Đại Cảnh chính là khí vận chi triều, nhưng trên người ngươi không có một tia khí vận, ngoại trừ Đạo Tổ thần bí kia, bần tăng nghĩ không ra người thứ hai.

- Vì sao ta không thể là người của vương triều khác?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm lão tăng hỏi, vị lão tăng này trốn ở trong núi sâu chắc chắn có nguyên nhân, hắn không thể không hỏi thăm một phen.

Lão tăng lắc đầu nói:

- Bần tăng tin tưởng trực giác của mình.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Không biết đại sư có lai lịch ra sao, vì sao lập chùa miếu trong núi sâu như thế?

Lão tăng thở dài một hơi, nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng đến từ Thiên Hải, trốn ở chỗ này, đúng là bất đắc dĩ, một là tránh né Thiên Hải truy sát, hai là mượn uy phong Đạo Tổ, bần tăng sợ đi đến chỗ nhiều người dễ dàng dẫn tới mầm tai vạ, chẳng thà tránh trong núi dưỡng thương, trong ngày thường niệm kinh cho yêu thú, Tà Ma, trừ khử tà tính của bọn chúng.

Thiên Hải?

Khương Trường Sinh híp mắt hỏi:

- Vì sao muốn truy sát ngươi?

- Môn phái bần tăng có một món chí bảo, chọc người đố kỵ, nhưng không có Động Thiên cảnh làm chỗ dựa, gặp phải đồ sát, môn phái hủy diệt, chỉ có bần tăng một người trốn tới đây.

Lão tăng thương cảm nói.

Hắn nói theo:

- Nếu Đạo Tổ không muốn bần tăng đợi trong Đại Cảnh, bần tăng nguyện rời đi, nếu Đạo Tổ nguyện thu lưu bần tăng, bần tăng nguyện dâng chí bảo ra, nhưng chí bảo như thế dễ dàng dẫn tới phiền toái cho Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh đầy hứng thú mà hỏi:

- Có thể để cho ta xem là chí bảo gì không?

Lão tăng lúc này móc ra một hạt châu từ trong tay áo, châu này to bằng nắm đấm trẻ con, hiện lên màu xanh lá cây đậm, lại mơ hồ lộ ra hồng quang, hắn giới thiệu nói:

- Đây là Tụ Yêu châu, chính là yêu lực của Yêu Hoàng thượng cổ biến thành, có thể tụ tập yêu vật khắp thiên hạ cho mình sử dụng, chỉ khi nào sử dụng, nhất định có dị tượng, cho nên rất

dễ dàng bại lộ, bình thường mặc dù không sử dụng Tụ Yêu châu, cũng dễ dàng dẫn tới yêu vật.

Khương Trường Sinh đưa tay, cách không hấp một cái, thu Tụ Yêu châu vào trong lòng bàn tay, dùng thần niệm dò xét.

Đối mặt Khương Trường Sinh cưỡng đoạt, lão tăng không chút kinh hoảng, rất bình tĩnh.

Chương 325: Lưu lạc đến đây, nhận Tụ Yêu châu

Khương Trường Sinh phát hiện châu này đúng là ngưng tụ yêu lực rất mạnh mẽ, vô cùng cuồn cuộn, bên trong còn cất giấu một tia tàn hồn của yêu thú, đang trong trạng thái mê man, hồn phách này vô cùng suy yếu, rất khó thức tỉnh.

Khó có thể tưởng tượng là yêu vật mạnh mẽ như thế nào mới có thể ngưng tụ ra hạt châu như thế.

- Muốn có được cường giả bên trong Tụ Yêu châu, vị mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng yên lặng hỏi thăm, hắn không hỏi người, sợ có yêu quái, Tà Ma cũng muốn đoạt.

【 cần tiêu hao 500000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Quả nhiên.

Không chỉ là Thiên Hải đang tranh đoạt, còn có tồn tại càng mạnh mẽ hơn, người mạnh nhất Thiên Hải thì giá trị bản thân cũng không có vượt qua hai mươi vạn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một lát, quyết định nhận lấy, nếu không thu, châu này sẽ khiến cho Đại Cảnh rước lấy mầm tai vạ, chẳng thà thả trong tay hắn, về sau nói không chừng còn có thể hiệu lệnh yêu thú chinh chiến.

Hắn mở lời:

- Sau khi thương thế ngươi tốt lên, sẽ rời khỏi Đại Cảnh?

Lão tăng nói:

- Toàn bằng Đạo Tổ làm chủ, Đạo Tổ cần bần tăng rời đi, bần tăng sẽ rời đi, Đạo Tổ muốn bần tăng lưu lại, bần tăng sẽ lưu

lại. -.

- Đưa cho ta chí bảo như thế, ngươi thật cam tâm?

- Bần tăng tới Đại Cảnh rất lâu, sớm có quan sát Đạo Tổ, ngươi hàng năm bế quan tu luyện, chưa từng thương hại đến con dân Đại Cảnh, còn hô phong hoán vũ vì con dân Đại Cảnh, hành vi như vậy, ngươi không phải người đại gian đại ác, ngươi thậm chí có khả năng giết bần tăng đoạt được châu này, nhưng ngươi không có làm như thế, bần tăng cũng không tham Tụ Yêu châu, chẳng qua không hy vọng nó rơi vào trong tay ác nhân, nếu là vị Động Thiên cường giả của Thiên Hải kia đạt được Tụ Yêu châu, tụ tập vô số kể hải yêu, thiên hạ sẽ nghênh đón hạo kiếp.

- Ngươi không sợ ta cũng sẽ làm như vậy?

- Ngươi để ý con dân Đại Cảnh, bằng vào điểm này, ngươi sẽ không dùng linh tinh Tụ Yêu châu, một khi sử dụng, tất nhiên có dân chúng vô tội bị yêu thú thôn phệ.

Lão tăng thản nhiên đối mặt Khương Trường Sinh, không có một tia e ngại, cũng không có ý năn nỉ.

Khương Trường Sinh ném Tụ Yêu châu vào bên trong Cự Linh giới, nói:

- Nếu như ngươi muốn lưu lại Đại Cảnh, vậy cứ lưu, nhớ kỹ, không được thương tới bách tính, nếu bị ta phát hiện, vô luận ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng có thể giết ngươi.

Khương Trường Sinh quay người, chuẩn bị rời đi.

- Đạo Tổ dừng bước!

Lão tăng vội vàng gọi lại hắn, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão tăng đi đến Phật tượng về sau, đưa ra hai con mèo nhỏ, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh.

- Nghe nói Long Khởi quan có Linh Xà, Linh Lang, đủ để chứng minh lòng Đạo Tổ ngươi có đối nhân nghĩa chúng sinh bình đẳng, không ngại thu lưu hai tiểu gia hỏa này, tư chất của chúng nó không đơn giản, yêu vật bình thường bị Tụ Yêu châu hấp dẫn sẽ bị lạc mất tâm trí, chúng nó không có.

Lão tăng nghiêm túc nói, Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn hai con mèo nhỏ.

Hai con mèo nhỏ thoạt nhìn không khác mèo con nông thôn, một cam một đen, nhìn hình thể, hẳn là bốn năm tháng.

Khương Trường Sinh dùng thần niệm kiểm tra một chút, hai con mèo nhỏ xác thực không đơn giản, trong cơ thể đã có yêu lực đang tích súc.

Hắn lúc này tiếp nhận, quay người rời đi, hai bước đã biến mất không thấy gì nữa.

- Nếu ngươi muốn khai tông lập phái tại Đại Cảnh, ta sẽ không ngăn cản, chỉ cần ngươi có thể tạo phúc cho Đại Cảnh, đường đường là cao thủ Càn Khôn cảnh, hà tất sống lâu trong núi sâu không người, nếu ngươi sợ cừu địch, có thể đi tới Ti Châu khai tông lập phái.

Giọng Khương Trường Sinh quanh quẩn trong miếu nhỏ, lão tăng nghe xong cũng không có lộ ra nụ cười, ngược lại một mặt sầu lo.

…

Trở lại sân vườn, Khương Trường Sinh trước hết để cho phân thân rời khỏi đình viện, tụ hợp dung hợp với mình, lại trở lại trong đình viện.

Hắn buông xuống hai con mèo nhỏ trong tay, nói:

- Bạch Kỳ, về sau ngươi phụ trách chiếu cố chúng nó.

Bạch Kỳ đang chợp mắt đột nhiên ngồi dậy, mờ mịt nhìn bốn phía.

Ánh mắt Kiếm Thần rơi trên người hai con mèo nhỏ trên mặt đất, quan sát tỉ mỉ, hắn tin tưởng Khương Trường Sinh sẽ không đi nhặt mèo hoang bình thường, tựa như Bạch Kỳ, Bạch Long, đều là yêu thú tư chất bất phàm.

Không phải hết thảy dã thú đều có thể trở thành yêu thú, mà hậu duệ của yêu thú thường thường lại càng dễ tu hành thành yêu.

Bạch Kỳ thấy hai con mèo nhỏ kia, ánh mắt sáng lên.

Đang lo tháng ngày nhàm chán.

Khương Trường Sinh thì không có để ý nhiều, ngồi xuống trước Địa Linh thụ, bắt đầu kiến thiết Đạo Giới, ít nhất để Đạo Giới thoạt nhìn ngay ngắn, chẳng còn ngổn ngang.

Không thể không nói, có loại cảm giác chơi trò chơi kiến thiết làm ruộng, quả thật thú vị.

Cứ như vậy, trong đình viện nhiều thêm hai con tiểu yêu miêu.

Mấy ngày sau, Khương Trường Sinh ban tên cho chúng nó, mèo nhỏ màu cam tên Hoàng Thiên, mèo nhỏ màu đen tên Hắc Thiên, đều là giống đực, thoạt nhìn thì Hoàng Thiên hơi lớn hơn một chút.

Bạch Kỳ mỗi ngày vui đùa với chúng nó, để đình viện nhiều hơn mấy phần khí tức của sinh mệnh.

Nhân Đức năm mười bốn, đầu tháng một.

Khương Tiển, Bình An tiến vào Hoàng thành, Hồng Huyền hoàng đế bị Bình An đánh một búa nện thành thịt nát, trong hoàng cung máu chảy thành sông.

Chương 326: Hồng Huyền diệt, tân hoàng lập

Tháng hai, văn võ các nơi Hồng Huyền vương triều dồn dập đầu hàng, đến tận đây, Hồng Huyền vương triều vong quốc, lập triều hai trăm linh bảy năm, tổng cộng mười hai vị hoàng đế.

Tin tức này truyền vào bên trong Đại Cảnh, khắp thiên hạ đều đang hoan hô, danh vọng Khương Tú, Khương Tiển đạt tới cực điểm.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tú sắp sáu mươi tuổi đập bàn thật mạnh, hưng phấn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, hắn huy quyền quát:

- Tốt! Tốt! Thật sự quá tốt!

Tại vị mười bốn năm, đánh hạ vận triều tiếp theo, mà kinh tế, dân sinh Đại Cảnh cũng không có sụp đổ, ngược lại phát triển không ngừng, phần công tích nfay tuyệt đối có thể lưu danh sử

sách, mặc dù không bằng Cảnh Thái tông, cũng sẽ không có khoảng cách quá lớn.

Đã bao nhiêu năm.

Khương Tú thường xuyên từ trong mộng bừng tỉnh, hắn luôn mơ tới Tiên Hoàng, Tiên Hoàng ép hỏi hắn khi nào có thể nhất thống thiên hạ.

- Ha ha ha…

Khương Tú càn rỡ cười to, hiển thị rõ hăng hái, nhưng cười cười một hồi để hắn bắt đầu kịch liệt ho khan.

Bạch Y vệ quỳ gối trước bàn vội vàng đứng lên nâng hắn, khí huyết dâng lên, dẫn đến cả khuôn mặt hắn đỏ bừng, cuối cùng phun máu, ngất đi.

…

Ban đêm.

Khương Trường Sinh ngồi bên cạnh giường Khương Tú, ánh mắt mang theo một chút thương hại.

Sắc mặt Khương Tú tái nhợt, hắn yếu ớt nói:

- Gia gia, không cần sầu não vì ta, tôn nhi đã hiểu trước sau gì cũng có một ngày này, thật ra rất nhiều năm trước, thân thể tôn nhi đã không được, may mắn mà có đan dược của ngài để tôn nhi sống đến lại giai đoạn sáng tạo công tích….. Tôn nhi cũng không có nuối tiếc…..

Hắn nắm chặt tay Khương Trường Sinh, cắn răng nói:

- Gia gia, tôn nhi muốn phế Thái Tử, để Thiên Sinh đăng cơ, hắn mặc dù tuổi nhỏ, nhưng Trần Lễ sẽ phụ tá hắn….. Thỉnh gia gia cho phép…..

Hắn biết được Khương Trường Sinh kiêng kị, không hy vọng giang sơn loạn, Khương gia lại là gà nhà bôi mặt đá nhau, nhưng hắn không có cách nào.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, nói:

- Tốt, hết thảy do ngươi định.

Khương Tú lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Nếu truyền cho Thiên Sinh, có lẽ Đại Cảnh có thể cường thịnh hơn, mà không phải suy yếu….

Thời gian một nén nhang sau, Khương Trường Sinh trở lại Long Khởi sơn, hai ông cháu không có nhiều lời để trò chuyện, hắn quyết định lưu thời gian cho Khương Tú và Khương Thiên Sinh.

Bạch Kỳ nhìn thấy hắn hiện thân, vội vàng hỏi:

- Hoàng đế làm sao vậy?

Khương Trường Sinh ngồi xuống, bình tĩnh nói:

- Đại nạn đã tới.

Bạch Kỳ yên lặng.

Kiếm Thần cũng không cảm thấy kỳ quái, hoàng đế vương triều luôn đoản mệnh, huống chi hoàng đế Đại Cảnh dòng dõi nhiều, không sợ không người tiếp vị.

Chẳng qua hắn tò mò vị hoàng đế kế tiếp là ai, là Thái Tử không có năng lực, hay là vị hoàng tử nhỏ tuổi nhận được truyền thừa của Nhân Vương.

Một bên khác.

Khương Tú triệu kiến Khương Thiên Sinh, Khương Thiên Sinh mười tuổi ngồi ở trước giường Khương Tú, thấp giọng nức nở.

Tâm trí hắn có yêu nghiệt, cuối cùng chẳng qua là một đứa trẻ, hắn rất khó tiếp nhận chuyện phụ thân qua đời.

Khương Tú sờ đầu của hắn, mở lời:

- Thiên sinh, phụ hoàng nói cho ngươi một sự kiện, ngươi nhớ lấy, nhất định phải nhớ kỹ, về sau mới truyền cho vị thái tử kế tiếp, đây là bí mật lớn nhất của hoàng thất Khương gia, cũng là lực lượng lớn nhất của Khương gia, không thể bị chặt đứt…..

Khương Thiên Sinh ngẩng đầu, dùng con mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Khương Tú.

Khương Tú bắt đầu kể rõ.

Nghe nghe một hồi, Khương Thiên Sinh trừng to mắt, mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Một đêm này đã định trước rất nhiều người khó mà ngủ.

Phủ thái tử.

Khương Thiên Mẫn ở trong hành lang lo lắng bồi hồi.

Lúc này, một tên thái giám bước nhanh đi tới, Khương Thiên Mẫn liền vội vàng hỏi:

- Thánh chỉ đâu? Thánh chỉ đâu?

Thái giám run giọng nói:

- Không có thánh chỉ… Bệ hạ đơn độc gặp thập nhị điện hạ…..

Con mắt Khương Thiên Mẫn đỏ bừng, trong mắt tràn đầy hận ý.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy trời sập.

Trong lòng hắn thậm chí hiện ra sát ý vô hạn.

Hắn đi ra phủ thái tử, tìm kiếm cao thủ đáng tín nhiệm, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều từ chối hắn.

Không người nào nguyện ý vì hắn đi giết Khương Thiên Sinh.

Đêm khuya.

Khương Thiên Mẫn một mình đi trên đường phố, cả người thất hồn lạc phách, hắn biết mình thua, thua rối tinh rối mù.

Vô tận hận ý hóa thành hối hận trước nay chưa có, hắn rốt cuộc hiểu rõ, không trách người khác, chỉ trách chính hắn, đảm nhiệm vị trí Thái Tử nhiều năm như vậy, hắn vậy mà không có thành viên tổ chức của mình, không có thân tín của mình, truyền đi chỉ sợ bị người ta chê cười.

Hắn càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Cuối cùng, hắn mất hết can đảm, chỉ thuận theo ý trời.

Nhân Đức năm mười bốn, cuối tháng ba, hoàng đế Khương Tú băng hà, tại vị mười bốn năm.

Phụng di chiếu của hoàng đế, thập nhị hoàng tử Khương Thiên Sinh sắp thành vị hoàng đế kế tiếp, cũng là hoàng đế Đại Cảnh trẻ nhất từ trước tới nay, chỉ có mười tuổi.

Thiên hạ Đại Cảnh xôn xao.

Không nghĩ tới vừa nghênh đón tin vui chiếm đoạt Hồng Huyền vương triều, hoàng đế liền băng hà.

Khương Tiển biết được việc này, lập chạy về Ti Châu, Trần Lễ đi suốt đêm trở về.

Trong đêm khuya, từng nhà ở Kinh Thành đều có người khóc thét, bởi vì bọn hắn biết hoàng đế đối xử tốt nhất với bọn hắn đã rồ đi, bọn hắn sẽ không lại gặp được hoàng đế nhân từ như thế.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hoàng cung, thấy Hình Thủ trông coi Khương Thiên Sinh, yên tâm.

Chương 327: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (1)

Hình Thủ chính là Tà Ma, bồi bạn Khương Uyên, Khương Tử Ngọc, Khương Tú, bây giờ làm bạn Khương Thiên Sinh.

- Một trăm mười bốn năm, hoàng đế đời thứ tư sắp đăng cơ.

Khương Trường Sinh ngồi trên cành cây Địa Linh thụ, yên lặng suy nghĩ.

Đối với chuyện của Khương Tú, hắn không quá cảm thấy khó chịu, nhưng tốt xấu gì cũng là đứa cháu trai lớn nhất của hắn, hắn vẫn đưa đi năm vạn giá trị hương hỏa cho Khương Tú, chúc hắn có tư chất tốt hơn ở kiếp sau.

Đến đây thôi.

Sau này tử tôn Khương gia qua đời, ngoại trừ Khương Tiển ra, Khương Trường Sinh sẽ không lại dùng giá trị hương hỏa chúc phúc, hắn phù hộ Đại Cảnh vốn không thua thiệt hoàng đế.

Khương Trường Sinh nhìn Khương Thiên Sinh tuổi nhỏ, không biết vị hoàng đế này có thể dẫn đầu Đại Cảnh tiếp tục hướng đi mục tiêu thống nhất thiên hạ hay không.

Nương theo Khương Tiển, Trần Lễ trở về, triều đình an ổn xuống, tuy có Hình Thủ thủ hộ, Khương Thiên Sinh mười tuổi làm hoàng đế, vẫn để quần thần hết sức không yên lòng.

Trần Lễ đặc biệt bái phỏng Khương Trường Sinh, xác định di chiếu không có bị người sửa đổi, hắn quyết định đến đỡ Khương Thiên Sinh.

Bên trong di chiếu của Khương Tú, sắc phong Trần Lễ làm Thượng thư Vận Bộ, giữ lại chức vụ tướng quân, đây là hi vọng hắn hộ giá hộ tống Khương Thiên Sinh.

Một ngàn cao thủ Thiên Mệnh biết được Khương Thiên Sinh sắp đăng cơ, mừng như điên, nhưng không người nào dám khống chế Khương Thiên Sinh, bởi vì bọn họ cũng đều biết Đạo Tổ còn ở đây, hoàng quyền Khương gia sẽ không loạn.

Khương Thiên Sinh có thể phụng chiếu đăng cơ, chắc chắn có Đạo Tổ duy trì.

Khương Tiển trở lại Long Khởi sơn, cực kỳ phiền muộn, uống rượu mấy ngày, mong muốn tê liệt chính mình, Bình An hộ tống trở về cũng tiêu trầm, tựa hồ nhớ Khương Tử Ngọc.

Khương Trường Sinh không có an ủi bọn hắn, sinh ly tử biệt chính là chuyện nhân sinh phải trải qua.

Thoáng chớp mắt.

Tháng sáu.

Thập nhị hoàng tử Khương Thiên Sinh đăng cơ, hiển nhiên lên năm khác, đổi niên hiệu thành Thuận Thiên, hắn cũng có niên hiệu của mình, Thuận Thiên hoàng đế.

Cùng tháng, hạ táng Nhân Đức hoàng đế, miếu hiệu là nhân tông.

Cảnh Nhân tông.

Từ miếu hiệu đủ để thấy hình ảnh của Khương Tú trong lòng quần thần, bách tính.

Cảnh Nhân tông tại vị mười bốn năm, chấp chính cần cù, không có làm qua chuyện thương thiên hại lí, thậm chí còn dẫn đầu Đại Cảnh chiếm đoạt vận triều, bằng công lao này,

hắn có thể cùng tồn tại với hoàng đế khai triều, thậm chí càng hơn một bậc, gần với Cảnh Thái tông.

Thuận Thiên hoàng đế mặc dù tuổi nhỏ, nhưng rất hiểu chuyện, sau bảy ngày giữ đạo hiếu cho Cảnh Nhân tông, theo Trần Lễ, Hình Thủ đồng hành đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Từ lần trước gặp nhau ở hoàng cung, đây là Khương Trường Sinh lần thứ hai nhìn thấy Thuận Thiên hoàng đế.

Thuận Thiên hoàng đế cung kính dập đầu cho Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đưa tay, nâng đỡ hắn, nói:

- Ngươi đã là hoàng đế, về sau không thể quỳ bất kỳ người nào, hiểu chưa?

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu nói:

- Ta biết, cái quỳ này là phụ hoàng để cho ta quỳ.

Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, nghe được hắn nói bóng gió, vuốt vuốt đầu của hắn, lôi kéo hắn đến trước bàn bên cạnh, ngồi xuống.

Trần Lễ, Hình Thủ không có quấy rầy bọn hắn, mà đi đến bên ngoài sân vườn chờ đợi.

Trò chuyện cùng Thuận Thiên hoàng đế trong chốc lát, Khương Trường Sinh phát hiện tiểu tử này rất thông minh, để hắn nghĩ tới Khương Tử Ngọc.

Thuận Thiên hoàng đế mười tuổi đã có chủ kiến và mục đích của mình, đối mặt Khương Trường Sinh, hắn hăng hái, biểu đạt hùng tâm của mình.

Khương Trường Sinh cười nhìn hắn, trong lòng rất cảm khái, hắn nghĩ tới mấy chục năm trước, Khương Tử Ngọc nhỏ tuổi trước kia kể rõ hùng tâm tráng chí của mình cho hắn nghe.

Dần dần, hình ảnh Khương Tử Ngọc và Thuận Thiên hoàng đế trùng hợp với nhau.

Khương Trường Sinh lâm vào bên trong hồi tưởng vô hạn.

Tử Ngọc tiểu tử thúi này làm sao còn không đầu thai, chẳng lẽ phải chờ tới Đại Cảnh không người có thể Thành Hoàng lại đến diễn một đợt ngăn cơn sóng dữ?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Hàn huyên rất lâu, Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, đi đến trước mặt Khương Tiển, nói:

- Cửu hoàng thúc, chớ có bi thương, phụ hoàng và Hoàng gia gia nguyện vọng chính là thống nhất thiên hạ, ngươi cũng không thể lười biếng, ta mặc dù tuổi nhỏ, nhưng tuyệt không nhát gan, nhưng ta chính là hoàng đế, không thể ra trận giết địch, mong rằng cửu hoàng thúc giúp ta.

Hắn khom lưng hành lễ.

Khương Tiển tỉnh rượu, vội vàng đỡ hắn dậy, nhìn vị tiểu thiên tử nhỏ tuổi này, trong lòng Khương Tiển chua xót, một cảm giác sứ mệnh trước nay chưa có bao phủ trong lòng của hắn.

- Cửu đệ, phụ hoàng có Bình An tướng quân, ta thì nhờ vào ngươi.

- Cửu đệ, trẫm mệt mỏi quá, ngươi khi nào thành tựu Kim Thân?

- Ha ha ha ha, Cửu đệ, trẫm cuối cùng đợi đến khi ngươi thành tựu Kim Thân, huynh đệ hai người ta ngươi nhất định có thể vượt qua tổ tiên, xây dựng cương thổ càng lớn…..

Lời nói của Khương Tú không ngừng vang lên bên tai hắn, khiến cho hắn rất khó chịu, ôm Thuận Thiên hoàng đế vào trong ngực, nói khẽ:

- Hoàng thúc đáp ứng ngươi, hoàng thúc chắc chắn để ngươi không cô phụ nguyện vọng của phụ hoàng ngươi…..

Hắn sở dĩ khó chịu chủ nếu là không có nhìn thấy Khương Tú một lần cuối.

Thuận Thiên hoàng đế không có nhiều lời, mà đưa tay ôm lấy phía sau lưng hùng tráng của Khương Tiển. Nhìn một màn này, Khương Trường Sinh vui mừng cười một tiếng, đây mới là truyền thừa.

Sau khi Thuận Thiên hoàng đế rời đi, Khương Tiển phấn chấn tinh thần, bắt đầu luyện công.

Sau đó là Đông Hải vương triều.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới Cảnh Nhân tông băng hà đã điên cuồng truyền khắp thiên hạ, các triều thiên hạ biết được tân hoàng Đại Cảnh chính là một hài đồng mười tuổi, khắp thiên hạ đều đang cười, đồng thời thở dài một hơi.

Chương 328: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (2)

Kẻ này còn tuổi nhỏ, ít nhất cũng phải chờ mười năm mới có thể khai chiến.

Nói không chừng kẻ này ham chơi, không muốn chinh chiến?

Trong lúc nhất thời, các triều cuồn cuộn sóng ngầm, mỗi ngày người vào kinh thành càng ngày càng nhiều.

...

Trong mộng cảnh.

Khương Trường Sinh khó được không luận bàn với Mộ Linh Lạc, mà là nói chuyện phiếm.

Mộ Linh Lạc ngồi bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi có tâm sự phải không?

Khương Trường Sinh thở dài nói:

- Tôn nhi ta qua đời.

- A?

Mộ Linh Lạc quá sợ hãi, Trường Sinh ca ca có tôn nhi, vậy hắn chẳng phải là…..

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta đưa tiễn vợ con, lại đưa tiễn tôn nhi, ta phát hiện được tâm ta càng ngày càng bình tĩnh, có lẽ lúc người khác chỉ còn lại có chính mình sẽ hoài nghi nhân sinh, không biết nhân sinh nên truy cầu cái gì, nhưng ta vẫn kiên định như cũ, ta muốn

vĩnh viễn sống sót, không ngừng truy cầu lực lượng mạnh hơn, cho đến trở thành mạnh nhất.

Mộ Linh Lạc nghe Khương Trường Sinh nói thê tử cũng đã qua đời, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, chợt lại cảm thấy xấu hổ, mình sao có thể có ý tưởng như vậy?

Ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập ôn nhu.

Đúng vậy, nàng sớm hiểu tuổi tác Khương Trường Sinh vượt xa nàng, bằng không như thế nào từ nhỏ làm bạn nàng lớn lên, mà lại vĩnh viễn mạnh hơn nàng, còn nắm giữ nhiều tuyệt học không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Nàng không rõ ràng tại sao Khương Trường Sinh lại tiến vào giấc mơ của mình, nhưng nàng cảm giác mình hết sức may mắn có được tất cả những thứ này.

Mục tiêu của Khương Trường Sinh cũng là mục tiêu của nàng, nàng cũng muốn theo đuổi lực lượng mạnh hơn.

Nhưng bây giờ, nàng lại có mục tiêu mới.

Nàng cũng muốn vĩnh viễn sống sót, khiến cho hắn không còn cô đơn nữa.

Khương Trường Sinh lẳng lặng kể rõ tâm tình của mình, Mộ Linh Lạc nghiêm túc nghe.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nói một chút đi, gần đây trôi qua như thế nào?

Mộ Linh Lạc nói:

- Ta trôi qua rất tốt, cũng rất khô khan, đúng, Lâm Hạo Thiên ta trước đó đề cập qua, ngươi còn nhớ chứ, tên kia cũng hết sức sôi nổi, biểu muội thanh mai trúc mã của hắn thích một tên thiên kiêu trong Thánh phủ, hắn thẹn quá hoá giận, nhất định phải quyết chiến với người ta, mặc dù bị đánh bại, nhưng hắn lâm chiến đột phá Thần Nhân, kinh động Thánh phủ, được một tên trưởng lão thu làm đồ đệ, bất quá ân oán giữa hắn và

vị thiên kiêu kia vẫn chưa kết thúc, hai người đều chuẩn bị tham gia Thánh phủ lịch luyện, sợ là lại muốn tranh đấu.

Chuyện xưa này sao mà nghe quen thuộc quá…..

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy ngươi cảm thấy hắn thế nào?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Không được tốt lắm, cảm thấy rất hèn yếu, người ta không thích hắn, hà tất cưỡng cầu, còn không bằng hảo hảo luyện công, gia cảnh hắn không tệ, thiên tư lại mạnh, còn sầu vì nữ nhân?

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Có nam đệ tử truy cầu ngươi hay không?

Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, nói:

- Tự nhiên là có, bất quá bọn hắn không có cơ hội, ta một mực bế quan, ai, đều do Trường Sinh ca ca quá sớm xuất hiện trong mộng của ta, để ta cảm thấy nam nhi khác đều chỉ đến như thế.

- Thế ta về sau không xuất hiện trong mộng của ngươi nữa.

- Ta không đồng ý, Trường Sinh ca ca, ngươi nhất định phải tới.

Nàng ôm lấy cánh tay Khương Trường Sinh, tựa ở trên vai hắn, hừ hừ nói.

Lỗ tai của nàng đều đỏ, nhịp tim đập cực nhanh.

Rõ ràng là mộng cảnh, vì sao ngay cả cảm thụ đều sâu sắc như vậy?

Mộ Linh Lạc mê muội suy nghĩ, nàng lần đầu tiên lớn mật như thế, có lẽ là thấy Khương Trường Sinh hiếm thấy bộc lộ ra sự u buồn.

Khương Trường Sinh không có thoát khỏi, hắn nhìn bầu trời xanh thẳm, nói:

- Ta sẽ theo ngươi, một mực bồi tiếp ngươi.

Mộ Linh Lạc nhẹ giọng đáp:

- Ta đây cũng phải nỗ lực sống sót, một mực ở cùng ngươi.

Mặc dù còn không rõ ràng lắm kiếp này có thể nhìn thấy Khương Trường Sinh hay không, nhưng nàng sẽ nỗ lực vì mục tiêu này.

- Không, nhất định có thể gặp nhau.

Mộ Linh Lạc kiên định suy nghĩ.

Tháng mười, vào thu.

Trong tẩm cung.

Thuận Thiên hoàng đế ngồi tĩnh tọa ở trên giường, Nhân Vương ở sau lưng hắn, đang truyền công lực bản thân cho Thuận Thiên hoàng đế.

Nhân Vương chậm rãi thu tay lại, nói:

- Ngươi quá nhỏ tuổi, ta cần thời gian ba năm mới có thể hoàn toàn truyền công lực cho ngươi.

Tóc của hắn đã xuất hiện màu trắng, rõ ràng công lực hắn đang tiêu hao.

Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, đi xuống giường, sau đó vịn Nhân Vương đứng lên.

Nhân Vương lắc đầu bật cười:

- Ta cần gì ngươi vịn, được rồi, ngươi lại đi làm việc đi, ta đi trước.

Tiếng nói vừa ra, hắn hư không tiêu thất trên giường, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thuận Thiên hoàng đế cất bước đi đến thư phòng bên cạnh, mở lời:

- Truyền Khương Thiên Mẫn tới gặp trẫm.

Bạch Y vệ ngoài cửa lĩnh mệnh rời đi.

Một lúc lâu sau, Khương Thiên Mẫn đi vào thư phòng, hắn rất khẩn trương, nhìn thấy Thuận Thiên hoàng đế, hắn cắn răng, khom lưng hành lễ:

- Bái kiến bệ hạ.

- Đã xưng trẫm là bệ hạ, vì sao không quỳ?

Thuận Thiên hoàng đế ngồi trên ghế, bưng một quyển sách, hững hờ hỏi.

Sắc mặt Khương Thiên Mẫn tái xanh, trong lòng biệt khuất, nhưng càng nhiều hơn chính là hoảng sợ.

Hắn hít sâu một hơi, quỳ lạy dập đầu, cắn răng nói:

- Bái kiến bệ hạ.

Thuận Thiên hoàng đế không có nhìn về phía hắn, nói khẽ:

- Trẫm biết được hành động trước đó của ngươi, trẫm có thể không so đo, nhưng trẫm không thể nào quên, càng không thể phong ngươi làm vương, ngươi đi Long Khởi quan đi, từ nay về sau làm đạo sĩ.

Chương 329: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (1)

Chuyện Thái Tử Khương Thiên Mẫn ngày xưa vào Long Khởi quan tu đạo dẫn tới chấn động không nhỏ ở kinh thành, nhưng không đến một tháng, tất cả mọi người quên đi việc này, ván đã đóng thuyền, không có ai đi tội nghiệp Khương Thiên Mẫn, hắn tuy là Thái Tử, nhưng hành vi của hắn xác thực không xứng với vị trí Thái Tử, mà hắn có thể gia nhập Long Khởi quan, đã là tiểu hoàng đế nhân từ.

Thậm chí có người cảm thấy tiểu hoàng đế ngây thơ, đổi lại Nhân tông hoàng đế trước đó, chắc chắn sẽ để đối thủ cạnh tranh chết không có chút dấu vết.

Đối với việc Khương Thiên Mẫn vào Long Khởi quan, Khương Trường Sinh không có ý kiến, cũng không có đặc biệt triệu kiến Khương Thiên Mẫn.

Khương Trường Sinh thậm chí có chút tán thưởng Thuận Thiên hoàng đế, ít nhất hắn có lưu một tia nhân từ đối với huynh đệ thủ túc.

Bốn mùa thay đổi.

Một năm mới đến, năm mới đầu tiên của Thuận Thiên.

Tân xuân một năm này dị thường quạnh quẽ, chỉ vì Thuận Thiên hoàng đế muốn tế điện Nhân tông, Đại Cảnh đã ngừng lại hết thảy chiến sự, bây giờ đang củng cố cương thổ mới, Nhân tông tại vị mười bốn năm, diện tích cương thổ mở rộng không chút nào kém cỏi hơn thời kì Thái tông, đầy đủ để Thuận Thiên hoàng đế dùng rất nhiều năm tiêu hao, ổn định.

Các triều xung quanh đều không dám tiến công Đại Cảnh, nhân cơ hội này, tất cả đều bắt đầu tu chỉnh, mở rộng quân lực, để phòng bị cuộc chiến sau này.

Tất cả mọi người biết Đại Cảnh là một con mãnh hổ, không sớm thì muộn lần nữa khởi xướng tiến công đối với thiên hạ.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Tiển và Bình An đã rời đi, đi đến Bắc Cảnh xa xôi phòng bị Đông Hải vương triều.

Hai con mèo nhỏ Khương Trường Sinh mang về cũng đã lớn lên, rất hoạt bát, dẫn đến trong sân rất có sinh khí, ngay cả Thanh Nhi có đôi khi cũng sẽ tới đùa cùng chúng nó.

Hai con mèo nhỏ không sợ trời, không sợ đất, ngay cả sợ Bạch Kỳ, bởi vì Bạch Kỳ thường xuyên đánh chúng nó.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước dược đỉnh luyện đan, Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh hắn, con mắt nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, Hắc Thiên, nói:

- Chủ nhân, hai tiểu gia hỏa này thiên tư không tệ, cảm giác còn mạnh hơn Bạch Long, ngài nhặt được từ chỗ nào?

Hoàng Thiên và Hắc Thiên đang đánh lộn, hai mèo nhảy nhót tưng bừng, nhanh như mũi tên.

Khương Trường Sinh nói:

- Đó là tự nhiên, ngươi cho rằng ta tùy tiện thu lưu mèo hoang?

Tư chất của Hoàng Thiên, Hắc Thiên tuyệt đối siêu quần bạt tụy, có thể không bị Tụ Yêu châu ảnh hưởng, tương đương với thiên sinh đã có tư chất Yêu Vương, thậm chí có hi vọng đuổi kịp Cổ Yêu Hoàng.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lòng sinh lo lắng.

Về sau sẽ không còn có càng nhiều yêu thú tư chất yêu nghiệt đi vào viện đó chứ?

Nó cảm giác địa vị của mình bị trùng kích.

Chờ chút.

Ta hoàn toàn có khả năng hàng phục chúng nó, để chúng nó coi ta là lão đại, về sau hình thành giai cấp, một cấp ép một cấp….

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, cảm thấy có thể được, chỉ cần nó nịnh nọt Khương Trường Sinh, không bị vắng vẻ, địa vị của nó sẽ không bị dao động.

Một khi nghĩ tới tương lai dưới tay tất cả đều là đại yêu quái, nó đã cảm xúc sục sôi.

Khương Trường Sinh mở ra nắp dược đỉnh, cách không khẽ hấp, lấy ra một viên thuốc nhìn về phía Bạch Kỳ, Bạch Kỳ theo thói quen há mồm, nuốt nó vào.

Thí nghiệm thuốc đã là chức trách của nó, cũng may Khương Trường Sinh không biết luyện chế độc dược, vấn đề lớn hơn nữa đều có thể khống chế ở trong tay.

Một bên khác, Kiếm Thần đang quét rác nhìn Hoàng Thiên, Hắc Thiên đang truy đuổi nhau, như có điều suy nghĩ.

Đây cũng là đình viện mà Khương Trường Sinh sinh hoạt hằng ngày, hưu nhàn mà yên tĩnh tốt đẹp.

Khương Trường Sinh sẽ không cảm thấy buồn tẻ, vẫn rất hưởng thụ, dù sao cũng tốt hơn một người khổ tu, có người làm bạn cũng là chuyện tốt, mà đều là người cùng chung chí hướng, đều muốn nỗ lực mạnh lên.

Khương Trường Sinh một bên chờ đợi Bạch Kỳ phản ứng, một một bên tra nhìn giá trị hương hỏa của mình.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 16090742 】 .

Tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng một mực hết sức ổn định, vẫn đang kéo dài tăng trưởng.

Hơn mười sáu triệu giá trị hương hỏa, cũng không biết lần sau độ kiếp có thể triệt tiêu bao nhiêu lực lượng thiên kiếp.

Tâm tình Khương Trường Sinh vui vẻ suy nghĩ.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Nhân Vương vừa kết thúc truyền công cho Thuận Thiên hoàng đế mười một tuổi, tóc hắn bây giờ đã trắng xoá, trên mặt cũng xuất hiện không ít nếp nhắn.

Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, chuyển động gân cốt, hắn nâng tay phải lên, chân khí màu đỏ ngưng tụ trong lòng bàn tay, hắn có thể cảm nhận được cỗ sức mạnh kia cực kỳ cường đại.

- Cái này là lực lượng của võ đạo à….. Thật khiến cho người ta mê muội…..

Thuận Thiên hoàng đế yên lặng suy nghĩ, hắn đột nhiên suy nghĩ Nhân Vương bị tằng gia gia của mình đánh một chiêu trọng thương, cũng không biết tằng gia gia rốt cục mạnh đến mức nào.

Hắn quay người nhìn về phía Nhân Vương.

Nhân Vương hư nhược đứng dậy, khoát tay áo, lung la lung lay đi ra ngự thư phòng.

Bạch Y vệ muốn đỡ hắn, nhưng hắn rất nhanh đã tan biến tại chỗ.

Thuận Thiên hoàng đế thở dài một tiếng.

Hắn mặc dù nhận được công lực của Nhân Vương, nhưng quan hệ của hai người cũng không thân cận, thời gian chung đụng ngoại trừ chỉ bảo võ học ra, Nhân Vương sẽ không theo hắn trò chuyện những chuyện khác, hai người thậm chí không có danh nghĩa sư đồ.

Chương 330: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (2)

Thuận Thiên hoàng đế cũng không có tận lực rút ngắn quan hệ cùng Nhân Vương, hai bên duy trì xấu hổ đúng mực này.

Ngây ngẩn tại chỗ một hồi, Thuận Thiên hoàng đế đi vào trước bàn sách ngồi xuống, bắt đầu cầm lấy tấu chương tìm đọc.

Hắn mới mười một tuổi, rất nhiều chuyện đều không hiểu, nhưng việc lớn của quốc gia nhất định phải có hắn tự mình đóng ấn, một hồi khói đen trống rỗng xuất hiện bên cạnh hắn, ngưng tụ thành dáng người Hình Thủ.

Khi Thuận Thiên hoàng đế gặp được chuyện không hiểu, đều sẽ hỏi thăm Hình Thủ, nếu Cảnh Thái tông đối mặt với chuyện này, sẽ đồng ý hay không, Hình Thủ nương theo toàn bộ nhân sinh của Cảnh Thái tông hoàng đế, cực kỳ thấu hiểu Cảnh Thái tông, cho nên có thể cho ra đáp án.

Thuận Thiên hoàng đế cố ý để cho mình hình thành tư duy cùng phán đoán giống Cảnh Thái tông. Hắn từ nhỏ đã sùng bái vị gia gia chưa từng gặp mặt kia, hắn nghe nói Đại Cảnh trước kia chỉ có mười ba châu, hắn lúc ấy không dám tin, cũng kể từ lúc đó, hắn rất sùng bái Cảnh Thái tông.

Lý niệm nhất thống thiên hạ đã sớm thâm căn cố đế trong lòng hắn.

Thuận Thiên hoàng đế bỗng nhiên nhíu mày, hắn lẩm bẩm nói:

- Ngự Châu hải quân…..

Hắn buông xuống tấu chương, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

- Hình Thủ, ngươi nói trẫm nên như thế nào bồi dưỡng thân tín, những cao thủ Thiên Mệnh của Nhân Vương nói là muốn duy trì trẫm, nhưng dù sao không phải người Đại Cảnh, trẫm không có khả năng đặt tất cả bọn hắn vào các vị trí quan trọng, dưới tay trẫm tạm thời không có người chân chính đáng giá tín nhiệm.

Thuận Thiên hoàng đế rầu rĩ nói, hắn thật sự quá nhỏ.

Hình Thủ nói:

- Bệ hạ có thể coi trọng hoàng thích, hoặc là chọn lựa đệ tử từ trong Long Khởi quan, Phù Nguyệt thế gia bên, ý kiến của thuộc hạ là đều chọn lựa theo thế lực khắp nơi, để bọn hắn cản tay lẫn nhau, không sớm thì muộn sẽ sinh ra trung thần chân chính trung tâm với ngài.

Thuận Thiên hoàng đế cảm thấy có lý, hắn không có hành động, mà là tiếp tục phê duyệt tấu chương.

…..

Tháng bảy.

Mùa hạ, ban đêm, gió mát hiên ngang.

Khương Trường Sinh đang ở trong giấc mộng nghe Mộ Linh Lạc giảng giải chuyện lý thú bên trong Thánh phủ.

- Lâm Hạo Thiên và vị thiên kiêu kia ra tay đánh nhau bên trong lịch luyện, thiên kiêu kia chính là cao thủ Kim Thân cảnh, lại bị Lâm Hạo Thiên đánh trọng thương, nghe nói Lâm Hạo Thiên đạt được một thanh thần binh, cực kỳ cường đại, hiện tại Thánh phủ cũng đang thảo luận việc này, sư phụ của hai người thậm chí đi tới trước mặt Phủ chủ tranh luận.

Mộ Linh Lạc tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói, cảm thán Lâm Hạo Thiên có vận khí thật tốt.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Khi nào ngươi thành tựu Kim Thân cảnh?

Mộ Linh Lạc mới hai mươi hai tuổi, nhưng tư chất nàng trác tuyệt, đi vào bên trong Thánh phủ được chiếu cố, tài nguyên tập võ mỗi tháng nhiều vô số kể, nàng có lẽ có thể chứng được Kim Thân cảnh trước ba mươi tuổi, ít nhất Khương Trường Sinh cho rằng như vậy.

Mộ Linh Lạc trả lời:

- Còn không rõ ràng lắm, nhưng công lực của ta một mực đang tăng trưởng, sư phụ chuẩn bị thu thập vạn năm ngọc liên để tôi thể cho ta, tăng tiến công lực.

Nàng dừng một chút, nói:

- Ba năm sau chính là Thánh phủ thi đấu, ban thưởng cho những ai có hạng trước ba vô cùng phong phú, Trường Sinh ca ca, ngươi nói ta có nên tham gia?

Ở lâu cùng Khương Trường Sinh, nàng cũng biến thành người sợ phiền toái.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu có muốn tham gia thì tham gia, ở bên trong Thánh phủ, ngươi chỉ có thể hiện ra thiên phú, như thế thì phía trên mới càng coi trọng ngươi.

Địa phương thiên tài tụ tập, vượt quá giới hạn điệu thấp ngược lại không tốt, huống hồ trên người Mộ Linh Lạc có hai mươi vạn khí vận tăng thêm hảo vận, hẳn là luôn có thể gặp dữ hóa lành, thậm chí nghênh đón hảo vận.

Trần Lễ ở đời này nhiều lần gặp tử cảnh, nhưng tổng vẫn còn có thể sống sót, thậm chí còn được cao thủ truyền thừa, đủ để thấy giá trị hương hỏa mang tới hảo vận mạnh bao nhiêu.

- Ta đây sẽ tham gia, nghe nói trận đầu Thánh phủ thi đấu là đi tới nơi sâu xa của đại lục Yêu Ma, thông qua đi săn yêu ma, hiện ra thực lực chân thực, ta còn chưa chiến đấu qua với yêu thú, thật có chút chờ mong…..

Mộ Linh Lạc một mặt hướng tới nói, ý chí hiếu chiến đã không khắc chế được.

Khương Trường Sinh thì đang nghĩ, đến lúc đó có thể dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn Mộ Linh Lạc một chút.

Nếu nha đầu này gặp được nguy hiểm, hắn có thể thử một chút Xạ Nhật thần cung có thể bắn tới Thần Cổ đại lục hay không.

Mấy năm trước, hắn có thể nhìn trộm đến Thần Cổ đại lục, bây giờ đi sâu vào Thần Cổ đại lục chắc không khó lắm.

Hắn không có nói ra ý nghĩ này, còn chưa nhất định có thể bắn trúng, cứ lưu làm kinh hỉ đi.

Thuận Thiên năm thứ hai, tháng tư.

Thiên hạ phun trào khí vận, rõ ràng có Kim Thân cảnh sinh ra, nhưng Khương Trường Sinh đã không quan tâm Kim Thân cảnh.

Hiện tại chỉ có Càn Khôn cảnh có thể miễn cưỡng lọt vào tầm mắt của hắn.

Một tháng này, có một tên Thần Nhân sắp chết đến đây khiêu chiến, Khương Trường Sinh hạ gục hắn, thế mà không có sinh tồn ban thưởng.

Cái này khiến hắn rất thất vọng, nhưng cũng nói đến một sự kiện, Thần Nhân đã không khả năng tạo thành uy hiếp đối với hắn, dù hắn đứng đó cho Thần Nhân đánh, Thần nhân không gây thương tổn được hắn.

Chương 331: Đây chính là lão tổ của Khương gia ta

Thế là, hắn nói cho Thanh Nhi, về sau cao thủ phía dưới Kim Thân cảnh đến đây khiêu chiến giao cho đệ tử Long Khởi quan đối phó, đã nhiều năm như vậy, Long Khởi quan lại sinh ra hai vị Thần Nhân, trong đó một vị chính là Thanh Nhi.

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh tính toán một thoáng thực lực của mình.

【 Cần tiêu hao 2000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Mười ba năm qua đi, thực lực của hắn tăng trưởng năm mươi vạn giá trị hương hỏa, còn không tệ.

Hắn lại tính toán một thoáng người mạnh nhất Thần Cổ đại lục, vẫn như cũ là một trăm sáu mươi vạn, xem ra đã đạt đến cực hạn.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, rất hài lòng.

- Ta muốn biết người mạnh nhất bên trong phạm vi hệ thống đã biết mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 3000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Thật đúng là xuất hiện mạnh hơn, thế giới này đến cùng lớn bao nhiêu?.

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập hoang mang, thế giới võ đạo có thể ngăn cách Tiên đạo thật sự khó có thể tưởng tượng.

Hắn tiếp tục sử dụng hương hỏa diễn toán, tất cả đều lựa chọn không, chỉ cầu để cho mình an tâm.

Ầm ầm…

Tiếng nổ thật to truyền đến, cả kinh Khương Trường Sinh, Bạch Kỳ, Kiếm Thần ngẩng đầu nhìn lại, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đang đánh lộn bị dọa đến xù lông, ngữa đầu lên trời gào thét.

Chỉ thấy thiên thạch vũ trụ mang theo khói dầy đặc cuồn cuộn lướt qua vùng trời Kinh Thành, tan biến tại phần cuối thiên địa.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn theo, thiên thạch vũ trụ kia nện ở phía tây Đại Hoang Chi Địa, nện ở trong quần sơn, không có tạo thành thương vong cho bách tính.

Thiên thạch kia vô cùng to lớn, rơi vào trong dãy núi, như một ngọn núi, chấn động đến trăm dặm xung quanh nứt ra, lực trùng kích khủng bố quét ngang bát phương, nhưng cũng không tạo ra thiên tai, bị khí vận Cảnh triều vô hình triệt tiêu.

Đây cũng là sự mạnh mẽ của khí vận vận triều, rất hữu hiệu ngăn chặn thiên tai.

Khương Trường Sinh nhìn thiên thạch kia rất lâu, thấy không có động tĩnh liền thu hồi tầm mắt, hắn cũng lười tự mình tiến đến xem, thiên thạch vũ trụ ở bên trong ghi chép lịch sử cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, mười ba châu mấy trong ngàn năm qua chỉ gặp qua mười mấy lần, một lần thảm nhất là một tòa thành bị nện nát, thương vong vô số.

Một bên khác.

Thuận Thiên hoàng đế hạ lệnh, để Bạch Y vệ phụ trách điều tra việc này.

Trong lòng của hắn sầu lo, mình vừa đăng cơ đã gặp phải thiên tai, có thể bị người cho rằng là trời xanh bất mãn hay không?

Thế nhân đều tin tưởng trời xanh tồn tại, tin tưởng từ nơi sâu xa tự có thiên số.

Nhưng mấy tháng sau, hắn đã đạt được một tin tức tốt.

- Bệ hạ, dựa theo người Kỳ Duyên thương hội nghiên cứu, phát hiện khối bên trong khối thiên thạch vũ trụ kia chứa số lượng lớn quặng sắt đặc thù, thậm chí bao hàm đá không gian dể xây dựng truyền tống trận, dựa theo bọn hắn nói, Đại Cảnh sắp phát đạt.

Nghe Bạch Y vệ hồi báo, Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, hỏi:

- Trương Anh tự mình tiến đến tra xét?

Bạch Y vệ trả lời:

- Đúng vậy, hắn thậm chí nguyện ý ra giá trên trời mua sắm một nửa thiên thạch, điều kiện thì để ngài tùy tiện ra.

Thuận Thiên hoàng đế ngồi xuống, nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm….. Không, trẫm tự mình tiến đến.

Hắn đứng dậy, cấp tốc đi ra ngự thư phòng.

- Để Đạo Tổ đi chuyển thiên thạch vũ trụ?

Bạch Kỳ trừng to mắt, nó nghĩ mãi mà không rõ, viên cự thạch kia có làm được cái gì?

Thuận Thiên hoàng đế vội vàng nói rõ lí do, nói viên đá này ẩn chứa giá trị rất lớn.

Có thể làm Kỳ Duyên thương hội điên cuồng, tất nhiên là đồ tốt.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Chuyển tới thả ở đâu?

Thuận Thiên hoàng đế trầm ngâm nói:

- Cứ thả ở bên ngoài kinh thành, đừng ngăn cản quan đạo là được, ngài có thể làm được không?

Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ.

Thuận Thiên hoàng đế thở dài một hơi, hắn lần đầu tiên thỉnh cầu Khương Trường Sinh, rất thấp thỏm, nhưng thiên thạch này có giá trị thật sự quá lớn, hắn thật sự gấp gáp.

Nhất là đá không gian, hắn đã sớm nghe nói còn có một loại kỳ vật có khả năng truyền tống người đến bên ngoài mấy trăm ngàn dặm, tên là truyền tống trận, nhưng cần tảng đá đặc thù, chính là không gian thạch.

Đá không gian ở hải ngoại đều là bảo vật có thể ngộ nhưng không thể cầu, một khi phát hiện, nhất định bị các thế lực lớn tranh đoạt, võ giả tầm thường căn bản không gánh nổi.

Hắn không hoảng hốt, chỉ có kinh hỉ, có Đạo Tổ ở đây, không ai có thể cướp đi đá không gian từ Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Hoàng Thiên, Hắc Thiên, hắn ánh mắt sáng lên, tiến tới.

Thời gian một nén nhang sau.

Kinh Thành xôn xao, đếm không hết võ giả dồn dập nhảy vọt đến trên mái hiên, thần tình kích động nhìn về phía phương xa.

Chỉ thấy phần cuối thiên địa có một khỏa cự thạch lớn như sơn nhạc đang bay tới hướng Kinh Thành, không biết là ai lộ ra tin tức, biết được là Đạo Tổ đang chuyển thiên thạch vũ trụ.

Khương Trường Sinh một tay nâng thiên thạch vũ trụ dùng tốc độ cao tiến lên, viên thiên thạch vũ trụ này có đường kính ít nhất cũng đến ba trăm trượng, xác thực rất nặng, khó mà ước lượng, nhưng ở trước mặt Đại Diễn Bàn Sơn Thuật, căn bản không phải vấn đề.

Thuận Thiên hoàng đế bay tới trên không, nhìn thấy màn này.

Hắn đã sớm nghe nói chuyện Đạo Tổ dời núi, nhưng hôm nay gặp mặt, vẫn thấy rung động.

Cái này là lão tổ của Khương gia à….

Thuận Thiên hoàng đế cảm xúc sục sôi, tràn ngập sùng bái Khương Trường Sinh, hắn lần đầu tiên sùng bái một người như thế.

Chương 332: Kỳ nhân vậy. Huyền Không đảo.

Hắn sùng bái Cảnh Thái tông, là sùng bái về thủ đoạn của hắn, sùng bái Khương Trường Sinh, thì là thuần túy sùng bái với tằng gia gia này.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, Khương Trường Sinh thả thiên thạch vũ trụ đến ngoài thành, chấn động đến mặt đất lay động, bụi đất tung bay.

Một chỗ trong phủ đệ, Trương Anh và một đám đệ tử Kỳ Duyên thương hội mắt thấy một màn này, đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Trương Anh cảm khái nói:

- Kỳ nhân.

Viên thiên thạch kia sao mà khổng lồ, lại thêm khoáng thạch đặc thù tồn tại, trọng lượng của nó càng khó có thể tưởng tượng.

May mắn hắn đã sớm dính vào đùi Đạo Tổ, lần này đối mặt bảo vật như thế lớn, hắn cũng không có động ý đồ xấu.

Không cần thiết!

Ngược lại sinh ý trên khắp Đại Cảnh đều do Kỳ Duyên thương hội nhận thầu, trước mắt không có thương hội hải ngoại thứ hai nào vào ở Đại Cảnh.

Nương theo lấy thiên thạch vũ trụ bình ổn rơi xuống đất, Khương Trường Sinh trở lại đến bên trong sân vườn.

Thuận Thiên hoàng đế bái tạ hắn vội vàng rời đi, số lượng lớn Bạch Y vệ đã đuổi ra ngoài thành, phong tỏa thiên thạch vũ trụ.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngài bây giờ có thể chuyển núi bao lớn?

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, nói:

- Không rõ ràng.

Bạch Kỳ nhìn về phía Kiếm Thần, mở miệng hỏi:

- Núi lớn nhất thiên hạ này là toà nào?

Kiếm Thần trầm ngâm nói:

- Hẳn là Trục Thần sơn của Đại Tề, ngọn núi cao nhất cao tới sáu ngàn trượng.

Trục Thần sơn…..

Khương Trường Sinh yên lặng ghi lại, về sau nếu có hứng thú, có thể đi Đại Tề dọn Trục Thần sơn đi.

Bất quá dựa theo Kiếm Thần nói, Trục Thần sơn hẳn không phải là mỏm núi đơn nhất, mà là một dãy núi, đoán chừng hắn tạm thời cũng mang không nổi.

Bởi vì thiên thạch vũ trụ bị chuyển đến, dẫn đến Kinh Thành vô cùng náo nhiệt, rất nhiều người đều hiếu kỳ bên trong thiên thạch vũ trụ cất giấu cái gì, thám tử các triều, các môn phái tiềm phục tại Kinh Thành cũng cấp tốc truyền tin tức trở về.

Đông Hải vương triều, bên trong một phủ đệ ở Hoàng thành.

Tông chủ Thiên Nam hải tông Thiên Nhân Phượng và Đường tông chủ đang uống trà, nghe nói thủ hạ hồi báo, ánh mắt của hai người trở nên phức tạp.

Đợi sau khi thủ hạ rời đi, Đường tông chủ cảm khái nói:

- Đại Cảnh quả nhiên là khí vận thịnh vượng, có phúc đức được trời phù hộ, có lẽ là khí vận Nhân Vương và hoàng đế Đại Cảnh dung hợp tạo ra kết quả, từ xưa đến nay, còn chưa có Nhân Vương kết hợp khí vận cùng hoàng đế vận triều, dù sao trên phiến mặt đất này, vận triều chi phong mới sinh ra ngàn năm, vẫn là xuất hiện ở dưới tay triều tông, vốn không dễ, mà Nhân Vương thì có truyền thừa cổ lão từ xưa đến nay.

Thiên Nhân Phượng yên lặng.

Đường tông chủ nói theo:

- Bây giờ xem ra, vận triều chính là xu thế cần thiết, đại lục phía sau Thiên Hải đã bị vận triều thống nhất, có lẽ chúng ta cũng nên chuyển đổi mạch suy nghĩ.

Thiên Nhân Phượng hỏi:

- Như thế nào chuyển đổi, học một trong triều tông là Phù Nguyệt thế gia hiệu lực cho Đại Cảnh?

Ngữ khí của nàng mang theo trào phúng.

Nhiều năm qua đi một mực không có chờ đến cơ hội báo thù cho đệ đệ, để cho nàng rất nôn nóng.

Đường tông chủ lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, nếu như vậy, có gì khác biệt với bị người chiếm đoạt, thôi, ta cũng chỉ tùy tiện nói một chút, vẫn tiếp tục nói chuyện đi, ta muốn mời một vị tiền bối đang bế quan, một khi hắn đột phá tới Nhị Động Thiên Cảnh, chuyện kia sẽ có biến hóa, ngươi cũng đặt chân mấy trăm năm ở trên biển, hẳn là rõ ràng không có đồng minh vĩnh viễn, hết thảy đều tương quan cùng lợi ích…. -.

Thiên Nhân Phượng cắt ngang hắn, nói:

- Hắn muốn cái gì?

Đường tông chủ bất đắc dĩ nói:

- Ngoại trừ long mạch lúc trước đã nói xong ra, hắn mong muốn nữ nhân, võ học hắn tu hành cần hấp thụ nguyên khí của các cô gái trẻ tuổi, hắn đức cao vọng trọng tại địa bàn của mình, không tốt ra tay với đệ tử của mình, cho nên để mắt tới nữ tử Long Mạch đại lục, hắn muốn rất nhiều rất nhiều…..

Hai mắt dưới mặt nạ Thiên Nhân Phượng lóe lên vẻ lạnh lùng.

Đường tông chủ không nói thêm lời, mà nâng chung trà lên.

Thiên Nhân Phượng nói:

- Nghe nói có tông môn hải ngoại tiếp xúc Đại Tề, Thiên Hàn, thậm chí còn có những tông môn khác chuẩn bị đến đỡ vương triều bình thường tấn thăng vận triều, vì sao chúng ta không liên hợp bọn hắn?

Đường tông chủ nói:

- Ta hỏi thăm qua, bọn hắn cảm thấy Thiên Hàn, Đại Tề cách Đại Cảnh xa xôi, dùng tốc độ Đại Cảnh phát triển tạm thời uy hiếp không được bọn hắn, tất cả đều từ chối ta nhã nhặn, nhìn

ra được bọn hắn không muốn cùng chúng ta chia thiên hạ, đều tràn ngập tự tin…..

Sau khi Hồng Huyền vương triều diệt vong, thiên hạ chỉ còn lại có bốn phương vận triều, Đại Cảnh, Đại Tề, Thiên Hàn, Đông Hải, trong đó Đông Hải gần đây, hai phe vận triều khác ước gì bọn họ đấu cùng Đại Cảnh.

Thiên Nhân Phượng hít sâu một hơi, ánh mắt lập loè sát ý, nói:

- Vậy mời vị tiền bối ngươi nói kia đến, Đại Cảnh nhất định phải bị diệt.

Đường tông chủ ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, chậm rãi gật đầu.

Cuối năm.

Thiên thạch vũ trụ bên ngoài kinh thành đã bị số lượng lớn cấm vệ quân bao vây, biên giới thậm chí tu kiến lên nhà lầu rất cao, đếm không hết thợ mỏ đang khai thác viên vẫn thạch khổng lồ này, dẫn tới không ít võ giả, bách tính lui tới quan sát.

Dương Chiêu Đế và mấy vị Thần Nhân khác trấn thủ một phương, tránh cho có người trộm cắp.

Chương 333: Tài nguyên quả thật rất phong phú

Trên thực tế xác thực có, mặc dù có Thần Nhân tọa trấn, cách mỗi mấy ngày đều có người lặng lẽ trộm cắp, có môn phái võ lâm, gian tế vương triều, cũng có bình dân bách tính, mưu toan một buổi sáng vươn mình, thậm chí còn có biển thủ.

Tùy tiện móc một khối bên trên thiên thạch vũ trụ xuống, nghe nói có giá trị thiên kim.

Kỳ Duyên thương hội cũng phái tới số lượng lớn đệ tử, phụ trách giao dịch cùng Trần Lễ, Thuận Thiên hoàng đế hoàn toàn giao việc này cho Trần Lễ, Trần Lễ đối mặt Trương Anh một bước cũng không nhường, hai người cơ hồ ngày ngày đều vì giá tiền cãi lộn, mỗi lần đều đỏ mặt phân biệt, sau khi về đến nhà đều đang cười to.

Vì nịnh nọt Đại Cảnh, Trương Anh phân phó đệ tử trở lại Thiên Hải, dự tính sáu tháng cuối năm sang năm sẽ có số lượng lớn thương thuyền đến, bên trong gánh chở rất nhiều lễ vật mà Kỳ Duyên thương hội tặng cho Đại Cảnh, dựa theo lời Trương Anh nói, giá trị của nhóm hàng hóa này đủ để cho một phương tiểu vương triều tấn thăng vận triều.

Đây đều là hình ảnh thu nhỏ, ảnh thu nhỏ cho viễn cảnh Đại Cảnh lớn mạnh, thời đại Nhân tông về sau, Đại Cảnh đã khuếch trương đến chín mươi chín châu, Thuận Thiên hoàng đế đều sắc phong các hoàng thúc của mình làm vương, chia nhau trấn giữ thiên hạ.

Hoàng đế tuy nhỏ, giang sơn lại rất lớn, dù vậy, Đại Cảnh cũng không có loạn, vương triều xung quanh lại không dám tiến công Đại Cảnh.

Những năm này, Đại Cảnh càng ngày càng nhiều Thần Nhân, Trạng Nguyên võ khoa năm ngoái chính là Thần Nhân.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Trường Sinh đang dạy bảo Hoàng Thiên, Hắc Thiên luyện công, hắn dùng linh lực bản thân kéo theo yêu lực trong cơ thể chúng nó, một lần lại một lần, để chúng nó dưỡng thành thói quen.

Hai tiểu gia hỏa này mặc dù không thể trao đổi với người, nhưng xác thực thông minh.

Lúc này, Thuận Thiên hoàng đế từ bên ngoài đình viện bước nhanh đi tới, tám tên Bạch Y vệ thì thủ ở trước cây cầu đi vào Võ Phong, không dám tự tiện vào Long Khởi sơn.

Nửa năm không thấy, Thuận Thiên hoàng đế lại cao lớn hơn một chút, có lẽ có quan hệ đến Nhân Vương truyền công.

Hắn bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, trẫm hôm qua gặp mặt sứ giả một đại tông môn đến từ Thiên Hải, bọn hắn nguyện ý thành lập phân tông tại Đại Cảnh, dạy bảo người Đại Cảnh tập võ, nếu hoàng thất có hoàng tử, công chúa kiệt xuất, có thể mang đến Thiên Hải, thành đệ tử chân chính của bọn họ.

Khương Trường Sinh vuốt đầu hai con mèo, nói:

- Chuyện này rất không bình thường, không ít Vương gia còn có quan hệ với các đại triều tông.

Long Mạch đại lục có triều tông đều có đệ tử hoàng thất Đại Cảnh, đây cũng là nguyên nhân các triều tông không ngăn cản Đại Cảnh, những hoàng tử tập võ trở về kia cuối cùng đều bị phong vương, trấn thủ một phương, cũng không có lòng phản loạn.

Thuận Thiên hoàng đế rầu rĩ nói:

- Đại Cảnh hoàn toàn không biết gì về bọn hắn, không thể không đề phòng, ta tìm Trương Anh hỏi thăm qua, tông này tên Huyền Không đảo, nghe nói có lão quái Động Thiên cảnh tọa trấn…..

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Nhìn ngươi thôi, nếu như ngươi nguyện ý tiếp nhận thì tiếp nhận, không nguyện ý thì từ chối, nếu có võ giả vượt qua Kim Thân cảnh dám đến Đại Cảnh gây rối, ta sẽ ra tay.

Nghe Khương Trường Sinh nói vậy, cảm xúc Thuận Thiên hoàng đế sục sôi, hắn đột nhiên hiểu tại sao Cảnh Thái Tông hào khí, phụ hoàng cứng cỏi.

Có người dựa vào… Cảm giác này thật sự quá thoải mái.

Thuận Thiên hoàng đế hít sâu một hơi, nói:

- Ta sẽ từ chối hắn, Đại Cảnh đang tăng trưởng, các phương diện đều như thế, bao gồm cả võ đạo, có ngài đánh xuống Chân Võ các, lại thêm nhân mạch Kỳ Duyên thương hội trên biển, chúng ta căn bản không cần Huyền Không đảo, ngược lại bọn hắn cần chúng ta.

Khương Trường Sinh cười cười, không nữa nói tiếp.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Tiểu hoàng đế, lúc nào tiến quân hải dương?

Thuận Thiên hoàng đế trầm ngâm nói:

- Tiếp qua mười năm nữa đi, ta xác thực nghĩ dừng chân tại hải dương, so với việc cứ đánh trên đất liền, không bằng phát triển quân đội trên biển, đã có thể thu thập tài nguyên hải dương, về sau còn có thể làm kì binh, thậm chí có khả năng dùng hải dương bao vây đại lục, chiếm đoạt thiên hạ.

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói lên kế hoạch của mình, ở bên trong đình viện này, hắn hết sức yên tâm, không sợ kế hoạch của mình bị truyền đi, cho dù có truyền đi cũng không sao đâu, bởi vì kế hoạch của hắn là dương mưu.

Hắn nghĩ thành lập số lượng lớn truyền tống trận cùng quân đội trú đảo ở trên biển, về sau bao vây Long Mạch đại lục, không ngừng áp bách, chặt đứt các triều liên hệ với thế lực hải dương, cuối cùng lại bao vây tác chiến, nhất cử ngầm chiếm thiên hạ.

Bây giờ sự thật rất rõ ràng đã xuất hiện, kia chính là trên biển phát triển mạnh hơn Long Mạch đại lục, không chỉ có võ đạo, còn có công cụ xã hội sinh ra, chỉ cần chặt đứt liên hệ giữa các triều và hải dương, khoảng cách giữa các triều và Đại Cảnh chỉ có thể càng ngày càng lớn.

Khương Trường Sinh nghe Thuận Thiên hoàng đế ý nghĩ thiên mã hành không, không có cho ra cái nhìn, kế hoạch này nghe rất không tệ, nhưng cũng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng bất kỳ kế hoạch nào đều như thế, Thuận Thiên hoàng đế sẽ dùng mấy chục năm đi thực hiện kế hoạch này, mấy chục năm sau lại nhìn, có lẽ rất nhiều khuyết điểm đã không còn tồn tại.

Chỉ cần Thuận Thiên hoàng đế cảm tưởng, Đại Cảnh sẽ có tương lai.

Chương 334: Ta có thể thấy chân trời góc biển (1)

Lúc trước Khương Tử Ngọc muốn cho giang sơn Đại Cảnh gấp bội, nhiều ít người dám tin, hơn mười năm đi qua, Đại Cảnh từ mười ba châu đã biến thành chín mươi chín châu, cho nên rất nhiều chuyện không thể dùng góc độ hiện tại phán đoán.

Thuận Thiên hoàng đế hàn huyên rất lâu, mới nói còn chưa hết rời đi.

Mấy ngày sau, Kinh Thành bùng nổ một cỗ chân khí mạnh mẽ, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Sứ giả Huyền Không đảo bị từ chối cực kỳ tức giận, bất quá cuối cùng vẫn nhịn xuống, không dám động thủ ở kinh thành.

Đại Cảnh sớm đã xưa đâu bằng nay, không cần Khương Trường Sinh ra tay, Thần Nhân ở kinh thành gây rối, kia chính là muốn chết.

Đến mức Kim Thân cảnh, cái kia càng không dám tới, cả đám đều hết sức tiếc mệnh.

Đối với bách tính mà nói, Đạo Tổ giống như Bồ Tát sống, nhưng ở trong mắt Kim Thân cảnh và võ giả cảnh giới cao hơn, Đạo Tổ là một tôn Sát Thần, Đại Cảnh Ti Châu là cấm địa nhân gian.

Thuận Thiên năm thứ ba.

Tân xuân, Thuận Thiên hoàng đế cũng không có bắt chước Nhân tông rộng mời vương triều phụ thuộc, các chủ nhân của mấy Thánh Địa tiến đến hoàng cung làm khách, mà là một mình đi vào đình viện Long Khởi sơn, hắn mang đến rượu ngon, món ngon cùng với điểm tâm, bày tràn đầy bàn đá, thậm chí còn để Bạch Y vệ mang đến số lượng lớn thịt bò đặc biệt nuôi nấng cho Bạch Long.

Hắn tận lực lấy lòng như vậy, Khương Trường Sinh tự nhiên hiểu rõ ý hắn, nhưng không thể không nói, tiểu tử này làm hết sức chu đáo, cũng làm cho hắn hết sức dễ chịu.

Không giống với những năm qua, ngày tân xuân năm nay dị thường náo nhiệt, có Bạch Kỳ, Thuận Thiên hoàng đế tại, đình viện không có ngừng qua tiếng động, Khương Trường Sinh đột nhiên hiểu rõ mấy người lớn tuooir kiếp trước vì sao hy vọng bọn nhỏ về nhà ăn tết.

Quen thuộc thanh tĩnh, tình cờ náo nhiệt một chút cũng rất không tệ.

Khương Trường Sinh thưởng thức một thoáng điểm tâm, mùi vị rất không tệ, để hắn nghĩ tới Khương Dự tuổi nhỏ, chẳng qua là hắn sớm đã quên điểm tâm trăm năm trước có gì mùi vị.

Kiếm Thần cũng đang uống rượu, tâm tình rất không tệ, chỉ vì Thuận Thiên hoàng đế điên cuồng đập mông ngựa cho hắn, tuyên bố Đại Cảnh có nhiều vô số kể võ giả sùng bái hắn, Thuận Thiên hoàng đế còn liệt cử một vài Võ trạng nguyên, nghe được Kiếm Thần đều tâm hoa nộ phát, chỉ có thể uống rượu, ra vẻ thờ ơ.

- Ngày sau, Kiếm Thần tiền bối nếu nguyện ý xuất thế, trẫm định là tổ chức một sự kiện trọng đại cho ngươi, thiên hạ luận kiếm, như thế nào, hội nghị chuyên môn làm ra cho kiếm khách tranh tài, người cuối cùng thắng được, trẫm tự mình hạ chiếu, sắc phong là Kiếm Thánh, gần với Kiếm Thần…..

Thuận Thiên hoàng đế nói dị thường hăng say, hắn rõ ràng có chút say, đều không lo được bảo trì lễ tiết trước mặt Khương Trường Sinh, bắt đầu dùng cả tay chân, giờ khắc này hắn mới giống thiếu niên chân chính.

Dù sao hắn cũng mới mười ba tuổi.

Khương Trường Sinh cười nhìn Thuận Thiên hoàng đế, đột nhiên cảm giác được hắn thật đáng yêu.

Kinh Thành bắn đầy pháo hoa, người trước mặt nâng ly cạn chén, cực kỳ thoải mái.

Một đêm này, theo Khương Trường Sinh, được cho là một đêm mỹ hảo nhất chưa từng có trong hai mươi năm qua.

Qua năm mới, Thuận Thiên hoàng đế rõ ràng càng có đấu chí, lúc tảo triều, quần thần đều phát hiện trên người hắn nhiều thêm một cỗ khí phách, rõ ràng còn tuổi nhỏ, nhưng trở nên có khí phách đối với rất nhiều quyết sách đại sự, không giống lo trước lo sau như Nhân tông.

Chân Long.

Xưng hô thế này dần dần truyền ra, từ trong miệng quan lại truyền đến trong miệng thương nhân, lại truyền đến trong miệng bách tính thiên hạ, thậm chí truyền đến trong tai các triều người.

Không biết có bao nhiêu vương triều đang âm thầm ân hận, vì sao hoàng đế Đại Cảnh luôn là siêu quần bạt tụy như thế, vì

sao không sinh ra hôn quân?.

Bất kỳ vương triều gì đều sẽ xuất hiện hôn quân, Đại Cảnh đã vượt qua một trăm năm, tựa hồ cũng không có hôn quân chân chính, phải biết Đại Tề lúc đầu không ngừng khuếch trương sở dĩ dừng bước lại, là bởi vì hoàng quyền thay đổi, xuất hiện một tên hoàng đế chỉ biết vui đùa.

Đại Cảnh càng ngày càng tốt, mà Long Khởi quan cũng như thế.

Có Thanh Nhi quản lý, đào móc ra càng ngày càng nhiều hạt giống tốt võ đạo, thực lực võ đạo toàn thể các đệ tử vững bước tăng lên.

Thoáng chớp mắt.

Nửa năm trôi qua.

Tống Ly từ Dự Châu chạy đến, bái phỏng Thuận Thiên hoàng đế.

Trong ngự thư phòng.

Vẻ mặt Tống Ly khó coi, nói:

- Bệ hạ, người của ta ở trên biển thăm dò được Thiên Nam hải tông đang tụ tập số lượng lớn đệ tử chạy tới Đông Hải vương triều, nghe nói còn có Lạc tông, Lạc tông và Thiên Nam hải tông đều có cao thủ Động Thiên cảnh, ta thậm chí còn thăm dò Lạc tông Tông chủ đi bái phỏng Xích Nguyệt lão tổ, cường giả xếp hạng thứ hai Thiên Hải, Xích Nguyệt lão tổ đã xuất quan ở cuối năm ngoái, vô cùng có khả năng đạt đến Nhị Động Thiên chi cảnh trong truyền thuyết, nói cách khác, hắn vô cùng có khả năng đã là nhân vật mạnh nhất Thiên Hải, nếu như Xích Nguyệt lão tổ cùng Thiên Nam hải tông, Lạc tông hợp lại, Đại Cảnh nguy rồi.

Thuận Thiên hoàng đế nhíu mày, buông xuống tấu chương, hỏi:

- Nhị Động Thiên và Nhất Động Thiên có bao nhiêu chênh lệch? Ngươi cảm thấy Đạo Tổ dễ dàng hạ gục Nhất Động Thiên có đi đến Nhị Động Thiên hay không, có thể chống đỡ ba vị cường giả Động Thiên hợp lại hay không?

Tống Ly cười khổ nói:

- Thuộc hạ làm sao biết, thuộc hạ chẳng qua là tới truyền lại tình báo, sở dĩ không cần Vạn Lý điêu, là sợ bị diệt khẩu.

Chương 335: Ta có thể thấy chân trời góc biển (2)

Gần đây có chuyện Vạn Lý điêu bị cao thủ thần bí chặn giết phát sinh, đối với cái này, Trương Anh cũng không thể tránh được, nếu các thành đều có thần nhân trấn thủ, thì có thể giảm mạnh xác suất loại chuyện này phát sinh.

Đương nhiên, đây chỉ là lý do đầu tiên, thứ hai là Tống Ly sợ chết, muốn thuận tiện tránh ở trong kinh thành.

Thiên Nam hải tông có nhiều vô số kể cao thủ, hắn đã biết được Thiên Nhân Phượng đang phái người tìm kiếm mình, chuyện hắn chế tạo hải quân cho Đại Cảnh căn bản giấu không được.

- Trẫm biết được, ngươi lại đi xuống đi.

Thuận Thiên hoàng đế khoát tay nói.

Tống Ly do dự nói:

- Thuộc hạ gần đây thân thể không tốt, muốn về phủ đệ tĩnh dưỡng, không biết…..

Thuận Thiên hoàng đế lườm hắn một cái, khẽ gật đầu.

Tống Ly vội vàng bái tạ Thuận Thiên hoàng đế, sau đó quay người rời đi, hắn lặng lẽ thở dài một hơi, trên mặt đầy tươi cười.

- Thiên Nam hải tông, qua đi tìm cái chết.

Tống Ly ở trong lòng đắc ý suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Ngày đó, Thuận Thiên hoàng đế tự mình tìm tới Khương Trường Sinh, thông báo việc này.

Khương Trường Sinh biểu thị đã biết, Thuận Thiên hoàng đế cũng không có hỏi nhiều, lựa chọn tin tưởng lão tổ.

Sau khi hắn rời đi, Khương Trường Sinh hướng về phía Đông Hải vương triều nhìn lại, thúc giục Thiên Địa Vô Cực Nhãn, cơ hồ trong nháy mắt, hắn đã thấy Đông Hải vương triều, hắn bắt đầu tốc độ cao tìm tòi.

Có thể thấy Đông Hải vương triều là một chuyện, cẩn thận điều tra lại là một chuyện khác.

Hắn quyết định tìm tòi từ bờ biển, dọc theo đường ven biển nhìn lại, rất nhanh, hắn đã nhìn thấy số lượng lớn thuyền biển, trên không còn lơ lửng rất nhiều thân ảnh, chính là Thần Nhân.

Khương Trường Sinh lưỡng lự có muốn hiện tại bắn chết bọn hắn hay không, nghĩ lại, không được, dễ dàng đánh rắn động cỏ.

Chờ ba vị cao thủ Động Thiên cảnh ra tay, hắn lại tiếp tục thu hoạch.

Hắn xem trong chốc lát, vừa thu hồi tầm mắt.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Con mắt của ngài tỏa ánh sáng, là đang nhìn cái gì à, đây là võ học gì? Có khả năng thấy đến chỗ rất xa?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta có thể thấy chân trời góc biển, ngươi tin không?

- Tin.

Bạch Kỳ trả lời, sau đó lại gần liếm tay Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh đẩy nó ra, nó cũng không khổ sở, tức giận, nhu thuận đi đến một bên nằm xuống.

Một màn này để Kiếm Thần trợn trắng mắt, hắn cảm giác Kiếm đạo của mình bị vũ nhục.

Một tháng đi qua.

Thuận Thiên năm thứ tư, lại là một năm mới náo nhiệt vừa qua khỏi.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang luyện công, bỗng nhiên phát giác được cái gì, hắn mở to mắt, đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Thấy hắn làm ra điệu bộ này, Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ là những cao thủ Động Thiên cảnh tiểu hoàng đế nói tới sắp đến?

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu.

Kiếm Thần đứng dậy theo, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Cuộc chiến Động Thiên, hắn rất chờ mong.

Không giống với lần trước chiến với Nhân Vương, Khương Trường Sinh lưu thủ, lần này đối mặt địch nhân, Khương Trường Sinh chắc chắn sẽ hạ sát thủ, mà kẻ địch không chỉ có một vị, trong đó bao gồm cả một vị cường giả Nhị Động Thiên.

Một trận chiến này nhất định có thể khiến cho hắn thu hoạch được rất nhiều cảm ngộ.

Phần cuối thiên địa, mây đen cuồn cuộn chậm rãi bao phủ tới Kinh Thành, che đậy sông núi, che giấu vẫn thạch khổng lồ, để nửa bầu trời lâm vào mờ tối.

Thuận Thiên hoàng đế đang xử lý chính vụ bỗng nhiên thấy mi tâm đau đớn, cái bớt của hắn đang đau nhức, hắn vô ý thức vuốt vuốt, tâm thần bắt đầu có chút không tập trung.

Hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, đứng dậy, đi ra bên ngoài ngự thư phòng.

Hình Thủ trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, nói:

- Xem ra kẻ địch sắp tới.

Thuận Thiên hoàng đế lo lắng, mặc dù Khương Trường Sinh đáp ứng, nhưng ba cao thủ Động Thiên cảnh đột kích, có thể hay không thương tới người vô tội?

Trong phủ đệ bên cạnh hoàng cung, Nhân Vương tóc trắng xoá, hư nhược đi ra khỏi cửa phòng, hắn chật vật ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hắn cảm nhận được một cỗ sát khí cực kỳ đáng sợ, so với khí thế lúc trước Đạo Tổ đối mặt hắn còn mạnh hơn.

Chẳng lẽ là cao thủ hải ngoại?

Hắn bắt đầu sầu lo cho Đại Cảnh, hắn cũng không muốn mình vừa truyền công cho Thiên Tử Đại Cảnh, Đại Cảnh liền vong.

Làm mây đen bao trùm Kinh Thành, bách tính, võ giả toàn thành ngẩng đầu, đều hết sức hoang mang, sao trời lại đột nhiên thay đổi rồi?

Ngọc Nghiên Dật đang luyện công ngẩng đầu nhìn liếc mắt, lộ ra vẻ hưng phấn.

Lại có thể xem Đạo Tổ ra tay rồi.

Cũng không biết bây giờ Đạo Tổ mạnh bao nhiêu?

Toàn bộ Kinh Thành như đêm tối, một cỗ cảm giác áp bách khó tả bao phủ thiên địa, làm cho tất cả trong lòng mọi người nặng trĩu.

- Đạo Tổ, còn chưa lên, chẳng lẽ ép bản tọa diệt Kinh Thành, ngươi mới bằng lòng hiện thân?

Một tiếng già nua đạm mạc vang lên, quanh quẩn trong thiên địa.

Khương Trường Sinh buồn cười, vẫn rất giảng võ đức.

Hắn lúc này đạp không bay lên, dưới chân ngưng tụ ra mây mù, đằng vân giá vũ bay ra khỏi sương mù trên núi, bay về phía mây đen trên trời.

Dân chúng chú ý Long Khởi sơn mắt thấy một màn này, đều thở dài một hơi.

Chỉ cần Đạo Tổ ra tay, Kinh Thành sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khương Trường Sinh xuyên qua tầng mây đen, đi vào trên biển mây, hắn nhìn thấy năm bóng người.

Thiên Nhân Phượng, Đường tông chủ cũng có mặt, cầm đầu là một lão giả mặc áo bào đỏ, hắn gầy như que củi, nhưng thân hình cao lớn, cao khoảng hai mét, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, hai người khác thì cũng lộ ra khí thế bất phàm.

Chương 336: Coi như có chết cũng vinh quang

Tất cả đều là cao thủ Động Thiên cảnh.

Huyết bào lão giả càng có công lực Nhị Động Thiên, khí tức hắn rõ ràng cao hơn bốn người khác, còn cường đại hơn Nhân Vương.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Năm vị thoạt nhìn bản lĩnh bất phàm, vì sao tới Đại Cảnh ta?

Thiên Nhân Phượng hừ lạnh nói:

- Ngươi giết đệ đệ ta, hà tất giả ngu?

- Nguyên lai là báo thù tới, thế không có cách nào.

Khương Trường Sinh thở dài nói, hắn không có lấy ra Xạ Nhật thần cung, cũng không có xuất ra Kim Lân côn và Kỳ Lân phất trần, cứ như vậy buông tay, lộ ra rất bất đắc dĩ.

Huyết bào lão giả mở lời:

- Báo thù chẳng qua là thứ nhất, các hạ độc bá Đại Cảnh, còn muốn chiếm đoạt Long Mạch đại lục, Long Mạch đại lục quá lớn, các hạ có thể ăn một miếng không hết, từ bỏ Đại Cảnh, tới Thiên Hải, bản tọa nguyện đến đỡ ngươi, để ngươi áp đảo võ đạo Thiên Hải.

Lời vừa nói ra, bốn người khác kinh ngạc nhìn về phía hắn, Thiên Nhân Phượng càng giận đến toàn thân run rẩy, vừa muốn nói chuyện, lại bị Đường tông chủ đưa tay ngăn cản.

Đường tông chủ khẽ lắc đầu với cho nàng, ra hiệu nàng an tâm chớ vội.

Khương Trường Sinh nhìn huyết bào lão giả, nói:

- Không buông bỏ Đại Cảnh, ta nguyện gia nhập Thiên Hải, như thế nào?

Huyết bào lão giả khẽ nói:

- Khó mà làm được, muốn gia nhập Thiên Hải, dù sao cũng phải làm ra cống hiến.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ lắc đầu, hắn nâng tay phải lên, ngón trỏ ngón giữa khép lại, đặt ở trước miệng, vẻ mặt trở nên băng lãnh, giống như biến thành người khác.

- Đã như vậy, vậy ra tay đi, đừng cảm thấy trong lòng còn có may mắn, các ngươi không trốn khỏi đây, hoặc là giết ta, hoặc là đi chết.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào bay phất phới, thần quang lóng lánh, tóc đen hắn phất phới, một cỗ sát ý cực hạn khóa chặt năm vị cường giả hải ngoại bên trên biển mây.

Ngoại trừ huyết bào lão giả ra, bốn người còn lại động dung, bọn hắn nhìn không thấu thực lực của Khương Trường Sinh, nhưng không hiểu rùng mình.

Huyết bào lão giả cười, cười đến vô cùng dữ tợn, nói:

- Ngươi rất ngông cuồng, rất nhiều người muốn bản tọa chết, bản tọa đã nhớ không rõ tên của bọn hắn, không biết ngươi có thế để cho bản tọa nhớ bao lâu.

Tiếng nói vừa ra, hắn vỗ một chưởng đến Khương Trường Sinh, chân khí màu đỏ ngòm cuồn cuộn như sương mù bàng bạc bao phủ hướng Khương Trường Sinh.

Sau lưng Khương Trường Sinh ngưng tụ ra Cửu Tự Chân Ngôn, chín chữ ánh sáng màu vàng kim hình thành một vòng sáng màu vàng kim xoay tròn sau lưng hắn, hình thành một vòng phòng hộ, ngăn cản sương máu.

- Lên đi, chư vị không cần lưu thủ.

Đường tông chủ trầm giọng quát, hắn gỡ xuống mộc đàn trên lưng, bay tới càng cao bầu trời, một tay nắm đàn, một tay kích thích dây đàn, đếm không hết chân khí lưỡi dao bay ra, mưa sa tầm tã đánh tan sương máu, nện ở trên vòng bảo hộ của Khương Trường Sinh.

Một vị cao thủ Động Thiên cảnh hình thể cường tráng trống rỗng xuất hiện sau lưng Khương Trường Sinh, đánh ra một quyền, nắm đấm hắn lại biến thành màu kim hồng, lượn lờ khí tức nóng bỏng.

Coong!

Biển mây bị đánh xơ xác, cao thủ to lớn bị chấn động đến bay rớt ra ngoài, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Thiên Nhân Phượng xuất hiện bên trái Khương Trường Sinh, hai tay vận công, hình ảnh thiên địa ngưng tụ sau lưng, một huyễn tượng thiên địa to lớn hùng vĩ như hải thị thận lâu xuất hiện ở sau lưng nàng, phía trên sông núi có đếm không hết chân khí xoay quanh, nhìn qua như Tiên cảnh.

Những người khác thấy công kích không có hiệu quả, dồn dập ngưng tụ ra hình ảnh thiên địa, bao vây Khương Trường Sinh.

Sau lưng huyết bào lão giả đối diện Khương Trường Sinh ngưng tụ ra hình ảnh thiên địa, thiên địa của hắn chính là núi thây biển máu, như luyện ngục nhân gian, khác biệt rất xa so với thiên địa của những người khác, bên trong núi thây biển máu kia mơ hồ có thân ảnh quỷ quái đang xuyên qua, khiến cho người ta tê cả da đầu.

Nương theo biển mây phía dưới bị đánh tan, người toàn thành đều thấy một màn này.

Năm đại cao thủ Động Thiên cảnh bao vây Đạo Tổ, sau lưng từng người xuất hiện lấy huyễn tưởng thiên địa giống như thần tích, chấn động không gì sánh nổi, toàn bộ bầu trời bị năm hình ảnh thiên địa khác biệt bao trùm, phía trên là Đường tông chủ, bốn phía là bốn vị cao thủ Động Thiên cảnh khác, Khương Trường Sinh bị bao bọc vây quanh lộ ra rất nhỏ bé.

Thuận Thiên hoàng đế trừng to mắt, thân thể khống chế không nổi phát run.

Hắn phát hiện mình đánh giá thấp kẻ địch.

Không chỉ là hắn, Nhân Vương, Trương Anh, Tống Ly, Ngọc Nghiên Dật, Trần Lễ, Thanh Nhi các loại, vô luận võ công cao bao nhiêu, đều bị một màn này hù dọa.

Năm đại cao thủ Động Thiên cảnh bộc phát khí thế để cả tòa Kinh Thành rung động, cảm giác áp bách khó mà hình dáng để bách tính có loại cảm giác nghẹt thở.

Giờ khắc này, tất cả mọi người quên Đạo Tổ cường đại cỡ nào, quên đi những chiến tích rung động thế nhân, chỉ rung động vì năm đại cao thủ Động Thiên cản.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ đứng bên vách núi, ngây ngốc nhìn một màn này, giống như phàm linh đang ngước nhìn tiên thần vĩ ngạn.

Mặt huyết bào lão giả không thay đổi nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Bên trong hết thảy tình cảnh mà nhân sinh của bản tọa được chứng kiến, còn không có người có đãi ngộ như thế, Đạo Tổ, ngươi hôm nay dù chết, nhưng cũng tính vinh quang.

Chương 337: Điều đó không có khả năng, không có khả năng!

Bốn người khác ở trong lòng cảm khái.

Bọn hắn cũng bị khí thế lẫn nhau hù dọa, đội hình như vậy, người nào đụng người đó chết.

Cho nên nhìn thấy mặt Đạo Tổ không đổi sắc, trong lòng bọn họ dâng lên một cỗ kính ý, bao gồm cả Thiên Nhân Phượng ở bên trong.

Vì một phương vương triều, có thể làm đến mức độ như thế, trách không được Đại Cảnh dùng tín nghĩa lập quốc.

Bọn hắn đều nghĩ Đạo Tổ là vì thủ hộ giang sơn của đồ đệ, mà không phải mưu lợi, bọn hắn khâm phục cường giả như vậy, nhưng xung đột lợi ích, không thể không chiến.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh lạnh lùng, như là thần tiên cúi xem chúng sinh, hắn lạnh giọng nói:

- Chư vị, các ngươi đang tranh thủ hít thêm không khí Đại Cảnh mấy lần à?

- Muốn chết!

Năm người đều tức giận, huyết bào lão giả lúc này huy chưởng, bốn người khác cũng giống như thế, năm phương hình ảnh thiên địa thu vào trong cơ thể của bọn họ, hóa thành lực lượng kinh khủng dùng lòng bàn tay của bọn hắn đánh ra.

Khương Trường Sinh cũng giống như thế, Cửu Tự Chân Ngôn sau lưng thu vào trong cơ thể, hắn cũng huy chưởng đánh ra.

Oanh…

Cường quang xuất hiện, sáu cỗ lực lượng kinh khủng tấn công, ánh chớp lấp lánh, huyết phong quét ngang thiên địa.

Tất cả mọi người bị ánh sáng rõ làm nheo mắt lại, Càn Khôn cảnh Kiếm Thần miễn cưỡng thấy, hắn trừng to mắt, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy vô tận lôi đình bỗng nhiên bùng nổ, bao phủ chiến trường trên bầu trời, làm tất cả mọi người mất đi thính giác, không thể thấy vật, lôi đình đầy trời xen lẫn trên người năm tôn cao thủ Động Thiên cảnh, oanh đến thân thể bọn họ run rẩy, căn bản không kịp đào thoát.

Bầu trời trong vòng phương viên trăm dặm bị Lôi Bạo đáng sợ bao trùm, trong một hơi, năm tôn cường giả Động Thiên ít nhất bị một trăm đường lôi điện oanh kích.

Mấy tức sau.

Cường quang thối lui, thiên địa khôi phục màu sắc.

Tầm mắt tất cả mọi người bắt đầu khôi phục, nhưng vẫn cảm giác ù tai, bọn hắn ngẩng đầu nhìn lại, tất cả đám võ giả đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Đạo Tổ đứng ở phía dưới lôi điện đầy trời, đạo bào lóng lánh thần quang, sáng chói loá mắt, mà năm vị cao thủ Động Thiên toàn thân bị cháy đen, không ngừng run rẩy.

Lôi điện còn xen lẫn ở trên vòm trời, rõ ràng không có lôi vân, cổ quái mà hùng vĩ.

Thiên địa yên tĩnh.

Huyết bào lão giả run giọng nói: - Đây là….. Tuyệt học gì….

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Cửu Thần Đấu Chuyển Công.

Nhưng thật ra là Thiên Tâm lôi pháp được Cửu Tự Chân Ngôn gia trì phóng thích.

Thiên Tâm lôi pháp chính là tuyệt học tu tiên, hắn trước kia còn dùng một chiêu này tôi thể cho Khương Tiển, thậm chí cải

tiến một bộ võ học tương tự đặt ở bên trong Long Khởi quan.

Một mực dùng Trần gia Khí Chỉ, có chút ngán, hôm nay khó có được tràng diện lớn, cơ hội hiếm thấy bộc lộ tài năng, bắt thêm càng nhiều giá trị hương hỏa?.

Huyết bào lão giả run rẩy toàn thân, năm vị cường giả Động Thiên cảnh bắt đầu hạ xuống, ngoại trừ huyết bào lão giả, bốn người còn lại đã chết bất đắc kỳ tử, bọn hắn đều mở to con mắt, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, hoảng sợ.

Dưới con mắt hoảng sợ của huyết bào lão giả, Khương Trường Sinh giơ ra hai ngón tay phải chỉ về phía hắn.

Hắn chật vật há mồm: - Ta….. Sai….. Tha…

Hưu!

Trán của hắn bị xuyên thủng, sinh cơ bị chặt đứt.

Khương Trường Sinh từ bên hông giật xuống một đầu Tử lăng, chính là Thúc Thần lăng, tiện tay lắc một cái, Thúc Thần lăng cấp tốc duỗi dài, trói thi thể năm tôn Động Thiên cảnh cùng một chỗ.

Hắn đeo Thúc Thần lăng ở hông, sau đó lấy ra Xạ Nhật thần cung.

Hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhắm chuẩn bờ biển Đông Hải vương triều.

Trong lúc người toàn thành nhìn soi mói, Đạo Tổ đứng ở trên không trung, bên trong lôi điện đầy trời kéo ra một thanh đại cung, mà bên trên thắt lưng của hắn buộc một cây Tử lăng, một chỗ khác của Tử lăng quấn năm bộ thi thể.

Bọn hắn không thể nào hiểu được vì sao Tử lăng có thể duỗi dài, không thể nào hiểu được đại cung đang được kéo căng vì sao xuất hiện.

Trương Anh cũng lý giải, hải ngoại đã sớm lưu hành giới chỉ cất giữ bảo vật bên trong không gian, nhưng hắn không thể hiểu được năm cao thủ Động Thiên cảnh liền chết như vậy?

Hắn biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng này.

Quá mẹ nó khoa trương rồi.

Lão Tử không phải đang nằm mơ đó chứ?

Trương Anh cho mình một bạt tai, gương mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Hắn lúc này hưng phấn, kích động ngưỡng vọng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhắm chuẩn kẻ địch, kéo ra dây cung, dáng người hắn giờ khắc này khắc sâu thật sâu vào trong lòng của tất cả mọi người, rung động vô song, khắc cốt minh tâm.

Bọn hắn đời này cũng sẽ không quên một màn này.

Dưới con mắt mọi người, tay phải Khương Trường Sinh buông ra.

Oanh một tiếng.

Cường quang lấp lánh, mặc dù không đến mức để thiên địa thất sắc như lúc trước, nhưng vẫn như cũ bá khí mà hùng vĩ, Đạo Tổ vậy mà bắn ra một chùm sáng to ít nhất trăm trượng, trong nháy mắt tan biến trong thiên địa.

Không ít bách tính suy nghĩ trong năm Nhân Đức lúc Đạo Tổ ăn mừng năm mới bắn ra cường quang, nguyên lai đó không phải pháo hoa, là mũi tên.

Mũi tên do chân khí biến thành.

Khương Trường Sinh híp mắt nhìn, yên lặng đếm ngược.

Ba giây sau, phần cuối thiên địa truyền đến một tiếng nổ rung trời.

Tất cả mọi người không rõ hắn vì sao muốn bắn một tiễn.

Tống Ly đến từ Thiên Nam hải tông tựa hồ suy nghĩ, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, đầy mắt là không thể tin được, toàn thân hắn run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ….. Điều đó không có khả năng….. Không có khả năng….

Chương 338: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (1)

Khương Trường Sinh bắn một tiễn oanh diệt nơi đóng quân hai tông ở vùng duyên hải Đông Hải vương triều thành vịnh biển, tất cả võ giả đều bị giết, mặc dù không coi là diệt tông, nhưng ít ra để Thiên Nam hải tông, Lạc tông tổn thất nặng nề, nguyên khí tổn thương nặng nề, sau này không có khả năng lại quay đầu trở lại.

Hắn mặc dù mong muốn sinh tồn ban thưởng, nhưng muốn khống chế ở trong phạm vi mình có thể khống chế, như loại kết thù này thì nên ra một kích giết chết, để tránh ngày nào đó đối phương phái người đi ám toán người bên cạnh hắn, huống hồ chỉ cần hắn một mực không hiển lộ toàn bộ thực lực, thường cách một đoạn thời gian sẽ có người cảm giác mình có thể làm được.

Trên thực tế, lực uy hiếp của hắn đã đầy đủ mạnh mẽ, sống hơn một trăm năm, dứt bỏ những đại nạn kia đến, người muốn chết, đại chiến hắn gặp phải thì một đôi tay đã có thể đếm được.

Tựa như thế lực đệ nhất Thiên Hải, giá trị hương hỏa chỉ mới hơn có ba vạn, cho dù là địa vị bá chủ tuyệt đối cũng sẽ gặp phải khiêu chiến và tập kích, cho nên hắn căn bản không cần lo lắng biểu hiện quá ác, từ đó không người nào dám tới khiêu chiến, dù sao bản thân hắn cũng bảo lưu lại thực lực.

Cho đến tận hôm nay, còn không có người khiến hắn toàn lực mà chiến.

Hắn hi vọng sau này cũng sẽ không có.

Một khi gặp được, nói rõ hắn không còn giấu diếm, không phù hợp cách hắn sinh tồn.

Khương Trường Sinh quay người, bay về phía hoàng cung, ném năm cỗ thi thể Động Thiên cảnh vào trong cung, hắn cấp tốc trở lại bên trong Long Khởi sơn, thuận tay thu Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới.

Sau khi hạ xuống, Bạch Kỳ, Kiếm Thần lại gần, Bạch Kỳ líu ríu nói không ngừng, hết sức kích động, ánh mắt Kiếm Thần nhìn về phía hắn cũng tràn ngập kính sợ.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Tu hành thật tốt, về sau ngươi cũng có thể làm được.

Dứt lời, hắn không để ý Bạch Kỳ dây dưa, đi vào bên trong căn phòng, hắn bắt đầu chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Bạch Kỳ thì tìm tới Kiếm Thần, để Kiếm Thần truyền lại Kiếm đạo cho mình.

Kiếm Thần đang có ý đó, trận chiến này khiến cho hắn hơi có cảm ngộ, thông qua quá trình truyền thụ Kiếm đạo, hắn cũng có thể chải vuốt Kiếm đạo của mình, tìm thời cơ đột phá hư vô mờ mịt kia.

Cùng lúc đó, toàn bộ Kinh Thành đang vẫn còn ở bên trong bầu không khí náo động, tất cả mọi người hết sức phấn chấn.

Trương Anh, Ngọc Nghiên Dật vui mừng khi mình sớm kết giao Đạo Tổ, Tống Ly hưng phấn, phán đoán của mình là đúng, may mắn hắn kịp thời đầu nhập vào Đại Cảnh.

Kích động nhất chính là Thuận Thiên hoàng đế, so với lần trước chiến cùng Nhân Vương, lần này Đạo Tổ biểu hiện càng thêm rung động, trong lòng Thuận Thiên hoàng đế, Đạo Tổ đã là biểu tượng của vô địch.

Có lão tổ vô địch như thế này tọa trấn, Đại Cảnh há có thể không thống nhất thiên hạ?

Sau đó, hắn muốn làm chính là làm gì chắc đó, không thể xuất hiện sai lầm, dẫn đến giang sơn xã tắc xảy ra nhiễu loạn lớn.

【 Thuận Thiên năm thứ tư, Huyết Nguyệt lão tổ, Thiên Nhân Phượng, Đường Kiều Nhất, Vương Tinh, Trịnh Lục Hầu đột kích, muốn hợp lại tru sát ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - tuyệt học tu tiên Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp 】 .

【 Thuận Thiên năm thứ tư, Thiên Nam hải tông, Lạc tông muốn hợp lại trợ giúp Đông Hải vương triều bao vây Đại Cảnh, ngươi kịp thời ra tay, hủy diệt tinh nhuệ hai tông, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp X3 】 .

Liên tục hai dòng nhắc nhở xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, khiến cho hắn vui thích lộ ra mỉm cười.

Số lượng Kim Lân ngọc diệp đã đi đến chín mảnh, càng nhiều càng tốt.

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp ngược lại để hắn kinh hỉ.

Tiễn thuật của hắn thuần túy là dựa vào Thiên Địa Vô Cực Nhãn cùng Xạ Nhật thần cung, trước đó đều là cảnh giới cao đánh cảnh giới thấp, đả kích một chiều, không có hàm lượng kỹ thuật, bây giờ nhiều thêm một bộ tiễn pháp, tất nhiên có thể làm cho Xạ Nhật thần cung phát huy ra uy năng mạnh hơn.

Thực lực Tu Tiên giả xưa nay không chỉ xem thực lực bản thân, còn cân nhắc về pháp bảo, cho nên chiến lực chân thực của Khương Trường Sinh tuyệt không phải đơn giản như số lượng giá trị hương hỏa biểu hiện ra.

Không chỉ là Tu Tiên giả, những đại lục có võ đạo cường thịnh cũng là như thế, tựa như Lâm Hạo Thiên mà Mộ Linh Lạc nói tới, dùng thần binh vượt cảnh giới giết địch.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

Trí nhớ khổng lồ tràn vào trong óc của hắn, để ý thức của hắn lâm vào một loại trạng thái huyền diệu.

Thật lâu, Khương Trường Sinh mở mắt, mặt lộ vẻ kinh diễm.

Không hổ là sinh tồn ban thưởng mà năm tôn cường giả Động Thiên mang tới, xác thực bá đạo.

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp đã ẩn chứa ảo diệu của pháp tắc, có thể nhảy vọt không gian, thời gian, tuyệt không phải đơn giản như bắn tên tầm thường, theo truyền thừa trí nhớ đến xem, hắn chưa hẳn có thể hoàn toàn nắm giữ Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, vẫn phải đi đến cảnh giới mạnh hơn, dĩ nhiên,

mặc dù chẳng qua là nắm giữ mấy thức đằng trước cũng đầy đủ.

Thoải mái.

Sinh tồn ban thưởng không chỉ do cảnh giới định ra, còn do khốn cảnh đối uy hiếp bản thân mà định ra, nếu như Khương Trường Sinh không phản kháng, năm tôn cường giả Động Thiên vẫn có thể đánh chết hắn.

Chương 339: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (2)

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp đã vượt qua cảnh giới trước mắt của hắn, đầy đủ để hắn hưởng thụ một khoảng thời gian rất dài, thậm chí có thể một mực trở thành một trong chiêu số mạnh nhất của hắn.

Khương Trường Sinh trước truyền thừa tâm pháp, tiễn pháp đặc thù kiểu này không chỉ là xạ thuật thuần túy, pháp môn cần vận công đều đặc thù, cần thời gian tu hành.

Tin tức Đạo Tổ tru diệt năm đại cường giả Động Thiên cảnh cấp tốc điên cuồng truyền khắp Đại Cảnh, truyền ra khắp thiên hạ.

Trương Anh cũng dùng Vạn Lý điêu truyền việc này về Thiên Hải.

Trận chiến này tuyệt đối có thể chấn nhiếp đến thế lực hải ngoại, bên trong một đoạn thời gian rất dài, đoán chừng không có người nào dám tới khiêu chiến đạo tổ hoặc nguy hại Ti Châu.

Khương Trường Sinh ban ngày luyện công, ban đêm đi tới bờ biển Đại Cảnh, luyện tiễn vào hải dương, hắn muốn yên lặng mạnh lên, như thế thì nếu như xuất hiện cường giả Tam Động Thiên, đối phương có lẽ sẽ cảm giác mình có hi vọng chơi chết hắn, trên thực tế dựa theo giá trị hương hỏa suy tính, hắn đã vượt qua Tam Động Thiên, lại thêm một thân pháp bảo cùng tuyệt học tu tiên, hắn không dám tưởng tượng mình mạnh bao nhiêu. Dù vậy, hắn cũng không thể tự phụ, nhất định phải

nghiêm túc đối đãi mỗi một vị đối thủ, sớm suy tính khả năng kẻ địch xuất hiện.

Chỉ đánh có nắm chắc trận.

Thoáng chớp mắt.

Thời gian nửa năm đi qua.

Trong kinh thành phát sinh một đại sự, Nhân Vương qua đời, Thuận Thiên hoàng đế hậu táng Nhân Vương, chiếu cáo thiên hạ, tịnh phong hắn làm Đế Sư.

Khương Trường Sinh đứng bên vách núi, yên lặng nhìn một màn này.

Trước kia hắn lấy Nhân Vương làm địch nhân giả tưởng, chưa từng suy nghĩ Nhân Vương vậy mà dùng phương thức như vậy kết thúc cuộc đời.

Thuận Thiên hoàng đế được truyền đến công lực của Nhân Vương có chân khí vô cùng cường đại, Càn Khôn cảnh bình thường đều khó mà so, nhưng còn so ra kém Động Thiên cảnh, Nhân Vương truyền công chắc chắn có bộ phận công lực xói mòn, mà thân thể Thuận Thiên hoàng đế cũng không thể coi mạnh mẽ, cũng không biết Nhân Vương như thế nào truyền công, lại còn thành công.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Thuận Thiên hoàng đế quan sát, phát hiện trên người hắn có hai cỗ khí vận không giống bình thường, lượn lờ quanh người, không có chống cự lẫn nhau, ngược lại có ảo diệu Thái Cực tương hợp, hai cỗ khí vận giúp đỡ lẫn nhau, trợ giúp hắn có thể trấn áp chân khí sục sôi trong cơ thể.

Khí vận chi pháp, cũng là hết sức tinh diệu.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nhưng hắn cũng không có cảm thấy hứng thú đối với khí vận.

Hắn chỉ tin tưởng thực lực của mình, không muốn ỷ lại khí vận.

Tựa như vận triều, khí vận dẫn đến võ đạo phồn thịnh, nếu như khí vận bị chặt đứt, võ đạo thiên hạ chắc chắn sụp đổ, như

thế suy đoán, những võ giả dựa vào khí vận mạnh lên một khi mất đi khí vận, rất khó lại tiến bộ, thậm chí có khả năng khí huyết hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh quay người, trở lại đến bên trong sân vườn.

Bạch Kỳ đang luận bàn cùng Hoàng Thiên, Hắc Thiên, một trảo một con mèo, đập cho chúng nó không ngừng kêu to, Kiếm Thần đoán chừng nghe đến phiền, cũng không có đợi ở trong đình viện.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản chúng nó, mà là ngồi dưới gốc Địa Linh thụ, bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

Trong nửa năm, hắn đã sơ bộ nắm giữ ba thức đầu của Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, thực lực tăng mạnh, chỉ là không có thời cơ thử nghiệm.

Hắn nghĩ tới Mộ Linh Lạc sắp tham gia thi đấu trong Thánh phủ, có lẽ sẽ có cơ hội thi triển, có thể thành công hay không, đến lúc đó có khả năng sớm thử một chút.

…

Duyên hải phía tây đại lục, bên trong một gian khách sạn.

Khương La, Tà Tôn đang uống rượu, nghe nói võ giả sát bàn nghị luận, trong lòng hai người chấn kinh.

- Ngũ đại cường giả vượt qua Càn Khôn cảnh? Đó là cảnh giới gì?

- Không rõ ràng, lúc trước nghe nói Càn Khôn cảnh, ta đã đủ ngoài ý muốn, không nghĩ tới còn có cảnh giới càng cao hơn.

- Đạo Tổ mạnh mẽ thật sự không thể tưởng tượng, hắn đến cùng sống bao lâu?

- Nghe nói hắn mới hơn một trăm tuổi.

- Không có khả năng, võ giả hơn một trăm tuổi có thể đi đến Kim Thân cảnh đã là ngút trời kỳ tài, trừ phi hắn là tiên nhân chuyển thế.

Nghe những võ giả khác thảo luận, Tà Tôn cảm khái nói:

- May mắn vi sư lúc trước không có đi Đại Cảnh hút công lực của người, bằng không…..

Khương La chính là đệ tử hoàng thất Khương gia, cảm thụ càng thêm sâu, hắn cảm khái nói:

- Lão nhân gia ông ta xác thực mạnh mẽ, có thể được hắn thủ hộ, Đại Cảnh thật sự là được trời xanh chiếu cố.

Đây cũng là cảm khái của người trong thiên hạ.

Đạo Tổ chẳng qua là sư phụ của Cảnh Thái Tông, lại bảo vệ Đại Cảnh nhiều năm như vậy.

Nếu Đạo Tổ lợi dụng Đại Cảnh, bóc lột bách tính, võ đạo, vì mình mưu lợi, người trong thiên hạ còn có thể hiểu được, nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa từng nghe nói Đạo Tổ có nhu cầu cụ thể gì, ngay cả Long Khởi quan cũng không có mạnh cỡ nào.

Đạo Tổ vô tư như thế, được bách tính Đại Cảnh cung phụng như tiên thần, nghe nói trong nhà bách tính dân gian còn nhiều tượng thần của Đạo Tổ, vì đó thắp hương cung phụng, theo ý nghĩ của dân chúng, chỉ có dạng này mới có thể có được Đạo Tổ chúc phúc.

Tà Tôn nói:

- Theo nhiều đời hoàng đế thay đổi, đoán chừng Đạo Tổ cũng đợi không được quá lâu, hắn không cầu khí vận, không cầu tài nguyên võ đạo, không cầu địa vị, duy nhất quan tâm là tình cảm cũng không có khả năng tiếp tục kéo dài, đợi khi nào hắn không có quyến luyến, chắc chắn đi tới hải ngoại, tìm kiếm võ đạo càng cao.

Chương 340: Ngươi chính là Tà Tôn?

Đối với điểm này, Khương La không có phản đối, xác thực như thế.

Bất kể nhìn thế nào, Long Mạch đại lục đã không thể thỏa mãn Đạo Tổ.

Bọn hắn đi qua Thiên Hải, biết được tình huống đại lục phụ cận phát triển, có lẽ Long Mạch đại lục cũng không phải kém

cỏi nhất, nhưng cũng không phải tốt nhất, nghe nói tại chân trời góc biển vẫn tồn tại Thánh địa võ đạo khó có thể tưởng tượng.

Một khi võ giả gặp được bình cảnh, chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp đột phá, Đạo Tổ mạnh hơn, không sớm thì muộn cũng gặp được loại tình huống này, dĩ nhiên, bọn hắn tạm thời không cách nào tưởng tượng là cảnh giới nào có thể để đạo tổ không thể làm gì.

Tà Tôn đặt chén rượu xuống, nói:

- Tối nay rời đi đi, Hiển Thánh động thiên đã rời đi, chúng ta có thể đi hải ngoại đuổi giết bọn hắn, thuận tiện mạnh lên.

Khương La gật đầu, ánh mắt sáng rực nói:

- Ta cũng không thể bị Cửu đệ hất ra, ta phải lần nữa vượt qua hắn.

Tà Tôn tự tin nói:

- Dùng công pháp của vi sư, hai người chúng ta nhất định có thể áp đảo võ đạo phía trên hải dương, cuối cùng sẽ có một ngày, chúng ta cũng có thể khiêu chiến một thoáng Đạo Tổ mạnh mẽ, thử một chút vị cường giả đệ nhất thiên hạ này.

Khương La lộ ra nụ cười phấn khởi, hắn rất sùng bái Khương Trường Sinh, nhưng cũng muốn so tài.

Võ giả thiên hạ, ai không muốn làm đệ nhất?

Chẳng qua không biết muốn chờ bao nhiêu năm, hắn có thể vượt qua Càn Khôn cảnh.

Đúng lúc này, một người đi vào trong khách sạn.

Người này thân khoác áo tơi, hắn gỡ mũ tơi xuống, lộ ra khuôn mặt tang thương đầy râu, trong miệng hắn ngậm một cọng cỏ, quét nhìn tất cả mọi người trong khách sạn, ánh mắt đặt ở trên người Tà Tôn, hắn cất bước đi tới, ngồi ở đối diện Tà Tôn, một chân giẫm lên ghế, cà lơ phất phơ mà hỏi:

- Ngươi chính là Tà Tôn?

Tà Tôn một bên rót rượu, một bên hỏi.

- Các hạ là ai?

Nam tử áo tơi nhếch miệng cười nói:

- Nghe nói ngươi tự chế tạo ra một bộ công pháp khó lường, đảo chủ chúng ta cảm thấy rất hứng thú đối với ngươi, có nguyện đi theo ta, tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.

Khương La đặt chén rượu xuống, ánh mắt băng lãnh.

Tà Tôn cười hỏi:

- Dám hỏi các ngươi là đảo gì?

Nam tử áo tơi nói:

- Huyền Không đảo, dừng chân hải dương bốn ngàn năm, bên trong đảo cũng không chỉ một vị cường giả Động Thiên cảnh, nội tình võ học của chúng ta rất hùng hậu, chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập Huyền Không đảo, kính dâng công pháp của ngươi, đãi ngộ của ngươi sẽ không kém, chúng ta cũng sẽ giúp ngươi hấp thu công lực, giúp ngươi sớm ngày thành tựu Động Thiên chi cảnh.

Tà Tôn để bầu rượu xuống, bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, nói:

- Ta không có chỗ trống từ chối, đúng hay không?

Nam tử áo tơi cười nói:

- Tốt nhất đừng từ chối.

Khương La thầm nghĩ không ổn, Huyền Không đảo nghe qua đã rất mạnh, lại đặt chân ở hải dương, bọn hắn đây là chọc phiền toái lớn.

Hắn không có nói với Tà Tôn chân tướng Hiển Thánh động thiên bị hủy diệt, một là đáp ứng Khương Trường Sinh, hai là muốn mượn cơ hội cùng nhau rời khỏi đại lục, hấp thu công lực võ giả hải dương, mà không phải suy yếu thực lực của võ giả đại lục.

Nhưng hôm nay còn chưa ra biển đã bị thế lực lớn của hải dương để mắt tới.

Tà Tôn nhìn về phía Khương La, cười hỏi:

- Đồ nhi, chuẩn bị xong chưa?

Khương La cười lạnh nói:

- Cần gì chuẩn bị?

Oanh một tiếng.

Chân khí bùng nổ, thổi bay cả khách sạn, bụi đất tung bay, một trận đại chiến cứ như vậy bùng nổ.

Đêm khuya.

Trong mộng cảnh.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc ngồi ở bên hồ, ngày mai Mộ Linh Lạc sẽ tham gia Thánh phủ thi đấu, các đệ tử cùng một mạch với nàng sẽ tham gia với nhau.

- Tăng thêm ta, một mạch của sư phụ ta này có bốn đệ tử tham gia, trong đó hai vị là Kim Thân cảnh, chuyến này hẳn là hết sức an toàn.

Mộ Linh Lạc nói khẽ, nàng bắt đầu giới thiệu quy mô Thánh phủ thi đấu lần này.

Nghe nói có một vạn đệ tử tham gia, yếu nhất cũng có công lực Thần Tâm cảnh, đệ tử mạnh nhất thậm chí có Càn Khôn cảnh, nghe đội hình như vậy để trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra cảm khái.

Thánh phủ này thật mạnh! Dựa theo lời Mộ Linh Lạc nói, Thánh phủ còn mạnh hơn Thần Cổ đại lục, nó chẳng qua là tọa lạc ở Thần Cổ đại lục, cũng không chịu khí vận hoàng triều Thần Cổ đại lục thao túng, đại lục phụ cận cũng có rất nhiều thiên tài đến đây bái nhập Thánh phủ.

Thánh phủ thi đấu hạn chế ở phía dưới Động Thiên cảnh, còn là tự nguyện báo danh, cho nên đây cũng không thể đại biểu toàn bộ lực lượng của Thánh phủ.

Trận đầu sát hạch, đi săn yêu ma, kéo dài thời gian một tháng, các trưởng lão sẽ chọn ra một trăm người biểu hiện ưu dị nhất tiến vào trận tỷ thí tiếp theo.

- Thật không biết các trưởng lão như thế nào biết được biểu hiện của chúng ta, ta hỏi sư tỷ, sư phụ, cũng không chịu nói, chỉ bảo ta biểu hiện tốt một chút là tốt.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có lẽ các trưởng lão có một loại bảo vật nào đó có thể giám thị đến sát hạch trận đầu, sư phụ ngươi sở dĩ không nói, là sợ ngươi không được tự nhiên, ngược lại ảnh hưởng biểu hiện.

Mộ Linh Lạc cảm thấy có lý, nàng rất chờ mong Thánh phủ thi đấu sắp đến.

Nàng bắt đầu kể về những thiên tài mà bản thân nghe nói đến, Khương Trường Sinh cũng nghiêm túc nghe, hiểu rõ một mảnh thiên địa võ đạo khác cách mình vô cùng xa xôi.

Chương 341: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (1)

Hôm sau trời vừa sáng. Khương Trường Sinh bắt đầu luyện công, trong đình viện, Bạch Kỳ ngậm một thanh kiếm gỗ, đang luyện kiếm.

Một đầu Yêu Lang ngậm một thanh kiếm, rất buồn cười, nhưng không thể không thừa nhận, cái tên này đánh ra kiếm chiêu hết sức trôi chảy, thậm chí có loại mỹ cảm khác, Hoàng Thiên, Hắc Thiên nằm sấp bên cạnh thấy thế, mắt mèo trừng lớn, thất kinh há to mồm.

Kiếm Thần một bên quét rác, một bên lẩm bẩm trong lòng.

Tên chó chết này lại là thiên tài Kiếm đạo?

Quá không hợp lý.

Nó mẹ cũng không phải người…

Kiếm Thần còn chưa bao giờ thấy qua yêu thú múa kiếm, nhận biết của hắn bị Bạch Kỳ đánh vỡ, đồng thời sinh ra một loại chờ mong quỷ dị.

Hắn cảm giác mình đang sáng tạo một loại Kiếm đạo mới lạ.

Một mực đến giữa trưa.

Khương Trường Sinh đứng trên nhánh cây Địa Linh thụ, hắn thúc giục Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, sớm có kinh nghiệm, hắn dùng tốc độ nhanh nhất dẫn tầm mắt tiến lên, một lát sau, hắn đã nhìn thấy Thần Cổ đại lục.

Thần Cổ đại lục quả nhiên bao la vô biên, núi cao liên miên trập trùng, sâm lâm rộng lớn không có từ nào để có thể hình dung, có yêu cầm to lớn vỗ cánh bay lượn, hắn cũng nhìn thấy thành trì, vùng trời của mỗi một tòa thành trì đều lóng lánh hào quang nhàn nhạt, đó là khí vận hùng hậu sinh ra dị tượng.

Hắn không có dừng lại thêm, khóa chặt Luân Hồi ấn ký của Mộ Linh Lạc, cấp tốc tìm tới nàng.

Trong một mảnh núi sâu vô biên vô tận, Mộ Linh Lạc cùng ba tên đệ tử Thánh phủ đứng trên vách núi, cách đó không xa có một cửa đá cổ xưa, đoán chừng là truyền tống trận của Thánh phủ, bên trong phương viên mười dặm có thể nhìn thấy thân ảnh của các đệ tử khác, nhân số không ít.

Bốn người Mộ Linh Lạc không có tiến lên, tựa hồ đang chờ cái gì.

Mộ Linh Lạc một bộ áo trắng đứng ở một bên, ngắm nhìn phương xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Trên trán nàng mang theo trang sức dây xích châu, lộ ra làn da càng thêm trắng nõn, tóc dầy ở trên đầu buộc búi tóc, tóc dài như là thác nước màu đen theo búi tóc rối tung ở phía sau lưng, nhìn qua nàng là đẹp như vậy, hai nữ đệ tử bên cạnh so với nàng, lộ ra ảm đạm phai mờ.

Một tên nam đệ tử đi đến nàng bên cạnh, cười nói:

- Mộ sư muội, không cần phải lo lắng, chờ Yến Vân thước của ta dò xét xong tình huống xung quanh, chúng ta lại hành động, sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Người hắn mặc áo lam, khuôn mặt anh tuấn, dáng người thẳng tắp, khí chất phong độ nhẹ nhàng, ánh mắt hắn nhìn về phía Mộ Linh Lạc tràn ngập vẻ tán thưởng.

Hắn tên Nam Cung Địch, chính là sư huynh của Mộ Linh Lạc, võ công đi đến Kim Thân cảnh.

Mộ Linh Lạc không có nhìn về phía hắn, bình tĩnh nói:

- Ta không lo lắng, ta thậm chí có chút không kịp chờ đợi.

Nam Cung Địch buồn cười, cười nói:

- Đúng thế, Mộ sư muội thiên tư xuất chúng như thế, như thế nào e sợ chiến đấu?

Hai nữ đệ tử khác đi tới, bốn người bắt đầu thảo luận tình báo yêu ma trong rừng núi.

Khương Trường Sinh theo dõi một màn này, hắn nghe không được tiếng, bất quá thoạt nhìn Mộ Linh Lạc tạm không có nguy hiểm.

Còn về thái độ Nam Cung Địch đối với Mộ Linh Lạc, cũng không có cái gì, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, chỉ cần Mộ Linh Lạc có thái độ của mình là được, hai người trước mắt duy trì khoảng cách nhất định, Nam Cung Địch cư xử cũng không có ngả ngớn, Khương Trường Sinh tự nhiên không muốn nhằm vào hắn.

Tầm mắt Khương Trường Sinh bắt đầu tiến lên, rời xa Mộ Linh Lạc, hắn chuẩn bị tìm một con yêu thú thăm dò sâu cạn, nhìn một chút có thể thành công đánh giết cự ly xa hay không.

Luyện tập là cần thiết, như thế này mới có nắm bắt! Rất nhanh, Khương Trường Sinh tìm thấy một đầu yêu thú cường đại, đây là một đầu yêu thú to lớn giống như sói, đang chiến đấu cùng một tên nam tử áo vàng, nam tử mặc áo vàng kia rõ ràng không địch lại, thân thể đã bị trọng thương, đang hoảng hốt tránh né.

- Tiểu tử, tính ngươi vận khí tốt…..

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, lấy ra Xạ Nhật thần cung, bắt đầu nhắm chuẩn.

Bạch Kỳ đang luyện kiếm không khỏi ghé mắt, Kiếm Thần cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Bọn hắn âm thầm hoang mang, Đạo Tổ lại bắn người nào?

Lâm Hạo Thiên thất kinh tránh né, đụng vào rừng cây.

Toàn thân cảm thấy đau nhức, nhưng súc sinh kia một mực đuổi theo hắn không thả.

Đáng giận.

Cái tên này như thế nào mạnh mẽ như thế.

Lâm Hạo Thiên gầm thét trong lòng, hắn mới vừa gia nhập Thánh phủ thi đấu đã vô cùng lo lắng tìm kiếm yêu thú chiến đấu, không nghĩ tới gặp được một đầu yêu thú Kim Thân cảnh vô cùng cường đại, hắn vừa lấy ra thần binh đã bị đối phương há một ngụm nuốt vào, hắn lúc ấy bối rối. Yêu Lang há mồm bộc phát ra lực hút cường đại, hắn lần đầu tiên gặp được loại tình huống này.

Lâm Hạo Thiên ngã xuống đất, cấp tốc lăn vài vòng, vươn mình bay lên.

Rừng cây bị Yêu Lang to lớn đẩy mở ra, bụi đất tung bay, toàn thân đầu Yêu Lang này mọc ra bộ lông màu đen, miệng đầy răng nanh bén nhọn, trên trán nó mọc ra một cây sừng thú bén nhọn, như là lưỡi đao.

Đối mặt cường địch, tuyệt vọng trong lòng Lâm Hạo Thiên chuyển biến thành phẫn nộ, hai mắt hắn đỏ bừng, chân khí bùng nổ, bên ngoài thân phát tán ra từng tia từng tia khí tức nóng bỏng, dẫn đến hoàng y (áo bào màu vàng) phần phật cổ động.

- Ta không thể ngã ở đây được, ta còn muốn báo thù cho gia tộc. -

Lâm Hạo Thiên gào thét trong lòng, hắn nâng tay phải lên, chuẩn bị làm ra chống lại cuối cùng.

Chương 342: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (2)

Đúng lúc này, một cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, ép tới toàn bộ rừng cây sụp đổ, sói đen to lớn bị ép tới phủ phục thân thể, Lâm Hạo Thiên càng bị ép tới hai chân uốn lượn, quỳ trên mặt đất.

Hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, hai mắt trừng lớn, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy một chùm sáng màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, thẳng đứng hạ xuống, dùng một tư thế không thể tưởng tượng bắn thẳng vào mồm con sói, sói đen lớn tiếng gào thét, Lâm Hạo Thiên bị chấn động bay ra ngoài, một đường nhấp nhô, đâm vào trên cành cây, đâm đến ngũ tạng lục phủ hắn đều đau nhức.

Hắn không lo được thân thể đau đớn, rung động nhìn chằm chằm phía trước.

- Đây là cái gì…..

Gió mạnh điên cuồng thổi bay tóc đen của hắn, da thịt trên mặt hắn đều đang run rẩy.

Mấy tức về sau, kim quang tiêu tán, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, chỉ thấy Yêu Lang to lớn đã biến thành một vũng máu thịt, vô cùng kinh dị.

Hắn nhớ tới cái gì, vội vàng đứng lên chạy nhanh tới.

Bên trong máu thịt chồng chất, hắn lật tìm thần binh của mình, đó là một thanh đoản đao, mặt ngoài có hoa văn màu tím, cực kỳ bất phàm.

Hắn vội vàng đi ra, rời xa thi thể Yêu Lang, hắn đưa mắt nhìn lại, mong muốn tìm là ai cứu được hắn, nhưng hắn căn bản không gặp được thân ảnh của một ai.

Một lát sau, bốn phương tám hướng có số lượng lớn đệ tử chạy đến, nguyên lai rất nhiều người gặp được kim quang vừa rồi, hết sức tò mò. Ngay cả bốn người Mộ Linh Lạc, Nam Cung Địch cũng tới.

Khương Trường Sinh buông Xạ Nhật thần cung xuống, lộ ra nụ cười hài lòng, nhánh cây Địa Linh thụ còn đang lay động.

Hắn tính toán một thoáng mũi tên vừa rồi kia, không đến mười hơi thời gian đã buông xuống mục đích, mà lúc đi đến mục tiêu, hắn còn có thể chuyển di một thoáng vị trí hạ xuống, tiễn tùy động tâm, tinh chuẩn bắn trúng miệng sói đen to lớn.

Có thể được.

Không hổ là tuyệt học tu tiên, quá bá đạo.

Cái này là khoảng cách giữa Tiên đạo và võ đạo, Tiên đạo liên quan đến chân nghĩa thiên địa, người phàm không thể dùng nhận biết của mình đi phán đoán.

Ngược lại, hết thảy cái gì của võ đạo cũng đều có dấu vết mà lần theo, dù sao thì cũng lấy thân thể làm chủ.

Khương Trường Sinh cất kỹ Xạ Nhật thần cung, sau đó rơi vào trong đình viện.

Bạch Kỳ lại gần, tò mò hỏi:

- Mũi tên vừa rồi đó làm sao biến mất?

Khác biệt cùng trước đó, nó chỉ thấy Xạ Nhật thần cung bắn ra cường quang, sau đó liền không có động tĩnh, nó còn tưởng rằng Khương Trường Sinh thất bại.

Khương Trường Sinh nói:

- Tùy tiện thử một chút, lại không có kẻ địch.

Hắn nhìn Bạch Kỳ một chút, vẫn là sói mình nuôi đẹp mắt hơn, Bạch Kỳ một thân lông tóc tuyết trắng, xinh đẹp hơn Hắc Lang vừa rồi rất nhiều.

Bạch Kỳ cũng không nghi ngờ, ngậm lên mộc kiếm, quay người tiếp tục đi luyện kiếm.

Kiếm Thần cũng không có suy nghĩ nhiều, đại chiến nửa năm trước kết thúc, trong thời gian ngắn không có khả năng có người tới xâm chiếm Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh thí nghiệm thành công, tâm tình thật tốt, bắt đầu vui sướng tĩnh toạ luyện công.

Khương Trường Sinh tình cờ sẽ nhìn Mộ Linh Lạc một chút, cũng không có thời khắc nhìn chằm chằm, bản thân Mộ Linh Lạc đã cực kỳ có vận may, dễ dàng gặp dữ hóa lành.

Hắn cũng không biết mũi tên vừa rồi kia của mình để các trưởng lão Thánh phủ kinh hoảng.

Vùng đất thí luyện này bị Thánh phủ khống chế trong tay, bọn hắn không thể nào hiểu được kim quang vừa rồi từ đâu mà tới, nhưng bọn hắn suy nghĩ một chút.

Kim quang này rõ ràng là cứu tên đệ tử bị trọng thương kia.

Xem ra tên đệ tử này không đơn giản.

Cứ như vậy, Lâm Hạo Thiên trở thành đối tượng trọng điểm mà các trưởng lão Thánh phủ quan tâm.

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh đang luyện công, Thanh Nhi đến đây bái phỏng, báo rằng có người muốn thăm hắn, hắn thuận miệng đồng ý.

Rất nhanh, người bái phỏng đi vào đình viện.

Kiếm Thần liếc qua, chau mày.

Người đến chính là lão tăng tặng cho Khương Trường Sinh Tụ Yêu châu, hắn mang theo mặt nạ nửa bên, thoạt nhìn không quá đáng sợ như trước kia, rất có phong phạm của cao tăng đắc đạo.

Lão tăng chú ý tới Kiếm Thần, trong lòng giật mình.

Càn Khôn cảnh.

Trong lòng hai người đều đang thán phục.

Nhất là Kiếm Thần, hắn bình sinh rất hiếm thấy cường giả Càn Khôn cảnh, từ khi theo Đạo Tổ, Càn Khôn cảnh không hiếm lạ nữa, thậm chí ngay cả võ giả có cảnh giới cao hơn đều gặp mấy vị.

Quả nhiên là người thường đi chỗ cao.

Lão tăng thì đang nghĩ Long Khởi quan cũng không phải thoạt nhìn yếu như vậy.

Hắn đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, khom lưng hành lễ, nói:

- A Di Đà Phật, Đạo Tổ, bần tăng nghĩ thông suốt, so với việc khô khan tĩnh tọa trong núi sâu, không bằng lại mở một Thánh địa cho Đại Cảnh, cũng không uổng phí Đại Cảnh bảo hộ bần

tăng, bần tăng sẽ dâng ra hết thảy võ học mình nắm giữ, tại khai tông lập phái Ti Châu.

Khương Trường Sinh hiểu rõ ý hắn, truyền âm cho Thuận Thiên hoàng đế, sau đó nói:

- Ừm, đi trước cổng chính hoàng cung chờ xem, ta đã bảo hoàng đế tự mình gặp ngươi.

Dù sao cũng là cường giả Càn Khôn cảnh, tự nhiên được ưu đãi.

Lão tăng vội vàng bái tạ, hắn liếc mắt nhìn Hoàng Thiên, Hắc Thiên ở chung một chỗ ngủ say, vui mừng rời đi.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Hắn là ai?

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói:

- Một tên Càn Khôn cảnh đến từ hải ngoại thôi.

Bạch Kỳ kinh hoàng.

Lão tăng một đường đi vào trước hoàng cung, phát hiện đã có một tên Bạch Y vệ chờ đợi hắn, hắn âm thầm cảm khái địa vị của Đạo Tổ tại Đại Cảnh thật sự cao thượng.

Chương 343: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (1)

Được Bạch Y vệ dẫn đầu, hắn đi đến ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế buông xuống bí tịch trong tay, nhìn về phía lão tăng, nói:

- Ngươi tên là gì?

- Bần tăng Già Diệp, gặp qua bệ hạ.

- Nói một chút lai lịch của ngươi, trẫm còn không rõ ràng lắm lai lịch của ngươi, ngươi cứ yên tâm, dù như thế nào, trẫm đều sẽ ủng hộ ngươi, nhưng ngươi càng thẳng thắn thì trẫm sẽ càng cao hứng.

Thuận Thiên hoàng đế nhẹ giọng cười nói, hắn mười bốn tuổi đã có uy nghiêm của đế hoàng, có lẽ là do công lực của Nhân

Vương, khiến cho ánh mắt của hắn rất có cảm giác áp bách, nhất là phối hợp cái bớt dựng thẳng ở giữa mi tâm hắn.

Già Diệp giảng giải chi tiết, Thuận Thiên hoàng đế nghiêm túc nghe.

Thật lâu.

Thuận Thiên hoàng đế cảm khái nói:

- Trẫm biết được võ đạo hải dương mạnh hơn xa đại lục. Không nghĩ tới phân tranh hung hiểm như thế, trẫm sẽ phên chuẩn cho ngươi, lựa chọn cho ngươi một nhóm võ giả tư chất bất phàm làm nhóm đệ tử đầu tiên, đến lúc đó lại để cho các phái võ lâm Ti Châu tiến đến làm khách, để môn phái của ngươi ra mắt với mọi người, nổi tiếng thiên hạ, cứ gọi Chân Long tự, như thế nào?

Chân Long tự…

Đôi mắt Già Diệp rủ xuống, nói:

- A Di Đà Phật, đa tạ bệ hạ hao tâm tổn trí, tên này tự nhiên có thể.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Già Diệp rời đi, hắn tạm thời ở trong kinh thành.

Thuận Thiên hoàng đế lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Càn Khôn cảnh trăng sáng treo cao, thu vào một tháng như nước.

Bên trong rừng núi hoang vắng, Mộ Linh Lạc ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh đống lửa, hai tên nữ tử ngồi ở hai bên nàng, Nam Cung Địch từ nơi không xa đi tới, sau lưng hắn còn có đệ tử khác đang đi tới lui, Lâm Hạo Thiên một mình tĩnh toạ chữa thương ở dưới gốc cây cách đó hơn trăm trượng.

Nam Cung Địch ngồi ở đối diện Mộ Linh Lạc, thấp giọng nói:

- Ta hỏi qua, bọn hắn cũng đều đi tới phía Huyền Mi Yêu Vương, đánh giết đầu Yêu Vương này, tất có thể thu được các trưởng lão tán thưởng, bọn hắn cũng không muốn bỏ qua, mà cả người của Yêu Vương toàn là báu vật.

Chỉ có thể hiện tốt khi đối mặt với yêu vật mạnh mẽ mới có thể lộ ra thực lực vượt qua người ta một bậc.

Thiên tư càng mạnh, khiêu chiến yêu vật càng mạnh.

- Nhiều người như vậy, vậy cũng không dễ làm.

- Không có cách, bên trong phạm vi ngàn dặm chỉ có một đầu Yêu Vương.

Hai nữ đệ tử thở dài nói, phàm là người bái vào thánh phủ đều là thiên tài, dám báo danh tham gia Thánh phủ thi đấu, tự nhiên đều muốn đoạt được thành tích tốt.

Nam Cung Địch nhìn về phía Mộ Linh Lạc, hỏi:

- Mộ sư muội, ngươi thấy thế nào, sư phụ bảo chúng ta chiếu cố ngươi thật tốt, nếu là hỗn chiến, rất nguy hiểm, chúng ta cũng có thể đi lên phía bắc tìm Yêu Vương khác.

Hai nữ đệ tử cũng nhìn về phía Mộ Linh Lạc, các nàng thật không có cảm thấy không ổn, các nàng cũng bị nhắc nhở qua, thiên tư của Mộ Linh Lạc làm các nàng thật lòng khâm phục, Mộ Linh Lạc hàng năm bế quan, đối xử với mọi người hiền lành, đối với sư muội dạng này, ấn tượng của các nàng cũng rất tốt.

Mộ Linh Lạc mở mắt, nói:

- Đi nhìn một cái đi, Yêu Vương cường đại, còn chưa từng thấy qua, nếu như Yêu Vương không phải tồn tại mà bốn người chúng ta có thể hạ gục, lên phía bắc ngược lại nguy hiểm, không bằng trước quan chiến, hấp thụ kinh nghiệm.

Lời nàng nói được hai vị sư tỷ đồng ý.

Vị sư muội này không tầm thường, thiên tư mạnh mẽ, nhưng không có coi trời bằng vung.

Nam Cung Địch cười cười, nói:

- Thế sáng sớm ngày mai cùng nhau đi nhìn một cái.

Mộ Linh Lạc bỗng nhiên phát giác được một ánh mắt, nàng liếc mắt nhìn đi, nhìn thấy Lâm Hạo Thiên xa xa đang nhìn

mình chằm chằm, thấy thế, nàng khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, sau đó lại nhắm mắt.

Lâm Hạo Thiên nhìn Mộ Linh Lạc thật sâu một cái, sau khi thu hồi tầm mắt.

Mỗi lần nhìn thấy Mộ Linh Lạc, tâm tình của hắn sẽ hết sức phức tạp.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều được người gọi là thiên tài, nhưng lúc nhỏ tuổi hắn và Mộ Linh Lạc có luận bàn qua, bị đánh bại đè xuống quét đất, khi đó hắn mới hiểu nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, sau khi tiến vào Thánh phủ, Mộ Linh Lạc vẫn có thể bảo trì phong mang, mặc dù đi vào bên trong Thánh phủ cũng là thiên tài số một, vô luận hắn cố gắng thế nào, khoảng cách tựa hồ cũng không có rút ngắn.

- Chỉ cần ta thật nỗ lực, không sớm thì muộn sẽ vượt qua nàng.

Lâm Hạo Thiên ý chí chiến đấu sục sôi suy nghĩ, hắn thật không có thích Mộ Linh Lạc, hắn không thích loại băng sơn mỹ nhân kiểu này, hắn càng ưa thích nữ tử hoạt bát, ôn nhu giống như biểu muội của hắn.

Ai!

Vừa nghĩ tới biểu muội, hắn liền hết sức đau lòng.

Hắn gặp qua tình cảnh thiên kiêu thông đồng những nữ đệ tử khác, nhưng hắn vô luận như thế nào nói cho biểu muội nghe, biểu muội đều không tin, bây giờ bởi vì hai người tranh đấu, hắn đã một năm chưa từng gặp qua biểu muội.

Tình cảm từ nhỏ đến lớn để cho hắn khó mà dứt bỏ, ngoại trừ ưa thích, hắn càng nhiều hơn chính là lo lắng, sợ biểu muội bị mắc lừa, không chịu nổi đả kích.

Vì xua tan chút chuyện phiền lòng này, hắn nghĩ tới kim quang thần bí gặp phải mấy ngày trước.

Hắn không có nhìn thấy chủ nhân của kim quang, đệ tử khác cũng đang tìm kiếm.

Điều này nói rõ cái gì?

Đối phương rất có thể là chuyên môn cứu hắn, cũng không phải đi tới phía yêu thú.

Từ khi gia tộc bị diệt, Lâm Hạo Thiên lần đầu tiên có cảm xúc cảm động, cảm kích. Cho dù là sư phụ hắn cũng chỉ là nhìn trúng thiên phú của hắn, cũng không phải ưa thích hắn.

Chương 344: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (2)

- Về sau nếu gặp được hắn, nhất định phải báo đáp hắn thật tốt.

Lâm Hạo Thiên vừa nghĩ, một bên vận công chữa thương.

Một bên khác.

Mộ Linh Lạc tiến vào mộng cảnh, nhìn thấy Khương Trường Sinh.

- Ngày mai chúng ta sẽ muốn đối phó Yêu Vương, ta còn không biết Yêu Vương mạnh bao nhiêu, nghe nói Yêu Vương đi đến Yêu Vương cảnh rất có thể đi đến Càn Khôn cảnh.

Mộ Linh Lạc hưng phấn nói.

Chỉ có ở trước mặt Khương Trường Sinh, nàng mới có cảm xúc, Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Ngươi chỉ là một Thần Nhân cũng dám khiêu chiến Càn Khôn cảnh?

Mộ Linh Lạc buông tay nói:

- Không chỉ là ta, còn có những đệ tử khác, đệ tử Thánh phủ đều có thần binh mạnh mẽ của mình, có đôi khi còn có thể vượt cảnh giới chiến đấu, mà những yêu vật này không có thần binh tương trợ, nếu Yêu Vương thật là Càn Khôn cảnh, đối mặt hơn mười vị Kim Thân cảnh, trên trăm vị Thần Nhân vây công, cũng rất khó sinh tồn.

Đúng như thế, nội tình Thánh phủ khác biệt, sức chiến đấu của đệ tử trong cùng cảnh giới tất nhiên kiệt xuất.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi cứ yên tâm hiện ra thiên phú của ngươi đi, nếu thật gặp nguy hiểm, ta sẽ cứu ngươi, dĩ nhiên, ngươi không thể nói cho bất kỳ kẻ nào là ta xuất thủ cứu ngươi.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, tò mò hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi đến Thần Cổ đại lục rồi?

Tâm tình nàng sục sôi, nhưng nỗ lực khắc chế, để cho mình tận lực lộ ra cẩn thận.

- Thật không có, ta ở chân trời góc biển, nhưng mặc dù ở chân trời góc biển, ta cũng có thể cứu ngươi.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói.

Mộ Linh Lạc nghe xong, vui mừng trong lòng tan biến.

Nàng bĩu môi nói:

- Ngươi gạt người, ngươi làm sao ở chân trời góc biển mà cứu ta, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không tin cũng được, như thế cũng tốt, ngươi nghiêm túc đối đãi, không được thư giãn.

Mộ Linh Lạc gật đầu.

Hai người không có trò chuyện bao lâu đã kết thúc mộng cảnh, dù sao Mộ Linh Lạc còn đang ở dã ngoại, cũng không thể đợi ở trong mơ quá lâu, mỗi ngày trò chuyện vài phút đã không sai biệt lắm, tấp nập như thế là vì nàng đang tham gia Thánh phủ thi đấu, bình thường đều một tháng gặp một lần.

Ánh nắng sáng sớm rắc vào trong dãy núi.

Từng người từng người võ giả bay ra từ giữa rừng núi, đạp không tiến lên, phương hướng bọn hắn bay giống nhau.

Mộ Linh Lạc, Nam Cung Địch bốn người cũng như thế, mặt đối với đại chiến kế tiếp, các nàng tràn ngập chờ mong.

Mộ Linh Lạc thoáng nhìn Lâm Hạo Thiên cũng đang phi hành, nàng không khỏi lắc đầu.

Cái tên này thật muốn chết.

Bị thương, còn dám đi chiến Yêu Vương.

Nàng không thể nào hiểu được tinh thần yêu thích mạo hiểm kiểu này, dù sao thì Lâm Hạo Thiên có tư chất không kém, có được tài nguyên của Thánh phủ, hà tất tranh chấp mọi chuyện?

Hơn một trăm đệ tử Thánh phủ bay về cùng một phương hướng, vạch phá bầu trời, có chút hùng vĩ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Vào lúc gần giữa trưa, Kỳ Duyên thương hội Trương Anh đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ, Khương La đi theo bên cạnh Tà Tôn có thể là người hoàng thất Đại Cảnh?

Trương Anh thận trọng hỏi.

Khương Trường Sinh mở mắt nói:

- Ừm, hắn chính là huynh đệ song bào thai của Nhân tông, làm sao vậy?

Trương Anh vội vàng nói:

- Kỳ Duyên thương hội thăm dò Huyền Không đảo đang đuổi giết Tà Tôn, Khương La, bởi vì hoàng đế từ chối Huyền Không đảo, Kỳ Duyên thương hội lo lắng Huyền Không đảo trả thù Đại Cảnh, cho nên một mực âm thầm nhìn chằm chằm, Huyền Không đảo điều động một vị cường giả Động Thiên cảnh truy sát Tà Tôn, nguyên nhân gây ra giống như là Tà Tôn, Khương La hợp lại tru giết một tên võ giả Càn Khôn cảnh của bọn hắn, Huyền Không đảo giận dữ, đảo chủ tự mình đưa ra thông sát lệnh.

Lại là Huyền Không đảo.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lóe lên vẻ khác lạ, Trương Anh cho rằng hắn tức giận, vội vàng nói:

- Đạo Tổ xin yên tâm, nếu Kỳ Duyên thương hội gặp được Khương La, chắc chắn giúp hắn đào thoát, sớm ngày đưa về Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ừm, đa tạ Kỳ Duyên thương hội có ý tốt.

Hắn cũng không có tức giận, mà là đang chờ mong.

Hắn giống như thấy sinh tồn ban thưởng tiếp theo đang trên đường chạy tới.

Sau khi Trương Anh rời đi, Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Khương La và Tà Tôn thật biết cách làm ầm ĩ, bọn hắn bị đuổi giết, chẳng lẽ bởi vì công pháp của bọn họ? Nói thật, ta đều hết sức động tâm.

Khương Trường Sinh đứng dậy, lắc mông, chuyển động gân cốt, nói:

- Công pháp kia nhìn như vô hại, kì thực tỉ lệ rất thấp, ở trước Càn Khôn cảnh là thần công không tầm thường, sau khi đi đến Càn Khôn cảnh, công lực tăng trưởng sẽ rất chậm.

Hắn kiểm tra qua giá trị hương hỏa của Tà Tôn, Khương La, tăng trưởng không tính quá nhanh, lấy tốc độ tăng trưởng về giá trị hương hỏa của Tà Tôn mà nói, đoán chừng còn phải đợi thêm hai ba mươi năm mới có thể thành tựu Động Thiên cảnh, có lẽ có hoàn cảnh tương quan cùng võ đạo đại lục.

Đương nhiên, tốc độ như vậy đối với tuyệt đại đa số võ giả mà nói đã rất nhanh, chẳng qua là Khương Trường Sinh không nhìn trúng.

Hắn cũng không muốn để đệ tử Long Khởi quan học, công này quá dễ dàng đi theo con đường cực đoan, tất nhiên sẽ lưu lại mầm tai hoạ cho Long Khởi quan, hắn không muốn nhìn thấy đệ tử Long Khởi quan tàn sát lẫn nhau, hoặc là Long Khởi quan giết hại nhân sĩ võ lâm, dẫn đến giá trị hương hỏa của hắn chậm lại tốc độ tăng trưởng.

Chương 345: Hắn xuất thủ cứu ta (1)

Nếu đệ tử Long Khởi quan có thể bằng vào cơ duyên bản thân đạt được võ học như thế, hắn ngược lại không có ngăn cản, người đều có mệnh, nhưng hắn không có khả năng tự mình đi thu thập võ học này cho đệ tử Long Khởi quan học.

Võ công này không có khả năng thật không có chút tác hại, chắc chắn tồn tại khuyết điểm, theo cảnh giới tăng lên, không sớm thì muộn sẽ lộ ra.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Càn Khôn cảnh đã đủ hấp dẫn người.

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, nói:

- Ngươi có muốn xuống núi tìm Tà Tôn, nhìn một chút có thể tập được này thần công hay không?

Bạch Kỳ liền vội vàng lắc đầu, đi đến trước mặt hắn, dùng đầu cọ chân của hắn, cười hắc hắc nói:

- Nô gia chỉ muốn cả một đời làm bạn Đạo Tổ, không rời không bỏ.

Khương Trường Sinh quay người, nhảy lên Địa Linh thụ.

Kiếm Thần không có phát biểu cái nhìn, hắn ngồi tĩnh tọa ở trên mái hiên, hai tay nắm một thanh kiếm, đang trầm tư suy nghĩ.

Ầm ầm từng tiếng vang lên.

Dãy núi rung động, mặt đất lay động, bụi đất cuồn cuộn tung bay che trời.

Hơn một trăm võ giả vây quanh một đầu Cự yêu, võ học vô số, chân khí hạo đãng, điên cuồng rơi vào trên người Cự yêu.

Đầu Cự yêu này chính là Huyền Mi yêu vương, thân hình giống như trâu, mọc ra hai cái đầu thật, một cái là đầu trâu, một cái là đầu người, khuôn mặt đầu người giống như một lão giả, lông mày có màu vàng nâu, làm cho người chú mục, thân bò cao lớn mười một mười trượng, sau lưng mọc lên hai cánh, khoác lên sâu bộ lông màu xanh lam, hắn còn mọc ra sáu cái đuôi, dài như thân bò, trong lúc vung vẩy nện dốc núi sụp đổ, liên miên rừng cây bị chao đảo, thanh thế to lớn.

Hơn một trăm năm mươi đệ tử Thánh phủ vây công Huyền Mi yêu vương, từng người có thân pháp siêu quần, tốc độ cao tránh né Huyền Mi yêu vương công kích.

Huyền Mi yêu vương thả người vọt lên, ép tới mặt đất sụp đổ, hai cánh chấn động, hắn lại bay tới không trung xoay quanh, đầu trâu kéo ra, bắn ra liệt diễm cuồn cuộn, như là biển lửa rơi xuống, đệ tử Thánh phủ cả kinh dồn dập ngưng tụ chân khí, hình thành vòng bảo hộ ngăn cản.

Mộ Linh Lạc cũng như thế, tay phải nàng nắm lấy một thanh kiếm bạch ngọc, ngước nhìn Huyền Mi yêu vương không ai bì nổi trên bầu trời.

- Yêu Vương thật cường đại…..

Mộ Linh Lạc tự lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Yêu này có Yêu lực bàng bạc, tốc độ cũng rất nhanh, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp được yêu thú mạnh mẽ như thế.

Võ giả chủ yếu phụ trách kiềm chế đều là Kim Thân cảnh, từng người đều cầm vũ khí trong tay, ngang tàng dũng cảm phóng tới Huyền Mi yêu vương, nhóm Thần Nhân thì cách ra xa xa dùng chân khí công kích.

Có một vị Thần Nhân đặc thù.

Đó chính là Lâm Hạo Thiên.

Tiểu tử này cầm trong tay đoản đao, gia nhập trận doanh của Kim Thân cảnh, cận thân công kích Huyền Mi yêu vương.

Chiến đấu đã kéo dài một quãng thời gian, không ít đệ tử đã bị thương, nhưng tạm thời chưa có người tử vong, bên trong Thánh phủ thi đấu, trường hợp đệ tử bị giết cũng không phải hiếm thấy, các trưởng lão cũng sẽ không ra tay cứu giúp, cho nên các đệ tử đều không dám khinh thường.

Huyền Mi yêu vương bị vây công nhưng yêu lực chưa từng yếu bớt, vẫn như cũ tiêu xài yêu lực vô biên, giống như vô cùng vô tận.

- Đám tiểu oa nhi Nhân tộc các ngươi cũng dám vượt cảnh giới khiêu chiến bổn vương, quả nhiên cuồng vọng, bổn vương nhất định phải để các ngươi hối hận.

Một tiếng nói cao tuổi mà âm tàn vang vọng đất trời, chính là do mặt người của Huyền Mi yêu vương phát ra, trên gương

mặt kia tràn đầy sát ý âm lãnh, để người ta nhìn mà sợ.

Đầu trâu của hắn phát ra một tiếng rống to, cao vút kéo dài, quanh quẩn không dứt.

Sắc mặt một tên đệ tử đại biến, kêu lên:

- Không tốt! Hắn đang triệu tập yêu vật! Nhanh lên tru diệt hắn.

Lời vừa nói ra, hết thảy đệ tử Kim Thân cảnh lần nữa cùng nhau tiến lên, biển lửa đầy trời căn bản ngăn không được bọn hắn.

Khương Trường Sinh nhìn thấy một màn này, hắn âm thầm cảm khái.

đệ Tử Kim Thân cảnh của Thánh phủ thật sự không đơn giản, khí thế kia đều sắp bắt kịp Càn Khôn cảnh, trách không được dám hợp lại vây công Yêu Vương có thể so với Càn Khôn cảnh. Sự chú ý của hắn đặt ở trên người Mộ Linh Lạc, nha đầu này không có lỗ mãng, mà đứng ở xa xa quan chiến.

Xem ra tạm thời không có gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này.

Phần cuối thiên địa truyền đến một tiếng vang thật lớn, Mộ Linh Lạc cả kinh quay đầu nhìn lại, phần cuối đường chân trời bay lên một bóng đen, dùng tốc độ cực nhanh nhảy lên đến trên biển mây, sau đó xuyên qua biển mây, bay qua đỉnh đầu của nàng, nàng rõ ràng thấy trong mây có hắc ảnh khổng lồ xuyên qua.

- Đó là cái gì…..

Mộ Linh Lạc nhíu mày, trong lòng bất an suy nghĩ.

Không chỉ là nàng, các đệ tử Thánh phủ khác cũng nhận ra.

Oanh!

Biển mây đột nhiên nổ tung, một thân ảnh khủng bố từ trên trời giáng xuống, một đệ tử Kim Thân cảnh tới không kịp né tránh, bị ép tới rơi xuống phía dưới, đập xuống đất, nhấc lên bụi đất ngập trời.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, đều hít sâu một hơi.

Đây là một yêu ma thân giống như người vượn, trên người mọc ra bộ lông màu đen, tứ chi cường tráng, cao ba mươi trượng, hai tay của hắn đặc biệt dài, cơ bắp cuồn cuộn, gương mặt đỏ bừng, khi thế còn đường đại hơn cả Huyền Mi yêu vương.

Đáng sợ nhất chính là yêu ma này vậy mà khiêng một thân cây to lớn, đường kính đi đến mười trượng, so với người hắn còn dài hơn.

Một bên khác, bên trong một cung điện.

Mười mấy võ giả thân mặc áo bào trắng ngồi vây quanh, trên tay bọn họ đều cầm lấy một khối ngọc thạch lớn, bên trong phản chiếu từng chỗ thi đấu của Thánh phủ.

Chương 346: Hắn xuất thủ cứu ta (2)

Một lão phụ nhân trong đó động dung nói:

- Hắc Viên vương làm sao liên thủ với Huyền Mi yêu vương rồi?

Lời vừa nói, những võ giả khác dồn dập ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nàng giơ cao ngọc thạch to lớn trong tay để nó bay lên, cho tất cả mọi người thấy rõ ràng hình ảnh bên trong.

Hắc Viên vương từ trên trời giáng xuống, dọa các đệ tử Thánh phủ dồn dập lui lại, tụ tập cùng một chỗ.

- Thế này không diệu, hai tôn Yêu Vương hợp lại, đám đệ tử này có thể sẽ ngăn không được.

- Nhưng cũng không có cách nào, khoảng cách quá xa, chúng ta căn bản cứu không được, mà cũng không thể cứu, đây là quy củ.

- Yêu Vương trong cấm địa bởi vì tranh địa bàn mà cát cứ, như thế nào hợp lại, đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

- Hừ, xem ra đám súc sinh này lại không an phận, chờ sau khi Thánh phủ thi đấu lần này kết thúc thì giáo huấn bọn chúng một thoáng.

- Không cần nhúng tay, mặc dù có đệ tử bỏ mình, kia cũng là bọn hắn tự lựa chọn, luôn có người có thể chạy thoát.

Bọn họ đều là trưởng lão Thánh phủ, sau khi thảo luận xong, khôi phục lại bình tĩnh.

Thánh phủ không thiếu đệ tử, không thiếu thiên tài.

Trước khi tham gia Thánh phủ thi đấu đã nói rõ cho tất cả đệ tử, có thể sẽ chết, nếu tham gia, vậy thì nên làm tốt chuẩn bị hi sinh.

Hiện thực cũng là như thế, kẻ địch không có khả năng vĩnh viễn chờ bọn hắn đi giết, đối mặt biến số, là nhân tố thiết yếu mà võ giả phải chấp nhận.

Nam Cung Địch thối lui đến bên cạnh Mộ Linh Lạc, gấp giọng nói:

- Mộ sư muội, mau trốn, tách ra trốn!

Hai tôn Yêu Vương hợp lại, tuyệt không phải bọn hắn có thể địch.

Mộ Linh Lạc quay người, bay ra phía chân trời, đệ tử khác cũng chia nhau ra trốn, có sáu vị đệ tử cùng nhau bay lượn, kết quả bị Hắc Viên vương đuổi kịp, một cây quét tới, tất cả sáu người đều bị đánh bay ra ngoài, một nữ đệ tử Thần Nhân trong đó hóa thành sương máu tại chỗ.

Một màn này kích thích đến những đệ tử còn chưa chạy trốn, hơn một trăm vị đệ tử tất cả đều né ra.

Huyền Mi yêu vương ở trên không truy đuổi, một đường phun lửa, vòng vây những đệ tử muonos muốn chạy trốn, Hắc Viên vương thì dùng tốc độ cao truy sát.

Hắn đột nhiên nhìn về phía một phương hướng, đột nhiên phóng đi.

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn lại, gương mặt thay đổi, chỉ vì Hắc Viên vương vậy mà đang truy sát nàng, chuẩn xác mà nói là đang đuổi giết đệ tử phía sau nàng, đằng sau nàng có mấy tên đệ tử đang bay gấp về cùng một hướng với nàng.

Mộ Linh Lạc đưa tay, thi triển Cửu Thần Đấu Chuyển Công, chân khí phóng đại, tốc độ nàng bay lượn đột nhiên tăng lên, cấp tốc kéo ra khoảng cách cùng đệ tử phía sau.

Nhưng có một người không có bị hất ra, chính là Lâm Hạo Thiên.

Cả người Lâm Hạo Thiên vòng quanh huyết khí, tốc độ tuy không thể vượt qua Mộ Linh Lạc, nhưng miễn cưỡng có thể bắt kịp.

- Cái tên này…..

Mộ Linh Lạc hơi hơi nhíu mày, nàng có thể nhìn ra được Lâm Hạo Thiên vận dụng bí pháp nào đó, đang thiêu đốt khí huyết.

Bất quá đây là trong lúc chạy trối chết, Lâm Hạo Thiên lựa chọn hết sức quả quyết.

Hô một tiếng vang lên.

Một hồi cuồng phong lao nhanh đến, Lâm Hạo Thiên vô ý thức quay đầu, mắt tối sầm lại, cây cối to lớn đụng bay hắn, đánh hắn đụng vào giữa sườn núi phương xa.

Mộ Linh Lạc vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị sóng gió đáng sợ thổi bay thân thể, hỏa diễm cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, khiến nàng cấp tốc rơi xuống đất, tốc độ cao thi triển thân pháp, tránh né mưa lửa đang rơi xuống đầy trời.

Nàng chú ý tới thấy những đám mưa lửa có tính ăn mòn, vòng bảo hộ chân khí của mình dính một chút, vậy mà tan rã ra một lỗ hổng.

Có độc.

Oanh một tiếng.

Hắc Viên vương từ trên trời giáng xuống, như là Ma Thần buông xuống, nện đến mặt đất bên trong phương viên hơn mười dặm sụp đổ, Mộ Linh Lạc vội vàng vọt lên.

Rừng cây theo mặt đất chấn động mà nứt ra, Lâm Hạo Thiên máu me khắp người nằm trên đồng cỏ, bãi cỏ này đã bại lộ dưới ánh mặt trời, hắn tuyệt vọng nhìn thân ảnh khủng bố cách đó không xa.

- Xong….. Lần này thật xong rồi….

Trong mắt Lâm Hạo Thiên lộ ra vẻ thống khổ.

Mộ Linh Lạc đang dùng tốc độ cao nhất chạy trốn, còn chưa bay ra ngoài bao xa, bị thân cây to lớn do Hắc Viên vương dùng làm vũ khí từ trên trời giáng xuống, nện ở trước mặt nàng, ngăn lại đường đi của nàng, nếu không phải nàng phản ứng nhanh, rất có thể đã thành thịt nát.

Nàng quay người nhìn lại, Hắc Viên vương đang một mặt nhe răng cười nhìn nàng chằm chằm, Huyền Mi yêu vương cũng bay tới, bất quá ánh mắt của nó thì nhìn chằm chằm Lâm Hạo Thiên, trong ánh mắt tràn đầy tham lam, giống như nhìn thấy trân bảo gì hiếm thấy.

Sắc mặt Mộ Linh Lạc nghiêm túc, tay cầm kiếm đang run nhè nhẹ.

Nàng vẫn lần đầu tiên gặp được tuyệt cảnh, nhưng nàng còn không muốn từ bỏ.

Nàng còn không có nhìn thấy nàng Trường Sinh ca ca, há có thể chết ở chỗ này.

Ngay khi nàng chuẩn bị ra, một cỗ thiên uy kinh khủng buông xuống, Hắc Viên vương bị ép tới thân thể nằm xuống, Huyền Mi yêu vương trên bầu trời càng bị đẩy xuống.

Lâm Hạo Thiên nằm ở trên đồng cỏ tàn phá trừng to mắt, gió mạnh đập vào da mặt của hắn, khiến cho ngũ quan hắn vặn vẹo, nhưng hắn rất rõ ràng đang cười, trong mắt tràn đầy vẻ mừng như điên, trong con mắt hắn phản chiếu kim quang.

Mộ Linh Lạc ngẩng đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ rung động.

Chỉ thấy biển mây bị đánh tan, hai cột sáng màu vàng kim khủng bố từ trên trời giáng xuống, dùng tốc độ cực nhanh đánh trúng Hắc Viên vương, Huyền Mi yêu vương, bao phủ thân hình khổng lồ của bọn hắn.

Mộ Linh Lạc suy nghĩ đến lời Khương Trường Sinh trong mộng, trong lòng rung động.

- Hắn xuất thủ cứu ta…

Mộ Linh Lạc, Lâm Hạo Thiên đồng thời suy nghĩ, Mộ Linh Lạc nghĩ tới là Khương Trường Sinh, Lâm Hạo Thiên nghĩ tới là ân nhân thần bí trước đó cứu hắn.

Chương 347: Bị hiểu lầm, các trưởng lão khiếp sợ

Trong cung điện, mười mấy trưởng lão Thánh phủ quá sợ hãi.

- Lại là kim quang này….. Lại là vì cứu tiểu tử kia?

- Ta phái đệ tử kiểm tra qua, cũng không có võ giả cường đại chui vào yêu ma địa, đối phương có thể vận dụng một loại võ học công kích xa nào đó.

- Không có khả năng, cái gì võ học công kích xa nào có thể không có dấu hiệu nào buông xuống, mà chúng ta căn bản bắt không được nó đến từ đâu.

- Tiểu tử gọi Lâm Hạo Thiên này đến cùng có lai lịch ra sao? Hai Yêu Vương kia cũng rõ ràng là nhằm về phía hắn.

Các trưởng lão nghị luận ầm ĩ, vẻ mặt ngưng trọng.

Chỗ dựa của Lâm Hạo Thiên để bọn hắn sợ hãi, dưới con mắt của mọi người, dễ dàng đánh giết hai tôn Yêu Vương Càn Khôn cảnh, đây là cảnh giới cỡ nào mới có thể làm được?

Một bên khác.

Bên trên Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh buông xuống Xạ Nhật thần cung, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Mộ Linh Lạc.

Hắn rất hài lòng phản ứng của Mộ Linh Lạc.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần đã không cảm thấy kinh ngạc, vẫn vội vàng luyện kiếm, ngộ kiếm.

Một mực thấy Mộ Linh Lạc và ba người Nam Cung Địch tụ hợp, Khương Trường Sinh mới vừa thu hồi tầm mắt, hắn rơi vào dưới Địa Linh thụ, bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

Cũng không biết lần này cứu trợ Mộ Linh Lạc, có sinh tồn ban thưởng hay không.

Kiếp nạn này không tính là kiếp nạn của hắn, nhưng kiếp trước của Mộ Linh Lạc là thê tử của hắn, kiếp này bị hắn chú ý, giữa

hai người có nhân quả, chưa hẳn không có.

Một lát sau.

【 Thuận Thiên năm thứ tư, Mộ Linh Lạc gặp phải hai tôn Yêu Vương tập kích, ngươi may mắn kịp thời ra tay, thành công tru diệt hai tôn Yêu Vương, chặt đứt nhân quả lần này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp 】 .

Quả nhiên có.

Một khi bản thân Mộ Linh Lạc bị trọng thương, thậm chí chết đi, hắn không có khả năng mặc kệ, đây cũng là nhân quả.

Hắn còn cứu Lâm Hạo Thiên, nhưng không có bất kỳ ban thưởng gì, đây cũng là không có có nhân quả, bởi vì Lâm Hạo Thiên cho dù chết, hắn cũng thờ ơ, sẽ không làm ra hành động, nghênh đón sát họa tiếp theo.

Nhân quả đều xây dựng ở trên người người thân mà hắn quan tâm.

Đương nhiên, hắn tin tưởng mặc dù không tự mình ra tay, Mộ Linh Lạc cũng không có khả năng chết ở chỗ này, chẳng qua là xuất thủ của hắn có thể làm cho Mộ Linh Lạc ít chút thống khổ, gặp trắc trở. 1.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên.

Đây là chuyện tốt, về sau đã có thể trợ giúp Mộ Linh Lạc, lại có thể thu được sinh tồn ban thưởng, một công đôi việc.

Bất quá hai tôn Yêu Vương Càn Khôn cảnh chỉ đổi được một mảnh Kim Lân ngọc diệp, xem ra nếu ra tay vì người khác, ban thưởng sẽ bị giảm đi không ít.

Khương Trường Sinh lặng yên suy nghĩ, Đạo Pháp Tự Nhiên Công đã vận chuyển.

Đêm khuya, Mộ Linh Lạc lần nữa tiến vào mộng cảnh, nhìn thấy Khương Trường Sinh.

- Trường Sinh ca ca, hôm nay là ngươi sao?

Mộ Linh Lạc cố nén hưng phấn hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đương nhiên, nếu không thì ngươi tưởng rằng người nào?-

Mộ Linh Lạc càng thêm xúc động, nói:

- Những người khác tưởng rằng người sau lưng Lâm Hạo Thiên đang chiếu cố hắn, dù sao đạo kim quang kia cứu được Lâm Hạo Thiên hai lần.

Khương Trường Sinh nhún vai nói:

- Khoảng cách quá xa, ta không thể cược, cho nên sớm thử một chút, vừa rồi nhìn thấy một người bị yêu thú truy sát, liền thử một chút, cũng may thành công, nguyên lai tiểu tử kia là Lâm Hạo Thiên? Coi như hắn gặp may mắn.

Hắn không có quá nhiều cảm xúc.

Lúc trước hắn nghe sự tích của Lâm Hạo Thiên đã cảm thấy không thích hợp, kẻ này quá giống nhân vật chính trong tiểu thuyết, đại nạn không chết, lâm chiến đột phá, không nghĩ tới còn để cho hắn cứu được.

Đây là trùng hợp, hay là vận may từ nơi sâu xa.

Mộ Linh Lạc ôm lấy cánh tay Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh ca ca thật sự lợi hại, ta biết là ngươi, những người khác tưởng rằng đi tới phía Lâm Hạo Thiên, ta cũng không nói ra việc này, dù sao đây là bí mật của hai người chúng ta.

Chuyện này không chỉ cứu nàng đơn giản như vậy, càng làm cho nàng rõ ràng một chút, Khương Trường Sinh xác thực tồn tại, mà một mực đang chú ý nàng.

Trường Sinh ca ca rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Vậy mà có thể nhảy vọt cấm địa Thánh phủ, cách chân trời góc biển cứu nàng.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái, thấy thế để trong lòng Khương Trường Sinh rất hưởng thụ.

- Về sau vẫn như cũ không muốn nói cho bất kỳ ai về sự tồn tại của ta, nếu gặp được tình huống ngươi cảm thấy rất nguy hiểm, ngươi bất cứ lúc nào ở trong mơ nói cho ta biết, đừng sợ phiền toái ta, nếu ngươi xảy ra chuyện, lại bất đắc dĩ mới tìm ta, như thế ngược lại quá ngu xuẩn, sẽ chọc cho ra càng nhiều phiền toái.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói, nghe vậy, Mộ Linh Lạc gật đầu.

Nàng trừng mắt nhìn, nói:

- Bình thường ta cũng hết sức khó gặp được phiền toái lớn, ngươi không cần quá lo lắng.

Khương Trường Sinh gật đầu, lo lắng là một chuyện, hắn cũng muốn nhân cơ hội kiếm lấy sinh tồn ban thưởng.

Hai người trò chuyện trong chốc lát liền rời khỏi mộng cảnh.

Trong những ngày kế tiếp, Nam Cung Địch và hai vị nữ đệ tử đều phát hiện Mộ Linh Lạc có chút biến hóa, nói không nên lời cụ thể là nơi nào thay đổi.

Chương 348: Khí vận phi phàm, danh chấn hải ngoại

Thánh phủ thi đấu còn đang tiếp tục, Mộ Linh Lạc biểu hiện rất có đấu chí.

Cho đến khi Thánh phủ thi đấu kết thúc, nàng cũng không có gặp lại nguy cơ lớn.

Nương tựa theo Cửu Thần Đấu Chuyển Công cùng tư chất bản thân, biểu hiện cực kỳ ưu dị, đã dẫn tới không ít trưởng lão chú ý.

Thánh phủ thi đấu xem không chỉ là cảnh giới con mồi, còn là chênh lệch cảnh giới giữa con mồi và đệ tử, như thế này mới có thể thể hiện thiên tư, cho nên cảnh giới khác biệt sẽ có tiêu chuẩn sát hạch khác biệt.

…

Tin tức Ti Châu sắp sinh ra Thánh địa võ đạo thứ ba điên cuồng truyền ra chín mươi chín châu, nhờ chiếu cáo của

hoàng, người trong thiên hạ đều biết Đại Cảnh lại nhiều thêm một vị Càn Khôn cảnh, khai tông lập phái tại Ti Châu, phát dương võ đạo.

Chuyện này một cách tự nhiên truyền đến trong các vương triều khác, dẫn tới các triều hoảng hốt.

Ngoại trừ vận triều, vương triều khác đều không có Kim Thân cảnh, bây giờ Đại Cảnh lại nhiều thêm một vị Càn Khôn cảnh còn cường đại hơn Kim Thân cảnh, sao có thể không để cho vương triều bọn hắn kiêng kị?

Thiên hạ hôm nay, Đại Cảnh phong mang mạnh nhất, thậm chí còn muốn rêu rao hơn Đại Tề, bởi vì Đại Cảnh chiếm đoạt hai phe vận triều, chiến tích cử thế vô song như vậy, các triều thậm chí xưng Đại Cảnh là Bạo Cảnh, rất được lòng người, Đại Cảnh cường thịnh là trên cơ sở được các triều cống nạp.

Người trong thiên hạ thóa mạ Đại Cảnh, nhưng trình độ sinh hoạt cùng sĩ khí của người Đại Cảnh lại tăng lên không ngừng, Hồng Huyền vương triều vừa bị chỉnh hợp cũng dần dần quy tâm, chỉ cần Đại Cảnh có thể để bọn hắn ăn cơm no, bọn hắn cũng không dám có lời oán giận, nếu còn có thể có hi vọng, tự nhiên cũng quy tâm.

Cuối năm.

Chân Long tự đã được tu kiến thành công, một tòa chùa miếu lớn nhất Ti Châu xuất hiện, Long Khởi quan, Phù Nguyệt thế gia đại biểu hoàng đế phát ra lời mời cho thiên hạ võ lâm, rộng mời các môn các phái đến đây chúc mừng Chân Long tự khai tông lập phái.

Liên quan tới việc này, Khương Trường Sinh giao cho Thanh Nhi toàn quyền quản lý, cũng không có nhúng tay.

Một bên khác, Thánh phủ thi đấu đã kết thúc, Mộ Linh Lạc ngừng bước trong trận khảo hạch thứ hai, đã thu hoạch được khen thưởng hết sức phong phú, danh tiếng cũng truyền ra bên trong Thánh phủ.

Ngoại trừ nàng, bên trong trăm người đứng đầu còn có một vị Thần Nhân, đó chính là Lâm Hạo Thiên.

Lâm Hạo Thiên vậy mà ẩn chứa thể chất đặc thù, đây cũng là nguyên nhân trước đó hai tôn Yêu Vương truy sát hắn, thể chất cụ thể là cái gì, Mộ Linh Lạc cũng không rõ ràng, chỉ biết hành tung Lâm Hạo Thiên đã bị phong tỏa, lúc bế quan luyện công đều được các trưởng lão tự mình chờ đợi canh giữ.

Mộ Linh Lạc cũng không có ghen ghét Lâm Hạo Thiên, nàng vẫn tràn ngập tự tin, thời gian kế tiếp, nàng sẽ nỗ đến đột phá lực Kim Thân cảnh.

Thoáng chớp mắt.

Thuận Thiên năm thứ năm đã đến.

Ngày tân xuân, Khương Trường Sinh luyện công trong đình viện, Thuận Thiên hoàng đế đến đây bái phỏng, hắn còn mang đến rượu ngon món ngon.

Sau một phen nâng ly cạn chén, Thuận Thiên hoàng đế mượn men say nói:

- Ngài có thể ban thưởng ta một chút hạt đậu hay không, là hạt đậu có thể hóa thành binh sĩ, bến cảng Ngự Châu đã được xây dựng tốt, ta chuẩn bị điều động một nhánh quân đội thám hiểm, trước đi tìm hiểu tình huống hải dương, đây cũng là Đại Cảnh lần đầu tiên bước chân ra hải ngoại, tuy có người Kỳ Duyên thương hội làm bạn, nhưng tóm lại sẽ có nguy hiểm….

Đây tuyệt đối xem như bước thứ nhất mang tính lịch sử, Đại Cảnh sẽ chính thức đặt chân vào hải dương.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, từng cái cẩm nang bay ra từ bên trong cửa sổ, rơi vào trước mặt Thuận Thiên hoàng đế, bởi vì cách cẩm nang, mặc dù chạm đất cũng không có ảnh hưởng.

Thuận Thiên hoàng đế thấy thế, không còn chút say nào, vội vàng ra lệnh cho Bạch Y vệ bên ngoài đình viện tiến đến cất kỹ.

Đã nhiều năm trôi qua, thực lực của Khương Trường Sinh một mực tăng trưởng, uy lực của rải đậu thành binh tự nhiên cũng đang thay đổi mạnh, mỗi một viên đậu linh lực đều có thực lực

gần Thông Thiên cảnh, chỉ không cách nào duy trì sức chiến đấu thời gian dài, nhiều nhất gần nửa canh giờ sẽ tiêu tán.

Thuận Thiên hoàng đế mừng rỡ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của hắn, cười không nói.

Thuận Thiên hoàng đế mừng thầm, cảm giác quan hệ giữa mình và lão tổ càng gần.

Quả nhiên, nhân tình thứ này thì cần phải mở miệng nhiều mới có thể càng sâu, dĩ nhiên, vẫn phải ngươi tới ta đi.

Thuận Thiên hoàng đế quyết định ngày mai phái người đưa tới số lượng lớn trân bảo, không thể bạc đãi lão tổ và Long Khởi quan.

Một đêm này náo nhiệt giống như tân xuân năm trước.

Trên hải đảo, khách sạn An Tâm.

Tiêu Bất Khổ một bên lau bàn, một bên nghe những khách nhân nói chuyện phiếm.

- Nghe nói không, Huyền Không đảo truy sát Tà Tôn, người đi bốn phía hút công lực của người khác, Huyền Không đảo thế mà bắt không được hắn.

- Thần công kia của Tà Tôn quả nhiên là như lời đồn à? Không có khả năng không hạn chế chứ?

- Quỷ mới biết, chúng ta lại không có luyện qua, so với việc này, ta càng cảm thấy hứng thú với Long Mạch đại lục hơn, nghe nói Thiên Nam hải tông, Lạc tông tổn thất nặng nề tại Long Mạch đại lục, thậm chí ngay cả hai vị Tông chủ đều đã chết.

Chương 349: Khắp nơi bàn luận

- Ta cũng nghe nói việc này, nghe nói chết bên trong Đại Cảnh vận triều của Long Mạch đại lục, ta thậm chí nghe nói có năm cường giả vượt qua Càn Khôn cảnh khiêu chiến Đạo Tổ, đều chết hết.

- Thật hay giả?

- Đương nhiên là thật, biết Xích Nguyệt lão tổ không, trước đây ít năm bế quan đột phá thành công, hắn rất có thể đã là Thiên Hải đệ nhất nhân, nhưng đi Đại Cảnh, cũng không trở về nữa.

Nghe những lời này, Tiêu Bất Khổ nhíu mày, ánh mắt phức tạp.

Vượt qua Càn Khôn cảnh?

Lúc trước hắn nghe nói Càn Khôn cảnh đã rất giật mình, không nghĩ tới ngay cả tồn tại vượt qua Càn Khôn cảnh đều không phải đối thủ của Đạo Tổ.

Hắn thấy hoảng sợ vô tận, tốc độ phát triển của Đạo Tổ quá nhanh.

Có lẽ không phải tốc độ phát triển, rất có thể bản thân Đạo Tổ đã cường đại như vậy, hắn nghĩ thân phận Đạo Tổ có lẽ là giả, Đại Thừa long lâu bị bại không oan.

Tiêu Bất Khổ càng nghĩ càng bất đắc dĩ, hắn đã không còn lòng muốn báo thù, việc quan trọng nhất hiện tại chính là chạy ra khỏi khách sạn ma quái này.

Hắn chú ý thấy, gần đây nghe tin về những võ giả đây tựa hồ rất mạnh, tựa như hôm nay, hắn nghe được tồn tại vượt qua Càn Khôn cảnh, hắn tới Thiên Hải nhiều năm như vậy cũng chưa từng nghe qua.

Bọn hắn muốn đi làm cái gì? Ngay lúc Tiêu Bất Khổ khó hiểu, nghi hoặc, một thân ảnh bước vào trong khách sạn.

Đây là một nam tử người mặc cẩm bào tơ vàng, khí thế bất phàm, tướng mạo uy nghiêm, đầu đội bảo quan khảm vàng, hắn tìm tới một cái bàn trống ngồi xuống.

Tiểu Nhị đi đến, một mặt đầy nụ cười, hỏi:

- Khách quan, muốn ăn chút gì không?

Vẻ mặt cẩm bào nam tử vẫn không biểu tình, nói:

- Vùng này xem như quần đảo của Thiên Hải cách Long Mạch đại lục gần nhất à, bản tọa muốn hỏi, có đệ tử Hiển Thánh động thiên đã tới nơi này hay không?

Hiển Thánh động thiên?

Tiểu nhị duy trì nụ cười, tâm tư như điện, trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, hắn nói ngay:

- Gặp qua, Hiển Thánh động thiên không phải rời khỏi Long Mạch đại lục à, đoán chừng đang du đãng bốn phía ở trên biển, cụ thể đi chỗ nào, tiểu nhân cũng không biết, hành tung của các đại tông môn cũng không phải tiểu nhân có thể dò xét.

Hắn nghe Trương Anh phỏng đoán qua, Hiển Thánh động thiên có thể bị Đạo Tổ diệt, bằng không dù đã từ bỏ Long Mạch đại lục cũng cần phải có bóng dáng.

Cẩm bào nam tử cau mày nói:

- Thật chứ?

Tiểu nhị một bên cho hắn châm trà, một bên nói:

- Vị khách quan này, ta chẳng qua là một tiểu nhị nho nhỏ, lừa gạt ngài có chỗ tốt gì?

Cẩm bào nam tử cảm thấy có lý, lại hỏi thăm những đệ tử kia có thể từng nói qua muốn đi đâu.

Tiểu Nhị lắc đầu, biểu thị không rõ ràng, những đệ tử kia cũng không có bàn về chỗ ở.

Hai người hàn huyên vài câu, cẩm bào nam tử mới bảo lấy chút rượu và mấy món ăn, tiểu nhị lui ra.

Tiêu Bất Khổ nghe lời tiểu nhị nói, âm thầm xem thường, tên chó chết này thật sự gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Hắn không muốn tham gia, Hiển Thánh động thiên trước kia thống trị chín phương triều tông Long Mạch đại lục, tuyệt đối

là thế lực lớn mà hắn không chọc nổi.

Hắn thậm chí lười đi tính toán để Hiển Thánh động thiên tìm Đạo Tổ báo thù.

Dù sao Hiển Thánh động thiên đã bị Đạo Tổ cưỡng chế di dời, hắn sợ mình vừa lộ ra ý nghĩ như vậy liền bị giết. Tựa như căn khách sạn này, quá nhiều người muốn muốn lấy lòng Đại Cảnh Đạo Tổ.

Tiêu Bất Khổ chỉ có một ý niệm trong đầu.

Tìm cơ hội chạy trốn.

Từ đó rời xa giang hồ, ân ổn trôi qua nửa đời sau.

Vị cẩm bào nam tử này chính là Đại Thánh Quân của Hiển Thánh động thiên, sau khi hắn bế quan kết thúc, nghe nói Hiển Thánh động thiên đã từ bỏ Long Mạch đại lục, những đệ tử dừng lại ở hải ngoại đều không thấy, hắn không rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì, cho nên một đường điều tra.

- Đạo Tổ.

Đại Thánh Quân yên lặng suy nghĩ, hắn thật sự không nghĩ ra Đạo Tổ xuất hiện từ nơi nào.

Hắn mới bế quan mấy chục năm, Long Mạch đại lục đã biến thiên.

Mấu chốt nhất là Xích Nguyệt lão tổ cũng chết trong tay Đạo Tổ, hắn mặc dù đã đột phá, nhưng còn không thể so với Xích Nguyệt lão tổ.

Đại Cảnh tất nhiên không đi được.

Hắn hiện tại chỉ muốn tìm tới đệ tử Hiển Thánh động thiên tản mát thiên hạ, đoàn tụ Hiển Thánh động thiên.

Thiên hạ này to lớn, há không có nơi cho Hiển Thánh động thiên dung thân?

Sau nửa canh giờ, Đại Thánh Quân rời đi.

Tiểu nhị đứng trước quầy, thấp giọng nói:

- Người này không đơn giản, xem ra là một vị cự đầu nào đó của Hiển Thánh động thiên.

Chưởng quỹ cúi đầu tính sổ sách, nói:

- Ta biết rồi, ta sẽ cho người điều tra.

Khách sạn An Tâm, nhìn như là một gian khách sạn bình thường, trên thực tế là một trong cứ điểm của Kỳ Duyên thương hội, mượn danh nghĩa khách sạn thu thập tình báo.

Khách sạn giống như vậy ở Thiên Hải bên trong, bọn hắn còn có trên trăm chỗ, không chỉ là khách sạn, thanh lâu, tiệm dệt vải, tiệm sắt các loại đều có, sản nghiệp phong phú.

Thiên hạ Đại Cảnh phồn hoa, võ lâm bởi vì Chân Long tự mà náo nhiệt, bách tính thì chờ mong đội tàu thứ nhất của Đại Cảnh mang về thu hoạch.

Kỳ Duyên thương hội đã đến khắp chín mươi chín châu, đủ loại thương phẩm, rực rỡ muôn màu, đánh thẳng vào nhận biết của bách tính Đại Cảnh, bọn hắn cũng biết Kỳ Duyên thương hội đến từ hải ngoại, cho nên tràn ngập tò mò cùng chờ mong về hải ngoại.

Chương 350: Tam Động Thiên? (1)

Thư sinh, văn nhân các nơi đều đang dùng bút mực tán tụng thịnh thế trước nay chưa có.

Thuận Thiên hoàng đế rất hài lòng về thái độ của bọn họ, cũng ban bố một vài chính sách tốt có lợi dành cho văn nhân, trợ lực văn đàn phát triển.

Tiểu hoàng đế đăng cơ mấy năm, giang sơn Đại Cảnh không có sụp đổ, ngược lại càng ngày càng phồn thịnh, được mọi người tán tụng, hắn cũng bắt đầu đi vào trong lòng bách tính.

Trong đình viện.

Lý Mẫn đang hồi báo cho Khương Trường Sinh chuyện thiên hạ gần đây.

- Chân Long tự mặc dù vừa thành lập, lại xuất hiện một tên thiên tài chấn kinh võ lâm, người kia tên Chu Tuyệt Thế, các phái luận võ luận bàn tại Chân Long tự, hắn vậy mà trong lúc xem chiến lại nắm giữ võ học các phái, cuối cùng được Già Diệp thần tăng thu làm đệ tử, tên Chu Tuyệt Thế đã truyền ra,

Già Diệp thần tăng vì lắng lại lửa giận của các phái vì bị trộm đoạt võ học, đưa ra một bộ tuyệt học của mình để các phái sao chép…..

Lý Mẫn nhắc đến Chu Tuyệt Thế, mặt lộ ra vẻ cảm khái.

Khí vận Đại Cảnh càng ngày càng cường thịnh, xuất hiện thiên tài cũng càng ngày càng khoa trương.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, nói:

- Có lẽ là những võ công kia giúp ít.

Lý Mẫn lắc đầu nói:

- Cũng không phải như thế, tuyệt học Phù Nguyệt thế gia cũng bị hắn cấp tốc học được, tựa hồ chỉ cần không phải nội công, hắn xem một lần thì có thể học được.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Hắn cảnh giới gì?

- Thông Thiên cảnh, hắn mới mười sáu tuổi.

- Hắn mới Thông Thiên cảnh, có thể tập được tuyệt học gì, đoán chừng chẳng qua học được da lông của những võ học thượng thừa kia.

- Xác thực, tuyệt học của Phù Nguyệt thế gia, hắn thi triển đi xác thực kém xa, nhưng đây chẳng qua là công lực không đủ, hắn đúng là học xong, thiên tư tập võ như thé này đặt ở võ lâm Đại Cảnh, tuyệt đối là kỳ tài ngút trời, thậm chí ngay cả võ lâm khác cũng chưa từng nghe tới thiên phú như vậy.

Lý Mẫn khen ngợi Chu Tuyệt Thế, Khương Trường Sinh cũng cảm thấy kẻ này không tầm thường.

Hắn thật không có suy nghĩ nhiều, có thể sinh ra thiên tài dạng này nói rõ võ đạo Đại Cảnh đã tăng lên tới một độ cao mới, đây là chuyện tốt.

Chu Tuyệt Thế có thể bái Càn Khôn cảnh làm thầy, đoán chừng không cần mấy năm thì có thể triệt để danh dương võ lâm, còn muốn phong quang hơn cả Từ Thiên Cơ ngày xưa.

Khương Trường Sinh đoán chừng thiên tài giống dạng này về sau sẽ càng ngày càng nhiều, đúng là thịnh thế.

Lý Mẫn ở đây nói một canh giờ mới rời đi, trong thời gian này, Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên nghe hắn nói, cũng là say sưa ngon lành.

- Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ta cũng nên trùng kích Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong mắt của hắn lập loè tinh quang.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua năm mươi năm, hắn cuối cùng cảm giác đột phá tới gần, chậm nhất năm năm, hắn sẽ đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công đến tầng thứ tám, hắn rất chờ mong tầng thứ tám của mình mạnh bao nhiêu.

Phía trên vô tận đại dương mênh mông có một quần đảo, có tới trên trăm hòn đảo, trong các đảo có vô số đếm không hết thuyền biển ra vào, mà phía trên quần đảo lại có một hòn đảo đang lơ lửng.

Chính là Huyền Không đảo, đại tông môn trên biển, dừng chân mấy ngàn năm.

Nhìn từ xa thì Huyền Không đảo không lớn, nhưng rút ngắn khoảng cách mới phát hiện trên đảo lại có một tòa thành, trong thành đứng thẳng một tháp cao, đỉnh tháp cao thì là một cung điện.

Trong điện, đảo chủ Trương Bắc Đấu đang luyện công, hắn có mái tóc trắng như tuyết nhưng khuôn mặt không già, tà áo rối tung trên mặt đất, cả người phát ra khí chất xuất trần, trong lòng hai bàn tay hắn ngưng tụ một quả cầu ánh sáng màu đỏ, dòng điện xen lẫn, rung động không ngừng.

Trên đại điện phía dưới có một tên nam tử áo tơi đang đứng, thoạt nhìn bốn mươi năm mươi tuổi, đang hồi báo tình báo.

- Tà Tôn và đồ đệ hắn rơi vào Tuyệt Thần hải hạp, các đệ tử không còn dám truy sát, chỉ có thể dừng lại ở phụ cận.

Trương Bắc Đấu nghe xong, không có mở mắt, bình tĩnh nói:

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, bản tọa không muốn lại nhìn thấy vị Diệp Tầm Địch thứ hai sinh ra. -

- Vâng!

Trương Bắc Đấu bỗng nhiên mở mắt, hỏi:

- Xích Nguyệt lão tổ còn chưa trở về sao?

Áo tơi nam tử ngẩng đầu lên nói:

- Không có, thuộc hạ nghe người Kỳ Duyên thương hội nói, Xích Nguyệt lão tổ cũng đã chết tại Đại Cảnh, nghe nói Đại Cảnh thu nạp thi thể của năm Động Thiên cảnh.

Trương Bắc Đấu híp mắt, nói:

- Đi xuống đi.

Nam tử áo tơi quay người rời đi.

Trương Bắc Đấu chậm rãi thu tay lại, quả cầu ánh sáng màu đỏ trong lòng bàn tay tan biến theo.

Hắn nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Đạo Tổ, đến cùng là thần thánh phương nào?

Xích Nguyệt lão tổ mạnh mẽ, hắn rõ ràng nhất, đây chính là lão quái quát tháo phong vân ba trăm năm khắp Thiên Hải, gần với Diệp Tầm Địch, những năm gần đây đồn đãi hắn muốn đột phá tới Nhị Động Thiên, một khi đột phá thành công, tất nhiên là Thiên Hải đệ nhất nhân.

Nếu như Xích Nguyệt lão tổ dùng thực lực Nhị Động Thiên tiến đến Đại Cảnh, táng thân tại Đại Cảnh, thực lực Đạo Tổ kia…

Chương 351: Tam Động Thiên? (2)

Không phải là Tam Động Thiên cảnh trong truyền thuyết đó chứ? Ánh mắt Trương Bắc Đấu hiện ra kinh hoàng.

Tam Động Thiên.

Hắn sống lâu như vậy, cũng chỉ gặp được một vị, vị cao nhân này vẫn chỉ đi ngang qua vùng biển này, chưa từng lưu lại Thiên Hải.

Nào chỉ là Thiên Hải, cả phiến hải vực cũng không có cao thủ Tam Động Thiên cảnh.

Ít nhất mặt ngoài không có, hắn chưa từng nghe tới.

Hắn không thể nào hiểu được vì sao Tam Động Thiên muốn chiếm Long Mạch đại lục, tại sao không đi Thiên Thần đại lục, tài nguyên võ đạo, khí vận của Thiên Thần đại lục vượt xa Long Mạch đại lục. Thực lực của Tam Động Thiên tuyệt đối có khả năng quét ngang Thiên Thần đại lục.

Trương Bắc Đấu không nghĩ ra, hắn chỉ hiểu rõ một chút, kia chính là không trêu chọc được Long Mạch đại lục.

Thừa dịp hai bên còn chưa kết thù, hắn nhất định phải phải nghĩ biện pháp kết giao, nếu không, một tôn cường nhân như thế ở gần bên cạnh, hắn ăn ngủ không yên.

Suy nghĩ rất lâu, bờ môi Trương Bắc Đấu khẽ động, giống như đang nói gì đó, nhưng không có chút tiếng vang.

Cũng không lâu lắm, một nam tử khí vũ hiên ngang đi vào trong cung điện.

Người này chính là con của hắn, Trương Thừa Cương.

- Ngươi đi tới Đại Cảnh, tự mình điều tra Đạo Tổ, nghĩ biện pháp thành lập quan hệ tốt đẹp với hoàng thất Đại Cảnh, nếu có thể bái phỏng Đạo Tổ là tốt nhất, bản tọa cho phép ngươi lấy hết tất cả khả năng giao hảo Đạo Tổ, nhớ kỹ, Đạo Tổ rất có thể là cảnh giới Tam Động Thiên trong truyền thuyết, ngươi không thể chủ quan, càng không thể lãnh đạm, hiểu chưa?

Trương Bắc Đấu nghiêm túc nói, hắn ném ra một tấm lệnh bài từ trong ngực cho Trương Thừa Cương.

Trương Thừa Cương ngơ ngác tiếp được lệnh bài, biểu lộ ngốc trệ.

Hắn không có nghe lầm chứ? Tam Động Thiên?

Quá mẹ nó dọa người.

Một năm này, càng ngày càng nhiều võ giả hải ngoại tiến vào Đại Cảnh, nhất là Ti Châu, trở nên rất phồn hoa, võ giả mỗi ngày tiến vào ra khỏi cửa thành đã đi đến một cực con số kỳ

khoa trương, dẫn đến hoàng đế không thể không điều động thương hộ trước đi ra ngoài thành mở thêm khách sạn, cũng đó triệu tập lương thực, rượu toàn bộ Ti Châu.

Long Khởi quan náo nhiệt nhất, võ giả đến từ các nơi đều muốn bái thăm Đạo Tổ.

Bên trong Minh Tâm điện.

Thanh Nhi lắc đầu nói:

- Đa tạ ý tốt của các hạ, nhưng ta không thể để cho ngươi gặp Đạo Tổ, nếu Đạo Tổ muốn gặp ngươi, tự nhiên sẽ nói cho ta biết, ngươi vào điện lâu như vậy, Đạo Tổ cũng không có triệu kiến ngươi, nói rõ vô duyên.

Trung niên nam tử ngồi bên cạnh nàng cười khổ, nhưng đối mặt nàng đưa tới chén trà, hắn không thể không lộ ra nụ cười đón lấy.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, trung niên nam tử rời đi.

Thanh Nhi thở ra một hơi, xoa xoa mồ hôi trên trán, lẩm bẩm nói:

- Thật là mệt.

Mặc dù mệt, nhưng nàng hết sức phấn khởi, những môn phái kia tới bái phỏng Long Khởi quan, đều đưa lễ, có võ học, có thần binh, còn có trân bảo, mặc dù không gặp được Đạo Tổ, bọn hắn cũng chỉ có thể dính chút quan hệ với Long Khởi quan.

Còn chưa chờ nàng nghỉ ngơi nhiều, lại có người đến đây, nàng ngay ngắn tư thái, chuẩn bị đón khách.

Một bên khác, trong đình viện Long Khởi sơn.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Thật nhiều khí tức cường đại, Đại Cảnh có nhiều cao thủ như vậy? Mấy chục năm biến hóa thật quá lớn đi.

Kiếm Thần sờ kiếm của mình, bình tĩnh nói:

- Đại Cảnh phát triển có nhanh, cũng không có khả năng mạnh đến tình trạng như thế, đoán chừng rất nhiều người đến từ hải

ngoại, danh tiếng Long Khởi quan có thể đã xây dựng ở trên thi thể của năm cường giả Động Thiên cảnh.

- Chậc chậc, Đại Cảnh chẳng lẽ có thể nhất thống thiên hạ?

Bạch Kỳ đi theo cảm khái.

Bây giờ Đại Cảnh quả nhiên như mặt trời ban trưa, mặc dù nó đợi ở trên núi, chỉ nhìn tình huống Kinh Thành đã có thể biết được.

Kiếm Thần lắc đầu, nói:

- Quốc lực của Đại Cảnh còn chưa đủ để chống đỡ bọn hắn thống nhất thiên hạ, nhiều nhất bức bách các triều xung quanh cúi đầu, bây giờ Đại Cảnh muốn làm chính là vững bước làm bản thân lớn mạnh, mà không phải mù quáng hàng phục, còn nữa, Đạo Tổ chẳng qua là tọa trấn Đại Cảnh, cũng không biết phân thân thuật, thay Đại Cảnh đánh thiên hạ.

Khương Trường Sinh đang luyện công thầm nghĩ ta thật đúng là biết phân thân thuật.

Đương nhiên, cho dù như thế hắn cũng sẽ không làm chân chạy đánh nhau.

Mong muốn thống nhất thiên hạ lớn như thế thì cần Khương gia nhiều đời tiếp nhận tiếp nhận tiếp nhận truyền thừa, không ngừng mở rộng huyết mạch, cho đến khi phân đất phong hầu khắp thiên hạ.

Sau khi thống nhất Long Mạch đại lục, muốn để người khắp thiên hạ vượt qua cuộc sống thoải mái, lại phải tiếp tục chinh chiến ra hải ngoại, dù sao cũng phải có người xây dựng thịnh thế cho Đại Cảnh, chỉ là phát triển bản thân không đủ, dù sao cũng phải có người làm việc, luôn có người sẽ thanh nhàn, một khi đãi ngộ không bình đẳng, tổng sẽ có người bất mãn, huống hồ, Đại Cảnh không khuếch trương ra bên ngoài, không sớm thì muộn sẽ có vương triều hải ngoại đánh tới, đây là định luật vạn cổ không thay đổi.

Đại Hoang vương triều yên vui trăm năm, cuối cùng vẫn rơi vào tình cảnh bị thôn tính.

Chương 352: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (1)

Nếu như Đại Cảnh đã chuẩn bị đi con đường chinh phục, vậy thì phải làm gì chắc đó, trước mắt cần binh lực đủ nhiều đi trấn thủ địa bàn càng lớn, cần lương thực đủ nhiều làm làm chuẩn bị cho hậu thế chinh chiến, thậm chí cần võ đạo đủ mạnh ứng đối sau này có khả năng xuất hiện cường địch, mà không phải đơn thuần dựa vào một người Khương Trường Sinh.

Hết thảy đều phải cần thời gian tích lũy.

Đối với Khương Trường Sinh mà nói, mong muốn bách tính thờ phụng mình, cũng không chỉ dùng vũ lực hạ gục bọn hắn đơn giản như vậy, nếu không thể mang đến hi vọng cùng chỗ tốt cho bọn hắn, vũ lực cường đại tới đâu cũng chỉ là ma đầu trong mắt thế nhân.

Giá trị hương hỏa trước mắt đã đủ, tạm thời không cần vội vã như vậy, thả tinh lực vào việc tu hành quan trọng hơn.

Thống nhất Long Mạch đại lục, chẳng qua là trợ lực cho hắn trên con đường tu hành thôi, cũng không phải theo đuổi của hắn.

Truy cầu phần cuối Tiên đạo mới là mục tiêu chân chính của hắn.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần tán gẫu, Hoàng Thiên, Hắc Thiên khó được không có đánh náo, ghé vào hai bên Khương Trường Sinh, yên lặng hấp thu linh khí, dựa vào bản năng thối luyện thể phách, dẫn động yêu lực.

Khác biệt với Võ Phong náo động, Long Khởi sơn an tĩnh an lành.

【 Thuận Thiên năm thứ năm, Tứ Hải hiền thánh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thiên Hải Chi Địa 】 .

Một dòng nhắc nhở xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, khiến cho hắn mở to mắt, biểu lộ cổ quái. Tại sao cái tên này lại đầu thai rồi, những người khác bị hắn đánh dấu không có tấp nập như thế nha.

Khoảng cách lần trước đầu thai, Tứ Hải hiền thánh mới sống chín năm…

Quá thảm rồi….

Mà tên này còn một mực giáng sinh tại Thiên Hải, đây tính là gì, âm hồn bất tán sao?

Khương Trường Sinh do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn chúc phúc một vạn giá trị hương hỏa cho Tứ Hải hiền thánh.

Tốt xấu gì cũng quen biết một hồi, hi vọng một vạn giá trị hương hỏa có thể giúp ngươi rời khỏi khổ hải.

Trong lòng Khương Trường Sinh suy nghĩ như vậy.

Tứ Hải hiền thánh lại một lần đầu thai nhường Khương Trường Sinh đối nhân sinh có mới cảm khái, người đều có mệnh, tạo hóa trêu ngươi.

Hắn nghĩ tới Vong Trần đầu thai trước đó, bây giờ cũng đã bảy tuổi.

Hắn cảm thụ Luân Hồi ấn ký của Vong Trần, cái tên này giáng sinh tại Đại Tề, cũng không biết kiếp này trôi qua như thế nào.

Rất nhanh, hắn bắt được Luân Hồi ấn ký của Vong Trần, sau đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Một lát sau. Trong mắt của hắn tan biến kim quang, thần sắc của hắn hơi lộ ra phức tạp.

Vong Trần tên này vậy mà đầu thai thành hoàng tử Đại Tề.

Xem ra giá trị hương hỏa tạo nên tác dụng.

Hắn cười cười, cũng không có suy nghĩ nhiều, Vong Trần ở kiếp trước là hoàng tử giả, ở kiếp này thành hoàng tử thật, cũng tính như hoàn thành tiếc nuối.

Còn về Vong Trần có sẽ không trở thành kẻ địch của Đại Cảnh hay không, hắn ngược lại không lo lắng, Đại Cảnh và Đại Tề cách xa nhau xa nhất, trước khi tấn công Đại Tề trước, mục tiêu Đại Cảnh tất nhiên là Đông Hải vương triều, Thiên Hàn vương triều, trước thống nhất hơn phân nửa sông núi phía Nam đại lục, tái chiến Đại Tề, khi đó đoán chừng Vong Trần

cũng đã đầu thai, nếu là hắn tranh đoạt hoàng vị thất bại, Khương Trường Sinh lại tiếp hắn trở về cũng giống như nhau.

Khương Trường Sinh hào hứng, lại đi nhìn trộm Lý công công sau khi chuyển thế.

Lý công công không có bị hắn chúc phúc, nhưng ở kiếp này trôi qua tiêu sái, lúc hắn thấy Lý công công, phát hiện tên này vậy mà ôm hai tên nữ tử mỹ mạo đang uống rượu, thật sự rất tiêu sái.

Một bên luyện công, một bên nhìn trộm cố nhân sau khi chuyển thế, cũng là có một phen khôi hài đặc biệt.

Thuận Thiên năm thứ sáu.

Trong ngự thư phòng, Thuận Thiên hoàng đế đang xem hải dương kỳ chí lục do Trương Anh đưa tặng, một tên Bạch Y vệ bước nhanh tiến đến, đưa lên một phong mật tín, hắn buông hải dương kỳ chí lục xuống, bắt đầu xem mật tín.

Rất nhanh, lông mày của hắn nhăn lại, trầm giọng hỏi:

- Thương vong như thế nào, vì sao trong thư không có viết?

Bạch Y vệ trả lời:

- Tạm thời không thể biết được, tin này gửi đến vội vàng.

Thuận Thiên hoàng đế hừ lạnh nói:

- Truyền Tống Ly đến đây gặp trẫm.

- Vâng!

Bạch Y vệ cấp tốc rời đi.

Tay phải Thuận Thiên hoàng đế nắm mật tín, tay trái gõ lên mặt bàn, ánh mắt lấp lánh.

Sau nửa canh giờ.

Tống Ly bước nhanh tiến đến, hắn vội vàng quỳ lạy Thuận Thiên hoàng đế, rất rõ ràng thấy hắn có việc đang bận.

Thuận Thiên hoàng đế ném mật tín cho hắn, nói:

- Ngươi phân tích một chút, là cách làm của thế lực nào.

Tống Ly quét mắt nhìn mật tín, mặt của hắn đại biến.

- Chẳng lẽ là Vô Cực hải minh… Không nên chứ, Vô Cực hải minh như thế nào đi vào phụ cận Long Mạch đại lục …

Tống Ly tự lẩm bẩm, lời nói cổ quái.

Thuận Thiên hoàng đế híp mắt hỏi:

- Vô Cực hải minh rất mạnh à, nói một chút cho trẫm nghe.

Tống Ly hít sâu một hơi, nói:

- Bệ hạ, Vô Cực hải minh chính là thế lực võ đạo mạnh mẽ rất sôi nổi trên biển, rất nhiều thương hội đều phải ngước nhìn bọn chúng, Long Mạch đại lục đi về phía nam là Thiên Hải, hướng đông thì là khu vực Vô Cực hải minh sôi nổi, Vô Cực hải minh phân bố bao la, không có người rõ ràng bọn hắn đến cùng có nhiều ít võ giả, nắm giữ bao nhiêu thế lực phụ thuộc, mỗi lần võ giả Vô Cực hải minh làm việc, đều sẽ lưu lại Vô Cực ấn, trong thư miêu tả hai chữ cổ quái chính là Vô Cực, đây là văn tự cổ đại, rất ít người nhận biết.

Chương 353: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (2)

Thuận Thiên hoàng đế hỏi:

- Vô Cực hải minh và Thiên Nam hải tông, Lạc tông so sánh như thế nào?

- Tất nhiên là càng thêm cường đại, Vô Cực hải minh chính là bá chủ trên biển, thâm bất khả trắc, ta cũng nghe Tông chủ Thiên Nam hải tông đề cập qua, Tông chủ từng bái phỏng qua một vị tiền bối của Vô Cực hải minh, để cho nàng sinh lòng hướng tới Vô Cực hải minh.

- Vô Cực hải minh chẳng lẽ muốn đối địch với Đại Cảnh?

- Không rõ ràng, nhưng theo trong thư đến xem, đối phương mặc dù tập kích đội tàu, nhưng cũng không có đuổi tận giết tuyệt, có khả năng chỉ là vừa hay gặp được, cũng không phải nhằm vào Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế nhíu mày, lâm vào bên trong trầm tư.

Đại Cảnh vừa ổn định, hắn cũng không muốn gây chuyện, nhưng nếu đối phương đi tới Đại Cảnh, hắn không thể không làm tốt chuẩn bị giao chiến.

Tống Ly bỗng nhiên nói:

- Thuộc hạ nghĩ tới, gần đây Vô Cực hải minh đang tìm Tụ Yêu châu, Tụ Yêu châu chính là do Cổ Yêu Hoàng ngưng luyện, có thể hiệu triệu yêu vật thiên hạ vì mình mà chiến, yêu thú trong hải dương thường thường sẽ mạnh hơn trên lục địa, cho nên Tụ Yêu châu có thể phát huy ra tác dụng cực lớn, mấy chục năm trước, Thiên Nghiệp tự đạt được Tụ Yêu châu bị diệt, Tụ Yêu châu mất đi tung tích, có khả năng Vô Cực hải minh tìm khắp các địa phương, nhưng chưa có tới Long Mạch đại lục.

Thuận Thiên hoàng đế hỏi:

- Nếu Vô Cực hải minh ở phía đông, vì sao không đi Đông Hải vương triều, lại muốn xuôi nam tới Đại Cảnh?

Tống Ly chần chờ nói:

- Thuộc hạ cũng không rõ ràng, nhưng cũng dùng khẳng định là hai chữ này là Vô Cực.

Thuận Thiên hoàng đế yên lặng.

Tới vội vã, hoặc tính toán Vô Cực hải minh mong muốn trước thử dò xét thái độ của Đạo Tổ, Đạo Tổ gần đây thanh danh cực lớn tại hải ngoại, nhất là tại Thiên Hải, sau khi đánh giết Xích Nguyệt lão tổ, võ giả Thiên Hải đều cho rằng Đạo Tổ so còn cường đại hơn Thiên Hải đệ nhất nhân - Diệp Tầm Địch, Đạo Tổ mạnh mẽ như thế tọa trấn Đại Cảnh, Thiên Nghiệp tự vốn tại Thiên Hải, người mang theo châu rời đi có khả năng chạy trốn tới Đại Cảnh nhất, mượn nhờ uy phong Đại Cảnh bảo hộ mình.

Thuận Thiên hoàng đế đột nhiên suy nghĩ cái gì, sắc mặt biến hóa. Tống Ly cũng suy nghĩ đến một người, nhưng hắn không dám nói ra miệng.

Thuận Thiên hoàng đế ý vị thâm trường nói:

- Việc này ngâm nát ở trong bụng.

- Thuộc hạ tất nhiên hiểu rõ, bệ hạ yên tâm.

- Ngươi cảm thấy bên trong Vô Cực hải minh có không người có thể địch Đạo Tổ?

- Thuộc hạ không rõ ràng, nhưng Vô Cực hải minh và Đạo Tổ khác biệt, bọn hắn chính là bá chủ trên biển, võ giả nhiều vô số kể, Đại Cảnh chỉ có Đạo Tổ một người, thuộc hạ kiến nghị bệ hạ giả vờ không biết việc này, chớ có truy cứu, tạm thời tránh mũi nhọn.

- Ừm, đi xuống đi.

- Vâng!

Sau khi đi ra ngự thư phòng, hắn xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, hắn còn đang vui sướng mà, đột nhiên bị hoàng đế gọi tới, nhưng hắn hiện tại đã không còn hào hứng.

Vô Cực hải minh vậy mà đến rồi.

Mặc dù Vô Cực hải minh còn chưa tuyên chiến Đại Cảnh, thái độ không rõ, nhưng hắn sinh ra ở hải dương biết rõ chi thế lực này mạnh mẽ ra sao.

Hắn chỉ biết một chút, tông môn như Thiên Nam hải tông, Lạc tông đại đều không dám trêu chọc Vô Cực hải minh.

Trong mộng cảnh.

Mộ Linh Lạc đang luận bàn cùng Khương Trường Sinh, nàng thi triển Cửu Đấu Chuyển Công, chân khí tăng vọt, thể phách cũng càng thêm cường đại, đang thi triển một bộ kiếm pháp tinh diệu, hóa thành mấy chục thân ảnh, cùng nhau huy kiếm vây công Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thong dong đối mặt, âm thầm cảm khái, nha đầu này vẫn Thần Nhân, nhưng thực lực đã sắp tiếp cận Kim Thân cảnh.

Bất quá chỉ là chân khí mà nói, đặc thù nhất của Kim Thân cảnh chính là Kim Thân, Kim Thân là phòng hộ mà Thần Nhân khó mà phá. Kiếm pháp của Mộ Linh Lạc mơ hồ lộ ra kiếm ý, mà Khương Trường Sinh trước mắt chỉ cảm giác qua

trên người hai người loại kiếm ý này, một là Kim Thân cảnh của Đại Hoang vương triều, hai là Kiếm Thần.

Xem ra Mộ Linh Lạc còn là thiên tài Kiếm đạo.

Sau một phen giao chiến, Mộ Linh Lạc thở hổn hển dừng tay.

Rõ ràng là mộng cảnh, nhưng tâm lý nàng thay đổi theo hiện thực, để chiến đấu càng thêm chân thực.

Hai người đi đến bên hồ ngồi xuống, thưởng thức phong cảnh tráng lệ.

Mộ Linh Lạc nói:

- Gần đây ta nghe nói bên trong Thánh phủ có một thiên kiêu sắp chứng được Động Thiên cảnh, người kia mới một trăm năm mươi tuổi, theo sư phụ ta nói, hắn đã là kỳ tài ngàn năm khó gặp, Trường Sinh ca ca, Động Thiên cảnh thật khó đột phá như vậy à? Ngươi dùng thời gian bao lâu?

Khương Trường Sinh cảm khái nói:

- Một trăm năm mươi tuổi đã chứng được Động Thiên cảnh, xác thực khó lường, ta biết một vị Kiếm Thần, tung hoành một phương đại lục, hai trăm tuổi cũng mới đến Càn Khôn cảnh thôi, bây giờ bốn trăm tuổi, vẫn chưa bước vào Động Thiên cảnh, không thể không nói, Thánh phủ thật nhiều thiên tài, một người còn yêu nghiệt hơn một người.

Mộ Linh Lạc bĩu môi, hỏi:

- Vậy còn ngươi? Ngươi bao nhiêu tuổi chứng được Động Thiên cảnh?

Chương 354: Người mạnh nhất Thiên Hải

Đối mặt Mộ Linh Lạc truy hỏi, Khương Trường Sinh suy tư một chút đáp.

- Ta đã quên.

Hắn xác thực không rõ ràng, bởi vì hắn tu luyện Tiên đạo, tầng thứ sáu có thể so với Càn Khôn cảnh, tầng thứ bảy có thể so với Tam Động Thiên cảnh, bước tiến quá lớn, hắn căn bản tính không rõ ràng.

Mộ Linh Lạc không buông tha nói:

- Cái kia dù sao cũng phải có thời gian đại khái chứ?

Mặc dù ở chung lâu như vậy, Khương Trường Sinh trong lòng nàng vẫn hết sức thần bí, nàng đều hiếu kỳ về mọi chuyện của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh suy tư nói:

- Đại khái trăm tuổi đi.

Trên thực tế hắn sáu mươi chín đã có thể so với Tam Động Thiên Cảnh, nhưng đối mặt với bất kỳ người nào hắn đều giữ lại một tay, cho dù là Mộ Linh Lạc, một phần vạn nha đầu này không cẩn thận nói lỡ miệng thì sao.

Mộ Linh Lạc trừng lớn đôi mắt đẹp, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Trường Sinh ca ca, ngươi cũng quá lợi hại đi, so với đệ nhất thiên tài trước mắt của Thánh phủ còn nhanh hơn đến năm mươi năm.

- Đừng nói, điệu thấp.

- Ừm ừm, cho dù ta có nói ra thì cũng không ai tin. -

- Vậy cũng đừng nói.

- Thật sao.

Khương Trường Sinh nói sang chuyện khác, để cho nàng nói tiếp những thiên tài bên trong Thánh phủ, còn có nhân vật truyền kỳ của Thần Cổ đại lục.

Mộ Linh Lạc mặc dù thường xuyên bế quan, nhưng cũng có chú ý đối với những chuyện bên trong Thánh phủ.

Nàng còn nhắc đến Lâm Hạo Thiên, tiểu tử này trước đó không lâu lại náo ra một chuyện lớn, nghe nói hắn tập được một bộ công pháp của Thánh phủ mà năm trăm năm qua không người nào tập được, được một vị Thái Thượng trưởng lão tiếp kiến.

Lâm Hạo Thiên mặc dù lỗ mãng, nhưng thiên tư xác thực khó lường.

Chẳng qua, theo Khương Trường Sinh thấy, Lâm Hạo Thiên gần đây thuận lợi như thế, tiếp theo chắc chắn đứng trước đại kiếp, loại tính cách này của hắn rất khó an phận thời gian lâu dài.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc, cuộc sống bình thản tu hành ngày ngày trôi qua.

Một tháng sau.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Trương Thừa Cương đến từ Huyền Không đảo cung kính đứng ở trước bàn, đối mặt Thuận Thiên hoàng đế, bày ra tư thái rất thấp.

Thuận Thiên hoàng đế âm thầm thoải mái, lần trước Huyền Không đảo phái người đến, vênh vang đắc ý, bây giờ Thiếu đảo chủ tự mình đến đây, chỉ cầu giao hảo, xưa nay so sánh, hắn há có thể không vui sướng?

Bất quá Thuận Thiên hoàng đế không có tung bay, hắn biết được nguồn gốc cho tất cả những cải biến này đều do Đạo Tổ mạnh mẽ, cũng không phải Đại Cảnh mạnh mẽ.

Thuận Thiên hoàng đế ra vẻ khó xử, nói:

- Đạo Tổ chính là sư phụ của Thái Tông hoàng đế, trẫm không có tư cách đi quấy rầy ngài ấy, nói không sợ Huyền Không đảo chê cười, trẫm bình thường cũng rất khó nhìn thấy Đạo Tổ, đều là Đạo Tổ chủ động triệu kiến, mưu tính cho trẫm.

Trương Thừa Cương nghe xong, trong nháy mắt nghe hiểu rất nhiều ý tứ.

Hắn vội vàng cười làm lành nói:

- Đã như vậy, vậy tại hạ tự nhiên không thể cưỡng cầu, bất quá Huyền Không đảo nguyện giao hảo cùng Đại Cảnh, không biết bệ hạ cần gì, ta nhìn một chút có thể giúp được một tay hay không, ta đi xa mấy chục vạn dặm tới đây, dù sao cũng phải làm chút chuyện.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Trẫm còn xác thực có việc, trẫm cần số lượng lớn đội thuyền tinh tế, kiên cố, tốc độ nhanh, không biết Huyền Không đảo có không?

- Đương nhiên là có, chờ ta trở về, phái người đưa tới một trăm chiếc thuyền biển, đủ chưa?

- Đủ, thay trẫm đa tạ ý tốt của Trương đảo chủ, Đại Cảnh và Huyền Không đảo chính là quan hệ hữu hảo.

- Ha ha ha, bệ hạ khách khí, trừ cái đó ra, bệ hạ nhưng còn có nhu cầu khác?

Thuận Thiên hoàng đế nghe xong, cũng không khách khí, nói tiếp.

Trương Thừa Cương bày ra vẻ mặt tươi cười đáp ứng, trong lòng thì tại thầm mắng.

Thằng ranh con này thoạt nhìn tuổi nhỏ, làm sao tham lam như thế.

Thuận Thiên năm thứ bảy.

Đội tàu thứ nhất ra biển trở về, hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, ăn mừng Đại Cảnh đi bước thứ nhất xưa nay chưa từng có, cũng tuyên bố muốn trong vòng ba năm, chiếm lĩnh một vùng biển phía dưới Ngự Châu, chín mươi chín châu vì đó vui mừng.

Không ít bách tính bắt đầu xuôi nam, ý đồ sau này ra biển vớt cá.

Đầu tháng tư.

Đội tàu Kỳ Duyên thương hội bắt đầu đi tới Thiên Hải, Trương Anh đứng trên boong thuyền, đứng bên cạnh là một nam tử cao tuổi, chính là Lão tướng quân Đại Cảnh - Tông Thiên Vũ.

Tông Thiên Vũ dẫn đầu một nhóm đệ tử tư chất trác tuyệt chuẩn bị đi tới Thiên Hải xông xáo, một là hiểu rõ võ đạo Thiên Hải, hai là nhìn một chút có thể cắm rễ tại Thiên Hải hay không, Tông Thiên Vũ vốn là nhân sĩ võ lâm, lại có thực lực Thần nhân, đối với việc hoàng đế an bài mình làm, hắn

không chút do dự đáp ứng, hắn cũng muốn nhìn một thiên địa rộng lớn hơn khi còn sinh thời.

Trương Anh đang giảng giải cho Tông Thiên Vũ phân bố đại khái của các thế lực Thiên Hải, Tông Thiên Vũ nghiêm túc nghe.

Tông Thiên Vũ đột nhiên hỏi:

- Người nào mạnh nhất bên trong Thiên Hải?

Trương Anh cười nói:

- Võ đạo minh chủ Thiên Hải, Diệp Tầm Địch mạnh nhất, hắn vào hai trăm năm trước đã bước vào Động Thiên cảnh, quét ngang các đại tông môn Thiên Hải, dùng vũ lực tuyệt đối mạnh mẽ thống nhất võ đạo, nếu không phải Diệp minh chủ, Thiên Hải bây giờ vẫn vô cùng hỗn loạn, tông môn tranh đấu lộn xộn, phàm nhân gặp nạn, Kỳ Duyên thương hội chúng ta cũng lớn mạnh với tốc độ cao bên trong hai trăm năm này.

Chương 355: Thiên tư kiếm đạo, bước vào Thánh Võ

Diệp Tầm Địch.

Tông Thiên Vũ yên lặng ghi lại cái tên này.

Mặt biển phía trước xuất hiện sương mù bàng bạc, đây cũng là sương mù để người Đại Cảnh e ngại, một khi lọt vào trong đó sẽ mất phương hướng.

Ánh mắt Tông Thiên Vũ đầy chờ mong, sau khi cùng Trương Anh trò chuyện, hắn càng thêm cảm thấy hứng thú về Thiên Hải.

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh đang chuyên tâm luyện công, trước mắt đột nhiên hiện ra một hàng chữ:

【 Thuận Thiên năm thứ bảy, Khương Dự bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thiên Hải Chi Địa 】

Hắn mở to mắt.

Lúc trước hắn không có chúc phúc cho Khương Dự, nhưng nghĩ tới chuyện Tứ Hải hiền thánh gặp phải, hắn không đành lòng, vẫn đưa đi năm vạn giá trị hương hỏa cho Khương Dự, trợ hắn kiếp này có thể may mắn cả đời.

Chờ Đại Cảnh thống nhất đại lục, mục tiêu tiếp theo là Thiên Hải.

Vừa rồi có hai vị cố nhân ở Thiên Hải, tình cờ có rảnh thì nhìn xem nhân sinh của bọn hắn cũng có thể thuận tiện nhìn Thiên Hải một chút.

Thấy Khương Trường Sinh mở mắt, Bạch Kỳ lại gần, nói:

- Chủ nhân, nhìn một chút bộ kiếm pháp của ta như thế nào.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu.

Bạch Kỳ sở dĩ không tìm Kiếm Thần, là bởi vì Kiếm Thần hình như đã sắp có chuyện rồi.

Hắn ngồi trên mái hiên ngộ kiếm đã tầm một tháng, không nhúc nhích, nếu không phải có thể cảm nhận được hô hấp của hắn, Bạch Kỳ đều cho rằng hắn chết rồi.

Khương Trường Sinh xem thấu hắn đang chìm đắm ở trong một loại trạng thái đốn ngộ, cũng không có quấy rầy hắn.

Không thể không nói, thiên tư của Kiếm Thần vô cùng cường đại, nhất là bên trên ngộ tính, nếu như có thể tu tiên, nhất định cũng sẽ trở thành Kiếm Tiên thiên tư xuất chúng, đáng tiếc, đây là võ đạo thế giới, hắn không tu tiên được.

Đi theo Khương Trường Sinh lâu như vậy, Khương Trường Sinh thật ra không có dạy hắn quá nhiều thứ, đều nói chút lời cố làm ra vẻ bí ẩn, nhưng Kiếm Thần có thể lấy được dẫn dắt từ bên trong, để Khương Trường Sinh hết sức im lặng.

Bạch Kỳ bắt đầu hiện ra kiếm pháp của mình, trong miệng nó ngậm một thanh kiếm, tốc độ cao lắc đầu huy kiếm, kiếm khí đan xen, vờn quanh quanh người, lại hình thành một vòng bảo hộ kiếm khí, kình phong mãnh liệt, làm Hoàng Thiên, Hắc Thiên đang ở ngủ say bừng tỉnh.

Khương Trường Sinh quan sát tỉ mỉ, phát hiện vòng bảo hộ kiếm khí này không đơn giản, dù cho là Kim Thân cảnh tới gần, cũng có thể là phá một lớp da.

Hắn cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ đầu Yêu Lang này thật có thiên phú Kiếm đạo?

Hắn không thể nào hiểu được, thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong mắt hắn, Bạch Kỳ một mực là phế vật, tăng tu vi cảnh giới lên tới Thần Nhân đều dựa vào hắn cứng rắn đề bạt.

Bạch Kỳ đắc ý hỏi:

- Chủ nhân, thế nào? Một chiêu này như thế nào? Có thể công có thể phòng, nô gia gọi nó là kiếm khí chu thiên, một chiêu này có khả năng đẩy ra, quét ngang kẻ địch xung quanh, bất quá đang ở trong sân, nô gia không tiện thi triển.

Khương Trường Sinh gật đầu, tán thán nói:

- Không tệ, rất mạnh.

Nghe thấy Khương Trường Sinh tán thưởng mình, Bạch Kỳ giải trừ chiêu thức, nó mở cờ trong bụng, có thể được Khương Trường Sinh khen ngợi có thể là chuyện rất khó.

Đáng tiếc Khương Tiển tiểu tử kia không ở đây, bằng không nhất định phải khiến hắn giật mình.

Bạch Kỳ tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, bắt đầu vuốt mông ngựa, nói cái gì đều là do ngài dạy dỗ thật tốt, nuôi thật tốt.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Thần trên mái hiên.

Hắn có thể cảm giác được một cỗ khí thế khó mà hình dung đang dần bộc phát.

Cái tên này..

Khương Trường Sinh híp mắt, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Kiếm Thần muốn thành Động Thiên.

Kiếm Thần trước đó còn là Càn Khôn cảnh ngưng tụ thiên địa chi kiếm, hắn thấy đã đến gần vô hạn đến Động Thiên cảnh, chờ Kiếm Thần chân chính đi đến Động Thiên cảnh, lại phải mạnh cỡ nào?

Khương Trường Sinh rất chờ mong.

Ngồi đợi Kiếm Thần sau khi đột phá khiêu chiến mình.

Biển mây trên vùng trời Kinh Thành bắt đầu xoay quanh, hình thành vòng xoáy hùng vĩ mà khổng lồ, dẫn đến vô số người ngẩng đầu nhìn, đám võ giả đều có thể cảm nhận được khí vận giữa thiên địa đang cuộn trào.

Thuận Thiên hoàng đế đi ra ngự thư phòng, nhíu mày nhìn về phía bầu trời.

Thân là hoàng đế, hắn mẫn cảm nhất với khí vận, hắn rõ ràng cảm giác được có người đang điều động khí vận Đại Cảnh.

Cái hướng kia…

Hắn nhìn về phía Long Khởi quan, hắn đầu tiên suy nghĩ Đạo Tổ, nhưng rất nhanh đã phủ quyết, trên người Đạo Tổ không có một tia khí vận, mà cỗ khí tức này cũng không phải Đạo Tổ.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ một người, trong mắt lóe lên vui mừng.

Chẳng lẽ là Kiếm Thần?

Hắn một mực trông mà thèm Kiếm Thần, cảm thấy thực lực Kiếm Thần đặt ở Long Khởi quan quét rác quá lãng phí, nhưng có làm sao thì Kiếm Thần cũng không chịu xuống núi.

Cùng lúc đó, bên trong tiên vụ Long Khởi sơn dâng lên một đạo thân ảnh, chính là Kiếm Thần.

Hai chân hắn ngồi xếp bằng, một thanh bảo kiếm nằm ngang ở trên hai chân, hắn nhắm mắt lại, tóc trắng phơ theo gió phất phới, hắn bay tới bên trong vòng xoáy biển mây, khí vận sục sôi tràn vào trong cơ thể hắn, trợ hắn thối luyện thể phách.

Phía trên đại dương, một đảo hoang tô điểm ở phía trên xanh thẳm vô tận.

Trên đảo trong, một vùng sơn cốc.

Một nam tử áo đen đang ở bên cạnh dòng suối nhỏ gọt nhánh cây, bên cạnh hắn chất đống lít nha lít nhít mộc kiếm, dài ngắn không đồng đều, nhưng đều có hình kiếm.

Chương 356: Khí vận triều giai càng cao, chưa được tiếp xúc

Hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, khuôn mặt hắn lạnh lùng, giữa mi tâm in một kiếm văn, tóc dài trắng đen xen kẽ.

- Kiếm ý thật cường đại….. Đây là muốn tiến vào Thánh Võ?

Nam tử áo đen tự lẩm bẩm, chau mày.

Lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện ở hai phía dòng suối nhỏ, nửa quỳ trước mặt hắn, toàn bộ bọn hắn đều mặc ấn áo tím có kiếm văn, cầm đầu là một lão giả, hắn cõng hai thanh kiếm, một dày một mỏng.

- Kiếm Chủ, thiên hạ lại sinh ra một vị kiếm khách có kiếm ý đến Thánh Võ, cần ta chờ đi thỉnh không?

Song kiếm lão giả trầm giọng hỏi, mặt hắn không biểu tình, ánh mắt sắc bén.

Nam tử áo đen được xưng là Kiếm Chủ nhìn phương xa, nói:

- Đi thôi, Kiếm đạo đang suy, lại có thể xuất hiện một vị kiếm khách Thánh Võ, đúng là hiếm thấy, nhất định phải mời hắn tới.

- Vâng!

Song kiếm nam tử tan biến, kiếm khách khác đi theo tan biến tại chỗ.

Kiếm Chủ thu hồi tầm mắt, tiếp tục gọt kiếm, tự nhủ:

- Cái hướng kia….. Là Đông Hải, hay là Long Mạch đại lục..

Một bên khác.

Kiếm Thần đứng ngạo nghễ trong thương khung, khí thế đạt đến đỉnh điểm, khí vận của hắn bỗng nhiên khuếch tán, quét

ngang biển mây, ngay sau đó xuất hiện vô số kiếm ảnh trôi nổi trên bầu trời, bao phủ toàn bộ trên không Kinh Thành, tất cả mọi người bên trong thành thấy cảnh này, ai nấy đều trừng to mắt.

- Người đó là ai?

- Theo Long Khởi sơn bay ra ngoài, chẳng lẽ là Đạo Tổ?

- Không đúng, cũng không phải Đạo Tổ, Đạo Tổ tiên phong đạo cốt, người kia hẳn là người khác.

- Nghe đồn Kiếm Thần chưa chết, mà là thành người quét rác cho Đạo Tổ, chẳng lẽ liền là Kiếm Thần?

- Thật hay giả, thế này sao lại là quét rác, đây là đạt được Đạo Tổ chân truyền à.

- Khí thế thật đáng sợ, kiếm của ta đều đang rung động, cái này là kiếm ý trong truyền thuyết?

Trong kinh thành, võ giả, bách tính, thương nhân, quyền quý nghị luận ầm ĩ, Kiếm Thần đột phá, ngược lại để bọn hắn càng thêm kính sợ Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, yên lặng ngước nhìn Kiếm Thần.

Hắn phát hiện Kiếm Thần khác biệt với Tru Lục thánh quân lúc trước, mặc dù cũng mượn nhờ khí vận, nhưng khí vận vào trong cơ thể hắn, rất nhanh thì chính bản thân hắn lại bộc phát ra khí vận càng mạnh mẽ hơn, cổ vũ Đại Cảnh, hai bên cổ vũ lẫn nhau, tiêu hao duy nhất chính là võ đạo linh khí trong thiên địa.

Võ đạo linh khí khác biệt với linh khí thuần túy nhất, chỗ khí vận càng nồng đậm, võ đạo linh khí càng sung túc.

Xem ra, Kiếm Thần đột phá sẽ không dẫn tới thiên kiếp, chẳng qua là dẫn tới khí vận biến hóa hùng vĩ.

Cũng đúng, dù sao bọn hắn là võ đạo, tuân thủ quy tắc của thế giới võ đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Bạch Kỳ thì một mặt hướng tới.

Qua đi tới nửa canh giờ.

Khí thế Kiếm Thần đi đến cực hạn, đột nhiên bàng bạc bùng nổ, một cỗ gợn sóng kiếm ý mắt thường có thể thấy quét ngang bầu trời, quét qua biển kiếm đầy trời, mở rộng hướng về từng hướng đi, dẫn đến càng ngày càng nhiều kiếm ảnh xuất hiện.

Không đến mười hơi thời gian, vùng trời toàn bộ Ti Châu đều treo ngược kiếm ảnh, cực kỳ tráng quan.

Kiếm trong tay đám võ giả còn đang xao động lo lắng, cũng may không có ra khỏi vỏ.

Kiếm Thần mở to mắt, sắc mặt đạm mạc, hắn biết mình đột phá thành công.

Chân khí cường đại trước nay chưa từng có làm hắn say mê, cảnh giới tăng lên cũng không phải là hắn cao hứng nhất, kiếm đạo của hắn đạt đến cao độ trước đó chưa từng có, hắn không biết đây là cảnh giới kiếm ý gì, nhưng hắn biết được mình đã là kiếm khách đệ nhất cổ kim đến nay của Long Mạch đại lục.

Thậm chí hắn có loại cảm giác mình đã là thiên hạ vô địch.

Nhưng hắn rất nhanh thanh tỉnh, ánh mắt nhìn về phía Long Khởi sơn, ánh mắt tràn ngập kính ý. Hắn thấy, mình có thể đột phá, may mắn mà có Đạo Tổ, Đạo Tổ không chỉ tha hắn không chết, còn giữ hắn ở bên người.

Những năm này mặc dù trôi qua bình thản, nhưng hắn mắt tận thấy cuộc chiến của Động Thiên cảnh, thông qua tĩnh tu, tâm cảnh vượt xa lúc trước, Đạo Tổ nói vài ba câu luôn có thể khiến cho hắn được ích lợi không nhỏ.

Kiếm Thần hít sâu một hơi, bắt đầu củng cố công lực.

Cùng lúc đó, khí vận mênh mông từ trong cơ thể hắn khuếch tán, dung nhập vào bên trong khí vận Đại Cảnh.

Hắn đã trở thành một phần tử của Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế cảm nhận được khí vận Đại Cảnh tăng lên, càn rỡ cười to, vô cùng thoải mái.

Chân Long tự.

Già Diệp thần tăng đứng trong đình viện, nhìn kiếm ảnh đầy trời, mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Thánh Võ cảnh, Đại Cảnh vậy mà cất giấu võ giả, không phải Đạo Tổ, là ai….

Già Diệp thần tăng tự lẩm bẩm, hắn có thể cảm nhận được đối phương là mượn nhờ khí vận Đại Cảnh đột phá, mà Đạo Tổ không dựa vào khí vận.

- Sư phụ, đồ nhi đoán là Kiếm Thần, tục truyền Kiếm Thần cũng chưa chết, rất nhiều khách hành hương đều từng gặp qua hắn.

- Kiếm Thần? Cái đó là đúng rồi, đây quả thật là kiếm ý.

Già Diệp thần tăng cảm khái nói:

- Đại Cảnh thật không tầm thường, cứ thế mãi, sợ rằng không thỏa mãn tại Long Mạch đại lục, trở thành khí vận hoàng triều, lại trùng kích khí vận triều giai càng cao.

Hắn vô cùng vui mừng khi mình gia nhập Đại Cảnh, bằng không hiện tại còn trải qua tháng ngày bị đuổi giết.

Hòa thượng trẻ tuổi tò mò hỏi:

- Khí vận triều giai càng cao, đó là cái gì?

Chương 357: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (1)

Già Diệp thần tăng cười nói:

- Khi khí vận của vận triều đi đến giai đoạn nhất định thì có thể tấn thăng làm hoàng triều, lại hướng lên còn có giai đoạn, bất quá Đại Cảnh khó mà với tới.

Đại Cảnh tuy mạnh, nhưng hắn thấy, nội tình còn chưa đủ, chẳng qua là ỷ vào Đạo Tổ thôi.

Bất quá chẳng qua là tạm thời không đủ, tương lai không nhất định, trong lòng hắn bắt đầu chờ mong, có lẽ mình cũng có thể tham gia đến việc kiến thiết Đại Cảnh.

Hòa thượng trẻ tuổi còn muốn hỏi lại, thấy Già Diệp thần tăng quay người rời đi, hắn chỉ có thể thôi.

Bây giờ đệ tử Chân Long tự không tính quá nhiều, nhưng từng người đều là cô nhi. Từng người an tâm tu luyện.

Sau khi Kiếm Thần đột phá thành công, một lần nữa trở lại trong đình viện Long Khởi sơn.

Sau khi hắn hạ xuống, cung kính hành lễ cho Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh mở mắt, cười hỏi:

- Muốn khiêu chiến ta sao?

Kiếm Thần chân thành nói:

- Tự nhiên muốn, chỉ là sợ mạo phạm ngài.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta khích lệ ngươi, ngươi cũng có thể kích thích ta, ngươi ta thành tựu lẫn nhau, không coi là mạo phạm.

Nói lời này để Kiếm Thần nổi lòng tôn kính.

Bạch Kỳ cũng cảm thấy hắn rất có phong phạm của cao nhân đắc đạo, nhưng chẳng biết tại sao, nó lại cảm thấy Kiếm Thần thảm rồi.

Mặc dù tư thế Kiếm Thần đột phá rất mạnh, nhưng nó luôn cảm thấy vẫn không thể so sánh cùng Khương Trường Sinh.

- Nghỉ ngơi bảy ngày, đến lúc đó dùng trạng thái mạnh nhất của ngươi khiêu chiến ta, về sau, nếu ngươi muốn xuống núi, ta sẽ không ngăn cản.

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói.

Kiếm Thần lắc đầu nói:

- Ta không hạ sơn, ta nguyện vĩnh viễn tùy tùng ngài.

Hắn là võ si thuần túy, hắn cảm thấy đi theo Đạo Tổ mới có thể không ngừng mạnh lên, nếu như hắn xuống núi, hoành hành thiên hạ, chỉ có thể đạt được danh hiệu Độc Cô Cầu Bại trống rỗng thôi.

So với hư danh, hắn càng để ý mạnh mẽ tính thực chất.

Ngày đó, Thuận Thiên hoàng đế đến đây bái phỏng, chúc mừng Kiếm Thần bước vào Động Thiên cảnh.

Đáng tiếc, vô luận hắn thuyết phục như thế nào, Kiếm Thần không chịu xuống núi, hắn chỉ có thể thôi.

Kiếm Thần không hạ sơn cũng tốt, Kinh Thành có hắn và Đạo Tổ, Thuận Thiên hoàng đế cảm thấy ở đây là nơi an toàn nhất thế giới.

Ngày kế tiếp, Thuận Thiên hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, chúc mừng Kiếm Thần của Long Khởi quan bước vào Động Thiên cảnh, lớn mạnh khí vận Đại Cảnh.

Cử động lần này là báo cho võ giả thiên hạ về sự tồn tại của Động Thiên cảnh, đồng thời cũng tuyên dương cho thiên hạ thấy mình rất mạnh mẽ.

Đến tận đây, Đại Cảnh đã có được Động Thiên cảnh, Càn Khôn cảnh, Kim Thân cảnh, Thần Nhân, võ giả với các loại các cảnh giới, bên trên võ lực cá nhân thì vượt xa các triều thiên hạ.

Sau sáu ngày.

Khương Trường Sinh cùng Kiếm Thần rời khỏi Long Khởi quan, bay tới vùng trời Kinh Thành, cách Kinh Thành cách cỡ ngàn trượng.

Chân Khương Trường Sinh đạp mây mù, tiên phong đạo cốt, cười hỏi:

- Có thể cần thời gian tụ thế?

Kiếm Thần cõng hộp kiếm của mình, lắc đầu nói:

- Bây giờ ta đã không cần.

Hắn nâng lên cánh tay phải, trong khoảnh khắc, hộp kiếm sau lưng bay ra mười mấy thanh kiếm, trôi nổi sau lưng hắn, tất cả đều kiếm chỉ Khương Trường Sinh, từng đạo kiếm ảnh phân hoá mà ra từ bên trong những bảo kiếm, trải rộng thương khung, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể, không đến năm hơi thời gian, Khương Trường Sinh bị vô tận kiếm ảnh bao vây.

Một màn hùng vĩ này lần nữa kinh động Kinh Thành.

- Kiếm Thần ra tay rồi?

- Có địch nhân sao?

- Quá cao, thấy không rõ lắm.

- Nên không phải, có lẽ là Đạo Tổ và Kiếm Thần đang luận bàn, đừng quên, mấy chục năm trước, Kiếm Thần vì khiêu chiến đạo tổ mới vào Long Khởi quan.

- Bây giờ Kiếm Thần được cho là cường giả thứ hai võ đạo Đại Cảnh đi, chậc chậc, cũng không biết hắn có thể kiên trì mấy chiêu trong tay Đạo Tổ?

Mặc dù Kiếm Thần đột phá, lại có hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, uy danh đạt đến đỉnh phong, nhưng cơ hồ tất cả mọi người cho rằng hắn không thể nào là đối thủ của Đạo Tổ.

Chiến tích đánh thật của Khương Trường Sinh đến nay vẫn là thần thoại võ lâm.

Trong trời cao.

Khương Trường Sinh bị vô tận kiếm ảnh bao vây, mỉm cười nói:

- Đây là Kiếm đạo của ngươi sao? Còn chưa đủ mạnh.

Kiếm Thần nhíu mày nói:

- Tự nhiên không chỉ như thế, vậy thì mời ngài cảm thụ một chút kiếm đạo mới của ta.

- Trước đó là thiên địa chi kiếm, bây giờ là Thiên Đạo.

Thiên Đạo?

Cái tên thật phách lối.

Tu Tiên giả như ta cũng còn chưa tự xưng Thiên Đạo đây.

Khương Trường Sinh híp mắt, hắn chậm rãi nâng tay phải lên, cửu tự chân ngôn ngưng tụ ra sau lưng.

Kiếm Thần nâng hai tay lên, hư không vừa nắm, kiếm khí ngưng tụ thành kiếm ảnh trong lòng bàn tay, hắn vung vẩy song kiếm, thanh thế không lớn, nhưng tốc độ hai tay cực

nhanh, phát lên từng đạo tàn ảnh, thiên biến vạn hóa, khiến cho người ta hoa cả mắt.

Trong chốc lát, vô tận kiếm ảnh rung động, tựa như toàn bộ bầu trời đang chấn động, dị thường hùng vĩ, rung động lòng người.

- Thiên Đạo, định!

Kiếm Thần gầm thét một tiếng, vô tận kiếm ảnh đánh tới Khương Trường Sinh.

Oanh! Oanh! Oanh…

Đếm không hết kiếm ảnh đánh trúng Khương Trường Sinh, nhưng bị vòng bảo hộ vô hình triệt tiêu, không thể thương tới áo bào của hắn.

Đối với cái này, Kiếm Thần cũng không kinh ngạc, chỉ thấy vị trí những kiếm ảnh trước đó còn lưu lại kiếm ảnh hơi mờ, những kiếm ảnh hơi mờ này bắn ra ánh bạc, cấp tốc kết nối với nhau, mấy chục vạn tia sáng kiếm ảnh nối liền cùng một chỗ, giống như xé nát bầu trời thành vô số khối.

Chương 358: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (2)

Kiếm Thần ném ra song kiếm trong tay, cơ hồ trong nháy mắt,.

Mấy chục vạn kiếm ảnh hình thành lưới bạc vô biên co vào.

Bầu trời là lưới, kiếm thành Thiên đạo.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được này bên trong kiếm võng ẩn chứa kiếm ý cực mạnh, Nhất Động Thiên bình thường không có mạnh như vậy.

Hắn nhếch miệng lên, tay phải hướng về phía trước một chút.

Hưu!

Một đạo kình khí bắn ra, lưới bạc kiếm khí trong nháy mắt phá toái, muôn vàn kiếm ảnh tiêu tán theo, đạo kình khí kia dùng khí thế không thể đỡ lao thẳng tới Kiếm Thần. Kiếm Thần trừng to mắt, con ngươi rung động, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Cuối cùng, đạo kình khí kia treo ở trước trán của hắn, phản chiếu ở bên trong hai con mắt của hắn.

Cái trán Kiếm Thần bắt đầu tràn ra mồ hôi lạnh, hắn cảm nhận được khí tức tử vong.

Hắn không nghĩ tới mình sau khi đột phá vẫn bị Khương Trường Sinh tùy ý ra một chỉ đánh tan Kiếm đạo.

Hắn biết một chiêu này là Trần gia Khí Chỉ mà Bạch Kỳ xem như rác rưởi, mà võ học bình thường trong tay Đạo Tổ lại biến thành võ học cái thế.

Khương Trường Sinh buông tay, khí kình trôi nổi trên trán Kiếm Thần tan biến mất.

- Không tệ, kiếm đạo của ngươi mạnh hơn rất nhiều, để ta nghiêm túc hơn lần trước rất nhiều.

Khương Trường Sinh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi.

Kiếm Thần miễn cưỡng cười vui nói:

- Xin hỏi ngài vận dụng mấy phần thực lực?

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Hai phần đi.

Hai phần à….. Kiếm Thần cười khổ.

Khương Trường Sinh tan biến trên không trung, trở lại đến bên trong. sân vườn.

Bạch Kỳ thấy hắn nhanh như vậy đã trở về, không khỏi lắc đầu, nó ngửa đầu nhìn lại, Kiếm Thần rơi xuống từ bên trong tiên vụ, rơi vào trong đình viện.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đạo Tổ, ngài nói ngài chỉ vận dụng hai phần thực lực, xin hỏi toàn lực là bao nhiêu thực lực?

Khương Trường Sinh cười không nói.

Bạch Kỳ nhịn không được nói:

- Lão đầu, ngươi làm sao dám nghĩ, chủ nhân đánh ngươi, còn cần vận dụng hai thành lực?

Kiếm Thần yên lặng.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước Địa Linh thụ, nói:

- Động Thiên Cảnh cần ngưng tụ động thiên, ngươi còn có thể lại biến mạnh, có lẽ ngươi sẽ sáng tạo ra động thiên Kiếm đạo, có thể càng mạnh hơn.

Kiếm Thần cười khổ nói:

- Vừa rồi chính là động thiên của ta, chẳng qua là tương đối phân tán thôi.

- Không, còn chưa đủ, ngộ tính của ngươi tuyệt không phải như thế.

Nghe thấy Khương Trường Sinh nói câu này, Kiếm Thần động dung, tâm tình trở nên xúc động.

Ta còn có tiềm lực càng lớn?

Khích lệ Kiếm Thần vài câu, Khương Trường Sinh bắt đầu tu luyện, đồng thời chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Kiếm Thần khác biệt những người khác, chiến ý của hắn hết sức thuần túy, cho dù đối mặt người quen, một khi chiến ý phát lên là rất nguy hiểm.

Hy vọng có thể có sinh tồn ban thưởng.

Kiếm Thần đi đến một góc ngồi xuống, bắt đầu củng cố võ đạo động thiên của mình.

Qua một hồi lâu.

【 Thuận Thiên năm thứ bảy, Kiếm Thần bước vào Động Thiên cảnh, chiến ý ngang nhiên, dùng Kiếm đạo bản thân khiêu chiến ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x3 】 .

Lại là Kim Lân ngọc diệp.

Đến tận đây, Khương Trường Sinh tích lũy được mười ba mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Hắn ngược lại muốn xem xem tập hợp đủ Kim Lân ngọc diệp lại dung hợp Kim Lân côn, sẽ là pháp bảo chí cường như thế nào.

Hẳn là còn mạnh hơn cả Xạ Nhật thần cung.

Khương Trường Sinh âm thầm chờ mong, cũng không vội mà nhận chủ Kim Lân ngọc diệp, tiếp tục luyện công.

Kiếm Thần đều đột phá, hắn cũng nên tận toàn lực xông vào cảnh giới cao hơn.

Cuộc chiến giữa Kiếm Thần và Đạo Tổ không có kéo dài quá lâu, nhưng người kinh thành thấy kiếm ảnh phá toái đầy trời, chiến đấu hơi ngừng, bọn hắn đã hiểu rõ ai thắng ai thua. Trận chiến này cũng không có dẫn tới tiếng vọng quá lớn, cũng là tin tức Kiếm Thần đột phá Động Thiên càng truyền càng xa, truyền đi khắp thiên hạ.

Sợ nhất vẫn là Đông Hải vương triều, ai cũng biết chờ Đại Cảnh lần nữa xuất binh, chỗ thứ nhất tiến đánh là Đông Hải vương triều.

Đông Hải vương triều đang tìm kiếm đồng minh ở khắp thiên hạ, không có một phương vương triều dám kết minh cùng bọn hắn, đều việc không liên quan đến mình mà treo lên thật cao.

Mỗi tháng đi qua.

Tháng mười một.

Kinh Thành, trong phủ đệ.

Tống Ly đang luyện công ở trong sân, một võ giả bước vào viện, ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện.

Ngay sau đó, Tống Ly mở to mắt, chau mày.

Võ giả gật đầu nói:

- Chính xác trăm phần trăm, Vô Cực hải minh đã chui vào Đại Cảnh, không chỉ Đại Cảnh, các vương triều khác cũng có tung tích của Vô Cực ấn.

Hắn tới từ trên biển, Tống Ly rời khỏi Thiên Nam hải tông trước, viết thư cho đệ tử, thân tín của mình, để bọn hắn dồn

dập rời khỏi Thiên Nam hải tông, chạy đến Đại Cảnh.

Đã nhiều năm trôi qua, Tống Ly dựa vào nhóm thành viên tổ chức này không ngừng súc tích lực lượng, trong tay đã có một cỗ thế lực không nhỏ.

Tống Ly híp mắt nói:

- Phái người chuyên môn nhìn chằm chằm Chân Long tự, không được bại lộ.

- Vâng!

Võ giả đáp ứng rời đi.

Tống Ly mặc dù hiệu trung Đại Cảnh, nhưng cũng cảm thấy rất hứng thú đối với Tụ Yêu châu.

Tụ Yêu châu có giá trị liên thành, lại không nói ý nghĩa chiến lược của nó, chỉ hấp dẫn yêu thú liên tục không ngừng tiến hành săn giết đã có thể tích súc số lượng lớn của cải, đổi lấy tài nguyên võ đạo.

Chương 359: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (1)

Do dự một lát, Tống Ly vẫn quyết định đứng dậy đi tới hoàng cung, tham kiến hoàng đế.

Mặc dù hắn có dục vọng cá nhân, nhưng vẫn đến bẩm báo việc này, rút ngắn khoảng cách giữa mình và hoàng đế.

Một bên khác.

Trong ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế nhíu mày, Hình Thủ đứng ở bên cạnh hắn, hắn mang theo mặt nạ để cho người ta nhìn không thấu nét mặt của hắn.

- Hôm nay phiên vương càng ngày càng nhiều khắp thiên hạ, tiếp tục như vậy nữa, không sớm thì muộn sẽ có chuyện xảy ra.

Thuận Thiên hoàng đế rầu rĩ nói, Khương Tú có rất nhiều huynh đệ, những hậu nhân Khương gia kia sau khi lớn lên cũng phải phong quan, mà hắn cũng không thể bạc đãi các

huynh trưởng của mình, các huynh trưởng cũng cũng bắt đầu sinh con, qua hai mươi năm nữa, số lượng dòng dõi của Khương gia chắc chắn tăng vọt.

Hình Thủ không có chen lời vào, giao cho chính hắn suy nghĩ.

Thuận Thiên hoàng đế sáng mắt lên, nói:

- Trẫm có thể để cho các phiên vương phong đất cho dòng dõi của mình tại đất phong mà mỗi người quản hạt, sau nhiều đời tiếp nhận truyền thừa, hậu duệ phiên vương nắm giữ lãnh địa sẽ chỉ càng ngày càng ít, dù sao địa bàn chỉ có như vậy, càng nhiều người, địa bàn mf bọn hắn nắm giữ lại càng nhỏ, chờ bọn hắn sai lầm, lại ban xuống lệnh thu hồi, như thế thì trẫm có khả năng đối mặt phiên vương, lại có thể giao chuyện phiền toái dính đến hoàng thân cho phiên vương các nơi đi xử lý.

Hình Thủ mở lời:

- Xác thực phải nghĩ biện pháp hạn chế phiên vương các nơi, từ khi Thái Tông hoàng đế lên ngôi, phiên vương trưng binh, thực lực quân sự của mỗi người đều không yếu, thậm chí có không kém gì một phương vương triều.

Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, đi đến bàn cát trước, cúi xem giang sơn thiên hạ.

- Trẫm cũng nên nhúc nhích một chút, càng muốn giang sơn đủ lớn, không sợ không đủ phân, thậm chí chờ mong dòng dõi Khương gia càng nhiều càng tốt.

Thuận Thiên hoàng đế cười lạnh, ánh mắt rơi vào bên trên Đông Hải vương triều.

Đông Hải vương triều và Đại Cảnh đã kết xuống thù truyền kiếp, tiếc nuối duy nhất trước khi hoàng đế Nhân Tông qua đời chính là không thể công phá Đông Hải vương triều.

Thuận Thiên hoàng đế nói theo:

- Lần này, trẫm muốn dùng biển cạn giáp công, để Đông Hải vương triều cảm thụ được oai phong của Thuận Thiên.

Ánh mắt của hắn rơi vào vùng biển phía đông, tầm mắt sáng rực.

Lúc này, một tên thái giám mang theo Tống Ly đến đây.

Sau khi Tống Ly hành lễ, nói ra tin tức mình thăm dò được.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu nói:

- Ngươi có lòng, trẫm vừa hay có một việc an bài ngươi làm.

Tống Ly hỏi:

- Chuyện gì?

- Trong vòng năm năm, trẫm muốn Đại Cảnh có được một vạn chiếc chiến thuyền, ngươi phụ trách đốc xúc việc này, trẫm sách phong ngươi làm đô đốc Hải Lộ, đứng hàng tam phẩm, chớ có để trẫm thất vọng, nếu xyar ra sơ xuất, trẫm cũng sẽ không tha cho ngươi.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn về phía Tống Ly, ý vị thâm trường nói.

Trong lòng Tống Ly kinh hỉ, xem ra mình đi nước cờ này rất đúng, chi tiết quyết định thành bại.

Hắn lĩnh mệnh.

Ngày kế tiếp, Thuận Thiên hoàng đế đưa ra việc này trong lúc tảo triều, không ít văn võ có dị nghị, nhưng bị Thuận Thiên hoàng đế cưỡng ép đè xuống.

Quần thần lúc này mới ý thức được tiểu hoàng đế đã lớn, hắn không giống Nhân tông, càng giống Thái tông.

Trên biển, một chiếc thuyền lớn lẳng lặng đứng thẳng, không có tiến lên.

Bên trên thuyền lớn có một tên nam tử ngồi tĩnh tọa ở trên nóc, hắn ở trần, trên làn da màu đồng cổ tràn đầy vết sẹo, nhìn thấy mà giật mình, quanh người hắn vờn quanh khí tức nóng rực, thổi đến mái tóc dài của hắn lay động.

Một võ giả áp giải một tên nam tử toàn thân ướt nhẹp đi tới, nói:

- Đà chủ, người này tự xưng đến từ Đông Hải vương triều, chuyên môn tìm Vô Cực hải minh chúng ta. -

Nam tử ướt nhẹp lúc đầu hoảng sợ không thôi, nghe xong lời này, xúc động, hắn vội mở lời:

- Tại hạ là quan lại của Đông Hải vương triều thuộc Long Mạch đại lục, có giao hảo cùng Tông chủ Thiên Nam hải tông là Thiên Nhân Phượng, Thiên Nhân Tông chủ nói qua, nếu như bọn hắn thất bại, người duy nhất có thể cứu vãn Đông Hải vương triều chính là Vô Cực hải minh.

Nam tử người đầy sẹo không có mở mắt, cũng không có lên tiếng.

Quan lại Đông Hải tiếp tục nói:

- Nàng lưu lại thư nói cho ta biết một bí mật, bí mật liên quan tới Long Mạch đại lục, nói Vô Cực hải minh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, nghe đồn Vô Cực hải minh đang tìm kiếm Tụ Yêu châu, mà chín đầu long mạch của Long Mạch đại lục không chỉ thúc đẩy khí vận sinh trưởng, cũng là một loại phong ấn, chín đầu long mạch phong ấn yêu vật cường đại nhất vùng biển này từ xưa đến nay, hắn tinh huyết có thể làm cho yêu vật bình thường thuế biến, còn mạnh mẽ hơn Thụy Thú.

- Nếu Vô Cực hải minh lấy Tụ Yêu châu hàng phục nó, chắc chắn thống nhất Tứ Hải, trở thành khí vận Thánh Tông.

Nghe vậy, nam tử người đầy vết sẹo mở to mắt, liếc nhìn hắn, nói:

- Thiên Nhân Phượng thật nói như vậy?

Quan lại Đông Hải liều mạng gật đầu.

- Thiên Nhân Phượng đâu, nàng đã chết rồi sao?

- Chết tại Đại Cảnh Kinh Thành, bị Đạo Tổ giết chết.

- Đại Cảnh vừa lúc có một đầu long mạch?

- Không sai, Thiên Nhân Tông chủ nói Đạo Tổ có khả năng vì phong ấn long mạch mà ở đó.

Nam tử đầy sẹo nhìn về phương tây, như có điều suy nghĩ.

Chương 360: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (2)

Quan lại Đông Hải cắn răng nói:

- Nếu là Vô Cực hải minh nguyện trợ Đông Hải vương triều thống nhất Long Mạch đại lục, Đông Hải vương triều nguyện cung phụng Vô Cực hải minh, làm Thiên Lôi cho Vô Cực hải minh sai đâu đánh đó.

Nam tử đầy sẹo không có nói tiếp.

Qua một hồi lâu, hắn phân phó nói:

- Phái người đưa hắn đến chủ đảo hải bang, giao cho bang chủ định đoạt.

- Vâng!

Võ giả đưa quan lại Đông Hải rời đi.

Nam tử đầy sẹo vuốt vuốt đầu, tự nhủ:

- Đạo Tổ có thể đánh giết năm tôn Động Thiên cảnh, một vị trong đó còn là Xích Nguyệt lão tổ vừa đột phá, cho dù không phải Tam Động Thiên, cũng là người nổi bật bên trong Nhị Động Thiên, chuyện này cũng không dễ xử lý….. Tụ Yêu châu, long mạch yêu vật….. Chỗ man di lại có khí vận như thế, người mạnh như thế, đến cùng có lai lịch gì…

Hắn biểu lộ ra vẻ nhức đầu, sau đó hạ lệnh:

- Đi tới Long Mạch đại lục.

Trước đi nhìn kỹ hẵng nói.

Thuận Thiên năm thứ tám, tháng năm, trời trong gió nhẹ.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hắn hít sâu một hơi, hắn có thể cảm giác được mình cách đột phá đã rất gần, nhưng hắn hơi có chút khẩn trương, thiên uy lần trước đột phá lúc lần nữa hiện lên ở trong đầu hắn, khiến cho hắn có chút rụt rè.

Lần này, giá trị hương hỏa của hắn vượt xa lần trước, hẳn là có thể chịu nổi.

Khương Trường Sinh bắt đầu vận dụng hương hỏa diễn toán, suy tính người mạnh nhất Long Mạch đại lục trừ hắn và Kiếm Thần ra, lại dò vùng biển phụ cận, phạm vi hệ thống đã biết.

Người mạnh nhất Long Mạch đại lục trừ hắn, Kiếm Thần thì có chín vạn giá trị hương hỏa, đến gần vô hạn Động Thiên cảnh, đoán chừng là từ hải ngoại tới, những năm gần đây, hải ngoại tới rất nhiều cao thủ, dẫn đến trị số dò xét cũng biến hóa lên xuống, thời điểm thấp nhất mới ba vạn, chiến lực phía dưới trăm vạn giá trị hương hỏa đối với hắn mà nói thì không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Người mạnh nhất chỗ vùng biển Long Mạch đại lục thì đi đến một trăm mười vạn giá trị hương hỏa, người mạnh nhất trước đó cũng mới mấy chục vạn, xem ra là có một vị cao thủ nào đó trở về.

Người mạnh nhất Thiên Hải còn ở mức mười bảy vạn giá trị hương hỏa, không có biến hoá quá lớn.

Còn về người mạnh nhất bên trong phạm vi mà hệ thống đã biết, con số càng khoa trương hơn, theo phạm vi hệ thống dò xét càng ngày càng nhiều, cơ hồ hằng năm đều có thể quét mới chiến lực đỉnh tiêm.

Năm trăm vạn giá trị hương hỏa.

Hết sức khoa trương, người mạnh nhất Thần Cổ đại lục đến nay còn ở một trăm bảy mươi vạn giá trị hương hỏa trái phải, quỷ mới biết cường giả có giá trị hương hỏa đến năm trăm vạn đang hoạt động ở đâu.

Khương Trường Sinh lợi dụng đủ loại vấn đề dò xét cảnh vật xung quanh, xác định an toàn của mình.

Tiếp tục tu luyện.

Chờ đột phá, hắn sẽ trở thành người mạnh nhất bên trong phạm vi hệ thống đã biết.

Ngày kế tiếp, giữa trưa.

Ngọc Nghiên Dật đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, nàng hằng năm đều sẽ tới mấy lần, bình thường đều bận rộn luyện công, bây giờ đã bước vào Thần Nhân, tuổi thọ dài hơn,

được Khương Trường Sinh cổ vũ, nàng hiện tại cũng sắp biến thành võ si.

- Phù Nguyệt thế gia gần đây phát hiện triều tông có biến hóa.

Ngọc Nghiên Dật cau mày nói.

Khương Trường Sinh mở mắt, nghe nàng nói.

Ngọc Nghiên Dật nói:

- Triều tông bắt đầu gia nhập vương triều, trong đó có hai phe triều tông gia nhập Đại Tề, tương dung cùng khí vận Đại Tề.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Vì sao bọn hắn không đến gia nhập Đại Cảnh?

Ngọc Nghiên Dật lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng, Đại Cảnh rất mạnh, khả năng là bọn hắn cảm giác bọn hắn tới thì địa vị sẽ giảm nhiều, trên đầu có Long Khởi quan, Phù Nguyệt thế gia, Chân Long tự, mà ta luôn cảm thấy bọn hắn cũng không phải là hiệu lực vì vương triều đơn giản như vậy, có thể là tham lam khí vận của vương triều.

Khương Trường Sinh cũng không có quá để ý, cho dù triều tông, vương triều hợp lại tấn công thì cũng chỉ là cho hắn đưa sinh tồn ban thưởng thôi.

Hắn ngược lại hỏi:

- Nghe nói Phù Nguyệt thế gia sinh ra một vị thiên tài, cùng Chân Long tự Chu Tuyệt Thế được xưng Đại Cảnh song kiêu?

Ngọc Nghiên Dật hưng phấn nói:

- Không sai, thiên tư nàng bất phàm, trưởng bối trong gia tộc cho rằng nàng chính là võ giả thượng cổ chuyển thế, là khí vận Đại Cảnh dẫn dắt thiên tư kiểu này xuất thế, nếu ngài cảm thấy hứng thú, có thể thu nàng làm đồ đệ hay không?

- Thu đồ đệ thì miễn đi, ta thanh nhàn đã quen, chỉ là nuôi sói, rắn, mèo đã cảm thấy rất phiền toái.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, hắn trong lòng thì nổi sóng.

Chân Long tự, Phù Nguyệt thế gia đều có tuyệt thế thiên tài danh chấn thiên hạ, Long Khởi quan của hắn há có thể không có?

Không được, nhất định phải khai quật ra một vị như thế!

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Thượng cổ chuyển thế, quá mơ hồ? Thật hay giả?

Dưới cái nhìn của nó, chuyển thế là vô nghĩa, bằng không trên đời nào có nhiều Tà Ma hoành hành như vậy.

Ngọc Nghiên Dật quay đầu nhìn về phía nó, gật đầu nói:

- Thật, lúc nàng sinh ra đời, có Thanh Điểu xoay quanh trên vùng trời Phù Nguyệt thế gia, vừa ra đời đã ẩn chứa khí huyết mạnh mẽ, nàng thậm chí còn có thể tập được đủ loại võ học thượng cổ trong mộng, có vài võ học còn mạnh hơn tuyệt học của Phù Nguyệt thế gia.

Khương Trường Sinh nghe xong, biểu lộ cổ quái.

Không lẽ có những võ giả khác cũng nắm giữ thủ đoạn báo mộng?

Chương 361: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (1)

Không có khả năng, đây chính là pháp thuật.

Chẳng lẽ nói, nàng thật đúng là võ giả thượng cổ chuyển thế?

- Ta muốn biết người Ngọc Nghiên Dật nói tới có phải là thượng cổ võ giả chuyển thế hay không?

【 Cần tiêu hao 300 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

May mắn tên này còn nhỏ, 300 giá trị hương hỏa vẫn có khả năng tiêu xài.

Tiếp tục.

【 Đúng thế 】 .

Hai chữ này để Khương Trường Sinh híp mắt.

Thượng cổ võ giả thật đúng là có thể giữ lại bộ phận ý chí sau khi chuyển thế?

Xem ra võ đạo cường đại đến mức nhất định, cũng có năng lực hiểu rõ luân hồi.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn lại cảm thấy hứng thú.

- Người mạnh nhất một thế mà Ngọc Nghiên Dật nói tới mạnh bao nhiêu?

【 Không thể thôi diễn, hệ thống tạm thời còn chưa liên quan đến tuần hoàn luân hồi của võ đạo phương thế giới này 】 .

Đáng tiếc.

Hệ thống này nói mạnh rất mạnh, nhưng cũng không phải vạn năng, bản thân cũng cần thời gian trưởng thành.

Cũng đúng, nếu sinh tồn hệ thống mạnh mẽ tuyệt đối, há có thể để cho hắn lợi dụng sơ hở.

Ngọc Nghiên Dật còn đang thao thao bất tuyệt nói về chỗ bất phàm của vị thiên tài kia, Khương Trường Sinh cũng yên lặng ghi lại tên của người nọ. Ngọc Thanh Uyên.

Sau nửa canh giờ, Ngọc Nghiên Dật rời đi.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công.

Chuyện đào móc ra đệ tử có thiên tư mạnh nhất cho Long Khởi quan có khả năng tạm thời buông xuống, chờ hắn đột phá lại nói.

Đến lúc đó hắn vận dụng hương hỏa diễn toán tìm kiếm thiên tư mạnh nhất đại lục, lại đưa người kia đến Long Khởi quan, bồi dưỡng thành lá bài của Long Khởi quan, cái gì Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Uyên, sớm muộn sẽ bị hắn đạp ở dưới chân.

Khương Trường Sinh suy nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Bạch Kỳ thì bắt đầu giáo dục Hoàng Thiên, Hắc Thiên, đốc xúc chúng nó tu hành thật tốt, sớm ngày trưởng thành.

Thuận Thiên năm thứ chín.

Thiên hạ như nước thủy triều, từng châu ở duyên hải được triều đình cấp phát, số lượng lớn binh sĩ được điều động tiến đến, muốn lột xác thành hải quân, hoàng đế còn công chiếu thiên hạ, điều động Thần Nhân, không chỉ có cơ hội thăng quan tiến tước, còn có thể tiến vào Chân Võ các thu hoạch được tuyệt học, người kiến công thậm chí có thể thu hoạch được trân bảo hiếm thấy từ quốc khố, trợ giúp cảnh giới võ đạo của mình lại lên thêm tầng một.

Bây giờ Đại Cảnh có bao nhiêu Thần Nhân, không ai biết được.

Cho dù là Thần Nhân, cũng rất khó từ chối triều đình, Đại Cảnh chính là vận triều, trân bảo hiếm thấy ở các nơi đều sẽ bị triều đình đoạt lại, hoàng đế còn chuyên môn mở ra không ít dược viên thiên tài địa bảo, có chuyên gia vun trồng.

Tư chất của tuyệt đại đa số võ giả có hạn, không thể không dựa vào ngoại vật, ba tháng ngắn ngủi đã có bốn mươi vị Thần Nhân vào cung, đi qua nhận lệnh, bọn hắn sẽ đi tới bến cảng phương Nam, nghe theo Hải Lộ đô đốc Tống Ly an bài.

Tống Ly biết được việc này, cực kỳ cao hứng, tâm tính cũng bắt đầu bành trướng, nhưng tiệc vui chóng tàn, có hai vị Đại tướng đến khiến cho hắn không thể không thu lại, tiếp tục hành sự cẩn thận.

Chính là Khương Tiển, Bình An.

Đối với hai vị này, Tống Ly tự nhiên sợ, chiến tích chói mắt nhất của bọn hắn là hai người hợp lại đánh nổ Hồng Huyền vương triều, là hai vị thần tướng mà Đại Cảnh công nhận, vạn người kính ngưỡng.

Tống Ly mới cảm nhận được lòng Đế Vương sâu như biển, về sau vẫn phải cẩn thận đối với Thuận Thiên hoàng đế, không thể qua loa.

Hai người Khương Tiển tới phụ tá Tống Ly, nhưng tất cả mọi người biết bọn hắn mới là người địa vị cao nhất bên trong hải cảng.

Thời gian đi vào tháng tám. Khương Trường Sinh mở to mắt.

Hắn muốn đột phá.

Hắn đang do dự có rời khỏi Kinh Thành đột phá hay không, hắn sợ thiên uy quá kinh khủng, ảnh hưởng đến Kinh Thành.

Suy nghĩ rất lâu, hắn vẫn quyết định ở kinh thành, một là hải ngoại quá nguy hiểm, quỷ mới biết chỗ nào toát ra võ giả khủng bố, hai là vừa hay chấn nhiếp võ giả đến từ các thế lực khắp nơi, để bọn hắn đi vào Đại Cảnh an phận một chút.

Hắn hít sâu một hơi, quyết định ngày mai sẽ bắt đầu đột phá.

Hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt, cổ vũ sĩ khí cho mình.

Hắn kiểm tra giá trị hương hỏa một hồi.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 21920971 】 .

Hai ngàn vạn giá trị hương hỏa, đủ ổn đi.

Tâm thần Khương Trường Sinh buông lỏng.

Kiếm Thần nhìn về phía hắn, cẩn thận suy nghĩ bộ động tác của hắn, thoạt nhìn đơn giản, thậm chí có chút hài hước, nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy ẩn giấu ảo diệu không hiểu.

Đạo Tổ không có khả năng vô duyên vô cớ làm chuyện không có ý nghĩa.

Hắn đã gặp mấy lần bộ động tác này, nói rõ Đạo Tổ hết sức coi trọng.

Khương Trường Sinh cũng không biết Kiếm Thần đang suy nghĩ gì, hắn căn bản không cần chuyển động gân cốt, chẳng qua là bảo trì thói quen mà thôi.

Hắn một mực duy trì một chút thói quen của kiếp trước, chính là sợ thời gian trôi qua lâu để cho hắn quên lai lịch của mình.

Cũng bởi vì duy trì trí nhớ của kiếp trước, dẫn đến tâm cảnh của hắn ở kiếp này không thể dung nhập với thế giới này, mãi cho đến khi có con trai, mới chuyển biến tốt đẹp.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Sao ban đêm sáng chói.

Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc, hai người hàn huyên rất nhiều, Mộ Linh Lạc phát hiện hắn khó khi nhiều lời hơn, luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng nàng biết được mình không giúp được hắn, chỉ có thể nhu thuận lắng nghe.

Sau một đêm.

Mặt trời mọc Đông Phương.

Khương Trường Sinh đứng dậy, làm Bạch Kỳ đang tựa ở trên đùi hắn bừng tỉnh.

Còn chưa chờ Bạch Kỳ tỉnh táo, hắn thả người vọt lên, tan biến ở bên trong sương mù phía trên.

Chương 362: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (2)

Trên mái hiên, Kiếm Thần đang ngộ kiếm đi theo mở mắt, kinh ngạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, không rõ hắn muốn làm gì.

Khương Trường Sinh bay tới chỗ cực kỳ cao, tận khả năng rời xa Kinh Thành.

Trong kinh thành.

Trong phòng khách khách sạn, hai võ giả ngồi ở trước bàn, đang uống trà, trên bàn còn để đó hai thanh kiếm.

Một vị kiếm khách mặc áo vàng trong đó mở lời:

- Tới lâu như vậy, hôm nay lên núi đi, dù sao cũng nên lên núi đi xem một chút, bằng không chúng ta đi không công.

Một người khác cười khổ nói:

- Chúng ta đã biết được vị kiếm khách bước vào Thánh Võ kiếm ý kia là Kiếm Thần, mong muốn mang Kiếm Thần đi thì phải thuyết phục Đạo Tổ, làm sao thuyết phục? Đạo Tổ kia giết bao nhiêu cường giả, căn bản không quản thân phận của người khác, không kiêng nể gì cả.

Nghe vậy, hoàng y kiếm khách yên lặng.

Đạo Tổ là thần bảo vệ đối với người Đại Cảnh, đối với kẻ ngoại lai mà nói thì chính là nhân vật đáng sợ nhất trên đời, nhất là đám người có rắp tâm khác như bọn hắn là sợ nhất.

Nhưng bọn hắn được phái tới, nếu cứ như vậy trở về, không thể tránh việc bị trách phạt.

Hai người nhìn lẫn nhau, đều thở dài.

Trước khi đến, bọn hắn căn bản không có để Long Mạch đại lục vào mắt, sau khi đến, bọn hắn bị hù dọa.

Chỗ man di loại này vậy mà cất giấu cường giả khủng bố như thế.

Trừ phi Kiếm Chủ đích thân đến, bằng không không có khả năng mang Kiếm Thần đi.

Nam tử áo vàng nói:

- Chỉ có thể dùng trí, dùng Kiếm Đạo mạnh mẽ hấp dẫn Kiếm Thần, thân là kiếm khách, hắn sẽ động tâm.

Một người khác lần nữa thở dài, đang muốn nói chuyện, chợt nghe lầu dưới rối loạn.

- Đạo Tổ độ kiếp! Đạo Tổ bắt đầu độ kiếp rồi.

tiếng hô to của một nam đồng truyền đến từ trên đường phố, ngữ khí dị thường kích động, trong sáng sớm lộ ra vô cùng chói tai.

Hai người liếc nhau, vượt qua cửa sổ, đi vào trên mái hiên khách sạn, không chỉ bọn hắn, càng ngày càng nhiều võ giả nhảy lên mái hiên, phóng tầm mắt nhìn tới, từng phòng ốc ở các phương đều có người đứng ở bên trên, tràng diện có chút hùng vĩ.

Ầm ầm….

Tiếng sấm trầm muộn vang lên, Kinh Thành lúc đầu đang vào sáng lại bắt đầu mờ tối.

Thuận Thiên hoàng đế đang ôm phi tử ngủ ở trong tẩm cung cũng vội vàng mặc áo bào vào, đi ra tẩm cung.

Hắn một bên sửa sang lại áo bào, một bên ngẩng đầu nhìn lại, vùng trời toàn bộ Kinh Thành bị mây đen cuồn cuộn bao phủ.

Mây đen vô cùng cao, để người toàn thành cảm nhận được bản thân nhỏ bé.

Bọn hắn không nhìn thấy Đạo Tổ, chỉ có thể nhìn thấy có từng lôi điện thật nhỏ đang nhấp nháy.

Võ giả cảnh giới cao thì nhìn thấy đấy cũng không phải lôi điện nhỏ bé, chẳng qua là cách mặt đất quá xa.

Một vài Thần Nhân gan lớn bay lên bầu trời, muốn tham gia náo nhiệt.

Oanh một tiếng.

Một tia kinh lôi to lớn xuất hiện, lớn hơn lôi điện lúc trước gấp trăm lần, chiếu sáng khuôn mặt của tất cả mọi người, dọa vô số người khẽ run rẩy toàn thân.

Trong đình viện.

Kiếm Thần động dung, lẩm bẩm nói:

- Hắn cũng muốn đột phá?

Hắn vừa mới đột phá bao lâu, Đạo Tổ cũng đột phá….

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh hắn, thầm nói:

- Ngươi phát hiện không, Đạo Tổ đột phá không giống chúng ta, chúng ta đột phá không có lôi kiếp, mà khí vận thiên địa cũng không có tuôn hướng Đạo Tổ.

Vẻ mặt Kiếm Thần phức tạp, nói:

- Điều này nói rõ Đạo Tổ không có dựa vào khí vận, thiên tư bản thân hắn vô cùng đáng sợ, dẫn đến hắn đến nay vẫn không cần ngoại lực, cũng chính bởi vì thiên tư như vậy, Thiên Đạo khó chứa, mới vừa phái tới lôi kiếp.

Bạch Kỳ cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, nó âm thầm cầu nguyện Đạo Tổ nhất định đột phá thành công.

Nó đã hạ quyết tâm muốn theo Khương Trường Sinh cả một đời.

Cũng không hy vọng hắn ngã ở trong lôi kiếp.

Lý trí nói cho nó biết, Đạo Tổ chắc chắn thành công, cường giả bực này cho dù chết, cũng chết trong một trận đại chiến chấn động thế gian, há có thể chết ở phía dưới thiên thế?

Trong trời cao.

Khương Trường Sinh ngồi đó, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào bay phất phới.

Hắn giương mắt nhìn lôi vân phía trên, nuốt một ngụm nước bọt.

Có chút dọa người.

Lôi vân đã hình thành vòng xoáy khổng lồ, càng đến gần trung tâm vòng xoáy càng đen, chỗ sâu nhất lại có Tử Lôi lấp lánh, thoạt nhìn đã cảm thấy rất khủng bố.

Thiên kiếp còn đang súc thế.

Lôi vân bàng bạc không ngừng khuếch trương, đã bao trùm toàn bộ Ti Châu, còn lan tràn ra các châu xung quanh, thiên uy như thế để bách tính, võ giả thức dậy sớm đều lo lắng.

Ầm ầm…

Tiếng sấm càng lúc càng lớn, lôi điện lấp lánh phía trên cách đỉnh đầu Khương Trường Sinh càng ngày càng gần.

Lần này, hắn dự định đầu tiên là để mình độ kiếp, nếu khi nào không gánh được lại mở ra giá trị hương hỏa, vừa hay cho mình thời gian khôi phục.

Một tia chớp bỗng nhiên bổ ở trên người hắn, bị vòng bảo hộ linh lực của hắn triệt tiêu.

Hắn híp mắt mắt nhìn đi, vòng bảo hộ linh lực xuất hiện một vết rách, cấp tốc khôi phục.

Đạo lôi điện thứ nhất đã có uy năng như thế?

Hắn bắt đầu lo lắng.

Ngay sau đó, từng đạo lôi điện điên cuồng bổ ở trên người hắn, hắn vận công tốc độ cao, ngăn cản lôi điện đánh lên người.

Gió lớn thổi ào ào, tiếng lớn động đến tám phương thiên địa, bách tính trong kinh thành cả kinh dồn dập bắt đầu thu quần áo, Thuận Thiên hoàng đế thôi động chân khí, ngăn cách cuồng phong, hắn híp mắt nhìn lên không trung.

Hắn tiếp nhận truyền thừa đạt được công lực của Nhân Vương có thể nhìn thấy bóng dáng Khương Trường Sinh.

Hắn âm thầm kinh hãi.

Này thật đúng là lôi kiếp, nguyên lai truyền thuyết không phải do hoàng thất bịa đặt.

Chương 363: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (1)

Khương Trường Sinh đã không lo được người trong thành chấn kinh ra sao, giống như lúc trước hắn suy đoán, lần này thiên kiếp vượt xa trước đó.

Thiên Lôi cuồng bạo theo nhau mà đến, thanh thế to lớn, phát động biển mây vạn dặm, tiếng nổ vang rền kinh khủng có thể làm cho tất cả mọi người trong Ti Châu nghe được, vô số người vẫn còn đang ngủ say bị bừng tỉnh.

Khương Trường Sinh vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, quanh thân hình thành ánh sáng màu vàng nhạt, triệt tiêu Thiên Lôi đang không ngừng oanh kích.

Hắn còn có thể lại chống đỡ được một lúc.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, Thiên Lôi theo yếu đến mạnh, lại chuyển về yếu, chỉ cần dùng giá trị hương hỏa triệt tiêu giai đoạn ở giữa, vậy thiên kiếp lần này sẽ ổn.

Trên mái hiên, mặt mũi Kiếm Thần tràn đầy hoảng sợ, thân thể run rẩy.

Hắn thân là một cường giả Động Thiên cảnh cảm thụ khắc sâu nhất, hắn có thể cảm giác được mình căn bản gánh không được Thiên Lôi dạng này.

Thiên Lôi mênh mông không ngừng tăng lên, cho dù dân chúng trong thành cũng có thể cảm nhận được, Kinh Thành lúc đầu náo động lâm vào trong yên tĩnh.

Hoàng y kiếm khách thấp giọng tự nói:

- Nói đùa sao… Vì sao lại có người độ lôi kiếp như thế…..

Kiếm khách bên cạnh hắn cũng lộ ra mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, chấn động không thôi.

Bọn hắn tập võ nhiều năm, lần đầu nhìn thấy tình cảnh như thế, để bọn hắn không thể nào hiểu được.

Giờ khắc này, những cái người đến từ thế lực, vương triều khắp nơi đều bị hù dọa, lòng bọn hắn sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Có Đạo Tổ mạnh mẽ như thế tọa trấn, ai có thể lật đổ Đại Cảnh?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Khương Trường Sinh bằng vào linh lực bản thân, tiếp nhận lôi đình đánh tung, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào chưa từng bị tổn hại, nhưng lay động rất lợi hại, gió lớn còn đang gào thét, giống như ăn mừng cho Thiên Lôi.

Thời gian một nén nhang sau, uy lực thiên kiếp lại tăng lên tới giai đoạn càng cao hơn.

Khương Trường Sinh dự cảm được không ổn, lập tức mở ra giá trị hương hỏa bảo hộ.

Giá trị hương hỏa hiện lên ở trước mắt hắn, mỗi khi có một tia chớp bổ xuống, hắn giá trị hương hỏa bắt đầu giảm xuống.

Có hơi nhanh.

Khương Trường Sinh khẩn trương suy nghĩ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tử Lôi hạ xuống, tiếng nổ vang rền lần nữa tăng lên tới mới độ cao, chấn động đến người trong kinh thành che lỗ tai, hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

Lôi điện màu tím đầy trời xen lẫn cùng một chỗ, mặc dù cách nhau rất xa, người xem cũng là tinh thần rung động, hô hấp dồn dập.

Hơn mười năm đi qua, bây giờ tuyệt đại đa số người nội thành đều là lần đầu tiên nhìn thấy Đạo Tổ độ kiếp, bọn hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lôi kiếp, phá vỡ nhận biết của bọn hắn, nhất là đối với võ giả.

Theo suy nghĩ của đám võ giả, Đạo Tổ chẳng qua là võ giả có võ công cực kỳ cường đại thôi, những truyền thuyết kia đều có vẻ khoa trương đáng nghi, nhưng hôm nay gặp mặt, bọn hắn mới ý thức dược, Đạo Tổ rất có thể thật sự là tiên nhân.

Không ít thiếu niên bách tính chạy về đến nhà, bắt đầu thắp hương cho tượng Đạo Tổ, cầu nguyện Đạo Tổ bình an, cầu nguyện Đại Cảnh hưng thịnh vạn thế.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được giá trị tốc độ hương hỏa giảm xuống đang giảm bớt, bất quá ảnh hưởng không quá lớn.

Thiên lôi này xác thực khủng bố, mặc dù cách vòng bảo hộ hương hỏa, hắn vẫn vô cùng lo sợ.

Tam Động Thiên bình thường tuyệt đối gánh không được một đạo thiên lôi giai đoạn này, người nào tới người đó chết chắc, mà lại là biến thành tro bụi, hồn phi phách tán.

Giá trị hương hỏa giảm nhanh xuống hai ngàn vạn.

Khương Trường Sinh khẩn trương và chờ đợi, hắn cũng không có dừng lại, móc ra một bình đan dược từ trong Cự Linh giới đổ vào trong miệng, khôi phục linh lực bản thân.

Mười chín triệu.

Mười tám triệu.

Một ngàn năm trăm vạn (mười lăm triệu).

Khí thế của Thiên kiếp đi đến đỉnh phong trước nay chưa có, mấy trăm đạo Tử Lôi điên cuồng oanh kích Khương Trường Sinh, dẫn đến tốc độ giá trị hương hỏa giảm xuống bỗng nhiên tăng lên.

Khương Trường Sinh nỗ lực bảo trì trấn định, không ngừng dùng đan dược, luyện hóa, chuyển hóa thành linh lực cho bản thân.

Sau gần nửa canh giờ.

Giá trị hương hỏa Khương Trường Sinh chỉ còn lại có hai trăm vạn, mà thiên kiếp còn đang tiếp tục, còn chưa vượt qua giai đoạn mạnh nhất, cũng may thiên kiếp này đã ổn định, mặc dù vẫn như cũ khủng bố, nhưng không tiếp tục tăng cường.

Đếm không hết Tử Lôi theo bốn phương tám hướng xen lẫn đánh tới, bị vòng bảo hộ hương hỏa quanh người hắn ngăn cách, vòng bảo hộ hương hỏa như ẩn như hiện.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi, nỗ lực để cho mình bảo trì trấn định.

Khi Tử Lôi bắt đầu yếu bớt, giá trị hương hỏa chỉ còn lại không tới mười vạn.

Vừa đủ.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, hắn lập tức hủy bỏ giá trị hương hỏa bảo hộ, chuẩn bị dùng lực lượng bản thân ngăn cản.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, cửu tự chân ngôn hiện lên ở quanh thân, cao tốc xoay quanh, hình thành một vòng ánh sáng vàng chói dùng phương thức xoay tròn không quy luật mà chuyển động.

Tử Lôi mặc dù yếu bớt, nhưng số lượng Thiên Lôi vẫn chưa tiêu ngừng.

Đúng lúc này.

Một đạo lôi điện màu đỏ thẫm đột nhiên đánh xuống, đánh nát cửu tự chân ngôn, Khương Trường Sinh vội vàng không kịp chuẩn bị bổ trúng, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, ngay cả linh hồn đều cảm giác được cơn đau.

Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào trong nháy mắt mất đi sáng bóng, từng mảnh từng mảnh lông trắng bị đánh tan, theo đó hóa thành tro bụi.

Đạo thiên lôi này chẳng những không có dọa Khương Trường Sinh mất can đảm, ngược lại kích thích lửa giận của hắn.

Chương 364: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (2)

Hắn đi tới một bước này, không có khả năng ngã xuống như vậy.

Đạo văn giữa mi tâm Khương Trường Sinh xuất hiện, vệt sáng màu vàng lóng lánh tựa như một đầu mắt màu vàng kim chậm rãi mở ra.

Đại Đạo Chi Nhãn.

Khi đạo lôi điện màu đỏ thẫm thứ hai đánh xuống, Đại Đạo Chi Nhãn đột nhiên bắn ra kim quang, đây là Khương Trường Sinh lần đầu tiên thi triển Đại Đạo Chi Nhãn tiến hành chiến đấu, bản thân nó cũng là một loại thần thông.

Trước kia hắn không gặp được nhưng đối thủ có thể để mình chân chính đánh một trận, hôm nay hắn đấu với trời.

Đại Đạo Chi Nhãn phát ra kim quang vô cùng sáng chói, cuồn cuộn, cho dù dân chúng, võ giả trong thành cũng có thể thấy, tựa như một cột sáng màu vàng bay lên, muốn đánh tan tương khung.

Oanh!

Chùm sáng màu vàng óng chạm vào xích lôi, bắn ra lực trùng kích mà mắt thường có thể thấy, quét ngang các phương thiên địa, biển mây bốc lên.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh lạnh lẽo, ánh mắt dứt khoát, Đại Đạo Chi Nhãn giữa mi tâm hắn phóng đại ánh sáng màu vàng, lại đè ép xích lôi xông đi lên.

- Ta không có thể chết ở chỗ này.

Mang theo chấp niệm này, kim quang của Đại Đạo Chi Nhãn lần nữa bùng nổ, lấy khí thế cực kỳ bá đạo đánh tan xích lôi, đánh tan lôi vân trên trời.

Vòng xoáy lôi vân bị đánh xuyên thủng một lỗ to, ánh nắng vương vãi xuống, rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Hắn há mồm thở dốc, vẻ mặt mỏi mệt, một kích vừa rồi kia tiêu hao linh lực còn sót lại của hắn, nhưng hiệu quả xác thực

mạnh mẽ, luận lực công kích thì Đại Đạo Chi Nhãn tuyệt đối được cho là mạnh nhất trong các loại thần thông hắn nắm giữ, chỉ có khi sử dụng Xạ Nhật thần cung mới có thể so sánh với nhau.

Nhưng hắn không kịp cao hứng, bởi vì thiên kiếp còn chưa tan đi.

Biển mây mặc dù bị bắn thủng, nhưng cũng không có triệt để tiêu tán, từng mảnh từng mảnh lôi vân vẫn không ngừng phóng thích Thiên Lôi, oanh kích Khương Trường Sinh.

Cũng may Thiên Lôi còn lại đã không có cường đại như trước, mặc dù vẫn như cũ mang đến thống khổ cho hắn, nhưng hắn có thể tiếp nhận.

Một lát sau, Thiên Lôi khủng bố vô song màu đỏ thẫm không còn xuất hiện, ngay cả Tử Lôi cũng đã biến mất, Khương Trường Sinh cuối cùng có thể buông lỏng một hơi.

- Lần này độ kiếp quá mạo hiểm, sau này không thể nới trễ, nhất định phải dự trữ giá trị hương hỏa…

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào đã thôi động cấm chế, nhưng hiệu quả không phải rất lớn, Thiên Lôi đỏ hồng lúc trước kém chút bổ pháp bảo biến thành tro bụi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Từng sợi ánh nắng từ trên trời giáng xuống, xua duổi thế gian hắc ám.

Một màn này làm cho tất cả mọi người đều ý thức được lôi kiếp của Đạo Tổ sắp kết thúc.

Thuận Thiên hoàng đế thở dài một hơi, nét mặt của hắn trở nên phức tạp.

Hắn chú ý tới một chút, Đạo Tổ không có sử dụng khí vận, mà sau khi Đạo Tổ đột phá thành công cũng không có tăng trưởng khí vận của Đại Cảnh.

Điều này nói rõ, Đạo Tổ còn không thuộc về Đại Cảnh, hai bên là tồn tại độc lập.

Cái này khiến Thuận Thiên hoàng đế có chút hoảng, Đạo Tổ không muốn cùng dung hợp khí vận Đại Cảnh, há không phải nói rõ trong lòng Đạo Tổ, Đại Cảnh cũng không có quan trọng như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày Đạo Tổ rời khỏi?

Trong lòng Thuận Thiên hoàng đế sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Không được.

Hắn nhất định phải để Đại Cảnh dùng tốc độ cao nhất cường đại lên, không thể chỉ dựa vào Đạo Tổ!.

Thuận Thiên hoàng đế ngước nhìn Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, ánh mắt kiên định.

Thiên uy dần dần tán đi.

Lại nửa canh giờ trôi qua.

【 Thuận Thiên năm thứ chín, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám, thành công vượt qua Chân Võ tam chuyển thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Pháp Thiên Tượng Địa 】 .

【 Kiểm trắc thấy ngươi lần thứ tư độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa đại đạo củ thế giới này, ngươi có hai mục để lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hay 】 .

【 Một, từ bỏ tu tiên, linh lực của ngươi sẽ chuyển biến làm cảnh giới võ đạo của phương thiên địa này — võ đạo Thánh Vương 】 .

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu Thiên Đạo, ngươi sẽ mở ra công năng hương hỏa thỉnh nguyện 】 .

Khương Trường Sinh nhìn nhắc nhở hiện ra trước mắt, mệt mỏi trên mặt bị thay bằng nụ cười.

Cuối cùng sống qua kiếp nạn.

Hắn yên lặng lựa chọn mục thứ hai, tiếp tục tu tiên.

【 Mở ra công năng hương hỏa thỉnh nguyện 】 .

【 Hương hỏa thỉnh nguyện: Ngươi có thể cảm giác được tín đồ đã cung cấp giá trị hương hỏa cho ngươi, cảm giác tâm linh của bọn hắn, có thể báo mộng cho bọn hắn 】 .

Hắn không có thấy ngoài ý muốn, dù sao hệ thống sinh tồn chính là trò chơi mô phỏng do chính hắn chế tạo ở kiếp trước, hương hỏa công năng cũng là hắn sáng tạo.

Công năng nay nhìn như gân gà, nhưng có thể tích lũy mạng lưới tình báo khổng lồ cho Tu Tiên giả, mà một khi trợ giúp tín đồ hoàn thành tâm nguyện, chắc chắn để bọn hắn càng thêm cuồng nhiệt, từ đó tiếp tục tuyên dương hắn, vì hắn mang đến càng nhiều tín đồ cùng giá trị hương hỏa.

Giá trị hương hỏa mặc dù không thể trợ giúp Khương Trường Sinh trực tiếp mạnh lên, nhưng có thể trợ giúp hắn độ kiếp, cực kỳ quan trọng.

Sau khi đi qua độ kiếp lần này, hắn phải nghĩ biện pháp thu hoạch được giá trị hương hỏa to lớn hơn!.

Chương 365: Thật chỉ là Tứ Động Thiên thôi sao?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, cùng lúc đó, thân thể hắn bắt đầu dẫn đến linh lực bàng bạc, trong đan điền của hắn đang đang ngưng tụ ra một vật thể giống như một loại quả màu vàng kim, từ nơi sâu xa, hắn hiểu được lai lịch của vật này.

Đạo quả.

Biểu tượng của Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám, sau khi thúc đẩy sinh trưởng đạo quả, tốc độ linh lực của hắn thúc đẩy sinh trưởng càng nhanh, linh lực cũng sẽ càng mạnh.

Hắn yên lặng cảm thụ lực lượng của đạo quả.

Lôi vân tren trời cũng triệt để tiêu tán, ánh nắng vẩy ở trên người hắn, quanh người hắn lập loè kim quang thản nhiên, tựa như bất cứ lúc nào cũng muốn vũ hóa thành tiên.

Một lúc lâu sau, đạo quả của hắn ngưng kết thành công, linh lực của hắn còn đang tăng vọt, vượt xa trước đó, bên trong quá trình tăng vọt, thiên địa linh khí chui vào trong cơ thể hắn, tẩm bổ thể phách cùng linh hồn của hắn.

Đạo Giới giấu ở sâu trong linh hồn cũng đang khuếch đại, đây là một loại cảm giác mỹ diệu khó mà diễn tả bằng lời.

Từ đầu đến cuối, không người nào dám tới tìm hắn để gây sự.

Mặc dù có người suy đoán Đạo Tổ có khả năng trọng thương, cũng không dám tùy tiện bay lên trời, dù sao thì mạng chỉ có một.

Trong đình viện.

Bạch Kỳ nhếch miệng cười nói:

- Quả nhiên thành công, ta cũng hoài nghi chủ nhân là cố ý Hiển Thánh, trên thực tế không cần độ kiếp.

Kiếm Thần nghe xong, cảm thấy có đạo lý, nếu như Đạo Tổ thật cần độ kiếp, vì cái gì không trốn đi độ kiếp?

Bất quá cho dù là giả, có thể sáng tạo ra thiên kiếp mạnh mẽ như thế, công lực của Đạo Tổ khó có thể tưởng tượng.

Nhất là đạo kim quang kia, khiến cho hắn khó mà quên, cũng không biết đó là tuyệt học gì.

Qua đi tới hai ngày, Khương Trường Sinh mới trở lại đến trong đình viện, hắn trực tiếp đáp xuống trong phòng, Kiếm Thần, Bạch Kỳ cũng không có phát giác được.

Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào bị đánh rách rưới, xem như hỏng, hắn dự định giữ lại, sau đó sửa chữa một chút.

Hắn thay đổi một thân đạo bào màu trắng, sau đó ngồi tĩnh tọa ở trên giường tiếp nhận truyền thừa Pháp Thiên Tượng Địa.

Số lượng lớn trí nhớ tràn vào trong đầu của hắn, Pháp Thiên Tượng Địa chính là một loại thần thông biến hóa, để thân thể biến lớn, lớn nhất có thể đạt tới đến cao vạn trượng, đồng thời không lại bởi vì biến lớn mà giảm xuống tính nhanh nhẹn, lực lượng cũng sẽ tùy theo tăng trưởng.

Bất quá trong quá trình thi triển Pháp Thiên Tượng Địa sẽ tiêu hao số lượng lớn linh lực, cũng không biết hắn có thể hay không đi đến cao vạn trượng.

Sau khi truyền thừa xong thần thông, Khương Trường Sinh không có lập tức tu hành, mà vận dụng công năng hương hỏa diễn toán.

- Ta muốn biết bây giờ ta mạnh bao nhiêu nếu đặt ở trong võ đạo?

【 Cần tiêu hao 50000000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Năm ngàn vạn giá trị hương hỏa, đã có thể so với toàn bộ Võ Đế đảo.

Thoải mái.

Khương Trường Sinh trước đó còn cho làrằng mình có thể đột phá một trăm triệu giá trị hương hỏa, xem ra chẳng qua là vọng tưởng, dù sao gấp trăm lần một vạn giá trị hương hỏa cùng gấp trăm lần trăm vạn giá trị hương hỏa là hai loại khái niệm, bất quá thế này đã đủ mạnh mẽ, trước đột phá, giá trị con người của hắn vẫn chưa tới ba trăm vạn, trực tiếp bay vọt đến năm ngàn vạn, tuyệt đối là thuế biến.

Hắn tiếp tục hỏi thăm Động Thiên cảnh mạnh bao nhiêu, theo Tứ Động Thiên, hỏi đến Thập Động Thiên, lúc đến Thập Động Thiên thì không thể diễn toán, xem ra căn bản không có Thập Động Thiên, cao nhất mới Cửu Động Thiên, từ Tam Động Thiên lên, mỗi khi tăng lên một Động Thiên, giá trị hương hỏa tăng một trăm vạn, trong đó khoảng cách giữa Bát Động Thiên và Cửu Động Thiên lớn nhất, trực tiếp kém bốn trăm vạn giá trị hương hỏa.

Bát Động Thiên, sáu trăm vạn giá trị hương hỏa.

Cửu Động Thiên, một ngàn vạn giá trị hương hỏa.

Cho tới bây giờ, hệ thống còn chưa kiểm trắc thấy võ giả vượt qua ngàn vạn giá trị hương hỏa.

Vô địch trong phạm vi đã biết.

Trong lòng Khương Trường Sinh phấn chấn, nhưng hắn sẽ không tung bay, sau này nếu có người khác hỏi hắn, hắn giả vờ mình vẫn là Động Thiên cảnh, như thế này mới vững chắc,

còn có thể gạt người tới khiêu chiến hắn, kiếm sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra khỏi cửa phòng.

Bạch Kỳ nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu, Kiếm Thần cũng từ trên mái hiên nhảy xuống, tất cả đều mong đợi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Chủ nhân, ngài thật đột phá, hay là cố ý tạo ra thiên kiếp trang bức?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ nói:

- Tự nhiên là thật đột phá, giả vờ ra thiên kiếp có chỗ tốt gì?

Có khả năng bày ra uy phong chứ sao…..

Bạch Kỳ kém chút nói trong lòng, nhưng nghĩ lại, Khương Trường Sinh xác thực đã không cần hiển ra uy phong, dù sao hắn đã là thiên hạ đệ nhất danh phù kỳ thực.

Kiếm Thần vội vàng hỏi:

- Ngài vượt qua Nhị Động Thiên, hay là càng cao?

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Trước đó có thể là Tam Động Thiên, bây giờ đạt đến Tứ Động Thiên, việc này, các ngươi không thể nói ra ngoài, nếu để cho kẻ địch thăm dò rõ ràng công lực của ta, nói không chừng sẽ mời đến kẻ địch mạnh hơn, thiên hạ này to lớn, ai có thể rõ ràng Tứ Động Thiên có phải là cảnh giới tối cao hay không.

Nghe vậy, Kiếm Thần nổi lòng tôn kính với hắn.

Đều đã đi đến Tứ Động Thiên, còn cẩn thận như vậy, đây mới là tâm thái mà võ giả nên có.

Bạch Kỳ thì ngốc ngốc suy nghĩ, thật chỉ là Tứ Động Thiên?

Chương 366: Tứ Động Thiên có phải là cảnh giới tối cao hay không?

Dùng hiểu biết của nó về Khương Trường Sinh, không có khả năng hiển lộ ra cảnh giới của mình.

Chẳng lẽ hắn đã vượt qua Tứ Động Thiên, đi đến Ngũ Động Thiên càng cao?

Nghĩ được như vậy, ánh mắt nó nhìn về phía Khương Trường Sinh càng thêm nóng bỏng.

Khương Trường Sinh nhìn Kiếm Thần, chân thành nói:

- Tư chất của ngươi bất phàm, ngộ tính càng là thiên cổ khó được, ngươi không sớm thì muộn sẽ đi đến Tứ Động Thiên, ngươi chỉ cần bảo trì tâm chân thành của ngươi dành cho Kiếm đạo.

Hắn nhìn về phía Bạch Kỳ, nói:

- Tư chất của ngươi mặc dù bình thường, nhưng cần cù bù kém cỏi, chỉ cần ngươi nỗ lực tu hành, khi cơ duyên đến, ngươi có thể tiếp được nó.

Dứt lời, hắn đi đến chỗ Địa Linh.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần nghe thế nhiệt huyết dâng trào, bọn hắn liếc nhau, riêng phần mình bắt đầu luyện kiếm.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công, sau khi đột phá, hắn đạt được pháp quyết tu hành đến tầng thứ chín.

Đột phá tầng thứ tám, mặc dù không có thu hoạch được thần thông mới, nhưng hắn ngưng luyện ra một đạo quả, tốc độ thúc đẩy linh lực sinh trưởng vượt xa lúc trước, cường độ linh lực cũng bởi vậy tăng vọt, mà đạo giới của hắn càng khuếch trương lớn hơn gấp trăm lần, hắn chuẩn bị bỏ ra thêm thời ngắn mở rộng Đạo Giới, trồng thêm nhiều loại trân bảo hiếm thấy vào bên trong, thúc đẩy thiên địa linh khí sinh trưởng, sau này hắn thậm chí có khả năng dựa vào linh khí của Đạo Giới mà tới tu luyện.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới Đạo Tổ độ kiếp càng truyền càng xa.

Lôi kiếp oai bao phủ toàn bộ Ti Châu, nhưng dị tượng lôi vân lại ảnh hưởng đến mấy châu xung quanh, dẫn tới bách tính thiên hạ nghị luận ầm ĩ, võ lâm càng chấn động.

Đám võ giả không rõ ràng Đạo Tổ là cảnh giới gì, nhưng suy nghĩ cảnh giới cực cao cần độ kiếp, bọn hắn liền cảm thấy càng phấn chấn.

Này tính là gì?

Đấu với trời?

Rừng núi, trong một gian khách sạn.

Nam tử đầy sẹo đến từ Vô Cực hải minh đang uống rượu, hắn phủ thêm một thân áo xanh, đang nghe đám võ giả xung quanh nói chuyện phiếm.

Cùng hắn một bàn còn có ba vị võ giả, đều đến từ Vô Cực hải minh, bọn hắn nghe võ giả xung quanh thảo luận, vẻ mặt đều rất quái dị.

- Đà chủ, vị Đạo Tổ này không đơn giản.

Một võ giả trong đó thấp giọng nói.

Nam tử đầy sẹo tên Trình Viêm, chính là một vị đà chủ của Vô Cực hải minh, quyền thế thao thiên, lần này tự mình đến Đại Cảnh, chính là muốn điều tra Đạo Tổ.

Trình Viêm khẽ nói:

- Cố làm ra vẻ bí ẩn thôi, ta còn chưa nghe nói qua võ giả đột phá cần độ kiếp, đoán chừng là tu luyện một loại võ học mạnh mẽ nào đó, bất quá thanh thế kia không lừa được người, công lực của Đạo Tổ cực cao, tuyệt không phải chúng ta có thể đụng.

Ba người khác đi theo thấp giọng thảo luận.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Từ bỏ điều tra Đại Cảnh?

- Thật ra chúng ta không cần phải để ý đến Đạo Tổ, chúng ta tìm là Tụ Yêu châu.

- Nhưng ngươi quên bí mật của long mạch?

Nghe ba vị cấp dưới thảo luận, Trình Viêm không nói thêm gì nữa, hắn vẫn đang thầm suy nghĩ.

Hắn không nghĩ ra, cường giả bực này tất nhiên sống hơn trăm tuổi, sao hắn lại chưa nghe nói qua?

Long Mạch đại lục, hắn trước kia cũng đã tới, lúc đến đó chưa nghe nói qua có võ giả khó lường tồn tại.

Thôi.

Mặc kệ Đạo Tổ, trước điều tra Tụ Yêu châu cái đã.

Trình Viêm tuy có thực lực Động Thiên cảnh, nhưng hắn nhưng không dám tới liều với Đạo Tổ.

Cường giả khủng bố có thể đánh giết năm tôn Động Thiên cảnh, tuyệt không phải hắn có thể đụng.

Một ngày này, khí trời nóng bức.

Bạch Kỳ nằm sấp dưới tàng cây nghỉ ngơi, ánh mắt thì nhìn đứng hai vị kiếm khách ở trước mặt Kiếm Thần.

Kiếm Thần cau mày nói:

- Kiếm Đình? Chưa từng nghe tới, mời hai vị trở về đi.

Hoàng y kiếm khách gấp gáp, vội vàng nói:

- Kiếm Đình chính là một Thánh địa về kiếm đạo có nội tình rất sâu trên biển, ngài mặc dù bước vào Động Thiên cảnh, nhưng trên phiến đại lục này đã không thể thỏa mãn đươc ngài, đi tới Kiếm Đình tập võ, ngài không sớm thì muộn có thể bước vào cảnh giới cao hơn.

- Đúng vậy, Long Mạch đại lục vài ngàn năm trước gặp phải tàn sát, võ đạo suy sụp, Kiếm Đình khác biệt, một mực đang lớn mạnh, kiếm khách thiên hạ đều hướng tới.

Một vị kiếm khách khác khuyên theo.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy bọn hắn, tiếp tục luyện công.

Hôm nay, Thanh Nhi tới chơi, nói có hai vị kiếm khách đến từ Kiếm đạo Thánh địa hải ngoại tới bái phỏng, hắn liền đồng ý, muốn thuận tiện tìm hiểu hải ngoại.

Kiếm Thần lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn đi theo bên người Đạo Tổ.

Hắn kém chút hỏi ra lời, Kiếm Đình các ngươi có cao thủ Tứ Động Thiên sao?

Nhưng lại sợ bại lộ thực lực của Đạo Tổ, cho nên nhịn được.

Hai vị kiếm khách không khỏi nhìn về phía Đạo Tổ đang ở dưới cây tĩnh tọa, lúc bọn hắn vừa nhìn thấy Đạo Tổ đều bị kinh diễm, không ngờ Đạo Tổ trẻ tuổi như thế, nhưng bọn hắn cũng không dám xem thường, thiên uy lôi kiếp hôm đó rõ mồn một trước mắt.

Hoàng y kiếm khách kiên trì, nói:

- Đạo Tổ, có thể để Kiếm Thần theo chúng ta cùng đi Kiếm Đình hay không, ngày sau, khi Kiếm đạo của hắn đã đại thành, còn có thể trở về tạo phúc Long Mạch đại lục, ngài tuy mạnh mẽ, nhưng ngài không phải kiếm khách, để cho hắn đi theo Kiếm Đình, đối với Đại Cảnh, đối với thiên hạ này đều là chuyện tốt.

Khương Trường Sinh mở to mắt, hỏi:

- Nếu Kiếm Đình coi trọng hắn như vậy, vì sao điều động các ngươi tới?

Chương 367: Có những bí mật không thể nói ra

Hoàng y kiếm khách vội vàng trả lời:

- Kiếm Chủ đang lúc bế quan, hắn đã trăm năm không có ra đảo.

- Vậy cứ để cho Kiếm Chủ các ngươi tự mình đến đây, nếu đủ thành ý, ta sẽ cân nhắc.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, hai vị kiếm khách nghe được mà cảm thấy áp lực gia tăng.

Kiếm Thần gật đầu.

Hai vị kiếm khách còn muốn nói thêm nữa, Kiếm Thần lườm bọn họ một cái, một cỗ kiếm ý cường đại bùng nổ, bao phủ hai

người, kém chút dọa bọn hắn run chân, bọn hắn lập tức hành lễ cáo từ.

Đợi hai người bọn hắn rời khỏi, Bạch Kỳ chế giễu nói:

- Hai thằng này thoạt nhìn không sao, Kiếm Đình đây là xem thường Kiếm Thần của chúng ta?

Kiếm Thần bình tĩnh nói:

- Chớ nhìn bọn họ sợ, bọn hắn là Kim Thân cảnh hàng thật giá thật.

Kim Thân cảnh?

Bạch Kỳ bị dọa trừng lớn mắt sói.

Chợt, nó một lần nữa nằm xuống, cảm khái nói:

- Quả nhiên là Kim Thân không bằng chó, Càn Khôn khắp nơi có.

Thần Nhân cảnh như nó quả thật lăn lộn ngoài đời không nổi.

Kiếm Thần vui vẻ, cười nói:

- Đưa mắt khắp thiên hạ, Kim Thân tự nhiên ít rất có, Càn Khôn cảnh càng là thực lực tung hoành thiên hạ, nếu không có bối cảnh lớn, cảnh giới võ công thấp, sao có thể thấy được Đạo Tổ? Đạo Tổ đã đứng ở trên đỉnh của đại lục, những người muốn tiếp xúc với ngài thì chắc chắn cũng là tầng thứ đỉnh tiêm của võ đạo.

Bạch Kỳ trợn trắng mắt, nói:

- Ngươi nghĩ ta không biết?

Khương Trường Sinh không có phản ứng đến bọn hắn, bắt đầu vận dụng hương hỏa thỉnh nguyện, cảm giác hương hỏa tín đồ của mình.

Không cảm giác thì không sao, một ki cảm giác thì giật hết cả mình.

Quả nhiên là khắp thiên hạ.

Đại Cảnh nhiều nhất, nhưng các nơi thiên hạ đều có, thậm chí ngay cả hải ngoại đều có.

Có một vị trong đó cách mình cực xa.

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú đối với người kia, sao hắn lại biết mình?

Hắn cẩn thận cảm giác vị tín đồ ở xa nhất kia.

Một lát sau, nét mặt của hắn trở nên cổ quái.

Lại là Lâm Hạo Thiên của Thần Cổ đại lục.

Hắn bắt đầu cảm thụ tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên.

Lúc Lâm Hạo Thiên cung phụng hắn, tâm nguyện lớn nhất là cưới biểu muội.

Nguyện vọng thứ hai là trở thành đệ nhất thiên tài Thánh phủ.

Nguyện vọng thứ ba là hạ gục Mộ Linh Lạc, rửa sạch nhục nhã.

Trong một tòa cung điện không tính quá lớn.

Ngọn đèn dầu tứ giác đứng thẳng, chiếu cái bóng Lâm Hạo Thiên đang luyện công lắc lư.

Lâm Hạo Thiên mở to mắt, thở dài một hơi, lẩm bẩm nói:

- Xảy ra chuyện gì, luôn cảm giác thân thể có xiềng xích, không thể đột phá.

Hắn đứng dậy, đi đến trước một tấm bàn dài bên cạnh, phía trên có một người gỗ thô ráp, trước người gỗ có đặt một bát hương nhỏ, phía trên cắm bảy, tám cây hương đã đốt tàn.

Hắn đứng ở trước bàn, tự nhủ:

- Tiền bối, ngài nói ta nên làm cái gì, ngài đã cứu ta hai lần, ngay cả các trưởng lão Thánh phủ cũng không biết ngài thế nào ra tay, ngài nhất định là thần tiên, mẹ ta kể qua, trên đời này có thần tiên, chuyện võ giả làm không được, thần tiên có thể làm được, nếu ngài còn đang chăm chú ta, thỉnh nói cho ta biết, ta nên làm như thế nào….

Khi nói chuyện, hắn cầm lấy ba cây nhang, bắt đầu dâng hương.

Nghe tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên, Khương Trường Sinh đột nhiên phát hiện một chút, mặc dù đối phương chưa từng gặp qua mình cũng có thể thờ phụng mình.

Không nhất định phải thấy mặt mũi của hắn, gặp qua lực lượng của hắn cũng giống vậy, chỉ cần đối phương có lòng thành thì tất sẽ có giá trị hương hỏa.

Hắn vô cùng thần bí ở trong lòng Lâm Hạo Thiên, không người có thể thay thế.

Khương Trường Sinh cũng không có lập tức báo mộng cho Lâm Hạo Thiên, tiểu tử này còn muốn hạ gục Mộ Linh Lạc, trước phơi hắn thêm vài ngày, chờ Mộ Linh Lạc đột phá, nếu hắn còn đang thắp hương cho Khương Trường Sinh, cũng có thể chỉ bảo một ít.

Khương Trường Sinh bắt đầu quan tâm tình huống của những tín đồ khác.

Cảm giác phạm vi tín đồ hương hỏa thật sự quá rộng, dẫn đến hắn đi chìm dắm trong đó hơn nửa ngày, vẫn chưa quan sát xong.

Hắn tan biến dưới tàng cây, hiện ra ở trong phòng của mình, sau đó chế tạo một bộ phân thân, để phân thân rời khỏi.

Có một khu vực của các tín đồ hương hỏa gặp phải nạn hạn hán phạm vi nhỏ, thuộc về địa khu rìa của Đại Cảnh, Khương Trường Sinh quyết định để phân thân tiến đến hô phong hoán vũ, dùng cái này trấn an tín đồ hương hỏa của mình.

Hai ngày sau, phân thân tiêu tán tại chỗ, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh cấp tốc tăng lên.

Không đến nửa tháng, tin tức Đạo Tổ cầu mưa cho bách tính một châu đã truyền ra, dẫn tới người trong thiên hạ tán thưởng.

Có được vũ lực mạnh mẽ tuyệt đối, lại không màng quyền lợi, còn có thể quan tâm bách tính, hành vi như vậy nói là Thánh Nhân cũng không đủ, ít nhất thiên hạ tìm không ra người thứ hai giống như Đạo Tổ.

Quan trọng nhất chính là, ngoại trừ Đạo Tổ, không có vị võ giả thứ hai biết cầu mưa.

Trong ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế biết được việc này, cảm khái nói:

- Đại Cảnh có Đạo Tổ, thật là đại hạnh, không màng khí vận Đại Cảnh, không màng tài nguyên, vô tư kính dâng, trẫm thật muốn lập tượng cho hắn, phong là Thánh Nhân.

Nếu đổi lại một người khác, hắn tất sẽ cảm giác đối phương có mưu đồ, nhưng hắn rõ ràng, hoàng thất Khương gia chính là hậu nhân củ Đạo Tổ, Đạo Tổ kính dâng như vậy cũng là vì những hậu nhân bọn hắn.

Chẳng qua đây là bí mật này, hắn không thể nói ra.

Chương 368: Tụ Yêu châu gây sóng gió (1)

Hình Thủ đứng ở bên cạnh hắn, nói:

- Nếu Đạo Tổ ham khí vận, võ đạo thiên hạ này phát triển sẽ chậm xuống, có lẽ hắn cân nhắc từ vấn đề như thế.

Thuận Thiên hoàng đế cảm thấy có lý, dùng cảnh giới khủng bố của Đạo Tổ, cần có tài nguyên võ đạo, khí vận tất nhiên khổng lồ, nếu hắn mở miệng, chắc chắn áp súc không gian võ đạo Đại Cảnh phát triển, chờ hắn đột phá mới có thể phản hồi cho Đại Cảnh, nhưng cảnh giới của hắn bao nhiêu năm mới có thể đột phá một lần.

Thuận Thiên hoàng đế hỏi:

- Kế hoạch trận tu kiến truyền tống tiến triển như thế nào rồi?

Hình Thủ trả lời:

- Dự tính cuối năm có thể nếm thử truyền tống lần đầu tiên, một khi thành công, là sẽ chế tạo quy mô lớn.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu.

Khối thiên thạch vũ trụ kia đến nay còn chưa có khai thác xong, vẫn có hơn phân nửa ngừng ở ngoài thành, bây giờ sắp thành phong cảnh mang tính tiêu chí cho Đại Cảnh Kinh Thành.

- Không qua loa kế hoạch này được, ngươi cần phải nhìn chằm chằm nhiều hơn, cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm Kỳ Duyên thương hội.

- Thuận Thiên hoàng đế căn dặn, truyền tống trận quan hệ đến chiến lược của Đại Cảnh, cho dù Kỳ Duyên thương hội hỗ trợ chế tạo cũng không thể thăm dò thêm vị trí cụ thể.

- Thuộc hạ hiểu rõ.

Hình Thủ đáp.

Thuận Thiên hoàng đế bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Đúng lúc này.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu.

Hình Thủ hỏi:

- Bệ hạ, làm sao vậy?

Thuận Thiên hoàng đế híp mắt nói:

- Có võ giả vượt qua Kim Thân cảnh đang chiến đấu, ngay tại Ti Châu.

Hình Thủ nghe xong, lập tức tan biến.

Thuận Thiên hoàng đế buông tấu chương xuống, lâm vào trong suy tư.

- Chân Long tự….. Tạm thời thả một chút.

Thuận Thiên hoàng đế một lần nữa cầm tấu chương, chuyên tâm xem xét.

Ti Châu, khu vực Chân Long tự.

Ở giữa dãy núi, hai bóng người đang đại chiến, một người trong đó chính là Già Diệp thần tăng, tay trái của hắn nắm bắt phật châu, tay phải đang đối chiêu cùng một nam tử thần bí mang theo mặt nạ.

Hai người đều là Càn Khôn cảnh, chân khí to lớn, mỗi một lần đối chưởng đều có thể chấn động để dãy núi run rẩy.

Phương xa, trước cổng chính Chân Long tự, trên trăm tên đệ tử đang đang quan sát, còn liên tục không ngừng có đệ tử từ trong chùa chạy ra.

- Tránh ra!

Một hòa thượng trẻ tuổi đẩy đám người đi ra, bước nhanh đi tới, khuôn mặt hắn không tính quá tuấn lãng, nhưng hai đầu lông mày lộ ra một cỗ ngạo khí, khiến cho hắn lộ ra cảm giác lãnh ngạo, hắn chính là đệ nhất thiên tài Chân Long tự, Chu Tuyệt Thế.

Chu Tuyệt Thế đưa mắt nhìn lại, con mắt căn bản theo không kịp thân pháp của Già Diệp thần tăng và nam tử đeo mặt nạ.

Quá nhanh.

Nam tử đeo mặt nạ thả người vọt lên, một cước đạp tới Già Diệp thần tăng, quanh thân lượn lờ lấy khí diễm mạnh mẽ,

vạch phá giữa không trung trên dãy núi, dùng thế như vạn tấn bay đạp trúng Già Diệp thần tăng.

Già Diệp thần tăng bị đánh bay ra ngoài, cũng may hắn cấp tốc ổn định thân hình, hắn cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, bị nóng đến đỏ bừng, còn bốc hơi nóng, nửa gương mặt hắn lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nam tử mặt nạ cao cao tại thượng, nhìn xuống Già Diệp thần tăng, nói:

- Giao vật kia ra, ta có thể tha cho ngươi khỏi chết, cũng sẽ không tổn thương đệ tử của ngươi.

Vẻ mặt Già Diệp thần tăng không chút thay đổi nói:

- A Di Đà Phật, thứ ngươi muốn sớm đã không còn ở trong tay bần tăng.

Nam tử mặt nạ híp mắt lại, lạnh giọng hỏi:

- Ở đâu?-.

- Kinh Thành.

Lời Già Diệp thần tăng nói để con ngươi nam tử mặt nạ co rụt lại, hắn lập tức giận dữ, nói:

- Vì vật này, Thiên Nghiệp tự đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, không ngờ ngươi lại tuỳ tiện giao cho người khác?

Già Diệp thần tăng lắc đầu nói:

- Vật này cũng không phải là bần tăng có thể hàng phục, cũng không phải các ngươi có khả năng chưởng khống.

- Muốn chết!

Nam tử mặt nạ gầm thét một tiếng, lần nữa bay đạp tới Già Diệp thần tăng, trong chốc lát, ngoài thân hắn ngưng tụ ra huyễn tượng thiên địa càn khôn, sau đó chui vào trong cơ thể hắn, khiến cho hắn hóa thành một đạo cường quang, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Song chưởng Già Diệp thần tăng đánh ra, chân khí sục sôi hóa thành một Kim Chung, bao phủ quanh thân, cao tới mười trượng, hùng vĩ vô song.

Kim Chung bị đánh nát, nam tử mặt nạ tung một cước đạp trên ngực Già Diệp thần tăng, tiếng gãy xương vang lên, Già Diệp thần tăng bí đá bay vào trong vách núi, bụi đất tung bay, cả núi ngọn lay động không dứt.

Nam tử mặt nạ rút ra loan đao bên hông, chuẩn bị kết thúc Già Diệp thần tăng.

- Đủ rồi.

Một giọng nói đạm mạc vang vọng giữa đất trời, cả kinh nam tử mặt nạ thu tay lại.

Cùng lúc đó, ngoài mấy chục dặm, Trình Viêm và hai võ giả đợi ở trong rừng cây, xa xa xem chiến, bọn hắn cũng nghe được giọng nói này, trong lòng đều giật mình.

Đạo Tổ!

Mặc dù không dám xác định, nhưng nếu thật sự là Đạo Tổ, vậy thì phiền toái.

Trình Viêm lập tức thổi một tiếng huýt sáo, âm thanh thanh thúy, hai lỗ tau nam tử mặt nạ phía xa ngoài mấy chục dặm khẽ động, lập tức quay người rời khỏi, trong chớp mắt tan biến tại phần cuối thiên địa.

Ba người Trình Viêm đi theo rời khỏi.

Các đệ tử Chân Long tự thấy này, vội vàng lao tới chỗ sơn nhạc Già Diệp thần tăng bị đánh bay vào, đối với Càn Khôn cảnh mà nói, chẳng qua là khoảng cách mấy hơi, đối với bọn hắn mà nói lại muốn trèo đèo lội suối.

Một bên khác.

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nhưng thần niệm của hắn đang theo dõi Chân Long tự.

Chương 369: Tụ Yêu châu gây sóng gió (2)

Hắn vừa lên tiếng, đối phương liền chạy, cũng tính là thức thời.

Hắn cũng không có truy sát, nếu đối phương dẫn tới càng nhiều giúp đỡ, ngược lại là chuyện tốt, nếu đối phương như vậy liền thôi, quên đi nhân quả, dù sao đối phương không có hướng về phía hắn.

Kiếm Thần trên mái hiên cũng cảm nhận được cuộc chiến đấu kia gợn sóng, hắn liếc nhìn Khương Trường Sinh, chú ý tới Đạo Tổ không phản ứng chút nào, hắn cũng dứt khoát không quan tâm.

Trời sập xuống có Đạo Tổ chống đỡ, Kiếm Thần tạm thời còn chưa có lòng trung thành đối với Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, thấy đối phương cấp tốc thoát khỏi Ti Châu sau liền không nữa quản nhiều nữa.

Xem ra tung tích của Tụ Yêu châu đã truyền ra ở trên biển, sau đó tất nhiên còn sẽ có cường giả đột kích.

Vừa nghĩ tới Tụ Yêu châu, Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Sau này có cần dùng Tụ Yêu châu hấp dẫn số lượng lớn Yêu thú chạy đến hay không, sau đó ném vào Đạo Giới, tự thành một phương thế giới?

Để chúng nó một mực cung phụng mình, còn không cần lo lắng chuyện hương hỏa bộc lộ ra.

Bất quá Yêu thú cũng sẽ không thắp hương, chẳng thà thu người.

Khương Trường Sinh chẳng qua tùy tiện ngẫm lại, Đạo Giới còn chưa đủ lớn, xa không đủ để trở thành thế giới gánh chịu vật sống.

Hắn tiếp tục luyện công, không nghĩ nhiều nữa.

Chân Long tự gặp phải cường giả bí ẩn tập kích, Già Diệp thần tăng bị đánh trọng thương.

Tin tức này cấp tốc kinh động võ lâm Đại Cảnh.

Già Diệp thần tăng có thể là Càn Khôn cảnh, tuyệt đối được cho là đệ tam cường giả Đại Cảnh, lại bị cao thủ thần bí đánh trọng thương!

Trong lúc nhất thời, lòng người võ lâm bàng hoàng.

Hoàng đế chẳng qua điều động ngự y tiến đến trị liệu cho Già Diệp thần tăng, cũng không có đặc biệt phái người điều tra, cứ như vậy không giải quyết được gì.

Thuận Thiên năm thứ mười, tháng ba.

Truyền tống trận thứ nhất của Đại Cảnh thành công thành lập, lần đầu tiên nếm thử đã dễ dàng nhảy vọt khoảng cách đến tám vạn dặm.

Hoàng đế dù chưa chiếu cáo thiên hạ, nhưng việc này vẫn là truyền ra dân gian, võ lâm.

Truyền tống trận xuất hiện để võ giả thiên hạ rất đỗi kỳ lạ, mà đám thám tử các triều điều động vào Đại Cảnh thì sợ mất mật.

Dồn dập truyền tin tức trở về.

Một ngày này.

Thuận Thiên hoàng đế đang luyện công ở trong ngự thư phòng, không giống với Nhân tông vạn sự đều để bản thân làm, hắn ưa thích giao đại bộ phận chính vụ cho đám đại thần ba tỉnh, mình chỉ cần quyết định vào các việc lớn, hắn mỗi ngày đều sẽ nhín chút thời gian luyện công.

Ngoại trừ thống nhất thiên hạ, hắn còn có một mục tiêu, đó chính là trở thành hoàng đế có võ công mạnh nhất.

Một Bạch Y vệ bước nhanh vào phòng, đưa lên một phong mật tín.

Thuận Thiên hoàng đế mở ra xem xét, vẻ mặt lập tức âm trầm xuống, hắn trầm giọng nói:

- Dùng Vạn Lý điêu, truyền…..

- Thôi!

Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, cấp tốc đi ra ngự thư phòng.

Rất nhanh, hắn đến trong đình viện Long Khởi sơn, không có mang bất kỳ người gì, bởi vì hắn trực tiếp bay tới.

Hắn vô cùng lo lắng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, thấp giọng nói:

- Đạo Tổ, việc lớn không ổn, Đại Cảnh nguy rồi.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần bị hắn hấp dẫn lực chú ý, quăng tới ánh mắt tò mò.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, hững hờ mà hỏi:

- Chớ hoảng, nói một chút.

- Trương Anh từ trên biển truyền tin đến, nói có người đang trắng trợn tản ra tin nhảm, nói cái gì Tụ Yêu châu bị trẫm hoặc ngài đoạt được, dựa theo tình hình như thế này kéo dài, Đại Cảnh tất nhiên sẽ hấp dẫn số lượng lớn thế lực hải ngoại chú ý, thậm chí có khả năng xuất hiện võ đạo hải dương xâm lấn.

Thuận Thiên hoàng đế trầm giọng nói, hắn quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh mở mắt nói:

- Thế này sao lại là tin nhảm?

Thuận Thiên hoàng đế sửng sốt.

Khương Trường Sinh đưa tay ra, Tụ Yêu châu hiện lên ở trong lòng bàn tay của hắn, trong chốc lát, Bạch Kỳ trong nháy mắt phấn khởi, cấp tốc chạy tới, nhưng vô luận nó nhào làm sao, cũng không đụng tới tay Khương Trường Sinh.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn Tụ Yêu châu, trở nên thất thần.

Hắn đã sớm đoán được việc này, bằng không Đạo Tổ như thế nào đề cử Già Diệp thần tăng vào Đại Cảnh?

Chẳng qua hắn không ngờ Khương Trường Sinh lại hào phóng lấy ra.

Khương Trường Sinh thu Tụ Yêu châu vào trong Cự Linh giới, nói:

- Ngươi nhìn thấy chứ, vật này quá tà tính, nếu ta không trấn áp, tất nhiên hậu hoạn vô tận, nếu để cho người khác có được, mang theo vô tận yêu vật đột kích, nhất định san bằng Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế bị trạng thái của Bạch Kỳ hù dọa, âm thầm kinh hãi, Bạch Kỳ là Thần Nhân nha.

Nhìn xem Tụ Yêu châu, trong lòng Thuận Thiên hoàng đế hừng hực.

Nắm giữ bảo vật như thế, hiệu triệu yêu vật thiên hạ, có lẽ có thể tập kết một nhánh yêu quân.

Ánh mắt của hắn dời lên, nhìn thấy Khương Trường Sinh đang theo dõi hắn, lập tức bừng tỉnh, vội vàng hỏi:

- Nếu như võ đạo hải dương đột kích..

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi cứ an tâm quản lý giang sơn Đại Cảnh, nếu thật xuất hiện lực lượng Đại Cảnh không thể đối đầu, ta sẽ ra tay, nếu Đại Cảnh mong muốn thống nhất thiên hạ, không thể tê liệt, nhiều một chút áp lực, tóm lại rất tốt.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu, lần nữa nhìn Tụ Yêu châu một cái, hành lễ rời khỏi.

Khương Trường Sinh sau đó thu Tụ Yêu châu vào trong Cự Linh giới.

Bạch Kỳ lập tức khôi phục như thường, ánh mắt của nó trở nên trong veo, nó chú ý tới hai vuốt của mình còn đang khoác lên trên khuỷu tay của Khương Trường Sinh, nó vội vàng buông ra, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Ta vừa rồi làm sao vậy?

Chương 370: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (1)

Kiếm Thần đi tới, kinh ngạc hỏi:

- Tụ Yêu châu này không khỏi quá mạnh đi, ngay cả yêu vật Thần Nhân cảnh đều có thể thao túng?

Tụ Yêu châu?.

Bạch Kỳ ánh mắt bao la mờ mịt.

Khương Trường Sinh nói:

- Châu này xác thực mạnh mẽ, nhưng còn cần dựa vào chân khí của người chưởng khống, chân khí khác biệt, phát huy

hiệu quả khác biệt.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Nếu tà vật như thế bị vương triều khác đạt được, thiên hạ xác thực sẽ đại loạn.

Hắn không nghi ngờ Khương Trường Sinh sẽ dùng, trong lòng hắn, Khương Trường Sinh có lòng nghĩ đến thiên hạ, đại nhân có trái tim thiện lương, không có khả năng sử dụng tà vật này.

Khương Trường Sinh nói:

- Vương triều khác còn tốt, dù sao ở trên đại lục không có yêu vật quá mạnh mẽ, nhưng trong biển thì không nhất định.

Kiếm Thần cảm thấy có lý, trách không được những cái thế lực hải ngoại kia điên cuồng như vậy.

Hắn không hỏi thêm nữa, xoay người lại tiếp tục ngộ kiếm.

Bạch Kỳ lúc này mới nghe hiểu được, tò mò hỏi:

- Ta vừa rồi thất thần, chính là bị Tụ Yêu châu mê hoặc?-.

Khương Trường Sinh gật đầu, Bạch Kỳ lập tức rùng mình.

Nó cảm thấy vui mừng, may mắn châu này ở trong tay Đạo Tổ, bằng không đối với Yêu thú khắp thiên hạ mà nói, tuyệt đối là ác mộng.

- Chủ nhân, cho dù ngài không có Tụ Yêu châu, cũng có thể điều khiển nô gia, muốn cho nô gia làm cái gì…..

Bạch Kỳ ra vẻ thiên kiều bá mị, nhăn nhăn nhó nhó nói, còn chưa có nói xong, đã bị Khương Trường Sinh ném ra sân nhỏ.

Một con sói lại giả vờ giống như hồ ly, làm điệu làm bộ, Khương Trường Sinh thấy mà rùng mình không thôi.

Ngoài đình viện, một tôn thân ảnh đáng sợ nhô ra khỏi sương mù, chính là Bạch Long.

Nó cũng bị Tụ Yêu châu hấp dẫn tới, nhưng bây giờ thanh tỉnh, cũng không có tiến vào đình viện.

Khương Trường Sinh nhìn Bạch Long, hơi xúc động.

Dáng dấp của cái tên này thật sự quá lớn, bây giờ ở trên núi có nhiều bất tiện.

Hắn từng lưỡng lự có nên nuôi thả Bạch Long hay không, nhưng cái tên này quá nhát gan, nghe phải xuống núi, lập tức từ chối.

- Sau khi bổ sung Đạo Giới, bỏ cái tên này vào đi.

Khương Trường Sinh quyết định để Bạch Long trở thành sinh linh thứ nhất trong Đạo Giới.

Bất quá trước đó, hắn quyết định để Đạo Giới có được biển bất đầy đủ, chế tạo hoàn cảnh sinh thái tốt đẹp nhất.

Trong một hải đảo, một đám kiếm khách rơi xuống đất, hai vị đệ tử Kiếm Đình lúc trước tiến đến bái phỏng Long Khởi quan cũng ở trong đó, bọn hắn thận trọng đi vào bên cạnh Kiếm Chủ.

Kiếm Chủ còn đang gọt kiếm gỗ, chăm chỉ không ngừng, mặt không đổi sắc.

- Thất bại rồi?

Còn không chờ bọn họ mở miệng, Kiếm Chủ mở miệng hỏi, ngữ khí của hắn bình tĩnh, tựa hồ cũng chẳng suy nghĩ cái gì.

Hoàng y kiếm khách nhắm mắt nói:

- Vị kiếm khách kia đã bước vào Động Thiên cảnh, chúng ta không thể lôi kéo, mà sau lưng của hắn còn có một vị võ giả càng cường đại hơn, được xưng là Đạo Tổ, chúng ta tận mắt thấy hắn độ lôi kiếp, Kiếm Chủ, quả thật không thể coi thường lôi kiếp kia, Đạo Tổ chắc chắn vượt qua Nhị Động Thiên, việc này tốt nhất nên thôi.

Mặc dù Đạo Tổ nói để Kiếm Chủ tiến đến biểu hiện thành ý, nhưng hắn lựa chọn giấu diếm câu nói này.

Hắn sợ Kiếm Chủ và Đạo Tổ đánh nhau, không thể để chủ nhân Kiếm Đình mạo hiểm.

Đi xa mấy chục vạn dặm để mời một người, bản thân chuyện này đã làm giảm mặt mũi của Kiếm Đình, nếu lại bị làm khó dễ, chắc chắn sẽ có xung đột xảy ra.

Kiếm Chủ cầm lấy một thanh kiếm gỗ, nói:

- Tam Động Thiên? Thật chứ? Độ lôi kiếp… Nếu như hắn thật sự độ kiếp vào Tam Động Thiên, ta há không phát hiện được?

Hoàng y kiếm khách do dự nói:

- Có lẽ hắn sớm đã đột phá, độ lôi kiếp chỉ là vì hiển lộ rõ ràng mình mạnh mẽ, dù sao trong vương thành Đại Cảnh có thế lực trong ngoài nước, ngư long hỗn tạp.

Hắn cắn răng nói:

- Kiếm Chủ, ta dám bảo đảm, Đạo Tổ chính là Tam Động Thiên, chúng ta không thể tuỳ tiện trêu chọc.

Ở trong sự nhận thức của hắn, Tam Động Thiên chính là nhân vật mạnh nhất.

Mặt Kiếm Chủ không biểu tình, nói:

- Tam Động Thiên à, có chút ý tứ, ta đây cần phải đi nhìn một…

- Kiếm Chủ…

Hoàng y kiếm khách đang muốn tiếp tục thuyết phục, bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy một thanh kiếm gỗ treo ở trước trán của hắn, tuy là mộc kiếm, nhưng cỗ kiếm ý cường đại mà bén nhọn kia làm khắp cả người hắn lạnh rung.

Các kiếm khách khác vội vàng kéo hắn lại, nháy mắt cho hắn.

Kiếm Chủ cầm lấy một đoạn gỗ, tiếp tục gọt kiếm, nói:

- Ngươi chờ đợi đi, trước khi ta đột phá, ta sẽ không đi Long Mạch đại lục.

Nghe vậy, các kiếm khách thở dài một hơi, dồn dập hành lễ rời khỏi.

Đợi trong đảo chỉ còn lại có Kiếm Chủ, hắn buông xuống gỗ trong tay, quay đầu nhìn về phía Long Mạch đại lục.

Trong ánh mắt của hắn toát ra một tia nóng bỏng cùng phấn khởi.

- Tam Động Thiên à, hi vọng ngươi thật sự là Tam Động Thiên, bằng không ta sẽ rất vô vị, Thánh Võ kiếm ý, ta chắc chắn phải có được.

Kiếm Chủ tự nhủ, dứt lời, hắn tĩnh toạ ngay tại chỗ, bắt đầu vận công.

Phía trên hải dương vô biên, từng chiếc từng chiếc thuyền biển bị xích sắt gắn lại cùng một chỗ, ở giữa chính là một đại hải thuyền dài đến gần hai trăm trượng, trên thuyền là một thành nhỏ, lầu cao san sát.

Trình Viêm mang theo ba tên cấp dưới bước nhanh đi vào trong hành lang, trong đường chỉ có một người đang ngồi, người tóc này trắng xoá, gầy như que củi, mi mắt màu trắng thật dài che đậy hai mắt.

Trình Viêm dừng lại, chắp tay hành lễ, nói:

- Bang chủ, đã xác định được tung tích của Tụ Yêu châu, trong kinh thành Đại Cảnh, có muốn.

Chương 371: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (2)

Chỉ là ở trong tay hoàng đế Đại Cảnh, hoặc là ở trong tay Đại Cảnh Đạo Tổ, Đại Cảnh Đạo Tổ chính là tồn tại Tam Động Thiên, hắn từng đánh chết năm tôn Động Thiên cảnh, trong đó bao gồm cả Xích Nguyệt lão tổ vừa đột phá Nhị Động Thiên. -.

Còn về việc Đạo Tổ độ kiếp, hắn có ý nghĩ giống như hoàng y kiếm khách.

Đạo Tổ cố ý hiển uy phong, chấn nhiếp ngoại địch, võ giả đột phá chắc chắn dẫn động khí vận biến hóa.

Lão giả được gọi là bang chủ chậm rãi mở miệng nói:

- Tam Động Thiên, trách không được Hiển Thánh động thiên muốn chạy.

Hắn chuyển lời nói:

- Tụ Yêu châu có tác dụng không thể thiếu đối với việc Vô Cực hải minh thực hiện đại kế vạn cổ, nhất định phải có, trước

cảnh cáo vị Đạo Tổ kia, nếu hắn nguyện ý giao ra Tụ Yêu châu và rời khỏi Đại Cảnh, Vô Cực hải minh sẽ dâng lên một khối Võ Đế lệnh, một tòa thượng cổ võ bia.

Trình Viêm động dung, nói:

- Bang chủ, thượng cổ võ bia hết thảy chỉ có ba khối, minh chủ sẽ đồng ý cho sao?

Lão giả đạm mạc nói:

- Thế, có thứ gì có khả năng hấp dẫn cường giả Tam Động Thiên? Nếu Đạo Tổ từ chối, Vô Cực hải minh phải tốn hao cái giá càng lớn hơn đi triệu tập cường giả Tam Động Thiên chinh chiến Đại Cảnh, nhưng Tam Động Thiên sao mà hiếm thấy, vùng biển này cũng chỉ có minh chủ đi đến, mà minh chủ đã rời khỏi đây trăm năm.

Trình Viêm hít sâu một hơi, cảm thấy có lý, không khuyên nữa.

Hắn mở miệng hỏi:

- Lời nói của vị quan lại Đông Hải vương triều kia trước đó, ngài thấy thế nào?

- Rất có thể là thật, vài ngàn năm trước, một đám võ giả thần bí mà mạnh mẽ buông xuống vùng biển, tựa hồ đang truy sát cái gì, mà sau khi bọn hắn lưu lại long mạch trong mấy phương đại lục liền biến mất, Long Mạch đại lục nhiều long mạch nhất, nhiều đến chín đầu, nếu như bản tọa không có đoán sai, Long Mạch đại lục chẳng qua là ẩn giấu một phần yêu thể trong đó, nếu đại lục khác có được long mạch, bản tọa sẽ cùng bang chủ khác thương nghị, để bọn hắn đi trước đến đại lục khác nhìn một chút.

Lão giả trả lời, Trình Viêm nghe thế, ánh mắt sáng lên.

Hắn hưng phấn hỏi:

- Ngài có biết thân phận của yêu vật kia, là yêu vật mạnh mẽ ra sao mới có thể làm cho sinh linh bình thường dùng tinh huyết của nó sẽ có thay đổi nghiêng trời lệch đất?.

Lão giả lắc đầu.

Trình Viêm không khỏi miên man bất định.

- Đúng rồi, ngươi lại đi tìm Thiên Hải Diệp Tầm Địch, Đạo Tổ tru diệt Xích Nguyệt lão tổ, hắn nhất định cảm thấy rất hứng thú, để Diệp Tầm Địch trước đi dò thám thực lực của Đạo Tổ, sau khi Xích Nguyệt lão tổ bế quan, hắn cũng bắt đầu bế quan, đoán chừng không đến bao lâu thì sẽ xuất quan.

Mà dùng tư chất của hắn, đi đến Nhị Động Thiên là có thể quét ngang cảnh giới Nhị Động Thiên, đối với Tam Động Thiên trong truyền thuyết, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy hứng thú.

Lão giả tiếp tục nói.

Trình Viêm gật đầu, tự giễu nói:

- Năm đó Diệp Tầm Địch còn là Càn Khôn cảnh thì đã nương tựa theo thượng cổ tuyệt học mạnh mẽ chiến lui Xích Nguyệt lão tổ đã đến Động Thiên, cái tên này không coi ai ra gì, thật đúng là có khả năng dùng cảnh giới Nhị Động Thiên chiến Tam Động Thiên.

Lão giả không lên tiếng nữa, Trình Viêm hành lễ rời khỏi.

Phía dưới trời xanh, sóng biển vỗ bãi cát.

Khương Trường Sinh đằng vân giá vũ tới đây, hắn rơi vào trên bờ cát, đi đến bờ biển, mở ra Đại Đạo Chi Nhãn giữa mi tâm, bắt đầu hấp thu nước biển.

Nước biển bay lên, chui vào giữa mi tâm của hắn, hình thành một đầu thác nước nhỏ chảy ngược.

Bỏ ra mấy tháng thời gian, Khương Trường Sinh đã bổ sung xong lục địa trong Đạo Giới, còn cấy ghép không ít cây cối, hắn quyết định làm cho một phần ba đạo giới là lục địa, còn lại hai phần ba sẽ là hải dương, đến lúc đó có khả năng thỏa mãn nguyện vọng muốn vào nước của Bạch Long mong.

Tâm tình Khương Trường Sinh không tệ, một bên hút nước biển, một bên tưởng tượng Đạo Giới tương lai.

Tốc độ hắn hấp thu cực nhanh, một lúc lâu sau, trong Đạo Giới xuất hiện hải dương, dĩ nhiên, không cách nào so sánh

được với hải dương hiện thực, nhưng đủ để bổ sung khu vực ngoài lục địa.

Đạo văn giữa mi tâm tan biến, Khương Trường Sinh đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, hắn lúc này tan biến.

Cũng không lâu lắm, hắn xuất hiện trên bờ biển ngoài mấy vạn dặm, hắn nhìn hải dương, bắt đầu chờ đợi.

Thời gian một nén nhang sau.

Phần cuối mặt biển xuất hiện một thân ảnh, đang lướt nhanh tới.

Người kia thân mặc áo bào võ giả, mặc dù không hoa lệ, nhưng khí thế mười phần, khuôn mặt giống như nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có râu ria thản nhiên, tóc chải ở sau đầu, trên trán có ba vết sẹo như trảo, sau lưng hắn cõng một thanh đao rộng.

Rất nhanh, hắn đã đến trên bờ cát.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh, lúc này đi tới.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn hắn đi đến trước mặt mình.

Trung niên nam tử đánh giá Khương Trường Sinh, thấy đối phương không có một tia chân khí, lại quá tuổi trẻ, liệu định đối phương chẳng qua là một đạo sĩ bình thường, hắn mở miệng hỏi:

- Tiểu đạo sĩ, ta lại hỏi ngươi, Đại Cảnh ở phương hướng nào?

Khương Trường Sinh quay người chỉ một phương hướng, sau đó tò mò hỏi:

- Ta thấy ngươi lướt sóng tới, tất nhiên là người võ công cao cường, không biết ngươi đi Đại Cảnh làm gì?

Nam tử trung niên trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói:

- Biết được ta võ công cao cường, ngươi còn dám tìm hiểu, cẩn thận ta ném ngươi vào trong biển.

- Cũng không sợ nói cho ngươi, ta muốn đi khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ngươi lại đoán xem, ta có mấy phần thắng?

Chương 372: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (1)

- Nhìn ngươi bộc lộ ra khí thế bất phàm, có lẽ thật là có thể hạ gục Đạo Tổ, ta lần đầu tiên nhìn thấy có người lướt sóng tiến lên đây.

Khương Trường Sinh cảm khái nói, trung niên nam tử nghe được cười ha ha, tâm tình thoải mái.

Hắn vỗ vỗ bả vai Khương Trường Sinh, cười nói:

- Tiểu đạo sĩ, ngươi nói chuyện thật dễ nghe, xem ở phần hữu duyên gặp nhau, khuyên ngươi một câu, tận hưởng lạc thú trước mắt, chớ nên tiếp tục tu đạo, bởi vì thiên hạ chẳng mấy chốc sẽ thay đổi, đại họa nhân gian sắp đến.

Dứt lời, hắn bay về phía Khương Trường Sinh lúc trước chỉ, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, đại họa nhân gian là cái gì?

Bất quá hắn cũng không nóng nảy, ngược lại đối phương muốn tới khiêu chiến hắn.

Hắn cười cười, tan biến tại chỗ cũ.

Trở lại trên Long Khởi sơn, Khương Trường Sinh tìm tới Bạch Long, mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, hút Bạch Long khổng lồ vào bên trong Đạo Giới.

Bây giờ Đạo Giới lớn nhỏ có tới phương viên bốn vạn dặm, to lớn tương đương với vương triều bình thường, trải qua hắn tích lũy thời gian dài, bên trong có linh khí rất dồi dào.

Thiên hạ này cũng chỉ có Khương Trường Sinh tu tiên, võ giả hấp thu là linh khí võ đạo, thiên địa linh khí mênh mông đều để cho hắn sử dụng, cho nên hắn hấp thu linh khí không trở ngại chút nào.

Trong Đạo Giới.

Trên trời đã ngưng tụ ra biển mây, trời cao biển xa, một khối đại lục rơi vào chính giữa, cây cối phồn thịnh, Bạch Long khổng lồ rơi xuống đất, nhìn thiên địa rộng lớn này, lập tức kinh hỉ.

- Sau này ngươi cứ ở lại đây, bất quá tạm thời chỉ có ngươi, nếu có bất kỳ nhu cầu gì, bất cứ lúc nào mở miệng, ta có thể nghe được.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, Bạch Long nghe được liền vội vàng gật đầu, sau đó du đãng ở giữa dãy núi, cực kỳ thoải mái, nó đã thật lâu không có chuyển động gân cốt như vậy.

Vì sáng tạo phiến đại lục này, Khương Trường Sinh tốn hao thời gian rất dài, không chỉ hấp thu đất đai từ trong Đại Cảnh, còn đi nơi khác, như thế này mới không có thay đổi hình dạng mặt đất.

Từ sau khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám, không chỉ có Đạo Giới mở rộng, bản thân hắn cũng đang thuế biến, mơ hồ có lực lượng không rõ nói nghĩ rõ gắn bó với đạo giới này, Khương Trường Sinh cho rằng đây là lực lượng quy tắc của thế giới, chẳng qua là hết sức mỏng manh, hắn tạm thời cũng không cách nào nghiên cứu.

Ý thức của hắn trở lại hiện thực, sau đó đi trở về trong đình viện của mình.

Bạch Kỳ cảm nhận được khí tức Bạch Long biến mất, không khỏi hỏi:

- Bạch Long đi đâu?

Khương Trường Sinh nói:

- Đưa đi rồi.

- A?

Bạch Kỳ kinh ngạc, dưới cái nhìn của nó, địa vị của nó kém xa Bạch Long, nó cũng còn chưa xuống núi, Khương Trường Sinh làm sao đưa tiễn Bạch Long rồi?

Chẳng lẽ ta muốn thượng vị?

Khương Trường Sinh ngồi ở dưới Địa Linh thụ, nói:

- Đùa ngươi, chớ có nghe ngóng chuyện của Bạch Long, không có chỗ tốt gì đối với ngươi.

Bạch Kỳ vội vàng im miệng.

Thu qua đông đến, tuyết lớn dồn dập, bao trùm Kinh Thành phồn hoa, lại không cách nào che giấu đèn đuốc sáng trưng của nhân gian.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh khó có được buông lỏng, đang đánh cờ cùng Trần Lễ. Ở kiếp này Trần Lễ đã năm mươi bốn tuổi, so với kiếp trước, hắn kiếp này càng thêm chú trọng võ đạo, dẫn đến hắn thoạt nhìn mới bốn mươi tuổi, hắn hôm nay quyền cao chức trọng, đã là một trong thừa tướng tam tỉnh, rất được hoàng đế tín nhiệm.

Trần Lễ nhíu mày, hắn phát hiện vô luận mình hạ một bước nào, đều sẽ bị Đạo Tổ hiểu rõ.

Thật tình không biết, trong lòng của hắn chuyển động đã bị Khương Trường Sinh thấy rõ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trần Lễ cũng là tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh.

Thật lâu.

Trần Lễ từ bỏ, thở dài nói:

- Đạo Tổ, vẫn là ngài lợi hại, ta đánh thắng đại thần cả triều, khó gặp địch thủ, nhưng lại không thể so với ngài.

Khương Trường Sinh nói:

- Cờ như nhân sinh, có đôi khi muốn thắng, phản ngược mà không thể thắng.

Trần Lễ như có điều suy nghĩ, ngay cả Kiếm Thần trên mái hiên cũng đang suy tư câu nói này.

Nhìn thấy thần sắc của bọn hắn, vẻ mặt Khương Trường Sinh mặc dù bình tĩnh, nhưng trong lòng vui vẻ.

- Đạo Tổ ở đâu, ra đánh với ta một trận! Ta chờ ngươi tại cửa thành phía Nam.

Một tiếng hét to vang vọng bầu trời, chấn động đến tuyết trắng trên ngọn cây trượt xuống rơi xuống.

Trần Lễ, Kiếm Thần bừng tỉnh, Bạch Kỳ đang chợp mắt cũng vươn mình nhảy dựng lên.

Giọng nói này chính là của nam tử trung niên mà Khương Trường Sinh trước đó gặp phải ở bờ biển, Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, lẩm bẩm:

- Có chút chậm.

Cùng lúc đó.

Kinh Thành, trên cửa thành Nam, trung niên nam tử đứng ngạo nghễ trên đầu thành, tuyết lạnh bay phất phới, đều vòng qua quanh người hắn, không thể rơi vào trên người hắn.

Tuyết lớn đầy trời che không được ngạo khí trùng thiên của hắn.

Chuôi đao sau lưng của hắn hơi rung động, sở dĩ như vậy, là bởi vì hắn hết sức xúc động.

- Tung hoành vùng biển trăm năm, rốt cuộc tìm được một đối thủ thích hợp, Đạo Tổ, chớ có khiến ta thất vọng.

Trung niên nam tử nhẹ giọng cười nói, ánh mắt kiệt ngạo, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Long Khởi sơn.

Đám binh sĩ trên tường thành khẩn trương nhìn hắn, không thể dám ra tay.

Từng người từng người Bạch Y vệ xuất hiện trên mái hiên trong thành, còn có không ít võ giả chạy đến, tất cả đều hưng phấn nhìn về phía trung niên nam tử.

Chương 373: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (2)

Người này tuyên bố muốn khiêu chiến Đạo Tổ, binh sĩ, Bạch Y vệ không dám ngăn cản, đây cũng là hoàng đế đã thông báo.

Đã bao nhiêu năm, đã thật lâu không người nào dám khiêu chiến Đạo Tổ.

Kỳ Duyên thương hội Trương Anh đi ra từ trong phủ, hắn vừa trở lại Kinh Thành mấy ngày, không ngờ đã gặp có người khiêu chiến Đạo Tổ.

Hắn mang theo một đám đệ tử cấp tốc chạy tới trên mái hiên gần cửa thành Nam, định thần nhìn lại, sắc mặt đại biến.

Một đệ tử bên cạnh tò mò hỏi:

- Đà chủ, ngài biết hắn?

Trương Anh hít sâu một hơi, nói:

- Người này tên Vu Tủng, lai lịch bí ẩn, những năm này quét ngang các vùng biển lớn, ngay cả Thiên Hải cũng bị hắn khiêu chiến một lần, chưa gặp địch thủ.

Hắn hàng năm lui tới tại Đại Cảnh, Thiên Hải, cho nên biết được tin tức đặc biệt nhiều.

Đệ tử truy vấn:

- Thế Diệp minh chủ thì sao, cũng bị hắn đánh bại?

Trương Anh lắc đầu nói:

- Tất nhiên không có, Diệp minh chủ còn đang bế quan, không người biết được tung tích dấu vết.

Cùng lúc đó, càng ngày càng nhiều võ giả chạy đến, cũng đang thảo luận lai lịch của Vu Tủng.

Vu Tủng khoanh hai tay trước ngực, cực kỳ gắng sức kiềm chế sự hưng phấn của mình, kiên nhẫn chờ đợi. Rất nhanh, một thân ảnh đạp mây bay tới, rơi vào trên cửa thành Nam, cùng hắn cách xa nhau bốn trượng.

Chính là Khương Trường Sinh, hắn một bộ áo bào trắng, tay cầm Kỳ Lân phất trần, như Chân Tiên thế gian.

Sau khi Vu Tủng thấy rõ ràng mặt mũi của hắn, lập tức sửng sốt, nhíu mày nói:

- Ngươi là Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu ta không phải Đạo Tổ, Đạo Tổ lại nên là người nào?

- Ngươi gạt ta!

- Ta lừa ngươi cái gì?

- Ngươi…..

Vu Tủng bị sặc, cẩn thận nhớ lại, Khương Trường Sinh xác thực không có lừa hắn, ngay cả chỉ đường cho hắn đều là đúng.

Hắn hừ lạnh một tiếng:

- Thôi, Đạo Tổ, tự giới thiệu mình một chút, ta tên Vu Tủng, tập đao ba trăm năm, chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần, nghe nói ngươi tru diệt năm vị cao thủ Động Thiên cảnh, một vị trong đó là vừa đột phá Nhị Động Thiên, hôm nay, hi vọng ngươi có thể đánh bại ta.

Khương Trường Sinh biết được hắn không yếu, bằng không cũng sẽ không chuyên môn đi bờ biển chờ hắn.

Cái tên này tuyệt đối là Nhị Động Thiên.

Khương Trường Sinh trước đó còn vận dụng hương hỏa diễn toán tính qua hắn, đi đến sáu mươi vạn giá trị hương hỏa, trong Hải Vực gần đó không người có thể địch hắn, hắn xác thực có khả năng kiêu ngạo.

Chinh chiến trăm năm?

Trách không được trước đó tính Thiên Hải không có tính tới hắn, tên này giống như đại bộ phận cường giả, phạm vi hoạt động rất rộng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tốt, ta tranh thủ thỏa mãn ngươi.

Hắn bay lên trên không trung, tránh cho ảnh hưởng đến Kinh Thành.

Vu Tủng cũng bay lên, hắn rất có võ đức, bằng không cũng sẽ không quang minh chính đại chờ đợi.

Hai người bay tới không trung, tan biến tại biển rộng mênh mông, ngoại trừ số ít võ giả cảnh giới cao, những người khác căn bản không nhìn thấy thân ảnh của bọn hắn.

Oanh một tiếng.

Tuyết lớn tren trời bị đánh tan, hóa thành sương trắng cuồn cuộn, như là vòng tròn khuếch tán, dị thường hùng vĩ.

Vu Tủng nâng tay phải lên, khoát đao sau lưng bay ra vỏ đao, cấp tốc rơi vào trong tay hắn.

Hắn lộ ra nụ cười kiệt ngạo bất tuần, không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, hắn gầm thét một tiếng, chém ra một đao.

Trong chốc lát, dùng Khương Trường Sinh làm trung tâm, bốn phương tám hướng xuất hiện đao khí như lửa, có tới trên trăm đạo, thế không thể đỡ đánh tới, không có một tia khe hở để tránh né.

Khương Trường Sinh vung lên Kỳ Lân phất trần, dễ dàng đánh tan chút đao khí này.

Vu Tủng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, hai tay nâng đao, nộ trảm rơi xuống, ánh đao lấp lánh cả Kinh Thành, làm cho vô số người nhắm mắt.

Tốc độ Khương Trường Sinh càng nhanh, nâng lên chân phải, đạp vào trên ngực Vu Tủng, đạp hắn bay ra ngoài, phóng qua dãy núi, bay trọn vẹn gần hai mươi dặm mới dừng lại.

Vu Tủng vuốt vuốt lồng ngực, có chút bị đau, nhưng điều này ngược lại khiến cho hắn càng thêm hưng phấn.

Khương Trường Sinh đạp vân bay tới phía hắn, hắn không hoảng hốt chút nào, hai tay giơ đao lên trước mặt, chân khí bùng nổ, như là liệt diễm cháy hừng hực, hắn nhanh chóng bày ra tư thế trung bình tấn, hai tay cầm đao lui về phía sau, tư thái tràn ngập cảm giác lực lượng.

Ở giữa dãy núi có hai hòa thượng đang đi đường, chính là Già Diệp thần tăng, Chu Tuyệt Thế, bọn hắn nhìn thấy Vu Tủng, không khỏi dừng bước lại, dừng trên quan đạo nhìn dáng người Vu Tủng xa xa.

Chu Tuyệt Thế trừng to mắt, hỏi:

- Sư phụ, người này cũng là Càn Khôn cảnh sao?

Anh mắt Già Diệp thần tăng phức tạp, nói:

- Hắn mạnh mẽ hơn Càn Khôn cảnh rất nhiều, đó là lĩnh vực càng cao.

Sắc mặt của hắn tái nhợt, rõ ràng thương thế trước đó còn chưa khỏi hẳn.

Hai sư đồ nhìn chăm chú Vu Tủng, trong mắt Già Diệp thần tăng lộ ra hâm mộ, Chu Tuyệt Thế thì là một mặt hưng phấn.

Chỉ thấy quanh thân Vu Tủng ngưng tụ ra tám đạo liệt diễm tàn ảnh, dáng người giống hắn như đúc, cũng nâng đao, đối mặt Khương Trường Sinh đang tới gần, Vu Tủng nhếch miệng cười một tiếng, cười đến cuồng vọng, hắn vung đao hướng xuống, lại nhấc đao bay lên, tám đạo liệt diễm tàn ảnh đều như thế, động tác đều nhịp.

Chín đạo đao khí xen lẫn lửa nóng hừng hực đánh tới, tốc độ cực nhanh, từ giữa dãy núi bay qua, vạch phá tuyết lớn đầy trời, lưu lại từng đạo sóng khí.

Oanh! Oanh! Oanh…

Chương 374: Không cùng một đẳng cấp

Đao khí đụng vào Khương Trường Sinh, trong nháy mắt tiêu tán, không có tạo ra chút tổn thương nào đối với hắn.

Khi hắn tách ra một đạo đao khí cuối cùng, Vu Tủng giết tới trước mặt hắn, dùng tốc độ cao vung đao, tám đạo liệt diễm tàn ảnh tùy theo bay tới, vây công Khương Trường Sinh.

Thân pháp của bọn hắn cực nhanh, tốc độ vung đao càng nhanh đến cực hạn, nhìn xa thấy có chín bóng người đang vây công Khương Trường Sinh, từng đạo đao khí bắn ra bốn phương tám hướng, đánh tan biển mây, chặt đứt từng mảnh từng mảnh rừng cây, đánh vào trong sơn nhạc.

Thiên địa rung động, bụi đất tung bay.

Sắc mặt Già Diệp thần tăng đại biến, dẫn theo Chu Tuyệt Thế, cấp tốc tránh né.

Vu Tủng như là Phong Ma vung đao, nhưng rất nhanh thần sắc của hắn đã thay đổi.

Vô luận hắn tiến công như thế nào cũng không cách nào đánh tan vòng bảo hộ linh lực của Khương Trường Sinh.

Cảm giác bất lực trước nay chưa có xông lên trong lòng của hắn.

Làm sao có thể !

Đao của hắn sao mà bá đạo, hắn đã từng bái qua một cường giả Tam Động Thiên làm sư phụ, khi đao khí của hắn làm bị thương sư phụ hắn, hắn đã biết được nên đổi sư phụ, cho nên mặc dù đoán được Khương Trường Sinh có thể là cường giả Tam Động Thiên, hắn cũng không e ngại, thậm chí tràn ngập chờ mong.

Hắn còn chưa bao giờ chiến một trận chân chính cùng cường giả Tam Động Thiên.

Khương Trường Sinh cảm thụ được đao khí của hắn, xác thực mạnh mẽ, hắn thậm chí cảm thấy đến Vu Tủng một người đơn đấu năm người Xích Nguyệt lão tổ cũng có thể dễ dàng chiến thắng, người này xác thực có tư cách hung hăng càn quấy.

Bất quá, chơi cũng đã chán.

Nên kết thúc!

Ánh mắt Khương Trường Sinh lạnh lẽo, Vu Tủng thấy thế trong lòng kinh hoàng, cảm giác nguy cơ mãnh liệt bao phủ tâm linh của hắn.

Vừa đối mặt, Khương Trường Sinh đột nhiên bay lên cao, một cước đạp trên ngực Vu Tủng, động tác của hắn thật sự quá nhanh, Vu Tủng từ cho là mình đã rất nhanh, nhưng căn bản thấy không rõ động tác của hắn.

Một cỗ lực lượng mạnh đến khó có thể tưởng tượng truyền đến, Khương Trường Sinh giẫm lên Vu Tủng từ trên trời giáng xuống, nện ở trong núi rừng, đè sập một rừng cây, bụi đất tung bay.

- y….. A…..

Vu Tủng rơi xuống đất, ánh mắt biến thành màu máu, đau nhức khủng bố đến cực điểm làm hắn mất đi cảm giác về thân

thể, khí huyết cuồn cuộn, hắn ngăn không được máu ngược trào ra từ trong miệng.

Ta phải chết…..

Trong đầu Vu Tủng chỉ còn lại có một ý nghĩ như vậy, hắn không ngờ của mình bị bại nhanh như vậy.

Rất rõ ràng, đối phương vừa rồi rồi đang đùa bỡn hắn…

- Hắn thật chính là Tam Động Thiên à…..

Vu Tủng tuyệt vọng suy nghĩ, đúng lúc này, một cỗ lực lượng ấm áp tràn vào trong cơ thể hắn, trợ hắn khôi phục chưởng khống đối với thể phách, màu máu trong ánh mắt hắn rút đi theo.

Hắn chật vật mở to mắt, thấy được một thân ảnh cao cao tại thượng, chính là Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nhìn xuống Vu Tủng, ánh mắt kia giống như đang nhìn xuống một con kiến trên đất, để trái tim của Vu Tủng cảm giác đau nhói.

Hắn nhảy vọt bao nhiêu vùng biển, tung hoành qua bao nhiêu đại lục, còn chưa bao giờ gặp qua thảm bại như vậy, mà trong lòng hắn sinh ra không nổi một tia oán ý và không cam lòng.

Khoảng cách thật sự quá lớn.

Hắn thậm chí cũng không kịp ngưng tụ ra hình ảnh động thiên của mình.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, hỏi:

- Trước ngươi nói tới nhân gian đại họa, có thể nói cho ta một chút hay không?

Vu Tủng sửng sốt, không ngờ đối phương lại nói lời này, nhưng vì sống sót, hắn chỉ có thể gian nan gật đầu, hắn bị Khương Trường Sinh dẫn theo, bay về phía Long Khởi sơn.

Từ cửa thành Nam đến cửa thành Bắc vừa xuyên qua Kinh Thành.

Già Diệp thần tăng, Chu Tuyệt Thế thấy hắn dẫn theo Vu Tủng về thành, Chu Tuyệt Thế kích động nói:

- Sư phụ, Đạo Tổ quả nhiên thắng.

Nghe vậy, Già Diệp thần tăng không có trả lời, giữ yên lặng.

Trong lòng hắn nhấc lên kinh đào hải lãng.

Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Lúc này mới bao lâu đã dễ dàng hạ gục Vu Tủng…

Hắn đột nhiên ý thức được một chuyện, cho tới bây giờ, không có người chân chính biết được cảnh giới của Đạo Tổ, đều nương tựa theo hắn chiến tích đi suy đoán.

Đạo Tổ hạ gục cường giả Nhị Động Thiên chưa hẳn cũng chỉ là Tam Động Thiên.

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, chỉ có thể nỗ lực để cho mình không nghĩ nữa, sau đó mang theo Chu Tuyệt Thế chạy tới Kinh Thành.

Dân chúng trong thành, võ giả trông mong đối đãi, mắt thấy Khương Trường Sinh dẫn theo một người bay qua vùng trời Kinh Thành, toàn thành bộc phát ra tiếng hoan hô chấn động trời cao.

Trương Anh trừng to mắt. Hắn biết Khương Trường Sinh sẽ thắng, dù sao Khương Trường Sinh chính là Tam Động Thiên, nhưng không ngờ thắng được nhanh như vậy, dễ dàng như thế.

Giờ khắc này, hắn sinh ra ý nghĩ giống như Già Diệp thần tăng.

Đạo Tổ đến cùng là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh tốc độ cao bay trở về trong đình viện, vứt Vu Tủng trên mặt đất, cách không khẽ hấp, một bình đan dược từ trong nhà bay ra, hắn trực tiếp đổ đan dược vào trong miệng Vu Tủng, Vu Tủng bị sặc, kịch liệt ho khan, cũng không dám có chút phàn nàn.

Kiếm Thần từ trên mái hiên nhảy xuống, tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, hắn là cảnh giới gì?

Hắn có thể cảm nhận được Vu Tủng lúc trước cực kỳ cường đại, mạnh hơn hắn rất xa.

Khương Trường Sinh nói:

- Nhị Động Thiên.

Kiếm Thần thở dài một hơi.

Nếu như đối phương là Nhất Động Thiên, vậy hắn thật không biết mình nên làm cái gì.

Chương 375: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (1)

Hắn vẫn cho rằng mình có sức chiến đấu số một số hai trong cùng cảnh giới, mà khí thế của Vu Tủng vừa rồi hù dọa hắn.

Trần Lễ đi tới, dò xét Vu Tủng.

Vu Tủng cảm nhận được hắn chẳng qua là công lực Thông Thiên cảnh nhỏ yếu, không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, để mặt Trần Lễ lộ ra vẻ không vui.

- Một bên chữa thương, một bên nói một chút nhân gian đại họa đi, hi vọng ngươi không có ẩn giấu, không được nói dối, cái này liên quan đến ngươi có thể còn sống rời khỏi hay không.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, nhân gian đại họa bốn chữ hấp dẫn Trần Lễ, Kiếm Thần, Bạch Kỳ hứng thú.

Vu Tủng hít sâu một hơi, nói:

- Ta nói tới nhân gian đại họa chính là toàn bộ thiên hạ đang đang xảy ra đại họa, Vô Tận Hải Dương quá mức xa xôi, các ngươi không biết cũng hợp tình hợp lí, chỉ có số ít thế lực lớn trên biển biết được, đó chính là nhân tộc và yêu tộc đại chiến đã khai hỏa.

Nghe vậy, mọi người càng thêm tò mò.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Yêu tộc còn có thể chống lại Nhân tộc?

Vu Tủng trợn trắng mắt, nói:

- Đó là tự nhiên, chẳng qua là yêu tộc ở trên hải dương và đại lục nhỏ yếu, gom góp không thành thế lực yêu tộc, không có nghĩa yêu tộc không được, yêu tộc của các ngươi nơi này sở dĩ

yếu, may mắn có Thánh triều trước kia ra tay, Thánh triều phái ra số lượng lớn võ giả cường đại, dẹp tan từng yêu tộc ở trên đại lục, để hải dương yên ổn.

- Nhưng thiên hạ này lớn biết bao, mạnh như Thánh triều đều không rõ ràng thiên hạ đến cùng có bao lớn, trăm năm trước, yêu tộc sinh ra yêu tộc chí tôn mới, tụ tập thiên hạ yêu vật, rất nhiều Man Hoang Hung thú cũng hiệu lực cho hắn, Thánh triều đau khổ chống đỡ hơn mười năm, nhiều nhất hai mươi năm, Thánh triều tất bại, đến lúc đó yêu họa bao phủ mảnh đại dương mênh mông này, bất kỳ thế lực nhân tộc nào, đại lục nào đều gánh không được, các ngươi nói, đây có phải là nhân gian đại họa hay không?

Trần Lễ, Kiếm Thần bị kinh động, Bạch Kỳ lại có chút kinh hỉ nho nhỏ, nhưng nó nỗ lực khắc chế, vụng trộm quan sát biểu tình của những người khác.

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm:

- Yêu tộc chí tôn hắn nói tới mạnh bao nhiêu?

【 Không thể diễn toán, không ở trong phạm vi hệ thống đã biết 】 .

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Hắn mở miệng hỏi:

- Chiếu theo ngươi nói như vậy, yêu tộc hẳn là ở chỗ cách chúng ta cực xa, cần bao lâu thời gian mới có thể lan đến gần Long Mạch đại lục?

Vu Tủng thở dài nói:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng nhân tộc nắm giữ đá không gian, yêu tộc cũng giống như thế.

Trần Lễ nhịn không được hỏi:

- Nếu theo như lời ngươi nói, nếu Thánh triều ngăn không được, nhân tộc chẳng phải sắp vong rồi?

Vu Tủng trả lời:

- Xác thực có khả năng vong, nhưng cũng không nhất định, trong truyền thuyết, kiếp nạn kiểu này cũng không phải lần đầu, Thánh triều hiện thời cũng không phải chi Thánh triều thứ nhất, có lẽ thiên hạ còn có Thánh triều khác, cũng hoặc là lúc nhân tộc suy yếu, có võ giả cường đại như Võ Đế ngày đó đứng ra, dùng võ lực mạnh mẽ hiệu triệu vương triều thiên hạ đoàn kết, sáng lập Thánh triều mới.

Trần Lễ tiếp tục hỏi thăm, Vu Tủng ban đầu hơi không kiên nhẫn, nhưng xem ở trên mặt mũi Khương Trường Sinh, không thể không kiên nhẫn trả lời. Dựa theo Vu Tủng nói, vùng biển này có bảy mươi hai phương đại lục, Long Mạch đại lục thuộc về đại lục khá xa.

Khương Trường Sinh nghe xong càng cảm thấy không thích hợp, hắn phát hiện Thần Cổ đại lục cách Thánh triều gần nhất.

Chẳng phải nói, Mộ Linh Lạc sẽ trước tiên gặp phải yêu họa?

- Ngươi nghe nói qua Thánh phủ của Thần Cổ đại lục không?

Khương Trường Sinh hỏi.

Vu Tủng nhìn hắn thật sâu một cái, nói:

- Đạo Tổ, ngài quả nhiên không thuộc về phiến đại lục này, ta dù chưa đi qua Thần Cổ đại lục, nhưng cũng đã được nghe nói Thánh phủ, Thánh phủ chính là thế lực võ đạo Thánh triều lập ra, phân bố ở các nơi thiên hạ, chuyên thu thập thiên kiêu cho Thánh triều…..

Khương Trường Sinh bắt đầu lo lắng, xem ra cần phải sớm một chút bảo Mộ Linh Lạc rời khỏi Thần Cổ đại lục.

Trần Lễ hỏi:

- Thánh triều có phải tấn thăng mà đến hay không, cũng không phải là chỉ có tiếng mà không có miếng?

Vu Tủng liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Xác thực như thế, Đại Cảnh các ngươi cũng muốn trở thành Thánh triều? Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng! Từ xưa đến nay, trên biển còn chưa xuất hiện qua khí vận Thánh triều.

Trần Lễ lại hỏi như thế nào tấn thăng.

Vu Tủng trợn trắng mắt, nói:

- Ta chỗ nào biết được, ta chẳng qua là lãng tử du lịch thiên hạ, cả đời đều đang phiêu bạt, không quá quan tâm khí vận chi triều.

Trần Lễ không tiếp tục để ý hắn, quay người hành lễ với Khương Trường Sinh, sau đó vội vàng rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Vu Tủng hỏi:

- Ngươi tính ra một thoáng, khi nào yêu họa ảnh hưởng đến Long Mạch đại lục?

Vu Tủng suy nghĩ một lát, nói:

- Nhanh thì năm mươi năm, muộn thì hơn một trăm năm, ta nói là đợt yêu họa thứ nhất, một khi yêu tộc công phá phòng tuyến của Thánh triều, Yêu thú thiên hạ nhất định phấn khởi, yêu tộc chí tôn còn chưa đến, Yêu thú Long Mạch đại lục sẽ bắt đầu xao động, tiến công các triều nhân tộc, yêu tộc hết sức thần kỳ, chúng nó có thể cảm nhận được ý chí Yêu thú cường đại.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói:

- Kiếm Thần, Bạch Kỳ, nhắm mắt.

Một người một sói mặc dù hoang mang, nhưng vẫn nhắm mắt.

Chương 376: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (2)

Khương Trường Sinh lập tức thi triển Huyễn Thần đồng, Vu Tủng nhìn thẳng hắn, trong nháy mắt hốt hoảng.

Vấn đề vừa rồi đã hỏi, hắn lại hỏi thêm một lần, Vu Tủng tên này thật đúng là đàng hoàng, cũng không hề nói dối.

Ấn tượng Khương Trường Sinh đối với hắn không tệ, không tiếp tục làm khó dễ, cách không hút ra bút mực trang giấy trong phòng, để Vu Tủng chép lại một bộ tuyệt học mạnh nhất của mình.

Kiếm Thần âm thầm kinh hãi, không dám mở mắt, tự biên tự diễn rất nhiều.

Bạch Kỳ thì đã thành thói quen, biết được Khương Trường Sinh lại đang vận dụng yêu thuật.

Tốc độ Vu Tủng vung bút rất nhanh, cũng không lâu lắm, hắn đã viết xong.

Khương Trường Sinh đưa bút mực trang giấy trở về phòng trong, sau đó giải trừ Huyễn Thần đồng.

Ánh mắt Vu Tủng khôi phục trong veo, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Chờ thương thế của ngươi tốt, ngươi có thể xuống núi.

Khương Trường Sinh trở lại ngồi ở dưới gốc Địa Linh thụ.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ mở mắt, thấy Vu Tủng không có gì dị thường, bọn hắn không dám nhiều lời.

- Đa tạ tiền bối!

Vu Tủng kinh hỉ, tiếp tục vận công chữa thương.

Khương Trường Sinh thì đang tính toán thời gian.

Đại Cảnh nhất định phải nắm chặt thời gian thống nhất thiên hạ, như vậy mới có thời gian ứng đối yêu họa sau khi bùng nổ.

Xem ra Đại Cảnh không thể lại chậm rãi chờ đợi. Khương Trường Sinh không có truyền âm cho Thuận Thiên hoàng đế, bởi vì Trần Lễ đã đi bẩm báo việc này.

【 Thuận Thiên năm thứ mười, võ giả độc thân tung hoành thiên hạ Vu Tủng đến đây khiêu chiến ngươi, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp X6 】.

Nhị Động Thiên chính là không giống nhau, nhiều hơn ba mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Tâm tình Khương Trường Sinh chuyển biến thành rất tốt, khoảng cách tạo thành chí bảo đã gần thêm một bước.

Một bên khác.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Quả nhiên, sau khi Thuận Thiên hoàng đế biết được việc này, quá sợ hãi.

Mặc dù hắn sống không quá trăm năm, nhưng hắn cũng không hy vọng Đại Cảnh bị diệt vong.

- Sư phụ ngươi có lưu lại biên pháp tấn thăng khí vận hoàng triều?

Thuận Thiên hoàng đế trầm giọng hỏi.

Sư phụ của Trần Lễ chính là Hàn Thiên Cơ, Đại Cảnh có thể thành tựu vận triều, hắn có công lao rất to lớn, nhưng tư chất võ đạo của hắn không được, thủy chung không thể bước qua Thần Nhân, sớm đã qua đời, dựa theo hắn nói, nhìn trộm khí vận của người ta giống như hoàng đế vận triều vậy, mặc dù đột phá cảnh giới, tuổi thọ cũng sẽ không dài như võ giả.

Trần Lễ gật đầu, nói:

- Có, nhưng cần thời gian, Đại Cảnh thật ra đã đủ tư cách khí vận hoàng triều, nhưng khí vận lắng đọng cần thời gian.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt bình tĩnh, nói:

- Nên mở ra tiếp chiến tranh.

- Có lẽ đây cũng là cơ duyên của Đại Cảnh.

Hôm sau, trời vừa sáng.

Vu Tủng chuẩn bị rời khỏi, hắn bái tạ ơn Khương Trường Sinh không giết, trước khi đi, hắn vẫn khuyên một câu:

- Đạo Tổ, ta nghe nói ngài một mực bảo hộ Đại Cảnh, rõ ràng ngài có tình cảm thâm hậu đối với Đại Cảnh, nhưng vẫn nên sớm ngày dứt bỏ đi, võ giả cường đại khắp thiên hạ hoặc đi trợ giúp Thánh triều, hoặc rời xa Thánh triều, tìm kiếm chỗ sinh tồn khác, Đại Cảnh sẽ liên lụy ngươi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, không có trả lời.

Vu Tủng thấy thế, không nói thêm lời nào, cấp tốc xuống núi.

…

Khương Trường Sinh nhìn thấy Mộ Linh Lạc, sau khi Thánh phủ thi đấu kết thúc, Mộ Linh Lạc một mực dốc lòng tập võ, nàng không thiếu tài nguyên, võ học, chỉ thiếu thời gian, nàng xác thực nỗ lực, khoảng cách Kim Thân cảnh càng ngày càng gần.

Trước sau như một, Khương Trường Sinh hỏi thăm nàng trôi qua cuộc sống đến như thế nào, Thánh phủ có không việc lớn xảy ra.

Mộ Linh Lạc bắt đầu giảng giải những chuyện mà nghe nói đến trong tháng này.

- Gần đây sư phụ rất ít xuất hiện, nghe nói Thánh phủ đang trù bị việc lớn nào đó, rất nhiều đệ tử cảnh giới cao đều biến mất.

Mộ Linh Lạc rầu rĩ nói, tình huống như vậy đã xuất hiện rất lâu, chẳng qua là nàng thấy không có ảnh hưởng đến của mình, nên không kể cho Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nghe xong thuận thế nói ra tình huống mà mình thăm dò cho Mộ Linh Lạc nghe, vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Yêu tộc chí tôn…

Nhân tộc đại họa…

Thánh triều…..

Mặc dù thân là tử đệ Mộ gia, đệ tử Thánh phủ, nàng cũng hoàn toàn không biết gì đối với mấy này, một là nàng quan hệ nhân mạch đơn giản, hai là cảnh giới nàng quá thấp, còn chưa đủ tư cách tiếp xúc.

- Ngươi nghĩ như thế nào, có muốn rời khỏi Thánh phủ?

Khương Trường Sinh hỏi, dùng tu vi hắn bây giờ chạy tới Thần Cổ đại lục cũng không cần thời gian quá dài.

Mộ Linh Lạc yên lặng.

Qua một hồi lâu, nàng mới mở miệng nói:

- Trường Sinh ca ca, lần này ta phải từ chối ngươi, nếu không có trận nhân gian đại họa này, ta đi tìm ngươi, tự nhiên không

có chút gánh vác nào, nhưng bây giờ đại nạn sắp đến, nếu như ta rời khỏi, thẹn với Thánh phủ, càng thẹn với Mộ gia, huống hồ, cho dù ta đi tìm ngươi, chẳng qua là sống nhiều thêm một đoạn thời gian mà thôi, một khi nhân tộc bị hại, chúng ta lại có thể tránh bao lâu?

Trong lòng Khương Trường Sinh vui mừng, Mộ Linh Lạc nhìn như sợ phiền toái, khi tai vạ đến nơi, nàng lại không sợ, nói rõ hắn từ nhỏ dạy bảo rất tốt.

Thật ra hắn có thể dùng Đạo Giới mang Mộ gia đi, nhưng cái này sẽ bại lộ Đạo Giới.

Ngược lại yêu tộc đại họa còn có một quãng thời gian, chờ một chút cũng không sao.

Chương 377: Đệ nhất nhân đột phá (1)

Dùng cảnh giới trước mắt của Mộ Linh Lạc, Thánh phủ không có khả năng điều động nàng đi tới chiến trường.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu Thánh phủ cần ngươi đi tới Thánh triều, nhớ kỹ báo cho ta.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, những đệ tử tan biến kia đều ít nhất là Càn Khôn cảnh, ta cách Càn Khôn cảnh còn kém xa lắm.

Nàng một mặt sầu lo, không ngờ nhân sinh của mình sẽ gặp phải trận thiên cổ kiếp nạn này, nàng có Khương Trường Sinh bảo hộ, Mộ gia thì sao?

Nàng nhìn Khương Trường Sinh, hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi nói nhân tộc chúng ta có thể chống nổi kiếp nạn này không?

Khương Trường Sinh nói:

- Có lẽ có thể, cho dù không thể, ta cũng sẽ bảo hộ ngươi, trời đất bao la, tổng sẽ có nơi không có yêu vật. -

Mộ Linh Lạc bị lời hắn làm cho cảm động, cười nói:

- Nếu Thánh phủ thật gánh không được, ta sẽ giết ra khỏi trùng vây, đi đến tìm ngươi.

Khương Trường Sinh trêu chọc nói:

- Thế ngươi phải nắm chắc thời gian mạnh lên nha, cũng đừng chết ở nửa đường đó.

Hai người bắt đầu đấu võ mồm, không khí khẩn trương bị hòa tan.

Một lúc lâu sau.

Khương Trường Sinh mở to mắt, đối với Mộ Linh Lạc lựa chọn, hắn có thể hiểu được, dù sao Mộ Linh Lạc cũng có người nhà của mình.

- Còn có mấy chục năm, đến lúc đó không nói cứu vớt nhân tộc, bảo vệ Mộ gia hẳn là chuyện đương nhiên.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn lúc trước tính qua người mạnh nhất Thánh triều mạnh bao nhiêu, cũng không ở trong phạm vi hệ thống đã biết, hắn thấy, mình hẳn là có sức tự vệ.

Cho tới bây giờ, hắn còn không có kiểm trắc ra tồn tại mà giá trị hương hỏa vượt qua ngàn vạn, yêu tộc chí tôn, người mạnh nhất Thánh triều không có khả năng cao tới mấy chục ức giá trị hương hỏa đi, cái kia quá bất hợp lí.

Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn phải đánh giá cao kẻ địch tương lai, để tránh lật xe.

Nếu thật gặp được tồn tại không thể đối đầu, hắn trực tiếp thu hết người mình để ý vào Đạo Giới, hắn thì thi triển Ngũ Hành độn thuật, ngao du thiên hạ, không tin yêu tộc thật có thể đuổi giết hắn đến chết.

Hắn thậm chí có thể dùng Cửu Thiên Huyền Biến biến thành yêu vật.

Đương nhiên, đó là hạ sách, nếu nhân tộc có thể thắng, kia là tốt nhất, hắn còn cần người cung cấp giá trị hương hỏa khổng lồ.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm luyện công.

Thuận Thiên năm mười một, Đại Cảnh chỉnh đốn mười một năm cuối cùng lần nữa lộ ra răng nanh.

Hoàng đế hạ chiếu, chiếu cáo bách tính thiên hạ, hắn sẽ kế thừa ý chí tiên đế các triều đại, thống nhất thiên hạ.

Hắn không có cho kẻ địch tăng thêm tội danh không lí lẽ, mà là trực tiếp lộ ra hùng tâm của mình, bách tính thiên hạ đều duy trì.

Các phiên vương ở biên cảnh bắt đầu xuất binh, Đại Cảnh chuẩn bị trước chiếm đoạt các vương triều xung quanh, lại lên phía bắc tiến đánh Đông Hải vương triều, phàm là vương triều nguyện ý chủ động đầu hàng, hoàng đế hứa hẹn để hoàng thất hắn giữ lại địa vị châu phủ, nếu không tuân theo, vậy thì đánh thẳng vào.

Trong vòng một tháng, có tới chín vị phiên vương lãnh binh chinh chiến, binh lực đi đến con số rất đáng sợ.

Kinh Thành trở nên bận rộn, mỗi ngày đều có binh sĩ ra ra vào vào, Vạn Lý điêu càng giao thoa trên không Đại Cảnh.

Một ngày này, Già Diệp thần tăng đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Hắn sở dĩ tới Kinh Thành, là mang Chu Tuyệt Thế vào Chân Võ các, tích lũy võ học.

Thiên tư tập võ của Chu Tuyệt Thế hơn người, hắn chuẩn bị thu nạp võ học thiên hạ, tự sáng tạo ra một bộ thần công trước nay chưa có.

Già Diệp thần tăng cực kỳ yêu thương hắn, giữ lại tục danh chính là chứng minh tốt nhất, Chân Long tự chính là môn phái võ lâm, đệ tử không sớm thì muộn hoàn tục hiệu lực vì Đại Cảnh, cho nên quy củ không có quá sâm nghiêm.

Khương Trường Sinh cùng Già Diệp thần tăng ngồi đối diện uống trà.

Già Diệp thần tăng cảm khái nói:

- Đại Cảnh động như lôi đình, thật sự rất cường thịnh, bần tăng xem khí vận này, xác thực có khí thế chiếm đoạt thiên hạ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Còn kém xa lắm, hi vọng Chân Long tự có thể vì Đại Cảnh mà thêm bồi dưỡng võ giả cường đại, chinh chiến thiên hạ, chiến tuyến thật dài, cần rất nhiều tướng lĩnh.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Già Diệp thần tăng rốt cuộc nói ra ý đồ mình đến, nói:

- Bần tăng lần này đến đây, ngoại trừ đưa đồ nhi vào Chân Võ các, cũng muốn thuận tiện nhắc nhở Đạo Tổ, người thần bí hôm đó tập kích ta tại Chân Long tự lưu lại Vô Cực ấn, Vô Cực ấn chính là ấn ký mang tính tiêu chí của Vô Cực hải minh, Vô Cực hải minh có thế lực cực lớn, phân bố trong hải dương, tung tích khó tìm, cao thủ nhiều như mây, ngài phải cẩn thận.

Khương Trường Sinh nghe xong, lúc này ở trong lòng hỏi thăm.

- Người mạnh nhất Vô Cực hải minh mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 1900000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không ngờ lại sắp đạt tới Tứ Động Thiên…

Có ít đồ.

Mạnh như thế làm sao không đến đoạt?

Chẳng lẽ người mạnh nhất kia căn bản không ở bên trong Vô Cực hải minh, đang bế quan luyện công ở chỗ rất xa?

Hắn thỉnh thoảng sẽ tính người mạnh nhất vùng biển gần đó, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện cao thủ trăm vạn cấp giá trị hương hỏa, đại bộ phận thời điểm đều là dùng mười mấy vạn giá trị hương hỏa là mạnh nhất.

Khương Trường Sinh tiếp tục tính toán một thoáng đệ nhị cường giả trong Vô Cực hải minh, cũng mới 110 vạn giá trị hương hỏa, khoảng cách to lớn.

Chương 378: Đệ nhất nhân đột phá (2)

Bất quá nói tóm lại, Vô Cực hải minh xác thực mạnh mẽ.

Chiến lực đỉnh tiêm đơn thuần đã vượt qua người mạnh nhất Thần Cổ đại lục, không hổ là thương hội độc bá hải dương.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta biết rồi.

Già Diệp thần tăng cũng không có đợi lâu, rất nhanh rời khỏi.

Sau khi hắn rời khỏi, Khương Trường Sinh lần nữa diễn toán tình huống xung quanh Long Mạch đại lục.

Thiên Hải đệ nhất nhân không ngờ lại từ mười mấy vạn giá trị hương hỏa mãnh liệt nhảy lên đến năm mươi vạn giá trị hương hỏa, xem ra là từ Nhất Động Thiên đột phá tới Nhị Động Thiên.

Đột phá bản thân thì thực lực sẽ bay vọt, cho nên đối phương không có khả năng đi đến bốn mươi chín vạn giá trị hương hỏa mới đột phá, đột phá như thế mà chỉ phồng một vạn giá trị hương hỏa à, quá vô nghĩa.

Khương Trường Sinh nghe Trương Anh đề cập qua Thiên Hải đệ nhất nhân.

Diệp Tầm Địch.

Một thiên kiêu thu hoạch được truyền thừa của võ đạo thượng cổ, đã từng dùng cảnh giới Càn Khôn cảnh đánh lui Nhất Động Thiên Xích Nguyệt lão tổ, chiến tích bực này đặt vào Thánh phủ, cũng tuyệt đối là thiên tài số một số hai.

Thật hy vọng hắn tới khiêu chiến ta.

Đáng tiếc, không oán không cừu.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái.

Hắn lại tính toán một thoáng vùng biển xung quanh, trừ hắn ra, người mạnh nhất chính là Diệp Tầm Địch, Vu Tủng cũng là chạy rất nhanh, đã kiểm tra không ra hắn.

Thiên Hải, trong tòa đảo hoang, trên đỉnh núi có một cung điện tàn phá.

- Tam Động Thiên? Ta đây nhất định phải đi nhìn một chút.

Một âm thanh hơi lộ ra lạnh lẽo vang lên, kẻ nói chuyện là một nam tử mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn lãng, thoạt nhìn chỉ có ba mươi tuổi, tóc dài tùy ý buộc ở sau ót, hai sợi tóc dài rơi vào bên cạnh gương mặt, cả người lộ ra mười phần cao ngạo.

Thiên Hải đệ nhất nhân, Diệp Tầm Địch.

Đà chủ Vô Cực hải minh Trình Viêm đứng ở trước mặt hắn, buông tay nói:

- Đó cũng không phải Tam Động Thiên bình thường, Vu Tủng trước đó quét ngang các vùng biển lớn đã thảm bại trong tay hắn, Vu Tủng cũng có tên tuổi vô địch cùng cảnh giới.

Vẻ mặt Diệp Tầm Địch đạm mạc, khẽ nói:

- Nếu không phải ta đang bế quan, Vu Tủng kia đã sớm ngã vào dưới chân ta, mặc dù ta không đột phá, cũng có thể hạ gục hắn.

Trình Viêm từ chối cho ý kiến.

Diệp Tầm Địch nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Ngươi chuyên tới chính là nói cho ta biết Đại Cảnh Đạo Tổ mạnh mẽ? Xem ra Vô Cực hải minh các ngươi cũng để mắt tới Long Mạch đại lục.

Trình Viêm nói:

- Không sai, chúng ta muốn tiêu diệt Đại Cảnh, trợ vương triều phụ thuộc thống nhất Long Mạch đại lục.

Diệp Tầm Địch chậm rãi đứng dậy, nói:

- Nếu muốn lấy ta làm đao, vậy cùng ta chiến một trận đi, coi như điểm giúp ta chuyển động gân cốt.

Sắc mặt Trình Viêm đại biến.

Oanh!

Chân khí khủng bố bùng nổ, cả tòa cung điện trực tiếp vỡ nát, cột sáng chân khí như là núi lửa bùng nổ bay lên, đánh tan biển mấy trên bầu trời.

Trình Viêm cấp tốc nhảy ra, rơi vào trên mặt biển hơn mười dặm ngoài, mặt mũi hắn tràn đầy kiêng kỵ nhìn cột khí hùng vĩ trên đảo nhỏ.

- Diệp Tầm Địch, ngươi điên rồi sao?

Trình Viêm nổi giận mắng, vừa dứt lời, phía sau hắn xuất hiện một thân ảnh, đưa lưng về phía hắn.

Chính là Diệp Tầm Địch.

Cả người Diệp Tầm Địch được khí diễm màu trắng vây quanh, tóc đen phất phới, hắn dùng ánh mắt còn lại liếc nhìn Trình Viêm sau lưng, ánh mắt lăng lệ, lạnh giọng nói:

- Vì võ mà điên, ngươi có cái nhìn?

Trình Viêm bị dọa đến lập tức nhảy ra, nhưng lần này, Diệp Tầm Địch đuổi sát hắn tới…

Nửa nén hương thời gian trôi qua.

Cộc!

Tiếng bước chân vang lên trên đảo nhỏ đã hóa thành phế tích, Diệp Tầm Địch rơi xuống đất, một tay hắn nắm lấy đầu Trình Viêm.

Thời khắc này Trình Viêm máu me khắp người, chật vật không chịu nổi.

Hắn hư nhược nhìn Diệp Tầm Địch, mắt đầy vẻ sợ hãi.

Diệp Tầm Địch buông tay, vứt hắn trên mặt đất, quay người đi đến cung điện đã sụp đổ, để lại một câu nói:

- Ta và Đạo Tổ giao thủ, không có quan hệ gì với Vô Cực hải minh, nếu sau cuộc chiến giữa ta và Đạo Tổ, Vô Cực hải minh dám động thủ đối với Đạo Tổ, đó chính là đối địch với ta.

- Cút đi.

Trình Viêm nghiến răng nghiến lợi, hắn chật vật đứng dậy, cũng không dám nói mạnh miệng, quay người bay về phía

chân trời.

Sau khi rời xa đảo nhỏ, sắc mặt của hắn trở nên vô cùng khó coi, thân thể vẫn đang run rẩy.

- Đáng chết… Hắn như thế nào mạnh mẽ như thế….. Võ đạo thượng cổ lại bá đạo như vậy, chờ hắn bước vào Tam Động Thiên, chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ?

Trong lòng Trình Viêm tràn ngập hoảng hốt cùng sát ý.

Thiên tư như thế, còn dám vô lễ với Vô Cực hải minh, nhất định phải nghĩ biện pháp diệt trừ.

Chỉ là trừ minh chủ với hành tung phiêu miểu, trong minh lại có bao nhiêu người có thể hoàn toàn ngăn chặn Diệp Tầm Địch?

Bang chủ cũng không phải là người mà hắn có thể sai khiến.

…

Đại Cảnh, Đông Lâm châu.

Trong một thành trì bị dãy núi vờn quanh, ngựa xe như nước, thương nhân, võ giả đi khắp đường phố.

Ầm!

Một thiếu niên bị ném ra sòng bạc, rơi vào trên đường phố.

Ngay sau đó, một đại hán to con đi tới, mắng:

- Ranh con, lần sau lại đi vào, lão tử sẽ cắt chân của ngươi.

Thiếu niên người mặc tàn áo vải đầy miếng vá, mái tóc dài của hắn bị một khăn lau bàn buộc lên, hắn vỗ vỗ cái mông, đứng dậy, mắng:

- Tiểu gia ta bằng vào thực lực thắng tiền, các ngươi không chơi nổi, cẩn thận ta cáo quan.

Chương 379: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (1)

Đại hán to con mắng:

- Vậy ngươi đi báo, chỉ cần ngươi dám, sáng sớm mai sẽ xâu ngươi ở trước cửa thành, ngươi tin hay không?

Thiếu niên bị hù dọa, chỉ có thể hừ hừ nói:

- Thổi cho lợi hại, ta không tin, nhưng ta lười nhác so đo với ngươi.

Dứt lời, hắn nhanh chân chạy mất.

Đại hán to con gắt một tiếng, quay người tiến vào sòng bạc.

Thiếu niên một đường chạy mấy con phố, bước chân mới chậm dần, hắn vuốt vuốt cái mông của mình, nhe răng nhếch miệng:

- Thật đau, đồ cẩu vật, ta những năm này cho các ngươi bao nhiêu tiền, thắng các ngươi một chút, làm sao vậy? Thật sự không nể tình.

Hắn tên Dương Chu, năm nay mười sáu tuổi, sinh trong nông hộ bình thường, trong nhà có bảy người, đại ca thích đọc sách, đang cố gắng khảo thủ công danh, tỷ tỷ muội muội của hắn cũng một mực đợi ở khuê phòng học thêu thùa, chỉ có hắn bình thường chơi bời lêu lổng.

Dương Chu hùng hùng hổ hổ đi vào trong nhà, rất nhanh hắn đã bắt đầu kêu rên, lại không có tiền.

Đụng!

Hắn bỗng nhiên gặp được một người, đâm đến hắn lảo đảo lui hai bước.

Hắn giương mắt nhìn về phía đối phương, tức giận mắng:

- Không mọc mắt…..

Hắn còn chưa có nói xong liền sửng sốt, bởi vì dáng dấp đối phương rất anh tuấn, dù cho là nam nhi, hắn cũng tán thán kinh ngạc, nhất là khí chất của đối phương, hắn chưa bao giờ thấy qua người có khí chất như thế.

Chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Mọc mắt, còn có hai con, ta đã dừng bước lại, ngươi lại đụng vào, ngươi nói người nào không mọc mắt?

Dương Chu xấu hổ cười một tiếng, ôm quyền, xem như nhận lỗi, sau đó lách qua Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên gọi lại hắn, nói:

- Ngươi muốn học võ không?

Dương Chu dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía hắn, nói:

- Đương nhiên muốn, ngươi dạy ta à?

- Đúng, ta dạy cho ngươi.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, quan sát tỉ mỉ Dương Chu.

Mấy ngày trước, hắn dùng hương hỏa diễn toán người thiên phú võ đạo mạnh nhất Long Mạch đại lục, chính là Dương Chu, trùng hợp Dương Chu còn chưa bái sư, cũng chưa có lớn lên.

Dương Chu cảnh giác hỏi:

- Tìm ngươi tập võ, cần bao nhiêu tiền?

Hắn nhớ lúc nhỏ tuổi gặp phải lão ăn mày, dùng một bản bí tịch vẽ bậy lừa gạt hắn mười đồng tiền, còn là tiền mà hắn trộm ở trên giường của đại ca.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không cần tiền, chỉ muốn ngươi, cùng ta tập võ, từ nay về sau, ngươi phải hiệu lực cho ta.

Hắn quan sát Dương Chu mấy ngày, tiểu tử này chính là lưu manh chợ búa, cũng may không tính quá xấu, chẳng qua là thích lưu luyến trong sòng bạc, khi dễ tiểu hài nhà bên.

Dương Chu cau mày nói:

- Ngươi không phải là võ giả Ma đạo đó chứ?

Hắn nghe nói qua, những môn phái Ma đạo kia thích lừa gạt thiếu niên hiến thân, từ đó rơi vào ma đạo, làm chút chuyện thương thiên hại lý.

Khương Trường Sinh bắt lấy bờ vai của hắn, thả người vọt lên, mang theo hắn bay lên trời, cúi đầu nhìn xem cả tòa thành trì.

Dương Chu trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Khương Trường Sinh đi theo rơi xuống đất, buông tay phải ra.

Dương Chu lảo đảo một cái, ngồi sập xuống đất.

Hắn lập tức đứng lên, kích động nói:

- Ta nguyện ý, ta nguyện ý tập võ với ngài.

Cái gì Ma đạo!

Mặc kệ!

Hắn muốn biến thành người lợi hại như vậy.

Đến lúc đó trở lại đánh bạc, những cẩu vật kia còn dám ném hắn?

Khương Trường Sinh móc ra một túi tiền từ trong tay áo, ném vào trong ngực hắn, nói:

- Cáo biệt với người trong nhà ngươi, số tiền này coi như ngươi sớm dưỡng lão cho cha mẹ, sáng sớm ngày mai, ra ngoài thành chờ ta, chỉ cần ngươi rời khỏi thành, ta sẽ tìm được ngươi.

Vừa dứt lời, Khương Trường Sinh hư không biến mất.

Dương Chu mở ra túi tiền, phát hiện tất cả bên trong đều là bạc, hắn cực kỳ hưng phấn, chợt hắn cất kỹ túi tiền, cảnh giác nhìn về phía xung quanh.

- Kỳ quái, người kia vừa rồi mang ta bay lên trời, làm sao mà người xung quanh không có phản ứng?

Dương Chu âm thầm kỳ lạ, nhưng tiền là thật, hắn lười suy nghĩ nhiều.

.....

Giữa trưa ngày kế tiếp.

Dương Chu đứng ở trước cổng chính Long Khởi quan, vẻ mặt ngốc trệ.

- Kinh….. Kinh Thành….. Thực sự là… Long Khởi quan?

Dương Chu nhìn khách hành hương như con rồng dài ở trước sơn môn, nói lắp bắp.

Hắn mặc dù từ nhỏ không hề rời khỏi thành trì, nhưng hắn cũng đã được nghe nói tên tuổi Long Khởi quan.

Đây chính là đệ nhất thánh địa Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nhét hắn vào dưới chân núi, để chính hắn lên núi.

Dương Chu bị Võ Phong kinh diễm, ven đường, hắn hỏi thăm các khách hành hương khác đây là chỗ nào, hỏi ba lần, đều bị liếc trắng mắt, hắn không dám hỏi nhiều, một đường bước nhanh lên núi, sau đó thấy được ba chữ Long Khởi quan.

Theo Đông Lâm châu đến Ti Châu, ít nhất cách xa tám vạn dặm, sao hắn lại cảm giác chỉ bay trong chốc lát?

Lúc này, một nữ tử đi tới.

Chính là Thanh Nhi.

Thanh Nhi đánh giá Dương Chu, hỏi:

- Ngươi chính là Dương Chu?

Dương Chu lấy lại tinh thần mà đến, nói:

- Ta là….. Ta gọi Dương Chu, là….

Hắn vừa định nói về Khương Trường Sinh, nhưng đột nhiên ý thức được mình không biết tên của đối phương.

- Đi theo ta, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử Long Khởi quan, bái ta làm thầy, ta đã hiểu rõ tình huống của ngươi, không nên tiếp tục những thói quen xấu trước kia của ngươi, nếu bị ta phát hiện, ta tuyệt không nương tay.

Thanh Nhi vứt xuống lời nói này liền quay người đi vào trong quan, Dương Chu vội vàng đuổi theo.

Một bên khác, Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Trường Sinh thấy Dương Chu vào quan, thu hồi ánh mắt.

Dương Chu có thiên tư bất phàm, mặc dù không có tập võ, giác quan của hắn vượt qua phàm nhân, cho nên hắn có thể nghe được tiếng vang trong ấm từ đó phán đoán lớn nhỏ, cũng chính bởi vì thắng nhiều, bị sòng bạc ném ra ngoài đường lớn, còn không cho hắn thắng tiền.

Chương 380: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (2)

Bây giờ Đại Cảnh phổ biến phong trào võ đạo, nhưng Đông Lâm châu cách Ti Châu quá xa, trời cao hoàng đế xa, võ đạo bị quyền quý nắm hết, cho nên Dương Chu từ nhỏ không có tập võ.

Nếu như hắn một mực đợi ở trong thành, thiên tư mạnh nhất này sẽ bị mai một.

Hắn quan sát qua gân cốt của Dương Chu, hết sức kỳ lạ, luận cường độ không bằng Khương Tiển, Bình An, chợt nhìn qua, tựa hồ không có gì đặc thù, trên đường đang phi hành, hắn cố ý thả chậm tốc độ, quan sát tỉ mỉ.

Thì ra trong cơ thể Dương Chu có chín huyệt đạo đặc thù, cần chân khí kích thích, một khi đả thông, kỳ kinh bát mạch nhất định thuế biến, loại tình huống này cực kỳ thần kỳ, Khương Trường Sinh cũng là lần đầu nhìn thấy.

Hắn đã bàn giao Thanh Nhi, để Dương Chu trực tiếp học tập Đại Chu Thiên Thần Công.

Dương Chu gia nhập cũng không có mang đến ảnh hưởng cho Long Khởi quan, bởi vì bây giờ đệ tử Long Khởi quan đã gần vạn, nhiều một người cũng rất khó bị phát hiện.

Một tháng sau.

Đêm khuya.

Khương Trường Sinh mở to mắt, mấy tức sau, Kiếm Thần cũng mở to mắt, nhìn về phía Võ Phong.

Khá lắm!

Mới luyện một tháng, Dương Chu không ngờ lại luyện thành Đại Chu Thiên Thần Công tầng thứ nhất, lợi dụng chân khí

thành công đả thông huyệt đạo, nghênh đón thuế biến, linh khí võ đạo trên Võ Phong đang dũng mãnh lao tới phía hắn, trợ giúp hắn thối luyện thể phách.

Cũng may Khương Trường Sinh sớm đã thông báo, để cho hắn một mình ở một gian phòng, cho nên không có kinh động đến đệ tử khác.

Kiếm Thần nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trong Long Khởi quan tựa hồ xuất hiện một vị thiên tài ghê gớm, ta có thể đi nhìn một chút không?

Khương Trường Sinh gật đầu.

Kiếm Thần lập tức tan biến trên mái hiên.

Bạch Kỳ mở to mắt, hiếu kỳ nói:

- Ngay cả Kiếm Thần đều bị kinh động, xem ra vị đệ tử này không đơn giản, chậc chậc, chủ nhân, Long Khởi quan cuối cùng có thiên tài ghê gớm, không biết so với Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Uyên thì như thế nào?

Trước đó nghe nói Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Uyên, nó đã âm thầm chửi bậy.

Đệ nhị Thánh địa, đệ tam thánh địa đều có thiên tài danh chấn thiên hạ, tại sao Long Khởi quan không có?.

Hoang Xuyên trước kia tính một vị, nhưng Hoang Xuyên đã già.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn càng mạnh.

Mặc dù tìm kiếm Dương Chu chỉ mất một điểm giá trị hương hỏa, nhưng đó là bởi vì Dương Chu quá yếu, cũng không phải tư chất không được.

Hắn bây giờ đã suy nghĩ ra được, giá trị hương hỏa chỉ về cảnh giới, công lực phân chia, cũng không thể đại biểu thực lực cụ thể.

Không chỉ là Kiếm Thần, Thanh Nhi, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu cũng bị kinh động, dồn dập đi vào đình viện của Dương

Chu, nhìn thấy Kiếm Thần hiện thân, ba người lập tức hành lễ.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thấu tiên vụ, nhìn lên Minh Nguyệt trên bầu trời, lẩm bẩm nói:

- Lại là vầng trăng rất đẹp.

Từ sau khi Đại Cảnh khai chiến, trong vòng nửa năm, tin chiến thắng liên tục, thậm chí có bốn phương vương triều chủ động đầu hàng, trực tiếp để phiên vương tiến đến tiếp quản giang sơn.

Thuận Thiên hoàng đế cũng không có nhàn rỗi, điều động số lượng lớn văn thần võ tướng tiến đến, cũng không tính giao địa bàn mới thu cho phiên vương, các phiên vương mặc dù không vừa lòng, nhưng cũng không dám phản bác, ai cũng biết bệ hạ hiện thời được Nhân Vương truyền thừa, võ công cao cường, lại thêm Đạo Tổ bảo hộ, đừng nói tạo phản, bọn hắn thậm chí không dám nói với Thuận Thiên hoàng đế một chữ 'Không'.

Khi Đại Cảnh đang điên cuồng khuếch trương, Dương Chu ở trong Long Khởi quan cũng bắt đầu thanh danh vang dội.

Bất kỳ ngoại công gì, hắn xem một lần đều hiểu.

Để các đệ tử gọi là vị Chu Tuyệt Thế thứ hai hoành không xuất thế.

Dương Chu cũng cảm thấy rất kỳ quái, hắn trước kia nhìn qua võ giả biểu diễn võ công, khi đó không nhớ được.

Hắn cảm thấy là vị tiền bối tựa như tiên nhân kia ban cho hắn thiên phú, hắn tới Long Khởi quan có được một khoảng thời gian, biết được đạo nhân vô cùng trẻ tuổi anh tuấn mạc áo bào trắng chỉ có một vị.

Đạo Tổ!

Cũng chỉ có Đạo Tổ có thể làm cho hắn trực tiếp bái vào làm môn hạ của Thanh Nhi.

Trong lòng hắn rất cảm kích đối với Đạo Tổ, trong lòng cũng nhẫn nhịn một cỗ hăng hái, không thể để cho Đạo Tổ thất vọng.

Một ngày này.

Thanh Nhi đến bái phỏng.

Nàng cũng không phải tới báo tình huống của Dương Chu, mà là mang đến một phong thư, nói:

- Đạo trưởng, xảy ra chuyện lớn, hiện tại toàn thành lưu truyền tin này, đây là một phong thư khiêu chiến, trên đó viết Thiên Hải đệ nhất Diệp Tầm Địch cầu chiến, mùng một tháng sau, quyết chiến cùng ngài tại đỉnh Võ Phong.

Khương Trường Sinh mở mắt, tiếp nhận tin này, mừng thầm trong lòng.

Kiếm Thần cau mày nói:

- Thiên Hải đệ nhất nhân, chẳng lẽ là vì vật kia tới?

Bạch Kỳ bày ra trảo, nói:

- Không sao đâu, người nào tới đều phải bại, nói ra, mộ anh hùng rất lâu không có người mới đây.

Khương Trường Sinh nói:

- Người này cũng sẽ không khiến ta thật vọng.

Không tệ không tệ!

Đáng giá khen ngợi!

Đây không phải cho hắn cơ hội Hiển Thánh à?

Có lẽ hắn còn có thể bởi vậy bắt thêm giá trị hương hỏa ở Thiên Hải.

Thanh Nhi bất đắc dĩ nói:

- Nghe nói không chỉ là Kinh Thành có, có một đám võ giả thần bí đang trắng trợn tản ra tin tức này, Bạch Y vệ đều bắt không được bọn hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu hắn muốn đến, vậy cứ tới.

Hắn ngừng một chút nói:

- Mấy ngày nữa, mang tiểu tử kia đi Chân Võ các, thừa dịp Chu Tuyệt Thế còn chưa rời khỏi, vừa hay để cho hắn bị kích thích, miễn cho hắn bành trướng.

Chương 381: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (1)

- Tốt, tiểu tử này gần đây quả thật có chút tung bay.

Thanh Nhi gật đầu nói, nàng một mực mang theo thành kiến đối với Dương Chu, tuy tiểu tử này có tư chất tập võ rất mạnh, nhưng thích đánh cược với đệ tử khác, cái gì đều có thể cược, thật sự là có hại cho tập tục của Long Khởi quan, bị đánh mấy lần, mỗi lần Dương Chu đều cam đoan lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, sau đó lại tiếp tục phạm.

Ngoại trừ thích đánh cược, tiểu tử này cũng không có ham mê không tốt nào khác, cũng hết sức quy củ đối với nữ đệ tử, thậm chí có thể nói, hắn càng ưa thích chơi cùng nam đệ tử, bởi vì giữa nam nhân dễ dàng đánh cược nhất.

Sau khi Thanh Nhi rời đi, Khương Trường Sinh tính toán một thoáng thực lực của Diệp Tầm Địch, đã đi đến sáu mươi vạn, xem ra gần đây công lực lại có tinh tiến.

Bất quá sáu mươi vạn thì không đáng chú ý.

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong tháng sau quyết chiến.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần thì trò chuyện về Dương Chu, Kiếm Thần khen Dương Chu không dứt miệng, cảm thấy Dương Chu có thiên tư không kém hơn Khương Tiển.

Kiếm Thần nhìn ra thể chất của Dương Chu không đơn giản, có một cỗ sức mạnh cực kỳ mạnh đang nổi lên, một khi bùng nổ, khi đó Dương Chu sẽ triệt để nhất phi trùng thiên….

Chân Võ các ở vào bên cạnh hoàng cung Kinh Thành, chính là lâu tháp cao nhất trong kinh thành, hết thảy có tám tầng, trên hành lang bên ngoài mỗi tầng lầu đều có Bạch Y vệ thủ vệ, trên đường đi còn có cấm quân tuần tra.

Từng người từng người võ giả ra ra vào vào Chân Võ các, muốn vào Chân Võ các, đều là người có công danh bên trên võ

khoa, cũng hoặc là tam đại thánh địa đề cử tới.

Thanh Nhi mang theo Dương Chu đi vào trước cổng chính, Dương Chu rất hưng phấn, Kinh Thành phồn hoa hơn quê quán của hắn rất rất nhiều, đối với Chân Võ các, hắn càng hướng tới đã lâu.

- Ngươi cầm lấy tấm lệnh bài này đi vào đi, muốn ở trong đó bao lâu đều được, sau khi đi ra không được du đãng ở bên trong thành, nếu bị ta phát hiện ngươi đi sòng bạc, ta sẽ chặt tay của ngươi.

Thanh Nhi ném một tấm lệnh bài cho Dương Chu, mặt không thay đổi nói.

Dương Chu cười hắc hắc nói:

- Yên tâm đi, sư phụ, ta thật không cá cược, mà ta còn muốn xem Đạo Tổ cùng Thiên Hải đệ nhất nhân quyết chiến đây, ta sẽ mau chóng học xong võ học bên trong.

Võ giả đi ngang qua ven đường quăng tới cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

Học hết võ học trong Chân Võ các?

Nói đùa cái gì!

Thanh Nhi quay người rời đi, Dương Chu bước nhanh đi vào Chân Võ các.

Không đến ba ngày, hắn làm cho rất nhiều võ giả chú ý, tốc độ hắn đọc sách thật sự quá nhanh, ỷ vào Chân Võ lệnh hoàng đế ban cho, cấp tốc rà quét võ học dưới đáy tầng hai, mới đầu có người cảm thấy hắn đang giả vờ, kết quả hắn biểu diễn mười bộ võ học trong đại sảnh Chân Võ các, chấn kinh hết thảy người đến vây xem.

Trong ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế nghe Bạch Y vệ hồi báo, hứng thú.

- Dương Chu….. Đệ tử Long Khởi quan… Rốt cuộc đã đến.

Thuận Thiên hoàng đế có ý tưởng giống như võ lâm thiên hạ, đều đang chờ mong Long Khởi quan sẽ sinh ra thiên tài như

thế nào, có Đạo Tổ tọa trấn, Long Khởi quan không nên yếu hơn Phù Nguyệt thế gia, Chân Long tự, bây giờ cuối cùng xuất hiện một hạt giống tốt.

Thuận Thiên hoàng đế mở lời:

- Điều tra một chút lai lịch của Dương Chu.

- Vâng!

Bạch Y vệ lui xuống.

Dương Chu cũng không phải là tập võ dưới gối Đạo Tổ, cho nên Thuận Thiên hoàng đế nhất định phải lưu một cái tâm nhãn.

Sau nửa tháng.

Tầng thứ bảy Chân Võ các.

Dương Chu một bên ngáp, một bên đi lên lầu.

Tầng thanh tĩnh hơn tầng thứ sáu không ít, hắn vừa đi tới đã nhìn thấy một người ngồi tĩnh tọa ở bên trên đất trống trong lầu, trầm tư suy nghĩ, trước mặt trưng bày mười bản võ học đã mở ra.

Chính là Chu Tuyệt Thế.

Dương Chu hứng thú, đi đến sau lưng Chu Tuyệt Thế, híp mắt mắt nhìn xuống.

Chu Tuyệt Thế phát giác được Dương Chu đến, nhưng cũng không có để ở trong lòng, bởi vì lúc trước cũng có người đến xem hắn, hắn đã có thể làm được tâm vô bàng vụ.

- Mười bản nội công, khá lắm, ngươi không sợ tẩu hỏa nhập ma sao?

Dương Chu nhịn không được thấp giọng hoảng sợ hỏi.

Chu Tuyệt Thế không có phản ứng đến hắn.

Dương Chu trong chốc lát, trừng to mắt, tự nhủ:

- Mười bộ nội công này lại có chỗ giống nhau, thậm chí có thể bổ sung, nếu tập hợp hợp lại cùng nhau, có lẽ có thể sáng tạo ra một bộ công pháp hoàn mỹ.

Chu Tuyệt Thế nghe xong, nhịn không được quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi:

- Ngươi có thể phát giác được ảo diệu bên trong?

Dương Chu đi theo ngồi xuống, quét một vòng, chầm chậm nói:

- Ý nghĩ của ngươi không tệ, đáng tiếc, những công pháp này vẫn quá yếu, mặc dù sáng tạo ra nội công không có thiếu hụt, nhưng cường độ của nó cũng không đáng chú ý.

Chu Tuyệt Thế nhíu mày hỏi:

- Ngươi là người phương nào, đến từ phái nào?

Dương Chu quay đầu cười nói:

- Ta gọi Dương Chu, đến từ Long Khởi quan.

Long Khởi quan.

Chu Tuyệt Thế híp mắt, trong lòng nhất thời cân bằng.

Long Khởi quan có thể là đệ nhất thánh địa Đại Cảnh, xuất hiện thiên tài không kém hơn hắn cũng hợp tình hợp lý.

Dương Chu đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Chu Tuyệt Thế mở miệng hỏi:

- Ngươi thật không có hứng thú đối với công pháp ta muốn sáng tạo?

Dương Chu khoát tay áo, nói:

- Còn không tệ, nhưng ta cảm thấy không cần thiết, quá sớm sáng tạo công pháp, không có bất kỳ chỗ tốt gì, võ học thiên hạ này không đủ ngươi dùng sao, chờ ngươi đi đến cảnh giới cao, lại sáng tạo võ học, chắc chắn vượt xa hiện tại.

Chu Tuyệt Thế như có điều suy nghĩ, đột nhiên cảm giác được có chút đạo lý.

Chỗ hắn hiện tại hoang mang, chờ hắn đi đến cảnh giới cao hơn, chắc chắn không phải vấn đề.

Mà theo cảnh giới hắn càng ngày càng cao, hắn tiếp xúc đến công pháp chắc chắn sẽ càng ngày càng mạnh.

Chu Tuyệt Thế sinh ra cảm giách kính nể dành cho Dương Chu.

Nội tình võ đạo của người này rất mạnh.

Thoạt nhìn tuổi trẻ, chẳng lẽ là cao thủ tập võ mấy chục năm?

Hắn biết Đạo Tổ, đại đệ tử Long Khởi quan am hiểu trú nhan thuật, rất nhiều quan lại quyền quý muốn cầu thuật này đều không cưỡng cầu được.

Chương 382: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (2)

Chu Tuyệt Thế đứng dậy, bắt kịp bước chân của Dương Chu.

Dương Chu đi chỗ nào, hắn theo tới chỗ đó, hắn phát hiện Dương Chu và hắn liếc mắt liền sẽ biết khi gặp võ học bình thường. Quả nhiên là cao nhân.

Còn về Dương Chu công lực thấp, hắn thấy đây là một loại ngụy trang.

Thoáng chớp mắt.

Mùng một tháng sau đến.

Sáng sớm, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Dương Chu đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

- Chu huynh đệ, ngươi tiếp tục học đi, ta phải rời đi trước một hồi.

Chu Tuyệt Thế ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi đi đâu vậy?

Dương Chu kinh ngạc nhìn về phía hắn, nói:

- Thiên Hải đệ nhất nhân khiêu chiến Đạo Tổ của Long Khởi quan ta, ngay tại hôm nay, ngay trên Võ Phong, ngươi không biết?

Chu Tuyệt Thế lắc đầu, hắn đã ở trong Chân Võ các mấy tháng, đã không để ý tới thế sự.

- Có gì đáng xem, Đạo Tổ khẳng định thắng.

Chu Tuyệt Thế nhẹ giọng cười nói, hắn đã gặp Đạo Tổ chiến đấu, cho nên không có cảm giác mới lạ.

Dương Chu nói:

- Ta biết, nhưng ta vẫn muốn nhìn một chút, ta còn chưa có xem Đạo Tổ chiến đấu.

- Làm sao có thể, ngươi quên, mùa đông trước đó đã có võ giả cường đại khiêu chiến đạo tổ, còn là cao thủ vượt qua Càn Khôn cảnh à.

- Khi đó, ta còn chưa có gia nhập Long Khởi quan mà.

- Cái gì? Ngươi nói cái gì?

Chu Tuyệt Thế nhảy dựng một cái đứng dậy, khó tin nhìn chằm chằm Dương Chu.

Dương Chu bị hắn hù, nhíu mày hỏi:

- Làm sao vậy?

Chu Tuyệt Thế chăm chú nhìn hắn, hỏi:

- Ý của ngươi là ngươi mới gia nhập Long Khởi quan không đến một năm?

Dương Chu giả khục một tiếng, nói:

- Chuẩn xác mà nói là chưa đến nửa năm.

Toàn thân Chu Tuyệt Thế run rẩy, cắn răng hỏi:

- Ngươi tập võ bao nhiêu năm?

- Không phải đã nói rồi sao, chưa tới nửa năm.

- Ngươi…..

Chu Tuyệt Thế như bị sét đánh, nhìn hằm hằm Dương Chu.

Dương Chu bị nhìn mà trong lòng sợ hãi, hắn mặc dù kích hoạt thiên tư võ đạo, nhưng võ công còn không tính quá mạnh, hắn nói:

- Không nói, thời gian đang gấp, gặp lại sau!

Hắn quay người cấp tốc chạy đi, còn thi triển thân pháp thượng thừa mình vừa học được, như một làn khói nhảy vào

bên trong cầu thang.

Chu Tuyệt Thế giận đến lồng ngực chập trùng, hắn không phải tức giận Dương Chu, là tự giận chính mình.

Hắn tự xưng mình là đệ nhất thiên tài Đại Cảnh, không nghĩ tới trong khoảng thời gian này bị một tên tiểu tử thúi tập võ chưa tới nửa năm tin phục.

Lòng kiêu ngạo của hắn bị đánh nát, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn thật sự là thiên tài sao?

…

Dưới núi Võ Phong, số lượng lớn võ giả tụ tập, thậm chí còn mở rất nhiều khách sạn, quan lại quyền quý, thương nhân, văn nhân đều chạy đến, chuẩn bị xem đệ nhất nhân trong nước và ngoài biển quyết chiến.

Quyết chiến đến loại cảnh giới của Đạo Tổ chắc chắn sẽ diễn ra ở trên không trung, sẽ không lan đến gần mặt đất, cho nên bọn hắn đều yên tâm to gan đến đây quan chiến. Lúc trước Kiếm Thần đột kích, mưa kiếm đầy trời còn không phải bị Đạo Tổ lơ lửng giữa không trung, không có thương tổn một người.

Người Đại Cảnh tràn ngập tín nhiệm Đạo Tổ, bọn hắn đều muốn nhìn Đạo Tổ như thế nào hạ gục người gọi là Thiên Hải đệ nhất nhân kia.

Phần lớn người thậm chí không biết được Thiên Hải ở đâu, thậm chí nghĩ lầm là Diệp Tầm Địch tự xưng mình thành người mạnh nhất trên biển.

Dương Chu đi ra từ cửa thành Bắc, xuyên qua trong biển người, tràng diện náo nhiệt như vậy khiến cho hắn sôi trào máu nóng.

- Cái này là Kinh Thành luận võ à, chậc chậc, nhiều người như vậy vây xem, nếu có một ngày, ta cũng có thể giống như này thế này thì thật tốt biết bao?

Dương Chu yên lặng suy nghĩ, hắn một đường chen đến dưới chân núi, hướng thủ sơn đệ tử lộ ra thân phận lệnh bài của của mình sau cấp tốc lên núi.

Bên trên đỉnh núi, Thanh Nhi cùng các đệ tử đang trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Trời cao ở xa, đứng ở chỗ này có khả năng nhìn xuống Kinh Thành, nhìn xuống dãy núi, nhưng bọn hắn vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Diệp Tầm Địch.

Dương Chu một đường thi triển bộ pháp võ học, dùng tốc độ nhanh nhất lên núi.

Lúc đi đến đỉnh núi, hắn thở hổn hển, hai tay chống đầu gối, hắn nhìn xung quanh, thấy Đạo Tổ cùng Diệp Tầm Địch kia còn chưa hiện thân, hắn thở dài một hơi.

Hô…

Gió lớn nổi lên, đệ tử Long Khởi quan ở bên trên đỉnh núi cảm thụ sâu nhất, bọn hắn dồn dập quay người, tìm kiếm bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy phần cuối rừng núi phương Nam có gió mạnh bao phủ tới, xen lẫn vô số lá cây, bùn đất, như là Trường Long kéo tới, bay lượn qua vùng trời Kinh Thành, hùng vĩ vô song, cấp tốc đi vào phía trên Long Khởi quan.

Oanh!

Lá cây, bụi đất bị thổi bay, một thân ảnh ngạo khí trùng thiên hiển lộ, chính là Diệp Tầm Địch.

Hắn trôi nổi ở trên không trung, người mặc cẩm bào màu trắng hoa văn màu lam, áo bào phần phật, bễ nghễ thiên hạ, như là Tiên Quân trên trời hạ phàm, vừa hiện thân đã rung động đến các đệ tử Long Khởi quan, bao gồm cả Thanh Nhi.

Dương Chu ngước nhìn Diệp Tầm Địch, âm thầm kinh hãi, khí phách người này cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn nghĩ tới Đạo Tổ.

Đạo Tổ mặc dù cao thâm mạt trắc, nhưng nhưng không có khí thế kinh khủng như thế.

Đạo Tổ thật có thể thắng sao?

Diệp Tầm Địch mở lời:

- Đạo Tổ, còn không hiện thân, trận chiến ngày hôm nay, cần phải để cho ta thống khoái một phen.

Tiếng của hắn vang vọng phía dưới bầu trời, để tất cả mọi người dưới núi, hoặc ở nội thành có thể nghe được.

Quyết chiến sắp đến.

Trong kinh thành, có không ít võ giả nhảy vọt đến mái hiên, trên tường thành quan chiến.

Hai mắt Diệp Tầm Địch chăm chú nhìn chằm chằm Long Khởi sơn bị sương mù vờn quanh, chiến ý trong mắt của hắn sắp ngưng thành thực chất.

Bỗng nhiên có một đạo thân ảnh bay ra khỏi sương mù, đằng vân giá vũ tới, chính là Khương Trường Sinh.

Dương Chu mắt thấy một màn này, không khỏi phấn khởi.

Thật chính là hắn!

Mặc dù đã sớm đoán được người mang mình tới Long Khởi quan là Đạo Tổ, nhưng lần nữa tận mắt nhìn thấy hình dáng của Đạo Tổ, hắn vẫn hết sức xúc động.

- Ngài nhất định phải thắng đó.

Dương Chu trong lòng quát, hai tay trong tay áo nắm chặt, nhiệt huyết dâng trào.

Chương 383: Khởi tử hồi sinh (1)

Khương Trường Sinh nhìn Diệp Tầm Địch hăng hái, trong lòng bùi ngùi mãi thôi.

Từng khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ lóe lên trước mắt hắn, thương hải tang điền, luôn có người đóng vai nhân vật giống nhau, luôn có chút tranh đấu vô cùng vô tận.

Diệp Tầm Địch nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nhăn mày lại, hắn nhìn không thấu công lực của Khương Trường

Sinh, hắn cũng không có bị vẻ ngoài trẻ tuổi của Khương Trường Sinh mê hoặc.

Tất cả mọi người ngước nhìn bọn hắn.

Dương Chu đi đến bốn sau lưng tên nam đệ tử, thấp giọng nói:

- Cược một lần không, cược giặt quần áo cho người thắng nửa năm, như thế nào?

Bốn tên đệ tử quay đầu nhìn về phía hắn, một người trong đó hỏi:

- Đánh cược như thế nào?

- Cược thắng bại không có ý nghĩa, Đạo Tổ không có khả năng bại, bại thì chúng ta cũng phải xong đời, liền cược đối phương chống bao lâu dưới tay Đạo Tổ? Mỗi người nói ra phạm vi thời gian đại khái, như thế nào?

Dương Chu thấp giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Thanh Nhi, sợ bị Thanh Nhi nghe được.

- Tốt! Ta cược thời gian là trong mười hơi thở.

- Mười hơi quá ngắn, lần trước đều đánh trong chốc lát, ta cược thời gian nửa chén trà nhỏ.

- Ngươi nói quá lập lờ nước đôi rồi.

- Ta cược thời gian trong vòng năm mươi hơi thở.

Thấy bốn vị đồng môn mở miệng, Dương Chu cũng đi theo mở lời:

- Ta đây cược thời gian ba mươi hơi thở.

Trước đó nhìn thấy Diệp Tầm Địch, hắn còn lo lắng cho Đạo Tổ, nhưng bây giờ chú ý của hắn đã ở trên cá cược, hắn thấy, hắn lựa chọn thời gian dài như thế thì được lợi lớn nhất.

Cùng lúc đó.

Khương Trường Sinh cùng Diệp Tầm Địch bay lên, bay tới không gian càng cao.

Hai người nhìn nhau không nói gì, Diệp Tầm Địch cũng không phải người nói nhiều, hắn lười nhác nói dọa, bắt đầu vận công.

Oanh!

Khí thế Diệp Tầm Địch tăng vọt, chân khí như khí diễm màu trắng lượn lờ quanh người, kinh động biển mây trên trời, tầng tầng lực trùng kích quét ngang các phương thiên địa, hình thành một cái tiếp một cái vòng khí lưu mở rộng, bao phủ đến phần cuối thiên địa, cực kỳ hùng vĩ.

Hết thảy người quan chiến dưới núi, ở nội thành trông mong chăm chú nhìn.

Đại đa số người không phải lần đầu tiên thấy Đạo Tổ ra tay, nhưng mỗi một lần đều hết sức hưng phấn, dù sao điều này đại biểu lực lượng võ đạo Đại Cảnh mạnh nhất.

Diệp Tầm Địch đột nhiên phóng tới Khương Trường Sinh.

Ầm!

Đùi phải của hắn như roi quất vào trên cánh tay Khương Trường Sinh, trong chốc lát, hắn cảm giác được chân khí trên đùi phải trong nháy mắt tiêu tán.

Con ngươi của hắn bỗng nhiên co rụt lại, thầm nghĩ:

- Không hổ là Đạo Tổ.

Tâm tư như điện, trong lúc hắn suy tư, thân thể đã bộc phát ra thế công lăng lệ, cuồng mãnh, muôn vàn thối ảnh, quyền ảnh như cuồng phong bạo vũ rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Vô luận hắn tiến công như thế nào, cũng không cách nào phá vỡ vòng bảo hộ linh lực của Khương Trường Sinh.

- Mặc dù vừa đột phá, nhưng trên lực lượng xác thực không kém hơn Vu Tủng.

Khương Trường Sinh ở trong lòng tán thán, không hổ là Thiên Hải đệ nhất nhân.

Diệp Tầm Địch đột nhiên tan biến, Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, gió mạnh từ trên trời giáng xuống, thổi áo bào đến hắn bay phần phật, các đệ tử trên đỉnh Võ Phong đều cảm nhận được cảm giác áp bách lớn lao, đệ tử công lực thấp

càng bị ép tới nửa quỳ mà xuống, trong đó bao gồm cả Dương Chu.

Tất cả mọi người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, Dương Chu cũng quên đi tiền đặt cược.

Tất cả bọn hắn đều trừng to mắt, nghẹn họng nhìn trân trối.

Một tấm bia to lớn cổ lão do chân khí ngưng tụ mà thành từ trên trời giáng xuống, cự bia to lớn khó có thể tưởng tượng, chỉ là dưới đáy đã dài đến trăm trượng, rộng ba mươi trượng, thân bia hơi mờ, mặt ngoài khắc lấy rất nhiều đồ văn cổ quái, giống như chữ viết, lại như đồ án, tản ra khí tức vô tận thương mang, như thái sơn áp đỉnh, dùng uy thế bá đạo tuyệt đối ép xuống Khương Trường Sinh.

Oanh…

Cự bia vĩ ngạn trong nháy mắt ngừng ở trên không trung, Khương Trường Sinh dùng tư thế một tay chống trời, dễ dàng ngăn cản cự bia.

Sắc mặt Diệp Tầm Địch ở trong bia kịch biến, hắn cắn chặt răng, cự bia vĩ ngạn theo đó phá toái, hóa thành vô số lưỡi dao chân khí đáp xuống, oanh kích Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh giơ cao tay phải, vươn ra ngón trỏ, ngón giữa, hai ngón khép lại, linh lực hóa thành khí kình, dùng tốc độ cực nhanh bay lên, nhấc lên sóng gió kinh thế, hất bay vô số lưỡi dao chân khí.

Hai mắt Diệp Tầm Địch trợn to, phốc lần một tiếng, khí kình xuyên thủng bộ ngực của hắn, đều đánh tan chân khí dâng trào ở trong cơ thể hắn, máu vẩy trời cao.

- Làm sao có thể…..

Thân thể Diệp Tầm Địch bay vọt lên trên, tứ chi rủ xuống, mặt hắn lộ vẻ vẻ không thể tin được, ánh mắt rơi trên người Khương Trường Sinh ở phía dưới.

Hai người cách xa nhau mấy trăm trượng, hắn thấy được ánh mắt Khương Trường Sinh rất đạm mạc.

Hắn không cách nào hình dung loại ánh mắt này.

Giờ khắc này, hắn ngạo khí tự cho là đúng không còn sót lại chút gì.

Sợ hãi, tuyệt vọng trước đó chưa từng có xông lên đầu.

Lần này không giống với bất kỳ một lần chiến đấu nào ở dĩ vãng, hắn cảm giác mình thật có thể sẽ chết.

Thân thể của hắn bắt đầu hạ xuống, lưỡi dao chân khí đầy trời hóa thành mây khói tiêu tán.

Chiến đấu kết thúc.

Tất cả mọi người thấy Diệp Tầm Địch rớt xuống, sau đó bị Khương Trường Sinh tiếp được.

Khương Trường Sinh quay người, mang theo Diệp Tầm Địch bay trở về bên trong Long Khởi sơn, tan biến trong sương mù mịt mờ.

Trên đỉnh Võ Phong yên tĩnh.

Cũng là dưới núi trước bộc phát ra tiếng hoan hô chấn động trời cao.

Đạo Tổ lại thắng.

Mặc dù không có thấy rõ tình huống chiến đấu cụ thể, nhưng Diệp Tầm Địch ngưng tụ tấm bia đá tolớn để bọn hắn mở rộng tầm mắt, không uổng công đi chuyến này.

Đám võ giả đều đang cảm khái võ đạo hải dương mạnh mẽ, tuyệt học bực này quả thật chưa từng nghe thấy.

Cái tên Diệp Tầm Địch bị bọn hắn vĩnh viễn nhớ kỹ.

Dương Chu bừng tỉnh từ bên trong ngốc trệ, hắn đột nhiên hỏi:

- Thời gian bao lâu?

Một tên đệ tử bên cạnh nói:

- Không biết, vừa rồi ta thấy hơi choáng, nhưng hẳn là bên trong mười hơi.

Chương 384: Khởi tử hồi sinh (2)

- Tán dóc vô nghĩa, ta nghĩ là bên trong năm mươi hơi thở.

- Năm mươi hơi thở, ngươi thực có can đảm nói ra.

Dương Chu vốn định tranh luận, lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Hắn không quên được Diệp Tầm Địch biểu hiện rung động vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy mình đánh giá thấp võ đạo.

Đạo Tổ dễ dàng đánh tan Diệp Tầm Địch lại mạnh bao nhiêu? Trong đình viện, Diệp Tầm Địch bị vứt trên mặt đất, hắn nhịn không được ho ra một ngụm máu, rất chật vật.

Hắn không thể nào hiểu được.

Vẻn vẹn một chỉ, sao lại đánh tan một thân công lực của hắn?

Hắn chật vật nghiêng đầu đi, nhìn về phía Khương Trường Sinh, mong muốn mở miệng.

Bạch Kỳ ghé vào cách đó không xa, giễu cợt nói:

- Đừng hỏi nữa, một chiêu vừa rồi là Trần gia Khí Chỉ.

Trần gia Khí Chỉ?

Trần gia nào?

Kiếm Thần rơi xuống đất, cảm khái nói:

- Võ công của người này xác thực mạnh mẽ, ta cảm giác còn mạnh hơn Vu Tủng với trước.

Khương Trường Sinh ngồi dưới Địa Linh thụ, nói:

- Tám lạng nửa cân đi, luận trình độ chân khí cương mãnh, hắn không bằng Vu Tủng, nhưng võ học của hắn vừa rồi không chỉ là thoạt nhìn đơn giản như vậy, bia kia có thể trấn áp chân khí của võ giả, một khi bị ép vào bên trong, võ giả không chỉ bị thương, chân khí cả người đều phải ngưng kết, không thể thi triển, rất cao minh.

Kiếm Thần nghe xong, thầm than thế giới to lớn, thật không thiếu cái lạ.

Chỉ là vì sao Đạo Tổ có thể một tay tiếp được tuyệt học như thế?

Là bởi vì công lực kém quá xa, cho nên không hề bị ảnh hưởng?

Diệp Tầm Địch máu me đầy mặt, nằm rạp trên mặt đất, không thể đứng lên, hắn đau thương cười nói:

- Không nghĩ tới tuyệt học của ta bị tuỳ tiện đánh tan, Đạo Tổ, ngươi thật chính là Tam Động Thiên sao?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Không phải.

Diệp Tầm Địch nghe xong, thoải mái, nếu đối phương mạnh hơn hắn hai đại cảnh giới, hắn còn có thể tiếp nhận.

Hắn nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Mặc dù không chịu nổi một kích, nhưng ta thỏa mãn, đây là kết cục ta mong đợi, vì chiến mà chết….

Bạch Kỳ hưng phấn hỏi:

- Chủ nhân, vùi vào mộ anh hùng sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Mộ anh hùng là cho người muốn chết, người này có thiên tư vô song, cứ như vậy chết, rất đáng tiếc.

Hắn quyết định lưu Diệp Tầm Địch một mạng, dùng để về sau tiếp tục kiếm sinh tồn ban thưởng, mà yêu tộc đại họa sắp đến, Đại Cảnh cũng cần tích súc càng nhiều lực lượng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi muốn sống không?

Toàn thân Diệp Tầm Địch run lên, lại không trả lời ngay.

Khương Trường Sinh nói:

- Đã như vậy, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường, đi chết đi.

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch đột nhiên mở mắt, vội vàng nói:

- Chờ một chút.

Đình viện yên tĩnh.

Kiếm Thần yên lặng, ánh mắt Bạch Kỳ tràn ngập ý cười.

Diệp Tầm Địch cắn răng hỏi:

- Ta muốn sống…..

Một bình đan dược rơi ở trước mặt hắn, tiếng dược hoàn bên trong va chạm thân bình rơi vào trong tai hắn, tiếng vang rất lớn.

Bên ngoài kinh thành, bên trên một đỉnh núi cách xa mấy chục dặm, một đám võ giả yên lặng nhìn phương xa.

Trên bầu trời còn lưu lại dấu vết chiến đấu, biển mây bị xé nát thành từng mảnh từng mảnh.

Một người trong đó chậm rãi mở lời:

- Tam Động Thiên mạnh mẽ như thế?

Không người nào trả lời.

Một lát sau, một võ giả mới tự giễu nói:

- Các ngươi gặp qua Tam Động Thiên ra tay chưa?

Đúng vậy.

Bọn hắn căn bản phỏng đoán không được Tam Động Thiên mạnh bao nhiêu.

Trong nhận thức của bọn hắn, chỉ biết phía trên Nhị Động Thiên chính là Tam Động Thiên, Tam Động Thiên cụ thể mạnh cỡ nào, bọn hắn căn bản không rõ ràng.

- Đi thôi, Diệp Tầm Địch bị bại nhanh như vậy, kế hoạch của chúng ta nhất định phải trì hoãn.

Võ giả dẫn đầu hít sâu một hơi, trầm giọng nói, những người khác không có ý kiến.

Bọn hắn cấp tốc rời đi.

.....

【 Thuận Thiên năm mười một, Thiên Hải đệ nhất nhân Diệp Tầm Địch đến đây khiêu chiến, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông khởi tử hồi sinh 】 .

Nhìn dòng nhắc nhở này, Khương Trường Sinh hứng thú.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ thần thông, hắn hôm nay có thể làm được nhất tâm đa dụng, không lo lắng Diệp Tầm Địch thừa cơ ra tay, mà Diệp Tầm Địch không có năng lực ra tay.

Khởi tử hồi sinh, tên như ý nghĩa, có thể làm cho người chết phục sinh, bất quá có hạn chế nhất định, kia chính là người chết do lý do không bình thường, đồng thời hồn phách còn chưa rời khỏi cơ thể, thế thì có thể khởi tử hồi sinh, không có số lần hạn chế, nhưng nếu thọ hạn đã tới, thần thông này không cứu được.

Chết sống có số, Đại La thần tiên cũng cứu không được.

Thật là thần thông.

Nói cách khác, nếu người bên cạnh hắn bị giết, chỉ cần hắn kịp thời chạy tới, là có thể cứu sống, mà lại không chỉ một lần.

Rất mạnh.

Đây cũng là thủ đoạn cao cường có thể để cho hắn kiếm bạo trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh mở to mắt, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tầm Địch trở nên ôn hòa.

Trong mắt hắn, trên người Diệp Tầm Địch lóe lên bốn chữ lớn.

Sinh tồn ban thưởng.

Bồi dưỡng cho thật tốt, thu hoạch theo định kỳ.

Khương Trường Sinh vui vẻ suy nghĩ.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Màn đêm buông xuống, Diệp Tầm Địch đã có thể ngồi, bắt đầu vận công chữa thương.

Tâm tư của hắn cũng sinh động.

Trong đình viện này lại còn có một vị cao thủ Động Thiên cảnh, xem ra Đạo Tổ cũng không phải người hiếu sát.

Thân là võ si, hắn đã quên sỉ nhục của bại trận, bây giờ nghĩ chính là có thể đi theo Đạo Tổ tập được mạnh hơn võ đạo hay không.

..

Thuận Thiên năm mười hai, đầu năm.

Thanh Nhi mang theo Dương Chu đi qua thiên kiều, đi vào bên trên Long Khởi sơn, bọn hắn cũng không có tiến vào trong đình viện của Khương Trường Sinh, mà là đi vào một mảnh trống trải.

Dương Chu nguyên lai tưởng rằng muốn gặp Đạo Tổ, rất xúc động, nhưng hắn thấy lại là một người khác.

Diệp Tầm Địch.

Dương Chu trừng to mắt, nhịn không được nói:

- Ngươi không chết?

Mặt Diệp Tầm Địch không biểu tình, mở lời:

- Là hắn?

Thanh Nhi gật đầu nói:

- Ừm, là hắn, ngươi hãy chờ xem.

Nói xong, Thanh Nhi quay người rời đi, lưu lại Dương Chu ngơ ngác.

Chương 385: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (1)

- Kể từ hôm nay, ta tới truyền thụ cho ngươi võ đạo, Đạo Tổ đã yêu cầu ta, ta sẽ không đối xử tử tế với ngươi, cuộc sống thống khổ tập võ của ngươi sắp bắt đầu, chuẩn bị xong chưa?

Diệp Tầm Địch nhìn chằm chằm Dương Chu, lạnh giọng nói, trong lòng hắn rất khinh thường.

Đạo Tổ nói kẻ này chính là tư chất thiên hạ đệ nhất, nhưng hắn tạm thời không có nhìn ra thành tựu gì.

- Truyền thụ một thân tuyệt học của ngươi cho hắn, về sau ta cũng sẽ chỉ bảo ngươi, nếu như ngươi có thể nuôi dưỡng được một tên cường giả vô địch, mới hay là người võ đạo đại thành chân chính, không chỉ là chính mình mạnh mẽ, dạy dỗ đồ đệ cũng rất mạnh mẽ.

Tiếng nói Đạo Tổ còn vang ở bên tai, trong lòng Diệp Tầm Địch dấy lên đấu chí.

Hắn nhất định phải học được Trần gia Khí Chỉ.

Dương Chu bị hắn nói đến trong lòng cảm thấy sợ hãi, thận trọng nói:

- Ngươi… Ngươi sẽ không đánh ta đó chứ?

Diệp Tầm Địch khẽ nói:

- Vậy thì tới đánh một trận.

Chẳng biết tại sao, hắn nhìn tiểu tử này đã cảm thấy khó chịu không hiểu từ đâu ra.

- A?

Trong đình viện.

Kiếm Thần nhịn không được hỏi:

- Diệp Tầm Địch có thể giết chết Dương Chu hay không?

Ấn tượng của hắn dành cho Dương Chu không tệ, lại thêm thiên phú của Dương Chu, hắn không đành lòng thiên tài như thế bị đánh chết.

Khương Trường Sinh nói:

- Sẽ không, Diệp Tầm Địch không có lỗ mãng như vậy.

Chết cũng có thể cứu.

Kiếm Thần nghe xong, chỉ có thể thôi.

Bạch Kỳ ngáp một cái, nhìn về phía Hoàng Thiên, Hắc Thiên, bên trong ánh mắt toát ra vẻ chờ mong.

Nó chờ mong hai tiểu gia hỏa này sớm ngày quật khởi, đến lúc đó có khả năng luận bàn một chút cùng Dương Chu.

Hai con mèo đã sớm đã đi vào con đường tu yêu, nhưng yêu tộc tu hành ở giai đoạn đầu rất chậm, cần thời gian tích lũy, đây cũng là nguyên nhân yêu thú có tuổi thọ dài hơn nhân tộc, trời xanh rất công bằng.

Nhân tộc có thiên tư vượt qua yêu tộc, nhưng tuổi thọ không bằng yêu tộc.

Thời gian một nén nhang sau.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở mắt, tan biến tại chỗ cũ.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ tựa hồ cảm nhận được cái gì, đuổi theo.

Diệp Tầm Địch ngồi xổm ở trước mặt Dương Chu, vận công chữa thương, mũi hắn mặt tràn đầy mồ hôi lạnh, hai tay đều đang run rẩy.

- Không thể nào…..

Diệp Tầm Địch âm thầm hoảng hốt.

Khương Trường Sinh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, nâng tay phải lên, nhắm ngay Dương Chu, thi triển thần thông, linh lực hóa thành hào quang màu xanh, rơi vào trên người Dương Chu.

Diệp Tầm Địch quay đầu, mặt mũi tràn đầy xấu hổ, chân tay luống cuống.

Đúng lúc này, Dương Chu ho khan, Diệp Tầm Địch thấy thế trừng to mắt.

- Làm sao có thể….. Hắn không phải đã chết à…..

Trong lòng Diệp Tầm Địch hoảng sợ suy nghĩ.

Dương Chu mở to mắt, nhìn thấy Diệp Tầm Địch, dọa đến lui lại, cực kỳ sợ hãi.

- Đạo Tổ! Hắn muốn giết ta! Ta không muốn luyện võ với hắn.

Dương Chu kêu khóc, đáng thương nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhưng ngươi còn chưa có chết đây.

Hắn ý vị thâm trường lườm Diệp Tầm Địch một cái, dọa Diệp Tầm Địch giật mình.

- Cứ nghe lời ta, chớ có cô phụ cơ duyên như thế.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời này liền rời đi, lưu lại Diệp Tầm Địch với vẻ mặt đầy phức tạp.

Diệp Tầm Địch dám khẳng định, Dương Chu vừa rồi quả thật bị hắn vô ý đánh chết, chủ yếu là thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn, lại cảm thấy tiểu tử này còn chưa thể hiện ra thiên tư, kết quả không để ý, liền đánh chết Dương Chu.

Giờ khắc này, ngoại trừ kính sợ Đạo Tổ thần thông quảng đại, trong lòng Diệp Tầm Địch tràn ngập áy náy cùng vui mừng trước nay chưa có.

Đời này của hắn không biết từng giết bao nhiêu kẻ địch, nhưng đây là lần đầu tiên hắn dạy người tập võ, Dương Chu tương đương với đồ đệ của hắn, hắn vậy mà lỡ tay đánh chết đồ đệ của mình…..

Hắn càng nghĩ càng khó chịu.

Dương Chu đi tới, thận trọng nói:

- Tiền bối, ta có thể nghỉ ngơi một chút không? Vừa rồi thật sự rất đau.

Nhìn hắn sưng mặt sưng mũi, Diệp Tầm Địch lần đầu mềm lòng, nỗ lực gạt ra nụ cười, nói:

- Ngươi nghỉ ngơi đi.

Hắn cười còn khó coi hơn khóc, dọa Dương Chu khẽ run rẩy.

- Được rồi, ta vẫn tiếp tục luyện đi….

- Không sao đâu, ngươi nghỉ ngơi đi.

Một bên khác.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần đi theo Khương Trường Sinh trở lại trong sân.

Kiếm Thần rầu rĩ nói:

- Diệp Tầm Địch chẳng lẽ không dạy qua đồ đệ?

Khương Trường Sinh nói:

- Mọi thứ luôn có lần đầu tiên, nhìn lại một chút biểu hiện của hắn đi.

Chính là bởi vì có thần thông khởi tử hồi sinh, hắn mới dám bỏ mặc Diệp Tầm Địch, nếu như lại có lần tiếp theo, vậy hắn sẽ không bỏ qua cho tên kia.

Còn về Dương Chu, quả thật có chút có lỗi với hắn, nhưng thân là võ giả, tương lai còn có yêu tộc đại họa đến, sớm một chút trải nghiệm sinh tử có thể làm cho hắn thuế biến, cải biến tính cách cà lơ phất phơ.

Ngày thứ hai, giữa trưa.

Dương Chu lần nữa đi vào Long Khởi sơn tập võ, Diệp Tầm Địch lo lắng hắn bởi vì chấn thương lần nữa bỏ mình, trắng đêm khó ngủ, một mực chờ đến hắn xuất hiện, mới yên tâm.

Hả?

Diệp Tầm Địch bỗng nhiên động dung.

- Chân khí của hắn…..

Trong lòng Diệp Tầm Địch nhấc lên kinh đào hải lãng, vẻn vẹn một đêm, chân khí trong người Dương Chu vậy mà tăng trưởng gấp bội, cho dù đối với hắn mà nói, vẫn không đáng giá nhắc tới, nhưng đặt ở cảnh giới của Dương Chu, xác thực không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ…..

Diệp Tầm Địch suy nghĩ cái gì, vội vàng vẫy tay, Dương Chu hấp tấp chạy đến trước mặt hắn. Tiểu tử này không tim không phổi như thế, hắn thấy là thân thể của mình quá yếu, cho nên hắn quyết định tập võ thật tốt.

Trước trở thành võ giả cường đại giống như Diệp Tầm Địch, lại đuổi theo Đạo Tổ. Diệp Tầm Địch bắt lấy bả vai Dương Chu, quan sát tỉ mỉ, càng xem càng kỳ lạ.

- Không sai….. Tuyệt đối không sai….. Đây cũng là võ đạo thánh thể trong truyền thuyết…..

Diệp Tầm Địch kích động nói, ánh mắt nhìn về phía Dương Chu hết sức kích động, giống như đang nhìn thấy trân bảo hiếm thấy nào đó.

Chương 386: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (2)

Dương Chu bị hắn hù dọa, đều nổi da gà, hắn trước kia nghe mấy lão ca trong sòng bạc nói qua, có chút nam nhân ưa thích…..

Diệp Tầm Địch cười to, hắn buông hai tay ra, ánh mắt nhìn về phía Dương Chu tràn ngập chờ mong, cười nói:

- Kể từ hôm nay, ta truyền thụ cho ngươi võ đạo thượng cổ, ngươi chắc chắn danh chấn trong nước ngoài biển, không, ngươi sẽ chấn kinh toàn bộ thiên hạ.

Dương Chu bị hắn nói đến nhiệt huyết dâng trào.

Ôi không.

Tiểu gia lợi hại của ta như thế?…

Đầu tháng sáu, hoàng đế hạ đạt quân lệnh.

Sau khi Tống Ly nhận lệnh, dùng danh nghĩa Hải Lộ đô đốc bắt đầu xuất chinh, Khương Tiển, Bình An đi theo ra ngoài, một trăm chiếc thuyền lớn theo hải dương đi lên.

Từ khi Đại Cảnh khai chiến đến nay, mới hơn một năm, Đại Cảnh đã chiếm đoạt mười phương vương triều, mở rộng bản đồ, toàn bộ phương Nam của đại lục đã bị Đại Cảnh công chiếm.

Số lượng lớn văn võ bị điều động đến vùng đất mới, chuẩn bị cầm quyền.

Từ Thiên Cơ suất lĩnh năm mươi vạn Thiên Sách quân tiến đến bắc cảnh Đại Cảnh, mục tiêu kế tiếp chính là Đông Hải vương triều.

Tháng chín.

Thiên Sách quân đã đóng quân ngay biên cảnh sát Đông Hải vương triều, Thuận Thiên hoàng đế điều động sứ thần thuyết phục Đông Hải hoàng đế, thậm chí còn nhắc đến nhân gian đại họa sắp đến.

Nhưng Đông Hải hoàng đế không tin, còn rất cường ngạnh từ chối sứ thần.

Thuận Thiên hoàng đế không rõ Đông Hải vương triều ỷ vào đâu, nhưng hắn cũng sẽ không sợ, Thiên Sách quân bây giờ có mười bốn vị Thần Nhân, cũng sẽ không sợ Đông Hải vương triều.

Vạn Lý điêu trong mấy ngày đã truyền thánh chỉ đến tiền tuyến.

Khai chiến!

Chiến tranh vận triều lần nữa bùng nổ.

Cùng lúc đó, Khương Tiển, Bình An cũng thông qua hải dương, vây quanh giải đất duyên hải của Đông Hải vương triều, hai quân giáp công.

Đông Hải vương triều sớm có đề phòng, chỗ duyên hải lại có Kim Thân cảnh trấn giữ.

Trong đình viện.

Thuận Thiên hoàng đế đang kể rõ việc này cho Khương Trường Sinh nghe, phòng Đông Hải vương triều có thế lực hải dương giúp đỡ, hắn để Già Diệp thần tăng tự mình chạy tới chiến trường, trợ giúp Thiên Sách quân, để phòng Càn Khôn cảnh ra tay, nhưng chỗ chiến trường của hai người Khương Tiển càng thêm nguy hiểm, bởi vì cách hải dương càng gần.

Khương Trường Sinh cảm thấy cũng là thời điểm bắt lại Đông Hải vương triều, hắn nhìn về phía Kiếm Thần, nói:

- Ngươi lại đi một lần đi, nếu Đông Hải không có Càn Khôn cảnh, ngươi không cần ra tay, nếu có, ngươi chỉ cần đối phó Càn Khôn cảnh.

Kiếm Thần sớm đã phụng hắn làm chủ, lúc này gật đầu, đứng dậy, tan biến trên mái hiên.

Trong lòng Thuận Thiên hoàng đế mừng như điên, hắn tâm tâm niệm niệm Kiếm Thần cuối cùng hiệu lực vì Đại Cảnh, mặc dù nghe lời Đạo Tổ, nhưng kết quả giống nhau, sao hắn có thể không thích?.

- Đúng rồi, Dương Chu kia có lai lịch ra sao, trẫm vừa rồi đi tới gặp hắn tập võ cùng một tên nam tử, nam tử kia chẳng lẽ là Diệp Tầm Địch?

Thuận Thiên hoàng đế tò mò hỏi.

Nhìn thấy Diệp Tầm Địch không chết, Thuận Thiên hoàng đế rất xúc động, chẳng qua khắc chế rất khá.

Khương Trường Sinh nói:

- Dương Chu là một tên thiên tài ta phát hiện từ trong Đông Lâm châu, đại ca hắn đang khảo thủ công danh, sang năm có thể tham gia thi đình, tóm lại, hắn là người Đại Cảnh thuần khiết.

Thuận Thiên hoàng đế kính nể nói:

- Đạo Tổ, ngài thật sự lợi hại, đợi ở trên núi lại có thể thấy rõ thiên hạ.

Khương Trường Sinh lườm hắn một cái, tức giận nói:

- Cút đi, tiểu tử thúi, đừng chậm trễ ta luyện công.

- Được rồi!

Bị Khương Trường Sinh mắng một tiếng, Thuận Thiên hoàng đế không chỉ không tức giận, ngược lại càng cao hứng hơn.

Trước khi đi, hắn còn khiêu khích giương giương cằm với Bạch Kỳ.

Đợi hắn rời đi, Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Thái Tông hoàng đế cũng không có hạnh phúc như hắn, Động Thiên cảnh, Càn Khôn cảnh vì hắn chinh chiến, cho dù là đầu heo cũng có thể thống nhất thiên hạ.

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, thủ giang sơn có đôi khi càng khó hơn tranh đấu giành thiên hạ, hắn văn trị không sai, không kém hơn Tử Ngọc.

Hắn ở trong lòng vận dụng hương hỏa diễn toán.

- Ta muốn biết thế lực duy trì Đông Hải vương triều tổng cộng cộng lại mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 6200000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

- Ta muốn biết Vô Cực hải minh mạnh bao nhiêu?-.

【 Cần tiêu hao 6170000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Không hổ là bá chủ trên biển, Vô Cực hải minh đều bắt kịp một phần mười Võ Đế đảo.

Mặc dù không rõ ràng Vô Cực hải minh vì sao nhất định phải có Tụ Yêu châu, nhưng hắn rất tình nguyện thấy Vô Cực hải minh trước đi tìm cái chết.

Trước khi yêu tộc đại họa đến, hắn cũng chỉ có thể mạnh lên.

Một bên khác.

Diệp Tầm Địch cùng Dương Chu sóng vai tĩnh toạ, tư thế vận công đều giống như đúc.

Chín tháng trôi qua, quan hệ của hai người tăng nhanh như gió, đã tình như sư đồ, từ ban đầu bị đánh ngất xỉu, Dương Chu phát hiện Diệp Tầm Địch giống như biến thành người khác, rất ôn hòa đối với mình, mặc dù không hiểu, nhưng hắn hết sức hưởng thụ.

Được Diệp Tầm Địch dạy bảo, Dương Chu đã trải qua sơ bộ nắm giữ thượng cổ võ đạo.

Hoang Đạo Thần Nguyên Công.

Cái này khiến Diệp Tầm Địch rung động lại vui mừng.

Diệp Tầm Địch lúc trước tu hành Hoang Đạo Thần Nguyên Công, dùng mấy năm mới vừa tìm thấy đường, trăm năm mới đại thành.

So với Dương Chu, hắn đột nhiên cảm giác được tư chất của mình quá bình thường.

Suy nghĩ kỹ một chút thì đúng như thế, hắn chẳng qua là ngộ tính trác tuyệt, nương tựa theo đủ loại cơ duyên đi đến hôm nay, thiên phú bản thân hắn không coi là kiệt xuất.

Dương Chu khác biệt, là võ đạo thánh thể hắn nhận định, có được tiềm lực không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc này, hai người mở to mắt, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt của bọn hắn xuyên qua sương mù, cảm nhận được khí vận thiên địa đang biến hóa.

Dương Chu vẫn lần đầu tiên cảm nhận được thiên địa khí vận biến hóa, hắn tò mò hỏi:

- Sư phụ, thiên tượng như vậy là vì cớ gì?

Diệp Tầm Địch ngửa đầu, nói:

- Chỉ là có người đột phá mà thôi.

Chương 387: Khai sáng đế hoàng chi phong (1)

- Hi vọng ta về sau đột phá cũng có thể khí phái như thế.

Dương Chu cảm khái nói, có thể dẫn tới khí vận thiên địa biến hóa, há không phải nói cho người tập võ khắp thiên hạ rằng ta muốn hoành không xuất thế?

Hắn chỉ ngẫm đã hết sức hăng hái.

Diệp Tầm Địch bình tĩnh nói:

- Sẽ có ngày đó, thanh thế của ngươi sẽ càng thêm bao la.

Hắn rất rõ ràng thiên tư Dương Chu mạnh bao nhiêu.

Dương Chu tò mò hỏi:

- Sư phụ, đối phương đột phá tới cảnh giới gì?

Diệp Tầm Địch trả lời:

- Kim Thân.

- Há, cái kia không là cái gì.

Tầm mắt Dương Chu hiện tại rất cao, dù sao hắn cũng đi theo cao thủ Nhị Động Thiên tập võ.

Diệp Tầm Địch tiếp tục nói:

- Kim Thân mặc dù chỉ đến như thế, nhưng đối phương chính là yêu vật, cũng có chút đặc thù, xem ra yêu vật trên phiến đại lục này muốn quật khởi, trước đó ta cảm nhận được một tôn yêu vật Càn Khôn cảnh.

Dương Chu còn chưa từng nghe nói nhân gian đại họa, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều.

Hai sư đồ tiếp tục tu hành Hoang Đạo Thần Nguyên Công.

.....

Long Mạch đại lục, phương Bắc, Đại Tề hoàng triều.

Đại Tề là khí vận hoàng triều duy nhất có khí vận kéo dài bên trên Long Mạch đại lục, khi ánh mắt khắp thiên hạ đều bị Đại Cảnh, Đông Hải vương triều hấp dẫn, bọn hắn một mực lặng lẽ lớn mạnh.

Mấy chục năm qua, Đại Tề hiện ra rất nhiều thiên tài, khiến cho võ đạo lại nghênh đón độ cao mới.

Hoàng thành, trong hoàng cung.

Đại Tề hoàng đế cao tuổi ngồi ở trước bàn, nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt rời rạc.

Một thiếu niên hoàng tử bước nhanh tiến đến, đi đến trước mặt hắn, cung kính hành lễ.

Đại Tề hoàng đế thu hồi tầm mắt, nhìn về phía hoàng tử thiếu niên:

- Hằng Nhi, tư chất võ đạo của ngươi bất phàm, có nguyện trước lãnh binh chinh chiến?

Nghe vậy, Tề Hằng nhíu mày, nói:

- Phụ hoàng, ngài hi vọng ta làm tướng quân chinh chiến thiên hạ?

Đại Tề hoàng đế chầm chậm nói:

- Này có cái gì không tốt, làm thiên tử, tuổi thọ không hơn trăm, làm tướng quân, phiên vương, tập võ tăng thọ, dùng tư chất của ngươi, tiêu sái hai trăm năm không phải việc khó.

Tề Hằng quật cường nói:

- Ta không, phụ hoàng, ngài không phải đã nói, có khả năng tranh vị trí thái tử à, ngài bây giờ muốn khuynh hướng nhị ca?

Đại Tề hoàng đế thở dài nói:

- Thời gian không đủ, vận triều ở bên trên đại lục chinh phạt không ngừng, yêu họa trên biển liên tục, Hằng Nhi, Đại Tề không đánh cược nổi.

Tề Hằng yên lặng.

Đại Tề hoàng đế nói:

- Trẫm ban thưởng ngươi mười vạn Huyền binh, ngươi lại lãnh binh Tây Hành, chinh phạt yêu thú, giải cứu bách tính ở Tây Cảnh đang chịu khổ gặp nạn.

Tề Hằng hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu.

Sau khi tiếp nhận binh phù, hắn quay người rời đi, đi ra ngự thư phòng, hắn lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

.....

Đại Cảnh, trên triều đình, quần thần xúc động, văn võ bá quan đều khuyên can hoàng đế.

- Trẫm đã tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương, công lực đã đạt đến Hóa Cảnh, dù cho là Càn Khôn cảnh, trẫm cũng có thể địch, trẫm gia nhập, có thể khai sáng võ đạo chi phong hoàn toàn mới cho Đại Cảnh, cũng có thể dùng lực áp bách càng lớn đánh tan Đông Hải vương triều.

Thuận Thiên hoàng đế người mặc long bào ngạo nghễ nói, hắn hai mươi hai tuổi chính là đang ở thời điểm hăng hái.

Hắn muốn ngự giá thân chinh.

Trần Lễ mở lời:

- Bệ hạ, Đông Hải vương triều tất có thế lực hải ngoại duy trì, nếu ngài ra ngoài, bọn hắn nhất định vây công ngài.

Lời hắn nói được quần thần tán thành, bây giờ quốc lực Đại Cảnh vững bước bay lên, khí vận hùng hậu, hoàng đế không thể có sơ xuất.

Chủ yếu là hoàng đế tuổi còn rất trẻ, dòng dõi cũng còn nhỏ tuổi, nếu thật xảy ra chuyện, khó kế thừa đại thống.

- Trẫm đã quyết ý, chớ có lại khuyên, đầu tháng sau, trẫm sẽ dẫn một vạn tinh nhuệ, đi tiền tuyến.

Thuận Thiên hoàng đế vung tay áo nói, không cho phản bác.

Quần thần hai mặt nhìn nhau.

Sau khi tảo triều kết thúc, Trần Lễ tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh, nói việc này.

Khương Trường Sinh cũng không kỳ lạ, cười nói:

- Hắn có một thân công lực cái thế, há có thể không cần, đó không phải uổng phí tấm lòng thành của Nhân Vương?

Trần Lễ nhíu mày, muốn nói lại thôi.

- Đến lúc đó ta sẽ cho hắn cẩm nang.

Nghe thấy Khương Trường Sinh nói vậy, mặt mày Trần Lễ hớn hở, lúc này đồng ý.

Hai người chào hỏi trong chốc lát, Trần Lễ rời đi.

Bạch Kỳ cảm khái.

- Người này không phải do hoàng đế phái tới đó chứ?

Khương Trường Sinh nói:

- Không phải, bất quá cũng không quan trọng, hoàng đế có thể có quyết tâm giống như thế này, ta hết sức vui mừng, có lẽ từ

đó hoàng đế Đại Cảnh có nghênh đón diện mạo mới.

Nhất quốc chi quân, võ công cái thế, lực uy hiếp khó có thể tưởng tượng.

Mà Thuận Thiên hoàng đế đi chiến trường, vừa hấp dẫn cao thủ Vô Cực hải minh vây công.

Bạch Kỳ cười nói:

- Hoàng đế biết đánh nhau nhất ở bên trên đại lục sắp ra sân.

Khương Trường Sinh nhắm mắt cười một tiếng.

Một lát sau, Diệp Tầm Địch trở về.

Hắn đi đến góc đình viện bắt đầu tĩnh toạ, tháng ngày của hắn hiện tại hết sức phong phú, một bên khôi phục công lực, một bên dạy bảo Dương Chu, hắn đã quên Thiên Hải, ít nhất tạm thời không muốn trở về.

Đầu tháng mười hai, hoàng đế mang theo một vạn Thuận Thiên quân rời khỏi Kinh Thành, một đường lên phía bắc.

Thuận Thiên quân chính là hắn những năm qua chuyên môn trù bị, số lượng chỉ có một vạn, tất cả đều là cao thủ.

Cùng lúc đó, hai phía chiến trường Đông Hải vương triều đều lâm vào bên trong quyết chiến, số lượng lớn Thần Nhân dũng mãnh tiến ra từ bên trong Đông Hải vương triều, thậm chí không thiếu Càn Khôn cảnh, Kim Thân cảnh, Vô Cực hải minh xem như triệt để duy trì Đông Hải vương triều.

Đại Cảnh mạnh mẽ để các triều không có kỳ lạ, thế nhưng Đông Hải vương triều mạnh mẽ lại làm người cảm thấy ngoài ý muốn.

Do có người hữu tâm tận lực rải tin tức, khắp thiên hạ đều biết hiểu Đông Hải vương triều cấu kết thế lực hải ngoại, trong lúc nhất thời, hướng gió người trong thiên hạ thay đổi. Bị Đại Cảnh thống nhất, chẳng qua là tranh đấu quyền lực trong đại lục, nếu bị hải ngoại thống nhất, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác biệt.

Trước khi Thuận Thiên hoàng đế đi, được Khương Trường Sinh cho một cái cẩm nang, cho nên Khương Trường Sinh

bình thường cũng không có tận lực quan tâm hắn.

Chương 388: Khai sáng đế hoàng chi phong (2)

Thời gian trôi qua.

Thuận Thiên năm mười ba, ngày tân xuân.

Tân xuân một năm này, rất quạnh quẽ, không có Thuận Thiên hoàng đế đến đây sôi nổi bầu không khí.

Bạch Kỳ đề nghị nhường Dương Chu tới, Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Diệp Tầm Địch tiến đến tìm Dương Chu, Thanh Nhi, Minh Nguyệt cũng tới, bày một bàn đầy món ngon.

Nhìn Minh Nguyệt già nua, trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái.

Nhớ ngày đó, vì thí nghiệm Huyễn Thần đồng, hắn tìm đến Vạn Lý, Minh Nguyệt luyện tập, vì đền bù bọn hắn, truyền thụ cho bọn hắn võ nghệ, ba người cũng tính như có danh sư đồ, đã nhiều năm trôi qua, Vạn Lý đã qua đời, Minh Nguyệt cũng sắp đến đại nạn.

Dương Chu nhìn thấy Khương Trường Sinh rất khẩn trương, cũng may hai vị sư phụ đều ở đây, hắn bắt đầu trò chuyện cùng Bạch Kỳ, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với Yêu Lang này.

Khương Trường Sinh lắc lư chén rượu, cười nói:

- Ta phát hiện ta càng ngày càng yêu nhớ nhung quá khứ, trăm năm trước…..

Thanh Nhi, Minh Nguyệt nghiêm túc nghe hắn giảng giải chuyện cũ, Thanh Nhi cảm nhận được sự cô độc trên người Khương Trường Sinh, tâm tình phức tạp.

Minh Nguyệt thì hoài niệm, nàng biết được mình sống không được bao lâu, cho nên hết sức trân quý lần ngày hội cùng chung với nhau kiểu này.

Diệp Tầm Địch một mình uống vào rượu buồn, nghe Khương Trường Sinh kể chuyện, hắn cũng nhớ tới những cố nhân trước kia.

Hắn là võ si, từ nhỏ phụ mẫu đã mất, phiêu bạt thiên hạ, bên trên con đường tập võ gặp phải cố nhân thì phần lớn chết oan chết uổng, hắn để lòng của mình say đắm vào trong võ đạo, không đi nghĩ những chuyện kia.

Tối nay lại khơi gợi lên hồi ức cho hắn.

Minh Nguyệt bưng chén rượu lên, nói:

- Chúng ta bất hiếu, không thể bồi ngài đi qua xuân thu càng nhiều, đa tạ ngài chiếu cố kiếp này.

Nàng mời rượu xong, uống một hơi cạn sạch.

Một đêm này mặc dù không có náo nhiệt như trước, lại làm cho Khương Trường Sinh cảm thấy ấm áp.

Hắn hiện tại đột nhiên cảm thấy có người làm bạn Trường Sinh mới càng có ý nghĩa, nhận thức được trăm vị cyar nhân gian, làm bạn cố nhân sinh tử luân hồi, có lẽ đây cũng là tâm cảnh mà thành tiên cần phải trải qua.

Liên miên…

Đông Hải vương triều, biên giới tây nam.

Hoang nguyên vô biên, thây phơi khắp nơi, phía dưới hoàng hôn, đếm không hết binh sĩ còn đang chém giết lẫn nhau, Thần Nhân giao chiến trên không trung, chiến hỏa liên miên bất tận.

Thuận Thiên hoàng đế mặc một bộ long bào màu đen, đại chiến với ba tôn Kim Thân ở trên bầu trời, công lực có thể so với Càn Khôn cảnh khiến cho hắn thi triển võ học thẳng thắn thoải mái, công lực sục sôi.

Song chưởng hắn đánh ra, chân khí hóa thành sóng biển, chấn động đến ba tôn cao thủ Kim Thân cảnh phun máu bay ngược.

Thuận Thiên hoàng đế phất tay áo thu tay lại, càn rỡ cười to nói:

- Đông Hải Kim Thân cảnh chí có chút thực lực ấy?

Các tướng sĩ Đại Cảnh phía dưới đang chém giết lẫn nhau thấy hoàng đế lợi hại như thế, sĩ khí phóng đại.

Ba vị Kim Thân ổn định thân hình, lão giả dẫn đầu nghiến răng nghiến lợi nói:

- Đáng chết, tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương lại lợi hại như thế….

Thuận Thiên hoàng đế bễ nghễ nhìn bọn hắn, cảm xúc sục sôi.

Nguyên lai đây chính là nguyên nhân võ giả yêu thích tranh đấu.

Chiến đấu mới có thể để cho võ đạo có ý nghĩa.

Đây là trận chiến thứ nhất hắn tham gia, nhưng làm hắn mê muội.

- Rút lui!

Lão giả Kim Thân cao giọng hô, tiếng như lôi đình, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Thuận Thiên hoàng đế khinh miệt nói:

- Há lại là ngươi muốn lui liền lui?

Bả vai hắn lắc một cái, chân khí cùng khí vận dung hợp, lại hình thành một đầu Kim Long mắt thường có thể thấy vờn quanh quanh người, ngao khiếu thương khung.

Khí vận Chân Long.

Kim Long bỗng nhiên lao lên, Thuận Thiên hoàng đế tan biến trong đó, Kim Long vặn vẹo long thân khổng lồ đánh tới, thế không thể đỡ….

Bản thân hoàng đế Đại Cảnh tới chiến trận, cường đại diệt sát một tôn Kim Thân, mang theo đji quân đồ sát mười vạn đại quân Đông Hải.

Chiến báo này dùng tốc độ cực nhanh kinh động khắp thiên hạ.

Vương triều chi tranh bình thường, có khả năng có hoàng đế ngự giá thân chinh, mà đó cũng là được đại quân che chở, hoàng đế sẽ rất ít công kích ở phía trước, vận triều càng là vương triều có võ đạo cường thịnh, thực lực võ giả khó có thể

tưởng tượng, còn chưa bao giờ có tiền lệ hoàng đế vận triều đi đầu chiến đấu trên chiến trường.

Người Đại Cảnh biết được tin tức này, không khỏi reo hò.

Hình ảnh Thuận Thiên hoàng đế trong lòng bách tính bắt đầu thay đổi.

Một bên khác.

Khương Tiển, Bình An hợp lại, đánh tan mười tôn Kim Thân hợp lại, bắt đầu đánh hạ thành trì duyên hải, muốn ngăn cách Đông Hải vương triều với hải dương, tiến hành bắt rùa trong hũ.

Trận chiến vận triều này đi đến đỉnh phong trước nay chưa có, chiến trường nhiều đến trên trăm chỗ, binh lực tham gia vào vượt qua hai ngàn vạn, Đại Cảnh cũng hiện ra rất nhiều chiến tướng, Đông Hải vương triều cũng giống như thế.

Hướng đông Long Mạch đại lục, bên trên vô biên hải dương, từng chiếc từng chiếc thuyền biển đang lao nhanh, bên trên tàu thủy trung ương nhất, rất nhiều thân ảnh võ giả đang đứng.

Trong điện.

Đà chủ Trình Viêm đang hồi báo tình hình chiến đấu, hai phía có những cao thủ Vô Cực hải minh đang ngồi, ngồi ở trên ghế cao nhất chính là Bạch Mi lão tổ, bang chủ của Vô Cực hải minh.

Nghe nói hoàng đế Đại Cảnh lại có công lực Càn Khôn cảnh, cao thủ đang ngồi ở đây đều nghị luận ầm ĩ.

Bọn hắn phát hiện mình đánh giá thấp Đại Cảnh.

Bạch Mi lão tổ mở lời:

- Nói cách khác, ngoại trừ Đạo Tổ, Đại Cảnh bây giờ có hai vị Càn Khôn cảnh, còn có một vị Kiếm Thần Nhất Động Thiên đang đi theo quân đội Đại Cảnh?

Sắc mặt Trình Viêm nghiêm túc gật đầu, nói:

- Già Diệp thần tăng đã quyết tâm muốn duy trì Đại Cảnh, mặt khác, còn có một người, ta cực kỳ lo lắng.

- Diệp Tầm Địch, đến nay chúng ta đều không biết Diệp Tầm Địch có ngã xuống hay không, nhưng theo tình huống Kiếm Thần, Vu Tủng đến xem, Đạo Tổ sẽ hạ thủ lưu tình đối với cao thủ, Vu Tủng đã rời đi, Diệp Tầm Địch còn chưa hiện thân, ta lo lắng hắn và Kiếm Thần hiệu lực cho Đạo Tổ.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người động dung, ngay cả Bạch Mi lão tổ cũng mở to mắt.

Thực lực Diệp Tầm Địch không thể nghi ngờ, trước kia Thiên Hải đệ nhất nhân, danh chấn hải dương, sau khi thành tựu Nhị Động Thiên, thực lực càng khủng bố.

Chương 389: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (1)

- Cho dù Diệp Tầm Địch đã trở thành thủ hạ của Đạo Tổ, chúng ta cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Bạch Mi lão tổ chậm rãi mở lời, sắc mặt hắn đạm mạc, ánh mắt của hắn quét nhìn tất cả mọi người, tràn ngập ý lạnh.

- Mục tiêu của chúng ta cũng không phải tiến đánh Đại Cảnh Ti Châu, mà là trợ giúp Đông Hải vương triều, để Đông Hải vương triều không đến mức luân hãm, còn khi nào khởi xướng tổng tiến công, chờ Minh chủ trở về lại định.

Bạch Mi lão tổ tiếp tục nói, nói lời này làm cho thần kinh căng cứng của tất cả mọi người đều trầm tĩnh lại.

Bọn hắn cũng không muốn đi đối mặt Đạo Tổ, Diệp Tầm Địch.

Trình Viêm hỏi:

- Hoàng đế Đại Cảnh lên chiến trường, muốn đi giết hắn hay không, Đại Cảnh nhất định rung chuyển, có lẽ sẽ ngưng chiến.

Bạch Mi lão tổ bình tĩnh nói:

- Không đáng, một khi hoàng đế Đại Cảnh gặp nguy hiểm, Đạo Tổ cực có khả năng ra tay, điều động một vị Càn Khôn cảnh đi kiềm chế lại là được, nhớ kỹ, không thể giết hoàng đế, cũng không thể đánh lén Đại Cảnh, nhiệm vụ của chúng ta là ngăn cản Đại Cảnh, ngược lại chết cũng là người Đông Hải vương triều, đừng quên đại kế của Vô Cực hải minh.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trăm miệng một lời:

- Tuân mệnh!

….

Xuân đi thu tới.

Hơn nửa năm trôi qua, mùa thu đã đến.

Trong đình viện, Dương Chu đang truy đuổi Hoàng Thiên, Hắc Thiên, vượt tường, leo núi, nhanh như chim bay.

Diệp Tầm Địch ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, cảm khái nói:

- Đạo Tổ, hai con mèo nhỏ ngài nuôi không đơn giản.

Dương Chu sơ bộ nắm giữ võ đạo thượng cổ, nhưng đuổi không kịp hai con miêu yêu, cái này khiến Diệp Tầm Địch rất đỗi kỳ lạ.

Khương Trường Sinh nói:

- Bản thân chúng nó cũng không phải mèo bình thường.

Có thể bỏ qua Tụ Yêu châu mê hoặc, huyết mạch của Hoàng Thiên, Hắc Thiên chắc chắn đặc thù, chẳng qua là Khương Trường Sinh còn nhìn không thấu, hắn cũng lười tốn hao giá trị hương hỏa đi tính, ngược lại mèo đã thuộc về hắn.

Trong ngày thường, hắn cũng sẽ cho Bạch Long, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên ăn đan dược, cho nên yêu lực của hai tiểu gia hỏa một mực đang vững bước tăng lên.

Dương Chu đuổi một hồi lâu, cuối cùng bắt lấy cái đuôi của Hắc Thiên, bắt được một tay đầy lông.

Bạch Kỳ gấp, mắng:

- Tiểu tử thúi, đừng có làm nó bị trọc lông.

Dương Chu dừng lại, nhìn một tay đầy lồng mèo, hết sức khó xử, thậm chí không dám nhìn Khương Trường Sinh.

Hắc Thiên dừng lại, hung hăng kêu to, Hoàng Thiên đi lên cho nó ăn một bàn tay, chê nó không hăng hái.

Diệp Tầm Địch quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, ngài bồi dưỡng người, lại bồi dưỡng yêu, là vì cái gì?

Khương Trường Sinh nhìn tình cảnh vui đùa ầm ĩ, ánh mắt bình tĩnh, nói:

- Trên đời này phân tranh không ngừng, người tranh với người, người tranh cùng yêu, yêu tranh cùng thú, giống như trên đời này là nên tranh đấu không ngớt, ta mặc dù yêu thích thanh tu, nhưng cũng muốn mang đến tình cảnh khác cho cuộc sống này.

Nghe được lời này, Diệp Tầm Địch như có điều suy nghĩ.

Bạch Kỳ cũng không khỏi quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, không nghĩ tới Khương Trường Sinh còn có ý nghĩ như vậy.

Mặc dù theo Khương Trường Sinh một đoạn thời gian rất dài, nhưng nó phát hiện mình cũng không hiểu rõ Đạo Tổ, chẳng qua cảm thấy hắn ưa thích ẩn giấu thực lực, ưa thích Hiển Thánh, nhưng vẫn không rõ là sao người hắn lại buồn tẻ vô vị như thế, có được lực lượng tuyệt đối cường đại, lại luôn nghẹn ở trên núi.

Có lẽ hắn thật có lý tưởng lớn lao.

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi:

- Ngươi có biết sắp phát sinh nhân gian đại họa?

Diệp Tầm Địch lắc đầu nói:

- Không rõ ràng, hàng năm bế quan, vừa xuất quan đã bị người Vô Cực hải minh báo về chuyện của Xích Nguyệt lão tổ.

Khương Trường Sinh nói ra chuyện yêu tộc chí tôn, Thánh triều, Diệp Tầm Địch nghe nghe, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Nói xong lời cuối cùng, Khương Trường Sinh nói:

- Trường kiếp nạn này xưa nay chưa từng có, Thánh triều lại cách chúng ta cực xa, chờ chúng ta tìm tới, có lẽ Thánh triều

đã vong, cho nên ta muốn trợ giúp Đại Cảnh thống nhất thiên hạ, lại quét ngang vùng biển xung quanh, sáng tạo khí vận hoàng triều mới, thậm chí trùng kích Thánh triều, lưu lại một chốn cực lạc cho nhân tộc.

- Chỉ có trước bảo vệ nhân tộc, mới có tư cách cùng cơ hội truy cầu vạn tộc hài hòa.

Diệp Tầm Địch gật đầu, xác thực như thế.

Nếu như Thánh triều bị diệt, nhân tộc lại không có thế lực mới, như thế nào dừng chân?

Diệp Tầm Địch mặc dù không chút nào để ý về đại nghĩa nhân tộc, nhưng hắn cũng hiểu rõ đạo lý môi hở răng lạnh.

- Cho nên ngài mới gấp gáp bồi dưỡng Dương Chu?

Diệp Tầm Địch hỏi.

Dương Chu vừa rồi cũng nghe mê mẩn, nghe được sư phụ nhắc đến tên của mình, hắn khẩn trương, vừa khẩn trương, lại hưng phấn.

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, nhưng đây cũng là nguyên nhân ta lưu ngươi lại, cứu vớt nhân tộc, không thể dựa vào một người, cần nhờ rất nhiều người, nếu như các ngươi thành công, trăm ngàn năm về sau, các ngươi sẽ là anh hùng của nhân tộc, lưu danh sử sách, vĩnh viễn tồn tại trong dòng sông lịch sử.

Dương Chu nghe được lời này nhiệt huyết dâng trào, ngay cả Diệp Tầm Địch cũng có chút chờ mong.

Dùng võ công cái thế của Đạo Tổ, có lẽ thật có thể tụ tập cường giả khắp thiên hạ.

Quan trọng nhất chính là ánh mắt Đạo Tổ xem người, xem yêu ánh mắt.

Có thể đào móc ra Dương Chu, Hoàng Thiên, Hắc Thiên, quả thật không đơn giản.

Hắn cũng biết qua lai lịch của Dương Chu, cực kỳ bình thường, Dương Chu cũng không rõ ràng mình tại sao lại được

Đạo Tổ coi trọng.

Có thể chọn lựa đến võ đạo thánh thể từ trong bể người đông đảo, chẳng lẽ Đạo Tổ thật sự là tiên nhân?

Đúng vậy, không phải tiên nhân, sao có thể để Dương Chu khởi tử hồi sinh?

Thiên hạ lớn biết bao, người nhiều làm sao, bao nhiêu tư thái tuyệt thế bị mai một, có Đạo Tổ, có lẽ thật có thể thay đổi Càn Khôn cho nhân tộc.

Đi theo tiên nhân như thế này, có thể học được võ học mạnh mẽ, lại có thể khiến cuộc sống của người ta có ý nghĩa.

Tâm cảnh Diệp Tầm Địch bắt đầu biến hóa.

Chương 390: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (2)

Khương Trường Sinh nhắm mắt.

Hắn chuẩn bị thói quen thường thường sẽ tìm kiếm nhân tài tư chất khó lường khắp thiên hạ, nếu là giá trị hương hỏa cao hơn 100, vậy thì nhảy qua. Bên trong thời gian mấy chục năm, hy vọng có thể để Đại Cảnh hiện ra số lượng lớn thiên tài.

Hắn thấy, bất kỳ địa phương nào đều có thiên tài, Thần Cổ đại lục sở dĩ mạnh là bởi vì võ đạo bọn họ cường thịnh, có tài nguyên võ đạo càng nhiều hơn Long Mạch đại lục để sàng chọn ra càng nhiều thiên tài.

Khương Trường Sinh khác biệt, hắn có thể phát hiện thiên tài, trực tiếp mà hữu hiệu.

Nếu lúc trước, hắn mới lười nhác làm như thế, nhưng nhân gian gặp khó, lớn mạnh Đại Cảnh, cũng là trợ giúp hắn tu luyện tốt hơn. Diệp Tầm Địch đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục dạy bảo Dương Chu.

Tiểu tử này ngay cả con mèo đều bắt không được, quả thật ném mặt hắn.

Thuận Thiên năm mười bốn, từng chiến trường giữa Đại Cảnh và Đông Hải đều tiến vào giai đoạn giằng co, dù ai cũng không cách nào thủ thắng.

Vô Cực hải minh thể hiện ra nội tình mạnh mẽ, luôn có thể làm cho Đông Hải vương triều ngang hàng lực lượng cùng Đại Cảnh ở các cảnh giới.

Lý Mẫn báo cho Khương Trường Sinh về việc này.

- Bây giờ thực lực Đông Hải vương triều sâu không thấy đáy, mà bọn hắn một mực phòng thủ, rõ ràng đang chờ đợi cái gì.

Lý Mẫn rầu rĩ nói.

Khương Trường Sinh tự nhiên hiểu Đông Hải vương triều đang chờ cái gì, hắn cười nói:

- Người dù sao cũng phải đứng trước khốn cục, nên để hoàng đế suy nghĩ đối sách thật kỹ.

Lý Mẫn nói theo:

- Gần đây quyền thế của Trần Lễ càng lớn, có thể ảnh hưởng đến hoàng quyền hay không?

Khương Trường Sinh cười cười.

Bạch Kỳ nhịn không được trêu chọc nói:

- Thật sự cho rằng hoàng đế tín nhiệm Trần Lễ như vậy à, đây cũng là một loại khảo nghiệm, có Đạo Tổ ở đây, Trần Lễ dám làm loạn liền phải chết.

Lý Mẫn cảm thấy có lý, hắn lại nói chuyện trên giang hồ.

Đại Cảnh tuy bận bịu chinh chiến, nhưng võ lâm vẫn như cũ đặc sắc, nhân vật phong vân tầng tầng lớp lớp.

Khương Trường Sinh nghe được say sưa ngon lành, giống như đang nghe kể chuyện.

Sau nửa canh giờ, Lý Mẫn rời đi.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu thói quen diễn toán tình huống người mạnh nhất vùng biển xung quanh.

Chờ Vô Cực hải minh đến, ngày Đông Hải vương triều vong triều sẽ buông xuống.

Thiên Hải, bên trong khách sạn An Tâm.

Điếm tiểu nhị gục xuống bàn, ngáp.

Tiêu Bất Khổ ngồi ở cách đó không xa, nhìn ngoài cửa sổ, yên lặng xuất thần.

Đúng lúc này, bầu trời ngoài cửa sổ chợt tối lại, Tiêu Bất Khổ đang suy nghĩ bị đánh gãy, hắn đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhô thân thể ra, một giây sau, hắn trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên.

- Ô ô ô….

Tiêu Bất Khổ vội vàng quay đầu, đáng tiếc, đầu lưỡi hắn bị thụt nói không ra lời.

Tiểu Nhị bị đánh thức, hùng hùng hổ hổ nói:

- Làm sao…..

Còn chưa chờ hắn nói xong, tựa hồ phát giác được cái gì, chạy ra khách sạn, từng nhà lầu trên đường phố đều có người chạy đến, tất cả đều ngưỡng vọng bầu trời, từng người nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiểu Nhị ngửa đầu, mặt lộ ra vẻ không thể tin được, run giọng nói:

- Doanh…. Ngư….

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ bay lượn ở trên không trung, che khuất bầu trời, che giấu này cả hải đảo, đây là một đầu cá to lớn, toàn thân mọc đầy vảy cá màu xanh lam, thân cá lộ ra dài nhỏ, trên thực tế nó vô cùng to lớn, dài đến gần ngàn trượng, còn mọc ra một đôi cánh lông vũ như diều hâu, giương cánh vượt qua ngàn trượng.

Cự thú như thế làm cho tất cả mọi người rung động.

Tiêu Bất Khổ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quái vật như thế, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

- Đó là vật gì?

- Con cá thật lớn, cái này cần tu hành bao nhiêu năm? Ngàn năm hay vạn năm?

- Ai da, lão phu tập võ trăm năm, lần đầu tiên nhìn thấy cá lớn như thế.

- Là Doanh Ngư, một trong Thượng Cổ dị thú, ta từng gặp qua bản vẽ của ở bên trong một cái động cổ xưa.

- Cá biết bay, quá dọa người, nó muốn đi đâu?

Tất cả mọi người bên trong hải đảo đều đang sôi nổi nghị luận, bọn hắn đưa mắt nhìn Doanh Ngư đi xa.

Tiểu Nhị bay tới trên bầu trời, đưa mắt nhìn lại, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên đỉnh đầu Doanh Ngư có từng bóng người đang đứng ở trên.

Không sai.

Tuyệt đối là bóng người.

Tiểu Nhị bị dọa rơi xuống đất, trong lòng của hắn kinh ngạc, ai có thể khu sử dị thú khổng lồ như thế?.

Cái hướng kia…..

Long Mạch đại lục, Đại Cảnh vương triều…..

Tiểu Nhị dự cảm đến chuyện không ổn, nhưng Doanh Ngư ở phía trước, hắn không dám dùng Vạn Lý điêu truyền tin.

.....

Mùa hạ đến, Long Khởi sơn bởi vì trận pháp sương mù vờn quanh, cũng không nóng bức, còn rất mát mẻ.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh hắn ngủ say, Hoàng Thiên, Hắc Thiên còn đang chơi đùa, chúng nó tựa hồ có sức sống vô tận.

Đúng lúc này.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên phát giác được cái gì, quay đầu nhìn về phía phương xa, thúc giục Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Rất nhanh, sắc mặt của hắn khẽ biến, vận dụng hương hỏa diễn toán, chợt thở dài một hơi.

- Thật dọa người…. Giữa thiên địa lại có dị thú như thế, xem ra ta vẫn khinh thường yêu tộc.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, ngay sau đó, ánh mắt hắn tràn ngập chờ mong. Rốt cuộc đã đến.

Hắn tiếp tục luyện đan.

Ngồi chờ đối phương đến, dị thú khổng lồ như thế nhất định sẽ để bách tính Đại Cảnh tăng một chút kiến thức.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Bầu trời Ti Châu xuất hiện số lượng lớn phi cầm, tất cả đều bay về phía Bắc, cực kỳ hùng vĩ, dị tượng như thế cũng khiến cho bách tính nghị luận.

Tại thế giới võ đạo, nhân tộc thờ phụng trời xanh, cảm thấy thiên tượng đều có hàm nghĩa của nó, dị tượng như vậy rất giống như kiếp nạn sắp đến.

Diệp Tầm Địch bỗng nhiên trở lại đến bên trong sân vườn, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, trầm giọng nói:

- Có cường địch đột kích, khí tức hết sức đáng sợ.

Sắc mặt của hắn ngưng trọng, hắn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác áp bách như thế.

Đương nhiên, Đạo Tổ không tính, bởi vì lúc Đạo Tổ đánh hắn không có phát ra uy áp.

Chương 391: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (1)

- Ừm, ta sớm đã phát giác.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn nói, ngữ khí bình tĩnh.

Diệp Tầm Địch phấn khởi nói:

- Ta có thể tiến đến đánh một trận?

Gặp được cường giả, phản ứng đầu tiên của hắn là chiến đấu.

Khương Trường Sinh nói:

- Chờ một chút.

- Vì sao?

- Chờ bọn hắn đến.

Diệp Tầm Địch mặc dù không thể nào hiểu được, nhưng chỉ có thể kềm chế. Bạch Kỳ thì nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, Hắc Thiên, hai tiểu gia hỏa này hiếm thấy an tĩnh, tất cả đều nằm rạp trên mặt đất, nhìn cùng một phương hướng, cũng không có ngủ, cứ như vậy giữ vững bình tĩnh.

Trạng thái không thích hợp!

Hai ngày sau.

Trần Lễ nhận được Vạn Lý điêu truyền tin, biết được Doanh Ngư đến. Phản ứng đầu tiên của hắn khi xem xong thư là tin vịt.

- Làm sao có thể có cá lớn như vậy, nói cái gì mà nói mơ giữa ban ngày?

Trần Lễ tự lẩm bẩm, lưỡng lự một hồi, hắn cất kỹ mật tín, đứng dậy, chạy tới Long Khởi sơn.

Hoàng đế ngự giá thân chinh, đối mặt cường địch đáng sợ không biết, vẫn phải dựa vào Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh cũng bảo hắn chờ đợi, không cần kinh hoảng.

Sở dĩ chờ, một là vì giá trị hương hỏa, hai là để bách tính Đại Cảnh hiểu biết, võ phu thiên hạ gặp qua dị thú lớn như thế mới có thể càng thêm nỗ lực tập võ.

Nếu đối phương ra tay với bách tính, Khương Trường Sinh cũng sẽ không đợi thêm. So với Đại Cảnh gặp phải cường địch, thực lực nhân sĩ võ lâm vẫn quá yếu.

Đại Cảnh.

Ngự Châu, bách tính trong thôn trang duyên hải thấy chân trời có quái vật khổng lồ bay tới, đều nhìn đến ngây người. Cá lớn ngàn trượng biết bay đối với phàm nhân mà nói, quả thật đánh mạnh vào thị giác.

Doanh Ngư bay ở phía trên dãy núi, trong lúc hai cánh chấn động, thổi tan biển mây, ầm ầm sóng dậy, hiển thị rõ khí thể của dị thú Thượng Cổ.

Trên đỉnh đầu Doanh Ngư có lần lượt từng bóng người đứng đấy, cầm đầu là một nam tử mặc áo đen, thể phách cường tráng, tóc dài thả bên dưới xung quanh ngọc quan, khuôn mặt lạnh lùng, hai tay của hắn chống đỡ chuôi kiếm, ngóng nhìn phía trước, cuồng phong lay động sợi tóc trên trán hắn, lại không cách nào ảnh hưởng ánh mắt sắc bén của hắn.

Minh chủ Vô Cực hải minh! Vô Cực Võ Tôn.

Mỗi một đời minh chủ đều được gọi bởi danh hiệu này, đời đời truyền lại.

Ba người đứng sau lưng hắn cũng bộc phát ra khí thế bất phàm, đều là võ giả Tam Động Thiên, cũng không phải thuộc về Vô Cực hải minh, mà là được mời tới. phía sau nữa thì là tinh nhuệ của Vô Cực hải minh, yếu nhất cũng có công lực Thần nhân, số lượng gần ngàn.

- Đây là Đại Cảnh sao? Khí vận còn không tệ.

- Ừm, ba trăm năm trước, lúc ta tới, vương triều nơi này giống như gọi là Sở, khi đó hoang vu, không có chút hi vọng tấn thăng khí vận chi triều.

- Xem ra Long Mạch đại lục thật thay đổi.

- Võ Tôn, Đạo Tổ kia thật có thực lực Tam Động Thiên?

Ba võ giả Tam Động Thiên đang tán gẫu, bọn hắn mây trôi nước chảy, tuyệt không khẩn trương.

Có tới ba vị võ giả Tam Động Thiên, tại sao sẽ thua? Bọn hắn đời này đều chưa thấy qua chiến trận này.

Vô Cực võ tôn đưa mắt nhìn phía trước, bình tĩnh nói:

- Ít nhất là Tam Động Thiên, thậm chí có thể là Tứ Động Thiên.

Lời vừa nói ra, ba người động dung. Một tên lão giả trong đó run rẩy toàn thân, cắn răng nói:

- Tứ Động Thiên? Ngươi đang nói đùa sao?

Hai người khác cũng không còn thong dong, bọn hắn xông xáo ở trên biển, tự nhiên từng nghe nói cảnh giới Tứ Động Thiên,

cảnh giới càng cao, khoảng cách mỗi một tầng càng lớn, ba người bọn họ cũng chưa chắc có thể bắt lại Tứ Động Thiên.

Thậm chí có thể nói, không có chút hi vọng nào.

- Ta thích đánh giá cao đối thủ, chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên.

Mặt Vô Cực võ tôn không chút thay đổi nói.

Tứ Động Thiên.

Ba người đều bị hù dọa, khó tin nhìn về phía Vô Cực võ tôn.

Không phải võ giả hết thảy đi đến cảnh giới Tam Động Thiên đều có thể đi đến Tứ Động Thiên, bọn hắn đã không còn hi vọng đột phá, không nghĩ tới Vô Cực võ tôn vậy mà đạt đến cảnh giới càng cao hơn. Hải dương Thiên phải đổi chủ.

Ba người đồng thời suy nghĩ, Vô Cực hải minh có được Tứ Động Thiên sẽ mạnh bao nhiêu?

Lại thêm Vô Cực hải minh có vô tận tài nguyên, nhân mạch rộng lớn, quả nhiên là cự vô phách! Vô Cực võ tôn không lên tiếng nữa, lẳng lặng nhìn phương xa.

Hắn không có cảm nhận được khí tức của Khương Trường Sinh, chỉ cảm nhận được khí tức của một vị võ giả Nhị Động Thiên.

Đông Hải vương triều, tới gần duyên hải Bắc Cảnh, số lượng lớn thuyền biển tụ tập ở nơi đây. Một đầu chim bồ câu trắng tựa như tia chớp nhảy vào bên trong tàu thủy, cấp tốc rơi vào trong tay Bạch Mi lão tổ, hắn mở ra mật tín xem xét, thở dài ra một hơi.

- Cuối cùng chờ đến, nên phát động công kích.

Bạch Mi lão tổ tự lẩm bẩm, hắn đứng dậy, đi ra ngoài điện, chuẩn bị ra lệnh. Không chỉ là hắn, nơi đóng quân Vô Cực hải minh phía sau từng chiến trường đều đạt được chim bồ câu trắng thần bí truyền tin.

Đợi lâu như vậy, đại quyết chiến cuối cùng đã đến! Từng tiếng kèn lệnh kéo dài vang lên, vang lên trên mấy chục chỗ chiến trường, liên miên mười vạn dặm.

Đông Hải vương triều đạt được hiệu lệnh, chỉnh quân khai chiến.

Trong quân doanh Đại Cảnh. Thuận Thiên hoàng đế đang xem bàn cát, chợt nghe tiếng kèn ở phương xa, hắn nhíu mày.

Tướng sĩ bên cạnh kinh ngạc nói:

- Đông Hải vương triều một mực co đầu rút cổ, cũng dám chủ động khởi xướng tiến công, chẳng lẽ có bẫy?

Một tên mưu sĩ lấp lánh ánh mắt, nói:

- Chẳng lẽ Đại Cảnh gặp tập kích, bọn hắn một mực chờ đợi thế lực hải ngoại đến?

Tất cả mọi người nhìn về phía Thuận Thiên hoàng đế. Thuận Thiên hoàng đế nhếch miệng lên, nói:

- Đối phó chúng ta còn tốt, nếu giết tới Đại Cảnh, vậy bọn hắn chết chắc.

Hắn tràn ngập lòng tin, lo lắng trong nỗi lòng các tướng sĩ không còn. Tất cả mọi người hiểu rõ lực lượng của Thuận Thiên hoàng đế.

Đại Cảnh có Đạo Tổ, sẽ không loạn!

- Chuẩn bị khai chiến! Trẫm hôm nay nhất định phải giết hết can đảm của người Đông Hải.

Thuận Thiên hoàng đế đứng dậy, bá khí nói…

Chương 392: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (2)

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Dương Chu, Diệp Tầm Địch khó được không luyện võ, đều đứng ở trong sân nhìn Khương Trường Sinh. Khương Trường Sinh đang hoạt động gân cốt, bộ động tác này đơn giản, nhưng hai người Dương Chu lại nhìn rất nghiêm túc.

Diệp Tầm Địch cực kỳ hưng phấn, hỏi:

- Tiền bối, ta có khả năng ra tay rồi sao?

Vô Cực võ tôn, Doanh Ngư cách Ti Châu càng gần, hắn càng hưng phấn, cỗ khí tức kia cường đại đến làm người nghẹt thở, hắn rất ưa thích loại cảm giác áp bách này! Chỉ có đối mặt cảm giác áp bách như thế, mới có thể đột phá trong tuyệt cảnh.

- Đi thôi.

Khương Trường Sinh mở lời, Diệp Tầm Địch như tiễn bắn đi ra, cấp tốc tan biến trong sương mù.

Bạch Kỳ hỏi:

- Diệp Tầm Địch đánh thắng được địch nhân không?

- Đánh không lại.

Nói đùa, minh chủ Vô Cực hải minh đã đột phá, giá trị hương hỏa đều tăng đến hai trăm ba mươi vạn, Diệp Tầm Địch cầm đầu đi đánh?

Không chỉ là vị minh chủ kia, còn có ba vị cao thủ Tam Động Thiên.

Dị thú thần bí to lớn kia có giá trị tám mươi vạn giá trị hương hỏa, thực lực còn lâu mới dọa người như hình thể của nó, dĩ nhiên, đây chỉ là Khương Trường Sinh cho rằng như vậy, trên thực tế sức chiến đấu tám mươi vạn giá trị hương hỏa rất khủng bố.

- A? Đạo Tổ, vậy ngài còn không đi giúp sư phụ ta?

Dương Chu gấp giọng nói, sợ Diệp Tầm Địch đi tặng đầu người.

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Uy uy uy, tiểu tử thúi, đừng đứng lệch cái mông.

Dương Chu lúng túng nói:

- Trong lòng ta, Đạo Tổ khẳng định quan trọng nhất, chẳng qua là hắn tốt xấu gì cũng dạy ta võ đạo, ta không muốn hắn cứ thế chết đi.

Khương Trường Sinh bẻ bẻ cổ, nói:

- Không sao đâu, ta đi xem một chút.

- Địch nhân đã sắp đến Ti Châu.

Doanh Ngư ngàn trượng làn không biết bao nhiêu người Đại Cảnh sợ hãi, nhưng Vô Cực hải minh cũng không có nguy hại bách tính, mục tiêu của bọn hắn chỉ có một, cái chính là Khương Trường Sinh. Đồ sát bách tính không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ cần Đạo Tổ bại, thiên hạ này sẽ mặc cho Vô Cực hải minh chưởng khống.

Doanh Ngư bay lượn, phát ra một tiếng rống to, tiếng giống như điểu cầm, quanh quẩn trong thiên địa.

Đi ngang qua thôn trấn ven đường, không biết có bao nhiêu phàm nhân thấy thế quỳ xuống, tưởng rằng thần thú thiên địa ẩn hiện.

Vô Cực võ tôn híp mắt nói:

- Tới.

Ba cường giả Tam Động Thiên trận địa sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị chiến đấu.

Một tiếng xé gió truyền đến.

Chỉ thấy một tia sáng trắng vạch phá bầu trời, thế như điện chớp, nhanh như bạch hồng, dùng tốc độ cực nhanh đánh tới.

Ầm!.

Vô Cực võ tôn đưa tay, dễ dàng tiếp được nắm đấm của Diệp Tầm Địch.

Hai người đối mặt, mặt Vô Cực võ tôn không biểu tình, mặt mũi Diệp Tầm Địch tràn đầy nụ cười kiệt ngạo, chiến ý trong mắt gần như ngưng thành thật chất. Diệp Tầm Địch đột nhiên vung chân quất đến, thôi động Hoang Đạo Thần Nguyên Công, gân cốt bách hải đều tràn ngập chân khí, ẩn chứa lực lượng vô tận.

Ầm!

Vô Cực võ tôn còn chưa ra tay, một tên cao thủ Tam Động Thiên phía sau hắn trước tiên xông lại, một cước đạp trúng phần bụng Diệp Tầm Địch, đạp hắn bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, Diệp Tầm Địch nện trên một ngọn núi cao ở phương xa, chấn động đến ngọn núi lay động, đá vụn bắn nhanh. Bụi đất cuồn cuộn, hắn bay ra từ bên trong, nhe răng nhếch miệng, hắn vuốt vuốt phần bụng, mắng:

- Thật đau.

- Diệp Tầm Địch? Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Một tên võ giả Kim Thân cảnh của Vô Cực hải minh kinh ngạc hỏi, những võ giả khác cũng đi theo nghị luận, rõ ràng thanh danh Diệp Tầm Địch lớn bao nhiêu.

- Nếu không phải Đạo Tổ, vậy thì để lão phu tới làm thịt hắn.

Một tên cường giả Tam Động Thiên cười gằn, hắn có hình thể to lớn, người mặc áo bào xám rộng thùng thình, bên trong mặc giáp nhẹ, khí thế đáng sợ. Không đợi Vô Cực võ tôn phân phó, hắn đột nhiên phóng tới Diệp Tầm Địch.

Diệp Tầm Địch gầm thét một tiếng, bùng nổ chân khí, khí thế như cầu vồng, hắn đánh ra một quyền, chân khí ngưng tụ thành một Hoang bia to lớn, cao tới trăm trượng, đối diện đụng vào cường giả áo bào xám.

'Oanh'

Cường giả áo bào xám lại bị cản lại, sắc mặt hắn kịch biến, trong lòng kinh hãi:

- Chân khí của ta làm sao dừng lại…..

Diệp Tầm Địch như là một mũi tên nhọn đánh tới, xuyên qua Hoang bia, một cước đạp ở bên trên áo giáp của hôi bào lão giả, hắn nhếch miệng lên, đùi phải dùng sức đạp một cái, dưới chân bộc phát ra chân khí nóng bỏng, một tiếng vang thật lớn, Hôi bào lão giả bị đạp bay trở về, đâm vào trên đầu Doanh Ngư.

Doanh Ngư lắc đầu, chấn hắn bay ra ngoài.

Hôi bào lão giả ổn định thân hình, cúi đầu nhìn lại, áo giáp lại bị đá đến vặn vẹo. Mặt mũi của hắn trong nháy mắt vặn vẹo, hắn lại bị một tên Nhị Động Thiên đả thương, quả thực là sỉ nhục.

Hai tên cường giả Tam Động Thiên Vô Cực võ tôn sau lưng thì bị Diệp Tầm Địch làm cho chấn kinh.

- Thượng cổ võ đạo?

- Không sai, cỗ chân khí này tất nhiên là võ đạo thượng cổ.

Bọn hắn không khỏi nhìn về phía Vô Cực võ tôn.

Bọn hắn sở dĩ chịu đến, chính là Vô Cực võ tôn nguyện xuất ra một khối thượng cổ võ bia, thượng cổ võ bia ghi chép thượng cổ võ đạo.

Vô Cực võ tôn bỗng nhiên híp mắt, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, một thân ảnh đang bay tới từ chân trời. Chính là Khương Trường Sinh.

Hắn bước trên mây bay tới, áo trắng phần phật, tóc đen bồng bềnh, khí chất phiêu miểu xuất trần, như tiên nhân hạ phàm, đang bay lượn ở phía trên hồng trần.

Khương Trường Sinh không có nhúng tay vào chiến đấu của Diệp Tầm Địch và Hôi bào lão giả, ngược lại chậm dần tốc độ, xem bọn hắn chiến đấu. Hai người lên trời xuống đất, tốc độ nhanh đến mắt trần của phàm nhân khó mà bắt kịp, thân hình bọn hắn đan xen, điên cuồng kịch đấu, đủ loại võ học tiện tay thi triển, chân khí như rồng như hổ, địa vị ngang nhau, người xem hoa cả mắt, từng chiêu hạ xuống, oanh tạc rừng cây, vùng núi, bụi đất tung bay, muốn lật cả tời.

- Ngươi chính là Đạo Tổ?

Vô Cực võ tôn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, lạnh lùng hỏi.

Chương 393: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (1)

Giọng nói Vô Cực võ tôn xuyên qua trời cao, rơi vào trong tai Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đang thưởng thức Diệp Tầm Địch cùng Hôi bào lão giả chiến đấu, như vậy xem ra, Diệp Tầm Địch xác thực rất mạnh, chẳng qua là biểu hiện không ra sự cường thế của mình ở trước mặt hắn.

Hắn liếc nhìn Vô Cực võ tôn phương xa, khẽ gật đầu.

Thái độ hắn như vậy làm cho Vô Cực võ tôn nhíu mày.

Không biết còn cho rằng bọn họ đến xem trò vui, người quen vừa chạm mặt, chào hỏi lẫn nhau.

Ánh mắt Vô Cực võ tôn lấp lánh, ẩn hàm sát ý, hắn cao giọng nói:

- Đạo Tổ, rời khỏi Đại Cảnh, hôm nay tha cho ngươi khỏi chết.

Đám võ giả phía sau hắn đều nhìn về Khương Trường Sinh, ánh mắt tràn ngập kiêng kị, mặc dù nhìn không thấu công lực của Khương Trường Sinh, nhưng chiến tích của Đạo Tổ đã truyền khắp hải dương, không ai trong bọn hắn dám khinh thường, nhất là trước đó Vô Cực võ tôn còn nói Đạo Tổ là Tứ Động Thiên.

Một trận ác chiến chắc chắn sẽ đến.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thật có lỗi, ta không muốn rời đi, mà ngươi cũng đánh không chết ta.

Diệp Tầm Địch đang chiến đấu nghe được lời Đạo Tổ, đấu chí càng mạnh.

Bại trong tay Đạo Tổ, hắn nhận, nhưng đối mặt một tên Tam Động Thiên bình thường, hắn há có thể thua trận?

Oanh!

Diệp Tầm Địch bạo phát chân khí, bức lui Hôi bào lão giả, theo đó phóng lên tận trời, xẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ trên không Khương Trường Sinh cùng Vô Cực võ tôn, hắn đột nhiên hạ xuống, chân khí trợ lực gia tốc, chân phải như lưỡi đao, hóa thành một đường ánh sáng trắng đạp xuống.

Hôi bào lão giả khoanh tròn song chưởng, lại đẩy lên trên, chân khí cuồn cuộn ngưng tụ thành đầu Giao Long to lớn, há ra cái miệng lớn đầy máuu, muốn nuốt Diệp Tầm Địch vào trong.

Võ học của song phương chạm vào nhau, chân khí nổ tung, nhấc lên lực trùng kích khủng bố, quét ngang thiên địa Bát Hoang, hai người đều bị đẩy lui.

Diệp Tầm Địch ổn định thân hình, khóe miệng chảy ra vết máu, hắn tiện tay xoa xoa, nuốt xuống máu ngược trong cổ họng, lần nữa phóng tới Hôi bào lão giả.

Lúc này, Vô Cực võ tôn mang theo hai cường giả Tam Động Thiên bay về phía Khương Trường Sinh, khí thế ba người cùng nhau bùng nổ, phách tuyệt thiên địa, ngay cả hai người Diệp Tầm Địch đều vì thế mà choáng váng.

Tốt….. Thật mạnh!

Diệp Tầm Địch sợ hãi nhìn Vô Cực võ tôn, người này tuyệt không chỉ là Tam Động Thiên.

Chẳng lẽ hắn cũng đi đến Tứ Động Thiên rồi?

Diệp Tầm Địch có chút kinh hoảng, hắn một mực nhận định Khương Trường Sinh chính là Tứ Động Thiên, nếu như kẻ địch cũng là Tứ Động Thiên, trận chiến này không có trăm phần trăm phần thắng.

Hắn mặc dù bị hù dọa, nhưng cũng không có dừng tay, có gì thì cùng chết với Hôi bào lão giả.

- Diệp Tầm Địch, lui ra đi.

Giọng Khương Trường Sinh truyền đến, làm Diệp Tầm Địch cả kinh loạn động tác, còn chưa chờ hắn phản ứng, một cỗ lực lượng khó mà ngăn cản vô hình kéo hắn ra, hắn cúi đầu nhìn lại, một cây Tử lăng cuốn lấy cái hông của hắn, kéo hắn bên cạnh đến Khương Trường Sinh.

- Cái thứ gì?

Diệp Tầm Địch trừng to mắt, khó tin nhìn chằm chằm Thúc Thần lăng bên hông Khương Trường Sinh.

Lúc trước hắn không hiểu, một đại lão gia đeo một dây Tử lăng làm gì…..

Ba người Vô Cực võ tôn nhìn càng thêm rõ ràng, Tử lăng kia vừa rồi biến dài..

- Làm sao có thể!

- Ta không có hoa mắt chứ?

- Tất nhiên là chướng nhãn pháp.

- Đó là võ học? Hay là yêu thuật?

Đám võ giả trên đầu Doanh Ngư liên tục kinh hô, bọn hắn gặp qua thần binh, nhưng chưa từng gặp qua loại thần binh như thế này.

Khương Trường Sinh nhìn Vô Cực võ tôn, nói:

- Các ngươi cùng lên đi, bằng không các ngươi sẽ không có cơ hội.

Tiếng của hắn quanh quẩn trong thiên địa, ngữ khí tùy ý, thậm chí mang theo một ít trêu chọc, lại cho Vô Cực hải minh một phương áp lực lớn lao.

Hôi bào lão giả đi vào bên cạnh Vô Cực võ tôn, cảnh giác nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ, ngươi không khỏi quá khuếch trương, bốn người bọn ta hợp lại, ngươi lại còn khinh thường?

Vô Cực võ tôn nhíu mày nói, hắn cực kỳ gắng sức kiềm chế lửa giận, luôn cảm thấy đối phương đang đùa bỡn, trào phúng hắn.

Khóe miệng Khương Trường Sinh nhếch lên, nói:

- Diệp Tầm Địch, nhìn kỹ, đây mới là võ lực mà ngươi nên dùng thời gian cả đời theo đuổi.

Nghe vậy, vẻ mặt Diệp Tầm Địch chấn động, khẩn trương lên.

Tới rồi sao?

Trần gia Khí Chỉ!

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên thi pháp, thân hình cấp tốc biến lớn, Diệp Tầm Địch chỉ cảm thấy dưới chân nhiều thêm thứ gì, ngay sau đó, hắn mở to hai mắt, mặt lộ vẻ kinh dị, miệng vô ý thức kéo ra.

Vô Cực võ tôn, ba tôn cường giả Tam Động Thiên trừng to mắt, toàn thân run rẩy, tất cả tinh nhuệ Vô Cực hải minh phía sau đều sợ đến choáng váng.

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn hai chân, Khương Trường Sinh rơi xuống đất, chấn động đến mặt đất run rẩy, bụi đất tung bay.

Hắn vậy mà cao hơn ngàn trượng.

Ngay cả áo bào của hắn cũng biến lớn theo.

Thần thông, Pháp Thiên Tượng Địa.

Diệp Tầm Địch đứng tại trên bờ vai Khương Trường Sinh lay động thân thể, trợn mắt hốc mồm nhìn gò má của Khương Trường Sinh, không thể bình phục tâm tình.

- Yêu….. Yêu….

Hôi bào lão giả run giọng nói, vị cường giả Tam Động Thiên này đã bị dọa sợ đái ra quần, võ giả làm sao có thể trở nên lớn như thế?

Doanh Ngư mở to mắt cá, nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, như lâm đại địch.

Thời khắc này Khương Trường Sinh thoạt nhìn còn lớn hơn cả nó, nó là thân dài ngàn trượng, Khương Trường Sinh thì là thân cao ngàn trượng.

Khương Trường Sinh chậm rãi nâng lên tay phải, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lùng, hắn chậm rãi mở lời:

- Đợi ngươi đến Hoàng Tuyền, kiếp sau nhất định phải nhớ kỹ, Đại Cảnh này là phàm phu không thể trêu chọc.

- Ra tay!

Vô Cực võ tôn phẫn nộ quát, bốn tôn cường giả Động Thiên cảnh cùng nhau ngưng tụ chân khí. Khương Trường Sinh đánh ra một chưởng, ánh sáng tím lấp lánh, chiếu rọi thiên địa, chiếu đến vẻ mặt Diệp Tầm Địch rung động, tâm tình biến ảo.

Ầm ầm…

Nương theo lấy Khương Trường Sinh đẩy ra một chưởng, thiên địa rung mạnh, gió mạnh từ trên trời giáng xuống, Diệp Tầm Địch bị ép tới nửa quỳ xuống, Doanh Ngư bị ép tới rơi xuống phía dưới.

Chương 394: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (2)

Bốn người Vô Cực võ tôn ngẩng đầu nhìn lại, bọn hắn gặp được một màn để bọn hắn rung động, để bọn hắn tuyệt vọng nhất chính là bọn hắn phát hiện mình động đậy không được, bao gồm cả Vô Cực võ tôn đều không thể động đậy.

Biển mây vờn quanh, một bàn tay lớn màu tím to lớn không có gì sánh kịp từ trên trời giáng xuống, giống như tiên thần từ thiên ngoại đánh tới một chưởng, che khuất bầu trời, khiến cho vạn vật thế gian tự thấy mình nhỏ bé, giờ khắc này, không chỉ Ti Châu, không ít bách tính ở các châu lân cận xung quanh đều nhìn thấy.

Bọn hắn thấy chân trời xuất hiện một chưởng ảnh màu tím to lớn mà chói mắt, từ trên trời đè xuống, giữa thiên địa bị ánh sáng tím lấp lánh, cuồng phong diệt thế phô thiên cái địa kéo tới, địa chấn khủng bố, ảnh hưởng đến vạn dặm.

Đất rung núi chuyển, choáng váng.

Diệp Tầm Địch đứng trên đầu vai Khương Trường Sinh nhìn bốn người Vô Cực võ tôn bị chưởng ảnh màu tím bao phủ, nhịp tim đập cực nhanh.

- Võ học này…

Diệp Tầm Địch bị khuất phục, quỳ gối trên đầu vai Khương Trường Sinh, đờ đẫn nhìn phía trước.

Phương viên mười dặm bị đánh ra một cái hố to, rừng núi bên trong hơn mười dặm sụp đổ, Khương Trường Sinh trước đó thăm dò qua, phụ cận cũng không có người, cho nên không sợ ngộ thương người vô tội.

Nương theo chưởng ảnh màu tím tiêu tán, giữa thiên địa dâng lên bụi đất, tình cảnh như tận thế.

Doanh Ngư nằm ở trong hố lớn, không nhúc nhích, tất cả võ giả trên đỉnh đầu nó đều đã hóa thành tia máu.

Bốn người Vô Cực võ tôn nằm rạp trên mặt đất, máu me khắp người, chết đến mức không thể chết thêm.

Một chưởng kết thúc chiến đấu.

Diệp Tầm Địch nuốt nước miếng một cái.

Hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng vui mừng, mình vậy mà có thể sống sót dưới tay Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh giải trừ thần thông, cấp tốc khôi phục thân hình như thường, hắn cúi người bay xuống dưới, rơi vào trước mặt Vô Cực võ tôn.

Diệp Tầm Địch đi theo hạ xuống.

Ngay sau đó, hắn thấy Khương Trường Sinh đưa tay, một đạo ánh sáng xanh từ trong lòng bàn tay của hắn hạ xuống, chiếu rọi trên người Vô Cực võ tôn.

Khởi tử hồi sinh.

Diệp Tầm Địch tựa hồ suy nghĩ cái gì, ánh mắt phức tạp.

Vô Cực võ tôn bắt đầu động đậy ngón tay, Khương Trường Sinh ngồi xuống, đưa tay nắm lấy đầu tóc máu me đầm đìa của hắn, nhấc đầu của hắn lên, sau đó thi triển Huyễn Thần đồng, để cho con ngươi Vô Cực võ tôn biến thành màu vàng kim, ánh mắt trở nên hốt hoảng.

Diệp Tầm Địch đứng sau lưng Khương Trường Sinh, không nhìn thấy trong mắt Khương Trường Sinh dị thường, còn về con ngươi Vô Cực võ tôn biến hóa, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

Khương Trường Sinh bắt đầu đặt câu hỏi, sinh cơ Vô Cực võ tôn không ngừng khôi phục, thành thật trả lời, tiếng nói dần dần khôi phục sức mạnh.

- Vì sao không phải muốn lấy được Tụ Yêu châu?

- Thánh triều đã bị diệt, yêu tộc họa sắp bao phủ nhân gian, cần Tụ Yêu châu để có thể che chở Vô Cực hải minh.

- Vậy vì sao phải trợ giúp Đông Hải vương triều?-

- Trợ giúp Đông Hải vương triều đoạt được thiên hạ, Vô Cực hải minh có thể mở ra chín đầu long mạch, phục sinh yêu vật trong truyền thuyết, lại dùng Tụ Yêu châu thu phục.

- Yêu vật trong truyền thuyết là cái gì?

- Ta cũng không rõ ràng, nghe nói long mạch chính là một loại bí pháp phong ấn nào đó, địa phương có long mạch, tất có yêu vật bị phong…..

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm, Vô Cực võ tôn ngây ngốc đáp trả.

Diệp Tầm Địch không lo được chấn kinh loại thủ đoạn này, hắn bị lời nói của Vô Cực võ tôn kinh động đến.

Phía dưới long mạch có yêu vật?

Yêu vật gì cần một phiến đại lục đi trấn áp?

Hắn không cách nào tưởng tượng.

Sau khi Khương Trường Sinh biết được Vô Cực hải minh đã phát động thế công toàn diện, mặc dù bọn hắn bại, Thuận Thiên hoàng đế cùng cao thủ với Đại Cảnh những cũng sẽ chết thảm, Đại Cảnh tổn thương nguyên khí nặng nề, có lẽ Đạo Tổ hắn sẽ rời đi, ngày sau lại nghĩ biện pháp đạt được long mạch.

Thật sự hài hước.

Khương Trường Sinh lại tìm hiểu địa chỉ tổng đà Vô Cực hải minh cùng với đủ loại võ học trong đầu của hắn.

Qua một hồi lâu, hắn giải trừ Huyễn Thần đồng, đưa tay dùng Trần gia Khí Chỉ lần nữa kết thúc mạng sống của Vô Cực võ tôn.

Hắn cũng không hề rời đi, mà lấy ra Xạ Nhật thần cung.

Diệp Tầm Địch lần đầu tiên nhìn thấy Xạ Nhật thần cung, thầm nghĩ đại cung thật thần tuấn.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, Khương Trường Sinh kéo cung bắn tên, bắn về các phương hướng khác nhau, từng đạo cường

quang bắn ra, đinh tai nhức óc, thanh thế to lớn, cấp tốc tan biến tại chân trời.

- Đây là tiễn pháp gì?

Diệp Tầm Địch lần nữa bị hù dọa, hắn vẫn lần đầu tiên nhìn thấy tiễn pháp khủng bố như thế, Đạo Tổ đến cùng còn sẽ bao nhiêu tuyệt học khủng bố?

Khương Trường Sinh thu Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới, nhìn về phía Diệp Tầm Địch, cười nói:

- Hôm nay nghe thấy, ngươi biết ta biết, không thể lại có người thứ ba biết, bao gồm cả Bạch Kỳ, Dương Chu, hiểu chưa?

Diệp Tầm Địch nghe xong, vội vàng gật đầu.

Khương Trường Sinh đi tới chỗ Doanh Ngư, thốt ra câu nói:

- Mang theo thi thể của bọn hắn. -.

Diệp Tầm Địch cố nén cảm giác ghê rợn, khiêng bốn thi thể tôn Động Thiên cảnh trên vai, sau đó đi theo bước chân của Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ, vừa rồi ngài biến ra thân thể ngàn trượng thật sự là võ học sao?

- Đương nhiên, ngươi không tin?

- Quả thật có chút không tin, mà lại….. Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy?

- Không phải ngươi đã nhìn thấy?

- Ngài thật sự lợi hại, còn có chưởng pháp vừa rồi kia, kêu cái gì?

- Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

- Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng….. Cái tên thật bá đạo…..

Diệp Tầm Địch nhẫn nhịn nửa ngày, cũng không dám nói ‘Ta muốn học’ ba chữ này.

Nhưng hắn không ngốc, Đạo Tổ rõ ràng hết sức coi trọng hắn.

Đầu tiên là không giết hắn, lại để cho hắn nhìn thấy đủ loại tuyệt học, còn không cho phép hắn nói.

Điều này nói rõ cái gì?

Trái tim Diệp Tầm Địch đập nhanh hơn, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng Khương Trường Sinh tràn ngập cuồng nhiệt.

Chương 395: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (1)

Cát vàng đầy trời, Chân Long do khí tức vừa khí vận tạo ra vờn quanh quanh người Thuận Thiên hoàng đế nhìn tới phía trước, trên không chiến trường có một thân ảnh như Chiến thần, người kia đứng ngạo nghễ tên thương khung, chân khí như vòi rồng quay quanh thân thể, áo bào màu xanh kịch liệt lay động, mạnh mẽ đến cực điểm.

- Đại Cảnh Chân Long, ngươi tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương chỉ có chút thực lực ấy?

Nam tử áo bào xanh bễ nghễ Thuận Thiên hoàng đế, khinh miệt hỏi, hai quân phía dưới đã chém giết cùng một chỗ, trên không còn có Thần nhân đang giao chiến.

Vẻ mặt Thuận Thiên hoàng đế âm trầm, hai người đã giao thủ qua, mặc cho hắn thi triển đủ loại võ học cũng không đả thương được đối phương.

Trong lòng hắn rất biệt khuất.

Lúc mới xuất chinh, hắn hăng hái, cảm giác võ công của mình mạnh mẽ.

Nhưng theo thời gian chuyển dời, hắn phát hiện Đông Hải vương triều sẽ hiện ra cao thủ chống lại mình, để cho đại quân của mình không thể tiến lên, có loại cảm giác bị trêu đùa.

Thuận Thiên hoàng đế hít sâu một hơi, đang muốn mở lời, đúng lúc này, một đạo cường quang từ trên trời giáng xuống, tốc độ cực nhanh, nhanh đến Càn Khôn cảnh căn bản không kịp phản ứng.

Oanh một tiếng!

Nam tử áo bào xanh bị oanh đến thịt nát xương tan, hóa thành khói xanh, mà cường quang vừa đánh trúng hắn liền nổ tung, cũng không có rơi trên mặt đất, nhưng nổ tung sinh ra gió mạnh vẫn thổi bay Thuận Thiên hoàng đế ra ngoài, Thần Nhân cách gần đó cũng giống như thế….

Chiến trường duyên hải.

Khương Tiển vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đại chiến năm tên Kim Thân cảnh, cường thế chiếm thượng phong.

Bình An cầm song chùy trong tay, kềm chế năm tên Kim Thân cảnh, song chùy như gió, khí thế doạ người.

Ở trên đỉnh đầu của bọn họ, đếm không hết kiếm ảnh điên cuồng vây công một đạo thân ảnh, người kia mặc váy dài màu xanh, là một nữ tử, khuôn mặt mỹ mạo, mái đầu bạc trắng, tựa như yêu mị hóa thân, tay nàng cầm một cây roi sắt, tốc độ cao đánh tan kiếm ảnh dọc đường, lao thẳng tới Kiếm Thần.

Sắc mặt Kiếm Thần nghiêm túc, đối phương cũng là một cường giả Động Thiên Cảnh, nhưng công lực mạnh hơn hắn, rõ ràng vào Động Thiên cảnh càng sớm hơn.

Đối thủ tuy mạnh, nhưng hắn cũng không hoảng, thậm chí hết sức hưng phấn.

Kiếm Thần nâng tay phải lên, hộp kiếm trên lưng mở ra, hắn đang muốn ra tay, một đạo cường quang khủng bố lướt qua đỉnh đầu hắn, tốc độ vô cùng nhanh xua tan kiếm ảnh đầy trời, bao phủ nữ tử tóc trắng, vừa đánh trúng nữ tử tóc trắng, cường quang liền nổ tung, khiến Kiếm Thần híp mắt.

- Hắn ra tay rồi… Là ta biểu hiện quá kém à…..

Trong lòng Kiếm Thần xấu hổ, cực kỳ hối hận, sớm biết thế không nên kéo dài thời gian, dùng tốc độ nhanh nhất hạ gục đối thủ.

Nếu không phải Đạo Tổ không vừa lòng, sao Đạo Tổ sẽ ra tay?

Khương Tiển, Bình An nhìn thấy một màn này, rất đỗi kinh hỉ, chiến ý càng mạnh.

- Đông Hải đạo chích, tử kỳ của các ngươi đã tới!

Khương Tiển quơ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, cười lớn nói, thần binh nặng trăm vạn cân nhẹ như lông hồng trong tay hắn….

Khương Trường Sinh đi đến trước mặt Doanh Ngư, thi triển khởi tử hồi sinh, cứu vớt Doanh Ngư.

Lần này ra tay, hắn đã lưu lại lực rất lớn, sợ đánh Động Thiên cảnh biến thành tro bụi.

Cự thú như thế, Khương Trường Sinh cảm thấy giết thì quá đáng tiếc.

Doanh Ngư to lớn, hoàn toàn có khả năng vận chuyển quân đội.

Đương nhiên, hắn tạm thời không muốn giao cho Đại Cảnh, sợ Đại Cảnh nắm chắc không được, chuẩn bị ném vào Đạo Giới nuôi, làm bạn cho Bạch Long.

Diệp Tầm Địch khiêng bốn bộ thi thể đi tới, hắn có thể thấy phương bắc liên tục truyền đến khí tức khủng bố, đoán chừng là Đạo Tổ lúc trước bắn tên, hắn cũng biết Đại Cảnh đang khai chiến.

- Từ nơi này bắn tới Đông Hải vương triều, tạo nghệ võ học bực này…..

Diệp Tầm Địch sùng bái Khương Trường Sinh đến cực điểm, hắn đã hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ theo Đạo Tổ lăn lộn.

Ngược lại hắn cũng không có người lưu luyến tại Thiên Hải.

Có Đạo Tổ tọa trấn, Đại Cảnh không sớm thì muộn sẽ chiếm đoạt Thiên Hải!

Hắn chăm chú nhìn Doanh Ngư, khoảng cách gần nhìn Doanh Ngư càng thêm rung động.

Hắn trước kia có nhìn qua dị thú thật lớn này ở trong hải dương, nhưng chỉ là vội vàng liếc mắt, khi đó hắn huyễn tưởng qua thu phục dị thú như thế, không nghĩ tới Vô Cực hải minh cũng làm được.

Một lát sau, Doanh Ngư bắt đầu rung động, sinh cơ nó nhanh chóng khôi phục.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Diệp Tầm Địch, nhắm mắt.

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch vội vàng nhắm mắt.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, hút Doanh Ngư khổng lồ vào bên trong Đạo Giới, lưu lại một cái ấn hố cực lớn.

Hắn quay người, vỗ vỗ bả vai Diệp Tầm Địch, nói:

- Đi thôi, ngươi nhét thi thể của bọn hắn vào cửa hoàng cung, để Trần Lễ đi thu.

Tiếng nói vừa ra, hắn tan biến tại chỗ cũ.

Diệp Tầm Địch mở to mắt, phát hiện thi thể Doanh Ngư khổng lồ đã tan biến, hắn mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không có kinh ngạc.

Hắn quay người bay trở lại kinh thành.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đã trở lại đến bên trong sân vườn.

Dương Chu gặp hắn hiện thân, vội vàng hỏi:

- Đạo Tổ, chưởng ấn to lớn màu tím vừa rồi là ngài ra tay sao?

Hắn rất xúc động, Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng rất hùng vĩ, mặc dù xuất hiện ở rìa Ti Châu, nhưng hắn đứng ở trên vách núi cũng nhìn thấy.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó đi về phía phòng ở của mình.

Gặp hắn không nói một lời trở về phòng, Dương Chu nhìn về phía Bạch Kỳ, lo lắng hỏi:

- Đạo Tổ sẽ không bị thương chứ?

Bạch Kỳ trợn trắng mắt, nói:

- Nhanh như vậy kết thúc chiến đấu, ngươi cảm thấy có khả năng bị thương?

Một lát sau.

Diệp Tầm Địch trở về, Dương Chu lại gần, quan tâm hắn.

Diệp Tầm Địch bất đắc dĩ nói:

- Bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại, may mắn có Đạo Tổ ra tay, một tôn Tứ Động Thiên, ba tôn Tam Động Thiên, tất cả đều bị Đạo Tổ đánh ra một chưởng bổ chết, không chỉ bọn hắn, còn có Vô Cực hải Vô Cực hải minh đã bị đánh phế.

Chương 396: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (2)

Tứ Động Thiên!

Dương Chu bị hù dọa, Bạch Kỳ cũng hiện ra vẻ kinh hoàng.

Trước đó Bạch Kỳ, Kiếm Thần suy đoán Khương Trường Sinh chính là Tứ Động Thiên, hiện tại xem ra xa xa không chỉ như thế.

- Quả nhiên, hắn thích ẩn giấu thực lực.

Bạch Kỳ yên lặng suy nghĩ, kính sợ đối với Khương Trường Sinh hóa thành nước sông cuồn cuộn.

Dương Chu bắt đầu hỏi về chi tiết chiến đấu lúc trước, nhưng Diệp Tầm Địch lắc đầu từ chối:

- Đừng hỏi nữa, việc không phải cảnh giới của ngươi hiện tại có thể tiếp xúc.

Dương Chu cảm thấy có lý.

Bạch Kỳ kinh ngạc nhìn về phía Diệp Tầm Địch, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy trên người Diệp Tầm Địch bắt đầu có cái bóng của Khương Trường Sinh.

Làm sao ra ngoài chạy một vòng, Diệp Tầm Địch kiệt ngạo bất tuần bắt đầu thay đổi rồi?

Trong phòng, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, khẩn trương chờ đợi.

Một đợt kiếp nạn này dù sao cũng nên bùng nổ phần thưởng chứ nhỉ.

Khương Trường Sinh mang theo chờ đợi vô kỳ hạn.

Qua một hồi lâu.

Từng dòng nhắc nhở xuất hiện ở hắn trước mắt:

【 Thuận Thiên năm mười bốn, Minh chủ Vô Cực hải minh Vô Cực võ tôn mang theo ba tôn võ giả Tam Động Thiên, một đám tinh nhuệ Vô Cực hải minh đột kích, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Chí Dương thần quang 】 .

【 Thuận Thiên năm mười bốn, Vô Cực hải minh phát động tiến công Đại Cảnh, muốn khu trục hoặc đánh chết ngươi, chiếm lấy Tụ Yêu châu cùng long mạch, ngươi kịp thời ra tay, thành công vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x3 】 .

【 Thuận Thiên năm mười bốn, Vô Cực hải minh phát động tiến công Đại Cảnh, muốn khu trục hoặc đánh chết ngươi, chiếm lấy Tụ Yêu châu cùng long mạch, ngươi kịp thời ra tay, thành công vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - linh vật Vân Thiên thần thụ 】 .

Hết thảy sáu dòng nhắc nhở, trong đó năm dòng đến từ các chiến trường khác biệt.

Chí Dương thần quang, Kim Lân ngọc diệp, Vân Thiên thần thụ.

Trong đó, Kim Lân ngọc diệp duy nhất một lần thu hoạch được tám mảnh, tích lũy thu hoạch được hai mươi bảy mảnh.

Đại bạo phát.

Tâm tình Khương Trường Sinh cực kỳ thoải mái, chiến trường khác biệt, thực lực kẻ địch khác biệt, cho nên ban thưởng khác biệt, trước mắt đến xem, giá trị cao nhất hắn là Chí Dương thần quang.

Hắn tiếp nhận truyền thừa về Chí Dương thần quang.

Bảo vật này chính là do ánh sáng cực hạn bên trên thượng cổ Thái Dương tinh ngưng tụ mà thành, sau khi hắn nhận chủ, nó sẽ hóa thành một vầng mặt trời trôi nổi ở sau đầu chủ nhân, phát ra tia sáng chói mắt, có thể ngăn cách các loại sức mạnh nhìn trộm, bao gồm cả lực lượng nhân quả nguy hại, thậm chí có thể tẩm bổ hồn phách của chủ nhân, nó cũng ẩn chứa lực công kích mạnh mẽ, có thể bắn ra ánh sáng Thái Dương, tru diệt kẻ địch, lực sát thương đối với Tà Ma, hồn phách càng to lớn.

Bảo bối tốt.

Khương Trường Sinh lấy ra Chí Dương thần quang, trong chốc lát, một hồi cường quang tóe hiện, bao phủ toàn bộ phòng ốc, hào quang từ cửa sổ vọt tới ra bên ngoài.

Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch, Dương Chu bị hấp dẫn, nhưng đều không dám tới xem.

Hai tay Khương Trường Sinh dâng lên một quả cầu ánh sáng, tựa như một mặt trời nhỏ, hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Chí Dương thần quang.

Tám mươi mốt cấm chế, mà khác biệt với cấm chế của những pháp bảo khác, mỗi một đạo cấm chế đều cực kỳ đặc thù, lại có hình ảnh Tiên Thiên, tựa như kinh mạch cơ thể người.

Bỏ ra hơn phân nửa ngày, Khương Trường Sinh mới vừa luyện hóa xong Chí Dương thần quang.

Chí Dương thần quang bay tới đầu hắn, thu lại hào quang, chỉ che đậy khuôn mặt Khương Trường Sinh.

Hắn đứng dậy đi vài bước, phát hiện Chí Dương thần quang giống như treo ở trên người hắn, cho dù xê dịch, cũng có thể bắt kịp.

Dễ chịu.

Tâm thần hắn khẽ động, Chí Dương thần quang co vào ánh sáng, hình thành một quả cầu ánh sáng trôi nổi ở trên người hắn, vẫn như cũ tản ra hào quang, nhưng sẽ không quá chói mắt.

Pháp bảo này rất không tệ, rất thích hợp để trang bức, Khương Trường Sinh hết sức ưa thích.

Hắn không có đi ra khỏi phòng, mà tiếp tục tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Vân Thiên thần thụ.

Vân Thiên thần thụ chính là thượng cổ kỳ thụ, còn cổ lão hơn Địa Linh thụ, có thể thúc đẩy linh khí khổng lồ sinh trưởng, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, đợi sau khi nó thành niên, ngọn cây sẽ ngưng tụ mây mù, hình thành Vân Thiên, Vân Thiên như mặt đất, có thể gánh chịu kiến trúc.

Cây này không tệ!

Khương Trường Sinh dự định đưa nó vào bên trong Đạo Giới, hắn lấy ra Vân Thiên thần thụ, một gốc cây xuất hiện ở trong tay của hắn.

Hắn mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, hút nó vào Đạo Giới, sau đó dùng thần niệm xê dịch Vân Thiên thần thụ, để vào khu vực trung ương nhất đại lục, Vân Thiên thần thụ vừa rơi xuống đất, cấp tốc mọc rễ, chui vào chỗ sâu trong bùn đất, rất có linh tính.

Quan sát trong chốc lát, Khương Trường Sinh chú ý đến rìa đại lục.

Bạch Long đi đến bờ biển, nhìn Doanh Ngư khổng lồ trên mặt biển.

Doanh Ngư đã tiếp nhận kết quả của mình, theo ai cũng là theo thôi, mà nó bây giờ còn có tự do nhất định, cho nên nó rất cao hứng, trò chuyện với Bạch Long, nghe tiếng, Doanh Ngư giống như một tên nam đồng, chẳng lẽ chủng tộc Doanh Ngư còn có thể lớn càng lớn?

Khương Trường Sinh dùng thần niệm trao đổi với Doanh Ngư.

Quả nhiên, Doanh Ngư này chỉ là vị thành niên, dựa theo nó nói, cha mẹ của nó còn lớn hơn nó cả vạn lần, chỉ cần sống lâu năm, Doanh Ngư sẽ độc lập sinh hoạt, ngàn năm đối với Doanh Ngư mà nói, còn chưa đủ để nó trưởng thành, sau này nó gặp phải Vô Cực hải minh vây bắt, thành sủng vật của Vô Cực hải minh.

Vạn lần?

Ngàn vạn trượng, đó không phải là dài mấy vạn dặm?

Đây con mẹ nó, kéo cánh ra, bao trùm một phương vương triều?

Khương Trường Sinh tràn ngập cảnh giác đối với biển cả, mảnh thế giới võ đạo tựa như huyền huyễn này đến cùng cất giấu bao nhiêu dị thú khủng bố?

Giữa thiên địa lại có bao nhiêu loại Thụy Thú, dị thú?

Chương 397: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (1)

Khương Trường Sinh ở trong phòng chờ đợi ba ngày mới đi ra, hắn luyện hóa nhận chủ tất cả Kim Lân ngọc diệp mới nhận được, tâm tình vô cùng thoải mái.

Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch, Dương Chu nghe được tiếng đẩy cửa, quay đầu nhìn lại.

Bọn hắn trước tiên bị Chí Dương thần quang trôi nổi sau đầu Khương Trường Sinh hấp dẫn, Bạch Kỳ đứng lên, dựng lên đi xem.

Khương Trường Sinh bỏ qua ánh mắt của bọn hắn, đi đến dưới Địa Linh thụ, nâng lên vạt áo, chậm rãi ngồi xuống.

- Chủ nhân, sau lưng ngài là…..

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi.

Diệp Tầm Địch cũng là lần đầu tiên nhìn thấy kỳ vật như thế.

Khương Trường Sinh nói:

- Một trận chiến lúc trước để cho ta có lĩnh ngộ, đây là hình ảnh võ đạo của ta, giống như là động thiên.

Diệp Tầm Địch bừng tỉnh đại ngộ, anh mắt nhìn chằm chằm Chí Dương thần quang, như có điều suy nghĩ.

Dương Chu đến gần, hưng phấn nói:

- Đạo Tổ, Đại Cảnh sắp thắng, hai ngày nay thường xuyên có Vạn Lý điêu truyền chiến báo, nghe nói tiền tuyến đại hoạch

toàn thắng, một khi chiếm đoạt Đông Hải vương triều, Đại Cảnh lại sẽ tăng lên độ cao mới.

Làm người Đại Cảnh, hắn rất kinh hỉ đối với tình hình chiến đấu bây giờ.

Khương Trường Sinh cười cười, không nói thêm lời nào, bắt đầu luyện công.

Diệp Tầm Địch sợ quấy rầy hắn, lôi kéo Dương Chu trở về tập võ.

Thời gian vào thu.

Chiến tuyến Đông Hải vương triều sụp đổ, Đại Cảnh điểm mấy chục chi đại quân, dùng khí thế chiếm đoạt sơn hà công thành chiếm đất, thế không thể đỡ. Chiến báo liên tục không ngừng truyền khắp thiên hạ.

Đông Hải vương triều sập!

Mặc dù có thế lực hải ngoại thần bí duy trì, vẫn gánh không được phong mang bá đạo của Đại Cảnh.

Tất cả mọi người ý thức được cuộc chiến vận triều này phải kết thúc, còn muốn ngắn hơn cuộc chiến vận triều dĩ vãng.

Thuận Thiên hoàng đế hai mươi bốn tuổi danh chấn thiên hạ! Tuổi nhỏ đăng cơ, tiếp nhận truyền thừa võ lực cái thế, bây giờ lại thành lập công tích như thế.

Các triều giống như thấy vị Cảnh Thái Tông thứ hai quật khởi.

Cuối năm.

Hoàng đế Đông Hải vương triều uống thuốc độc tự sát, hoàng thất đều đi thuyền rời khỏi Đông Hải vương triều, đến tận đây, không có hoàng thất, khí vận Đông Hải vương triều vỡ vụn, tai hại liên tiếp phát sinh các nơi thiên hạ, dẫn đến bước chân các đại quân của Đại Cảnh cũng không thể không dừng lại.

Thuận Thiên năm mười lăm.

Hoàng đế hồi triều, tổ chức thịnh hội tân xuân khó có được, dòng dõi phiên vương các châu đều đến đây bái kiến, Kinh Thành phi thường náo nhiệt.

Ngày tân xuân, hoàng đế sớm rời hoàng cung, để Trần Lễ hỗ trợ đối phó quần thần.

Hắn mang theo rượu ngon món ngon lên Long Khởi quan, bái phỏng Khương Trường Sinh.

Thanh Nhi, Dương Chu đều có mặt, Kiếm Thần cũng đã trở về, Dương Chu lần đầu gặp hoàng đế, có chút khẩn trương, cũng may thái độ của hoàng đế đối với hắn rất tốt.

Đình viện trở nên rất náo nhiệt.

Nghe Thuận Thiên hoàng đế giảng giải những chuyện trên chiến trường, tất cả mọi người cảm thấy thú vị, bao gồm cả Khương Trường Sinh ở bên trong.

Bất tri bất giác, tiểu tử này cũng đã trưởng thành, thời gian thật nhanh.

Khương Trường Sinh nhìn Thuận Thiên hoàng đế, yên lặng suy nghĩ.

Thuận Thiên hoàng đế còn trẻ, có lẽ thật có thể hoàn thành chí nguyện lớn thống nhất Long Mạch đại lục.

- Nương tựa theo Đạo Tổ Xạ Nhật, Đông Hải vương triều nhất cử sụp đổ, cái kia cái gọi là Vô Cực hải minh không gì hơn cái này đi, ha ha ha.

Thuận Thiên hoàng đế cười to nói, sau đó kính Khương Trường Sinh một chén.

Diệp Tầm Địch lắc lư chén rượu, khẽ nói:

- Vô Cực hải minh vẫn rất mạnh, hoàng đế, một vị Tứ Động Thiên mang theo ba vị Tam Động Thiên, cộng thêm một đầu cự thú khó có thể tưởng tượng, ngươi có thể tưởng tượng đội hình như vậy cường đại cỡ nào?

Thuận Thiên hoàng đế sửng sốt, hắn tự nhiên biết Ti Châu gặp tập kích, còn có cá lớn có cánh bay lượn trên bầu trời giống như đi ra từ trong truyền thuyết thần thoại, nhưng chiến đấu kết thúc rất nhanh, hắn không có suy nghĩ nhiều, không nghĩ tới đội hình Vô Cực hải minh đáng sợ như thế.

Hắn không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh. Kiếm Thần động dung, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Đạo Tổ a, ngài không phải nói ngài là Tứ Động Thiên sao?

Khương Trường Sinh khẽ thưởng thức một chén rượu, cười nói:

- Bụi về với bụi, đất về với đất, làm gì lại đi trò chuyện về việc giết chết kẻ địch.

Thái độ phong khinh vân đạm để mọi người tin phục.

Thanh Nhi nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, đồ vật sau lưng ngài là cái gì?

Nàng đã sớm muốn hỏi, một mực không có cơ hội mở miệng.

Khương Trường Sinh dùng lý do trước đó tiếp tục qua loa, để cho bọn hắn vì đó mê mẩn. Cảnh giới võ đạo của Đạo Tổ đến cùng cao bao nhiêu?

Sau một đêm náo nhiệt.

Khương Trường Sinh tiến vào trong mộng cảnh của Mộ Linh Lạc.

Mộng cảnh chính là bên cạnh hải dương, Mộ Linh Lạc đang ngồi trên một chỗ đá ngầm, mặt nhìn về hướng biển cả, tắm gội phía dưới kiêu dương, một bộ áo trắng lay động theo gió biển, phiêu dật mà xuất trần.

Khương Trường Sinh đi đến nàng bên cạnh, nàng quay đầu nhìn về phía hắn, ý cười thanh lãnh lúc đầu lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Trường Sinh ca ca, ngươi rốt cuộc đã đến.

Mộ Linh Lạc vừa nói, vừa nhường ra một chỗ cho Khương Trường Sinh ngồi xuống.

Nàng trước tiên mở ra chủ đề, nói:

- Gần đây Thánh phủ xảy ra chuyện lớn, Lâm Hạo Thiên đã thức tỉnh một loại thể chất nào đó, sau khi báo thù vị thiên

kiêu đoạt biểu muội của hắn kia, bị bức phải thoát khỏi Thánh phủ, bây giờ đang gặp phải truy sát, lưu lạc thiên nhai.

Thảm như vậy?

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Khương La, hai người quả nhiên là không có sai biệt.

Hắn kinh ngạc hỏi:

- Lâm Hạo Thiên đã thức tỉnh thể chất, chẳng lẽ còn không đủ Thánh phủ động tâm?

Đến lúc nào rồi, Thánh phủ còn không giữ lại thiên tài?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Mâu thuẫn chẳng qua là thứ nhất, còn có một nguyên nhân, Lâm Hạo Thiên lại có huyết mạch của yêu tộc, chuyện này bị phong tỏa, ta cũng là nghe sư phụ nói, người làm sao có thể có huyết mạch của yêu tộc, thật sự là kỳ quái.

Chương 398: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (2)

Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ, Thánh phủ tất nhiên biết được nhân tộc cùng yêu tộc tranh đấu, Lâm Hạo Thiên ẩn chứa huyết mạch của yêu tộc, xác thực xem như ngoại tộc, lại thêm việc tranh đấu với thiên kiêu có quyền thế, chỉ có thể từ bỏ hắn.

- Trước không phải ngươi nói Lâm gia cũng xem như đại gia tộc sao?

- Xác thực tính, nhưng Lâm gia đã bị diệt, ta cũng gần đây mới biết.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói, có chút đồng tình với Lâm Hạo Thiên.

Nàng suy đoán nói:

- Ta bây giờ nghĩ lại, trước đó Trường Sinh ca ca cứu ta, hai đầu Yêu Vương kia là đi tới phía Lâm Hạo Thiên, nếu như yêu vật mạnh mẽ đều muốn ăn Lâm Hạo Thiên, sau nửa đời của

Lâm Hạo Thiên liền thảm rồi, cơ khổ cả đời, người và yêu đều không tha cho hắn, ai.

Nàng không có hảo cảm quá nhiều dành cho Lâm Hạo Thiên, nhưng dù sao hồi nhỏ đã quen biết, gặp hắn rơi vào kết quả như thế, không khỏi thổn thức.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy cũng là mệnh của hắn, ngươi chú ý tốt chính mình là được, nên đột phá Kim Thân cảnh rồi chứ?

Mộ Linh Lạc gật đầu nói:

- Chậm nhất bốn tháng, ta sẽ nếm thử đột phá.

Khương Trường Sinh hài lòng cười một tiếng.

Nha đầu này vẫn khiến cho hắn yên tâm.

Đêm tối, mưa sa mưa lớn, sấm sét vang dội.

Trong rừng cây rậm rạp, Lâm Hạo Thiên dựa vào thân cây dưỡng thương, tay phải hắn che lại phần bụng đang không ngừng chảy máu, dùng chân khí đi khép lại vết thương.

Mưa to tưới ở trên người hắn, hắn lộ ra chật vật dị thường.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trăng hiển lộ ra giữa khe hở các lá cây, vầng trăng kia bị lôi vân che đậy hơn phân nửa, chỉ lộ ra một góc nhỏ.

Lâm Hạo Thiên quên đi đau đớn trên thân thể, lâm vào trong vô tận hồi ức. Từng gương mặt đầy căm hận thoảng qua ở trước mắt hắn, còn có những tộc nhân đã chết đi kia.

- Trời đất bao la, ta nên đi tới nơi nào….

Lâm Hạo Thiên tự lẩm bẩm, con ngươi màu đỏ của hắn lập loè hàn mang, mặt có chảy xuôi nước đọng, không biết là nước mắt, hay là nước mưa.

Hắn cảm nhận được cô độc trước nay chưa có. Lúc trước hắn dùng báo thù làm mục đích sống sót, nhưng gia tộc hắn bị yêu tộc hủy diệt, cho nên hắn tham gia Thánh phủ thi đấu điên cuồng Đồ Yêu, cũng là đang phát tiết lửa giận cùng cừu hận

của mình, sau này hắn phát hiện trên người mình cũng có huyết mạch của yêu, cả người kém chút sụp đổ.

Bây giờ, yêu vật muốn ăn hắn, nhân tộc đang đuổi giết hắn, hắn trở thành con rơi đáng thương nhất giữa thiên địa.

Hắn đột nhiên cảm thấy ủy khuất, nhưng loại ủy khuất này không thể phát tiết ra, bởi vì không người có thể hiểu hắn, cũng không người có thể nghe hắn thổ lộ hết.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên suy nghĩ vị cao nhân thần bí cứu hắn hai lần bên trong Thánh phủ thi đấu kia.

Từ sau khi gia tộc bị hủy diệt, chỉ có vị cao nhân này đối tốt với hắn.

Nhưng hắn đến nay không biết vị cao nhân này là ai.

Hắn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, cao nhân sở dĩ cứu hắn, là bởi vì huyết mạch của hắn, có lẽ cao nhân cũng không phải người.

Lôi minh từng trận, Lâm Hạo Thiên lâm vào trong suy nghĩ miên man.

Dần dần, cơn buồn ngủ giống như nước thủy triều bao phủ ý chí Lâm Hạo Thiên.

Hắn thật sự mệt mỏi.

Không biết đi qua bao lâu.

Lâm Hạo Thiên cảm giác có người đang đập mặt mình, hắn mãnh liệt mà thức tỉnh, phát hiện trước mặt có người, bị dọa đến đột nhiên bò về sau, kết quả đụng trên tàng cây.

- Ngươi là ai?

Lâm Hạo Thiên trầm giọng hỏi, hắn đứng dậy, chuẩn bị chiến đấu.

Một tên đạo sĩ đứng ở phía trước, đỉnh đầu nhưng đạo sĩ kia tản ra cường quang, tựa như là một vòng mặt trời nhỏ, để cho người ta thấy không rõ hình dáng của hắn.

- Ngươi là người hay là yêu?

Lâm Hạo Thiên quát lên, hắn lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật như vậy, vậy mà khiến cho hắn không nhìn thấy hình dáng.

- Không phải ngươi vẫn muốn thấy ta sao?

Đối phương cười hỏi, nghe tiếng vô cùng trẻ tuổi, nhưng lời hắn nói lại để Lâm Hạo Thiên như bị sét đánh, toàn thân run rẩy.

Hắn cố nén xúc động, hỏi:

- Ngươi chính là người thần bí đã cứu ta?

- Ừm.

- Vì sao ngươi muốn cứu ta, có phải ngươi biết được của ta thân thế hay không?

- Cứu ngươi, chẳng qua là nhìn ngươi thuận mắt, ta cũng không biết thân thế của ngươi.

- Ngươi gạt ta, làm sao có thể có người bởi vì thuận mắt liền cứu hắn người hai lần?

- Vậy ngươi có tin duyên phận không?

Lâm Hạo Thiên bị hỏi khó, không biết nên trả lời như thế nào.

Khương Trường Sinh nói:

- Chuyện ngươi gặp phải, ta đã biết được.

Nghe vậy, Lâm Hạo Thiên cúi đầu, nắm chặt hai quả đấm.

- Thánh phủ không muốn ngươi, yêu tộc truy sát ngươi, ngươi nhìn như không có chỗ dung thân, nhưng ta có thể cho ngươi một chỗ, ở nơi đó, không có thành kiến.

Lời Khương Trường Sinh để Lâm Hạo Thiên ngẩng đầu, hắn vội vàng hỏi:

- Chỗ nào?

Khương Trường Sinh nói:

- Đi hướng Bắc, ra biển, nhảy vọt vùng biển, một mực hướng Bắc, đi ngang qua Thiên Hải, chính là Đại Cảnh, ta ở Đại Cảnh chờ ngươi, chỉ cần ngươi không làm nhiều việc ác, lạm sát kẻ vô tội, ta nguyện nhận ngươi, bảo hộ ngươi cả đời.

Lâm Hạo Thiên một mặt bao la mờ mịt.

Thiên Hải…..

Đại Cảnh…..

Hắn chưa từng nghe nói qua.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ về phía hắn, ngón tay bắn ra từng hình ảnh thu nhỏ, chính là đủ loại chiêu thức, tất cả đều tràn vào giữa mi tâm Lâm Hạo Thiên.

Lâm Hạo Thiên hốt hoảng.

Thật lâu sau.

Lâm Hạo Thiên bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh nắng chói mắt, giọt nước trên lá cây không ngừng nhỏ xuống.

Hắn quay đầu nhìn lại, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của người nọ.

- Là đang nằm mơ à….

Lâm Hạo Thiên tự lẩm bẩm, nhưng hắn đột nhiên phát hiện trong đầu nhiều thêm trí nhớ của một bộ võ học.

- Cửu Thần Đấu Chuyển Công…..

Vẻ mặt Lâm Hạo Thiên ngốc trệ, chợt nhảy dựng lên, mừng rỡ như điên.

Hắn đột nhiên tìm được mục tiêu.

Trời đất bao la, còn có người nguyện thu lưu hắn.

Đối phương cứu hắn hai lần, lại truyền cho hắn võ học, là một người có ân tình rất lớn đối với hắn.

- Thần cổ không dung ta, ta liền đi Đại Cảnh.

Lâm Hạo Thiên cắn răng tự nói, hắn quay người nhìn hướng Bắc, ánh mắt tràn ngập kiên định.

Chương 399: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (1)

Khương Trường Sinh mở to mắt, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Lâm Hạo Thiên chính là hương hỏa tín đồ của hắn, cho nên hắn có thể tinh chuẩn cảm giác được, sau đó đi báo mộng, Lâm Hạo Thiên thoạt nhìn thật không đơn giản, nếu có thể nhảy vọt hải dương, chạy tới Đại Cảnh, chứng minh hắn có đại khí vận trên người, thật là mô bản của nhân vật chính.

Thời điểm nên đầu tư.

Đại Cảnh về sau muốn thống nhất hải dương, trở thành Thánh triều, vừa hay cần số lượng lớn thiên tài.

Theo Thần Cổ đại lục tới Đại Cảnh, vừa đúng lúc rời xa yêu tộc đại họa, bất quá dọc theo con đường này tất nhiên long đong rất nhiều, giống như Tây Hành thỉnh kinh.

Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa của mình xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 7892021 】 .

Đột phá sáu năm, giá trị hương hỏa lại tăng bảy trăm vạn, tốc độ thật mau.

Khương Trường Sinh thông qua cảm giác, phát hiện hương hỏa tín đồ của mình nở hoa trên Long Mạch đại lục, trừ những chiến tích gần như thần thoại ra, còn có Đạo Tổ giáo phát dương.

Đạo Tổ giáo chính là Đại Tề hoàng tử Tề Duyên ngày xưa sáng tạo, ban đầu Khương Trường Sinh chỉ cho hắn lập quan bên trong Đại Cảnh, tên này lại chạy đến bên ngoài Đại Cảnh.

Trong Đạo Tổ giáo, tất cả đều là tín đồ của Khương Trường Sinh, số lượng đệ tử đã vượt qua ngàn, tính là quy mô ghê gớm trong phàm nhân.

Tề Duyên tìm được biện pháp thiên hạ thái bình, kia chính là để các triều thiên hạ quy hàng tại Đại Cảnh, thiên hạ nhất thống, chính là cơ sở cho thái bình.

Ngoại trừ Long Mạch đại lục ra, Khương Trường Sinh phát hiện tín đồ ở Thiên Hải cũng càng ngày càng nhiều.

Hắn đại khái tính toán một chút, tổng số hương hỏa tín đồ đã vượt qua tám ngàn vạn, hắn đột nhiên lại không rõ phương

thức tính toán giá trị hương hỏa cụ thể, mặc dù hệ thống sinh tồn là theo trò chơi hắn kiếp trước thiết lập biến thành, nhưng trên bản chất chính là một loại lực lượng thần bí nào đó tạo ra, hắn chẳng qua là biết được có công năng nào.

Có lẽ một chút giá trị hương hỏa, có thể là một người sáng tạo, cũng có thể là vài người cùng một chỗ sáng tạo, chủ yếu là số lượng thắp hương chồng chất hoặc là tích lũy nguyện lực.

Người thắp hương cho hắn đều vượt qua tám ngàn vạn, những người kính sợ, sùng bái hắn sợ là đã nhiều đến mấy chục ức, danh tiếng của hắn càng đi đến mức độ người nào trong thiên hạ không biết ta.

Mặc kệ như thế nào, giá trị hương hỏa tăng trưởng tốc độ cao là chuyện tốt, có thể làm cho Khương Trường Sinh tu hành càng chân thật.

- Tiếp theo hắn là có thể thái bình một quãng thời gian, nhưng cũng sẽ không thái bình quá lâu.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Vô Cực hải minh mặc dù thảm bại, nhưng cũng không có chặt đứt nhân quả, nói cách khác, Vô Cực hải minh còn để lại mầm tai vạ.

Hắn cũng không lo lắng, thậm chí chờ mong có người mạnh hơn đột kích.

Đông Hải vương triều bởi vì khí vận sụp đổ, dẫn đến thiên tai, ôn dịch không ngừng, ảnh hưởng tới tiến trình Đại Cảnh thu phục, thậm chí có không ít chư hầu quật khởi, phân liệt giang sơn Đông Hải vương triều, bất quá ở trước mặt con sóng cả như Đại Cảnh, tất cả đều là giấy.

Thuận Thiên năm mười sáu.

Khương Tiển công chiếm Hoàng thành Đông Hải vương triều, nói thiên hạ biết, Đông Hải thuộc về Đại Cảnh.

Chư hầu còn lại dồn dập đầu hàng, bản đồ giang sơn Đại Cảnh mở rộng.

Tháng tám.

Hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, đem thiên hạ chia làm một trăm bốn mươi chín châu, đến tận đây, Đại Cảnh thành vương triều có địa vực bao la nhất trên đại lục, uy thế của Thuận Thiên hoàng đế đạt đến đỉnh phong.

Cảnh Thái Tông mở rộng giang sơn Cảnh Văn Đế lưu lại gấp bội, Cảnh Nhân tông lần nữa mở rộng Đại Cảnh do Cảnh Thái Tông lưu lại, mà Thuận Thiên hoàng đế vượt qua Cảnh Nhân tông, mở rộng giang sơn đến mức to lớn gấp mấy lần thời kỳ Cảnh Thái Tông.

Vì củng cố giang sơn xã tắc, Thuận Thiên hoàng đế không tiếp tục tiếp tục chinh chiến, mà quyết đoán quản lý nội vụ, số lượng lớn Bạch Y vệ hộ tống công tượng đi tới Đông Hải vương triều, chuẩn bị tu kiến truyền tống trận, Tống Ly bắt đầu trắng trợn xây dựng bến cảng, để mỗi một châu duyên hải đều có ít nhất có hai bến cảng, đồng thời tổ chức đội tàu, thăm dò hải dương.

Trong ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế triệu kiến các thừa tướng tam tỉnh, trong đó bao gồm cả Trần Lễ.

- Trẫm chuẩn bị tái thiết lại các cấp bậc cho Ti Châu, các ngươi cảm thấy thế nào?

Thuận Thiên hoàng đế hững hờ nói, lời vừa nói ra, có người phản đối, có người duy trì.

Thiên hạ rất lớn, nên tăng thêm cấp, có thể làm như vậy liền mang ý nghĩa sẽ có nhiều chức quan ra đời, mà lại sẽ đè xuống phiên vương thiên hạ, các châu phủ, lựa chọn như thế nào, nhất định phải thận trọng cân nhắc.

Trần Lễ đề nghị:

- Bệ hạ, việc này xác thực bắt buộc phải làm, nhưng không bằng lại thả thêm một chút thời gian, dù sao ngài còn trẻ, còn phải tiếp tục mở rộng cương thổ.

Thuận Thiên hoàng đế cảm thấy có lý, tạm thời buông xuống.

Một tên đại thần mở lời:

- Bệ hạ, theo giang sơn chúng ta mở rộng, chúng ta bắt đầu tiếp xúc đến thế lực không phải vương triều, hướng tây là chỗ man di từ xưa đến nay, núi cao liên miên, nghe nói có không ít Cổ tộc ẩn thế sinh sống ở nơi đó, nhưng võ đạo của bọn hắn không yếu, trung bộ đi lên chính là chỗ Yêu triều họa loạn, bây giờ yêu tộc có xu thế nhất thống, nghe nói dòng dõi Bạch Trạch đã thành tựu Yêu Vương, yêu uy thao thiên, tụ tập yêu vật đã đi đến mức độ không thể khinh thường, thần nghĩ rằng, mục tiêu tiếp theo của Đại Cảnh không phải các vương triều khác, mà là tôn Yêu Vương này.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Tôn Yêu Vương này bất quá chỉ là Càn Khôn cảnh, không đáng để lo.

Bất quá chỉ là Càn Khôn cảnh?

Đám đại thần yên lặng, mặc dù hết sức muốn đậu đen rau muống, nhưng lại vô lực phản bác.

Thuận Thiên hoàng đế nói:

- Sau đó trẫm sẽ phái người đi thương lượng cùng vị Yêu Vương kia, nếu nó chịu thần phục Đại Cảnh, vậy cũng không cần đánh nó, nếu không phục, vậy liền giết, trẫm hiện tại cảm thấy rất hứng thú đối với Thiên Hải.

Thiên Hải?

Đám đại thần hai mặt nhìn nhau.

Chương 400: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (2)

Thuận Thiên hoàng đế mở lời:

- Trẫm chuẩn bị trước công chiếm thông hướng các hòn đảo ven đường Thiên Hải, làm chuẩn bị vì ngày sau đánh xuống Thiên Hải.

Còn về Long Mạch đại lục, hắn cảm thấy đại thế đã định, còn lại Đại Tề, Thiên Hàn nhất định không phải đối thủ của Đại Cảnh, thống nhất đại lục chẳng qua là vấn đề thời gian.

Hùng tâm của hắn đã thay đổi , thậm chí vượt qua Thái Tông hoàng đế ngày xưa.

Hắn không chỉ muốn thống nhất mặt đất dưới chân, hắn còn muốn thống nhất hải dương, hắn muốn cho Đại Cảnh trở thành Thánh triều tiếp theo, ngưng tụ nhân tộc thiên hạ.

Đối với yêu tộc đại họa sắp đến, hắn không có thấy áp lực, ngược lại vô tận động lực.

Nếu Thánh triều sụp đổ, Đại Cảnh sẽ có cơ hội.

Mặc dù ý nghĩ này hết sức tự tư, nhưng trong lòng hắn không thể ngăn chặn mọc rễ nảy mầm.

- Trẫm chuẩn bị thiết lập Võ phủ, Võ phủ tương đương với Thánh địa võ lâm, nhưng là cơ cấu lệ thuộc triều đình, địa vị cân bằng cùng lục bộ, một châu bố trí một phủ, Kinh Thành bố trí tổng phủ, con dân thiên hạ, vô luận xuất sinh, chỉ cần tuổi nhỏ, có thể tiến vào Võ phủ các nơi nhận lấy bí tịch, người thiên tư xuất chúng, Võ phủ có thể tự động tuyển nhận, thành tích Võ phủ sẽ định ra ở chỗ hằng năm cung cấp bao nhiêu thiên tài võ đạo….

Thuận Thiên hoàng đế hăng hái nói, thao thao bất tuyệt, hăng hái.

Đây là hắn nghe Khương Trường Sinh nhắc, Thánh triều thiết lập Thánh phủ, hắn cảm thấy rất không tệ, trích dẫn xuống tới.

Đám đại thần kinh động như gặp thiên nhân, bọn hắn ý thức được Đại Cảnh phải đổi.

Người đều có tư tâm, bí tịch võ đạo là tài nguyên cực kỳ quan trọng, các triều thiên hạ không có tiền lệ công khai cho bách tính thiên hạ bí tịch.

Cái này ảnh hưởng đến lợi ích của các phái võ lâm cùng với quyền quý các cấp, rất dễ dàng tạo thành giang sơn rung chuyển, nhưng do hoàng đế hiện thời tới định, thật đúng là có thể thành.

Khỏi cần phải nói, Đạo Tổ cùng Kiếm Thần không ra tay, toàn bộ Đại Cảnh, không người nào là đối thủ của Thuận Thiên hoàng đế.

Không chút nào khoa trương mà nói, bản thân Thuận Thiên hoàng đế đã là người mạnh thứ ba của Đại Cảnh.

Dù cho Phù Nguyệt thế gia tạo phản, Thuận Thiên hoàng đế một người đã có thể trấn áp.

Trần Lễ nhìn Thuận Thiên hoàng đế, âm thầm cảm khái:

- Đại Cảnh có hắn, cũng là phúc phận.

Tựa hồ Thiên Mệnh một mực đang chiếu cố Đại Cảnh.

Ngoại trừ hai vị hoàng đế đầu, Thái tông, Nhân tông, Thuận Thiên đều là hoàng đế hùng tài vĩ lược, cũng không có tham lam hưởng nhạc.

Mặc dù có Đạo Tổ duy trì, nếu xuất hiện hôn quân, Đại Cảnh cũng phải đình trệ mấy chục năm, thậm chí lạc hậu.

Thuận Thiên năm mười bảy, Võ phủ đã bắt đầu thành lập ở các châu Đại Cảnh, Võ phủ được sáng lập kinh động thiên hạ, võ lâm thóa mạ, bách tính cao hứng, thậm chí có phiên vương đưa ra phản đối, nhưng đều bị hoàng đế trấn áp.

Hoàng đế hạ lệnh, ai dám trở ngại Võ phủ tu kiến, một khi thẩm tra, nhẹ thì chém đầu, nặng thì liên luỵ cửu tộc, trong lúc nhất thời, võ lâm thần hồn nát thần tính.

Trong đình viện, Lý Mẫn đang hồi báo tiếng vọng của việc này.

- Ta ngược lại thật ra cảm thấy bệ hạ làm rất đúng, huống hồ thời điểm như thế, võ học được mở rộng, nhưng tuyệt học còn ở trong tay gia tộc cùng môn phái, cũng không có lay động đến căn cơ võ đạo bọn hắn, chẳng qua là để võ đạo Đại Cảnh cường thịnh hơn.

Lý Mẫn một mặt kính nể nói.

Bạch Kỳ mắt trợn trắng, Võ phủ này không phải là Thánh phủ Đạo Tổ nói tới à, tiểu hoàng đế thật giỏi.

Chửi bậy thì chửi bậy, nó vẫn rất bội phục Thuận Thiên hoàng đế quyết đoán.

Có thể nhanh như vậy định ra cùng phổ biến, đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Khương Trường Sinh một bên nghe, một bên nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Cuối năm ngoái, hai tên này đột nhiên bắt đầu miệng nói tiếng người, xem như triệt để thành yêu, hiện tại hai con mèo yêu đang luyện công.

Yêu tộc tu hành vẫn như cũ tuân theo quy tắc thế giới võ đạo, kinh mạch của yêu khác biệt với người, cho nên công pháp cũng có sai lầm, cho nên Khương Trường Sinh cải tiến công pháp của Vô Cực võ tôn, để chúng nó tu hành, trước mắt đến xem, không có bất cứ vấn đề gì.

Lý Mẫn còn nói đến chuyện hải dương phương Nam, gần đây càng ngày càng nhiều võ giả đi thuyền rời đi, đi tới Thiên Hải tu hành, đều sắp hình thành phong trào.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đây cũng là chuyện tốt, vừa hay trợ giúp Đại Cảnh khai chi tán diệp, sớm làm chăn đệm cho việc đánh xuống Thiên Hải.

- Đánh xuống Thiên Hải? Đại lục cũng còn không có thống nhất, bệ hạ lại có hùng tâm như thế này?

Lý Mẫn kinh ngạc hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ai biết được, cho dù hắn không có, hoàng đế đời tiếp theo có lẽ có, bước chân của Đại Cảnh vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Lý Mẫn nghe được hắn nói bóng gió, trong lòng khâm phục.

Thiên Mệnh Đại Cảnh là Đạo Tổ.

Đây là nguyên nhân thực sự mà thiên hạ cường thịnh.

…

Vạn dặm không mây, một hải đảo trên mặt biển, hai bóng người chạy nhanh đến, rơi vào bờ biển, chính là Tà Tôn, Khương La.

Tà Tôn trở nên già nua, Khương La cũng biến thành tang thương.

Hai sư đồ đi đến chợ trên đảo.

Tà Tôn cảm khái nói:

- Cuối cùng cũng đi ra, có loại cảm giác lại thấy ánh mặt trời.

Khương La đi ở phía trước, nói:

- Huyền Không đảo đã ngừng truy sát chúng ta, xem ra Thiên Hải xảy ra chuyện lớn.

Tà Tôn cũng cảm thấy kỳ quái.

Hai sư đồ đi vào một gian khách sạn trước đó đi qua, khách sạn An Tâm.

Đợi hai người bọn hắn ngồi xuống, tiểu nhị chào đón, trừng mắt nhìn, nói:

- Khách quan, đã lâu không gặp.

Tà Tôn cười nói:

- Trí nhớ của ngươi cũng thật lợi hại, người đến người đi, nhiều năm như vậy, ngươi còn nhớ rõ chúng ta?

Tiểu Nhị cười nói:

- Đều là khách mà, ta há có thể không có nhãn lực, hai vị khách quan muốn ăn cái gì?

Khương La tùy tiện lấy chút thịt rượu, đợi Tiểu Nhị cầm theo hai vò rượu tới, hắn mới vừa hỏi:

- Tiểu nhị, gần đây Thiên Hải có phải phát sinh việc lớn hay không?

Tiểu Nhị nghe xong, hưng phấn nói:

- Há lại chỉ có Thiên Hải, toàn bộ trên biển đều sắp biến thiên.

Chương 401: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (1)

- Biến thiên? Nói một chút.

Tà Tôn tò mò hỏi.

Khương La chăm chú nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị một bên rót rượu cho bọn họ, một bên nói:

- Đầu tiên là Thiên Hải đệ nhất nhân đi tới Đại Cảnh khiêu chiến Đạo Tổ, chiến bại thê thảm, đến nay không biết sống chết, lại là Vô Cực hải minh bại trận, Vô Cực hải minh có thể là thế lực bá chủ hoành hành hải dương mấy ngàn năm, bọn hắn duy trì Đông Hải vương triều của Long Mạch đại lục chống lại Đại Cảnh, minh chủ bọn hắn càng suất lĩnh tinh nhuệ Vô Cực hải minh tập kích bất ngờ Đại Cảnh Ti Châu, ngay cả thượng cổ kỳ thú Doanh Ngư trong truyền thuyết cũng bị minh chủ Vô Cực hải minh thu phục, Doanh Ngư kia to lớn, có thể nói là che khuất bầu trời, nhưng bọn hắn đi Đại Cảnh lại không tiếp tục trở về, nghe nói bọn hắn đã chết.

- Không chỉ minh chủ Vô Cực hải minh, cao thủ Vô Cực hải minh phàm là đi tới Đông Hải vương triều đều đã chết, bây giờ tên Đạo Tổ uy chấn hải dương, ai có thể nghĩ tới Long Mạch đại lục bình thường có thể xuất hiện người mạnh như thế.

Khương La nghe được động dung, hắn trước đó sùng bái Khương Trường Sinh mạnh mẽ, nhưng không nghĩ tới Khương Trường Sinh mạnh mẽ đã danh chấn hải dương.

Tà Tôn yên lặng, tâm tình phức tạp.

Bọn hắn mới đi khỏi đó bao lâu, Đạo Tổ vậy mà giết ra uy phong như vậy.

Cách đó không xa, Tiêu Bất Khổ đang ở lau bàn âm thầm khổ sở, mặc dù đã không phải lần đầu tiên nghe nói việc này, nhưng mỗi lần nghe được, hắn vẫn chấn kinh.

Đại Thừa long lâu đến chết đều không rõ ràng đối mặt mình là kẻ địch gì, nhất là phụ thân hắn.

Tiểu nhị nghiễm nhiên là tín đồ trung thực của Đạo Tổ, điên cuồng nói khoác Đạo Tổ mạnh mẽ, Khương La, Tà Tôn không cắt đứt hắn, nghiêm túc nghe hắn giảng giải.

Vô Cực hải minh gặp phải trọng thương như thế, mặc dù không có giải tán, nhưng xem như rớt xuống ngàn trượng, những thế lực bị Vô Cực hải minh áp chế dồn dập nhảy ra đuổi giết bọn hắn, dẫn đến phạm vi thế lực Vô Cực hải minh co lại nhanh chóng, thậm chí có trở thành xu thế chuột chạy qua đường.

Tiểu Nhị nói rất lâu còn chưa dừng lại.

Đây không chỉ là tâm tình của hắn, cũng là tâm thái của rất nhiều võ giả Thiên Hải, Đạo Tổ hoành không xuất thế, mang cho bọn hắn rung động thật sự quá lớn.

Mấu chốt nhất là Đạo Tổ hết sức thần bí, không có ai biết Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, chỉ biết vô luận võ giả mạnh cỡ nào, số lượng bao nhiêu, chỉ cần dám đi tìm Đạo Tổ phiền toái, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Trên biển đã thật lâu chưa từng xuất hiện võ giả đáng sợ như vậy.

Tiểu nhị cười hắc hắc, sau đó lui ra.

Tà Tôn nhìn về phía Khương La, cảm khái nói:

- Long Mạch đại lục muốn quật khởi.

Có người mạnh như thế tọa trấn, Đại Cảnh nhất định thống nhất thiên hạ.

Khương La gật đầu, nói:

- Sư phụ, chúng ta trở về đi, ngược lại Đại Chu Thiên Thần Công đã đi đến bình cảnh.

Tà Tôn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Hai sư đồ không nói thêm lời nào, lòng đều mang tâm tư.

…

Phía trên đình viện, Dương Chu và hai yêu miêu truy đuổi, thỉnh thoảng chui vào sương mù, thỉnh thoảng chạy ra, thân

pháp bọn hắn nhanh như chớp giật, nhất là hai yêu miêu.

Diệp Tầm Địch cau mày, rõ ràng không hài lòng lắm với biểu hiện của Dương Chu.

Khương Trường Sinh cũng cảm thấy vẫn được.

Dương Chu có thiên tư không tầm thường, nhưng Hoàng Thiên, Hắc Thiên không đơn giản, có thể bỏ qua Tụ Yêu châu mê hoặc, rất khó tưởng tượng hai yêu miêu ẩn chứa huyết mạch như thế nào.

Kiếm Thần ngồi tĩnh tọa ở bên trên tường viện ngộ kiếm, Hoàng Thiên, Hắc Thiên liên tục giẫm qua đầu của hắn, hắn thờ ơ, bất quá khi Dương Chu cũng muốn đạp, hắn liếc qua, dọa Dương Chu dựng cả lông tơ, vội vàng lách qua.

Đây đã sắp trở thành huấn luyện thường ngày của Dương Chu, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng có được lợi.

Một lát sau, Dương Chu dừng lại, thở hổn hển, hai tay của hắn chống đỡ đầu gối, mắng:

- Hai tên này quá biến thái.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên rơi vào trên mái hiên, vẫn sinh long hoạt hổ.

Khương Trường Sinh nói:

- Tốc độ của chúng nó nhanh hơn ngươi, chính là ưu thế trời sinh, nhưng yêu lực của chúng nó không bằng chân khí của ngươi.

Từ sau khi Dương Chu chết lần kia, võ đạo thánh thể triệt để thức tỉnh, tốc độ chân khí thúc đẩy sinh trưởng cực nhanh, vượt xa cảnh giới trước mắt của hắn, hắn hai mươi hai tuổi đã đi đến Thần Tâm cảnh, rất khoa trương, so tuổi thì thoạt nhìn còn không bằng Từ Thiên Cơ năm đó, nhưng hắn mười sáu tuổi mới bắt đầu tập võ.

Khương Trường Sinh còn diễn toán qua thực lực Dương Chu, Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Uyên, khoảng cách ba người đã không lớn, không đến mấy năm, Dương Chu sẽ vượt xa hai người kia.

Dương Chu Nghe thấy Khương Trường Sinh nói vậy lộ ra nụ cười, quét qua phiền muộn.

Diệp Tầm Địch thì khẽ nói:

- Đi xem một chút mấy sư đệ của ngươi đi.

- Tốt!

Dương Chu thấy sắc mặt hắn không tốt, chạy đi.

Những năm nay, Khương Trường Sinh dùng phân thân lại mang về chín thiếu niên, thiếu nữ, toàn đều là hiện nay tồn tại có tư chất xếp hạng một trăm vị trí đầu của đại lục, Khương Trường Sinh hỏi từ hạng nhất đến hạng thứ một trăm, phần lớn người đã thu hoạch được sư thừa, hoặc là đã cao tuổi, không kịp tập võ.

Chín người này, hắn bảo Dương Chu tự mình chỉ dẫn, cũng xem như tôi luyện Dương Chu, tình cờ Diệp Tầm Địch cũng sẽ đích thân chỉ bảo bọn hắn.

Dương Chu hiện tại có hai vị sư phụ, chủ yếu truyền thụ võ đạo là Diệp Tầm Địch, Thanh Nhi nhiều hơn chính là dạy hắn làm người, phương diện này, Diệp Tầm Địch không bằng Thanh Nhi, dù sao bản thân Diệp Tầm Địch cũng là người cao ngạo.

Kiếm Thần vuốt râu cười nói:

- Chín đứa bé kia cũng không đơn giản, Đạo Tổ, ngài để Dương Chu tự mình chỉ dẫn, chẳng lẽ là tính toán vì tương lai?

Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm , chờ Đại Cảnh đối mặt yêu tộc đại họa, tổng phải cần người một mình đảm đương một phía, cũng cần có người có thể tiến quân thần tốc, chém giết yêu đầu.

Chương 402: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (2)

Hắn xác thực ôm hi vọng rất lớn dành cho Dương Chu, không chỉ đơn giản như võ lực cá nhân.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Ngài làm sao tìm được những thiên tài này, thời điểm bọn hắn tới đây, một chút chân khí cũng không có.

Khương Trường Sinh mỉm cười, sau đó nhắm mắt.

Diệp Tầm Địch gặp hắn không chịu nói, cũng không dám hỏi nhiều.

Ngay cả chuyện khởi tử hồi sinh mà Đạo Tổ cũng có thể làm, nhìn thấu tư chất, cũng không tính không hợp thói thường.

Diệp Tầm Địch đi đến góc đình viện, bắt đầu tĩnh toạ luyện công, mặc dù làm sư phụ, nhưng hắn vẫn có một trái tim muốn đứng trên mọi người rất mạnh.

【 Thuận Thiên năm mười bảy, Thanh Khổ bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Tuyệt Vọng Chi Hải 】 .

Một dòng nhắc nhở đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh.

Sư đệ đầu thai.

Khương Trường Sinh yên lặng vì hắn chúc phúc một vạn giá trị hương hỏa, trước khi hắn đầu thai đã thu hoạch được mười vạn giá trị hương hỏa đổi lấy tư chất tốt, cho nên lần này Khương Trường Sinh không tiếp tục chúc phúc quá nhiều.

Toàn bộ Long Khởi quan, có quan hệ tốt nhất với hắn là Thanh Khổ, thậm chí hơn cả Mạnh Thu Sương, dù sao bọn hắn từ nhỏ ở chung một căn phòng.

- Ở kiếp này cũng đừng bị chặt đứt cánh tay.

Khương Trường Sinh thầm suy nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười như có như không.

Hắn đứng dậy, nhảy đến phía trên Địa Linh thụ, bắt đầu cảm thụ Luân Hồi ấn ký của Thanh Khổ.

Sau khi khóa chặt hướng đi, hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Diệp Tầm Địch thấy hắn hai mắt dâng lên kim quang, đã không kinh ngạc, chẳng qua là âm thầm tò mò đây là võ học

gì?

Chẳng lẽ Đạo Tổ có thể bắn xa kẻ địch là vì nắm giữ một loại võ học nhãn lực mạnh mẽ?

Khương Trường Sinh nhìn lại phía tây, Tuyệt Vọng Chi Hải ở vào phía tây Long Mạch đại lục, mặc dù không xa như Thần Cổ đại lục, nhưng không phải Thiên Hải có thể so sánh.

Một đường lướt qua vô số hải đảo, ba phương đại lục, Khương Trường Sinh cuối cùng nhìn thấy Tuyệt Vọng Chi Hải, hắn không khỏi động dung.

Tuyệt Vọng Chi Hải bị vô tận lôi vân bao trùm, nước biển hiện ra màu sậm, vô cùng đè nén, sóng biển từng trận, lộ ra tĩnh lặng.

Hắn tiếp tục đưa tầm mắt tiến lên, Tuyệt Vọng Chi Hải không nhiều hải đảo, kém xa vùng biển xung quanh Long Mạch đại lục, hắn cũng thấy rất nhiều động vật biển hình thể khổng lồ, cũng có chim lớn kinh dị đang xoay quanh trên trời.

Trách không được gọi là Tuyệt Vọng Chi Hải, nhìn qua đã không giống như chỗ là người có thể ở.

Một đường hướng về phía trước, Khương Trường Sinh thấy được một đại lục, Thanh Khổ ở trong đó, khối đại lục này không lớn bằng Long Mạch đại lục, không chênh lệch nhiều với Đại Cảnh trước mắt, rìa đại lục có xây một tòa tòa thành trì và đại hải thuyền rất lớn, ngược lại là thành trì trong đại lục thì tương đối ít.

Thanh Khổ giáng sinh ở trong một sơn cốc, nơi này có rất nhiều võ giả, xem bộ dáng là môn phái một phương, bên trong phòng ốc có rất nhiều người vây quanh hắn trong tã lót, đời này thì hắn không còn là cô nhi nữa.

Khương Trường Sinh yên lặng xem trong chốc lát, thu hồi tầm mắt.

Tuyệt Vọng Chi Hải thoạt nhìn rất nguy hiểm, nhưng đã có nhân tộc tồn tại, nói rõ nhân tộc phiến đại lục kia đã tìm được phương pháp sinh tồn, không cần hắn lo lắng.

Bất quá chờ yêu tộc đại họa đến, có lẽ sẽ sinh ra biến cố, khi đó, hắn có khả năng nhận Thanh Khổ.

Thật ra làm như vậy cũng có chỗ tốt, thông qua chuyển thế cố nhân, lôi kéo càng ngày càng nhiều thế lực gia nhập Đại Cảnh, cổ vũ thực lực Đại Cảnh để chống lại yêu tộc.

.....

Trên cô đảo, trong rừng cây.

Kiếm Chủ toàn thân áo đen đang ngồi, bốn phương tám hướng lơ lửng từng thanh từng thanh mộc kiếm, trải rộng toàn bộ trong rừng cây, có chút hùng vĩ.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Kiếm Chủ, không có nhấc lên nửa điểm bụi đất.

Mắt Kiếm Chủ cũng không trợn, nói:

- Thật sự là khách quý ít gặp, Độ Hải Kim Cương.

Đứng ở trước mặt hắn là một tên hòa thượng, mọc ra râu quai nón, nửa người trên trần trụi, cơ bắp khoa trương, tựa như La Hán.

Độ Hải Kim Cương đánh giá hắn, giễu cợt nói:

- Kiếm Chủ, trăm năm không thấy, kiếm đạo của ngươi tựa hồ không có tăng trưởng ra sao, sao không gia nhập Phụng Thiên của ta, Thiên Tử đối với ngươi là ưu ái có thừa.

Kiếm Chủ mở to mắt, nói:

- Đa tạ ý tốt của Thiên tử, Kim Cương ngươi tới chính là vì nói móc ta?

Độ Hải Kim Cương nhếch miệng cười nói:

- Tự nhiên không phải, Thánh triều sắp không chịu được nữa, Võ Đế đảo sắp chiếu cáo thiên hạ, nhấc lên cuộc chiến Bách Triều khí vận, muốn trong vòng năm trăm năm chiến đấu dựng ra phương Thánh triều tiếp theo, Phụng Thiên ta tự nhiên muốn tranh một chuyến, bệ hạ muốn mời Kiếm Đình gia nhập.

Kiếm Chủ cau mày nói:

- Thánh triều gặp khó, các ngươi không đi trợ giúp, chỉ muốn tranh đấu?

Độ Hải Kim Cương lắc đầu nói:

- Tại sao không có trợ giúp, ba vị hoàng tử của Thiên Tử đã táng thân trong bụng yêu, chỉ là không thể duy trì đến mức được ăn cả ngã về không thôi, đây cũng là ý tứ của Võ Đế đảo, Võ Đế tiên đoán, trong vòng năm trăm năm, nhân tộc sẽ sinh ra Nhân Hoàng, Nhân Hoàng xuất hiện từ trên biển, sẽ là thời ơ để khí vận nhân tộc từ suy chuyển thành thịnh.

Kiếm Chủ yên lặng.

Độ Hải Kim Cương nói:

- Bệ hạ biết được kiếm đạo của ngươi, nếu ngươi nguyện gia nhập Phụng Thiên, bệ hạ sẽ cung cấp số lượng lớn kiếm khách nắm giữ kiếm ý, giúp ngươi thành tựu thiên hạ đệ nhất kiếm, Kiếm Chủ, tận dụng thời cơ, bệ hạ bây giờ còn coi trọng ngươi, nhưng hắn là Thiên Tử, ngươi từ chối nữa, bệ hạ tự sẽ mời chào môn phái Kiếm đạo khác, Kiếm Đình cũng không phải môn phái luyện kiếm duy nhất trên biển.

Rừng cây yên tĩnh.

Độ Hải Kim Cương không nói thêm lời gì, chờ đợi Kiếm Chủ trả lời chắc chắn.

Kiếm Chủ nhắm mắt, nói:

- Thôi, Kiếm Đình sẽ gia nhập Phụng Thiên, trợ Phụng Thiên đi trên con đường đến Thánh triều.

Độ Hải Kim Cương lộ ra nụ cười, nói:

- Mấy trăm năm về sau, ngươi sẽ vui mừng vì sự lựa chọn của ngươi bây giờ.

Chương 403: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (1)

Thuận Thiên năm mười tám, Đại Cảnh bắt đầu chiếm lĩnh các hải đảo ở vùng biển phương Nam, số lượng lớn võ giả đi đến, hiển thị rõ sự cường thế.

Bây giờ, Đại Cảnh đã có mười sáu tòa truyền tống trận, phần lớn phân bố ở biên cảnh phương Bắc, phương Tây, nhảy vọt khoảng cách dài nhất vượt qua hai mươi vạn dặm.

Bởi vì truyền tống trận khan hiếm, tạm thời không thể dùng cho dân dụng, thương dụng.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Thuận Thiên hoàng đế đang giảng giải cho Khương Trường Sinh về kế hoạch của mình.

Hắn chuẩn bị trước xưng bá vùng biển phía dưới phương Nam, thành lập con đường mậu dịch, lại nghĩ biện pháp ngăn cách các triều Long Mạch đại lục, như thế này có thể chưởng khống Long Mạch đại lục mang tính thực chất, lại có con dân vương triều khác lao động cho Đại Cảnh.

Theo lời Thuận Thiên hoàng đế, mong muốn thành lập đại nhất thống, nhất định phải xây dựng ở dưới tình huống xung quanh còn có ngoại tộc, nếu như người toàn bộ Long Mạch đại lục đều là người Đại Cảnh, nếu không xử lý sự việc công bằng, giang sơn rất dễ dàng sụp đổ, bách tính lại cần hoàng đế mới mang đến hi vọng cho bọn hắn.

Người trong thiên hạ bình đẳng, người nào chịu trách nhiệm sinh sản?

Cho nên, mục đích hiện tại của Thuận Thiên hoàng đế là không quét ngang các triều thiên hạ, mà chặt đứt liên hệ giữa hải dương và bọn hắn, để bọn hắn trở thành vương triều phụ thuộc Đại Cảnh, Đại Cảnh dùng tiền tài mua sắm sức lao động, tài nguyên của bọn hắn, để bọn hắn trả giá tinh lực cho Đại Cảnh trưởng thành, đợi Đại Cảnh cường đại đến bắt đầu đánh sang các đại lục khác, lại thống nhất Long Mạch đại lục, khi đó, đại lục khác sẽ thay thế những vương triều này, tiếp tục cung cấp sức lao động cho Đại Cảnh.

Đương nhiên, Đại Cảnh cũng sẽ dựa vào dân chúng của mình sinh sản, bất quá theo Thuận Thiên hoàng đế, vương triều chỉ dựa vào chính mình thì rất khó bay lên.

Đối với chiến lược của Thuận Thiên hoàng đế, Khương Trường Sinh cũng không có ý kiến, như thế nào quản lý giang

sơn, Thuận Thiên hoàng đế khẳng định càng hiểu hơn hắn.

Thuận Thiên hoàng đế kể xong mấy chuyện này, ngược lại hỏi:

- Đạo Tổ, trẫm đã có hoàng tử, có thể để bọn hắn tiến vào Long Khởi quan tập võ hay không?

Khương Trường Sinh nhìn hắn một cái, nói:

- Tự nhiên có khả năng, bất quá ta sẽ không đích thân chỉ dạy.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Không sao đâu, nếu ngài coi trọng, thì dạy, không nhìn trúng thì coi như thôi.

Khương Trường Sinh gật đầu.

Thuận Thiên hoàng đế lại đợi trong chốc lát mới rời đi.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Hắn có ý này tương đương với để ngài tiếp tục làm sư phụ của hoàng đế đời tiếp theo, vì sao ngài từ chối?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Không cần thiết, nếu có nhân duyên lại nói.

Cho tới nay, hắn cũng không có can thiệp qua chính vụ của Đại Cảnh, cho nên hắn có làm sư phụ của hoàng đế hay không căn bản không có ý nghĩa, chỉ cần Đại Cảnh phát triển không ngừng là được, hắn không cần quá thân cận với hoàng quyền, hoàng quyền cũng không dám chèn ép hắn.

Nếu hậu thế xuất hiện hôn quân, Khương Trường Sinh một lần nữa ủng hộ lập một vị hoàng đế mới là được.

Hắn thậm chí có khả năng cùng Mộ Linh Lạc sinh thêm một đứa con, làm hoàng đế Đại Cảnh.

Tu vi hắn hôm nay cường đại cỡ nào, hắn sinh thêm con, thiên phú của con hắn chắc chắn vượt xa Khương Tử Ngọc năm đó.

Tư chất con cháu của Khương Tử Ngọc không coi là thiên hạ đệ nhất, là bởi vì bản thân Khương Trường Sinh năm đó sinh Khương Tử Ngọc cũng không thể coi là mạnh mẽ.

Đương nhiên, đây là kế sách bất đắc dĩ.

Khương Trường Sinh vẫn hi vọng huyết mạch Khương Tử Ngọc có thể vĩnh viễn chống đỡ Đại Cảnh tiếp tục đi tới, đây cũng là phụ trách đối với bách tính Đại Cảnh, bách tính cung phụng hắn, hắn giúp bách tính tìm minh quân, phản hồi lẫn nhau.

- Tiểu hoàng đế hẳn là còn có thể sống thêm năm mươi năm.

Bạch Kỳ suy đoán, khí vận hoàng đế rất khó sống qua trăm tuổi, nhưng Thuận Thiên hoàng đế bây giờ mới hai mươi tám tuổi, năm mươi năm sau cũng mới bảy mươi tám tuổi, hắn còn trẻ như thế đã hoàn thành công tích vĩ đại vượt qua tiền bối, rất khó tưởng tượng đến lúc hắn thọ hết chết già, Đại Cảnh sẽ cường thịnh đến đâu.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Chết sống có số, ai có thể đoán trước.

Diệp Tầm Địch bắt đầu phỏng đoán Khương Trường Sinh chờ mong về Đại Cảnh.

Đạo Tổ đến cùng vì sao muốn đến đỡ Đại Cảnh?

Hiện tại xem ra, Đạo Tổ tựa hồ không có hứng thú đối với hoàng quyền.

Tháng tám, có giang hồ hiệp khách lên Võ Phong khiêu chiến, muốn vào mộ anh hùng, kết quả ngay cả Thanh Nhi đều đánh không lại, bị đuổi xuống núi.

Võ giả bây giờ tới khiêu chiến Long Khởi quan càng ngày càng ít, chỉ là người sắp chết mới dám đến, nhưng hôm nay Thần Nhân căn bản kích hoạt không được sinh tồn ban thưởng, cho nên Khương Trường Sinh cũng lười ra mặt.

Thanh Nhi đã là Thần Nhân, có thể một mình đảm đương một phía, Khương Trường Sinh quyết định truyền vị trí đạo trưởng cho nàng, như thế này cũng thuận tiện cho nàng tìm kiếm vị đại đệ tử kế tiếp.

Tháng chín, Long Khởi quan nghênh đón đạo trưởng mới, Thanh Nhi cũng là vị đạo trưởng thứ ba từ khi Long Khởi

quan thành lập tới nay.

Đạo Tổ thì ẩn cư ở Long Khởi sơn, không quan tâm sự vụ Long Khởi quan, đệ tử Long Khởi quan cũng không có phản ứng quá lớn, dù sao chẳng qua là đạo trưởng đổi, ngược lại Đạo Tổ còn ở Long Khởi quan.

Việc này cấp tốc truyền khắp võ lâm Đại Cảnh, rất nhiều môn phái đưa tới thiệp chúc mừng, hết thảy võ giả đều rõ ràng, Thanh Nhi sắp thành làm võ lâm cự phách hậu thế trăm năm.

Dưới cây, ánh mắt Khương Trường Sinh xuyên qua sương mù, nhìn Thanh Nhi bị các đại môn phái vây quanh, trong lòng cảm khái vạn phần.

- Sư tỷ, năm đó sư phụ cảm thấy ngươi là thân nữ nhi, không tiện để ngươi làm đạo trưởng, kiếp này, ta để ngươi thỏa ước mông trong lòng.

Khương Trường Sinh thầm suy nghĩ, trên mặt đầy tươi cười.

Hắn đã ghi chép võ học của Vô Cực võ tôn thành bí tịch, để vào trong tàng kinh các của Long Khởi quan, lại thêm Dương Chu cùng chín vị tuyệt thế thiên tài, không đến hai mươi năm, Long Khởi quan sẽ triệt để vượt qua Chân Long tự, Phù Nguyệt thế gia, thành môn phái thứ nhất Đại Cảnh đúng nghĩa.

Chương 404: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (2)

Kiếm Thần vuốt râu cười nói:

- Tiếp qua mấy chục năm, triều tông sẽ trở thành quá khứ.

Hiện nay, triều tông cũng đã rất điệu thấp, phần lớn đều đã gia nhập các phương vương triều, giống như Phù Nguyệt thế gia, triều tông hai chữ đã rất ít người nhắc đến.

Bạch Kỳ cười nói:

- Đây không phải chuyện tốt à, tránh khỏi nhiễu người ta mất thanh tĩnh.

Hoàng Thiên lại gần, tò mò hỏi:

- Cái gì là triều tông?

Hắc Thiên cũng đi theo, nhìn chằm chằm Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ bắt đầu giảng giải cho tụi nó chuyện xưa mấy chục năm trước, Diệp Tầm Địch cũng cảm thấy rất hứng thú đối với quá khứ của Khương Trường Sinh, nghiêng tai lắng nghe. Đại Thừa long lâu, Tụ Tinh lâu, Thông Vũ cốc, Đại Hoang vương triều, Hồng Huyền vương triều…..

Một phương phương thế lực chiến đấu cùng Đạo Tổ, hai yêu miêu nghe đến hăng say, tâm trí hướng về.

Đợi Bạch Kỳ nói xong, nó vẫn có chút chưa thỏa mãn.

Khương Trường Sinh mặc dù không có mở miệng, nhưng trong lòng mừng thầm, theo trong miệng Bạch Kỳ nghe chuyện xưa của hắn, vẫn rất truyền kỳ.

Diệp Tầm Địch bỗng nhiên nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đạo Tổ, cho đến nay, có không người khiến ngươi toàn lực ra tay?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, mạn bất kinh tâm nói:

- Ta cũng rất chờ mong người kia xuất hiện.

Thật biết cách trang a.

Bạch Kỳ nhìn Khương Trường Sinh, trong lòng kêu.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần kính úy nhìn chằm chằm hắn, hai người đều khiêu chiến qua hắn, cảm giác tuyệt vọng, hoảng sợ ngay lúc đó đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ.

Khương Trường Sinh đột nhiên phiền muộn.

Ai.

Hắn thật muốn biết mình rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nhưng lại sợ tình huống như vậy xuất hiện, kẻ địch có thể khiến hắn toàn lực ra tay sẽ khủng bố bao nhiêu?

…

Cuối năm.

Một ngày này, Đại Cảnh đang tảo triều.

Thuận Thiên hoàng đế lười biếng ngồi trên long ỷ, nghe quần thần tranh luận, hắn có chút mệt mỏi.

Lại là tranh luận vì chuyện Võ phủ, chủ yếu là vì nhân sự mà tranh, một trăm bốn mươi chín Võ phủ, cần số lượng lớn văn võ vào chức.

Đúng lúc này, một hồi gió lớn thổi vào Kim Loan điện.

Thuận Thiên hoàng đế híp mắt, thân thể hơi hơi ngồi thẳng.

Quần thần quay đầu nhìn lại, một lão giả áo bào trắng thừa theo gió mà đến, nhẹ nhàng rơi vào trong điện.

Trần Lễ nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai, lại dám xông vào hoàng cung Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn không thấu công lực của đối phương, nhưng Đạo Tổ không có ra tay, nói rõ cái người này không tạo được nguy hại.

Lão giả áo bào trắng nâng tay phải lên, trong tay nắm quyển trục, thần sắc hắn đạm mạc, bỏ qua quần thần xung quanh, nhìn chằm chằm Thuận Thiên hoàng đế, nói:

- Ta đến từ Võ Đế đảo, phụng lệnh Võ Đế, đến Long Mạch đại lục, nói cho vương triều thiên hạ biết một kiện đại sự.

Võ Đế đảo?

Thuận Thiên hoàng đế nghe Trương Anh của Kỳ Duyên thương hội đề cập qua, nghe nói chính là Thánh địa trên biển.

Văn võ cả triều đều chưa từng nghe qua Võ Đế đảo, nhưng nghe qua tên này đã cảm thấy không đơn giản, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lão giả áo bào trắng mở ra quyển trục, một hồi kim quang xuất hiện, lấp lánh Kim Loan điện.

- Đây là Vận Triều quyển, Đại Cảnh bệ hạ có thể cất kỹ, nó sẽ phản ánh khí vận Đại Cảnh cho Võ Đế đảo thấy, nếu là khí vận Đại Cảnh cường thịnh, có thể được Võ Đế đảo duy trì.

Lão giả áo bào trắng nói xong, dùng chân khí đưa quyển trục đến trong tay Thuận Thiên hoàng đế.

Làm xong, hắn nhìn về phía văn võ cả triều, nói:

- Chư vị, vận triều chi tranh đã bắt đầu, phàm là vận triều bên trên Vô Tận Hải Dương đều phải tham gia, mạnh thì càng mạnh, yếu thì vong, hoặc là bị người chiếm đoạt, hoặc là chiếm đoạt người khác, người thắng sẽ tấn thăng thành khí vận Thánh triều vượt qua khí vận Hoàng triều, thống nhất nhân tộc.

- Là tranh, hay là chờ bị người chiếm đoạt thì xem ý nguyện của các ngươi, các ngươi cũng có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, để hậu nhân đi lựa chọn.

Dứt lời, lão giả áo bào trắng quay người rời đi, trong chớp mắt tan biến trong điện, nhấc lên trận gió, lay động áo bào của quần thần.

Vận triều chi tranh?

Khí vận Thánh triều?

Quần thần hai mặt nhìn nhau.

Thuận Thiên hoàng đế mở ra Vận Triều quyển, thấy là một địa đồ, lít nha lít nhít hải đảo tô điểm bên trên đại dương mênh mông, hắn nhìn kỹ lại, ở đâu là hải đảo, đây đều là đại lục.

Mỗi trên một vùng đại lục đều có chữ viết đánh dấu, từng vùng biển cũng có tên, hắn cấp tốc tìm tới hai chữ Long Mạch.

Long Mạch đại lục ở vào phía Bắc địa đồ, không coi là đại lục nhỏ nhất, nhưng cũng không phải đại lục lớn nhất.

Nhìn địa đồ trên Vận Triều quyển, Thuận Thiên hoàng đế chấn động thần tâm, một loại cảm xúc khó mà hình dung xuất hiện ở trong lòng.

Thánh triều!

Thống nhất nhân tộc.

Hùng tâm của Thuận Thiên hoàng đế lần nữa bị nhen lửa, hắn chậm rãi cất kỹ Vận Triều quyển, hắn quét mắt nhìn quần thần

trên điện, mở lời:

- Các ngươi đều nghe rõ? Đại Cảnh không dừng được bước chân, trẫm muốn Đại Cảnh cũng không phải là mạnh trăm năm, mà là quốc phúc vạn năm, chư vị ái khanh có thể nguyện vì trẫm tận tâm tận lực, chung tay sáng tạo thịnh triều trước đó chưa từng có?

Tiếng của hắn âm vang hùng hồn, tràn ngập tự tin, dã tâm bừng bừng, cũng đốt lên ngọn lửa khát khao trong lòng quần thần.

- Chúng ta nguyện ý!

Văn võ bá quan đồng thanh đáp, mặc kệ bọn hắn nghĩ như thế nào, nhưng bọn hắn không dám bỏ qua mặt mũi của hoàng đế.

Trần Lễ nhìn chằm chằm Vận Triều quyển, âm thầm kinh hãi.

Hắn có thể cảm nhận được vật này chính là do khí vận ngưng tụ mà thành, nó vừa xuất hiện, khí vận của Thuận Thiên hoàng đế vậy mà tăng cường một đoạn.

Cũng không chỉ là phúc, vẫn là họa.

Dưới Địa Linh thụ.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Diệp Tầm Địch, đi nghênh đón khách nhân một chút.

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch ngẩn người, lúc này đứng dậy.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Người nào tới?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Một tên Động Thiên.

Bạch Kỳ khẽ run rẩy, Kiếm Thần đi theo mở mắt.

Cũng không lâu lắm, Diệp Tầm Địch mang theo vị lão giả áo bào trắng kia đi tới.

Diệp Tầm Địch nhíu chặt lông mày, hắn vậy mà không có phát giác được một tên Động Thiên cảnh đến Kinh Thành, mà người này tự xưng đến từ Võ Đế đảo.

Chương 405: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (1)

- Hôm nay gặp mặt Đạo Tổ, quả nhiên bất phàm, trách không được có thể danh dương vùng biển này.

Lão giả áo bào trắng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, tán thán.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều tò mò nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh không có đứng dậy, mà là hỏi:

- Không biết tôn tính đại danh của các hạ?

- Thế nhân xưng ta là Thiên Cơ lão nhân, ta đến từ Võ Đế đảo, trước khi đến chuyến này, từng nghe nói sự tích của ngươi, ngươi rất mạnh mẽ, có nguyện gia nhập Võ Đế đảo, rời xa thế tục.

Lão giả áo bào trắng chậm rãi nói.

Diệp Tầm Địch động dung, kinh ngạc nhìn về phía Thiên Cơ lão nhân.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Rời xa thế tục, là ý gì?

- Từ đó say mê võ đạo, không tham gia vương triều chi tranh, Võ Đế đảo có chức trách thủ hộ nhân tộc, nếu nhân tộc thiên hạ gặp khó, tự có thời điểm chúng ta dùng võ.

- Ta có thể từ chối sao?

- Tự nhiên có khả năng.

Thiên Cơ lão nhân cũng không có tức giận, bình tĩnh như trước.

Khương Trường Sinh đột nhiên cũng không biết nên nói cái gì, hắn mặc dù đã có giá trị hương hỏa so với toàn bộ Võ Đế đảo, nhưng tạm thời không muốn trêu chọc Võ Đế đảo, cho nên cũng không muốn thăm dò thêm tình báo Võ Đế đảo, để phòng kết thù.

Diệp Tầm Địch bỗng nhiên mở lời:

- Nhân tộc ngay gặp khó, vì sao Võ Đế đảo không ra tay?

Thiên Cơ lão nhân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi thế nào biết Võ Đế đảo không có ra tay? Đại bộ phận cường giả trong đảo mấy chục năm trước đã tiến đến trợ giúp Thánh triều.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong lòng bừng tỉnh hiểu ra.

Trách không được Võ Đế đảo mới có năm ngàn vạn giá trị hương hỏa, nguyên lai những năm nay rời đi không ít cường giả, địa phương bọn hắn đi không ở bên trong phạm vi hệ thống dò xét, cho nên không có bị ghi chép.

Bản thân Võ Đế bây giờ cũng mới mấy vạn giá trị hương hỏa, chẳng lẽ là Võ Đế mới nhậm chức?.

Võ Đế đời trước đã chết trong chiến trường giữa Thánh triều cùng yêu tộc?

Khương Trường Sinh miên man bất định.

Thiên Cơ lão nhân ý vị thâm trường nói:

- Đạo Tổ, nếu ngươi có hùng tâm, vậy thì nhất thống Đại Cảnh, tự mình xưng đế đi, để Đại Cảnh càng nhanh trưởng thành, bằng không Đại Cảnh sẽ mất đi tư cách.

Dứt lời, hắn quay người rời đi.

Cảm thụ được khí tức của hắn nhanh chóng rời khỏi Kinh Thành, Khương Trường Sinh nhắm mắt luyện công.

Lời Thiên Cơ lão nhân lại để mọi người phun trào suy nghĩ.

Đạo Tổ tự mình xưng đế?

Bọn hắn không dám tưởng tượng.

Bất quá bọn hắn đột nhiên suy nghĩ một khả năng, Đạo Tổ sở dĩ không xưng đế, có phải sợ mệnh số của hoàng đế vận triều hạn chế hay không?

Đương nhiên, bọn hắn cũng chỉ suy nghĩ một chút, không dám hỏi lối ra.

Khương Trường Sinh không biết bọn hắn suy nghĩ, nhưng thời điểm biết được, cũng không thèm để ý.

Hắn xác thực không có ý nghĩ xưng đế.

Quá phiền toái, sẽ chậm trễ hắn luyện công.

Nếu hắn thành tựu tiên thần, con cháu lại không góp sức, kia cũng có thể làm hoàng đế chơi đùa, trải nghiệm một thoáng nhân sinh vốn nên có.

.....

Sau đó một quãng thời gian, Khương Trường Sinh thấy Thiên Cơ lão nhân đi Đại Tề, Thiên Hàn hai phe vận triều, giao cho hoàng đế hai phe Vận Triều quyển.

Vận Triều quyển ẩn chứa võ đạo khí vận khổng lồ, không có nguy hại cho khí vận hoàng đế, Thuận Thiên hoàng đế đặt nó ở trong ngự thư phòng, Chân Long khí vận bản thân lại bắt đầu ngày ngày tăng cường, mặc dù không tính mãnh liệt, nhưng xác thực có tấc dụng tuyệt diệu.

Thiên Cơ lão nhân bái phỏng để Thuận Thiên hoàng đế không lười biếng nữa, hắn điều động Khương Tiển, Bình An đi tới Thiên Hải, trợ giúp Đại Cảnh tốc độ cao chiếm lĩnh càng nhiều hải đảo.

Thuận Thiên năm mười chín.

Khương La, Tà Tôn tiến vào Kinh Thành, nhìn từng tòa nhà lầu cao to hơn một tòa, bọn hắn có loại cảm giác giống như cách một thế hệ.

Khoảng cách lần trước rời đi mới bao nhiêu năm, Đại Cảnh Kinh Thành lại lại có mới phong mạo, quả nhiên là ghê gớm.

Cảnh còn người mất.

Khương La rất thương cảm.

Hắn đã biết được Khương Tú qua đời, hết sức hối hận, đêm đó trong hoàng cung, hắn nên nhận nhau với Khương Tú, huynh đệ sinh đôi lại chưa từng ngồi xuống tán gẫu qua ngày, uống qua rượu.

Hắn đột nhiên cảm thấy cả đời này của mình không có ý nghĩa, vì võ đạo mà nỗ lực, cũng không có vô địch thiên hạ.

Tà Tôn nhìn thấu tâm tư của hắn, chỉ vỗ vỗ bờ vai của hắn, không có nhiều lời.

Ngày đó, hai sư đồ tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Bọn hắn quyết định lưu lại Đại Cảnh, muốn ở trong Long Khởi quan, Khương Trường Sinh đề cử bọn hắn đi tìm hoàng đế làm quan làm tướng.

- Võ lực của các ngươi không nên chôn tại đây.

Hai sư đồ không có phản bác, thật ra bọn hắn cũng có ý nghĩ này, cho nên mới tìm Khương Trường Sinh.

Nghe được ý kiến của Khương Trường Sinh, trời còn chưa tối bọn hắn đã đi tới hoàng cung, Bạch Y vệ đã chờ đợi trước cổng chính hoàng cung.

Khương Trường Sinh nhìn bọn hắn vào cung, trong lòng cảm khái.

Quả nhiên, Đại Chu Thiên Thần Công nhìn như hoàn mỹ, nhưng ở cảnh giới cao sẽ lộ ra thiếu hụt.

Tà Tôn kẹt tại Càn Khôn cảnh, thủy chung không thể bước vào Động Thiên cảnh, bây giờ hút công lực của người ta cũng sẽ tự động tán đi, không thể tăng trưởng công lực bản thân.

Khương La đã tu luyện công pháp khác, bọn hắn ở trong hải dương đạt được kỳ ngộ, Khương La trùng tu công pháp, làm trễ nải quá nhiều thời gian, bây giờ vẫn kẹt tại Kim Thân cảnh, tạm thời không nhìn thấy thời cơ đột phá Càn Khôn cảnh.

Trong ngự thư phòng.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn thấy Khương La, trở nên thất thần.

Hắn giống như thấy được Cảnh Nhân tông, trong lòng không hiểu lại cảm giác khó chịu.

Khương La nhìn Thuận Thiên hoàng đế tuổi trẻ, cũng hết sức hốt hoảng.

Vị hậu bối này đã là Càn Khôn cảnh.

Đại Cảnh thật biến thiên! Ngay cả hoàng đế đều là Càn Khôn cảnh…..

Hai chú cháu gặp nhau, rất vui sướng, Thuận Thiên hoàng đế rất nhiệt tình, để Khương La, Tà Tôn triệt để buông xuống lo lắng trong lòng.

Bọn hắn không ngốc, hiểu rõ Thuận Thiên hoàng đế ngoại trừ coi trọng võ lực của bọn hắn, cũng là cho Đạo Tổ mặt mũi.

Thuận Thiên năm hai mươi, số lượng hải đảo hải ngoại của Đại Cảnh đã nhiều đến gần trăm, bất quá những hải đảo này đều rất nhỏ, cộng lại cũng gần bằng một châu.

Chương 406: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (2)

Kỳ Duyên thương hội hiện tại quyết tâm muốn buộc chung một chỗ cùng Đại Cảnh, bên trong quá trình Đại Cảnh khuếch trương hải dương bản đồ, Kỳ Duyên thương hội trả giá không ít, Thuận Thiên hoàng đế cũng không có bạc đãi bọn hắn, đều đưa tất cả tài nguyên giao dịch các đảo cho Kỳ Duyên thương hội.

Quyền lực của Hải Lộ đô đốc Tống Ly cũng càng lúc càng lớn, nương theo lấy Đại Cảnh chinh chiến hải dương, thanh danh của hắn bắt đầu quật khởi.

Huyền Không đảo trước đó một mực nịnh nọt Đại Cảnh ngồi không yên, lần nữa điều động Thiếu đảo chủ Trương Thừa Cương đến đây.

Khương La, Tà Tôn biết được thế lực khủng bố truy sát của mình Huyền Không đảo đối mặt Đại Cảnh tất cung tất kính, tâm tình bọn hắn rất phức tạp, bọn hắn lúc này cũng mới hiểu được.

Nguyên lai Huyền Không đảo không tiếp tục đuổi giết bọn hắn là xem ở trên mặt mũi Đại Cảnh.

Một ngày này.

Trong lúc Khương Trường Sinh rảnh rỗi, bắt đầu lắng nghe tiếng lòng các tín đồ, hắn đầu tiên lựa chọn Lâm Hạo Thiên.

Tiểu tử này có tư chất vô song, lại có đại khí vận, là đối tượng trọng quan tâm điểm.

- Đáng giận, đám cẩu vật này thật sự không dừng được.

- Ai, Tiểu Điệp, ta khi nào mới có thể báo thù cho ngươi, đều tại ta quá yếu.

- Đại Cảnh lại có bao nhiêu xa, ta thật có thể đến Đại Cảnh à…..

Tâm tình Lâm Hạo Thiên đang rất phẫn nộ, lại biệt khuất, còn có bao la mờ mịt.

Khương Trường Sinh nghe hết sức không thích hợp, xem ra tiểu tử này gặp được phiền toái, mà xem bộ dáng là bị khi dễ.

Thôi, ban đêm quan tâm một thoáng.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Trong đêm khuya, Khương Trường Sinh báo mộng cho Lâm Hạo Thiên.

Mộng cảnh chính là một hải đảo, trăng sáng treo cao trên đầu đường chân trời, chiếu lên sóng biển sóng nước lấp loáng.

Lâm Hạo Thiên đang dựa vào một khối đá ngầm, hai chân tiểu tử này tựa hồ bị chặt đứt, đầu gối máu me đầm đìa, bắp chân thành trạng thái vặn vẹo không bình thường.

Khương Trường Sinh đi đến trước mặt hắn, mở lời:

- Ngươi sắp không chịu đựng nổi nữa sao?

Lời vừa nói ra, Lâm Hạo Thiên đột nhiên ngẩng đầu, như mới tỉnh ở trong mộng.

Hắn vừa nhìn thấy Khương Trường Sinh thì kinh hỉ, mong muốn đứng lên, nhưng hai chân không có sức.

Giờ khắc này, ủy khuất trong lòng Lâm Hạo Thiên đột nhiên bùng nổ, hai mắt cấp tốc đỏ bừng, tựa như hài tử bị khi dễ đối mặt phụ thân.

Khương Trường Sinh không nhìn nổi hắn bày ra tư thái như vậy, nói:

- Nói một chút đi, gặp được chuyện gì.

Lâm Hạo Thiên xoa xoa nước mắt không hăng hái, một lần nữa nuốt hết ủy khuất trở về, hắn hít sâu một hơi, kể lại chuyện mình gặp phải.

Ba năm trước đây, Lâm Hạo Thiên đi vào vùng biển này, ngẫu nhiên kết bạn một đôi huynh muội, hắn và vị nam tử kia mới quen đã thân, trò chuyện rất hợp nhau.

Bởi vì Đại Cảnh thật sự quá xa xôi, Lâm Hạo Thiên quyết định nghỉ ngơi một năm, hai huynh muội mời hắn đi tìm tìm một đóa kỳ hoa vạn năm, ba người tốn hao hơn thời gian nửa năm mới tìm đến, kết quả gặp phải Thẩm Lan tông tập kích, huynh đệ kia vì để cho bọn hắn chạy trốn, giao phó muội muội của mình cho Lâm Hạo Thiên, một mình lưu lại tử chiến, cuối cùng chết trận.

Lâm Hạo Thiên mang theo nữ tử gọi Tiểu Điệp kia chạy trốn, bởi vì Thẩm Lan tông thế lớn, có Động Thiên cảnh tọa trấn, Lâm Hạo Thiên tự giác trong vòng trăm năm rất khó báo thù, cho nên muốn mang theo Tiểu Điệp cùng nhau đi tới Đại Cảnh, ngày sau lại báo thù, Tiểu Điệp cũng đồng ý.

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới Thẩm Lan tông vậy mà đuổi giết bọn hắn, bên trong quá trình chạy nạn, Tiểu Điệp chết thảm, thi thể chìm xuống biển cả, Lâm Hạo Thiên dùng hết toàn lực, dùng đại giới bản thân trọng thương đánh giết đám đệ tử Thẩm Lan tông kia, nhưng hai năm kế tiếp, Thẩm Lan tông vẫn càng không ngừng đuổi giết hắn.

Mấy ngày trước, Lâm Hạo Thiên bị đánh gãy hai chân, dựa vào chân khí một đường bay lượn chạy nạn, đi vào đảo này.

- Dựa vào cái gì….. Dựa vào cái gì bọn hắn đoạt đồ của chúng ta, còn muốn giết chúng ta, giết một người của chúng ta không đủ, còn muốn một mực truy sát đến cùng…..

- Ta hận….. Hận bọn hắn….. Cũng hận mình quá yếu ớt…..

Toàn thân Lâm Hạo Thiên run rẩy, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Khương Trường Sinh có thể nhìn trộm nội tâm của hắn, biết được hắn nói là nói thật, hết sức không có hảo cảm đối với Thẩm Lan tông.

- Thẩm Lan tông mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 4,100,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

- Thẩm Lan tông có thể thỉnh động thế lực mạnh nhất mạnh bao nhiêu?-.

【 Cần tiêu hao 9,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Thẩm Lan tông còn yếu hơn Vô Cực hải minh một ít, kết giao thế lực mạnh nhất cũng không tệ, nhưng ở trong mắt Khương Trường Sinh cũng không đáng chú ý, mà Lâm Hạo Thiên trước mắt cách Đại Cảnh vô cùng xa xôi, chỉ cần Lâm Hạo Thiên chạy ra vùng biển này, đối phương cũng không có khả năng đuổi tới chân trời góc biển.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Lâm Hạo Thiên, nói:

- Chớ có hận, nhân sinh là nhiều tai nạn như vậy, mặc dù không có ngươi, đôi huynh muội kia mời những người khác đi tìm bảo, cũng sẽ có kiếp nạn này, ngươi không nên tự trách.

Lâm Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Chí Dương thần quang quá lấp lánh, để Lâm Hạo Thiên thấy không rõ mặt mũi của hắn.

Lâm Hạo Thiên nắm chặt hai quả đấm, đau thương cười nói:

- Tiền bối, bằng vào trạng thái trước mắt của ta, có khả năng không đi được Đại Cảnh, kiếp sau… Nào có kiếp sau….. Đa tạ ngài chiếu cố cho ta.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi thật muốn vứt bỏ sao?

- Ta không buông bỏ, lại có thể thế nào? Thẩm Lan tông quá mạnh, ta căn bản đánh không lại bọn hắn…

- Thẩm Lan tông rất mạnh sao? Ta đây muốn thử một chút xem.

Nghe vậy, Lâm Hạo Thiên động dung, hốc mắt lần nữa đỏ bừng, lần này không phải ủy khuất, mà là cảm động.

- Ta…..

Lâm Hạo Thiên đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Khương Trường Sinh đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của hắn, nói:

- Nam nhi sống trên đời, nhất định phải vĩnh viễn không bao giờ nói vứt bỏ, khổ nạn sẽ chỉ làm ngươi càng thêm cường đại.

Chương 407: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (1)

Ánh mặt trời ấm áp chiếu ở trên mặt, Lâm Hạo Thiên mở to mắt, ánh mặt trời chói mắt để mắt hắn híp lại.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười sáng lạn đã lâu chưa thấy, hắn đột nhiên cảm giác được bầu trời rất đẹp.

Suy nghĩ vị tiền bối thần bí kia, còn có kim quang trước đó đã cứu hắn hai lần, Lâm Hạo Thiên cảm xúc sục sôi.

Thẩm Lan tông chó má, các ngươi chờ chết đi.

Lâm Hạo Thiên bắt đầu điên cuồng nhục mạ Thẩm Lan tông, dùng cái này để phát tiết.

Mắng một hồi lâu, tâm tình Lâm Hạo Thiên mới dễ chịu, hắn bắt đầu trị thương cho mình, hai chân mặc dù bị cắt mất, nhưng cũng không phải trị không được, huyết mạch hắn đặc thù, chỉ cần thời gian đủ thì có thể tự lành.

Không còn áp lực, Lâm Hạo Thiên cảm giác hết thảy đều tốt đẹp.

Hắn không lại sợ hãi Thẩm Lan tông, thậm chí bắt đầu chờ mong Thẩm Lan tông đến, tới càng nhiều càng tốt.

Ba năm khuất nhục, thống khổ, nhất định phải hoàn lại.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đang cảm khái những chuyện Lâm Hạo Thiên trải qua, hắn thật sự không nín được, nói cho người trong viện nghe.

Dương Chu nghe được rất khó chịu, nói:

- Gia hoa gọi Lâm Hạo Thiên quá thảm rồi, Đạo Tổ, đây là chuyện xưa, hay là chuyện thật?

Khương Trường Sinh nói:

- Chuyện xưa, chuyện thật, có quan trọng như vậy sao?

Diệp Tầm Địch bĩu môi nói:

- Này tính là thảm gì, chết chẳng qua là người bên ngoài thôi, trong cuộc đời của ta, tử chết bao nhiêu huynh đệ, chết bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, biết được vì sao ta cô độc một người, không lấy vợ sinh con không? Đó là bởi vì cưới qua, sinh qua, cũng bị mất, trong thế giới võ đạo, nắm đấm mới là chân lý.

Kiếm Thần tán thưởng nói:

- Người tập võ, sinh ly tử biệt là chuyện phải trải qua, nhưng phàm tập võ, tổng sẽ ảnh hưởng đến gia đình, ngươi xem một chút Đạo Tổ liền biết, mạnh mẽ như thế, lại vẫn một mình ở trên núi, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, nếu võ giả không thể truy đuổi mạnh nhất, số mệnh thường thường là bi kịch.

Dương Chu nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy thần sắc hắn bình tĩnh.

Bạch Kỳ lần này cũng tràn ngập kính ý đối với hắn.

Làm người như thế, là yêu cũng như thế, nó cũng sẽ ở trên Long Khởi quan đến hết cả đời, nó từ nhỏ đã bị võ giả Đông Lâm vương triều truy sát, một mực gian khổ sống đến trăm tuổi, mãi đến khi gặp được Khương Trường Sinh mới thu hoạch được an bình.

Kiếm Thần lần nữa cảm khái nói:

- Cảnh giới thấp, thế giới võ phu là giang hồ, cảnh giới cao, thế giới của võ giả là giang hồ, giang hồ chính là ánh đao bóng kiếm, khí phách ân cừu.

Dương Chu gãi đầu một cái, nói:

- Vậy xem ra, ta rtas may mắn?

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Nửa đời trước là may mắn, tuổi già không nhất định, ngươi sẽ gặp phải đại nạn thiên cổ khó gặp của nhân tộc, hảo hảo luyện công đi, đừng đến lúc đó hối hận mình không đủ nỗ lực.

Dương Chu trịnh trọng gật đầu, chuyện xưa của Lâm Hạo Thiên thật sâu kích thích đến hắn.

Khương Trường Sinh nhắm mắt luyện công, hắn nhất tâm nhị dụng, một bộ phận tinh lực quan tâm động thái của Lâm Hạo Thiên, nếu có đệ tử Thẩm Lan tông xuất hiện, vậy hắn có thể trước tiên phát giác được.

Mấy ngày sau.

Lâm Hạo Thiên còn đang luyện công bên trên đảo hoang kia, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở to mắt, nhìn về phía một phương hướng, chỉ thấy lần lượt từng bóng người chạy nhanh đến.

Gặp bọn họ, lửa giận trong lòng Lâm Hạo Thiên nổ tung.

- Cẩu vật, rốt cuộc đã đến!

- Tiền bối, mau giúp ta làm thịt bọn hắn,

Lâm Hạo Thiên ở trong lòng hét lớn, hai đầu gối của hắn đã khôi phục, nhưng vẫn không thể đứng lên.

Hai mươi sáu võ giả dùng tốc độ cao bay tới, cầm đầu là một phu nhân trung niên, thân mặc áo tím, khuôn mặt bình thường, nhưng mặt mày lộ ra vẻ ác độc như rắn rết, nàng đi vào phía trên Lâm Hạo Thiên, nhìn xuống hắn.

Những võ giả khác tản ra, tránh cho Lâm Hạo Thiên chạy trốn.

Phu nhân áo tím lạnh lùng nói:

- Tiểu gia hỏa, lần này, ngươi lại đi chỗ nào chạy?

Lâm Hạo Thiên nhếch miệng cười nói:

- Chạy? Ta không chạy!

- Hừ, cuối cùng từ bỏ à, cũng tốt, bớt cho chúng ta một mực bôn ba, vậy liền đi chết đi!

Phu nhân áo tím lạnh giọng nói, sát ý rất nặng, nàng nâng tay phải, chân khí màu tím như sương mù lượn lờ quanh tay.

Lâm Hạo Thiên một mặt khinh thường, trong lòng thì hết sức hoảng.

- Tiền bối! Ngài ở đâu?

- Tiền bối! Mau ra tay.

Ngay khi phu nhân áo tím sắp huy chưởng, từng đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, dùng tốc độ cực nhanh tinh chuẩn bắn trúng hai mươi sáu võ giả.

Oanh! Oanh! Oanh….

Cường quang lấp lánh, sáng đến Lâm Hạo Thiên phải nhắm mắt, cuồng phong điên cuồng thổi tung mái tóc dài của hắn.

Cảm giác áp bách kinh khủng để Lâm Hạo Thiên kinh hoàng.

Đợi cường quang tán đi, Lâm Hạo Thiên mở to mắt nhìn lại, hai mươi sáu người đã không còn tồn tại.

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

Khương Trường Sinh cũng không phải chỉ có thể bắn ra hiệu quả bá đạo hủy thiên diệt địa, cũng có thể bắn ra sức sát thương cực mạnh, phạm vi lại nhỏ.

Lâm Hạo Thiên reo hò, cực kỳ hưng phấn.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh ném Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới, từ trên cây hạ xuống.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần tò mò hắn vừa rồi bắn người nào, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Bạch Kỳ thì đã thành thói quen, nó chuyên tâm dạy bảo Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Chờ nửa ngày, Khương Trường Sinh không có chờ đến sinh tồn ban thưởng, phu nhân áo tím cũng không yếu, xem ra giúp người là không có có sinh tồn ban thưởng, cũng đúng, hắn tình cảm dành cho Lâm Hạo Thiên không sâu, cho dù Lâm Hạo Thiên chết rồi, hắn cũng sẽ không vì đối phương mà báo thù, cho nên không có nhân quả.

Hắn không có thất vọng, coi như chuyển động gân cốt, chờ Lâm Hạo Thiên đến Đại Cảnh, không sớm thì muộn sẽ trả nợ.

Chương 408: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (2)

Trong cuộc sống về sau, cơ hồ mỗi tháng, Lâm Hạo Thiên đều sẽ gặp tập kích. Mạnh nhất một lần, ngay cả Càn Khôn cảnh đều tới.

Khương Trường Sinh kinh ngạc không thôi, có cừu hận lớn như vậy?

Thẩm Lan tông không phải đoạt được kỳ hoa vạn năm, vì sao nhất định phải truy sát Lâm Hạo Thiên?

Mặc dù hoang mang, nhưng hắn không muốn tốn hao giá trị hương hỏa hỏi.

Lâm Hạo Thiên khôi phục thương thế, đã đạp vào con đường tiếp tục chạy tới Đại Cảnh.

.....

Bên trong một tòa cung điện, một lão giả nằm trong ao, hơi nóng tràn ngập, ao nước xanh biếc, bốc lên hơi nóng.

- Một tên Thần Nhân mà thôi, ngay cả Càn Khôn cảnh đều bắt không được hắn?

Lão giả nhắm mắt lại, ngửa đầu, hững hờ nói, chẳng qua ngữ khí của hắn rất băng lãnh.

Võ giả áo đen quỳ ở phía sau trầm giọng nói:

- Sau lưng kẻ này có cao nhân tương trợ, nếu như không thỉnh cầu trưởng lão, căn bản bắt không được hắn, chúng ta đã tổn thất trên trăm vị đệ tử ở trên người hắn, tiếp tục như vậy nữa, hắn chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi ánh mắt của Thẩm Lan tông.

Lão giả ung dung hỏi:

- Nói cho ta biết, vì sao nhất định phải giết hắn?

Áo đen võ giả trả lời:

- Kẻ này không tầm thường, lúc thuộc hạ tranh hoa, cảm nhận được yêu khí từ trên người hắn, thuộc hạ suy đoán hắn rất có thể là Yêu Võ Chi Thể trong truyền thuyết, thuộc hạ từng đọc qua trong một bộ cổ tịch, lấy Yêu Võ Chi Thể luyện thành đan dược, có thể tăng trưởng thọ mệnh.

Nghe vậy, lão giả chậm rãi ngồi dậy, khuôn mặt hắn mặc dù già nua, nhưng thể phách dị thường cường tráng.

- Yêu Võ Chi Thể, xác định sao?

- Xác định, mà nếu không phải Yêu Võ Chi Thể, thuộc hạ há có thể một mực bắt không được hắn? Đây cũng là nguyên nhân thuộc hạ không dám bẩm báo tông môn, chỉ muốn chộp tới chia sẻ với ngài.

- Rất tốt, ngươi làm tốt lắm, đã như vậy, lão phu sẽ tự mình đi một chuyến.

- Trưởng lão, hiện tại lên đường đi, chúng ta một mạch tổn thất rất nhiều đệ tử, các mạch khác đã bắt đầu điều tra.

- Ừm.

Lão giả đi ra từ trong ao, võ giả áo đen nhặt lên áo bào trên mặt đất, tự mình mặc vào cho hắn….

Phía trên đại dương mênh mông vô biên, một con chim lớn giống như diều hâu đang vỗ cánh bay nhanh, Lâm Hạo Thiên tĩnh toạ luyện công ở trên lưng nó.

Hắn mở to mắt, sờ lên lưng của chim lớn, cười nói:

- Tiểu Ưng, nếu ngươi mệt mỏi, cứ tìm địa phương nghỉ ngơi, ta nướng cá cho ngươi ăn.

Chim lớn mở miệng kêu to vài tiếng, sau đó tăng thêm tốc độ, giống như đang nói ta không mệt.

Nụ cười trên Lâm Hạo Thiên càng sâu, chim lớn này là hắn cướp từ trong tay đệ tử Thẩm Lan tông hơn một tháng trước,

đám đệ tử Thẩm Lan tông đuổi giết hắn vậy mà cột theo con chim lớn này, hẳn là bắt ở ven đường.

Đợi đệ tử Thẩm Lan tông bị tiền bối tru diệt, hắn liền thả chim lớn này ra, chưa từng nghĩ cái tên này vậy mà không chịu rời đi, nhất định phải đi theo hắn, kết quả làmột người một chim kết bạn lên đường.

Có ưng này làm bạn, ven đường, hắn cũng không tịch mịch, tâm tình lần nữa kích động như lúc vừa rời đi Thần Cổ đại lục.

Ầm ầm…

Tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đỉnh đầu chẳng biết lúc nào xuất hiện lôi vân cuồn cuộn, đám lôi vân này cũng không có đi đến trình độ che khuất bầu trời, nhưng ngay ở trên đầu của hắn, rất có cảm giác áp bách.

- Minh…

Chim lớn bỗng nhiên kêu to, tiếng kêu có chút lo lắng.

Oanh một tiếng!

Một tia chớp bỗng nhiên đánh xuống, chim lớn cả kinh vội vàng tránh né, phản ứng cực nhanh, linh xảo tránh thoát lôi điện.

- A? Thiên Thương Lôi Ưng không đơn giản.

Một tiếng nói già nua vang lên, ngữ khí lộ ra hứng thú.

Tiếng nói vừa ra, lần lượt từng bóng người buông xuống từ trong lôi vân, rơi vào phía trước Lâm Hạo Thiên, cả Thiên Thương Lôi Ưng kinh muốn quay đầu, kết quả phát hiện bốn phương tám hướng tất cả đều là bóng người.

Ánh mắt Lâm Hạo Thiên rơi vào trên người võ giả áo đen bên cạnh lão giả, con mắt trong nháy mắt đỏ bừng, hắn cắn răng nói:

- Ngươi cuối cùng hiện thân.

Hắn ở trong lòng cuồng hống:

- Tiền bối, nhanh cứu ta, Thẩm Lan tông lại tới.

Võ giả áo đen bỏ qua ánh mắt của hắn, nhìn về phía lão giả, nói:

- Trưởng lão, ưng này cũng là đệ tử mạch ta bắt lấy, chẳng qua đám đệ tử kia chết rồi, tiện nghi tiểu tử này.

Lão giả đánh giá Lâm Hạo Thiên, hỏi:

- Xác thực có yêu khí, xem ra ngươi nói là sự thật.

Võ giả áo đen cung kính nói:

- Thuộc hạ tự nhiên không dám lừa gạt…..

Ầm!

Lão giả bỗng nhiên vung tay, đánh nổ đầu võ giả áo đen, máu vẩy trời cao, dọa đến Lâm Hạo Thiên cùng Thiên Thương Lôi Ưng khẽ run rẩy.

Những võ giả khác bốn phương tám hướng thì mặt không biểu tình, tựa hồ sớm đã hiểu.

Lão giả lắc lắc máu trên tay, khẽ nói:

- Không dám lừa gạt, như thế nào mà lão phu đến hôm nay mới biết, phế vật!

Bịch!

Thi thể võ giả áo đen không đầu rơi vào bên trong nước biển.

Lão giả nhìn về phía Lâm Hạo Thiên, nói:

- Gọi chỗ dựa của ngươi ra đi, bằng không ngươi hôm nay chết chắc, lão phu chính là cường giả Tam Động Thiên, không biết chỗ dựa của ngươi có thể sánh bằng hay không?

Tam Động Thiên!

Sắc mặt Lâm Hạo Thiên kịch biến, thân thể run rẩy.

Hắn tập võ tại Thánh phủ, tự nhiên hiểu Động Thiên cảnh, nhưng Tam Động Thiên tại Thánh phủ chính là truyền thuyết, nghe nói chỉ có Phủ chủ cùng số ít thiên kiêu mới có thể đi đến, hắn cho đến tận hôm nay, còn chưa thấy qua Tam Động Thiên.

Hỏng bét.

Lâm Hạo Thiên đột nhiên hoảng.

Hắn biết Khương Trường Sinh rất mạnh, nhưng không rõ ràng Khương Trường Sinh có đi đến Tam Động Thiên hay không, mà Khương Trường Sinh trước đó cứu hắn, giết chết địch đều phía dưới Động Thiên cảnh.

Lão giả nhìn thấy nét mặt của hắn, vẻ đăm chiêu trên mặt càng đậm, trêu chọc nói:

- Chẳng lẽ chỗ dựa của ngươi đã bị lão phu dọa chạy?

Lâm Hạo Thiên cắn răng, nắm chặt hai quả đấm, không biết nên trả lời như thế nào.

Chương 409: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (1)

Đối mặt lão giả tự xưng Tam Động Thiên, trong lòng Lâm Hạo Thiên lần nữa tràn ngập tuyệt vọng.

Hắn cắn răng nói:

- Giết ta cũng có được, có thể bỏ qua cho nó hay không?

Hắn đưa tay chỉ Thiên Thương lôi ưng dưới chân, mặc dù quen biết không lâu, nhưng yêu cầm này đã cùng hắn thành lập tình cảm thâm hậu.

Thiên Thương lôi ưng lần nữa kêu to, ánh mắt nó sắc bén, nhìn hằm hằm lão giả, không có chút thoái ý.

Lâm Hạo Thiên cảm động, dọc theo con đường này mặc dù mất đi rất nhiều, nhưng hắn cũng thu hoạch được rất nhiều, nhân tộc có người nguyện kết giao với hắn, nguyện ý giao phó thân nhân cho hắn, mà yêu tộc cũng có yêu thú nguyện gắn bó sinh tử cùng hắn.

Nghĩ được như vậy, Lâm Hạo Thiên đột nhiên thoải mái.

Lão giả đưa mắt quét nhìn giữa thiên địa, lạnh lùng nói:

- Chỗ dựa của ngươi đã không muốn hiện thân, cứ như vậy đi.

Hắn nâng tay phải lên, đang muốn xuất thủ, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt của hắn kịch biến.

Lôi vân bị tách ra, một đạo ánh sáng màu vàng khủng bố mang theo thiên uy lớn lao buông xuống.

Sương mù Long Khởi sơn bị đánh xuyên, dân chúng liên tục thấy mười mấy đạo kim quang được bắn ra, nhưng trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa, như là huyễn tượng.

Cảnh tượng như vậy dẫn tới bách tính nghị luận ầm ĩ, ngay cả Bạch Y vệ cũng hồi báo hoàng đế.

Thuận Thiên hoàng đế cầm lấy tấu chương, mạn bất kinh tâm nói:

- Đã là lần thứ mấy rồi?

Bạch Y vệ trả lời:

- Nửa năm qua, xuất hiện bảy mươi ba lần.

- Bảy mươi ba lần, xem ra Đại Cảnh thật nhiều kẻ địch.

Thuận Thiên hoàng đế tự lẩm bẩm, hắn tin tưởng Đạo Tổ ra tay không phải chơi đùa đơn giản, tất có rất nhiều cường địch mong muốn nguy hại Đại Cảnh.

Bảy mươi ba lần…..

Thuận Thiên hoàng đế lâm vào bên trong trầm tư, hắn ý thức được vận triều chi tranh còn muốn tàn khốc hơn mình dự đoán xa.

Thuận Thiên hoàng đế bỗng nhiên hạ lệnh:

- Truyền Huyền Không đảo Trương Thừa Cương đến đây.

- Vâng!

Bạch Y vệ lui ra.

Thuận Thiên hoàng đế lại không cách nào lại chuyên chú, nhíu mày, không biết đang suy tư điều gì.

Lâm Hạo Thiên đứng trên lưng Thiên Thương lôi ưng, toàn thân run rẩy, trợn mắt hốc mồm, ngay cả Thiên Thương lôi ưng cũng đang run lẩy bẩy.

Không gian bốn phương tám hướng còn lưu lại kim quang, đám võ giả Thẩm Lan tông bao quanh bọn hắn đều chết thảm,

ngoại trừ lão giả, tất cả đều biến thành tro bụi, mà lão giả kia chỉ còn lại có tay phải lơ lửng giữa không trung.

Phía dưới hải dương xuất hiện mười mấy vòng xoáy khổng lồ, phát động sóng biển, trong thời gian ngắn khó khôi phục bình tĩnh.

- Tam Động Thiên liền chết như vậy?

Lâm Hạo Thiên nhìn đến ngây người.

Qua một hồi lâu, hắn mới lấy lại tinh thần, cực kỳ hưng phấn, bắt đầu hướng khoe khoang với Thiên Thương lôi ưng về chỗ dựa của mình.

- Ha ha ha, trợ thủ của ta lợi hại không?

- Chậc chậc, trách không được các trưởng lão Thánh phủ cũng không tìm thấy tiền bối, nguyên lai tiền bối vượt qua Tam Động Thiên.

- Đại Cảnh rốt cuộc mạnh cỡ nào? Tiểu Ưng, nhìn thấy không, đi theo ta lăn lộn, sẽ không để cho ngươi ăn thiệt thòi.

Lâm Hạo Thiên khoa tay múa chân, giống như hài tử choai choai.

Hắn sùng bái Khương Trường Sinh tới cực điểm, quyết tâm chờ đến Đại Cảnh sẽ nghe lời tiền bối răm rắp.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh nghe tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên, hài lòng cực kỳ.

Hắn bắt đầu diễn toán giá trị hương hỏa của Thẩm Lan tông.

【 Cần tiêu hao 3080000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Nương theo vị lão giả này chết thảm, giá trị hương hỏa Thẩm Lan tông thấp một phần tư, thật thảm.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hi vọng Thẩm Lan tông cứ thế từ bỏ, hắn cũng không muốn vì vậy mà diệt một

tông, dù sao cũng không phải mâu thuẫn về chiến lược, chẳng qua là cừu hận của cá nhân.

- Lâm Hạo Thiên ơi Lâm Hạo Thiên, nhanh lên trưởng thành đi, ta cũng sẽ không một mực bảo hộ ngươi, con đường tiếp theo, ngươi vẫn phải gặp càng nhiều gặp trắc trở.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại.

Hắn đợi lâu, vẫn không có đợi đến sinh tồn ban thưởng.

Lần này, hắn có chút tiếc nuối.

Đây chính là Tam Động Thiên, giết một tên là thiếu một tên, đáng tiếc, bất quá cũng không có cách, khoảng cách quá xa, đối phương cũng rất khó trở thành kẻ thù của hắn.

Thuận Thiên năm hai mươi mốt, mùa xuân tháng hai.

Khương Trường Sinh tĩnh toạ dưới tàng cây, ý thức thì tắm ở bên trong Đạo Giới.

Bây giờ Đạo Giới đã hình thành thiên địa mới, trời xanh mây trắng, bình nguyên chập trùng, rừng cây rậm rạp tăng thêm màu xanh cho thiên địa.

Doanh Ngư giương cánh ngàn trượng bốc lên trong mây, Bạch Long đi theo nó, ở trước mặt nó, Bạch Long lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Ý thức Khương Trường Sinh thì nhìn về phía Vân Thiên thần thụ ở trung ương đại lục, cây này đã sắp trưởng thành, trên đỉnh cây ngưng tụ mây mù, mặc dù không tính là cây cối cao nhất trong rừng cây, nhưng lộ ra cực kỳ chú mục.

Bất quá chờ Vân Thiên thần thụ dài đến cao bằng trời, đoán chừng còn phải đợi rất nhiều năm.

Ở bên trong Đạo Giới, Khương Trường Sinh có thể trồng rất nhiều hoa cỏ, thậm chí không thiếu kỳ trân dị bảo, có di sản của Hiển Thánh động thiên, có hoàng đế tặng, chủng loại phong phú, bây giờ Đạo Giới đã không cần dựa vào Khương Trường Sinh hấp thu thiên địa linh khí, tự mình đã có thể thúc đẩy sinh trưởng linh khí, để Doanh Ngư, Bạch Long sinh tồn, thậm chí để cho Khương Trường Sinh tu luyện.

Cảm thụ được linh khí của Đạo Giới, Khương Trường Sinh yên lặng đánh giá, Đạo Giới đang một mực ấp ủ quy tắc bản thân, bây giờ đã hình thành sinh thái tuần hoàn, linh khí chính là cơ sở quy tắc thiên địa, linh khí càng nhiều, có thể gánh chịu càng nhiều sinh linh sinh tồn ở đây.

Hiện thực cũng là như thế, chẳng qua sinh linh thế giới võ đạo không thể hấp thu thiên địa linh khí, cho nên thiên địa sinh ra võ đạo linh khí, võ đạo linh khí cũng là do thiên địa linh khí diễn hóa, chỉ là không thuần túy bằng thiên địa linh khí.

Đây mới là tu tiên, nắm giữ thiên địa, lực lượng Thiên Địa đã là lực lượng của bản thân, con người cùng tự nhiên, đạo pháp hợp nhất.

Khương Trường Sinh thu hồi ý thức, mở to mắt. Kỳ Duyên thương hội Trương Anh đến đây bái phỏng, hắn thấy Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, thái độ càng thêm cung kính.

Chương 410: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (2)

- Đạo Tổ, Thiên Hải gần đây xuất hiện tung tích của khí vận hoàng triều, có khí vận hoàng triều để mắt tới Thiên Hải, chắc chắn sẽ phát sinh xung đột cùng Đại Cảnh.

Trương Anh cẩn thận từng li từng tí nói.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Trương Anh tiếp tục nói:

- Căn cứ Kỳ Duyên thương hội điều tra, hoàng triều cách Long Mạch đại lục gần nhất chính là Phụng Thiên hoàng triều, Phụng Thiên hoàng triều thành lập hơn ngàn năm, hùng bá hai phe đại lục, nội tình võ giả, khó có thể tưởng tượng, trước đây ít năm, Phụng Thiên hoàng triều còn đã thu phục được Kiếm Đình, Kiếm Đình có thể là môn phái kiếm đạo đệ nhất của vùng biển phụ cận.

Kiếm Đình!

Khương Trường Sinh mở to mắt, Kiếm Thần cũng quăng tới ánh mắt.

Trước đó Kiếm Đình còn tới mời chào qua Kiếm Thần, nhưng cuối cùng Kiếm Chủ cũng không có tự mình đến đây, bọn hắn đều sắp quên này việc chuyện.

Khương Trường Sinh yên lặng hỏi thăm ở trong lòng:

- Phụng Thiên hoàng triều mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 32,018,070 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Ba ngàn vạn giá trị hương hỏa, quả nhiên mạnh mẽ.

Bất quá ba ngàn vạn chứa nước cực lớn, bởi vì số lượng võ giả vận triều vượt xa tông môn, tông môn là đi con đường tinh anh, vận triều hải nạp bách xuyên.

Mặt khác, giá trị hương hỏa bản thân thế lực lớn bắt đầu xuất hiện số lẻ, chẳng lẽ hệ thống mạnh hơn, trở nên kỹ lưỡng hơn?

Khương Trường Sinh tò mò suy nghĩ, sau đó tiếp tục ở trong lòng hỏi thăm.

- Đại Cảnh bây giờ mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 1,939,200 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Một trăm chín mươi ba vạn giá trị hương hỏa, khoảng cách thật lớn, bất quá cũng như thường, Thần Tâm cảnh cũng chỉ có mấy trăm giá trị hương hỏa, Thần Nhân càng mới qua hai ngàn.

Đại Cảnh chứa nước đủ lớn, bởi vì bây giờ địa vực thật sự bao la, chiều dài nằm ngang vượt qua ba mươi vạn dặm, số lượng bách tính nhiều đến mấy chục ức, dưới tình huống phổ biến võ đạo, số lượng võ giả càng hơn trăm triệu, chẳng qua là đại bộ phận võ giả rất yếu.

Cái này cũng có thể nhìn ra, mặc dù giá trị hương hỏa diễn toán thấp một chút, nhưng thực lực võ giả yếu nhất thấp hơn cả một điểm.

Khương Trường Sinh không có hưởng thụ khí vận Đại Cảnh, cho nên không có bị tính toán ở bên trong, Diệp Tầm Địch cũng giống như thế.

Cái này cũng có thể nói rõ tầm quan trọng của cảnh giới võ giả.

Là tông môn có giá trị bản thân một trăm chín mươi vạn, luận võ lực, tất nhiên mạnh hơn Đại Cảnh, bởi vì tông môn không có mấy chục ức phàm phu cùng số lượng khổng lồ võ giả cảnh giới thấp.

Nếu như Khương Trường Sinh không ra tay, Đại Cảnh đối mặt Phụng Thiên, có thể nói lấy trứng chọi đá.

Trương Anh nói tiếp về tình báo của Phụng Thiên hoàng triều, nghe nói Phụng Thiên thiên tử cũng là Động Thiên cảnh, đây cũng là một chuyện lạ, không người biết được sao hắn lại làm được, sau khi vận triều tấn thăng làm hoàng triều, tuổi thọ của hoàng đế cũng sẽ gia tăng, nhưng vẫn có hạn chế, hoàng đế hoàng triều sống không quá hai trăm tuổi.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Đại Tề, Đại Tề mấy chục năm trước đã là khí vận hoàng triều, sau khi tấn thăng một mực rất điệu thấp, cũng không có bất kỳ tiếp xúc nào với Đại Cảnh.

Hắn tính toán một thoáng, giá trị hương hỏa bản thân Đại Tề mới miễn cưỡng hơn trăm vạn, thấp hơn Đại Cảnh nhiều.

Đại Tề dựa vào cái gì trở thành hoàng triều?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy không thích hợp, hắn mở miệng hỏi:

- Có thể để cho người điều tra một chút xem Đại Tề và Phụng Thiên có không liên hệ hay không?

Trương Anh sửng sốt, theo đó nhíu mày, nói:

- Ý của ngài là Đại Tề có thể là quân cờ của Phụng Thiên?

Khương Trường Sinh nói:

- Mặc dù Đại Cảnh mạnh hơn, nhưng Đại Cảnh chẳng qua là khí vận vương triều, khí vận còn không bằng Đại Tề, Đại

Cảnh có ta ở đây, Phụng Thiên không động vào Đại Tề, lại nghĩ trước tranh phong cùng Đại Cảnh, ngươi cảm thấy hợp lý?

Trương Anh như ở trong mộng mới tỉnh, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Không trách trước kia Thiên Hải thương hội muốn vào Đại Tề, bị từ chối, nguyên lai, Đại Tề đã tiếp xúc cùng vùng biển khác, ta hiện tại đi phân phó người điều tra.

Hắn vội vàng hành lễ, quay người rời đi.

Luận năng lực tình báo trên biển, Đại Cảnh kém xa Kỳ Duyên thương hội.

Thật ra Khương Trường Sinh có thể dùng hương hỏa diễn toán, nhưng giá trị bản thân Kỳ Duyên thương hội trăm vạn, quá mắc, không đáng.

- Xem ra Đại Cảnh lại sắp náo nhiệt.

Kiếm Thần cười ha hả nói, từ lần trước chinh chiến Đông Hải vương triều, hắn cũng bắt đầu chờ mong Đại Cảnh gặp được đối thủ mạnh hơn, như thế thì hắn cũng có thể luận bàn với cường giả.

Tập võ cũng không thể chẳng qua là luyện không, vẫn cần phải luận bàn.

Diệp Tầm Địch nói:

- Phụng Thiên hoàng triều ở vào vùng biển bao la hướng Đông Long Mạch đại lục, ta trước kia muốn đi xông xáo, đáng tiếc quá xa, đằng sau Phụng Thiên nếu có Nhị Động Thiên, Tam Động Thiên ra tay, ta nguyện ra tay chiến một trận.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Mặc dù Diệp Tầm Địch có ý tốt, nhưng không nhường được.

Trong lúc rảnh rỗi, Khương Trường Sinh quyết định tiếp tục diễn toán cường độ thiên hạ đã biết.

Người mạnh nhất bên trong phạm vi hệ thống đã biết cuối cùng đột phá ngàn vạn giá trị hương hỏa, còn mang theo một ít

số lẻ, quỷ biết ở đâu.

Người mạnh nhất vùng biển phụ cận tăng lên tới ba trăm vạn, cũng không biết phải chăng là đi ngang qua.

Trước mắt, hệ thống vẫn không tính được tới yêu tộc chí tôn cùng Thánh triều, Khương Trường Sinh đột nhiên hoài nghi chẳng lẽ khí vận Thánh triều quá mức mạnh mẽ, dẫn đến hệ thống trước mắt không thể phân tích?

Có khả năng này.

Tốc độ hệ thống dò xét cũng không chậm, bất quá tựa hồ liên kết với thực lực của hắn, hắn càng mạnh, năng lực dò xét càng mạnh.

.....

Xuân đi thu đến, năm năm trôi qua.

Thuận Thiên năm hai mươi sáu.

Bên trong năm năm, Đại Cảnh cũng không có phát sinh xung đột cùng Phụng Thiên hoàng triều, Đại Cảnh vội vàng khuếch trương bản đồ hải dương, bây giờ số lượng hải đảo bị chiếm đoạt đã vượt qua năm trăm, đi qua năm năm tích lũy, số lượng thuyền biển của Đại Cảnh đã đi đến con số cực kỳ khổng lồ, mà võ lâm càng hiện ra rất nhiều nhân vật phong vân.

Một đêm này trong mộng cảnh, Mộ Linh Lạc nói cho Khương Trường Sinh một sự kiện.

- Trường Sinh ca ca, ta muốn rời khỏi Thánh phủ, gia tộc bảo ta trở về, bởi vì yêu thú Thần Cổ đại lục bắt đầu tụ thế, tình huống không ổn.

Chương 411: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (1)

- Thánh phủ đồng ý để ngươi rời đi sao?

Khương Trường Sinh hỏi, yêu thú Thần Cổ đại lục cũng bắt đầu tụ thế, điều này nói rõ Thánh triều sắp chịu không được, thậm chí đã bại trận.

Mộ Linh Lạc gật đầu nói:

- Ừm, sư phụ đã phê chuẩn, không chỉ là ta, đệ tử khác cũng chuẩn bị về gia tộc của mỗi người, bầu không khí bên trong Thánh phủ hết sức không thích hợp, sư phụ cũng thường xuyên thở dài, ta suy đoán Thánh phủ có thể muốn giải tán.

Giải tán?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, không nghĩ tới Thánh phủ sẽ đi đến một bước này.

Mộ Linh Lạc đã là Kim Thân cảnh, theo Thánh phủ trở về, nên không có vấn đề.

- Thuyết phục Mộ gia rời đi đi.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói.

Mộ Linh Lạc một mặt sầu lo, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, ngay cả Thánh phủ đều gánh không được, lưu lại Thần Cổ đại lục, hẳn phải chết không nghi ngờ, chẳng qua không biết nên đi về phía phương nào.

Nàng lúc đầu còn muốn làm ra cống hiến cho Thánh phủ, bây giờ xem ra, là mình cả nghĩ quá rồi, Thánh phủ đợi không được nàng quật khởi.

Khương Trường Sinh nói:

- Hướng bắc, tìm kiếm Thiên Hải.

Thiên Hải càng nổi danh hơn Long Mạch đại lục.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi tại Thiên Hải?

- Không ở Thiên Hải, nhưng ở gầnThiên Hải, Thiên Hải tên thuận tiện cho các ngươi tìm hiểu, bất quá chỉ cần các ngươi ra biển hướng Bắc, một đường tiến lên, mặc dù lệch hướng đi, ta cũng sẽ nhắc nhở ngươi.

- Ừm , chờ ta về đến gia tộc thương lượng cùng gia gia, việc này không phải ta có thể quyết định.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, lần này, bọn hắn không có luận bàn, Mộ Linh Lạc cũng không có tâm tình luận võ.

Khương Trường Sinh mở to mắt, hiện tại vẫn là đêm khuya, trong đình viện chỉ có ánh lửa dưới dược đỉnh chiếu rọi hoàn cảnh, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần ngồi tĩnh tọa ở trên mái hiên, Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh hắn, Hoàng Thiên, Hắc Thiên thì đi ngủ bên cạnh dược đỉnh.

Hình ảnh như thế tươi đẹp cỡ nào.

Hắn còn có thể nghe được tiếng phồn hoa trong kinh thành.

Trong lòng của hắn sinh ra một tia lo âu, kia chính là lúc yêu tộc đột kích, hắn không bảo vệ được Đại Cảnh, chỉ có thể mang theo một số người chạy trốn.

Bất quá cảm giác sầu lo này rất nhanh tan biến, so với việc buồn lo vô cớ, không bằng nỗ lực tu luyện.

…..

Đại Tề, biên cảnh phương Nam.

Khắp núi khắp đồng đều là binh sĩ, thi thể yêu thú, một tên tướng quân mặc giáp cưỡi liệt mã máu me khắp người tiến lên trên chiến trường, đi theo phía sau là một đám kỵ binh, từng người đều bị thương, theo tướng quân không ngừng tiến lên, càng ngày càng nhiều thương binh chạy đến, cùng hắn tụ hợp.

Tướng quân chậm rãi ngẩng đầu, ánh nắng chiếu xuống trên mặt hắn, hắn chính là Đại Tề hoàng tử, Tề Hằng.

Mặt mũi Tề Hằng tràn đầy mỏi mệt, nhưng hắn ánh mắt tràn ngập liệt diễm, có một đám lửa đang thiêu đốt hừng hực.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào phía trên núi thây phía trước hắn, người kia thân mang váy dài lụa mỏng tím xanh, dáng người thướt tha, có hai búi tóc, trên búi tóc cắm nghiêng một nhánh trâm gài tóc vàng ngọc, mặt mang sa mỏng, lộ ra thần bí, nhưng khí chất như là tiên tử hạ phàm.

- Ngươi đã chứng minh mình, ngươi có thể được tộc ta duy trì.

Nữ tử nhẹ nói, Tề Hằng nghe được lộ ra nụ cười.

Tề Hằng cắn răng nói:

- Ngụy cô nương, hy vọng có thể sớm một chút nhìn thấy thành ý của gia tộc các ngươi.

Nghe vậy, Ngụy cô nương trả lời:

- Trong vòng nửa năm, Ngụy gia sẽ đưa điện hạ ba mươi vạn đại quân, cùng với con cháu nhà họ Ngụy hiệu lực, trợ điện hạ đoạt được hoàng vị.

Tề Hằng cười nói:

- Vậy bổn điện hạ trông mong đối đãi.

Ngụy cô nương thả người vọt lên, cấp tốc rời đi.

Tề Hằng ngẩng đầu, nhìn lên vạn lý càn khôn trên trời, hắn lẩm bẩm.

- Phụ hoàng, ngươi đang để Đại Tề làm cẩu, vậy hãy giao Đại Tề cho ta đi.

Hắn nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười tự phụ.

Tháng mười, trong đình viện.

Bạch Kỳ từ ngoài viện chạy vào, đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh nằm xuống, cười nói:

- Chủ nhân, mười tám vị tiểu gia hỏa kia càng ngày càng mạnh, có phải nên ban cho bọn hắn một cái tên vang dội hay không?

Mười tám người nó nói tới chính là thiên tài mà Khương Trường Sinh lục soát tìm thấy, bây giờ số lượng đã đi đến mười tám người, đều là tư thái tuyệt đỉnh, bây giờ đi theo Dương Chu luyện công, phụng Dương Chu làm đại ca.

Sau khi nhận lấy bọn hắn, Khương Trường Sinh không tiếp tục tìm kiếm thiên tài, Võ phủ các châu khắp thiên hạ đã bắt đầu vận hành, càng ngày càng nhiều thiên tài sẽ bị đào móc, dù sao hắn cũng phải chừa chút nước canh cho hoàng đế Đại Cảnh uống.

Khương Trường Sinh mở to mắt, lâm vào trong suy tư.

Bạch Kỳ nói rất có đạo lý, ban cho một cái tên vang dội.

Khương Trường Sinh chậm rãi nói:

- Cứ gọi Long Khởi Thập Bát Tinh Túc đi.

Thập Bát Tinh Túc, về sau lại bổ mười người, gom góp Nhị Thập Bát Tinh Túc.

Bạch Kỳ vuốt mông ngựa, thổi tên này đến trên trời, không còn ở trên mặt đất.

Kiếm Thần đang ở trên mái hiên ngộ kiếm nghe không nổi, nhưng lại không dám phản bác.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Dương Chu, Dương Chu cùng Thập Bát Tinh Túc đang luyện công trên diễn võ trường Long Khởi sơn, mười chín người hợp lại vây công Diệp Tầm Địch, mặc dù bọn hắn có thân pháp rất nhanh, cũng không đả thương được Diệp Tầm Địch.

Bây giờ Dương Chu đã là Thần Tâm cảnh, chân khí mênh mông, đã có thể so với Thần Nhân, chẳng qua thân thể không thể đi đến cường độ Thần Nhân, vẫn không có đột phá.

Không thể không nói, võ đạo thánh thể xác thực mạnh mẽ.

Diệp Tầm Địch mỗi lần đánh Dương Chu trọng thương, thương thế Dương Chu đều có thể khôi phục nhanh chóng, chân khí theo đó tăng lên, Dương Chu thậm chí muốn lấy phương thức tự ngược mạnh lên, nhưng bị Diệp Tầm Địch từ chối.

Theo Diệp Tầm Địch, không thể dùng nhiều loại ưu thế trời sinh này, làm sao có thể có người chỉ dựa vào bị thương vô hạn mạnh lên, một khi thương tật tích lũy quá nhiều, không sớm thì muộn sẽ bùng nổ, Khương Trường Sinh cũng đồng ý cái nhìn của hắn, dù vậy, Dương Chu tốc độ mạnh lên cũng hết sức khoa trương, tuyệt đối được cho là đệ nhất thiên tài Long Mạch đại lục.

Chương 412: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (2)

Năm ngoái, Chân Long tự Chu Tuyệt Thế còn tới khiêu chiến Dương Chu, kết quả không địch lại Dương Chu.

Sau trận chiến kia, danh tiếng Dương Chu truyền ra khắp võ lâm Đại Cảnh, ai cũng biết Long Khởi quan xuất hiện một tên tuyệt thế thiên tài, chính là đồ đệ của đạo trưởng, nghe nói còn chiếm được Đạo Tổ chân truyền.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt.

Hắn lần nữa vận dụng hương hỏa diễn toán.

Vị cường giả bí ẩn đi đến ba trăm vạn giá trị hương hỏa không hề rời đi vùng biển phụ cận, đã chờ đợi mấy năm, đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

Mà cường giả Long Mạch đại lục cũng càng ngày càng nhiều, trừ hắn và Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần ra, vậy mà xuất hiện mấy vị cao thủ thần bí mười vạn giá trị hương hỏa trở lên, hắn quan sát qua, tất cả đều núp ở Đại Tề.

Đại Tề đang ngưng tụ sức mạnh.

Mười vạn giá trị hương hỏa, chính là cánh cửa Nhất Động Thiên.

Mặc dù Đại Cảnh đã chiếm đoạt tam phương vận triều, nhưng Đại Tề cũng không có ý đầu hàng.

Thiên Hàn vương triều phía Tây bởi vì địa thế vắng vẻ, điệu thấp, bất quá người mạnh nhất bên trong Thiên Hàn vương triều vẫn chưa tới năm ngàn giá trị hương hỏa, nói cách khác, Thiên Hàn đệ nhất nhân chẳng qua là Kim Thân cảnh.

Khi Khương Trường Sinh đang đo đạt số liệu của các nơi, Thuận Thiên hoàng đế trong ngự thư phòng đang nổi giận.

- Chút tông môn trên biển này có ý gì, muốn bức trẫm cắt đất?

Thuận Thiên hoàng đế tức giận quát, ánh mắt hắn trừng lớn nhìn về phía Trần Lễ, Trương Anh, Đạo Thần cùng với ba vị đại thần khác đang đứng ở phía trước.

Bên bàn đọc sách còn có một thiếu niên đứng, thoạt nhìn mười lăm mười sáu tuổi, chính là Thái Tử hiện thời, Khương Triệt.

Trương Anh cau mày nói:

- Hẳn là ý tứ như thế, ngay cả Kỳ Duyên thương hội cũng bị uy hiếp, có cao thủ thần bí đang khiêu chiến các tông môn Thiên Hải, mong muốn thống nhất Thiên Hải, những năm này, Kỳ Duyên thương hội một mực điều tra động tĩnh của Phụng Thiên, nhưng Phụng Thiên làm việc thần bí, thủy chung tra không được, nhưng ta luôn cảm thấy người muốn thống nhất Thiên Hải có thể là vì Phụng Thiên hiệu lực, một khi Thiên Hải bị đoạt, lại thêm Đại Tề ở phía bắc, Đại Cảnh rất có thể bị vây công.

Đạo Thần tóc trắng xoá nói theo:

- Bệ hạ, Bạch Y gần đây vệ điều tra ra, chiến tranh giữa Đại Tề và Yêu Vương đã kết thúc, hai bên không có phân ra thắng bại, thuộc hạ lo lắng ở trong đó có kỳ quặc.

Thuận Thiên hoàng đế khẽ nói:

- Chẳng lẽ Đại Tề còn có thể bắt tay giảng hòa cùng Yêu Vương?

Không đợi Đạo Thần trả lời, Thuận Thiên hoàng đế mở lời:

- Để Thiên Sách quân chuẩn bị lên phía bắc, trẫm không muốn bị động bị đánh, trước từng bước khuếch trương, chuẩn bị tiếp cận Đại Tề.

- Còn về Thiên Hải, trẫm chuẩn bị tìm một người thống nhất võ lâm Thiên Hải, Đại Cảnh tạm thời ăn không vô Thiên Hải, vậy an bài một người ổn định Thiên Hải.

Trần Lễ hỏi:

- Bệ hạ, Thiên Hải cũng không phải Long Mạch đại lục, Càn Khôn cảnh đều không thể bình định Thiên Hải.

Thuận Thiên hoàng đế bình tĩnh nói:

- Triệt nhi, đi một chuyến Long Khởi quan, giúp trẫm cầu đạo tổ, để Diệp Tầm Địch đi Thiên Hải một lần.

Khương Triệt lĩnh mệnh rời đi.

Thuận Thiên hoàng đế nhìn về phía Trần Lễ, nói:

- Trẫm chuẩn bị chỗ tổ chức thịnh hội võ đạo trên Đông Hải, chiến đấu giành võ lâm chí tôn, ngươi tới chuẩn bị, chọn địa điểm, tháng sáu sang năm chọn ra võ lâm đệ nhất nhân hiện thời! Võ lâm đệ nhất nhân có thể khai sáng Thánh địa tại nơi đó, triều đình phụ trách bỏ vốn.

Trần Lễ lĩnh mệnh.

Ánh mắt Trương Anh sáng lên, thầm nghĩ chiêu này quá xinh đẹp.

Nhìn như là võ lâm luận võ, trên thực tế là muốn tập trung lực lượng võ đạo ở Đông Hải, đề phòng Phụng Thiên đột kích.

Đại Cảnh có quốc lực mạnh mẽ, nhưng võ lâm vẫn độc lập, lợi dụng được cỗ lực lượng này, có thể đưa đến diệu dụng.

Trong đình viện.

Khương Triệt quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, khẩn trương nói ra thỉnh cầu của hoàng đế.

Khương Trường Sinh nhìn cái bớt giữa mi tâm Khương Triệt, trong lòng hơi có cảm khái.

Khương Triệt lớn lên biểu thị lại một thời đại sắp đến.

Bạch Kỳ dựa cằm vào sát móng vuốt, cười ha hả nói:

- Thả Diệp Tầm Địch rời đi, nếu hắn chạy thì sao? Hắn là tù nhân nha.

Khương Triệt xấu hổ, không dám ngẩng đầu.

Diệp Tầm Địch mở mắt, khó chịu nói:

- Uy uy uy, ta chạy cái gì, ta ước gì một mực đợi bên cạnh Đạo Tổ, con cho thối nhà ngươi, ít đi nhục nhã người khác.

- Ta không phải cẩu, mẹ nó ta là sói, ngân lang cao quý.

- Ngươi nhìn một cái ngươi bộ dạng của con lang kia.

Bạch Kỳ kém chút tức chết, hết sức muốn bổ nhào qua, nhưng nó đánh không lại Diệp Tầm Địch.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Diệp Tầm Địch, đi một chuyến đi, sau khi bình định võ lâm Thiên Hải trở lại chính là được, vừa hay nói cho thế nhân, ngươi vẫn còn ở đó.

Diệp Tầm Địch thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Ta đây đi liền.

Nhìn như bất đắc dĩ, trên thực tế trong mắt của hắn tràn đầy vẻ hưng phấn.

Hắn đã tập được Cửu Thần Đấu Chuyển Công mà Đạo Tổ truyền thụ cho, đã sớm muốn đại triển quyền cước, đây là cơ hội tốt.

- Hiện tại có thể động thân.

- Được.

Diệp Tầm Địch đứng dậy, cái gì cũng không thu thập, tan biến tại chỗ.

Khương Triệt thở dài một hơi, không giống với Thuận Thiên hoàng đế, hắn còn không biết thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, cho nên đối mặt truyền thuyết của Đại Cảnh, hắn rất câu thúc.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Đứng lên đi, nói cho ta một chút, ngươi bình thường đang học cái gì.

Khương Triệt đứng dậy, bắt đầu giảng giải sinh hoạt bình thường của mình.

Hắn không mê vui giống như các huynh trưởng của Thuận Thiên hoàng đế, có lẽ bởi vì tiền lệ Khương Thiên Mẫn còn đó, từ nhỏ, Thuận Thiên hoàng đế cực kỳ nghiêm ngặt đối với hắn, văn võ đều muốn hắn tìm hiểu rõ ràng.

Trước giữa trưa luyện công, buổi chiều đọc sách, chạng vạng tối thì tu hành ngoại công, thời gian mỗi ngày của hắn đều được an bài rất chặt.

Chương 413: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (1)

Khương Triệt nói xong cuộc sống thường ngày của mình, khẩn trương liếc nhìn Khương Trường Sinh, vừa đối đầu ánh mắt của hắn, bị dọa đến toàn thân run lên.

Đối với Khương Triệt tự hạn chế, Khương Trường Sinh vẫn rất hài lòng.

Bất quá tiểu tử này thiếu đi bá khí.

Làm hoàng đế cũng không thể giống như vậy.

Khương Trường Sinh nói:

- Từ mai, ngươi đi theo Dương Chu tập võ, rút ra thời gian trong hoàng cung, tới Long Khởi sơn.

Nghe vậy, Khương Triệt kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Hắn đã sớm nghe nói võ công của Dương Chu, đi theo Dương Chu tập võ, không chỉ có thể mạnh lên, cũng là đang góp nhặt nhân mạch.

Hắn tự nhiên hiểu rõ Đạo Tổ có ý tốt, trong lòng hết sức kích động.

Chỉ cần được Đạo Tổ tán thành, vậy vị trí thái tử của hắn sẽ ổn.

Tuy là Thái Tử, nhưng hắn một mực lo lắng.

Từ khi đại Cảnh lập quốc đến nay, đã có một trăm bốn mươi năm, ngoại trừ Cảnh Nhân tông ra, không có một vị Thái Tử đăng cơ thành công, dân gian càng trêu chọc ai làm Thái Tử, người đó không may.

Hắn cần cù như thế là vì không muốn bị người ta chê cười.

Hôm nay, hắn cuối cùng thu hoạch được một chút lòng tin.

Khương Trường Sinh khoát tay, ra hiệu Khương Triệt lui ra, Khương Triệt hành lễ, sau đó rời đi.

Đợi hắn xuống núi, Khương Trường Sinh mới cảm khái nói:

- Kẻ này cũng là văn võ song toàn, đáng tiếc, thiếu một chút bá khí.

Bạch Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Chủ nhân tốt của ta, hắn ở trước mặt ngài có thể có bá khí gì, vậy là đúng mực rồi?

Kiếm Thần buồn cười, mặc dù hết sức đùa, thế nhưng lời nói là thật.

Khương Trường Sinh lườm Bạch Kỳ một cái, dọa Bạch Kỳ lạnh cóng toàn thân, không còn dám nhiều lời.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Hoàng Thiên, Hắc Thiên, nói:

- Để hai tiểu gia hỏa này có rảnh đi tìm Khương Triệt chơi, như thế nào?

Bạch Kỳ nghe xong, hiểu rõ ý hắn.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Như vậy xem ra, Thuận Thiên hoàng đế cũng không phải hoàng đế hạnh phúc nhất.

Cùng nhau tập võ với Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc, lại có thể thành lập hữu nghị với hai miêu yêu tiềm lực vô hạn, tương lai của Khương Triệt không thể đo lường.

- Không có cách, trợ Đại Cảnh, cũng là giúp ta.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, sau đó nhắm mắt lại.

Một bên khác, Khương Triệt nhanh chóng trở lại trong ngự thư phòng hoàng cung, kể lại những lời mình đã nói và chuyện Đạo Tổ phân phó cho Thuận Thiên hoàng đế nghe.

Thuận Thiên hoàng đế mừng rỡ, cười to nói:

- Triệt nhi, không tệ, trẫm không có nhìn lầm ngươi, rất tốt, từ ngày mai, ngươi cứ đi theo Dương Chu tập võ, nhớ kỹ, mỗi lần đi Long Khởi quan, mang theo điểm tâm cung đình cho Đạo Tổ, ngươi an tĩnh đi vào, đặt điểm tâm lên bàn liền rời đi, không cần quấy nhiễu Đạo Tổ.

- Nhi thần tuân mệnh.

Khương Triệt cố nén kinh hỉ trả lời.

Không đến mấy ngày, quyền quý toàn bộ Kinh Thành đều biết Thái Tử được Đạo Tổ ưu ái, trong lúc nhất thời, các quyền quý cuồn cuộn sóng ngầm, những sĩ tộc giao hảo với hoàng tử khác dồn dập bắt đầu rút lui.

Hoàng tử khác biết được việc này, có phẫn nộ, có thất vọng, có cao hứng.

Thuận Thiên năm hai mươi bảy, tháng ba.

Dương Chu bước vào Thần Nhân, chân khí tăng vọt, kinh động toàn bộ Long Khởi quan, tốc độ hắn đột phá truyền ra toàn bộ võ lâm Đại Cảnh, khiến cho võ giả thiên hạ kinh hãi.

Một bên khác, Mộ Linh Lạc đã trở lại Mộ gia.

- Làm sao bây giờ, ta không tốt thuyết phục được gia gia, bởi vì như thế sẽ nói ra ngươi.

Trong mộng cảnh, Mộ Linh Lạc một mặt khó khăn nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nói thôi, không có gì.

Lúc trước không cho Mộ Linh Lạc nói, là kiêng kị Thần Cổ đại lục, bây giờ hắn đã đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám, không sợ Thần Cổ đại lục.

Mộ Linh Lạc nghe xong, mặt mày hớn hở, trong lòng cảm động, ôm lấy cánh tay Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh ca ca, ngươi thật sự quá tốt.

Nàng cứ nghĩ Khương Trường Sinh là vì nàng mà đánh vỡ nguyên tắc, nàng há có thể không cảm động?

Nàng bắt đầu nói về tình huống của Mộ gia và Thần Cổ đại lục.

Các nơi xuất hiện Yêu Vương, vương triều phạt yêu, tông môn cũng như thế, ngay cả Mộ gia cũng liên tục gặp phải yêu thú tập kích, toàn bộ Thần Cổ đại lục đã đại loạn.

Dĩ vãng có Thánh phủ trấn áp yêu ma cường đại, nhưng theo cao thủ Thánh phủ rời đi từng đám, không cách nào lại trấn áp

yêu ma, Thần Cổ đại lục chỉ có thể dựa vào chính mình đối mặt.

Gia chủ Mộ gia cũng có dự định rời khỏi Thần Cổ đại lục, chẳng qua là trời đất bao la, không biết nên đi về phía nơi nào, bởi vì quan hệ của Mộ gia đều ở Thần Cổ đại lục.

- Đúng rồi, Trường Sinh ca ca, nếu ta thuyết phục Mộ gia rời đi, có thể lại thu nạp một vài đồng môn cùng lên đường hay không?

Mộ Linh Lạc hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên có thể, bất quá lòng người khó lường, ngươi cẩn thận một chút.

Mộ Linh Lạc thở dài nói:

- Không có cách, gần đây có không ít đồng môn ở Thánh phủ đầu nhập vào ta, gia tộc của bọn hắn đều bị Yêu Vương hủy.

Khương Trường Sinh không nghĩ tới đã nghiêm trọng như vậy, hắn lúc này thuyết phục Mộ Linh Lạc nhanh động tác lên.

Ngày thứ hai, buổi chiều.

Bọn hắn ở trong mộng gặp nhau, Mộ Linh Lạc lúng túng nói:

- Gia gia của ta không tin, nói ngươi có thể cứu ta, có thể hiện ra tuyệt học ở trước mặt hắn hay không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên không có vấn đề, để cho người Mộ gia các ngươi tụ tập tại hậu sơn Mộ gia.

Mộ Linh Lạc hưng phấn gật đầu, sau đó rời khỏi mộng cảnh.

Nàng mở to mắt, đột nhiên cảm giác được không thích hợp.

Sao Trường Sinh ca ca lại biết hậu sơn Mộ gia có khả năng dung nạp hết thảy tộc nhân?

Vừa nghĩ tới Trường Sinh ca ca có thể cự ly xa cứu trợ nàng, nàng đã bình thường trở lại.

Nàng đứng dậy, tiến đến bái phỏng gia chủ Mộ gia. Gia chủ Mộ gia tên Mộ Huyền Cương, chính là ông nội của Mộ Linh Lạc, nghe nói việc này, hắn mặc dù nửa tin nửa ngờ, vẫn hiệu triệu hết thảy tộc nhân đi hậu sơn.

Chương 414: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (2)

Tiếng chuông Mộ gia bị gõ vang, quanh quẩn trong dãy núi.

Hậu sơn Mộ gia, nơi này có một mảnh bình nguyên, bị tu chỉnh thành chỗ luyện võ, tầm mắt khoáng đạt, số lượng lớn đệ tử nhảy ra từ trong dãy núi, cũng có người từ bốn phương tám hướng bay tới.

Mộ Linh Lạc đi theo Mộ Huyền Cương vào hậu sơn, rất nhanh, nàng đã nhìn thấy cha mẹ của mình.

Đợi các trưởng lão bên trong gia tộc, Mộ Huyền Cương kể ra việc Khương Trường Sinh nói đến, lời vừa nói ra, tất cả mọi người phản ứng không đồng đều.

- Thật hay giả, Linh Lạc được quý nhân tương trợ?

- Nói bậy đi, còn biết báo mộng chi thuật?

- Không nhất định, Linh Lạc từ nhỏ đã nắm giữ võ học Mộ gia không có, chỉ có giải thích như vậy, mới có thể nói thông.

- Ta không tin, ta cũng phải nhìn một cái.

- Đối phương có thể có rắp tâm khác hay không?

Mộ Linh Lạc đối mặt nghi vấn, vẻ mặt đạm mạc, đây là nàng thái độ dành cho tất cả mọi người trừ Mộ Huyền Cương, phụ mẫu, Khương Trường Sinh.

Mẫu thân của nàng kéo nàng qua, thấp giọng hỏi thăm việc này.

Mộ Linh Lạc nói:

- Chờ một chút mọi người sẽ biết được.

Một bên khác, Khương Trường Sinh đang nhìn một màn này, hắn không có trước tiên ra tay, mà kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu.

Đợi người nhà họ Mộ đến đông đủ, chờ đến lúc thiếu kiên nhẫn, hắn xuất ra Xạ Nhật thần cung, vọt tới một tiễn về phía Thần Cổ đại lục, bên trong chân khí xen lẫn một tia thần niệm của mình.

Oanh!.

Sương mù Long Khởi quan bị bắn thủng, có chút hùng vĩ, thế nhưng dân chúng đã thành thói quen, đều tưởng rằng Đạo Tổ đang tập võ, nếu Long Khởi quan không có động tĩnh, bọn hắn ngược lại lo lắng, sợ Đạo Tổ vứt bỏ bọn hắn.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Hải xảy ra chuyện rồi? Diệp Tầm Địch thật yếu.

Kiếm Thần nhíu mày, hắn đã lĩnh giáo qua sự mạnh mẽ của Diệp Tầm Địch, lâu lâu trong đêm, bọn hắn đi đến chốn không người luận bàn qua, hắn hoàn toàn bị đè lên đánh.

Dứt bỏ Đạo Tổ không nói, hắn thật cảm thấy Diệp Tầm Địch có tư thái vô địch.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Tự nhiên không phải, ta chỉ bắn một tiễn đến một đại lục xa xôi nào đó.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần càng thêm hoang mang, nhưng Khương Trường Sinh thu cung ngồi xuống, nhắm mắt luyện công.

Hậu sơn Mộ gia, các đệ tử nghị luận ầm ĩ, các trưởng lão đã truyền chuyện này ra, đại bộ phận đệ tử đều rất tò mò.

Hai tay Mộ Huyền Cương chống gậy, con mắt nhìn chằm chằm bầu trời.

Thân là Động Thiên cảnh, phạm vi hắn cảm giác cực lớn, hắn cũng không có cảm nhận được mặt khí tức cao thủ của khác.

Một tên trưởng lão lại gần, đang muốn mở miệng.

Oanh!

Một cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, cả kinh tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, bọn hắn thấy được một bàn rung động bọn hắn đến cả đời.

Biển mây trên trời bị một cột sáng kim sắc xuyên thủng, nhấc lên gió mạnh đáng sợ, phát động biển mây, hình thành vòng xoáy khổng lồ, mà bên trong kim quang mơ hồ xuất hiện một bóng người.

Chính là bóng dáng của Khương Trường Sinh.

Chân khí Khương Trường Sinh ngưng tụ thành thân ảnh cao trăm trượng, ở bên trong kim quang từ trên cao nhìn xuống, như Thiên Thần nhìn xuống chúng sinh.

Đề phòng người khác cảm thấy là huyễn tượng, hắn còn xen lẫn khí thế của mình.

Khí thế có thể so với Võ Đạo Thánh Vương làm cả tộc Mộ gia rung động, một chút đệ tử cảnh giới thấp bị ép quỳ rạp dưới đất.

Mộ Huyền Cương trừng to mắt, toàn thân run rẩy.

Thân là Động Thiên cảnh, hắn cảm thụ sâu nhất.

Hắn sống mấy trăm năm, lần đầu tiên cảm nhận được uy áp mạnh mẽ như thế.

Đối phương vượt xa Tam Động Thiên.

Mộ Linh Lạc si mê nhìn bóng dáng của Khương Trường Sinh, người xung quanh cũng không có bận tâm nàng, đều nghẹn họng nhìn trân trối nhìn lên không trung.

- Thần cổ gặp khó, Mộ gia rời khỏi đại lục ra biển thuận theo hướng Bắc mà đi, một đường hướng Bắc, chờ đợi Mộ Linh Lạc phân phó, lộ trình xa xôi, nhưng chỉ cần các ngươi có thể đến, ta sẽ bảo hộ Mộ gia, để Mộ gia bình an vượt qua nhân gian đại họa mà Yêu tộc mang tới.

- Chuyến này vô cùng gian khổ, chưa chắc không phải một loại tôi luyện, có khả năng mấy chục năm, co khả năng trên trăm năm, chớ có dừng lại, bởi vì yêu tộc chi kiếp sẽ bao phủ toàn bộ hải dương, nhìn các ngươi có thể thuận lợi đến.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí không có có bất kỳ gợn sóng tâm tình gì.

Tiếng nói vừa ra, cột sáng màu vàng kim tiêu tán, uy áp bao phủ giữa thiên địa không còn sót lại chút gì, nhưng biển mây trên trời còn duy trì hình vòng xoáy.

Hậu sơn Mộ gia yên tĩnh.

Một lát, nhấc lên kinh thiên náo động.

- Là thật, là thật!

- Áp lực thật cường đại, đối phương chẳng lẽ là tiên thần?

- Khẳng định, ta chưa nghe nói qua võ giả có thể dùng phương thức như vậy xuất hiện.

- Hắn là có ý gì, hắn ở chân trời góc biển? Bóng người vừa mới xuất hiện là cái gì…. Võ học của hắn sao?

- Trên đời nào có võ học như thế, hắn tất nhiên là tiên nhân.

Các đệ tử hưng phấn nghị luận, theo Thần Cổ đại lục hỗn loạn, bọn hắn cũng lo lắng không thôi, hôm nay Khương Trường Sinh mạnh mẽ mang cho bọn hắn hi vọng.

Mộ Huyền Cương quay người nhìn về phía Mộ Linh Lạc, run giọng nói:

- Linh Lạc, hắn là người hay là tiên?

Mộ Linh Lạc bình tĩnh nói:

- Nếu là người, há có thể xuất hiện ở trong mộng của ta, nếu là người, hắn há có thể từ chân trời góc biển cứu ta hai lần, chỉ dẫn hướng đi cho chúng ta, thật ra chúng ta không cần lo lắng hắn có rắp tâm khác, theo ta thấy, hắn sở dĩ báo mộng ta, là bởi vì thiên tư của ta.

Lời vừa nói ra, các trưởng lão gật đầu, đều cảm thấy hợp lý, có lý do này, lòng của bọn hắn càng thêm chân thật.

Đúng vậy.

Thiên tư của nha đầu này có thể nói là ngàn năm khó gặp, kinh động tiên nhân cũng bình thường.

Mộ Huyền Cương hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tất cả mọi người thu dọn đồ đạc, giữa trưa ngày mai, dời nhà hướng Bắc.

Chương 415: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (1)

Ngoại trừ Lâm Hạo Thiên, lại có Mộ gia đến đây đầu nhập vào, Khương Trường Sinh vừa lòng thỏa ý.

Hắn bỗng nhiên lại suy nghĩ một phương án, chờ yêu tộc đột kích, hắn có khả năng hiệu triệu các tín đồ đến, từ đó hấp dẫn càng ngày càng nhiều võ giả gia nhập Đại Cảnh, trợ giúp Đại Cảnh bay lên.

Bất quá phương án này vẫn không quá đáng tin cậy, tín đồ hương hỏa tụ tập không nhất định là chuyện tốt, bởi vì không ít tin đồ sở dĩ tín ngưỡng hắn, là hy vọng có thể đạt được vận may, của cải các loại, có người thậm chí hết ăn lại nằm, cả ngày dựa vào thắp hương nằm mơ ban ngày.

Thật muốn thực hành, nhất định phải tiến hành sàng chọn, cũng thật phiền toái.

Trong lòng Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán.

- Mộ gia của Mộ Linh Lạc mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 590,870 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không!

Rất mạnh.

Đặt ở vùng biển xung quanh Long Mạch đại lục cũng có thể coi là thế lực trên nhất lưu, còn về Vô Cực hải minh, đây chính là thế lực cấp độ bá chủ vượt ngang mấy vùng biển.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuyên tâm luyện công.

Thiên Hải, phía trên một mảnh quần đảo, hai bóng người điên cuồng va chạm, tốc độ cực nhanh, tựa như hai đạo sao băng đang không ngừng va chạm, nhấc lên sóng gió đáng sợ, để mặt biển cuốn lên sóng biển.

Phía trên quần đảo có nhiều vô số kể võ giả đang xem chiến, đại đa số người có y phục giống nhau, rõ ràng là đến từ cùng một môn phái.

Quanh thân Diệp Tầm Địch lượn lờ lấy khí diễm màu trắng, mặt mũi hắn tràn đầy nụ cười kiệt ngạo, một quyền đánh bay đối phương, sau đó thăng thiên bay lên, thi triển Hoang Đạo Thần Nguyên Công, ngưng tụ ra Hoang bia to lớn, từ trên trời giáng xuống, đánh tới đối phương.

Giao chiến với hùng hắn chính là một lão già mặc áo đen, tóc thưa thớt, thân hình mập lùn, giờ phút này hắn mười phần chật vật, áo bào tổn hại, khóe miệng mang theo vết máu, đối mặt Hoang bia từ trên trời giáng xuống to lớn, hắn sợ thương tới tông môn, không thể không thi triển tuyệt học ngăn cản.

Hắn giơ song chưởng đánh lên trên, chân khí hóa thành hai con hổ, một đen một trắng, cực kỳ tráng quan, hổ gầm bay lên, đối diện đụng vào Hoang bia to lớn, kết quả trong nháy mắt tiêu tán.

Oanh!

Hắc y lão giả bị Hoang bia to lớn đập trúng, lập tức không thể động đậy, hắn chỉ cảm thấy chân khí toàn thân ngưng kết, vô cùng khó chịu, hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại.

Diệp Tầm Địch đứng trên Hoang bia to lớn nhìn xuống hắn, chậm rãi nâng tay phải lên ngón trỏ nhắm ngay hắn, nhất chỉ bắn ra một đạo kình khí, xuyên thủng bộ ngực của hắn.

Hắc y lão giả trừng to mắt, cảm nhận được khí tức tử vong.

Đúng lúc này, Hoang bia to lớn phá toái.

Diệp Tầm Địch thu tay lại, nhìn hắn toàn thân run rẩy, mặt không chút thay đổi nói:

- Nhớ kỹ, Thiên Hải chỉ có một người có thể xưng bá, đó chính là ta!

Dứt lời, hắn quay người rời khỏi.

Gặp hắn rời khỏi, từng Thần Nhân bay lên, nâng hắc y lão giả.

Hắc y lão giả nỗ lực bình phục tâm tình, lẩm bẩm nói:

- Hắn lại mạnh lên….

Ở sau đó trong vòng mấy tháng, tên tuổi Diệp Tầm Địch lần nữa danh chấn Thiên Hải.

Đại đa số người Thiên Hải đều cứ nghĩ Diệp Tầm Địch đã chết dưới tay Đại Cảnh Đạo Tổ, không ngờ hắn còn sống.

Khách sạn An Tâm.

Trương Anh mang theo Tông Thiên Vũ đi vào khách sạn, tiểu nhị lập tức chào đón, chiêu đãi đám bọn hắn.

Hai người tìm tới một bàn ngồi xuống, bắt đầu đàm luận về Diệp Tầm Địch.

Trương Anh cảm khái nói:

- Xem ra Diệp Tầm Địch đi theo Đạo Tổ học được không ít tuyệt học, lực thống trị quá mạnh, nghe nói không ai có thể chống nổi trăm chiêu dưới tay hắn.

Tông Thiên Vũ nâng chung trà lên, nói:

- Đạo Tổ xác thực thần thông quảng đại, người đi theo Đạo Tổ thủ hạ ra ngoài thì một người một mạnh hơn một người.

Bình An, Khương Tiển, Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch…..

Trương Anh lại nghĩ tới Dương Chu, hắn có loại dự cảm, mấy chục năm sau, Dương Chu tiểu tử kia cũng sẽ danh chấn thiên hạ.

Hai người trò chuyện về Diệp Tầm Địch trong chốc lát, Trương Anh hỏi:

- Ngươi đã quyết định chưa?

Tông Thiên Vũ gật đầu nói:

- Bây giờ Đại Cảnh đủ mạnh, đã có người tiếp nhận vị trí của ta, ta chuẩn bị một mình tìm kiếm võ đạo, nhìn một chút có thể tìm được thời cơ thành tựu kim thân hay không.

Đã từng làm võ lâm chí tôn Đại Cảnh, lòng hướng về võ đạo của hắn chưa bao giờ biến mất.

Trương Anh lấy ra một tấm lệnh bài từ trong ngực, nói:

- Đây là Hải Tông lệnh, ngươi đi Hải Tông thử một chút đi, Hải Tông không tham gia thế tục tranh đấu, lại đi rất gần với Võ Đế đảo, đi Hải Tông truy cầu võ đạo có tiền đồ hơn, cũng an toàn hơn.

Tông Thiên Vũ cau mày nói:

- Lệnh này rất đắt?

Trương Anh khoát tay nói:

- Giao tình của ta và ngươi, sao phải nói nhiều như vậy, ta là thương nhân, ta cũng là đang đầu tư, sau này ta có phiền toái, ngươi nhất định sẽ giúp ta, đúng không?

Tông Thiên Vũ lộ ra nụ cười, đưa tay tiếp nhận Hải Tông lệnh, nói:

- Ta sẽ không khách khí.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Đợi tiểu nhị đưa lên thịt rượu thượng hạng, Trương Anh nói lần nữa:

- Chờ ta thu thập một cánh tay đặc thù có thể làm cho võ công của ngươi tăng mạnh.

Năm đó vì cứu Tần vương Khương Dự, Tông Thiên Vũ gãy một cánh tay, mặc dù chỉ có một tay, thực lực võ đạo của Tông Thiên Vũ cũng rất mạnh, còn chưa gặp được địch thủ trong cùng cảnh giới.

Tông Thiên Vũ trêu chọc nói:

- Ngươi cũng đừng tìm cho ta một cánh tay của yêu thú nha, ta không muốn làm quái vật.

Hắn thấy tận mắt những ví dụ như vậy, ở trên biển có không ít võ giả thiếu cánh tay thiếu chân, bắt đầu dùng thân thể của Yêu thú, có thể bộc phát ra thực lực càng mạnh, cũng có xuất hiện bệnh trạng, sống không bằng chết.

Trương Anh nâng chén, cười nói:

- Ta làm việc, ngươi yên tâm.

Tiêu Bất Khổ đang lau bàn ở trong nơi hẻo lánh, nghe bọn hắn thảo luận, hắn bỗng nhiên sinh ra một kế. Vị gọi Trương Anh này đã tới khách sạn nhiều lần, hay là đà chủ của thương hội, có lẽ hắn có khả năng dựa vào Trương Anh thoát khỏi Ma Quật này.

Chương 416: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (2)

Tháng tám.

Dương Chu đi theo các đệ tử Long Khởi quan trở về, thịnh hội võ lâm Đại Cảnh kéo dài một tháng kết thúc, một Kim Thân cảnh cao thủ đoạt được thứ nhất, tại Đại Cảnh bây giờ, Kim Thân cảnh càng ngày càng nhiều, nhưng Càn Khôn cảnh vẫn hiếm thấy như cũ, là thuộc về nhân vật cấp trấn triều.

Không chỉ Dương Chu đi, Thập Bát Tinh Túc cũng đi theo đến, xem như mở rộng ánh mắt.

Trở lại đến trong sân vườn, Dương Chu giảng giải cho đám người Khương Trường Sinh về lần thịnh hội này phấn khích ra sao, hắn cũng tham gia mấy cuộc tỷ thí, đoạt được xưng hào đệ nhất nhân phía dưới Kim Thân, trên thực tế hắn cảm giác mình có khả năng chiến Kim Thân cảnh, chẳng qua không dám mạo hiểm, sợ quá rêu rao.

- Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Loan rất mạnh, nhất là Ngọc Thanh Loan, võ học của nàng cực kỳ bá đạo, may mắn ta nắm giữ Cửu Thần Đấu Chuyển Công cùng Hoang Đạo Thần Nguyên Công, lấy một địch hai, dễ dàng hạ gục bọn hắn.

Dương Chu đắc ý cười nói, sau trận chiến này, Chu Tuyệt Thế, Ngọc Thanh Loan không xứng nổi danh cùng hắn nữa.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Cảm giác hiện ra uy phong thoải mái chứ?

- Quá thoải mái đi chứ.

Dương Chu không che giấu chút nào, hắn xem tất cả mọi người trong viện này là gia đình, tự nhiên không cần giả bộ.

Hoàng Thiên bất mãn nói:

- Lần sau mang theo chúng ta đi với.

Hắc Thiên đi theo kêu gọi, linh trí chúng nó dần dần thành thục càng ngày càng không chịu Bạch Kỳ quản giáo, thường xuyên chọc Bạch Kỳ giận gần chết.

- Kia phải hỏi một chút Đạo Tổ có đồng ý hay không ?

Dương Chu buông tay nói.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên làm bộ dáng đáng thương nhìn về phía Khương Trường Sinh, chúng nó không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- tu Luyện thật tốt, võ lâm thịnh hội lần sau có thể cho các ngươi đi gom góp tham gia náo nhiệt.

Vừa dứt lời, hai yêu miêu reo hò, trong sân lại bắt đầu gà bay chó chạy.

Khương Trường Sinh nhìn xem Dương Chu với dáng người thẳng tắp, trong lòng càng hài lòng.

Tiểu lưu manh chợ búa lúc trước càng ngày càng có khí chất thiên kiêu, đây chính là người hắn tự tay đào móc và bồi dưỡng, khiến cho hắn hết sức có cảm giác thành công.

Ngay cả thượng cổ võ giả chuyển thế Ngọc Thanh Loan đều không phải đối thủ của Dương Chu, xem ra không phải càng cổ lão thì càng lợi hại.

Hắn bắt đầu chờ mong Thập Bát Tinh Túc quật khởi, Thập Bát Tinh Túc mặc dù không bằng Dương Chu, nhưng thiên tư cũng là tồn tại top năm trăm ở trên bộ đại lục, đây là không đơn giản, Long Mạch đại lục có nhân số tuyệt đối vượt xa mười tỷ.

Kiếm Thần cũng đang cảm khái Đạo Tổ mạnh mẽ, Đạo Tổ không chỉ tự mình mạnh, đệ tử dưới gối hắn cũng rất mạnh, hắn cảm giác mình cũng tính như một nữa đệ tử của Đạo Tổ, hắn thậm chí coi đây là quang vinh.

.....

Thuận Thiên năm hai mươi tám.

Tháng tư.

Hải quân Đại Cảnh bùng nổ xung đột với thế lực thần bí tại Đông Hải, Khương Tiển, Bình An được điều tới tru diệt năm vị Kim Thân cảnh, tin tức truyền trở lại kinh thành, hoàng đế cũng không có kinh hỉ, ngược lại điều động càng nhiều cao thủ tiến đến.

Thế lực có thể có được năm cường giả Kim Thân cảnh, tất nhiên không phải thế lực nhỏ, mà đã ăn thua thiệt như thế, tất nhiên không sẽ bỏ qua.

Điềm báo trước chiến tranh đã xuất hiện.

Phòng ngừa Khương Tiển, Bình An xảy ra chuyện, Thuận Thiên hoàng đế quyết định tự mình tiến đến, thuận tiện tu kiến thành trì Đông Hải, sau đó lập thành đệ nhị thành gần với Kinh Thành, một khi phát triển, sẽ tụ tập thêm càng nhiều võ lâm cao thủ, từ đó đề phòng Đông Hải tập kích.

Khương Triệt mười tám tuổi bắt đầu giám quốc, hắn đi lên con đường của Cảnh Nhân tông, chẳng qua hệ thống Đại Cảnh hiện nay càng hoàn thiện, nhân viên ba tỉnh rất nhiều, có thể giúp hắn xử lý càng nhiều chính vụ, cho nên hắn không có trì hoãn tập võ.

Thuận Thiên hoàng đế đã không phải lần đầu tiên ngự giá thân chinh, quần thần, bách tính cũng không có lo lắng, ngược lại tràn ngập chờ mong.

Vận triều chi tranh đã mở màn, Thuận Thiên hoàng đế đã cho người ta tản ra tin tức vào dân gian, để người trong thiên hạ sớm biết được đại thế của thiên hạ.

Nương tựa theo truyền tống trận, Thuận Thiên hoàng đế cùng Thuận Thiên quân trong vòng hai ngày tập thể đến Đông Hải, lại bỏ ra thời gian mấy ngày đi vào thành trì đang tu kiến ở duyên hải.

Sau khi Khương Trường Sinh biết được việc này, cũng bắt đầu quan sát phương hướng Đông Hải.

Sau nửa canh giờ, hắn thấy vô số kể thuyền biển ở trên một tòa đại lục cỡ nhỏ tại Đông Hải, số lượng lớn binh sĩ đang tu kiến thành trì trên đại lục, bọn hắn nâng cao cờ xí có hai chữ Phụng Thiên.

Quả nhiên, Phụng Thiên hoàng triều đã để mắt tới Long Mạch đại lục.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại Tề ở phương Bắc.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Tề Hằng do Vong Trần chuyển thế vậy mà đang tiến đánh Hoàng thành, mấy chục vạn đại quân bao vây Hoàng thành, trên trời còn có cao thủ Kim Thân cảnh đang giao chiến, rất rõ ràng, Tề Hằng chiếm cứ ưu thế.

Hắn thậm chí cảm nhận được khí tức của một Càn Khôn cảnh, cùng cưỡi ngựa sóng với với Tề Hằng, còn là một nữ tử.

Có chút ý tứ.

Vong Trần muốn thượng vị.

Lúc trước hắn suy đoán Đại Tề là nanh vuốt của Phụng Thiên, nhưng bây giờ có thế lực thần bí đến giúp đỡ Tề Hằng tạo phản, cái này khó mà suy nghĩ.

Chẳng lẽ chi thế lực thần bí này đến từ Phụng Thiên hoàng triều?

Cũng không nên nha.

Còn có một loại khả năng, chi thế lực thần bí này không thuộc về Phụng Thiên hoàng triều, cũng không thuộc về Đại Tề.

Khương Trường Sinh yên lặng quan sát, không có ý xuất thủ.

Đại Tề hoàng triều cũng không tạo được uy hiếp đối với Đại Cảnh, Khương Trường Sinh ra một tiễn đã có thể diệt Đại Tề, cho nên muốn xem một chút trò vui trước.

Hắn xem trong chốc lát, thu hồi ánh mắt, sau đó vừa nhìn về phía Mộ gia.

Mộ gia đã ra biển, bọn hắn mua một trăm hai mươi bảy chiếc thuyền biển, cùng nhau ra biển, mười phần hùng vĩ, Khương

Trường Sinh tính toán một thoáng, số lượng đệ tử của Mộ gia vượt qua mười vạn người.

Xung quanh đội tàu có không ít cao thủ Kim Thân cảnh bay lượn, hộ giá hộ tống.

Mộ Linh Lạc thì ở trong một chiếc thuyền biển luyện công, bởi vì Khương Trường Sinh, địa vị của nàng bây giờ rất đặc thù, không người dám quấy rầy.

Dùng thực lực bọn hắn ra biển, thế lực bình thường căn bản không dám ngăn cản, lộ trình hẳn là dễ dàng hơn Lâm Hạo Thiên.

Chương 417: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (1)

Trung tuần tháng tám, Long Khởi quan lại nghênh đón người khiêu chiến, muốn tiến vào mộ anh hùng, bất quá đáng tiếc, vẫn như cũ là Thần Nhân, ngay cả Dương Chu đều đánh không lại, nhưng đối phương đốt hết khí huyết, chết ở trước sơn môn Long Khởi quan, Thanh Nhi không thể không sai người đưa hắn đến dưới núi, mai táng trong núi rừng ở gần Võ Phong.

Việc này lưu truyền rộng rãi, võ lâm nhân sĩ cũng ý thức được độ khó khi vào mộ anh hùng, nhưng cũng không có vì vậy ngăn chặn truyền thuyết của mộ anh hùng, ngược lại trong lúc vô hình để mộ anh hùng càng có phân lượng trong lòng võ giả thiên hạ.

Tháng mười một, Đông Hải lại truyền tới chiến báo.

Trong đình viện, Lý Mẫn đang hồi báo việc này.

- Điều tra rõ ràng, đúng là Phụng Thiên hoàng triều, Đại Cảnh sắp mở ra cuộc chiến cùng Phụng Thiên, bất quá Phụng Thiên cũng không có lập tức khai chiến, chẳng qua là có số ít võ giả tập kích thành trì duyên hải Đại Cảnh, tạo thành không ít thương vong, thậm chí xuất hiện Càn Khôn cảnh ra tay, để hoàng đế mười phần tức giận.

Lý Mẫn bất đắc dĩ nói, thực lực địch ta có khoảng cách quá lớn, mặc dù biết được là Phụng Thiên hoàng triều, Đại Cảnh cũng không biết nên ứng đối ra sao, chỉ có thể bị động phòng thủ.

Phụng Thiên hoàng triều cách Long Mạch đại lục cực xa, đội thuyền của Đại Cảnh nhưng không có nhanh như của Phụng Thiên hoàng triều, Đại Cảnh thậm chí không rõ ràng vị trí của Phụng Thiên hoàng triều.

Đối với cái này, Khương Trường Sinh không có cho ra ý kiến của mình, để Thuận Thiên hoàng đế tự mình đi cân nhắc.

Lý Mẫn còn nói về Yêu Vương phương Bắc, gần đây Yêu Vương đột nhiên mất tích, dẫn đến khu vực ở giữa Đại Cảnh

và Đại Tề không có Yêu thú, Thập Vạn đại sơn chỉ còn lại có dã thú không có yêu lực, việc này có chút cổ quái.

Khương Trường Sinh lập tức dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn đi xem, quét rất lâu, cuối cùng nhìn thấy số lượng lớn Yêu thú đang được Yêu Vương dẫn đầu tạo thành đại quân Yêu thú tiến đến phía Tây, đại quân liên miên gần nghìn dặm, quả thật rất hùng vĩ.

- Đạo Tổ, ta muốn đưa tôn nhi ta đến Long Khởi quan tập võ, ngài xem….

Lý Mẫn thận trọng hỏi, từ sau khi thu được võ học của Vô Cực võ tôn, thực lực đệ tử Long Khởi quan bắt đầu tăng trưởng rất nhanh, Lý Mẫn cũng nhìn thấy ở trong mắt.

Khương Trường Sinh nghe xong, cười nói:

- Tự nhiên có thể, nhiều năm như vậy cũng vất vả ngươi, bất quá ngươi nói lời này ngược lại để ta nhớ tới gia gia ngươi, giống như đúc với năm đó.

Lý Mẫn nghe thế vui mừng khôn xiết, nhưng nghe đến hắn lại có chút phiền muộn.

Nếu không phải Lý công công, hắn há có thể có tạo hóa của hôm nay.

Hắn cảm khái nói:

- Đúng vậy, bất tri bất giác, ta cũng làm gia gia, trước kia không cảm thấy, từ sau khi có tôn nhi, đột nhiên cảm giác mình già rồi.

Hai người bắt đầu hồi ức chuyện cũ.

Bạch Kỳ nghe đến chán, đi ra ngoài tìm Hoàng Thiên, Hắc Thiên chơi.

Sau khi Lý Mẫn rời khỏi, Khương Trường Sinh đứng dậy bắt đầu luyện đan.

Thời gian thoáng qua.

Thuận Thiên năm hai mươi chín, tháng năm.

Diệp Tầm Địch trở về.

Lần này trở về, hắn có thể nói là hăng hái, xem như hắn đánh ra khí thế.

- Bây giờ toàn bộ Thiên Hải đều họ Diệp, tên kia trước đó hoành hành Thiên Hải xác thực đến từ Phụng Thiên hoàng triều, công lực Nhị Động Thiên, bị ta đánh cho gần chết, đau khổ cầu xin tha thứ, cam đoan sau này sẽ không tới nữa.

Diệp Tầm Địch đắc ý cười nói, dẫn tới Dương Chu điên cuồng vuốt mông ngựa, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng bắt chước theo.

Kiếm Thần tò mò hỏi:

- Phụng Thiên hoàng triều điều động hắn tới?

Diệp Tầm Địch đáp.

- Không sai, thiên tử Phụng Thiên phái ra năm vị Động Thiên cảnh, chuẩn bị thống nhất võ lâm các nơi, đợi thêm Thiên Tử phân phó, vị Phụng Thiên thiên tử này tính toán thật sâu, nếu chưởng khống võ lâm các nơi, lại kết thành đồng minh, rất dễ dàng hình thành đại thế, thậm chí có khả năng tiến hành kích động, nhiễu loạn vương triều.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Tùy tiện phái ra năm vị Động Thiên cảnh đến, Phụng Thiên hoàng triều có bao nhiêu cường giả Động Thiên?

Diệp Tầm Địch nói:

- Ta hỏi qua, hắn cũng không rõ ràng, bởi vì Phụng Thiên hoàng triều còn đang trắng trợn mời chào thế lực ở hải dương, chỉ là hắn biết được đã có mười vị.

Mười vị Động Thiên cảnh, thật độc ác.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ, Dương Chu líu lưỡi.

Khương Trường Sinh thì suy nghĩ một điểm khác, Phụng Thiên hoàng triều trắng trợn lôi kéo môn phái các phương, những môn phái kia có khả năng không tính ở trong giá trị bản thân của Phụng Thiên hoàng triều.

Nói cách khác, Phụng Thiên hoàng triều có thể phát huy ra thực lực tuyệt không chỉ ba ngàn vạn.

Rất mạnh!

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong, Phụng Thiên hoàng triều mạnh mẽ như thế có thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng bao lớn?

Diệp Tầm Địch bắt đầu thổi phồng mình thi triển quá trình Trần gia Khí Chỉ.

- Ha ha ha, Trần gia Khí Chỉ đã danh dương Thiên Hải, không sớm thì muộn trở thành tuyệt học đệ nhất Thiên Hải, có lẽ còn có thể truyền đến Phụng Thiên hoàng triều, bọn hắn chỗ nào biết được Trần gia Khí Chỉ chẳng qua là võ học bình thường.

Diệp Tầm Địch đắc ý cười nói, lúc trước hắn biết được chân tướng của Trần gia Khí Chỉ cũng hết sức kinh ngạc, bất quá khi hắn cũng dọa người kiểu này, hắn cảm giác hết sức thoải mái.

Quá mẹ nó hăng hái!

Kiếm Thần thầm nói:

- Sau này ta cũng giả vờ dùng Trần gia Khí Chỉ, nhìn một chút sẽ tạo thành lực ảnh hưởng như thế nào.

Tuyệt học danh chấn thiên hạ lại là võ học phàm phu bình thường, nếu võ giả thiên hạ chạy theo như vịt, hao hết thiên tân vạn khổ, biết được chân tướng…..

Kiếm Thần luôn luôn có tính tình đạm mạc mà trong lòng cũng hiện nổi sóng.

Tựa hồ còn thật thú vị. Bạch Kỳ nghe xong mắt trợn trắng, thầm nghĩ lão tổ Trần gia sắp nhảy ra ngoài từ trong mộ.

Khương Trường Sinh cười nhìn bọn hắn nói chuyện phiếm, bất tri bất giác, Diệp Tầm Địch cũng triệt để dung nhập vào bọn hắn, sau này cũng thường bạn với bọn hắn.

Cuộc sống như vậy rất tốt.

Khương Trường Sinh chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục luyện công.

Chương 418: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (2)

Đông Hải, Thuận Thiên thành.

Hoàng đế đang xây dựng hoàng cung tòa thứ hai, so với Kinh Thành mà nói, tự nhiên càng thêm đơn sơ, nhưng hắn không thèm để ý, bởi vì hắn sẽ ở chỗ này rất nhiều năm, còn có thể tiếp tục tu sửa.

Giờ phút này, Thuận Thiên hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng, cúi đầu nhìn bàn cát của Hải vực, dùng hạt cát màu lam, đây là đi qua thuốc đặc thù nhuộm mà thành.

Khương Tiển đứng ở đối diện Thuận Thiên hoàng đế, mày kiếm nhíu chặt, thụ nhãn giữa mi tâm không có mở ra.

Một Bạch Y vệ bước nhanh tiến đến, trình lên một phong mật tín.

Thuận Thiên hoàng đế mở ra xem xét, theo đó nhíu mày, hắn mở miệng nói:

- Không ngờ Đại Tề lại muốn cùng chúng ta hợp lại đối kháng Phụng Thiên, như thế để trẫm không tưởng được.

Khương Tiển nghe xong, hỏi:

- Tin được không?

Thuận Thiên hoàng đế đưa mật tín cho hắn xem.

Khương Tiển cẩn thận đọc, sau khi xem xong tán thán nói:

- Hoàng đế Đại Tề bày cách cục không sai, hắn đều phân tích rõ ràng lợi và hại, rất có thành ý.

Thuận Thiên hoàng đế nói:

- Dựa theo chiến lược của hắn, Đại Tề và Đại Cảnh chia đều Phụng Thiên, sau đó lại quyết chiến tranh đoạt Long Mạch đại lục, người nào thua, người nào rút lui ra ngoài, ít nhất không có đánh chết, cũng xem như có lưu chỗ trống, đồng thời có thể được, cuộc chiến khí vận Bách Triều sao mà lâu đời, Đại Cảnh và Đại Tề xác thực có khả năng kề vai chiến đấu.

- Trẫm trước đó còn lo lắng Đại Tề là chó săn của Phụng Thiên, không ngờ vị tân hoàng đế này có quyết đoán như thế, dám khai chiến với Phụng Thiên.

Khương Tiển cười nói:

- Hắn không phải đã nói rồi sao, nếu Đại Tề đầu hàng Phụng Thiên, vì sao không đầu hàng Đại Cảnh, nếu muốn tranh, vậy thì phải tranh về phía hi vọng, Đại Tề và Đại Cảnh chiến thắng Phụng Thiên, bọn hắn còn có hi vọng, nếu Phụng Thiên chiếm đoạt Đại Cảnh, dù một tia hi vọng thì bọn hắn cũng không có.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Trẫm bắt đầu tán thưởng hắn, bất quá trẫm cũng sẽ không chủ quan, nếu như Đại Tề dám đâm sau lưng Đại Cảnh, trẫm nhất định khiến Đại Tề hóa thành luyện ngục nhân gian.

Nói đến chỗ này, ngữ khí của hắn lộ ra vẻ quyết tâm.

Sau khi đánh tan Đông Hải vương triều, Thuận Thiên hoàng đế hoàn toàn thay đổi, hắn đã không phải là tiểu hoàng đế cần phải khiêm tốn lúc trước.

Thuận Thiên hoàng đế quay người đi đến trước bàn, chấp bút viết thư, viết xong ấn lên ngọc tỉ, lại để cho Bạch Y vệ sắp xếp gọn mang đến Đại Tề.

- Vậy kế tiếp chính là cuộc chiến giữa Long Mạch đại lục và Phụng Thiên.

Thuận Thiên hoàng đế lạnh lùng nói, ánh mắt rơi vào một mô hình đại lục nhỏ trên bàn cát.

Cảnh…

Nửa năm sau, Đại Cảnh và Đại Tề cùng nhau chiếu cáo thiên hạ, hai phe vận triều hợp lại đối kháng Phụng Thiên hoàng triều đến từ hải ngoại, cũng tuyên bố Phụng Thiên hoàng triều dã tâm xâm chiếm, xừng trận chiến này là cuộc chiến bảo vệ đại lục.

Thiên hạ chấn kinh.

Trước đó, tất cả mọi người nghĩ rằng Đại Tề và Đại Cảnh sắp mở ra cuộc chiến, không ngờ hai phe vận triều lại hợp lại,

đồng thời, Phụng Thiên chính thức đi vào trong ánh mắt của tất cả mọi người trê đại lục.

Khương Trường Sinh biết được việc này, hơi vui mừng.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Vị hoàng đế Đại Tề này không đơn giản.

Ngọc Nghiên Dật đến đây bái phỏng gật đầu, cảm khái nói:

- Không sai, nói ra, đây cũng là Đại Cảnh lần đầu tiên hợp lại cùng vận triều, trước đó Hồng Huyền vương triều chẳng qua là giao hảo, nghe nói Đại Tề hoàng đế mới đăng cơ hai năm nay, hơn nữa còn tiến hành nội chiến, vừa đăng cơ đã có phách lực như thế, nói thật, ta cũng bắt đầu có chút lo lắng cho Đại Cảnh.

Diệp Tầm Địch khinh thường nói:

- Không cần Đại Tề, Đại Cảnh cũng có thể đánh tan Phụng Thiên, ta và Đạo Tổ hợp lại, Phụng Thiên tính là gì?

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Vì sao muốn nhắc đến ngươi, không có ngươi, Phụng Thiên cũng không phải đối thủ của chủ nhân.

- Cẩu vật người, ta là Nhị Động Thiên đó nha.

- Tứ Động Thiên đều chết trong tay chủ nhân, ngươi là thứ gì?

Thấy một người một sói lại bắt đầu chửi nhau, mọi người đã thành thói quen, chỉ có Ngọc Nghiên Dật cảm thấy có chút kỳ lạ, không ngờ Thiên Hải đệ nhất nhân Diệp Tầm Địch lại đi so đo với một con chó.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nếu nói cho Bạch Kỳ biết, hoàng đế Đại Tề chính là Vong Trần, nó sẽ có suy nghĩ gì?

Được rồi, không thể quá sớm bại lộ việc này.

Nếu để cho võ giả thiên hạ biết được hắn có thể nhìn trộm luân hồi, vậy thì phiền toái.

Hắn nhìn về hướng Bắc, Thiên Địa Vô Cực Nhãn xuyên qua tầng tầng sông núi, hắn thấy Đại Tề đang đóng quân ở phía

bắc duyên hải, xem ra hoàng đế Đại Tề cũng không phải nói suông, hắn đã chuẩn bị kỹ càng muốn xuất kích ra hải ngoại.

Một mực đến hoàng hôn buông xuống, Ngọc Nghiên Dật cáo từ rời khỏi.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuyển động gân cốt, trong lòng bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trên Long Mạch đại lục trừ hắn ra và Diệp Tầm Địch ra.

【 Cần tiêu hao 610m000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Nhìn thấy dòng nhắc nhở này, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Nhị Động Thiên!

Có cao thủ thần bí tiến vào Long Mạch đại lục, trong lúc mấu chốt, tám chín phần mười là địch nhân.

Khương Trường Sinh bắt đầu dùng thần niệm cảm giác, rất nhanh, hắn cảm ứng được phương Đông có khí tức cường đại.

Hắn lập tức dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Ngoài Thuận Thiên thành, ở trên một bức tường do liên miên núi xanh hình thành tường thành ngăn cách đất liền và hải dương.

Một bên khác của dãy núi, đếm không hết binh sĩ Đại Cảnh đang huấn luyện bên bờ biển, từng chiếc từng chiếc thuyền lớn nhỏ không đều biển đỗ ở đó, cũng có thần nhân luận bàn trên không trung.

Trên một tòa núi cao không người phát giác đang có một nam tử ngồi bên vách núi, một bên uống rượu, một bên cúi xem sông núi tươi đẹp.

Hắn có thân hình gầy gò, y phục bình thường, nắm trong tay hồ lô rượu, cả người nhìn qua mười phần lôi thôi, mặt đầy râu ria, trên đầu mang theo mũ vải rách rưới.

Hắn hừ hừ nói:

- Thật náo nhiệt, mấy ngày nữa sẽ để cho các ngươi nóng náo lên.

Vừa dứt lời, một con rết bò ra khỏi cổ áo của hắn, bò quanh ở trên cổ của hắn, mười phần khiếp người.

Chương 419: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (1)

Khương Trường Sinh thấy tên nam tử thần bí kia không có làm ác, tựa hồ đang chờ cái gì, hắn cũng không có lập tức ra tay.

Vào đêm, Khương Trường Sinh lưu lại một tôn phân thân, bản tôn thần không biết quỷ không hay rời khỏi Long Khởi quan.

Một ngày ngày đi qua.

Nam tử lôi thôi vẫn ở trên vách núi chờ đợi, rượu uống xong, hắn đi thành trì gần đó mua thêm rượu, không có người phát giác được hắn là võ giả, hơn nữa còn là cường giả Nhị Động Thiên cảnh.

Hắn cứ như vậy nghênh ngang ra vào thành, sau đó trở lại trên núi cao gần duyên hải chờ đợi.

Trong ngự thư phòng.

Tâm thần Thuận Thiên hoàng đế không yên, đạo văn giữa mi tâm hơi nhói nhói, hắn đã từ trong miệng Cảnh Nhân tông biết được, cái bớt của Khương gia có khả năng báo trước nguy hiểm, cho nên hắn không cảm thấy mình cả nghĩ quá rồi, tất nhiên gặp nguy hiểm đang ẩn núp.

Hắn lập tức triệu kiến Khương Tiển.

Quả nhiên, Khương Tiển cũng có cảm thụ như vậy.

Sau khi hai người hợp kế, Khương Tiển tự mình dẫn tinh nhuệ Thuận Thiên quân bắt đầu tuần tra.

Khi Thuận Thiên quân đi qua chỗ rừng núi của nam tử lôi thôi, nam tử lôi thôi cấp tốc trốn trong bụi cỏ, thành công tránh thoát, công pháp của hắn rõ ràng rất đặc thù, có thể làm cho khí tức hóa thành hư vô, mà Thuận Thiên quân không có khả năng tiến hành truy quét.

Thoáng chớp mắt.

Một tháng trôi qua.

Ầm ầm…

Tiếng sấm từ phía chân trời truyền đến, chỉ thấy lôi vân cuồn cuộn theo hải dương cuốn tới, dần dần bao trùm giải đất duyên hải.

Nam tử lôi thôi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười, tự nhủ:

- Cuối cùng cũng cho lão phu đợi đến, sớm một chút xong việc, về sớm nghỉ ngơi.

Đợi lôi vân bao trùm dãy núi, hắn như mũi tên nhảy lên ra núi rừng, chui vào trong lôi vân.

Trong lôi vân, hắn nâng hai tay áo, đếm không hết độc trùng từ trong hai tay áo bay ra, không có bay bao xa đã liên tục nổ tung, hóa thành sương độc tràn vào trong mây.

Hắn không có chú ý tới, sau lưng hắn có một người đang nhìn xem hắn, chính là Khương Trường Sinh.

- Chân khí hóa độc trùng, có ít đồ….

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đã xem thấu đối phương muốn làm cái gì, nhưng hắn có thể cảm giác được loại độc này mặc dù kịch liệt, nhưng cũng không có tính ăn mòn mãnh liệt, loại độc này ngược lại tràn ngập hiệu quả tê liệt mãnh liệt, khiến cho người trúng tử vong.

Qua một hồi lâu.

Nam tử lôi thôi thu tay lại, hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, tự nhủ:

- Kém chút ép khô lão phu, sau này trở về nhất định phải bảo Thiên Tử khen thưởng ta thật lớn.

Hắn đang muốn rời khỏi, một cánh tay đè lại bờ vai của hắn, khiến cho hắn trừng to mắt.

Hắn gần như là phản xạ có điều kiện ra tay, một khuỷu tay vung tới đầu Khương Trường Sinh.

Răng rắc!

Khương Trường Sinh thuận thế đẩy gãy vai phải của hắn, ddể hắn đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, hai người đi theo kéo dài khoảng cách.

Nam tử lôi thôi nhìn hằm hằm Khương Trường Sinh, thấy là một đạo nhân, hắn đang muốn tức miệng mắng to, nhưng một giây sau hắn đột nhiên suy nghĩ cái gì, vẻ mặt trở nên vô cùng khó coi.

- Ngươi là Đạo Tổ?

Nam tử lôi thôi cắn răng hỏi.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói:

- Không ngờ thanh danh của ta to lớn như thế.

Sắc mặt nam tử lôi thôi tái xanh, trong lòng thì tràn ngập hoảng sợ.

Phụng Thiên thiên tử sở dĩ điều động hắn đến đây, chính là kiêng kị Đại Cảnh Đạo Tổ, muốn cho hắn dùng khí độc thần không biết quỷ không hay võ học hủy diệt quân đội Đại Cảnh, để Đại Cảnh Đạo Tổ không kịp trợ giúp, không ngờ Đạo Tổ vẫn tới.

Hắn cố nén hoảng sợ, tiếng tàn nhẫn hỏi:

- Ngươi như thế nào tới chỗ này, ngươi làm sao phát hiện ta?

Ti Châu cách nơi này sao mà xa xôi?

Chẳng lẽ Đạo Tổ đã sớm trốn ở gần đó?

Nếu như vậy, Ti Châu chẳng phải trống rỗng?

Trong chốc lát, nam tử lôi thôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng trước mắt hắn nhất định phải nghĩ biện pháp thoát khỏi sát cục này.

Khương Trường Sinh nói:

- Thường cách một đoạn thời gian, ta đều sẽ kiểm tra một chút Long Mạch đại lục, vừa hay phát hiện ra ngươi, chỉ có thể nói là thiên tượng hại ngươi, nếu võ học của ngươi có thể không dựa vào nước mưa, ngươi có lẽ thật đúng là có thể chạy thoát.

Đối phương trong mắt hắn đã là người chết, cho nên không cần giấu diếm.

Kiểm tra Long Mạch đại lục?

Nam tử lôi thôi không rõ hắn là kiểm tra như thế nào, đang muốn mở miệng hỏi thăm.

- Ra tay đi, ta rất lâu không có đánh nhau, để ta hoạt động gân cốt một chút.

Khương Trường Sinh đưa tay nói, nghe vậy, nam tử lôi thôi đã biết của mình chết chắc.

Bất quá Đạo Tổ không ngờ lại không ngăn cản mưa sa, vậy thì thật quá tốt, đúng theo ý của hắn.

Mặc dù hắn chết chắc, nhưng đã hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Tử sẽ không bạc đãi hậu nhân của hắn.

Trái tay nam tử lôi thôi cầm lên hồ lô rượu, dùng miệng mở ra nắp hồ lô, sau đó uống một hơi cạn sạch, ném hồ lô rượu hướng xuống đất, quát:

- Vậy để nhường lão phu lãnh giáo một chút Đại Cảnh Đạo Tổ lợi hại, xem Trần gia Khí Chỉ của ngươi có thể ra một chỉ tru diệt lão phu hay không.

Oanh!

Hắn đột nhiên lao thẳng tới Khương Trường Sinh, chân khí Nhị Động Thiên bùng nổ, phát động lôi vân.

Ầm! Ầm! Phanh…..

Hai người giao chiến trong lôi vân, mưa sa theo đó hạ xuống, rửa sạch thiên địa, che giấu tiếng vang bọn hắn chiến đấu.

Khương Tiển mang theo Thuận Thiên quân trở lại quân doanh, mưa sa mưa như trút nước, hắn đứng ở doanh trướng trước cửa ngước nhìn giông tố đầy trời, nỗi lòng đầy lo lắng.

Thụ nhãn giữa mi tâm hắn mở ra, mơ hồ bị đau, để tâm tình của hắn càng sốt ruột.

Bịch!

Binh sĩ cách đó không xa đang bưng một bát cơm chạy bỗng nhiên ngã xuống đất, Khương Tiển cho rằng hắn ngã sấp,

không có để ý, nhưng qua mấy tức, đối phương vẫn không có đứng lên.

Hắn đang muốn đi qua xem xét, binh sĩ trên từng tòa tháp quan sát ngã xuống, những binh sĩ chờ đợi trước doanh trướng cũng liên tục ngã xuống đất.

- Xảy ra chuyện gì?

- Không biết, chẳng lẽ trúng độc?

- Có người hạ độc trong cơm trưa?

- Ta….. Cứu ta…

- A Tứ, ngươi mau tỉnh lại.

Chương 420: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (2)

Khủng hoảng cấp tốc lan tràn, Khương Tiển cấp tốc đi đến trước mặt một binh lính, dùng linh khí bản thân chữa thương, ngay sau đó hắn cảm nhận được một cỗ độc tính cường đại, vọt thẳng đánh tan chân khí của hắn.

Sắc mặt hắn kịch biến, hắn lần đầu tiên cảm nhận được độc tính như thế.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Cùng lúc đó.

Thuận Thiên thành cũng bị mưa sa tập kích, số lượng lớn bách tính té xỉu, ngay cả thái giám, cung nữ trong hoàng cung cũng đều liên tục ngã xuống đất.

Thuận Thiên hoàng đế nhíu mày nhìn về phía biển mây, hắn bay lên bay lên, một chưởng vỗ ra, khí vận Chân Long bay lên, xuyên thủng lôi vân, nhưng không thể đánh tan lôi vân vô biên vô tận, mưa sa tưới ở trên người hắn.

Hắn bỗng nhiên cảm giác tứ chi run lên.

Quả nhiên!

Là nước mưa có độc.

Hắn nhìn ra xa, lôi vân bao trùm không biết bao nhiêu dặm, mấu chốt nhất là quân doanh Đại Cảnh cũng bị che kín.

Hắn suy nghĩ cái gì, sắc mặt kịch biến, trong mắt lần đầu toát ra vẻ sợ hãi.

- Xong…..

Trong lôi vân.

Khương Trường Sinh bóp lấy cổ nam tử lôi thôi, một mặt tiếc nuối mà hỏi:

- Ngươi chỉ có chút thực lực ấy à, so với Diệp Tầm Địch thì quả thật kém xa.

Gân cốt trên người nam tử lôi thôi đứt từng khúc, máu me đầy mặt, hắn chật vật lộ ra nụ cười, cười đến vô cùng dữ tợn, nói:

- Đại Cảnh Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ….. Bất quá lão phu…. Không có bại….. Có quân đội, bách tính Đại Cảnh chôn cùng….. Lão phu đi chuyến này đáng giá.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi suy nghĩ nhiều, chỉ một mình ngươi chết.

Nam tử lôi thôi cười to, kết quả động đến thương thế, kịch liệt ho khan, dòng máu không ngừng chảy ra trong miệng:

- Đạo Tổ….. Ngươi thật sự à ngu xuẩn….. Độc của ta đã theo nước mưa bao phủ thiên địa….. Mưa sa nay đã rơi xuống một hồi lâu, đã trung phải độc của lão phu thì Đại La thần tiên cũng giải không được…..

- Ha ha ha ha, Đạo Tổ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ngươi quá tự phụ, chờ toàn quân Đại Cảnh bị diệt, Đại Cảnh như thế nào đấu với Phụng Thiên….. Một mình ngươi sao có thể thủ hộ toàn bộ đại lục….

THUC Thần lăng bên hông Khương Trường Sinh bay lên, cuốn lấy nam tử lôi thôi.

Hắn nhẹ giọng cười nói:

- Ta sẽ để ngươi xem một chút thủ đoạn của Đại La thần tiên.

Con ngươi nam tử lôi thôi co rụt lại, vừa muốn nói chuyện, Thúc Thần lăng đã cuốn chặt miệng của hắn.

Khương Trường Sinh nâng lên hai tay, hai tay đẩy về hai phía, trong chốc lát, lôi vân đầy trời bị lực lượng khủng bố vô hình xua tan, bão tố bao phủ giữa thiên địa biến mất không còn tăm hơi, ánh nắng theo đó vương vãi xuống.

Nam tử lôi thôi trừng to mắt, không dám tin vào hai mắt của mình.

Khương Trường Sinh tinh thông hô phong hoán vũ, tự nhiên cũng có thể xua tan lôi vân, linh lực mang theo gió đánh lôi vân đầy trời xơ xác, khiến nước mưa bốc hơi, độc khí hòa vào nước mưa cũng bị linh lực tiêu diệt.

Phạm vi ngàn dặm bầu trời có lôi vân bỗng nhiên tản ra, như đêm tối đột nhiên biến thành ban ngày, để những võ giả, bách tính còn sống dồn dập thăm dò quan sát.

Nam tử lôi thôi ở gần nhất cũng rung động nhất.

Trong ánh mắt của hắn, Khương Trường Sinh giống như đang xé mở bầu trời.

Làm sao có thể.

Hắn là người hay là quỷ?

Hắn nói thủ đoạn của Đại La thần tiên, chẳng lẽ hắn chính là Đại La thần tiên

Trong lòng nam tử lôi thôi tràn đầy sợ hãi, bất quá vừa nghĩ tới mưa độc rơi xuống lâu như vậy, ít nhất đã tạo thành thương vong cực lớn.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mang theo hắn hạ xuống.

Trong quân doanh Đại Cảnh Duyên hải, hoàn toàn tĩnh mịch.

Khương Tiển dùng hai tay chống Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, muốn nói lại thôi, cơn buồn ngủ mãnh liệt khiến cho hắn muốn nhắm mắt, nhưng hắn rõ ràng, một khi nhắm mắt, hắn sẽ bỏ mình.

Mơ hồ trong ánh mắt, hắn thấy từng người từng người tướng sĩ ngã xuống, trong lòng hắn lần đầu tiên tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Hắn không rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết Thiên Sách quân, Thuận Thiên quân xong đời.

Đây chính là quân đội cường đại nhất của Đại Cảnh…..

- Gia gia….

Khương Tiển quỳ một chân trên đất, trong miệng hữu khí vô lực lẩm bẩm.

Thời KHẮC Sinh tử, hắn nghĩ tới gia gia của mình, mặc dù gia gia không ở chỗ này, nhưng hắn chỉ có thể giấu kỳ vọng này trong lòng, hi vọng gia gia có thể nghe được tiếng mình kêu gọi.

Một hồi tia sáng xanh làm vương vãi xuống, chiếm hết ánh mắt mơ hồ của hắn.

Hắn mơ hồ thấy một thân ảnh đang rơi xuống trước mặt hắn, thân ảnh quen thuộc lại mơ hồ.

Hắn biết mình chết chắc, đã bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Một ngón tay bỗng nhiên điểm ở trên trán của hắn, một cỗ lực lượng ấm áp mà thoải mái trùng kích gân cốt bách hắn hải, thức tỉnh chân khí của hắn, ánh mắt của hắn theo đó trở nên rõ ràng.

Hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, ánh nắng chói mắt khiến cho hắn không cách nào thấy rõ hình dáng của đối phương, nhưng hắn trong nháy mắt nhận ra đối phương.

- Gia….

Hắn vừa muốn mở miệng liền bị tay Khương Trường Sinh đè chặt miệng.

Hắn lập tức lấy lại tinh thần, không thể gọi thẳng gia gia, nên xưng là sư tổ.

Khương Trường Sinh buông tay, thả người vọt lên.

- Các ngươi chớ hoảng, ta sẽ cứu chữa tất cả mọi người.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng toàn bộ quân doanh Đại Cảnh, thanh quang hóa thành vô số điểm sáng, vẩy vào trên người tất cả tướng sĩ bị độc chết trong quân doanh.

Những tướng sĩ còn chưa trúng độc ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đội Chí Dương thần quang, giống như lấy một mặt trời nhỏ, cường quang che đậy mặt mũi của hắn, khiến cho hắn như là tiên thần hạ phàm, rung động trái tim của hết thảy tướng sĩ.

Đạo Tổ!

Bọn hắn chú ý tới bên hông Đạo Tổ quấn một cây Tử lăng, một chỗ khác của Tử lăng đang trói một nam tử thần bí, xem thảm trạng của nam tử kia, bọn hắn trong nháy mắt hiểu được, là vị nam tử này tại hạ độc.

Khương Trường Sinh thi triển thần thông khởi tử hồi sinh, cứu trợ mỗi người trong quân doanh Đại Cảnh, theo đó là độc tràn ngập trong vạc nước, đất trũng cũng bị triệt tiêu hết, sau đó hắn cấp tốc tan biến tại chân trời.

- Không có khả năng….. Không có khả năng…..

Nam tử lôi thôi trợn to con ngươi, hắn tận mắt thấy tướng sĩ bị độc chết đứng lên, nhận biết của hắn nát bét.

Khí huyết công tâm, lập tức hôn mê.

Chương 421: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (1)

Thuận Thiên thành, sau khi hết mưa to, toàn thành vang lên tiếng kêu khóc, tuy không có vết máu, nhưng khắp nơi đều là thân ảnh ngã xuống đất bất động.

Thuận Thiên hoàng đế ngồi tĩnh tọa ở trước ngự thư phòng, hắn nỗ lực vận công, nhưng vẻ mặt vẫn tái nhợt.

Một cỗ độc tính cực kỳ cường đại đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể hắn, tê liệt gân cốt bách hải của hắn, mặc dù không cảm giác được thống khổ, nhưng loại cảm giác dần dần mất đi tri

giác này khiến cho hắn hết sức hoảng, giống như tử vong đang tiếp cận.

Dân chúng tầm thường không có công lực hoặc công lực yếu, chẳng mấy chốc sẽ hôn mê, sau đó không thống khổ chút nào chết đi, nhưng đối với người công lực cao cường, ngược lại là tra tấn.

- Đáng giận…

Thuận Thiên hoàng đế cắn răng, trong lòng biệt khuất đến cực điểm, hắn trăm triệu không nghĩ tới Phụng Thiên hoàng triều còn có loại thủ đoạn này, chưa từng nghe thấy, nhưng hắn biết một lần đột kích này sẽ khiến Đại Cảnh tổn thương nguyên khí nặng nề, mặc dù hắn đã chọn ra thái tử, Đại Cảnh cũng sẽ thụt lùi mấy chục năm.

Trong lòng của hắn hối hận, mình vẫn quá bất cẩn.

Nghe bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kêu rên, lòng hắn khó chịu đến cực điểm.

- Các ngươi chớ hoảng, ta sẽ cứu trợ tất cả mọi người.

Một âm thanh quen thuộc vang vọng Thuận Thiên thành, Thuận Thiên hoàng đế cả kinh trợn mắt nhìn lên, hắn trông thấy Khương Trường Sinh bay tới từ chân trời, một đường rơi xuống ánh sáng màu xanh, sau đầu hắn là Chí Dương thần quang, tựa như mặt trời nhỏ, khiến cho mọi người thấy không rõ hình dáng hắn, Tử lăng bên hông hắn còn quấn một người, bị một đường treo bay tới.

Thuận Thiên hoàng đế kinh ngạc, trong lòng hắn có mong đợi, nhưng không nghĩ tới Đạo Tổ tới thật.

Thật nhanh!

Cũng hoặc nói Đạo Tổ sớm đã tính tới?

Khương Trường Sinh bay qua đỉnh đầu hắn, thanh quang rơi ở trên người hắn, khu trục độc tính trong cơ thể hắn.

Thuận Thiên hoàng đế ngước nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Ầm!

Thi thể nam tử lôi thôi rơi ở trước mặt hắn, đã triệt để chết đi.

Thuận Thiên hoàng đế thấy hắn thê thảm đã biết hắn là hung nhân, lên cơn giận dữ.

Khương Trường Sinh cứu trợ hoàn chỉnh bách tính Thuận Thiên thành cấp tốc rời đi, hắn vẫn phải cứu trợ người ngoài thành, khu trục độc ở vùng này.

Nội thành, càng ngày càng nhiều bách tính, võ giả phục sinh, toàn thành lâm vào bên trong reo hò.

- Người lúc trước đó là ai?

- Khẳng định là Đạo Tổ, chỉ có Đạo Tổ mới lợi hại như thế, còn bảo hộ Đại Cảnh.

- Không sai, đỉnh đầu Thái Dương, đúng như tiên nhân.

- Ti… đây là khởi tử hồi sinh, hay cứu tỉnh rồi?

- Ta cảm giác là khởi tử hồi sinh… Phụ thân ta vừa rồi đúng là đã chết….

Hao tốn một hồi lâu, Khương Trường Sinh cuối cùng phục sinh hết thảy bách tính bị độc chết, có tới mấy triệu người, hắn lại cảm nhận được vô cùng mỏi mệt, loại mỏi mệt này là từ linh hồn truyền đến.

Khởi tử hồi sinh thuật lần này tiêu hao vượt qua hắn dự đoán.

Mặc dù không có tác dụng phụ mãi mãi, nhưng loại mỏi mệt này vẫn để hắn có chút hoảng.

Về sau không thể tuỳ tiện, một phần vạn lúc này có cường địch đột kích?

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên cấp tốc bay trở về Long Khởi quan.

Phân thân lưu tại trong đình viện lặng lẽ rời đi, canh chuẩn thời xuất hiện với bản tôn, giấu diếm phân thân thuật tồn tại.

Trước mắt chỉ có Bạch Kỳ có thể mơ hồ đoán được Khương Trường Sinh biết phân thân thuật, nhưng nó đoán được, cũng không dám nói.

Tiến vào trong sương mù, bản tôn và phân thân dung hợp, trạng thái tinh thần của Khương Trường Sinh hơi chuyển biến tốt đẹp một chút.

Khương Trường Sinh trở lại đến bên trong sân vườn, những người khác cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không có để ý.

Hắn ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, vẫn rất mệt mỏi.

Phục sinh một người và phục sinh mấy triệu người là hai loại khái niệm.

【 Thuận Thiên năm hai mươi chín, Phụng Thiên hoàng triều điều động võ giả Nhị Động Thiên Độc Vương đột kích, Độc Vương độc chết mấy trăm vạn tướng sĩ, bách tính Đại Cảnh, ngươi thành công sinh tồn sau khi bị tập kích, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Tử Kim Hồ Lô 】 .

Một dòng thông báo xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, khiến cho hắn lộ ra nụ cười.

Mỏi mệt có ý nghĩa.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa của Tử Kim Hồ Lô.

Bên trong Tử Kim Hồ Lô có không gian to lớn và cấm chế chằng chịt, có thể thu địch nhân vào trong đó, cấm chế bao gồm cấm chế phong ấn và cấm chế ngũ hành, phong ấn cấm chế có thể để cho địch nhân không trốn thoát được, che giấu giác quan, không thể nhìn trộm bên ngoài, ngũ hành cấm chế có thể thôi động Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại trận pháp, tru diệt hoặc tra tấn kẻ địch.

Bảo bối tốt.

Khương Trường Sinh không có luyện hóa bảo vật này, mà bắt đầu dưỡng thần.

Ở kiếp này, hắn còn chưa từng mỏi mệt qua như thế, không phải trên thân thể mỏi mệt, là linh hồn mỏi mệt.

.....

Ngày kế tiếp, giữa trưa, Thuận Thiên hoàng đế dán thi thể Độc Vương trước cửa thành đông Thuận Thiên thành, trên tường thành còn dán bố cáo, giảng giải hôm qua phát sinh hết thảy.

Biết được Phụng Thiên hoàng triều điều động võ giả cường đại đến đây phóng độc, bách tính phẫn nộ, các tướng sĩ cũng giống như thế.

Hoàng đế cũng tuyên dương công lao của Đạo Tổ, để cho người toàn thành, toàn bộ quân doanh cũng bắt đầu cảm kích Đạo Tổ, càng ngày càng nhiều người lập tượng trong nhà, ngay cả quân doanh cũng có.

Đạo Tổ quá cường đại, cứu trợ mấy triệu người, quả thật chưa từng nghe thấy.

Rất nhanh có người nói, Đạo Tổ không phải cứu trợ, mà là khởi tử hồi sinh, bởi vì rất nhiều người đều khẳng định người bên cạnh đã chết, cũng không phải té xỉu, lời đồn này được càng ngày càng nhiều người tán thành, dẫn đến Đạo Tổ dần dần thần hóa.

Như thế nào là tiên thần?

Phàm nhân, chuyện võ giả làm không được, tiên thần có thể làm được.

Tiên thần là một loại khái niệm mơ hồ bên trong nhân tâm thiên hạ, giống như người Địa Cầu kiếp trước của Khương Trường Sinh, sẽ huyễn tưởng ra tiên thần tồn tại.

Hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, vạch trần tội ác của Phụng Thiên hoàng triều, dẫn đến bách tính một trăm bốn mươi chín châu tức giận, giận dữ mắng mỏ Phụng Thiên hoàng triều vô sỉ, sĩ khí đại lục bảo vệ chiến liên tục tăng vọt, bất quá chiếu này cần thời gian dài tản ra, mới có thể truyền khắp hết thảy trong tai người Đại Cảnh.

Chương 422: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (2)

Khương Trường Sinh nghỉ ngơi đủ bảy ngày, trạng thái tinh thần mới khôi phục. Lần này là vì Hiển Thánh, về sau hắn

không có ý định thi triển khởi tử hồi sinh phạm vi lớn như thế, trừ phi là tình cảnh đặc thù.

Ngoại trừ Tử Kim Hồ Lô, giá trị hương hỏa của hắn tăng vọt.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 20,708,920 】 .

Tích lũy hai ngàn vạn giá trị hương hỏa.

Tích lũy hai mươi năm gần đây tương đương với hơn năm mươi năm tích lũy trước đột phá.

Hết sức thoải mái.

Giá trị hương hỏa biểu hiện cũng biến thành càng thêm chi tiết, đủ để thấy hệ thống đang không ngừng tăng lên.

Khương Trường Sinh cảm giác mình lần đột phá tiếp theo rất có hi vọng đạt tới hơn trăm triệu giá trị hương hỏa, nhưng một trăm triệu cũng không phải mục tiêu của hắn.

Mặt khác, tin tức thế giới này truyền đi rất chậm, tiếp theo một đoạn thời gian rất dài, giá trị hương hỏa của hắn đều sẽ tăng vọt kéo dài, khởi tử hồi sinh, có người tin, có người không tin, nhưng hắn chỉ cần một số người tin liền tốt.

Khương Trường Sinh đứng dậy, lấy ra Xạ Nhật thần cung.

Hắn nhảy đến trên mái hiên, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn một đại lục mô hình nhỏ ở phương xa Đông Hải.

Hắn mặc dù cần sinh tồn ban thưởng, nhưng từ trước tới giờ không ăn thiệt thòi.

Phụng Thiên độc chết mấy trăm vạn con dân của ta, Phụng Thiên nhất định phải trả giá đắt.

Bạch Kỳ đứng lên, tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài lại muốn bắn người nào?

Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh híp mắt, nói:

- Phụng Thiên ám toán Đại Cảnh, độc chết mấy triệu người, ta phải trả lại nhân quả cho bọn họ.

Mọi người sửng sốt, bọn hắn còn không biết việc này, Kinh Thành mặc dù dán bố cáo, nhưng bọn hắn mấy ngày nay không có xuống núi, cũng không có đi Võ Phong.

Phía trên đại dương mênh mông vô biên, rìa của một đại lục có đỗ vô số thuyền biển, còn có động vật biển khổng lồ đang nổi ở gần biển.

Trong đại lục, trong một thành trì thật to tràn đầy tướng sĩ Phụng Thiên.

Giờ phút này, đại tướng quân Võ Việt do Phụng Thiên thiên tử phái tới đang ở trong phủ đệ thảo luận chiến lược cùng các tướng sĩ.

Một đầu bồ câu đen như mũi tên nhọn bay vào trong hành lang, rơi vào trong tay Võ Việt, hắn mở ra mật tín trên chân bồ câu đen, cẩn thận xem xét, cũng không lâu lắm, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm.

Các tướng sĩ kinh ngạc, vội vàng truy vấn.

Võ Việt hít sâu một hơi, nói:

- Độc Vương thất bại, thi thể bị treo ở trên cửa thành Thuận Thiên thành.

Lời vừa nói ra, mọi người sợ hãi không thôi.

- Làm sao có thể! Độc Vương là cường giả Nhị Động Thiên.

- Thập đại Vương Vũ của Phụng Thiên ta cứ như vậy tổn thất một người?

- Chẳng lẽ Đạo Tổ hoặc là Diệp Tầm Địch ra tay?

- Không nên, Ti Châu cách Thuận Thiên sao mà xa xôi, ta thám tử xếp vào ở kinh thành chưa có truyền tin trở về, chứng minh hai người này còn chưa rời đi.

- Không thể nào, chẳng lẽ Đại Cảnh còn có vị cao thủ Nhị Động Thiên trở lên thứ ba, chẳng lẽ là vị Kiếm Thần kia lại đột phá?

Các tướng sĩ nghị luận ầm ĩ, sắc mặt Võ Việt âm trầm, không có lên tiếng.

Hắn có võ lực Càn Khôn cảnh, rõ ràng nhất Độc Vương mạnh bao nhiêu.

Mấu chốt nhất là Độc Vương cũng không phải tác chiến chính diện, như thế nào thất bại?

Ngay tại lúc Võ Việt không nghĩ ra, cả phủ đệ bỗng nhiên lay động mãnh liệt, Võ Việt ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời ngoài cửa bị vệt sáng màu vàng lóng lánh tựa như Thái Dương sắp rơi xuống đất bao phủ.

- Làm sao trở lại….

Võ Việt nhíu mày, đang muốn mở miệng.

Biển mây trên trời đại thành bỗng nhiên bị kim quang to lớn xé mở, tựa như bầu trời bị xông phá, vô cùng hùng vĩ, kim quang từ trên trời giáng xuống, oanh trúng phủ thành chủ, cấp tốc mở rộng, nghiền nát hết thảy, lầu các đường đi đều phá toái, bách tính, võ giả biến thành tro bụi.

Kim quang to lớn cực tốc mở rộng, cho đến bao phủ toàn bộ cự thành, kinh thiên động địa.

Phương xa, một tên Thần Nhân đang đang bay tới nhìn thấy một màn này, bị dọa đến dừng lại, miệng há to.

Hắn không dám tin vào hai mắt của mình, giống như thấy được Thiên phạt.

- Xong….. Xong…..

Trên mái hiên, Khương Trường Sinh ném Xạ Nhật thần cung vào bên trong Cự Linh giới, sương mù phía trước bị bắn thủng, đang chậm rãi tụ lại.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, động tĩnh tiễn của ngài nhỏ hơn trước kia rất nhiều, ngài lưu thủ sao?

Khương Trường Sinh quay người, rơi vào trong đình viện.

Diệp Tầm Địch sùng bái nhìn hắn, nói:

- Không, là tiễn pháp của Đạo Tổ càng thêm trác tuyệt, nhìn như động tĩnh nhỏ, ẩn chứa uy lực khó có thể tưởng tượng, mà

tiễn kia bắn đi ra liền biến mất, ta hoài nghi là xuyên qua không gian.

Xuyên qua không gian?

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, Kiếm Thần cũng bị hù dọa.

Khương Trường Sinh bỏ qua ánh mắt của bọn hắn, đi về phía nhà ở của mình, để lại một câu nói:

- Hơi mệt chút, ta trước nghỉ ngơi một chút.

Trở lại trong phòng, hắn xuất ra Tử Kim Hồ Lô, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong.

Một lát sau, một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt hắn:

【 Thuận Thiên năm hai mươi chín, quân đội Phụng Thiên hoàng triều đang trù bị công phạt Đại Cảnh, ngươi kịp thời ra tay, hủy diệt quân đội này, vượt qua một trận nhân quả sắp đến, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x9 】 .

Tích lũy ba mươi sáu mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Vẫn được.

Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều, chuyên tâm luyện hóa Tử Kim Hồ Lô.

Ngày kế tiếp, giữa trưa, hắn mới đi ra khỏi phòng, mà bên hông hắn nhiều thêm một hồ lô màu tím khảm kim văn, cùng Thúc Thần lăng phối hợp, cực kỳ bắt mắt.

Bạch Kỳ hưng phấn nói:

- Chủ nhân, ngài thật biết khởi tử hồi sinh?

Hôm nay sáng sớm, chuyện liên quan tới Đạo Tổ khởi tử hồi sinh truyền đến Long Khởi quan, dẫn tới đệ tử Long Khởi quan nghị luận ầm ĩ, Dương Chu còn chuyên tới để tìm Khương Trường Sinh, nhưng bị Diệp Tầm Địch ngăn lại.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Hoàng Thiên, Hắc Thiên nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Ánh mắt Diệp Tầm Địch rất kiên định, hắn biết được Đạo Tổ xác thực biết, bằng không Dương Chu đã sớm chết.

Chương 423: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (1)

- Biết, bất quá hạn chế rất lớn, mà sẽ hao tổn thọ nguyên của ta.

Khương Trường Sinh đi đến dưới Địa Linh thụ tĩnh toạ, bình tĩnh nói.

Bạch Kỳ càng thêm hưng phấn, Kiếm Thần cảm khái vạn phần, Diệp Tầm Địch là bình tĩnh nhất.

Mặc dù có hạn chế, thủ đoạn như vậy cũng xác thực cao minh.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Đây chẳng phải tương đương với phân tuổi thọ cho người vừa mới chết?

Khương Trường Sinh nói:

- Ý tứ không sai biệt lắm, chỉ có thể dùng cho thi thể hoàn hảo, vừa mới chết không lâu, một khi dùng nhiều, sẽ có Thiên Đạo trách phạt.

Để thế nhân biết được hắn biết thuật này là đủ rồi, nhất định phải tiến hành hạn chế, bằng không một khi hắn không cứu trợ người, giá trị hương hỏa sẽ giảm xuống, thậm chí có khả năng xuất hiện vô số kẻ cừu địch.

Luôn có người dính vào nghịch cảnh dễ dàng oán trách người có năng lực cứu trợ mình lại khoanh tay đứng nhìn, một khi Khương Trường Sinh dùng khởi tử hồi sinh nhiều, đột nhiên có một lần không có sử dụng, dẫn đến thương vong to lớn, giá trị hương hỏa của hắn chắc chắn chịu ảnh hưởng, cho nên hắn nhất định phải sớm đưa ra cái giá và điều kiện của thuật này.

Đạo lý một thăng gạo nuôi ân nhân, một đấu gạo nuôi cừu nhân, hắn vẫn hiểu rõ.

Nếu như hắn tuyệt đối mạnh mẽ, có thể không cần để ý, nhưng trước mắt còn cần giá trị hương hỏa độ kiếp, nhất định phải cẩn thận.

Về sau bất kỳ cái người nào hỏi hắn, hắn cũng sẽ nói như vậy, như thế còn có thể giảm xuống nguy hiểm tiềm ẩn.

Khương Trường Sinh xưa nay không cho rằng mình là Thánh Nhân, hắn chẳng qua là một tên phàm nhân đang tu tiên, không phải vì người trong thiên hạ mà tu luyện, hắn là vì chính mình mà tu luyện, nhưng ở bên trên con đường mạnh lên, có thể thuận tiện giúp trợ người bên cạnh, người tín ngưỡng mình, hắn vẫn nguyện ý, hắn cũng một mực làm như vậy.

Có khả năng một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, nhưng tuyệt sẽ không vì thương sinh mà hi sinh chính mình.

Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ, Kiếm Thần kinh ngạc tán thán liên tục, bọn hắn bắt đầu trò chuyện kỳ thuật mà bản thân mình hiểu biết.

Sau đó một quãng thời gian, Thanh Nhi, Ngọc Nghiên Dật, Trần Lễ các loại, rất nhiều người đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, hỏi thăm thuật này, hắn vẫn như cũ dùng lí do thoái thác ứng đối, không có ai nghi vấn, ngược lại cảm thấy lẽ ra nên như thế.

Khởi tử hồi sinh, vốn là không thể tưởng tượng, chắc chắn sẽ trả giá đắt.

Việc này dần dần truyền ra.

Tin tức Đạo Tổ dùng thọ nguyên bản thân thi triển khởi tử hồi sinh thuật bị càng ngày càng nhiều người biết được, có người nghi ngờ, có người kính nể, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh thì đang tăng trưởng tốc độ cao.

Thành trì Phụng Thiên hoàng triều dùng để tác chiến bị diệt, dẫn đến tất cả mọi người còn lại ở bên trên toà đại lục kia dồn dập rút lui, sợ lần nữa gặp phải đả kích.

Thuận Thiên năm ba mươi, đầu tháng một.

Hoàng đế trở về, vừa về tới Kinh Thành, hắn đầu tiên đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Hắn rất áy náy, cảm thấy bởi vì mình chủ quan mới khiến cho Khương Trường Sinh hao tổn thọ nguyên.

- Thiên hạ to lớn, võ đạo phong phú, Đại Cảnh còn cần mở rộng càng nhiều hiểu biết về võ đạo.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói, vị Độc Vương kia xác thực mạnh mẽ, nếu không phải Khương Trường Sinh chính là Tu Tiên giả, không người phát giác được hắn chui vào, Đại Cảnh rất có thể bởi vì hắn mà sập bàn.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu, nói:

- Xác thực, ta sẽ ghi nhớ.

Mặc dù bên cạnh có người, hắn ở trước mặt Khương Trường Sinh cũng không tự xưng trẫm, vì mấy triệu người khởi tử hồi sinh, hắn khó có thể tưởng tượng Khương Trường Sinh sẽ có tổn hại bao lớn.

So với sinh tử của mấy triệu người, hắn càng để ý Khương Trường Sinh, không chỉ có bởi vì tình huyết mạch, còn bởi vì Đạo Tổ quan trọng hơn đối với Đại Cảnh.

Nếu như không có Đạo Tổ, Đại Cảnh đến nay còn bị Đại Thừa long lâu trấn áp, có lẽ sẽ bị Hồng Huyền vương triều, Đông Hải vương triều chiếm đoạt, có lẽ sẽ bị Thiên Hải tàn phá bừa bãi, cũng hoặc hoàng đế phục Sở, dẫn đến chiến loạn không ngừng, kéo dài đến nay.

Thiên hạ bách tính đều hiểu rõ điểm này, cho dù lịch đại hoàng đế cũng không có công lao lớn hơn Đạo Tổ.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Thuận Thiên hoàng đế vô cùng lo lắng rời đi, về sau mỗi một ngày đều có Bạch Y vệ đưa tới số lượng lớn thuốc bổ, thiên tài địa bảo, để Khương Trường Sinh vui mừng vừa bất đắc dĩ.

Đến ngày tân xuân, Thuận Thiên hoàng đế mang theo Khương Triệt đến đây đón năm mới, hai cha con tự mình châm trà cho Khương Trường Sinh, sợ hắn mệt nhọc.

Khương Trường Sinh cảm thấy buồn cười, tiểu tử này sẽ không cho rằng hắn thi triển xong khởi tử hồi sinh thuật sẽ không có sống bao nhiêu năm nữa đó chứ?

Hắn cũng không có từ chối, hưởng phúc con cháu cũng là chuyện tốt.

Thuận Thiên hoàng đế từ trong miệng Bạch Kỳ biết được, Khương Trường Sinh trước đó bắn một tiễn đến Phụng Thiên

hoàng triều, vừa nghe đến tin tức này, hắn kìm nén không được xúc động.

Tháng hai đến.

Thuận Thiên hoàng đế lần nữa chạy tới Thuận Thiên thành, mà tin tức Đạo Tổ dùng thọ nguyên bản thân phục sinh mấy trăm vạn con dân mới hoàn toàn truyền ra trên toàn bộ đại lục, khiến cho thiên hạ các triều vì đó kinh ngạc tán thán.

Có người sợ hãi than Đạo Tổ đại nghĩa đối với bách tính Đại Cảnh, có người sợ hãi than võ học của Đạo Tổ, càng ngày càng nhiều người cho rằng Đạo Tổ không phải võ giả, hắn có khả năng đang tu đạo.

Tại thế giới võ đạo, tu đạo càng nhiều hơn chính là tĩnh tâm, đạo pháp càng khuynh hướng lý luận, tuy có truyền thuyết tiên thần, nhưng thế nhân còn chưa thấy qua tiên nhân chân chính.

Khương Trường Sinh nhìn giá trị hương hỏa đang dùng tốc độ cao tăng trưởng của mình, tâm tình vui vẻ.

Khởi tử hồi sinh có hiệu quả cường đại hơn cả dời núi, hô phong hoán vũ rất nhiều.

Quả nhiên, phàm nhân để ý nhất sinh tử, chuẩn xác mà nói, sinh linh đều để ý sinh tử.

Phía dưới trời xanh, một thành trì vĩ ngạn, khí phái vượt xa Kinh Thành tọa lạc ở phía trên bình nguyên vùng trời, thành trì có hào quang lấp lánh, đó là khí vận hùng hậu xuất hiện, hình ảnh Tường Thụy, điểu cầm thành hàng xoay quanh ở trong đó, hưởng thụ khí vận tẩy lễ.

Chương 424: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (2)

Phụng Thiên hoàng triều, Hoàng thành.

Trong hoàng cung.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố chấn động đến hoàng cung rung động, nhưng cấm quân thủ vệ ở trước cổng chính cũng không có phản ứng.

- Khởi tử hồi sinh? Chê cười, cho dù là thật, các ngươi liền sợ rồi? Độc Vương chết vô ích, mấy trăm vạn tướng sĩ, bách tính chết vô ích?

Một tiếng hét phẫn nộ quanh quẩn trong điện, kẻ nói chuyện chính là thiên tử Phụng Thiên, hắn có khuôn mặt uy nghiêm, người mặc long bào, khí vận hình thành từng đầu long ảnh như ẩn như hiện quấn quanh người hắn.

Văn võ cả triều yên lặng.

Một tên tướng quân quỳ một chân trên đất ngẩng đầu lên nói:

- Bệ hạ, mạt tướng phái người thăm dò, Đạo Tổ mặc dù thần thông quảng đại, nhưng trên thực tế là hao tổn thọ nguyên bản thân, Độc Vương hi sinh cũng không phải không có chút giá trị nào, Đạo Tổ phục sinh người sao mà nhiều, thọ nguyên hắn chắc chắn tổn hao rát nhiều, thậm chí ảnh hưởng đến công lực, đây chưa chắc không phải cơ hội của Phụng Thiên.

Lời vừa nói ra, được không ít đại thần đồng ý, nhưng cũng có người phản đối, cảm thấy Đạo Tổ chưa hẳn sẽ trở nên yếu đi.

- Trên đời thật có võ học hoặc kỳ thuật tùy tiện phục sinh mấy triệu người, bản thân lại không hề ảnh hưởng? Càng là võ học cực đoan, cái giá phải trả ra càng lớn.

Một lão thần dùng lời này để những người phản đối kia im miệng.

Bọn hắn xác thực không thể phản bác, phản bác nữa, kia chính là gia tăng chí khí Đại Cảnh, diệt uy phong của người một nhà.

Một tên khác lão thần đứng ra, nói:

- Bệ hạ, Phụng Thiên bị tam phương hoàng triều bao vây, chỉ có hướng tây mới có một chút hi vọng sống, Phụng Thiên tuy mạnh, nhưng vô luận tiến công phương hoàng triều nào đều sẽ bị mặt hai phe hoàng triều khác thừa lúc vắng mà vào, bây giờ Long Mạch đại lục Đại Tề cùng Đại Cảnh hợp lại, nếu như chờ tiếp, bọn hắn sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, khi đó Phụng Thiên sẽ là tứ phía đều thọ địch.

Thiên tử Phụng Thiên chậm rãi ngồi xuống, thân thể hắn nghiêng hướng về phía trước, nhìn xuống văn võ cả triều, nói:

- Nhất định phải bắt lại Long Mạch đại lục, trẫm sẽ phái người đi lôi kéo Đạo Tổ, vô luận Đạo Tổ có đồng ý hay không, chuẩn bị khai chiến.

- Phụng Thiên đứng ngạo nghễ Tứ Hải bao nhiêu năm, lại bị kẻ địch không biết hủy diệt trăm vạn đại quân tinh nhuệ, đây không chỉ là đánh mặt trẫm, cũng là đánh mặt Phụng Thiên, nếu bắt không được Long Mạch đại lục, Phụng Thiên như thế nào quật khởi bên trong vận triều đại tranh trước nay chưa từng có?

- Nếu Đại Cảnh, Đại Tề hợp lại, trẫm sẽ để bọn hắn nhìn một khí vận hoàng triều mạnh mẽ, để bọn hắn mở mang kiến thức một chút khí vận như thế nào.

Phụng Thiên thiên tử khí phách, bắt đầu điểm tướng hạ lệnh.

Hắn biểu lộ quyết tâm, không người dám khuyên can.

Đại Cảnh Đạo Tổ là không thể tưởng tượng, nhưng Phụng Thiên bắt buộc phải làm!

.....

Tháng chín, Đại Cảnh trù binh trăm vạn, xuất phát đến Đông Hải, đội thuyền hậu cần càng liên miên ngàn dặm, cực kỳ tráng quan.

Đại Tề phát binh, bọn hắn đã biết được cứ điểm Phụng Thiên hoàng triều bị phá hủy, không người biết được là ai ra tay, nhưng đều cảm thấy là Đại Cảnh Đạo Tổ, chỉ có Đại Cảnh Đạo Tổ có khả năng như thế.

Bất quá tràng chiến dịch này sẽ kéo dài rất nhiều năm, hai bên cần vượt vùng biển càng bao la hơn mới có thể giao binh, lại càng không cần phải nói giáp giới.

Cuộc chiến vận triều, quyết định bởi võ giả cảnh giới cao mạnh yếu, nhưng vẫn cần số lượng lớn binh sĩ công thành chiếm đất, vận chuyển lương thực, dù sao một người mạnh hơn, cũng không cách nào chiếm lĩnh mấy trăm thậm chí bên trên ngàn hải đảo.

Khương Trường Sinh lại khôi phục tháng ngày yên tĩnh, chuyện khởi tử hồi sinh cuối cùng lắng lại, khách hành hương

Long Khởi quan cũng không có khoa trương như một năm trước, chắn đến trên núi dưới núi con kiến cũng chui không lọt.

Trong ngày thường ngoại trừ luyện công luyện đan, Khương Trường Sinh sẽ quan sát tín đồ của của mình, trọng điểm quan tâm tự nhiên là Mộ Linh Lạc, Lâm Hạo Thiên, bọn hắn trước mắt còn thuận lợi, Lâm Hạo Thiên trải qua Thẩm Lan tông cũng trở nên điệu thấp, không dễ dàng kết giao với người khác.

Mỗi tháng, Khương Trường Sinh đều sẽ chọn lựa một ít hương hỏa tín đồ khổ sở khó khăn, lại để cho phân thân đi cứu vớt, hình thành từng cọc từng cọc chuyện lạ, ca tụng, từ đó cổ vũ giá trị hương hỏa tăng trưởng, phần lớn thời điểm, hắn cũng chỉ ra tay đơn giản, trợ tín đồ rời khỏi khốn cảnh, không sẽ để cho người ta thu hoạch được vinh hoa phú quý hoặc võ học cái thế.

Thoáng chớp mắt, lại một năm mới tới.

Thuận Thiên năm ba mươi mốt.

Tháng ba.

Long Khởi quan nghênh đón một người khách.

Thanh Nhi tự mình đến đây bẩm báo, nàng đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, người này tựa hồ không đơn giản, Dương Chu tới giao thủ, căn bản không đụng tới đối phương, đối phương cũng không có thương tới người trong quan, chỉ muốn gặp ngài, ngài xem…..

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn, nói:

- Để cho hắn vào đi.

Thanh Nhi thở dài một hơi, tiến đến.

Thời gian một nén nhang sau, Dương Chu một mặt không phục dẫn người vào viện.

Người đến vậy mà cũng là một đạo sĩ, tóc trắng xoá, người mặc đạo bào màu xanh, tay cầm một cây phất trần, rất có

phong phạm cao nhân đắc đạo.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch tập trung ánh mắt ở trên người hắn.

Lão đạo nhân mỉm cười, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, chắp tay hành lễ, nói:

- Bần đạo tên Hạc Hồng, từ Bắc Hải - Tiểu Bồng Lai Đảo tới, đặc biệt tới bái phỏng Đạo Tổ, muốn thấy phong thái của Đạo Tổ một lần.

Tiểu Bồng Lai Đảo?

Khương Trường Sinh lần đầu tiên nghe được cái tên này, kiếp trước cũng có Bồng Lai đảo, hai chữ Bồng Lai xuất hiện rất nhiều trong truyền thuyết thần thoại, không có nghĩ tới đây cũng có Bồng Lai đảo.

Hắn mở to mắt, dò xét Hạc Hồng đạo nhân.

Hạc Hồng đạo nhân chính là công lực Càn Khôn cảnh, chân khí hùng hậu, còn hùng hậu hơn cả Kiếm Thần lúc trước còn ở Càn Khôn cảnh.

Diệp Tầm Địch cau mày nói:

- Tiểu Bồng Lai Đảo? Là môn phái hải ngoại giả danh lừa bịp kia?

Hạc Hồng đạo nhân nhìn về phía hắn, bất đắc dĩ nói:

- Thí chủ, lời nói khó lường, Tiểu Bồng Lai Đảo từ trước tới giờ không giả danh lừa bịp, chẳng qua thế nhân nhận được tiện nghi, vẫn không tin thôi.

Chương 425: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (1)

- Phải không?

Diệp Tầm Địch khẽ nói, một mặt chất vấn, rất rõ ràng, hắn không quen nhìn Tiểu Bồng Lai Đảo.

Hạc Hồng đạo nhân nói:

- Tiểu Bồng Lai Đảo thờ phụng thiên địa tự nhiên, vạn vật đều có mệnh số, thế nhân hướng chúng ta xin giúp đỡ, chúng ta có thể làm chính là thuận thế mà làm, dẫn dắt bọn hắn đi về hướng tốt, nhưng mạng của bọn hắn đã định trước, tựa như bọn hắn vô luận ăn đồ ăn gì, cũng là vì sống sót.

- Có người vọng tưởng cải mệnh, người cầu đạo chúng ta cũng không phải thần tiên, như thế nào làm được?

Ngữ khí của hắn tràn ngập bất đắc dĩ, Diệp Tầm Địch nghe xong mặc dù vẫn nghi vấn, nhưng cũng không có trào phúng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Không biết Tiểu Bồng Lai Đảo tìm ta cần làm chuyện gì?

Hạc Hồng đạo nhân cười tủm tỉm nói:

- Đảo chủ chúng ta muốn mời ngài đi làm khách, chuyến này nhất định sẽ không bạc đãi ngài.

Khương Trường Sinh nói:

- Thật có lỗi, ta không muốn xuống núi, con người ta sợ hãi lộ trình mệt nhọc, cũng không thích náo nhiệt, ngươi nhìn đình viện của ta liền biết.

Bạch Kỳ mở lời:

- Lão đạo, không phải ngươi là Phụng Thiên phái tới, muốn mời chủ nhân đi ra ngoài đó chứ?

Hạc Hồng đạo nhân vội vàng nói:

- Tự nhiên không phải, chỉ là đảo chủ chúng ta sắp đến đại nạn, muốn nhìn một chút người tu đạo tiếp cận tiên nhân nhất trên đời này trước khi thọ hết chết già.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Nhân sinh luôn có tiếc nuối, không phải sao?

Hạc Hồng đạo nhân bị nghẹn lại.

Diệp Tầm Địch không nhịn được nói:

- Đạo Tổ là hạng người gì, há lại là ngươi muốn mời thì mời, nếu như nhất định phải mời Đạo Tổ, ta có thể thay Đạo Tổ đi

một lần, chẳng qua thỉnh thần dễ dàng đưa thần khó, ta không có qua loa như vậy.

Nói xong lời cuối cùng, hắn lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Hạc Hồng đạo nhân thở dài một hơi, lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Võ giả thượng cổ mượn nhờ lực lượng Thiên Địa xây dựng khí vận, bây giờ khí vận trên đời chỉ do vận triều gánh chịu, Tiểu Bồng Lai Đảo cảm thấy không nên chỉ như thế, chúng ta muốn sáng tạo khí vận tông môn, khí vận giáo phái, không biết Đạo Tổ có ý tưởng?

Khí vận giáo phái.

Như thế có chút ý nghĩ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Triều tông Long Mạch đại lục chẳng qua mượn khí vận thối luyện võ đạo, cũng không phải ngưng tụ khí vận, hòa cùng khí vận làm một thể.

Tiểu Bồng Lai Đảo có ý nghĩ rất không tệ, nếu thành công, chắc chắn lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa tại thế giới võ đạo.

Bất quá, Khương Trường Sinh không có hứng thú.

Hắn không cần để Long Khởi quan trở thành khí vận giáo phái, Long Khởi quan đi theo Đại Cảnh là đủ, hà tất bắt đầu từ số không?

Trong lòng Khương Trường Sinh yên lặng hỏi thăm:

- Tiểu Bồng Lai Đảo mạnh bao nhiêu?-

【 Cần tiêu hao 300,010 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Ba mươi vạn giá trị hương hỏa, không tính quá yếu.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ta không có ý nghĩ như vậy, bây giờ ta cũng không phải đạo trưởng của Long Khởi quan, chỉ muốn thanh tâm tu hành, nếu không có chuyện khác, đạo hữu xuống núi đi thôi.

Hạc Hồng đạo nhân ngẩn người, muốn nói tếp, nhưng cảm nhận được ánh mắt xung quanh bất thiện, hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, chắp tay hành lễ, quay người rời đi.

Đợi hắn rời đi, Diệp Tầm Địch khinh thường nói:

- Tay không bắt sói, suy nghĩ thật đẹp.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục luyện công.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần thì hỏi thăm Diệp Tầm Địch về lai lịch cùng sự tích của Tiểu Bồng Lai Đảo.

Kinh Thành, bên trong một gian khách sạn, Hạc Hồng đạo nhân đi vào phòng khách, hắn đóng chặt cửa phòng, đi đến trước bàn ngồi xuống, hắn nói với thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa ở trên giường:

- Sư huynh, Đạo Tổ xác thực bất phàm, cao thâm mạt trắc, mà lại dị thường tuổi trẻ, trú nhan thuật rất khó lường, trong đình viện còn nuôi yêu thú, có lẽ hắn thật sự là tiên nhân chuyển thế, chúng ta mặc dù tu đạo, vẫn còn là người tập võ, xa không thể so sánh với hắn.

Người ngồi tĩnh tọa ở trên giường cũng là một đạo nhân, có quần áo giống như Hạc Hồng đạo nhân quần, chẳng qua thân thể mập mạp, càng lộ vẻ già nua.

Hạc Oán đạo nhân mở to mắt, nói:

- Chuyện khí vận giáo phái không thể đả động hắn?

Hạc Hồng đạo nhân gật đầu, bất đắc dĩ nói:

- Có khả năng hắn sợ sau khi hắn rời đi, Đại Cảnh sẽ gặp tập kích.

- Vậy chúng ta cứ chờ một chút, chờ chiến tranh kết thúc.

- Phụng Thiên sao mà xa xôi, một trận chiến này sợ là sẽ đánh mấy chục năm, thậm chí càng lâu, chúng ta thật muốn chờ?

- Ừm, đây là Đại sư huynh bàn giao cho ta, dù như thế nào, nhất định phải thỉnh Đạo Tổ đi Tiểu Bồng Lai Đảo, Đạo Tổ mạnh mẽ đã không phải võ đạo có thể tính toán, có lẽ hắn có thể giải mở đại bí mật thượng cổ của Tiểu Bồng Lai Đảo.

- Được, ta sẽ tiếp tục giao hảo với Long Khởi quan?

- Ừm, về sau lúc đi bái phỏng Long Khởi quan, có thể truyền thụ những đệ tử kia võ học, đạo pháp.

Hạc Hồng đạo nhân gật đầu, không nói thêm lời nào, hắn rót cho mình một ly trà, bắt đầu xuất thần, trong ánh mắt toát ra vẻ ưu sầu.

Tháng sáu, hải quân Đại Cảnh cùng Đại Tề chạm mặt tại Đông Hải, hai bên kề vai sát cánh, đi đại lục Phụng Thiên chiếm đoạt.

Phía trước đội tàu trùng trùng điệp điệp, có Thần nhân, Kim Thân không ngừng từ phía sau chạy đến, chuẩn bị tham chiến, Đại Cảnh như thế, Đại Tề cũng như thế.

Khương Tiển đứng trên boong thuyền, quay đầu nhìn lại, bên trên một chiếc thuyền biển phương xa có một nữ tử váy tím mang mạng che mặt đang đứng.

- Nàng là cảnh giới gì, vì sao Đại Tề lại có người cao thâm khó lường như vậy?

Khương Tiển nghi ngờ suy nghĩ, mặc dù Đại Tề sớm đã trở thành vận triều, nhưng ở trong sự nhận thức của hắn, Đại Tề hẳn không có Càn Khôn cảnh mới đúng.

Lúc này, Tống Ly đi đến bên cạnh hắn, nói khẽ:

- Nàng đến từ Ngụy gia, cực Bắc của Long Mạch đại lục, Ngụy gia cư trú ở một trên hải đảo, trước kia ta từng quen biết với bọn hắn, cô gái này hẳn là con gái của gia chủ nhà họ Ngụy, tên thật thì không người biết được, đều gọi nàng là Ngụy cô nương, nàng là cao thủ Càn Khôn cảnh hàng thật giá thật, cũng là cao thủ số một số hai của Ngụy gia.

Chương 426: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (2)

Khương Tiển híp mắt, nói:

- Càn Khôn cảnh à, xem ra Đại Tề xác thực không thể khinh thường.

Tống Ly cảm khái nói:

- Ngụy gia cũng không chỉ có một vị Càn Khôn cảnh, bọn hắn có thù với Phụng Thiên, Ngụy gia từng có một thiên chi kiêu nữ bị Phụng Thiên thiên tử nạp làm Thiên phi, chẳng qua không biết thế nào chết trong cung, Thiên Tử cũng không có bàn giao cho Ngụy gia, hai bên bắt đầu kết xuống cừu hận.

Khương Tiển kinh ngạc hỏi:

- Nếu kết thù, Phụng Thiên có thể tha cho bọn hắn? Xem ra Ngụy gia rất mạnh.

Tống Ly lắc đầu nói:

- Xác thực mạnh, nhưng chủ yếu vẫn là Phụng Thiên thiên tử hổ thẹn trong lòng, không có hạ lệnh truy sát, mà nếu diệt Ngụy gia, truyền ra cũng không dễ nghe, Phụng Thiên thiên tử thích mặt mũi nhất.

Đúng lúc này, một hồi gió mạnh từ phía trước cuốn tới, hai người cả kinh quay đầu nhìn lại.

Cuối bầu trời mặt biển trở nên tối tăm, lôi vân đè nén cuốn tới, sóng biển đi theo cuồn cuộn, càng hung mãnh hơn.

Khương Tiển thả người vọt lên, một thanh thần binh bay ra từ đáy biển, rơi vào trong tay hắn, chính là Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Bên trong từng thuyền biển đều có thân ảnh bay ra, trong chốc lát, vượt qua năm trăm thân ảnh bay tới trên không, tất cả đều cảnh giác nhìn phương xa.

- Ha ha ha ha! Lũ sâu kiến đến từ Long Mạch đại lục, dám chủ động khởi xướng tiến công với Phụng Thiên ta, hôm nay sẽ để các ngươi mở mang kiến thức một chút lực lượng khí vận của khí vận hoàng triều.

Một tiếng cười to cuồng vọng, âm lãnh vang vọng khắp đại dương, khiến cho người nghe sợ hãi.

Oanh…

Lôi vân bổ xuống chân trời một tia chớp, vô cùng to lớn, chiếu sáng phần cuối của mặt biển.

Ngoài mấy trăm dặm, từng chiếc từng chiếc thuyền biển to lớn dùng khóa sắt nối liền cùng một chỗ, rất nhiều võ giả đứng trên boong thuyền, thôi động chân khí, điều động khí vận bản thân, trên người bọn họ phát ra từng sợi khí trắng mắt thường có thể thấy, hội tụ bay lên, hình thành một đầu Ngũ Trảo Chân Long khổng lồ, thân thể dài đến ngàn trượng, bốc lên trong lôi vân, lôi đình cũng không cách nào đánh tan nó, ngược lại để thể phách nó càng ngày càng mạnh mẽ.

Bên trên một chiếc thuyền biển trung ương nhất, một nam tử khôi ngô người khoác giáp đen ngắm nhìn phương xa, nước biển, nước mưa đánh vào bên trên áo giáp của hắn, như băng phá toái, sắc mặt của hắn vô cùng ngưng trọng.

Người lúc trước cười to chính là hắn, hắn nhìn như cuồng vọng, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Hắn không sợ Đại Cảnh, Đại Tề, chỉ sợ Đạo Tổ ra tay.

Mặc dù người trong triều nói Đạo Tổ vì phục sinh trăm vạn người trả giá cái giá lớn rất nghiêm trọng, nhưng đây chẳng qua là lời đồn, vạn nhất là giả?

Nhưng do Thiên Tử hạ lệnh, hắn không thể không kiên trì suất quân đến đây.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía khí vận Chân Long bốc lên bên trong biển mây, trong lòng an tâm một chút.

- Phụng Thiên khí vận trợ chúng ta, còn gì phải sợ?

Nam tử mặc áo giáp đen yên lặng suy nghĩ, trong lòng tự động viên cho mình.

Một trận đại chiến sắp đến.

Khương Trường Sinh đang luyện công ở trong đình viện tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở to mắt nhìn lại.

Hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn lại phía Đông Phương, sông núi co vào, tầm mắt tiến lên tốc độ cao, vượt qua đại lục, nhảy vọt hải dương, hắn cấp tốc nhìn thấy một đầu Cự Long đang tàn phá bừa bãi ở trong một mảnh như bão tố trên biển, bên trên có ngàn võ giả đang vây công trên bầu trời.

Cự Long kia lại to lớn như Doanh Ngư, nhìn kỹ lại, không giống như sinh linh, mà là một loại khí tức nào đó ngưng tụ.

Khí Vận Chi Long.

Khương Trường Sinh cảm thấy kỳ lạ, Cự Long này có thể cường đại hơn nhiều nếu so sánh với khí vận Chân Long mà Thuận Thiên hoàng đế ngưng tụ, hoàn toàn đè ép Đại Cảnh, Đại Tề, để đại quân hai phe không thể tiến lên.

Chiến trường hải dương như đêm tối, mà Long Khởi sơn vẫn trong sáng.

Khí Vận Chi Long ngưng tụ khí vận bàng đại, kinh động thiên tượng, ngay cả Khương Trường Sinh ở Long Mạch đại lục phía xa đều có thể cảm nhận được, hắn tiếp tục nhìn về phía trước, phát hiện là do khí vận của mấy chục vạn tướng sĩ Phụng Thiên tạo ra.

Mấy chục vạn đại quân đã có thể ngưng tụ ra Khí Vận Chi Long mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh phát hiện mình đánh giá thấp Phụng Thiên hoàng triều.

Đầu tiên là Độc Vương hạ độc, sau lại là Khí Vận Chi Long, vương triều, vận triều bình thường nào có thủ đoạn như vậy?

Khương Trường Sinh lại thấy còn có bốn chi hải quân Phụng Thiên đang áp sát Đại Cảnh, Đại Tề, thậm chí có một nhánh đã lượn quanh ra sau, tốc độ bọn hắn đi vượt xa Đại Cảnh, Đại Tề, cứ theo đà này, chắc chắn lượn quanh về phía sau cắt đứt quân hậu cần của Đại Cảnh, Đại Tề, lại tiến hành vây giết, cho đến Đại Cảnh, Đại Tề toàn quân bị diệt.

Hắn dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn có thể thấy, nhưng trinh sát Đại Cảnh, Đại Tề không thấy được, bởi vì Phụng Thiên hoàng triều duy trì khoảng cách rất xa, chỉ là bọn hắn di chuyển với tốc độ càng nhanh, cho nên mới thể làm được.

Đại Tề có hai vị Càn Khôn cảnh, Đại Cảnh chỉ có một vị, đó chính là Chân Long tự Già Diệp thần tăng.

Không đáng chú ý.

Khí thế Khí Vận Chi Long đã đi đến Động Thiên cảnh, mặc dù không có võ học mạnh mẽ, nhưng chỉ dựa vào thân hình khổng lồ cùng lực lượng cũng đủ để cho hai quân nghênh đón nguy hiểm hủy diệt.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, quyết định phái Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần tiến đến, hắn ra tay, sợ sẽ dọa can đảm của Phụng Thiên, dẫn đến Phụng Thiên rút lui, hoặc đầu nhập vào hoàng triều khác, không bằng để hai người Diệp Tầm Địch tiến đến lôi kéo, để cho người mạnh hơn ra tay, hắn lại bắn lén.

Hắn phân phó Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, hai người nghe xong, một thoáng đứng dậy.

- Kiếm Thần, xem ai nhanh hơn!

Diệp Tầm Địch vứt xuống nói lời này đã bay nhanh về phía Đông, cấp tốc nhảy ra khỏi sương mù khắp núi Long Khởi sơn, Kiếm Thần thầm mắng, sau khi hành lễ với Khương Trường Sinh mới đuổi theo.

Chương 427: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (1)

Đợi Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần hai người rời đi, Khương Trường Sinh xuất ra một mảnh Kim Lân ngọc diệp, ném về phía Đông, hưu một tiếng, Kim Lân ngọc diệp chui vào trong sương mù.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngài muốn dùng một chiếc lá so tốc độ cùng bọn hắn?

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy ngươi đoán xem ai nhanh hơn?

Bạch Kỳ nói:

- Đương nhiên là lá cây của ngài nhanh hơn.

Nó vĩnh viễn quên không được ngày mình mới tới Kinh Thành, nó bị lá cây này hàng phục, dẫn đến nó bây giờ thấy Kim Lân ngọc diệp vẫn sợ hãi.

Bất quá nó không hiểu pháp bảo là như thế nào, cứ nghĩ rằng Khương Trường Sinh dùng chân khí ngự vật, chân khí tỏa ánh sáng.

Khương Trường Sinh sờ lên đầu của nó, sau đó tiếp tục luyện công.

Bạch Kỳ bị động tác của hắn làm hưng phấn, thân thể phát run.

Nó đã suy nghĩ thấu, chủ nhân nhìn như không màng danh lợi, nhưng vẫn hết ham hư vinh, cho nên mỗi lần Khương Trường Sinh có hành động, nó đều sẽ hỏi, lại làm ra phản ứng, cực kỳ tâng bốc.

- Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, các ngươi làm sao tranh thủ tình cảm với lão nương, hừ hừ.

Bạch Kỳ âm thầm đắc ý.

Lôi minh đinh tai nhức óc, bão tố tàn phá bừa bãi, tiếng long ngâm liên tiếp vang lên.

Khương Tiển cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đập mạnh tới, nhưng bị đuôi rồng quét bay, Bình An theo đó rơi ở bên trên đầu rồng, song chùy nộ đập, nhưng hắn nện không nát được đầu của Khí Vận Chi Long.

Ngụy cô nương huy chưởng ở mặt bên, chân khí rơi ra từ lòng bàn tay, hóa thành vô số ngân châm như hồng lưu hoành hành, đụng vào Khí Vận Chi Long, xuyên thủng Khí Vận Chi Long ra vô số mảnh lỗ, nhưng rất nhanh Khí Vận Chi Long khôi phục, thể phách ngược lại càng mạnh.

- A Di Đà Phật!

Già Diệp thần tăng thừa sóng mà đi, muốn đến gần đại quân Phụng Thiên phá hư Khí Vận Chi Long.

Oanh!

Hắn đối diện đụng vào đội tàu Phụng Thiên được khí vận bao phủ che đậy, chấn động tới sóng biển lăn lộn, mà hắn bị chấn phải lui về.

Hắn nhíu mày, nâng tay phải lên, bàn tay hóa thành đao, thân hình hóa thành một đạo xích quang xoay quanh ở trên không trung, lấy tốc độ cực nhanh đáp xuống, lại là một tiếng vang thật lớn, từng chiếc từng chiếc thuyền biển kịch liệt run rẩy, không ít binh sĩ Phụng Thiên công lực thấp run rẩy hai chân.

Hắc giáp tướng quân đứng trên boong thuyền, ngắm nhìn Già Diệp thần tăng, khinh miệt nói:

- Lực lượng Càn Khôn cảnh không ra sao đã muốn phá khí vận của Phụng Thiên ta? Thật sự không biết tự lượng sức mình.

Trong lòng hắn hưng phấn, xem ra công lực Đạo Tổ thật giảm nhiều, đang ở trong quá trình dưỡng thương, không thể đến đây.

Đã như vậy, vậy hắn sẽ đại triển thần uy.

- Toàn quân tiến lên, xông hủy đội tàu Đại Cảnh, Đại Tề.

Hắc giáp tướng quân cao giọng hạ lệnh, lợi dụng chân khí truyền âm thanh vào trong tai mỗi một vị tướng sĩ, không có bị mưa to ảnh hưởng.

Tống Ly đứng trên thuyền, hấp tấp lo lắng.

Phụng Thiên cường thế như vậy, cứ theo đà này, tình huống không ổn.

Một tiếng truyền đến:

- Muốn hay không rút lui, ta lo lắng Phụng Thiên sẽ bao vây chúng ta, Phụng Thiên không có khả năng chỉ có ngần ấy binh lực.

Tống Ly nhíu mày, có chút lưỡng lự.

Đúng lúc này, hắn nghe được tiếng xé gió cực kỳ chói tai, vô ý thức quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt đó hắn thoáng nhìn một kim quang thật nhỏ, ở trong Thiên Hải tối tăm lại rất sáng chói, không thể bỏ qua.

Hắn quay đầu, đưa mắt truy tìm, nhưng tốc độ căn bản theo không kịp.

Chờ hắn thấy Khí Vận Chi Long, Khí Vận Chi Long đã bị đánh tan, hóa thành sương mù đầy trời khuếch tán, sóng gió khủng bố muốn thổi bay đội thuyền xung quanh.

Tất cả mọi người kinh hãi, bao gồm cả Khương Tiển, Ngụy cô nương ở bên trong.

Ngụy cô nương thấy được một vệt kim quang, nhưng không có thấy rõ ràng đó là cái gì, Khương Tiển bị áp chế, không có bắt được.

Kim Lân ngọc diệp phá tan Khí Vận Chi Long liền chui vào trong lôi vân, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ có số người cực ít may mắn nhìn thấy hào quang của Kim Lân ngọc diệp.

Thật sự quá nhanh.

Phía sau, mấy chục vạn tướng sĩ Phụng Thiên bị chấn động đến phun máu, bao gồm cả hắc giáp tướng quân ở bên trong.

Hắn trừng to mắt, toàn thân run rẩy, mắt đầy vẻ kinh nộ, nói một mình:

- Làm sao có thể….. Là ai…

Phản ứng đầu tiên của hắn là Đạo Tổ, nhưng chợt cảm thấy không thích hợp, Đạo Tổ ra tay, bọn hắn còn có thể sống?

Đạo Tổ ra tay, cho tới bây giờ đều kinh thiên động địa.

Hắn không thấy gì cả, chỉ thấy Khí Vận Chi Long bỗng nhiên bạo tán, theo đó dẫn đến khí huyết hắn cuồn cuộn, thương tới ngũ tạng lục phủ.

- Giết…

Tiếng rống giận dữ như thạch phá thiên kinh của Khương Tiển truyền đến, từng người từng người Kim Thân, Thần Nhân lao đến, cấp tốc tiến vào bên trong đội tàu của Phụng Thiên, đại chiến chính thức mở ra.

Long Khởi quan, bên trong Minh Tâm điện.

- Đạo trưởng, cho ta gặp Đạo Tổ một chút, ta thật có việc lớn tìm ngài ấy, ta đều tới mười mấy lần rồi, sao ngài lại không thể

dẫn tiến giúp ta một phen.

Một nam tử trung niên ăn mặc theo vẻ thương nhân cầu xin.

Thanh Nhi bất đắc dĩ nói:

- Ngươi cũng không phải võ lâm cao thủ, vì sao nhất định phải nhìn thấy Đạo Tổ?

Trung niên nam tử nói:

- Tự nhiên có chuyện, ngươi nhìn ta, tay không tấc sắt, võ công thấp, không có khả năng hại Đạo Tổ.

Thanh Nhi lườm hắn một cái, nói:

- Ngươi làm sao tổn thương được lão nhân gia ông ta? Ta là sợ quấy rầy ngài.

Trung niên nam tử thống khổ nói:

- Ngài giúp ta nói một tiếng, ta đến từ hải ngoại, có chuyện tốt tìm hắn, tuyệt không phiền toái hắn.

Hắn sắp điên rồi. Đại Cảnh đều khai chiến với Phụng Thiên, hắn còn chưa thấy được Đạo Tổ, nếu Thiên Tử biết được, nhất định sẽ chém đầu hắn.

Hắn chính là người Phụng Thiên thiên tử phái tới đào Đạo Tổ, Phụng Thiên thiên tử không dám điều động võ giả, võ công thấp, lộ ra không có thành ý, võ công cao, sợ bị giết, cho nên điều động hắn thoạt nhìn không có nguy hại đến đây, hắn chính là cự thương trên biển, dùng thân phận thương nhân tìm gặp Đạo Tổ, lại càng dễ thành công.

Chương 428: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (2)

Thế nào suy nghĩ cũng không ngờ, hắn võ công thấp nên tư cách nhìn thấy Đạo Tổ cũng không có.

Thanh Nhi nhíu mày, do dự một chút, thở dài nói:

- Được thôi, ngươi chờ một chút.

Nàng đứng dậy, trung niên nam tử vội vàng bái tạ.

Thời gian một nén nhang sau, Thanh Nhi trở về, nói Đạo Tổ phê chuẩn.

Trung niên nam tử kinh hỉ, cố nén xúc động bái tạ Thanh Nhi, hai người cùng nhau đi tới Long Khởi sơn.

Một đường tới đến bên ngoài sân vườn, Thanh Nhi chỉ chỉ quay người rời đi.

Trung niên nam tử hít sâu một hơi, thận trọng tiến vào đình viện. Hắn liếc mắt đã bị Khương Trường Sinh ngồi dưới cây hấp dẫn, còn Bạch Kỳ thì bị hắn bỏ qua.

Hắn bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, chắp tay hành lễ nói:

- Tại hạ Lục An, tới từ Đông Hải.

Khương Trường Sinh cười tủm tỉm hỏi:

- Không biết các hạ tìm ta cần làm chuyện gì?

Lục An hít sâu một hơi, nói:

- Ta đại biểu Phụng Thiên thiên tử đến đây, Thiên Tử nguyện mời ngài đi tới Phụng Thiên, phong ngài làm quốc sư, dưới một người, trên vạn vạn người, thậm chí nguyện ý để ngài hưởng thụ khí vận Phụng Thiên, chỉ cần ngài muốn cái gì, Thiên Tử đều nguyện ý thỏa mãn ngài, nếu ngài dứt bỏ không được Đại Cảnh, Thiên Tử sẽ lưu quyền lực hoàng thất của Đại Cảnh, sau khi sát nhập long mạch, Đại Cảnh vẫn do Khương gia quản lý.

Hắn nói rất nhanh, sợ còn chưa có nói xong đã bị Khương Trường Sinh giết.

Bạch Kỳ mở mắt, nhìn về phía hắn.

Không thể không nói, Phụng Thiên hoàng triều rất có thành ý, ít nhất Bạch Kỳ cho rằng như vậy.

Khương Trường Sinh nói:

- Phụng Thiên thiên tử thật hào phóng.

Lục An thấy có hi vọng, bắt đầu trắng trợn thổi phồng Phụng Thiên mạnh mẽ cùng thiên tử thánh minh.

Cuối cùng, hắn ý vị thâm trường nói:

- Cảnh Thái Tông đã qua đời bao nhiêu năm, ngài xứng đáng với Đại Cảnh, chỉ cần người nhà họ Khương vẫn còn, đây cũng là kết cục tốt nhất của Đại Cảnh, Thiên Tử nói, Long Mạch đại lục về sau có khả năng đổi tên là Đại Cảnh đại lục.

Hai đồng tử trong mắt Khương Trường Sinh đột nhiên biến thành màu vàng kim, hắn nhìn thẳng, Lục An trong nháy mắt hốt hoảng.

Hai người không nhúc nhích.

Bạch Kỳ nhìn thấy một màn này vội vàng nhắm mắt, sợ mình cũng trúng tà.

Rất lâu.

Kim quang trong mắt Khương Trường Sinh tan biến, Lục An như ở trong mộng mới tỉnh.

Hắn mở miệng cười nói:

- Ngài yên tâm đi, nhìn ta như thế nào trêu đùa Phụng Thiên thiên tử, làm tình báo cho Đại Cảnh.

Hắn chắp tay hành lễ, quay người rời đi.

Bạch Kỳ mở mắt, kinh ngạc hỏi:

- Hắn nói thế là có ý gì?

Nó cứ nghĩ Khương Trường Sinh chỉ biết thôi miên, nhưng nghe lời Lục An nói, rõ ràng không chỉ thôi miên, giống như biến thành người khác.

Khương Trường Sinh nói:

- Không có gì, ngươi không có nhìn thấy gì hết mà.

Hắn lộ ra nụ cười ý vị sâu xa.

Hắn thành công.

Hắn dùng Huyễn Thần đồng thay đổi trí nhớ cả đời của Lục An, biến mình thành người quan trọng nhất của Lục An, quá trình này vô cùng phức tạp, nhưng dùng tu vi của hắn thi triển, cũng không phải việc khó.

Chủ yếu là Lục An võ công thấp, xuyên tạc trí nhớ của hắn không phiền toái, nếu đổi thành một tên Càn Khôn cảnh đến, cần sẽ bỏ ra càng nhiều thời gian và tinh lực.

Đến tận đây, Lục An sắp thành quân cờ của Khương Trường Sinh, thay hắn làm mật thám tại Phụng Thiên.

Phụng Thiên thiên tử vì tiếp cận Khương Trường Sinh điều động kẻ yếu đến đây, ngược lại hại chính mình.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó tiếp tục luyện công.

Kim Lân ngọc diệp còn chưa trở về, phía trên kia có một tia thần niệm của hắn, hắn chờ đến khi chiến tranh kết thúc lại để cho Kim Lân ngọc diệp trở về.

Tuy chỉ là một mảnh Kim Lân ngọc diệp, nhưng dầu gì cũng là pháp bảo, tăng thêm thần niệm cùng linh lực của Khương Trường Sinh, tru diệt Nhị Động Thiên là chuyện đương nhiên, dĩ nhiên, tru diệt võ giả cảnh giới cao hơn cũng có khả năng.

Sau nửa canh giờ.

Kim Lân ngọc diệp trở về.

【 Thuận Thiên năm ba mươi mốt, cháu của ngươi Khương Tiển, đồ đệ của ngươi Bình An gặp phải tuyệt cảnh, ngươi may mắn kịp thời ra tay, đánh nát khí vận quân đội của Phụng Thiên hoàng triều, vượt qua một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp 】 .

Một dòng thông báo xuất hiện ở trong mắt Khương Trường Sinh, ban thưởng không tính phong phú.

Người mạnh nhất trong chi quân đội kia của Phụng Thiên cũng mới đến Càn Khôn cảnh, cho nên ban thưởng không cao, bất quá có thể thu được một mảnh Kim Lân ngọc diệp cũng là chuyện tốt.

Đến nay Kim Lân ngọc diệp còn không thể dung hợp cùng Kim Lân côn, đủ để chứng minh, hợp thành pháp bảo vô cùng cường đại, ít nhất hắn tạm thời không thể suy nghĩ, hắn rất chờ mong ngày đó đến.

.....

Trên biển, một mảnh quần đảo.

Số lượng lớn đội thuyền dừng sát ở rìa các đảo, Mộ Linh Lạc đang ngồi tĩnh tọa ở trên bờ cát, hưởng thụ gió biển thổi mát.

Mộ Huyền Cương đi tới, ngồi ở bên cạnh nàng, mở lời:

- Gần đây, vị thần tiên kia có báo mộng cho ngươi hay không?

Mộ Linh Lạc mở mắt nói:

- Có, gia gia, yên tâm đi, nếu Mộ gia thật gặp được nguy hiểm không thể đối đầu, không cần người nói, ta cũng sẽ chủ động tìm kiếm hắn trợ giúp.

Mộ Huyền Cương lộ ra nụ cười, nói:

- Khó khăn cho ngươi, eo biển tiếp theo vô cùng nguy hiểm, nghe nói có Thượng Cổ dị thú ẩn hiện, ngươi tốt nhất trước chào hỏi hắn, chúng ta lại lái vào trong đó, để tránh đến lúc đó lão nhân gia ông ta không kịp cứu chúng ta.

Mộ Linh Lạc suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy thì chờ một chút đi, vừa hay để cho mọi người nghỉ ngơi.

Mộ Huyền Cương gật đầu đồng ý, sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi.

- Đó là vật gì?

Nơi xa truyền đến tiếng kinh hô của đệ tử Mộ gia, Mộ Linh Lạc, Mộ Huyền Cương quay đầu nhìn lại, phần cuối mặt biển phương hướng bên kia có sương mù tràn ngập, mơ hồ có một tòa núi cao như ẩn như hiện, như ảo tượng lại như thật, đang tới gần đến chỗ quần đảo của bọn hắn.

Chương 429: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (1)

Mộ Linh Lạc, Mộ Huyền Cương lúc này bay qua, Mộ Huyền Cương phân phó trưởng lão gia tộc triệu tập đệ tử, chuẩn bị chiến đấu.

Trong lúc nhất thời, quần đảo trở nên náo động, càng ngày càng nhiều người nhà họ Mộ cầm lấy vũ khí chạy đến.

Một đám đệ tử đến từ Thánh phủ thì đến bên cạnh Mộ Linh Lạc, tất cả đều cảnh giác nhìn chằm chằm cự nhạc thần bí cuối mặt biển.

- Đó là vật gì?.

- Thật dọa người, không phải Yêu thú hải dương đó chứ?.

- Có khả năng, cái đồ chơi ba năm trước gặp phải kia đến nay vẫn hay làm ta sợ hãi.

- Một ngọn núi đang di, thoạt nhìn đã hết sức không bình thường.

- Ông trời phù hộ, hi vọng chúng ta có thể bình an…..

Khi đệ tử Mộ gia còn đang nghị luận, trong tay áo tay phải của Mộ Linh Lạc nắm một mảnh lá cây màu vàng óng, chính là Kim Lân ngọc diệp.

Trước khi các nàng ra biển, Khương Trường Sinh đã đưa tới ba mảnh Kim Lân ngọc diệp, trong đó ẩn chứa thần niệm, linh lực của Khương Trường Sinh, mặc dù bay qua vùng biển vô biên, vẫn bảo lưu lại không ít linh lực, đầy đủ che chở bảo vệ bọn họ ba lần.

Dù sao cũng là thê tử của mình, Khương Trường Sinh không có khả năng chỉ dựa vào báo mộng quan tâm.

Một khi Mộ Linh Lạc sử dụng Kim Lân ngọc diệp, trong thần niệm sẽ phản ứng cho Khương Trường Sinh phương xa, để cho hắn cấp tốc phát giác được Mộ Linh Lạc gặp được nguy hiểm.

Ra biển nhiều năm như vậy, Mộ Linh Lạc còn chưa sử dụng qua Kim Lân ngọc diệp.

Lần này, Mộ Linh Lạc cảm nhận được bất an mãnh liệt, đôi mắt đẹp của nàng chăm chú nhìn cự nhạc ở phương xa.

Dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người Mộ gia, toà cự nhạc kia đi ra khỏi sương mù đầy trời, tất cả mọi người thấy thế trừng to mắt.

Kia lại là một núi thịt cao hơn năm trăm trượng, máu thịt màu đỏ tươi bao trùm trên núi lớn, vô cùng to lớn, phía trên núi thịt

có rất nhiều con mắt lớn nhỏ không đều, còn có từng cây xúc tu, lỗ máu, nhìn kỹ lại, ngọn núi thịt này còn đang ngọ nguậy, kinh dị khiếp người.

Không ít nữ tử Mộ gia bị dọa đến che miệng, khắp cả người tất cả mọi người nổi hết da gà, hoảng sợ xông lên đầu.

- Đó là tà vật gì?.

Một nam tử run giọng hỏi, phá vỡ yên lặng.

Mộ gia không có bối rối, mà cùng nhau nhìn về phía gia chủ Mộ Huyền Cương.

Vẻ mặt Mộ Huyền Cương đầy âm trầm, nỗ lực bảo trì trấn định, hắn quan sát phương hướng mà thân thể kia đi tới, cũng không phải hướng về phía quần đảo, càng giống như muốn đi ngang qua.

- Tất cả mọi người bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch, đừng hốt hoảng, không có ta phân phó, không được ra tay.

Mộ Huyền Cương trầm giọng nói, âm thanh lợi dụng chân khí truyền vào trong tai mỗi một người.

Tất cả mọi người nắm chặt binh khí trong tay, khẩn trương nhìn chằm chằm núi thịt tới gần.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Thân thể khổng lồ đi vào phía trước quần đảo, cách xa nhau vài dặm, đây đã là khoảng cách rất nguy hiểm.

Tất cả mọi người mới nhìn rõ núi này khổng lồ bao nhiêu, cao hơn năm trăm trượng, chiều dài vượt qua ngàn trượng, ánh mắt rung động, trên núi thịt hơi lùn ở phía sau có một đầu cá biển khổng lồ, đã bị thôn phệ hơn phân nửa, chỉ còn lại có một đuôi cá hơi lắc lư, chỉ là đuôi cá đã dài trăm trượng, phần dưới bị thịt nát cuốn lấy, còn đang thôn phệ.

Tình cảnh như thế để Mộ Huyền Cương cũng bị sợ mất mật, cho dù là cường giả Dộng Thiên, đối mặt cảnh tượng như vậy, hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này.

Máu thịt ở trên chỗ cao nhất của núi thịt trong bỗng nhiên toát ra một thân ảnh, toàn thân như bạch ngọc, nửa người trên như người, không có ngũ quan, không có lông tóc, hưởng thụ ánh nắng chiếu rọi.

Thân ảnh bạch ngọc cũng cao năm trượng, mặc dù không bằng thân thể cả người, nhưng vẫn hấp dẫn không ít người chú ý.

Mộ Linh Lạc chăm chú nhìn thân ảnh bạch ngọc, tay phải nắm chặt Kim Lân ngọc diệp.

Nàng đột nhiên có chút bất an.

Chỉ dựa vào lá cây này, có thể hạ gục tà vật khổng lồ như thế sao?.

Thân ảnh bạch ngọc chậm rãi thay đổi thân thể, nhìn về phía quần đảo bên cạnh, trên mặt của nó không ngờ lại xé mở một đầu máu, sau đó mở lớn, lộ ra hai hàng răng nanh bén nhọn, nó hướng về phía quần đảo mà gào thét.

Thân thể đột nhiên dừng lại.

Trong lòng mọi người không khỏi run lên.

Núi thịt bắt đầu tới gần quần đảo, thân ảnh bạch ngọc điên trên đỉnh núi cuồng giương nanh múa vuốt, lộ ra vô cùng phấn khởi.

Sắc mặt Mộ Huyền Cương đại biến, hiểu rõ đối phương để mắt tới bọn hắn.

Ngay khi hắn chuẩn bị ra lệnh, Mộ Linh Lạc bỗng nhiên ra tay, tay phải vung lên, ném ra một vệt kim quang, vạch phá không gian.

Phốc lần!.

Kim Lân ngọc diệp dùng tốc độ cực nhanh xuyên thủng đầu thân ảnh bạch ngọc, nó xẹt qua giữa không trung, lần nữa kéo tới, xuyên thủng thân ảnh bạch ngọc, Kim Lân ngọc diệp cứ như vậy vừa đi vừa về bay tán loạn, giết thân ảnh bạch ngọc thủng trăm ngàn lỗ.

Tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Linh Lạc, không ngờ Mộ Linh Lạc mạnh mẽ như thế, bao gồm cả Mộ Huyền Cương ở

trong.

Thân ảnh bạch ngọc đột nhiên vung tay, khí thế khủng bố đánh lui Kim Lân ngọc diệp.

Phương xa.

Khương Trường Sinh đang ở trong đình viện luyện công mở to mắt, hắn lập tức cảm giác đạo thần niệm kia, nhìn trộm đến ngọn núi thịt.

- Đây là vật gì?.

Khương Trường Sinh cũng bị hù dọa, cái này cũng thật là buồn nôn.

Hắn lúc này thôi động Kim Lân ngọc diệp, Kim Lân ngọc diệp bắn ra kim quang óng ánh, bộc phát ra lực lượng càng thêm cường đại hơn thân ảnh bạch ngọc, đánh tới.

Oanh!.

Cả thân thể bị Kim Lân ngọc diệp đánh xuyên, ngọn núi bắt đầu sụp đổ.

Thân ảnh bạch ngọc bị dọa lập tức rời khỏi thân thể, vọt vào trong hải dương, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thịt nát khắp núi đi theo trượt xuống rơi xuống, để mặt biển nhấc lên sóng biển.

Thần niệm của Khương Trường Sinh ở phía trên Kim Lân ngọc diệp, truy tung bóng dáng thân ảnh bạch ngọc, không đến hai hơi thời gian hắn đã bắt được nó, Kim Lân ngọc diệp dùng tốc độ cực nhanh xuyên vào trong hải dương.

Chương 430: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (2)

Thân ảnh bạch ngọc đang lao nhanh ở trong nước biển cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu, kết quả bị Kim Lân ngọc diệp đánh trúng, kim quang trực tiếp chiếm đoạt nó, sau đó lao ra mặt biển, bay về phía chân trời, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mộ Linh Lạc đưa mắt nhìn kim quang đi xa, thở dài một hơi.

Mộ Huyền Cương quay đầu nhìn về phía nàng, hỏi:.

- Vừa rồi đó là…. Thủ đoạn của thần tiên?.

Kim quang kia có tốc độ sao mà nhanh, tuyệt không phải Kim Thân cảnh có thể thi triển ra.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:.

- Nếu như không ra tay, ta sợ Mộ gia thương vong thảm trọng.

Mộ Huyền Cương cố nén kinh hỉ, hỏi:.

- Ngươi còn có thể thi triển mấy lần?.

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:.

- Chỉ có một lần, cho nên ta không có nói.

Nghe vậy, Mộ Huyền Cương thất vọng, nhưng rất nhanh bị hải dương hấp dẫn ánh mắt.

Thịt nát khắp núi chìm vào trong hải dương, hiển lộ ra một ngọn núi đầy máu, đầy khắp núi đồi đều là hài cốt, ngoại trừ Yêu thú, còn có rất nhiều xương người, một màn này để đại đa số người thấy nôn ngay tại chỗ, Mộ Linh Lạc cũng cảm thấy hết hồn.

Nàng lần đầu sinh ra sợ hãi đối với hải dương.

Trong hải dương đến cùng còn cất giấu bao nhiêu tồn tại kinh khủng?.

Đại Cảnh lại vẫn còn rất xa?.

..

Trong đình viện, Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra đình viện.

Bạch Kỳ đang xem Hoàng Thiên, Hắc Thiên đánh nhau, gặp hắn ra ngoài, cũng không có lên tiếng hỏi thăm.

Khương Trường Sinh đi vào trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm chờ đợi.

Nói đến Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, hắn còn cấy ghép bộ phận đến Đạo Giới, trước mắt cũng đã thành hình, Đạo Giới có địa thế bao la, tin tưởng không được bao lâu, quy mô rừng trúc sẽ được rồi vượt qua rừng trúc trên Long Khởi sơn.

【 Thuận Thiên năm ba mươi mốt, Mộ Linh Lạc và Mộ gia gặp phải Thái Cổ dị thú Thái Tuế tập kích, ngươi may mắn kịp thời ra tay, chặt đứt nhân quả lần này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Sơn Hải Kinh 】 .

Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh.

Sơn Hải Kinh?.

Đây là pháp bảo?.

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, thừa dịp Kim Lân ngọc diệp còn trên đường bay về, hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Sơn Hải Kinh.

Sơn Hải Kinh, có thể phát hiện quy tắc thiên địa, hấp thu phân hồn Hung thú thiên địa, từ đó lớn mạnh lực lượng bản thân, cũng khống chế Hung thú, đây là một pháp bảo loại hình trưởng thành, hấp thu càng nhiều phân hồn đủ chủng loại Hung thú, Sơn Hải Kinh càng mạnh, còn có thể hấp thu bản thân khí vận của Hung thú, ngoại trừ hấp thu hồn của Hung thú, còn có khả năng khắc vạn vật trong thiên địa, cũng có thể cổ vũ nó biến mạnh.

Kiếp trước lúc thiết kế trò chơi, hắn xác thực thiết kế ra Sơn Hải Kinh, mục đích của nó là để người chơi thu phục đủ loại Hung thú, Yêu thú mạnh mẽ trong trò chơi, không ngờ ở kiếp này hệ thống sinh tồn đem nó trở lại như cũ.

Hệ thống hệ thống sinh tồn mặc dù thiết lập theo trò chơi hắn kiếp trước hắn tạo ra, nhưng trước mắt có rất nhiều sinh tồn ban thưởng cũng không phải hắn suy nghĩ, cái này khiến hắn vô cùng hiếu kỳ đối với lai lịch của hệ thống.

Hắn từng dùng hương hỏa diễn toán tương lai hệ thống, được cho biết vượt qua phạm vi diễn toán, cho nên hắn từ bỏ.

Mặc kệ như thế nào, hắn ở kiếp này đều dựa vào hệ thống sinh tồn quật khởi, trước khi bản thân còn chưa đủ cường đại, không cần thiết đi nghi vấn, như thế sẽ chỉ làm mình càng thêm lưỡng lự.

Chờ hắn đủ mạnh sẽ hiểu rõ được lai lịch của hệ thống sinh tồn.

Thật ra hệ thống sinh tồn còn tốt, cũng không có quá nhiều trói buộc đối với hắn, chẳng qua là cung cấp cho hắn phương pháp tu hành cùng ngoại vật, tu vi của hắn là dựa vào mình ngày ngày tu luyện ra được, trước mắt còn chưa cảm nhận được hệ thống có gì trói buộc đối với bản thân.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Thái Tuế, vừa hay, hắn có thể dùng Doanh Ngư, Thái Tuế để thử xem Sơn Hải Kinh.

Hắn xuất ra Sơn Hải Kinh, lại là một khối đá, có ngoại hình như thư tịch, rất bình thường, hắn nhìn thoáng qua đã bắt đầu luyện hóa cấm chế của nó.

Sơn Hải Kinh là pháp bảo loại trưởng thành, trước mắt cấm chế rất yếu, đối với hắn mà nói, luyện hóa không có bất kỳ độ khó gì.

Một lúc lâu sau.

Khương Trường Sinh thành công để Sơn Hải Kinh nhận chủ thành công.

Hắn tiếp tục chờ đợi.

Rất lâu.

Một vệt kim quang đánh tan sương mù trong rừng trúc, rơi ở trước mặt hắn, tay phải hắn nắm Kim Lân ngọc diệp, mở ra Đại Đạo Chi Nhãn giữa mi tâm, hút Thái Tuế bị phong tồn trong Kim Lân ngọc diệp vào Đạo Giới.

Trong Đạo Giới.

Một thân ảnh bạch ngọc từ trên trời giáng xuống, rơi vào giữa rừng núi.

Doanh Ngư đang bay lượn ở trên biển mây tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại.

Sau khi Thái Tuế hạ xuống, lập tức đứng lên, run lẩy bẩy, hoảng hốt nhìn bốn phía.

Đúng lúc này, một cỗ uy áp cường đại bao phủ nó, để nó không thể động đậy, theo đó là một khối đá xuất hiện ở trước mặt nó, bắn ra hấp lực đáng sợ, hút Thái Tuế đến biến hình, hồn phách nó rất nhanh rời khỏi thân thể, phân ra một nửa bị Sơn Hải Kinh hấp thu, còn lại một nửa hồn phách thì trở về trong cơ thể Thái Tuế.

- Từ nay sau khi, ngươi cứ đợi ở chỗ này, không cần tổn thương sinh linh nơi này, bằng không ngươi sẽ chết, dựa vào linh khí thiên địa mà mạnh lên đi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc, Thái Tuế nghe thế vội vàng gật đầu, không dám từ chối.

Ngoài Đạo Giới.

Trong tay Khương Trường Sinh hiện ra Sơn Hải Kinh, hắn phát hiện Sơn Hải Kinh có khả năng mở ra, có một trang giấy đá, một nửa mặt đá trong đó hiện ra bộ dáng của Thái Tuế, cổ lão mà quái dị.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được trong Sơn Hải Kinh đang ngưng tụ một cấm chế mới.

Không tệ không tệ.

Hắn lập tức ném Sơn Hải Kinh vào trong Đạo Giới, cũng phong ấn một nửa hồn phách của Doanh Ngư vào trong Sơn Hải Kinh, mặc dù bị phân đi một nửa hồn phách, nhưng thực lực và linh trí của bọn nó cũng không có bị hao tổn, bởi vì một nửa hồn phách khác cũng không phải tan biến, chẳng qua là rơi vào trong Sơn Hải Kinh, từ đó tính mạng của bọn nó bị Sơn Hải Kinh khống chế.

Chương 431: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (1)

Sau khi nhận lấy phân hồn của Doanh Ngư, Sơn Hải Kinh lại nhiều thêm một tờ chân dung, chính là dáng người của Doanh Ngư, không có bất kỳ màu sắc gì, lộ ra cổ lão, lâu đời.

Tay Khương Trường Sinh cầm Sơn Hải Kinh, đem linh lực thăm dò vào trong đó, không ngờ lại ngưng tụ ra hư ảnh Thái Tuế, Doanh Ngư, hư ảnh mượn nhờ linh lực của hắn ngưng thành thực chất, đi qua Sơn Hải Kinh gia trì, linh lực hiệu quả

tăng trưởng gấp bội, hắn rõ ràng cảm giác được mình có ý linh liên hệ với hư ảnh của hai dị thú, có thể chỉ huy chúng nó chiến đấu.

Hắn chặt đứt linh lực, thu hồi hai hư ảnh.

Sơn Hải Kinh có tiềm lực cực lớn, nếu như hắn thu phục tất cả dị thú thiên hạ, khó tưởng tượng Sơn Hải Kinh sẽ mạnh bao nhiêu.

Hắn đứng dậy, bắt đầu dùng Sơn Hải Kinh khắc Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, đối với vật thể không phải sinh linh, chỉ cần hấp thu hắn bộ phận là được khắc ở bên trong Sơn Hải Kinh.

Rất nhanh, hắn đã thành công.

Hắn nếm thử tiến hành khắc cây cối, tảng đá bình thường, nhưng thất bại.

Vân Thiên thần thụ trong Đạo Giới cũng thành công khắc vào Sơn Hải Kinh, khiến cho Sơn Hải Kinh có bốn trang hình vẽ, mỗi khi nhiều thêm một tờ, Sơn Hải Kinh sẽ hình thành nhiều thêm một cấm chế Tiên Thiên.

Sau một phen nghiên cứu, hắn xem như triệt để hiểu rõ, nhất định phải là kỳ vật ẩn chứa linh khí thiên địa mới có thể bị khắc, mà lại không thể lặp lại.

Hắn khép Sơn Hải Kinh lại, trở lại đến sân vườn, hấp thu bộ phận nhánh cây của Địa Linh thụ, khiến cho trong Sơn Hải Kinh lại tăng tiến một tờ hình vẽ.

Bạch Kỳ nhìn chằm chằm thạch thư trong tay hắn, tò mò hỏi:

- Chủ nhân, đây là cái gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta luyện chế một kiện bảo bối, tạm thời không có tác dụng gì.

Bạch Kỳ không tin, cảm thấy vật này tất nhiên bất phàm, bất quá Khương Trường Sinh rõ ràng không muốn nhiều lời, nó chỉ có thể im miệng, yên lặng quan sát.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Vì Sơn Hải Kinh mạnh mẽ, chỉ ủy khuất một chút.

Thời gian một nén nhang sau.

Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên run lẩy bẩy nhìn hắn.

Khương Trường Sinh chằm chằm Sơn Hải Kinh trong tay, phía trên nhiều thêm hình vẽ của Hoàng Thiên và Hắc Thiên, nhưng không có Bạch Kỳ.

Xem ra không phải hết thảy Yêu thú đều được, phải xem tư chất, huyết mạch.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên có thể có tư chất so với Lỏa Ngư, Thái Tuế, hoặc là huyết mạch của bọn nó không tầm thường, cũng không phải Yêu thú tầm thường

Mấu chốt nhất là hai tiểu gia hỏa này không ngờ lại cũng không phải đồng loại, cái này khiến hắn có chút giật mình.

Mỗi một bức tranh của Sơn Hải Kinh sẽ được đặt một cái tên, chính là căn cứ theo nhận biết của Khương Trường Sinh mà đặt thành.

Hắn cất kỹ Sơn Hải Kinh, nói:

- Cuốn sách này lưu lại hồn phách của các ngươi, sau khi các ngươi ra ngoài chết rồi, ta cũng có thể phục sinh các ngươi. -

Vừa dứt lời, Hoàng Thiên, Hắc Thiên lúc đầu khẩn trương lập tức kinh hỉ, hưng phấn mà nhảy nhót tưng bừng.

Bạch Kỳ phiền muộn hỏi:

- Chủ nhân, ta làm sao chưa đi đến trong sách?

Khương Trường Sinh lườm nó một cái, nói:

- Có thể là quá bình thường.

Bạch Kỳ càng thêm khó chịu, hai vuốt che mình đầu, kêu rên liên tục, hình thành so sánh rõ ràng khác biệt với hai con mèo yêu đang vui mừng.

Khương Trường Sinh cũng không phải nói dối, chỉ cần lưu lại một nửa hồn phách trong Sơn Hải Kinh, sau này chưa hẳn không có khả năng phục sinh, hắn tin tưởng mình không sớm thì muộn sẽ nắm giữ thần thông lợi dụng hồn phách phục sinh người chết.

Tiên đạo là như thế nào, đó chính là không gì làm không được, không nói với sẽ không.

Khương Trường Sinh thu Sơn Hải Kinh vào Cự Linh giới, sau đó đến dưới Địa Linh thụ tĩnh toạ.

Hắn một bên luyện công, một bên miên man bất định.

Huyễn tưởng mình thu phục hết thảy dị thú thiên hạ, đến lúc đó một quyển sách đã hình thành quân đoàn, mà lại là quân đoàn cự thú thượng cổ.

Ngẫm lại vẫn rất hăng hái.

Bất quá chuyện này chỉ có thể thuận tay mà làm, không thể làm nhiệm vụ chính tuyến.

Tu vi bản thân mới là then chốt.

Đêm đó, Khương Trường Sinh tiến vào trong mộng của Mộ Linh Lạc, biết được Mộ gia chuẩn bị tiến vào một eo biển cực kỳ nguy hiểm, Mộ Linh Lạc hy vọng có thể được hắn bảo hộ, hắn nhanh chóng đáp ứng.

Giúp Mộ gia cũng là giúp Đại Cảnh súc tích lực lượng, mà trong quá trình giúp đỡ còn có thể thu được sinh tồn ban thưởng, cớ sao mà không làm?

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong Mộ gia gặp phải mặt Thượng Cổ dị thú khác.

Ngày thứ hai, Mộ gia bắt đầu lên đường.

Biết được có vị thần tiên thần bí kia bảo hộ, áp lực trên vai Mộ Huyền Cương giảm nhiều, đội tàu trùng trùng điệp điệp bắt đầu tiến lên.

Một bên khác.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần đã liên tục chạy tới trong quân đội Đại Cảnh, theo thuyền biển cùng nhau tiến lên.

Đối với việc hai người này đến, Khương Tiển, Tống Ly cực kỳ cao hứng.

Việc này cũng truyền đến trong hải quân Đại Tề, Kiếm Thần danh chấn Long Mạch đại lục, hắn đến cũng tăng trưởng sĩ khí bên phía Đại Tề.

Hai quân không ngừng tiến lên, khoảng cách đến đại lục cỡ nhỏ mà Phụng Thiên trước đó chiếm đoạt càng ngày càng gần.

Một tháng sau.

Mộ Linh Lạc lần nữa thi triển Kim Lân ngọc diệp, thành công giải quyết kẻ địch.

【 Thuận Thiên năm ba mươi mốt, Mộ Linh Lạc cùng Mộ gia gặp phải Thái Cổ dị thú Lạc Đà tập kích, ngươi may mắn kịp thời ra tay, chặt đứt nhân quả lần này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x3 】 .

Lạc Đà là một đầu cá biển cực kỳ to lớn, thậm chí còn lớn hơn Doanh Ngư một chút, trên người có thể bốc cháy lên liệt diễm màu lam, nó ngăn chặn eo biển, trong sương mù bàng bạc như là Hải Thần, cực kỳ dọa người. Cũng may Mộ Linh Lạc dùng Kim Lân ngọc diệp giải quyết, Kim Lân ngọc diệp đi qua Khương Trường Sinh cải tiến, ẩn chứa không gian cấm chế mạnh hơn, dùng cái này thu thân hình khổng lồ của Lạc Đà, một đường đưa về Đại Cảnh.

Nắm giữ nhiều pháp bảo như vậy, lại thêm tinh thông Luyện Khí thuật, Khương Trường Sinh đã có khả năng luyện chế pháp khí, chỉ là không cách nào luyện chế ra pháp bảo giống như Kim Lân ngọc diệp, cho nên hắn bình thường lười nhác luyện chế pháp khí.

Chương 432: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (2)

Cho dù luyện chế ra, cũng chỉ có hắn có thể sử dụng, hoàn toàn không cần thiết chậm trễ thời gian.

Không đến hai canh giờ, Kim Lân ngọc diệp đã bay trở về trong đình viện, Khương Trường Sinh tiến vào trong phòng,

thu Kim Lân ngọc diệp vào trong Đạo Giới, lại phóng xuất Lạc Đà, một đầu cá biển to lớn rơi vào trong hải dương, nhấc lên sóng lớn, Sơn Hải Kinh trôi nổi trên mặt biển, bắt đầu hấp hồn.

Không có bất kỳ trở ngại gì, Sơn Hải Kinh lại thêm ra một bức tranh.

Đáng nhắc tới chính là, Doanh Ngư, Thái Tuế, Lạc Đà đều có thực lực Động Thiên cảnh, phóng xuất ba tên này, đều đầy đủ quét ngang Long Mạch đại lục.

Sau khi thu phục Lạc Đà, Khương Trường Sinh lại ném ra ba mảnh Kim Lân ngọc diệp tới vị trí của Mộ Linh Lạc, hắn thì bắt đầu luyện hóa ba mảnh Kim Lân ngọc diệp mới lấy được.

Trong đêm, ba mảnh Kim Lân ngọc diệp chui vào trong phòng Mộ Linh Lạc, thấy cảnh này, Mộ Linh Lạc lộ ra nụ cười.

Tăng thêm ba mảnh này, trong tay nàng có bốn mảnh Kim Lân ngọc diệp, đầy đủ cứu Mộ gia bốn lần.

Nàng âm thầm cảm khái:

- Trường Sinh ca ca đến cùng lợi hại cỡ nào, một chiếc lá đã tru diệt được cự thú Động Thiên cảnh.

Hôm nay Lạc Đà cho Mộ gia cảm giác áp bách cực lớn, Thái Tuế mang cho bọn hắn chính là lo lắng và hoảng sợ, mà Lạc Đà cái kia một thân lửa xanh chắn ngan eo biển tối tăm mang cho bọn hắn rung động cực hạn.

Dù dị thú mạnh mẽ như thế vẫn bị thần tiên sau lưng Mộ Linh Lạc dễ dàng lấy đi, khiến cho địa vị Khương Trường Sinh trong lòng bọn họ trở nên cao thượng.

Trong cuộc sống sau này, người nhà họ Mộ bắt đầu điêu khắc tượng gỗ Khương Trường Sinh, đặt ở trong phòng của mình, tiến hành cung phụng.

Đây đều là hành vi tự phát, hi vọng thần tiên có thể che chở bảo vệ bọn họ đi đến Đại Cảnh xa xôi.

Mộ Linh Lạc còn vì bọn họ cung cấp ý kiến, một nhân hình đơn giản xuất hiện biển trong mỗi một chiếc thuyền.

Cuối cùng, Mộ gia rời khỏi mảnh eo biển nguy hiểm này, ngoại trừ Lạc Đà, bọn hắn gặp phải những động vật biển khác không tính quá mạnh, chính bọn hắn có thể đối phó.

Thoáng chớp mắt.

Thuận Thiên năm ba mươi hai, thời gian Xuân Hạ giao thế.

Thuận Thiên nội thành.

Ầm!

Thuận Thiên hoàng đế vỗ bàn, nhìn hằm hằm sứ thần Đại Tề trước bàn, Hình Thủ đứng ở một bên, không nhúc nhích.

- Nhường cho Đại Tề? Nằm mơ đi, đánh tan Khí Vận Chi Long của Phụng Thiên chính là Đại Cảnh, đằng sau đối mặt Động Thiên cảnh, cũng dựa vào cường giả Đại Cảnh ra tay, Đại Tề dựa vào cái gì muốn đại lục? Hải đảo không đủ các ngươi ăn à?

- Nói cho hoàng đế Đại Tề, nếu dám được một tấc lại muốn tiến một thước, trẫm cũng sẽ không để ước hẹn kết minh kiềm chế, Đại Tề có thể suy tính một chút, có cưỡng đoạt hay không.

Thuận Thiên hoàng đế giận dữ cười nói, hắn cũng không phải Cảnh Nhân tông, sẽ không lại phạm sai lầm của Hồng Huyền vương triều năm đó.

Vẻ mặt sứ thần Đại Tề rất khó coi, không ngờ Thuận Thiên hoàng đế cứng rắn như thế.

Tưởng rằng Đại Cảnh lo lắng Phụng Thiên hơn, không thể không nhượng bộ Đại Tề, không ngờ bọn hắn sai.

Thuận Thiên hoàng đế nói:

- Trở về đi, Đại Tề tự mình đánh hạ hải đảo, trẫm sẽ không đoạt, nhưng địa bàn Đại Cảnh đánh xuống, Đại Tề cũng đừng hòng muốn, hai triều mong muốn hợp tác lâu dài, nhất định phải xuất ra thành ý, chớ có đưa ra kế vặt.

Sứ thần Đại Tề muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hành lễ rời khỏi.

Sau khi hắn rời khỏi, trong mắt Thuận Thiên hoàng đế lộ ra sát ý.

- Trước khi trẫm thọ hết chết già, nhất định phải bắt lại Đại Tề.

Thuận Thiên hoàng đế tự lẩm bẩm, ngữ khí kiên định.

Hình Thủ nói:

- Sau khi đanh tan Phụng Thiên, bắt lại Đại Tề, dễ như trở bàn tay, hiện tại Đại Tề tồn tại cũng có thể để người Đại Cảnh càng an tâm, dù sao chúng ta đối mặt là Phụng Thiên vô cùng cường đại.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu, đang muốn mở miệng, một Bạch Y vệ chạy vào, trình lên một phong mật tín.

Hắn tiếp lá thư, mở ra xem xét, mày kiếm nhăn lại.

- Nhị ca, không ngờ ngươi cũng sẽ không an phận, hừ.

Tháng sáu, hoàng đế hạ chiếu, lệnh cho Đường vương Khương Thiên Kỳ đi tới hải ngoại, quản lý tòa đại lục hải ngoại thứ nhất của Đại Cảnh, việc này làm cho cả Đại Cảnh vui mừng.

Đại lục mới mang ý nghĩa nhiều tư nguyên hơn cùng không gian quyền lực, ngoại trừ Khương Thiên Kỳ ra, không ít môn phái võ lâm, thương cổ thế gia cũng bắt đầu phái người đi tới.

Trong đình viện.

Khương Triệt vừa tập võ xong với Dương Chu, hắn đang nói cho Khương Trường Sinh về chuyện của Khương Thiên Kỳ.

Thì ra từ hôm nay năm bắt đầu, Đường vương đã bắt đầu lung lạc quyền quý trong kinh thành, để Khương Triệt cực kỳ lo lắng, hoàng đế không có mặt, hắn tuy là Thái Tử, lại không có kinh nghiệm đấu tranh, cho nên hắn không thể không tìm Khương Trường Sinh xin ý kiến.

Khương Trường Sinh trực tiếp bảo hắn viết thư cho Thuận Thiên hoàng đế, sau này mới có tình huống Đường vương bị điều đi.

Đường vương cũng là con cháu của Khương Trường Sinh, con cháu tranh quyền, hắn đương nhiên sẽ không trực tiếp giết

chết, huống hồ Đường vương chẳng qua là có dã tâm, cũng không có cử chỉ quá phận.

- Phụ hoàng ngươi còn có thể tại vị rất nhiều năm, có đôi khi dựa vào lực lượng của hắn, có vẻ như ngươi không có năng lực, Đế Vương chính là muốn lấy hết tất cả lực lượng có thể sử dụng.

Khương Trường Sinh nhẹ nói, Khương Triệt cảm thấy có đạo lý.

Hắn hiện tại bằng vào thủ đoạn của mình trấn áp Đường vương lại như thế nào, Đại Cảnh đang khai chiến, nếu hắn cùng Đường vương tranh đấu, không phải chính là cản đường Đại Cảnh.

Khương Triệt bắt đầu nói đến kỳ văn trong khoảng thời gian này biết được.

Theo Đại Cảnh chinh chiến hải ngoại, thậm chí còn đánh lui Phụng Thiên, dẫn đến càng ngày càng nhiều thế lực hải ngoại đến đây kết giao Đại Cảnh, Khương Triệt giám quốc phụ trách tất cả những thứ này.

- Gần đây, trên biển xuất hiện một đám võ giả thần bí, bọn hắn chuyên môn đồ sát yêu vật, gặp được nhân tộc tranh chấp bất công, bọn hắn cũng sẽ ra tay, được người đi biển xưng là Phạt Yêu quần hiệp…..

Chương 433: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (1)

Ngoại trừ Phạt Yêu quần hiệp, Khương Triệt còn kể về nhân vật khác, sự tình gió mây, đều có các loại phấn khích, Khương Trường Sinh, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên nghe đến say sưa ngon lành.

Eo biển kỳ bảo, thần phật vượt biển, thiên hạ đệ nhất quyền trấn áp yêu mãng các loại, tiểu tử này nói đến trầm bổng du dương, sục sôi sục sôi, để ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía hắn càng ngày càng hài lòng.

Khương Triệt cuối cùng tìm thấy định vị của mình, dựa vào kể chuyện xưa tới rút ngắn khoảng cách.

Khương Trường Sinh tuy có Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhưng rất nhiều chuyện chỉ nhìn cũng không có ý nghĩa.

Sau khi Khương Triệt rời đi, Bạch Kỳ cười nói:

- Mặc dù bị ngài đánh chết không ít cao thủ, nhưng cao thủ phía trên đại dương này cũng là tầng tầng lớp lớp, thiên hạ đệ nhất quyền đều đi ra, cũng không biết người nào phong.

Khương Trường Sinh nói:

- Giang sơn đời nào cũng có tài tử, rất bình thường, chớ có coi thường người trong thiên hạ.

Nói đến cao thủ, chung quanh Long Mạch đại lục càng ngày càng nhiều cao thủ có trăm vạn cấp giá trị hương hỏa, cũng không biết là Phụng Thiên đưa tới, hay là bởi vì sự tình khác.

Bất quá tạm thời mạnh nhất cũng mới đến ba trăm vạn giá trị hương hỏa, không đáng để lo.

Người mạnh nhất bên trong phạm vi hệ thống dò xét trước mắt có giá trị bản thân đi đến mười bốn triệu, thực lực như vậy, đủ để quét ngang bất kỳ thế lực nào trên biển, nhưng tạm thời không uy hiếp được Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh có thể so với cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, giá trị bản thân hơn năm ngàn vạn, ngày qua ngày tu luyện, tu vi cũng đang vững bước tăng lên.

Bất quá hắn không thể trực tiếp thể hiện ra toàn bộ thực lực, tránh cho rước lấy Võ Đạo Thánh Vương, hoặc tồn tại mạnh hơn.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không có nhúng tay vào cuộc chiến giữa Đại Cảnh và Phụng Thiên, hắn sợ trực tiếp một chút con đánh nổ Phụng Thiên hoàng triều, rước lấy cường giả siêu cấp quan tâm, dù sao đây là nhân chi thường tình, hắn đều sẽ cảnh giác võ giả cường đại, những võ giả khác cũng giống như vậy.

Đối với Khương Trường Sinh mà nói, chỉ cần hương hỏa vững bước tăng lên là tốt, Đại Cảnh thì duy trì bộ pháp khuếch trương, mạnh lên.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, nhìn về phía ánh nắng mà sương mù đều không giấu được, tâm cảnh bình tĩnh.

Hướng tây Long Mạch đại lục, không biết chỗ bao xa, trên mặt biển sương mù tràn ngập.

Một hải đảo bát ngát bị biển sương mù vờn quanh, chung quanh có số lượng lớn yêu thú hải dương chiếm cứ.

Cây cối, hoa cỏ trên đảo đều đã khô héo, không thấy màu xanh lá, trong vùng núi có một khối đá lớn hình bầu dục đang ở đó, cao tới hai trượng.

Giờ phút này, khối đá lớn này hơi hơi rung động.

Răng rắc!

Tảng đá lớn xuất hiện vết nứt, da đá trượt xuống rơi xuống, lộ ra vỏ trứng màu trắng, vỏ trứng đi theo nứt ra.

Vết nứt càng ngày càng nhiều, da đá, vỏ trứng liên tục hạ xuống, rất nhanh tảng đá lớn xuất hiện một lỗ thủng thật to, một cánh tay ướt nhẹp nhô ra đến, bắt lấy vỏ trứng kiên cố dày nặng, chậm rãi leo ra.

Lại là một người!

Chuẩn xác mà nói là giống người.

Bởi vì nửa người dưới của hắn chính là thân rắn, thân trên là người thôi.

Tóc đen của hắn bị dịch nhờn dính sát ở trên da, hắn mở to mắt, hai mắt vô thần, hắn thoạt nhìn tựa như thiếu niên, khuôn mặt tuấn lãng, con ngươi như rắn.

Sau khi leo ra từ trong vỏ trứng, hắn bắt đầu thử nghiệm đứng thẳng người, thân rắn vặn vẹo, bò qua bốn phía.

Cái mũi của hắn hít hà, tựa hồ ngửi được khí vị gì, hắn lập tức hướng về một phương hướng bò tới, xuyên qua sương mù, hắn đến dưới chân núi, thấy một khối đá lớn tràn đầy vết rách, cũng hiện lên hình bầu dục.

Hắn cảnh giác giữ một khoảng cách, mắt thấy khối đá lớn kia nứt ra.

Cũng không lâu lắm, lại một sinh linh nửa người là người, nửa người là rắn xuất hiện, khuôn mặt nàng đẹp đẽ, tóc thật dài, làn da trắng ngần, nửa người trên rõ ràng còn gầy hơn thiếu niên xà nhân.

Bộ dáng thiếu nữ.

Hai vị xà nhân nhìn về phía nhau, ánh mắt đầy quỷ dị.

Thiếu nữ xà nhân bỗng nhiên há mồm, lộ ra hai cây răng nanh bén nhọn, diện mạo trở nên dữ tợn, phát ra tiếng gầm đáng sợ, dọa đến thiếu niên xà nhân rút lui về sau.

Một lát sau, thiếu niên xà nhân thận trọng tới gần nàng, phủ phục ở trước mặt nàng.

Thiếu nữ xà nhân dùng đuôi rắn quật hắn, mặc dù bị quật đến lưng đầy vết đỏ, hắn cũng không có phản kháng, thân thể run rẩy.

Đánh vài chục cái, thiếu nữ xà nhân không quật hắn nữa, mà là nhìn bốn phía, sau đó bò về một phương hướng, thiếu niên xà nhân vội vàng đuổi theo.

Oanh!

Chân khí khủng bố đánh xơ xác biển sương mù đầy trời, một đầu rùa biển to lớn bay ra từ trong biển sương mù, nện ở trên núi lớn rìa hải đảo, mai rùa vỡ vụn, máu tươi bắn tung toé khắp núi khắp đồng.

- Đại ca, vì sao những nghiệt súc này tụ tập ở đây, cũng không có cảm nhận được mạnh mẽ yêu vật trên đảo?

Một giọng nữ truyền đến, ngữ khí hơi lười biếng.

Chỉ thấy một chiếc thuyền biển lái tới, xung quanh có mười mấy thân ảnh bay lượn vờn quanh, đồ sát Yêu thú dọc đường, trong lúc nhất thời, vùng biển gần đó bị nhuộm đỏ.

Boong thuyền, một nam tử cường tráng với mái tóc dài nhìn chằm chằm hải đảo phía trước, hai tay của hắn chống đỡ chuôi kiếm, mở miệng nói:

- Bầy yêu tụ tập, tất nhiên có nguyên nhân, bây giờ Thánh triều đang gặp yêu tộc trùng kích, nhiệm vụ ccủa húng ta chính

là phòng ngừa hải dương xuất hiện yêu tộc thành thế, không qua loa được, nhưng phàm có Yêu thú quần thể dị thường, nhất định phải điều tra.

Nữ tử hắc y trên không một bĩu môi, nói:

- Được rồi, nghe đại ca.

Thuyền biển một đường tiến lên, dừng sát ở bên bờ.

- Tam đệ, ngươi mang theo Cửu đệ, thập nhị muội thủ thuyền, những người khác phân tán ra, từ các hướng khác nhau đi vào đảo, tránh cho có gì đó chạy mất.

Nam tử tóc dài trầm giọng nói, hắn nhấc lên kiếm bản rộng, bay về phía hải đảo, những người khác cấp tốc lách qua, chui vào trong sương mù bàng bạc.

Xuyên qua sương mù, lướt qua tầng tầng núi non, nam tử tóc dài một bên bay lượn, một bên quét nhìn phía dưới.

Chương 434: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (2)

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, cấp tốc rơi xuống đất.

Hắn rơi vào trước một khối đá lớn bị tàn phá, chính là chỗ trước đó thiếu niên xà nhân phá xác. Hắn cầm lấy một miếng vỏ trứng, cẩn thận ngửi ngửi, nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Yêu khí thật cường đại, chẳng lẽ có Cự yêu sinh ra?

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy bên cạnh có dấu vết mãng xà xê dịch, lập tức đứng dậy truy tìm.

Còn đi không bao xa, một tiếng kêu thảm thiết từ phương xa truyền đến:

- A a a, cứu ta! Đại ca!

Nam tử toc dài nghe xong, sắc mặt kịch biến, lập tức thả người vọt lên, chấn động đến mặt đất nứt ra khe lớn, như là lôi điện bay nhanh, đánh tan sương mù dọc đường biển.

Rất nhanh, hắn thấy một gốc đại thụ vô cùng to lớn, sơn nhạc xung quanh ở trước mặt nó như cùng một sườn đất, đại thụ có cành lá rậm rạp, còn có vô số dây leo treo ngược, hắn thấy huynh đệ của mình bị một cây dây leo quấn quanh, làm sao cũng không tránh thoát.

Hắn lập tức tiến lên, rút kiếm trảm một cái.

Phốc lần!

Dây leo còn to hơn người bị hắn chặt đứt, huynh đệ của hắn thoát khỏi đó.

- Đại ca, vừa rồi ta thấy có hai yêu vật chạy trốn.

Võ giả này gấp giọng nói, quay người chỉ vào lá cây rậm rạp chỗ sâu trong đại thụ.

Nam tử toc dài ngưng tụ ánh mắt, chân khí bùng nổ, áo bào cổ động, hai tay giơ kiếm, kiếm khí theo lưỡi kiếm bùng nổ, tách ra sương mù trong phương viên trăm dặm, hắn chém đi một kiếm, trảm ra một đầu kiếm khí màu xanh lam dài đến ba trăm trượng, đối diện đụng vào thân cây đại thụ.

Oanh một tiếng!

Kiếm khí tiêu tán, đại thụ chỉ hơi rung động.

Tóc dài nam tử nhíu mày, lần nữa huy kiếm, tốc độ cao trảm ra từng đạo kiếm khí không kém hơn trước đó, điên cuồng oanh đánh thân cây, nhưng cũng không cách nào chặt đứt nó.

Lúc này, những võ giả khác tụ tập tới, tất cả đều cảnh giác nhìn đại thụ.

Nữ tử hắc y cau mày nói:

- Cây này thành yêu?

Vừa dứt lời, từng sợi dây leo có độ lớn khác biệt giống như có mạng sống, điên cuồng quật tới bọn hắn.

Mọi người lập tức tác chiến, thi triển đủ loại võ học, chân khí hạo đãng, kinh thiên động địa, hải đảo vì đó mà run rẩy.

Nam tử toc dài một ngựa đi đầu, muốn muốn xông vào trong thân cây.

- A…

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, nam tử tóc dài quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thập lục đệ của mình bị dây leo cuốn lấy, thân thể cấp tốc khô quắt, tiếng kêu thảm thiết hơi ngừng, nam tử tóc dài trừng to mắt, đang muốn xuất thủ, Thập Lục Đệ đã bị hút khô, làn da như vỏ cây tróc ra, trong chớp mắt chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Một màn này làm cho tất cả mọi người kinh sợ nhìn nhau.

Lúc này, lại có người bị dây leo cuốn lấy, mọi người cả kinh dồn dập trợ giúp.

Trên cành cây phương xa, thiếu nữ xà nhân, thiếu niên xà nhân từ trong lá cây thò đầu ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn hắn chằm chằm, mặt không biểu tình.

…

Thuận Thiên năm ba mươi ba, hoàng đế ban tên cho đại lục cỡ nhỏ ở hải ngoại là Đông châu, đại quân không có tiếp tục tiến lên, mà càn quét vùng biển xung quanh, số lượng lớn lao công,

binh sĩ đi thuyền mà đến, chuẩn bị thành lập thành trì cùng truyền tống trận tại Đông châu, Trương Anh cũng mang theo Kỳ Duyên thương hội tiến đến.

Đông châu tuy là đại lục cỡ nhỏ, nhưng chỉ là đối với Long Mạch đại lục thôi, trên thực tế Đông châu có kích thước giống hư giang sơn Đại Cảnh bây giờ.

Phía trên đông châu còn có rất nhiều bộ lạc dân bản địa, chẳng qua là không thông võ đạo, không tạo thành bất cứ uy hiếp gì cho quân đội Đại Cảnh.

Hải ngoại tấp nập truyền đến tin chiến thắng, dẫn đến các châu Đại Cảnh đều ở trong không khí tích cực hướng lên, Thái Tử Khương Triệt cũng tiếp nhận các vương triều cống nạp.

Tháng tám.

Khương Trường Sinh dựa vào Địa Linh thụ, ánh mắt xuyên qua sương mù, đang xem Dương Chu và Hoang Xuyên luận bàn.

Hoang Xuyên, Lăng Tiêu thỉnh thoảng sẽ đầu quân, đầu năm mới từ vùng biển phương Nam trở về, chuẩn bị trùng kích Kim Thân cảnh, bọn hắn có quân công trác tuyệt, lại là đồ đệ của Đạo Tổ, không ai dám ép bọn hắn ở lại.

Đều là Thần Nhân, Dương Chu một người độc chiến hai người Hoang Xuyên, Khương Triệt, Thập Bát Tinh Túc ở bên cạnh xem chiến, thỉnh thoảng khen hay.

Nhìn lần này luận bàn để Khương Trường Sinh cảm khái tuế nguyệt vô tình.

Nhớ năm đó, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu cũng là thiên tài cao cấp nhất, bây giờ ở trước mặt Dương Chu lại ảm đạm phai mờ.

Ngọc Nghiên Dật đi ngang qua, chỉ nhìn thoáng qua, liền bước nhanh tiến vào đình viện Khương Trường Sinh ở.

Nàng đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Hải dương phia tây xảy ra chuyện.

Những năm nay, Phù Nguyệt thế gia cũng đang thăm dò ra hải dương, bọn hắn theo hải dương phương Nam, theo đường ven

biển đi lên, chiếm lĩnh không ít đảo nhỏ ở hải ngoại, thành lập cứ điểm cho gia tộc.

Khương Trường Sinh hững hờ hỏi:

- Chuyện gì? Trời sập sao?

Ngọc Nghiên Dật nói:

- Trời không có sập, nhưng hải dương sắp lật trời.

Bạch Kỳ bị nàng dẫn tới hứng thú, quăng tới ánh mắt tò mò.

Ngọc Nghiên Dật nói:

- Nghe nói vùng biển phía tây sinh ra Cự yêu kinh thế, số lượng lớn Yêu thú đang tụ tập về phía nó, nó rất mạnh, không ít cao thủ tiến đến vây quét, đều đã ngã xuống, ngay cả Phạt Yêu quần hiệp những năm nay danh chấn hải dương cũng bị chết chỉ còn lại có hai người.

Khương Trường Sinh nhíu mày, lúc trước hắn nghe Khương Triệt nhắc đến Phạt Yêu quần hiệp, nghe nói trong có vài vị cao thủ Động Thiên cảnh, mà kém cỏi nhất cũng là Càn Khôn cảnh, cỗ lực lượng này đã không kém hơn khí vận hoàng triều.

Hắn lúc đầu còn chờ mong Phạt Yêu quần hiệp tới khiêu chiến mình, không ngờ cứ như vậy chết yểu rồi?

- Ta muốn biết Cự yêu mà Ngọc Nghiên Dật nói tới mạnh bao nhiêu?

Trong lòng Khương Trường Sinh hỏi thăm.

【 Cần tiêu hao 6,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Sáu trăm vạn giá trị hương hỏa?

Mạnh như vậy?

Xem ra đối phương cũng không phải tại vùng biển gần đó, ít nhất là cách một vùng biển, Khương Trường Sinh tháng trước mới tính qua, vùng biển xung quanh Long Mạch đại lục trừ hắn ra, người mạnh nhất cũng mới trăm vạn, không biết có phải đi ngang qua.

Chương 435: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (1)

- Hiện tại các vùng biển chuẩn bị phạt yêu, cũng không biết có thể thành công hay không.

Ngọc Nghiên Dật rầu rĩ nói.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Sẽ thành công, dù sao vùng biển dùng nhân tộc làm chủ, tuy có yêu tộc đại họa sắp đến, nhưng đó là về sau.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Không phải ngươi muốn chủ nhân ra tay đó chứ?

Ngọc Nghiên Dật lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, chẳng qua nói cho Đạo Tổ có việc này phát sinh, tránh cho Yêu Vương kia về sau giết tới Long Mạch đại lục, hắn còn không biết được.

Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không ra tay, bởi vì khoảng cách quá xa, hắn hiện tại ra tay giúp một đám người xa lạ, cũng sẽ không có sinh tồn ban thưởng.

Sáu trăm vạn giá trị hương hỏa tương đương với Bát Động Thiên, khiến cho trong lòng hắn sinh ra chờ mong.

Còn về việc ra tay sẽ chết rất nhiều người, vậy hắn có thể không xen vào, hắn cũng không thể giải quyết hết thảy bi kịch của thiên hạ, hắn cũng không phải Thánh Nhân, vừa hay Đại Cảnh đang tiến về phía Thánh triều, suy yếu thế lực chung quanh cũng là nên.

Ngồi đợi Cự yêu kia để mắt tới Long Mạch đại lục.

Khương Trường Sinh tiếp tục ở trong lòng diễn toán:

- CỰ yêu kia có thể mời đến tồn tại mạnh cỡ nào?

【 Cần tiêu hao 10,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cửu Động Thiên.

Đủ dọa người.

Bất quá ngàn vạn giá trị hương hỏa hẳn là cách Cự yêu vô cùng xa xôi, thời điểm giết Cự yêu, cường giả cấp ngàn vạn giá trị hương hỏa trong thời gian ngắn cũng sẽ không đến.

Cũng không biết Cự yêu này thế nào xuất hiện, hay là nói những năm gần đây trưởng thành?

Khương Trường Sinh sau này quyết định kéo dài diễn toán nó.

Ngọc Nghiên Dật còn nói về tình huống cụ thể của Cự yêu, Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe.

Sau nửa canh giờ, Ngọc Nghiên Dật rời đi.

Khương Trường Sinh lạnh nhạt chầm chậm nói:

- Bạch Kỳ, ngươi còn chưa đủ nỗ lực, công lực Ngọc cô nương tăng lên rất nhanh, về sau chứng được Kim Thân cảnh hẳn là không phải việc khó.

Bạch Kỳ sửng sốt, ủy khuất trông mong nói:

- Chủ nhân, nô gia đã giảm rất nhiều thời gian ngủ để luyện công rồi.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, mà nhắm mắt lại luyện công.

Đông châu, duyên hải phía tây, hơn trăm vạn binh sĩ, lao công đang tu kiến bến cảng cùng với thành trì, số lượng lớn thuyền biển đỗ ở đây.

Diệp Tầm Địch cùng Kiếm Thần ngồi tĩnh tọa ở trên boong thuyền, mặt đều hướng về đại dương mênh mông.

Kiếm Thần sờ trong tay bảo kiếm, hỏi:

- Cảm nhận được không?

Diệp Tầm Địch nhắm mắt lại, trả lời:

- Cảm nhận được, đã nhìn trộm chúng ta bảy lần, đối phương rất mạnh, vô cùng có khả năng vượt qua Tam Động Thiên.

- Tứ Động Thiên? Vậy ngươi chống đỡ được?

- Dù cho là Ngũ Động thiên, ta cũng sẽ chiến, Đạo Tổ mà ta cũng dám khiêu chiến, sao lại e ngại đối phương?

- Ha ha, đó là ngươi không biết Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, giống như ta năm đó.

- Ta không giống ngươi, ta thích vượt cảnh giới chiến đấu, gặp mạnh thì mạnh, đây cũng là võ đạo của ta.

Kiếm Thần trợn trắng mắt, nhớ ngày đó vừa gặp Diệp Tầm Địch, hắn không có dạng này, bây giờ biết khoác lác.

Hắn hoài nghi Diệp Tầm Địch học theo Đạo Tổ.

Nhưng Đạo Tổ người ta là vô địch thật, Diệp Tầm Địch không có thực lực kia, cũng là trước có phần ngạo khí coi trời bằng vung.

Diệp Tầm Địch bồi thêm một câu, nói:

- Yên tâm đi, cho dù chúng ta thật không địch lại, Đạo Tổ sẽ ra tay.

Kiếm Thần cảm thấy nói lời này có lý, ở lâu với Đạo Tổ, hắn cũng tìm tòi ra tính nết của Đạo Tổ, Đạo Tổ nhìn như đạm mạc, nhưng hắn sẽ ra tay bảo hộ đối với những người có quan hệ tốt với hắn, hai người làm bạn Đạo Tổ đã có một quãng thời gian, cũng tính thành lập quan hệ tốt đẹp, lui một bước giảng, cho dù Đạo Tổ không cứu bọn họ, cũng sẽ cứu Khương Tiển, Bình An.

Suy nghĩ đến hai người Khương Tiển, Kiếm Thần cảm khái nói:

- Khương Tiển, Bình An cũng sắp chứng được Càn Khôn cảnh, Khương Tiển đã có hình thức ban đầu của hình ảnh thiên địa, Bình An kia mặc dù ngu dốt, nhưng thiên tư thật đáng sợ, trong đan điền lại mơ hồ hình thành tiểu thiên địa.

Diệp Tầm Địch mở to mắt, ngữ khí phức tạp nói:

- Nguyên lai tưởng rằng võ đạo thánh thể của Dương Chu có khả năng độc bộ thiên hạ, không nghĩ tới Khương Tiển, Bình An cũng không kém, con mắt thứ ba của Khương Tiển có khả năng hấp thu khí vận, không giờ khắc nào không thối luyện thể phách, thể chất Bình An khoa trương, cũng không biết là thể chất gì.

Kiếm Thần cười ha hả nói:

- Luận tư chất luyện công hai người này vẫn không bằng Dương Chu, bất quá bọn hắn là tính cách chiến đấu trời sinh, bên trong chiến đấu cùng sát lục không ngừng khiêu chiến cực hạn, luận độ cao cuối cùng, Dương Chu chưa hẳn có thể vượt qua bọn hắn.

Thế giới võ đạo sao mà bao la, thiên tài như cá diếc sang sông, nhiều vô số kể, nhưng chí cường giả tung hoành thiên hạ ban đầu chưa hẳn là thiên tài đệ nhất thiên hạ, cơ duyên, mệnh số có đôi khi còn quan trọng hơn thiên tư.

Hai người cứ như vậy thổi phồng nói chuyện phiếm.

Ngoài vạn dặm, trên mặt biển bao la vô biên có một thân ảnh theo sóng chập trùng, dưới chân hắn là một cây trúc, thân thể thẳng tắp, không có chút run rẩy.

Người này mặc áo tơi, mang theo mũ tơi, dưới mũ là tóc dài phất phới, hiển lộ ra nửa gương mặt rất tang thương, hắn chắp tay ra sau lưng, tốc độ tiến lên không tính nhanh.

Oanh!

Mặt biển bên cạnh nổ tung, một đầu rắn biển khổng lồ phóng lên tận trời, đường kính yêu thân nói ít cũng có một trượng, đầu rắn lại còn mọc ra một cây sừng màu bạc, chiết xạ ánh nắng, sáng bóng chói mắt.

Một bên mặt biển khác của người áo tơi nổ tung theo, lại là một đầu hải mãng xuất hiện, hải mãng này có hình thể khổng lồ, chẳng qua trên đầu không có sừng thú, chỉ có một cái bọc nhỏ.

Càng ngày càng nhiều hải mãng thoát ra từ trong hải dương, vây quanh người áo tơi tiến lên.

Mười đầu!

Ba mươi đầu.

Một trăm đầu.

Năm trăm đầu.

Dần dần, trong vòng phương viên trăm dặm, tất cả là đủ loại hải mãng, rắn biển, lớn nhỏ không đều, màu sắc vảy rắn cũng khác biệt, bầy long xà động, hùng vĩ kinh dị.

Yêu thú hải dương ven đường gặp phải đều bị chúng nó chia nhau ra ăn, máu nhuộm đại dương mênh mông, tăng thêm sự đáng sợ cho thiên địa.

Chương 436: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (2)

Tháng chín.

Khí vận dị tượng tái sinh, Long Mạch đại lục lần nữa sinh ra Càn Khôn cảnh.

Khương Trường Sinh nhìn lên biển mây bốc lên trên trời, mây đỏ đầy trời, lẩm bẩm nói:

- Thật sự là thời đại khác biệt.

Tần suất đản sinh Kim Thân cảnh càng ngày càng cao, cơ hồ mỗi tháng đều sẽ sinh ra Kim Thân cảnh, trăm năm trước, Kim Thân cảnh là truyền thuyết.

Cái này cũng đủ để thấy khí vận Long Mạch đại lục dang tăng trưởng, theo Đại Cảnh, Đại Tề chinh chiến hải ngoại, khí vận chỗ hải ngoại bị công chiếm tập trung về Long Mạch đại lục, dẫn đến khí vận Long Mạch đại lục thịnh vượng, ngoại trừ linh khí võ đạo tăng trưởng ra, võ giả tập võ bên trong hai Đại vận triều sẽ có ngộ tính được tăng lên, trong lúc lơ đãng có khả năng sẽ có kỳ tư diệu tưởng, đây cũng là tầm quan trọng của khí vận.

Bạch Kỳ chạy đi, tiến đến tìm kiếm Hoàng Thiên, Hắc Thiên, sợ Khương Trường Sinh lại đả kích nó.

Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Đông châu.

Đông châu vẫn đang trong quá trình kiến thiết, Phụng Thiên giống như nhận thua, chậm chạp không có tiến đánh Đông châu, tướng sĩ Đại Cảnh đều đang nghỉ ngơi, ngược lại là Đại Tề hết sức sôi nổi, không có cướp được Đông châu, Đại Tề

buộc lòng phải đánh tới phương Bắc Đông châu, rất khát vọng tìm được một đại lục giống như Đông châu.

Thấy Đông châu không có chuyện gì, Khương Trường Sinh nhìn về phía Lâm Hạo Thiên.

Theo Thần Cổ đại lục đến Đại Cảnh, Lâm Hạo Thiên đã đi một phần năm lộ trình, tốc độ rất nhanh, chủ yếu là tọa kỵ của hắn rất nhanh, trải qua chuyện Thẩm Lan tông, Lâm Hạo Thiên sẽ không tiếp tục giao tiếp sâu với người khác, cho dù giao hảo, hắn cũng bỏ qua, từ đó về sau, hắn xác thực không tiếp tục gặp được phiền toái lớn.

Bất quá những ngày nay, Lâm Hạo Thiên dừng lại.

Hắn tiến vào một tòa hải đảo thần bí, ánh mắt Khương Trường Sinh vậy mà không thể xuyên thấu trong đó, đây là Thiên Địa Vô Cực Nhãn lần đầu tiên vấp phải trắc trở, hắn có thể cảm giác được bên trong hải đảo kia có một cỗ lực lượng thần bí mà cường đại bao phủ cả đảo, cũng may hắn còn có thể cảm nhận được tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên.

- Tam đại Thánh Đế Thượng cổ, người chi Võ Đế, Yêu chí tôn, hung chi Thú Hoàng…..

- Chậc chậc, Tiểu Ưng, hình như chúng ta gặp đại cơ duyên khó lường.

- Mau nhìn bia đá.

- Bất Bại Luân Hồi Kinh? Đây là võ học?

- A!

Tiếng lòng Lâm Hạo Thiên hơi ngừng.

Luân Hồi ấn ký không có sóng chấn động, hương hỏa tín đồ cảm ứng vẫn còn, chứng minh Lâm Hạo Thiên còn chưa có chết.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Tiểu tử này thật thu hoạch được đại cơ duyên rồi?

Khương Trường Sinh càng thêm chờ mong về Lâm Hạo Thiên, hắn yên lặng ghi lại hải đảo này, nếu Lâm Hạo Thiên có

thể độ an toàn, về sau cũng có thể để Mộ Linh Lạc trước đi thử xem.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía Mộ Linh Lạc, từ sau khi gặp Lạc Đà, Mộ gia không tiếp tục gặp được yêu thú Động Thiên cảnh ngăn cản, mặc dù gặp được, chỉ cần lách qua, những yêu thú cường đại kia cũng sẽ không đuổi theo, đến mức yêu thú phía dưới Động Thiên cảnh, bọn hắn thử nghiệm chính mình săn giết, tôi luyện sức chiến đấu.

Khương Trường Sinh tính qua, thực lực tổng hợp của Mộ gia quả thật mạnh lên, tuy có người không ngừng chết đi, nhưng cũng có người nhà họ Mộ sinh ra, đi ven đường, bọn hắn còn sẽ thu lưu người lưu lạc khác, cho nên số lượng vẫn khổng lồ như cũ.

Trước mắt, Mộ gia còn đi ở trên biển, tốc độ của đội tàu không tính chậm, mặc dù đuổi không kịp Lâm Hạo Thiên, nhưng đã rời xa Thần Cổ đại lục.

Khương Trường Sinh yên tâm, thu hồi tầm mắt.

Lúc này.

Hoàng Thiên bỗng nhiên chạy vào, đi vào hắn trước mặt, nói:

- Chủ nhân, ta cảm thấy vật kia….. Là Tụ Yêu châu mà ngài trước đó lấy được.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Làm sao vậy?

Hoàng Thiên trừng lớn mắt mèo, nói:

- Có một viên Tụ Yêu châu khác tồn tại.

Một viên khác?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hỏi:

- Ở phương hướng nào?

Hoàng Thiên quay người, do dự một chút, nâng vuốt mèo, chỉ hướng một phương hướng.

Hướng Tây Nam.

Khương Trường Sinh thúc giục Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, tầm mắt lướt qua các châu Đại Cảnh, đi vào trên biển, hắn tốc độ cao tìm tòi, rất nhanh đã thấy đếm không hết xà yêu đang tiến lên ở trong hải dương, nhảy vọt, ở trong đám hải yêu mênh mông có một người đang đứng, rõ ràng là hắn đang thao túng yêu bầy lớn như thế.

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong tay đối phương có Tụ Yêu châu?

Tụ Yêu châu là Thượng Cổ Yêu Hoàng lưu lại, vì sao lại có hai cái?

Là Thượng Cổ Yêu Hoàng lưu lại rất nhiều Tụ Yêu châu, hay là nói không chỉ có một vị Yêu Hoàng?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm đối phương, không biết đối phương đi ngang qua, hay có mưu đồ khác, khí tức đối phương mỏng manh, kém chút tránh thoát cảm giác của hắn, rõ ràng công pháp đặc thù hoặc người mang kỳ bảo.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, người mạnh nhất phụ cận Long Mạch đại lục cũng mới ba trăm vạn giá trị hương hỏa, vô cùng có khả năng là người này.

Nếu dám lên bờ, vậy thì chờ chết đi.

Hắc Thiên, Bạch Kỳ cũng quay về, tu vi Hắc Thiên hơi yếu hơn Hoàng Thiên, nhưng không kém nhiều.

Bạch Kỳ biết được vị trí đối phương, bỗng nhiên nói:

- Hắn có phải đi tới phía kinh thế Cự yêu đi hay không, cho nên vòng qua Long Mạch đại lục?

Hoàng Thiên nhe răng nói:

- Chủ nhân, có thể giành lại Tụ Yêu châu của hắn cho ta hay không?

Khương Trường Sinh nhìn không chuyển mắt, hỏi:

- Ngươi muốn Tụ Yêu châu làm gì?

- Ta muốn nhất thống yêu tộc, hoàn thành nguyện vọng của ngài, Đại Cảnh chưởng khống nhân tộc, ta chấp chưởng yêu

tộc, thiên hạ thái bình, ngài làm thần tiên cao cao tại thượng, phù hộ thiên hạ thương sinh.

Hoàng Thiên cười hắc hắc nói, ngữ khí đắc ý, cảm giác kế hoạch của mình rất hoàn mỹ.

Hắc Thiên kêu lên:

- Ta cũng muốn chấp chưởng yêu tộc.

- Ta làm Yêu Đế, ngươi làm Nhị Yêu Đế.

- Nhị Yêu Đế? Cũng được.

Nghe Hoàng Thiên, Hắc Thiên khoác lác, Bạch Kỳ cười ha hả hỏi:

- Ta đây làm cái gì?

Hoàng Thiên lườm nó một cái, nói:

- Ngươi phục thị chủ nhân mà, nghĩ gì thế, ngươi muốn ruồng bỏ sơ tâm của mình?

Bạch Kỳ: - …..

Chương 437: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (1)

Đối với Hoàng Thiên thỉnh cầu, Khương Trường Sinh cũng không có đáp ứng, cái tên này còn nhỏ, sợ nó nắm không được Tụ Yêu châu.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm người áo tơi kia, yên lặng đưa mắt nhìn hắn tiến lên.

Bạch Kỳ và Hoàng Thiên bắt đầu đấu võ mồm, Hắc Thiên thỉnh thoảng ồn ào, để Bạch Kỳ phát điên, hai tiểu gia hỏa này lại có ý phản nó.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, đại quân xà yêu trùng trùng điệp điệp lao nhanh trong hải dương.

Người áo tơi đứng bên trên thuyền trúc, quay đầu nhìn hướng Bắc, hắn có thể thấy rìa đại lục cuối mặt biển.

Hắn nâng tay phải vung lên, hơn vạn hải mãng, rắn biển bắt đầu rời khỏi đánh tới phía Long Mạch đại lục.

- Đạo Tổ, để cho ta xem trước một chút ngươi sâu cạn ra sau đi.

Người áo tơi tự lẩm bẩm, hắn bắt đầu gia tăng tốc độ tiến lên, đội quân rắn khổng lồ phân ra hai cỗ, một cỗ tùy tùng hắn tiến lên, một cỗ khác đi lên phía Bắc chuẩn bị tập kích thành trì duyên hải Đại Cảnh.

Thấy này, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Đến rồi!

Tên này vẫn nhịn không được.

Cũng đúng, đứng theo góc độ của hắn, làm sao có thể đoán được Khương Trường Sinh đang theo dõi hắn, cho dù Khương Trường Sinh ra tay, cũng phải là dẫn tới động tĩnh.

Xem ra tên này chuẩn bị vòng qua Long Mạch đại lục đi tới vùng biển phía Tây, chẳng qua ven đường thuận tiện tập kích Đại Cảnh.

Tập kích từ duyên hải, đổi lại những người khác, thật đúng là có khả năng để tên này chạy mất.

Bất quá đáng tiếc, ngươi gặp được ta.

Đầu Khương Trường Sinh tiên ném ra một miếng Kim Lân ngọc diệp, sau đó lấy ra Xạ Nhật thần cung.

Một màn này hấp dẫn ba yêu chú ý, Hoàng Thiên phấn khởi, giống như thấy Tụ Yêu châu đã đến trước mắt.

Tay trái hắn cầm cung, tay phải kéo động tốc độ cao, từng đạo quang tiễn bắn ra, đánh tan một nửa sương mù Long Khởi sơn, phóng qua dãy núi, thành trì, bay vút về phía duyên hải, ven đường không biết có nhiều ít bách tính, võ giả thấy cảnh này.

Mũi tên ánh sáng đầy trời hùng vĩ hạng gì, mà bên trong quang tiễn xen lẫn một đạo kim quang rất nhỏ.

Đại Cảnh, duyên hải Tây Nam.

Một bến cảng ở duyên hải, số lượng lớn thuyền đánh cá đang đỗ ở chỗ này, không ít ngư dân đang ở trên thuyền trò chuyện

vè thu hoạch hôm nay, phía trên biển cạn còn có thuyền biển tác chiến đang đi tuần.

- Đó là cái gì?

Một tên nam tử đầu trọc hai tay để trần chỉ một phương hướng hoảng sợ hô to, không chỉ là hắn, càng ngày càng nhiều người chú ý tới cuối mặt biển có dị thường.

Theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, phần cuối mặt biển đang lên cao, mơ hồ có rất nhiều thân ảnh nhảy ra khỏi mặt biển lại chui vào bên trong nước biển.

Oanh!

Một đầu hải mãng to lớn dài trăm trượng nhảy vọt đến không trung, kích thích đến con mắt của tất cả mọi người.

- Yêu thú!

Có người hoảng sợ quát, đánh vỡ cửa cảng yên lặng, bến cảng vỡ tổ, bọn ngư dân hoảng chạy lên trên bờ, không ít người bởi vì thất kinh, dẫn đến trượt chân rơi xuống nước.

Đúng lúc này.

Từng chùm sáng từ trong lục địa phóng tới, vạch phá bầu trời, che khuất bầu trời, dùng tốc độ cực nhanh lướt qua bến cảng, oanh tạc đại quân yêu thú cuối mặt biển.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa liên tiếp dẫn đến vô số người quay đầu nhìn lại, cường quang lấp lánh trên mặt bọn họ, chúng sinh muôn màu.

Chùm sáng thành hàng oanh tạc phần cuối mặt biển, để thiên địa thất sắc, cuồng phong gào thét, bao phủ từng hướng đi, sóng biển vén mấy chiếc thuyền lay động kịch liệt.

Cùng lúc đó.

Phương xa, người áo tơi bị vô số rắn biển vây quanh quay đầu nhìn lại, hắn nhíu mày, kinh ngạc nói:

- Đại Cảnh đã mạnh mẽ như thế?

Hắn có thể cảm giác được duyên hải truyền đến khí tức chiến đấu, rất mạnh mẽ, đoán chừng xà yêu hắn phái đi ra đều đã chết hết.

Hắn không nghĩ tới Đạo Tổ, hắn thấy, cho dù Đạo Tổ phát giác, làm sao cũng cần thời gian đi tới, từ nơi này đến Ti Châu, đâu chỉ cách xa mười vạn dặm.

Trong lòng người áo tơi cảm thấy bất an, mặc dù đối phương không phải Đạo Tổ, tất nhiên cũng là tồn tại cực mạnh.

Hắn tăng thêm tốc độ, rời xa đường ven biển.

Hưu!

Một tiếng xé gió truyền đến.

Người áo tơi vô ý thức liếc mắt nhìn, nâng lên mũ tơi, lộ ra một đôi mắt lạnh như băng, con ngươi của hắn bỗng nhiên phóng to.

Hắn vừa chuẩn bị đưa tay.

Phốc lần!

Kim Lân ngọc diệp xuyên thấu cổ họng của hắn, máu tươi bay tung tóe ở trên nước biển bên cạnh.

Ánh mắt người áo tơi ngưng kết, nhưng một giây sau, hắn đột nhiên thả người vọt lên, bay tới cao ngàn trượng trên không, song chưởng đẩy ra, chân khí ngưng tụ ra hình ảnh động thiên, một mảnh hải dương mênh mông xuất hiện ở trên vòm trời, trong hải dương có một tòa cô phong đứng thẳng như bảo kiếm.

Kim Lân ngọc diệp bay lên, áo tơi người song chưởng đẩy xuống, hình ảnh động thiên vô biên đè xuống, Thiên Hà từ trên trời giáng xuống, thế không thể đỡ.

Hưu!

Kim Lân ngọc diệp gia tốc, kim quang lóe lên, xuyên thủng hình ảnh động thiên, giết tới trước mặt người áo tơi.

Người áo tơi tránh né, lần này, hắn vậy mà tránh thoát khỏi Kim Lân ngọc diệp, hắn nhô ra tay phải, muốn bắt lấy Kim

Lân ngọc diệp.

Khương Trường Sinh ở phương xa nhíu mày.

Đây là lần đầu tiên Kim Lân ngọc diệp không có miểu sát kẻ địch.

Cái này là thực lực của Lục động thiên sao?

Ngay tại lúc người áo tơi sắp bắt lấy Kim Lân ngọc diệp, Kim Lân ngọc diệp đột nhiên tan biến.

Người áo tơi quay người, một cước quét tới, chân phải lượn lờ chân khí, vừa rồi đá trúng Kim Lân ngọc diệp đang kéo tới, hắn rất có kỹ xảo, theo mặt bên đá trúng thân lá, Kim Lân ngọc diệp bị hắn đá đi lệch hướng.

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh lần nữa nâng lên Xạ Nhật thần cung, lẩm bẩm nói:

- Rất mạnh, ta sẽ nghiêm túc đối đãi.

Hắn bắn ra một tiễn, một chùm sáng khủng bố bắn ra, bay ra Long Khởi sơn trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Chương 438: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (2)

Người áo tơi còn đang chiến đấu cùng Kim Lân ngọc diệp, Kim Lân ngọc diệp không thể tru diệt hắn, nhưng hắn cũng rất khó bắt lấy Kim Lân ngọc diệp, hai bên ở trên không trung xê dịch, đối mặt Kim Lân ngọc diệp, người áo tơi không thể thi triển võ học thẳng thắn thoải mái, chỉ có thể bằng vào bản lĩnh cùng công lực hộ thể chiến đấu.

- Một chiếc lá vậy mà mạnh mẽ như thế….. Đạo Tổ.

Người áo tơi âm thầm kinh hãi, mặc dù không nghĩ ra Đạo Tổ như thế nào phát hiện hắn, nhưng chỉ có Đạo Tổ mới có thể có thủ đoạn quỷ thần khó dò như thế này.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Ánh mắt người áo tơi ngưng tụ, chân khí bên ngoài thân ngưng tụ thành áo giáp như có như không, khí thế của hắn đột

nhiên tăng lên, cấp tốc đuổi kịp Kim Lân ngọc diệp.

Hai tay của hắn chế trụ Kim Lân ngọc diệp, dùng chân khí bản thân cố định Kim Lân ngọc diệp.

Kim Lân ngọc diệp rung động kịch liệt trong hai tay của hắn, lúc nào cũng có thể thoát khỏi ra ngoài.

Trong lòng người áo tơi nhấc lên sóng lớn thao thiên, hắn đã thi triển ra võ đạo thượng cổ, vậy mà khống chế không nổi vật này.

Đột nhiên!

Một cỗ uy áp kinh khủng tới cực điểm buông xuống, người áo tơi vô ý thức muốn chạy trốn, một đường ánh sáng cực mạnh từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt bao phủ hắn.

Cường quang dùng khí thế không thể ngăn cản rơi trên mặt biển, xuyên thủng hải dương, nhấc lên từng vòng từng vòng gợn sóng khuếch tán, sóng biển nhấc lên cao trăm trượng.

Vô số rắn biển bị tru diệt, máu tươi cuồn cuộn, cấp tốc nhuộm đỏ mặt biển, hải yêu khoảng cách khá xa cấp tốc thoát đi, một đầu rắn biển màu đen theo mặt biển nhô đầu ra, trong miệng nó ngậm một hạt châu to bằng nắm đấm trẻ con, nó cấp tốc rụt về, chui vào đáy biển.

Cường quang kết nối trời và biển tán đi, trên không chỉ còn lại có một mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Kim Lân ngọc diệp có chân khí của Khương Trường Sinh, thần niệm còn đó, nên không bị Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp công kích.

Người áo tơi máu me khắp người, rơi xuống phía dưới.

Kim Lân ngọc diệp đáp xuống, thu hắn vào trong không gian cấm chế, sau đó đi dạo ở vùng biển phụ cận.

Nhưng xoay chuyển rất lâu, Khương Trường Sinh cũng không có phát hiện Tụ Yêu châu, chỉ có thể từ bỏ, gọi Kim Lân ngọc diệp trở về, có lẽ tại trong tay người áo tơi.

- Ai.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, Bạch Kỳ ba yêu nghe mà khẩn trương.

Hoàng Thiên hỏi:

- Chủ nhân, hắn chạy sao?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Chạy thì cũng không có chạy.

Hắn chỉ có chút phiền muộn, Kim Lân ngọc diệp vậy mà không có miểu sát người áo tơi.

Đương nhiên, hắn không có nói ra lời này.

Rất nhanh, Kim Lân ngọc diệp bay trở về.

Khương Trường Sinh phóng xuất người áo tơi bên trong, vứt trên mặt đất, dọa Bạch Kỳ ba yêu lạnh cóng, ánh mắt của bọn nó đặt ở trên người của người áo tơi.

Người áo tơi chật vật ngẩng đầu, mở ra một con mắt, đập vào mắt là một sói, hai mèo.

- Đáng giận…..

Gân cốt người áo tơi đứt từng khúc, một thân chân khí bị đánh tan, hấp hối.

Khương Trường Sinh đẩy Bạch Kỳ ra, ngồi xổm ở trước mặt hắn, thi triển Huyễn Thần đồng, người áo tơi trong nháy mắt hốt hoảng.

- Nói cho ta biết, Tụ Yêu châu ở đâu?

Khương Trường Sinh một bên vận công trị liệu, một bên nói.

Người áo tơi hốt hoảng, ngốc trệ trả lời:

- Bị Vương Xà mang đi.

- Như thế nào tìm được Vương Xà?

- Nó đi tới chỗ hòn đảo của Diệt Thế thụ.

Diệt Thế thụ?

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm.

Nguyên lai Diệt Thế thụ là kinh thế hải yêu mà Ngọc Nghiên Dật nói tới, hắn chịu Phụng Thiên thiên tử nhờ vả, đến đây khiêu chiến Khương Trường Sinh, nhưng cảm giác được Khương Trường Sinh quá mạnh, chậm chạp không dám động thủ, gần đây nghe nói Diệt Thế thụ xuất hiện, hắn quyết định trước thu phục Diệt Thế thụ lại khiêu chiến đạo tổ.

Ven đường đi ngang qua Đại Cảnh, hắn chỉ muốn để Đại Cảnh phân tâm, không nghĩ tới….

Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên hai mặt nhìn nhau.

Chúng nó không biết nên kinh ngạc tán thán Đạo Tổ mạnh mẽ, hay trào phúng sự khinh thường của đối phương.

Khương Trường Sinh lại hỏi một vài vấn đề, sau đó cách không hút tới bút mực trang giấy, để người áo tơi viết xuống võ học của mình.

Nguyên lai người áo tơi tập được một bộ võ đạo thượng cổ, tên là Đại Kim Cương Thần Thể, võ học này để thể phách trong thời gian ngắn bay vọt mạnh lên, ngưng kết ra Đại Kim Cương thần giáp, lực lượng lớn đến trình độ khó có thể tưởng tượng, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể đuổi kịp tốc độ của Kim Lân ngọc diệp.

Nhìn áo tơi mơ mơ màng màng viết ra tuyệt học của mình, Hoàng Thiên, Hắc Thiên lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh như thế rất chấn kinh, kính sợ Khương Trường Sinh lần nữa tăng lên tới một độ cao mới.

Bạch Kỳ cũng đã quen, bất quá nó rất tò mò người này mạnh bao nhiêu.

Trực giác nói cho nó biết, người này còn mạnh hơn Diệp Tầm Địch.

【 Thuận Thiên năm ba mươi ba, trưởng lão Hóa Long phủ Chu Vô Kỵ điều động yêu quân muốn tập kích thành trì duyên hải Đại Cảnh, ngươi may mắn kịp thời ra tay, cứu vớt số lượng lớn tín đồ hương hỏa, chặt đứt nhân quả kiếp nạn này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x6 】

【 Thuận Thiên năm ba mươi ba, trưởng lão Hóa Long phủ Chu Vô Kỵ bởi vì ám toán Đại Cảnh, có lòng mưu hại ngươi, bị ngươi sớm phát hiện, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Linh vật: Hóa Long trì 】

Hai hàng nhắc nhở xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, ba chữ Hóa Long trì để ánh mắt Khương Trường Sinh sáng lên.

Hắn không có tiếp nhận tiếp nhận truyền thừa trí nhớ, mà nhìn chằm chằm võ học Chu Vô Kỵ viết ra.

Hoàng hôn chậm rãi đến.

Chu Vô Kỵ một hơi viết mấy chục bộ võ học, nửa đường sinh cơ đoạn tuyệt, bị Khương Trường Sinh dùng Hồi Xuân thuật lấy trở lại một hơi.

Nhìn thấy võ học hắn viết càng ngày càng kém đi, Khương Trường Sinh không có kiên nhẫn, giải trừ Huyễn Thần đồng.

Chu Vô Kỵ triệt để chết đi.

Khương Trường Sinh nhìn thi thể của hắn, đột nhiên sinh ra một ý nghĩ to gan, thử nghiệm ý nghĩ.

Chu Vô Kỵ không nói võ đức, muốn đồ thành, tất nhiên muốn chết, nhưng trước đó, có thể hay không…..

Chương 439: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (1)

Khương Trường Sinh bắt đầu thi triển thần thông khởi tử hồi sinh cho Chu Vô Kỵ, một luồng ánh sáng xanh bao phủ Chu Vô Kỵ, khí tức Chu Vô Kỵ bắt đầu khôi phục.

Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ, bị dọa đến dồn dập lui lại.

Cũng không lâu lắm, Chu Vô Kỵ thành công phục sinh.

Hắn mở to mắt, nhìn đạo nhân trước mặt, hữu khí vô lực nói:

- Đạo Tổ?

Khởi tử hồi sinh chỉ có thể phục sinh, cũng không thể khiến cho hắn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, xuất ra một bình đan dược, đổ vào trong miệng Chu Vô Kỵ.

Chu Vô Kỵ muốn phản kháng, nhưng động tác của Khương Trường Sinh thật sự quá nhanh, hắn căn bản không kịp phản ứng.

- Ta cho ngươi một cơ hội, chờ ngươi khôi phục chân khí, ra tay với ta, hoặc là ngươi chết, hoặc là ta vong.

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi nói, Chu Vô Kỵ nghe được trừng to mắt.

Hắn không thể nào hiểu được loại hành vi này của Khương Trường Sinh.

Nhục nhã hắn?

Nhưng nếu là nhục nhã hắn, vì sao muốn lãng phí nhiều thuốc tốt như thế?

Hắn có thể cảm giác được Khương Trường Sinh cho mình ăn đan dược không phải tầm thường, chân khí trong cơ thể hắn đang nhanh chóng khôi phục.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên liếc nhau, đều nhìn ra vẻ không hiểu trong mắt nhau.

Bạch Kỳ cũng đoán được, nó cảm thấy Khương Trường Sinh quá tịch mịch.

Cả ngày khổ tu, cũng không xuống núi, là ai đều phải nín đến hỏng.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Chu Vô Kỵ, Chu Vô Kỵ hít sâu một hơi, khôi phục khí lực đứng lên tĩnh toạ, hai người cách xa nhau không đến một trượng.

Chu Vô Kỵ một bên vận công, một bên vắt hết óc.

Đối phương cứu hắn, có phải là thăm dò hắn hay không?

Nếu như cầu mong gì khác, đối phương sẽ không bỏ qua hắn?

Nhưng hắn nghĩ lại, đối phương hi vọng hắn dùng hết toàn lực ra tay, nếu hắn nhận sợ, chẳng phải ngược lại bị xem thường?

Còn có một loại khả năng, đối phương thật muốn giết hắn.

Vô luận loại tình huống nào, hắn đều cần toàn lực ứng phó.

- Đáng chết, hắn đến cùng là cảnh giới gì?

Trong lòng Chu Vô Kỵ tuyệt vọng suy nghĩ, đạo cường quang trước đó từ trên trời giáng xuống làm hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Màn đêm buông xuống.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Hai ngày vội vàng đi qua.

Khương Trường Sinh vẫn ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Chu Vô Kỵ, công lực của Chu Vô Kỵ khôi phục hơn phân nửa, nhưng hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc chạng vạng tối, bên ngoài đình viện truyền đến tiếng bước chân, chính là Khương Triệt.

- Đạo Tổ…..

Khương Triệt bước nhanh tiến đến, vừa mở miệng đã thoáng nhìn thấy Chu Vô Kỵ.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nhìn về phía Khương Triệt.

Đúng lúc này!

Chu Vô Kỵ đột nhiên ra chưởng đánh đến trên ngực Khương Trường Sinh, chân khí khủng bố chấn động đến đạo bào Khương Trường Sinh kịch liệt lay động.

Khương Triệt bị hù dọa, Bạch Kỳ ba yêu cũng nhảy dựng lên.

Chu Vô Kỵ cắn răng nói:

- Đạo Tổ, một chưởng này của ta, ngươi có hài lòng?

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi ở trên người hắn, hỏi:

- Đây là Vô Tướng độc chưởng ngươi tinh thông?

Con ngươi Chu Vô Kỵ co rụt lại, âm thầm kinh hãi, đối phương thế nào biết hắn thi triển võ học này?

Hắn vừa định đứng dậy, một cỗ lực lượng đáng sợ bao phủ hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Dưới ánh mắt sợ hãi của hắn, Khương Trường Sinh nâng lên ngón trỏ tay phải, điểm ở trên trán của hắn.

Răng rắc một tiếng.

Toàn thân Chu Vô Kỵ run lên, theo đó ngã xuống đất.

Linh lực Khương Trường Sinh đánh nát đầu óc của hắn, lại chảy qua trong cơ thể hắn, phá hủy gân cốt bách hải, trong nháy mắt tru diệt hắn.

Mạnh như Lục Động Thiên ở trước mặt Khương Trường Sinh cũng nhỏ yếu như phàm nhân.

Toàn thân Khương Triệt run rẩy, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Hắn là….

Khương Trường Sinh nói:

- Là hung thủ sau màn mà ngươi muốn nói tới.

Khương Triệt ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kính sợ.

Đạo Tổ ngay cả hắn cần làm chuyện gì đều rõ ràng, thật là không tầm thường.

Hắn nhìn về phía Chu Vô Kỵ, tò mò hỏi:

- Người này có lai lịch ra sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Phụng Thiên hoàng triều phái tới, cụ thân phận thể không tiện nói cho ngươi, để tránh cho ngươi rước lấy phiền toái.

Khương Triệt nghe xong, không dám dò xét, hiểu rõ đối phương tất nhiên là đến từ thế lực siêu nhiên trên biển.

Sau đó, Khương Triệt bắt đầu nói về động tĩnh ở duyên hải, trên biển phát hiện đếm không hết thi thể rắn biển, dẫn tới rung chuyển không nhỏ.

Bạch Kỳ ba yêu nghe được hai ngày trước động tĩnh như thế lớn, chúng nó rất kinh ngạc, nhất là Hoàng Thiên, Hắc Thiên, trước kia chúng nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, bây giờ đã lớn, trước đó rõ ràng nhìn thấy Đạo Tổ bắn mấy mũi tên, thế mà dễ dàng đồ sát rắn biển đến hàng vạn mà tính, để trong lòng chúng nó tràn ngập sùng bái.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh chậm chạp không có chờ đến sinh tồn ban thưởng, hắn biết ý nghĩ của mình thất bại.

Trước đó Kiếm Thần khiêu chiến hắn là có thể kích phát sinh tồn ban thưởng, xem ra cùng một người thời gian ngắn không thể lặp lại mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng.

Hắn cũng không thể nuôi Chu Vô Kỵ, dù sao Chu Vô Kỵ khác biệt với Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch hai người khiêu chiến hắn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến người vô tội, bên trên võ phẩm, Chu Vô Kỵ không đáng tín nhiệm.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Hoàng thất không phải đang nghiên cứu gân cốt võ giả cảnh giới cao à, kéo người này mang về đi.

Khương Triệt vội vàng gật đầu, sau đó khiêng Chu Vô Kỵ rời đi.

Đi đến cửa đình viện, hắn quay đầu hỏi:

- Đạo Tổ, người này có cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh đi về phía nhà ở của mình, trả lời:

- Lục Động Thiên, hi vọng ngươi chớ nói ra ngoài, ngay cả phụ hoàng ngươi cũng đừng nói, coi như là bí mật giữa ngươi và ta.

Khương Triệt trợn tròn mắt.

- Lục… Lục Động Thiên?

Khương Triệt rung động, Bạch Kỳ ba yêu cũng bị hù dọa.

Trong lòng bọn họ còn sinh ra một nỗi nghi hoặc.

Mẹ nó, đến cùng còn có mấy động thiên?

Chương 440: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (2)

Khương Triệt nhìn Khương Trường Sinh đóng lại cửa phòng, trong lòng sinh ra biến hóa vi diệu.

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Hóa Long trì.

Hóa Long trì, chỗ thiên địa linh thủy ngưng tụ, có thể làm cho hậu duệ của rồng, rắn lột xác biến thành Chân Long, trăm năm có thể thuế biến nhất Long, bởi vì thuế biến nhất Long sẽ tiêu hao tuyệt đại đa số linh thủy, cần trăm năm thời gian khôi phục.

Đồ tốt!

Khương Trường Sinh trước đó từ trong miệng Chu Vô Kỵ biết được, mục đích của hắn tới Hóa Long phủ chính là tín ngưỡng Chân Long, Hóa Long phủ xem như môn phái võ đạo ngự thú, một mực khát vọng bồi dưỡng được Chân Long, Tụ Yêu châu chính là chí bảo của Hóa Long phủ, tiếp nhận truyền thừa đã có ngàn năm, bất quá cho đến nay, Hóa Long phủ vẫn không ra đời qua Chân Long, nhiều nhất là Giao Long.

Khương Trường Sinh để Hóa Long trì vào bên trong Đạo Giới, ở phía dưới Vân Thiên thần thụ.

Hắn dùng linh lực đào ra một cái hố to, để Hóa Long trì vào trong đó, mới đầu Hóa Long trì chẳng qua là một khối bạch ngọc, sau khi rơi vào trong hầm cấp tốc hòa tan, đáy hố toát ra nước, nhanh chóng bay lên, nương theo lấy bạch ngọc hòa tan, ao nước cũng thay đổi thành màu ngà sữa.

Thấy ao nước càng ngày càng nhiều, Khương Trường Sinh không thể không mở rộng cái hố.

Cuối cùng, một Hóa Long trì đường kính trăm trượng xuất hiện, làm cho Khương Trường Sinh dời một miếng đất lớn, Bạch Long bay tới xem xét.

Khương Trường Sinh để Bạch Long ngâm ở trong ao, không có phân phó của hắn, không được đi ra.

Bạch Long mặc dù hoang mang, nhưng vẫn thận trọng chui vào bên trong Hóa Long trì, rất nhanh nó đã trầm mê trong đó, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Làm sủng vật thứ nhất của Khương Trường Sinh, hắn đương nhiên sẽ không bạc đãi Bạch Long.

Khương Trường Sinh mở to mắt, xuất ra Kim Lân ngọc diệp mới lấy được, bắt đầu luyện hóa cấm chế, đồng thời trong lòng chờ mong Bạch Long thuế biến.

Bạch Long thật phải biến thành Rồng.

Trên đời này không chỉ có truyền thuyết tiên thần, cũng có truyền thuyết Long Phượng.

Long Phượng được vinh dự là tổ tiên của vạn thú, là thần thú chân chính, rất nhiều dị thú đều dựa vào có quan hệ với Chân Long, Phượng Hoàng mới nổi danh, thậm chí một ít dị thú ở trong truyền thuyết dùng Long Phượng làm thức ăn, nhưng trên thực tế, Long hết sức hiếm thấy, cơ hồ đều là Giao Long, còn chưa từng xuất hiện Chân Long, ít nhất Long Mạch đại lục và vùng biển phụ cận là như thế.

Chu Vô Kỵ đã là cường giả Lục Động Thiên đều chưa từng thấy qua Chân Long.

- Hóa Long phủ mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng dò hỏi.

【 Cần tiêu hao 35,006,000giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Ba ngàn năm trăm vạn giá trị hương hỏa.

Đây là giá trị hương hỏa sau khi Chu Vô Kỵ chết đi.

Khủng bố như vậy.

Nói cách khác trước đó đã sắp bắt kịp Võ Đế đảo?

Khương Trường Sinh nghĩ lại, Võ Đế đảo vì trợ giúp Thánh triều, thực lực giảm mạnh, xác thực không thể so sánh, mà những năm nay giá trị hương hỏa của Võ Đế đảo một mực

đang tăng trưởng, năm ngoái đã đột phá sáu ngàn vạn, quỷ mới biết còn có thể tăng bao nhiêu.

Có một loại khả năng, chính là Hóa Long phủ nuôi vô số yêu xà, cho nên giá trị hương hỏa bành trướng, luận thực lực của võ giả, có khả năng cũng không phải giá trị hương hỏa này.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, giá trị hương hỏa của Hóa Long phủ xác thực đáng sợ, nhưng đây chẳng qua là tương đương với hải dương.

Thuận Thiên năm ba mươi bốn.

Phụng Thiên hoàng triều, một trong hoa viên của hoàng cung.

Phụng Thiên thiên tử ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, hai tay vận công, từng đầu long ảnh quấn quanh quanh người.

Một đầu Hắc Nha rơi ở trên nhánh cây, Phụng Thiên thiên tử mở miệng hỏi:

- Chu Vô Kỵ động thủ chưa?

Hắc Nha trả lời: - Chu Vô Kỵ mang theo yêu chúng của hắn đi ngang qua phía tây nam Đại Cảnh mất tích bí ẩn, nghe nói vùng biển ở đó chết không ít yêu xà.

Tiếng của nó tương đối trung tính, tốc tộc rất nhanh.

Nghe vậy, Phụng Thiên thiên tử mở to mắt, nhíu mày hỏi:

- Có ý tứ gì? Đạo Tổ ra tay với hắn rồi?

Hắc Nha nói:

- Không rõ ràng, thủ hạ của ngài còn đang điều tra.

Phụng Thiên thiên tử nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Lục An đi mấy năm còn chưa trở về, không biết thái độ của Đạo Tổ, Chu Vô Kỵ hiện tại mất tích, chẳng lẽ bị Đạo Tổ giết? Không có khả năng, cho dù chết trong tay Đạo Tổ, Lục Động Thiên đại chiến nhất định kinh thiên động địa, như thế nào không một tiếng động?

Hắc Nha giống như suy nghĩ cái gì, nói:

- Nghe nói hướng Tây Long Mạch đại lục xuất hiện một đầu cái thế Cự yêu, tên là Diệt Thế thụ, có khả năng Chu Vô Kỵ để mắt tới yêu này.

Phụng Thiên thiên tử nghe xong, nói:

- Xác thực có khả năng, tên này lâu như vậy không động thủ, rõ ràng e ngại Đạo Tổ, xem ra Đạo Tổ ít nhất cũng là Lục Động Thiên, thậm chí càng mạnh.

Ngữ khí của hắn mây trôi nước chảy, trên thực tế hai tay trong tay áo của hắn lại đang nắm chặt.

- Vậy thì chờ một chút xem, hi vọng Chu Vô Kỵ không nên để cho trẫm thất vọng.

Trung tuần tháng sáu.

Khương Trường Sinh đang xem Hoàng Thiên, Hắc Thiên luận bàn, hai con mèo yêu vật lộn, vẫn rất đặc sắc.

Thanh Nhi bước nhanh tiến đến, nói:

- Đạo Tổ, có hai vị khách nhân hải ngoại đến đây, bọn hắn tuyên bố mình là Động Thiên cảnh, có việc lớn cầu ngài.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Để bọn hắn vào đi.

Hắn sớm đã bắt được khí tức của hai người kia.

Thanh Nhi quay người rời đi.

Bạch Kỳ kêu rên.

- Tại sao lại toát ra Động Thiên cảnh, để cho ta làm sao lăn lộn đây?

Nó tức giận căm phẫn, nó vẫn cảm thấy không phải mình quá mức bình thường, mà là Đại Cảnh và Đạo Tổ quá mạnh, hấp dẫn võ giả có cấp độ tự nhiên cực cao, dẫn đến nó lộ ra nhỏ yếu.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên dừng lại, hai mèo đột nhiên xù lông, hướng về phía Thanh Nhi rời đi về, nhe răng gầm nhẹ.

Bạch Kỳ nhịn không được mắng:

- Các ngươi lại thần kinh cái gì?

Hoàng Thiên trầm giọng nói:

- Có một cỗ yêu khí cường đại để cho ta cảm giác rất nguy hiểm.

Chương 441: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (1)

Nghe được lời Hoàng Thiên, Bạch Kỳ nghiêm túc, mặc dù nó thường xuyên khi dễ Hoàng Thiên, Hắc Thiên, nhưng trong lòng hết sức phục đối với thiên tư của bọn nó.

Yêu khí có thể làm cho hai tiểu gia hỏa cảm giác được nguy hiểm, tất nhiên không đơn giản.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, kiên nhẫn chờ đợi.

Cũng không lâu lắm, Thanh Nhi mang theo một nam một nữ đến đây, rõ ràng là nam tử tóc dài bên trong Phạt Yêu quần hiệp cùng nữ tử áo đen.

Hai người thấy trong đình viện có ba con yêu thú, hơi hơi nhíu mày, sau đó lại đem tầm mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Chí Dương thần quang không có bắn ra cường quang, chẳng qua như một mặt trời nhỏ trôi nổi sau đầu Khương Trường Sinh, hai người đi đến trước mặt Khương Trường Sinh ôm quyền hành lễ.

- Tại hạ Trình Mãnh, gặp qua Đạo Tổ.

- Tiểu nữ tử Trình Lâm Lâm, gặp qua Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh đánh giá bọn hắn, Trình Mãnh chính là cảnh giới Tứ Động Thiên, Trình Lâm Lâm thì là Nhị Động Thiên, trách không được có thể đào thoát trước mặt Diệt Thế thụ có sáu trăm vạn giá trị hương hỏa.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên vẫn như cũ kiêng kỵ nhìn chằm chằm hai người, nhe răng gầm nhẹ, giống như lúc nào cũng có thể sẽ bổ nhào qua.

Đợi sau khi Thanh Nhi rời đi, Khương Trường Sinh mới hỏi:

- Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?

Trình Mãnh hít sâu một hơi, nói:

- Thỉnh Đạo Tổ ra tay, cùng chúng ta tiến đến phạt yêu, tru diệt Diệt Thế thụ kia, Diệt Thế thụ chính là yêu ma ngàn năm khó gặp, có thể thông qua hút máu thịt người, yêu, thú mà mạnh lên rất nhanh, nếu bỏ mặc nó tiếp tục trưởng thành, nhân tộc trên biển đều sẽ đứng trước tai hoạ ngập đầu.

Nguyên lai Diệt Thế thụ như thế này mạnh lên.

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán thực lực của Diệt Thế thụ.

Đã đi đến sáu trăm năm mươi vạn giá trị hương hỏa, tốc độ tăng mạnh thế mà sắp bắt kịp hắn.

Thấy Khương Trường Sinh không có trả lời, Trình Mãnh bắt đầu nói về quá trình mình và các huynh đệ phát hiện Diệt Thế thụ cùng đại chiến phát sinh sau đó.

Một gốc đại thụ có thân cây vượt qua hai trăm trượng to đến khủng bố, nó cao không thể ước lượng, chỉ là dùng dây leo đã có thể trong mấy tức hút khô máu thịt của Động Thiên cảnh, hình ảnh như vậy để Bạch Kỳ ba yêu sợ hãi.

Trình Mãnh nói xong đoạn chuyện thương tâm này, hít sâu một hơi, nói:

- Trước khi đi, ta phát hiện trên cây có hai yêu thú kỳ quái, vậy mà có nửa thân người, bọn hắn trốn ở bên trên Diệt Thế thụ, hẳn là vừa ra đời không lâu, ta hoài nghi Diệt Thế thụ là chuyên môn thủ bảo vệ bọn họ, bởi vì Diệt Thế thụ cũng sẽ săn yêu thú, lại có thể khoan nhượng bọn hắn lên cây, mới vừa vào đảo, ta còn phát hiện vỏ trứng của bọn hắn, ẩn chứa yêu khí vô cùng đáng sợ.

Hắn móc ra một khối vỏ trứng từ trong tay áo, vỏ trứng này vừa xuất hiện, Hoàng Thiên, Hắc Thiên bị dọa đến nhảy về sau một cái.

Nguyên lai là vật này để chúng nó táo bạo lo lắng.

Thân nửa người?

Khương Trường Sinh nhíu mày, yêu thú thế giới võ đạo rất khó hoá hình, hoặc là yêu ma giống long mạch, hóa ra thân thể người, hoặc là giống như Bạch Kỳ, dùng chướng nhãn pháp biến ảo.

Hắn lại nghĩ tới một người.

Lâm Hạo Thiên ẩn chứa huyết mạch yêu tộc, chẳng lẽ tổ tiên là yêu thú hoá hình?

Khương Trường Sinh đưa tay, cách không thu vỏ trứng vào trong tay, thần niệm của hắn thăm dò vào trong đó.

Bên trong ẩn chứa một cỗ yêu khí rất cao thâm, luận cường độ yêu khí, còn không bằng Bạch Kỳ, nhưng cỗ này yêu khí rất đặc thù, rõ ràng cao quý hơn yêu khí bình thường.

Trình Mãnh hít sâu một hơi, nói:

- Đạo Tổ, bây giờ Thiên Nhai bên ngoài Thánh triều, yêu tộc đang không ngừng trùng kích phòng tuyến của Thánh triều, hạo kiếp trước nay chưa có sắp buông xuống, nếu không diệt diệt trừ Diệt Thế thụ, nó tụ tập yêu chúng trong hải dương nhân tộc, cùng yêu tộc nội ứng ngoại hợp, hậu quả khó mà lường được.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Dựa theo lời ngươi nói, Diệt Thế thụ mạnh như vậy, sao chỉ tìm chủ nhân chúng ta là đủ rồi, vì sao không đi tìm những người khác?

Trình Lâm Lâm vẫn không có mở ra miệng nhịn không được nói:

- Chúng ta làm sao không có tìm, các phương khí vận hoàng triều chỉ biết tranh bá, không muốn tổn thất võ giả cảnh giới cao, chúng ta chỉ có thể tìm tới Đạo Tổ.

Nàng quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, ngài đến có đáp ứng, có thể thoải mái chút hay không, chúng ta kéo không nổi, nếu ngài không nguyện ý, chúng ta cũng sẽ chạy tới phương thế lực tiếp theo.

Trình Mãnh nhíu mày, mặc dù cảm thấy Trình Lâm Lâm có chút thất lễ, nhưng chuyện quá khẩn cấp, bọn hắn xác thực không thể dở dang.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Phạt Yêu quần hiệp hành tẩu thế gian, trảm yêu trừ ma, chịu người nào nhờ vả?

Trình Mãnh thấy hắn không có từ chối, trong lòng dấy lên một tia hi vọng, hắn trả lời:

- Gia sư chính là quốc sư Thánh triều, hành tẩu thế gian, bốn trăm năm trước, hắn tiên đoán yêu tộc sẽ sinh ra Chí Tôn, lệnh chúng ta sau khi võ công đại thành thanh lý yêu thú trên biển, đừng để yêu tộc thành thế, chờ đợi Võ Đế sinh ra.

Quốc sư Thánh triều?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi hắn mạnh bao nhiêu.

【 Đối phương không ở bên trong phạm vi hệ thống đã biết, không thể diễn toán 】 .

Khương Trường Sinh đột nhiên lại suy nghĩ Thánh triều Thiên Nhai mà Trình Mãnh lúc trước đó nhắc đến, hắn hỏi:

- Như thế nào là Thánh triều Thiên Nhai?-.

Trình Mãnh trả lời:

- Khí vận thánh triều biến thành, dùng đại khí vận ngăn cách thiên địa, để vạn tộc thiên địa không thể phóng qua Thánh triều Thiên Nhai, nguy hại nhân tộc, mà vị trí của chúng ta chính là phía sau Thánh triều Thiên Nhai, nhưng, thiên địa vạn thú đều có thể thành yêu, yêu tộc quật khởi căn bản ngăn không được.

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí của hắn bất đắc dĩ.

Khương Trường Sinh thì bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai không phải thế giới quá lớn, mà là Thánh triều Thiên Nhai trở ngại hệ thống dò xét, dĩ nhiên, chủ yếu là hắn còn chưa đủ mạnh, nếu đủ mạnh, khí vận của Thánh triều cũng ngăn không được hệ thống hương hỏa diễn toán.

Chương 442: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (2)

Bây giờ còn không thể tính ra, đã nói lên Thánh triều còn chưa tan tác, Thánh triều Thiên Nhai còn.

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ta đã biết, ta sẽ ra tay.

Chuyện đã tìm đến hắn, nhân quả đã thành, bây giờ ra tay, chắc nên có sinh tồn ban thưởng.

Nghe vậy, Trình Mãnh, Trình Lâm Lâm kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

- Huynh muội chúng ta nguyện tùy tùng Đạo Tổ ngài tiến đến tru yêu.

Trình Lâm Lâm nói theo, trong mắt tràn đầy hận ý. Diệt Thế thụ giết quá nhiều huynh đệ tỷ muội của bọn hắn, thù này không đội trời chung.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không cần, các ngươi yên tâm liền tốt.

Hắn vẫn hết sức tán thưởng hai người Trình Mãnh, thế thượng võ giả phần lớn vì bản thân mà nỗ lực, có rất ít người đại nghĩa chân chính, Phạt Yêu quần hiệp hành tẩu thiên hạ, trảm yêu trừ ma, còn trợ giúp kẻ yếu của nhân tộc, xứng với chữ Hiệp, chẳng qua là hắn không cần người hỗ trợ.

Trình Lâm Lâm đang muốn tiếp tục nói chuyện, bị Trình Mãnh ngăn lại.

Trình Mãnh hỏi:

- Không biết khi nào ngài động thủ?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta sẽ không để cho nó nguy hại đến nhân tộc.

Nói bóng gió chính là sớm thôi.

Trình Mãnh thở dài một hơi, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh, hắn cắn răng, gỡ xuống kiếm bản rộng trên lưng, nói:

- Kiếm này chính là…..

- Không cần, nếu nhận lấy đồ của các ngươi, tính chất chuyện này sẽ thay đổi, lưu mảnh vỏ trứng này cho ta là được rồi.

Khương Trường Sinh giơ lên vỏ trứng trong tay nói, nghe vậy, hai người Trình Mãnh kính nể nhìn về phía hắn.

Khách sáo vài câu, hai người hành lễ rời đi.

Khương Trường Sinh chia vỏ trứng làm ba phần, ném cho Bạch Kỳ ba yêu, nói:

- Ăn đi, có chỗ tốt đối với các ngươi.

Vỏ trứng ẩn chứa linh khí cùng dinh dưỡng rất phong phú, tuyệt đối là vật đại bổ đối với yêu thú.

Sau đó, hắn mặc kệ Bạch Kỳ ba yêu, đưa mắt nhìn về phía Tây, tìm kiếm tung tích của Diệt Thế thụ.

Diệt Thế thụ đang tụ tập số lượng lớn yêu vật, chỉ cần phát hiện yêu vật tụ tập, dọc theo phương hướng của bọn nó rất dễ dàng truy tìm đến tung tích của Diệt Thế thụ.

Một bên khác.

Trình Mãnh hai người xuống núi.

Trình Lâm Lâm cảm khái nói:

- Đại ca, Đạo Tổ nếu thật có thể tru diệt Diệt Thế thụ, ta thật khâm phục hắn, hắn đúng là cao nhân đắc đạo, trước đó những tên kia nghe thỉnh cầu của chúng ta, hoặc sợ muốn chết, hoặc ngay tại chỗ lên giá, thật sự đáng giận, làm như bọn hắn không thuộc về nhân tộc vậy.

Trình Mãnh bình tĩnh nói:

- Các triều hải dương cách Thánh triều Thiên Nhai xa xôi, bọn hắn không rõ ràng nhân tộc hiện tại đối mặt chính là cái gì, bọn hắn chỉ thấy mình có cơ hội vùng lên, nhân chi thường tình, về chuyện này, nhân tộc xác thực không bằng yêu tộc.

Trình Lâm Lâm yên lặng.

Hai huynh muội bay về phương xa.

Sứ mạng của bọn hắn còn đang tiếp tục, Diệt Thế thụ cũng không phải mục tiêu cuối cùng nhất…..

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn cuối cùng bắt được chỗ hải đảo của Diệt Thế thụ.

Sương mù tràn ngập, đếm không hết yêu thú tụ tập ở xung quanh hải đảo, bao trùm vùng biển trong vòng nghìn dặm, số lượng đã đi đến mức độ khó có thể tưởng tượng.

Ánh mắt của hắn xuyên qua sương mù, rơi vào bên trong đảo, lần đầu tiên thấy Diệt Thế thụ để hắn bị trấn trụ.

Gốc cây thật lớn!

Nó còn hùng vĩ hơn hình tượng mà hai người Trình Mãnh nói đến.

Không hổ là giá trị hương hỏa có thể so với Bát Động Thiên.

Ánh mắt Khương Trường Sinh tiếp tục tiến lên, tiến vào dưới lá cây Diệt Thế thụ, tìm kiếm hai yêu thú thần bí Trình Mãnh nói tới.

Rất nhanh, hắn phát hiện hai xà nhân, thoạt nhìn đều mới mười tuổi.

Chẳng biết tại sao, Khương Trường Sinh không hiểu suy nghĩ đến Nữ Oa, Phục Hi trong thần thoại kiếp trước.

Xà nhân, là một loại sinh vật truyền thuyết hết sức thần kỳ.

Thế giới kiếp trước giống như thế giới võ đạo, đều có truyền thuyết thần thoại, kiếp trước dùng khoa học đi giải thích, đương thời dùng võ đạo đi tìm hiểu, lấy thế giới kiếp trước mà nói, xà nhân ở địa cầu đều lưu lại truyền thuyết thần thoại, mặc dù văn hóa khác biệt, nhưng xà nhân đều có địa vị cực cao trong truyền thuyết thần thoại của các quốc gia, nếu như thần thoại đều là tưởng tượng, vì sao lại có thống nhất như thế?

Có lẽ Địa Cầu thật xuất hiện qua xà nhân, hành tẩu các ngõ ngách Địa Cầu, bởi vì quá mức mạnh mẽ mà được tôn sùng làm thần linh.

Trong thần thoại Đại Cảnh cũng có ghi chép về xà nhân, thậm chí còn có truyền thuyết xà nhân khai thiên ích địa.

Khương Trường Sinh quan sát tỉ mỉ hai tiểu gia hỏa này.

Thiếu nữ xà nhân rõ ràng chiếm cứ chủ động, thiếu niên xà nhân chuyên hái số lượng lớn hoa quả cho nàng, ngồi ở một bên, lẳng lặng mà nhìn nàng ăn uống.

Một dây leo của Diệt Thế thụ còn đưa qua, để thiếu nữ xà nhân có thể dựa vào dễ chịu.

Khương Trường Sinh quyết định dùng Sơn Hải Kinh thu bọn hắn.

Trước mắt tạm thời không có võ giả nhân tộc dám đặt chân phiến khu vực này, nhiều nhất là quan sát ở rìa thú triều.

Lần này, Khương Trường Sinh chuẩn bị tự mình đi tới, đặt mình vào nguy hiểm.

Ngoại trừ sinh tồn ban thưởng, còn thuận tiện gia tăng số trang cho Sơn Hải Kinh.

…

Trong động quật thần bí, trước ba tượng đá, Lâm Hạo Thiên đang tĩnh tọa luyện công.

Quanh người hắn lượn lờ lấy Hắc Bạch nhị khí, tựa hồ tuần hoàn theo một loại quy luật nào đó, hai khí giao hòa, lại lộ ra huyền ảo.

Thiên Thương lôi ưng theo ngoài động bay vào, hai vuốt nắm lấy một đầu cá biển bị lôi điện bổ đến cháy đen, đặt nó ở bên người Lâm Hạo Thiên.

Lâm Hạo Thiên mở to mắt, phun ra một ngụm trọc khí, lẩm bẩm nói:

- Bất Bại Luân Hồi Kinh thật bá đạo, trên đời lại có võ học như thế, trách không được Võ Đế có thể trấn áp toàn bộ võ đạo.

Hắn cầm lấy cá biển, bắt đầu ăn.

Ầm ầm…

Toàn bộ hải đảo đột nhiên lay động mạnh, Lâm Hạo Thiên cả kinh đứng dậy, Thiên Thương lôi ưng khẩn trương, bọn hắn cấp tốc chạy ra cửa hang, phát hiện mặt biển phương xa đang hạ xuống.

Không đúng, là hải đảo đang bay lên không.

Chương 443: Thượng cổ kỳ thú, kim giáp nữ tử

Lâm Hạo Thiên nhảy đến trên lưng Thiên Thương lôi ưng, cưỡi nó bay ra hải đảo, hắn quay đầu nhìn lại, con mắt trừng lớn.

Chỉ thấy dưới hải đảo vậy mà xuất hiện hung vật khủng bố giống như con cua, lại như con nhện, chở hải đảo toát ra mặt biển, tám cái chân chân dài kết nối mặt biển, chỉ hiển lộ ra bộ phận đã dài đến trăm trượng, hắn thấy một đôi kìm màu xanh thẫm lớn, tựa như hai ngọn núi cao, chiếu sáng dưới ánh mặt trời, chiết xạ ra cảm giác kim loại, ánh mắt của hắn rơi vào trên ánh mắt của Cự Giải, hắn phát hiện hai mắt Cự Giải trong lúc vậy mà mọc ra một khuôn mặt người, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ say, rất doạ người.

Thiên Thương lôi ưng cũng bị dọa đến yêu thân run rẩy, trước mặt hung vật như thế, bọn hắn nhỏ bé như kiến hôi.

Cự Giải bắt đầu tiến lên, Lâm Hạo Thiên cắn răng, đuổi theo.

Tầm nửa ngày sau.

Cự Giải chui vào bên trong nước biển, chỉ còn lại có hải đảo trên người trôi nổi trên mặt biển, Lâm Hạo Thiên cả gan rơi vào trên hải đảo, một lần nữa trở lại trong động quật.

- Không nghĩ tới bên dưới hải đảo lại có thượng cổ kỳ thú, vậy chúng ta càng không thể rời đi, nhất định phải tiếp nhận xong hết thảy truyền thừa.

Lâm Hạo Thiên hưng phấn nói, Thiên Thương lôi ưng gật đầu.

Trong hải dương, phàm là sinh linh vô cùng to lớn, đều được xưng là Thượng Cổ dị thú hoặc thượng cổ kỳ thú, tựa hồ chỉ có dính dáng cùng thượng cổ, hình thể khổng lồ kia mới có thể để cho người ta tiếp nhận.

…

Hải dương vô biên, sóng biển chập trùng.

Bên trên một chiếc thuyền biển to lớn, một đám võ giả đứng trên boong thuyền nhìn ra xa, phần cuối mặt biển tràn ngập sương mù, nhưng mơ hồ có thể thấy từng tôn thân ảnh khổng lồ, kinh dị đáng sợ.

Một tên thanh niên quay đầu nhìn về phía một lão giả ngồi trên thuyền, nói:

- Thủ lĩnh, bằng không từ bỏ đi, lại hướng về phía trước sẽ rất nguy hiểm.

Lời hắn nói ra được không ít người đồng ý.

- Đúng vậy, ngay cả Phạt Yêu quần hiệp đều đã chết hơn phân nửa, hai năm sau, Diệt Thế thụ khẳng định mạnh hơn, bị nhiều yêu thú bao vây như vậy, chúng ta không có khả năng tru diệt Diệt Thế thụ.

- Ban đầu ta còn muốn thuận tiện đi săn, nhưng nhìn điệu bộ này, rất khó.

- Ai da, đằng trước đến cùng tụ tập bao nhiêu yêu thú, yêu khí trùng thiên, hiện quay đầu còn kịp.

- Thủ lĩnh, quên đi thôi.

Nghe lời thủ hạ, vẻ mặt lão giả không biểu tình, chăm chú nhìn phía trước, hắn buồn bã nói:

- Chúng ta không ra tay, hoàng triều thờ ơ, tiếp tục như vậy nữa, Diệt Thế thụ sẽ trưởng thành đến độ cao gì? Khi đó, chúng ta còn có thể tránh chỗ nào?

Một cô gái trung niên nói:

- Trời đất bao la, nơi nào không thể tránh, chỉ cần chịu tránh, có lẽ đời này của chúng ta đều sẽ không chết trong miệng yêu thú.

Nàng nói để rất nhiều người tán thành, trước khi đến, bọn hắn thật không suy nghĩ có nhiều yêu thú như vậy tụ tập.

Lão giả nhíu mày, hắn đang muốn mở miệng.

Một tiếng xé gió lướt qua từ bên trên, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vệt kim quang mau chóng lướt tới, xuyên thấu sương mù, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thanh niên cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Mới vừa rồi là võ giả sao?

Mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn cũng không có thấy rõ ràng, bởi vì kim quang thật sự quá nhanh.

Lão giả đứng dậy, nhìn chằm chằm phía trước, không biết suy nghĩ cái gì.

Phía trước, bên trong cuồn cuộn sương mù, kim quang tung hoành, kinh động không ít yêu thú, nhưng tốc độ của kim quang thật sự quá nhanh, để tuyệt đại đa số yêu thú đều bắt không đến nó.

Kim quang một đường bay nhanh, đi vào bên trong hải đảo giấu ở bên trong sương mù.

Kim quang dừng lại, hiển lộ ra một nữ tử người mặc kim giáp, đầu nàng mang nón trụ đầu Phượng, khuôn mặt xinh đẹp lại tràn ngập khí khái hào hùng, kim giáp trên người thần võ bất phàm, trong tay nàng nắm một cây ngân thương, gần dài ba mét, phía dưới đầu thương chính là miệng rồng, sinh động như thật.

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm bóng cây khủng bố giấu ở bên trong sương mù phương xa, đôi mi thanh tú nhăn lại, lẩm bẩm nói:

- Cự yêu như thế đến tột cùng là từ chỗ nào xuất hiện?

Nàng nâng lên trường thương trong tay, đột nhiên ném đi.

Oanh một tiếng!

Trường thương bắn ra khí thế khủng bố, đánh tan sương mù trăm dặm, thế không thể đỡ đóng trên cành cây Diệt Thế thụ, chấn động đến Diệt Thế thụ kịch liệt run rẩy, lá rụng bay tán loạn.

Trong chốc lát, từng sợi dây leo nâng lên, quật tới phía nàng.

Kim giáp nữ tử không lùi mà tiến tới, chân khí bùng nổ, ngưng tụ thành hình ảnh Phượng Hoàng, giương cánh ngàn trượng, ánh lửa sáng chói, khu trục trên hải đảo tối tăm.

Tốc độ của nàng cực nhanh, cấp tốc đụng vào đếm không hết dây leo, đốt trụi hết những dây leo kia, mang theo Hỏa Phượng to lớn đụng vào Diệt Thế thụ.

Ầm ầm một tiếng.

Diệt Thế thụ lắc lư không thôi, vô số lá cây bị nhen lửa, hình thành thế lửa che trời, trong lúc cháy đều đang vặn vẹo.

Kim giáp nữ tử thuận thế rơi vào trên cành cây, một tay rút ra trường thương, nàng ngẩng đầu nhìn lại, xông lên trên, chân đạp thân cây như giẫm trên đất bằng, đầu thương vạch ra một vết nứt thật dài trên cành cây, chất lỏng xanh đậm bắn tung toé mà xuống, như là nước suối rơi ra.

Nàng một đường chạy lên trên, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt to lớn mà già nua nổi bật ở phía trên thân cây, giấu ở trong lá cây tươi tốt, giờ phút này gương mặt kia đang lộ ra vẻ thống khổ.

- Hừ!

Kim giáp nữ tử thả người vọt lên, một thân kim giáp dấy lên liệt diễm xích hồng, nàng đâm một thương tới, chân khí hóa thành Xích Diễm, khí thế như cầu vồng đánh tới, đối diện lao thẳng tới mặt người của Diệt Thế thụ.

Đúng lúc này, mặt người Diệt Thế thụ mở to mắt, hai mắt bắn ra hai đạo thanh quang, cường thế đánh tán lửa đỏ.

Toàn thân Diệt Thế thụ run lên, hỏa hoạn đầy trời trong nháy mắt bị xua tan, những nhánh cây bị đốt cháy khét lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng ra chồi non.

Phương xa.

Bên trong sương mù, một thân ảnh từ trên sườn núi chậm rãi đi tới, như nhàn nhã đi dạo, chính là Khương Trường Sinh.

Chương 444: Vẫn là để cho ta tới đi

Chí Dương thần quang trôi nổi sau đầu Khương Trường Sinh, cường quang bao phủ mặt mũi của hắn, hắn đã chữa trị tốt Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, bên hông cài Tử Kim Hồ Lô, Thúc Thần lăng, một bên khác đeo lấy Thái Hành kiếm, mà trong tay hắn thì nắm Xạ Nhật thần cung, trên lưng lóng lánh ánh sáng bảy màu, hắn như là tiên thần trên trời mà đến hành tẩu trong trần thế vẩn đục.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên rời khỏi Long Mạch đại lục xa như vậy, trong lòng có chút khẩn trương, cho nên hắn lấy ra hết một thân chí bảo, sợ gặp bất trắc.

Còn về Long Khởi quan, hắn lưu lại một bộ phân thân chờ đợi, không sợ có người thừa cơ đánh lén Kinh Thành.

- Cũng dám khiêu chiến Cự yêu Bát Động Thiên, cô gái này không đơn giản.

Khương Trường Sinh nhìn phương xa, yên lặng cảm khái.

Đảo này to lớn, dãy núi vờn quanh, chập trùng bất bình, hắn cách Diệt Thế thụ còn có hai trăm dặm, hắn vừa xuống đất đã phát hiện có người trước tiên ra tay với Diệt Thế thụ.

Thiên Địa Vô Cực Nhãn của hắn có thể nhìn trộm đến đại chiến phía trước, kim giáp nữ tử xác thực mạnh mẽ, luận chân khí, so với Chu Vô Kỵ trước đó chết ở trong tay hắn còn mạnh hơn, mà nàng nắm giữ võ học cũng rất mạnh, để Diệt Thế thụ không thể làm nàng bị thương.

- Cô gái này mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 4,500,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Bốn trăm năm mươi vạn giá trị hương hỏa.

Lục Động Thiên.

Khương Trường Sinh không có ra tay, mà chờ đợi đối phương chiến lui.

Hắn sợ cùng kim giáp nữ tử kề vai chiến đấu sẽ giảm xuống sinh tồn ban thưởng, chờ cô gái này lui ra, hắn lại ra tay.

Cùng lúc đó, Diệt Thế thụ bắt đầu nổi giận, số lượng lớn rễ cây khổng lồ theo lòng đất toát ra, mặt đất nứt ra, bụi đất tung bay, từng sợi rễ cây khổng lồ như rồng lao thẳng tới kim giáp nữ tử.

Kim giáp nữ tử vung thương đâm tới, Xích Diễm chân khí càng không có cách nào đâm xuyên rễ cây, nàng cả kinh tránh né, kết quả vừa hiện thân đã bị một căn khác rễ cây đánh trúng, mất đi cân bằng.

Có hàng trăm rễ cây, dây leo điên cuồng quất loạn, nhấc lên gió mạnh diệt thế quét ngang toàn bộ hải đảo, số lượng lớn cây cối bị cuốn bay, sương mù trên hải đảo cũng bị xua tan, sương mù xung quanh hải đảo bị xua tan, từng con yêu thú khổng lồ hiện ra thân ảnh, chúng nó leo ra từ trong nước biển, bắt đầu bò về phía trong đảo.

Bốn phương tám hướng đều có thân ảnh yêu thú, giống như hải triều muốn bao phủ cả hải đảo.

Khương Trường Sinh đứng trước một tảng đá lớn, mượn cự thạch che đậy thân thể, khí tức hư vô, lẳng lặng quan chiến.

Từng con yêu thú bay qua đỉnh đầu hắn, cũng không có phát giác được hắn tồn tại.

Oanh…

Một đạo liệt diễm khủng bố xuyên thủng từng sợi rễ cây, kim giáp nữ tử theo đó bay ra, nàng cấp tốc quay người, hai tay giơ cao trường thương, gầm thét một tiếng, mũi thương vạch phá bầu trời, một tia sáng trắng kinh hiện, tựa như phân tách thiên địa một thành hai, kinh thiên động địa.

Bạch quang dựng đứng trong không trung bỗng nhiên bay ra lần lượt từng bóng người, đều là thân ảnh của kim giáp nữ tử, từng người nâng thương đánh tới, tựa như đại quân đánh tới, thế không thể đỡ.

Khương Trường Sinh bị võ học này hấp dẫn, hắn có thể cảm nhận được những thân ảnh kia đều chân khí biến thành, nhưng khí tức không chút nào kém cỏi hơn bản tôn, mà từng người đều có thể thi triển võ học, võ học còn khác biệt.

Đây là võ học gì, cực kỳ lợi hại.

Ngàn vạn kim giáp nữ tử vây công Diệt Thế thụ, chân khí hạo đãng, không ngừng nổ tung, lá cây bay múa đầy trời, mặt người Diệt Thế thụ vô cùng dữ tợn, điên cuồng vung vẩy dây leo, rễ cây, hai mắt hắn còn không ngừng bắn ra thanh quang, bắn tan tán từng thân ảnh của kim giáp nữ tử.

Bên trên một nhánh cây khô của Diệt Thế thụ, thiếu nữ xà nhân cùng thiếu niên xà nhân đang bò nhanh, né tránh chân khí của kim giáp nữ tử.

Kim giáp nữ tử đứng ở sau bạch quang nhíu chặt đôi mi thanh tú, thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Cây này chẳng lẽ đã đi đến Bát Động Thiên cảnh?

Đúng lúc này, mặt người Diệt Thế thụ bỗng nhiên nhìn chằm chằm nàng, coi biểu lộ, giống như đang chửi mắng.

Kim giáp nữ tử tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không gian bốn phương tám hướng giãy dụa kịch liệt, dãy núi co vào, đánh tới chỗ nàng, tựa như toàn bộ thiên địa đều co vào chỗ Diệt Thế thụ.

Sắc mặt nàng đại biến, trong lòng kinh hãi.

Nàng quay người, trường thương phía trước, muốn giết ra ngoài, đối diện đụng vào một tòa núi cao, lại bị chấn lui về.

Phương xa, Khương Trường Sinh đứng trên cự thạch thấy rất rõ ràng.

Cũng không phải hải đảo co vào, mà là Diệt Thế thụ co động thiên vào, Diệt Thế thụ vậy mà trải hình ảnh động thiên của mình trên hải đảo, chợt nhìn, giống như hải đảo co vào, cực kỳ dọa người.

Theo ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn, bầu trời trước Diệt Thế thụ xuất hiện một không gian thật lớn cầu, xuất hiện tình cảnh một ngọn núi cao, hồ nước vặn vẹo, mơ hồ có thể gặp thấy một vệt kim quang lấp lánh ở trong đó.

Khương Trường Sinh lắc đầu, hắn biết đối phương phải thua.

Một là chênh lệch cảnh giới lớn, hai là Diệt Thế thụ quá xảo quyệt.

Không nghĩ tới yêu thú cũng có thể tu luyện ra hình ảnh động thiên, Khương Trường Sinh tăng thêm hiểu biết.

Lỏa Ngư, Lạc Đà, Thái Tuế mặc dù có thực lực Động Thiên cảnh, nhưng đó là thực lực thân thể, chúng nó không có tập được hình ảnh động thiên.

Bên trong động thiên đang co vào, kim giáp nữ tử dựa vào trường thương chống cự không gian đè ép đến, nàng có thể cảm giác được không phải là không gian thật, mà là yêu lực Diệt Thế thụ biến thành, yêu lực khủng bố muốn ép nàng thành mảnh vỡ.

- Đáng giận…..

Kim giáp nữ tử cắn răng mắng, nàng không nghĩ tới mình sẽ ngỏm tại đây, cái cổ trắng ngần của nàng hiện ra đồ văn thần bí.

Đúng lúc này, một cây Tử lăng đánh nát không gian động thiên, cuốn lấy bờ eo của nàng, cậy mạnh kéo nàng đi ra.

Thiên địa treo ngược, kim giáp nữ tử lại có chút cảm giác đầu óc choáng váng, chờ nàng rơi xuống đất, thiên địa trước mắt mới ổn định lại, ánh mắt của nàng bị một thân ảnh bên cạnh hấp dẫn.

- Cô nương, ngươi bắt không được yêu này đây, để ta tới đi.

Chương 445: Buông tha cho bọn hắn, van ngươi!

Kim giáp nữ tử nhíu mày, nàng không cách nào thấy rõ khuôn mặt của Khương Trường Sinh, ánh sáng của Chí Dương thần quang thật sự quá loá mắt, mặc dù nàng là cường giả Lục Động Thiên, thị lực cũng không cách nào xuyên thấu ánh nắng của nó.

Dáng người Khương Trường Sinh thẳng tắp, quần áo quái dị, có kiếm, có lăng, có hồ lô, còn có một cây cung lớn.

Lần đầu tiên kim giáp nữ tử nhìn thấy Xạ Nhật thần cung đã biết cung này không tầm thường, không kém hơn long phách

ngân thương của nàng.

Nàng đứng dậy, gió lớn ào ạt thổi tóc dài của nàng dưới mũ giáp bay loạn, nàng mở miệng hỏi:

- Các hạ là thần thánh phương nào?

Hai người đứng trước cự thạch, bởi vì kim giáp nữ tử xuất hiện, yêu thú ven đường chạy qua chú ý tới bọn hắn, lúc này có một con mãnh hổ đánh tới, nàng nhấc thương tiện tay đâm một cái, xuyên thủng yết hầu của nó, máu vẩy một chỗ.

Mắt Khương Trường Sinh nhìn phía trước, nói:

- Chẳng qua là phàm nhân tới phục yêu mà thôi.

Hắn cất bước đi thẳng về phía trước, hắn nhìn như ngữ khí bình tĩnh, kì thực trong lòng phấn khởi.

Hắn bay lên bay lên, bay về phía Diệt Thế thụ phương xa, bốn phương tám hướng yêu thú chú ý tới sự xuất hiện của hắn, đều giống như bị điên nhào về phía hắn, Chí Dương thần quang bắn ra từng tia sáng nóng bỏng, đám yêu thú đang lao tới đều bị tru diệt.

Cuồng phong tàn phá bừa bãi hải đảo, bụi đất tung bay, Khương Trường Sinh giờ phút này hóa thân thành thần linh, sáng chói chói mắt, phong mang tất lộ.

Kim giáp nữ tử nhíu chặt đôi mi thanh tú, trong lòng nàng tràn ngập hoang mang.

- Đó là cái gì? Là võ học chỗ ngưng tụ mà thành, hay một loại thần binh nào đó?

Kim giáp nữ tử nhìn chòng chọc vào Chí Dương thần quang, nàng lần đầu nhìn thấy kỳ vật như thế.

Được Chí Dương thần quang hộ giá hộ tống, Khương Trường Sinh cách Diệt Thế thụ càng ngày càng gần, Diệt Thế thụ cũng nhìn thấy hắn, mặt người mở ra hai mắt, mắt đầy kiêng kị, oán độc.

Kim giáp nữ tử bỗng nhiên bay tới bên cạnh Khương Trường Sinh, nói:

- Yêu này không tầm thường, ngươi ta hợp lại mới có phần thắng.

- Không cần, ngươi lui ra sau đi.

Mắt Khương Trường Sinh nhìn phía trước, đạm mạc nói.

Kim giáp nữ tử đang muốn tiếp tục nói chuyện, một cỗ lực lượng vô hình ngăn cản nàng, để cho nàng không thể tiến lên, nàng trừng lớn đôi mắt đẹp, khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Đây là võ học gì?

Dưới cái nhìn soi mói của nàng, tay trái Khương Trường Sinh nhấc cung, tay phải nắm dây cung.

Đếm không hết yêu thú trở nên càng thêm cuồng bạo, từ bốn phương tám hướng đánh tới, hỗn loạn mà hùng vĩ.

Hưu! Hưu! Hưu…

Chí Dương thần quang điên cuồng tóe hiện tia sáng, tru diệt hết thảy kẻ xâm lấn, một màn này rung động kim giáp nữ tử thật sâu.

Nhìn bóng dáng Khương Trường Sinh, nàng đột nhiên cảm thấy những chiến thần kia của Thánh triều cũng chỉ đến như thế.

Diệt Thế thụ cảm nhận được khí tức nguy hiểm mãnh liệt, mặt người của nó há mồm, im ắng gào thét, hình ảnh động thiên của nó cấp tốc trải rộng ra, đứng ở trước thân cây, hình ảnh động thiên càng ngày càng khổng lồ, tựa như lối vào thế giới khác xuất hiện ở trên không trung.

Đột nhiên.

Mảnh động thiên này dùng tốc độ cực nhanh phóng tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thuận thế kéo cung, tay phải buông ra, oanh một tiếng vang lên, một chùm sáng màu vàng óng trống rỗng xuất hiện, kinh thiên động địa, dùng khí thế tuyệt đối bá đạo đánh tan hình ảnh động thiên, hải đảo lay động kịch liệt, nham thạch bay lên, chùm sáng màu vàng óng to trăm trượng

trong nháy mắt xuyên thủng chủ thân cây Diệt Thế thụ, một đường bay ra hải đảo, đánh tan sương mù bàng bạc trên biển, tan biến tại chân trời, cả biển mây trên trời đều bị xé mở, tựa như bầu trời bị chém đứt.

Thiên địa yên tĩnh.

Yêu vật trên trời trên mặt đất đều dừng lại, giống như hết thảy đều đã kết thúc.

Kim giáp nữ tử run rẩy toàn thân, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Mũi tên vừa rồi kia…..

Khương Trường Sinh bỏ qua ánh mắt của nàng, lăng không dậm chân mà đi, hòa thành từng đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đi tới trước Diệt Thế thụ.

Hắn nhấc tay khẽ vẫy, cách không hút hai xà nhân trên cây đến trước mặt, thiếu nữ xà nhân, thiếu niên xà nhân lộ vẻ mặt hoảng sợ.

- Buông tha bọn hắn….. Ta van cầu ngươi…..

Một tiếng nói già nua mà hư nhược truyền vào trong tai Khương Trường Sinh, hắn nhấc mắt nhìn sang, Diệt Thế thụ bị trọng thương lộ ra vẻ mặt cầu khẩn, không còn thần thái dữ tợn như lúc trước.

Quả nhiên.

Diệt Thế thụ thật đúng là vì thủ hộ hai vị xà nhân mà xuất hiện.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, hút hai vị xà nhân vào bên trong Đạo Giới, hắn cũng lấy ra Sơn Hải kinh.

Thấy hai vị xà nhân tan biến, Diệt Thế thụ nổi giận, mặt người vặn vẹo, hai mắt bắn ra hai đường thanh quang lao thẳng tới Khương Trường Sinh.

Oanh…

Khương Trường Sinh dùng linh lực hóa thành vòng bảo hộ, dễ dàng ngăn lại Diệt Thế thụ công kích.

Khí thế của hắn bùng nổ theo, nhấc lên sóng gió khủng bố, thổi bay toàn bộ sinh linh trên hải đảo ra ngoài, bao gồm cả vị kim giáp nữ tử kia ở bên trong.

Sóng gió này ẩn chứa thần thông hô phong hoán vũ, cho nên sức gió cực lớn.

Lôi vân cuồn cuộn lao tới, mưa sa như trút nước mà xuống, để hải đảo trở nên mông nùng.

Thấy không có người có thể nhìn trộm, Khương Trường Sinh mới thôi động Sơn Hải kinh, bắt đầu hấp thu hồn phách của Diệt Thế thụ.

- Không…

Diệt Thế thụ phát ra tiếng gào thét thảm thiết, nhưng nó không có lực phản kháng Sơn Hải kinh, một cỗ lực lượng kinh khủng vô hình trấn áp nó, hồn phách của nó bị hút ra, bắt đầu một phân thành hai.

Mưa sa như trút nước, lôi điện xen lẫn, tựa như Hỗn Độn tận thế.

Bên ngoài hải đảo, kim giáp nữ tử trôi nổi ở trên không trung, dùng hết toàn lực ngăn cản cuồng phong, nàng híp mắt mắt nhìn tới, lại phát hiện một cỗ lực lượng thần bí ngăn cách hải đảo, để nàng nhìn thấy hết thảy đều mơ hồ, chỉ có nước mưa là rõ ràng.

- Hắn rốt cuộc là ai… Hắn tất là Cửu Động Thiên….. Không, khả năng càng cao…..

Kim giáp nữ tử rung động tâm thần.

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới vùng biển này lại còn ẩn giấu đi nhân vật như vậy.

Chương 446: Đạo Tổ phục yêu, Đạo Tâm Hóa Thần

Một bên khác.

Hồn phách Diệt Thế thụ ra sức giãy dụa, nhưng đã phí công.

Cuối cùng, một nửa hồn phách của nó bị Sơn Hải kinh hấp thu, còn lại một nửa hồn phách trở về thân cây, nó không giãy

dụa nữa.

Khương Trường Sinh lần nữa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, thu nó vào bên trong Đạo Giới.

Nếu là Diệt Thế thụ nhất định phải dựa vào hút tinh huyết của sinh linh mới có thể sinh tồn, vậy hắn cũng chỉ có thể giết nó, lại nhìn biểu hiện về sau của nó.

Mặc dù nó chết rồi, Sơn Hải kinh cũng có thể bằng vào một nửa hồn phách, triệu hoán kỳ hồn thể tiếp tục chiến đấu.

Khương Trường Sinh quay người rời đi.

Thừa dịp mưa sa, hắn cầm lấy Sơn Hải kinh bốn phía cảm ứng, phát hiện tụ tập mà đến yêu thú đều không đủ dùng tiến vào Sơn Hải kinh bên trong, hắn chỉ có thể thời điểm thôi.

Đợi lôi đình tan biến, mưa sa dừng lại, trên hải đảo đã không có bóng dáng Khương Trường Sinh, yêu thú tụ tập mà đến chạy trốn tứ phía, dẫn đến sóng biển cuồn cuộn không ngừng.

Kim giáp nữ tử bay vào bên trong hải đảo, kiểm tra bốn phía, phát hiện Diệt Thế thụ bị trừ tận gốc đi.

Nàng xoay người sang chỗ khác, nhìn xung quanh, tựa hồ mong muốn tìm phương hướng Khương Trường Sinh rời đi.

.....

Khương Trường Sinh cấp tốc trở lại bên trong Long Khởi sơn, dùng Ngũ Hành độn thuật xuyên từ lòng đất trở lại bên trong căn phòng, sau đó hấp thu phân thân trong phòng.

Hắn ngồi tĩnh tọa ở trên giường, ý thức tiến vào bên trong Đạo Giới.

Diệt Thế thụ rơi vào rìa đại lục, nó bao la mờ mịt nhìn qua xung quanh, nó vốn cho rằng mình chết chắc.

- Ngươi nhất định phải dựa vào hút máu mới có thể sống à?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, Diệt Thế thụ vừa nghe đến tiếng nói này, phẫn nộ, nó đang muốn giận mắng, bỗng nhiên nhìn thấy thiếu nữ xà nhân, thiếu niên xà nhân bò ra từ trong rừng cây.

Nó hiểu được, đối phương không muốn giết chúng nó.

Nó vội vàng trả lời:

- Không cần, đây chẳng qua là phương pháp bất đắc dĩ ta nghĩ ra để nhanh chóng mạnh lên, ta có thể thúc đẩy sinh trưởng linh khí, tăng cường hoàn cảnh cho võ giả tập võ.

- Ừm, từ nay về sau, ngươi cứ đợi ở chỗ này, nếu bị ta phát hiện ngươi muốn hút ăn máu thịt những sinh linh khác, ta trước tiên sẽ diệt trừ ngươi.

Tiếng nói Khương Trường Sinh vang lên, Sơn Hải kinh trống rỗng xuất hiện, chiếu vào trên người thiếu nữ xà nhân, thiếu niên xà nhân, Diệt Thế thụ mặc dù động dung, lại cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể đưa mắt nhìn Sơn Hải kinh hấp thu một nửa hồn phách của hai vị xà nhân.

Cứ như vậy, Sơn Hải kinh lại nhiều thêm hai trang.

Khương Trường Sinh hỏi thăm Diệt Thế thụ đủ loại vấn đề, Diệt Thế thụ thành thật trả lời.

Nó sống tám ngàn năm, mấy chục năm trước, cảm nhận được huyết mạch cộng minh, thế là điều khiển một hải đảo chạy đến, tìm đến hai vị xà nhân, nó không rõ ràng lai lịch của hai vị xà nhân, chỉ biết hai vị xà nhân rất quan trọng, nó nhất định phải tận toàn lực bảo hộ, chiếu cố chúng nó lớn lên.

Mặt khác, Diệt Thế thụ có chủ nhân, có một võ giả cái thế hàng phục nó, thừa dịp đối phương tiến đến trợ giúp Thánh triều, nó vụng trộm chạy đến đây.

Khương Trường Sinh trước đó có thôi tính qua, giá trị hương hỏa chủ nhân của nó đến ngàn vạn, mặc dù không lớn bằng Khương Trường Sinh, nhưng tuyệt đối được cho là cường giả số một.

Hỏi rất nhiều vấn đề, Khương Trường Sinh đều thất vọng.

Diệt Thế thụ hoàn toàn không biết gì về hai vị xà nhân cả, cũng chưa từng gặp qua yêu tộc chí tôn, càng chưa từng đi Thánh triều, thật sự đáng tiếc.

Hắn thu hồi ý thức, ở trong hiện thực chờ đợi sinh tồn ban thưởng đến.

Một trận đại chiến này liên quan đến Bát Động Thiên, ven đường, hắn còn gặp rất nhiều yêu thú tập kích, sinh tồn ban thưởng dù sao cũng nên đại bạo phát chứ?

Rất nhanh, nhắc nhở sinh tồn ban thưởng xuất hiện ở trước mắt hắn.

【 Thuận Thiên năm ba mươi bốn, Diệt Thế thụ tụ tập yêu thú, tạo thành uy hiếp cực lớn cho nhân tộc trên hải dương, ngươi được người nhờ vả, tiến đến ngăn cản nhân quả kiếp nạn này, ngươi thành công sinh tồn khi bị Diệt Thế thụ và yêu chúng của nó vây công, vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Đạo Tâm Hóa Thần 】 .

Thần thông.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đạo Tâm Hóa Thần.

Đạo Tâm Hóa Thần, chính là thần thông linh hồn hiếm thấy, ánh mắt chiếu tới chỗ nào, thần niệm cảm giác chỗ nào, đều có thể Đạo Tâm Hóa Thần, tâm tùy ý động, sáng tạo một đạo tâm thần chỉ, đạo tâm thần chỉ như là phân thân, có thể do hắn chưởng khống, cũng có thể tự động chiến đấu, chỉ cần rót vào thần niệm của mình là được, thần thông này sẽ tiêu hao linh hồn tinh lực, nếu đạo tâm thần chỉ bị tru diệt, sẽ còn cắn trả hồn phách Khương Trường Sinh, đạo tâm thần chỉ bị tru diệt càng nhiều, trình độ linh hồn hắn bị hao tổn càng cao.

Nên cẩn thận sử dụng thần thông này, tốt nhất là đánh tồn tại cảnh giới thấp hơn hắn, bảo đảm đạo tâm thần chỉ sẽ không bị diệt, mà không thể đồng thời sáng tạo quá nhiều, tránh cho linh hồn tinh lực tiêu hao quá lớn.

Linh hồn tinh lực là một thứ huyền ảo, có thể nói là linh hồn lực, trước đó Khương Trường Sinh phục sinh mấy triệu người, tiêu hao số lượng lớn linh hồn tinh lực, dẫn đến mình dị thường mỏi mệt.

Linh hồn tinh lực hao hết, thậm chí sẽ dẫn tới linh hồn ngủ say hoặc Hỗn Độn, cả người mất đi ý thức chưởng khống, cực kỳ

nguy hiểm.

Bất kể nói thế nào, Đạo Tâm Hóa Thần xác thực là đồ tốt.

Ngoại trừ cứu người, còn có thể thăm dò kẻ địch, lúc chiến đấu, đột nhiên sáng tạo đạo tâm thần chỉ sau lưng kẻ địch, còn có thể giết đến kẻ địch trở tay không kịp.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa phương pháp tu hành thần thông này.

Một mực đến màn đêm buông xuống, hắn mới đi ra khỏi phòng, đi vào bên dưới Địa Linh thụ.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài chuẩn bị khi nào đi trấn áp Diệt Thế thụ?

Từ khi phát hiện Diệt Thế thụ, đến ra tay, Khương Trường Sinh dùng không đến nửa canh giờ, cho nên chúng nó căn bản không biết Khương Trường Sinh đã đi ra ngoài một chuyến.

Chương 447: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (1)

- Ngươi rất gấp?

Khương Trường Sinh lườm Bạch Kỳ một cái, hỏi.

Bạch Kỳ vội vàng lắc đầu nói:

- Không vội, ngài không đi đều không có gì.

Khương Trường Sinh không có nhiều lời, chuyện này không có gì để khoe khoang, diệt Bát Động Thiên dễ dàng hấp dẫn cường giả, lại không có bách tính rộng rãi gặp nạn, chuyện truyền đi không đến trong tai bách tính, cho nên nói hay không nói đều giống nhau, Bát Động Thiên đã tiếp cận cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, nếu truyền ra, hoặc không người dám trêu chọc hắn, hoặc trêu chọc hắn là tồn tại cực mạnh.

Hắn bắt đầu tu hành Đạo Tâm Hóa Thần, Đạo Tâm Hóa Thần cần linh hồn xuất khiếu tiến hành tu luyện, quá trình này thì phàm linh không phải Tu Tiên giả thì khó mà thấy, cho nên hắn không có nhiều cố kỵ.

Thoáng chớp mắt.

Mấy tháng đi qua, cuối năm đến.

Khương Trường Sinh cuối cùng luyện thành Đạo Tâm Hóa Thần, bất quá hắn tạm thời chỉ có thể phân ra từng đạo thần tâm chỉ.

Thần thông cần tốn thời gian dài nghiên cứu, thời gian nghiên cứu càng dài, hiện ra thực lực càng mạnh, hệ thống chẳng qua cung cấp hắn phương pháp tu hành, nếu không trả giá tinh lực, cũng không có khả năng nắm giữ.

Trong quá trình tu hành Đạo Tâm Hóa Thần, Khương Trường Sinh phát hiện thần niệm của mình vậy mà tăng cường một đoạn dài, chuyện tốt như thế.

Thần niệm cùng linh hồn tương quan, thần niệm càng mạnh, tăng cường linh hồn hắn càng mạnh.

Một ngày này.

Thuận Thiên hoàng đế đi tới, mắt nhìn thấy năm mới sắp tới, hắn dựa vào truyền tống trận trở lại Kinh Thành, mặc dù để Thái Tử giám quốc, nhưng hắn cũng không có hoàn toàn tín nhiệm Thái Tử, dù sao hoàng đế là hắn, muốn truyền hoàng vị cũng phải chờ hắn sắp chết mới được.

Trần Lễ đi theo Thuận Thiên hoàng đế đến đây, Trần Lễ đã bảy mươi tám tuổi, ở kiếp này tập võ, thoạt nhìn cũng không có tang thương như vậy, vẫn đang tráng niên.

Quân thần hai người mang đến rượu ngon món ngon, thấy Hoàng Thiên, Hắc Thiên càng ngày càng lanh lợi, còn có thể trao đổi, bọn hắn rất kinh ngạc.

Trần Lễ bị Thuận Thiên hoàng đế bày mưu đặt kế nói về việc lớn gần đây.

Phụng Thiên hoàng triều đã thật lâu không có tiến đánh Đại Cảnh, trận đại lục bảo vệ chiến này tựa hồ dùng Đại Cảnh, Đại Tề thắng lợi chấm dứt, Đại Cảnh cũng không dễ tiếp tục tiến đánh Phụng Thiên hoàng triều, chủ yếu là quá xa, cần vượt qua vùng biển, một khi đi sâu quá mức nguy hiểm.

Hiện tại trọng tâm Đại Cảnh thả ở trên phát triển Đông châu.

Khương Trường Sinh nghe, tâm tư đều ở bên trên rượu ngon, rượu này sinh ra từ Đông châu, dùng hoa quả đặc sản nơi đó ủ chế, do một bộ lạc cống lên, cầu bình an.

Tâm tư Thuận Thiên hoàng đế không ở trong lời Trần Lễ kể, hắn nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, Hắc Thiên, không biết suy nghĩ cái gì.

Từ khi dùng vỏ trứng xà nhân, yêu lực ba yêu tăng mạnh, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng khó được không vui đùa ầm ĩ, chuyên tâm luyện công.

Đợi Trần Lễ nói xong, Khương Trường Sinh mới mở lời:

- Đừng xem, mèo của ta cũng không thể giúp ngươi chinh chiến.

Nghe vậy, Thuận Thiên hoàng đế xấu hổ cười một tiếng.

Trần Lễ cũng nhịn không được.

Thuận Thiên hoàng đế giả khục một tiếng, nói:

- Mục tiêu tiếp theo của Đại Cảnh là toàn lực tấn thăng thành khí vận hoàng triều, khí vận hoàng triều có thể thôi động khí vận thành trận, tăng lên chiến lực quân đội trên diện rộng, từ khi chúng ta chiếm lĩnh Đông châu, lại có không ít thế lực hải ngoại đến đây giao hảo, thậm chí còn có người cung cấp phương pháp khí vận chi triều tấn thăng, ta muốn…..

Hắn có chút thẹn thùng.

Khương Trường Sinh uống một chén rượu, nói:

- Ta không thể dung nhập vào bên trong khí vận Đại Cảnh, bởi vì võ đạo của ta khác biệt, ta cũng có thể để Diệp Tầm Địch gia nhập.

Diệp Tầm Địch có thiên tư mạnh mẽ, tên này thế mà không có mượn nhờ khí vận tôi thể, Hoang Đạo Thần Nguyên Công cũng rất đặc thù, hấp thu linh khí võ đạo của Đại Cảnh, có thể không dính vào khí vận Đại Cảnh.

Nghe vậy, Thuận Thiên hoàng đế lộ ra nụ cười, nói:

- Đa tạ Đạo Tổ thành toàn!

Diệp Tầm Địch cường đại cỡ nào, một mình hắn đã có thể để khí vận Đại Cảnh tăng vọt.

Thuận Thiên hoàng đế bắt đầu rót rượu cho Khương Trường Sinh, tư thái bắt chẹt cực nhanh, Trần Lễ cười nhìn một màn này, đây là Đại Cảnh, quân vương ở trước mặt Đạo Tổ xưa nay không sĩ diện, mà Đạo Tổ cũng sẽ không làm nhục mặt mũi quân vương, ở chung một mực rất hòa hài.

Một lúc lâu sau, Thuận Thiên hoàng đế cùng Trần Lễ rời đi.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Dã tâm tiểu hoàng đế thật to lớn, đều đánh tới trên đầu chúng ta.

Hoàng Thiên hừ hừ nói:

- Ta cũng sẽ không hiệu lực cho Đại Cảnh, ta về sau muốn làm Yêu Đế.

Nó không biết quan hệ giữa Khương Trường Sinh và Đại Cảnh, dưới cái nhìn của nó, Đại Cảnh đã được tiện nghi rất lớn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thế thì ngươi tốt nhất tu luyện đi, về sau ta thật đúng là có khả năng biến ra một nhánh yêu quân cho ngươi.

Lời vừa nói ra, Bạch Kỳ ba yêu nhìn về phía hắn, Hoàng Thiên càng nhào vào trong ngực hắn, liếm láp lòng bàn tay của hắn, hưng phấn hỏi:

- Chủ nhân, thật chứ?

- Ừm, bất quá ngươi trước tiên cần phải vượt qua chúng nó mới được.

- Mạnh nhất trong bọn họ mạnh bao nhiêu?

- Bát Động Thiên.

- A?

Hoàng Thiên trừng lớn mắt mèo, ngây người, đi đến bên chân Khương Trường Sinh, Hắc Thiên cũng bị dọa sợ.

Bạch Kỳ tựa hồ suy nghĩ cái gì, khó tin nhìn Khương Trường Sinh.

Chẳng lẽ Khương Trường Sinh nói là Diệt Thế thụ?

Diệt Thế thụ có cảnh giới Bát Động Thiên?

Chờ chút.

Chủ nhân sẽ không phải đã thu phục Diệt Thế thụ rồi chứ?

Bạch Kỳ biết rõ tính nết của Khương Trường Sinh, có thể nói lời như vậy, đoán chừng đã thu phục yêu ma Bát Động Thiên.

Nó cẩn thận nhớ lại Khương Trường Sinh khi nào trở lại phòng, nó phát hiện chủ nhân mỗi lần chiến đấu xong đều sẽ trốn vào trong phòng.

Chẳng lẽ là ngày thứ hai hai người Trình Mãnh rời đi?

Nhanh như vậy…

Mặc dù đã không phải lần đầu tiên bị Khương Trường Sinh chấn kinh, nhưng lần này nó vẫn thất thố từ đáy lòng, Khương Trường Sinh thấy thế mừng thầm.

Chương 448: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (2)

Khương Trường Sinh căn dặn nói:

- Việc này khó lường nên không nên nói cho bất kỳ kẻ nào, ai dám nói…

Hắn đặt tay phải ở trên cổ Hoàng Thiên vạch một cái, dọa ba yêu vội vàng cam đoan, tuyệt không nói ra.

Thuận Thiên năm ba mươi lăm.

Đầu tháng ba, xuân ý dạt dào.

Diệp Tầm Địch trở về, Thuận Thiên hoàng đế bảo hắn trở về, chủ yếu là để cho hắn ở kinh thành luyện công, dung hợp cùng khí vận Đại Cảnh, cổ vũ khí vận Đại Cảnh.

- Các ngươi không có nhìn thấy, Phụng Thiên trước đó điều động một tên võ giả Tam Động Thiên tới dò xét, bị ta bắt lấy,

đánh tơi bời một chầu, dọa hắn cũng không dám lại đến, Đại Cảnh có thể được Đông châu, ta lấy công đầu.

Diệp Tầm Địch đắc ý nói, nhưng mà hắn không có đạt được phản hồi trong tưởng tượng.

Đầu sói bỉ ổi như Bạch Kỳ còn chưa tính, hai con mèo yêu làm sao không cho phản ứng?

Hoàng Thiên ồ một tiếng, chuyên tâm luyện công, Hắc Thiên cũng thờ ơ.

Diệp Tầm Địch giả khục một tiếng, nói:

- Đây chính là Tam Động Thiên, các ngươi đi theo bên cạnh Đạo Tổ quá lâu, không biết Tam Động Thiên mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh nói:

- Tốt, đừng làm khó chúng nó, lần này để ngươi dung hợp cùng khí vận Đại Cảnh, ta cũng sẽ không bạc đãi, ta truyền cho ngươi một bộ võ đạo thượng cổ đi.

Lời vừa nói ra, Diệp Tầm Địch quay đầu nhìn về phía hắn, kinh hỉ mà hỏi:

- Thật chứ?

Khương Trường Sinh vẫy vẫy tay, Diệp Tầm Địch tiến đến trước mặt hắn.

Hắn đưa tay ra, ngón trỏ điểm trên trán Diệp Tầm Địch, thi triển Huyễn Thần đồng, truyền thụ Đại Kim Cương Thần Thể cho Diệp Tầm Địch.

Đại Kim Cương Thần Thể chính là sở học của Chu Vô Kỵ võ giả Lục Động Thiên, cũng là võ đạo thượng cổ, cực kỳ cường đại, kém chút chế trụ Kim Lân ngọc diệp, đủ để thấy võ công này cường đại.

Mấy tức sau, Khương Trường Sinh thu tay lại, Diệp Tầm Địch mãnh liệt thức tỉnh.

- Đại Kim Cương Thần Thể…. Nguyên lai một trong thập đại thần thể thượng cổ Đại Kim Cương Thần Thể là luyện ra được…..

Diệp Tầm Địch giương mắt, sùng bái nhìn về phía Khương Trường Sinh, hắn không hỏi công pháp này từ đâu tới, trong lòng chỉ có cảm kích.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Thượng cổ thập đại thần thể có cái nào?

Diệp Tầm Địch trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng, trước mắt chỉ biết là Võ Đạo thánh thể, Đại Kim Cương Thần Thể, Đại Nhật thần thể, Đại Nhật thần thể có thể hấp thu ánh nắng thối luyện thể phách, đại thành có thể hóa thân thành mặt trời, cũng không biết thực hư.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau dó phất tay ra hiệu hắn đi xa một chút.

Diệp Tầm Địch vội vàng đứng lên, đi đến cách đó không xa bắt đầu tĩnh toạ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên tiến tới, hỏi thăm truyền thuyết về tam đại thần thể.

Diệp Tầm Địch trở về, đình viện lại trở nên náo nhiệt.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên nhìn về phía Lâm Hạo Thiên.

Từ khi Lâm Hạo Thiên đạt được truyền thừa của Võ Đế, hắn càng quan tâm Lâm Hạo Thiên, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ quan sát Lâm Hạo Thiên.

Đều đầu tư đến nước này, hắn cũng không thể để Lâm Hạo Thiên chết.

Vừa nhìn, hắn đã thấy Lâm Hạo Thiên đang bị truy sát.

Phía dưới trời xanh, Thiên Thương lôi ưng vỗ cánh đi nhanh, Lâm Hạo Thiên máu me đầy mặt đứng bên trên lưng chim ưng, tay cầm một thanh trường kích, không ngừng vung vẩy, từng đạo chân khí hóa thành lưỡi đao giết về phía sau.

Chỉ thấy một tên nam tử áo lam đang đuổi theo ở đằng sau, khuôn mặt hắn lạnh lùng, dễ dàng tránh né mỗi một công kích của Lâm Hạo Thiên.

- Tiểu tử, tiếp nhận truyền thừa của Võ Đế mà chỉ có chút năng lực ấy?

Nam tử áo lam lạnh lùng nói, trong lời nói tràn ngập mỉa mai.

Lâm Hạo Thiên giận dữ, tay phải cầm kích, tay trái nắm thành quyền, mắng:

- Ngươi đã muốn nhìn lực lượng của Võ Đế, ta sẽ không khách khí.

Khi nói chuyện, hữu quyền của hắn toát ra hắc bạch nhị khí, lượn lờ nắm đấm, tựa như không gian vòng xoáy, cực kỳ quỷ dị.

Tiếng nói vừa ra, hắn đánh ra một quyền.

Oanh!

Khói đen, khí trắng quấn giao, hình thành cột khí khủng bố lao thẳng tới nam tử áo lam, tốc độ cực nhanh, vượt xa chân khí, nam tử áo lam cả kinh động dung, né tránh, biển mây rất lớn phía sau bị tách ra.

Lâm Hạo Thiên tiếp tục huy quyền, nam tử áo lam tốc độ cao tránh né, nhưng vẫn bị quẹt vào má phải, gương mặt trong nháy mắt bị ăn mòn, hiển lộ ra xương trắng, dọa hắn vận công chữa thương.

Thấy này, Lâm Hạo Thiên mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Bất Bại Luân Hồi quyền lợi hại như thế, đây mới là chiêu võ học thứ nhất, võ học phía sau còn mạnh cỡ nào?

Thừa dịp nam tử áo lam dừng lại, Thiên Thương lôi ưng lần nữa gia tốc, cấp tốc kéo dài khoảng cách.

- Đối phương vậy mà có thể tìm tới hải đảo kia, có thể sau lưng là thế lực lớn hay không? Hắn khác biệt với Kim Thân cảnh bình thường, rõ ràng mạnh hơn, nếu không phải tập được Bất Bại Luân Hồi Kinh, sợ là ta sẽ chết ở trong tay hắn.

Lâm Hạo Thiên yên lặng suy nghĩ, trong lòng cảnh giác.

Từ khi bị Thẩm Lan tông truy sát, hắn sợ đánh xong nhỏ, tới già, lại đến một đám, quá tra tấn người.

Đúng lúc này, nam tử áo lam bỗng nhiên kéo tới, cả người hắn có khí diễm vòng quanh, rõ ràng thi triển một loại võ công mạnh mẽ nào đó, nửa gương mặt của hắn đã biến thành khô sọ cực kỳ doạ người, chỉ còn lại có tròng mắt, nhưng cặp mắt của hắn vẫn tràn ngập sát ý.

- Tiểu tử thúi, ngươi dám hủy gương mặt của ta, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.

Nam tử áo lam giận dữ hét, Lâm Hạo Thiên lần nữa huy quyền, nam tử áo lam cấp tốc vung tay áo, bên trong tay áo bay ra ba thanh phi đao, mang theo chân khí mạnh mẽ ngăn cản hắn huy quyền.

Lâm Hạo Thiên vô ý thức quay người, tránh thoát phi đao.

Nam tử áo lam đánh một chưởng lên trên lồng ngực của hắn, đánh cho hắn phun máu ngã bay ra ngoài.

Nam tử áo lam một cước đạp trên lưng Thiên Thương lôi ưng, lực lượng cường đại chấn động đến Thiên Thương lôi ưng rơi xuống, hắn đáp xuống, truy sát Lâm Hạo Thiên.

Đúng lúc này, hắn thấy phía dưới Lâm Hạo Thiên trống rỗng xuất hiện một hư ảnh màu lam, một tay tiếp được Lâm Hạo Thiên.

Chương 449: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vị (1)

Lâm Hạo Thiên vô ý thức quay đầu nhìn lại, đưa mắt thoáng nhìn đạo tâm thần chỉ của Khương Trường Sinh, tư thái của hư ảnh màu lam để tâm thần Lâm Hạo Thiên kéo căng.

Hắn vội vàng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đạo tâm thần chỉ bình tĩnh nói:

- Người bảo hộ ngươi.

Tiếng nói vừa ra, hắn buông Lâm Hạo Thiên xuống, tay phải nâng lên, cách không khẽ hấp, hút Thiên Thương lôi ưng đang sa xuống đến bên cạnh.

Lâm Hạo Thiên quan sát tỉ mỉ thân hình của hắn, kích động lên, hưng phấn nói:

- Tiền bối!

Đạo tâm thần chỉ ngẩng đầu nhìn lại, xa xa nhìn chằm chằm nam tử áo lam.

Nam tử áo lam như lâm đại địch, trầm giọng quát:

- Các hạ là người nào, vì sao giả thần giả quỷ?

Đạo tâm thần chỉ bình tĩnh nói:

- Từ bỏ đi, tập võ không dễ, chớ tìm cái chết.

Thấy đối phương chẳng qua là Kim Thân cảnh, Khương Trường Sinh lười nhác giết.

Hắn cũng không sợ nuôi hổ gây họa, thế lực sau lưng đối phương cũng là một cái cấp bậc cùng Vô Cực hải minh, hắn có thể dễ dàng trấn áp, nếu đối phương chấp mê bất ngộ, vừa hay để hắn kiếm sinh tồn ban thưởng.

Nam tử áo lam lộ ra vẻ mặt âm trầm, lâm vào trong giằng co, đối phương xuất quỷ nhập thần, còn chưa hiển lộ chân thân, thật sự khiến cho hắn suy nghĩ không thấu, nhưng trực giác nói cho hắn biết thực lực của đối phương tất nhiên khủng bố.

Lâm Hạo Thiên kêu lên:

- Tiền bối, nếu buông tha hắn, nói không chừng sẽ phái người tới truy sát ta.

Đạo tâm thần chỉ trả lời:

- Thế đến lúc đó ngươi lại giết hắn, đây xem như tôi luyện của ngươi.

Đối thoại của hai người thật sâu kích thích đến nam tử áo lam.

Võ Đế truyền thừa bị Lâm Hạo Thiên chiếm lấy, toà tượng đá kia đã sụp đổ, hắn không cách nào lại nhận được truyền thừa của Võ Đế, mà lại hắn còn bị Lâm Hạo Thiên hủy dung nhan, muốn hắn dễ dàng buông tha, hắn thật sự không cam tâm.

Đạo tâm thần chỉ nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ về phía hắn.

Nam tử áo lam bị dọa đến quay người chạy trốn.

Lâm Hạo Thiên mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng mặt vẫn lộ nụ cười, hắn phấn khởi nói:

- Tiền bối, hắn sở dĩ truy sát ta là bởi vì ta thu được truyền thừa của Võ Đế, Bất Bại Luân Hồi Kinh, ngài muốn học không, ta chỉ cho ngài.

Khương Trường Sinh nhiều lần cứu hắn, đã là thân nhân quan trọng nhất trong lòng hắn, cho nên hắn không giữ lại chút nào, hắn cảm giác mình cũng nên hồi báo tiền bối.

Đạo tâm thần chỉ nói:

- Dạy ta trong mộng đi, ta trước đưa các ngươi rời đi, tìm địa phương dưỡng thương.

Đối với Võ Đế truyền thừa, hắn sẽ không từ chối.

Cho dù hắn không học, cũng có thể cho người khác học.

Đạo tâm thần chỉ mang theo bọn hắn cấp tốc rời đi, rất nhanh tìm tới một hải đảo.

- Hai tượng đá khác còn không?

Đạo tâm thần chỉ hỏi.

Lâm Hạo Thiên đang tĩnh tọa chữa thương mở to mắt, nói:

- Không còn nữa, ta tiếp nhận truyền Võ Đế thừa xong, ba tượng đá liền vỡ vụn, Cự Giải kia cũng bạo động, may mắn ta chạy nhanh.

Hắn âm thầm kinh ngạc tán thán Khương Trường Sinh mạnh mẽ, không nghĩ tới chi tiết ở chỗ hang động của hắn mà đối phương cũng biết.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong lòng có chút tiếc nuối, bỏ qua truyền thừa yêu tộc, Thú tộc.

.....

Tháng chín, Diệp Tầm Địch lợi dụng khí vận Đại Cảnh thối luyện thể phách, tu hành Đại Kim Cương Thần Thể, bước vào đại môn, thực lực tăng mạnh, hắn cũng triệt để dung nhập vào

bên trong khí vận Đại Cảnh, dẫn đến khí vận Đại Cảnh tăng vọt.

Quá trình tăng vọt này kéo dài, Thuận Thiên hoàng đế cả ngày cười đến không ngậm miệng được, hắn thân là hoàng đế vận triều, cảm giác khí vận sâu nhất.

Hắn không có keo kiệt, sắc phong Diệp Tầm Địch làm Trấn Hải đại thần tướng, hưởng thụ bổng lộc Nhị phẩm, lại không nắm giữ binh, nhưng chiếu cáo thiên hạ, cho đủ Diệp Tầm Địch mặt mũi.

Bách tính một trăm bốn mươi chín châu Đại Cảnh phấn chấn, trong thánh chỉ công khai cảnh giới võ đạo cùng lai lịch của Diệp Tầm Địch.

Võ lâm minh chủ Thiên Hải, Nhị Động Thiên.

Võ lâm Đại Cảnh vì thế mà chấn động.

Đối với Diệp Tầm Địch, đại bộ phận võ giả đều cho rằng hắn chết rồi, chết ở trước Long Khởi quan, không nghĩ tới Đạo Tổ lưu lại hắn còn sống.

Lại thêm Kiếm Thần, thế nhân đều cho rằng Đạo Tổ sở dĩ không giết bọn hắn, chính là vì lưu lại vũ lực mạnh mẽ cho Đại Cảnh.

Trong lúc nhất thời, lúc Diệp Tầm Địch nổi danh, Đạo Tổ cũng bị người nói chuyện say sưa, tốc độ giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng trưởng bắt đầu tăng lên.

Trong đình viện.

Diệp Tầm Địch ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, cùng nhau nhìn Dương Chu cùng Thập Bát Tinh Túc luận bàn bên ngoài đình viện, hai bên chỉ so công phu quyền cước, Dương Chu đơn đấu mười tám người, ổn thỏa chiếm thượng phong.

Võ giả không giống với Tu Tiên giả, mặc dù cảnh giới cao, cũng cần quyền cước công pháp, bởi vì ưu thế võ giả là ở thể phách mạnh mẽ, tinh chuẩn đả kích đến kẻ địch, cũng có thể tiết kiệm chân khí, tiến hành chiến đấu thời gian dài.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Tiểu tử này luyện Đại Kim Cương Thần Thể còn nhanh hơn ta.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn dù sao cũng tu hành công pháp này sớm hơn ngươi.

Không chỉ Dương Chu đang luyện Đại Kim Cương Thần Thể, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng đang luyện, Khương Trường Sinh cải tiến ra một bộ Đại Kim Cương Thần Thể thích hợp yêu tộc, lực lượng thể phách của hai con mèo càng ngày càng tăng.

Bạch Kỳ mặc dù cũng đang luyện, nhưng ngộ tính không bằng mèo, cảnh giới tạm thời lạc hậu.

Đúng lúc này.

Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, nhăn mày.

Hắn không có đứng dậy, tiếp tục quan sát đám người Dương Chu luận bàn.

Thời gian một nén nhang về sau, Khương Trường Sinh mở lời:

- Dẫn bọn hắn đi Võ Phong đi, ta chuẩn bị gặp một người.

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn đứng dậy rời đi.

Hắn đi ra đình viện, kêu đám người Dương Chu dừng, dẫn bọn hắn đi tới Võ Phong.

Đoàn người xuyên qua sương mù, đạp vào thiên kiều giữa hai ngọn núi, Diệp Tầm Địch nhìn thấy đối diện cầu có một bóng người xinh đẹp đang đứng, mày kiếm nhăn lại.

Một nữ tử áo vàng đứng trước vách núi, bình tĩnh nhìn bọn hắn, nàng có dáng người thướt tha, khuôn mặt được cho là khuynh quốc khuynh thành, hai đầu lông mày lộ ra khí khái hào hùng, tóc dài tùy ý tản ra ở sau ót.

Chương 450: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vị (2)

Diệp Tầm Địch gặp thoáng qua nữ tử áo vàng, đưa mắt liếc nhìn nàng, âm thầm kinh hãi.

Hắn vậy mà nhìn không thấu cảnh giới của cô gái này.

Nữ tử áo vàng bỏ qua hắn, Nhị Động Thiên không vào ánh mắt của nàng.

Diệp Tầm Địch dừng bước lại, quay đầu hỏi:

- Xin hỏi cô nương họ gì tên gì?

- Cơ Võ Quân.

Nữ tử áo vàng thốt ra ba chữ này, dậm chân đi đến thiên kiều.

- Cơ Võ Quân?

Diệp Tầm Địch nhíu mày, cẩn thận nhớ lại, hắn chưa từng nghe thấy tên này.

Dương Chu tò mò hỏi:

- Sư phụ, nàng rất nổi danh sao?

Mặc dù Long Khởi quan không ngừng có khách hành hương, hắn cũng chưa từng gặp qua nữ tử khí thế mạnh mẽ như thế, then chốt nhất là cô gái này có dáng dấp rất đẹp.

- Không nổi danh, nhưng nàng rất mạnh, mạnh hơn cả vi sư.

Lời Diệp Tầm Địch để Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc trừng to mắt.

Trong lòng bọn họ, Diệp Tầm Địch là thiên hạ đệ nhị, ngoại trừ Đạo Tổ, vì sao lại có người còn mạnh hơn hắn?

Cũng không lâu lắm.

Cơ Võ Quân xuyên qua từng lớp sương mù, đi vào trong đình viện của Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ ba yêu quay đầu nhìn về phía nàng.

Thấy bên trong sân vườn có yêu thú, còn không chỉ có một, ánh mắt Cơ Võ Quân khẽ thay đổi.

Nàng đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, ôm quyền nói:

- Đa tạ ân cứu giúp của tiền bối.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Không có ta, ngươi cũng có thể chạy thoát, ta chẳng qua là để ngươi khỏi bị trọng thương thôi.

Nghe vậy, con ngươi Cơ Võ Quân co rụt lại, không nghĩ tới đối phương vậy mà xem thấu lực lượng nàng ẩn giấu.

Khương Trường Sinh thật ra cũng rất bất đắc dĩ, không nghĩ tới mình vẫn bị đối phương tìm tới.

Cơ Võ Quân chính là kim giáp nữ tử hôm đó, dỡ xuống chiến giáp, nàng không có như vậy phong mang tất lộ, nhưng vẫn như cũ để cho người ta không thể coi thường.

Nếu đối phương đã tìm đến trước mặt, Khương Trường Sinh biết giấu diếm không có ý nghĩa, dứt khoát hào phóng thừa nhận.

- Dọc theo con đường này, ta cũng thăm dò được sự tích của ngài, tiền bối vì đồ đệ mà thủ hộ giang sơn một triều, quả nhiên nghĩa bạc vân thiên.

Cơ Võ Quân một mặt khâm phục nói.

Đạo Tổ giải quyết Diệt Thế thụ liền yên lặng rời đi, giấu công tích và tên, này ở cực kỳ hiếm thấy trên biển.

Sở dĩ cảm thấy là Đạo Tổ, là bởi vì chỉ có Đạo Tổ phù hợp với sự mạnh mẽ kia.

Đã giao thủ cùng Diệt Thế thụ, nàng rõ ràng nhất Diệt Thế thụ mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh nói:

- Mong rằng cô nương chớ nói việc này ra ngoài, ta thanh tĩnh đã quen, không muốn để cho thế nhân có quá nhiều yêu cầu đối với ta.

- Quá nhiều yêu cầu?

Cơ Võ Quân lặp lại, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, đi theo cảm khái nói:

- Đúng vậy, một khi bảo hộ quá lâu, người được bảo hộ sẽ sinh ra ỷ lại, mà một người đứng ở phía trước cũng không có đường lui nữa.

Khương Trường Sinh không rõ ràng nàng nói tới ai, nhưng hắn là có quan hệ với Thánh triều.

Hắn tính qua chỗ dựa của Cơ Võ Quân, không ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống, dĩ nhiên chính là Thánh triều.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Cô nương, ngươi thật chỉ tới nói lời cảm tạ?

Cơ Võ Quân nói:

- Tiền bối có nguyện đi Thánh triều? Dùng thực lực của ngài, tất có thể nhận được đến đãi ngộ cực tốt, ta sẽ giúp ngài tranh thủ khí vận tướng vị, để ngài hưởng thụ đại khí vận của Thánh triều.

Đi Thánh triều?

Làm sao có thể.

Khương Trường Sinh nói:

- Bây giờ đại kiếp sắp nổi lên, ta không rõ ràng thực lực của ta có thể làm ra bao nhiêu cống hiến cho Thánh triều, cho nên ta chỉ muốn thủ hộ địa phương ta để ý, bây giờ trên biển đã xuất hiện loạn tượng, nếu như ta rời đi, chỉ sợ Đại Cảnh khó mà dừng chân.

Cơ Võ Quân cũng biết việc này, nàng nói:

- Ta biết được, theo lời Võ Đế đảo, bọn hắn thờ phụng khí vận tiên đoán, cảm thấy Thánh triều đã mất Thiên Mệnh, Võ Đế sinh ra ở hải dương, cũng trách không được bọn hắn, bọn hắn xác thực cũng từng góp sức, bất quá, ta muốn tiền bối đi Thánh triều cũng là suy nghĩ cho sau này, ngày sau Thánh triều sụp đổ, khí vận phá toái, nếu như ngài có khí vận tướng vị, sẽ được chia một phần khí vận của Thánh triều, đây cũng có thể trợ giúp Đại Cảnh phát triển.

Khương Trường Sinh còn tưởng rằng nàng nhất định phải ép mình ra sức cho Thánh triều, hiện tại xem ra, nàng cũng cảm thấy Thánh triều sắp vong.

- Được rồi, võ đạo của ta không cần khí vận, đa tạ cô nương có ý tốt.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói.

Cơ Võ Quân ý vị thâm trường nói:

- Không cần khí vận, thiên tư nói rõ tiền bối còn chưa hoàn toàn thực hiện, tạm thời không có gặp được bình cảnh, tư chất như vậy rất có phong phạm của Võ Đế.

Khương Trường Sinh không nói tiếp.

Bạch Kỳ ba yêu cũng không có phản ứng bao nhiêu, chúng nó không có cảm xúc quá lớn đối với Võ Đế, cảm thấy Đạo Tổ làm sao cũng nên là nhân vật phía trên Võ Đế, Võ Đế cũng là thống nhất nhân tộc, mà Đạo Tổ có thể thống nhất nhân tộc, yêu tộc, thành lập thịnh thế trước nay chưa từng có.

Cơ Võ Quân lại nhắc đến một số việc, đều liên quan tới Thánh triều, Võ Đế đảo, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe.

Hàn huyên một hồi lâu, Cơ Võ Quân đứng dậy rời đi, trước khi đi, nàng ý vị thâm trường nói:

- Đại tranh chi thế trước nay chưa có sắp đến, Võ Đế đảo tiên đoán không chỉ là Võ Đế xuất hiện, vạn tộc sắp hiện, võ đạo cũng sẽ khai chi tán diệp, nhưng người và yêu chính là kẻ thù truyền kiếp, không đội trời chung, mong rằng Đạo Tổ chớ có mềm lòng.

Nhìn nàng tan biến trong sương mù bên ngoài đình viện, Bạch Kỳ khinh thường.

Hoàng Thiên kêu lên:

- Yêu và người dựa vào cái gì phải nhất định phải không đội trời chung?

Hắc Thiên cũng ồn ào theo.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Bởi vì nàng không đủ mạnh, Thánh triều cũng không đủ mạnh.

Nếu một ngày kia, Tiên đạo của hắn đại thành, đánh tan xiềng xích thế giới võ đạo, xây dựng Tiên đạo, có thể phong người cùng yêu bên người làm tiên thần, cộng trị thiên hạ, mặc dù

hai tộc không thể triệt để hòa thuận, nhưng cũng có thể giảm bớt mâu thuẫn và sát lục.

Bất quá Cơ Võ Quân nói tới vạn tộc sắp hiện là có ý gì, thiên hạ này còn ẩn giấu đi rất nhiều chủng tộc?

Chương 451: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (1)

Thuận Thiên năm ba mươi sáu.

Lại là một mùa xuân đi qua, tin tức Diệt Thế thụ bị diệt trừ bắt đầu truyền ra ở trên biển, dẫn tới võ giả các vùng biển bàn tán sôi nổi.

Lâm Hạo Thiên mà Khương Trường Sinh quan tâm cũng đã đạp vào con đường đi tới Đại Cảnh, nam tử áo lam trước đó gặp phải tạm thời không có dẫn người đuổi giết hắn.

Khương Trường Sinh thật ra có thể dùng Kim Lân ngọc diệp đưa Lâm Hạo Thiên đến Đại Cảnh, nhưng như vậy sẽ phí phạm mệnh cách của Lâm Hạo Thiên, đoạn đường này lịch luyện để Lâm Hạo Thiên thuế biến, hắn cũng dần dần hưởng thụ mạo hiểm.

Một bên khác, Mộ gia cũng giống như thế, đi ra hải dương nhiều năm, đệ tử Mộ gia đã thiếu đi bao la mờ mịt, chỉ có vô hạn chờ đợi về tương lai tiến vào trên đường phía trước, Mộ gia cũng đang dần mạnh hơn.

Khương Trường Sinh chờ mong thịnh thế lúc Mộ gia đến Đại Cảnh, Mộ gia cũng đang mong đợi Đại Cảnh.

Một năm này, Đại Cảnh nghỉ ngơi lấy lại sức, khuếch trương Vận Bộ, đưa khí vận Đại Cảnh đến Đông châu.

Đông châu cũng thành lập không ít thành trì cùng với Võ phủ, thông qua Võ phủ, người của các bộ lạc bắt đầu tiến vào Đại Cảnh tập võ, Đông châu cùng Đại Cảnh dần dần dung hợp.

Đại Tề cũng không có nhàn rỗi, vùng biển hướng bắc Đông châu, bọn hắn điên cuồng công chiếm hải đảo, dẫn đến bản đồ hải dương không ngừng khuếch trương, đối với chuyện này, Thuận Thiên hoàng đế không có ngăn cản, chỉ cần không xuôi nam, hắn có thể dễ dàng tha thứ.

Ngay sau đó, mục tiêu của Đại Cảnh là tấn thăng hoàng triều.

Phụng Thiên hoàng triều thì giống như biến mất, không còn có xuất hiện trong tầm mắt của Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh bình thường ngoại trừ tu luyện, cũng sẽ tốn thời gian quan tâm Đạo Giới.

Diệt Thế thụ cắm rễ trên đại lục Đạo Giới, nó đã đã quen biết với Lạc Đà, Thái Tuế, Doanh Ngư, đến mức Bạch Long, vẫn đợi ở bên trong Hóa Long trì hưởng thụ linh thủy tẩy lễ.

Khương Trường Sinh sở dĩ quan tâm Đạo Giới, chủ yếu là quan tâm hai vị xà nhân.

Hai tiểu gia hỏa thật không đơn giản, thân thể có khả năng tự động hấp thu linh khí, chuyển hóa làm yêu lực thích hợp sinh tồn tại thế giới võ đạo, hiệu suất đều cao hơn dị thú khác.

Thấy bọn hắn, Khương Trường Sinh đều sẽ nghĩ tới Nữ Oa, Phục Hi trong thần thoại Hoa Hạ, thế là bắt chước ban tên cho, thiếu nữ xà nhân tên Thái Oa, thiếu niên xà nhân tên Thái Hi.

Thái Oa, Thái Hi không có lệ khí của Hung thú, cũng không có tàn nhẫn của yêu thú, đại bộ phận thời gian, cảm xúc của bọn hắn không có biến động, lưu luyến ở trong rừng cây, đi sau phát hiện ở Bạch Long bên trong Hóa Long trì, dần dần, vậy mà thành lập tình cảm.

Bạch Long ngày ngày ngâm mình ở bên trong Hóa Long trì, rất nhàm chán, nên thường xuyên đùa Thái Oa, Thái Hi, dưới sự dạy bảo của nó, linh trí hai vị xà nhân cũng tăng lên tốc độ cao, điểm này thì Diệt Thế thụ không bằng, Diệt Thế thụ mặc dù sẽ miệng nói tiếng người, nhưng đại bộ phận thời điểm đều giữ yên lặng, tính cách như thế.

Tháng ngày cứ như vậy đi qua.

Thoáng chớp mắt, đã năm năm trôi qua.

Thuận Thiên năm bốn mươi mốt, trong kinh thành, đại điển tế trời sắp bắt đầu, do thừa tướng Trần Lễ chủ trì, sau khi tế thiên thành công, Đại Cảnh sẽ tấn thăng thành khí vận hoàng triều, đại điển sẽ bắt đầu ngay tháng sáu.

Hiện tại là mới đầu tháng hai.

Kinh Thành vô cùng náo nhiệt, mặc dù đã xây dựng thêm đường, vẫn là ngựa xe như nước, các triều Long Mạch đại lục đều điều động sứ thần đến đây chúc mừng, bao gồm cả Đại Tề

hoàng triều, Thiên Hàn vương triều ở bên trong, Thiên Hải cùng với Đông Hải, Đông châu các vùng cũng có người đến đây chúc mừng.

Trận đại điển tế trời này còn muốn to lớn hơn với đại điển lập vận triều mấy chục năm trước.

Những trong năm này, Đại Cảnh hiện ra rất nhiều thiên tài, nhân vật phong vân, thậm chí còn sinh ra một vị Càn Khôn cảnh, chính là một người trong bộ hạ cũ của Nhân Vương sau này đi theo Thuận Thiên hoàng đế.

Đại Cảnh đã xưa đâu bằng nay.

Biểu hiện trực quan nhất là giá trị hương hỏa của Đại Cảnh đã đi đến ba trăm bảy mươi vạn, tăng trưởng ra không chỉ gấp hai, ngoại trừ khí vận Diệp Tầm Địch ra, thực lực bản thân Đại Cảnh tăng trưởng cũng hết sức khả quan.

Đại Cảnh đang thay đổi mạnh, Phụng Thiên hoàng triều cũng đang thay đổi mạnh.

Giá trị hương hỏa của Phụng Thiên hoàng triều vậy mà đã đi đến ba mươi triệu.

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong Phụng Thiên hoàng triều lần nữa đột kích.

Trong đình viện, Thanh Nhi đang hồi báo cho Khương Trường Sinh tình huống Long Khởi quan.

Đệ tử Long Khởi quan đã vượt qua số lượng năm vạn, đây là tình huống cố ý khống chế, không tính Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc, Thần Nhân đã vượt qua mười vị, tất cả đều là lão đệ tử, vượt qua năm mươi tuổi, bọn hắn ở trước mặt Khương Trường Sinh một trăm năm mươi lăm tuổi, lại chênh lệch số bối.

Đối với Long Khởi quan, Khương Trường Sinh chẳng quá quan tâm, ngược lại có Thanh Nhi chưởng khống.

Thanh Nhi cũng là Thần Nhân, sống đến một trăm năm mươi tuổi không khó, nếu tiến thêm một bước, lại có thể tiếp tục chấp chưởng Long Khởi quan.

- Đạo Tổ, hải dương phương Nam xuất hiện vòng xoáy thần bí, bên trong vậy mà toát ra một mảnh quần đảo, dẫn tới rất nhiều môn phái tiến đến dò xét, Phù Nguyệt thế gia, Chân Long tự mời Long Khởi quan cùng nhau tiến đến, ta chuẩn bị để Dương Chu, Hoang Xuyên tiến đến, ngài thấy thế nào?

Thanh Nhi thận trọng hỏi.

Năm ngoái Hoang Xuyên thành tựu Kim Thân cảnh, danh chấn võ lâm, bây giờ đang nhàn rỗi.

Khương Trường Sinh nói:

- Cứ đi đi, để các đệ tử tăng một chút kiến thức cũng tốt.

Thanh Nhi yêu thích nhếch lông mày, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Sau khi Thanh Nhi rời đi, Khương Trường Sinh nhìn về phương xa, khóe miệng khẽ nhếch.

Bạch Kỳ nhìn thấy nét mặt của hắn, tò mò hỏi:

- Chuyện gì để ngài cao hứng như vậy?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không có gì, chỉ là có người kiềm chế không được.

Tế thiên đại điển năm nay có trò hay để nhìn.

Phụng Thiên hoàng triều, trong hoàng cung.

Phụng Thiên thiên tử đang đánh cờ với Kiếm Chủ, chẳng qua là tâm thần hắn không yên, lông mày một mực nhíu lại.

Chương 452: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (2)

Kiếm Chủ mở miệng hỏi:

- Bệ hạ, là đang lo lắng chuyện Đại Cảnh?

Phụng Thiên thiên tử để cờ xuống, thở dài nói:

- Không sai, mặc dù đã trù bị nhiều năm, kế hoạch nghiêm mật, nhưng Đại Cảnh có Đạo Tổ, khiến cho trẫm không có nắm bắt tuyệt đối.

Kiếm Chủ nói:

- Thiên Cung tiền bối từ Thánh triều trở về, cảnh giới của hắn đã đi đến mức độ không thể tưởng tượng, lại thêm một đám cao thủ điều động khí vận, Đại Cảnh tất không thể thành tựu hoàng triều, ngài không cần lo lắng, Đạo Tổ mạnh hơn cũng có hạn.

Ánh mắt Phụng Thiên thiên tử băng lãnh, nói:

- Thiên Cung tiền bối xác thực mạnh mẽ, không hổ là võ giả cái thế có thể sống sót từ trên chiến trường Thánh triều, nhưng mời hắn ra tay, Phụng Thiên cũng phải bỏ ra cái giá khổng lồ.

Kiếm Chủ yên lặng, hắn không có tư cách đàm luận việc này, trong lòng hắn nghĩ vẫn nhớ mong vị Thánh Võ kiếm ý kia của Đại Cảnh.

Phụng Thiên thiên tử lần nữa mở lời:

- Thiên tư Kiếm đạo vủa Thái Tử như thế nào?

Kiếm Chủ trả lời:

- Rất không tệ, bất quá so với Kiếm đạo, hắn càng thích hợp võ đạo khác, nghe nói thái tử điện hạ muốn một mình sáng tạo một môn võ đạo, bệ hạ vì sao không ủng hộ?

Phụng Thiên thiên tử khẽ nói:

- Võ đạo của hắn là khí vận chi đạo, nếu vô ý, khí vận Phụng Thiên sẽ bị hắn ảnh hưởng, còn đến mức nào?-.

Nhắc đến việc này, hắn hết sức nổi nóng, rất khó chịu.

Kiếm Chủ nói:

- Không thể không nói ý nghĩ của hắn rất không tệ, tập hợp lực lượng khí vận vào bản thân, thỉnh động lực lượng hoàng triều, nếu võ đạo của hắn đã thành thục, Đạo Tổ tất nhiên phải chết, lực lượng tập hợp một thân, khó có thể tưởng tượng võ lực của hắn sẽ đi đến mức độ không thể tưởng tượng như thế nào.

Phụng Thiên thiên tử không có lên tiếng, mà một lần nữa cầm lấy quân cờ, nặng nề mà nện xuống.

Thế cục ván cờ trong nháy mắt thay đổi.

.....

Tháng sáu cấp tốc đến.

Kinh Thành gia tăng số lượng lớn thủ vệ, chuẩn xác mà nói, toàn bộ Ti Châu đều tiến vào trạng thái canh gác.

Hôm nay, tế thiên đại điển của Đại Cảnh sắp diễn ra.

Trước cổng chính hoàng cung, hạ thần đến hàng vạn mà tính đã xếp hàng chờ đợi, đường đi thì bị đứng đầy, bên trên hết thảy lầu các, phủ đệ đình viện đều đứng đấy thân ảnh Bạch Y vệ.

Khương Trường Sinh lười nhác không có luyện công, mà ở trong đình viện chuyển động gân cốt.

Gặp hắn làm ra động tác, Diệp Tầm Địch chấn động hổ khu.

- Đạo Tổ, chẳng lẽ Phụng Thiên muốn tới đánh lén? Cũng đúng, nếu bỏ mặc Đại Cảnh thành tựu hoàng triều, Phụng Thiên nhất định phải chết.

Diệp Tầm Địch phấn khởi hỏi.

Hắn cực kỳ hiếu chiến, Khương Trường Sinh hiếu chiến là vì sinh tồn ban thưởng, hắn hiếu chiến chỉ là hiếu chiến đơn thuần.

Khương Trường Sinh nói:

- Xác thực sẽ đánh lén, nhưng cũng không phải sẽ hiện thân, ngươi nhìn cho thật kỹ đi, đối phương rất mạnh, ngươi không phải là đối thủ.

Diệp Tầm Địch cũng không có bị đả kích, cường giả dám đến Kinh Thành tất nhiên là đi tới phía Đạo Tổ, tuyệt không phải hắn có thể địch, hắn vẫn phải có chút tự hiểu lấy mình.

Lần trước là một đám cường giả Vô Cực hải minh, lần này lại là cao thủ mạnh cỡ nào?

Diệp Tầm Địch suy nghĩ mình năm đó, cảm khái vạn phần, hắn hiện tại xem như hiểu rõ, năm đó hắn sở dĩ có thể còn sống sót, là bởi vì hắn chẳng qua là luận võ luận bàn, nếu như

ai dám ra tay với bách tính Kinh Thành, tất nhiên sẽ chết, cảnh giới mạnh hơn đều phải chết.

Cùng lúc đó.

Phương bắc Đại Cảnh, trung bộ, nơi vô chủ, dãy núi sừng sững, thương mang đại khí.

Phía trên một đỉnh núi, lần lượt từng bóng người đứng ở bên bờ vực, cầm đầu là một nam tử người mặc áo đen viền tím, tay trái hắn chắp ra sau ngang thắt lưng, tay phải vuốt ve ban chỉ trên ngón tay cái, nhìn kỹ lại, áo bào dưới của hắn có một bộ chiến giáp màu đen.

Thiên Cung Ngục, cái thế cường giả Phụng Thiên thiên tử mời tới.

Những người khác bên cạnh đều là cao thủ của Phụng Thiên, yếu nhất cũng là Càn Khôn cảnh, có tới ba mươi người, tất cả đều trận địa sẵn sàng đón quân địch.

- Tiền bối, canh giờ sắp đến, nơi đây cách Kinh Thành vô cùng xa xôi, chúng ta không sớm ra tay?

Một lão giả cung kính hỏi.

Vẻ mặt Thiên Cung Ngục đạm mạc, nói:

- Không vội, đợi khí vận Đại Cảnh tăng vọt lại ra tay cũng được, mà khi đó mới có thể cho Đại Cảnh một kích trí mạng, để vận triều này sụp đổ.

Tiếng nói vừa ra, tay phải đang dừng ở trên ban chỉ bên ngón tay cái bắn ra hào quang, một thanh đại cung bay ra ngoài, bị tay trái của hắn nắm chặt, một cây trường thương cũng xuất hiện theo.

Tay trái hắn nắm cung, tay phải nắm trường thương, đại cung chính là do một loại gỗ nào tạo thành, mặt ngoài khắc đầy hoa văn huyền bí, so với người còn cao hơn một chút, mà trường thương thì toàn thân hiện lên màu bạc, đầu thương khảm nạm một khỏa bảo thạch màu lam, óng ánh sáng long lanh.

Thấy thế, những võ giả khác đều lộ vẻ mặt chờ mong.

Đối với võ giả Phụng Thiên hoàng triều mà nói, Thiên Cung Ngục chính là thần thoại, lúc võ đạo Phụng Thiên đi đến đỉnh điểm, truyền thuyết Phụng Thiên hoàng triều có thể hùng bá vùng biển, có được hai đại lục, chính là bởi vì có cường giả như Thiên Cung Ngục.

Thiên Cung Ngục vì Phụng Thiên tru sát rất nhiều cường giả, đợi Phụng Thiên triệt để dừng chân, hắn mới vừa rời Phụng Thiên, đuổi theo võ đạo thuộc về mình.

Năm trăm năm đi qua, khi Phụng Thiên hoàng triều thúc thủ vô sách với Đại Cảnh, Thiên Cung Ngục trở về, hết thảy đều lộ ra như mộng ảo, như truyền kỳ.

Thiên Cung Ngục đối với Phụng Thiên cũng giống như Đạo Tổ đối với Đại Cảnh.

Giờ phút này, Thiên Cung Ngục cũng tràn ngập hứng thú về Đại Cảnh Đạo Tổ.

Trở về từ Thánh triều Thiên Nhai, hắn vốn định trở lại Phụng Thiên bế quan dưỡng lão, không nghĩ tới vùng biển phụ cận sinh ra nhân vật như Đạo Tổ.

- Hừ, Đạo Tổ, ta ngược lại muốn xem ngươi có thể đón lấy Phụng Thiên công phạt sắp đến hay không.

Thiên Cung Ngục nhếch miệng, trong mắt đầy vẻ trêu tức.

Theo Thánh triều trở về, hắn đều không để từng hoàng triều vào trong mắt, mặc dù biết được Chu Vô Kỵ Lục Động Thiên có thể đã thể chết trong tay Đạo Tổ, hắn cũng không thèm để ý.

Chương 453: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (1)

- Trẫm kế thừa ý chí Cảnh Đế các triều đại, khai cương khoách thổ, thăm dò hải ngoại, hưng thịnh võ đạo, lập Võ phủ khắp thiên hạ, phát ý chí dương Thuận Thiên…..

- Nay, trẫm trên thuận theo thiên ý, dưới thuận với dân tâm, dùng huyết mạch hoàng thất Khương gia, để cho Đại Cảnh tấn

thăng khí vận hoàng triều, Thiên Thần Địa Chích, thỉnh trợ trẫm cùng trăm triệu con dân Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế đứng trước Nhân Hoàng bia giơ cao khí vận bài, cao giọng tuyên thệ, tiếng nói vang dội vang vọng toàn bộ Kinh Thành, từng người bách tính, võ giả đường đi đều ngừng chân, nhìn về phía hoàng cung.

Vùng trời hoàng cung, biển mây bốc lên, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Khí vận hùng hậu, kinh thiên động địa.

Võ giả thiên hạ đều có thể cảm nhận được quanh người có một loại đồ vật nào đó nhìn không thấy, sờ không được đang vờn quanh, bọn hắn đều hiểu đây là vật gì.

Khí vận.

Đại Cảnh xưa đâu bằng nay, con dân thiên hạ đều đã biết được tầm quan trọng của khí vận, huống chi võ giả, không có người thấp thỏm, ngược lại đều mong đợi nhìn về phía Ti Châu.

Xung quanh Nhân Hoàng bia, Trần Lễ mang theo chúng vận quan của Vận Bộ, dùng công lực bản thân điều động khí vận, vì Đại Cảnh tích lũy khí vận hùng hậu mở ra xiềng xích, trợ Đại Cảnh bay lên.

Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đứng bên vách núi, sương mù không thể che đậy thân ảnh của bọn hắn, bọn hắn ở trên cao nhìn xuống Nhân Hoàng bia trong hoàng cung.

- Chậc chậc, trách không được rất nhiều võ giả hiệu lực cho vận triều, tốc độ khí vận tăng trưởng thật khoa trương.

Diệp Tầm Địch cười nói, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Từ khi dung hợp cùng khí vận Đại Cảnh, hắn nếm được chỗ tốt của khí vận, dựa vào khí vận, tốc độ hắn luyện công tăng lên, tu hành Đại Kim Cương Thần Thể càng dễ hơn hành Hoang Đạo Thần Nguyên Công.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, nói:

- Ta đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc Cảnh Thái Tông lập vận triều, thời gian thật nhanh.

Ngữ khí của nó khó có được phiền muộn.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Cảnh Thái Tông đến cùng là người như thế nào?

Hắn rất tò mò với Khương Tử Ngọc, đến cùng là người như thế nào mới có thể để cho sư phụ đời đời kiếp kiếp thủ hộ giang sơn hắn lưu lại.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng rất tò mò, bởi vì bọn hắn thường xuyên nghe Khương Trường Sinh nhắc về Khương Tử Ngọc.

Bạch Kỳ bắt đầu nói về nhận biết của bản thân đối với Khương Tử Ngọc.

Mặc dù Khương Tử Ngọc cũng ỷ vào võ lực vô địch của Đạo Tổ, nhưng so với hậu đại hoàng đế, Cảnh Thái Tông bá khí không người có thể so sánh, cho dù Thuận Thiên hoàng đế hiện thời Càn Khôn cảnh cũng không sánh được.

Hùng tâm Đại Cảnh thống nhất thiên hạ là từ Cảnh Thái Tông bắt đầu, đến nay bút mực lịch sử vẫn tán dương Cảnh Thái Tông đến cực điểm.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đứng trên tường viện, cầm trong tay Xạ Nhật thần cung, hắn đã nhắm ngay phương Bắc.

- Lần đầu tiên cùng người đối xạ, ngươi cũng đừng khiến ta thất vọng, võ giả Bát Động Thiên à.

Khương Trường Sinh thấp giọng tự nói, ánh mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Cùng lúc đó, bên ngoài Đại Cảnh.

Trên vách núi.

Đám võ giả Phụng Thiên đã ngưng tụ khí vận bản thân, ánh mắt rơi vào trên người Thiên Cung Ngục.

Thiên Cung Ngục nâng đại cung, xem trường thương như mũi tên đặt lên trên dây cung, tay phải kéo dây cung thành đầy tròn.

Oanh!

Khí thế của hắn bùng nổ, chân khí tràn ra bên ngoài, như là liệt diễm màu trắng cháy hừng hực, một thân chân khí tụ hợp vào bên trong trường thương.

- Tụ!

Lão giả trầm giọng quát, hết thảy võ giả cùng nhau biến hóa thủ thế, khí vận trên đỉnh đầu bọn họ bên trên ngưng tụ thành một đầu chim lớn, giương cánh mấy trăm trượng, chim lớn này như Chu Tước, chẳng qua là trên người không có liệt hỏa hừng hực.

Được công lực của bọn hắn gia trì, khí vận thần tước dần dần ngưng tụ, khí thế càng ngày càng mạnh mẽ, cả ngọn núi vì đó mà lay động mãnh liệt, vách núi dưới chân bọn hắn càng sụp đổ, bọn hắn cũng không có rơi xuống, mà lơ lửng giữa không trung.

Thiên Cung Ngục hí mắt, con ngươi lập loè ánh sáng lạnh lẽo, hắn không nhìn thấy tình huống ở Kinh Thành, nhưng hắn chỉ cần cảm thụ khí vận Đại Cảnh là được, bắt tới phía khí vận hùng hậu nhất, một tiễn đánh nát khí vận Đại Cảnh.

- Đạo Tổ, nếu không phải hai triều đối lập, ngươi ta còn có thể đối ẩm một chén, cộng tham võ đạo, đáng tiếc, ngươi cứ nhìn mảnh giang sơn này hóa thành địa ngục nhân gian đi.

Thiên Cung Ngục nói một mình, những võ giả khác nghe được đều thờ ơ, vì Phụng Thiên hiệu lực, lòng của bọn hắn sớm đã chết lặng.

Hủy diệt kẻ địch, tạo phúc con dân của mình, lòng của bọn hắn bình tĩnh.

Khi bên trên Nhân Hoàng bia ngưng tụ ra Khí Vận Chi Long, Thiên Cung Ngục quát:

- Khí vận giúp ta.

Ba mươi vị Phụng Thiên cao thủ cùng nhau huy chưởng chụp về phía hắn, khí vận thần tước khổng lồ chui vào trong cơ thể Thiên Cung Ngục, hai tay Thiên Cung Ngục run rẩy, tay phải đột nhiên buông ra.

Oanh một tiếng.

Trường thương hóa thành mũi tên khủng bố, trong nháy mắt rời khỏi đại cung, khí vận thần tước xuất hiện, dấy lên Xích Diễm, triệt để hóa thành Chu Tước, tựa như trường thương trong nháy mắt hóa thành thần thú Chu Tước, ánh lửa lấp lánh thiên địa, trong chớp mắt, Chu Tước trường thương tan biến tại phần cuối thiên địa, nó nhấc lên gió mạnh thổi ba mươi vị cao thủ lui lại, duy chỉ có Thiên Cung Ngục lù lù bất động.

Hắn nhìn dãy núi phía trước bị nhen lửa, cấp tốc nhóm lửa, ánh lửa lấp lánh trong con mắt hắn, sắc mặt của hắn đầy băng lãnh.

Hắn xoay người sang chỗ khác, mở lời:

- Đi thôi.

Ba mươi vị võ giả gật đầu, dồn dập quay người.

Đúng lúc này, phía sau bọn họ truyền đến cường quang, để thiên địa thất sắc.

Thuận Thiên hoàng đế cùng văn võ quần thần thấy bên trên Nhân Hoàng bia ngưng tụ ra Khí Vận Chi Long, không ngừng lớn mạnh, tất cả mọi người cảm xúc sục sôi, ý chí chiến đấu sục sôi.

Sau ngày hôm nay, Đại Cảnh sẽ tấn thăng làm khí vận hoàng triều.

Chương 454: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (2)

Đang lúc tất cả mọi người xúc động, oanh một tiếng nổ vang rung trời, sương mù mặt phía bắc Long Khởi sơn bị đánh tan, một đạo kim quang khủng bố bắn ra, vọt thẳng lên trời cao, bắn đến phần cuối thiên địa. Kinh Thành bùng nổ tiếng hoan

hô, bách tính còn tưởng rằng Đạo Tổ đang ăn mừng vì Đại Cảnh.

- Hoàng triều sắp tới!

- Thật chờ mong khí vận Đại Cảnh hoàng triều.

- Từ nay về sau, Đại Cảnh là Cảnh Hoàng Triều.

- Ông trời phù hộ Đại Cảnh, Đạo Tổ phù hộ Đại Cảnh, kiếp sau nguyện lại thành người Đại Cảnh.

- Ha ha ha, sắp thành, sắp thành, ngay cả Đạo Tổ đều ăn mừng cho chúng ta.

Nghe nội thành náo động, Diệp Tầm Địch quay đầu nhìn lại, âm thầm kinh hãi.

Một tiễn thật khủng khiếp.

Kẻ địch mạnh bao nhiêu, mới có thể khiến Đạo Tổ thi triển ra lực lượng đáng sợ như vậy?

Cùng lúc đó, kim quang mau chóng đuổi theo, nhảy vọt sơn hà, cơ hồ trong chớp mắt đã bắn ra khỏi Đại Cảnh, tấn công Chu Tước trường thương mà Thiên Cung Ngục bắn ra trên bầu trời không người ở bắc cảnh Đại Cảnh.

Kim quang trong nháy mắt xuyên thủng Chu Tước đang thế không thể đỡ, sóng lửa đầy trời tiêu tán, kim quang bắn ra cường quang, để thiên địa thất sắc.

Thiên Cung Ngục quay đầu, nhìn thấy cường quang từ chân trời, hắn quát:

- Rút lui!

Hắn thả người vọt lên, trước tiên bay đi, những người khác mặc dù bị hù dọa, nhưng phản ứng đều cực nhanh, đuổi theo.

Thiên Cung Ngục có tốc độ nhanh nhất, cấp tốc kéo dài khoảng cách với tất cả mọi người, bay qua một phương phương vương triều, mau chóng lao về phía Đông Hải.

- Làm sao có thể….. Một tiễn toàn lực của ta lại thêm khí vận Phụng Thiên lại…..

- Đạo Tổ, ngươi đến cùng là thần thánh phương nào?

Trong lòng Thiên Cung Ngục thật sợ hãi, hắn là cảnh giới Bát Động Thiên, chẳng qua giao thủ một phen, hắn đã biết mình tuyệt không phải địch thủ của đối phương, hắn hiện tại chỉ muốn trốn nhanh, trốn được càng nhanh càng tốt.

Đáng chết!

Phụng Thiên sao gặp được kẻ địch như thế, hắn rời đi năm trăm năm, trên biển đến cùng xảy ra chuyện gì?

Thiên Cung Ngục âm thầm kinh sợ.

Giác quan hắn phóng to, sợ Đạo Tổ đuổi theo.

Thời gian từ từ trôi qua.

Đợi hắn bay ra khỏi Long Mạch đại lục, Đạo Tổ vẫn chưa đuổi theo.

Hắn âm thầm thở dài một hơi, đoán được Đạo Tổ muốn thủ hộ tế thiên đại điển của Đại Cảnh, cho nên không dám tùy tiện đuổi theo.

Nói cho cùng, Đại Cảnh dựa vào chỉ là Đạo Tổ.

Ngay trong lúc Thiên Cung Ngục suy nghĩ lung tung, hắn chợt thấy cái gì, con ngươi run rẩy dữ dội, dừng lại, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trên bầu trời phía trước có một bóng người đang đứng, sau đầu hắn như có một vầng mặt trời, ánh nắng chói mắt che đậy mặt mũi người nọ, bên hông hắn buộc lấy một cây Tử lăng, Tử lăng rủ xuống, kéo đến thật dài, để cho Thiên Cung Ngục sợ hãi chính là bên trên Tử lăng quấn lần lượt từng bóng người, chính là ba mươi vị cao thủ hộ tống hắn đến.

Đạo Tổ.

Mặc dù Thiên Cung Ngục chưa từng thấy tận mắt Đạo Tổ, nhưng khí thế đối phương chỉ có thể để hắn nghĩ tới Đạo Tổ.

Hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua có người nào mà sau lưng bốc lên Thái Dương, thần bí như là tiên nhân, cao thâm mạt trắc.

Vẻ mặt Thiên Cung Ngục đầy âm trầm, đang muốn mở miệng, lại nghe được đối phương lên tiếng.

- Các ngươi cùng lên đi, đừng nghĩ trốn đi, ai cũng trốn không thoát, toàn lực ứng phó còn có một chút hi vọng sống.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, Thúc Thần lăng bỗng nhiên co vào, ba mươi vị cao thủ được tự do, né tránh, cùng hắn kéo dài khoảng cách.

Thiên Cung Ngục nắm chặt đại cung trong tay, thân thể run rẩy.

Đối phương vậy mà như vậy nhục nhã bọn hắn.

Thiên Cung Ngục nhìn chòng chọc vào Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, ngươi rốt cuộc có ý gì?

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói:

- Chớ có nhiều lời, tới đi, để cho ta xem các ngươi có lực lượng ra sao dám ra tay với trăm triệu con dân Đại Cảnh.

Hắn nâng tay phải lên, vung lên trước người, từng mảnh từng mảnh Kim Lân ngọc diệp trống rỗng xuất hiện trước người, hình thành một vòng tròn lớn.

Thiên Cung Ngục cắn răng nói:

- Lên!

Tiếng nói vừa ra, hắn trước tiên lao thẳng tới Khương Trường Sinh, những võ giả khác mặc dù hoảng sợ, tuyệt vọng, nhưng cũng không có mất đi dũng khí liều chết đánh cược một lần.

…..

Trước Nhân Hoàng bia, Thuận Thiên hoàng đế giang hai cánh tay, nhắm mắt hưởng thụ khí vận bàng bạc tẩy lễ.

Thái Tử Khương Triệt đứng ở cách đó không xa, nhìn phụ hoàng cao cao tại thượng, trong mắt tràn đầy ao ước.

Hắn cũng bị nhen lửa hùng tâm, hắn cũng muốn hào quang vạn trượng như vậy, cũng muốn để Đại Cảnh bay lên.

- Ngâm…

Trên trời, Khí Vận Chi Long phát ra tiếng long ngâm, quanh quẩn trong thiên địa, hết thảy con dân Đại Cảnh đều có thể nghe được, hết thảy võ giả toàn bộ đại lục đều có thể nghe được.

Thậm chí ngay cả người Đông châu xa xôi cũng nghe đến.

Long Khiếu cửu thiên, quân lâm thiên hạ.

Thuận Thiên hoàng đế mở to mắt, nhìn sang hướng Bắc, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức chiến đấu cường đại, hắn đột nhiên suy nghĩ lúc trước Đạo Tổ bắn ra mũi tên kia, trên mặt hắn lộ ra nụ cười khinh miệt.

- Dám đánh lén Đại Cảnh ở thời điểm mấu chốt này, không quan tâm là ai, các ngươi đều không biết tự lượng sức mình, chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận lửa giận của Đại Cảnh đi.

Thuận Thiên hoàng đế ngạo nghễ suy nghĩ, Đại Cảnh đã bước vào khí vận hoàng triều, khí vận tăng vọt, mà vị hoàng đế hắn đây thì thu hoạch được càng nhiều, từ nơi sâu xa, hắn đã có thể cảm nhận được khí vận các nơi trong thiên hạ Đại Cảnh, loại cảm giác này vô cùng mỹ diệu.

Từ nay về sau, hắn cũng nên gọi là Thiên Tử.

Mặc dù hoàng đế bên trong vương triều truyền thống tầm thường được gọi là Thiên Tử, Thiên Tử là hoàng đế, chẳng qua xưng hô khác biệt, nhưng Thuận Thiên hoàng đế hiện tại mới hiểu xưng hô hai chữ này có ý nghĩa khác biệt đối với vận triều.

Hoàng đế hoàng triều được thượng thiên chiếu cố, liền là Thiên chi tử (con trai của trời).

Một bên khác.

Khương Trường Sinh lặng lẽ trở lại bên trong sân vườn, dung hợp cùng phân thân, hắn ngồi ở dưới Địa Linh thụ.

Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ trở về, Hoàng Thiên, Hắc Thiên còn đang xem náo nhiệt.

- Đạo Tổ, đối phương đã chết rồi sao?

Diệp Tầm Địch đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, tò mò hỏi.

Chương 455: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (1)

- Chết rồi.

Khương Trường Sinh trả lời, trên mặt hắn hiện ra nụ cười, lúc trước chiến đấu mặc dù không có duy trì thời gian quá dài, nhưng quả thật làm cho hắn hoạt động gân cốt, toàn thân thoải mái.

Diệp Tầm Địch truy vấn:

- Đối phương mạnh bao nhiêu? Là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Trừ ta ra, đều cường đại hơn đối thủ mà ngươi thấy qua.

Diệp Tầm Địch miên man bất định, đang muốn hỏi nhiều, Bạch Kỳ cắt ngang hắn:

- Đừng hỏi nữa, chờ ngươi mạnh lên, tự nhiên hiểu rõ, trên đời này có thiếu cao thủ à? Chắc chắn sẽ có cao thủ mới xuất hiện.

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch khó được không phản bác.

Thiên hạ này quá lớn, lớn đến hắn là Động Thiên cảnh đều cảm thấy vô biên vô hạn, quỷ mới biết ẩn giấu bao nhiêu cường giả cái thế, trong lúc nhất thời, tâm tình tiếc nuối khi không thể khiêu chiến cường giả của hắn đã nhạt đi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nghe toàn thành reo hò.

Khí vận Đại Cảnh đang tăng trưởng, hắn có thể rõ ràng cảm giác được võ đạo linh khí trên phiến mặt đất này đang gia tăng mãnh liệt, thiên địa linh khí cũng đang tăng trưởng, chỉ là không bằng võ đạo linh khí, khí vận hoàng triều vốn là mượn khí vận cổ vũ võ đạo linh khí, từ đó tăng lên thực lực của võ giả trong triều.

Đại Cảnh trôi qua một trăm năm mươi lăm năm, cuối cùng trở thành khí vận hoàng triều.

Tốc độ tuyệt đối được cho là rất nhanh.

Khương Trường Sinh không hiểu nhớ đến Khương Uyên.

- Ngài có nghĩ tới con cháu của ta dẫn đầu Đại Cảnh đi đến một bước này?

Khương Trường Sinh có muôn vàn nỗi lòng.

Năm đó, Khương Uyên mặc dù kiêng kị Đại Thừa long lâu mới đánh tráo hắn, nhưng cuối cùng làm ra lựa chọn, thật ra thời gian rất sớm, Khương Trường Sinh đã thể hiện ra thiên tư, nhưng Khương Uyên vẫn không có đỡ hắn, đủ để chứng minh tâm tư của Khương Uyên.

Khương Uyên chẳng qua không muốn hắn chết, nhưng cũng không muốn thừa nhận chỗ bẩn của mình, người đầy mâu thuẫn.

Một lát sau, hai dòng nhắc nhở liên tục xuất hiện ở hắn trước mắt.

【 Thuận Thiên năm bốn mươi mốt, một đám cao thủ Phụng Thiên hoàng triều dùng khí vận Phụng Thiên lực lượng tập kích Đại Cảnh, muốn đánh tan khí vận Đại Cảnh, ngươi may mắn kịp thời ra tay, thành công vượt qua một kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x18 】.

【 Thuận Thiên năm bốn mươi mốt, Thiên Cung Ngục suất lĩnh ba mươi vị cao thủ Phụng Thiên vây công ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Đại Tự Tại Thác Hải Thuật 】.

Thu hoạch được mười tám miếng Kim Lân ngọc diệp, tích lũy đến sáu mươi bốn miếng Kim Lân ngọc diệp.

Không nói chí bảo sau khi hợp thành mạnh bao nhiêu, bản thân Kim Lân ngọc diệp đã có diệu dụng vô tận.

Bất quá, Khương Trường Sinh cảm thấy hứng thú nhất vẫn Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Thoạt nhìn rất lợi hại.

Hắn đứng dậy, đi trở về nhà ở của mình.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Chủ nhân mỗi lần chiến đấu, luôn có giác ngộ, Diệp Tầm Địch, chủ nhân có cũng là một trong thượng cổ thập đại thần thể thể hay không?

Diệp Tầm Địch gật đầu nói:

- Có khả năng, thậm chí có thể là thần thể cường đại nhất.

Xông xáo thiên hạ mấy trăm năm, hắn căn bản tìm không thấy một người có thể đánh đồng cùng Khương Trường Sinh.

Trong phòng. Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, có thể nâng lên đại dương mênh mông, dùng hải dương nghiêng áp thiên địa, bá đạo vô song, chuẩn xác mà nói không chỉ là nắm biển, bất kỳ nước gì thể đều có thể nâng lên, thậm chí có khả năng ngăn cách mưa sa ở giữa không trung, diệu dụng vô tận.

Nếu nâng lên một phiến hải dương, rót vào ở bên trong độc hoặc linh lực, lại ném về phía trận địa kẻ địch, lực sát thương khó có thể tưởng tượng.

So với Đại Diễn Bàn Sơn Thuật thì có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng Khương Trường Sinh cảm thấy Đại Tự Tại Thác Hải Thuật càng cường đại hơn, hải dương càng hùng vĩ hơn cả sơn nhạc, dĩ nhiên, đây chỉ là kiến giải trước mắt của hắn, có lẽ trên đời này còn tồn tại cự nhạc còn hùng vĩ hơn cả hải dương.

Khương Trường Sinh không có tu luyện Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, mà trước luyện hóa mười tám miếng Kim Lân ngọc diệp.

Về sau một quãng thời gian, tin tức Đại Cảnh thành tựu khí vận hoàng triều điên cuồng truyền khắp đại lục, truyền ra xung quanh vùng biển, dẫn tới thiên hạ xôn xao.

Quá nhanh.

Tốc độ Đại Cảnh quật khởi để thế lực khắp nơi đều trở nên khiếp sợ.

Phía trên đại dương mênh mông, từng dòng nước biển như là trường long cuốn trời bay lên, bao quanh một hải đảo, trên hải đảo có một mỏm núi cao vút trong mây, nước biển xung quanh xoắn ốc bay lên như thành bậc thang, cực kỳ hùng vĩ.

Trên đỉnh núi có một tòa cung điện.

Trong cung điện, từng người từng người lão giả tĩnh toạ thành hai hàng, mặt nhìn vào trong đại điện, Thiên Cơ lão nhân trước đó tiến đến lôi kéo Khương Trường Sinh cũng ở đây.

Bọn hắn đều nhìn một quả cầu trôi nổi trong điện, bên trong cầu xuất hiện hai chữ Đại Cảnh, phía dưới có hai đầu ngũ trảo kim long đang quay quanh, rất sống động, đại khí bàng bạc.

- Tốc độ khí vận Đại Cảnh tăng trưởng vẫn thật mau, mặc dù không so được những hoàng triều thành lập mấy trăm năm, hơn ngàn năm.

- Đạo Tổ chính là ở Đại Cảnh nhỉ, cũng khó trách.

- Người diệt trừ Diệt Thế thụ có thể là Đạo Tổ, bởi vì phụ cận chỉ có hắn có phần thực lực này.

- Đáng tiếc, Đại Cảnh sinh không gặp thời, nếu sớm xuất hiện ba trăm năm, có lẽ tình huống sẽ khác biệt, có cơ hội tranh đoạt khí vận Thánh triều.

- Ai, một khi Thánh triều sụp đổ, nhân tộc sẽ chia năm xẻ bảy, sát lục, tuyệt vọng sẽ kéo dài mấy trăm năm, thậm chí càng lâu.

Các lão giả nghị luận ầm ĩ, nhắc đến Thánh triều, tất cả đều than thở.

Ở ngoài điện có một tên nam tử đang ngồi, hắn mặc một bộ áo bào trắng, tóc trắng phơ, nhưng khuôn mặt dị thường tuổi trẻ, hắn từ từ mở mắt, nói:

- Thánh triều suy vong chính là mệnh số đã hết, kiếp nạn nhân tộc chính là Thiên Đạo luân hồi, yêu tộc trước kia đứng trước qua nguy cảnh bị nhân tộc truy sát, bọn hắn đều có thể chống đỡ, chờ đến một vị yêu tộc chí tôn sinh ra, nhân tộc tự nhiên cũng có thể.

Tất cả mọi người nhìn về phía hắn, khẽ gật đầu.

Chương 456: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (2)

Nam tử tóc trắng chính là Đảo chủ Võ Đế đảo, có tên Võ Đế, lại không có thực lực Võ Đế.

Thiên Cơ lão nhân mở lời:

- Đảo chủ, một tòa Võ Đế truyền thừa bị người đoạt được, nhưng chúng ta không thể truy tìm đến người đoạt được, có chiêu cáo thiên hạ mời chào người kia hay không?

Nam tử tóc trắng bình tĩnh nói:

- Không cần, Võ Đế ứng kiếp mà sinh, ứng kiếp bay lên, nếu do Võ Đế đảo bồi dưỡng được, thế gì còn gì bằng… Khác vơi ta, Võ Đế đảo nên trước sau như một, ngồi xem các triều tranh đấu, chúng ta muốn làm chính là chờ đợi Võ Đế hoành không xuất thế, lại dùng lực lượng các đảo giúp đỡ sáng lập Thánh triều.

Lời hắn nói được đại đa số người tán thành.

Thiên Cơ lão nhân mở miệng hỏi:

- Đạo Tổ có khả năng trở thành Võ Đế hay không?

Lời vừa nói ra, vẻ mặt không ít người đều có chút vi diệu.

Nam tử tóc trắng nói:

- Vậy thì nhìn hắn có nguyện ý đăng cơ xưng đế hay không.

Lúc này, một thân ảnh bay vào trong điện, cung kính quỳ trên mặt đất, nói:

- Vẫn Đế hải, Thần Cổ bắc hải, Thiên Thương hải, Thiên Hải, Tuyệt Vọng Chi Hải xuất hiện yêu quật.

Nam tử tóc trắng chậm rãi đứng dậy, nói:

- Chư vị, nhân gian đại họa sắp bắt đầu, Võ Đế đảo chuẩn bị kỹ càng thủ hộ những nhân tộc không có vận triều che chở đi.

Tất cả mọi người đứng dậy, vẻ mặt kiên định.

.....

Thuận Thiên năm bốn mươi hai, năm thứ hai Đại Cảnh tấn thăng khí vận hoàng triều, thiên hạ nổi lên yêu họa bốn phía, chủ yếu là tập trung ở trên biển.

Trong vùng biển giữa Thiên Hải và Đại Cảnh xuất hiện yêu quật, số lượng lớn hải yêu lao ra, Thuận Thiên hoàng đế không thể không điều động quân đội tiến đến trấn áp.

Bây giờ quân đội Đại Cảnh người người tập võ, Thiên Sách quân, Thuận Thiên quân càng là cao thủ tụ tập, không sợ chút nào khi đối mặt yêu tộc.

Khương Trường Sinh không quan tâm quá nhiều, tai nạn bình thường tự nhiên không cần hắn tự mình ra tay, hắn vội vàng tu hành Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Đêm khuya mỗi ngày, hắn đều phái một tôn phân thân đi tới vùng biển không người tu luyện thần thông, sau khi phân thân cùng hắn dung hợp lại chuyển hóa làm trí nhớ cùng kinh nghiệm của hắn, đối với tu luyện Thần Thông, pháp thuật mà nói, có thể nói là làm ít công to.

Thiếu hụt duy nhất của phân thân thuật là không cách nào luyện công, bởi vì bản thân hắn là linh lực Khương Trường Sinh biến thành.

Tháng bảy.

Đám người Dương Chu trở về, hắn vừa về đến đã kể khổ với Khương Trường Sinh, tam đại thánh địa Đại Cảnh hợp lại đi thăm dò hải dương, kết quả gặp phải yêu ma Càn Khôn cảnh, đều bại lui.

Dương Chu cũng bị kích thích, chuẩn bị bế quan, trùng kích Kim Thân cảnh.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Bại bởi Càn Khôn cảnh, ngươi còn không phục? Lại đi học tính xấu của Diệp Tầm Địch.

Diệp Tầm Địch nói:

- Cái gì gọi là học cái xấu, lúc ta Kim Thân cảnh xác thực có khả năng khiêu chiến Càn Khôn cảnh, tư chất hắn còn mạnh

hơn cả ta, nên biểu hiện được càng tốt hơn.

Sau đó hắn lại căn dặn Dương Chu, xác thực nên nắm chặt thời gian tăng cảnh giới lên.

Võ học mạnh hơn, chân khí không đủ cũng không tốt.

Khương Trường Sinh đã không có hứng thú đối với Càn Khôn cảnh, có lẽ có thể được sinh tồn ban thưởng, nhưng khẳng định hết sức mỏng manh, chẳng thà nắm cơ hội để cho đám võ giả Đại Cảnh, để hậu bối tôi luyện một phen.

Diệp Tầm Địch cũng không có hứng thú, hắn hiện tại chỉ muốn khiêu chiến Tam Động Thiên, mặc dù hắn vẫn ở vào Nhị Động Thiên.

Sau khi Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc trở về, Long Khởi sơn lại trở nên náo nhiệt, bọn hắn mỗi ngày luận bàn, ngay cả Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng tham gia trong đó.

Thời gian một tháng cấp tốc đi qua.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang đang chăm chú tình huống trong Đạo Giới, Kỳ Duyên thương hội Trương Anh đến đây bái phỏng.

- Phụng Thiên hoàng triều gặp phải tam phương hoàng triều vây công, đây đối với Đại Cảnh mà nói, tuyệt đối là đại hỉ sự.

Trương Anh hưng phấn nói.

Khương Trường Sinh cũng thờ ơ, sớm có đoán trước.

Thiên Cung Ngục và ba mươi vị cao thủ chết thảm, dẫn đến Phụng Thiên hoàng triều giảm xuống một ngàn vạn giá trị hương hỏa, khí vận của bọn hắn cũng suy yếu một đoạn dài, hoàng triều xung quanh tự nhiên sẽ thừa lúc vắng mà vào.

Lúc ngươi mạnh mẽ, xung quanh đều là bằng hữu, một khi ngươi trở nên yếu đi, đưa mắt tất cả đều là cừu địch, điểm này thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn bên trong vận triều tranh đấu.

Trương Anh hết sức kích động, lúc trước nghe nói Phụng Thiên muốn đánh Đại Cảnh, hắn cực kỳ khẩn trương, dù sao

Kỳ Duyên thương hội đã đầu tư rất nhiều tài nguyên cho Đại Cảnh, cũng không muốn thất bại trong gang tấc.

Cũng may có Đạo Tổ.

Kỳ Duyên thương hội tung hoành vùng biển, dựa vào tình báo, hắn đã biết được năm ngoái trên biển Đông bạo phát một trận đại chiến chấn động thế gian, hắn đoán được là Đạo Tổ ra tay.

Diệp Tầm Địch cũng tiếc nuối, cảm khái nói:

- Còn không có chân chính giao phong qua với Phụng Thiên, kết quả bọn hắn đã sắp vong, thật sự đáng tiếc.

Khương Trường Sinh nói:

- Phụng Thiên không có dễ dàng vong như vậy.

Sau khi đám người Thiên Cung Ngục chết đi một đoạn thời gian, giá trị hương hỏa của Phụng Thiên cũng không có lần nữa sụt giảm, đủ để thấy ba đại hoàng triều trong thời gian ngắn rất khó đánh tan Phụng Thiên.

Trương Anh lại kể về một chút kỳ văn trên biển, chờ đợi một hồi lâu mới rời đi.

Diệp Tầm Địch lắc đầu bật cười nói:

- Làm sao cảm giác hắn đang thăm dò thái độ của Đạo Tổ?

Bên trong quá trình nói chuyện phiếm, Trương Anh hỏi thăm cách nhìn cùng với quy hoạch của Khương Trường Sinh về Đại Cảnh.

Tựa hồ sợ Khương Trường Sinh chạy.

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn thật ra biết đáp án.

Gần đây Đại Cảnh xuất hiện không ít cao thủ Động Thiên cảnh, tất cả đều tụ tập tại Ti Châu, nhưng không dám tùy tiện tiến vào Kinh Thành, những người này hẳn không phải là kẻ địch, đoán chừng là thế lực khắp nơi sai phái tới lôi kéo hắn, sau khi đi vào Đại Cảnh, bọn hắn đều hết sức quy củ, cũng rất điệu thấp.

Chợt, Khương Trường Sinh đem lực chú ý một lần nữa đặt vào bên trong Đạo Giới.

Bạch Long bên trong Hóa Long trì có biến hóa.

Chương 457: Rung động kéo dài thật lâu

Bên cạnh Vân Thiên thần thụ, Thái Oa, Thái Hi ghé vào bên cạnh Hóa Long trì, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Bạch Long trong ao.

Thân thể khổng lồ của Bạch Long đang đang lột da, nó lột xác cũng không phải từ đầu tới đuôi, mà là da rắn trên lưng nứt ra, ánh nắng chiếu rọi xuống, dần dần hóa thành tro bụi.

Da cũ trên người nó đã lột đi hơn phân nửa, thân rắn càng thêm dài nhỏ hơn dĩ vãng, không có cứng cáp như trước đó, trên người mọc ra từng mảnh từng mảnh vảy bạc óng ánh, bên trên đầu rắn của nó toát ra hai cái bọc nhỏ, đó là hình thức ban đầu của sừng rồng.

Thái Tuế cũng thoát ra từ trong rừng cây, nhìn về phía Bạch Long, toàn thân nó như bạch ngọc, không có ngũ quan, cho nên không có hiển lộ bất kỳ biểu lộ gì, trên thực tế trong lòng nó cực kỳ tò mò.

Bị người nhìn chăm chú, Bạch Long rất đắc ý, còn cố ý xoay chuyển thân thể, hiện ra thể phách mới của mình.

Khương Trường Sinh hài lòng, hắn có thể cảm nhận được yêu lực Bạch Long tăng trưởng với tốc độ rất cao, thân thể nhìn như thu nhỏ, kì thực trở nên càng mạnh.

Hắn chờ mong ngay Bạch Long chân chính thành rồng.

Đạo Tổ cưỡi rồng, làm mưa thiên hạ, há không thể lần nữa gia tăng giá trị hương hỏa?

Khương Trường Sinh đã bắt đầu huyễn tưởng ra cảnh tượng như vậy.

Nhiều nhất mười năm, Bạch Long có thể triệt để Hóa Long, đối với hắn hôm nay mà nói, mười năm không tính được bao lâu.

Thời gian cực nhanh, bốn năm qua đi.

Thuận Thiên năm bốn mươi sáu.

Từ khi Thiên Hải xuất hiện yêu quật, Đại Cảnh không ngừng chinh chiến, bởi vì yêu thú bên trong yêu quật nhiều vô số kể, dẫn đến Đại Cảnh khó mà tiêu diệt, bên trong yêu quật trước mắt đã toát ra mấy tôn Yêu Vương Càn Khôn cảnh, Kiếm Thần đến trấn thủ Đông châu, mà Diệp Tầm Địch vội vàng tu hành Đại Kim Cương Thần Thể, không muốn nhúng tay.

Thuận Thiên hoàng đế cũng không dám cưỡng cầu Diệp Tầm Địch, dù sao Diệp Tầm Địch đã giúp hắn quá nhiều, hắn càng ngượng ngùng tìm kiếm Khương Trường Sinh trợ giúp, hắn thấy, để Đạo Tổ thanh lý yêu quật, quả thực dao mổ trâu làm thịt gà.

Mặc dù tình hình chiến đấu hiểm trở, thương vong không ít, nhưng tướng sĩ, võ giả Đại Cảnh sống sót cũng cấp tốc mạnh lên, võ giả trải qua chiến đấu mới có thể thuế biến.

Trong bốn năm, Khương Trường Sinh đã nắm giữ Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, hắn thậm chí còn để phân thân tập được chiêu thức của Bất Bại Luân Hồi Kinh, mà bản tôn hắn thì chuyên chú vào tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Từ tiên vào võ, dễ như trở bàn tay, mặc dù võ đạo cái thế giới này cường thịnh, nhưng vẫn kém xa với tiên đạo của Khương Trường Sinh.

Giá trị hương hỏa của hắn khi một trăm sáu mươi tuổi đã đi đến sáu ngàn vạn, võ giả tập võ cần bao nhiêu năm mới có thể đi đến?

Ngoại trừ bản thân tu hành, hắn thường thường sẽ bị quấy rầy, đều đến từ từng vương triều, hoàng triều, nhiều lần, hắn phiền, xin miễn gặp khách hành hương lạ lẫm.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh đang luyện chế đan dược, từ khi ban tên cho Thái Oa, Thái Hi, hắn chuẩn bị thật tốt vun trồng hai vị xà nhân, cho nên đan dược cũng có một phần của bọn hắn, trợ giúp bọn hắn trưởng thành tốt hơn.

Thái Oa, Thái Hi đã có khả năng miệng nói tiếng người, chờ Bạch Long Hóa Long, Khương Trường Sinh sẽ chuẩn bị đưa

hai vị xà nhân ra ngoài, để bọn hắn sớm nhận biết với Bạch Kỳ ba yêu.

Hai vị xà nhân mặc dù thực lực thấp, nhưng trời sinh có lệnh khí tức huyết mạch để yêu vật thần phục, tựa như Diệt Thế thụ, không kiềm hãm được muốn bảo vệ bọn hắn, thậm chí nguyện ý trả giá tính mệnh, điểm này rất đáng sợ.

Khương Trường Sinh thậm chí hoài nghi bọn hắn là do yêu tộc chí tôn sinh ra.

Ầm ầm….

Tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, mây đen cuồn cuộn, Kinh Thành lâm vào trong tối tăm.

Khương Trường Sinh phát giác được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, không chỉ có là hắn, những người khác cũng như thế.

Minh…

Một tiếng kêu to linh hoạt kỳ ảo vang lên, chỉ thấy trong lôi vân toát ra một đầu Thanh Điểu, giương cánh trăm trượng, ngao du trong sấm sét, một đường hí lên.

Một màn này để rất nhiều người trong kinh thành nhìn thấy, Kinh Thành náo nhiệt lên, tin tức truyền ra, càng ngày càng nhiều người đi ra khỏi cửa phòng, ngưỡng vọng Thanh Điểu.

Thanh Điểu chính là Tường Thụy, thường xuyên xuất hiện trong truyền thuyết Đại Cảnh, thường thường đều là nhân gian gặp khó, Thanh Điểu xuất hiện khu trừ tai hoạ.

Thuận Thiên hoàng đế đi ra ngự thư phòng, ngẩng đầu nhìn lại, nhăn mày.

- Xảy ra chuyện gì, vì sao khí vận Đại Cảnh bắt đầu rung chuyển?

Trong lòng Thuận Thiên hoàng đế kinh ngạc, để Bạch Y vệ triệu tập quan lại Vận Bộ.

Trong đình viện, Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ cũng đang thảo luận việc này.

Khương Trường Sinh tựa hồ hiểu rõ cái gì, trong lòng hỏi thăm.

- Ta muốn biết Thánh triều mạnh bao nhiêu?

【 Tra không ra khí vận, thỉnh một lần nữa diễn toán 】 .

Kết quả khác biệt, trước đó không ở bên trong phạm vi hệ thống đã biết, bây giờ là tra không khí vận này.

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm:

- Ta muốn biết võ giả nhân tộc mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 120,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Một ức hai ngàn vạn giá trị hương hỏa, thật mạnh.

Tháng trước hắn tính, mạnh nhất vẫn chưa tới hai ngàn vạn, giờ tăng lên cao như vậy, tất nhiên là đến từ Thánh triều.

Xem ra Thánh triều thật đã vong.

Trong lòng Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục diễn toán:.

- Ta muốn biết yêu tộc chí tôn mạnh bao nhiêu?-.

【 Không thể diễn toán, không ở bên trong phạm vi hệ thống đã biết 】 .

Hả?

Xem ra Thánh triều Thiên Nhai sụp đổ, hệ thống cũng cần thời gian mở rộng phạm vi diễn toán, bao trùm thế giới bên ngoài Thánh triều Thiên Nhai, mà yêu tộc chí tôn tất nhiên ở bên ngoài Thánh triều Thiên Nhai.

Cũng đúng, Thánh triều đã vong, yêu tộc chí tôn không cần tự ra tay.

Khương Trường Sinh không có dừng lại, tiếp tục diễn toán, dùng đủ loại góc độ vấn đề thăm dò thế giới xa xôi.

Thánh triều diệt vong, khí vận nhân tộc gặp ảnh hưởng, khí vận các triều khắp thiên hạ đều đang rung chuyển.

Dạng rung chuyển này trọn vẹn kéo dài mấy tháng.

Chương 458: Thánh triều vong, thiên hạ đại loạn

Một mực đến cuối năm, Thuận Thiên hoàng đế mới biết được việc này từ trong miệng Thiếu đảo chủ Trương Thừa Cương Huyền Không đảo.

Trong ngự thư phòng.

- Thánh triều thủ hộ nhân tộc, vì các vương triều hải dương ngăn cách yêu tộc mấy ngàn năm cuối cùng ngã xuống, yêu tộc sắp cuốn tới, nhân tộc sẽ tiến vào bên trong thời gian hắc ám tuế nguyệt rất lâu, Long Mạch đại lục cách Thánh triều cực xa, Đại Cảnh còn có thời gian mạnh lên, nắm chặt thời gian quét ngang hoàng triều xung quanh, đẩy Đại Cảnh tới hoàn cảnh mạnh hơn.

Trương Thừa Cương nghiêm túc nói, hắn dù chưa đi qua Thánh triều, nhưng làm thế lực lớn trên biển, thăm dò tình báo vẫn rất dễ dàng.

Thuận Thiên hoàng đế yên lặng.

Khương Triệt kinh ngạc hỏi:

- Không phải còn có Võ Đế đảo tồn tại sao, vì sao Võ Đế đảo không liên hệ các triều thiên hạ tụ tập cùng một chỗ đối kháng yêu tộc?

Trương Thừa Cương lắc đầu nói:

- Thánh triều đều vong, các triều thiên hạ hợp lại để làm gì? Chung vào một chỗ đều khó có khả năng mạnh như Thánh triều, mà ai làm lãnh tụ cũng là một chuyện rất khó định đoạt, Võ Đế đảo có ý là để các triều tranh đấu, mặc dù sẽ cho nhân tộc đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, nhưng ở trong chinh chiến, tất sẽ sinh ra Võ Đế quét ngang yêu tộc, Hung thú trong truyền thuyết, chỉ cần Võ Đế được sinh ra, nhân tộc sẽ có hi vọng, còn về nhân khẩu, lại sinh sôi là được.

- Võ Đế ứng kiếp mà sinh, bên trong đại chiến vận triều sau này, hắn sẽ hoành không xuất thế, dựa theo Võ Đế đảo tiên đoán, chỉ cần hắn xuất hiện, tất cả mọi người sẽ tin tưởng hắn

chính là Võ Đế, ta tạm thời không tưởng tượng nổi Võ Đế như thế mạnh bao nhiêu.

Khương Triệt nghe được mà tâm trí hướng về.

Thuận Thiên hoàng đế rất muốn làm Võ Đế, nhưng hắn quá rõ ràng tư chất của mình, hắn bước vào võ đạo, cất bước chính là Càn Khôn cảnh, nhưng trước mắt vẫn không có phương pháp thành tựu Động Thiên cảnh, đỉnh cao nhất đời này cũng là đi đến Động Thiên cảnh, hoàng đế vận triều lại có tuổi thọ hạn chế, hắn không thể trở thành Võ Đế.

Nghĩ được như vậy, hắn mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ Võ Đế không phải quân vương? Nói như vậy, hắn như thế nào sáng lập Thánh triều?

Trương Thừa Cương nhún vai, nói:

- Bệ hạ, ta cũng không biết, có lẽ Võ Đế đủ mạnh, quét ngang các triều thiên hạ, lại sáng tạo Thánh triều, khi đó cho dù có tuổi thọ hạn chế, hắn cũng đã đứng ở trên đỉnh phong võ đạo.

Nghe vậy, Thuận Thiên hoàng đế lấp lánh ánh mắt.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên suy nghĩ đến Đạo Tổ.

Trên đời chỉ có hắn biết được một sự kiện, Đạo Tổ chính là cha ruột của Cảnh Thái Tông, trừ bỏ thực lực, huyết mạch cũng đủ tư cách làm hoàng đế.

Chẳng lẽ Đạo Tổ một mực không muốn dính khí vận, rồi lại bảo hộ Đại Cảnh, là muốn về sau vô địch thiên hạ lại làm hoàng đế, trợ Đại Cảnh thành tựu Thánh triều?

Tâm tình của hắn phức tạp, hắn hiểu được mình không có khả năng đi đề phòng Đạo Tổ, Đại Cảnh thịnh thế do Đạo Tổ che chở thành lập.

- Thôi, thật có ngày đó, trẫm đã sớm chết, hậu thế nếu không xuất hiện quân vương có năng lực, để Đạo Tổ đăng cơ lại như thế nào, ngược lại đều người là một nhà.

Thuận Thiên hoàng đế nghĩ thông suốt, như trút được gánh nặng.

Từ xưa đến nay, Đế Vương đều tự tư, đứng lâu trên đỉnh phong quyền lực, cho dù là gia đình, cũng sẽ bị quân vương kiêng kị.

Thuận Thiên hoàng đế mở miệng hỏi:

- Huyền Không đảo suy tính như thế nào, không có Thánh triều bảo hộ, võ tông môn đạo rất khó tụ tập khí vận, sao không gia nhập Đại Cảnh, trợ Đại Cảnh mạnh lên, Đại Cảnh cũng sẽ bảo hộ các ngươi.

Trương Thừa Cương cười nói:

- Bệ hạ, lần này đến đây chính là vì việc này, phụ thân nguyện ý gia nhập Đại Cảnh, nhưng có một thỉnh cầu.

Thuận Thiên hoàng đế gật đầu, ra hiệu hắn nói tiếp.

Trương Thừa Cương dừng một chút, nói:

- Huyền Không đảo nguyện giúp Đại Cảnh thu phục Thiên Hải, nhưng từ nay về sau, Thiên Hải chỉ có thể có một võ đạo Thánh địa, đó chính là Huyền Không đảo.

Nghe vậy, Thuận Thiên hoàng đế nheo mắt lại.

Trương Thừa Cương nhìn như khí định thần nhàn, trong lòng thì cực kỳ khẩn trương.

Thuận Thiên hoàng đế bỗng nhiên nói:

- Triệt nhi, ngươi cảm thấy thế nào?

Khương Triệt suy nghĩ nói:

- Ta cảm thấy có thể được, Thiên Hải bao la, võ đạo vượt xa Đại Cảnh, Đại Cảnh chỉ có thể quản đến bách tính, cần đến đỡ một phương đại tông môn giám thị Thiên Hải.

Trương Thừa Cương cảm kích nhìn Khương Triệt.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Vậy cứ nghe ý Thái Tử, trẫm chuẩn, chuyện cụ thể do ngươi và Thái Tử trò chuyện với nhau, như thế nào thu phục Thiên Hải, do Thái Tử định.

Nghe vậy, Khương Triệt ngẩn người, trong lòng mừng như điên.

Trương Thừa Cương xem như hiểu được, Thiên Tử muốn để Huyền Không đảo và Khương Triệt khóa lại cùng một chỗ, hắn cũng không mâu thuẫn, ngược lại mừng rỡ, đây là chuyện tốt, dù sao Khương Triệt không sớm thì muộn sẽ đăng cơ.

Trong mộng cảnh.

Mộ Linh Lạc đang kể cho Khương Trường Sinh những chuyện gần đây trải qua, Mộ gia phát hiện yêu thú trong hải dương càng ngày càng nhiều, theo yêu thú tàn phá bừa bãi, rất nhiều hải đảo, vương triều gặp phải tàn sát, đám võ giả lưu lãng thiên nhai, phàm nhân càng là chạy trốn bốn phía, vì thế, Mộ gia còn chứa chấp số lượng lớn dân chạy nạn cùng võ giả lang thang.

Khương Trường Sinh nói:

- Đây là chuyện tốt, hôm nay thiên hạ đại loạn, nếu trong quá trình Mộ gia di chuyển tụ tập thế lực nhân tộc, ngày sau đến Đại Cảnh, tất nhiên là một công lớn, các ngươi cũng rõ ràng, vận triều thiên hạ đều sẽ cạnh tranh Thánh triều, mục tiêu Đại Cảnh tự nhiên cũng là Thánh triều.

Mộ Linh Lạc gật đầu, cười nói:

- Ta cũng cảm thấy là chuyện tốt, cũng làm cho Mộ gia có cảm giác sứ mệnh, không còn chạy nạn nữa, hiện tại các tộc nhân đều tràn ngập nhiệt tình, ít đi rất nhiều những chuyện lục đục với nhau.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi khi nào chuẩn bị đột phá Kim Thân cảnh?

Lâm Hạo Thiên đoạt được Võ Đế truyền thừa vào tháng trước vừa đột phá tới Kim Thân cảnh, tiểu tử này đi trên đường không ngừng gặp kỳ ngộ, uống vào không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, khí huyết thân thể hắn đã đi đến trình độ mà võ giả Kim Thân cảnh bình thường đều khó mà so sánh.

Chương 459: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (1)

- Ừm, đang chuẩn bị, bên trong hai tháng hẳn là có thể đột phá, chủ yếu là vì tu hành Bất Bại Luân Hồi Kinh, Đại Kim Cương Thần Thể làm trễ nải không ít thời gian.

Mộ Linh Lạc gật đầu nói, nhắc đến Bất Bại Luân Hồi Kinh, nàng cảm khái nói:

- Trường Sinh ca ca, Bất Bại Luân Hồi Kinh là ngươi sáng tạo sao? Quả nhiên bác đại tinh thâm, lực sát thương quá mạnh, phối hợp Cửu Thần Đấu Chuyển Công, Kim Thân cảnh đã không phải đối thủ của ta, nếu ta triệt để nắm giữ chúng nó, chiến đấu vượt tầng hai cảnh giới, chưa hẳn không được.

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên không phải, đây là cơ duyên do một tiểu tử thúi nào đó phát hiện, truyền thụ cho ta, ta truyền thụ cho ngươi.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Hắn là ai?

- Chờ các ngươi đến Đại Cảnh, tự nhiên sẽ biết được.

- Nghe lời này của ngươi, ta biết hắn? Chờ một chút, không phải là Lâm Hạo Thiên đó chứ?

Mộ Linh Lạc cau mày nói, nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, bên trong người quen biết của nàng có thể sinh ra liên quan cùng Khương Trường Sinh chỉ có Lâm Hạo Thiên, bởi vì Khương Trường Sinh đã cứu Lâm Hạo Thiên hai lần.

Khương Trường Sinh yên lặng.

Thế mà có thể đoán đúng?

Mộ Linh Lạc xem ánh mắt của hắn, biết được mình đoán trúng, nàng tò mò hỏi:

- Lâm Hạo Thiên gần đây trôi qua như thế nào? Là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh không giấu diếm nữa, biết được Lâm Hạo Thiên sớm đạp vào con đường đi tới Đại Cảnh, còn vượt qua nàng, càng sớm hơn một bước bước vào Kim Thân cảnh, nàng bị kích thích.

- Không được, ta không thể bị hắn hất ra, ta muốn một lần nữa vượt qua hắn.

Mộ Linh Lạc cắn răng nói, nàng bỗng nhiên ý thức được những năm nay có chút lười biếng, từ khi đạt được Kim Lân ngọc diệp, nàng cảm giác mình sẽ không gặp lại được nguy hiểm, nhưng nàng tự ngạo không cho phép mình bị người trước kia yếu hơn mình vượt qua, không trách Lâm Hạo Thiên, chỉ tự trách mình.

Nhìn thấy nàng bị khích lệ, trong lòng Khương Trường Sinh vui mừng.

Không uổng phí hắn đầu tư năm mươi vạn giá trị hương hỏa cho Mộ Linh Lạc.

Năm mươi vạn giá trị hương hỏa thả ở thời gian trước kia xác thực khó lường, nhưng bây giờ Lâm Hạo Thiên truy đuổi là Võ Đế, đây tuyệt đối là hơn trăm triệu giá trị hương hỏa, Mộ Linh Lạc không nỗ lực, sớm muộn sẽ bị Lâm Hạo Thiên mang đại khí vận hất ra.

Còn có Dương Chu, tiểu tử này chính là thiên tư số một Long Mạch đại lục, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh phát hiện mình nuôi dưỡng không ít yêu nghiệt.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên, Mộ Linh Lạc, Lâm Hạo Thiên, Diệp Tầm Địch, Dương Chu, Thái Oa, Thái Hi, Hóa Long Bạch Long, Khương Tiển, Bình An…..

Kiếm Thần cũng miễn cưỡng xem như, kiếm ý của hắn rất khó lường.

Chờ người bên cạnh triệt để trưởng thành, tung hoành thiên hạ, kia sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Khương Trường Sinh đột nhiên rất chờ mong tương lai như thế.

Thuận Thiên năm bốn mươi bảy, tháng sáu.

Khương Triệt bái phỏng Diệp Tầm Địch, đau khổ thỉnh cầu, mời được Diệp Tầm Địch xuống núi, trợ Đại Cảnh nhất thống

Thiên Hải.

Diệp Tầm Địch thêm Huyền Không đảo, đủ để trợ giúp Đại Cảnh nắm giữ các đảo Thiên Hải, Kỳ Duyên thương hội cũng cung cấp số lượng lớn tình báo, trợ giúp Khương Triệt hướng dẫn Thiên Hải.

Võ lâm mười ba châu được Thái Tử hiệu triệu, đều muốn kiến công lập nghiệp, thuận tiện mở tông môn của mình ra hải ngoại, thành lập phân đà, khai thác càng nhiều tài nguyên võ đạo.

Đại Cảnh lần nữa náo nhiệt lên.

Khương Trường Sinh sinh hoạt cũng bình tĩnh, đám người Thiên Cung Ngục ngã xuống dẫn đến Phụng Thiên không còn dám đến, bọn hắn hiện tại cũng không có cơ hội đến, đến mức hoàng triều khác, càng vô cùng kiêng kỵ Đại Cảnh, không dám xâm chiếm.

Ngoại trừ tu luyện, luyện đan, Khương Trường Sinh ngày thường hưu nhàn sẽ quan sát mấy cố nhân đã chuyển thế.

Vong Trần bây giờ là Thiên Tử Đại Tề, Thanh Khổ đang ở Tuyệt Vọng Chi Hải xa xa, Lý công công hoa thiên tửu địa, Tứ Hải hiền thánh vận mệnh nhiều thăng trầm cùng với đệ đệ đã chuyển thế kia - Khương Dự.

Trước mắt gian nan nhất là Thanh Khổ, Tuyệt Vọng Chi Hải quá ít nhân tộc, yêu thú rất nhiều, sau khi thiên hạ đại loạn, Thanh Khổ cũng vội vã gia nhập vào bên trong hai tộc chém giết.

Khương Trường Sinh lợi dụng báo mộng chi thuật, truyền thụ Thanh Khổ tuyệt học, để Thanh Khổ dừng chân tại Tuyệt Vọng Chi Hải, trong mộng, hắn tự xưng mình là thần tiên, Thanh Khổ tin tưởng không nghi ngờ, còn giúp hắn mở rộng, Tuyệt Vọng Chi Hải vậy mà xuất hiện hơn mười vị tín đồ, cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Chờ chỗ vương triều của Thanh Khổ gặp phải tai hoạ ngập đầu, hắn sẽ ra tay một lần, tranh thủ để hương hỏa tín đồ nở hoa tại Tuyệt Vọng Chi Hải, về sau nếu bọn họ vẫn chịu không được, có thể để bọn hắn chạy tới Đại Cảnh, ven đường thuận

tiện thu lưu nhân tộc chạy nạn, góp một viên gạch cho Đại Cảnh thành tựu Thánh triều.

Thuận Thiên năm bốn mươi tám, Thiên Hải bộc phát ra quyết chiến kinh thế, rất nhiều tông môn vây công Diệp Tầm Địch, bọn hắn không muốn trở thành vật trong lòng bàn tay Đại Cảnh, liên hợp lại, phấn khởi phản kháng.

Diệp Tầm Địch cũng không phải độc thân chiến đấu, còn có các cường giả Huyền Không đảo tương trợ.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, tìm không thấy không gian ra tay, chỉ có thể thôi.

Hắn hôm nay không cần vì sinh tồn ban thưởng cấp thấp mà tận lực ra tay, bởi vì hắn muốn cân nhắc đến giá trị hương hỏa, chỉ có gặp được kẻ địch Đại Cảnh không thể đối đầu, hắn lại ra tay mới có thể để cho giá trị hương hỏa tăng vọt, tấp nập xuất hiện trước mặt người thiên hạ, ngược lại lộ ra không thần bí.

Cuối cùng, Thiên Hải vẫn bại.

Diệp Tầm Địch năm đó chỉ có mười mấy vạn giá trị hương hỏa đã có thể trấn áp Thiên Hải, huống chi hiện tại.

Ba năm sau, Thuận Thiên năm năm mươi mốt.

Đại Cảnh chiếm đoạt Thiên Hải, mở rộng bản đồ, Đại Cảnh bắt đầu trở thành bá chủ trên biển.

Thái Tử Khương Triệt đánh xuống Thiên Hải, dẫn tới bách tính nói chuyện say sưa, danh tiếng truyền đến các vận triều khác, để các phương vương triều, vận triều thầm hận, xem ra hoàng đế Đại Cảnh đời tiếp theo vẫn lại là Thiên Tử hiếu chiến.

Chương 460: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (2)

Tháng tư, hạ tuần.

ý Thức Khương Trường Sinh đưa bên trong Đạo Giới, bởi vì Đạo Giới thuộc về hắn, hắn có khả năng ngưng tụ ra hư thể của mình, tựa như chân thực hành tẩu bên trong Đạo Giới.

Hắn đứng bên cạnh Hóa Long trì, nhìn Bạch Long đang ở bên trong.

Thái Tuế, Thái Oa, Thái Hi đứng bên cạnh hắn, tất cả đều đang ngẩng đầu mà đối đãi.

Linh thủy bên trong Hóa Long trì sắp khô cạn, mà Bạch Long đã lột xác thành công.

Sừng rồng, râu rồng, long trảo, long lân, còn có Long mao màu xanh lam trên sống lưng, một đầu Bạch Long chân chính xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh.

Sau khi lột xác thành Chân Long, Bạch Long vậy mà nắm giữ thiên phú năng khiếu, đó chính là để long thân thu nhỏ, bản thể nó dài trăm trượng, nhưng nó có khả năng thu nhỏ đến dài ba trượng, dĩ nhiên, dài ba trượng đối với phàm nhân mà nói cũng là hình thể thật dài.

Không hổ là Hóa Long trì do sinh tồn ban thưởng mang tới, chỉ là điểm này, Bạch Long đã vượt qua yêu thú thế giới võ đạo, càng giống như yêu thú trong thần thoại.

Bạch Long dần dần tỉnh lại, nó mở to mắt, nhìn thấy Khương Trường Sinh, vui vẻ, nhào về phía Khương Trường Sinh, kết quả xuyên qua hư thể của hắn, ngược lại đụng Thái Tuế bay ra ngoài.

Bây giờ Bạch Long đã đi đến Kim Thân cảnh, khoảng cách Càn Khôn cảnh đã không xa, lại thêm huyết mạch Chân Long, võ giả Càn Khôn cảnh đều chưa hẳn có thể bắt lại nó, tốc độ, lực lượng tăng vọt chính là thể hiện rõ ràng nhất.

Khương Trường Sinh quay người cười nói:

- Ngươi đã lớn như vậy, sao có thể còn lỗ mãng như thế?

Bạch Long quay người, tiến đến trước mặt hắn, cười đùa nói:

- Ở trước mặt chủ nhân, ta vĩnh viễn là đầu rắn nhỏ kia.

Nó từ nhỏ đã được Khương Trường Sinh nuôi, mở to mắt, gương mặt đầu tiên nhìn thấy đã là Khương Trường Sinh, cho nên nó lời này rất chân tâm thật ý.

Thái Oa tiếng cười hỏi:

- Bạch Long tỷ tỷ, ngươi bây giờ có phải rất lợi hại hay không, đánh thắng được thụ bà bà hay không?

Bạch Long vô ý thức nhìn sang đại thụ khủng bố đang liên tiếp thiên địa ở chân trời, thân rồng run lên, nói:

- Làm sao có thể, ta còn kém xa lắm.

- Tiếp theo ngươi cứ thích ứng long thân, hai tháng sau, ta mang ngươi trở lại Long Khởi sơn, để Bạch Kỳ nhìn một cái.

Khương Trường Sinh ngắt lời nói, Bạch Long nghe xong, hưng phấn, liều mạng gật đầu.

Nó cũng hết sức tưởng niệm tòa đình viện kia.

Hai tháng sau.

Khương Trường Sinh đi vào trong sương mù, sau khi thả Bạch Long ra, mang theo Bạch Long đi trở về đình viện.

- Mau đến xem ai trở về.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, Bạch Kỳ ba yêu cùng Diệp Tầm Địch mở to mắt.

Ba yêu vô ý thức nhìn về phía sau lưng Khương Trường Sinh, đi theo xù lông.

Sương mù sau lưng Khương Trường Sinh bốc lên, một cự thú thần tuấn màu trắng, thân hình tướng mạo cực kỳ giống Chân Long bên trên long bào của Thiên Tử, chẳng qua Chân Long đầu này là màu trắng.

- Rồng….. Rồng…..

Diệp Tầm Địch cũng bị hù dọa, tiếng nói đều đang run rẩy.

Hắn chạy tới, đi vào bên cạnh Bạch Long, quan sát tỉ mỉ, kinh ngạc tán thán liên tục:

- Không nghĩ tới Chân Long không phải truyền thuyết hư giả, là chân thật tồn tại, đây cũng quá bá khí, Đạo Tổ, ngài từ chỗ nào chộp tới?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nó là Bạch Long, Linh Xà trước đó thủ sơn.

- Cái gì? Nó là Bạch Long?

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, ngữ khí khó tin.

Bạch Long đắc ý cười nói:

- Bạch Kỳ, không nghĩ tới chứ, ta thật đúng là biến thành rồng, về sau nhìn ngươi còn thế nào giễu cợt ta.

Nghe được tiếng của nó, Bạch Kỳ càng thêm chấn kinh.

Bởi vì từ nhỏ đi theo Bạch Kỳ, được Bạch Kỳ dạy dỗ, tiếng nói của Bạch Long rất giống nó, nghe tiếng, chúng nó tựa như một đôi tỷ muội.

Trong lúc nhất thời, đình viện trở nên dị thường náo nhiệt.

Dương Chu cũng bị quấy nhiễu, chạy tới xem, kết quả thấy Bạch Long, bị hù dọa.

Rồng?

Dương Chu trước đó đi Thiên Hải, gặp qua Giao Long, có thể gọi là Giao Long chẳng qua là yêu xà mọc ra sừng thôi, kém xa với rồng, cho nên hắn cũng bị Bạch Long rung động.

Bọn hắn làm ầm ĩ một hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Khương Trường Sinh đằng vân giá vũ bay lên, nói:

- Bạch Long, đi theo ta thôi, để bách tính Đại Cảnh nhìn một cái dáng người của ngươi, dùng tư thế tường thụy của ngươi khu họa dẫn phúc cho Đại Cảnh.

- Được rồi!

Bạch Long theo hắn bay lên, một người một rồng tan biến trong sương mù.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh đứng trên lưng Bạch Long bay ra khỏi Long Khởi sơn, Chí Dương thần quang sau đầu hắn bắn ra cường quang, khiến cho hắn trở nên thần bí mà chói mắt.

Hắn đứng bên trên đầu rồng, để Bạch Long xoay quanh ở trên không kinh thành, thét dài một tiếng.

Tiếng long ngâm kinh thiên động địa, dẫn đến vô số người ngẩng đầu, ngay cả hoàng đế và Thái Tử cũng chạy đến xem, kết quả thấy được một màn rung động trên trời.

- Đó là rồng? Một đầu Bạch Long.

- Nó xuất hiện từ bên trong Long Khởi sơn, nguyên lai trên đời thật sự có rồng.

- Bên trên đầu rồng chính là Đạo Tổ sao?

- Nghe đồn Long Khởi quan có một đầu Linh Xà hộ sơn, đúng là Bạch Xà, chẳng lẽ con rồng là đầu Bạch Xà kia biến thành?

- Tiên nhân, tiên nhân cưỡi rồng….. Dấu hiệu đại hưng…

Không ít lão nhân bên trong thành dồn dập quỳ xuống, lễ bái Khương Trường Sinh, cảnh tượng lần này cấp tốc mở rộng.

Bạch Long xoay chuyển chín vòng liền bay ra Kinh Thành, dựa theo Khương Trường Sinh phân phó, nó chuẩn bị ngao du toàn bộ Đại Cảnh, tranh thủ để hết thảy người Đại Cảnh nhìn thấy dáng người của mình.

Cứ như vậy, từng tòa thành trì bị Bạch Long cùng Đạo Tổ kinh động, tin tức cấp tốc truyền ra.

Vừa hay ngày mùa hè đến, Khương Trường Sinh thuận thế hô phong hoán vũ cho một số chỗ nóng bức, khiến cho truyền thuyết tiên nhân cưỡi rồng trở nên càng thêm huyền bí.

Chương 461: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)

Giữa rừng núi, một đám nam nữ mặc áo vải đang tu kiến một đạo quan, đạo quan này ở giữa lưng núi, sau khi chặt hết cây cối xung quanh, sẽ hiển lộ ra toàn cảnh của đạo quan, mặc dù còn chưa hoàn toàn tu sửa tốt, nhưng đã có thể cảm nhận được trang nghiêm đại khí.

Tề Duyên tóc hơi bạc ngồi ở trên đá lớn cách đó không xa, tay trái nắm thẻ tre, tay phải nắm bút.

Mấy chục năm đi qua, vị Đại Tề hoàng tử lúc trước kia hăng hái đã thay đổi trở thành rất thành thục, mượn giúp quá trình xây đạo quan cho Đạo Tổ, hắn cũng tìm thấy mục tiêu của

mình, chính vì vậy, hắn một mực chưa có trở về Long Khởi quan tìm kiếm Đạo Tổ thực hiện lời hứa, mà là tiếp tục hành tẩu thiên hạ, để Đạo Tổ nhìn xem Long Mạch đại lục thay đổi, hắn cũng tự chế Đạo Tổ giáo, thu nạp đệ tử vượt qua năm ngàn.

Không chỉ dựng lên giáo phái, hắn viết ra không ít quyển sách, tất cả đều là kiến giải tư tưởng liên quan tới chiến tranh, thái bình.

Dần dần, hắn cũng có tên gọi Tề Thánh.

Tên này cũng không phải là văn học hắn có tố dưỡng cao bao nhiêu, mà là tri thức hắn đi đôi với hành động, một bên phát dương tư tưởng, một bên thực tiễn, nghị lực to lớn của hắn đã để thanh danh mình tăng lên cao trong Đại Cảnh.

Đạo Tổ giáo hành tẩu thiên hạ, chủ trương phi chiến, từ vương triều, cho tới bách tính, nếu nhìn thấy tranh đấu bất công, bọn hắn cũng sẽ ra tay ngăn cản, dùng lý phục người, nếu không phục, vậy thì dùng chân lý phục người.

Chân lý như thế nào, đó chính là vũ lực, không cần tổn thương đối phương, Tề Duyên chỉ cần hiện ra mình mạnh mẽ là đủ.

Bản thân hắn cũng là thiên tài, từng ở trong mộng còn nhận được Đạo Tổ chân truyền, võ giả tầm thường căn bản không phải đối thủ của hắn, gặp võ học của hắn đã bị dọa mềm nhũn.

Đây cũng là nguyên nhân Tề Duyên không trở về Long Khởi quan, bởi vì Đạo Tổ có khả năng báo mộng, Đạo Tổ trong lòng hắn đã là tiên thần chân chính, hắn chỉ cần nghiêm túc làm việc, Đạo Tổ sẽ nhìn thấy.

Mấy tên đệ tử trẻ tuổi đi tới, vây quanh ở bên cạnh Tề Duyên, quan sát hắn một hồi.

- Khí Vận thánh đạo, sư phụ, làm sao cảm giác người viết là phương pháp tập võ?

Có người tò mò hỏi.

Tề Duyên không có ngừng bút, bình tĩnh nói:

- Trên đời này vốn là võ đạo làm chủ, muốn để thiên hạ ngưng chiến, phải hiểu rõ võ đạo, vi sư không muốn chẳng qua là mượn nhờ võ đạo thế tục, mà là dùng võ đạo đặc biệt hành tẩu thiên hạ, như thế này mới có thể thực tiễn chân nghĩa của Đạo Tổ giáo.

- Vi sư chuẩn bị sáng lập võ đạo trước nay chưa từng có, dĩ nhiên, ở trong đó cũng đã nhận được Đạo Tổ trợ giúp, ngài ấy cho vi sư rất nhiều gợi ý trong mộng.

Nghe hắn nhắc đến Đạo Tổ, các đệ tử lập tức hưng phấn, hỏi thăm Đạo Tổtrong mộng còn nói cái gì.

Đại bộ phận đệ tử trẻ tuổi sở dĩ gia nhập Đạo Tổ giáo cũng là bởi vì Tề Duyên là người duy nhất lợi dụng tên Đạo Tổ làm việc còn được quan phủ các nơi ủng hộ, trước đó có môn phái khác giả danh Đạo Tổ, kết quả bị Bạch Y vệ thanh toán.

Tề Duyên ngừng bút, lộ ra nụ cười, đang muốn giảng giải Đạo Tổ dạy bảo, hắn bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, sắc mặt biến hóa.

- Mau nhìn! Có rồng!

Cách đó không xa truyền đến tiếng mấy đệ tử khác kinh hô, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên biển mây có một đầu Bạch Long đang xoanh quanh, thỉnh thoảng xuyên mây bay lên, thỉnh thoảng đáp xuống, hiện ra dáng người to lớn, xinh đẹp trăm trượng của mình.

Tề Duyên cùng các đệ tử đều bị kinh động, bọn hắn thậm chí không dám tin vào hai mắt của mình.

Trên thế gian này, Long Phượng và tiên thần đều là truyền thuyết hư vô mờ mịt, là thế nhân tưởng tượng ra.

Tề Duyên bỗng nhiên nhìn thấy trên đầu Bạch Long có một thân ảnh đang đứng, hắn cả kinh đứng dậy.

Bạch Long cấp tốc bay tới, dọa đến tất cả mọi người chạy về phía Tề Duyên, đủ để thấy đến bọn hắn tín nhiệm Tề Duyên.

Bạch Long dừng ở trên rừng núi, tất cả mọi người thấy thân ảnh trên đầu rồng, đỉnh đầu có mặt trời nhỏ, như tiên thần cao cao tại thượng, khiến cho người nhìn mà sợ.

- Đạo….. Đạo Tổ…

Tề Duyên run giọng nói, vội vàng quỳ lạy Khương Trường Sinh.

Nghe được lời hắn, các đệ tử khác dồn dập xúc động, quỳ theo xuống.

Mỗi một người trong Đạo Tổ giáo đều rất sùng bái Đạo Tổ.

- Tề Duyên, vạn sự nếu muốn đại thành, đều cần nhờ đại nghị lực, ngươi biểu hiện được rất không tệ, các đệ tử của ngươi cũng giống như thế, nhưng mong muốn cải biến tư tưởng thiên hạ thương sinh, vẫn cần nỗ lực.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói, tay phải vung lên, ba cẩm nang từ trong tay áo bay ra, bay về phía Tề Duyên, Tề Duyên vội vàng tiếp nhận.

- Đây là rải đậu thành binh chi thuật của ta, vung hạt đậu bên trong lên mặt đất liền biến thành linh binh chiến cho các ngươi, chính bản thân quá trình thực tiễn không có chiến tranh sẽ khó mà tránh được chiến tranh, lưu cẩm nang lại cho các ngươi sử dụng tại thời điểm nguy cấp, ta tin tưởng các ngươi sẽ lợi dụng tốt, nhớ kỹ, phát dương đạo của mình xác thực có ý nghĩa, nhưng mọi thứ lượng sức mà làm, chớ có để ngươi và các đệ tử của ngươi lâm vào nguy cảnh cửu tử nhất sinh.

Vừa dứt lời, Bạch Long quay người, vặn vẹo long thân hùng vĩ bay hướng chân trời, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, các đệ tử hưng phấn đến hỏng.

- Đạo Tổ thật là tiên nhân.

- Cưỡi rồng tới, cưỡi rồng mà đi, không hổ là tồn tại chúng ta tín ngưỡng.

- Đạo Tổ nói hay lắm, mong muốn hoàn thành giấc mộng không chiến tranh, khó tránh khỏi chiến tranh.

- Rải đậu thành binh, tiên thuật trong truyền thuyết giúp Đại Cảnh ngăn cơn sóng dữ, thì ra thật tồn tại.

- Sư phụ, mở ra để cho chúng ta nhìn một cái đi.

Các đệ tử vây quanh Tề Duyên, ánh mắt nhìn về phía ba cẩm nang tràn ngập hưng phấn, chờ mong.

Mặt Tề Duyên không biểu tình, trong lòng cũng phấn chấn, Đạo Tổ có thể hiện thân, cho hắn đủ mặt mũi, xem như bỏ đi một chút đệ tử lo lắng, đã chứng minh hắn thật gặp qua Đạo Tổ, còn được Đạo Tổ ưu ái.

Chương 462: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)

- Vật này tốt nhất đừng mở ra, ta cũng không hy vọng có ngày mở ra đó.

Tề Duyên mây trôi nước chảy nói.

Các đệ tử nghe xong lời này, càng thêm khâm phục hắn.

Thời gian một tháng sau đó, Khương Trường Sinh cưỡi Bạch Long đi dạo tại các châu Đại Cảnh, còn đi Thiên Hải, Đông châu, tranh thủ để người mỗi tòa thành đều nhìn thấy phong thái của Bạch Long, hiệu quả rất vừa ý, theo hắn ngao du ngày thứ hai, tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng liền bắt đầu tăng lên trên diện rộng.

Bạch Long có tốc độ rất nhanh, vượt xa Kim Thân cảnh, để Khương Trường Sinh thấy được khí phái rồng theo mây.

Trở lại Long Khởi sơn, Bạch Long thu nhỏ, nó lần nữa được Diệp Tầm Địch, ba yêu vây xem.

Khương Trường Sinh thì đến đến phía dưới Địa Linh thụ, bắt đầu luyện công.

Phân thân trốn ở trong phòng chui vào lòng đất, sau đó chui vào trong cơ thể hắn, hoàn thành dung hợp.

Sau đó chờ ảnh hưởng khuếch tán, để giá trị hương hỏa tăng vọt.

Tâm tình Khương Trường Sinh rất mỹ diệu.

Mấy ngày sau, Khương Trường Sinh thu Bạch Long vào trong Đạo Giới, Bạch Long chơi chán cảm thấy vẫn là ở trong Đạo Giới dễ dàng tu hành hơn.

Lúc đầu Khương Trường Sinh muốn đem Thái Oa, Thái Hi mang ra, bất quá thấy Bạch Kỳ ba yêu phản ứng, hắn quyết định vẫn chờ một chút, chờ hai vị xà nhân mạnh hơn một chút.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thuận Thiên năm năm mươi hai.

Đầu tháng ba.

Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa của mình xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 69,494,773 】 .

Sắp đạt tới bảy ngàn vạn.

Không tệ không tệ!

Khương Trường Sinh cảm thấy lần sau đột phá sẽ không chật vật như trước, hắn cách lần sau đột phá còn rất sớm, đầy đủ để giá trị hương hỏa gia tăng gấp bội.

Một bên khác, chuyện Đạo Tổ cưỡi rồng khuếch tán đến từng vùng biển, thực lực Đạo Tổ vốn đã để cho thanh danh hắn lan xa, chuyện cưỡi rồng vừa xuất hiện, lần nữa quét mới nhận biết của thế nhân về hắn.

Khách khứa ngoại bang đến Đại Cảnh bái phỏng bắt đầu tăng nhiều, dẫn đến Kinh Thành náo nhiệt đến cực điểm, vạn bang rầm rộ hướng tới.

Một ngày này, Thanh Nhi đến đây đưa một phong thư, tuyên bố là một võ giả thần bí tặng, nói là để Đạo Tổ xem, nàng không dám mở ra.

Khương Trường Sinh mở ra thư xem xét, thì ra là vị Phụng Thiên thương nhân Lục An bị Huyễn Thần đồng cải biến trí nhớ nhân sinh kia phái người đưa tới tin, trong thư ghi chép Phụng Thiên kinh biến.

Bởi vì liên tục gặp phải chiến bại, lại thêm ba đại hoàng triều vây công, Phụng Thiên thiên tử luyện công tẩu hỏa nhập ma, băng hà cuối năm ngoái, Thái Tử kế vị, cắt nhường rất nhiều giang sơn, đổi lấy ba đại hoàng triều ngưng chiến, bây giờ Phụng Thiên chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Sau khi Khương Trường Sinh xem xong, trong lòng đầy cảm khái.

Lại một kẻ địch ngã xuống, quả nhiên là sinh tử vô tình.

Bất quá trong thư nhắc đến Thiên Tử mới có tài năng xuất chúng, thiên phú võ đạo cực kỳ cao minh, thậm chí còn ý nghĩ sáng tạo ra võ đạo trước nay chưa có.

Cái này khiến Khương Trường Sinh dấy lên hi vọng.

Vị đối thủ kế tiếp đăng tràng, không biết sẽ cho hắn kiếm thêm sinh tồn ban thưởng như thế nào?

Nhắc đến võ đạo mới, Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ đến Tề Duyên.

Tề Duyên tên này muốn mượn khí vận, sáng tạo ra võ đạo cho người đọc sách, mượn thi từ ca phú dẫn động cảm xúc, lại từ khí vận căn cứ cảm xúc dẫn dắt linh khí võ đạo ngưng tụ ra võ học thiên địa, tương đương với mượn lực lượng Thiên Địa thực hiện võ đạo, nếu thành công, người đọc sách trở nên cực mạnh, thậm chí có khả năng vượt cảnh giới chiến đấu, ý nghĩ này rất có sức sáng tạo, để Khương Trường Sinh có chút chờ mong đối với hắn, vì thế, Khương Trường Sinh còn ở trong mộng truyền một chút Kinh Thi cho hắn, để cho hắn kinh động như gặp thiên nhân.

Võ đạo dạng này không ảnh hưởng tới Khương Trường Sinh, bởi vì hắn hấp thu chính là thiên địa linh khí, mà không phải võ đạo linh khí, cho nên hắn ngược lại chờ mong Võ Đạo như thế sẽ mang đến phong thái như thế nào cho Đại Cảnh.

Tướng sĩ xông pha chiến đấu, văn nhân quân sư ở phía sau dùng võ đạo này hiệp trợ tác chiến, ngẫm lại đã cảm thấy thật thú vị.

Nói đi thì nói lại, Tề Duyên thì cũng thôi, hiện tại Phụng Thiên thiên tử mới cũng có ý nghĩ tương tự.

- Làm sao cảm giác sau khi Thánh triều vong, ngược lại tăng nhanh võ đạo nhân tộc tiến hóa?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Long Mạch đại lục chẳng qua là một góc của thiên hạ, quỷ mới biết nhân tộc bên

ngoài lại có phát triển như thế nào.

Hắn thả thư vào trong lò lửa dưới lô thuốc, nhìn đến khi bị đốt sạch.

Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ không có để ý, mặc dù ngày ngày ở bên cạnh Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ muốn làm gì thì không phải bọn hắn có thể phỏng đoán, mặc dù Đạo Tổ một mực ở trên núi, nhưng hiểu rõ chuyện thiên hạ còn nhiều hơn những người thích ra ngoài du lịch.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía Thiên Hải.

Trong một vùng biển cách Thiên Hải hơi xa đi về phía nam truyền đến khí tức chiến đấu.

Rất mạnh.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, phát hiện một vị người quen, phải nói nửa quen.

Chính là Cơ Võ Quân trước đó hàng phục Diệt Thế thụ nhận biết, cô gái này một thân kim giáp, cầm trong tay ngân thương, độc chiến hơn mười vị cao thủ, những cao thủ này không ngờ lại tất cả đều là Động Thiên cảnh, cầm đầu càng đi đến Lục Động Thiên.

Bản thân Cơ Võ Quân cũng là cảnh giới Lục Động Thiên, đối mặt một Lục Động Thiên mang theo hơn mười vị Động Thiên cảnh hợp lại vây công, nàng còn chiếm thượng phong.

Quan hệ giữa Khương Trường Sinh và Cơ Võ Quân nông cạn, ra tay cũng sẽ không có sinh tồn ban thưởng, cho nên hắn không có ý nghĩ ra tay, mà lẳng lặng xem chiến.

Chân khí Cơ Võ Quân hùng hậu, vượt xa vị Lục Động Thiên cảnh kia, càng nắm giữ lấy võ học mạnh mẽ, nàng lần nữa trảm ra đạo ánh sáng trắng, đếm không hết hư ảnh bay ra, thi triển võ học đều không giống nhau, từ dùng ít địch nhiều lại trở thành lấy nhiều hơn khi dễ ít người hơn.

Chương 463: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (1)

Trận đại chiến này kéo dài thời gian một nén nhang, những võ giả vây công Cơ Võ Quân dồn dập bị dọa chạy, Cơ Võ Quân cũng không có thôi, mà truy sát theo, trảm liên tiếp năm người mới chịu bỏ qua.

Nữ nhân này điên rồi, bất quá đây mới là võ giả.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn thấy Cơ Võ Quân đang bay về phía Đại Cảnh, hắn thầm nghĩ không ổn, sẽ không lại là tới tìm ta đó chứ?

Hai tháng sau, suy đoán của hắn đã được chứng thực.

Cơ Võ Quân quả nhiên tới tìm hắn.

Nữ nhân này đầu tiên là đến kinh thành mua một biệt viện, sau đó thay đổi y phục của các cô gái tầm thường hay mặc đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

Diệp Tầm Địch thấy nàng một lần, ánh mắt lập tức phóng ra lửa.

Hắn cũng không phải ham sắc đẹp của Cơ Võ Quân, mà là muốn khiêu chiến Cơ Võ Quân, hắn có thể cảm giác được cô gái này cực kỳ cường đại.

Cơ Võ Quân bỏ qua ánh mắt của Diệp Tầm Địch, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Nghe nói Đại Cảnh mở rộng kết nạp võ giả thiên hạ, có nguyện thu ta?

Khương Trường Sinh hỏi:

- Cô nương công lực thâm hậu, vì sao lựa chọn Đại Cảnh?

Cơ Võ Quân thở dài một hơi, nói:

- Thánh triều vong, hoàng thất phân liệt, bọn hắn vì chia cắt khí vận Thánh triều bắt đầu tranh đấu, ta đắc tội một cường giả Cửu Động Thiên, chỉ có thể cách xa khu vực bọn họ chuyển động, mà Long Mạch đại lục cách bọn họ đủ xa, ngươi cũng là người mạnh nhất ta nhận biết ở trên biển.

- Ta tốt xấu gì cũng có cảnh giới Lục Động Thiên, nếu Đại Cảnh đứng trước tuyệt cảnh, ta sẽ ra tay.

Kẻ địch Cửu Động Thiên.

Công lực Lục Động Thiên.

Diệp Tầm Địch nghe được mí mắt kinh hoàng, trong lòng hắn hiện ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Cô gái này sẽ dao động địa vị của hắn ở trong lòng Đạo Tổ.

Bạch Kỳ ba yêu thì hết sức kinh ngạc, đồng thời hết sức mâu thuẫn, Lục Động Thiên lại bị truy sát đến gia nhập Đại Cảnh, cái này đại biểu cho muốn gánh chịu ân oán ủa nàng.

Trong lòng Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán.

- Người mạnh nhất truy sát cô gái này mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 15,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Một ngàn năm trăm vạn.

Thật là độc ác.

Một ngàn vạn chính là cảnh giới Cửu Động Thiên, vượt qua năm trăm vạn, đủ để thấy đối phương đã bước cảnh giới này một quãng thời gian.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Ta có thể hỏi một chút xem vì sao bọn họ truy sát ngươi?

Cơ Võ Quân bình tĩnh nói:

- Bởi vì ta là người nhà họ Cơ, Cơ gia chính là hoàng thất Thánh triều, thiên tư của ta để bọn hắn kiêng kị.

Vừa dứt lời, Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên động dung.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Ngươi là công chúa Thánh triều?

Cơ Võ Quân nói:

- Trước đó thì đúng, thiên tử thánh triều là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta, sau này ta được phong làm tướng quân, cho nên cũng không tính công chúa, tiền bối không cần lo lắng quá

nhiều về kẻ địch kia của ta, hoàng thất Cơ gia ngoại trừ ta ra, toàn đều đã theo Thiên Tử hóa thành tro bụi, tại thời điểm tối hậu quan đầu của Thánh triều, bọn hắn dẫn đốt khí vận bản thân, cầu phúc cho nhân tộc, bởi vì ta quá sớm rời khỏi hoàng thất, cho nên không có bị ảnh hưởng đến.

Thân phận này quả thật phức tạp.

Khương Trường Sinh càng nghĩ, cảm thấy có thể lưu Cơ Võ Quân lại, ngược lại địch nhân mạnh nhất của nàng cũng mới đến Cửu Động Thiên, nếu từ chối, Đại Cảnh cần chờ bao nhiêu năm mới có thể nuôi dưỡng được một vị Lục Động Thiên?

- Ta có khả năng đáp ứng, nhưng năm mươi năm tiếp theo, ngươi nhất định phải điệu thấp, ngươi cứ chuyên tâm tập võ, trùng kích cảnh giới càng cao hơn, vừa rồi để kẻ thù của ngươi quên đi ngươi.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút nói, nghe vậy, trên mặt Cơ Võ Quân lần đầu tiên hiện ra nụ cười, nữ nhân này cười rộ lên còn thật đẹp mắt, trong nháy mắt có vị nữ nhân.

Cơ Võ Quân ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền bối, ta xác thực cũng mệt mỏi, cũng thời điểm cần bình tĩnh lại nghiên cứu võ đạo.

Khương Trường Sinh gật đầu.

Cơ Võ Quân không có đợi quá lâu, rất nhanh cáo từ rời khỏi.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Đạo Tổ, ngài vì Đại Cảnh mà nhận lấy cao thủ như thế, gánh chịu cừu hận của nàng, Đại Cảnh thật sự thiếu ngài quá nhiều, ngài hà tất phải như vậy?

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói:

- Thuận tay mà làm thôi, việc này tạm thời không muốn báo cho những người khác, trước hết để cho nàng điệu thấp một quãng thời gian.

Năm mươi năm kỳ hạn không chỉ là cho Cơ Võ Quân, cũng là cho hắn.

Năm mươi năm sau, thực lực của hắn tất nhiên lại thuế biến.

Đương nhiên, hắn hiện tại cũng không sợ Cửu Động Thiên, chỉ là để cho an toàn.

Thân phận hoàng thất Thánh triều thì nhất định phải cẩn thận.

Phía trên đại dương mênh mông vô biên, một nhánh đội tàu dùng tốc độ cao tiến lên, chi đội tàu này vô cùng to lớn, số lượng đội thuyền lớn nhỏ vượt qua số lượng năm trăm, trên không còn có không ít võ giả ngự không phi hành hoặc cưỡi vật cưỡi phi cầm.

Mộ Linh Lạc ngồi tĩnh tọa ở trên đỉnh lầu các của chiếc thuyền lớn nhất, hưởng thụ gió biển thổi mát, sợi tóc, áo trắng của nàng tung bay theo gió, nhìn qua rất xuất trần.

Nàng không chỉ đạt được Trú Nhan thuật của Thánh phủ, còn chiếm được Trú Nhan đan của Khương Trường Sinh, thông qua Kim Lân ngọc diệp đưa tới, cho nên dung mạo của nàng thoạt nhìn không chênh lệch nhiều với Khương Trường Sinh.

Bởi vì Khương Trường Sinh bảo hộ, dẫn đến địa vị của Mộ Linh Lạc trong Mộ gia đều sắp vượt qua Mộ Huyền Cương, cho nên bình thường không người dám quấy rầy nàng, cũng không người dám có ý nghĩ xấu đối với nàng, võ giả gia nhập vào trên đường đi muốn bắt chuyện, đều sẽ bị đệ tử Mộ gia ngăn cản uy hiếp.

Mộ Linh Lạc từ từ mở mắt, nàng quay đầu nhìn lại, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Phía sau đội tàu không có bất kỳ dị thường ái gì, cũng không gặp được thân ảnh Yêu thú, Hung thú.

Nhưng nàng cảm nhận được cái gì, nàng đứng dậy, quay người nhìn về phía chân trời.

Mộ Huyền Cương trống rỗng xuất hiện bên cạnh nàng, thấp giọng nói:

- Ngươi cũng đã nhận ra?

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Hết sức nóng bỏng, nhưng đối phương không có sát ý, có khả năng không phải nhằm vào chúng ta.

Chương 464: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (2)

Đi vào trên biển nhiều năm qua, bọn hắn đụng phải võ giả, Yêu thú, Thượng Cổ dị thú muôn hình muôn vẻ, không phải mỗi lần đụng phải đều phải chém chém giết giết, cho nên bọn hắn cũng dưỡng thành tính tình cẩn thận, không có tùy tiện phán đoán.

Hai ông cháu nhìn phần cuối trên mặt biển, bắt đầu nói chuyện phiếm, chủ yếu là Mộ Huyền Cương nói, quan tâm tình huống Mộ Linh Lạc tập võ.

Mộ Linh Lạc tựa hồ đạt được một bộ võ học khó lường trong tay thần tiên, hắn không dám cưỡng cầu, cho nên ngược lại để các đệ tử khác không nên quấy nhiễu nàng tập võ.

Nàng đã trải qua nắm giữ sơ bộ Bất Bại Luân Hồi Kinh, có thể thi triển ra Bất Bại Luân Hồi chưởng, quyền chưởng phát lực không sai biệt lắm, nàng càng ưa thích chưởng, nữ tử huy quyền để cho nàng cảm thấy có chút không ổn. Hai ông cháu không có trò chuyện quá lâu, một hồi gió nóng kéo tới, cái này khiến tất cả mọi người cảm nhận được không thích hợp, dồn dập quay đầu nhìn lại.

Mộ Linh Lạc tựa hồ thấy cái gì, không khỏi động dung, ánh lửa dần dần tràn đầy trên gương mặt của nàng.

Không chỉ là nàng, Mộ Huyền Cương cũng trở nên khiếp sợ, vội vàng hô lớn:

- Bảo vệ đội tàu!

Chỉ thấy phần cuối mặt biển có một mảnh biển lửa thao thiên bay nhanh tới, nhìn kỹ lại, trong biển lửa chính là một đầu cự điểu, giương cánh trên ngàn trượng, thế lửa còn muốn lớn mấy lần hình thể của nó, quả nhiên là che khuất bầu trời.

Tất cả mọi người bị kinh động, một vài người cảnh giới võ đạo thấp càng bị dọa đến ngồi liệt trên mặt đất, bọn hắn ở trên biển

cũng tính kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ thấy qua dị thú như thế, hỏa diễm khủng bố kia chính là thần thú hạ phàm.

Còn chưa chờ bọn hắn suy nghĩ nhiều, nhiệt độ cao đáng sợ kéo tới, một vài võ giả trong nước bởi vì bị đội tàu ngăn cản ánh mắt, không khỏi ngẩng đầu hỏi:

- Nước làm sao nóng lên rồi?

Ngay sau đó, bọn hắn dồn dập trừng to mắt, mắt thấy biển lửa lướt qua bầu trời, phóng về phía chân trời, bọn hắn há to mồm, bởi vì bọn hắn nhìn thấy trong biển lửa kia lại có một đầu cự điểu.

Mộ Linh Lạc, Mộ Huyền Cương quay người, hai người đều thở dài một hơi, cũng may đối phương không có để mắt tới đội tàu, mà là trực tiếp lướt qua bọn hắn.

Yêu cầm kia có khí thế thật sự mạnh mẽ, tay Mộ Linh Lạc nắm bắt Kim Lân ngọc diệp đều đan đổ mồ hôi lạnh.

Nó đều muốn doạ người hơn hết thảy cự thú trước kia gặp phải.

Mộ Huyền Cương lẩm bẩm nói:

- Thiên hạ này thật sự sắp loạn, cũng không biết Thần Cổ đại lục hiện tại như thế nào…

- Thật thảm.

Khương Trường Sinh đang dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn trộm Thần Cổ đại lục, bây giờ Thần Cổ đại lục thây phơi khắp nơi, có người, có yêu, sông núi rừng cây trở nên hoang vu, đại quân Yêu thú đại dương chà đạp toàn bộ đại lục, còn có từng tôn thân ảnh vĩ ngạn đáng sợ đang hoành hành bá đạo.

Nương theo Thánh phủ bị san bằng, Thần Cổ đại lục triệt để luân hãm.

Mặc dù đại đa số thế lực đã sớm chạy, nhưng người lưu lại vẫn rất nhiều, bọn hắn đều gặp phải sát lục như địa ngục.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, không xem nữa.

Thánh triều bại vong đã chú định nhân tộc sẽ phải thừa nhận yêu tộc khủng bố trong một khoảng thời gian rất lâu.

Hôm nay, Khương Triệt tới.

Hắn đang kể chõ Diệp Tầm Địch về kế hoạch kiến thiết của mình cho Thiên Hải, Diệp Tầm Địch dù sao cũng là người Thiên Hải, cho nên cũng có chút hứng thú.

Khương Triệt chuẩn bị chế tạo Thiên Hải thành bãi săn lớn nhất của Đại Cảnh, dùng để săn Yêu thú.

Từ khi Đại Cảnh bắt đầu diệt yêu, Đại Cảnh phát hiện giá trị của Yêu thú, máu thịt của rất nhiều Yêu thú là vật đại bổ đối với võ giả, Yêu thú còn có thể được dùng để chế tạo vũ khí tính công kích, thích hợp chế thành vũ khí hoặc giáp da, có Kỳ Duyên thương hội vận hành, Yêu thú trở nên tràn ngập giá trị, dẫn tới càng ngày càng nhiều môn phái võ lâm ra biển phạt yêu.

Một khi kế hoạch của Khương Triệt được thi hành, trật tự ở Thiên Hải tất nhiên sẽ giảm xuống, trở thành cõi yên vui của võ giả, bất quá võ giả nhiều, phàm nhân tất sẽ nhận áp bách.

Diệp Tầm Địch cũng không để ý, hắn cảm thấy Khương Triệt đưa ra kế hoạch rất tốt.

- Không tệ không tệ, ta cảm thấy ngươi đã có tư cách trở thành Thiên Tử đời tiếp theo.

Diệp Tầm Địch vỗ bả vai Khương Triệt cười nói, Khương Triệt lúc đầu mặt mũi tràn đầy nụ cười phấn khởi trong nháy mắt cười đến mất tự nhiên.

Hắn cảm nhận được cảm thụ của Cảnh Nhân tông năm đó. Hắn vô cùng có khả năng giống như Hoàng gia gia, trở thành hoàng đế có thời gian tại vị rất ngắn.

Thuận Thiên hoàng đế lúc tuổi còn trẻ đã sinh hắn ra, bây giờ công lực hùng hậu, mượn khí vận của khí vận hoàng triều, sống thêm trăm năm, chưa hẳn không có khả năng.

Hắn có lẽ hắn sẽ chết sớm hơn Thuận Thiên hoàng đế, mỗi lần suy nghĩ đến đây, trong lòng của hắn tràn ngập hoảng sợ.

Hắn sẽ không tới chết cũng không thể làm hoàng đế đó chứ.

Từ xưa đến nay, Thái Tử Đại Cảnh cũng chỉ có Cảnh Nhân tông kết thúc yên lành, nhưng Cảnh Nhân tông làm hoàng đế chỉ có thành mười bốn năm.

Khương Trường Sinh chú ý tới thần sắc của hắn biến hóa, cũng có thể đoán được ý nghĩ của hắn, bất quá đây cũng là chuyện không có cách nào khác, hắn nhất định phải tiếp nhận hiện thực này.

Bị Diệp Tầm Địch quấy rầy một hồi, Khương Triệt không còn hào hứng, rất nhanh rời khỏi.

Diệp Tầm Địch cũng không có suy nghĩ nhiều, hắn là võ si, nhưng không thèm để ý đến hoàng quyền.

Mấy ngày sau, một buổi tối, Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc kể về hỏa điểu thần bí trước đó đã thấy.

- Tên kia bay qua đỉnh đầu chúng ta, tạo thành mấy vạn người bị đốt bị thương với các trình độ khác biệt, ngay cả một vài đội thuyền cũng bị hao tổn, nếu nó rơi vào trong giang sơn của một phương vận triều, khó có thể tưởng tượng sẽ tạo thành phá hư như thế nào.

Mộ Linh Lạc vẫn còn sợ hãi nói, hỏa điểu thần bí phát ra khí tức thật sự đáng sợ, ngay cả gia gia của nàng đều nói cho dù Mộ gia toàn thể cùng tiến lên, đều phải chết dưới vuốt của nó.

Chương 465: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (1)

- Nó đi phương hướng nào?

Khương Trường Sinh hỏi, mặc dù Mộ gia cách Long Mạch đại lục còn rất xa, nhưng đối với Yêu thú cường đại như vậy, có lẽ không cần mấy năm sẽ chạy tới Long Mạch đại lục.

Mộ Linh Lạc nói:

- Theo hướng đi nó rời khỏi, trùng hợp với chúng ta.

Nàng thận trọng quan sát biểu lộ trên mặt Khương Trường Sinh, phát hiện hắn cũng không có động dung, tựa hồ cũng không có để ở trong lòng.

- Trường Sinh ca ca, Yêu thú kia khác biệt với hải dương dị thú lúc trước gặp phải, nhất định phải cẩn thận.

Mộ Linh Lạc căn dặn, mặc dù không rõ ràng Đại Cảnh mạnh bao nhiêu, nhưng một phương vận triều tất nhiên có vô số bách tính phàm nhân, nàng không hy vọng thấy sinh linh đồ thán.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Yên tâm đi, ta biết, đa tạ nhắc nhở của ngươi, nếu như nó thật sẽ đến Đại Cảnh, Đại Cảnh chính là điểm cuối cùng của nó.

Hắn nói đến hết sức tùy ý, nhưng càng như thế càng để Mộ Linh Lạc sùng bái.

- Trường Sinh ca ca, ngươi bây giờ rốt cuộc mạnh cỡ nào, ngươi còn không có nói cho ta biết, Động Thiên cảnh đến cùng có mấy tầng.

Mộ Linh Lạc bắt đầu làm nũng, rõ ràng đã mấy chục tuổi, nhưng ở trước mặt Khương Trường Sinh vĩnh viễn lại giống như tiểu nữ hài.

Khương Trường Sinh do dự một chút, vẫn quyết định nói cho nàng biết về cảnh giới, mặc dù nàng mới đi đến Kim Thân cảnh.

Một lát sau.

Mộ Linh Lạc cảm khái vạn phần, nàng biết phía trên Tam Động Thiên chắc chắn còn có cảnh giới, nhưng không ngờ lại nhiều đến Cửu Động Thiên.

Nàng càng thêm tò mò cảnh giới của Khương Trường Sinh, hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi lợi hại như vậy, nhất định là Cửu Động Thiên, đó mới phù hợp thực lực tiên nhân.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không kém bao nhiêu đâu.

Mộ Linh Lạc nổi lòng tôn kính….

Hai năm sau.

Thuận Thiên năm năm mươi bốn, năm mới xuân.

Hoàng đế bắt đầu bế quan truy cầu võ đạo, tất cả quốc sự Đại Cảnh đều giao cho Thái Tử Khương Triệt, năng lực của Khương Triệt được bách tính thiên hạ tín nhiệm, nhưng âm thanh khác trên phố cũng nhiều hơn.

Thế nhân đều biết hoàng đế truy cầu võ đạo là vì tuổi thọ, nhưng hắn tại vị càng lâu, Thái Tử sẽ càng thảm, vị Thái Tử này sẽ không trở thành vị Thái Tử thứ nhất rõ ràng đã chưởng quốc nhưng không có đăng cơ chứ.

Khương Triệt những năm nay cũng nuôi dưỡng thân tín của mình, thậm chí an bài mấy người quan sát dân tình cùng võ lâm, khi người hữu tâm báo cáo, hắn cũng nghe đến những lời này, cái này khiến hắn càng thêm khó chịu.

Trên mặt vị Thái Tử đã bốn mươi bốn tuổi này lại không còn nụ cười.

Một ngày này.

Cơ Võ Quân đến bái phỏng Khương Trường Sinh, đối với vị cao thủ Lục Động Thiên này, Khương Trường Sinh vẫn nguyện ý thấy một lần, sau này lỡ mình có bế quan, còn có thể để Cơ Võ Quân thủ hộ Đại Cảnh giúp mình.

Cơ Võ Quân dám đơn thương độc mã đi diệt diệt trừ Thế thụ, bản thân đã có lòng dạ đại nghĩa, lại thêm Cơ gia đã không còn, xác thực có khả năng lôi kéo nàng.

Trong hai năm này, Khương Trường Sinh một mực đang quan sát Cơ Võ Quân, nàng hết sức quy củ, chưa từng có tiểu động tác, vẫn duy trì một khoảng cách với hoàng thất.

- Đạo Tổ, gần đây hoàng thất có người điều tra ta, ngay cả ban đêm cũng có người chui vào phủ đệ của ta, có thể giúp ta nói một chút hay không?

Cơ Võ Quân rất bất đắc dĩ, nếu không phải xem ở mặt mũi Đạo Tổ, nàng há có thể nhẫn những người này vô lễ?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ta sẽ nói cho Thái Tử.

Cơ Võ Quân đi theo ngồi ở trước mặt hắn, nói:

- Đạo Tổ, lúc nào có rảnh luận bàn một thoáng, ta biết được mình không phải đối thủ của ngài, nhưng cũng muốn giao thủ cùng cường giả như ngài, tăng trưởng lý giải võ đạo.

Vừa dứt lời, Diệp Tầm Địch lại gần, nói:

- Cơ cô nương, không bằng ngươi ta trước luận bàn?

Cơ Võ Quân nhíu mày, hơi không kiên nhẫn.

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Xem ra cô nương đã có đáp án.

Nghe vậy, Cơ Võ Quân ngẩn người, chợt thấy hổ thẹn, nàng nói ngay:

- Ta đây trước luận bàn với hắn.

Nàng biết Đạo Tổ là cầm nàng và Diệp Tầm Địch ra so, khoảng cách giữa Diệp Tầm Địch và nàng không phải chính là khoảng cách giữa nàng cùng Đạo Tổ?.

Nghĩ được như vậy, Cơ Võ Quân cảm giác tâm tính mình có chút vấn đề, đây cũng không phải chuyện tốt, đều là người tập võ, đều là truy cầu võ đạo, lẽ ra nên tôn trọng lẫn nhau, nàng cũng nên buông xuống hết thảy.

- Vậy các ngươi tìm nơi không người luận bàn đi, nhớ kỹ, khống chế khí thế, chớ có thương tới bách tính, nếu như các ngươi có thể làm cho khí thế bản thân thu phóng tự nhiên, không có nhiều cảnh tượng kinh thiên động địa không có ý nghĩa xuất hiện, võ đạo của các ngươi phương mới chính thức bước vào cánh cửa.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại nói, nói lời này để Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch đều lâm vào trong trầm tư.

Bọn hắn không cảm giác được khí tức của Khương Trường Sinh, còn tưởng rằng là công pháp đặc thù, hôm nay nghe lời Khương Trường Sinh, bọn hắn cảm thấy rất có đạo lý.

Có lẽ, bọn hắn cũng nên lưu ý vài thứ ngoài chiêu thức.

Cơ Võ Quân sinh ra sự kính trọng đối với Khương Trường Sinh, trước có việc Diệt Thế thụ, cho nên nàng một mực hết sức kính trọng Khương Trường Sinh, nhưng lời hôm nay để cho nàng cảm thấy Đạo Tổ có khí độ của Võ Đạo Thánh Hiền, chẳng qua chỉ là hai câu nói đơn giản lại làm cho nàng hiểu rõ hai điểm không đủ của bản thân.

Xem ra gia nhập Đại Cảnh là một lựa chọn sáng suốt.

Sau đó Cơ Võ Quân đi theo Diệp Tầm Địch rời khỏi.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, cô gái này rất mạnh à, ta nói là sức chiến đấu cùng cảnh giới.

Ở lâu với Diệp Tầm Địch, Dương Chu, nó cân nhắc thiên tư không còn xem cảnh giới, mà là sức chiến đấu trong cùng cảnh giới, hoặc nói có thể chiến đấu vượt cảnh giới hay không.

Khương Trường Sinh nói:

- Rất mạnh, luận tư chất, nàng chưa hẳn không bằng Diệp Tầm Địch.

Hắn thấy, há chỉ có chưa hẳn không bằng chừng đó.

Chương 466: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (2)

Cơ Võ Quân rõ ràng là thiên tài đến từ Thánh triều, Diệp Tầm Địch xác thực khó lường, nhưng cũng chỉ là đệ nhất một vùng biển mà thôi.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Thiên kiêu bên người chủ nhân thật sự càng ngày càng nhiều, càng ngày càng không hợp thói thường.

Khương Trường Sinh từ chối cho ý kiến.

Bạch Kỳ còn có một câu không nói, nó cảm thấy chủ nhân đang hạ một bàn lớn cờ.

Ngược lại nó không nghĩ ra Khương Trường Sinh vì sao đối xử tử tế với Đại Cảnh như thế, Khương Tử Ngọc đều đã chết bao nhiêu năm.

Vừa nghĩ tới suy đoán trong lòng, nó thậm chí còn có chút hưng phấn.

Một lúc lâu sau, Cơ Võ Quân hai người trở về, y phục Cơ Võ Quân chưa nhiễm bụi trần, thoạt nhìn không có đánh nhau, trái lại Diệp Tầm Địch cực kỳ chật vật, đầu tóc rối bời, y phục tả tơi, mặt mũi bầm dập, vết thương chằng chịt.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Cơ Võ Quân lộ ra một chút sợ hãi, giống như lúc trước nhìn Khương Trường Sinh.

Cơ Võ Quân bỏ qua ánh mắt của hắn, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh ngồi xuống, cả gan lĩnh giáo võ đạo.

Khương Trường Sinh không có từ chối, đối mặt nghi ngờ của nàng, cố ý nói ra vài lời nhìn như huyền ảo, kì thực là nói mò, lời nói rỗng tuếch.

Quả nhiên, Cơ Võ Quân bị hù đến sửng sốt một chút.

Thực tiễn ra chân lý, Khương Trường Sinh đã phát hiện đối mặt thiên tài, không thể giảng quá rõ ràng, chỉ cần cho bọn hắn một phương hướng, bọn hắn sẽ tự mình lĩnh ngộ, sáng tạo võ học tốt hơn.

Đương nhiên, cũng không phải nói rõ những thiên tài này ngoại trừ tập võ ra thì lộ ra ngu xuẩn trong việc xem người xem chuyện, mà là bởi vì Khương Trường Sinh quá mạnh.

Bất kỳ thế giới gì đều như thế.

Lời cường giả nói để người tin phục, nhất là khi cường giả biểu thị đang dẫn dắt ngươi, cho ngươi chỗ tốt, người sẽ suy nghĩ.

Thiên tài có đôi khi cần lực lượng cường đại trấn định tâm chưa quyết định của bọn hắn, để bọn hắn sớm ngày rời khỏi xoắn xuýt hiện tại.

Cứ như vậy, Cơ Võ Quân thường thường sẽ tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Nửa năm sau, nàng thỉnh cầu chuyển vào đình viện, ngược lại phòng ốc đủ nhiều, Khương Trường Sinh cũng đồng ý, giữ nàng ở bên người, ngược lại càng an tâm, miễn cho nàng chạy loạn khắp nơi.

Cái này khiến Diệp Tầm Địch càng thêm có cảm giác nguy hiểm, hắn bắt đầu chuyên tâm luyện công, ngay cả thời gian dạy cho Dương Chu thời gian cũng ít đi, cũng may Dương Chu đã không cần hắn tự mình dạy bảo, trước đó chẳng qua là Diệp Tầm Địch không yên lòng hắn.

.....

Lại là ba năm qua đi.

Thuận Thiên năm năm mươi bảy.

Bầu không khí trong kinh thành trở nên quỷ dị, chỉ vì thường xuyên có quan lại xuống ngựa, Thái Tử đổi không ít người trong quan lại Vận Bộ, thủ đoạn của hắn lần này cũng đưa tới không ít người bất mãn, nhưng theo bên cạnh Khương Triệt nhiều thêm một người, âm thanh không vừa lòng của những cái kia tan biến hết.

Khương Tiển!

Năm ngoái cuối năm, Khương Tiển cùng Bình An trở về, sau khi Khương Triệt gặp qua hắn, hai người thường xuyên qua lại liền quen thuộc.

Tình cảnh Khương Triệt bây giờ giống như Cảnh Nhân tông năm đó, cho nên Khương Tiển rất có hảo cảm đối với hắn.

- Sư tổ, bằng không ngài đi nói một câu? Để Thiên Tử nhường ngôi đi!

Trong đình viện, Khương Tiển nói một lời đại nghịch bất đạo.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Tiểu Thái Tử đổ cho ngươi thuốc mê gì, ngươi muốn duy trì hắn tạo phản sao?

Khương Tiển hoàn toàn thất vọng:

- Tự nhiên không có khả năng tạo phản, chỉ là ta cảm thấy Thiên Tử nếu muốn tập võ, vậy thì nên nhường lại hoàng vị, cho hậu nhân một cơ hội.

Hắn năm đó cũng có cơ hội tranh đoạt hoàng vị, nhưng hắn chỉ muốn theo đuổi võ đạo, cho nên hắn rất không vừa lòng đối với Thuận Thiên hoàng đế.

Để con trai quản lý giang sơn, mình thì chiếm lấy hoàng vị, đây không phải c*t đầy hầm cầu à?

Khương Triệt hiện tại làm ra hết thảy công tích, sách sử đều sẽ ghi vào trên đầu Thuận Thiên hoàng đế, đây là không công bằng.

Đương nhiên, cái này cũng có thể nói rõ Khương Triệt có nhiều ưu tú.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Tựa hồ hết thảy hoàng đế mặc dù định Thái Tử, cũng không muốn thoái vị, thậm chí sẽ sinh ra kiêng kị đối với Thái Tử, cho đến chết mới nhường lại hoàng vị.

Cơ Võ Quân nói theo:

- Xác thực, Thánh triều cũng như thế.

Khương Tiển cũng hiểu biết thân phận của nàng, cực kỳ kính trọng nàng, hắn nhìn về phía nàng, nói:

- Tiền bối, theo ngài, hành động như vậy coi là tốt à, có phụ trách đối với thiên hạ bách tính, đối với hậu nhân?

Cơ Võ Quân bình tĩnh nói:

- Chớ hỏi ta, nếu ta hiểu chuyện này cũng sẽ không bị đại thần Thánh triều truy sát.

Trước khi đoán ra thái độ cụ thể của Khương Trường Sinh đối với Đại Cảnh, nàng sẽ không chen chân vào chuyện hoàng quyền của Đại Cảnh.

Khương Tiển nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Sư tổ, ngài nói chuyện đi.

Hắn biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, hắn thấy, Khương Trường Sinh có tư cách định hoàng vị.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Chuyện hoang vị chính là chuyện của cha con bọn họ, ta há có thể nhúng tay, giao cho phụ tử bọn hắn đi, nếu Khương Triệt thật có năng lực, chắc chắn có biện pháp đạt được hoàng vị, dĩ nhiên, có một chút, ngươi nhất định phải nói cho hắn biết, dù tranh thủ như thế nào, giang sơn không thể loạn, hoàng thất không được thấy máu.

Câu nói này cũng đang cảnh cáo Khương Tiển.

Một khi mở ra tiền lệ, hậu nhân Khương gia sẽ bắt chước, đây cũng không phải chuyện tốt.

Thời kỳ đầu của Đại Cảnh, chuyện phụ tử tương tàn có thể kéo dài ba đời.

Khương Tiển nghe được Khương Trường Sinh nói bóng gió, hắn bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng là gấp gáp thay Triệt nhi, hắn làm ta nghĩ đến đại ca, ta lo lắng hắn còn thảm hơn đại ca, ít nhất phụ hoàng tận lực không có kéo dài tính mạng, chính là cho đại ca cơ hội, nhưng hôm nay Thiên Tử còn đang tráng niên, không nhất định không phải đến chết mới có thể truyền vị.

Nhắc đến Khương Tử Ngọc, Khương Trường Sinh yên lặng.

Vẫn là con của hắn tốt, biết đại thể.

Nhưng đứng ở lập trường của Thuận Thiên hoàng đế, hắn cũng không có làm sai, Thiên Tử chưa chết, hắn vẫn có hùng tâm, dựa vào cái gì thoái vị?

Chương 467: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (1)

- Ngươi chẳng qua cảm thấy hắn giống phụ hoàng ngươi, cho nên trong lòng có đồng tình, nhưng Thiên Tử lại sai ở đâu, cũng bởi vì sớm sinh ra Khương Triệt à, hay là nói, hắn phạm

vào sai lầm lớn, còn về Khương Triệt giám quốc, nếu như Thiên Tử không cho hắn giám quốc, hiện tại có lẽ các hoàng tử khác vẫn phải vội vàng tranh đấu, nguy hiểm đoạt chính mang cho Khương Triệt áp lực chắc chắn lớn hơn hiện tại.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, đứng ở góc độ Khương Triệt, nhìn như ủy khuất, nhưng vị trí Thái Tử của bản thân hắn là do Thuận Thiên hoàng đế định.

Nếu Khương Triệt không muốn giám quốc, tự có hoàng tử nguyện ý.

Khương Tiển nghe xong cũng tỉnh táo lại.

Bạch Kỳ nói theo:

- Đúng vậy ađó, đây chính là vận triều, hoàng vị không phải trò đùa, cũng không phải gia truyền nghiệp đơn giản, năng lực Khương Triệt trị quốc quả thật không tệ, nhưng hoàn toàn vượt qua Thiên Tử sao? Thiên Tử chẳng qua là ủy quyền, để cho hắn ngồi vững vị trí thái tử của mình, Đại Cảnh trước đó, có bao nhiêu hoàng đế dám uỷ quyền?

Cơ Võ Quân gật đầu, lau mắt mà nhìn đầu Yêu Lang này.

Diệp Tầm Địch trêu chọc nói:

- Không nghĩ tới con chó chết nhà ngươi nghe hiểu.

- Nói nhảm, há có thể giống như ngươi, chỉ mạnh cơ bắp không có đầu óc.

- Ngươi…

Nhìn một người một sói lại ầm ĩ, dù Khương Tiển cũng bị chọc cười.

Khương Tiển cũng không phải người thô bạo không nói đạo lý, lại thêm nghe lời Khương Trường Sinh, rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

- Sư tổ nói đúng, giang sơn này cũng không phải Triệt nhi đánh xuống, không có lý do cần phải để cho hắn sớm đăng cơ, ta sẽ khuyên hắn tập võ thật tốt, tăng trưởng tuổi thọ, chỉ cần cảnh giới võ đạo cao, là hắn có thể tăng thọ, hắn cũng không

phải Thiên Tử, Thiên Tử lại thế nào đột phá, mệnh số cũng có hạn chế.

Khương Tiển hít sâu một hơi, nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh nói:

- So với Thiên Tử cùng Thái Tử, ta càng để ý cảnh giới của ngươi, nên trùng kích Càn Khôn cảnh.

Hắn nhìn về phía Bình An.

Bình An đang chơi đùa cùng Hoàng Thiên, Hắc Thiên, hai mèo cũng hết sức ưa thích hắn, cả ngày lẫn đêm đều quấn quýt lấy nhau.

Mặt Khương Tiển lộ vẻ xấu hổ, nói:

- Tiếp theo một quãng thời gian ta sẽ không nữa xuống núi, chuyên tâm luyện công, bây giờ Đại Cảnh không cần ta xông pha chiến đấu.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó nhắm mắt lại.

Chuyện này như vậy bỏ qua, chuyện hoàng thất, hắn thấy nên để chính bọn hắn xử lý, quá nhiều vượt quyền ngược lại sẽ đánh tan hùng tâm của hoàng đế, bất lợi cho công cuộc thống nhất thiên hạ.

Nếu Khương Tiển nhúng tay, ngày sau phiên vương chắc chắn bắt chước, cái kia quá phiền toái.

Ở trong lòng Khương Trường Sinh, địa vị của Khương Triệt và Thuận Thiên hoàng đế không sai biệt lắm, đương nhiên sẽ không hướng về bất kỳ ai.

Trước mắt mà nói, hắn vẫn rất hài lòng với cách làm của Thuận Thiên hoàng đế.

Long Khởi sơn nhiều thêm Khương Tiển, Bình An trở nên càng náo nhiệt, Cơ Võ Quân cũng thỉnh thoảng sẽ chỉ bảo những người khác võ học, để mọi người được ích lợi không nhỏ, nàng là Lục Động Thiên, thậm chí có khả năng thu Diệp Tầm Địch làm đồ đệ.

Ngày kế tiếp, Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Tiển, biết được hắn đang lúc bế quan, chỉ có thể thất vọng cáo lui.

Trước khi đi, Khương Trường Sinh vẫn nói cho hắn biết một phen:

- Triệt nhi, tâm nếu là vì dân, dân không sớm thì muộn sẽ hồi báo ngươi, rất nhiều chuyện gấp không được, làm việc nhất định phải không thẹn với lương tâm, tích đức mới có thể kết thúc yên lành.

Nói lời này để Khương Triệt nghe mà mồ hôi lạnh tràn trề.

Trở lại bên trong tẩm cung của mình, Khương Triệt còn đang nghĩ về lời nói này.

Hắn không phải người ngu, hiểu rõ ý tứ Khương Trường Sinh, cũng muốn thông chuyện khác.

Hắn ý thức được dã tâm của mình là bởi vì phụ hoàng dung túng, chớ nhìn hắn bây giờ công tích không tệ, luận danh vọng, giữa hắn và phụ hoàng thì bách tính chắc chắn lựa chọn phụ hoàng, một khi chọc giận phụ hoàng, phụ hoàng một câu đã có thể khiến cho vị trí thái tử của hắn không còn.

Hắn còn chưa đủ tư cách nhúng chàm hoàng vị.

Hắn càng nghĩ càng sợ, suy nghĩ thủ đoạn trước kia của phụ hoàng, suy nghĩ đến những huynh đệ, hoàng thân tâm hoài quỷ thai của mình.

Tất cả đều đang đào hố cho hắn, bao gồm cả phụ hoàng hắn đều đang thử thăm dò hắn.

Khương Triệt hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

.....

Thoáng chớp mắt.

Lại ba năm qua đi, Đại Cảnh mưa thuận gió hoà, trong ngoài an lành, các nơi thỉnh thoảng xuất hiện yêu loạn, nhưng rất nhanh sẽ bị trấn áp, thừa dịp giai đoạn không có chinh chiến, Khương Triệt trắng trợn thành lập truyền tống trận, Võ phủ, đào móc tài nguyên các nơi, đồng thời không có đoạn tuyệt liên hệ cùng ngoại giới, Đại Cảnh trước mắt đã thành lập liên

hệ cùng hai phe hoàng triều hải ngoại, vương triều đến đây dâng cống càng vượt qua số lượng năm mươi.

Từ khi Đại Cảnh để Phụng Thiên vấp phải trắc trở, không có hoàng triều dám khinh thường Đại Cảnh, cho nên đều muốn giao hảo, chờ đợi Đạo Tổ rời bàn lại tranh phong, cũng không phải hết thảy hoàng triều bị kẹp giống như Phụng Thiên, hoàng triều khác còn có lựa chọn khác, cũng không phải nhất định phải cùng chết với Đại Cảnh, dưới bối cảnh như vậy, quốc lực Đại Cảnh tăng trưởng tốc độ cao, sức sản xuất của bách tính phóng đại, kinh tế cũng là một năm cao hơn một năm, mặc dù trình độ các châu Đại Cảnh sinh hoạt vẫn có khoảng cách, nhưng ít ra có thể làm cho hết thảy bách tính không cần lo lắng bị chết đói, chỉ là đồ sát yêu thú đã có thể để giá thịt giảm xuống trên phạm vi lớn, ngược lại là một chút rau quả, hoa quả trở nên đắt đỏ.

Kỳ Duyên thương hội đã xây dựng phân đà trên khắp Đại Cảnh, trọng tâm cũng dần dần hướng về phía Đại Cảnh, vì để cho hoàng thất Đại Cảnh yên tâm, bọn hắn còn cố ý để người của triều đình đi vào thương hội, đối với cái này, Thuận Thiên hoàng đế và Thái Tử đều rất hài lòng, cũng cho Kỳ Duyên thương hội thu hoạch được càng nhiều tiện lợi.

Đầu tháng tám, Ti Châu trở nên nóng bức, có phần nóng hơn so với cùng tháng những năm qua.

Trương Anh đến đây bái phỏng.

- Đạo Tổ, tình huống không ổn, Thiên Hải đi về phía nam xuất hiện một hỏa điểu thần bí, toàn thân đều là lửa, nó đang ở đại lục khác, đi dạo trên vùng trời vận triều, mang đến hoả hoạn liên tục không ngừng cho các nơi, nạn hạn hán, ngay cả võ giả Động Thiên cảnh cũng không làm gì được nó.

Chương 468: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (2)

Vẻ mặt Trương Anh hoảng hốt, nhanh chóng nói.

Hắn thấy, đây là dấu hiệu yêu họa buông xuống Đại Cảnh, trước đó yêu loạn căn bản không coi là cái gì, so sánh với những vùng biển khác, Đại Cảnh tính như may mắn, nhưng phần may mắn này lúc nào cũng có thể đến cùng.

Khương Trường Sinh trước đó đã diễn toán qua đầu hỏa điểu này, giá trị hương hỏa ở vào khoảng bảy trăm vạn, thực lực Bát Động Thiên, thực lực như thế, tung hoành đại dương nhân tộc mênh mông, xác thực không người có thể ngăn cản, có thể một đường giết tới phụ cận Thiên Hải, cũng không tính kỳ quái.

- Hỏa điểu? Lớn bao nhiêu?

Sắc mặt Cơ Võ Quân kịch biến, nghiêm nghị hỏi.

Trương Anh không biết Cơ Võ Quân, nhưng khí thế cô gái này quá mạnh, hắn vội vàng trả lời:

- Nghe nói giương cánh ít nhất ngàn trượng, thế lửa của nó càng bao phủ hơn mười dặm, như là viên mặt trời thứ hai.

Cơ Võ Quân nhíu mày, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, đây là Thiên Ô, một trong chủng tộc cường đại của yêu tộc, trước đó bên ngoài Thánh triều Thiên Nhai, Thiên Ô nhất tộc đã mang đến uy hiếp cực lớn cho Thánh triều, Thiên Ô sẽ mang đến hạo kiếp cho thế gian, mấu chốt nhất là chúng nó mang thù, một khi giết một đầu, chắc chắn còn sẽ tới càng nhiều, rất khó đối phó.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, trong lòng hỏi thăm:

- Thiên Ô nhất tộc mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 147,708,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Nhiều như vậy.

Đây tuyệt đối là thế lực mạnh nhất Khương Trường Sinh trước mắt gặp qua, còn mạnh hơn Võ Đế đảo.

Đây vẫn chỉ là một nhánh chủng tộc của yêu tộc, cũng không biết Thánh triều trước kia mạnh bao nhiêu, vậy mà ngăn cản toàn bộ yêu tộc mấy chục năm.

- Người mạnh nhất bên trong Thiên Ô nhất tộc mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 16,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Không.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Giết Thiên Ô, tộc nó có thể cảm nhận được nó chết ở đâu? Chết ở trong tay ai?-.

Cơ Võ Quân gật đầu nói:

- Không sai, Thiên Ô cũng không phải yêu thú tầm thường, bản thân là thiên địa dị thú, chẳng qua là bị yêu tộc chí tôn thu phục thôi.

Khương Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Kia chính là còn có phương pháp phá giải, đó chính là bắt lại đầu Thiên Ô này, dùng Sơn Hải kinh khống chế.

Hắn đột nhiên cảm nhận được áp lực, yêu tộc họa còn nghiêm trọng hơn so với hắn dự đoán.

Đây tuyệt sẽ không chỉ là một lần này, về sau nhất định còn có càng nhiều yêu thú cường đại đến đây bừa bãi tàn phá.

Thấy Khương Trường Sinh trầm mặc, sắc mặt của những người khác cũng khó nhìn.

Đây cũng là bọn hắn lần đầu tiên trực diện cảm nhận được cảm giác áp bách của nhân tộc đại kiếp.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ta biết rồi, còn có chuyện khác không?

Trương Anh lắc đầu.

Khương Trường Sinh phất tay, hắn hành lễ rời đi.

Sau đó Khương Trường Sinh quay đầu về phía nam, đôi mắt biến thành màu vàng kim, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Cơ Võ Quân thấy con ngươi của hắn, âm thầm tò mò, chẳng lẽ Đạo Tổ có được huyết mạch cường đại?

Khương Trường Sinh tìm kiếm trong chốc lát, nhìn thấy Thiên Ô đang bồi hồi ở bên trên một phương đại lục, tùy ý vỗ cánh hí lên, vô tận hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, đếm không hết võ giả lao thẳng tới nó, nhưng căn bản không đả thương được nó.

Thiên Ô đang mua vui.

Hưởng thụ sát lục.

Cực kỳ hung hăng càn quấy.

Khương Trường Sinh động lòng trắc ẩn, cũng động sát tâm.

Nói đến rất khéo, trên phiến đại lục kia lại có một đạo Luân Hồi ấn ký.

Tứ Hải hiền thánh.

Tên này thật sự là số khổ, rời đi Thiên Hải, tìm kiếm võ đạo, kết quả vừa đạp vào đại lục mấy năm đã gặp phải Thiên Ô đột kích, một vạn giá trị hương hỏa đều không cứu vớt được vận rủi của hắn.

Giờ phút này, đám người Diệp Tầm Địch đang ở hỏi Cơ Võ Quân về lai lịch của Thiên Ô, Thiên Ô tộc cụ thể mạnh bao nhiêu.

Cơ Võ Quân mặc dù mấy chục năm gần đây không có lên chiến trường, nhưng thời kỳ đầu chiến tranh mở ra, nàng trước kia cùng yêu tộc đại chiến, mắt thấy phong thái của Kim Ô.

Nàng bắt đầu nhớ về năm đó, những người khác nghiêm túc nghe, đối với Thánh triều, bọn hắn cũng rất muốn biết thêm nhiều thông tin.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ một biện pháp, hắn đứng lên, yên lặng rời đi.

Bạch Kỳ nhìn về phía bóng lưng hắn, tựa hồ đoán được cái gì, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Những người khác cũng như thế, nhưng đều không dám hỏi thăm, đều giả vờ không có nhìn thấy.

Khương Trường Sinh tiến vào trong sương mù, rất nhanh, một con chim sẻ bay ra Long Khởi sơn, cấp tốc tan biến tại chân trời.

…

Mây đen cuồn cuộn, thương khung bị ánh lửa tràn ngập, nhân gian hóa thành luyện ngục.

Thiên Ô to lớn mang theo vô tận biển lửa che khuất bầu trời, nó tùy ý bay lượn, một đường hạ xuống mưa lửa tầm tã, đốt cháy mặt đất, thỉnh thoảng phát ra tiếng tê minh khoan khoái.

Bên trong một tòa thành nhỏ.

Một tên gầy như que củi nam tử đang ở khách sạn uống rượu, hắn tướng mạo bình thường, người mặc giữ mình áo vải.

Chưởng quỹ chạy tới, gấp giọng nói: - Khách quan, còn không mau chạy, đừng uống, rượu nào có mệnh quan trọng!-.

Nói xong, hắn cõng hành lý khách sạn, trong khách sạn cũng chỉ còn lại có áo vải nam tử.

- Không nghĩ tới Vương Long ta cả đời này, cuối cùng chạy không khỏi vận rủi, tuy nhiều lần trở về từ cõi chết, nhưng lúc này đây khó thoát khỏi cái chết.

Nam tử áo vải cười khổ nói, dứt lời, uống một hơi cạn sạch.

Vương Long chính là Tứ Hải hiền thánh sau khi chuyển thế.

Hắn sinh tại Thiên Hải, thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, được chưởng quỹ của một khách sạn thu dưỡng, sau này bởi vì gặp phải võ giả đại chiến, chưởng quỹ bị ảnh hưởng đến, chôn dưới khách sạn sụp đổ, một khắc này, hắn bị kích thích, thề nhất định phải tập được võ đạo mạnh mẽ, thế là hắn ra biển, lang thang mười mấy năm, đi vào khối đại lục này.

Võ đạo phương đại lục này mạnh hơn Thiên Hải, khiến cho hắn thấy được hi vọng, nhiều lần khó khăn trắc trở, hắn cuối cùng bái vào một tông môn.

Tiệc vui chóng tàn, hắn vừa bước vào Thông Thiên, Thiên Ô đột kích, tông môn hắn tiến đến tru yêu, đều chết hết, hắn bởi vì bế quan tránh thoát một kiếp.

Chương 469: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (1)

Vương Long càng nghĩ càng đắng chát, hắn bưng bình rượu lên, ngụm lớn uống cạn, sau đó cầm lấy bảo kiếm trên bàn đứng dậy rời đi.

Đi ra khách sạn, đường đi đã không có vết chân người, đầy đường đìu hiu, hắn quay đầu nhìn ánh lửa ở chân trời, trong mắt tràn ngập dứt khoát.

Lần này, hắn không định chạy trốn.

- Súc sinh, Vương Long gia gia ngươi đến rồi.

Vương Long tiến đến, chuẩn bị liều chết với Thiên Ô.

Hắn một đường đi đến, chính là tám ngày.

Đại lục thật sự quá lớn, may mắn Thiên Ô chuyên môn bay về phía có người, để cho hắn không có bị giết.

Hắn đứng ở trên vách núi, há mồm thở dốc, tầm mắt nhìn cự thành phương xa bị hỏa hoạn đốt cháy, trong lòng hắn nhất thời dấy lên lửa giận.

Hắn có thể mơ hồ nghe được dân chúng trong thành đang kêu khóc, còn có thể thấy từng cao thủ tre già măng mọc lao thẳng tới Thiên Ô, mặc dù thân quấn liệt hỏa, vẫn không chịu từ bỏ.

Thiên Ô xoay quanh trên vùng trời thành trì, không ngừng phát ra tiếng tê minh, Vương Long nghe ra vẻ vui sướng từ trong tiếng của súc sinh này.

Súc sinh này!

Vương Long giận dữ, hắn đang muốn nhảy xuống vách núi, chợt thấy cái gì, không khỏi trừng to mắt.

Chỉ thấy biển mấy phía trên Thiên Ô xốc lên, một đôi móng vuốt vô cùng to lớn mò xuống, bắt lấy hai cánh củaThiên Ô.

Ở trước mặt móng vuốt này, Thiên Ô vậy mà lộ ra nhỏ bé, như là lão ưng bắt gà.

Oanh…

Một hồi gió mạnh khủng bố kéo tới, xua tan mây đen trên trời, để ánh nắng vương vãi xuống, Vương Long nhấc cánh tay ngăn lại trên trán, híp mắt nhìn đi, hắn thấy được một màn cả đời đều khó mà quên được.

Một đầu hắc cầm to lớn giương cánh vượt qua vạn trượng xuất hiện, hắc cầm này có cổ thật dài, đầu giống như yến, thân giống như nga, lông đuôi như là cây quạt kéo ra, nó có hai vuốt màu trắng rất dài, một thân lông vũ màu đen chiết xạ ánh nắng loá mắt, mơ hồ có hàn mang màu tím, theo nó bắt đầu vỗ cánh, gió mạnh gào thét giữa trời, thổi tắt lửa nóng hừng hực bên trong thành.

Thiên Ô hí lên, điên cuồng giãy dụa, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi móng vuốt của hắc cầm to lớn.

Một màn này tựa như diều hâu săn mồi chim nhỏ, bách tính còn sống bên trong thành thấy mà trợn mắt hốc mồm, những võ giả lơ lửng giữa không trung chấn kinh, bọn hắn quên đi thương thế trên người, ngây ngốc nhìn cảnh tượng rung động trên bầu trời.

Thiên Ô ngửa đầu, bắn ra liệt diễm cuồn cuộn, như là hồng lưu rơi vào trên người hắc cầm to lớn, nhưng căn bản không có cách tạo thành bất cứ thương tổn gì.

- Đó là cái gì?

- Là Huyền Điểu….. Là thần thú Huyền Điểu trong truyền thuyết, trời xanh phái Huyền Điểu tới cứu chúng ta.

- Chúng ta được cứu rồi?

- Không nên khinh thường, có lẽ nó chẳng qua đi săn súc sinh kia, chưa chắc sẽ buông tha cho chúng ta.

- Ông trời ơi, kia lại là cái gì, thế gian vì sao lại có Cự yêu như thế?

- Không phải yêu, nó là tới giúp chúng ta.

Toàn thành phấn chấn, vô luận có bị thương hay không, chỉ cần còn thần chí, thị lực vẫn còn, đều xúc động vì khung cảnh hoành tráng trên trời.

Tại thời điểm tuyệt vọng, hắc cầm vạn trượng xuất hiện mang đến hi vọng cực lớn cho bọn hắn.

Vương Long nhìn đến ngây người.

Tình cảnh như Man Hoang cự thú chém giết trong thần thoại làm hắn có cảm giác như đang nằm mộng.

Dưới vô số người ngưỡng vọng, hắc cầm to lớn kéo ra mỏ chim, càng hấp thu Thiên Ô, Thiên Ô cấp tốc thu nhỏ, bị hút vào bên trong mỏ chim, nếu nhìn kỹ lại, cũng không phải là mỏ chim, mà là cái trán của hắc cầm nhiều hơn một con mắt, dùng tốc độ cực nhanh hấp thu Thiên Ô, chợt nhìn, giống như Thiên Ô bị nuốt sống.

Thiên địa yên tĩnh.

Sau khi Thiên Ô bị ăn, mọi người chăm chú nhìn chim lớn như Thiên Thần, sợ nó tiếp tục công kích.

Nhưng hắc cầm to lớn bắt đầu xoay quanh, hai cánh chấn động tốc độ cao, cuồn cuộn lôi vân tụ tập tới, cũng không lâu lắm, mưa to bàng bạc rơi xuống, khu trục khí tức nóng bỏng cho tòa thành trì.

Sau khi mưa xuống, hắc cầm to lớn bay đi.

- Là thần thú! Thật sự là thần thú.

- Ta biết trời xanh sẽ không mặc kệ chúng ta…..

- Huyền Điểu, thần thú bảo hộ nhân tộc bên trong thần thoại thượng cổ, truyền thuyết đều là thật…

- Ô ô ô, nhân tộc sẽ không vong, sẽ không vong…

- Trời phù hộ chúng ta, ông trời phù hộ chúng ta aaa.

Bách tính, võ giả toàn thành vui đến phát khóc, mưa to bàng bạc đều không thể che đậy che giấu tiếng la khóc, tiếng hoan hô của bọn hắn.

Vương Long đã ướt đẫm toàn thân, nhưng hắn vẫn ngây ngốc nhìn về phía hắc cầm to lớn rời đi.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên nhớ đến chưởng quỹ thu nuôi hắn.

- Tiểu Long, người sống một đời, vĩnh viễn không được vứt bỏ hi vọng, người sẽ trải qua vận may, vận rủi, chẳng qua là trình tự khác biệt, vận may của ngươi không sớm thì muộn sẽ đến.

Giờ khắc này, Vương Long đột nhiên cảm thấy mình chuyển vận.

Lúc hắn chuẩn bị chịu chết, chuyện khó tin nhất phát sinh, đây không phải chuyển vận, như vậy là gì?

Một bên khác, hắc cầm to lớn đã đến tòa thành tiếp theo, một đường làm mưa, dập lửa cho khắp núi khắp đồng và các thành trì, càng ngày càng nhiều người nhìn thấy nó, không khỏi bị hình thể to lớn của nó rung động đến.

Hắc cầm này chính là Khương Trường Sinh biến thành, đây là Cửu Thiên Huyền Biến tầng thứ chín, biến hóa thành Huyền Điểu, lại thêm Pháp Thiên Tượng Địa, mới vừa có tình cảnh rung động lòng người như thế.

Cửu Thiên Huyền Biến là thuật biến hóa hắn đoạt được tại Khai Nguyên năm hai mươi mốt, cũng chính là hắn hai mươi mốt tuổi, bình thường nhiều nhất chỉ biến thành chim sẻ.

Đây là biện pháp duy nhất hắn nghĩ ra, mặc dù Thiên Ô nhất tộc đột kích, cũng chỉ tìm Huyền Điểu, tìm không thấy trên đầu của hắn.

Ai có thể nghĩ tới Huyền Điểu khổng lồ như thế cũng chỉ là một tên đạo sĩ biến thành?

… Khương Trường Sinh trở lại vào trong rừng cây, biến trở về bộ dáng bản tôn, hắn thở dài ra một hơi, đồng thời thi triển ba loại thần thông, lại thời gian dài hô phong hoán vũ, linh lực của hắn tiêu hao rất nhiều.

Chương 470: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (2)

Hắn đi trở về đình viện.

【 Thuận Thiên năm sáu mươi, Thiên Ô bao phủ nhân tộc, muốn đốt sạch nhân tộc thiên hạ, ngươi ra tay ngăn cản, thành công sinh tồn dưới sự công kích của Thiên Ô, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - linh vật - huyết phách Tam Túc Kim Ô 】 .

Huyết phách là cái gì?

Tam Túc Kim Ô thoạt nhìn đã biết oai phong.

Trong thần thoại Hoa Hạ, đây chính là thần thú đại biểu cho mặt trời.

Khương Trường Sinh trở lại sân vườn, mọi người nhìn về phía hắn.

Bạch Kỳ hỏi:

- Nhanh như vậy?

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Cái gì nhanh như vậy?

Bạch Kỳ muốn nói lại thôi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta chẳng qua đi rừng trúc tĩnh tâm thôi, chớ có suy nghĩ nhiều.

Dứt lời, hắn đi vào phòng của mình.

Bạch Kỳ thầm nghĩ quả nhiên, nó liệu định Khương Trường Sinh đi giải quyết Thiên Ô.

Nó nhìn về phía Diệp Tầm Địch, nói:

- Đánh cược không, ta cược Thiên Ô đã tan biến.

Cơ Võ Quân mở mắt, nàng kinh ngạc nhìn về phía Bạch Kỳ, sói này có ý là Đạo Tổ vừa rồi đi giải quyết Thiên Ô?

Lúc này mới bao lâu?

Diệp Tầm Địch tức giận nói:

- Không cược, cùng ngươi cược thì có cái gì tốt, không phải muốn chiếm tiện nghi của ta, ta nhưng không có ngu như Kiếm Thần.

Bạch Kỳ bất đắc dĩ, đồ đần này không dễ lừa.

Khương Tiển nhìn chằm chằm cửa phòng Khương Trường Sinh, như có điều suy nghĩ.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đã bắt đầu tiếp nhận nhận truyền thừa Tam Túc Kim Ô huyết phách, huyết phách này để yêu vật lột xác thành Tam Túc Kim Ô, bao gôm cả linh hồn cũng lột xác thành Kim Ô hồn, trước đó, chỉ cần Khương Trường Sinh nhỏ tinh huyết của mình vào bên trong huyết phách, kia có thể chấp chưởng sinh tử của Kim Ô, để hắn không thể trái lại lệnh của mình.

Đây cũng là đồ tốt, Chân Long đều có, nuôi Kim Ô cũng có thể.

Khương Trường Sinh xuất ra Tam Túc Kim Ô huyết phách, một khối huyết ngọc lớn thiêu đốt liệt diễm xuất hiện trong tay của hắn, hắn nhỏ tinh huyết của mình vào bên trong huyết ngọc, quá trình này rất đơn giản, cũng không lâu lắm đã dung hợp thành công.

Hắn rõ ràng cảm giác được mình và huyết phách sinh ra liên hệ, chỉ cần một ý niệm, khối huyết phách này liền sẽ phá toái, hóa thành tro bụi.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, sau khi dung nhập huyết phách, cũng có một tia huyết mạch của hắn tồn tại, tương đương với con gái của hắn.

Khương Trường Sinh thu huyết phách vào bên trong Cự Linh giới, sau đó đi ra phòng, hắn còn giả vờ lấy ra một nhóm dược liệu đi đến dược đỉnh bắt đầu luyện đan.

- Chẳng qua là luyện đan, cũng không phải có thu hoạch?

Bạch Kỳ nhíu mày, yên lặng suy nghĩ.

Khương Trường Sinh không có ý định để Bạch Kỳ hóa thành Kim Ô, để tên này biến thành con cái của mình, thật sự khó chịu, mà huyết phách Tam Túc Kim Ô càng thích hợp giống chim, giống chim biến thành Tam Túc Kim Ô, tư chất càng cao.

Còn về Hoàng Thiên, Hắc Thiên, bản thân tư chất cũng không tệ, dùng trên người chúng nó thì có chút lãng phí.

Huyết phách này có thể bồi dưỡng được một cao thủ có sức chiến đấu mạnh, nhất định phải đào móc thêm một con chim, gia tăng đơn vị chiến đấu cho Long Khởi sơn.

Hắn tạm thời không vội, bản thân bồi dưỡng cũng cần thời gian, chờ Tam Túc Kim Ô quật khởi, hắn chắc chắn đã đột phá đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín.

Những người khác gặp hắn luyện đan, cũng yên tâm suy nghĩ, chuyên tâm luyện công.

Một bên khác, Thiên Ô bên trong Đạo Giới bị dị thú khác vây xem, bởi vì hồn phách bị Sơn Hải kinh chiếm lấy một nửa, giờ phút này nó cực kỳ hoảng hốt, không có chút nào uy phong của Bát Động Thiên, sợ bị tồn tại thần bí giết chết.

Thời gian ngày ngày trôi qua.

Không đến năm ngày, Khương Trường Sinh đột nhiên phát hiện giá trị hương hỏa của mình tăng vọt.

Hắn cẩn thận cảm ứng, phiến đại lục lúc trước đi tới vậy mà sinh ra số lượng lớn hương hỏa tín đồ, như bên trong một vùng tăm tối sinh ra nhiều vô số kể tinh quang, còn đang không ngừng tăng trưởng.

Hắn vậy mà có thể dùng thân phận của Huyền Điểu thu hoạch giá trị hương hỏa khổng lồ.

Ngẫm lại cũng đúng, dù sao Lâm Hạo Thiên cũng không biết hình dáng hắn, chỉ cần suy nghĩ trong lòng chính là hắn thì có thể cung cấp giá trị hương hỏa cho hắn.

Khương Trường Sinh phấn khởi, chẳng qua hắn che giấu rất khá, không có hiển lộ ra ở trước mặt mọi người.

Một mực đến tháng mười một phần.

Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, nhắc đến chuyện Thiên Ô.

- Thiên Hải đi về phía nam, bên trên một đại lục xa xôi gặp phải Thiên Ô tập kích trước đó nói tới, ngày đó Kim Ô tàn sát nhân tộc, ngay tại lúc tòa đại lục kia sắp luân hãm, Huyền Điểu xuất hiện, nghe nói Huyền Điểu còn muốn lớn hơn Thiên Ô gấp mười lần, chỉ giương cánh đã có thể che khuất bầu trời, cực kỳ khoa trương, nó một ngụm nuốt hết Thiên Ô, hải ngoại đều đồn đãi đây là trời phù hộ nhân tộc, việc này còn chưa chính thức truyền vào Đại Cảnh, là ta thông qua Bạch Y vệ biết được.

Khương Triệt hưng phấn nói, Đại Cảnh đã thành lập truyền tống trận tại chỗ xa nhất Thiên Hải, thuận tiện chống cự yêu tộc tập kích Thiên Hải, cho nên hắn biết được việc này.

- Thiên Ô chết rồi?

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Cơ Võ Quân động dung, lẩm bẩm nói:

- Huyền Điểu…..

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Nhìn ta làm gì, ta cũng không phải Huyền Điểu.

Bạch Kỳ nhớ rõ Khương Trường Sinh có thể biến thành chim sẻ, nhưng nó hết sức thông minh, không có nói.

Diệp Tầm Địch cũng hết sức hưng phấn, nói:

- Nói cách khác nhân tộc cũng không phải tứ cố vô thân, thế gian vạn thú cũng không phải tất cả đều là yêu thú?

Khương Triệt cười nói:

- Không sai, Huyền Điểu xuất hiện, để sĩ khí từng hoàng triều phấn chấn, chúng ta đối mặt yêu tộc cũng càng có lòng tin.

Hắn nghe được chuyện này cũng bị hù dọa, không thể tin được thật có thần thú bảo hộ nhân tộc.

Chương 471: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (1)

- Thiên địa này thật sự bao la, đáng tiếc không thấy phong thái của Huyền Điểu.

Khương Trường Sinh cảm khái, Khương Triệt nghe gật đầu, hắn cũng hướng về.

Đám người Diệp Tầm Địch không hiểu nghĩ tới ngày đó Khương Trường Sinh đột nhiên rời đi, ngay cả Cơ Võ Quân cũng cảm thấy có kỳ quặc ở trong đó, bất quá ngay trước mặt Khương Triệt, bọn hắn không dám nói ra miệng, nếu Đạo Tổ không chịu thừa nhận, bọn hắn há có thể đối nghịch?

Khương Triệt hàn huyên rất lâu, rời đi.

Sau khi hắn đi, những người khác nhịn không được nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Các ngươi cái gì cũng không biết, hiểu chưa?

Mọi người vội vàng gật đầu, ánh mắt Cơ Võ Quân nhìn về phía Khương Trường Sinh thay đổi, tràn ngập kính sợ.

Lần trước Diệt Thế thụ cũng là như thế, Đạo Tổ giải nạn cho nhân tộc phụ cận, lại không chịu tiếp công, kết hợp với hắn thời gian dài đợi ở trên núi luyện công, hình ảnh hắn trong lòng Cơ Võ Quân trở nên dị thường cao lớn.

Nàng lần đầu sinh ra sự kính nể dành cho nam tử trừ phụ thân nàng.

Nàng lại nghĩ tới Võ Đế đảo tiên đoán.

Võ Đế sẽ sinh ra trong hải dương…

Nàng trước đó còn chẳng thèm ngó tới, cảm thấy võ đạo trên biển phát triển không được, làm sao có thể sinh ra Võ Đế, cho dù sinh ra, cũng không kịp trưởng thành, bên trong mấy trăm năm, yêu tộc nhất định tràn khắp hải dương, sẽ không cho Võ Đế thành thời gian dài.

Nàng hiện tại hiểu.

Võ Đế đã trưởng thành, chẳng qua rất điệu thấp, không người biết được hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Nghĩ tới đây, ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh lại thay đổi.

Bạch Kỳ thấy bầu không khí có chút vi diệu, vội vàng giả khục một tiếng, tò mò hỏi:

- Các ngươi nói ngoại trừ Huyền Điểu, giữa thiên địa phải chăng còn có thần thú khác? Yêu thú, dị thú, thần thú, xem ra ngoại trừ người, những sinh linh khác cũng không phải đều là yêu.

Diệp Tầm Địch gật đầu, nói:

- Nếu là như vậy, nhân tộc có thể có càng nhiều kế sách có khả năng áp dụng, cho dù cùng là yêu tộc, yêu ăn yêu cũng là chuyện thường gặp.

Điểm này để Bạch Kỳ cũng đồng ý, rất tán thành, cho nên đây cũng là nguyên nhân nó nguyện ý đi theo nhân tộc, dưới cái nhìn của nó, người và yêu đối với nó không có khác nhau, đều có thể là địch nhân.

Cơ Võ Quân nói:

- Bản thân yêu thú đã không khái niệm rõ ràng, chỉ có thể nói, vị yêu tộc chí tôn thứ nhất rất có đại mưu, hắn sáng lập khái niệm về yêu, để cho thế lực vô cùng to lớn, nhân tộc không thể triệt để tiêu diệt Yêu tộc.

Mọi người bắt đầu thảo luận, Khương Tiển cũng thỉnh thoảng nói kiến thức những năm qua, duy chỉ có Bình An còn đang ngủ say, trên lồng ngực có Hắc Thiên nằm sấp.

Hoàng Thiên cũng trò chuyện say sưa ngon lành cùng bọn hắn, hai con mèo yêu có tính cách khác biệt, Hoàng Thiên là đại ca, Hắc Thiên đệ đệ chỉ nghe lời nó, không có có chủ kiến, tính cách lười nhác.

.....

Thuận Thiên năm sáu mươi mốt, mùa thu đến, truyền thuyết Huyền Điểu cuối cùng truyền vào bên trong Đại Cảnh, dẫn tới

các châu thiên hạ bàn tán sôi nổi.

Tượng thần Huyền Điểu càng được dồn dập dựng lên, cái này khiến Khương Trường Sinh hết sức ghen ghét.

Hắn phát hiện thân phận Đạo Tổ kém xa thân phận của Huyền Điểu về việc hấp dẫn hơn tín đồ.

Có lẽ đây là nhân tính, người rất khó tín ngưỡng đồng loại, không tin có tiên nhân tồn tại, nhưng tin có thần tiên tồn tại.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh nhìn giá trị hương hỏa của mình, trong lòng ngũ vị tạp trần.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 132, 039, 872 】 .

Giá trị hương hỏa hơn một ức.

Thân phận của Huyền Điểu khiến cho giá trị hương hỏa của hắn gấp bội trong vòng một năm.

Quá mẹ nó không hợp thói thường.

Cái gì dời núi, hô phong hoán vũ, khởi tử hồi sinh, độ lôi kiếp, cũng không bằng Huyền Điểu cứu thế thu hoạch giá trị hương hỏa.

Mà lúc này mới một năm, theo sự tích mở rộng, tốc độ giá trị hương hỏa tăng vọt chỉ sẽ nhanh hơn.

Khương Trường Sinh rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Trước đó hắn chẳng qua cứu Đại Cảnh, mà lần này, hắn cứu vớt toàn bộ đại lục, không giới hạn trong một vương triều hoặc hoàng triều nào đó, cho nên chuyện này để cho người ta cảm thấy hắn đang bảo hộ nhân tộc.

Nói cho cùng, Đạo Tổ vẫn khóa lại cùng một chỗ với Đại Cảnh, không phải người Đại Cảnh tín ngưỡng hắn, chẳng qua tín ngưỡng những năng lực không thể tưởng tượng kia.

Được rồi, ngược lại giá trị hương hỏa tăng trưởng là chuyện tốt.

Khương Trường Sinh trở nên vui vẻ, lần sau đột phá tất nhiên dễ dàng.

Về sau đối mặt cố nhân chuyển thế, thậm chí có khả năng càng thêm hào phóng, dĩ nhiên, chủ yếu là hào phóng đối với người hắn để ý.

…

Phụng Thiên hoàng triều, trong hoa viên hoàng cung.

Phụng Thiên thiên tử trẻ tuổi đang xem sách, một tên thị vệ quỳ ở bên cạnh hồi báo chuyện Huyền Điểu.

- Huyền Điểu? Đây là chuyện tốt, có thần thú bảo hộ nhân tộc, có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn cho hoàng triều.

Phụng Thiên thiên tử ung dung nói, tuy nói như vậy, nhưng hắn lại không có động dung, giống như một chuyện không quan trọng.

Thị vệ không dám lên tiếng.

Vị Thiên Tử mới này mặc dù mới đăng cơ mấy năm, nhưng thủ đoạn còn muốn bá đạo hơn tiên đế, quả thực đứng vững trước uy hiếp của ba đại hoàng triều, tranh thủ đến an bình cho Phụng Thiên.

Những năm nay, Phụng Thiên không chinh chiến nữa, Thiên Tử bắt đầu chú trọng phát triển võ đạo, hắn chú trọng không phải công lực mạnh yếu, mà là tính đa dạng của võ đạo, trong Phụng Thiên bây giờ, phàm là võ đạo sáng tạo công pháp hoặc phe phái, đều có thể đạt được trọng thưởng, dẫn đến toàn bộ Phụng Thiên thịnh hành tập tục nghiên cứu võ đạo.

Mặc dù cảnh giới thấp, có thể nghiên cứu ra võ đạo lợi hại, cũng có thể thu được đãi ngộ của võ giả cảnh giới cao.

Võ đạo xưa nay không chỉ nhìn cảnh giới, luôn có ngày mới, mặc dù cảnh giới thấp, hoặc vừa bước vào võ đạo, ngộ tính cũng sẽ thể hiện ra.

Chương 472: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (2)

Tựa như vị Phụng Thiên thiên tử này, hắn cũng đang sáng tạo võ đạo thuộc về mình.

Phụng Thiên thiên tử mở miệng hỏi:

- Gần đây Kiếm Chủ làm sao biến mất, tình huống Kiếm Đình như thế nào?

Thị vệ trả lời:

- Kiếm Chủ rời đi Phụng Thiên, đệ tử nói hắn đi truy tầm Kiếm đạo, Kiếm Đình vẫn hết sức an phận, cũng đang tích cực hưởng ứng bệ hạ hiệu triệu, Kiếm Đình một năm có thể sáng tạo ra trên trăm bộ kiếm pháp, bên trong các đại môn phái, xem như tương đối nhiều, dù sao bọn hắn chỉ nghiên cứu kiếm pháp.

- Ừm, đi xuống đi.

Thị vệ hành lễ, quay người rời đi.

Phụng Thiên thiên tử chậm rãi buông thư tịch xuống, vuốt vuốt mi tâm, thở dài nói:

- Luôn là kém một chút, đến cùng kém điểm nào nhất…..

Hắn quay đầu nhìn về phương Tây, tự nhủ:

- Có lẽ trẫm cũng nên đi ra ngoài một chuyến.

.....

Thuận Thiên năm sáu mươi hai.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh vượt qua hai ức, tốc độ tăng trưởng vẫn đang tăng lên.

Để cho hắn thấy không hợp thói thường chính là mình vậy mà thu hoạch được yêu thú tín ngưỡng, chút yêu thú này không thể thắp hương, nhưng chúng nó định kỳ sẽ quỳ lại bầu trời, yên lặng cầu nguyện Huyền Điểu, điều này nói rõ hương hỏa bản thân cũng bao hàm niệm lực.

Ở trong nhân tộc, cực hạn sùng bái sẽ thông qua thắp hương hiện ra, đây đã là tập tục, mà yêu tộc không có tập tục này.

Một ngày này, Khương Trường Sinh chuẩn bị sàng chọn một vị yêu cầm từ bên trong yêu tộc tín đồ của mình.

Hắn bắt đầu cẩn thận cảm thụ tiếng lòng của bọn nó.

Một bên khác.

Xa xôi trong vùng biển có lấy một tòa đại lục còn muốn khổng lồ hơn cả Long Mạch đại lục, trong núi rừng bay ra hơi khói lượn lờ, chỉ thấy từng người từng người bách tính xếp hàng đi vào một tòa tiểu đình thắp hương, trong đình có dựng tượng đá của một Huyền Điểu, mặc dù có khoảng cách với Huyền Điểu do Khương Trường Sinh biến thành, nhưng đại khái vẫn rất giống.

- Nhân gian gặp khó, Huyền Điểu khu họa, chớ có hỏi sinh lão bệnh tử, chỉ cầu mọi việc hài lòng…..

Bên cạnh tượng đá, một lão đạo nhân híp mắt, tựa như mệt rã rời, ung dung nói, phối hợp với hơi khói xung quanh, lộ ra thần bí, huyền diệu.

Bên ngoài tiểu đình.

Một con chim én đứng ở trên nhánh cây, ngoẹo đầu nhìn tượng đá Huyền Điểu.

Yến Tử này muốn lớn hơn chim sẻ bình thường, hình thể lớn đến sắp bắt kịp gà trống, mượn lá cây, không người có thể nhìn thấy nó.

Nó đang cầu nguyện với Huyền Điểu:

- Bách điểu chi thần, xin ngài nhất định phải phù hộ ta, để cho ta thuận lợi tu luyện, không nên bị võ giả bắt lấy, phù hộ mẫu thân cùng đệ đệ muội muội của ta bình an vô sự…..

Từ khi nửa năm trước nhìn thấy tượng đá Huyền Điểu, lại nghe người ta nói về sự tích của nó, nó đã sùng bái Huyền Điểu, bởi vì thân hình Huyền Điểu có chút tương tự Yến Tử, chẳng qua cổ và móng vuốt dài hơn, cho nên nó huyễn tưởng mình một ngày kia có thể trở thành Huyền Điểu.

Vì thế, nó bắt đầu cả ngày lẫn đêm thủ ở chỗ này, mỗi khi người thắp hương ít, hoặc nó bị mọi người cầu nguyện chỗ đả động, nó sẽ tận lực phát ra tiếng, giả vờ là Huyền Điểu hiển linh, để những người kia xúc động, thậm chí cảm động, cái này cũng dẫn đến tòa tiểu đình này trở nên càng ngày càng nổi danh, hấp dẫn nhiều người hơn đến đây thắp hương.

Chuyện Huyền Điểu hiển linh cũng dần dần truyền ra.

Nó cảm thấy làm như vậy, có thể làm cho những cái người thân ở Khổ Hải tìm tới hi vọng, cũng có thể để nhiều người hơn thờ phụng Huyền Điểu.

Tuy là yêu, nhưng nó cũng không có ác ý đối với nhân tộc, bởi vì lúc tuổi còn nhỏ, nó bị võ giả bắt đi, là một lão giả cứu nó, còn nuôi nấng nó, đến khi lão giả qua đời, nó mới bắt đầu lang thang, nhưng nó cũng bởi vậy thất lạc cùng gia đình, làm sao cũng tìm không thấy.

Nó biết người có người tốt, người xấu, yêu cũng có yêu tốt, yêu xấu, cho nên trong lòng nó, người và yêu là bình đẳng.

Mặt trời lặn mặt trăng lên.

Khách hành hương xuống núi, ngay cả lão đạo nhân tu kiến tiểu đình cũng xuống núi trở lại quan nghỉ ngơi.

Tiểu Yến yêu bay đến trong đình, rơi vào trên cánh Huyền Điểu chuẩn bị đi ngủ.

Đây đã là thói quen của nó, chỉ có dựa vào lấy Huyền Điểu đi ngủ, lòng của nó mới an bình.

Đêm dần khuya.

- Tiểu gia hỏa.

Một tiếng nói bỗng nhiên vang lên, Tiểu Yến yêu không có phản ứng, cứ nghĩ mình đang nằm mơ, khi tiếng gọi này lặp lại mấy lần, nó mới vừa bừng tỉnh.

Nó đưa mắt nhìn lại, cũng không thấy bóng người.

- Đừng xem, ngươi nhìn không thấy ta.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên lần nữa, Tiểu Yến nghe được mà toàn thân giật mình, vội vàng cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Huyền Điểu?

- Ha ha, không sai, ngươi ở trên cánh ta có dễ chịu?

Nghe vậy, Tiểu Yến yêu bị dọa đến bay lên, còn rơi xuống hai cọng lông chim, nó cấp tốc rơi vào trước tượng đá, nằm sấp trên mặt đất, học bộ dáng quỳ lạy của người.

Tâm tình của nó đã xúc động lại thấp thỏm.

Kích động là Huyền Điểu hiển linh, thấp thỏm là sợ mình mạo phạm Huyền Điểu.

- Không cần khẩn trương, ta nghe được tiếng lòng của ngươi, ngươi muốn mạnh lên, cũng muốn trở thành thần thú mang đến Tường Thụy, phúc khí cho người và yêu, phải hay không?

Giọng Khương Trường Sinh hết sức ôn hòa, để Tiểu Yến yêu không còn khẩn trương.

Nó vội ngẩng đầu, nói:

- Đúng vậy, ta từ nhỏ bị võ giả bắt đi, nhưng ta cũng đã nhận được người dưỡng dục, trong thời gian dài sau này lại bị yêu và võ giả truy sát, cho nên ta muốn mang đến hảo vận cho những sinh linh bị võ giả, yêu thú khi dễ, cho bọn hắn tín niệm sống tiếp.

Nó cực kỳ xúc động, trong lòng tràn ngập chờ mong.

- Ta có khả năng thỏa mãn ngươi, nhưng ngươi cần hiến thân cho ta, từ đó phục thị ta, ngươi có bằng lòng hay không?

Nghe nói như thế, Tiểu Yến yêu càng thêm xúc động, gấp giọng nói:

- Tự nhiên nguyện ý, tiểu yêu nguyện đời đời kiếp kiếp phục thị Huyền Điểu đại nhân.

Hai chữ Đại Nhân cũng là nó học được từ bên trong miệng người, dùng để xưng hô tồn tại có địa vị cao hơn mình.

Chương 473: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (1)

- Nếu ngươi không có lo lắng, vậy cứ theo ta đi, như thế nào?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên lần nữa, Tiểu Yến Yêu đáp ứng, theo đó là một trận gió cuốn nó đi.

Hắn cũng không có mang Tiểu Yến Yêu về Long Khởi sơn, mà dẫn nó đi vào một ngọn núi trong rừng của Long Mạch đại lục.

Hắn phóng xuất Tiểu Yến Yêu.

Khi Tiểu Yến Yêu thấy rõ là một đạo nhân thì ngẩn người, nó cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Huyền Điểu đại nhân?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ta sẽ dẫn ngươi nhập thế, tu luyện trong một đạo quan, bất quá đối với thân phận chân thật của ta, ngươi cần giấu diếm, ngươi là một đầu yến yêu ta đi ngang qua cứu trợ được.

Nghe vậy, Tiểu Yến Yêu lại sinh ra hoài nghi.

Người này không phải gạt mình đó chứ?.

Khương Trường Sinh thả người vọt lên, ở trên không trung thi triển Cửu Thiên Huyền Biến cùng Pháp Thiên Tượng Địa, biến thành Huyền Điểu cao vạn trượng, vạn trượng chẳng qua là thân cao, cánh triển khai ra, có thể nói che khuất bầu trời, hắn không sợ bị người nhìn thấy, bởi vì hắn trước đó đã kiểm tra, trong vòng phương viên mấy trăm dặm không có người, mà hắn chẳng qua là biến một thoáng liền khôi phục.

Tiểu Yến Yêu trợn mắt hốc mồm nhìn dáng người Huyền Điểu hùng vĩ, nó mặc dù sùng bái Huyền Điểu, nhưng chưa từng thấy tận mắt, đây còn muốn rung động hơn nghe đồn.

Khương Trường Sinh cấp tốc biến trở về hình người, rơi vào trước mặt Tiểu Yến Yêu.

Tiểu Yến Yêu vội vàng nói:

- Huyền Điểu đại nhân, đều là ta có mắt không tròng…..

Nó sợ vừa rồi chần chờ đắc tội Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhớ kỹ lời của ta mới vừa rồi, không muốn nói cho những người khác thân phận chân thật của ta.

Tiểu Yến Yêu liều mạng gật đầu, tâm tình của nó vô cùng kích động.

Khương Trường Sinh lần nữa vung tay áo, dẫn nó rời đi.

Rất nhanh, bọn hắn tiến vào Long Khởi sơn, Khương Trường Sinh đặt nó ở trên đầu vai của mình, sau đó đi trở về đình viện.

Tiểu Yến Yêu dù sao cũng là yêu thú, mặc dù yêu lực nhỏ yếu, nhưng yêu khí xác thực tồn tại, rất nhanh đã dẫn kinh động sự chú ý của mọi người.

Bạch Kỳ hỏi:

- Chủ nhân, nó có lai lịch ra sao?

Cơ Võ Quân cũng đang quan sát tỉ mỉ Tiểu Yến Yêu.

Khương Trường Sinh nói:

- Lúc trước ra ngoài dạo qua một vòng, ngẫu nhiên gặp phải, cảm giác hữu duyên với nó nên nhận nuôi nó.

Mọi người có thể nhìn ra Tiểu Yến Yêu rất yếu, cũng không giống như kỳ thú không tầm thường, cho nên cũng không có suy nghĩ nhiều.

Tư chất kém lại như thế nào, ngay cả Bạch Kỳ đều có thể ở trong sân.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, ra hiệu Tiểu Yến Yêu tự giới thiệu cho bọn hắn.

Tiểu Yến Yêu rất khẩn trương, thận trọng tự giới thiệu, nó ngại ngùng để mọi người có ấn tượng rất tốt đối với nó.

Cứ như vậy, Tiểu Yến Yêu vào đình viện ở, nó còn xây một cái ổ bên trên Địa Linh thụ.

Nó cũng nghe đến mọi người xưng Khương Trường Sinh thành Đạo Tổ, nhưng không có để ý, bởi vì nó căn bản chưa nghe nói qua Đạo Tổ, xem ra những người và yêu này cũng không biết tổ chính là Huyền Điểu đại nhân biến thành, nghĩ như vậy, nó càng có lòng tin.

Ít nhất nó và Huyền Điểu đại nhân mới là thân cận thật sự.

Tiểu Yến Yêu gia nhập để đình viện tăng thêm sinh khí, chủ yếu là Hoàng Thiên, Hắc Thiên cảm thấy rất hứng thú đối với nó, dẫn đến đình viện một mực hết sức làm ầm ĩ.

Cơ Võ Quân quan sát tỉ mỉ qua Tiểu Yến Yêu, xác thực không có nhìn ra Tiểu Yến Yêu đặc thù chỗ nào, không còn quan tâm, có lẽ đúng là Đạo Tổ thiện tâm.

.....

Thuận Thiên năm sáu mươi ba, ngày hội năm mới.

Thuận Thiên hoàng đế vừa chứng được Động Thiên cảnh, bất quá lần này không mang theo Khương Triệt, hắn một thân một mình đến đây, mang theo rất nhiều rượu ngon món ngon.

- Vị này là?

Thuận Thiên hoàng đế chú ý tới Cơ Võ Quân, tò mò hỏi.

Cơ Võ Quân mặc dù thay đổi một thân đạo bào nhẹ nhàng, nhưng khí thế thật sự khó mà ẩn giấu, nhất là đối với Thuận Thiên hoàng đế vừa đột phá tới Nhất Động Thiên.

Cơ Võ Quân không có lên tiếng.

Bạch Kỳ cười nói:

- Thiên kiêu chủ nhân mới thu, đừng cố gắng tìm hiểu, đối với ngươi không có chỗ tốt.

Thuận Thiên hoàng đế đã quen giọng điệu của nó, cũng không tức giận, ngược lại vui tươi hớn hở nói:

- Trẫm chỉ muốn hỏi một chút xuất phát từ lễ tiết, cô nương, về sau ở kinh thành có cần gì, cứ nói với trẫm.

Trẫm!

Thiên Tử Đại Cảnh.

Cơ Võ Quân gật đầu, đưa mắt liếc nhìn Khương Trường Sinh.

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy dáng dấp Thuận Thiên hoàng đế và Khương Trường Sinh có chút giống nhau.

Sau đó, mọi người bắt đầu uống rượu nói chuyện phiếm, đại bộ phận thời điểm đều là Thuận Thiên hoàng đế, Khương Tiển, Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch đang nói chuyện, sau này Dương Chu từ Võ Phong chạy đến, mới thêm một bát rượu.

Sau khi Thuận Thiên hoàng đế đột phá, quyết định lần nữa mở ra chinh chiến, khuếch trương bản đồ giang sơn Đại Cảnh, tăng cường khí vận thiên hạ.

Khương Tiển vội vàng nói:

- Ta và Bình An sẽ không lĩnh quân, chúng ta chuẩn bị trùng kích Càn Khôn cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói:

- Không sao đâu, Đại Cảnh bây giờ binh nhiều tướng mạnh, hoàng thúc hảo hảo luyện công, về sau mới có thể kiếm thêm chiến công trác tuyệt cho Đại Cảnh.

Diệp Tầm Địch trêu chọc nói:

- Lúc nào để Kiếm Thần trở về, hắn khẳng định chờ đến phát chán.

Thuận Thiên hoàng đế trầm ngâm nói:

- Lại chờ mấy năm, trẫm sẽ chuẩn bị bắt đầu dùng Huyền Không đảo cùng Động Thiên cảnh của Thiên Hải, dùng nhiều, mới có thể để cho bọn hắn chân chính dung nhập Đại Cảnh.

Bây giờ Đại Cảnh không chỉ có chút Động Thiên cảnh bọn hắn.

Võ giả Huyền Không đảo lần lượt dung nhập khí vận Đại Cảnh, lại thêm Thiên Hải, dẫn đến khí vận Đại Cảnh tăng vọt mấy lần.

Khương Trường Sinh không có xen vào, hắn đang chuyên tâm phẩm vị rượu ngon, hắn còn chuyên môn cầm một cái chén cho Tiểu Yến Yêu uống, Tiểu Yến Yêu uống vào mấy ngụm, vậy mà say ngã vào trong ngực hắn.

Những rượu ngon này đều đến từ Thiên Hải, niên đại cực cao, còn ẩn chứa linh khí, phàm nhân hớp một cái liền phải say hơn mấy ngày.

Chương 474: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (2)

Mặc dù tửu kình lớn, nhưng có thể tăng trưởng công lực, tuyệt đối được cho là cực phẩm.

Thuận Thiên hoàng đế cười hỏi:

- Một lần võ lâm thịnh hội mới của Đại Cảnh sắp mở ra, quyết phải là Đại Cảnh giành hạng nhất, bởi vì Thiên Hải, Huyền

Không đảo gia nhập, Diệp Tầm Địch, ngươi nhất định phải tham gia, áp chế áp chế nhuệ khí của bọn họ.

Diệp Tầm Địch khẽ nói:

- Được thôi, bất quá ngươi phải phong cho ta một danh hiệu uy phong lẫm lẫm.

- Ha ha ha, đó là tự nhiên.

Hai người chạm cốc.

Không thể không nói, Thuận Thiên hoàng đế đến để đình viện bầu không khí rất náo nhiệt, vui sướng, đây là điều Khương Triệt không bằng, đối mặt Khương Trường Sinh, Khương Triệt thủy chung không được tự nhiên giống như Thuận Thiên hoàng đế.

Tảo triều ngày tiếp theo, Thuận Thiên hoàng đế tuyên bố cho văn võ quần thần về kế hoạch tiếp theo của Đại Cảnh.

Đại Cảnh chuẩn bị khuếch trương về biển phía Tây.

Bây giờ phương Nam Thiên Hải và phía Đông Đông Hải đã bị Đại Cảnh chưởng khống, lại chưởng khống Tây Hải, không sớm thì muộn sẽ vây chết Đại Tề, Thiên Hàn, không cần động binh thương đã đủ để thống nhất Long Mạch đại lục.

Đại Cảnh đã tính thực chất nắm giữ Long Mạch đại lục, cho dù Đại Tề cũng không thể không mọi việc theo Đại Cảnh, Đại Cảnh dùng tín nghĩa làm nền tảng lập quốc, cùng Đại Tề kết minh, tự nhiên không dễ dàng xé bỏ khế ước, mà Đại Cảnh cũng cần Đại Tề chia sẻ mâu thuẫn, nếu bên trong giang sơn xảy ra vấn đề, vương triều khác đều có thể di chuyển lực chú ý của bách tính.

Sau khi đột phá Nhất Động Thiên cảnh, uy thế Thuận Thiên hoàng đế phóng đại, bá khí đến cực điểm, không người dám phản bác ý nghĩ của hắn.

Khương Triệt triệt để an phận, không suy nghĩ thêm chuyện đăng cơ nữa, hắn cũng bắt đầu luyện võ, đưa sự vụ trong tay mình cho đại thần giúp đỡ.

Tháng sáu.

Ngàn vạn thuyền biển theo bến cảng duyên hải phương Nam, bến cảng quần đảo Thiên Hải xuất phát, tất cả đều xuất phát về hướng Tây Hải, trùng trùng điệp điệp, vô cùng hùng vĩ, để võ giả, hải đảo dân dọc đường không khỏi kinh ngạc tán thán Đại Cảnh cường thịnh.

Cuối tháng, Khương Trường Sinh mang theo Tiểu Yến Yêu tiến vào bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Hắn hút Tiểu Yến Yêu vào bên trong Đạo Giới.

Thiên địa quy tắc của Đạo Giới một mực đang diễn hóa, lại thêm Diệt Thế thụ, Vân Thiên thần thụ cùng với rất nhiều thiên tài địa bảo ảnh hưởng, bên trong Đạo Giới tràn ngập thiên địa linh khí, võ đạo linh khí.

Thiên Ô trước đó bị thu phục được Khương Trường Sinh đặt ở bên trên Diệt Thế thụ, để nó không có chỗ chuyển động, sợ thiêu hủy bảo vật của mình, có Sơn Hải kinh, Thiên Ô không dám càn rỡ, khi nó phát hiện Diệt Thế thụ cùng của mình không sai biệt lắm, nó triệt mất ý định chạy trốn, chỉ muốn tìm cơ hội nịnh nọt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đặt Tiểu Yến Yêu vào bên cạnh Hóa Long trì, sau đó đặt huyết phách Tam Túc Kim Ô ở trước mặt nó, để nó hấp thu.

Tu luyện công pháp một năm, Tiểu Yến Yêu đã có khả năng dẫn dắt yêu lực, nó dùng yêu lực luyện hóa huyết phách, sau đó hấp thu.

Bạch Long, Thái Oa, Thái Hi lại gần.

- Chủ nhân, nó là ai?

Bạch Long tò mò hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm huyết phách, chẳng biết tại sao, huyết phách để nó cảm giác hết sức không thoải mái, giống như gặp được thiên địch.

Khương Trường Sinh nói:

- Về sau nó là đệ đệ của ngươi, cần phải chiếu cố nó, nó giống như ngươi, sắp thuế biến.

Nghe vậy, Bạch Long hạ thấp địch ý đối với Tiểu Yến Yêu, thay vào đó là càng thêm tò mò.

Đệ đệ?

Chẳng biết tại sao, nó sinh ra ý thân cận với Tiểu Yến Yêu, thậm chí nghĩ muốn bảo vệ nó.

Thái Oa đã lớn lên tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, thanh tú động lòng người mà hỏi:

- Ta và ca ca có thể cũng thuế biến hay không?

Các nàng thấy qua Bạch Long thuế biến, thực lực bay vọt, làm cho các nàng hâm mộ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Các ngươi không cần thuế biến, tư chất của các ngươi đủ mạnh, cần chẳng qua là thời gian thôi.

Hắn thực sự nói thật, khí huyết Thái Oa cùng Thái Hi đã có thể so với Kim Thân cảnh, cảnh giới còn tại Thần Nhân cảnh.

Tốc độ đột phá này thật sự quá nhanh.

Các nàng mới ba mươi tuổi.

Thái Oa nghe xong, nhu thuận gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Thái Oa sau khi lớn lên có thể nói là dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, nửa người trên ăn mặc quần áo vỏ cây đơn giản che giấu, mà nửa người Thái Hi trên thì rất cường tráng, tuy là huynh muội, nhưng hắn vẫn tôn Thái Oa làm chủ.

Khương Trường Sinh thấy Tiểu Yến Yêu hút hết hoàn toàn huyết phách, chỉ thấy trong cơ thể nó tiêu tán ra huyết khí, cấp tốc quấn quanh quanh người, ngưng tụ thành một quả trứng máu, thiên địa linh khí bắt đầu vọt tới, chui vào bên trong trứng máu.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, căn dặn nói:

- Các ngươi chiếu cố tốt cho nó, không nên để cho những tên khác tới gần quấy rầy.

Bạch Long, Thái Oa, Thái Hi gật đầu.

Bởi vì Khương Trường Sinh yêu chuộng, bọn hắn có địa vị cao nhất tại Đạo Giới, Thái Oa, Thái Hi càng có Diệt Thế thụ làm chỗ dựa, dị thú khác đều không dám đắc tội bọn hắn.

Hư ảnh Khương Trường Sinh tiêu tán, ý thức trở lại hiện thực, sau đó một mình đi ra khỏi rừng trúc.

Hắn bắt đầu chờ mong Tiểu Yến Yêu lột xác thành Tam Túc Kim Ô.

Bạch Kỳ hoang mang hỏi:

- Chủ nhân, chim nhỏ kia đâu?

Không thấy Tiểu Yến Yêu, nó rất hoảng hốt, nó có loại trực giác, Tiểu Yến Yêu muốn giống như Bạch Long.

Đáng giận.

Lúc nào mới đến phiên ta.

Trong lòng nó cuồng hống, sau đó tiến đến một bên chân của Khương Trường Sinh, liếm tay của hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta đưa nó đi một chỗ bế quan.

Bạch Kỳ kêu rên nói:

- Không thể nào, một con chim nhỏ cũng có thể biến thành Chân Long? Chủ nhân, lúc nào cân nhắc ta với.

Lời vừa nói ra, những người khác dồn dập nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Cơ Võ Quân cũng nghe nói chuyện của Bạch Long, cảm thấy rất hứng thú đối với thủ đoạn như thế.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Nó sẽ không thay đổi trở thành rồng sự thật, chỉ là ta tăng lên tư chất của nó, đến mức ngươi, chờ một chút đi, ngươi ngược lại một mực đợi ở bên cạnh ta.

Chương 475: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (1)

Nghe được Tiểu Yến Yêu sẽ không thay đổi thành Chân Long, Bạch Kỳ thở dài một hơi, dưới cái nhìn của nó, không có sinh linh nào cao quý và mạnh hơn Chân Long.

Cơ Võ Quân rất tò mò Khương Trường Sinh như thế nào để yêu bình thường thú thuế biến, nhưng nàng biết mình không nên hỏi.

Trước yêu tộc đại họa, Đạo Tổ còn dám đề bạt nhiều yêu vật như vậy, đến cùng đang mưu đồ cái gì?

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Lúc nào để cho ta nhìn Bạch Long?

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói:

- Nó đang ở chỗ rất xa, về sau có cơ hội lại dẫn nó về.

Tạm thời còn không thể lộ ra chuyện Đạo Giới.

Bình An cười hắc hắc nói:

- Ta cũng muốn biến….. Biến Kim Sí Đại Bằng Điểu…..

Chim đại bàng là thần thú trong thần thoại, dùng Long Phượng làm thức ăn, Bình An sở dĩ nhớ kỹ, là bởi vì tin đồn Khương Tử Ngọc là Kim Sí Đại Bằng Điểu chuyển thế lúc trước.

Ngoại trừ Khương Trường Sinh, hắn nhớ nhiều chuyện về Khương Tử Ngọc nhất, mặc dù Khương Tử Ngọc đã qua đời hơn bảy mươi năm, hắn vẫn thường xuyên lẩm bẩm Tử Ngọc.

Mọi người bắt đầu thảo luận về những thần thú kia trong thần thoại, Huyền Điểu đều xuất hiện, có lẽ thần thú khác cũng sẽ xuất thế.

Khương Trường Sinh mặc dù không có tham gia, nhưng trong lòng cũng đang chờ mong, như thế này có thể tăng cường Sơn Hải kinh….

Kinh Thành, trong một phủ đệ.

Hạc Oán đạo nhân cùng Hạc Hồng đạo nhân đang uống trà, Hạc Hồng đạo nhân bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, chúng ta đã đợi ba mươi hai năm, còn muốn tiếp tục chờ đợi sao? Sư phụ đều đã qua đời.

Nhắc đến việc này, ngữ khí Hạc Hồng đạo nhân rất sa sút.

Bọn hắn chính là hai vị đạo nhân trước đó đến từ Tiểu Bồng Lai Đảo, mong muốn mời Khương Trường Sinh đi tới Tiểu Bồng Lai Đảo, vì bọn họ cởi ra đại bí mật thượng cổ, sau khi bị Khương Trường Sinh từ chối, bọn hắn một mực ở lại kinh thành.

Chờ đợi ròng rã ba mươi hai năm.

Mặc dù bọn hắn cũng không phải phàm phu, có thể dựa vào võ đạo tăng thọ, cũng có chút đợi không được.

Hạc Oán đạo nhân mở lời:

- Vậy ngươi có thượng sách khuyên động Đạo Tổ? Chúng ta không thể nào trở về như thế.

Hạc Hồng đạo nhân yên lặng.

Đình viện lâm vào trong yên tĩnh.

Hạc Oán đạo nhân một bên thưởng thức trà, một bên nhìn một gốc cây già, nhìn từng mảnh từng mảnh lá vàng hạ xuống, hắn ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Hạc Hồng đạo nhân cắn răng nói:

- Ta lại đi Long Khởi quan một chuyến.

Dứt lời, hắn đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Hạc Oán đạo nhân không có ngăn cản, đợi hắn rời khỏi phủ đệ, Hạc Oán đạo nhân nói một mình:

- Sư phụ, ta tựa hồ hiểu rõ ý của ngài, yêu tộc xâm lấn, Huyền Điểu xuất thế, thiên hạ này sắp cải biến, cái gọi thượng cổ đại bí mật chính là chỉ dẫn chúng ta tìm tới Đạo Tổ…

Một lúc lâu sau.

Hạc Hồng đạo nhân được Dương Chu dẫn đầu thận trọng đi vào trong đình viện của Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ đánh giá hắn, nói:

- Ngươi trước kia đã tới?

Diệp Tầm Địch giễu cợt nói:

- Đây không phải cao nhân Tiểu Bồng Lai Đảo sao, tại sao lại tới? Tiểu Bồng Lai Đảo còn tốt chứ?

Hạc Hồng đạo nhân lúng túng nói:

- Thực không dám giấu giếm, bần đạo một mực chờ đợi tại Kinh Thành, chờ ba mươi hai năm.

Hắn tiến lên mấy bước, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, khom lưng hành lễ.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Các ngươi hà tất cố chấp như thế?

Hắn sở dĩ nguyện ý gặp Hạc Hồng đạo nhân, là bởi vì tên này và sư huynh đợi nhiều năm như vậy, nghị lực khiến cho hắn đều không biết nên đánh giá như thế nào.

Hắn mới vừa rồi còn tính qua thực lực Tiểu Bồng Lai Đảo, phát hiện tra không ra thế lực này.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Tiểu Bồng Lai Đảo đã không còn, chỉ còn lại có Hạc Hồng đạo nhân, Hạc Oán đạo nhân.

Những trong năm này, Khương Trường Sinh tình cờ cũng sẽ nhìn trộm bọn hắn, xác định bọn hắn không có ác ý, trên thực tế bọn hắn xác thực chỉ muốn mời Khương Trường Sinh đi tới Tiểu Bồng Lai Đảo.

- Đạo Tổ, ngài vì sao không thể bồi bần đạo đi một chuyến, thực không dám giấu giếm, Tiểu Bồng Lai Đảo có một thượng cổ đại bí mật, Tiểu Bồng Lai Đảo đời đời kiếp kiếp chờ đợi, đảo chủ nói qua, thượng cổ đại bí mật này liên quan đến hưng vong của nhân tộc.

Hạc Hồng đạo nhân rầu rĩ nói, hắn hạ quyết tâm, nếu như lần này Khương Trường Sinh còn từ chối, hắn sẽ muốn rời khỏi Đại Cảnh, buông xuống tâm nguyện này.

Diệp Tầm Địch trêu chọc nói:

- Ồ? Chẳng lẽ Tiểu Bồng Lai Đảo cất giấu Võ Đế truyền thừa?

Hạc Hồng đạo nhân nhìn một chút người và yêu trong viện, cắn răng nói:

- Bần đạo cũng không rõ ràng, lòng đất Tiểu Bồng Lai Đảo cất giấu một lăng mộ, nhưng lăng mộ bị võ học mạnh mẽ phong ấn trấn áp, không thể mở ra, đảo chủ từng nghe tiên hiền các triều đại đề cập qua, Tiểu Bồng Lai Đảo chức trách chính là thủ hộ lăng mộ này, chờ đợi người hữu duyên mở ra, nhưng đợi nhiều năm như vậy, Tiểu Bồng Lai Đảo thỉnh không ít võ giả cường đại tiến đến, đều là thất bại, nghe nói Đạo Tổ chính là tiên nhân chuyển thế, ngài chính là hi vọng cuối cùng của chúng ta.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, hắn cũng bắt đầu lưỡng lự muốn đi nhìn một cái hay không.

Hắn ở trong lòng hỏi thăm.

- Lăng mộ hắn nói tới nguy hiểm cỡ nào?

【 Tạm thời không thể diễn toán, không ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống 】 .

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, Tiểu Bồng Lai Đảo cũng không tính rất xa, như thế nào không ở bên trong phạm vi dò xét?.

Chờ chút, chẳng lẽ lăng mộ kia giống như Thánh triều Thiên Nhai, có thể ngăn cách hệ thống trước mắt dò xét?

Cái kia rất nguy hiểm.

Không thể đi! Đang lúc Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, Cơ Võ Quân đột nhiên hỏi:

- Trên cửa chính lăng mộ có đồ văn huyền ảo?

Hạc Hồng đạo nhân kinh ngạc nhìn về phía nàng, hỏi:

- Xin hỏi vị này nữ thí chủ là..?

Cơ Võ Quân mặt không biểu tình, nói:

- Không cần quan tâm ta là ai, miêu tả cho ta nghe đồ văn trên cánh cửa kia là dáng dấp ra sao.

Chương 476: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (2)

Hạc Hồng đạo nhân đều nói đến đây, đương nhiên sẽ không giấu diếm, nói:

- Là từng bóng người, có người lớn, có trẻ nhỏ, rất nhiều trẻ nhỏ vây quanh người lớn kia, giống như đang tế tự, nhưng đứng xa một chút xem, những bóng người giống như chữ viết.

Sắc mặt Cơ Võ Quân biến hóa.

Nàng nhíu mày hỏi:

- Nhiều năm như vậy, không có người Thánh triều tìm Tiểu Bồng Lai Đảo các ngươi?

Hạc Hồng đạo nhân lườm Đạo Tổ một cái, nói:

- Đảo chủ nói qua, thượng cổ đại bí mật này nhất định phải chờ yêu họa đột kích mới có thể nói cho người ngoài.

Cơ Võ Quân giãn ra đôi mi thanh tú, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, ta biết đó là cái gì, đó là Võ Đế nhân tộc thượng cổ, võ đạo nhân tộc có hai giai đoạn, một là thượng cổ võ đạo, hai là hiện thời, ở trong đoạn thời gian đó lại không biết phát sinh qua cái gì, dẫn đến võ đạo nhân tộc suy bại, dừng lại một khoảng thời gian rất dài, nhưng có một vài chuyện rất rõ ràng, đó chính là võ đạo thượng cổ mạnh hơn võ đạo hiện thời, cho nên môn phái các phương nhân tộc, vận triều vì thượng cổ võ đạo mà tranh giành đầu rơi máu chảy.

- Tại thời kỳ Thượng Cổ, từng sinh ra không ít Võ Đế, thượng cổ Võ Đế nắm giữ võ đạo không phải võ giả bây giờ có thể tưởng tượng, sự tích của bọn hắn bị từng bộ lạc nhân tộc ghi chép, đời đời truyền lại, tạo thành truyền thuyết thần thoại, điều đáng sợ nhất của thượng cổ Võ Đế chính là bọn hắn có khả năng phục sinh, Thánh triều trước kia phát hiện qua một tòa mộ thất của thượng cổ Võ Đế, kém chút dẫn tới thiên hạ đại loạn, dù cho bị rất nhiều Chiến thần của Thánh triều vây công, tôn thượng cổ Võ Đế kia vẫn chạy thoát, từ đó biến mất không còn tăm tích, chuyện này để Thánh triều nghĩ mà sợ,

hoàng thất cũng đã nhiều lần đề cập, nếu gặp lại mộ thượng cổ Võ Đế, tuyệt không thể mở ra.

Nghe được mấy tuyệt không thể mở ra, Hạc Hồng đạo nhân gấp, nói:

- Nếu như cô nương nói là sự thật, Thánh triều đều không làm gì được thượng cổ Võ Đế, bây giờ nhân tộc đại loạn, không nên mở ra hắn mộ thất, nghênh đón thượng cổ Võ Đế phục sinh, cứu vãn nhân tộc?

Cơ Võ Quân nói khẽ.

- Không nên, bởi vì sau khi thượng cổ Võ Đế phục sinh, không còn trí nhớ trước kia, tính tình khó mà bắt, bọn hắn thậm chí có khả năng không cho mình là người, năm đó thượng cổ võ giả đã giết hai cường giả Cửu Động Thiên.

Cửu Động Thiên?

Mí mắt Hạc Hồng đạo nhân hiện ra kinh hoàng, dùng cảnh giới của hắn căn bản chưa có tiếp xúc qua Cửu Động Thiên, nhưng vừa nghe qua đã biết Cửu Động Thiên khủng bố đến mức nào.

Cơ Võ Quân nói:

- Ta không rõ ràng lai lịch của Tiểu Bồng Lai Đảo, không quản tiền bối các ngươi là ý tốt, hay là ác ý, khuyên ngươi từ bỏ, đồ vật ngay cả yêu tộc đều sẽ không mở ra, chúng ta càng không nên đi.

Những người khác nghe được hai mặt nhìn nhau.

Diệp Tầm Địch nắm giữ thượng cổ võ đạo, cho nên rất cảm thấy hứng thú đối với thượng cổ Võ Đế, nhưng hắn không dám nói.

Lực chú ý của Khương Trường Sinh thì bị chuyển di.

- Ta muốn biết thượng cổ Võ Đế mà Cơ Võ Quân nói tới mạnh bao nhiêu?

【 Tạm thời không thể diễn toán, không bên trong phạm vi dò xét của hệ thống 】 .

Tạm thời.

Nói rõ thượng cổ Võ Đế còn sống.

Khương Trường Sinh không thể không một lần nữa ước định thượng cổ võ đạo, người chết lại còn phục sinh, mà thân thể có khả năng thai nghén ra linh trí mới, không thể nào hiểu được.

Trách không được võ đạo phương thế giới này có khả năng áp chế Tiên đạo sinh ra, nguyên lai trước kia cường đại như vậy.

Bất quá cẩn thận tính ra, dù cho thượng cổ võ giả cũng phải chết, mặc dù phục sinh, nhưng đó là sinh linh mới, không quan hệ gì với hắn khi còn sống.

Võ đạo chung quy là không có thể trường sinh bất tử, cũng không có chạm đến linh hồn chi đạo, không hiểu mượn xác hoàn hồn hoặc đoạt xá.

Vẻ mặt Hạc Hồng đạo nhân âm tình biến ảo, hắn không nghĩ tới thượng cổ đại bí mật vậy mà nguy hiểm như thế.

- Đạo Tổ, ta trước sẽ thương lượng với sư huynh của ta.

Hạc Hồng đạo nhân chắp tay hành lễ, sau đó quay người bước nhanh rời đi.

Diệp Tầm Địch nhìn về phía Cơ Võ Quân, tò mò hỏi:

- Thượng cổ Võ Đế cô vừa rồi nói còn sống không?

Cơ Võ Quân thở dài nói:

- Không rõ ràng, sự kiện kia phát sinh ở năm trăm năm trước, Thánh triều một mực lo lắng hắn tồn tại, chỉ là sợ dẫn tới nhân tộc khủng hoảng, cho nên không có thông báo hoàng triều thiên hạ cùng Võ Đế đảo.

Nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Lực lượng của ngài tất nhiên có thể mở ra mộ thất kia, nhưng tuyệt đối không nên đi, nghe đạo nhân kia miêu tả, ta đã đoán bên trong cất giấu cái gì, chỉ là khó mà nói, thượng cổ Võ Đế bên trong tất mạnh hơn thượng cổ Võ Đế mà Thánh triều phát hiện lúc trước, hắn hẳn là tới từ Thượng Cổ Cự Nhân tộc.

Cự Nhân tộc?

Mọi người ngẩn người.

Cơ Võ Quân tiếp tục nói:

- Tại thời kỳ Thượng Cổ, nhân tộc có rất nhiều nhân chủng, màu da khác biệt, hình thể khác biệt, tướng mạo đặc thù khác biệt, trong đó Cự Nhân tộc nương tựa theo thể phách khủng bố, từng một lần bị toàn nhân tộc tôn thờ, bên trong Cự Nhân tộc đản sinh thượng cổ Võ Đế, thực lực khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Cự Nhân tộc cao bao nhiêu?

Cơ Võ Quân nói:

- Căn cứ Thánh triều cổ hiến ghi chép, cao nhất có thể đạt tới năm trăm trượng.

Mọi người động dung, năm trăm trượng đây chính là núi cao.

Khương Trường Sinh thì âm thầm thở dài một hơi.

Còn tốt, không so được Pháp Thiên Tượng Địa của ta.

Cơ Võ Quân nói:

- Bọn hắn ngoại trừ hình thể như Thượng Cổ dị thú ra, tư chất võ đạo của bọn hắn không thua những người khác, các ngươi tưởng tượng một chút, Đạo Tổ đi đến cao năm trăm trượng, mà tốc độ, phản ứng không bị ảnh hưởng chút nào, cái kia sẽ có bao nhiêu khủng bố?

Sắc mặt Diệp Tầm Địch trở nên cổ quái, hắn gặp qua Khương Trường Sinh thi triển Pháp Thiên Tượng Địa.

Chờ chút!

Chẳng lẽ Đạo Tổ chính là hậu duệ của thượng cổ Cự Nhân tộc?

Hết thảy nghi hoặc liền được giải khai.

Nguyên lai đây chính là thân phận chân thật của Đạo Tổ.

Thượng cổ Cự Nhân tộc tại thời đại thượng cổ đều được tôn thờ, hậu duệ hiện thời của bọn họ tự nhiên cũng có thể trở

thành tiên nhân.

Chương 477: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (1)

Khi Diệp Tầm Địch suy nghĩ lung tung, Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Chờ một chút, nếu Cự Nhân tộc, còn là Võ Đế, lăng mộ Tiểu Bồng Lai Đảo có thể giấu thi thể của hắn?

Khương Tiển bất đắc dĩ nói:

- Người ta gọi là Tiểu Bồng Lai Đảo, nhưng chưa hẳn thật nhỏ, hải đảo có thể dừng chân hải ngoại có cái nào nhỏ? Đảo nhỏ chân chính rất dễ dàng bị Yêu thú, dị thú khổng lồ phá hủy, hoặc bị dìm ngập.

Bạch Kỳ cảm thấy có đạo lý, không hỏi thêm nữa.

Khương Trường Sinh nói:

- Đã nguy hiểm như vậy, ta không đi được, để tránh cho nhân tộc thêm phiền.

Cơ Võ Quân thở dài một hơi, cảm kích nhìn về phía Khương Trường Sinh, không hổ là Đạo Tổ, cũng không có không tin nàng, nhất định phải đi khiêu chiến thượng cổ Võ Đế. Bạch Kỳ lại gần, nịnh nọt Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, ta cảm thấy thượng cổ Võ Đế không có khả năng là đối thủ của ngươi.

- Nói hươu nói vượn, ta ngay cả cảnh giới Võ Đế hiện thời cũng không có đi đến, làm sao so với Võ Đế thượng cổ?

Khương Trường Sinh điểm nhẹ lên trán Bạch Kỳ, Bạch Kỳ mặc dù đau muốn chết, nhưng vẫn đến cười hắc hắc, làm ra biểu lộ được sủng ái. Khương Tiển nhìn về phía Cơ Võ Quân, tò mò hỏi:

- Tiền bối, theo như ngài nói, Võ Đế chẳng qua là một cảnh giới, chẳng lẽ nhân tộc có thể sinh ra không chỉ một vị Võ Đế?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Thượng cổ Võ Đế tuy nhiều, nhưng cũng là tồn tại thời đại khác nhau, ít nhất trong vạn năm chưa từng có hai vị Võ Đế xuất hiện qua cùng thời đại, bản thân Võ Đế đã nắm giữ khí vận cực kỳ hùng hậu, Thánh thượng khai triều Thánh triều chính là Võ Đế.

Mọi người lâm vào trong suy tư, cảm khái võ đạo cuồn cuộn.

Hoàng Thiên hét lên:

- Ta phải cố gắng thành vì yêu tộc chí tôn, hi vọng các ngươi có người có thể trở thành Võ Đế, như thế thì thiên hạ mới có thể thái bình.

Nó nghe nửa ngày, cuối cùng tìm cơ hội mở miệng. Dưới cái nhìn của nó, cái gì thượng cổ Võ Đế, cái gì khí vận, chỉ cần đủ mạnh, muốn kêu cái gì thì kêu cái đó, đến lúc đó nó không gọi yêu tộc chí tôn, nó muốn đổi tên Yêu Đế, vừa hay đối ứng với nhân tộc Võ Đế.

Hắc Thiên đi theo ồn ào, bắt chước Hoàng Thiên nói chuyện.

Một bên khác. Hạc Hồng đạo nhân dùng tốc độ nhanh nhất trở lại trong phủ đệ, nói hết chuyện mình hiểu biết đến cho Hạc Oán đạo nhân.

Hạc Oán đạo nhân nghe xong bình tĩnh như trước, nói:

- Xem đi, sư phụ nói không sai, Đạo Tổ có thể vạch trần chân tướng thượng cổ đại bí mật cho chúng ta, mục đích của chúng ta đã đến, đến mức có mở ra hay không, cứ để tùy duyên.

- Cái này…..

Hạc Hồng đạo nhân muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy có đạo lý. Bọn hắn muốn không phải là chân tướng?

Có thể đợi ba mươi hai năm, thì chờ thêm tới một thuyết pháp, thật sự khiến cho hắn biệt khuất.

Hạc Oán đạo nhân chầm chậm nói:

- Sư phụ bảo chúng ta lưu lại, có lẽ chính là đoán đúng Đạo Tổ sẽ không đi, Tiểu Bồng Lai Đảo nên định ở Đại Cảnh, nếu ta không có đoán sai, Võ Đế tất nhiên sẽ sinh ra tại Đại Cảnh,

ngươi ta lưu lại, trợ lực cho Đại Cảnh, cũng là vì nhân tộc mà nỗ lực.

Hạc Hồng đạo nhân yên lặng. Hạc Oán đạo nhân nói:

- Sư đệ, chúng ta trùng kiến Tiểu Bồng Lai Đảo đi, nhiều năm như vậy không có thư bay tới, Tiểu Bồng Lai Đảo tất đã vong.

Nghe vậy, Hạc Hồng đạo nhân càng thêm khó chịu….

Khương Trường Sinh không có đi Tiểu Bồng Lai Đảo, Hạc Hồng, Hạc Oán cũng không có trở về, võ công của hai người cũng không tệ, đi qua những năm nay kinh doanh nhân mạch, bọn hắn dựng lên một đạo quan ở trên một ngọn núi ngoài kinh thành.

Thuận Thiên năm sáu mươi bốn.

Đầu tháng tư, vùng biển phía tây Long Mạch đại lục bùng nổ một trận đại chiến, Đại Cảnh và quân đội ba phương vận triều chạm mặt ở trên biển, không có nói gì đã khai chiến, nương tựa theo năm vị Động Thiên đến từ Thiên Hải, Huyền Không đảo, Đại Cảnh thắng ngay từ trận đầu, chiến báo truyền khắp Đại Cảnh, bách tính thiên hạ đã bình tĩnh. Đối với con dân Đại Cảnh thế hệ này mà nói, Đại Cảnh thắng lợi là bình thường, chiến bại ngược lại không bình thường.

Tháng năm. Trong ngự thư phòng. Thuận Thiên hoàng đế đang vận công, hắn nhíu mày, hai đầu lông mày quanh quẩn khói đen, thoạt nhìn hết sức không bình thường.

- Phốc…

Thuận Thiên hoàng đế bỗng nhiên thổ huyết, máu vẩy một chỗ, trên mặt mất đi màu máu. Hắn tự lẩm bẩm:

- Tại sao có thể như vậy….. Vì cái gì…

- Sau khi tấn thăng hoàng triều, tuổi thọ của trẫm không gia tăng sao?

Trong giọng nói của hắn tràn ngập sợ hãi trước đó chưa từng có. Hắn đã bảy mươi bốn tuổi, lịch đại hoàng đế rất khó sống qua số tuổi này, nhưng hắn không giống, hắn có cảnh giới cao,

lại để cho Đại Cảnh thành tựu khí vận hoàng triều, hắn dựa vào cái gì muốn chết?

Hắn càng nghĩ càng hoảng. Hắn nỗ lực bảo trì trấn định, chuyện này không thể nói đi. Hắn lập tức truyền lệnh Trần Lễ.

Trần Lễ sớm đã bước vào Thần Nhân, sống đến một trăm năm mươi tuổi không khó, hắn đã phụ tá hai vị hoàng đế. Cũng không lâu lắm, Trần Lễ cấp tốc chạy đến.

Thuận Thiên hoàng đế nói tình huống thân thể của mình, Trần Lễ sắc nghe được mặt đại biến. Trần Lễ mặc dù cảm thấy Khương Triệt không sai, nhưng hắn vẫn như cũ cho rằng Khương Triệt không bằng Thuận Thiên hoàng đế, còn kém ở võ công, Khương Triệt không có dũng cảm như Thuận Thiên hoàng đế.

Bây giờ vận triều tranh đấu, Đại Cảnh không thiếu được Thiên Tử như Thuận Thiên hoàng đế. Trần Lễ lập tức cảm thụ khí vận của Thuận Thiên hoàng đế, kinh ngạc nói:

- Đúng là đại nạn sắp đến, khí vận bị kinh mạch ngài ngăn cách….. Này…

Hắn đột nhiên không thể nào hiểu được. Thiên tử vận triều sống qua trăm tuổi không khó lắm, mặc dù Thiên Tử Đại Tề không đến trăm tuổi liền đổi, nhưng có rất nhiều thiên tử hoàng triều trên biển sống qua trăm tuổi.

- Chẳng lẽ Đại Cảnh mới tấn thăng thời gian quá ngắn, khí vận tuy mạnh, nhưng căn cơ bất ổn?

Chương 478: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (2)

Trần Lễ nói một mình, hắn không phải đang hỏi Thuận Thiên hoàng đế, mà là hỏi chính mình.

Thuận Thiên hoàng đế gian nan đứng dậy, nói:

- Trẫm muốn đi Long Khởi quan tìm Đạo Tổ.

Trần Lễ vội vàng nâng hắn, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể tìm Đạo Tổ.

.....

Trong đình viện, Thuận Thiên hoàng đế nói khốn cảnh của mình, Khương Trường Sinh lập tức kiểm tra cho hắn.

Không có tẩu hỏa nhập ma, không có chịu trọng thương, nhưng ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch Thuận Thiên hoàng đế đang suy yếu, dựa theo tốc độ như vậy, không đến một năm sẽ chết. Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn nhấc tay khẽ vẫy, hút tới ba bình đan dược từ trong nhà, nói:

- Ngươi trước dùng chúng.

Thấy đan dược, trái tim của Thuận Thiên hoàng đế lạnh đi một nửa. Hắn cắn răng hỏi:

- Đạo Tổ, trên đời này thật không có biện pháp trường sinh bất tử sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Không có, vạn sự vạn vật đều chạy không khỏi sinh tử luân hồi.

Hắn mặc dù trường sinh bất tử, nhưng đó là có Tiên đạo bảo hộ, bản thân hắn không thể đánh vỡ quy tắc thế giới võ đạo, cho nên hắn nói đúng lời thật.

Thuận Thiên hoàng đế yên lặng. Biểu tình của những người khác cũng không tốt lắm, bọn hắn đều rất có hảo cảm đối với Thuận Thiên hoàng đế, chưa từng có vị hoàng đế nào có nhiệt tình như Thuận Thiên hoàng đế, chỉ cần hắn ở kinh thành, mỗi lần tân xuân ngày hội đều sẽ tới nơi này, cùng nhau ăn mừng, mặc dù Khương Tử Ngọc tại vị, cũng không có mang đến náo nhiệt như vậy, bởi vì khi đó trong lòng Khương Tử Ngọc chỉ có thống nhất thiên hạ.

Thuận Thiên hoàng đế hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười, nói:

- Không sao đâu, trẫm có đan dược của ngài, hẳn là còn có thể lại chống đỡ một hai năm, trẫm mười tuổi đăng cơ, phấn khích gì trong nhân thế này đều trải qua, không đáng tiếc.

Lời tuy như thế, nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được hắn sa sút, khó chịu nhất thuộc về Khương Tiển, hắn đưa tiễn phụ hoàng, mẹ, huynh trưởng cùng với huynh đệ tỷ muội khác, bây giờ lại muốn đưa tiễn hậu bối. Hắn không khỏi nhìn

về phía Khương Trường Sinh, cũng không biết gia gia có tâm tình gì.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh bình tĩnh, không có an ủi Thuận Thiên hoàng đế. Sau đó, Thuận Thiên hoàng đế ra vẻ thoải mái rời khỏi.

Cơ Võ Quân nói:

- Tuổi thọ thiên tử Hoàng triều xác thực có khả năng kéo dài, nhưng chỉ là khả năng, dù cho thiên tử thánh triều cũng có thể sống không quá trăm tuổi, trời xanh công bằng, lúc Thiên Tử hưởng thụ khí vận thương sinh, trả giá chính là khả năng tuổi thọ dâng lên, bất quá cảnh giới hắn hiện tại chỉ có thể sống hơn bảy mươi tuổi, cũng là hiếm thấy.

Nàng sớm đã coi nhẹ sinh tử, cho nên không có bao nhiêu cảm xúc.

Trong lòng Bạch Kỳ cảm thấy thê lương, nó chẳng qua là Thần Nhân cảnh, nó cũng sẽ có ngày đại nạn đem, chuẩn xác mà nói, bất kỳ sinh linh gì đều sẽ như thế. Nó không dám tưởng tượng tình cảnh mình chết già. Nó ở lại bên cạnh Khương Trường Sinh, chính là nghĩ không ngừng mạnh lên, tận khả năng sống được càng lâu.

Trong đình viện chỉ có Diệp Tầm Địch không ở đây, hắn đi rất gần Thuận Thiên hoàng đế, nhưng hắn hiện tại đi tham gia đại hội võ lâm Đại Cảnh, nếu hắn có ở đây, tất nhiên cũng sẽ khổ sở.

Bầu không khí yên lặng.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục luyện công. Hắn đã đưa tiễn cố nhân nhiều đời, đạo tâm của hắn càng ngày càng kiên nghị. Hắn đã được thứ mà thế nhân theo đuổi cuối cùng, hắn muốn làm chính là nghiêm túc đối đãi phần cơ duyên này, hắn muốn vĩnh viễn sống sót. Hắn không rõ ràng có thể có tồn tại vĩnh sinh bất tử thứ hai hay không, nhưng hắn muốn làm tồn tại như thế. Không chỉ là bất tử, còn muốn bất diệt!

Hắn muốn đạt tới mức độ người nào cũng không giết chết hắn. Chỉ cần hắn một mực còn sống, những cố nhân của hắn trải qua ở kiếp này sẽ có ý nghĩa tồn tại, chí ít có hắn nhớ kỹ.

Người sống một đời, trăm năm sau, ngoại trừ người lưu danh sử sách, tuyệt đại đa số người không đến năm mươi năm sẽ bị lãng quên, dù cho sử sách cũng có thể sẽ đứt gãy. Khương Trường Sinh thật vất vả sống thêm được một thế, cũng không nguyện chết lại.

....

Ngoài Kinh Thành, trên sơn đạo, một đám võ giả đang tiến lên, hộ tống từng chiếc xe ngựa. Cầm đầu là một lão giả tóc trắng, hắn nhìn Võ Phong to lớn, mở miệng hỏi:

- Đó chính là Long Khởi quan, chỗ Đạo Tổ ở sao?

Bên cạnh là một người đàn ông tuổi trung niên, cười nói:

- Không sai, các ngươi cũng tới chiêm ngưỡng đạo quan của tiên nhân đi, khuyên các ngươi sau khi trời còn chưa sáng liền đi xếp hàng, bây giờ muốn lên núi cũng khó khăn, trừ phi các ngươi có võ công cao cường, có thể trực tiếp bay lên.

Trong mắt lão giả tóc trắng lộ ra vẻ nóng bỏng. Đội ngũ tiếp tục đi tới. Sau hai canh giờ, bọn hắn xếp hàng vào thành.

Trung niên nam tử mang theo bọn hắn đi tới một tòa phủ đệ, cười nói:

- Phủ này chính là chỗ ở của Văn Đế ngày xưa, cách Long Khởi sơn rất gần, Thái Tông hoàng đế rất chán ghét Văn Đế, chỗ hắn ở đều bị bán, tuyệt không bận tâm mặt mũi Văn Đế, nhưng đã nhiều năm như vậy, tòa phủ đệ này quanh đi quẩn lại đổi rất nhiều chủ nhân, chư vị đều từ nơi khác mà tới, có thể phù hợp yêu cầu của các ngươi cũng chỉ có tòa phủ đệ này, chẳng qua là giá tiền….

Lão giả tóc trắng ngắt lời nói:

- Giá tiền không phải vấn đề, cho dù hoàng cung bán ra, chúng ta cũng có thể mua lại.

Trung niên nam tử vui vẻ:

- Chuyện này không thể nói lung tung được, mặc dù bây giờ Thiên Tử tương đối khai sáng, nhưng vẫn không muốn nghị luận về triều chính, đúng, ta vẫn muốn hỏi các ngươi, trong xe

ngựa các ngươi là chở vật gì, ta thấy giống như là trứng, còn thật lớn, trứng Yêu thú?

Lão giả tóc trắng đạm mạc nói:

- Ừm.

- Xin hỏi là Yêu thú chủng loại gì?

- Rắn? Làm sao lớn như vậy?

- Bởi vì vì chúng nó muốn Hóa Long.

- A?

Chương 479: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (1)

Đêm khuya.

Trước tẩm cung thiên tử, Khương Triệt đi vào trước cửa, cung kính hành lễ, mở miệng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần tới.

Trước tẩm cung không có thái giám, cung nữ, cho nên hắn không ở ngoài kêu gào.

- Vào đi.

Giọng nói hư nhược của Thuận Thiên hoàng đế truyền đến, Khương Triệt hít sâu một hơi, đẩy cửa vào, sau đó đóng kỹ cửa phòng.

Trong cung có tia sáng sáng ngời, đốt tám chén đèn dầu, hắn đi đến trước mặt Thuận Thiên hoàng đế đang xem sách.

Thuận Thiên hoàng đế lười biếng nằm ở trên giường rồng, bên cạnh bàn nhỏ trên còn trưng bày một bình rượu cùng với bánh ngọt.

Khương Triệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thuận Thiên hoàng đế.

Hắn đã biết được phụ hoàng gọi hắn, hắn đã từng một lần hi vọng phụ hoàng chết sớm hơn một chút, như thế thì mình sẽ đăng cơ, nhưng khi thời khắc này tới, hắn đột nhiên lại rất khó chịu, thậm chí hết sức bao la mờ mịt.

Hoàng vị sáu bảy mươi năm, hay hơn một trăm năm của võ giả, nên lựa chọn như thế nào?

Người đều muốn sống đặc sắc, hay là muốn sống được lâu?

Khương Triệt lần đầu sinh ra sợ hãi về hoàng vị.

Thuận Thiên hoàng đế để quyển sách trên tay xuống, đưa tay ra hiệu hắn ngồi một bên khác bàn nhỏ.

- Tối nay, cha con chúng ta dỡ xuống thân phận Thiên Tử, Thái Tử, tâm sự thật tốt.

Thuận Thiên hoàng đế cười nói, hắn ngồi dậy, quan sát tỉ mỉ Khương Triệt.

Hắn đã thật nhiều năm không có nghiêm túc nhìn đứa con trai này của mình.

Khi Khương Triệt nhỏ tuổi, hắn từng lo lắng kẻ này không đủ kiên cường, mà những năm nay, Khương Triệt có tâm tư đoạt hoàng vị, khiến cho hắn có chút không vừa lòng, dẫn đến quan hệ hai cha con bọn họ giảm xuống đến điểm đóng băng, hiện đang hồi tưởng lại, hắn đột nhiên cảm thấy mình thật mâu thuẫn.

Cha và con làm đến nước này, thật sự thất bại.

Khương Triệt ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía Thuận Thiên hoàng đế, giờ phút này trong lòng hắn cũng cảm thấy hối hận.

Hoàng vị thật sự có quan trọng như vậy?

Hắn biết rõ, mình tuyệt đối xem như Thái Tử hạnh phúc nhất các triều đại, trước đó có Vương gia tính toán hắn, Thuận Thiên hoàng đế trực tiếp hạ lệnh điều đi, các huynh đệ khác cũng bị phụ hoàng áp chế đến không dám nổi lên dã tâm.

- Ta và ngươi nói một chút chuyện xưa của Khương gia đi, đây là Hoàng gia gia ngươi nói cho ta biết.

Thuận Thiên hoàng đế cười ha hả, bắt đầu nhớ lại chuyện cũ.

Khương Triệt kiên nhẫn nghe, nghe được Thuận Thiên hoàng đế nhắc đến vị Thái Tử thứ nhất của Đại Cảnh, trong lòng của hắn lẩm bẩm.

Nhắc đến Thái Tử đầu tiên, phụ hoàng muốn dạy bảo hắn?

Nhưng hắn nghe nghe một hồi bắt đầu động dung.

Nghe tới vị thứ nhất Thái Tử đến đỡ con của mình đăng cơ, trong lòng hắn nhấc lên kinh đào hải lãng.

Cảnh Thái Tông.

Thái gia gia của hắn đúng là lai lịch như thế…..

Trách không được Cảnh Thái Tông cực kỳ bất thiện đối với Cảnh Văn Đế, đủ loại gièm pha, để Cảnh Văn Đế trở thành hoàng đế có địa vị kém nhất trong hoàng sử Đại Cảnh.

Chờ chút, phụ thân thái gia gia…..

Hắn cẩn thận nhớ lại, là ai đến đỡ Cảnh Thái Tông.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ một chút, toàn thân run rẩy.

Hết thảy nghi hoặc đều được giải khai.

Thì ra là thế.

Trong lòng Khương Triệt vô cùng kinh hỉ, cục đá to một mực đè trong lòng của hắn cuối cùng rơi xuống.

Đạo Tổ lại là tổ tông của bọn hắn.

Cho tới nay, giang sơn trong ngoài đều đang tò mò vì sao Đạo Tổ như vậy dung túng Đại Cảnh, Khương Triệt đôi khi cũng nghĩ Đạo Tổ có thể có dã tâm khác hay không, bây giờ biết được chân tướng, hắn triệt để yên tâm, thì ra là tổ tông phù hộ.

Thuận Thiên hoàng đế nói từ Cảnh Thái Tông một đường đến mình, hắn căn dặn nói:

- Bí mật này nhất định phải đời đời truyền lại, chỉ có thể nói cho thái tử, Đạo Tổ tất có thể sống thật lâu, chỉ cần người còn sống, Khương gia không quên quan hệ với người, để người có thể cứu vãn Đại Cảnh ở lúc mấu chốt nhất, Triệt nhi, nhớ lấy, chỉ có thể nói cho thái tử, nếu nhiều người biết được, giang sơn ngược lại dễ loạn.

Khương Triệt hít sâu một hơi, nói:

- Nhi thần hiểu rõ, nhất định ghi nhớ trong lòng.

Hắn đã bị kinh hỉ to lớn bao phủ, đầu óc có chút choáng váng.

Thuận Thiên hoàng đế còn nói chuyện Khương Triệt khi còn bé, hai cha con mười phần ấm áp, cũng làm cho Khương Triệt không còn cảm giác vui mừng, lần nữa bị cảm xúc không bỏ, hối hận chiếm cứ trong lòng.

- Đợi ngươi đăng cơ, nhất định phải trở thành minh quân, nhất định phải truyền thừa tiếp chí lớn thống nhất thiên hạ của Đại Cảnh, Đại Cảnh không thể dừng lại, đây là ý chí của Thái tông, Nhân tông, cũng chính là ý cí của trẫm…

Vẻ mặt Khương Triệt nghiêm túc, ánh mắt vô cùng kiên định.

Giờ khắc này, hắn chân chính hiểu được ý nghĩa truyền thừa.

…

Vào lúc giữa trưa.

Trong đình viện, Cơ Võ Quân nhìn về phía hoàng cung, cảm khái nói:

- Đây cũng là Nhân Vương truyền thừa Long Mạch đại lục à, khó lường, rất giống Thánh Quân truyền thừa của Thánh triều.

Giờ phút này, Thuận Thiên hoàng đế đang lợi dụng Nhân Vương khí vận đem bản thân công lực truyền vào Khương Triệt một con trai trong cơ thể, đây là Khương Triệt ý tứ, ngược lại Thiên Tử sống không quá trăm tuổi, không bằng cho con của mình, nhường con trai sớm ngày thành lập chiến công.

Đi qua một phen sàng chọn, Thuận Thiên hoàng đế lựa chọn một hoàng tử tuổi nhỏ, không biết bắt chước mình, hay vị hoàng tử kia thật phù hợp khí vận Nhân Vương nhất.

Khương Tiển nói:

- Thiên Tử Thánh triều cũng có thể truyền công lực?

Cơ Võ Quân gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên, võ đạo của Thánh triều vô cùng cường đại, nếu Thánh thượng không có vũ lực mạnh mẽ, chỉ là khí thế đã khó mà áp chế một đám cường giả, toàn bộ cường giả Động Thiên cảnh hải dương cộng lại cũng không có nhiều như

Thánh triều, bây giờ Thánh triều sụp đổ, những cường giả Động Thiên cảnh đó riêng phần mình trở lại chốn cũ, võ đạo trên biển cũng bởi vậy mà dâng lên.

Khương Tiển nghe mà tâm trí hướng về, mở miệng hỏi:

- Thánh triều lợi hại như thế, vì sao khí vận không có bao phủ toàn bộ hải dương?

Chương 480: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (2)

Cơ Võ Quân nói:

- Bởi vì địa bàn quá lớn, khí vận phân tán, ngược lại dễ dàng kéo thấp linh khí võ đạo Thần Châu, Thần Châu chính là nơi Thánh triều ở, đó là đại lục lớn nhất trên đời, vô cùng bao la, Thánh triều tập trung khí vận, khiến cho thiên kiêu tầng tầng lớp lớp, mà lại bỏ mặc các triều hải dương trưởng thành, cũng dễ dàng củng cố địa vị của Thánh triều.

Sách lược này rất giống với Đại Cảnh trước mắt, rõ ràng có khả năng chiếm đoạt Long Mạch đại lục, lại bỏ mặc vương triều khác tồn tại.

- Trên đời cũng chỉ có thể có một phương Thánh triều sao?

Khương Tiển truy vấn.

Bạch Kỳ cũng nhìn về phía Cơ Võ Quân.

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Không nhất định, sau thượng cổ, thời điểm nhân tộc đỉnh phong nhất từng có năm phương Thánh triều tạo thành thế chân vạc, chẳng qua sau này bạo phát Thánh triều đại chiến, nhân tộc chia năm xẻ bảy, bắt đầu đi về hướng suy sụp, cho đến bây giờ bị yêu tộc nghịch tập.

Sau đỉnh phong chắc chắn xuống dốc.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Nhân tộc ngoại trừ Thần Châu, chỉ còn lại hải dương có nhân tộc à, một bên khác Thiên Nhai của Thánh triều, một bên khác yêu tộc, có thể tồn tại những nhân tộc khác hay không?

Cơ Võ Quân liếc nhìn nó, nói:

- Ta cũng không rõ ràng, chỗ của yêu tộc không nhỏ hơn nhân tộc, mà thiên địa đến cùng bao la đến mức nào, không người biết được.

Khương Trường Sinh mặc dù nhắm mắt lại, nhưng cũng đang nghe.

Ngay cả công chúa Thánh triều đều không biết được thiên địa có bao lớn, khiến cho hắn sinh ra tò mò.

Nơi này không phải đại thế giới mà chư thiên vạn giới muốn đến đó chứ?

Nói ra thật kỳ quái, hắn chưa từng nghe nói qua chuyện phi thăng, dựa theo những câu chuyện huyền huyễn, tiểu thuyết tiên hiệp mà hắn nhìn qua, thực lực đi đến một giai đoạn nào đó sẽ phi thăng đến thế giới mạnh hơn, võ giả phương thế giới này có thể đạt tới cực hạn tuyệt đối đáng sợ, một quyền đánh vỡ Địa Cầu kiếp trước tuyệt không phải không có khả năng, chính là văn minh võ đạo như vậy lại không có nghe đồn về phi thăng.

Ngay ki Khương Trường Sinh miên man bất định, Thanh Nhi đến đây bái phỏng.

- Đạo Tổ, có một người tự xưng Phủ chủ Hóa Long phủ đến đây bái phỏng, hắn giới thiệu cho ta về Hóa Long phủ, trong phủ bọn hắn có cường giả Động Thiên cảnh, ngài xem muốn gặp một chút không?

Thanh Nhi hỏi, mặc dù Đại Cảnh đã xưa đâu bằng nay, nhưng Động Thiên cảnh vẫn như cũ cao cao tại thượng, cảnh giới chí cao khiến cho vô số người hướng tới.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Để cho hắn vào đi.

Hắn giết trưởng lão Lục Động Thiên của Hóa Long phủ, Phủ chủ không ngờ lại tự mình tìm tới cửa, xem ý tứ của đối phương cũng không giống như là địch, bằng không sẽ không quy củ.

Từ khi nhóm người tiến vào Long Mạch đại lục, Khương Trường Sinh thường để ý quan sát, trên đường đi, bọn hắn cũng không có làm xằng làm bậy, đây cũng là nguyên nhân hắn chịu gặp.

Cơ Võ Quân nói:

- Xem ra Bạch Long tồn tại làm bọn hắn ngồi không yên, Hóa Long phủ cả đời vì Chân Long mà nỗ lực, sau khi chuyện Đạo Tổ cưỡi rồng bị bọn hắn biết được, bọn hắn tất sẽ điên cuồng.

Khương Tiển nói theo:

- Ta nghe nói qua Hóa Long phủ, là một phương Thánh địa trên biển, sư tổ phải cẩn thận.

Khương Trường Sinh gật đầu.

Rất nhanh, Thanh Nhi mang theo Phủ chủ Hóa Long phủ đến đây, chính là vị lão giả tóc trắng kia, hắn đổi lại một thân áo bào trang nghiêm, khí độ bất phàm.

Hắn đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, ôm quyền hành lễ, nói:

- Tại hạ Hóa Long phủ Chu Thiên Chí, nghe dưới gối nói Đạo Tổ có Chân Long, đặc biệt tới gặp một phen, không biết Đạo Tổ có thể để tại hạ nhìn phong thái Chân Long một phen hay không? Nếu thật tồn tại, Hóa Long phủ nguyện đầu nhập Đạo Tổ, tuyệt không hai lòng.

Nói xong, hắn nửa quỳ xuống.

Cơ Võ Quân nhíu mày, nàng nhìn ra được cảnh giới đối phương ngang bằng với mình, không ngờ lại trực tiếp quỳ xuống, nàng là được nhìn thấy vũ lực chân thực của Đạo Tổ, đối phương chỉ nghe tin mà đến, vì sao lại có phán đoán như thế?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Hóa Long phủ thật nguyện như thế?

Chu Thiên Chí giương mắt, nói:

- Đạo Tổ, chuyện của Chu Vô Kỵ, tại hạ biết được, không trách ngài, đó là Phụng Thiên hoàng triều nhờ vả, Hóa Long phủ muốn trách cũng là trách Phụng Thiên, Hóa Long phủ tuyệt đối không so đo chuyện Chu Vô Kỵ.

- Thỉnh Đạo Tổ khai ân, để tại hạ nhìn Chân Long một chút.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hắn, nhìn để trong lòng hắn thấp thỏm.

Qua một hồi lâu, Khương Trường Sinh chầm chậm nói:

- Giữa trưa ngày mai, ta sẽ mang Chân Long đến, đến lúc đó sẽ xuất hiện ở trên không kinh thành, sau khi các ngươi nhìn thấy lại tính toán.

- Đa tạ Đạo Tổ!

Chu Thiên Chí vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh, sau đó cấp tốc rời khỏi.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Chu Vô Kỵ là ai?

Khương Trường Sinh nói đơn giản một thoáng chuyện Chu Vô Kỵ, cũng nói Đại Kim Cương Thần Thể chính là đến từ Chu Vô Kỵ.

Nghe được cường giả Lục Động Thiên chết trong tay Khương Trường Sinh, Khương Tiển vô cùng lo sợ.

Xem ra hắn rời khỏi mấy chục năm, Long Khởi quan vẫn như cũ đặc sắc, thậm chí so với hắn còn đặc sắc hơn.

Cơ Võ Quân nói:

- Hóa Long phủ xem Long như Thiên Thần, xác thực có thể vì Long mà buông xuống thù hận, dĩ nhiên, nếu Đạo Tổ lo lắng, ta có khả năng thay ngài giải quyết bọn hắn.

Mặc dù cùng là Lục Động Thiên cảnh, nhưng nàng không có để cả Hóa Long phủ vào mắt.

Khương Trường Sinh nhắm mắt nói:

- Ngày mai lại nhìn.

.....

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Trường Sinh tiến vào Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, dùng thần niệm ngăn cách rừng trúc, để bất kỳ người nào đều không thể nhìn trộm, hắn lại phóng xuất Bạch Long, bàn giao trong chốc lát, Bạch Long chậm rãi bay ra từ bên trong Long Khởi sơn, long thân khổng lồ xé tan sương mù, biến đến dài trăm trượng, uy phong lẫm liệt.

- Ngâm…

Một tiếng long ngâm vạch phá vùng trời Kinh Thành, dẫn đến vô số người ngẩng đầu nhìn lại.

Chương 481: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (1)

Trong phủ đệ Hóa Long phủ mua lại, Chu Thiên Chí cùnvàg một đám đệ tử Hóa Long phủ ngước nhìn Chân Long trên trời, bọn hắn không có kinh hô, chẳng qua là một người tiếp một người quỳ xuống, ngước nhìn Thiên Thần bọn họ tín ngưỡng.

Cho dù Lục Động Thiên Chu Thiên Chí cũng quỳ xuống, hắn run rẩy toàn thân, lệ nóng doanh tròng.

- Gia gia… Phụ thân…. Ta thật gặp được Chân Long, Long chân chính…

Hốc mắt Chu Thiên Chí đỏ bừng, xúc động cực kỳ.

Hóa Long phủ đời đời kiếp kiếp vì truy cầu Chân Long mà truyền thừa, nhưng từ khi thành lập Hóa Long phủ đến nay, mấy ngàn năm qua, bọn hắn đều chưa từng gặp qua Chân Long, nhiều lắm là gặp được Giao Long, nhưng Giao Long nào có uy phong lẫm liệt, thần tư bá khí như Chân Long trên trời.

Kinh Thành bây giờ là thành trì của cả đại lục, người ngoài lui tới rất nhiều, rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy Chân Long, cũng xúc động, không biết có bao nhiêu người cúi chào Chân Long.

Bạch Long dạo vài vòng ở trên không kinh thành, một lần nữa bay trở về Long Khởi sơn.

Cái này khiến người ngoài cũng biết Chân Long đến từ chỗ của Đạo Tổ.

Trong hoàng cung.

Thuận Thiên hoàng đế gầy như que củi, hư nhược đứng ở trước cửa ngự thư phòng, nhìn Long Khởi sơn, yên lặng xuất thần.

- Giang sơn như thế, thật khiến cho người ta không nỡ bỏ, Đạo Tổ, ngài không muốn hoàng quyền, tranh là trường sinh cùng xuân thu nhỉ.

Thuận Thiên hoàng đế tự lẩm bẩm, trên mặt của hắn không có thống khổ, vẻ không cam lòng đã tiêu tan.

Một bên khác, Khương Trường Sinh mang theo Bạch Long trở lại sân vườn, Bạch Long thu nhỏ đến dài ba trượng, long thân vặn vẹo, mười phần nhẹ nhàng linh hoạt.

Khương Tiển, Bình An lập tức tiến tới đụng đụng, ngay cả Cơ Võ Quân cũng ngồi không yên.

Khương Trường Sinh ngồi ở bên dưới Địa Linh thụ, bắt đầu luyện công.

Sau hai canh giờ, Chu Thiên Chí lần nữa đến đây bái phỏng, hắn vừa thấy được Bạch Long đã quỳ xuống đất dập đầu, xưng hô là Long Thần.

Kích động một hồi lâu, Chu Thiên Chí mới đến trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, Hóa Long phủ nguyện nhập vào dưới trướng Đạo Tổ, cầu Đạo Tổ nhận lấy chúng ta, Hóa Long phủ nguyện phục thị ngài và Long Thần, Hóa Long phủ còn có rất nhiều yêu xà, yêu mãng tư chất vô song, nếu Đạo Tổ có phương pháp Hóa Long, nhưng bất cứ lúc nào tìm Hóa Long phủ tuyển chọn.

Giá trị bản thân Hóa Long phủ vượt qua ba ngàn năm trăm vạn, phần nội tình này còn mạnh hơn Đại Cảnh, mấu chốt nhất là Hóa Long phủ chính là tông môn, cũng không phải vận triều.

Khương Trường Sinh gặp hắn không giống như tính toán, nói:

- Ừm, việc này tìm Thiên Tử thương nghị đi, cứ nói ta đã đồng ý.

- Đạo Tổ, có thể để Hóa Long phủ đi vào Ti Châu hay không, so với hiệu lực cho thiên tử, chúng ta càng muốn thủ hộ Long Thần.

- Hai cái này cũng không xung đột, dù sao Hóa Long phủ không chỉ có một người ngươi.

- Được…

Chu Thiên Chí bất đắc dĩ đáp ứng, sau đó hắn lại đi đến trước mặt Bạch Long cúng bái một hồi.

Rất lâu, Chu Thiên Chí lưu luyến không rời, rời khỏi.

Bạch Long đến trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, vừa rồi lão đầu kia thật buồn nôn, cái gì Long Thần, bọn hắn sẽ không ăn thịt của ta chứ?

Khương Trường Sinh sờ lên sừng rồng của nó, cười nói:

- Không sao đâu, rất nhanh ngươi phải trở về tu hành, không đụng tới hắn.

Mọi người rất tò mò đối với nơi Bạch Long muốn đi, nhưng lại không dám hỏi nhiều.

Bọn hắn đã biết Khương Trường Sinh còn có một địa bàn bí mật, chuyên môn dùng để huyết mạch Yêu thú thuế biến.

Đêm đó, Khương Trường Sinh đi vào trong sương mù, lặng lẽ thu Bạch Long thu vào trong Đạo Giới, một lát sau, hắn trở lại sân vườn.

Cho dù Cơ Võ Quân cũng sẽ không nghi vấn, bởi vì ngay cả nàng đều bắt không đến khí tức Khương Trường Sinh, cho nên không biết vừa rồi Khương Trường Sinh cũng không hề rời khỏi Long Khởi sơn.

Hôm sau trời vừa sáng.

Chu Thiên Chí tiến đến bái phỏng Thuận Thiên hoàng đế, đối với Hóa Long phủ gia nhập, Thuận Thiên hoàng đế tự nhiên

cao hứng, trước khi chết có thể làm cho Đại Cảnh mạnh hơn, hắn sẽ không từ chối, cho dù Khương Triệt không áp chế nổi Hóa Long phủ, còn có tổ tông.

Trước khi chia tay, Thuận Thiên hoàng đế nhịn không được hỏi:

- Võ giả mạnh nhất Hóa Long phủ là cảnh giới gì?

Chu Thiên Chí trả lời:

- Lục Động Thiên, một vị là tại hạ, một vị là muội muội của tại hạ, lúc đầu có ba vị Lục Động Thiên, có một vị trưởng lão bị mê hoặc, đã qua đời rất nhiều năm.

Lục Động Thiên.

Thuận Thiên hoàng đế động dung, đang muốn nói gì, cuối cùng vẫn nhịn được, hắn khoát tay áo, ra hiệu Chu Thiên Chí lui ra.

Nếu trước đó hắn tất nhiên phấn khởi, nhưng suy nghĩ mình phải chết, hắn lại cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Chu Thiên Chí rời khỏi, Thuận Thiên hoàng đế quay đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, rơi vào Long Khởi sơn bị sương mù che đậy, ánh mắt phức tạp.

.....

Đầu tháng mười hai, hoàng đế tuyên bố muốn nhường ngôi hoàng vị, hiển nhiên năm mới tiếp theo, Thái Tử Khương Triệt sẽ đăng cơ thành Thiên Tử.

Vừa dứt lời, cả triều xôn xao, dồn dập quỳ xuống cầu khẩn, số ít đại thần biết được chân tướng thì yên lặng không nói.

- Trẫm đã già, nên thoái vị, chư vị, sau này giang sơn Đại Cảnh sẽ giao cho các ngươi, các ngươi nhất định phải phụ tá tân hoàng thật tốt, trợ Đại Cảnh thành tựu Thánh triều, trợ Đại Cảnh thống nhất thiên hạ.

Thân thể Thuận Thiên hoàng đế đã còng lưng, uể oải nói, tóc hắn đã trắng phơ, ngay cả sợi râu đều trở nên tái nhợt, con mắt sắp không mở ra được.

Ngắn ngủi một năm, hắn già yếu ba bốn mươi tuổi, khiến cho văn võ cảm thấy chua xót, Khương Triệt đứng ở trên điện cũng vô cùng khó chịu.

Ngày đó, thánh chỉ truyền đi khắp các châu thiên hạ cùng hải ngoại chư đảo.

Một mực đến cuối năm, mỗi một chỗ Đại Cảnh cũng biết việc này, theo sang năm lên, tân hoàng đăng cơ, đổi niên hiệu thàn Thái Hòa.

Chương 482: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (2)

Một năm mới đến.

Thái Hòa năm đầu.

Khương Triệt đăng cơ, đại điển đăng cơ lần này vô cùng long trọng, các châu đều phái tới đại thần, đội hình vượt xa lúc trước. Khi Kinh Thành đón người mới đến, Thuận Thiên hoàng đế cao tuổi đã dời đến Long Khởi sơn, vào ở sân nhỏ của Khương Trường Sinh.

Dựa vào đan dược của Khương Trường Sinh, hắn còn có thể lại sống một đoạn thời gian, hắn muốn ở trên núi tĩnh tu trong khoảng thời gian còn sót lại.

Giờ phút này, hắn đang đánh cờ với Khương Trường Sinh.

Tư thái Khương Trường Sinh mặc dù tùy ý, lại có vẻ thẳng tắp, mà Thuận Thiên hoàng đế uốn lưng, đánh cờ vẫn phải cúi đầu, nhìn kỹ bàn cờ.

Hắn truyền công lực cho Khương Triệt, thân thể nhanh chóng già yếu, bây giờ ngay cả thị lực đều trở nên mơ hồ.

- Ai, Đạo Tổ, ta đều sắp chết, ngài không thể nhường một chút ta sao?

Thuận Thiên hoàng đế bất đắc dĩ nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có thể nhường ngươi rất nhiều người, vậy vì sao ngươi muốn chơi với ta?

Thuận Thiên hoàng đế hừ hừ, hai tay bôi loạn bàn cờ, giống như tiểu hài tử, trút giận nói:

- Không được, làm sao đều đánh không lại, không thú vị.

Khương Trường Sinh không có tức giận, ra hiệu Khương Tiển tới thu cờ.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Tiểu hoàng đế, hay là tới chơi với ta đi, chủ nhân không thể nào nhường ngươi.

Thuận Thiên hoàng đế quay đầu nhìn về phía nó, híp mắt, xem trong chốc lát, nói:

- Quên đi thôi, chơi với ngươi không có ý nghĩa, thắng cũng vũ nhục người.

- Ngươi….. Muốn chết à.

- Đúng vậy, ta phải chết.

- Được, ngươi lợi hại.

Nghe bọn hắn đấu võ mồm, mọi người buồn cười.

Cho tới nay, Thuận Thiên hoàng đế biểu hiện rất thỏa đáng, từ nhỏ chính là như thế, bây giờ già, đột nhiên buồn lỏng tính tình, không có để người phản cảm, đều nuông chiều hắn.

Diệp Tầm Địch thở dài một hơi, ngoắc nói:

- Bệ hạ, tới chơi với ta, chúng ta đấu mèo, chòn từ Hoàng Thiên, Hắc Thiên, xem ai thắng.

Đại hội võ lâm đã kết thúc, hắn không có bất ngờ đoạt được thứ nhất, danh chấn thiên hạ, chẳng qua hắn hiện tại không có nửa điểm vui sướng, ngược lại rất thất vọng.

Thuận Thiên hoàng đế nghe xong, lập tức vui vẻ, lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt hai con mèo yêu.

Hoàng Thiên đắc ý nói:

- Hoàng đế lão nhi, chọn ta, ta rất mạnh, một móng vuốt đã có thể đè Hắc Thiên mà đánh.

Hắc Thiên không phục:

- Không nhất định là luận bàn như thường, chắc chắn có quy tắc, nếu thêm quy tắc, hắn không nhất định thắng được ta.

Trong lúc nhất thời, trong sân trở nên ồn ào.

Khương Trường Sinh cũng không cảm thấy phiền, cười nhìn một màn này.

Trong trí nhớ của hắn, tiểu hoàng đế chín tuổi bắt đầu trùng hợp cùng Lão Hoàng Đế cao tuổi hiện tại.

Đại Cảnh lại đi qua một thời đại.

Khương Trường Sinh không có cảm giác thương tổn, ngược lại trân quý một quãng thời gian cuối cùng ở bên Thuận Thiên hoàng đế.

Cố nhân mặc dù có thể chuyển thế, nhưng trước khi khôi phục trí nhớ, luân hồi chính là hai người.

Khương Trường Sinh sẽ cố gắng truy cầu pháp thuật thần thông có thể khiến người ta khôi phục trí nhớ kiếp trước, nhưng trước đó, hắn cũng sẽ trân quý ngay hiện tại.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Mới đầu tháng hai, Khương Triệt đến thăm Thuận Thiên hoàng đế, gặp hắn trôi qua rất tốt liền không tới nữa.

Sau đó hơn nửa năm, hắn cũng không có ại đến.

Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch chửi hắn không có hiếu tâm, nhưng Khương Trường Sinh lại có thể thấy Khương Triệt thường xuyên nhìn về phía Long Khởi sơn ngẩn người trong đêm.

Số tuổi của Khương Triệt cũng không nhỏ, hắn không tiếp thụ được Thuận Thiên hoàng đế sắp chết, cho nên không muốn đến, mà hắn biết Thuận Thiên hoàng đế ở Long Khởi sơn là phương thức ổn thỏa nhất.

Hắn đã từng nằm mộng muốn hoàng vị tới tay, mà lại dùng phương thức hắn lúc trước hy vọng nhất nhường ngôi, nhưng sau khi chân chính đăng cơ, hắn cảm nhận được vô tận cô độc, hắn trèo lên đỉnh, nhưng hắn cảm giác mình cũng mất đi hết thảy.

Trong đêm ưu sầu, ban ngày hắn không có hoang phế thời gian.

Tân hoàng đăng cơ, tự nhiên muốn quyết đoán.

Tây Hải chinh chiến vẫn còn tiếp tục, Khương Triệt lần nữa điều động số lượng lớn hải quân tiến đến trợ giúp, thậm chí để Hóa Long phủ phái ra ba vị Động Thiên cảnh tiến đến tham chiến, Hóa Long phủ vừa tới, tự nhiên muốn biểu hiện tốt một chút, cho nên cũng không có từ chối.

Khương Triệt rất gấp, hi vọng trước khi Thuận Thiên hoàng đế qua đời thu phục Tây Hải.

Hắn muốn lấy công tích này tính ở trên người Thuận Thiên hoàng đế.

Tháng sáu, Tây Hải lần nữa bùng nổ đại chiến, lần này Đại Cảnh gặp phải ba phương vận triều còn có mấy chục môn phái hải ngoại hợp lại ngăn cản, nhưng Đại Cảnh quá mức xuất sắc, có cao thủ Hóa Long phủ suất lĩnh, cường thế thủ thắng.

Tháng bảy, Đại Cảnh chiếm cứ gần hai ngàn hải đảo Tây Hải, bây giờ Đại Cảnh không thiếu người, vì thuận tiện khai thác hải đảo, Kinh Thành bắt đầu bán hòn đảo ở Tây Hải, cho dù thương nhân bình thường cũng có thể mua sắm, đến lúc đó sẽ có Bạch Y vệ hộ tống tiến đến.

Tháng chín, lại một trận đại chiến bùng nổ, trận chiến này cũng dùng Đại Cảnh thủ thắng chấm dứt.

Tháng mười, Đại Cảnh triệt để chiếm đoạt vùng biển Tây Hải, vùng biển này vô cùng bao la, so với một trăm bốn mươi chín châu của Đại Cảnh tại Long Mạch đại lục còn lớn hơn.

Sau khi Khương Triệt tuyên bố Tây Hải bị Đại Cảnh chiếm lĩnh, thiên hạ phấn chấn, hô to Thiên Tử vạn tuế, nhưng ở trong thánh chỉ, Thiên Tử nói đây là tuân theo ý chỉ Tiên Hoàng, tương đương với nói cho thế nhân, đây là công lao của Thuận Thiên hoàng đế.

Khi Trần Lễ nói tin tức này cho Thuận Thiên hoàng đế, Thuận Thiên hoàng đế thờ ơ.

Hắn đã mất đi thị lực, thính lực, mỗi ngày ngồi ở trong sân ngẩn người, lẳng lặng nhớ lại nhân sinh của mình.

Khương Trường Sinh không thể không đến đến bên cạnh hắn, dùng Hồi Xuân thuật trợ giúp hắn khôi phục giác quan ngắn ngủi, lần nữa nghe nói tin tức Tây Hải, Thuận Thiên hoàng đế cuối cùng động dung, hắn lộ ra nụ cười.

Hắn muốn đứng lên, kết quả lảo đảo một cái, kém chút ngã sấp xuống, cũng may Khương Trường Sinh đỡ lấy hắn.

Thuận Thiên hoàng đế ngẩng đầu, nói khẽ:

- Tổ….. Đại Cảnh sẽ trở thành… Thánh triều… À… Sẽ nhất thống… Thiên hạ à…..

Chương 483: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (1)

Thái Hòa năm thứ hai, đầu năm.

Thuận Thiên hoàng đế qua đời, hưởng thọ bảy mươi sáu tuổi, tại vị sáu mươi bốn năm, hắn là hoàng đế đăng cơ nhỏ tuổi nhất trong lịch sử Đại Cảnh, lại là hoàng đế khuếch trương bản đồ giang sơn lớn nhất trong lịch sử Đại Cảnh, hắn là hoàng đế cảnh giới võ công cao nhất trong lịch sử Đại Cảnh.

Ba vinh quang này cũng là số một lịch sử các đời các triều toàn bộ Long Mạch đại lục, hắn qua đời không chỉ để người Đại Cảnh nhớ nhung, bi thương, người trong cả thiên hạ đều đang đàm luận, đều đang kính nể.

Khương Triệt đưa linh vị Thuận Thiên hoàng đế vào trong Thái Miếu, miếu hiệu Thiên Tông.

Chỉ dẫn đầu Đại Cảnh thành tựu khí vận hoàng triều, địa vị hắn trên sử sách đã vượt qua tất cả hoàng đế trước đó.

Trong đình viện.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Cảnh Võ Tổ, Cảnh Văn Đế, Cảnh Thái Tông, Cảnh Nhân Tông, Cảnh Thiên Tông, bây giờ Thái Hòa hoàng đế kế nhiệm, thời gian thật nhanh, đã hai trăm năm rồi chứ nhỉ?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Một trăm tám mươi năm.

Hắn cũng đã một trăm tám mươi tuổi.

Diệp Tầm Địch bất đắc dĩ nói:

- Đây chính là nguyên nhân ta ưa thích võ đạo, quyền lực lại lớn, cũng phải có mạng đi hưởng.

Cơ Võ Quân nói:

- Đó là tư chất của ngươi trác tuyệt, đối với tuyệt đại đa số người mà nói, khổ hoạt hai trăm năm, không bằng hơn mười năm hoàng quyền.

Hoàng Thiên khẩn trương nói:

- Ta sau này trở thành Yêu Đế, sẽ không phải chỉ có thể sống thêm mấy chục năm đó chứ?

Sau khi Thuận Thiên hoàng đế thoái vị, vẫn đứng trước đại nạn, rõ ràng nói một khi tiếp nhận hoàng vị vận triều thì phải đối mặt mệnh số.

- Ngươi thật biết mộng mơ.

- Ha ha, ngươi không hiểu, ai bảo tư chất của ngươi bình thường?

- Ngươi thiếu đánh?

Bạch Kỳ đập tới một trảo, Hoàng Thiên vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đập té xuống đất.

Cơ Võ Quân đã thành thói quen bọn chúng cãi nhau ầm ĩ, ngược lại cảm thấy thú vị, nàng nhếch miệng lên, nói:

- Yêu tộc chí tôn có thể sống thật lâu, bởi vì yêu tộc không có trối buộc như vận triều, đây cũng là nguyên nhân yêu tộc không tranh nổi nhân tộc, cũng cảnh giới, thiên tài nhân tộc có thể sử dụng mấy chục năm đi đến, Yêu thú cần thời gian dài hơn, trời xanh để yêu sống được lâu, cũng làm cho tốc độ yêu mạnh lên lạc hậu hơn người.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Thái Oa, Thái Hi, tốc độ hai yêu mạnh lên cũng không chậm.

Đương nhiên, Thái Oa, Thái Hi chưa hẳn chính là yêu, có lẽ chúng nó đại biểu cho chủng tộc mới.

Diệp Tầm Địch tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, Kiếm Thần chưa có trở về, lão gia hỏa kia và Tiên Hoàng có quan hệ rất tốt.

Kiếm Thần đến nay tọa trấn Đông châu, nghe nói còn ở Đông châu khai tông lập phái, đây cũng là ý của Thuận Thiên hoàng đế, võ đạo sinh ra có thể tăng tốc người Đông châu và Đại Cảnh dung hợp, dù sao rất nhiều người mâu thuẫn với Vũ phủ có bối cảnh triều đình.

Khương Tiển tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Sư tổ, lần trước ngài và Thiên Sinh nói cái gì, phản ứng của hắn còn xúc động hơn cả việc nghe được tin tức Tây Hải chiến thắng.

Khương Thiên Sinh chính là tên thật của Thuận Thiên hoàng đế.

Hoàng đế có rất nhiều xưng hô, người trên triều cũng không dám gọi thẳng tên thật của hắn.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Ta tự nhiên trả lời Đại Cảnh có thể thành tựu Thánh triều, bảo hắn cứ tin tưởng hậu nhân.

- Chỉ có như thế?

- Vậy ngươi chờ mong ta trả lời cái gì?

- Đúng như thế.

Khương Tiển bất đắc dĩ nói, hắn có loại trực giác, Khương Trường Sinh khẳng định nói việc lớn gì đó khiến cho Thuận Thiên hoàng đế mừng rỡ như điên.

Khương Trường Sinh cảm nhận được hắn quay người, liền đem lực chú ý tiếp tục đặt vào trong Đạo Giới.

Tiểu Yến Yêu hình thành huyết đản đã trở nên mười phần khổng lồ, cao tới hai trượng, vẫn có thiên địa linh khí liên tục

không ngừng tràn vào, mơ hồ có một con chim đang dùng hai cánh bao lấy thân thể.

Bởi vì thời gian lâu dài, Bạch Long, Thái Oa, Thái Hi cũng lười một mực trông coi nó, Thái Tuế, Thiên Ô, Doanh Ngư, Lạc Đà đều không dám tới gần, khiến cho vùng này hết sức an tĩnh.

Theo tu vi Khương Trường Sinh càng ngày càng cao, Đạo Giới một mực đang mở rộng, mặc dù có chút cự thú, thiên địa vẫn lộ ra tịch liêu.

Cũng chẳng biết lúc nào Đạo Giới có thể tự mình thai nghén ra sinh linh.

Khương Trường Sinh xem huyết đản trong chốc lát, sau đó thu hồi ánh mắt.

Ban đêm hôm ấy, hắn báo mộng cho Mộ Linh Lạc.

Hắn vẫn như cũ duy trì tần suất mỗi tháng báo mộng cho Mộ Linh Lạc, quan tâm tình hình gần đây của Mộ gia.

Sau khi đột phá Kim Thân cảnh, Mộ Linh Lạc ỷ vào Bất Bại Luân Hồi Kinh, Đại Kim Cương Thần Thể, tốc độ cao trưởng thành, nàng đã có khả năng chống lại cường giả Càn Khôn cảnh trong gia tộc, thiên tư của nàng để Mộ gia tràn ngập chờ mong về nàng.

- Tháng này Mộ gia lại chứa chấp một đám võ giả lang thang, bất quá trong đó lại có người là gian tế, muốn dò xét nội tình Mộ gia, may mắn kịp thời phát hiện, Mộ gia lớn mạnh dẫn tới rất nhiều thế lực ngấp nghé, cũng may chúng ta một mực đang đi đường.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói, trong mắt lóe lên một tia ý lạnh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Mộ gia xác thực mạnh mẽ hơn không ít, mạnh hơn nhiều so với trước đó ở Thần Cổ đại lục.

Ra biển nhiều năm, giá trị hương hoả của Mộ gia đã gấp bội.

Mộ Linh Lạc gật đầu nói:

- Không sai, Mộ gia đoàn kết trước nay chưa từng có, ta thật thích không khí hiện tại, mỗi người đều có cảm giác sứ mệnh, thiếu đi lục đục với nhau, đều nguyện vì gia tộc xông pha khói lửa.

Trên mặt nàng hiện ra vẻ tươi cười, hỏi:

- Trường Sinh ca ca, Đại Cảnh hiện tại là cảnh tượng gì, ta muốn biết một chút, không chỉ là ta, đệ tử Mộ gia đều muốn biết.

Khương Trường Sinh nói:

- Lại chinh phục một vùng biển, bất quá hoàng đế qua đời, đổi tân hoàng, hai năm trước, còn có một phương thế lực lớn tìm Đại Cảnh nương tựa.

Chương 484: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (2)

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Phương thế lực lớn kia rất mạnh sao?

- Tạm được, có hai vị Lục Động Thiên, hơn mười vị võ giả Động Thiên cảnh.

- Cái gì? Lục Động Thiên? Còn hai vị?

Mộ Linh Lạc trừng lớn đôi mắt đẹp, mặt lộ vẻ khiếp sợ. Khương Trường Sinh sở dĩ nói, là bởi vì Mộ gia tiếp xúc thế lực càng ngày càng nhiều, cũng có vận triều ở dọc đường ném cành ô liêu cho bọn hắn, hắn nói ra để cho Mộ gia có lòng tin.

Khương Trường Sinh nói chuyện Hóa Long phủ, Mộ Linh Lạc nghe được thấy kỳ lạ.

- Trường Sinh ca ca, ở dưới tay ngươi có Long? Ngươi ở chỗ nào gặp phải Long?

Thần Cổ đại lục cũng không có Chân Long, nhưng có truyền thuyết về Long.

Khương Trường Sinh nói:

- Cơ duyên xảo hợp thôi, chờ ngươi đến, để ngươi nhìn một chút phong thái của nó.

- Thật chứ?

- Ta từng lừa qua ngươi?

Mộ Linh Lạc mặt mày hớn hở, càng thêm chờ mong đến Đại Cảnh.

Nàng hiện tại cũng rõ ràng ý nghĩa của lộ trình lần này, dùng năng lực của Trường Sinh ca ca tất nhiên có thể mang nàng đi, nhưng nàng muốn mang theo Mộ gia, vừa rồi mượn Mộ gia hấp dẫn càng nhiều võ giả gia nhập, tương lai lớn mạnh Đại Cảnh, trợ Đại Cảnh thành tựu Thánh triều, khi đó, Mộ gia tất có công lao, có thể dung nhập Đại Cảnh tốt hơn.

Điểm này, Mộ Huyền Cương cũng lý giải, cho nên Mộ Huyền Cương rất có nhiệt tình.

Trực tiếp đi Đại Cảnh, chưa quen cuộc sống nơi đây, nhưng nếu có công lao, bọn hắn có thể thu hoạch được địa vị tại Đại Cảnh.

Đến mức vì sao gia nhập Đại Cảnh, không vào vận triều khác, đó là bởi vì Đại Cảnh có thần tiên!.

Sau khi yêu họa xảy ra, gia nhập Đại Cảnh có thần tiên che chở an toàn hơn.

Hai người hàn huyên một hồi lâu, sau đó bắt đầu luận bàn võ đạo, đây đã là thói quen của bọn hắn, đánh cùng Khương Trường Sinh, có thể làm cho Mộ Linh Lạc mạnh lên tốc độ cao.

…

Thái Hòa năm thứ ba.

Trung tuần tháng tư.

Ầm ầm…

Mười ba châu Đại Cảnh nghênh đón địa chấn, cũng may tràng địa chấn này không tính mãnh liệt, không có dẫn tới dân chúng lo lắng.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu nhìn trộm long mạch.

Khí vận Đại Cảnh hùng hậu, mưa thuận gió hoà, đã thật lâu không có gặp được địa chấn, hắn đầu tiên suy nghĩ chính là long mạch xảy ra vấn đề.

Nhưng long mạch trong lòng đất, hắn không nhìn thấy bất cứ dị thường nào, bia đá trấn áp long mạch cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

- Chẳng lẽ ta đa tâm?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, sau đó ở trong lòng hỏi thăm:

- Lần này địa chấn vì sao mà thành?-.

【 Cần tiêu hao 42,094, 982 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không!.

Đây không phải giá trị bản thân Đại Cảnh à, sao hắn lại dám lựa chọn tiếp tục.

Từ sau khi Hóa Long phủ gia nhập, khí vận của Đại Cảnh bắt đầu tăng vọt, chẳng qua là Hóa Long phủ còn chưa toàn thể gia nhập Đại Cảnh, cho nên không có trực tiếp tăng trưởng ba ngàn năm trăm vạn giá trị hương hỏa.

Địa chấn móc nối toàn thể Đại Cảnh, nói cách khác, nguyên nhân đến từ Đại Cảnh…..

Được rồi, có lẽ mình suy nghĩ nhiều.

Nếu thật có việc lớn sắp đến, đến lúc đó lại nói.

Khương Trường Sinh mặc dù đã có giá trị hương hỏa vượt qua bốn trăm triệu, nhưng không muốn trực tiếp tốn hao một phần mười.

Làm chuẩn bị vì độ kiếp, hắn cũng không muốn gặp lại tình huống không đủ giá trị hương hỏa khi độ kiếp.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công, Đạo Pháp Tự Nhiên Công hấp thu thiên địa linh khí, tẩm bổ đạo quả của hắn, chuyển hóa thành từng sợi linh lực.

Một tháng sau.

Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, hắn đầu tiên nói:

- Kiếm Thần mất tích.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Diệp Tầm Địch nhíu mày hỏi:

- Mất tích? Có ý tứ gì? Bị bắt, hay là tự mình đi rồi?

Khương Triệt lắc đầu nói:

- Trẫm cũng không rõ ràng, trẫm vừa đạt được Bạch Y vệ mật tín, Kiếm Thần đã tan biến một tháng, không có để lại bất kỳ thư từ gì, ngay cả đệ tử môn phái của hắn cũng không biết hướng đi của hắn.

Khương Trường Sinh lập tức cảm giác Luân Hồi ấn ký trong cơ thể Kiếm Thần.

Hắn đánh lên Luân Hồi ấn ký cho tất cả mọi người bên người, căn bản không sợ mất tích, trừ phi trong vòng một tháng, Kiếm Thần có thể chạy đến ngoài phạm vi hệ thống dò xét, nhưng rất khó, Nhất Dộng Thiên không có tốc độ như vậy.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh khóa chặt Luân Hồi ấn ký của Kiếm Thần, sau đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, trong miệng nói:

- không sao đâu, ta đã tìm thấy hắn.

Nhìn thấy mắt Khương Trường Sinh bốc kim quang như có như không, Khương Triệt thở dài một hơi.

Hắn sợ Kiếm Thần có nguy hiểm, đây chính là Dộng Thiên cường giả, hơn nữa còn xuất từ trong viện Đạo Tổ.

Khương Triệt tiếp tục nói:

- Lúc trước không phải xảy ra qua một tràng địa chấn à, thì ra không chỉ Đại Cảnh, thiên hạ phàm là vương triều có long mạch đều xuất hiện địa chấn, đều hết sức mỏng manh, cho nên ảnh hưởng không lớn, nhưng trẫm luôn cảm thấy không thích hợp.

Khương Trường Sinh bắt được Kiếm Thần, nhíu mày, nói:

- Việc quan hệ long mạch, xác thực cần chú ý nhiều.

Nghe Đạo Tổ nói như vậy, Khương Triệt gật đầu, quyết định trở về để Vận Bộ cẩn thận quan sát, thông qua khí vận quan sát tình huống long mạch.

Cùng lúc đó.

Trên một hải đảo một đầu khác tại Đông Hải phía xa, mỏm núi thứ nhất giống như bị chặn ngang cắt đứt, trên đỉnh núi chính là một vùng bình địa, phía trên có mấy chục cột đá, trên mỗi một cây trụ đá đều dùng xích sắt buộc từng người từng người võ giả, Kiếm Thần cũng ở trong đó.

Kiếm Thần tóc tai bù xù, toàn thân có vết máu khô nứt, hắn cúi thấp đầu, không nhúc nhích.

Những võ giả khác đều thê thảm như vậy, không có người nói chuyện, giống như đều đã chết.

Luân Hồi ấn ký Kiếm Thần còn ở trên người, nói rõ hắn còn sống.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào một đạo thân ảnh đứng ở trung ương đỉnh núi, đó là một nam tử mặc hắc y, đang tĩnh tọa, xung quanh có từng thanh từng thanh mộc kiếm.

- Tên này muốn làm gì?

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, đi theo tính toán một thoáng đối phương mạnh bao nhiêu.

Không tính rất mạnh, cũng chỉ là Tam Động Thiên.

Chương 485: Đại Cảnh mạt lộ (1)

Khương Trường Sinh quan sát một thoáng Kiếm Thần, chẳng qua lâm vào trong hôn mê, cũng không lo ngại, hắn không vội mà ra tay, muốn nhìn xem vị nam tử hắc y này muốn làm cái gì.

Bắt nhiều võ giả như vậy, hẳn là có việc lớn muốn làm.

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán Kiếm Chủ có thể mời tới lực lượng mạnh nhất, cũng bất quá giá trị hương hỏa của Ngũ Động Thiên, không coi là uy hiếp.

Khương Triệt không có đợi bao lâu, trò chuyện trong chốc lát hắn liền rời khỏi, sau khi trở thành thiên tử, hắn mỗi ngày đều hết sức bận rộn, bởi vì hắn không muốn hưởng lạc, hắn kế thừa di chí của Tiên Hoàng, tiếp tục xây dựng giang sơn Đại Cảnh.

Đợi sau khi hắn rời đi, Diệp Tầm Địch vội vàng hỏi:

- Tình huống Kiếm Thần như thế nào?

Bạch Kỳ, Khương Tiển cũng rất khẩn trương, bọn hắn đều được Kiếm Thần chỉ bảo, tự nhiên lo lắng hắn xảy ra chuyện.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn bị người bắt, tạm thời không có chuyện gì, ta muốn nhìn một chút người kia đến cùng muốn làm cái gì.

Diệp Tầm Địch nghe xong, hỏi:

- Cần ta đi cứu hắn sao?

- Không cần, một tiễn là xong.

Khương Trường Sinh nói đến mây trôi nước chảy, Diệp Tầm Địch nghe được vô lực phản bác.

Bạch Kỳ nhếch miệng cười nói:

- Đúng thế đúng thế, xem chủ nhân ra tay, cũng là một loại cơ duyên, Diệp Tầm Địch, ngươi chớ có đánh loạn.

Cơ Võ Quân nhìn về phía Khương Trường Sinh, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Bọn họ cũng đều biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng Đạo Tổ đã thật lâu không có ra tay, bọn hắn cũng muốn gặp lại thấy phong thái của Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh xác thực cũng dự định như thế, muốn nhân cơ hội moi một phần sinh tồn ban thưởng.

Bất quá xem nam tử hắc y một chốc sẽ không hành động, thế là hắn tiếp tục luyện công, lưu ý quan tâm Kiếm Thần một chút.

Thoáng chớp mắt, ba tháng đi qua.

Nam tử hắc y bị mộc kiếm vờn quanh cuối cùng mở to mắt.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, lôi vân cuồn cuộn bao trùm hải đảo, bao trùm mảnh đại dương mênh mông, thiên uy lớn lao đang đang súc thế.

- Cuối cùng chờ đến.

Nam tử hắc y tự lẩm bẩm, hắn trong mắt lộ ra vẻ phấn chấn, hắn vung tay phải lên, chân khí khuếch tán, rung chuyển mộc kiếm xung quanh, rơi vào từng trụ đá, để những võ giả đang bị trói dồn dập bừng tỉnh.

Tất cả bọn hắn đều ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người nam tử hắc y, một vài người có tính tình nóng nảy trực tiếp tức mở miệng mắng to.

- Kiếm Chủ, ngươi đến cùng muốn làm gì?

- Ngươi bắt ta, ngươi nhất định phải chết, Thiên Tử của chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Quả nhiên hèn hạ, mượn tên Kiếm Đình mời chào ta, kết quả đối đãi ta như vậy.

- Kiếm Chủ, ngươi chết không yên lành, muốn trộm kiếm ý của ta, ngươi quả nhiên là si tâm vọng tưởng.

- Ngươi như vậy làm trái Thiên Đạo, không sớm thì muộn sẽ gặp báo ứng.

Có người biết được Kiếm Chủ muốn làm gì, có người căn bản không biết Kiếm Chủ, Kiếm Thần chính là người sau.

Hắn nhíu mày, nghe được hai chữ Kiếm Đình nhớ tới mời chào của mấy chục năm trước, may mắn hắn lúc ấy không có đồng ý.

Bất quá bây giờ cũng không có khác nhau, hắn căn bản không phải đối thủ của Kiếm Chủ, bây giờ càng không có chân khí đào thoát.

Đối mặt bốn phương tám hướng nhục mạ, thần sắc Kiếm Chủ đầy bình tĩnh.

Hắn đứng dậy, mộc kiếm xung quanh cấp tốc bay khỏi, trôi nổi trên đỉnh từng cột đá, tự chủ xoay tròn, mỗi một chiếc mộc kiếm đều tán phát ra kiếm khí, lẫn nhau kết nối, hình thành trận pháp huyền ảo, kiếm khí hùng vĩ.

Nhìn thấy một màn này, mười mấy tên kiếm khách càng thêm xúc động, mắng càng thêm khó nghe, nhưng Kiếm Chủ không quan tâm, chuyên tâm khống chế kiếm trận.

Oanh!

Một tia chớp đánh xuống, chiếu sáng bầu trời tối tăm, võ đạo linh khí giữa thiên địa vọt tới, trong mộc kiếm bắn ra kiếm khí phóng đại, phóng lên tận trời.

Kiếm Thần chăm chú nhìn nam tử hắc y, không biết hắn muốn thế nào chiếm lấy kiếm ý.

Nam tử hắc y bay lên trời, xuyên qua kiếm khí, mấy chục kiếm khí tụ tập ở trên người hắn, kiếm khí trên mộc kiếm lan tràn rơi xuống, quấn quanh thân thể hết thảy kiếm khách, trong chốc lát, tất cả mọi người không thể động đậy, thậm chí không thể phát ra âm thanh.

Bọn hắn đều hoảng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, tuyệt vọng nhìn Kiếm Chủ cao cao tại thượng.

Kiếm Chủ nâng lên hai tay, mấy chục đạo kiếm khí như ánh sáng ngưng tụ ở trên người hắn, mà một chỗ khác kết nối từng cột đá và kiếm khách.

- Kiếm cảnh trước nay chưa từng có, ta tới đây.

Vẻ mặt Kiếm Chủ trở nên điên cuồng, hắn đang muốn ngưng tụ kiếm ý của mình, bỗng nhiên nhìn thấy phía trên xuất hiện một đạo hư ảnh màu lam, ánh chớp đều không thể che giấu dáng người của hắn.

Con ngươi Kiếm Chủ co rụt lại, trầm giọng nói:

- Các hạ là người nào?

Hết thảy kiếm khách đi theo nhìn lại, ánh mắt rơi vào hư ảnh màu lam.

Kiếm Thần trừng to mắt, trong lòng kinh hỉ.

Đạo thân ảnh này là Đạo Tổ.

Hắn tốt xấu gì sống ở bên người Đạo Tổ mấy chục năm, liếc mắt đã nhìn ra hư ảnh màu lam giống như đúc thân hình Đạo Tổ.

- Trộm đoạt kiếm ý của người khác tăng cường bản thân, đây không phải chính đạo.

Hư ảnh màu lam phát ra âm thanh của Khương Trường Sinh, chính là đạo tâm thần chỉ khi dùng Đạo Tâm Hóa Thần.

Kiếm Chủ lạnh lùng nói:

- Phía dưới có người của ngươi không?

- Có. -.

- Người nào?

Đạo tâm thần chỉ nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ xéo Kiếm Thần.

Kiếm Chủ liếc qua, tâm thần rung mạnh, Kiếm Thần đối với hắn mà nói là quan trọng nhất, là hắn khó khăn từ bỏ nhất, mấu chốt nhất là thân phận của Kiếm Thần.

Chỗ dựa của hắn là…..

Hắn một lần nữa nhìn chằm chằm đạo tâm thần chỉ, cắn răng nói:

- Đạo Tổ?

Đạo tâm thần chỉ lạnh lùng nói:

- Ra tay đi.

Sắc mặt Kiếm Chủ trong nháy mắt âm trầm xuống, hắn bỗng nhiên quay người, muốn phóng tới Kiếm Thần, dùng Kiếm Thần uy hiếp đối phương, nhưng hắn vừa động, đạo tâm thần chỉ lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, ngón trỏ đè lại trán của hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Một cỗ lực lượng cực mạnh khó có thể tưởng tượng được ngăn chặn hắn, khiến cho trong lòng hắn hiện ra sợ hãi trước đó chưa từng có. Đây là lực lượng gì?

Chương 486: Đại Cảnh mạt lộ (2)

Đạo tâm thần chỉ nói:

- Hiện ra kiếm đạo của ngươi, đừng có lại nghĩ đến chuyện khác, dùng hết toàn lực đánh với ta một trận, ngươi còn có một chút hi vọng sống.

Dứt lời, hắn buông tay phải ra.

Kiếm Chủ lập tức tan biến, xuất hiện ở vị trí mấy trăm trượng trên bầu trời, đầu hắn đầy mồ hôi, thậm chí khống chế không nổi thân thể, bắt đầu thở dốc.

Đạo tâm thần chỉ cho hắn cảm giác áp bách thật sự quá mạnh.

Hắn cuối cùng cũng không phải là phàm phu, rất nhanh đã trấn định lại.

Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể liều mạng chiến một trận.

Kiếm Chủ nâng tay phải lên, mộc kiếm trên trụ đá và mặt đất cấp tốc bay lên, bay tới quanh người hắn, tốc độ cao xoay quanh, nhấc lên gió mạnh, ngay cả lôi vân đều bị phát động.

Hết thảy kiếm khách mất đi trói buộc, dồn dập thoát khỏi xích sắt, khi bọn hắn thiếu thốn chân khí, thân thể suy yếu, thoát khỏi xích sắt đã là cực hạn, bọn hắn rơi trên mặt đất, ngước nhìn Kiếm Chủ.

- Kiếm ý thật cường đại, cái tên này thật sự không đơn giản.

- Đó là Đạo Tổ sao? Đây là tuyệt học gì, chân khí ngưng tụ mà thành phân thân?

- WOW, ta nhưng chưa nghe nói qua võ học tạo ra phân thân, Đạo Tổ chẳng lẽ thật sự là tiên nhân?

- Không hổ là Đại Cảnh Đạo Tổ, không thấy chân thân đã cảm nhận được sự cường đại của hắn.

- Ha ha ha, Kiếm Chủ, đáng đời, tự làm tự chịu!

Các kiếm khách nghị luận ầm ĩ, có thán phục Đạo Tổ mạnh mẽ, có giễu cợt, nhục mạ Kiếm Chủ.

Kiếm Thần là bình tĩnh nhất, Đạo Tổ vừa ra tay, Kiếm Chủ hẳn phải chết không nghi ngờ.

Kiếm ý của Kiếm Chủ càng ngày càng mạnh mẽ, cả hải đảo đều đang run rẩy, nước biển xung quanh nhấc lên kinh đào hải lãng, như bão tố đột kích.

Hắn nhìn xuống đạo tâm thần chỉ, tay phải như kiếm, vung trảm hướng về phía đạo tâm thần chỉ, trong chốc lát, lôi vân bị đánh tan, muôn vàn lôi điện hội tụ thành một đạo kiếm quang kinh khủng chém về phía đạo tâm thần chỉ.

Đạo tâm thần chỉ nâng tay phải lên, nhất chỉ đè lại kiếm quang khủng bố rơi xuống đỉnh đầu, nhưng kiếm uy đáng sợ để hải đảo phía dưới sụp đổ, chia năm xẻ bảy, bụi đất tung bay.

Kiếm Chủ động dung, hai tay của hắn biến hóa kiếm chiêu, lôi điện kiếm quang phá toái, hóa thành kiếm ảnh như mưa sa tầm tã oanh sát đạo tâm thần chỉ, chút kiếm ảnh này cũng không phải trùng kích đơn giản, còn có thể đánh ra kiếm pháp, cực kỳ linh xảo.

Đạo tâm thần chi hình thành vòng bảo hộ linh lực, dễ dàng chống cự hết thảy công kích của Kiếm Chủ.

- Thực lực không tệ, đã vượt qua Tam Động Thiên bình thường.

Khương Trường Sinh yên lặng than thở, nhưng Kiếm Chủ phải chết, đây cũng là cảnh cáo dành cho thế nhân, động đến người của hắn, phải nghĩ rõ ràng hậu quả.

Đạo tâm thần chỉ bỗng nhiên động.

Hóa thành một đạo ánh sáng màu lam xé rách kiếm ảnh đầy trời, trong nháy mắt xuyên qua thân thể Kiếm Chủ, ngừng sau lưng hắn.

Sắc mặt Kiếm Chủ ngưng kết, cúi đầu nhìn về phía lồng ngực mình, bị đụng xuyên một lỗ máu to lớn, máu thịt vương vãi xuống.

- Làm sao có thể…

Hắn biết mình không phải đối thủ của Đạo Tổ, nhưng không ngờ khoảng cách to lớn như thế.

Chân khí của hắn đã tiêu tán, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng sinh cơ đang trôi qua nhanh chóng.

Hắn chật vật quay đầu nhìn lại, run giọng nói:

- Đạo Tổ, ngươi quả nhiên lợi hại… Đại Cảnh có ngươi, tức là hảo vận, lại là vận rủi, rất nhanh Đại Cảnh sẽ đi đến hướng mạt lộ…

Thân thể của hắn đi theo rơi xuống phía dưới.

Đạo tâm thần chỉ đưa tay khẽ hấp, kéo tới thân thể của hắn, một tay nắm lấy đầu của hắn, một tay khác hút Kiếm Thần tới, mang theo hai người cấp tốc tan biến tại chân trời.

Các kiếm khách phân tán trên hòn đảo bị phá vỡ phía dưới vẫn ở vào trong rung động.

Bọn hắn biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng mới rồi Kiếm Chủ bộc phát kiếm ý cùng võ học có khí thế đáng sợ đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng ở trước mặt Đạo Tổ lại không chịu được một kích.

Đạo Tổ đến cùng là cảnh giới gì?

.....

Trong đình viện.

Khương Trường Sinh đứng dậy, Diệp Tầm Địch một mực quan sát hắn vội vàng đứng lên hỏi:

- Ngài muốn đi cứu Kiếm Thần?

Những người khác cũng mở to mắt, mong đợi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Đúng lúc này, một hồi gió lớn từ trên trời giáng xuống, một hư ảnh màu lam rơi vào trong đình viện, dọa tất cả mọi người đều đề phòng, bao gồm cả Cơ Võ Quân ở bên trong.

Đạo tâm thần chỉ buông xuống hai người trong tay, Kiếm Thần vững vàng đứng thẳng, Kiếm Chủ đã hôn mê thì nằm trên mặt đất.

Nhìn thấy Kiếm Thần, mọi người nhất thời sửng sốt.

Bọn hắn còn chưa làm rõ ràng tình huống, đạo tâm thần chỉ đi về phía Khương Trường Sinh, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

- Đây là tuyệt học gì?

Cơ Võ Quân trừng lớn đôi mắt đẹp, bỗng nhiên suy nghĩ võ đạo của mình, cả hai có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, nhưng võ đạo của nàng chỉ có thể dùng để đối địch, không thể cách nàng quá xa.

Kiếm Thần đánh vỡ yên lặng, chắp tay hành lễ, nói:

- Đa tạ Đạo Tổ cứu giúp, thật sự hổ thẹn, để ngài thất vọng.

Khương Trường Sinh nói:

- Nghỉ ngơi thật tốt đi.

Hắn đi đến trước mặt Kiếm Chủ, làm hắn thức tỉnh, Kiếm Chủ mặc dù thụ trọng thương, nhưng được Hồi Xuân thuật treo một hơi cuối cùng, còn chưa triệt để chết đi.

Kiếm Chủ vừa mở mắt, đã đối mặt với ánh mắt của Khương Trường Sinh.

Chính là Huyễn Thần đồng.

Lần này, Khương Trường Sinh không có ý định giấu diếm thuật này, dù sao hắn ngay cả Chân Long đều kêu gọi ra, hắn trong lòng mọi người đã không gì làm không được.

Mọi người tới không kịp quan tâm Kiếm Thần, tất cả đều nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh cùng Kiếm Chủ.

Ánh mắt Kiếm Chủ bao la mờ mịt, Khương Trường Sinh để cho hắn nói ra vì sao nói Đại Cảnh sắp đến mạt lộ.

- Đại Cảnh có Đạo Tổ tọa trấn, không chút kiêng kỵ khuếch trương, đã dẫn tới các triều xung quanh kiêng kị, nếu không diệt trừ Đạo Tổ, Đại Cảnh thế tất chiếm đoạt các triều, do năm phương hoàng triều, mấy chục tông môn hải dương hợp lại, lấy ra tài nguyên khổng lồ, cùng nhau mời Chiến thần Thánh triều đến đây tru diệt Đạo Tổ….

Chương 487: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (1)

Mọi người yên lặng nhìn Kiếm Chủ thổ lộ tin tức mình biết được, lần này, bọn hắn cũng không có khiếp sợ đến mức nào, chẳng qua trong lòng âm thầm cảm khái Đạo Tổ thần thông quảng đại.

Một lát sau.

Khương Trường Sinh còn không tới kịp để Kiếm Chủ viết ra bí tịch của mình, Kiếm Chủ đã không chịu nổi, triệt để chết đi.

Ngũ tạng lục phủ của hắn bị đánh nát, nếu không phải cảnh giới cao, cho dù Hồi Xuân thuật cũng không thể kéo lại một hơi cuối cùng.

Khương Trường Sinh dùng linh lực hóa thành liệt diễm, đốt cháy thi thể Kiếm Chủ.

Trong hoàng cung đã có không ít thi thể Động Thiên cảnh, nhưng rất khó nghiên cứu ra thành tựu, Thuận Thiên hoàng đế còn tại vị đã đình chỉ nghiên cứu, cho nên giữ lại cũng vô dụng.

- Tại Thánh triều, có thể được phong làm Chiến thần, ít nhất là Cửu Động Thiên, bất quá theo hắn nói, đoán chừng rất khó thực hiện.

Cơ Võ Quân mở lời, làm công chúa Thánh triều, nàng hiểu rõ Thánh triều nhất.

Cửu Động Thiên ba chữ để ánh mắt mọi người hiện ra vẻ kinh hoàng.

Khương Tiển hỏi:

- Vì sao? Nhiều thế lực như vậy hợp lại bỏ ra tài nguyên, tập trung lại võ đạo tài nguyên khó có thể tưởng tượng, tuyệt đối có thể làm một phương thế lực quật khởi.

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Bọn hắn có, Thánh triều Chiến thần cũng có, huống chi hôm nay thiên hạ rung chuyển, Thánh triều phân liệt, các chiến thần nhất định các cứ một phương, nào có ở không giúp vận triều nhỏ yếu, mà lại dưới tình huống không rõ ràng thực lực của Đạo Tổ, bọn hắn không dám làm loạn, dù sao tầm mắt bọn hắn càng cao, chỉ là nghe những tin đồn kia của Đạo Tổ sẽ hiểu Đạo Tổ tuyệt không phải Cửu Động Thiên tầm thường có thể so sánh, thậm chí vượt qua Cửu Động Thiên.

- Ngược lại ta tạm thời nghĩ không ra vận triều bình thường có thể dùng đồ vật gì hấp dẫn Chiến thần đến đây khiêu chiến Đạo Tổ thâm bất khả trắc.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Luôn có người muốn chết, luôn có người tự đại, ta chính là người sau.

Lúc trước hắn biết rõ Đạo Tổ rất mạnh, vẫn tới.

Cái này là một loại tính nết của võ giả, gặp được tồn tại có khả năng mạnh mẽ hơn mình sẽ càng thêm hưng phấn.

Cơ Võ Quân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn lựa chọn yên lặng.

Lúc này, thi thể Kiếm Chủ đã bị đốt thành tro bụi, Khương Trường Sinh đi về phía nhà ở của mình.

Ở trước mắt của hắn đang hiện ra một dòng thông báo:

【 Thái Hòa năm thứ hai, Kiếm Chủ muốn đoạt lấy Thánh Võ kiếm ý của Kiếm Thần, ngươi kịp thời ra tay ngăn cản, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - tu tiên tuyệt học Hồn Niệm thần kiếm 】 .

Kiếm Chủ bạo kiếm pháp?

Có chút ý tứ.

Khương Trường Sinh sinh ra chờ mong đối với Hồn Niệm thần kiếm, dính một chữ hồn thì sẽ không đơn giản.

Hắn đi vào trong phòng, đóng kỹ cửa phòng, sau đó ngồi tĩnh tọa ở trên giường tiếp nhận tiếp truyền thừa Hồn Niệm thần kiếm.

Diệp Tầm Địch nhịn không được hỏi:

- Bóng người màu xanh lam vừa rồi là gì tuyệt học, các ngươi có từng gặp?

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Bạch Kỳ, Bạch Kỳ là ở cùng Khương Trường Sinh thời gian lâu nhất, mà lại không có hạ sơn.

Bạch Kỳ lắc đầu, Khương Tiển cũng một mặt tò mò.

Bọn hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Kiếm Thần, Bạch Kỳ thúc giục nói:

- Nhanh kể lúc trước xảy ra chuyện gì, vừa rồi thân thể tên kia đều bị đánh xuyên, chiến đấu nhất định hết sức kịch liệt?

Kiếm Thần vẻ mặt cổ quái, nói:

- Nói như thế nào đây, xác thực kịch liệt, nhưng chỉ có một cách kịch liệt.

Hắn miêu tả lại chiến đấu phát sinh trước đố, mọi người nghe được cảm khái không thôi, Đạo Tổ thật sự thâm bất khả trắc.

- Chiếm lấy kiếm ý của kiếm khách? Võ học này vậy mà lưu truyền đến trên biển, chậc chậc, đây chính là cấm võ đến từ Thánh triều.

Cơ Võ Quân nhíu mày nói, bất quá vừa nghĩ tới Thánh triều đã vong, nàng tẻ nhạt vô vị.

Diệp Tầm Địch vỗ vỗ bả vai Kiếm Thần, cười nói:

- Không nghĩ tới ngươi vẫn là bánh trái thơm ngon, bất quá quá mất mặt, vậy mà để Đạo Tổ tự mình ra tay, hảo hảo luyện công đi, tranh thủ sớm ngày đi đến Nhị Động Thiên.

Kiếm Thần trừng mắt liếc hắn một cái, lại vô lực phản bác.

Khương Tiển đi đến trước mặt Bình An, nói:

- Sư bá, nên luyện công, chúng ta có thể sớm ngày thành tựu Càn Khôn cảnh.

Bình An mặc dù trí lực rất thấp, nhưng đối với Khương Tiển nói gì nghe nấy, hắn cười hắc hắc, buông ra Hắc Thiên trong tay, bắt đầu luyện công.

Hai ngày sau, Khương Trường Sinh mới đi ra khỏi phòng, đi vào dưới Địa Linh thụ luyện công.

Sau nàt một quãng thời gian, Kiếm Thần tự mình bái phỏng Khương Triệt, nói rõ mình không muốn lại đợi ở Đông châu, muốn lưu ở Long Khởi sơn luyện công.

Khương Triệt mặc dù không bỏ, nhưng chỉ có thể đồng ý, dù sao cũng là người của tổ tông.

Đến mức tông môn Kiếm Thần ở Đông châu, hắn nguyện giao cho Khương Triệt, như thế để Khương Triệt cao hứng trở lại, địa vị tông môn của Kiếm Thần tại Đông châu cũng không nhỏ, Đại Cảnh có khả năng thông qua chi môn phái này khống chế võ lâm Đông châu, tránh cho võ lâm Đông châu xuất hiện thế lực phản loạn.

Cứ như vậy, Kiếm Thần một lần nữa trở lại sân vườn luyện công.

Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên, Khương Tiển, Bình An, Cơ Võ Quân, lại thêm Dương Chu thỉnh thoảng sẽ tới bái phỏng, khiến cho trong sân tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Khương Trường Sinh trước kia ưa thích thanh tĩnh, hiện tại lại ưu thích ầm ĩ một chút, để thời gian lộ ra không có quá nhanh.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Thái Hòa năm thứ ba.

Thiên hạ các nơi liên tục xuất hiện địa chấn, mười ba châu trong vòng một năm gặp phải hai lần, động tĩnh cũng không lớn, không có tạo thành quá nhiều thương vong, giống như mặt đất đang chợp mắt.

Khương Triệt lần nữa bái phỏng Khương Trường Sinh, nói:

- Vẫn như cũ là long mạch các triều xuất hiện địa chấn, Đạo Tổ, ta luôn cảm giác không thích hợp, Vận Bộ quan trắc khí vận cũng không tìm ra nguyên do, chỉ nhìn khí vận, căn bản không nhìn ra cái gì.

Chính là bởi vì thúc thủ vô sách, hắn chỉ có thể tìm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhớ tới trước đó truyền thuyết nghe được của Long Mạch đại lục, phía dưới long mạch có khả năng có yêu vật thần bí, đây cũng là nguyên nhân Vô Cực hải minh liều mạng cũng muốn tới Đại Cảnh.

Chương 488: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (2)

Nhưng hắn mỗi lần tính địa chấn, giá trị hương hỏa cần tiêu hao đều cân bằng cùng Đại Cảnh, hắn không nỡ bỏ tốn hao nhiều giá trị hương hỏa như vậy, nếu thật là trời sập xuống, cùng lắm thì dùng Đạo Giới thu lại hết con dân Đại Cảnh, tìm một khối đại lục khác sinh tồn, chẳng qua là rời đi giang sơn, khí vận sẽ tan rã, Đại Cảnh sẽ mất đi một trăm tám mươi mốt năm tích lũy.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, mà linh hồn xuất khiếu, chui vào lòng đất.

Hắn đi đến bia đá long mạch trong lòng đất, linh hồn tiếp tục thi triển Ngũ Hành độn thuật, chui xuống.

Rất nhanh, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng ngăn cản hắn tiếp tục đi tới.

Cỗ lực lượng này không tính quá mạnh, nếu hắn vận dụng toàn lực, có thể dễ dàng đánh xuyên, nhưng khi như thế, phong ấn long mạch sẽ bị phá.

Hắn đứng ở tầng đất, phát hiện ngay cả thần niệm cũng bị ngăn cách, hắn chỉ có thể an tĩnh lắng nghe.

Hắn nghe được tiếng giang hà chảy xiết, hắn âm thầm hoang mang, chẳng lẽ phía dưới long mạch có sông lớn bàng bạc?

Tiếng nước này cũng không nhỏ. Đợi trong chốc lát, linh hồn hắn một lần nữa trở về trong cơ thể.

Giờ phút này, Khương Triệt còn đang cùng mọi người thảo luận, chủ yếu là hỏi thăm Cơ Võ Quân, Thánh triều hiểu rõ khí vận chắc chắn sâu nhất.

Cơ Võ Quân nói:

- Phong ấn long mạch đúng là cách làm của Thánh triều, vì trấn áp Cự yêu kinh thế vài ngàn năm trước, những Cự yêu đó đi đến mức độ thân thể bất diệt, máu thịt của nó có thể làm cho yêu vật bình thường thuế biến, nói cách khác mặc dù chết rồi, cũng có thể trợ giúp yêu tộc, Thánh triều không làm gì được, chỉ có thể phong ấn thân thể tàn phế của bọn hắn, phương đại lục này có chín đầu long mạch, xem ra trấn áp chính là yêu vật vô cùng mạnh, bây giờ khí vận yêu tộc phóng đại, có lẽ thân thể tàn phế của yêu vật đạt được linh cảm, cho nên mới tạo thành địa chấn, bất kể như thế nào, các ngươi đều không thể dây vào long mạch.

Khương Triệt nhíu mày hỏi:

- Không động vào thì có thể bình an vô sự sao?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Ta thế nào biết được, ngược lại các ngươi nếu cưỡng ép phá phong, phiến đại lục này tất nhiên sẽ sụp đổ.

Nàng cũng không phải rõ ràng mọi chuyện, đối với long mạch, nàng cũng chỉ hơi biết được.

Nghe vậy, tâm Khương Triệt chìm vào bên trong đáy cốc.

Mặc dù Đại Cảnh đã đặt chân hải dương, nhưng nếu mặt đất sụt lún, sẽ chết bao nhiêut bách tính?

Hắn đảm đương không nổi.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngươi trở về đi, sự việc không phải ngươi có thể chưởng khống, an tâm quản lý thiên hạ là được.

Khương Triệt hít sâu một hơi, cung kính hành lễ Khương Trường Sinh, sau đó rời đi.

Bạch Kỳ vui vẻ nói:

- Nếu thật sụp đổ, chúng ta về sau có phải ở trên biển hay không?

Khương Tiển trừng nó một cái, tức giận nói:

- Yêu thú trong biển có thể nhiều hơn cả trên lục địa, cũng càng thêm hung tàn.

Cơ Võ Quân rầu rĩ nói:

- Việc này đúng là dấu hiệu không may, chẳng lẽ những yêu ma Thánh triều năm đó trấn áp đều muốn chạy ra ngoài?

Mặc dù Thánh triều không còn, nhưng làm người hoàng thất Thánh triều, nàng hi vọng nhân tộc có thể bình an.

.....

Dãy núi chập trùng, mây đỏ đầy trời.

Bên trên một sườn đồi, một nam tử mặc áo bào trắng hướng mặt về phía mặt trời lặn tĩnh toạ, đỉnh đầu có rất nhiều yêu cầm hình thể khổng lồ lượn vòng.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào sau lưng hắn, đây là một nam tử thần bí mang theo mặt nạ xương trắng.

Nam tử mặt nạ nửa quỳ, nói:

- Khải bẩm Tôn chủ, long mạch phong ấn trấn áp bảy đại Yêu Thánh như ngài dự đoán, đã bắt đầu bạo động, không được bao lâu, yêu thể bảy đại Yêu Thánh sẽ phá phong mà ra.

Nghe vậy, nam tử áo bào trắng mở to mắt, hỏi:

- Yêu tộc triều cường khoảng cách long mạch gần nhất có bao xa?

- Cách mười vùng biển, trong vòng mấy chục năm khó mà tới gần.

Nam tử mặt nạ trả lời, ngữ khí đạm mạc, không có một tia tâm tình chập chờn.

Nam tử áo bào trắng giương mắt nhìn về phía mặt trời lặn, thở dài nói:

- Long mạch vừa vỡ, không biết có bao nhiêu người muốn chết, nhưng lại không thể ngăn cản việc này.

Nam tử mặt nạ không có nói tiếp.

Nam tử áo bào trắng nhìn chân trời, lâm vào trong suy tư.

Qua một hồi lâu.

- Nói việc này cho hắn biết, để cho hắn chuẩn bị hành động đi.

Nam tử áo bào trắng giống như quyết định, trầm giọng nói.

Nam tử mặt nạ ngẩng đầu, hai mắt dưới mặt nạ xương trắng tràn ngập vẻ không cam lòng, hắn cắn răng nói:

- Tôn chủ, hắn chính là người tái thế, thật đáng giá tín nhiệm?

Nam tử áo bào trắng nói:

- Thiên hạ sụp đổ, khi nhân tộc đang đợi được vị Võ Đế kế tiếp, chỉ có thể dựa vào hắn độc cản yêu tộc đại thế.

- Có thể là…..

- Tốt, đi thôi.

Ngữ khí nam tử áo bào trắng tăng thêm, dọa nam tử mặt nạ không còn dám nhiều lời, đứng dậy rời đi.

Phía trên sườn đồi lại chỉ còn hắn một người.

Ánh mắt hắn tràn ngập bối rối, lẩm bẩm nói:

- Thánh thượng, người trong Thiên Mệnh ngài nói tới khi nào mới có thể xuất hiện…..

Tháng chín.

Đại Cảnh Đông Lâm châu, vô biên vô tận rừng núi lộ ra tráng lệ, yên ắng, một mảnh rừng núi đột nhiên sụp đổ, bụi đất tung bay, hình thành một hố to sâu không thấy đáy, cũng không lâu lắm, nước biển cuồn cuộn trào ra từ lòng đất, như là suối phun, bay đến cao trăm trượng, vẩy ra rừng núi.

Không chỉ Đông Lâm châu, các nơi trên khắp thiên hạ cũng lần lượt xuất hiện hố to thần bí, đều có nước biển trào ra, thôn trang cách gần đó bị phá tan.

Kinh Thành.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Trường Sinh mở to mắt, ngay sau đó phương xa vang ra một tiếng vang thật lớn, cả kinh những người khác cũng mở to mắt.

- Xảy ra chuyện gì? Có địch tập?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi.

Diệp Tầm Địch nhíu mày, nói:

- Khí vận Đại Cảnh loạn, loạn rất không bình thường.

Cơ Võ Quân đột nhiên đứng dậy, tan biến tại chỗ.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu nhìn về phương hướng tiếng vang truyền đến, hắn thấy trong dãy núi bên ngoài Ti Châu xuất hiện cột nước to lớn, thoát ra từ trong một động đất thần bí, thanh thế khủng bố.

Chương 489: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (1)

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn thu hồi tầm mắt, sau đó dùng thần niệm thăm dò vào lòng đất, hắn thấy mặt ngoài bia đá long mạch đang sinh ra vết nứt, một đầu tiếp một đầu.

Phong ấn long mạch sắp hỏng mất.

Khương Trường Sinh đứng dậy, hắn đưa mắt nhìn lại, phát hiện còn có hầm ngầm thần bí khác bắn ra nước biển dưới mặt đất, phóng lên tận trời, kinh dị dọa người.

Không chỉ Đại Cảnh, trong các vương triều khác ẩn chứa long mạch cũng xuất hiện hầm ngầm dạng này, giống như lòng đất đã làm đau nhức trăm lỗ, nước biển liều mạng trào ra.

Tình huống không lạc quan.

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn.

Cùng lúc đó, toàn bộ Kinh Thành bị chấn động, đếm không hết Bạch Y vệ như mưa tên bay ra từ trong kinh thành, chạy tới cột nước to lớn phương xa.

Cơ Võ Quân đi vào trước hầm ngầm thần bí, nàng chui vào bên trong nước biển, nghịch chảy xuống, cấp tốc tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diệp Tầm Địch nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Chẳng lẽ là long mạch sập?

Khương Trường Sinh gật đầu.

Sắc mặt Khương Tiển kịch biến, nói:

- Vậy chúng ta nên làm cái gì? Thật chẳng lẽ muốn rút lui, nếu như vậy, bách tính Đại Cảnh lại nên như thế nào?

Đột nhiên xuất hiện tai hoạ làm hắn không thể nào tiếp thu được, Đại Cảnh chinh chiến nhiều năm, đánh tan từng phương cường địch, không có chết trong tay địch nhân, lại bị long mạch dưới chân đánh tan.

Dù cho rút lui, Đại Cảnh lại có thể rút lui bao nhiêu người?

Về sau còn như thế nào tranh đoạt tấn thăng Thánh triều?

Khương Tiển càng nghĩ, lòng càng gấp, dù sao hắn vì Đại Cảnh chinh chiến mấy chục năm, tình cảm hắn dành cho Đại Cảnh cực sâu.

Kiếm Thần, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều khẩn trương nhìn về phía Khương Trường Sinh, chờ đợi phân phó của hắn.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, hắn đang dùng thần niệm dò xét lòng đất.

Nước biển này không thích hợp, cho dù đại lục bị phá thành rất nhiều lỗ lớn, như thế nào xông tới, Ti Châu đã cao hơn vùng duyên hải mấy ngàn thước.

Lần này, hắn trở nên hung ác, cưỡng ép tách ra phong ấn long mạch, ngược lại đã không thể ngăn chặn.

Oanh.

Bia đá long mạch trong nháy mắt bị đập tan, thần niệm Khương Trường Sinh tốc độ cao tìm kiếm xuống dưới, thần niệm của hắn đi vào một mảnh không gian bao la vô biên dưới lòng đất, hắn thấy một mảnh đại dương mênh mông hiện ra hào quang màu xanh lam, mặt biển bay lên mấy chục cây cột nước chui vào trên đỉnh cửa hang, nối thẳng lên mặt đất.

Bên trong đại dương mênh mông có một thân ảnh đáng sợ lơ lửng, hắn định thần nhìn lại, lại là một cái đầu lâu.

Một đầu Giao Long, đầu Giao này giống như đầu trăn, đỉnh đầu nhô lên hai cây sừng, không có râu rồng, cũng không thần tuấn giống như Bạch Long, rắn chỉ mọc ra sừng, miễn cưỡng có thể xưng giao long.

Mấu chốt là đầu Giao này cực lớn, có thể so với một sơn nhạc ngàn trượng.

Chỉ là đầu đã lớn như vậy, Khương Trường Sinh rất khó tưởng tượng bản thể của nó khổng lồ ra sao.

Khương Trường Sinh tiếp tục nhìn lại, phát hiện đại dương mênh mông bao trùm toàn bộ lòng đất đại lục, nói cho đúng lòng đất đại lục là rỗng, bên trong vừa hay chứa cả đại dương mênh mông, hắn còn phát hiện đầu Giao khác.

Hắn đếm một thoáng, hết thảy chín đầu Giao, giống nhau như đúc, hình thể cũng tương đương.

Chín đầu Giao không có chút sinh cơ, nhưng chúng nó vậy mà ẩn chứa yêu lực mạnh mẽ, vô ý thức thao túng nước biển phóng tới mặt đất, một khi nước biển bị rút khô, lại không có long mạch phong ấn, Long Mạch đại lục sẽ đổ sụp, bổ sung mảnh không gian cự đại này, mặc dù không đến mức để Long Mạch đại lục chìm vào đáy biển, nhưng địa chấn như thế tất nhiên sẽ khiến vô số người chết.

Ngay khi Khương Trường Sinh quan sát, ánh mắt chín đầu Giao ẩn giấu ở trong nước biển đột nhiên sáng lên, trong đôi mắt bắn ra tia sáng đỏ sâm nhiên.

Từng cái đầu Giao từ đáy biển bay ra, đầu Giao kết nối cột nước, tựa như thân thể của bọn nó, chúng nó mang theo cột nước, đánh vỡ mặt đất, cấp tốc lao ra.

Trong đình viện Khương Trường Sinh đột nhiên tan biến, những người khác khẩn trương chờ đợi, không dám tùy tiện hành động.

Khương Trường Sinh thi triển Ngũ Hành độn thuật, cấp tốc xuyên qua địa tầng sâu mấy vạn trượng, tới không gian dưới đất, nước biển còn đang dũng mãnh lao lên, bản tôn đến tận đây, Khương Trường Sinh cảm nhận được rõ ràng yêu lực khổng lồ tồn tại.

Là yêu lực của những yêu Giao kia đang kéo lấy nước biển tuôn lên mặt đất.

Hắn còn phát hiện một chút, vùng biển này ẩn chứa võ đạo linh khí cực kỳ nồng nặc, nước biển có thể là võ đạo linh khí ngưng tụ mà thành.

Cái trán Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, kim quang bắn ra, hắn phóng xuất Diệt Thế thụ khổng lồ.

Diệt Thế thụ rơi vào bên trong đại dương mênh mông, nhấc lên kinh đào hải lãng, hình thể của nó sao mà khổng lồ, sau khi rơi vào hải dương, ngọn cây vậy mà dán vào phía trên đỉnh.

- Ngài…..

Diệt Thế thụ bị hù dọa, nó đang ngủ, đột nhiên bị chuyển ra.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngươi có thể chống đỡ địa tầng phía trên, nhường hắn nó không lún xuống hay không.

Diệt Thế thụ sửng sốt, mặc dù hoang mang, nhưng nó duỗi ra từng sợi cây mây to lớn như rồng, xuyên thủng địa tầng phía trên, nó thôi động yêu lực trong cơ thể, nỗ lực bao trùm toàn bộ mặt đất.

- Phạm vi quá rộng!

Diệt Thế thụ mở lời, ngữ khí lo lắng.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Chỉ cần ngươi chống đỡ, ngươi sắp thành trụ cột của phiến đại lục này, khí vận khổng lồ đều sẽ tuôn vào ngươi, có thể

làm cho thân thể của ngươi không ngừng được thối luyện, có lẽ có một ngày, ngươi sẽ vượt qua Động Thiên cảnh, đi đến cảnh giới càng cao hơn.

Nghe vậy, Diệt Thế thụ trầm mặc, nó toát ra càng nhiều cây mây lọt vào bên trong đỉnh, để cho yêu lực mình bao trùm mặt đất, ổn định mặt đất.

Khương Trường Sinh nhìn về phía đại dương mênh mông bốc lên xung quanh Diệt Thế thụ, phát hiện nước biển đang ăn mòn yêu thân Diệt Thế thụ.

Đây cũng không phải chuyện tốt.

Chương 490: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (2)

Mảnh đại dương mênh mông này đã bị yêu lực yêu Giao ô nhiễm, tuy là võ đạo linh khí biến thành, nhưng tràn ngập nguy hiểm.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ đến một thần thông mình trước đó nắm giữ, lông mày giãn ra.

- Ngươi nhất định phải chống đỡ, còn về xung quanh nước biển, mặc kệ chảy ra đi!

Khương Trường Sinh vứt xuống nói lời này liền biến mất, hắn thi triển Ngũ Hành độn thuật, cấp tốc lao ra mặt đất, phóng qua Kinh Thành, đi vào trong trời cao.

Hắn nhìn ra xa, cột nước cuối mặt đất phẳng càng ngày càng tăng vọt, giống như muốn bay lên bầu trời.

Khương Trường Sinh hít sâu một hơi.

Hắn nâng lên hai tay, bắt đầu thi triển Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, hắn dùng thần niệm bao trùm cột nước phương xa, dẫn đến phía trên song chưởng của mình.

Cột nước mênh mông bắt đầu vặn vẹo, cột nước cong về phía hắn, thao thao bất tuyệt nước biển đi theo bay tới, hình thành hình ảnh Thiên Hà hùng vĩ bay qua dãy núi, để Bạch Y vệ, võ giả dọc đường nghẹn họng nhìn trân trối.

Lần này, Khương Trường Sinh dự định vận dụng toàn lực, nếu phải cứu, vậy thì cứu toàn bộ thiên hạ, dù sao hương hỏa tín

đồ của hắn đã phân tán ở các nơi trên đại lục.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, giữa mi tâm lần nữa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, trợ thần niệm của hắn khuếch trương, đi đến mức độ bao trùm toàn bộ đại lục.

Chí Dương thần quang sau đầu hắn bắn ra cường quang, che đậy mặt mũi của hắn, để cho người ta không nhìn thấy Đại Đạo Chi Nhãn.

Lúc này, bách tính trong kinh thành cũng chú ý tới bóng dáng Khương Trường Sinh.

- Đó là ai?

- Là Đạo Tổ! Là Đạo Tổ ra tay rồi.

- Xảy ra chuyện gì, tiếng vang vừa rồi là Đạo Tổ làm ra?

- Không đúng, các ngươi mau nhìn hướng kia, có yêu vật.

- Ti - đó là cái gì.

Bách tính kinh hô, nhưng rất nhanh đã bị một tình cảnh ở hướng khác hấp dẫn, chỉ thấy một cái đầu Giao lớn như cự nhạc ở trên không trung xoay quanh, võ đạo linh khí đi vào chuôi ra giữa thiên địa, hai mắt nó phát ra hồng quang, mặc dù là ban ngày cũng lộ ra kinh dị đáng sợ.

Mà tám cái đầu Giao khác cũng xoay quanh trên bầu trời ở các nơi khắp thiên hạ, đi vào chuôi ra hút võ đạo linh khí, để người trong thiên hạ cảm thấy hoảng sợ, tuyệt vọng.

Khương Triệt đứng trước ngự thư phòng, xa xa nhìn đầu Giao ỏe chân trời, hắn trừng to mắt, toàn thân run rẩy.

- Đó là cái gì… Vì sao lại có yêu vật như thế lớn…..

Khương Triệt nói một mình, trong giọng nói tràn ngập hoảng sợ.

Chỉ là cái đầu đã lớn ngàn trượng, rất khó tưởng tượng bản thể của nó có bao lớn, mặc dù cách nhau rất xa, cũng tràn ngập rung động thị giác.

Hắn không khỏi nhìn về phía trên đỉnh đầu, Khương Trường Sinh cao cao tại thượng như đang treo một mặt trời nhỏ, hấp

dẫn một đầu Thiên Hà dũng mãnh lao tới.

Hắn không rõ Đạo Tổ muốn làm gì, nhưng hắn chỉ có thể ký thác hi vọng vào trên người Đạo Tổ.

Sương mù Long Khởi sơn bỗng nhiên bị xé tan, một đạo thân ảnh như là mũi tên bay đi, mục tiêu chính là đầu Giao phương xa.

Diệp Tầm Địch.

- Nghiệt súc! Dám nhiễu nhân tộc, muốn chết.

Diệp Tầm Địch phẫn nộ quát, tiếng vô cùng to, mang đến hi vọng cho bách tính Kinh Thành.

Cùng lúc đó.

Sâu trong lòng đất.

Cơ Võ Quân theo một dòng nước đi tới nơi phiến không gian dưới lòng đất, khi nàng nhìn thấy Diệt Thế thụ, đôi mi thanh tú nhíu chặt, sát ý đầy tràn.

Mặt người Diệt Thế thụ thấy được nàng, vội vàng kêu lên:

- Đừng động thủ! Ta là do Đạo Tổ phái tới, chống đỡ mặt đất cho các ngươi, đừng hỏng chuyện tốt của ta.

Nếu bình thường, nó căn bản không để Cơ Võ Quân vào mắt, nhưng nó hiện tại đang khuếch tán yêu lực, chống đỡ mặt đất, còn phải chịu nước biển ăn mòn, cực kỳ khó chịu.

Nghe được hai chữ Đạo Tổ, Cơ Võ Quân sửng sốt.

- Nguyên lai ngươi thật bị Đạo Tổ đã thu phục được, trách không được…

Cơ Võ Quân nói một mình, nàng lúc trước không có tìm được thi thể Diệt Thế thụ, trong lòng một mực sầu lo, hoài nghi Đạo Tổ mang đi, nhưng nàng không nghĩ ra Đạo Tổ có thể giấu Diệt Thế thụ ở nơi nào, không nghĩ tới là lòng đất.

Không đúng.

Nàng vừa rồi xuống đây, rõ ràng thấy một cái đầu Giao cực kì khủng bố, yêu lực làm nàng nhìn mà sợ, căn bản không dám ngăn cản.

Nàng nghĩ lại tới lời nói của Diệt Thế thụ, nói cách khác, Diệt Thế thụ vừa tới.

Vậy nó từ đâu tới?

Thân thể cao lớn như thế không có khả năng không có động tĩnh.

- Xem ra, ngươi cũng nhận biết Đạo Tổ, đã như vậy, giúp ta ngăn cách nước xung quanh, thật sự quá khó tiếp thu rồi.

Tiếng Diệt Thế thụ truyền đến, ngữ khí tràn ngập thống khổ.

Cơ Võ Quân do dự một chút, vẫn bay tới trên một nhánh cây Diệt Thế thụ, nàng vỗ một chưởng bên trên Diệt Thế thụ, chân khí cấp tốc lan tràn, bao trùm thân cây phía dưới Diệt Thế thụ, dùng chân khí bản thân bảo hộ thân thể của nó.

Giờ khắc này, Cơ Võ Quân thấy hoang đường trước nay chưa có.

Nàng vậy mà đang bảo hộ một yêu vật.

Hơn nữa còn là yêu vật trước kia tàn sát qua nhân tộc.

Nàng nỗ lực không suy nghĩ, mà dùng ánh mắt nhìn về phía không gian dưới lòng đất, suy nghĩ đến cùng xảy ra chuyện gì.

…

Khi cột nước bên ngoài Ti Châu kết nối đến bên trên song chưởng Khương Trường Sinh, thần niệm của hắn cũng bắt được cột nước các nơi thiên hạ, dùng Đại Tự Tại Thác Hải Thuật hút chúng nó đến, trong lúc nhất thời, cột nước đáng sợ các nơi thiên hạ vặn vẹo, hướng về cùng một phương hướng mà dũng mãnh lao tới, biển nước hình thành từng đầu Thiên Hà ầm ầm sóng dậy, không có vẩy xuống mặt đất, mà là rơi về phía phần cuối thiên địa, vô cùng hùng vĩ.

Một màn này hù dọa vô số người.

Khi Khương Triệt thấy Thiên Hà vùng trời Kinh Thành, hắn bỗng nhiên ngây người.

Chẳng lẽ tổ tông thật sự là thần tiên?

Mặc dù Khương Trường Sinh đã làm qua rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng, nhưng bởi vì quá thân cận, hắn luôn cho rằng Khương Trường Sinh là võ giả có cảnh giới rất cao thâm, nhưng bây giờ nhìn lại…..

Tuyệt không phải võ giả.

Tuyệt đối là tiên thần.

Chương 491: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (1)

Trùng trùng điệp điệp nước biển theo hầm ngầm bay ra, thăng đến mấy cao trăm trượng, hình thành cầu hình vòm to lớn, một chỗ khác dũng mãnh lao tới Kinh Thành, giống như một đầu Thiên Hà rộng chừng gần trăm trượng, cực kỳ tráng quan.

Dọc đường, bách tính, Bạch Y vệ, võ giả, binh sĩ, thương nhân không khỏi lộ vẻ mặt rung động.

Ánh mắt của bọn hắn nhìn đến thân ảnh loá mắt đang tập trung Thiên Hà ở kinh thành kia, ánh mắt biến thành cuồng nhiệt, kính sợ.

Khương Trường Sinh giơ cao hai tay, nước biển phương ngưng tụ trên song chưởng, hình thành hồ nước khổng lồ, trôi nổi ở vùng trời Kinh Thành, không có rơi xuống đi một giọt nước.

Nhìn hồ nước trên đỉnh đầu Đạo Tổ càng lúc càng lớn, Kinh Thành lâm vào bên trong náo động.

- Đây tuyệt đối là tiên thuật, võ học cũng không thể làm đến trình độ như vậy.

- Đạo Tổ muốn làm cái gì?

- Ngươi xem thủy thế kia, nếu không có Đạo Tổ, nhất định trùng kích Ti Châu, bao nhiêu hoa màu, phòng ốc sẽ bị xông hủy.

- Không chỉ, ta mới từ ngoài thành trở về, nghe nói nước kia rất có tính ăn mòn.

- Tất nhiên là Cự yêu làm ra.

Ánh mắt dân chúng rơi vào bên trên đầu Giao to lớn ở chân trời, đầu Giao to lớn còn đang xoay quanh trên chân trời, hít vào thở ra võ đạo linh khí giữa thiên địa, quanh người lượn lờ yêu vụ cuồn cuộn, một thân ảnh đang đang dây dưa nó, nhưng vô luận hắn tiến công như thế nào, cũng không cách nào làm đầu Giao bị thương.

Đầu Giao không có linh trí, cho nên không có phản kích Diệp Tầm Địch, nhưng chính bởi vì như thế, Diệp Tầm Địch mới cảm nhận được khuất nhục.

Hắn thi triển đủ loại tuyệt học, thậm chí mở ra Đại Kim Cương Thần Thể, vẫn không cách nào phá được phòng ngự của đối phương.

Hắn không thể không dừng tay, quay đầu nhìn về phía Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh đang chuyên tâm thi triển Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, đối với chín đầu Giao phân tán ở vùng trời Long Mạch đại lục, hắn tạm thời không quản được, hắn tính qua thực lực chín đầu Giao, nhưng không tính ra được, rất rõ ràng, đầu Giao còn là vật chết.

Chúng nó hấp thu võ đạo linh khí, sợ là muốn xác chết vùng dậy phục sinh.

Bất quá nếu như vậy, Khương Trường Sinh cũng có những biện pháp khác kiềm chế.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Chân trời phương Tây xuất hiện một đầu Thiên Hà, đang vọt tới hướng về Kinh Thành, nhìn thấy một màn này, bách tính trong kinh thành biết được tai ương này không chỉ xuất hiện ở Ti Châu, những châu khác cũng có.

Xác thực như thế, Khương Trường Sinh dùng thần niệm tính toán một thoáng, toàn bộ Long Mạch đại lục có bảy mươi ba cột nước, tất cả đều phân bố ở long mạch vương triều.

Trước mắt, hết thảy cột nước đều đang vọt tới Khương Trường Sinh, tốc độ cực nhanh.

Tám đầu Giao khác cũng dẫn tới các triều thiên hạ hoảng hốt, những đầu Giao này tùy ý bay loạn, hấp thu võ đạo linh khí

dọc đường, cực kỳ doạ người.

Người trong thiên hạ đều chưa từng gặp qua yêu vật to lớn như vậy, mà lại chỉ là một cái đầu lâu, tuyệt vọng cùng hoảng sợ lan tràn Long Mạch đại lục.

Khương Trường Sinh không lo được trấn an người trong thiên hạ, hắn chuyên tâm thi triển thần thông.

Thời gian một nén nhang trôi qua, lại một đầu Thiên Hà bay tới, ba đầu Thiên Hà kết nối bên trong hồ nước bên trên song chưởng của hắn, khiến cho hồ nước càng lúc càng lớn, rất nhiều đường đi ở Kinh Thành bị Thiên Hà và hồ nước che đậy, tất cả mọi người khẩn trương ngước nhìn một màn này.

Đám người Bạch Kỳ đứng bên vách núi Long Khởi sơn, ngưỡng vọng Khương Trường Sinh.

- Trước đó dời núi, đây là chuyển biển sao?

Bạch Kỳ cảm khái.

Khương Tiển nói:

- Ta cảm thấy càng giống là nắm biển.

Hắn nhìn về phía bóng dáng Khương Trường Sinh, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Vô luận hắn đi chỗ nào, gặp qua như cường giả thế nào, nhưng gia gia vĩnh viễn là người mạnh nhất hắn thấy qua.

Kiếm Thần thì nhìn về phía một phương hướng khác, chỉ thấy Diệp Tầm Địch một mặt phiền muộn bay trở về.

- Quên đi thôi, để yêu Giao này cho Đạo Tổ giải quyết.

Kiếm Thần khuyên nhủ.

Diệp Tầm Địch gật đầu, biệt khuất đến cực điểm, hắn chưa bao giờ đánh qua trận chiến nào khó chịu như thế, mặc dù đối mặt Đạo Tổ cũng không có cảm giác này, đối mặt Đạo Tổ chỉ có hoảng sợ, đối mặt đầu Giao, hoàn toàn là tiêu hao khí lực của mình.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Càng ngày càng nhiều Thiên Hà vọt tới, che khuất bầu trời, làm cho cả Kinh Thành bị hồ nước lớn che đậy.

Đã không thể dùng hồ nước để hình dung, hoàn toàn là một thủy cầu, lập loè hào quang màu lam bạc, thể tích của nó đã khổng lồ hơn toàn bộ Kinh Thành.

Khó có thể tưởng tượng, nhiều nước như vậy nếu trùng kích thành trì lại là tình cảnh kinh khủng bực nào.

Thiên Hà khổng lồ dài nhất vượt qua hai mươi vạn dặm, còn có Thiên Hà càng xa đang bay về hướng Đại Cảnh, người cùng yêu dọc đường không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối nhìn Thiên Hà treo cao ở trên không, như chiêm ngưỡng thần tích.

Những người đến từ vương triều, thế lực hải ngoại khác trong kinh thành dồn dập ghi chép một màn này, bọn hắn một lần nữa ước định thực lực của Đạo Tổ.

Đạo Tổ như thế, Đại Cảnh như thế, không thể cùng tranh.

Đợi bảy mươi ba đầu Thiên Hà khắp thiên hạ tụ tập tới, quả nhiên che khuất bầu trời, đường kính thủy cầu to lớn trên hai tay Khương Trường Sinh đã đi đến mức độ không thể dùng thị lực tính toán.

- Tiêu hao thật lớn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, không chỉ có tiêu hao lớn linh lực, cũng đối tiêu hao lớn linh hồn lực, hắn cần dùng thần niệm bao trùm hầm ngầm thần bí các nơi thiên hạ, khoảng cách xa hắn nhất vượt qua sáu trăm ngàn dặm, cái đó là khoảng cách phàm nhân dựa vào cả đời mình đều đi không tới.

Cũng may hết thảy cột nước đều đã ổn định chảy về phía hướng hắn, không có ủ thành tai hoạ thao thiên.

Ánh mắt của hắn nhìn hướng chân trời.

Đầu Giao to lớn đã rời đi, không chỉ là nó, đầu Giao các nơi trong thiên hạ đều bay về phía Tây, muốn rời khỏi Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phương Tây.

Chương 492: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (2)

Hắn thấy từng đoạn từng đoạn yêu thân, đang theo Tây Hải tụ tập mà đến, bên ngoài thân rất giống chín đầu Giao, chẳng lẽ là một thể?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn tạm thời không rảnh đi ngăn cản, trước bảo vệ Đại Cảnh lại nói.

Hắn cúi đầu nhìn lại, không gian nước biển dưới mặt đất đã giảm xuống hơn phân nửa, Diệt Thế thụ thành công chống đỡ mặt đất, cây mây của nó toát ra vô số rễ cây, lan tràn mặt đất, bao trùm không biết bao nhiêu bùn đất vương triều, tuy là chống đỡ, nhưng vẫn hết sức cố hết sức.

Dù cho cao thủ Bát Động Thiên, muốn chống đỡ một phiến đại lục cũng là rất khó.

Cơ Võ Quân thay Diệt Thế thụ ngăn cản nước biển ăn mòn, ánh mắt nàng nhìn về phía Diệt Thế thụ tràn ngập kính nể.

Bất kể nói thế nào, Diệt Thế thụ có thể chống đỡ đất đai bao la của đại lục, phần lực lượng này đầy đủ nàng sinh ra sự kính trọng.

Đồng thời, nàng sinh ra khâm phục Khương Trường Sinh, vậy mà có thể suy nghĩ lợi dụng Diệt Thế thụ giữ được Long Mạch đại lục.

Nàng trước đó nhận định phong ấn long mạch bị phá, Đại Cảnh các châu đều sẽ sụp đổ, thậm chí có khả năng dẫn phát toàn bộ đại lục nứt ra, chìm vào đáy biển.

Hiện tại rất tốt, giải trừ họa long mạch, Long Mạch đại lục vẫn còn.

- Lại một lần cứu vớt thiên hạ, Thiên Mệnh Võ Đế không phải Đạo Tổ, lại có thể là ai?

Cơ Võ Quân yên lặng suy nghĩ, nàng suy nghĩ vận thánh của Thánh triều tiên đoán miêu tả, trong lòng chờ mong trước nay chưa có.

Mấy canh giờ sau, không gian nước biển dưới mặt đất triệt để khô cạn.

Nhưng Thiên Hà trên lục địa vẫn cần thời gian bay về phía Khương Trường Sinh, mặt trời lặn mặt trăng lên, đêm tối buông xuống.

Tối nay, bách tính các thành Ti Châu đều không thể chìm vào giấc ngủ, bởi vì bọn hắn ngẩng đầu đã có thể thấy trùng trùng điệp điệp Thiên Hà, sợ Thiên Hà rơi xuống.

Kinh Thành càng náo động đến cực điểm.

Khương Triệt thông qua Bạch Y vệ điều tra đến tình huống các nơi thiên hạ, nguyên lai mấy con sông này không chỉ đến từ những châu khác Đại Cảnh, cũng có đến từ vương triều khác.

Đạo Tổ cứu không chỉ Đại Cảnh, còn có toàn bộ thiên hạ.

Đây quả thật khác biệt với thái độ trước kia của Đạo Tổ.

- Nếu người trong thiên hạ nhận ân tình của ngài, phần ân tình này cũng không thể mai một.

Khương Triệt cầm bút lên, bắt đầu viết thánh chỉ, chuẩn bị chiêu cáo thiên hạ, không chỉ để con dân Đại Cảnh biết được chân tướng, cũng muốn để người các triều thiên hạ hiểu đến ân tình của Đạo Tổ.

Một đêm này, đã định trước vô số người khó mà ngủ.

Trăng bạc chậm rãi hạ xuống.

Tia ánh sáng mặt trời sáng sớm đầu tiên từ phía chân trời lướt đến, bách tính các thành Ti Châu dồn dập đi ra cửa nhà mình, bọn hắn còn buồn ngủ, nhưng nhìn thấy tình cảnh trên trời, buồn ngủ trong nháy mắt không có, từng người há to mồm.

Chỉ thấy một thủy cầu vô cùng to lớn trôi nổi ở trên bầu trời, viên thủy cầu này to lớn để tầm mắt của bọn họ không thể hoàn toàn thu hết vào trong mắt, hơn phân nửa đường nét thủy cầu bị thành trì và dãy núi cuối thiên địa che chắn, như trăng bạc trên trời sắp rơi xuống đất, rung động vô song.

Giờ khắc này, phàm là người nhìn thấy thủy cầu, đều cảm nhận được bản thân nhỏ bé.

- Phong ấn long mạch bị phá, yêu vật xuất thế, yêu lực chi hải muốn bao phủ thiên hạ, Đạo Tổ dùng lực lượng tiên nhân tụ tập yêu lực chi hải các nơi thiên hạ, nắm biển mà đứng, bảo đảm Long Mạch đại lục hoàn chỉnh, bảo hộ thế nhân thiên hạ.

Một tên Bạch Y vệ giục ngựa chạy trên đường phố thành trì, cao giọng hô hào, không ngừng lặp lại đoạn văn này.

Cảnh tượng như vậy xuất hiện bên trong thành trì các châu, trong vòng một đêm, dựa vào truyền tống trận, tin tức cấp tốc truyền khắp một trăm bốn mươi chín châu Đại Cảnh Long Mạch đại lục, còn về việc truyền đến vương triều khác đi, còn cần càng nhiều thời gian.

Vùng trời Kinh Thành, Khương Trường Sinh khẽ nhíu mày.

Thủy cầu phía trên đã còn muốn lớn toàn bộ Ti Châu, cao vút trong mây, khó mà ước lượng độ cao của nó, trọng lượng của nó càng không cách nào tưởng tượng, mặc dù thi triển Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, hắn cũng cảm nhận được trầm trọng.

Thông qua thần niệm, hắn biết được Thiên Hà còn lại cũng sắp hoàn toàn dung nhập vào bên trong thủy cầu, khi đó, hắn có thể nắm biển rời đi Long Mạch đại lục, đưa đến chỗ yêu tộc.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Tây Hải, chín đầu Giao cùng với những yêu thân khác đã ngưng tụ cùng một chỗ, lại là một đầu cự giao chín đầu, thân như mãng xà, khoác lên vảy rắn màu đỏ thẫm, còn mọc ra một đôi cánh cực lớn, nó đang an tĩnh trôi nổi ở trên biển, võ đạo linh khí giữa thiên địa chui vào trong cơ thể nó, trợ thân thể tàn phế của nó dung hợp.

Xem ra chờ nó phục sinh còn cần một đoạn thời gian rất dài.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, chuyên tâm Tụ Hải, nắm biển.

Một mực đến giữa trưa, hết thảy Thiên Hà dung nhập vào bên trong thủy cầu, trên trời lại không còn Thiên Hà.

Khương Trường Sinh nắm biển rời đi, cấp tốc bay ra Ti Châu, bay về phía nam, phương Nam có nhiều yêu thú nhất, có thể mượn nhờ tính ăn mòn của nước biển diệt đi một đám yêu vật.

Khương Triệt đứng ở trước ngự thư phòng, bình tĩnh nhìn bóng lưng Khương Trường Sinh rời đi, hắn thấy không rõ bóng dáng Khương Trường Sinh, nhưng nhìn thấy thủy cầu to lớn rung động lòng người.

Thế gian không có bất kỳ một ngọn núi nào khổng lồ hơn thủy cầu này, ít nhất bên trên Long Mạch đại lục không có.

- Phụ hoàng, Đạo Tổ thật lợi hại, ngài ấy là tiên nhân đúng không?

Một thiếu niên đứng bên cạnh Khương Triệt, hưng phấn hỏi.

Hắn tên Khương Khánh, là hoàng tử tiếp nhận Nhân Vương truyền thừa từ Thuận Thiên hoàng đế, công lực mạnh mẽ, mặc dù vẫn là thiếu niên, nhưng tỏa ra khí thế vẫn tràn ngập cảm giác áp bách.

- Ừm, hắn là tiên nhân, là tiên nhân thủ hộ Đại Cảnh, là trưởng bối quan trọng nhất của Khương gia.

Khương Triệt đáp, ngữ khí bình tĩnh, ánh mắt phức tạp.

Khương Khánh xúc động hỏi:

- Sau khi việc này kết thúc, phụ hoàng có thể dẫn ta đi gặp lão nhân gia ông ta hay không? Ta muốn bái ông ấy làm thầy.

Chương 493: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (1)

- Chớ vọng tưởng, ngươi quên lão nhân gia ông ta là sư phụ của ai?

Khương Triệt hừ lạnh nói, hắn đột nhiên hiểu rõ vì sao năm đó Thuận Thiên hoàng đế đối đãi hắn.

Biết được Khương Trường Sinh chính là lão tổ của hắn, rất nhiều chuyện trong mắt hắn đã biến đổi.

Khương Khánh vò đầu, cười nói:

- Đúng thế, là nhi thần cân nhắc không chu toàn, nhưng nếu có thể để cho nhi thần đi học một chiêu nửa thức cũng có thể.

Hình ảnh Đạo Tổ nắm biển rời đi ấn thật sâu trong lòng hắn, khiến cho hắn khó mà quên.

Khương Triệt quay người, ném câu nói tiếp theo:

- Đến lúc đó lại nhìn đi, nhìn một chút Đạo Tổ xrm ngươi có duyên với người hay không.

Khương Khánh lưu lại tại chỗ, như có điều suy nghĩ.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh cấp tốc bay ra đại lục, bay về phía Thiên Hải, hải dương cầu khổng lồ xốc lên biển mây, thế không thể đỡ, đội thuyền, võ giả lang thang trên biển không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, đều há to mồm, mặt lộ vẻ vẻ không dám tin.

- Đó là cái gì?

- Có người.

- Ti - đây là huyễn tượng, hay là thật?

- Cho dù là nước, to lớn như thế, chân khí sao có thể nâng lên?

- Người kia từ Đại Cảnh tới, chẳng lẽ là Đại Cảnh Đạo Tổ?

- Xác thực, chỉ có Đại Cảnh Đạo Tổ có thể làm được, nghe đồn Đại Cảnh Đạo Tổ chính là tiên nhân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không thể tưởng tượng, đây tuyệt đối không phải trình độ mà võ học có thể đạt tới.

Khương Trường Sinh không để ý đến tiếng kinh ngạc khó tin dọc đường, hắn một bên bay lượn, một bên tìm kiếm nơi thích hợp.

Rất nhanh, hắn tìm đến một quần đảo yêu khí nồng đậm, trong vòng phương viên mấy chục dặm không nhìn thấy vết chân người, chỉ có khí tức yêu thú.

Từ khi Thánh triều diệt vong, từng vận triều đều đang co vào, rất nhiều thế lực đơn độc cư trú ở hải đảo dồn dập đầu nhập vào vận triều, dẫn đến có rất nhiều vùng biển không người, đây cũng cho yêu thú cơ hội tụ tập.

Khương Trường Sinh tăng thêm tốc độ.

Cũng không lâu lắm, hắn lướt qua Thiên Hải, vẫn một đường hướng về phía nam, dọc theo con đường này, không biết hắn

đã kinh diễm bao nhiêu người, mở màn cho truyền thuyết đạo tổ nắm biển.

Thời gian một nén nhang về sau, Khương Trường Sinh dừng lại.

Vùng biển phía trước vô cùng âm u, nước biển hiện lên màu đen, sâm nhiên kinh dị, yêu khí hội tụ thành sương mù bàng bạc, mơ hồ có khả năng nhìn thấy rất nhiều thân ảnh to lớn chập trùng bên trong sương mù, phía trên quần đảo có các loại yêu cầm chiếm cứ, liếc nhìn lại, quần đảo co vào trong tầm mắt Khương Trường Sinh, hắn thấy được một màn để da đầu người tê dại.

Rất nhiều yêu thú.

Càng đi về trước, trình độ yêu thú tập trung càng lớn, như là bầy trùng nhét chung một chỗ.

Hai tay Khương Trường Sinh vung về phía trước, thủy cầu to lớn như tinh cầu khổng lồ nghiêng ép tới, va nát yêu vụ trên biển, khi thủy cầu đụng vào một hải đảo nhỏ bé như hạt bụi, oanh một tiếng, toàn bộ thủy cầu phá toái, nước biển bắn tung toé mà xuống, Khương Trường Sinh quay người.

Đầy trời mưa sa sau lưng Khương Trường Sinh rơi xuống, thậm chí không thể dùng mưa sa để hình dung, mà là Ngân Hà trên trời vỡ đê, bao phủ từng cái hải đảo, yêu thú tiếng gào thét liên tiếp vang lên.

Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ cũ, tiếng gào thét động trời để vùng biển này như luyện ngục thế gian.

Trở lại Long Mạch đại lục, hắn chui vào lòng đất, tới không gian dưới đất.

Hắn nhìn về phía Diệt Thế thụ, Diệt Thế thụ đã kết nối trên dưới hai tầng vỏ quả đất, tư thái cứng đờ, không nhúc nhích.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh xuất hiện, Cơ Võ Quân bay tới hành lễ.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vì sao ngươi một mực đợi ở chỗ này?

Cơ Võ Quân trả lời:

- Ta sợ nó có lòng xấu xa.

- Ta đều liều mạng như vậy, ngươi còn không tin ta, nhân tộc thật sự hài hước.

Diệt Thế thụ hừ lạnh nói, ngữ khí mỉa mai, Cơ Võ Quân nghe được mặt như phủ băng, nhưng nàng không có cãi lại, bởi vì trên thực tế Diệt Thế thụ xác thực chống lên phiến mặt đất này, nàng mặc dù ghen ghét yêu tộc, nhưng rõ lí lẽ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Diệt Thế thụ, hỏi:

- Có thể chống đỡ?

Diệt Thế thụ nói:

- Có thể, bất quá cố hết sức.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi hẳn là có thể cảm nhận được khí vận Long Mạch đại lục đang rơi xuống.

Long mạch mặc dù sụp đổ, nhưng nơi này tụ tập khí vận mấy ngàn năm, đã để đại lục dưỡng thành quán tính khí vận, thiên hạ đều sẽ chui vào lòng đất, kích thích võ đạo linh khí tăng trưởng.

Diệt Thế thụ nói:

- Quả thật có thể, ta không khách khí?

- Ừm, không được nuốt quá nhiều, không thể ảnh hưởng đến võ đạo nhân tộc tu hành trên mặt đất.

- Hiểu rõ.

Diệt Thế thụ đáp, một nửa hồn phách của nó bị Sơn Hải kinh trấn áp, đối với Khương Trường Sinh tự nhiên là nói gì nghe nấy, cũng không phải đáp ứng hư tình giả ý.

Khương Trường Sinh vung tay áo, mang theo Cơ Võ Quân rời đi, thi triển Ngũ Hành độn thuật, cấp tốc đi vào trong đình viện Long Khởi sơn.

Sau khi hạ xuống, Cơ Võ Quân thoáng qua thần, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Thật nhanh.

Nàng quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh đã quay người, đi về phía nhà ở của mình, những người khác vây tới.

- Nguy hiểm long mạch đã giải trừ, ta cần nghỉ ngơi một thoáng.

Trong lòng mọi người tràn đầy kính nể, cảm thấy Khương Trường Sinh thật sự không gì làm không được.

Bọn hắn lại bắt đầu thảo luận tình cảnh Khương Trường Sinh nắm biển.

Cơ Võ Quân thì còn suy nghĩ về Ngũ Hành độn thuật vừa rồi, quá nhanh.

Trong phòng, Khương Trường Sinh nhìn lên hai dòng nhắc nhở trước mắt, trên mặt đầy tươi cười.

【 Thái Hòa năm thứ ba, khí vận yêu tộc thiên hạ phóng đại, thân thể tàn phế của Yêu Thánh phong ấn phía dưới long mạch xông phá phong ấn, ngươi kịp thời ra tay, để mặt đất không có sụp đổ, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo Kim Lân ngọc diệp x9 】 .

【 Thái Hòa năm thứ ba, yêu hải do yêu lực Cửu Tuyệt giao thánh biến thành mang đến hạo kiếp cho nhân gian, ngươi kịp thời ra tay cứu vớt thương sinh Long Mạch đại lục, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông - Chưởng Trung Càn Khôn 】 .

Chương 494: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (2)

Khương Trường Sinh đã thành thói quen Kim Lân ngọc diệp, cho nên càng cảm thấy hứng thú về Chưởng Trung Càn Khôn.

Chưởng Trung Càn Khôn?

Cũng không biết có khác biệt gì với Tử Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên bên trong Tây Du Ký?

Khương Trường Sinh không có tiếp nhận truyền thừa thần thông, mà là bắt đầu củng cố linh lực, lần này tiêu hao hắn quá nhiều linh lực, hắn nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, dự trữ linh lực, để cho mình đi đến trạng thái đỉnh phong, mới có thể an tâm tiếp nhận truyền thừa thần thông.

Hắn một bên nạp khí tu luyện, một bên nhìn về phương tây, thôi động Thiên Địa Vô Cực Nhãn, vị trí Cửu Tuyệt giao thánh trước đó đã không còn thấy thân ảnh.

Hả?

Làm sao không thấy?

Hắn quét tới các phương hướng khác nhau, trong thời gian ngắn tìm không thấy Cửu Tuyệt giao thánh, hắn chỉ có thể thu hồi tầm mắt.

Thôi, trước mặc kệ nó, khôi phục linh lực quan trọng nhất.

- Ta muốn biết Cửu Tuyệt giao thánh khi còn sống mạnh bao nhiêu?

Trước đó không biết tên Cửu Tuyệt giao thánh, bây giờ biết được, có lẽ có thể tính tới.

【 Cần tiêu hao 100,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Khá lắm.

Một trăm triệu giá trị hương hỏa.

Sau khi Khương Trường Sinh đột phá ngày ngày tu luyện, hiện tại giá trị hương hỏa cũng mới hơn bảy mươi triệu, mặc dù giá trị hương hỏa không có nghĩa thực lực, hắn có rất nhiều thần thông và pháp bảo, thực lực của hắn vượt qua giá trị hương hỏa, nhưng đối phương chính là Yêu Thánh, chắc chắn có thủ đoạn của mình.

Cũng may tên này chết rồi, cho dù phục sinh, cũng cần thời gian.

Khương Trường Sinh hoài nghi Yêu Thánh giống như thượng cổ Võ Đế, sau khi phục sinh sẽ sinh ra linh trí mới.

Về sau hỏi Cơ Võ Quân một chút.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuyên tâm luyện công.

Hai ngày sau, hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa thần thông trí nhớ Chưởng Trung Càn Khôn.

Chưởng Trung Càn Khôn, là một loại thần thông liên quan đến quy tắc Không Gian, có thể thu một vùng không gian và hết thảy tồn tại trong đó vào trong lòng bàn tay, vô cùng bá đạo, chỉ cần đủ mạnh, ngay cả toàn bộ thiên địa đều có thể thu vào trong lòng bàn tay.

Thật là thần thông.

Xem như phiên bản cao cấp của Thái Diễn Bàn Sơn Thuật, Thái Diễn Bàn Sơn Thuật chỉ có thể dời núi, không thể chuyển vật sống khổng lồ, mà Chưởng Trung Càn Khôn khác biệt, cái gì đều có thể thu, dù cho kẻ địch cùng cảnh giới, cũng có thể thu vào trong lòng bàn tay, có hiệu quả áp chế nhất định, trừ phi đối phương mạnh hơn xa mình, bằng không rất khó phá vỡ thần thông này.

Khương Trường Sinh tiếp nhận xong truyền thừa, xuất ra chín mảnh Kim Lân ngọc diệp.

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Trường Sinh đi ra khỏi phòng, đi vào dưới Địa Linh thụ, mọi người dồn dập nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Cơ cô nương, thân thể tàn phế của yêu vật kia phá vỡ phong ấn long mạch tụ tập cùng một chỗ, cần muốn bao lâu thời gian mới có thể phục sinh?

Nghe vậy, sắc mặt Cơ Võ Quân đại biến.

Nàng cắn răng nói:

- Phục sinh… Chẳng lẽ yêu này là Yêu Thánh, năm ngàn năm trước yêu tộc có bảy vị Yêu Thánh, đều mạnh mẽ thông thiên triệt địa, bọn hắn mặc dù không so được Võ Đế, thân thể đi trình độ đến bất diệt, đầu lâu kia….. Xem ra là Cửu Tuyệt giao thánh hung tàn nhất, nếu muốn phục sinh, ít nhất cần mười

năm, mười năm là thời gian thai nghén linh trí mới, trong khoảng thời gian này, nó sẽ tìm địa phương trốn đi, cho đến khi linh trí mới cùng thân thể dung hợp, trở thành Yêu Thánh tái sinh.

Mười năm.

Còn tốt, ít nhất không phải ngay lập tức.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Diệp Tầm Địch tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Yêu cũng như thế, xem ra phần cuối võ đạo là cho giá y những sinh linh khác, các ngươi ngẫm lại, người và yêu nhọc nhằn khổ sở tập võ, thọ hết chết già, thân thể bị sinh linh mới đạt được, một khi sinh linh tái sinh dạng này quá nhiều, không phải trở thành chủng tộc, lại xưng bá toàn bộ thiên địa?

Lời hắn nói để Cơ Võ Quân lần nữa động dung, nàng muốn nói lại thôi.

Nàng muốn phản bác, nhưng càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Trước đó sở dĩ không nghĩ tới, là bởi vì một vị thượng cổ Võ Đế phục sinh, hiện tại lại có Yêu Thánh phục sinh….

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi.

Chẳng lẽ ngoại trừ yêu tộc, nhân tộc còn có kẻ địch càng đáng sợ?

Những người khác cũng trầm mặc, vừa nghĩ tới cường giả mạnh nhất các thời đại đã chết đi phục sinh, cũng tập kết thành chủng tộc mới, bọn hắn lại cảm thấy sợ hãi.

Cái đó là tình cảnh ác mộng như thế nào?

Khương Trường Sinh mở lời:

- Chỉ là một loại suy đoán thôi, Yêu Thánh và Võ Đế cũng là người và yêu, mong muốn để bọn hắn đoàn kết, rất khó, nhất là dưới tình huống số lượng càng nhiều, chỉ cần có linh trí sẽ có xung đột lợi ích, xung đột tư dục, cái gọi là chủng tộc, bất quá là tồn tại nhỏ yếu bão đoàn sưởi ấm, cường giả không cần như thế.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, vô luận là Yêu Thánh, hay thượng cổ Võ Đế, bọn hắn đều đủ mạnh, cần gì hợp lại?

Bạch Kỳ thì tò mò hỏi:

- Ngươi vừa rồi nhắc đến bảy đại Yêu Thánh, Yêu Thánh khác có thể cũng muốn phục sinh hay không? Chỉ là bọn hắn không có bị phong ấn ở dưới chân chúng ta, chúng ta không nhìn thấy.

Ánh mắt Cơ Võ Quân phức tạp, nói:

- Không sai, Yêu Thánh khác cũng bị long mạch phong ấn, nếu là Cửu Tuyệt giao thánh có thể phục sinh, Yêu Thánh khác chắc chắn phục sinh.

Toàn thân Bạch Kỳ run lên.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Thật sự là thế gian đại loạn trước nay chưa có.

Hoàng Thiên kêu lên:

- Không quan trọng, ta sẽ ra tay thống nhất yêu tộc.

Không có người phản ứng nó, tên này mặc dù thiên tư vô song, nhưng muốn trở thành Yêu Đế, nói dễ hơn làm, dựa theo Cơ Võ Quân nói, yêu tộc mặc dù có khí vận, nhưng không thể thành lập vận triều yêu tộc, chủng tộc bên trong yêu tộc cực kỳ nhiều, mạnh như yêu tộc chí tôn cũng không cách nào chưởng khống hết thảy yêu tộc.

Muốn trở thành Yêu Đế thống nhất toàn bộ yêu tộc, nói thì dễ làm mới khó làm sao?

Chương 495: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (1)

Cửu Tuyệt giao thánh mất tích, mặc dù lo lắng thiên hạ, nhưng đám người Cơ Võ Quân cũng không thể không chuyên chú luyện công, chỉ có không ngừng mạnh lên, mới có thể ngăn cản kiếp nạn sắp đến.

Trong vòng một tháng sau, chuyện long mạch phá phong, Đạo Tổ nắm biển điên cuồng truyền khắp toàn bộ Long Mạch đại

lục, truyền đi vùng biển bốn phương.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh lần nữa tăng vọt.

Lần này, tám phần mười người Long Mạch đại lục trở lên đều thấy được Thiên Hà hùng vĩ, chính mắt thấy Đạo Tổ sáng tạo thần tích, không còn bán tín bán nghi khi nghe truyền thuyết.

Lần này nắm biển, lại để cho thế nhân liên tưởng đến trước kia dời núi, khởi tử hồi sinh, rải đậu thành binh các loại, Đạo Tổ triệt để thành thần, ít nhất trong lòng bọn họ là như thế.

Tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng đã không kém hơn Huyền Điểu trước đó mang tới tăng vọt.

Trên đại lục Đại Cảnh đã thật lâu không có chiếm đoạt vương triều khác, cho nên giác quan của các triều dành cho Đại Cảnh đã chuyển biến tốt đẹp, bây giờ Đạo Tổ cứu vớt thiên hạ thương sinh, vô luận vương triều nào đều xuất hiện số lượng lớn bách tính cung phụng Đạo Tổ, vì đó thắp hương.

Thời gian phi tốc trôi qua.

Thái Hòa năm thứ tư.

Trung tuần tháng hai, tân xuân vừa qua.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 698,094, 998 】 .

Sắp đạt tới bảy ức giá trị hương hỏa.

Chiếu theo tốc độ đề tăng, trong vòng năm năm có thể vượt qua một tỷ.

Đây là tính toán giữ gốc, lấy tốc độ trước mắt đến xem, chỉ có thể càng nhanh.

Khương Trường Sinh kiếp trước lúc thiết kế trò chơi, động không ít tâm tư vào giá trị hương hỏa, lúc người chơi đột phá một tỷ giá trị hương hỏa sẽ mở ra công năng hương hỏa mới.

Hệ thống sinh tồn mở ra không ít công năng cho giá trị hương hỏa, trước đó hương hỏa thỉnh nguyện cũng không phải hắn thiết kế, cho nên hắn không có tuyệt đối nắm bắt về hương hỏa công năng.

Mặc kệ như thế nào, trong lòng còn có một mụu tiêu chờ đợi cũng là chuyện tốt.

Khương Trường Sinh nhìn giá trị hương hỏa của mình, tâm tình vui vẻ, sau đó chờ đợi khách đến thăm.

Phụng Thiên thiên tử đến rồi.

Thiên Tử thật, tên này cũng dám báo tính danh cho Thanh Nhi, quả nhiên to gan lớn mật.

Thấy hắn lớn mật như thế, Khương Trường Sinh đồng ý gặp hắn một lần.

Đại Cảnh và Phụng Thiên một mực quan hệ thù địch, chẳng qua những năm nay ngưng chiến, sở dĩ ngưng chiến, vẫn bởi vì khoảng cách quá xa, bằng không Đại Cảnh đã sớm đánh tới.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Khương Tiển cũng cảm thấy rất hứng thú về Phụng Thiên thiên tử, đang thảo luận cái tên này vì sao tới đây.

Rất nhanh, Thanh Nhi mang theo Phụng Thiên thiên tử đến đây, vị Phụng Thiên thiên tử này một ăn mặc theo phong cách công tử ca nhàu giàu, phong thần tuấn dật, tay cầm quạt xếp, mặt mỉm cười, tuyệt không khẩn trương.

Hắn tiến vào đình viện, quét một vòng, sau đó đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, chắp tay hành lễ, nói:

- Tại hạ Phụng Thiên thiên tử Lý Nhai, đặc biệt tới bái phỏng Đạo Tổ, đa tạ Đạo Tổ nguyện thấy ta một lần.

Đối mặt Khương Trường Sinh, hắn không có tự xưng trẫm, tư thái rất thấp.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, mà bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn.

Đạo Tổ không nói lời nào, để Lý Nhai bắt đầu có chút khẩn trương.

Cũng may Khương Tiển mở miệng, chỉ nghe hắn hỏi:

- Ngươi là Thiên Tử mới đăng cơ, quên ân oán giữa Đại Cảnh và Phụng Thiên?

Lý Nhai quay đầu, cười nói:

- Vận triều chi tranh chính là quốc vận chi tranh, sao có thể coi là ân oán, bây giờ ta dùng thân phận của Lý Nhai đến đây, vì cái gì không phải quốc sự, mà là chuyện bản thân, ta muốn sáng lập một võ đạo, hi vọng Đạo Tổ chỉ bảo, nếu Đạo Tổ nguyện ý, sau khi ta sáng lập thành công, nguyện lưu lại phương pháp tu hành, để Đại Cảnh cũng thi hành võ đạo này.

Khương Trường Sinh nói:

- Võ học lấy khí vận điều động võ đạo linh khí thi triển, xác thực xem như sáng tạo cái mới, nhưng võ giả sở dĩ là võ giả, làm lớn mạnh thể phách bản thân mới là then chốt, không ngừng đột phá cực hạn thân thể, đây là võ đạo.

Nghe vậy, Lý Nhai một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ nói có lý, nhưng chuyện trên đời cũng không phải nỗ lực thì có thể, võ đạo cũng như thế, tư chất như là mệnh số, hạn chế tiền đồ của rất rất nhiều võ giả, võ đạo của ta chính là vì người có tư chất thân thể không đủ mà sáng tạo, để bọn hắn mượn dùng khí vận vận triều, dù sao khí vận vận triều cũng là mỗi một vị bách tính tích lũy mà thành, bọn hắn có tư cách sử dụng.

Nói lời này để mọi người lau mắt mà nhìn hắn.

Bọn hắn vẫn lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế chí lớn giống như thế này, hoàng đế Đại Cảnh đều vì thiên hạ mà nỗ lực, chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Cơ Võ Quân mở lời:

- Thánh triều cũng có một vị đại thần đề cập qua mạch suy nghĩ dạng này, đáng tiếc bị đám võ tướng trấn áp, mong muốn phổ biến loại võ đạo này, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến những võ giả tư chất mạnh mẽ, dù sao khí vận nhiều như vậy, khi ngươi trung bình phân phối, là chèn ép đối với võ giả nắm giữ phần lớn khí vận.

Lý Nhai nói:

- Thiên hạ thái bình, tự nhiên không thích hợp, nhưng bây giờ yêu tộc đại họa đã tới, nhân tộc từ văn thần võ tướng, cho tới bình dân bách tính, đều phải tham chiến, ta chẳng qua hi vọng bọn họ có một chút sức chiến đấu, mà đạo của ta có thể làm cho cường giả mạnh hơn, nếu gặp được Cự yêu kinh thế không thể đối đầu, số lượng không có ích lợi gì, lúc này, để một một người tụ tập toàn bộ khí vận, tăng cường gấp bội, không phải cũng là một tia hi vọng?

Cơ Võ Quân nghe xong, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng.

Khương Trường Sinh cũng thấy được hai chữ đại nghĩa từ trên người Lý Nhai.

Có lẽ hắn có tư tâm của mình, nhưng theo như lời hắn nói quả thật có thể tăng thêm sinh cơ cho nhân tộc.

Khí vận, huyễn hoặc khó hiểu, nhân tộc và yêu tộc đều dùng khí vận thối luyện thể phách, mà nhân tộc ưu việt hơn một chút chính là sáng lập vận triều, tụ tập khí vận một triều, bảo đảm giang sơn mưa thuận gió hoà, giảm bớt tai hại.

Chương 496: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (2)

Lý Nhai bỗng nhiên quỳ xuống, hướng Khương Trường Sinh dập đầu, nói:

- Đạo Tổ, xin ngài chỉ bảo ta.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi lại đi Thiên Cương châu, tìm kiếm giáo chủ Đạo Tổ giáo, Tề Thánh, ngươi nhìn thấy hắn thì có thể có ngộ hiểu.

Nghe vậy, Lý Nhai ngẩng đầu, mặt lộ vẻ vẻ chần chờ, hắn bất đắc dĩ nói:

- Ta đã bại lộ thân phận…..

- Ta sẽ để cho đạo trưởng Long Khởi quan giấu diếm chuyện ngươi tới.

- Đa tạ Đạo Tổ, nếu như ta thành công, tất nhiên sẽ lại tới bái phỏng ngài trước khi rời đi, lưu lại phương pháp tu hành.

Lý Nhai kích động nói, nghe xong hai chữ Tề Thánh đã biết là cao nhân đắc đạo.

Hắn lần nữa hành lễ, sau đó vội vàng rời đi.

Diệp Tầm Địch mở lời:

- Thật tin hắn, nếu hắn thành công, Phụng Thiên lại sẽ trở thành kình địch của Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Luôn có ít thứ nên vượt qua hạn chế vương triều, bằng không cả Nhân tộc khó mà tiến lên.

Cơ Võ Quân tán thưởng nói:

- Đạo Tổ có đại cách cục, bản chất vận triều nói cho cùng vẫn là dã tâm của số ít người, chỉ là vừa hay có thể tạo phúc cho nhiều người hơn.

Khương Trường Sinh không nói thêm lời nào, chuyên tâm tu luyện.

Hắn hiện tại có một mục tiêu, chính là nỗ lực tu luyện, nghênh đón Cửu Tuyệt giao thánh đến.

Mặc dù Cửu Tuyệt giao thánh không nhất định đến, nhưng ít ra muốn dùng hắn làm mục tiêu tu luyện.

Đương nhiên, nếu Cửu Tuyệt giao thánh tới, đánh không lại, hắn sẽ không tử chiến.

Trước mắt mà nói, hẳn là có thể đánh thắng.

Cửu Tuyệt giao thánh mới chẳng qua là nắm giữ thể phách mạnh mẽ, không có thể phát huy toàn bộ thực lực của Cửu Tuyệt giao thánh.

…

Trời xanh mây trắng, gió biển tươi mát.

Lâm Hạo Thiên toàn thân áo đen ngồi ở trên lưng Thiên Thương lôi ưng, nhiều năm qua đi, khí chất của hắn trở nên thành thục, trên mặt còn có râu ria nhàn nhạt, ngay cả Thiên Thương lôi ưng cũng tăng thêm không ít thương thế, hình thể cũng lớn hơn rất nhiều.

- Cũng không biết Đại Cảnh còn bao xa, bất quá lúc trước gặp phải người từng nghe nói Thiên Hải, kia hẳn là tới gần.

Lâm Hạo Thiên tự lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bất quá hắn lại có chút khẩn trương.

Cũng không biết tiền bối ở chỗ nào Đại Cảnh, người bên cạnh hắn như thế nào, hắn nên ở chung như thế nào?

Từ khi trải qua chuyện Thẩm Lan tông, Lâm Hạo Thiên càng ngày càng cô tịch, dẫn đến hắn không muốn giao luw, không có thoải mái, khí phách ngày xưa.

- Minh….

Thiên Thương lôi ưng phát ra tiếng tê minh, giống như đang trấn an Lâm Hạo Thiên.

Lâm Hạo Thiên lộ ra nụ cười, sờ lên đầu của nó, có nó làm bạn, hắn không cô đơn.

Đúng lúc này, Thiên Thương lôi ưng bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ánh mắt sắc bén, dừng lại.

Lâm Hạo Thiên nhíu mày, đứng dậy, rút ra một thanh cự kiếm trên lưng, chuẩn bị chiến đấu.

Gió biển thổi bay áo đen của hắn, hắn đưa mắt nhìn lại, cũng không có phát hiện nguy hiểm.

Hắn đang muốn mở miệng, phần cuối mặt biển bỗng nhiên nổ tung, một quái vật khổng lồ bay lên, như một cự nhạc từ đáy biển thoát ra, hình ảnh rung động.

- Cái đó là…

Lâm Hạo Thiên định thần nhìn lại, không khỏi há to mồm.

Chỉ thấy một đầu sinh linh giống như Cự Kình khổng lồ phiêu phù ở phần cuối mặt biển, thân thể che đậy Thái Dương, tựa như một dãy núi cao mấy ngàn trượng ngăn ở phần cuối mặt biển.

Dọc theo con đường này, Lâm Hạo Thiên đã gặp qua rất nhiều thượng cổ kỳ thú, nhưng chưa bao giờ thấy qua cự thú lớn như

thế, mà hắn có thể nhìn ra được đối phương chẳng qua chỉ lộ ra một nửa dáng người, thân thể còn lại giấu ở đáy biển.

Lâm Hạo Thiên vô ý thức muốn rút lui, nhưng đột nhiên phát giác được cái gì, lộ ra vẻ kinh nghi.

Sau khi tu hành Bất Bại Luân Hồi Kinh, hắn vô cùng mẫn cảm với khí tức, hắn có thể cảm nhận được cự thú kia không có chút khí tức sinh mệnh, nói cách khác, cái tên này chết.

Cự thú khổng lồ như thế vậy mà chết rồi…..

Chẳng lẽ còn có gia hỏa tồn càng kinh khủng hơn?

Lâm Hạo Thiên để Thiên Thương lôi ưng bay cao, rời xa mặt biển.

Bọn hắn không có rời đi, mà lẳng lặng quan sát.

Nhìn qua mấy ngày.

Cũng không có nhân vật càng khủng bố hơn xuất hiện, cũng không có yêu thú tới gần.

Lâm Hạo Thiên cắn răng nói:

- Đi xem một chút, một phần vạn có đại cơ duyên thì sao.

Người hắn có yêu huyết, nuốt một ít máu thịt yêu vật mạnh mẽ có thể làm cho hắn mạnh lên, cự thú phía trước mặc dù chết rồi, nhưng không có mùi hôi mùi.

.....

Trên vách núi, nam tử áo bào trắng lẳng lặng tĩnh toạ.

Vị nam tử mang theo mặt nạ xương trắng thần bí xuất hiện sau lưng hắn, nửa quỳ xuống, trầm giọng nói:

- Tất cả bảy đại Yêu Thánh đều phá phong mà ra, đang ngủ say ở các vùng biển, tồn tại kia đã tiến đến thu phục, bất quá…

- Bất quá cái gì?

- Thuộc hạ nghe nói một chuyện lạ.

- Nói.

Nam tử áo bào trắng không có mở mắt, tựa hồ cũng không quan tâm.

Mặt nạ nam tử nói:

- Có long mạch đại lục đều là mặt đất rung động, thương vong vô số, thậm chí có đại lục chia ra thành quần đảo, duy chỉ có một phương đại lục không có chuyện gì, đại lục kia ở vào hướng bắc Thiên Hải, dùng long mạch xưng tên, được xưng là Long Mạch đại lục, ở bên trên đại lục xuất hiện một tồn tại cường đại gọi Đạo Tổ, hắn vậy mà nâng yêu hải do yêu lực Yêu Thánh biến thành ở trên cao, cũng để mặt đất không có sụp đổ, toàn bộ Long Mạch đại lục bởi vậy không có bởi vì Yêu Thánh phá phong mà chịu ảnh hưởng.

Nam tử áo bào trắng mở to mắt, nhăn mày.

- Nghe nói, Thiên Hải cùng với rất nhiều người hải đảo đều nhìn thấy Đạo Tổ nắm biển đi về phía Nam, mà phương hướng hắn đi tới về sau xuất hiện số lượng lớn thi thể yêu thú, nước biển sôi trào, chuyện này đã truyền ra tại mấy chục vùng biển, Đạo Tổ danh dương Vô Tận Hải Dương.

Sau khi nam tử mặt nạ nói xong, thân thể run lên, rõ ràng trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Nam tử áo bào trắng đứng dậy hỏi:

- Nắm biển? Quả nhiên là nắm biển?

Chương 497: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (1)

- Không sai, rất nhiều người nhìn thấy, không giả được, nghe nói biển hắn nắm che khuất bầu trời, lớn như một đại lục, hiện tại thế nhân đều ca ngợi tổ là tiên nhân tại thế…

Nam tử mặt nạ trầm giọng nói, bên trong tiếng nói tràn đầy ý kính nể.

Nam tử áo bào trắng quay người, nhìn nghiêng hướng hắn, ánh mắt phức tạp, nói:

- Nhân tộc lại sinh ra nhân vật như vậy?

Nam tử mặt nạ nghe hiểu ý hắn, nói:

- Không nhất định là Võ Đế, bởi vì đối phương không có dã tâm, chẳng qua là thủ hộ một phương vận triều, cũng không phải Thiên Tử, hắn cả ngày ở trong đạo quán tu đạo, không màng danh lợi.

Áo bào trắng nam tử nói:

- Phái người lại tìm hiểu hắn, ta muốn hiểu toàn bộ sự tích của hắn.

- Tuân mệnh!

Nam tử mặt nạ đáp, tan biến tại chỗ.

Nam tử áo bào trắng quay người, nhìn hướng chân trời, ánh mắt phiêu hốt, tự nhủ:

- Thánh thượng, ngài có từng tính tới có tiên nhân lâm phàm?

…

Thái Hòa năm thứ năm, tân xuân, Khương Triệt mang theo con của mình Khương Khánh đến đây ăn tết, Khương Khánh kế thừa Nhân Vương truyền thừa của Thuận Thiên hoàng đế, công lực cao cường, nhưng tính tình lười nhác, trong ngày thường không có luyện công, mà ưa thích hưởng lạc, là thiếu gia ăn chơi lớn nhất trong kinh thành.

Trước kia hắn cũng không phải như thế, sau khi đạt được Nhân Vương tiếp truyền thừa, tâm tính thay đổi.

Mặc dù hắn biểu hiện hết sức quy củ trước mặt Khương Trường Sinh, nhưng những hành động hắn ngày thường làm đều ở trong mắt Khương Trường Sinh.

Một đêm sau náo nhiệt, Khương Triệt hỏi Khương Trường Sinh:

- Đạo Tổ, ngài xem có thể dạy bảo kẻ này tập võ?

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn đã đủ mạnh mẽ, dùng tính tình của hắn về sau cũng sẽ không bắt chước Thiên Tông ngự giá thân chinh, tập võ đối với hắn mà nói là không dùng.

Khương Triệt mặc dù còn chưa lập Khương Khánh là người kế vị, nhưng tất cả mọi người biết hắn càng xem trọng Khương Khánh, bởi vì Thái Tử cũng còn không bị sắc lập là người kế vị.

Tại Đại Cảnh, Thái Tử và người kế vị là hai vị trí, Thái Tử chỉ có thể là trưởng tử, nhưng người kế vị chưa chắc là Thái Tử.

Khương Triệt tựa hồ cũng hi vọng các con tranh một chuyến, bởi vì hắn còn chưa thấy hoàng tử khiến cho hắn tràn ngập mong đợi, cho dù là Khương Khánh, cũng kém một chút.

Nghe thấy Khương Trường Sinh nói vậy, Khương Triệt suy nghĩ một chút, cười khổ lắc đầu.

Xác thực như thế.

Hắn không có quá sầu lo, từ khi hắn đăng cơ, tăng cường quyền lực tam tỉnh thừa tướng, về sau nếu xuất hiện hoàng đế không có hùng tâm, các thừa tướng cũng có thể bức bách hoàng đế chinh chiến, dĩ nhiên, đây là kiếm hai lưỡi, nhưng hắn cược tam tỉnh thừa tướng không dám đoạt quyền, bởi vì Đạo Tổ ở đây.

Bức bách hoàng đế đến chỗ tốt, Đạo Tổ tự nhiên ngầm đồng ý, nếu bức hướng đến chỗ xấu, chính là muốn chết.

Khương Triệt đã nhận định Khương Trường Sinh là tiên nhân, lại phù hộ Đại Cảnh mấy trăm năm tuyệt là chuyện đương nhiên.

Diệp Tầm Địch trêu chọc nói:

- Tiểu tử này tâm địa gian giảo thật nhiều, bất quá ít nhất sẽ nhìn mặt mà nói chuyện, cũng rất không tệ.

Những người khác cũng có ý nghĩ như thế, theo bọn hắn nghĩ, Đại Cảnh không có khả năng đời đời đều là minh quân, Thánh Quân, chỉ cần không phải hôn quân là được, bây giờ Đại Cảnh đã cường thịnh, rất nhiều chuyện chỉ cần hoàng đế đồng ý là được, không cần hoàng đế đi nghĩ sâu tính kỹ, còn nhiều tướng tài, lương thần.

Khương Trường Sinh nghe mọi người đàm tiếu tương lai Đại Cảnh, tâm tình cũng rất tốt, hắn điều ra giá trị hương hỏa của

mình xem xét.

Đã vượt qua tám trăm triệu.

Tốc độ tăng trưởng không có giảm xuống, ngược lại đang chậm rãi tăng lên, chiếu theo xu thế này, trước khi đi đến một tỷ giá trị hương hỏa đều sẽ không giảm tốc độ.

Cách mỗi mấy ngày, hắn đều sẽ dùng hương hỏa diễn toán dò xét người mạnh nhất trong phạm vi đã biết, phụ cận người mạnh nhất các loại, bảo đảm an toàn của mình.

Mạnh nhất bên trong phạm vi trước mắt đã biết vẫn là vị cường giả Thánh triều kia, một ức hai ngàn vạn giá trị hương hỏa.

Long Mạch đại lục trừ hắn ra, người mạnh nhất đi đến hai trăm vạn giá trị hương hỏa, đây là cảnh giới Tứ Động Thiên, rất rõ ràng có cường giả đến đây, nhưng chỉ cần đối phương không có gây rối, hắn tự nhiên không thể thô bạo giết chết.

Người mạnh nhất vùng biển phụ cận là năm trăm vạn giá trị hương hỏa.

Từ khi hắn nắm biển, càng ngày càng nhiều cường giả tụ tập đến Đại Cảnh, bất quá đã có rất nhiều năm không người nào dám khiêu chiến Đạo Tổ, mộ anh hùng đã dời đến Võ Phong, do Long Khởi quan trông giữ, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu đã bước vào Kim Thân cảnh, có hai người bọn họ tọa trấn, cửa chính vào mộ anh hùng cánh là Kim Thân cảnh.

Dương Chu và Thập Bát Tinh Túc còn đang nỗ lực mạnh lên, Khương Trường Sinh đã thật lâu không có chuyên môn thu thập thiên tài, hắn thấy, không cần thiết, thiên tư cho dù tốt, cũng cần bồi dưỡng, nếu động lòng nhiều người, ngược lại sẽ ảnh hưởng tốc độ tiến bộ của toàn thể, mà Long Khởi quan rời xa thị phi, không cần quá nhiều thiên tài.

Mặc dù không có Khương Trường Sinh đi sàng chọn, có Võ phủ thiết lập, càng ngày càng nhiều thiên tài bình dân hiện ra, võ đạo Đại Cảnh một năm mạnh hơn một năm, các châu thiên hạ đều có luận võ việc trọng đại, dùng võ giương danh, lấy võ đứng đầu.

Một đêm náo nhiệt đi qua, Long Khởi sơn lại khôi phục trong yên tĩnh.

Một tháng sau.

Lực chú ý của Khương Trường Sinh đặt vào bên trong Đạo Giới.

Tiểu Yến Yêu hấp thu huyết phách Tam Túc Kim Ô thai nghén vài năm, cuối cùng muốn lột xác thành công.

Bên trong huyết đản, thân hình của nó đã biến hóa, một cỗ cảm giác áp bách mạnh mẽ phát ra, so với Thái Oa, Thái Hi, Bạch Long, càng có một cỗ khí tức khát máu tàn bạo.

Giờ phút này, mặt ngoài huyết đản đã xuất hiện vết nứt, Tam Túc Kim Ô chẳng mấy chốc sẽ xuất thế.

Khương Trường Sinh cảm thụ một thoáng khí tức của nó, đã đi đến trình độ có thể so với Thần Nhân cảnh, bản thân Tiểu Yến Yêu cũng có yêu lực, lại thêm thai nghén nhiều như vậy, sau khi thuế biến có thực lực Thần Nhân chẳng có gì lạ.

Chương 498: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (2)

Đại khái lại qua nửa ngày.

Huyết đản như pha lê phá toái, hóa thành muôn vàn huyết phong, quét ngang bốn phương tám hướng, cuốn lên bụi đất, lá rụng, một đầu Tam Túc Kim Ô toàn thân thiêu đốt liệt diễm vỗ cánh hiện thân.

Thân nó giống như quạ, mọc ra ba chân, hai cánh lộ ra cực lớn, trên người còn có từng cây lông vũ xuất chúng, khiến cho nó tựa như người khoác hà bào, trên đầu còn mọc ra hai cây lông màu đỏ tím, như là mũ tóc, cực kỳ thần tuấn.

Nó phát ra tiếng tê minh rất có lực xuyên thấu, quanh quẩn ở trong thiên địa, giống như đang tuyên bố cho toàn bộ thiên địa rằng mình đã xuấ

t thế.

Khương Trường Sinh ngưng tụ ra thân hình, Tiểu Yến Yêu nhìn thấy hắn hưng phấn bay tới.

Bởi vì bên trong huyết phách có máu huyết của Khương Trường Sinh, cho nên hắn có thể cảm giác được mình và Tiểu Yến Yêu thành lập liên hệ nào đó, có thể chấp chưởng sinh tử của đối phương.

- Chủ nhân, ta thành công, thật cường đại, đa tạ chủ nhân, ta đã trở thành Huyền Điểu sao?

Tiểu Yến Yêu hưng phấn hỏi, hai cánh vỗ mạnh, hoả tinh phiêu dật.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không, ngươi chính là Kim Ô, Tam Túc Kim Ô, lấy cho mình một cái tên đi.

- Kim Ô? Tên rất hay, ta giữ là Kim Ô đi, giữa thiên địa hắn cũng chỉ có Kim Ô là ta?

- Cũng được.

Khương Trường Sinh đáp, sau đó lấy ra Sơn Hải kinh, muốn thu Kim Ô vào bên trong Sơn Hải kinh, Kim Ô đối với hắn nói gì nghe nấy, toàn bộ quá trình hết sức thuận lợi.

- Tiếp theo ngươi cứ đợi ở chỗ này tu hành đi.

Khương Trường Sinh nói xong lời này liền rời đi, Kim Ô vỗ cánh mà đi, tựa như một mũi tên lửa tan biến tại chân trời.

Kim Ô bắt đầu hưởng thụ thể phách cùng mạnh mẽ hoàn toàn mới của mình, khí tức của nó hấp dẫn những sinh linh khác trong Đạo Giới.

Trước tiên chạy tới là Thiên Ô.

Thiên Ô khổng lồ dọa Kim Ô vội vàng dừng lại, bất quá nó cũng không sợ, nơi này chính là địa bàn của chủ nhân.

Thiên Ô nhìn về phía Kim Ô, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh nghi.

Mặc dù Kim Ô ở trước mặt nó vô cùng nhỏ bé, nhưng nó cảm nhận được một tia khí tức làm nó kiêng kỵ từ trên người Kim Ô.

Thậm chí là…

Huyết mạch áp chế.

Làm sao có thể.

Thiên Ô bị hù dọa, không thể tin được giác quan của mình.

- Ngươi tên là gì?

- Kim Ô.

- Kim Ô? Quan hệ như thế nào với Thiên Ô nhất tộc ta?

- Ta là tổ tông của ngươi.

Kim Ô nhịn không được mắng, tín đồ thờ phụng Huyền Điểu đều bị Thiên Ô hãm hại, Kim Ô cũng như thế, cho nên nhìn thấy Thiên ô thì cực kỳ khó chịu.

Thiên Ô nghe xong, ánh mắt ngẩn ngơ, sau đó hiện ra tức giận.

Một giây sau, nó nghe được âm thanh, lúc này quay người rời đi, cấp tốc tan biến.

Kim Ô kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Ta hiện tại lợi hại như thế rồi?

Trong lúc nhất thời, lòng tin của nó bắt đầu bành trướng.

.....

Tiểu Yến Yêu lột xác thành Tam Túc Kim Ô được cho là việc vui, Khương Trường Sinh rất chờ mong nó trưởng thành.

Chân đạp Chân Long, vai phải có Kim Ô đang đứng, vai trái có Thiên Ô, ngẫm lại đã cảm giác sung sướng.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, hắn cũng không có đi tắm ở trong huyễn tưởng, so với Kim Ô trưởng thành, việc cấp bách mấu chốt nhất vẫn là tăng lên thực lực của mình, dù sao hắn còn có địch nhân giả tưởng tồn tại.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Long Mạch đại lục triệt để khôi phục bình tĩnh, Diệt Thế thụ thành công chống đỡ mặt đất, khí vận các triều đều xâm nhập vào lòng đất, nó cũng bắt đầu mượn khí vận tôi thể, nó phát hiện hấp thu khí vận tốt hơn trước kia, trong lòng nó có minh ngộ.

Sở dĩ hấp thu tốt hơn chính là là bởi vì nó có công với phiến mặt đất này, thiên địa tuy không có linh trí, nhưng lại có quy tắc, quy tắc thiên địa trợ nó mạnh lên.

Lý giải đến điểm này, tâm thái Diệt Thế thụ bắt đầu thay đổi, không còn quá cừu hận nhân tộc, ngược lại có tâm thái càng bao la hơn.

Nguyên lai cứu vớt thiên hạ cũng có thể để nó trở nên càng mạnh.

Trách không được có nhiều Thụy Thú tồn tại, còn rất mạnh mẽ.

Diệt Thế thụ quyết định mình cũng muốn thuế biến về hướng Thụy Thú.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh một bên tu luyện, một bên quan sát các cố nhân, cố nhân đều trôi qua rất tốt, Tứ Hải hiền thánh chuyển thế thành Trương Long bây giờ bắt đầu chuyển vận, đang nỗ lực luyện công ở một phương tông môn, Khương Dự, Vong Trần, Lý công công, Thanh Khổ đều trôi qua không tệ.

Ánh mắt của hắn chuyển hướng Lâm Hạo Thiên.

Không nhìn không biết, xem xét có chút ngoài ý định.

Lâm Hạo Thiên vậy mà ngồi tĩnh tọa luyện công ở bên trên một yêu thi vô cùng to lớn, nhìn kỹ lại, từng tia huyết khí tràn ra từ yêu thân, chui vào trong cơ thể hắn.

Đây là một tôn Yêu Thánh khác?

Khương Trường Sinh chú ý yêu thú này cũng là thân thể tàn phế nối liền cùng một chỗ, giống như đúc Cửu Tuyệt giao thánh, lại thêm hình thể, có thể là một trong bảy đại thánh.

Tiểu tử này…

Khương Trường Sinh biết tư chất Lâm Hạo Thiên không phải tầm thường, nhưng không nghĩ tới khí huyết mạnh mẽ như Yêu Thánh đều có thể hấp thu.

Trước đó Lâm Hạo Thiên đạt được Võ Đế truyền thừa, hắn còn cảm thấy Lâm Hạo Thiên có có thể trở thành Võ Đế, hiện tại xem ra, tên này hẳn không phải là vị Võ Đế kế tiếp, mà là ngoại tộc bên ngoài nhân tộc, yêu tộc, hắn sẽ đánh vỡ cách cục hai tộc.

Cứ theo đà này, Lâm Hạo Thiên không cần mấy năm có thể đi đến Càn Khôn cảnh, tốc độ đột phá có thể nói nhanh không thể tưởng tượng nổi, bất quá tận mắt nhìn thấy quỹ tích hắn trưởng thành, Khương Trường Sinh lại cảm thấy hợp lý.

Huyết mạch tên này quá mạnh, cơ duyên cũng nhiều đến đáng sợ.

Đơn giản liền là nhân vật chính của Thiên Mệnh.

Khương Trường Sinh không khỏi nhìn về phía Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc ngậm lấy năm mươi vạn giá trị hương hỏa xuất sinh, ở kiếp này xác thực cũng là thiên tài ghê gớm, nhưng so với Lâm Hạo Thiên, khoảng cách bắt đầu xuất hiện.

Trước kia Mộ Linh Lạc có thể áp chế Lâm Hạo Thiên, nói rõ tư chất của nàng không kém, chẳng qua đằng sau không có cơ duyên.

Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ to gan.

Chương 499: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (1)

Khương Trường Sinh yên lặng chúc phúc một trăm vạn giá trị hương hỏa cho Mộ Linh Lạc, nhìn xem nàng có thể có kỳ ngộ lớn hay không.

Bên trong hương hỏa chúc phúc, Mộ Linh Lạc là người duy nhất có hi vọng đuổi kịp Lâm Hạo Thiên, Khương Trường Sinh rất ôm chờ mong đối với nàng.

Chúc phúc xong, Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, chuyên tâm luyện công.

Cũng không biết trăm vạn giá trị hương hỏa khi nào phát huy hiệu quả.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Một bên khác.

Trung bộ Đại Cảnh, Thiên Cương châu, Thiên Cương vương triều ngày xưa.

Trong dãy núi úc, một đám nam nữ ăn mặc áo bào thống nhất đang tu kiến một tòa đạo quan, chính là đệ tử Đạo Tổ giáo.

Tề Duyên và Phụng Thiên thiên tử Lý Nhai ngồi tĩnh tọa trong sườn núi, mặt hướng về phía mặt trời, cùng nhau vận công, khí vận quấn quanh quanh người bọn hắn, ngưng thành thật chất, như khí khói vờn quanh, cực kỳ thần kỳ.

Lý Nhai mở to mắt, tán thán nói:

- Tề huynh quả nhiên đại tài, con đường này có thể thành.

Tề Duyên không có mở mắt, bình tĩnh nói:

- Lý huynh đệ cũng rất tốt, nếu không phải ngươi xuất hiện, con đường này ta ít nhất còn cần mười năm mới có thể thành, chỉ có thể nói chúng ta thành tựu lẫn nhau.

Nghe vậy, Lý Nhai lộ ra nụ cười.

Hắn mở miệng hỏi:

- Tề huynh đại tài như thế, cam nguyện một mực hành tẩu thiên hạ? Sao không tới Phụng Thiên ta, ta nguyện chiếu cáo thiên hạ, để người trong thiên hạ góp lực lượng giúp ngươi phát dương giáo pháp, cứ Đạo Tổ giáo.

Trước khi tới Long Mạch đại lục, hắn cảm thấy Đạo Tổ chẳng qua là võ giả cực kỳ cường đại thôi, nhưng trên đường, hắn nhìn thấy từng đầu Thiên Hà hùng vĩ, còn mắt thấy cảnh tượng rung động như Đạo Tổ nắm biển, một khắc kia trở đi, Đạo Tổ trong lòng hắn đã thành thần.

Mặc dù không có Tề Duyên, hắn cũng chuẩn bị đi trở về thành lập tượng Đạo Tổ, tiên thần còn sống, há không cung phụng?

Hắn thậm chí huyễn tưởng nếu toàn bộ Phụng Thiên đều tiisn ngưỡng Đạo Tổ, có thể Đạo Tổ cũng sẽ bảo hộ Phụng Thiên hay không?

Nếu như vậy, có lẽ còn có thể hóa giải khốn cảnh của Phụng Thiên, Đại Cảnh trở thành đồng minh, tái chiến ba hoàng triều

khác, chưa hẳn không thể thành công, nếu thành công, Phụng Thiên sẽ bay lên.

Tề Duyên lắc đầu nói:

- Dùng danh Thiên Tử phổ biến, bách tính nào sẽ thờ phụng, sẽ chỉ mâu thuẫn, nhất là khi sinh hoạt không như ý, mà vô luận Đại Cảnh, hay Phụng Thiên đều muốn chinh chiến, không hợp với tư tưởng của ta, ta chỉ cần dùng bản thân chứng minh cho thế nhân.

- Quá trình này sợ là cần thật lâu, thậm chí có khả năng cả đời đều không thể hoàn thành.

- Vậy thì để cuộc đời của ta hóa thành truyền thừa, để người đời sau tiếp tục cố gắng.

Lời Tề Duyên để Lý Nhai yên lặng.

Tâm hắn sinh ra sự kính trọng, đây là hắn lần đầu tiên sinh ra kính ý một người như thế, kính trọng không phải vũ lực, mà là ý chí của hắn.

Tề Duyên nói:

- Tốt, đừng có lại nói mấy cái này, chuyên tâm đi, võ đạo ngươi và ta sắp thành lập.

Lý Nhai gật đầu.

Tháng mười.

Bầu trời Đại Cảnh bỗng nhiên dị biến, cuồng phong gào thét mặt đất, mấy tím tràn đầy bầu trời, phàm là người võ công trác tuyệt đều có thể cảm nhận được khí vận Đại Cảnh biến hóa.

Khương Triệt và Trần Lễ đi ra ngự thư phòng, Trần Lễ cau mày nói:

- Đây là biến cố gì, khác biệt với võ giả đột phá, nhưng khí vận Đại Cảnh vậy mà tăng trưởng với tốc độ rất cao, khí vận tăng lên nhanh hơn khi sinh ra Càn Khôn cảnh mang đến.

Khương Triệt đã gặp sóng to gió lớn, hắn bình tĩnh cười nói:

- Xem ra Đại Cảnh của trẫm lại xuất hiện thiên tài kinh thế, tính xem từ đâu tới.

Trần Lễ vận công, cẩn thận cảm ứng.

Qua một hồi lâu, hắn trả lời:

- Thiên Cương châu.

Khương Triệt híp mắt nói:

- Chẳng lẽ là Tề Thánh của Đạo Tổ giáo? Bạch Y vệ trước đó thăm dò Tề Thánh đang sáng tạo một loại võ đạo mới nào đó, đây là đạo của tập võ, nếu thành công, cũng xứng với thiên tượng như thế.

- Thần đi thăm dò!

Trần Lễ chắp tay, cấp tốc rời đi.

Khương Triệt nhìn mây tím đầy trời, trên mặt đầy tươi cười, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì tốt.

Năm mươi chín tuổi, bên trên tóc mai hắn đã bắt đầu nhiễm trắng, nhiều hơn một phần tang thương.

Sau một tháng, tin tức Giáo chủ Đạo Tổ giáo Tề Thánh khai sáng võ đạo mới truyền khắp thiên hạ, hắn xưng văn võ chi đạo, dùng ngâm tụng thi từ ca phú, dẫn ra võ đạo linh khí tiến hành chiến đấu, hắn đặc biệt khiêu chiến một phương tông môn cường đại ở Thiên Cương châu, khiêu chiến môn chủ Kim Thân cảnh, hắn dùng công lực Thần Nhân cảnh chiến thắng Kim Thân cảnh, một trận chiến thành danh.

Văn võ chi đạo truyền khắp võ lâm Đại Cảnh.

Lại về sau, Thiên Tử chiếu cáo thiên hạ, tuyên bố giáo chủ Đạo Tổ giáo Tề Duyên một mình sáng tạo một phương võ đạo, công lưu truyền Thiên Thu, đặc biệt phong thành Văn Võ chi thánh, nhận được kim bài miễn tử.

Chiếu này vừa ra, thiên hạ xôn xao, đây là vị Thánh Nhân đầu tiên của Đại Cảnh được thiên tử công nhận.

Trung tuần tháng mười hai.

Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, hắn cảm khái Tề Duyên lợi hại.

- Hắn sáng tạo văn võ chi đạo quá có tác dụng, chỉ cần một loại cảm xúc nào đó cũng đủ lớn thì có thể dẫn ra võ đạo linh khí để chiến đấu, nếu pháp này là dùng trên chiến trường, khó lường, có thể làm cho rất nhiều binh sĩ võ công thấp bộc phát ra sức chiến đấu đáng sợ.

Ngữ khí Khương Triệt khó nén vẻ kích động.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái, hắn biết được lai lịch của Tề Thánh, Tề Thánh chính là bị Đạo Tổ dời núi mà tin phục, nếu không phải có Đạo Tổ, nói không chừng hắn đã trở lại Đại Tề, sáng lập văn võ chi đạo tại Đại Tề.

- Văn võ chi đạo vừa ra, người đọc sách cũng có thể có sức chiến đấu, ít nhất không cần chuyên môn bỏ chút thời gian đi tập võ, đọc sách đọc lên vũ lực mạnh mẽ, đây tuyệt đối là chuyện trước đó không người dám nghĩ.

Khương Triệt tán dương Tề Thánh có thừa, Diệp Tầm Địch nghe được đều muốn đi khiêu chiến Tề Thánh.

Chương 500: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (2)

- Đừng, văn võ chi đạo tuy mạnh, nhưng các ngươi chênh lệch quá xa, cũng đừng đánh chết hắn.

Khương Triệt vội vàng ngăn lại nói, rất rõ ràng, Tề Thánh đã trở thành bảo bối trong lòng của hắn.

Diệp Tầm Địch tức giận nói:

- Nhìn ngươi như thế.

Trong lòng hắn có chút chua chua, năm đó Cảnh Thiên Tông đối với hắn cũng là coi trọng như thế.

Khương Tiển cảm khái nói:

- Không thể không nói, Tề Thánh xác thực khó lường, ta trước kia nghĩ không ra còn có phương pháp tập võ loại này.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nói:

- Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng không phải võ đạo, chẳng qua là lợi dụng cùng một loại linh khí với võ đạo.

Trong lòng của hắn vui mừng, rất hài lòng về Tề Thánh, không nghĩ tới loại võ đạo này thật đúng là sáng tạo ra.

Võ không hạng nhất, cường giả cuối cùng sẽ bị tồn tại mạnh hơn thay thế, nhưng chỉ cần văn võ chi đạo vẫn còn, Tề Thánh có thể ghi tên sử sách, để vô số người hậu thế kính ngưỡng.

Bất quá chung quy là căn cứ vào cơ sở võ đạo linh khí, không tính đánh vỡ quy tắc thế giới võ đạo, chỉ cần là võ đạo linh khí, vô luận như thế nào luyện, đều không thể đi đến trình độ tu tiên.

Tu Tiên giả hấp thu chính là bản nguyên linh khí thiên địa, tương đương với con người và tự nhiên hợp nhất, mà điểm này bị quy tắc thế giới võ đạo hạn chế, không thể vượt qua.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, võ đạo linh khí cũng là ô dù của thiên địa, nó tồn tại để thiên địa vạn vật không thể thay thế phương thiên địa này.

Bạch Kỳ cười hắc hắc nói:

- Chủ nhân, ngài khi nào sáng lập Tiên đạo?

Tiên đạo?

Mọi người dồn dập nhìn về phía Khương Trường Sinh, ngay cả trong mắt Cơ Võ Quân cũng là vẻ nóng bỏng.

Tại Thánh triều, Cơ Võ Quân gặp qua rất nhiều tuyệt học, nhưng chưa từng thấy qua tiên thuật giống như Đạo Tổ thi triển.

Rải đậu thành binh, nắm biển, khởi tử hồi sinh, Hóa Long…..

Đây tuyệt đối là tiên thuật.

Khương Trường Sinh nói:

- Đợi mấy người các ngươi đi đến phần cuối võ đạo lại nói, ngay cả ta cũng đang vì một mục tiêu mà nỗ lực.

Hắn không thể khai sáng Tiên đạo, cho nên dứt khoát chuyển di lực chú ý.

Hắn chỉ cần nói rõ lí do cho người bên cạnh, đến người khắp thiên hạ, tùy tiện bọn hắn nghĩ như thế nào, coi hắn là thành

tiên thần cũng là chuyện tốt, cung cấp giá trị hương hỏa liên tục không ngừng cho hắn.

Mọi người thất vọng một hồi, nhưng cũng không có nhụt chí, đúng vậy, ngay cả võ đạo cũng không có đi đến phần cuối, dựa vào cái gì bước chân Tiên đạo?

Theo bọn hắn nghĩ, Khương Trường Sinh có khả năng đã vượt qua phần cuối võ đạo.

Người biết được số tuổi chân thực của Khương Trường Sinh chỉ có Khương Triệt, Khương Tiển, những người khác là sau khi Khương Trường Sinh cường đại lên mới gặp hắn, từ vừa mới bắt đầu, hình ảnh của hắn ở trong lòng mọi người chính là vô địch, cho nên bọn hắn xem nhẹ Khương Trường Sinh còn ở trong phạm vi võ đạo.

Những trong năm qua, ngoại trừ tĩnh toạ, bọn hắn cũng không có thấy Khương Trường Sinh tu hành võ học, điểm này để suy đoán của bọn hắn càng thêm chắc chắn.

Khương Triệt lại đợi trong chốc lát, sau đó cao hứng rời đi.

Sau này, hắn chuẩn bị dùng sức phổ biến văn võ chi đạo.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Thái Hòa năm thứ sáu, đầu tháng ba.

Lý Nhai đến đây bái phỏng, dâng lên khí vận võ đạo mình sáng lập.

Trước khi chia tay, hắn còn nói muốn về Phụng Thiên lập quan cho Khương Trường Sinh, trong lời nói tràn đầy ý lấy lòng.

Khương Trường Sinh cũng không có làm khó hắn, hắn có thể thực hiện ước định của mình, dâng lên võ đạo mình sáng lập, đã được Khương Trường Sinh tán thành.

Mặc dù để cho hắn chạy thoát, có thể sẽ mang đến tai hoạ cho Đại Cảnh, nhưng hắn đáng giá sống sót.

Có lẽ hắn cũng có thể mang đến quan hệ tốt hơn cho Đại Cảnh, Phụng Thiên.

Thiên hạ còn lớn hơn, bên trên con đường thống nhất thiên hạ, Đại Cảnh cùng Phụng Thiên cũng có thể dắt tay tiến lên, không nhất định cần phải đánh nhau chết sống, bên trong quá trình cùng một chỗ chinh chiến chỉ cần kéo ra khoảng cách, một phương khác có lẽ sẽ cúi đầu, dĩ nhiên, cũng có khả năng tính toán lẫn nhau, bất kỳ khả năng gì đều tồn tại.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, đứng dậy, nhảy đến Địa Linh thụ trên nhánh cây.

Diệp Tầm Địch, Khương Tiển, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân đang ở nghiên cứu Lý Nhai khí vận chi đạo, bọn hắn đặc biệt của mỗi người sao chép một phần, lúc đầu đã đưa cho Khương Triệt.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía phương xa.

Lâm Hạo Thiên còn đang hấp thu khí huyết Yêu Thánh, không có một đầu yêu quái dám tới gần vùng biển chỗ Yêu Thánh, cũng là tiện nghi Lâm Hạo Thiên.

Khương Trường Sinh tiếp tục xem đi, nhìn về phía Mộ Linh Lạc.

Hắn nhíu mày, nhếch miệng lên.

Mộ gia đi vào một mảnh quần đảo cổ lão mà hoang vu, trên từng hải đảo đều có đường nét thành trì nhân tộc, nhưng không có tung tích võ giả, đội tàu Mộ gia cũng đánh bậy đánh bạ lại tới đây, trước đó đi ba tháng xuyên qua sương mù, kém chút mất phương hướng.

Trên mảnh quần đảo này, bọn hắn phát hiện rất nhiều thiên tài địa bảo cùng bí tịch võ học, thậm chí còn có thần binh lợi khí, toàn bộ Mộ gia đều sôi trào.

Số lượng lớn hòm gỗ bị bọn hắn dời đến trên thuyền, mà Mộ Linh Lạc bị một ngọn núi cao hấp dẫn, nàng được Mộ Huyền Cương đồng hành đi vào giữa sườn núi, phát hiện một sơn động, các nàng phát hiện một bia đá thần bí trong động.

Mộ Huyền Cương nhìn một lúc lâu mới nhận ra chữ phía trên.

Tù Thiên bia.

Khi Mộ Linh Lạc sờ lên Tù Thiên bia, Tù Thiên bia vỡ vụn, vậy mà toát ra một vệt sáng, chui vào trán của nàng, sau khi Tù Thiên bia vỡ vụn xuất hiện một thanh kiếm đá, chuôi kiếm vừa rồi rơi vào trong tay Mộ Linh Lạc.

Mộ Huyền Cương sợ hãi, sợ tôn nữ xảy ra chuyện, cũng may Khương Trường Sinh kịp thời lên tiếng.

- Chớ hoảng, nàng đang tiếp nhận truyền thừa.

Tiếng là truyền ra từ bên trong Kim Lân ngọc diệp trên người Mộ Linh Lạc, Mộ Huyền Cương đã thật lâu không có nghe được tiếng nói này, nhưng vừa nghe đã nhận ra, kích động lên, vội vàng quỳ xuống, lễ bái tiên thần.

Chương 501: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (1)

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng Mộ Linh Lạc, thần niệm bên trên Kim Lân ngọc diệp cũng có thể cảm giác được bên trong Tù Thiên bia vừa rồi cũng không có linh trí khác.

Mộ Huyền Cương khẩn trương hỏi:

- Xin hỏi tiên thần, là truyền thừa gì?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên lần nữa:

- Ngươi tốt nhất đừng biết được, để tránh rước lấy phiền toái.

Mộ Huyền Cương nghe xong, vội vàng im miệng, hắn đứng dậy, đi ra cửa hang chờ đợi.

Khương Trường Sinh thì thi triển báo mộng chi thuật, tiến vào trong mộng Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc cũng không phải nằm mơ, nhưng trạng thái bây giờ cùng giống như nằm mơ, cho nên có thể dùng báo mộng chi thuật.

Khương Trường Sinh đi vào phía trên một mảnh mặt đất màu đỏ, mặt đất hoang vu, cát vàng bay đầy trời, Mộ Linh Lạc ngơ ngác đứng trên mặt đất, Khương Trường Sinh xuất hiện ở sau lưng nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, phần cuối thiên địa vô cùng tối tăm, có một bia đá như là cây cột chống trời đứng thẳng, không biết cao bao nhiêu.

- Đây rốt cuộc là địa phương nào?

Mộ Linh Lạc tự lẩm bẩm, trong lời nói tràn ngập lo lắng.

Khương Trường Sinh vỗ vỗ bờ vai của nàng, dọa nàng nhảy ra, quay đầu nhìn thấy là Khương Trường Sinh, nàng cũng không có thư giãn.

- Ngươi là ai?

Mộ Linh Lạc trầm giọng nói, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi ngay cả ta đều quên rồi? Yên tâm đi, ta báo mộng đến, ta đến bồi bạn ngươi đạt được truyền thừa này.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc vẫn nửa tin nửa ngờ.

Khương Trường Sinh hài lòng về thái độ của nàng, nói:

- Cùng đi chứ, nếu ngươi không yên lòng, chúng ta có khả năng giữ một khoảng cách, truyền thừa trong này thiết lập một đoạn trí nhớ, hắn sẽ đối thoại với ngươi, nhưng hắn không nhìn thấy ta, ngươi cũng không cần quá hoảng sợ hắn, hắn chẳng qua là trí nhớ tàn ảnh, vô luận ngươi dùng loại phương thức nào hỏi thăm hắn, tiếp xúc hắn, hắn đều sẽ dùng trả lời cố định đáp lại ngươi.

Mới vừa gia nhập mộng cảnh, Khương Trường Sinh dùng thần niệm quét qua, đã mò thấy đối phương.

Mộ Linh Lạc mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn lựa chọn gật đầu, nàng ra ngoài, hai người cùng nhau hướng đến bia đá phương xa.

Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi:

- Trường Sinh ca ca, nếu như thật là ngươi, chẳng lẽ truyền thừa này là ngươi an bài cho ta?

Nàng cảm thấy không có khả năng trùng hợp như vậy, dĩ vãng nàng cũng đã gặp qua mối nguy, cơ duyên, nhưng Khương Trường Sinh cũng không có hiện thân, lần này đặc thù, ý thức tiến vào trong trí nhớ truyền thừa, cũng không nên trùng hợp như vậy.

Khương Trường Sinh nói:

- Có phải hay không không quan trọng, thật tốt nắm bắt nó, cơ duyên này không đơn giản.

Xác thực không đơn giản.

Mặc dù chỉ là một đoạn trí nhớ, nhưng cũng như ếch ngồi đáy giếng, chủ nhân Tù Thiên bia rất cường đại, rất có thể mạnh hơn hết thảy võ giả đương thời.

Tù Thiên bia phương xa nói ít cũng cao đến năm trượng, cực kỳ khoa trương.

Cái này khiến Khương Trường Sinh nghĩ đến Hoang Đạo Thần Nguyên Công của Diệp Tầm Địch, Diệp Tầm Địch cũng có thể dùng chân khí ngưng tụ thành một bia đá, chẳng qua là hai khối bia cũng không giống nhau.

Mộ Linh Lạc một bên tiến lên, một bên nói chuyện phiếm cùng Khương Trường Sinh, trò chuyện một chút nàng đã biết được đây chính là Trường Sinh ca ca của nàng, cũng không phải huyễn tượng.

Khí chất, ngữ khí của Khương Trường Sinh là rất khó bắt chước.

Loại trạng thái cao thâm mạt trắc không gì không biết, không gì không hiểu rất rõ ràng chính là Trường Sinh ca ca của nàng.

Mặc dù biết được điểm này, nàng cũng không có tới gần Khương Trường Sinh, cẩn thận một chút tóm lại là chuyện tốt.

Hai người còn chưa đi đến trước Tù Thiên bia, thiên địa rung mạnh, mặt đất xuất hiện từng đầu vết nứt kinh dị đáng sợ, cấp tốc mở rộng thành hẻm núi, Mộ Linh Lạc cả kinh bay tới trên bầu trời, Khương Trường Sinh cũng rất bình tĩnh, đứng ở chỗ cũ, dưới chân không còn gì thì vẫn không có rớt xuống.

Gặp hắn không sao, Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn lại, con mắt của nàng trừng lớn, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tù Thiên bia vậy mà biến thành một thanh kiếm đá vô cùng to lớn, đứng ở phần cuối thiên địa, phía trên kiếm cách có một đạo thân ảnh dựa lưng vào chuôi kiếm, ở bên trên kiếm đá như

là bụi trần nhỏ bé, cnhưng khí thế của hắn cực kỳ cường đại, hấp dẫn ánh mắt Mộ Linh Lạc trước tiên khóa chặt hắn.

- Hậu bối, ngươi có nhận biết kiếm này?

Một tiếng nói đạm mạc to vang lên, đinh tai nhức óc.

Mộ Linh Lạc nhíu mày, nàng tự nhiên chưa thấy qua, nhưng nàng lại sợ nói nhầm.

- Vừa rồi Trường Sinh ca ca nói….

Mộ Linh Lạc ánh mắt lấp lánh, nàng mở lời:

- Ngươi là ai?

- Tên ta không quan trọng, nhưng võ đạo của ta không nên mai một.

Nghe nói như thế, Mộ Linh Lạc không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, ánh mắt có chút hoài nghi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Lời ngươi nói không quan hệ với tình cảnh lần này.

Mộ Linh Lạc một lần nữa nhìn về phía kiếm đá to lớn, nói:

- Ngươi vẫn mai một đi.

- Ha ha ha, mặt đất Man Hoang, ngô chủ chìm nổi, hậu bối, thời kì của ngươi có Võ Đế tồn tại hay không?

Mộ Linh Lạc nhíu mày, nói theo:

- Có thể nhanh lên một chút hay không?

- Võ Đế là cái gì? Võ Đế chính là cảnh giới võ đạo chí cao, đó là vũ lực mạnh mẽ thống nhất nhất tộc, là lực lượng quy tắc có thể lay động đất trời.

- Trường Sinh ca ca, hắn thật đã cố định phương thức nói chuyện, thật có ý tứ.

- Rất tốt, xem ra ngươi đã có giác ngộ tiếp nhận truyền thừa, hậu bối, rút ra được thanh kiếm này, chỉ cần ngươi có thể làm được, ngươi sẽ thu hoạch được truyền thừa của ta.

- Trường Sinh ca ca, hắn so với ngươi, ai mạnh hơn?

Đối mặt Mộ Linh Lạc tò mò, Khương Trường Sinh cười không nói.

Tiếng nói thần bí kia cũng không vang lên nữa.

Mộ Linh Lạc bay lên bay lên, bay tới to lớn kiếm đá vùng trời, Khương Trường Sinh theo sát phía sau, bọn hắn nhìn thấy người kia.

Cái này người tóc tai bù xù, người khoác da thú chế thành áo bào, mặt mũi tràn đầy tang thương, hai mắt nhắm nghiền, có một đầu thật dài vết sẹo hoành xuyên qua mí mắt, dưới mí mắt hãm, hai tay của hắn khoanh trước ngực, tóc trắng phất phới, toàn thân tản ra cổ lão khí tức.

Chương 502: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (2)

Không sai, một người vậy mà tản mát ra cổ lão khí tức.

Loại khí tức này cũng không phải già nua đơn thuần, mà là vừa nhìn thấy người này đã có thể cảm nhận được hắn tới từ thời đại thượng cổ rất xa xưa, trải qua tuế nguyệt tôi luyện.

Mộ Linh Lạc thu hồi tầm mắt, nàng bay tới bên cạnh vỏ kiếm, chỉ là vỏ kiếm đã như một tòa núi cao, hai tay nàng đè chặt, dùng hết toàn lực, căn bản rút không ra.

Nàng thử mấy lần, làm sao đều không được.

Khương Trường Sinh nói:

- Rút kiếm cũng không phải cứng rắn rút, đừng quên, nơi này cũng không phải hiện thực.

Mộ Linh Lạc nghe xong, minh ngộ, nàng bay tới bên cạnh Khương Trường Sinh, một lần nữa nhìn về phía kiếm đá to lớn, ánh mắt trở nên kiên định.

Trong lòng nàng hiện ra một cỗ tín niệm kiên quyết, kia chính là nhất định phải rút ra được thanh kiếm này.

Bản thân nàng là thiên tài, từ nhỏ đến lớn cơ hồ chưa bao giờ gặp ngăn cản, ở sâu trong lòng nàng rất tự phụ, cho nên cỗ tín niệm này rất mạnh mẽ, cơ hồ mới xuất hiện, kiếm đá to lớn bắt đầu rung động.

Bụi đất tung bay, mặt đất chấn động.

Thân ảnh đứng thẳng phía trên kiếm cách rủ hai tay xuống dưới, quay người nhìn về phía Mộ Linh Lạc, nói:

- Tốt, không nghĩ tới vạn thế về sau còn có người có tín niệm như thế, hậu bối, ngươi có tư cách đạt được truyền thừa của ta.

- Nhớ kỹ tên ta, ta chính là Tù Thiên võ đế, kiếm này tên Tù Thiên Kiếm, nó có thể giúp ngươi tung hoành thiên nội thiên ngoại, vĩnh viễn không được vứt bỏ nó.

Tiếng nói thần bí lần nữa vang lên, ngữ khí tang thương, lại lộ ra hào hùng trùng thiên.

Thiên địa theo đó phá toái, báo mộng chi thuật của Khương Trường Sinh bị đánh gãy.

Mộ Linh Lạc mở to mắt, hai mắt bắn ra tia sáng màu đỏ, Tù Thiên kiếm trong tay tiêu bắn ra khí vận bàng bạc, hấp dẫn võ đạo linh khí tràn vào trong cơ thể nàng, bên trong hai con mắt của nàng bắt đầu hiện ra từng thân ảnh đang tập võ, chiêu thức khác biệt, tốc độ cao lấp lánh hoán đổi.

Khương Trường Sinh ngồi ở bên trên Địa Linh thụ phía xa xa âm thầm diễn toán:

- Ta muốn biết Tù Thiên võ đế khi còn sống mạnh nhất mạnh bao nhiêu?-.

【 Tạm thời không thể diễn toán, không ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống 】 .

Chẳng qua không tính được, nhưng xác thực tồn tại.

Khương Trường Sinh hoài nghi thi thể Tù Thiên võ đế vẫn còn, thi thể Võ Đế là bất diệt.

Không giống với truyền thừa Lâm Hạo Thiên trước đó gặp phải, truyền thừa kia chỉ có công pháp, cũng không có thần binh.

Thần niệm bên trên Kim Lân ngọc diệp có thể cảm nhận được công lực Mộ Linh Lạc đang tăng vọt.

Đây mới là tiếp nhận truyền thừa, không chỉ để người chí bảo, còn giúp đỡ thuế biến.

Khương Trường Sinh rơi xuống mặt đất, mở miệng hỏi:

- Cơ cô nương, ngươi có từng nghe nói Tù Thiên võ đế?

Nghe vậy, ánh mắt Cơ Võ Quân rời khỏi trang giấy trong tay, nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Biết được, bên trong cổ hiến Thánh triều có ghi chép hơn mười vị Võ Đế thời đại khác nhau, dĩ nhiên, đây cũng không phải toàn bộ, chẳng qua là kiến thức Thánh triều hiểu rõ, Tù Thiên võ đế là Võ Đế cực kỳ cổ lão, sự tích của hắn cũng lưu truyền rộng rãi tại nhân tộc, bất quá thế nhân không biết tên thật của hắn, cứ nghĩ hắn là thành thiên thần khai thiên, truyền

thuyết nói thiên địa ban đầu tối tăm đến cực điểm, có một thần một kiếm khai thiên, mang đến hào quang cho thế giới, Khai Thiên chi thần chính là Tù Thiên võ đế, hắn võ đạo đại thành, nhất kiếm trảm thiên, chém giết Yêu Thánh mạnh mẽ che đậy hạo nhật, mang đến hào quang cho nhân gian.

Truyền thuyết này cũng hấp dẫn chú ý của những người khác.

Cơ Võ Quân nói tiếp:

- Truyền thuyết tiên thần trên đời phần lớn đều là cách làm của võ giả cổ lão, chẳng qua bị nhiều đời khuếch đại, dĩ nhiên, cũng có tiên thần chân chính tồn tại, chính là ngài.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập cuồng nhiệt, nàng rất muốn biết về thế giới tiên thần, nhưng trước đó Bạch Kỳ cũng hỏi qua, Khương Trường Sinh không có trả lời, cho nên để cho nàng cũng không dám hỏi nhiều.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Tù Thiên võ đế mạnh bao nhiêu? Bên trong các thời đại Võ Đế thì có thể xếp hạng thứ mấy?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Không rõ ràng, ít nhất năm vị trí đầu đi, dù sao nhất kiếm khai thiên, là chuyện mà rất nhiều Võ Đế cũng không có làm qua.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Bất Bại Luân Hồi Kinh của Lâm Hạo Thiên, hắn hỏi:

- Có Võ Đế dùng bất bại hoặc luân hồi làm tên hay không?

Cơ Võ Quân gật đầu nói:

- Xác thực có, đó là một vị Võ Đế vạn năm trước, hắn quét ngang thiên hạ, cử thế vô địch, ngay cả Võ Đế cùng thời đại khác đều không phải đối thủ của hắn, chiến tích nổi danh nhất của hắn chính là phục sinh một vị thượng cổ Võ Đế, lại hạ gục đối phương, sức chiến đấu của người này đã đi đến mức độ đăng phong tạo cực.

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói:

- Võ Đế bất diệt, thi thể và truyền thừa của hắn rải khắp thiên hạ, Thánh triều cũng không cách nào thu thập toàn bộ, xin hỏi Đạo Tổ, ngài có thu được truyền thừa của bọn hắn?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chẳng qua hỏi một chút thôi.

Mọi người đều không tin, nhưng cũng không dám nghi vấn.

Diệp Tầm Địch liền vội vàng hỏi:

- Có Võ Đế tên Hoang Đạo Thần Nguyên hay không?

Cơ Võ Quân lắc đầu.

Diệp Tầm Địch chưa từ bỏ ý định, hỏi:

- Đại Kim Cương Thần Thể thì sao?

Cơ Võ Quân nói:

- Đại Kim Cương Thần Thể từng sinh ra trong Thánh triều từng, các ngươi luyện hắn là vị thần thể kia sáng tạo, mặc dù mạnh mẽ, nhưng không thể so sánh cùng Đại Kim Cương Thần Thể chân chính, nhưng Đại Kim Cương Thần Thể cũng không cách nào đi đến độ cao Võ Đế, Võ Đế cũng không chỉ là cảnh giới, cũng là phong hào vô địch, cho nên Võ Đế từng thời kỳ mạnh yếu không giống nhau.

- Thiên hạ hôm nay, ta cảm thấy chỉ có Đạo Tổ có tư cách xưng Võ Đế.

Diệp Tầm Địch thầm, thật biết tận dụng thời cơ vuốt mông ngựa, ngươi đã vuốt xong, ta làm sao bây giờ?

Chương 503: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (1)

Khương Trường Sinh mở ra chủ đề Võ Đế dẫn tới đình viện náo nhiệt, mọi người mồm năm miệng mười hỏi thăm truyền thuyết Võ Đế, Cơ Võ Quân và mọi người đã quen thuộc, không có bất kỳ giá đỡ gì, nói hết truyền thuyết mình hiểu rõ Võ Đế ra cho tất cả nghe.

Mỗi một vị Võ Đế đều tung hoành một thời đại, chuyện xưa của bọn hắn mặc dù hết sức giản lược, cũng có thể làm người

tràn ngập huyễn tưởng.

Khương Trường Sinh biết được Tù Thiên võ đế cực kỳ cường đại, hắn yên tâm.

Trăm vạn giá trị hương hỏa tiêu không lỗ.

Cơ Võ Quân vừa nói, một bên tràn ngập tò mò.

Đạo Tổ không có khả năng vô duyên vô cớ hỏi thăm Tù Thiên võ đế.

Sở dĩ hỏi thăm, tất nhiên đạt được đồ vật có liên quan.

Trong khoảng thời gian này Đạo Tổ rõ ràng một mực đợi dưới tàng cây, là như thế nào đạt được truyền thừa của Tù Thiên võ đế?

Không cách nào tưởng tượng, cái này là thủ đoạn của tiên nhân đi.

.....

Một tháng sau, đêm khuya.

Khương Trường Sinh báo mộng cho Mộ Linh Lạc, mộng cảnh là một chiếc thuyền lớn của Mộ gia, trừ bọn họ, không có người thứ ba tồn tại.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc rất cao hứng, tay nàng cầm Tù Thiên kiếm, hưng phấn kể rõ thu hoạch truyền thừa mang tới.

Công lực của nàng đã tăng mấy lần, còn lĩnh ngộ một loại chiến ý, đó chính là Tù Thiên chiến ý, có thể làm cho nàng quên mình đầu nhập chiến đấu, cho đến chiến thắng kẻ địch, tru diệt kẻ địch.

Loại trạng thái này không chỉ chuyên tâm, còn có thể làm cho nàng thao túng võ đạo linh khí càng thêm như ý.

Khương Trường Sinh nghe xong bắt đầu luận bàn với nàng, muốn nhìn xem loại chiến ý rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Mộ Linh Lạc bây giờ vẫn là Kim Thân cảnh, nhưng trước khi thu hoạch được truyền thừa, nàng đã có khả năng chống lại Càn Khôn cảnh, cũng không biết bây giờ mạnh bao nhiêu.

Chiến đấu mở ra, hai người bay tới trên trời, Mộ Linh Lạc thi triển Cửu Thần Đấu Chuyển Công, khí thế tăng vọt, nàng tiến vào Tù Thiên chiến ý, khí thế vậy mà lần nữa tăng vọt, phần khí thế này đã không kém hơn thiên địa kiếm ý lúc trước Kiếm Thần khiêu chiến Khương Trường Sinh.

Nói cách khác, Kim Thân cảnh Mộ Linh Lạc đã có thực lực có thể vô địch tung hoành Càn Khôn cảnh?

Mộ Linh Lạc rút kiếm đánh tới, thi triển Thái Thanh kiếm thuật, cũng do Khương Trường Sinh truyền lại.

Khương Trường Sinh dùng quyền cước chống lại, đại chiến kinh thiên động địa, để hải dương nhấc lên kinh đào hải lãng.

Qua đi nửa canh giờ, Mộ Linh Lạc mới dừng lại, nàng rời khỏi trạng thái Tù Thiên chiến ý, cả người vô cùng mỏi mệt, đầu đầy mồ hôi.

Khương Trường Sinh tán thán:

- Chiến ý thật bá đạo, khó lường, dù cho đối mặt Nhất Động Thiên cũng có sức đánh một trận.

Có lẽ đánh không lại Nhất Động Thiên, nhưng Nhất Động Thiên cũng rất khó miểu sát Mộ Linh Lạc dưới trạng thái ra hết át chủ bài.

Cái này, Mộ Linh Lạc xem như đuổi kịp Lâm Hạo Thiên, không có bị Lâm Hạo Thiên hất ra.

Khương Trường Sinh vốn muốn công pháp truyền thừa của Tù Thiên võ đế, cầm lấy đi truyền cho Lâm Hạo Thiên, dù sao truyền thừa công pháp mà Lâm Hạo Thiên tiếp nhận cũng đã truyền cho Mộ Linh Lạc, mặc dù công pháp hai bên giống nhau, Mộ Linh Lạc dựa vào chiến ý cũng có thể phân cao thấp cùng Lâm Hạo Thiên huyết mạch đặc thù, nhưng không nghĩ tới Tù Thiên truyền thừa căn bản không có công pháp, mà Tù Thiên chiến ý không cách nào truyền thừa.

- Trường Sinh ca ca, thế nào, có thể so với Lâm Hạo Thiên chưa? Thiên tài Cảnh Kim Thân cảnh có người mạnh hơn ta hay không?

Mộ Linh Lạc thở hổn hển hỏi, nàng xoa xoa mồ hôi trên trán, đầy mắt chờ mong.

Khương Trường Sinh nói:

- Cùng Lâm Hạo Thiên so, khó nói, nhưng ở Đại Cảnh, không người có thể so với ngươi.

Dương Chu cũng không thể so.

Dương Chu tuy là thiên tư số một đại lục, nhưng chỉ là tư chất thiên hạ đệ nhất năm đó, mà cực hạn ở đại lục, mà Lâm Hạo Thiên, Mộ Linh Lạc có thể là thiên kiêu cạnh tranh cả nhân tộc, lại thêm cơ duyên của bọn hắn, không có khả năng yếu hơn Dương Chu.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc không có cao hứng, ngược lại nhíu chặt đôi mi thanh tú.

Khương Trường Sinh trấn an:

- Lâm Hạo Thiên dù sao cũng là một mình xông xáo, hắn đối mặt mối nguy khác biệt ngươi, ngươi có cả gia tộc làm bạn, nếu hắn còn không thể vượt qua ngươi, ngược lại lộ ra hắn cực khổ không có ý nghĩa, ngươi chỉ cần tận lực luyện công là được, con đường tập võ còn dài, cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng.

- Nhớ năm đó, bao nhiêu thiên kiêu có thiên tư mạnh hơn ta, bọn hắn chết rồi, mà ta sống sót, nhìn một việc thì không thể chỉ nhìn tình cảnh trước mắt mà phán đoán.

Hắn nói lời này là nói mò, nhưng hết sức phù hợp một vị cường giả vô địch trải qua.

Mộ Linh Lạc cảm thấy có đạo lý, gật đầu nói:

- Ngươi nói đúng, mặc dù tạm thời không có nhanh bằng hắn, nhưng ít ra ta đi ổn định, ít đi rất nhiều nguy cơ sinh tử.

Nàng không suy nghĩ nhiều nữa, bắt đầu lĩnh giáo Khương Trường Sinh kiếm pháp.

Ban đầu kiếm pháp chẳng qua là một trong võ học của nàng, cũng không có chuyên môn luyện tập, nhưng bây giờ thu

hoạch được Tù Thiên Chi Kiếm, nàng cảm giác mình có khả năng trở thành kiếm khách.

Khương Trường Sinh cũng nghĩ như vậy, Tù Thiên chiến ý có thể điều động võ đạo linh khí cho mình chiến, điểm này rất giống kiếm ý của kiếm khách, tựa như Kiếm Thần lúc trước hiệu kiếm hà trăm vạn dặm, bực nào hùng vĩ, bực nào mạnh mẽ.

Hắn thậm chí hoài nghi chiến ý là kiếm ý đi đến một loại cực hạn nào đó hiển hóa.

Khương Trường Sinh bắt đầu chỉ bảo nàng tu hành kiếm pháp, mặc dù hắn không luyện kiếm, nhưng thường xuyên xem kiếm thần luyện kiếm, luôn có chút nhận thức.

Một mực đến sáng sớm, báo mộng kết thúc.

.....

Tháng mười, Thiên Tử cuối cùng không chịu ngồi yên, bắt đầu tiếp tục mở rộng bản đồ vùng biển hướng tây, đồng thời tới gần một phương đại lục phía Tây.

Văn võ chi đạo đã bắt đầu phổ biến, phàm là người đọc sách tham gia khoa cử, chỉ cần khảo thủ công danh thì có thể được triều đình khen thưởng phương pháp tu hành văn võ chi đạo, dĩ nhiên, còn có một con đường khác, đó chính là đi bái Tề Thánh làm thầy.

Chương 504: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (2)

Từ khi văn võ chi đạo sáng lập, số lượng đệ tử Đạo Tổ giáo gia tăng mãnh liệt, thậm chí có Càn Khôn cảnh đến bái sư, dẫn đến nội tình Đạo Tổ giáo gia tăng mãnh liệt, cũng không phải người đọc sách tầm thường có thể tuỳ tiện gia nhập.

Sau khi Long mạch sụp đổ, Đạo Tổ nắm biển, toàn bộ Long Mạch đại lục dùng Đại Cảnh đứng đầu, hết thảy vương triều đều đến đây cống nạp, bao gồm Đại Tề cũng tạm thời cúi đầu, bây giờ trình độ sinh hoạt của bách tính Đại Cảnh nước lên thì thuyền lên, ngay cả châu tới gần biên cương cũng đang tăng lên.

Cuối năm.

Hóa Long phủ triệt để chuyển tộc địa đến Tây Hải, mà tộc nhân hạch tâm thì ở lại kinh thành.

Những trong năm này, Hóa Long phủ đã trở thành thế lực cường đại nhất Đại Cảnh, bọn hắn cũng cung cấp cho Đại Cảnh rất nhiều tuyệt học, tài nguyên, cũng không ít cao thủ trở thành tướng lĩnh, vì Đại Cảnh chinh chiến.

Phủ chủ Chu Thiên Chí trở về, dẫn đến giá trị hương hỏa của cường giả mạnh thứ hai bên trong Đại Cảnh biến thành bốn trăm vạn.

Hắn vừa đến đã muốn nhìn Bạch Long, bị Khương Trường Sinh từ chối nhã nhặn.

Long Thần há lại muốn gặp thì gặp.

Chu Thiên Chí mặc dù thất lạc, nhưng cũng không tức giận, hắn cũng không dám tức giận.

Về sau, hắn bái phỏng Thanh Nhi, vì Long Khởi quan đưa lên số lượng lớn kỳ trân dị bảo hải ngoại, để quan hệ hai nhà càng ngày càng thân cận.

Đối với chút việc vặt này, Khương Trường Sinh cũng không quan tâm, Cửu Tuyệt giao thánh vẫn như cũ là treo tảng đá ở trong lòng hắn, hắn phải nắm chắc thời gian luyện công….

Thái Hòa năm thứ bảy, sau sáu tháng, nhiệt độ giữa thiên địa bắt đầu từng bước tăng lên.

Một ngày này.

- A? Trên trời làm sao nhiều thêm một Thái Dương.

Diệp Tầm Địch nhìn phía trên, kinh nghi nói, Long Khởi sơn tuy bị sương mù vờn quanh, nhưng không thể hoàn toàn che đậy ánh nắng, ngẩng đầu nhìn lại liền có thể thấy hai mặt trời treo cao ở trên trời, một lớn một nhỏ.

Cơ Võ Quân híp mắt mắt nhìn đi, mày nhăn lại.

Khương Trường Sinh âm thầm diễn toán.

- Trên trời thêm ra Thái Dương mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 10,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 một trăm.

Cửu Động Thiên.

Khương Trường Sinh trước tiên suy nghĩ Thiên Ô nhất tộc, trong thần thoại Hoa Hạ, Thái Dương chính là Kim Ô biến thành, mà ở đây, Thiên Ô và Kim Ô có chút tương tự, Thiên Ô cũng có thể biến thành Thái Dương.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Đúng là Thiên Ô, vô cùng to lớn.

Thiên Ô này cách hải dương rất xa xôi, Khương Trường Sinh đại khái tính toán một thoáng, chí ít cách xa năm triệu dặm, vượt xa khoảng cách giữa Địa Cầu và mặt trăng, nó treo ở trên không trung, không ngừng tản ra nhiệt lượng của mình.

Ở độ cao của nó đi lên thì bầu trời vô cùng tối tăm, mà Thái Dương chân chính thì càng cao, không thể ước lượng.

Khương Trường Sinh phát hiện Thiên Địa Vô Cực Nhãn của mình không thể nhìn trộm đến Thái Dương chân chính, bầu trời bị một loại quy tắc thiên địa nào đó ngăn cách, không thể nhìn trộm thế giới bên ngoài.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một Thiên Ô khác bay tới, hai Thiên Ô gặp mặt, sóng vai trôi nổi, ngọn lửa trên người cháy hừng hực.

Thiên Ô nhất tộc trả thù đến rồi.

Mà lại là nhằm vào nhân tộc trên biển.

Khương Trường Sinh không có vội vã ra tay, kiếp nạn này khó cũng không chỉ nguy hiểm Đại Cảnh, nghĩ rằng các cường giả trên biển sẽ ra tay.

Đối với Thiên Ô nhất tộc, hắn vẫn hết sức kiêng kỵ, không thể tùy tiện ra tay, trừ phi bị bất đắc dĩ.

- Lại thêm một cái, ba cái mặt trời.

Bạch Kỳ hoảng sợ nói, ngữ khí có chút hoảng sợ, nó cũng biết Thái Dương biến nhiều đại biểu cho cái gì.

Ở trong lịch sử, cũng không phải chưa từng xuất hiện tình huống như vậy, nhưng mỗi một lần xuất hiện đều là tai nạn lớn của thiên địa, vô luận là nhân tộc, yêu tộc đều sẽ gặp tai hoạ, tựa như Vô Tận Hải Dương, ngoại trừ nhân tộc vận triều, còn có nhiều vô số kể yêu thú, chúng nó cũng phải tiếp nhận Thiên Ô thiêu đốt.

- Thiên Ô nhất tộc, chúng nó lại nổi điên, xem ra tin tức Huyền Điểu ăn Thiên Ô đã bị chúng nó biết được, bọn gia hỏa này vô cùng cố chấp, hoành hành bá đạo bên trong yêu tộc.

Sắc mặt Cơ Võ Quân khó coi nói, nàng đứng dậy theo, đi về phía phòng ở của mình.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Cơ cô nương, chớ có xúc động, ngươi không phải đối thủ của chúng.

Cơ Võ Quân luôn xúc động như vậy, nhìn thấy yêu thú, mặc kệ mạnh bao nhiêu, nàng đều muốn xông lên đi, dĩ nhiên, cũng nói nàng rất quan tâm nhân tộc.

Nghe vậy, Cơ Võ Quân thế mà dừng lại, nàng vẫn chịu nghe lời Khương Trường Sinh,.

- Đạo Tổ, ngài sẽ ra tay sao?

Cơ Võ Quân mong đợi hỏi, nàng dừng một chút, nói:

- Nếu là thả mặc bọn chúng phóng thích nhiệt lượng, nhất định ảnh hưởng đến Long Mạch đại lục, dẫn đến thiên tai không ngừng, thậm chí vô số dân chúng bị tươi sống nóng chết.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta không cho phép tình huống như vậy phát sinh, nhưng ngươi cũng đừng vội, nhân tộc cũng không phải chỉ có ta có khả năng ra tay.

Hắn cũng muốn nhìn một chút thực lực những cường giả nhân tộc khác, không phải chỉ có Long Mạch đại lục sẽ gặp tai hoạ, tương phản, Long Mạch đại lục cách khá xa, sẽ không là bên thứ nhất chịu ảnh hưởng.

Cơ Võ Quân hít sâu một hơi, một lần nữa ngồi trở lại, chẳng qua tâm thần không yên, không cách nào lại an tâm luyện công.

Bạch Kỳ nhìn về phía Diệp Tầm Địch, trêu chọc nói:

- Ngươi làm sao không lên?

Diệp Tầm Địch khẽ nói:

- Ta mặc dù thiện chiến, nhưng không phải người ngu.

- Ngươi mắng ai đây?

Đối mặt Bạch Kỳ khiêu khích, Diệp Tầm Địch vừa định trả lời liền cảm nhận được một đạo ánh mắt lạnh như băng, dọa đến hắn vội vàng nói xin lỗi.

Khương Trường Sinh không để ý đến bọn hắn vui đùa ầm ĩ, tầm mắt nhìn chằm chằm bầu trời.

Thái Dương thứ tư rất nhanh xuất hiện.

Xem điệu bộ này, tuyệt không chỉ bốn cái Thái Dương.

Khương Trường Sinh thở dài, hi vọng đừng để ta tái hiện thần thoại Hậu Nghệ Xạ Nhật, mặc dù có thể mang đến giá trị hương hỏa hết sức khổng lồ, nhưng cũng sẽ rước lấy phiền toái khó có thể tưởng tượng.

Hắn sợ phiền toái, nhưng cũng không sợ chuyện, nếu tình huống thật khẩn cấp, nên ra tay vẫn phải ra tay, cùng lắm thì chạy trốn.

Tu Tiên giả tiếc mệnh chỉ là vì sống được càng lâu, nhưng có thực lực, thì nên làm việc theo tâm cảnh.

Chương 505: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (1)

Từ sau khi Thái Dương thứ hai xuất hiện, không đến nửa ngày, trên trời xuất hiện chín vầng Thái Dương, tăng thêm Thái Dương lúc đầu, Thập Nhật Đương Không (*).

(*Mười mặt trời trên không)

Thiên địa trở nên nóng bức, ngay cả sương mù Long Khởi sơn bị hâm đến mỏng manh.

Đại Cảnh có khí vận bảo hộ, thật không có để bách tính thiên hạ nóng đến khó chịu, nhưng chẳng qua là mới bắt đầu, theo thời gian biến dài, khí vận cũng ngăn không được phần nóng bức kia.

Mười vầng Thái Dương treo ở trên vòm trời, là hùng vĩ như vậy.

Khắp thiên hạ đều đang ngạc nhiên nghi ngờ, theo lịch sử, dấu hiệu như thế, tất nhiên là đại họa sắp đến, trong lúc nhất thời, lòng người bàng hoàng.

Chuyện làm người ta sợ hãi nhất phát sinh.

Một vầng thái dương lớn nhất bắt đầu lặn về phía tây, nhưng chín vầng Thái Dương còn lại không nhúc nhích tại chỗ cũ.

Dựa theo đà này, há không phải không có ngày đêm?

Đây cũng không phải chuyện tốt.

Toàn bộ Kinh Thành đều đang nghị luận việc này, ngay cả Khương Triệt đều đã bị kinh động, không thể không đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh còn chưa mở miệng, Khương Tiển đã nói ra chân tướng nói, Khương Triệt nghe xong yên lặng, sau đó nói:

- Đạo Tổ, vậy ngài không thể quá sớm ra tay, chờ một chút đi, Đại Cảnh không thể làm chim đầu đàn.

Nói lời này mặc dù tự tư, nhưng cũng không có cách, một khi Khương Trường Sinh xuất thủ trước, Đại Cảnh chắc chắn thành cái đinh trong mắt yêu tộc.

Cơ Võ Quân cũng hiểu rõ đạo lý này, nàng không dám quá nghiêm khắc Khương Trường Sinh, dù sao Khương Trường Sinh đã ra tay qua, trước đó Diệt Thế thụ đều bị hắn bắt lấy được, còn có Huyền Điểu kia, nàng có trực giác, Huyền Điểu có quan hệ với Khương Trường Sinh.

Nhân tộc trong thiên hạ này chẳng lẽ chỉ có Đạo Tổ có thể ra mặt?

Cơ Võ Quân không tin.

Khương Triệt không có chờ lâu, hiểu rõ xong chân tướng sau hắn hoả tốc rời đi, việc này nhất định phải làm sáng tỏ, bằng không bách tính tưởng rằng Thiên Tử không được, dẫn đến trời xanh không quen nhìn.

Đây cũng không phải nói chuyện giật gân, trong mắt phần lớn bách tính chỉ có Đại Cảnh, căn bản không biết thiên hạ lớn đến bao nhiêu.

Một bên khác.

Lâm Hạo Thiên ở trên thi thể Yêu Thánh hấp thu khí huyết nhấc mắt nhìn đi, hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, tự nhủ:

- Như thế nào có nhiều Thái Dương như vậy, xảy ra chuyện gì, sẽ không phải thiên địa sắp biến mất đó chứ…

Hắn có chút hoảng hốt.

Hắn còn chưa đến Đại Cảnh, còn chưa bước vào đỉnh võ đạo, cũng không hy vọng chết như vậy.

Thiên Thương lôi ưng phát ra tiếng kêu to trầm thấp, rất lo lắng, Lâm Hạo Thiên không thể không trấn an nó.

- Cho dù thật muốn chết, có ta giúp ngươi, ngươi sợ cái chim.

…..

Phía trên đại dương mênh mông, hơi nước tràn ngập, từng chiếc từng chiếc thuyền biển đang tiến lên, võ giả ở boong thuyền và trên không không khỏi lau mồ hôi, bọn hắn hoảng sợ nhìn mười mặt trời trên trời.

- Nhiều Thái Dương như vậy, điềm đại hung.

- Quá nóng, ngay cả nước biển cũng bắt đầu nóng lên.

- Mau nhìn phía đông, rất nhiều cá nhảy ra mặt biển.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì, tại sao lại xuất hiện nhiều Thái Dương như vậy?

- Ta nghe nói trước đây thật lâu, trên trời cũng xuất hiện qua mấy Thái Dương, kéo dài vài năm, để cho chín thành sinh linh bị tươi sống phơi chết.

- Thật hay giả, muốn kéo dài lâu như vậy?

Mộ gia đám võ giả nghị luận ầm ĩ, phần lớn đều rất bất an.

Mộ Huyền Cương tìm tới Mộ Linh Lạc, hỏi:

- Việc này muốn hỏi thăm tiên thần hay không?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Đây chính là Thái Dương, gia gia, ngài còn có thể kỳ vọng tiên thần đại nhân bắn xuống chín Thái Dương hay sao? Chúng ta nhanh chóng rời đi vùng biển này mới là chuyện hạng nhất.

- Đúng thế.

Mộ Huyền Cương cảm thấy có lý, đi ra khỏi cửa phòng.

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn về phía Thái Dương ở chân trời ngoài cửa sổ, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Nàng cầm lấy một mảnh Kim Lân ngọc diệp, thở dài một hơi.

Nếu là yêu thú, nàng còn có thể dùng Kim Lân ngọc diệp đi tru diệt, nhưng Thái Dương cao như vậy, xa như vậy, giết thế nào?

Bên trong quan niệm của nàng, Thái Dương không thể nào bị diệt, không chỉ là nàng, tuyệt đại đa số người cũng là ý tưởng như vậy.

Sau một ngày, nhiệt độ lần nữa tăng lên.

Thái Dương một lần nữa bay lên không, tụ hợp cùng chín Thái Dương, mà bên cạnh chín Thái Dương xuất hiện từng điểm sáng nhỏ, Khương Trường Sinh có thị lực siêu quần, thấy rất rõ ràng, những điểm sáng nhỏ kia là một vài Thiên Ô hình thể nhỏ bé.

Hắn tính toán một thoáng, tổng thực lực đám Kim Ô này đã vượt qua tám ngàn vạn giá trị hương hỏa, tương đương với phái ra hơn phân nửa Thiên Ô, trận thế doạ người, nhiệt độ hội tụ vào một chỗ cực kỳ cường thịnh.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thầm nghĩ:

- Còn không người ra tay? Nhân tộc thế giới này uất ức như thế sao?

Hắn đã làm tốt chuẩn bị chạy trốn, trước toàn giết Thiên Ô trên trời, lại thu hết con dân Đại Cảnh vào bên trong Đạo Giới, sau đó chạy trốn, cũng xem như lưu lại huyết mạch vì người trong thiên hạ.

Hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Cơ Võ Quân xúc động hỏi:

- Đạo Tổ, ngài muốn xuất thủ?

Những người khác dồn dập nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Không có, chỉ là hoạt động gân cốt, nếu Thiên Ô nhất tộc đánh tới, nhanh mang các ngươi chạy trốn.

Lời vừa nói, mọi người sửng sốt.

Bạch Kỳ trước tiên nhào tới, nói:

- Chủ nhân thật tốt, ngài nhất định phải mang theo nô gia, ngài đi chỗ nào, nô gia theo ngài đến đó, vĩnh viễn phục thị ngài.

Diệp Tầm Địch nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, ngay cả ngài đều không đối phó được Thiên Ô nhất tộc?

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên không phải, ta chỉ sợ phiền toái.

Mọi người yên lặng.

Đúng vậy, vô luận giết Thiên Ô nhất tộc hay không, đều sẽ mang đến vô tận phiền toái.

Cơ Võ Quân thở dài trong lòng, nếu có người chịu đứng ra, cùng Đạo Tổ chia sẻ áp lực, làm sao đến mức này?

Dù cho là tiên thần, đối mặt toàn bộ yêu tộc phản công, cũng rất có áp lực.

Nàng đi qua chiến trường Thánh triều, rõ ràng nhất yêu tộc khủng bố đến mức nào.

Chương 506: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (2)

Bất quá nàng cũng rõ ràng ý nghĩ của những cường giả nhân tộc, cũng không muốn làm chim đầu đàn, cứ nghĩ để Thiên Ô nhất tộc phát tiết xong là được, ngược lại Thánh triều đều vong, nhân tộc chắc chắn muốn đi vào một đoạn thời kì nhẫn nại rất dài.

Dùng thực lực nhân tộc trước mắt, không có khả năng hạ gục yêu tộc.

- Đạo Tổ, con dân Đại Cảnh, Thiên Tử mấy bọn hắn thì làm sao bây giờ?

Khương Tiển nhịn không được hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Kiên nhẫn chờ đợi đi.

Dứt lời, hắn không tiếp tục để ý mọi người, chuyên tâm chuyển động gân cốt.

Từ khi thu được Xạ Nhật thần cung, hắn còn chưa bao bao toàn lực thi triển qua uy năng của Xạ Nhật thần cung, quả thực ủy khuất chí bảo này.

Lại thêm Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, hôm nay nhất định phải để Thiên Ô nhất tộc có đến mà không có về.

Nghĩ được như vậy, trong lòng Khương Trường Sinh còn có chút chờ mong.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại, trên mặt đầy tươi cười.

Quả nhiên.

Nhân tộc cũng không phải uất ức như vậy, vẫn có không ít anh hùng tồn tại.

Hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo bào tím cực tốc bay lên không, xuyên phá tầng tầng biển mây, mục tiêu trực chỉ Thiên Ô nhất tộc.

Tốc độ thật nhanh.

Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán thực lực của đối phương.

【 Cần tiêu hao 13,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Mười ba triệu giá trị hương hỏa.

Cửu Động Thiên.

Trách không được dám đứng ra, Bát Động Thiên, Cửu Động Thiên khắp thiên hạ hiện tại đều rụt lại, còn về người mạnh hơn, đoán chừng cũng sợ gây phiền toái, cho nên lựa chọn ẩn nhẫn, nhất là các cường giả còn sống sót của Thánh triều, bọn hắn vừa trải qua thảm bại, càng không dám xuất đầu….

- Một đám nghiệt súc, thật coi ta nhân tộc không người.

Nam tử áo bào tím tốc độ cao bay lên không, trong ánh mắt tràn đầy sát ý, khuôn mặt anh tuấn đều trở nên dữ tợn.

Hắn tên Quan Thông U, tập võ năm trăm năm, mặc dù không phải người Thánh triều, hắn tung hoành vùng biển, chưa từng gặp được địch thủ, trong lòng ngạo khí trùng thiên.

Yêu tộc đại họa đột kích, nhân tộc không người dám ra mặt, vậy Quan Thông U hắn sẽ thò đầu ra.

Ngược lại hắn chỉ có một thân một mình, lưu lạc thiên nhai, không sợ yêu tộc truy sát.

Theo hắn càng bay càng cao, bầu trời dần dần rút đi màu lam, thay vào đó tối tăm vô biên.

Hắn thấy được cái chín vầng Thái Dương, xung quanh còn có từng hoả tinh, vô cùng nhỏ bé.

Quan Thông U nâng tay phải lên, vòng tay bắn ra lãnh quang, một thanh trường kích xuất hiện trong tay, một thân chân khí bùng nổ, có hình ảnh long hổ quấn quanh thân thể, thế không thể đỡ.

Khí thế của hắn cũng kinh động đến Thiên Ô nhất tộc, chín đại Thiên Ô dồn dập quay đầu nhìn lại, các Thiên Ô khác bên cạnh chúng nó cũng quay đầu nhìn lại.

Những Thiên Ô kia thoạt nhìn nhỏ nhưng trên thực tế cũng rất lớn, chẳng qua là thế lửa trên người đám đại Thiên Ô càng thêm hung mãnh, loá mắt như mặt trời.

Rất nhanh, Quan Thông U đi vào biển mây cao nhất, ngưỡng vọng Thiên Ô đầy trời, ánh lửa chiếu rọi trên mặt của hắn, nhưng hắn ngang tàng dũng cảm, chỉ có lửa giận đầy trời.

Trước mặt một đám Thiên Ô, hắn nhỏ bé như vậy, giống như đang đối mặt tiên thần đầy trời.

- Võ giả nhân tộc, ngươi cũng dám một mình tới mặt đối với chúng ta, ngươi có biết thân phận chúng ta?

Thiên Ô hình thể khổng lồ nhất lạnh lùng hỏi, ánh mắt bễ nghễ nhìn Quan Thông U.

Quan Thông U tức giận nói:

- Thiên Ô, đại biểu cho chủng tộc Thái Dương, nhưng hành vi các ngươi như thế xứng với thân phận các ngươi sao?

Thiên Ô lạnh lùng nói:

- Hậu bối tộc ta mất tích tại Vô Tận Hải Dương, tất nhiên là nhân tộc các ngươi làm, nhìn ngươi tập võ không dễ, lại dám một mình đến đây, cho ngươi một con đường sống, tìm ra hậu bối tộc ta, chúng ta sẽ thu diễm.

Nghe vậy, Quan Thông U càn rỡ cười to.

- Ha ha ha, hài hước, hậu bối kia của các ngươi tùy ý đồ sát nhân tộc, bị bắt, ngược lại là nhân tộc vô lễ? Nếu bị ta gặp được, há lại chỉ có từng đó là bắt, giết! Một đám nghiệt súc, nhân tộc nhất thời khí vận không thuận, nhưng nhân tộc cuối cùng rồi sẽ một lần nữa trở thành chủ nhân vạn vật, hôm nay ta trước vì nhân tộc chém giết đám nghiệt súc các ngươi.

Quan Thông U nói xong, ánh mắt ngưng tụ, bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh sáng tím lao thẳng tới Thiên Ô nhất tộc, tốc độ của hắn nhanh chóng biết bao, trong nháy mắt đụng vào thủ lĩnh Thiên Ô hình thể khổng lồ nhất, hai tay hắn nắm trường kích, mạnh mẽ đâm trên đầu Thiên Ô thủ lĩnh.

Oanh!

Liệt diễm trên người Thiên Ô thủ lĩnh phóng đại, các Thiên Ô khác dồn dập bao vây Quan Thông U, chúng nó tùy ý phun lửa nóng hừng hực.

Quan Thông U dùng chân khí hộ thể, trường kích của hắn vậy mà không thể đâm xuyên trán Thiên Ô thủ lĩnh, hắn không thể không nhảy ra, rời xa biển lửa.

Thiên Ô nhất tộc dồn dập quay người, hai Thiên Ô Cửu Động Thiên to lớn cấp tốc lao thẳng tới hắn.

Quan Thông U nổi giận gầm lên một tiếng, sau người ngưng tụ ra tầng tầng hình ảnh động thiên, vậy mà có tới chín động thiên, từng cái bao la vô biên, cơ hồ trong nháy mắt, Cửu Động Thiên chui vào trong cơ thể hắn, hắn cầm kích đâm tới phía trước.

Chân khí khủng bố hóa thành hồng lưu màu tím đánh tới, cấp tốc đụng vào hai Thiên Ô to lớn, ép cho chúng nó lui lại, khí thế hồng lưu màu tím vậy mà còn cường đại hơn liệt diễm đang thiêu đốt thiên địa của đám Thiên Ô.

Quan Thông U không có dừng tay, lần nữa hóa thành một đạo quang hồng tiến vào bên trong hồng lưu màu tím, trợ uy thế hồng lưu màu tím phóng đại, nghiền ép hai Thiên Ô to lớn, ép tới liệt diễm trên người hai Thiên Ô tiêu tán, hiển lộ ra bản thể màu đỏ thắm.

- Chết đi cho ta…

Quan Thông U rống giận, trường kích trong tay bỗng nhiên thay đổi, hoành ép lao tới, hồng lưu màu tím ẩn chứa chân khí ngưng tụ ra lưỡi dao, cắt bên ngoài thân hai Thiên Ô to lớn, lông đỏ bay lượn, dòng máu nóng bỏng vương vãi xuống, phát ra tiếng gào thét.

Chương 507: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (1)

Khương Trường Sinh thưởng thức Quan Thông U biểu hiện mạnh mẽ, võ giả lúc này dám đứng ra tất nhiên là cường giả cái thế, Quan Thông U đầy ngập lửa giận vậy mà có thể áp chế Thiên Ô nhất tộc.

Giá trị hương hỏa bản thân đơn thuần, đám Thiên Ô này không có một tên nào là đối thủ của hắn.

Nhưng đám Thiên Ô này cộng lại giá trị hương hỏa có thể gấp hơn sáu lần Quan Thông U.

Nhất là Thiên Ô thủ lĩnh, mặc dù giá trị thấp hơn Quan Thông U, nhưng thực lực dị thường đáng sợ, hỏa diễm của nó rõ ràng khác biệt với những Thiên Ô khác, nó vừa ra tay, đốt cháy chân khí Quan Thông U, khiến Quan Thông U liên tục lùi về phía sau.

Quan Thông U bắt đầu thi triển đủ loại võ học, mặc dù lấy một địch nhiều, hắn cũng không có ý nghĩ e ngại chạy trốn, xem bộ dạng này, Quan Thông U muốn tử chiến.

Trong lòng Khương Trường Sinh tiếc nuối, làm sao chỉ có một người ra tay?

Hắn lúc này ra tay, sợ là cũng sẽ bị yêu tộc để mắt tới.

Thôi, cứu người này đi.

Khương Trường Sinh mặc dù không biết Quan Thông U, nhưng hết sức tán thưởng cốt khí của đối phương, nguyện ý cứu hắn một mạng.

Đến mức sau chuyện này thế nào, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, đánh không lại liền chạy, cây chuyển chết, người chuyển sống, nào có đạo lý bị vây chết.

Khương Trường Sinh xuất ra Xạ Nhật thần cung, bảo thạch phía trên thần cung bắn ra các loại hào quang óng ánh, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người kích động lên.

- Chủ nhân, ngài nhịn không được sao?

- Đạo Tổ, ngài muốn dựa vào cây cung này bắn Thái Dương?

- Này ····· đây chính là Thiên Ô, có thể bắn đến chết sao?

- Đạo Tổ có tiễn pháp vô địch thiên hạ, vừa hay tiễn pháp gọi là Xạ Nhật.

- Không nghĩ tới Xạ Nhật là thật vì Xạ Nhật mà tồn tại.

Tất cả mọi người sùng bái nhìn về phía Khương Trường Sinh, bao gồm cả Cơ Võ Quân ở bên trong.

Kiếm Thần nhớ tới mũi tên Đạo Tổ bắn mình kia.

Cơ Võ Quân nhớ tới Đạo Tổ mũi tên bắn Diệt Thế thụ.

Tay trái Khương Trường Sinh nhấc cung, bắt đầu nhắm chuẩn đám Thái Dương ở chân trời, tay phải chậm rãi kéo dây cung.

Kiếm Thần khẩn trương hỏi:

- Ngay ở chỗ này bắn sao?

Khương Trường Sinh híp mắt, nói:

- Làm sao? Không được sao?

- Muốn hay không đổi chỗ khác bắn, dạng này còn có thể lừa dối yêu tộc.

- Không cần thiết, chỉ cần Thiên Ô nhất tộc vẫn còn, chúng nó có thể nhớ kỹ khí tức bắn giết đồng bào bọn nó, vô luận ở phương hướng nào, chúng nó truy tìm khí tức cừu địch, bằng không trời đất bao la, giết Thiên Ô, tùy tiện tránh, nhưng sự thực vô luận tránh chỗ nào, đều sẽ bị Thiên Ô truy xét đến, trừ phi Đạo Tổ rời đi Đại Cảnh, nói thật, Đại Cảnh không có Đạo Tổ bảo hộ, rất dễ dàng bị hoàng triều xung quanh thôn phệ, ngay cả Hóa Long phủ kia đều có thể lật tung thống trị của Khương gia.

Cơ Võ Quân lắc đầu nói, Kiếm Thần nghe xong, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

Khương Tiển nói:

- Đạo Tổ là vì nhân tộc mà ra tay, nhân tộc bao hàm Đại Cảnh, cứ để Đại Cảnh cùng đi gánh chịu hậu quả này đi.

Hắn chính là hoàng thất Khương gia, có tư cách nói câu nói này.

Khương Trường Sinh nói:

- Tốt, an tâm chờ xem, hôm nay để nhường các ngươi nhìn một chút, chỉ cần cố gắng tập võ, Nhật Nguyệt đều có thể bắn, thương khung cũng có thể phá.

Nghe vậy, vẻ mặt mọi người chấn động, tất cả đều khẩn trương, mong đợi nhìn Khương Trường Sinh.

Cùng lúc đó.

Quan Thông U lâm vào bên trong quyết chiến, toàn thân hắn đều là lửa, cũng may có chân khí hộ thể, nhưng lại khiến hắn tiêu hao chân khí rất là lớn.

- Đáng chết…

…

Quan Thông U nghiến răng nghiến lợi, tay phải hắn vung vẩy trường kích, tay trái thi triển võ học, thẳng thắn thoải mái, nhưng căn bản không có cách xua tan biển lửa khủng bố bốn phương tám hướng.

Một đám Thiên Ô bắn ra hỏa diễm đã hình thành biển lửa phạm vi mấy vạn dặm, nhiệt độ cực cao, đủ để cho phàm nhân hóa thành tro bụi trong mấy tức.

Quan Thông U ý thức được tình huống không ổn, nhưng vẫn không có lùi bước.

Hắn đang tranh thủ thời gian, hắn tin tưởng nhân tộc tất có cường giả ra tay, không có khả năng để cho hắn một mình chiến đấu hăng hái.

Nhân tộc thiếu chẳng qua là người dẫn đầu, mà hắn nguyện ý gánh chịu cừu hận chủ yếu của yêu tộc.

Ý nghĩ này vô cùng kiên định, bởi vì đời này của hắn gặp rất rất nhiều cường giả cái thế, thiên cổ kỳ nhân, hắn thấy, nhân tộc không kém gì yêu tộc, chỉ không cách nào đoàn kết thôi.

Khi nhân tộc đối mặt tuyệt cảnh, chắc chắn đoàn kết.

Mà tuyệt cảnh đang dần đến.

Một cái trảo to lớn từ trên trời giáng xuống, xua tan biển lửa, như là thái sơn áp đỉnh nện xuống, Quan Thông U vô ý thức nhấc kích ngăn cản, một cỗ cự lực khó có thể tưởng tượng ầm ầm hạ xuống, chấn động đến hắn phun máu rơi xuống, báng thương run rẩy, một thân chân khí của hắn kém chút bị đánh tan.

Hắn rơi xuống mấy trăm dặm mới ổn định thân hình, hắn ngẩng đầu nhìn lại, Thiên Ô thủ lĩnh cao cao tại thượng đối

diện nhìn hắn há mồm, cuồn cuộn liệt diễm ngưng tụ từ bên trong mỏ chim thành vòng xoáy, vận sức chờ phát động, một cỗ lực lượng kinh khủng đang tốc độ cao tụ tập.

Giờ khắc này, hắn cảm giác mình thân ở trong lò lửa của tiên thần, bốn phương tám hướng đều là lửa, ngẩng đầu thấy đầu Thiên Ô thủ lĩnh khổng lồ như vậy, có cảm giác áp bách như vậy.

Quan Thông U thật lâu không có cảm giác bất lực như thế.

Đáng chết

.....

Ánh mắt Quan Thông U đỏ bừng, dứt bỏ hết thảy suy nghĩ.

Chết trận đi!

Xứng đáng tập võ cả đời.

Hắn sinh ra trong nhân tộc, võ truyền lại từ nhân tộc, nên vì nhân tộc chết trận.

Quan Thông U nộ khiếu một tiếng, nhấc kích đánh tới.

Oanh một tiếng nổ vang rung trời, Quan Thông U cảm giác lỗ tai của mình đều sắp mất thông, hắn trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy một đường kim quang to lớn phóng tới từ bên ngoài biển lửa, xuyên thấu biển lửa, đánh xuyên đầu Thiên Ô thủ lĩnh.

Chương 508: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (2)

Không sai!

Đánh xuyên.

Huyết vũ như mưa sa tầm tã rơi xuống, mà hắn cũng dừng lại, kinh ngạc nhìn một màn này.

Hắn đã lĩnh giáo qua thực lực Thiên Ô thủ lĩnh, bực nào mạnh mẽ, lại bị bắn nổ đầu.

…

Mấy tức trước, Kinh Thành.

Oanh một tiếng vang lên, dân chúng, võ giả trong thành vô ý thức quay đầu nhìn lại, còn không tới quay đầu đã thấy một vệt kim quang bắn tới mười vầng Thái Dương ở chân trời, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tan biến tại chân trời.

Bọn hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện sương mù Long Khởi sơn bị bắn thủng một cái lỗ thủng to, hiển lộ nửa ngọn núi.

Còn chưa chờ bọn hắn phản ứng lại, lại một vệt kim quang bắn ra, kinh thiên động địa.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đạo kim quang như sao băng chợt lóe lên, liên tục bắn về phía chân trời, biển mây trên trời đều bị xé rách thành từng đầu, vô cùng hùng vĩ.

Kinh Thành chấn động.

- Đạo Tổ ra tay rồi!

- Ta nghe gia gia của ta nói qua đạo kim quang kia, Đạo Tổ trước kia ra tay như vậy tiêu diệt cường địch xâm phạm Đại Cảnh.

- Không sai, nghe nói bến cảng Đông Hải vương triều là bị Đạo Tổ oanh diệt cự ly xa, một trận chiến định càn khôn.

- Đạo Tổ mạnh, nhưng đây là ý gì… đây là muốn Xạ Nhật?

- Ti… Xạ Nhật? Dọa người như vậy sao?

- Nói nhảm, Đạo Tổ có thể là tiên nhân, Nhật Nguyệt đều ở trong bàn tay hắn, Xạ Nhật lại như thế nào, nói không chừng Đạo Tổ sẽ còn hái trăng bắt sao đây.

Ngay khi người toàn thành hưng phấn nghị luận lúc, thiên địa thất sắc, tiếng nói của tất cả mọi người hơi ngừng.

Toàn bộ thiên địa chỉ còn lại có màu trắng, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Thái Dương ở chân trời liên tục nổ tung, hình thành cảnh tượng nổ tung hùng vĩ, chẳng qua là có thể miễn cưỡng trông thấy bên trong cường quang.

Trong đầu tất cả mọi người trống rỗng.

Đạo Tổ thật Xạ Nhật?

Cùng lúc đó, Long Khởi sơn, trong đình viện.

Cơ Võ Quân há to mồm, toàn thân run rẩy nhìn Khương Trường Sinh.

Nàng đoán được Khương Trường Sinh có khả năng làm được, nhưng đến lúc Khương Trường Sinh thật làm ra, không thể miêu tả loại rung động kia.

Ý nghĩ của những người khác giống như nàng, dù cho là Bạch Kỳ làm bạn Khương Trường Sinh lâu nhất cũng ngây ra như phỗng.

Khương Trường Sinh duy trì tư thế nhấc cung, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào cổ động rung động, nhưng dáng người của hắn lù lù bất động như bàn thạch, mà trên mặt của hắn không chút gợn sóng.

Tay phải của hắn lần nữa dựng vào dây cung, lẩm bẩm nói:

- Nếu đều tới, vậy thì chỉnh tề đầu thai đi.

Trên thi thể Yêu Thánh, Lâm Hạo Thiên nóng đến tâm phiền ý loạn, không thể tiếp tục hấp thu khí huyết, hắn đang ngửa đầu lên trời mắng lão tặc thiên.

- Lão tặc thiên, vậy mà thả ra nhiều Thái Dương như vậy.

- Ông trời ơi, người nào tới bắn xuống những Thái Dương này đi, lưu một cái là đủ rồi.

- Tiền bối, tiền bối, ngài có đây không, có thể hay không giải quyết một tình huống trên trời?-.

- Ai, được rồi, là ta quá phận…

Lâm Hạo Thiên mắng lấy mắng lấy, đột nhiên đình chỉ.

Hắn trừng to mắt, mắt thấy một bên bầu trời phóng tới từng đạo kim quang, vạch phá bầu trời, đánh trúng từng Thái Dương đang treo cao, ngay sau đó là cường quang chói mắt bao phủ toàn bộ thiên địa, để hải dương đều mất đi màu sắc.

Hắn vô ý thức há to mồm.

- Miệng ta khai quang rồi?

- Chờ một chút, kim quang kia…

Lâm Hạo Thiên suy nghĩ kim quang lúc tiền bối cứu mình, thấy giống như đúc vừa rồi.

Chẳng lẽ tiền bối nghe được hắn tố khổ, Xạ Nhật?

Giờ khắc này, trong lòng của hắn vừa rung động, lại hưng phấn.

Hắn đến cùng được tồn tại như thế nào ưu ái thế?

Mà ở một vùng biển phía xa khác, đội tàu Mộ gia cũng mắt thấy một màn này, Mộ Linh Lạc bị kinh động, chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy là cường quang cực kỳ sáng chói, nàng híp mắt, chỉ có thể nhìn thấy từng Thái Dương đang bạo tạc.

Nàng nghe bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kinh hô, hiểu rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Từng đạo kim quang vẽ phá thiên khung, bắn nổ từng Thái Dương?.

- Kim quang… chẳng lẽ là…

Mộ Linh Lạc suy nghĩ cái gì, thần tình kích động, hiếm thấy thất thố, cũng may hiện tại thiên địa bị cường quang lấp lánh, không có người thấy rõ ánh mắt của nàng…

Phía dưới tối tăm bầu trời, biển lửa kịch liệt phun trào, từng con Thiên Ô phát ra tiếng kêu to bi ai, vô cùng chói tai.

Quan Thông U đứng trong biển lửa nhìn quanh bốn phương, mặt mũi tràn đầy chấn động.

Hắn không biết người nào ra tay, nhưng đối phương tất nhiên vượt qua cảnh giới Cửu Động Thiên.

Đối mặt kim quang thần bí khủng bố vô song, không có một đầu Thiên Ô có thể chống đỡ được, Thiên Ô thủ lĩnh càng bị hai đạo kim quang bắn chết, thân thể khổng lồ hóa thành huyết nhục mưa sa, vung vãi nhân gian.

- Này giống như là ····· chân khí chi tiễn?

Quan Thông U yên lặng suy nghĩ, nhịp tim nhanh đến trước nay chưa có.

Đúng lúc này, từng đạo kim quang lại phóng tới, xua tan biển lửa, lướt qua trước mặt hắn, hắn cảm nhận được khí tức đáng sợ chưa bao giờ từng gặp phải, thậm chí cảm giác mình phải chết, nhưng kim quang cũng không có thương tổn đến hắn, chẳng qua bay sát qua ngươi hắn, dù vậy, cũng thiếu chút đánh xơ xác chân khí quanh người hắn.

Từng con Thiên Ô đang chạy trốn liên tục bị bắn giết, liệt diễm tràn ra, thế lửa cuồn cuộn.

Đợi hết thảy Thiên Ô bị bắn giết, máu thịt Thiên Ô thủ lĩnh trước hết nhất rơi xuống còn chưa rơi vào trong biển, còn đang không ngừng mà rơi xuống.

Đợi hết thảy lắng lại, phía dưới bầu trời còn lưu lại từng tia lửa, nhưng đã mất đi thân ảnh Thiên Ô.

Quan Thông U cúi đầu nhìn lại, phía dưới là đại dương mênh mông vô biên vô tận máu thịt, mang theo liệt diễm đáng sợ, đó là thân thể tàn phế của đám Thiên Ô bị bắn nổ, máu thịt hội tụ mà thành, là nhìn cảm giác trùng điệp ảo giác, trên thực tế là một trận mưa sa, cao thấp khác biệt, chẳng qua là từ chỗ cao nhất nhìn lại, tựa như một biển máu.

Chương 509: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (1)

Khi thiên địa khôi phục màu sắc, mọi người trong đình viện Long Khởi sơn lấy lại tinh thần, dồn dập kinh hô, sợ hãi than Đạo Tổ thần thông quảng đại.

- Tù Thiên võ đế nhất kiếm khai thiên, ta cảm giác chưa chắc hùng vĩ bằng Đạo Tổ Xạ Nhật.

- Đạo Tổ, ngài đã là Võ Đế sao?

- Cái gì Võ Đế, chủ nhân ta là tiên nhân, há lại là mãng phu tập võ?

- Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, xác thực không thể tin được, ta đột nhiên cũng muốn luyện võ học cung tiễn.

- Cung tiễn không quan trọng, cho dù không có cây cung này, Đạo Tổ cũng có rất nhiều biện pháp khác.

Nghe mọi người thảo luận, mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, trong lòng có chút tiếc nuối.

Mặc dù đám Thiên Ô gây sự đều chết hết, nhưng cũng không phải diệt tộc Thiên Ô nhất tộc, lúc trước hắn hỏi thăm qua Thiên Ô bị Sơn Hải kinh khống chế, biết được Thiên Ô nhất tộc không có nơi ở cố định, chúng nó ngao du thiên hạ, không kiêng nể gì cả, hưởng thụ vạn vật kính sợ.

Bất quá chết nhiều Thiên ô như vậy, Thiên Ô đoán còn lại chừng chỉ dám cầu viện, không dám tự mình đến đây.

Khương Trường Sinh cất kỹ Xạ Nhật thần cung, nói:

- Hảo hảo luyện công đi, cuối cùng sẽ có một ngày, các ngươi cũng có thể đi đến loại trình độ này, thậm chí càng mạnh.

Nói xong, hắn đi về phía phòng ở của mình.

Hắn nói lời này để mọi người máu nóng sôi trào.

Nhất là Diệp Tầm Địch, Khương Tiển, bọn hắn hiếu chiến nhất bị nhen lửa.

Cơ Võ Quân kiến thức rộng rãi, tự nhiên không có dễ tin, thực lực Đạo Tổ như vậy cũng không phải chỉ dựa vào nỗ lực thì có thể đạt tới.

Tâm tình nàng hết sức phức tạp.

Đại nạn như thế, vậy mà không có Chiến thần Thánh triều ra mặt, làm hậu nhân hoàng thất Cơ gia, trong lòng nàng hết sức oán giận, nhưng lại hiểu rõ những người kia nghĩ gì, theo bọn hắn nghĩ, kiếp nạn này chết nhiều người, chỉ cần nhân tộc còn thì sẽ có hi vọng, nếu bọn họ ra tay, bị yêu tộc để mắt tới, ngược lại được không bù mất.

Chiến thần Thánh triều mười không còn một, bọn hắn muốn súc tích lực lượng, chờ đợi nhân tộc nhấc lên thời điểm phản công.

Mặc dù có thể hiểu được, nhưng nàng vẫn rất khó chịu, loại khó chịu này chuyển hóa kính nể Đạo Tổ thao thao bất tuyệt.

Đạo Tổ do dự, nhưng hắn lựa chọn ra tay, luận dũng cảm, Đạo Tổ không thua những chiến thần kia.

Ngoại trừ Chiến thần Thánh triều, còn có những hoàng triều muốn tranh đoạt khí vận Thánh triều, đều không đủ thành đạo.

Cơ Võ Quân lần đầu cảm thấy Đại Cảnh thật có hi vọng thành tựu Thánh triều.

Ít nhất Thánh triều không phải biệt khuất từ từ đi tới, mà là thẳng tiến không lùi, lôi kéo khắp nơi, đánh xuống.

Không chỉ tàn nhẫn khi nhân tộc vận triều khác, càng không sợ yêu tộc.

Đây mới là tư thái của Thánh triều.

Tâm tính Cơ Võ Quân sinh ra biến hóa, trước đó chỉ muốn theo Đạo Tổ tập võ, ngược lại nàng không chỗ có thể đi, nói giúp Đại Cảnh, chẳng qua là trao đổi đồng giá, mà giờ khắc này, nàng thật muốn trợ Đại Cảnh.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên mặt Khương Tiển, lại nghĩ tới Khương Triệt, trong lòng nàng sinh ra một suy đoán to gan.

Mặc dù không hợp lý, nhưng một khi tiếp nhận suy đoán này, hết thảy hoang mang sẽ được giải thích.

Thậm chí suy đoán này trở thành sự thật, nàng càng có lòng tin với Đại Cảnh.

Cùng lúc đó, tất cả Nhân tộc toàn bộ Vô Tận Hải Dương đều đang kinh nghị việc này, tuyệt đại đa số người không biết là ai bắn nổ Thái Dương, nhưng người Đại Cảnh biết được, việc này không sớm thì muộn sẽ lên men, truyền khắp thiên hạ.

Rất lâu.

Sinh tồn ban thưởng Khương Trường Sinh chờ đợi đã lâu cuối cùng đã đến.

【 Thái Hòa năm thứ bảy, Thiên Ô nhất tộc vì tìm đồng bào, cùng nhau hành động, đốt cháy Vô Tận Hải Dương, mang đến thao thiên đại kiếp cho Vô Tận Hải Dương, ngươi kịp thời ra tay, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng — pháp bảo - Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận 】.

Kiếm trận.

Bất quá như thế nào là pháp bảo?.

Không phải trận pháp sao?

Khương Trường Sinh hứng thú, tiếp nhận truyền thừa.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, chính là ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm tạo thành, kiếm trận vừa ra, Nhật Nguyệt có thể điên đảo, phạm vi của kiếm trận có thể mở rộng không giới hạn, chủ yếu xem ở linh lực người thi trận, chỉ cần linh lực đủ nhiều, thậm chí có khả năng bao trùm toàn bộ thiên địa, kiếm trận mạnh mẽ có hạn mức cao nhất cực cao, có thể khốn địch, có thể giết địch, có thể khiến kẻ địch hình thần câu diệt, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Chỉ cần thao túng ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm liền có thể tự chủ bày trận.

Khương Trường Sinh lấy pháp bảo ra, từng thanh từng thanh thanh đồng kiếm thật nhỏ hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, nhưng kiếm này giống nhau như đúc, hoa văn đẹp đẽ, lộ ra khí tức thanh lương, một tay hắn đã có thể giữ hết thảy Càn Khôn kiếm trong lòng bàn tay.

Hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế của kiếm trận.

Quá trình trọn vẹn bỏ ra hai ngày hai đêm, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận mới nhận hắn làm chủ, tay phải hắn nâng lên, từng chuôi Càn Khôn kiếm nhỏ như ngón tay đang xoay tròn phía trên lòng bàn tay của hắn, tùy tâm biến ảo trận hình, có chút huyễn lệ.

Còn không tệ, rất thú vị.

Khương Trường Sinh mang theo Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận đi ra phòng ốc, giờ phút này đã là hoàng hôn.

Mọi người bên trong viện luyện công dồn dập mở mắt, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Kiếm Thần đầu tiên chú ý tới kiếm trong tay hắn, tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, trong tay ngài là …

Khương Trường Sinh nói:

- Hai ngày qua tâm thần không yên, luyện một chút đồ chơi nhỏ, không có trọng dụng gì, chỉ để chơi đùa.

Nhìn ba mươi sáu chuôi tiểu kiếm xoay quanh trong lòng bàn tay của hắn, Kiếm Thần không có suy nghĩ nhiều, kiếm nhỏ như thế xác thực không có bao nhiêu lực sát thương.

Bất quá suy nghĩ đến lá cây màu vàng óng của Đạo Tổ, hắn lại cảm thấy vật này khả năng có diệu dụng.

Những người khác nghĩ cũng gần như thế, bất kỳ vật gì trong tay Đạo Tổ đều có thể biến thành thần binh giết địch, tiểu kiếm dạng này cho bọn hắn chỉ có thể làm ám khí.

Chương 510: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (2)

Khương Trường Sinh ngồi dưới Địa Linh thụ, vuốt vuốt Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, bắt đầu yên lặng diễn toán cường giả xung quanh.

Mặc dù chuyện đã qua hai ngày, nhưng tạm thời không có cường giả khủng bố đột kích.

Hắn điều ra giá trị hương hỏa xem xét, phát hiện tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng lần nữa tăng lên, cũng xem như chuyện tốt thứ hai.

- Hôm qua Thiên Tử đến đây, nói muốn thuận theo bách tính tâm ý, lập tượng cho ngài ở các châu.

Khương Tiển lại gần nói.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Hà tất hao người tốn của?

Trong lòng hắn mừng thầm, nhưng phải làm bộ không thèm để ý, dạng này kẻ địch sẽ vĩnh viễn nghĩ không ra hắn cần tín ngưỡng.

Trước mắt biểu hiện là mọi người sùng bái hắn, lập tượng cho hắn, cũng không phải hắn cưỡng cầu.

Giá trị hương hỏa quan hệ độ kiếp, còn có thể trợ giúp người bên cạnh, hắn nhất định phải cẩn thận.

Khương Tiển cười nói:

- Ta cảm thấy là chuyện tốt, tượng thần của ngài có thể chấn nhiếp yêu thú, mà như thế cũng có thể để người Đại Cảnh đời đời nhớ kỹ công lao của ngài, nhớ kỹ Đại Cảnh không dễ.

Cơ Võ Quân tán thán nói:

- Ta cũng cảm thấy như thế, thống nhất sùng bái, tín ngưỡng, có thể tăng tiến lực ngưng tụ bách tính vận triều, cho dù Thánh triều, năng thần, Chiến thần các triều đại cũng sẽ đi đến một con đường Tạo Thần, thông qua pháp này, Thánh triều có khả năng ngưng tụ lòng người, tăng tiến cảm giác tán đồng, lòng trung thành của bách tính dành cho Thánh triều.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Như vậy tùy hắn đi.

Hắn tính toán một thoáng người mạnh nhất yêu tộc trước mắt xuất hiện, vừa qua trăm triệu giá trị hương hỏa, còn so ra kém người mạnh nhất Thánh triều trước mắt.

Hắn cũng không có vì vậy thư giãn, yêu tộc mạnh ở chỗ số lượng, mà trời đất bao la, hệ thống còn chưa chân chính dò xét hoàn chỉnh cả thiên địa.

Chỉ là vừa thu ức giá trị hương hỏa, Khương Trường Sinh vẫn có lực đánh một trận.

Thật ra trong lòng của hắn rõ ràng, dù cho cường giả khủng bố hai ức giá trị hương hỏa, hắn dùng hết toàn lực, vẫn có hi vọng có thể thắng, dù sao hắn có nhiều pháp bảo, thần thông như vậy, nhưng nếu như vậy quá bất ổn, hắn thấy, chỉ có trăm phần trăm phần thắng mới có thể ra tay, hắn một mực khuyên bảo mình như thế này.

Tuyệt không thể để cho địch nhân thăm dò rõ ràng thực lực cực hạn của mình.

Mọi người bị quấy rầy một cái, đều không thể bình tĩnh luyện công, bắt đầu hỏi Cơ Võ Quân về sự tích của những cường giả võ giả phong thần tại Thánh triều.

Khương Trường Sinh thì an tâm luyện công, trân quý mỗi một phút mỗi một giây.

Thoáng chớp mắt.

Hai tháng trôi qua, sự tích Đạo Tổ Xạ Nhật triệt để bùng nổ, truyền khắp Long Mạch đại lục, tốc độ giá trị hương hỏa tăng lên đi đến một độ cao mới.

【 Kiểm trắc thấy giá trị hương hỏa của ngươi lần đầu tiên đột phá một tỷ trị số, mở ra hương hỏa công năng — hương hỏa thỉnh thần 】 .

【 Hương hỏa thỉnh thần: Hương hỏa tín đồ tín ngưỡng ngươi đến cực hạn có khả năng thỉnh lực lượng trên người của ngươi, giúp đỡ vượt qua khốn cảnh 】 .

Hương hỏa thỉnh thần.

Trong mắt Khương Trường Sinh lóe lên vẻ vui mừng, đây là thiết lập mà hắn sáng tạo trò chơi kiếp trước, không nghĩ tới bị hệ thống sinh tồn trở lại như cũ.

Chức năng này nhìn như không có tác dụng gì, chẳng qua là trợ giúp người khác, không có thể làm cho mình mạnh lên, trên thực tế tác dụng cực lớn, một khi tín đồ thờ phụng hắn, còn có thể mời trên người hắn, thế tất sẽ mang đến ảnh hưởng càng lớn, hấp dẫn càng nhiều hương hỏa tín đồ.

Nói không chừng sẽ sinh ra rất nhiều người giống Tề Duyên, vì hắn lập giáo.

Bất quá cánh cửa vẫn phải có, muốn tín ngưỡng hắn đi đến cực hạn, cực hạn này là có thể vì hắn đi chết.

Khương Trường Sinh bắt đầu cảm thụ hương hỏa tín đồ dạng này có nhiều ít, không tính không biết, tính toán giật mình, lại vượt qua trăm vạn người.

Trong đó Mộ Linh Lạc, Lâm Hạo Thiên, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân cũng có mặt.

Như thế để Khương Trường Sinh ngoài ý muốn, Kiếm Thần và Cơ Võ Quân không có thắp hương cho hắn, không nghĩ tới địa vị mình trong lòng của bọn họ cao như thế, nhất là Cơ Võ Quân, trước khi Xạ Nhật thì ngay cả hương hỏa tín đồ cũng không tính.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch, ánh mắt có phần có thâm ý.

Hắn không có tức giận, có thể hiểu được, dù sao hai tên này cũng ở bên trong hương hỏa tín đồ, chẳng qua tạm thời vẫn không làm đến mức độ vì hắn đi chết, hắn đã sớm biết được hương hỏa tín đồ chưa hẳn muốn thắp hương, thắp hương vừa lúc là thể hiện sự sùng bái tới trình độ nhất định, chỉ cần thường xuyên cầu nguyện hắn ở trong lòng thì có thể cung cấp giá trị hương hỏa cho hắn, đây cũng là phương thức tín đồ của yêu thú.

Chẳng qua là hai tên này tâng bốc nhiều nhất, mà tín niệm lại còn không bằng những người khác, khiến cho hắn có chút cảm khái, xem một người trung thành với mình không thể chỉ phán đoán theo lời nói.

Khương Trường Sinh quyết định, về sau mỗi tháng tuyển một vị hương hỏa tín đồ, giúp đỡ hắn vượt khốn cảnh nhân sinh.

Có công năng hương hỏa thỉnh thần, về sau giúp Mộ Linh Lạc, Lâm Hạo Thiên sẽ càng thêm dễ dàng.

- Cơ cô nương, ngươi tới nơi này đã có một quãng thời gian, cũng nên truyền cho ngươi một môn võ đạo, có muốn học?

Khương Trường Sinh mở lời, nghe vậy, Cơ Võ Quân mở mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Những người khác mặc dù hâm mộ, nhưng hết sức vui mừng, ở chung lâu như vậy, bọn hắn cũng rất có hảo cảm với vị công chúa Thánh triều này, nàng tuyệt đối được cho là nữ trung hào kiệt.

Khương Trường Sinh vẫy tay, Cơ Võ Quân đi đến trước mặt hắn tĩnh toạ, vừa ngồi xuống, hắn nâng tay phải lên, ngón trỏ đứng ở trước mắt nàng, trong chốc lát, cả người nàng hốt hoảng, trong con mắt thoáng hiện một thân ảnh đang tập võ, chiêu thức biến ảo.

Một bên khác.

Thiên Hải, An Tâm khách sạn.

Tiểu nhị đang lau bàn, trong khách sạn không có khách, Tiêu Bất Khổ cao tuổi đang ngẩn người, chưởng quỹ thì đang tính sổ sách, cau mày.

Một thân ảnh bỗng nhiên bước vào, hỏi:

- Trương Anh ở đâu?

Chương 511: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (1)

- Trương Anh? Khách quan, ngài nói là vị Trương Anh nào?

Tiểu nhị đi lên, một mặt ân cần cười hỏi.

Người tới là một nam tử mặc áo lam, trên người cõng một đồ vật cùng loại trường côn, bị vải trắng bọc lấy, tướng mạo hắn thoạt nhìn năm mươi tuổi, hai mắt như đao, rơi vào trên người tiểu nhị, khiến cho trong lòng tiểu nhị phát lạnh.

Không phải loại lương thiện.

Tiểu nhị duy trì nụ cười, tư thái hạ rất thấp.

Nam tử áo lam khẽ nói:

- Đừng giả bộ, ta biết được căn khách sạn này chính là do đà chủ Kỳ Duyên thương hội Trương Anh xuất tiền tạo ra, nói cho Trương Anh, ta tìm hắn có việc, sẽ không bạc đãi hắn.

Tiêu Bất Khổ ngồi trong một góc khách sạn nghe nói như thế, không khỏi trừng to mắt.

Chợt, ánh mắt hắn lại ảm đạm.

Tiểu nhị thấy đối phương hiểu biết chính xác, nếu lừa gạt, chỉ sợ sẽ để An Tâm khách sạn xuất hiện máu tươi, hắn lúc này thu lại nụ cười, nói:

- Khách quan phải chờ một đoạn thời gian, có nguyện vào ở phòng khách?

Nam tử áo lam từ trong ngực móc ra một túi tiền, nhét vào trên quầy, sau đó đưa tay ra hiệu tiểu nhị dẫn đường.

Nhìn thấy tiền tài, tiểu nhị mặt mày hớn hở, cúi đầu khom lưng dẫn đường.

Chưởng quỹ bắt đầu kiểm kê bạc trong túi tiền, lông mày nhíu chặt bắt đầu giãn ra.

Thái Hòa năm thứ tám, hạ tuần tháng hai.

Trương Anh đi vào An Tâm khách sạn, tiểu nhị đi tới, mang theo hắn lên lầu, không có quấy nhiễu khách nhân khác.

Tiêu Bất Khổ đang lau bàn thở dài một hơi, tiếp tục lau bàn.

Thời gian một nén nhang sau, bên trong một gian phòng khách.

Sắc mặt Trương Anh nghiêm túc, đặt chén rượu xuống, hỏi:

- Thật chứ?

Nam tử áo lam ngồi đối diện hắn, nói:

- Ừm, ta sẽ ở chỗ này chờ ngươi, ngươi nói điều kiện của ta cho Đạo Tổ nghe, nếu không vừa lòng, còn có khả năng bàn lại.

Mặt Trương Anh lộ ra vẻ do dự.

Nam tử áo lam nói theo:

- Đạo Tổ Xạ Nhật, vang danh thiên hạ, chắc chắn đắc tội yêu tộc, cùng hắn một mình gánh chịu đại giới, không bằng gia nhập Đại Nghiễm Thiên, Đại Nghiễm Thiên thậm chí có khả năng nhận lấy Đại Cảnh, giữ lại đế chế Đại Cảnh, Đại Cảnh đúng hạn cống lên là được.

Hắn dừng một chút, nói:

- Đại Nghiễm Thiên do Chiến thần Thánh triều chủ đạo, quảng nạp cường giả thiên hạ, là hi vọng cuối cùng của nhân tộc, yêu tộc đột kích, có nội tình nhất chính là Đại Nghiễm Thiên.

- Được, ta đi tìm Đạo Tổ hỏi một chút.

Trương Anh đứng lên nói, hắn chắp tay hành lễ, cấp tốc rời đi.

Nam tử áo lam thở dài một hơi, hắn nhìn về hướng chân trời, lẩm bẩm nói:

- Đạo Tổ, cũng đừng khiến ta thất vọng, nhân tộc cần ngươi.

…

Giữa tháng mười, trời cao, không khí sảng khoái.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Hắn vừa mới lại tính toán một lần, giá trị hương hỏa người mạnh nhất vùng biển phụ cận Long Mạch đại lục đi đến mười ba triệu, mà yêu vật mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết đi đến một trăm mười triệu.

So với một năm trước, giá trị hương hỏa của yêu vật mạnh nhất tăng cường một ngàn vạn, mà vị yêu vật một trăm triệu giá trị hương hỏa kia vẫn còn.

Nói cách khác, hai năm qua, bên trong phạm vi đã biết xuất hiện hai tôn yêu vật khủng bố giá trị hương hỏa vượt qua trăm triệu.

Mặc dù phạm vi hệ thống dò xét một mực đang tăng trưởng, nhưng rất có thể đối phương đi tới phía hắn.

Đây cũng không phải chuyện tốt.

Giá trị hương hỏa bản thân Khương Trường Sinh trước mắt cũng mới miễn cưỡng đi đến chín ngàn vạn, cái này khiến hắn có loại cảm giác trở lại lúc tuổi còn trẻ đối mặt Đại Thừa long lâu.

Rất có cảm giác áp bách.

Hiện tại Khương Trường Sinh chỉ có thể cầu nguyện bọn hắn tận khả năng chậm một chút.

Chuyện Xạ Nhật mặc dù mang đến giá trị hương hỏa tăng vọt, nhưng cũng làm cho hắn trở thành mục tiêu công kích, cái này là can thiệp vào nhân quả.

Khương Trường Sinh cũng không hối hận, hối hận cũng vô dụng, còn không bằng tiếp tục hướng về phía trước.

Một ngày này, Trương Anh đến đây bái phỏng.

Hắn theo thường lệ hành lễ với mọi người, sau đó nói rõ với Khương Trường Sinh ý đồ đến đây.

Nghe nói có Chiến thần Thánh triều thành lập vận triều, tên Đại Nghiễm Thiên, mời cường giả thiên hạ mang theo thế lực

gia nhập, đoàn tụ nhân tộc, Khương Trường Sinh nhíu mày, âm thầm khó chịu.

Nói dễ nghe, không phải muốn xưng bá sao?

Nếu thật muốn đoàn kết nhân tộc, trước đó làm sao không đứng ra đối mặt Thiên Ô nhất tộc?

Chỉ cần Đại Nghiễm Thiên diệt Thiên Ô, danh vọng tăng vọt, còn sầu không có cao thủ triệu tập?

Cơ Võ Quân cau mày nói:

- Đại Nghiễm Thiên, không nghĩ tới Lâm Hồng Trần vẫn không nhịn được.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Lâm Hồng Trần là vị Thánh triều Chiến thần kia à, là gì cảnh giới?

Cơ Võ Quân trả lời:

- Hắn là một trong tam đại Chiến thần thứ bậc cao nhất Thánh triều, vượt qua Cửu Động Thiên, đạt đến cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, hắn từng đề cập qua, muốn sáng lập tông môn tên Đại Nghiễm Thiên, không nghĩ tới Đại Nghiễm Thiên vậy mà biến thành vận triều, hừ, thật sự không biết liêm sỉ, vũ nhục danh xưng chiến thần.

- Thánh triều có hơn mười vị Chiến thần, tam đại Chiến thần mặc dù không nhất định mạnh nhất, nhưng đại biểu cho uy nghiêm Thánh triều, hai vị khác Chiến thần phân biệt chết trận cùng mất tích, duy chỉ có Lâm Hồng Trần không có xuất chiến, hiện tại nhảy ra hiên ngang lẫm liệt, thật không phải thứ gì!.

Nàng càng mắng càng oán giận, ngoại trừ mắng yêu tộc, Lâm Hồng Trần là người thứ nhất để cho nàng thất thố.

Khương Trường Sinh yên lặng tính Lâm Hồng Trần mạnh bao nhiêu.

Một ức hai ngàn vạn.

Nguyên lai trước đó tính tới vị cường giả Thánh triều kia.

Bất quá vì sao Cơ Võ Quân nói hắn không nhất định mạnh nhất, chẳng lẽ có một vài chiến thần không ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống?

Khương Trường Sinh nghĩ mãi mà không rõ, đi theo diễn toán Đại Nghiễm Thiên mạnh bao nhiêu.

【 cần tiêu hao 1,029,056 ngàn giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】 .

Khá lắm.

Một tỷ giá trị hương hỏa, khủng bố như vậy?

Chương 512: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (2)

Khương Trường Sinh bị hù dọa, trong chốc lát, hắn có xúc động gia nhập Đại Nghiễm Thiên.

Nhưng nghĩ lại, Đại Nghiễm Thiên chắc chắn thành cái đinh trong mắt yêu tộc, không thể tuỳ tiện gia nhập, mà Lâm Hồng Trần tuyệt không có khả năng chiếu cố không hắn, hắn cũng không muốn ngày ngày chinh chiến.

Trương Anh một mực rất tò mò thân phận của Cơ Võ Quân, bây giờ nghe nàng hiểu rất rõ Đại Nghiễm Thiên, không khỏi hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, ngài như thế nào hiểu rõ Thánh triều như vậy?

Cơ Võ Quân lắng lại lửa giận, nói:

- Ngươi không cần biết được, ngươi chỉ cần biết được một chút, Lâm Hồng Trần tuyệt không phải Thánh Chủ, người này có khả năng vứt bỏ Thánh triều, là có thể vứt bỏ Đại Nghiễm Thiên.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Lâm Hồng Trần nếu vô sỉ như vậy, sao có thể sáng lập Đại Nghiễm Thiên?

Cơ Võ Quân nói:

- Lâm Hồng Trần trời sinh tính phóng đãng, nữ nhân của hắn nhiều vô số kể, hắn đi nơi nào đều sẽ lưu lại rất nhiều hậu duệ, nhiều năm tích lũy, hắn dòng dõi nhiều vô số kể, lại thêm thể chất của hắn không phải tầm thường, thiên tư hậu duệ hắn cũng sẽ không kém, bên trong mấy trăm năm, tất trưởng thành, ta hoài nghi Đại Nghiễm Thiên là hắn triệu tập dòng dõi tạo dựng, dĩ nhiên, hắn mặc dù vô sỉ, nhưng xác thực hết sức am hiểu giao hữu, lại lôi kéo hảo hữu của mình, Đại Nghiễm Thiên sẽ không kém.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Ngươi tức giận như vậy, chẳng lẽ…

Cơ Võ Quân lạnh lùng lườm nó một cái, nói:

- Lâm Hồng Trần tuy không biết xấu hổ, cũng không dám đụng đến ta, khí vận Cơ gia, hắn tránh còn không kịp, mà ta cả đời tập võ, chưa từng cấu kết nam tử, thế gian còn chưa có nam tử khiến ta động lòng.

Chẳng biết tại sao, nàng vô ý thức nhìn Khương Trường Sinh một cái.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Trương Anh nói:

- Trở về từ chối hắn đi, ngươi có khả năng khéo đưa đẩy, nói ta diệt Thiên Ô, sợ yêu tộc trả thù, không dám rời Đại Cảnh, chắc hẳn bọn hắn cũng không dám cưỡng cầu.

Trương Anh gật đầu, nhưng chần chờ nói:

- Đạo Tổ, ta sợ…

Khương Trường Sinh đưa tay, bên trong tay áo bay ra một mảnh Kim Lân ngọc diệp, bay tới trước mặt Trương Anh, nói:

- Cầm lấy nó, nó có khả năng cứu ngươi một mạng.

Trương Anh cũng là hương hỏa tín đồ của hắn, chẳng qua chưa đi đến mức độ hương hỏa thỉnh thần, lại thêm những năm nay, Kỳ Duyên thương hội trợ giúp Đại Cảnh cực lớn, hắn nguyện ý làm chỗ dựa cho Trương Anh.

Trương Anh xúc động, vội vàng cất kỹ Kim Lân ngọc diệp, sau đó bái tạ.

Sau khi hắn rời đi, Cơ Võ Quân tán thán nói:

- Vẫn là Đạo Tổ ngài anh minh, làm bạn cùng Lâm Hồng Trần, không thể nghi ngờ là tranh ăn với hổ, không thể nói trước ngày nào sẽ bị hắn bán.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, nhắm mắt luyện công, chuẩn bị nghênh đón hai tồn tại hơn trăm triệu giá trị hương hỏa kia.

Ngoại trừ hai vị kia, còn có bảy đại Yêu Thánh sắp phục sinh, mặc dù Cửu Tuyệt giao thánh chưa hẳn ghi hận hắn, nhưng cũng đại biểu cho thời gian hắc ám của hải dương sắp tới….

Dưới đêm trăng, trắng nam tử áo bào ngồi bên vách núi, nhìn Minh Nguyệt, không biết suy tư điều gì.

Nam tử mặt nạ trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, nửa quỳ xuống, nói:

- Tôn chủ, Xạ Nhật đúng là Đạo Tổ, người của thuộc hạ còn dò xét đến có hai Đại Yêu tôn đang chạy về Long Mạch đại lục, mặt khác, Nghiễm Thiên chiến thần sáng lập khí vận chi triều Đại Nghiễm Thiên, thu nạp rất nhiều vận triều, thanh thế to lớn.

Nghe vậy, nam tử áo bào trắng nhíu mày, nói:

- Đại Nghiễm Thiên? Thì ra là thế, thật sự hài hước, xem ra Thánh thượng đoán đúng, Lâm Hồng Trần sớm có lòng mưu phản, nói ra, năm đó Thánh thượng để cho hắn đi tiêu diệt yêu tộc, bóp chết thế hắn, là tên này sơ sẩy, bỏ mặc yêu thế tăng trưởng, nếu không phải hắn quyền cao chức trọng, bộ rễ khổng lồ, Thánh thượng đã sớm biếm hắn, đáng tiếc, trước khi vặn ngã hắn, yêu tộc chí tôn hoành không xuất thế.

Nam tử mặt nạ yên lặng một lát, nói:

- Thừa tướng Đại Nghiễm Thiên muốn chiêu nạp Đạo Tổ, Đạo Tổ tru diệt Thiên Ô, tất nhiên rước lấy phiền toái, hắn có lẽ sẽ gia nhập Đại Nghiễm Thiên, tìm kiếm bảo hộ.

Áo bào trắng nam tử đứng dậy, nói:

- Nếu như vậy, ta sẽ lần nữa bình phán Đạo Tổ một, có lẽ hắn không phải Thiên Mệnh Võ Đế.

Nam tử mặt nạ ngẩng đầu hỏi:

- Tôn chủ, Đại Nghiễm Thiên không có khả năng là Thánh triều tiếp theo sao?

Hắn hiểu qua Đại Nghiễm Thiên, thế lực cực kỳ kinh người.

- Thánh thượng tính qua, đảo chủ Võ Đế đảo cũng tính qua, Thiên Mệnh Võ Đế quật khởi sau khi yêu tộc đại kiếp bắt đầu, nói cách khác, tồn tại trước đó quật khởi không phải Võ Đế, vô luận thực lực, hay danh tiếng, Lâm Hồng Trần cũng không phải mới có những năm nay.

Nam tử áo bào trắng bình tĩnh nói.

Nam tử mặt nạ yên lặng.

Nam tử áo bào trắng quay người hỏi:

- Hắn, thế nào?

Nam tử mặt nạ trả lời:

- Hắn đã đã tìm được một bộ thi thể Yêu Thánh, người của thuộc hạ không dám tùy tiện quan sát, hắn tựa hồ không muốn để cho chúng ta biết hắn đang làm cái gì.

Nam tử áo bào trắng nhíu mày, do dự một chút nói:

- Trừ hắn, tiếp tục quan tâm Đạo Tổ, nếu hắn từ chối Đại Nghiễm Thiên, mang thánh triều thiên môn đến cho hắn.

Nghe vậy, nam tử mặt nạ đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi phóng to, hắn run giọng hỏi:

- Tôn chủ, ngài đây là muốn đặt cược vào Đại Cảnh? Chỉ sợ… Đại Cảnh cũng không phải vận triều của Đạo Tổ, thuộc hạ quan sát qua, khí vận Đại Cảnh yếu kém, bên trong xếp hạng vận triều ở trên biển ngay cả một trăm vị trí đầu cũng không tính, làm sao có thể trở thành Thánh triều.

Ánh mắt nam tử áo bào trắng lấp lánh, nói:

- Chính là bởi vì Đại Cảnh thế yếu, mới muốn giúp hắn một tay, Võ Quân không phải cũng ở Đại Cảnh à, đây cũng là lựa

chọn của nàng.

- Tốt, không cần nhiều lời, cứ theo lời ta phân phó đi làm.

Nam tử áo bào trắng vung tay áo, ngữ khí không cho phản bác.

Nam tử mặt nạ do dự một chút, vẫn lĩnh mệnh rời đi.

Chương 513: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (1)

Thái Hòa năm thứ chín, mùa xuân.

Trong ngự thư phòng.

Khương Triệt buông xuống tấu chương, bóp bóp mi tâm, khắp khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Hắn mở lời:

- Gọi Thái Tử tới đây.

Hình Thủ đứng đợi ở một bên tan biến tại chỗ.

Cũng không lâu lắm, Thái Tử Khương Khánh đến, đi theo phía sau Hình Thủ.

- Phụ hoàng, việc gì gấp, nhi thần đang rất bận rộn, Hình Thủ đại nhân cũng vậy, thật cấp bách.

Khương Khánh hét lên, hết sức bất mãn.

Khương Triệt trừng mắt liếc hắn một cái, dọa hắn co rụt cổ, không còn dám có lời oán giận.

Khương Khánh đi theo chạy đến sau lưng Khương Triệt, xoa vai cho hắn, một mặt lấy lòng cười nói:

- Phụ hoàng, đến cùng có chuyện gì, ngài nói đi, dù để nhi thần lên núi đao, xuống biển lửa, nhi thần cũng tuyệt không do dự.

- Vậy ngươi đi chết đi.

- Tốt!

Khương Khánh không nói hai lời, xoay người rời đi.

- Chờ một chút!

Khương Triệt quát, Khương Khánh quay người, cười hì hì nhìn về phía hắn.

Khương Triệt bất đắc dĩ, ném một cái tấu chương cho hắn, sau khi hắn nhận lấy mở ra xem, trên mặt lộ ra biểu lộ trêu tức, hỏi:

- Phụ hoàng, Phụng Thiên công chúa dáng dấp như thế nào, không dễ nhìn, nhi thần cũng không cưới, Phụng Thiên tính là gì, bại tướng dưới tay Đại Cảnh, cho dù muốn gả công chúa tới, cũng phải chọn tốt nhất, đây không chỉ là mặt mũi của nhi thần, cũng là mặt mũi của ngài.

Khương Triệt rất bất đắc dĩ với nói lời trước của hắn, nhưng câu nói kế tiếp rất được lòng hắn.

- Nói cách khác, ngươi cũng không phản đối?

- Toàn bằng phụ hoàng làm chủ, ngài một câu, nhi thần hiện tại bỏ chính thất đều có thể.

- Quấy rối, ngươi đó ngươi, luôn không đứng đắn, cút xuống đi, trẫm trông thấy ngươi liền phiền, cẩn thận một ngày trẫm bỏ đi Thái Tử vị của ngươi.

- Hắc hắc, Thái Tử vị vốn là phụ hoàng định, nhi thần vĩnh viễn nghe theo phụ hoàng an bài.

Nói xong, Khương Khánh vô tư chạy đi.

Khương Triệt tức giận đến cười, đối với đứa con trai này, hắn thật sự vừa yêu vừa hận.

Khương Triệt bình phục tâm tình, một lần nữa cầm lấy tấu chương, hỏi:

- Thái Tử bề bộn chuyện gì?

Hình Thủ đạm mạc nói:

- Nguyệt xuân lâu có một đầu bài mới, từ hải ngoại tới, thái tử điện hạ đang cả ngày lẫn đêm tới triền miên.

Khương Triệt nghe xong, vẻ mặt co rúm, không lên tiếng nữa….

Tin tức Thái Tử Đại Cảnh sắp cưới công chúa Phụng Thiên cấp tốc truyền ra, bên trong một tháng ngắn ngủi, truyền khắp các châu Đại Cảnh, khiến cho bách tính thiên hạ cao hứng.

Cưới công chúa là chuyện tốt, hiển lộ rõ ràng quốc lực Đại Cảnh, nếu gả công chúa, ngược lại là thái độ khuất phục.

Hoang Xuyên tới bái phỏng Khương Trường Sinh, nói đến việc này, nhắc đến Khương Khánh, vẻ mặt hắn đầy tươi cười, rõ ràng rất thân cận.

Khương Khánh không có bị Khương Trường Sinh coi trọng, nhưng cũng không có không hề làm gì, mà lôi kéo được Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, thỉnh thoảng đi lên Long Khởi hoà mình quan cùng các đệ tử, hắn mặc dù phong lưu, nhưng nhân duyên rất tốt, ít nhất trong kinh thành rất ít người chán ghét hắn.

Tên này hái hoa chỉ tìm nữ kỹ, từ trước tới giờ không cấu kết dân nữ, nữ tử nhà văn võ, trước mắt cũng chỉ có một vị chính thê, còn là Thiên Tử an bài.

Nói hắn hoàn khố, chỉ vì thích đi dạo thanh lâu làm trái mặt mũi Hoàng Gia.

- Xem ra Lý Nhai đã bị chủ nhân khuất phục.

Bạch Kỳ cảm khái, những người khác cũng nghĩ như vậy.

Đại Cảnh ở đâu ra mặt mũi, không phải là Lý Nhai muốn nịnh nọt Đạo Tổ?

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Tiểu tử kia cũng nên nạp thiếp, ta mỗi lần đi vào trong thành đi dạo, đều có thể nhìn thấy hắn trong lâu.

Hắn cũng thích đi những địa phương kia, dù sao hắn cũng là võ giả huyết khí phương cương, dù sao cũng phải tiết lửa.

Khương Trường Sinh cũng sẽ không hạn chế bọn hắn hành động, ngay cả Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ cũng thỉnh thoảng sẽ đi vào thành dạo chơi, nhìn một chút gánh xiếc, đi khách sạn nghe người giảng chuyện kể chuyện thiên hạ, nhất là Hoàng Thiên, Hắc Thiên, lâu lâu sẽ chạy vào trong thành, vui chơi

đùa giỡn, từng một lần để Kinh Thành lưu truyền chuyện miêu yêu ng, Khương Triệt hiểu rõ đó là Hoàng Thiên, Hắc Thiên mới yên lòng.

Duy chỉ có Khương Trường Sinh không yêu đi trong thành.

Hắn chính là Tu Tiên giả, tâm cảnh như nước, có thể nhẹ nhõm chưởng khống dục niệm của mình, hắn càng ưa thích cảm giác tu luyện, nạp khí vào cơ thể rất mỹ diệu.

Mọi người bắt đầu trêu chọc Khương Khánh.

Khương Trường Sinh không có tham gia, hắn nhìn về hướng Kinh Thành, yên lặng xuất thần.

Hắn đang đang nhìn trộm Lâm Hạo Thiên.

Tiểu tử này vậy mà lại có kỳ ngộ.

Xem điệu bộ này, Mộ Linh Lạc lại muốn bị hắn hất ra.

.....

Phía dưới trời xanh, trên thi thể Yêu Thánh khổng lồ, Lâm Hạo Thiên đang ngồi, hai tay khoanh trước ngực, khẽ nói:

- Không đáp ứng là không đáp ứng.

Bên cạnh hắn có một lão giả gầy yếu, lôi thôi đang đứng, một thân áo vải, mũi đỏ bừng, bên hông treo ba hồ lô rượu.

Lão giả dơ bẩn vò vai cho Lâm Hạo Thiên, cười nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng nha, làm đồ đệ của ta có chỗ tốt cực lớn.

Lâm Hạo Thiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi không phải người không phải yêu, cùng một chỗ với ngươi, luôn cảm giác xảy ra đại sự.

Trước đó vài ngày, hắn đang đang hấp thu khí huyết Yêu Thánh, lão đầu này lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, kém chút hù chết hắn, lão đầu gặp hắn cốt cách kinh kỳ, huyết mạch đặc thù, muốn thu hắn làm đồ đệ.

Lão đầu này rất mạnh, nhưng cực kỳ giảng nguyên tắc, cũng không đánh, nhất định phải để hắn thành tâm bái sư, không

miễn cưỡng.

Lâm Hạo Thiên nghe xong không cần miễn cưỡng liền từ chối, nào biết lão đầu này bắt đầu quấn quít.

- Ta xác thực không phải người không phải yêu, nhưng ngươi là người lại là yêu à, chẳng phải giống như ta?

Lão đầu cười hắc hắc nói.

Lâm Hạo Thiên bất đắc dĩ nói:

- Tiền bối, ta có sư phụ, ngài đừng ép ta.

- Ta nào có buộc ngươi, đã nói với ngươi, ta rất mạnh.

- Nhưng ngươi ngay cả tên cũng không có, ta thấy, ngươi là sợ nói ra tên của mình.

Chương 514: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (2)

- Không, ta chẳng qua còn chưa tìm được tên nào có ý nghĩa.

Lão đầu cười hắc hắc nói, hắn lấy một hồ lô rượu đưa cho Lâm Hạo Thiên, nói:

- Uống chút?

Lâm Hạo Thiên tiếp nhận hồ lô rượu, từng ngụm từng ngụm uống.

Hắn ợ một cái, tán thán nói:

- Dễ uống, đã ghiền, lại…

Bịch!

Hắn đột nhiên tê liệt ngã xuống, vẻ mặt lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được trở nên đỏ bừng, hai mắt trở nên mê ly.

Thiên Thương lôi ưng bên cạnh cả kinh nhào tới lão đầu, lão đầu đưa tay điểm một chỉ, một đạo chân khí đánh vào trong cơ thể Thiên Thương lôi ưng, Thiên Thương lôi ưng không thể động đậy.

- Hắc hắc, tiểu gia hỏa, yên tâm, ta sẽ không tổn thương chủ nhân ngươi, chủ nhân ngươi đã không nguyện ý bái ta làm

thầy, ta đây chỉ có thể từ bỏ, bất quá ta nguyện ý truyền cho hắn ít thứ.

Lão đầu nói xong, bắt đầu cởi quần áo Lâm Hạo Thiên.

Khương Trường Sinh ở dưới Địa Linh thụ phía xa xa tận mắt nhìn thấy lão đầu lột Lâm Hạo Thiên sạch sành sanh, cẩn thận tìm tòi thân thể hắn.

Khương Trường Sinh thấy một màn này kém chút động thủ, bất quá cân nhắc đến hệ thống không thể kiểm trắc thực lực của đối phương, hắn không thể không ẩn nhẫn.

Không sai, không thể kiểm trắc.

【 Liên quan đến quy tắc thiên địa, tạm thời không thể diễn toán thực lực của đối phương 】 .

Lần đầu tiên xuất hiện nhắc nhở như thế.

Khí tức cái tên này vô cùng hỗn loạn, tựa hồ hết sức không thích ứng thân thể, lại thông qua tiếng lòng Lâm Hạo Thiên, Khương Trường Sinh có một suy đoán to gan.

Không phải người không phải yêu.

Lão đầu này là thượng cổ Võ Đế mà Thánh triều trước đó phục sinh.

Cho nên khí tức của hắn mới hỗn loạn như thế.

Lão đầu như thật sự là thượng cổ Võ Đế, Lâm Hạo Thiên có thể ngăn không được hắn, hắn không đáng bỏ ra nhiều ngày nịnh nọt như vậy đi, hẳn không có ác ý.

Cơ duyên to lớn.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, trong người Lâm Hạo Thiên có huyết mạch đặc thù, đạt được Võ Đế truyền thừa, lại gặp được thượng cổ Võ Đế phục sinh mong muốn thu hắn làm đồ đệ.

Đây là con đường nhân vật chính gì chứ?

Hắn bật hack cho Mộ Linh Lạc đều đuổi không kịp.

Hắn cẩn thận nhìn chằm chằm động tác của lão đầu, sờ soạng Lâm Hạo Thiên rất lâu, lão đầu mới hài lòng thu tay lại, tán

thán nói:

- Không sai, huyết mạch nhân tộc và yêu tộc nhưng không có dễ dàng dung hợp, phần lớn xuất sinh đã chết yểu, tổ tiên tiểu tử này không đơn giản, cường giả Nhân tộc cùng cường giả yêu tộc kết hợp, đã sáng tạo ra thể chất vạn cổ khó có gặp, ứng kiếp mà sinh, trên thân có đại khí vận.

- Nếu để cho ta gặp mặt, vậy sẽ trên đời này nhiều thêm một chút biến số, tiểu tử, gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi.

Hắn đưa tay, một chưởng đánh về phía Lâm Hạo Thiên, chân khí bao phủ Lâm Hạo Thiên, làn da Yêu Thánh dưới thân Lâm Hạo Thiên bắt đầu hòa tan, hóa thành đáng sợ huyết khí tuôn vào trong người Lâm Hạo Thiên.

Trong khoảnh khắc, Lâm Hạo Thiên biến thành một cái kén máu, huyết khí quanh người quấn quanh như tơ, tập trung như nhộng.

Lão đầu hồ nghi nhìn về phía bốn phương tám hướng, lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, làm sao có chút không được tự nhiên, xem ra cỗ thân thể này lại đang cắn trả ta.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đang ở cảm thụ tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên.

Tiểu tử này vậy mà đang nằm mơ, Khương Trường Sinh lúc này thi triển báo mộng chi thuật, phát hiện hắn ở trong mơ chinh chiến thiên hạ, trong mộng còn có Khương Trường Sinh.

- Tiền bối, nhìn thấy chưa, ta trợ Đại Cảnh tấn thăng làm Thánh triều, Thiên Tử phong ta làm Võ Thần, ta sẽ làm rạng rỡ cho ngài.

- Ha ha ha, tiền bối, ta cũng có thể xạ nhật, có phong phạm của ngài hay không?

- Biểu muội… Ngươi làm sao đứng ở bên cạnh kẻ địch.

- Đáng giận, tiền bối phù hộ ta cả đời, bây giờ nếu ngươi đứng ở mặt đối lập Đại Cảnh, ta chỉ có thể ra tay, biểu muội, kiếp sau hi vọng… Thôi…..

Mộng cảnh của hắn không ngừng thoáng hiện, gặp được rất nhiều cố nhân trong chinh chiến.

Nhìn thấy tiểu tử này còn nhớ biểu muội, Khương Trường Sinh hết sức im lặng.

Bất quá đối với thái độ tiểu tử này trợ giúp Đại Cảnh, hắn vẫn rất hài lòng, bây giờ vận triều chi tranh truyền khắp thiên hạ, mặc dù Lâm Hạo Thiên còn chưa chạy tới Đại Cảnh, cũng hiểu biết Đại Cảnh sẽ tranh đoạt Thánh triều.

Hắn thấy, tiền bối để cho hắn đi Đại Cảnh, tiền bối tất nhiên là tồn tại địa vị cực cao bên trong Đại Cảnh, trợ Đại Cảnh là hồi báo tiền bối.

Mộng cảnh không ngừng biến hóa, Lâm Hạo Thiên gặp được đủ loại chiến trường, có yêu, có người, cũng có Thượng Cổ dị thú, còn có thật nhiều thân ảnh đáng sợ, so yêu càng thêm tàn nhẫn kinh dị.

Khương Trường Sinh càng xem càng cảm thấy không thích hợp.

Mảnh mộng cảnh này tựa hồ là trí nhớ, chỉ bất quá những cố nhân của Lâm Hạo Thiên đó là chính hắn đưa vào.

Chờ chút, chẳng lẽ đây là trí nhớ chinh chiến của lão đầu kia?

Khương Trường Sinh ý thức được Lâm Hạo Thiên muốn bay lên.

Đây không phải tương đương với thể hồ quán đỉnh, truyền thụ kinh nghiệm chiến đấu?

Mặc dù công lực không thể có tăng lên nghiêng trời lệch đất, nhưng nhất định sẽ làm cho hắn thoát thai hoán cốt.

Kinh nghiệm chiến đấu của Võ Đế, đây chính là cơ duyên khó có thể tưởng tượng.

Rất nhanh, hắn thấy mình trong mộng bị một Cự Ma mơ hồ không rõ khủng bố tru diệt, Lâm Hạo Thiên bị kích thích, lâm

vào trạng thái Phong Ma, mặc dù bị bẻ gãy một tay, căn bản không phải đối thủ của Cự Ma, Lâm Hạo Thiên vẫn liều mạng chém giết, cỗ sát ý kia cực kỳ đáng sợ.

Hắn không biết nên vui hay nên bất đắc dĩ.

Vui chính là, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã trở thành một tồn tại có vị trí rất nặng trong lòng Lâm Hạo Thiên, hắn không có uổng phí chiếu cố Lâm Hạo Thiên.

Bất đắc dĩ là, thấy mình chết đi trong mộng người ta, rất khó chịu.

Khương Trường Sinh tiếp tục đợi ở trong mơ, dần dần, hắn phát hiện mình giống như cũng có thể đạt được cảm ngộ từ trong chiến đấu của Lâm Hạo Thiên.

Hắn đây là ăn ké theo đại cơ duyên của Lâm Hạo Thiên?

Chương 515: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (1)

Quan sát thượng cổ Võ Đế chinh chiến cũng không phải học tập võ học hắn, Khương Trường Sinh không phải võ giả, hắn là Tu Tiên giả, nhưng những kinh nghiệm này có thể tăng trưởng kiến giải cùng nhận biết của hắn về chiến đấu, là khả năng khai thác tầm mắt, nói cho cùng, hắn mặc dù đã một trăm tám mươi sáu tuổi, nhưng đại bộ phận thời điểm đều đợi ở trên núi, cuộc đời của hắn trải qua chưa hẳn nhiều hơn phàm nhân.

Chiến trường trong mộng Lâm Hạo Thiên tàn khốc hơn chiến tranh hiện thời rất nhiều, lấy một địch ức, thậm chí yêu ma nhiều hơn, đó là chinh chiến vượt mọi khó khăn gian khổ hạng gì.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn, theo từng tràng chinh chiến chuyển hóa, lời Lâm Hạo Thiên cũng càng ngày càng ít, hắn dần dần trở nên trầm ổn, phong cách chiến đấu cũng biến thành càng hung hiểm hơn.

Chinh chiến trải qua đang để Lâm Hạo Thiên thuế biến.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, mộng cảnh rất dài, giống như một đoạn nhân sinh, nhưng trên thực tế chẳng qua là mấy canh giờ thôi.

Thượng cổ Võ Đế chinh chiến trải qua cũng làm cho Khương Trường Sinh cảm xúc rất nhiều, bất quá hắn khác biệt Lâm Hạo Thiên, đạo tâm hắn kiên định, đương nhiên sẽ không bị tuỳ tiện cải biến tính cách.

Hắn lần nữa nhìn về phía Lâm Hạo Thiên, phát hiện Lâm Hạo Thiên cùng Thiên Thương lôi ưng bị lão đầu đưa đến một hải đảo không người, mà lão đầu thì một mình trở lại trên thi thể Yêu Thánh, kéo thi thể Yêu Thánh khổng lồ rời đi.

Lâm Hạo Thiên còn chưa tỉnh lại, nhưng sẽ không có chuyện gì.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, thượng cổ Võ Đế xuất hiện khiến cho hắn cảm nhận được áp lực, hắn nhất định phải càng thêm nỗ lực tu luyện.

Từ lần trước đột phá đã qua sáu mươi ba năm, khoảng cách lần sau đột phá còn cần thời gian, nhưng thời gian này không thể dài so với thời gian tích lũy đằng trước, bởi vì tu vi của hắn một mực vững bước tăng lên.

Hắn hiện tại thiếu chính là thời gian, mà thời gian của hắn còn muốn ngắn hơn thời gian võ giả cần đột phá, ngoại trừ đạo tu hành khác biệt, hắn còn độc hưởng linh khí thiên địa, có thể nói là được trời ưu ái.

- Không được, nhất định phải chuyển di lực chú ý của yêu tộc.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đồ sát nhiều Thiên Ô như vậy, chắc chắn thành cái đinh trong mắt yêu tộc, cho dù hắn tru diệt hai tôn Cự yêu khủng bố xâm phạm, cũng sẽ rước lấy phiền toái càng lớn.

Vốn định binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, nhưng thượng cổ Võ Đế xuất hiện khiến cho hắn cảm thấy không thể ngồi chờ.

Nhất định phải di chuyển lực chú ý của yêu tộc, thượng cổ Võ Đế, để bọn hắn tạm thời không thể quan tâm Long Mạch đại

lục.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ một cái biện pháp.

Có lẽ có thể được.

Hắn bắt đầu thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía hướng đi Thiên Ô nhất tộc trước đó chạy tới, hai tôn yêu vật khủng bố giá trị hương hỏa quá trăm triệu hẳn là cũng sẽ theo phương hướng đó chạy đến….

Ở giữa mặt biển và bầu trời, yêu khí bàng bạc hóa thành sương mù che khuất bầu trời, bao phủ mặt biển, giống như đang thôn phệ thiên địa, hùng vĩ kinh dị.

Bên trong yêu vụ vô biên có hai thân ảnh khủng bố như ẩn như hiện, đều khổng lồ như núi, một tôn trong đó giống như mãnh hổ, một tên khác càng cao như Cự yêu, nửa người trên giống như người, càng lộ ra tư thế của Ma Thần.

Phía trước là một đại lục vô cùng bát ngát, yêu vụ đang tiến đến đại lục.

- Đi trước đằng trước ăn uống đi.

- Ừm.

Hai thân ảnh phát ra giọng nói âm lãnh, khủng bố yêu vụ tăng thêm tốc độ, rất nhanh đã đổ bộ, nuốt hết rừng núi, sinh linh khắp núi khắp đồng đều bị yêu vụ bao phủ.

Thật lâu, khi yêu ma tiến vào trong đại lục, rừng núi hiển lộ ra phía sau trở nên hoang vu, lại không còn màu xanh lá, cây cối trơ trụi, không có cây cỏ, khắp núi khắp đồng tất cả đều là xương trắng, ngay cả một chút hồng hào cũng không có, như luyện ngục nhân gian.

Phía trước yêu vụ sắp tiếp cận một tòa thành trì nhân tộc khổng lồ mà phồn hoa, bách tính, võ giả trên quan đạo dồn dập quay đầu nhìn lại, yêu vụ để chân trời như đêm tối, đè nén mà đáng sợ.

- Đó là cái gì?

- Không đúng, là yêu khí! Yêu khí thật nồng nặc, nhất định là kinh thế Cự yêu.

- Mau trốn.

- Yêu họa đến rồi!

Bách tính, võ giả ngoài thành dồn dập trốn vào thành trì, mà thủ vệ trên thành cũng chú ý tới dị tượng phương xa, bọn hắn thổi lên kèn lệnh, để toàn thành đề phòng.

Các binh sĩ mảy may không hoảng loạn, bốn phương trên tường thành bắt đầu ngưng tụ khí vận, hình thành vòng bảo hộ khổng lồ, bảo hộ toàn thành.

Nhưng bọn hắn còn không rõ ràng lắm đối mặt mình là tồn tại khủng bố như thế nào….

Khương Trường Sinh càng không ngừng tìm kiếm hai tôn yêu vật, nhưng biển cả mịt mờ, tìm tòi một ngày, một mực không có tìm được, nhưng hắn không hề từ bỏ, dùng nhiều thêm mấy ngày cũng không có gì, nhất định phải nhanh chóng tìm tới đối phương, nếu như đối phương đi vào phụ cận Long Mạch đại lục, kế hoạch của hắn sẽ không có ý nghĩa.

Một đêm trôi qua.

Thái Dương mới lên, Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhíu mày.

Hắn thấy được một đại lục khổng lồ hơn Long Mạch đại lục gấp ba lần là ít, nhưng hình ảnh bên trên khối đại lục này để hắn thấy đều cảm nhận được trái tim băng giá.

Tất cả toàn bộ đại lục đều là xương trắng, có xương người, có xương thú, từng tòa thành trì, lầu các còn giữ lại hoàn chỉnh, nhưng bên trong mỗi một tòa thành trì đều chất đầy hài cốt, thây chất thành núi, thi cốt thành rừng, toàn bộ cỏ cây đại lục đều bị bao phủ, như cá diếc sang sông, nếu như mười tám tầng địa ngục thật tồn tại, chỉ sợ sẽ là cảnh tượng như vậy.

Tâm cảnh Khương Trường Sinh cũng sinh ra gợn sóng, nơi này chết bao nhiêu sinh linh?

Đại lục có quy mô như thế, số lượng nhân tộc nhất định vượt qua hơn mười tỷ, lại thêm chủng tộc khác, tùy tiện ngẫm lại đã tê cả da đầu.

Tất nhiên là do hai tôn khủng bố Cự yêu kia làm ra.

Hắn tiếp tục truy xét, phát hiện mặt biển phía đông đại lục đang có kinh đào hải lãng xuất hiện, hắn đẩy tầm mắt của mình hướng về phía đông. Rất nhanh, hắn đã thấy yêu vụ bàng bạc bao trùm gần hai mươi vạn dặm vùng biển, bên trong yêu vụ ẩn giấu hai tôn thân ảnh đáng sợ.

Rốt cuộc tìm được.

Khương Trường Sinh theo phương hướng yêu vụ tiến đến nhìn lại, đó là một tòa đại lục khác, nếu như bọn hắn lên bờ, khối đại lục này tất nhiên lại sẽ trở thành thi cốt thành rừng.

Chương 516: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (2)

Khương Trường Sinh đứng dậy, hững hờ hướng ra bên ngoài đình viện.

Mọi người chẳng qua nhìn thoáng qua, tiếp tục luyện công, bọn hắn nghĩ Khương Trường Sinh lại đi tới Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm tĩnh tọa.

Đi vào bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, Khương Trường Sinh đầu tiên diễn toán người mạnh nhất xung quanh, Long Mạch đại lục trừ hắn ra, giá trị hương hỏa người mạnh nhất đi đến mười ba triệu, chính là Quan Thông U, tên này đang ở bên trong Đại Cảnh tìm hiểu sự tích của Đạo Tổ.

Nếu như là Quan Thông U, Khương Trường Sinh vẫn tin tưởng hắn sẽ không nguy hại Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh lúc này tan biến bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Hắn chuẩn bị tự mình đi tru diệt hai tôn yêu vật kia, mặc dù giá trị hương hỏa có khoảng cách, nhưng khoảng cách không tính lớn, lần này, hắn muốn dùng thủ đoạn của Tu Tiên giả cường thế tru diệt hai tôn yêu vật.

Khương Trường Sinh đằng vân giá vũ mà đi, tốc độ cao nhất tiến lên, trên đường đi điên cuồng diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi mười triệu dặm, một lần tiếp một lần, chỉ cần

xuất hiện giá trị hương hỏa vượt qua hai tôn yêu vật, hắn sẽ quay đầu.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công để khí tức của hắn gần như hư vô, hắn đi xuyên trong biển mây không có dẫn tới bất kỳ người nào chú ý.

Đây là Khương Trường Sinh lần đầu tiên khiêu chiến tồn tại có giá trị hương hỏa cao hơn mình, mặc dù có lòng tin, nhưng hắn nhất định phải cẩn thận.

Bờ biển đại lục, một đám ngư dân đang chuẩn bị ra biển, bọn hắn bỗng nhiên nhìn thấy mặt biển phương xa xuất hiện khói đen cuồn cuộn, từng bước nuốt hết trời xanh.

Bọn ngư dân ngẩn người, rất nhanh bị dọa đến vội vàng trốn lên bờ.

Tập tục võ đạo một vùng biển này cực kỳ nồng đậm, cho dù ngư dân bình thường cũng có võ công, bọn hắn hàng năm gặp được đủ loại yêu vật cùng dị thú, cho nên có thể đánh giá ra tình huống này không thích hợp.

Hai thân ảnh bên trong yêu vụ một bên tiến lên, một bên tán gẫu.

- Ăn xong bữa này thì tiếp tục lên đường, Lão Thiên Ô kia còn đang chờ chúng ta.

- Hừ, Thiên Ô nhất tộc quả thật là phế vật, thật xem mình là Thái Dương, chết hơn phân nửa Thiên Ô, vẫn phải để cho chúng ta đi chùi đít.

- Không có cách, ai bảo bọn hắn là chủng tộc yêu sư sủng tín.

- Có thể tuỳ tiện tru diệt nhiều Thiên Ô như vậy, tất nhiên không yếu, chúng ta phải cẩn thận một chút, không thể chủ quan.

- Yên tâm đi, ngươi ta hợp lại, dù cho Chiến thần Thánh triều cũng có thể bắt lại.

Khi hai yêu trao đổi, trên biển mây phương xa đang có một bóng người đứng, chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh diễn toán phát hiện trong phạm vi mười triệu dặm cũng không có tồn tại mạnh hơn, thần niệm quét tới, cũng không có phát hiện phục binh của yêu tộc.

Có khả năng động thủ.

Hắn ánh mắt lạnh lẽo.

Đột nhiên tan biến tại chỗ cũ.

Vô biên yêu vụ dừng lại theo, hai Đại Yêu tôn tựa hồ cảm nhận được cái gì, dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, hai cặp mắt đỏ tươi nhn xuyên qua khói đen nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy biển mây trên trời bắt đầu xoay tròn, như là vòng xoáy, gió lớn thổi ào ào, cuốn lên yêu vụ bàng bạc, rất nhanh để nhường hai tôn Yêu Tôn hiển lộ bản tôn.

Bọn hắn phân biệt là Xích Ác yêu tôn, Bình Thiên yêu tôn.

Xích Ác yêu tôn thân giống như hổ báo, hình thể khổng lồ như núi, lông tóc hiện lên màu đen, mọc ra ba cái đuôi, trên trán khảm nạm lấy một đầu lâu to lớn, giống như đầu người, nhưng lại có chút khác biệt.

Bình Thiên yêu tôn thì là thân người mình trâu, nửa người dưới chính là thân trâu to lớn mọc ra bộ lông màu đen, bốn vó chui vào bên trong nước biển, hắn trần trụi nửa người trên, cơ bắp cồng kềnh, phần lưng và hai bên mọc đầy lông tóc, khuôn mặt hung ác, bảo lưu lấy mũi trâu, bên trong tóc dài màu đỏ toát ra hai cây sừng thú đen bén nhọn như núi non.

Yêu vụ che trời bị cuốn đến phía dưới bầu trời, làm cho cả bầu trời tối xuống, hình thành vòng xoáy màu đen, giống như bầu trời đang co vào, hùng vĩ doạ người.

- Ai! Giả thần giả quỷ, còn không mau cút xuống đất.

Xích Ác yêu tôn ngẩng đầu, tức giận quát, tiếng như lôi đình, đinh tai nhức óc, vang vọng toàn bộ phía dưới bầu trời, ngay cả không ít võ giả, yêu thú ở bên trên đại lục phương xa đều có thể nghe được.

Vừa dứt lời, mây đen cuồn cuộn do yêu vụ hình thành bị xuyên thủng ba mươi sáu cửa hang, ba mươi sáu thanh Càn Khôn kiếm hạ xuống, từng thanh to đến trăm trượng, cấp tốc

phân tán ra đến, bao vây vùng biển trong phạm vi mười vạn dặm, mỗi thanh Càn Khôn kiếm bắt đầu lay động, kiếm quang lấp lánh.

- Hừ, các ngươi làm nhiều việc ác, làm trái Thiên Đạo, chuẩn bị tiếp nhận Thiên phạt đi.

Một tiếng nói đạm mạc vang lên, chỉ thấy mây đen bị từng đạo bạch quang xuyên thủng, một bóng người vĩ ngạn đứng trên biển mây, như là đứng trước mặt Thái Dương, thân thể cao vạn trượng để hai yêu không thể nhìn trộm hình dáng của hắn.

Chính là Khương Trường Sinh, hắn thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, đứng ở trên biển mây, hắn cố ý đổi quần áo, phủ thêm tầng một ngân giáp, chính là Kỳ Duyên thương hội tặng cho, sau đó mặc vào lại thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, quần áo trên người cũng sẽ biến hóa theo, Chí Dương thần quang bắn ra hào quang vạn trượng, bao bọc toàn bộ thân hình hắn, để hai vị Yêu Tôn thấy không rõ hình dáng của hắn, thậm chí ngay cả hoa văn ngân giáp trên người hắn đều thấy không rõ, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh cùng loại như Chiến thần.

Hai Yêu Tôn bị hù dọa, người cũng không thể trở nên lớn như thế.

Cho dù là Cự Nhân tộc trong truyền thuyết cũng không có thân thể cao như vậy.

Đối phương tuyệt không phải nhân tộc.

Bình Thiên yêu tôn trầm giọng quát:

- Các hạ đến cùng là thần thánh phương nào, đến từ tộc gì?

Khương Trường Sinh trên cao nhìn xuống, dùng tiếng nói đã cải biến qua lạnh lùng nói:

- Thiên tộc, Bàn Cổ, hôm nay trước diệt các ngươi, ngày sau lại đi đồ yêu tộc.

Vừa dứt lời, ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm thi triển Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, trong chốc lát, linh khí bùng nổ, câu động thiên địa linh khí, trận pháp cơ hồ trong nháy mắt kết thành, cường quang toát ra, ép vào trong hải dương, xuyên phá biển mây, ngăn cách vùng biển trong phạm vi mười vạn dặm.

- Càn rỡ!

Xích Ác yêu tôn trước tiên vọt lên, nhấc lên sóng lớn kinh thiên, thế không thể đỡ phóng tới Khương Trường Sinh đang cao cao tại thượng.

Chương 517: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (1)

Xích Ác yêu tôn vừa xông lên, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận bỗng nhiên bùng nổ, kiếm quang khủng bố từ trên trời giáng xuống, uy áp khó có thể tưởng tượng quả thực nhấn hắn xuống.

Oanh một tiếng!

Mặt biển vốn bốc lên không ngừng nổ tung, toàn bộ vùng biển vì đó kịch liệt cuồn cuộn, rìa bờ biển đại lục phương xa càng bị sóng biển đập, rừng núi hoa thảo không chịu nổi trùng kích.

Bình Thiên yêu tôn không có xem kịch, hắn nâng tay phải lên, một thanh cốt đao khổng lồ bay lên từ đáy biển, rơi vào trong tay hắn, hắn nhấc đao vung trảm đi, yêu khí hóa thành màu đao khí đỏ tươi bay lên, đối diện đụng vào kiếm quang đầy trời.

Hai cỗ lực lượng cường đại bắn ra cảm giác áp bách đáng sợ hơn.

Giá trị hương hỏa Xích Ác yêu tôn ở khoảng một trăm triệu, giá trị hương hỏa Bình Thiên yêu tôn thì là một trăm triệu, đây chính là thực lực vượt qua Võ Đạo Thánh Vương.

Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, Chí Dương thần quang bắn ra ánh nắng sáng chói, khiến cho hắn như là Thái Dương Thần đứng ngạo nghễ trên thương khung.

- Tốc chiến tốc thắng.

Ánh mắt Khương Trường Sinh băng lãnh, hắn lần đầu tiên toàn lực ra tay đối phó kẻ địch, trước đó toàn lực, cũng không phải giết địch, mà là thi triển thần thông nắm biển.

Hắn nâng hai tay lên, mênh mông linh lực theo Chí Dương ánh nắng thần quang chiếu vào bên trong ba mươi sáu chuôi Càn

Khôn kiếm, khiến cho Càn Khôn kiếm bắt đầu cao tốc xoay tròn.

Kiếm quang phóng đại, vô cùng loá mắt, đám võ giả trong đại lục dồn dập bay tới trên bầu trời, xa xa nhìn trận đại chiến của Thần Ma này, từng người trợn mắt hốc mồm.

Trong vùng biển phương xa toát ra rất nhiều yêu thú, cũng đang xem chiến, từng người run sợ trong lòng.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận trở thành tồn tại chói mắt nhất phía dưới bầu trời tối tăm, kiếm quang mênh mông như thần quang bổ ra một vệt từ Hỗn Độn, mà Khương Trường Sinh đứng phía trên thần quang như là Thiên Thần khai thiên tích địa.

Thiên tộc, Bàn Cổ.

Tiếng nói của Khương Trường Sinh trước đó sao mà vang dội, để vô số võ giả, yêu thú nghe được rõ ràng.

Trong khi được chúng sinh nhìn chăm chú, bên trong Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận dấy lên lửa nóng hừng hực, như thiên địa hỏa lô, Xích Ác yêu tôn muốn trốn thoát, kết quả căn bản không phá nổi kiếm trận.

Bình Thiên yêu tôn điên cuồng quơ cốt đao, đao khí cuồng bạo, mặc dù hình thể to như cự nhạc, động tác của hắn lại dị thường nhanh, nhưng đao khí theo không kịp tốc độ liệt diễm tăng trưởng.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lôi đình vạn quân từ bên trên kiếm quang đánh xuống, Bình Thiên yêu tôn vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đánh đến toàn thân tê dại.

- Làm sao có thể… Đây là trận pháp gì… Một người cũng có thể thi?

Bình Thiên yêu tôn kinh hãi trong lòng, hắn từng tham gia qua chiến tranh cùng Thánh triều, quân đội Thánh triều sẽ lợi dụng khí vận Thánh triều thi triển đại trận, từng mang đến phiền phức rất lớn cho yêu tộc, nhưng đó là quân đội do vô số người tạo thành.

Gia hỏa gọi Bàn Cổ này vậy mà một người bày trận.

Mà trận pháp này vậy mà ẩn chứa rất nhiều thế công, tinh diệu hơn cả trận pháp Thánh triều, có thể nói là khác biệt ngày và đêm.

Đáng chết!

Bình Thiên yêu tôn tâm loạn, hắn biết tuyệt cảnh đang đến.

Xích Ác yêu tôn nâng lên ba cái đuôi, đếm không hết lông tóc như mưa tên bắn ra, mang theo yêu lực, xuyên qua liệt hỏa, xông vào kiếm quang, còn chưa chạm đến Khương Trường Sinh, tất cả đều bị kiếm quang tru diệt.

Hắn ngẩng đầu, đầu lâu trên trán dấy lên ngọn lửa màu xanh lam.

Bình Thiên yêu tôn cố nén thống khổ khi bị cháy, sét đánh, rót hết yêu lực trong cơ thể vào bên trong cốt đao, chuẩn bị đánh ra một kích toàn lực.

Khương Trường Sinh nhìn ở trong mắt động tác của bọn hắn bị, Khương Trường Sinh cũng sẽ không cho bọn hắn cơ hội.

Chết!

Trong mắt Khương Trường Sinh lóe lên sát ý, sau đó quay người.

Cơ hồ đồng thời, ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm đang cao tốc xoay tròn bỗng nhiên dừng lại, kiếm trận đột nhiên co vào, nước biển đi theo cuồn cuộn.

Bình Thiên yêu tôn, Xích Ác yêu tôn động dung, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bọn hắn vậy mà cảm nhận được không gian đang đè ép thân thể, loại cảm giác này dị thường khó chịu, bọn hắn chưa bao giờ có cảm thụ như thế.

Oanh một tiếng!

Tốc độ Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận co vào đột nhiên tăng lên, ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm cấp tốc chồng

chất lên nhau, kiếm quang đi theo tiêu tán, thịt nát, xương vỡ vương vãi xuống đầy trời.

Hai Đại Yêu tôn thân tử đạo tiêu.

Ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm cấp tốc bay về phía Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh mang theo chúng nó hóa thành một chùm sáng tan biến tại chân trời.

Phương xa, một đầu quy yêu toát ra mặt biển, nhìn chân trời vương vãi xuống mưa máu thịt xương vỡ, con mắt của nó trừng lớn, lẩm bẩm nói:

- Yêu Tôn…. chết rồi? Làm sao có thể! Thiên tộc…

Nó chui vào đáy biển, sợ bị phát hiện.

Không chỉ là nó, từng yêu thú đang xem quan chiến đều dọa đến dồn dập thoát đi, trong bọn họ có không ít yêu thú thực lực đều rất mạnh, muốn đầu nhập vào Yêu Tôn, nhưng lại không dám tùy tiện tới gần, chỉ có thể xa xa đi theo yêu vụ, không nghĩ tới mắt thấy hai Đại Yêu tôn bị tru diệt.

Tên Thiên tộc Bàn Cổ đi sâu vào trong lòng chúng nó.

Đại lục phương xa, đám võ giả cũng ghi lại cái tên này, nhưng bọn hắn hiện tại còn chưa ý thức được ân tình Bàn Cổ dánh cho bọn hắn.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh dùng tốc độ cao nhất thoát đi, vì dự phòng ngừa vạn nhất, hắn bay về phía đối diện với Long Mạch đại lục, ven đường vẫn không ngừng diễn toán cường giả bên trong nghìn vạn dặm.

Bay ra một khoảng cách, hắn chui vào đáy biển, thi triển Cửu Thiên Huyền Biến, biến thành một con cá, lại thi triển Ngũ Hành độn thuật, dùng tốc độ cực nhanh chạy về Long Mạch đại lục.

Mặc dù hết sức trắc trở, nhưng thuyền cẩn thận chạy được vạn năm. Bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, Khương Trường Sinh từ lòng đất toát ra, dỡ xuống ngân giáp, sửa sang lại một chút đạo bào, sau đó đi ra rừng trúc.

Hắn thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, biến thành thân thể cao lớn vạn trượng, ngoại trừ Diệp Tầm Địch, không người có thể suy nghĩ là hắn, Diệp Tầm Địch chính là tín đồ của hắn, đáng giá tín nhiệm, mà Diệp Tầm Địch cũng không có lý do gì đi vạch trần, yêu tộc là kẻ địch của cả Nhân tộc, mà Diệp Tầm Địch đợi ở bên cạnh hắn, là tồn tại trên một cái thuyền.

Chương 518: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (2)

Chỉ cần Khương Trường Sinh không thừa nhận, Diệp Tầm Địch một người biết được cũng không sao đâu, cho tới bây giờ, Diệp Tầm Địch cũng không có nói cho bất kỳ người nào về Pháp Thiên Tượng Địa, đây là bí mật giữa bọn hắn.

Trở lại bên trong sân vườn, Khương Trường Sinh thuận tay ném bốn cây măng cho Khương Tiển, Bình An, hai người.

Bên trong viện an tĩnh, tất cả mọi người đang luyện công, không ai có thể nghĩ ràng Khương Trường Sinh vừa đã trải qua một trận đại chiến kinh động tâm phách.

Khương Trường Sinh ngồi ở bên dưới Địa Linh thụ, tiếp tục luyện công, chuyến này tiêu hao hắn quá nhiều linh lực, hắn cần phải chuyên tâm khôi phục.

Toàn lực ra tay, quả nhiên kích thích.

Cũng không lâu lắm, trước mắt hắn hiện ra một dòng thông báo:

【 Thái Hòa năm thứ chín, Thiên Ô nhất tộc thỉnh cầu Bình Thiên yêu tôn, Xích Ác yêu tôn thay chúng nó báo thù ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi bị hai Đại Yêu tôn vây công, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông - Cải thiên hoán địa 】 .

Cải thiên hoán địa?

Nghe tên đã cảm thấy rất lợi hại.

Khương Trường Sinh yên lặng cầu nguyện, đây chính là sinh tồn ban thưởng của hai Yêu Tôn, nhất định đừng để ta thất vọng.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Cải Thiên Hoán Địa.

Cải Thiên Hoán Địa, thần thông như kỳ danh, có thể cải biến dung mạo lúc đầu của thiên địa, cũng không phải hư tượng, một ý niệm, toàn bộ thiên địa nơi thần niệm bao bọc sẽ sinh ra biến hóa, tùy tâm biến thành, sự ảo diệu của thần thông này là giác quan khó mà nắm bắt.

Nghe không thể tăng cường thực lực, nhưng trên thực tế tác dụng cực lớn, hắn có khả năng cải thiên hoán địa, trấn áp hoặc tách ra võ đạo linh khí hoặc khí vận trong thiên địa, suy yếu thực lực địch nhân thế giới võ đạo cực lớn.

Đáng sợ nhất một chút chính là trong chớp mắt cải biến, không cần thời gian giống như Thái Diễn Bàn Sơn Thuật, Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Nếu như hắn bị đuổi giết, còn có thể thay đổi thiên địa mê hoặc kẻ địch.

Hắn thậm chí có thể dùng thiên địa chi thế đối địch, vậy thì rất bá đạo.

Tác dụng rất nhiều.

Đây tuyệt đối là thần thông mà võ giả khó có thể tưởng tượng.

Bất quá mặc dù rất mạnh, nhưng tiêu hao cũng lớn, tiêu hao không chỉ là linh lực, còn có linh hồn lực.

Khương Trường Sinh chưa có trở về phòng, mà ngồi ở dưới Địa Linh thụ tu hành thần thông này, thần thông này chủ yếu là dựa vào thần niệm, hắn ghi lại khẩu quyết, thuần thục phương pháp vận khí, dung hội quán thông thì có thể tùy tâm thi triển.

Cứ như vậy, tháng ngày lại yên tĩnh đi qua.

Trong một tháng sau đó, một chút thương đội thường xuyên đến lui Đại Cảnh phát hiện sơn nhạc phụ cận Kinh Thành phát sinh biến hóa, thỉnh thoảng ít một ngọn núi, thỉnh thoảng nhiều thêm một ngọn núi, bất quá cuối cùng đều khôi phục như lúc ban đầu, dẫn đến việc này không làm kinh động triều đình.

Lại qua một tháng.

Phạm vi thần thông mà Khương Trường Sinh thi triển càng lúc càng lớn, bất quá hắn tận lực tiến hành thi triển ở địa phương ít người lui tới, mặc dù đưa tới số người cực ít lực chú ý, nhưng hắn cuối cùng đều sẽ để hết thảy khôi phục như lúc ban đầu, dưới cùng bối cảnh cổ đại, số ít kỳ văn dân gian rất khó truyền khắp thiên hạ, trừ phi liên quan đến sinh tử, liên quan đến giai cấp khác biệt.

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Khương Trường Sinh vận dụng Cải Thiên Hoán Địa càng ngày càng tự nhiên, cuối năm, hắn cảm giác mình có khả năng cải biến trọn Long Mạch đại lục.

Thái Hòa năm thứ mười.

Năm mới vừa qua, giá trị hương hỏa Khương Trường Sinh bắt đầu tăng vọt.

Hắn cẩn thận cảm ứng, phát hiện giá trị hương hỏa đến từ đại lục trước đó mà hai Đại Yêu tôn chuẩn bị đi tới, những tín đồ đều kia đang thờ phụng Bàn Cổ, nguyên lai, võ giả phiến đại lục kia đi một đại lục khác phụ cận phát hiện tình huống bi thảm ở bên trên đại lục, lúc này mới ý thức được nếu trận chiến kinh thế không có Bàn Cổ xuất hiện, bọn hắn sẽ gặp phải cái gì.

Toàn bộ sinh linh một phương đại lục bị ăn hết, nghe rợn cả người, sau khi tin tức bị nghiệm chứng điên cuồng truyền ra toàn bộ đại lục.

Cũng không có bao nhiêu yêu thú thờ phụng Bàn Cổ, chỉ vì Bàn Cổ nói muốn nhằm vào yêu tộc, chúng nó đương nhiên sẽ không đi sùng bái Bàn Cổ, chỉ e ngại.

Khương Trường Sinh diễn toán yêu tộc mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết, đã giảm xuống đến hai ngàn vạn, hi vọng Thiên tộc Bàn Cổ có thể dẫn tới yêu tộc kiêng kị, dẫn đến yêu tộc không thể không bị động phòng thủ, để phòng Thiên tộc đột kích.

Mặc dù cuối cùng yêu tộc phát hiện Thiên tộc không sẽ đi tìm bọn hắn gây phiền toái, ít nhất cũng tranh thủ thời gian cho Khương Trường Sinh.

Không đến trăm năm, Khương Trường Sinh có thể lần nữa đột phá.

Trăm năm đối với an nguy một chi mà nói, là có thể thủ.

Một ngày này.

Quan Thông U đến đây bái phỏng.

Hắn hai năm qua một mực điều tra chuyện Đạo Tổ, người Đại Cảnh đều cho rằng Xạ Nhật chính là Đạo Tổ, cho nên hắn mới nhịn không được đến đây bái phỏng.

Khương Trường Sinh để Thanh Nhi cho hắn tiến vào.

Rất nhanh, Quan Thông U tiến vào trong đình viện.

Ánh mắt của hắn trước tiên bị Khương Trường Sinh hấp dẫn, không có cách, khí chất của Khương Trường thật sự quá chói mắt.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy Cơ Võ Quân, kinh ngạc hỏi:

- Võ Quân, ngài như thế nào ở đây?

Cơ Võ Quân nhíu mày, nói:

- Ta còn muốn hỏi ngươi, sao ngươi lại tới đây?

Quan Thông U đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, chắp tay nói:

- Tại hạ Quan Thông U, bái kiến Đạo Tổ, đa tạ ân cứu mạng của Đạo Tổ.

Những người khác dồn dập dò xét Quan Thông U, khí tức Quan Thông U cao thâm mạt trắc, rõ ràng là cao thủ.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần căn bản nhìn không thấu công lực Quan Thông U, âm thầm kinh hãi.

Có thể quen biết Cơ Võ Quân, tất nhiên là cường giả cái thế.

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần khách khí, ngươi vì nhân tộc, ta cũng vì nhân tộc.

Mọi người tò mò, dò hỏi Đạo Tổ khi nào cứu Quan Thông U, Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói sự tích Quan

Thông U độc chiến Thiên Ô nhất tộc, dẫn tới mọi người lộ ra vẻ khâm phục.

Chương 519: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (1)

- Mặc dù là tâm ý, nhưng tại hạ võ công thấp, không thể vì nhân tộc ngăn cơn sóng dữ, xa không thể so sánh với Đạo Tổ ngài, cái mạng này của tại hạ càng là ngài cho, nếu ngài ra tay muộn một chút hoặc không ra tay, tại hạ tất nhiên táng thân trong biển lửa.

Quan Thông U trịnh trọng nói, ngữ khí chân thành, người chỉ khi đối mặt với tuyệt cảnh mới hiểu được cái gì là hi vọng.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu là nói lời cảm tạ, tâm ý ta nhận, ngươi không cần lại ghi nhớ.

Cơ Võ Quân thì mở lời:

- Quan Thông U, ngươi cũng xem như đại trượng phu, dù chưa có thể chiến vì Thánh triều, nhưng đối mặt Thiên Ô nhất tộc, ngươi dám đứng ra, ta tán thành ngươi, không bằng ngươi gia nhập Đại Cảnh đi, muốn cứu nhân tộc, chỉ dựa vào lực lượng ngươi một người là không được, nếu Đại Cảnh trở thành Thánh triều tiếp theo, thống nhất nhân tộc, khi đó mới là thời điểm nhân tộc vươn mình, mà ngươi hiện tại nếu có thể gia nhập, đó chính là công lao to lớn bằng trời, tương lai thành tựu Chiến thần chưa hẳn không thể, mặt khác, khí vận lúc Đại Cảnh tấn thăng Thánh triều cũng có thể làm cho cảnh giới của ngươi đột phá.

Khương Trường Sinh rất hài lòng khi nghe lời thuyết phục của Cơ Võ Quân, hắn càng nhìn Cơ Võ Quân càng thuận mắt.

Biết nói chuyện, hiểu ta.

Quan Thông U ôm quyền nói:

- Tại hạ xác thực có ý đó, nhưng ta không muốn hiệu lực vì Đại Cảnh, chỉ muốn hiệu lực cho Đạo Tổ, thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh, tại hạ nguyện trở thành mũi thương trên chiến trường trên con đường Đại Cảnh xông lên Thánh triều.

Lời vừa nói ra, biểu tình của tất cả mọi người trở nên cổ quái.

Khương Tiển biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh nghe xong, đột nhiên cảm thấy chưa hẳn không thể.

Nói thật, Đại Cảnh rất mạnh, nhưng theo Khương Tiển, Đại Cảnh muốn thành thiên hạ đệ nhất vận triều, tấn thăng Thánh triều, hi vọng cực kỳ xa vời, bởi vì Đại Cảnh cần thời gian rất lâu tích lũy.

Đại Cảnh có thể đi đến hôm nay, toàn bằng vào Đạo Tổ làm chỗ dựa.

Nếu Đạo Tổ nguyện thành thiên tử, bằng vào uy vọng hắn bây giờ, tất nhiên sẽ hấp dẫn càng nhiều cường giả, thế lực gia nhập, khi đó Đại Cảnh chính là diện mạo hoàn toàn mới.

Nói cho cùng, người ở bên ngoài xem ra, Đạo Tổ chẳng qua là vì tình thầy trò bảo hộ Đại Cảnh, người nào dám cam đoan Đạo Tổ không sẽ rời đi Đại Cảnh?

Ngay cả văn võ Đại Cảnh đều có băn khoăn như vậy, chỉ có Thiên Tử không vội.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta chính là người tu đạo, thanh tâm quả dục, như thế nào leo lên đế vị.

Thánh triều rất đáng gờm?

Đợi hắn thành tiên, một người quét ngang yêu tộc, vẫn cứu vớt nhân tộc như cũ.

Đối với nhân tộc mà nói, trở thành Thánh triều là hy vọng duy nhất, nhưng đối với Khương Trường Sinh mà nói, đó là đường nguy hiểm nhất.

Hắn có khả năng chống đỡ Đại Cảnh phát triển thành Thánh triều, nhưng chỉ là duy trì, toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng trong tu luyện.

Chờ hắn có được thực lực vô địch, làm hoàng đế, tiêu sái tiêu sái chưa hẳn không thể, tuyệt không phải ngay lập tức.

Yêu tộc chí tôn, Đại Nghiễm Thiên, chín đại Yêu Thánh, thượng cổ Võ Đế, còn có những chủng tộc khủng bố mà không

biết trong trí nhớ nhận thừa của Lâm Hạo Thiên, có rất rất nhiều tồn tại cường đại làm hắn lo lắng.

Thành thiên tử, chắc chắn trì hoãn hắn tu luyện, sẽ còn khiến cho hắn càng làm cho người chú mục.

Nếu như hệ thống sinh tồn có thể khiến cho tu vi hắn tăng vọt, bớt đi công phu tu hành, hắn cũng có thể làm hoàng đế, gặp mạnh thì mạnh.

Nhưng, không có chuyện dễ dàng như vậy.

- Đạo Tổ, vì sao vậy ngài duy trì Đại Cảnh, không ủng hộ vận triều khác, chỉ vì Cảnh Thái Tông là đồ đệ của ngài, ngài phải bảo vệ Đại Cảnh cả một đời?

Quan Thông U kinh ngạc hỏi.

Hắn thấy, Đạo Tổ có thể ra tay Xạ Nhật, đã đại biểu cho có lòng nhân từ, nhưng nếu trong lúc vận triều khai chiến, Đạo Tổ lại ra tay tàn nhẫn với vận triều khác, đây không phải nói rõ, Đạo Tổ có hùng tâm làm Thiên Tử Đại Cảnh, chẳng qua bức bách ở tình nghĩa sư đồ, tạm thời ngại ra mặt.

Bây giờ yêu tộc đại họa đã tới, cần gì cố chấp.

Thánh Nhân cũng có tư tâm của mình, Quan Thông U hết sức chống đỡ Đạo Tổ làm Thiên Tử, thậm chí là Võ Đế tương lai.

Khương Trường Sinh nói:

- Chẳng qua là sinh tại Đại Cảnh, thuận tiện bảo hộ thôi, ta không có hùng tâm thống nhất nhân tộc, chỉ muốn an tâm tu đạo, mà ta thật ra có một lời khuyên cho các ngươi, vô luận là Cơ cô nương, hay là ngươi, các ngươi đều là kỳ tài ngút trời, hẳn là đặt tinh lực đặt ở bên trên tập võ, chớ bởi vì nhỏ mất lớn, chớ chỉ biết trước mắt mà hi sinh tương lai, chỉ cần các ngươi nhanh chóng trưởng thành, các ngươi mới có thể cứu nhiều người hơn.

Quan Thông U muốn nói lại thôi.

Cơ Võ Quân nói:

- Ngươi trước tạm ở kinh thành, đợi một thời ngắn rồi nói sau, mang việc gấp không được.

Quan Thông U nhìn Khương Trường Sinh một chút, lại nhìn Cơ Võ Quân một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Hắn không có chờ lâu, rất nhanh rời đi, chuẩn bị vào kinh thành mua một tòa phủ đệ, trước ở lại rồi tính.

Diệp Tầm Địch nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, ngài đến cùng đang chờ cái gì, nhìn như không quan tâm nhân tộc, nhưng nhiều lần ra tay.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Càn khôn chưa định, ngươi ta an tâm luyện công mới là chính đạo.

Cơ Võ Quân cười nói:

- Đúng đấy, thời cơ vẫn chưa tới.

Nàng cảm thấy Đạo Tổ có tấm lòng ấy, chẳng qua còn đang chờ đợi.

Đến mức chờ cái gì, nàng cũng có thể hiểu được, đối mặt toàn bộ yêu tộc, còn có những phục sinh Võ Đế, Yêu Thánh, cùng với sắp đến thời kì vạn tộc náo động, tiên thần mạnh hơn, cuối cùng chẳng qua là một vị thần.

Nàng nghe qua thần thoại còn không có một vị Thần năng nào bình định thiên hạ.

Có lẽ sau lưng yêu tộc cũng có tiên thần duy trì.

Trên vách đá.

- Thiên tộc Bàn Cổ? Thân cao vạn trượng? Làm sao có thể, hắn là bộ dáng của người?

Nam tử áo bào trắng nhíu mày hỏi, khắp khuôn mặt là vẻ kinh nghi.

Chương 520: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (2)

Nam tử mặt nạ quỳ trước mặt hắn trầm giọng nói:

- Không sai, chết là Xích Ác yêu tôn, Bình Thiên yêu tôn, hai vị Yêu Tôn một đường thôn phệ rất nhiều đại lục, tàn nhẫn đến

cực điểm, Thiên tộc Bàn Cổ đã tuyên chiến yêu tộc, thế công yêu tộc các vùng biển phía nam giảm mạnh, số lượng lớn yêu binh rút lui, xem ra yêu tộc cũng đang kiêng kị Thiên tộc tồn tại, tôn chủ, Thiên tộc đến cùng là lai lịch ra sao? Rất giống như là thượng cổ Cự Nhân tộc mà Thánh triều có ghi chép, nhưng Cự Nhân tộc cũng không có khổng lồ như vậy.

Nam tử áo bào trắng lắc đầu nói:

- Ta cũng chưa từng nghe nói qua Thiên tộc, thiên địa to lớn, bao la vô biên, Thánh triều cũng không hiểu rõ thiên địa một bên khác của yêu tộc, trước đó Thánh thượng tiên đoán vạn tộc sắp nổi, nguyên lai là thật, Thiên tộc vừa ra tay đã tru diệt hai Đại Yêu tôn, đối với nhân tộc mà nói, có lẽ là chuyện tốt.

Nam tử mặt nạ gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Hắn sùng bái Bàn Cổ.

Vừa ra tay đã tru diệt hai Đại Yêu tôn, quả nhiên thoải mái.

Từ khi Thánh triều và yêu tộc khai chiến đến nay, hắn còn chưa từng nghe nói chuyện hả giận như thế.

Mặc kệ Thiên tộc có mục đích gì, chỉ cần đồ sát yêu tộc, không nhằm vào nhân tộc là được hắn sùng bái.

- Đưa Thiên Môn tới chưa?

Nam tử áo bào trắng hỏi.

Nam tử mặt nạ trả lời:

- Đã phái người đưa đi.

Hắn dừng một chút, nói:

- Không nghĩ tới Đạo Tổ thật từ chối Đại Nghiễm Thiên, tôn chủ, ngài quả nhiên không có nhìn lầm hắn.

Nam tử áo bào trắng lộ ra nụ cười, nói:

- Vậy thì tốt.

Nam tử mặt nạ truy vấn:

- Nếu ngài nhận định Đại Cảnh sắp thành Thánh triều, vì sao chúng ta không ủng hộ Đại Cảnh?

Nam tử áo bào trắng quay người, mặt hướng về phía mặt trời lặn tĩnh toạ, nói:

- Bởi vì hắn còn không phải Thiên Tử.

- Tiếp theo không cần quan tâm Đại Cảnh, chuyên tâm nhìn chằm chằm người kia, hắn gần đây làm việc càng ngày càng quỷ bí, ta lo lắng sẽ xảy ra biến.

- Tuân mệnh!

Nam tử mặt nạ tan biến tại chỗ.

Trung tuần tháng bảy.

Trong đình viện, Khương Trường Sinh mở to mắt, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài kinh thành.

Cơ Võ Quân đi theo mở to mắt, đứng dậy, phản ứng của nàng đưa tới những người khác quan tâm.

- Làm sao vậy?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Cơ Võ Quân nói khẽ:

- Bọn hắn vậy mà tới.

Nàng quay người nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, đợi lát nữa để Thiên Tử phái người đi nhận lấy đồ vật bọn hắn đưa tới, chớ có để bọn hắn tìm hiểu.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, truyền âm cho Khương Triệt.

Hắn thấy tám võ giả từ bên ngoài Ti Châu bay tới, tám tất cả võ giả đều là cường giả Động Thiên, khiêng một cửa đá thật to, cửa đá này thật ra do hai cây cột đá trên đỉnh cửa khoác lên cùng một chỗ, mặt ngoài có hoa văn cũng rất tinh tế.

Sở dĩ đồng ý, là hắn cảm nhận được trong cửa đá ẩn chứa khí vận khổng lồ, địa phương nó đi qua, khí vận dồn dập tăng trưởng, hiệu quả rất rõ rệt, ban đầu hắn còn có chút sầu lo, sợ đối phương có ý khác, nhưng Cơ Võ Quân nói như vậy, nói rõ đối phương đến từ Thánh triều.

Mặc kệ Thánh triều muốn làm gì, trước nhận lại nói.

Diệp Tầm Địch lúc này mới cảm nhận được khí tức tám vị Động Thiên cảnh, hắn nhịn không được bay ra ngoài xem xét.

Cơ Võ Quân đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh ngồi xuống, nói khẽ:

- Thánh triều tặng cho, Thánh triều có bát đại thánh vật trấn áp khí vận, trong đó Thiên Môn là cường đại nhất, gánh chịu lấy khí vận Thánh triều dài lâu nhất, chắc là Bạch Tôn tặng cho, Bạch Tôn chính là hạ thần thân cận nhất Thánh thượng Thánh triều, hắn đưa Thiên Môn tới, đại biểu cho hắn coi trọng Đại Cảnh, đây tuyệt đối là chuyện tốt, chỉ cần Đại Cảnh sau này biểu hiện ra tình thế mạnh hơn, có lẽ có thể thu nạp bộ hạ cũ của Thánh triều, trợ Đại Cảnh phát triển càng nhanh.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Sẽ dẫn tới phiền toái không?

Cơ Võ Quân cười nói:

- Cho nên để người Đại Cảnh đánh dò xét, ngoại trừ người đi qua Thánh triều, ai có thể nhận ra thiên môn của thánh triều?

Khương Trường Sinh gật đầu, buông lỏng tâm thần.

Cơ Võ Quân bắt đầu giới thiệu về Bạch Tôn.

Bạch Tôn chính là võ giả Cửu Động Thiên, quan hệ với nàng không tệ, nàng có thể chạy thoát khỏi Chiến thần Thánh triều truy sát, may mắn có Bạch Tôn hỗ trợ.

- Bạch Tôn chủ chưởng chuyện khí vận Thánh triều, chỉ cần hắn đột phá tới cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương thì có thể trường thọ, về sau Đại Cảnh có thể được hắn tương trợ, tất nhiên như hổ thêm cánh.

Cơ Võ Quân nghiêm túc nói, khó được nghe được nàng hăng hái khi nhắc đến một vị nào đó của Thánh triều.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy ngươi có thể giúp Đại Cảnh mời chào?

Cơ Võ Quân cười nói:

- Ta cũng không có có bản lãnh đó, bất quá hắn đã tỏ thái độ, rất có hi vọng gia nhập Đại Cảnh, sở dĩ hiện tại không gia nhập, ta thấy, hắn rất giống ý ngài, thời điểm chưa tới.

Khương Trường Sinh giả vờ nghe không hiểu, không hỏi thêm nữa.

Cùng lúc đó, từng người từng người Bạch Y vệ bay ra Kinh Thành.

Thần Nhân!

Bây giờ Bạch Y vệ đã có rất nhiều Thần Nhân, mặc dù Thần Nhân đặt ở hải ngoại không đáng chú ý, nhưng đủ để chứng minh Đại Cảnh thuế biến, Thần Nhân không còn là truyền thuyết, bắt đầu trở nên bình thường.

Thái Tử Khương Khánh cũng được phái ra, tự mình dẫn đầu Bạch Y vệ chờ đợi ở bầu trời ngoài thành.

Rất nhanh, tám vị Động Thiên võ giả khiêng Thiên Môn bay tới.

Lão giả dẫn đầu mở lời:

- Đây là lễ vật tôn chủ nhà ta ban tặng, thỉnh Đại Cảnh nhận lấy.

Khương Khánh vội vàng ôm quyền nói:

- Đa tạ!

Hắn ra lệnh Bạch Y vệ đi đón, ba mươi vị Thần Nhân Bạch Y vệ cùng một chỗ nhấc Thiên Môn, khi các võ giả Động Thiên buông tay, đám người Bạch Y vệ lại bị đè rơi xuống, cũng may kịp thời ổn định thân hình.

Khương Khánh nhìn về phía tám vị võ giả Động Thiên, đang muốn hỏi thăm, tám người quay người rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Chương 521: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (1)

Trong hoàng cung, thánh triều thiên môn khổng lồ được một đám Bạch Y vệ cảnh giới Thần Nhân nâng đỡ thành công rơi

xuống đất, Thiên Môn cao tới mười trượng.

Khương Triệt, Trần Lễ đi tới, bọn hắn đã có thể cảm nhận được khí vận bàng bạc trên Thiên Môn, khí vận toàn bộ Kinh Thành cũng theo đó tăng trưởng.

Trần Lễ tò mò hỏi:

- Thánh vật như thế, từ đâu tới?

Khương Triệt nói:

- Trẫm cũng không rõ ràng, bất quá Đạo Tổ bảo trẫm đừng đi hỏi.

Trần Lễ nghe xong, như có điều suy nghĩ, nói:

- Xem ra vật này không phải tầm thường, nếu truyền đi, tất sẽ dẫn tới đại họa.

Khương Triệt gật đầu, không nói thêm lời nào.

Tám vị võ giả thần bí khiên một cánh cửa tới dẫn tới động tĩnh không nhỏ ở kinh thành, bất quá rất nhanh đã bị Bạch Y vệ trấn áp tin tức.

Sau khi Quan Thông U vào Kinh Thành ở, một mực đợi ở trong phủ đệ luyện công, cũng không quá quan tâm chuyện này.

Thời gian đi vào tháng mười hai.

Khương Trường Sinh vừa giúp một một tín đồ hương hỏa đánh tan Yêu thú bao vây thôn trang.

Hắn mỗi tháng đều chọn một vị tín đồ hương hỏa, lựa chọn tiêu chuẩn nhất định phải là liên quan đến sinh tử, nếu như tín đồ mong muốn chính là vinh hoa phú quý, hắn lười phải hỗ trợ.

Hắn mở ra giá trị hương hỏa của mình xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 1, 820,047, 903 】 .

Mười tám ức giá trị hương hỏa, tăng tốc vẫn rất nhanh.

Trước mắt Khương Trường Sinh có bốn thân phận hấp thu giá trị hương hỏa, Đạo Tổ, Huyền Điểu, Bàn Cổ cùng với thần

tiên.

Thần tiên, thì là người nhà họ Mộ, Lâm Hạo Thiên ấn tượng đối với hắn, không biết khuôn mặt thật của hắn, chỉ có thể dùng hình ảnh thần tiên không biết nghĩ về hắn.

Phòng ngừa lần nữa xuất hiện tình huống giá trị hương hỏa không đủ khi độ kiếp trước đó, Khương Trường Sinh không có ý định lãng phí giá trị hương hỏa, tiếp tục góp nhặt.

Khương Trường Sinh đang tự hỏi lần sau đột phá cần bao nhiêu giá trị hương hỏa.

Gần đây Kinh Thành càng ngày càng náo nhiệt, chỉ vì Đại Cảnh cùng Phụng Thiên thông gia sắp bắt đầu, Phụng Thiên công chúa đang ở trên đường chạy tới, toàn bộ Đại Cảnh đều ở vào trong vui mừng, còn chưa cảm nhận được khủng hoảng do yêu tộc mang tới.

Yêu họa gần Long Mạch đại lục đã bị bình định, ngay cả vùng biển gần đó cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng Khương Trường Sinh biết được dạng bình tĩnh này sẽ không kéo dài quá lâu, Thiên tộc có lẽ có thể kiềm chế yêu tộc, nhưng còn có bảy đại Yêu Thánh sắp phục sinh, bọn hắn cách Long Mạch đại lục cũng không xa, chỉ là bọn hắn tạm thời còn chưa sống lại, mà hành tung của bọn hắn càng khó tìm, Cửu Tuyệt giao thánh không biết tránh ở đâu, tình cờ Khương Trường Sinh sẽ dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn đi tìm kiếm, một mực không có tìm được.

Dương Chu đi vào đình viện, bước nhanh đi vào trước mặt Diệp Tầm Địch, nói:

- Sư phụ, Hồng Huyền châu xuất hiện một cao thủ thần bí, nguyện tiếp nhận võ giả thiên hạ khiêu chiến, người nào thắng hắn thì có thể nắm giữ tuyệt học của hắn, nghe nói hai vị cao thủ Động Thiên cảnh của Hóa Long phủ đều bại, sư phụ, đi nhìn một chút không?

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch mở mắt, nói:

- Hai vị võ giả Hóa Long phủ ra tay là mấy động thiên?

Dương Chu lắc đầu nói:

- Ta đây cũng không biết, võ giả Động Thiên cảnh đều ưa thích giả thần giả quỷ, không lộ ra cảnh giới cụ thể của mình.

Diệp Tầm Địch lúc này đứng dậy, nói:

- Đi, đi nhìn một chút!

Kiếm Thần cũng hứng thú, ngược lại đối phương ở trong cương thổ Đại Cảnh, đi xem một chút cũng không sao, ba người lập tức tiến đến.

Những năm nay, Khương Trường Sinh không có ước thúc bọn hắn, cho nên bọn hắn thường xuyên xuống núi.

Duy nhất bị ước thúc chính là Hoàng Thiên, Hắc Thiên, chỉ có thể chuyển động trong kinh thành.

Bạch Kỳ nhìn về phía Cơ Võ Quân, hỏi:

- Ngươi không đi thử sao? Gần đây càng ngày càng nhiều cao thủ võ đạo tiến vào Đại Cảnh, cũng có rất nhiều thiên tài nổi danh, nhưng ta cảm thấy nếu ngươi ra tay, người thứ hai Đại Cảnh tuyệt đối là ngươi.

Cơ Võ Quân không có mở mắt, nói:

- Nhà chòi thôi, không có hứng thú.

Khương Tiển cùng Bình An đang tĩnh tọa luyện công, hai người đều chuẩn bị đột phá Càn Khôn cảnh, Bình An tính tình ham chơi, ban đầu có khả năng đột phá sớm mấy năm, chậm trễ đến đến nay, vẫn là Khương Trường Sinh cưỡng ép đè hắn lại, hắn mới bằng lòng chuyên tâm luyện công.

Một lúc lâu sau.

Hóa Long phủ Phủ chủ Chu Thiên Chí đến đây bái phỏng, vị cường giả Lục Động Thiên này ngược lại không phải vì xem Chân Long.

Chu Thiên Chí đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, khom lưng hành lễ, nói:

- Đạo Tổ, bây giờ yêu tộc đại họa đã tới, trước có long mạch của từng đại lục sụp đổ, Yêu Thánh xuất thế, Thái Cổ dị chủng hoành hành vùng biển, mấy năm trước, ngài Xạ Nhật, những

mặt trời đó là Thiên Ô nhất tộc biến thành, tất sẽ trả thù, ta lại nghe nói gần đây Vô Tận Hải Dương lại toát ra Thiên tộc, quả nhiên cường địch vây quanh, ngài có suy nghĩ qua di chuyển hay không?

Nghe vậy, Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Khương Tiển thì mở to mắt, nhíu mày hỏi:

- Ngươi có ý tứ gì, muốn Đạo Tổ vứt bỏ Đại Cảnh?

Chu Thiên Chí lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, mà mang theo Đại Cảnh cùng một chỗ di chuyển, nếu như Đại Cảnh muốn thành tựu Thánh triều, Long Mạch đại lục là không đáng chú ý, lấy Thánh triều trước đó mà nói, nơi ở là Thần Châu, Thần Châu to lớn đến mức mười Long Mạch đại lục chung vào một chỗ cũng không sánh bằng, võ đạo linh khí cường thịnh, sông núi hùng vĩ, như là lạch trời, nằm ngang ở giữa yêu tộc cùng nhân tộc.

Khương Trường Sinh mở to mắt, những người khác nhìn về phía Chu Thiên Chí.

Cơ Võ Quân mở miệng nói:

- Long Mạch đại lục xác thực không đáng chú ý, nhưng muốn tìm được nơi giống như Thần Châu thì khó khăn cỡ nào.

Chu Thiên Chí nhìn về phía Cơ Võ Quân, nói:

- Đi hướng bắc là rời xa yêu tộc, lại thăm dò vùng biển không biết, Vô Tận Hải Dương sở dĩ xưng là Vô Tận Hải Dương chính là bởi vì hướng bắc vùng biển chẳng mấy chốc sẽ đi đến vùng biển Thánh triều dò xét tới, nhưng cũng không phải biên giới hải dương.

Chương 522: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (2)

Đề nghị của hắn ngược lại để Khương Trường Sinh hết sức động tâm, mặc dù có Thiên tộc chia sẻ yêu tộc chú ý, nhưng xung quanh thật sự quá nguy hiểm, chuyển sang nơi khác, an tâm luyện công cũng là chuyện tốt.

Bất quá mù quáng di chuyển thật sự rất phiền toái.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Vậy nhờ Hóa Long phủ đi tìm đại lục thích hợp đi.

Chu Thiên Chí ngẩn người, vội vàng nói:

- Đạo Tổ, cho dù Hóa Long phủ tìm tới, kia cũng phải tốn hao thời gian rất lâu, chờ Hóa Long phủ tìm tới, Đại Cảnh lại di chuyển, sợ rằng sẽ không kịp.

Đây cũng không phải di chuyển tông môn, Đại Cảnh chính là khí vận hoàng triều, số lượng bách tính đi đến gần trăm vạn vạn, mong muốn toàn thể di chuyển, bực nào phiền toái, bực nào thong thả.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Sẽ không tới không kịp, chỉ cần các ngươi có thể tìm tới, ta có thể trực tiếp nâng Long Mạch đại lục tiến lên.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Mặc dù hắn đã dời qua núi, nắm qua biển, nhưng nâng toàn bộ đại lục….

Chu Thiên Chí bị hù dọa, chợt kích động đến đỏ mặt, hắn tin tưởng Đạo Tổ sẽ không nói dối, nguyên nhân chính là như thế, hắn mới xúc động.

Hóa Long phủ ôm đúng đùi.

Lúc trước trong phủ còn có người không vừa lòng, nhất định phải bắt lấy Đạo Tổ, may mắn hắn mạnh mẽ đè xuống, đây tuyệt đối là quyết định sáng suốt nhất kiếp này của hắn.

- Tốt, ta lập tức an bài người đi tìm kiếm, đây chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của Hóa Long phủ.

Chu Thiên Chí phấn khởi nói, dứt lời, hắn hành lễ rời khỏi.

Những người khác thì tò mò hỏi thăm Khương Trường Sinh đến cùng có thể nắm đại lục bao lớn, đối với cái này, Khương Trường Sinh chỉ nói hết sức nỗ lực, không biết cực hạn, dẫn tới mọi người cảm khái vạn phần.

Đây quả thật là thủ đoạn của thần tiên.

Khương Trường Sinh tuyệt đối không phải nói ngoa, chờ Hóa Long phủ phát hiện đại lục mới, hắn có thể dùng cải thiên thần thông hoán địa để Long Mạch đại lục biến thành một cái đảo bay, lại đẩy tới đại lục mới kia, sau đó lại thi triển cải thiên hoán địa dung hợp cùng đại lục mới.

Trước khi đến nơi đó, hắn sẽ đưa Lâm Hạo Thiên, Mộ gia tới, để tránh bọn hắn vĩnh viễn tìm không thấy Đại Cảnh.

Ầm ầm —.

Lôi vân chợt tập hợp, như một mảnh hải dương màu đen sóng cả mãnh liệt treo ngược, mà mặt biển phía dưới cũng nhấc lên kinh đào hải lãng, cuồng phong bạo vũ che giấu âm thanh khác giữa thiên địa.

Trong vùng biển tối tăm bỗng nhiên toát ra từng đầu hắc ảnh tựa như dãy núi khổng lồ, nhìn kỹ lại, chính là Cửu Tuyệt giao thánh.

Chín cái cổ dài như dãy núi, mưa như trút nước mưa sa đánh lên ở phía trên, vỡ nát ra vô số tia sáng, chín đầu Giao đều như núi cao ngàn trượng, từng cái đầu khổng lồ xuất hiện từng đôi mắt màu đỏ tươi.

Yêu Thánh phục sinh!

Chín cái đầu cùng thét dài, kinh thiên động địa, truyền đến rất xa trong vùng biển.

Bốn phương tám hướng phần cuối mặt biển liên tục hiện ra từng tôn Yêu thú khổng lồ, có rắn, có cá, có rùa, cũng có rất nhiều Yêu thú dữ tợn đáng sợ không biết, tất cả chúng nó đều cúng bái Cửu Tuyệt giao thánh, sau đó phát ra âm thanh rít gào trầm trầm, hưởng ứng Yêu Thánh nộ khiếu.

Cửu Tuyệt giao thánh thét dài rất lâu, hắn chậm rãi cúi thấp chín đầu, nhìn về các phương hướng khác nhau, csi đầu ở giữa nhất cười lạnh nói:

- Bản thánh cuối cùng sống lại, xem ra Thánh triều đã quên, Cơ gia Võ Đế, Thánh triều ngươi theo đuổi cuối cùng ngã vào trong dòng sông thời gian, thật sự đáng tiếc, đúng là mỉa mai.

- Nếu phục sinh, bản thánh sẽ ban cho thế gian này một món lễ lớn, một phần đại lễ gọi là Tuyệt Vọng!

Vừa dứt lời, chín cái đầu Giao cùng nhau há mồm, nhắm ngay mặt biển, yêu lực khủng bố hóa thành cột sáng màu đỏ như máu bắn ra, xông vào trong nước biển, nhấc lên từng vòng từng vòng gợn sóng, nước biển trong phạm vi trăm vạn dặm trong nháy mắt sôi trào, không có nhiệt độ cao, nhưng nước biển hiện ra hiện tượng sôi trào.

Ngay sau đó, dùng Cửu Tuyệt giao thánh làm trung tâm, nước biển bay lên, cao tới ngàn trượng, cuồn cuộn hùng vĩ, hình thành vòng tròn lớn, cấp tốc mở rộng, hướng về các phương hướng khác nhau mà dũng mãnh lao tới, từng tôn Yêu thú kia đều bị sóng biển bao phủ.

Mãi đến khi sóng biển đi qua, chúng nó mới một lần nữa ngoi đầu lên.

- Từ nay về sau, các ngươi sẽ là nhóm thủ hạ đầu tiên của bản thánh, tùy tùng bản thánh sáng lập vạn yêu Thánh Đình.

Âm thanh Cửu Tuyệt giao thánh quanh quẩn phía dưới bầu trời tối tăm, ngay cả lôi minh đều không thể che giấu âm thanh của hắn….

Thái Hòa năm mười một, đầu tháng một.

Đệ nhất nhân võ lâm Đại Cảnh Diệp Tầm Địch đại chiến cường giả động thiên hải ngoại Đường Thiên Sư, hai người quyết chiến ba ngày ba đêm, không có phân ra thắng bại, cuối cùng dừng tay chiến hòa, dẫn tới toàn bộ võ lâm bàn tán sôi nổi.

Tên Đường Thiên Sư vang vọng thiên hạ võ lâm, trước chiến hai cường giả Động Thiên của Hóa Long phủ, tái chiến Diệp Tầm Địch, chưa từng bại trận, phần thực lực này làm người kính sợ.

Thiên tử còn phái Bạch Y vệ tiến đến mời chào, nghe nói bị Đường Thiên sư từ chối nhã nhặn.

Nửa tháng sau, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Dương Chu trở về.

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Làm sao trở về chậm như vậy, kết cục trận chiến này đều đã truyền ra khắp kinh thành.

Diệp Tầm Địch nói:

- Thảo luận võ đạo với lão gia hỏa kia nên chậm trễ thời gian.

Nét mặt của hắn bình tĩnh, nhưng người quen đều hiểu hắn hiện tại rất không cam tâm.

Kiếm Thần nói:

- Đối phương tự xưng tu hành Tiên đạo, mặc dù không có đề cập Đạo Tổ, nhưng ta luôn cảm giác hắn là hướng về phía Đạo Tổ mà tới.

Vừa dứt lời, mọi người nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thờ ơ, hắn đã sớm quan sát qua vị Đường Thiên Sư kia, trên người chỉ có chân khí võ giả, chẳng qua là cảnh giới rất cao, đi đến Ngũ Động Thiên, sở dĩ để Diệp Tầm Địch chiến bình, đoán chừng là nể tình, sợ làm mất lòng Đại Cảnh.

Chương 523: Hạo Thiên cuối cùng đến (1)

- Tự xưng Tiên đạo? Cố làm ra vẻ bí ẩn, nếu hắn thật sự là Tiên đạo, còn cần rêu rao như thế? Cầu danh lợi thôi.

Cơ Võ Quân khinh thường nói, trong lòng nàng cũng chỉ có Đạo Tổ xứng với hai chữ Tiên đạo.

Ít nhất Đạo Tổ sẽ không rêu rao giống vị Đường Thiên Sư kia, Đạo Tổ mỗi một lần ra tay cũng là vì Đại Cảnh, vì nhân tộc, không có bất kỳ ý đồ gì.

Diệp Tầm Địch bất đắc dĩ nói:

- Bất kể nói thế nào, hắn xác thực rất mạnh, có chút chiêu thức thoạt nhìn xác thực không thể tưởng tượng nổi.

Nghe xong lời này, những người khác còn chưa lên tiếng, Cơ Võ Quân lập tức đứng dậy, nói:

- Dẫn đường, ta đi chiếu cố hắn.

Diệp Tầm Địch, Dương Chu nghe xong, lập tức hưng phấn lên, lúc này đồng ý, Kiếm Thần vừa ngồi xuống lại đứng lên.

Bạch Kỳ nhìn về phía Khương Trường Sinh, thận trọng hỏi:

- Chủ nhân, ta có thể hay không ….

- Đi thôi, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng có thể đi, các ngươi nhất định phải trông giữ tốt chúng nó.

Khương Trường Sinh mở miệng cười nói, khó được náo nhiệt như vậy, vậy cứ để bọn hắn đi.

Trong đình viện vang lên tiếng hoan hô, bao gồm cả Khương Tiển, Bình An ở bên trong, mọi người cấp tốc bay ra Long Khởi sơn.

Trong lúc nhất thời, trong đình viện chỉ còn lại Khương Trường Sinh một người.

Nếu lúc trước, Khương Trường Sinh có thể sẽ tự mình đi đối phó vị Đường thiên sư kia, nhưng bây giờ giá trị hương hỏa của hắn đã bắt đầu tăng trưởng, không cần thiết vì sinh tồn ban thưởng ảnh hưởng mình không lớn mà đi kéo thấp mặt của mình, ảnh hưởng giá trị hương hỏa tăng tốc, trừ phi Đường thiên sư đui mù, chủ động khiêu chiến hắn.

Càng thần bí, càng xa không thể chạm, ngược lại càng dễ dàng tăng trưởng trình độ sùng bái, danh tiếng Khương Trường Sinh đã đầy đủ nhiều, sau đó phải làm chính là củng cố hình ảnh, tạo nên danh tiếng Tiên ở hồng trần người người sùng bái.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên nhìn trộm tình huống trong Đạo Giới.

Sau khi Tiểu Yến Yêu lột xác thành Tam Túc Kim Ô cũng không có lười biếng, mà trở thành người cố gắng nhất, cả ngày luyện công.

Mặc dù ở trong Đạo Giới, nhưng chúng nó vẫn như cũ không thể tu tiên, bởi vì Đạo Giới cũng là tồn tại ở trong thế giới võ đạo, chúng nó càng là sinh linh thế giới võ đạo đản sinh, chúng nó vẫn như cũ là đi đường lối linh khí tôi thể, mà không phải hấp thu linh khí chuyển hóa thành linh lực.

Dù vậy, chúng nó nương tựa theo tư chất cùng linh khí trong Đạo Giới, cũng có thể có tốc độ phát triển càng nhanh hơn sinh linh bên ngoài.

Khương Trường Sinh hài lòng thu hồi lực chú ý, chuyên tâm luyện công.

Mọi chuyện đều tốt, duy nhất không được chính là hắn còn chưa đủ mạnh.

Mục tiêu tiếp theo chính là trùng kích Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, lần nữa để thực lực bay vọt, như vậy mới có thể dừng chân trong thời kì hung ác sắp đến.

.....

Không đến ba ngày, đám người Cơ Võ Quân đã trở về, mọi người như chúng tinh phủng nguyệt đón Cơ Võ Quân vào viện, ngay cả ánh mắt Kiếm Thần khi nhìn về phía của nàng cũng đầy kính nể.

Không cần nhìn ánh mắt của bọn hắn, Khương Trường Sinh đã biết được kết quả.

Đường thiên sư tuy là cảnh giới ngũ Động Thiên, nhưng Cơ Võ Quân mạnh hơn, chính là Lục Động Thiên, mà Cơ Võ Quân là thiên kiêu có thể chống lại Diệt Thế thụ Bát Động Thiên, há không treo Đường thiên sư lên đánh?

Không đến thời gian một nén nhang, Đường thiên sư đã bị đánh cho cầu xin tha thứ.

Khương Trường Sinh xa xa nhìn trận đại chiến này, không thể không nói, Cơ Võ Quân ra tay đến điên, để Đường thiên sư vô cùng chật vật.

- Đạo Tổ, ta thử qua, quả nhiên không phải Tiên đạo.

Cơ Võ Quân cười nói, nói đến mây trôi nước chảy, lần này đến cả Bạch Kỳ đều không dám tổn hại nàng, điên cuồng vuốt mông ngựa.

Tất cả mọi người biết Cơ Võ Quân rất mạnh, nhưng cũng chỉ có Diệp Tầm Địch khiêu chiến qua, lần này xem như hiểu được.

Một trận chiến này cũng danh chấn thiên hạ, Cơ Võ Quân không có báo tên, nhưng không trở ngại lực ảnh hưởng của trận chiến này, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Dương Chu đều là tập võ dưới gối Đạo Tổ, vậy vị nữ tử thần bí này tự nhiên cũng là người của Đạo Tổ.

Trong lúc nhất thời, Long Khởi quan lần nữa bị toàn bộ võ lâm truyền miệng.

Diệp Tầm Địch cười to nói:

- Võ học kỳ quái của tên kia trực tiếp bị Cơ tiền bối ra một thương đâm rách, hắn ngay lúc đó biểu lộ bây giờ để ta nhớ kỹ rất rõ ràng.

Cơ Võ Quân nói:

- Chút võ học nhìn như Tiên đạo kia trên thực tế rất giống văn võ chi đạo, mượn dùng khí vận mà thôi, mà thương của ta chính là Thánh thượng ban tặng, chính là một trong thần binh của Thánh triều, có thể phá tan khí vận.

Chiến giáp, ngân thương của nàng đều ở trong nhẫn trữ vật, bất cứ lúc nào đều có thể lấy ra dùng, cho nên không sợ mất.

Nhẫn trữ vật tương tự truyền tống trận, đều cần đá không gian, trước mắt Đại Cảnh còn không thể phổ biến, khí cụ ẩn chứa không gian vẫn như cũ là bảo bối tại Đại Cảnh.

Diệp Tầm Địch một hồi hâm mộ, hắn bị long phách ngân thương của Cơ Võ Quân hấp dẫn, cũng muốn thần binh như thế, quá đẹp di.

Khương Tiển cũng hết sức hâm mộ thần binh như thế, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của hắn chẳng qua là nặng mà thôi, cũng không có chỗ đặc thù.

Nương theo mọi người trở về, đình viện lại trở nên náo nhiệt.

Khương Trường Sinh không có tham gia, chuyên tâm luyện công.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ một chuyện khác.

Lâm Hạo Thiên sắp đến Thiên Hải.

Chờ hắn lại tới đây, hắn là sẽ càng náo nhiệt hơn, Diệp Tầm Địch, Khương Tiển, Bình An, Hoàng Thiên, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân đều là thứ hiếu chiến, cũng đều là thiên tài….

Chân trời xanh thẳm, Thiên Thương lôi ưng tốc độ cao tiến lên, Lâm Hạo Thiên toàn thân hắc y đứng ở trên lưng chim ưng, khuôn mặt bình tĩnh.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Võ Đế chinh chiến, hắn đã thoát thai hoán cốt, đây là thuế biến trên tính tình, không còn nôn nóng như trước kia.

- Sắp đến Thiên Hải, Đại Cảnh sẽ không xa, Tiểu Ưng, chuẩn bị kỹ càng thấy tiền bối rồi chưa?

Lâm Hạo Thiên mở miệng nói, nhắc đến Khương Trường Sinh, trên mặt hắn hiện ra nụ cười.

Đoạn đường này xóc nảy, khiến cho hắn thu hoạch cực lớn, hắn cũng biến thành tràn ngập tự tin, rất chờ mong tiền bối đánh giá hắn.

Chương 524: Hạo Thiên cuối cùng đến (2)

Thiên Thương lôi ưng đáp lại hắn, tiếng kêu vui sướng, nó cũng rất chờ mong tiến vào Đại Cảnh.

Đúng lúc này, Lâm Hạo Thiên tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại, Thiên Thương lôi ưng đi theo lên cao, chỉ thấy phần cuối mặt biển nhấc lên sóng lớn, cực kỳ hùng vĩ, nhìn không thấy hai đầu phần cuối sóng lớn, giống như toàn bộ hải dương đều bị phát động.

- Đó là cái gì?

Lâm Hạo Thiên nhíu mày, hắn có thể cảm nhận được trong sóng lớn ẩn chứa một cỗ yêu lực mười phần cường đại.

Thiên Thương lôi ưng bay tới trên biển mây, nhưng sóng biển phía dưới không ngờ lại đập tan một chút tầng mây hơi lùn, để Lâm Hạo Thiên động dung.

Rất nhanh, sóng lớn diệt thế bao phủ mà đi, vượt qua bọn hắn, nhanh như mũi tên, thanh thế như lôi đình.

Lâm Hạo Thiên bỗng nhiên động dung, hướng kia không phải chính là Đại Cảnh sao?

Đại Cảnh chính là vận triều, tất nhiên có đếm không hết bách tính, nếu sóng lớn như thế bao phủ Đại Cảnh, còn đến mức nào?

Trong lòng hắn lập tức kêu gào tiền bối, báo cáo việc này.

Ở trên biển xông xáo mấy chục năm, hắn luôn cảm thấy tiền bối có thể nghe thấy tiếng lòng của hắn.

- Tiến lên, đuổi kịp sóng lớn kia.

Lâm Hạo Thiên phân phó, Thiên Thương lôi ưng lập tức gia tốc đuổi theo.

Trung tuần tháng ba, dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Hắn nghe được tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên, nhưng khiến cho hắn cau mày không phải Lâm Hạo Thiên, mà là tín đồ đại lục khác, nơi ở của bọn hắn gặp phải biển động vạn năm khó gặp, thương vong vô số.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, bọn hắn đều còn không kịp cầu nguyện.

Xét thấy tình huống đại lục khác bi thảm, Khương Trường Sinh không thể coi thường Lâm Hạo Thiên nhắc nhở.

Hắn đưa mắt nhìn lại, rất nhanh đã thấy sóng lớn kinh thế từ nam hướng bắc, đầu sóng cao nhất không ngờ lại đi đến cao ngàn trượng, bất kỳ phàm nhân nào đối mặt sóng lớn như thế đều sẽ tuyệt vọng.

Sóng này cách Thiên Hải đã rất gần.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi vào trong phòng, hắn phân ra một phân thân lưu ở trong phòng, bản tôn thì chui vào lòng đất, thi triển Ngũ Hành độn thuật độn đất tiến lên, cấp tốc chạy tới Thiên Hải.

Phương Nam nhất Thiên Hải, đây là một bến cảng do năm hòn đảo tạo thành, từ sau khi Thiên Hải bị Đại Cảnh thu phục,

Thiên Tử đã điều động số lượng lớn sức người đến đây nơi này tu kiến bến cảng, để phòng mối nguy đến từ phương Nam.

Bến cảng thật dài, cửa ra vào nhiều đến trên trăm cái, đếm không hết đội thuyền đang đỗ lấy, rất nhiều cảng còn đang trong quá trình kiến thiết.

Một chỗ trên xà nhà, một lão giả xoa xoa mồ hôi trên trán, trong lúc lơ đãng thoáng nhìn phần cuối mặt biển, hắn lập tức trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Chỉ thấy phần cuối mặt biển giống như nhấc lên, dùng khí thế thổi bay cả trời đatá kéo tới.

Hắn lập tức tỉnh ngộ, cao giọng hô:

- Có biển động

Hắn cũng là người tập võ, mười phần trung khí, tiếng rống quanh quẩn trong bến cảng, dẫn đến vô số người quay đầu nhìn lại, tất cả đều bị hù dọa.

- Vì sao lại có sóng cao như vậy?

- Ông trời ơi, ta không có hoa mắt đó chứ?

- Đáng chết, mau trốn.

- Làm sao trốn, sóng cao như vậy khẳng định sẽ bao phủ chúng ta.

- Xong, xong…

.....

Từng người trong các bến cảng bị hù dọa, những người đang ở trong phòng người dồn dập đi ra, sau đó bị hù dọa.

Cùng lúc đó.

Sau song lớn, một người một ưng đang truy đuổi.

Lâm Hạo Thiên đứng trên lưng chim ưng, càng không ngừng huy quyền đánh tới, chính là Bất Bại Luân Hồi Quyền.

Hắn đã là Càn Khôn cảnh cường đại cỡ nào, một quyền đánh xuyên sóng lớn ngàn trượng, nhưng căn bản rung chuyển

không được trận biển động này, đầu sóng bị đánh xuyên, rất nhanh sẽ có đầu sóng mới dâng lên.

Lâm Hạo Thiên có thể cảm nhận được là yêu lực thần bí đang gây chuyện.

Khó có thể tưởng tượng đến cùng là yêu ma như thế nào mới có thể có yêu lực giống như thế này.

.....

Lâm Hạo Thiên hiện tại chỉ có thể cầu nguyện tiền bối có thể nghe được tiếng lòng của mình, chỉ dựa vào hắn một người cũng không cứu được Thiên Hải cùng với bách tính Đại Cảnh.

Bởi vì Khương Trường Sinh, hắn tràn ngập hảo cảm đối với Thiên Hải, Đại Cảnh, cho nên mặc dù còn chưa thấy qua, hắn cũng hi vọng Thiên Hải, Đại Cảnh có thể vượt qua kiếp nạn này.

Nhìn xem khoảng cách giữa biển động và quần đảo phía trước càng ngày càng gần, vẻ mặt Lâm Hạo Thiên đầy âm trầm.

Hắn thấy trên đảo có vô số kể người đang chạy, còn có võ giả võ công cao cường dẫn theo từng người từng người phàm nhân bay đi, nhưng bọn hắn lại có thể mang đi bao nhiêu người?

- Thôi.

Lâm Hạo Thiên cắn răng, thả người nhảy lên, hóa thành một đạo hắc quang mau chóng đuổi theo, cấp tốc vượt qua biển động.

Hắn rơi vào trước quần đảo, quay mặt nhìn biển động kinh thiên đang kéo tới, hai tay của hắn nắm chắc thành quyền, bắt đầu súc thế.

- Đừng ngăn cản, ngươi không ngăn nổi, mau chạy đi!

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của một lão giả, lão giả kia cũng là Càn Khôn cảnh, nhưng hắn hiểu biết phi phàm, sóng lớn như thế tuyệt không phải thiên tai, tất nhiên là yêu ma gây chuyện, yêu ma có thể nhấc lên sóng lớn như thế thì mạnh bao nhiêu?

Lâm Hạo Thiên nghe được đối phương, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Hắn đi qua rất nhiều nơi, nhưng phần lớn đều là nhân tình lãnh đạm, võ giả Thiên Hải nói một câu khiến cho hắn càng thêm kiên định.

Mặc kệ như thế nào, hắn cũng muốn thử một chút.

Lâm Hạo Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt lăng lệ, lẩm bẩm nói:

- So với ngàn tỉ yêu ma thượng cổ chiến trường, này lại đáng là gì?

- Xác thực không coi là cái gì, nhưng còn không cần ngươi liều mạng.

Một tiếng nói quen thuộc truyền đến, Lâm Hạo Thiên còn cho rằng mình nghe nhầm, nhưng ánh mắt của hắn bị ánh sáng mạnh hấp dẫn, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh đi đến bên cạnh hắn.

Người này thân khoác đạo bào thần tuấn, bên hông quấn lấy một cây tử lăng, cài lấy một hồ lô màu tím, còn đeo lấy một thanh bảo kiếm, tay cầm phất trần, sau đầu lơ lửng một mặt trời nhỏ, tản ra tia sáng chói mắt, che đậy mặt mũi của hắn, mặc dù Lâm Hạo Thiên đứng ở bên cạnh cũng không cách nào nhìn trộm hình dáng của hắn.

Chương 525: Lần đầu gặp mặt, quả thật bị kinh động

Lâm Hạo Thiên bị người thần bí xuất hiện bên cạnh kinh diễm đến, phong thái như thế để hắn nghĩ tới một xưng hô.

Tiên nhân!

- Tiền bối!

Lâm Hạo Thiên xúc động kêu lên, tích súc chân khí trong nháy mắt tiêu tán, nhưng hắn đã không quan tâm, đối mặt Khương Trường Sinh, hắn không cách nào bảo trì trấn định, giờ phút này kích động đến giống như hài tử.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi rốt cuộc đã đến, còn muộn hơn so với ta dự đoán.

Lâm Hạo Thiên nghe xong, có chút quẫn bách, nói:

- Trên đường gặp được cơ duyên, chậm trễ thời gian, tiền bối, ngài có phải nghe được tiếng lòng của ta hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, may mắn ngươi không có nói xấu ta ở trong lòng.

- Ta như thế nào như thế, ngài là quan trọng nhất trong lòng ta, ta chỉ có kính ngưỡng ngài…

.....

Lâm Hạo Thiên vội vàng nói, sau đó thao thao bất tuyệt vuốt mông ngựa.

Hắn lại biến thành Lâm Hạo Thiên trước kia.

Bất quá hắn còn chưa nói xong cũng bị biển động cuốn tới cắt ngang, thế sóng càng lúc càng lớn, khoảng cách đến mảnh quần đảo này đã không xa.

Không biết phía sau là ai kinh hô một tiếng:

- Đạo Tổ đến rồi!

Phàm là người nghe được câu này dồn dập dừng lại, Thiên Hải đã thuộc về Đại Cảnh, truyền thuyết liên quan tới Đạo Tổ tự nhiên cũng lưu truyền cực lớn, sau lưng lơ lửng một vầng mặt trời, đó là tiêu chí của Đạo Tổ, chỉ có hắn có.

Càng ngày càng nhiều người dừng lại, kích động nhìn bóng lưng Khương Trường Sinh.

Lâm Hạo Thiên cố nén xúc động, hỏi:

- Tiền bối, ngài định làm gì?

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn nâng lên Kỳ Lân phất trần, hướng phía phía trước vung lên, trong chốc lát, một cỗ gió mạnh bao phủ mà đi, đối diện đụng vào sóng lớn vô biên, Lâm Hạo Thiên trừng to mắt, dưới cái nhìn soi mói của hắn và người Thiên Hải phía sau, sóng lớn vô biên tựa như Thiên Nhai trong nháy mắt tán loạn, bọt nước bắn tung toé thương khung , dẫn đến biển mây chân trời đều bị đánh tan.

- Này…

Lâm Hạo Thiên run rẩy toàn thân, không dám tin vào hai mắt của mình.

Mặc dù lúc trước hắn đã suy đoán người Xạ Nhật là Khương Trường Sinh, nhưng mặt trời cách hắn cực xa, kém xa rung động lớn mà cảnh tượng trước mắt mang đến cho hắn.

Tiện tay vung lên, biển động vô biên đã tản đi.

Thiên Thương lôi ưng ở phương xa may mắn thoát khỏi bọt nước, Khương Trường Sinh khống chế linh lực đã vượt qua thường nhân tưởng tượng, đương nhiên sẽ không thương tới người vô tội.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ta tại Đại Cảnh Ti Châu chờ ngươi.

Dứt lời, hắn quay người rời khỏi, cấp tốc tan biến tại chỗ cũ.

Lâm Hạo Thiên sửng sốt, trong lòng của hắn kinh ngạc, vì cái gì không thể mang ta theo?

Hắn đột nhiên nhớ tới Thiên Thương lôi ưng, bừng tỉnh đại ngộ, nếu mang hắn cùng Thiên Thương lôi ưng, vậy sẽ phải trì hoãn thời gian, tiền bối cũng không muốn để bọn hắn chậm rãi đi đường.

Quần đảo phía sau vang lên tiếng hoan hô chấn thiên, tất cả đều đang hô Đạo Tổ vạn tuế.

Thiên Thương lôi ưng bay tới trước mặt Lâm Hạo Thiên, líu ríu, nó hết sức xúc động, muốn biết người vừa rồi đó là ai.

Lâm Hạo Thiên ngạo nghễ nói:

- Chính là tiền bối ta nói cho ngươi, nhìn thấy không, thủ đoạn vừa rồi kia không phải chính là thủ đoạn của tiên nhân? Võ học có thể mạnh như thế?

Thiên Thương lôi ưng rất tán thành gật đầu….

Trong phòng, Khương Trường Sinh cùng phân thân dung hợp.

【 Thái Hòa năm mười một, yêu lực Cửu Tuyệt giao thánh phục sinh nhấc lên biển động, muốn muốn đả kích nhân tộc,

ngươi kịp thời ra tay, thủ hộ một phương nhân tộc, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - pháp bảo - Thiên Linh Ngự Thân Trạc 】 .

Cửu Tuyệt giao thánh!

Khương Trường Sinh nhíu mày, lập tức diễn toán thực lực Cửu Tuyệt giao thánh, trước đó Cửu Tuyệt giao thánh không có phục sinh, không dễ diễn toán, hiện tại hắn là có khả năng.

【 Cần tiêu hao 170,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Một trăm bảy mươi triệu.

Đây còn mạnh hơn người mạnh nhất của Thánh triều còn sống sót, cũng như thường, năm đó Thánh triều cũng không cách nào phá hủy thi thể Cửu Tuyệt giao thánh, còn không phải tách thi thể ra phong ấn.

Thật mạnh.

Bất quá vừa rồi cảm thụ một thoáng yêu lực Cửu Tuyệt giao thánh, mặc dù không phải toàn bộ yêu lực của đối phương, nhưng phân tích cường độ yêu lực bản thân, theo Khương Trường Sinh, là rất mạnh, nhưng cũng không có mạnh đến mức độ khiến cho hắn tuyệt vọng.

Có thể đánh, nhưng tốt nhất đừng tùy tiện khai chiến.

Khương Trường Sinh không có tiếp nhận truyền thừa Thiên Linh Ngự Thân Trạc, mà nhìn lại theo phương hướng biển động.

Một lát sau, hắn thấy được Cửu Tuyệt giao thánh, cái tên này chiếm đoạt một phương đại lục, đang triệu tập Yêu thú vùng biển bốn phương, cũng may là mảnh đại lục này không có tung tích con người.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt.

Hiện tại không thể xuất thủ, chờ đột phá lại nói.

Cửu Tuyệt giao thánh cũng không phải Yêu quái bình thường, địa vị của nó cao hơn Thiên Ô nhất tộc, lại không nói Khương Trường Sinh có thể giết chết đối phương hay khôn, nếu như

giết, cũng sẽ rước lấy yêu tộc càng quan tâm, dù sao còn có sáu vị Yêu Thánh tồn tại.

Mặc dù dùng lần nữa dùng thân phận của Thiên tộc ra tay, yêu tộc nhất định nổi giận.

Thiên tộc bảo hộ nhân tộc, sao yêu tộc có thể không bắt nhân tộc khai đao?

Sau khi xác định Cửu Tuyệt giao thánh cách Long Mạch đại lục cực xa, Khương Trường Sinh tạm thời yên lòng.

Cửu Tuyệt giao thánh hẳn là không nhớ ra được chuyện sau khi chết, trong trí nhớ của hắn có khả năng căn bản không có Long Mạch đại lục, cho nên hà tất đi tự tìm phiền toái.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Thiên Linh Ngự Thân Trạc.

Vòng tay này chính là pháp bảo phòng ngự, ngăn cách khí thế, khí tức cùng sinh cơ bản thân, đeo nó lên, có lẽ có thể làm cho Thiên Ô nhất tộc truy tra không được hắn, mà vòng tay này ẩn chứa cấm chế phòng ngự mạnh mẽ, cụ thể mạnh cỡ nào, hắn tạm thời không rõ ràng, nhưng lần này sinh tồn ban thưởng hẳn là sẽ không yếu.

Thiên Linh Ngự Thân Trạc ngoại trừ có thể bảo hộ bản thân ra, còn có khả năng dùng để trói buộc kẻ địch, đập lên kẻ địch, bản thân nó là không thể phá vỡ.

Khương Trường Sinh xuất ra Thiên Linh Ngự Thân Trạc, vòng tay này hiện ra màu bạc, mặt ngoài có hoa văn đạo văn huyền ảo khó hiểu, rất giống giáp cốt văn Hoa Hạ cổ đại, nhưng mỗi một bút đều rất có ý vị.

Chương 526: Đại Cảnh chẳng lẽ là Thánh địa võ đạo?

Hắn bắt đầu luyện chế cấm chế ẩn chứa bên trong, cấm chế trong vòng tay này không ngờ lại nhiều đến tám mươi mốt cái, phẩm giai mỗi một cái cũng rất cao, xem ra vòng tay này rất mạnh. Qua đi một ngày một đêm, Khương Trường Sinh mới thành công nhận chủ Thiên Linh Ngự Thân Trạc, dưới sự

khống chế của hắn, vòng tay có khả năng tự do phóng to thu nhỏ.

Hắn bắt đầu cảm thụ cấm chế phòng ngự của Thiên Linh Ngự Thân Trạc, phát hiện yêu lực giống như Xích Ác yêu tôn, Bình Thiên yêu tôn đoán chừng rất khó trong thời gian ngắn đánh nát vòng phòng hộ của vòng tay.

Pháp bảo rất không tệ.

Khương Trường Sinh mang nó trên cổ tay bên phải, trong lòng cảm giác an toàn tăng nhiều.

Hắn đi ra khỏi phòng, đi vào trong viện.

Từ đêm qua, Khương Tiển nghênh đón cơ hội đột phá, đang ở trên đỉnh Long Khởi sơn đột phá, tụ tập võ đạo linh khí, thối luyện thể phách, những người khác đang ngước nhìn.

- Đạo Tổ, vị đồ tôn này của ngài không đơn giản, con mắt thứ ba kia của hắn không ngờ lại có thể tụ tập khí vận, ta còn chưa bao giờ thấy qua thể chất như thế.

Cơ Võ Quân đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, cảm thán.

Trước đó nàng chẳng qua cảm thấy thụ nhãn của Khương Tiển rất kỳ quái, nhưng khi Khương Tiển đột phá, Đại Đạo Chi Nhãn hấp thu khí vận Đại Cảnh, trợ giúp Khương Tiển thối luyện thể phách, tình huống này để cho nàng càng thêm kinh ngạc.

Đây tất nhiên là huyết mạch tiên nhân.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Đại Cảnh cũng có thiên tài.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Bình An, Bình An đang ngốc ngốc nhìn Khương Tiển.

Hắn chuẩn bị trù bị dược đỉnh cho Bình An, giúp đỡ đột phá.

Khương Tiển đột phá dẫn tới thiên địa dị tượng, sương mù toàn bộ Long Khởi sơn đều vờn quanh, bầu trời phía trên càng nhấc lên vòng xoáy, mười phần hùng vĩ, nhưng bởi vì chuyện

bắt nguồn từ Long Khởi sơn, người toàn thành đều không lo lắng, ngược lại tò mò.

Khương Triệt và Khương Khánh cũng đến đây bái phỏng qua, biết được là Khương Tiển đột phá, bọn hắn đều rất cao hứng, dù sao đều là người trong nhà, Khương gia trước mắt còn cần một người võ đạo tuyệt đỉnh, ít nhất có thể tranh một chuyến võ lâm đệ nhất.

Khương Khánh mặc dù có Nhân Vương truyền thừa, nhưng trước mắt cũng chỉ là Càn Khôn cảnh thôi, Thuận Thiên hoàng đế tuy là Động Thiên cảnh, nhưng truyền thừa chỉ có thể truyền đến Càn Khôn cảnh, mà Khương Khánh trong ngày thường say mê sắc đẹp, căn bản không luyện công, công lực không có chút tăng trưởng, thậm chí có chút trượt.

Khương Trường Sinh đi đến trước dược đỉnh, chuẩn bị chế biến nước thuốc.

Hình thể Bình An cường tráng, vẫn phải dùng dược đỉnh lớn nhất…

Một tháng sau.

Bình An thuận lợi bước vào Càn Khôn cảnh, công lực của hắn tích lũy sớm đã đầy đủ, thể phách càng cường đại hơn nhiều phần lớn Càn Khôn cảnh, chỉ kém một cước qua cửa.

Khương Trường Sinh mặc dù không thể trực tiếp để cho cảnh giới người ta bay vọt, nhưng loại chuyện thuận nước đẩy thuyền này thì vẫn có thể làm được.

Khương Triệt cực kỳ cao hứng, còn đặc biệt tới thiết yến, nhưng Khương Trường Sinh yêu cầu hai người càng cao, tạm thời không để bọn hắn vì Đại Cảnh chinh chiến, mà tiếp tục trùng kích Động Thiên cảnh.

Có Đạo Tổ lên tiếng, Khương Triệt tự nhiên không dám thỉnh hai người Khương Tiển rời núi.

Một ngày này.

Lâm Hạo Thiên cuối cùng đến Ti Châu.

Bất quá hắn còn chưa bước vào Kinh Thành đã bị một người ngăn lại.

Quan Thông U.

Quan Thông U cảnh giới Cửu Động Thiên có giác quan cực kỳ xuất chúng, cách mấy trăm dặm, hắn đã cảm nhận được Lâm Hạo Thiên ẩn giấu một nửa yêu khí.

Giữa rừng núi.

- Ngươi là người, hay là yêu?

Quan Thông U trầm giọng nói, ánh mắt sắc bén, sát cơ khóa chặt Lâm Hạo Thiên.

Lâm Hạo Thiên híp mắt, Bất Bại Luân Hồi Kinh có thể làm cho hắn ẩn tàng khí tức, nhưng không ngờ vẫn bị đối phương phát hiện.

Đại Cảnh quả nhiên cao thâm mạt trắc.

Lâm Hạo Thiên mở miệng nói:

- Ta tự nhiên là người, chẳng qua là bởi vì cơ duyên đặc thù thôi, ngươi ta không oán không cừu, ngươi cũng không thể lấy cừu hận về yêu áp đặt ở trên người của ta chứ.

Hắn đã không phải tính tình lỗ mãng trước kia, nói chuyện cũng biến thành thành thục, không thẳng tới thẳng lui.

Quan Thông U đánh giá hắn, cũng không có nhường đường.

Đúng lúc này, Quan Thông U tựa hồ nghe đến cái gì, vội vàng thu hồi sát ý, hắn ôm quyền nói:

- Thật có lỗi, ta không ngờ ngươi là người của Đạo Tổ.

Nếu là người của Đạo Tổ, hắn an tâm, trong sân Đạo Tổ cũng nuôi Yêu thú, thậm chí bị người kinh thành cho rằng là linh thú, có thể mang đến hảo vận, cho nên hắn thấy, chỉ cần là Yêu thú của Đạo Tổ, nhất định là yêu tốt.

Lâm Hạo Thiên đi trên đường đã nghe được rất nhiều truyền thuyết về Đạo Tổ, biết được Đạo Tổ hắn là tiền bối trong lòng của hắn, bây giờ nghe Quan Thông U nói như thế, trên mặt hắn nở nụ cười tươi.

Lâm Hạo Thiên đi theo ôm quyền, nói:

- Tại hạ Lâm Hạo Thiên, không biết tính danh tiền bối, là cảnh giới gì?

Hắn cũng không có ỷ thế hiếp người, ngược lại cho Quan Thông U mặt mũi.

Quan Thông U nói:

- Tại hạ Quan Thông U, Cửu Động Thiên.

Lâm Hạo Thiên nghe xong, mặt không đổi sắc, nhưng lòng hắn thì kinh hoàng.

Cửu Động Thiên?

Cái quỷ gì?!

Đại Cảnh mạnh mẽ như thế à, tùy tiện nhảy ra một vị võ giả chính là Cửu Động Thiên?

Nhận biết của Lâm Hạo Thiên bị đánh vỡ, trước đó, hắn không có gặp qua Cửu Động Thiên, lão đầu thần bí kia cũng không có tự báo cảnh giới.

Người này là Cửu Động Thiên còn cung kính tiền bối như vậy, thế tiền bối kia lại là gì cảnh giới?

Lâm Hạo Thiên cảm giác mình bước vào thiên địa hoàn toàn mới.

Đại Cảnh chẳng lẽ là võ đạo Thánh địa?

Trên đường đi, hắn phát hiện võ công võ giả Đại Cảnh không cao lắm, còn tưởng rằng Đại Cảnh chẳng qua là vận triều bình thường, nhưng vừa bước vào Ti Châu đã gặp được Cửu Động Thiên…

Lâm Hạo Thiên mở miệng nói:

- Quan tiền bối, không bằng ngài mang ta Kinh Thành đi, vừa hay giới thiệu cho ta ta một chút.

- Tốt, tiểu huynh đệ, ngươi là từ đâu tới?

- Thần Cổ đại lục.

- Ừm? Thần Cổ đại lục, thật là xa.

- Ngài đi qua Thần Cổ đại lục?

- Ừm, năm đó Phủ chủ Thánh phủ Thần Cổ đại lục từng muốn bái ta làm thầy, ta từ chối, nhưng hắn thịnh tình mời, ta làm khách một lần, thuận tiện lưu lại một bộ võ học, động viên đệ tử Thánh phủ hảo hảo luyện công.

Chương 527: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (1)

Nghe được Phủ chủ Thánh phủ từng muốn bái Quan Thông U làm thầy, Lâm Hạo Thiên không biết nên như thế nào nói tiếp.

Mặc dù bị ủy khuất tại Thánh phủ, nhưng hắn đối với Thánh phủ vẫn là có một phần tình hoài đặc thù, nhưng hôm nay nghe tới, Thánh phủ căn bản không coi là cái gì.

Hắn không thể không đổi góc độ suy nghĩ, Đại Cảnh còn cường đại hơn Thánh phủ.

Trong lòng hắn tràn ngập chờ mong, chờ mong thời gian tiếp theo đi theo tiền bối tập võ.

Một lúc lâu sau.

Lâm Hạo Thiên đạp vào Võ Phong, trên các đầu đường núi đều là người đến người đi, phồn hoa náo nhiệt, trên mặt của phần lớn người đều tràn đầy nụ cười, cùng khác nhau rất lớn với người vận triều hắn gặp được ở trên biển.

Đại Cảnh còn chưa chân chính gặp yêu tộc họa, hoặc là nói, có Đạo Tổ tồn tại, Đại Cảnh mới không có gặp nạn.

Trên đường đi, Lâm Hạo Thiên hết nhìn đông tới nhìn tây, đều rất tò mò về hết thảy của Long Khởi quan.

Chờ hắn đến trước sơn môn, Dương Chu đi đến trước mặt hắn, đánh giá hắn, hỏi:

- Ngươi là Lâm Hạo Thiên?

Lâm Hạo Thiên gật đầu, nói:

- Là là, không biết xưng hô các hạ như thế nào?

- Dương Chu, Đạo Tổ nói ta tới tiếp ngươi, đi thôi.

Dương Chu nói khẽ, sau đó quay người rời khỏi, Lâm Hạo Thiên lập tức đuổi theo.

Dương Chu rất có danh vọng ở kinh thành, gặp hắn tự mình ra tới dẫn người, rất nhiều đệ tử, khách hành hương đều quăng tới ánh mắt tò mò cho Lâm Hạo Thiên, một chút quyền quý thậm chí ghi lại diện mạo Lâm Hạo Thiên, chuẩn bị sau này lôi kéo.

Ai cũng biết Dương Chu là số ít tồn tại trong Long Khởi quan có thể nhìn thấy Đạo Tổ, nam tử để hắn đến đây tiếp đãi, có lẽ là thiên tài mà Đạo Tổ thấy vừa mắt.

Lâm Hạo Thiên mặc dù đã chín mươi bảy tuổi, nhưng huyết mạch hắn đặc thù, một mực bảo trì tuổi trẻ, thoạt nhìn mới hai ba mươi tuổi.

Rất nhanh, bọn hắn vượt qua thiên kiều, đi tới Long Khởi sơn bị sương mù vờn quanh.

Xuyên qua rừng trúc, sương mù cùng với từng khu vườn cổ kính, hành lang, hai người tiến vào một tòa đình viện.

Lâm Hạo Thiên nhìn về phía người trong đình viện, nhiều hơn trong tưởng tượng của hắn, còn có mèo mèo chó chó.

Tất cả mọi người mở mắt nhìn về phía hắn, mà hắn bị một nam tử trẻ tuổi dưới cây hấp dẫn.

Thật trẻ tuổi, thật đẹp.

Lâm Hạo Thiên cũng tính xông xáo quá thiên hạ, gặp qua thiên chi kiêu tử từng vùng biển, nhưng chưa từng thấy qua nam tử khí chất như thế, mặc dù mình là nam nhi, cũng bị đối phương kinh diễm.

Diệp Tầm Địch đánh giá Lâm Hạo Thiên, nói:

- Tiểu tử, ngươi tên là gì?

Lâm Hạo Thiên vội vàng ôm quyền, nói:

- Tại hạ Lâm Hạo Thiên, từ Thần Cổ đại lục tới đây.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh mở to mắt, cười nói:

- Hắn là ta gọi tới, sau này sẽ là người một nhà, các ngươi có khả năng trao đổi võ đạo nhiều hơn.

Vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hạo Thiên, ngay cả Dương Chu đều lau mắt mà nhìn Lâm Hạo Thiên.

Cơ Võ Quân nhíu lại đôi mi thanh tú, nàng cũng có thể cảm nhận được Lâm Hạo Thiên ẩn giấu yêu khí.

Kẻ này không đơn giản.

Mọi người dồn dập vây quanh Lâm Hạo Thiên, mồm năm miệng mười hỏi thăm, phần lớn tháng ngày trong đạo quan là khô khan, hể có người mới gia nhập, bọn hắn tự nhiên cao hứng.

Khương Tiển nghe nói Lâm Hạo Thiên cũng là Càn Khôn cảnh, muốn so tài một thoáng, Lâm Hạo Thiên tự nhiên không có từ chối, hắn cũng muốn chứng minh mình.

Hai người bay tới trên không cực cao, để bách tính trong kinh thành không nhìn thấy, nhưng động tĩnh của bọn họ cực lớn, cuối cùng vẫn là kinh động đến Kinh Thành.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trên trời vang lên tiếng nổ vang rền liên tiếp, dẫn tới rất nhiều võ giả bay tới trên không xem chiến.

Diệp Tầm Địch nhíu mày nói:

- Lâm tiểu tử không đơn giản.

Ánh mắt của bọn hắn xuyên qua sương mù, thấy được chiến đấu trên bầu trời, mười phần kịch liệt.

Lâm Hạo Thiên thi triển Bất Bại Luân Hồi Kinh, ngăn cản Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Khương Tiển.

Hai người đều mở ra Đại Kim Cương Thần Thể, nhưng luận lực lượng thân thể, Khương Tiển mạnh hơn một chút, mà chân khí của Lâm Hạo Thiên thì vượt qua Khương Tiển.

Khương Tiển từ nhỏ bị Khương Trường Sinh dùng dược thối luyện thể phách, lại thêm lôi điện tôi thể, tự nhiên không kém,

bất quá Lâm Hạo Thiên hấp thu qua khí huyết Yêu Thánh, khí lực không thể khinh thường.

- Cái tên này thật mạnh…

Khương Tiển âm thầm kinh hãi, con mắt thứ ba giữa mi tâm hắn trợn to, bắt đầu điều động khí vận thiên địa.

Văn võ chi đạo.

Đại Đạo Chi Nhãn hấp thu khí vận, hắn tự nhiên phải học văn võ chi đạo, có thể làm cho thực lực của hắn càng mạnh.

Hắn một tay giơ cao Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thiên địa khí vận tụ tập tới, hình thành từng đầu Khí Vận Chi Long vờn quanh lưỡi đao.

Sắc mặt Lâm Hạo Thiên trở nên ngưng trọng, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp được có người cầm binh khí dài nặng đến trăm vạn cân nặng tiến hành chiến đấu, này còn chưa tính, đối phương không ngờ lại mọc ra con mắt thứ ba kỳ quái, còn có thể điều động khí vận thiên địa.

Hắn lộ ra nụ cười, sinh ra cảm giác tán đồng Khương Tiển.

Bởi vì nửa người nửa yêu, hắn vẫn cảm thấy mình là quái thai, hiện tại gặp được Khương Tiển, hắn có loại cảm giác gặp được đồng loại.

- Khương Tiển, ngươi rất mạnh, đã như vậy, ta đây cũng phải nghiêm túc.

Lâm Hạo Thiên lộ ra nụ cười, hào khí vượt mây cười nói.

Oanh.

Chân khí của hắn bùng nổ, tóc đen tung bay, hắn nâng lên nắm tay phải, hắc bạch nhị khí vờn quanh nắm đấm, một cỗ khí thế cực kỳ đáng sợ đang nổi lên.

Khương Tiển nhìn xuống hắn, lại có loại cảm giác đang đối mặt với Cự yêu khủng bố.

Cái tên này…

Khương Tiển nhếch miệng lên, gặp được kình địch siêu cường, hắn sẽ chỉ càng thêm hưng phấn.

Mấu chốt nhất là đối phương cùng hắn đều là Càn Khôn cảnh!

- Vậy thì thoải mái chiến một trận đi.

Khương Tiển càn rỡ cười to, vung lên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trảm mạnh xuống, khí vận biến thành bầy rồng đáp xuống, như thiên băng.

Chương 528: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (2)

Lâm Hạo Thiên ra một quyền trùng thiên đánh tới, đạo cột sáng trắng đen xen kẽ khủng bố bay lên, lấp lánh toàn bộ bầu trời.

Hai cỗ lực lượng cường đại oanh đụng vào nhau, nhấc lên cuồng phong, hô khiếu thiên địa.

Địa Linh thụ lay động, Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, lộ ra nụ cười, hắn tự nhủ:

- Tuổi trẻ thật tốt.

Cơ Võ Quân đi vào bên cạnh hắn, thấp giọng nói:

- Đạo Tổ, huyết mạch kẻ này đặc thù, liên quan đến yêu tộc, chỉ sợ…..

Khương Trường Sinh nói:

- Người lại như thế nào, yêu lại như thế nào, ngươi không muốn kết thúc tranh đấu vĩnh viễn không ngừng nghỉ này à?

Cơ Võ Quân sửng sốt, nàng đột nhiên hiểu rõ cái gì.

Thì ra Đạo Tổ sở dĩ không đăng cơ, chẳng qua không nhìn trúng vị trí Võ Đế?

Hắn có mục tiêu càng lớn?

Ánh mắt Cơ Võ Quân trở nên phức tạp, phàm nhân quả nhiên không thể so với tiên thần, góc độ đối đãi sự vật cũng khác nhau.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên còn đang quyết chiến, Khương Trường Sinh rất nhanh đã kêu bọn hắn dừng, tránh cho bọn hắn nóng đầu.

Hai người đối với Khương Trường Sinh là nói gì nghe nấy, lập tức dừng tay, trở lại đến trong sân vườn.

- Ta không phải đối thủ của ngươi.

Khương Tiển sảng khoái nói.

Lâm Hạo Thiên lắc đầu nói:

- Ngươi đã rất mạnh, ta chẳng qua là trước đây ít năm vừa thu hoạch được một đại cơ duyên thôi, bằng không chưa nhất định có thể đánh thắng ngươi.

Chân khí của hắn tuy mạnh, nhưng thiên phú chiến đấu của Khương Tiển quá mạnh.

Rất nhiều chiêu thức của hắn đều có thể bị Khương Tiển tránh thoát, loại lực phản ứng kia không tầm thường.

Cũng may hắn thu được kinh nghiệm chiến đấu của thượng cổ Võ Đế, không thể nào bại trận trong cùng cảnh giới.

Hai người cũng tính không đánh nhau thì không quen biết, Bình An xắn tay áo lên, cũng muốn cùng Lâm Hạo Thiên đánh một chầu, nhưng bị Khương Trường Sinh ngăn cản.

- Hạo Thiên, nghỉ ngơi thật tốt đi, sau này còn nhiều cơ hội luận bàn.

Khương Trường Sinh nói khẽ, Lâm Hạo Thiên gật đầu, sau đó Khương Tiển nhiệt tình dẫn hắn lựa chọn phòng ốc.

Diệp Tầm Địch bất đắc dĩ nói:

- Lại tới một tên biến thái.

Nhìn Lâm Hạo Thiên chiến đấu, hắn cảm giác thấy địa vị của mình lại sẽ bị dao động.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Quả nhiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, kẻ này tất nhiên có thể đạt đến độ cao võ đạo khó lường.

Bạch Kỳ cười nói:

- Vẫn là chủ nhân lợi hại, nghe các ngươi nói, Thần Cổ đại lục vô cùng xa xôi, nhưng chủ nhân còn có thể cách không phát

hiện thiên tài như thế, lúc này mới là lợi hại nhất.

Chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên, phàm là bị Khương Trường Sinh kêu lên núi, đều là ngút trời kỳ tài, Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc cũng là như thế.

Diệp Tầm Địch quay đầu nhìn về phía Dương Chu, nói:

- Nhìn thấy không, hảo hảo luyện công, chớ có lười biếng, không chịu thua kém cho vi sư.

Dương Chu gật đầu, đấu chí trong lòng cũng bị nhen lửa.

Tại Đại Cảnh, hắn thiên tư vô song, vẫn cảm thấy trong cùng cảnh giới thì không người nào là đối thủ của mình, lại thêm công lực tăng lên rất nhanh, dẫn đến hắn những năm nay có chút lười biếng.

Lâm Hạo Thiên xuất hiện kích thích hắn.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, trong lòng vui vẻ.

Lâm Hạo Thiên có thể kích thích đến những người khác, những người khác cũng có thể để Lâm Hạo Thiên cảm nhận được hưng phấn, cuối cùng đều hội tụ thành kính sợ đối với hắn.

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong Mộ gia đến.

Mộ Linh Lạc bởi vì kéo lấy Mộ gia, cho nên tốc độ tiến lên kém xa Lâm Hạo Thiên, chờ Hóa Long phủ tìm tới đại lục càng lớn, hắn sẽ đưa trọn Mộ gia tới đây, cùng nhau chạy tới đại lục mới, rời xa yêu tộc loạn….

Thái Hòa năm mười hai, Đại Cảnh dừng lại chinh chiến về vùng biển phía tây, hải quân đang co vào.

Khương Triệt đã theo Hóa Long phủ biết được kế hoạch di chuyển, hắn rất vui vẻ, Đại Cảnh ở trên biển tiến hành khuếch trương, thật sự phiền toái, mà lại rất dễ dàng phân tán binh lực, nếu có thể tìm tới một phương đại lục vô cùng bát ngát, tài nguyên phong phú, Đại Cảnh lại có thể an ổn phát triển, chưa hẳn nhất định phải khuếch trương.

Đại Cảnh bây giờ không thiếu công pháp, bí tịch võ đạo, khuếch trương là vì đoạt được nhiều tư nguyên hơn, đến mức

nhân khẩu, Đại Cảnh không thiếu người.

Khương Triệt bắt đầu phát triển mạnh các ngành các nghề trong Đại Cảnh, đồng thời điều động sứ thần thương lượng cùng Đại Tề.

Long Mạch đại lục trước mắt cũng chỉ có Đại Tề có thể chống lại Đại Cảnh, nhưng đây chẳng qua là mặt ngoài, Khương Triệt nói một câu đã đầy đủ quét ngang Đại Tề, nhưng hắn hi vọng ít động binh thương.

Trung tuần tháng tư.

Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở to mắt nhìn lại.

Ánh mắt của hắn nhìn về hướng Đông Nam, trên một phiến hải dương cách Long Mạch đại lục mấy vùng biển lại xuất hiện một tôn Yêu Thánh, hình thể không kém hơn Cửu Tuyệt giao thánh, đang không chút kiêng kỵ phát tiết sự mạnh mẽ của mình, hấp dẫn Yêu thú đến đây đầu nhập vào.

Lại một tôn Yêu Thánh chuẩn bị sáng lập thế lực, nhân tộc càng thêm nguy hiểm.

Khương Trường Sinh cảm thấy không thể đợi thêm, nếu như chờ Hóa Long phủ tìm tới, quỷ mới biết muốn bao nhiêu năm.

Hắn đứng dậy, nhảy đến trên nhánh cây Địa Linh thụ, hướng về phía phương Bắc nhìn lại.

Lúc rảnh rỗi, hắn cũng sẽ nhìn trộm phương Bắc, nhưng mỗi lần chẳng qua dò xét rất nông.

Thiên địa nhanh chóng co vào trong ánh mắt của hắn, rất nhanh hắn đã nhìn thấy Chu Thiên Chí, hắn mang theo ba cường giả Động Thiên cảnh tự mình tìm kiếm đại lục mới.

Quá chậm.

Ánh mắt Khương Trường Sinh vượt qua bọn hắn, tiếp tục nhìn về phía trước.

Trên đường đi, hắn thấy rất nhiều hải đảo, đại lục, nhưng đại bộ phận đều tương đối nhỏ, lớn nhất thì cũng không lớn hơn Long Mạch đại lục cũng được bao nhiêu.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Lâm Hạo Thiên nhìn tấy hai mắt Khương Trường Sinh bốc lên kim quang, thấp giọng hỏi Khương Tiển bên cạnh:

- Tiền bối đang làm gì?

Khương Tiển nhẹ giọng cười nói:

- Ta cũng không rõ ràng,có khả năng đang nhìn đo thiên địa đi.

Lâm Hạo Thiên suy nghĩ Khương Trường Sinh Xạ Nhật, thầm nghĩ cũng đúng, nếu như không có thị lực khó có thể tưởng tượng, sao có thể xạ nhật?

Chương 529: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (1)

Vùng biển phía bắc vô cùng bao la, tưởng rằng Long Mạch đại lục đã là biên giới khu vực trên biển, trên thực tế thì thế nhân đoán sai.

Thánh triều thăm dò đến biên giới, cũng không phải biên giới chân chính.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng thấy phần cuối của hải dương.

Hắn không khỏi sửng sốt, phần cuối lại là đường nét của đại địa, hai đầu vô biên vô hạn, phần cuối hải dương phía bắc lại bị đại địa ngăn cản, hắn theo ánh mắt bên trái nhìn lại, xem trong chốc lát, thủy chung không nhìn thấy phần cuối, nói cách khác đại địa phía trước cũng không phải đại lục, ít nhất không phải đại lục hắn suy nghĩ, lớn hơn hết thảy đại lục trên biển.

Hắn đưa ánh mắt tìm kiếm vào sâu trong lòng đất, dãy núi chập trùng, non xanh nước biếc, phong cảnh hợp lòng người.

Hắn thấy được rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng càng như thế, hắn càng cảnh giác.

Phiến đại địa này nếu thật hoàn mỹ như vậy, Thánh triều như thế nào không đi?

Cho dù Thánh triều không có phát hiện, vậy trong này vì sao không có sinh ra sinh linh?

Hắn không nhìn thấy vết chân người, cũng không có thấy bóng dáng những dã thú khác, thậm chí ngay cả Yêu thú cũng không có.

Không hợp lý.

Trong lòng Khương Trường Sinh hỏi thăm:

- Người mạnh nhất trên vùng đất mà ta vừa thấy kia mạnh bao nhiêu?

【 Liên quan đến quy tắc thiên địa, tạm thời không thể diễn toán thực lực của đối phương 】 .

Khương Trường Sinh nhíu mày, đây không phải chính là tiêu chuẩn Võ Đế cấp sao?

Vùng đất kia ẩn giấu tồn tại Võ Đế cấp?

Có lẽ càng mạnh hơn nữa.

Khương Trường Sinh tra xét rõ ràng, lại qua một quãng thời gian, hắn cuối cùng nhìn thấy số lượng lớn thân ảnh sinh linh, không ngờ lại tất cả đều là thượng cổ Hung thú, thuộc về cùng một chủng tộc, thân tựa như voi, tứ chi thật dài, khoác trên người lấy lớp vảy màu đỏ đen, đầu giống như trâu, hai cây răng nanh trong miệng dài gần nửa thân thể, từng con có hình thể khổng lồ như núi, kết bè kết đội tiến lên ở giữa dãy núi, tôn Thượng Cổ dị thú lớn nhất còn muốn khổng lồ hơn cả sơn nhạc xung quanh.

Trong chốc lát, hắn có cảm giác nhìn thấy thời đại Thái Cổ Hồng Hoang.

Khương Trường Sinh tiếp tục quan sát, rất nhanh, hắn lại thấy những chủng loại thượng cổ Hung thú khác, chim lớn lông đỏ chiếm cứ ở trên núi lớn vạn trượng xây tổ, cự mãng khủng bố ngao du trong giang hà vô biên, còn có cự thú thần bí độn đất tiến lên, chỉ lộ ra một cây sừng thú màu trắng như là loan đao.

Khương Trường Sinh càng ngày càng cảm thấy hứng thú, giống như đi vào thiên địa mới, không ngừng tiến lên ánh mắt của mình.

Rất rất nhiều chủng loại Hung thú hoành hành thiên địa, so với yêu tộc, đặc điểm rõ ràng nhất là hình thể khổng lồ, nhưng không có yêu khí vờn quanh, như là Doanh Ngư, Lạc Đà.

Khương Trường Sinh thậm chí còn nhìn thấy từng gốc từng gốc đại thụ cùng loại với Diệt Thế thụ, trên cây mọc ra mặt người.

Hắn nghiêm trọng hoài nghi Diệt Thế thụ chính là theo phiến đại địa này chạy đến, nhưng Diệt Thế thụ không biết thân thế của mình, từ khi nó có ý thức đến bây giờ, nó đã ở trên một tòa đại lục trong Vô Tận Hải Dương.

Có lẽ là biển mây mang theo hạt giống Diệt Thế thụ đi tới Vô Tận Hải Dương.

Một lúc lâu sau.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, hắn vuốt vuốt con mắt có chua xót, rơi xuống đất trước Linh thụ tĩnh toạ.

Nhìn rất lâu, hắn cũng không có quan sát rõ ràng vùng đất kia đến cùng bao la đến mức nào, nhưng có một chút có thể xác định, tất cả Hung thú ở trên vùng đất kia đều rất mạnh, bất quá đều là quần cư thành chủng tộc, tạm thời không nhìn thấy thế lực quần thể cùng loại với vận triều, yêu tộc, mỗi một loại Hung thú chỉ ở cùng bộ tộc mình, hoặc là đơn độc sinh tồn.

Theo đà này hướng về chỗ sâu, tất sẽ còn có nhân vật càng khủng bố hơn.

Nhưng trên Vô Tận Hải Dương cũng có Võ Đế cấp tồn tại.

Long Mạch đại lục nếu tới gần vùng đất kia, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không gặp được phiền toái, thậm chí có khả năng trong mấy trăm năm đều sẽ không gặp phải phiền toái, bởi vì Hung thú cách đường ven biển vô cùng xa xôi.

Quan trọng nhất chính là vùng đất kia không có thế lực tranh chấp, càng không có yêu tộc.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, truyền âm cho Khương Triệt, không đến thời gian một nén nhang, Khương Triệt đã đến sân vườn, sở dĩ nhanh như vậy, là Bạch Y vệ dẫn hắn bay lên trời, giảm bớt lộ trình đi trên đường.

Nói chỗ mà mình nhìn thấy nói cho mọi người, xem bọn hắn lựa chọn như thế nào.

- Thật có nơi như vậy?

Khương Triệt ngây người.

Lâm Hạo Thiên lại có chút phấn khởi, nghe rất không tệ.

Cơ Võ Quân bỗng nhiên suy nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ là Thái Hoang trong truyền thuyết?

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng, nàng nhanh chóng giới thiệu về Thái Hoang.

Truyền thuyết, ban đầu Thiên Địa Khai Ích, sinh linh sinh ra phía trên đại địa, tên Thái Hoang, khi đó sinh linh được xưng là Hung thú, từng loài đều có huyết mạch mạnh mẽ, huyết mạch Hung thú lưu truyền đến nay đều được xưng là Thượng Cổ dị thú, thậm chí có thể trở thành Thụy Thú.

Vào lúc đó, hoàn cảnh sinh tồn của Thái Hoang cực kỳ tàn khốc, sinh linh nhỏ yếu bắt đầu rời khỏi Thái Hoang, sau khi đi tới hải dương không biết tên, sinh ra nhân tộc, yêu tộc, ở trên biển khai chi tán diệp.

- Ta vẫn cho rằng Thái Hoang chỉ là truyền thuyết, không ngờ thật tồn tại, Đạo Tổ, ta cảm thấy có thể đi, dựa theo ngài nói, tất cả trên Thái Hoang đều là Hung thú, nhìn như nguy hiểm, nhưng Hung thú thật ra ngược lại không quá nguy hiểm, bởi vì chúng nó không có hiểm ác như nhân tâm, yêu tâm, chỉ cần Đại Cảnh trước an phận mấy chục năm, đợi võ đạo cường thịnh lên, lại tiến hành khai hoang, mặc dù gặp được Thái Hoang Hung thú cũng không sợ, có thể làm cho nhiều Hung thú như vậy sinh tồn, võ đạo linh khí của Thái Hoang tất khó có thể tưởng tượng, ẩn chứa thiên tài địa bảo cũng không thể tưởng tượng nổi, Thánh triều từng một lần nghĩ muốn tìm Thái Hoang, nhưng không có tìm được, Long Mạch đại lục chính là nhân tộc mà Thánh triều lưu lại khi thăm dò hướng bắc.

Chương 530: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (2)

Cơ Võ Quân hưng phấn nói, nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh, ánh mắt sáng rực nói:

- Đạo Tổ, ngài vì nhân tộc phát hiện cơ duyên to lớn, không thể bỏ lỡ.

Nàng nhìn về phía những người khác, nói:

- Các ngươi ngẫm lại, Thái Hoang vô biên vô tận cũng chỉ có Đại Cảnh một nhánh nhân tộc tồn tại, Hung thú nhiều nhất thủ hộ, dùng những kỳ trân dị bảo kia, tất sẽ không vận dụng tốt bằng nhân tộc chúng ta, còn có khoáng thạch tài nguyên, Hung thú càng không quan tâm…..

Nàng càng nói, Khương Triệt hô hấp càng ngày càng gấp rút.

Khương Trường Sinh cũng động tâm.

Ít nhất có thể rời xa vòng xoáy phiền toái trước mắt.

Chờ Đại Cảnh đủ mạnh, thành tựu Thánh triều, đường ven biển Thái Hoang không phải chính là Thánh triều Thiên Nhai mới?

Khương Triệt cắn răng nói:

- Đạo Tổ, chúng ta đi thôi!

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu đi, ngươi trước đó phải ước thúc võ giả Đại Cảnh thật tốt, chớ đi vào nơi quá sâu.

- Được.

Tâm Khương Triệt đã bay xa, đầu óc một mảnh loạn động.

Cũng không lâu lắm, Khương Triệt rời khỏi, bắt đầu co vào thế lực hải ngoại, trước khi đi, hắn hi vọng Khương Trường Sinh có thể mang theo Thiên Hải, Đông châu, lúc đưa ra thỉnh cầu, hắn cẩn thận từng li từng tí.

Khương Trường Sinh sảng khoái đáp ứng.

Hắn không nhất định phải một lần duy nhất hoàn thành.

Sau khi Khương Triệt rời khỏi, trong đình viện náo nhiệt một hồi, cũng đang thảo luận chuyện Thái Hoang.

- Đi Thái Hoang, ta cũng có thể để Sơn Hải kinh mạnh lên tốc độ cao.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Sơn Hải kinh thật không đơn giản, theo số trang gia tăng, lực lượng lại không ngừng tăng cường, cuối cùng sẽ có một ngày, một sách nơi tay, vạn vật đều xuất hiện, người nào có thể cản…?

Phía dưới trời xanh, nước biển nhuộm đỏ, nổi lơ lửng nhiều vô số kể thân thể Yêu thú tàn phế.

Từng chiếc từng chiếc thuyền biển chậm rãi tiến lên, Mộ Huyền Cương cùng Mộ Linh Lạc lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống chiến trường vừa kết thúc.

- Gần đây gặp được yêu họa càng ngày càng nhiều, tại sao ta cảm giác yêu tộc cũng không phải đang truy đuổi theo sau chúng ta, mà là phía trước cũng có yêu tộc bùng nổ?

Mộ Huyền Cương rầu rĩ nói, một trận chiến lúc trước để bọn hắn chết mấy trăm người, được cho là một lần chiến dịch thương vong nghiêm trọng nhất mười năm qua.

Đôi mắt Mộ Linh Lạc như đầm nước, nói:

- Có lẽ như thế, đây mới là ý nghĩa khi chúng ta đào vong.

Mộ Huyền Cương thở dài một tiếng.

Hai người lâm vào trong tĩnh lặng.

Mấy ngày sau, ban đêm, Mộ Linh Lạc trong mộng gặp phải Khương Trường Sinh.

- Trường Sinh ca ca, phương hướng mà chúng ta tiến lên có thể có yêu tộc đang làm loạn?

Mộ Linh Lạc hỏi.

Tay phải Khương Trường Sinh vung lên, trong mộng cảnh xuất hiện tình cảnh Cửu Tuyệt giao thánh cùng ngàn tỉ Yêu thú hội tụ, Mộ Linh Lạc thân ở trong đó không rét mà run.

Ngay sau đó, Khương Trường Sinh lần nữa phất tay, mộng cảnh khôi phục như lúc ban đầu.

- Không sai, bảy đại Yêu Thánh phục sinh, hiện tại toàn bộ hải dương đều sẽ nhấc lên yêu loạn, nhân gian luyện ngục sắp tới.

Khương Trường Sinh nói khẽ.

Mộ Linh Lạc yên lặng, tâm tình trầm trọng.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên cảm giác được đầu của mình bị tay Khương Trường Sinh đè chặt, nàng giương mắt nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chớ có lo lắng, ta sẽ đích thân tới đón ngươi.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc kinh hỉ, hỏi:

- Thật chứ?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ta sẽ dẫn Mộ gia cùng nhau trở lại Đại Cảnh, tại rìa Đại Cảnh, ta sẽ chuyên môn làm ra một hòn đảo, để Mộ gia ở lại.

Mộ Linh Lạc lập tức kinh hỉ, nàng bắt lấy hai tay Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ta thì sao, khi nào ta có thể nhìn thấy ngươi?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi tự nhiên sẽ đi đến bên cạnh ta, khi nào muốn trở về nhìn một chút thì cứ trở về, tại Đại Cảnh, ngươi không cần lo lắng quá nhiều, ta cũng sẽ không có quá nhiều ước thúc ngươi và Mộ gia.

- Quá tốt rồi!

Mộ Linh Lạc kích động ôm lấy Khương Trường Sinh, giờ khắc này, nàng không cách nào lại bảo trì lãnh ngạo ngày thường, thỏa thích hiện ra cao hứng của mình.

Nhìn nụ cười của nàng, tâm tình Khương Trường Sinh cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Mặc dù thiên hạ đại loạn, hắn cũng có áp lực sinh tồn, nhưng có người làm bạn, cũng là cực tốt.

Nhân sinh sao có thể không có gặp trắc trở, bên người có người bồi, có thể mang đến càng nhiều dũng khí….

- Thật chứ?

- Thật!

Nhìn Mộ Linh Lạc một mặt chắc chắn, Mộ Huyền Cương kích động, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tin tức này có khả năng nói cho tộc nhân không?

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Tự nhiên có thể.

Mộ Huyền Cương càng thêm xúc động, lúc này ra ngoài hiệu triệu trưởng bối của gia tộc, báo cho việc này, để bọn hắn truyền tin tức xuống, mấy ngày gần đây, không cho bất kỳ tiểu đội gì tập hợp số lượng lớn người rời khỏi đi săn hoặc dò đường.

Chưa tới một canh giờ, gần trăm vạn người Mộ gia cũng biết việc này.

- Thần tiên muốn tới tiếp chúng ta?

- Thật hay giả, chẳng lẽ sắp đến Đại Cảnh rồi?

- Không có, tháng trước đi ngang qua một hải đảo, ta đi lên hỏi qua, bọn hắn căn bản chưa từng nghe nói qua Đại Cảnh.

- Thật sự có thần tiên?

- Ngươi gia nhập muộn mấy năm, quả thực có thần tiên bảo hộ Mộ gia chúng ta, rất nhanh các ngươi sẽ hiểu, các ngươi tuyệt đối sẽ rung động.

Tất cả mọi người phấn chấn, nhất là người trước đó ở Mộ gia, đều có cảm giác tự hào, bọn hắn khoa trương miêu tả Khương Trường Sinh mạnh mẽ cho đám võ giả ngoại lai đầu nhập phía sau.

Một thanh niên gầy yếu nghe người nhà họ Mộ xung quanh đàm luận, âm thầm hưng phấn.

- Cuối cùng đã có thể tìm hiểu đến chỗ dựa của Mộ gia, hừ, nào có thần tiên gì, tất nhiên là võ giả cường đại đang giả thần

giả quỷ, chỉ cần điều tra rõ ràng, ta có thể trở lại tông môn giao nộp.

Thanh niên thầm suy nghĩ, thật ra không chỉ hắn, trong đội tàu còn có thám tử của thế lực khác, một đội tàu gần trăm vạn người tiến lên ở trên biển, sao có thể không khiến người quan tâm?

Chương 531: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (1)

Lúc sáng sớm.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuẩn bị hành động.

Lâm Hạo Thiên gặp hắn đứng dậy, lại gần, tò mò hỏi:

- Tiền bối, ngài cần gì, ta giúp ngài?

Từ khi đo vào Long Khởi sơn, hắn muốn hồi báo Khương Trường Sinh, nhưng tìm không thấy cơ hội, cho nên hắn thỉnh thoảng sẽ đi Võ Phong, truyền thụ đệ tử Long Khởi quan võ học, nhưng hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy không đủ.

- Không cần, ta chuẩn bị đi đón người.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, sắp nhìn thấy Mộ Linh Lạc để hắn rất cao hứng.

Những trong năm này, Mộ Linh Lạc làm rất không tệ, toàn thể giá trị hương hỏa của Mộ gia đã tăng trưởng gấp bội.

Mộ gia gia nhập tất nhiên có thể làm cho Đại Cảnh mạnh hơn, nhất là ở mức độ Kim Thân cảnh, Càn Khôn cảnh, có thể mở rộng chiều sâu thực lực Đại Cảnh cực lớn, Hóa Long phủ tuy mạnh, nhưng đi là con đường tinh anh, nhân số không nhiều.

- Tiếp người nào?

Lâm Hạo Thiên tò mò hỏi.

Những người khác dồn dập mở mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, từ sau khi Lâm Hạo Thiên đến, lại có người muốn gia nhập bọn hắn?

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Trước đó ngươi không hiếu kỳ ta vì sao chọn trúng ngươi à?

Lâm Hạo Thiên gật đầu.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta thủ hộ Mộ Linh Lạc trưởng thành, vừa hay nhìn thấy ngươi gặp nạn.

- A?

Lâm Hạo Thiên trừng to mắt, cả người ngơ ngác.

Mộ Linh Lạc.

Đó là một vị thiên kiêu đồng lứa duy nhất khiến cho hắn chiến bại, hắn vẫn nhớ.

Thì ra là thế.

Trách không được Mộ Linh Lạc yêu nghiệt như vậy, thì ra có tiền bối làm chỗ dựa…

Nghĩ được như vậy, tâm Lâm Hạo Thiên bỗng nhiên thăng bằng, tiếc nuối trong lòng cũng tán đi.

Hắn đã không phải thiếu niên lúc trước, đối với Mộ Linh Lạc, hắn càng nhiều hơn chính là chờ mong khi sắp nhìn thấy cố nhân.

- Ta đã thoát thai hoán cốt, tất nhiên không thể kém hơn nàng.

Lâm Hạo Thiên yên lặng suy nghĩ, hắn hiện tại cũng không dám khiêu chiến Mộ Linh Lạc.

Hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, đang muốn hỏi tại sao Khương Trường Sinh lại nhìn trúng Mộ Linh Lạc, kết quả Khương Trường Sinh trực tiếp chui vào lòng đất.

Không sai!

Là chui vào!

Mà lại không có lưu lại dấu vết ở trên mặt đất!

Lâm Hạo Thiên trừng to mắt, toàn thân lắc một cái.

- Đây là tiên thuật gì? Thật muốn học!

Trên biển, đếm không hết đội thuyền dựa vào nhau, không có tiến lên, võ giả trên boong thuyền, trên mặt biển, trên không đều đang ngẩng đầu mà nhìn.

Vị thần tiên kia đến cùng khi nào xuất hiện?

Mộ Huyền Cương mấy lần muốn tìm Mộ Linh Lạc, nhưng lại sợ mình lộ ra lỗ mãng, không đủ trầm ổn, hại hình ảnh Mộ gia trong lòng thần tiên, hắn chỉ có thể kềm chế.

Mộ Linh Lạc thì ở chờ đợi trong phòng của mình, nàng vuốt vuốt Kim Lân ngọc diệp, không biết suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, Kim Lân ngọc diệp lập loè kim quang.

Mộ Linh Lạc một thoáng đứng lên, mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ, nàng biết nàng Trường Sinh ca ca rốt cuộc đã đến.

Nàng đi tới cửa trước, nỗ lực bình phục cảm xúc, trên mặt lần nữa khôi phục thần thái thanh lãnh, chậm rãi đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Nhìn thấy nàng đi ra, rất nhiều người nhà họ Mộ quan tâm căn phòng của nàng dồn dập vây tới, mồm năm miệng mười hỏi thăm.

Mộ Linh Lạc không có trả lời, mà nhìn về phía bầu trời, những người khác đi theo ánh mắt của nàng nhìn lại, càng ngày càng nhiều người ngẩng đầu theo.

Đột nhiên, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện trên vùng trời đội tàu Mộ gia, chính là Khương Trường Sinh, Chí Dương thần quang ánh nắng che đậy mặt mũi của hắn, khiến cho hắn như là Thiên Thần lâm thế.

Rào…

Hết thảy người đang ngồi, nằm dồn dập đứng dậy, xúc động, hưng phấn, kinh hỉ cùng với khó tin ngước nhìn Khương Trường Sinh.

- Đều có mặt hết ở đây?

Âm thanh của Khương Trường Sinh đạm mạc vang lên.

Mộ Huyền Cương vội vàng cao giọng nói:

- Đều có mặt, ta đã kiểm tra mấy lần, không biết ngài chuẩn bị làm sao mang bọn ta rời khỏi?

Mộ Linh Lạc cũng rất tò mò điểm này, nhiều người như vậy mong muốn một hơi mang đi cũng không dễ dàng.

Các nàng suy đoán Khương Trường Sinh hàng phục một loại Hung thú to lớn nào đó, gánh chịu Mộ gia cùng nhau rời khỏi.

Dưới con mắt mọi người, Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng xuống, thi triển thần thông.

Chưởng Trung Càn Khôn.

Trong chốc lát, vùng biển này nhấc lên kinh đào hải lãng, hết thảy đội thuyền theo đó lay động kịch liệt.

- Xảy ra chuyện gì?

- Là thần tiên đại nhân làm ra sao?

- Không rõ ràng.

- Chẳng lẽ đáy biển có cự thú?

- Có khả năng.

Lúc tất cả mọi người kinh nghị, bọn hắn bỗng nhiên cảm giác được mặt biển đang lên cao, để bọn hắn kinh ngạc nhất là thần tiên trên bầu trời vậy mà đang tốc độ cao biến lớn, loại trùng kích ánh mắt này cực kỳ khoa trương, ngay cả Mộ Linh Lạc đều bị hù dọa.

Dưới vẻ mặt rung động của tất cả mọi người, bọn hắn rơi vào trong lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, không chỉ bọn hắn, cả phiến hải vực đều trong lòng bàn tay thần tiên.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay lơ lửng một quả cầu ánh sáng hơi mờ, nửa phần dưới là nước biển, mặt biển nổi lơ lửng nhiều đội thuyền như hạt vừng, hắn cúi đầu nhìn lại, phía dưới mặt biển xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, bốn phương tám hướng nước biển vọt tới, nhấc lên kinh đào hải lãng.

Đây cũng là Chưởng Trung Càn Khôn.

Tất cả mọi người Mộ gia trong thần thông ngước nhìn Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh trong mắt bọn hắn có thể nói là che khuất bầu trời, mà Chí Dương thần quang phía sau hắn giống như thật mặt trời, cách bọn họ gần như thế.

Trái tim tất cả mọi người trong đều sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Thật chính là thần tiên! Mộ Huyền Cương bịch một tiếng quỳ xuống, khấu tạ Khương Trường Sinh, trưởng bối Mộ gia khác dồn dập bắt chước, dẫn đến càng ngày càng nhiều người quỳ lạy, duy chỉ có Mộ Linh Lạc ngây người tại chỗ.

Trường Sinh ca ca đến cùng lợi hại cỡ nào?

Tay Khương Trường Sinh nâng Mộ gia, hóa thành một đạo kim quang, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Những võ giả có ý khác tren thuyền thì sợ choáng váng.

Mẹ nó đúng là thần tiên.

Chương 532: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (2)

Chờ chút.

Thần tiên muốn dẫn bọn hắn đi xa, sau này bọn hắn chẳng phải không về nhà được, không về được tông môn?

Tất cả bọn hắn đều lâm vào trong hoảng sợ, trong tuyệt vọng, nhưng không người nào dám nhảy ra, chỉ có thể kiên trì ngụy trang….

Bên bờ biển Ngự Châu Đại Cảnh, Hải Lộ đô đốc Tống Ly đứng ở trên lầu các, ngắm nhìn một hòn đảo lớn cuối mặt biển.

Mặt mũi hắn tràn đầy phức tạp, tâm loạn như ma.

Tối hôm qua, còn không có đảo lớn kia, sáng nay lại đột nhiên xuất hiện.

Nếu không phải hắn nghe được âm thanh của Đạo Tổ, hắn còn tưởng rằng gặp phải quỷ.

Hắn không rõ ràng Đạo Tổ thế nào biến ra tòa đảo lớn này, cho dù là dời núi, cũng không phải một ngọn núi có thể thành,

cũng không thể là nắm biển đi, toà đảo lớn kia còn cao hơn cả bến cảng Ngự Châu.

Toàn bộ bến cảng, đếm không hết binh sĩ, ngư dân, thương nhân cũng đang thảo luận đảo lớn phương xa, nếu không phải Tống Ly ra lệnh, đoán chừng có một chút gia hỏa to gan lớn mật tiến đến dò xét.

Tống Ly suy nghĩ đến mật tín mình nhận được, Đại Cảnh không ngờ lại chuẩn bị di chuyển, mà lại là nâng cả đại lục rút lui.

Hắn không thể nào hiểu được, làm sao để đại lục cùng một chỗ rút lui

Nhưng hôm nay đã hiểu rõ, tất nhiên là Đạo Tổ muốn thi triển thần thông.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một vệt kim quang xuyên qua mây mù, từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên cạnh đảo lớn, hắn thị lực trác tuyệt, híp mắt mắt nhìn đi, ngay sau đó thấy được một màn mà hắn cả đời đều khó mà quên được.

Một bên mặt biển của đảo lớn bỗng nhiên nổ tung, sóng biển cuốn trời, từng chiếc từng chiếc thuyền biển khổng lồ hạ xuống, vững vàng rơi trên mặt biển, không có một chiếc thuyền biển bị đè sập.

Hắn trừng to mắt, hoài nghi mình hoa mắt, làm sao trống rỗng xuất hiện nhiều thuyền biển như vậy?

Hắn dụi dụi con mắt, xác định mình không có nhìn lầm.

Ngay sau đó, bên cạnh vang lên tiếng bước chân, hắn quay đầu nhìn lại, Khương Trường Sinh mang theo Mộ Huyền Cương, Mộ Linh Lạc xuất hiện, mặc dù thấy không rõ khuôn mặt Đạo Tổ, nhưng Tống Ly liếc mắt đã biết là Đạo Tổ tới, lập tức quỳ lạy.

Tại Đại Cảnh, thấy Đạo Tổ như thấy thiên tử.

Ở trong lòng bách tính, địa vị của Đạo Tổ vượt xa Thiên Tử.

- Hòn đảo đó là ta tạo ra cho Mộ gia, vị này chính là gia chủ Mộ gia Mộ Huyền Cương, sau này Mộ gia sẽ ở trên đảo, Tống

đô đốc chiếu cố Mộ gia một chút, Mộ gia có bất kỳ hoang mang, nhu cầu gì thì cứ đi tìm vị Tống đô đốc này.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, sau đó nhìn về phía Mộ Linh Lạc bên cạnh vẫn còn đang ở trong trạng thái ngẩn người, nói:

- Ngươi hiện tại đi theo ta, hay thu xếp tốt Mộ gia lại đi Ti Châu tìm ta?

Mộ Linh Lạc giật mình tỉnh lại, nàng vô ý thức bắt lấy tay Khương Trường Sinh áo, hỏi:

- Ti Châu xa không?

- Dùng công lực của ngươi chưa tới một canh giờ thì sẽ đi đến.

- Vậy thì tốt, ta trước ở lại đây.

Khương Trường Sinh gật đầu, hư không biến mất tại tại chỗ.

Mộ Huyền Cương lúc này cũng tỉnh táo lại, cả người giật mình như mộng, hắn nhìn đội tàu Mộ gia cùng đảo lớn phương xa, nhịn không được bóp mình một thoáng, cũng không phải nằm mơ.

Tống Ly đứng dậy, một mặt ân cần mà hỏi:

- Vị cô nương này, ngài và Đạo Tổ có quan hệ như thế nào?

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi:

- Trường Sinh ca ca có ngoại hiệu là Đạo Tổ?

Trường Sinh ca ca?

Tống Ly suy nghĩ đến Đạo Tổ trước kia gọi Trường Sinh tiên sư, lập tức hiểu được.

Đạo Tổ lại có nữ nhân.

Tư thái của hắn càng thêm cung kính, nói:

- Đúng, hắn chính là Đạo Tổ, là bảo hộ thần của Đại Cảnh, là tồn tại cường đại nhất thiên hạ, sau này các ngươi cứ an tâm ở lại đây, có thể giới thiệu cho ta một chút tình huống của các ngươi hay không, ta cũng dễ trợ giúp cho các ngươi, ta sẽ phái người đi trên đảo tu kiến lầu các.

Mộ Huyền Cương hít sâu một hơi, không có giấu diếm lai lịch Mộ gia.

Tống Ly nghe xong, càng ngày càng chấn kinh.

Thần Cổ đại lục?

Mộ gia?

Trên biển tiến lên mấy chục năm?

Trăm vạn người?

Lão đầu này lại là cao thủ Động Thiên cảnh?.

- Xin hỏi Mộ gia làm sao qua được?

Tống Ly thận trọng hỏi.

Dội tàu khổng lồ như thế nếu tới gần Thiên Hải, khẳng định trước đó sẽ bị phát giác, hắn cũng sẽ nhận được tin tức, nhưng trên thực tế cũng không có tình báo này.

Hắn không hỏi còn tốt, hỏi một chút, Mộ Huyền Cương là cường giả Động Thiên cảnh đã không kềm được, trực tiếp thất thố.

- Là Đạo Tổ, hắn thi triển tiên thuật khó có thể tưởng tượng nâng lên trọn cái biển đến, mang theo Mộ gia tới đây, ngươi có tin tưởng không, toàn bộ vùng biển bị Đạo Tổ thu vào trong lòng bàn tay…

Mộ Huyền Cương lôi kéo tay Tống Ly kích động nói, hắn thật sự quá khiếp sợ, cần phát tiết cảm xúc.

Tống Ly nghe được cả người đều tê dại.

Hắn không dám phủ nhận, bởi vì hắn xác thực nhìn thấy Mộ gia trống rỗng xuất hiện.

Nghe chuyện như thế, Đạo Tổ ở đâu là tiên nhân, sẽ không thật sự là Đại Đạo chi tổ, tiên thần địa vị cực cao chứ?

Mộ Huyền Cương cũng mở ra máy hát của Tống Ly, hắn nhịn không được nói về sự tích truyền kỳ của Đạo Tổ.

Rải đậu thành binh, dời núi, hô phong hoán vũ, khởi tử hồi sinh, nắm biển, Xạ Nhật, chờ chút…

Tống Ly thuộc như lòng bàn tay, Mộ Huyền Cương, Mộ Linh Lạc cũng bị hấp dẫn, tử tế nghe nói, hình ảnh Khương Trường Sinh trong lòng bọn họ càng ngày càng cao lớn.

Mộ Linh Lạc nghe rất lâu, nhịn không được hỏi:

- Vì sao Đạo Tổ bảo hộ Đại Cảnh như thế? Hắn và Đại Cảnh có quan hệ như thế nào?

Tống Ly cười nói:

- Ngươi đây cũng không biết, Đại Cảnh Cảnh Thái Tông chính là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, nếu không phải Đạo Tổ duy trì, Đại Cảnh bây giờ nói không chắc đã bị vương triều khác chiếm đoạt, cho nên trong lòng người Đại Cảnh, địa vị Đạo Tổ còn cao hơn cả Thiên Tử.

Nói lời này có chút phạm kỵ húy, nhưng cân nhắc đến đối phương là nữ nhân của Đạo Tổ, hắn vẫn nhân cơ hội vỗ mông ngựa Đạo Tổ.

- Cảnh Thái Tông…

Mộ Linh Lạc lẩm bẩm nói, không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 533: Chuẩn bị vẹn toàn, bắt đầu di chuyển

Khương Trường Sinh nói Mộ gia gia nhập cho Khương Triệt nghe, Khương Triệt tất nhiên cao hứng, quyết định chờ Mộ gia thu xếp tốt sẽ tự mình triệu kiến Mộ Huyền Cương.

Đại Cảnh sắp đi tới Thái Hoang, trước khi đi hấp dẫn càng nhiều võ giả càng tốt.

Hắn thậm chí còn nghĩ lôi kéo Phụng Thiên hoàng triều, nhưng bị Khương Trường Sinh từ chối, cũng nhắc nhở hắn, việc này nếu để quá nhiều thế lực biết được, ngược lại sẽ dẫn tới nguy hiểm.

Đại Cảnh còn đang ở bên trong trù bị, tận khả năng tập trung tất cả tài nguyên, nhân thủ hải ngoại trở về, Thiên Hải cùng Đông châu cũng là không hề động, bởi vì Khương Trường Sinh chuẩn bị đem hai địa phương này cùng một chỗ dời đi.

Hai địa phương này có rất nhiều hương hỏa tín đồ, thuộc về Đại Cảnh, tự nhiên cùng một chỗ dời đi, còn về tín đồ địa

phương khác, hắn bất lực, chỉ có thể tình cờ giúp một vài người trong số bọn hắn, bản thân bọn hắn cách Long Mạch đại lục cũng rất xa, cho nên Long Mạch đại lục đi chỗ nào cũng không có ảnh hưởng bọn hắn.

Mấy ngày sau.

Mộ Linh Lạc đi vào trước sơn môn Long Khởi Quan, toàn thân nàng áo trắng cõng Tù Thiên Kiếm, khí chất xuất trần, như là tiên tử hạ phàm, hấp dẫn không ít người chú ý, nàng cũng đang thưởng thức phong cảnh của Long Khởi Quan.

Thanh Nhi đi đến trước mặt nàng, nói:

- Ngươi chính là Mộ Linh Lạc? Đạo Tổ bảo ta đến đón tiếp ngươi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, đi theo Thanh Nhi rời đi.

Một đường không nói chuyện.

Hai người tới trong đình viện Long Khởi sơn, Thanh Nhi đưa tay ra hiệu, sau đó quay người rời đi.

- Mộ Linh Lạc.

Một tiếng kinh hô quen thuộc truyền đến, Mộ Linh Lạc định thần nhìn lại, phát hiện là Lâm Hạo Thiên, mặc dù nàng đã sớm biết Khương Trường Sinh chứa chấp Lâm Hạo Thiên, nhưng khi gặp lại Lâm Hạo Thiên, vẫn còn có chút cảm giác cảnh còn người mất.

Những người khác dồn dập mở mắt nhìn về phía Mộ Linh Lạc, trong ánh mắt đầy tò mò.

Khương Trường Sinh ngồi ở dưới tàng cây, vẫy tay chào nàng, Mộ Linh Lạc thấy thế bước đi nhanh đến trước mặt hắn.

- Ta giới thiệu cho mọi người một chút, nàng gọi Mộ Linh Lạc, cũng đến từ Thần Cổ Đại Lục, về sau đối đãi với nàng cũng giống như đối đãi với ta.

Lời Khương Trường Sinh để mọi người kinh ngạc, không phải có ý nghĩa là tương đương nói cho mọi người biết rằng Mộ Linh Lạc là nữ chủ nhân của Long Khởi Sơn.

Bạch Kỳ gấp, thật vất vả sống qua Hoa Kiếm Tâm, làm sao đột nhiên toát ra thêm một nữ tử?

Nó vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, nàng có lai lịch ra sao?

Cơ Võ Quân cũng chăm chú nhìn Mộ Linh Lạc, quan sát tỉ mỉ, rất nhanh ánh mắt của nàng thay đổi..

Nàng có thể nhìn ra được Mộ Linh Lạc không tầm thường, trên người có một cỗ khí thế lăng lệ khó mà miêu tả, nhất là thanh thạch kiếm Mộ Linh Lạc cõng kia, cực kỳ không đơn giản.

Khương Trường Sinh nói:

- Về sau ngươi sẽ rõ.

Mộ Linh Lạc thoải mái hào phóng, tự giới thiệu, đại khái nói một lần tình huống Mộ gia.

Lâm Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng, nói:

- Ngươi lại mạnh lên, không nghĩ tới ta gặp nhiều cơ duyên như vậy, đều không thể kéo dài khoảng cách với ngươi, không hổ là thiên tài cùng thế hệ duy nhất đánh bại ta.

Nghe vậy, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Linh Lạc thay đổi, tư chất Lâm Hạo Thiên yêu nghiệt ra sao, bọn hắn rất rõ ràng, thậm chí để Diệp Tầm Địch, Dương Chu hoài nghi nhân sinh, không nghĩ tới Lâm Hạo Thiên còn bại bởi người đồng lứa.

Cơ Võ Quân mở miệng nói:

- Trên người ngươi có thượng cỗ Võ Đế truyền thừa không kém hơn Lâm Hạo Thiên, xin hỏi là vị thượng cỗ Võ Đế nào?

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy Khương Trường Sinh gật đầu mới hồi đáp:

- Tù Thiên võ đế.

Mọi người động dung, bỗng nhiên nghĩ đến trước đó Đạo Tổ từng hỏi thăm qua Tù Thiên võ đế, nguyên lai là bởi vì cô gái này.

Diệp Tầm Địch khó chịu, hắn trước kia dùng thượng cỗ võ đạo làm vinh hạnh, nhưng hiện nay ở trong sân có nhiều thêm hai vị tiếp nhận truyền thừa của Võ Đế thời thượng cổ, hắn cảm giác tràn ngập áp lực, cảm thấy bản thân sắp không theo kịp bộ pháp của người khác.

Tiếp tục như vậy nữa, về sau nhất định còn sẽ xuất hiện càng nhiều thiên tài, hắn nhất định phải càng nỗ lực.

Mộ Linh Lạc bắt đầu nói chuyện phiếm với mọi người, bất quá nàng chú ý nhất vẫn là Khương Tiển, chẳng qua là ánhmắt không có nhìn chằm chằm Khương Tiển.

Khương Tiển và Khương Trường Sinh có dung mạo thật giống nhau.

Nàng đã biết được hoàng thất Đại Cảnh họ Khương, mà nàng là người duy nhất biết được tên thật của Khương Trường Sinh.

Nguyên lai Đại Cảnh là hậu nhân của Trường Sinh ca ca.

Mộ Linh Lạc trước kia đã biết Khương Trường Sinh có thê tử, bất quá bởi vì đối phương đã chết, nàng đương nhiên sẽ không so đo, bây giờ nhìn thấy Khương Tiễn, chẳng biết tại sao nàng không sinh ra nổi cảm giác ghen tuông, có cảm giác thân cận không hiểu rõ, phảng phát nhìn thấy người nhà họ Mộ.

- Cũng đừng nói tên của ta ra ngoài, đây là bí mật của hoàng thất Đại Cảnh.

Giọng nói của Khương Trường Sinh truyền vào trong tai Mộ Linh Lạc, dùng truyền âm chi thuật, cũng chỉ có nàng có thể nghe được.

Mộ Linh Lạc không có gật đầu, vẫn như cũ tự nhiên nói chuyện phiếm với tất cả mọi người.

Cứ như vậy, Mộ Linh Lạc ở vào trong đình viện, Long Khởi sơn rất lớn, phòng ngủ của những người khác đều ở trong sân khác, chẳng qua ngày thường thì bọn hắn có thói quen đi vào trước phòng của Đạo Tổ luyện công, một là có thể thỉnh thoảng thỉnh giáo Đạo Tổ, hai là lúc Đạo Tổ luyện công có thể dẫn ra võ đạo linh khí, khiến cho mảnh đình viện này có võ đạo linh khí rất nồng nặc.

Mộ gia đã đến, tiếp theo chính là chờ đợi thời điểm di chuyển.

Thái Hòa năm mười ba, tân xuân vừa qua khỏi, Khương Triệt bái phỏng Khương Trường Sinh, tuyên bố Đại Cảnh đã chuẩn bị kỹ càng.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Vậy thì lên đường thôi.

Mọi người đứng dậy theo, khẩn trương mà mong đợi nhìn về phía Khương Trường Sinh, Khương Triệt tò mò Đạo Tổ muốn làm thế nào.

Khương Trường Sinh bay lên, cũng không hề rời khỏi đình viện, chẳng qua chỉ cách xa mặt đất một trượng, hắn tĩnh toạ ở trên không trung, tay phải vươn ra ngón trỏ cùng ngón giữa, hai ngón khép lại, đặt ở trước mặt.

Nhìn thấy tư thái như vậy, mọi người càng căng thẳng, Đạo Tổ muốn làm như thế nào?

Chương 534: Thừa sóng mà đi đại lục

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, thần niệm dùng tốc độ cực nhanh bao trùm toàn bộ đại lục, thi triển thần thông Cải Thiên Hoán Địa.

Trong chốc lát, toàn bộ đại lục bắt đầu lung lay mãnh liệt.

Sỡ dĩ lung lay chính là bởi vì đại lục đã biến thành một hòn đảo lớn, bị nước biển nâng lên.

Đại Tự Tại Thác Hải Thuật!

Long Mạch đại lục biến thành một hòn đảo lớn, mà Diệt Thế thụ ở dưới đáy đảo lớn, cũng không có bạo lộ ra.

Bầu trời bắt đầu đảo dời, trên thực tế là Long Mạch đại lục đang chạy tới phương Bắc, tốc độ cực nhanh, nhấc lên kinh đào hải lãng.

Từng người ở trên từng vương triều toàn bộ đại lục đều bị hù dọa, tất cả bọn hắn đều hoảng sợ nhìn lên bầu trời, biển mây hướng đang nhanh chóng bay ngược về phía Nam, thiên tượng

như vậy từ xưa đến nay chưa hề có, sao không khiến cho người ta hoảng hốt.

Mà bách tính, võ giả tại bờ biển thì thấy mặt biển phương xa bay lên bọt nước, như là lạch trời chân trời góc biển, dị thường hùng vĩ.

Một đường hướng bắc, cũng gặp không ít thế lực yêu tộc, ngay cả vận triều đều có mấy cái, sóng biển kéo lấy Long Mạch đại lục cực tốc tiến lên, nước biển ven đường né tránh một tòa hải đảo, cũng không có đả thương sinh linh vô tội.

-Hỏng bét, tiêu hao quá lớn!

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt bình tĩnh như trước, nhiều người nhìn như vậy, không thể rụt rè.

-Oa, không phải là toàn bộ đại lục đều đang di động đó chứ?

-Võ học khó có thể tưởng tượng được, không đúng, đây là tiên thuật.

-Đúng là đang di động, năng lực như vậy, chỉ sợ Võ Đế thượng cổ cũng chỉ đến như thế.

- Ta ở Thánh triều cũng chưa từng nghe nói qua năng lực như vậy.

Mọi người liên tục kinh ngạc nghị luận, Diệp Tầm Địch còn bay tới trên bầu trời đi thăm dò tình huống.

Khương Triệt lập tức xuống núi, chiếu cáo thiên hạ, để người trong thiên hạ chớ hoảng sợ.

Mộ Linh Lạc ở cách gần nhìn Khương Trường Sinh thi triển thần thông, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, chuyên chú vào thao túng Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Cả một cái đại lục đang dựa vào sóng biển tiến lên, hùng vĩ bực nào, để võ giả dọc đường nhìn thấy cảm giác bản thân đang chiêm ngưỡng thần tích, vội vàng quỳ xuống cúi chào thần linh.

Một bên khác, các thế lực xung quanh Long Mạch đại lục cũng nhận được tin tức Long Mạch đại lục rời đi, bất quá Khương Triệt đã sớm an bài tốt, để người phụ trách Thiên Hải, Đông Châu kiên nhẫn chờ đợi, Đại Cảnh sẽ không vứt bỏ bọn hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khương Trường Sinh không thể không hấp thu linh khí từ bên trong Đạo Giới, đưa vào Đạo quả, Đạo quả tự động chuyển hóa nó thành linh lực, trợ giúp linh lực của hắn liên tục không ngừng.

Tốc độ Long Mạch đại lục di chuyển một mực duy trì ở mức cao nhất, không có giảm tốc độ, còn nhanh hơn cả cường giả Động Thiên cảnh phi hành hết tốc lực, Diệp Tầm Địch, Cơ Võ Quân cảm nhận được tốc độ phi hành xong đều trầm mặc không nói.

Tin tức Đạo Tổ dẫn đầu Long Mạch đại lục thực rời xa yêu tộc loạn truyền ra, Kinh Thành sôi trào, Võ Phong càng phi thường náo nhiệt, đoán chừng giá trị hương hỏa sẽ tăng vọt.

Qua hơn nửa ngày thời gian.

Long Mạch đại lục cuối cùng đến Thái Hoang, Khương Trường Sinh để Long Mạch đại lục dựa vào bên bờ biển, lại thi triển thần thông Cải Thiên Hoán Địa, để dưới đáy Long Mạch đại lục dung hợp cùng mặt đất Thái Hoang, cơ hồ trong nháy mắt, Long Mạch đại lục trở thành một bộ phận duyên hải của Thái Hoang.

Thiên địa bình tĩnh.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, bắt đầu luyện công khôi phục, những người khác không dám đánh nhiễu, đám người Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch cực kỳ cảm thấy hứng thú Thái Hoang, dồn dập bay ra ngoài xem xét.

Đại Cảnh ở vào phía Nam đại lục, để các vương triều khác cách Thái Hoang gần nhất, nhất là Đại Tề.

Cương thổ Đại Tề đã khuếch trương đến hải ngoại, kết quả lần này làm cho giang sơn bọn hắn bị cắt đứt, lòng người bàng

hoàng.

Ngay thời điểm Đại Tề đang bối rối, Đại Cảnh phái sứ thần đến, gặp mặt thiên tử.

Khương Trường Sinh cũng không sợ các vương triều khác mang đến phiền toái, Thái Hoang nguy hiểm ra sao, nếu bọn hắn thật đụng phải Hung thú, không có Động Thiên cảnh, căn bản không làm gì được, về phần bọn hắn đi mật báo, vậy càng không có khả năng.

Thái Hoang cách Thiên hải xa xôi cỡ nào, mà bọn hắn còn không biết hướng đi.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, Khương Trường Sinh trở về dời cả Thiên Hải đi, vẫn như cũ là Cải Thiên Hoán Địa cộng thêm Đại Tự Tại Thác Hải Thuật.

Lần nữa nghỉ ngơi hai ngày, tiếp tục đi dọn Đông châu.

Đến tận đây, tất cả cương thổ Đại Cảnh đều đi vào Thái Hoang.

Khương Trường Sinh ngồi ở bên dưới Địa Linh thụ, bắt đầu tĩnh toạ luyện công, nhưng toàn bộ thiên hạ lại vô cùng náo nhiệt, thánh chỉ Đại Cảnh truyền khắp thiên hạ, trong đó bao gồm cả miêu tả đại khái về Thái Hoang, trong lúc nhất thời, các triều thiên hạ cũng đang thảo luận việc này, có người ca tụng Đạo Tổ công đức vô lượng, cũng có người nghi ngờ Đạo Tổ muốn mưu hại vương triều khác, nhưng chuyện thiên hạ, Khương Trường Sinh lười quản, giao cho Khương Triệt liền tốt, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt.

Mang theo Thiên Linh Ngự Thân Trạc, Thiên Ô nhất tộc cũng không cách nào truy xét Khương Trường Sinh, hắn cuối cùng có thể an tâm luyện công, chỉ đợi đột phá.

Khương Triệt bắt đầu trắng trợn điều động quân đội dò xét Thái Hoang, thu thập các loại tài nguyên.

Thực lực Đại Cảnh thuộc về cấp độ cao nhất Long Mạch đại lục, căn bản không lo lắng bị tập kích, Đại Cảnh thậm chí có khả năng lợi dùng tiền tệ, tài nguyên điều động các vương

triều khác làm sức lao động cho mình, trợ giúp bản thân trưởng thành.

Có Hóa Long phủ, Huyền Không đảo, Thiên Hải, Mộ gia và các thế lực có cường giả Động Thiên cảnh, các vương triều khác tốn hao thời gian mấy trăm năm mới có thể đuổi theo, chỉ sợ ở trong tương lai không xa sẽ bị Đại Cảnh từng bước xâm chiếm thống nhất.

Thoáng chớp mắt. Nửa năm đã đi qua.

Trên vách đá, vị nam tử áo bào trắng được Cơ Võ Quân xưng là Bạch Tôn đứng dậy hỏi:

- Long Mạch đại lục biến mất? Ngay cả Thiên Hải, Đông châu cũng không thấy nữa?

Nam tử mặt nạ trầm giọng nói:

- Không sai, xác thực không thấy…..

Tay của hắn đều đang run lên, trong lòng rõ ràng cực kỳ không bình tĩnh.

Chương 535: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (1)

- Đại lục tan biến, chẳng lẽ bị Yêu Thánh đánh chìm rồi? Không đúng, nếu thật xuất hiện tình huống như vậy, Đạo Tổ tất nhiên sẽ ra tay, tình hình chiến đấu tất sẽ kinh thiên động địa, há có thể không có nửa điểm tin tức?

Bạch Tôn nhíu mày, nói một mình, hắn rất khó hiểu.

Nam tử mặt nạ giương mắt nói:

- Thuộc hạ nghe được một cái tin đồn…

Ánh mắt Bạch Tôn run lên, trầm giọng nói:

- Nói! Vì sao ấp a ấp úng?

Nam tử mặt nạ cắn răng nói:

- Thuộc hạ nghe nói có người nhìn thấy Long Mạch đại lục thừa sóng đi về hướng Bắc, không chỉ là Long Mạch đại lục, Đông châu cũng là như thế.

- Nói bậy, đây chính là đại lục, cũng không phải hải đảo.

- Có thể là Đạo Tổ biến chúng nó thành hải đảo…

Bạch Tôn yên lặng, mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trước mắt chỉ có manh mối như thế này, có thể là sự thật.

Nam tử mặt nạ cắn răng nói:

- Tôn chủ, chúng ta vừa đưa Thiên Môn đến đó, kết quả Đại Cảnh tan biến, phải làm sao mới ổn đây? Đây chính là thánh vật của Thánh triều.

Bạch Tôn trầm giọng nói:

- Phái người đi phiến hải vực kia nhìn một chút, nhìn xem đáy biển có hài cốt của người Đại Cảnh hay không? Nếu như không có, vậy thì phái người đi dọc lên phía Bắc điều tra.

- Tốt!

Nam tử mặt nạ đứng dậy, tan biến tại chỗ.

Bạch Tôn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Thái Dương phương xa, thấp giọng nói:

- Đạo Tổ, ngươi đến cùng muốn làm cái gì, ngươi lại đi nơi nào…..

Long Mạch đại lục, Đông châu, Thiên Hải biến mất dẫn tới từng vùng biển xung quanh lòng người bàng hoàng, văn võ Đại Tề ở hải ngoại thì bắt đầu tìm kiếm Đại Tề khắp nơi.

Phụng Thiên hoàng triều.

Thiên tử Lý Nhai xem xong mật tín, chau mày.

Lão thần đứng ở bên cạnh hắn mở miệng nói:

- Bệ hạ, việc này nhất định phải cẩn thận, có lẽ chính là yêu tộc ra tay, trước đó không lâu bảy đại Yêu thánh yêu tộc phá vỡ long mạch, có lẽ Đại Cảnh bởi vậy mà sụp đổ, hoặc là bị Yêu Thánh tập kích, mặc kệ như thế nào, yêu họa đã tập kích, Phụng Thiên nhất định phải chuẩn bị sớm.

Lý Nhai nghĩ đến Đạo Tổ, luôn cảm thấy Đại Cảnh không có khả năng cứ như vậy mà diệt vong, nhưng Phụng Thiên không

có khả năng đi tìm Đại Cảnh, chỉ có thể nghĩ biện pháp tự vệ.

- Đáng giận, thời gian quá ngắn, khí vận võ đạo của trẫm mặc dù đã được phổ cập, nhưng vẫn rất cần thời gian.

Lý Nhai xiết chặt mật tín trong tay, cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có.

Vừa nghĩ tới Yêu Thánh có thực lực đáng sợ, hắn đã cảm thấy sợ hãi.

Hắn đột nhiên suy nghĩ một sự kiện.

Nếu như Long Mạch đại lục cũng không phải bị Yêu Thánh đánh chìm, đó chính là Đạo Tổ làm ra, Đạo Tổ trong lòng hắn đã là thần tiên, nếu là thần tiên, đó chính là không gì làm không được.

- Truyền ý chỉ của trẫm, để các thành thiên hạ xây dựng tượng đá cho Đạo Tổ, để con dân Phụng Thiên cung phụng, không, triệu tập quần thần, trẫm tự mình nói.

Lý Nhai trầm giọng nói, sau đó đứng dậy, hắn sợ có người qua loa cho xong, cho nên chuẩn bị nói rõ ràng mọi chuyện.

Lão thần ngẫn người, muốn nói lại thôi.

Nghĩ đến đủ loại sự tích trước kia của Đạo Tổ, hắn lập tức hiểu rõ ý nghĩ của Thiên Tử.

Chẳng qua, nếu làm như vật thì thật sẽ được Đạo Tổ bảo hộ?

Thái Hòa năm mười bốn, đi qua hơn nửa năm tuyên truyền, người trong thiên hạ khắp Long mạch đại lục đã biết Thái Hoang cùng tồn tại với nguy hiểm, có người khủng hoảng, có người không tin, nhưng cuối cùng đều phải chấp nhận sự thật là Long Mạch đại lục đi vào Thái Hoang.

Tháng tư, Khương Triệt vững chắc sự vụ các nơi xong xuôi, bắt đầu tổ chức cho Thuận Thiên quốc trước tiên khai thác Thái Hoang, không chỉ là triều đình, võ lâm thiên hạ đều nhấc lên phong trào thăm dò, bởi vì có người phát hiện Linh chi vạn năm ở đây, mà mới ở biên cảnh đã gặp được, tin tức này truyền ra, võ giả thiên hạ bắt đầu điên cuồng.

Liền Long Khởi quan cũng không nhịn được điều động đệ tử tiến đến thăm dò.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, Long Mạch đại lục cách khu vực Hung thú chuyển động cực kỳ xa xôi, trước đây ít năm, võ giả hết sức khó gặp được bầy Hung thú mạnh mẽ, cho dù gặp được, đó cũng là nhân quả của bản thân.

Nếu đi vào Thái Hoang, không sớm thì muộn đến đối mặt hết thảy trên Thái Hoang.

Tron lúc này, ít nhất sẽ không có lục đục với nhau, các phương vương triều cũng uy hiếp không được các bầy Hung thú.

Khương Trường Sinh từng bỏ ra nửa ngày nhìn trộm Thái Hoang, bao trùm phạm vi vô cùng bát ngát, căn bản không nhìn thấy tung tích nhân tộc khác, cũng không nhìn thấy thế lực yêu tộc, Hung thú đều của là sống theo tộc loại của mình, trải qua sinh hoạt như dã thú, chẳng qua là chúng nó càng thêm cường đại mà thôi.

Nhân tộc Long Mạch đại lục có thể là nhân tộc duy nhất bên trên Thái Hoang.

Phạm vi Khương Trường Sinh theo dõi đều đã đi đến trình đồ trước đó nhìn trộm Vô Tận Hải Dương, mặt đất bát ngát như thế căn bản không có vết chân người.

Hắn cũng nhìn thấy một chút cự thú khủng bố có thể hình còn muốn khoa trương hơn cả Yêu Thánh.

Chờ hắn đột phát Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, hắn sẽ chuẩn bị ra ngoài bổ sung Sơn Hải Kinh.

Hiện tại thì lấy luyện công làm chủ.

Một ngày này, Cơ Võ Quân, Lâm Hạo Thiên, Diệp Tầm Địch, Khương Tiển, Bình An, Kiếm Thần đều muốn đi Thái Hoang dạo chơi, sáu người hợp lại, Khương Trường Sinh cũng yên tâm, cho nên đồng ý.

Trong sân chỉ còn lại có hắn cùng Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Mộ Linh Lạc thật vất vả nhìn thấy Khương Trường Sinh, bỏ không được rời đi, Bạch Kỳ thì muốn nhìn chằm chằm nàng, không muốn thất sủng.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng muốn ra ngoài, Khương Trường Sinh lo lắng huyết mạch của bọn nó sẽ khiến Hung thú chú ý, dù sao hai thằng này là tư chất có thể lên Sơn Hải kinh.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, sóng vai tĩnh toạ, cùng nhau luyện công.

Cảm thụ được nàng ở bên cạnh, Khương Trường Sinh phảng phất về tới hơn một trăm năm trước, bất quá khi đó Hoa Kiếm Tâm cũng không thích luyện công, càng yêu thích chiếu cố cháu trai.

Chương 536: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (2)

Bạch Kỳ lại gần, liếm liếm tay Khương Trường Sinh, hỏi:

- Chủ nhân, ngài không có hứng thú đối với Thái Hoang à?

Khương Trường Sinh nhắm mặt lại, nói:

- Ta đã nhìn qua phong cảnh của Thái Hoang, cần gì lại đi một chuyến.

Con ngươi Bạch Kỳ đảo một vòng, hỏi:

- Chủ nhân, lúc nào có thể làm cho huyết mạch thay đổi, tựa như Bạch Long vậy, những người khác không có ở đây, ngài có thể tiết lộ cho ta một chút không?

- Chưa tới thời điểm.

Khương Trường Sinh nói bốn chữ để Bạch Kỳ mở cờ trong bụng.

Chỉ cần không phải trực tiếp từ chối, nó liền cao hứng.

Nó đã chờ nhiều năm như vậy, cũng không sợ chờ thêm một đoạn thời gian.

Mộ Linh Lạc mở to mắt, tò mò hỏi:

- Huyết mạch thuế biến? Đó là cái gì?

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Trước đó chủ nhân nuôi một đầu rắn, sau này để nó biến thành Chân Long, đây là chuyện có thật, ngươi có thể xuống núi hỏi thăm một chút, người kinh thành đều nhìn thấy qua.

Hoàng Thiên, Hắc Thên chạy tới, đi theo ồn ào, chúng nó cũng muốn thay đổi huyết mạch, mặc dù chúng nó có tư chất bất phàm, nhưng nhìn bề ngoài lại không khác gì mèo nhà, nhất là Hoàng Thiên, nó luôn cảm giác mình không đủ bá khí.

Khương Trường Sinh không tiếp tục lên tiếng, Bạch Kỳ tức giận, bắt đầu đập hai yêu miêu, đình viện trong lúc nhất thời trở nên ầm ĩ.

Mộ Linh Lạc nhìn một màn này, buồn cười.

Nàng nói khẽ:

- Trường Sinh ca ca, cuộc sống như vậy cũng rất không tồi, có thể an tâm luyện công, cũng sẽ không buồn tử, trọng yếu nhất chính là có ngươi làm bạn.

Khương Trường Sinh lộ ra mỉm cười, chỉ cần nàng có thể thích ứng cuộc sống bây giờ liền tốt.

Thăm dò Thái Hoang tập tục kéo dài thật lâu.

Dựa theo lời giải thích trò chơi kiếp trước của hắn, khai hoang rất có ý tứ.

Khai hoang hiện tại rất náo động, khó mà yên tĩnh trong thời gian ngắn….

Thoáng chớp mắt, ba năm qua đi.

Thái Hòa năm mười bảy, trong ba năm này, có tám phương vương triều lựa chọn đầu nhập vào Đại Cảnh, giang sơn Đại Cảnh mở rộng, dân chúng cũng tập mãi thành thói quen, Đại Cảnh vội vàng khai thác cương thổ Thái Hoang xung quanh, đối với vương triều khác đều là thái độ bao dung, nguyện ý gia nhập liền gia nhập, không nguyện ý, Đại Cảnh cũng sẽ không cưỡng cầu.

Dần dần, các triều đại có xu thế trở thành một phương nhân tộc.

Đầu tháng chín, vào lúc giữa trưa.

Cơ Võ Quân trở về, những người khác còn đang xông xáo Khai Hoang.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Làm sao ngươi lại trở về rồi?

Cơ Võ Quân đáp:

- Dạo qua một vòng, phát hiện Thái Hoang xác thực không có tung tích nhân tộc, cũng không có truyền thừa do nhân tộc lưu lại, nơi này tất nhiên là địa phương mà nhân tộc không có đặt chân qua, cho nên ta trở về, đối với ta mà nói, những kỳ trân dị bảo kia không có quá nhiều sức hấp dẫn.

Tư chất của nàng vốn trác tuyệt, tạm thời còn không cảm giác được bình cảnh, công lực một mực đang tăng trưởng.

Cơ Võ Quân nói xong liền nhìn về phía Khương Trường Sinh, chỉ thấy Khương Trường Sinh ngồi ở trên nhánh cây, hai ngón tay phải dọc ở trước mặt, giống như trạng thái đang thi pháp.

Nàng nhìn về phía Mộ Linh Lạc, thấp giọng hỏi:

- Đạo Tổ đang làm cái gì?

Mộ Linh Lạc nói:

- Ta cũng không biết, đã có một hồi.

Bạch Kỳ cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh đang sử dụng hương hỏa thỉnh thần công có thể trợ giúp một tín đồ.

Mặc dù người ở Thái Hoang, nhưng hắn vẫn có thể chiếu cố các tín độ ở Vô Tận Hải Dương.

Trên một phiến đại lục xa xôi, yêu khí hóa thành mây đen, che khuất bầu trời, cuồn cuộn không ngừng.

Đếm không hết yêu cầm chiếm cứ trên không trung, cầm đầu là một đầu sư tử to lớn có lửa lớn vờn quanh, thân cao trăm trượng, mọc ra ba cái đầu, trên lưng có hai cánh, giương ra gần ba trăm trượng, cuối cùng của cái đuôi còn có một cây cốt thứ như loan đao, trong lúc vung vẩy lập lòe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nó đang điên cuồng phun lửa, biển lửa vô biên vẩy xuống các thành trì phía dưới, nhưng thành trì có một cỗ lực lượng thần bí ngăn cách, biển lửa thủy chung không thể nào bắn xuyên.

Hướng xuống phía dưới, chỉ thấy một nam tử trung niên người khoác áo giáp đang lơ lửng ở dưới biển lửa, tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm thương, đang dùng lực lượng một người chống đỡ biển lửa đầy trời.

- Bàn Cổ cự thần, thỉnh lại ban thưởng cho ta càng nhiều lực lượng.

Trung niên nam tử có diện mạo dữ tợn, trong lòng giận dữ hét, bắp thịt cả người hắn kéo căng, chân khí bao trùm toàn thành,

đã đạt đến cực hạn, thân hình của hắn đang chậm rãi hạ xuống.

Khương Trường Sinh nhập vào người hắn, nhưng lực lượng hương hỏa thỉnh thần cần phải xem sức thừa nhận của người được nhận, mặc dù có hương hỏa tương trợ, một người bình thường không có khả năng tiếp nhận toàn bộ lực lượng của Võ Đạo Thánh Vương, vị trung niên nam tử này có thể gánh chịu lực lượng mạnh nhất cũng mới đến Bát Động Thiên.

Tam Đầu yêu sư phía trên tùy ý làm bậy đã đi đến thực lực Cửu Động Thiên.

Hơn nữa còn là thủ hạ của một Yêu Thánh.

- Võ giả nhân tộc ngu xuẩn, muốn dựa vào lực lượng một người ngăn cản lửa giận của bổn vương?

Tam đầu yêu sư phát ra tiếng rống giận dữ trầm muộn, quanh quẩn giữa thiên địa, uy thế biển lửa đang bao trùm thành trì càng thêm to lớn.

Nam tử trung niên bị ép tới rơi xuống đất, càng ngày càng nhiều võ giả bay ra từ bên trong thành, cùng nhau vẫn công oanh ra chân khí, trợ lực nam tử trung niên cùng nhau ngăn cản, nhưng lực lượng của bọn hắn chung vào một chỗ đều không đủ xem.

Khương Trường Sinh nhíu mày, tiếp tục như vậy nữa thì người ở bên trong tòa thành trì này đều phải chết, mật độ hương hỏa tín đồ ở tòa thành này là xếp hàng đầu ở trên toàn bộ đại lục.

Khương Trường Sinh mở to mắt, phân ra một đạo phân thân, rơi vào trong đình viện, Xạ Nhật thần cung theo đó trống rỗng xuất hiện, rơi vào trong tay phân thân.

Phân thân kéo cung, nhắm ngay bầu trời.

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, có thể để cho địch nhân tìm không thấy phương hướng mũi tên bắn tới, trước đó Thiên Ô có khả năng truy xét khí tức của hắn, nhưng bây giờ không sợ, cái đó là có thể ẩn trốn một chút hướng đi.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên trừng to mắt, khó tin nhìn về phía phân thân của Khương Trường Sinh.

Làm sao có hai vị Đạo Tổ?

Chương 537: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (1)

Ngay cả Cải Thiện Hoán Địa, Đại Tự Tại Thác Hải Thuật đều thi triển qua, Khương Trường Sinh tự nhiên không cần giấu diếm nữa phân thân chi thuật.

Dưới cái nhìn soi mói của đám người Mộ Linh Lạc, phân thân giống Khương Trường Sinh như đúc kéo ra Xạ Nhật thần cung nhắm ngay bầu trời, không đến năm hơi thời gian, phân thân tốc độ cao bắn tên, phù diêu bay lên, xuyên thủng biển mây, biến mất không thấy gì nữa.

Liên tiếp mười mấy tiễn, từng đường kim quang bay lên không, vô cùng hùng vĩ, dẫn tới bách tính, võ giả trong kinh thành quay đầu, không có người kinh hoảng, có Đạo Tổ ở đây, bọn hắn đương nhiên sẽ không sợ hãi.

Một bên khác.

Trung niên nam tử cầm thuẫn chịu đựng, cảm thụ được cảm giác áp bách của biển lửa càng ngày càng mạnh, hắn tức giận quát:

- Chịu đựng, Bàn Cổ cự thần đã ban cho ta lực lượng, Bàn Cổ cự thần tất nhiên sẽ bảo hộ chúng ta.

Tiếng của hắn quanh quẩn bên trong toàn thành, mang lực lượng cho vô số người.

Rất nhiều người đều biết hắn, biết được hắn mạnh bao nhiêu, kém xa lực lượng hắn hôm nay hiện ra, nguyên lai là Bàn Cổ cự thần đang trợ giúp hắn, mọi người lúc đầu tuyệt vọng hiện tại đều phấn chấn.

Cuộc chiến kinh thế giữa Bàn Cổ cự thần và hai Đại Yêu tôn có thể là lưu truyền rộng rãi trên đại lục, dẫn vô số người cúng bái.

- Bàn Cổ? Hài hước…

Tam Đầu yêu sư châm chọc nói, chẳng qua là ánh mắt của nó trở nên càng thêm hung tàn.

Thiên tộc Bàn Cổ tru diệt hai Đại Yêu tôn, tại yêu tộc bên trong nhấc lên động tĩnh cực lớn, số lượng lớn yêu binh co vào, trở về thủ yêu tộc, đây cũng là cho bảy đại Yêu Thánh cơ hội vùng lên, mà hắn lựa chọn một vị Yêu Thánh đầu nhập vào.

Bên trong nhân tộc có tranh đấu, yêu tộc cũng giống như thế.

Bảy đại Yêu Thánh khinh thường yêu tộc chí tôn hiện thời, bởi vì vì yêu tộc chí tôn là đản sinh sau khi bọn hắn chết.

- Bàn Cổ cứu không được các ngươi, Huyền Điểu cũng không thể nào cứu được các ngươi, chịu chết đi.

Tam Đầu yêu sư gầm thét, ba cái đầu sư tử kéo ra cái miệng lớn đầy máu, điên cuồng phun lửa, vô cùng vô tận liệt diễm vương vãi xuống, khắp núi khắp đồng bên ngoài thành trì đã bị biển lửa bao phủ, cháy khói tràn ngập cả thiên địa, để không ít người bên trong thành cảm thấy thân đang ở trong địa ngục.

Trung niên nam tử diện mạo dữ tợn, tức giận quát:

- Không có khả năng! Bàn Cổ cự thần!

Vừa dứt lời, hắn trừng to mắt, trong con mắt hắn ra hiện kim quang.

Chỉ thấy mây đen yêu khí đầy trời bị đánh tan, từng đạo cột sáng màu vàng kim giống như dấu vết của thần hạ xuống, từng con yêu cầm bị kim quang bao phủ, Tam Đầu yêu sư khổng lồ cũng bị xuyên thủng yêu thân, còn chưa chờ nó phản ứng, lại có kim quang hạ xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiên địa nổ vang, cường quang lấp lánh bầu trời, để thiên địa thất sắc, sóng gió diệt thế khủng bố bao phủ tám phương, biển lửa bị cuốn tán, liệt diễm bao phủ thành trì trong khoảnh khắc tan biến.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn này, mặt lộ vẻ rung động, bao gồm cả trung niên nam tử được Khương Trường Sinh trợ lực.

- Không…

Nương theo lấy Tam Đầu yêu sư thống khổ, tuyệt vọng gầm gừ, yêu uy cuồn cuộn của nó không còn sót lại chút gì, tất cả yêu cầm đầy trời đều bị tru diệt, máu thịt như mưa rớt xuống.

Đợi thiên địa khôi phục màu sắc, dân chúng, võ giả trong thành đều ngốc ngốc nhìn lên bầu trời, yêu khí biển mây vùng trời thành trì bị xuyên thủng một lỗ lớn đường kính vượt qua trăm dặm, giống như bầu trời bị đánh xuyên, rung động lòng người.

Ngay sau đó, toàn thành nhấc lên tiếng hoan hô, kinh thiên động địa.

Trung niên nam tử sững sờ ở trên không trung, cảm thụ được cỗ lực lượng cường đại trên người thối lui, lệ nóng doanh tròng, lẩm bẩm nói:

- Bàn Cổ cự thần thần cứu chúng ta….

Phân thân Khương Trường Sinh chui vào trong cơ thể hắn, hắn theo đó mở to mắt, rơi xuống trước Địa Linh thụ.

Co Võ Quân vội vàng hỏi:

- Vừa rồi là tiên thuật?

Khương Trường Sinh nói:

- Không kém bao nhiêu đâu.

Mộ Linh Lạc thì tò mò hỏi:

- Ngươi mới vừa rồi ra tay đối với người nào?

Bạch Kỳ ba yêu cũng đều nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Cứu một phương nhân tộc thôi, bọn hắn tập trung ở cùng một chỗ cầu nguyện, từ nơi sâu xa xúc động ta, ta liền thuận tay trợ giúp.

Chi.

Cơ Võ Quân một mặt kính nể, Đạo Tổ nhìn như chạy trốn, trên thực tế vẫn có lòng quan tâm thiên hạ, người nào trong thiên hạ có thể so sánh với ngài?

Bạch Kỳ thì suy nghĩ một chút, cầu nguyện quá nhiều liền có thể bị chủ nhân nghe được.

Đây là năng lực hạng gì?

Xem ra chỉ cần thầm nhủ trong lòng chủ nhân tốt, chủ nhân có thể cảm nhận được?

Bạch Kỳ cảm giác mình bắt lấy được sách lược nịnh nọt chủ nhân.

Khương Trường Sinh không trò chuyện nhiều với các nàng, mà tiếp tục luyện công.

Hắn cứu được một thành, đại lục, nhưng cứu không được cả Nhân tộc, cho nên đem tinh lực thả về việc tu hành mới đúng.

Trợ giúp hương hỏa tín đồ không có bất kỳ sinh tồn ban thưởng gì nhưng có thể cổ vũ giá trị hương hỏa….

Lại là ba năm qua đi.

Thái Hòa năm hai mươi, một tin tức kinh động khắp thiên hạ.

Vận triều dùng Đại Tề cầm đầu dồn dập tuyên bố đầu nhập Đại Cảnh, mà Đại Cảnh sắc phong bọn hắn làm các nước chư hầu, khí vận dung hợp, nhưng khí vận của các nước chư hầu sẽ không dung hợp, các nước chư hầu càng mạnh, Đại Cảnh càng mạnh, khí vận cũng không phải chia đều.

Đây cũng là hiệu quả của Thánh triều Thiên môn.

Đi qua Trần Lễ cầm đầu Vận Bộ nghiên cứu phát hiện diệu dụng mới, trách không được Thánh triều dùng chân thiên hạ, lại có thể khoan nhượng dưới trướng sinh ra rất nhiều vận triều.

Đại Tề sở dĩ đầu hàng, nguyên nhân là đã nhiều năm trôi qua, bọn hắn cuối cùng gặp được Hung thủ, đó là một đầu hung cầm to lớn, đánh tan lực lượng của bọn hắn, để bọn hắn ý thức được Đại Tề không có khả năng dừng chân tại Thái Hoang.

Đến tận đây, Đại Cảnh triệt để thống nhất Long Mạch đại lục, Thái Hòa Thiên Tử hoàn thành tâm nguyện của lịch đại hoàng đế Đại Cảnh.

Tháng sáu, Khương Triệt tế thiên, dưới cái nhìn soi mói của quân chủ các triều, cúi chào Nhân Hoàng bia, Thiên Môn, tuyên bố huỷ bỏ tên Long Mạch đại lục, đổi thành Thiên Cảnh đại lục, bao gồm Long Mạch đại lục trước đó, Đông châu cùng với quần đảo Thiên Hải, vận triều thiên hạ cải thành Quân, Quân gần với Thiên Tử.

Thiên hạ vui mừng.

Chương 538: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (2)

Long mạch đại lục mặc dù thường có chiến tranh, nhưng nội chiến tranh Đại Cảnh đã ngừng mấy chục năm, các triều cảm nhận về Đại Cảnh đã chuyển biến tốt đẹp, lại thêm Đạo Tổ cứu người trong thiên hạ miễn trừ mặt đất sụt lún, yêu tộc họa các loại kiếp nạn, các triều đều tin phụng Đạo Tổ.

Thiên hạ nhất thống, chính là việc trọng đại mà Long Mạch đại lục năm ngàn năm khó gặp.

Lần này nhất thống, Đại Cảnh cho các triều mặt mũi, tính là nhất thống hòa bình.

Tháng bảy.

Thiên tử hạ lệnh, đi tới các Quân các nước chư hầu thành lập truyền tống trận, Võ phủ.

Thành lập Võ phủ có thể làm cho các chư hầu càng nhanh dung hợp, đi đến thống nhất chân chính.

Tháng tám, Khương Triệt cuối cùng dành được chút thời gian rảnh rỗi đến bái phỏng Khương Trường Sinh, Khuong Khánh cũng đi theo đến đây.

Ngoại trừ Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển, Bình An, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Dương Chu đã trở về, không giống với ba vị yêu nghiệt kia, bọn hắn càng cần thời gian luyện công, mà không phải dựa vào chiến đấu mạnh lên.

- Đạo Tổ, ta phải mời ngài một chén, Đại Cảnh thống nhất thiên hạ, công lao của ngài lớn nhất.

Khương Triệt kích động nâng chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Chuyển đến Thái Hoang bảy năm, bảy năm trôi qua, Đại Cảnh không có đối động binh thương với vận triều khác, lại thuận lợi thống nhất thiên hạ, chỉ vì hoàn cảnh Thái Hoang quá hung hiểm, các phương vận triều khó mà sinh tồn.

Hung thú bên trên mặt đất khoảng cách Thiên Cảnh đại lục cực xa, nhưng dưới nền đất còn ẩn giấu đi rất nhiều Hung thú, những đầm lầy, dòng sông, rừng cây dựng dục kỳ trân dị bảo đều ẩn chứa nguy hiểm khó có thể tưởng tượng, thậm chí có người bị một khối Tiểu Thạch Đầu theo ở trên vách đá đến rơi xuống nện thành thịt nát, các triều nhiều lần nếm thử khai hoang, tuy có thu hoạch, nhưng thương vong càng lớn, cuối cùng không thể không thần phục Đại Cảnh.

Thuận Thiên hoàng đế không thống nhất thiên hạ, là bởi vì tài nguyên Long Mạch đại lục có hạn, còn cần chuyển di mâu thuẫn bên trong, nhưng bây giờ, Đại Cảnh không cần cân nhắc, tại Thái Hoang, tài nguyên vô cùng vô tận, vấn đề gì đều có thể giải quyết.

Cứ theo đà này, trăm năm về sau, Đại Cảnh tất nhiên thuế biến.

Khương Triệt đã bắt đầu huyễn tưởng Đại Cảnh trăm năm sau mạnh bao nhiêu.

Chờ Đại Cảnh trưởng thành, lại trở lại Vô Tận Hải Dương, hùng tâm thôn tính thiên hạ, tấn thăng Thánh triều, sao mà hùng tráng.

- Bây giờ dân tâm Đại Cảnh cùng chung một hướng, võ đạo phồn vinh, Đạo Tổ, ta lần đầu tiên cảm nhận được Đại Cảnh quyết tâm có thành tựu Thánh triều, thậm chí chúng ta không cần chiếm đoạt vận triều khác, an tâm phát triển bản thân cũng đủ để tấn thăng Thánh triều.

Khương Triệt có men say, gương mặt ửng đỏ, hào khí vượt mây nói.

Hắn vỗ vỗ bả vai Khương Khánh, nói:

- Khánh nhi, chờ ngươi làm Thiên Tử, nhất định phải nỗ lực hướng về phía mục tiêu Thánh triều, mặt khác, giám sát võ đạo hoàng thất…

Đối mặt Khương Triệt nhắc nhở, Khương Khánh vội vàng nhận lời.

Khương Trường Sinh cười nhìn một màn này.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh hắn, thấp giọng cười nói:

- Bây giờ đúng là thịnh thế, ngay cả Mộ gia cũng đang trắng trợn khai thác Thái Hoang, chỉ cần võ đạo Đại Cảnh càng ngày càng mạnh, có lẽ thật không cần trở về đã có thể thành tựu Thánh triều.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Phát hiện Thái Hoang đúng là đại hạnh của nhân tộc, bất quá chỉ có Đạo Tổ có thể phát hiện, những võ giả khác, đều phải dựa vào bản thân tìm kiếm, cho dù phát hiện, mong muốn di chuyển, cũng chỉ có thể di chuyển một số người, sao có thể giống như Đạo Tổ, mấy ngày đã di chuyển nhiều người như vậy, bây giờ thịnh thế đúng là do Đạo Tổ sáng lập, những người khác không thể phục chế, Thánh thượng Thánh triều cũng không thể.

Nói lời này để Khương Trường Sinh nghe rất thoải mái.

Diệp Tầm Địch cười ha hả nói:

- Đúng thế, Đạo Tổ là người nào, tiên nhân trên trời hạ phàm, Thánh thượng Thánh triều mạnh hơn cũng là phàm phu.

Lại bị nữ nhân này vượt lên trước, đáng giận.

Diệp Tầm Địch thật bội phục Cơ Võ Quân, luôn có thể tận dụng triệt để vuốt mông ngựa, then chốt vẫn cầm Thánh triều ra tham khảo, điểm này, lời hắn nói không hề có trọng lượng, hắn cũng không thể cầm người Thiên Hải tới nịnh bợ Đạo Tổ?

Bầu không khí trong đình viện càng ngày càng vui sướng.

Khương Trường Sinh tự mình uống rượu, trong lòng thì đang suy nghĩ chuyện khác.

Theo bảy đại Yêu Thánh quật khởi, từng vận triều bên trên Vô Tận Hải Dương đều nhấc lên chiến loạn, tất cả đều đang chống cự yêu tộc xâm lấn, rất nhiều hương hỏa tín đồ của hắn đều đang kêu rên việc này.

Khương Trường Sinh chỉ có thể bảo trì mỗi tháng giúp hương hỏa tín đồ một lần, hắn cũng sẽ không chậm trễ bản thân tu hành, đối với những hương hỏa tín đồ tuyệt vọng kia, hắn báo mộng để bọn hắn theo hướng bắc thoát đi.

Chớ nhìn hắn chỉ dùng nửa ngày đã từ Long Mạch đại lục đến Thái Hoang, trên thực tế khoảng cách vô cùng xa xôi, mà bản thân Long Mạch đại lục là thuộc về khu vực biên giới nhân tộc, hương hỏa tín đồ địa phương khác muốn chạy tới Thái Hoang, sợ là cần đời đời nỗ lực.

Ít nhất, Khương Trường Sinh cho bọn hắn hi vọng. Tuế nguyệt hắc ám, không có hi vọng là đáng sợ nhất.

Hôm sau trời vừa sáng.

Đình viện khôi phục lại bình tĩnh.

Kiếm Thần cùng Mộ Linh Lạc đang thảo luận Kiếm đạo, sau khi nhận được Tù Thiên kiếm, Mộ Linh Lạc bắt đầu nghiên cứu Kiếm đạo, Kiếm Thần cũng cần người khác cùng mình nghiên cứu thảo luận.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về hướng phía nam.

Hắn có thể cảm giác được giữa thiên địa có một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng đang rung chuyển võ đạo linh khí.

Bọn người Cơ Võ Quân không có phát giác được.

- Ta muốn biết cỗ lực lượng ta hiện tại đang suy nghĩ mạnh bao nhiêu?

[Không thể diễn toán, nhân quả này không ở bên trong phạm vi hệ thống dò xét đã biết].

Khương Trường Sinh cũng không có thất vọng, cỗ lực lượng kia xác thực vô cùng xa xôi, đoán chừng đang ở bên Vô Tận Hải Dương, thậm chí có khả năng ở phía sau yêu tộc.

Đến cùng là tồn tại mạnh mẽ như thế nào mới có thể rung chuyển đến võ đạo linh khí Thái Hoang.

May mắn cách đối phương đủ xa.

Chương 539: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (1)

Mấy canh giờ sau, Cơ Võ Quân tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở to mắt, kinh ngạc nói:

- Gợn sóng khí vận mạnh như vậy.

Nàng quay đầu nhing về hướng phía Nam.

Hết sức rõ ràng, nàng cũng đã nhận ra cỗ khí tức cường đại mà mấy canh giờ trước Khương Trường Sinh cảm nhận được.

Diệp Tầm Địch nghe được lời nàng, tò mò hỏi:

- Làm sao vậy?

Cơ Võ Quân hít sâu một hơi, quay đầu lại nói:

- Phương hướng Vô Tận Hải Dương truyền đến một cỗ hơi thở cực kỳ mạnh, còn phát động cả khí vận Nhân tộc, hẳn là có tồn tại khó có thể tưởng tượng đang đột phá cảnh giới cao hơn, khí vận nhân tộc cũng không có tăng trưởng rõ rệt, ta hoài nghi vị cường giả này đến từ yêu tộc hoặc là chủng tộc khác.

Bạch Kỳ bày trảo, nói:

- Chúng ta đều ở Thái Hoang, sợ cái gì?

Cơ Võ Quân thở dài một tiếng, không có trả lời.

Mà hiện tại, Khương Trường Sinh tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công càng ngày càng tăng tiến, mặt ngoài đạo quả trong cơ thể hắn tăng thêm một chút phù văn tối tăm khó hiểu, loại phù văn này có thể để bên trong đạo quả ẩn chứa linh lực trở nên càng mạnh.

Xem ra, Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín chính là đạo quả thuế biến, linh lực của hắn sẽ thay đổi theo hướng lực lượng tầng thứ cao hơn.

Còn về Đạo Giới, mỗi ngày đều đang tăng trưởng, những năm nay thậm chí còn mọc ra một chút thực vật mới, nói rõ quy tắc thiên địa bản thân Đạo Giới đã tiến vào mức độ hoàn toàn mới, đều có thể sinh ra giống loài thuộc về Đạo Giới, hiện tại là thực vật, về sau có lẽ có thể sinh ra sinh linh.

Võ giả Động Thiên chẳng qua là bắt chước quy tắc thiên địa, cũng không phải là thế giới chân chính, điểm này cũng là tu tiên tốt hơn, tu tiên bản thân là đạo pháp tự nhiên, dung hợp cùng thiên địa, vạn vật biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Lần trước đột phá chờ đợi năm mươi bốn năm, bây giờ cách lần trước đột phá đã qua bảy mươi lăm năm, càng về sau cần thời gian càng dài, nhưng cũng sẽ không dài đến trình độ quá lớn, dù sao trước mắt Khương Trường Sinh còn chưa cảm nhận được bình cảnh.

Cũng không biết là thiên tư bản thân cao minh, hay là Đạo Pháp Tự Nhiên Công bác đại tinh thâm, tu hành đến nay ngày, xuôi gió xuôi nước.

Có lẽ sau khi thành tiên mới thật sự là khổ sở, tiên chắc chắn không phải điểm cuối cùng.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên yên lặng cảm thụ bản thân biến hóa.

Tháng ngày tiếp tục trôi qua.

Sau khi Đại Cảnh thống nhất thiên hạ, đã sắc phong mười tám phương chư hầu các nước, trong đó dùng thế lực Đại Tề mạnh nhất, nhưng cương thổ mười tám phương chư hầu các nước cộng lại cũng không có lớn bằng Đại Cảnh.

Bởi vì Thái Hoang đặc thù, mức độ nguy hiểm vượt xa Vô Tận Hải Dương, dẫn đến thế lực võ đạo bắt đầu quật khởi, càng ngày càng nhiều võ đạo Thị Tộc xuất hiện, Phù Nguyệt thế gia, Ngọc gia, Hóa Long phủ, Chu gia, Mộ gia, Huyền Không đảo, Trương gia nương tựa theo nội tình gia tộc, khai thác số lượng lớn tài nguyên, địa vị nước lên thì thuyền lên.

Thái Hòa năm hai mươi hai.

Khương Trường Sinh vừa tròn hai trăm tuổi.

Mùa xuân thời gian, Khương Triệt đến đây bái phỏng, thấy Mộ Linh Lạc ở bên cạnh, hắn có chút khó chịu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có lời gì nói thẳng, ở trước mặt ta, ngươi sợ cái gì?

Khương Triệt nghĩ cũng phải, nói ngay:

- Hôm nay thiên hạ võ đạo vội vàng khai thác tài nguyên Thái Hoang, thực lực võ đạo càng mạnh, tốc độ gia tộc bành trướng càng nhanh, ta lo lắng.

……

Nói đến chỗ này, hắn dừng lại, ý tứ đã rất rõ ràng.

Các phương gia tộc quật khởi khiến cho hắn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi là thiên tử, bọn hắn mạnh hơn, cũng là để ngươi sử dụng, mới tới Thái Hoang, thời đại này tất nhiên là thời đại dã man sinh trưởng, chờ thế nhân quen Thái Hoang mới có thể triệt để vững chắc, cứ thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần ngươi ngồi cao trên hoàng vị, củng cố nội tình Khương gia là được.

Thiên tử và Khương gia nhìn như một thể, kì thực cũng không phải một thể, nhưng Khương gia càng mạnh, lực lượng của Thiên Tử chắc chắn càng đủ.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói:

- Tài nguyên võ đạo ở Thái Hoang vô cùng vô tận, Mộ gia chúng ta đã lâm vào trạng thái điên cuồng, ngay cả gia gia của ta đều ép không được, chớ nói là gia tộc khác, hiện tại xác thực không dễ cưỡng chế.

Chủ nếu là không có mối nguy yêu tộc, Thái Hoang với địa thế bao la, cùng lắm thì nâng nhà dời đi, đối với gia tộc, tông môn có nội tình mà nói, xác thực có thể làm được.

Cơ Võ Quân cười nói:

- Hoàng quyền cùng gia tộc ngăn chế bản thân là chưa có phương án giải quyết hoàn toàn, dù cho Thánh triều, cũng là

gia tộc thế lực san sát, chi phối hoàng quyền.

Khương Triệt lâm vào bên trong xoắn xuýt.

Khương Trường Sinh nói:

- Chỉ cần Đại Cảnh đủ mạnh thì không cần lo lắng những vấn đề này, cho dù có người muốn ra đi, mong muốn sống sót tại Thái Hoang, cũng là si tâm vọng tưởng, đừng quên, dựa theo Cơ cô nương nói, tổ tiên nhân tộc là bức bách dưới áp lực sinh tồn, bị đuổi ra ngoài.

Khương Triệt gật đầu, nói:

- Có đạo lý, ta không cần nghĩ nhiều như vậy.

Hắn muốn là thái độ của Khương Trường Sinh.

Bởi vì Mộ Linh Lạc đến, dẫn đến hắn lo lắng Mộ Linh Lạc sẽ ảnh hưởng đến Đạo Tổ, tiếp theo cổ vũ quyền thế Mộ gia.

Cũng may theo lời Đạo Tổ, hắn căn bản không thèm để ý gia tộc khác.

Chỗ dựa lớn nhất củaĐại Cảnh là cái gì?

Không phải Hóa Long phủ, không phải Mộ gia, càng không phải là võ đạo tông môn khác, mà là Đạo Tổ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Khương Triệt cao hứng rời đi.

Bạch Kỳ cười nói:

- Tiểu tử này có chút giống Thái tông, Thiên Tông.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, lại cũng không có suy nghĩ nhiều. Thiên hạ này là của Khương gia, điểm này không có khả năng dao động, dù cho Mộ gia muốn tạo phản, Khương Trường Sinh cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, bất quá chưa đến mức đó, người ta vốn không tham lam, chẳng qua là bị thế giới hoàn toàn mới choáng váng đầu óc, cái này cũng có thể hiểu được.

Chương 540: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (2)

Qua một đoạn thời gian nữa, hết thảy đều sẽ khôi phục ổn định.

Mà khi đó, Đại Cảnh chắc chắn thuế biến…

Núi cao liên miên, sông lớn như đại dương mênh mông lao nhanh.

Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển, Bình An đứng trong một đám nham thạch to lớn, đưa mắt nhìn về phía phương xa, theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, phần cuối mặt đất có một ngọn núi lửa vô cùng vĩ ngạn, miệng núi lửa cuồn cuộn dung nham, tráng lệ phi phàm.

Khương Tiển tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, chậm rãi nhắm lại con mắt thứ ba, hắn trầm giọng hỏi:

- Thật muốn lên sao?

Lâm Hạo Thiên xắn tay áo lên, cười nói:

- Lên thôi, đối phương tuy là Động Thiên cảnh, nhưng cảm giác kém xa Kiếm Thần tiền bối, đừng quên, Kiếm Thần tiền bối cũng chỉ là Nhất Động Thiên, ba người chúng ta hợp lại, bắt không được Nhất Động Thiên? Ta có thể cảm nhận được huyết mạch của tên kia không tầm thường, sau khi ta hấp thu có thể trở nên mạnh hơn, các ngươi cũng có thể mượn dùng khí huyết của hắn thôi luyện thể phách, Càn Khôn cảnh đánh Động Thiên cảnh là cơ hội khó được, nhất là đối phương còn bị lạc đàn.

Ánh mắt Khương Tiển lấp lánh, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Đi ra nhiều năm như vậy, bọn hắn đã rời xa Thiên Cảnh đại lục, bọn hắn thấy được rất nhiều Hung thủ, cơ hồ mỗi tháng đều có đại chiến sinh tử, nhưng chính là loại cuộc sống này để bọn hắn vô cùng mê muội, thuế biến bên trong lần lượt tử cảnh, thương thế sẽ chỉ làm bọn hắn niết bàn trùng sinh, trở nên càng thêm cường đại.

Bọn hắn trước đó gặp phải Hung thú phần lớn đều dùng chủng tộc mà tính, phần lớn Hung thủ lạc đàn có thực lực khủng bố, Hung thú thần bí ở bên trong núi lửa trước mặt thì không có mạnh như vậy.

- Ta muốn ăn thịt…

- Ăn thịt…

Bình An nhếch miệng cười nói, hắn sẽ không tham gia thảo luận, chỉ muốn chiến đấu, chỉ muốn ăn thịt.

Lâm Hạo Thiên cùng Khương Tiền liếc nhau, đều buồn cười.

Rất nhanh, Thiên Thương lôi ưng bay trở về, bẩm báo tình huống cho Lâm Hạo Thiên, xác định bên trong trong vòng nghìn dặm không có hung thú khác, ba người hành động.

Ba người bay tới gần núi lửa, Khương Tiến, Bình An phân tán bao vây núi lửa, Lâm Hạo Thiên một ngựa đi đầu chui vào miệng núi lửa.

Oanh một tiếng nổ vang rung trời, miệng núi lửa nổ tung, đá vụn xen lẫn dung nham bay vụt, xuyên thủng biển mây cuồn cuộn.

Một thân ảnh khủng bố bay ra từ bên trong núi lửa, đây là một đầu thằn lằn to lớn mọc ra hai cánh, lông vũ màu đen, cổ hơi dài, trên đầu mọc ra một cây sừng thú uốn lượn đi tới phía trước, lưỡi dài vòng quanh thân thể Lâm Hạo Thiên, muốn nuốt hắn vào, nhưng hắn xuất ra hắc bạch nhị khí ngưng tụ thành một hư ảnh to lớn, chống đỡ miệng Vũ Sí Hắc Tích, răng nhọn sắc bén cũng không cách nào nghiền nát hư ảnh.

Khương Tiển tiến lên, hai tay vung lên Tam Tiên Lưỡng Nhận Đạo, nộ đập trên đầu Vũ Sí Hắc Tích, như cùng một cây gậy như ý đập trúng một ngọn núi, trong nháy mắt đánh bay ngọn núi này ra ngoài, cảm giác lực lượng nổ tung.

Lâm Hạo Thiên thoát khỏi, thả người vọt lên, đánh tới một quyền, hắc bạch nhị khí lượn lờ cánh tay của hắn, phía trước một quyền, hư ảnh một thanh trường thương trắng đen xen kẽ ngưng tụ mà thành, như là như thực chất đâm xuyên Vũ Sí Hắc Tích.

- Rống…

Vũ Sí Hắc Tích phát ra tiếng gầm gừ như sư như hổ, kinh thiên động địa.

Bình An cười lớn vung chùy đánh tới, song chùy nện ở trên đầu lâu của nó, nện đến Vũ Sí Hắc Tích choáng váng đầu óc.

Khương Tiền lần nữa nhào tới, hai người không có võ học tinh diệu, hoa lệ, toàn bằng lực lượng thân thể, quả thực là đánh cho tôn Vũ Sí Hắc Tích có thể so với Nhất Động Thiên liên tục kêu rên.

Nửa nén hương thời gian trôi qua.

Dưới chân núi lửa, thi thể Vũ Sí Hắc Tích nằm trên mặt đất, đầu của nó đã bị nện nát, máu thịt be bét.

Lâm Hạo Thiên cười nói:

- Hung thú Thái Hoang tuy mạnh, nhưng không hiểu võ học, vẫn như cũ dựa vào bản năng chiến đấu, quá dễ đối phó.

Khương Tiển cau mày, nói:

- Tiếng rống của cái tên này có điểm gì là lạ, đều sắp chết, còn hung hăng gọi, chẳng lẽ triệu hoán cái gì?

Lâm Hạo Thiên nghe xong nói ngay:

- Vậy chúng ta nên đi mau thôi, đi địa phương khác xử lý nó.

Ba người hành động, nâng lên Vũ Sí Hắc Tích khổng lồ như núi bay đi.

Sau nửa canh giờ, cuồn cuộn mây đen phía trên miệng núi lửa toát ra một đôi mắt khủng bố, con mắt còn muốn khổng lồ hơn núi lửa phía dưới, ngay sau đó cặp mắt kia tan biến bên trong một mảnh mây đen, lông vũ to lớn rơi xuống, rơi vào trên dòng sông dung nham dưới chân núi vậy mà ngăn chặn đầu viêm hà khủng bố rộng chừng trăm trượng này, nhiệt độ dung nham cực cao càng không cách nào hòa tan nó.

….

Mùa thu thời gian đến.

Mặc dù Đại Cảnh chuyển đến Thái Hoang, nhung một năm bốn mùa lại không có biến hoá quá lớn.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang luyện đan, dược liệu là kỳ trân dị bảo Đại Cảnh vừa thu thập tới, hắn muốn thử xem

có thể luyện chế ra Tẩy Tủy đan phẩm chất cao hay không, nếu thành công, vậy thì có hi vọng để tất cả người Đại Cảnh đều thuế biến.

Tại Thái Hoang, dạng dược liệu này cũng không có quá nhiều, mà Đại Cảnh cũng bắt đầu trồng trọt.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đứng dậy, Bạch Kỳ dựa vào bắp đùi hắn không để ý, đâm đầu vào dược đỉnh phía dưới, bỏng đến vội vàng nhảy dựng lên.

- Chú ý đùng để lửa tắt, ta đi một chút sẽ trở lại.

Khương Trường Sinh vứt xuống câu nói này liền biến mất ở tại chỗ.

Diệp Tầm Địch khẩn trương, nhìn về phía Cơ Võ Quân, hỏi:

- Sẽ không phải có yêu tộc truy sát đến Thái Hoang chứ?

Cơ Võ Quân trợn trắng mắt, nói:

- Làm sao có thể, Thái Hoang sao mà xa xôi, ngay cả Thánh triều cũng không có phát hiện, yêu tộc bây giờ còn đang tàn sát nhân tộc, nào có thời gian đuổi tới?

Nàng tin tưởng Đạo Tổ, Đạo Tổ nói qua Thiên Ô nhất tộc không có khả năng lại truy tìm đến hắn.

Đã như vậy, vậy chỉ có thể là bên trong Thái Hoang xuất hiện phiền toái.

Chương 541: Khí vận hung chủng (1)

Giữa núi rừng, ba đạo thân ảnh cực tốc xuyên qua, chính là Lâm Hạo Thiên, Khương Tiền, Bình An, ba người đều chịu thương thế trình độ khác biệt, chật vật không chịu nổi.

Sau lưng bọn họ là liệt diễm cuồn cuộn, dùng khí thế thôn phệ thiên địa bao phủ rừng núi phía sau, nhiệt độ cao nóng bỏng để không gian đều đang vặn vẹo.

- Đáng chết, ta đã nói làm sao có thể có Hung thú Nhất Động Thiên sống một mình, không nghĩ tới lại là con non.

Khương Tiền cắn răng nói, hắn nắm thật chặt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, không ngừng tránh thoát cây cối dọc đường.

Lâm Hạo Thiên bất đắc dĩ nói:

- Ai biết gia hỏa mạnh như vậy, lớn như vậy cũng chỉ là con non, cái này xác thực thất bại.

- Việc này là ta chủ trương, các ngươi chạy trước, ta tới kiềm chế nó.

Hắn mãnh liệt xoay người, một quyền đánh tới, áo bào phần phật, quyền phong khủng bố xuyên thủng biển lửa, một tôn Hung thú khủng bố vô cùng to lớn đang từ phần cuối mặt đất bay tới, chính là phóng to bản Vũ Sí Hắc Tích, há lại chỉ có từng đó là to, thậm chí có thể nói khác biệt ngày và đêm.

Tôn Vũ Sí Hắc Tích này giương cánh không biết dài rộng bao nhiêu dặm, che khuất bầu trời, bốn trảo còn muốn khổng lồ hơn cả sơn nhạc, lao xuống, cơn gió mạnh cuồng bạo đã để Sơn Nhạc chấn động run rẩy, cây cối bay loạn.

Lâm Hạo Thiên ngang tàng dũng cảm, hai tay khoanh tròn trước mặt, hai quả đấm đi theo xuất hiện, hắc bạch nhị khí ngưng tụ ra một bàn đá to lớn, mặt ngoài đồ văn cực giống Thái Cực đồ âm Dương ngư, dùng thế xoắn ốc đẩy về phía trước, cấp tốc biến lớn, cuốn lên lửa nóng hừng hực, rung chuyển sông núi, khí thế bàng bạc.

Ánh mắt Vũ Sí Hắc Tích ngưng tụ, há ra miệng lớn như Thâm Uyên, một cái lưỡi dài như là dãy núi khổng lồ nhô ra, đánh bay bàn đá đen trắng, Lâm Hạo Thiên không kịp né tránh, theo đó bị rút bay ra ngoài, đụng vào ngọn núi bên cạnh.

Oanh…

Trong nham thạch, Lâm Hạo Thiên chỉ cảm thấy gân cốt đứt từng khúc, cực kỳ thống khổ, mặc dù ý chí vẫn hết sức tỉnh táo, nhưng đã không thể thao túng thân thể.

- Đáng chết.

- Chênh lệch quá xa.

- Phải chết tại sao đây…..?

- Tiền bối, cứu chúng ta!

Hắn trợn mắt nhìn, xuyên thấu qua khe đá, thấy lưỡi dài khủng bố kia lần nữa quất xuống phía hắn.

Xong!

Oanh một tiếng!

Một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đạo như mũi tên phóng tới, đâm xuyên lưỡi dài, đóng lưỡi dài ở trên mặt đất, ép tới sông núi trong vòng phương viên mười mấy dặm chìm xuống, từng kẽ đất giống như mạng nhện kéo dài ra.

Lâm Hạo Thiên nghe được bên cạnh truyền đến tiếng vang, ngay sau đó, một cánh tay đề ở cổ của hắn, túm hắn kéo ra ngoài.

Không cần nhìn, hắn cũng biết là ai.

- Bình An đại ca, có thể hay không nhẹ nhàng một chút?

Lâm Hạo Thiên cười khổ, trong lòng cảm động, hai thằng này quả nhiên không có vứt bỏ hắn.

Bình An không có trả lời hắn, đưa mắt nhìn về phía Khương Tiển.

Khương Tiển kinh ngạc nhìn về phía Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của mình, chỉ thấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao tản ra kim quang nhàn nhạt.

Vũ Sí Hắc Tích bị đau, thu lưỡi, lưu lại vết máu đầy đất.

- Cây đao này làm sao trở nên lợi hại như thế?

Khương Tiển ngạc nhiên suy nghĩ, sau khi cùng Lâm Hạo Thiên luận bàn, hắn đã nhờ Khương Trường Sinh giúp hắn thêm cân nặng, bây giờ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đạo đã có hai trăm vạn cân, sắc bén đến cực điểm, nhưng chỉ là nặng thôi.

Thật tình không biết, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã được Khương Trường Sinh luyện chế thành pháp khí, võ giả không thể thi triển ra toàn bộ năng lực của nó, cho nên Khương Trường Sinh đành phải hạ một đạo cấm chế ở bên trong, phong ấn một tia thần niệm của mình cùng một cỗ linh lực,

trong lúc nguy cấp có thể kích phát cấm chế, thể hiện ra lực lượng của Khương Trường Sinh.

Khương Tiển nhìn soi mói, bên cạnh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện một đạo màu lam hư ảnh.

Thần thông, Đạo Tâm Hóa Thần.

Đạo Tâm thần chỉ.

Lâm Hạo Thiên nhìn thấy Đạo Tâm thần chỉ, thở dài một hơi, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Đạo Tâm thần chỉ dùng tay nắm chặt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nhẹ nhõm rút Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hai trăm vạn cân ra khỏi mặt đất.

Khương Tiền mới nhận ra thân hình Đạo Tâm thần chỉ giống Đạo Tổ như đúc.

Hắn lộ ra nụ cười xấu hổ, không có thấy phấn chấn, ngược lại hết sức xấu hổ.

Lại phiền toái lão nhân gia ông ta.

Phương xa, Vũ Sí Hắc Tích vỗ cánh bay lên, phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, sóng âm chấn động đến dãy núi lay động.

Đạo Tâm thần chỉ cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay thả người vọt lên, trong chốc lát, Lôi Đình vạn quân bỗng nhiên tụ tập ở trên người hắn, thiên địa biến sắc.

Vũ Sí Hắc Tích há mồm, bắn ra dung nham cuồn cuộn, còn muốn đáng sợ hơn hỏa diễm lúc trước, lướt ngang bầu trời.

Đạo Tâm thần chỉ ném Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay ra, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao mang theo lôi đình vạn quân lại ngưng tụ ra hư ảnh của một thanh trường kiếm.

Thần thông.

Hồn Niệm thần kiếm.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đạo cắt ra dung nham hồng lưu, thế không thể đỡ xuyên thủng yết hầu Vũ Sí Hắc Tích, đi theo bay

ra bên ngoài thân của nó, hướng lên trên bay ra một đường vòng cung hoàn mỹ, sau đó bay tới trước mặt Khương Tiển.

Khương Tiền nhìn đến ngây người.

Thần binh, trong tay hắn, chỉ có thể đập tới ném ra, nhưng trong tay Đạo Tổ lại hùng vĩ như thế.

Lâm Hạo Thiên bị Bình An nắm theo cũng thấy mà nuốt nước miếng một cái, thật muốn học một chiêu này.

Không chỉ mạnh mẽ, còn đặc biệt suất khí.

Vũ Sí Hắc Tích bị xuyên thủng yết hầu, rơi xuống dãy núi, hai cánh ép tới một tòa núi cao sụp đổ, nó lại không có chết đi, trong bụi đất đầy trời, nó mở ra cặp mắt màu đỏ tươi đáng sợ.

Oanh!

Đạo Tâm thần chỉ từ trên trời giáng xuống, một cước đạp trên đầu Vũ Sí Hắc Tích, ép tới mặt đất sụp đổ, kẽ đất kéo dài ra mấy trăm dặm.

Cuồn cuộn bụi đất tán đi, Khương Tiến ba người nhìn lại, phát hiện trên đỉnh đầu Vũ Sí Hắc Tích ngoại trừ Đạo Tâm thần chỉ lại nhiều một đạo thân ảnh, chính là bản tôn Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cầm trong tay Sơn Hải kinh, bắt đầu hấp thu một nửa hồn phách Vũ Sí Hắc Tích.

Giá trị hương hỏa của cái tên này đi đến hai ngàn vạn, đã vượt qua Cửu Động Thiên, không thu thật sự đáng tiếc.

Chương 542: Khí vận hung chủng (2)

Vũ Sí Hắc Tích thống khổ giãy dụa, nhưng phát hiện mình không thể động đậy, trên đường đi tới, Khương Trường Sinh để Đạo Tâm thần chỉ xuất thủ trước, hắn thì thi triển Thái Diễn Bàn Sơn Thuật, hấp thu rất nhiều sơn nhạc, thể trọng của hắn đã có thể so với Thập Vạn đại sơn, lại thêm một thân linh lực, ép tới Vũ Sí Hắc Tích không thể động đậy.

Đã nhiều năm trôi qua, Khương Trường Sinh một mực đang mạnh lên, hai năm trước giá trị hương hỏa của hắn đã đột phá

qua ức, thi triển nhiều thần thông như vậy, há có thể không thoải mái trấn áp Hung thú này?

Nếu như không phải muốn bắt sống, hắn hoàn toàn có khả năng miểu sát.

Sơn Hải kinh bắn ra cường quang, rất loá mắt trong lúc cuồn cuộn bụi đất vòn quanh.

- Đó là cái gì?

Lâm Hạo Thiên mở to hai mắt, nhìn kỹ lại.

Khương Tiền cũng đứng xa nhìn.

Ngay sau đó, bọn hắn thấy được một màn làm bọn hắn cả đời đều khó mà quên được, một hư ảnh khổng lồ toát ra từ trong cơ thể Vũ Sí Hắc Tích, giống như đúc Vũ Sí Hắc Tích, chẳng qua là hiện lên trạng thái hơi mờ.

Đó là…

Linh hồn?

Hai người chấn kinh, thế giới võ đạo một mực có truyền thuyết luân hồi và linh hồn, không ít oan hồn thậm chí sẽ bám vào một loại đồ vật nào đó, trên người sinh linh trở thành Tà Ma, như là âm Khô, Hình Thủ, nhưng đối với linh hồn, võ giả hiểu rõ ít càng thêm ít, người cảnh giới võ đạo thấp càng không nhìn thấy hồn thể tồn tại.

Bọn hắn sở dĩ có thể nhìn thấy, cũng là bởi vì Sơn Hải kinh đặc thù, để linh hồn hiện hình.

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, hồn phách Vũ Sí Hắc Tích bị phân liệt một nửa, thu vào bên trong sách cổ trong tay Đạo Tổ biến mất không thấy gì nữa, còn lại một nửa hồn phách trở lại trong cơ thể Vũ Sí Hắc Tích, hắn lại đưa ra ngón trỏ tay trái, thi triển Trần gia Khí Chỉ, xuyên thủng đầu lâu và trái tim của nó.

Khương Trường Sinh không có để lại người sống, chỉ cần có một nửa hồn phách ở bên trong Sơn Hải kinh liền có thể triệu hồi ra hồn thể tiến hành chiến đấu, để lại người sống cũng chỉ

là để Đạo Giới nhiều hơn một sinh linh, nhưng mà hình thể tên này quá mức khổng lồ, đặt vào Đạo Giới, ngược lại không tốt.

Mà lại ba người Lâm Hạo Thiên giết con non của nó, cừu hận đã chôn xuống bỏ mặc nó trưởng thành tiếp, mặc dù nó trung thành với Khương Trường Sinh, cũng sẽ lưu lại hậu hoạn.

Thái Hoang tuân theo là mạnh được yếu thua, Khương Trường Sinh cũng không có trách móc nặng nề ý nghĩ của ba người Lâm Hạo Thiên, dù sao Vũ Sí Hắc Tích cũng không biết đi săn nhiều ít con non của hung thú khác, ở trong đây, không có đạo nghĩa có thể nói.

Khương Trường Sinh thu hồi Đạo Tâm thần chỉ cùng Sơn Hải kinh, kiểm tra một thoáng người mạnh nhất trong phạm vi mười triệu dặm trừ hắn ra, cũng mới đến ngàn vạn, hắn yên tâm.

Khương Tiển ba người bay tới trước mặt Khương Trường Sinh.

- Sư tổ, thật có lỗi, lại để cho ngài ra tay….

Khương Tiển vò đầu nói, không dám đối mặt cùng Khương Trường Sinh.

Lâm Hạo Thiên đang hấp hối mở lời:

- Đều là lỗi của ta, sao có thể nghĩ đến gia hỏa lúc trước giết cũng chỉ là con non.

Nhìn thi thể Vũ Sí Hắc Tích khổng lồ như cự nhạc chống trời dưới chân, Lâm Hạo Thiên lòng còn sợ hãi, tuy có trí nhớ chiến đấu của thượng cổ Võ Đế, nhưng ở trong đoạn trí nhớ kia, hắn cũng không có nhìn thấy qua Vũ Sí Hắc Tích.

Khương Trường Sinh nói:

- Thái Hoang rất nguy hiểm, vạn sự cẩn thận, ta không có khả năng mỗi lần đều chạy tới.

Tiếng nói vừa ra, hắn hư không tiêu thất.

Trước khi đi, hắn còn cắt đứt một cái móng vuốt của Vũ Sí Hắc Tích, cùng nhau tan biến.

Khương Tiến, Lâm Hạo Thiên thở dài một hơi.

- Sư tổ thật sự mạnh mẽ, Hung thú mạnh mẽ như thế bị hắn dễ dàng giải quyết, còn có cuối cùng cái kia….

Khương Tiền cảm khái, nói xong lời cuối cùng, không biết nên miêu tả như thế nào.

Lâm Hạo Thiên nói:

- Đừng suy nghĩ, cứ làm như không nhìn thấy, dù sao lão nhân gia ông ta là thần tiên, Bình An đại ca, ngươi có thể nới lỏng tay ra rồi.

Bình An buông tay, Lâm Hạo Thiên đi theo tê liệt ngã xuống đất, hai chân hiện ra trạng thái vặn vẹo khoa trương.

Lâm Hạo Thiên bắt đầu vận công hấp thu khí huyết Hung thú.

Khương Tiền cũng không có nhàn rỗi, kéo theo Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bắt đầu ngắt lấy bảo vật trên người Hung thú.

Từ khi yêu họa nổi lên bốn phía, võ giả Đại Cảnh đã bắt đầu nắm giữ phương pháp thu hoạch lấy thi thể yêu thú, yêu thú càng cường đại, thi thể nó ẩn chứa bảo vật càng nhiều, Hung thú cũng giống như thế.

Khương Tiển đi vào trước hai mắt Vũ Sí Hắc Tích, hắn như là một hạt cát trôi nổi ở trước mắt của nó, thậm chí còn muốn nhỏ bé hơn cả hạt cát.

Khương Tiển đang kiểm tra, con mắt thứ ba giữa mi tâm bỗng nhiên mở ra, bắn ra hấp lực mạnh mẽ, nhấc lên sóng gió.

- Đây là…..

Khương Tiển kinh ngạc, hắn vậy mà từ cảm nhận được khí vận bàng bạc trên người Hung thú, đây là tình huống trước đó đi săn hung thú khác không có.

[Thái Hòa năm hai mươi hai, Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển, Bình An bởi vì đi săn con non của Thái Hoang Lân Giao, bị Thái Hoang Lân Giao thành niên truy sát, Thái Hoang Lân Giao chính là khí vận hung chủng, có thể thao túng núi lửa thiên hạ, mang đến hạo kiếp cho mặt đất, chúng nó am hiểu

dùng lực lượng núi lửa cuốn khắp thương sinh thiên hạ, lại tiến hành ăn uống người kịp thời ra tay, chặt đứt nhân quả này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông - Đại Băng Phong Thần Thuật.]

Khương Trường Sinh vừa trở lại trong sân, trước mắt liền hiện ra nhắc nhở này.

Khí vận hung chủng?

Bên trong Hung thú còn có phân chia?

Khương Trường Sinh đi đến trước Địa Linh thụ ngồi xuống, mở miệng hỏi:

- Cơ cô nương, ngươi có biết như thế nào là khí vận hung chủng?

Cơ Võ Quân mở to mắt, nói:

- Dựa theo Thánh triều ghi chép, khí vận hung chủng xem như sinh linh trời sinh nắm giữ năng lực thiên địa nhất định, thường thường xuất hiện ở bên trong đám thượng cổ Hung thú, có Hung thú ncó ăng lực có thể mang đến chỗ tốt cho nhân gian, liền được xưng là Thụy Thú, mà có mang đến vận rủi, thì được xung là tai thú, nghe nói, khí vận hung chủng bản thân đã ẩn chứa khí vận to lớn thuộc về bản thân, sau khi chết sẽ rơi ra khỏi cơ thể, rải đến các nơi thiên hạ, chờ đợi thai nghén ra hậu duệ mới.

Chương 543: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (1)

Sinh linh sinh ra đã nắm giữ năng lực thiên địa là khí vận hung chủng.

Nghe xong Cơ Võ Quân giới thiệu, Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong ba người Khương Tiển gặp được càng nhiều khí vận hung chủn, như thế này thì Sơn Hải kinh có thể mạnh lên với tốc độ cao, một khi nắm giữ khí vận hung chủng đủ nhiều, Sơn Hải kinh có lẽ có thể thao túng lực lượng thế giới võ đạo.

Chợt, Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Đại Băng Phong Thần Thuật.

Đại Băng Phong Thần Thuật, tên như ý nghĩa, một loại thần thông phong ấn thuộc tính Băng cường đại, mạnh nhất có thể đông kết thiên địa, cũng có thể đông kết người chết, phong ấn hồn phách hắn ở trong cơ thể, tránh cho hắn luân hồi, một khi bị phong ấn, bất kỳ giác quan, linh thức, thần niệm gì đều không thể nhìn trộm, cực kỳ cường đại.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa xong đoạn này trí nhớ cũng không có tu hành, mà đi đến được đỉnh trước, thả ra một miếng thịt, ném vào trong được đỉnh.

Chính là một khối máu thịt nhỏ của Thái Hoang Lân Giao, hắn muốn thử xem khối máu thịt này có thể khiến cho hẳn luyện chế ra Tẩy Tủy đan càng mạnh hay không.

Ba ngày sau.

Khương Tiển tại vùng núi hoang vu phía xa mở to mắt, mở ra ba con mắt, giờ phút này rìa Đại Đạo Chi Nhãn của hắn vậy mà lượn lờ lấy từng tia từng tia hỏa diễm, lộ ra hắn như Hỏa Thần lâm thế.

Lâm Hạo Thiên lại gần, hỏi:

- Thế nào?

Khương Tiển nhìn hai tay của mình, nói:

- Khí vận của nó hết sức khổng lồ, đại bộ phận đều tạm tồn ở trong mắt ta, còn cần thời gian chậm rãi thôi luyện thể phách ta, nhưng ta có thể cảm giác được, khí vận của ta thay đổi, dần dần nắm giữ lực lượng nào đó, loại lực lượng này có quan hệ cùng địa mạch chi hỏa.

Lâm Hạo Thiên cười nói:

- Chuyện tốt, như thế này về sau ta hấp thu khí huyết, ngươi hấp thu khí vận, Bình An đại ca ăn thịt, ai cũng không lỗ, cùng một chỗ mạnh lên.

Khương Tiển gật đầu, mặt lộ vẻ phấn chấn, hắn rốt cuộc tìm được một loại phương pháp khác để cho mình tốc độ cao mạnh lên.

- Bất quá cái tên này tựa hồ khác biệt với hung thú khác, trước đó gặp phải Hung thú không có khí vận.

Khương Tiển như có điều suy nghĩ nói.

Lâm Hạo Thiên khoát tay nói:

- Về sau tổng sẽ gặp phải, không có khả năng chỉ nó có khí vận.

- Đúng như thế.

Một tháng sau.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần cũng như thế.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, đang chịu đựng lấy dày vò.

Nó phục dụng Tẩy Tủy đan mà Khương Trường Sinh mới luyện chế, đang trong quá trình tiếp nhận dược hiệu.

Đối mặt mọi người nhìn chăm chú, Bạch Kỳ gian nan cười nói:

- Mặc dù rất khó chịu, nhưng xác thực có thể cảm giác được gân cốt đang thuế biến, chủ nhân, đan này thành.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi cũng khó chịu như thế, xem ra viên thuốc này không thể tùy tiện dùng cho phía dưới Thần Nhân.

Bạch Kỳ toét miệng nói:

- Chủ nhân ban tên cho nó cho đi.

Khương Trường Sinh nói:

- Lân Giao Tẩy Tủy đan.

Mọi người bắt đầu suy nghĩ cái tên này, xem ra máu thịt thần bí mà trước kia Khương Trường Sinh thêm vào có quan hệ với Lân Giao.

Khương Trường Sinh tặng cho mỗi người trong đình viện một viên Lân Giao Tẩy Tủy đan, đan này đối với thể phách bất kỳ cảnh giới gì đều có hiệu quả tôi thể, chẳng qua là tư chất càng kém, hiệu quả càng mạnh.

Hắn tiếp tục luyện chế đan dược, thả xong hết thảy dược liệu, hắn khống chế tốt hỏa hầu, sau đó nhắm mắt luyện công.

Hắn chuẩn bị luyện chế ra một nhóm Lân Giao Tẩy Tủy đan giao cho Long Khởi quan cùng Khương Triệt, trợ giúp hoàng thất Khương gia, Long Khởi quan mạnh lên.

Mặc dù người trong thiên hạ phần lớn đều là tín đồ của hắn, nhưng hắn vẫn chú trọng được quan hệ thân sơ….

Từ khi Long Mạch đại lục chuyển đến Thái Hoang, Đại Cảnh và các nước chư hầu đều tiến vào giai đoạn võ đạo cao tốc phát triển, không có sầu lo ngoại địch, chỉ có không ngừng khai hoang, không ngừng mạnh lên.

Năm năm cấp tốc đi qua, Đại Cảnh Võ phủ mở ở các nơi khắp thiên hạ, các nước chư hầu các quốc gia đều có Võ phủ, mà trận pháp truyền tống Thiên Cảnh đại lục đã vượt qua vạn cái, nhờ có Thái Hoang ẩn chứa quặng mỏ có vô số đá không gian, bất quá bên cạnh khoáng thạch này thường thường có Hung thú Động Thiên cảnh thủ hộ, dẫn đến chỉ có Đại Cảnh có khả năng khai thác, làm thành vật tư chiến lược.

Trong năm năm này, Khương Trường Sinh vẫn như cũ bảo trì tần suất mỗi tháng một lần trợ giúp hương hỏa tín đồ, trợ bọn hắn giải nạn, cái này cũng dẫn đến hắn hương hỏa tín đồ vững bước tăng lên.

Duy nhất khiến cho hắn tiếc nuối là ba người Khương Tiến không tiếp tục gặp được khí vận hung chủng, Khương Trường Sinh cũng không có cơ hội thu hoạch được sinh tồn ban thưởng.

Đáng nhắc tới chính là, khí tức Khương Tiền cùng Lâm Hạo Thiên đang mạnh lên tốc độ cao, nhất là Khương Tiển, ngày ngày dựa vào khí vận Thái Hoang Lân Giao tôi thể, đã đến gần vô hạn Động Thiên cảnh, rất có xu thế vượt qua Lâm Hạo Thiên.

Như vậy xem ra, khí vận của khí vận hung chủng càng có giá trị hơn cả khí huyết của nó.

Khương Tiển đã trải qua sơ bộ nắm giữ Địa Hỏa, phàm là có núi lửa, chỗ chiến đấu võ đạo linh khí hỏa thuộc tính nồng

đậm, thực lực của Khương Tiển sẽ tăng trưởng gấp bội.

Hắn trưởng thành để Khương Trường Sinh hết sức vui mừng.

Thái Hòa năm hai mươi bảy, đầu tháng năm.

Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Ngài ban tặng Lân Giao Tây Tủy đan thật sự là quá mạnh, phàm là người dùng, gân cốt đều thuế biến, sau khi tập võ, công lực tiến triển cực nhanh, nó cực đại tăng cường thực lực hoàng thất Khương gia, cũng làm cho gia tộc các phương hâm mộ, kiêng kị.

Khương Triệt vuốt râu cười nói, tâm tình thật tốt, chuyện ban thưởng đan đã truyền ra, hắn tận lực không có che giấu tin tức, chính là vì chấn nhiếp những võ đạo gia tộc cùng tông môn, xác thực rất có hiệu quả.

Khương Trường Sinh hết thảy luyện chế ra một vạn Lân Giao Tẩy Tủy đan, vẫn không có tiêu hao hết móng vuốt của Thái Hoang Lân Giao, móng vuốt bị phong ở bên trong Đạo Giới, về sau còn có thể có diệu dụng khác.

Chương 544: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (2)

Diệp Tầm Địch đánh giá Khương Triệt, hỏi:

- Thiên Tử, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Khương Triệt cười nói:

- Tám mươi mốt tuổi.

Diệp Tầm Địch cảm khái nói:

- Thoạt nhìn ngươi đại nạn còn chưa tới, khí huyết vẫn như cũ tràn đầy.

Khương Triệt nở nụ cười càng sâu, nói:

- Không sai, có lẽ trẫm có thể sống quá trăm tuổi, xem ra Thái Hoang thật sự là phúc địa.

Những người khác đều cao hứng dùm cho hắn, Khương Trường Sinh cũng như thế.

Cơ Võ Quân suy đoán nói:

- Có lẽ võ đạo linh khí Thái Hoang chẳng qua là một nguyên nhân bên trong, còn có một nguyên nhân chính là long mạch dưới đáy Yêu Thánh, lúc đầu Thiên Tử khí vận hoàng triều là có thể sống qua trăm tuổi, khả năng là Yêu Thánh ảnh hưởng tới khí vận Đại Cảnh, bây giờ khí vận Đại Cảnh xem như khôi phục như thường.

Giải thích của nàng để mọi người cảm thấy có đạo lý, Khương Triệt càng cao hứng hơn, giống như tháo xuống tầng quần áo cuối cùng.

Trong lúc nhất thời, trong đình viện càng thêm náo nhiệt.

Một mực chờ đợi ba canh giờ, Khương Triệt mới rời đi.

Đại Cảnh tuy không có địch nhân, nhưng sự vụ bận rộn, tấu chương của hắn gần đây càng nhiều hơn trước khi đến Thái Hoang, cũng may hết thảy còn ở trong khống chế của hắn.

Bây giờ Thiên Cảnh đại lục càng ngày càng mạnh, gần đây nửa năm, cơ hồ mỗi ngày đều có hơn mười lần khí vận dị tượng, nói cách khác mỗi ngày ít nhất sinh ra mười vị Kim Thân cảnh, trong đó bao gồm cả cảnh giới càng cao hơn.

Đại Cảnh đã chiếm đoạt khí vận của từng nước chư hầu, giá trị hương hỏa bản thân Đại Cảnh đã qua trăm triệu.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, mở ra giá trị hương hỏa của mình tiến hành xem xét.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 3,643,327,701.

Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa.

Trước mắt tăng tốc vẫn không tính chậm, cái này khiến Khương Trường Sinh càng ngày càng chờ mong lần sau đột phá.

Lần trước đột phá, hắn chỉ có hai ngàn vạn giá trị hương hỏa, bây giờ gia tăng ra nhiều lần như vậy, há có thể không thoải mái độ kiếp thành công?

Nghĩ được như vậy, tâm tình Khương Trường Sinh hết sức vui vẻ.

Chuyển đến Thái Hoang thật sự quá sáng suốt.

Bao gồm hắn ở bên trong, hết thảy người Đại Cảnh đều chờ mong về tương lai.

Khương Trường Sinh cách lần đột phá sau này càng ngày càng gần, hắn rõ ràng cảm giác được đạo quả đang đang súc thế, sắp nghênh đón thuế biến.

Thiên Hải, ở vào phía nam Thiên Cảnh đại lục, theo Long Mạch đại lục cùng Thái Hoang dung hợp, Thiên Hải biến thành cảng lớn nhất toàn bộ Đại Cảnh cùng với các nước chư hầu, mặc dù Thái Hoang có tài nguyên phong phú, nhưng tài nguyên trong biển cũng không ít, Thiên Hải trở thành địa phương mà rất nhiều thương hội thiết lập tổng đà.

Một ngày này, Hóa Long Phủ chủ Chu Thiên Chí mang theo ba tên võ giả Động Thiên cảnh tốc độ cao bay tới, sớm ở mấy năm trước, Khương Trường Sinh đã báo mộng chỉ dẫn hướng đi cho hắn, để cho hắn chậm trễ ít thời gian, bất quá gặp được rất nhiều Hung thú trong hải dương, lại thêm lộ trình xa xôi, bọn hắn đến hôm nay mới tới.

- Phủ chủ, đó là Thiên Hải?

Một tên võ giả Hóa Long phủ nhịn không được hỏi, bọn họ đều là võ giả Động Thiên cảnh, mà lại đều là phía trên Tam Động Thiên, thị lực tự nhiên siêu quần.

Quần đảo phía nam nhất Thiên Hải hết sức khổng lồ, lại thêm bến cảng đặc thù, bọn hắn đều nhớ rõ.

Chu Thiên Chí cố nén xúc động, nói:

- Không sai, Đạo Tổ nói là sự thật, không nghĩ tới hắn thật chuyển Long Mạch đại lục, Thiên Hải tới, thật sự là hổ thẹn, chúng ta không thể kiến công.

Ba người khác chấn kinh, không cách nào tưởng tượng Đạo Tổ thần thông.

Một người trong đó nói:

- Phủ chủ, thật ra chúng ta cũng không tính không có thu hoạch chúng ta đều nhớ kỹ, vùng biển cùng con đường dọc theo con đường này, về sau Đại Cảnh mạnh mẽ, tất sẽ xuôi nam, đây không phải là một loại công lao à?

Chu Thiên Chí gật đầu nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý, về trước Hóa Long phủ xem một chút đi.

Bọn hắn không biết, Đại Cảnh tiếp theo để bọn hắn càng khiếp sợ…

Thái Hòa năm hai mươi tám, trong dãy núi.

Khương Tiền ngồi tĩnh tọa ở trên không, quanh người lượn lờ lấy gió mạnh, lay động võ đạo linh khí trong thiên địa.

Lâm Hạo Thiên, Bình An đứng ở cách đó không xa đang nướng thịt ăn, Lâm Hạo Thiên một mặt mong đợi nhìn về phía Khương Tiển.

Khương Tiển đột phá, bước cảnh giới Nhất Động Thiên còn nhanh hơn cả hắn.

Dù vậy, hắn vẫn chưa tiêu hao hết khí vận Thái Hoang Lân Giao.

Lâm Hạo Thiên cũng không có bị kích thích, bởi vì hắn rất nhanh cũng muốn đột phá, bởi vì thể chất đặc thù, hắn mỗi lần đột phá góp nhặt công lực đều vượt xa cùng cảnh giới, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn có thể phát huy ra chiến lực vượt cảnh giới.

Chờ Khương Tiền đột phá xong, sẽ đến hắn đột phá, chờ đợi lẫn nhau. Bình An tâm trí thấp, đối với hai vị đồng bạn đột phá lại không có cảm thụ quá lớn, vẫn như cũ chuyên tâm nướng thịt.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Nương theo lấy Khương Tiển bùng nổ khí thế, kinh thiên động địa, hắn triệt để bước vào nhất Động Thiên chi cảnh, sau người ngưng tụ ra hình ảnh động thiên, là một vùng thiên địa núi lửa, dung nham trải rộng giữa thiên địa, mây đen cuồn cuộn lộ ra vô cùng đè nén, giống như chiến trường thượng cổ, mà con mắt thứ ba giữa mi tâm hắn cũng dấy lên liệt diễm, khiến cho hắn lộ ra vô cùng uy nghiêm.

Lâm Hạo Thiên cảm thụ được khí thế hắn cường đại, từ đáy lòng cao hứng dùm cho hắn.

Cùng lúc đó, trên một mảnh mặt đất cách bọn họ cực kỳ xa xôi, một đầu kẽ đất rộng chừng ngàn trượng khủng bố đem mặt đất một phân thành hai, tựa như Thâm Uyên, sâu không thấy đáy.

Trong khe toát ra hàn khí sâm nhiên, mơ hồ có tiếng thở dốc cực kỳ nặng nề đang vang vọng.

Một cái trảo màu đen khảm nạm lấy băng tinh màu máu nhô ra từ trong khe, đội lên phía trên sườn đồi, giống như có cự thú thần bí muốn phá vỡ lớp đất đi lên, kinh dị doạ người.

- Khí tức thật là mỹ vị.

- Là ai đến….

Một tiếng nói khàn khàn mà già nua vang vọng đất trời, ngay sau đó, cả vùng bắt đầu lay động kịch liệt.

Chương 545: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (1)

Trên vách đá, Bạch Tôn đang luyện công, như có như không thất thải quang mang vờn quanh người hắn.

Nam tử mặt nạ trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, nửa quỳ xuống, nói:

- Tôn chủ, bảy đại Yêu Thánh đã thành đại thế, loạn thế giữa nhân tộc cùng yêu tộc triệt để mở ra, cũng may yêu tộc chí tôn không có mang theo yêu quân của hắn hiện thân, hiện tại chủ yếu là bảy đại Yêu Thánh tàn phá bừa bãi.

Bạch Tôn không có mở mắt, cũng không có trả lời.

Nam tử đeo mặt nạ nhịn không được hỏi:

- Tôn chủ, vì sao yêu tộc chí tôn không thừa cơ chinh chiến nhân tộc?

Bạch Tôn trả lời:

- Một trận chiến cùng Thánh triều, bản thân yêu tộc chí tôn bị trọng thương, mặt khác, kẻ địch của yêu tộc cũng không phải

nhân tộc, sau khi bảy đại Yêu Thánh phục sinh, bọn hắn nhất định cũng sẽ trùng kích vị trí yêu tộc chí tôn, bảy đại Yêu Thánh phục sinh cũng không phải ý muốn của yêu tộc chí tôn, chẳng qua là khí vận yêu tộc phóng đại, Yêu Thánh chắc chắn phục sinh.

Nam tử đeo mặt nạ truy vấn:

- Ngài nói là Thiên tộc?

- Thiên tộc chẳng qua là thứ nhất, một bên khác yêu tộc còn có chủng tộc khác, trước đây ít năm, cỗ khí tức mạnh mẽ kia chính là đến từ bộ tộc kia.

Thần sắc Bạch Tôn bình tĩnh nói, khi nam tử đeo mặt nạ truy vấn một tộc kia là tộc gì, hắn không có trả lời.

Nam tử đeo mặt nạ đành phải nói sang chuyện khác, nói:

- Vẫn không tìm được Đại Cảnh, nhưng trong Võ Đế đảo, khí vận Đại Cảnh đang tăng vọt, tốc độ tăng tốc đã có khả năng đứng vào mười vị trí đầu.

Bạch Tôn hỏi:

- Võ Đế đảo không thể truy xét đến Đại Cảnh sao?

Nam tử đeo mặt nạ trả lời:

- Chỉ biết là ở phương Bắc, cụ thể ở đâu, Võ Đế đảo cũng không rõ ràng, dù sao khí vận cũng không phải nhân tộc sáng tạo, Võ Đế đảo cũng chỉ là có phương pháp quan sát thôi.

Bạch Tôn chầm chậm nói:

- Xem ra Đạo Tổ cũng không phải chạy trốn, mà là phát hiện một mảnh đại lục mới, giống như lúc trước Thánh triều phát hiện Thần Châu.

Nam tử đeo mặt nạ bùng tỉnh đại ngộ, sinh ra khâm phục đối với Đạo Tổ, hắn nói theo:

- Hướng bắc Long Mạch đại lục, xem ra cái đó là vùng biển mà nhân tộc chưa từng đặt chân qua.

- Vị tồn tại kia khi nào sẽ động thủ?

Bạch Tôn ngược lại hỏi, ngữ khí có chút ý lạnh.

Nam tử đeo mặt nạ trả lời:

- Hắn nói sắp rồi, chờ hắn tập được thần công, tất nhiên ra tay tiêu diệt bảy đại Yêu Thánh.

Bạch Tôn nói:

- Nói cho hắn biết, trong vòng năm năm nếu như còn chưa động thủ, ta sẽ công bố việc hắn tồn tại ra thế gian, hắn vĩnh viễn cũng đừng hòng trở thành con người đường đường chính chính.

- Vâng!

Nam tử đeo mặt nạ đáp, đi theo tan biến tại chỗ.

Tháng bảy, mặt trời treo cao, mùa hạ năm nay còn muốn nóng hơn năm trước một chút.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía mọi người trong đình viện, nói:

- Tiển Nhi và Hạo Thiên đã bước vào Động Thiên cảnh.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía hắn.

Diệp Tâm Địch kinh thanh hỏi:

- Nhanh như vậy?

Kiếm Thần cũng bị hù dọa, hắn đột phá nhất Động Thiên đã có một quãng thời gian, nhưng chậm chạp không có thời cơ đột phá Nhị Động Thiên.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói một lần về phương pháp mà Khương Tiển cùng Lâm Hạo Thiên dùng để mạnh lên tốc độ cao, nghe được mọi người yên lặng.

Con mắt thứ ba hấp thu khí vận…

Huyết mạch nửa yêu hấp thu khí huyết.

Đây cũng không phải nỗ lực là lấy được.

- Không được, ta vẫn phải đi ra ngoài xông xáo, có lẽ có thể ngộ ra được những phương pháp khác.

Diệp Tâm Địch đứng dậy nói.

Kiếm Thần đứng dậy theo, hai người vô cùng lo lắng rời khỏi.

Bạch Kỳ nhìn về phía Cơ Võ Quân, hỏi:

- Ngươi không động tâm?

Cơ Võ Quân trả lời:

- Không đáng, tài nguyên Thái Hoang trước mắt so với Thần Châu cũng không có lợi hại hơn bao nhiêu, mà ta lại sắp bước vào Thất Động Thiên, trước cuối năm nay hẳn là có thể đột phá thành công.

Bạch Kỳ muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn im miệng.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Gần đây Đại Cảnh xuất hiện một vị kỳ nhân, đi săn Hung thú, lợi dụng khí vận luyện hóa gân cốt Hung thú, lại mượn chuyện này thôi luyện bản thân, có thể nắm giữ thiên tư Hung thú có được, phương pháp này cực kỳ không đơn giản, gia gia của ta còn muốn tự mình đi bái phỏng

Hung thú đều có được năng lực đặc thù, chẳng qua là phần lớn Hung thú còn chưa mở ra, chỉ biết là dựa vào thân thể đi săn, những năng lực này tương quan cùng thuộc tính võ đạo linh khí, bất quá đều là căn cứ vào lực lượng bản thân, không giống như khí vận hung chủng, có thể mượn lực lượng của Thiên Địa.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Vị kỳ nhân kia là ai? Tên gọi là gì?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Chính là Quan Thông U mà trước đó được Đạo Tổ cứu, bản thân hắn chính là kỳ tài ngút trời, mà hắn là tồn tại cường đại nhất trong Đại Cảnh trừ Đạo Tổ, hắn có thể đi săn Hung thú càng nhiều, nghiên cứu ra võ đạo mới cũng là bình thường, xem ra hắn chẳng mấy chốc sẽ bước vào cảnh giới càng cao hơn.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Quan Thông U hiện tại là gì cảnh giới?

Nàng còn chưa thấy qua Quan Thông U.

- Cửu Động Thiên.

Cơ Võ Quân trả lời để Mộ Linh Lạc nheo mắt.

Giờ khắc này, cảm thụ của nàng giống như Lâm Hạo Thiên lúc trước, Đại Cảnh đến cùng giấu bao nhiêu cao thủ?

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Pháp này quả thật không tệ, có trợ giúp võ đạo phát triển, các ngươi cũng có thể đi học.

Giá trị hương hỏa của Quan Thông U tăng trưởng đến cực nhanh, theo mười ba triệu tăng trưởng đến hai mươi bảy triệu, mà lại là tăng trưởng trong vòng năm năm gần nhất, xem ra có quan hệ với võ đạo mới mà hắn nghiên cứu ra.

Ngoại trừ Quan Thông U, Tề Duyên, còn có nhưng người tài ba sáng tạo võ đạo khác biệt khác, chỉ là võ đạo của hai người bọn hắn kiệt xuất nhất.

Đối với những võ đạo mới này, Khương Trường Sinh không có hứng thú, nhưng đám người Mộ Linh Lạc chỉ có thể tập võ, cũng có thể nếm thử.

Chương 546: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (2)

Võ đạo chính là mượn hết thảy vật liệu có thể lợi dụng tăng cường thể phách, Tiên đạo cao minh hơn ở chỗ lĩnh hội quy tắc thiên địa, luyện thân lại luyện hồn, nói đơn giản, võ đạo nhất định phải ở trong quy tắc thiên địa mà Tiên đạo có thể nhảy ra quy tắc, tự thành một phương quy tắc.

Sinh tử luân hồi đều là hướng về trong quy tắc, trường sinh, nhìn trộm luân hồi thì đã không bị quy tắc hạn chế.

Trong quá trình nạp khí, thân thể Khương Trường Sinh một mực được thiên địa linh khí tẩm bổ, đã mạnh mẽ như Hung thú, ngoại trừ thân thể, hắn còn nắm giữ linh hồn, sức chiến đấu linh hồn thậm chí còn mạnh hơn cả thân thể.

Nghe được Khương Trường Sinh nói như vậy, Cơ Võ Quân cũng sinh ra hứng thú đối với võ đạo của Quan Thông U,

Quan Thông U gần đây vừa lúc ở Kinh Thành, hai nữ lúc này tiến đến bái phỏng, Bạch Kỳ ba yêu cũng kìm nén không được, lập tức đi theo sau.

Trong lúc nhất thời, trong đình viện chỉ còn lại Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu nhìn trộm Đạo Giới.

Bạch Long, Tam Túc Kim Ô, Thái Hi, Thái Oa một mực đang nỗ lực luyện công, nhưng hung thú, dị thú khác thì mười phần lười nhác, cái này có quan hệ đến suy nghĩ của bọn nó, chúng nó có thể mạnh như vậy, cũng không phải dựa vào luyện công, mà là trưởng thành tự nhiên.

- Qua một đoạn thời ngắn nữa sẽ phóng xuất bọn chúng, làm thần thú cho Đại Cảnh, cũng có thể tăng trưởng giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, thời gian lâu dài, luôn có người sẽ quên Đạo Tổ mạnh mẽ, luôn có một đời mới người không biết thần thông của Đạo Tổ.

Bạch Long, Kim Ô dùng thân phận thần thú dưới gối Đạo Tổ xuất thế, giá trị hương hỏa tự nhiên tính tạới trên đầu của hắn.

Cái này cũng có trợ giúp Đại Cảnh và các nước chư hầu dung hợp, có thống nhất tín ngưỡng, dễ hiểu hơn lẫn nhau, tiếp nhận lẫn nhau.

Nửa ngày sau, đám người Mộ Linh Lạc trở về, các nàng đạt được một bộ bí tịch do Quan Thông U đệ tử ghi chép.

Thiên Diễn võ pháp.

Chịu Khương Trường Sinh ảnh hưởng, Quan Thông U cũng muốn trở thành tiên nhân, cho nên dùng pháp làm danh.

- Thiên Diễn võ pháp xác thực tinh diệu, mà lại hết sức thích hợp Thái Hoang võ giả, đặt ở Vô Tận Hải Dương, Hung thú sao mà thiếu, muốn tìm cũng khó khăn, nhưng ở nơi này, khắp nơi đều có, bằng võ đạo này, Quan Thông U đã được coi là Thánh Nhân, vạn năm sau, nhất định trường tồn sử sách.

Cơ Võ Quân cảm khái nói, từ đáy lòng bội phục Quan Thông U.

Bạch Kỳ tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, cười hắc hắc nói:

- Chủ nhân, Quan Thông U vẫn nhớ kỹ ngài, hắn chuẩn bị hiến pháp này cho Vũ phủ, làm cho cả Đại Cảnh đều nắm giữ võ đạo này, đây nhất định là cho ngài mặt mũi.

Khương Trường Sinh nói:

- Người trong thiên hạ tự nhiên sẽ kính ngưỡng hắn, hồi báo hắn.

Có thu Quan Thông U hay không đã không quan trọng, Quan Thông U có thể tới Đại Cảnh, đã chứng minh quyết tâm của mình.

Không được bao lâu, cái tên này sẽ bước vào cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương.

Này chính là vị Võ Đạo Thánh Vương thứ nhất của Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh không tính, hắn là Tu Tiên giả, mà lại không dung thông cùng Đại Cảnh khí vận, Quan Thông U thì đã dung nhập vào trong khí vận Đại Cảnh, hắn một người độc chiếm gần hai thành khí vận.

Bạch Kỳ cười nói:

- Ngài nói rất đúng!

Sau đó một quãng thời gian, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân cùng với Bạch Kỳ ba yêu nắm giữ Thiên Diễn võ pháp, Mộ Linh Lạc chuẩn bị đi trở về dẫn đầu Mộ gia lịch luyện, Khương Trường Sinh đồng ý.

Cuối năm, Cơ Võ Quân tại Long Khởi sơn đột phá tới Thất Động Thiên, dẫn tới thiên địa khí vận dị tượng, khí vận của nàng cũng chính thức dung nhập vào trong Đại Cảnh, tăng trưởng năm trăm vạn giá trị giá trị hương hỏa cho Đại Cảnh.

Cùng lúc đó, Thiên Tử hạ chiếu, công bố cho người trong thiên hạ về việc Quan Thông U cống hiến võ đạo, sắc phong là thánh, Quan Thánh.

Thiên Diễn võ pháp đã truyền vào trong Vũ phủ các nơi thiên hạ, cũng bị thế lực khắp nơi, gia tộc sao chép, có khả năng rất lớn trở thành công pháp cơ bản của Đại Cảnh, theo người tu hành càng ngày càng nhiều, Quan Thông U rõ ràng cảm giác được khí vận bản thân đang tăng cường, từ nơi sâu xa, suy nghĩ thông suốt, ngộ tính tăng trưởng, loại cảm giác này cực kỳ kỳ diệu.

Hắn đặc biệt bái phỏng Khương Trường Sinh, nói ra hoang mang của mình.

- Đây là thiên địa hồi báo cho người, người sáng lập võ đạo có tác dụng cực lớn để thiên địa tiến lên, ngoại trừ nhân tộc, chủng tộc khác đoán chừng cũng có thể tập được, từ đó thúc đẩy võ đạo sinh ra cảnh giới càng cao hơn, ta gọi nhân quả này là công đức.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, Quan Thông U nghe được ánh mắt sáng lên.

Cơ Võ Quân cũng đang suy nghĩ về hai chữ công đức, nàng cảm khái nói:

- Xác thực nên được gọi là công đức, Đạo Tổ, ngài thật sự lợi hại, nhìn thấu việc này, còn ban tên cho nó.

Cực ít người có thể trợ giúp cho võ đạo tiến lên, cũng có rất ít người nghĩ tới chỗ này, đều tưởng rằng võ đạo bản thân hiệu quả, cho nên Cơ Võ Quân thời khắc này tán thưởng là thật tâm thật ý.

Khương Trường Sinh cười nhạt một tiếng, đây chỉ là công đức thế giới võ đạo thôi, so ra kém xa công đức tu tiên.

Bất quá võ đạo mạnh hơn cũng là làm bản thân lớn mạnh, không giống với Tiên đạo, có thể sáng tạo vạn vật, có thể khai thiên tích địa, có thể sáng tạo âm dương luân hồi, cho nên công đức phản hồi cũng kém ngàn dặm, nhưng bất kể nói thế nào, Quan Thông U có công đức võ đạo, sau này tu luyện sẽ càng thêm như ý.

Quan Thông U cùng Khương Trường Sinh hàn huyên thật lâu, thuyết minh về công đức càng làm cho Quan Thông U sùng

bái Khương Trường Sinh, cảm thấy Khương Trường Sinh không gì không biết.

Lúc Quan Thông U rời khỏi, hắn đã trở thành tín đồ hương hỏa cực hạn của Khương Trường Sinh, có thể vì hắn đi chết, hắn cũng có thể nhập vào người Quan Thông U, vì đó trợ lực.

Thật sự là một võ si.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái.

Đồng thời, hắn cũng có chỗ minh ngộ.

Bởi vì cái gọi là Đại Đạo Tam Thiên, thiên địa khác biệt có phương pháp tu hành khác biệt, có lẽ võ đạo cũng là một trong ba ngàn, chẳng qua là sinh ra trễ hơn Tiên đạo, chỉ có chân chính đánh vỡ quy tắc võ đạo, Tiên đạo của hắn mới tính chân chính nhập đạo.

Chương 547: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (1)

Thái Hòa năm hai mươi chín, lại là một năm mùa hạ.

Theo Mộ Linh Lạc, Diệp Tâm Địch, Kiếm Thần rời khỏi, đình viện của Khương Trường Sinh trở nên quạnh quẽ.

Một ngày này, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên phân biệt ngâm ở trong ba được đỉnh, nước thuốc nóng bỏng, mặt ngoài lại đốt liệt diễm.

Khương Trường Sinh luyện hóa móng vuốt Thái Hoang Lân Giao, cho ba yêu tôi thể, chúng nó vừa hay lợi dụng Thiên Diễn võ pháp hấp thu.

Còn về những người khác, Khương Trường Sinh cũng các lưu lại một phần, sau đó để từng người bọn họ tôi thể.

Bạch Kỳ như đang tắm trong suối nước nóng, dảm khái nói:

- Quan Thông U thật không tầm thường, pháp này thật sự lợi hại, rất thư thái, ta cảm giác lập tức thuế biến, Diệp Tâm Địch, Kiếm Thần rời khỏi quá sớm, cũng không biết có hối hận hay không.

Khương Trường Sinh đi đến trước mặt được đỉnh của Cơ Võ Quân, bắt đầu thả nước thuốc, đồng thời trả lời:

- Đừng suy nghĩ, pháp này đã kinh động truyền khắp thiên hạ, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ nắm giữ.

- Cũng thế.

Bạch Kỳ cảm thấy có lý.

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh phối chế xong nước thuốc cho Cơ Võ Quân.

Co Võ Quân lại có chút nhăn nhó, hỏi:

- Cần cởi y phục sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta sẽ tạo ra một băng tầng che giấu người, thuận tiện phòng ngừa dược lực tán đi.

Thái Hoang Lân Giao ẩn chứa hỏa thuộc tính mạnh mẽ, dùng Đại Băng Phong Thần Thuật còn có thể phòng ngừa hỏa khí tiêu tán.

Co Võ Quân gật đầu, Bạch Kỳ không phục, cũng muốn có đãi ngộ này.

Rất nhanh, trong đình viện nhiều thêm bốn tượng băng lớn.

Khương Trường Sinh một lần nữa ngồi ở dưới Địa Linh thụ, tò mò suy nghĩ:

- Lực lượng yêu thú được xưng là yêu lực, lực lượng võ giả được xưng là chân khí, Hung thú thì sao?

Tạm thời vẫn chưa có người nào suy nghĩ vấn đề này, mà Hung thú phần lớn sẽ không lợi dụng lực lượng ẩn chứa trong cơ thể, theo thói quen dùng thân thể chiến đấu.

Khương Trường Sinh thật không có đi chuyên môn đặt tên, hắn tin tưởng trong Thái Hoang tất nhiên cất giấu Hung thú cực kỳ cường đại lại có linh trí cao, dù sao lúc mới đến, hắn đến mức có thể so với Võ Đế tồn tại.

Trong tầng băng.

Cơ Võ Quân một bên hấp thu nước thuốc, một bên không hiểu thấu suy nghĩ:

- Đạo Tổ thần thông quảng đại, tầng băng này lại là chân khí hắn biến thành, hắn có thể thấy hay không…

- Hẳn là sẽ không, Đạo Tổ không phải loại người như vậy, Mộ cô nương tới lâu như vậy, cũng không có thấy hắn động nàng, ai, ta đến cùng đang suy nghĩ gì, thật sự không biết e lệ…

Hơi nóng thổi ở trên mặt nàng, cái cổ trên mặt tất cả đều là mồ hôi, vành tai và gương mặt đỏ bừng, không biết là nước thuốc có hiệu quả, hay là nguyên nhân khác.

Một tháng sau.

Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ ba yêu đều sơ lược nắm giữ hỏa diễm của Thái Hoang Lân Giao, bất quá đây chẳng qua là hỏa diễm của bản thân Thái Hoang Lân Giao, Khương Tiển khác biệt, còn thu được tư cách triệu hoán Địa Hỏa của Thái Hoang Lân Giao, khoảng cách cực lớn.

Nhưng bất kể nói thế nào, Thiên Diễn võ pháp mạnh mẽ xem như được nghiệm chứng, thể phách các nàng được tăng cường rất nhiều, nhất là Bạch Kỳ yếu nhất, nó cảm thấy đã giảm bớt đi mình mấy chục năm khổ tu.

Bạch Kỳ xúc động đến hỏng, đột nhiên rất muốn ra ngoài, nhưng cuối cùng nhất vẫn là nhịn được.

Tất cả mọi người rời đi, chủ nhân sẽ tịch mịch bao nhiêu.

Đi theo chủ nhân mới có chỗ tốt, chủ nhân lại không thiếu thủ hạ mạnh mẽ, hắn thiếu chính là áo bông nhỏ thân mật.

Sau khi nghĩ thông suốt, Bạch Kỳ đã không còn muốn ra đi.

Cũng là Hoàng Thiên, Hắc Thiên la hét muốn đi ra ngoài, Khương Trường Sinh yêu cầu chúng nó đi đến Càn Khôn cảnh, mới có thể thả chúng nó ra ngoài, hai yêu lập tức tìm tới mục tiêu, tràn ngập đấu chí luyện công.

Cơ Võ Quân cũng không có lựa chọn ra ngoài, Thiên Diễn võ pháp tuy mạnh, nhưng dưới cái nhìn của nàng, tìm kiếm Hung

thú, luyện hóa gân cốt Hung thú đều cần thời gian, võ học của nàng, tư chất đầy đủ đền bù.

Nói cho cùng, Thiên Diễn võ pháp thích hợp người gặp được bình cảnh, hoặc là người tư chất hơi kém, thể chất của nàng vốn rất mạnh mẽ.

Thời gian ba năm đi qua.

Thái Hòa năm ba mươi hai, đình viện vẫn thanh nhàn như cũ.

Khương Trường Sinh ngày ngày khổ tu, cuối cùng cảm nhận được thời cơ đột phá.

Tính toán ra, Đại Cảnh đi vào Thái Hoang đã qua mười chín năm, mà hắn cách lần trước đột phá đã qua tám mươi bảy năm.

Linh lực của hắn đã đi đến trạng thái bão hòa, sau đó phải làm chính là lĩnh hội tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công, nghênh đón thiên kiếp đến, quá trình này sẽ không quá lâu.

Mạnh lên!

Vì chờ lần đột phá này, có thể nói Khương Trường Sinh nhẫn nhịn rất lâu.

Sở dĩ tới Thái Hoang, chính là muốn thuận lợi sống đến ngày đột phá.

Cái này cũng nhờ vào thiên địa linh khí Thái Hoang vượt xa Long Mạch đại lục, thay hắn tiết kiệm được không ít thời gian.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Bạch Kỳ mở to mắt, hưng phấn hỏi:

- Chủ nhân, ngài muốn xuất thủ rồi?

Hoàng Thiên, Hắc Thiên, Cơ Võ Quân mở to mắt nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Cái gì ra tay, ta cũng không phải người hiếu chiến, chẳng qua là giãn ra gân cốt, hôm nay tâm tình không tệ.

Tâm tình không tệ, lại muốn chuyển động gân cốt…

Bạch Kỳ sáng mắt lên, xúc động hỏi:

- Chủ nhân, ngài lại muốn độ kiếp rồi sao?

Nghe vậy, Khương Trường Sinh lườm nó một cái.

Tên này làm sao luôn đoán được chuẩn như vậy?

Sau này không thể để cho nó rời khỏi, nếu bị kẻ địch bắt lấy thì phiền toái.

Cơ Võ Quân động dung, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Ngài đều là tiên nhân, còn có thể độ kiếp đột phá?

Khương Trường Sinh nói:

- Tu hành chi đạo là không có cuối, vĩnh viễn không nên cảm thấy mình vô địch.

Cơ Võ Quân ghi nhớ, đồng thời khâm phục Khương Trường Sinh.

Trách không được Đạo Tổ một mực đợi ở trên núi, rất ít xuống núi thư giãn tâm tình, đây mới là tâm của cường giả, kiên cường, một lòng.

Ánh mắt Cơ Võ Quân tràn ngập sùng bái, nàng cũng muốn giống như

Khương Trường Sinh, say mê võ đạo, không nhận thế tục ảnh hưởng, trừ không phải nhân tộc cần nàng ra tay.

Chương 548: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (2)

Đúng lúc này.

- Được rồi, ta rút về lời mới nói, ta xác thực muốn ra tay.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói, được Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân nghe sửng sốt.

Chẳng lẽ Đại Cảnh gặp khó?

Bầu trời hoàng hôn, hoang nguyên vô biên vô hạn, bên cạnh một đầu sông lớn mãnh liệt, Khương Tiền, Lâm Hạo Thiên, Bình An đang uống nước giải khát.

Võ giả không thể tích cốc, bọn hắn cũng cần ăn uống ngủ nghỉ, dưới tình huống không thể ăn uống, chân khí chỉ có thể

để bọn hắn sống lâu.

Một quãng thời gian.

Lâm Hạo Thiên rửa mặt, cảm khái nói:

- Lúc trước tên kia chạy thật nhanh, chui vào lòng đất, lập tức đã không thấy tăm hơi.

- Thật muốn học thuật đào đất của tiền bối, dạng này là có thể đuổi kịp.

Khương Tiển cười nói:

- Sư tổ thi triển là pháp thuật, không phải phàm phu chúng ta có thể học.

Lâm Hạo Thiên cười nói:

- Ta cũng chỉ nói một chút, lão nhân gia ông ta đã vì chúng ta cung cấp rất nhiều võ học, ta sao có thể lại tham lam xin thêm.

- Nhìn càng nhiều, chỉ có chút tiếc nuối, tên kia khẳng định có khí vận, nếu bắt lấy, ngươi lại có thể mạnh lên, có lẽ Nhị Động Thiên cũng sẽ không quá xa.

Khương Tiển gật đầu nói:

- Xác thực có khí vận, ta cảm nhận được, bất quá không cần phải gấp gáp, khí vận Hung thú lần trước kia vẫn còn chưa dùng xong.

Lâm Hạo Thiên liếc nhìn thụ nhãn trên trán hắn, cảm khái nói:

- Con mắt này của ngươi thật bá đạo, ta mặc dù đạt được Võ Đế truyền thừa, cũng không bằng ngươi, thật hiếu kỳ tổ tiên Khương gia các ngươi là ai, chẳng lẽ cũng là một vị Võ Đế? Trên trán Thiên Tử, Thái Tử cũng có một đạo tế văn chẳng lẽ bọn hắn cũng có thể mở mắt?

Tổ tiên Khương gia ta là ai à?

Nói ra sợ hù chết ngươi!

Trong lòng Khương Tiển đắc ý, trên mặt thì mây trôi nước chảy, nói:

- Thật ra chủ yếu là Hung thú có khí vận đặc thù, ta tại Đại Cảnh cũng có thể hấp thu khí vận tôi thể, nhưng hiệu quả chỉ có thể nói không chậm trễ ta chiến đấu, kém xa hiệu quả khí vận Hung thú tôi thể.

Thái Hoang đối với tất cả mọi người mà nói đều là cơ duyên lớn lao, bao gồm cả Khương Trường Sinh.

Lâm Hạo Thiên không khỏi cảm khái nói:

- Tiền bối thật sự lợi hại, ngồi ở Long Khởi sơn là đã phát hiện được Thái Hoang, mà lại nâng lên đại lục đi tới, thần thông của hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, cũng không biết chúng ta khi nào mới có thể đuổi kịp.

Khương Tiền cười nói:

- Nỗ lực mạnh lên, không sớm thì muộn gì có thể đi đến cảnh giới của lão nhân gia ông ta bây giờ, đến mức đuổi kịp, quên đi thôi, lão nhân gia ông ta cũng đang thay đổi càng mạnh.

Bởi vì biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, hắn mới hiểu thiên tư Khương Trường Sinh có bao nhiêu đáng sợ.

Đây là điều làm hắn giật mình nhất.

Sư tổ và Đại Cảnh cùng tuổi, nói cách khác, sư tổ vừa trưởng thành đã vô địch thế gian…

Làm sao đuổi theo?

Khương Tiền âm thầm cảm khái, hắn sở dĩ nhận biết như thế, là bởi vì Khương Trường Sinh còn chưa bại qua, thậm chí không ai có thể làm hắn bị thương Khương Trường Sinh, cho nên hắn cho rằng Khương Trường Sinh rất sớm đã vô địch.

Ngay tại thời điểm hai người cảm khái, Bình An kêu lên:

- Lạnh quá!

Hai người lấy lại tinh thần, phát hiện mặt sông đang bốc lên hơi lạnh, nhưng nước sông vẫn đang mãnh liệt chảy xuôi.

Hai người lập tức đứng dậy, cảnh giác xem xét thiên địa bát phương.

- Các ngươi là loại tộc nào?

Một đạo âm thanh khàn khàn mà già nua vang lên, quanh quẩn giữa thiên địa, để cho người ta không phân rõ âm thanh từ đâu truyền đến.

Lâm Hạo Thiên cao giọng hỏi:

- Người nào? Vì sao giấu đầu lộ đuôi?

Tiếng nói vừa ra, một vệt bóng đen từ trên trời giáng xuống, rơi vào đối diện sông, cả người hắn vòng quanh khói đen, thân hình giống như người, thấy không rõ hình dáng, hấp dẫn nhất ánh mắt ba người Lâm Hạo Thiên là một đôi tay của hắn, chuẩn xác mà nói là một cặp móng.

- Ta sinh tồn năm ngàn năm tại Thái Hoang, chưa từng thấy qua chủng tộc như các ngươi, nói cho ta biết, các ngươi là loại tộc nào?

Ngữ khí của âm thanh già nua vẫn như cũ không thay đổi, để cho người ta nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Khương Tiển đoạt trước một bước, nói:

- Hỏi chúng ta, dù sao ngươi cũng phải tự báo chủng tộc trước chứ.

Hắc ảnh thần bí trả lời:

- Ta không có chủng tộc, ta sinh ra cô độc, nhưng ta muốn sáng tạo chủng tộc, nhưng không biết nên sáng chủng tộc tạo như thế nào, không bằng lấy các ngươi là hình mẫu, như thế nào? Khí tức của các ngươi thật sự quá mỹ vị, làm ta rất muốn ăn các ngươi, mau nói cho ta biết, các ngươi là loại tộc nào, tên gọi là gì, tộc địa các ngươi ở phương nào?

Lời hắn nói để Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển nổi da gà.

Sống năm ngàn năm, hơn nữa còn muốn sáng tạo chủng tộc?

Cái kia mạnh bao nhiêu?

Bọn hắn đang muốn trả lời, trước mặt ngưng tụ ra một bóng người màu xanh lam.

Thấy đạo thân ảnh này, bọn hắn lập tức thở dài một hơi.

Đạo Tâm thần chỉ!

- Ngươi là ai?

Hắc ảnh nhìn chằm chằm Đạo Tâm thần chỉ, tò mò hỏi.

Đạo Tâm thần chỉ phát ra âm thanh của Khương Trường Sinh, nói:

- Ngươi không thể động ba người này, khuyên ngươi rời khỏi, bằng không để người sống uổng phí năm ngàn năm.

Giá trị hương hỏa của đối phương vượt qua trăm triệu, có thể so với Yêu Tôn, xác thực rất mạnh mẽ, nhưng cũng không lọt vào pháp nhãn của Khương Trường Sinh.

Ba tiểu tử thúi này thật biết xông xáo, nơi này cách Thiên Cảnh đại lục sao mà xa xôi.

Khương Trường Sinh yên lặng cảm khái, hắn tính toán một thoáng đối phương có thể mời tới thế lực mạnh nhất, vẫn như cũ là giá trị hương hỏa của tên này, nói cách khác, cái tên này chỉ có thể mời mình?

Vậy thì không đáng sợ.

- Các ngươi thật thú vị, các ngươi đã không chịu nói, ta sẽ ăn các ngươi, trí nhớ của các ngươi sẽ nói cho ta biết.

Hắc ảnh cười lạnh nói, đột nhiên duỗi trảo chụp về phía Đạo Tâm thần chỉ, trảo hắn cấp tốc kéo dài, cơ hồ trong nháy mắt sắp bắt được đạo tâm thần chỉ.

Chương 549: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (1)

Đối mặt hắc ảnh đột nhiên tập kích, Đạo Tâm thần chỉ bắn ra vòng linh lực bảo hộ, ngăn cản hắc trảo, khí thế khủng bố rung sụp mặt đất dưới chân, liên đới đến nước sông phía trước đều nổ tung.

Khương Tiển ba người bị khí thế cường đại đẩy lui, tất cả đều kiêng kỵ nhìn hắc ảnh.

Đạo Tâm thần chỉ thở dài nói:

- Nhìn ngươi độc thân sinh tồn, sinh ra không dễ, mới cho ngươi cơ hội, đáng tiếc, ngươi không trân quý.

Hắn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một đạo kiếm quang màu lam.

Thần thông, Hồn Niệm thần kiếm.

Huru!

Hồn Niệm thần kiếm dùng tốc độ cực nhanh đánh tới, xuyên thấu bọt nước nước sông, dùng tốc độ cực nhanh xuyên thủng hắc ảnh.

Toàn thân hắc ảnh run lên, hàn khí bị xua tan, thân hình đi theo nổ tung, hóa thành khói đen âm hàn cuồn cuộn, thân hình cấp tốc biến lớn trong hắc vụ, Khương Tiển ba người thấy thế ngẩng đầu theo, ngước nhìn bản tôn thân ảnh che khuất bầu trời kia.

Thân ảnh hiện ra màu đen, quanh thân khảm nạm băng tinh màu máu, hàn khí như sương lượn lờ quanh thân, nó thống khổ bung bít lấy bộ ngực của mình, Hồn Niệm thần kiếm xuyên thủng hắn lồng ngực, để nó hết sức thống khổ.

- Ta muốn ăn ngươi!

Hắc ảnh phát ra tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, trong giọng nói tràn ngập sát ý và lửa giận.

Trừ hai cánh tay bưng bít lấy lồng ngực mình ra, nó nâng lên bốn tay khác, cùng nhau vung trảo chụp về phía Đạo Tâm thần chỉ, trong chốc lát, một cỗ phong áp khó có thể tưởng tượng từ trên trời giáng xuống, ép tới mặt đất dưới chân Đạo Tâm thần chỉ phá toái, nước sông đi theo vỡ đê, rơi vào lòng đất.

Khương Tiển ba người cấp tốc bay lên, rời xa trận chiến đấu này.

Trong sóng gió khủng bố xen lẫn hàn khí khó có thể tưởng tượng, để đại địa nham thạch phá toái cấp tốc bị đông cứng, duy chỉ có Đạo Tâm thần chỉ không có bị đông kết.

- Gió này có chút ý tứ.

Đạo Tâm thần chỉ nâng lên tay phải, vỗ mạnh tới, trong chốc lát, ánh sáng tím tóe hiện, một bàn tay lớn màu tím từ trên trời giáng xuống thể không thể đỡ đập trúng đầu hắc ảnh, lực lượng kinh khủng ép tới hắc ảnh quỳ xuống, bị ép tới ngã xuống mặt đất, thân thể của nó sao mà khổng lồ, như Sáng Thế thần sơn chống trời sụp đổ, rung động vô song.

Hắc ảnh phát ra tiếng gầm gừ thê lương.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Trên bàn tay lớn màu tím có một đạo thân ảnh đang đứng, chính là Khương Trường Sinh, tay phải hắn cầm Sơn Hải kinh, chưởng ảnh màu tím tiêu tán, hắn đi theo rơi vào trên sống lưng hắc ảnh, dùng chân phải hắn làm trung tâm, băng khí khuếch tán, hàn băng đông kết hắc ảnh, theo lưng đến tứ chi, lại đến trước người, không đến năm hơi thời gian, bóng đen to lớn bị đông thành băng núi, duy trì tư thế phủ phục.

Hàn khí thổi tới đập vào mặt ba người Khương Tiển, khiến cho bọn hắn không khỏi rùng mình một cái.

Khương Trường Sinh thôi động Sơn Hải kinh, bắt đầu hấp hồn.

Rất nhanh, hắc ảnh hồn thể thoát ra từ trong tầng băng, bị hút đi một nửa.

Hồn thể tiến vào Sơn Hải kinh.

Hắn ném Sơn Hải kinh vào Cự Linh giới, sau đó bay tới trước mặt hắc ảnh, hắn nhìn chằm chằm hai mắt của hắc ảnh, thi triển Huyễn Thần đồng.

Khương Tiển ba người muốn tới gần, nhưng bị Đạo Tâm thần chỉ ngăn lại, không thể không dừng lại.

- Ngài là phân thân của tiền bối, hay là một loại Tà Ma nào đó biến thành?

Lâm Hạo Thiên nhìn chằm chằm Đạo Tâm thần chỉ, tò mò hỏi.

Đạo Tâm thần chỉ phát ra âm thanh của Khương Trường Sinh, hỏi ngược lại:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Nghe được đạo âm thanh này, Lâm Hạo Thiên sờ mũi, không còn dám hỏi.

Khương Tiển nhìn về phía hắc ảnh bị băng phong, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong. Thời gian một nén nhang sau.

Khương Trường Sinh hủy bỏ Huyễn Thần đồng, sau đó lần nữa dùng Hồn Niệm thần kiếm tru diệt hắc ảnh, tầng băng phá toái, máu tươi bắn tung toé đại địa.

Đạo Tâm thần chỉ chui vào trong cơ thể Khương Trường Sinh, biến mất không thấy gì nữa, Khương Trường Sinh cắt xuống hai cánh tay to lớn của hắc ảnh liền rời khỏi, không có để lại một câu nói, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Lâm Hạo Thiên nhìn về phía Khương Tiển, hỏi:

- Tiển bối không phải có chút bất mãn chúng ta đó chứ?

Khương Tiến lắc đầu nói:

- Không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu thật không vừa lòng, sẽ không cứu chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể một mực mạnh lên, sau này bảo hộ Đại Cảnh, lão nhân gia ông ta sẽ vui mừng.

Lâm Hạo Thiên cảm thấy có đạo lý, sau đó nhìn về phía hắc ảnh, hưng phấn nói:

- Ta cảm giác cái tên này còn mạnh hơn thằn lằn bay lúc trước, chúng ta lại sắp thuế biến.

Khương Tiển gật đầu, ánh mắt nóng bỏng.

Vừa trở lại trong sân vườn, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một hàng chữ:

[Thái Hòa năm ba mươi hai, Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển, Bình An hấp dẫn Uyên Ma chú ý, Uyên Ma chính là khí vận hung chủng, có thể thao túng Cửu U chi phong, nó muốn tìm nhân tộc, chiếm đoạt nhân tộc, ngươi may mắn kịp thời ra tay, chặt đứt nhân quả này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan].

Quả nhiên là khí vận hung chủng.

Curu U chi phong?

Xem ra hắn lúc trước thấy ranh giới thần bí rất có thể cùng Cửu U chi quan.

Khương Trường Sinh dùng Huyễn Thần đồng đọc đến trí nhớ của Uyên Ma, Uyên Ma nhìn như sống năm ngàn năm, nhưng tuyệt đại đa số trải qua chính là đi săn, ăn uống, đi ngủ, nhưng Uyên Ma sinh ra tại lòng đất, đó là một mảnh không gian lòng đất mười phần âm u, nổi lơ lửng nhiều đám lửa màu xanh, như là Quỷ Hỏa.

Ngoại trừ Cửu U ra, làm cho Khương Trường Sinh cảnh giác nhất chính là Uyên Ma khi còn nhỏ tuổi gặp được một thân ảnh thần bí, toàn thân lóng lánh ánh sáng trắng, thân hình giống như người, bất quá thân hình cao tới mười trượng, nhân tộc bình thường rất khó biến lớn.

Khương Trường Sinh bỏ qua ánh mắt Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân, đi vào trong phòng.

- Ta muốn biết đạo thân ảnh mà ta suy nghĩ kia mạnh bao nhiêu?

[Liên quan đến quy tắc thiên địa, tạm thời không thể diễn toán thực lực của đối phương].

Khương Trường Sinh thầm nghĩ quả nhiên.

Chương 550: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (2)

Cũng may Uyên Ma cùng đạo thân ảnh kia chẳng qua là gặp một lần, chính là bởi vì cảm nhận được đạo thân ảnh kia mạnh mẽ, nó mới có thể hóa thành nhân hình, phá lệ cảm thấy hứng thú đối với nhân tộc.

Thông qua trí nhớ của Uyên Ma, Khương Trường Sinh phát hiện Hung thú cũng có thể miệng nói tiếng người, mà lời nói giống như nhân tộc, khi Hung thú trưởng thành đến trình độ nào đó sẽ tự động nắm giữ lời nói, cái này khiến hắn càng thêm cảm thấy hứng thú về Thái Hoang.

Có lẽ những gì nhân tộc đã nói cũng không phải phát minh ra, mà là một quy tắc nào đó hoặc là tồn tại nào đó ở Thái Hoang ban cho, dựa theo Cơ Võ Quân nói, nhân tộc bản thân cũng là sinh ra từ trong Thái Hoang.

Dựa vào những gì đã nói, Uyên Ma và rất nhiều chủng tộc Hung thú trao đổi qua, nhưng tên này trời sinh tính tình cô tịch, còn tàn nhẫn hiếu sát, không thích kết giao, cừu địch cũng trải rộng Thái Hoang.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan.

Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan chính là do lông vũ của thượng cổ Nguyên Phượng biến thành, ẩn chứa cấm chế cường đại, quan này là sẽ bảo hộ chủ nhân, cũng có thể triệu hoán Nguyên Phượng chi linh chiến đấu, bất quá Nguyên Phượng chi linh này chính là linh lực chủ nhân biến thành, tuy có tăng phúc, nhưng không thể so sánh với Nguyên Phượng chân chính, mặt khác, đeo quan này có thể ngăn cách hỏa chủng thiên hạ tổn thương, tương đương với miễn dịch với lửa.

Pháp bảo rất không tệ! Khương Trường Sinh lấy nó ra, dưới đáy quan này nổi lên màu bạc, đi lên là ngọc tượng Phượng Hoàng giương cánh, hiện ra màu bạc, giấu giếm từng đường lửa nóng, phần đuôi của hắn cắm một cây Phượng Vũ thật dài, uốn lượn rủ xuống, huỳnh quang điểm điểm, thần tuấn phi phàm.

Rất phong độ.

Khương Trường Sinh bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong.

Qua đi tới ba ngày ba đêm mới thành công.

Khương Trường Sinh mang theo Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan, cảm giác lực tương tác về thiên địa linh khí càng mạnh.

Hắn đi ra phòng ốc, đi đến dưới Địa Linh thụ tĩnh toạ.

Bạch Kỳ, Co Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều nhìn về phía Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan.

Bạch Kỳ trước tiên hỏi:

- Chủ nhân, trên đầu ngài chính là?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Lúc trước ra tay giết một Hung thú, thuận tay luyện chế thành đầu mào.

Dù sao cũng phải nói rõ lí do, hắn cũng không sợ bị hoài nghi, ngược lại hắn đã nói như vậy, người khác không tin cũng không có cách nNào.

Bạch Kỳ hâm mộ nói:

- Thật dễ nhìn, đây là lông vũ của Hung thú gì?

- Ta cũng không rõ ràng.

- Trên đời này còn có chuyện ngài không biết?

- Đương nhiên là có, tựa như tâm của ngươi, ta nhìn không thấu.

- Tâm no gia nào có khó đoán như vậy.

Bạch Kỳ ra vẻ thẹn thùng, tiến đến bên cạnh Khương Trường Sinh, vứt ra một mị nhãn.

Một đầu Yêu Lang vứt mị nhãn…

Khương Trường Sinh thấy trong lòng không thoải mái, bỏ qua nó.

Cơ Võ Quân nhìn chằm chằm Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan, như có điều suy nghĩ.

Diểu cầm phia trên giống như Phượng Hoàng.

Chẳng lẽ Đạo Tổ lúc trước giết là một con Phượng Hoàng?

Co Võ Quân bị suy đoán này hù dọa, Thái Hoang bao la vô biên, vô cùng thần bí, có Phượng Hoàng chẳng có gì lạ.

Đình viện khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Trường Sinh chuẩn bị toàn tâm đột phá, cho nên cũng không có cầm móng vuốt Uyên Ma luyện đan.

Phụng Thiên, trên đại điện hoàng cung, quần thần tụ tập, tất cả đều cúi đầu, bầu không khí trong điện vô cùng đè nén.

Thiên tử Lý Nhai nhìn hằm hằm quần thần, cực kỳ gắng sức kiềm chế lửa giận của mình.

- Chẳng lẽ Phụng Thiên ta không thể tìm ra một vị kỳ tài Ngũ Động Thiên?

Lý Nhai trầm giọng quát, đánh vỡ yên lặng.

Một lão thần đúng ra, chắp tay cười khổ nói:

- Trước kia có thể, nhưng Tiên Hoàng vì đối phó Đại Cảnh, tổn binh hao tướng, cũng gãy uy vọng của Phụng Thiên, bây giờ Phụng Thiên rất khó lôi kéo đến cường giả như vậy, bệ hạ, Vạn Yêu thánh đình mặc dù sáng lập không lâu, nhưng nghe nói là do Yêu Thánh sáng tạo, chỉ sợ cho dù là Ngũ Động Thiên cường giả, cũng không chống lại được Vạn Yêu thánh đình, mặt khác tam phương hoàng triều tất nhiên cũng hiểu biết điểm này, cho nên tránh không kịp, theo suy nghĩ của lão thần, Phụng Thiên chỉ có thể trở thành vận triều phụ thuộc hoàng triều mạnh đại khác, mới có một chút hi vọng sống.

Vừa dứt lời, lập tức đạt được nhưng văn võ khác đồng ý.

Thời khắc sống còn, bọn hắn đã không lo được khát vọng. Những năm này, Lý Nhai phổ biến khí vận võ đạo, xác thực rất có hiệu quả, nhưng lại có hiệu quả cũng cần thời gian, mà yêu tộc sẽ không cho bọn hắn thời gian.

Từ khi thảm bại trong tay Đại Cảnh, Phụng Thiên mất đi ngạo khí, không có khí phách bễ nghễ thiên hạ, từ Thiên Tử, cho tới dân tâm, đều là như thế.

Bây giờ Vạn Yêu thánh đình khí thế hung hăng, biện pháp duy nhất mà quần thần suy nghĩ chính là quy hàng, thỉnh mặt hoàng triều khác tới giúp.

Lý Nhai nở nụ cười trào phúng, hỏi:

- Ba đại hoàng triều ben cạnh đều không dám chống lại Vạn Yêu thánh đình, Phụng Thiên nên đầu phục ai?

Vị lão thần luc trước kia nói theo:

- Đầu nhập vào Thương Hải hoàng triều, hoàng thất Thương Hải hoàng triều tham gia qua đại chiến giữa Thánh triều và

yêu tộc, càng có Thánh triều thượng tướng trở về, vô luận là nội tình, hay là chiến lực đỉnh tiêm, Thương Hải hoàng triều đều là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.

Tiếng nói vừa ra, lại có những đại thần khác đứng ra.

- Bệ hạ, có thể đi Hải Uyên hoàng triều, hoàng triều này hùng bá tám phương vùng biển, dừng chân bốn ngàn năm, nội tình hùng hậu nhất.

- Bệ hạ, không bằng đi Đại Nghiễm Thiên, Đại Nghiễm Thiên mặc dù cách chúng ta khá xa, nhưng thanh thế hạo đại, có khí phách tấn thăng Thánh triều.

- Bệ hạ, vì sao không đầu nhập vào Đại Cảnh, ngài không phải gặp qua Đạo Tổ à, Đại Cảnh đối xử với Đại Tề hết sức nhân nghĩa, đi theo hoàng triều dạng này, Phụng Thiên mới hạnh phúc hơn.

- Ta ngược lại cảm thấy có thể đi Vân Lâm hoàng triều, Vân Lâm hoàng triều từng từng sinh ra…..

Trong điện lao nhao, mười phần náo động.

Ánh mắt Lý Nhai khóa chặt vị đại thần biểu thị ý nghĩ đầu nhập vào Đại Cảnh.

Chương 551: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (1)

- Lục An, ngươi vừa rồi nói cái gì?

Lý Nhai híp mắt hỏi, cắt ngang âm thanh của tất cả mọi người, dẫn tới văn võ cả triều nhìn về phía Lục An.

Lục An với tóc mai trắng tang thương chắp tay nói:

- Thần đề nghị là đầu nhập vào Đại Cảnh, vô luận gia nhập một triều nào, đều là mạo hiểm, nhưng Đại Cảnh khác biệt, chúng ta từng tìm hiểu qua, chư vị, dứt bỏ cừu hận chiến tranh dĩ vãng, Đại Cảnh làm việc có thể hiểu rõ ràng? Lòng dạ của Đạo Tổ, có thể nói là thiên hạ không ai bằng?

Vừa dứt lời, lúc này có rất nhiều người giận mắng hắn.

- Đầu nhập người nào, đều không có khả năng đầu nhập vào Đại Cảnh.

- Ngươi quên nợ máu của mấy chục vạn tướng sĩ Đông châu, rồi?

- Nếu không phải Đại Cảnh, Phụng Thiên há có hôm nay?

- Lục An tên này, lòng lang dạ thú, xuất thân từ thương nhân, quả nhiên không xứng đàm luận chuyện giang sơn.

- Bệ hạ, chém đầu hắn đi, không dung hắn yêu ngôn hoặc chúng.

Đối mặt rất nhiều văn võ nhục mạ, uy hiếp, Lục An không chút hoảng hốt, thản nhiên đối mặt, đối mặt cùng thiên tử.

Lý Nhai khẽ nói:

- Cái gì huyết cừu, các ngươi không cảm thấy sỉ nhục à, Phụng Thiên chủ động xâm chiếm Đại Cảnh, bại, còn thua không nổi? Theo trẫm xem ra, cốt khí Đại Cảnh cao hơn Phụng Thiên, nếu như Thiên Tử Đại Cảnh tới Phụng Thiên, các ngươi sẽ bỏ mặc hắn an toàn rời khỏi, còn có khí vận võ đạo kia, nếu như Phụng Thiên một mình sáng tạo, các ngươi cam tâm truyền thụ cho Đại Cảnh?

Cả điện yên lặng.

Những đại thần lúc trước không có mở miệng lộ ra vẻ trào phúng, bọn hắn không lên tiếng chính là nhìn ra ý tứ của Thiên Tử .

- Lựa chọn phương hoàng triều nào, tạm thời gác lại, trẫm còn không tin khí số Phụng Thiên sắp hết, truyền ý chỉ của trẫm, thông báo khắp thiên hạ cởi mở ranh giới Phụng Thiên, phàm là võ giả Linh Thức cảnh trở lên đều có thể vào Phụng Thiên ranh giới.

Lý Nhai lạnh lùng nói, đứng dậy, phất tay áo rời khỏi.

- Không thể.

- Bệ hạ, đây chính là quốc vận.

- Nếu buông ra, giang sơn nhất định rung chuyển.

- Đây chính là nội tình lớn nhất của Phụng Thiên, không thể được.

Văn võ quần tình xúc động, nhưng Lý Nhai không quan tâm, cấp tốc rời khỏi. Phụng Thiên rung chuyển cũng không phải duy nhất, nhân tộc có rất nhiều hoàng triều đều như thế, không kịp trùng kích Thánh triều, thế lực bảy đại Yêu Thánh đã mang đến uy hiếp, khiến cho bọn hắn không thể không buông xuống hùng tâm….

Thái Hòa năm ba mươi bốn, trung tuần tháng bảy.

Khương Trường Sinh cuối cùng có khả năng đột phá, linh lực trong cơ thể đi đến mức độ cực kỳ dư thừa, nếu lại nạp khí, thiên kiếp bất cứ lúc nào sẽ đến.

Hắn mở to mắt, thở dài ra một hơi.

Vì một ngày này, hắn đã đợi đã lâu.

Rốt cuộc đã đến!

Khoảng cách lần trước tru diệt Uyên Ma đã qua hai năm, trong hai năm nay, khí vận Đại Cảnh lại tăng mạnh hơn một chút, ngay cả Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng liên tục đột phá, toàn bộ Đại Cảnh, phàm là người tập võ đều đang đột phá, cuối cùng đến phiên Khương Trường Sinh hắn đột phá.

Khương Trường Sinh dự cảm đến lần này đột phá không phải tầm thường thế là hắn truyền âm cho Khương Triệt, để Khương Triệt chiếu cáo việc này, phòng ngừa người trong thiên hạ lo lắng hãi hùng, dẫn tới náo động.

Khương Triệt nghe xong, lập tức viết xuống thánh chỉ, truyền ra các nơi thiên hạ.

Sau năm ngày, toàn bộ các thành trì Thiên Cảnh đại lục đều tuyên bố bố cáo, chiêu cáo thiên hạ.

Chuyện Đạo Tổ độ thiên kiếp cấp tốc truyền ra, dẫn tới bách tính nói chuyện say sưa, võ giả Ti Châu cùng với các châu gần đó dồn dập chạy tới Kinh Thành, muốn thấy một lần rầm rộ này.

Khoảng cách lần trước Đạo Tổ độ kiếp đã qua tám mươi chín năm, đối với người bình thường mà nói, tám mươi chín năm chính là một nhân sinh, há có thể không tới quan sát?

Trong lúc nhất thời, trong kinh thành phi thường náo nhiệt.

Ngay cả Mộ Linh Lạc cũng trở về đến Long Khởi sơn, thiên kiếp hai chữ nghe qua đã dọa người, nàng có chút bận tâm Khương Trường Sinh, nhưng nàng cũng không có nói ra, chỉ là muốn nhìn tận mắt Khương Trường Sinh độ kiếp, để phòng có tình huống ngoài ý muốn xuất hiện.

- Độ thiên kiếp? Cái kia là đến cảnh giới nào?

Cơ Võ Quân âm thầm kinh hãi, nàng còn chưa từng nghe nói võ giả đột phá cần độ kiếp, nhiều nhất là phá ma chướng trong lòng.

Khương Trường Sinh đang nói chuyện phiếm cùng Mộ Linh Lạc, hỏi thăm tình huống của Mộ gia.

Mộ Linh Lạc vừa đột phá tới Động Thiên cảnh, toàn bộ Mộ gia giúp nàng sẵn giết Hung thú, trợ nàng tốc độ cao trưởng thành, đây cũng là lực chấp hành của đại gia tộc.

Không chỉ có Mộ gia, đại gia tộc, thế lực khác cũng đang dùng sách lược giống nhau trước bồi dưỡng được một tôn cao thủ có thể nâng lên ở bề ngoài, dẫn đến Đại Cảnh hằng năm ít nhất sinh ra hai vị Động Thiên cảnh, Càn Khôn cảnh càng vượt qua mười vị.

Đặt ở Đại Cảnh trăm năm trước, sao có thể hy vọng xa vời thịnh thê như thế?

Nhất là sau khi đi vào Thái Hoang, tốc độ Đại Cảnh phát triển tăng vọt, có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Vào lúc giữa trưa.

Khương Trường Sinh đứng dậy, hết thảy ánh mắt trong đình viện đều đang nhìn soi mói, hắn mở miệng cười nói:

- Nên độ kiếp rồi, trời xanh không giết người, các ngươi không cần lo lắng, chẳng qua là một trận Tiểu Kiếp mà thôi, không mất mạng.

Dứt lời, hắn thả người vọt lên, đằng vẫn giá vũ bay ra Long Khỏi sơn.

Hoàng Thiên tò mò hỏi:

- Chủ nhân không phải biết đằng không bay lượn à, vì sao mỗi lần đều muốn đằng vân giá vũ?

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Ngươi biết cái gì, chủ nhân biết đằng không bay lượn, ngươi biết đằng vân giá vũ?

Hoàng Thiên ăn quả đắng, không thể phản bác.

Mộ Linh Lạc lo lắng nhìn về phía bầu trời, không có bận tâm hai yêu đấu võ mồm.

Cơ Võ Quân cũng rất chờ mong, nàng tin tưởng Đạo Tổ có thể bình an vô sự, mong đợi thiên kiếp sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Khương Trường Sinh bay tới trên bầu trời, cách xa mặt đất vượt qua trăm dặm, sở dĩ như vậy cao, chính là sợ nguy hiểm đến bách tính.

Hắn ngồi tĩnh tọa ở trên mây, Chí Dương thần quang bắn ra cường quang, khiến cho hắn loá mắt như mặt trời ban trưa, cái này khiến võ giả, bách tính chờ đợi đã lâu trong kinh thành dồn dập ngẩng đầu, trong lúc nhất thời, toàn bộ Kinh Thành náo nhiệt lên, truyền miệng, để càng ngày càng nhiều người biết được Đạo Tổ sắp đột phá. Rất nhanh, lôi vân tập hợp, thiên địa biến sắc.

Chương 552: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (2)

Ầm ầm…

Thiên uy kinh khủng bao phủ Kinh Thành, bao phủ Ti Châu, phạm vi không ngừng mở rộng.

Khương Trường Sinh nhìn về phía giá trị hương hỏa của mình.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 4,200,047,994].

Bốn mươi hai ức.

Trong lòng của hắn chắc chắn không ít, lôi uy này vượt xa lần trước độ kiếp, còn chưa bắt đầu, tim hắn đã có chút đập nhanh.

Lôi vân cuồn cuộn, để càng ngày càng nhiều châu Đại Cảnh lâm vào trong tối tăm, thiên tượng còn muốn khoa trương hơn Khương Trường Sinh dự đoán, cũng không lâu lắm, toàn bộ Đại Cảnh bị lôi vân bao trùm, lôi vẫn còn đang khuếch trương, để các nước chư hầu khác bị che kín.

Người Đại Cảnh đã biết được là Đạo Tổ muốn đột phá, càng nhiều hơn chính là tò mò, mà các nước chư hầu khác biết được tin tức hơi chậm một chút, cho nên bách tính bọn hắn cảm thấy hoảng hốt, còn tưởng rằng thiên tai đại họa sắp đột kích.

Qua đi tới thời gian một nén nhang, toàn bộ Thiên Cảnh đại lục bị lôi vân bao trùm, ngay cả võ giả, đội xe lui tới trong Thái Hoang cũng quay đầu nhìn về phía chân trời, phần cuối thiên địa đè nén như vậy, bọn hắn còn tưởng rằng có kinh thế Cự yêu tập kích Đại Cảnh, lòng người bàng hoàng có người hoảng sợ, không dám trở về, có người lo lắng gia đình, tăng thêm tốc độ.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy lôi vân tràn ra từng đạo lôi điện màu tím.

Vậy mà cất bước chính là Tử Lôi.

Khương Trường Sinh lập tức mở ra vòng bảo hộ giá trị hương hỏa, giá trị hương hỏa hắn không nỡ bỏ dùng chính là vì một ngày này, tự nhiên phải dùng.

Mà lần này là hắn xa hoa trước nay chưa có.

Oanh!

Một đạo kinh lôi khủng bố đánh xuống, ánh sáng tím lấp lánh thiên địa, dọa đến hết thảy người đang thảo luận toàn thân run lên, bao gồm cả Cơ Võ Quân, Mộ Linh Lạc trên Long Khởi sơn.

Trái tim Mộ Linh Lạc xiết chặt, càng thêm lo lắng Khương Trường Sinh.

Trong lòng Cơ Võ Quân thì nhấc lên kinh đào hải lãng, cái thiên kiếp này không khỏi mạnh đến quá phận.

- Này còn gọi không mất mạng?

Bạch Kỳ kêu lên, thổ lộ ra tiếng nói khác.

Chỉ là một đạo Tử Lôi vừa rồi kia cũng đủ để san bằng Kinh Thành, không, là san bằng Ti Châu.

Cơ Võ Quân để tay lên ngực tự hỏi, nếu nàng đi đối mặt đạo tử lôi vừa rồi, tất sẽ biến thành tro bụi.

Theo đạo Tử Lôi thứ nhất hạ xuống, thiên kiếp chính thức bắt đầu.

Oanh! Oanh! Oanh…

Tùng đạo Tử Lôi lớn nhỏ không đều điên cuồng oanh kích Khương Trường Sinh, đều bị vòng bảo hộ hương hỏa ngăn cách, Tử Lôi đầy trời như Chân Long màu tím đang chập chờn, cực kỳ tráng quan, toàn bộ Thiên Cảnh đại lục, người trong các nước chư hầu đều có thể thấy Tử Lôi phương xa.

Đại Tề.

Uy nghiêm Tề Quân đứng ở trước hoàng cung, xa xa nhìn chân trời.

Hắn chính là Thiên Tử Đại Tề ngày xưa, bây giờ đổi tên Tề Quân, hắn cũng chính là Vong Trần chuyển thế.

Làm Quân các nước chư hầu, hắn tự nhiên sớm đạt được thánh chỉ, biết được là Đại Cảnh Đạo Tổ đang độ kiếp.

Chẳng biết tại sao, Tề Quân có chút hốt hoảng.

Từ nhỏ đến lớn, hắn không sinh ra nổi một cảm giác chán ghét nào dành cho Đại Cảnh Đạo Tổ, thậm chí tràn ngập tò mò, hướng tới, khi Đại Tề cừu thị Đại Cảnh, triều đình bôi đen Đạo Tổ, hắn vẫn tràn ngập chờ mong về Đạo Tổ, chẳng qua cho đến hôm nay, cũng chưa từng thấy qua Đạo Tổ.

- Một màn này, giống như gặp qua trong mộng.

Tề Quân tự lẩm bẩm, ánh mắt phiêu hốt, lâm vào một loại hồi ức nào đó, không thể tự kềm chế……

Nhìn giá trị hương hỏa giảm xuống tốc độ cao trước mắt, Khương Trường Sinh mặc dù kinh hãi, nhưng vẫn tính có thể

tiếp nhận.

Hắn bắt đầu cảm thụ ngày uy này.

Thật sự đáng sợ, chẳng lẽ là thế giới võ đạo đang tức giận?

Khương Trường Sinh một bên độ kiếp, một bên diễn toán người mạnh nhất gần Thiên Cảnh đại lục, trừ hắn ra, giá trị hương hỏa người mạnh nhất một mực là Quan Thông U, tạm thời chưa từng xuất hiện cường địch.

Hắn sợ lôi uy này kinh động những những nhân vật đáng sợ của Thái Hoang, bất quá cũng không có cách, thời điểm không tại Thái Hoang đột phá, tiến đến Vô Tận Hải Dương, cũng có thể dẫn tới yêu tộc quan tâm, cái kia càng thêm hỏng bét.

Vô tận lôi đình điên cuồng bổ về phía Khương Trường Sinh, nhưng đều không thể làm bị thương Khương Trường Sinh.

Tình cảnh hùng vĩ như thế để bách tính các nơi Đại Cảnh quỳ lạy, võ giả kính nể.

- Thật sự là độ kiếp!

- Nói nhảm, gia gia của ta sẽ gạt ta à? Năm đó vì muốn tận mắt nhìn thấy Đạo Tổ độ kiếp, gia gia của ta có thể nói là bỏ ra cái giá cực lớn.

- Khó có thể tưởng tượng, Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào, thiên kiếp như vậy, Động Thiên cảnh cũng gánh không được?

- Đây là tiên nhân, căn bản không thể dùng cảnh giới võ đạo đi cân nhắc.

- Đây là đấu với trời, thiên địa cũng không cách nào hàng phục Đạo Tổ.

- Nghe nói nhân tộc Thánh triều diệt vong, chính là khí số nhân tộc đã hết, là Đạo Tổ cường ngạnh bù đắp khí số nhân tộc, cho nên Thiên Đạo không dung.

Đủ loại suy đoán, ngôn luận tầng tầng lớp lớp.

Khương Trường Sinh rõ ràng thấy giá trị tốc độ hương hỏa giảm xuống chậm lại.

Hắn nhếch miệng lên, đây cũng là nguyên nhân hắn để Khương Triệt chiếu cáo thiên hạ, mặc dù giá trị hương hỏa đủ nhiều, nhưng có thể gia tăng càng nhiều, đó là chuyện tốt.

Giá trị hương hỏa cái đồ chơi này, cũng không thể ngại ít.

Cứ như vậy, trọn vẹn nửa canh giờ trôi qua, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh giảm xuống khoảng 1,5 tỷ.

Tương đương với giá trị hương hỏa của mười lăm vị Yêu Tôn chung vào một chỗ.

Nhưng thiên kiếp sinh ra biến hóa.

Sấm sét màu tím dần dần tan biến, lôi điện màu vàng kim càng ngày càng nhiều, lôi điện chi hình đang biến hóa.

- Ngâm –

Một tiếng long ngâm kinh thiên động địa nổ vang, lôi vân bị đụng vỡ, một đầu ngũ trảo kim long do lôi điện màu vàng kim ngưng tụ mà thành đáp xuống, tựa như bầu trời bị chọc ra một lỗ thủng to, thiên ngoại Chân Long hạ phàm, phàm là tại Thiên Cảnh đại lục, vô luận cách xa nhau bao xa đều có thể thấy một màn hùng vĩ này, khó có thể tưởng tượng ngũ trảo kim long kia khổng lồ ra sao.

Chương 553: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (1)

Ngũ trảo kim long đáp xuống, mang theo khí thế thiên băng địa liệt, để dãy núi xung quanh Kinh Thành vì đó lay động kịch liệt, võ giả Vận Bộ sớm đã chuẩn bị xong dồn dập tụ tập khí vận, chống cự thiên uy.

Khí vận toàn bộ Đại Cảnh hình thành một tầng vòng bảo hộ ẩn hình không thể nhìn trộm, chống cự thiên uy cuồn cuộn.

Cũng may thiên kiếp chẳng qua nhằm vào Khương Trường Sinh, bằng không khí vận Đại Cảnh cũng ngăn cản không nổi.

Ngũ trảo kim long đâm vào trên vòng bảo hộ hương hỏa của Khương Trường Sinh, trong nháy mắt tiêu tán.

Nhưng một kích này trực tiếp để Khương Trường Sinh thiếu một ức giá trị hương hỏa.

Sắc mặt Khương Trường Sinh đại biến, dọa người như vậy?

Ngũ trảo kim long che khuất bầu trời rung động vô số người Thiên Cảnh đại lực, không biết có bao nhiêu người bắt đầu cầm lấy hương hỏa, vì Đạo Tổ thắp hương, thừa dịp Đạo Tổ đang độ kiếp, có lẽ cầu nguyện có thể thực hiện.

Long Khởi sơn, trong đình viện hoàn toàn yên tĩnh, Bạch Kỳ luôn luôn nói nhiều đều cực kỳ khẩn trương, không dám lên tiếng, nhìn chòng chọc vào Khương Trường Sinh.

Thiên Lôi ngũ trảo kim long vừa rồi thật sự khủng bố, nó lần đầu bắt đầu lo lắng Khương Trường Sinh sẽ chết.

Đi theo Khương Trường Sinh nhiều năm như vậy, nó đã thành thói quen cuộc sống như vậy, nó đã hạ quyết tâm muốn theo hắn cả một đời.

Nó ở trong lòng yên lặng chờ mong.

Chủ nhân, ngài nhất định phải chịu đựng được, ta còn không có chân chính hoá hình, còn chưa chân chính phục thị qua ngài…

Bạch Kỳ ngốc ngốc nhìn bầu trời tối tăm, suy nghĩ lung tung.

Mộ Linh Lạc càng lo lắng đến cực điểm, ngay cả Cơ Võ Quân cũng bắt đầu lo lắng.

Lôi thế này thật sự thật đáng sợ, Cơ Võ Quân thậm chí hoài nghi đến cả Võ Đế đều gánh không được.

Nhưng lôi thế cũng không có khoa trương như vậy, kế tiếp là một hồi kim lôi chém loạn, tràng diện vẫn như cũ to lớn hùng vĩ.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, hắn thật đúng là sợ có liên tục không ngừng ngũ trảo kim long xuất hiện, một kích một trăm triệu, người nào chịu nổi?

Sau khi mấy chục đạo lôi điện màu vàng kim bổ xuống, lại xuất hiện một đầu ngũ trảo kim long kinh khủng đáp xuống, vẫn như cũ khoa trương, chiếm cứ ánh mắt Khương Trường Sinh, đánh cho trái tim hắn đều đang rung động.

Lại là một trăm triệu.

Sau ngũ trảo kim long, lôi đình màu vàng kim tiếp tục, cứ như vậy tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Thời gian trôi qua.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã rơi xuống hai tỷ, thiên kiếp vẫn không có xu thế kết thúc.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên tính tới người mạnh nhất gần đó trừ hắn ra.

[Cần tiêu hao 150,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Một trăm năm mươi triệu.

Này còn cường đại hơn so với hai Đại Yêu tôn trước kia gặp phải.

Khương Trường Sinh liếc mắt đi nhìn, ngoài Thiên Cảnh đại lục, một đầu cự mãng mọc đầy lân phiến màu đỏ đang đi xuyên trong mây, như là dãy núi khổng lồ, không biết dài bao nhiêu dặm, kinh dị đáng sợ.

Đối phương cẩn thận từng li từng tí, không dám tùy tiện tới gần Thiên Cảnh đại lục.

- Thật là muốn chết.

Khương Trường Sinh hừ lạnh nói, chờ đợi thiên kiếp kết thúc.

Lại một đầu ngũ trảo kim long đánh xuống, đại biểu cho một trăm triệu giá trị hương hỏa tan biến.

Một lát sau.

Khương Trường Sinh lại tính tới tồn tại mạnh hơn.

[Cần tiêu hao 216,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Hai ức giá trị hương hỏa.

Đây là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, cùng lúc đó, đạo quả trong cơ thể hắn bắt đầu thuế biến, linh lực đi theo biến chất.

Loại cảm giác này.

Đại biểu cho thiên kiếp sắp kết thúc.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, hắn còn có 1,3 tỷ giá trị hương hỏa, nói cách khác, lần độ kiếp này, hắn không có chịu một tia thương, cũng không có tiêu hao linh lực.

Sau khi chín đầu ngũ trảo kim long hạ xuống, Thiên Lôi phía sau bắt đầu yếu bớt.

Chín là số cao nhấy, xem ra từ nơi sâu xa tự có một phen quy tắc ảo diệu.

Sau đó cho dù ngoại địch đột kích, Khương Trường Sinh cũng không cần e ngại.

Hắn bắt đầu vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, cảm ngộ tâm pháp tầng thứ chín.

Sau đó thiên kiếp kéo dài ròng rã ba canh giờ, Thiên Lôi càng về sau càng yếu, dù cho là phàm phu cũng hiểu rõ Đạo Tổ độ kiếp sắp kết thúc.

Thiên uy hạo đãng bao phủ trong thiên địa tiêu tán.

Khương Trường Sinh cuối cùng chỉ còn lại có bốn trăm triệu giá trị hương hỏa, vẫn ở bên trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận.

Các nơi Đại Cảnh nhấc lên tiếng hoan hô chấn động trời cao, chúc mừng Dạo Tổ độ kiếp thành công, đồng thời lòng tràn đầy mong đợi, hi vọng Đại Cảnh càng ngày càng mạnh, hi vọng quốc thái dân an, hi vọng mình cả đời an khang, hạnh phúc.

Khương Trường Sinh mở to mắt, hắn cảm nhận được hồng lân cự mãng đang dùng tốc độ cực nhanh đánh tới.

Đại Tề.

Rất nhiều người đều thấy trên trời có Hồng Ảnh to lớn lướt qua, chỉ là không có thấy rõ cụ thể là cái gì, chỉ biết là rất lớn.

Khương Trường Sinh lộ ra nở nụ cười trào phúng, linh lực của hắn đang theo đạo quả thuế biến mà chất biến, dẫn đến khí tức của hắn càng thêm khó mà nắm lấy, có lẽ hồng lân cự mãng đang nghĩ rằng hắn đang ở trạng thái hư nhược.

Khương Trường Sinh hơi quay người, nâng tay phải lên, chỉ xéo phương Bắc.

Giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện hồng quang, lôi vân bị xé mở, một đầu rắn to lớn như sang thế thần sơn lao ra, kéo ra cái miệng lớn đầy máu đủ để thôn phệ thiên địa thẳng hướng đến Khương Trường Sinh.

Cơ Võ Quân, Mộ Linh Lạc vừa hay thấy cảnh này, các nàng đều không kịp phản ứng, đại não không kịp nghĩ nhiều.

Oanh một tiếng vang lên!

Chỉ thấy một vệt kim quang tung hoành bầu trời, cực kỳ bá đạo tru diệt hồng lân cự mãng!

Thân rắn khổng lồ như dãy núi bị kim quang xuyên qua biến thành tro bụi, ngay cả một tia máu thịt cũng không có vương vãi xuống. Một màn để tất cả võ giả Ti Châu nhìn ngây người.

Khương Trường Sinh không có nương tay, bởi vì Hung thú trong Thái Hoang nhiều vô số kể, hắn muốn hiện ra sự mạnh

mẽ của bản thân chấn nhiếp thế nhân, chấn nhiếp ngoại địch.

Chương 554: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (2)

- Lực lượng thật bá đạo, cường độ linh lực vượt xa trước đó, quả thực là một loại lực lượng khác.

Khương Trường Sinh một mặt mê muội tụ nói, vài luồng khí tức cường đại đang đến gần Thiên Cảnh đại lục ị dọa đến lập tức rời xa, tồn tại càng mạnh mẽ hơn hồng lân cự mãng cũng không dám xâm chiếm.

Nhất chỉ bắn ra, Thái Hoang Hung thú đều lui.

Khương Trường Sinh thu tay lại, bắt đầu chuyên tâm củng cố tu vi.

Đạo quả của hắn bắt đầu xoay tròn ở trong người, không ngừng thúc đẩy sinh trưởng linh lực hoàn toàn mới, loại lực lượng này làm hắn mê muội.

Cùng lúc đó, Đạo Giới cũng đang biến hóa.

Bạch Long, Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi, Thái Tuế, Thiên Ô, Lạc Đà, Doanh Ngư dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, biển mây trên trời kịch liệt cuồn cuộn, hùng vĩ tuyệt mỹ.

Hoa cỏ cây cối phía trên đại địa lay động, tản mát ra điểm điểm thanh quang, trôi lên không trung.

Hải dương đang chìm xuống, sở dĩ chìm xuống, chính là bởi vì Đạo Giới đang tốc độ cao mở rộng.

- Xảy ra chuyện gì?

Thái Hi kinh hoảng nói, không khỏi nhìn về phía Thái Oa.

Thái Oa cũng bình tĩnh, nàng cẩn thận cảm thụ, tự nhủ:

- Cỗ khí tức này… khí tức của phụ thân…..

Nàng suy nghĩ đến thời điểm khi mình vừa sinh ra ý thức, cũng có khí tức dạng này biến hóa.

Nàng không thể hiểu quy tắc thiên địa biến hóa, nhưng nàng hết sức mê muội đối với biến hóa như thế.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ Khương Trường Sinh vì sao muốn thu dưỡng các nàng, thì ra các nàng có quan hệ như vậy…

Bạch Long là bình tĩnh nhất, nó đoán được nhất định là chủ nhân có đột phá.

- Huyền Điểu đại nhân thật sự lợi hại.

Phiến thiên địa này không sớm thì muộn sẽ biến thành thế giới yêu ma hoành hành….

Kim Ô ghé vào một gốc đại thụ, si ngốc suy nghĩ.

Đạo Giới biến hóa ngoại trừ Khương Trường Sinh ra, không người nào trong thế giới hiện thực biết được.

Hắn mặc dù đột phá, nhưng khí vận của hắn không có quan hệ gì với Đại Cảnh, cũng không có mang đến thuế biến cho Đại Cảnh.

Hắn lơ lửng ở trên cao, Chí Dương thần quang lấp lánh, so với mặt trời còn óng ánh chói mắt hơn.

Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan trên đỉnh đầu hắn cảm nhận được linh lực hắn gợn sóng, cấm chế vậy mà tự động kích khởi, một đầu Hỏa Phượng bay ra, cấp tốc biến lớn, quay quanh người hắn, một màn này để bách tính Ti Châu xem ngây người.

- Đó là Huyền Điểu?

- Huyền Điểu là màu đen, đồ đần, đó là Phượng Hoàng…

- Trời ạ, Đạo Tổ ngoại trừ nuôi Chân Long, còn nuôi Phượng Hoàng?

- Con chim thật là thần tuấn, đó là chủng loại gì?

- Tiên nhân, tuyệt đối là tiên nhân, mà lại không phải tiên nhân bình thường, ta nghe tổ tiên nói, tồn tại có thể làm cho Long Phượng phục thị tất nhiên là tồn tại địa vị cực cao trong tiên thần, thì ra danh xưng Đạo Tổ cũng không phải bịa đặt.

Nguyên Phượng vừa ra, phàm là người nhìn thấy không khỏi kinh hô.

Khương Triệt, Khương Khánh cũng xem đến ngây người, Khương Triệt biết được huyết mạch bản thân càng thêm xúc động, một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, nếu như hắn sống được đủ lâu, có thể hay không cũng… Thành tiên?

Trên Long Khởi sơn.

Bạch Kỳ hoảng sợ nói:

- Không phải là Tiểu Yến Yêu kia chứ? Ta đã biết, thật đáng giận, bị nó nhanh chân đến trước, bằng không hiện tại chính là ta bay trên trời.

Mộ Linh Lạc đã biết được sự tích Linh Xà thuế biến Chân Long, nhưng nàng chưa nghe nói qua Tiểu Yến Yêu, không khỏi hỏi thăm.

Bạch Kỳ tức giận căm phẫn nói:

- Chủ nhân mang về một đầu yến yêu, yến yêu kia hư không biến mất, tất nhiên là bị chủ nhân giấu đi, cải tạo huyết mạch.

Cơ Võ Quân lần này không có phản bác nó, nàng cũng cảm thấy chính là Tiểu Yến Yêu kia.

Đạo Tổ ngoại trừ bản thân thần thông quảng đại, còn có thể cải biến huyết mạch cho thiên hạ thương sinh?

Cơ Võ Quân cũng lửa nóng.

Có ai từ chối tư chất trở nên càng mạnh?

Theo truyền thuyết, thượng cổ nhân tộc là chủng tộc cực kỳ cường đại, võ giả hiện tại có thể phản cổ hay không?

Trước kia nàng cảm thấy không có khả năng, bây giờ thấy năng lực của Đạo Tổ, nàng cảm thấy có khả năng.

Nàng thậm chí cảm thấy Đạo Tổ sở dĩ không xuất thế, chính là đang nghiên cứu việc này, dẫn đầu nhân tộc một lần nữa lật đổ yêu tộc thống trị.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh còn đang chuyên tâm cảm ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ thứ chín, không biết thế nhân đang suy nghĩ gì.

Thời gian lần này củng cố tu vi vượt xa đột phá trước đó.

Trọn vẹn một tháng đi qua.

Khương Trường Sinh mới hoàn toàn lĩnh hội Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, nắm giữ lực lượng mới.

Hắn cũng biết linh lực mình đã lột xác thành pháp lực, pháp lực chính là lực lượng của tiên thần.

Nắm giữ pháp lực, mới tính chân chính bắt đầu đổi phàm.

Sau này, ngoại trừ pháp lực tăng trưởng, hắn muốn làm chính là thổi luyện hồn phách, để hồn phách nhảy ra ngũ hành, siêu phàm thoát tục, thành tựu Tiên Hồn, khi đó, hắn sắp thành là tiên thần chân chính.

Không nhận luân hồi ước thúc, không nhận quy tắc hạn chế, tiêu dao tự tại, mới là Chân Tiên.

Nói cách khác, sau khi thành tựu Chân Tiên, hắn có hi vọng đánh vỡ quy tắc thế giới võ đạo, khi đó sẽ mạnh mẽ như thế nào, hắn không cách nào tưởng tượng, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, bắt đầu nhìn xem nhắc nhở trước đó hiện ra.

[Thái Hòa năm ba mươi bốn, ngươi bởi vì độ thiên kiếp, kinh động thiên địa, hấp dẫn khí vận hung chủng Xích Nha đột kích, ngươi thành công sinh tồn khi bị Xích Nha tập kích, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, thần thông - Địa Sát Thất Thập Nhị Biến].

[Thái Hòa năm ba mươi bốn, đạo hạnh của người phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, thành công vượt qua Chân Long Cửu Cực thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Thiên địa bảo giám].

[Kiểm trắc thấy ngươi lần thứ năm độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa chi đạo, ngươi có mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một loại].

[Một, từ bỏ tu tiên, linh lực của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới võ đạo phương thiên địa này - Thiên Địa Đế Cảnh tứ trọng thiên].

Chương 555: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (1)

[Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới võ đạo của phương thiên địa này — Thiên Địa Đế Cảnh tứ trọng thiên].

[hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu con đường Thiên Đạo, ngươi có thể mở ra công năng hương hỏa phú thần].

Lực chú ý của Khương Trường Sinh tập trung ở dòng tin nhắn trước mắt.

Thiên Địa Đế Cảnh.

Chẳng lẽ đây này là cảnh giới Võ Đế.

Rất có thể, bởi vì Khương Trường Sinh đã cảm giác được của mình cường đại trước nay chưa từng có, nếu như đây đều không thể chống lại Võ Đế, vậy hắn phải một lần nữa đánh giá lại võ đạo.

Công năng Hương Hỏa Phú Thần, hắn không có chút nào hiểu rõ đối với cái này, đây cũng không phải là thiết lập mà hắn kiếp trước cài đặt cho trò chơi, hắn là bản thân hệ thống sinh tồn diễn hóa.

Hắn yên lặng lựa chọn lựa chọn thứ hai.

Tiếp tục truy tìm con đường tu tiên.

[Mở ra công năng hương hỏa phú thần].

[Hương Hỏa Phú Thần: Khi giá trị hương hỏa của ngươi đi đến giai đoạn khác biệt sẽ mở ra khác biệt phẩm giai mệnh cách tiên thần truyền thừa, chỉ có đối tín đồ hương hỏa tín ngưỡng ngươi đi đến cực hạn mới có thể tiếp nhận mệnh cách truyền thừa, thành tựu hương hỏa thần sứ, lại vĩnh viễn không cách nào phản bội ngươi, sinh tử do ngươi chưởng khống, mỗi lần mệnh cách truyền thừa sẽ tiêu hao giá trị hương hỏa khác biệt].

[Giá trị hương hỏa cao nhất của ngươi đột phá một tỷ, có thể mở ra bát giai. Bát giai tiên thần mệnh cách truyền thừa, xét thấy phương thế giới này không dung Tiên đạo, hương hỏa thần sứ chỉ có thể kế thừa thiên phú cùng thiên tư của mệnh cách tiên thần]

Khương Trường Sinh nhíu mày, hương hỏa phú thần vẫn như cũ không phải trực tiếp tăng cường dành cho hắn, nhưng cũng cấp cho hắn tăng cường thế lực, mặt khác, hương hỏa thần sứ nếu lấy danh nghĩa của hắn hành tẩu thiên hạ, là sẽ mang đến hắn càng nhiều giá trị hương hỏa, có tăng lên cực lớn đối với sự phát triển giá trị hương hỏa.

Võ Đế đảo nói qua vạn tộc sắp nổi, vậy giá trị hương hỏa của hắn không nhất định chỉ dựa vào nhân tộc.

Sau này phát triển hương hỏa thần sử tại chủng tộc khác, là sẽ mang đến giá trị hương hỏa liên tục không ngừng cho hắn.

Chỉ cần có thể mạnh lên, Khương Trường Sinh không có thành kiến về chủng tộc, dĩ nhiên, hắn sinh ra làm người, dùng nhân tộc làm chủ, nếu có chủng tộc nhất định phải giết hại nhân tộc, tự nhiên sẽ tiêu diệt, nhân tộc là giá trị hương hỏa cơ bản của hắn, không thể lay động.

Bất quá hắn hiện tại nhiều nhất mở ra bát giai tiên thần mệnh cách truyền thừa, chẳng phải là nói còn có thất giai, lục giai các loại, thậm chí có khả năng xuất hiện nhất giai, cái kia sẽ cần giá trị hương hỏa đi đến con số đáng sợ bao nhiêu mới mới có thể giải tỏa?

- Tiên thần mệnh cách đều đi ra, chẳng lẽ trên đời thật không có tiên thần?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn thấy tiên thần mạnh mẽ hắn là không gì không biết, thấy rõ vạn giới, nếu như có mệnh cách của mình xuất hiện, há có thể không phát giác?

Chẳng lẽ Tiên đạo đã không còn tồn tại, đây là kỷ nguyên khác sau khi Tiên đạo biến mất, phương thế giới võ đạo này không dung Tiên đạo, bản thân đã nói, Tiên đạo không thể nhìn trộm thế giới này.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới mình đã đủ mạnh, hệ thống sinh tồn tùy theo mạnh lên, nên có thể giải thích một chút nguyên do.

- Ta muốn biết lai lịch của hệ thống.

[Liên quan đến nhân quả hạch tâm của hệ thống, tạm thời không thể diễn toán].

- Ta muốn biết tiên thần cường đại nhất mạnh bao nhiêu?

[Tra không ra nhân quả này, thỉnh một lần nữa diễn toán].

Khương Trường Sinh bắt đầu đổi góc độ khác biệt hỏi thăm, thủy chung không thể tính tới tiên thần.

Hắn không thể không thả lực chú ý lên võ đạo.

Hắn hít sâu một hơi, cố nén chờ mong, thận trọng hỏi thăm:

- Ta bây giờ mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 4, 020,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

4 tỷ!

Thoải mái!

Cảm giác an toàn tăng mạnh.

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm Thiên Địa Đế Cảnh ngũ trọng thiên, hỏi từ một trọng một trọng, hẳn là có thể hiểu rõ đến đến tột cùng có bao nhiêu trọng thiên.

Cuối cùng kẹt tại tầng mười, tầng mười có chục tỷ giá trị hương hỏa.

- Ta muốn biết yêu tộc chí tôn mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 4,538,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

4,5 tỷ, vậy mà còn cao hơn hắn một chút, không hổ là tồn tại siêu cường có thể đánh tan Thánh triều, nhưng điểm khoảng cách này hẳn không phải là đối thủ của hắn.

Tu Tiên giả có thần thông, pháp bảo cũng là tăng lên chiến lực cực lớn.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm vị Võ Đế truyền thừa cho Lâm Hạo Thiên kia.

Trí nhớ chinh chiến của lão đầu thần bí.

[Cần tiêu hao 1,200,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Một tỷ hai giá trị hương hỏa, vị thượng cổ Võ Đế vừa phục sinh này chỉ có thể coi là Thiên Địa Đế Cảnh nhất trọng thiên, có khả năng còn chưa hoàn toàn chưởng khống toàn bộ thực lực thân thể.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm người mạnh nhất trong phạm vi hệ thống đã biết, giá trị hương hỏa là giá trị hương hỏa của yêu tộc chí tôn, nói cách khác, mạnh nhất trong phạm vi hệ thống trước mắt đã biết là yêu tộc chí tôn.

Hắn vừa đột phá, phạm vi hệ thống dò xét đã dễ dàng bao trùm yêu tộc, còn không tệ.

- Ta muốn biết người mạnh nhất Thái Hoang mạnh bao nhiêu?

[Còn chưa hoàn toàn bao trùm Thái Hoang, tạm thời không thể diễn toán này nhân quả].

- Ta muốn biết người mạnh nhất Thái Hoang trong phạm vi đã biết mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 3,450,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Ba mươi bốn ức, thật đáng sợ.

Mà lại đây chỉ là bộ phận khu vực của Thái Hoang, Thái Hoang vô cùng có khả năng còn bao la hơn so với thế lực nhân tộc, yêu tộc chung vào một chỗ.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới yêu tộc chí tôn, cái tên này không đơn giản, vậy mà còn mạnh hơn so với người mạnh nhất Thái Hoang trong phạm vi đã biết, rõ ràng thiên tư hắn rất đáng sợ, Cơ Võ Quân cũng thường xuyên cảm khái, yêu tộc chí tôn sinh ra đã chú định nhân tộc suy bại, trừ khi nhân tộc sinh ra người có thiên tư vượt qua yêu tộc chí tôn.

Chương 556: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (2)

Khương Trường Sinh tiếp tục diễn toán bảy đại Yêu Thánh, bảy đại Yêu Thánh cũng không phải Thiên Địa Đế Cảnh, hai vị Yêu Thánh mạnh nhất cũng mới đến chín trăm triệu giá trị hương hỏa, yếu nhất lại có năm trăm triệu.

Võ Đạo Thánh Vương và Thiên Địa Đế Cảnh rõ ràng còn cách tầng một đại cảnh giới, cụ thể là cái gì, Khương Trường Sinh tạm thời không được biết, bởi vì hắn còn chưa liên quan qua.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bay về phía Long Khởi sơn.

Trong vòng một tháng, giá trị hương hỏa của hắn tăng trưởng gần một trăm triệu, xem ra độ hiệu quả lôi kiếp vẫn rất mạnh.

Khương Trường Sinh xuyên qua sương mù trên Long Khởi sơn, rơi vào trong đình viện.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân lập tức đứng dậy, Bạch Kỳ ba yêu cũng nhảy dựng lên vây quanh hắn.

- Trường Sinh ca ca, ngươi có tốt không?

- Chủ nhân thật lợi hại, bây giờ mạnh bao nhiêu?

- Đạo Tổ, uy thế ngài độ kiếp thật sự đáng sợ, ta hoài nghi Võ Đế cũng không bằng ngài.

- Chủ nhân, Phượng Hoàng kia là Tiểu Yến Yêu biến thành sao?

Đối mặt mọi người hỏi thăm, Khương Trường Sinh trả lời từng người, tâm tình hắn không tệ, cho nên nghe mấy người hỏi thăm lại không cảm thấy phiền.

Hắn còn phô bày một thoáng Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan, chứng minh Phượng Hoàng kia cũng không phải Tiểu Yến Yêu.

Mọi người kinh ngạc, không ngờ một cái nón lại còn cất giấu Phượng Hoàng chi linh.

Khương Trường Sinh đi vào trước được đỉnh, bắt đầu lấy ra máu thịt trong móng vuốt Uyên Ma luyện chế nước thuốc rèn

luyện thân thể.

Mọi người vẫn như cũ vây quanh hắn, kích động không thôi.

Bạch Kỳ rất tò mò hắn hiện tại rốt cục mạnh đến mức nào, có thể là vô địch thiên hạ?

- Làm sao có thể vô địch thiên hạ, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, mà ta tu đạo cũng không phải so cùng người khác, chẳng qua là so với chính mình.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười nói, Mộ Linh Lạc, Co Võ Quân nghe được càng thêm kính nể.

Khi hắn rời khỏi không trung, trên trời không có Chí Dương Thần Quang tồn tại, thế nhân đã biết được Đạo Tổ độ kiếp kết thúc.

Chạng vạng tối ngay đó, Khương Triệt tự mình đến đây chúc mừng, mang tới rất nhiều rượu ngon món ngon.

Mặc dù trong sân ít đi không ít người, nhưng vẫn như cũ náo nhiệt.

Long Khởi quan cũng bởi vậy được nhờ, khách hành hương đông nghẹt.

Ngọc Nghiên Dật, Lý Mẫn, Chu Thiên Chí, Trương Anh các loại, cũng ùn ùn kéo đến, tặng lễ cho Long Khởi quan.

Náo nhiệt xuất hiện nửa tháng, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên bắt đầu vào đỉnh luyện thể, Long Khởi sơn bế núi không tiếp khách nữa.

Thừa dịp các nàng luyện thể, Khương Trường Sinh ngồi dưới tàng cây tiếp nhận truyền thừa Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, đối với người Hoa kiếp trước như hắn mà nói, có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh.

Người nổi danh nhất nắm giữ chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

Trí nhớ truyền thừa mênh mông chui vào trong đầu Khương Trường Sinh, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến không chỉ là tùy tâm sở dục biến thân, còn nắm giữ rất nhiều pháp môn tránh

né tị kiếp, Tu Tiên giả bình thường tập được, có thể trường sinh bất lão.

Hắn lưu lại một bộ phân thân thủ hộ đình viện, bản tôn thì đi tới chỗ không người trên Thái Hoang bắt đầu tu hành Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, bác đại tinh thâm, không phải trong thời gian ngắn có thể nắm giữ.

Ngoại trừ tu luyện Thần Thông, còn có thể thuận tiện nắm giữ lực lượng Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín….

Thái Hòa năm ba mươi lăm, ngày hè chói chang, ở giữa núi cao, gió lạnh từng trận.

Lâm Hạo Thiên ở trên không trung, bị thổi làm không thể tới gần Khương Tiển.

Cửu U chi phong.

Khương Tiển đã hấp thu khí vận hung chủng Uyên Ma, sơ bộ nắm giữ Cửu U chi phong, mặt khác, khí vận Thái Hoang Lân Giao trước đó còn chưa sử dụng hết, tương lai trong vòng mấy chục năm, mặc dù hắn không đi săn, cũng có thể tốc độ cao mạnh lên.

Lâm Hạo Thiên kêu lên:

- Ngừng ngừng ngừng! Không tới được.

Khương Tiển nhắm lại con mắt thứ ba, gió lạnh màu đen tan biến ở giữa dãy núi.

Lâm Hạo Thiên rùng mình một cái, bay tới trước mặt Khương Tiển, bất đắc dĩ nói:

- Gió nay quá tà môn, ngay cả chân khí của ta đều sắp bị đông kết, con mắt này của ngươi quá khoa trương, ta cũng hoài nghi ngươi chẳng lẽ là Võ Đế trời sinh?

Khương Tiển sờ lên thụ nhãn của mình, cười nói:

- Hai năm qua, ta cảm giác con mắt thứ ba trở nên mạnh hơn một chút, hấp thu cùng sử dụng khí vận càng thêm tự nhiên.

Thiên sinh Võ Đế tính là gì.

Gia gia nhà ta là thần tiên.

Bình An còn đang nướng thịt, Thiên Thương lôi ưng đã bắt đầu ăn, Bình An vẫy chào hô:

- Mau tới! Chín! Ăn ngon!

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đối mặt cười một tiếng, lúc này đi đến.

- Không cần bao lâu, hai người chúng ta sẽ đi đến Nhị Động Thiên, thật là nhanh, trở về nhất định có thể làm cho Diệp tiền bối bọn hắn giật mình.

- Vẫn nên khiêm tốn một chút đi, học một ít Đạo Tổ, vô luận mạnh cỡ nào, từ trước tới giờ không tận lực hiện ra mình mạnh mẽ, đó mới là phong phạm của cường giả.

- Cũng thế, quá tận lực ngược lại không vui.

Tiểu đội ba người mặc dù dùng Lâm Hạo Thiên làm chủ, nhưng đây chẳng qua là phương hướng chung, bình thường rất nhiều chuyện Lâm Hạo Thiên đều sẽ nghe Khương Tiển, có Khương Tiển, Bình An làm bạn, Lâm Hạo Thiên trong khoảng thời gian này là cao hứng nhất, đã có thể mạo hiểm, còn có người kề vai chiến đấu.

Một bên khác.

Ngoài mấy triệu dặm.

Khương Trường Sinh tĩnh toạ bên cạnh một con sông cực lớn rộng đến ngàn trượng, mặt sông có sương mù, phía sau hắn là dãy núi cao vút trong mây, tráng lệ phi phàm.

Hắn đang ở cảm thụ đạo quả.

Sau khi đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, đạo quả cũng biến hóa, biến thành màu vàng kim, biên giới còn sinh ra hình dạng lá cánh, pháp lực thao thao bất tuyệt theo chút vũ diệp này tràn vào gân cốt bách hải, không ngừng cổ vũ hắn thân thể mạnh lên.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín mặc dù không để cho hắn nắm giữ thần thông mới, nhưng linh lực lột xác thành

pháp lực, thần niệm tăng vọt, Đạo Giới khuếch trương mấy chục lần, đủ loại chỗ tốt đã thắng qua một cái thần thông.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói:

- Ra đi, ngươi đã nhìn thật lâu.

Vừa dứt lời, một đạo thân ảnh tiềm phục trong rừng cây ngoài mười dặm run nhè nhẹ.

Chương 557: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (1)

Thân ảnh thần bí tiềm phục ở trong rừng cây là một sinh linh loại vượn, thân cao một trượng, ngoài thân khoác lên xơ cọ thật dài, hai mắt dựng thẳng, tròng mắt hiện lên màu đen, con ngươi thì là màu máu, trên đầu của nó mọc ra hai cây sừng thú uốn lượn hướng lên trên, sau đầu còn có một cây sừng thú hướng xuống, như là cái đuôi.

Nghe được âm thanh của Khương Trường Sinh, sinh linh xơ cọ cực kỳ khẩn trương, nhưng nó do dự một chút, vẫn cực nhanh bay về phía Khương Trường Sinh, như một tia chớp mau chóng lao tới, cấp tốc rơi vào sau lưng Khương Trường Sinh.

Nó ngẩn người, bắt đầu chắp tay hành lễ, nói:

- Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh không có nhìn về phía nó, mà là hững hờ hỏi:

- Ngươi sao lại biết tên của ta?

Xơ cọ sinh linh trả lời:

- Ta có thể thấy, nghe được sự vật cùng âm thanh rất xa, từ sau khi nhân tộc các ngươi đến, ta một mực đang quan sát, học tập các ngươi, ngài trước đó độ kiếp, ta cũng thấy, bất quá sợ bị ngài hiểu lầm, cho nên chọn rời khỏi.

Cái tên này chính là tồn tại hai ức giá trị hương hỏa khi Khương Trường Sinh độ kiếp tính tới, theo mặt ngoài đến xem, nó so với hung thú khác thì kém rất xa, rất khó tưởng tượng nó còn cường đại hơn cả Võ Đạo Thánh Vương.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp.

Xơ cọ sinh linh do dự một chút, nói:

- Đạo Tổ, có thể ban tên cho ta hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Những hung thú kia yếu hơn ngươi đều có thể có tên của mình, vì sao ngươi không có?

Xơ cọ sinh linh vò đầu nói:

- Ta cũng không biết, chúng nó tựa hồ sinh ra đã biết tên của mình, nhưng ta không có.

Khương Trường Sinh mở to mắt, liếc nhìn nó, dọa đến nó cúi đầu, cực kỳ khẩn trương.

Tình cảnh hôm đó Khương Trường Sinh dễ dàng tru diệt Hồng Nha để nó rõ mồn một trước mắt.

- Vậy cứ gọi Thông Thiên Địa đi, thiên phú của ngươi là nhìn trộm thế gian vạn vật, biết được vạn sự, tên này phù hợp với ngươi.

- Thông Thiên Địa.

- Thông Thiên Địa! Ha ha ha, ta đã có tên.

Xơ cọ sinh linh kích động nói, một cỗ khí tức khủng bố tiết lộ ra ngoài, dẫn đến mặt đất rung động, dãy núi lay động.

Khương Trường Sinh một lần nữa nhắm mắt lại, hỏi:

- Ngươi chỉ vì chuyện này mà tới?

Thông Thiên Địa lấy lại tinh thần, nói:

- Tại thời điểm khi ta nhỏ tuổi, đã từng thấy qua chủng tộc cùng loại nhân tộc, nhưng bọn hắn đi vào chỗ sâu trong Thái Hoang, ta một mực không tìm thấy được bọn họ, cho nên ta muốn tiến vào Thiên Cảnh đại lục học tập, ta cam đoan, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương người, cũng sẽ không dễ dàng hiện ra lực lượng của mình.

Quan sát Đại Cảnh nhiều năm, nó tràn ngập húng thú cùng ưa thích nhân tộc, rất muốn dung nhập vào nhân tộc.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng nó có thể mời tới lực lượng mạnh nhất, đi đến năm trăm triệu, cũng chính là cấp bậc Yêu Thánh yếu nhất.

Hắn do dự một chút, nói:

- Thế thì cứ đi đi, ta cũng có năng lực của người, ta có thể nhìn đến chỗ xa hơn cả ngươi, hi vọng ngươi có thể tuân thủ hứa hẹn bây giờ của người.

Thông Thiên Địa vội vàng bảo đảm nói:

- Thỉnh Đạo Tổ yên tâm, sau này rời khỏi Thiên Cảnh đại lục, nếu nhân tộc tại Thái Hoang gặp nguy hiểm, ta tất nhiên sẽ xuất thủ tương trợ.

- Ừm, đi thôi, bất quá tốt nhất ngụy trang ngoại hình của ngươi thành người.

- Ta hiểu rồi.

Thông Thiên Địa học những khách hành hương kia hướng Khương Trường Sinh đập đầu, sau đó cấp tốc rời khỏi.

Trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra vẻ mong đợi.

Người sở dĩ khác biệt hung thú cũng là bởi vì càng bao dung, càng có sự đồng tâm, phát triển quan hệ cùng chủng tộc khác, càng có thể trợ giúp nhân tộc dừng chân tại Thái Hoang.

Nếu như không thể hiểu rõ Hung thú Thái Hoang, thành lập liên hệ cùng các tộc, nhân tộc không được xem là chân chính dung nhập Thái Hoang.

Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều, ngược lại Long Khỏi son có phân thân của hắn, cũng không sợ Thiên Cảnh đại lục xảy ra chuyện.

Hắn xuất ra pháp bảo do độ kiếp đạt được, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong.

Thiên địa bảo giám, chợt nhìn, giống như một khối đá màu xanh tím, mặt ngoài khắc chữ viết, hoa văn huyền ảo,ở giữa có một đường nhỏ, sau khi mở ra có thể chiếu rọi thiên địa.

Đợi thiên địa bảo giám đều chiếu trọn hết thảy sự vật thiên địa. Chiếu qua, là sẽ trực tiếp thao túng thiên địa, thậm chí nhờ vào bảo giám nhìn trộm hết thảy sự vật giữa thiên địa, đây là hạn mức cao nhất của pháp bảo, vô cùng cao.

Thiên địa bảo giám còn có thể bắn ra ánh sáng thiên địa, dùng để tru diệt kẻ địch, cũng có thể hấp thu hồn phách thế gian, vĩnh viễn tồn tại ở bên trong thiên địa bảo giám.

Chờ sau khi triệt để nắm giữ Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, tu vi vững chắc, hắn chuẩn bị đi Thái Hoang một lần, mở rộng Sơn Hải kinh cùng thiên địa bảo giám.

Hai kiện pháp bảo kia có thể làm cho hắn chân chính nắm giữ mảnh thế giới này, nếu có thể nắm giữ, hắn sẽ chân chính vô địch thế gian này, chân chính an toàn, khi đó lại hưởng thụ tuế nguyệt nhân gian, sao mà thoải mái?

Khương Trường Sinh cũng không phải là Tu Tiên giả trời sinh, tính cách của hắn căn cứ vào kiếp sống phàm nhân kiếp trước, hắn cũng có thất tình lục dục, hắn cũng có hứng thú của mình, hắn chẳng qua là đang cực kỳ gắng sức kiềm chế mà thôi….

Lại là một năm mới tới, Thái Hòa năm ba mươi sáu.

Đầu tháng tư.

Kinh Thành, trong điện Kim Loan, hoàng cung.

Khương Triệt ngồi ở trên long ỷ, nghe quần thần liên tục hồi báo việc lớn các nơi.

Kim Loan điện đã được xây dựng thêm, văn võ trên điện nhiều đến vạn người, tất cả đều là văn thần võ tướng ngũ phẩm trở lên, cho dù là văn thần, sau khi tập được văn võ chỉ đạo cũng trung khí mười phần, âm thanh to rõ, có thể làm cho tất cả mọi người nghe thấy.

Khương Khánh đứng ở bên cạnh Long giai, nhịn không được ngáp dài.

Bây giờ Đại Cảnh quốc lực cường thịnh, ngoài không cường địch, là thịnh thế trước nay chưa có, vị Thái Tử này cũng bởi vậy càng thêm hưởng thụ sinh hoạt, vào triều đối với hắn mà nói, là đoạn thời gian khô khan nhất, chỉ là các nơi hồi báo

việc lớn đã kéo dài một canh giờ, quá trình này để hắn không thể nói chuyện, không thể loạn động, cũng không thể ngồi, đơn giản là dày vò.

Chương 558: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (2)

Khát vọng đối với hoàng vị lớn nhất của hắn chính là có thể ngồi vào triều sớm.

Trần Lễ bỗng nhiên đứng ra, nói:

- Bệ hạ, gần đây khí vận Thiên Cảnh đại lục hưng thịnh, Vận Bộ quan sát thấy có người đại khí vận được sinh ra, còn mời bệ hạ phái người đi điều tra, sớm ngày đưa vào Võ phủ, mới có thể không bôi nhọ thiên tư của hắn.

Khương Triệt cười hỏi:

- So với vị thiên tài năm ngoái kia thì như thế nào?

- Năm ngoái như trăng trong nước, năm nay như mặt trời trên trời, không thể so sánh.

Trần Lễ nghiêm túc nói, vừa dứt lời, cả điện xôn xao.

Từ khi đi vào Thái Hoang, người người tập võ, thực lực Đại Cảnh một năm mạnh hơn một năm, nhưng càng như thế, tầm quan trọng của tư chất càng hiện ra, thiên tài chân chính đối mặt tài nguyên của Thái Hoang sẽ nhất phi trùng thiên.

Trước kia tài nguyên có hạn, tư chất cao, cũng không phát triển nhanh bằng người có bối cảnh lớn lớn, xưa đâu bằng nay, Thái Hoang có đủ nhiều.

Tài nguyên để thiên tài bay lên, nhiều đến các đại gia tộc đều không thể lũng đoạn.

Thực lực võ khoa cử Trạng Nguyên hằng năm cũng càng ngày càng mạnh, năm ngoái Võ trạng nguyên đã là Nhất Động Thiên, mặc dù tuổi tác đã rất lớn, nhưng đủ để chứng minh Đại Cảnh tăng lên.

- Tốt, trẫm sẽ cho người đi thăm dò.

Khương Triệt đáp, trong lòng cũng không có để ý nhiều.

Bây giờ Đại Cảnh thiên tài như mây, nào có người có thể so cùng Lâm Hạo Thiên, Mộ Linh Lạc, Khương Tiển?

Ba người này cũng đã là Nhất Động Thiên cảnh giới.

Sau khi Trần Lễ lui ra, một võ thần đúng ra, nói:

- Bệ hạ, Đại Tề phát hiện một tòa lăng mộ thần bí tại Thái Hoang, trước động có chữ viết của cổ nhân tộc, nhưng cửa hang có Hung thú vượt qua Nhất Động Thiên trấn thủ, bọn hắn xin Đại Cảnh giúp đỡ, hi vọng điều động một đội võ giả Động Thiên cảnh trợ giúp bọn hắn thăm dò lăng mộ, một khi thành công, bọn hắn chỉ lấy một thành tài nguyên.

Khương Triệt cười nói:

- Tề Quân cũng làrất biết làm người, vậy cứ để Phủ chủ Võ phủ tự mình an bài việc này.

Trong lòng hắn vô cùng thoải mái, hắn đã thật lâu không có ưu sầu qua, cũng không biết tình huống Vô Tận Hải Dương như thế nào….

Mây đen cuồn cuộn che đậy thương khung, phía dưới là một đại lục bao la khổng lồ, bờ biển đã có đếm không hết võ giả đang đóng giữ, theo đường ven biển nhìn lại, đại quân võ giả dài không biết bao nhiêu dặm xa.

Tất cả mọi người nhìn về phía mặt biển, vẻ mặt khẩn trương, dứt khoát.

Phần cuối mặt biển, sấm sét vang dội.

Sóng biển đang bay lên, nhìn kỹ lại, đủ loại Yêu thú vô số kể đang dùng tốc độ cao kéo tới, có phi hành trên không trung, còn có chập trùng trên mặt biển, phía sau yêu quân mênh mông có một quái vật khổng lồ đang đi theo, dưới lôi điện xen lẫn, như một tòa cự nhạc từ trong bóng tối chậm rãi đi ra.

Một màn này kích thích hết thảy võ giả ở rìa đại lục.

- Đáng chết, sẽ không thật sự là Yêu Thánh đột kích đó chứ?

- Mặc dù không phải Yêu Thánh, tất nhiên cũng là tồn tại cực kỳ đáng sợ.

- Ai, chẳng lẽ nhân tộc ta sẽ suy vong?

- Chớ có hoảng sợ, người tập võ chúng ta vốn là dùng chết trận làm nơi quy tụ, há có thể nhát gan, cho dù chết, cũng muốn kéo thêm mấy tên Yêu thú làm đệm lưng.

- Đúng đấy, chỉ cần liều mạng một trận chiến, mới có một chút hi vọng sống.

Các quân võ giả nghị luận âm ĩ, động viên lẫn nhau.

Phương Đông, trong sương mù có hai bóng người đang đứng thẳng, một người trong đó chính là Thiên Cơ lão nhân lúc trước đại biểu Võ Đế đảo đi mời Khương Trường Sinh gia nhập, một người khác thì là một nam tử mặc y phục hoa lệ anh vũ, phong thần tuấn dật, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, áo tím phiêu động, một cỗ khí chất lăng lệ làm sao đều giấu không được.

Thiên Cơ lão nhân vuốt râu nói:

- Đối phương chính là Yêu Tôn dưới trướng Yêu Thánh, mặc dù không so được Yêu Tôn thủ hạ yêu tộc chí tôn, nhưng dầu gì cũng có thể so với Võ Đạo Thánh Vương, nếu muốn thành tựu Võ Đế, chỉ là luyện công cũng không đủ, nếu ngươi có thể đơn thương độc mã thay đổi càn khôn phương đại lục này, ngươi mới có tư cách chiến đấu Võ Đế khí vận.

Nam tử mặc áo tím khẽ nói:

- Ta không phải truy đuổi Võ Đế, mà là tất thành Võ Đế, hãy chờ xem, ta sẽ giết hết chúng nó.

Hắn lúc này dậm chân tiến lên, lăng không mà đi.

Thiên Cơ lão nhân hỏi:

- Vậy ngươi có thể nghĩ xong Đế danh của ngươi?

- Vậy liền xưng ta là Khuynh Thiên.

- Khuynh Thiên?

Thiên Cơ lão nhân tự lẩm bẩm, đưa mắt nhìn Khuynh Thiên rời khỏi, ánh mắt lấp lánh, không biết đang suy nghĩ gì….

Ầm ầm –

Một đầu thạch sùng hai đầu nện ở giữa dãy núi, nhấc lên bụi đất che trời, đá vụn bay loạn, nó thống khổ gào thét, gân cốt nó đứt từng khúc, đã mất khí lực đứng lên.

Khương Trường Sinh bay tới phía trên nó, tay phải giơ cao Sơn Hải kinh bắt đầu hấp hồn, tay trái cầm trong tay thiên địa bảo giám, chiếu chiếu phiến thiên địa này.

Rất nhanh, Sơn Hải kinh lại tăng thêm một tờ, cho đến bây giờ, Sơn Hải kinh đã có hai mươi trang.

Hiện tại đối địch, hắn đều chẳng muốn tự mình chiến đấu, trực tiếp dùng Sơn Hải kinh chiến đấu, triệu hoán từng người từng người Hung thú hồn thể tiến hành vây đánh, rất có tính thưởng thức.

Cuối cùng, Khương Trường Sinh không có lựa chọn đánh giết thạch sùng hai đầu này, mà là thu nó thu vào trong Đạo Giới.

Đi săn nhiều Hung thú như vậy, cũng không có kích khỏi sinh tồn ban thưởng, dù sao cũng là hắn chủ động đi săn, cũng không có nguy hiểm đến sinh tồn.

Không có sinh tồn ban thưởng, nhưng làm Sơn Hải kinh mạnh mẽ, thiên địa bảo giám, đạo giới tăng thêm sinh linh, cũng không tệ.

Khương Trường Sinh tiếp tục tiến lên, ven đường, hắn một mực mở ra thiên địa bảo giám, chiếu chiếu thiên địa dọc đường, đem cảnh tượng vạn vật ánh vào trong thiên địa bảo giám.

Vừa bay ra ngoài mấy vạn dặm, hắn bỗng nhiên dừng lại, bị cảnh tượng phía trước hấp dẫn.

Ở giữa dãy núi, hắn thấy được một quả trứng cao lớn tới trăm trượng, vỏ trứng hiện lên màu trắng, mặt ngoài lập loè huỳnh quang.

Chương 559: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (1)

- Trứng lớn như vậy?

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú, xích lại gần đi xem.

Hắn phát hiện trứng này đang hấp thu võ đạo linh khí dưới lòng đất, sinh cơ bên trong thập phần cường đại, sắp bắt kịp Động Thiên cảnh.

Mời sinh ra đã đến Động Thiên cảnh?

Hắn vô ý thức muốn dùng Sơn Hải kinh đi thu, nhưng nghĩ lại, hiện tại không tính mạnh, chờ nó cường đại lên lại thu cũng không muộn.

Hắn lúc này đánh xuống một đạo Luân Hồi ấn ký vào trứng lớn trăm trượng, sau đó tiếp tục tiến lên.

Thái Hoang đất rộng của nhiều, trên đường đi Kỳ Sơn tráng cảnh nhiều vô số kể, bởi vì đất đai cũng đủ lớn, lộ ra sinh linh rất ít, nhưng dùng tốc độ của hắn, rất nhanh sẽ gặp được Hung thú mới, mà lần này, hắn gặp phải một đám Hung thú, mấy trăm con Hung thú cùng nhau tiến lên, chiếm cứ phương viên mấy trăm dặm, đủ để thấy hình thể chúng nó khổng lồ ra sao.

Khương Trường Sinh cảm thụ một thoáng khí tức của bọn nó, mạnh nhất cũng mới đến cấp bậc Yêu Tôn.

Có thể muốn làm gì thì làm.

Lên…

Thái Hòa năm ba mươi bảy, giữa tháng sáu.

Khương Trường Sinh trở lại Long Khởi sơn, cùng phân thân dung hợp, sở dĩ trở về, cũng là muốn nghỉ ngơi một chút, không thể dùng toàn bộ tinh lực vào việc tăng cường Sơn Hải kinh cùng thiên địa bảo giám.

Trong lúc đó, không có người phát giác được hắn lưu lại chính là phân thân.

Mộ Linh Lạc lại lần nữa trở lại Mộ gia, dẫn đầu Mộ gia tiếp tục chinh chiến Thái Hoang.

Khương Trường Sinh trở lại đến sân vườn trong, xuất ra Xạ Nhật thần cung, bắt đầu kích thích dây cung.

Sau khi đột phá, cầm Xạ Nhật thần cung, cung này trong tay hắn là mềm mại như vậy.

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, hưng phấn hỏi:

- Chủ nhân, lại muốn xuất thủ rồi?

Cơ Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng mở to mắt, tò mò nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh tùy ý nói:

- Ừm, bảy đại Yêu Thánh tàn phá bừa bãi hải dương, cũng nên ra tay rồi.

Giá trị hương hỏa của hắn còn không bằng yêu tộc chí tôn, mặc dù một đánh một, hắn rất có lòng tin, nhưng hắn còn chưa đủ để đối kháng toàn bộ yêu tộc, nhất là hắn còn kéo lấy Đại Cảnh, tự nhiên không thể tùy tiện làm loạn, bây giờ tín đồ hương hỏa của hắn gặp khó, hắn nhất định phải trợ giúp.

- Bảy đại Yêu Thánh cực kỳ cường đại, năm ngàn năm trước, địa vị của bọn hắn như là yêu tộc chí tôn hiện tại, trước đó Thánh triều đại chiến, may mắn không có chúng nó, bằng không Thánh triều chống đỡ không được mấy năm, Đạo Tổ nguyện ý ra tay, tự nhiên là chuyện tốt, bất quá thân thể Yêu Thánh đã có thể so với thân thể Võ Đế, không thể phá hủy.

Cơ Võ Quân mở miệng nói, trong lời nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Yêu Thánh lợi hại như thế? Vậy bọn hắn sẽ thần phục yêu tộc chí tôn sao?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, đoán chừng bọn hắn còn chưa thấy qua yêu tộc chí tôn, bất quá bọn hắn mạnh hơn, cũng không thể nào là đối thủ của yêu tộc chí tôn.

Trong mắt nàng lộ ra vẻ sợ hãi.

- Yêu tộc chí tôn mạnh mẽ, khó mà miêu tả, mặc dù Thánh triều mạnh mẽ kém xa năm ngàn năm trước, nhưng dầu gì cũng có Võ Đế, nhưng vẫn chết trong tay yêu tộc chí tôn, thi thể hắn cũng bị yêu tộc chí tôn mang đi, đây là sỉ nhục của nhân tộc.

Cơ Võ Quân thở dài nói.

Bạch Kỳ bĩu môi nói:

- Mạnh hơn, có thể so cùng chủ nhân sao?

Cơ Võ Quân nói:

- Có lẽ không thể, nhưng yêu tộc chí tôn nắm giữ toàn bộ yêu tộc, vạn năm qua, yêu tộc chưa từng thống nhất qua như thế này, đưa mắt lịch sử yêu tộc, vị yêu tộc chí tôn này cũng tuyệt đối là tồn tại số một số hai, ta nói chính là tư chất, nghe nói hắn tu hành không đến hai ngàn năm, cụ thể bao nhiêu tuổi, không người rõ ràng hai trăm năm trước hắn mới ló đầu ra, Thánh triều, yêu tộc trước kia đều không biết hắn tồn tại.

Có một câu nàng không nói, mặc dù Đạo Tổ là tiên thần, nhưng chưa hẳn có thể đối phó được yêu tộc chí tôn.

Có lẽ trong lòng chúng sinh yêu tộc, Chí Tôn cũng là tiên thần Yêu Thần!

Khương Trường Sinh bắt đầu nhắm chuẩn, híp mắt nói:

- Nào có thân thể bất tử bất diệt, chẳng qua là không đủ mạnh thôi, chỉ cần đủ mạnh, kẻ địch cường đại đến đâu cũng sẽ biến thành tro bụi.

Nói lời này để vẻ mặt Cơ Võ Quân chấn động, Đạo Tổ đã mạnh mẽ đến mức độ có thể tru diệt thân thể Yêu Thánh, Võ Đế….

Phía trên một tòa đại lục, yêu khí tràn ngập bầu trời, để thiên địa tối tăm đè nén, trên trời trên mặt đất đều là cảnh tượng võ giả cùng Yêu thú chém giết, khắp núi khắp đồng đều là thi thể, núi thây biển máu không đủ để hình dung cảnh tượng lần này.

Khuynh Thiên cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích đại chiến một tôn hổ yêu cao ngàn trượng, hổ yêu này đã tiến hóa ra một nửa nhân thân, nửa người dưới giống như người, trên người giữ lại hổ khu, mọc ra bốn mắt hổ, lông tóc hiện lên màu đen, tay hắn cầm một cây cốt đao do răng nanh hình thành, điên cuồng vung chém Khuynh Thiên, vừa nhanh vừa mạnh, những nơi đi qua, sơn hà phá toái, một thân vết máu như cổ lão Ma Thần bừa bãi tàn phá nhân gian.

Khuynh Thiên gầm thét một tiếng, vung ra một kích, chân khí khủng bố ngưng tụ ra một ánh đao, quét ngang bầu trời, thế không thể đỡ đụng vào hổ yêu bốn mắt, chặt đứt từng sợi lông tóc, nhưng cũng không có phá vỡ da thịt hổ yêu bốn mắt.

- Võ giả nhân tộc, thật cho rằng Yêu Thánh phong ta làm Yêu Tôn là phong chơi? Bản tôn trước đó có thể là Chí Tôn thủ hạ của Yêu Tôn, cảnh giới bước vào Thiên Địa Đại Tôn, ngươi có biết Thiên Địa Đại Tôn là cảnh giới gì kông?

Hổ yêu bốn mắt càn rỡ cười nói, tiếng như hồng lôi, che giấu hết thảy tiếng la giết trên mặt đất.

Khuynh Thiên thả người vọt lên, bay tới độ cao cùng với hắn, lạnh lùng nói:

- Thiên Địa Đại Tôn rất mạnh à, nhớ tên của ta, Khuynh Thiên, chờ sau khi ngươi đầu thai, này chính là tên của Võ Đế.

Hắn nâng lên tay trái, tốc độ cao điểm mấy lần lên bộ ngực của mình, trong chốc lát, hắn giống như giải trừ một loại phong ấn nào đó.

Chương 560: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (2)

Tử khí bắt đầu tràn ra ngoài thân, ngưng tụ thành một tôn người khổng lộ màu tím đáng sợ, người khoác áo giáp, cao tới trăm trượng, mặc dù không khổng lồ bằng hổ yêu bốn mắt, nhưng khí thế phi phàm, trở thành tồn tại chói mắt nhất giữa thiên địa tối tăm.

Hổ yêu bốn mắt nhíu mày, lúc này gào thét một tiếng.

Rống – hổ gầm chấn thiên, không biết có bao nhiêu Yêu thú, võ giả bị sống sờ sờ chấn động đến chết.

Khuynh Thiên nhảy lên thật cao, hai tay nắm Phương Thiên Họa Kích nộ đập lên, cự ảnh màu tím trên người cũng cầm lấy một thanh hư ảnh cự kích, cùng nhau nện lên.

Làm…

Cự kích hư ảnh cùng cốt đao tấn công vào nhau, lực trùng kích khủng bố nhấc lên cuồng phong doạ người nghiền nát bốn

phương tám hướng, tàn phá sơn nhạc, bụi đất tung bay cách xa mấy vạn dặm.

Mặt đất dưới chân hổ yêu bốn mắt trong nháy mắt sụp đổ, bị ép tới hai chân uốn lượn.

Khuynh Thiên chợt quát một tiếng, cự nhân màu tím dấy lên lửa nóng hừng hực, đi theo chui vào trong Phương Thiên Họa Kích của hắn.

Oanh!

Phương Thiên Họa Kích bắn ra ngọn lửa màu tím cuồn cuộn, trong nháy mắt bao phủ hổ yêu bốn mắt, đốt cháy con sông núi trong vòng phương viên trăm dặm.

Phương xa, trên một chỗ sườn đồi, một đám võ giả bị trọng thương đang cầu khẩn, cầm đầu chính là một lão giả, hắn quỳ lạy vách đá, càng không ngừng dập đầu, khẩn cầu cái gì.

- Bàn Cổ cự thần, thỉnh xuất thủ lần nữa cứu vớt chúng ta…..

- Bàn Cổ cự thần…

Không chỉ là hắn, những võ giả khác cũng đang lẩm bẩm câu nói này.

Trong tuyệt vọng, bọn họ nghĩ tới rồi Thiên tộc Bàn Cổ lúc trước bắt hai đại Yêu Tôn đền tội.

Bởi vì Bàn Cổ ra tay, dẫn đến Thiên tộc ở trên phiến đại lục này được thần hóa, mà Bàn Cổ thì là thần hộ mệnh trong lòng mọi người.

Đã nhiều năm trôi qua, đại lục lại nghênh đón mối nguy mới, mà bọn hắn không có sức chống cự, chỉ có thể khẩn cầu Bàn Cổ cụ thần lần nữa lộ ra thần uy.

Phàm là thương binh không thể chiến đấu đều đang yên lặng cầu nguyện.

Đến mức Khuynh Thiên phương xa đang đại chiến, không được bọn hắn coi là hi vọng.

Chỉ thấy hổ yêu bốn mắt bị biển lửa màu tím bao phủ bỗng nhiên bắn ra bốn đạo quang mang, xuyên thủng biển lửa, hắn

đi theo kéo ra cái miệng lớn đầy máu, hút hết liệt diễm cuộn cuộn vào trong miệng.

Hắn đi theo lộ ra nụ cười, cháy khói tràn ra từ trong răng nanh, hắn khinh miệt cười nói:

- Ngươi chỉ có chút thực lực ấy?

Khuynh Thiên giận dữ, đột nhiên ném Phương Thiên Họa Kích ra đâm xuyên da thịt hổ yêu bốn mắt, đính ở trên lồng ngực của nó, nhưng cũng không có tạo ra tổn thương tính thực chất.

Đúng lúc này, Khuynh Thiên nâng lên hai tay, cách không vận công Phương Thiện Họa Kích bắn ra tử diễm, cao tốc xoay tròn, muốn xuyên thủng thân thể hổ yêu bốn mắt.

Hộ —.

Một hồi gió mạnh đáng sợ kéo tới, Khuynh Thiên quay đầu nhìn lại, còn chưa kịp phản ứng, một ngọn núi nhỏ đập tới, nghênh đập trúng hắn, đánh hắn bay ra ngoài.

Trong ngọn núi nhỏ này lại ẩn chứa yêu lực khổng lồ, để nham thạch trở nên vô cùng cứng rắn, nện đến Khuynh Thiên thổ huyết ngã bay ra ngoài, một đường bay ra ngoài cách xa mấy trăm dặm, vừa hay rơi vào trong đám đang cầu khẩn võ giả kia, còn kém chút đập trúng mội người.

Khuynh Thiên lập tức đứng lên, lau đi vết máu trên khóe miệng, đưa mắt nhìn lại, phần cuối thiên địa có một tôn hổ yêu còn muốn khổng lồ hơn tên bốn mắt.

Thân ảnh Ma Thần đi tới.

Lại có hai vị Yêu Tôn.

Đáy lòng Khuynh Thiên chìm vào đáy cốc, từ khi hoành không xuất thế lên, hắn đã tru diệt một vị Yêu Tôn thủ hạ của Yêu Thánh, nhưng không ngờ trận chiến thứ hai đã gặp được cọng rơm cứng, ở giữa Yêu Tôn lại tồn tại thực lực sai biệt như một cái hào rộng.

Chỉ là hổ yêu bốn mắt đã làm cho hắn thấy khó giải quyết, hiện tại lại thêm ra một vị Yêu Tôn, trong đầu hắn lần đầu sinh

ra cảm giác bất lực.

Hắn đột nhiên suy nghĩ Thiên Cơ lão nhân từng nói.

- Võ Đế mạnh mẽ cũng không phải chẳng qua là cá nhân mạnh mẽ, mà là hắn có thể ngưng tụ cả Nhân tộc, lực lượng một người mạnh hơn cũng khó địch nổi lực lượng to lớn của một tộc.

Lúc trước hắn nghe được câu này, chẳng thèm ngó tới, cho rằng chẳng qua là Võ Đế không đủ mạnh.

Chỉ cần đủ mạnh, là sẽ chống đỡ được một tộc.

Nhưng bây giờ, hắn rốt cuộc hiểu rõ.

Khuynh Thiên nhìn bốn phía, nhìn những võ giả không biết sống chết này, trong lòng tràn đầy nổi giận, cắn răng nói:

- Đám gia hỏa bị thương như các ngươi còn không mau trốn đi, ở đây rất nguy hiểm.

Nhưng không có ai để ý đến hắn, mặc dù bại lộ phía trên sườn đồi, bọn hắn vẫn như cũ không sợ, chuyên tâm cầu nguyện.

Khuynh Thiên cẩn thận nghe một thoáng, đám ngu phu này vậy mà đang cầu nguyện Thiên tộc Bàn Cổ ra tay.

Tên Bàn Cổ, hắn cũng từng nghe nói, nhưng hắn cũng không kính nể dù sao Bàn Cổ cũng không phải nhân tộc.

Bây giờ đại địch đi đầu, những võ giả này không nghĩ tử chiến, vậy mà cầu xin ngoại tộc trợ giúp, quả thực là sỉ nhục của nhân tộc.

Khuynh Thiên đang muốn tức miệng mắng to, đã thấy hổ yêu bốn mắt đang dậm chân đi tới, đi theo phía sau là vị Yêu Tôn khổng lồ kia, Yêu Tôn khổng lồ kia bị yêu khí cuồn cuộn lượn lờ, thấy không rõ hình dáng, như là một tòa cự nhạc đi theo tiến lên, cảm giác áp bách mười phần.

Khuynh Thiên đi đến vách đá, thầm mắng một tiếng, hắn ánh mắt trở nên kiên định.

Mặc dù không giống như hắn dự đoán, nhưng hắn chuẩn bị tử chiến.

Ngày bắt đầu tập võ, hắn đã thề, phàm muốn chiến, tuyệt không trở về từ cõi chết, hoặc là chết trận, hoặc là đánh giết hết thảy cường địch .

Khuynh Thiên nâng lên Phương Thiên Họa Kích, đối mặt Yêu thú vô cùng vô tận phía trước, giờ khắc này, hắn tản mát ra khí thế một đi không trở lại.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc từ trên trời giáng xuống, Khuynh Thiên vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, theo đó trừng to mắt, hắn thấy được một màn khiến cho hắn cả đời đều khó mà quên được.

Yêu vân bao trùm bầu trời bị xuyên thủng một to lớn lỗ lớn, đường kính số ít cũng có vạn dặm, thậm chí càng lớn, đếm không hết chùm sáng màu trắng như mưa sa tầm tã từ trên trời giáng xuống, trong đó có hai đạo ánh sáng trắng to lớn nhất, như ánh sáng tiên thần lâm phàm, mang đến hào quang cho thế gian tối tăm.

Chương 561: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (1)

- Đó là cái gì ?

Trong đầu Khuynh Thiên vô ý thức toát ra nghi hoặc dạng này, hắn cũng không kịp hành động.

Không chỉ là hắn, hết thảy võ giả, Yêu thú trên chiến trường đều thấy cảnh này.

Chùm sáng màu trắng đay trời mang theo khí thế thiên băng địa liệt bắn xuống, hai chùm sáng khổng lồ nhất dùng tốc độ cực nhanh bắn trúng hổ yêu bốn mắt cùng thân ảnh to lớn sau lưng.

Quá nhanh!

Nhanh đến tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Oanh! Oanh!

Cường quang lấp lánh thiên địa, để giữa thiên địa như chỗ ban ngày, hai Đại Yêu tôn bị chùm sáng màu trắng bao phủ, thân

hình dần dần hóa thành tro bụi ở trong ánh sáng trắng sáng chói, chùm sáng đầy trời liên tục hạ xuống, tru diệt từng con Yêu thú, đại địa vì đó lay động.

Võ giả tren không bị dọa đến toàn thân run rẩy, bọn hắn không dám nhúc nhích, sợ bị bắn trúng, có không ít người muốn chạy trốn, kết quả ngược lại đụng vào chùm sáng màu trắng, bị trầy da, dọa đến bọn hắn không còn dám làm loạn.

Sau khi hết thảy võ giả dừng lại, bọn hắn mới phát hiện chùm sáng màu trắng chẳng qua là nhằm vào yêu tộc.

Đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều là chùm sáng màu trắng tạo thành mưa tên, thanh thế hạo đại, mỗi một chùm sáng màu trắng đều có thể tru diệt một con Yêu thú, tràng diện chấn động không gì sánh nổi, thật sâu rung động hết thảy võ giả.

Khuynh Thiên ngây ra như phỗng, khó có thể tưởng tượng đây là võ học hạng gì.

Bên cạnh truyền đến tiếng hoan hô, đem suy nghĩ của hắn kéo về hiện thực.

- Bàn Cổ cự thần ra tay rồi!

- Là Bàn Cổ Thiên Thần hiển linh.

- Quá tốt rồi, Thiên tộc vạn tuế, Bàn Cổ vạn tuế.

- Trời ạ, chúng ta thắng rồi?

- Đây tuyệt đối là thần tích, tuyệt đối là thần phạt, Thiên tộc đang phù hộ chúng ta!

Lần này, Khuynh Thiên không có tức giận, ngược lại bị chấn động.

Thiên tộc Bàn Cổ thật đang bảo hộ nhân tộc?

Bàn Cổ kia lại mạnh cỡ nào?

Mạnh như Võ Đế, có thể có lực lượng to lớn giống như thế này sao?

Thiên địa không ngừng vang lên tiếng nổ vang rền, từng con Yêu thú bị tru diệt, số lượng lớn Yêu thú tháo chạy bốn phía,

nhưng căn bản chạy không khỏi chùm sáng màu trắng truy sát, ngay cả cả yêu vân trên trời cũng bị xua tan, ánh nắng vung vãi nhân gian, mang đến quang minh cho nhân gian.

Trận kiếp nạn liên quan đến trăm vạn vạn người này vì vậy mà bị giải trừ.

Khuynh Thiên mê mang.

Hắn không tin quỷ thần, chỉ tin vũ lực, nhưng hôm nay thấy, hắn không thể đi nghi vấn Bàn Cổ có phải thần hay không?

Võ giả cường đại tới đâu cũng không có khả năng tinh chuẩn tru diệt nhiều Yêu thú như vậy, không có lầm giết một người.

Một bên khác.

Trong Long Khỏi sơn.

Khương Trường Sinh thu cung, hắn thầm mắng một tiếng:

- Thật mệt mỏi, chạy cái gì mà chạy.

Phòng bị liên tưởng đến Đạo Tổ, hắn tận lực cải biến màu sắc của mũi tên, thần niệm pha tạp trong đó, tránh cho thương tới võ giả nhân tộc, nhưng có quá nhiều người dọa đến hoảng hốt chạy trốn, ngược lại thụ thương, nếu không phải hắn sớm dự liệu được một màn này, dùng thần niệm thao túng, đoán chừng có không ít người chết ở trong tay hắn.

Đại giới làm như vậy là tiêu hao quá nhiều linh hồn tinh lực.

Hắn hạ quyết tâm, sau này không thể làm như vậy, trực tiếp giết kẻ địch mạnh nhất, còn lại tì giao cho nhân tộc tự mình đi giải quyết, cho dù chết ở trong tay địch nhân, đó cũng là mình không có năng lực, nếu bị hắn ngộ sát, kia tất nhiên có một nhóm người sẽ trách tội hắn.

Bạch Kỳ hưng phấn hỏi:

- Giải quyết? Làm sao bắn nhiều tiễn như vậy?

Cơ Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Vừa rồi tay phải Khương Trường Sinh ra như gió, điện điên cuồng bắn tên, đếm không hết tiễn quang thăng thiên, như

pháo hoa to lớn, chọc cho toàn bộ bách tính, võ giả Ti Châu đều đang nghị luận, đều có thể đoán được là Đạo Tổ ra tay, cho nên cũng không có dẫn tới khủng hoảng.

Khương Trường Sinh đi đến trước Địa Linh thụ ngồi xuống, nói:

- Ừm, kẻ địch hơi nhiều.

Cơ Võ Quân quay đầu nhìn về hướng phía nam, ánh mắt phức tạp, nói:

- Xem ra nhân tộc Vô Tận Hải Dương đã lâm vào trong nước sôi lửa bỏng.

Thiên hạ chỉ có một vị Đạo Tổ, mong muốn cứu vớt cả Nhân tộc, sao mà khó.

Bạch Kỳ hoàn toàn thất vọng:

- Cho dù nhân tộc Vô Tận Hải Dương chết hết, nhân tộc vẫn còn, Đại Cảnh sắp thành khởi đầu mới của nhân tộc,đây không phải chính là lịch sử tuần hoàn sao?

Co Võ Quân khó có được đồng ý, thân là công chúa Thánh triều, nàng hiểu rõ nhất lịch sử nhân tộc, nhân tộc nhiều lần đứng trước mối nguy tuyệt chủng diệt tộc, nhưng người còn sống sót luôn có thể sinh sôi ra càng nhiều người, hình thành nhân tộc càng thêm cứng cỏi.

Đây cũng là nhân tộc, không ngừng vươn lên, vĩnh viễn không buông bỏ.

Thánh triều để vận triều tranh đấu, cũng là căn cứ vào điểm này, mặc dù có rất nhiều người chết, chỉ cần có một buổi sáng sinh ra Võ Đế, nhân tộc sẽ còn có hi vọng.

Hiện tại Đại Cảnh chính là hi vọng.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, bắt đầu lựa chọn tín đồ hương hỏa thích hợp, phú thần cho hắn.

Thân phận tín đồ hương hỏa của Đạo Tổ phân bố cũng rất rộng, không chỉ là Đại Cảnh, các vùng biển ở gần Long Mạch đại lục trước đó đều có tín đồ của hắn.

Rất nhanh, mục tiêu hắn đã khóa chặt tại Phụng Thiên hoàng triều.

Trong Phụng Thiên có tín đồ Đạo Tổ nhiều nhất, tín đồ tử trung càng vượt qua vạn người, số này đã vô cùng ghê gớm, dù sao hắn còn chưa tự mình đi qua Phụng Thiên, Phụng Thiên đã từng là kẻ địch của Đại Cảnh.

Lựa chọn như thế nào, vẫn phải thông qua tiếng lòng của bọn họ phán đoán.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên kiên nhẫn tìm kiếm.

Sau một ngày, hắn nhìn trúng một người.

Cái này người tên Lê Nghi, là một trong thiên tài mà Phụng Thiên thiên tử Lý Nhai bí mật bồi dưỡng, bởi vì từ nhỏ nghe Lý Nhai nói khoác Đạo Tổ mạnh mẽ, tràn ngập kính ngưỡng Đạo Tổ.

Người này đã có thể vì Khương Trường Sinh đi chết, lại thêm quan hệ gần cùng Lý Nhai, có thể phát huy tác dụng càng lớn.

Khương Trường Sinh báo mộng cho Lê Nghi.

Chương 562: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (2)

Mộng cảnh chính là rừng núi phía sau Phụng Thiên hoàng cung, Lê Nghi đang tĩnh toạ dưới tàng cây, hắn thoạt nhìn hết sức trẻ tuổi, thiên tư hắn vốn được cho là cấp độ đỉnh tiêm Phụng Thiên, bằng không cũng sẽ không bị Lý Nhai nhìn trúng.

Lê Nghi người mặc hắc y, tóc dài xõa ra hai bên, lộ ra gương mặt tuổi trẻ tuấn lãng.

Hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở to mắt, nhìn thấy một đạo thân ảnh đang đi về phía hắn.

Chính là Khương Trường Sinh, Chí Dương thần quang như là mặt trời nhỏ trôi nổi ở sau đầu hắn, khiến cho hắn thoạt nhìn như là Thiên Thần hạ phàm, phàm nhân không thể khinh nhờn.

Lê Nghi thật không có suy nghĩ nhiều, hắn đã sớm nghe Thiên Tử nói qua hình ảnh của Đạo Tổ, cũng nhiều lần mơ thấy qua Đạo Tổ, nhưng vậy cũng là chỗ hắn huyễn tưởng.

- Lê Nghi, người có nguyện thay ta thủ hộ Phụng Thiên, thủ hộ nhân tộc gần đó.

Khương Trường Sinh dùng bước lại, hững hờ mà hỏi.

Lê Nghi ngẩn người, vẫn đáp:

- Nguyện ý.

Tuy là mộng cảnh, nhưng tính cách của hắn khiến cho hắn không có hành vi phóng túng.

- Ta sẽ ban thưởng ngươi mệnh cách vượt qua phàm nhân, để ngươi dùng tên của ta làm việc, cứu vớt thương sinh, ngươi nguyện ý tiếp nhận không?

Nghe được lời Đạo Tổ, Lê Nghi lúc này trả lời:

- Nguyện ý tiếp nhận.

Hắn vẫn trấn định như cũ, cũng không có nghĩ là thật.

Khương Trường Sinh lựa chọn Lê Nghi, giao phó cho hắn mệnh cách bát giai tiên thần.

[Cần tiêu hao một trăm triệu giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Một trăm triệu?

Trong lòng Khương Trường Sinh hơi động, đột nhiên có chút hối hận.

Nhưng nghĩ lại, đây là đầu tư, nhìn như trả giá lớn, nhưng hồi báo cũng lớn, cũng không phải cho người bên cạnh hương hỏa chúc phúc, đơn phương trả giá.

Khương Trường Sinh lúc này lựa chọn tiếp tục.

Hơn nửa năm giá trị hương hỏa cứ như vậy không còn.

Tiểu tử thúi, cũng đừng khiến ta thất vọng.

[Bắt đầu lựa chọn Lê Nghi làm tín đồ cho mệnh cách bát giai tiên thần].

[Tín đồ Lê Nghi thành công thu hoạch được mệnh cách bát giai tiên thần — ngũ phương lôi đình].

[Ngũ phương lôi đình: Có thể nắm giữ sấm chớp giữa đất trời, để chúng hiệu lực cho mình, Thiên Lôi càng mạnh, thần lực càng mạnh].

Khương Trường Sinh đi theo tan biến ở trước mặt Lê Nghi, trong mộng cảnh quanh quẩn hắn lưu lại một câu:

- Đã như vậy, ta sẽ ban cho ngươi năng lực nắm giữ lôi đình, từ nay về sau, ngươi sẽ là Thần sứ của ta, hành tẩu nhân gian, cứu trợ nhân tộc thiên hạ.

Lê Nghi sửng sốt, vừa muốn mở miệng, mộng cảnh đột nhiên phá toái.

Hắn mở to mắt, phát hiện mình đang ở trong phòng, minh nguyệt ngoài cửa sổ còn chưa hạ xuống.

Hắn thở dài ra một hơi, quả nhiên là mộng.

Oanh!

Một tiếng sấm khủng bố nổ vang, Lê Nghi vô ý thức ngẩng đầu, một đạo lỗi điện đáng sợ đánh xuyên xà nhà, rơi ở trên người hắn…

Một tháng sau.

Phía sau Phụng Thiên hoàng cung, mây đen giăng kín, giống như mưa sa sắp đột kích.

Lý Nhai đứng ở bên bờ sông, hoàng vệ đi theo phía sau bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi ở phía trước.

Giữa rừng núi, Lê Nghi lơ lửng giữa không trung, hai tay lóng lánh lôi điện, mây đen trên trời bỗng nhiên bổ xuống một tia chớp, rơi ở trên người hắn, không có tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với hắn, ngược lại tập trung ở trong lòng bàn tay của hắn, một màn này thấy Lý Nhai kích động không thôi.

- Là thật, là thật… Đạo Tổ hiển linh…

Lý Nhai tự lẩm bẩm, Lê Nghi đã kể giấc mộng của mình cho hắn biết, mới đầu hắn còn có điều hoài nghi, cho đến hôm nay, Lê Nghi triệt để nắm giữ mệnh cách bắt đầu chưởng khống lôi đình.

Đây cũng không phải là võ học, mà là lôi điện trên trời rơi vào tay hắn.

Lê Nghi cũng xúc động, không còn bình tĩnh thong dong như trong mộng cảnh trước đó.

- Cỗ lực lượng này… Quá mạnh… Cái này là vượt qua lực lượng của phàm nhân sao….. ?

Hắn càng nghĩ càng phấn khởi, chỉ cảm thấy huyết dịch sôi trào.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía lôi vân trên bầu trời, ánh mắt trở nên kiên định:

- Đạo Tổ, ta định sẽ không để cho ngài thất vọng, ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực thủ hộ mảnh nhân gian này.

Hắn vung tay phải lên, lôi điện trong tay đánh về phía sơn nhạc phương xa.

Ngọn núi cao trăm trượng trong nháy mắt bị oanh thành đất bằng, bụi đất tung bay, đá vụn bay loạn, nhấc lên sóng gió đáng sợ.

Lê Nghi hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình.

Hắn chẳng qua là Thần Tâm cảnh, sau khi nắm giữ lôi đình vậy mà có lực phá hoại như thế này.

Lý Nhai biết được cảnh giới của hắn càng xúc động, thầm nghĩ:

- Xem ra cách làm của trẫm là đúng.

Một lát sau.

Lê Nghi đi vào trước mặt Lý Nhai, nửa quỳ hành lễ.

Lý Nhai dìu hắn đứng dậy, hỏi:

- Ngươi có khả năng liên hệ Đạo Tổ?

Lê Nghi lắc đầu nói:

- Không thể, sau giấc mộng kia, ta không cách nào lại mộng thấy Đạo Tổ chân chính.

Hắn biết Lý Nhai đang suy nghĩ gì, nghĩ để Đạo Tổ ban cho nhiều người hơn thần lực như thế, nhưng hắn cảm thấy không có khả năng.

Hắn rõ ràng nhất bản thân lấy được mệnh cách khủng bố đến mức nào, không chỉ là chưởng khống sấm chớp trong trời đất, gân cốt hắn cũng đang thuế biến từ trong trận lôi kích kia.

Hắn không kịp chờ đợi mong muốn luyện công, sớm ngày mạnh lên, ứng đối tương lai đại quân Yêu thú đột kích.

Lý Nhai tuy có chút thất vọng, nhưng vẫn cao hứng nói:

- Rất tốt, trẫm sẽ ho người mở ra kho vũ khí Phụng Thiên, ngươi muốn học cái gì thì cứ học cái đó, muốn tài nguyên gì, cứ mở miệng, trẫm tin tưởng ánh mắt của mình, cũng tin tưởng ánh mắt của Đạo Tổ, Lê Nghi, tương lai của Phụng Thiên phải nhờ vào ngươi.

LE Nghi nghe được lời noi này huyết mạch sôi sục, có một loại xúc động kẻ sĩ chết vì tri kỷ tín niệm.

- Đa tạ bệ hạ!

- Đa ta Đạo Tổ!

Một câu sau là ở trong lòng hắn, hắn rõ ràng là Đạo Tổ mang đến cho hắn địa vị như vậy, không có Đạo Tổ, còn có rất nhiều thiên tài có khả năng thay thế địa vị hắn ở trong lòng thiên tử.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh mở to mắt, đưa tay tiếp được một mảnh lá rụng, nhẹ giọng tự nói:

- Tiểu gia hỏa, thật tốt nỗ lực, đừng khiến ta thất vọng.

Hoàng Thiên cach đó không xa kinh ngạc hỏi:

- Chủ nhân, ta còn chưa đủ nỗ lực sao?

Chương 563: Lập bảng, Thiên muốn phá (1)

Bạch Kỳ mở to mắt, tức giận nói:

- Khẳng định không phải nói ngươi, chủ nhân, chẳng lẽ ngài lại nhìn trúng một vị thiên tài?

Nghe vậy, Cơ Võ Quân cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Đối với năng lực đào móc thiên tài của Khương Trường Sinh, nàng hết sức tin phục.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Bạch Kỳ, trong lòng kinh ngạc.

Chẳng lẽ cái tên này cũng là khí vận hung chủng, có thể xem thấu tâm tư của hắn?

Không phải như vậy, nếu thật là khí vận hung chủng sao có thể không vào được Sơn Hải kinh?

Hoàng Thiên hét lên:

- Ta cũng là thiên tài, sao lại không thể là ta?

- Đợi người trưởng thành lại nói.

- Bây giờ ta đã đánh thắng ngươi.

- Ngươi dám ra tay với ta? Ngươi có phải lật trời hay không?

Bạch Kỳ lại bắt đầu giáo huấn Hoàng Thiên, đình viện lần nữa làm ầm ĩ lên.

Thật sự là vô luận người có bao nhiêu, chỉ cần ba yêu này vẫn còn, tổng sẽ náo nhiệt lên.

Khương Trường Sinh nhìn xem chúng nó đùa giỡn, cũng không có cảm giác sốt ruột, ngược lại cảm thấy thú vị.

Lê Nghi trở thành hương hỏa thần sứ, nhưng trong thời gian ngắn rất khó vì hắn mang đến số lượng lớn hương hỏa, hắn cũng không vội, ngược lại hắn chờ được.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công.

Mặc dù bây giờ đã có thực lực thể so với yêu tộc chí tôn, nhưng tu hành không thể trễ nãi.

Sau đó là trùng kích Đạo Pháp Tự Nhiên Công, thành tựu Tiên thần chân chính Tiêu Dao, lại đánh vỡ quy tắc thế giới võ đạo,

để người bên cạnh gà chó lên trời, để tín đồ hương hỏa tùy tùng cho hắn.

Võ đạo không thể bình định thiên hạ, tiêu trừ vạn tộc tranh đấu, vậy thì đề Tiên đạo tới làm.

Khương Trường Sinh giấu trong lòng chí khí dạng này, cảm xúc sục sôi.

Mặc dù mục tiêu chân chính của hắn là cá nhân vô địch, cá nhân vĩnh sinh, nhưng nếu trong lúc đi trên con đường này có thể trợ giúp người bên cạnh và tín đồ, hắn tự nhiên sẽ không keo kiệt ra tay….

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba năm qua đi, Thái Hòa năm bốn mươi đã đến.

Khi nhân tộc Vô Tận Hải Dương đang chịu khổ, bận bịu chinh chiến, Đại Cảnh còn đang an ổn phát triển.

Theo quốc vận càng ngày càng mạnh, Đại Cảnh hiện ra rất nhiều thiên tài, đồ đệ Thượng thư Hàn Thiên Cơ của Vận Bộ ngày xưa sáng lập Thiên Cơ các, chuyên môn thu thập tin tức võ lâm, ở đầu năm nay, sáng lập thiên kiêu bảng, trong đây liệt kê ra ba mươi người có tư chất mạnh nhất, bất kỳ cảnh giới, chỉ luận tốc độ đột phá và sức chiến đấu trong cùng cảnh giới.

Xếp ở vị trí thứ nhất chính là Lâm Hạo Thiên, thứ hai là Khương Tiển, Diệp Tâm Địch, Mộ Linh Lạc đều lên bảng.

Đạo Tổ, Quan Thông U, Chu Thiên Chí các cường giả đỉnh phong thì không có vào bảng, Thiên Cơ các cũng nói rõ lí do, bọn hắn không thể biết được thực lực cường giả Tam Động Thiên trở lên, không thể kết luận, cho nên không tính vào trong đó, lời giải thích này cũng đạt được người trong thiên hạ tán thành.

Thiên Cơ các còn tuyên bố rất nhiều bảng xếp hạng, triệt để điều động lên nhiệt tình cho võ giả thiên hạ tập võ, giang hồ nữ tử hăng hái truyền khắp thiên hạ, cũng làm cho bách tính tầng dưới chót an cư lạc nghiệp sinh ra hướng tới về giang hồ, võ đạo.

- Đạo Tổ, chút đề nghị này của ngài rất không tệ, năm nay Võ phủ tăng lên ba thành võ giả mới gia nhập.

Trần Lễ cười ha hả nói, sau đó bung chén rượu lên, cung kính mời rượu.

Khương Trường Sinh lắc lư chén rượu, nói:

- Tùy tiện nói một chút thôi, ngươi có thể thực hiện, đó chính là công lao của ngươi.

Nhìn Trần Lễ kiếp này, trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập cảm giác thành tựu.

Bạn thân duy nhất kiếp này trôi qua không tệ, mà lại không dùng qua thân phận Trần Lễ kiếp trước đã chết sớm để gặp lại, thật muốn xem hắn có phản ứng gì.

Trần Lễ nói một tràng lời khen tặng, tiếp theo cái đà này, nói:

- Đạo Tổ, ta muốn mời Cơ tiền bối ra tay, Đại Tề phát hiện một lăng mộ, trong đó có giấu Hung Ma mạnh mẽ, ngay cả Hóa Long phủ đều không làm gì được, nghe nói Cơ tiền bối còn mạnh hơn Chu phủ chủ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Cơ Võ Quân, nói:

- Chính người quyết định đi.

Cơ Võ Quân do dự một chút, nói:

- Được, ta sẽ đi một lần.

Trần Lễ mặt mày hớn hở, vội vàng mời rượu nàng.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Quan Thông U không ra tay sao?

Trần Lễ nói:

- Sau khi Quan tiền bối đột phá cảnh giới cao hơn đã đi tới chỗ sâu trong Thái Hoang đi săn, vừa hay bỏ lỡ.

Giá trị hương hỏa của Quan Thông U đã vượt qua năm ngàn vạn, chính thức bước vào cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương.

Hắn kẹt tại Cửu Động Thiên đã có một quãng thời gian, bây giờ mượn Thiên Diễn võ pháp hấp thu gân cốt hung thú, lần

nữa nghênh đón thời kì tăng lên.

Khương Trường Sinh cũng tràn ngập chờ mong về Quan Thông U, Đại Cảnh muốn cường đại hơn, cũng không thể chỉ dựa vào một người, mà hắn trong ngày thường cũng phải vội vàng tu luyện.

Quan Thông U đã là tín đồ tử trung của hắn, vô luận mạnh cỡ nào, đều không sẽ phản bội Khương Trường Sinh, huống hồ, Thiên Diễn võ pháp của hắn mạnh hơn cũng không có khả năng vượt qua Khương Trường Sinh.

Thời gian một nén nhang sau, Cơ Võ Quân đi theo Trần Lễ rời khỏi.

Bạch Kỳ lại gần, liếm láp mu bàn tay Khương Trường Sinh, cười nói:

- Chủ nhân, xem đi, kết quả vẫn là ta một mực bồi bạn ngài, ta mới là trung thành nhất đối với ngài.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Phải không?

- Dĩ nhiên, đời ta tất nhiên một mực đi theo ngài, ngài muốn ta làm cái gì, ta đều làm cái đó.

Bạch Kỳ lập tức bảo đảm, nó rất muốn bị Khương Trường Sinh cải tạo huyết mạch, Hóa Long giống như Bạch Long.

Khương Trường Sinh nắm đầu của nó, dùng sức vuốt vuốt, xoa đầu óc nó choáng váng.

- Đùng ba hoa, hảo hảo luyện công, ta sẽ giúp ngươi tăng lên huyết mạch, chẳng qua là chưa đến thời điểm, ngươi còn chưa đủ mạnh, sợ ngươi không chịu được.

Khương Trường Sinh cười nói, mặc dù Bạch Kỳ còn không thể vì hắn đi chết, nhưng đúng là người làm bạn hắn thời gian dài nhất. Không dám vì hắn đi chết, cũng không phải không trung thành, giống như hắn, hắn cũng không thể vì bất kỳ người nào đi chết, hắn có thể bao dung người bên cạnh là bởi vì hắn đủ mạnh, hắn vĩnh viễn sẽ không quên sơ tâm tu hành của mình.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng trở về luyện công.

Chương 564: Lập bảng, Thiên muốn phá (2)

Hoàng Thiên khinh bỉ nhìn thoáng qua Bạch Kỳ, nó từ nhỏ đã bị Bạch Kỳ nuôi lớn, cho nên mặc dù mạnh hơn Bạch Kỳ, cũng không dám hoàn thủ, nhưng tính cách của Bạch Kỳ thật sự để nó khó mà tôn kính.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, phân ra một đạo phân thân, cầm trong tay Sơn Hải kinh, thiên địa bảo giám rời khỏi.

Phân thân có được một nữa pháp lực của bản tôn, đầy đủ hoành hành Thái Hoang, có thể thay thế hắn mở rộng Sơn Hải kinh cùng thiên địa bảo giám, dạng này thì hắn cũng có thể an tâm luyện công.

Bạch Kỳ ba yêu đã không cảm thấy kinh ngạc về phân thân của hắn, cho nên cũng không có kinh hô, thảo luận.

Đình viện rất nhanh lâm vào trong yên tĩnh….

Hoang nguyên vô biên, bùn đất màu nâu đỏ bao trùm đại địa, hiển thị rõ sự thê lương.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An sóng vai tiến lên trong hợp cốc, Thiên Thương lôi ung xoay quanh trên trời cao.

Bình An tay cầm một xâu thịt heo đã được nướng chín, ăn đến miệng đầy dầu, khắp khuôn mặt đều là nụ cười.

Lâm Hạo Thiên quay đầu hỏi:

- Cảm nhận được sao?

Khương Tiển đang mở to con mắt thứ ba, trả lời:

- Hẳn là ở phía trước, cái kia cỗ khí vận càng ngày càng mãnh liệt, đối phương không có di chuyển, khí vận cũng không có gợn sóng, xem ra thật sự là dị bảo.

Nghe vậy, ánh mắt Lâm Hạo Thiên sáng lên, càng thêm chờ mong. Ba người theo uốn lượn hẻm núi tiến lên, thật lâu, ba người dùng bước lại.

Theo ánh mắt bọn hắn nhìn lại, một chỗ vách núi phía trước lộ ra một cửa hang lớn, sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng có gió gào thét mà ra, hình thành từng tiếng quỷ khóc sói gào.

- Là ở bên trong sao?

Lâm Hạo Thiên hỏi.

Khương Tiển gật đầu, nói:

- Cẩn thận một chút, luôn cảm thấy trong đó có nguy hiểm, ở gần dị bảo thường thường có hung thú mạnh mẽ chờ đợi.

- Hiểu rõ.

Ba người đi về phía cửa hang, Bình An tựa hồ cảm nhận được cái gì, ném thịt nướng trong tay về phía bầu trời, Thiên Thương lôi ưng cấp tốc ngậm lấy.

Sau đó, ba người đi vào trong động, thân hình chui vào trong bóng tối….

Thái Hòa năm bốn mươi mốt, tân xuân đến.

Diệp Tâm Địch, Kiếm Thần trở về, hai người đều có đột phá, Diệp Tâm Địch đã bước vào Tam Động Thiên, Kiếm Thần thì là Nhị Động Thiên.

- Thiên Diễn võ pháp của Quan Thông U quả thật không tầm thường, rất thích hợp tập võ tại Thái Hoang.

Diệp Tâm Địch cười nói.

Thiên Diễn võ pháp lưu truyền đến các ngõ ngách Thiên Cảnh đại lục, cùng văn võ chỉ đạo của Tề Thánh được xưng là quốc võ của Đại Cảnh, người người đều có thể tập được, thậm chí còn có số lượng lớn người ưa thích nghiên cứu võ học nghiên cứu hai đại quốc võ.

Bạch Kỳ hỏi:

- Đã như vậy, các vì sao ngươi lại trở về?

Diệp Tầm Địch trừng nó một cái, nói:

- Này kêu cái gì, chúng ta không thể trở lại thăm Đạo Tổ một chút sao?

Kiếm Thần cười ha hả nói:

- Đúng là như thế.

Khương Trường Sinh cũng rất hài lòng về sự tiến bộ của bọn hắn, hai người cuối cùng khôi phục khí phách.

Từ sau khi Cơ Võ Quân, Lâm Hạo Thiên gia nhập, bọn hắn đã không còn tự tin, dù sao thiên tư hai người kia càng đáng sợ hơn.

Diệp Tầm Địch móc ra một phiến đá từ trong nhẫn trữ vật, nói:

- Đạo Tổ, đây là hai người chúng ta ngẫu nhiên đoạt được, tặng cho ngài, ngài nhìn một chút có cái gì ảo diệu.

Theo phát hiện số lượng lớn đá không gian, nhẫn trữ vật không hiếm có nữa, cái đồ chơi này đã trở thành tiêu chí đi thám hiểm Thái Hoang.

Khương Trường Sinh tiếp nhận phiến đá, có thể cảm nhận được trong có có giấu khí vận thần bí.

Thần niệm của hắn trực tiếp thăm dò vào trong phiến đá.

Oanh!

Thần niệm của Khương Trường Sinh gặp phải trùng kích, nhưng thần niệm của hắn cường đại cỡ nào, căn bản không bị ảnh hưởng, thô bạo triệt tiêu trùng kích, tiến vào tầng sâu trong phiến đá, hắn cảm nhận được tầng một phong ấn.

Võ đạo cũng có phương pháp phong ấn, lúc trước long mạch chính là một loại phong ấn cường đại nào đó.

Hắn cưỡng ép xông phá phong ấn, thần niệm đi vào một mảnh trí nhớ.

Thần niệm của hắn xuất hiện trong một mảnh không gian dưới lòng đất, bầu trời nham thạch nơi này cao tới ngàn trượng nghiễm nhiên tự thành một phiến thiên địa, bốn phương tám hướng bò lổm ngổm từng tôn Hung thú hình dáng không đồng đều.

Trong đó vài đầu hung thú còn bị hắn ghi lại ở trong Sơn Hải kinh.

Tâm nhãn Khương Trường Sinh nhìn lại về phía phương hướng các Hung thú, ngoài mấy trăm dặm, có một đạo thân ảnh đứng trên một trên thạch đài to lớn, lại là xà nhân giống như Thái Oa, Thái Hi, chỉ có cao mười trượng, so với hung thú khác, lộ ra mười phần thấp bé, nhưng khí chất của nàng lại vô cùng cường thế, hai mắt đầy lạnh lẽo.

Đây là một nữ xà nhân, mỹ mạo lãnh diễm, tóc dài tả mát dưới búi tóc, trên có cây trâm bằng xương cắm ngang, trong tay nàng lơ lửng ba khối đá, chính là phiến đá mà Diệp Tâm Địch hiến cho Khương Trường Sinh, chỉ là không có lớn như vậy.

Nữ xà nhân chậm rãi mở miệng nói:

- Kỷ nguyên mới sắp đến, Thái Hoang vương tộc sắp quay đầu trở lại, để đồng bào các ngươi đi tới Thần Điện Thái Hoang vương tộc, chuẩn bị hiến tế.

Khương Trường Sinh vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến Thái Hoang vương tộc.

Phía trước, một Lão Quy khổng lồ như núi nham thạch mở miệng nói:

- Xin hỏi, vương tộc phục sinh, chúng ta có thể thu được cái gì?

Nữ xà nhân liếc nhìn nó, nói:

- Tư cách tùy tùng vương tộc.

Nham thạch Lão Quy yên lặng, hung thú khác dồn dập mở miệng, đều là không vừa lòng.

Toàn bộ không gian dưới mặt đất trở nên vô cùng náo động.

Thật lâu.

Nữ xà nhân chờ chúng nó nói xong, mở miệng nói:

- Trời muốn phá, nếu như vương tộc không khôi phục, Thái Hoang sẽ nghênh đón hạo kiếp, toàn bộ thiên địa sẽ nghênh đón hạo kiếp, hoặc là hi sinh bộ phận đồng bào của các ngươi, đổi lấy vương tộc bổ thiên, hoặc là chờ lấy Thiên phá vỡ, chờ lấy thiên ngoại ma hà bao phủ chúng sinh Thái Hoang.

Nham thạch Lão Quy lúc trước hỏi:

- Thiên khi nào sẽ phá?

- Chậm nhất không hơn vạn năm, mà làm hiến tế Vương tộc cũng cần thời gian, thời gian đã không nhiều.

Nữ xà nhân ung dung nói, tiếng nói vừa ra, đoạn trí nhớ này đi theo kết thúc.

Khương Trường Sinh nheo mắt lại, cẩn thận cảm thụ khí vận trong phiến đá kia, tồn tại đã có mấy ngàn năm, cụ thể bao lâu, hắn cũng không cách nào đánh giá chuẩn xác.

Chương 565: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (1)

- Đạo Tổ, ngài nhìn ra cái gì rồi?

Diệp Tầm Địch thận trọng hỏi, Kiếm Thần cũng không để ý, chạy tới trước mặt Hoàng Thiên, Hắc Thiên, ôn chuyện với hai yêu.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói ra hết thảy chuyện mình chứng kiến, Kiếm Thần cùng Bạch Kỳ ba yêu nghe được đều ghé mắt.

Thái Hoang vương tộc?

Trời muốn phá?

Còn có thiên ngoại ma hà.

Mọi người đều nghe đến chấn kinh, bọn hắn tựa hồ tiếp xúc đến thế giới mới khó lường.

Diệp Tầm Địch tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Nghĩ không ra Thái Hoang nhìn như dã man, nguyên thủy lại còn có vương tộc, nghe lời của ngài, trước kia Thái Hoang cũng từng có chế độ giống như nhân tộc, bằng không vương tộc sao có thể hiệu triệu từng chủng tộc Hung thú?

Khương Trường Sinh nói:

- Tất nhiên là có, Thái Hoang Hung thú có thể mở miệng nói tiếng người, phần lớn ngôn ngữ đều tương tự, Thái Hoang tất

nhiên từng sinh ra văn minh càng thêm phồn thịnh hơn so với nhân tộc, yêu tộc, chỉ là chúng ta còn chưa tiếp xúc đến, cũng hoặc là đã táng thân ở trong dòng sông lịch sử, nhưng lịch sử luân hồi, cho đến hôm nay, nhân tộc, yêu tộc đều không thể đặt chân đến Thái Hoang, điều này chứng minh toàn thể hoàn cảnh Thái Hoang vẫn cao hơn Vô Tận Hải Dương.

Diệp Tầm Địch gật đầu, sau đó bắt đầu kể ra hết thảy những năm này chứng kiến, Kiếm Thần thỉnh thoảng xen vào.

Thái Hoang bao la, hai người hợp lại, đi qua không biết bao nhiêu dặm đường, cũng đã gặp qua đủ loại Hung thú, dựa theo bọn hắn nói, hiện tại Thái Hoang còn dễ dàng gặp được võ giả, Đại Cảnh và từng võ giả các nước chư hầu đã khai chi tán diệp tại Thái Hoang, phạm vi bao trùm còn bao la hơn Thiên Cảnh đại lục.

Nhân khẩu Đại Cảnh cũng đang tăng lên gấp bội, tăng thêm nhân khẩu từ các nước chư hầu, sớm đã vượt qua hơn mười tỷ.

Đi vào Thái Hoang đã có hai mươi tám năm, Đại Cảnh còn chưa gặp được kiếp nạn, hai mươi tám năm này là thời gian Đại Cảnh thậm chí Long Mạch đại lục thái bình nhất từ trước tới nay, đủ để ghi vào sử sách các quốc gia.

Khương Trường Sinh nghe đến say sưa ngon lành, mặc dù phân thân của hắn còn đang trắng trợn thu vào Hung thú và cảnh tượng thiên địa, nhưng cho dù hắn rất mạnh, kinh nghiệm của hắn cũng không có đặc sắc như Diệp Tầm Địch hai người.

Nói xong lời cuối cùng, Diệp Tầm Địch cười hỏi:

- Đạo Tổ, ngài khi nào đi ra đi dạo cùng chúng ta?

Có Đạo Tổ cùng đi, bọn họ sẽ dám xông vào này vài hiểm địa trước đó không dám bước vào.

- Ta coi như thôi đi, ta không thích du lịch thiên hạ.

Khương Trường Sinh lắc đầu từ chối, hắn cũng không có bành trướng, vẫn như cũ duy trì cảnh giác.

Hắn nhìn như mạnh mẽ, nhưng chỉ là ở bên trong phạm vi hệ thống đã biết, tạm thời không thể buông lỏng, cần dùng phần lớn thời gian tập trung vào việc tu hành.

Diệp Tâm Địch nghe xong, chỉ có thể thôi.

Hai người ở trong đình viện nửa tháng lại rời đi, sau khi quen thuộc Thiên Diễn võ pháp, bọn hắn không thể chịu đựng được dựa vào võ đạo linh khí tôi thể tăng trưởng công lực, như thế thật sự quá chậm.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ:

- Lực ảnh hưởng của Thiên Diễn võ pháp đối với võ đạo xem ra vượt qua ta dự đoán, chẳng lẽ về sau sẽ trở thành võ đạo chủ lưu? Nếu như vậy, mâu thuẫn giữa nhân tộc và Hung thú sẽ không thể hóa giải.

Này có tính là từ nơi sâu xa tự có thiên ý hay không?

Thế giới không cho phép các tộc chân chính hòa bình, nhất định phải có tàn sát lẫn nhau, mới có thể bảo chứng tài nguyên thiên địa sung túc.

Một khi số lượng sinh linh quá khổng lồ, thiên địa không thể cung ứng tất sẽ ra nhiễu loạn lớn.

Quản nó, ngược lại ta tu tiên.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục luyện công, còn về phiến đá mà Diệp Tầm Địch hiến cho hắn đã sớm bị hắn ném vào bên trong Cự Linh giới, phiến đá này có bản chất đặc thù, giữ lại có lẽ có điệu dụng…

Tháng chín, ngày mùa hè chói chang.

Khương Trường Sinh đang luyện chế nước thuốc tôi thể cho Bạch Kỳ ba yêu, ba yêu ngồi xổm ở bên cạnh, trông mong đối đãi.

Mặc dù chúng nó không có đi ra Thái Hoang mạo hiểm, nhưng dựa vào dược của Khương Trường Sinh, thể phách bản thân cũng đang tăng nhanh như gió, cho dù Bạch Kỳ với tư chất rất bình thường, tốc độ nó trở nên mạnh hơn cũng xem như nhanh nhất cao cấp nhất dù đặt ở mấy chục năm trước.

Lúc này, Cơ Võ Quân bước nhanh đi vào trong đình viện.

Nàng vẫn như cũ ăn mặc một thân kim giáp, cầm trong tay long phách ngân thương, khí thế phi phàm.

- Đạo Tổ, ta trở về, lăng mộ kia đã bị Đại Cảnh chưởng khống.

Cơ Võ Quân đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, nói khẽ.

Khương Trường Sinh nhìn nàng một cái, mỉm cười nói:

- Khổ cực, ngồi xuống nói chuyện.

Cơ Võ Quân lộ ra nụ cười, ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, bắt đầu giảng giải hành trình phá lăng mộ.

Lăng mộ kia vô cùng bao la, thông suốt bốn phương dưới mặt đất, nàng thậm chí còn gặp ba người Khương Tiển, đang gặp phải Ngũ Động Thiên trùng truy sát, may mắn có nàng ra tay giải vây, đến nay, nàng và võ giả Đại Cảnh đều không hiểu rõ lăng mộ đến cùng có bao lớn, chỉ có thể chiếm một khu vực.

Có cao thủ Hóa Long phủ tọa trấn, Cơ Võ Quân mới rảnh tay trở về.

- Lăng mộ kia tựa hồ liên quan đến Thái Hoang vương tộc, Thái Hoang vương tộc là cái gì, ta cũng không rõ ràng, chẳng qua là biết được tên này từ trên một trên tấm bia đá, nhưng có thể gọi vương tộc, tất nhiên không đơn giản.

Cơ Võ Quân cau mày nói.

Bạch Kỳ nghe xong, lúc này kể lại chuyện về phiến đá lúc trước.

Cơ Võ Quân nghe xong, đôi mi thanh tú nhăn càng chặt hơn, nói:

- Xem ra Thái Hoang cũng không phải chỗ an bình, hi vọng Thái Hoang vương tộc không có nguy hại đến Đại Cảnh, chỉ cần cho Đại Cảnh ngàn năm, không, mấy trăm năm, sau khi thành tựu Thánh triều thì không cần phải sợ.

Bạch Kỳ nghi ngờ nói:

- Thánh triều có mạnh như vậy sao?

Cơ Võ Quân liếc nhìn nó, xem thấu ý nghĩ trong lòng của nó, nói:

- Thánh triều tự nhiên rất mạnh, chẳng qua bất kỳ vận triều nào đều sẽ từ thịnh chuyển sang suy, Thánh triều mặc dù suy

sụp, cũng có thể ngăn cản yêu tộc hơn mười năm, đủ để thấy Thánh triều mạnh mẽ, mà sau khi tấn thăng Thánh triều, khí vận có thể trợ giúp tăng mạnh thực lực của võ giả, cũng có thể thi triển trận pháp khí vận, ngăn cản thế hung yêu xâm lấn.

Chương 566: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (2)

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Thái Hoang vương tộc còn chưa sống lại, tạm thời không cần phải để ý đến.

Lúc trước hắn có tính qua, tạm thời không tính được.

Bên trong phạm vi Thái Hoang đã biết tạm thời còn không có tồn tại có thể uy hiếp được hắn, có lẽ di chỉ Thái Hoang vương tộc còn có rất nhiều.

Cơ Võ Quân gật đầu, sau đó nói:

- Đạo Tổ, ta nhận được một bộ thân thể tàn phế của Hung thú, ngài có thể giúp ta luyện chế tôi thể được không?

- Chờ một chút sẽ giúp ngươi.

Khương Trường Sinh thuận miệng đáp ứng, Cơ Võ Quân lộ nghe thế nở nụ cười, nàng hành lễ, quay người đi về phía nhà ở của mình .

Chuẩn bị cởi áo giáp.

Hoàng Thiên thầm nói:

- Thái Hoang vương tộc, nghe rất bá khí, về sau ta sẽ sáng lập yêu tộc hoàng tộc đi, càng thêm khí phái.

Khương Trường Sinh không để ý đến, cái tên này đã bị ma chướng.

Một tháng sau.

Thiên tử hạ chiếu, công khai về lăng mộ Thái Hoang vương tộc, mời võ giả thiên hạ tiến đến tìm kiếm, võ giả mong muốn đi dò xét đều có thể đi Võ phủ các nơi nhận lấy địa đồ cùng với lệnh bài vào động.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ võ lâm nhấc lên chấn động, rất nhiều môn phái, gia tộc bắt đầu tìm hiểu tình báo nơi này, võ giả tầm thường thì án binh bất động, không dám tùy tiện tiến đến.

Khi có người phát hiện mỏ sắt có thể luyện chế thần binh cùng với Hung thú huyết mạch mạnh mẽ ở trong cung điện dưới lòng đất, thiên hạ võ giả điên cuồng.

Đây cũng là hiện trạng của Đại Cảnh, mỗi khi triều đình công khai một địa phương chất chứa vô số cơ duyên, tổng sẽ để đám võ giả cùng hành động, mặc dù kèm theo thương vong, nhưng có tác dụng tiến lên cực lớn cho toàn thể Đại Cảnh.

Quốc sự càng ngày càng nhiều, Khương Triệt cũng rất ít tới bái phỏng Khương Trường Sinh….

Thái Hòa năm bốn mươi hai.

Lăng mộ Vương tộc xuất hiện Hung thú khủng bố, tru sát không ít võ giả, Thiên Tử điều động số lượng lớn Bạch Y vệ tiến đến tương trợ Hóa Long phủ, bây giờ thực lực Bạch Y vệ vượt xa lúc trước, bị thiên tử phân hoá, hình thành vệ đội cảnh giới khác biệt, thậm chí đã xuất hiện vệ đội Nhất Động Thiên, chẳng qua là số lượng rất ít.

Một trận chiến này xem như trận chiến khốc liệt nhất từ khi Đại Cảnh đi vào Thái Hoang, dẫn động trái tim người trong thiên hạ.

Khương Trường Sinh không có ra tay, Hung thú kia chẳng qua là thủ hộ lăng mộ, không có xâm lấn Đại Cảnh, ra tay cũng không biết có thể thu hoạch được sinh tồn ban thưởng hay không, cho dù có thể thu được, ban thưởng cũng rất thấp, chẳng thà để Đại Cảnh tự mình giải quyết, không thể để cho Đại Cảnh dưỡng thành thói quen ỷ lại vào hắn.

Trận đại chiến này kéo dài nửa năm mới kết thúc, có Chu Thiên Chí, Diệp Tầm Địch các cái thế cường giả liên thủ, thành công tru diệt Hung thú kia, trên đường truy tung, bọn hắn còn phát hiện rất nhiều dị bảo không biết, xem như thu hoạch to lớn.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ duy trì thói quen mỗi tháng trợ giúp cho hương hỏa tín đồ, tín đồ vô số, luôn có người cần hắn ra tay mới có thể giải trừ kiếp nạn sinh tử, mặc dù không có thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, nhưng tốc độ giá trị hương hỏa của hắn tăng tốc độ một mực rất nhanh, những tín đồ được hắn giúp đỡ qua cũng tạo ra càng ngày càng nhiều tín đồ mới.

Người được hắn trợ giúp xác thực rất ra sức, phàm là hương hỏa tín đồ được hắn trợ giúp đều lại biến thành tín đồ cuồng nhiệt của hắn, vì hắn tuyên dương.

Một bên khác.

Lê Nghi thu hoạch được mệnh cách ngũ phương lôi đình cũng bắt đầu dương danh Phụng Thiên hoàng triều, đây là Lý Nhai cố ý tuyên truyền, có người tin, có người khịt mũi coi thường, nhưng tốc độ tăng trưởng hương hỏa tín đồ toàn thể Phụng Thiên hoàng triều lại tăng lên.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, mình một năm ít nhất có thể thu được hai ức giá trị hương hỏa.

Cái tốc độ này nhanh hơn nhiều so với hắn trước khi đột phá, mà lại là đều đặn tăng trưởng.

Hương hỏa thỉnh thần công được dùng nhiều năm như vậy cuối cùng đã bùng nổ hiệu quả.

Sau này chính là Hương Hỏa Phủ Thần, Khương Trường Sinh lại lựa chọn năm vị tín đồ tử trung ở các nơi, vì bọn họ mở ra mệnh cách bát giai tiên thần, ngắn ngủi một tháng bỏ ra năm trăm triệu giá trị hương hỏa, xa xỉ trước nay chưa từng có.

Bên trong năm vị tín đồ có một vị đến từ yêu tộc, thờ phụng Huyền Điểu, Khương Trường Sinh hi vọng thông qua nó thu hoạch được giá trị hương hỏa của yêu tộc.

Một ngày này.

Phân thân trở về, đem Sơn Hải kinh cùng Thiên Địa Bảo Giám giao cho hắn, sau đó dung nhập vào người hắn.

Mặc dù pháp lực Khương Trường Sinh hùng hậu, phân thân chẳng qua là gánh chịu một nữa pháp lục, bản thân không thể

thúc giục sinh ra pháp lực, cho nên cách một quãng thời gian phải trở về.

Số trang Sơn Hải kinh đã đi đến bảy mươi hai, Hung thú đi đến Động Thiên cảnh bên trong vượt qua sáu mươi tôn, đây là con số hết sức đáng sợ, nói cách khác, dựa vào Sơn Hải kinh, Khương Trường Sinh đã có thể triệu hồi ra hơn sáu mươi chiến lực Động Thiên cảnh, trong đó Uyên Ma còn có sức chiến đấu cấp Yêu Tôn.

Toàn bộ Đại Cảnh chung vào một chỗ cũng không mạnh bằng Sơn Hải kinh trong tay hắn, trong này còn bao gồm Quan Thông U.

Khương Trường Sinh nghĩ tới đây, trong lòng có chút đắc ý.

Pháp bảo Tu Tiên giả cường đại hơn thần binh của võ giả rất nhiều.

Đến mức Thiên Địa Bảo Giám, không thể trực quan cảm thụ mạnh bao nhiêu, nhưng Khương Trường Sinh có thể cảm giác được nó giấu giếm lực lượng đã phát sinh thuế biến, hắn thậm chí có khả năng lợi dụng Thiên Địa Bảo Giám đi quan sát địa phương đã bị chiếu rọi qua, hắn nhìn thấy Khương Triệt ba người đang mạo hiểm.

Bạch Kỳ tiến tới, cả kinh kêu lên:

- Chủ nhân, ngài làm sao thu cả bọn hắn?

Lời vừa nói ra, Hoàng Thiên, Hắc Thiên lại gần, Cơ Võ Quân cũng rất tò mò, nhịn không được đi tới.

Khương Trường Sinh không có lén lút sử dụng Thiên Địa Bảo Giám, hắn cũng không sợ pháp bảo bị lấy cắp, trên đời này chỉ có hắn có thể sử dụng pháp bảo, căn bản không sợ bị người khác ngấp nghé, trước kia giấu diếm, chỉ là vì ẩn giấu thực lực.

Chương 567: Thiên tài trong lớp bình dân

- Ta sao có thể thu bọn hắn, chỉ là có thể nhờ vào đó nhìn thấy bọn hắn.

Khương Trường Sinh buồn cười, khi nói chuyện, hắn dùng sức nhéo nhéo đầu sói của Bạch Kỳ, Bạch Kỳ đau đến oa oa gọi.

Cơ Võ Quân tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, bảo vật này là Tiên Thiên mà thành hay do ngài luyện chế?

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên là ta luyện, giữa thiên địa tìm không thấy bảo vật như vậy, bất quá bảo vật này trừ ta ra, những người khác có được, vẫn là phế vật.

Khi nói chuyện, hắn ném thiên địa bảo giám cho Cơ Võ Quân, Cơ Võ Quân tiếp được, ngay sau đó, thiên địa bảo giám thu lại, biến thành một khối thạch bản bình thường.

Cơ Võ Quân thử mở ra, làm sao cũng mở không được, mặc dù rót chân khí vào trong đó cũng như đá chìm đáy biển.

Nàng không thể không trả thiên địa bảo giám lại cho Khương Trường Sinh, cảm khái nói:

- Quả nhiên, tiên phàm khác nhau.

Bạch Kỳ suy nghĩ đến chuyện trước kia, không khỏi hỏi:

- Chủ nhân, có phải chúng sinh đều có thể tập võ hay không, nhưng muốn trở thành thần tiên, vẫn phải xem tư chất?

Trước kia Khương Trường Sinh sáng tạo qua Càn Khôn thiên kinh, nhưng đám người Hoang Xuyên căn bản không có cách luyện đến đại thành, về sau chỉ có thể chuyển tu những công pháp khác, Khương Trường Sinh nói qua, chỉ có luyện Càn Khôn thiên kinh đến đại thành, mới có thể tu hành võ đạo của hắn.

Khương Trường Sinh lập lờ nước đôi nói:

- Không kém bao nhiêu đâu.

Bạch Kỳ bắt đầu cảm khái khoảng cách giữa tiên phàm, Cơ Võ Quân cũng đi theo trò chuyện.

Từ khi những người khác rời đi, quan hệ giữa Bạch Kỳ và Cơ Võ Quân cũng càng ngày càng gần, dù sao bình thường chỉ có

hai người các nàng có thể nói chuyện phiếm lẫn nhau, đến mức Hoàng Thiên, Hắc Thiên, Cơ Võ Quân luôn cảm thấy chúng nó giống hài tử, vĩnh viễn chưa trưởng thành, Bạch Kỳ mặc dù tiện, nhưng ít ra không quá ngây thơ.

Khương Trường Sinh tiếp tục chơi đù Thiên Địa Bảo Giám trong chốc lát, sau đó một lần nữa phân ra một tôn phân thân, lại để cho phân thân mang theo Sơn Hải kinh, thiên địa bảo giám rời đi.

Nhìn phân thân rời đi, Cơ Võ Quân rất tò mò, nhưng lại không dám hỏi nhiều, nàng rõ ràng chuyện nào là không thể hỏi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt luyện công.

Hắn đột nhiên cảm thấy Sơn Hải kinh, thiên địa bảo giám có thể sẽ làm cho bản thân mạnh hơn.

Cũng rất tốt!

Tu Tiên giả vốn là đấu pháp, đấu bảo, há có thể so thân thể tinh khiết như võ giả.

Khương Trường Sinh nhếch miệng.

Lại cho ta thời gian phát dục, cái gì yêu tộc, cái gì Thái Hoang vương tộc, cái gì thiên ngoại ma hà, trấn áp hết thảy…

Năm năm trôi qua.

Thái Hòa năm bốn mươi bảy, đầu tháng năm, phân thân Khương Trường Sinh lần nữa trở về, hắn phân ra một tôn phân thân mới, để nó mang theo Sơn Hải kinh, thiên địa bảo giám rời đi.

Trong ngày thường, hắn không cần lãng phí pháp lực, cho nên bất cứ lúc nào có thể phân ra một nửa pháp lực.

Phân thân chân trước vừa đi, Lý Mẫn chân sau đã đến.

Lý Mẫn bây giờ cũng đã là Kim Thân cảnh, tuổi thọ kéo dài, vẫn còn hầu ở trong Bạch Y vệ, bất quá mỗi qua một đoạn thời gian, hắn sẽ tìm đến Khương Trường Sinh hồi báo chuyện thiên hạ, kéo dài tình cảm mà Khương Trường Sinh và Lý công công lưu lại.

Không chỉ là hắn, những người khác trước kia thường xuyên đến bái phỏng Khương Trường Sinh cũng không có từng đứt đoạn, thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tới.

Khương Trường Sinh cũng không có cảm thấy đáng ngưỡng mộ, bởi vì đây là căn cứ vào sự cường đại của hắn, có thể cùng hắn thành lập liên hệ nhất định, bản thân đã là quan hệ lớn lao.

Bất quá thấy Lý Mẫn, Khương Trường Sinh vẫn có chút cao hứng, nhìn Lý Mẫn càng ngày càng có khí thế, hắn hết sức có cảm giác thành công.

Hắn cải biến vận mệnh của vô số người.

Lý Mẫn chào hỏi một phen xong, nói đến một kiện đại sự.

- Đạo Tổ, gần đây có không ít tông môn dời xa Thiên Cảnh đại lục, lập phái bên trong Thái Hoang, là từ triều tông trước kia dẫn đầu, việc này đã dẫn tới tập tục, ngài xem, có muốn ngăn chặn hay không?

Triều tông?

Khương Trường Sinh nghe được cái tên này có chút hốt hoảng.

Từng có lúc, triều tông là một tòa núi lớn đặt ở trên đầu của hắn.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thuận theo tự nhiên đi, ép người ở lại là không lưu được, huống hồ, bọn hắn mong muốn dừng chân cũng không có đơn giản như vậy.

Hắn thấy, đây thật ra là chuyện tốt, có thể khiến nhân tộc khai chi tán diệp tại Thái Hoang, võ giả phía ngoài càng nhiều, võ giả Đại Cảnh ra đi mạo hiểm có thể đạt được càng nhiều chiếu cố, dĩ nhiên, lòng người hiểm ác, cũng có thể là đấu tranh, nhưng theo đại thế đến xem, đây là chuyện tốt.

Lý Mẫn nghe xong gật đầu, hắn tin tưởng vững chắc không nghi ngờ phán đoán của Đạo Tổ.

Hắn còn nói về một số việc, phần lớn là thiên kiêu xuất hiện những năm qua, Khương Trường Sinh giống như trở lại trước

kia, nghe những câu chuyện ân oán tình cừu trên giang hồ.

Sau hai canh giờ, Lý Mẫn mới rời đi.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng người mạnh nhất bên trong triều tông, phát hiện có mười một vạn giá trị hương hỏa.

Còn không tệ.

Đã có cao thủ Động Thiên cảnh, được cho là vinh quang.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Hung thú hai ức giá trị hương hỏa trước đó được hắn ban tên cho, Thông Thiên Địa.

Thông Thiên Địa cải trang trưởng thành, đã sinh hoạt nhiều năm tại Đại Cảnh, nó thậm chí còn mở ra một tông môn, ở trong quần sơn, chuyên môn thu lưu những hài đồng nông thôn hoặc cô nhi, mặc dù Đại Cảnh mạnh giàu, nhưng tổng sẽ có địa phương lạc hậu, mà hắn cũng đã trở thành tồn tại Tông Sư ở chỗ lạc hậu này, được bách tính tôn kính.

Hắn phát hiện Thông Thiên Địa vậy mà ẩn giấu đi một trái tim đại từ đại bi, tuy là Hung thú, lại thiện lương, mềm lòng hơn phần lớn người.

Chính vì vậy, Khương Trường Sinh mới một mực bỏ mặc nó ở trong Đại Cảnh, giờ phút này, nó đang dạy bảo một đám hài đồng tập võ.

- A? Không đơn giản.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn một tên hài đồng trong đó.

Đứa bé kia rõ ràng mới bảy tuổi, lại có khí huyết có thể so với con non Hung thú, khiến cho hắn không thể không hoài nghi là Thông Thiên Địa làm loạn quan hệ, nhưng cẩn thận cảm thụ, đứa bé kia hoàn toàn khác biệt với khí tức của Thông Thiên Địa, không có nửa điểm huyết thống.

Chương 568: Võ Đế đảo quyết tâm

Có chút ý tứ.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi tầm mắt.

Gần đây Đại Cảnh xác thực hiện ra không ít người thiên tư không kém hơn Dương Chu, thậm chí thiên tài không kém hơn Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, chỉ là bọn hắn không có con mắt thứ ba như Khương Tiển, Võ Đế truyền thừa như Lâm Hạo Thiên.

Tiếp qua mấy chục năm, Đại Cảnh nhất định hết sức đặc sắc.

- Rất lâu không có cao thủ tới khiêu chiến ta, có chút hoài niệm.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, võ giả thấp hơn Càn Khôn cảnh trở xuống không có tư cách khiêu chiến hắn, bị đệ tử Long Khởi quan ngăn cản, mà võ giả phía trên Càn Khôn cảnh phần lớn là vừa đột phá, tuổi thọ còn dài hơn, còn chưa đi đến đại nạn tuổi thọ, cho nên cũng không có tới khiêu chiến hắn.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bắt đầu quan sát Thái Hoang.

Cách mỗi nửa năm, hắn đều sẽ dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn quan sát Thái Hoang, thấy khoảng cách cũng càng ngày càng xa, nhưng cho đến trước mắt, Thái Hoang còn chưa xuất hiện chủng tộc chân chính có thể uy hiếp được hắn cùng Đại Cảnh……

Hải dương mênh mông, bên trong một tòa đảo hoang.

Trong đại điện, các cường giả Võ Đế đảo tụ tập ở đây, nam tử tóc trắng thân là đảo chủ Võ Đế ngồi ở chủ vị.

Từng người từng người lão giả đang hồi báo tình huống, rất nhanh đến phiên Thiên Cơ lão nhân.

Thiên Cơ lão nhân nói một lần tình huống ở phạm vi mình phụ trách, sau đó trịnh trọng nói:

- Đảo chủ, tình huống không ổn, bảy đại Yêu Thánh rõ ràng đang kế hoạch cái gì đó, một trường hạo kiếp sắp tới, gần đây có số lượng lớn võ giả nhân tộc tan biến, mà lại là từng võ giả ảnh hưởng trực tiếp đến các vận triều, số lượng đã đi đến mức độ khó mà lường được, mà khí vận những vận triều này còn chưa tan đi, nói rõ bọn hắn không chết, chẳng qua là bị bắt.

Võ Đế mặt không biểu tình, nói:

- Nên tới cuối cùng sẽ đến, chính là bởi vì bảy đại Yêu Thánh phục sinh, yêu tộc chí tôn mới không có tàn sát nhân tộc, bởi vì bảy đại Yêu Thánh còn muốn tàn nhẫn hắn, trước mắt, bên trong từng hoàng triều có hình ảnh Thánh triều hay không? Có tư thái Võ Đế hay không?

Thiên Cơ lão nhân trả lời:

- Đại Nghiễm Thiên có hình ảnh Thánh triều, nhưng không có tư thái Võ Đế, ta thấy Khuynh Thiên có tư thái Võ Đế, nhưng hắn không có thế lực duy trì, cũng khinh thường gia nhập thế lực.

Nói đến Khuynh Thiên, hắn rất bất đắc dĩ, thật vất vả phát hiện hạt giống tốt, kết quả là trẻ con miệng còn hôi sữa, ương ngạnh muốn chết.

Những lão giả khác dồn dập nói cái nhìn của mình, liên quan tới hình ảnh Thánh triều, phần lớn người đều tán thành là Đại Nghiễm Thiên, nhưng ý kiến về tư thái Võ Đế thì rất nhiều.

Võ Đế nghe được nhíu mày, mở lời:

- Nếu có nhiều tư thái Võ Đế như vậy, vậy đã nói rõ căn bản không có tư thái Võ Đế, Võ Đế chân chính tất nhiên là hào quang vạn trượng, khiến cho tất cả mọi người thiên hạ ảm đạm phai mờ, nếu như thật không tư thái Võ Đế, ta chỉ có thể đi làm trách nhiệm của Võ Đế, chư vị chuẩn bị kỹ càng đi chết rồi chưa?

Lời vừa nói ra, biểu tình của tất cả mọi người đều trở nên quyết tuyệt, trăm miệng một lời:

- Sớm đã chuẩn bị kỹ càng.

Võ Đế chậm rãi đứng dậy, nói:

- Mất tích nhiều võ giả như vậy, nói rõ bảy đại Yêu Thánh muốn ấp ủ một trận đại kiếp hủy diệt cả Nhân tộc, Võ Đế đảo vốn là Thánh thượng Thánh triều khai triều ngày xưa tạo ra, Thánh triều đã vong mấy chục năm, Võ Đế đảo lại giữ gìn vùng biển này nhiều năm như vậy, trách nhiệm của chúng ta đối với nhân tộc đã hết, tiếp theo nên thực hiện trách nhiệm đối với Thánh triều.

- Triệu tập hết thảy võ giả ba trăm tuổi trở lên của Võ Đế đảo, xua tan võ giả khách khanh, toàn lực chuẩn bị chiến đấu, hoặc là một trận chiến định càn khôn, hoặc là chư quân theo ta xuống hoàng tuyền đi tìm Thánh Thượng.

Hắn đưa mắt quét nhìn tất cả mọi người trên điện, không có người e ngại, ngược lại lộ ra vẻ mặt thoải mái.

Thiên Cơ lão nhân bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, hỏi:

- Đảo chủ, ta đột nhiên nhớ tới một phương hoàng triều, đó chính là Đại Cảnh, Đại Cảnh có không hình ảnh Thánh triều? Đạo Tổ có không tư thái Võ Đế?

Tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Đối với Đại Cảnh, bọn hắn có thể nói là rất quan tâm, bởi vì khí vận Đại Cảnh tăng trưởng quá nhanh, nhanh đến làm bọn hắn rung động, nhưng Đại Cảnh đã mất đi tung tích, không người biết được ở đâu, mà Đạo Tổ cũng giống như thế, đã thật lâu không có ra mặt.

Võ Đế cau mày nói:

- Đại Cảnh xác thực có tiềm lực Thánh triều, nhưng Đại Cảnh đã không biết tránh đi đến nơi nào, tương đương với từ bỏ nhân tộc, mặc dù bọn hắn thành tựu cuối cùng Thánh triều, chỉ sợ nhân tộc trên biển sớm đã bị diệt sạch, cho nên vô luận Đại Cảnh có thể thành tựu Thánh triều hay không đã không ở bên trong phạm vi lo nghĩ của chúng ta.

- Còn về Đạo Tổ, hắn tuy điệu thấp, nhưng xác thực mỗi lần ra tay đều làm người không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn không phải Thiên Tử.

- Đại Cảnh và Đạo Tổ tương đương với việc vứt bỏ nhân tộc trên biển, không cần nhắc lại bọn hắn, chúng ta chỉ cần buông tay đánh cược một lần, tranh thủ cho nhân tộc hải dương một chút hi vọng sống cuối cùng.

Thiên Cơ lão nhân im lặng, không phản bác được.

Một lão giả khác hỏi:

- Đảo chủ, ngài chuẩn bị phục sinh vị Thánh Đế nào?

Võ Đế hít sâu một hơi, nói:

- Tuy Võ Đế đảo nắm giữ nhiều thân thể Võ Đế, nhưng có thể để cho chúng ta lựa chọn chỉ có một vị, đó chính là võ nhân Đại Đế, hiến tế máu thịt của chúng ta, hóa thành một tia ý chí, để võ nhân Đại Đế chống lại bảy đại Yêu Thánh, nếu có thể thức tỉnh bản tâm võ nhân Đại Đế, có lẽ nhân tộc sẽ có hy vọng mới.

Tất cả mọi người lần nữa yên lặng.

Bọn họ cũng đều biết hy vọng mới là vọng tưởng, Võ Đế phục sinh, tất nhiên trở thành sinh linh tái sinh, sẽ không giúp nhân tộc, bọn hắn có thể làm là hóa thành một tia ý chí, thao túng Võ Nhân Đại Đế chiến đấu ngắn ngủi cho nhân tộc.

Chương 569: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô(1)

Thái Hòa năm bốn mươi tám, trời đông giá rét vừa qua khỏi, vạn vật khôi phục.

Khương Trường Sinh mở to mắt, duỗi cái lưng mệt mỏi, hắn nhìn về phía Bạch Kỳ, cười hỏi:

- Gần đây Kinh Thành vì sao còn muốn náo nhiệt hơn những năm qua?

Bạch Kỳ trả lời:

- Nghe nói triều đình tìm thấy một cây long tích từ trong lăng mộ vương tộc, thế là Thiên Tử quyết định tiến hành một hồi đại hội vấn đỉnh, để thiên tài thiên hạ trên Thiên Kiêu bảng tham gia, người thủ thắng có thể được long tích, dùng Thiên Diễn võ pháp dung hợp long tích sau là có thể thu hoạch được năng lực của Long, cho nên võ giả thiên hạ đều điên rồi.

Nó dừng một chút, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nói:

- Chủ nhân, trong đêm hôm trước ta đi bái phỏng Thiên Tử, để cho hắn mang bọn ta đi nhìn long tích, quả thật bất phàm, bên trong ẩn chứa một cỗ khí tức để cho tim ta đập nhanh, ngay cả hai tên tiểu tử thúi kia cũng cực kỳ khó chịu, chẳng lẽ thật sự là Long?

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía hoàng cung, ánh mắt khóa chặt long tích kia.

Khí tức này…

Ở đâu là Long, chẳng qua là nhìn như giống Long thôi.

Khương Trường Sinh nhớ kỹ khí tức này, chủ nhân của nó đã bị khắc ở bên trong Sơn Hải kinh, cái đó là Hung thú mạnh mẽ đến từ chỗ sâu trong Thái Hoang, giống như Giao Long, nhưng kém xa Chân Long, cũng không phải khí vận hung chủng nhưng khí thế của nó xác thực doạ người, được cho là Hung Thú uy áp cường đại nhất trước mắt mà hắn gặp được.

Thực lực là một chuyện, uy áp là một chuyện khác.

Uy áp của phần lớn sinh linh quyết định bởi thực lực, nhưng Giao này có uy áp mạnh hơn xa thực lực, có thể dễ dàng dọa lùi kẻ địch mạnh mẽ hơn mình, gặp được kẻ địch yếu hơn mình, càng có thể dọa địch nhân ngất đi.

Đương nhiên, nếu có thể gắng gượng qua uy áp của nó thì có thể giải quyết nó.

Khương Trường Sinh thu hồi lầm mắt, nói:

- Trên đời này, có lẽ được cho là Long.

Cỗ uy áp này rất có long uy.

Bạch Kỳ bị mở ra máy hát, bắt đầu nói đến chuyện lý thú trong Kinh Thành.

Ngày hội tân xuân năm nay là thời điểm Kinh Thành náo nhiệt nhất.

Chư hầu các nước điều động triều thần đến đây triều cống, thương nhân các nơi đến đây tổ chức đủ loại đấu giá hội, quầy hàng đầy vỉa hè, bán tài nguyên võ đạo phong phú đa dạng, tập tục võ đạo đi đến mức cường thịnh.

Khương Trường Sinh chú ý thấy Cơ Võ Quân ngồi ở trước dược đỉnh cau mày, một bộ dáng sầu lo, hắn lúc này mở miệng hỏi:

- Cơ cô nương luyện công gặp được khốn cảnh?

Cơ Võ Quân giật mình tỉnh lại, vội vàng nói:

- Không có, chẳng qua là gần dây tâm thần không yên, tựa như dại họa ắp đến.

Hi nói chuyện, nàng đưa tay che ngực, đây là nàng lần đầu tiên lộ ra tư thái nữ tử.

Khương Trường Sinh nghe xong, bị dọa vội vàng diễn toán, xác định phụ cận không có gặp nguy hiểm mới âm thầm thở dài một hơi.

Hắn còn cho rằng minh quá lo lắng.

Cơ Võ Quân tiếp tục nói:

- Ta nói đại họa sắp đến cũng không phải là chỉ Đại Cảnh chúng ta, mà là nhân tộc ở Vô Tận Hải Dương, ta mặc dù chặt đứt liên quan cùng Cơ gia, nhưng thủy chung là người nhà họ Cơ, trước kia lại gánh chịu lấy khí vận Võ Quân, nếu như tai vạ nhân tộc sắp đến, ta có thể sớm phát giác được, loại cảm giác này rất mãnh liệt, giống như lúc trước yêu tộc chí tôn tập kích Thánh triều.

Nàng thở dài một hơi, nàng biết nói những thứ này cũng vô dụng này, nàng bây giờ đã không ở Vô Tận Hải Dương.

- Đạo Tổ, không cần suy nghĩ nhiều, ta đã nghĩ thông suốt, thủ hộ bách tính Đại Cảnh mới lưu lại hi vọng cho nhân tộc, ta chẳng qua là lo lắng theo bản năng, loại cảm giác này không cách nào khống chế, qua một đoạn thời gian sẽ tốt.

Cơ Võ Quân nghiêm túc nói, nàng sợ Đạo Tổ bởi vậy ra tay, từ đó vì Đại Cảnh rước lấy phiền toái.

Lần này đại kiếp tất nhiên không đơn giản, tuyệt không phải Đạo Tổ bắn mấy mũi tên đã có thể kết thúc.

Ngày xưa, chiến trường giữa Thánh triều và yêu tộc sao mà bao la, so với toàn bộ Thiên Cảnh đại lục trước mắt còn lớn hơn gấp trăm lần, vô số võ giả tre già măng mọc, nàng bây giờ suy nghĩ đến lực lượng của yêu tộc chí tôn kinh khủng, vẫn không rét mà run.

Khương Trường Sinh gật đầu, không tiếp tục nhiều lời.

Hắn ra hiệu Bạch Kỳ nói tiếp chuyện lý thú ở Kinh Thành.

Hắn nhìn như không quan tâm, trên thực tế thì ở trong lòng cảm giác tiếng lòng của hương hỏa tín đồ.

Bây giờ hương hỏa tín đồ của hắn sao mà nhiều, muốn tìm đến manh mối, cần tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Dựa theo Cơ Võ Quân nói, đại kiếp sắp đến, tất nhiên sẽ lan đến rất nhiều người, có lẽ đã có hương hóa tín đồ gặp tai vạ.

Tinh toán ra, bảy đại Yêu Thánh phục sinh đã có ba mươi bảy năm, sau khi sáng lập xong thế lực Yêu tộc rất có thể sẽ bắt đầu ra tay với nhân tộc.

Rất lâu sau.

Khương Trường Sinh cuối cùng phát hiện mảnh khóe.

Có một nhóm hương hòa tín đồ bị yêu thú bắt di, đang khổ cục cầu nguyện Huyền Điểu, Bàn Cổ cứu bọn họ.

Đợi Bạch Kỳ nói xong, Khương Trưởng Sinh tĩnh toạ nhắm mắt, giả và luyện công, trên thực tế thì báo mộng cho một tên tín đồ.

Hắn đợi tiềm thức tên tín đồ kia trở lại hoàn cảnh bình thường, rất nhanh hình thành mộng cảnh.

Khương Trưởng Sinh xuất hiện ở sau lưng tín đồ. Chí Dương thần quang lóng lánh thần quang, che dậy mặt mũi của hắn, thân hình của hắn biến thành hình ảnh áo giáp của Bàn Cổ.

Vừa hiện thân, hắn liền bị cảnh tượng mình nhìn thấy làm cho sửng sờ.

- Đây là……

Khương Trường Sinh bị một màn trước mắt cả kinh toàn thân run lên.

Giờ phút này, hắn và hương hỏa tin đồ đứng ở trên mặt đất tràn đầy dòng máu, bốn phương tám hướng tất cả đều là núi thầy, núi thây do người tạo thành, đếm không hết võ giả nằm ngồi ở gần các ngọn núi, vẻ mặt tất cả đều chết lặng, thậm chí có đứt tay đứt chân, lộ ra xương trắng âm u.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn lại, thiên địa bát phương có dãy núi cao cao, hình thành thiên tượng vĩ ngạn, đầu đuôi tương liên, nhốt chặt phiến mặt đất này, khiến cho hắn như đang ở bên trong lô đỉnh, mà bảy đại thân ảnh khủng bố ngày hôm đó nhìn thấy tất cả đều đang ở trong mây cao vút, rung động ánh mắt.

Chương 570: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô (2)

Trên bầu trời lượn vòng vô số yêu thú, từng hướng đi đều có yêu thú bay qua tường thành chọc trời ném võ giả xuống phiến mặt đất này, có tươi sống ngã chết, có bị quẳng thành trọng thương.

Khương Trường Sinh nhíu mày, bảy đại Yêu Thánh muốn làm gì?

Hắn đại khái nhìn lướt qua, dùng thị lực của hắn vậy mà cũng không cách nào tính toán rõ ràng đến cùng có bao nhiêu người bị nhốt ở đây, quả thật là nhân gian luyện ngục.

Tín đồ đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh, hai tay chắp vào nhau đặt ở trước ngực, hung hăng cầu nguyện.

- Bàn Cổ Thiên Thần, mau tới cứu lấy chúng ta.

- Bàn Cổ Thiên Thần, mau tới cứu lấy chúng ta.

Hắn cứ lặp đi lặp lại một câu nói kia, tâm tình không có bất kỳ gợn sóng gì, đã chết lặng, cả người lung lay sắp đổ.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, rời khỏi mộng cánh, sau đó hoán đổi đến hương hỏa tín đồ gặp nạn trong mộng, bọn hắn đứng ở trên phiến mặt đất bị núi thây vờn quanh, có vị trí của tín đồ chỉ nhìn hoàn cảnh thôi đã cảm thấy giật mình, ngay cả hắn đều có chút nhìn không được.

Yêu tộc giống như làm nơi này thành kho lúa, mặc kệ người chết, hay người sống, tất cả đều ném vào, thường cách một đoạn thời gian chúng nó sẽ định kỳ vứt xuống máu thịt, trái cây, để người bị nhốt đi tranh đoạt, tại địa phương tuyệt vọng như vậy, người sống đã đánh mất lý trí, biến thành dã thú ngơ ngơ ngác ngác, thậm chí còn xuất hiện tình huống đồng loại ăn thịt lẫn nhau.

Các tín đồ Khương Trường Sinh bởi vì tin chắc Bàn Cổ hoặc Huyền Điểu sẽ đến cứu giúp, vẫn bảo lưu lý trí cùng hi vọng, dĩ nhiên, cũng có một nhóm hương hỏa tín đồ sớm đã sụp đổ.

Khương Trường Sinh rời khỏi mộng cảnh, mở to mắt.

Hắn mặc dù sợ phiền toái, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, hắn muốn ra tay.

Một khi tru diệt bảy đại Yêu Thánh, yêu tộc chí tôn tất nhiên đột kích, sẽ không cho phép nhân tộc quật khởi, mặc dù Đại Canh tại Thái Hoang. Nhưng nếu hắn chủ động dẫn tới yêu tộc chí tôn chủ ý, yêu tộc rất có thể phố thiên cái địa tìm đến, cho đến khi tìm tới Thái Hoang, khi đó, hắn sẽ đối mặt toàn bộ yêu tộc.

Nếu hắn không có nhìn thấy còn có thể làm như chuyện gì đều không có phát sinh, khi đã thấy được, nếu như hắn không ra tay, trong lòng buồn bực đến hoảng.

Quả thật không biết nên làm như thế nào cho đúng.

Nếu hắn không có năng lực, vậy hắn tất nhiên sẽ không bực bội, chính là bởi vì hẳn có năng lực nhất định, hẳn mới buồn đến hoảng.

Hắn giương mắt nhìn về phía Cơ Võ Quân, kể lại hết thảy hình ảnh mình chứng kiến cho nàng nghe.

Cơ Võ Quân nghe xong sắc mặt đại biến, ngay cả Bạch Kỳ ba yêu cũng bị hù dọa.

Cái đó là luyện ngục như thế nào?

- Làm sao có thể, đây chính là…

Cơ Võ Quân lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ là thượng cổ yêu trận, trận pháp đã thất truyền của yêu tộc.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi suy nghĩ cái gì?

Cơ Võ Quân hít sâu một hơi, nói:

- Nếu như ta không có đoán sai, bảy đại Yêu Thánh chuẩn bị bố trí xuống lò luyện thiên địa, dùng máu thịt ngàn tỉ nhân tộc luyện chế Chí Tôn đan, dùng máu thịt của vô số võ giả ngưng tụ ra chân khí, đó là đại trận vô cùng ác độc, truyền thuyết có nói nó xuất hiện qua ở vạn năm trước, bị Võ Đế ngay lúc đó

trấn áp, giết sạch hết thảy yêu thú lúc ấy kết thành trận pháp này, dẫn đến yêu tộc từ đó không còn thành lập yêu trận, Chí Tôn đan có thể làm cho bảy đại Yêu Thánh lột xác thành cảnh giới Đại Đế yêu tộc, cũng chính là cảnh giới Võ Đế, một khi thành công, yêu tộc sẽ thêm ra bảy vị Chí Tôn!

Trong lòng nàng tràn ngập hoảng sợ.

Nếu như nhân tộc đối mặt tám vị yêu tộc chi tôn, nàng không cách nào tưởng tượng đó sẽ là tình cảnh ác mộng như thế nào.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Yêu tộc chí tôn sẽ bỏ mặc bọn hắn thành công sao?

Cơ Võ Quân lắc đầu nói:

- Không rõ ràng, có lẽ bảy đại Yêu Thánh đã nhận Chí Tôn làm chủ, yêu tộc chí tôn có lai lịch rất bí ẩn, ngay cả Thánh triều cũng không rõ ràng gốc rễ của hắn, có lẽ chính là yêu tộc chí tôn truyền thụ cho bọn hắn biết cách thành lập đại trận lò luyện thiên địa, bằng không ta nghĩ không ra những khả năng khác.

- Nếu như bảy đại Yêu Thánh đều muốn Chí Tôn đan, vậy bọn hắn cần số lượng võ giả nhất định vô cùng to lớn, sợ là phải cần đến mười phương vận triều đi bổ sung, trải qua chuyện này, nhân tộc hải dương sợ là sẽ chết hết.

Khương Trường Sinh dúng dậy, quay người nhìn về phía nam.

Hắn bắt đầu cảm giác phương hướng của đám hương hỏa tín đồ kia, sau thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Một lát sau, hắn nhìn thấy vị trí của bảy đại Yêu Thánh.

Bạn hắn ở vào bên trên một đại lục bao la, nhìn từ đằng xa, toàn bộ đại lục như là chén trà, dãy núi cao cao nổi lên hình thành bức tường thành tự nhiên, chui vào bên trong yêu vân, giống như kết nối thiên địa, còn bên ngoài thiên tường chất đống bạch cốt trắng hếu, tựa như thác nước màu trắng treo đầy thiên tường, kinh dị khủng bố.

Vô số yêu thú tụ tập xung quanh đại lục, phía trên đại lục còn có nhiều vô số kể yêu thủ bốn phía đào bạch cốt gặm ăn.

Khương Trường Sinh bắt đầu đánh giá diện tích đại quân yêu thú bao phủ, trên thực tế còn bao la hơn tưởng tượng của hắn.

Dùng phiến đại lục này làm trung lâm, bốn phương tám hướng đều có võ giả bị yêu thú bắt tới, bọn chúng bay về phía lò luyện thiên địa, sau đó ném vào trong đó.

Không nghĩ tới bảy đại Yêu Thánh vậy mà tụ tập nhiều yêu thú như vậy.

Đúng lúc này Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được khí vận nhân tộc giữa thiên địa đang biến hóa, ảnh hưởng đến Đại Cảnh.

Hắn thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn, giương mắt nhìn về phía bầu trời.

Mây tím đầy trời, biển mây bốc lên, khí vận phát động sóng gió, hình thành từng đầu Trường Long tùy ý vặn vẹo trên vòm trời, toàn bộ bầu trời phảng phất đang co vào, cực kỳ tráng quan.

Cơ Võ Quân động dung, kinh ngạc nói:

- Khí vận này có khả năng là nhân tộc sinh ra Võ đế.

Lời vừa nói ra, Khương Trường Sinh, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Nhân tộc sinh ra Võ Đế.

Nhanh như vậy?

Chương 571: Võ Đế tân sinh (1)

- Không sai, khí vận kịch biến như thế, tất nhiên là sinh ra Võ Đế, nhưng không nên, nhân tộc hiện thời có ai có thể thành tựu Võ Đế?

Cơ Võ Quân nhíu mày tự nhủ.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Đây không phải chuyện tốt à, nhân tộc sinh ra Võ Đế, nhân tộc Vô Tận Hải Dương có thể được cứu.

Cơ Võ Quân thở dài nói:

- Ta lo lắng vị Võ Đế này không phải đản sinh như thường.

Võ Đế phục sinh?

Khương Trường Sinh cảm thấy rất có thể, phải biết người mạnh nhất Thánh triều sống sót cũng mới đến một ức hai ngàn vạn giá trị hương hỏa, ngay cả Yêu Thánh cũng không bằng, như thế nào bay vọt đến cánh cửa một tỷ giá trị hương hỏa, trừ phi hắn cũng là tu tiên.

Nếu như là Võ Đế phục sinh, kia chính là sinh linh hoàn toàn mới, sẽ không sinh ra thương hại nhân tộc, thậm chí có khả năng sẽ còn đối địch cùng nhân tộc.

Trong lòng hắn yên lặng hạ lệnh, để phân thân mang theo Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám trở về….

Võ Đế đảo.

Huyết khí đầy trời tung bay trên không trung, trong đảo nằm thây khô của từng võ giả, bao gồm cả Thiên Cơ lão nhân từng mời chào Khương Trường Sinh ở bên trong, tất cả đều đã bị rút khô khí huyết, sinh cơ đoạn tuyệt.

Võ Đế còn sống, nhưng hắn đã là nỏ mạnh hết đà, thân thể gầy như que củi, sắc mặt tái nhợt, toàn thân hắn tái nhợt nhìn đạo thân ảnh trên bầu trời kia.

Lôi vân cuồn cuộn che khuất bầu trời, một ánh nắng to lớn xuyên thủng biển mây, dưới ánh mặt trời sặc sỡ loá mắt có một thân thể uy nghiêm đúng ngạo nghễ thương khung.

Võ Đế chật vật lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Đại Đế, mang theo tâm nguyện của Võ Đế đảo ra tay đi.

Tiếng nói vừa ra, hắn chậm rãi ngã xuống, như những võ giá khác của Võ Đế đảo, ngã xuống nằm ở trên mặt đất.

Bên trong ánh nắng, một nam tử mặc áo bào đen đang phun ra nuốt vào võ đạo linh khí, theo hô hấp, bộ ngực của hắn chập trùng không ngừng, càng ngày càng kịch liệt, thân hình của hắn rất khôi ngô, mặc dù không bằng yêu thú, nhưng lại có một loại khí phách khó có thể tưởng tượng, tựa như tồn tại vĩ ngạn giữa thiên địa nhất, có thể chèo chống toàn bộ thiên địa.

Võ Nhân đại đế.

Tóc tai hắn bù xù, rìa áo bào đen trên người đã tổn hại, nhưng dù cho như thế, mặc trên người hắn lại như là long bào, độc hữu một phen khí chất.

Hắn mở to mắt, hai mắt bắn ra tinh quang, ngay cả ánh nắng mênh mông đều không thể che đậy.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Võ Đế đảo, sau đó quay người rời đi….

Lò luyện thiên địa, bảy đại Yêu Thánh đang nghỉ ngơi trên núi cao, Cửu Tuyệt giao thánh nằm sấp ở trên đỉnh núi, chín cái đầu Giao hít vào thở ra ra khí tức nóng bỏng, hình thành sương mù nóng quay quanh người, lộ ra thân thể càng thêm đáng sợ.

Yêu Thánh khác đều thuộc về yêu thú khác biệt, hình thể đều khổng lồ như núi, yêu thú lui tới đều lộ ra nhỏ bé trước mặt chúng nó.

Yêu Thánh đang ở ngủ say bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mãnh liệt nâng lên đầu như là diều hâu, mắt ưng nhìn về phía một cái phương hướng.

Ầm ầm –

Thiên địa rung mạnh, một hồi tiếng động khủng bố truyền đến, kinh động hết thảy yêu thú, lục đại Yêu Thánh khác dồn dập bừng tỉnh, quay đầu nhìn về phía chân trời.

Mọi người ngơ ngơ ngác ngác, đang tuyệt vọng ở bên trong lò luyện thiên địa đi theo ngẩng đầu, có người hoảng sợ, có người chờ mong, cũng có người phẫn nộ.

Toàn bộ đại lục lay động mãnh liệt, giống như địa chấn đột kích.

Chín cái đầu Giao của Cửu Tuyệt giao thánh nhìn về phía cùng một phương hướng, thấy một chùm sáng màu trắng chiếu sáng thiên địa dùng tốc độ cực nhanh giết tới chỗ đại lục có lò luyện thiên địa.

Trong mắt Cửu Tuyệt giao thánh bắn ra tia hung tàn, chín cái đầu Giao dồn dập mở ra cái miệng lớn đầy máu, ngưng tụ yêu

lực, bắn ra chín chùm sáng màu đỏ ngòm, trên đường phi hành dung hợp lại cùng nhau, hình thành một chùm sáng khủng bố có đường kính vượt qua hai trăm trượng, mặt ngoài còn lượn lờ liệt diễm đáng sợ, xé rách biển mây cùng gió biển, không bao lâu đụng vào chùm sáng màu trắng đang kéo tới.

Oanh một tiếng vang lên.

Thiên địa mất hết màu sắc, sóng biển bị chấn động nhấc lên, gió lớn cuồng bạo hủy thiên diệt địa bao phủ toàn bộ thiên địa.

Chùm sáng màu trắng xông mở liệt diễm do yêu lực hóa thành, hiển lộ ra dáng người Võ Nhân đại đế, hắn dậm chân tiến lên, khí thế như lũ quét cuốn tới, tóc đen rối tung tung bay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cửu Tuyệt Giao Thánh.

- Ngươi là ai?

Một tôn Yêu Thánh đứng dậy, mở miệng hỏi.

Võ Nhân đại đế không có trả lời, nâng tay phải lên, chân khí tràn ra từ trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một thanh thần binh, giống như đại đạo, phần đuôi tung bay từng sợi kim tuyến.

Một tay hắn giơ lên đại đao, nộ trảm xuống, bảy đại Yêu Thánh dồn dập ra tay, yêu lực mạnh mẽ hội tụ vào một chỗ, hình thành hồng lưu màu máu bao phủ đến phía hắn.

Một đao chém xuống, đao khi dụng thẳng chém đi, dài tới ngàn trượng, giống như phân thiên địa từ một thành hai.

Oanh!

Chân khí mạnh mẽ cùng khủng bố yêu lực chạm vào nhau, đại lục vì đó nứt ra, toàn bộ thiên địa đều đang lay động kịt liệt.

Một tiếng quát băng lãnh xuyên thấu mọi tiếng nổ vang rền trong thiên địa, truyền vào trong tai bảy đại Yêu Thánh:

- Muốn hiến tế nhân tộc, các ngươi cũng xứng?

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía nam.

Có tồn tại cực kỳ cường đại đang chiến đấu.

Hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Võ Nhân đại đế cùng bảy đại Yêu Thánh đại chiến, Võ Nhân đại đế cường thế vô song, bị bao vây bảy đại Yêu Thánh cũng có thể trắng trợn đồ sát yêu vật, đếm không hết thi thể yêu thú từ trên trời giáng xuống, không ngừng rơi xuống trên mặt đất phá toái cùng trên mặt biển, như mưa to đang rơi, hùng vĩ tàn nhẫn.

Chương 572: Võ Đế tân sinh (2)

Kia chính là Võ Đế vừa đản sinh sao?

Khương Trường Sinh thấy hắn ra tay, trong lòng hơi thở dài một hơi.

- Ta muốn biết người đang chiến đấu cùng bảy đại Yêu Thánh mạnh bao nhiêu?

[cần tiêu hao 1,300,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

1,3 tỷ.

Đầy đủ đến Võ Đế.

Khương Trường Sinh lúc này nói tình huống này cho Cơ Võ Quân, để cho nàng an tâm.

Cơ Võ Quân khẩn trương hỏi:

- Đạo Tổ, ngài thần thông quảng đại, có thể hay không để ta nhìn thấy trận chiến kia?

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó thi triển Huyễn Thần đồng, truyền cảnh tượng chiến đấu mình lúc trước nhìn thấy cho Cơ Võ Quân xem.

Cơ Võ Quân hốt hoảng một hồi, nhưng rất nhanh dã tỉnh táo lại.

- Đó là…… Võ Nhân đại đế, quả nhiên, cũng không phải Võ Đế nhân tộc sinh ra, mà là Võ Đế nhân tộc sống lại, đây là đang đùa với lửa…….

Cơ Võ Quân cười khổ nói.

Bạch Kỳ ba yêu cũng muốn xem, Khương Trường Sinh thỏa mãn chúng nó, đợi chúng nó xem xong, đều bị hù dọa.

Đó là khung cảnh chiến đấu rung động hạng gì, chúng nó không cách nào tưởng tượng Võ Nhân đại đế cùng bảy đại Yêu Thánh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vì sao nói như vậy, người kia ít nhất là đang chém giết Yêu Thánh.

Cơ Võ Quân nói:

- Chính như ta trước đó nói, sau khi thượng cổ Võ Đế phục sinh sẽ sinh ra linh trí mới, trở thành sinh linh mới, theo vị Võ Đế mà Thánh triều trước đó phục sinh đến xem, phục sinh Võ Đế tràn ngập kiêng kị nhân tộc, hắn phục sinh nhiều năm như vậy, cũng chưa từng giúp qua nhân tộc, nhưng lực lượng của Võ Đế thật sự quá mạnh, vẫn có thật nhiều người tràn ngập chờ mong, Bạch Tôn trước đó đã giúp ta vẫn đang truy xét vị phục sinh Võ Đế kia, muốn lợi dụng lực lượng của hắn.

- Ta nhớ được đế khu Võ Nhân đại đế là ở bên trong Võ Đế đảo, Võ Nhân đại đế là Võ Đế nhân từ nhất trong lịch sử nhân tộc, cho nên có tên là Nhân, có lẽ cái này là nguyên nhân Võ Đế đảo phục sinh hắn, nhưng ta lo lắng Võ Nhân đại đế sẽ mất khống chế.

Nghe được nàng nói như vậy, Khương Trường Sinh lần nữa nhìn về phía chiến trường kia.

Quả nhiên, trạng thái của Võ Nhân đại đế hết sức không thích hợp, mặc dù còn đang chiến đấu, nhưng hắn nhíu mày, ánh mắt một mực đang biến hóa, cực kỳ quỷ dị.

Khương Trường Sinh do dự một chút, quyết định tự mình đi một lần. Hắn mở lời:

- Ta đi ra ngoài một chuyến.

Cơ Võ Quân nghe xong, hiểu rõ hắn muốn làm gì, vội vàng nói:

- Đạo Tổ, ngài mang theo…

- Thủ hộ Đại Cảnh thật tốt, ta rất nhanh sẽ trở về.

Khương Trường Sinh cắt ngang lời nàng, sau đó chui vào lòng đất.

Cơ Võ Quân sửng sốt, cuối cùng thở dài một hơi.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Bảy đại Yêu Thánh chết rồi, để chúng nó kiêu ngạo như vậy, ngươi cứ yên tâm đi.

Cơ Võ Quân rầu rĩ nói:

- Ta lo lắng Võ Nhân đại đế phản chiến bảy đại Yêu Thánh, vị Võ Đế trước đó Thánh triều phục sinh từng có liên quan cùng yêu tộc.

Bạch Kỳ trừng mắt nhìn, nói:

- Vậy thì chờ chủ nhân trấn áp hết thảy bọn hắn….

Bên trong lò luyện thiên địa, đám võ giả còn sống dồn dập tụ tập lại, bọn hắn khẩn trương mà mong đợi nhìn về phía từng ngọn núi cao ngăn cách thiên địa đang sụp đổ ở bốn phương tám hướng, đếm không hết thi thể yêu thú không ngừng hạ xuống, đập sập từng ngọn tòa núi, cốt lâm.

- Chúng ta được cứu rồi.

- Người tới là ai?

- Tại sao ta không có nghe thấy tiếng la giết của viện quân?

- Đúng vậy, nghe không được bên ngoài có tiếng người, chỉ có tiếng yêu thú gầm gừ.

- Đến cùng là ai tới cứu chúng ta?

Đám võ giả nghị luận, đủ loại cảm xúc lan tràn trong lò luyện thiên địa.

Rất nhanh, bọn hắn nhìn thấy một con vượn đen bốn tay từ trên trời giáng xuống, nện ở trên núi cao phía tây, chấn động đến ngọn núi vỡ nát, vô số đá vụn bay loạn, trên người vượn đen bốn tay to lớn có một thân ảnh tản ra cường quang, chân khí như ngọn lửa màu vàng óng bùng cháy, vô cùng hút con người.

Chính là Võ Nhân đại đế.

Mà vượn đen bốn tay là một Yêu Thánh, ở trước mặt hắn, không có chút lực lượng chống đỡ.

Võ Nhân đại đế giẫm lên vượn đen bốn tay, khuôn mặt vặn vẹo, tay phải hắn hóa thành đao, tay trái bưng bít lấy đầu, một bộ dáng đau đầu đến cực điểm.

- Giết! Giết sạch chúng nó!

- Người nào, người nào ở trong cơ thể của ta?

- Ngươi là Võ Nhân đại đế, ngươi là nhân tộc Võ Đế, là Nhân Đế nhân tộc, nhất định phải cứu nhân tộc.

- Đáng giận…… Lăn ra ngoài… Lăn hết cho ta!

Võ Nhân đại đế nói một mình, ngữ tốc cực nhanh, mỗi khi nói xong một câu, biểu lộ trên mặt hắn dần biến hóa.

Từng sợi xúc tu màu tím nhô ra từ trong bụi đất đầy trời, muốn bắt lấy Võ Nhân đại đế, nhưng bản năng chiến đấu của hắn cực kỳ nhạy cảm, cấp tốc tránh né.

Bên ngoài thiên tường, một tôn Yêu Thánh bên ngoài thân giống như ngọn núi mở lời:

- Sinh linh mới kia, vì sao ngươi muốn tử đấu cùng bọn ta, ngươi tựa hồ bị thứ gì điều khiển.

Tiếng nói này rõ ràng truyền vào trong tai Võ Nhân đại đế, hắn nghe được rõ ràng, hai mắt của hắn bắn ra sát ý.

Tuy là thân thể Võ Đế sinh ra linh trí, nhưng linh trí của hắn cao hơn linh trí mới sinh bình thường, đã có năng lực trao đổi cùng suy tư độc lập, hắn vốn bị tiếng quấy nhiễu trong đầu tâm phiền ý loạn, nghe được lời Yêu Thánh, hắn càng thêm táo bạo.

- Aaaa –

Võ Nhân đại đế nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể giãn ra, khi diễm phóng đại, hắn tựa hồ mong muốn dùng chân khí bức ra tiếng nói trong đầu.

- Vì cái gì, vì cái gì Võ Đế không phù hộ nhân tộc, vì cái gì muốn vứt bỏ con dân của ngài…

- Vì cái gì…

Võ Nhân đại đế lộ ra vẻ mặt thê thảm, mà tiếng của hắn cũng thay đổi, biến thành trước đó tiếng Võ Đế của Võ Đế đảo, trong lời nói tràn ngập tuyệt vọng.

Chương 573: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (1)

Võ Nhân đại đế thu liễm khí tức, chậm rãi cúi đầu.

Hai tôn Yêu Thánh kéo tới, nhưng bị Sơn Nhạc yêu thánh kia ngăn lại:

- Chờ một chút, hắn có thể giống như vị kia…

Nghe vậy, đám Yêu Thánh dồn dập dừng tay, chúng nó không có phớt lờ, mà cấp tốc bao vây Võ Nhân đại đế.

Võ Nhân đại đế lơ lửng giữa không trung, hai tay tự nhiên rủ xuống, lưng phập phồng theo tiếng thở dốc trầm trọng.

Bên trong lò luyện thiên địa, rất nhiều võ giả thấy thân ảnh của hắn, xác định hắn là người, tất cả mọi người dấy lên hi vọng, chẳng qua là hắn đột nhiên dừng lại, khiến cho người ta lo lắng.

- Sao hắn lại vậy?

- Vừa rồi Yêu Thánh tựa hồ đang nói chuyện với hắn.

- Chẳng lẽ hắn cũng không phải tới cứu chúng ta?

- Hắn chỉ có một người, làm sao có thể giết hết hết thảy yêu thú.

- Xong, chúng ta vẫn khó thoát khỏi cái chết.

- Nhân cơ hội này, trốn đi! Đừng có lại hy vọng xa vời có người tới cứu.

Đám võ giả nghị luận, lúc này có một nhóm võ giả bay ra khỏi lò luyện thiên địa từ các lỗ hổng, muốn thoát khỏi nơi này.

Nhưng bọn hắn còn chưa chạy đi đã bị số lượng lớn yêu thủ ngăn cản, cái này để bọn hắn một lần nữa lâm vào trong tuyệt

vọng.

Bảy đại Yêu Thánh cũng không có để ý tình huống bên trong lò luyện thiên địa, chúng nó gắt gao nhìn chằm chằm Võ Nhân đại đế, sợ Võ Nhân đại đế lần nữa xuất thủ.

Chúng nó không phải đối thủ của Võ Nhân đại đế.

Võ Nhân đại đế chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt trở nên lạnh lùng, hắn quét nhìn Yêu Thánh xung quanh.

Ánh mắt kia không có chút tình cảm, bảy đại Yêu Thánh thấy thế không khỏi tim đập nhanh, chẳng biết tại sao, chúng nó luôn cảm thấy Võ Nhân đại đế trở nên càng thêm nguy hiểm.

Võ Nhân đại đế bỗng nhiên bay về một về phía, Yêu Thánh đối mặt hắn bị dọa chuẩn bị chiến đấu.

- Cút!

Võ Nhân đại đế phun ra một chữ, Yêu Thánh ngẩn người, vội vàng tránh ra, sau đó đưa mắt nhìn Võ Nhân đại đế rời đi, cho đến khi Võ Nhân đại đế tan biến tại chân trời.

Đám Yêu Thánh hai mặt nhìn nhau, có chút khó tin.

Sơn Nhạc yêu thánh chậm rãi mở lời:

- Xem ra nhân tộc vận dụng thủ đoạn nào đó, mong muốn thao túng Võ Đế đã chết đi, đáng tiếc, bọn hắn đánh giá thấp ý chí Võ Đế.

Võ Đế?

Lục thánh khác bị hù dọa, Cửu Tuyệt giao thánh trầm giọng hỏi:

- Ngươi như thế nào biết được việc này?

Sơn Nhạc yêu thánh bình tĩnh nói:

- Ta chết muộn hơn các ngươi, nói ra, nếu không phải ta và Yêu tổ ra tay, các ngươi phục sinh sẽ giống như Võ Đế vừa rồi, bị linh trí mới thay thế.

Đối với chuyện sau khi chết thân thể sẽ sinh ra linh trí mới, lục đại Yêu Thánh cũng biết, chúng nó mới đầu cũng kinh ngạc,

chẳng qua không thể nào biết được, không nghĩ tới Sơn Nhạc yêu thánh hôm nay nhắc đến.

Vượn đen bốn tay bưng bít lồng ngực, hỏi:

- Yêu tổ? Vị Yêu tổ nào?

Sơn Nhạc yêu thánh nói:

- Là Yêu tổ ban thưởng cho ta đại trận Thiên Địa Dung Lô, nàng sắp nghênh đón đại nạn, không muốn bị quấy rầy.

Nghe vậy, đám Yêu Thánh yên lặng.

Một Yêu Thánh thân hình giống như chó, cái đuôi mọc ra mấy chục xúc tu mở lời:

- Chúng ta vẫn chuyên tâm chuẩn bị lò luyện thiên địa, sớm ngày bước vào Chí Tôn, mới có thể dừng chân ở hiện thời, bằng không chúng ta sẽ không thể không thần phục yêu tộc chí tôn hiện thời.

Nói đến yêu tộc chí tôn, ánh mắt các Yêu Thánh đều trở nên lạnh lùng.

Chúng nó bị phong ấn tại năm ngàn năm trước, khi đó, yêu tộc chí tôn còn không ra đời, khi đó chúng nó đứng trên đỉnh yêu tộc, nắm giữ quyền lực lớn nhất yêu tộc, bây giờ làm sao cam nguyện làm tướng lĩnh cho yêu tộc chí tôn, cho nên chúng nó vẫn muốn lật đổ yêu tộc chí tôn thống trị.

Bảy đại Yêu Thánh quay người, chuẩn bị đúc lại lò luyện thiên địa.

Những người bị vây nhìn lỗ hổng trong lò luyện thiên địa tuyệt vọng tê liệt ngồi dưới đất, đó là phương hướng mà Võ Nhân đại đế rời đi.

Nhìn nhóm Yêu Thánh quay người, trái tim tất cả mọi người đều rơi vào đáy cốc.

Ngay cả những tín người ngưỡng vào Bàn Cổ, Huyền Điểu cũng dao động.

- Thật sự có người có thể cứu bọn hắn sao?

- Ta đã đói, trước ăn no bụng lại nói.

Vượn đen bốn tay xoa xoa lồng ngực đau nhức, nhếch miệng cười nói, ánh mắt của nó rơi vào bên trong lò luyện thiên địa, diện mạo trở nên dữ tợn.

Sơn Nhạc yêu thánh nhắc nhở:

- Khống chế một chút, chúng ta cần số lượng lớn máu thịt của nhân loại.

- Ta biết rồi, đừng nói nhảm!

Vượn đen bốn tay bất mãn nói, dậm chân đi vào lò luyện thiên địa.

Đúng lúc này, từng sợi ánh nắng xuyên thủng yêu vân phía trên, chiếu rọi thiên địa, nhóm Yêu Thánh cả kinh dồn dập dừng lại, vô số yêu thú trên trời trên mặt đất đi theo ngẩng đầu nhìn lại, những võ giả nhân tộc tuyệt vọng kia cũng như thế.

Bên trong ánh nắng, một thân ảnh chậm rãi buông xuống.

Chính là Khương Trường Sinh.

Chí Dương thần quang sáng chói như hạo nhật, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào theo gió lất phất, mặt mũi của hắn tuy bị che đậy, nhưng Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan trên đầu của hắn bay ra một đầu Phượng Hoàng, quay quanh người, bên hông đeo Tử Kim Hồ Lô, Thúc Thần lăng, Kỳ Lân phất trần, Thái Hành kiếm, mà tay phải của hắn thì nâng một quyển sách.

Hắn không có thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, vẫn như cũ duy trì thân hình người bình thường, nhưng hắn giờ phút này như tiên thần hạ phàm, vô số yêu thú, võ giả nhìn thấy mà động dung.

Khương Trường Sinh đã diễn toán qua, trong phạm vi ngàn tỉ dặm tạm thời không có tồn tại có thể uy hiếp được hắn, hắn có khả năng thỏa thích tru diệt bảy đại Yêu Thánh.

Người mạnh nhất mà bảy đại Yêu Thánh có thể mời tới cũng mới hai tỷ ra mặt, còn không bằng yêu tộc chí tôn, nhưng chuyện này cũng làm cho hắn âm thầm kinh hãi.

Yêu tộc ngoại trừ yêu tộc chí tôn, lại còn ẩn giấu đi tồn tại khác có thể so với Võ Đế, trách không được nhân tộc Thánh triều cường thịnh cũng không cách nào đuổi tận giết tuyệt yêu tộc.

Sơn Nhạc yêu thánh trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Chương 574: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (2)

Bảy đại Yêu Thánh đều nhìn chằm chặp Khương Trường Sinh, chúng nó không cảm giác được khí tức của Khương Trường Sinh, nhưng hắn ra sân thật sự là rất khí thế, khiến cho chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trước có Võ Nhân đại đế, lại toát ra cường giả Nhân tộc mới, có thể hay không cũng là Võ Đế.

- Ta tới cứu rỗi nhân tộc chịu khổ gặp nạn.

Giọng Khương Trường Sinh đạm mạc quanh quẩn trong thiên địa, chỉ to như vậy lại để tất cả mọi người bên trong lò luyện thiên địa đều có thể nghe được.

Lời nói hắn nói để hết thảy người đang cảm thấy tuyệt vọng kích động lên, nếu như đổi một người đến, bọn hắn còn chưa nhất định tin, nhưng hình ảnh và khí thế mà Khương Trường Sinh ra sân thật sự quá cường đại, mang cho tất cả mọi người một loại cảm giác an toàn mãnh liệt, giống như hắn vừa xuất hiện, địch nhân mạnh hơn đều đem ngã xuống, tuyệt cảnh khủng bố đến đâu cũng sẽ bị phá.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Khương Trường Sinh kích hoạt pháp bảo toàn thân, không chỉ cẩn thận, cũng là vì mang đến hi vọng cho nhân tộc phía dưới.

- Hài hước, một mình ngươi mà muốn cứu bọn họ?

Cửu Tuyệt giao thánh giận dữ cười nói, chẳng biết tại sao, nó trông thấy Khương Trường Sinh đã cực kỳ khó chịu, giống như thiên địch.

Yêu Thánh khác đi theo kêu gào, nhưng đều không dám xuất thủ trước.

Khương Trường Sinh nhìn xuống chúng nó, nói:

- Vậy để cho ta thử một chút đi!

Tiếng noi vừa ra, hắn ánh mắt ngưng tụ, nâng lên tay trái, ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hưu! Hưu! Hưu……

Ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm cấp tốc bay ra, đi theo biến lớn, mỗi một chuôi kiếm đều đi đến dài trăm trượng, bày ra Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận.

- Lên!

Cửu Tuyệt giao thánh giận dữ hét, chín cái đầu Giao trước tiên bắn ra chín chùm sáng sâu sắc, thiêu đốt lên liệt diễm lao thẳng tới Khương Trường Sinh, Yêu Thánh khác dồn dập ra tay.

Phượng Hoàng quay quanh người Khương Trường Sinh bay càng nhanh, hình thành vòng xoáy liệt diễm, cực tốc khuếch tán, che khuất bầu trời, ngăn cản bảy đại Yêu Thánh công kích.

Ầm ầm –

Ánh lửa lấp lánh thiên địa, bảy đại Yêu Thánh hợp lại cũng không cách nào xông phá Hỏa phượng hoàng, bảy đại Yêu Thánh thấy thế trong lòng kinh hoàng.

Lúc này, Khương Trường Sinh nâng lên tay trái, lòng bàn tay bắt đầu thiên triên thần thông vào lò luyện thiên địa.

Chưởng Trung Càn Khôn.

lò Luyện thiên địa lay động kịch liệt, tường trời dùng núi cao trên mặt đất làm ranh giới nứt ra, một mảnh mặt đất bao la gánh chịu nhân tộc bay lên, dùng tốc độ cực nhanh bay vào trong tay Khương Trường Sinh.

Nhân tộc bên trong lò luyện thiên địa chỉ cảm thấy thiên địa phóng to, cường giả bí ẩn trên trời cấp tốc biển lớn, một giây sau, tầm mắt của bọn họ đều không thể dung nửa người trên của Khương Trường Sinh, đủ để thấy Khương Trường Sinh

giờ khắc này lớn đến bao nhiêu ở bên trong tầm mắt của bọn họ lớn.

- Ông trời ơi.. ! Là thần tiên!

- Tiên thần ở trên! Tiên thần ở trên!

- Chúng ta được cứu! Thật được cứu!

- Đây là võ học gì?

- Cái gì võ học chó má, đây là tiên thuật, ta dùng cảnh giới Nhất Động Thiên thề, võ học không có khả năng đi đến trình độ như vậy.

Nhân tộc bên trong Chưởng Trung Càn Khôn hoan hô, kêu gào, kêu khóc, Khương Trường Sinh không có để ý, hắn một tay nâng mặt đất, một tay nâng Sơn Hải kinh, cao cao tại thượng nhìn xuống bảy đại Yêu Thánh.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói:

- Các ngươi chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận Thiên phạt chưa?

Oanh! Oanh! Oanh!

Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận bùng nổ, kiếm quang trùng thiên bao vây trọn đại lục, bảy đại Yêu Thánh và cả ức yêu thú đều ở trên phiến đại lục này.

- Không tốt! Là trận pháp! Nhanh lao ra.

Sơn Nhạc yêu thánh quát lớn, nó trước tiên phóng tới một phương hướng, thân thể nham thạch to lớn chiết xạ ra ánh sáng như kim loại, hóa thành tồn tại cứng rắn nhất trên đời đụng vào Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận.

Các Yêu Thánh khác cũng dùng hết toàn lực muốn giết ra ngoài, nhưng đại trận đã dựng lên, chúng nó đã trốn không thoát, toàn lực đụng vào chỉ khiến khí huyết bản thân rung chuyển.

Cửu Tuyệt giao thánh quay người, ngước đầu nhìn Khương Trường Sinh cao cao tại thượng ở chân trời, ánh mắt trên chín cái đầu Giao đều tràn ngập ý điên cuồng.

Nó thả người vọt lên, thân thể Yêu Thánh vậy mà dấy lên liệt diễm, nó cao giọng hô:

- Chư vị, nhất định phải giết hắn mới có thể sống.

Các Yêu Thánh khác dồn dập quay người, tất cả đều thiêu đốt yêu lực bản thân, liều lĩnh tăng lên khí thế của bản thân.

Khương Trường Sinh nhíu mày, không nghĩ tới Yêu Thánh còn có thủ đoạn như thế, khí thế Cửu Tuyệt giao Thánh đã không kém hơn Võ Nhân đại đế trước đó, không hổ là Yêu Thánh trước kia xưng bá yêu tộc.

Bất quá….

Đều phải chết.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, lần nữa thi triển thần thông, lần này là Hồn Niệm thần kiếm.

Một cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, ép tới nhóm Yêu Thánh vừa đằng bay lên dồn dập rơi xuống đất, một chút yêu thú nhỏ yếu càng là liên tục bạo thể mà chết.

Vô số yêu thú ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một màn chúng nó cả đời khó quên.

Trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh xuất hiện một thanh kiếm màu lam vô cùng to lớn giống như xuyên thủng bầu trời, từ thiên ngoại đi tới. Mũi kiếm trực chỉ trong trận, rung động lòng người.

Thật lớn!

Khổng lồ như Yêu Thánh giờ phút này cũng nhìn mà sợ.

Hồn Niệm thần kiếm đã dài hơn vạn trượng, như Thần Sơn cổ lão trống rỗng xuất hiện trên bầu trời, bất cứ lúc nào cũng sẽ muốn đè xuống.

Đám võ giả đợi ở bên trong Chưởng Trung Càn Khôn càng nghẹn họng nhìn trân trối, bởi vì chỗ mặt đất của bọn hắn bị thu nhỏ, Hồn Niệm thần kiếm trong mắt bọn hắn há lại chỉ có vạn trượng từng đó, lớn hơn không chỉ gấp một vạn lần, là khổng lồ che khuất bầu trời chân chính.

Hồn Niệm thần kiếm đột nhiên hạ xuống, lúc đi ngang qua Khương Trường Sinh, hư ảnh của nó như, xuyên qua Khương Trường Sinh, thế không thể đỡ giết xuống phía dưới, bên trong quá trình hạ xuống cấp tốc phân hoá ra bảy chuôi Hồn Niệm thần kiếm, mỗi một kiếm lao thẳng tới một tôn Yêu Thánh.

Chương 575: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (1)

Đối mặt Hồn Niệm thần kiếm tốc độ cao đánh tới, bảy đại Yêu Thánh đồn đập thi triển ra năng lực cường đại nhất của mình.

Yêu khí trùng thiên.

Kinh thiên động địa.

Ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm tạo thành Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận rung động kịch liệt, nhưng cũng không có bị yêu lực của bảy đại Yêu Thánh xông phá.

Biển mây kịch liệt bốc lên, hình thành một vòng lại một vòng sóng mây bao phủ thiên địa bát phương.

Không đến thời gian ba lượt hô hấp, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận bình tĩnh trở lại.

Trong trận, tất cả bảy đại Yêu Thánh đều bị Hồn Niệm thần kiếm đóng ở trên mặt đất, toàn thân run rẩy, Hồn Niệm thần kiếm ẩn chứa lực áp chế mạnh mẽ làm chúng nó không thể đứng dậy.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín đánh Thiên Địa Đại Tôn, tự nhiên là chuyện đương nhiên.

Sở dĩ không có miểu sát, chỉ là bởi vì chết như vậy quá tiện nghi chúng nó.

Khương Trường Sinh chậm rãi hạ xuống, mở ra Sơn Hải kinh, hồn phách bảy đại Yêu Thánh không bị khống chế bay ra thân thể, chúng nó nhìn về phía nhau, trong mắt đều hiện ra vẻ hoảng sợ.

Chúng nó sợ.

Hoàn toàn không rõ đối mặt mình là cái gì?

Nhưng chúng nó chưa từng có gặp được loại tình huống này, võ giả cũng không thể rút ra hồn phách của bọn nó.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

- Buông tha chúng ta! Chúng ta cũng không dám nữa….

- Làm sao có thể.

- Đây là hồn thể của ta?

- Đáng giận…..

Bảy đại Yêu Thánh phản ứng khác biệt, có cầu xin tha thứ, có gầm thét, có chất vấn, nhưng vô luận chúng nó nói cái gì đều đã muộn.

Khương Trường Sinh phân chia hồn thể chúng nó ra một nửa, sau đó thu vào bên trong Sơn Hải kinh.

Tất cả yêu thú còn sống trong trận pháp đều tuyệt vọng nhìn một màn này, chúng nó cảm nhận được cảm thụ trước đó của nhân tộc ở bên trong lò luyện thiên địa.

Khương Trường Sinh mặc dù nuôi yêu, nhưng sẽ không bỏ qua bầy yêu thú này, đều phải chết.

Đợi Sơn Hải kinh thêm mới bảy trang, Khương Trường Sinh trực tiếp đánh tan một nửa hồn phách còn lại của bảy đại Yêu Thánh, không còn cơ hội luân hồi.

Còn về thi thể của bảy đại Yêu Thánh thì bị hắn thu vào bên trong Đạo Giới.

Nhân tộc bên trong Chưởng Trung Càn Khôn ngước nhìn gương mặt Khương Trường Sinh, mặc dù thấy không rõ, nhưng có thể để bọn hắn miên man bất định, khi bọn hắn nhìn thấy cái trán vị tiên thần này bắn ra kim quang, lấy đi bảy đại Yêu Thánh, bọn hắn càng thêm xúc động. Đây tuyệt đối là thần tiên.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận bắt đầu co vào.

Oanh một tiếng!

Ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm từ bên ngoài đại lục tụ lại, đụng vào nhau, mà hết thảy yêu thú ở bên trên đại lục đều hóa

thành bột mịn, theo gió tung bay.

Khương Trường Sinh nhìn về phía phương xa, ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm thu nhỏ, sau đó đánh tới bốn phương tám hướng.

Hắn buông xuống mặt đất trong tay, phiến mặt đất này cấp tốc rơi xuống đất, biến thành hình dáng ban đầu, đám người ở bên trong tuy bị chấn động, nhưng cũng không có ai bị thương.

Nhìn yêu thú hạ xuống không ngừng ở chân trời, mọi người cực kỳ xúc động.

Khương Trường Sinh chậm rãi bay lên không, tất cả mọi người dồn dập quỳ xuống, triều bái hắn, nhóm yêu thú quanh quẩn phương xa kêu rên thê thảm, nhưng giờ phút này rơi vào trong tai bọn hắn lại rất dễ nghe.

- Sớm ngày trở về đi.

Khương Trường Sinh vứt xuống câu nói này, thân hình tiến vào trong đám mây, biến mất không thấy gì nữa, giống như thăng thiên.

Ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm theo từng hướng đi bay tới, tùy tùng hắn tan biến trong biển mây.

Giữa thiên địa bộc phát ra tiếng hoan hô chấn động trời cao.

Khương Trường Sinh ở phía trên đám mây quan sát thiên địa, yêu thú ở vùng biển phụ cận đã sợ đến chạy trốn, những người này xem như an toàn.

Bảy đại Yêu Thánh đều đã chết, cường giả yêu tộc không đến một tỷ giá trị hương hỏa sẽ không dám lại tới nơi đây.

Khương Trường Sinh quay người, hóa thành một đạo kim quang tan biến trong thiên địa….

Trong một cung điện tối tăm, một thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa ở một gốc.

Dưới cây già, vùng cung điện này cực kỳ bao la, phía trên đen kịt, nhìn không thấy đỉnh, lá cây trên cây thì hiện ra màu lam nhàn nhạt, chiếu rọi dưới cây.

Thân ảnh này chính là một tên nam tử, người mặc đại bào màu trắng, bên áo bào trên in hoa văn vảy cá, tóc tai hắn bù xù, mái tóc dài màu đỏ ngòm rối tung trên mặt đất, mặt mũi của hắn vô cùng yêu dị, làn da trắng ngần, trên trán mọc ra một con mắt dọc, đôi mắt như rắn, hơi hơi rủ xuống.

Hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, song đồng hắn đúng là Trọng Đồng, mỗi một con mắt đều có hao con ngươi một lớn một nhỏ dính vào cùng nhau, lộ ra cực kỳ quỷ dị.

- Khí vận làm sao đột nhiên giảm xuống nhiều như vậy, chẳng lẽ bảy vị Yêu Thánh xảy ra chuyện rồi?

Nam tử tự lẩm bẩm, nhíu mày.

Hắn chính là Yêu Tộc Chí Tôn.

Hắn cẩn thận quan sát khí vận yêu tộc, giờ phút này khí vận yêu tộc giảm xuống không sai biệt lắm với thời điểm trước khi bảy đại Yêu Thánh phục sinh, cơ hồ có thể xác định là bảy đại Yêu Thánh xảy ra chuyện.

Yêu Tộc Chí Tôn nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười mỉa mai, nói:

- Nhanh như vậy đã chết, quả nhiên là phế vật, trách không được yêu tộc khi được các ngươi dẫn đầu hạ bị nhân tộc trấn áp vạn năm, ta đã cho các ngươi cơ hội, đáng tiếc không nghĩ tới các ngươi bị chết sớm như vậy.

- Võ giả tru diệt bảy đại Yêu Thánh, ta rất chờ mong đánh với ngươi một trận.

Đọc xong, hắn lần nữa nhắm mắt, tiếp tục luyện công.

Bảy đại Yêu Thánh chết đối với hắn mà nói, giống như là một việc nhỏ không quan trọng….

Khương Trường Sinh trở lại đến bên trong sân vườn, một mực chờ đợi Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên, Cơ Võ Quân dồn dập nhìn về phía hắn.

- Nhanh như vậy? Chiến chưa?

Bạch Kỳ vội vàng hỏi, Cơ Võ Quân cũng nghi ngờ nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Chiến, bọn hắn xác thực rất mạnh, việc này chớ có truyền đi.

Hắn không có để lại tên Đạo Tổ, bởi vì hương hỏa tín ngưỡng của hắn không cần biết tên của hắn, chỉ cần trong lòng có hắn là được.

Dứt lời, Khương Trường Sinh đi về phía nhà ở của mình.

Bạch Kỳ cùng Cơ Võ Quân đối mặt, đều vô cùng lo sợ.

Chương 576: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (2)

Lúc này mới bao lâu?

Cơ Võ Quân rất muốn hỏi kết cục của bảy đại Yêu Thánh, nhưng thấy Khương Trường Sinh đã trở về phòng, nàng chỉ có thể nhịn xuống.

Nàng nhìn về phía Bạch Kỳ, hỏi:

- Đạo Tổ là giết bảy đại Yêu Thánh, hay cứu được những người kia, nhưng để bảy đại Yêu Thánh chạy?

Bạch Kỳ bày ra hai trảo, nói:

- Đối thủ có thể sống sót trong tay nhà ta chủ nhân đều ở trong sân.

Cơ Võ Quân nghe xong, trong lòng xúc động.

Bạch Kỳ vừa nói xong, đột nhiên lại nhớ tới lúc trước có một người khiêu chiến Khương Trường Sinh, bị hắn thả đi.

Được rồi.

Ngược lại Cơ Võ Quân không biết.

Bạch Kỳ nói như vậy, cũng là muốn an ủi Cơ Võ Quân.

- Yêu thân bảy đại Yêu Thánh đã tiếp cận Võ Đế, dù có chết, nhục thể của bọn nó cũng có thể thai nghén ra sinh linh mới, đáng tiếc, Thánh triều đã vong, không thể phong ấn chúng nó.

Cơ Võ Quân tiếc nuối nói, bất quá suy nghĩ người được cứu bên trong lò luyện thiên địa, càng nhiều người tránh được kiếp nạn này, tâm tình của nàng liền trở nên vui vẻ.

Quả nhiên, Đạo Tổ mới là hi vọng của nhân tộc.

Ít nhất Lâm Hồng Trần của Đại Nghiễm Thiên cũng không dám đối kháng bảy đại Yêu Thánh.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, chờ đợi sinh tồn ban thưởng nhảy ra.

Tâm hắn đã không có khẩn trương như trước đó, tru diệt bảy đại Yêu Thánh không coi là cái gì, một đợt sóng này chỉ là sóng nhỏ, ngược lại có Đạo Pháp Tự Nhiên Công, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan, Chí Dương thần quang, hắn không có người hoặc yêu nào trong thế giới võ đạo truy xét đến hắn.

May mắn nơi này là thế giới võ đạo, mà còn là thế giới không tu tiên.

Tu Tiên giả tu hồn, dính nhân quả, có rất rất nhiều thủ đoạn ở ngoài ngàn vạn dặm giết địch từ trong vô hình.

[Thái Hòa năm bốn mươi tám, bảy đại Yêu Thánh muốn thi triển Thiên Địa Dung Lô Đại Trận, trắng trợn bắt lấy võ giả nhân tộc, chuẩn bị luyện chế Chí Tôn đan, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh tồn khi bị bọn chúng vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, một pháp bảo nhân quả - Địa Phủ].

Địa Phủ?

Đây là pháp bảo?

Khương Trường Sinh lần đầu tiên thấy pháp bảo dính đến nhân quả, trước kia cũng chỉ là pháp bảo, pháp khí.

Hắn lúc này tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Địa Phủ.

Địa Phủ, nhân quả pháp bảo, chính là do quy tắc luân hồi Tu Tiên giới biến thành, có thể trấn áp nhân quả chúng sinh, dẫn dắt vong hồn thế gian, hấp thu hồn phách càng nhiều, Địa Phủ càng mạnh, đạt tới trình độ nhất định, sẽ diễn sinh ra quy tắc luân hồi, trợ vong hồn bên trong phủ đầu thai, phàm là vong hồn trải qua Địa Phủ đầu thai, không thể thoát khỏi quy tắc luân hồi của Địa Phủ, trừ phi tu vi vượt qua chủ nhân Địa Phủ.

Địa Phủ còn có thể làm pháp bảo công kích, dùng lực lượng nhân quả khổng lồ trấn sát kẻ địch, trấn áp hồn phách hắn.

Lại là một kiện pháp bảo hệ trưởng thành.

Khương Trường Sinh cũng cảm thấy thú vị, Sơn Hải kinh chấp chưởng dị thú khắp thiên địa, Thiên Địa Bảo Giám chưởng khống vạn vật mặt đất, mà Địa Phủ nắm giữ vong hồn thế gian, thành lập trật tự luân hồi, một khi ba món pháp bảo bao trùm toàn bộ thế giới võ đạo, chẳng lẽ hắn có thể áp đảo phía trên toàn bộ thế giới, vạn sự vạn vật đều do hắn làm chủ.

Tuyệt đối tiêu dao tự tại, chính là chưởng khống hết thảy.

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú về luân hồi của thế giới này, võ đạo thế giới cũng là có thể đầu thai, nhưng người sau khi chết, linh hồn không thể nào tìm kiếm, mặc dù có Luân Hồi ấn ký, đối phương không đầu thai, hắn không thể truy xét đối phương ở đâu, chỉ có thể cảm nhận được Luân Hồi ấn ký của đối phương vẫn tồn tại.

Có lẽ vong hồn đều nằm trong quy tắc luân hồi của thế giới võ đạo.

Quy tắc cụ thể là tồn tại như thế nào, hắn tạm thời còn không rõ ràng lắm.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, lấy ra Địa Phủ.

Trong chốc lát, một cung điện xuất hiện ở trước mặt hắn, nhỏ nhắn đẹp đẽ, nói là cung điện, lại như một tòa lầu cao, hắn vuốt vuốt trong chốc lát, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Địa Phủ.

Cấm chế trong Địa Phủ vô cùng phức tạp, dính đến lực lượng nhân quả.

Đây là Khương Trường Sinh lần đầu tiên chân chính chạm đến lực lượng nhân quả, hắn bình tĩnh lại, kiên nhẫn cảm thụ.

Bảy ngày bảy đêm sau, Khương Trường Sinh mới đi ra khỏi phòng.

Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh đi đến trước dược đỉnh, nói:

- Có người nào muốn mượn nhờ Thiên Diễn võ pháp luyện hóa máu thịt gân cốt Yêu Thánh?

Lời vừa nói ra, Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ trùng to mắt, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đang chợp mắt cũng nhảy dựng lên.

Bảy đại Yêu Thánh chết rồi?

Cơ Võ Quân vội vàng hỏi:

- Ngài có phải không thể tru diệt thi thể của bọn nó hay không, cho nên muốn luyện chế chúng nó thành nước thuốc? Chúng ta thật có thể tiếp nhận lực lượng của Yêu Thánh sao?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Diệt thân thể chúng noa dễ như trở bàn tay, chẳng qua nhớ tới các người cần tập võ, cho nên mới lưu lại, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho các ngươi có thể tiếp nhận, cũng không phải hấp thu trong thời gian ngắn, này chính là quá trình lâu dài.

Thân thể bảy đại Yêu Thánh sao mà khổng lồ, đầy đủ để rất nhiều người hưởng phúc.

Nhưng hắn quyết định tập trung thân thể bảy đại Yêu Thánh ở trên người một nhóm người, trợ bọn hắn tốc độ cao mạnh lên, hắn đầu tiên suy tính tự nhiên là người bên cạnh.

Mặt khác, chính hắn cũng có thể dùng, toàn thân bảy đại Yêu Thánh này đều là bảo, có thể luyện chế đủ loại đan được.

- Ta tới trước! Ta không sợ chết!

Bạch Kỳ xông đến, hưng phấn nói, còn cọ xát chân Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không để ý đến nó, bắt đầu hướng đưa dược liệu vào trong được đỉnh.

Không nói Bạch Kỳ, thân thể Yêu Thánh cùng Cơ Võ Quân có khoảng cách cực lớn, mong muốn để Cơ Võ Quân tiếp nhận, xác thực đến cần nhiều tâm tư và công phu.

Cũng may hắn có thể phân phó Khương Triệt giúp mình tìm kiếm được liệu mong muốn, cái này là chỗ tốt của thần bảo hộ, muốn cái gì, có thể vận dụng lực lượng của cả một đại lục đi

tìm tìm, mà hắn có thể tiết kiệm phần lớn thời gian để tu luyện.

Chương 577: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (1)

Thái Hòa năm năm mươi, khoảng cách bảy đại Yêu Thánh ngã xuống đã qua hai năm.

Trong thời gian hai năm, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng vọt, đám nhân tộc được hắn cứu vớt kia tuyên dương khắp chốn sự cường đại cùng công đức của hắn, bởi vì không biết tên, nên tôn xưng hắn là Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn.

Trong hai năm này, hắn không để cho phân thân ra ngoài mở rộng Sơn Hải kinh cùng Thiên Địa Bảo Giám, mà chuyên tâm luyện công để phân thân luyện chế đan dược.

Hắn chủ yếu là lo lắng yêu tộc sẽ quy mô đột kích, có hai kiện chí bảo trong tay càng thêm an toàn.

Hai năm qua đi, phân thân cuối cùng luyện chế máu thịt Yêu Thánh thành nước thuốc thích hợp cho võ giả tôi thể, bảy thi thể khổng lồ còn đang ở bên trong Đạo Giới, bị Đại Băng Phong Thần Thuật đông kết.

Khương Trường Sinh gọi Mộ Linh Lạc, Thanh Nhi tới, làm cho các nàng cùng một chỗ luyện thể, đồng thời hắn còn luyện chế ra rất nhiều Yêu Thánh Thổi Thể đan, phân phát cho Long Khởi quan cùng Khương Triệt.

Khương Triệt đang bồi dưỡng lực lượng Khương gia, Khương gia mặc dù nắm giữ hoàng quyền, nhưng thực lực võ đạo không thể yếu, một khi thực lực hoàng thất và Thị Tộc võ đạo sai biệt quá lớn, mà Đạo Tổ lại đột nhiên không có ở đây, hoàng quyền rất dễ dàng bị phá vỡ.

Dã tâm con người rất khó mà lường, Khương Triệt tin tưởng, chỉ cần Đạo Tổ tan biến một quãng thời gian, những người có dã tâm kia sẽ kìm nén không được.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh mở to mắt, nhìn về phía nam, trong lòng bắt đầu đủ loại diễn toán.

Tồn tại cường đại nhất Vô Tận Hải Dương trước mắt vẫn như cũ là 1,3 tỷ giá trị hương hỏa, chính là Võ Nhân đại đế.

Điều này đã nói lên yêu tộc tạm thời không có điều tra hắn, bảy đại Yêu Thánh ngã xuống đủ để chấn nhiếp hết thảy yêu vật phía dưới Yêu Tộc Chí Tôn.

Mà Yêu Tộc Chí Tôn cũng không có hành động, cũng không biết là thương thế chưa lành, hay kiêng kị hắn.

Mặc kệ như thế nào, đây là chuyện tốt, hắn có thể an tâm tu luyện, không ngừng tăng cường thực lực của mình.

Yêu tộc tất nhiên không phải là kẻ địch duy nhất trong tương lai, Thánh triều có thể tiên đoán vạn tộc sắp nổi lên, đại tranh chi thế chân chính còn chưa mở màn, hắn còn phải nỗ lực mạnh lên.

Thông qua Thiên Địa Vô Cực Nhãn, Khương Trường Sinh cũng không có thấy tình cảnh yêu tộc đại quân lên phía bắc, dù sao hắn một thân chí bảo, yêu tộc căn bản không rõ ràng hắn là ai, đến từ phương nào.

Sau khi bảy đại Yêu Thánh ngã xuống, thế lực yêu tộc trên biển tán loạn, vô số yêu thú chạy trốn, sợ bị vị Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn kia thanh toán, nguyên nhân chính là như thế, các Đại vận triều đạt được không gian thở dốc, tên tuổi Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn truyền đi càng lúc càng rộng, thậm chí che lại Bàn Cổ, Huyền Điều, đến mức Đạo Tổ, còn chưa chân chính truyền ra tại Vô Tận Hải Dương, chỉ có người lúc trước ở vùng biển phụ cận Long Mạch đại lục biết được.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, nhìn một chút sáu cái dược đỉnh trong đình viện, chỗ dược đỉnh Cơ Võ Quân tam nữ đều bị băng phong, làm cho không người nào có thể nhìn trộm tình huống bên trong.

Phân thân còn ở bên cạnh luyện đan, Khương Trường Sinh thì thi triển Ngũ Hành độn thuật chui vào lòng đất.

Một đường lặn xuống, hắn đến một mảnh thế giới ngầm bao la vô biên. Mặt ngoài địa tầng khảm nạm rất nhiều bảo thạch, vì thế giới ngầm mang đến ánh sáng, Diệt Thế thụ chống đỡ mặt đất vẫn khổng lồ như vậy, thậm chí còn muốn lớn hơn trước khi chống đất.

Nó hấp thu khí vận Thiên Cảnh đại lục, thân cây đang không ngừng mạnh lên.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt nó, nó còn không nhận thấy được, đang say ngủ.

Đợi ở dưới mặt đất vô cùng khô khan, cho nên phần lớn thời gian trong ngày thường của nó đều đang ngủ, dù cho là đi ngủ, nó cũng đang vững bước mạnh lên.

Khương Trường Sinh phóng xuất Địa Phủ, đặt ở trước mặt Diệt Thế thụ, sau đó đánh hức Diệt Thể thụ.

Mặt người Diệt Thế thụ mở to mắt, nhìn thấy là Khương Trường Sinh, vội vàng nói kính ngữ.

Ánh mắt của nó nhìn thấy Địa Phủ rơi xuống đất, sau khi Địa Phủ hạ xuống, trở nên cực kỳ khổng lồ, như một tòa núi cao, từng trận khói đen toát ra từ bên trong Địa Phủ, bắt đầu khuếch tán khắp mặt đất.

Đồ vật thật là tà môn!

Diệt Thế thụ âm thầm nghĩ, thấy Địa Phủ, lòng nó không hiểu hoảng loạn.

- Đây là Địa Phủ, sẽ tụ tập vong hồn thiên hạ, ngươi phụ trách bảo hộ nó.

Khương Trường Sinh mở lời.

Tụ tập vong hồn?

Diệt Thế thụ không khỏi tò mò.

Khương Trường Sinh nói:

- Địa Phủ sẽ thành lập trật tự luân hồi, sẽ chủ làm chủ sinh tử, nếu ngươi có thể bảo hộ nó, ngày sau chưa hẳn không thể trở thành một trong tiên thần quản lý luân hồi.

Lời vừa nói ra, Diệt Thế thụ trong nháy mắt bị nhen lửa, kích động nói:

- Ngài yên tâm, ta nhất định liều mạng bảo hộ nó.

Ở nó trong lòng, Khương Trường Sinh một mực là hình ảnh của tiên thần, cho nên nó sẽ không nghi vấn Khương Trường Sinh.

Yêu cũng có thể thành thần?

Diệt Thế thụ rất chờ mong, ánh mắt nhìn về phía Địa Phủ cũng thay đổi, trở nên hừng hực.

Khương Trường Sinh đi vào bên trong địa phủ, từ bên ngoài xem, Địa Phủ chẳng qua là kiến trúc giống như cung điện, giống như lâu, trên thực tế bên trong tự thành một phương thiên địa, có rất nhiều cung điện, lâu vũ phân bố ở bên trong, rực rỡ muôn màu, đúng thẳng từng tôn tượng đá, tượng đồng âm Phủ, âm khí bức người.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng nhân quả Địa Phủ đã phát động, khuếch tán ra toàn bộ Thiên Cảnh đại lục.

Giữa thiên địa có thật nhiều vong hồn bởi vì đủ loại nguyên nhân không có đầu thai, còn sót lại trên thế gian, được xưng là Tà Ma, Hình Thủ cùng âm Khô chính là Tà Ma.

- Cần tìm một vị chủ nhân cho Địa Phủ, chấp chưởng trật tự Địa Phủ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đầu tiên suy nghĩ chính là

Hình Thủ.

Hình Thủ phụ tá hoàng quyền Khương gia hơn hai trăm năm, tinh thông quản lý quyền lực, quá phù hợp cho vị trí chủ nhân Địa Phủ.

Đi dạo trong chốc lát, Khương Trường Sinh rời đi Địa Phủ, trở về mặt đất.

Chương 578: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (2)

Hắn truyền âm cho Hình Thủ, để Hình Thủ chuẩn bị giao tiếp quyền lực trong tay cùng chức vụ, sau đó tới tìm hắn.

Hình Thủ mặc dù nghi hoặc, nhưng không dám hỏi lại, tìm tới Khương Triệt, nói đến việc này.

- Cái gì, ngươi muốn rời khỏi? Để trẫm một lần nữa tìm người thay thế ngươi? Có thể trẫm có thể tìm ai?

Khương Triệt nhíu mày, Hình Thủ có thể là thủ hạ trung thực hoàn mỹ nhất, có thể giúp hắn giải quyết rất nhiều chuyện trong bóng tối, mà lại không cần lo lắng Hình Thủ sẽ làm phản.

Hình Thủ nói:

- Đạo Tổ có lệnh, nói từ nay về sau ta không cần lại phụ tá hoàng quyền Khương gia, hắn muốn giao phó cho ta sứ mệnh càng lớn.

Nghe xong là Đạo Tổ, lông mày Khương Triệt giãn ra, nhưng hắn vẫn có chút không bỏ, thở dài nói:

- Ngươi đi, trẫm nên dựa vào người nào?

Hình Thủ nói:

- Ngài là Thiên Tử, người trong thiên hạ đều do ngài sử dụng.

Quân thần bắt đầu ôn chuyện, hoài niệm quá khứ, Hình Thủ cũng không vội, Khương Trường Sinh cũng không có bảo hắn chạy liền tới Long Khởi sơn.

Sáng sớm hôm sau, Khương Triệt mới mang theo bảo hạp gánh chịu bản thể Hình Thủ đến giao cho Khương Trường Sinh.

Ba tượng đá trong đình viện cũng không có làm cho Khương Triệt hứng thú, là phân thân Khương Trường Sinh khiến cho hắn nheo mắt, hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, ngài muốn cho Hình Thủ đi làm cái gì?

Khương Trường Sinh tiếp nhận bảo hạp, nói:

- Hắn cống hiến cho triều đình Khương gia hơn hai trăm năm, công đức viên mãn, cũng nên phi thăng.

Phi thăng?

Bạch Kỳ ba yêu đang tôi thể cùng Mộ Linh Lạc ba người bên trong tượng băng dồn dập mở mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Khương Triệt cũng sửng sốt, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Hình Thủ muốn thành tựu tiên thần giống như ngài vậy?

- Không sai.

- Ta đây….

- Ngươi là thiên tử vận triều, bản thân cái này không phải là một loại tôi luyện, mà là phúc phận của ngươi.

Khương Trường Sinh cắt ngang lời Khương Triệt, Khương Triệt cười khổ, cảm giác mình quả thật có chút quá phận.

Hắn mặc dù mệt nhọc, nhưng hắn rõ ràng, hắn lại mệt mỏi cũng là trên vạn người, đứng tại đỉnh phong Thiên Cảnh đại lục, thao túng sinh tử người trong thiên hạ, không có người trôi qua càng tốt hơn so với hắn, hắn bực tức cũng là xây dựng danh vọng phía trên vô số người không dám nghĩ.

Một lát sau, Khương Triệt rời đi.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Ngài nói là sự thật?

Khương Trường Sinh nói:

- Thật giả không có quan trọng như vậy, người đang làm, trời đang nhìn, tiên duyên cũng không phải cưỡng cầu, các ngươi cũng chớ có suy nghĩ nhiều.

Sau đó, hắn cầm lấy bảo hạp chui vào lòng đất.

Đi vào bên trong Địa Phủ, Khương Trường Sinh phóng xuất Hình Thủ, hắn dùng pháp lực bản thân để lực lượng nhân quả của Địa Phủ dung hợp cùng Hình Thủ, tương đương với giao phó Hình Thủ quyền lực chưởng khống Địa Phủ.

Quá trình này cần thời gian, bởi vì Hình Thủ không đủ mạnh, không thể nóng vội.

Bên trong quá trình dung hợp lực lượng nhân quả, Hình Thủ tiếp thu trí nhớ của Địa Phủ, từ chấn kinh biến thành chờ mong, từ hoảng hốt biến thành kinh hỉ.

Nguyên lai Đạo Tổ nói là sự thật.

Chưởng khống vong hồn thế gian, thao túng luân hồi, đây không phải tiên thần, lại là cái gì?

Qua đi tới hai tháng.

Hình Thủ mới vừa trở thành chủ nhân Địa Phủ, nhóm vong hồn đầu tiên đến từ Thiên Cảnh đại lục cũng lần lượt đi vào địa phủ, bản tôn Khương Trường Sinh trở lại đến bên trong sân vườn, hết thảy Địa Phủ giao cho Hình Thủ.

Trước mắt Địa Phủ còn không có đủ năng lực để vong hồn đầu thai, cần tích lũy số lượng vong hồn nhất định, tăng cường lực lượng nhân quả mới có thể dung hợp cùng quy tắc luân hồi của thế giới võ đạo.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân đã tôi thể xong, Thanh Nhi thì trở lại bên trong Long Khởi quan.

Hai nữ đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, tò mò hỏi thăm Hình Thủ sao có thể làm tiên thần.

Khương Trường Sinh nói:

- Không thể nói, thiên cơ bất khả lộ.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Như thế nói đến, tiên thần không chỉ là một vị, chủng tộc khác có phải cũng có tiên thần bảo hộ hay không?

Đối với vấn đề này, Khương Trường Sinh khó trả lời, mặc dù này phương thế giới chỉ có hắn tu tiên, nhưng hắn còn không rõ ràng lắm tình huống thiên ngoại, cho dù chủng tộc khác không có tiên thần bảo hộ, có lẽ cũng có càng lão tổ mạnh mẽ hơn bảo hộ.

Thiên ngoại ma hà tồn tại, khiến cho hắn không thể không giữ lại lo lắng đối với thiên ngoại.

Thấy Khương Trường Sinh không trả lời, Cơ Võ Quân cảm giác mình có đáp án.

- Việc này chớ nói ra ngoài, các ngươi tiếp tục luyện công đi.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, sau đó trở về trước Địa Linh thụ tĩnh toạ.

Phân thân đi vào trong cơ thể hắn, cùng hắn dung hợp, hắn một lần nữa sáng tạo một bộ phân thân, để hắn cầm trong tay Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám rời đi.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ thì bắt đầu mặc sức tưởng tượng thế giới tiên thần, Khương Trường Sinh mặc dù đang nhắm mắt luyện công nhưng cũng đang lặng lẽ lắng nghe.

Nếu như hắn thật sự là Tu Tiên giả duy nhất thiên nội thiên ngoại, vậy hắn về sau có thể xây dựng hệ thống tiên thần, nghe một chút ý nghĩ của phàm nhân cũng có thể làm như tham khảo……

Phụng Thiên hoàng triều, trong đại điện hoàng cung.

Thiên tử Lý Nhai nghe quần thần hồi báo, vẻ mặt cổ quái.

- Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn? Không phải là Đạo Tổ à?

Lý Nhai không hiểu suy nghĩ, hắn thấy, trên đời nào có nhiều tiên nhân, tiên thần như vậy, có thể có một vị cũng không tệ rồi.

Cũng hết sức phù hợp hình ảnh của Đạo Tổ, Đạo Tổ cũng là dựa vào Thái Dương thần bí che đậy khuôn mặt.

Một tên lão thần hưng phấn nói:

- Bảy đại Yêu Thánh ngã xuống, ngăn chặn yêu tộc khuếch trương, tương lai mấy chục năm, Phụng Thiên ít nhất không cần lo lắng yêu tộc xâm lấn, Phụng Thiên còn có cơ hội chiến đấu Thánh triều.

Không chỉ là hắn, văn võ khác cũng hết sức xúc động.

Nếu Phụng Thiên có thể thành, bọn hắn tội gì đầu hàng hoàng triều khác, trước đó chỉ sợ Phụng Thiên gánh không được yêu tộc thế công.

Lý Nhai chậm rãi nói:

- Như thế xem ra, thế gian thật có tiên nhân, vừa hay nhờ vào đó chuyện, tuyên dương một thoáng Lôi Thần Lê Nghi, để bách tính thiên hạ biết được Phụng Thiên cũng có tiên thần bảo hộ.

Chương 579: Trường sinh bất tử (1)

Nhắc đến lên Lê Nghi, văn võ cả triều cũng bắt đầu châu đầu ghé tai.

- Nói như vậy, Đạo Tổ có khả năng thật sự là tiên thần?

- Hẳn là thế, bằng không giải thích như thế nào Lê Nghi tiếp nhận truyền thừa, hắn quả thật có thể chưởng khống Thiên Lôi.

- Đúng vậy, thực lực Lê Nghi vượt xa cảnh giới của hắn, không thể tưởng tượng nổi.

- Nếu như Phụng Thiên có tiên thần bảo hộ, vô luận thật giả, dân tâm thiên hạ nhất định hướng về bệ hạ, có lợi ích to lớn đối với Phụng Thiên phát triển.

- Bệ hạ thánh minh.

Nghe quần thần nghị luận, Lý Nhai cười càng sâu, Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn hoành không xuất thế để mâu thuẫn của quần thần đối với Đạo Tổ tan biến, những người phản đối cũng sợ Đạo Tổ thật sự là tiên thần.

Ngẩng đầu ba thước có thần minh, một phần vạn bọn hắn chửi bới Đạo Tổ, bị Đạo Tổ biết được……

Chỉ ngẫm lại, bọn hắn đã sợ hãi.

Đi qua một phen thảo luận, Lý Nhai phong Lê Nghi làm Phụng Thiên Lôi Thần, công chiếu thiên hạ.

Không chỉ Phụng Thiên hoàng triều, hoàng triều khác cũng vì Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn mà kinh ngạc.

Đây chính là bảy đại Yêu Thánh, lại bị tiên thần tru diệt, ngay cả thân thể cũng không còn.

Khí thế yêu tộc các vùng biển đúng là đã tan rã, để các triều không thể không tin tưởng.

Một bên khác.

Bạch Tôn ở trên vách núi nghe thủ hạ của mình hồi báo, nam tử mặt nạ ngoại trừ giảng giải tình báo Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn ra, còn đề cập Võ Nhân đại đế.

Sau khi Võ Nhân đại đế phục sinh, lang thang thiên hạ, bởi vì quá mức cường đại, đấu đá lung tung, đưa tới rối loạn không nhỏ.

- Vị trước đó đang tìm kiếm Võ Nhân đại đế, tôn chủ, phục sinh Võ Đế thật không thể xem như Võ Đế, bọn hắn đã là chủng tộc mới, một khi bọn hắn bão đoàn, tuyệt đối là đả kích lớn lao đối với nhân tộc.

Nam tử mặt nạ trầm giọng nói.

Nhắc đến vị kia, hắn tức giận không thôi.

Sắc mặt Bạch Tôn trở nên phức tạp, buồn bã nói:

- Ta thật sai lầm rồi sao?

Nam tử mặt nạ kiên trì, nói:

- Võ Đế đảo hiến tế nhiều võ giả như vậy, kết quả công dã tràng, tôn chủ cũng đừng lại đi con đường của Võ Đế đảo, không đáng, ngài có thể vì nhân tộc làm ra càng nhiều chuyện hơn, ngoại trừ ỷ vào thượng cổ Võ Đế, nhân tộc tất nhiên còn có những biện pháp khác.

Bạch Tôn thở dài một hơi.

Nam tử mặt nạ nói theo:

- Võ Đế sau khi phục sinh sau không thể sinh dục, người chúng ta điều tra qua vị tồn tại kia, hắn thử tìm nữ tử nhân tộc sinh sôi hậu đại, nhưng thất bại, đây cũng là nguyên nhân hắn bức thiết muốn tìm được Võ Nhân đại đế, nếu bọn hắn không

thể sinh dục, lại không bảo hộ nhân tộc, cần gì lại truy cầu bọn hắn.

Bạch Tôn nói:

- Xem ra trời xanh công bằng, đưa cho bọn hắn mạnh mẽ vô cùng thân thể, nhưng cũng đoạn tuyệt khả năng thành tộc của bọn hắn.

Hắn lắc đầu, ngược lại hỏi:

- Về sau ta không truy cầu lực lượng thượng cổ Võ Đế nữa, tiếp theo bắt đầu tìm Đại Cảnh đi.

Nam tử mặt nạ ngẩn người, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao tìm Đại Cảnh?

Người thiên hạ hôm nay cũng đang thảo luận Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, sau khi Võ Đế đảo tan biến, trừ bọn họ, lại không người quan tâm Đại Cảnh, giống như nhân tộc căn bản không có Đại Cảnh.

- Trên đời này nào có nhiều tiên thần như vậy, nếu thật là có, vì sao bên trong tuế nguyệt dĩ vãng không ra tay cứu trợ nhân tộc? Ta cảm thấy Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn có quan hệ cùng Đạo Tổ.

Bạch Tôn ý vị thâm trường nói:

- Có lẽ Đạo Tổ sở dĩ không đăng cơ xung đế, là cảm giác mình còn chưa đủ mạnh, cho nên hắn đang ngủ đông, nhưng lại không đành lòng nhân tộc gặp nạn, chỉ có thể che giấu tung tích ra tay.

Con ngươi nam tử mặt nạ phóng to, rộng mở trong sáng, hắn cố nén xúc động, nói:

- Xác thực, ta trước đó còn buồn bực, nhân tộc làm sao có thể không có tư thái Võ Đế, nếu như là Đạo Tổ, vậy có thể giải thích, Đạo Tổ mỗi lần ra tay, vô luận địch nhân mạnh cỡ nào, đều không phải đối thủ của hắn, còn có từng cọc từng cọc truyền thuyết như là tiên nhân, hắn đúng là có tư thái Võ Đế.

- Ừm, toàn lực điều tra tung tích Đại Cảnh, sau khi tìm thấy Đại Cảnh nói cho ta biết, chuyện khác đều có thể buông

xuống.

Bạch Tôn nói xong, nhắm mắt lại, tiếp tục luyện công.

Nam tử mặt nạ thở dài một hơi, mặc kệ như thế nào, chỉ cần tôn chủ từ bỏ kế hoạch phục sinh Võ Đế liền tốt….

Hình Thủ rời đi để rất nhiều văn võ trên triều đình Đại Cảnh thảo luận, trên triều đình Đại Cảnh, văn võ bá quan hoảng sợ Hình Thủ lớn hơn hoảng sợ Khương Triệt, Khương Triệt là minh quân, nhưng Hình Thủ có thủ đoạn tàn nhẫn, chuyên môn giúp Thiên Tử làm việc không thể lộ ra ngoài.

Thảo luận dạng này kéo dài mấy tháng, Hình Thủ dần dần bị người quên lãng.

Lại là một năm tân xuân.

Thái Hòa năm năm mươi mốt.

Trong ngự thu phòng, Khương Triệt ngẩng đầu, nhìn về cảnh xuân cả vườn phía ngoài cửa sổ, hắn đã một trăm linh sáu tuổi, phá vỡ tuổi thọ cao nhất của lịch đại hoàng đế Đại Cảnh, hắn thoạt nhìn cũng mới năm sáu mươi tuổi.

Hắn trường thọ cũng làm cho bách tính Đại Cảnh càng thêm xem trọng tương lai Đại Cảnh. Minh quân trường thọ, Đại Cảnh còn có thể tiếp tục bay lên.

Đi vào Thái Hoang đã ba mươi tám năm, lê dân bách tính đã thành thói quen Thái Hoang Hung thú tồn tại, thói quen võ đạo mạnh hơn, Đại Cảnh cũng chính thức đi đến hướng ổn định.

Khương Triệt lại mê mang.

Thiên hạ nhất thống, bên ngoài không cường địch, quốc phú dân an, hắn lại cố gắng thế nào, cũng không có khả năng có thành tựu càng cao, đến mức tấn thăng Thánh triều, thân là thiên tử hắn rõ ràng nhất nội tình Đại Cảnh, hắn căn bản không nhìn thấy hi vọng thành tựu Thánh triều. Thánh triều không thể nào xuất hiện bên trên một vị Thiên Tử như hắn.

Khương Triệt bỗng nhiên muốn nghỉ ngơi. Ngược lại thiên hạ không loạn được, vất vả cả một đời, hắn cũng nên tốt thật buông lỏng.

Chương 580: Trường sinh bất tử (2)

Lại nghĩ tới Hình Thủ, tâm Khương Triệt trở nên hừng hực.

Nếu như hắn có thể trường sinh bất tử, cũng là có thể nỗ lực truy cầu Thánh triều.

Thành tiên.

Ý nghĩ này tốc độ cao mọc rễ nảy mầm trong lòng Khương Triệt, không thể ngăn chặn.

Một thân ảnh bước nhanh đi vào trong ngự thư phòng, chính là Đạo Thần, hắn bây giờ đã là võ giả Kim Thân cảnh, khoảng cách Càn Khôn cảnh cũng không xa, tư chất bản thân hắn không kém, lại ngồi trên cao vị, lấy được tài nguyên nhiều vô số kể, cảnh giới tự nhiên sẽ không ngừng tăng lên.

- Bệ hạ, đám Luyện Đan sư kia đã đến, ngài nhìn một chút, khi nào thấy?

Đạo Thần cung kính hỏi.

Khương Triệt đứng dậy, nói:

- Vậy đi nhìn một cái đi.

Đạo Thần muốn nói lại thôi, hắn rất muốn hỏi Khương Triệt vì thế nào không tìm Đạo Tổ, nhưng nghĩ lại, Đạo Tổ địa vị cao cả, không có khả năng chuyên môn toàn tâm toàn ý giúp Khương Triệt luyện đan.

Mà lại Khương Triệt theo đuổi cũng không phải đan dược tăng cường công lực, mà là đan trường sinh bất lão…

Thời gian thấm thoắt.

Năm năm đi qua.

Phân thân Khương Trường Sinh lần nữa trở về, số trang Sơn Hải kinh đã nhiều đến một trăm bốn mươi lăm, càng đi chỗ sâu Thái Hoang, gặp phải Hung thú càng nhiều, thậm chí ngay cả khí vận hung chủng đều trở nên nhiều hơn.

Hắn một lần nữa phân ra một tôn phân thân, để phân thân mang theo hai bảo rời đi, đưa mắt nhìn về phía Dương Chu đang tôi thể trong đình viện.

Mộ Linh Lạc đầu năm đã trở lại Mộ Dung gia, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần còn chưa trở về, Khương Tiển ba người càng như vậy, Khương Tiển cùng Diệp Tầm Địch đã đi đến cảnh giới Nhị Động Thiên, mà Bình An thì thuận lợi đột phá tới Nhất Động Thiên.

Bạch Kỳ ba yêu cũng bắt đầu chuẩn bị đột phá Càn Khôn cảnh, tất cả mọi người đang tiến bộ.

Cương thổ Đại Cảnh cũng đang vững bước khuếch trương, thú vị là đương kim thiên tử bắt đầu không để ý tới triều chính, vị Thái Tử lang thang kia bị bức ép bất đắc dĩ, bắt đầu chưởng khống quốc sự, từ hoàn khố Kinh Thành trước kia trở nên trăm công nghìn việc, không có cách, nhóm thừa tướng đuổi theo hắn, hắn lại không hy vọng Đại Cảnh sụp đổ, chỉ có thể cắn răng bắt đầu bận rộn.

Chuyện này lưu truyền rộng rãi tại dân gian.

Đại đa số người đều cho rằng Khương Khánh sẽ trở thành hôn quân, không nghĩ tới sau khi đương kim thiên tử buông tay mặc kệ, Thái Tử ngược lại thức tỉnh.

Đối với hành vi của Khương Triệt, Khương Trường Sinh cũng không trách móc nặng nề, dù sao hắn xác thực không thể luyện chế đan trường sinh bất tử, nói cho Khương Triệt, Khương Triệt cũng sẽ không từ bỏ, đứng tại góc độ Khương Triệt, chuyện hắn có thể theo đuổi xác thực chỉ còn lại có Trường Sinh.

Trừ ra việc này, Khương Trường Sinh hết sức hưởng thụ sinh hoạt hiện tại, rảnh rỗi luyện một chút đan, nhìn một chút thiên địa bát ngát, cũng rất tốt.

Cơ Võ Quân gặp hắn mở mắt, lúc này tiến đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói:

- Đạo Tổ, gần đây Kinh Thành có chút không đúng, ngài phát hiện sao?

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Ừm, ảnh hưởng không lớn.

Cơ Võ Quân không khỏi tò mò, hỏi:

- Ngài đã phát hiện, là xảy ra chuyện gì?

Gần đây một năm, có mấy đêm nàng cảm nhận được khí vận Kinh Thành đang chấn động, nhưng vừa đến hừng đông liền khôi phục, loại ba động này không tính lớn, nhưng xuất hiện mấy lần, không khỏi để cho nàng lo lắng.

- Không có gì, không cần để ý, chỉ cần không thương tổn bách tính thì không cần quản, mà lại đây cũng là ý nguyện của Thiên Tử.

Khương Trường Sinh nói hết sức tùy ý, nhưng để Cơ Võ Quân càng thêm tò mò.

Liên quan đến Thiên Tử?

Bạch Kỳ ngẩng đầu, nói:

- Trách không được, ta có mấy lần ban đêm đi chơi Kinh Thành, mơ hồ nghe được khóc thét tiếng, đến từ hoàng cung, nguyên lai là Thiên Tử đang làm trò quỷ, hắn sẽ không vì trường sinh bất tử mà làm chuyện điên rồ gì chứ?

Khương Trường Sinh một lần nữa nhắm mắt lại, nói:

- Chỉ cần không thương thiên hại lí, cứ để hắn làm đi.

Cho dù hắn ngăn cản thì có ích lợi gì, chẳng lẽ ép buộc Khương Triệt từ bỏ truy cầu trường sinh, an tâm làm thiên tử?

Làm như vậy, sẽ chỉ tạo ra hiệu quả trái ngược, trừ phi hắn muốn phế đi vị trí Thiên Tử của Khương Triệt, nhưng làm như vậy không công bằng đối với Khương Triệt.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Trường sinh bất tử, đây là chuyện mà bất kỳ người nào đều hướng tới, có thể mạnh như Võ Đế cũng sẽ thọ hết chết già, chẳng qua là thân thể bất diệt thôi.

Bạch Kỳ nói:

- Thật tốt tập võ, tăng cường tuổi thọ, càng không thực tế hơn?

Cơ Võ Quân nói:

- Tuổi thọ thiên tử hoàng triều mặc dù dài hơn thiên tử vận triều, nhưng bản thân cũng là trói buộc, bọn hắn không có khả

năng so sống được lâu như Càn Khôn cảnh, thậm chí có khả năng so ra kém Kim Thân cảnh, mặc dù nhường ngôi hoàng vị, số mệnh này cũng sẽ truy tìm bọn hắn, cái này là số mệnh của thiên tử vận triều, mặc dù Thánh thượng thành tựu Thánh triều cũng sẽ bị đại nạn vây khốn, Thánh thượng Thánh triều ngoại trừ Võ Đế khai triều, sống được dài nhất cũng mới năm trăm tuổi.

Bạch Kỳ nhếch miệng cười nói:

- Lúc này mới công bằng, trời xanh là công chính.

Cơ Võ Quân không có phản bác, vạn sự vạn vật đều có quy luật.

Một bên khác.

Trong tẩm cung thiên tử.

Khương Triệt chỉ mặc áo trong nằm ở trong ao, hưởng thụ dược liệu tẩm bổ, đầu của hắn tựa ở trên đùi của một nữ tử.

Nữ tử này chính là phi tử mà Khương Triệt hai năm trước mới lập, tên là Ngọc phi, dáng người thướt tha, trang dung đẹp đẽ, đang giúp Khương Triệt xoa đầu.

- Bệ hạ, đan dược của Tiểu Bồng Lai Giáo không có có hiệu quả sao?

Ngọc phi nhẹ giọng hỏi, ngữ khí ôn nhu.

Khương Triệt nhắm mắt lại, nói:

- Không có, đều là đồ bỏ đi.

Con ngươi Ngọc phi đảo một vòng, nói:

- Bệ hạ, không bằng phái người đi đi săn Long Huyết sơn quy đi, Long Huyết sơn quy chính là một trong Hung thú có tuổi thọ dài nhất Thái Hoang, dùng máu của nó luyện chế thành đan, tất nhiên có thể tăng trưởng tuổi thọ của ngài, để ngài sống ngàn năm, vạn năm, ngài mới có thời gian dài hơn đuổi theo trường sinh bất tử nha.

Chương 581: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)

- Long Huyết sơn quy mạnh bao nhiêu?

Khương Triệt không có mở mắt, lười biếng hỏi.

Ngọc phi nói:

- Chúng nó là một nhánh chủng quần to lớn, nếu như có thể điều động Thất Động Thiên võ giả tiến đến, có hi vọng bắt được một đầu.

Khương Triệt mở to mắt, ánh mắt âm u, nói:

- Ái phi của trẫm, trẫm đi chỗ nào tìm võ giả Thất Động Thiên? Quan Thánh ra ngoài truy cầu võ đạo, đã mười năm chưa về.

- Bệ hạ, còn có Long Khởi sơn nha.

Nghe vậy, Khương Triệt ngồi dậy.

Ngọc phi vội vàng quỳ xuống, kề sát cái trán ở bên cạnh ao.

Khương Triệt khẽ nói:

- Trẫm đã nói qua, không được nhắc đến Long Khởi son, trẫm không muốn bị Đạo Tổ xem thường, Đạo Tổ cũng luyện chế không ra đan dược trường sinh bất tử.

- Thần thiếp đáng chết, thần thiếp sẽ không đề cập tới nữa.

Ngọc phi kinh sợ nói, Khương Triệt quay người nhìn về phía nàng, trong lòng mềm nhũn, thở dài một hơi, nâng đỡ nàng dậy.

Khương Triệt thấp giọng nói:

- Ái phi, thân phận của người đặc thù, giấu giếm được tất cả mọi người trong hoàng cung, nhưng không có khả năng giấu diếm được Đạo Tổ, nếu trẫm nghe lời người đi tìm Đạo Tổ, Đạo Tổ tất nhiên sẽ sinh nghi người, ngươi thật sự cho rằng thủ đoạn biến hình của ngươi có thể giấu giếm được Đạo Tổ? Hắn tất nhiên đã biết được người tồn tại, sở dĩ không ra tay là bởi vì người an phận, mang việc tuyệt đối không nên vi phạm, bằng không trẫm cũng không bảo vệ được ngươi.

Ngọc phi ngẩng đầu, ủy khuất nói:

- Thần thiếp biết được, là thần thiếp cận nhắc không chu toàn.

Khương Triệt đi ra khỏi ao, nói:

- Thay đồ cho trẫm đi, trẫm muốn đi xem đám phế vật kia trong ngày thường đến cùng có vì trẫm thành tâm thành ý luyện đan hay không, dùng năng lực của ngươi, chúng ta lặng lẽ đi.

- Thần thiếp tuân mệnh.

Ngọc phi vội vàng đứng lên, tiến đến cầm long bào.

Mấy ngày sau.

Hai mươi ba vị luyện đan đạo sĩ bị chém đầu thị chúng, dẫn tới dân gian nghị luận ầm ĩ, các quan lại thì cảm thấy thoải mái, theo bọn hắn nghĩ, bệ hạ trở nên ngu ngốc, cũng là bởi vì đám đạo sĩ này.

Nhưng tháng tiếp theo, lại có số lượng lớn đạo sĩ, hòa thượng từ các nơi thiên hạ vào kinh, để các quan lại rất im lặng.

Luôn có người không sợ chết…

Trong sa mạc vô biên, cát vàng đầy trời, một tôn hắc ảnh to lớn không thể bị gió cát che đậy thân thể, đó là một đầu rắn màu đen lớn như dãy núi, đầu của nó giống như cá sấu, dữ tợn đáng sợ.

Giờ phút này, tôn Hung thú này đã ngất đi, Khương Trường Sinh đang đang hấp thu hồn phách của nó.

Đối với Hung thú không oán không cừu, hút xong hồn phách, Khương Trường Sinh sẽ phóng sinh, nếu ngày sau gặp được, nói không chừng còn có thể trở thành lực chiến đấu của hắn.

Phàm là bị Sơn Hải kinh hấp thu một nửa hồn phách, bản thể cũng sẽ bị hắn điều khiển, cho nên những Hung thú trước đó bị Sơn Hải kinh ghi chép đều còn sống, phân tán tại các nơi trong Thái Hoang.

Khương Trường Sinh chậm rãi khép lại Sơn Hải kinh, còn lại một nửa hồn phách một lần nữa chui vào trong cơ thể Hung thú.

Hắn mở lời:

- Ra đi.

Sinh linh ở âm thầm theo dõi lúc hắn chiến đấu cũng không nhiều, lần trước vẫn là vị Thông Thiên Địa hai ức giá trị hương hỏa kia, mà lần này là một đám sinh linh, đều rất yếu, mạnh nhất cũng mới đến ngàn vạn.

Tiếng nói vừa ra, đất cát hạ xuống lần lượt từng bóng người chậm rãi toát ra, lại là một đám côn trùng mọc ra đầu người, thân trùng giống như bọ rùa, còn muốn khổng lồ hơn lầu các.

Người côn trùng cầm đầu có tướng mạo già nua, hắn cung kính nói:

- Chúng ta không có ác ý, bản thân tộc ta đã ở vùng sa mạc này, xin ngài chớ trách.

Khương Trường Sinh chú ý tới linh trí của bọn hắn rất cao, bắt đầu giao lưu cùng Nhân tộc không thể nghi ngờ, như thế thì rất khác biệt cùng chủng tộc hung thú khác trong Thái Hoang.

Vùng này đã là chỗ sâu trong Thái Hoang, khoảng cách Thiên Cảnh đại lục tương đương với khoảng cách giữa Long Mạch đại lục cùng Thần Cổ đại lục.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Các ngươi là tộc gì, đợi ở chỗ này bao lâu?

- Chúng ta là Sa tộc, sinh ở bên trong đất cát, chủng tộc thành lập đã có khoảng chừng năm vạn năm.

Khương Trường Sinh lại tiếp tục hỏi mấy vấn đề.

Hắn phát hiện một chút, Sa tộc khái niệm thời gian giống như nhân tộc, ngôn ngữ cũng rất giống.

Không có khả năng trùng hợp như vậy.

Hắn sinh ra một ý nghĩ to gan, chẳng lẽ Thái Hoang đã từng sinh ra đại chủng tộc nhất thống, truyền bá văn hóa cho các tộc, mà nhân tộc là một trong số đó, mặc dù nhân tộc rời khỏi Thái Hoang, cũng kế thừa chút văn hóa, lễ thường này.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy ngươi có từng gặp sinh linh như ta?

Sa tộc lão giả lắc đầu nói:

- Chưa từng thấy tận mắt, nhưng ở trong di cung vương tộc gặp qua sinh linh tương tự ngài.

Khương Trường Sinh đi theo tìm hiểu tình báo Thái Hoang vương tộc, Sa tộc lão giả thành thật trả lời.

Sa tộc rất đơn thuần, ít nhất không có lục đục với nhau như nhân tộc, đối mặt Khương Trường Sinh hỏi thăm, câu trả lời của hắn hết sức chân thành, biết liền trả lời, không biết thì nói không biết, nếu hỏi cái gì, hắn đều biết, Khương Trường Sinh ngược lại không tin.

Thái Hoang vương tộc xác thực trước kia thống nhất qua đại bộ phận sông núi Thái Hoang, rất cổ lão, sớm hơn mười vạn năm trước đã tan biến, mười vạn năm vẫn là Sa tộc tự mình đánh giá, cụ thể tan biến bao lâu, không có chủng tộc rõ ràng, thậm chí các tộc đều quên Thái Hoang chủng tộc tồn tại.

Thái Hoang bao la, nếu có thể sinh ra chủng tộc linh trí như nhân tộc, tự nhiên cũng sẽ sinh ra chủng tộc linh trí khác, Sa tộc là một trong số đó, chúng nó thiên sinh thông minh hơn Hung thú, nhưng tư chất nhục thể của bọn nó kém xa những Hung thú ngu dốt kia, dù vậy, chúng nó cũng có thể dựa vào trí tuệ của mình sinh tồn tại Thái Hoang.

Sau một phen trao đổi, Khương Trường Sinh cảm giác Sa tộc không tệ.

Chương 582: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)

Trước khi đi, hắn cắt xuống một khối thịt lớn từ trên người Hung thú cho Sa tộc, sau đó thả Hung thú rời đi, đã cam đoan Hung thú sinh tồn, cũng có thể báo lại Sa tộc.

Sa tộc lão giả thật cao hứng, bái tạ Khương Trường Sinh, cũng cam kết:

- Về sau nếu gặp được đồng bào của ngài, chúng ta cũng sẽ nhiệt tình tiếp đãi.

Khương Trường Sinh lắc đầu cười nói:

- Nhớ kỹ, ta là nhân tộc, nếu như gặp được những người khác, các ngươi vẫn cẩn thận một chút, tận lực không muốn ra mặt, không phải tất cả mọi người đều như ta, cũng có người giống như Hung thú, thờ phụng mạnh được yếu thua.

Nói xong, Khương Trường Sinh quay người rời đi.

Nhóm sinh linh Sa tộc thì thảo luận về nhân tộc, bọn hắn lần đầu tiên nghe được hai chữ Nhân tộc.

Trong vài năm về sau, Khương Trường Sinh lại lần lượt gặp được các chủng tộc linh trí khác, chủng tộc có linh trí đặc điểm là am hiểu ẩn giấu, bình thường rất khó quan sát thấy, dù sao nhục thể của bọn hắn yếu hơn chủng tộc khác, chỉ có thể ẩn núp.

Trong đó có một nhánh chủng tộc để Khương Trường Sinh có chút quan tâm, tên là Linh Tộc, Linh Tộc nhỏ nhắn, thân thể như nước, có thể biến thành đủ loại bộ dáng, vị sinh linh trong hoàng cung kia là linh tộc, khí tức gần giống, bản chất thân thể cũng như vậy.

Linh Tộc nhìn thấy Khương Trường Sinh liền trốn đi, sợ bị để mắt tới.

Một mục đến khi pháp lực sắp hao hết, Khương Trường Sinh mới trở về.

Hắn chẳng qua là một bộ phân thân….

Thái Hòa năm sáu mươi mốt, lại là năm năm trôi qua.

Khoảng cách bảy đại Yêu Thánh ngã xuống đã qua mười ba năm, Đại Cảnh vẫn như cũ mưa thuận gió hoà, không có ngoại địch.

Khương Trường Sinh dung hợp phân thân, đạt được trí nhớ phân thân trong khoảng thời gian này trải qua, hắn lần nữa phân ra một tôn phân thân, tiếp tục đi ra.

Sau khi phân thân rời đi, Khương Trường Sinh mở lời:

- Gọi hắn vào đi.

Nghe vậy, Bạch Kỳ một mực đang nhìn Khương Trường Sinh cấp tốc chạy ra ngoài.

Một lát sau, Bạch Kỳ mang theo Khương Khánh đến đây.

Khương Khánh chính là Thái Tử hiện thời, đã hơn chín mươi tuổi, hắn đã rút đi khí phách cùng thoải mái lúc còn trẻ.

Hắn cũng là Thái Tử có số tuổi lớn nhất cho đến tận hôm nay.

Thấy hắn có chút tang thương, Khương Trường Sinh không hiểu suy nghĩ Cảnh Nhân Tông Khương Tú cùng đương kim thiên tử, hai người đều từng lo lắng qua mình sẽ làm Thái Tử cả đời, chắc hắn chưa từng nghĩ tới có hậu nhân sẽ có người tại vị Thái Tử còn muốn lâu hơn bọn hắn.

- Gặp qua Đạo Tổ.

Khương Khánh chắp tay nói, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh rất phức tạp.

Vì để cho hắn an tâm xử lý quốc sự, Khương Triệt đã nói cho hắn biết quan hệ huyết mạch giữa Khương Trường Sinh và Khương gia, bản ý là để cho hắn yên tâm to gan làm việc, không cần lo lắng Đạo Tổ, lại làm cho hắn sinh ra khác một ý nghĩ ý.

Hắn muốn tìm tổ tông chủ trì công đạo.

Khương Khánh bịch một thoáng quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, Cơ Võ Quân mở to mắt nhìn về phía hắn, Hoàng Thiên, Hắc Thiên cũng nhảy dựng lên.

Trong lúc các nàng đang kinh ngạc, Khương Khánh bắt đầu điên cuồng dập đầu, đập đến cái trán đều rách da chảy máu.

Khương Trường Sinh thở dài nói:

- Tốt, nói đi, ngươi muốn cái gì.

Khương Khánh ngẩng đầu, cắn răng nói:

- Ta muốn hoàng vị! Phụ hoàng say mê Trường Sinh cùng Yêu Phi, không để ý tới triều chính đã hơn mười năm, hắn đã không xứng làm Thiên Tử Đại Cảnh, thỉnh Đạo… Ngài làm chủ cho ta.

Nhìn Khương Trường Sinh, hốc mắt của hắn đều đỏ.

Trong ngày thường, tính cách hắn cũng không phải thích khóc, chẳng qua là phiền muộn trong lòng, biệt khuất tích lũy nhiều, không chỗ phát tiết.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi muốn ta bức bách Thiên Tử thoái vị?

Khương Khánh gật đầu, nói:

- Ngài nói một câu, có thể không động binh đao để Đại Cảnh giao tiếp hoàng quyền, ta mặc dù muốn làm thiên tử, nhưng không muốn phụ tử tương tàn, Thái tông từng nói qua, hậu đại Khương gia không dung phụ tử tương tàn, ta vẫn nhớ.

Tiểu tử này…

Khương Trường Sinh híp mắt, biết được Khương Khánh cố ý cầm Khương Tử Ngọc tới khuyên hắn, nhưng khi nghe đến Khương Tử Ngọc, tâm hắn vẫn ba động một chút.

Bạch Kỳ thận trọng nói:

- Chủ nhân, xác thực nên như thế, nhường ngôi hoàng vị, Khương Triệt vẫn như cũ có khả năng truy cầu trường sinh bất tử, cũng không phải liền phải chết.

Nó ấn tượng về Khương Khánh rất không tệ, bởi vì Khương Khánh hằng năm đều sẽ tặng lễ cho Long Khởi quan, sẽ còn nịnh nọt chúng nó, mỗi lần nó mang theo Hoàng Thiên, Hắc Thiên đi Kinh Thành, Khương Khánh đều sẽ đặc biệt chiêu đãi chúng nó, Khương Khánh dùng một câu - Ngài là thần thú Đạo tổ sủng ái nhất triệt để lấy được hảo cảm của nó.

Khương Trường Sinh cảm giác chút giống như năm đó Khương Triệt trước kia đi tìm hắn, bây giờ con trai của Khương Triệt lại tới, thật sự là Thiên Đạo luân hồi.

Bất quá Khương Khánh nhắc đến Khương Tử Ngọc, Khương Trường Sinh lần này dao động.

- Thôi, ngươi lại trở về đi, mấy ngày nữa ta sẽ gọi Thiên Tử đến, nhưng ta sẽ chỉ khuyên hắn, sẽ không bắt buộc.

Khương Trường Sinh nói xong liền nhắm mắt.

Khương Khánh mừng như điên, vội vàng bái tạ, trước khi đi, còn cúi chào Cơ Võ Quân, ba yêu trong đình viện.

Mấy ngày sau.

Khương Triệt đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, vẻ mặt hắn tươi cười, trạng thái rất tốt, sau khi vào viện còn trêu đùa Bạch Kỳ ba yêu vài câu mới đi đến trước mặt Khương Trường Sinh hành lễ.

Khương Trường Sinh mở to mắt, đứng dậy đi đến trước bàn đá, nói:

- Tới ngồi đi, tổ tôn chúng ta tâm sự một chút.

Tổ tôn!

Bạch Kỳ ba yêu trừng to mắt, Cơ Võ Quân thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Thật ra Bạch Kỳ ra trước đó cũng có phán đoán, nhưng không nghĩ tới là thật.

Nụ cười Khương Triệt hơi ngưng lại, ý thức được chuyện không thích hợp, vội vàng ngồi xuống, tư thái cung kính, không có tự tại như mới vừa vào viện.

Khương Trường Sinh tự mình rót hai chén rượu, nói:

- Trước đó vài quá ngày nhàm chán nên điều chế hai chén rượu, một chén là Thiên Thu, cửa vào đắng chát, nhưng dư vị vô tận, một chén là Bá Nghiệp, độ rượu nồng đậm, dễ dàng say lòng người, ngươi muốn uống chén thế nào?

Chương 583: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (1)

Khương Triệt tốt xấu làm hoàng đế sáu mươi mốt năm, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Khương Trường Sinh.

- Tiểu tử thúi kia…

Khương Triệt trong nháy mắt đoán được là Khương Khánh làm, hắn bản năng thấy phẫn nộ, nhưng ngay sau đó, cỗ này cảm xúc lại biến thành vui mừng.

Hắn một mực chờ đợi Khương Khánh làm như vậy, những năm này say mê trường sinh kém chút khiến cho hắn quên đi dự tính ban đầu.

Trước kia hắn cũng trải qua thống khổ như vậy, cho nên hết sức vui mừng Khương Khánh cử động, ít nhất nói rõ Khương Khánh có dã tâm có chủ kiến, mà không phải Thái Tử chơi bời lêu lổng lúc trước.

Thế nhưng.

Thật đến thời điểm hắn muốn thả tay, hắn đột nhiên lại rất không cam lòng.

Giờ khắc này, hắn lại hiểu rõ ý nghĩ năm đó của Thuận Thiên hoàng đế.

Người chung quy là mâu thuẫn, có rất ít người có thể thật sự hiểu mình rốt cuộc là người như thế nào.

Khương Triệt hít sâu một hơi, nhìn đến hai chén rượu trước mặt, hắn biết mình nhất định phải làm ra lựa chọn.

Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều nhìn chằm chằm hắn, rất tò mò hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

Khương Triệt vươn tay về phía chén rượu tên là Bá Nghiệp, nhưng khi sắp sờ đến, hắn vẫn chần chờ, cuối cùng chuyển hướng nắm chặt Thiên Thu.

Hắn giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Lão tổ, có thể lại cho ta thời gian năm năm hay không, năm năm sau, ta lại nhường ngôi.

Thiên tử cùng Thái Thượng Hoàng chênh lệch vẫn còn rất lớn, hắn không làm Thiên Tử, quyền lực tự nhiên sẽ giảm xuống.

Khương Trường Sinh nói:

- Được.

Năm năm mà thôi, tin tưởng Khương Khánh chờ được.

Khương Triệt như trút được gánh nặng.

Khương Trường Sinh nói:

- Truy cầu trường sinh không có sai, tuy ta không thể giúp ngươi, nhưng ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi, chẳng qua ngươi chính là Thiên Tử, chớ quên lê dân bách tính cùng giang sơn xã tắc.

Khương Triệt uống một hơi cạn sạch chén rượu Thiên Thu, sau đó tán thán nói:

- Rượu ngon, rượu này cũng không có vậy chát đắng như ngài nói.

Chuyện hoàng quyền giao vào trong rượu.

Sau đó Khương Trường Sinh hỏi hắn chuyện trường sinh, nói về việc này.

Này, Khương Triệt hứng thú bừng bừng phấn chấn, thao thao bất tuyệt nói ra, Khương Trường Sinh nghe được say sưa ngon lành.

Bạch Kỳ yên lặng cảm khái, ai có thể nghĩ tới hoàng quyền Đại Cảnh dễ dàng định ra như vậy?

Cơ Võ Quân thì suy nghĩ càng nhiều, Đạo Tổ không phải Thiên Tử, lại có được quyền lực cùng uy vọng càng lớn, đây cũng không phải là thực lực đơn thuần có thể mang tới, tin tưởng Đạo Tổ chỉ cần buông lời, người Đại Cảnh đều nguyện tùy tùng hắn, lật đổ Khương Triệt thống trị, điểm này là đáng sợ nhất.

Đường Đạo Tổ đi là con đường mà Võ Đế các triều đại cũng không từng đi qua, đã không có gánh chịu khí vận Thiên Tử, lại có thể bảo hộ vận triều.

Bất quá cũng chỉ có Đạo Tổ có thể làm được.

Đổi lại Võ Đế khác làm nhiều chuyện như vậy, vận triều lại sống lâu thì khí vận của hắn đã sớm dung hợp cùng vận triều, nhưng Đạo Tổ thần thông quảng đại, vậy mà có thể từ chối khí vận vận triều, nàng không cách nào tưởng tượng Đạo Tổ làm sao làm được.

Sau hai canh giờ, Khương Triệt về cung.

Khương Khánh phái người nhìn chằm chằm hắn, thấp thỏm lo lắng cùng chờ đợi, nhưng hắn lại không tiện đến hỏi Đạo Tổ, ra vẻ mình hết sức lỗ mãng nhưng căn cứ thủ hạ nói, Thiên Tử tựa hồ thật cao hứng.

Vì sao cao hứng?

Chẳng lẽ Đạo Tổ cầm Trường Sinh đan cùng phụ hoàng trao đổi hoàng quyền?

Khương Khánh suy nghĩ lung tung.

Trở lại trong tẩm cung, Khương Triệt nói chuyện mình năm năm sau sẽ nhường ngôi cho Ngọc phi.

Ngọc phi quá sợ hãi, nói:

- Vì sao muốn nhường?

Khương Triệt nói:

- Cũng nên nhường, trẫm đã mất ý chí làm thiên tử, bây giờ chẳng qua là chiếm lấy vị trí Thiên Tử đi làm chuyện tư dục của bản thân thôi.

- Có thể người là Thiên Tử, Đại Cảnh vốn là người nói mới tính.

- Trẫm là Thiên Tử Đại Cảnh, nhưng Đại Cảnh không phải chỉ có một Thiên Tử.

Khương Triệt lắc đầu nói, sau đó đi vào bên trong điện.

Ngọc phi sửng sốt, dư vị câu nói này.

Mặt nàng lộ vẻ vẻ khâm phục, lúc này theo sau…

Sau chuyến đi Long Khởi sơn, Khương Triệt trở nên càng thêm điên cuồng, trắng trợn để quân đội vì mình đi săn Hung thú mạnh mẽ, hắn ban bố khen thưởng phong phú, dẫn tới võ giả thiên hạ điện cuồng.

Đại Cảnh lần nữa nhấc lên một trận đi săn lớn đối với Thái Hoang.

Khương Trường Sinh biết được việc này, cũng chỉ cười một tiếng mà qua, hắn tiếp tục sinh hoạt hưu nhàn.

Khương Khánh cũng theo trong miệng Khương Triệt đạt được hứa hẹn, hắn chỉ cần đợi thêm năm năm, bởi vậy, hắn bắt đầu trợ giúp Khương Triệt, cũng xem như tận hiếu.

Thời gian tốc độ cao trôi qua.

Ba năm thoáng qua tức thì.

Thái Hòa năm sáu mươi bốn, thời gian Xuân Hạ giao nhau.

Khương Trường Sinh đang luyện công, trước mắt đột nhiên xuất hiện một hàng chữ:

[Thái Hòa năm sáu mươi bốn, Trương Anh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Tề quốc].

Trương Anh như thế nào chết rồi?

Khương Trường Sinh âm thầm kinh ngạc, Trương Anh bởi vì trợ giúp Kỳ Duyên thương hội cùng Đại Cảnh thành lập quan hệ tốt đẹp, địa vị bên trong thương hội tăng nhanh như gió, ngay cả trên triều đình cũng có được địa vị vô cùng quan trọng, mặc dù tư chất võ đạo không được tốt lắm, nhưng dựa vào nhiều tài nguyên như vậy, cũng có thể trường thọ chứ, bình thường đi ra ngoài lại có nhiều võ giả bảo hộ.

Đối với Trương Anh, hắn cũng không có hương hỏa chúc phúc, hai người mặc dù quan hệ không tệ, thế nhưng xây dựng ở trên lợi ích, hắn lại không thua thiệt Trương Anh.

Hán suy nghĩ một chút, truyền âm cho Lý Mẫn trong kinh thành, để Lý Mẫn hỗ trợ điều tra một chút.

Lý Mẫn bây giờ đã là Tổng vệ Bạch Y vệ, quyền lực hùng hậu, rất dễ dàng tra được.

Không đến bảy ngày, Lý Mẫn đã tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Hai tháng trước, Kỳ Duyên thương hội tu kiến phân đà tại Thái Hoang, mong muốn xây thành trì tại Thái Hoang cho võ giả mạo hiểm ở lại, sẵn tiện có đủ loại mua bán, nhưng ở trên đường gặp phải Hung thú thần bí tập kích, võ giả thương hội có Trương Anh ở bên trong toàn quân bị diệt, việc này bị thái

tử điện hạ đè xuống, để Kỳ Duyên thương hội trước làm điều chỉnh, lại công khai.

Chương 584: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (2)

Lý Mẫn nhấc lên việc này, cũng không khỏi sụt sịt.

Hắn cùng Trương Anh có quan hệ không tệ, chủ yếu là Trương Anh biết làm người, nhân duyên cực tốt.

- Nói ra, gần đây Hung thú phụ cận Đại Cảnh càng ngày càng nhiều, cũng không chắc là có ủ thành họa lớn hay không.

Lý Mẫn rầu rĩ nói, sau đó nhìn Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Hung thú dù sao cũng là chủng tộc, cũng không phải dã thú, nhân tộc đi săn nhiều Hung thú như vậy, tổng sẽ nghênh đón kiếp nạn, đây là chuyện phải qua, về sau có thời điểm các ngươi sẽ nhức đầu.

Câu nói bóng gió này là hắn sẽ không nhúng tay.

Mặc dù Đại Cảnh đang mạnh mẽ, nhưng cũng cần lịch luyện, chờ giang sơn Đại Cảnh nguy hiểm, hắn lại ra tay.

Nghe nói như thế, Lý Mẫn căng thẳng trong lòng, xem ra thật đúng là muốn phát sinh việc lớn.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Lý Mẫn rời đi.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Trách không được Trương Anh rất lâu không có tới tặng lễ, nguyên lai đã chết, thật sự đáng tiếc.

Nó rất hoài niệm Trương Anh tặng những mỹ thực kia.

Khương Trường Sinh cũng không có suy nghĩ nhiều, đi theo nhắm mắt.

Hai năm sau, Thái Hòa năm sáu mươi sáu.

Thiên tử chiếu cáo thiên hạ, chuẩn bị nhường ngôi hoàng vị, đầu xuân sang năm, Thái Tử Khương Khánh đăng cơ.

Chiếu này vừa ra, thiên hạ xôn xao.

Không có người suy nghĩ Thiên Tử sẽ nhường ngôi, từ xưa đến nay, hoàng vị Đại Cảnh đều là trước khi Thiên Tử sắp chết mới nhường cho, mà thân thể Thiên tử ngày nay vẫn ở vào trạng thái rất tốt, sống thêm mấy chục năm hẳn không có vấn đề.

Bất quá bởi vì Thái Tử những năm nay làm rất không tệ, dẫn đến bách tính thiên hạ cùng triều thần cũng không có ý kiến, chẳng qua là cảm khái thôi.

Thiên tử những năm này đã xây dựng một đám cung điện ở kinh thành phía bắc, tên là Tông cung, chiếm diện tích bao la, trong kinh thành gần với hoàng cung, hắn chuẩn bị mang hết thảy phi tử của mình đến Tông cung, nhường vị, hắn tự nhiên không ở trong hoàng cung.

Xử lý việc này chính là Thái Tử Khương Khánh, Khương Khánh rất chân thành tu kiến tông cung vô cùng hoa lệ, rất khí phái, để người kinh thành đều tán thưởng lòng hiếu thảo của hắn.

Năm sau, Khương Khánh đăng cơ, đổi niên hiệu thành Xương Nhạc.

Xương Nhạc nguyên niên, Thiên Tử mới vào chỗ, Khương Triệt mang theo hoàng hậu, phi tần của mình chuyển đến Tông cung, bởi vì Khương Triệt vẫn còn, năm này khắp chốn mùng vui, cũng không đại tang trên Kim Loan điện.

Khương Khánh người mặc long bào nhìn văn võ cả triều, vui sướng căn bản che đậy giấu không được, hai tay của hắn sờ lấy lan can long ỷ, chỉ cảm thấy thoải mái.

Cả triều văn võ đều cười nhìn hắn, phần lớn đều nhìn hắn lớn lên, cho nên hết sức vui mừng hắn hôm nay.

Không thể không nói, Thiên Tử tuy đăng cơ hơi muộn, nhưng cũng bức ra một vị minh quân, đây cũng là một chuyện tốt.

Trần Lễ cười ha hả nói:

- Bệ hạ, ngài vừa đăng lâm vị trí Thiên Tử, có ý nghĩ gì nói cho ta biết đi? Ít nhất cũng dẫn dắt hướng đi cho bọn ta.

Quần thần gật đầu, dồn dập mở miệng, bầu không khí trong đại điện vui sướng chỉ vì trước đó Khương Khánh đăng cơ cùng bọn họ đều là quan hệ hảo hữu.

Khương Khánh hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười, nói:

- Trẫm sớm đã có ý nghĩ muốn nói cho chư vị ái khanh, các ngươi cảm thấy Đại Cảnh trước mắt thiếu cái gì?

Lời vừa nói ra, quần thần hai mặt nhìn nhau.

Thiếu cái gì?

Bọn hắn thật đúng là nói không nên lời, bởi vì theo bọn hắn nghĩ, bây giờ Đại Cảnh cường thịnh trước nay chưa có, văn võ, kinh tế đều không kém.

Trần Lễ tựa hồ suy nghĩ cái gì, sắc mặt biến hóa.

- Đại Cảnh không thiếu võ, võ đạo cường thịnh, Đại Cảnh không thiếu văn, văn đạo sáng chói, thương hội như rừng, càng làm cho bách tính không lo ăn mặc, nhưng Đại Cảnh thiếu một chút, một chút rất quan trọng.

Khương Khánh quét nhìn quần thần, chậm rãi nói:

- Cái kia chính là vui! Theo trẫm thấy, vui là không thể thiếu hụt, nhưng dân chúng Đại Cảnh ngoại trừ làm việc, chính là tập võ đọc sách, trẫm muốn phổ biến vui vẻ chi đạo, để người trong thiên hạ Đại Cảnh đều vui, vui như thế nào, tự nhiên không phải hưởng lạc tầm thường, trẫm muốn sáng tạo Đại Cảnh thành Cực Lạc chi triều trước nay chưa từng có.

Nghe vậy, quần thân biến sắc, không ít người thầm nghĩ hỏng bét.

Khương Khánh càng nói càng hưng phấn, đầu tiên cần phải làm là triệu tập tài tử, danh kỹ các nơi thiên hạ đến Kinh Thành, tổ chức một trận thi từ ca hội, chúc mừng kỷ nguyên mới đến.

Lúc này có người phản đối, nhưng bị Khương Khánh đè xuống.

Khương Khánh cũng không phải hài tử, hắn hiện tại là Thiên Tử, chỉ cần hắn kiên định, ai cũng ngăn cản không được.

Sau đó một quãng thời gian, lời tuyên bố của Thiên Tử truyền ra thiên hạ, dẫn tới chỉ trích không ngừng.

Có người duy trì, có người cảm thấy hoang đường.

Tin tức truyền đến trong tai Khương Trường Sinh, hắn lắc đầu bật cười, cũng không có thấy ngoài ý muốn.

Bản tính tiểu tử này là như thế.

Phù Nguyệt thế gia Ngọc Nghiên Dật nhịn không được hỏi:

- Đạo Tổ, ngài không lo lắng hắn trở thành hôn quân sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Chỉ là việc này sao có thể được cho là hôn quân, hắn có không để ý tới triều chính, có không dùng người không khách quan, có để tiểu nhân nhiễu loạn triều cương hay không?

Ngọc Nghiên Dật sửng sốt, không thể phản bác.

Bạch Kỳ cười nói:

- Ta ngược lại thật ra cảm thấy rất tốt, ít nhất hắn có mục tiêu, người trong thiên hạ đều vui, đây không phải là thái bình thịnh thế à?

Cơ Võ Quân nói:

- Không sai, Thánh triều cũng có qua hai giai đoạn tương tự, giai đoạn dạng này có thể tăng trưởng ấn ký cùng trọng lượng của vận triều bên trong lòng người.

Ngọc Nghiên Dật bĩu môi nói:

- Nếu Đạo Tổ cảm thấy không có vấn đề, ta đây rửa mắt mà đợi.

Khương Trường Sinh đang muốn mở miệng, bỗng nhiên trước mắt nhảy ra một hàng chữ.

[Xương Nhạc năm đầu, Trương Anh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thái Hoang].

Tại sao lại đầu thai?

Đi đến mệnh số của Tứ Hải hiền thánh trước đó rồi à?

Chương 585: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (1)

Thấy Trương Anh lần nữa đầu thai, Khương Trường Sinh không đành lòng, vì hắn chúc phúc năm vạn giá trị hương hỏa, đổi lấy hảo vận ở kiếp này.

Bất quá ở kiếp này Trương Anh cũng không có sinh ra ở Đại Cảnh, mà là tại Thái Hoang.

Cũng không biết võ giả ở bên ngoài mạo hiểm sinh ra hắn, hay trong tông môn tại Thái Hoang.

Hằng năm đều có lực giả võ thế đi tới Thái Hoang khai tông lập giáo, mặc dù rời đi Thái Hoang, nhưng vẫn lệ thuộc Đại Cảnh, bởi vì chỉ dựa vào tự mình bọn hắn rất khó sinh tồn, nhất định phải tiến hành trao đổi tài nguyên.

Khương Trường Sinh không có đi xem, hảo hữu giống như Trương Anh, hắn có không ít, cũng không thể người người đều quan tâm, chúc phúc đã có đủ tình cảm.

Tháng ngày tiếp tục trôi qua.

Tin tức liên quan tới thiên tử muốn tổ chức Kinh Thành thịnh hội truyền khắp thiên hạ, hắn còn để Bạch Y vệ đi mời thiệp cho các nơi Đại Cảnh, các chư hầu, các đại tông môn, hắn muốn mở trận thịnh hội này oanh oanh liệt liệt, tiền vô cổ nhân hậu vô lại giả.

Về sau trong vòng mấy tháng, số lượng lớn xe ngựa ra ra vào vào, đẻ Kinh Thành vô cùng náo nhiệt.

Trong cung.

Khương Triệt đang ngồi ở bên trong tiểu đình, đưa mắt nhìn chằm chằm một đạo sĩ cách đó không xa đang luyện đan.

Trần Lễ ngồi ở trước mặt Khương Triệt, kể về hành động của Thiên Tử, hắn không khỏi cười khổ, nói:

- Thật lo lắng từ đây Đại Cảnh sai lệch tập tục.

Khương Triệt bình tĩnh nói:

- Sợ cái gì, Thiên Tử không có sống lâu bằng đại thần, về sau lại uốn nắn là được.

Muốn nói trong lòng hắn không có một tia oán giận, đó là không có khả năng, vừa hay để văn võ cả triều nhìn một cái, hắn rời đi, Thiên Tử đời tiếp theo có càng thêm thánh minh hay không.

Đương nhiên, hắn sở dĩ mặc kệ, cũng là căn cứ vào nội tình Đại Cảnh, Đại Cảnh không có khả năng loạn.

Bên ngoài không có cường địch, bên trong lại thái bình.

Bên trong giang sơn có người dám tạo phản hay không?

Nói thật, hắn thật đúng là chờ mong tình cảnh có người tạo phản, vừa hay để người trong thiên hạ nhớ lại thủ đoạn trước kia của Đạo Tổ.

Trần Lễ gặp hắn đã không muốn xen vào hoàng quyền, chỉ có thể thôi, quay đầu nhìn về phía đám đạo sĩ kia, tò mò hỏi:

- Bọn hắn thật có tài năng sao?

Khương Triệt nói:

- Luyện Đan thuật của Tiểu Bồng Lai Giáo vẫn có mấy phần lợi hại, ngươi xem, dù chưa thể luyện chế ra Trường Sinh dược, nhưng thân thể của ta xác thực càng ngày càng tốt, từng bước một tới chứ sao.

Trần Lễ nhìn về phía hắn, không khỏi gật đầu, trong lòng sinh ra một cái ý niệm.

Ta có phải cũng nên bắt chước hay không?

Trần Lễ có tự mình hiểu lấy, thiên phú võ đạo của mình không coi là nhất lưu, lại thêm trong ngày thường bận bịu chính vụ, thời gian tập võ vốn không dư dả, hắn lại có thể sống bao lâu……?

Thiên tử hạ chiếu, động tác ở khắp nơi thiên hạ rất nhanh, lại thêm truyền tống trận các nơi đã bắt đầu thương dụng, càng ngày càng nhiều tài tử giai nhân đi Kinh Thành, thịnh hội còn chưa bắt đầu, Kinh Thành đã phi thường náo nhiệt, mỗi một con đường đều có tài tử thành đoàn ngâm thơ mua vui, những lầu viện càng truyền ra từng tiếng ca kiều mị.

Khương Khánh mong muốn cực nhạc chi triều đã bắt đầu ở kinh thành sơ hiện mánh khóe.

Bạch Kỳ ba yêu cũng thỉnh thoảng vào thành chơi, hưởng thụ trong đó.

Một ngày này, Mộ Linh Lạc trở lại Long Khỏi sơn, nguyên lai Mộ gia cũng được mời đến, Mộ gia mua có phủ đệ ở kinh thành, nhưng nếu nàng trở về, tự nhiên muốn bồi Khương Trường Sinh.

- Kinh Thành thật náo nhiệt, đầy đường đủ loại biểu diễn võ học, còn có đề tự, vẽ yêu thú, bán xương Hung thú, may mắn Kinh Thành đủ lớn.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh cười nói, đối với Kinh Thành dạng này, mặc dù tính tình nàng thanh lãnh cũng có chút mới lạ.

Kinh Thành hằng năm đều đang khuếch trương, đã đi đến gấp mười lần ban đầu, có người từng nói đùa, tiếp tục như vậy nữa, Ti Châu có thể đổi tên thành Kinh Châu.

Khương Trường Sinh dắt tay nàng, cười nói:

- Nếu ưa thích, vậy cứ đợi ở đây đi.

Cơ Võ Quân nhìn thấy một màn này, thức thời rời khỏi sân nhỏ.

Bên trong viện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc hơi hơi nghiêng đầu, nói:

- Vậy ngươi nguyện ý theo ta à, đi vào Đại Cảnh lâu như vậy, ngươi còn chưa nhín chút thời gian theo ta, ta biết người ưa thích luyện công, ta cũng vậy, nhưng dù sao cũng phải lưu chút thời gian cho nhau, không phải sao?

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, cảm thấy xác thực nên như thế, ít tu luyện mấy ngày cũng không cần gấp.

- Chờ thịnh hội bắt đầu, ta cùng ngươi xuống núi xem một chút đi, ta cũng nên trải nghiệm phồn hoa trong thế gian.

Khương Trường Sinh cười nói, khi nói chuyện, hắn vươn tay, sờ về phía đầu của nàng.

Mộ Linh Lạc lộ ra nụ cười, nàng tựa hồ suy nghĩ cái gì, gương mặt ửng đỏ.

Thấp giọng hỏi một câu.

Khương Trường Sinh chậm rãi lôi kéo nàng đứng dậy, nói một câu bên tai nàng, để cho nàng lộ vẻ mặt chờ mong.

- Ta nhất định sẽ nỗ lực luyện công, chờ đến ngày đó.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc nói, trong mắt lộ ra đấu chí.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó lôi kéo nàng hướng vào phòng ốc. Mộ Linh Lạc bị hắn nắm, vẻ mặt đỏ bừng, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui vẻ.

Một bên khác.

Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên ghé đầu vào trên mái hiên, nhìn phía nhóm văn nhân dưới đang tranh chấp hơn thua trong đình viện, ba yêu thỉnh thoảng đánh giá.

Tòa đình viện này chính là Thiên Tử trước kia âm thầm mua, văn nhân có thể vào viện này tất nhiên là đều tài trí hơn người, hăng hái.

Cơ Võ Quân bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Bạch Kỳ, đi theo ngồi xuống.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây? Không phải ngươi không có hứng thú đối với mấy chuyện này sao?

Cơ Võ Quân nhìn phía dưới, bình tĩnh nói:

- Mộ cô nương tới.

- Tới thì tới thôi, làm sao vậy?

- Ta gặp được Đạo Tổ dắt nàng tay, nên tránh đi?

- Thật hay giả?

Con mắt Bạch Kỳ tỏa ánh sáng, hưng phấn lên.

Chương 586: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (2)

Này tính là gì?

Thiết Thụ nở hoa?

Nó trước kia còn tưởng rằng Đạo Tổ không thích chơi chiêu này, hiện tại Mộ Linh Lạc mở ra hứng thú của Đạo Tổ về phương diện này, cơ hội nó sẽ càng lớn.

Cơ Võ Quân đáp:

- Ừm, cũng như thường, Đạo Tổ đối xử với nàng xác thực khác biệt.

Bạch Kỳ quay đầu lại đánh giá nàng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Ngươi sẽ không có ý tưởng đối với Đạo Tổ chứ? Đầu tiên nói trước, xếp hàng.

Nghe vậy, Cơ Võ Quân nhịn không được trợn trắng mắt, tức giận nói:

- Đừng nói ta không có biện pháp, cho dù có, ta cần phải tranh với ngươi? Ngươi thì tính là cái gì.

Bạch Kỳ lắc lắc thân thể, đắc ý cười nói:

- Ta là không có mạnh bằng ngươi, nhưng ta càng thoải mái, hãy chờ xem, chủ nhân không sớm thì muộn sẽ hiểu rõ ta rất tốt, ta cũng có thiên phú của ta.

Cơ Võ Quân nhíu mày, ghét bỏ dịch chuyển khỏi một khoảng cách, sợ dính vào mùi yêu thối của nó.

Chẳng qua lại nhìn về phía trong đình viện, tâm Cơ Võ Quân lại không cách nào bình tĩnh.

Lòng của nàng còn ở trong sân trên núi, tò mò Đạo Tổ và Mộ cô nương đang làm cái gì.

Tháng mười, thời tiết sáng sủa, Xương Nhạc thịnh hội chính thức mở ra, toàn bộ Kinh Thành vô cùng vui mừng, Thiên Tử thiết yến trước Nhân Hoàng bia, mời danh kỹ hát, văn nhân viết thi từ ca phú, lại do quan lại quyền quý các nơi bình chọn người nào càng kiệt xuất, mỗi người đều có một lượt có thể bình chọn, phàm là thu người hoạch được mười tám phiếu sẽ

được Bạch Y vệ chiêu cáo toàn thành, để các lâu uyển nội thành ngâm xướng.

Khương Trường Sinh người mặc áo trắng, cùng Mộ Linh Lạc hành tẩu bên trong biển người, hai người như thần tiên quyến lữ, hấp dẫn không ít người ghé mắt.

Ở đằng sau, Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đi theo.

Cơ Võ Quân bất đắc dĩ nói:

- Vì sao chúng ta nhất định phải đi theo Đạo Tổ?

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Đây chính là chủ nhân lần đầu tiên đi dạo chợ, tự nhiên bồi tiếp.

Hoàng Thiên hét lên:

- Đúng đấy!

Đối với sói, mèo mở miệng nói tiếng người, bách tính, võ giả Kinh Thành đã thành thói quen, bởi vì yêu thú dạng này trong kinh thành cũng không ít, Bạch Kỳ Long Khỏi sơn đại nhân chính là Yêu Lang, đây chính là vật cát tường trong lòng bách tính Kinh Thành, có thể mang đến hảo vận.

Khương Trường Sinh cảm thụ được không khí náo nhiệt trên đường phố, trong lòng cảm giác chân thật không hiểu.

Từ khi đầu thai đến nay, hắn đều tránh ở trên núi luyện công, này là lần đầu tiên xuống núi cảm thụ không khí ngày hội, giờ khắc này, hắn mới cảm thấy mình dung hợp cùng nhân gian, mà không phải đang chơi một trò chơi.

Nhóm hương hỏa tín đồ cũng không chỉ là tín đồ, mà là từng người từng người sống sờ sờ tồn tại.

Đạo pháp tự nhiên, tự nhiên là gì, cũng không phải quy tắc thiên địa tự nhiên, trong nhân thế này cũng tính tự nhiên.

Lòng Khương Trường Sinh có minh ngộ, tắm ở trong đó.

Mộ Linh Lạc thì quan tâm những yên chi thủy phấn kia, trong ngày thường, nàng không thích nhất những đồ chơi này, nhưng

hôm nay bồi tiếp Khương Trường Sinh đến đây, nàng không hiểu mong muốn những vật này.

Trên đường phố ngẫu nhiên gặp phải các đệ tử Mộ Dung gia, Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan, thấy bọn hắn, sắc mặt đều đại biến, vội vàng lách qua.

Nhân gian phồn hoa, hồng trần cuồn cuộn.

Thiên tử tổ chức Xương Nhạc thịnh hội thành công, còn muốn thành công hơn cả văn võ quần thần dự đoán, bọn hắn nguyên lai tưởng rằng này lại là Đại Cảnh bắt đầu sa đọa, nhưng không nghĩ tới có một phen phong mạo đặc biệt, những bài thi từ của các văn nhân phần lớn là tán tụng Đạo Tổ, tán tụng lịch đại hoàng đế Đại Cảnh cùng danh tướng năng thần, theo thi từ bọn hắn truyền ra phố lớn ngõ nhỏ ở kinh thành, cũng làm cho dân tâm tụ lại, sinh ra một loại tự hào từ đáy lòng.

Lúc này, quần thần mới hiểu được ý của Thiên Tử, Cực Lạc không chỉ là dung tục phàm thai, cũng có thể là vui vẻ bên trên tư tưởng.

Xương Nhạc thịnh hội kéo dài trọn vẹn bảy ngày bảy đêm, ban đêm Kinh Thành chưa từng tắt qua lửa đèn.

Sau khi thịnh hội kết thúc, Mộ Linh Lạc đi theo Mộ gia trở về, chuẩn bị tiếp tục chinh chiến Thái Hoang.

Khách khứa các nơi cũng lần lượt trở về, truyền thuyết Xương Nhạc thịnh hội cũng bởi vậy truyền ra, truyền thuyết, bên trên Xương Nhạc thịnh hội ở kinh thành có thể nhìn thấy tuyệt học thượng thừa nhất, thi từ kinh diễm nhất, mỹ nhân xúc động lòng người nhất, rượu nhưỡng ngon miệng nhất, đấu giá hội phong phú nhất, các loại.

Đến Xương Nhạc năm thứ hai, các nơi thiên hạ vẫn đang thảo luận Xương Nhạc thịnh hội, Thiên Tử cũng không có trầm mê trong đó, mà là quyết định mười năm khai triển một lần, dạng này mới lộ ra trân quý.

Đầu tháng ba.

Phân thân trở về, Khương Trường Sinh dung hợp hắn, bắt đầu cảm thụ Sơn Hải kinh cùng Thiên Địa Bảo Giám, hai bảo này

càng ngày càng mạnh, lấy ra một cái, hắn cảm giác đã có khả năng trấn áp Võ Đế bình thường.

Vuốt vuốt một hồi lâu, Khương Trường Sinh mới thả ra phân thân, để phân thân mang theo hai bảo rời đi.

Một bên khác.

Sâu trong lòng đất.

Từng cô hồn đã quỷ toát ra từ đỉnh thế giới ngầm, tất cả đều một mặt bao la mờ mịt, bay về phía Địa Phủ đang tản ra ánh sáng màu lục thăm thẳm.

Một hồn phách từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất.

Hắn nhìn chằm chằm Địa Phủ, vẻ mặt biến hóa, lẩm bẩm nói:

- Ta gọi Trương Anh….. Phó hội trưởng Kỳ Duyên thương hội, tại sao ta lại ở chỗ này?

Hắn cúi đầu nhìn về phía hai tay mình, sau đó sờ hồn thể mình, xuyên qua ý thức hắn biết mình đã chết rồi.

Trí nhớ trước khi chết xông lên trong lòng của hắn, còn có hai đời về sau trải qua, nhưng hai đời phía sau trải qua ngắn ngủi, không có ý nghĩa.

Hắn cười khổ một tiếng, dậm chân đi tới phía trước.

- Nơi này chẳng lẽ là Cửu U trong truyền thuyết, người chết đều phải tới bên trong này? Kỳ quái, ta tử vong hai lần trước đó vì sao không tới đây…

Trương Anh nói một mình, vong hồn xung quanh cũng không có suy nghĩ lung tung giống như hắn, phần lớn không có linh trí, ngơ ngác bay về phía Địa Phủ.

Chương 587: Chương 587: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (1)

Trương Anh đi vào trước Địa Phủ, nhìn hai tượng đá cao lớn trước cổng chính, tim hắn không hiểu đập nhanh, hai tôn tượng đá này có diện mạo dữ tợn, tư thế chiến đấu, giống như La Hán hàng yêu phục ma, ánh mắt vừa hay nhìn chằm chằm hắn.

Giống như vật sống.

Trương Anh nhìn về phía trong cửa lớn, bên trong đen kịt, vong hồn phía trước đi vào liền biến mất không thấy gì nữa.

Hắn lấy dũng khí, dậm chân đi tới phía trước.

- Hi vọng đời sau có thể đầu thai tốt.

Trương Anh yên lặng suy nghĩ, đi theo chui vào trong bóng tối.

Oanh!

Một tiếng sấm sét nổ vang rền bên tai hắn, khiến cho hắn kinh hãi trước nay chưa có, giống như bất cứ lúc nào muốn hồn phi phách tán.

Hắn mở to mắt, phát hiện mình đi vào trên một đường nhỏ tối tăm, vong hồn trước mặt bài thành hàng dài, sau lưng hắn lại xuất hiện một vong hồn, hai bên sương mù lượn lờ, xem không thấy có bất kỳ đồ vật gì.

Ánh mắt Trương Anh khóa chặt phía trước, phần cuối tiểu đạo tối tăm là một tòa cung điện, treo hai cái đèn lồng tản ra ánh sáng màu lam, trong đèn lồng treo một bảng hiệu.

Diêm La điện.

Ba chữ như bút mực của quỷ thần, lộ ra vẻ quyết tâm cùng sát ý.

Trương Anh không khỏi xem lại cuộc đời của mình, đột nhiên không thể phán đoán mình là người tốt, hay người xấu.

- Hỏng bét, ta sẽ không xuống địa ngục đó chứ?

Trương Anh thầm nghĩ không ổn, hắn vô ý thức mong muốn quay người, nhưng vong hồn sau lưng phẫn nộ nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt đó là oán hận trước khi chết, dọa hắn vội vàng nghiêng đầu đi.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng vô hình đang đẩy mình tiến lên.

Hắn biết được mình trốn không thoát.

Hắn chỉ có thể cầu nguyện Cửu U Chi Thần xuống tay với mình nhẹ nhàng một chút, ngẫm lại những hình phạt trong địa ngục thần thoại, hắn liền sợ hãi.

- Ta mặc dù giết qua người, làm qua chuyện ác, nhưng ta đã cứu người, làm qua chuyện tốt, Đại Cảnh thịnh thế, ta cũng có một phần công lao, tạo phúc không biết bao nhiêu người, tổng không đến mức đánh ta vào tầng mười tám địa ngục chứ….

- Đạo Tổ, xin ngài nhất định phải phù hộ ta…..

Mặt Trương Anh lộ ra vẻ cầu xin tiến lên.

Thật lâu.

Cuối cùng đến phiên hắn tiến vào Diêm La điện.

Một khắc vào cửa, hắn cúi đầu xuống, mặc cho cỗ lực lượng vô hình kia đẩy mình tiến lên, không dám nhìn về phía trước, trong lòng hắn tràn ngập hoảng sợ.

Cuối cùng, lực lượng vô hình tan biến, hắn ngừng lại.

- Trương Anh.

Một tiếng nói lạnh lùng truyền đến, Trương Anh bị dọa quỳ xuống, kêu khóc nói:

- Cửu U Chi Thần, ta sai rồi, kiếp sau ta không dám nữa, ta nhất định làm người tốt, cho ta một cơ hội.

Hình Thủ ngồi bên trên cao đường nhìn Trương Anh ra vẻ sợ hãi, vui vẻ.

Hắn tự nhiên nhận ra Trương Anh, trước đó ở Đại Cảnh, hắn và Trương Anh có quan hệ không ít, Trương Anh tặng lễ cho hắn đều không biết có bao nhiêu.

Hình Thủ mở lời:

- Ngẩng đầu nhìn về phía ta.

Nghe vậy, Trương Anh cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu, thấy một thân ảnh cao lớn ngồi bên trên cao đường, thân mặc đại bào màu đen, in đồ văn Thần Thú, trên mặt mang theo mặt nạ đồng xanh, đầu đội mũ Diêm La Vương, một cỗ cảm giác áp bách khó tả đập vào mặt hắn, dọa hắn rủ xuống mắt, không dám nhìn thẳng Hình Thủ.

- Vị phó hội trưởng Kỳ Duyên thương hội quát tháo hải dương trước đó chỉ có chút dũng cảm này? Ngay cả bằng hữu cũ ngày xưa đều không dám nhìn một thoáng?

Hình Thủ trêu tức hỏi, nghe vậy, Trương Anh kinh ngạc ngẩng đầu, khó tin nhìn về phía hắn.

Trương Anh run giọng nói:

- Ngươi là… Ngươi lại là Cửu U Chi Thần?

Hình Thủ? Làm sao có thể!

Hình Thủ tức giận nói:

- Cái gì Cửu U Chi Thần, người có thể xưng ta là chủ nhân Địa Phủ.

Chủ nhân Địa Phủ.

Trương Anh càng căng thẳng hơn, cẩn thận hồi ức khi còn sống có đắc tội Hình Thủ hay không.

Hình Thủ xem thấu tâm tư của hắn, nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều, ta làm chủ nhân Địa Phủ cũng không có bao nhiêu năm, là được người ta ban cho, xem ở phân lượng ngươi ta có quen biết, ngươi có nguyện hiệu lực cho ta, làm quỷ sai của ta?

Cô hồn đã quỷ gần đây trong thiên địa càng ngày càng nhiều, Địa Phủ cũng tiếp nhận không ít, hắn cần thêm nhân thủ.

Trương Anh kinh hỉ hỏi:

- Thật chứ?

Hình Thủ nói:

- Ừm.

Hắn nâng tay phải lên, huy chưởng hướng về phía Trương Anh, giao phó Trương Anh lực lượng nhân quả, để hắn trở thành quỷ sai, có thể tự do hành động bên trong địa phủ.

Trương Anh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại khó mà miêu tả bao phủ bản thân, vô cùng âm lãnh, rồi lại khiến cho hắn hết sức dễ chịu.

- A? Hồn thể ngươi không thích hợp.

Hình Thủ bỗng nhiên kinh ngạc nói, sau khi trở thành chủ nhân Địa Phủ chỉ, hắn một mực đang cảm ngộ lực lượng nhân quả, cảm thụ về linh hồn càng ngày càng sâu.

Hắn có thể cảm giác được trên người Trương Anh có một cỗ lực lượng kỳ dị.

Trương Anh nghe xong, khẩn trương lên, hỏi:

- Làm sao vậy?

Hình Thủ nói:

- Không có gì, không ảnh hưởng ngươwi làm quỷ sai.

Hắn chuẩn bị báo việc này chho Khương Trường Sinh, ngược lại hắn nhìn không thấu.

Trương Anh cả gan hỏi:

- Hình… Ngài làm chủ nhân Địa Phủ là do Đạo Tổ.

Trong lòng hắn, Đạo Tổ là tiên nhân trên nhân gian, tự nhiên có thể thông thần.

Hình Thủ nói:

- Nói đúng một nửa, địa phủ này là của Đạo Tổ.

Trương Anh trừng to mắt, trong lòng kinh hãi.

Đạo Tổ lần nữa đánh vỡ nhận biết của hắn.

Hình Thủ chuyển lời:

- Gần đây vong hồn càng ngày càng nhiều, ta thấy thiên địa sắp xảy ra đại sự, đáng tiếc, Địa Phủ còn không thể trợ giúp vong hồn đầu thai.

Trương Anh vẫn cònở bên trong rung động, khó mà lấy lại tinh thần mà.

Hắn đang suy nghĩ một vấn đề.

Đạo Tổ đến cùng là tồn tại như thế nào, lại là địa vị gì bên trong tiên thần?

Nghe được tiếng lòng của Hình Thủ, vẻ mặt Khương Trường Sinh đầy cổ quái.

Mẹ kiếp!

Mất trắng năm vạn giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh đau lòng, đồng thời nghi hoặc, Trương Anh là mệnh cách gì, năm vạn giá trị hương hỏa đều cứu không được.

Hắn đưa thần niệm dò xét vào địa phủ, khóa chặt Trương Anh.

Chương 588: Chương 588: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (2)

Hắn chính là Tu Tiên giả, cảm giác của hắn càng nhạy cảm, hắn phát hiện hồn thể Trương Anh xác thực có lực lượng thần bí, chính xác là một ấn ký, cũng không phải Luân Hồi ấn ký của hắn, mà là một loại lực lượng khác, hắn chỉ có thể cảm nhận được nó tồn tại, lại không cách nào xóa nó đi.

Hắn vẫn lần đầu tiên gặp được lực lượng như thế.

- Ta muốn biết lực lượng trên người Trương Anh có lai lịch ra sao?

[Liên quan đến quy tắc thiên địa, tạm thời không thể diễn toán].

Quy tắc thiên địa?

Khương Trường Sinh càng thêm nghi hoặc, hắn lúc này chui vào lòng đất, đi đến Trương Anh trước mặt.

Trương Anh đang nghe Hình Thủ giới thiệu về Địa Phủ, Khương Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, dọa hồn thể hắn khẽ run rẩy, còn không kịp mở miệng, Khương Trường Sinh thi triển Huyễn Thần đồng.

Trương Anh trong nháy mắt hốt hoảng.

Hình Thủ yên lặng nhìn một màn này, không có xen vào.

Khương Trường Sinh đang xem trí nhớ của Trương Anh, chủ yếu là nhằm vào những chuyện mà Trương Anh trước khi chết trải qua, nhưng cũng không có thấy xảy ra vấn đề gì, cái tên này tiếp xúc qua người thật sự quá nhiều, trước khi chết cũng không có gặp được chuyện kỳ quái, chỉ là bị Hung thú tươi sống đạp thành thịt nát mà thôi.

Rất lâu, Khương Trường Sinh vẫn không có tra được nguyên nhân, chỉ có thể thôi.

Trong lòng Khương Trường Sinh diễn toán:

- Trương Anh sẽ nguy hại đến Địa Phủ sao?

Liên quan đến quy tắc thiên địa, hắn không thể không cẩn thận, nếu như gặp nguy hiểm, vậy hắn chỉ có thể đưa Trương Anh rời đi.

[Cần tiêu hao 5000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Không quá quý.

Năm vạn đều đổ xuống sông xuống biển, năm ngàn tính là gì?

Tiếp tục.

[sẽ không].

Khương Trường Sinh lúc này mới yên tâm, xem ra cỗ quy tắc thiên địa kia hẳn là tồn tại cùng loại với lạc ấn, cũng không phải là một loại nguy hiểm, có lẽ Trương Anh chết sớm cũng là bởi vì nó, mà lại chết hai lần còn có thể thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, chỉ có thể quy tội này cho Thiên Đạo.

Giữ lại về sau cũng có thể nghiên cứu một phen.

Khương Trường Sinh căn dặn Hình Thủ:

- Vẫn cẩn thận một chút đối với hắn, cỗ lực lượng kia thật không đơn giản.

- Hiểu rõ.

Hình Thủ đáp, Khương Trường Sinh đi theo tan biến.

Trở lại đến bên trong sân vườn, Khương Trường Sinh vừa ngồi xuống Bạch Kỳ lại gần hỏi:

- Nhanh như vậy, chết là Yêu Tộc Chí Tôn sao?

Cơ Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên không khỏi nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh đưa tay gảy trán của nó một cái, tức giận nói:

- Ta ra ngoài trông chừng không được sao, làm ta rất thích giết chóc.

Bạch Kỳ đau đến nước mắt đều muốn rớt xuống, nhưng không thể không nhếch miệng cười một tiếng nịnh nọt.

Khương Trường Sinh không tiếp tục để ý Bạch Kỳ, bắt đầu không ngừng diễn toán người mạnh nhất xung quanh.

Trương Anh rất có thể là không cẩn thận dính vào quy tắc thiên địa tại Thái Hoang, hắn nhất định phải bảo trì cảnh giác.

Người mạnh nhất bên trong phạm vi Thái Hoang đã biết đã đột phá ba tỷ giá trị hương hỏa, hắn cũng không kỳ quái, chỗ sâu trong Thái Hoang tất nhiên cất giấu rất nhiều tồn tại kinh khủng.

Giá trị hương hỏa người mạnh nhất Vô Tận Hải Dương thì đi đến 1,5 tỷ, hẳn là thực lực Võ Nhân đại đế cùng vị lôi thôi lão đầu kia tăng trưởng, nếu như lại có Võ Đế phục sinh, nhân tộc tất nhiên có khí vận gợn sóng.

- Vẫn phải nỗ lực đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công, không ngừng mạnh lên mới có thể sớm ngày lĩnh hội quy tắc thiên địa.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, khoảng cách lần trước đột phá đã qua ba mươi bốn năm, tiếp theo đột phá làm

sao cũng sẽ lâu hơn so với tầng thứ tám đến tầng thứ chín, hắn không thể nới trễ, không thể lãng phí thời gian.

Lần trước đột phá đợi tám mươi chín năm, lần này ít nhất trăm năm cất bước, gánh nặng đường xa….

Sơn nhạc chập trùng, non xanh nước biếc tráng lệ vô biên, trời thì vẫn cứ là màu xanh, cao như vậy, lộ ra mặt đất thương mang.

Trong một sơn cốc, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An đang nướng thịt ở bờ sông, nướng chính là móng vuốt của một đầu Hung thú, dài có tới năm trượng.

Lâm Hạo Thiên đang xách một tên nam tử, nam tử ngồi bên cạnh hắn, một mặt hiện ra nụ cười xấu hổ.

Tên nam tử này toàn thân ướt nhẹp, thoạt nhìn rất giống Lâm Hạo Thiên, quần áo giống như đúc, chẳng qua là con mắt, mũi càng lớn, lộ ra cực kỳ quỷ dị.

- Ừm, dạng này còn tạm được, ít nhất có thể phân rõ ràng ngươi ta.

Lâm Hạo Thiên cười nói, hắn dừng một chút, nhìn chằm chằm nam tử hỏi:

- Linh Phong đúng không, Linh Tộc các ngươi đều có thể tùy ý biến thân sao?

Linh Phong vội vàng trả lời:

- Đúng thế.

Khương Tiển nói:

- Cái tên này biến thành người, khí tức cũng thay đổi trưởng thành, không thể khinh thường Linh Tộc, nếu như chui vào bên trong nhân tộc, rất dễ dàng nhiễu loạn nhân tộc.

Linh Phong nghe xong, sợ hãi nói:

- Linh Tộc chúng ta yêu thích hòa bình giỏi về kết giao chủng tộc có linh trí, không có khả năng làm ra chuyện như vậy, ta sở dĩ đi ra là muốn kết giao cùng các ngươi, thật không có ác ý.

Ánh mắt của hắn nhịn không được nhìn về phía Khương Tiển.

Con mắt thứ ba của Khương Tiển khiến cho hắn sinh ra tò mò càng lớn đối với nhân tộc.

Lâm Hạo Thiên nói:

- Vậy Linh Tộc các ngươi có sinh linh đi tới nhân tộc hay không?

Linh Phong gật đầu nói:

- Công chúa Linh Tộc chúng ta đã đi nhân tộc, mà đã thành lập quan hệ rất tốt cùng Thiên Tử, trở thành phi tử của Thiên Tử, nàng hồi âm cho chúng ta, nói Thiên Tử nhân tộc biết được thân phận của nàng, nguyện ý tiếp nhận nàng, còn hi vọng Linh Tộc giúp Thiên Tử tìm Hung thú có tuổi thọ cao, giúp Thiên Tử luyện chế Trường Sinh dược, chính là bởi vì như thế, ta cho rằng hai tộc chúng ta là quan hệ hữu hảo…

Lời vừa nói ra, Khương Tiền nhíu mày.

Lâm Hạo Thiên biểu lộ cổ quái, thầm nghĩ Thiên Tử thật biết chơi.

Linh Phong nói theo:

- Tộc ta vừa hay phát hiện một Hung thú sống ba vạn năm, căn cứ tộc ta quan sát, nó có lẽ vẫn ở kỳ trưởng thành, bởi vì tộc địa của nó còn có hài cốt còn muốn khổng lồ hơn so với nó, lại rất giống nó, không biết các ngươi có nguyện tiến đến đi săn?

Chương 589: Chương 589: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (1)

Ánh mắt Lâm Hạo Thiên sáng lên, mặt lộ vẻ hứng thú.

Khương Tiền thì quan tâm hơn chuyện công chúa Linh Tộc cùng Thiên Tử Đại Cảnh, tiếp tục hỏi Linh Phong để hiểu rõ việc này, Linh Phong nói hết toàn bộ chuyện mình biết được, không giống như làm giả, cũng làm cho Khương Tiển thở dài một hơi.

Hắn nghĩ lại, không khỏi tự giễu cười một tiếng.

Có gia gia tọa trấn Đại Cảnh, Đại Cảnh làm sao có thể loạn.

Lâm Hạo Thiên nhìn về phía Khương Tiển, nói:

- Làm đi, nếu thành công, có thể để Thiên Tử thử một chút, một phần vạn luyện chế thành công Trường Sinh dược, ngươi ta cũng có thể tìm hắn đòi Trường Sinh dược.

Ai không muốn sống được càng lâu, Lâm Hạo Thiên là một người tin tưởng kỳ tích, cho rằng không có chuyện gì không thể, Trường Sinh dược nhìn như không có khả năng, nhưng chỉ cần có người một mực nghiên cứu, tổng sẽ thành công.

Khương Tiền do dự một chút, vẫn gật đầu đồng ý.

Linh Phong gặp bọn họ đồng ý, lộ ra nụ cười, vội vàng nói:

- Ta sẽ dẫn đường cho các ngươi, bất quá ta không tham gia chiến đấu, ta quá yếu.

Lâm Hạo Thiên cùng Khương Tiển không có ý kiến, chỉ là bọn hắn vẫn giữ lại một tia đề phòng Linh Phong.

Hai năm qua đi, Xương Nhạc năm thứ tư.

Được thiên tử phổ biến, văn võ chi đạo thịnh hành, vô số tài tử giai nhân tu hành văn võ chi đạo, các thành Thiên Cảnh đại lục đều có lâu uyển ca múa.

Thiên tử bắt đầu trọng điểm phát triển Thuận Thiên thành ngày xưa Cảnh Thiên Tông xây, muốn chế tạo Thuận Thiên thành thành Cực Lạc chi thành chân chính, ở kinh thành, hắn không dễ giương quyền cước, bởi vì quần thần không hy vọng quá mức tập tục, Kinh Thành chính là trung tâm quyền lực của Đại Cảnh, cần giữ lại một chút trang nghiêm, cũng là tôn trọng dành cho Tiên Hoàng các triều đại Đại Cảnh.

Sau khi Khương Khánh đăng cơ, xác thực thu được không ít dân tâm, chủ yếu là Đại Cảnh chưa từng xuất hiện nhiễu loạn lớn, lại phong phú sinh hoạt cho dân chúng, đơn thuần truy đuổi võ đạo, lộ ra rất buồn tẻ.

Hắn thậm chí còn phổ biến không ít võ đạo chuyển động, đẩy ra đủ loại thi đấu, ngay cả võ lâm đều bị hắn quấy, dĩ nhiên, không ít lần trước có võ giả phê bình kín đáo, cảm thấy dạng này sẽ để cho rất nhiều võ giả chậm trễ tập võ, nhưng bọn hắn không dám ra mặt chỉ trích Thiên Tử, chỉ có thể âm thầm nghị luận.

Không thể không nói, thời đại mới này để thiên hạ trở nên vô cùng náo nhiệt, đối với Khương Trường Sinh mà nói, rõ ràng nhất chính là khách hành hương Long Khởi quan trở nên ít đi.

Cũng may tốc độ giá trị hương hỏa của hắn tăng trưởng vẫn như cũ rất nhanh, hắn không có để ý.

Một ngày này, chạng vạng tối.

Bạch Kỳ mang theo Hoàng Thiên, Hắc Thiên đi vào trong đình viện, ba yêu vênh vang đắc ý, tựa như vừa tuần tra trở về.

- Chủ nhân, Kinh Thành có rất nhiều yêu thú tới, gần đây hưng khởi tập tục ngự yêu, tất cả phố lớn ngõ nhỏ đều có đủ loại yêu thú.

Bạch Kỳ mở miệng cười nói.

Khương Trường Sinh đang luyện công, không có nói tiếp.

Bạch Kỳ thì tiến đến bên cạnh Cơ Võ Quân, nói về chuyện kiến thức hôm nay.

Võ giả không có thần niệm, mặc dù thị lực, thính lực xuất chúng cũng không cách nào ngồi ở trong sân đã có thể nhìn trộm tình huống nội thành.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên quan sát Đạo Giới.

Bạch Long, Kim Ô đám sinh linh càng ngày càng mạnh, yếu nhất cũng đã đi đến Càn Khôn cảnh, chủ yếu là chúng nó có thiên tư vô song, lại có thể hưởng thụ được võ đạo linh khí khổng lồ, cho nên tốc độ mạnh lên rất nhanh.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn chằm chằm một cây cỏ dưới Vân Thiên thần thụ, bụi cỏ này thoạt nhìn hết sức bình thường, nhưng hắn có thể cảm giác được bụi cỏ này đang hấp thu linh khí.

Quả thật không đơn giản, hoa cỏ khác đều thúc đẩy sinh trưởng linh khí, chí có nó đang hấp thu.

Khương Trường Sinh hoài nghi nó sẽ sinh ra linh trí, nếu thành công, này chính là sinh linh bản thổ thứ nhất của Đạo Giới.

Nhưng trong khi Khương Trường Sinh nhìn soi mói, bụi cỏ này đột nhiên khô héo, không cách nào lại hấp thu linh khí.

Thất bại.

Khương Trường Sinh cũng không thất vọng, ngược lại cao hứng, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai cùng với rất nhiều lần tiếp theo, không ngừng thất bại không sớm thì muộn sẽ sinh ra thành công, ít nhất nói rõ Đạo Giới đã bắt đầu đi vào giai đoạn sinh ra sinh linh.

Đợi Đạo Giới trở thành thế giới chân chính, hắn tùy tiện hiển linh đã có thể thu hoạch càng nhiều giá trị hương hỏa, điều này có thể trợ giúp hắn sau này tu hành.

Đạo không bờ bến, thời điểm thành tựu tiên thần, tất nhiên còn có thể tiếp tục tu luyện.

Mục tiêu trước mắt của Khương Trường Sinh là thành tựu tiên thần, mục tiêu tiếp theo thì là không ngùng mạnh lên, đột phá từng tầng đại cảnh giới.

Mắt thấy bụi cỏ này khô héo, suy nghĩ Khương Trường Sinh lâm vào một loại trạng thái huyền diệu.

Từ khi trước đó xuống núi đi dạo Xương Nhạc thịnh hội, dạng trạng thái này thường xuyên xuất hiện.

Hắn gọi là ngộ đạo.

Ngộ đạo cũng không phải là một đốn ngộ, cảnh giới phi thăng mà là cảm ngộ Đại Đạo, như thế nào là Đại Đạo, vạn vật thế gian đều là Đại Đạo.

Đối với Tu Tiên giả mà nói, hiểu biết sự vật khác biệt, thu hoạch được trải qua khác biệt, đều có thể ngộ đạo, tâm đi ngộ đạo, cổ vũ tâm cảnh, tâm cảnh thông suốt, có thể phản hồi linh hồn.

Đây là một loại phương thức tu hành siêu phàm, không giống võ đạo cùng tu tiên bình thường, chỉ dựa vào linh khí tôi thể, nạp khí tu luyện, thông qua tâm cảnh để cho mình trở nên càng mạnh.

Có lẽ này là phương pháp tu hành mà Đạo Pháp Tự Nhiên Công nhất định phải liên quan, tầng thứ chín chính là muốn Luyện Hồn.

Theo Khương Trường Sinh tiến vào trạng thái ngộ đạo, thiên địa linh khí tràn vào trong cơ thể hắn, hình thành gió lốc quanh người hắn, kinh động Cơ Võ Quân cùng ba yêu.

Linh khí của thế giới này chia làm rất nhiều loại, thiên địa linh khí là thuần túy nhất, nguyên thủy nhất, bình thường bị võ đạo linh khí áp chế, nhưng cũng không phải đại biểu nó không tồn tại, chỉ có Khương Trường Sinh có thể điều động, thiên địa linh khí phun trào, tự nhiên sẽ nhấc lên sóng gió.

Bạch Kỳ hưng phấn nói:

- Chủ nhân lại sắp đột phá rồi?

Chương 590: Chương 590: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (2)

Cơ Võ Quân không có lên tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, trong lòng rất kinh ngạc.

Lần trước độ kiếp mới bao nhiêu năm trôi qua, đây cũng quá nhanh đi.

Chẳng lẽ đây cũng là tiên nhân chuyển thế, hắn chẳng qua là một lần nữa đi lên con đường trở nên mạnh lên, tương đương với đang khôi phục thực lực mới nhanh như vậy?

Trong khi các nàng nhìn soi mói, thần sắc Khương Trường Sinh bình tĩnh, an tĩnh hài hòa, giống như hòa làm một thể cùng thiên địa.

Phía trên đại dương mênh mông vô biên, hai bóng người lăng không giằng co.

Chính là Võ Nhân đại đế cùng lão giả dơ bẩn muốn nhận Lâm Hạo Thiên làm đồ đệ, khí thế hai người đang âm thầm phân cao thấp, để biển mây cũng vì đó đình trệ.

Võ Nhân đại đế mặt không biểu tình, nói:

- Ngươi giống như ta?

Lão giả dơ bẩn nhếch miệng cười nói:

- Không sai, ngươi hẳn là có thể cảm giác được, trên đời này chỉ có người và ta là tồn tại giống nhau, người ta hẳn là nên hợp lại, đi sáng tạo càng nhiều tồn tại giống như chúng ta loại này.

Ánh mắt Võ Nhân đại đế lấp lánh, nói:

- Ta, đến cùng là tồn tại như thế nào? Ta không nhớ ra được ta vì sao sinh ra, nhưng ta có thói quen bản năng với rất nhiều chuyện, liền như là hiện tại, người ta có thể trao đổi, bản thân cái này đã để ta không thể nào hiểu được.

Lão giả dơ bẩn cất tiếng cười to, nói:

- Ta lúc đầu cũng hoang mang giống như người, ta dùng mấy trăm năm mới nghĩ thông suốt, đây cũng là thiên ý, là trời xanh giao phó cho chúng ta linh tính, chúng ta sinh ra có được lực lượng cường đại áp đảo chúng sinh, sinh ra đã có thể lý giải vạn vật, có được linh trí cực cao, chúng ta là tạo vật hoàn mỹ nhất, chỉ là chúng ta quá mức hoàn mỹ, cho nên loại tồn tại giống như chúng ta rất ít, chúng ta cũng không cách nào sinh sôi hậu đại giống như những sinh linh khác, nhưng ta suy nghĩ ra mộtbiện pháp, ta cần ngươi tương trợ.

- Ta đã điều tra qua ngươi, đời trước ngươi được xưng là Võ Nhân đại đế, chính là Thiên Địa Đế Cảnh, tiền đề chúng ta đản sinh chính là Thiên Địa Đế Cảnh chết đi, từ xưa đến nay, có quá nhiều Thiên Địa Đế Cảnh, nếu như ngươi ta phục sinh bọn hắn, chúng ta có thể trở thành một tộc, mặc dù không thể sinh sôi hậu đại, chúng ta cũng là tồn tại Vĩnh Hằng, chúng ta có khả năng thống trị vạn tộc thiên địa, trở thành thần trong thế tục.

Võ Nhân đại đế nghe xong, hai mắt bắn ra hào quang doạ người.

Hắn chăm chú nhìn lão giả dơ bẩn, nói:

- Nếu là thành một tộc, ngươi và ta sẽ do ai làm tộc trưởng, dùng ai đứng đầu?

Lão giả dơ bẩn tự phụ cười nói:

- Tự nhiên là ta là cao nhất.

- Nhưng ngươi cũng không có mạnh bằng ta, ta có thể cảm nhận được.

- Đây chẳng qua là công lực cùng lực lượng thôi, ta đã nắm giữ toàn bộ võ học của thân thể, người không phải đối thủ của ta, mà ta cũng chắc chắn rằng trong tương lai sẽ trở nên càng mạnh.

- Phải không?

Khí tức Võ Nhân đại đế càng ngày càng mạnh.

Lão giả dơ bẩn lắc đầu bật cười:

- Đã như vậy, vậy thì đánh một trận đi.

Oanh!

Võ Nhân đại đế bộc phát ra khí thế khủng bố, đè mặt biển cả vùng xung quanh hãm xuống, hình thành vòng xoáy khổng lồ ầm ầm sóng dậy, biển mây phía trên càng bị tách ra, trôi theo các hướng khác nhau.

Gió mạnh đập vào mặt, lão giả dơ bẩn không có kinh hoảng, ngược lại lộ ra nụ cười hài lòng.

- Vậy thì để ngươi nhìn một chút chiến ý cường đại nhất kỷ nguyên trung cổ……

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh mở to mắt, quay đầu nhìn về phía nam.

Hắn có thể cảm nhận được hai cỗ lực lượng còn cường đại hơn cả bảy đại Yêu Thánh đang kịch đấu.

Võ Đế!

Là hai vị phục sinh Võ Đế kia.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, ánh mắt xuyên qua từng mảnh từng mảnh vùng biển, thiên địa co vào, hắn nhanh chóng bắt được hai đại Võ Đế.

Cuộc chiến giữa Võ Đế, kinh thiên động địa, vượt xa Võ Nhân đại đế cùng bảy đại Yêu Thánh chiến đấu trước đó.

Khi đó, Võ Nhân đại đế thu tay lại quá sớm, mà bảy đại Yêu Thánh bận tâm lò luyện thiên địa cũng không có toàn lực ra tay.

Giờ phút này, Võ Nhân đại để cùng lão giả dơ bẩn buông tay buông chân đại chiến, vùng biển trong phạm vi trăm vạn dặm nhấc lên kinh đào hải lãng, ảnh hưởng đến một hải đảo cùng với đại lục phương xa.

Võ Nhân đại đế rõ ràng mạnh hơn so với trước, thậm chí còn ngộ ra một bộ quyền pháp, mỗi một quyền đều có thể điều động võ đạo linh khí, bộc phát ra uy năng đáng sợ.

Lão giả dơ bẩn càng mạnh mẽ, tiến vào một loại trạng thái cuồng bạo, rất giống như Tù Thiên chiến ý mà Mộ Linh Lạc trước đó tiếp nhận truyền thừa, nhưng so với Tù Thiên chiến ý, chiến ý Lão giả dơ bẩn mang theo sát ý cực hạn, thân thể hắn thấp hơn Võ Nhân đại đế, lại có thể đè ép Võ Nhân đại đế đánh.

- Lão đầu này không đơn giản.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn không có ý tứ nhúng tay, hiện tại nhúng tay không có sinh tồn ban thưởng, còn không bằng nuôi thả.

Bên trên Vô Tận Hải Dương, càng ngày càng nhiều cường giả cảm nhận được uy áp của cuộc chiến Võ Đế.

Bạch Tôn ở phía trên một phiến đại lục xa xa mở to mắt, hắn quay đầu nhìn về phía chân trời, chau mày.

- Hơi thở thật mạnh, so với Võ Đế Thánh triều trước đó còn cường đại hơn, không có một tia yêu khí, chẳng lẽ là Võ Nhân đại đế cùng vị tồn tại kia đánh nhau? Vì sao bọn hắn muốn đánh nhau?

Bạch Tôn tự lẩm bẩm, trong lòng của hắn hiện ra bất an mãnh liệt.

Từ khi Võ Nhân đại đế mất khống chế, vị tồn tại kia bội bạc, hắn càng phát giác yêu tộc cũng không phải địch nhân kinh khủng nhất của nhân tộc, nhân tộc và yêu tộc tranh đấu chẳng qua là kéo ra mở màn hắc ám trước nay chưa có.

Trận đại chiến này kéo dài mấy ngày, đến sau đó ngay cả Cơ Võ Quân cũng cảm nhận được cỗ uy áp kia.

Không thể không nói, Thiên Địa Đế Cảnh xác thực mạnh mẽ.

Một người đủ để đánh chìm một phiến đại lục.

Bọn hắn chẳng qua là Thiên Địa Đế Cảnh nhất trọng thiên, cũng không biết Thiên Địa Đế Cảnh tầng mười mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh nghĩ tới đây, diễn toán người mạnh nhất bên trong phạm vi hệ thống dò xét.

Chương 591: Chương 591: Nguyên lai là trẫm cũng sợ chết

[Cần tiêu hao 3,700,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Khương Trường Sinh thấy dòng nhắc nhở này, lông mày nhíu lại.

Tăng gần ba trăm triệu, không biết có phải người mạnh nhất trước đó diễn toán ra hay không, lý trí nói cho hắn biết, hẳn là không phải.

Lúc này mới bao nhiêu năm, sao có thể phồng nhanh như vậy.

Khương Trường Sinh tản thần niệm ra, cũng không lâu lắm, hắn thu hồi lại thần niệm.

Bên trong phạm vi dò xét thần niệm của hắn tạm thời chưa từng xuất hiện tồn tại Thiên Địa Đế Cảnh cấp, Đại Cảnh vẫn hết sức an toàn.

Hắn lúc này mới yên tâm, sau đó tiếp tục xem chiến.

Cơ Võ Quân ngồi vào bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Đạo Tổ, có phải là hai vị thượng cổ Võ Đế phục sinh đang chiến đấu?

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai.

Cơ Võ Quân nói theo:

- Bọn hắn tất nhiên sẽ không tử chiến, bởi vì không cần thiết, ta lo lắng sau ki bọn hắn quyết ra thắng bại, sẽ bắt đầu phục sinh thượng cổ Võ Đế khác, không ngừng lớn mạnh thế lực của bọn hắn, cỗ lực lượng này một khi hình thành, nhất định uy hiếp được nhân tộc cùng yêu tộc, thậm chí có thể trở thành chủng tộc mạnh nhất.

- Vậy cũng không có cách nào.

- Hi vọng nhân tộc có thể ẩn nấp kỹ thân thể của những thượng cổ Võ Đế đó, bên trong Vô Tận Hải Dương ít nhất còn có thi thể của chín vị thượng cổ Võ Đế, mười một vị Võ Đế hợp lại, không dám tưởng tượng bọn hắn sẽ mạnh bao nhiêu.

- Đây là điều mà nhân tộc nên trải qua, ngươi lo lắng cũng vô dụng, so với việc buồn lo vô cớ, không bằng nỗ lực mạnh lên, Võ Đế không nên là cảnh giới tối cao của nhân tộc, nên xuất hiện người mạnh hơn, ta rất xem trọng ngươi, trên người ngươi có tư chất Võ Đế, không cần bởi vì bọn hắn cổ lão, liền vượt quá giới hạn xem trọng bọn hắn.

Khương Trường Sinh mặc dù nhìn chằm chằm phương nam, nhưng vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cũng không giống như đang nói giả.

Cơ Võ Quân nghe xong, tim đập nhanh hơn.

Nàng có tự tin về thiên tư của mình, nhưng cũng không có tự tin đến nước này.

Ta thật có thể vượt qua Võ Đế?

Cơ Võ Quân phấn khởi, Đạo Tổ xưa nay không nói nói sạo, huống chi bản thân hắn là tiên nhân, tầm mắt của hắn tự nhiên cao hơn phàm nhân.

- Ta nhất định hảo hảo luyện công, tuyệt không cô phụ kỳ vọng của ngài.

Cơ Võ Quân trầm giọng nói, sau đó đứng dậy, đi đến vị trí của mình, bắt đầu tĩnh toạ luyện công

Bạch Kỳ nhịn không được trêu chọc nói:

- Ngươi thật đúng là tin, chủ nhân khẳng định đang an ủi ngươi.

Cơ Võ Quân lườm nó một cái, nói:

- Đạo Tổ có từng an ủi qua ngươi như thế?

Nụ cười trên mặt Bạch Kỳ cứng đờ, như bị sét đánh, toàn bộ mặt sói nhìn qua cũng không tốt.

Khóe miệng Khương Trường Sinh khẽ nhếch, hiển nhiên bị chọc cười, Bạch Kỳ chú ý tới biểu lộ của hắn, càng thêm khó chịu, dùng móng vuốt đè đầu lại, vô cùng xấu hổ.

Lại qua hai ngày.

Đại chiến Võ Đế kết thúc, Võ Nhân đại đế bại trận, thần phục lão giả dơ bẩn, bọn hắn bay về phía tây Vô Tận Hải Dương….

Xuân đi thu đến, từng năm lại trôi qua.

Năm năm thoáng qua tức thì. Xương Nhạc năm thứ chín.

Hoàng cung, trong ngự hoa viên.

Thiên tử Khương Khánh nằm ở trong ao, hưởng thụ ngâm nước nóng, tư thái lười biếng.

Hắn đã qua tuổi trăm tuổi mặc dù không tính già nua, nhưng cũng càng ngày càng gầy, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, đường cong xương sườn trên người hắn rõ ràng như thế.

Một tên thái giám bước nhanh đi tới, đi vào bên cạnh ao nằm xuống ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói chuyện.

Khương Khánh chậm rãi mở mắt, nói:

- Nói như vậy, hắn xác thực có thành công?

Thái giám cúi đầu, nói:

- Nghe nói may mắn mà có Ngọc phi tặng một bộ bí pháp, bệ hạ, Ngọc phi nương nương không đơn giản, nàng ở bên ngoài cũng có một nhánh thế lực thần bí, giúp Tiên Hoàng đưa các loại dược liệu, rất nhiều dược liệu là quốc khố cũng không có ghi lại trong sách.

Khương Khánh nhíu mày.

Hắn quả thật hận Ngọc phi, chủ yếu là từ sau khi Ngọc phi xuất hiện, Khương Triệt cũng rất ít đến thăm mẫu hậu hắn, trước đây ít năm, mẫu hậu hắn buồn bực sầu não mà chết, chuyện này khiến cho hắn càng bất mãn Ngọc phi.

Tuy có hận, nhưng hắn cũng không có động thủ với Ngọc phi, bởi vì hắn là Thiên Tử, hiểu rõ ý nghĩ Khương Triệt dành cho mẫu hậu, hoàng hậu cũng không phải nữ nhân Thiên Tử thích nhất, chẳng qua là thích hợp nhất mà thôi.

Mặc dù hiểu rõ đạo lý, nhưng mỗi lần nghĩ đến mẫu hậu, hắn vẫn sẽ hận Ngọc phi, nếu như lúc trước không có Ngọc phi xuất hiện, Khương Triệt cũng không đến mức vắng vẻ mẫu hậu hắn, dù sao thì trước khi Ngọc phi xuất hiện còn không có một nữ tử có thể làm Khương Triệt ưa thích như thế.

- Vậy cứ để người Tông cung cẩn thận nhìn chằm chằm, trẫm muốn lấy được bí pháp kia.

Khương Khánh phân phó, tiếng nói vừa ra, hắn đột nhiên nhịn không được ho khan, vẻ mặt đi theo trắng bệch.

Thái giám khẩn trương hỏi:

- Bệ hạ, có thể là thân thể cảm lạnh rồi?

Vẻ mặt Khương Khánh mất tự nhiên, nói:

- Không sao đâu, ngươi đi xuống đi.

Thái giám lúc này hành lễ lui ra.

Khương Khánh chậm rãi ngồi dậy, hai tay trong hồ nước nắm chặt thành quyền, hắn hai đầu lông mày tràn đầy vẻ sâu lo.

- Trẫm cũng nên tập võ…..

Từ khi nhỏ tuổi đạt được Nhân Vương truyền thừa của Cảnh Thiên Tông, hắn đã không tiếp tục luyện công, bởi vì hắn đã đầy đủ mạnh mẽ, thân ở

Hoàng Gia, có thể gạt ra thời gian vui đùa đã rất khó, há có thể lại tập võ.

Hắn một mục thờ phụng tâm niệm, so với việc truy đuổi võ đạo cảnh giới cao tăng lên tuổi thọ, không bằng thật tốt hưởng

thụ cả đời này, võ đạo kéo dài tuổi thọ, nhưng quá trình truy đuổi để bản thân lãng phí tuổi thọ, nói theo một ý nghĩa nào đó, thời gian chân chính hưởng thụ nhân sinh chưa hẳn dài hơn phàm nhân.

Nhưng đến hôm nay, hắn đột nhiên có chút hoảng.

Nhân Vương truyền thừa chẳng qua là khiến cho hắn có được công lực Càn Khôn cảnh, mong muốn tăng trưởng tuổi thọ, bản thân hắn lại đi một lần võ đạo, quá trình đột phá cảnh giới võ đạo mới có thể đạt được tuổi thọ tăng trưởng.

- Nguyên lai cho dù là trẫm, cũng sợ chết…..

Chương 592: Chương 592: Vương tộc thập đại Thần thuật

Khương Khánh hiện ra ánh mắt phức tạp, trước kia hắn không có nhiều như vậy truy cầu, bây giờ leo lên vị trí Thiên Tử, hắn còn chưa sáng lập thành công cực nhạc chi triều, hắn cũng không muốn cứ thế mà chết đi.

Một bên khác.

Trong Tông cung.

Khương Triệt ngồi tĩnh tọa ở trong dược đỉnh, hơi nóng lượn lờ, nước thuốc nóng bỏng để thân thể của hắn đỏ bừng, nước thuốc hiện lên màu máu, nhìn qua rất khiếp người.

Ngọc phi đứng ở bên cạnh dược đỉnh, khẩn trương nhìn chằm chằm Khương Triệt, nàng mở miệng hỏi:

- Bệ hạ, ngài có tốt không?

Khương Triệt chậm rãi mở lời:

- Rất tốt, tốt trước nay chưa có, Ngọc phi, bí pháp của ngươi xác thực khó lường, trẫm có lẽ thật có thể vượt qua mệnh số.

Ngọc phi thở dài một hơi, cười nói:

- Đây là thứ tộc ta phát hiện trong di cung vương tộc, Thâu Thiên thần thuật, hiện tại xem ra xác thực có ảo diệu trộm đổi thiên cơ.

- Trẫm có thể cảm giác được trong cơ thể bàng bạc sinh cơ, trẫm chưa từng tinh lực cường thịnh qua như thế này, bất quá thuật này quá vi phạm quan niệm thế tục, không được tiết lộ ra ngoài, càng không thể truyền ra nhân tộc, nếu không sẽ hủy căn cơ nhân tộc Đại Cảnh ta.

Khương Triệt mở mắt, nhìn chằm chằm Ngọc phi, nghiêm túc nói.

Ngọc phi gật đầu, nói:

- Bệ hạ, ngài yên tâm đi, chẳng qua là gần đây Thiên Tử có phái người tìm hiểu, thần thiếp sợ…..

Khương Triệt nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười khinh miệt, nói:

- Ranh con này cũng dám nhét người vào bên cạnh trẫm, không cần phải để ý đến hắn, đại bộ phận tâm tư của hắn đều ở vào cái gọi là Cực Lạc chi trị, không ảnh hưởng tới trẫm.

Ngọc phi lộ ra nụ cười, con ngươi nàng đảo một vòng hỏi:

- Bệ hạ, chúng ta khi nào rời đi Kinh Thành? Trở lại Linh Tộc ta, tất nhiên có thể giúp ngài tìm tới càng nhiều được liệu cùng tinh huyết Hung thú.

Khương Triệt lắc đầu nói:

- Ái phi, ngươi còn không có phát hiện à, Thâu Thiên thần thuật không thích hợp dùng tại bên trên Hung thú, yêu thú, càng thích hợp trẫm, trẫm không thể đi theo ngươi đến Thái Hoang, trước mắt Thái Hoang còn không có tung tích yêu thú chuyển động.

Ngọc phi gấp, nói:

- Bệ hạ, Thái Hoang như thế nào không có yêu, yêu định nghĩa vốn là rộng khắp.

- Trẫm đã quyết ý, đừng nói nữa.

Khương Triệt khẽ nói, sau đó nhắm mắt lại.

Vẻ mặt Ngọc phi ảm đạm, lại không nói gì nữa, mà đi đến một bên, tiếp tục tăng thêm được liệu cho Khương Triệt.

Xương Nhạc năm thứ mười, cuối tuần tháng tư.

Phân thân Khương Trường Sinh lần nữa trở về, hắn một lần nữa sáng tạo phân thân, để phân thân mang theo Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám rời đi.

Sở dĩ mỗi lần đều thu phân thân trở lại hắn muốn thuận tiện thu nạp phân thân trải qua, hắn có khả năng hoán đổi thị giác phân thân, nhưng trong ngày thường hắn vội vàng tu luyện, không có công phu quản phân thân, cho nên mỗi lần kết thúc đọc hết một lần trí nhớ là được.

Mà lần này, trí nhớ phân thân khiến cho Khương Trường Sinh hơi hơi nhíu mày.

Trước đây ít năm, phân thân du lịch Thái Hoang lại phát hiện một chỗ di cung của vương tộc, bia đá ở bên trong biết được thập đại Thần thuật của Vương tộc, thập đại Thần thuật từng cái đều tinh diệu, có thể trộm đoạt số mệnh, chuyển di nhân quả, quay lại thời gian các loại sinh linh, đây đã vượt qua định nghĩa võ học, coi giới thiệu, rất có ảo diệu bước chân vào quy tắc thế giới võ đạo.

Đáng tiếc, trên tấm bia đá cũng không phương pháp tu hành thập đại Thần thuật, chỉ nói là, cường giả vương tộc từng dựa vào thập đại Thần thuật quét ngang Thái Hoang, chưa bại một lần.

- Bên trong Thái Hoang đến cùng cất giấu bao nhiêu di cung vương tộc, vương tộc trước kia lại mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Có thể xưng bá Thái Hoang, võ đạo của vương tộc tuyệt đối đáng sợ, tuyệt không phải võ đạo nhân tộc có thể so sánh.

Trong lòng của hắn truyền âm cho phân thân, để phân thân lưu ý thêm di cung vương tộc.

Tại Thái Hoang, có một đám sinh linh mong muốn phục sinh vương tộc, nói cách khác, Khương Trường Sinh không sớm thì muộn sẽ đối mặt vương tộc, hiểu rõ hơn, tóm lại là chuyện tốt.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục luyện công.

Một ngày ngày đi qua.

Đầu tháng năm.

Khương Trường Sinh mở to mắt, xem hướng phương bắc.

Hắn cảm nhận được một cỗ hơi thở cực kỳ mạnh.

Nhân tộc rốt cục vẫn bị cường tộc Thái Hoang để mắt tới.

Một bên khác, bên trong Thái Hoang.

Từng hung cầm to lớn vỗ cánh bay lượn, thân chúng nó giống như lão ưng, đầu giống như kền kền, trên cổ mọc ra một vòng tóc đỏ, nhìn từ đằng xa đi, những tóc đỏ kia rất dễ thấy, móng vuốt của chúng nó dị thường bén nhọn, lông vũ trên người chiếu sáng lập loè hàn mang dưới ánh mặt trời.

Mỗi một hung cầm đều giương cánh gần năm trăm trượng, trên lưng chúng nó có lần lượt từng bóng người đang đứng, tất cả đều cao tới hai mươi trượng, nửa người dưới giống như ngựa, nửa người trên như người, có nam có nữ, trên trán mọc ra hai cây sừng thú uốn lượn hướng về sau, từng người cường tráng, chế da thú thành áo bào phình lên.

Nam tử thân ngựa cầm đầu cường tráng nhất, chỉ là cánh tay đã to hơn vòng eo của đại bộ phận tộc nhân, sừng thú trên trán hắn càng thêm dài hơn tộc nhân khác, như là hai thanh loan đao, người khoác Hắc Lân đại bào khảm nạm lấy từng mảnh từng mảnh vảy sáng, hai hàng lông mày thiêu đốt liệt diễm màu xanh đậm, hai mắt hung ác, mắt nhìn phía trước.

- Ta đã cảm nhận được sinh cơ cuồn cuộn, không nghĩ tới cái gọi là nhân tộc lại có số lượng nhiều như thế.

Diễm mi nam tử lạnh giọng cười nói, cười đến vô cùng tàn nhẫn.

Một tên tộc nhân cao gầy bên cạnh cười nói:

- Đã bao nhiêu năm, nhân tộc cuối cùng trở về, nghe nói nhân tộc tuy nhỏ, nhưng mùi vị cực kỳ mỹ diệu, cũng không biết thực hư ra sao.

Diễm mi nam tử khẽ nói:

- Muốn biết thì ăn thôi, đừng quên chủ thượng Cửu U bàn giao nhiệm vụ cho tộc ta.

Tộc nhân cao gầy vội vàng gật đầu, nói:

- Thủ lĩnh, ngài cứ yên tâm đi, ta chẳng qua tùy tiện nói một chút, nói đi thì nói lại, nhân tộc trở về, có thể có quan hệ với kỳ hạn hay Vương tộc phục sinh không, bằng không Cửu U chủ thượng vì sao để ý như thế? Nhân tộc bất quá là bị một trong các tộc yếu bị đuổi đi, đáng giá cho Liệt tộc chúng ta bản thân xuất mã?

Chương 593: Chương 593: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (1)

Khi Liệt Tộc bay về phía Thiên Cảnh đại lục bay, Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán.

- Tộc này mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 2,829,900,330 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Tộc này có thể mời tới người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 3,700,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

- không.

Thì ra là thế, là người mạnh nhất bên trong phạm vi Thái Hoang đã biết để mắt tới nhân tộc.

Khương Trường Sinh thấy đối phương người đông thế mạnh, rõ ràng có thù đi tới, không thể thiếu động binh thương.

Vừa hay Quan Thông U đã trở lại Kinh Thành, có thể khiến cho hắn cùng Cơ Võ Quân biểu hiện một trận.

Người mạnh nhất Liệt Tộc đi đến năm trăm triệu giá trị hương hỏa, tương đương với Yêu Thánh, mặc dù cao hơn Quan Thông U, nhưng giá trị hương hỏa không thể tuyệt đối đại biểu cho thực lực, trừ phi giá trị hương hỏa khoảng cách cách xa.

Cho bọn hắn tôi luyện, đánh không lại, Khương Trường Sinh lại ra tay.

Cũng nên gõ vang cảnh báo Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Có cường địch đột kích, Cơ cô nương, có nguyện vì Đại Cảnh đánh một trận?

Cơ Võ Quân nghe xong, lúc này mở mắt, đứng dậy, nói:

- Ở đâu?

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Cần đợi thêm mấy ngày, ngươi phải chuẩn bị.

Cơ Võ Quân lúc này trở về phòng, chuẩn bị thay đổi chiến giáp của mình.

Người nàng mặc kim giáp lần nữa khôi phục phong thái Võ Quân Thánh triều, long phách ngân thương đựng ở bên cạnh long ảnh, mơ hồ quấn quanh thân thương, Bạch Kỳ ba yêu nhìn thấy không ngừng hâm mộ.

Hắc Thiên ghé vào bên cạnh Hoàng Thiên, thầm nói:

- Đại ca, ngươi về sau nghĩ kỹ dùng binh khí gì chưa?

Tròng mắt Hoàng Thiên đảo quanh, nói:

- Tự nhiên là muốn khác các nàng, kiếm, thương, đao, chùy đều không thể dùng, ta suy nghĩ lại một chút.

Hai yêu lại bắt đầu quy hoạch tương lai.

Nửa tháng trôi qua.

Liệt Tộc điều tra phụ cận Thiên Cảnh đại lục trong chốc lát, thăm dò quyền lực trung tâm Thiên Cảnh đại lục, bắt đầu quy mô bay về phía Ti Châu.

Kinh Thành, Quan phủ.

Quan Thông U đã là Võ Đạo Thánh Vương đang tĩnh tọa luyện công, hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, mở to mắt, hắn đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Rất nhanh, hắn bay ra phủ đệ, mau chóng đuổi theo hướng Bắc.

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Thiên tử Khương Khánh đang ở trên bàn loay hoay dựng lầu nhỏ đẹp đẽ bằng gỗ tạo thành, lúc này, một tên Bạch Y vệ

bước nhanh xông tới, dọa hắn khẽ run rẩy, lầu nhỏ dựng hơn phân nửa trong nháy mắt tan ra thành từng mảnh.

Sắc mặt Khương Khánh âm trầm xuống.

Bạch Y vệ quỳ lạy, ôm quyền nói:

- Bệ hạ, việc lớn không ổn, có chủng tộc thần bí xâm lấn Thiên Cảnh đại lục, đang từ Ti Châu bay tới.

Lời vừa nói ra, Khương Khánh ngẩn người, nhíu mày hỏi:

- Tướng quân các quan ven đường không có hạ lệnh ngăn cản?

Bạch Y vệ trả lời:

- Có, nhưng ngăn không được, kẻ địch quá mạnh, căn cứ cấp báo, đối phương có khả năng có số lượng lớn Động Thiên cảnh.

Số lượng lớn Động Thiên cảnh.

Ánh mắt Khương Khánh hiện ra vẻ kinh hoàng, hắn mặc dù đã trị lý quốc sự, nhưng còn chưa từng đối mặt qua chiến tranh, nhất là Đại Cảnh đã có mấy chục năm không có khai chiến, hắn thất kinh, không biết nên làm cái gì.

- Truyền chiếu Trần Lễ.

Khương Khánh suy nghĩ cái gì, trầm giọng hạ lệnh.

Bạch Y vệ nhích người.

Cùng lúc đó, Cơ Võ Quân cũng bay ra Long Khởi sơn, tiến đến ngăn cản Liệt Tộc.

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh đứng dậy, xuất ra Xạ Nhật thần cung.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Nếu ngài muốn xuất thủ, vì sao còn muốn cho nàng đi?

Khương Trường Sinh nói:

- Đối với nàng mà nói, cũng là một trận trắc trở, nếu như nàng đánh thắng được, ta đương nhiên sẽ không ra tay.

Đại khái là đánh không lại, Cơ Võ Quân trước mắt ngay cả ngàn vạn giá trị hương hỏa cũng không có đến, làm sao có thể địch nổi cường giả năm trăm triệu giá trị hương hỏa.

Giá trị hương hỏa của Quan Thông U cũng mới hơn năm mươi triệu, khoảng cách với kẻ địch mạnh nhất là gần mười lần.

Vừa rồi để cho hai người cảm thụ một chút áp lực, thuận tiện cảnh cáo Đại Cảnh.

Có Khương Trường Sinh lược trận, bọn hắn không có khả năng chết trận.

Một lát sau, Khương Trường Sinh cảm nhận được phương xa truyền đến khí tức đại chiến.

Quan Thông U trước tiên ngăn cản Liệt Tộc, Liệt Tộc lần này mang theo gần vạn chiến sĩ, lại thêm thủ lĩnh chính là Thiên Địa Đại Tôn, cỗ lực lượng này đủ để quét ngang đại bộ phận chủng tộc một bên ở ngoài Thái Hoang, Liệt Tộc lòng tin tràn đầy.

Diễm mi nam tử nhìn một tên tộc nhân kịch đấu cùng Quan Thông U, hắn mở lời:

- Thực lực của người nọ không tệ, cũng rất trẻ trung.

Chiến sĩ Liệt Tộc cùng đại chiến Quan Thông U là Võ Đạo Thánh Vương, hắn mặc dù không phải đối thủ của Quan Thông U, nhưng cũng có thể kiềm chế Quan Thông U.

Hai bên ở trên không trung chiến đấu, hai quả đấm của Quan Thông U đánh ra từng đạo võ học, tất cả đều do năng lực thiên phú của Thái Hoang Hung thú tạo thành, bá đạo vô song, chiến sĩ Liệt Tộc hoàn toàn bị đè lên đánh, khổ không thể tả.

Quan Thông U tâm cũng không có cao hứng, tâm ngược lại chìm vào đáy cốc.

Ở phía sau kia còn có gần vạn chiến sĩ Liệt Tộc đang trêu tức nhìn chằm chằm hắn, ngay cả người trước mắt đều không thể nhanh chóng tru diệt, như thế nào một mình cản một phương chủng tộc?

Quan Thông U nén giận, nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí bùng nổ, hư ảnh của một tôn khủng bố Hung thú ngưng tụ sau lưng hắn, uy phong lẫm liệt, ngửa mặt lên trời gào thét.

Từ khi đột phá Võ Đạo Thánh Vương, hắn còn chưa gặp được đối thủ, hơn mười năm đi qua, hắn ý thức thấy mình lười biếng, khinh thường chúng sinh thiên hạ. Dĩ nhiên, hắn mặc dù sốt ruột, nhưng cũng không hoảng.

Đại Cảnh đệ nhất nhân cũng không phải hắn.

Còn có vị kia tọa trấn.

Đạo Tổ tất nhiên đang xem hắn.

Nghĩ được như vậy, ánh mắt Quan Thông U ngưng tụ, sau lưng lần nữa ngưng tụ ra hư ảnh ba tôn Hung thú, hết thảy bốn tôn, đều khổng lồ như núi, gào thét tới Liệt Tộc.

Các chiến sĩ Liệt Tộc động dung, ngay cả diễm mi nam tử cũng nhíu mày.

- Đây là gì võ đạo?

Chương 594: Chương 594: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (2)

Một tên chiến sĩ bên cạnh kinh ngạc hỏi, không có người trả lời hắn, tất cả đều nhìn chằm chằm Quan Thông U.

Vị chiến sĩ Liệt Tộc đối mặt Quan Thông U kia chịu áp lực lớn nhất, hắn giống như đang đối mặt với bốn tôn Hung thú khủng bố, cảm giác áp bách đập vào mặt.

Quan Thông U đánh ra một quyền, bốn tôn Hung thú cùng nhau há miệng, bắn ra chân khí hồng lưu, uy thế càng mạnh hơn võ học bình thường.

Hai vị chiến sĩ Liệt Tộc lao ra, cũng là Võ Đạo Thánh Vương, ba vị Võ Đạo Thánh Vương đồng loạt ra tay, bốc cháy lên liệt diễm đáng sợ, hình thành tường lửa to lớn, phân thiên địa một thành hai.

Oanh –

Tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa, từng tòa thành trì phương xa bị kinh động.

Một vệt kim quang chạy nhanh đến, chính là Cơ Võ Quân.

Cơ Võ Quân tay cầm long phách ngân thương, như là mũi tên, lao thẳng tới Liệt Tộc.

Một nữ tử thân ngựa đứng bên cạnh diễm mi nam tử tiến về phía trước một bước, hít sâu một hơi, lồng ngực nâng lên, đi theo bắn ra liệt diễm thao thao bất tuyệt, hình thành một con giao long, giương nanh múa vuốt nhào về phía Cơ Võ Quân.

Cơ Võ Quân thi triển Cửu Thần Đấu Chuyển Công, khí thế tăng vọt, chân khí toàn thân hội tụ phía trên long phách ngân thương, tiếng long ngâm nổ vang, nàng giống như một đạo kim lôi xé rách Hỏa Long, thế không thể đỡ đâm về phía nữ tử thân ngựa.

Nữ tử thân ngựa động dung, hung cầm dưới chân bọn hắn bỗng nhiên há miệng, hàn phong diệt thế gào thét mà ra, ép tới Cơ Võ Quân chợt ngừng lại.

Gió này không đơn giản, Cơ Võ Quân cảm giác chân khí bản thân đều bị đông cứng, để cho nàng kinh hãi không thôi.

Cùng lúc đó, bốn phương tám hướng bay tới lần lượt từng bóng người, chính là các cường giả võ đạo Đại Cảnh.

Đại Cảnh sớm đã xưa đâu bằng nay, Càn Khôn cảnh không biết có nhiều ít, các nơi càng đều có Động Thiên cảnh tọa trấn, có Quan Thánh và Long Khởi sơn Cơ Võ Quân dẫn đầu, các cường giả các nơi tự nhiên đã không còn lo lắng, dồn dập đánh tới.

Diễm mi nam tử bễ nghễ phương xa, cười lạnh nói:

- Ta còn tưởng rằng nhân tộc đều là bao cỏ, xem ra vẫn có chút cốt khí.

Dọc theo con đường này, các nước chư hầu, các châu nhân tộc đều không dám ngăn cản bọn hắn, để bọn hắn càng thêm khinh thường nhân tộc.

- Các huynh đệ, bồi nhân tộc đùa giỡn một chút đi!

Diễm mi nam tử hừ lạnh nói, tiếng nói vừa ra, chiến sĩ Liệt Tộc sau lưng dồn dập lao ra….

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh đã dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhắm chuẩn thủ lĩnh Liệt Tộc, tay trái hắn cầm cung, hướng lên bầu trời.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài hiện tại làm sao ưa thích hướng trên trời bắn, không sợ bắn không chính xác sao?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta bắn tên không thích thẳng tới thẳng lui.

- Nô gia một mục tò mò, mũi tên này của ngài là tiên thuật à, tựa hồ vô luận bao xa, ngài đều có thể bắn trúng, chưa có tiền lệ.

- Đây là Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

- Đại Nghệ là ai? Tru thế, thật là bá đạo, chẳng lẽ thật có thể một tiễn bình thiên hạ?

- Chỉ cần đủ mạnh, một tiễn bắn diệt một phương thiên địa, cũng không phải không có khả năng.

Khương Trường Sinh bình tĩnh trả lời, Bạch Kỳ ba yêu nghe được cảm xúc sục sôi.

Hoàng Thiên kêu lên:

- Tốt tốt tốt! Ta quyết định, ta muốn luyện tiễn.

Ở ngoài trăm vạn dặm bắn giết hết thảy kẻ địch, đây mới là phong phạm của Đế Vương.

Hết sức phù hợp thân phận Yêu Đế của nó.

- Chủ nhân, đến lúc đó ngài có thể luyện chế cho ta một thanh thần cung hay không!

Hoàng Thiên nhảy đến bả vai Khương Trường Sinh, lấy lòng nói.

Khương Trường Sinh nói:

- Cũng không phải không được.

Hoàng Thiên mở cờ trong bụng, học Bạch Kỳ đi liếm mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không cảm thấy khó chịu, ngoại hình Hoàng Thiên, Hắc Thiên vẫn hết sức đáng yêu, hắn kiếp trước cũng nuôi qua một con mèo, sau khi hắn chết không biết có người phát hiện nó hay không, hi vọng mèo của hắn không có chết đói.

Hẳn là không có khả năng, dù sao đã bán trò chơi, rất nhiều người cùng hắn liên hệ, hắn vừa biến mất, khẳng định có người gấp. Khương Trường Sinh suy nghĩ lung tung, ánh mắt thì nhìn chằm chằm chiến trường phương xa.

Càng ngày càng nhiều nhân tộc võ giả đi chiến trường, hỗn chiến cùng Liệt Tộc, chiến trường mở rộng gần nghìn dặm, trên trời trên mặt đất đều có thân ảnh đang chiến đấu.

Thủ lĩnh Liệt Tộc vẫn không có ra tay, không biết là đang chờ cái gì.

Ngược lại Khương Trường Sinh đã nhắm chuẩn hắn, chỉ cần hắn xuất thủ, Khương Trường Sinh sẽ một tiễn vọt tới.

Bên trong Thiên Cảnh đại lục, tiễn Khương Trường Sinh có khả năng trong nháy mắt bắn giết đến bất kỳ ngóc ngách nào.

Trong ngự thư phòng.

Trần Lễ nhíu mày, so với kẻ địch xâm chiếm, hắn càng để ý trạng thái của Khương Khánh.

- Bệ hạ, nên tập võ.

Trần Lễ nhắc nhở.

Khương Khánh gật đầu nói:

- Trẫm biết.

Nhưng tập võ nào có đơn giản như vậy, hắn mỗi lần tập võ, không có luyện bao lâu đã không nhịn được vui đùa, trong lòng có một tia may mắn, một phần vạn tuổi thọ của trẫm vốn dài đâu, chẳng qua gần đây hơi có chút không được tốt.

Khương Khánh nói sang chuyện khác hỏi:

- Trần ái khanh, bây giờ có Thái Hoang chủng tộc xâm lấn Đại Cảnh, này có phải là một cái dấu hiệu hay không?

Hắn mặc dù không có đánh trận, nhưng khứu giác vẫn hết sức nhạy cảm.

Trần Lễ nói:

- Đây là chắc chắn, hoàn cảnh sinh tồn ở Thái Hoang ác liệt hơn Vô Tận Hải Dương, chẳng qua là trước đó mấy chục năm, nhân tộc không có bị cường tộc Thái Hoang phát hiện thôi, theo phạm vi võ giả nhân tộc hoạt động càng lúc càng lớn, tự nhiên sẽ dẫn tới các tộc chú ý, đây là không thể tránh khỏi, Đại Cảnh muốn thành tựu Thánh triều, cũng phải trải qua rất nhiều trắc trở, cũng không phải trốn tránh liền có thể tấn thăng Thánh triều, hiện tại xuất hiện, thần cũng cảm thấy là chuyện tốt, dù sao cũng tốt hơn trăm năm về sau, Đại Cảnh thói quen hưởng lạc, lại đối mặt cường tộc, nhất định không chịu nổi một kích.

Khương Khánh giả vờ không có nghe được gai bên trong lời hắn nói, hỏi:

- Địch nhân hôm nay vì sao tới? Trẫm xem cấp báo miêu tả, Đại Cảnh cũng không có đi săn qua Hung thú như vậy.

Chương 595: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (1)

- Đây quả thật là điều để cho chúng ta lo lắng nhiều, trận chiến này nhất định phải bắt kẻ địch làm tù binh, tìm hiểu tình báo.

Trần Lễ gật đầu nói, sau đó quay người rời đi.

Khương Khánh vội vàng nói:

- Trần ái khanh, có đưa người tới chỉ huy trận chiến này.

Trần Lễ cũng không quay đầu lại nói:

- Bệ hạ yên tâm, Từ tướng quân đã tiến đến.

Khương Khánh thở dài một hơi, hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Sau khi mình đăng cơ mặc dù trợ giúp kinh tế Đại Cảnh dâng lên, phát dương tập tục cực lạc, để càng ngày càng nhiều bách tính vui sướng, nhưng toàn thể cả triều văn võ cũng không có người mình bồi dưỡng, hắn dùng vẫn như cũ là lão thần.

Chuẩn xác mà nói, từ sau khi võ đạo Đại Cảnh bay lên, tuổi thọ của văn thần võ tướng không ngừng tăng trưởng, hơn mười năm đi qua cũng không có biến hóa lớn, võ tướng vẫn như cũ dùng Từ Thiên Cơ cầm đầu, văn vẫn như cũ dùng Trần Lễ cầm đầu, công lao của bọn hắn thật sự quá lớn, nâng đỡ hoàng đế, mặc dù người có võ công trác tuyệt hơn bọn hắn, cũng rung chuyển không được căn cơ của bọn hắn.

Nhất là Từ Thiên Cơ, có công tòng long Cảnh Thái Tông, về sau mang đến vô số công lao chinh chiến cho Cảnh Nhân Tông, Cảnh Thiên Tông cùng với Thái Hòa hoàng đế, mặc dù có thoái ẩn, nhưng rất nhanh lại bị hoàng đế mời ra.

Khương Khánh nhíu mày, hắn bắt đầu lo lắng cho hậu nhân.

Cứ thế mãi, hoàng quyền Khương gia như thế nào trấn áp quần thần?

Đạo Tổ cũng không có khả năng nhìn chằm chằm vào Khương gia, trên thực tế, trừ phi Đại Cảnh có nguy hiểm diệt quốc, bằng không Đạo Tổ có khả năng trong vòng mấy chục năm cũng khó ra tay một lần.

Làm thiên tử, Khương Khánh cũng không có khả năng chuyện gì đều tìm Đạo Tổ, đăng cơ là dựa vào Đạo Tổ, hắn tự nhiên muốn không chịu thua kém.

Biến cố hôm nay đột nhiên xuất hiện để Khương Khánh ý thức được mình chỉ thích hợp làm quân vương thời kỳ thái bình, không thể làm Đế Vương lúc chiến loạn.

Ánh mắt Khương Khánh lấp lánh, lâm vào suy tư….

Diễm mi nam tử nhìn nhân tộc phía trước cùng Liệt Tộc hỗn chiến, mày nhặn lại.

Nhân tộc hiếu thắng hơn hắn dự đoán.

Liệt Tộc tuy có hắn, còn có ba tôn Võ Đạo Thánh Vương, nhưng các chiến sĩ khác đều là Càn Khôn cảnh, Động Thiên

cảnh, hắn không ra tay, thật đúng là không thể trong khoảng thời gian ngắn gặm được nhân tộc.

Động Thiên cảnh của Đại Cảnh nhiều đến số lượng mấy trăm, dù sao lúc trước hấp thu Thiên Hải, Hóa Long phủ, Mộ gia, Huyền Không đảo các thế lực, hơn mười năm đi qua, Càn Khôn cảnh càng nhiều vô số kể.

- Hắn hẳn là người mạnh nhất bên trong nhân tộc.

Diễm mi nam tử nhìn chằm chằm Quan Thông U, yên lặng suy nghĩ.

Quan Thông U xác thực mạnh mẽ, một người đè ép tam đại Võ Đạo Thánh Vương Liệt Tộc mà đánh, để diễm mi nam tử rất mất mặt.

Người này phải chết, bằng không chính là sỉ nhục của Liệt Tộc.

Diễm mi nam tử nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía Quan Thông U, trong mắt đầy sát cơ.

Đúng lúc này, diễm mi nam tử tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức giương mắt, còn chưa chờ hắn thấy rõ ràng, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, Thiên Hà màu vàng kim bao phủ chiến sĩ Liệt Tộc còn chưa ra tay cùng với hung cầm của bọn hắn, diễm mi nam tử cũng bị dìm ngập trong đó.

Ầm ầm –

Thiên Hà màu vàng kim rơi xuống đất, rung chuyển mặt đất, cả kinh võ giả đang chiến đấu phương xa, chiến sĩ Liệt Tộc dồn dập quay đầu nhìn lại.

- Là lão nhân gia ông ta ra tay rồi…

trong mắt Quan Thông U lóe lên vẻ vui mừng, ngay sau đó hắn lại hết sức xấu hổ, xem ra Đạo Tổ cảm thấy hắn không làm gì được tộc này.

Cơ Võ Quân cũng nghĩ như vậy, phía dưới Võ Đạo Thánh Vương cơ hồ không có một vị chiến sĩ Liệt Tộc là đối thủ của nàng, nhưng nàng biểu hiện được cũng không quá cường thế.

Từ Thiên Cơ theo chân trời chạy tới trùng hợp thấy cảnh này, hắn thầm nói:

- Tộc này không đơn giản, vậy mà để Đạo Tổ tự mình ra tay.

Đợi Thiên Hà màu vàng kim tan biến, diễm mi nam tử cùng một đám chiến sĩ Liệt Tộc đều tan biến, rừng núi phía dưới lại không có bị phá hư, khiến cho người thấy không chân thực.

- Thủ lĩnh chết rồi?

Một tên nữ chiến sĩ Liệt Tộc hoảng sợ hô, còn chưa chờ Liệt Tộc phản ứng, đám võ giả nhân tộc dồn dập bùng nổ chân khí, sĩ khí vượt xa vừa rồi.

Cơ hội tốt!

Dưới Địa Linh thụ, Khương Trường Sinh thu cung, tĩnh toạ.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Giải quyết?

Khương Trường Sinh gật đầu.

- Đối phương hội phi yên diệt?

- Ừm.

- Đáng tiếc, bọn hắn cũng không phảiHung thú……

Khương Trường Sinh không tiếp tục nói tiếp, hắn cố ý như thế, còn lại nhiều chiến sĩ Liệt Tộc như vậy đầy đủ nhân tộc đi bắt, tìm hiểu tình báo, còn về giá trị thi thể của diễm mi nam tử, hắn căn bản không thèm để ý, thi thể bảy đại Yêu Thánh còn chưa sử dụng hết đây.

Thật vất vả ra tay liền muốn hiện ra sự mạnh mẽ của mình, nếu Đạo Tổ ra tay, không thể tru diệt kẻ địch, ngược lại sẽ dao động hình ảnh vô địch của hắn.

Một lát sau.

[Xương Nhạc năm thứ mười, Liệt Tộc phụng mệnh lệnh của Cửu U ma quân đến đây hàng phục nhân tộc, ngươi kịp thời ra tay, tru diệt tinh nhuệ Liệt Tộc, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng. pháp bảo - Kim Lân ngọc diệp x12].

Khoảng cách lần trước sinh tồn ban thưởng đã qua hai mươi tám năm, thật sự hoài niệm.

Kim Lân ngọc diệp cũng còn không tệ, tăng thêm này mười hai mảnh, hắn đã tích lũy được chín mươi mốt mảnh Kim Lân ngọc điệp.

Tâm tình Khương Trường Sinh trở nên vui vẻ, chuẩn bị luyện hóa mười hai mảnh Kim Lân ngọc diệp thử xong sẽ thử dung hợp cùng Kim Lân côn.

- Ta muốn biết Cửu U ma quân mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 3,700,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Quả nhiên là hắn.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới một vấn đề, ở trong lòng hỏi thăm.

- Ta muốn biết người mạnh nhất mà Cửu U ma quân có thể mời đến tương trợ hắn mạnh bao nhiêu?

[Đối phương không ở bên trong phạm vi hệ thống đã biết, tạm thời không thể diễn toán].

Đáng tiếc.

Không tính được, thái độ đối với Cửu U ma quân liền phải chậm dần, giả vờ không biết Cửu U ma quân tồn tại, tổn thất tinh nhuệ Liệt Tộc, Cửu U ma quân tất nhiên không sẽ đánh tới.

Chương 596: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (2)

Không đánh trận chiến không nắm chắc.

Từ khi đột phá, tu vi Khương Trường Sinh một mực đang mạnh lên, giá trị hương hỏa bản thân hắn cũng đang phồng nhanh, hắn đã có khả năng không để Cửu U ma quân vào mắt.

Đến mức Yêu Tộc Chí Tôn, Khương Trường Sinh hi vọng hắn còn có thể lại biến mạnh hơn một chút, ngày sau quyết chiến một trận, vì hắn tăng mạnh sinh tồn ban thưởng.

Sau đó, Khương Trường Sinh đứng dậy trở về phòng, bắt đầu luyện hóa Kim Lân ngọc diệp.

Nửa ngày sau, Cơ Võ Quân trở về, bên trên kim giáp cùng long phách ngân thương dính lấy vết máu, nàng về trước phòng dỡ xuống chiến giáp, sau đó lau sạch sẽ chiến giáp cùng long phách ngân thương.

Bạch Kỳ hỏi:

- Làm sao rầu rĩ không vui, thua sao?

Cơ Võ Quân thấp giọng nói:

- Không kém bao nhiêu đâu.

Một bên khác, Quan Thông U cũng trở về trong phủ đệ, tâm tình âm u.

Thật ra không chỉ bọn hắn, hết thảy võ giả tham chiến đều cảm nhận được áp lực, mặc dù chiến sĩ Liệt Tộc còn lại chết thì chết, tù binh thì tù binh, không có người nào chạy trốn, nhưng Liệt Tộc xuất hiện mang đến cảm giác nguy hiểm cho Đại Cảnh.

Nửa người trên Liệt Tộc giống như người, linh trí không kém hơn bọn hắn, điều này nói rõ chỗ sâu Thái Hoang còn cất giấu rất nhiều chủng tộc thông minh giống như nhân tộc, bọn hắn thậm chí nghe được một tên chiến sĩ Liệt Tộc kinh hô thủ lĩnh là Thiên Địa Đại Tôn, làm sao có thể chết.

Thiên Địa Đại Tôn!

Bao gồm cả Quan Thông U ở bên trong, đều lần đầu tiên nghe được cảnh giới này.

Nếu không phải có Đạo Tổ ra tay, chỉ sợ Đại Cảnh sẽ bị một vạn chiến sĩ Liệt Tộc san bằng, chỉ ngẫm lại, bọn hắn đã sợ hãi.

Khương Khánh từ trong miệng Bạch Y vệ bên trong biết được tình huống cũng giật mình kêu to.

Ba tôn Võ Đạo Thánh Vương, một tôn Thiên Địa Đại Tôn.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm giác Thái Hoang rất nguy hiểm, muốn nguy hiểm hơn xa so với hắn tưởng tượng.

Hắn lúc này hạ chiếu, để Chu Thiên Chí, Từ Thiên Cơ cùng nhau khảo vấn chiến sĩ Liệt Tộc còn sống sót, tuyệt đại đa số chiến sĩ Liệt Tộc đều đã chết, bao gôm cả ba tôn Võ Đạo Thánh Vương kia, mong muốn bắt bọn hắn làm tù binh, còn khó hơn giết bọn hắn, Quan Thông U dùng hết toàn lực mới giết hết bọn hắn, còn nhờ vào Từ Thiên Cơ thi triển quân trận, tụ tập khí vận Đại Cảnh, hạn chế tốc độ của tam đại Võ Đạo Thánh Vương, mặc dù hiệu quả bình thường, nhưng đối với chiến đấu cấp độ bọn hắn mà nói, hơi chậm một chút đã có thể bị đánh chết.

Thân thể Võ Đạo Thánh Vương cũng không giống như Võ Đế, căn bản đánh không phá.

Một tháng sau.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh nhìn pháp bảo mới lơ lửng trước mặt, mặt lộ vẻ vẻ hài lòng.

Chín mươi hai mảnh Kim Lân ngọc diệp cùng Kim Lân côn dung hợp thành công, hình thành chí bảo, Kim Lân diệu thụ.

Bảo vật này chính là chí bảo sát phạt, uy lực tuyệt không kém hơn Xạ Nhật thần cung, dứt bỏ Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, lực sát thương Kim Lân diệu thụ vượt qua Xạ Nhật thần cung, mà lại theo lá cây Kim Lân ngọc diệp càng ngày càng nhiều, Kim Lân diệu thụ còn có thể trở nên mạnh hơn không bờ bến.

Hắn nhấc tay nắm chặt thân cây Kim Lân diệu thụ, thoạt nhìn giống như một thân cây bình thường, phía trên khảm nạm từng mảnh từng mảnh Kim Lân ngọc diệp, nắm trong tay, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng sục sôi, loại lực lượng này rất kỳ diệu, giống như sát ý, nhưng lại khác nhau.

Hắn là lực lượng sát phạt.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh thậm chí có loại cảm giác vô địch, giống như thế gian không có người nào là đối thủ của hắn. Hắn buông tay ra, này loại cảm giác mãnh liệt thối lui.

- Cái này là ảnh hưởng mà khí tức sát phạt mang tới? Nếu thả trong chiến đấu, có lẽ có thể kích thích ta bộc phát ra lực lượng mạnh hơn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn thu Kim Lân diệu thụ vào bên trong Cự Linh giới.

Kim Lân ngọc diệp dung hợp vẫn như cũ có thể gỡ xuống nhưng một khi hết thảy lá cây bị gỡ xuống thì phải lần nữa dung hợp, dung hợp lại phải luyện hóa cấm chế lẫn nhau của chúng nó, cần thời gian mấy ngày.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra đình viện.

Hiện tại là đêm khuya, bên trong Long Khởi sơn quanh quẩn tiếng ếch kêu ,Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều đang luyện công. Khương Trường Sinh không có quấy rầy các nàng, mình cũng bắt Đầu luyện công.

Nghĩ tồn tại thần bí sau lưng Cửu U ma quân thành địch nhân giả tưởng, có thể làm cho hắn càng có đấu chí.

Giả định đối phương là Thiên Địa Đế Cảnh tầng mười.

Không, dứt khoát đối phương vượt qua Thiên Địa Đế Cảnh, giá trị hương hỏa đi đến mấy chục tỷ.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ như thế, toàn thân run lên, bỗng nhiên tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Một phần vạn thật có tồn tại khủng bố như vậy thì sao?

Không thể tung bay, vẫn cần điệu thấp tu luyện…

trong Một tòa cung điện u ám dưới lòng đất, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong đi đến trước một tòa thạch trận trong đại điện, toàn thân Linh Phong lóng lánh thanh quang, vì bọn họ chiếu sáng vùng cung điện này.

- Cẩn thận một chút, hắn là truyền tống trận gì đó hoặc là bẫy rập.

Khương Tiển thấy Linh Phong chân tay lóng ngóng, nhắc nhở.

Linh Phong nói:

- Ta không bước vào trong đó liền tốt, các ngươi mau đến xem, phía trên có chữ viết, có chút thấy không rõ.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên lúc này tiến đến bên cạnh hắn, nhìn kỹ lại.

Ánh mắt Bình An bỗng nhiên sáng lên, đi đến bên cạnh vách tường, hắn thấy một đóa hoa đỏ tươi khảm nạm ở trên tường, hắn đưa tay hái một lần.

Ầm ầm –

Toàn bộ lăng mộ thạch trận rung động, bàn đá dưới đáy bắn ra cường quang bắt đầu xoay tròn.

- Lui ra phía sau, không muốn vào trận.

Khương Tiển lôi kéo Linh Phong, Lâm Hạo Thiên lui ra phía sau.

Linh Phong thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía Bình An, đang muốn mở miệng.

- Không tốt, đây chẳng qua là trận nhãn, bản thân lăng mộ này là trận pháp! Chạy mau.

Lâm Hạo Thiên tựa hồ suy nghĩ cái gì, sắc mặt đại biến, hốt hoảng kêu lên, hắn quay người, chuẩn bị chạy trốn.

Thạch trận phóng đại cường quang, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ lăng mộ, Khương Tiển bốn người nhất thời không thể động đậy, một cỗ lực lượng thần bí trói buộc chặt bọn hắn.

Chương 597: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (1)

Xương Nhạc năm mười một, tân xuân vừa qua khỏi, Thiên Tử đã xác lập trữ quân, trước đó một mực không chịu hạ quyết tâm, đột nhiên xác lập trữ quân, để người kinh thành nghị luận âm ĩ.

Có trên phố truyền ngôn, thân thể Thiên Tử một ngày không thể so với một ngày, năm ngoái vừa kết thúc Xương Nhạc thịnh hội, Thiên Tử nghỉ ngơi càng sớm hơn dĩ vãng.

Bạch Kỳ cũng báo việc này cho Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không thèm để ý, hắn và Khương Khánh cách bốn bối phận, cũng không có nhiều ưa thích Khương Khánh, trước đó giúp đỡ Khương Khánh đăng cơ đã động lòng trắc ẩn, cần gì lại liếm láp mặt đi tương trợ.

Khương gia không thiếu người làm hoàng đế.

Còn nữa nói, sinh tử do mệnh, hắn nhiều nhất giúp Khương Khánh kéo dài tuổi thọ mấy năm, dạng đan dược này ở trong quốc khố một mực có chuẩn bị, Khương Khánh trước đây ít năm đã bắt đầu dùng.

- Không nghĩ tới Khương Khánh lại muốn chết còn sớm hơn cả Lão Tử của hắn, sớm biết như thế, còn không bằng không giúp hắn nói chuyện.

Bạch Kỳ cảm khái, nó và dòng dõi Khương Khánh không có quá nhiều liên quan, cho nên so với con trai của Khương Khánh đăng cơ, vẫn để Khương Triệt làm thiên tử càng tốt hơn, ít nhất nó có thể chiếm rất nhiều tiện nghi.

Khương Trường Sinh nói:

- Khương Triệt tiểu tử kia sớm không có tâm Đế Vương, cả ngày ngâm mình ở Tông cung luyện đan, đều không nhìn hắn đi ra.

Hắn không có thói quen nhìn trộm con cháu, chỉ cần Khương Triệt không có gặp nguy hiểm thì tốt, cho dù bị tặc nhân giết, hắn cũng có thể trước tiên sử dụng khởi tử hồi sinh.

Trên thực tế, Khương Triệt từ khi truy cầu trường sinh dược, công lực một mực đang tăng trưởng.

Vị Ngọc phi kia xem ra thật yêu hắn, phụ cận Thiên Cảnh đại lục thường xuyên xuất hiện thân ảnh Linh Tộc, vì Khương Triệt đưa tới kỳ trân dị bảo cùng thi thể Hung thú.

Tại Thái Hoang, thi thể Hung thú không có dễ dàng hư thối, cảnh giới càng cao, càng như thế.

Khương Trường Sinh bắt đầu cân nhắc một chuyện khác.

Có cần để tử tôn Khương gia làm người hầu Địa Phủ hay không?

Chờ bọn hắn sau khi chết lại hỏi một chút.

Vừa chết, Khương Trường Sinh có thể trước tiên ngăn lại linh hồn của bọn hắn, không để bọn hắn quy thiên.

Trong dòng dõi ba đời, Khương Trường Sinh mới có thể bảo hộ mấy đời, vượt qua ba đời, sau khi chuyển thế đã không còn liên quan với hắn, nếu bọn họ nguyện đến Địa Phủ làm người hầu, cũng là duyên phận có thể kéo dài huyết mạch.

Theo vong hồn Địa Phủ càng ngày càng nhiều, Hình Thủ cùng Trương Anh cũng càng ngày càng bận rộn, thậm chí còn có thể gặp được đến một chút chuyện hiếm thấy, tỷ như gặp được kẻ thù khi còn sống, sau khi chết còn muốn đấu, ngoại trừ tử thù, còn có tình cừu, gia cừu, rối loạn, ngược lại Địa Phủ hiện tại thật náo nhiệt.

Phần lớn vong hồn ở Địa Phủ đến từ Thiên Cảnh đại lục, tạm thời còn chưa dính đến vong hồn bên ngoài Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên cùng Bạch Kỳ nói chuyện phiếm.

Đúng lúc này.

- Tiền bối, tiền bối, chúng ta xảy ra chuyện lớn, ngài có thể giúp chúng ta một chút…

Khương Trường Sinh đột nhiên nghe được tiếng lòng của Lâm Hạo Thiên, ngữ khí đầy lo lắng.

Khương Trường Sinh lúc này cảm giác Luân Hồi ấn ký ba người bọn họ.

Nhưng hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, vậy mà không thể truy tung đến. Thật sự quá xa.

Khương Trường Sinh lúc này tiến hành tâm linh trao đổi với hắn, hiểu chân tướng câu chuyện.

Nguyên lai, ba người đi theo người Linh Tộc thăm dò di cung vương tộc, không cẩn thận khởi động trận pháp, bị truyền tống đến chỗ không biết.

Khương Trường Sinh nghe xong, sử dụng hương hỏa thỉnh thần công, đem lực lượng của mình bám vào trên người

Khương Tiển, từ đó thu hoạch được tầm mắt của Khương Tiển.

Giờ phút này, bốn người Khương Tiển đang đứng ở bên trên một chỗ vách đá, sau lưng rừng cây rất hoang vu, không có lá cây, tất cả đều là cây khô làm nhánh, quỷ dị kinh dị.

Toàn thân Khương Tiển run lên, cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại theo trong cơ thể hiện ra, khiến cho hắn động dung.

- Làm sao vậy?

Lâm Hạo Thiên chú ý tới dị thường của hắn, vội vàng hỏi.

Khương Tiển là hắn mang ra, nếu có nguy hiểm, hắn nên như thế nào bàn giao cho Đạo Tổ.

- Chớ hoảng, là ta.

Giọng Khương Trường Sinh truyền ra từ trong cơ thể Khương Tiển, mọi người nghe được trừng to mắt.

Lâm Hạo Thiên kinh ngạc hỏi:

- Tiền bối, ngài ở trong cơ thể hắn?

- Không có, chẳng qua là lực lượng của ta có thể hiện lên thân hắn, để ta xem trước xung quanh một chút.

Khương Trường Sinh trả lời một câu, sau đó quan sát phiến thiên địa này.

Tim Khương Tiển đập nhanh hơn, toàn thân cứng đờ. Gia gia vậy mà có thể dựa vào người hắn? Chẳng lẽ bởi vì ánh mắt của hắn?

Rất có thể thiên phú lớn nhất của hắn là con mắt này, nhưng hắn rõ ràng con mắt này di truyền từ gia gia.

Lâm Hạo Thiên âm thầm nghi hoặc, tiền bối và Khương Tiển đến cùng là quan hệ như thế nào?

Lúc trước hắn đã cảm thấy Khương Tiển và tiền bối lớn lên rất giống nhau, chẳng lẽ….. Linh Phong rất khẩn trương, hắn sớm nghe thấy Đạo Tổ mạnh mẽ, giờ phút này nhìn thấy chuyện

không thể tưởng tượng nổi như thế, hắn càng thêm kính sợ Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nhìn về phương xa, phía dưới là một mảnh mặt đất hoang vu, khắp nơi đều là hài cốt cùng từng cây từng cây héo úa, một chút đầu lâu chồng chất cùng một chỗ, hình thành núi nhỏ, càng doạ người.

Bầu trời cuối mặt đất tràn ngập từng sợi huyết khí, khói đen, để phiến thiên địa này lộ ra huyết tinh, âm u. Nhìn một lúc lâu, Khương Trường Sinh cũng không có nhìn ra cái gì, chỉ có thể để bọn hắn hành sự cẩn thận.

- Lực lượng của ta mặc dù có thể đến giúp các ngươi, nhưng các ngươi không thể khinh thường, bởi vì vì nhục thể của các ngươi không thể gánh chịu toàn bộ lực lượng của ta.

Khương Trường Sinh nhắc nhở, đi theo rời khỏi hương hỏa thỉnh thần.

Thân thể Khương Tiền cũng khôi phục tự nhiên, hắn không khỏi thở dài ra một hơi.

Lâm Hạo Thiên tò mò hỏi:

- Mới vừa rồi là cảm giác gì?

Chương 598: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (2)

Khương Tiển lấp lánh ánh mắt, nói:

- Không gì làm không được, rất mạnh, thật rất mạnh, chỉ là ta cảm thấy cỗ lực lượng này đã vượt qua Động Thiên cảnh.

Lâm Hạo Thiên lộ ra vẻ hâm mộ, Linh Phong thì sợ hãi.

Bình An vò đầu, hỏi:

- Lúc nào… Ăn… Ăn thịt?

Mặc dù hắn là kẻ cầm đầu hái đóa hoa kia, nhưng ba người đều không dám trách tội hắn.

Lâm Hạo Thiên kinh ngạc hỏi:

- Nhanh như vậy đã đói bụng? Đóa hoa kia đâu?

Bình An nhếch miệng cười nói:

- Trong bụng…

Khương Tiển nghe xong, khẩn trương, kiểm tra thân thể cho Bình An.

Bình An là trưởng bối của hắn, lại là huynh đệ gắn bó sinh tử, bồi bạn hắn hơn một trăm năm.

- Ta… rất tốt.

Bình An cười ngây ngô nói, chỉ là vừa nói xong, đỉnh đầu của hắn bắt đầu bốc khói, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên.

Địa Linh thụ.

Khương Trường Sinh mở to mắt, có chút im lặng.

Không nghĩ tới ba tên này có thể chạy đến địa phương xa như vậy.

Hắn thậm chí không thể vận dụng hương hỏa diễn toán đi tính, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện bọn hắn vận khí hơi tốt, đừng trêu chọc đến phiền toái lớn.

Nếu chết tại địa phương xa như vậy, cũng không biết có thể đầu thai hồi trở lại Thiên Cảnh đại lục hay không, đại khái là không thể nào.

Nghĩ như vậy, Khương Trường Sinh cũng có chút lo lắng.

Khương Tiển có thể là tôn nhi hắn yêu thích nhất, cũng không hy vọng Khương Tiển xảy ra chuyện, Bình An là đồ đệ bảo bối của hắn, Lâm Hạo Thiên càng được hắn bồi dưỡng trên trăm năm, còn không có phát sáng phát nhiệt liền chết, rất đáng tiếc.

Bạch Kỳ chú ý tới thân sắc của hắn biến hóa, thận trọng hỏi thăm.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói ra việc này, Cơ Võ Quân cũng mở to mắt.

- Nhớ kỹ, về sau đi Thái Hoang, nhất định phải cẩn thận, một khi bị truyền đến bên kia Thái Hoang, ngay cả ta cũng không thể tìm tới các ngươi.

Khương Trường Sinh nhắc nhở, ba yêu vội vàng gật đầu, Cơ Võ Quân cũng âm thầm kinh hãi.

Nàng nhớ tới trước đó mình ra đi mạo hiểm, trước kia gặp được một tòa thạch trận, chẳng qua là nàng sợ nguy hiểm, liền cách xa.

May mắn!

Tông cung, trong một cung điện u ám.

Khương Triệt ngồi tĩnh tọa ở trong dược đỉnh, quanh người lượn lờ huyết khí, bên ngoài thân hắn hiện ra từng sợi mạch máu, tựa như kinh mạch, rất doạ người.

Ngọc phi đi đến bên cạnh hắn, nói:

- Bệ hạ, Thiên Tử hắn tựa hồ đến đại nạn, gần đây sắc lập người kế vị, còn truyền công lực bản thân cho người kế vị.

Khương Triệt không có mở mắt, nói:

- Tùy tiện hắn, cho dù chết, hắn cũng tính chết cũng không tiếc.

Thời điểm khi hắn lựa chọn nhường ngôi, hắn đã bỏ đi những tạp niệm này, một lòng truy cầu trường sinh.

Ngọc phi rầu rĩ nói:

- Ngài không đi xem hắn một chút à, dù sao hắn là hài tử ngài yêu thích nhất.

Nói đến hài tử, trong mắt nàng lộ ra vẻ hâm mộ.

Khương Triệt nói:

- Nếu hắn có tâm, hẳn là đến thăm trẫm, mười một năm, hắn chưa có tới, người trong thiên hạ đều nói hắn có hiếu tâm, theo trẫm thấy, trong lòng hắn chỉ có chính mình, vị trí Thiên Tử thì thuận theo tự nhiên đi, Đại Cảnh sẽ không loạn, cho dù rơi vào trong tay hôn quân, nếu như trẫm có thể sống đến ngày đó, lại ra tay đổi Thiên Tử, cho dù không có trẫm, còn có lão tổ ta.

Bởi vì Ngọc phi tình thâm, hắn đã kể lại quan hệ giữa Đạo Tổ cùng Khương gia, Ngọc phi lúc trước nghe xong cực kỳ rung động.

Đi vào Đại Cảnh nhiều năm như vậy, nàng tự nhiên hiểu địa vị của Đạo Tổ. Trách không được Đạo Tổ một mực bảo hộ Đại Cảnh.

Đạo Tổ bảo vệ tử tôn, cũng làm cho nàng càng thêm khát vọng về hài tử.

Nhưng nàng và Khương Triệt khác chủng tộc, thủy chung sinh không ra được hài tử, nàng hiện tại chỉ có thể ký thác vào Thâu Thiên thần thuật.

- Bệ hạ, ngài tu hành Thâu Thiên thần thuật đến loại cảnh giới nào?

Ngọc phi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Khương Triệt mở to mắt, con ngươi của hắn vậy mà hiện lên màu nâu đỏ, có chút yêu dị.

Hắn nhếch miệng lên, nói:

- Khoảng cách đại thành đã sắp đến, đến lúc đó trẫm có thể tùy ý trộm đổi mệnh số, không phải ngươi muốn hài tử sao, chờ trẫm dung hợp tinh khí ngươi, tự nhiên có thể thành.

Ngọc phi mừng rỡ, nói:

- Thật sao?

Khương Triệt ôn nhu nhìn về phía mỹ nhân trước mắt, nói:

- Ngươi và Linh Tộc trả giá cho trẫm, trẫm một mực ghi ở trong lòng, trẫm đời này quả thật động chân tâm với ngươi, như thế nào lừa gạt ngươi, trẫm còn muốn một ngày dẫn ngươi đi gặp Đạo Tổ đây.

Ngọc phi nghe xong, vừa ngượng ngùng vừa khẩn trương, nói:

- Đạo Tổ có thể ghét bỏ xuất thân của ta hay không?

Khương Triệt lắc đầu bật cười:

- Như thế nào, bên trong viện của ngài ấy còn nuôi yêu đây, trước đó có Bạch Kỳ, ngươi còn có ấn tượng nhỉ, yêu nữ kia cả ngày suy nghĩ nịnh nọt Đạo Tổ, sợ là đã động tâm, Đạo Tổ mặc dù không có để ý tới, nhưng cũng không có xua đuổi, nói

rõ trong lòng ông ta lão nhân gia, chủng tộc không có quan trọng, chỉ cần không làm ác.

Ngọc phi nghe xong, càng thêm vui vẻ.

Bạch Kỳ ghé vào cạnh dược đỉnh đột nhiên cảm thấy mũi có chút ngứa, không khỏi dùng móng vuốt gảy gảy.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, một bên luyện đan, một bên quan tâm ba người Lâm Hạo Thiên. Thông qua tiếng lòng để phán đoán chuyện bọn hắn gặp phải.

Bình An tiểu tử kia không biết ăn đồ vật gì, vậy mà chân khí sôi trào, công lực đại trướng, chẳng qua hắn quá phấn khởi, chạy loạn khắp nơi, căn bản không dùng được.

Khương Tiển ba người một mực đuổi theo Bình An, tạm thời còn không có gặp được sinh linh khác.

Bình An đã chạy nửa tháng, bọn hắn vẫn không có gặp được vật sống, bọn hắn đi tới một mảnh tĩnh lặng không biết.

Khương Trường Sinh diễn toán giá trị hương hỏa của Bình An, giá trị hương hỏa của tiểu tử này tăng thật nhanh.

Cái kia đến cùng là hoa gì, vậy mà để giá trị hương hỏa Bình An sắp đạt tới Nhị Động Thiên, phải biết đây cũng không phải đột phá, nếu như hắn hiện tại đột phá, chỉ sợ chân khí sẽ bay vọt đến đỉnh phong Nhị Động Thiên, tiếp cận Tam Động Thiên.

Chương 599: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (1)

Bốn mùa giao thế, thời gian đi vào Xương Nhạc năm mười hai.

Khương Trường Sinh trong ngày thường luyện công, sẽ lưu một tâm nhãn quan tâm đám người Khương Tiển, Bình An làm ầm ĩ hơn nửa năm mới bình tĩnh trở lại, hắn một hơi đột phá tới Nhị Động Thiên, khí huyết tăng vọt, trên lồng ngực còn hiện ra một hoa văn Xích Diễm, Khương Tiển đám người tạm thời không có rõ ràng Xích Diễm hoa văn này có tác dụng gì.

Chạy loạn bên trong khu vực thần bí tĩnh lặng lâu như vậy, bọn hắn vẫn không có gặp được sinh linh nào khác, cũng chỉ gặp được một chút hoa quả kỳ dị, dựa vào chút hoa quả này làm thức ăn, tinh lực bọn hắn một mực bảo trì trạng thái dư thừa, có chút thần kỳ.

Xem ra đến bây giờ, bọn hắn rất giống như xông vào một chỗ cơ duyên, bất quá chẳng qua trước mắt mà nói, Khương Trường Sinh luôn cảm thấy nơi này cất giấu nhân vật đáng sợ.

Những hoa quả kia càng giống như dược viên của một tồn tại nào đó đang gieo trồng, lại thêm những hài cốt này, hắn suy đoán đối phương sẽ định kỳ đưa vào nơi này một nhóm sinh linh.

Bất quá khi đó, Khương Trường Sinh cũng không giúp được bọn hắn, chỉ có thể yên lặng quan tâm.

Mới đầu tháng hai, Trần Lễ đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, báo cho hắn biết Thiên Tử đại nạn đến, nằm ở trên giường, không thể đứng dậy.

Bởi vì cả đời hắn không có tập võ, công lực Càn Khôn cảnh truyền cho người kế vị về sau, chỉ truyền đến Kim Thân cảnh, Nhân Vương truyền thừa chính là như thế, không thể hoàn toàn tiếp nhận công lực truyền thừa, lúc trước hắn có thể được đến Càn Khôn cảnh, may mắn mà có Thuận Thiên hoàng đế đột phá tới Động Thiên cảnh.

Nếu Nhân Vương biết được truyền thừa của mình bị hoang phế nhiều đời, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

- Tân triều sắp tới.

Trần Lễ cảm khái, đối với thiên tử đời này, hắn cũng không có quá nhiều hoài niệm, dĩ nhiên, cũng không có quá nhiều mâu thuẫn, chẳng qua là cảm khái thiên tử vận triều cao cao tại thượng, nắm giữ hết thảy, lại chưởng khống không được sinh mạng của mình.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, cũng là Bạch Kỳ cùng Trần Lễ trò chuyện hăng say.

Hiện thời Thái Tử không có trải qua lịch luyện, còn không hiểu được như thế nào chưởng khống quốc sự, bất quá hắn đã đi theo Trần Lễ học tập mấy năm, xem như đồ đệ của Trần Lễ.

Trần Lễ lại muốn đến đỡ thiên tử một triều, quyền thế của hắn được cho là văn thần công đường lớn nhất Đại Cảnh triều.

Hàn huyên một hồi lâu, Trần Lễ mới rời đi.

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, ta đột nhiên cảm thấy hắn và Trần Lễ thật rất giống nhau.

Trần Lễ có thể có hôm nay, hoàn toàn là bởi vì Khương Trường Sinh hoài niệm bạn cũ, mới đến đỡ hắn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Là rất giống.

Bạch Kỳ bắt đầu cùng Khương Trường Sinh hoài cựu, nếu những cố nhân kia nhìn thấy thiên hạ hôm nay, sẽ sợ hãi hay không.

Khương Trường Sinh cũng bị dẫn ra nỗi lòng.

Nói đến cố nhân, hoàng đế Khương gia đến bây giờ đều còn không có đầu thai, đây cũng quá trùng hợp.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được Luân Hồi ấn ký của bọn hắn vẫn còn, chỉ không cách nào cảm giác cụ thể ở đâu, đoán chừng bị quy tắc luân hồi giữa thiên địa hạn chế.

Tin tức liên quan tới thiên tử đại nạn sắp đến cấp tốc truyền ra kinh thành, thậm chí truyền đi đến các nơi thiên hạ.

Thiên tử triều này chưởng khống thiên hạ kém xa Thái Hòa Thiên Tử, để một vài phiên vương, quyền thần, tướng quân có dã tâm cuồn cuộn sóng ngầm, thậm chí tiến hành nhiều lần liên lạc lẫn nhau.

Bất quá một mực chờ đến Thiên Tử quyết định nhường ngôi, vẫn không người dám động đậy.

Chiếu này chính là hạ vào tháng mười, hiển nhiên qua năm, Thái Tử Khương Lưu sẽ đăng cơ.

Thiên hạ xôn xao.

Xương Nhạc một triều mới mười hai năm đã phải kết thúc, người trong thiên hạ không khỏi suy nghĩ Cảnh Nhân Tông cũng chỉ tại vị mười bốn năm, đều bởi vì Thiên Tử một đời trước tại vị thời gian quá dài. Trên phố bắt đầu xuất hiện câu nói, cho rằng hoàng tử sinh sớm, cũng không phải chuyện tốt.

Đầu tháng mười hai.

Khương Khánh được hai vị thái giám đỡ đi đến Tông Cung, Ngọc phi lui ra, nhường cho hai cha con bọn họ đơn độc trò chuyện.

Sau khi truyền công lực cho Khương Lưu, Khương Khánh gầy như que củi, cả người vô cùng suy yếu.

Khương Triệt đứng dậy, trùm lên áo bào cùng hắn ngồi đối diện, hai cha con thoạt nhìn như Khương Khánh càng giống phụ thân.

Thân thể Khương Khánh còng lưng, con mắt đều rất khó mở ra, hắn hữu khí vô lực nói:

- Phụ thân, ngài còn tốt…..

Khương Triệt bây giờ tinh thần sáng láng, thoạt nhìn mới năm mươi tuổi ra mặt, chẳng qua là cặp mắt của hắn càng ngày càng yêu dị, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Còn không tệ.

- Trường Sinh dược đến tiến trình gì……

- Xa xa khó vời, bất quá vi phụ luyện chế ra một chút đan dược tăng trưởng khí huyết cùng thọ nguyên, chờ một lúc ngươi trước khi đi có thể mang theo một nhóm đi.

- Đa tạ phụ hoàng.

- Ngươi nha ngươi, từ nhỏ đến lớn không thích tập võ, chơi bời lêu lổng, bây giờ già, lại đã tới không kịp.

Khương Triệt lắc đầu nói, nói lời giáo huấn, ngữ khí lại có chút sụt sịt.

Khương Khánh cười cười, nói:

- Mặc kệ như thế nào, cả đời này của trẫm cũng không có uổng phí, ít nhất tiêu dao hơn trăm năm, võ giả sống mấy trăm năm, chưa chắc tiêu sái bằng trẫm, chỉ có thể nói truy cầu khác biệt thôi, cả đời trẫm cũng thấy đủ, chẳng qua có một chút tiếc nuối, muốn kết thúc trước khi lâm chung.

Khương Triệt hỏi:

- Tiếc nuối gì?

Ngữ khí Khương Khánh chuyển hướng, nói:

- Ngọc phi cũng không phải nhân tộc?

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Khương Triệt tan biến.

Khương Khánh cười lạnh nói:

- Phụ hoàng, nếu việc này truyền ra, người trong thiên hạ như thế nào đối đãi hoàng thất Khương gia chúng ta, tổ tông lại xem như thế nào?

Sắc mặt Khương Triệt băng lãnh.

Khương Khánh buồn bã nói:

- Phụ hoàng, trẫm tiếc nuối duy nhất chính là Ngọc phi độc chiếm sự sủng ái của ngài, để ngài lạnh nhạt trẫm mẫu hậu, ngài có biết câu nói sau cùng của mẫu hậu trước khi chết là cái gì không?

- Nàng bảo trẫm hiếu kính ngài thật tốt, không được bởi vì quốc sự mà quên ngài.

Chương 600: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (2)

Sắc mặt Khương Triệt càng thêm khó coi.

- Trẫm phải chết, nhưng muốn lôi kéo Ngọc phi cùng chết, như thế này ngài lại có thể chuyên tâm truy đuổi Trường Sinh.

Khương Khánh bình tĩnh nói:

- Phụ hoàng, trẫm kiếp này ngỗ nghịch ngài hai chuyện, Ngọc phi chính là dị tộc, mặc dù nàng một lòng say mê ngài, nhưng chủng tộc sau lưng nàng thì sao, nàng có thể hiệu lệnh tộc

nhân tìm kiếm được liệu cho ngài, đủ để thấy địa vị của nàng không thấp, chủng tộc nàng dựa vào cái gì vô tư kính dâng ngài?

Khương Triệt nói:

- Đây là chuyện giữa trẫm và nàng, chớ có làm ẩu.

Khương Khánh chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra nụ cười kiệt ngạo nhất trong đời, như là hùng sư tuổi xế chiều đi về hướng mạt lộ, hắn thấp giọng nói:

- Phụ hoàng, trẫm chính là muốn giết nàng, nhìn một chút ngài làm sao bảo hộ nàng, là hiện tại động thủ giết trẫm, phụ tử hung tàn, để tổ tông không vừa lòng, hay ngài có năng lực để người Tông Cung ngăn cản Bạch Y vệ của trẫm?

Hắn đứng dậy, quay người run run rẩy rẩy rời đi.

Khương Triệt nhíu mày, nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, trong lòng phẫn nộ, lại có chút vui mừng.

Giờ khắc này, Khương Triệt đột nhiên cảm thấy mình nhường ngôi quá muộn.

Đợi Khương Khánh rời đi, Khương Triệt mới vừa lẩm bẩm nói:

- Tiểu tử thúi, ngươi tính toán quả thật không tệ, nhưng phán đoán của người không đủ, không cần dựa vào lão tổ, Bạch Y vệ cũng không làm gì được trẫm.

Màn đêm buông xuống.

Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ từ bên ngoài đình viện đi tới.

Bạch Kỳ bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, Tông Cung xảy ra chuyện, Bạch Y vệ vậy mà chui vào Tông Cung muốn giết vị Ngọc phi kia, vậy mà toàn bộ đều không phải là đối thủ của Thái Thượng Thiên Tử, chậc chậc, cái tên này làm sao mạnh như thế?

Cơ Võ Quân cau mày nói:

- Hắn vậy mà đã đi đến Càn Khôn cảnh, chuẩn xác mà nói, dù cho Nhất Động Thiên cũng rất khó bắt hắn, mà ta cảm giác khí tức của hắn hết sức không thích hợp.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, nói:

- Xem ra Linh Tộc cho hắn cơ duyên không nhỏ.

Bạch Kỳ hỏi:

- Cần chúng ta ra tay sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần, ngược lại là chuyện giữa phụ tử bọn họ, sang năm, cuộc nháo kịch này sẽ kết thúc.

Khương Khánh không có ra tay với Khương Triệt, chẳng qua là một lòng muốn giết Ngọc phi, Khương Triệt cũng chỉ ngăn cản Bạch Y vệ, cũng không có chế tạo sát lục.

Việc này thất bại, dẫn đến Khương Khánh khí huyết công tâm, hôn mê bất tỉnh trong tẩm cung.

Khương Trường Sinh càng để ý là tuyệt học của Khương Triệt, đến cùng là tuyệt học gì có thể làm cho hắn mạnh mẽ như thế?

Sang năm tìm cơ hội hỏi một chút.

Khương Trường Sinh yên lặng quyết định.

Cuộc nháo kịch này bị Bạch Y vệ che giấu đi, cũng không có truyền ra, chỉ có số ít người biết được, nhưng cũng không dám nói.

Năm mới đến, Thái Tử Khương Lưu đăng cơ, đổi niên hiệu thành Duyên Nguyên.

Duyên Nguyên năm thứ nhất.

Thiên Tử mới đăng cơ.

Phiên vương, quân vương các nước chư hầu thiên hạ dồn dập tới triều bái.

Khương Lưu cũng không phải trưởng tử, trước mắt vẫn tính tráng niên, vừa đăng cơ đã động thủ động cước, trước đến đỡ thượng bên trong Mạc phủ trước kia nuôi nấng mình người vị,

đưa vào từng cơ cấu quyền lực, dẫn đến Kinh Thành lâm vào bên trong mấy tháng rung chuyển.

Tháng năm.

Trong tẩm cung, Thiên Tử gặp mặt Khương Khánh một lần cuối.

Khương Khánh hư nhược gian nan mở mắt, nhìn Thiên Tử mình tự lựa chọn, mở lời:

- Lưu nhi… Nhất định phải diệt trừ Ngọc phi, nàng và chủng tộc của nàng… Sẽ mang đến vận rủi cho Đại Cảnh….

Thiên tử Khương Lưu yên lặng không nói.

Khương Khánh đã thần trí không rõ, bắt đầu lặp lại câu nói này, cho đến khi triệt để mất hết sinh cơ.

Khương Lưu thầm nói:

- Cần gì chứ, trẫm cũng không có công phu đi đấu cùng Hoàng gia gia, ngược lại ở kinh thành, trời sập xuống có tổ tông chịu thay.

Vào đêm.

Khương Khánh mở to mắt, phát hiện mình phiêu phù trong ở rừng núi, ánh trăng rơi xuống, hắn quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh, dọa đến toàn thân hắn run lên, vội vàng hành lễ:

- Tổ tông.

Chính là Khương Trường Sinh.

Sau khi Khương Khánh chết, Khương Trường Sinh bắt được linh hồn hắn trước khi rời đi đưa đến trong núi rừng không người.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngươi đã thọ hết chết già, nể tình ngươi ta có duyên phận huyết mạch ở kiếp này, ta cho ngươi hai lựa chọn, một là thuận theo tự nhiên, chờ đợi luân hồi đầu thai, hai là trở thành quỷ sai của ta, chấp chưởng trật tự luân hồi một phương, bất quá

sau này người sẽ vĩnh viễn không cách nào trở thành người, chỉ có thể là quỷ sai.

Nghe vậy, Khương Khánh trừng to mắt, hoài nghi mình nghe lầm.

Hắn đầu tiên nhìn hồn thể của mình, xác định là thật mới lâm vào bên trong lựa chọn.

Hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tổ tông, xin hỏi loại lựa chọn nào tốt hơn?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không có càng tốt hơn, ta cũng sẽ không cưỡng cầu người, chính người chọn đi, bất quá Thiên Tử các triều đại đến nay còn chưa đầu thai, có khả năng thiên tử vận triều đầu thai càng trễ hơn một chút.

Khương Khánh mặc dù cuối cùng sinh ra mâu thuẫn cùng Khương Triệt, nhưng đối với vị lão tổ này, hắn một mực hết sức cung kính.

Khương Khánh lần nữa yên lặng.

- Đa tạ tổ tông, ta vẫn lựa chọn đầu thai đi, dù sao ta trời sinh tính tình lười nhác, nếu một mực làm quỷ sai, sợ là……..

Khương Khánh cười khổ nói.

Hắn ngay cả làm thiên tử đều lười, huống chi là quỷ sai.

Không thể đầu thai, quỷ mới biết muốn làm quỷ sai bao lâu.

Hắn hồi tưởng lại trước đó giám quốc giúp Khương Triệt, hồn thể run lên.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Vậy chúc ngươi kiếp sau xuôi gió xuôi nước.

Hắn lặng lẽ đánh vào một đạo Luân Hồi ấn ký liền tan biến tại chỗ.

Khương Khánh sững sờ ở tại chỗ, chẳng biết tại sao, trong lòng có chút hối hận, nhưng hắn hiểu được, vô luận chọn như thế nào đều sẽ hối hận.

Lúc này, một cỗ lực lượng kỳ dị lôi kéo hắn bay về phía bầu trời, hắn không chịu khống chế.

Một bên khác, Khương Trường Sinh dưới Địa Linh thụ phía xa thì bắt đầu quan sát, muốn nhìn linh hồn thiên tử vận triều sau khi chết sẽ đi đâu.

Chương 601: Chương 601: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (1)

Trong lúc Khương Trường Sinh nhìn soi mói, linh hồn Khương Khánh không ngừng bay lên không, cách mặt đất càng ngày càng xa, rõ ràng có một cỗ lực lượng thần bí đang dẫn dắt hắn.

Đợi cho Khương Khánh bay tới độ cao biển mây đều không thể chạm đến, Khương Khánh đột nhiên tan biến.

Thần niệm của Khương Trường Sinh cũng không cách nào cảm giác được hắn.

Đáng tiếc.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, chỉ có thể thôi.

Còn chưa đủ mạnh, không thể lĩnh hội quy tắc thiên địa.

Chờ đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, hẳn là có thể bắt đầu lĩnh hội quy tắc.

Ngày kế tiếp, Thiên Tử công chiếu thiên hạ, Xương Nhạc Thiên Tử băng hà, thụy hào Chiêu Nhạc hoàng đế, sử xưng Cảnh Chiêu Đế.

Quốc tang trong vòng ba tháng, các nơi Thiên Cảnh đại lục thương tiếc.

Tuy là quốc tang, động tác của Thiên Tử Khương Lưu nhưng không có dừng lại, hắn đề bạt số lượng lớn văn thần tuổi trẻ, so với Tiên Hoàng, đã tâm của hắn càng lớn, chẳng qua là động tác của hắn quá cứng rắn, đắc tội không ít thế gia vọng tộc.

Tại Đại Cảnh bây giờ, mong muốn vua nào triều thần nấy, rất khó.

Chưa tới nửa năm, Khương Lưu an tĩnh lại.

Trên mặt đất màu máu, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong đi về phía trước.

Linh Phong nhìn khô lâu chồng chất xung quanh, cực kỳ khẩn trương, chút khô lâu này ẩn chứa chủng tộc khác biệt, tạm thời còn không nhìn thấy hài cốt nhân tộc.

- Hẳn là phương hướng này, thật muốn đi qua sao?

Khương Tiển mở lời, càng đi về trước, hắn cảm giác nguy hiểm càng mạnh.

Lâm Hạo Thiên nói:

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, một mục đợi ở chỗ này, càng thêm nguy hiểm, ta hoài nghi nơi này là kho lúa của một tồn tại cường đại nào đó, nhiều hài cốt như vậy khẳng định là bị ném vào, hiện tại không có gặp được hắn, nói rõ hắn còn chưa trở về, chúng ta nhất định phải chạy đi trước khi hắn trở về.

Khương Tiển nghe xong cảm thấy có lý, không nữa hỏi thăm.

- Phía trước có đồ vật.

Linh Phong bỗng nhiên mở lời, ngữ khí kinh dị.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên định thần nhìn lại, phát hiện phần cuối thiên địa trống rỗng xuất hiện một ngọn núi cao, cao vút trong mây, bởi vì cách xa nhau quá xa, bọn hắn căn bản thấy không rõ lắm cái kia rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng cũng khẳng định, trước khi Linh Phong mở miệng, đồ chơi kia còn chưa xuất hiện.

Không có một chút động tĩnh, trống rỗng xuất hiện.

Khương Tiển cùng Lâm Hạo Thiên chuẩn bị chiến đấu.

Đúng lúc này!

Núi cao cuối thiên địa đột nhiên biến mất, nhanh đến con mắt Khương Tiển hai người đều theo không kịp.

Lâm Hạo Thiên nhíu mày, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quát:

- Né tránh!

Khương Tiển, Bình An nhảy ra, Bình An còn thuận tay bắt lấy Linh Phong, bọn hắn như mũi tên tản ra, một tòa cự nhạc khủng bố từ trên trời giáng xuống, nện xuống.

Oanh!

Sóng gió cuốn lên, tách ra từng chồng hài cốt, nhưng mặt đất không có rung động, bởi vì chân núi cũng không có chạm đến mặt đất.

Khương Tiển định thần nhìn lại, không khỏi động dung.

Thế này sao lại là núi, rõ ràng là một đầu ngón tay.

Một ngón tay có thể so với sơn nhạc, chỉ là đường kính đã rộng tới mấy trăm trượng, làn da hiện lên màu đen, thoạt nhìn như là ngọn núi cứng rắn.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Linh Phong đều bị hù dọa, dồn dập ngẩng đầu nhìn lại.

Vừa xem, bọn hắn kém chút bị hù chết.

Theo cự chỉ kia nhìn lại, biển mây bị xuyên thủng, tựa như bầu trời xuất hiện một cái lỗ thủng khổng lồ, trong bóng đêm có một đôi ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn hắn chằm chằm, con ngươi màu đỏ sậm, như là hai vòng trăng máu.

Khương Tiển ba người bị hù dọa, không cách nào tưởng tượng đối phương có nhiều khổng lồ.

- Thái Cổ cự tôn.

Vẻ mặt Lâm Hạo Thiên âm trầm, lẩm bẩm.

Hắn lúc này hô với Khương Tiển, Bình An:

- Tranh thủ thời gian trốn đi!

Bọn hắn cấp tốc né tránh, cự chỉ đi theo tan biến, trên thực tế cũng không phải tan biến, chẳng qua dùng tốc độ cực nhanh lùi về phía trên bầu trời.

Bọn hắn cấp tốc bay vào trong một mảnh hạp cốc, mà cự chỉ kia cũng không có lại xuất hiện, hai mắt băng lãnh trên trời đi theo tan biến.

Sau nửa canh giờ.

Bốn người trốn ở trên vách núi đá, vẫn vô cùng lo sợ.

- Hắn không tiếp tục ra tay, xem ra chỉ muốn ngăn cản chúng ta tiến lên.

Khương Tiển âm trầm nói, ngón tay vừa rồi đủ để bọn hắn đánh mất chiến ý.

Lâm Hạo Thiên hít sâu một hơi, nói:

- Ít nhất chúng ta rõ ràng, muốn đi ra ngoài, chỉ có thể là hướng kia, vừa rồi tên kia hẳn là Thái Cổ cự tôn, trong trí nhớ ta thừa kế, Võ Đế từng gặp được Thái Cổ cự tôn, Thái Cổ cự tôn mỗi lần xuất hiện trên chiến trường đều có thể mang đến lực phá hoại hủy thiên diệt địa, ta cũng không phải là hình dung khoa trương, là hủy thiên diệt địa thật, chẳng qua là Thái Hoang cũng đủ lớn, nếu đặt ở bên trên tùy ý một phiến đại lục Vô Tận Hải Dương, rất dễ dàng bị hắn san bằng.

Khương Tiển nhíu mày hỏi:

- Thái Cổ cự tôn? Đây là cảnh giới, hay là chủng tộc?

Lâm Hạo Thiên lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng này Võ Đế vị gặp phải Thái Cổ cự tôn không chỉ một vị, dù cho hắn cũng rất khó bắt lại Thái Cổ cự tôn.

Ngay cả Võ Đế đều rất khó bắt lại.

Tim Khương Tiển như chìm vào đáy cốc, bọn hắn đến cùng đi tới địa phương như thế nào.

Hắn thở dài một tiếng, nói:

- Nhìn lại một chút đi, ít nhất đối phương không tâm tư có giết chúng ta, bằng không sẽ không dừng tay.

Lâm Hạo Thiên gật đầu. Linh Phong không có xen vào, ở một bên ngốc ngốc nhìn lên bầu trời.

Bình An sờ lồng ngực, nhe răng nhếch miệng.

Duyên Nguyên năm thứ hai, các nơi ổn định, thiên hạ đã tiếp nhận tân triều đến.

Sau khi Khương Lưu đăng cơ, bắt đầu xây dựng thêm Thuận Thiên thành, tục truyền hắn muốn dời đô.

Đầu tháng tư, Lý Mẫn đến đây bái phỏng, báo cho việc này.

Lý Mẫn cười khổ nói:

- Vị Thiên Tử này của chúng ta xác thực có hùng tâm tráng chí, nhưng cũng quá mức tự tin, hắn muốn dời đến Thuận Thiên thành, cách Thái Hoang càng thêm gần, lại có thể thoát khỏi quyền quý cùng với tam đại thánh địa trói buộc ở Kinh Thành, hắn thậm chí muốn thoát khỏi ngài.

Chương 602: Chương 602: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (2)

Hắn vốn là tổng vệ Bạch Y vệ, bây giờ đã bị Khương Lưu đẩy chức, hắn chuẩn bị quay về giang hồ, hắn đã chán ghét triều đình.

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, nói:

- Hắn điên rồi? Không có chủ nhân bảo hộ, hắn không sợ chết?

Lý Mẫn nói:

- Bây giờ Bạch Y vệ mạnh mẽ, Đại Cảnh cao thủ nhiều như mây, hắn bản thân lại là Kim Thân cảnh, chờ dời đô thành công, chắc hẳn có thể đi đến Càn Khôn cảnh, hắn có khả năng cảm thấy đủ để tự vệ.

Bạch Kỳ lắc đầu, không thể nào hiểu được.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói:

- Theo hắn đi, xem hắn có thể làm trò gian gì.

Đại Cảnh xác thực đủ mạnh, cường đại đến có vài người sắp quên sự cường đại của hắn.

Bất quá cho dù dời đô, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Lưu đến nay còn chưa từng tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đã sớm dự cảm đến một ngày này, theo bối phận huyết thống càng ngày càng xa, thời điểm không có ngoại địch, con cháu sẽ kiêng kị sự cường đại của hắn.

Nhất là Thiên Tử, không sớm chiều ở chung cùng Khương Trường Sinh không biết tính nết Khương Trường Sinh, tự nhiên sẽ kiêng kị.

Thật vất vả leo đến vị trí đỉnh phong, phát hiện mình cũng không phải người có quyền lực lớn nhất khắp thiên hạ, làm sao có thể cam tâm.

Bất quá Khương Lưu mặc dù kiêng kị Khương Trường Sinh, nhưng biết được Khương Trường Sinh chính là tổ tông của hắn, không dám có dị tâm chỉ muốn rời xa Khương Trường Sinh, không có tổ tông ở bên, hắn có thể muốn làm gì thì làm.

Khương Trường Sinh trước đó nghe được hắn cùng thái giám mưu đồ bí mật, kém chút muốn cười.

Loại phản nghịch này, có điểm giống hài tử không muốn bị phụ mẫu trông coi.

Lý Mẫn lại nói sang chuyện khác, phần lớn là biến hóa trên triều đình, Trần Lễ cũng bị gọt đi quyền chức, nhưng quan chức vẫn còn, chẳng qua là quyền thế không bằng lúc trước, Trần Lễ cũng không tới nói việc này, hắn cũng không tiện nói, bị học sinh của mình gọt quyền, thật sự là tối tăm trên mặt.

Hàn huyện một hồi lâu, Lý Mẫn rời đi, sau này hắn chuẩn bị đi Thái Hoang xông xáo, có khả năng mười năm trở về một chuyến, Khương Trường Sinh cũng tôn trọng lựa chọn của hắn.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Thật sự là hoài niệm Tử Ngọc, Khương Tú, Thuận Thiên.

Cơ Võ Quân nói:

- Đây là tất nhiên, mặc dù có quan hệ huyết mạch, Thiên Tử cũng sẽ kiêng kị, trước đó Thiên Tử chỉ là bởi vì từ nhỏ theo Đạo tổ, mới có thể yên tâm, tại Thánh triều, phụ tử Hoàng Gia tương tàn cũng không phải không có.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Thuận theo tự nhiên đi, dạng này cũng tốt.

Đại Cảnh đã lên thế, có thể dựa vào chính mình, cho dù hoàng đế xảy ra chuyện, người nhà họ Khương có rất nhiều.

Khương Tử Ngọc lưu lại huyết mạch, đã vượt qua ngàn người, còn chỉ tính nam nhi.

Hắn không thèm để ý, nhưng có người để ý.

Khương Triệt một mực đợi ở Tông Cung nghe nói việc này, chạy tới hoàng cung, chửi mắng Khương Lưu một chầu, chuyện này lưu truyền đến dân gian, dẫn tới bách tính, võ giả làm đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu….

Bên trên vô biên hải dương.

Bạch Tôn đứng trên boong thuyền của một chiếc thuyền biển, mười mấy con thuyền biển tiến lên từ bốn phương tám hướng, võ giả phía trên đều mang rheo nhiều loại mặt nạ.

Nam tử đeo mặt nạ trước đó một mực làm việc cho Bạch tôn trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, nửa quỳ mà xuống, nói:

- Căn cứ người hải đảo phụ cận nói, mấy chục năm trước, xác thực có người từng thấy đại lục bay về hướng phía bắc, đoạn đường này đi, rất nhiều hải đảo đều lưu lại truyền thuyết này, xem ra là thật, Đạo Tổ thật nâng Long Mạch đại lục, Thiên Hải đi về phương bắc.

Bạch Tôn nghe xong, khẽ gật đầu, cảm thán nói:

- Khả năng của Đạo Tổ thật sự khó có thể tưởng tượng, ta đột nhiên cảm thấy cầm Võ Đế đi rêu rao hắn, ngược lại kéo thấp thân phận của hắn.

Nam tử đeo mặt nạ cảm khái nói:

- Đúng vậy, trong lịch sử Thánh triều cũng chưa từng thấy qua Võ Đế có thể có năng lực như vậy.

- Chẳng qua là hắn đã mạnh mẽ như thế, vì sao không bảo hộ nhân tộc?

Đây là hoang mang lớn nhất trong lòng nam tử đeo mặt nạ.

Bạch Tôn lắc đầu nói:

- Vì sao hắn muốn bảo hộ nhân tộc, bảo hộ Đại Cảnh còn chưa đủ à, cả Nhân tộc có liên quan gì với hắn?

Nam tử đeo mặt nạ bị nghẹn lại, không biết nên phản bác như thế nào.

Bạch Tôn nói:

- Lòng người vốn là hướng vào phía trong, hắn thân là tiên nhân có thể bảo hộ Đại Cảnh, đã là nhân từ đối với nhân tộc, nếu ta không có đoán sai, bảy đại Yêu Thánh ngã xuống chính là hắn làm ra, hắn xuất thủ để nhân tộc có thể thở dốc, chỗ đứng của hắn ở cấp độ tuyệt không phải chúng ta có thể tưởng tượng, chúng ta còn đang tranh cùng yêu tộc, hắn có lẽ xem chính là vạn tộc, là toàn bộ thiên địa, nhân tộc mạnh hơn, cũng bất quá là giọt nước trong biển cả giữa thiên địa, sao mà nhỏ bé, đứng tại bên ngoài nhân tộc đi cân nhắc, nhân tộc thật ra không có quan trọng như vậy.

Nam tử đeo mặt nạ bị chấn động, cảm giác có chút đạo lý.

Nhưng hắn vẫn hết sức nghi hoặc, trước kia Bạch Tôn hoàn toàn dùng Thánh triều nhân tộc làm chủ, như thế nào sinh ra chuyển biến như thế?

Bạch Tôn tiếp tục nói:

- Tiếp tục bảo trì hỏi thăm hải đảo ven đường, mục tiêu là tìm tới Đại Cảnh.

Nam tử đeo mặt nạ gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi.

Bạch Tôn nhìn về phía phần cuối đường chân trời, ánh mắt bình tĩnh.

- Thánh thượng, chẳng lẽ trên đời này thật có tiên thần…..

Duyên Nguyên năm thứ ba, cuối mùa xuân.

Khương Trường Sinh đang luyện chế nước thuốc cho Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên, đột nhiên cảm nhận được cái gi, hắn nhìn về phía nội thành, tầm mắt khóa chặt bên trong Tông Cung.

Hắn lúc này sáng tạo một bộ phân thân, ở lại tại chỗ, mình thì tiến vào xem xét Khương Triệt.

Trong tẩm cung.

Ngọc phi tê liệt ngồi dưới đất, hoảng sợ nhìn phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Chương 603: Chương 603: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (1)

Theo ánh mắt Ngọc phi nhìn lại, Khương Triệt đứng trước dược đỉnh phá toái, toàn thân run rẩy, hắn ở trần, bên ngoài thân hiện ra huyết văn kỳ dị, như ẩn như hiện, mỗi lần xuất hiện đều sẽ sinh ra biến hóa mới.

- Tại sao có thể như vậy…..

Vẻ mặt Khương Triệt âm trầm, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, Khương Triệt bản năng huy quyền đánh về phía hắn.

Ầm!

Khương Trường Sinh bắt lấy nắm đấm Khương Triệt, hơi hơi dùng sức, Khương Triệt đau đến hít sâu một hơi, theo đó quỳ ở trước mặt hắn.

- Ngươi là ai…..

Ngọc phi nhìn bóng lưng Khương Trường Sinh, thất thanh kêu lên.

Khương Trường Sinh không để ý đến nàng, bắt đầu xem xét thân thể Khương Triệt.

Ngọc phi chú ý tới mặt trời nhỏ sau đầu Khương Trường Sinh, nàng suy nghĩ ra đáp án, bình tĩnh trở lại, không dám quấy nhiễu Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh một bên dùng pháp lực của mình điều trị khí huyết của Khương Triệt, vừa nói:

- Ngươi đến cùng luyện cái gì?

Khương Triệt cảm nhận được mình đang khôi phục chưởng khống thân thể, hắn cười khổ nói:

- Thâu Thiên thần thuật, nghe nói là một trong thập đại Thần thuật của vương tộc, lúc trước đột nhiên khí huyết nghịch lưu, chân khí không chịu khống chế, trong đầu của ta còn có rất

nhiều tàn ảnh, tựa hồ là trí nhớ của những hung thú kia khi còn sống.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được trong cơ thể Khương Triệt ẩn chứa một cỗ lực lượng nhân quả, cỗ lực lượng nhân quả này tương quan cùng rất nhiều tinh huyết trong cơ thể hắn.

- Thâu Thiên thần thuật - có ít đồ.

Nghe Khương Triệt giảng giải về Thâu Thiên thần thuật, Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Thâu Thiên thần thuật, có thể trộm đoạt lực lượng huyết mạch chủng tộc khác, cao hơn Thiên Diễn võ pháp, Thiên Diễn võ pháp chẳng qua là đoạt được năng lực thiên phú của Hung thú, mà Thâu Thiên thần thuật là tiến hóa huyết mạch bản thân, một khi luyện thành, có thể trong khoảng thời gian ngắn trộm đoạt huyết mạch những sinh linh khác, nhanh hơn Thiên Diễn võ pháp.

Khương Triệt dựa vào thuật này trộm đoạt huyết mạch của Hung thú trường thọ, tăng trưởng tuổi thọ.

Nhưng hắn trộm đoạt huyết mạch quá nhiều, trong đó không thiếu khí vận hung chủng, dính quá nhiều nhân quả, dẫn đến lực lượng nhân quả làm loạn ở trong người.

Đây cũng là khuyết điểm của Thâu Thiên thần thuật.

Có lẽ ở trong tay Thái Hoang vương tộc, bọn hắn sẽ chỉ trộm đoạt huyết mạch cường đại, sẽ không làm loạn giống như Khương Triệt, trong những năm qua, Khương Triệt hấp thu huyết mạch sắp đi đến một trăm loại, đơn giản không hợp thói thường.

Mấu chốt nhất là khí tức của hắn vẫn giống như nhân tộc, chẳng qua là bản chất thân thể đã thay đổi.

Thâu Thiên thần thuật, Thâu Thiên Hoán Nhật, để Thiên Cơ đều không thể nhìn trộm nó.

Khương Trường Sinh dùng pháp lực bản thân trấn áp lực lượng nhân quả, nhờ hắn nắm giữ Địa Phủ, sớm bắt đầu lĩnh

hội lực lượng nhân quả bằng không giờ phút này đều không phát hiện được lực lượng nhân quả tồn tại.

- Về sau không cần tiếp tục, bằng không ngươi sẽ còn mất đi chưởng khống thân thể, Thâu Thiên thần thuật xác thực lợi hại, nhưng chỗ tốt không hợp với lẽ thường cũng sẽ mang đến tai hại không hợp với lẽ thường, hiểu chưa?

Khương Trường Sinh căn dặn.

Khương Triệt cười khổ gật đầu.

Sau đó Khương Trường Sinh bảo hắn đưa ra Thâu Thiên thần thuật, hắn để Ngọc phi đi lấy.

Thâu Thiên thần thuật ghi lại ở bên trên một khối cốt phiến, Khương Trường Sinh tiếp nhận cốt phiến, cẩn thận xem xét.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra chỗ không hợp lý, Thâu Thiên thần thuật này chẳng qua là tàn thiên.

Hắn nói phát hiện này cho Khương Triệt, Khương Triệt nghe xong hoảng sợ một trận, Ngọc phi càng hổ thẹn.

Khương Trường Sinh ném câu nói tiếp theo liền rời đi:

- Nếu thuật này do Linh Tộc tặng cho, vậy các ngươi phải cân nhắc nhìn một chút xem Linh Tộc có người tu luyện thuật này hay không?

Ngọc phi sững sờ tại chỗ, Khương Triệt nhíu mày.

Đối mặt ánh mắt của Khương Triệt, Ngọc phi cắn răng nói:

- Ta cũng không rõ ràng bên trong Linh Tộc có có người đang tu hành thuật hay này không, ta sẽ cho người trở về điều tra……

Nàng không khỏi sờ bụng của mình, trong mắt tràn đầy vẻ nghĩ mà sợ.

Khương Triệt vốn định chất vấn, thấy động tác của nàng, đột nhiên trầm mặc xuống.

Hắn đi theo suy nghĩ của Khương Khánh khi còn sống.

Chẳng lẽ Linh Tộc thật có ý khác…?

Linh Tộc tuy là chủng tộc có linh trí, nhưng thực lực nhỏ yếu, thậm chí còn không bằng Đại Cảnh, Khương Trường Sinh tính qua, Linh Tộc thậm chí thỉnh không đến Thiên Địa Đại Tôn ra tay, chủng tộc như vậy, hắn tự nhiên không để vào mắt.

Ngọc phi cùng Linh Phong mà Lâm Hạo Thiên ba người tiếp xúc qua cũng còn tính đơn thuần, nhưng nếu là chủng tộc có linh trí, chắc chắn có người dã tâm bừng bùng, một chủng tộc luôn có người xấu, Khương Trường Sinh lười nhác tự mình nhúng tay.

Trở lại đến bên trong sân vườn, hắn bắt đầu tĩnh toạ luyện công. Nửa năm sau, Khương Triệt đến đây.

- Căn cứ tộc nhân Ngọc phi nói, bên trong Linh Tộc có biến cố, xác thực có người muốn nhằm vào nhân tộc, Thâu Thiên thần thuật kia là một vị hoàng thân Linh Tộc đoạt được…

Khương Triệt cười khổ nói, mình xác thực chủ quan, sao có thể tuỳ tiện tin tưởng một chủng tộc.

Hoàng thân?

Có chút ý tứ, Linh Tộc mặc dù yếu, nhưng chế độ vẫn rất hoàn thiện.

Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ?

Khương Trường Sinh nói:

- Cơ cô nương, ngươi đi một chuyến, vừa rồi lịch luyện một phen.

Người mạnh nhất Linh Tộc cũng không có mạnh hơn Cơ Võ Quân bao nhiêu.

Cơ Võ Quân nghe xong, lúc này trở về phòng mặc giáp.

Khương Triệt do dự một chút, thổ lộ chuyện Ngọc phi mang bầu.

- Mặc kệ như thế nào, Ngọc phi đối với ta đúng là một mảnh thâm tình, ta không muốn xua đuổi nàng, nàng lại mang thai con của ta, ta muốn cho nàng sinh ra, chẳng qua là đứa nhỏ này kế thừa huyết mạch hiện tại của ta, sợ không phải phàm nhân, ngài xem……

Khương Triệt khó khăn nói, nửa năm trôi qua, sinh cơ hài tử trong bụng Ngọc phi một ngày mạnh mẽ hơn một ngày, ngay cả hắn đều có chút kinh hãi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Ừm, về sau có thể dẫn tới đây.

Hắn đã sớm phát giác được khí tức của đứa bé kia.

Xác thực không tầm thường, mới thai nghén bảy tháng, sinh cơ hắn còn cường đại hơn võ giả trưởng thành bình thường.

Chương 604: Chương 604: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (2)

Hắn lúc trước vẫn tính một thoáng thiên tư mạnh nhất Đại Cảnh ở đâu, thì ra là ở ngay trong bụng Ngọc phi.

Khương Triệt dung nhập huyết mạch của gần trăm loại Hung thú, mặc dù bản thân bị lực lượng nhân quả cắn trả, nhưng con của hắn chưa chắc sẽ như thế, nếu như con của hắn có thể hoàn mỹ kế thừa cỗ huyết mạch này, xác thực đáng để mong chờ.

Khương Triệt nghe xong, kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Cơ Võ Quân thay xong kim giáp, nâng lên long phách ngân thương, đi theo Khương Triệt xuống núi, nàng cũng cần hướng hỏi thăm Khương Triệt tình huống cụ thể.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài làm sao đáp ứng giúp hắn mang hài tử, chẳng lẽ muốn nuôi cháu?

Khương Trường Sinh nhìn nó, nói:

- Ta tự nhiên không rảnh, về sau ngươi giúp ta chiếu cố hắn.

- A?

Duyên Nguyên năm thứ ba, trung tuần tháng bảy.

Cơ Võ Quân trở về, nàng đã giết vị hoàng tử Linh Tộc kia, đồng thời trợ giúp huynh trưởng Ngọc phi đoạt được quyền

thế.

Bên trong Linh Tộc có Cửu Động Thiên tồn tại, nhưng sức chiến đấu của Linh Tộc thật sự quá yếu, bị Cơ Võ Quân vượt cảnh giới tru diệt, dĩ nhiên, toàn bộ quá trình cũng không phải nhẹ nhàng như vậy, nhưng Cơ Võ Quân không có nhục sứ mệnh, tru sát địch nhân.

Sau khi nàng trở về, Bạch Kỳ quấn lấy nàng hỏi thăm chuyện đã xảy ra, Khương Trường Sinh cũng đang nghe.

Nàng có thể thành công, là nhờ phụ thân Ngọc phi trợ giúp, bản thân vị hoàng thân kia đã có đã tâm mưu phản.

Chuyện này kết thúc, hoàng đế Linh Tộc cũng chính là phụ thân Ngọc phi nguyện giao hảo cùng nhân tộc, số lượng lớn thiên tài địa bảo đang trên đường đưa tới.

- Linh Tộc ở trong núi sâu, giống như thế ngoại đào nguyên, bọn hắn rất giống Nhân tộc, có vương triều, có quan lại, cũng có bách tính tầng dưới chót, chẳng qua chưa thành vận triều, Ngọc phi trước đến nhân tộc, là muốn học tập nhân tộc.

Khương Trường Sinh mặc dù đang nghe, ánh mắt lại nhìn về phía Tông Cung.

Hài tử của Ngọc phi còn chưa xuất sinh, dựa theo thường lệ hoài thai mười tháng, đã sớm qua.

Việc này đã bị Khương Triệt hạ lệnh, không được lan truyền ra ngoài.

Hắn lo lắng mình sinh ra yêu thai.

Khương Trường Sinh bắt đầu tò mò kẻ này sẽ thai nghén bao lâu mới xuất sinh?

Không phải là Na Tra đợi ba năm trong bụng mẹ đó chứ?

Sinh cơ của thai nhi càng ngày càng mạnh mẽ, dẫn đến Ngọc phi trở nên càng ngày càng suy yếu, Khương Trường Sinh đưa đi không ít đan dược, miễn cưỡng để cho nàng có thể chống đỡ.

Khương Triệt từng nghĩ tới từ bỏ kẻ này, nhưng bị Ngọc phi từ chối.

Dựa theo Ngọc phi nói, nàng khát vọng đứa bé này đã lâu, không muốn từ bỏ.

Mà nàng cảm thấy đứa bé này có thể trở thành người để Linh Tộc và nhân tộc thành lập mối quan hệ xuống hữu nghị vạn thế.

Khương Triệt nghe xong, chỉ có thể mặc cho nàng tiếp tục tiếp nhận.

Thời gian thoáng qua.

Hai năm qua đi.

Duyên Nguyên năm thứ năm, tháng năm.

Hài tử trong bụng Ngọc phi còn chưa sinh ra, nàng bây giờ chỉ có thể nằm ở trên giường, rất khó động đậy, bụng của nàng lớn hơn phụ nữ bình thường có thai mấy lần, cung nữ tùy tùng nàng đều cực kỳ sợ hãi.

Liên Khương Triệt đều sinh ra một chút sợ hãi đối với đứa bé này, nhưng Ngọc phi vẫn muốn sinh, hai người còn bởi vậy ẩm ĩ một trận, đây cũng là lần đầu Ngọc phi cùng Khương Triệt cãi nhau, Khương Triệt cuối cùng vẫn mềm lòng.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa xem xét.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 7, 268, 098, 882].

Khoảng cách lần trước đột phá mới đi qua bốn mươi chín năm, hắn đã góp nhặt được bảy mươi hai ức giá trị hương hỏa.

Hai năm qua, tốc độ giá trị hương hỏa của hắn tăng trưởng lần nữa tăng lên, là sáu vị hương hỏa thần sứ bắt đầu phát lực.

Vị hương hỏa thần sứ thứ nhất Lê Nghi đã triệt để trở thành Lôi Thần của Phụng Thiên hoàng triều, nhiều lần kiến công, để toàn bộ Phụng Thiên hoàng triều giao phó kỳ vọng cao.

Khương Trường Sinh không có tiếp tục đào móc hương hỏa thần sứ, mà là muốn chờ giá trị hương hỏa phá trăm ức lại nói.

Vượt qua chục tỷ, có lẽ có thể mở ra chức năng mới, ít nhất mệnh cách tiên thần có khả năng lựa chọn cao cấp hơn.

- Còn chưa đủ nhiều, lần trước đột phá bỏ ra bốn tỷ giá trị hương hỏa, lần sau đột phá nói ít cũng cần hai mươi tỷ, thậm chí khoa trương hơn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Tạm định một mục tiêu, năm mươi tỷ.

Tranh thủ trước khi đột phá đi đến năm mươi tỷ giá trị hương hỏa.

Sau khi đi đến chục tỷ giá trị hương hỏa, hắn sẽ lần nữa lựa chọn mười vị tín đồ làm hương hỏa thần sứ của mình, đầu tư càng nhiều, tiền lời càng cao, tạm thời còn chưa xuất hiện ví dụ hương hỏa thần sứ ngã xuống lỗ vốn.

Một bên khác, Khương Tiển bốn người còn đợi ở mảnh tĩnh lặng chỗ, bọn hắn dựa vào hoa cỏ trái cây nơi đó, chân khí tăng lớn lên rất nhanh.

Khương Trường Sinh cũng hoài nghi vị Thái Cổ cự tôn kia đang nuôi bọn hắn, chờ bọn hắn mạnh mẽ lại ăn bọn hắn.

Mặc kệ như thế nào, Khương Trường Sinh đã làm tốt chuẩn bị dùng thân thể Khương Tiển đi chiến Thái Cổ cự tôn.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Duyên Nguyên năm thứ sáu, Thiên Tử kìm nén không được, lại bắt đầu đại kế dời đô.

Khương Triệt bị thai nhi trong bụng Ngọc phi ràng buộc, không có lòng đi ngăn cản Thiên Tử, cả ngày thủ ở bên trong Tông Cung.

Chuyện Ngọc phi thai nghén bốn năm, còn chưa sinh ra hài tử chung quy truyền ra, Khương Triệt đều không rõ ràng là vị tôi tớ nào truyền đi nhưng hắn đã không quản được nhiều như vậy.

Kinh Thành nhấc lên mưa gió, tin tức Ngọc phi mang yêu thai càng truyền càng xa, không biết là ai nhắc đến tiên đế, Cảnh Chiêu Đế từng nói Ngọc phi sẽ mang đến kiếp nạn cho Đại Cảnh, trong lúc nhất thời, lòng người trong kinh thành bàng hoàng.

Tin tức truyền đến trong tai Thiên Tử.

Khương Lưu bị hù dọa, nhưng lại không dám đi Tông Cung, hắn nhíu mày hỏi:

- Thật mang thai bốn năm còn không có sinh ra?

Bạch Y vệ trầm giọng nói:

- Không sai, không có giả.

Khương Lưu mắng:

- Phụ hoàng thật nói đúng, tà môn, Hoàng gia gia thật sự bị ma quỷ ám ảnh, không được, trẫm phải mau chóng rời khỏi Kinh Thành.

Chương 605: Điểm cong lịch sử, cố chấp (1)

Chuyện phi tử của Thái Hòa Thiên Tử là Ngọc phi nương nương có mang yêu thai truyền đi ở kinh thành càng lúc càng rộng, cũng càng ngày càng không hợp thói thường, truyền đến các nơi thiên hạđi.

Theo lời đồn, Ngọc phi chính là Cửu U mị yêu, mê Thái Hòa Thiên Tử trúng tà.

Theo lời đồn, thai Ngọc phi đang mang chính là yêu ma chuyển thế.

Theo lời đồn, Ngọc phi là hồ ly tinh biến hình.

Theo lời đồn…

Rất rất nhiều lời đồn để bách tính khắp Kinh Thành không an lòng thậm chí có không ít người bắt đầu dọn về phía Thuận Thiên thành.

Dù sao Thiên Tử muốn dời đô.

Chạng vạng tối.

Mộ Linh Lạc trở lại Long Khởi sơn, nàng ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Thiên Tử muốn dời đô, ngươi đồng ý không?

Khương Trường Sinh nói:

- Tùy hắn đi, nếu Mộ gia muốn đi theo Thuận Thiên thành, vậy thì đi.

Bây giờ võ đạo cùng triều đình đã không thể tách rời, các đại Thánh địa võ lâm, thế gia vọng tộc cũng có người hầu triều đình, một là vì Đại Cảnh hiệu lực, hai là tranh thủ lợi ích cho mình, không có người nào là Thánh Nhân, Mộ gia cũng có suy nghĩ của mình, chỉ cần không nhiễu loạn Đại Cảnh, Khương Trường Sinh sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Trên thực tế, ngay cả Thanh Nhi cũng cực kỳ lo lắng, một khi Thiên Tử dời đô, Long Khởi quan nên lựa chọn như thế nào?

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Chuyện Ngọc phi thật hay giả?

Khương Trường Sinh còn chưa mở miệng, Bạch Kỳ lại gần, nói:

- Thật, ta đi xem qua, bụng của nàng thật lớn, bên trong tuyệt đối là quái thai, không đúng, thiên tư vô song.

- Há, quên nói cho ngươi, chủ nhân đã quyết định nhận lấy thai nhi kia, về sau sẽ đưa đến Long Khởi quan.

Mộ Linh Lạc càng thêm tò mò, có thể được Khương Trường Sinh nhìn trúng không có chỗ nào mà không phải là thiên tài, mà chỉ thu người có tư chất càng ngày càng mạnh, nói cách khác thai nhi kia so tư chất còn mạnh hơn cả Lâm Hạo Thiên, Cơ Võ Quân.

Nàng trùng mắt nhìn, nói:

- Gần đây có không ít gia tộc chuẩn bị đối phó Ngọc phi, ngươi đã muốn thu, ta đây sẽ bảo võ giả Mộ gia đến đây bảo hộ.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn cũng không thể vì chút chuyện này tự mình ra tay, vừa hay cho Mộ gia cơ hội rút ngắn quan hệ cùng Ngọc phi, Linh Tộc.

Sau đó Mộ Linh Lạc nói đến chuyện những năm qua trải qua, nàng dẫn đầu Mộ gia thành lập sơn môn tại Thái Hoang, bên trong có truyền tống trận, có thể cự ly xa truyền tống đến Thái

Hoang, cực kỳ thuận tiện, những trong năm này, Mộ gia cũng sinh ra không ít thiên tài, Mộ Huyền Cương còn muốn truyền vị trí gia chủ cho nàng, bị nàng từ chối.

Nàng cũng không muốn cả một đời thủ hộ Mộ gia, chờ Mộ gia đủ mạnh, nàng sẽ triệt để dời đến Long Khởi sơn.

Mộ gia cũng không có quên ân tình của Đạo Tổ, hằng năm sẽ định kỳ đưa tới rất nhiều lễ lộc, bây giờ Long Khởi quan mặc dù không có khách hành hương, nội tình cũng sẽ càng ngày càng mạnh, ít nhất đệ tử Long Khởi quan đã không thiếu tài nguyên tập võ.

Khương Trường Sinh nghe nàng nói về mấy việc vặt này, cũng cảm thấy thú vị, nghe chuyện xưa củangười khác, cảm thụ nhân sinh chưa từng đi qua, có một phen thú vị đặc biệt.

Mấy ngày về sau, Mộ Linh Lạc rời đi.

Không đến ba ngày, đệ tử Mộ gia đã đi đến Tông Cung, nguyện thủ hộ Ngọc phi sinh con, Khương Triệt tự nhiên cao hứng, cũng không có lo lắng, bởi vì hắn biết được quan hệ giữa Mộ Linh Lạc và tổ tông.

Mộ gia đến chấn nhiếp các tộc Ti Châu, tại thế giới võ đạo, rất nhiều người là ngu tin, tin quỷ thần, tránh ma quỷ, đây cũng là một trong những nguyên nhân Khương Trường Sinh có thể bắt được giá trị hương hỏa khổng lồ, Ngọc phi đã trở thành tai tinh trong mắt rất nhiều người, bọn hắn đem khốn cảnh mà mình gặp được đều quy tội cho Ngọc phi, cũng có rất nhiều người sợ Ngọc phi ảnh hưởng đến khí vận của mình, muốn đuổi nàng ra khỏi Kinh Thành.

Ngay cả Khương gia cũng có người sợ Ngọc phi hủy khí vận Đại Cảnh.

Một bên khác, đại kế dời đô như ván đã đóng thuyền, hoàng cung ở Thuận Thiên thành đã sắp được tu sửa tốt.

Duyên Nguyên năm thứ bảy.

Sau ngày hội tân xuân, Thiên Tử hạ chiếu, bắt đầu dời đô, lần này dời đô dùng trọn vẹn một tháng.

Cũng không phải đều dọn đi toàn bộ Kinh Thành, chẳng qua là các quyền quý rút lui, Kinh Thành vẫn như cũ là thành trì náo nhiệt số một số hai thiên hạ, Phù Nguyệt thế gia, Chân Long tự, Hóa Long phủ, Tiểu Bồng Lai Giáo các Thánh địa cũng không có dời đi, vẫn như cũ lưu lại Ti Châu.

Khương Lưu biết được việc này, càng cao hứng hơn.

- Ha ha ha, từ nay về sau, trẫm rốt cuộc không cần xem ánh mắt người khác mà làm việc.

Khương Lưu đứng bên trong Hoàng cung Thuận Thiên, nhìn giang sơn tốt đẹp, cất tiếng cười to, tùy ý thoải mái.

Đạo Thần đúng sau lưng hắn, khẽ lắc đầu.

Không sớm thì muộn ngươi sẽ có chuyện mà chịu đựng.

Đạo Thần âm thầm chửi bậy, bất quá hắn không dám nói ra khỏi mặt, cần gấp nhất là giữ được quan chức của mình.

Đến tận đây, Đại Cảnh hoàng thành đổi tên thành Thuận Thiên, việc này dẫn tới động tĩnh rất lớn tại dân gian, rất nhiều người đều cảm thấy Thiên Tử điên rồi, nhưng rất nhanh chuyện Ngọc phi truyền khắp thiên hạ, trở thành lý do Thiên Tử dời đô, trong lúc nhất thời, bách tính bất mãn thiên tử giảm bớt đi rất nhiều.

Kỷ nguyên mới của Đại Cảnh lúc này mới bắt đầu, chuyện dời đô tất nhiên sẽ trở thành điểm cong trong lịch sử.

Long Khởi sơn, dưới Địa Linh thụ.

- Chủ nhân, Ngọc phi còn không có sinh, sinh ra hài tử, ta thật có thể nuôi?

Bạch Kỳ đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, rầu rĩ nói.

Nó sợ Ngọc phi sinh ra yêu nghiệt, mình không phải đối thủ của hắn.

Nó thường xuyên đi Tông Cung, mỗi lần đi đều sẽ sợ mất mật.

Nguyên lai Khương Triệt đưa chân khí của mình vào trong cơ thể Ngọc phi, để phòng Ngọc phi bị ép khô, cái này cũng dẫn đến thai nhi kia càng ngày càng mạnh.

Khương Trường Sinh đang kiểm duyệt Sơn Hải kinh, bình tĩnh nói:

- Vậy ngươi còn không cố gắng nỗ lực, nếu người ta vừa sinh ra đã mạnh hơn ngươi, người xác thực không có tư cách dạy nó.

Chương 606: Điểm cong lịch sử, cố chấp (2)

Sau khi dời đô, Kinh Thành trở nên thanh tĩnh một chút, Khương Trường Sinh chuẩn bị phóng xuất đám tiểu gia hỏa bên trong Đạo Giới. Thái Oa, Thái Hi, Bạch Long đã bước vào Nhất Động Thiên, Kim Ô thì đã đến Càn Khôn cảnh, đến mức hung thú khác, hắn cũng không muốn mang ra, một là hình thể chúng nó khổng lồ, hai là quá mức hung tàn, nhất là Thái Tuế, khát máu đến cực điểm.

Bạch Kỳ đau khổ nói:

- Nô gia cũng muốn, tư chất không cho phép.

Khương Trường Sinh không để ý đến, hắn đang rất hài lòng.

Sơn Hải kinh càng ngày càng mạnh.

Số trang đã vượt qua bốn trăm, tất cả đều là Hung thú khác biệt, phóng xuất hết đám hung thú này, phía dưới Thiên Địa Đế Cảnh không có bất kỳ thế lực gì có thể ngăn cản.

Khương Trường Sinh lần nữa biến ra một phân thân, để hắn mang theo Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám rời đi.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, hai bảo bối kia đến cùng để làm gì?

Khương Trường Sinh đáp.

- Thiên cơ bất khả lộ.

Bạch Kỳ bĩu môi, một đầu sói bĩu môi, rất quỷ dị.

Mấy ngày sau, Khương Trường Sinh đi tới Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm, phóng xuất Thái Oa, Thái Hi, Bạch Long, Kim Ô, bọn hắn đã sớm biết được việc này, sẽ giấu diếm Đạo Giới tồn tại.

- Cuối cùng trở về, cũng không biết Bạch Kỳ bây giờ là cảnh giới gì.

Bạch Long cười nói, trong lời nói tràn ngập chờ mong, nó mặc dù co vào đến hình thể nhỏ nhất, cũng lộ ra khổng lồ.

Kim Ô thì rơi vào trên đầu vai Khương Trường Sinh, thoạt nhìn lớn nhỏ như lão ưng bình thường, trên thực tế nó có thể đi đến kích thước giương cánh trăm trượng, chỉ là có thể thu lại hình thể.

Từ một loại ý nghĩa nào đó, Bạch Long cùng Kim Ô đều là yêu thú bên trong thế giới tu tiên, chẳng qua chịu thế giới quy tắc võ đạo hạn chế.

Thái Oa, Thái Hi thì rất khẩn trương, thận trọng đi theo sau lưng Khương Trường Sinh.

Kim Ô líu ríu nói không ngừng, cực kỳ hưng phấn.

Rất nhanh, bọn hắn trở lại đến bên trong sân vườn, Bạch Kỳ ba yêu cùng Cơ Võ Quân nhìn về phía bọn hắn, tất cả đều sửng sốt.

- Thiên Ô? Không đúng, không phải Thiên Ô.

Cơ Võ Quân nhìn chằm chằm Kim Ô, kinh ngạc nói.

Bạch Kỳ run giọng nói:

- Ngươi là Tiểu Yến Yêu kia?

Kim Ô ngạo nghễ cười nói:

- Không sai, xin gọi ta Kim Ô, Tam Túc Kim Ô.

Mặc dù toàn thân nó thiêu đốt lên liệt diễm, nhưng có thể khống chế liệt diễm của mình, không đốt tới sự vật khác, đây cũng là chỗ Kim Ô mạnh hơn Thiên Ô một chút.

Khương Trường Sinh đơn giản giới thiệu một chút, để chính bọn hắn quen thuộc.

Hắn thì trở lại dưới Địa Linh thụ luyện công.

Có nhiều yêu nghiệt như vậy ở đây, về sau hài tử của Ngọc phi lên núi, cũng có thể trấn áp một phen, miễn cho trở thành hỗn thế ma vương.

Cơ Võ Quân lôi kéo Thái Oa, hai người rất nhanh đã quen thuộc.

Bây giờ Thái Oa đã lớn lên, mặc dù nửa người dưới như rắn, nhưng gương mặt nàng thoạt nhìn ôn nhu, để cho người ta rất dễ dàng có ấn tượng tốt.

Thái Hi thì trò chuyện cùng Hoàng Thiên, Hoàng Thiên dùng thân phận Yêu Đế mời chào hắn, hù dọa hắn.

Tồn tại có thể đi theo Đạo Tổ bên cạnh tuyệt đối không đơn giản.

Thái Hi nghĩ như vậy, đây chính là tính cách của hắn, tại Đạo Giới, địa vị của hắn thấp nhất, vẫn phải nịnh nọt Thái Oa, cho nên tính tình còn lâu mới cường thế như nhìn bề ngoài.

Bọn hắn đến khiến cho đình viện lần nữa náo nhiệt lên.

Cơ Võ Quân nhìn bầy yêu trong sân, không biết chủng tộc, càng thêm xác định Đạo Tổ đang trù bị một bàn lớn cờ.

Đại Cảnh tương lai tuyệt không phải nhân tộc Thánh triều đơn giản như vậy.

Duyên Nguyên năm thứ chín, khoảng cách dời đô đã qua hai năm, thiên hạ bắt đầu tiếp nhận sự thật Hoàng thành cải thành Thuận Thiên.

Con trai của Ngọc phi còn đang bên trong quá trình thai nghén, bất quá có Mộ gia bảo hộ, những võ giả muốn len lén lẻn vào Tông Cung đều bị hàng phục, bị Bạch Y vệ bắt đi, bất quá rất nhanh đã được thả đi, bởi vì chuyện này truyền đến trong tai Thiên Tử, Thiên Tử cảm giác bọn hắn không sai.

Thiên tử cũng muốn diệt trừ con trai của Ngọc phi, chẳng qua không tiện tự mình hạ lệnh, cho nên ngầm đồng ý những thế gia vọng tộc kia hành động.

Sau khi Khương Lưu đi đến Thuận Thiên, mặc dù tận tình hưởng lạc, nhưng cũng không có hoang phế quốc sự, thậm chí bắt đầu trù bị thành lập châu quận huyện tại chỗ sâu trong Thái Hoang, châu này sắp thành phòng tuyến đạo thứ nhất của Đại Cảnh đối với Thái Hoang, khoảng cách song phương xa xôi, dựa vào truyền tống trận cỡ lớn tiếp tế, về sau lại dùng thành

này hướng ra Thái Hoang, thành lập càng nhiều thành trì, trợ nhân tộc Đại Cảnh khuếch trương.

Việc này được quần thần nhất trí đồng ý, ít nhất Thiên Tử đang làm chính sự.

Khương Lưu giống như lão tử hắn, cũng không thích tập võ, theo lời hắn nói, vui sướng trăm năm thắng qua khổ tu năm trăm năm.

Tháng mười. Khương Triệt đến bái phỏng Khương Trường Sinh, cả người hắn gây gò không ít, thậm chí có chút tang thương, cùng lúc trước tưởng như hai người, giống như sắp đầu hết đèn tắt.

Đối với trong sân nhiều thêm một vài tồn tại cổ quái, hắn mặc dù kinh ngạc, nhưng đã không có tâm tư đi để ý.

Hắn cùng Khương Trường Sinh ngồi đối diện uống trà, cười khổ nói:

- Hài nhi kia của ta thật sự là muốn hại giết chúng ta.

Vì phòng ngừa Ngọc phi bị hút khô, Khương Triệt dùng chân khí của mình đi tẩm bổ thai nhi, Khương Trường Sinh cũng đưa qua rất nhiều đan dược, nhưng dù cho như thế, cũng không cách nào cải thiện thân thể của Ngọc phi.

Có thể xác định chính là, một khi hài tử xuất sinh, Ngọc phi chắc chắn phải chết.

Khương Trường Sinh khởi tử hồi sinh cũng cứu không được, bởi vì Ngọc phi thời gian dài tiêu hao thân thể, tương đương với thọ hạn sớm đến.

Khương Trường Sinh một bên uống trà, một bên nói:

- Cho nên, các ngươi muốn từ bỏ?

Hắn có cân nhắc qua sớm việc sớm móc thai nhi ra, nhưng sau khi Khương Triệt nói việc này cho Ngọc phi, Ngọc phi kiên quyết từ chối, chính nàng rõ ràng nhất thân thể của mình, một khi làm như vậy, nàng sống không được bao lâu, còn ảnh hưởng đến thiên tư của hài tử.

Ngọc phi đã làm tốt chuẩn bị đi chết, nàng tuyệt không sợ hãi, thậm chí tràn ngập vô hạn chờ đợi.

Đối với loại cố chấp này, Khương Trường Sinh không lời nào để nói, chỉ có thể tôn trọng.

Hắn cảm thấy cố chấp, nhưng đứng tại góc độ Ngọc phi, chưa chắc không phải một loại tốt đẹp.

Chương 607: Chương 607: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (1)

- Hài nhi này của ta đã trở thành cái đinh trong mắt Đại Cảnh, nói thật, ta cũng hoảng sợ hắn, nhưng thấy Ngọc phi nàng… Ai, nếu Ngọc phi chết, ta cũng không muốn sống một mình, hài nhi này của ta chỉ có thể giao phó cho ngài, ngài nhất định phải dạy bảo hắn thật tốt, không nên để cho hắn lấy mạnh hiếp yếu, cũng không cần đối nghịch cùng Đại Cảnh.

Khương Triệt thở dài một tiếng, sau đó đắng chát nói.

Mọi người đều nhìn hắn với con mắt khác.

Hắn truy cầu trường sinh vậy mà có thể vì Ngọc phi đi chết, tình cảm dạng này làm người động dung.

Khương Trường Sinh cau mày nói:

- Từ bỏ trường sinh?

Khương Triệt nói:

- Từ bỏ, nếu không phải vì truy cầu trường sinh, Ngọc phi sao gặp phải lựa chọn như thế, cứ để hài nhi kia thay ta truy cầu trường sinh đi.

Hắn lộ ra nụ cười thoải mái, sau đó uống một hơi cạn sạch nước trà.

Khương Trường Sinh yên lặng.

Thật ra khi Khương Triệt lựa chọn truy cầu trường sinh đã cảm giác rất khó, trong lòng Khương Trường Sinh cũng có chút cao hứng, chí ít có người cùng chung chí hướng, hoàn toàn không nghĩ tới Khương Triệt sẽ vì hài tử mà từ bỏ.

Đổi lại là hắn, không có khả năng từ bỏ.

Nguyên nhân chính là như thế, tâm tình của hắn có chút phức tạp.

Nhưng hắn rất nhanh thoải mái, hắn có thể hiểu rõ luân hồi, có thể tìm tới cố nhân, nhưng Khương Triệt không được, cho dù hắn Trường Sinh, bỏ lỡ là bỏ lỡ, sẽ không lại tới tới.

Mà hai người đối mặt mối nguy Trường Sinh khác biệt, Khương Trường Sinh là tuổi thọ vô hạn, sợ chính là cường địch, sợ chính là gặp trắc trở, hắn đã đứng ở phần cuối mà chúng sinh theo đuổi.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi

- Ngươi muốn cùng Ngọc phi vĩnh viễn ở một chỗ?

Khương Triệt ngẩn người, vội vàng nói:

- Tự nhiên nghĩ, ngài có biện pháp nào? Ngài có thể để cho chúng ta vĩnh sinh?

Những người khác dồn dập nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh trợn trắng mắt, nói:

- Làm sao có thể, ta chẳng qua là hỏi một chút, các ngươi đáng chết vẫn phải chết, sinh lão bệnh tử chính là Thiện Đạo luân hồi, ta còn chưa tìm hiểu thấu đáo.

Khương Triệt thất vọng, những người khác cũng có chút tiếc nuối.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Triệt mới rời đi.

Rất rõ ràng, chuyến này là hắn tới chấm dứt, Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân, Hoàng Thiên, Hắc Thiên nhìn bóng lưng già nua của hắn rời đi, lòng đều có chút chua xót.

Thái Oa như có điều suy nghĩ.

Kim Ô thì ngoẹo đầu, lộ ra hết sức ngốc….

Duyên Nguyên năm thứ mười, Ngọc phi đã hoài thai tám năm.

Việc này đã trở thành tin tức thiên hạ đều biết, vô số người đều đang tò mò, lo lắng kẻ này khi nào sinh ra, thế nhân cũng gọi hắn là ma thai.

Thuận Thiên Hoàng thành, trong ngự thư phòng.

Khương Lưu đưa tay nâng một bản Kỳ Chí lục, nghe Bạch Y vệ hồi báo tình huống, nghe nghe, hắn không có hào hứng đọc sách, chân mày hắn nhíu chặt, lẩm bẩm nói:

- Tám năm, đây rốt cuộc là quái thai gì…..

Mặc dù con trai Ngọc phi chính là hoàng thúc của hắn, nhưng hắn chưa bao giờ xem con trai Ngọc phi thành là người nhà họ Khương, không chỉ là hắn, toàn bộ Khương gia cũng như thế, hoài thai tám năm còn chưa sinh ra, từ xưa đến nay chưa hề có, thật sự làm người ta hoảng sợ.

Đại Cảnh đã thái bình trăm năm, nên ra mầm tai vạ, mầm tai vạ này sẽ không phải là ma thai đó chứ?

Bạch Y vệ không dám nói tiếp, chuyện Hoàng Gia, hắn nào dám lên tiếng.

Khương Lưu suy tư nửa ngày, lắc đầu nói:

- Quản chi hắn, ngược lại có Đạo Tổ, đi xuống đi, sau này chớ báo cho trẫm về chuyện ma thai kia, trẫm chỉ muốn sớm một chút thành lập Hoang Châu.

- Tuân lệnh!

Bạch Y vệ lên tiếng, lui ra.

Khương Lưu lần nữa nâng lên Kỳ Chỉ lục, bản Kỳ Chỉ lục này ghi chép đủ loại truyền thuyết của Đạo Tổ, chính là một vị lão tiền bối võ lâm nào đó biên tập mà thành, không thể không nói, hết sức có ý tứ.

Mặc dù Khương Lưu kiêng kị Đạo Tổ, nhưng người trong lòng sùng bái một chính là Đạo Tổ, dù sao hắn biết được thân phận chân thật của Đạo Tổ, tại tầng nhận biết này đi xem Đạo Tổ, càng thêm rung động.

Có Đạo Tổ cùng số tuổi với Đại Cảnh, bằng chừng ấy tuổi, võ giả có thể đi đến Động Thiên cảnh đã là thiên tài, mà Đạo Tổ thì vô địch thiên hạ.

Thậm chí trong truyền thuyết, Đạo Tổ có khả năng vừa trưởng thành đã vô địch, bởi vì từ khi Đạo Tổ nổi tiếng liền không có

người biết được hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào, ngược lại vô luận kẻ địch mạnh cỡ nào đến, Đạo Tổ đều có thể ứng phó.

Đúng là mẹ nó mãnh liệt.

Khương Lưu thích xem nhất.

Bản Kỳ Chí lục này, bởi vì quyển sách này nói.

Cho hắn biết, tập võ không có điểm dùng.

Có người thiên sinh đã là tiên nhân, có người đau khổ luyện võ trăm năm cũng bất quá lãng phí tuổi thọ.

So với tập võ, hắn càng hy vọng mình có thể sinh ra một vị tiên nhân, dù sao tổ tiên hắn sinh ra loại tồn tại như Đạo Tổ, về sau dựa vào cái gì không thể sinh ra vị Đạo Tổ thứ hai?

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đang quan tâm bốn người Khương Tiển.

Bốn người ẩn núp nhiều năm, cuối cùng nhịn không được, chuẩn bị lần nữa xông xáo cái hướng kia, bọn hắn đã làm tốt chuẩn bị đối mặt Thái Cổ cự tôn.

Quả nhiên.

Bọn hắn vẫn gặp phải Thái Cổ cự tôn dùng ngón tay khổng lồ ngăn cản, sau một phen thăm dò, bọn hắn từ bỏ.

Vị Thái Cổ cự tôn kia vẫn không có giết bọn hắn.

Khương Trường Sinh cũng không có tùy tiện phụ thân, ngược lại Khương Tiển bốn người trước mắt còn có thể tiếp tục mạnh lên, bọn hắn càng mạnh, Khương Trường Sinh giao phó bọn hắn lực lượng mới càng mạnh.

Hắn không biết Thái Cổ cự tôn đang chờ cái gì, ngược lại hắn đang chờ thời cơ phụ thân.

Khương Trường Sinh mở to mắt, mở lời:

- Bạch Long, Kim Ô, các ngươi lại đi đi dạo trên vùng trời Kinh Thành, để người kinh thành đều nhìn thấy phong thái của các ngươi, cứ xoay quanh trên đỉnh đầu Tông Cung.

Gần đây, mâu thuẫn của người kinh thành dành cho Tông Cung càng lúc càng lớn, thậm chí có không ít bách tính đứng ở bên ngoài Tông Cung gào to, ném trứng thối, đồ ăn nát vào bên trong, nhất định phải ngăn chặn sự phẫn nộ của dân chúng.

Như thế nào ngăn chặn?

Vậy để nhường ma thai biến thành thần thai.

Chương 608: Chương 608: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (2)

Nghe vậy, Bạch Long, Kim Ô lúc này mừng rỡ, đứng dậy bay ra ngoài, chúng nó sớm muốn đi nội thành dạo một vòng.

Một Long một Kim Ô còn chưa bay ra Long Khởi sơn đã phát ra thét dài, kinh động toàn thành, chúng nó không ngốc, hiểu rõ muốn giáng đòn phủ đầu, để thế nhân đều biết chúng nó bay ra từ Long Khởi sơn, miễn cho gặp phải võ giả cường đại tập kích.

Bây giờ Đại Cảnh có thể nói là tàng long ngọa hổ, cao thủ nhiều như mây, mạnh như chúng nó cũng không thể không cẩn thận.

- Long kìa!

- Đó là Phượng Hoàng sao? Long Phượng đều xuất hiện, đây là dấu hiệu Tường Thụy.

- Không phải Phượng Hoàng đâu, Phượng Hoàng có ba cái móng vuốt?

- Theo Long Khởi sơn bay ra, xem ra là Đạo Tổ nuôi.

- Các ngươi mau nhìn, chúng nó đang xoay quanh phía trên Tông Cung, đây là bảo hộ, hay muốn khu trừ ma thai?

Từng người từng người võ giả nhảy vọt lên phía trên lầu các, tường viện nhìn ra Chân Long cùng Kim Ô xa xa phía trên Tông Cung.

Long ngâm cùng ô minh quanh quẩn trong kinh thành kinh động càng ngày càng nhiều người.

Khi Bạch Long, Kim Ô xoay quanh phía trên Tông Cung chậm chạp không chịu rời đi, còn không ngừng gâm minh, dân chúng lúc này mới ý thức được có lẽ con trai của Ngọc phi cũng không phải ma thai.

Bên trong lòng người Đại Cảnh, Đạo Tổ là Thiên Thần bảo hộ giang sơn Đại Cảnh, là trời xanh, hắn càng như thế ra hiệu chúng sinh, chúng sinh há có thể không biết.

Trong lúc nhất thời, trong kinh thành càng ngày càng nhiều bách tính bắt đầu quỳ lạy Bạch Long cùng Kim Ô.

Bên trong Tông Cung.

Khương Triệt run run rẩy rẩy đi ra cửa lớn, nhìn Bạch Long cùng Tam Túc Kim Ô trên trời, trong lòng của hắn tràn ngập cảm động.

- Lão nhân gia ngài vẫn mềm lòng, đúng vậy, ngài một mực như thế nhìn như cái gì cũng không muốn quản, nhưng luôn nhịn không được.

Khương Triệt tự lẩm bẩm, trên mặt đầy tươi cười, thấy an tâm trước nay chưa từng có.

Hắn sắp quên đi tình thương của cha là Cảnh Thiên Tông, nhưng hắn vẫn nhớ tổ tông yêu thương.

Bạch Long cùng Kim Ô xoay quanh một lúc lâu sau mới về núi, một canh giờ đầy đủ để người toàn thành đều mắt thấy tư thái thần thú của bọn chúng.

Việc này cấp tốc truyền ra, truyền khắp thiên hạ.

Long Phượng Trình Tường, Đạo Tổ xem trọng Thần tử sắp sinh ra.

Các đại môn phái nghe nói như thế, tuyên truyền việc này, bọn họ đều là nhân tinh, hiểu rõ ý của Đạo Tổ, bắt đầu thổi phồng con trai của Ngọc phi.

Nửa năm sau, bên ngoài Tông Cung vẫn có người đến đây tụ tập, bất quá đều tới triều bái, coi là lại có tiên nhân muốn chuyển thế.

Chuyện ma thai cuối cùng vẽ lên dấu chấm tròn.

Trong đình viện.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Chủ nhân, ngài thật sự lợi hại, chẳng qua là để chúng nó ra đi vòng vòng, thế nhân đã cải biến thành kiến, khó lường. –

Kim Ô đắc ý nói:

- Ai kêu Kim Ô ta đẹp như thế, thần tuấn như thế.

Bạch Kỳ đả kích nói:

- Cái gì Kim Ô, người khác cho rằng ngươi là Phượng Hoàng, thế nhân đồn đãi chính là Long Phượng, mà không phải Long cùng Kim Ô.

- Cái gì? Lẽ nào lại như vậy, bọn hắn chưa từng gặp qua Phượng Hoàng sao? Phượng Hoàng có ba cái móng vuốt?

- Ngươi gặp qua Phượng Hoàng?

- Ta…..

Kim Ô nghẹn lại, chỉ có thể tức giận trừng mắt Bạch Kỳ.

Cơ Võ Quân thì cười nói:

- Thật ra thế nhân xem trọng là Đạo Tổ, nếu không có Đạo Tổ, cái gì Chân Long, cái gì Phượng Hoàng, võ giả đều sẽ xem bọn hắn như con mồi, bao nhiêu Thụy Thú trong truyền thuyết đều bị Nhân tộc nhân tộc giết, ăn.

Kim Ô gật đầu, nó trước đó là yến yêu, gặp qua chuyện này.

Thái Oa tò mò hỏi:

- Người, thật hiểm ác như vậy sao?

Cơ Võ Quân nhìn về phía nàng, nói:

- Có người tốt, tự nhiên có người xấu, yêu cũng như thế, Hung thú cũng như thế, toàn thể nhân tộc vẫn rất tốt, nhân tộc mặc dù sẽ đi săn yêu tộc, lại không đuổi tận giết tuyệt, thậm chí sẽ bảo hộ một chút chủng tộc sắp bị diệt sạch, nhưng nếu trái lại, yêu tộc hận không thể ăn sạch sẽ toàn bộ nhân tộc, dĩ nhiên, bên trong yêu tộc cũng có yêu tốt, chẳng qua là quá ít.

Thái Oa như có điều suy nghĩ.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm nàng, âm thầm tò mò.

Từ khi rời khỏi Đạo Giới, Thái Oa thường xuyên sẽ đi bên vách núi quan sát nhân tộc, luôn là một mình suy nghĩ, bởi vì nàng là tín đồ hương hỏa tử trung, Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của nàng.

Nàng đang quan sát đo lường nhân tộc, nàng tò mò hết thảy hành vi của nhân tộc.

Nàng cũng tò mò về yêu tộc, nhưng ngoại trừ sinh linh ra, nàng cũng không có hứng thú.

- Nếu ban tên cho nàng là Thái Oa, có muốn dẫn dắt nàng thành là Nữ Oa chân chính hay không?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Chợt bỏ đi ý nghĩ này.

Sáng tạo chủng tộc?

Thế gian nào có Nữ Oa nào ở dưới mặt đất?

Thái Oa cũng không phải Tu Tiên giả.

Khương Trường Sinh nhẹ nhẹ cười cười, sau đó tiếp tục luyện công.

Những người khác tiếp tục nói chuyện phiếm, mặc dù không có Khương Trường Sinh tham gia, các nàng cũng có thể trò chuyện khí thế ngất trời….

Hai năm sau, Duyên Nguyên năm mười hai.

Thai nhi trong bụng Ngọc phi trọn vẹn thai nghén mười năm cuối cùng sắp ra sinh.

Giữa thiên địa cuốn lên gió lớn, bàng bạc võ đạo linh khí hướng về Tông Cung dũng mãnh lao tới, lôi vân bắt đầu tụ tập.

Người toàn thành bị kinh động, bách tính bắt đầu thu quần áo, võ giả thì chạy đến trên mái hiên quan sát, rất nhanh đã phát hiện Tông Cung xuất hiện dị thường, nhìn từ đằng xa đi, phía trên Tông Cung hình thành gió lốc mắt thường có thể thấy.

Thần tử muốn giáng sinh.

Bọn hắn trong nháy mắt suy nghĩ đến chuyện này.

Đệ tử Mộ gia đang thủ hộ Tông Cung cũng khẩn trương lên, xem chiến trận này, sẽ không phải muốn độ lôi kiếp giống như Đạo Tổ đó chứ?

Khương Trường Sinh mở to mắt, nhìn về phía Tông Cung, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thai nhi kia vậy mà tại hấp thu võ đạo linh khí, cũng không phải giống như võ giả chẳng qua là dựa vào võ đạo linh khí tôi thể.

Bên trong Tông Cung.

Ngọc phi nằm ở trên giường, bụng của nàng lớn đến kinh người, rất khoa trương, mặt nàng lộ vẻ thống khổ, bà đỡ, nha hoàn xung quanh đều chân tay luống cuống, bởi vì bụng của nàng nóng bỏng đến cực điểm, hai tay của một bà đỡ đều bị nóng nát, tràn đầy bong bóng, đau đến ngất trên mặt đất.

Chương 609: Chương 609: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (1)

-…… -.

Ngọc phi thống khổ kêu rên, Khương Triệt run run rẩy rẩy đứng ở bên cạnh nàng, cắn răng nói:

- Các ngươi dạy trẫm đỡ đẻ.

Hắn chính là võ giả, mặc dù toàn bộ chân khí đã bị thai nhi hấp thu, nhưng máu thịt mạnh cũng không phải phàm nhân có thể so sánh.

Nghe vậy, các bà mụ tiến lên.

Ầm ầm –

Tiếng sấm nổ vang, lôi vân bao phủ vùng trời Kinh Thành càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đè nén, đáng sợ.

Trong đình viện, tất cả mọi người đứng lên, Cơ Võ Quân biến sắc, thấp giọng nói:

- Lần động tĩnh này, thần thể Thánh triều sinh ra cũng không từng có dị tượng như thế…..

Bạch Kỳ kêu lên:

- Tiểu Ma Vương sắp sinh ra rồi, cái gì Thánh triều thần thể, có thể so sánh với huyết mạch của chủ nhân sao?

Cơ Võ Quân bỗng nhiên ý thức được điểm này, thai nhi kia cũng không chỉ kế thừa huyết mạch của trăm loại Hung thú, còn có huyết mạch của Đạo Tổ.

Nàng không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhìn thấy Khương Trường Sinh thần sắc bình tĩnh nhìn Tông Cung.

Giờ phút này trong bụng Ngọc phi, thai nhi kia đang tham lam hấp thu võ đạo linh khí, giữa mi tâm hắn có một thụ văn đang lập loè kim quang, rất có xu thế mở mắt.

Một màn này bị Khương Trường Sinh nhìn ở trong mắt.

Đại Đạo Chi Nhãn.

Khác biệt với Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Tiển, Đại Đạo Chi Nhãn này cũng không phải hấp thu khí vận, chứa đựng khí vận, mà là nhân quả trấn áp trăm loại huyết mạch của thai nhi.

Bất kỳ một tồn tại nào đều có mệnh số, thiên số của nó, hội tụ thành nhân quả vô hình vô sắc, hư vô mờ mịt, khi hai cái tồn tại đơn độc tiếp xúc, nhân quả sẽ tiếp xúc, từ đó sinh ra mệnh số khác biệt, trong lúc vô hình sẽ khiến cho nhân quả thay đổi, trở thành lực lượng nhân quả, đây là một loại tồn tại mà chúng sinh không thể theo dõi, thuộc về quy tắc thiên địa, giữa thiên địa đều là nhân quả, so với người còn nhiều, còn càng thêm phức tạp hơn.

Có nhân thì có quả, đây là lực lượng nhân quả thể hiện, tiếp xúc sinh ra nhân quả, sinh ra biến số.

Thân là Thái Hoang Hung thú, cuộc đời của bọn nó tiếp xúc rất nhiều rất nhiều nhân quả, bản thân chúng nó có ẩn chứa khí vận bàng đại, lực lượng nhân quả hội tụ vào một chỗ khó có thể tưởng tượng, chút lực lượng nhân quả này trở ngại huyết mạch dung hợp, đây cũng là nguyên nhân chủng tộc khác biệt rất khó dung hợp sinh ra đời kế tiếp, nhưng tổng có sẽ phương pháp tránh đi nhân quả.

Gần trăm loại huyết mạch dung hợp mang tới nhân quả vô cùng to lớn, nếu không phải thai nhi có Đại Đạo Chi Nhãn, đã sớm chết yểu ở bên trong bụng mẹ, mười năm thai nghén, Đại Đạo Chi Nhãn đã rất cường đại, thể phách của nó cũng sẽ đáng sợ giống như Hung thú ấu niên.

- Khương Tiển trấn áp khí vận, tiểu tử này trấn áp nhân quả, không tệ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, khóe miệng hơi hơi giương lên.

Chẳng qua là động tĩnh này quá lớn, có thể hay không hấp dẫn đến tồn tại cường đại bên trong Thái Hoang?

Ầm ầm –

Lôi minh nổ vang, lôi vân khủng bố bao trùm toàn bộ Ti Châu, còn đang không ngừng khuếch tán.

Thiên địa quy tắc cảm nhận được ngoại tộc, chỉ là không có Thiên Lôi súc thế.

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được đây chỉ là dị tượng, cũng không có lôi kiếp thật, trước mặt quy tắc thiên địa, uy hiếp của tiểu tử này lớn kém xa Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh tồn tại là phá vỡ đạo quy của toàn bộ thế giới võ đạo, uy hiếp mạnh đến quy tắc, cũng may quy tắc thiên địa cùng cứng nhắc như chương trình, chỉ cần Khương Trường Sinh độ kiếp thành công, thiên địa chỉ có thể thôi.

Chỗ sâu trong Thái Hoang, trong dãy núi, hai sơn nhạc vĩ ngạn đứng thẳng, cách xa nhau không đến mười trượng, hình thành một ngọn núi đen kịt, cao thẳng vào trong mây, thấp vào giữa rừng.

Đột nhiên!

Trong khe hở hắc ám giữa hai ngọn núi sáng lên một con mắt, con mắt này cực kỳ tương tự như mắt người.

- Dị động như thế.

Chẳng lẽ là vương tộc mới sinh ra?

- Cái hướng kia…

- Nhân tộc…..

Giọng nói lạnh lùng vang lên, hắn đang tự hỏi tự trả lời.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ trong bóng tối bước ra, đây là một tên nam tử người mặc đại bào lông đen, tóc dài rối tung, khuôn mặt lạnh lùng, thoạt nhìn giống như là người, chẳng qua là khí chất của hắn vô cùng âm lãnh.

- Không đợi tới vương tộc phục sinh, lại chờ đến vương tộc mới, trời trợ giúp ta.

Nam tử áo bào đen tự lẩm bẩm, hai mắt nheo lại, đi theo hóa thành một cơn gió đen bao phủ mà đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ, Bạch Long, Kim Ô đám người đứng trên vách đá, nhìn xuống Tông Cung phương xa, Tông Cung bị gió lớn vờn quanh lộ ra đầy âm u.

Thái Oa nhìn chằm chằm Tông Cung, hiếm thấy lộ ra vẻ hưng phấn.

- Loại cảm giác này.

Là cảm giác ta muốn.

Thái Oa thầm suy nghĩ, đột nhiên một cánh tay sờ lên đầu của nàng, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm dưới núi, nói:

- Vạn vật đều có linh, luôn có sự vật cũ tan biến, luôn có sự vật mới sinh ra, chúng sinh đều có ý nghĩa một phần của mình, cảm thụ thật tốt đi.

Thái Oa nghiêm túc gật đầu, cẩn thận suy nghĩ về lời của hắn.

Cơ Võ Quân nghe nói như thế, không khỏi liếc nhìn Thái Oa.

- Chẳng lẽ lai lịch của Thái Oa, Thái Hi không đơn giản? Diệt Thế thụ liều mạng cũng phải che chở chúng nó, rõ ràng cũng không phải một tộc…

Cơ Võ Quân yên lặng suy đoán, trong lòng mơ hồ đoán được một đáp án.

Bên trong Tông Cung quanh quẩn tiếng Ngọc phi thống khổ kêu thảm thiết, tiếng Khương Triệt gầm gừ, rõ ràng rất hỗn loạn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Càng ngày càng nhiều người tụ tập đến phụ cận Tông Cung, hoặc đi đến trên đường phố xem dị tượng này, tin tức liên quan tới Thần tử sắp sinh ra cấp tốc truyền ra, đếm không hết Bạch Y vệ lao ra tứ phía, truyền lại tình báo.

Qua đi tới nửa canh giờ.

Náo động bên trong Tông Cung hơi ngừng.

Ngọc phi nằm ở trên trên giường, sắc mặt trắng bệch, cả người rõ ràng gầy đi rất nhiều, như là da bọc xương, rất dọa người, nàng chật vật mở to mắt, nhìn về phía Khương Triệt đang đưa lưng về phía mình ở một bên giường.

Chương 610: Chương 610: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (2)

Toàn thân Khương Triệt run rẩy, tầm mắt Ngọc phi mơ hồ, không có chú ý tới tình huống này.

Nàng hư nhược mở lời:

- Bệ hạ…… Để cho ta…

- Nhìn nó một cái.

Khương Triệt không có trả lời, hắn trừng to mắt, đầu đầy mồ hôi lạnh, hoảng sợ nhìn phía trước, bà đỡ, nha hoàn xung quanh tất cả đều bị dọa đến ngất đi.

Chỉ thấy một bé trai bồng bềnh giữa không trung tối tăm, diện mạo dữ tợn, giữa mi tâm mở to một thụ nhãn, khí diễm màu tím toát ra từ bên trong ba con mắt, che đậy con ngươi, hắn đang nổ lốp bốp mà cười cười, kinh người nhất chính là hai tay của hắn, lại là hai móng vuốt, mọc đầy lân tím, mười ngón tay sắc bén như đạo lưỡi đao.

- Người đến cùng là đồ vật gì?

……

Khương Triệt chật vật mở miệng hỏi, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy anh nhi này có thể nghe hiểu lời hắn nói.

Bé trai không có trả lời, đột nhiên bay lên.

Oanh một tiếng!

Bầu trời cung điện bị hắn xé mở, hắn như mũi tên bay tới vùng trời Kinh Thành, ba con mắt bắn ra càng ngày càng nhiều khí diễm màu tím, cấp tốc lượn lờ quanh người, người phụ cận Tông Cung còn chưa thấy rõ ràng chân thân của hắn, đã thấy sương mù tím quỷ dị khuếch tán ở trên trời.

Theo sương mù tím tán đi, một thân ảnh đáng sợ như ẩn như hiện ở bên trong, cấp tốc biến lớn.

- Xảy ra chuyện gì?

Bạch Kỳ trừng to mắt, kinh ngạc hỏi.

Những người khác cũng bị hù dọa, không rõ xảy ra chuyện gì.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Thâu Thiên thần thuật dung hợp nhiều huyết mạch như vậy, bên trong quá trình tái tạo lên thân thể hắn rất nguy hiểm, thân thể hắn mặc dù không mạnh, nhưng bởi vì hấp thu huyết mạch của một vài khí vận hung chủng, dẫn đến hắn có thiên phú khí vận, có khả năng chưởng khống khí vận như Hung thú, chẳng qua không biết hắn nắm giữ là thiên phú thế nào.

Mọi người nghe được lời này càng thêm tò mò.

Rất nhanh, sương mù tím khủng bố bao trùm toàn bộ vùng trời Kinh Thành.

Khương Triệt ngẩng đầu nhìn lại, thông qua lỗ thủng lớn trên đầu Tông Cung có thể nhìn thấy một thân ảnh đáng sợ bên trong sương mù màu tím.

Hắn càng ngày càng sợ hãi, chuyện hắn lo lắng vẫn phát sinh.

Hắn đều không thể tiếp nhận nhiều huyết mạch như vậy, huống chi con của hắn.

Bọn hắn sinh không phải người, mà là tà vật.

- Bệ hạ, Trời làm sao biến thành màu tím…

Tiếng nói của Ngọc phi truyền tới từ bên cạnh, Khương Triệt vội vàng đi tới, cho nàng ăn đan dược.

Ngọc phi đã không thể nuốt vào được đan dược, môi khô nứt, nàng lộ ra nụ cười, mong đợi hỏi:

- Bệ hạ - ta thành công rồi sao?

Khương Triệt cố nén bi thống, nói:

- Thành công, ngươi sinh cho trẫm một đứa con trai tốt, hắn tất nhiên sẽ trở thành kiêu ngạo của Đại Cảnh.

- Vậy thì tốt.

- Vậy thì tốt….

Nụ cười trên mặt Ngọc phi càng thêm sáng lạn, khôi phục phong thái tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành lúc trước, nhưng nàng rất nhanh tắt thở.

Sau khi đạt được đáp án như mong muốn, khẩu khí mà nàng ráng chống đỡ kia cuối cùng cũng tán đi.

Rào một tiếng.

Ngọc phi tán thành một vũng nước, rơi vào trên giường.

Khương Triệt cực kỳ thống khổ, hắn nhìn về phía bầu trời, tự nhủ:

- Tổ tông, xin nhờ ngài thu thập tàn cuộc cho tử tôn bất hiếu…

Hắn nâng lên tay phải, dùng một tia chân khí còn sót lại đập vào trên trán.

Tiếng gãy xương thanh thúy.

Thất khiếu hắn chảy máu, đi theo ngã vào bên trong vệt nước trên giường giống như dung hợp cùng Ngọc phi.

Đây là điều hắn đã sớm nghĩ kỹ, muốn cùng chết với Ngọc phi, như thế có lẽ bọn hắn sẽ có thể cùng một chỗ đầu thai, mặc dù hài hước, nhưng trong lòng bọn họ giấu một tia hy vọng xa vời mỹ hảo.

Một đạo thân ảnh xuất hiện tại trong cung điện.

Chính là Khương Trường Sinh, hắn nhấc tay khẽ vẫy, thu hồn phách của bọn hắn vào trong tay áo.

- Đã các ngươi muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ, ta thành toàn cho các ngươi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, hắn đi theo ngẩng đầu nhìn lại, tiểu tử kia đang thôn phệ võ đạo linh khí, tạo nên thân thể.

Đây là một loại bản năng, cũng không phải hắn cố ý mà làm.

Khương Triệt đoán sai, trên thực tế con của hắn giống như hài tử bình thường, vẫn còn ở trạng thái tỉnh tỉnh mê mê.

- Rống –

Một tiếng gầm gừ kinh thiên động địa vang lên, bên trong sương mù tím tràn ra ngọn lửa màu tím đáng sợ, như là mưa sa mưa như trút nước vẩy xuống toàn bộ Kinh Thành, để vô số người đang xem kinh hoảng thất sắc.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, pháp lực bản thân hình thành một vòng bảo hộ màu vàng kim to lớn, bảo hộ toàn bộ Kinh Thành, tử diễm hạ xuống đầy trời, bị pháp lực triệt tiêu.

Tất cả mọi người thấy một màn này thở dài một hơi.

- Yêu ma.

- Thân ảnh thật đáng sợ, chẳng lẽ là Thần tử?

- Làm sao có thể, tất nhiên không phải, hắn là yêu ma mong muốn trộm đoạt Thần tử.

- Xác thực, người làm sao có thể sinh ra yêu ma khổng lồ như vậy, không nghĩ tới yêu ma để mắt tới Đại Cảnh Thần tử của chúng ta, vị thần tử này sẽ mạnh bao nhiêu.

- Có lẽ, hắn xuất sinh để yêu tộc, Tà Ma cảm nhận được cảm giác nguy hiểm.

Võ giả, bách tính các nơi trong Kinh Thành đều đang nghị luận, có vòng bảo hộ màu vàng kim, bọn hắn không hoảng hốt, ngược lại an tâm nhìn trò vui.

Vô tận tử diễm hạ xuống, lại là từng đạo hắc lôi đánh xuống, cực kỳ cuồng bạo, nhưng căn bản rung chuyển không được vòng bảo hộ màu vàng kim.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu.

Hắn bay lên, Chí Dương thần quang sau đầu bắn ra cường quang khiến cho hắn trở thành tồn tại chói mắt nhất giữa thiên địa tối tăm, rất nhiều người nhìn thấy hắn, lần đầu tiên đã nhận ra thân phận của hắn.

Lúc này có rất nhiều người triều bái Đạo Tổ.

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, Khương Trường Sinh bay vào bên trong sương mù tím, rất nhanh đã bay ra ngoài, võ giả cảnh giới cao thấy trong ngực hắn nhiều thêm một hài nhi, sau đó nhìn thấy hắn quay người, nhấc tay áo vung lên.

Sương mù tím kịch liệt cuồn cuộn, hình thành khuôn mặt dữ tợn của yêu ma, giống như đang im ắng gào thét, sau đó bị xua tan.

Quả nhiên!

Yêu ma đoạt thần tử, Đạo Tổ ra tay trừ ma.

Chương 611: Chương 611: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (1)

Khương Trường Sinh ôm hài nhi trở lại bên trong Long Khởi sơn, Kinh Thành nhấc lên náo động to lớn, lôi vân bao phủ Kinh Thành cũng bắt đầu tán đi.

Mọi người dồn dập vây quanh dò xét bé trai trong ngực hắn, thoạt nhìn không có gì khác bé trai bình thường, chẳng qua là cái trán thêm một con mắt.

- A? Vậy mà giống y như Khương Tiển.

Bạch Kỳ kinh ngạc nói, những người khác động dung, Khương Tiển thiên tư xuất chúng hạng gì, nhất là con mắt dọc kia, trấn áp khí vận, giúp đỡ không ngừng tôi thể.

Kẻ này ẩn chứa huyết mạch của gần trăm loại Hung thú, còn kế thừa con mắt thứ ba, thiên tư của hắn sẽ đáng sợ ra sao nữa?

- Nhất Động Thiên.

Cơ Võ Quân nhìn chằm chằm bé trai, tự lẩm bẩm, câu nói này để mọi người lấy lại tinh thần. Thái Oa nhìn chằm chằm bé trai như có điều suy nghĩ, Thái Hi là bình tĩnh nhất, hắn xưa nay không thích suy nghĩ lung tung.

Kẻ này vừa ra đời chính là Nhất Động Thiên.

Suy nghĩ kỹ một chút cũng bình thường, dựng dục trong mười năm, hắn hấp thu toàn bộ chân khí của Khương Triệt, hưởng thụ lấy vô số đan dược do Khương Trường Sinh cung cấp, khi xuất hiện trên đời càng hấp thu võ đạo linh khí khổng lồ, vừa ra đời đã đứng ở mục tiêu cuối cùng mà tuyệt đại đa số phàm nhân khó mà với tới.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm bé trai trong ngực, nói khẽ:

- Về sau gọi là Thiên Mệnh đi, Khương Thiên Mệnh.

Bối chữ Thiên thuộc về thế hệ cùng thời với ông nội kẻ này, nhưng về sau hắn đi theo bên cạnh Khương Trường Sinh, không sinh hoạt chung một chỗ với Khương gia, hà tất để ý những lễ tục kia.

Huống hồ, hắn chính là tổ tông, hắn muốn làm sao thì cứ làm thế ấy.

Thiên Mệnh.

Cơ Võ Quân nhớ kỹ hai chữ này, ánh mắt sáng lên.

Nàng bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là thế.

Đạo Tổ cũng không phải Võ Đế, mà là tiên thần nhìn xuống vạn tộc, nhưng con hắn có thể là Võ Đế.

Võ Đế xuất thế, có thể làm cho võ giả thế gian ảm đạm phai mờ, không phải là Khương Thiên Mệnh sao.

Sinh ra chính là Động Thiên cảnh, về sau sẽ mạnh bao nhiêu?

Có lẽ có thượng cổ Võ Đế vừa xuất sinh đã đến Động Thiên cảnh như Khương Thiên Mệnh, nhưng ở bên trong ghi chép của Thánh triều lại là không có, Võ Đế hai vạn năm qua cũng không có thiên tư khoa trương như thế!

- Thiên Mệnh? Tên rất hay.

- Ha ha ha, chỉ là bối phận sẽ loạn.

- Ngược lại tiếp qua trăm năm, hắn bối phận sẽ không còn quan trọng như vậy, bối phận cao hơn so với hắn cũng chỉ còn lại có Khương Tiển.

- Tên rất hay, Thái Hòa Thiên Tử sinh ra một đứa con trai tốt, đáng tiếc, Chiêu Tông không có nhìn thấy.

- Nếu Khương Khánh biết được, chắc sẽ càng thêm tức giận?

Mọi người nghị luận ầm ĩ, Khương Trường Sinh thì đưa Khương Thiên Mệnh cho Bạch Kỳ, Bạch Kỳ lúc này dùng hai vuốt tiếp được Khương Thiên Mệnh.

Hai tay Khương Thiên Mệnh giống như người bình thường, nhưng thể phách hắn đã thuế biến, khí huyết hắn cường đại, đã có thể so với Hung thú.

Thái Oa tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với Khương Thiên Mệnh, tiến tới ôm hắn, cũng làm cho Bạch Kỳ thở dài một hơi.

Tiểu tử này còn mạnh hơn nó, nó như thế nào không có áp lực?

Cũng may Khương Thiên Mệnh đã tiến vào trạng thái ngủ say, thoạt nhìn nhu thuận đáng yêu, rất khó liên tưởng cùng một chỗ với hình bóng yêu ma bao phủ Kinh Thành lúc trước.

Khương Trường Sinh vung tay áo, một mình đi ra đình viện, những người khác tuy ngạc nhiên, lại cũng không dám hỏi nhiều.

Đi đi, trước mắt hắn hiện ra một hàng chữ:

[Duyên Nguyên năm mười hai, yêu ma huyết mạch đặc thù Khương Thiên Mệnh xuất sinh, tứ loạn Kinh Thành, ngươi

may mắn kịp thời ra tay, bách tính Kinh Thành bình an vượt qua, ngươi thành công sinh tồn dưới sự công kích của Khương Thiên Mệnh, vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Hàng Ma xử].

Yêu ma?

Đúng thế, Khương Thiên Mệnh nhìn như là người, kì thực đã không phải người, không thể định nghĩa chủng tộc của hắn, chỉ có thể dùng yêu ma không rõ ràng đi định nghĩa.

Lúc trước Khương Thiên Mệnh phát cuồng thể hiện ra rất nhiều thiên phú của Hung thú, bao gồm cả thiên phú của khí vận hung chủng, khiến cho khí vận thiên địa phun trào, bạo phát đi ra cảm giác áp bách tuyệt không phải Nhất Động Thiên tầm thường có thể so sánh.

Chậc chậc, không nghĩ tới tiểu tử này vừa ra đời đã mang đến cho hắn một món lễ lớn.

Khương Trường Sinh đã có không ít pháp bảo, nhưng hắn sẽ không ngại nhiều.

Đạo Tổ nha, pháp bảo chắc chắn nhiều vô số kể, càng nhiều càng tốt, về sau thật xây dựng Tiên đạo, hắn còn có thể học một ít Tam Thanh Đạo Tổ trong thần thoại Hoa Hạ, cho các đồ nhi mượn bảo, hoành hành thiên hạ.

Giống như bên trong Tây Du Ký, phàm là yêu quái có bối cảnh, đều tay cầm pháp bảo của thần tiên, tôn lên những thần tiên kia vô cùng cường đại.

Đương nhiên, nếu thật là như vậy, hắn cũng sẽ không mặc dù đồ nhi làm ác.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên đi vào bên trong Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm.

Hắn đem phóng xuất Khương Triệt, Ngọc phi, hai hồn phách rơi ở trước mặt hắn, từ từ mở mắt.

Bọn hắn vừa nhìn thấy Khương Trường Sinh, sửng sốt, vội vàng hành lễ, sau đó nhìn về phía lẫn nhau, có chút kinh ngạc.

- Ta…….. Ta không chết?

Khương Triệt kinh ngạc nói, hắn lúc này kích động, vô ý thức muốn ôm Ngọc phi, kết quả hai tay xuyên qua hồn thể của nàng, hồn thể hắn cứng đờ.

Ngọc phi cũng không phân biệt được tình huống, không khỏi khẩn trương lên.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Các ngươi đã chết, hiện tại là trạng thái linh hồn.

Lời vừa nói ra, Khương Triệt yên lặng, đi theo thu tay lại.

Ngọc phi nhìn về phía Khương Trường Sinh, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đạo Tổ, con của ta……..

- Hắn đã thuận lợi sinh ra, về sau sẽ cùng ở lại bên cạnh ta, ta đã ban tên cho hắn, Thiên Mệnh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, Ngọc phi nghe được thở dài một hơi.

Khương Triệt thì suy nghĩ cái tên này, đủ để thấy Đạo Tổ rất coi trọng đứa con này của hắn.

Chương 612: Chương 612: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (2)

Thiên Mệnh.

Khương Trường Sinh nói: - Ta cho các ngươi hai lựa chọn, một là đầu thai, hai là vài địa phủ làm quỷ sai, sau khi đầu thai, các ngươi có thể gặp lại hay không, rất khó nói, nếu làm quỷ sai tại địa phủ, các ngươi sẽ không thể đầu thai, nhưng cũng có thể một mực đợi ở lại địa phủ, mỗi ngày gặp nhau.

Nghe vậy, Ngọc phi vội vàng nói:

- Ta nguyện làm quỷ sai.

Nàng nhìn về phía Khương Triệt, không ngừng nháy mắt.

Khương Triệt cẩn thận hỏi.

- Trừ không cách nào đầu thai, còn có cái giá nào khác không?

Địa Phủ, nghe cũng không phải nơi đến tốt đẹp.

Khương Trường Sinh nói:

- Địa Phủ sẽ chúa tể luân hồi Thiên Cảnh đại lục, là nơi vong hồn quy tụ, đại giới khác, tự nhiên là buồn tẻ Vĩnh Hằng.

Ngọc phi khuyên nhủ:

- Lão tổ có thể hại chúng ta à? Còn không mau đáp úng, chẳng lẽ bệ hạ không muốn cùng ta vĩnh viễn ở một chỗ?

Khương Triệt cười khổ nói:

- Ta đi Địa Phủ, ta đi, ta chỉ muốn tìm hiểu nhiều thêm một chút thôi.

- Trở thành quỷ sai, các ngươi về sau cũng có thể trở lại dương gian, thăm con của các ngươi.

Khương Trường Sinh nói câu này để cho hai người càng cao hứng hơn.

Sau đó bọn hắn đề nghị đến xem Khương Thiên Mệnh, Khương Trường Sinh đồng ý.

Hai hồn đi về phía đình viện, Khương Trường Sinh thì đứng tại chỗ chờ đợi.

Mạnh như Cơ Võ Quân, cũng không cách nào nhìn trộm đến linh hồn, những Tà Ma, vong hồn có thể bị thấy trên thế gian đã rời hồn trạng thái khỏi vong, thuộc về không thể đầu thai, không thể siêu sinh ngoại tộc.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Hàng Ma xử.

Hàng Ma xử, chính là pháp bảo chuyên môn hàng ma, ma này cũng không phải chỉ là Ma tộc, phàm là người mang nghiệp lực, đều có thể đả kích, nghiệp lực càng sâu, hiệu quả càng mạnh.

Nghiệp lực, chính là nhân quả sát nghiệt tạo thành, sát lục càng nhiều, nhân quả của kẻ bị giết sẽ quấn ở trên người sát giả, hình thành nghiệp lực, nghiệp lực chính là một chủng loại định nghĩa mà Tu Tiên giả dành cho nhân quả, có chút pháp bảo hoặc công pháp thậm chí có khả năng mượn nhờ nghiệp

lực tăng cường, đạo tu hành kia thì trái ngược Thiên Đạo, dễ dàng bị Thiên khiển.

Còn không tệ.

Mặc dù không so được Xạ Nhật thần cung, Kim Lân diệu thụ, nhưng cũng có một phen tác dụng đặc thù.

Thời gian một nén nhang về sau, Khương Triệt mang theo Ngọc phi lưu luyến không rời trở về, Khương Trường Sinh vung tay áo, đưa bọn hắn vào địa phủ, sau đó để Hình Thủ đi tiếp đãi.

Đi vào trước Địa Phủ nhìn vong hồn xếp thành hàng dài, Khương Triệt hai người bị chấn động, nguyên lai Cửu U âm Phủ thật tồn tại.

Trong lòng bọn họ thấp thỏm, đối mặt lĩnh vực cùng chức trách không biết, bọn hắn tự nhiên lo lắng.

Cũng không biết có làm tốt quỷ sai hay không.

Bọn hắn một đường đi vào trước Địa Phủ bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, kinh ngạc.

- Bệ hạ, đã lâu không gặp.

Trương Anh cười ha hả hành lễ, hắn thay đổi quỷ sai phục có một phen uy nghiêm đặc biệt, để Ngọc phi khẩn trương.

Khương Triệt kinh ngạc hỏi:

- Ngươi làm sao ở chỗ này? Là Đạo Tổ đề cử ngươi tới?

Trương Anh cười nói:

- Không sai, chúng ta đi vào trước thấy chủ nhân Địa Phủ à, ta chậm rãi nói với ngài.

Hắn nghiêng người ra hiệu Khương Triệt hai người vào phủ, Khương Triệt hai người bị vong hồn tò mò, phẫn nộ, hoang mang ở xung quanh nhìn soi mói đi vào địa phủ.

- Xin hỏi chủ nhân Địa Phủ là ai? Quan hệ với Đạo Tổ như thế nào?

Khương Triệt thấp giọng hỏi.

Trương Anh cười nói:

- Chủ nhân Địa Phủ là người quen, bệ hạ chớ có lo lắng Địa Phủ vốn là Đạo Tổ mở ra.

Nghe vậy, Khương Triệt chấn kinh.

Ngọc phi cũng trừng lớn đôi mắt đẹp.

Trương Anh thấy thần sắc của bọn hắn biến hóa, mừng thầm không thôi, lúc trước hắn tới Địa Phủ cũng chấn kinh như vậy, bây giờ nhìn người khác động dung như vậy, đừng nói, vẫn rất hăng hái.

Qua một hồi lâu.

Khương Triệt hai người được Trương Anh dẫn đầu gặp được chủ nhân Địa Phủ.

Khương Triệt nhìn thân ảnh uy nghiêm kia, luôn cảm thấy nhìn quen mắt.

Hình Thủ cười nói:

- Bệ hạ, đã lâu không gặp.

Khương Triệt động dung, kinh hỉ hô:

- Hình Thủ!

Hình Thủ phụ tá một triều lại một triều hoàng đế, Khương Triệt từ nhỏ đã được hắn bảo vệ lớn lên, tình nghĩa tự nhiên không tầm thường.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới chủ nhân Địa Phủ lại là Hình Thủ…

Dùng thời gian một đêm, Khương Trường Sinh luyện hóa xong cấm chế Hàng Ma xử, toàn thân Hàng Ma xử hiện lên màu vàng kim, đầu dưới hiện ra hình chùy nhọn ba cạnh, đầu trên thì đẹp đẽ hoa lệ, tựa như Phật Đà ngồi xếp bằng, nắm Hàng Ma xử, như nắm lấy một thanh dao găm dày nặng.

Vuốt vuốt trong chốc lát, hắn ném Hàng Ma xử vào bên trong Cụ Linh giới, sau đó đi ra phòng ốc.

Sau đó mấy ngày, tin tức Thần tử đản sinh truyền khắp thiên hạ, còn bao hàm chuyện Khương Triệt, Ngọc phi song vong,

người trong thiên hạ nghị luận ầm ĩ, đủ loại suy đoán đều có.

Thiên tử Khương Lưu nghe nói việc này, điều động Bạch Y vệ tiến đến thu nạp thi thể Khương Triệt.

Cùng tháng, Khương Lưu chiếu cáo thiên hạ, đưa Khương Triệt vào thái miếu, miếu hiệu Minh Tông.

Minh Tông một triều, Đại Cảnh quốc lực cường thịnh, càng thống nhất Long Mạch đại lục, xây dựng võ đạo thịnh thế trước nay chưa có, công tích đương nhiên sẽ không thấp, mặc dù sau lưng có công lao của Đạo Tổ, nhưng hắn có thể lợi dụng được tầng quan hệ này cũng là công lao.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, công lao Khương Triệt không kém hơn Cảnh Đế các triều đại, chẳng qua là trong một triều này của hắn không có gặp được kiếp nạn quá lớn, để cho người ta rất khó so sánh cùng Thái tông, Thiên Tông, dĩ nhiên, đây chỉ là cách nhìn của người đương đại, địa vị trong sử sách thì tự có hậu nhân kết luận.

Một ngày này, Khương Trường Sinh nhìn Bạch Kỳ, Hoàng Thiên, Hắc Thiên truy đuổi Khương Thiên Mệnh tùy ý bay loạn, bắt đầu diễn toán cường giả phụ cận, đây đã là thói quen của hắn.

- Bên trong phạm vi Đại Cảnh nhân tộc hoạt động trừ ta ra, người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

Vấn đề này bao hàm rất nhiều chỗ Thái Hoang, bây giờ phạm vi hoạt động của Đại Cảnh nhân tộc rất lớn.

[Cần tiêu hao 3,700,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Chương 613: Chương 613: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (1)

3,7 tỷ giá trị hương hỏa, là tên kia.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh chấn động, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Muốn tới đánh nhau sao?

Hắn tán thần niệm đi, quét ngang Thiên Cảnh đại lục, cũng không có phát hiện vị kia tồn tại, lại hướng Thái Hoang, phạm vi càng lớn hơn.

Hắn bắt đầu cảm thụ tiếng lòng của nhóm hương hỏa tín đồ, tìm kiếm chỗ dị thường.

Thật lâu, hắn vẫn không thể phát hiện vị kia tồn tại, chỉ có thể thôi.

Đối phương không có khả năng thần không biết quỷ không hay san bằng Đại Cảnh, chỉ khi nào động thủ, Khương Trường Sinh có thể bắt được khí tức của hắn.

Khương Trường Sinh nhìn một chút sân nhỏ đang đằng trò, cười cười, sau đó tiếp tục luyện công.

Khương Thiên Mệnh xuất hiện để Long Khởi sơn lần nữa náo nhiệt lên, Bạch Lang, Bạch Long, Kim Ô, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đều cả ngày vây quanh chơi với hắn, ngay cả Thái Oa cũng thỉnh thoảng trông giữ hắn, tuy không có phụ mẫu, nhưng hắn cũng sẽ không thiếu sự yêu thương.

Từng sợi ánh nắng xuyên thấu sương mù bao phủ Long Khởi sơn, rắc vào trong đình viện.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại dùng thần niệm đóng trận pháp sương mù Long Khỏi sơn, để tuổi thơ Khương Thiên Mệnh ở vào bên trong tươi đẹp, bản thân dạng trận pháp này nhìn như không có tác dụng, không có tác dụng tính thực chất.

Nhìn thấy Long Khởi sơn biển hóa, mọi người đều cảm nhận được tâm ý Khương Trường Sinh dành cho Khương Thiên Mệnh.

Đạo Tổ đã thật lâu không có cưng chiều một người như vậy….

Chuyện hậu táng Cảnh Minh Tông rất nhanh kết thúc, động tĩnh cũng không lớn, dù sao hắn đã là Thiên Tử đời trước trước.

Bất quá dân gian lại là nhấc lên một trận hồi ức đối với công tích của Minh Tông, thậm chí còn có không ít người đang thảo luận lịch đại hoàng đế là người nào có công tích lớn, đương kim thiên tử mặc dù thích hưởng lạc, lại cũng không có bạc

đãi bách tính, thậm chí chính sách khai sáng, đây cũng là nguyên nhân bách tính dám nghị luận về Hoàng Gia.

Một mục đến Duyên Nguyên năm mười ba, chuyện Cảnh Minh Tông và Thần tử của hắn mới dần dần lắng lại, người trong thiên hạ bị một chuyện khác hấp dẫn.

Thiên tử hạ chiếu, đại kế đến năm nay mở ra Hoang Châu, hướng về thiên hạ điều động hộ tịch Hoang Châu, mong muốn kiến thiết một châu, ngoại trừ võ giả mạnh mẽ ra, còn cần số lượng lớn lao động kiến thiết thành trì.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ phun trào, hộ tịch Hoang Châu có đãi ngộ rất lớn, dẫn đến vô số người mong muốn tham gia, môn phái võ lâm càng điều động người cầm quyền đi Thuận Thiên thành, mong muốn mặt thấy thiên tử.

Thiên Cảnh đại lục ở vào rìa Thái Hoang, tuy là thái bình, nhưng đối với thế lực võ đạo mà nói là không đủ dùng, bọn hắn cần phải đi đến lĩnh vực càng sâu trong Thái Hoang tìm kiếm tài nguyên, bây giờ có thể mượn quốc lực của Đại Cảnh, há không tốt hơn?

Hai năm sau.

Duyên Nguyên năm mười lăm, Hoang Châu truyền tống trận chính thức mở ra, trước mắt chỉ ở Thuận Thiên thành.

Một năm này, Khương Thiên Mệnh đã ba tuổi.

Tuy là ba tuổi, nhưng hắn thoạt nhìn không chênh lệch nhiều với bé trai khác, chẳng qua càng thêm linh hoạt, cũng có thể mở miệng nói tiếng người.

Thân thể không có lớn lên, khí huyết của hắn lại một mực tăng cường, nếu luận mỗi về khí lực, trong đình viện ngoại trừ Khương Trường Sinh, bất kỳ người và yêu nào đều không thể so cùng hắn.

Vào lúc giữa trưa.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, Khương Thiên Mệnh mặc cái yếm màu đỏ đi đến trước mặt hắn, kéo một cái ống tay áo của hắn, nãi thanh nãi khí hỏi:

- Tổ gia gia, ta cũng muốn ăn.

Bạch Kỳ trừng to mắt, kêu lên:

- Oa nhi ngươi làm sao dám đoạt đan dược với chúng ta, ngươi đã đủ biến thái.

Khương Thiên Mệnh quay đầu nhìn về phía nó, làm một cái mặt quỷ, nó giận đến nhào tới, hắn cấp tốc nhảy ra, vô luận nó truy đuổi như thế nào, đều bắt không được tiểu gia hỏa này.

Khương Trường Sinh nhìn về phía trận truy đuổi này, trên mặt lộ ra mỉm cười, hắn đột nhiên suy nghĩ năm đó hai đoạn thời gian dạy bảo Khương Tử Ngọc, Khương Tú.

Thời gian, thật sự quá nhanh.

Lúc này, Hoàng Thiên lại gần, thận trọng nói:

- Chủ nhân, ta và Hắc Thiên lúc nào có thể xuống núi.

Hai con mèo yêu thoạt nhìn nhỏ xíu, trên thực tế đều đã đi đến Càn Khôn cảnh, khoảng cách Động Thiên cảnh cũng không coi là xa xôi, có được sức tự vệ.

Từ sau khi Khương Thiên Mệnh xuất hiện, chúng nó thật sâu bị kích thích, trước kia tốc độ phát triển của bọn chúng được cho là nhanh nhất trong sân, nhưng so sánh với Khương Thiên Mệnh, chênh lệch thật sự có chút lớn, cho nên chúng nó suy nghĩ việc hạ sơn, muốn đi Thái Hoang xông xáo.

- Bất cứ lúc nào.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm dược đỉnh, nhẹ giọng trả lời.

Hoàng Thiên cho rằng mình nghe lầm ngẩn người, sau đó mới kinh hỉ reo hò.

Bạch Kỳ khẩn trương nói:

- Chủ nhân, thật thả chúng nó xuống núi à, ta lo lắng hai đồ đần độn này sẽ chết.

Khương Trường Sinh nói:

- Dù sao cũng phải cần lịch luyện một phen, nếu chúng nó muốn, cứ để chúng nó đi thôi.

Hoàng Thiên đánh thức Hắc Thiên đang ngủ say, thông báo việc này, Hắc Thiên hưng phấn, hai yêu lúc này liền xuống núi, hung hăng không thôi.

Khương Thiên Mệnh cũng muốn đi cùng, bị Cơ Võ Quân cản lại, hắn bị Cơ Võ Quân đè giữa không trung, giãy dụa làm sao đều giãy dụa không thoát, cuối cùng bắt đầu gào khóc, đáng tiếc, không có người an ủi hắn.

Khương Trường Sinh sẽ không việc nào đều dung túng hắn, thiên tư tiểu tử này đã hết sức đáng sợ, lại dung túng, về sau tất sẽ lật trời.

Kim Ô ghé vào bên trên tường viện, nhìn Bạch Long chiếm cứ một góc sân nhỏ ngủ gật phía dưới, tò mò hỏi:

- Ngươi nói, hai tiểu gia hỏa kia thật có thể trở thành Yêu Đế?

Bạch Long ngáp một cái, mạn bất kinh tâm nói:

- Nghe chúng nó thổi phồng, không cần mấy năm, chúng nó khẳng định trở về.

Nó ngược lại không muốn xuống núi, cũng không muốn thống nhất yêu tộc, nó thậm chí không thích đánh nhau.

Cả ngày nghĩ những thứ này không thấy phiền à, không bằng phơi nắng đi ngủ, đây mới là chuyện tốt đẹp nhất trên đời này.

Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)

Mặt trời chói chang treo cao, dãy núi chập trùng, một đầu sông nhỏ uốn lượn xuyên qua dãy núi, hai đầu đều trông không đến phần cuối.

Bờ sông, một thiếu niên ở trần đang đứng trung bình tấn, đỉnh đầu, hai vai, hai cánh tay cùng với trên hai đùi đều có một hòn đá màu tím, toàn thân hắn run rẩy, thở hổn hển, mồ hôi trên trán như hạt mưa toát ra, giữa mi tâm hắn có một đầu thụ văn, được ánh nắng chiếu rọi, lộ ra thần thái sáng láng.

Thiếu niên có tướng mạo tuấn tú, thể cốt hơi lộ ra gầy gò, hắn cắn răng nói:

- Sư phụ, còn muốn chống bao lâu, đồ nhi sắp không chịu được nữa.

Cách đó không xa, một nam tử áo bào đen ngồi tĩnh tọa ở bên trên nham thạch, an tĩnh luyện công.

Chính là tồn tại thần bí mà trước đó bị vương tộc mới hấp dẫn đi ra. Hắn chính là Cửu U ma quân, Thiên Địa Đế Cảnh tam trọng thiên.

Cửu U ma quân mắt cũng không trợn, bình tĩnh nói:

- Lại chống đỡ một canh giờ, hoặc là chống đến ngất đi mới thôi.

Thiếu niên nghe xong, vẻ mặt lộ ra đau khổ, chỉ có thể cắn răng kiện trì.

Vì di chuyển lực chú ý, hắn không khỏi mở miệng nói chuyện phiếm.

- Sư phụ, ngài đến cùng là thần thánh phương nào, ngài là cảnh giới gì, hẳn là Động Thiên cảnh trong truyền thuyết?

Thiếu niên gian nan mà hỏi.

Cửu U ma quân đạm mạc nói:

- Xem như thế đi.

Trong mắt thiếu niên lộ ra vẻ sùng bái, nói:

- Phụ hoàng ta đều hết sức tôn kính Động Thiên cảnh, ta từ nhỏ đã muốn bái cao thủ Động Thiên cảnh làm thầy, nhưng phụ hoàng không cho, hắn không cho phép chúng ta tập võ, chính là sợ chúng ta vượt qua đại ca, ai, thật ra ta căn bản không có tâm tư tranh đoạt vị trí người kế vị, so với Thiên Tử, ta càng muốn làm võ giả tiêu dao tự tại hơn.

Cửu U ma quân không nói tiếp nữa.

- Đáng giận, ta chẳng qua vugj trộm ra đi săn, vậy mà gặp tập kích, khẳng định là đám vây cánh của đại ca làm ra, nếu không phải tiền bối ngài cứu ta, ta hiện tại đã chết, ai, cho dù chết, phụ hoàng khẳng định không thèm để ý, mẫu phi của ta chết

sớm, từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng đã không có chăm chú nhìn qua ta, có lẽ hắn đã quên có một vị nhi tử như ta tồn tại.

- Ta nói với ngài, phụ hoàng ta thật phong lưu, hai năm trước, bên trong Thuận Thiên thành còn náo ra việc có con riêng, thật sự không hiểu rõ, trong hoàng cung nhiều phi tử như vậy không đủ hắn hưởng lạc à, nhất định phải đi dân gian hái hoa.

Chửi bậy Thiên Tử Khương Lưu, thiếu niên thao thao bất tuyệt.

Cửu U ma quân khẽ nhíu mày, trong lòng có chút sốt ruột.

Tiểu hài nhân tộc sao ồn ào như thế?

Vừa nghĩ tới đại kế trong lòng, hắn chỉ có thể ẩn nhẫn.

Không biết đi qua bao lâu, bịch một tiếng, thiếu niên ngã nhào trên đất đã ngất đi.

Cửu U ma quân đứng dậy, từ trong tay áo móc ra một khối thực vật cùng loại với cây xương rồng cảnh, bóp nát nó, rót vào trong miệng thiếu niên.

- Tư chất quá kém, quả thực là phế vật, nếu không phải phần khí vận này, ta hà tất phiền toái như thế….

Cửu U ma quân tự lẩm bẩm, hắn đứng dậy, hóa thành một đạo hắc khí, tiêu tán.

Đợi thiếu niên tỉnh lại, đã là hoàng hôn, mùi thịt bay vào trong mũi hắn, hắn quay đầu nhìn lại, Cửu U ma quân đang nướng thịt ở bên cạnh, hắn hưng phấn lên, đứng lên, kết quả bởi vì dùng sức quá mạnh, kéo tới gân cốt toàn thân đau nhức, đau đến nhe răng.

- Sư phụ, thơm quá, đây là thịt gì?

- Thịt Nguyên Lộc, thuộc về Hung thú tương đối yếu ớt, thích hợp kẻ yếu như ngươi loại tăng cường thể phách.

- Sư phụ, ngài đối với ta thật tốt, từ nhỏ đến lớn, ngài là người thứ hai tốt với ta, người thứ nhất là Vương công công, bất quá khi còn bé ta không cẩn thận chạy vào trong sân của đại ca, hoàng hậu tức giận, muốn trách phạt ta, Vương công công ôm

lấy tội lỗi, về sau biến mất, có người nói hắn bị phụ hoàng trục xuất khỏi cung, ai…..

Khóe miệng Cửu U ma quân hơi hơi co rúm, tiểu tử này làm sao nói tới nói lui, nói đều là chút chuyện xưa chó má này.

Nhìn thấy thiếu niên còn muốn nói tiếp, Cửu U ma quân không mở miệng không được nói:

- Ngươi hiểu Đại Cảnh Đạo Tổ bao nhiêu?

Lúc trước hắn điều động Liệt Tộc đi Đại Cảnh, kết quả chết hết, cho nên lần nữa đi vào Đại Cảnh, hắn không có tùy tiện hành động, đi qua một phen tìm hiểu, hắn biết được người mạnh nhất Đại Cảnh.

Đại Cảnh Đạo Tổ.

Cho dù võ giả các nước chư hầu ở rìa Đại Cảnh cũng tràn ngập kính sợ Đạo Tổ.

Hắn bây giờ muốn nghe một chút thông tin từ miệng hoàng thất Đại Cảnh về Đạo Tổ.

Thiếu niên nghe xong, càng thêm xúc động, nói:

- Đạo Tổ à, ta hiểu rõ, ta hiểu rất rõ.

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói đến truyền thuyết cùng chuyện xưa của Đạo Tổ, nói từ lúc Đạo Tổ lần đầu tiên nổi tiếng.

Tại Đại Cảnh, tin tức truyền lại không tiện, theo thời gian trôi qua, tuyệt đại đa số người đã quên chuyện xưa hai trăm năm trước của Đạo Tổ, nhưng hoàng thất không có, chuyên môn có quan văn ghi lại sử sách, đệ tử hoàng thất từ nhỏ đều phải cưỡng chế học tập, mặc dù Khương Lưu chỉ muốn thoát khỏi Đạo Tổ ước thúc cũng cho dòng dõi nghiên cứu từ nhỏ.

Khương Lưu không ngốc, hắn chỉ muốn làm hoàng đế tiêu dao, nhưng cũng không muốn chặt đứt quan hệ cùng Đạo Tổ, nếu một ngày kia, hoàng thất suy vi, hậu nhân còn có thể nhớ kỹ quan hệ giữa Khương gia cùng Đạo Tổ, có lẽ còn có thể lại cứu giang sơn của Khương gia.

Cửu U ma quân nghiêm túc nghe.

Khi hắn nghe được rải đậu thành binh, khỏi tử hồi sinh, di chuyển đại lục các chuyện xưa, tâm hắn dần dần chìm vào đáy cốc.

Thân là Thiên Địa Đế Cảnh, kiến thức của hắn càng càng bao la, nhưng một vài thủ đoạn của Đạo Tổ khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Khỏi tử hồi sinh, hắn còn có thể làm, những người kia chẳng qua là giả chết.

Nâng lên đại lục đi vào Thái Hoang.

Cái này khiến cho hắn không thể nào hiểu được.

Lúc trước hắn còn buồn bực nhân tộc thế nào xuất hiện, nguyên lai là dạng này tới.

Đơn giản không hợp thói thường.

Khi hắn nghe được thiếu niên nói lên chuyện Đạo Tổ Hóa Long, hắn lần đầu tiên động dung.

Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)

Mặt trời chói chang treo cao, dãy núi chập trùng, một đầu sông nhỏ uốn lượn xuyên qua dãy núi, hai đầu đều trông không đến phần cuối.

Bờ sông, một thiếu niên ở trần đang đứng trung bình tấn, đỉnh đầu, hai vai, hai cánh tay cùng với trên hai đùi đều có một hòn đá màu tím, toàn thân hắn run rẩy, thở hổn hển, mồ hôi trên trán như hạt mưa toát ra, giữa mi tâm hắn có một đầu thụ văn, được ánh nắng chiếu rọi, lộ ra thần thái sáng láng.

Thiếu niên có tướng mạo tuấn tú, thể cốt hơi lộ ra gầy gò, hắn cắn răng nói:

- Sư phụ, còn muốn chống bao lâu, đồ nhi sắp không chịu được nữa.

Cách đó không xa, một nam tử áo bào đen ngồi tĩnh tọa ở bên trên nham thạch, an tĩnh luyện công.

Chính là tồn tại thần bí mà trước đó bị vương tộc mới hấp dẫn đi ra. Hắn chính là Cửu U ma quân, Thiên Địa Đế Cảnh tam trọng thiên.

Cửu U ma quân mắt cũng không trợn, bình tĩnh nói:

- Lại chống đỡ một canh giờ, hoặc là chống đến ngất đi mới thôi.

Thiếu niên nghe xong, vẻ mặt lộ ra đau khổ, chỉ có thể cắn răng kiện trì.

Vì di chuyển lực chú ý, hắn không khỏi mở miệng nói chuyện phiếm.

- Sư phụ, ngài đến cùng là thần thánh phương nào, ngài là cảnh giới gì, hẳn là Động Thiên cảnh trong truyền thuyết?

Thiếu niên gian nan mà hỏi.

Cửu U ma quân đạm mạc nói:

- Xem như thế đi.

Trong mắt thiếu niên lộ ra vẻ sùng bái, nói:

- Phụ hoàng ta đều hết sức tôn kính Động Thiên cảnh, ta từ nhỏ đã muốn bái cao thủ Động Thiên cảnh làm thầy, nhưng phụ hoàng không cho, hắn không cho phép chúng ta tập võ, chính là sợ chúng ta vượt qua đại ca, ai, thật ra ta căn bản không có tâm tư tranh đoạt vị trí người kế vị, so với Thiên Tử, ta càng muốn làm võ giả tiêu dao tự tại hơn.

Cửu U ma quân không nói tiếp nữa.

- Đáng giận, ta chẳng qua vugj trộm ra đi săn, vậy mà gặp tập kích, khẳng định là đám vây cánh của đại ca làm ra, nếu không phải tiền bối ngài cứu ta, ta hiện tại đã chết, ai, cho dù chết, phụ hoàng khẳng định không thèm để ý, mẫu phi của ta chết sớm, từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng đã không có chăm chú nhìn qua ta, có lẽ hắn đã quên có một vị nhi tử như ta tồn tại.

- Ta nói với ngài, phụ hoàng ta thật phong lưu, hai năm trước, bên trong Thuận Thiên thành còn náo ra việc có con riêng, thật sự không hiểu rõ, trong hoàng cung nhiều phi tử như vậy không đủ hắn hưởng lạc à, nhất định phải đi dân gian hái hoa.

Chửi bậy Thiên Tử Khương Lưu, thiếu niên thao thao bất tuyệt.

Cửu U ma quân khẽ nhíu mày, trong lòng có chút sốt ruột.

Tiểu hài nhân tộc sao ồn ào như thế?

Vừa nghĩ tới đại kế trong lòng, hắn chỉ có thể ẩn nhẫn.

Không biết đi qua bao lâu, bịch một tiếng, thiếu niên ngã nhào trên đất đã ngất đi.

Cửu U ma quân đứng dậy, từ trong tay áo móc ra một khối thực vật cùng loại với cây xương rồng cảnh, bóp nát nó, rót vào trong miệng thiếu niên.

- Tư chất quá kém, quả thực là phế vật, nếu không phải phần khí vận này, ta hà tất phiền toái như thế….

Cửu U ma quân tự lẩm bẩm, hắn đứng dậy, hóa thành một đạo hắc khí, tiêu tán.

Đợi thiếu niên tỉnh lại, đã là hoàng hôn, mùi thịt bay vào trong mũi hắn, hắn quay đầu nhìn lại, Cửu U ma quân đang nướng thịt ở bên cạnh, hắn hưng phấn lên, đứng lên, kết quả bởi vì dùng sức quá mạnh, kéo tới gân cốt toàn thân đau nhức, đau đến nhe răng.

- Sư phụ, thơm quá, đây là thịt gì?

- Thịt Nguyên Lộc, thuộc về Hung thú tương đối yếu ớt, thích hợp kẻ yếu như ngươi loại tăng cường thể phách.

- Sư phụ, ngài đối với ta thật tốt, từ nhỏ đến lớn, ngài là người thứ hai tốt với ta, người thứ nhất là Vương công công, bất quá khi còn bé ta không cẩn thận chạy vào trong sân của đại ca, hoàng hậu tức giận, muốn trách phạt ta, Vương công công ôm lấy tội lỗi, về sau biến mất, có người nói hắn bị phụ hoàng trục xuất khỏi cung, ai…..

Khóe miệng Cửu U ma quân hơi hơi co rúm, tiểu tử này làm sao nói tới nói lui, nói đều là chút chuyện xưa chó má này.

Nhìn thấy thiếu niên còn muốn nói tiếp, Cửu U ma quân không mở miệng không được nói:

- Ngươi hiểu Đại Cảnh Đạo Tổ bao nhiêu?

Lúc trước hắn điều động Liệt Tộc đi Đại Cảnh, kết quả chết hết, cho nên lần nữa đi vào Đại Cảnh, hắn không có tùy tiện hành động, đi qua một phen tìm hiểu, hắn biết được người mạnh nhất Đại Cảnh.

Đại Cảnh Đạo Tổ.

Cho dù võ giả các nước chư hầu ở rìa Đại Cảnh cũng tràn ngập kính sợ Đạo Tổ.

Hắn bây giờ muốn nghe một chút thông tin từ miệng hoàng thất Đại Cảnh về Đạo Tổ.

Thiếu niên nghe xong, càng thêm xúc động, nói:

- Đạo Tổ à, ta hiểu rõ, ta hiểu rất rõ.

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói đến truyền thuyết cùng chuyện xưa của Đạo Tổ, nói từ lúc Đạo Tổ lần đầu tiên nổi tiếng.

Tại Đại Cảnh, tin tức truyền lại không tiện, theo thời gian trôi qua, tuyệt đại đa số người đã quên chuyện xưa hai trăm năm trước của Đạo Tổ, nhưng hoàng thất không có, chuyên môn có quan văn ghi lại sử sách, đệ tử hoàng thất từ nhỏ đều phải cưỡng chế học tập, mặc dù Khương Lưu chỉ muốn thoát khỏi Đạo Tổ ước thúc cũng cho dòng dõi nghiên cứu từ nhỏ.

Khương Lưu không ngốc, hắn chỉ muốn làm hoàng đế tiêu dao, nhưng cũng không muốn chặt đứt quan hệ cùng Đạo Tổ, nếu một ngày kia, hoàng thất suy vi, hậu nhân còn có thể nhớ kỹ quan hệ giữa Khương gia cùng Đạo Tổ, có lẽ còn có thể lại cứu giang sơn của Khương gia.

Cửu U ma quân nghiêm túc nghe.

Khi hắn nghe được rải đậu thành binh, khỏi tử hồi sinh, di chuyển đại lục các chuyện xưa, tâm hắn dần dần chìm vào đáy cốc.

Thân là Thiên Địa Đế Cảnh, kiến thức của hắn càng càng bao la, nhưng một vài thủ đoạn của Đạo Tổ khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Khỏi tử hồi sinh, hắn còn có thể làm, những người kia chẳng qua là giả chết.

Nâng lên đại lục đi vào Thái Hoang.

Cái này khiến cho hắn không thể nào hiểu được.

Lúc trước hắn còn buồn bực nhân tộc thế nào xuất hiện, nguyên lai là dạng này tới.

Đơn giản không hợp thói thường.

Khi hắn nghe được thiếu niên nói lên chuyện Đạo Tổ Hóa Long, hắn lần đầu tiên động dung.

Chương 615: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (1)

- Sư phụ, ta đã nói xong, Đạo Tổ có phải tiên nhân dưới nhân gian hay không?

Thiếu niên đắc ý nói, Đạo Tổ chính là người Đại Cảnh, mà lại có quan hệ mật thiết với hoàng thất Khương gia, hắn tự nhiên lấy làm kiêu ngạo.

Khi nói chuyện, hắn đưa tay đi xé xuống một miếng thịt nướng, mặc dù nóng, nhưng bụng đói kêu vang để hắn không lo được nhiều như vậy.

Cửu U ma quân yên lặng, không có trả lời.

Trong lòng hắn thì lâm vào rung động trước nay chưa có.

Không phải tân vương tộc đản sinh ra từ nhân tộc là do Đạo Tổ sáng tạo đó chứ?

Nếu như như thế, Đạo Tổ có thể sáng lập vương tộc lại phải mạnh bao nhiêu?

Quyết tâm của hắn đột nhiên dao động.

Nhân tộc, không thể chạm vào.

Bất quá hắn không có ý định từ bỏ, có thể đổi một sách lược.

Hắn giương mắt nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt trở nên không giống nhau, chậm rãi mở miệng nói:

- Khương Diệp tiểu tử, mục tiêu ngươi tập võ là cái gì, mục tiêu lớn nhất, cứ to gan tưởng tượng.

Nghe vậy, thiếu niên tên Khương Diệp ngẩn người, lâm vào trong suy tư.

Cửu U ma quân cũng không có tận lực dẫn dắt, mà là kiên nhẫn chờ đợi.

Thật lâu.

Khương Diệp giương mắt, chân thành nói:

- Sư phụ, ta muốn trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh.

Hắn từ nhỏ đã muốn tập võ, Khương Lưu càng áp chế hắn, hắn càng muốn phản đã trở thành một loại chấp niệm.

Cửu U ma quân không có đánh kích hắn, mà là bình tĩnh nói:

- Thế thì chuẩn bị trả giá bằng tính mệnh đi.

Khương Diệp không có lo lắng, mà lâm vào trong chờ đợi vô hạn.

Hắn đã trải qua sinh tử, cảm giác không có cái gì đáng giá để hắn lại sợ hãi….

Ba năm sau, Duyên Nguyên năm mười tám.

Khương Thiên Mệnh cuối cùng lớn lên một chút, nhưng cũng chỉ là một chút, hắn sáu tuổi thoạt nhìn chỉ như một tuổi.

Từ đầu xuân năm nay, hắn chính thức bắt đầu tập võ, do Cơ Võ Quân dạy bảo, nàng cảm thấy rất hứng thú đối với tên này, nàng rất chờ mong bôi dưỡng được một Võ Đế cái thế.

Cuối mùa xuân, thời tiết mát mẻ.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần trở về, hai người nhiều năm chưa về bây giờ đều có tiến bộ khác biệt, chẳng qua khoảng cách đột phá còn kém một chút.

Khi bọn hắn nhìn thấy Khương Thiên Mệnh đều toát ra vẻ tò mò.

Tin tức Cảnh Minh Tông sinh ra Thần tử đã truyền khắp Thiên Cảnh đại lục, toàn bộ Đại Cảnh nhân tộc cũng biết việc này,

mặc dù rất nhiều người đã trải qua quên đi việc này, nhưng võ lâm một mực lưu truyền truyền thuyết về Thần tử, Diệp Tầm Địch hai người ở trên đường trở về tự nhiên từng nghe nói.

- Chính là tiểu tử này à, ta ngược lại muốn xem xem hắn có bao nhiêu thần.

Diệp Tầm Địch cười nói, tò mò đi tới Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài, có chút khẩn trương, nhìn thấy Diệp Tầm Địch đi về phía mình, hắn lập tức trốn tránh, tựa như kiểu thuấn di xuất hiện sau lưng Khương Trường Sinh.

- Tốc độ này…..

Con ngươi Diệp Tầm Địch co rụt lại, Kiếm Thần cũng bị kinh đến, không lo được chào hỏi Bạch Kỳ, chăm chú nhìn Khương Thiên Mệnh.

- Chờ một chút! Hắn là Động Thiên cảnh? Hắn mới bao nhiêu lớn?

Diệp Tầm Địch bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, sắc mặt đại biến, khó tin kêu lên.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Hắn vừa sinh ra đã là Động Thiên cảnh, ngươi nói thần hay không thần?

Nghe vậy, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần động dung, tất cả đều hoảng sợ nhìn về phía Khương Thiên Mệnh.

Vừa đẻ ra đã là Động Thiên cảnh, đây vẫn còn là người sao?

Khương Thiên Mệnh nhìn thấy nét mặt của bọn hắn, không khỏi đưa tay lôi kéo mí mắt, le lưỡi nhăn mặt.

Khương Trường Sinh nói:

- Các ngươi trở về, vừa hay, sau này cùng một chỗ dạy bảo hắn đi, đồ đệ dạng này không dễ tìm.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần nghe xong, trong nháy mắt hiện ra ẻ kinh hỉ.

- Tốt!

- Chúng ta đủ tư cách sao?

Hai người khác biệt trả lời, Diệp Tầm Địch hưng phấn, Kiếm Thần lại có chút lo lắng.

Khương Trường Sinh nói:

- Các ngươi dạy chính là võ đạo, người làm sư phụ, cảnh giới không thể đại biểu hết thảy.

Hắn trực tiếp ném Khương Thiên Mệnh sau lưng qua đi, Diệp Tầm Địch vội vàng ôm trợ Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh sáu tuổi còn mặc cái yếm, tóc buộc trên đầu, lộ ra nhí nha nhí nhảnh, khuôn mặt nhỏ đẹp đẽ rất đáng yêu.

Bị Diệp Tầm Địch ôm, hắn dùng sức giãy dụa, nhưng Diệp Tầm Địch dù sao cũng là Tam Động Thiên, vận đủ chân khí há lại là hắn có thể đẩy ra.

- Tiểu tử thúi, chớ lộn xộn, năm đó lão tử ngươi đối mặt ta cũng là khách khách khí khí.

Diệp Tầm Địch cười ha hả nói, trong lòng thì kêu khổ.

Mẹ nó!

Khương Triệt đã sinh ra quái vật gì, khí lực làm sao lớn như vậy?.

Không vận công, hắn căn bản đè không được Khương Thiên Mệnh, cho dù vận công, hắn cũng bị động đến đau nhức, nhưng vì mặt mũi, hắn cố giả bộ không quan trọng.

Khương Thiên Mệnh dừng lại, tò mò hỏi:

- Ngươi biết phụ thân ta?

Diệp Tầm Địch âm thầm thở dài một hơi, nói:

- Dĩ nhiên, ta nhìn lấy phụ thân ngươi lớn lên.

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt thổi phồng, Khương Thiên Mệnh nghiêm túc nghe.

Khương Trường Sinh cười cười, hắn xem thấu cảm giác quẫn bách của Diệp Tầm Địch, nhưng không có vạch trần.

Cứ như vậy, Diệp Tầm Địch hai người sau khi trở về không xuống núi nữa .

Bắt đầu dạy bảo Khương Thiên Mệnh, làm bạn tiểu tử này trưởng thành, Khương Trường Sinh cũng không có bạc đãi bọn hắn, xuất ra máu thịt của bảy đại Yêu Thánh, để bọn hắn rèn luyện thân thể.

Tháng ngày càng thêm náo nhiệt.

Một bên khác, Hoang Châu đã triệt để thành lập, rất nhiều võ lâm thế lực gia nhập, khiến cho Hoang Châu cấp tốc quật khởi, nếu luận về thực lực võ giả chỉ ở chỗ ghi lại hộ xu thế tịch trong sách, đã gần với Ti Châu, Đông Hải châu, tương lai có trở thành đệ nhất châu rất cao.

Hoang Châu ở vào Thái Hoang, võ giả ra ngoài đi săn cực kỳ thuận tiện, tự nhiên hấp dẫn môn phái võ lâm và thương nhân.

Thuận Thiên thành, trên Kim Loan điện.

- Phản!

- Phản!

Khương Lưu đứng ở trước ghế rồng, tức giận gào thét, văn võ trên điện đều cúi đầu, không dám đối mặt.

Chương 616: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (2)

Khương Lưu tức miệng mắng to:

- Trẫm bỏ ra bao nhiêu tiền, thật vất vả ném ra một Hoang Châu, kết quả một năm tiền lời, ngược lại hao tổn, nghĩ trẫm là kẻ ngu, chi tiêu lớn, cái gì cần lại chờ mấy năm, truyền tống trận thu lấy tiền đi đâu, còn có đất trống thu thuế, làm sao chỉ có ngần ấy, chẳng lẽ không ai mua?

- Tra cho trẫm, tra ra là ai nuốt tiền riêng của trẫm, vô luận là ai, điều tra ra, liên luy cửu tộc.

Quần thần câm như hến, bất quá rất nhiều đại thần cúi đầu, vẻ mặt lại chẳng hề để ý.

Thật lâu.

Tảo triều giải tán, Khương Lưu tức giận trở lại trong ngự thư phòng, Trần Lễ đi theo ở phía sau, hai tay đặt ở trong tay áo, một bộ tư thái nhàn nhã.

Làm quyền thần phụ tá năm triều hoàng đế, hắn có tư cách cùng lực lượng để bày ra tư thái như vậy, không cần quá câu nệ.

Khương Lưu ngồi xuống, tức giận nói:

- Lão sư, ngươi nói một chút, đến cùng là ai đang làm chỗ dựa cho bọn hắn? Dù sao cũng phải có người dẫn đầu chứ.

Trần Lễ nói:

- Bệ hạ mặc dù rời khỏi Kinh Thành, nhưng dư uy Đạo Tổ vẫn còn, người trong thiên hạ không dám lỗ mãng, dám dẫn đầu, chắc chắn không sợ ngài, cũng không có sợ Đạo Tổ.

Khương Lưu nhíu mày, hỏi:

- Đại Cảnh còn có người càn rỡ như thế? Trẫm làm sao không biết được? Chẳng lẽ là người của Long Khởi quan? Không đúng, Long Khởi quan cũng không có người đi tới Hoang Châu.

Trần Lễ lắc đầu.

Khương Lưu bất mãn nói.

- Lão sư, đừng cố làm ra vẻ bí ẩn, trẫm không thích động não.

Trần Lễ bất đắc dĩ cười một tiếng, nói:

- Tự nhiên là dòng họ của ngài, nghe nói Bắc Cương vương đi Hoang Châu, mặc dù không phải chủ nhân một châu, nhưng quan hệ cá nhân chặt chẽ cùng châu quân.

Khương Lưu nhíu mày, lâm vào trong yên lặng.

Trần Lễ nói:

- Bắc Cương vương là con trai của Thiên Tông, tư chất võ đạo vô song, bản thân đã là Động Thiên cảnh, tay cầm hùng binh, hắn giao thiệp trên triều đình có thể càng rộng hơn bệ hạ, cho dù bệ hạ muốn động hắn, cũng không phải chuyện dễ, Thái tông có lệnh, hoàng thất không được đấu đá nhau, bệ hạ muốn

giải quyết hắn, cần nắm giữ chứng cứ sung túc, dùng thế thiên hạ ép hắn, bức bách hắn phòng thủ.

Chân mày Khương Lưu nhíu chặt hơn.

Bởi vì võ đạo cường thịnh, dẫn đến dòng họ hoàng thất rất nhiều, Khí Vận Thiên Tử có tuổi thọ hạn chế, nhưng chút dòng họ này chỉ có cảnh giới võ đạo cao là sẽ thu được tuổi thọ càng lâu, bây giờ có rất rất nhiều dòng họ hoàng thất đủ để cho Khương Lưu không thể bày ra uy nghi của Thiên Tử.

Giờ khắc này, Khương Lưu sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Cứ thế mãi, giang sơn Khương gia nhất định đại loạn, hắn đã cảm nhận được áp lực, huống chi Thiên Tử đời tiếp theo, Thiên Tử đời tiếp theonữa… Trần Lễ không nói gì thêm, nhường cho Thiên Tử suy nghĩ.

- Nào chỉ là dòng họ, còn có quyền thần như ta bực này, hay trực thần, thậm chí tham thần, thiên hạ này nào có hoàng triều vĩnh viễn thái bình, nào có hoàng triều vĩnh viễn bất diệt, bệ hạ ơi bệ hạ, ngài nên làm như thế nào?

Trần Lễ nhìn chằm chằm Khương Lưu, yên lặng suy nghĩ.

Hắn có quyền thế thao thiên, nhưng hắn không thẹn với lương tâm phụ tá Thiên Tử, nhưng Thiên Tử thật có thể hoàn toàn tín nhiệm hắn sao?

Không thể, hắn đã bị gọt mất quyền lực, hiện tại đã xuất hiện mấy vị đại thần có quyền thế không kém gì hắn.

Đây vẫn chỉ là trên triều đình, thiên hạ nhiều châu như vậy, nhiều nước chư hầu như vậy, không biết có bao nhiêu người lòng lang dạ thú đang nổi lên tâm tư gì đó.

Trước kia có Đạo Tổ trấn áp, nhưng hôm nay số lần Đạo Tổ xuất hiện càng ngày càng ít, võ đạo Đại Cảnh lại đang cao tốc phát triển, đừng nói Đạo Tổ có thể một mực thủ hộ Đại Cảnh hay không, thời điểm còn, không sớm thì muộn sẽ xuất hiện người muốn khiêu chiến quyền uy của Đạo tổ.

Đại Cảnh cần thay đổi.

Trần Lễ muốn mượn việc này nhìn một chút Khương Lưu có quyết tâm đi cải thiện hoán địa hay không.

Khương Lưu cắn răng nói:

- Tốt, trẫm phải thật tốt tra Bắc Cương vương một chút, đều là họ Khương, nhưng trẫm muốn nói cho hắn biết, ai mới là chủ nhân thiên hạ, ai mới là mặt trời duy nhất bao phủ Thiên Cảnh đại lục.

Mặt Trần Lễ lộ ra vẻ vui mừng.

Bắt đầu mùa đông, Kinh Thành rơi xuống càng nhiều tuyết, để thiên địa lâm vào trong trắng xoá.

Khương Trường Sinh nhìn Khương Thiên Mệnh đang đắp người tuyết trong đình viện, tâm tư thì đang ở trên người Khương Tiển ba người.

Khương Tiển cùng Lâm Hạo Thiên đã liên tục đột phá tới Tam Động Thiên, bọn hắn quyết định lại xông xáo.

Mà lần này, Khương Trường Sinh cũng dự định nhập vào thân thể bọn hắn, trợ giúp bọn hắn giết ra ngoài.

Mặc dù bọn hắn còn không thể gánh chịu toàn bộ lực lượng của hắn, nhưng hẳn là đủ dùng.

Đây cũng là ý chí của chính bọn hắn, gần đây, Lâm Hạo Thiên càng ngày càng lo lắng, ngay cả Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Tiễn cũng thường xuyên không chịu khống chế, tiếp tục như vậy hậu quả khó mà lường được.

Phía trên hoang nguyên, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong đang tại phi hành, bốn người kéo căng tâm thần, bất cứ lúc nào chuẩn bị chiến đấu.

Khi bọn hắn lần nữa đi vào nơi trước đó bị ngăn cản, cự chỉ đáng sợ kia xuất hiện lần nữa, ngăn cản ở cuối chân trời.

Bốn người sớm đã làm tốt chuẩn bị, tiếp tục đi tới.

Bị nhốt ở nơi này đã đủ lâu, bọn hắn một khắc cũng không tiếp tục chờ được nữa.

- Các ngươi thật muốn tìm chết sao?

Một đạo âm thanh uy nghiêm vang vọng ở giữa đất trời, Khương Tiển bốn người ngẩng đầu nhìn lại, trong vòng xoáy mây đen đầy trời, một đôi mắt đứng ở trong bóng tối, nhìn xuống bọn hắn, cao cao tại thượng, như đang nhìn xuống sâu kiến trên đất.

Lâm Hạo Thiên cả giận nói:

- Thì ra ngươi biết nói chuyện, ngươi đến cùng có âm mưu gì?

Ánh mắt Thái Cổ cự tôn thần bí lạnh lùng như cũ, nói:

- Các ngươi nếu không đi về phía trước, còn có thể lại sống thêm mười năm, nếu hiện tại tiến lên, ta sẽ không lại hạ thủ lưu tình.

Nghe vậy, Khương Tiền, Lâm Hạo Thiên nhíu mày, Linh Phong khẩn trương đến toàn thân phát run, Bình An thì đang cào cào lồng ngực.

Chương 617: Bị vây trong trận pháp

- Ngươi đều đã nói như vậy, vậy chúng ta chết sớm mười năm, hay chết muộn mười năm, có gì khác biệt! Ngược lại đều là chết, còn không bằng buông tay đánh cược một lần.

Khương Tiển lạnh giọng quát, thụ nhãn giữa mi tâm đi theo mở ra, trở nên uy nghiêm như thần.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay hắn phát ra tiếng rung, như rồng ngâm vang lên.

Lâm Hạo Thiên cũng chuẩn bị chiến đấu, Bình An nhếch miệng cười một tiếng, gỡ xuống song chùy từ phía sau lưng.

Thái Cổ cự tôn cao cao tại thượng lạnh lùng nói:

- Sống lâu mười năm, không phải chính là phàm linh các ngươi theo đuổi sao.

Tiếng nói vừa ra, cự chỉ như cây cột chống trời ở chân trời đột nhiên tan biến, Khương Tiển bốn người cấp tốc né tránh.

Nhưng lần này, tốc độ chỉ Thái Cổ cự tôn rơi xuống vượt xa trước đó, nhanh đến Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên vừa đột phá tới Tam Động Thiê cũng không kịp tránh né.

Oanh một tiếng.

Cự chỉ từ trên trời giáng xuống, nhấc lên sóng gió đáng sợ, rung chuyển đại địa, liền không gian cũng vì đó gợn sóng.

Đại địa lau động, bụi đất tung bay, đếm không hết hài cốt bị cuốn thượng thiên khung, hình thành gió lốc màu trắng, kinh dị mà hùng vĩ.

Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong đều bị thổi tung lên không trung, đối mặt sát ý uy áp của Thái Cổ cự tôn, khí huyết, chân khí của bọn hắn gần như ngưng kết, không thể động đậy, bất quá bọn hắn cũng không có thụ thương, chỉ vì Khương Tiến cản trở một chỉ có Thái Cổ cự tôn.

Giờ phút này, toàn thân Khương Tiển lóng lánh ánh sáng trắng, khí thế cả người dị thường mạnh mẽ, tay trái hắn nắm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, tay phải giơ cao, cách không ngăn cản ngón tay của Thái Cổ cự tôn, khiến cho ngón tay của Thái Cổ cự tôn không cách nào lại hướng xuống.

Lâm Hạo Thiên thở dài một hơi, hiểu rõ là tiền bối đang phụ thân trên người Khương Tiển.

- A?

Tiếng Thái Cổ cự tôn kinh ngạc khó tin vang lên, cự chỉ đi theo rút vào bầu trời, tan biến trong bóng tối mây đen phía trên.

Khương Tiển không bị khống chế ngẩng đầu nhìn lại, hiện tại là Khương Trường Sinh đang thao túng thân thể của hắn.

Hương hỏa thỉnh thần công có thể trực tiếp cung cấp lực lượng, cũng có thể chưởng khống thân thể hắn, lần này đối mặt Thái Cổ cự tôn thần bí, Khương Trường Sinh quyết định tự mình chiến đấu.

Hắn ngước nhìn Thái Cổ cự tôn cao cao tại thượng, không có mở miệng.

- Không đúng, khí tức của ngươi thay đổi, ngươi thể hiện ra lực lượng không nên thuộc về ngươi, ngươi đến tột cùng là người phương nào?

Thái Cổ cự tôn nhìn xuống Khương Tiển, lạnh giọng hỏi.

Ánh mắt Khương Tiển ngưng tụ, trong chốc lát, thiên địa kịch biến, bốn người chỉ cảm thấy cảm thấy hoa mắt, một giây sau, bọn hắn đã đi đến phía trên đám mây, hết thảy xảy ra quá đột ngột cho dù là Lâm Hạo Thiên từng chiếm được Võ Đế truyền thừa cũng không kịp phản ứng.

Thần thông!

Cải thiện hoán địa!

Khương Trường Sinh dùng thần thông này thay đổi không gian.

Lần nữa ngẩng đầu nhìn lại, một thân ảnh khủng bố đang ở phía trên, trong bóng tối chỉ hiển lộ ra nửa người trên, như là hư ảnh, cho dù là hư ảnh, cũng là to lớn khó có thể tưởng tượng.

Song đồng Thái Cổ cự tôn phóng to, rõ ràng bị thần thông của Khương Trường Sinh kinh động đến.

Khương Tiển bỗng nhiên trợn to thụ nhãn, một vệt kim quang đột nhiên bắn ra.

Đại Đạo Chi Nhãn!

Kim quang chiếu sáng hư không tối tăm, đánh nát không gian, đánh trúng hư ảnh Thái Cổ cự tôn đối diện.

- Đây là lực lượng gì.

Thái Cổ cự tôn đưa tay ngăn cản, nhưng bị thần quang của Đại Đạo Chi nhãn xuyên thủng, hư không tối tăm bị bắn ra một lỗ thủng to tới.

Đây chính là pháp lực của Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, mặc dù Khương Tiển không thể thể hiện ra toàn bộ lực lượng của Khương Trường Sinh nhưng cũng đủ để làm bị thương Thái Cổ cự tôn.

Trái tim Khương Tiển run rẩy dữ dội, Đại Đạo Chi Nhãn là dùng như thế này?

Đúng lúc này, hắn phất tay dùng pháp lực bao lấy Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong, dùng tốc độ cực nhanh lao ra.

Bốn người đối diện bay về phía Thái Cổ cự tôn, xuyên qua hắc ám hư không bị Đại Đạo Chi Nhãn xỏ xuyên qua, thiên địa thoáng qua, bọn hắn xuyên thấu sương mù cuồn cuộn, đi vào phía dưới trời xanh.

Lâm Hạo Thiên quay đầu nhìn lại, không khỏi trừng to mắt, chỉ thấy sau lưng tràn ngập khói đen che khuất bầu trời, mảnh khói đen này bao phủ một khu vực bao la, mà bên ngoài khói đen có một thân ảnh vô cùng vĩ ngan, vai cao vạn trượng.

Chính là Thái Cổ cự tôn.

Thân hình hắn giống như người, trên người mọc ra vảy màu đen, chỗ khớp nối đều có cốt thứ toát ra, lồng ngực càng mọc ra một cái miệng còn muốn lớn cái đầu, miệng đầy răng nanh, một cái lưỡi dài phân nhánh như cự mãng xoay chuyển, thân thể hắn như là viễn cổ ma thần dừng chân ở giữa thiên địa, đầu đầy tóc trắng tùy ý bay loạn, mỗi một cây đều giống như khóa sắt động đậy tạo ra sóng gió.

Thái Cổ cự tôn nổi giận, quay người đánh một quyền về phía Khương Tiển bốn người.

Khương Trường Sinh điều khiển thân thể Khương Tiển, nâng lên tay phải, trong chốc lát, một lam kiếm đạo màu lăng không ngưng tụ mà ra, dài đến ngàn trượng, thế không thể đỡ thẳng hướng Thái Cổ cự tôn.

Hồn Niệm thần kiếm.

Oanh!

Nắm đấm Thái Cổ cự tôn và Hồn Niệm thần kiếm chạm vào nhau, càng đánh tan Hồn Niệm thần kiếm, nhưng hắn cũng bị chấn động đến lui lại, nắm tay phải nứt ra, tràn ra dòng máu màu tím sẫm, rơi ở trên mặt đất, đốt cháy rừng cây.

Khương Trường Sinh lập tức mang theo bốn người bay về phía chân trời.

Thái Cổ cự tôn không có đuổi theo, mà cúi đầu nhìn về phía tay phải mình, hắn chau mày, lẩm bẩm nói:

- Đây là lực lượng gì?

Thân thể hắn cường đại dường nào vậy mà có thể bị dễ dàng xé rách, hắn mặc dù tự tin, nhưng trước mắt cũng không dám tùy tiện truy đuổi, chỉ có thể nhìn bọn hắn đi xa.

Linh Phong quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy Thái Cổ cự tôn đứng ở phần cuối đường chân trời lạnh lùng nhìn bọn hắn chằm chằm, có khói đen che trời phụ trợ sau lưng, hắn đáng sợ như vậy, dọa đến Linh Phong rùng mình một cái, vội vàng quay đầu, không còn dám nhìn thêm.

- Đó là trận pháp?

Lâm Hạo Thiên nhìn ra chút manh mối, kinh ngạc hỏi.

Chương 618: Đại Đạo hóa hình

Khương Tiển mở miệng nói:

- Không sai, mặc dù khu vực kia cũng đủ lớn, nhưng bị trận pháp đặc thù ngăn cách, các ngươi không thể cưỡng ép xông ra, các ngươi tìm nhiều năm như vậy, tìm đúng phương hướng vừa lúc là trận nhãn của trận này, cho nên hắn mới ngăn cản các ngươi.

Đây là âm thanh của Khương Trường Sinh! Nghe được đạo âm thanh này, Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển cảm thấy an tâm không thôi.

Bình An thì nhếch miệng cười nói:

- Sư phụ.

Sư phụ.

Khương Trường Sinh đưa tay, vuốt vuốt đầu của hắn, vẫn như cũ duy trì hết tốc độ tiến về phía trước.

Thái Cổ cự tôn dù sao cũng là tồn tại kinh khủng chống lại Võ Đế, Khương Trường Sinh chẳng qua là nhập thân, còn không thể tuỳ tiện tru diệt Thái Cổ cự tôn, chỉ có thể trước mang theo bọn hắn chạy.

Nếu tôn Thái Cổ cự tôn này xuất hiện ở trước mắt hắn, vậy hắn cũng có thể giết.

Một đường bay đi.

Không biết đi qua bao lâu, bóng đêm tối xuống, Khương Tiển bốn người rơi xuống đất, lực lượng Khương Trường Sinh đi theo thối lui.

Bốn người rơi vào trong một mảnh núi rừng, Khương Tiển mất đi lực lượng của Khương Trường Sinh, hai chân mềm nhũn, tê liệt ngồi dưới đất.

Lâm Hạo Thiên cười hỏi:

- Thế nào? Lực lượng của tiền bối như thế nào?

Khương Tiển ngẩng đầu, đầu đầy mồ hôi, hắn thở phì phò, nói:

- Rất mạnh, ta thậm chí cảm giác có khả năng giết Thái Cổ cự tôn, chỉ là ta còn chưa đủ mạnh, không thể một mực tiếp nhận lực lượng như vậy tiến hành chiến đấu.

Hắn còn dư tình cảnh gia gia dùng con mắt thứ ba của hắn chiến đấu. Hắn sờ lên thụ nhãn của mình.

Chẳng lẽ gia gia cũng có con mắt dạng này, vì sao bình thường không nhìn thấy?

Linh Phong thận trọng nói:

- Thái Cổ cự tôn kia có thể đuổi theo hay không?

Lâm Hạo Thiên nói:

- Nếu đuổi theo, tiền bối tất nhiên phát giác được, bất quá chúng ta cũng không thể phớt lờ, có lẽ có nguy hiểm mới.

Hắn đi theo ngồi xuống, thở dài ra một hơi.

Mặc kệ như thế nào, bọn hắn cuối cùng trốn ra được.

- Mẹ nó, khốn ở nơi đó bao lâu? Ta đều sắp quên số năm.

- Mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng thay đổi mạnh, không phải sao?

- Cũng đúng.

Khương Tiển cùng Lâm Hạo Thiên thấp giọng trao đổi, Linh Phong thì cảnh giác nhìn về phía xung quanh, Bình An ngáp một cái, dựa vào một cây đại thụ ngồi xuống….

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Giờ đã là đêm khuya.

Khương Trường Sinh đứng dậy, trở lại trong phòng của mình, trước đó hắn đã nhận được nhắc nhở.

[Duyên Nguyên năm mười tám, cháu của người Khương Tiển, đồ đệ của người Bình An cùng với thiên tài ngươi xem trọng Lâm Hạo Thiên gặp phải Thái Cổ cự tôn tập kích, ngươi may

mắn kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, thần thông - Đại Đạo hóa hình].

Mặc dù không có đánh giết Thái Cổ cự tôn, nhưng vẫn là thu được sinh tồn ban thưởng.

Nghe tên hắn là rất không tệ.

Khương Trường Sinh ngồi ở trên giường, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại Đạo hóa hình.

Đại Đạo hóa hình cũng không phải là thuật Hóa Hình, mà là một loại ngưng tụ thần thông của mình, pháp thuật thành thần thông siêu nhiên cho một vị trí nào đó của thân thể, nhỏ nhất có thể ngưng tụ thành sợi tóc, cũng có thể ngưng tụ thành đầu, tứ chi, sau khi hoá hình, có thể tự mình sử dụng, cũng có thể giao cho người khác sử dụng, có thể hoàn toàn thể hiện ra uy năng thần thông.

Khương Trường Sinh có thể ngưng tụ các loại thần thông của mình ra sợi tóc, chẳng qua là ngưng tụ, cũng không phải là chuyển di thần thông, nói cách khác, sau khi ngưng tụ, bản thể của hắn vẫn có thể thi triển thần thông, rất có ảo diệu của rải đậu thành binh.

Đại Đạo hóa hình không chỉ trợ giúp người khác thi triển thần thông của mình, bình thường cũng có thể chứa đựng, tỷ như Hồn Niệm thần kiếm .

Nếu tốn hao thời gian nhất định hóa thành ba ngàn sợi tóc, lúc lâm chiến, hắn có thể trực tiếp thi triển ra ba ngàn đạo Hồn Niệm thần kiếm, nhưng không có hao tổn pháp lực trong thân thể khi đó.

Hạn mức cao nhất của thần thông này cực cao, tương đương với đem thần thông, pháp thuật hoá hình làm vũ khí, tồn trữ để ngày sau thi triển.

Ảo diệu vô tận.

Mặc dù rất không tệ, nhưng Khương Trường Sinh cũng sẽ không ngày ngày thi triển Đại Đạo hóa hình, dù sao bản thân hắn cũng cần thời gian luyện công.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa các tu luyện Đại Đạo hóa hình.

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Trường Sinh đi ra khỏi phòng, đi vào trong sân.

Tất cả mọi người không có nghi hoặc, riêng phần mình luyện công, mà Khương Thiên Mệnh còn không có tỉnh, sân nhỏ đang ở trong yên tĩnh.

Khương Trường Sinh ngồi dưới tàng cây, bắt đầu tu luyện Đại Đạo hóa hình.

Tu luyện Đại Đạo hóa hình không có than thế to lớn, hắn dự định tập trung Đại Đạo hóa hình ở trên tóc, như thế thì không đáng chú ý, bất quá mong muốn luyện thành, cũng cần tiêu tốn rất nhiều thời gian….

Lại một năm qua đi, Duyên Nguyên năm mười chín.

Tân xuân vừa qua.

Khương Trường Sinh vừa luyện thành Đại Đạo hóa hình, hắn chuẩn bị đem hết thảy thần thông mà mình nắm giữ đều hoá hình thành sợi tóc, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Trong khoảng thời gian này, Khương Tiển bốn người cũng triệt để thoát khỏi Thái Cổ cự tôn vây nhốt, nhưng bọn hắn cách Đại Cảnh thật sự quá xa xôi, trước mắt đang đi theo phương hướng mà Khương Trường Sinh chỉ dẫn.

Lâm Hạo Thiên cảm khái, hắn bỏ ra nhiều năm thời gian như vậy truy tìm Đại Cảnh, không ngờ lại đi tới lần thứ hai, thật sự là tạo hóa trêu người.

Đã lạc mất Thiên Thương lôi ưng nhưng hắn lần này cũng không cô đơn.

Một ngày này, Thanh Nhi đến đây bái phỏng.

- Đạo Tổ, Bắc Cương vương đến đây bái phỏng, ngài muốn gặp sao?

Thanh Nhi hỏi.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn, nói:

- Để cho hắn vào đi.

Thanh Nhi gật đầu, quay người rời khỏi.

Cơ Võ Quân nhìn về phía hắn, nói:

- Bắc Cương vương là thiên kiêu quyền thế lớn nhất Khương gia, nghe nói không kém hơn Khương Tiển, trước đây ít năm đã đi đến Động Thiên cảnh.

Diệp Tầm Địch nhìn chằm chằm Khương Thiên Mệnh đang luyện công, khẽ nói:

- Hắn chỗ nào xứng so cùng Khương Tiển, hắn lại không có con mắt thứ ba, ta thừa nhận tư chất của hắn quả thật không tệ, nhưng không coi là mạnh nhất Khương gia, càng không thể so cùng đồ nhi của ta, trăm tuổi ra mặt đã đi đến Động Thiên cảnh, là rất cao minh, nhưng đây không phải công lao của Đạo Tổ à, nếu không phải Đạo Tổ chuyển Đại Cảnh đến Thái Hoang, thế nào có nhiều thiên tài tuyệt thế như vậy?

Chương 619: Chương 619: Khương gia tự có Thiên Mệnh (1)

- Thả ở trước kia, trăm tuổi đi đến Động Thiên cảnh, căn bản không dám nghĩ, nhưng đi vào Thái Hoang, lại có Thiên Diễn võ pháp do Quan Thánh sáng tạo, tốc độ võ giả đột phá xác thực vượt xa lúc trước, Bắc Cương vương kia chính là phiên vương, không cần ra đi mạo hiểm là sẽ thu hoạch được đếm không hết Hung thú để luyện công, lại thêm bản thân thiên tư của hắn, mấy năm gần đây, đầu ngọn gió cực lớn.

Kiếm Thần cảm khái nói, làm lão nhân trải qua thời kỳ Long Mạch đại lục, hắn mỗi lần suy nghĩ chuyện Đạo Tổ chuyển đại lục liền cảm khái vạn phần.

Bạch Kỳ nhìn về phía Diệp Tầm Địch, trêu chọc hỏi:

- Diệp Tầm Địch, ngươi tựa hồ hết sức phản cảm đối với Bắc Cương vương?

Diệp Tầm Địch hừ một tiếng, không có nói tiếp.

Kiếm Thần lắc đầu nói:

- Bắc Cương vương nuôi rất nhiều võ giả, hoành hành bá đạo trong Thái Hoang, thường xuyên cướp đoạt Hung thú mà đám võ giả vất vả đi săn, bởi vì quyền thế của hắn lớn, võ giả các môn phái đều không thể không ngậm bồ hòn, bao gồm cả những Thánh địa kia, nói ra Bắc Cương vương cũng xem như nhận uy phong của Đạo Tổ, chuẩn xác mà nói, đệ tử Khương gia đều được

Đạo Tổ bảo hộ.

Nói lời này, hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh, muốn nhìn xem Khương Trường Sinh phản ứng gì, nhưng thần sắc của Khương Trường Sinh bình tĩnh, cũng không trả lời.

Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi cũng không có chen vào nói, bọn hắn không có hứng thú về Bắc Cương vương, Bạch Long càng đang ngủ say.

Cơ Võ Quân thì bắt đầu chờ mong.

Nàng biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh nghĩ xem hắn sẽ làm sao đối đãi hậu đại.

Rất nhanh, Bắc Cương vương một mình đến đây.

Người hắn mặc áo bào đen hình mãng, thể phách to con, khuôn mặt tuấn lãng, đầu đội kim quan khảm châu, giữa mi tâm có một dòng bớt đạo văn, lộ ra anh minh thần võ, long hành hổ bộ đi vào trong viện.

Nhìn thấy Kim Ô, Bạch Long, Xà nhân trong sân, Bắc Cương vương ngẩn người, hắn bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, ôm quyền hành lễ, nói:

- Khương Tuyệt gặp qua Đạo Tổ, chúc Đạo Tổ thọ cùng trời đất.

Khương Trường Sinh mở mắt, đánh giá vị hậu nhân này.

Thuận Thiên hoàng đế hùng tâm tráng chí, lấy tên cho con của mình đều rất tàn nhẫn, triệt để, tuyệt, đoạn, tận các loại, từng nhận qua chỉ trích, nhưng hắn có bá đạo của Thái tông, bỏ qua dòng họ phản đối cứ lấy tên như vậy.

Năm đó, bởi vì Thuận Thiên hoàng đế bá đạo, các hoàng tử đều không dám có hai lòng, Bắc Cương vương chuyên tâm tập võ, còn tòng quân chiến tranh, sau đó tọa trấn Bắc Cương, kéo dài đến ngày nay.

Bắc Cương vương và Khương Triệt cóquan hệ không tệ, dẫn đến Khương Khánh, Khương Lưu cũng đi rất gần hắn, đây cũng là nguyên nhân Khương Lưu để cho hắn tiến đến Hoang Châu.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Lần trước gặp ngươi, ngươi còn rất nhỏ, nói chuyện đều có chút cà lăm, bây giờ, ngươi đã độc đương một phương, trở thành một trong trụ cột Đại Cảnh, tuế nguyệt thật quá nhanh.

Nghe được Đạo Tổ còn nhớ rõ mình, Bắc Cương vương lộ ra nụ cười, nói:

- Ta vẫn muốn bái phỏng lão nhân gia ngài, nhưng phụ hoàng sợ chúng ta quấy rầy ngài, cho nên những năm nay một mực không dám tới quấy rầy.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, Bắc Cương vương cũng không luống cuống, bắt đầu giới thiệu kinh nghiệm của mình, Diệp Tầm Địch nghe được bĩu môi.

Bắc Cương vương đến dẫn đến Khương Thiên Mệnh không thể an tâm luyện công, tò mò nhìn hắn chằm chằm.

Bắc Cương vương cũng chú ý tới Khương Thiên Mệnh.

Ba con mắt!

Giống như Khương Tiền vậy.

Hài tử của đại ca.

Bắc Cương vương yên lặng suy nghĩ, ngoài miệng thì mười phần nói hay.

Nghe hắn nói đến chuyện lý thú ở Bắc Cương, Khương Trường Sinh cũng nghiêm túc nghe, trên mặt lộ ra hiền lành nụ cười.

Rất lâu.

Bắc Cương vương nói đến có chút khát nước, lấy ra sáu cái bình bạch ngọc trong nhẫn trữ vật, đặt ở trên bàn đá, nói:

- Đây là đặc sản của Hoang Châu, có kỳ quả vạn năm ủ chế mà thành nước uống, Đạo Tổ, ngài muốn nếm thử không?

Khương Trường Sinh đi đến trước bàn ngồi xuống, thấy thế, Bắc Cương vương vội vàng lấy ra cái chén, sau đó đổ nước ra chén, một mùi thơm tràn ngập ra trong sân, Khương Thiên Mệnh hưu một tiếng đi đến trước bàn, Bạch Kỳ cũng chạy tới, Bạch Long trực tiếp liền tỉnh.

Mắt thấy Khương Thiên Mệnh muốn nắm bắt loạn, Khương Trường Sinh ôm hắn vào trong ngực, đè lại hắn.

- Tổ gia gia ta muốn uống! Ta muốn uống.

Khương Thiên Mệnh kêu lên, Bắc Cương vương nghe được xưng hô thế này, tay phải khẽ run.

Bạch Kỳ cũng lại gần, đầu lưỡi cuốn lại bên miệng.

Khương Trường Sinh tiếp nhận dịch nước, uống một chén, sau đó tiếp nhận chén thứ hai cho Bạch Kỳ, lại để cho Bắc Cương vương đều rót một lỵ cho những người khác, cuối cùng lại cho Khương Thiên Mệnh.

Sau đó, Bắc Cương vương ngồi xuống, thở dài một hơi, nói:

- Đạo Tổ, ta hôm nay đến đây, là vì chuyện thiên hạ mà tới, ta lo lắng giang sơn Đại Cảnh, tương lai của Đại Cảnh.

Nói lời này lập tức để ánh mắt tất cả mọi người trong đình viện nhìn về phía hắn thay đổi.

Quả nhiên, không có chuyện không đăng tam bảo điện.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, cũng không có đáp lời.

Bắc Cương vương cắn răng nói:

- Từ khi Minh Tông nhường ngôi, tập tục của Đại Cảnh đã bắt đầu thay đổi, Chiêu Tông mặc dù hưởng lạc, nhưng cũng thôi động dân sinh, mà đương kim thiên tử vẫn có hùng tâm, chẳng qua là tài năng bình thường, lại không đủ quả quyết, ta thấy

dòng dõi của hắn cũng bình thường, Thái Tử hiện thời càng mưu hại huynh đệ, Thất hoàng tử Khương Diệp mất tích, chính là bị hắn làm hại, Thiên Tử lo lắng việc này truyền ra, còn giúp Thái Tử che giấu việc này, quả thật hoang đường.

- Thái tông từng nói, hoàng thất Khương gia không được gà nhà đá nhau, nhưng Thiên Tử lại làm trái với tộc quy do Thái tông quyết định, thậm chí còn bao che, có hắn dung túng, Thái Tử không sớm thì muộn sẽ thành làm tai họa, Đại Cảnh trong tương lai sẽ không chịu nổi.

Tất cả mọi người trong viện nghe thế động dung, sau đó thận trọng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Chương 620: Chương 620: Khương gia tự có Thiên Mệnh (2)

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần sau khi trở về cũng biết thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, dù sao Khương Thiên Mệnh ngày ngày gọi tổ gia gia, bọn hắn há có thể không hoang mang, Khương Trường Sinh liền nói việc này, lại để cho hai người chấn kinh rất lâu.

Thái tông di chí không phải chính là ý chí của Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy ngươi cảm thấy nên làm cái gì?

Bắc Cương vương hít sâu một hơi, nói:

- Đạo Tổ, vị trí Thiên Tử chỉ cần là huyết mạch của Thái tông đều có thể…..

Binh –

Cái ly trong tay bị Khương Trường Sinh bóp nát, sau đó hóa thành tro bụi, Bắc Cương vương thấy thế, nhịp tim chợt ngừng.

Mặc dù hắn đã đi đến Nhất Động Thiên, nhưng hắn không có ngốc đến cho rằng mình có thể so cùng Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Ai nói đều có thể làm được? Thái tông? Nhân tông? Thiên Tông? Hay là hai vị hoàng đế khai triều?

Bắc Cương vương bị dọa đến vội vàng quỳ xuống, dán cái trán sát mặt đất, mồ hội lạnh chảy ròng, cắn răng nói:

- Đạo Tổ, ta dùng Thái tông làm vinh, ta muốn trở thành Thái tông thứ hai, Thái tông không cho gà nhà đá nhau, ta đương nhiên sẽ không như thế, Thái tông hi vọng Đại Cảnh không ngừng chinh chiến, thống nhất thiên hạ, bây giờ Long Mạch đại lục đã thống nhất thiên hạ đâu? Đại Cảnh không nên dừng lại, tập tục của Thiên Tử dần dần chuyển biến thành hưởng lạc, đây không phải điềm tốt, cứ thế mãi, giang sơn nhất định sẽ rung chuyển, thời kì lại thái bình, cũng sẽ có đủ loại vấn đề tồn tại.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, nói:

- Xem ra Thiên Tông thật sự yêu thương ngươi, để ngươi biết tất cả mọi chuyện.

Bắc Cương vương cắn răng nói:

- Không có, phụ hoàng ghi nhớ lời dạy của Thái tông, chỉ truyền người kế vị, chẳng qua hắn sợ quân vương hậu thế đột nhiên chết yểu, từ đó gián đoạn việc này, thế là sai người viết xuống hoàng bí, giấu ở chỗ sâu trong quốc khố, ta ngẫu nhiên biết được.

Khương Trường Sinh khẽ nói:

- Ngươi cũng có hiếu tâm, không có thuận thế kéo cờ lớn của phụ hoàng ngươi.

- Con cháu không dám……

Bắc Cương vương trực tiếp đổi lời nói.

Khương Trường Sinh một lần nữa rót cho mình một ly nước dịch, không nói gì thêm, Bắc Cương vương nín thở ngưng thần, duy trì tư thế quỳ lạy ở bên ngoài Long Khởi sơn, Bắc Cương vương không ai bì nổi, ngay cả Hóa Long phủ Chu Thiên Chí đều phải nể tình, nhưng ở trước mặt tổ tông, hắn cực kỳ khẩn trương, đời này cũng không có khẩn trương như vậy qua.

Hắn biết đây là một nước cờ hiểm, nhưng nhất định phải thăm dò.

Những người khác không có lên tiếng, không dám phát biểu ý kiến.

Khương Thiên Mệnh đánh vỡ yên lặng, vui tươi hớn hở nói:

- Dễ uống, dễ uống, ta còn muốn uống, ta muốn ngày ngày đều uống.

Khương Trường Sinh nói:

- Sau này đưa nhiều tương này chút cho chất nhi ngươi.

- Tốt.

Bắc Cương vương vội vàng đáp, đồng thời tràn ngập hâm mộ Khương Thiên Mệnh.

Người nhà họ Khương có thể được tổ tông mang theo trên người, may mắn bực nào.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hắn, hỏi:

- Ngươi cảm thấy vị trí Thiên Tử là người tài nên có?

Bắc Cương vương trả lời:

- Không thể tuyệt đối, nhưng lúc hôn quân xuất hiện, lẽ ra nên đổi người tài ba.

- Ngươi chỗ nào có thể? Quyền thế ép người, là ngươi có thể, hay là lung lạc quyền thần, là ngươi có thể, cũng hoặc có thể là võ công của ngươi?

Nghe nói như thế, Bắc Cương vương chảy đầy mồ hôi lạnh.

Bắc Cương vương cắn răng nói:

- Con cháu chỉ muốn tận khả năng mạnh lên, Khương Tiển tuy mạnh mẽ, nhưng hắn không dính quyền thế, tuổi thọ của Thiên Tử có hạn, tiếp theo như vậy nữa, võ đạo Khương gia sớm muộn gì cũng sẽ bị gia tộc khác vượt qua, thậm chí cách xa ra, cho nên ta muốn tận khả năng mạnh lên, ta mặc dù cướp đoạt con mồi của người khác, nhưng cũng không có bạc đãi bọn hắn, việc này xác thực là lỗi của ta, nhưng ngoại trừ việc này, ta không còn làm chuyện gì khác sai.

Khương Trường Sinh nói:

- Từ bỏ ý nghĩ của ngươi, chớ có tham niệm, việc này không thể có mở đầu, ngươi mưu phản Khương Lưu, ngày sau sẽ có người mưu phản hậu nhân ngươi, tập tục của Khương gia sẽ triệt để hỏng.

- Ta…..

- Ngươi đi đi, năm sau nhớ kỹ mang điểm tương cho chất nhi ngươi, hắn xuất sinh chính là Nhất Động Thiên, ngươi biết điều này có ý vị gì không?

Bắc Cương vương ngẩng đầu, khó tin nhìn về phía Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh cười đắc ý, còn hừ hừ, rất là kiêu ngạo.

- Làm sao có thể….

Bắc Cương vương khó tin nghĩ.

Khương Trường Sinh nói:

- Khương gia tự có Thiên Mệnh.

Bắc Cương vương cười khổ, chỉ có thể cúi đầu.

Một lát sau, Bắc Cương vương thất hồn lạc phách rời khỏi.

Diệp Tầm Địch lập tức sảng khoái, cười nói:

- Đạo Tổ, ngài quả nhiên không có bị hắn che mắt.

Khương Trường Sinh buông Khương Thiên Mệnh xuống, nói:

- Ta mặc dù không hạ sơn, nhưng chuyện thiên hạ chưa hẳn không ở trong mắt ta.

Hắn không hài lòng về Khương Lưu, nhưng cũng không có nghĩa là hắn xem trọng Bắc Cương vương.

Chuyện hoàng vị trong mắt hắn chính là chuyện nhỏ, lúc thiên hạ đại loạn, hắn ra tay là được.

Duy trì Bắc Cương vương, chưa hẳn sẽ đổi lấy thiên hạ tốt hơn.

Bắc Cương vương đến Hoang Châu đã dám nuốt riêng tài sản của bách tính, khi quân phạm thượng, chờ hắn thành Thiên Tử, còn chịu nổi sao?

Mọi người nghe được lời hắn, nổi lòng tôn kính.

Năng lực của thần tiên, người phàm không thể tưởng tượng.

Cơ Võ Quân tò mò hỏi:

- Nếu Bắc Cương vương không buông bỏ thì sao.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trước Địa Linh thụ, nói:

- Vậy thì để cho hắn làm đá mài đao cho thiên tử.

Bạch Kỳ mở miệng hỏi:

- Nếu Thiên Tử không có năng lực, bị hắn mài chết thì sao?

- Đó chính là cái giá của hắn, nhưng đây cũng sẽ là cái giá của Bắc Cương vương.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chậm rãi nói.

Hắn đã đầy đủ yêu chuộng Khương gia, đưa bao nhiêu công pháp võ đạo cùng linh đan diệu dược, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ dung túng mỗi một người nhà họ Khương.

Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều.

So với chút việc vặt này, vẫn là luyện công quan trọng hơn.

Yêu Tộc Chí Tôn, Thái Hoang vương tộc, thiên ngoại ma hà cùng với vạn tộc không biết, tương lai còn có càng nhiều chuyện hơn đáng giá hắn đi lo lắng.

Chương 621: Sẽ có một ngày xuất hiện thiên tài mạnh hơn

- Cái gì, hắn đi tìm Đạo Tổ? Cần làm chuyện gì?

Khương Lưu vỗ bàn lên, diện mạo dữ tợn.

Giờ phút này, trong ngự thư phòng trừ hắn còn có Đạo Thần.

Đạo Thần trả lời:

- Ta tìm đệ tử Long Khởi quan tìm hiểu qua, nhưng không người biết được, chỉ biết lúc Bắc Cương vương rời đi Long

Khởi giống như bị cái gì đả kích, trạng thái hoàn toàn khác biệt với lúc đi vào.

Khương Lưu nghe xong lời này, lửa giận tiêu tán không ít, hắn mặc dù không thích động não, không có nghĩa hắn không có đầu óc, hắn cười lạnh nói:

- Xem ra hắn đang âm mưu đoạt vị.

- Bắc Cương vương, trẫm tôn ngươi là hoàng thân, ngươi lại được một tấc lại muốn tiến một thước, mặc dù trẫm thích hưởng lạc, nhưng sẽ không ngồi chờ chết, ngươi đã muốn tranh, trẫm sẽ đấu với ngươi.

Ánh mắt hắn trở nên lăng lệ, Đạo Thần thấy thế có chút hốt hoảng, không hiểu nghĩ đến Đạo Tổ.

Đạo Thần từng quét rác mười năm cho Đạo Tổ, đoạn trí nhớ kia mặc dù bình thản, lại thành trải qua khó quên nhất đời này của hắn, mà hình ảnh Đạo Tổ càng vung đi không được ở trong đầu hắn.

Thiên tử lại có một chút thần thái của Đạo Tổ.

Đạo Thần mở lời:

- Bắc Cương vương thế lớn, độc chiếm hai châu lớn màu mỡ nhất, cao thủ dưới cờ càng nhiều vô số kể, ngay cả bên trong Bạch Y vệ cũng có người của hắn, bệ hạ, ngài chuẩn bị đấu như thế nào?

Hắn thấy, nếu không phải có Đạo Tổ, giang sơn này đã bị Bắc Cương vương đoạt được.

Khương Lưu nghe xong, lâm vào trầm mặc.

Bắc Cương vương làm việc quyết tuyệt, không để lại một chút cái đuôi, rất nhiều chuyện biết rõ là hắn làm, nhưng chính tìm không thấy chứng cứ, đây mới là đáng sợ nhất.

Đúng lúc này, Trần Lễ đi vào ngự thư phòng, tiếng nói theo đó truyền đến

- Bệ hạ xác thực có khả năng đấu, người của ngài chẳng mấy chốc sẽ đến.

Lời vừa nói ra, Khương Lưu ngẩng đầu, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Đạo Thần quay đầu lại hỏi.

- Là ai?

Đưa ánh mắt tò mò nhìn về phía Trần Lễ, hỏi lại.

- Thừa tướng, ngài nói…

Trần Lễ đi đến bên cạnh hắn, nói:

- Long Khởi quan Dương Chu, còn có Thập Bát Tinh Túc, trong vòng ba ngày, bọn hắn sẽ đến Thuận Thiên thành, hiệu lực cho bệ hạ.

Mặt Khương Lưu lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Đạo Thần động dung.

Dương Chu, đệ nhất thiên tài Đại Cảnh trước kia, đã bước vào Động Thiên cảnh, Thập Bát Tinh Túc đều là Càn Khôn cảnh.

Dương Chu thần công đại thành, trong cùng cảnh giới cơ hồ không người là đối thủ của hắn, bằng vào hắn, Khương Lưu có niềm tin đấu cùng Bắc Cương vương.

Đại Cảnh có không ít Động Thiên cảnh, nhưng đều có phe phái riêng phần mình, hoặc vội vàng lịch luyện, luyện công tại Thái Hoang, người mạnh nhất Bạch Y vệ có thể điều động cũng mới đến Nhất Động Thiên, mà lại là Nhất Động Thiên do tài nguyên ném ra tới, sao có thể so cùng Dương Chu.

- Xem ra Đạo Tổ vẫn duy trì bệ hạ.

Đạo Thần cảm khái.

Khương Lưu nghe xong, có chút hổ thẹn, nói ra, từ khi hắn đăng cơ đến nay, không có đi bái phỏng Đạo Tổ.

Hắn thở dài một tiếng, nói:

- Trẫm quả thật có chút thất lễ, về sau lại đền bù tổn thất đi.

Trần Lễ nói:

- Bệ hạ, Bắc Cương vương vừa rời khỏi Long Khởi sơn, thật ra có thể chờ một chút, nhìn một chút thái độ của Bắc Cương

vương, có việc, cũng không phải đã đến tuyệt lộ.

Khương Lưu gật đầu, khói mù trên mặt hắn đã bị quét sạch, thay vào đó là tinh thần phấn chấn.

Bên trên đại dương mênh mông vô biên, từng chiếc từng chiếc thuyền biển đang tiến lên, Bạch Tôn đứng tại boong thuyền, nhìn ra xa phía trước.

Nam tử đeo mặt nạ xuất hiện bên cạnh hắn, cố nén xúc động, nói:

- Tôn chủ, đằng trước là Thiên Hải, đã đến Đại Cảnh, chúng ta rốt cuộc tìm được Đại Cảnh.

Bạch Tôn nhìn từng hải đảo hùng vĩ nằm ở cuối đường chân trời, mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Hắn tự lẩm bẩm:

- Đạo Tổ thật đúng là dời đi Thiên Hải.

Hắn trước kia đi qua Thiên Hải, từ nam đến bắc, vừa mới nhìn thấy quần đảo phía trước, nhiều năm không thấy, vẫn như cũ là phong thái như vậy.

Nam tử đeo mặt nạ hưng phấn nói:

- Chuyển biển, chuyển lục điJ, còn dời khoảng cách xa xôi như thế, Đạo Tổ mạnh khó có thể tưởng tượng, đây tuyệt đối là hi vọng của nhân tộc, hắn tuyệt đối còn cường đại hơn Võ Đế.

Hắn thậm chí cảm thấy Đại Cảnh có khả năng trở thành tồn tại vượt qua Thánh triều, chẳng qua là khó mà nói lời này ra khỏi miệng, mặc dù Thánh triều không còn, nhưng Bạch Tôn vẫn như cũ giấu Thánh triều trong lòng.

- Xác thực, tiếp tục tiến lên, chuẩn bị bái phỏng Đạo Tổ!

Bạch Tôn hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười, cao giọng nói.

Đám võ giả bên trên thuyền biển khác nghe xong đều phấn khởi, đi xa mấy chục năm, rốt cuộc tìm được Đại Cảnh, dọc theo con đường này, bọn hắn nghe được rất rất nhiều truyền thuyết, làm bọn hắn cũng càng ngày càng sùng bái Đạo Tổ,

trong những người này đã có tám phần mười là hương hỏa tín đồ của Đạo Tổ.

- Tuân mệnh!

Nam tử đeo mặt nạ phấn chấn đáp, đi theo tan biến tại tại chỗ.

Bạch Tôn đột nhiên cảm thấy bầu trời chưa từng tươi đẹp qua như thế….

Duyên Nguyên năm hai mươi, trung tuần tháng ba.

Năm nay tân xuân, Thiên Tử phái người đưa tới số lượng lớn hạ lễ, ngay cả Bắc Cương vương cũng đưa tới từng rương quà tặng.

Một ngày này, Khương Trường Sinh pha xong một đỉnh nước thuốc, ném Khương Thiên Mệnh vào trong.

- Tổ gia gia, thật thoải mái.

Khương Thiên Mệnh mặc yếm đỏ hưng phấn cười nói bên trong nước thuốc nóng bỏng, rất vui sướng.

Bạch Kỳ lắc đầu, cười mắng:

- Thật là một tên biến thái.

Mộ Linh Lạc đã trở lại một tháng đứng bên cạnh Khương Trường Sinh, cảm khái nói:

- Cứ theo đà này, hắn trước khi trưởng thành sẽ đi đến Nhị Động Thiên, tuyệt không phải việc khó.

Nàng vẫn cảm thấy mình xem như thiên tài, nhưng so sánh cùng Khương Thiên Mệnh thì kém xa.

Khương Thiên Mệnh sinh ra cực kỳ phức tạp, hi sinh phụ mẫu, vẫn phải có Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường Sinh hỗ trợ trấn áp nhân quả.

Khương Trường Sinh nói:

- Tạm được, nhưng luôn có một ngày, sẽ xuất hiện thiên tài mạnh hơn.

Chương 622: Thiên Mệnh Võ Đế

Hắn tuyệt đối không phải nói ngoa. Lúc trước sinh ra Khương Tử Ngọc, hắn mạnh cỡ nào?

Hiện tại nếu lại để cho hắn sinh ra một đứa con, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn rất có thể vượt qua Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh.

Mộ Linh Lạc tựa hồ suy nghĩ cái gì, gương mặt đang hiện ra ý cười thanh lãnh hơi ửng hồng.

Lúc này, Cơ Võ Quân tựa hồ cảm nhận được cái gì, sắc mặt biến hóa, đứng dậy rời đi.

Những người khác tò mò, cũng không kịp hỏi.

Sau nửa canh giờ, Cơ Võ Quân trở về, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, Bạch Tôn mà ta trước đó từng đề cập với ngài đến đây bái phỏng, ngài thấy sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Để cho hắn tới đi.

Cơ Võ Quân lộ ra nụ cười, trước đi ra đón.

Khương Trường Sinh đi đến trước bàn đá ngồi xuống, bắt đầu tự mình rót rượu uống, khó được buông lỏng nửa ngày, tự nhiên muốn nếm một chút rượu ngon hạng nhất của Đại Cảnh.

Cũng không lâu lắm, Cơ Võ Quân mang theo Bạch Tôn đến đây.

Bạch Tôn nhìn thấy người trong viện, khuôn mặt có chút động.

Yêu Lang, Chân Long, Hỏa Nha, xà nhân…. Làm sao còn đang nấu tiểu hài?

Bạch Tôn kinh nghi trong lòng, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, bị kinh diễm đến.

Khương Trường Sinh không có mở ra Chí Dương thần quang bày ra hết khí chất tiên nhân của mình, loại Tiên khí kia rất có lực trùng kích tại thế giới võ đạo, dù Bạch Tôn kiến thức rộng rãi cũng bị kinh diễm.

Hắn đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, ôm quyền hành lễ, nói:

- Tại hạ Bạch Hành Lộ, gặp qua Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh đưa tay ra hiệu hắn ngồi xuống.

- Ngươi tặng cho Thiên Môn, giúp Đại Cảnh rất nhiều.

Khương Trường Sinh cười nói.

Thiên Môn cổ vũ khí vận của Đại Cảnh, so còn mạnh hơn Nhân Hoàng bia mà Đại Cảnh tự sáng tạo nhiều.

Bạch Tôn nghe xong, trong lòng buông lỏng, đối mặt Đạo Tổ, trọng thần Thánh triều như hắn cũng rất khẩn trương.

Hắn nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, đó là làm gì?

Khương Thiên Mệnh đã an tĩnh lại, ngâm mình ở bên trong nước thuốc bắt đầu đi ngủ, chợt nhìn, giống như đã ngất đi.

Cơ Võ Quân buồn cười, giải thích một phen, cái này khiến Bạch Tôn có chút xấu hổ.

Diệp Tầm Địch đắc ý cười nói:

- Vị tiền bối Thánh triều này chẳng lẽ nhìn không thấu công lực của đồ nhi ta?

Bạch Tôn nghe xong, lúc này quay đầu nhìn lại, quan sát tỉ mỉ.

Long Khởi sơn có rất nhiều trận pháp, có thể ngăn cách nhìn trộm, suy yếu giác quan của người, cho nên hắn không có trước tiên phát hiện Khương Thiên Mệnh dị thường.

- Khí huyết này…

Bạch Tôn trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Cơ Võ Quân nói:

- Hắn tên Khương Thiên Mệnh, vừa sinh ra chính là Nhất Động Thiên.

Nghe vậy, vẻ mặt Bạch Tôn càng thêm chấn kinh, nhận biết của hắn bị đánh nát.

- Sinh ra Động Thiên, tên là Thiên Mệnh…..

Bạch Tôn đột nhiên suy nghĩ Thánh thượng Thánh triều tiên đoán, thân thể của hắn bắt đầu run rẩy.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Bạch Tôn, không biết ngươi trước tới tìm ta, cần làm chuyện gì?

Bạch Tôn chính là cảnh giới Bát Động Thiên, còn mang theo một nhóm cao thủ, đại bộ phận cũng đều là hương hỏa tín đồ của hắn, Khương Trường Sinh đã thông qua tiếng lòng của bọn họ biết được mục đích của Bạch Tôn, nhưng hắn vẫn muốn hỏi một câu.

Bạch Tôn hít sâu một hơi, nói:

- Thực không dám giấu giếm, ta muốn đầu nhập vào Đạo Tổ ngài, ta đặt hi vọng nhân tộc ở chỗ của ngài, tư thái Thánh triều ở chỗ Đại Cảnh, hi vọng Đạo Tổ nhận lấy.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy trước tiên ở lại kinh thành đi, nhìn một chút Đại Cảnh này.

Bạch Tôn lộ ra nụ cười, sau đó nâng chén.

Hai người đối ẩm một chén, Bạch Tôn nói về trải qua mấy chục năm qua.

Những người khác cũng bị hắn hấp dẫn, không nghĩ tới còn có người chuyên nghe truyền thuyết truy tìm Đại Cảnh, ý chí như vậy còn mạnh hơn Mộ gia, Mộ gia chí ít có Đạo Tổ chỉ dẫn, Đạo Tổ bảo hộ, nhưng đoàn người Bạch Tôn toàn dựa vào bản thân mình tìm tòi, thậm chí không xác định Đại Cảnh có nhận lấy bọn hắn hay không.

Tất cả mọi người sinh ra khâm phục đối với hắn.

- Sau khi bảy đại Yêu Thánh ngã xuống, nhân tộc có thể thở dốc, đại họa yêu tộc sợ là muốn trì hoãn, bây giờ các triều trên biển tiếp tục tranh đoạt khí vận, chiến đấu Thánh triều…….

Bạch Tôn nhấc lên việc này, còn quan sát Khương Trường Sinh biểu lộ một thoáng, đáng tiếc không có bất kỳ biến hóa nào.

Bạch Tôn tiếp tục nói:

- Nhưng ta cảm thấy các triều trên biển không có thời cơ tấn thăng Thánh triều, Yêu Tộc Chí Tôn tất nhiên sẽ hành động, mặc dù bảy đại Yêu Thánh cũng không phải thủ hạ của hắn, nhưng hắn cũng sẽ không bỏ mặc nhân tộc lớn mạnh, hắn sở dĩ không có hiện thân, chính là năm đó bị Thánh triều trọng thương, còn đang dưỡng thương.

Khương Trường Sinh cũng hiểu biết việc này, gần đây giá trị hương hỏa của Yêu Tộc Chí Tôn đã đột phá năm mươi ức.

Nếu như đột phá, vậy thì quá dọa người, bất quá hắn là dưỡng thương, còn có thể tiếp nhận, phải biết Cửu U ma quân vẫn kẹt tại 3,7 tỷ giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh mặc dù cảm khái Yêu Tộc Chí Tôn mạnh mẽ, nhưng cũng không sợ.

Hắn cũng đang tiến bộ.

Năm mươi ức giá trị hương hỏa còn không uy hiếp được hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy thì chờ hắn tới đi, mệnh số nhân tộc còn không có tận.

Bạch Tôn lộ ra nụ cười, đi vào Đại Cảnh, quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

- Đạo Tổ, Khương Thiên Mệnh có tư thái trở thành Võ Đế, có thể để cho ta làm một vị sư phụ của hắn hay không? Ngoại trừ võ đạo, ta còn có thể dạy hắn tuyệt học phương diện khí vận, trợ hắn càng mạnh.

Bạch Tôn đưa ra thỉnh cầu của mình.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy dĩ nhiên có thể, làm phiền Bạch Tôn.

- Đạo Tổ khách khí.

Bạch Tôn hưng phấn trong lòng, nỗ lực khắc chế cảm xúc.

Vừa sinh ra đã đến Động Thiên cảnh, đồ đệ dạng này tuyệt đối liền là Thiên Mệnh Võ Đế mà Thánh thượng tiên đoán.

Cơ Võ Quân lần đầu tiên thấy Bạch Tôn thất thổ như vậy, không khỏi đối càng thêm kính nể Đạo Tổ.

Cái gọi là Thánh triều, chỉ là cực hạn của nhân tộc, tuyệt không phải cực hạn của Đại Cảnh, bởi vì Đại Cảnh có thần tiên.

Chương 623: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (1)

Bạch Tôn dàn xếp bọn thủ hạ của mình ở kinh thành, hắn thì thường thường lên núi, dạy bảo Khương Thiên Mệnh.

Ngoại trừ tập võ, Khương Thiên Mệnh còn được dạy rất nhiều kiến thức, ngoại trừ phương pháp tu hành khí vận, thuận tiện còn tìm hiểu lịch sử của nhân tộc, hiểu rõ lịch sử Thánh triều.

Có Khương Trường Sinh ở bên cạnh, Bạch Tôn cũng không dám tận lực thổi phồng Thánh triều.

Có được nhiều sư phụ dạy bảo, Khương Thiên Mệnh khỏe mạnh trưởng thành.

Thoáng chớp mắt.

Năm năm cực nhanh mà qua.

Duyên Nguyên năm hai mươi lăm.

Bên trong năm năm, Đại Cảnh phát sinh rất nhiều việc lớn, Thiên Tử Khương Lưu giống như đã thức tỉnh huyết mạch Thái tông, Thiên Tông, vậy mà bắt đầu chỉnh lý triều cương, trắng trợn chèn ép thế gia vọng tộc, dòng họ hoàng thất, dẫn đến rất nhiều văn võ hạ nhiệm, thậm chí còn xảy ra án lớn chém đầu cả nhà án

Đương nhiên, Khương Lưu cũng gặp phải mấy lần tập kích, việc này đã không phải bí mật tại Thuận Thiên thành.

Bất quá đây đều là chuyện của triều đình, ảnh hưởng đến bách tính.

Võ lâm cũng có phấn khích của mình, thiên tài đồng thời xuất hiện, cường giả quyết đấu, khoái ý ân cừu, thiên hạ Đại Cảnh trở nên càng lúc càng lớn, lớn đến để vô số dân chúng, võ giả cảm thấy Đại Cảnh chính là Trời.

Năm năm trôi qua, Khương Thiên Mệnh cũng đã trưởng thành thêm một chút, thoạt nhìn lớn hơn hai tuổi, mặc dù hình thể hắn lớn lên thong thả, nhưng ít ra là đang trưởng thành, cho nên Khương Trường Sinh vẫn rất yên tâm.

Bây giờ Khương Thiên Mệnh đã mười ba tuổi, tâm trí trưởng thành không ít, không còn tùy hứng như khi còn bé.

Không thể không nói Bạch Tôn dạy bảo vẫn rất có hiệu quả, Khương Thiên Mệnh không có làm ầm ĩ như trước đó, mỗi lần nghe chuyện xưa của nhân tộc và Thánh triều, hắn đều sẽ suy tư, mặc dù bộ dáng hài tử mới hai tuổi hơn suy tư có vẻ hơi buồn cười.

[Kiểm trắc thấy giá trị hương hỏa của ngươi lần đầu tiên đột phá chục tỷ, mở ra công năng hương hỏa - Hương Hỏa Thiên Địa].

[Hương Hỏa Thiên Địa: Mở ra thiên địa trong mộng cho hương hỏa tín đồ của ngươi, hương hỏa tín đồ của ngươi đều có thể tiến vào Hương Hỏa Thiên Địa trong mộng, Hương Hỏa Thiên Địa chỉ có một mảnh, hết thảy tín đồ đều có thể vào, trong mộng, hương hỏa tín đồ không thể tổn thương lẫn nhau, chỉ có thể trao đổi, Hương Hỏa Thiên Địa do ngươi tưởng tượng, quy tắc do ngươi định.

Cuối cùng đột phá trăm ức giá trị hương hỏa.

Tốc độ những năm này tăng tiến đã đi vào trạng thái bằng phẳng, không bằng nhanh như trước.

Khương Trường Sinh hoài nghi là nhân tộc thiếu đi nguy hiểm của yêu tộc, cho nên không có thường xuyên hướng hắn cầu nguyện.

Hắn cũng không có có bất mãn ngược lại thỏa mãn.

Khoảng cách lần trước đột phá mới đi qua sáu mươi chín năm, hắn đã tích lũy chục tỷ giá trị hương hỏa, tốc độ như vậy đã rất

nhanh.

Có Hương Hỏa Thiên Địa, tin tưởng giá trị hương hỏa của hắn đã nghênh đón tăng vọt trước nay chưa có.

Công năng này sẽ xâu chuỗi nhóm hương hỏa tín đồ của hắn.

Bất quá Khương Trường Sinh có chút bận tâm chuyện thân phận Huyền Điểu, Bàn Cổ bại lộ, nghĩ lại, vừa hay, hắn muốn quán thâu lý niệm tiên thần không cố định chủng tộc, chỉ cần tín ngưỡng hắn, vô luận tộc gì, đều có thể thành tiên thành thần, mà không cần lo lắng, Bàn Cổ chính là tiên thần dưới tay hắn, hắn thì là đứng đầu chúng tiên cao cao tại thượng, vạn thần chi tổ.

Thành lập tiên thần đạo thống tại thế giới võ đạo, vẫn rất hăng hái.

Làm chăn đệm vì ngày sau.

Nếu như Khương Trường Sinh có thể đánh phá quy tắc thế giới võ đạo, có thể dẫn dắt người bên cạnh cùng với tín đồ thành tựu tiên thần chân chính, sáng lập Tiên đạo.

Dù sao thế giới võ đạo bao la, mà thiên ngoại rất có thể tồn tại thế giới khác, Trường Sinh một mực mong muốn mình phải tuyệt đối vô địch.

Để cho tiên thần thủ hạ thủ hộ hương hỏa tín đồ của hắn, hắn thì có thể an tâm tu luyện, đây là cả hai cùng có lợi, hỗ trợ cùng có lợi.

Nếu thành công, Tiên đạo của hắn nên lấy tên gì?

Thiên Đình?

Đại Đạo chi giáo?

Sau khi Khương Trường Sinh lâm vào bên trong vô hạn mơ màng, hắn bắt đầu huyễn tưởng ra Hương Hỏa Thiên Địa, không thể giống như Phàm giới, nhất định phải có khí phái của Tiên gia, ít nhất có thể làm cho nhóm hương hỏa tín đồ hướng tới.

Phụng Thiên hoàng triều.

Lôi Thần Lê Nghi khó được nghỉ ngơi, hắn chuẩn bị kỹ càng ngủ một giấc thật ngon, võ giả không giống Tu Tiên giả, giấc ngủ là nhất định.

Rất nhanh, hắn ngủ say.

Mộng cảnh là một mảnh bầu trời đỏ hồng, xin đẹp vô song.

Hắn nhấc mắt nhìn đi, sửng sốt, chỉ thấy trên trời lơ lửng từng hòn đảo, mỗi một hòn đảo đều tản ra hào quang, lộ ra thần thánh, tráng lệ, phía trên tầng tầng Thiên đảo, có một thành trì thật to, tản ra hào quang vạn trượng phổ chiếu thiên địa, nhưng không có tráng lệ như bầu trời đầy mây đỏ.

Hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện mình đứng ở trên mây, cũng không phải trên mặt đất.

- Đây là nơi nào?

Lê Nghi nhíu mày, nói một mình.

Đúng lúc này, một tiếng nói vang dội, quanh quẩn giữa thiên đia.

- Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, Đại Đạo Tam Thiên ta độc lĩnh.

- Kê cao gối mà ngủ trong Huyền môn cửu trọng thiên, điểm hóa chúng sinh thành tiên.

- Đây là thiên mà ta mở cho Đại Đạo chúng sinh thờ phụng ta, Đạo Thiên trong mộng, cơ duyên phúc địa, cách mỗi mười năm, ta lại ở trên cửu trọng thiên giảng giải võ đạo cho các ngươi, Đại Đạo, người tin Đại Đạo của ta, người có ngộ tính, có thể nhận được mệnh cách tiên thần, phàm là người tiết lộ phương thiên địa này, sẽ bị Đại Đạo khu trục vĩnh thế, vĩnh viễn không thể rời khỏi nỗi khổ luân hồi.

Tiếng này là…..

Đạo Tổ.

Lê Nghi kích động, hắn vô ý thức hướng về phía trên bay đi.

Rất nhanh, hắn thấy từng thân ảnh khác đang lao nhanh, tất cả đều hướng về phía thành to trên trời.

ý thức Khương Trường Sinh cúi xem toàn bộ thiên địa trong mộng, tính ra có hơn hai mươi vạn tín đồ trước tiên tiến vào trong mộng.

Hắn không có tận lực dẫn dắt, mà là thiết lập một quy tắc thiên địa trong mộng, chính là mỗi một vị tín đồ vừa tiến vào thiên địa trong mộng đều sẽ nghe được lời văn như đến từ thiên ngoại kia của hắn.

Chương 624: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (2)

Thiết lập quy tắc đơn giản, chỉ cần tưởng tượng là được, mảnh thiên địa trong mộng này vốn là do hắn tưởng tượng.

Cũng không lâu lắm, có hương hỏa tín đồ tiếp xúc lẫn nhau, bọn hắn ngay từ đầu hết sức cẩn thận, biết được lẫn nhau đều là tín đồ của Đạo Tổ, rất nhanh đã quen thuộc, càng trò chuyện càng hưng phấn, càng trò chuyện càng sùng bái Đạo Tổ.

Ở bên trong đây, bọn hắn nhìn không thấu cảnh giới lẫn nhau, cũng không cần sợ bị tổn thương, có thể vượt địa vị, quyền thế, tự do trao đổi.

Bọn hắn lần đầu tiên tiếp xúc đến thiên địa trong mộng dạng này, quá mới lạ, quá hưng phấn.

Loại cảm giác này dùng lý giải của Khương Trường Sinh đến xem, tựa như người Địa Cầu đang lướt mạng.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi ý thức, không còn quan tâm, mặc cho các tín đồ tự do phát huy.

Hắn mở mắt, phát hiện Bạch Kỳ lại gần, hưng phấn mà hỏi:

- Chủ nhân, ta vừa rồi mộng thấy chính là thật?

Khương Trường Sinh, nói:

- Nhớ kỹ lời nói kia.

Bạch Kỳ càng thêm phấn khởi, vội vàng gật đầu. Những người khác tò mò, dồn dập hỏi thăm Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ ngạo nghễ nói:

- Không thể nói trước, nếu như các ngươi có thể nằm mơ, có thể thử một chút.

Trong lòng nó rất xúc động, chỉ vì thiên địa trong mộng mà Khương Trường Sinh nói kia.

Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở.

Điểm hóa chúng sinh lập thành tiên.

Chủ nhân vậy mà không phải tiên nhân bình thường, chẳng lẽ tên Đạo Tổ cũng không phải là không có lửa thì sao có khói?

Nó vuốt ve đùi của tiên thần không phải bình thường, mà là đùi của tiên thần mạnh nhất.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Thái Oa mấy người đưa mắt nhìn nhau, sau đó ép buộc mình chìm vào giấc ngủ.

Sau nửa canh giờ, trong đình viện náo nhiệt lên.

Bạch Tôn hôm nay không có tới, tất cả mọi người đều là hương hỏa tín đồ, cho nên không tồn tại bí mật để lộ, bọn hắn kích động thảo luận, ngay cả Khương Thiên Mệnh cũng tham gia ở trong đó.

Không sai, Khương Thiên Mệnh cũng đã trở thành hương hỏa tín đồ của Khương Trường Sinh.

Hắn cầu nguyện là muốn ăn ngon.

Trước đó nằm mơ đều đang cầu khẩn tổ gia gia mang đến cho hắn đồ ăn ngon, bởi vì từ nhỏ đã biết tổ gia gia là thần tiên, hắn cảm thấy tổ gia gia không gì làm không được.

Khương Trường Sinh nhắm mắt luyện công, mọi người không dám hỏi thăm hắn.

Hắn thì đang âm thầm quan sát.

Lần ra chiêu này quả nhiên trợ giúp giá trị hương hỏa tăng lên.

Hắn cũng không sợ bị vạch trần, bởi vì hắn xác thực có thể hiện ra thủ đoạn của tiên thần, để cho các tín đồ không thể nào hiểu được, chỉ có thể sùng bái.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Ta rốt cuộc hiểu rõ Đạo Tổ vì sao không nhìn trúng vị trí của Thiên Tử.

Những người khác đi theo gật đầu, nguyên lai Đạo Tổ không chỉ là thần tiên, còn là tồn tại siêu nhiên có thể điểm hóa thần tiên.

Thấy bọn họ càng nói càng xúc động, Khương Trường Sinh lo lắng bọn hắn phiêu quá, mở lời:

- Ta hiện tại vẫn thuộc về thể xác phàm thai, linh hồn hạ phàm trải nghiệm hồng trần thôi, luận thực lực đơn thuần của bản thân hiện tại, làm không được vô địch ở thế gian hiện tại, thân thể này của ta cũng cần tu hành, không ngừng mạnh lên, các ngươi cũng phải nỗ lực luyện công, chờ các người truy đuổi đến đỉnh phong của võ đạo, mới có hi vọng tiến vào con đường tiên thần.

Nói lời này để mọi người gật đầu.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Đạo Tổ, ngài yên tâm, có thể gặp được ngài, đã là phúc phận lớn nhất của chúng ta, chúng ta nào dám cái gì đều dựa vào ngài, ngài cứ thanh thản ổn định tu hành, chúng ta cũng sẽ không để ngài thất vọng.

Những người khác đi theo cam đoan, sợ Khương Trường Sinh xem thường bọn hắn.

Bạch Kỳ không tin.

Chủ nhân lại bắt đầu giả trang, tất nhiên vô địch khắp thiên hạ, chỉ là sợ chúng ta làm phiền hắn.

Bạch Kỳ mặc dù không tin, nhưng trên miệng vẫn điên cuồng cam đoan, ngược lại nó muốn một mực đi theo Khương Trường Sinh, không có khả năng gặp được nguy hiểm.

- Vạn tiên chi tổ….. Ta càng thèm… Chủ nhân, ngài lúc nào mới có thể sủng nô gia đây….

Bạch Kỳ nhìn về phía Khương Trường Sinh, ánh mắt nhu tình như nước, đều có thể chảy ra nước.

Khương Trường Sinh thì muốn đánh nó, bởi vì hắn nghe được lời nói ác tâm trong lòng nó.

Sói này thật sự quá hèn.

Thôi!

Giả vờ không biết.

Khương Thiên Mệnh hét lên:

- Ta cũng muốn làm thần tiên, ta muốn làm võ tiên, dùng võ vào tiên.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy ngươi chớ có biếng nhác.

Những người khác đều cười một tiếng, tràn ngập vô hạn chờ đợi về tương lai của Khương Thiên Mệnh.

Cơ Võ Quân cười hỏi:

- Thiên Mệnh, ngươi có thể muốn làm thiên tử? Dẫn đầu Đại Cảnh trở thành Thánh triều?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, lườm Khương Trường Sinh một cái, gặp hắn không có phản ứng, vừa nhìn về phía Khương Thiên Mệnh.

Cơ Võ Quân thấp thỏm trong lòng, nàng cũng đang thử thăm dò thái độ của Khương Trường Sinh.

Thiên Tử Đại Cảnh một triều không bằng một triều, cứ thế mãi xuống, nàng thật không nhìn thấy hi vọng, nếu Khương Thiên Mệnh làm thiên tử, vậy thì không giống.

- Thiên Tử? Không có khả năng! Ta không muốn đoản mệnh, làm thiên tử có gì tốt, bề bộn muốn chết, Bạch Tôn sư phụ không phải đã nói sao, Thánh thượng Thánh triều cũng không có tự do, ta tuyệt đối sẽ không làm thiên tử, chỉ cần ta đủ mạnh, ta có thể hưởng thụ hết thảy Thiên Tử có được, cần gì phải đi làm thiên tử?

Khương Thiên Mệnh nãi thanh nãi khí nói, hắn thoạt nhìn tuổi nhỏ, trên thực tế đã mười ba tuổi, sớm có tính toán của mình.

Lời này vừa ra dể Cơ Võ Quân có chút thất vọng, nhưng lại có chút vui mừng, nàng cũng là sư phụ của Khương Thiên Mệnh, tự nhiên hi vọng Khương Thiên Mệnh có thể sống được càng lâu, nàng thất vọng là nhân tộc không có Thánh triều, khi nào mới có thể khôi phục tình thế như trước.

Những người khác dồn dập khoa trương Khương Thiên Mệnh chí hướng cao xa.

Phàm là võ si, phần lớn không có hứng thú với hoàng quyền, trong võ lâm có một câu nói đùa, chỉ có người không đủ tư chất võ đạo mới vào triều làm quan.

Khương Trường Sinh không có phát biểu ý kiến về chí hướng của Khương Thiên Mệnh, chỉ cười nhìn hắn.

Chương 625: Vạn tộc đại kiếp (1)

Duyên Nguyên năm hai mươi sáu, một năm sau khi mở ra thiên địa trong mộng.

Vào lúc giữa trưa.

Khương Trường Sinh xem xét giá trị hương hỏa, một năm nay tăng năm trăm triệu giá trị hương hỏa, số lượng hương hỏa tín đồ của hắn không có tăng vọt, nói rõ dựa vào tín đồ cũ, đây cũng nói rõ hiệu quả cua thiên địa trong mộng.

Bây giờ, sinh linh ở trong thiên địa trong mộng nhiều vô số kể, thậm chí xuất hiện số lượng lớn tín đồ trầm mê trong đó, dù sao người tín ngưỡng hắn, phần lớn đều có chỗ nhu cầu, hoặc là hiện thực có khó khăn, có địa phương trốn tránh hiện thực kiểu này, bọn hắn tự nhiên sẽ trầm mê.

Khương Trường Sinh ban tên cho phiến thiên địa này là Thần Du đại thiên địa, tên này đã đi sâu vào trong lòng hết thảy tín đồ, hắn còn dựng lên chín khối bia lớn trong thành lớn ở trên trời, phía trên khắc võ học khác biệt, cũng xem như một loại phản hồi cho các tín đồ.

Trừ cái đó ra, các tín đồ cũng sẽ trao đổi võ đạo lẫn nhau, có tín ngưỡng, để bọn hắn rất dễ dàng tiến tới cùng nhau.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên cũng đã tới Thần Du đại thiên địa, bất quá bọn hắn thân ở chỗ sâu trong Thái Hoang, không

dám trầm mê trong đó.

Thần Du đại thiên địa xuất hiện, dẫn đến đình viện cũng không có náo nhiệt như dĩ vãng, sau khi mọi người luyện công sẽ trầm mê trong đó, để Khương Trường Sinh có chút bất đắc dĩ.

Mặc kệ như thế nào, Thần Du đại thiên địa xuất hiện tăng lên tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng, đây là chuyện tốt, giá trị hương hỏa quan hệ đến hắn độ kiếp, càng nhiều càng tốt.

Thiên kiếp khi Tu Tiên thật sự quá đáng sợ, may mắn có giá trị hương hỏa tồn tại.

Cái này khiến Khương Trường Sinh suy nghĩ đến kiếp trước thấy một dòng trạng thái ngắn ở trên mạng, nói tu tiên vốn là chuyện nghịch thiên, chết trên đường cũng như thường.

Khương Trường Sinh mở mắt, bắt đầu diễn toán người mạnh nhất bên trong phạm vi khác biệt.

Rất nhanh, hắn động dung.

Người mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết đã vượt qua sáu tỷ giá trị hương hỏa, người mạnh nhất phụ cận Thiên Cảnh đại lục cũng vượt qua bốn tỷ, theo thời gian trôi qua, phạm vi hệ thống dò xét Thái Hoang càng lúc càng lớn, Thái Hoang không có gì bất ngờ xảy ra là vượt qua Vô Tận Hải Dương.

Điều này cũng nói nhân tộc bắt đầu đi vào ánh mắt các tộc trên Thái Hoang, mối nguy không sớm thì muộn sẽ tới.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, bắt đầu nhìn trộm xung quanh Thiên Cảnh đại lục….

Ngày mùa thu, núi rừng hoang vu cũng nhiễm lên vẻ đìu hiu.

Khương Diệp đã lớn lên vẫn đứng trung bình tấn bên bờ sông đứng, khối đá tím trên người hắn thoạt nhìn càng thêm nặng hơn, nhưng lớn nhỏ không có biến hóa, hắn mặc dù đầu đầy mồ hôi, lại vẫn kiên trì, thân thể lù lù bất động, vẻ mặt lộ ra một cỗ kiên nghị.

Cửu U ma quân sau lưng hắn đang đối ẩm cùng một ông lão mặc áo bào vàng dưới tàng cây.

Hoàng bào lão giả cảm khái nói:

- Nhân tộc không hổ là Tiên Thiên chủng tộc, mặc dù tư chất không bằng chủng tộc khác, nhưng bọn hắn sinh ra đã đi đến thân thể hoá hình mà vạn tộc khát vọng, chỉ cần cơ duyên đầy đủ thì có thể đền bù chênh lệch bên trên tư chất.

Cửu U ma quân nói:

- Nhân tộc yếu là ở chỗ hoài thai mười tháng liền xuất sinh, thân thể mặc dù yếu, nhưng luận ngộ tính, có thể so sánh vương tộc, đây cũng là nguyên nhân năm đó vương tộc truy sát nhân tộc, nhưng mà vương tộc đã ngã xuống, nhưng nhân tộc lại trở về từ trên biển. Có lẽ đây là thiên ý, không có vương tộc vĩnh viễn cường thịnh.

Hoàng Bào lão giả kinh ngạc hỏi:

- Ngươi nhận ra nhân tộc có thể thành tựu vương tộc?

Cửu U ma quân nói:

- Ai nói chuẩn đây, so với vị đang muốn phục sinh vương tộc kia, ta cảm thấy chờ đợi tân vương tộc sinh ra càng có hi vọng hơn.

- Thời điểm vương tộc mới sinh ra, cũng cần thời gian trưởng thành, có thể ngăn cản thiên ngoại ma hà tập kích?

- Thiên ngoại ma hà có tồn tại hay không, ngươi ta thật có thể xác định sao?

Đối mặt Cửu U ma quân tra hỏi, Hoàng Bào lão giả yên lặng.

Cửu U ma quân lườm bóng lưng Khương Diệp một cái, nói:

- Thiên địa khí vận đang biến hóa, vạn tộc sắp nổi, so với thiên ngoại ma hà hư vô mờ mịt, ta càng để ý đại kiếp sắp đến, vạn cổ cường tộc đã rục rịch, gần đây ta phát hiện tung tích của bọn hắn ở phụ cận nhân tộc, không được bao lâu, trận chiến đầu tiên của Vạn Tộc Chi Kiếp sẽ mở ra, nếu nhân tộc có thể vượt qua, vậy thì có thể thành tựu vương tộc, nếu như không thể, người ta lại cầu người.

Hoàng Bào lão giả gật đầu, nói:

- Ma Tôn sắp xuất quan, khi đó, Ma tộc mười tám mạch đều sẽ chỉnh hợp, thời gian lưu cho ngươi làm bạn tiểu tử này cũng

không nhiều lắm.

- Ừm.

Cửu U ma quân lên tiếng.

Khương Diệp đang đứng trung bình tấn tò mò, giác quan của hắn đã hết sức nhạy cảm, vậy mà nghe không được sư phụ cùng người kia đối thoại.

- Sư phụ đến cùng là chủng tộc gì, trên người bọn họ không có khí tức của võ giả nhân tộc.

Khương Diệp âm thầm hoang mang, mặc dù đến từ chủng tộc khác biệt, nhưng hắn cũng không có đề phòng Cửu U ma quân, bởi vì không có Cửu U ma quân, hắn đã sớm chết, hơn nữa còn là chết ở trong tay đồng bào, nói ra đúng là mỉa mai.

Cũng không lâu lắm, Hoàng Bào lão giả rời đi.

Cửu U ma quân đi vào bên cạnh hắn, nói:

- Từ ngày mai, vi sư sẽ truyền cho người công pháp, dẫn ngươi đi đến võ đạo chân chính.

Khương Diệp nghe xong, kinh hỉ, vừa định trả lời, kết quả bị Cửu U ma quân cắt ngang.

- Sau khi tập được công pháp, vi sư sẽ rời đi, ngươi thì trở lại Đại Cảnh đi, ngươi phải nghĩ biện pháp tích súc thế lực, cũng không nên nói vi sư tồn tại, hiểu chưa?

Cửu U ma quân nghiêm túc dặn dò.

Khương Diệp nghe xong, hoảng rồi, hỏi:

- Sư phụ, ngài muốn đi đâu?

Cửu U ma quân nói:

- Thái Hoang đại kiếp sắp tới, chủng tộc của vi sư cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhớ kỹ, ngươi người mang Thiên Mệnh, muốn để nhân tộc an ổn độ kiếp, ngươi phải thành chủ nhân của Nhân Tộc.

Chương 626: Vạn tộc đại kiếp (2)

Khương Diệp yên lặng, hắn đã nghe qua không chỉ một lần lời nói này. Hắn cũng không có hoài nghi, chủ yếu là phụ hoàng cùng đại ca của hắn đều không phải là minh quân, nếu như vạn tộc đại kiếp đến, Đại Cảnh như thế nào ngăn cản?

Dựa vào Đạo Tổ sao?

Đạo Tổ đã bao nhiêu năm không có ra tay, mà hắn rõ ràng phụ hoàng cố ý tránh đi Đạo Tổ, dưới tình huống như vậy, khoảng cách giữa Đạo Tổ và Khương gia chỉ càng ngày càng xa, dù sao Thái tông Khương Tử Ngọc, đồ đệ của Đạo Tổ đã qua đời rất nhiều năm, Thiên Tử Khương gia cách bao nhiêu đời, mong muốn gắn bó tình cảm sư đồ, quá khó khăn.

Cửu U ma quân ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời lặn ở chân trời, nói:

- Khương Diệp, vạn sự vạn vật trong thiên địa này giống như hạo nhật, sẽ hạ xuống, sẽ bay lên, đây là quy luật Vĩnh Hằng, cũng là pháp tắc chúng sinh bình đẳng, vô luận gặp được loại khốn cảnh nào, vĩnh viễn không được từ bỏ, sống qua gặp trắc trở, ngươi cuối cùng rồi sẽ bay lên, trở thành tồn tại mà chúng sinh ngưỡng vọng.

Khương Diệp đi theo nhìn về hướng chân trời, cảm xúc sục sôi, trong mắt tràn đầy vẻ phấn chấn.

Hắn nhất định sẽ trở thành một cường giả…

Duyên Nguyên năm hai mươi bảy, tân xuân vừa kết thúc.

Khương Lưu ngồi ở trong ngự thư phòng, lật xem tấu chương chồng chất đầy bàn, mặt mũi tràn đầy vẻ sốt ruột.

- Này cũng muốn tiền, cái kia cũng muốn tiền, một đám giá áo túi cơm, cũng không biết nghĩ biện pháp kiếm tiền cho trẫm? Trẫm là cha của bọn hắn sao?

Khương Lưu tức giận nói, đẩy ra tấu chương trên bàn.

Trần Lễ đứng ở trước bàn, hơi hơi lui lại, không có bị tấu chương đập trúng, hắn mở lời:

- Bệ hạ, thiên hạ có tám phần mười châu đều ở trong tay phiên vương, xác thực trách không được quan lại phía dưới, Bắc

Cương vương gần đây tuy thành thật, nhưng phiên vương có dã tâm bừng bừng thì chắc là số lượng không ít.

Vừa nghe đến hai chữ phiên vương, Khương Lưu liền nhức đầu.

Hắn cũng muốn gõ Khương gia, nhưng chút trưởng bối dòng họ này dồn dập chạy đến trách cứ hắn, khiến cho hắn hết sức biệt khuất.

- Bệ hạ, nếu ngài muốn trấn áp Khương gia cần phải sẽ để cho thế gia vọng tộc khác quật khởi, cứ thế mãi, nhất định xuất hiện cục diện không thể chưởng khống, chúng ta đều là người Khương gia, chẳng lẽ còn có thể mưu phản hay sao? Nhưng thế gia vọng tộc khác có thể không nhất định.

Lời của một vị dòng họ nào đó lẩn quẩn bên tai Khương Lưu.

Lời này quá có tính kích động, khiến cho hắn không thể phản bác.

Đúng vậy, người trong nhà đấu, làm sao cũng muốn lưu một đường, nếu đấu cùng người ngoài, thua, toàn bộ Khương gia đều muốn chôn cùng.

Có thể bỏ mặc dòng họ tiếp tục vơ vét của cải, nhất định sinh linh kêu ca.

Khương Lưu lâm vào khốn cảnh, loại khốn cảnh này còn khó chịu hơn đối mặt Bắc Cương vương.

Bắc Cương vương ít nhất là công khai so tài với hắn, nhưng dòng họ thì là giọng điệu một bộ vì muốn tốt cho hắn, dẫn đến hắn không có lý do ra tay.

Mà hắn thật chơi không lại dòng họ.

Trần Lễ chậm rãi nói:

- Từ xưa đến nay, vương triều tự có khí số, đã hình thành thì không thay đổi, sẽ chỉ suy vong, bệ hạ, hoặc là phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới, hoặc là nghĩ biện pháp dựng nên ngoại địch mạnh mẽ, để phiên vương thiên hạ đi chiến, bại thì ép, vô luận thế nào, đều rất nguy hiểm.

Khương Lưu nghe được nổi nóng, mắng:

- Loạn thì loạn đi, trẫm cũng không tin, cục diện bế tắc của Đại Cảnh cần trẫm tới phá, trẫm mặc kệ, ngược lại thân thể trẫm càng ngày càng kém, còn không bằng hưởng lạc thật tốt.

Trần Lễ cũng không có có kinh ngạc, ngược lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Khương Lưu nói:

- Thái Tử đi Khương La đi vương phủ tập võ, có tin tức?

Khương La, huynh đệ sinh đôi của Cảnh Nhân Tông, bên trong phiên vương, quyền thế có thể xếp hạng trước ba, nhưng hắn làm người điệu thấp, đã mấy chục năm không có ngôi đầu lên, trầm mê võ đạo.

Trần Lễ nói:

- Thái Tử từng hồi âm qua, nói Hàn vương nguyện truyền cho hắn thần công, bất quá hắn trong vòng mười năm không về được Thuận Thiên.

- Vậy thì tốt, để cho học hắn thật tốt, về sau thu thập cục diện rối rắm cho trẫm.

Khương Lưu vung tay áo nói, nói lại là lời hoang đường như vậy.

Trần Lễ thở dài, vô lực khuyên bảo.

Lại khuyên, hắn lo lắng Khương Lưu ngay cả tảo triều đều không lên….

Vô Tận Hải Dương, Phụng Thiên hoàng triều.

Phía trên hoàng điện, Thiên Tử Lý Nhai lộ ra vẻ mặt mỏi mệt, nghe quần thần tranh luận, trong lòng hắn sốt ruột không thôi.

- Vị trí Thiên Tử này thật là mệt, trẫm thật muốn chết đi.

Lý Nhai trong lòng oán giận suy nghĩ, nhất là khi gặp Tề Thánh bên trong Thần Du đại thiên địa, sau khi thảo luận khí vận võ đạo, hắn càng thêm phiền chán quốc sự, muốn cả ngày ngâm mình ở Thần Du đại thiên địa thảo luận võ đạo cùng Tề Thánh.

Hắn hiện tại mưu chẳng qua là chuyện một triều, mà Tề Thánh mưu là nhân tộc Thiên Thu, khiến cho hắn thật hâm mộ.

Một lão thần đi ra đội ngũ, nói:

- Bệ hạ, Đại Nghiễm Thiên bá đạo, nếu hôm nay Phụng Thiên từ chối, mặc dù lí do thoái thác cho dù tốt, Đại Nghiễm Thiên tất dùng nhân tộc đại nghĩa tới cưỡng chế, không đến mười năm, võ đạo đại quân của Đại Nghiễm Thiên sẽ từ trên trời giáng xuống, khi đó, Phụng Thiên đối mặt diệt vong, mà không phải đầu hàng.

Lời nói này được rất nhiều văn võ đồng ý, nhưng cũng có người giận mắng, mong muốn liều mạng cùng Đại Nghiễm Thiên.

Lý Nhai âm trầm, nói:

- Trẫm không thể nào đầu hàng Đại Nghiễm Thiên, nếu như Đại Nghiễm Thiên muốn miễn cưỡng, liền chuẩn bị một trận chiến, nếu bại, trẫm tình nguyện quy hàng Đại Cảnh.

Từ khi bại vào tay Đại Cảnh, Phụng Thiên trăm năm cũng không có thở nổi, đầu tiên là ba đại hoàng triều xung quanh ức hiếp, lại là bảy đại Yêu Thánh họa loạn hải dương, thật vất vả chịu đựng được, Lý Nhai vừa nổi lên chí lớn, Đại Nghiễm Thiên lại tới.

Một bước sai, từng bước sai.

Phụng Thiên đã không còn cơ hội thành tựu Thánh triều.

Nghe được Thiên Tử muốn chiến, cả điện xôn xao.

Lôi Thần Lê Nghi đúng ra, âm vang hùng hồn nói:

- Mạt tướng nguyện vì bệ hạ chết trận mới nghỉ.

Chương 627: Dự báo tương lai (1)

Trong hoa viên.

Lý Nhai cùng Lê Nghi ngồi đối diện, bên trong vườn không có người thứ ba, quân thần hai người yên lặng uống rượu.

Lê Nghi không có mở miệng, chẳng qua là bồi tiếp Lý Nhai uống rượu.

Rất lâu.

Lý Nhai có men say, mới mở lời:

- Trẫm khổ trong lòng, cục diện rối rắm hiện của Phụng Thiên thì nên xử lý như thế nào.

Lê Nghi không có nói tiếp, quốc sự cũng không phải hắn có thể lẫn vào, hắn cần phải làm là lắng nghe.

Lý Nhai bắt đầu tố khổ, từ khi hắn tiếp nhận Phụng Thiên lên, Phụng Thiên luôn chịu áp bách, hắn thật vất vả lĩnh ngộ khí vận võ đạo, Phụng Thiên phát triển không ngừng, kết quả lại bị Đại Nghiễm Thiên để mắt tới, hắn thật sự biệt khuất đến cực điểm.

Cho dù võ đạo tốt, cũng cần tài nguyên cùng thời gian phát triển, Phụng Thiên thiếu thời gian, cũng thiếu tài nguyên, cường địch vây quanh xung quanh, Phụng Thiên đã mất đi khe hở khuếch trương.

Lê Nghi nghe mà trong lòng rất khó chịu, trở thành Lôi Thần nhiều năm như vậy, hắn một mực thủ hộ Phụng Thiên, tự nhiên không hy vọng Phụng Thiên vong.

- So với vinh nhục hoàng triều, trẫm lo lắng hơn an toàn của dân chúng, Đại Nghiễm Thiên nô dịch hoàng triều quy hàng, chia bách tính làm đủ loại khác biệt, hạng gì khuất nhục, trẫm cũng không hy vọng nữ tử của Phụng Thiên mặc người lăng nhục, nam nhi Phụng Thiên cả đời làm nô.

Lúc Lý Nhai nói đến lời này, nghiến răng nghiến lợi.

Lê Nghi nghe đến nơi này, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, vô luận ngài muốn… Làm như thế nào, ta đều sẽ đi theo ngài.

Lý Nhai nói:

- Trẫm muốn tìm Đạo Tổ, ngươi xem coi thế nào?

Mặt Lê Nghi lộ vẻ khó xử, hắn thấy Đạo Tổ chính là vạn tiên chi tổ, đối đãi chúng sinh, thái độ đều giống nhau, có thể giao phó hắn mệnh cách tiên thần bảo hộ Phụng Thiên, đã là mềm

lòng, làm sao có thể vì Phụng Thiên đi đối kháng Đại Nghiễm Thiên?

Phải biết bên trong Đại Nghiễm Thiên cũng có tín đồ của Đạo Tổ, mặc dù tín ngưỡng không phải Đạo Tổ, là tiên thần dưới trướng Đạo Tổ, nhưng dầu gì cũng tính là một tín đồ.

Dựa vào cái gì Đạo Tổ nhất định phải giúp Phụng Thiên đối phó Đại Nghiễm Thiên?

Mà cho dù ở bên trong Phụng Thiên cũng có quận thành tranh đấu, cũng không có thấy thiên tử vì một thành, cố ý chèn ép một thành khác.

Lý Nhai xem thấu ý nghĩ của hắn, nói:

- Trẫm cũng không phải muốn để Đạo Tổ thay Phụng Thiên đánh tan Đại Nghiễm Thiên, mà để Đạo Tổ dời Phụng Thiên đi, Phụng Thiên nguyện thuộc về Đại Cảnh.

Lê Nghi sáng mắt lên, nói:

- Đây quả thật là có khả năng, truyền thuyết Đạo Tổ chuyển Long Mạch đại lục sớm đã truyền ra, mặc dù Phụng Thiên lớn hơn Long Mạch đại lục, nhưng Đạo Tổ chưa hẳn làm không được.

Lý Nhai gật đầu, thở dài nói:

- Trẫm đã mệt mỏi, đoán chừng không còn sống mấy năm, không chống nỗi cái danh vong triều.

Vẻ mặt Lê Nghi đầy phức tạp, nói:

- Bệ hạ, thiên hạ này duy chỉ có bách tính Phụng Thiên không thể trách ngài, nếu không phải ngài chu toàn, Phụng Thiên đã sớm vong, thương vong vô số, bây giờ tuy có quốc nạn, nhưng bách tính ít nhất không lo ăn mặc.

Lý Nhai cười khổ, hắn cũng không có vui mừng, trong lòng lại có chút giải thoát.

Chỉ cần có người chịu duy trì hắn, hắn không có áp lực quá lớn.

- Việc này vẫn phải nhờ ngươi, dù sao ngươi là thần sứ của Đạo Tổ, quan hệ khẳng định thêm gần.

Lý Nhai nghiêm túc nói.

Lê Nghi gật đầu, quyết định sau khi trở về nghĩ biện pháp liên hệ cùng Đạo Tổ.

Đêm khuya.

- Ừm, ta đáp ứng, bất quá trước đó, ta phải trước thông báo Thiên Tử Đại Cảnh, chuẩn bị tiếp nhận các ngươi là nước chư hầu.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên trong lòng Lê Nghi, Lê Nghi kinh hỉ, không nghĩ tới hắn chẳng qua cầu nguyện trong lòng, Đạo Tổ đã có thể nghe thấy, hắn vội vàng hướng lên minh nguyệt quỳ lạy, cảm tạ ân đức của Đạo Tổ.

Hôm sau trời vừa sáng.

Khương Trường Sinh để Diệp Tầm Địch báo việc này cho Thiên Tử, Diệp Tầm Địch nhích người đi tới hoàng cung.

Phụng Thiên hoàng triều mong muốn đầu nhập vào, Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối, tại Thái Hoang, số lượng nhân tộc ngược lại không đủ nhiều, huống hồ hương hỏa tín đồ bên trong Phụng Thiên cũng không ít, đây cũng là một sự kiện mà rất nhiều tín đồ ở Phụng Thiên khát vọng.

Bất quá tiếp nhận hoàng triều khổng lồ như thế, nhất định phải để Đại Cảnh chuẩn bị sớm, bằng không đến lúc đó dẫn phát đại loạn, cũng không diệu.

Cơ Võ Quân cười nói:

- Xem ra Đại Cảnh không cần chinh chiến thiên hạ, tự có hoàng triều bát phương đến đây đầu nhập vào.

Bạch Tôn đang dạy bảo Khương Thiên Mệnh tu hành cảm khái nói:

- Đây là một con đường phát triển người xưa không tưởng tượng nổi, chỉ có thần tiên mới có thể làm được.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, tiếp tục luyện công.

Bạch Kỳ nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, nói:

- Tiểu tử thúi, còn chờ cái gì nữa?

Khương Thiên Mệnh ngồi ở trước mặt Bạch Tôn, ánh mắt rời rạc, không biết suy nghĩ cái gì.

Nghe được lời Bạch Kỳ, hắn vẫn không có phản ứng.

Bạch Tôn không khỏi cầm sách lên quyển, gõ nhẹ một cái lên đỉnh đầu hắn, hắn mới tỉnh như vừa ở trong mộng.

- Thiên Mệnh, ngươi đang suy nghĩ gì?

Bạch Tôn hỏi.

Đối mặt Khương Thiên Mệnh, hắn cũng không dám nổi giận, chủ yếu là Đạo Tổ còn ở bên cạnh.

Khương Thiên Mệnh nhíu mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy vẻ nghi hoặc, nói:

- Ta vừa rồi giống như mơ một giấc mộng, mộng thấy Long Khởi sơn bị vây công.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía hắn, ngay cả Khương Trường Sinh cũng mở mắt.

- Cái gì, ai dám vây công Long Khởi sơn, điên rồi sao?

Bạch Kỳ kinh ngạc nói.

Khương Thiên Mệnh gãi đầu một cái, nói:

- Có người, có Hung thú, còn có yêu quái, rất nhiều rất nhiều, trên trời trên mặt đất, tất cả đều là thân ảnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Tôn nhíu mày.

Cơ Võ Quân suy nghĩ cái gì, nói:

- Hắn không phải ẩn chứa gần trăm loại huyết mạch à, trong đó sẽ có huyết mạch của khí vận hung chủng có thể dự báo tương lai hay không?

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, cách không hút Khương Thiên Mệnh tới trước mặt, sau đó thi triển Huyễn Thần đồng, đọc trí nhớ của hắn.

Chương 628: Dự báo tương lai (2)

Rất nhanh, hắn đã thấy tình cảnh Khương Thiên Mệnh lúc trước mơ tới.

Kinh Thành tứ bề báo hiệu bất ổn, trên trời lôi vân giăng đầy, các đệ tử Long Khởi quan bao quanh Long Khởi sơn, Mộ Linh Lạc, Khương Thiên Mệnh, Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân bọn người ở đây, duy chỉ có Khương Trường Sinh không có mặt, đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng toàn là địch nhân, có võ giả nhân tộc, có Hung thú, cũng có yêu quái, phần cuối bát phương thiên địa còn có từng thân ảnh to lớn đáng sợ đang đến gần. Thiên địa đè nén, như tận thế đột kích.

Khương Trường Sinh chú ý tới những võ giả kia từng người có hai mắt bốc ra tia sáng đỏ chói, giống như trúng tà. Cùng lúc đó, mọi người trong sân cũng đang thảo luận việc này.

Mộ Linh Lạc cau mày nói:

- Nếu như thật sự là tiên đoán, có thể đánh đến Long Khởi sơn, Đại Cảnh chẳng phải là..

Bạch Tôn nói: - Không ít dị thú có năng lực dự báo nhất định, Thánh triều trước kia có được qua thần thú dạng này, bất quá dự báo không nhất định chuẩn xác, chẳng qua là xu hướng đại thể giống nhau, dù sao một khi dự báo tương lai liền sẽ làm ra cải biến, nhưng có một chút sẽ không thay đổi, đó chính là kiếp nạn bản thân cuối cùng rồi sẽ đến.

Thái Hi kinh ngạc hỏi:

- Tồn tại như thế nào có thể làm người, Hung thú, yêu các tộc hợp lại?

Bạch Tôn lắc đầu, hắn cũng không rõ ràng.

Kiếm Thần nói:

- Đừng hoảng hốt, nghe một chút Đạo Tổ nói thế nào.

Hắn vừa nói xong câu đó, Khương Trường Sinh thu hồi Huyễn Thần đồng, toàn thân Khương Thiên Mệnh run lên, tỉnh táo lại.

- Tổ gia gia, ngươi hút ta làm gì?

Khương Thiên Mệnh nhíu mày hỏi, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ mặt không vui.

Khương Trường Sinh ném hắn trở về, nói:

- Hắn xác thực mộng thấy, võ giả trong mộng bị thao túng, không chỉ là võ giả, yêu, Hung thú cũng như thế, cụ thể phát sinh khi nào, ta cũng không cách nào phán đoán.

- Bất quá bên trong giấc mộng của hắn không có ta, chỉ cần ta có ở đây, sẽ không phát sinh tình huống như vậy.

Mọi người nghe xong, thở dài một hơi.

Nguyên lai là Đạo Tổ không ở Long Khởi sơn, bọn hắn còn buồn bực địch nhân như thế nào dám đánh tới môn hạ của Đạo Tổ.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ kẻ địch sẽ sử dụng kế điệu hổ ly sơn?

Khương Trường Sinh không có trả lời, để bọn hắn tự động thảo luận, hắn thì ở trong lòng diễn toán.

- Ta muốn biết hắc thủ phía sau màn tình cảnh trong mộng của Khương Thiên Mệnh mạnh bao nhiêu?

[Liên quan đến quy tắc thời không nhân quả, tạm thời không ở bên trong phạm vi hệ thống diễn toán].

Khương Trường Sinh thấy kết quả này, cũng không có thất vọng, ngược lại vững tin một chút.

Việc này đến từ tương lai, xác thực sẽ phát sinh.

Bên trong Thái Hoang đến cùng cất giấu tồn tại như thế nào?

Khương Trường Sinh để tay lên ngực tự hỏi, thời điểm mình rời đi Đại Cảnh, cũng sẽ lưu lại phân thân, không thể một người chạy trốn, tình huống tương lai đến cùng là như thế nào?

Hắn lần nữa diễn toán người mạnh nhất xung quanh Đại Cảnh, vị tồn tại thần bí vượt qua bốn tỷ giá trị hương hỏa kia còn chưa rời đi.

Chẳng lẽ đối phương tới điều tra địa hình?

Khương Trường Sinh nhắm mắt, bắt đầu cảm thụ tiếng lòng các tín đồ Đại Cảnh, nhìn một chút có thể tìm tới dấu vết để lại hay không.

Bằng vào Thiên Địa Vô Cực Nhãn, còn không thể truy xét đến đối phương, hắn không nỡ bỏ ra hơn bốn tỷ giá trị hương hỏa đi tính, quá xa xỉ.

Hoàng cung, Hạnh Hoa viên.

- Bệ hạ, ta ở đây này.

- Bệ hạ, ngươi vừa rồi sờ đến người ta.

- Bệ hạ, bệ hạ, hướng bên này.

- Đám tiểu nha đầu các ngươi, đừng để trẫm bắt được.

Khương Lưu dùng khăn lụa che khuất hai mắt, truy đuổi cung nữ trong sân, tiếng cười cười nói nói không ngừng, thậm chí xuất hiện một chút hình ảnh phi lễ chớ nhìn.

Đạo Thần bước nhanh đi vào bên trong vườn hoa, thấy cảnh này, hắn nhíu mày.

Hắn bước nhanh đi đến bên cạnh Khương Lưu, nói:

- Bệ hạ, Trần thừa tướng xin ngài tổ chức nghị hội, Đạo Tổ điều động Diệp Tầm Địch đến đây, nói Phụng Thiên hoàng triều nguyện quy hàng Đại Cảnh, Đạo Tổ bảo ngài chuẩn bị sớm.

Khương Lưu nghe được tiếng nói của Đạo Thần, đang muốn tức giận, nhưng nghe đến lời phía sau, hắn giật khăn lụa ra, hưng phấn nói:

- Thật chứ?

- Thuộc hạ như thế nào lừa gạt ngài.

- Tốt tốt tốt, trẫm đi ngay, ngươi để Trần ái khanh trước gọi Thất Bộ Thượng thư đến!

- Tuân lệnh!

Đạo Thần rời đi.

Khương Lưu chống nạnh hai tay, xoa xoa dấu vết hoa phấn trên mặt, mặt lộ ra vẻ kích động.

Một cung nữ lại gần, thiên kiều bá mị hỏi:

- Bệ hạ, ngài không phải phải hưởng thụ nhân sinh thật tốt sao?

Khương Lưu đẩy nàng ra, khẽ nói:

- Trẫm muốn hưởng thụ, nhưng sẽ không từ chối công tích đưa tới cửa, ha ha ha, có Hoang Châu, có Phụng Thiên, đán sử quan cũng không dám bôi đen trẫm!

Hắn cực kỳ hưng phấn, bước nhanh đi ra ngoài vườn hoa, bọn thái giám theo sát phía sau.

Một tháng sau.

Diệp Tầm Địch trở lại Long Khởi sơn, báo rằng Thiên Tử đã chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào có thể tiếp ứng Phụng Thiên.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Vậy để hắn chờ đợi, Phụng Thiên đang triệu hồi bách tính cùng văn võ hải ngoại, đoán chừng còn phải cần một khoảng thời gian.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Trần Lễ đã tính tới điểm này, hắn nói bất cứ lúc nào chờ thần thông của ngài.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó tiếp tục luyện công.

Diệp Tầm Địch chú ý tới bầu không khí bên trong viện có chút âm u, đi vào bên cạnh Kiếm Thần, thấp giọng hỏi thăm.

Kiếm Thần không có giấu diếm, nói ra chuyện Khương Thiên Mệnh dự báo, Diệp Tầm Địch nghe xong không có hoảng hốt, ngược lại kích động lên.

- Quyết chiến khoáng thế như thế, ta nhất định phải tham gia, khi nào tới? Sẽ không theo Phụng Thiên tới đó chứ?

Diệp Tầm Địch phấn chấn mở miệng hỏi, đi vào Thái Hoang, hắn đã thật lâu không có nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề đại chiến

qua, đến mức đi săn Hung thú, dù sao cũng kém chúy cảm giác, kém xa kích thích khi hoàng triều đại chiến.

Chương 629: Phụng Thiên đã có mệnh số (1)

Phía trên đại dương, một đầu kình ngư khủng bố không biết dài đến đâu ngao du dưới biển mây, bên trên thân thể cao lớn mọc ra từng mảnh từng mảnh lân phiến màu xanh đậm như vỏ cây, vây cá hơi rung nhẹ, nhấc lên gió lớn.

Trên lưng cự đại kình ngư có một tòa thành trì, dưới ánh mặt trời, tường thành lóng lánh ra ánh bạc nhàn nhạt.

Trong thành là một ngọn núi nhỏ, trên núi có một tòa cung điện, giờ phút này, trước cổng chính cung điện có lần lượt từng bóng người đang đứng, phía trước nhất chính là một nam tử khóa áo bào tím hoa văn hình rồng, tướng mạo hắn thoạt nhìn bốn mươi tuổi ra mặt, anh tuấn uy nghiêm, theo góc độ của hắn nhìn lại, có thể nhìn xuống cả tòa thành, cũng có thể thấy hải dương bao la hùng vĩ phương xa.

Hắn chính là người sáng lập Đại Nghiễm Thiên, Thánh triều Chiến thần trước kia, Lâm Hồng Trần.

Lâm Hồng Trần mở lời:

- Vùng biển này đến cùng có bao lớn, các ngươi nói, nếu ta thu phục được toàn bộ hết thảy hoàng triều Vô Tận Hải Dương, có thể để Đại Nghiễm Thiên tấn thăng làm Thánh triều hay không?

Tất cả mọi người đứng sau lưng hắn đều mặc chiến giáp, tư thái bá khí.

Một tên tướng quân trên mặt có vết đao chém cười nói:

- Thiên Công có thể thành công, ngài nhất định dẫn đầu Đại Nghiễm Thiên vượt qua Thánh triều ngày xưa.

Những tướng quân khác đi theo vuốt mông ngựa, Lâm Hồng Trần nghe được lộ ra nụ cười.

Lâm Hồng Trần nhìn chằm chằm phương xa, nói:

- Thiên Tử gần đây có an phận?

Một tướng lĩnh khác tương đối tuổi trẻ trả lời:

- Theo tin báo, Thiên Tử muốn đỡ dòng họ hoàng thất, ngài xem, nên làm cái gì?

Lâm Hồng Trần bình tĩnh nói:

- Giết hết dòng họ, chỉ để lại một mạch dòng họ nữ nhi của ta kia.

- Tuân mệnh!

Tướng lĩnh tuổi trẻ quay người, tiến đến truyền tin.

Những tướng quân khác dồn dập bắt đầu chửi rủa.

- Lá gan của Thiên Tử không nhỏ, Thiên Công, chút giáo huấn này cũng không đủ.

- Đúng đấy, hắn chẳng qua là khôi lỗi mà thôi, thật sự coi mình là Thiên Tử? Thiên Công muốn cho người nào làm thiên tử, người đó mới có thể làm.

- Tụ tập Đại Nghiễm Thiên, bản thân đã dựa vào uy vọng của Thiên Công.

- Chúng ta rời đi Đại Nghiễm Thiên mấy chục năm, gan Thiên Tử mập lên cũng bình thường, ngoại trừ dòng họ, cũng muốn điều tra một chút thế gia âm thầm ủng hộ.

Nghe thủ hạ đề nghị, Lâm Hồng Trần híp mắt nói:

- Tốt, dù sao cũng là Thiên Tử, cho chút mặt mũi, thu bốn phương hoàng triều tiếp theo, chúng ta cũng cần phải trở về.

Chúng tướng nghe xong, không còn dám nói bừa….

Duyên Nguyên năm hai mươi tám, Thiên Tử Khương Lưu bởi vì thỏa sức vui chơi vượt quá giới hạn, bắt đầu thường xuyên uống thuốc bổ, việc này lưu truyền rộng rãi khắp dân gian, thậm chí có truyền ngôn nói Thiên Tử sống không quá năm năm, liên quan tới đủ loại chuyện hoang đường của thiên tử bị người hữu tâm truyền bá tại dân gian, thậm chí bôi đen.

Khương Lưu biết được những lời đồn này, chấn nộ không thôi, điều động Bạch Y vệ điều tra lùng bắt, nhưng ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Khương Lưu kém chút tức chết, sau đó từ bỏ điều tra việc này, bắt đầu chờ mong Phụng Thiên đến.

Cách thời điểm hắn biết được Phụng Thiên đầu nhập vào Đại Cảnh đã qua mười tháng, vẫn không có động tĩnh, hắn hiện tại còn gấp hơn thiên tử Phụng Thiên là Lý Nhai, hắn thấy, chỉ cần hoàn thành chiếm đoạt Phụng Thiên, công tích một triều của hắn sẽ càng lớn, hiện tại lưu ngôn phỉ ngữ đều sẽ tan thành mây khói.

Một bên khác, trên Long Khởi sơn.

Khương Trường Sinh ngược lại không gấp, năm đó Đại Cảnh chuẩn bị di chuyển, cũng hao phí số lượng lớn thời gian, chờ càng lâu, nói rõ Lý Nhai càng yêu dân, hy vọng có thể đợi đến càng nhiều bách tính, võ giả bên ngoài trở về.

Mãi đến một ngày này.

Hắn nghe được tiếng lòng của Lê Nghi.

- Không xong, Đạo Tổ, Đại Nghiễm Thiên Lâm Hồng Trần tự mình đến đây, cưỡng chế bệ hạ, ngài hiện tại có thể tới dẫn đầu chúng ta rời đi hay không?

Ngữ khí Lê Nghi mang theo vẻ lo lắng, trong lời nói tràn ngập kinh hoảng.

Khương Trường Sinh mở mắt, lặng yên thẩm tính một thoáng thực lực của Lâm Hồng Trần, đã tăng tới một trăm ba mươi triệu, mà thế lực hắn mang đến mạnh đạt năm trăm triệu, này thực lực phần đủ để đè sập Phụng Thiên hoàng triều.

Hắn đứng dậy, lưu lại một đạo phân thân liền rời đi.

Mọi người bên trong viện thấy hắn rời đi, trong lòng đều giật mình, suy nghĩ Khương Thiên Mệnh tiên đoán, bọn hắn biết được Khương Trường Sinh lưu lại là phân thân, theo bọn hắn nghĩ, phân thân không có khả năng so cùng bản tôn.

Bạch Kỳ nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, khẩn trương hỏi:

- Thiên Mệnh, gần đây còn mơ thấy cái gì không?

Bạch Tôn không ở đây, Khương Thiên Mệnh đang dùng nước thuốc thối luyện thể phách, hắn cách Nhị Động Thiên đã rất

gần, tốc độ hắn đột phá không thể tưởng tượng nổi, mọi người cũng đã tiếp nhận.

Khương Thiên Mệnh phiêu phù ở trong dược đỉnh, tựa như đang tắm suối nước nóng, hắn nhếch miệng cười nói:

- Mộng thấy ta uống thánh tửu của Thánh triều, quá dễ uống..

Khóe miệng Bạch Kỳ giật một cái, những người khác buồn cười.

Diệp Tầm Địch thì mở lời:

- Các ngươi nói, Đạo Tổ đi làm cái gì?

Mộ Linh Lạc mở lời:

- Tự nhiên là đi đón Phụng Thiên, còn có thể làm cái gì?

- Tiếp Phụng Thiên, cần phải vội vã như vậy à, đoán chừng Phụng Thiên xảy ra chuyện, chẳng lẽ là Đại Nghiễm Thiên kia đột kích?

Diệp Tầm Địch mong đợi nói, đã bao nhiêu năm, sao không có người to gan tới khiêu chiến Đạo Tổ chứ, như thế hắn cũng có thể giúp Đạo Tổ đối phó một chút.

Cơ Võ Quân khẽ nói:

- Đại Nghiễm Thiên, hy vọng là Lâm Hồng Trần tự mình tiến đến, để Đạo Tổ trừng trị hắn một chầu.

Bầu không khí trong đình viện trở nên sôi nổi, tất cả mọi người đang suy đoán đến cùng xảy ra chuyện gì.

Phụng Thiên hoàng triều, trên hoàng thành, đếm không hết võ giả lơ lửng giữa không trung, hoảng sợ nhìn chân trời.

Một đầu cá voi to lớn che đậy Thái Dương ở chân trời, rung động ánh mắt tất cả mọi người, dân chúng trong thành không khỏi lộ vẻ mặt sợ hãi, những kia thủ vệ trên tường thành càng run lẩy bẩy.

Chương 630: Phụng Thiên đã có mệnh số (2)

Đối mặt cự thú như thế, tuyệt đại đa số người đều sinh lòng e ngại, cùng với tuyệt vọng.

Lý Nhai được bọn thái giám chen chúc đi đến trên diễn võ trường hoàng cung, nhìn hướng chân trời xa xa, hắn cũng bị chấn động đến.

- Đó là dị thú gì?

Lý Nhai cũng tính kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ thấy qua cự thú như thế lớn, giống như một ngụm là có thể nuốt toà thành tiếp theo, tận mắt nhìn thấy, không thể dùng lời nói đi hình dung loại rung động cùng cảm giác áp bách này.

- Thiên tử Phụng Thiên, mau tới gặp mặt Thiên Công.

Một tiếng nói uy nghiêm vang dội vang vọng bầu trời, dẫn tới Hoàng Thành xôn xao.

Vẻ mặt Lý Nhai âm trầm, trầm giọng nói:

- Xảy ra chuyện gì, dị thú khổng lồ như thế vậy mà giết tới Hoàng thành, các quận ven đường cũng không có phát giác được?

Vẻ mặt tổng quản nội vụ bên cạnh lộ vẻ xấu hổ, nói:

- Xác thực không có tin tức truyền đến, có lẽ đối phương bay quá nhanh.

Lê Nghi treo ở trên không hoàng thành, cùng một đám chiến tướng sánh đôi mà đứng, một thân ảnh to lớn tựa như La Hán gầm thét lên:

- Cái gì Thiên Công, các ngươi đến tột cùng là thế lực phương nào?

Tiếng nói của hắn như lôi đình, nhưng khí thế rõ ràng không bằng đối phương, cho dù bách tính cũng có thể nghe ra sai lệch.

Tiếng nói uy nghiêm lần nữa vang lên:

- Các ngươi lại không biết Thiên Công, Thiên Công tự nhiên là Thiên Công của Đại Nghiễm Thiên.

Nghe vậy, sắc mặt hết thảy võ giả đại biến, Lê Nghi cũng giống như thế.

Hắn ở trong lòng kêu gọi Đạo Tổ.

Đại Nghiễm Thiên cường đại cỡ nào, chính là Chiến thần Thánh triều sáng lập, đã chiếm đoạt không dưới ba mươi phương vận triều, nghe nói bên trong Đại Nghiễm Thiên có cường giả khủng bố vượt qua Động Thiên cảnh.

Lê Nghi quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lý Nhai vậy mà đạp lên không trung, hắn tiến đến ngăn cản, nói:

- Bệ hạ, không thể đi, ta đã ở trong lòng cầu nguyện Đạo Tổ, lão nhân gia ông ta nhất định có thể nghe được, chẳng mấy chốc sẽ tới.

Lý Nhai cười khổ nói:

- Trẫm đã biết được Đại Cảnh đang ở Thái Hoang, Thái Hoang ở đâu, trẫm cũng không biết, chắc hẳn nhất định rất xa xôi, cho dù Đạo Tổ hiện tại đến, sợ cũng là không kịp.

Trong lòng của hắn không cam lòng, thậm chí có chút hối hận.

Hắn lòng dạ đàn bà, vì thêm một ít bách tính, kết quả chờ tới Đại Nghiễm Thiên.

Thiên Công của Đại Nghiễm Thiên tự mình đến đây, hôm nay tất nhiên cần phải có cái bàn giao.

Nghĩ xong, Lý ánh mắt Nhai kiên định, nói:

- Trẫm đi chiếu cố hắn, tất cả mọi người không được tự tiện hành động, bảo vệ bách tính trong Hoàng thành.

Các tướng lĩnh trên không nghe xong, dồn dập khuyên can, nhưng hắn không nghe, dậm chân đi đến Cự Kình phương xa.

Một bên khác.

Thành trì bên trên lưng kình, Lâm Hồng Trần xa xa thấy cảnh này, hắn nhíu mày, nói:

- Phụng Thiên hoàng triều đã luân lạc tới loại tình trạng này? Thiên Tử cũng quá yếu đi.

Tướng lĩnh bên cạnh cười nói:

- Nghe nói trăm năm trước, bọn hắn xâm chiếm một phương vận triều, tên là Đại Cảnh, nếm mùi thất bại, từ đó rớt xuống ngàn trượng, nói đến Đại Cảnh, truyền thuyết Đại Cảnh cũng

hiếm lạ, mạt tướng nghe nói Đại Cảnh có tiên nhân, tên là Đạo Tổ, hắn kéo lấy đại lục đi về hướng bắc, ha ha ha, quả thực lời nói vô căn cứ, lại có rất nhiều ngu người tin tưởng.

Kéo lấy đại lục đi xa về hướng bắc?

Lâm Hồng Trần nghe xong, cũng không nhịn được lắc đầu bật cười.

Các tướng lĩnh khác đi theo cười to, chỉ có một người nhíu mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn yên lặng.

- Quả nhiên, càng đi về phía bắc, hoàng triều càng rơi về sau, dù sao thì khoảng cách đến Thánh triều quá xa, bọn hắn tiếp thụ lý niệm tự nhiên lạc hậu, Phụng Thiên quá yếu, để cho ta rất thất vọng, không cần thấy thiên tử, chuẩn bị ra tay, hàng phục Phụng Thiên.

Lâm Hồng Trần nhẹ giọng phân phó, nói xong hắn quay người muốn rời đi.

Nghe vậy, các tướng lĩnh dồn dập lộ ra nụ cười dữ tợn.

Hàng phục, trong này có môn đạo.

- Ta xuất thủ trước đi.

Một tên tướng lĩnh cao lớn nhất lắc lắc cổ nói, nụ cười tràn ngập sát ý, giống như thấy được con mồi.

Không sai, hắn dự định dùng lực lượng một người trấn áp Phụng Thiên.

Lý Nhai không có nghe thấy bọn hắn nói chuyện, giờ phút này, Lý Nhai dưới ánh mắt soi mói của bách tính, võ giả toàn thành đi đến Cự Kình phía chân trời, cảm giác sỉ nhục trước nay chưa từng có xông lên trong lòng người Phụng Thiên.

Tin tức liên quan tới Đại Nghiễm Thiên muốn thu phục Phụng Thiên đã sớm truyền ra, không nghĩ tới một ngày này tới nhanh như vậy.

Đối mặt với đối phương ra oai phủ đầu, Phụng Thiên thậm chí không dám phản kháng, chỉ có thể để Thiên Tử một mình tiến đến, đây là khuất nhục bực nào.

Lý Nhai đi được không tính nhanh, hắn mặc dù đã hạ quyết tâm, nhưng cũng muốn kéo dài thời gian, tranh thủ một tia khả năng xa vời kia.

Đúng lúc này.

- Thiên Công có lệnh, bách tính toàn thành quỳ xuống, những dám kẻ không theo, chết.

Tiếng nói uy nghiêm lần nữa vang lên, Lý Nhai nhìn thấy một đạo thân ảnh tản ra khí thế khủng bố nhảy ra từ trong thành trì trên lưng cự kình, thế không thể đỡ đánh tới hắn.

Hắn vô ý thức mong muốn tránh né nhưng tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh.

Nguy rồi!

Con ngươi Lý Nhai phóng to, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh như tiếng nổ vang để tướng lĩnh cao lớn như bị sét đánh, phun máu ngã bay trở về, vừa hay rơi vào trước mặt các tướng lĩnh Đại Nghiễm Thiên, Lâm Hồng Trần đang đi về phía cung điện đều dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bầu trời trên không Phụng Thiên hoàng thành đột biến, biển mây bốc lên, gió lớn nổi lên, hô khiếu thiên địa.

- Phụng Thiên đã có mệnh số, mời các ngươi trở về đi.

Giọng Khương Trường Sinh vang vọng đất trời, biển mây cuồn cuộn hình thành vòng xoáy khổng lồ, mà bên trong vòng xoáy kia có một mặt trời đang buông xuống, bên trong hạo nhật có một thân ảnh, ánh nắng che đậy hình dáng hắn, khiến cho hắn như Thiên Thần hạ phàm.

Chương 631: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (1)

- Đạo Tổ…….

Lý Nhai nghiêng đầu, run giọng nói, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ.

Phương xa, Lâm Hồng Trần đứng ở trước cung điện híp mắt nhìn lại, tầm mắt khóa chặt Khương Trường Sinh, hắn cũng

không cách nào nhìn thấu Chí Dương thần quang, lần đầu tiên thấy người khí phái như thế.

Vị tướng lĩnh lúc trước bởi vì chúng tướng chê cười truyền thuyết về Đạo Tổ mà cau mày không khỏi động dung, mặt lộ ra vẻ kích động.

Hắn cũng là tín đồ của Đạo Tổ, chuẩn xác mà nói là tín đồ của Bàn Cổ cự thần, sau khi biết được Bàn Cổ cự thần cũng là tiên thần dưới trướng Đạo Tổ, hắn cũng bắt đầu sùng bái Đạo Tổ.

- Làm sao có thể, chân khí của ta vậy mà tản…

Tướng lĩnh cao lớn bưng bít lồng ngực, sợ hãi kêu to.

Lời hắn nói làm cho các tướng lĩnh khác xôn xao, mọi người đều biết thực lực của hắn, vượt qua Cửu Động Thiên, đi đến mức độ Võ Đạo Thánh Vương, tồn tại xem như gần với Lâm Hồng Trần nhất trong bọn họ, thực lực cường đại như vậy mà trong nháy mắt mất đi sức chiến đấu?

Bọn hắn căn bản không có thấy rõ ràng đối phương đã làm cái gì với tướng lĩnh cao lớn, đây mới là đáng sợ nhất.

Khương Trường Sinh xa xa nhìn về phía Lâm Hồng Trần, hắn liếc mắt liền nhìn ra người mạnh nhất, chính là Thiên Công của Đại Nghiễm Thiên, cũng chính là Thánh triều Chiến thần trước kia.

Lâm Hồng Trần.

Ô!

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, hắn từ trên người Lâm Hồng Trần cảm nhận được một tia khí tức của Lâm Hạo Thiên, giác quan hắn bây giờ sao mà nhạy cảm, còn nắm giữ thần niệm, có thể nhìn trộm đến đồ vật mà võ giả nhìn trộm không đến.

Khí tức tỷ như huyết mạch.

Phàm là huyết mạch đồng nguyên, chắc chắn sẽ có một tia gần.

Lâm Hạo Thiên cùng Lâm Hồng Trần có quan hệ huyết mạch.

Khương Trường Sinh suy nghĩ lời Cơ Võ Quân nói trước kia, Lâm Hồng Trần cùng yêu tộc từng rất thân cận, chẳng lẽ Lâm gia chính là tồn tại như thế?

Khương Trường Sinh chẳng qua hơi tò mò, cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cần Lâm Hồng Trần thức thời, hắn mới lười nhác giết Lâm Hồng Trần, dù sao hai bên không oán không cừu, hắn chẳng qua tới cứu Phụng Thiên thôi.

Hắn cứu Phụng Thiên, là bởi vì Phụng Thiên có tín đồ của hắn, nói ra, bên trong Đại Nghiễm Thiên cũng có tín đồ của hắn, địa vị hai phe vận triều trong lòng hắn không có bao nhiêu khác nhau.

Đương nhiên, nếu Lâm Hồng Trần không biết thời thế, Khương Trường Sinh cũng sẽ không nương tay.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ngươi lại hồi cung đi, Phụng Thiên cần ngươi tới ổn định dân tâm.

Lý Nhai cố nén xúc động, nhẹ gật đầu, sau đó cung kính hướng hắn hành lễ.

Cùng lúc đó, hoàng thành bùng nổ náo động chưa từng có.

- Người đó là ai?

- Là Đạo Tổ, đó là thần quang của Đạo Tổ.

- Truyền thuyết, Đạo Tổ lâm phàm, đỉnh đầu mang hạo nhật, phàm nhân không thể nhìn thần nhan của hắn, nguyên lai là thật.

- Phụng Thiên được cứu rồi?

- Đại Nghiễm Thiên thật sự quá phách lối, nhục nhã bệ hạ chúng ta, lại muốn nhục nhã chúng ta, đáng giận!

Dân chúng, võ giả trong thành đều đang kinh ngạc thốt lên, có người xúc động, có người đang giận mắng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào thân ảnh phi phàm trên trời.

Lâm Hồng Trần chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, nhìn như bình tĩnh, trên thực tế trong lòng lâm vào bên trong giằng

co tự hỏi.

Đối phương ra tay làm hắn rùng mình, nhưng nếu cứ như vậy rút lui, uy tín của hắn sẽ bị hao tổn, bên trong Đại Nghiễm Thiên, thế nhân đều cho rằng hắn vô địch, chính là bách chiến bách thắng.

Hắn có thể cảm giác được đối phương đang ngó chừng hắn, đối phương sở dĩ không có ra tay, là đang chờ đợi lựa chọn của hắn.

Hoặc là rút lui, hoặc là tử chiến.

Lâm Hồng Trần xông xáo thiên hạ mấy trăm năm, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác áp bách như thế, khí thế của đối phương không có bá đạo như cường giả yêu tộc, Võ Đế Thánh triều, nhưng chính là vô thanh vô tức mới càng có cảm giác áp bách.

Thiên địa tĩnh lặng, ít nhất Lâm Hồng Trần đã nghe không được bất kỳ tiếng gì, nhìn không thấy những người khác, trong ánh mắt của hắn chỉ còn lại có Khương Trường Sinh.

Các tướng lĩnh xung quanh tựa hồ phát giác được cái gì, không còn dám nhiều lời, tất cả đều khẩn trương cùng chờ đợi.

Tướng lĩnh thân là hương hỏa tín đồ sớm đã cảm thấy Lâm Hồng Trần cũng không phải vô địch, hắn chỉ là vì lợi ích mới đi theo Lâm Hồng Trần, giờ phút này hắn ở trong lòng cầu nguyện.

- Thiên Công, ngài không nên phạm hồ đồ, bằng không mạt tướng không thể không từ phía sau lưng đâm ngươi một đao, báo đáp ơn tri ngộ của ngươi.

Hương hỏa tướng lĩnh thấp thỏm trong lòng suy nghĩ, lòng bàn tay của hắn cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Khương Trường Sinh chờ đến hơi không kiên nhẫn, mở lời:

- Các ngươi muốn khăng khăng đối kháng Thiên Mnh sao?

Ngữ khí của hắn đạm mạc, lại có thể làm cho tất cả mọi người giữa thiên địa nghe thấy, như Thiên Thần cao cao tại thượng chán ghét thế tục.

Lâm Hồng Trần hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nhìn thấy Khương Trường Sinh nâng tay phải lên.

Chỉ một động tác này, dọa đến tim hắn đập loạn.

- Chúng ta nguyện lui!

Lâm Hồng Trần vội vàng hô, hô lên bốn chữ này, hắn như trút được gánh nặng.

Khương Trường Sinh không có trả lời, thi triển thần thông.

Trong chốc lát, Lâm Hồng Trần cảm giác giữa thiên địa sinh ra một tia biến hóa, cụ thể là nơi nào thay đổi, hắn cũng nói không nên lời.

Ầm ầm –

Toàn bộ đại lục lay động, Cự Kình gánh chịu lấy thành trì bị kinh sợ, quay người bay đi, nó mặc dù khổng lồ, nhưng thân pháp lại hết sức nhanh nhẹn.

Đám người Lâm Hồng Trần đi theo quay người, hoảng sợ nhìn về phía Khương Trường Sinh, tiếp theo bọn hắn thấy được một màn mà cả đời đều khó mà quên được, cho dù Lâm Hồng Trần, Thánh triều Chiến thần cũng chấn động theo.

Chỉ thấy sông núi co vào, cả vùng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được vụt nhỏ lại, lực trùng kích đánh vào thị giác cho dù là Lâm Hồng Trần đã đến cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn cũng thấy ngây ra như phỗng.

Chương 632: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (2)

Tất cả mọi người trong hoàng thành cảm thụ càng sâu, trong mắt bọn hắn, Đạo Tổ bỗng nhiên trở nên to lớn, nửa người trên của hắn che đậy một nữa thương khung như thần linh sáng thế, càng ngày càng nhiều người Phụng Thiên mắt thấy một màn này, bởi vì toàn bộ đại lục đang co vào, dẫn đến những thành trì khác cũng có thể nhìn thấy, phàm là sinh linh bên trên khối đại lục này đều thấy được thân ảnh vĩ ngạn giống như sáng thế thần của Đạo Tổ.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Đầu tiên, Khương Trường Sinh thi triển thần thông cải thiên hoán địa, biến Phụng Thiên hoàng triều thành một hòn đảo, địa tầng đứt gãy, lại thi triển Chưởng Trung Càn Khôn.

Trước đó thi triển Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, đó là linh lực hắn không đủ, bây giờ hắn đã đột phá, linh lực chuyển hóa làm pháp lực, thu trọn đại lục vào trong lòng bàn tay, tuy có chút cố hết sức, nhưng cũng không phải làm không được.

Thật vất vả ra tay, tự nhiên muốn trổ hết tài năng.

Rất nhanh, toàn bộ đại lục thu vào trong lòng bàn tay của hắn, hình thành một khối đá, chẳng qua là mặt ngoài tảng đá chập trùng bất bình, còn bao trùm màu xanh lá.

Hắn trong mắt toàn bộ sinh linh Phụng Thiên hoàng triều hiện tài là ngay cả trời cũng dung không được hắn, loại rung động bên trên thị giác thì quả thật khó mà diễn tả bằng lời.

Phương xa, Cự Kình đang dùng tốc độ cao nhất chạy trốn, mà đám người Lâm Hồng Trần trợn mắt hốc mồm nhìn chân trời, đại lục không có, khiến cho nước biển xung quanh vọt tới, hình thành một vòng xoáy khủng bố, đường kính to lớn, ngay cả bọn hắn đều không thể tính toán, chỉ cảm thấy từng hướng đi đều có nước biển vọt tới, nhìn xuống, phía dưới đen kịt như Thâm Uyên.

Một vài tướng lĩnh bị dọa đến binh khí đều rơi trên mặt đất mà, tên hương hỏa tướng lĩnh kia thì quỳ xuống đất dập đầu, không ngừng lẩm bẩm:

- Đạo Tổ thần uy! Đạo Tổ thần uy!

Lâm Hồng Trần cũng bị sợ choáng váng.

Thế gian vậy mà thật có tiên nhân.

Tầm mắt của hắn trác tuyệt dạng gì, cũng từng gặp Võ Đế ra tay, nhưng Võ Đế cũng không có năng lực như vậy.

Hắn trước kia thậm chí không tưởng tượng nổi võ đạo có thể làm được chuyện như thế.

Một tay thu cả đại lục.

Lâm Hồng Trần trong lòng hiện ra vui mừng mãnh liệt, may mắn hắn vừa rồi kịp thời mở miệng, lựa chọn cúi đầu, bằng không.

Toàn thân hắn run lên, không còn dám nghĩ lại.

Tướng lĩnh bị Khương Trường Sinh đánh trọng thương thì lâm vào bên trong hoảng hốt, khí huyết công tâm, hôn mê bất tỉnh.

Khương Trường Sinh quay người, đằng vân giá vũ rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Lâm Hồng Trần hít sâu một hơi, nỗ lực điều chỉnh tâm tính, hắn cắn răng nói:

- Chuyện hôm nay, các ngươi chưa từng gặp qua.

Các tướng lĩnh câm như hến, vội vàng gật đầu.

Lâm Hồng Trần nhìn về phía tướng lĩnh còn đang dập đầu kia, ánh mắt lấp lánh, hỏi:

- Hắn là Đạo Tổ?

Hương hỏa tướng lĩnh kích động nói:

- Đúng, hắn là Đạo Tổ, vạn tiên chi tổ, Thiên Công, nếu Đạo Tổ lựa chọn buông tha cái gì, nói rõ hắn không muốn tham gia chuyện thế tục, sở dĩ lấy đi Phụng Thiên, đoán chừng Phụng Thiên có rất nhiều tín đồ, không ngừng khẩn cầu hắn hỗ trợ, Đại Nghiễm Thiên sao không thành lập tượng của đạo tổ, phát dương thần uy của hắn, ngày sau nếu Đại Nghiễm Thiên gặp được phiền toái, cũng còn có một con đường sống.

Lâm Hồng Trần yên lặng.

Hắn chính là thần của Đại Nghiễm Thiên, hiện tại muốn truy phủng một vị thần khác, hắn rất khó hạ quyết tâm.

Nhưng vừa nghĩ tới lực lượng vừa rồi của Đạo Tổ, hắn mê mang.

Võ đạo thật có thể đi đến thực lực như vậy?

…

Khương Trường Sinh trở lại rìa Thiên Cảnh đại lục, hắn tới đến duyên hải phía tây, buông xuống Phụng Thiên, hình thành

một mảnh đại lục ven biển mới.

Một tên binh lính đóng giữ trên thành một tòa thành phía tây ngáp dài một cái, hắn dụi dụi con mắt, ngay sau đó, hai mắt hắn trừng lớn.

Không chỉ là hắn, tất cả tướng sĩ khác trên tường thành đều trợn mắt hốc mồm.

Phía trước vốn là mặt biển, làm sao đột nhiên xuất hiện một mảnh đại lục bao la vô biên, phản ứng đầu tiên của bọn hắn là nghĩ rằng mình nhìn lầm.

- Làm sao có thể!

- Trời ơi, xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi vẫn còn là một mảnh biển rồn mà.

- Chờ một chút, chẳng lẽ là Đạo Tổ thi triển thần thông.

- Nguyên lai truyền thuyết là có thật, Đạo Tổ thật có thể dời đi một phiến đại lục.

- Ta còn tưởng rằng là gia gia gạt ta đây……

Các tướng sĩ hưng phấn không thôi, lúc này, từng người từng người Bạch Y vệ chạy nhanh đến, bay vào trong thành, không chỉ một tòa thành đóng giữ này, các thành ở Tây Cảnh đều đã biết được Phụng Thiên hoàng triều đến, vô số nhân thủ bắt đầu hành động, chuẩn bị chiếm đoạt quái vật khổng lồ như Phụng Thiên.

Đương nhiên, đối với bây giờ Đại Cảnh mà nói, tính chất uy hiếp của Phụng Thiên cũng không lớn.

Khương Trường Sinh trở lại bên trong sân vườn.

- Nhanh như vậy? Lần trước dùng không ít thời gian nha.

Diệp Tầm Địch kinh ngạc nói.

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Quên chủ nhân vượt qua lôi kiếp? Sớm đã xưa đâu bằng nay.

Khương Trường Sinh nói:

- Phụng Thiên đã tới, ở phía tây, các ngươi nếu cảm thấy hứng thú, cũng có thể đi vòng vòng.

Khương Thiên Mệnh hưng phấn nói:

- Tổ gia gia, ta muốn đi, ta muốn đi!

Khương Trường Sinh nói:

- Cơ cô nương, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, các ngươi mang theo hắn đi Phụng Thiên dạo chơi đi, không thể nghẹn mãi ở trong sân luyện công.

Ba người không có ý kiến, bọn hắn cũng cảm thấy rất hứng thú về Phụng Thiên hoàng triều.

Ngày đó ban đêm.

Bạch Y vệ xuyên qua từng cái truyền tống trận, bao cho Thiên Tử tin tức về Phụng Thiên hoàng triều đến.

- Ha ha ha ha! Quá tốt rồi! Quá tốt rồi!

Khương Lưu mừng rỡ như điên, mặt tái nhợt biến đến đỏ bừng.

So với Hoang Châu, chiếm đoạt một phương hoàng triều mới là đại công tích!

Phụng Thiên hoàng triều cũng không nhỏ hơn Đại Cảnh, thậm chí càng lớn, hắn tương đương với việc làm cho giang sơn Đại Cảnh đảo tăng trưởng gấp bội.

Khương Lưu bắt đầu chờ mong sách sử hậu thế như thế nào miêu tả hắn.

Mặc dù tham đồ hưởng nhạc, nhưng không mất hùng thao vĩ lược?

Sánh vai Thái tông, Thiên Tông?

Một đêm này, Khương Lưu trắng đêm khó ngủ.

Chương 633: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (1)

Trợ giúp Phụng Thiên hoàng triều cũng không có để Khương Trường Sinh thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, nhưng giá

trị hương hỏa của hắn lại bắt đầu tăng vọt, hiệu quả quá tốt.

Trong sân thiếu đi Khương Thiên Mệnh bốn người, quạnh quẽ không ít Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi cũng muốn xuống núi, nhưng bị Khương Trường Sinh đè xuống, hình tượng của bọn hắn ra ngoài dễ dàng gây phiền toái, đem tinh lực đặt ở bên trên tập võ càng tốt hơn.

Không đến một tháng, tin tức liên quan tới Phụng Thiên hoàng triều đến truyền khắp Thiên Cảnh đại lục, tên Đạo Tổ lần nữa truyền khắp thiên hạ.

Hai triều dung hợp, lần nữa nhấc lên thủy triều.

Khi Phụng Thiên thiên tử tuyên bố thuộc về Đại Cảnh, trở thành nước chư hầu, bách tính Phụng Thiên xôn xao, rất nhiều người không phục, bao gồm cả văn võ, nhưng khi các cường giả Đại Cảnh đến, bọn hắn phục.

Đủ loại tin tức liên quan tới Thái Hoang cùng Đại Cảnh điên cuồng tràn vào Phụng Thiên, đánh vỡ thế giới quan của bách tính, võ giả Phụng Thiên, không có qua mấy tháng, Phụng Thiên cũng như Đại Cảnh lúc trước, nhấc lên phong trào thăm dò Thái Hoang.

Một năm này, nhất định tiến vào sử sách. Quan to nhỏ dồn dập bận rộn, văn võ quan sử, thương nghiệp buôn bán, võ giả, tất cả mọi người đều đang cảm khái thần thông của Đạo Tổ quả thật thông thiên.

Tín đồ trong Thần Du đại thiên địa cũng càng ngày càng nhiều.

Khương Trường Sinh không cần rót vào nguyên tố mới cho Thần Du đại thiên địa, đầy đủ để các tín đồ trầm mê trong đó, trao đổi tình báo, võ đạo đã trở thành giọng chính trong Thần Du đại thiên địa, bên trong đây, không có cảnh giới ngăn cách, bởi vì chỉ cần ngươi không nói mình mạnh cỡ nào thì không có người biết được.

Bên trong tín đồ trước mắt, mạnh nhất là Quan Thông U, cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, mà Võ Đạo Thánh Vương có ba vị, võ giả cảnh giới cao hơn rất khó sinh ra tín ngưỡng đối với những người khác, bởi vì bọn hắn chỉ tin tưởng mình.

Thời gian thấm thoắt.

Ba năm qua đi.

Duyên Nguyên năm ba mươi mốt, Phụng Thiên cùng Đại Cảnh triệt để dung hợp, Lý Nhai được phong làm Phụng Thiên Quân, Phụng Thiên khí vận quy hết về Đại Cảnh, nhưng dù cho như thế, thân thể Lý Nhai cũng chuyển tiếp đột ngột.

Chỉ cần làm qua thiên tử vận triều, không thể cải biến mệnh số, mặc dù không làm Thiên Tử nữa, chuyên môn tập võ, cũng không cách nào tăng trưởng quá nhiều tuổi thọ.

Không chỉ Lý Nhai, ngay cả Thiên Tử Đại Cảnh cũng như thế, Khương Lưu chủ yếu không tập võ, bình thường lại tham đồ hưởng nhạc, sau khi Phụng Thiên đưa về Đại Cảnh, hắn càng là cuồng hoan ba năm, ròng rã ba năm không có vào triều, để tam tỉnh thừa tướng chủ trì quốc sự, cũng dẫn phát nhóm thừa tướng tranh đấu gay gắt.

Tháng năm hạ tuần, một ngày này, Cơ Võ Quân bốn người cuối cùng trở về.

Khương Thiên Mệnh ăn mặc một thân áo lam bỏ túi đẹp đẽ, thoạt nhìn rất đáng yêu, hắn bây giờ nhìn qua mới lớn hơn ba tuổi, trên thực tế tâm trí đã đi đến mười chín tuổi.

- Hai tháng trước hắn bởi vì uống trộm rượu, uống nhiều quá, kết quả đã đột phá…..

Cơ Võ Quân nói đến việc này, cực kỳ im lặng.

Khương Thiên Mệnh đã đi đến Nhị Động Thiên.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần yên lặng, mặc dù đã qua hai tháng, nhưng bọn hắn mỗi lần nhớ tới việc này, tâm tình liền cực kỳ âm u.

Bọn hắn vì đi đến Nhị Động Thiên, bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, Khương Thiên Mệnh vui chơi giải trí đã đột phá?

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, Bạch Long thì không chấn kinh, bởi vì nó còn đang ngủ.

Khương Thiên Mệnh đắc ý cười nói:

- Cái gì gọi là uống nhiều quá, ta là ngộ đạo, tâm vô bàng vụ, cho nên các ngươi mới gọi ta không dậy nổi.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, cách không thu hắn tới trước mặt, quan sát tỉ mỉ.

Khương Thiên Mệnh sợ hãi than nói:

- Tổ gia gia, ngài thật sự lợi hại, ta đã mạnh như vậy, lại bị ngài tùy ý loay hoay.

Tiếng của hắn vẫn không có rút đi ngây thơ, nhưng đi ra ngoài chơi ba năm, lại thêm Thần Du đại thiên địa tồn tại, hắn cũng đã hiểu rất nhiều, không còn là trẻ con tỉnh tỉnh mê mê.

Khương Trường Sinh kiểm tra một phen, xác định thân thể của hắn không có bất kỳ dị thường gì mới yên tâm.

Hắn buông tay ra, nói:

- Còn không tệ, bất quá còn cần nỗ lực, ngươi có thiên tư vô song, ta yêu cầu ngươi càng cao, ngươi nhất định phải đi đến cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương mới có khả năng xuống núi một mình lịch luyện.

Khương Thiên Mệnh nâng cằm, nói:

- Không có vấn đề, căn bản không khó.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Ta đột nhiên muốn mang hắn trở lại Mộ gia, kích thích một thoáng những thiên tài kia của Mộ gia.

Bạch Kỳ hừ hừ nói:

- Cũng nên kích thích một chút đệ tử Long Khởi quan, những năm nay sinh ra không ít thiên tài, nhìn thấy ta đều không hành lễ. Thật sự là không tưởng nổi.

Mọi người bắt đầu vây quanh Khương Thiên Mệnh trò chuyện.

Khương Trường Sinh cười cười, trong lòng thì đang nghĩ một chuyện khác.

Gần đây, khí tức cường đại phụ cận Thiên Cảnh đại lục càng ngày càng nhiều, cũng không phải nhân tộc, bọn hắn đều

không dám tùy tiện tiến vào Đại Cảnh, mà ẩn núp bên ngoài, tình cờ kết giao cùng võ giả nhân tộc.

Đây đều là chủng tộc có linh trí, hình thể không tính lớn, võ giả nhân tộc không dám tùy tiện ra tay đi săn đối với chủng tộc tương tự bản thân, phần lớn lựa chọn kết giao, điều này cũng làm cho Đại Cảnh bắt đầu dần dần dung nhập thế giới Thái Hoang.

Thái Hoang vô cùng bao la, những chủng tộc có linh trí kia cũng không hiểu rõ Thái Hoang có bao lớn, trong lúc chủng tộc kết giao cũng sẽ sinh ra thù hận, rất giống quan hệ trong vận triều nhân tộc, giống Linh Tộc, đã bắt đầu thành lập quan hệ mậu dịch cùng Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh cũng không có suy nghĩ nhiều, nếu như có chủng tộc dám ra tay với Đại Cảnh, diệt là được, hắn đang lo rất lâu không có kẻ địch đưa sinh tồn ban thưởng.

Thuận Thiên thành, trong hoàng cung.

Khương Lưu nằm ở trên giường rồng, nắm trong tay một cây tế trúc, miệng của hắn ngậm vào đầu thanh trúc hít một hơi thật sâu, toàn thân run lên, sảng khoái tinh thần, trên mặt khôi phục không ít huyết sắc.

- Cái đồ chơi này thật hăng hái, có thể gieo trồng số lượng lớn hay không?

Khương Lưu mong đợi hỏi.

Chương 634: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (2)

Trong cung ngoại trừ thái giám, cung nữ, có một người thương nhân trung niên đứng ở trước mặt hắn, tư thái cung kính.

- Bệ hạ, vật này tên Thiên Nhạc trúc, cực kỳ hiếm thấy, ẩn chứa số lượng lớn võ đạo linh khí, được cho là thiên tài địa bảo, thảo dân cũng là tình cờ nhặt được, bất quá thảo dân sẽ an bài người tiếp tục thu thập.

Trung niên thương nhân trả lời.

Khương Lưu lộ vẻ mặt tiếc nuối, gương mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt, hắn lại hít một hơi, nói:

- Ngoại trừ cái đồ chơi này, còn có đồ tốt khác sao?

Trung niên thương nhân cười lấy ra một cái tiểu đỉnh từ trong tay áo, một bàn tay đủ để nắm chặt, hắn đắc ý cười nói:

- Bệ hạ, cái đồ chơi tiếp theo này thật không đơn giản, tên Thiên Địa bảo thiềm, có thể miệng nói tiếng người, biết được chuyện thiên hạ, có thể đoạn sinh tử, tuyệt đối là linh vật, là thảo dân đoạt được từ trong tay Nguyên tộc, giữa thiên địa chỉ có một đực một cái, trời sinh đất dưỡng, sau khi chết lại sẽ sinh ra một đôi mới.

Khương Lưu tò mò, đứng dậy tiếp nhận tiểu đỉnh, mặt ngoài tiểu đỉnh lộ ra lỗ thủng, hắn có thể thấy một con cóc lớn chừng ngón cái đang ở trong đó, bên ngoài thân hiện ra màu lam bạc, xem qua đã không đơn giản.

- Có đúng không, trẫm muốn thử một chút, Thiên Địa bảo thiềm, ngươi có biết tên của trẫm?

- Khương Lưu.

Thiên Địa bảo thiêm phát ra tiếng nam đồng, Khương Lưu nghe được nhíu mày.

Khương Lưu mở miệng hỏi:

- Trẫm phái tên này giúp trẫm xử lý dược liệu, hắn ăn mấy thành lợi ích?

Hắn đưa tay ra để Thiên Địa bảo thiềm nhìn thấy trung niên nam tử, trung niên nam tử xấu hổ, muốn nói lại thôi.

- Ba thành.

- Cái gì? Ba thành?

Khương Lưu nổi giận, nhảy dựng lên.

Trung niên nam tử vội vàng quỳ xuống, cái trán đổ mồ hôi lạnh, nói:

- Bệ hạ, thảo dân mặc dù ăn một chút, nhưng thảo dân nắm giá cả lộn mấy vòng! Trên dưới chuẩn bị, luôn rất cần tiền….

Khương Lưu suy nghĩ mình xác thực dựa vào hắn kiếm không ít tiền, nộ khí tiêu tán không ít.

Hắn tuy là Thiên Tử, nhưng tiền trong quốc khố cũng không phải hoàn toàn thuộc về hắn, nếu hắn muốn dùng tiền số lượng lớn, vẫn phải thương lượng cùng nhóm thừa tướng, cực kỳ phiền toái.

Khương Lưu một lần nữa quay sang Thiên Địa bảo thiềm, hỏi:

- Trẫm còn có thể sống mấy năm?

Thiên Địa bảo thiêm trả lời:

- Năm năm.

Khương Lưu nghe xong, ánh mắt hiện ra vẻ kinh hoàng, mặc dù đại khái đã đoán được, nhưng hắn vẫn rất khó chịu, thân thể của hắn, hắn rõ ràng nhất, bất quá hắn không hối hận, ở kiếp này cái gì đều chơi qua, lại có công tích lớn, không có tiếc nuối.

Hắn hiện tại cảm thấy tháng ngày nhàm chán, cho nên mới để trung niên nam tử giúp mình đi khắp nơi tìm kiếm bảo bối.

Lúc này, một tên nam tử đi tới, chính là Thái Tử Khương Hàn.

Khương Hàn bước nhanh đi tới, thấy trung niên nam tử liền nhíu mày, hắn mở lời:

- Phụ hoàng, tôn nhi của nhi thần vừa xuất sinh, ngài xem, đời này nên lấy tên gì?

Khương Lưu vui tươi hớn hở nói:

- Thiên Địa bảo thiềm ngươi nói xem tằng tôn của Trẫm nên lấy bối phận là gì?

Thiên Địa bảo thiêm trả lời:

- Dùng Huyền là bối phận.

- Khương Huyền? Không sai, cũng nên lấy tên ba chữ rồi.

Khương Lưu cười nói, sau đó nhìn về phía Thái Tử Khương Hàn, nói:

- Tôn nhi ngươi cứ lấy chữ Huyền đi, còn về tên, chính ngươi lấy là được, trẫm cũng không có rảnh mà đi quản.

Khương Hàn nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên chiếc đỉnh nhỏ đang có Thiên Địa bảo thiềm, hỏi:

- Này là vật gì?

Khương Lưu đắc ý cười nói:

- Bảo bối không có chuyện gì không biết, đúng, Từ Bang, cái đồ chơi này có thể sống bao nhiêu năm?

Không đợi tên trung niên nam tử tên Từ Bang trả lời, Thiên Địa bảo thiềm nói:

- Có thể sống ngàn năm, ta còn có thể sống khoảng chừng ba trăm năm.

- Ngươi thật có linh tính, trẫm phải hỏi ngươi một chút thật tốt.

Khương Lưu vui vẻ, sau đó nhìn về phía Khương Hàn, thúc giục nói:

- Còn không mau xuống, trẫm muốn hỏi, cũng không thể để người khác nghe.

Khương Hàn nghe xong chân mày nhíu chặt hơn, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Hết sức rõ ràng, hắn rất bất mãn với Khương Lưu, Khương Lưu cũng đã thành thói quen, không thèm để ý chút nào.

- Tiểu tử thúi, để cho hắn về sớm một chút, còn tức giận trẫm, không muốn làm Thiên Tử rồi? Cẩn thận trẫm rút lại vị trí

người kế vị của ngươi.

Khương Lưu cười mắng, Từ Bang giả vờ không có nghe thấy.

Sau đó, Khương Lưu ngồi xuống, đặt tiểu đỉnh ở bên trên bàn nhỏ trên giường rồng, bắt đầu hỏi đủ loại vấn đề.

- Ngươi có biết Đạo Tổ muốn cái gì không?

- Ai là Đạo Tổ?

- Xem ra Đạo Tổ thật đúng là thần tiên, ngươi cũng không biết được, trẫm hỏi một chút về chính mình đi, Khương Hàn có thể là minh quân?

- Không phải.

- Tôn nhi của trẫm có thể là minh quân.

- Không phải.

- Con mẹ nó chứ, thật sự là cha con một ổ, thật đúng là giống trẫm.

Khương Lưu hùng hùng hổ hổ nói, Từ Bang nghe được muốn rời khỏi tòa cung điện này, sợ nghe được quá nhiều, bị giết người diệt khẩu.

- Ngươi đi cái gì, bảo bối này là ngươi dâng lên cho trẫm, nếu trẫm biết được cái gì, muốn giết người diệt khẩu, mặc dù ngươi không có nghe, người cũng phải chết.

Khương Lưu khẽ nói, Từ Bang nghe được mà mồ hôi lạnh chảy ròng.

Khương Lưu tiếp tục hỏi, một cái vấn đề tiếp một cái vấn đề, sắc mặt của hắn càng ngưng trọng thêm.

Từ Bang càng là toàn thân run rẩy, thái giám, cung nữ trong cung đều lộ vẻ mặt trắng bệch, kinh sợ.

Dần dần, sắc mặt Khương Lưu âm trầm tới cực điểm, giờ khắc này, uy nghi của Thiên Tử lần nữa xuất hiện.

- Tất cả mọi người lui ra, Từ Bang lưu lại.

Khương Lưu trầm giọng nói, thái giám, cung nữ vội vàng quỳ lạy hành lễ, nhanh chóng rời đi.

Đợi tất cả bọn hắn rời đi, Khương Lưu lần nữa mở lời:

- Bạch Y vệ ở đâu?

Một đạo thân ảnh bước nhanh tiến đến, quỳ trước mặt hắn, hành lễ.

- Những thái giám, cung nữ vừa rồi đi ra kia, giết chết toàn bộ, một tên cũng không để lại, không nên nháo ra động tĩnh.

- Tuân lệnh!

Bạch Y vệ cấp tốc rời đi, Từ Bang bị dọa đến run lẩy bẩy, cái trán kề sát mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Chương 635: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (1)

Cuối năm, lại là một năm tuyết trắng che thành, Kinh Thành bên trong thương mang màu trắng lại lộ ra vẻ đẹp khác.

Đây đã là Cổ Thành ngàn năm trong lịch sử, cũng không phải lúc Đại Cảnh lập quốc kiến tạo, trước kia mười ba châu, từng là Hoàng thành hai triều, trước đó Sở triều cũng dùng tòa Kinh Thành này cầm đầu.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Địa Linh thụ, quan sát người đến người đi phố lớn ngõ nhỏ toàn thành, nỗi lòng phun trào.

Đời trước của hắn là phàm nhân, vì cuộc sống mà bôn ba, cho nên hắn có thể thay vào góc độ những người dân này, từ đó lĩnh hội quy tắc thế tục đời này, một loại lực lượng vô hình, nhìn như không tồn tại, lại có thể làm cho thế tục luôn phát triển hướng về phía giống nhau.

Tu hành tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, Khương Trường Sinh phát hiện mình càng ngày càng thích quan sát nhân gian, quan sát thiên địa vạn vật cho dù một cây cỏ sinh ra cùng suy vong, cũng có thể khiến cho hắn có cảm giác ngộ, có lẽ đây cũng là con đường mà thành tiên phải đi qua, cảm ngộ nhân sinh.

Khương Trường Sinh nhìn Kinh Thành muôn màu, suy nghĩ đến tín đồ mình trước đó trợ giúp qua.

Phàm là tín đồ được hắn tương trợ qua, nhân sinh đều cải biến, nhưng không phải tất cả mọi người hướng về phía tốt, cũng có bắt đầu theo ác, cũng có không tín ngưỡng hắn nữa, đủ loại tình huống đều có.

Có người gặp phải gia tộc bá chủ trên trấn chèn ép, cùng đường mạt lộ, viện trợ cho hắn, nhưng người này về sau tập võ trở về, giết sạch cả nhà gia tộc đối phương, dẫn tới quan phủ truy sát, trên đường chạy trốn giết người càng ngày càng nhiều, mặc dù thân bất do kỷ, nhưng cũng làm ác càng ngày càng nhiều.

Có người tin phụng hắn, cũng muốn tạo phúc cho thế nhân, nhưng thê thảm bị đâm lưng, theo thiện làm ác.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người trở nên càng tốt hơn, có người trải qua sinh tử, nhận thức qua tuyệt vọng, mượn danh nghĩa của hắn, bắt đầu hành hiệp trượng nghĩa.

Tất cả những thứ này có đủ loại để Khương Trường Sinh cảm thấy thế nào đối đãi hương hỏa tín đồ, bản thân là một vấn đề vô cùng phức tạp, nhưng hắn cũng sẽ không lưỡng lự, vẫn như cũ duy trì tần suất mỗi tháng tương trợ hương hỏa tín đồ, nhưng trên đời này luôn có người đợi không được hắn tương trợ, cái này là hiện thực tàn khốc.

Nếu như hắn sáng lập Tiên đạo, sáng tạo càng nhiều tiên thần, tương trợ thế nhân, có lẽ có nhiều người hơn thoát khỏi khổ nạn, dĩ nhiên, cũng có thể sáng tạo càng nhiều ác quả, trên đời nào có chuyện song toàn.

Khương Trường Sinh nghĩ đi nghĩ lại, đạo quả trong cơ thể bắn ra một cỗ

lực lượng kỳ dị, tràn vào trong linh hồn hắn, thối luyện hồn thể hắn.

Hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại tự giễu suy nghĩ:

- Ta ban đầu chỉ muốn vì mình mà sống, sống được tự tư, sống được càng lâu, bây giờ lại vì người khác mà lo lắng, có lẽ là ta đã đầy đủ mạnh mẽ, chẳng qua còn không có đi đến trình độ cường đại mà mình muốn.

Hắn không gạt bỏ tâm tính củ mình bây giờ, nhưng nhất định phải kiên định truy cầu mạnh nhất, chấp niệm truy cầu vĩnh sinh.

Kim Ô rơi vào trên đầu vai hắn, dùng đầu nhẹ nhàng cọ lấy mặt hắn, hỏa diễm của nó cũng không có thương tổn đến hắn, ngược lại mang đến cho hắn ấm áp.

Cùng lúc đó, bên ngoài Ti Châu.

Trên một đầu đường núi, Khương Diệp một cánh tay treo bao quần áo đi đường, nhìn phong cảnh Ti Châu, mặt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

Ở trên đầu vai của hắn, một đầu khỉ con có lông màu trắng đang nằm sấp, vò đầu nhìn về phía bốn phương tám hướng, thấp giọng nói:

- Khương Diệp, ngươi xác định Đạo Tổ tại Ti Châu? Vì sao ta không có cảm nhận được cường giả Tôn Cảnh hoặc khí tức mạnh hơn?

Khương Diệp ngạo nghễ nói:

- Đó là Đạo Tổ vượt xa giác quan của ngươi, ngươi tự nhiên không cảm giác được.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử khẽ nói:

- Ngươi thật biết thổi, liền trước mắt xem ra, nhân tộc không có khả năng ngăn cản Cường Lương tộc xâm nhập, tại Nam Bộ bên ngoài Thái Hoang, Cường Lương tộc hoành hành bá đạo, các tộc đều kính sợ tránh xa, bị Cường Lương tộc để mắt tới, cũng không phải chuyện tốt.

Khương Diệp không nhịn được nói:

- Dọc theo con đường này đã nghe ngươi thổi rất nhiều lần, Cường Lương tộc mạnh hơn nhân tộc ta cũng sẽ không sợ, đánh một trận chiến mới có thể xem hư thực.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử buông tay nói:

- Ai, ta cũng là vì lo lắng cho ngươi, chủ nhân phái ta tới bảo hộ ngươi, mặc dù ta không có thực lực cường đại, nhưng tốt xấu gì cũng có kiến thức rộng rãi.

Khương Diệp bĩu môi, không tiếp tục lên tiếng.

Hắn còn nhớ rõ sư phụ giao cho hắn nhiệm vụ, lần này trở về, hắn chính là muốn thành tựu phiên vương.

Bất quá hắn đã nhiều năm chưa có trở về Thuận Thiên, đi thẳng về sợ là không ổn cho nên hắn nghĩ trước tìm Đạo Tổ, để Đạo Tổ hỗ trợ nói chuyện.

Một người một khỉ đi càng lúc càng xa, hướng về phía tuyết trắng mịt mờ, lưu lại từng dấu chân, chẳng qua vết chân của hắn rất nhanh bị tuyết bay bao trùm, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

Ngày kế tiếp, giữa trưa, Khương Diệp đến đây bái phỏng, hắn tự xưng là hoàng tử, có oan muốn nhờ.

Khương Trường Sinh đồng ý hắn dí vào Long Khởi sơn, đợi hắn đi vào đình viện liền bị tình cảnh trong sân hấp dẫn.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân mỹ mạo như tiên tử trên trời, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần ngồi tĩnh tọa ở trên mái hiên như tuyệt thế cao thủ, cao cao tại thượng, Bạch Tôn đang dạy Khương Thiên Mệnh tràn ngập khí chất thế ngoại cao nhân, Bạch Kỳ, Bạch Long, Thái Oa, Thái Hi, Kim Ô càng làm hắn khẩn trương.

- Vương tộc…

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử kinh ngạc kêu to, ngữ khí tràn đầy khó tin.

Ánh mắt của nó rơi vào trên người Thái Oa, Thái Hi, run lẩy bẩy.

Khương Diệp nghe xong, không khỏi nhìn về phía Thái Oa, Thái Hi.

Tất cả mọi người trong sân bị nó gọi hấp dẫn, đi theo nhìn về phía Thái Oa, Thái Hi.

Khương Trường Sinh mở mắt, nói:

- Đến đây đi.

Giữa mi tâm Khương Diệp cũng có một bớt thụ văn, đây đã trở thành tiêu chí huyết mạch chính thống của Khương gia.

Chương 636: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (2)

Khương Diệp nhìn về phía Khương Trường Sinh, càng căng thẳng hơn, mặc dù Khương Trường Sinh thoạt nhìn tuổi trẻ tuấn mỹ, nhưng chỉ một cái liếc mắt, hắn đã đoán được người này là Đạo tổ.

Nghe đồn Đạo Tổ hoàn mỹ không một tì vết, điểm này cũng thể hiện trên dung nhan, thân hình cùng khí chất. Khương Diệp đi vào trước mặt Khương Trường Sinh quỳ lạy, nói:

- Khương Diệp bái kiến Đạo Tổ.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử đánh giá Khương Trường Sinh, phát hiện mình hoàn toàn nhìn không thấu Khương Trường Sinh, trong lòng kinh hãi, nhưng khi nó đối đầu với ánh mắt hơi chứa ý cười của Khương Trường, bị dọa đến vội cúi đầu.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở lời:

- Ngươi có oan gì?

Khương Diệp ngẩng đầu, kể lại chuyện trước đó gặp phải, hắn càng nói lòng càng chua xót, chẳng biết tại sao, nhìn thấy Khương Trường Sinh, hắn thấy thân cận không hiểu, cho dù nói những việc này cho sư phụ, cũng không có ủy khuất như vậy.

Khương Trường Sinh nghe xong, nói:

- Ngươi muốn như thế nào, báo thù?

Khương Diệp lắc đầu, nói:

- Ta chỉ muốn trở về, nhưng mất tích nhiều năm như vậy….

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ta hiểu được, ta sẽ để cho Thiên Tử phong ngươi làm vương.

Khương Diệp chính là hương hỏa tín đồ của hắn, hắn có thể nghe được tiếng lòng của Khương Diệp.

Nghe vậy, Khương Diệp kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Bạch Mao Tiểu Hầu Tử, hỏi:

- Ngươi biết Thái Hoang vương tộc?

Thật ra hắn sớm có suy đoán, lúc trước nhìn trộm đến phiến đá của Thái Hoang vương tộc, từng thấy một vị xà nhân, bây giờ xem ra, Thái Oa, Thái Hi thật sự là vương tộc, trách không được sinh ra đã có Diệt Thế thụ bảo hộ, vương tộc nhất định có chỗ bất phàm, để chúng sinh bảo hộ mình, cái này là thiên phú của vương.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử nhẹ gật đầu, lại lắc đầu, nói:

- Ta không biết, nhưng tộc ta sẽ đời đời truyền lại trí nhớ, trong trí nhớ tổ tông có thân ảnh vương tộc, giống như đúc bọn hắn.

Mọi người hơi hơi vây tới, Thái Hi kích động nhất, một tay tóm lấy Bạch Mao Tiểu Hầu Tử, hỏi thăm vương tộc, Thái Oa thì bình tĩnh, mặt không đổi sắc.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử rất khẩn trương, nói:

- Liên quan tới vương tộc, ta hiểu rõ chẳng qua là truyền thuyết, dù sao vương tộc đã diệt tộc, thế gian chỉ có số ít sinh linh vương tộc phân bố các nơi thiên hạ, ngươi hỏi ta cũng vô dụng.

Khương Diệp đau lòng nó, vội vàng nói:

- Đạo Tổ, so với vương tộc, có một chủng tộc khác đáng giá chú ý hơn, cái kia chính là Cường Lương tộc, Cường Lương tộc chuẩn bị công đánh nhân tộc.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người bị hắn hấp dẫn.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử liều mạng gật đầu, nói:

- Không sai, phạm vi hoạt động của nhân tộc càng lúc càng lớn, Thiên Diễn võ pháp đã truyền ra các tộc, pháp này sẽ phá hư cân bằng Nam Bộ bên ngoài Thái Hoang, Cường Lương

tộc tự nhận là bá chủ đương nhiên sẽ không ngồi nhìn mặc kệ…

Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán.

- Người mạnh nhất Cường Lương tộc mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 5,550,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Không.

- Cường Lương tộc có thể mời tới người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

[cần tiêu hao 5,900,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Thiên Địa Đế Cảnh ngũ trọng thiên.

Thật là mạnh.

Xem ra, Cường Lương tộc cách nhân tộc rất xa, hai năm trước, người mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết mới vượt qua sáu tỷ.

Khương Trường Sinh chú ý tới Bạch Mao Tiểu Hầu Tử, bên ngoài Nam Bộ.

Chẳng lẽ hệ thống hiện tại mới bao trùm Nam Bộ bên ngoài Thái Hoang, Thái Hoang đến tột cùng lớn bao nhiêu?

Hắn bắt đầu hỏi thăm Bạch Mao Tiểu Hầu Tử.

Bạch Mao Tiểu Hầu Tử chính là một trong bảy đại linh hầu Thái Hoang Bạch Linh thiên hầu, bảy đại linh hầu đều có năng lực khác biệt, Bạch Linh thiên hầu có thể đời đời tiếp nhận trí nhớ truyền thừa, làm cho chúng nó thông hiểu rất nhiều chuyện của Thái Hoang.

Dựa theo nó nói, Thái Hoang thật sự rất bao la, ngay cả Bạch Linh thiên hầu tộc cũng không biết, chỉ là bên ngoài Nam Bộ đã vô biên vô hạn, mặt khác, Vô Tận Hải Dương chỉ là đối với nhân tộc, yêu tộc mà nói là vô tận, trên thực tế chẳng qua là một vùng biển mênh mông của Thái Hoang, đại dương mênh mông giống như vậy, còn có không ít.

Cường Lương tộc từ thời đại thượng cổ sống đến ngày nay, trước đây thật lâu, nhân tộc bị trục xuất khỏi Thái Hoang, chính là Cường Lương tộc nghe lệnh vương tộc làm ra, nhân tộc trở về, lại náo ra động tĩnh lớn như vậy, để Cường Lương tộc rất không vừa lòng, không được bao lâu, Cường Lương tộc sẽ đột kích, bọn hắn muốn tiêu diệt Thiên Diễn võ pháp, phàm là người nắm giữ Thiên Diễn võ pháp đều phải chết, nhất là Sáng Tạo giả, đó là mục tiêu chủ yếu của bọn họ.

Cường Lương tộc có trên ngàn bộ lạc, tộc nhân trong mỗi một bộ lạc vượt qua số lượng bằng ức, như là một phương vận triều, phàm là chủng tộc linh trí có thể dừng chân tại Thái Hoang, đều phải hướng Cường Lương tộc cống hiến.

Nghe Bạch Linh thiên hầu miêu tả Cường Lương tộc, mọi người càng ngày càng giật mình, không nghĩ tới Thái Hoang lại ẩn tàng chủng tộc mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Tên là Cường Lương, hắn kiếp trước từng nghe qua, được Sơn Hải kinh ghi chép, nghe nói trong thần thoại của lục địa khác cũng có cái bóng của Cường Lương.

Mảnh thế giới võ đạo này có sâu xa nào cùng Địa Cầu hay không?

Khương Trường Sinh mở lời:

- Vừa hay, các ngươi trở lại Thuận Thiên sau nói cho Thiên Tử, để cho hắn chuẩn bị sớm.

Khương Diệp gật đầu, Khương Trường Sinh thì nhắm mắt lại.

Những người khác dồn dập lôi kéo Bạch Linh thiên hầu hỏi thăm, Bạch Linh thiên hầu sợ hãi, chỉ có thể trả lời cho từng người, trọn vẹn hỏi đến màn đêm buông xuống, mọi người mới lưu luyến không rời thả bọn họ đi.

Sau khi xuống núi, Khương Diệp cùng Bạch Linh thiên hầu cùng nhau thở ra một hơi.

- Ta hiện tại tin, Đạo Tổ không phàm nhân, ngay cả vương tộc cũng dám nuôi, còn có Chân Long đã tuyệt tích, đúng, ngay cả

Hỏa Nha trên cây kia cũng không phải tầm thường, trong trí nhớ của tổ tiên ta căn bản không có sinh linh như vậy…

Bạch Linh thiên hầu cảm khái, nghe Khương Diệp được như thế, bộ dáng hiện ra vẻ kiêu ngạo.

Chương 637: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (1)

Duyên Nguyên năm ba mươi hai, đầu tháng tư, Thiên Tử phân đất phong hầu phiên vương, phong vương cho mười hai vị hoàng tử, bao gồm cả Thất hoàng tử Khương Diệp mất tích đã lâu, phong thành Tấn Vương.

Thiên hạ lại sinh ra mười hai vị phiên vương, tất cả đều vào ở Phụng Thiên, Phụng Thiên đặc thù, tuy là các nước chư hầu, nhưng thật sự quá lớn, nhất định phải phân hoá, Lý Nhai cũng chỉ đành tiếp nhận cái này, so với các nước chư hầu lớn khác của Đại Cảnh, hắn có lo lắng của chính mình, sợ ngày nào Thiên Tử sẽ bắt đầu ra tay với bọn hắn.

Một ngày này.

Khương Lưu khó được tổ chức tảo triều, quần thần tụ tập, trên đại điện to lớn cực kỳ náo nhiệt, văn võ bá quan đều rất cao hứng.

Khi Khương Lưu bưng lấy Thiên Địa bảo thiềm đi tới, đại điện mới an tĩnh lại.

Thiên Địa bảo thiềm vẫn ở bên trong chiếc đỉnh nhỏ, Khương Lưu được thái giám nâng đỡ đi đến trước ghế rồng ngồi xuống, những năm qua, hắn già rất nhanh, để rất nhiều quan lại thật lâu chưa từng gặp qua hắn giống như giống như cách một thế hệ.

Khương Lưu chậm rãi mở lời:

- Hôm nay, gọi chư vị ái khanh đến đây là vì có hai chuyện lớn.

Ánh mắt của hắn quét nhìn đại điện, Thái Tử Khương Hàn cũng ở trên điện.

- Một, trẫm chuẩn bị sang năm nhường lại vị trí Thiên Tử, để Thái Tử Khương Hàn đăng cơ.

Lời vừa nói ra, cả triều xôn xao, nhưng cũng không có hô bệ hạ không thể, gương mặt Khương Hàn lộ ra vẻ vui mừng, cái này khiến Khương Lưu cảm giác hết sức khó chịu.

Mẹ nó!

Trẫm còn chưa có chết đâu.

Khương Lưu thầm mắng, ghi lại một vài gia hỏa lộ vẻ mặt vui mừng, năm nay sẽ tính toán với toàn bộ bọn hắn.

Chợt, hắn giả khục một tiếng, cắt ngang cả triều nghị luận, nói:

- Chuyện thứ hai là đại nạn nhân tộc sắp đột kích, có một nhánh chủng tộc tên là Cường Lương tộc sắp đột kích, thời kỳ Thượng Cổ đã là Cường Lương tộc trục xuất nhân tộc khỏi Thái Hoang, tình báo liên quan tới Cường Lương tộc, trẫm sẽ ra lệnh cho Bạch Y vệ truyền xuống, Cường Lương tộc khi nào đột kích, trẫm cũng không rõ ràng, các ngươi phải thật tốt phụ tá Thiên Tử đời tiếp theo đối kháng Cường Lương tộc.

Nghe vậy, đại điện lần nữa chấn động, nụ cười trên mặt Khương Hàn ngưng kết, trở nên vô cùng âm trầm.

Chủng tộc khu trục nhân tộc, cái kia sẽ mạnh bao nhiêu.

Khương Hàn kém chút bạo tẩu, nguyên lai lão già này sở dĩ nhường ngôi là sợ giang sơn hủy trong tay hắn.

Nhưng đối mặt với vị trí thiên tử, hắn thế nào có thể từ chối.

Một khi từ chối, tự có hoàng tử lên nhận, đây không phải hắn có thể lựa chọn.

Khương Lưu đứng dậy, nói:

- Tốt, tiếp theo do các thừa tướng phụ tá Thái Tử chủ trì triều chính, bắt đầu từ hôm nay.

Thân thể hắn còng lưng rời đi, lưu lại văn võ cả triều kinh ngạc.

Tùy ý như thế?

Trần Lễ lắc đầu, hắn đã thành thói quen vị Thiên Tử này hoang đường.

Bất quá hắn cảm thấy còn tốt, Khương Lưu mặc dù hoang đường, nhưng không có khiến cho người người oán trách, trước kia có công tích, Hoang Châu thành lập xác thực trợ giúp nhân tộc thăm dò Thái Hoang tốt hơn.

Sau đó thì phải xem Thiên Tử đời tiếp theo.

Trần Lễ đưa mắt nhìn về phía Khương Hàn, Khương Hàn vừa hay quay đầu nhìn về phía hắn, bốn mắt chạm nhau.

Một năm này, Thiên Tử phế trừ rất nhiều quan lại, để Đại Cảnh nghênh đón rung chuyển trăm năm không có, bất quá trận rung chuyển này chẳng qua là bắt nguồn từ trên triều đình, hắn cuối cùng điên cuồng ngược lại để quần thần càng thêm chờ mong Thái Tử đăng cơ.

Khương Hàn đăng cơ, xuôi gió xuôi nước, chuẩn bị đại điển đăng cơ tại cuối năm.

Từ năm mới lên, đổi niên hiệu thành Địa Hoàng.

Địa Hoàng năm đầu, Khương Hàn đăng cơ, đại xá thiên hạ, chủ yếu xá chính là những cái quan lại bị tiên đế thôi trừ kia, việc này dẫn tới rất thảo luận nhiều tại dân gian, phụ tử hoàng thất tranh đấu, thật sự thú vị.

Trong đình viện.

Khương Lưu nằm ở trên ghế dựa, nghe lão thái giám hồi báo, hắn vui vẻ nói:

- Tiểu tử này thật sẽ giẫm lên trẫm thượng vị, cứ theo hắn đi.

Lão thái giám muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn rời đi.

Bên trong viện chỉ còn lại có Khương Lưu, hắn nhìn Thiên Địa bảo thiềm trong tay, hỏi:

- Sau khi trẫm chết, sách sử sẽ miêu tả trẫm ra sao?

- Có công khai cương khoách thổ, nhưng loạn cung vô đạo.

Khương Lưu trừng to mắt, kém chút làm Thiên Địa bảo thiềm trong tay ngã xuống đất.

Hắn đi theo thở dài một tiếng, buồn bã nói:

- Ít nhất cũng có công đạo.

Hắn ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, dùng một loại ngữ khí chỉ có chính hắn mới có thể hiểu rõ, nói:

- Trên đời có thể có triều đại bất diệt à, tổ tông, nếu Đại Cảnh vong, ngài sẽ khoanh tay đứng nhìn sao, ngài đến cùng đang mưu cầu cái gì…

Thiên Tử mới đăng cơ, phân cao thấp cùng Duyên Nguyên Thiên Tử thành vì đề tài cho người thiên hạ trà dư tửu hậu nói chuyện, ngay cả Long Khởi sơn cũng đang đàm luận việc này.

Bạch Kỳ cười nói:

- Ha ha ha, Khương Lưu tiểu nhi chẳng phải muốn tức chết?

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Đổi lại là ta, khẳng định tức chết.

Mọi người cũng không có hảo cảm với Khương Lưu, thậm chí xem thường, nếu không phải Đạo Tổ ngăn cản Bắc Cương vương, thiên hạ này đã sớm đổi Thiên Tử, nhưng vị Thiên Tử này đến bây giờ còn chưa tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Bạch Tôn vuốt râu nói:

- Lão phu cũng cho rằng đây là trí tuệ của Thiên Tử đời trước, nếu như hắn thật tàn bạo, không cần nhốt lại những quan lại kia, mà là chém đầu?

Lời nói này ngược lại để mọi người lâm vào trong suy tư. Vị Thiên Tử hoang đường kia thật có trí tuệ dạng này?

- Ta ngược lại tò mò thiên tử triều này có thể đối mặt Cường Lương tộc xâm phạm hay không, hắn dùng Địa Hoàng làm niên hiệu, rõ ràng hắn có hùng tâm.

Cơ Võ Quân mở lời, trong giọng nói lộ ra chờ mong.

Khương Thiên Mệnh hừ hừ nói:

- Không quan trọng, ta sẽ ra tay, chờ ta trưởng thành, cái gì Cường Lương tộc, Nhược Lương tộc, trấn áp hết thảy người không phục.

Tiểu tử này thoạt nhìn tuổi nhỏ, cũng đã sinh ra bá khí.

Hắn bày ra bộ dáng chọc cho mọi người cười to.

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Đến lúc đó, ngươi ra tay sao?

Chương 637: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (1)

Duyên Nguyên năm ba mươi hai, đầu tháng tư, Thiên Tử phân đất phong hầu phiên vương, phong vương cho mười hai vị hoàng tử, bao gồm cả Thất hoàng tử Khương Diệp mất tích đã lâu, phong thành Tấn Vương.

Thiên hạ lại sinh ra mười hai vị phiên vương, tất cả đều vào ở Phụng Thiên, Phụng Thiên đặc thù, tuy là các nước chư hầu, nhưng thật sự quá lớn, nhất định phải phân hoá, Lý Nhai cũng chỉ đành tiếp nhận cái này, so với các nước chư hầu lớn khác của Đại Cảnh, hắn có lo lắng của chính mình, sợ ngày nào Thiên Tử sẽ bắt đầu ra tay với bọn hắn.

Một ngày này.

Khương Lưu khó được tổ chức tảo triều, quần thần tụ tập, trên đại điện to lớn cực kỳ náo nhiệt, văn võ bá quan đều rất cao hứng.

Khi Khương Lưu bưng lấy Thiên Địa bảo thiềm đi tới, đại điện mới an tĩnh lại.

Thiên Địa bảo thiềm vẫn ở bên trong chiếc đỉnh nhỏ, Khương Lưu được thái giám nâng đỡ đi đến trước ghế rồng ngồi xuống, những năm qua, hắn già rất nhanh, để rất nhiều quan lại thật lâu chưa từng gặp qua hắn giống như giống như cách một thế hệ.

Khương Lưu chậm rãi mở lời:

- Hôm nay, gọi chư vị ái khanh đến đây là vì có hai chuyện lớn.

Ánh mắt của hắn quét nhìn đại điện, Thái Tử Khương Hàn cũng ở trên điện.

- Một, trẫm chuẩn bị sang năm nhường lại vị trí Thiên Tử, để Thái Tử Khương Hàn đăng cơ.

Lời vừa nói ra, cả triều xôn xao, nhưng cũng không có hô bệ hạ không thể, gương mặt Khương Hàn lộ ra vẻ vui mừng, cái này khiến Khương Lưu cảm giác hết sức khó chịu.

Mẹ nó!

Trẫm còn chưa có chết đâu.

Khương Lưu thầm mắng, ghi lại một vài gia hỏa lộ vẻ mặt vui mừng, năm nay sẽ tính toán với toàn bộ bọn hắn.

Chợt, hắn giả khục một tiếng, cắt ngang cả triều nghị luận, nói:

- Chuyện thứ hai là đại nạn nhân tộc sắp đột kích, có một nhánh chủng tộc tên là Cường Lương tộc sắp đột kích, thời kỳ Thượng Cổ đã là Cường Lương tộc trục xuất nhân tộc khỏi Thái Hoang, tình báo liên quan tới Cường Lương tộc, trẫm sẽ ra lệnh cho Bạch Y vệ truyền xuống, Cường Lương tộc khi nào đột kích, trẫm cũng không rõ ràng, các ngươi phải thật tốt phụ tá Thiên Tử đời tiếp theo đối kháng Cường Lương tộc.

Nghe vậy, đại điện lần nữa chấn động, nụ cười trên mặt Khương Hàn ngưng kết, trở nên vô cùng âm trầm.

Chủng tộc khu trục nhân tộc, cái kia sẽ mạnh bao nhiêu.

Khương Hàn kém chút bạo tẩu, nguyên lai lão già này sở dĩ nhường ngôi là sợ giang sơn hủy trong tay hắn.

Nhưng đối mặt với vị trí thiên tử, hắn thế nào có thể từ chối.

Một khi từ chối, tự có hoàng tử lên nhận, đây không phải hắn có thể lựa chọn.

Khương Lưu đứng dậy, nói:

- Tốt, tiếp theo do các thừa tướng phụ tá Thái Tử chủ trì triều chính, bắt đầu từ hôm nay.

Thân thể hắn còng lưng rời đi, lưu lại văn võ cả triều kinh ngạc.

Tùy ý như thế?

Trần Lễ lắc đầu, hắn đã thành thói quen vị Thiên Tử này hoang đường.

Bất quá hắn cảm thấy còn tốt, Khương Lưu mặc dù hoang đường, nhưng không có khiến cho người người oán trách, trước kia có công tích, Hoang Châu thành lập xác thực trợ giúp nhân tộc thăm dò Thái Hoang tốt hơn.

Sau đó thì phải xem Thiên Tử đời tiếp theo.

Trần Lễ đưa mắt nhìn về phía Khương Hàn, Khương Hàn vừa hay quay đầu nhìn về phía hắn, bốn mắt chạm nhau.

Một năm này, Thiên Tử phế trừ rất nhiều quan lại, để Đại Cảnh nghênh đón rung chuyển trăm năm không có, bất quá trận rung chuyển này chẳng qua là bắt nguồn từ trên triều đình, hắn cuối cùng điên cuồng ngược lại để quần thần càng thêm chờ mong Thái Tử đăng cơ.

Khương Hàn đăng cơ, xuôi gió xuôi nước, chuẩn bị đại điển đăng cơ tại cuối năm.

Từ năm mới lên, đổi niên hiệu thành Địa Hoàng.

Địa Hoàng năm đầu, Khương Hàn đăng cơ, đại xá thiên hạ, chủ yếu xá chính là những cái quan lại bị tiên đế thôi trừ kia, việc này dẫn tới rất thảo luận nhiều tại dân gian, phụ tử hoàng thất tranh đấu, thật sự thú vị.

Trong đình viện.

Khương Lưu nằm ở trên ghế dựa, nghe lão thái giám hồi báo, hắn vui vẻ nói:

- Tiểu tử này thật sẽ giẫm lên trẫm thượng vị, cứ theo hắn đi.

Lão thái giám muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn rời đi.

Bên trong viện chỉ còn lại có Khương Lưu, hắn nhìn Thiên Địa bảo thiềm trong tay, hỏi:

- Sau khi trẫm chết, sách sử sẽ miêu tả trẫm ra sao?

- Có công khai cương khoách thổ, nhưng loạn cung vô đạo.

Khương Lưu trừng to mắt, kém chút làm Thiên Địa bảo thiềm trong tay ngã xuống đất.

Hắn đi theo thở dài một tiếng, buồn bã nói:

- Ít nhất cũng có công đạo.

Hắn ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, dùng một loại ngữ khí chỉ có chính hắn mới có thể hiểu rõ, nói:

- Trên đời có thể có triều đại bất diệt à, tổ tông, nếu Đại Cảnh vong, ngài sẽ khoanh tay đứng nhìn sao, ngài đến cùng đang mưu cầu cái gì…

Thiên Tử mới đăng cơ, phân cao thấp cùng Duyên Nguyên Thiên Tử thành vì đề tài cho người thiên hạ trà dư tửu hậu nói chuyện, ngay cả Long Khởi sơn cũng đang đàm luận việc này.

Bạch Kỳ cười nói:

- Ha ha ha, Khương Lưu tiểu nhi chẳng phải muốn tức chết?

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Đổi lại là ta, khẳng định tức chết.

Mọi người cũng không có hảo cảm với Khương Lưu, thậm chí xem thường, nếu không phải Đạo Tổ ngăn cản Bắc Cương vương, thiên hạ này đã sớm đổi Thiên Tử, nhưng vị Thiên Tử này đến bây giờ còn chưa tới bái phỏng Khương Trường Sinh.

Bạch Tôn vuốt râu nói:

- Lão phu cũng cho rằng đây là trí tuệ của Thiên Tử đời trước, nếu như hắn thật tàn bạo, không cần nhốt lại những quan lại kia, mà là chém đầu?

Lời nói này ngược lại để mọi người lâm vào trong suy tư. Vị Thiên Tử hoang đường kia thật có trí tuệ dạng này?

- Ta ngược lại tò mò thiên tử triều này có thể đối mặt Cường Lương tộc xâm phạm hay không, hắn dùng Địa Hoàng làm niên hiệu, rõ ràng hắn có hùng tâm.

Cơ Võ Quân mở lời, trong giọng nói lộ ra chờ mong.

Khương Thiên Mệnh hừ hừ nói:

- Không quan trọng, ta sẽ ra tay, chờ ta trưởng thành, cái gì Cường Lương tộc, Nhược Lương tộc, trấn áp hết thảy người không phục.

Tiểu tử này thoạt nhìn tuổi nhỏ, cũng đã sinh ra bá khí.

Hắn bày ra bộ dáng chọc cho mọi người cười to.

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Đến lúc đó, ngươi ra tay sao?

Chương 638: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (2)

Khương Trường Sinh không có mở mắt, nói:

- Đại Cảnh nên lịch luyện một phen.

Nếu xuất hiện kẻ địch vượt xa sức chiến đấu cao nhất của Đại Cảnh, hắn tự nhiên sẽ ra tay ngăn cản, đến mức kẻ địch ở phía dưới thì dựa vào Đại Cảnh tự mình đi đối mặt.

Có lẽ tạm thời sẽ xuất hiện thương vong to lớn, nhưng theo lâu dài đến xem, đây mới là chuyện tốt, Đại Cảnh đã quá lâu không có trải qua chiến sự, như thế nào đối mặt càng nhiều chủng tộc trong tương lai?

Cơ Võ Quân cười nói:

- Chúng ta ra tay là được, sao có thể làm phiền Đạo To?

Những người khác đi theo hưởng ứng, phần lớn có chút chờ mong.

Bạch Linh thiên hầu nói Cường Lương tộc rất mạnh, nhưng cũng không có nói cảnh giới cụ thể, cho nên bọn hắn không có cảm thụ cụ thể đối với sự mạnh mẽ của Cường Lương tộc.

Nhưng Khương Trường Sinh biết được, luận toàn thể giá trị hương hỏa, hai tộc chênh lệch vô cùng xa, cách xa đến không có chút phần thắng nào, bất quá Cường Lương tộc đến đây, sẽ không phải cả tộc xâm lấn, dù sao bọn hắn còn có tộc địa mình cần phải bảo vệ.

Khi bọn hắn đang thảo luận Cường Lương tộc, Thiên Tử Khương Hàn cũng đang thảo luận cùng nhóm thừa tướng, đại tướng quân.

Sáu tháng cuối năm, Thiên Tử trưng binh, đi đến Thần Tâm cảnh, có thể làm chiến binh, người có cảnh giới thấp hơn chỉ có thể làm lính hậu cần, tình báo liên quan tới Cường Lương tộc cấp tốc truyền khắp thiên hạ, các châu các quận các thành đều dán bố cáo, Thái Hoang chỉ có Đại Cảnh,

Các nước chư hầu đều là triều phụ thuộc Đại Cảnh, tương đương với châu, đối mặt cường tộc, bọn hắn không thể tìm vận triều khác tị nạn, chỉ có thể cắn răng đối mặt, cho nên Thiên Tử không sợ lòng người rung động, muốn toàn dân căng cứng.

Thiên tử hô lên muốn phục sự anh dũng của Thái tông, Thiên Tông, rửa sạch sỉ nhục khi nhân tộc bị trục xuất khỏi Thái Hoang, một lời tuyên bố để người tập võ khắp thiên hạ nhiệt huyết dâng trào.

Vị Thiên Tử này còn chưa làm ra một phen đại công tích đã để người trong thiên hạ tràn ngập chờ mong về hắn.

Đối mặt Cường Lương tộc, võ giả thiên hạ cũng không có e ngại, ngược lại chờ mong.

Hòa bình đã lâu, đại đa số người ngược lại chờ mong chiến tranh, nhất là người tập võ, đã bắt đầu huyễn tưởng kiến công lập nghiệp, vang danh thiên hạ.

Phía dưới trời xanh, một tòa Đại Sơn to lớn đứng ở phía trên mặt đất, hoa cỏ rất thấp, như bình nguyên, trên núi cực ít thực vật, có rất nhiều nham thạch lớn nhỏ không đều, trên đỉnh càng bao trùm lấy tuyết trắng, chưa hoàn toàn tan rã.

Trên đỉnh núi, hai con mèo yêu ghé vào cùng một chỗ.

Hắc Thiên ngáp một cái nói:

- Đại ca, khi nào bắt đầu chiêu binh mãi mã.

Hoàng Thiên nằm rạp trên mặt đất, như một đầu hùng sư, hình thể cường tráng, nó nhắm mắt lại, nói:

- Chờ một chút, chờ ta nắm giữ năng lực của tên kia, chúng ta sẽ bắt đầu thu yêu binh.

Ra ngoài nhiều năm như vậy, chúng nó cũng bắt đầu thuế biến, dựa vào Thiên Diễn võ pháp, chúng nó đều đã đi đến cảnh giới

Nhất Động Thiên, đang trùng kích Nhị Động Thiên, cũng có được tư cách hành tẩu thiên hạ bên trong Thái Hoang.

Hắc Thiên buồn bã nói:

- Khi nào mới có thể trở thành Yêu Hoàng đây.

Hoàng Thiên không có lên tiếng.

Đúng lúc này, đỉnh núi bắt đầu rung động, từng trận, càng ngày càng kịch liệt.

Hoàng Thiên mở mắt, cảnh giác quét nhìn bát phương thiên địa, Hắc Thiên càng khẩn trương, đi vào Thái Hoang thường gặp Hung thú còn khổng lồ khủng bố hơn cả núi, bình thường mà nói, hình thể càng lớn, thực lực càng mạnh, có chút Hung thú chỉ là hình thể cũng đủ để cho chúng nó nhìn mà sợ.

Hai mèo rất nhanh bị cuối phương bắc hấp dẫn, chỉ thấy bão cát đang bay nhanh tới, chiếm đoạt một ngọn núi cao ven đường, mà bên trong bão cát đầy trời có từng tôn cự ảnh đáng sợ đang tiến lên, thân hình giống như người, nhưng đầu cũng không phải người, tứ chi thân ảnh đều lộ ra thon dài, bị bão cát che đậy, tất cả đều tản ra khí thế đáng sợ, không nhìn thấy phần cuối hai đầu bão cát, giống như thần mặt đất thanh lý hết thế gian đang đột kích.

- Chúng ta có nên chạy không?

Hắc Thiên khẩn trương hỏi.

Hoàng Thiên liếc mắt quét tới, trầm giọng nói:

- Chạy thế nào, xem trận thế này, trừ phi nhanh hơn bọn họ, mới có thể đào thoát, không có khả năng lách qua, không ngại tránh trong núi.

Nó nhảy xuống, Hắc Thiên theo sát phía sau, hai mèo chui vào một chỗ sơn động, sau đó dùng bùn đất ngăn chặn cửa hang.

Rất nhanh, vô tận cát bụi cuốn tới, từng tòa núi cao hùng vĩ như là đống đất nhỏ giữa thiên địa bị dìm ngập khắp nơi.

Không biết đi qua bao lâu.

Đợi thiên địa bình tĩnh, Hoàng Thiên thận trọng đẩy ra bùn đất, ló đầu ra ngoài xem, kết quả nhìn thấy để yêu thân nó cứng đờ.

Chỉ thấy bên trên dãy núi phụ cận treo vô số cỗ hài cốt, có xương trắng đánh xuyên vào trong ngọn núi, cao vút trong mây, dị thường rung động, đưa mắt nhìn lại, cả vùng đều là hài cốt, như tràng cảnh chúng thần vứt đi hài cốt.

Hoàng Thiên nhìn về phía phần cuối thiên địa bão cát rời đi, lẩm bẩm nói:

- Hướng đó là…

Địa Hoàng năm thứ ba, Duyên Nguyên Thiên Tử Khương Lưu qua đời, tại vị ba mươi hai năm, miếu hiệu An Tông.

Đi qua Thiên Tử cùng thừa tướng thảo luận rất lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn đưa Khương Lưu vào thái miếu, dạng này cũng có thể chứng minh đương kim thiên tử có hiếu tâm, tan rã âm mưu luận trong dân gian, trên thực tế, tại một triều Khương Lưu, quốc thổ Đại Cảnh gấp bội, cái cọc công tích này cũng đủ để cho hắn tiến vào thái miếu, chẳng qua tập tục sinh hoạt của hắn không tốt, dễ dàng dẫn tới tranh luận.

Trong cùng năm, Khương Hàn thành lập võ quân đã đi đến số lượng ngàn vạn người, các châu cũng đang trưng binh, chẳng qua là cánh cửa thấp hơn võ quân, tổng binh lực Đại Cảnh trước mắt đã vượt qua số lượng một tỷ, binh lực tác chiến vượt qua hai ức, số lượng còn đang tăng trưởng.

Phụ cận Hoang Châu đã thành lập số lượng lớn quân doanh, bao trùm phương viên mười vạn dặm, còn đang khuếch trương, mục đích là phòng bị Cường Lương tộc đột kích, Khương Hàn chuẩn bị đối kháng Cường Lương tộc tại Hoang Châu, không đợi Cường Lương tộc đánh tới Thiên Cảnh đại lục.

Chương 639: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (1)

Trong ngự thư phòng, Thiên Tử Khương Hàn buông xuống tấu chương thở dài ra một hơi, lẩm bẩm nói:

- Thật sự là một chuyện khổ sai, Hàn vương nói đúng, làm thiên tử chưa chắc là chuyện tốt.

Hắn quay đầu nhìn về phía tiểu đỉnh bên cạnh bàn, hỏi:

- Cường Lương tộc còn bao lâu đến Hoang Châu?

- Không đến ba tháng.

Thiên Địa bảo thiềm trả lời để Khương Hàn nhíu mày.

Thiên Địa bảo thiềm có thể dự báo chuyện thiên địa nhưng cũng không phải tuyệt đối chuẩn xác, chắc chắn sẽ có sai lầm, nhưng cái này cũng có thể nói rõ Cường Lương tộc đã không xa.

Khương Hàn hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, tự nhủ:

- Một trận chiến này sẽ để liệt tổ liệt tông vì trẫm kiêu ngạo, nhân tộc cũng nên nổi tiếng tại Thái Hoang, mà không phải một mực ẩn núp ở khu vực biên giới.

Hắn đứng dậy, bưng lấy Thiên Địa bảo thiềm rời đi.

Khương Lưu trước khi chết truyền cho hắn hai kiện đồ vật, một là Thiên Địa bảo thiềm, hai là cơ mật có thể cứu vãn giang sơn Đại Cảnh.

Cũng nhờ có hai món đồ này, Khương Hàn mặc dù thấp thỏm, nhưng cũng tràn ngập lòng tin.

Cường Lương tộc, để trẫm nhìn một cái thực lực cường tộc của Thái Hoang đi.

Tháng bảy, Thiên Tử chiếu cáo thiên hạ, chủng tộc đại chiến sắp khai hỏa, ngoại trừ các châu biên cảnh, đại quân những châu khác truyền tống vào Hoang Châu, chuẩn bị nghênh chiến Cường Lương tộc.

Thiên hạ phấn chấn!

Đại Cảnh đã giấu tài trăm năm, nhiều năm sẵn sàng ra trận đã để con dân thiên hạ đều đang chờ mong một trận chiến này.

Từ khi đi vào Thái Hoang, Đại Cảnh nhanh chóng trưởng thành, hằng năm đều có thể xuất hiện số lượng lớn thiên tài, dù vậy, cũng chưa từng xuất hiện tình huống một người độc ép

thiên hạ, bởi vì Đại Cảnh đủ mạnh, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, ai cũng muốn mượn một trận chiến này chứng minh bản thân mình.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần cùng nhau xuống núi, Mộ Linh Lạc muốn đi dẫn dắt Mộ gia, Cơ Võ Quân ba người thì đi Hoang Châu tham chiến, ngoại trừ hiếu chiến, các nàng cũng muốn lấy được tộc thi thể của Cường Lương tộc.

Khương Thiên Mệnh khoanh hai tay trước ngực, hừ hừ nói:

- Không mang theo ta chơi, đáng giận, Cường Lương tộc tới sớm như thế làm gì, ta còn không có đi đến Võ Đạo Thánh Vương cảnh mà.

Bạch Kỳ trợn trắng mắt, nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là Thiên Mệnh Chi Tử, vạn vật thiên hạ đều phải xoay quanh ngươi?

Khương Thiên Mệnh nhếch miệng cười nói:

- Ta không phải Thiên Mệnh Chi Tử, ta chính là Thiên Mệnh.

Bạch Kỳ lười nhác tranh luận với hắn, chủ yếu là nó hiện tại đánh không lại hắn, chỉ có thể lựa chọn tránh né mũi nhọn.

Kim Ô rơi xuống đất, hỏi:

- Chủ nhân, đến lúc đó ta có thể đi thử một chút không?

Từ sau khi huyết mạch thuế biến, nó một mực khát vọng chiến một trận, nhìn một chút mình rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh nói:

- Có khả năng, đuổi kịp Linh Lạc đi, về sau đi theo nàng tác chiến.

Kim Ô mừng rỡ, nó lưỡng lự rất lâu, chính là sợ Khương Trường Sinh từ chối, nó lúc này bay xuống núi, đuổi theo hướng Mộ Linh Lạc.

- Chủ nhân đối với Mộ cô nương thật tốt, về sau có thể đối với nô gia tốt như vậy. Nô gia tất nhiên máu chảy đầu rơi.

Bạch Kỳ đáng thương nói.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Khương Thiên Mệnh kêu lên:

- Ngươi làm sao xứng với tổ gia gia của ta, ngươi đều không thể hoá hình, chớ nằm mộng ban ngày.

Bạch Kỳ phát điên, nói:

- Liên quan gì đến ngươi.

- Đây là chuyện Khương gia ta, ta làm sao cũng có thể lẫn miệng vào.

- Ha ha, ngươi dám quản tổ gia gia ngươi?

- Thế thì không dám.

Khương Thiên Mệnh nghẹn lại, thận trọng nhìn về phía Khương Trường Sinh, vừa rồi đối mặt ánh mắt với Khương Trường Sinh, hắn bị dọa quay người, bắt đầu đọc thầm tâm pháp.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Bạch Kỳ, cả ngày đừng nghĩ chút chuyện không thể xảy ra, nỗ lực mạnh lên đi, ngươi quá yếu.

Bạch Kỳ lại gần, ủy khuất trông mong nói:

- Nô gia cũng muốn như Kim Ô.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi còn chưa đủ thành kính.

Dứt lời, hắn nhắm mắt luyện công.

Bạch Kỳ kinh ngạc, thành kính?

Đây là ý gì?

Đang lúc hoàng hôn, nhìn một một tòa cự thành hùng vĩ trên bình nguyên vô tận, trên trời có rất nhiều võ giả đang bay lượn, khiêng đủ loại khí cụ, phía trên mặt đất là từng cái quân trướng, trông không đến phần cuối.

Hoang Châu thành.

Tòa thành này là toàn bộ thành trì lớn nhất Đại Cảnh, một thành tức một châu, trên từng đường phố nội thành đều có truyền tống trận, hào quang lấp lánh, như là quần tinh sáng chói.

Một cái truyền tống trận trong đó khởi động, Khương La người khoác áo giáp dẫn đầu một đám thân vệ đi tới, hắn hôm nay thoạt nhìn bốn mươi năm mươi tuổi, uy nghiêm bá khí, dẫn tới võ giả lui tới quăng đi ánh mắt tò mò.

- Đây không phải Hàn vương sao?

Một tiếng cười khẽ truyền đến, Khương La quay đầu nhìn lại, đi theo lộ ra nụ cười.

Chỉ thấy Từ Thiên Cơ mang theo tướng lĩnh đi tới, hắn đi ra từ Long Khởi sơn, từng tập võ với Đạo Tổ, từ Thái Tông một triều đã hiệu lực cho Đại Cảnh, bây giờ vẫn là đại tướng quân quyền thế lớn nhất Đại Cảnh, không người có thể so sánh, Thiên Tử đều phải nể tình.

Khương La đi lên cười nói:

- Từ tướng quân, ngài vừa rồi đi ngang qua?

Từ Thiên Cơ lắc đầu nói:

- Tự nhiên là tới đón tiếp ngươi, dù sao ngươi là Vương gia, ngươi đến tự nhiên không phải là chuyện nhỏ, đi thôi, thuận tiện lão hữu gặp nhau, từ sau khi chinh chiến Tây Hải, người ta cũng nhiều năm chưa từng gặp qua.

Hắn nhiệt tình nắm tay Khương La, lôi kéo hắn đi.

Khương La nhìn thấy chiến hữu cũ, cao hứng, hai người một đường đàm tiếu, dẫn tới võ giả lui tới tò mò, sắc mặt người nhận ra thân phận bọn hắn đều đại biến, nhưng không dám tùy tiện tới gần.

Không chỉ Khương La, càng ngày càng nhiều đại nhân vật đến, phiên vương cũng tới không ít, người tập võ người nhà họ Khương, vô luận là có dã tâm hay không có đều muốn kiến công lập nghiệp, dù sao đây cũng là thiên hạ của Khương gia bọn hắn.

Chương 640: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (2)

Khương Diệp cũng tới.

Phía sau hắn chỉ có mấy vị thân vệ đi theo, Bạch Linh thiên hầu đứng trên đầu vai của hắn, nhìn xung quanh.

- Tiểu Diệp Tử, không nghĩ tới nhân tộc vậy mà có thể ngưng tụ nhiều cường giả như vậy.

Bạch Linh thiên hầu sợ hãi than.

Nội thành Hoang Châu, Động Thiên cảnh đã vượt qua hàng ngàn, còn đang tăng trưởng, trong đó không ít khí tức mạnh mẽ vượt qua Ngũ Động Thiên.

Khương Diệp cười nói:

- Đúng thế, võ đạo Thánh địa Đại Cảnh đều cất giấu võ giả cường đại.

Bạch Linh thiên hầu thầm nói:

- Đáng tiếc, khuyết thiếu cường giả một trận chiến định càn khôn.

Khương Diệp giả vờ không có nghe thấy, cất bước tiến lên, thưởng thức phong quang dọc đường.

Bởi vì số lượng lớn quân đội, môn phái, thế gia vọng tộc đến, Hoang Châu thành cũng bắt đầu xuất hiện số lượng lớn hàng quán vỉa hè, Châu Quân cho phép làm như vậy, dù sao thời kì đặc thù, có thể làm cho càng nhiều người tham chiến thu hoạch được binh khí, võ học hài lòng, chính là chuyện tốt.

Biển người chen chúc, Khương Diệp cũng bị Đại Cảnh nội tình hù dọa, hắn biết Đại Cảnh rất mạnh, có thể tụ tập lực lượng các châu thiên hạ đến, hắn mới vừa thấy đã rung động.

- Đó không phải là người trên núi Đạo Tổ sao?

Bạch Linh thiên hầu bỗng nhiên kêu lên, đưa tay chỉ tới trước.

Khương Diệp theo ánh mắt của nó nhìn lại, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần đang dạo phố, đi theo phía sau là một nhóm đệ tử Long Khởi sơn, hai vị đệ tử Hoang Xuyên, Lăng Tiêu của Khương Trường Sinh cũng đưa tư chất không tệ của

bọn hắn, dựa vào Thiên Diễn võ pháp, hàng năm đi săn, bây giờ cũng đạt tới cảnh giới Nhất Động Thiên.

Khương Diệp do dự một chút, vẫn nghênh đón chào hỏi….

Trong phủ thành chủ, Thiên Tử Khương Hàn đứng trên bậc thang, nhìn xuống thành trì, đứng ở chỗ này, có thể khiến tầm mắt người ta bay lên bao quát non sông hào hùng, trực diện mặt trời lặn cuối thiên địa.

Châu Quân đứng bên cạnh Khương Hàn, khuyên nhủ:

- Bệ hạ, ngài vẫn trở về đi, không cần thiết tự mình tham chiến, cho dù ngài tham gia, công tích của ngài cũng sẽ không chịu ảnh hưởng.

Khương Hàn nói:

- Trẫm đã quyết ý, không cần lại khuyên, bằng không chớ trách trẫm không để ý thể diện của tiên đế.

Châu Quân cười khổ, hắn chính là cựu thần của Cảnh An Tông, tự cao bối phận khuyên một câu, không nghĩ tới Khương Hàn quyết tuyệt như vậy.

Hai tay Khương Hàn dâng Thiên Địa bảo thiềm, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Châu Quân nhìn về phía Thiên Địa bảo thiềm, âm thầm tò mò.

Bảo bối trong tay Cảnh An Tông bư truyền đến trong tay đương kim thiên tử, Thiên Tử yêu thích không buông tay, chuyện này sớm đã truyền ra, dân gian có rất nhiều suy đoán, thậm chí có người nói bên trong chiếc đỉnh nhỏ là yêu ma, khống chế trái tim hai đời Thiên Tử.

Người dám ngay mặt hỏi thăm cũng không có kết cục tốt.

Châu Quân chỉ có thể kềm chế lòng hiếu kỳ của mình.

- Trẫm đột nhiên hiểu rõ Thái Tông, Thiên Tông hiếu chiến, khí phách như thế, sao có thể không cuốn khắp thiên hạ?

Khương Hàn bỗng nhiên cười nói, nụ cười tràn ngập kiệt ngạo cùng tự phụ, bớt giữa mi tâm giống như con mắt thứ ba, lúc nào cũng có thể mở ra, Châu Quân thấy thế hốt hoảng.

Ngày xưa Thiên Tử không có hào hùng như vậy.

Nếu một trận chiến này thành công, có lẽ Đại Cảnh sẽ lật ra trang mới trong sách sử.

Mâu thuẫn bên trong giang sơn cũng chuyển di ra ngoài.

Nghĩ được như vậy, Châu Quân cảm xúc sục sôi, có loại cảm giác chứng kiến lịch sử….

Một ngày ngày đi qua, người trong Hoang Châu thành càng ngày càng nhiều, thậm chí có võ giả dân gian không mời mà tới, đối với cái này, Thiên Tử tự nhiên cao hứng, để người Châu Quân hỗ trợ đăng ký trong danh sách, an bài đến các quân đi.

Thời gian đi vào tháng chín.

Thời tiết dần dần nóng bức, bão cát bao phủ tới từ phần cuối thiên địa, biểu thị một trận đại chiến sắp đến.

Tin tức của tiền tuyến truyền đến trong tai Thiên Tử, Thiên Tử bắt đầu xắn tay áo lên.

Thống soái toàn quân lần này chính là Từ Thiên Cơ, tại quân doanh đại doanh, hắn xây dựng một ngọn lâu tháp cao trăm trượng, có thể nhìn về phương xa, từng con Vạn Lý điêu bay vào bay ra, còn có thân ảnh của Bạch Y vệ.

Dù chưa khai chiến, nhưng toàn quân Đại Cảnh đã bận rộn chờ mong, hết thảy binh sĩ đều đang đợi đại chiến đến.

- Hừ, không nghĩ tới nhân tộc lại dám ở chỗ này chờ chúng ta.

Một tiếng hừ lạnh khinh miệt vang vọng đất trời, quấy nhiễu toàn quân Đại Cảnh, ngay cả tất cả mọi người nội thành Hoang Châu đều có thể nghe được.

Thiên tử bưng lấy Thiên Địa bảo thiềm đi ra cung điện, xa xa nhìn lại, ngay sau đó, sắc mặt của hắn đại biến.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, bầu trời phương xa bị gió cát che đậy, hùng vĩ vô song, mà bên trong bão cát kia có từng tôn thân ảnh vĩ ngạn như ẩn như hiện, nơi này chính là Hoang Châu thành, hắn đứng ở trong phủ thành chủ đều có thể cảm

nhận được đối phương to lớn, huống chi tiền tuyến bên ngoài mấy vạn dặm.

Bên trong bão cát đầy trời không chỉ có cự ảnh đang hành tẩu, còn có cự ảnh bay trên không trung, dáng người từng người thoạt nhìn đáng sợ như Ma thần, khó mà ước lượng bọn hắn đến cùng cao bao nhiêu, khiến cho người cảm giác với bản thân nhỏ bé.

- Cường Lương tộc?

Khương Hàn động dung, hắn bị Cường Lương tộc hù dọa.

Trước một chỗ quân trướng, Khương Diệp nhíu mày, thấp giọng hỏi:

- Cường Lương tộc làm sao lớn như vậy?

Bạch Linh thiên hầu run lẩy bẩy nói:

- Ngươi cho rằng thế nào? Cũng đã sớm nói, Cường Lương tộc rất mạnh, bất quá bọn hắn hẳn không có lớn như bây giờ nhìn lại, đoán chừng có quan hệ đến võ đạo của bọn hắn, trên thực tế bọn hắn cũng không có khổng lồ như vậy, đây là một loại thủ đoạn chấn nhiếp, có thể làm cho Cường Lương tộc dọa rất nhiều chủng tộc vứt bỏ chiến ý.

Khương Diệp quay đầu nhìn lại, mảnh quân doanh này lâm vào bên trong tĩnh lặng, hết thảy tướng lĩnh đều nghẹn họng nhìn trân trối, toàn thân run rẩy.

Thân ảnh của địch nhân to lớn đã để các tướng sĩ Đại Cảnh lòng tin tràn đầy lâm vào bên trong hoảng hốt.

Giờ khắc này, trong lòng tướng sĩ Đại Cảnh toát ra cảm giác hoang mang.

Bọn hắn đến cùng đang đối mặt với cái gì?

Chương 641: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (1)

- Cường Lương tộc như thế nào thật lớn như thế.

Vẻ mặt Diệp Tâm Địch âm trầm, nhìn từng tôn cự ảnh cuối thiên địa, lưng bốc lên hơi lạnh.

Cơ Võ Quân, Kiếm Thần, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu đám người đều lộ ra vẻ mặt khó coi, bọn hắn không thể tính toán Cường Lương tộc cao bao nhiêu, nhưng bọn hắn chưa bao giờ từng gặp phải sinh linh khổng lồ như thế tồn tại. Cái này cần cao bao nhiêu vạn trượng?

Giờ khắc này, tất cả tướng sĩ, võ lâm cao thủ Đại Cảnh đều yên lặng, đối mặt kẻ địch đang đang áp sát phương xa, bọn hắn đều hứng chịu lực trùng kích tới trước nay chưa từng có, cỗ cảm giác áp bách kia để máu của bọn hắn cũng vì đó ngưng kết.

Cường Lương tộc chỉ nói một câu, sau đó không tiếp tục lên tiếng, mà là không ngừng tới gần Đại Cảnh, tốc độ của bọn hắn không tính quá nhanh.

Chính là bởi vì không nhânh, ngược lại để các tướng sĩ Đại Cảnh sợ hãi, đối mặt tử vong tới gần là đáng sợ nhất.

Đúng lúc này!

Oanh!

Đại doanh trong quân doanh Đại Cảnh bắn ra khí thế cường đại, từng người từng người tướng sĩ vây quanh tháp cao bày ra trận pháp, trong chốc lát, hết thảy tướng sĩ đều cảm nhận được khí vận bản thân bị điều động, dung hợp lại cùng một cỗ khí vận cuồn cuộn.

Quốc vận của Đại Cảnh.

- Trận chiến này chính là cuộc chiến bảo vệ quốc gia, là cuộc chiến tuyệt không có đường lui, cuộc chiến nhân tộc rửa nhục, cuộc chiến vinh quang của Đại Cảnh .

Một tiếng quát to vang vọng hết thảy trong lòng người Đại Cảnh, chính là Từ Thiên Cơ đang nói chuyện, hắn để tướng sĩ Vận Bộ tụ tập khí vận, hình thành mối quan hệ câu thông, để âm thanh của mình truyền đến trong lòng tất cả mọi người, ngữ khí của hắn rất kiên định, khiến cho người ta an tâm.

- Trước đây thật lâu lâu đến không biết bao nhiêu năm trước, nhân tộc chính là bị Cường Lương tộc xua đuổi đến Vô Tận Hải Dương, bây giờ, Đại Cảnh bị yêu tộc từ trên biển xua đuổi

đến Thái Hoang, Cường Lương tộc không dung chúng ta, chúng ta lại nên đi chỗ nào để trốn?

- Không chỗ có thể trốn! Hoặc là chiến đến khi địch lui, hoặc là tiếp nhận tử vong cùng lăng nhục, nghĩ đến người nhà của các ngươi, nghĩ đến lý do các ngươi đầu quân, nghĩ đến giang sơn Đại Cảnh của các ngươi.

- Đại Cảnh lập quốc hai trăm chín mươi mốt năm, trải qua bao nhiêu mưa gió, thu nạp bao nhiêu vương triều, bây giờ hội tụ thành ngươi ta, đây cũng không phải là cuộc chiến của Đại Cảnh, mà là cuộc chiến của nhân tộc, bởi vì nhân tộc Vô Tận Hải Dương không ngăn cản được yêu tộc đánh tan Thánh triều, chúng ta rời xa yêu tộc, nếu còn không thể sống, nhân tộc có gì hi vọng.

- Nắm chặt binh khí của các ngươi, chuẩn bị tử chiến, hôm nay, hoặc là thắng, hoặc là bản tướng theo các ngươi cùng nhau chết ở chỗ này, giết!

Lời Từ Thiên Cơ như là từng thanh từng thanh lưỡi dao đâm vào trong lòng của tất cả mọi người, ngữ khí của hắn càng điều động lên tâm tình của tất cả mọi người, nhất là khi đang đối mặt với nguy cảnh như hiện tại.

- Giết!

Dùng trước thành Hoang Châu, phương viên mười mấy vạn dặm vang lên tiếng la giết trăm miệng một lời, kinh thiên động địa, bão cát phương xa cũng vì đó mà tán đi một chút.

Hoang Xuyên nhìn các tướng sĩ kích động đến mắt đỏ bốn phương tám hướng, cảm khái nói:

- Lão gia hỏa này vẫn là cổ vũ sĩ khí như vậy.

Từ Thiên Cơ có thể chiếm lấy vị trí thống soái toàn quân qua các triều, tuyệt không phải dựa vào quan hệ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lần lượt từng bóng người bay lên trên cao, từng người tản mát ra khí thế cường đại, tất cả đều là Động Thiên cảnh, ngay cả Quan Thông U cũng hiện thân, hắn trước tiên đánh tới tiền

tuyến, thấy cảnh này, Cơ Võ Quân không nói hai lời, cầm trong tay long phách ngân thương lao tới.

Trong phủ thành chủ.

Khương Hàn cũng bị lời Từ Thiên Cơ nói làm cho phấn chấn, hắn vỗ tay khen hay, nói:

- Không hổ là đại tướng quân của bảy triều ta, khó lường, mặc kệ như thế nào, một trận này chiến nhất định phải đánh.

Các quan lại bên cạnh mặc dù vẫn rất khẩn trương, nhưng trong mắt cũng toát ra vẻ chờ mong.

Địch nhân hết sức đáng sợ, nhưng Đại Cảnh cũng xưa đâu bằng nay.

Quan Thông U cực tốc bay vút qua đỉnh đầu của từng người từng người tướng sĩ, dẫn đến vô số người ngẩng đầu nhìn về phía hắn, có người nhận ra hắn, nhưng cũng có nhiều người hơn không biết thân phận của hắn, nhưng hắn dám một ngựa đi đầu đánh tới, đủ để chứng minh sự cường đại của hắn, cũng mang cho các tướng sĩ Đại Cảnh một loại tín niệm.

Đại Cảnh không thiếu cường giả tuyệt đỉnh.

Quan Thông U cầm trong tay trường kích, người mặc áo bào trắng, tản ra bá khí của Võ Đạo tông sư, ánh mắt hắn như ưng, chăm chú nhìn Cường Lương tộc phương xa, sau khi hắn bay ra quân doanh Đại Cảnh, hắn không có giảm tốc độ, ngược lại tăng tốc đi tới.

Oanh!

Chân khí bùng nổ, hình thành khí diễm hùng vĩ mắt thường có thể thấy lượn lờ quanh người hắn, trong chốc lát, một đầu Giao Long màu trắng ngưng tụ ra, dài đến ngàn trượng, theo hắn thẳng tiến không lùi đánh tới.

- Bày trận, dựng lên Khí Vận Chi Long.

Âm thanh Từ Thiên Cơ lần nữa vang lên, hết thảy tướng sĩ Đại Cảnh cùng nhau điều động khí vận bản thân, đám võ giả không phải binh sĩ chỉ có thể nhìn, bọn hắn thấy thân thể mỗi

một vị tướng sĩ đều phát ra khí tức như có như không, ngưng tụ trên đại quân không, cảnh tượng như vậy rất hùng vĩ.

Khí vận quân trận.

Phàm là hoàng triều, đều có thể nắm giữ, trăm năm trước, Đại Cảnh ăn phải cái lỗ vốn trước khí vận quân trận của Phụng Thiên, sau trận chiến kia, các thiên tử đều trọng dụng Vận Bộ, để Vận Bộ cùng các quân liên hợp, tôi luyện đủ loại khí vận quân trận.

Bây giờ khí vận Đại Cảnh hùng hậu cỡ nào, hết thảy tướng sĩ cùng nhau thành trận, hình thành Khí Vận Chi Long như giang hà dài nhất thiên hạ chiếm cứ trên vùng trời quân doanh Đại Cảnh.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tiếng hừ lạnh lúc trước phát ra từ Cường Lương tộc vang lên, như một thanh trọng chùy trong thiên địa nện vào trong lòng của tất cả mọi người.

Oanh.

Bão cát che trời bị xông mở, một thân ảnh trước tiên giết ra, đó là một sinh linh đầu hổ thân người, tứ chi thon dài, ngoài thân mọc ra bộ lông màu đỏ, hắn dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng tới Quan Thông U.

Chương 642: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (2)0

Quan Thông U đâm tới một kích, Bạch Long chân khí trên người hóa thành một chùm sáng màu trắng lướt ngang trời cao, đối diện đụng vào Cường Lương chiến sĩ.

Cường Lương chiến sĩ dùng hai tay ngăn cản, chùm sáng màu trắng đâm vào trên thân thể cao to ngàn trượng của hắn, tán ra thành từng sợi sóng khí màu trắng, Cường Lương chiến sĩ mặc dù không có bị một kích tru diệt, nhưng bị đè ép lui lại.

Các tướng sĩ ngoài tiền tuyến thấy một màn này, sĩ khí phóng đại, bọn hắn hình như không có mạnh như kích thước bề ngoài khổng lồ của mình nha.

- Quả nhiên, cố làm ra vẻ bí ẩn thôi!

- Mặc dù bây giờ cũng to đến dọa người, nhưng ít ra không còn thoạt nhìn đã không thể chiến thắng như lúc trước.

- Nhân tộc uy vũ, không hổ là Quan Thánh sáng tạo Thiên Diễn võ pháp.

- Hắn chính là Quan Thánh? Không hổ là võ đạo chi tổ.

Quan Thông U sáng lập Thiên Diễn võ pháp, thôi động võ đạo Đại Cảnh phát triển, được thế hệ tuổi trẻ tôn kính là Võ Tổ, địa vị gần như ngang bằng với Đạo Tổ.

Nhưng Cường Lương chiến sĩ bị đánh lui cấp tốc ổn định thân hình, trong bão cát phía sau hiện ra từng tôn Cường Lương chiến sĩ, phần lớn đều là thân thế ngàn trượng, đều là đầu hổ thân người, như là từng ngọn núi cao va về phía quân doanh Đại Cảnh, ven đường nhấc lên gió mạnh đáng sợ, rung chuyển đại địa, đánh tán biển mây.

Quan Thông U vung vẩy trường kích, tiến vào trong đám Cường Lương chiến sĩ, thân pháp của hắn cực nhanh, một tay vung kích, một tay khác thi triển võ học, năng lực của đủ loại hung thú biến thành võ học tiện tay đánh tới.

Đối mặt Cường Lương chiến sĩ vây công, Quan Thông U như là một con kiến đang đại chiến cùng một nhánh quân đội nhân tộc, hình thể chênh lệch quá xa, nhưng khí thế của hắn không chút nào thua kém kẻ địch.

Nhưng hắn mạnh hơn cũng ngăn không được toàn bộ Cường Lương tộc, càng ngày càng nhiều Cường Lương chiến sĩ vượt qua hắn, thẳng đến quân doanh Đại Cảnh.

Phần cuối đại địa, còn có một tôn thân ảnh đáng sợ không có đi ra từ bão cát, hắn đi rất chậm, tản ra khí thế làm thiên địa đè nén.

- Giết!

Từ Thiên Cơ hét to một tiếng, Khí Vận Chi Long do mấy trăm triệu tướng sĩ ngưng tụ mà thành thét dài một tiếng, lao thẳng đến Cường Lương chiến sĩ đối diện.

Cường Lương chiến sĩ xong lên phía trước nhất kéo ra cái miệng lớn đầy máu, đầu lưỡi lại là một con cự mãng, cự mãng đi theo há miệng, bắn ra từng mũi độc tiễn màu xanh sẫm, mưa sa tầm tã đụng vào Khí Vận Chi Long, nhưng trong nháy mắt bị Khí Vận Chi Long xua tan.

Oanh một tiếng vang lên!

Cường Lương chiến sĩ bị Khí Vận Chi Long tách ra, hóa thành sương máu, bạo tán ở không trung, máu thịt như mưa to vương vãi xuống.

Hết thảy tướng sĩ thấy một màn này cảm thấy kinh hỉ không thôi, Cường Lương tộc quả nhiên không có cường đại như bề ngoài nhìn.

- Hừ, đây là thứ nhân tộc ỷ vào sao?

Đạo âm thanh lạnh như băng kia lần nữa vang lên, vừa dứt lời, bão cát che trời bị một cây cốt mâu to lớn bay ra xuyên thủng, dùng tốc độ cực nhanh lướt qua mấy khoảng cách vạn dặm, đánh tan Khí Vận Chi Long!

Khí Vận Chi Long cường thế vô song vừa lộ ra thần uy đã bị đánh tan.

Các tướng sĩ Đại Cảnh nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng nghe âm thanh vang lên trong lòng, diện mạo từng người trở nên dữ tợn, trong khi được các quân tướng quân chỉ huy, phân ra trên trăm nhánh đại quân đánh tới.

Đại chiến triệt để khai hỏa.

Lần này không phải cuộc chiến vận triều, mà là cuộc chiến gia chủng tộc…

Trong Long Khởi sơn.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, phân thân của hắn trở lại trong viện, giao Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám cho hắn, sau đó dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Hắn bắt đầu đọc qua Sơn Hải kinh, số trang của Sơn Hải kinh đã qua ngàn, hắn có thể cảm nhận được trong Sơn Hải kinh ẩn chứa lực lượng cường đại, để cho mặt hắn lộ ra nụ cười.

Còn về Thiên Địa bảo giám, nó cần chiếu chiếu thiên địa vạn vật, mới có thể chưởng khống mảnh thế giới võ đạo này, tốc độ nó phát triển muốn chậm hơn Sơn Hải kinh, nhưng hạn mức cao nhất tuyệt đối cao hơn Sơn Hải kinh.

Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh hắn, hỏi:

- Chủ nhân, Hoang Châu khai chiến rồi chứ?

Mặc dù không có đi tham chiến, nhưng lòng của nó một mực bị trận đại chiến này ràng buộc.

Khương Thiên Mệnh, Thái Hi cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh, Thái Oa không ở trong đình viện, lại đi Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm ngẩn người, Bạch Long còn đang ngủ say.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đã bắt đầu.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức khẩn trương lên, hỏi:

- Người nào chiếm thượng phong?

- Cường Lương tộc.

- A?

Mặc dù Bạch Kỳ đoán được khả năng xuất hiện tình huống như thế, nhưng vẫn giật mình, dù sao dưới cái nhìn của nó, Đại Cảnh thật vô cùng mạnh.

Khương Thiên Mệnh lại gần, hỏi:

- Tổ gia gia, vậy chúng ta có thể thắng không?

Khương Trường Sinh nói:

- Khó nói.

Hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

- Ngài muốn xuất thủ?

Bạch Kỳ phấn chấn hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Hiện tại nhân tộc xác thực không bằng Cường Lương tộc, nếu như thế lực ngang nhau, ta tự nhiên lười nhác nhúng tay, mà tên kia sắp không nhịn nổi.

- Tên đó là ai?

- Các ngươi nhìn cho thật kỹ sân nhỏ đi.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời này liền chui vào lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Khương Thiên Mệnh lập tức nằm xuống, cẩn thận sờ mặt đất, tìm không thấy lỗ, hắn không khỏi tò mò, tổ gia gia thế nào chui xuống dưới?

…

Sơn hà phá toái, đại địa nhuốm máu, khắp nơi là thi hài, ngoại trừ thi thể nhân tộc, còn có thi thể khổng lồ như núi của Cường Lương tộc.

Cuộc chiến của hai tộc đã tiến vào trạng thái giằng co, các tướng sĩ Đại Cảnh đã bắt đầu đánh hăng máu, không lo được hoảng sợ, tất cả đều đang dục huyết phấn chiến.

Cường Lương tộc tuy mạnh, nhưng cũng không phải không thể chiến thắng, mà lần này Cường Lương tộc chỉ có mấy vạn chiến sĩ, để nhân tộc nhìn thấy hi vọng.

Áo trắng toàn thân Mộ Linh Lạc nhuốm máu, tay nàng cầm Tù Thiên kiếm đá, tiến vào trạng thái chiến ý, ánh mắt lạnh lẽo, đơn độc đối mặt một tôn Cường Lương chiến sĩ, không có rơi vào hạ phong.

Kim Ô xoay quanh bầu trời, trên người thiêu đốt liệt diễm, hình thể của nó cấp tốc biến lớn, giương cánh trăm trượng, phun lửa tới đám Cường Lương chiến sĩ trên chiến trường, cực kỳ hấp dẫn chú ý của người khác.

Chương 643: Chơi trò mèo

Trên chiến trường, song chưởng Khương Diệp lượn lờ lấy khói đen, thân hình như quỷ mị, tốc độ cao xuyên qua, ven đường, hắn huy chưởng tốc độ cao, từng chưởng ảnh màu đen đánh về

phía Cường Lương chiến sĩ dọc đường, trợ giúp không ít tướng sĩ kiềm chế lửa giận của địch nhân.

Cảnh giới của Khương Diệp vẫn còn quá thấp, tác dụng trên chiến trường cũng chỉ có điểm này, không chỉ là hắn, võ giả phía dưới Động Thiên cảnh đều là như thế, hoặc dựa vào khí vận quân trận, hoặc chỉ có thể kiềm chế lực chú ý của Cường Lương chiến sĩ.

Cường Lương tộc tuy mạnh, nhưng cơ hồ đều là lấy một địch ngàn, thậm chí địch vạn, bốn phương tám hướng đều có công kích, để bọn hắn mười phần nén giận.

Nhìn như giằng co, trên thực tế nhân tộc thương vong cực lớn, hoàn toàn là lấy mạng đi lấp trận chiến tranh này.

Cơ Võ Quân bị năm tôn Cường Lương chiến sĩ vây công, nàng một tay nắm long phách ngân thương, cổ hiện ra đồ văn kỳ dị, chân khí ngưng tụ thành một vòng xoáy sau lưng, từng hư ảnh bay ra, như là phân thân của nàng, thi triển võ học khác biệt tấn công các Cường Lương chiến sĩ quay xung quanh.

Những năm này, nàng không có trì hoãn tu hành, cảnh giới của nàng đã đi đến Bát Động Thiên, lại thêm thiên tư chiến đấu bản thân nàng, quét ngang Động Thiên cảnh tuyệt không phải việc khó.

Biểu hiện của nàng hấp dẫn rất nhiều Cường Lương chiến sĩ chú ý, càng ngày càng nhiều kẻ địch đánh tới phía nàng.

Cường Lương tộc xác thực mạnh mẽ, kém cỏi nhất cũng có năng lực Nhất Động Thiên, bất quá Cường Lương tộc phần lớn là quen dùng thân thể chiến đấu, dễ dàng bị võ học của võ giả quấy nhiễu, mà Cường Lương chiến sĩ phía trên Cửu Động Thiên khác biệt, bọn hắn cũng không hiểu võ học, nhưng thiên phú vận dụng năng lực bản thân đã đi đến mức độ lô hỏa thuần thanh.

Oanh!

Một tôn Cường Lương chiến sĩ người đầy lông trắng từ trên trời giáng xuống, hai tay vung lên, vô tận cơn gió dùng hắn làm trung tâm bùng nổ, xé rách đại địa, cuốn lên bụi đất, vô số

binh sĩ Đại Cảnh bị thổi bay ra ngoài, càng có người bị đao gió xoắn nát tại chỗ thành thịt nát.

Phủ chủ Hóa Long phủ Chu Thiên Chí dẫn tới hơn mười vị võ giả Hóa Long phủ theo sát phía sau, chân khí hội tụ vào một chỗ, có phần uy phong của Khí Vận Chi Long.

Theo thời gian trôi qua, chiến trường càng ngày càng hỗn loạn.

Từ Thiên Cơ đứng ở trên tháp cao, nhìn về một hàng thân ảnh cuối đại địa nơi xa, những thân ảnh kia còn đang ở trong bão cát không có giết ra, mà phía sau bọn hắn còn có một thân ảnh càng thêm to lớn, ở trước mặt hắn, cự ảnh phía trước như là ấu niên.

- Bọn hắn đang chờ cái gì?

Từ Thiên Cơ nhíu mày, nói một mình.

Không có người trả lời hắn, tướng lĩnh xung quanh vội vàng chỉ huy các phương chiến trường, số lượng lớn thương binh được đưa về, cũng có càng nhiều tướng sĩ đi chiến trường.

Bất tri bất giác, bầu trời đã bị mây đen bao trùm, như mưa sa sắp tới, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng sấm.

Hoang Châu thành, trong phủ thành chủ.

Khương Hàn xem đến lo lắng, hắn thấy không rõ tình hình chiến đấu cụ thể, nhưng có thể thấy rất nhiều Cường Lương chiến sĩ ở phương xa bay lên, hạ xuống, điều này nói rõ tình hình chiến đấu bất lợi đối với nhân tộc.

Hai tay hắn nắm tiểu đỉnh run nhè nhẹ, hắn vẫn cố nén hỏi thăm Thiên Địa bảo thiềm, bởi vì trận chiến này không thể tránh né, chỉ có thể đánh, hà tất tiên đoán, chưa chiến mà hàng cũng phải chết, bởi vì bọn hắn đối mặt là dị tộc, mà không phải vận triều nhân tộc.

Mặc dù không rõ ràng tình hình chiến đấu, nhưng hắn chính là Thiên Tử, hắn mẫn cảm nhất với khí vận Đại Cảnh, hắn có thể cảm giác được khí vận Đại Cảnh giảm xuống đến rất nhanh, trận chiến này, Đại Cảnh tập trung tuyệt đại đa số cường giả, bọn hắn hi sinh ảnh hưởng cực lớn vào quốc vận, quốc vận

giảm xuống là rất rõ ràng, rõ ràng đến làm cho Thiên Tử hoảng sợ.

Trước trận chiến này, Khương Hàn một mực mặc sức tưởng tượng tương lai, nhưng không ngờ Cường Lương tộc mạnh mẽ như thế.

Hiện tại, hắn bắt đầu tưởng tượng tình huống sau khi chiến bại.

Hắn một mực hi vọng mình trở thành bước ngoặt của Đại Cảnh, để Đại Cảnh bay lên, thành tựu Thánh triều, nhưng không ngờ chính mình có thể trở thành bước ngoặt khi Đại Cảnh suy vong.

Nếu trận chiến này đại bại, quốc lực sụt giảm, sử quan sẽ dùng ngòi bút làm vũ khí viết về hắn như thế nào?

Hắn không có nghĩ qua Đại Cảnh sẽ vong, bởi vì Đại Cảnh có thần tiên, lúc giang sơn thật sắp phá diệt, vị thần tiên kia tự nhiên sẽ ra tay.

Giờ khắc này, hắn thậm chí sinh ra một ý nghĩ, nếu thua, Đại Cảnh trực tiếp hủy diệt tốt biết bao nhiêu.

Dạng này sẽ không có người một mực nhục mạ hắn trong sử sách sau vạn thế.

Nhưng ý nghĩ này chỉ hiện ra trong nháy mắt, ngay sau đó, trong lòng của hắn xấu hổ, hắn nghĩ như vậy, còn như thế nào so cùng Thái Tông, Thiên Tông?

Ngay sau đó, hắn rốt cuộc hiểu rõ mình cùng Thái Tông, Thiên Tông chênh lệch, ít nhất hai vị tiên đế tuyệt sẽ không sinh ra ý nghĩ như vậy, bọn hắn sẽ chỉ càng có quyết tâm.

Thì ra hoàng đế cũng có khác biệt, mặc dù đều có Đạo Tổ chống lưng, nhưng tâm thái lúc đối mặt khốn cảnh cực kỳ quan trọng.

Hắn, Khương Hàn dứt bỏ huyết mạch Khương gia không nói, cuối cùng chẳng qua là một người bình thường, tựa như hắn khi còn bé lo lắng bọn đệ đệ vậy.

Khương Hàn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

Hắn quyết định tin tưởng tướng sĩ mình, Đại Cảnh sẽ không để cho hắn thất vọng.

Lúc này, từng người từng người Bạch Y vệ bay vào phủ thành chủ, bắt đầu hồi báo tình hình chiến đấu, Châu Quân cùng một đám quan lại đều đứng sau lưng Khương Hàn, nghe Bạch Y vệ hồi báo, từng người nghe báo cáo về số lượng thương vong làm cho người ta kinh hãi run rẩy, hết thảy quan lại đều sinh ra cảm giác lạnh run cả người, sinh ra sợ hãi trước đó chưa từng có.

Một trận chiến này sẽ không để cho Đại Cảnh sập đó chứ?

Bọn hắn không khỏi nhìn về phía Khương Hàn, phát hiện Khương Hàn mặt không đổi sắc, vẫn như cũ nhìn chằm chằm phương xa.

Trong lòng bọn họ kính nể không hổ là Thiên Tử tự so với Thái Tông, Thiên Tông, chỉ là phần trầm ổn này cũng đủ để chứng minh không phải dong quân.

Oanh!

Quan Thông U bị nắm đấm to lớn đè ép đạp nát đại địa, hắn đi theo bắn ra máu tươi, mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Chương 644: Đạo Tổ tới

- Võ giả nhân tộc, uy phong lúc trước của ngươi đi đâu rồi?

Một tôn Cường Lương chiến sĩ gần cao hai ngàn trượng quỳ một chân trên đất, nhìn xuống bóng người nhỏ bé mịt mù dưới nắm tay, trong lời nói tràn ngập trào phúng.

Lông tóc của vVị Cường Lương chiến sĩ này hiện lên màu đỏ như máu, trên đầu hổ mọc ra hai cây sừng thú, thể phách của hắn rõ ràng so khủng bố hơn Cường Lương chiến sĩ khác, chỉ nhìn thân thể đã cảm nhận được cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa kia.

Thiên Địa Đại Tôn!

Quan Thông U cắn răng, điều động chân khí trong cơ thể, muốn đẩy ra nắm đấm này, đáng tiếc, hắn căn bản đẩy không ra.

Thiên tư chiến đấu của hắn xác thực đáng sợ, nhưng Võ Đạo Thánh Vương cùng Thiên Địa Đại Tôn có chênh lệch cực lớn, căn bản là không có cách vượt qua, ít nhất hắn không thể vượt qua.

- Đáng giận…

Từ khi đi vào Thái Hoang, Quan Thông U vẫn chật vật như thế, mấu chốt nhất là hắn rõ ràng tác dụng của của mình, hắn là tồn tại độc nhất trong quân đội Đại Cảnh, hắn không sợ chết, hắn sợ chính là quân đội Đại Cảnh toàn quân bị diệt.

Đúng lúc này, Cường Lương Đại Tôn đứng dậy, buông ra cự quyền, Quan Thông U lập tức né ra, cấp tốc rời xa hắn.

Nếu không phải Quan Thông U dùng Thiên Diễn võ pháp luyện hóa nhiều năng lực của hung thú, hắn ngay cả một quyền đều gánh không được.

Sau khi hắn kéo dài khoảng cách, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Cường Lương Đại Tôn không có đuổi theo, mà là trêu tức nhìn hắn.

Sau lưng Cường Lương Đại Tôn có một hàng thân ảnh đang dậm chân tiến lên, sóng bụi bị xốc lên, từng tôn thân ảnh có thể so với Cường Lương Đại Tôn xuất hiện, khí thế chỉ mạnh chứ không yếu hơn.

- Tứ đệ, ngươi đang làm gì, làm sao không đánh chết hắn?

- Cuộc nháo kịch này cũng nên kết thúc rồi.

- Chết không ít tộc nhân, vừa hay, bớt đi một chút phế vật.

- Nhân tộc này là như thế nào dọa lùi Cửu U ma quân? Thật sự làm ta không thể nào hiểu được.

- Đợi lâu như vậy, nhân tộc còn chưa có xuất hiện tồn tại càng mạnh mẽ hơn, nói rõ đây là thực lực chân chính của nhân tộc.

Từng đạo âm thanh to lớn truyền đến, bọn hắn phối hợp trò chuyện, hoàn toàn không có để Quan Thông U vào trong mắt.

Quan Thông U quay đầu nhìn lại, trên đường đi đều là thi thể, máu chảy thành sông, các tướng sĩ Đại Cảnh phương xa còn

đang chém giết lẫn nhau, nếu thả cho bầy tồn tại kinh khủng đằng sau này giết đi qua, hậu quả khó mà lường được.

Nghĩ xong, Quan Thông U quay đầu nhìn về phía Cường Lương Đại Tôn. Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt quyết tuyệt, như là lúc trước một mình khiêu chiến Thiên Ô nhất tộc.

Hắn nhấc tay khẽ vẫy, trường kích đã bị mai táng trong bùn đá bay vào trong tay hắn, ánh mắt của hắn rơi vào tôn cự ảnh thần bí phía sau nhất kia.

Lấu người kia so sánh với mấy người Cường Lương đại tôn, đám người bọ họ đều lộ ra thấp bé, sau khi sóng bụi tản ra, một tôn thân ảnh đáng sợ cao tới năm ngàn trượng xuất hiện, nhìn xuống cả vùng.

Đầu hổ thân người, người khoác giáp xương, tứ chi cùng hoàn toàn khác biệt với Cường Lương tộc chiến sĩ khác, lộ ra cực kỳ cứng cáp, mấu chốt nhất là trên người hắn không có lông tóc, giống y như nhân tộc, hiện ra từng khối cơ bắp giống như tảng đá, tay hắn nắm lấy một thanh búa đá to lớn, tựa như tay cầm một ngọn núi.

- Đại vương, có thể kết thúc rồi à?

Cường Lương Đại Tôn quay đầu hỏi, ngữ khí tràn ngập cung kính.

Sắc mặt Cường Lương tộc đại vương lãnh đạm, không có há miệng, nhưng âm thanh của hắn vang vọng ở giữa đất trời:

- Kết thúc đi, đồ sát nhân tộc, sớm một chút trở lại.

Lời nói của hắn truyền đến trong tai hết thảy tướng sĩ đang hăng hái chiến đấu, vô số người quay đầu nhìn lại, thấy được thân ảnh như Ma Thần của Cường Lương tộc đại vương, tất cả mọi người cảm thấy tuyệt vọng.

Một vài võ giả cảnh giới cao thấy được bóng lưng Quan Thông U, Quan Thông U được vinh dự là Võ Tổ đối mặt đám nhân vật đáng sợ của Cường Lương tộc này lại nhỏ bé như vậy, giống như một hạt hạt cát, đối phương thổi một hơi đã có thể thổi chết hắn.

Cường Lương Đại Tôn quay đầu nhìn về phía Quan Thông U, cười gằn nói:

- Võ giả nhân tộc, ngươi đã là người cường đại nhất, chắc hẳn, Thiên Diễn võ pháp chính là ngươi sáng tạo, nếu ngươi chịu dạy lại cho chúng ta, chúng ta có khả năng tha cho ngươi một mạng, để ngươi trở thành người còn sống sót duy nhất.

Quan Thông U trước đó còn kinh ngạc đối phương không hạ sát thủ, thì ra là nhắm tới Thiên Diễn võ pháp, hắn quát lớn:

- Tạp chủng dị tộc, muốn tập võ đạo của ta, các ngươi cũng xứng, muốn giết ta, vậy thì tới đi.

Oanh!

Quan Thông U bùng nổ khí thế, hắn bắt đầu bùng cháy khí huyết, để lực lượng của mình đi đến cực hạn trước nay chưa có.

Hắn muốn tử chiến.

Nghe vậy, Cường Lương Đại Tôn ngẩn người, gương mặt nhanh chóng lộ ra sát ý, hắn đột nhiên nâng quyền, từ xa đánh tới Quan Thông U, một cỗ sóng gió mắt thường có thể thấy rung chuyển không gian, quét về phía Quan Thông U.

Khuôn mặt Quan Thông U bị thổi đến vặn vẹo, đang muốn xuất thủ.

Một vệt sáng xanh lấp lánh, chỉ thấy một thanh kiếm ảnh màu lam từ trên trời giáng xuống, đánh xuyên đại địa, ngăn ở trước mặt Quan Thông U, vì hắn triệt tiêu gió lốc.

Kiếm ảnh màu lam này không nhỏ hơn nếu so với Cường Lương Đại Tôn, thậm chí còn lớn hơn.

Cường Lương Đại Tôn bị dọa đến lui lại, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, lôi vân trên trời cuồn cuộn, nhìn không thấy bất kỳ thân ảnh gì.

Cường Lương tộc đại vương nhíu mày, mở miệng nói:

- Ngươi cuối cùng chịu ra tay.

- Thiên Địa Đế Cảnh, nhúng tay tranh đấu của cảnh giới thấp hơn, có chút khó coi, Nhân tộc này không phải là tồn tại mà các ngươi muốn diệt là có thể diệt.

Một giọng nói đạm mạc vang lên để hết thảy tướng sĩ Đại Cảnh đều có thể nghe được, bất quá tuyệt đại đa số người đều không biết được đạo âm thanh này phát ra từ đâu.

- Đạo Tổ đến rồi!

Có người hoảng sợ nói, âm thanh như vậy càng ngày càng nhiều, cấp tốc truyền khắp chiến trường, để tất cả tướng sĩ, võ giả chưa từng nghe qua giọng nói của Đạo Tổ đều kích động lên.

Truyền thuyết của Đạo Tổ lưu truyền khắp Đại Cảnh sao mà nhiều sao mà rộng, trong lòng người Đại Cảnh, Đạo Tổ là tồn tại cường đại nhất thiên hạ, bởi vì hắn là tiên thần hạ xuống nhân gian.

Chương 645: Sơn Hải Kinh xuất tràng

- Chủng tộc tranh đấu, nói thế nào khó coi, bổn vương đã đợi ngươi lâu nay.

Đại vương Cường Lương tộc nhìn chằm chằm bầu trời, mặt không chút thay đổi nói, hắn nắm chặt búa đá to lớn trong tay, đi tới phía trước, Cường Lương chiến sĩ Thiên Địa Đại Tôn cảnh khác dồn dập tránh ra.

Cùng lúc đó, một vài cao thủ đang chém giết lẫn nhau âm thầm kinh hãi, Thiên Địa Đế Cảnh là cảnh giới gì?

Cơ Võ Quân thì suy nghĩ cảnh giới Võ Đế, Cường Lương tộc lại có Võ Đế bất quá suy nghĩ đây là chủng tộc cường đại có thể đuổi nhân tộc ra ngoài, làm sao có thể không có Võ Đế, trong lòng nàng bắt đầu chờ mong.

Nàng muốn nhìn Đạo Tổ đối mặt Võ Đế sẽ cường thế như thế nào.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã cảm thấy Võ Đế không xứng với thân phận của Đạo Tổ.

Mộ Linh Lạc đang ở trong trạng thái chiến ý nghe được giọng Khương Trường Sinh, ánh mắt khẽ biến, nhưng rất nhanh lại chuyên chú chiến đấu.

Diệp Tâm Địch, Kiếm Thần, Khương La, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Chu

Thiên Chí, Già Diệp thần tăng, Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc các loại, bọn hắn đều gặp Đạo Tổ tự nhiên có thể ngay đầu tiên nhận ra tiếng nói của Đạo Tổ, tất cả bọn hắn đều phấn chấn, khói mù trong lòng bị quét sạch.

Hoang Châu thành, trong phủ thành chủ.

Hết.

Khương Hàn mấy người cũng nghe được tiếng Đạo Tổ, Khương Hàn vẫn lần đầu tiên nghe tiếng Đạo Tổ nói chuyện, hắn nhíu mày hỏi:

- Tiếng mới rồi là ai?

Một tên quan lại vội vàng nói:

- Tất nhiên là Đạo Tổ, ngoại trừ lão nhân gia ông ta, ai có thể có khí phách như vậy.

Khương Hàn thở dài một hơi, mặt lộ vẻ vẻ chờ mong.

Tổ tông, ngài có cuối cùng ra tay rồi.

Hắn không có chú ý tới Thiên Địa bảo thiềm trong đỉnh nhỏ gật gù đắc ý, sau đó bắt đầu toàn thân run rẩy, cuối cùng ngây ra như phỗng, không nhúc nhích.

Hồn Niệm thần kiếm cắm ở phía trên mặt đất ngăn cản Cường Lương tộc đại vương cùng một đám Thiên Địa Đại Tôn, giống như đem thiên địa một phân thành hai, Quan Thông U nhìn này kiếm ảnh to lớn hùng vĩ, trong lòng tràn đầy kính sợ.

Cái này cần võ học cùng chân khí hạng gì mới có thể ngưng tụ mà thành?

Hắn và Đạo Tổ chênh lệch vẫn hết sức cách xa.

Quan Thông U lộ ra nụ cười, nghĩ thầm:

- Lần thứ hai, đời này thiếu lão nhân gia ông ta, sợ là còn không hết.

Oanh! Oanh! Oanh….

Cường Lương đại vương dạo bước tiến lên, thân thể của hắn như cự nhạc cái thế, mỗi khi đi một bước, cũng có thể làm cho mặt đất rung động, khí thế của hắn dần dần phóng thích, ảnh hưởng chiến trường phương xa, dáng người như Khai Thiên cự thần của hắn đủ để cho võ giả nhân tộc nhìn một chút đã vô cùng lo sợ.

Mặc dù Đạo Tổ buông xuống, có thể đối mặt tồn tại khủng bố như thế, Đạo Tổ muốn giải quyết như thế nào?

- Còn không hiện thân?

Cường Lương đại vương lạnh lùng nói, ngữ khí băng lãnh, tiếng như hồng lôi, chấn động cửu tiêu.

Vừa dứt lời, lôi vân bị xông mở, gió mạnh gào thét mà xuống, kinh động các nơi chiến trường phía trên mặt đất, từng tôn Cường Lương chiến sĩ quay đầu nhìn lại, tướng sĩ, võ giả Đại Cảnh cũng giống như thế, ngay sau đó bọn hắn thấy được một màn rung động lòng người.

Biển mây vô biên bị tách ra, hạo nhật buông xuống, khu trục tối tăm giữa thiên địa, mang đến quang minh, bên trong ánh nắng vạn trượng có một thân ảnh, đón gió mà đứng, mặc dù để cho người ta không nhìn thấy hình dáng hắn, nhưng hắn ra sân như Thái Dương Thần buông xuống, không ai bì nổi, phía dưới Chí Dương thần quang hào quang óng ánh, khí thế của Cường Lương đại vương hùng vĩ cũng thấp hơn một đoạn.

Cường Lương đại vương híp mắt nhìn đi, tầm mắt khóa chặt Khương Trường Sinh.

Nhóm Thiên Địa Đại Tôn Cường Lương tộc cũng bị kinh động, phương thức Khương Trường Sinh ra sân thật sự đặc biệt, mà lại rất có cảm giác áp bách.

Áo bào Khương Trường Sinh lay động, tay phải nửa nhấc, trên lòng bàn tay lơ lửng một quyển sách, Thúc Thần lăng theo gió lay động, khiến cho khí chất của hắn càng thêm phiêu miểu.

- Để cho ta xem năng lực Cường Lương tộc đi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh mở lời, ngữ khí đạm mạc, tâm tình không có chút chập chờn.

Cường Lương đại vương không nói nhảm nữa, nhấc búa chém đi, cánh tay cường tráng như dãy núi nâng lên, nhấc lên từng đầu sóng gió như Trường Long, lưỡi búa vẽ phá thiên khung, trảm ra một đường búa khí màu đen, dài đến mấy vạn trượng, tựa như muốn trảm toàn bộ bầu trời ra làm hai nữa.

Khương Trường Sinh bên trong cường quang mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, bắn ra một vệt kim quang, từ trên trời giáng xuống, cường thế đánh tan búa khí màu đen, đạo kim quang này sao mà sáng chói, để thiên địa vì đó thất sắc.

Khương Trường Sinh nâng lên Sơn Hải kinh rót, pháp lực vào trong đó, Sơn Hải kinh đi theo mở ra, từng hồn ảnh Hung thú giết ra, tre già măng mọc, cấp tốc biến đổi kích thước thể phách lớn nhỏ như trước, Quan Thông U ngước nhìn một màn này, ở trong tầm mắt của hắn, Đạo Tổ thả ra từng con Hung thú hình thể lớn như dãy núi, từ trên trời giáng xuống, sao mà hùng vĩ, sao mà bá đạo.

Ầm ầm.

Mặt đất nhấc lên bụi đất cuồn cuộn, bay lên vạn trượng, mặt đất vì đó sụp đổ, từng khe đất cấp tốc kéo dài triển khai, trở thành Thâm Uyên sâu không thấy đáy.

Từng hồn ảnh Hung thú đụng vào Cường Lương đại vương, điên cuồng cắn xé hắn, càng có khí vận hung chủng chiếm cứ không trung không ngừng thi triển thiên phú khí vận, Thiên Lôi, Địa Hỏa, kim phong mặt đất dây leo, ăn mòn nước độc các loại, theo bốn phương tám hướng bao phủ đến Cường Lương đại vương, như Hồng Hoang Hung thú vây ăn Chiến thần giữa thiên địa, tràng diện hạo đại, để hết thảy chiến trường ảm đạm phai mờ.

Cường Lương đại vương tốc độ cao vung búa đá, đánh tan từng hồn ảnh, nhưng còn có càng nhiều hồn ảnh Hung thú theo Sơn Hải kinh bên trong bay ra.

Những hồn ảnh này cũng không phải bị tru diệt liền không còn, linh hồn ấn ký của bọn chúng tồn tại ở trong Sơn Hải kinh, chỉ cần Khương Trường Sinh đầy đủ pháp lực, có thể liên tục không ngừng triệu hoán.

Từng sợi dây leo thô to phá đất bay lên, quấn quanh hai chân Cường Lương đại vương, nọc độc khủng bố từ trên trời giáng xuống, bắn tung toé bên trên búa đá, để búa đá hòa tan.

Chương 646: Kim Lân diệu thụ lộ ra thiên uy

- Địa Khốc, Phong Yếm, Uyên Ma, Thương Hải Bỉ Mục.

Con người Cường Lương đại vương phóng to, nhận ra không ít thân phận của khí vận hung chủng, trong lòng chấn kinh, chẳng lẽ đây là tác dụng chân chính của Thiên Diễn võ pháp?

Nhóm Đại Tôn Cường Lương tộc thấy hắn bị vây đánh quá sợ hãi, dồn dập tiến đến trợ giúp.

Khương Trường Sinh xuất ra Kim Lân diệu thụ, tay trái giơ nó lên cao, rót pháp lực vào trong đó, trong chốc lát, Kim Lân diệu thụ bắn ra vòng sáng màu vàng kim, quét ngang thiên địa bát phương, một tôn hư ảnh màu vàng kim còn muốn khổng lồ hơn Cường Lương đại vương hiện lên ở trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh, che khuất bầu trời, nhánh cây rậm rạp phồn lá che đậy toàn bộ thương khung, ngay cả bách tính ở Hoang Châu thành ngẩng đầu lên đã có thể thấy.

Chính là Kim Lân diệu thụ.

Chí bảo sát phạt này cuối cùng cũng hiện ra được sự mạnh mẽ của mình.

Hư ảnh Kim Lân diệu thụ run rẩy, phát ra âm hưởng kim phiến tấn công thanh thúy, tận diệt trọc khí giữa thiên địa.

Cường Lương đại vương nhíu mày, hắn đột nhiên nện ra một quyền, khói đen khủng bố phá toái mặt đất, tru tán rễ cây thần bí dưới nền đất, tru diệt hư ảnh Hung thú bốn phương tám hướng, nhấc lên sóng khí khủng bố cuốn lên vô số thi thể, võ giả nhân tộc ở biên giới chiến trường cũng bị thổi bay ra ngoài, ngay cả những Cường Lương chiến sĩ bình thường cũng vội vã nhấc cánh tay ngăn cản.

Thiên địa lay động, tình cảnh như Hồng Hoang phá toái, rung chuyển mặt đất bao la, ngay cả Thiên Cảnh đại lục xa xôi cũng theo đó rung động, đường ven biển rìa Đại Cảnh càng nhấc lên sóng biển.

Bên trong vô tận Hắc Diễm, đầu hổ Cường Lương đại vương trở nên dữ tợn, mắt hổ trở nên đỏ như máu, tràn ngập vô tận sát ý, hai tay của hắn chậm rãi nâng lên, lại rút ra hai đầu hỏa mạch từ bên trong lòng đất, chính là dung nham ngưng tụ mà thành, trong tay hắn như là hai cây xích sắt lửa đỏ, khí thế doạ người.

Nhiệt độ giữa thiên địa bỗng nhiên tăng mạnh.

Hắn bùng nổ cắt đứt chiến tranh giữa Cường Lương tộc cùng Đại Cảnh, hai bên dồn dập quay đầu nhìn lại, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Đại Cảnh hoảng sợ cảm nhận khí thế hủy thiên diệt địa của Cường Lương đại vương, Cường Lương chiến sĩ thì không nghĩ tới nhân tộc lại có người có thể khiến đại vương dùng hết toàn lực.

- Rút lui! Mau rút lui!

Tiếng quát to lo lắng của Từ Thiên Cơ vang vọng trong lòng hết thảy tướng sĩ, đây là hắn lần đầu tiên bảo tướng sĩ tiền tuyến rút lui.

Tiếng của hắn đánh thức tất cả mọi người, tướng sĩ Đại Cảnh cùng đám võ giả giống như nước thủy triều thối lui, chiến sĩ Cường Lương tộc không có truy sát, mà dồn dập nhìn về phía Kim Lân diệu thụ trên bầu trời..

Kim Lân diệu thụ như là Sáng Thế thần thụ, kim quang thần thánh, nhánh cây vô cùng to lớn, khiến cho Cường Lương chiến sĩ hình thể khổng lồ đều cảm giác mình nhỏ bé, ngẩng đầu nhìn lại, trên bầu trời đều là nhánh cây của Kim Lân diệu thụ, tựa như mạch lạc trời xanh, khiến cho chúng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Giờ khắc này, Cường Lương tộc cảm nhận được thiên uy.

- Chết!

Cường Lương đại vương tức giận gào thét, tiếng như kinh thế lôi điện oanh tạc giữa thiên địa, không ít tướng sĩ, võ giả còn đang chạy trốn bị chấn động đến không còn phân biệt đông tây nam bắc.

Tiếng gầm gừ còn đang vang vọng, Cường Lương đại vương nộ nâng hai đầu hỏa mạch, quất lên bầu trời, mặt đất không ngừng chìm xuống, phá toái, hai đầu hỏa mạch nhấc lên đếm không hết nham thạch bay vụt thiên địa bát phương.

Sơn Hải kinh run rẩy dữ dội, trang giấy bên trong bắn ra một đạo hắc quang, đường kính cấp tốc mở rộng, đối diện cùng hai đầu hỏa mạch đang la tới.

Ầm ầm.

Trận này quyết đấu giống như Cổ Thần để mặt đất lộ ra yếu ớt, phạm vi mặt đất phá toái cấp tốc mở rộng, Từ Thiên Cơ kịp thời ra lệnh cho tướng sĩ Vận Bộ thôi động khí vận đại trận, dùng lực lượng quốc vận bảo hộ người Đại Cảnh, nhưng lực trùng kích mạnh mẽ vẫn thổi bay rất nhiều tướng sĩ Đại Cảnh ra ngoài, như là lá rụng trong cuồng phong bạo vũ, chỉ có thể theo gió chập chờn.

Cường Lương đại vương động dung, đạo hắc quang kia vậy mà ngăn cản công kích của hắn.

Làm sao có thể.

Đây chính là lực lượng của đại địa.

- Ngươi chỉ có chút thực lực ấy? Vậy thì chịu chết đi!

Giọng Khương Trường Sinh lạnh lùng quanh quẩn phía dưới thiên khung, Kim Lân diệu thụ run rẩy, vô số lá cây vàng bay xuống, sau đó vọt tới phía Cường Lương đại vương, vô số kể kim diệp hình thành khí thế mưa sa mưa như trút nước, thanh thế hạo đại, bao phủ Cường Lương đại vương, dùng Cường Lương đại vương làm trung tâm, mặt đất phương viên mấy vạn dặm bị Kim Lân diệu thụ oanh tạc, mặc dù Khương Trường Sinh đã khống chế được hết sức tinh chuẩn, nhưng phạm vi bị ảnh hưởng vẫn đang tốc độ cao khuếch trương.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, thần thi triển thông, cải thiện hoán địa.

Trong chốc lát, chỗ khu vực quân đội Đại Cảnh cùng Hoang Châu thành bỗng nhiên thay đổi, hình thành một hòn đảo lớn lơ lửng giữa không trung, đột nhiên xuất hiện biến hóa làm cho tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, bọn hắn chỉ cảm thấy mắt hoa một cái, một giây sau, Cường Lương tộc đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng bọn hắn có thể thấy Kim Lân diệu thụ che khuất bầu trời đang về tập trung về một phương hướng mà liên tục không ngừng bắn ra kim diệp.

Rung động!

Kinh hãi!

Tất cả mọi người ngốc ngốc nhìn tráng cảnh giống như sông thần màu vàng kim ở chân trời, đây là lực lượng hạng gì?

Tiếng gầm gừ điên cuồng của Cường Lương đại vương quanh quẩn không dứt, hắn bị oanh đến máu me khắp người, chỉ có thể bằng vào khí huyết mạnh mẽ cố gắng chống đỡ, hắn cũng không phải không muốn tránh, chẳng qua là Kim Lân diệu thụ công kích thật sự quá nhanh.

- Ra tay!

Nhóm Cường Lương Đại Tôn dồn dập ra tay tiến công hồng lưu màu vàng kim đang thỏa sức xuyên qua thiên địa, nhưng bọn hắn mới ra tay, đã có từng đạo kim diệp bắn về phía bọn hắn.

Oanh! Oanh! Oanh.

Nhóm Cường Lương Đại Tôn lúc trước không ai bì nổi liên tục bị oanh bạo thân thể, máu tươi phá toái mặt đất, không có chút lực lượng chống đỡ.

Quan Thông U bị một cỗ lực lượng thần bí bảo hộ, hắn lơ lửng giữa không trung, ngây ngốc nhìn Cường Lương Đại Tôn liên tục bị tiêu diệt, trong lòng cảm giác tràn đầy hoang đường.

Hắn biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng một vị Cường Lương Đại Tôn tùy tiện đã có thể dễ dàng trấn áp hắn.

Chương 647: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (1)

Không đến thời gian ba hô hấp, tám vị Cường Lương chiến sĩ Thiên Địa Đại Tôn cảnh đều chết hết, lưu lại thịt nát đầy đất.

Cường Lương đại vương còn đang chịu đựng Kim Lân diệu thụ trùng kích, bản thân hắn đã bị trọng thương, nhiều chỗ trên người hiển lộ ra xương trắng sâm nhiên.

- Hắn đến cùng là thần thánh phương nào…

Cường Lương đại vương kinh sợ ngước nhìn Khương Trường Sinh, từ đầu đến cuối, hắn đều không nhìn thấy hình dáng của Khương Trường Sinh.

Kim quang kia sáng chói như là pháp tắc ngăn giữa phàm linh cùng thần linh, để ánh mắt của hắn không thể đánh vỡ hàng rào.

Giờ khắc này, Cường Lương đại vương nghĩ lại cảnh cáo mà Vương tộc lưu lại, nguyên lai là thật, mặc dù Cường Lương tộc đã khu trục qua nhân tộc, nhân tộc vẫn giết trở lại, mà còn có người mạnh như thế tọa trấn.

Ánh mắt Cường Lương đại vương u ám, hắn đã không có sức chống cự.

Trận chiến này hắn biệt khuất đến cực điểm, thực lực của đối phương vượt xa hắn, áp chế hắn chỉ có thể bị động phòng thủ, hắn chưa bao giờ tiến hành qua chiến đấu như vậy, tại Thái Hoang, dù cho mặt đối tồn tại cường đại không thể đối đầu, cũng có thể đấu khá lâu.

Đúng lúc này.

Khương Trường Sinh trên trời dỡ xuống Tử Kim Hồ Lô từ trong tay áo, hướng về phía dưới chiếu đi, Tử Kim Hồ Lô bắn ra từng sợi ánh sáng tím, một cỗ hấp lực cường đại bao phủ Cường Lương đại vương.

Hắn đã là nỏ mạnh hết đà không có sức chống cự, chỉ có thể nhắm mắt lại, tiếp nhận chiến quả tử vong.

Không chỉ là hắn muốn chết, nhóm tộc nhân mà hắn mang tới cũng phải chết.

Rất nhanh, thân thể cao lớn hơn sơn nhạc của hắn đột nhiên thu nhỏ, chui vào bên trong Tử Kim Hồ Lô.

Khương Trường Sinh cất kỹ Tử Kim Hồ Lộ, quay đầu nhìn về phương hướng quân đội Đại Cảnh, lần nữa thi triển thần thông cải thiện hoán địa, buông xuống đảo đang treo cao, để quân đội Đại Cảnh cùng Hoang Châu thành một lần nữa rơi xuống đất.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn đạp mây rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Những Cường Lương tộc chiến sĩ còn sống run rẩy toàn thân, không dám tin vào hai mắt của mình.

- Đại vương chết rồi?

- Làm sao có thể? Vì sao nhân tộc lại có tồn tại mạnh mẽ như thế…

- Mau trốn đi.

- Chạy đi, Cường Lương tộc đã thua trận chiến này.

Càng ngày càng nhiều Cường Lương tộc chiến sĩ giật mình tỉnh lại, chạy trốn tứ phía.

Ánh nắng xuyên qua biển mây trên trời, vương vãi xuống, chiếu rọi hoang vu, trên chiến trường xào xạc, các tướng sĩ Đại Cảnh sống sót có loại cảm giác giật mình như ở trong mộng.

Quan Thông U rơi xuống đất, ngồi tĩnh tọa tại chỗ, lấy ra đan dược bên từ trong nhẫn trữ vật, bắt đầu chữa thương.

Trận chiến tranh làm người tuyệt vọng này khi Đạo Tổ ra tay rất nhanh đã kết thúc, tuyệt đại đa số người vẫn còn đi tắm ở trong rung động lúc trước, không thể tự kềm chế.

Rất nhiều võ giả đều sinh ra một ý nghĩ.

Tập võ thật có hiệu quả sao?

Có thể so với lực lượng tiên thần hủy thiên diệt địa vừa rồi à?

Khương Trường Sinh trở lại trong đình viện Long Khởi sơn, Bạch Kỳ cùng Khương Thiên Mệnh lại gần, càng không ngừng hỏi thăm tình hình chiến đấu.

- Cường Lương tộc xác thực mạnh mẽ, đây còn không phải lực lượng của toàn bộ của bọn họ, sau này, nhân tộc vẫn phải đối mặt Cường Lương tộc tập kích, mà Cường Lương tộc không chỉ mạnh mẽ, còn suất lĩnh lấy rất nhiều chủng tộc.

- Thiên Mệnh, tập võ thật tốt, Đại Cảnh cần ngươi, hi vọng của nhân tộc cũng ở trên thân thể ngươi. -

Khương Trường Sinh dùng một loại ngữ khí sầu lo nói, Khương Thiên Mệnh nghe được nhiệt huyết dâng trào, không có chút áp lực, ngược lại là đấu chí vô hạn.

Bạch Kỳ mở miệng hỏi:

- Chủ nhân, Cường Lương tộc lần này phái tới người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh nói:

- Có thể so với Võ Đế nhân tộc.

Nghe vậy, Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, Thái Oa, Thái Hi cũng quay đầu nhìn về phía hắn.

Theo lời của Cơ Võ Quân, Bạch Tôn, bọn hắn cho rằng Võ Đế chính là đỉnh võ đạo, không nghĩ tới Cường Lương tộc vậy mà phái tới thực lực võ đạo đỉnh.

Bạch Kỳ kinh ngạc nói:

- Đối phương phái ra Võ Đế, kết quả ngài nhanh như vậy liền giải quyết?

Đây chính là Võ Đế nha.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên đánh với Võ Đế.

- Mặc dù quá trình hết sức gian nan, nhưng xác thực đã bắt lại, quyết đấu võ đạo, không thể dùng thời gian đi cân nhắc, thời gian chiến đấu càng dài không có nghĩa chênh lệch lẫn nhau càng nhỏ, tương phản, thời gian chiến đấu càng ngắn, nói rõ hai bên đã dùng toàn lực.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, nói xong, hắn đi về phía nhà ở của chính mình.

Khương Thiên Mệnh nắm chặt hai quả đấm, nói: -

Võ Đế tính là gì, tổ gia gia tất nhiên có thể đặt chân đến cảnh giới võ đạo càng cao, võ không bờ bến.

Trở lại trong phòng, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên giường, thở dài ra một hơi, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Dùng hết toàn lực, hắn có khả năng càng nhanh đánh giết Cường Lương đại vương, nhưng hắn muốn bức đối phương hiện ra lực lượng mạnh hơn, kích thích sinh tồn ban thưởng tăng lên.

Đến mức Cường Lương tộc có lần nữa đột kích hay không, hắn tâm lý nắm chắc, trong thời gian ngắn Cường Lương tộc không có khả năng lại đến.

Lúc trước hắn tính qua, người mạnh nhất Cường Lương tộc cũng mới đến Thiên Địa Đế Cảnh ngũ trọng thiên, giá trị hương hỏa bản thân là năm mươi lăm triệu, Cường Lương tộc mạnh hơn xa nhân tộc, nhưng không có nghĩa sẽ có tồn tại vượt qua cảnh giới Võ Đế, chẳng qua số lượng các cảnh giới nhiều hơn xa nhân tộc.

Lúc trước hắn tính qua giá trị hương hỏa của thực lực toàn thể Cường Lương tộc, một chuỗi số ‘0’ dài để hắn thấy mà vô cùng lo sợ, Đại Cảnh còn cần mấy trăm năm mới có thể đuổi theo.

Hắn gỡ xuống Tử Kim Hồ Lô, đem ánh mắt nhìn về phía trong hồ lô, giờ phút này Cường Lương đại vương trọng thương đã bị rất nhiều cấm chế trấn áp, mất đi ý thức. Giết thì đáng tiếc, trước tiên cần phải bổ sung Sơn Hải kinh cùng Thiên Địa Bảo Giám, lại phân thân thể hắn cho người bên cạnh, hoặc luyện chế đan dược, đây mới là cách sử dụng tốt nhất.

Sở dĩ thả những chiến sĩ cường giả kia rời đi, cũng là hi vọng bọn họ có thể đem tình hình chiến đấu mang về, chấn nhiếp Cường Lương tộc.

Chương 648: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (2)

Cường Lương tộc chỉ cần không lỗ mãng, tất nhiên không còn dám tới xâm chiếm, dạng này có thể cho Khương Trường Sinh càng nhiều thời gian tu hành.

Dính đến Cường Lương tộc, đã bắt đầu tác chiến cùng kẻ địch cấp Võ Đế, nếu san bằng Cường Lương tộc, tất nhiên sẽ dính đến tầng thứ cao hơn, dù sao Cường Lương tộc chẳng qua là bá chủ bên ngoài Nam Bộ Thái Hoang, quỷ mới biết Thái Hoang có bao lớn, cất giấu bao nhiêu cường tộc.

Khương Trường Sinh không thích mạo hiểm, hắn hi vọng có thời gian nắm chắc.

Một lát sau.

[Địa Hoàng năm thứ ba, Cường Lương tộc điều động bộ lạc Địa Mạch xâm chiếm Đại Cảnh, ngươi thành công sinh tồn khi bị Địa Mạch đại vương và thủ hạ tinh nhuệ của hắn vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - nhân quả Tử Tiêu cung].

Thấy hàng chữ này, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Tử Tiêu cung là pháp bảo?

Tên Tử Tiêu cung ở bên trong văn hóa Hoa Hạ có bút mực, nồng hậu dày đặc trong hiện thực có Tử Tiêu cung, trong truyền thuyết Phong Thần Diễn Nghĩa cũng có Tử Tiêu cung, chính là đạo tràng của Hồng Quân lão tổ.

Nói lên thật có ý tứ, Hồng Quân lão tổ ở trong một vài tiểu thuyết thần thoại, chuyện xưa được xưng là Đạo Tổ.

Tử Tiêu cung xứng Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Tử Tiêu cung.

Tử Tiêu cung, Tiên Thiên linh thạch đúc thành, ẩn chứa Đại Đạo thần vận, tu luyện bên trong Tử Tiêu cung, có thể tăng mạnh ngộ tính, đồng thời đây cũng là một kiện pháp bảo phòng ngự, có thể ngăn cách đủ loại giác quan, lực lượng nhìn trộm, có thể chống đỡ lực lượng nhất định công kích, mặt khác, Tử Tiêu cung là pháp bảo loại hình trưởng thành, pháp bảo nhân quả, tự nhiên có quan hệ cùng nhân quả, có thể hấp thu tín niệm chúng sinh, thúc đẩy sinh trưởng tín ngưỡng, lực lượng nhân quả, cổ vũ hiệu quả tăng lên ngộ tính của đạo tràng.

Khó lường!

Vừa hay thích hợp với hắn.

Khương Trường Sinh xuất ra Tử Tiêu cung, một đoàn tử khí ra hiện tại trong lòng bàn tay của hắn.

Tử Tiêu cung cũng không phải có hình dạng cung điện, nó có khả năng thiên biến vạn hóa, toàn bằng tâm ý của chủ nhân.

Khương Trường Sinh bắt đầu luyện hóa hắn cấm chế, phát hiện cấm chế bên trong muốn phức tạp hơn nhiều so với pháp bảo trước đó, còn dính đến lực lượng nhân quả, hắn cũng không có buồn rầu, ngược lại kinh hỉ.

Trước đó để địa phủ nhận chủ, hắn đã tìm hiểu lực lượng nhân quả mặc dù còn không thể hoàn toàn chưởng khống lực lượng nhân quả, nhưng ít ra là đang đi trên đường.

Cứ như vậy, thời gian ngày ngày đi qua.

Khi Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch đám người trở về, Khương Trường Sinh còn chưa kết thúc.

Tổng cộng hao tốn thời gian nửa tháng, hắn mới thành công nhận chủ Tử Tiêu cung.

Hắn đi ra khỏi phòng, mọi người đứng dậy nhìn về phía hắn, hắn trước tiên nói:

- Nói ít lời khen tặng, ta đã chán nghe rồi, an tâm luyện công đi.

Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch xấu hổ cười một tiếng, sau đó lần nữa ngồi xuống, bọn hắn bắt đầu nói đến tình huống sau trận chiến này.

Khương Trường Sinh quay người, ánh mắt ngưng tụ, nhà ở của hắn tan biến, hắn đi theo thả ra Tử Tiêu cung, để nó biến thành một tòa đạo quan bình thường, đặt ở chỗ ăn phòng trước đó, không có đè ép không gian bên trong sân vườn.

Căn đạo quan này không tính quá lớn, chờ hắn đủ mạnh, lại để cho Tử Tiêu cung hiện ra toàn cảnh, nếu có thể thả ở trên trời, vậy thì càng tốt hơn.

Mọi người đã thành thói quen đối với thủ đoạn của hắn, không có kinh ngạc.

Diệp Tầm Địch nói tiếp, đánh với Cường Lương tộc một trận kéo dài không đến một ngày, nhưng thương vong cực kỳ thảm liệt, chết ít nhất trăm vạn tướng sĩ, kẻ bị thương càng khó mà ước lượng, nhưng thu hoạch cũng to lớn, thi thể những Cường Lương chiến sĩ kia là chiến quả tốt nhất, một khi phân phát, võ giả thiên hạ có thể bằng vào Thiên Diễn võ pháp tăng lên rất nhiều thực lực.

Bất quá không có khả năng phân cho võ giả thiên hạ, Thiên Tử chuẩn bị luận công ban thưởng, nhưng có một chút là khẳng định, địa vị càng cao, lấy được cân số càng nhiều.

- Đại Cảnh còn chưa đủ mạnh.

Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, sau đó đi vào bên trong Tử Tiêu cung, hắn muốn thử xem hiệu quả.

Gặp hắn vào xem, người trong đình viện đưa mắt nhìn nhau.

Cơ Võ Quân thở dài:

- Xác thực, một trận chiến này xem như đánh thức Đại Cảnh, đánh thức chúng ta, bất quá nói thật, đối mặt chi quân đội này của Cường Lương tộc, Thánh triều cũng sẽ đánh hết sức gian nan, chớ nói chi Cường Lương tộc còn chưa dốc toàn bộ lực lượng.

Diệp Tầm Địch vốn định tâm sự Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, nhưng suy nghĩ mình biểu hiện chật vật trên chiến trường, tâm chìm hắn vào đáy cốc.

Tiến vào bên trong đạo quan, Khương Trường Sinh thấy một khối bồ đoàn, trừ cái đó ra, không có vật gì khác, hắn phóng xuất toàn bộ đồ vật thu lại bên trong phòng ốc lúc trước, bày ra tốt từng cái, sau đó ngồi tĩnh tọa ở bên trên bồ đoàn.

- A? Tốc độ nạp khí tăng lên.

Khương Trường Sinh vừa mới vận công liền cảm nhận được diệu dụng, trong lòng kinh hỉ.

Hắn bắt đầu luyện công, phát hiện tâm tư càng thêm nhạy cảm so với trước kia, những địa phương hoang mang khó hiểu trước đó rất dễ dàng cởi ra.

Không hổ là sinh tồn ban thưởng mà Thiên Địa Đế Cảnh mang tới, dễ chịu!

Một bên khác.

Thuận Thiên thành, hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Hàn ngồi ở trước bàn, vẻ mặt âm trầm, đại chiến đã kết thúc, nhưng phiền toái tùy theo mà đến còn chưa kết thúc, cần trấn an trăm vạn tướng sĩ đã chết, còn có đếm không hết thương binh muốn trị liệu cùng giải quyết tốt hậu quả, quan trọng nhất chính là phân phát thi thể Cường Lương tộc, phiên vương, tướng quân, thế gia vọng tộc lần này tham chiến cũng không ít, ngay cả Khương gia cũng hướng hắn làm loạn.

Chút này đều không coi là cái gì.

Quan trọng nhất chính là.

Tổ tông mạnh mẽ.

Mặc dù đã qua nửa tháng, nhưng Khương Hàn hiện tại nhắm mắt lại sẽ nghĩ tới lực lượng hủy thiên diệt địa kia của tổ tông.

Hắn ý thức đến một chuyện đáng sợ, kia chính là toàn bộ Đại Cảnh chung vào một chỗ đều không chống lại được tổ tông.

Thực lực Đại Cảnh và tổ tông sai biệt đang kéo dài, quan hệ thì càng ngày càng xa.

Chương 649: Ta không để ý, các ngươi cần gì để ý

Khương Hàn hít sâu một hơi, nỗ lực để cho mình không đi nghĩ những tạp niệm kia.

Hắn nhìn về phía tiểu đỉnh trên bàn, hỏi:

- Thiên Địa bảo thiềm, mệnh số Đại Cảnh có cải biến hay không?

- Không có.

Thiên Địa bảo thiềm trả lời, không biết có phải Khương Hàn ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy Thiên Địa bảo thiềm giảm bớt linh tính, nhưng cụ thể yếu bớt chỗ nào, hắn cũng không nói lên được.

Khương Hàn kinh ngạc hỏi:

- Ngay cả Cường Lương tộc đều bị đánh lui, vì sao mệnh số Đại Cảnh còn chưa thay đổi?

Thiên Địa bảo thiềm không có trả lời, nó chỉ trả lời sự thật hoặc sự thật sẽ xuất hiện, không có giải hoặc.

Khương Hàn giương mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, Thuận Thiên thành hết sức yên tĩnh, tĩnh đến đáng sợ, căn bản không giống như tình huống vừa mới thủ thắng.

Ánh mắt hắn đầy mê mang.

Tựa hồ vô luận làm như thế nào đều không cải biến được mệnh số của Đại Cảnh.

Hắn có nghĩ qua đi tìm Đạo Tổ, nhưng đi thì phải làm thế nào đây, hắn muốn làm sao nói hắn yêu cầu cái gì?

Quan trọng nhất chính là, Thất đệ Khương Diệp của hắn mượn lời Đạo Tổ thành tựu phiên vương, đây cũng là nguyên nhân vì sau khi hắn trở thành thiên tử rồi vẫn không động Khương Diệp, coi như mâu thuẫn lúc thiếu niên chưa từng xảy ra, nhưng chuyện này là một cây gai, hắn không rõ ràng mình trong lòng Đạo Tổ là hình ảnh như thế nào.

Vị Thiên Tử này chưa từng lo được lo mất như hiện tại.

Địa Hoàng năm thứ tư, tân xuân sắp đến.

Qua….

Trong đạo quan, Khương Trường Sinh tra giá trị hương hỏa của mình, hắn khẽ nhíu mày.

Hắn phát hiện tốc độ hương hỏa của mình tăng trưởng cũng không có phóng đại, tuy có tăng trưởng, nhưng không bằng dự đoán của hắn.

Hắn nhìn về phía Thần Du đại thiên địa, bây giờ sinh linh nhập mộng bên trong Thần Du đại thiên địa nhiều vô số kể, người Đại Cảnh cũng không thể chiếm cứ một nửa, theo Thần Du đại thiên địa sinh ra, càng ngày càng nhiều tín đồ bắt đầu phát dương sự cường đại của hắn, kéo theo càng nhiều tín đồ, ngược lại là tốc độ tín đồ Thiên Cảnh đại lục tăng trưởng càng ngày càng chậm, chẳng qua là tốc độ địa phương khác tăng trưởng rất nhanh, che giấu điểm này.

Đạo Tổ đánh với Cường Lương tộc một trận, cấp tốc truyền ra tại Thiên Cảnh đại lục, nhóm tín đồ của hắn càng thêm sùng bái hắn, chẳng qua rất nhiều tín đồ không có tận mắt nhìn thấy, cho nên giá trị hương hỏa tăng trưởng không có dẫn tới tăng vọt.

Khương Trường Sinh mở mắt, đem thần niệm bao trùm Kinh Thành, một lá rơi là biết thu đến, Đại Cảnh đến cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể từ Kinh Thành nghe được dấu vết để lại.

Rất nhanh, hắn đã nghe đến một chút tiếng nói.

- Ai, trận chiến năm ngoái kia để Đại Cảnh chết rất nhiều người, nghe nói rất nhiều thương binh không cứu được, số lượng tử vong khó mà ước lượng, triều đình đang nỗ lực trấn áp.

- Đạo Tổ mạnh như vậy, vì sao không sớm một chút ra tay, nhất định phải ra tay khi binh sĩ Đại Cảnh ta chết nhiều như vậy.

- Đạo Tổ không phải biết khởi tử hồi sinh à, vì sao không cứu trợ Đại Cảnh?

- Đạo Tổ thi triển khởi tử hồi sinh là muốn tiêu hao tuổi thọ bản thân hắn, trăm vạn người, làm sao dám cứu, mà ngươi không có phát hiện à, quan hệ giữa Đạo Tổ và chúng ta càng ngày càng xa, cả thiên tử đều rời xa Kinh Thành.

- So với những việc này, ta càng lo lắng Đạo Tổ mạnh mẽ, hắn quá mạnh, cường đại đến võ đạo Đại Cảnh đều không thể so sánh cùng, theo một vị huynh đệ của ta nói, Đạo Tổ biểu hiện ra vũ lực đủ để trấn áp trăm triệu võ giả Đại Cảnh, nếu có một

ngày, Đạo Tổ đối địch với Đại Cảnh, hoặc tẩu hỏa nhập ma, Đại Cảnh chẳng phải xong?

Tiếng như vậy không coi là nhiều, mà đều nghị luận trong âm thầm, dù sao Đạo Tổ ở kinh thành, bọn hắn không dám càn rỡ đàm luận, nhưng Kinh Thành như thế, huống chi những thành trì khác.

Chủ yếu là Đại Cảnh thương vong quá lớn, để những bách tính trong gia đình những người đã chết kia sinh ra oán hận Khương Trường Sinh, oán khí này khuếch tán, ảnh hưởng đến càng ngày càng nhiều người, tự chuyển đến bên trên Thái Hoang, Đại Cảnh không ngừng mạnh lên, tâm thái của người thiên hạ ta đều đang chuyển biến, rất nhiều người đều không thể nào tiếp thu được chênh lệch cách xa cùng Cường Lương tộc, loại tâm tính này theo những oán khí kia cùng nhau phát tiết.

Nói trắng ra, Đại Cảnh quá cường thịnh, cường thịnh đến người trong thiên hạ bắt đầu cảm giác đương nhiên, bắt đầu bận tâm lợi ích bản thân.

Trước kia Đại Cảnh không phải bá chủ thiên hạ, mỗi lần Khương Trường Sinh ra tay cũng có thể làm cho bách tính Đại Cảnh trôi qua càng ngày càng tốt, bây giờ bách tính giàu có, ngược lại bắt đầu kiêng kị sự cường đại của hắn.

Khương Trường Sinh rất ít sử dụng thần thông khởi tử hồi sinh, chiến tranh trước kia hắn cũng không có thi triển, cứ nghĩ rằng thế nhân đã quên, không nghĩ tới bây giờ còn có người cầm thần thông này tới trách cứ hắn.

Hắn cũng không tức giận, cũng không hối hận, nếu thi triển khởi tử hồi sinh, về sau sẽ có người cầu hắn đi làm, thậm chí để người Đại Cảnh trở nên không sợ hãi.

Ngay cả sinh tử còn không sợ, thì sợ cái gì?

Bên trong thế giới võ đạo, Khương Trường Sinh có khả năng có lỗi với hương hỏa tín đồ khác, nhưng duy chỉ có Đại Cảnh, hắn không thẹn với lương tâm.

Nếu không phải hắn nhiều lần ra tay, nào có Đại Cảnh hiện tại.

Trong chuyện này của Đại Cảnh, thật đúng là không thể rời bỏ hắn, không có hắn, bảy đại Yêu Thánh phục sinh, cũng đủ để cho người Long Mạch đại lục chết hết.

Khương Trường Sinh tuy có một tia từ bi, nhưng cũng không phải từ bi một cách ngu ngốc, đối với tình huống hiện tại, hắn thậm chí không quan tâm.

Hắn làm cái gì, không làm cái gì, cũng không phải để thế nhân quyết định.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra đạo quan, chuẩn bị cho luyện chế nước thuốc luyện thể mọi người trong sân.

Mộ Linh Lạc cũng quay về, sở dĩ trở về muộn là vì trấn an Mộ gia, giúp Mộ gia tranh thủ lợi ích, mặc dù nàng hết sức phiền những việc này, nhưng không chịu nổi người nhà họ Mộ thỉnh cầu.

Hắn vừa đi ra, tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh đi vào trước dược đỉnh, bắt đầu ném dược liệu vào bên trong.

Mọi người muốn nói lại thôi, Khương Trường Sinh quay đầu cười nói:

- Các ngươi muốn nói cái gì, ta rõ ràng, ta đều không thèm để ý các ngươi hà tất để ý?

Chương 650: Cơ hội tái tạo Đại Cảnh

Lời vừa nói ra, không khí khẩn trương trong đình viện giảm bớt đi rất nhiều.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Mỗi một phe vận triều cường thịnh sau nhất thời ngắn, đều sẽ xuất hiện tình huống như vậy, năm đó Thánh triều cũng xuất hiện qua, còn dẫn phát nội loạn, có đôi khi có được càng khó khống chế hơn không có gì cả.

Bách tính bất mãn Đạo Tổ ra tay quá muộn cùng với không có khởi tử hồi sinh, võ giả thì kiêng kị Đạo Tổ mạnh mẽ.

Bạch Kỳ vui vẻ, nói:

- cái này gọi là chân trần không sợ mang giày?

Diệp Tầm Địch mắt trợn trắng, nói:

- Ví von cái gì thế, đầu sói ngu xuẩn.

Mọi người bắt đầu mồm năm miệng mười trò chuyện, bọn hắn cũng nghe ra một chút tiếng gió thổi, bọn hắn cảm thấy lấy năng lực của Đạo Tổ, tất nhiên cũng có thể nghe được, cho nên lo lắng Đạo Tổ tức giận.

Cho dù người đã sớm chiều chung đụng như bọn hắn cũng sẽ lo lắng Đạo Tổ trong cơn tức giận rời xa Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nhìn rất thoáng, phàm là tín đồ tiến vào Thần Du đại thiên địa, gần như không có khả năng phản bội hắn, bởi vì Thần Du đại thiên địa có thể mang đến đủ loại cơ duyên cho bọn họ, còn có truy cầu thời cơ tiên thần hư vô mờ mịt, bọn hắn như thế nào sẽ dao động?

Người hiện tại huyên náo vui mừng, bản thân cũng không phải là hương hỏa tín đồ của Khương Trường Sinh, chẳng qua là tiếng của bọn hắn quá lớn, trở ngại những người vốn muốn trở thành hương hỏa tín đồ.

Để bọn hắn làm ồn ào, rất nhanh sẽ đi qua.

- Các ngươi cũng đã gặp qua Cường Lương tộc mạnh mẽ, ý vị này là địa vị cảnh giới võ đạo về sau sẽ biến hóa, Động Thiên

cảnh không sớm thì muộn sẽ biến thành bình thường, các ngươi phải nắm chắc thời gian luyện công.

Khương Trường Sinh đi đến trước một dược đỉnh khác, mở lời.

Mọi người gật đầu.

Mộ Linh Lạc nói:

- Trường Sinh ca ca, Cường Lương tộc tựa hồ nhắm vào Thiên Diễn võ pháp tới, Thiên Diễn võ pháp thật không có cực hạn sao?

Những người khác dồn dập nhìn về phía Khương Trường Sinh, bọn hắn trước kia thảo luận qua vấn đề này.

Thiên Diễn võ pháp thật sự quá cường đại, luyện hóa khí huyết những sinh linh khác, đoạt thiên phú của hắn hóa thành lực lượng bản thân, võ đạo Đại Cảnh có thể tăng lên nhanh như vậy, Thiên Diễn võ pháp có công lao rất lớn, lớn đến Cường Lương tộc là cường tộc của vạn tộc cũng vì đó động tâm.

Khương Trường Sinh nói:

- Cho dù không có cực hạn, cũng có nhân quả, Cường Lương tộc chính là cái giá của Thiên Diễn võ pháp, đại giới này sẽ để cho rất nhiều người chết, mà Cường Lương tộc tuyệt không phải kẻ địch duy nhất.

Thiên Diễn võ pháp chỉ là một loại công pháp cường đại thôi, võ giả thi triển Thiên Diễn võ pháp luyện hóa khí huyết Hung thú, bản thân cần hao tổn tốn thời gian cùng tinh lực, còn cần trả giá đi săn, cường giả sẽ càng ngày càng mạnh, kẻ yếu thì thủy chung không thể phóng qua một cửa đi săn.

Vẫn không bằng Tiên đạo củahắn.

Tu tiên chi đạo, là tu luyện đạo của bản thân.

- Sau trận chiến này, nếu Cường Lương tộc còn dám đến, tất sẽ lôi kéo chủng tộc khác, xem như không đội trời chung, nếu như Thiên Diễn võ pháp mạnh mẽ truyền ra, chủng tộc khác không cần Cường Lương tộc đi thuyết phục, cũng sẽ tìm tới cửa.

Kiếm Thần lắc đầu nói.

Mặc dù như thế, nhưng nhân tộc không có khả năng từ bỏ Thiên Diễn võ pháp.

Chủ đề chuyển dời đến bên trên Thái Hoang, mọi người bắt đầu trao đổi chủng tộc cường đại mình trước kia thấy.

Khương Trường Sinh cũng đang nghe, mặc dù có phân thân du lịch Thái Hoang, nhưng hắn quá mức mạnh mẽ, không có trải qua phấn khích như mọi người….

Hai năm sau, bi thương Cường Lương tộc mang cho Đại Cảnh chung quy đi qua, thế nhân bất mãn vẫn bị thời gian san bằng, lại không hết thì có ích lợi gì, lại thêm Thiên Tử cùng các tín đồ tuyên dương, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng trưởng càng lúc càng nhanh.

Chuyện Đạo Tổ lộ ra thần uy triệt để truyền khắp mỗi một cái góc Đại Cảnh.

Thuận Thiên thành, trong ngự thư phòng.

Khương Hàn nhìn Trần Lễ, thở dài nói:

- Trần ái khanh, trẫm cũng không có cách nào, nếu ngươi có thể thỉnh Đạo Tổ ra mặt, trẫm còn có thể bảo đảm ngươi.

Trần Lễ lộ ra nụ cười phong khinh vân đạm, nói:

- Thần không trách bệ hạ, thần đã sớm mệt mỏi, bệ hạ không cần bảo đảm thần, cứ để thần từ quan về kinh đi.

Khương Hàn gật đầu, nhưng vẫn bồi thêm một câu, nói:

- Ngươi tuy là tranh thủ đến lợi ích rất lớn cho các tướng sĩ, nhưng dòng họ, thế gia vọng tộc, tông môn, quá nhiều lực lượng bức bách trẫm, trẫm không có vũ lực trấn áp Đại Cảnh như Thiên Tông năm đó.

Lúc Cảnh Thiên Tông đương triều, hắn chính là tồn tại cường đại gần với Đạo Tổ nhất của Đại Cảnh, cho nên hắn có thể nói một không hai.

- Thần đa tạ bệ hạ trấn an, bệ hạ cũng không cần lo lắng thần, thần hôm nay sẽ lên đường rời đi.

Trần Lễ chắp tay cười nói, trong lòng hắn như thế nào không rõ, Thiên Tử nói thật, nhưng Thiên Tử cũng muốn thôi trừ quyền thế của hắn.

Không có cách, quyền lực cùng uy vọng của hắn thật sự quá lớn, nếu chưa diệt trừ, Thiên Tử cùng các thế gia đều không an tâm.

Trần Lễ quay người rời đi, vẻ mặt Khương Hàn đi theo trở nên lạnh.

Một lát sau.

Hắn mới cầm lấy một bản tấu chương, lẩm bẩm nói:

- Từ Thiên Cơ, nên đến phiên ngươi.

Tháng năm, Trần Lễ trở lại Long Khởi sơn, gặp được Khương Trường Sinh, hắn cung kính hành lễ.

Vô luận hắn thu hoạch được quyền thế như thế nào, trên đời có một người khiến cho hắn vĩnh viễn không dám bày tư thái, đó chính là Đạo Tổ.

Là Đạo Tổ cho hắn hết thảy.

- Cái gì, Thiên Tử hạ bệ ngươi? Hắn muốn lật trời rồi, còn không mau van cầu chủ nhân nhà ta, thay ngươi làm chủ.

Bạch Kỳ trừng to mắt, cả giận nói.

Nếu Trần Lễ không làm, cống phẩm bên trong viện sẽ giảm đi rất nhiều.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần cũng nhíu mày, bọn hắn cũng oán giận thay Trần Lễ.

Trần Lễ cười ha hả nói:

- Không cần, chính hợp ý ta, Đạo Tổ không cần làm chủ cho ta, ta là thuận thế mà làm, bằng không Thiên Tử muốn thôi trừ quyền thế của ta, cũng không có đơn giản như vậy.

Cơ Võ Quân kinh ngạc hỏi:

- Vậy ngươi vì sao muốn thuận thế xuống đài?

Tại Thánh triều, đại thần giống Trần Lễ là không thể nào buông tay.

Ánh mắt Trần Lễ sáng rực, nói:

- Đại Cảnh cần thay đổi, không lại chỉ có người đi lối cũ như trước kia, ta đang đợi một cơ hội, chờ một cơ hội tái tạo Đại Cảnh.

Chương 651: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (1)

- Làm sao thuế biến?

Bạch Kỳ tò mò hỏi, những người khác cũng nhìn về phía Trần Lễ.

Trần Lễ lườm Khương Trường Sinh một cái, nói:

- Một, Thiên Tử lập trữ quân quá sớm, dẫn đến lúc Thiên Tử đời tiếp theo đăng cơ đã cao tuổi, đây là một chút cần cải biến, nhưng điều này không tốt cải biến, ý vị này muốn lật đổ trưởng tử.

- Hai, văn võ đại thần mấy triều chưởng khống quyền thế, dẫn đến mới Thiên Tử rất khó chưởng khống bọn hắn, mặc dù bọn hắn là trung thần, cũng sẽ tâm sinh ngạo mạn, cảm thấy càng hiểu thiên hạ hơn Thiên Tử.

- Ba, thế gia thế lớn, nắm giữ tuyệt học, chênh lệch cùng bách tính thiên hạ càng lúc càng lớn, đây là đạo lý không đổi qua các triều, thường thường đến lúc này sẽ nổi lên nội loạn.

- Còn có vấn đề khác, tỷ như tài năng của Thiên Tử, nhưng những vấn đề này đều có thể giải quyết, đó chính là để Đại Cảnh loạn, lúc Đại Cảnh đứng trước sụp đổ, lại đến đỡ Thiên Tử mới, chế định quy địnhmới, khi đó, không người nào dám ngăn cản.

Mọi người nghe được lời hắn nói, lâm vào trong suy tư.

Kiếm Thần nói:

- Ngươi dám nói ra ý nghĩ như vậy, là hi vọng Đạo Tổ lật tẩy?

Trần Lễ gật đầu, nói:

- Không sai, Đại Cảnh có Đạo Tổ, chỉ cần Đạo Tổ không muốn từ bỏ Đại Cảnh, Đại Cảnh sẽ không vong, cho nên làm sao loạn, cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là khổ một đời bách tính, nhưng đứng tại góc độ giang sơn xã tắc, mong muốn để Đại Cảnh đi được càng xa, sống được càng lâu, hi sinh một đời lại như thế nào?

Mặc dù tàn khốc, nhưng đúng là sự thật.

Trần Lễ sớm đã không phải thư sinh máu nóng lúc trước, hắn đi lên chiến trường, đi qua dân gian, trải qua Thiên Tử mấy triều, trước kia nhận qua chèn ép, hắn đã sớm hiểu rõ bất cứ chuyện gì đều có mất, không tồn tại kế sách hoàn mỹ.

Cơ Võ Quân nói:

- Xác thực chỉ có nội loạn, mới có thể để cho cách cục được thanh tẩy, nhưng lúc thiên hạ đại loạn, lại càng dễ ra quân chủ hùng tài vĩ lược, nếu như Đại Cảnh vẫn còn mệnh số, chắc chắn có minh quân quật khởi, năm đó Thánh triều gần như bên bờ vực sụp đổ, cũng có người nhà họ Cơ đứng ra, dẫn đầu Thánh triều đi đến phồn thịnh mới.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, tò mò hắn nghĩ như thế nào.

Khương Trường Sinh cùng mọi người khác biệt, hắn không chỉ là người bảo hộ Đại Cảnh, cũng là tổ tông hoàng thất, hắn có thể nhẫn tâm sao?

Khương Trường Sinh không nói gì, một mình uống trà.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Cần phải làm như vậy? Chủ nhân ra tay, đổi thế gia, đại thần cùng với Thiên Tử, không tốt sao?

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Một cái tác động đến nhiều cái, dính đến người cùng lợi ích quá nhiều, mà làm như vậy, sẽ khiến cho dân tâm ruồng bỏ Đạo Tổ, cũng không thể một mực giết giết giết, giết tới không người dám phản đúng không, nói như vậy, Đại Cảnh nhất định chia năm xẻ bảy, thân phận Đạo Tổ chỉ thích hợp cho người ta hi vọng tại lúc nguy nan.

Nói đến chỗ này, hắn thở dài một hơi, ngoại địch Đại Cảnh đều bị Đạo Tổ giải quyết, kết quả vấn đề bên trong cũng cần Đạo Tổ ra tay, chính hắn đều cảm thấy xấu hổ.

- Bằng không Đạo Tổ ngài xưng đế đi, ngược lại ngài cũng là người nhà họ Khương, mà ngài là tiên nhân, hẳn là không cần chịu tuổi thọ khí vận hạn chế, đến nay ngài cũng không có tương dung cùng khí vận Đại Cảnh đây.

Diệp Tầm Địch cười nói, Cơ Võ Quân nghe được lời này sáng ánh lên.

Trên thực tế, trong lòng Cơ Võ Quân, Bạch Tôn, Đạo Tổ đăng cơ mới là có hi vọng nhất.

Tại thế giới võ đạo, Thiên Tử không thể yếu, mặc dù không phải mạnh nhất, cũng phải là mạnh mẽ số một số hai, mới có thể trấn áp thiên hạ.

Khương Trường Sinh nói:

- Thuận theo tự nhiên đi, vô luận giang sơn như thế nào, võ đạo Đại Cảnh phát triển sẽ không dừng lại, sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, nếu hoàng quyền thật lập không đủ, lại đến đỡ một vị Thiên Tử là được.

Hắn thấy, vấn đề trong Đại Cảnh đều là chuyện nhỏ, bất kỳ triều đại nào đều sẽ trải qua, chỉ cần Đại Cảnh không vong triều liền tốt, đến mức tín đồ của hắn, phàm là tín ngưỡng hắn đạt tới trình độ nhất định là có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa, là có thể thu hoạch được tuyệt học, đủ để cho bọn hắn trổ hết tài năng, thoát khỏi cực khổ tầng dưới chót.

Những người tín ngưỡng không đủ, Khương Trường Sinh cũng không có tinh lực đi chiếu cố bọn hắn cả đời.

Suy nghĩ đến Thần Du đại thiên địa, hắn cần chuẩn bị lần thứ hai giảng đạo, hắn mặc dù tu tiên, nhưng cũng nắm giữ rất nhiều tuyệt học võ đạo, cũng có thể giải hoặc cho các tín đồ, thậm chí truyền thụ tuyệt học.

Hi vọng lần sau giảng đạo, có thể làm cho giá trị hương hỏa của hắn tăng nhanh hơn một chút.

Trần Lễ chờ đợi trong đình viện nửa ngày liền đi xuống núi, hắn có phủ đệ ở kinh thành, chuẩn bị tĩnh dưỡng mấy chục năm, hưởng thụ cuộc sống, đợi loạn thế đến, minh chủ hiện thân, hắn lại lần nữa xuất thế….

- Vương Thần, sinh vào năm Thái Hòa ba mươi hai, tử trên chiến trường giữa Đại Cảnh cùng cường Lương tộc, thiện đức vượt qua ác nghiệp, có tư cách trở thành quỷ binh Địa Phủ, ngươi cũng có thể lựa chọn chờ đợi cơ hội luân hồi đầu thai.

Bên trong Địa Phủ, tiếng nói Hình Thủ đạm mạc quanh quẩn.

Vong hồn đứng trên điện ngẩng đầu, hỏi:

- Trở thành quỷ binh, có thể vĩnh thế là quỷ binh?

- Cũng không phải, Địa Phủ có trật tự cùng quy tắc của Địa Phủ, trở thành quỷ binh chính là vào Quỷ đạo, ngày khác chưa hẳn không thể thành Quỷ Tiên, xem như rời khỏi nỗi khổ luân hồi, nhưng cũng đánh mất niềm vui thú của hồng trần.

Nghe nói như thế, Vương Thần nói ngay:

- Ta muốn làm quỷ binh.

Hình Thủ gật đầu, chấp bút vung về phía hắn, đưa đi một đạo lực lượng nhân quả, sau đó để quỷ sai hai bên tiễn hắn xuống.

Cũng không lâu lắm, Khương Triệt đi tới.

- Gần đây, vong hồn Đại Cảnh càng ngày càng nhiều, rất nhiều vong hồn đã đợi mấy năm, nếu lại không xuất hiện luân hồi, vậy thì nguy rồi.

Khương Triệt rầu rĩ nói, hắn dùng một chút, nói:

- Đạo Tổ lão nhân gia ông ta có không chỉ thị?

Chương 652: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (2)

Hình Thủ trả lời:

- Không cần phải lo lắng, Hoàng Tuyền đã hiện, luân hồi rất nhanh có thể thành lập, không cần để Đạo Tổ vất vả, theo vong hồn trong Địa Phủ càng ngày càng nhiều, lực lượng nhân quả của Địa Phủ cũng đang thay đổi mạnh, thai nghén ra trật

tự luân hồi là tất nhiên, ta chuẩn bị thành lập Thập Điện Diêm La, ngươi xem thế nào?

Khương Triệt nói:

- Vậy dĩ nhiên là chuyện tốt, bằng không toàn đọng lại ở điện này, hiệu suất quá thấp.

Hình Thủ gật đầu, lựa chọn Thập Điện Diêm La như thế nào, hắn phải suy tư một phen thật tốt.

Khương Triệt không có quấy rầy hắn, sau khi đi vào Địa Phủ, địa vị Hình Thủ đã điên đảo, hắn cũng không có không vừa lòng, tương phản, hắn hết sức kính trọng Hình Thủ, dù sao hắn cũng là do Hình Thủ chiếu cố từ nhỏ lớn lên…

Địa Hoàng năm thứ bảy, Thiên Tử đình chỉ thanh tẩy triều đình, thiên hạ cuối cùng ổn định lại.

Võ đạo Đại Cảnh lần nữa bay lên, nhờ vào những thi thể của Cường Lương tộc, mỗi một vị Cường Lương chiến sĩ đều khổng lồ như núi lớn, phân phát ra có thể tạo phúc rất nhiều võ giả, người trong đình viện của Khương Trường Sinh càng hưởng dụng thân thể Cường Lương đại vương, thực lực tăng trưởng cực nhanh, đều có đột phá.

Khương Thiên Mệnh tiểu tử này đã đi đến Tam Động Thiên, Cơ Võ Quân đạt đến Cửu Động Thiên, nàng hiện tại tập trung tinh thần trùng kích Võ Đạo Thánh Vương.

Hiện tại Khương Thiên Mệnh vẫn như cũ thoạt nhìn nhỏ tuổi, mặc dù tâm trí thành thục, nhưng mọi người rất khó coi hắn thành người lớn mà đối đãi.

Thời gian đang vào thu, đình viện an tĩnh.

Khương Trường Sinh tĩnh toạ luyện công trong đạo quan, từ khi có Tử Tiêu cung, hắn đã chuyển vào tu luyện, mỗi tháng rút chút thời gian ra ngoài, mọi người cũng không có có thất lạc, ngược lại thở dài một hơi, không có Khương Trường Sinh trong sân, bọn hắn càng thoải mái.

Hôm nay xem như khó được an tĩnh.

Khương Trường Sinh đang quan tâm Khương Tiền, Lâm Hạo Thiên, Bình An ba người.

Ba tên tiểu tử thúi này đều đã đi đến Tứ Động Thiên, Bình An vậy mà đuổi theo kịp, đóa kỳ hoa kia không đơn giản, để tư chất Bình An thuế biến, ngay cả Khương Tiền, Lâm Hạo Thiên đều có chút hâm mộ, đây là vận khí gì, tùy tiện nhặt một đóa hoa đã có thể thuế biến.

Ba người mang theo Linh Tộc Linh Phong xông xáo trong chỗ sâu Thái Hoang, gần đây, ba người vậy mà gặp bộ lạc nhân tộc tại Thái Hoang, chi bộ lạc này ngăn cách, số lượng không đến trăm vạn, nhưng từng người mạnh mẽ.

Đi qua một phen ma sát, bốn người tiến vào bộ lạc, thu được sự hữu nghị của bộ lạc này, chuyện ly kỳ phát sinh, Khương Tiền vậy mà sinh ra tình cảm với nữ nhi tộc trưởng bộ lạc, bởi vậy, còn đắc tội không ít nam nhân trong bộ lạc, dẫn phát một loạt chuyện xưa.

Khương Trường Sinh nghe tiếng lòng của bọn họ, cảm thấy thú vị.

Nếu như hắn cũng thích mạo hiểm, có thể cũng trải qua nhân sinh tương tự hay không.

Khương Tiền sống tại Đại Cảnh nhiều năm qua, sửng sốt không có lấy vợ sinh con, mặc dù chợt có tình duyên, nhưng lònghắn một mực quan tâm thiên hạ, bây giờ gặp tình yêu, hắn lâm vào bên trong xoắn xuýt trước nay chưa có.

Nếu lưu lại nơi này, cả đời đều khó có khả năng trở lại Đại Cảnh, nếu không lưu lại, hắn cũng rất khó lại trở về, mang theo người trong lòng cùng nhau đi đường, có bao nhiêu nguy hiểm?

Lâm Hạo Thiên cũng thoải mái, cảm thấy có Thần Du đại thiên địa, lại xa cũng có thể gặp mặt cùng nhóm hảo hữu Đại Cảnh, hắn ngược lại đã trải qua sinh ly tử biệt, muốn báo đáp Khương Trường Sinh, cũng không đủ tư cách, cho nên hắn lưu lại bộ lạc cũng rất tốt, ít nhất có thể học tập võ đạo nơi này.

Bộ lạc này mặc dù ngăn cách, nhưng võ đạo lại dị thường cường đại, để Lâm Hạo Thiên cảm nhận được phong thái

thượng cổ võ đạo.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt.

Đối với việc Khương Tiển làm ra lựa chọn, hắn cũng không có cái nhìn, quyết định để Khương Tiển tự mình quyết định, bây giờ khoảng cách đã không là vấn đề, cho dù Khương Tiển không thể nhảy vọt, hắn cũng có thể nhảy vọt.

Đây chính là tôn nhi hắn thương yêu nhất, Khương Trường Sinh tự nhiên chiều chuộng.

- Tình huống Mộ gia như thế nào?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Mộ Linh Lạc ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh hắn, chỉ có nàng có thể đi theo hắn vào cùng nhau luyện công.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc mở mắt, nói:

- Rất tốt, mặc dù đang tranh đấu gay gắt cùng với những thế gia khác, nhưng không cần phải để ý đến, ta cũng không muốn nhúng tay, theo nhiều đời đệ tử trưởng thành, rất nhiều chuyện đã không phải ta có thể chưởng khống, Trường Sinh ca ca, ngươi cũng không cần để ý nhiều cái nhìn của ta, hiện tại ta khẳng định muốn ở cùng với ngươi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi quá lo lắng, ta chẳng qua vừa rồi nghe được Khương Tiển tiểu tử kia tâm sự.

Hắn kể tình huống của Khương Tiển.

Mộ Linh Lạc giờ mới hiểu được, nàng trừng mắt nhìn, nói:

- Cha mẹ ta tự nhiên quan tâm chung thân đại sự của ta, bất quá tục lễ thế gian sao có thể ràng buộc ngươi.

Nàng cũng nhìn rất thoáng, dưới cái nhìn của nàng, để Đạo Tổ cưới hỏi đàng hoàng nàng hết sức hoang đường, hao tổn thân phận của Đạo Tổ, nàng cũng dùng lý do này đối phó phụ mẫu, phụ mẫu mặc dù không vừa lòng, nhưng có gia gia Mộ Huyền Cương duy trì, bọn hắn chỉ có thể đồng ý.

Thật ra nàng hiểu rõ, phụ mẫu muốn cho Khương Trường Sinh cưới hỏi đàng hoàng nàng là nghĩ dựa vào uy phong Đạo Tổ, địa vị Mộ gia hôm nay không thoát khỏi liên quan đến Đạo Tổ.

Nàng không có nói cho gia gia, phụ mẫu chuyện liên quan tới quan hệ giữa Khương Trường Sinh cùng Khương gia, người trong cả thiên hạ cũng không biết.

- Trường Sinh ca ca, có thể nói cho ta một chút về chuyện xưa hay của Hoa Kiếm Tâm hay không?

Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trước không phải đã nghe qua rồi?

Mộ Linh Lạc tới gần bên cạnh hắn, nói:

- Trước đó nói quá sơ lược, có thể kể rõ một chút hay không, còn có chuyện xưa của Khương Tử Ngọc.

Chẳng biết tại sao, từ khi nghe được Khương Tử Ngọc cái tên này, nàng cảm giác thân cận không hiểu, nghe được thế nhân tán dương Thái Tông, nàng cũng sẽ không tự chủ được mà cao hứng.

Chương 653: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (1)

Khương Trường Sinh bị Mộ Linh Lạc nhắc nhở động đến trí nhớ, bắt đầu kể chuyện từ lúc bản thân và Hoa Kiếm Tâm gặp nhau.

Năm đó, Hoa Kiếm Tâm vẫn là Bạch Y vệ trong lòng còn có chính nghĩa, bị Trần Lễ lôi ra đối phó tà đồ, kết quả gặp phải triều đình tính toán, nói ra, còn dính đến Lý công công, ai có thể nghĩ tới rất nhiều năm sau ân oán tiêu tán, bọn hắn còn có thể chuyện trò vui vẻ trong cùng một cái viện.

Nói đến những chuyện cũ trước kia, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra từng bức họa, bao nhiêu cố nhân đã đi luân hồi.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc nghe, nghe Bạch Kỳ nói, số lần Khương Trường Sinh xuống núi cực ít, nhưng bây giờ nghe, mặc dù hắn không hạ sơn, cũng đã trải qua rất nhiều chuyện xưa.

Có lẽ chính là những trắc trở kia mới khiến hắn không hạ sơn.

Nói đến Khương Tử Ngọc, Khương Trường Sinh càng hào hứng, ngữ khí mang theo tự đắc, để Mộ Linh Lạc thấy được bộ mặt khác của hắn.

Lúc Khương Trường Sinh đang nhớ lại quá khứ, tại Thuận Thiên thành phía xa, Thiên Tử đang nhức đầu.

Trong ngự thư phòng.

Vẻ mặt Khương Hàn đầy âm trầm, cầm lấy tấu chương, sau đó xé bỏ.

Đạo Thần đứng trước bàn, nói:

- Bệ hạ, Chu vương còn đang chờ ngài trả lời, hắn nói ngài một ngày không trả lời, hắn sẽ ở lại Thuận Thiên không đi.

Khương Hàn trầm giọng nói:

- Hắn đang uy hiếp trẫm?

Đạo Thần không có trả lời, đây là mâu thuẫn giữa Thiên Tử và dòng họ, hắn cũng không dám xen vào, hắn có thể lưu đến hôm nay, chính là bởi vì hắn biết đúng mực.

Khương Hàn hít sâu một hơi, ngược lại hỏi:

- Thái Tử như thế nào?

Đạo Thần trả lời.

- Thái tử điện hạ đang tu tiên.

- Tu tiên?

Khương Hàn sửng sốt, biểu lộ trở nên cổ quái.

Đạo Thần bất đắc dĩ nói:

- Không sai, là tu tiên, bên trong phủ đệ của hắn nuôi không ít đạo sĩ, chuyên môn nghiên cứu tu tiên chi đạo, nếu không phải

ngài phái người coi chừng hắn, thần cảm thấy hắn rất có thể đi tìm Đạo Tổ.

Khương Hàn ước thúc hành động của Thái Tử để rất nhiều người không hiểu, chỉ có hắn rõ ràng, năm đó hắn thừa dịp Khương Diệp lén đi ra ngoài, phái người ám sát Khương Diệp, chính vì hắn làm qua, cho nên hắn mới lo lắng.

Khương Hàn khẽ nói:

- Tu tiên nào có dễ truy cầu như vậy, Đạo Tổ chẳng qua là đủ mạnh mà thôi, với tư chất kia, đi tìm Đạo Tổ, Đạo Tổ cũng không có khả năng thu hắn, nếu sinh ra đã có thể mở mắt thần, trẫm sớm đã đưa hắn đến Long Khởi sơn.

Nhắc lên việc này, trong lòng hắn cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Khương Tiển, con trai Khương Triệt tuổi xế chiều đều mở con mắt thứ ba, sự tích của bọn hắn sớm đã truyền ra để thế nhân vì đó nói chuyện say sưa, cũng làm cho hoàng quyền tăng thêm thần tính.

Khương Hàn nói:

- Phái người điều tra những đạo sĩ trong phủ hắn kia, mặt khác, bảo thái tôn đến đây.

- Tuân mệnh!

Đạo Thần lui ra.

Khương Hàn thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Phụ hoàng, trẫm đột nhiên bắt đầu hiểu người.

Hắn càng ngày càng mệt mỏi, hắn có hùng tâm tráng chí, nhưng không thể đại triển quyền cước, biệt khuất đến cực điểm.

Bất quá hắn khác Khương Lưu, hắn sẽ không từ bỏ.

Thời gian một nén nhang sau, một thiếu niên bước nhanh đi vào trong ngự thư phòng.

- Hoàng gia gia, gọi tôn nhi có chuyện gì.

Thiếu niên mặc dù tuổi nhỏ, ngũ quan lại tuấn tú, quần áo đẹp đẽ, vừa nhìn thấy hắn, mặt Khương Hàn đã lộ ra nụ cười.

Khương Hàn vẫy chào, để thiếu niên đi vào hắn trước mặt, ôm hắn đặt lên trên đùi.

- Hôm nay có hảo hảo luyện công hay không?

Khương Hàn cười hỏi, mỗi khi phiền muộn, hắn thích đi tìm tôn nhi, vừa thấy được tôn nhi, tâm tình của hắn sẽ trở nên tốt hơn, cũng chính bởi vì tôn nhi tồn tại, hắn mới không chịu từ bỏ, hắn nỗ lực không chỉ là vì mình, cũng là vì tôn nhi.

Khương Huyền Niên tuổi nhỏ nháy mắt, nói:

- Có, tôn nhi đang rất cố gắng.

Khương Hàn cười nói:

- Xem ra ngươi căn bản không có nỗ lực, lại trộm chơi đi, đi tìm ai chơi?

Khương Huyền Niên chụm lại tay nhỏ, nói:

- Quả nhiên không thể gạt được Hoàng gia gia, Huyền Chân thật đáng yêu, tôn nhi nhịn không được đi tìm hắn.

Khương Hàn bất đắc dĩ nói:

- Huyền Chân mới có bao nhiêu tháng, ngươi phải chiếu cố đệ đệ thật tốt đó.

- Hoàng gia gia, ta khẳng định chiếu cố thật tốt hắn, tôn nhi có một chuyện muốn cầu ngài.

- Chuyện gì?

- Mẫu thân muốn mang lấy ta cùng Huyền Chân đi Long Khởi quan thỉnh nguyện, ngài xem..

Khương Huyền Niên thận trọng nói, Thái Tử cùng thái tử phi đều khuyên bảo hắn, để cho hắn cẩn thận nói chuyện, Hoàng gia gia tựa hồ hết sức để ý Đạo Tổ.

Bởi vì phụ thân tu tiên, dẫn đến hắn từ nhỏ nghe phụ thân thổi phồng Đạo Tổ, cho nên hắn cũng muốn đi gặp Đạo Tổ.

Nghe vậy, Khương Hàn nhíu mày.

Hắn cũng không phản đối tôn nhi đi gặp tổ tông, chẳng qua lo lắng trên đường xảy ra chuyện.

Thấy ánh mắt mong đợi của Khương Huyền Niên, Khương Hàn mềm lòng, nói:

- Thế thì đi đi, trẫm để cho người ta hộ tống ba người mẹ con các ngươi.

- Quá tốt rồi, Hoàng gia gia là tốt nhất.

- Biết liền tốt, ngươi về sau sẽ làm thiên tử, trong ngày thường ít chơi lại, Huyền Chân tự có người chiếu cố tốt.

Khương Hàn một mặt hiền hòa nói, Khương Huyền Niên nhu thuận gật đầu….

Tuyết lớn đầy trời, bao trùm dãy núi, trước một đạo quan, Tề Duyên được phong làm Tề Thánh đang tĩnh tọa, tuyết lớn đã chồng chất ở trên người hắn, để cho hắn thoạt nhìn như là tượng tuyết, nhưng hắn không nhúc nhích tí nào.

Một tên nam tử mặc áo vàng bước nhanh đi tới, chà xát hai tay, nói:

- Sư phụ, chúng ta khi nào đi? Tuyết lớn này thật sự gặp quỷ, ta có công lực bực này vậy mà lại cảm giác lạnh.

Tề Duyên không có mở miệng, nhưng tiếng lại vang lên:

- Lại chờ mấy năm, vi sư không phải đã bàn giao, không nên đặt chân vào mảnh rừng núi này, ngươi nhất định phải đến, bị lạnh cũng là người nên chịu.

Chương 654: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (2)

Nam tử áo vàng nhếch miệng cười nói:

- Đồ nhi không phải lo lắng sư phụ sao?

Tề Duyên không nói tiếp nữa.

Nam tử áo vàng hà hơi vào trong lòng bàn tay, nói:

- Sư phụ, tiếp theo ngài có tính toán gì không, bây giờ các nơi Đại Cảnh đều có tượng thần của Đạo Tổ, có phải ngài nên trở về Long Khởi quan tìm Đạo Tổ rồi hay không?

Tiếng nói vừa ra, Tề Duyên đột nhiên mở mắt, một thân tuyết đọng hóa thành sương mù, dùng hắn làm trung tâm, tuyết đọng bắt đầu tan rã, tốc độ khuếch tán cực nhanh, không đến năm hơi thời gian, tuyết đọng trên dãy núi đều tan rã, hóa thành sương mù nóng bàng bạc tràn ngập giữa rừng núi.

Nam tử áo vàng bị hù dọa, quỳ xuống.

Tề Duyên nhìn chằm chằm hắn, nói:

- An Thường, vì sao dạy mãi không sửa?

Nam tử áo vàng tên là An Thường kinh sợ nói:

- Đồ nhi cũng là suy nghĩ cho sư phụ, ngài vì tuyên dương Đạo Tổ giáo, hành tẩu nhân gian hai trăm năm khi nào mới có thể nghỉ ngơi, đồ nhi đau lòng người.

Tề Duyên cau mày nói:

- Ngươi đau lòng vi sư, hay muốn nịnh nọt Đạo Tổ?

An Thường xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào.

- Ngươi là môn hạ đệ tử có đủ thiên tư cùng ngộ tính nhất của ta, nhưng tâm của ngươi vĩnh viễn không an tĩnh được, luôn muốn động lệch đầu óc, thôi, ngươi rời đi đi, từ đây về sau ngươi ta đoạn tuyệt tình cảm sư đồ.

Vẻ mặt Tề Duyên đạm mạc nói, An Thường nghe được càng thêm hoảng hốt, vội vàng nói xin lỗi.

An Thường hoàn toàn không nghĩ tới mình chẳng qua tùy tiện thăm dò, lại chọc cho sư phụ muốn khu trục hắn ra cửa.

- Không cần nhiều lời, xem ở ngươi cống hiến Đạo Tổ giáo cùng với chiếu cố vi sư, tặng cho ngươi cẩm nang này, bên trong có pháp thuật của Đạo Tổ, có thể giúp ngươi vượt qua cửa ải khó.

Tề Duyên ném ra một cái cẩm nang đến trước mặt An Thường.

An Thường ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, hắn biết sư phụ lần này hạ quyết tâm.

Hắn cắn răng, nói:

- Bất kể nói thế nào, ngài vĩnh viễn là sư phụ của ta.

Nói xong, hắn dập đầu ba cái, sau đó cầm lấy cẩm nang rời đi, cấp tốc bay tới chân trời, biến mất không thấy gì nữa.

Tề Duyên nhìn phía hắn rời đi, lẩm bẩm nói:

- Dã tâm của ngươi quá lớn, tự cho là ẩn giấu rất khá, thật tình không biết mệnh số của ngươi không đủ, nếu ngươi có thể kịp thời thu tay lại, cẩm nang chính là cây cỏ cứu mạng của ngươi, nếu như ngươi thu lại không được tay, cuồn cuộn hồng trần tự có nơi ngươi chôn xương.

Hắn thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục cảm ngộ khí vận, cảm ngộ thiên địa.

Từ khi sáng tạo văn võ chi đạo, hắn cũng không có nghỉ ngơi, mà tiếp tục nghiên cứu võ đạo mới, hắn cảm thấy văn võ chi đạo chỉ là một loại cơ sở, hắn là còn có võ đạo cao thâm hơn….

Địa Hoàng năm thứ tám.

Ngày năm mới, Thanh Nhi đến đây bái phỏng.

Khương Trường Sinh đang ở trong sân chuẩn bị ăn tết, Thanh Nhi đi vào trước mặt hắn, nói:

- Đạo Tổ, thái tử phi mang theo thái tôn cùng với hoàng tử đến đây bái phỏng ngài, còn mang đến rất nhiều hậu lễ, ngài thấy sao?

Bạch Kỳ sáng mắt lên, hỏi:

- Hậu lễ gì? Có đồ ăn không?

Thanh Nhi trắng mắt liếc nó, nói:

- Ta còn có thể mở ra nhìn hay sao?

Khương Trường Sinh do dự một chút, nói:

- Để cho bọn họ tới đi.

Thanh Nhi gật đầu, quay người rời đi.

Bạch Tôn đang dạy bảo Khương Thiên Mệnh, nhưng tâm tư Khương Thiên Mệnh không phía trên khí vận, hắn tò mò hỏi:

- Tổ gia gia, thái tôn có phải tằng tôn ta hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Sau khi bọn hắn tới, ngươi phải đổi lời xưng ta là Đạo Tổ.

Khương Thiên Mệnh gật đầu, đưa mắt nhìn về phía cửa đình viện, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Tập võ luyện công hết sức buồn tẻ, thật vất vả nhìn thấy tộc nhân, hắn tự nhiên chờ mong, từ khi dời đô, Kinh Thành đã không còn người nhà họ Khương, nếu không phải biết được tổ gia gia là thân nhân của mình, hắn sớm đã không nhịn được xuống núi đi tìm Khương gia.

Qua một hồi lâu, thái tử phi ôm một hài nhi đến đây, có thêm một tên thiếu niên đi theo phía sau, chính là Khương Huyền Niên.

Lần đầu tiên đi thăm viếng Đạo Tổ, thái tử phi rất khẩn trương, Khương Huyền Niên cũng rất khẩn trương.

Thái tử phi thấy trong sân có sói, Hỏa Nha, xà nhân, Bạch Long, bị dọa đến gương mặt xinh đẹp hoàn toàn trắng bệch, nhưng nàng vẫn lấy dũng khí đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, chuẩn bị hành lễ.

- Không cần đa lễ

Khương Trường Sinh mở lời, một cỗ lực lượng vô hình để thái tử phi không thể quỳ xuống, nàng âm thầm kinh hãi, vội vàng nói:

- Lần này đến đây, ngoại trừ đại biểu mẹ con chúng ta, cũng thay bệ hạ, Thái Tử truyền đạt thăm hỏi ân cần đối với ngài, bệ hạ mang đến quả nhưỡng tiên đế trước đó ủ, là thứ ngài thích uống nhất.

- Huyền Niên, còn không mau quỳ lạy Đạo Tổ.

Nghe được lời của mẫu thân, Khương Huyền Niên vội vàng quỳ xuống, giống như tiểu đại nhân.

Khương Thiên Mệnh tiến đến trước mặt hắn, dọa toàn thân hắn khẽ run rẩy.

Ở trước mặt Khương Huyền Niên, Khương Thiên Mệnh còn thấp hơn không ít, thoạt nhìn Khương Huyền Niên là ca ca, tướng mạo hai người giống nhau đến mấy phần, nhất là cái bớt.

Khương Thiên Mệnh đắc ý cười nói:

- Ta là tằng thúc tổ phụ của ngươi, còn không mau bái ta?

Khương Huyền Niên sửng sốt, không phục nói:

- Nhìn ngươi thoạt nhìn còn nhỏ hơn ta, ngươi gạt người.

Thái tử phi suy nghĩ cái gì, sắc mặt kịch biến, quát lớn:

- Huyền Niên, còn không mau quỳ lạy tằng thúc tổ phụ của ngươi, không được vô lễ.

Nghe vậy, Khương Huyền Niên sửng sốt, khó tin nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, nhưng vẫn thành thành thật thật quỳ xuống.

Khương Thiên Mệnh càng thêm đắc ý.

Thấy bọn hậu bối vui chơi, Khương Trường Sinh cũng cảm thấy rất có hứng thú, hắn mở lời:

- Thiên Mệnh, dẫn hắn đi bên cạnh chơi, Linh Lạc, hỗ trợ chiếu cố Tiểu Hoàng Tôn một chút.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lúc này đi tới, tiếp nhận Khương Huyền Chân nhỏ tuổi.

Thái tử phi thở dài một hơi, cảm kích nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Chương 655: Điệu thiên mệnh cách (1)

Sau một phen chào hỏi khách sáo, thái tử phi lấy dũng khí, nói rõ ý đồ đến đây.

- Ta muốn cầu ngài cầu phúc cho Huyền Niên, Huyền Chân, phù hộ bọn hắn thái bình cả đời.

Thái tử phi cẩn thận từng li từng tí nói, Khương Trường Sinh nghe mà buồn cười.

Hắn mở miệng nói:

- Người đều có mệnh số, về chuyện giúp đỡ, tự có vận mệnh chiếu cố.

Đây tuyệt không phải nói ngoa, Địa Phủ sẽ khảo sát thiện đức cùng nghiệp lực của vong hồn, thiện đức cũng đủ lớn, sau khi chết tự có lựa chọn tốt hơn cùng nơi quy tụ, nghiệp lực càng nặng thì phải ở địa phủ chuộc tội, sau đó cũng sẽ không thể đầu thai chỗ tốt, trừ phi tích lũy thiện đức.

Xung quanh Địa Phủ đã bắt đầu sinh ra Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền ẩn chứa lực lượng luân hồi, một khi hình thành thành công, vong linh trong Địa Phủ sẽ được đầu thai từ Thiên Cảnh đại lục không ngừng hướng ra toàn bộ thế giới võ đạo, cho đến khi chưởng khống luân hồi.

Thiện đức cùng Nghiệp lực quyết định xuống tràng, chính là Khương Trường Sinh quyết định, Địa Phủ chẳng qua là một món pháp bảo, có thể nhìn trộm vong hồn thôi, thiện ác cuối cùng cũng có báo, đây là điều Khương Trường Sinh cảm thấy hợp lý, cũng có thể khiến người ta giữ ít chút oán khí.

Thái tử phi thở dài nói:

- Từ sau khi đánh với Cường Lương tộc một trận, Thuận Thiên cuồn cuộn sóng ngầm, hoàng quyền càng ngày càng bị hạn chế, ta lo lắng.

Khương Trường Sinh nghe được nàng nói bóng gió, nói:

- Sinh ở Hoàng Gia vốn không dễ, trời xanh công bằng, các ngươi sinh ra đã cao hơn bách tính, gặp phải nguy hiểm tự nhiên cũng sẽ càng lớn, thật tốt dạy bảo hắn, nắm bắt vận mệnh của mình, Tử Ngọc từng nói, gà nhà không nên bôi mặt đá nhau.

Thái tử phi lộ ra nụ cười, nhưng vẫn còn sầu lo, nói:

- Nếu như thật xuất hiện tình huống như vậy, tính như đối phương trả thù được, nhưng hai đứa bé của ta.

Khương Trường Sinh từ trên đầu giật xuống ba sợi tóc, nói:

- Để bọn hắn mang theo trong người, lúc cần thiết có thể bảo đảm bọn hắn một mạng, ngươi cũng mang lấy một sợi.

Nhiều năm như vậy, chỉ có thái tử phi mang theo hai đứa con trai đến thăm hắn, làm trưởng bối, hắn tự nhiên phải có chỗ biểu thị.

Thái tử phi kinh hỉ, vội vàng tiếp nhận ba sợi tóc, quỳ lạy Khương Trường Sinh.

Lần này, Khương Trường Sinh không có ngăn cản nàng.

Lúc này, Bạch Tôn truyền đến tiếng nói kinh ngạc khó tin:

- Kẻ này có khí vận không đơn giản.

Nghe vậy, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn đúng bên cạnh Mộ Linh Lạc, nhìn chằm chằm Khương Huyền Chân trong ngực nàng.

Khương Thiên Mệnh cùng Khương Huyền Niên cũng nhìn về phía Bạch Tôn.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Làm sao không đơn giản?

Bạch Tôn lắc đầu, nói:

- Không thể nói.

- Thôi đi, cố làm ra vẻ bí ẩn.

Bạch Kỳ khinh thường nói, nhưng cũng không có truy vấn, nó đoán được có thể là cố kỵ thái tử phi cùng Khương Huyền Niên.

Thái tử phi đứng dậy, muốn nói lại thôi.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi lại trở về đi, ta đã thu tâm ý của ngươi.

Thái tử phi gật đầu, chỉ có thể đi qua tiếp nhận Khương Huyền Chân, sau đó mang theo Khương Huyền Niên rời khỏi.

- Huyền Niên, có rảnh tới chơi.

Khương Thiên Mệnh không ngừng nói, Khương Huyền Niên gật đầu, hắn cũng rất có hảo cảm đối với vị bối phận Tiểu Tổ mọc ra ba con mắt này.

Cứ như vậy, thái tử phi ba người rời khỏi.

Kiếm Thần cảm khái nói:

- Thiên Tử, Thái Tử còn không bằng một nữ lưu.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Nam nhân mà, có đôi khi ngượng mất mặt, huống hồ đây chính là Thiên Tử.

Mọi người đi theo trêu chọc đương kim thiên tử, thái tử phi ba người đến mặc dù ngắn ngủi, nhưng cũng mang đến cho đình viện hỉ khí, để bầu không khí càng thêm sôi nổi.

- Bạch Tôn, vị Tiểu Hoàng Tôn kia đến cùng xảy ra chuyện gì?

Cơ Võ Quân nhìn về phía Bạch Tôn hỏi.

Bạch Tôn nói:

- Khí vận mệnh cách của kẻ này giống như thánh thượng Điệu Thiên của Thánh triều.

Nghe vậy, Cơ Võ Quân trừng to mắt, kinh ngạc nói:

- Điệu Thiên võ đế là vạn cổ kỳ tài nối tiếp Thánh triều hai ngàn năm, kẻ này có thể so cùng hắn?

Mọi người cũng bị hù dọa, chẳng lẽ Đại Cảnh sắp xuất hiện minh quân?

Bạch Tôn nói:

- Lịch sử ghi chép về khí vận mệnh cách của Điệu Thiên thánh thượng, ta không có nhớ lầm, bất quá kẻ này có thể trở thành vị Điệu Thiên thánh thượng thứ hai hay không, khó mà nói, hoàn cảnh cùng trải qua khác biệt sẽ ảnh hưởng đến mệnh cách.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đã như vậy, muốn bồi dưỡng hắn sao?

Khương Trường Sinh rót cho mình một chén rượu, nói:

- Không có nhiều tinh lực như vậy, nuôi các ngươi đã đủ mệt mỏi.

Lúc này, Kim Ô ở trên tàng cây kêu lên:

- Ngày hội nội thành sắp bắt đầu.

Mọi người nghe xong, lập tức đứng dậy, Khương Trường Sinh cũng đứng dậy.

Từ khi Cảnh Chiêu Tông Khương Khánh phổ biến Cực Lạc chi phong, Kinh Thành truyền thừa di phong nồng đậm, mỗi đến ngày hội, tài tử giai nhân, văn nhân mặc khách cùng với thương nhân đều sẽ đến Kinh Thành, mặc dù Kinh Thành không còn là Hoàng thành, nhưng phong trào hỉ nhạc vẫn như cũ nồng đậm, cách mấy năm, Khương Trường Sinh sẽ bớt thời gian bồi Mộ Linh Lạc đi du lịch.

Hiện nay, không có mấy người có thể nhận ra hắn, cho nên cũng không cần lo lắng bại lộ.

Trong một tòa đại điện sáng ngời, mặt đất bóng loáng như gương, phản chiếu từng trụ bạc khảm nạm bảo thạch đẹp đẻ.

Trong điện có mười ao nước, trong ao nước có đủ mọi màu sắc, ao ước xinh đẹp đến cực điểm.

Lâm Hồng Trần ngồi tĩnh tọa ở trong một cái hồ, nước thuốc tràn đầy hơi nóng để nửa người trên của hắn nóng đỏ, từng sợi mạch máu như là trường xà chiếm cứ ngoài thân, vặn vẹo không ngừng, mười phần doạ người.

Từng tiếng bước chân dồn dập truyền đến, chỉ thấy một người nam tử khoác giáp bạc bước nhanh đi tới, chính là tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh, bởi vì hắn cực kỳ thấu hiểu Đạo Tổ, được Lâm Hồng Trần thưởng thức, địa vị không ngừng tăng lên.

- Thiên Công, lại có một di khu Võ Đế bị đánh cắp.

Ngân giáp nam tử trầm giọng nói.

Lâm Hồng Trần mở mắt, nhíu mày hỏi:

- Người nào trộm, là người, hay là yêu?

Chương 656: Điệu thiên mệnh cách (2)

Ngân giáp nam tử trả lời:

- Không rõ ràng, đối phương thần không biết quỷ không hay, người của chúng ta căn bản bắt không đến hắn, nhưng có một chút rất rõ ràng, hắn đang theo dõi chúng ta, nếu như chúng ta tiếp tục nữa, chính là giúp hắn làm việc.

Lâm Hồng Trần nhíu chặt chân mày hơn.

Hắn chậm rãi giương mắt, nhìn về phía ngân giáp nam tử, nói:

- Tạm thời gác lại kế hoạch này, để cho người ta chuẩn bị tốt đại lễ cho ta, ta muốn đích thân đi yêu tộc một chuyến.

- Tuân lệnh!

Ngân giáp nam tử đáp, quay người chuẩn bị rời khỏi.

- Chờ một chút, hành tung của Đạo Tổ, ngươi điều tra được chưa?

Lâm Hồng Trần gọi lại hắn, mở miệng hỏi.

Ngân giáp nam tử quay đầu lại nói:

- Không thể truy tìm, nhưng gần đây các Đại vận triều đều có người dời về hướng bắc, mạt tướng phái người tìm hiểu qua, phàm là người bị hỏi ý đều nói muốn đi truy tầm Đạo Tổ, truy tìm Tiên đạo, có lẽ Đạo Tổ đang ở phương Bắc, nếu Thiên Công muốn điều tra, mạt tướng nguyện tự mình dẫn người đi tới phương Bắc truy tìm Đạo Tổ.

Ánh mắt Lâm Hồng Trần lấp lánh, nói:

- Tốt, chờ ta sau khi xuất phát, ngươi cứ dẫn người đi phương Bắc tìm kiếm.

- Tuân mệnh!

Ngân giáp nam tử đáp, xoay người lần nữa rời khỏi, mà lần này Lâm Hồng Trần không tiếp tục gọi lại hắn.

Lâm Hồng Trần nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, đợi hắn rời khỏi cung điện, lẩm bẩm nói:

- Phía bắc, Đạo Tổ, ta đều không biết việc này, những tín đồ kia như thế nào biết được? Đạo Tổ đang mưu đồ gì?

Từ khi Đạo Tổ dời đi Phụng Thiên hoàng triều, hắn đã cảm giác Đạo Tổ tuyệt không phải không màng danh lợi ngư nhìn

bề ngoài, tất có mưu đồ.

Đầu tiên là Đại Cảnh, lại là Phụng Thiên, bây giờ lại có bách tính các triều tiến đến tìm nơi nương tựa.

Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn sáng lập Thánh triều?

Nghĩ được như vậy, Lâm Hồng Trần cảm nhận được áp lực.

Đưa mắt khắp thiên hạ, hắn cảm thấy không có mặt vận triều có khác thể so được Đại Nghiễm Thiên, nhưng duy chỉ có không hiểu rõ về Đại Cảnh, bởi vì hắn căn bản tra không được Đại Cảnh ở đâu.

Nếu Võ Đế đảo vẫn còn, hắn còn có thể quan sát một thoáng khí vận Đại Cảnh, từ đó tiến hành phán đoán.

Lâm Hồng Trần hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên từ trong ao.

- Uyển Nhi, ta cũng nên đi xem ngươi một chút.

Địa Hoàng năm thứ chín, Đại Cảnh một mảnh an lành.

Khương Hàn đang ở trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, Đạo Thần vào phòng, nói:

- Bệ hạ, thần điều tra qua, An Thường gần đây mà thái tử điện hạ tín nhiệm chính là đồ đệ của Tề Thánh, đi theo Tề Thánh tu hành trăm năm.

- Tề Thánh? Vậy còn không sai, ít nhất nền móng sạch sẽ, vậy cứ để cho hắn tiếp tục đi theo Thái Tử đi, sau này có lẽ còn có thể mượn hắn điều động lực lượng của Đạo Tổ giáo.

Khương Hàn lộ ra nụ cười, hắn rõ ràng nhất con của mình có ao nhiêu phế, nếu có thể có thế lực lớn tương trợ, hắn cao hứng, nhân phẩm của Tề Thánh, hắn hết sức kính nể, thế nhân ai chẳng biết Tề Thánh hành tẩu thiên hạ hai trăm năm, vì Đạo Tổ lập tượng, phát dương khái niệm không chiến, hắn sáng lập văn võ chi đạo càng thôi động văn nhân tiến bộ.

Trong Đại Cảnh triều, Đạo Tổ, Tề Thánh, Quan Thánh chính là tồn tại người trong thiên hạ đều kính ngưỡng, nhất tổ nhị thánh treo ở trên võ lâm, mà làm cho mọi người nói chuyện say sưa nhất là nhị thánh đều tôn trọng Đạo Tổ.

Đạo Thần do dự một chút, nói:

- Từ sau khi ngài ban bố quy định mới, phiên vương các nơi ở bề ngoài đáp ứng cắt giảm binh lực, nhưng đều dùng tiền thuế, an trí và các loại chuyện tiến hành kéo dài, một năm qua đi, vẫn không có một vị phiên vương chân chính gọt binh, bệ hạ, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Khương Hàn nghe xong, vẻ mặt lạnh lẽo.

Trong ngự thư phòng lâm vào yên lặng.

Thật lâu.

Khương Hàn chậm rãi mở miệng nói:

- Nếu trẫm trước hạ đao với một vị phiên vương, ngươi cảm thấy thế nào?

Đạo Thần nói:

- Thần và Bạch Y vệ đã điều tra ra tội lỗi của phiên vương các nơi, nếu bệ hạ khăng khăng mà làm, thần sẽ chọn ra một vị phiên vương ác liệt nhất, nhưng phiên vương tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

Đúng lúc này, một thái giám bước nhanh tiến đến, nói:

- Bệ hạ, Bắc Cương vương cầu kiến.

Bắc Cương vương?

Khương Hàn nhíu mày, nói:

- Để cho hắn vào đi.

Đạo Thần lúc này đi đến một bên, cúi đầu chờ đợi.

Một lát sau, Bắc Cương vương bước nhanh đi vào ngự thư phòng, hắn nhìn Khương Hàn, cười to nói:

- Bệ hạ thật sự cần cù, mạnh hơn tiên đế nhiều.

Khương Hàn cười nói:

- Không biết Bắc Cương vương vạn dặm xa xôi tới Thuận Thiên tìm trẫm, cần làm chuyện gì?

Bắc Cương vương lườm Đạo Thần một cái, sau đó tiến lên, từ trong tay áo lấy ra một khối binh phù, đặt lên bàn, nói:

- Động thủ đi, nếu bệ hạ còn muốn vững chắc giang sơn, tước bỏ thuộc địa là con đường phải qua, gọt đi binh quyền của phiên vương, thế gia tất nhiên chấn động, ta nguyện duy trì bệ hạ.

Khương Hàn động dung, nhìn binh phù thật sâu, hỏi:

- Trẫm rất tò mò, ngươi cũng là phiên vương, vì sao duy trì trẫm?

Bắc Cương vương nhếch miệng cười nói:

- Bởi vì ta là người nhà họ Khương, không hy vọng giang sơn rung chuyển.

- Bắc Cương vương ngươi thật cam tâm?

- Trước kia không cam tâm, nhưng ta đi qua Long Khởi sơn, triệt để buông xuống khốn cảnh bây giờ bệ hạ lâm vào, ta tự nhiên muốn dẫn đầu.

- Đạo Tổ mệnh ngươi trợ trẫm?

Khương Hàn kinh ngạc hỏi, trong lòng kinh hỉ, tổ tông quả nhiên vẫn để ý hắn.

Bắc Cương vương từ chối cho ý kiến nói:

- Ta đi vào trong sân Đạo Tổ gặp được một người, việc này còn chưa truyền ra, kia chính là con út của Minh Tông, vừa sinh ra chính là Động Thiên cảnh, chỉ cần Đạo Tổ không hy vọng giang sơn rung chuyển, kẻ này chính là đại đỉnh ổn định giang sơn.

Vừa dứt lời, sắc mặt Khương Hàn đại biến.

Con út Khương Triệt được thế nhân xưng là Thần tử, nhưng cụ thể thần ở đâu, không người biết được, thậm chí đã rất nhiều người quên đi Thần tử tồn tại, bao gồm cả hắn vị Thiên Tử này, bình thường căn bản nghĩ không ra.

Sinh ra đã là Động Thiên cảnh.

Trong lòng Khương Hàn hiện ra cảm giác bất lực trước nay chưa có.

Chương 657: Chân long thiên tử, không cho đường lui (1)

Địa Hoàng năm thứ mười, Thiên Tử công chiếu thiên hạ, liệt kê rất nhiều tội lỗi của Tây Tấn vương, thôi trừ vị trí phiên vương của hắn, Tây Tấn vương không phục, trong cùng tháng tập hợp binh muốn độc lập, gặp phải Bắc Cương vương, Hàn vương Khương La chung tay nhau thảo phạt, đại chiến kéo dài không đến một tháng, Tây Tấn vương bị bắt.

Việc này nhấc lên sóng gió cực lớn trong thiên hạ, Đại Cảnh thật lâu không có nội loạn như thế.

Nhưng động tác của Thiên Tử cũng không có dừng lại.

Địa Hoàng năm mười một, Thiên Tử lần nữa thôi trừ hai đại phiên vương, dẫn tới các châu thiên hạ rung chuyển, Thiên Tử mặc dù đưa ra các loại tội lỗi, nhưng rất nhiều người cảm thấy đây chỉ là mượn cớ, một vị phiên vương trong đó được rất nhiều bách tính kính yêu, cử chỉ của Thiên Tử dẫn tới kêu ca không nhỏ.

Sáu tháng cuối năm, bảy phương thế gia bị xét nhà, liên quan đến võ đạo thế gia, thương cổ thế gia.

Địa Hoàng năm mười hai, đầu tháng một, Thiên Tử gặp phải ám sát, tuy hung thủ bị bắt lấy, bị ép hỏi ra thủ phạm thật phía sau màn, Thiên Tử cũng vì chuyện này dưỡng thương mấy tháng, mà thế gia ám sát hắn bị liên luy cửu tộc, nghe nói đầu người cuồn cuộn chồng chất thành núi ngoài thành.

Một năm nay, Khương Trường Sinh vừa đủ ba trăm tuổi.

Bạch Kỳ bởi vì đã biết được thân phận chân thật của Khương Trường Sinh, hỏi mọi người tốt chức sinh nhật cho Đạo Tổ, tuổi thọ của hắn rất dễ nhớ, Đại Cảnh lập quốc bao nhiêu năm, hắn sẽ có bao nhiêu tuổi, vừa hay Thiên Tử đang chuẩn bị triều khánh ba trăm năm.

Khương Trường Sinh không tính mừng thọ thần, nhưng Bạch Kỳ dẫn Mộ Linh Lạc tới, Mộ Linh Lạc hết sức hăng say nên

hắn chỉ có thể chiều theo.

Tuy thọ thần sinh nhật, trên thực tế cũng không có trắng trợn tuyên dương.

Chẳng qua ở trong sân, Trần Lễ cũng tới, cũng là Bạch Kỳ gọi, thấy hắn mang đến số lượng lớn rượu ngon món ngon, mặt Bạch Kỳ đều cười đến quai hàm.

Thanh Nhi cũng tới, để đình viện mười phần náo nhiệt.

Sau một phen ăn uống linh đình, Trần Lễ nói đến chuyện trên triều đình, hắn cảm khái nói:

- Sau kh bệ hạ được Bắc Cương vương, Hàn vương duy trì, càng ngày càng không kiêng nể gì cả, chỉ sợ đồ đao không dừng được.

Cơ Võ Quân nói:

- Đây không phải chuyện tốt sao?

Bạch Tôn không ở đây, nhưng Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần cảm thấy rất hứng thú về chuyện triều đình, bọn hắn có thể đi cùng một chỗ.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Thô bạo như vậy, tất sẽ để phiên vương, thế gia vọng tộc đi cùng một chỗ, Thiên Tử bị ám sát chính là dấu hiệu, mà Thiên Tử tuân theo di chí Thái Tông, không dám giết phiên vương, chẳng qua điều này càng làm đám phiên vương ghi hận trong lòng, tất nhiên sẽ trả thù bất cứ lúc nào, tiếp tục như vậy nữa, thiên hạ nhất định đại loạn.

- Đều do Thiên Tử đời trước, nhất định phải dời đô, nếu là ở kinh thành, làm sao xảy ra chuyện như vậy?

Diệp Tầm Địch lắc đầu nói.

Mọi người đi theo hưởng ứng, cũng không phải vuốt mông ngựa, sự thật như thế, có Đạo Tổ bảo hộ, ai dám ám sát Thiên Tử?

Trần Lễ nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, ngài tuyệt đối đừng ra tay, Đại Cảnh cần một trận đại biến, vừa hay, thế nhân cũng cần nhận rõ ràng tầm quan trọng của ngài dành cho Đại Cảnh, có lẽ trong vòng mấy chục năm, người Đại Cảnh sẽ rất khổ, nhưng cái này cũng có thể đổi lấy ba trăm năm thịnh thế.

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn cũng đang tự hỏi vấn đề này.

Vấn đề giang sơn, xác thực không phải hắn đổi một nhiệm kỳ Thiên Tử là được, trị ngọn không trị gốc.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút chờ mong.

Thiên Tử hậu thế có thể ngăn cơn sóng dữ hay không.

Từ sau Khương Triệt, thế nhân đánh giá thiên tử càng ngày càng kém, bao gồm cả người trong viện cũng thế, hắn nhìn như không thèm để ý, trong lòng thật ra cũng có chút không thoải mái, dù sao đó cũng là hậu nhân của hắn.

- Chỉ có đại loạn, mới có thể để cho Đại Cảnh sống ra diện mạo mới, chuẩn mực mới, mới có thể bức ra chân long thiên tử.

Trần Lễ nói đến đây, toát ra vẻ chờ mong.

Bạch Kỳ cười nói:

- Chúng ta đánh cược đi, cược có thể bức ra chân long thiên tử hay không?

Diệp Tầm Địch nói:

- Ta đây cược có thể.

Vẻ mặt Bạch Kỳ hiện ra vẻ sụp đổ.

- Vậy ta cược bao nhiêu năm ra.

- Ta cược trong vòng năm mươi năm xuất hiện đi.

- Ta cược ba mươi năm, vị Tiểu Hoàng Tôn mang Điệu Thiên mệnh cách kia không phải chính là người cần tìm sao?

- Cho dù hắn có mệnh cách lợi hại, mong muốn đăng cơ, cũng muốn chờ thật lâu?

Mọi người bị Bạch Kỳ đưa ra chủ đề hấp dẫn, dồn dập đặt cược.

Mộ Linh Lạc chú ý tới Khương Trường Sinh một mực đang uống rượu, luôn cảm thấy hắn cũng không có thoạt nhìn bình tĩnh như bề ngoài.

Sau thọ thần sinh nhật, màn đêm buông xuống, Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung luyện công, Mộ Linh Lạc đi theo tiến lên.

Sau khi ngồi xuống, Mộ Linh Lạc hỏi:

- Trường Sinh ca ca, ngươi có phải không đành lòng hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Có một chút, nhưng ta cũng xác thực hiểu rõ Trần Lễ nói rất có đạo lý, ta tuy mạnh, có thể trấn áp hết thảy người trong Đại Cảnh, nhưng ta cũng không phải Thiên Tử, mong muốn cải biến Đại Cảnh cần thời gian.

Mộ Linh Lạc bắt lấy tay của hắn, nói:

- Thật ra ngươi không cần lo lắng quá nhiều, ta biết, ngươi không chỉ lo lắng vì tử tôn Khương gia, còn lo lắng những bách tính tín ngưỡng ngươi, trên thực tế, phàm là người tín ngưỡng ngươi, dựa vào tuyệt học trong Thần Du đại thiên địa đã không còn là bách tính, mặc dù đại loạn đến, bọn hắn cũng có sức tự vệ.

- Đến mức dân chúng tầm thường, mong muốn tạo phúc bọn hắn, dựa vào không phải ngươi, là Thiên Tử, là quan lại các nơi, là triều chính toàn bộ Đại Cảnh, bây giờ nhìn như thái bình, trên thực tế bách tính hết sức khổ, võ đạo mang tới chênh lệch càng lúc càng lớn, bách tính đã biến thành công cụ hiệu lực cho võ giả, điểm này là ngươi cũng không cách nào cải biến, ngươi cũng không thể biến ra của cải, làm cho tất cả mọi người áo cơm không lo.

Khương Trường Sinh khẽ lắc đầu, đạo lý này hắn đều hiểu, hắn không có nhiều lòng dạ đàn bà như vậy.

Chương 658: Chân long thiên tử, không cho đường lui (2)

Hắn thở dài nói:

- Đến bây giờ, hắn cũng không có tới tìm ta.

- Hắn?

Mộ Linh Lạc ngẩn người, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, nàng giờ mới hiểu được điểm Khương Trường Sinh chân chính để ý.

Khương Trường Sinh nói:

- Người chính là một loại tồn tại mâu thuẫn, đây cũng là quá trình ngưng tụ đạo tâm, ngươi không cần an ủi ta, ngược lại, chính là loại mâu thuẫn này có thể mang cho ta càng nhiều cảm ngộ.

Hắn không có nói quàng, gần đây, hắn cảm ngộ nhân thế càng ngày càng sâu, lý giải về đạo cũng càng ngày càng sâu, đạo không có chính xác, chỉ có phù hợp mình.

Hắn hiện tại đã không còn ở giai đoạn tích lũy pháp lực, mà là lĩnh hội đạo của mình để linh hồn siêu thoát ngũ hành cùng tam giới, như thế mới có thể thực sự trở thành tiên tiêu dao tự tại.

Mộ Linh Lạc gật đầu, cười nói:

- Chờ Trường Sinh ca ca quay về cảnh giới tiên thần, có lẽ có thể sẽ mang đến hi vọng càng lớn cho thế gian này.

Không chỉ là nàng, người xung quanh đều cho rằng hắn chính là tiên thần hạ phàm trải nghiệm hồng trần.

Trên thực tế, Khương Trường Sinh chẳng qua đang theo đuổi Tiên đạo, dĩ nhiên, bản chất cả hai là trăm sông đổ về một biển.

Khương Trường Sinh bóp bóp mặt của nàng, sau đó chuyên tâm luyện công.

Địa Hoàng năm mười ba, Thuận Thiên thành, trong hoàng cung.

"Phốc"

Khương Hàn nằm trên giường rồng phun ra một ngụm máu lớn, dọa các cung nữ hoa dung thất sắc, hoàng hậu càng gấp, vội vàng gọi ngự y.

Sau khi Khương Hàn lên ngôi cũng không có tập võ, cho nên cảnh giới của hắn cũng không cao, hành thích năm ngoái khiến cho bản thân hắn bị trọng thương, thân thể ngày càng lụn bại.

- Truyền Thái Tử.

Khương Hàn chật vật nói, sắc mặt hắn trắng bệch, mười phần khó chịu.

Hoàng hậu nghe xong, lúc này sai người tiến đến tìm Thái Tử.

Cũng không lâu lắm, ngự y đến đây, dùng châm cứu ổn định khí huyết của Thiên Tử.

Đợi Thái Tử đến, Khương Hàn đuổi hết những người khác ra ngoài, trong tẩm cung chỉ còn lại có hai cha con bọn họ.

- Phụ hoàng, ngài cũng đừng vất vả, an tâm tu dưỡng thân thể đi.

Thái Tử oán giận nói.

Những năm qua, không ít quan lại, phiên vương tìm hắn hỗ trợ, ai cũng không rõ ràng ngày nào vị trí Thiên Tử sẽ rơi vào trên đầu mình, nhưng hắn nơi nào có thực quyền, làm hắn sứt đầu mẻ trán.

Khương Hàn nhìn con của mình, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Kẻ này tuyệt không phải là minh quân, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Khương Hàn hít sâu một hơi, nói:

- Hôm nay gọi ngươi tới, là nói cho người bí mật lớn nhất của Khương gia, cái này liên quan đến hoàng quyền của ngươi ngày sau.

Nghe vậy, Thái Tử ngồi nghiêm chỉnh, mặt lộ vẻ vẻ tò mò.

Khương Hàn chậm rãi kể rõ, Thái Tử rất nhanh đã lộ ra vẻ khiếp sợ, đi theo biến thành mừng như điên.

Đạo Tổ mà hắn sùng bái lại là tổ tông của hắn.

Trách không được Đạo Tổ một mực bảo hộ Đại Cảnh.

Thì ra là thế.

Khắp thiên hạ đều đang ca tụng tình thầy trò giữa Đạo Tổ cùng Thái Tông, nhưng cũng có rất nhiều người hoang mang, thậm chí cảm thấy đến Đạo Tổ có mưu đồ khác.

Thì ra là đang thủ hộ giang sơn của con cháu.

Thấy bộ dáng hưng phấn của hắn, Khương Hàn nổi giận, trầm giọng nói:

- Thu hồi tâm tư của ngươi, trừ phi giang sơn sắp phá toái, bằng không không thể đến quấy rầy tổ tông tu đạo, mà lại, tử tôn Khương gia chẳng lẽ không thể dựa vào chính mình trấn áp thiên hạ?

Thái Tử bất mãn nói:

- Đạo Tổ là tổ tông của chúng ta, hắn cũng là người nhà họ Khương mà.

Khương Hàn thở dài nói:

- Không giống nhau, Đạo Tổ không có tâm tư chưởng khống giang sơn, hắn tập trung tinh thần ở trên núi tu đạo, không muốn vĩnh viễn ký thác hết hi vọng vào hắn, ngẫm lại trước đó đại chiến cùng Cường Lương tộc, nếu Đạo Tổ có lòng mưu toan Đại Cảnh, vì sao không trực tiếp ra tay, nhất định phải chờ chết trăm vạn tướng sĩ mới ra tay? Đó là bởi vì tâm Đạo Tổ căn bản không ở giang sơn, sở dĩ ra tay, chỉ là bởi vì Đại Cảnh quá yếu, gánh không được Cường Lương tộc mạnh mẽ.

- Mà Đại Cảnh dạng này có thể làm cho Đạo Tổ kiên nhẫn bao nhiêu? Một vị tiên nhân không tham hoàng quyền, không tham danh lợi, không có khả năng vĩnh viễn tương trợ Đại Cảnh, mà Đạo Tổ mạnh mẽ cũng chôn xuống rất nhiều tai hoạ ngầm cho Đại Cảnh, một khi Đạo Tổ rời khỏi, Khương gia như thế nào trấn áp thế gia, tông môn cùng với dị tộc?

- Nhất định phải dựa vào chính ngươi muốn như thế, Huyền Niên cũng muốn như thế chớ có để tổ tông xem thường chúng

ta, chớ có để người trong thiên hạ cảm thấy Khương gia chỉ có thể dựa vào Đạo Tổ.

Hắn càng nói càng xúc động, bắt đầu họ khan.

Thái Tử bị xúc động đến, hắn cũng nghe qua lời nói dạng này, trước kia hắn không thèm để ý, ngược lại sùng bái Tiên đạo của Đạo Tổ, nhưng hôm nghe phụ hoàng nói, tâm tình của hắn bắt đầu cải biến.

Đúng vậy. Không có Đạo Tổ, Khương gia có thể ổn định thiên hạ này hay không?

Khương Hàn cắn răng nói:

- Trẫm giết nhiều người như vậy, chính là không muốn cho ngươi đường lui, ngươi nhất định phải từ bỏ vọng tưởng, làm thiên tử thật tốt, gánh chịu trách nhiệm Thiên Tử, nếu ngươi tiếp tục trầm mê trường sinh hư vô mờ mịt, những thế gia, phiên vương kia không sớm thì muộn sẽ đặt đao ở trên cổ của ngươi, hiểu chưa?

Thái Tử yên lặng, chau mày.

- Trẫm sủng ngươi nhiều năm như vậy, ngươi cũng nên học làm thiên tử, trẫm nhiều nhất sẽ giúp người ba năm, sau đó thì nhờ vào ngươi, cho dù ngươi không vì mình, cũng phải vì Huyền Niên, Huyền Chân mà nghĩ, nếu có người lật đổ hoàng vị của ngươi, bọn hắn đều phải chết, ngươi cũng đừng đi tìm Đạo Tổ hỗ trợ, bởi vì nếu ngươi không có công tích, chỉ biết hưởng lạc, ngài có lẽ sẽ đổi một vị Thiên Tử.

- Hoặc là làm ra một phen công tích, hoặc là một mạch này của ngươi này bị xóa đi, ngươi hãy suy nghĩ thật kỹ.

Nghe được Khương Hàn nhắc đến Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân, Thái Tử triệt để không thể giữ vững bình tĩnh.

Hắn hít sâu một hơi, đối mặt Khương Hàn, nói:

- Phụ hoàng, nhi thần sẽ không cô phụ người, càng sẽ không cô phụ kỳ vọng của Đạo Tổ, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho Đại Cảnh trở nên càng tốt hơn.

Chương 659: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (1)

Địa Hoàng năm mười bốn, thiên hạ bách tính đều nghĩ rằng đồ đao của thiên tử đã dừng lại, không ngờ Thiên Tử trở nên càng thêm điên cuồng, cơ hồ mỗi tháng đều có phiên vương, thế gia bị giáng chức, thậm chí có một vị thừa tướng đều bị thôi trừ, Thuận Thiên thành rung chuyển lo lắng, quan lại các châu thiên hạ vì đó hoảng hốt.

Một năm này, quan hệ giữa các châu Đại Cảnh trở nên dị thường khẩn trương, bởi vì nịnh nọt Thiên Tử, các phe phái các châu sẽ tấu lên lẫn nhau, tình huống một năm này đã định sẽ lưu lại một bút quan trọng ở trong sử sách.

Ngày mùa hè chói chang.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trong Tử Tiêu cung luyện công, thần hồn hắn xuất khiếu, đứng ở phía trên, cúi xem toàn bộ không gian dưới mặt đất.

Dùng Địa Phủ làm trung tâm, hình thành một mảnh đại dương mênh mông phương viên mấy vạn dặm, chính là nước Hoàng Tuyền, dưới mặt đất tối tăm, nước Hoàng Tuyền hiện ra u quang, hiện ra gợn sóng, từ trên nhìn xuống, mặt biển là tĩnh mịch giống như thông đến thế giới không biết.

Trước địa phủ, vong hồn xếp thành một hàng dài, Diệt Thế thụ phía sau Địa Phủ càng to lớn hơn dĩ vãng, thật to lớn đến có thể chèo chống thế giới, đẹp nhưng đầy rung động.

Theo vong hồn trong Địa Phủ càng ngày càng nhiều, tốc độ bản thân Địa Phủ diễn hóa quy tắc luân hồi càng lúc càng nhanh, không đến bao lâu, Địa Phủ sẽ khai thông được luân hồi, bước chân vào trật tự luân hồi của phương thế giới võ đạo này, phàm là vong hồn theo Địa Phủ đầu thai, kiếp sau sau khi chết vẫn phải trở lại Địa Phủ, tiếp tục theo Địa Phủ đầu thai, cái này là luân hồi, Địa Phủ chưởng khống trật tự luân hồi thiện ác thưởng phạt phân minh, mà chúng sinh cũng sẽ trợ giúp Địa Phủ càng ngày càng mạnh.

Khương Trường Sinh có thể nhìn trộm đến không gian trong Địa Phủ . Địa Phủ đã thiết lập Thập Điện Diêm La, tự thành một phương thiên địa khác.

Nhìn chúng sinh muôn màu, đạo tâm Khương Trường Sinh có chỗ minh ngộ, lần nữa tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Lĩnh hội thiên địa vạn vật, mới có thể ngộ đạo.

Giờ này ngày này, Khương Trường Sinh lý bắt đầu thay đổi giải về âm dương, nhân quả chi đạo.

Không biết đi qua bao lâu, có lẽ là mấy chục xuân thu, có lẽ chẳng qua là ngắn ngủi một canh giờ.

Linh hồn Khương Trường Sinh trở về thân thể, hắn từ từ mở mắt, trong đôi mắt bắn ra một tia tinh quang.

Mộ Linh Lạc còn ở bên cạnh luyện công, không có chú ý tới dị thường của hắn.

- Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đạo quả của hắn hôm nay có thể tự chủ hấp thu thiên địa linh khí, không cần dùng tinh lực đi nạp khí, hắn ngày thường tu hành chủ yếu là nhằm vào Đạo Pháp Tự Nhiên Công cùng thối luyện hồn thể.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công mỗi một tầng đều sẽ có biến hóa cực lớn, tầng thứ chín lột xác thành pháp lực, tầng thứ mười kia chính là thành tiên.

Đến mức thành tiên có phải điểm cuối cùng hay không, tạm thời không biết được, nhưng theo Khương Trường Sinh, thành tiên có lẽ chẳng qua là một điểm xuất phát khác.

Cái gọi là hệ thống sinh tồn, có lẽ là truyền thừa tu tiên chi đạo, hắn lấy được pháp bảo, công pháp, thần thông các loại, cực có thể là một phương tu tiên thế giới áp súc, có lẽ hệ thống sinh tồn vốn là một phương thiên địa biến thành.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, nhưng không có xoắn xuýt vấn đề này, chuyên chú vào bản thân tu luyện là được.

Hắn bắt đầu theo thói quen diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết đã đi đến tám tỷ, mà Yêu Tộc Chí Tôn còn chưa vượt qua sáu tỷ, Thiên Cảnh đại

lục trừ hắn ra, người mạnh nhất vẫn như cũ là hơn hai ức, chính là trước đó Hung thú được hắn đồng ý tiến vào Đại Cảnh, Thông Thiên Địa.

Thông Thiên Địa đã trở thành đại địa sơn thần một phương, được bách tính kính yêu.

Người mạnh nhất ở gần Đại Cảnh thì đi đến 1,5 tỷ, lại một vị Thiên Địa Đế Cảnh tồn tại đến đây, bất quá đối phương đã xuất hiện một năm, một mực không có hành động, đoán chừng đang quan sát tình huống Đại Cảnh, Cường Lương tộc thảm bại, đầy đủ chấn nhiếp ngoài Nam Bộ Thái Hoang, mà Cường Lương tộc đến nay cũng không có động tĩnh, đoán chừng đang chuẩn bị một trận chiến tranh Thái Hoang chân chính.

Khương Trường Sinh cũng không sợ, chín mươi năm trước hắn đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín, khi đó giá trị hương hỏa đã vượt qua 4 tỷ, bây giờ giá trị hương hỏa càng càng gấp bội.

Nếu như Cường Lương tộc dám đến, kia chính là đưa sinh tồn ban thưởng cho hắn.

Khương Trường Sinh tính toán xong, trong lòng thoáng cảm thấy chân thật, sau đó bắt đầu cảm thụ tiếng lòng Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, đến mức Bình An, tiểu tử này căn bản không có tiếng lòng.

Gần đây, Khương Tiển lại gặp khốn cảnh ở trong bộ lạc nhân tộc kia.

Nhưng hắn có Lâm Hạo Thiên, Bình An, Linh Phong tương trợ, một mực không có xin Khương Trường Sinh giúp đỡ, cho dù đối mặt cường địch cảnh giới cao với mình, cũng có thể cắn răng đối mặt.

Đối với chuyện này, Khương Trường Sinh hết sức vui mừng, mặc dù Thiên Tử để cho hắn thất vọng, nhưng luôn có một ít người khiến cho hắn hài lòng.

Nếu Khương Tiển lựa chọn dựa vào mình, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không ra tay, chờ Khương Tiển thật đối mặt nguy cơ sinh tử, Lâm Hạo Thiên tất sẽ xin hắn giúp đỡ,

cho nên căn bản không cần lo lắng, sống qua gặp trắc trở, sẽ khiến cho bọn hắn trở nên càng mạnh.

Khương Trường Sinh lại bắt đầu cảm thụ tiếng lòng của tín đồ hương hỏa khác, chọn lựa một vị tín đồ hương hỏa, trợ giúp giải quyết khốn cảnh, cho đến hôm nay, hắn vẫn duy trì tần suất một tháng một lần tương trợ, sáu vị hương hỏa thần sứ cũng triệt để trưởng thành, sau khi Lê Nghi theo Thuận Thiên đi vào Đại Cảnh, danh tiếng Lôi thần bắt đầu vang vọng toàn bộ Thiên Cảnh đại địa, từng một lần được gọi là thiên hạ đệ nhất thiên kiêu.

Thiên tử mặc dù quyết đoán, nhưng thiên hạ lại có rất nhiều vòng tầng cùng giang hồ, đều có các chuyện xưa đang tiến hành….

Chương 660: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (2)

Hai năm sau.

Địa Hoàng năm mười sáu, Thiên Tử Khương Hàn lựa chọn nhường ngôi do Thái Tử đăng cơ, cuối năm tiến hành đại điển Thiên Tử mới đăng cơ, thiên hạ xôn xao, bách tính lo lắng, thế gia vọng tộc, tông môn tiếc nuối thở dài một hơi.

Thiên tử những năm nay một mực đang chặt đầu, chém đều là đầu của thế gia vọng tộc, tông môn, quyền quý, mỗi lần xét nhà đều sẽ phân phối tiền tài cho bách tính thiên hạ, ở trong lòng bách tính, địa vị tự nhiên cao thượng, dĩ nhiên, trừ ra những châu có phiên vương bị nhằm vào, có chút phiên vương hậu ái bách tính, cho nên bách tính dưới trướng rất bất mãn đối với việc thiên tử thôi trừ phiên vương của bọn hắn, bất quá tình huống như vậy so với bách tính thiên hạ mà nói, không đủ làm đề tài nói chuyện.

Cuối năm.

Dại điển đang cơ mở ra tại Thuận Thiên thành.

Trước Nhân Hoàng bia, dưới cái nhìn soi mói của văn võ quần thần, Khương Hàn chuẩn bị tự mình đeo miện quan Thiên Tử cho Thái Tử.

Bầu không khí trang nghiêm, đàn hương tràn ngập trong hoàng cung.

Khương Hàn bởi vì thương bệnh tích lũy, bây giờ thoạt nhìn vô cùng suy yếu, hắn run run rẩy rẩy cầm lấy Thiên Tử miện quan, mặt lộ ra nụ cười mong đợi, mà sắc mặt Thái Tử cũng không dễ nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ lo âu.

- Trẫm giao Đại Cảnh cho ngươi, trẫm có thể làm chẳng qua là chút…

Khương Hàn gian nan cười nói, hắn tại vị mười sáu năm, cần cù chăm chỉ, nhưng không có hưởng lạc như Chiêu Đế, An Tông, ít nhất hắn cảm giác mình xứng đáng Đại Cảnh, xứng đáng liệt tổ liệt tông.

Thái Tử đang muốn mở miệng.

Đúng lúc này, một lão thần bỗng nhiên đứng dậy, tức giận mắng:

- Khương Hàn, ngươi đồ sát nhiều người như vậy, nghĩ rằng thoái vị sẽ rửa sạch tội lỗi của ngươi? Không có khả năng! Khương gia không xứng ngồi trên cao Đại Cảnh, Đại Cảnh đã hết mệnh số, Khương Hàn, người tốt nhất sống sót xem Đại Cảnh phá diệt đi.

Nói xong lời này, hắn ra một chưởng vỗ vào trán của mình, thất khiếu phún huyết, đoạn tuyệt mà chết.

Quần thần nhìn thấy một màn này, mặc dù động dung, tất cả đều trầm mặc xuống.

Trong những năm qua, bọn hắn ngày đêm lo lắng hãi hùng, ý nghĩ của lão thần để bọn hắn có loại cảm giác mở mày mở mặt.

Sắc mặt Khương Hàn cực kỳ khó coi, vô ý thức mong muốn mắng lại, nhưng suy nghĩ cái gì, cuối cùng vẫn vô lực thở dài một hơi, Thái Tử lập tức để đồ đệ Tề Thánh, An Thường phái người nhặt xác.

Khương Hàn một lần nữa nhìn về phía Thái Tử, hỏi:

- Ngươi sợ hãi không?

Dại điển đang cơ lại xuất hiện tình huống như vậy, để bầu không khí trở nên quỷ dị.

Thái Tử hít sâu một hơi, nói:

- Nhi thần, trẫm, không sợ, Đại Cảnh chính là thiên hạ của Khương gia, trước kia như thế, sau này cũng như thế, phụ hoàng yên tâm, nhi thần định sẽ không để cho người thất vọng.

Khương Hàn lộ ra nụ cười vui mừng, mắt đầy chờ mong.

Sau đại điển đăng cơ, hoàng cung bắt đầu được tu sửa.

Dầu năm nam sau, Thiên Tử mới hạ chiếu, đổi niên hiệu thành Định Hòa.

Định Hòa năm đầu, Thiên Tử trọng dụng thân tín, trực tiếp truy phong An Thường thành Thượng thư Vận Bộ, An Thường làm bạn Tề Thánh vào Nam ra Bắc trăm năm, kết giao không ít võ giả cường đại, thương nhân, có thiên tử đồng ý, hắn bắt đầu đề bạt số lượng lớn võ giả, thương nhân.

Ngoại trừ An Thường ra, một vài môn khách trước đó làm bạn Thiên Tử tu tiên cũng được đề bạt.

Thiên tử không có sát lục giống như Địa Hoàng Thiên Tử, lại bởi vì đề bạt rất nhiều người, xuống chức không ít lão thần, nhưng chẳng qua là xuống chức, cũng không có thôi trừ gia tộc, cho nên cũng không có vén nổi sóng.

Nhưng, đầu tháng bảy, Địa Hoàng Thiên Tử ở Tông Cung gặp phải ám sát, kinh động thiên hạ, Thiên Tử giận dữ, ra lệnh cho Bạch Y vệ tra rõ, phàm là người có liên quan hệ, liên luỵ cửu tộc, để lòng người Thuận Thiên thành bàng hoàng.

Cùng tháng, Thiên Tử đưa Khương Hàn vào thái miếu, miếu hiệu Hoàng Tông, Cảnh Hoằng Tông.

Năm Hoằng Tông, thiên tử suất lĩnh Đại Cảnh đánh tan cường tộc Thái Hoang xâm phạm, tạo phúc cho bách tính thiên hạ, miếu hiệu để dân chúng tán thành, nhưng văn võ cả triều lại chỉ trích, nhưng Khương Hàn vừa chết, Thiên Tử còn đang trong lúc thịnh nộ, không người dám phản bác.

Sau khi Khương Hàn chết, mơ mơ màng màng, đợi ý thức linh hồn hắn thanh tỉnh, phát hiện mình ở trong một rừng trúc.

Hắn nhấc mắt nhìn đi, thấy một đạo nhân ngồi bên cạnh, đạo nhân kia tiên phong đạo cốt, sau đầu treo mặt trời nhỏ, thần quang sáng chói, che đậy khuôn mặt của hắn.

Khương Hàn quá sợ hãi, hắn vô ý thức mong muốn hành lễ, nhưng rất nhanh lại cảm thấy không thích hợp.

Trẫm không phải đã chết sao?

Hắn cúi đầu nhìn về phía hai tay mình, hai tay dễ dàng xuyên qua thân thể, cái gì đều sờ không tới.

- Không sai, ngươi đã chết.

Am thanh của Khương Trường Sinh truyền đến.

Nghe vậy, Khương Hàn không có tuyệt vọng, ngược lại thở dài một hơi, lộ ra nụ cười, hắn cung kính hành lễ Khương Trường Sinh.

- Tử tôn bất hiếu Khương Hàn, bái kiến tổ tông.

Đây vẫn là lần đầu tiên bọn hắn gặp mặt.

Ngữ khí Khương Trường Sinh đạm mạc, bình tĩnh hỏi:

- Chỗ nào bất hiếu?

Khương Hàn nói:

- Rất rất nhiều bất hiếu chỗ, con cháu hiểu rõ, nhưng con cháu cũng không có cách nào.

Rừng trúc yên lặng, gió nhẹ thổi qua, mát mẻ vô cùng, chẳng qua Khương Hàn chết đi đã không cảm giác được.

Khương Hàn ngẩng đầu, nói:

- Tổ tông, chớ trách ta, là ta ám chỉ hắn làm như vậy, hắn cần một cái cớ, một giúp hắn trừ địch, củng cố hoàng quyền.

Người giết Khương Hàn, chính là đương kim thiên tử.

Khương Hàn hiểu rõ tổ tông vì sao gọi mình, hắn bất đắc dĩ nói:

- Thái Tông từng nói, không thể gà nhà bôi mặt đá nhau, nhưng ở hoàng thất, chuyện như vậy không có khả năng ngăn chặn, con cháu nói câu không dễ nghe thỉnh tổ tông chớ trách, Thái Tông có công cho kết quả hôm nay, nhưng mầm tai hoạ ở chỗ Thái Tông, di chí của hắn để Thiên Tử hậu thế không thể tự do ra tay, dẫn đến phiên vương càng ngày càng nhiều, dòng họ càng ngày càng khinh miệt thiên tử, bởi vì liệu định Thiên Tử không dám giết bọn hắn, bất quá tổ tông yên tâm, con cháu cử động lần này không có người biết được chân tướng, người duy nhất biết được việc này tất nhiên sẽ bị đương kim thiên tử diệt trừ.

- Sách sử sẽ không phát hiện cha con chúng ta tương tàn, sẽ chỉ ca tụng Thiên Tử vì cha, đại xá thiên hạ, tàn bạo lúc tại vị ta sẽ chỉ phụ trợ hắn càng thêm anh minh, nhân từ.

Chương 661: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (1)

- Hoàng Gia cuối cùng khác biệt bách tính, bởi vì nắm trong tay tính mệnh người trong thiên hạ.

Khương Hàn nói xong lời này liền cúi đầu, không dám nhìn Khương Trường Sinh, hắn biết nói lời này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng hắn không nói ra ra sẽ không cảm thấy thoải mái.

Đồng thời, trong lòng hắn càng chấn kinh.

Hắn đều đã chết, còn có thể bị tổ tông kéo tới nơi này.

Đây là thủ đoạn hạng gì?

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, mà đang suy tư chuyện Khương Hàn nói, hắn tự nhiên không tán đồng lời này, tạo thành cục diện bây giờ cũng không chỉ là phiên vương, chuẩn xác mà nói là chênh lệch võ đạo, chủ yếu quy tội khí vận.

Đại Cảnh thành tại khí vận, cũng bởi vì khí vận mà đi đến mối nguy.

Nhân tộc vận triều đều như thế.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ đến một điểm nghi hoặc, đến cùng là ai khai sáng ra khí vận chi triều.

Khí vận chi triều, tuyệt đối là kiếm hai lưỡi, người cường thịnh sẽ để giang sơn mưa thuận gió hoà, người suy yếu lại sẽ nhanh chóng hạ xuống, mà khí vận chi triều sinh ra đặt vững cách cục nhân tộc phân liệt, bởi vì một khi thành lập vận triều, tốc độ cao quật khởi, rất rất nhiều thế gia vọng tộc, tông môn sẽ đề cử người xây triều.

Tựa như triều tông trước đó, chưởng khống các triều, lại không làm hoàng đế, bởi vì bọn hắn cũng không muốn tiếp nhận hạn chế tuổi thọ của khí vận.

Muốn giải quyết khốn cảnh của Đại Cảnh, phải đột phá hạn chế mệnh số mà vận triều dành cho thiên tử, bằng không cứu vãn một triều, vấn đề còn sẽ xuất hiện.

Thiên tử không nhất định phải một đời truyền một đời, có thể đương nhiệm mấy trăm năm, lại tuyển một vị hậu nhân, dĩ nhiên, dạng này cũng có tai hoạ ngầm, nếu Thiên Tử váng đầu, chính là tai hoạ.

Mặc kệ như thế nào, đều sẽ có mặt xấu.

Kế sách vứt bỏ vận triều khí vận chỉ sợ sẽ khiến cho người trong thiên hạ đều muốn phản kháng, bởi vì vận triều chỉ có hạn chế với thiên tử một người, không thể không nói, đại giới của vận triều chia Thiên Tử và người trong thiên hạ ra làm hai phe cánh, dẫn đến hoàng quyền không có khả năng rời khỏi khí vận.

Khương Hàn không có nghe được tổ tông mở miệng, trong lòng thấp thỏm, thầm nghĩ không ổn, mình chọc giận tổ tông.

Dù sao Thái Tông là con trai của tổ tông.

Ai!

Trong lòng Khương Hàn chua chua, phụ thân của Thái Tông tốt ra sao, phụ thân của hắn…

Hắn cảm giác mình là Thái Tông, có thể lấy được công tích tốt hơn! Khương Hàn lấy dũng khí hỏi:

- Tổ tông, ngài có thể đừng hỏi tội đương kim thiên tử hay không?

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta khi nào nói muốn hỏi tội?

Khương Hàn yên lặng.

- Đại Cảnh có vong, sẽ ảnh hưởng đến ta cái gì?

Nói lời này để Khương Hàn lộ ra nụ cười khổ, hắn sợ là sợ điểm này.

Khương Trường Sinh nói:

- Mặc dù ta không tán đồng người như ngươi, nhưng tán đồng quyết tâm của ngươi, ngươi xứng đáng Đại Cảnh.

Nói lời này tuyệt đối không phải nói ngoa, Khương Hàn mang theo sát tính quá lớn, nhưng cũng xác thực tạo phúc cho bách tính, mỗi một lần xét nhà, đều sẽ phân ra một bộ phận cho bách tính các nơi, có phần lớn tín đồ hương hỏa trong Đại Cảnh tán dương Khương Hàn, dĩ nhiên, cũng có người đang mắng hắn, bất quá đều là thế gia vọng tộc, người có liên hệ với quan lại.

Khương Hàn nghe thấy vậy, trong lòng đột nhiên hiện ra cảm giác chua xót vô cùng vô tận.

Hắn sinh ra nhiều năm như vậy, giờ khắc này đột nhiên có loại ủy khuất của tiểu hài khi đối mặt trưởng bối, mong muốn được an ủi, cho dù đối mặt với phụ hoàng hắn, cũng không có cảm xúc như thế.

Cho tới nay, không người biết được áp lực của hắn, cũng không dám kể rõ với người khác.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ nửa câu đầu của tổ tông, nói chính là hành vi của hắn đối với Thất đệ Khương Diệp, nhưng hắn khi đó cũng nghe mẫu hậu và người bên cạnh sàm ngôn, nếu hắn thật hận Khương Diệp, đằng sau có rất nhiều biện pháp xử lý Khương Diệp.

Hắn gọt đi nhiều phiên vương như vậy, nhưng không có động Khương Diệp một chút, chính là bởi vì trong lòng có hổ thẹn.

- Muốn nói cái gì thì nói một chút đi, tới nhân gian một chuyến cũng tính như ngươi ta có duyên phận, nói xong sẽ đưa

ngươi đi Địa Phủ đầu thai.

Ngữ khí Khương Trường Sinh đạm mạc, được Chí Dương thần quang chiếu rọi, Khương Hàn thấy không rõ mặt mũi của hắn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Giờ khắc này, Khương Hàn tự cảm thấy xấu hổ, hắn nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có cơ hội như vậy.

Hắn bắt đầu kể rõ, cái gì đều nói, ngữ tốc rất nhanh, lộ ra hết sức kích động.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn nghe, nghe một chút chuyện xưa của Khương Hàn.

Mỗi người đều có nhiều mặt, phức tạp mới là đặc chất của con người, hắn nguyện ý tìm hiểu Khương Hàn một chút.

Khương Hàn dẫn phát kíp nổ suy nghĩ sâu xa của hắn về bản chất của vận triều, hắn cảm thấy khí vận chính là một loại lực lượng của Thiên Địa, nếu như hắn có thể sáng tạo ra lực lượng Thiên Địa dạng này, nhưng không có hạn chế tuổi thọ cho thiên tử, có thể cứu vớt Đại Cảnh hay không .

Làm như vậy, tai hoạ ngầm sẽ ở trên người thiên tử, không đến mức mất cân bằng như thế.

Khương Hàn không biết tổ tông đang suy nghĩ gì, hắn nói một mạch tâm sự của âm ình, ngược lại đều đã chết, không có cái gì gánh vác.

Thật lâu.

Khương Hàn nói xong, chỉ cảm thấy thoải mái trước nay chưa có, giống như về tới thời thiếu niên, hắn nói phần lớn là cảm thụ trong lòng, không có chỉ trích người nào đó cụ thể.

- Tốt, ngươi nên lên đường.

Khương Trường Sinh phất tay, sau đó đưa Khương Hàn vào thế giới dưới lòng đất.

Đợi Khương Hàn kịp phản ứng, đã đi vào bên cạnh Hoàng Tuyền, nhìn trùng trùng điệp điệp vong hồn xếp thành hàng dài phía trước, trong lòng hắn thất lạc một hồi.

Nhưng thất lạc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Mặc dù không có tạm biệt thật tốt cùng tổ tông, nhưng tổ tông có thể nghe hắn kể rõ, đã là chuyện may mắn.

Đời này không có tiếc nuối!

Nghĩ được như vậy, Khương Hàn lộ ra nụ cười, bắt đầu chờ mong luận hồi….

Trở lại đến trong sân vườn, Khương Trường Sinh bắt đầu luyện đan, sau đó một quãng thời gian, Thuận Thiên kinh biến cũng truyền đến Kinh Thành.

Chương 662: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (2)

Một ngày này, Khương Trường Sinh một bên dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn quan sát Thái Hoang, thuận tiện nghe mọi người bàn luận về chuyện trên triều đình. Cái chết của Khương Hàn dẫn đến Thiên Tử chấn nộ, đây là chuyện xấu mà Đại Cảnh chưa từng có, thế gia vọng tộc, tông môn các phương đều rụt lại, sợ bị hoài nghi.

Mượn việc này, Thiên Tử trắng trợn bắt lấy rất nhiều quan lại, mặc dù không hề động sát tâm, nhưng trong lúc giam giữ, rất nhanh đã an bài người mới thay thế, dẫn đến càng ngày càng nhiều người phê bình kín đáo.

Thiên tử mượn hiếu đạo đi lũng quyền.

Diệp Tầm Địch cười nói:

- Xem ra vị Thiên Tử này của chúng ta cũng không phải người tầm thường.

Bạch Tôn vuốt râu cười nói:

- Thiên Tử xác thực sẽ tìm cơ hội nhưng còn chưa đủ, lại nhìn xuống đi, nếu hắn có thể chèo chống giang sơn Đại Cảnh, chờ Huyền Chân hoàng tử lớn lên, Đại Cảnh sẽ muốn cường thịnh trở lại.

Hắn vẫn như cũ không thể quên được Khương Huyền Chân.

Hắn cảm thấy Khương Huyền Chân rất có thể sẽ mang đến thời cơ thuế biến vì Đại Cảnh.

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Không có tác dụng gì, hắn chẳng qua là đổi quân cờ ở bề ngoài, còn không thể rung chuyển những quái vật khổng lồ ẩn núp trong bóng tối kia.

Hắn vẫn như cũ tràn ngập bi quan đối với tương lai của Đại Cảnh, bởi vì hắn ở trên triều đình chờ đợi hai trăm năm, rất nhiều vấn đề chỉ dựa vào miệng đều không nói được.

- So với chuyện triều đình, ta càng hoang mang chính là một chuyện khác, gần đây càng ngày càng nhiều võ giả theo Vô Tận Hải Dương chạy đến, không biết là ai ở sau lưng thôi động.

Bạch Tôn nói xong, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh trên Địa Linh thụ.

Bạch Kỳ cười nói:

- Lão đầu, đừng nghe lung tung, nước trong này rất sâu.

Chúng nó đều là tín đồ của Khương Trường Sinh, có thể đi vào vào Thần Du đại thiên địa, biết được là Khương Trường Sinh thả, nhưng điểm này không thể nói cho Bạch Tôn.

Bạch Tôn cũng không phải là tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh, hắn mặc dù kính sợ Khương Trường Sinh, nhưng còn không có đi đến giai đoạn tín đồ, tuổi của hắn cùng hiểu biết khiến cho hắn rất khó đi tín ngưỡng một người.

Khương Thiên Mệnh gật đầu nói:

- Không sai, sư phụ, khuyên người ít hỏi thăm.

Bạch Tôn ngẩn người, lắc đầu bật cười, hắn đoán được quả nhiên không sai.

Là cách làm của Đạo Tổ.

Nếu là cách làm của Đạo Tổ, vậy thì chứng minh Đạo Tổ sẽ không từ bỏ Đại Cảnh.

Trần Lễ đứng dậy, cười nói:

- Võ giả đến từ hải dương cũng có thể tụ tập lại đối đãi thời điểm Đại Cảnh thuế biến.

Hắn hành lễ với Khương Trường Sinh, sau đó quay người rời khỏi.

Hắn mặc dù đã rời xa triều đình, nhưng tâm hắn vẫn còn, trên triều đình vẫn có rất nhiều tai mắt của hắn.

Sau khi hắn rời khỏi, Bạch Tôn cũng không có đợi lâu, đi theo xuống núi, sân nhỏ rất nhanh lâm vào trong an tĩnh, hoặc là tu luyện, hoặc là tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh ngồi trên tàng cây, khuôn mặt có chút động, nheo mắt lại, tựa hồ nhìn thấy cái gì….

Ở giữa dãy núi, từng con hung thú chiếm cứ ở đây, con lớn nhất còn cao hơn dãy núi, mười phần hùng vĩ.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên nằm sấp trên đỉnh núi, hưởng thụ ánh nắng, đồng thời luyện công rèn luyện thân thể, làm bản thân lớn mạnh.

Yêu tộc của bọn chúng đã bắt đầu có hình thức ban đầu, bất quá chúng nó mời chào đại bộ phận là hung thú con non, hoặc là bị chủng tộc khu trục, hoặc là một mình lang thang, số lượng vượt qua năm trăm.

Hoàng Thiên tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở mắt, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Hắc Thiên đi theo mở mắt, hỏi:

- Đại ca, làm sao vậy?

Hoàng Thiên không có trả lời, Hắc Thiên theo ánh mắt của nó nhìn lại .

Phong cảnh phần cuối thiên địa hợp lòng người, không có nửa điểm dị tượng.

Hắc Thiên đang muốn mở miệng truy vấn, đột nhiên thấy chân trời xuất hiện ánh sáng, nó cả kinh trừng lớn mắt mèo, chỉ thấy một khỏa thiên thạch lao nhanh đến, lượn lờ lấy khí diễm cuồn cuộn, cấp tốc biến lớn.

Ầm ầm —.

Dãy núi rung động, kinh động đám hung thú chiếm cứ ở đây, chúng nó dồn dập mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại.

Thiên thạch kia dùng tốc độ cực nhanh lướt qua từ trên đỉnh đầu bọn nó, thanh thế hạo đại, xé rách biển mây, cấp tốc tan biến tại chân trời. Hắc Thiên thở dài một hơi, tò mò hỏi:

- Đại ca, vừa rồi là vật gì?

Hoàng Thiên một lần nữa nằm xuống, lười biếng nói:

- Ta cũng không rõ ràng, có thể là vì sao trên trời rớt xuống, chỉ cần không đập trúng chúng ta liền tốt.

Nó mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại tràn ngập cảnh giác.

Thiên thạch tản ra một cỗ khí tức để tim nó đập nhanh, nó có loại trực giác, bên trong thiên thạch kia cất giấu sinh linh.

Từ khi đi vào Thái Hoang, chúng nó gặp được rất rất nhiều quái sự, cho nên Hoàng Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều.

Rất lâu.

Oanh một tiếng từ phần cuối thiên địa truyền đến, chính là phương hướng mà thiên thạch rơi, thiên địa thất sắc, Hắc Thiên quay đầu nhìn lại, khoảng cách quá xa, nó cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy đại địa cuối bầu trời lóng lánh ánh sáng trắng, Hoàng Thiên thì vẫn như cũ nằm sấp, không tiếp tục ngẩng đầu…

Định Hòa năm thứ hai, Thuận Thiên thành.

Hoàng cung, trong điện Kim Loan.

Chính là thời gian tảo triều.

Ánh mắt Thiên Tử uy nghiêm quét nhìn quần thần trong đại điện, không người dám tới đối mặt.

An Thường đứng ra, chắp tay, nói:

- Bệ hạ, chuyện tiên đế đã kéo dài một năm, nên hỏi tội đều đã hỏi tội, ngài có phải nên đặt ánh mắt ở trên giang sơn hay không? Gần đây, dị tộc phụ cận Thiên Cảnh đại lục càng ngày

càng nhiều, hoặc kết giao cùng Đại Cảnh, hoặc tới dò xét, đều không thể khinh thường.

Vừa dứt lời, quần thần mong đợi nhìn về phía thiên tử.

Vị Thiên Tử này mới thượng nhiệm hơn một năm, đổi quá nhiều văn võ, để triều đình thần hồn nát thần tính.

Nếu do những người khác đề nghị, bọn hắn cảm thấy muốn chết, nhưng do An Thường đứng ra nói, tất nhiên là bệ hạ an bài, bệ hạ để An Thường tạo cho mình bậc thang.

Thiên tử thở dài nói:

- Thôi, trẫm xác thực cũng nên buông xuống, trước tiên nói một chút Cường Lương tộc đi.

Cường Lương tộc, là kẻ địch Đại Cảnh kiêng kỵ nhất.

Lần trước đại chiến, Cường Lương tộc mới phái tới bao nhiêu người?

Rất khó tưởng tượng Cường Lương tộc toàn thể xuất động lại là cường thế bực nào.

Chương 663: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (1)

Tháng tư, Thiên Tử hạ chiếu, chuẩn bị Thái Hoang thịnh hội mời sứ giả các tộc mà Đại Cảnh đã tiếp xúc đến ngày hội tân xuân đến Thuận Thiên, chiếu này truyền ra, thiên hạ xôn xao, tuyệt đại đa số người đều tràn ngập kiêng kị cùng thành kiến với dị tộc, cứ nghĩ thiên tử đây là dẫn sói vào nhà.

Nhưng Thiên Tử đã hạ chiếu, ván đã đóng thuyền, việc này đã được định ra.

Lạc châu, một châu giàu có nhất Đại Cảnh.

Trong một tòa phủ đệ.

Một mang nam tử áo bào đen theo mặt nạ màu bạc đang uống trà, mặt nạ chỉ che đậy nửa trên gương mặt của hắn, lộ ra miệng mũi, theo da cùng râu bạc của hắn đến xem, người này hết sức cao tuổi.

Một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, nửa quỳ trước mặt hắn, ôm quyền nói:

- Chúa công, Thương Lãng đã tuyển định.

Người này mặc áo bào võ giả, ánh mắt nhìn về phía nam tử áo bào đen tràn ngập cuồng nhiệt.

Nam tử áo bào đen đáp:

- Ừm, ta đã biết, mật thiết quan tâm hắn.

- Tuân lệnh!

Võ giả đi theo tan biến tại chỗ giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một đạo thân ảnh từ trong nhà đi ra, đúng là một lão đạo nhân, nếu Khương Trường Sinh ở đây, nhất định có thể nhận ra hắn, chính là người đã sáng lập ra Long Khởi quan, Thanh Hư đạo trưởng.

Hắn thoạt nhìn không có biến hoá quá lớn nếu so với hơn hai trăm năm trước.

Chẳng qua trên trán nhiều thêm một đầu hắc văn quỷ dị.

Thanh Hư đạo trưởng đi đến trước mặt hắc bào nam tử ngồi xuống, một bên châm trà cho mình, vừa nói:

- Nếu như hôm nay Thiên Tử củng cố hoàng quyền, thiên hạ thái bình, ngươi muốn mạnh mẽ đẩy ra Thương Lãng sao?

Nam tử áo bào đen bình tĩnh nói:

- Thiên hạ thái bình chẳng qua là giả tượng, Hoàng Tông gặp phải ám sát, Đạo Tổ cũng không có ra tay, nói rõ Đạo Tổ đã chán ghét mà vứt bỏ Đại Cảnh, không có Đạo Tổ che chở, Đại Cảnh là món ăn trong mâm, chờ đợi lấy Thiên Mệnh Chi Nhân lên bàn chia ăn.

Cảnh Hoằng Tông Khương Hàn là vị Thiên Tử Đại Cảnh thứ nhất bị ám sát thành công từ Thái Tông đến nay, trước khi chưa dời đô, không người nào dám hành thích Thiên Tử, bởi vì có Đạo Tổ, nhưng sau khi dời đô liên tục xảy ra chuyện hành thích, Đạo Tổ cũng không có ra tay, Cảnh Hoằng Tông bị

ám sát thành công càng làm cho thế lực khắp nơi cuồn cuộn sóng ngầm.

Càng ngày càng nhiều người cảm thấy sau khi dời đô, tình cảm giữa Đạo Tổ và Khương gia xem như chặt đứt, trước đó Cường Lương tộc đột kích, Đạo Tổ sở dĩ ra tay, đều chỉ là vì người trong thiên hạ thôi.

- Thương Lãng thật thích hợp sao?

Thanh Hư đạo trưởng hỏi.

Ánh mắt nam tử áo bào đen lóe hàn mang, nói:

- Nếu chỉ làm Thương Lãng, hắn phù hợp, nhưng cũng chỉ thích hợp làm Thương Lãng.

Thanh Hư đạo trưởng khẽ gật đầu.

- Xem trước một chút Thương Lãng hành động, nếu thiên hạ đại loạn, Đạo Tổ vẫn như cũ không tay, vậy bọn ta mới có thể chân chính áp dụng.

Theo đại kế, triều tông trước kia, thế gia vọng tộc hiện tại đều đang đợi Đạo Tổ tỏ thái độ.

Nam tử áo bào đen chậm rãi nói, nhắc đến Đạo Tổ, ánh mắt hắn hiện ra gợn sóng, không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn nhìn về phía Thanh Hư đạo trưởng, nói:

- Chuẩn bị kỹ càng đi, tác dụng của ngươi rất lớn, còn lớn hơn cả Thương Lãng.

Thanh Hư đạo trưởng lộ ra nụ cười, nói:

- Bần đạo sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nam tử áo bào đen nhếch miệng lên….

Định Hòa năm thứ ba, ngày tân xuân đến, ánh mắt khắp thiên hạ rơi vào trên Thuận Thiên thành, nghe nói có mười chi chủng tộc linh trí đến từ Thái Hoang đến đây bái phỏng, rất nhiều người đều đang lo lắng Hoàng thành xảy ra chuyện.

Thái Hoang thịnh hội kéo dài mười ngày, các tộc rời khỏi, cả tràng thịnh hội không có bất kỳ sóng gió gì, hết thảy thuận lợi,

nghe nói các tộc đều triều cống bảo vật, mười phần tôn sùng Đại Cảnh.

Người trong thiên hạ lúc này mới yên tâm, bắt đầu chờ mong tương lai Đại Cảnh.

Tiêu chí của Thái Hoang thịnh hội để Đại Cảnh chính thức dung hợp cùng Thái Hoang, tuyệt đối có thể lưu danh sử sách.

Thiên tử cao hứng, đề bạt chủ sự Thái Hoang thịnh hội Vận Bộ Thượng thư An Thường làm Thừa tướng, tiến vào ba tỉnh, có thể tham gia quyết sách quốc sự, tốc độ An Thường tấn thăng quá nhanh, dẫn tới triều đình rung chuyển, cũng rước lấy rất nhiều đại thần bất mãn, rất nhiều đại thần nhịn mấy triều cũng không có đặt chân đến vị trí thừa tướng, An Thường chẳng qua là chuẩn bị một trận thịnh hội đã được tấn thăng thừa tướng, quả thật hài hước.

Nghe nói một lần tảo triều kia huyên náo rất lớn, văn võ quần thần tạo áp lực, nhưng Thiên Tử khăng khăng mà làm.

Sau khi An Thường trở thành thừa tướng, cấp tốc đề bạt thân tín của mình, chưa tới nửa năm, những âm thanh phản đối hắn trước kia mất ráo, ít nhất lên trên triều đình là không nghe được.

Yên ổn bốn năm.

Đầu tháng bảy, bắc bộ Đại Cảnh xuất hiện đại hạn hiếm thấy, không đến một tháng, nạn hạn hán bùng nổ, tùy theo mà đến là nạn đói, vô số dân chúng chịu khổ.

Trong Long Khởi sơn.

- Nạn hạn hán. Hài hước, tất nhiên là có người Vận Bộ đang làm trò quỷ, dẫn đến lực lượng khí vận một vùng kia bị cắt giảm, bằng không dùng quốc vận Đại Cảnh, sao có thể có kiếp nạn giống như thế này?

Trần Lễ khinh thường nói, ngữ khí lạnh lẽo.

Bạch Tôn lắc đầu nói:

- Xem ra đương kim thiên tử không biết khí vận chi đạo, bên người cũng không có trung thần truyền lại dân tình.

Trần Lễ nói:

- Kia cũng là chính hắn lựa chọn, theo hắn trọng dụng An Thường, hắn đã sai, An Thường kia đã sớm đoạn tuyệt tình cảm sư đồ cùng Tề Thánh, bệ hạ còn có thể coi trọng hắn, tất nhiên là bị mê hoặc, An Thường người này xác thực rất có thủ đoạn, thời gian một năm, hắn đã quyền nghiêng triều chính, xem ra sau lưng của hắn có rất nhiều thế lực đang ủng hộ.

Hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh cạnh dược đỉnh, nói:

- Đạo Tổ, ngài nhất định phải nhịn, thời cơ phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới đã tới.

Khương Trường Sinh không có nói tiếp, Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh hắn tức giận căm phẫn nói:

- Chủ nhân đã phái người đi hô phong hoán vũ, kết quả còn bị người mắng.

Chương 664: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (2)

Lê Nghi chính là Lôi Thần, có thể dẫn ra Thiên Lôi, tụ tập biển mây, nhưng vấn đề ra tại trên khí vận, dùng năng lực của hắn cũng không thể ngày ngày hô phong hoán vũ, sau khi hắn cứu tế thất bại, bách tính bắt đầu mắng hắn, chút tiếng vọng này đã truyền ra trong vòng tròn Đại Cảnh Thần Du đại thiên địa, để các tín đồ mười phần khó chịu với những bách tính không có có trở thành tín đồ kia.

Người Đại Cảnh đã trải qua thời gian quá lâu chưa từng chịu qua khổ, ít nhất nạn đói đã xa cách bọn họ, những bách tính chịu khổ kia quở trách Lôi Thần, quở trách Đạo Tổ, quở trách triều đình, cũng không có sinh ra lòng cảm kích vào việc Lôi Thần làm mưa, ngược lại giận chó đánh mèo hắn không có năng lực.

Khi càng ngày càng nhiều người oán giận Đạo Tổ, các tín đồ Đạo Tổ thì càng ngày càng không vừa lòng, bởi vì Thần Du đại thiên địa tồn tại, dẫn đến các tín đồ cũng biết là cách làm của Vận Bộ, trách không được Đạo Tổ, bách tính không dám

phản kháng Thiên Tử, lại tới trách tội Đạo Tổ, này là đạo lý gì, kết quả là, Đại Cảnh hình thành hai trận doanh.

Thậm chí có một chút tín đồ muốn tạo phản, lật đổ hoàng quyền Khương gia, sau đó độc tôn Đạo Tổ.

Tín đồ Đại Cảnh của Khương Trường Sinh phân bố ở từng người giai tầng, từ triều đình quan lại, cho tới tầng dưới chót võ lâm, cỗ lực lượng này hội tụ vào một chỗ, đủ để phá vỡ Đại Cảnh, nhưng Khương Trường Sinh không có làm như vậy, quản lý giang sơn cần hao phí tinh lực, hắn cũng muốn nhìn một chút tử tôn Khương gia có thể ngăn cơn sóng dữ hay không.

- An nhàn lâu, lâu đến người trong thiên hạ đã quên đi cực khổ trước kia, quên Đại Cảnh thịnh thế là được người nào mang tới.

Diệp Tầm Địch khẽ nói, hắn chính là một trong các tín đồ không vừa lòng.

Cơ Võ Quân nói:

- Ngoại trừ An Thường làm loạn, ta cảm thấy phía sau màn có người đang thôi động tất cả những thứ này, vì sao Vận Bộ muốn chế tạo nạn hạn hán, trở nên gay gắt kêu ca? Mưu đồ gì?

Mộ Linh Lạc cau mày nói:

- Ngươi nói là An Thường muốn tạo phản? Trước bức thiên tử mất dân tâm?

Cơ Võ Quân gật đầu nói:

- Trên dưới Vận Bộ đều là người ủa An Thường, hắn há có thể không biết?

Mộ Linh Lạc muốn hỏi có cần nàng đi giết An Thường hay không, nhưng suy nghĩ đại kế của Trần Lễ cùng Khương Trường Sinh ngầm đồng ý, nàng lại yên lặng.

Thế gia vọng tộc, phiên vương hạn chế hoàng quyền Đại Cảnh, mâu thuẫn càng ngày càng sâu, đã đến mức độ không có thể hóa giải, ngay cả Mộ gia cũng có người oán trách Hoàng Tông vung đao loạn.

- Người sau lưng An Thường khẳng định rất nhiều, nếu thật lôi ra, chỉ sợ có thể hù chết Thiên Tử, chờ lúc thiên hạ đại loạn, những người này sẽ đánh lên, để bọn hắn tiêu hao lẫn nhau đi, khi người trong thiên hạ oán hận bọn hắn, Đạo Tổ lại đến đỡ hoàng quyền Khương gia, khi đó Thiên Tử sẽ được bách tính thiên hạ kính yêu, khi đó có thể tiến hành đại thanh tẩy thế gia vọng tộc, hết thảy đều thuận theo ý trời, thuận theo ý dân.

Trần Lễ thở dài nói, hắn nói đến hết sức tàn khốc, nhưng mọi người đều không thể phản bác.

Sự thật xác thực châm chọc như thế.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, người mạnh nhất Đại Cảnh trừ hắn ra vẫn là Thông Thiên Địa, không có bất kỳ uy hiếp gì.

Vô luận là ai mưu tính trong bóng tối, hắn cũng không có hứng thú, bởi vì mạnh hơn, ở trước mặt hắn đều là một con côn trùng….

Tháng mười, nạn hạn hán kết thúc, mà cuối năm, phía Đông Đại Cảnh lại nghênh đón nạn lạnh.

Định Hòa năm thứ năm, đầu tháng ba.

Trong ngự thư phòng.

Thiên tử ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn, tấu chương trên bàn bên cạnh chồng chất thành núi, mặt hắn hướng đến mặt trời ngoài cửa, hai tay biến ảo thủ thế, tựa như đang luyện công.

An Thường đến cố ý dọc theo cạnh cửa tiến đến, không có ngăn cản ánh nắng.

Mắt Thiên tử cũng không trợn, hỏi:

- Tra được chuyện khí vận Đại Cảnh gợn sóng chưa?

Hắn thân là thiên tử, có thể cảm giác khí vận thiên hạ, nhưng chỉ có thể cảm giác được gợn sóng, cũng không rõ ràng cụ thể xảy ra chuyện gì.

- Vẫn như cũ là môn phái võ lâm chém giết, chết người có chút nhiều, bách tính cũng không sao, bệ hạ, nên chỉnh đốn võ

lâm, bọn hắn tùy ý tranh đấu, dễ dàng thương tới bách tính, mà lại bỏ qua quốc pháp, há có thể dung túng?

An Thường khom người nói, tư thái rất thấp, tuyệt không giống như thừa tướng.

Thiên tử tiếp tục nói:

- Vậy thì trấn áp đi, đề cử một vị võ lâm minh chủ, việc này do ngươi tới xử lý.

- Tuân mệnh!

An Thường đáp, sau đó móc ra một hộp gỗ nhỏ từ trong tay áo, nói:

- Bệ hạ, đây là Quy Nguyên đan, chính là khí huyết vạn năm Huyền Quy biến thành, có thể tăng trưởng thọ mệnh.

Thiên tử mở mắt, tiếp nhận vật này, nói:

- Không tệ, ngươi có lòng.

An Thường cười nói:

- Thần có thể có hôm nay, toàn bằng bệ hạ kính yêu, bệ hạ sống vạn tuế, thần mới có thể tiêu dao vạn năm.

Thiên tử tức giận nói:

- Vạn tuế? Trẫm có thể sống quá hai trăm tuổi cũng không tệ rồi.

Quân thần hai người trò chuyện trong chốc lát, An Thường lui ra.

Thiên tử thì tiếp tục tu tiên.

Từ khi thay đổi thân tín, hắn đã quen uỷ quyền, Thái Hoang thịnh hội thành công cùng với các tộc tỏ thái độ biểu thị Đại Cảnh muốn bay lên, hắn thấy, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ Hoằng Tông giao cho hắn, hắn không cần thiết toàn thân toàn ý vất vả, trong ngày thường có khả năng dùng phần lớn thời gian dùng tại trên tu tiên, luyện đan.

Chờ Khương Huyền Niên đi đến Động Thiên cảnh, hắn sẽ nhường ngôi cho Khương Huyền Niên là sẽ trấn áp quần thần, không còn xuất hiện tình huống Thiên Tử mấy đời trước.

Thiên tử cảm thấy đều nắm bắt mọi thứ ở trong tay, nếu khí vận thiên hạ xuất hiện kịch biến, hắn tự nhiên sẽ tự mình nhúng tay.

Cái này là chỗ tốt của vận triều, biết khí vận có thể xem thiên hạ.

Nhưng mà.

Khí vận kịch biến thật tới, mà lại tới rất nhanh.

Tháng mười một.

Thiên tử ngồi trong ngự thư phòng, vẻ mặt cực kỳ âm trầm, An Thường bước nhanh đi tới, đang muốn hành lễ, bị Thiên Tử ngắt lời nói:

- Mau nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

An Thường vội vàng trả lời:

- Có người kích động bách tính một châu mưu phản, lúc này mới dẫn tới quốc vận kịch biến, bệ hạ không cần lo lắng, thần đã sắp xếp người đi trấn áp, rất nhanh sẽ được giải quyết.

Chương 665: Thiên hạ là cờ (1)

- Mưu phản? Vì sao mưu phản, trẫm đối đãi bọn hắn không tốt sao?

Thiên tử nhíu mày, trầm giọng hỏi, trong mắt lộ ra vẻ tức giận.

An Thường bất đắc dĩ nói:

- Oán hận trước kia chất chứa thôi, bệ hạ, đừng quên, trước kia thường xuyên phát sinh loại chuyện này.

Thiên tử nghe xong, không khỏi thở dài. Xác thực. Vấn đề như vậy đã sớm xuất hiện. Tuy đi vào Thái Hoang, tài nguyên võ đạo vô cùng vô tận, nhưng võ đạo thế gia, quyền quý đều sẽ nghĩ biện pháp nghiền ép bách tính, nếu như người người tập võ, người người tự do, người nào tới hiệu lực cho quyền quý, người nào tới lao động vì giang sơn Đại Cảnh vận hành?

Đây là một vấn đề khó giải quyết, chỉ cần bách tính sinh hoạt không thể càng ngày càng tốt, liền khó mà thỏa mãn. Thường thường lúc này, chiến tranh sẽ xuất hiện. Thiên tử lại không

cho phép chiến tranh xuất hiện, bài tẩy chiến tranh chẳng qua là đòi chỗ tốt cho những nghĩ quyền quý tầng dưới chót muốn xung kích lên cao, đối với hắn mà nói, là nguy hiểm lớn nhất.

Thiên tử càng nghĩ càng đau đầu, suy nghĩ đến phụ hoàng, suy nghĩ An Tông, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

- Bệ hạ, chớ có lo lắng, thần cũng cảm thấy có khả năng lợi dụng một chút.

An Thường thấp giọng nói, Thiên Tử không khỏi nhìn về phía hắn.

An Thường nói:

- Thần cả gan đề nghị, không bằng để trận phản loạn này trở nên lớn hơn, giang sơn này cũng không chỉ là của ngài, từ xưa đến nay, vương triều thay đổi, mặc dù vĩnh viễn không cách nào tiêu trừ thế gia, đây chẳng qua là giai cấp của thế gia thôi, trên thực tế thế gia cũng sẽ theo vương triều thay đổi mà thay mới, mượn trận phản loạn này để những gia hỏa gối cao không lo kia dồn dập xuống tràng, cũng làm cho bách tính trải nghiệm khó khăn một chút, mới biết hoàng ân của bệ hạ to lớn, thần nói lời này xác thực đại nghịch bất đạo, thương thiên hại lí, nhưng càng có lợi hơn đối với chưởng khống của ngài trong tương lai, thừa dịp Cường Lương tộc không dám tới tập kích, đây chính là thời cơ tốt nhất cho chúng ta.

- Nếu thật là thiên hạ đại loạn, gấp cũng không chỉ là ngài.

Thiên tử nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía An Thường lập loè hàn mang. An Thường cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Thiên tử hỏi:

- Nếu những thế gia kia kiến công lập nghiệp, về việc có phong hay không phong, trẫm lại nên như thế nào?

An Thường ngẩng đầu lên nói:

- Thần nguyện lấy cái chết giải ưu, thần nguyện làm đao của bệ hạ.

- Ồ? Ngươi thật cam tâm?

- Tự nhiên không cam tâm, bất quá ta tập được tuyệt học của Tề Thánh, có thể giả chết, về sau lại thay hình đổi dạng, tiếp tục hiệu lực cho bệ hạ, từ nhỏ lại làm lên.

- Đó không phải ủy khuất ngươi sao?

- Chẳng qua là ủy khuất nhất thời, có thể được bệ hạ sủng ái thiên thu, mới là thứ thần muốn theo đuổi.

Nghe xong An Thường vuốt mông ngựa, Thiên Tử vẫn như cũ trầm mặt.

Không khí trong ngự thư phòng ngột ngạt. Thật lâu. Thiên tử chậm rãi mở lời:

- Chuyện này giao cho ngươi, chính người nắm bắt đúng mực.

An Thường giương mắt nói:

- Bệ hạ yên tâm, thần sẽ chọn người thế gia đi xử lý.

Thiên tử phất tay, An Thường rời đi.

Đợi An Thường sau khi rời đi, Thiên Tử gõ bàn một cái, gõ năm lần, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước bàn, chính là Đạo Thần. Thiên tử mở miệng hỏi:

- Bắt được bao nhiêu thóp của hắn?

Đạo Thần trả lời:

- Rất nhiều, đủ để cho hắn liên luỵ cửu tộc, vĩnh thế thoát thân không được.

Thiên tử cười lạnh nói:

- Tiếp tục nhìn chằm chằm hắn, không muốn đánh rắn động cỏ, cũng đừng ngăn cản hắn thẩm thấu Bạch Y vệ, chỉ cần quấn chặt vệ đội hạch tâm, trẫm ngược lại muốn xem xem hắn là quyền thần trung và tham, hoặc đã thành gian thần.

- Tuân lệnh!

Đạo Thần đáp.

Thiên tử ngược lại hỏi:

- Quan Thánh đâu, hắn nói như thế nào?

Đạo Thần bất đắc dĩ nói:

- Hắn không muốn vào triều, nhưng nếu dị tộc xâm lấn Đại Cảnh, hắn sẽ ra tay.

- Vậy thì tốt, điểm này là đủ rồi, ít một người khác cũng lôi kéo không đến hắn, mà tiêu chuẩn để hắn ra tay có lợi nhất đối với trẫm.

Thiên tử phất tay, ra hiệu Đạo Thần lui ra.

Đạo Thần cung kính hành lễ, tan biến trong ngự thư phòng…

Trung tuần tháng mười hai, châu phủ Bắc Huyền châu tập kết đại quân trấn áp phản quân, kết quả thất bại thê thảm, nhân số phản quân vậy mà cấp tốc mở rộng, dùng tốc độ cực nhanh công thành chiếm đất, tại cuối tháng chiếm lĩnh châu phủ.

Thủ lĩnh phản quân tên Hứa Mãng, từng là một tên sinh thi rớt khoa cử, bởi vì gặp phải thế gia nơi đó ức hiếp, mười sáu nhân khẩu cả nhà bởi vì một mồi lửa chết hết, hắn may mắn trốn vào trong núi lớn, sự tích của hắn lưu truyền rộng rãi tại Bắc Huyền châu, để bách tính đồng tình.

Hứa Mãng nói rằng bản thân đi vào trong núi từng chiếm được truyền thừa của thần tiên, trong khoảng thời gian ngắn mở rộng giáo chúng, bên trong một trận chiến tại châu phủ, hắn rải đậu thành binh, thay đổi càn khôn, việc này chấn kinh thiên hạ. Rải đậu thành binh, đó không phải là pháp thuật của Đạo Tổ?

Chẳng lẽ Hứa Mãng tiếp nhận truyền thừa của Đạo Tổ hoặc thần tiên khác?

Thời gian đi vào hạ tuần tháng một Định Hòa năm thứ sáu, Long Khởi quan dáng bố cáo, tuyên bố Hứa Mãng không có quan hệ gì với Long Khởi quan, cũng không phải đồ đệ của Đạo Tổ, xem như làm sáng tỏ việc này, lực ảnh hưởng của Long Khởi quan vẫn rất lớn, các thế lực lớn dồn dập hỗ trợ tuyên dương, xem như lấy lòng Đạo Tổ.

Khi tin tức truyền khắp thiên hạ, Hứa Mãng đã triệt để nắm giữ các thành Bắc Huyền châu, thủ hạ đại quân của hắn cấp tốc đi đến số lượng trăm vạn, đến mức số lượng chân thực như

thế nào, không ai biết được, nhưng hắn thả ra con số để người trong thiên hạ ghé mắt, hắn còn hô lên một lời nói, khiến cho thiên hạ bách tính run sợ.

- Thiên không để ý dân, quan không từ dân, vậy thì do dân làm chủ nhân giang sơn.

Thiên hạ các nơi bắt đầu xuất hiện số lượng lớn bách tính chạy tới Bắc Huyền châu cổ vũ phong trào, võ lâm càng nổi lên phong ba. Tháng hai, hai vị phiên vương cử binh tiến đánh Bắc Huyền châu, đánh lâu không xong, gặp phải thế lực thần bí tập kích, quân lính tan rã, hai vị phiên vương vứt bỏ ngựa mà chạy, Hứa Mãng danh chấn thiên hạ.

Chương 666: Thiên hạ là cờ (2)

Tháng ba, Thiên Tử hạ chiếu, phàm là người chém giết lấy được thủ cấp của Hứa Mãng, có thể phong vương.

Các châu thiên hạ triệt để xao động, Hứa Mãng trở thành tồn tại không ai không biết, không người không hay trong thiên hạ Đại Cảnh.

Tháng tư, năm tháng, sáu tháng, Hứa Mãng bất ngờ phản công, thế mà nuốt vào một châu.

Trong đình viện.

Trần Lễ cảm khái nói:

- Thủ bút thật lớn, ta đột nhiên tò mò sau lưng Hứa Mãng đến cùng đứng có bao nhiêu người.

Diệp Tầm Địch chà xát hai tay, cười nói:

- Ta đều muốn đi tìm hắn để gây sự, nếm thử mùi vị phong vương.

Mộ Linh Lạc nói:

- Mộ gia gửi thư nói, thủ hạ Động Thiên cảnh dưới trướng Hứa Mãng đã vượt qua số lượng một trăm, có người đến từ các nước chư hầu, cũng có người đến từ Thánh địa, không dễ phán đoán là ai đang ủng hộ.

Bạch Kỳ ghé vào trên móng vuốt, nói:

- Chẳng lẽ là Thiên Tử?

Diệp Tầm Địch trợn trắng mắt, nói:

- Thiên Tử là kẻ ngu sao? Dời tảng đá nện chân của mình?

Cơ Võ Quân nhìn về phía Trần Lễ, hỏi:

- Sau khi loạn Hứa chi kết thúc, Đại Cảnh có thể thuế biến sao?

- Không thể, Hứa Mãng chẳng qua là xốc lên mở màn đại loạn, muốn chân chính thiên hạ đại loạn, đến các châu thiên hạ riêng phần mình thành lập riêng, dạng này mới có thể cực lớn tiêu hao thế gia, tông môn.

Trần Lễ lắc đầu nói, ngữ khí thổn thức không thôi.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Nếu thật như thế, chỉ sợ Đại Cảnh lại muốn chờ mấy chục năm mới có thể khôi phục.

Trần Lễ nói:

- Đây là đường phải qua, biệt vãng dĩ khác, mặc dù tái tạo, cũng là trên cơ sở tại Thái Hoang, tuyệt đối phát triển nhanh hơn so với lúc đầu Đại Cảnh lập quốc.

Mọi người tiếp tục đàm luận về Hứa Mãng, Hứa Mãng xuất thân làm người động dung, hắn không phải vì lợi ích, danh vọng mà tạo phản, mà là bị bức đến không thể làm gì, bất kỳ người nào giống như hắn, bị hại đến cửa nát nhà tan, cũng sẽ muốn đi đến một bước này.

Trải qua cuộc sống giống như Hứa Mãng dạng này ở Đại Cảnh tuyệt không phải hiếm thấy. Các châu thiên hạ đều có, quyền lực châu quân, phiên vương, thế gia các nơi càng lúc càng lớn, rất nhiều chuyện đều truyền không đến trong tai Thiên Tử, có lẽ cho dù truyền đến, Thiên Tử cũng không thể xuất thủ.

Rất rõ ràng, có thế lực trong bóng tối thôi động sự tích của Hứa Mãng, dùng kinh nghiệm của hắn đi kích động nhiều người hơn gia nhập.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên trên bồ đoàn, không để ý đến mọi người bên ngoài thảo luận, hắn đang quan sát Đạo Giới.

Phía dưới Vân Thiên thần thụ, lại có một gốc linh thảo đang thai nghén

linh trí.

Theo tu vi của hắn tăng lên, Đạo Giới càng lúc càng lớn, thiên địa quy tắc cũng càng ngày càng hoàn thiện, chợt nhìn, không có khác nhau quá lớn với Thái Hoang, nhưng từ đầu đến cuối không có sinh ra sinh linh bản thổ.

Trong lúc Khương Trường Sinh nhìn soi mới, linh thảo theo gió hơi hơi phiêu động, thoạt nhìn không có gì khác nhau hoa cỏ xung quanh, chẳng qua là mặt ngoài càng thêm óng ánh, tựa như vừa trải qua sương sớm tẩy lễ.

Bên trong linh thảo đã sinh ra linh trí, hết sức mỏng manh, hiện tại xem có thể chống đỡ tiếp hay không. Một lúc lâu sau. Linh trí của linh thảo còn chưa tan đi đi, để Khương Trường Sinh càng thêm chờ mong. Chẳng lẽ lần này muốn thành công?

Hắn chậm rãi thu hồi tầm mắt, bên trong Đạo Giới, hung thú khác cũng không có tới gần Vân Thiên thần thụ, cho nên cũng không lo lắng có Hung thú phá hư bụi linh thảo này. Hắn mở mắt, bắt đầu theo thói quen diễn toán cường giả trong từng phạm vi.

Yêu Tộc Chí Tôn cuối cùng đi đến sáu tỷ giá trị hương hỏa, Thiên Địa Đế Cảnh lục trọng thiên, cũng không biết là thương thế khôi phục, hay là có đột phá.

Người mạnh nhất phạm vi đã biết vẫn như cũ là tám tỷ, Đế Cảnh thần bí tiềm phục tại phụ cận Đại Cảnh đã rời đi, trừ Khương Trường Sinh ra, người mạnh nhất đã rơi xuống phía dưới một tỷ. Trước mắt xem ra, Đại Cảnh tạm thời sẽ không gặp được phiền toái.

- Vậy để cho các ngươi tiếp tục náo đi, nếu kết cục không tốt, cũng đừng trách ta vô tình.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, hắn có Thiên Địa Vô Cực Nhãn, có thể cảm giác tiếng lòng tín đồ, tầm mắt của hắn rộng lớn hơn. Dùng Hứa Mãng là nhân vật chính tạo ra bàn cờ, sau lưng liên quan đến rất rất nhiều nhân vật thế lực cùng quyền lực, từ Thiên Tử, cho tới thế lực thần ẩn núp trong bóng tối bí, thậm chí có không ít người quen.

Dùng thiên hạ làm bàn cờ, trận doanh đã không chỉ là hai phe. Mặc dù có không ít tín đồ tham gia, nhưng ở bên trong Thần Du đại thiên địa vẫn chưa có người nào dám quy mô lôi kéo tín đồ khác, dĩ nhiên, trong hiện thực không nhất định.

Các tín đồ mặc dù thờ phụng hắn, nhưng không có nghĩa là tuyệt đối trung thành với Đại Cảnh, thậm chí không thiếu hạng người dã tâm bừng bừng.

Trong trận kiếp nạn Đại Cảnh này, khổ chính là những bách tính không có tín ngưỡng, không có có chỗ dựa, phần lớn bọn hắn không biết thiên

hạ, chỉ suy nghĩ sinh hoạt ở trước mắt, ai có thể cho bọn hắn hi vọng, bọn hắn sẽ lăn lộn với người đó.

Thừa dịp Đại Cảnh nội loạn, Khương Trường Sinh bắt đầu toàn thân toàn ý ngộ đạo. Có lẽ chờ hắn sau khi đột phá thì có thể sáng tạo khí vận thuộc về mình, phúc phận Đại Cảnh, mà không hạn chế tuổi thọ Thiên Tử, ý nghĩ này sớm đã nảy mầm trong lòng hắn, linh cảm lấy từ địa phủ.

Nếu như Đại Cảnh giống như như Địa Phủ, Đại Cảnh càng nhiều người, quốc vận càng mạnh, lực lượng phản hồi cho Khương Trường Sinh cũng sẽ càng mạnh, hắn thậm chí có khả năng chưởng khống cỗ lực lượng này!

Trước mắt chẳng qua là suy nghĩ, muốn chân chính thành công, Khương Trường Sinh cũng không có lực lượng.

Một bên khác. Vô Tận Hải Dương, Đại Nghiễm Thiên.

Bên trên đại điện kim bích huy hoàng, Thiên Tử Đại Nghiễm Thiên ngồi trên long ỷ, vẻ mặt ảm đạm, hắn nhìn về phía quần thần trên điện, hỏi:

- Thiên Công không có mặt, yêu tộc xâm phạm, Đại Nghiễm Thiên nên làm như thế nào?

Hắn chẳng qua là Thiên Tử khôi lỗi, không có thực quyền, nhưng khí vận Đại Nghiễm Thiên nếu tản, hắn và con cháu hắn đều phải chết theo.

Chương 667: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (1)

Văn võ cả triều nghị luận ầm ĩ, lại là không người nào dám đứng ra, yêu tộc đã rời đi mấy chục năm, bây giờ quay đầu trở lại, thế công tất nhiên càng thêm cường đại.

Lúc này, một lão thần đứng ra, nói:

- Bệ hạ, thật ra không cần lo lắng, chẳng qua phát hiện tung tích yêu tộc, yêu tộc cách Đại Nghiễm Thiên còn rất xa, chúng ta chỉ cần an bài tốt bố phòng, chờ Thiên Công trở về, Thiên Công đi tới yêu tộc, có lẽ sẽ mang đến chuyển cơ, hôm nay đại thế thiên hạ đã không chỉ là nhân tộc cùng yêu tộc, phía tây xuất hiện không ít chủng tộc không biết, đây có lẽ là vạn tộc đại kiếp Thánh triều tiên đoán.

Hắn cũng đã nhận được không ít văn võ đồng ý. Đại Nghiễm Thiên đang ở trong giai đoạn phát triển cao tốc, bọn hắn không muốn làm loạn.

Thiên tử bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

- Bệ hạ, chúng ta hẳn là quan tâm hai đại hoàng triều khác, bọn hắn chính là chướng ngại vật trong việc Đại Nghiễm Thiên trở thành Thánh triều.

Một tên tướng quân đứng ra trầm giọng nói.

Lời hắn nói dẫn tới quần thần bắt đầu thảo luận, lần này thảo luận không dính đến Thiên Tử, văn võ hai phe cánh bùng nổ tranh luận, mặt đỏ tới mang tai, Thiên Tử thấy trong lòng phiền muộn.

- Tái tạo Thánh triều, thật sự hài hước, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, kì thực đều vì ích lợi của mình..

Trong lòng thiên tử đầy trào phúng, càng nhiều hơn chính là tuyệt vọng. Hoàng triều dạng này há có thể bất bại?

Một khi bại, hắn thân là thiên tử liền phải chết. Chẳng biết tại sao, giờ khắc này, hắn đột nhiên suy nghĩ một cái tên. Đạo Tổ!

Nhìn chung nhân tộc Vô Tận Hải Dương, cường giả chân chính đang cứu người có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần

lớn đều là bá chủ một phương, cũng không có ví dụ cứu vãn mặt hoàng triều khác.

Thiên tử càng nghĩ càng cảm thấy đáy lòng chua xót, cho dù Đạo Tổ có thể giúp hắn, hắn lại nên làm sao tìm Đạo Tổ?

Hắn lại nghĩ tới một người, vị tướng quân Thiên Công coi trọng nhất kia chính là tín đồ cuồng nhiệt của Đạo Tổ, có lẽ có khả năng tâm sự cùng vị tướng quân kia.

Hắn nghe qua không ít truyền thuyết liên quan tới Đạo Tổ, thổi đến Thiên Hoa Loạn Trụy, ngược lại hắn hiện tại hãm sâu khốn cảnh, tìm không thấy biện pháp khác, có thể thử một chút.

Thiên tử cảm thấy không thể ngồi chờ chết, nếu thật bỏ mặc đám gia hỏa hám lợi này tùy ý làm bậy, nói không chừng hắn còn chưa thoái vị, hắn liền phải chết…

Định Hòa năm thứ bảy. Từ sau khi Thiên Tử ban bố thánh chỉ, thế gia, phiên vương các nơi thiên hạ đều phái người đi ra, mong muốn tiêu diệt Hứa Mãng, để con em trẻ tuổi phong vương mở rộng thế lực của mình.

Nhưng Hứa Mãng bị vây quét, ngược lại đánh nhiều thắng nhiều, không ngừng công thành chiếm đất, bây giờ đã hùng mạnh nắm bốn châu, uy vọng của hắn càng lúc càng lớn, người tìm hắn nương tựa cũng càng ngày càng nhiều, đến tận đây, người thiên hạ mới ý thức được Hứa Mãng cũng không phải phù dung sớm nở tối tàn, có khả năng thật rung chuyển giang sơn Đại Cảnh.

Tháng năm.

Lạc châu, trong phủ đệ.

Nam tử áo bào đen vẫn như cũ uống trà trong sân, Thanh Hư đạo trưởng ngồi bên cạnh hắn, hai người đang nghe một tên thủ hạ hồi báo tình huống của Hứa Mãng.

Đợi thủ hạ nói xong, nam tử áo bào đen phất tay, ra hiệu hắn lui ra.

Trong sân chỉ còn lại có hai người bọn họ, nam tử áo bào đen nhẹ giọng cười nói:

- Thương Lãng đã lên, chẳng qua là sóng này có thể kéo dài bao lâu, chúng ta cần khống chế tốt.

Thanh Hư đạo trưởng hơi hơi nhíu mày, nói:

- Thế của Thương Lãng mạnh hơn chúng ta dự đoán nhiều, xem ra sau lưng còn có những người khác đang thôi động.

- Cũng có rất nhiều người trong thiên hạ không vừa lòng người Khương gia, bọn hắn đang lo không có người dẫn đầu, chúng ta cho bọn hắn cơ hội, bọn hắn há có thể không trân quý?

Nam tử áo bào đen nói xong, thổi thổi hơi nóng trên chén trà.

Thanh Hư đạo trưởng hỏi:

- Thương Lãng đã khởi thế, Trọc Thiên khi nào hiện thân?

Nam tử áo bào đen nói:

- Trọc Thiên không phải tuyển ra, mà là do bọn hắn đi tranh, hãy chờ xem, Trọc Thiên rất nhanh sẽ xuất hiện.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Bần đạo rất tò mò, ngươi đến cùng chôn xuống bao nhiêu quân cờ, điều khiển bao nhiêu thế gia?

Gió nhẹ quét sân nhỏ, lá cây chập chờn, phát ra tiếng sa sa sa.

Nam tử áo bào đen không có trả lời, mà chỉ nói:

- Ngươi có khả năng hành động, nhớ kỹ, không muốn đẩy mình ra phía trước quá.

Thanh Hư đạo trưởng gật đầu, đứng dậy rời đi.

Nam tử áo bào đen nhìn hắn rời đi về, ánh mắt tan rã, lâm vào trạng thái xuất thần. Không biết đi qua bao lâu, hắn đột nhiên tỉnh lại.

- Xem ra Đạo Tổ thật bỏ Đại Cảnh.

Nam tử áo bào đen nhếch miệng lên, lần nữa rót cho mình một ly trà, chẳng qua là nước trà đã lạnh….

Tháng chín, Hứa Mãng lần nữa đánh hạ một châu, khí thế càng lúc càng lớn, lớn đến Thuận Thiên Hoàng thành bắt đầu rung chuyển.

Tảo triều, trên Kim Loan điện. Một tên lão thần đứng ra, run giọng nói:

- Bệ hạ, nhất định phải ngăn chặn khí thế của Hứa Mãng, thỉnh bệ hạ điều động Thiên Sách quân tiêu diệt phản quân.

Lời vừa nói ra, quần thần dồn dập đứng ra, thỉnh Thiên Tử điều động Thiên Sách quân. Thiên Sách quân chính là quân đội của mạnh nhất Đại Cảnh, từ khi Từ Thiên Cơ từ nhiệm, bị Thiên Tử độc chưởng.

Thiên tử cau mày nói:

- Người nào có thể đảm nhiệm thống soái Thiên Sách quân?

Bên trong Thiên Sách quân, cao thủ nhiều như mây, mong muốn phục chúng, thật không đơn giản, nhất là sau khi Từ Thiên Cơ bị thôi chức, Thiên Sách quân cực kỳ bất mãn hoàng quyền, đã tiến vào trạng thái không dễ khống chế.

An Thường đứng ra, nói:

- Bệ hạ, thần đề cử một người, Bắc Cương vương.

Nghe vậy, chân mày Thiên Tử nhíu chặt hơn, quần thần cảm thấy đề nghị này không tệ. Do dự một chút, Thiên Tử nói:

- Vậy truyền thánh chỉ của trẫm, để Bắc Cương vương tạm lĩnh Thiên Sách quân, cho đến khi tiêu diệt phản quân Hứa Mãng.

- Bệ hạ thánh minh!

Quần thần cùng kêu lên, có người lộ ra nụ cười, có người phiền muộn.

Chương 668: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (2)

Bọn hắn bình thường đều lục đục với nhau, như thế nào nhìn không thấu đánh cờ sau lưng Hứa Mãng, bây giờ lấy ra Thiên Sách quân, loạn Hứa Mãng xem như được bình định, người đã mò được chỗ tốt vừa lòng thỏa ý, những người hao tổn thì không vừa lòng, tiếc nuối, chẳng qua là

không dám biểu lộ ra. Mang việc không thể hiện ra ở bề ngoài, quần thần muốn ẩn dật không thể không hiểu quy củ. Thiên tử

đứng dậy, vung tay áo nói:

- Tan triều.

Quần thần quỳ lạy hành lễ.

Đợi Thiên Tử rời đi, An Thường bị quần thần chen chúc, cũng khoe hắn gan lớn, dám đẩy ra Bắc Cương vương.

- Hừ!

Một tên võ tướng hừ lạnh một tiếng, chính là Chu Tuyệt Thế năm đó cùng Ngọc Thanh Loan của Phù Nguyệt thế gia được xưng Đại Cảnh song kiêu, đồ đệ của trụ trì Thánh địa Chân Long tự. Từ khi Dương Chu quật khởi, tên Chu Tuyệt Thế đã nhạt đi, sau đó tòng quân, cho đến khi leo đến trên triều đình, hắn sắp hai trăm tuổi đã là cảnh giới Nhị Động Thiên, có quyền thế hết sức quan trọng bên trong võ tướng.

Chu Tuyệt Thế đi đến trước mặt An Thường, bễ nghễ hắn, nói:

- An thừa tướng, nếu để cho ta phát hiện ngươi cùng Bắc Cương vương có cấu kết, ngươi sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Hắn đưa tay phải ra, ngón trỏ đè lên lồng ngực An Thường.

An Thường cười nói:

- Chu tướng quân nói gì vậy, ta cùng Bắc Cương vương đều là hạ thần, tại sao nói cấu kết, Chu tướng quân chớ có bởi vì ta không có đề cử ngươi gánh vác trách nhiệm thống soái mà tức giận, dù sao chính ngươi cũng không chủ động.

Chu Tuyệt Thế cúi đầu, tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói:

- Ngươi không cảm thấy ngươi quá thuận?

Dứt lời, Chu Tuyệt Thế vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười lớn rời đi.

Nụ cười trên mặt An Thường tan biến, những đại thần khác hai mặt nhìn nhau, không có mở miệng. Chu Tuyệt Thế là một trong số ít quyền thần có thể chống lại An Thường trên triều đình, ngoại trừ cảnh giới bản thân, sau lưng hắn còn có Thánh địa Chân Long tự ỷ vào, An Thường tạm thời còn không động đậy Chu Tuyệt Thế.

Cuối năm, tuyết lớn đầy trời.

Khương Trường Sinh khó được đi ra Tử Tiêu cung, đi vào trong sân. Hắn nhảy đến bên trên Địa Linh thụ, bắt đầu tán thưởng phong cảnh khắp núi, nỗi lòng phun trào.

Khương Thiên Mệnh ngẩng đầu, nói:

- Tổ gia gia, ta muốn đi đánh một chầu với Hứa Mãng, có thể sao?

Hắn năm nay đã bốn mươi ba tuổi, thoạt nhìn lại giống như hài đồng bảy tám tuổi, thân thể mặc dù lớn chậm, nhưng cảnh giới võ đạo của hắn lại tăng tiến rất nhanh, bây giờ đã đi đến Ngũ Động Thiên cảnh, khí huyết càng dọa người.

Từ khi Thiên Tử điều động Thiên Sách quân, tin tức cấp tốc truyền ra, dẫn đến cao thủ thiên hạ võ lâm đều chạy tới Bắc Huyền châu, muốn nhìn Hứa Mãng có thể chống bao lâu.

Hứa Mãng không đơn giản, bản thân tinh thông Thiên Diễn võ pháp, văn võ chỉ đạo, chính là công lực Nhất Động Thiên, hắn bằng vào văn võ chỉ đạo, quân đội to lớn có thể bộc phát ra quân trận mạnh mẽ, quân đội này tên Thương Lãng trận, quân thế như Thương Lãng, một tầng mạnh hơn một tầng, châu quân căn bản không phải đối thủ của hắn.

Võ học bản thân thêm tự sáng tạo quân trận, khiến cho võ giả thiên hạ đánh giá Hứa Mãng rất cao, nếu như hắn không có tạo phản, mà xông xáo võ lâm, tất nhiên cũng có thể có một phen thành tựu lớn.

Khương Thiên Mệnh thường xuyên nghe Bạch Tôn, Trần Lễ trò chuyện về chiến tích phong quang của Hứa Mãng, khiến cho trong lòng hắn ngứa ngáy.

Hắn mặc dù không hạ sơn, nhưng cũng hiểu biết mình đi đến thực lực Ngũ Động Thiên đã là cường giả không yếu tại Đại Cảnh, nương tựa theo con mắt thứ ba cùng tuyệt học bản thân hắn, cũng có thể đánh mấy chiêu cùng Cơ Võ Quân.

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Chờ ngươi đi đến Võ Đạo Thánh Vương lại nói. –

Khương Thiên Mệnh kêu rên.

- Chờ ta đến Võ Đạo Thánh Vương, thiên hạ Đại Cảnh loạn đã bị bình định, ta còn thế nào lộ ra thần uy?

Tất cả mọi người cho rằng Thiên Sách quân vừa ra, Hứa Mãng tất bại, bao gồm cả Trần Lễ.

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn nhìn như đang ngẩn người, kì thực đang cảm ngộ thiên địa. Càng tu luyện, hắn lý giải Đạo Pháp Tự Nhiên Công càng ngày càng sâu, bắt đầu dần dần lĩnh hội quy tắc thiên địa, khoảng cách lần trước đột phá đã qua chín mươi chín năm, linh hồn hắn đã bắt đầu thuế biến, nhưng khoảng cách đột phá vẫn có một đoạn.

Đoạn khoảng cách này cũng không phải tích lũy pháp lực thì có thể đột phá, mà là cần ngộ đạo. Trách không được trong thần thoại có lập địa thành phật, vũ hóa thành tiên, bạch nhật phi thăng các loại sự tích, thuế phàm thành tiên, không chỉ là bản thân thuế biến, cũng là đạo tâm thuế biến.

Hắn đang suy tư đạo của mình là cái gì. Bây giờ, nhân quả có thể ảnh hưởng đạo tâm hắn thật sự quá nhiều, có người bên cạnh, có Đại Cảnh, có Đạo Giới, cũng có Địa Phủ.

Hắn cần muốn tìm tới một Đạo thích hợp với bản thân!

Trước kia, hắn chỉ muốn chú ý tốt chính mình, bây giờ, mong muốn bận tâm nhiều người hơn, nhưng hắn hiểu được người sau sở dĩ nhiều, chính là bởi vì sơ tâm của hắn. Hết thảy đều xây dựng ở bản thân hắn mạnh mẽ.

Hắn muốn tìm về sơ tâm thuần túy ban đầu. Khương Trường Sinh một bên cảm ngộ lực lượng Thiên Địa, một bên cúi xem từng cái đình viện trong Long Khởi sơn, đủ loại hình ảnh quá khứ xuất hiện trước mắt hắn….

Đông –

Một tiếng chuông vang bừng tỉnh Khương Trường Sinh, hắn mở mắt, phát hiện mình đứng phía trên lầu các, phía trước có một thiếu niên đang gõ chuông, chính là hắn lúc nhỏ tuổi. Thiếu niên Khương Trường Sinh xoa xoa mồ hôi trên trán, tiếp tục gõ chuông. Đợi hắn gõ xong, hắn bắt đầu tĩnh toạ luyện công bên cạnh chuông lớn. Lần ngồi xuống này chính là đến trời tối.

Khương Trường Sinh cứ như vậy nhìn mình khi còn nhỏ tuổi, theo sáng sớm đến hừng đông.

- Trường Sinh.

Một tiếng gọi từ dưới lầu truyền đến, cả kinh thiếu niên Khương Trường Sinh đứng dậy, chỉ thấy Thanh Hư đạo trưởng theo cầu thang đi tới, thiếu niên Khương Trường Sinh vội vàng hành lễ.

Thanh Hư đạo trưởng đi vào trước mặt hắn, nhìn xuống hắn, nói:

- Lại đang len lén luyện công? Vì sao không ở cùng một chỗ với các sư huynh sư đệ?

Chương 669: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (1)

- Sư phụ, ta thích thanh tĩnh, bọn hắn quá làm ầm ĩ.

Thiếu niên Khương Trường Sinh trả lời, tiếng rất nhẹ, thoạt nhìn rất thấp thỏm. Thanh Hư đạo trưởng nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ.

Khương Trường Sinh đứng ở cái góc độ này đi xem, có thể thấy rõ ràng vẻ mặt của Thanh Hư đạo trưởng.

- Trong trí nhớ lúc đầu của ta, không nhìn thấy ánh mắt hắn, đây là ta huyễn tưởng, hay là trở về quá khứ?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cảm thấy hẳn không phải là vế sau, nếu trở lại quá khứ, hắn lúc thiếu niên cùng Thanh Hư đạo trưởng như thế nào không nhìn thấy hắn?

Chẳng lẽ là thần niệm phát ra?

- Trường Sinh, ngươi từ nhỏ đã có ý nghĩ của mình, vi sư mặc dù không hiểu ngươi đang suy nghĩ gì, nhưng vi sư thật cao hứng vì sự phát triển của ngươi, bảo trì ý nghĩ của ngươi bây giờ, có lẽ là chuyện tốt, không cần cải biến.

Thanh Hư đạo trưởng mở lời, sắc mặt của hắn phức tạp.

Khương Trường Sinh xem hiểu lòng hắn, nói là Khương Trường Sinh đầy đủ điệu thấp, không có gây phiền toái cho

Khương Uyên, đệ tử Kinh Thành căn bản không biết Long Khởi quan có một người như hắn, dạng này hắn sẽ không bại lộ trong mắt quyền quý.

Năm đó vì bảo vệ hắn, thuận tiện chèn ép nhà mẹ đẻ hoàng hậu, Khương Uyên đưa hắn đưa đến Long Khởi quan, coi là có thể Man Thiên Quá Hải (*), thế nhưng trong đó có không ít quyền quý muốn giết hắn, có thể là nanh vuốt của phe phái hoàng tử khác, cũng có thể là lâu la tầng dưới chót của Đại Thừa long lâu, mặc dù sau khi tới đều bị Khương Uyên mượn Ma Môn họa giải quyết, nhưng hắn có thể còn sống sót, chủ yếu là nhờ vào hệ thống sinh tồn cùng với tu luyện từ nhỏ đến lớn, bằng không hắn đã bị Ma Môn giết chết.

Nghĩ được như vậy, Khương Trường Sinh bỗng nhiên hiểu rõ tại sao mình lại đi tới nơi này. Thanh Hư đạo trưởng nói một lời đã để Khương Trường Sinh nghĩ rõ ràng. Điệu thấp phát dục, hắn tự nhiên nhớ kỹ. Ngoại trừ điệu thấp, còn có những thứ khác.

- Đa tạ sư phụ lý giải.

(*Một trong 36 kế của Tôn tử, Giấu trời qua biển)

Thiếu niên Khương Trường Sinh ngẩng đầu nói, đối mặt cùng Thanh Hư đạo trưởng.

Thanh Hư đạo trưởng đưa tay, vuốt vuốt đầu của hắn, dặn dò vài câu liền rời đi. Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng Thanh Hư đạo trưởng rời đi, trong lòng cảm khái nói:

- Sư phụ, thật sự đã lâu không gặp vẫn có nhiệt độ như vậy.

Hắn nhìn về phía mình lúc thiếu niên, dưới ánh trăng, ánh mắt hắn thời thiếu niên rất kiên định, khiến cho hắn cũng lộ ra nụ cười…

Định Hòa năm thứ tám, đầu tháng một, Thiên Sách quân khai chiến cùng đại quân Hứa Mãng, đại chiến giống như thế nhân suy nghĩ, Hứa Mãng căn bản đánh không lại Thiên Sách quân. Thiên Sách quân chính là tinh nhuệ Đại Cảnh, bên trong có không ít tướng lĩnh Động Thiên cảnh, nắm giữ lấy khí vận quân trận mạnh nhất Đại Cảnh, tuyệt không phải đại quân Hứa Mãng có thể chống đỡ.

Một trận chiến này để Thiên Sách thần uy lần nữa vang danh thiên hạ, Bắc Cương vương cũng lại xuất hiện trước mắt người đời, đầu ngọn gió nhất thời có một không hai. Vị phiên vương này trước đó giúp qua tiên đế, chiến công hiển hách.

Hứa Mãng mặc dù bại, nhưng còn chưa hoàn toàn bại, chẳng qua là co vào trận địa, tụ tập về Bắc Huyền châu. Sau năm mới, Thiên Sách quân lần nữa lấy được đại thắng, liên tục hai trận đại bại, để sĩ khí một phương Hứa Mãng giảm nhiều.

Bắc Huyền châu, trong đại điện châu phủ.

Một tên nam tử khoác lên đại bào lông đên bệ vệ ngồi bên trên thủ tọa, khuôn mặt hắn tuấn tú, chẳng qua là phải mắt bị mù, còn có một vết sẹo, trên trán còn có một hắc văn quỷ dị, cả người tản ra tà khí khó mà hình dung.

Hứa Mãng!

Nhân vật quấy phong vân thiên hạ Đại Cảnh!

Hứa Mãng quét nhìn tướng sĩ, mưu sĩ đứng trên điện, giống như quân vương đang quan sát quần thần của mình, không khí ngột ngạt.

- Chúa công, Thiên Sách quân thế lớn, nếu chúng ta không thể chống lại, không bằng vứt bỏ Bắc Huyền châu, tiếp tục chiêu binh mãi mã, chuẩn bị ngày sau lại nổi lên.

Một tên tráng hán to con mở lời, giọng nói như chuông đồng, quanh quẩn trong điện, người hắn mặc giáp đen, trần hai tay trụi, cánh tay cơ bắp cồng kềnh còn to hơn cả eo tướng sĩ khác.

Lời hắn nói được không ít người đồng ý, bọn hắn thật sự không muốn đối mặt Thiên Sách quân.

Hứa Mãng lạnh lùng nói:

- Ta cũng nói trước? Hợp lại dễ dàng, nếu chúng ta thất bại, cục diện Đại Cảnh bế tắc trăm năm không có biến hóa, mà chúng ta sẽ còn bị chém giết, chém đầu cả nhà, Hứa mỗ ta sớm đã không lo lắng, nhưng các ngươi thì sao, thật sự cho rằng còn có thể quay đầu là bờ? Thiên Tử là ai, những thế gia kia hiểm ác như thế nào?

Hắn nói từng chữ như đâm thẳng vào tim gan, tất cả mọi người nghe được lần nữa yên lặng.

Hứa Mãng hít sâu một hơi, nói:

- Các ngươi chớ hoảng sợ, ta xem thiên tượng trong vòng ba ngày, Đại Cảnh sẽ sinh ra biến cố, mệnh số của chúng ta còn chưa định, nhưng lần biến cố này chính là cơ hội duy nhất của chúng ta, từ xưa đến nay, người khởi nghĩa cũng không có kết cục tốt, phần lớn làm giá y cho chư hầu phía sau, ta không tin cái tà này, trời xanh giúp ta, cũng trợ Thương Lãng quân, các ngươi chuẩn bị kỹ càng nghênh đón sinh cơ duy nhất mà trời xanh tặng cho chúng ta chưa?

Lời vừa nói ra, hô hấp của tất cả mọi người dồn dập, nhiệt huyết dâng trào trong lồng ngực, dồn dập quát lớn.

- Chúng ta đã chuẩn bị xong!

- Làm! Hoàng đế thay phiên ngồi, vua nào triều thần nấy, phú quý là đánh ra tới!

- Nếu chúng ta thành công, chẳng phải sẽ tên lưu sử sách?

- Đánh đến bây giờ, Đạo Tổ vẫn không có ra tay, nói rõ Đạo Tổ cũng không vừa lòng thiên hạ Khương gia, giờ đến phiên chúa công.

- Ha ha ha, từ đó thiên hạ họ Hứa, chúng ta đều phong vương bái tướng…

Nhìn thấy sĩ khí chúng thân tín được mình điều động, mặt Hứa Mãng lộ ra nụ cười hài lòng, thân thể hắn chậm rãi nghiêng về phía trước, như là báo săn sắp đi săn, ánh mắt lạnh lùng.

- Thương Lãng đã lên, là gió êm sóng lặng, hay cuốn khắp thiên hạ, liền xem quyết tâm của chư vị!

Hứa Mãng nói lời này không chỉ nói cho thuộc cấp mình nghe, cũng là nói cho mình.

Long Khởi sơn, trong đình viện. ý thức Khương Trường Sinh trở lại trong hiện thực, ánh mắt trở nên kiên định lạ thường, xem quá khứ, để đạo tâm của hắn càng ngày càng kiên cố.

Chương 670: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (2)

Nhìn thấy hắn mở mắt, Bạch Kỳ dưới cây vội vàng nói:

- Chủ nhân, ngài cuối cùng đã tỉnh, xảy ra chuyện lớn!

Những người khác dồn dập nhìn về phía Khương Trường Sinh, hắn khô tọa mấy tháng trên tàng cây, mọi người từng kêu gọi qua, nhưng không có đạt được đáp lại, tình huống như vậy làm bọn hắn khẩn trương, hiện tại thấy Khương Trường Sinh mở mắt, bọn hắn đều thở dài một hơi.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, quét nhìn Đại Cảnh, hỏi:

- Chuyện gì?

- Nửa tháng trước, Bắc Huyền châu đột nhiên gặp thiên thạch vũ trụ đập xuống, nện trên chiến trường, dẫn đến Thiên Sách quân thương vong vô số, không thể không bại trốn, đại quân Hứa Mãng thừa thắng xông lên, không ngờ thế lực đại tăng.

Cơ Võ Quân tốc độ cao nói, để Bạch Kỳ âm thầm phiền muộn, làm sao đoạt lời?

Bạch Tôn cảm khái nói:

- Thời khắc lâm nguy lại có thiên thạch vũ trụ tương trợ, không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ người hắn mang Thiên Mệnh?

Khương Thiên Mệnh bất mãn nói:

- Sao hắn người lại mang ta?

Những người khác đi theo thảo luận, Hứa Mãng được thiên thạch vũ trụ tương trợ đã truyền như điên, khiến cho bản thân hắn có sắc thái thần thoại.

Khương Trường Sinh nghe xong, âm thầm hỏi thăm.

- Người mạnh nhất sau lưng Hứa Mãng mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 108,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Một trăm triệu giá trị hương hỏa!

Không đáng chú ý!

Một trăm triệu giá trị hương hỏa có thể triệu hoán thiên thạch vũ trụ?

Có chút khó. Chẳng lẽ tên này cùng có mệnh cách như Lưu Tú của Hoa Hạ?

Tầm mắt Khương Trường Sinh rất nhanh khóa chặt Hứa Mãng, Hứa Mãng đang lĩnh quân công thành, hăng hái. Thần niệm của hắn đã có thể bao trùm toàn bộ Đại Cảnh, hắn bắt được trên người Hứa Mãng có một cỗ lực lượng đặc thù, cùng loại với nhân quả lực lượng, cỗ lực lượng này hết sức mỏng manh, lại có thể câu động lực lượng Thiên Địa. Chẳng lẽ cũng là bởi vì cỗ lực lượng này?

Khương Trường Sinh mở lời:

- Nếu như Đại Cảnh ngay cả Hứa Mãng đều không thể tiêu diệt, xác thực nên đổi Thiên Tử.

Hắn rơi xuống mặt đất, hướng về phía đạo quan do Tử Tiêu cung hóa thành.

Mọi người thấy hắn vào quan, bắt đầu xì xào bàn tán.

Diệp Tầm Địch thầm nói:

- Luôn cảm thấy Đạo Tổ có chút biến hóa.

Những người khác gật đầu, đều có loại cảm giác này, nhưng biến chỗ nào, bọn hắn lại không nói được….

Tháng tư, hơn bốn mươi châu Đại Cảnh xuất hiện phản quân, tất cả đều là giáo đồ Thương Lãng thờ phụng Hứa Mãng, bọn hắn ở các nơi công thành chiếm đất, triệt để xốc lên thiên hạ đại loạn.

Thiên tử chấn nộ, trắng trợn phái binh, hết thảy phiên vương, Châu Quân đều bắt đầu chinh phạt đại quân Hứa Mãng, bên trong chinh chiến trùng trùng điệp điệp, càng ngày càng nhiều nhân vật anh hùng hoành không xuất thế, phần lớn đều là con em quyền quý do Thánh địa võ lâm hoặc thế gia mấy triều ủng hộ, cũng có võ lâm Tông Sư đến từ võ lâm.

Long Khởi quan Dương Chu mang theo Thập Bát Tinh Túc đại náo Bắc Huyền châu, suýt nữa chém đầu Hứa Mãng, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, cao thủ bên người Hứa Mãng càng ngày càng nhiều, dù vậy, Dương Chu cùng Thập Bát Tinh Túc toàn thân trở ra, danh chấn thiên hạ, người trong thiên hạ lần nữa đào ra uy danh của đám người Dương Chu trước kia.

Mộ gia, Ngọc gia, Trần gia các loại, ngay cả một vài đồ đệ của Tề Thánh cũng dồn dập nhập thế, thảo phạt Hứa Mãng. Theo Hứa Mãng khởi sự nhiều năm, sự tích đại quân Hứa Mãng làm ác bị càng ngày càng nhiều người biết được, bách tính thiên hạ lúc này mới ý thức được Hứa Mãng cũng không phải chính nghĩa, chẳng qua là đánh lấy cờ hiệu vì dân muốn cướp giang sơn.

Tháng mười. Một vị tên là Dương Chinh tướng quân mang theo con cháu Dương gia nhập thế, tiến quân thần tốc, liên tục công phá từng thành trì của đại quân Hứa Mãng, thanh danh vang dội, Dương Chinh không có quan hệ gì với Dương Chu, hắn tới từ Dương gia, gia tộc tư lịch sâu nhất Đại Cảnh, tổ tiên hắn có công tòng long, vị hoàng hậu thứ nhất khi Đại Cảnh lập quốc đến từ Dương gia.

Dương gia đi qua ba trăm năm phát triển, đã là quái vật lớn tồn tại bên trong Đại Cảnh, cũng giao hảo cùng Long Khởi quan. Thủ hạ Dương Chinh có ba cường giả Động Thiên cảnh, đều đến từ Dương gia, là ba đại thiên tài kiệt xuất nhất Dương gia, được xưng Dương gia tam đại mãnh tướng, mỗi người bọn họ lấy được tài nguyên đều nhiều hơn Bắc Cương vương, Bắc Cương vương chẳng qua là cường thế ở bề ngoài, nhưng đối mặt Dương gia, cũng lại không đáng chú ý.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ bị họ Dương chiếm đầu ngọn gió.

Cuối năm. Dương Chinh suất lĩnh Dương gia quân tiến vào Bắc Huyền châu, Dương gia tam đại mãnh tướng độc chiến mười đại Động Thiên cảnh, đánh chết bốn tôn, đánh lui sáu tôn, đầu ngọn gió nhất thời có một không hai là Long Khởi quan Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc cũng không so bằng.

Thuận Thiên thành, trong ngự thư phòng.

Thiên tử nghe Bạch Y vệ hồi báo, thoải mái đến cực điểm.

Đạo Thần đợi Bạch Y vệ lui ra, thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ, Dương gia giao thiệp vốn thâm hậu trên triều đình, bây giờ thành lập đại công, ta sợ An Thường rất khó áp chế, chớ nói chi kéo cừu hận của quần thần.

Từ khi Đại Cảnh lập quốc, Dương gia đã thế lớn, từng xuất hiện tình huống hai vị thừa tướng họ Dương cùng triều, Dương gia lúc trước bị Cảnh Võ Tổ chèn ép mới điệu thấp, nhưng Dương gia không chỉ có công tòng long đối với Cảnh Võ Tổ, trước kia đưa đến tác dụng cực lớn cho Thái Tông khởi sự, dòng họ Khương gia đối mặt Dương gia đều phải khách khí.

Không chút nào khoa trương mà nói, bên trong Đại Cảnh, ngoại trừ họ Khương, Dương gia chính là đệ nhị đại gia tộc.

Thiên tử nói:

- Nếu ép không được, vậy hắn không xứng là quân cờ của trẫm, vẫn phải chết.

Hắn hiểu Dương gia càng nhiều, hoàng hậu tổ tiên Dương gia có thể là mẫu thân thân sinh của Đạo Tổ.

Có phần quan hệ này, Thiên Tử các triều đại đều không dám quá phận chèn ép Dương gia, Dương gia không biết chân tướng, một mực như giẫm trên băng mỏng, cũng không có gây rối, hôm nay thiên hạ đại loạn, Dương gia mới không thể không ra tay.

- Dương gia tam đại mãnh tướng, khó lường, không hổ là Dương gia.

Thiên tử cười to, chỉ có hắn rõ ràng một tầng ý tứ khác trong lời nói của mình. Đạo Tổ có một nửa huyết mạch Dương gia, Dương gia sinh ra tuyệt thế mãnh tướng, đã khiến cho hắn kinh hỉ, lại cảm thấy hợp tình lý.

Chương 671: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (1)

- Tình huống An Thường như thế nào?

Thiên tử cười xong, hỏi ngược lại.

Đạo Thần trả lời:

- Hắn đang lôi kéo từng thế gia Thuận Thiên thành, trợ giúp đệ tử những thế gia này giành quan chức.

Thiên tử nói:

- Tiếp tục nhìn chằm chằm hắn, cũng đừng cho hắn tuỳ tiện chết rồi.

- Tuân lệnh!

Đạo Thần đáp, sau đó hành lễ rời đi.

Thiên tử theo đó triệu hoán một vị Bạch Y vệ, đi thỉnh Thái Tử Khương Huyền Niên.

Sau nửa canh giờ, Khương Huyền Niên hai mươi lăm tuổi đến đây, sau khi lớn lên hắn phong thần tuấn dật, lúc hành tẩu tự có một cỗ quý khí, tay trái hắn dựa vào sau thắt lưng, tay phải đặt ở trước bụng dưới, trong tay bưng lấy một cái tiểu đỉnh, trong đỉnh chính là Thiên Địa bảo thiềm.

- Phụ hoàng, người gọi nhi thần đến, cần làm chuyện gì?

Khương Huyền Niên chắp tay cười ha hả hỏi.

Thiên tử khẽ nói:

- Hôm nay thiên hạ đại loạn, ngươi làm người kế vị, còn cười được?

Khương Huyền Niên cười nói:

- Nhi thần tự nhiên cười được, hôm nay thiên hạ anh hùng xuất hiện lớp lớp, Hứa Mãng đã định trước bị tiêu diệt, loạn là chuyện tốt, gõ tỉnh cảnh báo cho Đại Cảnh đồng thời cũng hiện ra rất nhiều năng thần, bọn hắn kiến công bên trong loạn thế, nếu được phụ hoàng ân sủng, không phải sẽ cổ vũ hoàng quyền?

Thiên tử lộ ra nụ cười hài lòng, hắn cực kỳ hài lòng đối với trưởng tử của mình, thậm chí tràn ngập chờ mong, hắn làm hết thảy đều trải đường vì Khương Huyền Niên, mặc dù mình thân bại danh liệt, bị sử quan hậu thế dùng ngòi bút làm vũ khí, hắn cũng không thèm để ý.

Chờ giang sơn vững chắc, hắn sẽ nhường ngôi cho Khương Huyền Niên, mình thì theo đuổi Trường Sinh.

Thiên tử hỏi:

- Huyền Chân như thế nào?

Khương Huyền Niên nghe hắn nhắc đến Khương Huyền Chân, hưng phấn nói:

- Phụ hoàng, Huyền Chân đã thành công bái sư Tề Thánh, về sau nhất định là nhân tài trụ cột của Đại Cảnh.

- Ồ? Trẫm thật đúng là coi thường hắn.

Thiên tử vuốt râu cười nói, trong lòng của hắn đắc ý, ai nói Đại Cảnh một triều không bằng một triều, các con của trẫm hết sức kiệt xuất đây.

Hắn nói theo:

- Trẫm có một phong thư, cần ngươi tự mình mang đến Dương phủ, lôi kéo Dương gia, bên trong phong thư này của trẫm sẽ hứa hẹn để con gái Dương gia trở thành hoàng hậu tương lai của ngươi.

Khương Huyền Niên nghe xong, cũng không có tức giận, ngược lại cười gật đầu.

Sinh ở Hoàng Gia, chuyện hôn nhân vốn không do hắn định, hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Định Hòa năm thứ chín.

Đầu tháng tư, Dương Chinh suất quân đánh tan đại quân Hứa Mãng, một đường truy sát, một trong tam đại mãnh tướng Dương Nguyên Liệt một thương đâm Hứa Mãng trọng thương, ngay khi Hứa Mãng sắp bỏ mình, cao thủ thần bí dùng sức một mình đánh lui tam đại mãnh tướng, cứu Hứa Mãng đi.

Đến tận đây, đại quân Hứa Mãng như rắn mất đầu, bắt đầu chia cắt, nhưng mà các nơi thiên hạ đều có một vài đồ đệ Hứa Mãng dạy cùng với phản quân, bọn hắn vì tự vệ, riêng phần mình hình thành thế lực, cùng Đại Cảnh bày ra thế giằng co.

Tháng năm, thời tiết hợp lòng người, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi Long Khởi sơn, đỉnh núi tràn đầy mây đỏ, tự như tiên sơn.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang vận công, thiên địa linh khí vờn quanh quanh người hắn, khiến cho Mộ Linh Lạc không thể ở bên cạnh hắn an tâm luyện công, không thể không trở lại đến bên trong sân vườn luyện công.

Khương Trường Sinh cũng không có cách, hắn chỉ có thể báo cho Mộ Linh Lạc mình đang chuẩn bị đột phá, Mộ Linh Lạc cũng tỏ ra đã hiểu.

Từ khi đạo tâm vững chắc, Khương Trường Sinh tu hành càng ngày càng thông thuận, mượn nhờ tâm pháp cùng thiên địa linh khí thổi luyện linh hồn, hắn thường xuyên sẽ trở lại trong trí nhớ, cũng lại đột nhiên Thần Du đến bầu trời.

Khương Trường Sinh lý giải quy tắc thiên địa càng sâu, nhưng đến mức khi nào đột phá, hắn vẫn không rõ ràng, có lẽ hắn chỉ kém một cơ hội.

Gần đây, hắn sinh ra một ý nghĩ to gan, có thể giải quyết khốn cảnh Đại Cảnh, đồng thời đề thăng hương hỏa. Kia chính là xây dựng một bầu trời trên trời Đại Cảnh, để các tín đồ có thể phi thăng thành tiên, dĩ nhiên, tiên nơi này là tiên hắn nắm trong tay, cũng không phải tiên tiêu dao tự tại, tương đương với thiên quan.

Tích đức tại Đại Cảnh, văn võ hạ thần tạo công tích, Thánh Nhân nhân gian, công đức viên mãn có thể phi thăng đến trên trời, giúp hắn chiếu cố hương hỏa tín đồ cùng với bách tính thiên hạ, như thế này có thể bóc bọn hắn ra từ bên trong hệ thống triều đình Đại Cảnh, từ đó đi đến cân bằng. Thậm chí ngay cả thiên tử đều có thể phi thăng!

Ý nghĩ này tạm thời chỉ là suy nghĩ, muốn làm như vậy, hắn phải sáng tạo khí vận độc thuộc về mình, bất quá thiên quan dù sao không phải tiên thật sự, cũng có thời hạn tuổi thọ, vẫn cần cân nhắc điểm này.

Theo Khương Trường Sinh lĩnh hội quy tắc liên quan đến thiên địa, hắn cũng có lý giải của mình về khí vận. Lúc Khương Trường Sinh đang huyễn tưởng, tiếng Hình Thủ vang lên trong lòng hắn:

- Chủ nhân, Địa Phủ thông luân hồi.

Nghe được tiếng nói này, Khương Trường Sinh lúc này tan biến tại chỗ, hắn trống rỗng xuất hiện bên trong địa phủ. Hình Thủ nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, cũng không có bị hù dọa, đứng dậy dẫn hắn tiến đến.

- Ta trước chế tạo cầu Nại Hà trên biển Luân Hồi, tại chỗ sâu

nhất địa phủ.

Hình Thủ vừa đi, một bên giới thiệu. Ven đường, Khương Trường Sinh nhìn thấy nhiều quỷ sai lui tới, rất nhiều quỷ sai đều hiếu kỳ nhìn về phía hắn, nhưng có Chí Dương thần quang, cho dù quỷ thần cũng nhìn không thấu hình dáng của hắn.

- Tổ tông….. Một tiếng gọi bỗng nhiên truyền đến ,Khương Trường Sinh thoáng nhìn Cảnh Hoằng Tông Khương Hàn, Khương Hàn nhìn thấy hắn hết sức xúc động, thế nhưng Khương Trường Sinh cũng không có dừng lại, Khương Hàn cũng không dám đuổi theo.

Khương Hàn nhìn bóng lưng Khương Trường Sinh rời đi, cảm xúc trong lòng khó nói nên lời. Khi còn sống, hắn kiêng kị tổ tông, cũng muốn chứng minh cho tổ tông thấy năng lực của mình, không nghĩ tới sau khi chết vẫn phải làm người hầu bên trong Địa Phủ do tổ tông sáng tạo, từ Thiên Tử đến quỷ sai, chênh lệch không thể bảo là không lớn.

Chương 672: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (2)

Khương Hàn cũng không có thất lạc quá lâu, rất nhanh đã tinh thần phấn chấn.

Có tầng quan hệ của tổ tông, chỉ cần hắn biểu hiện tốt, ngày sau trở thành Diêm La, cũng chưa chắc không có khả năng

Dù nói thế nào, cũng mạnh hơn phàm nhân giãy dụa trong hồng trần.

Đi theo Hình Thủ, Khương Trường Sinh rất nhanh đi vào trước cầu Nại Hà , Hoàng Tuyền bao trùm xung quanh Địa Phủ, mà chỗ sâu nhất Địa Phủ cũng có Hoàng Tuyền, nơi này vô cùng u ám, nước Hoàng Tuyền hiện ra hơi nóng. Từng cái từng cái hồn phách đang xếp hàng trước cầu Nại Hà.

Khương Trường Sinh nhìn thấy một nữ tử, bên người có một cái thùng, đưa cho mỗi một vị vong hồn đi qua một bát nước.

- Để phòng việc vong hồn tiết lộ Địa Phủ tồn tại, nhất định phải uống Vong Sinh thủy, quên hết thảy trước khi đầu thai, cái này cũng có thể làm cho thế gian ít đi chút biển số.

Hình Thủ giới thiệu, nữ tử kia chính là người thương của Khương Triệt, Ngọc phi. Ngọc phi xa xa trông thấy Khương Trường Sinh, lúc này khom lưng hành lễ.

Khương Trường Sinh nghĩ đến Mạnh Bà, Ngọc phi cũng không có biến thành lão thái bà, vẫn như cũ là dáng người tuyệt đại phong hoa, cũng để vong hồn đang xếp hàng tình nguyện uống Vong Sinh thủy.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, nói:

- Không tệ, tiếp tục tiếp tục giữ vững, Địa Phủ càng mạnh, năng lực của ngươi sẽ càng mạnh, đây cũng là đạo tu hành của ngươi.

Hình Thủ gật đầu, nói:

- Đa tạ chủ nhân ban cho ta cơ duyên vô thượng.

Tưởng tượng năm đó, hắn còn đang do dự muốn giúp Khương Uyên xử lý Khương Trường Sinh hay không, vật đổi sao dời, hắn lại thành thủ hạ trung thực của Khương Trường Sinh.

Tuế nguyệt thật sự là lực lượng cường đại nhất, có thể cải biến hết thảy. Khương Trường Sinh không có chờ lâu, rất nhanh đã tan biến tại chỗ, trở lại bên trong Tử Tiêu cung. Địa Phủ thành lập luân hồi, khiến cho hắn đối lý giải quy tắc luân hồi càng sâu.

Địa Phủ chính là pháp bảo của hắn, có liên hệ không thể tách rời với hắn, mặc dù cách nhau rất xa, hắn cũng có thể cảm ngộ lực lượng luân hồi bên trong Địa Phủ, lĩnh hội quy tắc luân hồi.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên trên bồ đoàn, cảm ngộ lực lượng luân hồi của Địa Phủ, thiên địa linh khí trong Long Khởi sơn tràn vào trong cơ thể hắn, mượn nhờ diệu dụng của Tử Tiêu cung, rất nhanh hắn đã tiến vào một loại trạng thái huyền diệu.

Hắn có dự cảm, đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, thực lực của hắn sẽ triệt để thuế biến, thuế biến như vậy tuyệt không phải cảnh giới đột phá trước đó có thể so sánh.

Định Hòa năm thứ mười, tháng sáu, phản quân các nơi bị tiêu diệt, còn lại ẩn núp bốn phía, sống không bằng chết.

Thiên tử triệu kiến người có công chinh chiến vào Kim Loan điện tiếp nhận phong thưởng.

- Dương Chinh, thu phục bảy châu, thống soái có công, phong làm Chinh Phạt hầu.

- Bắc Cương vương, thu phục năm châu, thống soái có công, thưởng có quyền lực thành lập các nước chư hầu.

- Mộ Cương, thu phục bốn châu, thống soái có công, phong làm Dũng Liệt hầu.

- Trần Tuyền, thu phục hai châu, thống soái có công, phong làm Phiêu Kị tướng quân.

Trên đại điện, tổng quản nội vụ cầm trong tay thánh chỉ đọc chậm, tiếng của hắn quanh quẩn trong điện, ngoại trừ hai hàng văn võ, ở giữa có hơn mười người đang quỳ, đều là công thần lần này chinh chiến có công.

An Thường đứng ở trong hàng văn thần, liếc xéo những công thần có công, không biết suy nghĩ cái gì.

Thật lâu sau. Công thần có công nhận thưởng xong cùng cảm tạ thiên tử, thiên tử ra hiệu mới đứng dậy.

Thiên tử cười nói:

- Hứa Mãng loạn kéo dài năm năm, cuối cùng kết thúc, trẫm mặc dù ở Thuận Thiên, nhưng một mực lo lắng tiền tuyến, Dương ái khanh, có thể nói cho trẫm một chút, Hứa Mãng kia là người như thế nào hay không?

Dương Chinh người mặc quan phục thoạt nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, tóc mai trắng đen xen kẽ, khuôn mặt uy nghiêm, không giận tự uy, hắn chắp tay nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, Hứa Mãng kia không khác thường nhân, đơn giản là một cái đầu, một cái miệng, tính tình hắn dữ dằn, cực dễ kích động, bị con ta là Dương Nguyên Hùng mắng vài câu đã thở gấp khai chiến, dẫn đến đại quân tự loạn trận cước, theo thần thấy, nếu như Hứa Mãng không có thế lực duy trì sau lưng, hắn sẽ không ra hồn gì .

Lời vừa nói ra, đại điện nhấc lên xì xào bàn tán, lộ ra rất ồn ào.

Thiên tử híp mắt hỏi:

- Ồ? Dương ái khanh, ngươi cảm thấy là ai đang ủng hộ hắn?

Dương Chinh không có giương mắt, mặt không đổi sắc, nói:

- Võ lâm, triều đình đều có người duy trì hắn, nếu không tra rõ, còn sẽ có vị Hứa Mãng kế tiếp xuất hiện.

Triều đình!

Quần thần biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Dương Chinh triệt để thay đổi.

Cái tên này vừa lập đại công liền muốn rút kiếm đối phó bọn hắn?

An Thường khẽ nói:

- Chinh Phạt hầu, không thể nói lung tung được, vậy ngươi nói một chút, người nào đang ủng hộ Hứa Mãng?

Dương Chinh liếc nhìn hắn, nói:

- Ta không tính nói, cần bệ hạ tra rõ, quét sạch triều đình, chỉ cần bệ hạ lên tiếng, Dương gia nguyện gánh chịu bất cứ trách nhiệm nào để xông pha khói lửa vì Đại Cảnh.

Dứt lời, Dương Chinh quay người, bễ nghễ quần thần, nói:

- Tiên tổ Dương gia đi theo Võ Tổ chinh chiến thiên hạ, gia gia tại hạ trước kia đi theo Thái Tông chinh chiến, dòng tổ huấn thứ nhất của Dương gia chính là vĩnh viễn dùng Thiên Tử vi tôn, vĩnh viễn thủ hộ giang sơn Đại Cảnh.

Vẻ mặt văn võ quần thần không đồng đều, có người khinh thường, có người mỉa mai, có người lo lắng. Nụ cười trên mặt Thiên tử càng sâu, nói:

- Ngay từ hôm nay, An thừa tướng cùng Chinh Phạt hầu cùng nhau điều tra triều đình, điều tra Thuận Thiên, trẫm chờ đợi kết quả của các ngươi.

Nghe vậy, An Thường cùng Dương Chinh đối mặt, An Thường bình tĩnh, bên trong ánh mắt của Dương Chinh toát ra cẻ miệt thị. Một vài lão thần ý thức được cái gì, nhìn thật sâu Thiên Tử một cái.

Bọn hắn bỗng nhiên ý thức được vị Thiên Tử này cũng không có không thể tả như thoạt nhìn bề ngoài, An Thường cũng không phải được Thiên Tử quá tín nhiệm.

Chương 673: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (1)

Định Hòa năm mười một, thiên hạ thái bình, bách tính đều cảm thấy nội loạn đã qua, nhưng ở trên triều đình lại nhấc lên gió tanh mưa máu, An Thường cùng Dương Chinh tranh đấu gay gắt trên triều đình, cấp tốc hình thành hai phe phái, khiến cho Thuận Thiên thành thường xuyên xảy ra án mạng.

Kinh Thành cách Thuận Thiên thành vô cùng xa xôi thì vẫn như cũ an bình, có Long Khởi quan tồn tại, Kinh Thành một mực là cõi yên vui.

Bạch Kỳ ghé vào dưới Địa Linh thụ, ngáp một cái, nói:

- Chủ nhân rất lâu chưa hề đi ra, chẳng lẽ lại muốn đột phá?

Mộ Linh Lạc biết được việc này, nhưng nàng không có nói, dù sao chuyện đột phá mẫn cảm, rất nhiều cao thủ bị đánh giết trong lúc đột phá, mặc dù thiên hạ này không có người nào có thể làm Khương Trường Sinh bị thương, nhưng cẩn thận một chút không sai.

- Có lẽ vậy, chúng ta đều đang đột phá, huống chi Đạo Tổ?

Diệp Tầm Địch nhún vai nói, hắn ngồi dưới đất, hai tay vận công, áo bào cổ động, tự có một phen uy thế đang nổi lên.

Kiếm Thần nói:

- Tốc độ Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An ba người đột phá rất nhanh, chúng ta không chịu thua kém mới được.

Có Thần Du đại thiên địa, vô luận bao xa, bọn hắn đều có thể thành lập liên hệ, bọn hắn thường xuyên trao đổi cùng Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên.

Khương Thiên Mệnh ngồi tĩnh tọa trong không trung, quanh người lượn lờ lấy từng sợi khí kình mắt thường có thể thấy, hắn nhắm hai mắt, nhưng thụ nhãn giữa mi tâm lại mở ra, nhìn xuống mọi người bên trong viện, nói:

- Các ngươi nắm chặt thời gian, đừng chờ ta đi đến cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, các ngươi còn chưa đi đến, khi đó các ngươi không xứng cùng ta xông xáo thiên hạ.

Bạch Kỳ khó chịu nói:

- Ngược lại ta không muốn xông xáo thiên hạ.

Lúc mọi người ở đây đang đấu võ mồm, Trần Lễ đi vào đình viện. Cái tên này nhàn rỗi không chuyện gì sẽ tới đình viện, cùng mọi người trò chuyện chuyện thiên hạ, theo Khương Trường Sinh, rất giống uống rượu khoác lác.

- Triều đình muốn loạn!

Trần Lễ nói một câu hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi:

- Mộ gia truyền tin cho ta, nói An Thường cùng Dương Chinh không làm gì được lẫn nhau, như thế nào muốn loạn?

Mặc dù nàng đã thật lâu chưa có trở về Mộ gia, nhưng gia chủ Mộ gia

thường xuyên viết thư cho nàng, dù sao nàng là mối quan hệ giữa Mộ gia và Đạo Tổ, mà thực lực của nàng có một không hai Mộ gia, Mộ gia sao bỏ được xa lánh nàng.

Trần Lễ ngồi xuống, rót rượu ngon do mình mang vào trong chén, nói:

- Dương Chinh đã chịu không được cảnh chơi ngầm cùng An Thường, Dương gia tam đại mãnh tướng chuẩn bị tru diệt An Thường cùng với vây cánh của hắn.

Cơ Võ Quân đi tới, ngồi ở trước mặt hắn, nói:

- Dương gia có lòng mưu phản hay không?

Những người khác cũng lại gần.

Trần Lễ uống một chén rượu, nói:

- Nói không rõ ràng, nhưng khi Dương gia quyền nghiêng triều chính, Dương Chinh sẽ rất khó chưởng khống Dương gia, dù sao lòng người khó dò.

Hắn dừng một chút, nói:

- Thiên hạ đại loạn chân chính sắp bắt đầu, thời đại chư hầu cát cứ sắp buông xuống, lịch sử dạng này đã nhìn mãi quen mắt, đây cũng là Thiên Đạo luân hồi.

Thái Oa cách đó không xa nghe xong, bắt đầu nhắc tới bốn chữ Thiên Đạo luân hồi, không biết suy nghĩ cái gì.

Diệp Tầm Địch lắc lắc cổ, nói:

- Nói ra, ta cũng bắt đầu chờ mong, rất lâu không đánh với ai một chầu, cũng không biết Dương gia tam tướng có đủ ta đánh hay không?

Trần Lễ cười nói:

- Dương gia tam tướng thiên tư bất phàm, lại lấy được vô số kể tài nguyên nặng nên, nhưng bọn hắn so cùng ngươi, vẫn quá mức non nớt.

Trong lòng của hắn cảm khái, vẫn là Đạo Tổ lợi hại. Chỉ là người trong viện này cũng đủ để quét ngang thiên hạ, có Đạo Tổ tại, thiên hạ Khương gia sẽ không băng diệt, nhiều nhất loạn nhất thời.

Đám người biết được Trần Lễ còn có tai mắt trên triều đình, dồn dập hỏi thăm chuyện trên triều đình, Trần Lễ cũng không

có giấu diếm, để bọn hắn nghe được say sưa ngon lành.

Tối tăm bầu trời, lôi vân cuồn cuộn, thỉnh thoảng có thiên thạch vũ trụ xông phá biển mây, mang theo hỏa diễm rót xuống bên trong đại dương mênh mông dung nham vô biên vô tận, từng mỏm núi đứng sừng sững như lưỡi dao, từng con chim lớn cổ quái kỳ lạ xoay quanh ở trong đó, thỉnh thoảng đáp xuống, móng vuốt bắt ra từng đầu cá hỏa hồng từ trong nham tương.

Trên một ngọn núi nguy nga trong đó, lần lượt từng bóng người ngồi xếp bằng trên mặt đất, hình thành một vòng tròn lớn, một vị trong đó chính là Cửu U ma quân, hết thảy mười hai vị, từng người đều mang theo khí thế bất phàm.

Bỗng nhiên, mười hai vị Ma Quân mở mắt, nhìn về phía trước, chỉ thấy giữa không trung trước mặt bọn hắn xuất hiện một đoàn liệt diễm, cháy hừng hực, vặn vẹo trong lúc cháy.

Liệt diễm đột nhiên cháy phồng, hình thành biển lửa cuồn cuộn, che giấu đỉnh núi, mười hai vị Ma Quân ngẩng đầu nhìn lại, biển lửa ngưng tụ thành một gương mặt khổng lồ dữ tợn mà kinh dị, nhìn xuống bọn hắn.

- Bái kiến Ma Tôn!

Mười hai vị Ma Quân cùng kêu lên, đồng thời quỳ lạy hành lễ.

Khuôn mặt Ma Tôn cực giống nhân tộc, nhưng thấy không rõ cụ thể khuôn mặt, hắn bễ nghễ nhìn mười hai vị Ma Quân, nói:

- Sáng Thế nguyên bia đã xuất thế, vạn tộc đại kiếp đã lên, tụ tập Ma tộc thiên hạ, chuẩn bị nhập kiếp!

Lời vừa nói ra, nhóm Ma Quân cũng không có động dung, rõ ràng trong dự liệu.

Một tên Ma Quân tóc trắng mở lời:

- Ma Tôn, Sáng Thế nguyên bia ở nơi nào?

Ma Tôn trả lời:

- Người nào có thể trở thành vương tộc, người đó có thể đạt được Sáng Thế nguyên bia, khai sáng thiên địa quy tắc cùng phương pháp tu hành thuộc về mình, không cần suy nghĩ nó ở

đâu, để Ma tộc phát triển về phía vương tộc là được, quét ngang vạn tộc Thái Hoang, chiếm lĩnh Trường Lưu thần sơn, hưởng thụ thiên địa tẩy lễ.

- Mục tiêu thứ nhất của Ma tộc chính là Cửu âm tộc, trong trăm năm, Ma tộc nhất định phải chiếm đoạt Cửu âm tộc, chiếm lấy Cửu âm chi linh.

Tiếng nói vừa ra, biển lửa tiêu tán, Ma Tôn tan biến trên không trung.

Chương 674: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (2)

Mười hai Ma Quân hai mặt nhìn nhau.

- Cửu âm tộc? Cái kia có thể sẽ rất khó đối phó, mười hai cường tộc phía dưới vương tộc đều trấn áp một nhân vật cường hoành, vạn năm trước, chúng ta đã nếm qua thua thiệt từ Cửu âm tộc.

- Nghe nói mười hai cường tộc cũng bắt đầu sinh động, trong đó Cường Lương tộc bị nhân tộc trở về hấp dẫn, đang trù bị đại chiến diệt tộc, nhân tộc thật xui xẻo, vừa trở về đã bị diệt tộc.

- Yêu tộc cũng đang trùng kích Thái Hoang, Yêu Tộc Chí Tôn không đơn giản, rất có thể đã đi đến Thiên Địa Đế Cảnh ngũ trọng thiên.

- Bản tọa lại quan tâm Vãng Sinh tộc, cái chủng tộc này không đơn giản, bọn hắn đang trắng trợn phục sinh cường giả Đế Cảnh đã chết.

- Ai, võ đạo trường tồn không biết bao nhiêu năm, đã trải qua không biết bao nhiêu vương tộc thay đổi, bây giờ Sáng Thế nguyên bia tái hiện, sợ là muốn nhấc lên kiếp nạn trước nay chưa có.

- Còn có Thiên Ngoại Ma Hà, gần đây, thường xuyên có thiên thạch từ Thiên Ngoại Ma Hà rơi xuống Thái Hoang, việc này không tầm thường.

Nghe Ma Quân khác thảo luận, Cửu U ma quân suy nghĩ Đạo Tổ nhân tộc. Nghe đồn Đạo Tổ chính là tiên thần hạ phàm, cũng không biết là lai lịch ra sao. Cửu U ma quân không có suy nghĩ nhiều, hắn đứng dậy, hóa thành một hồi hắc khí tiêu tán.

Dưới ánh trăng, trong đại điện tối tăm, An Thường đang luyện công.

Oanh!

Ngoài điện truyền đến tiếng sấm, biểu thị một trận mưa to sắp tới, để bầu không khí trong điện càng tăng áp lực hơn. Phịch một tiếng, cửa bị đạp nát, ba thân ảnh khôi ngô đứng ở ngoài cửa, ánh trăng đem bóng của bọn hắn kéo đến thật dài, thậm chí chiếu vào trên người An Thường.

An Thường nhắm mắt lại, mở lời:

- Chinh Phạt hầu trào phúng Hứa Mãng gấp gáp, ta thấy, Chinh Phạt hầu còn gấp hơn cả Hứa Mãng.

Một tiếng nói băng lãnh truyền đến:

- An Thường, đắc tội Dương gia không có kết cục tốt, ngươi thật sự cho rằng ngươi lôi kéo những phế vật kia có ích? Thiên hạ là thiên hạ võ đạo, vô luận ở võ lâm, hay trên triều đình đều phải xem nắm đấm của ai đủ cứng.

- Đại ca, cùng hắn nói nhảm cái gì, ta một thương nện hắn thành thịt nát, miễn cho đêm dài lắm mộng.

- Phủ này tối nay lại không đề phòng, chẳng lẽ tên này đã tính ra chúng ta sẽ đến?

Hai bóng người khác đi theo mở lời, chính là Dương gia tam tướng.

An Thường mở mắt, khinh miệt cười nói:

- Xem ra các ngươi cũng không tính ngu dốt, Dương Nguyên Hồng, ngươi nói không sai, cuối cùng muốn nhìn nắm đấm của ai đủ cứng, chỉ là ba người các ngươi bất quá là Nhị Động Thiên, thật sự cho rằng vô địch thiên hạ?

Tiếng nói vừa ra, trong bóng tối trong điện truyền đến tiếng bước chân,

Dương gia tam tướng nghe xong, lúc này ra tay, vị Dương gia mãnh tướng bên trái đột nhiên ném ra một cây trường thương, hàn quang vạch phá tối tăm trong đại điện.

Oanh!

Thuận Thiên thành yên tĩnh bị một tiếng nổ vang kinh thiên động địa quấy nhiễu, vô số người từ trong mộng bừng tỉnh.

Trong hoàng cung.

Thiên tử đứng trước tẩm cung, nhìn ánh lửa phương xa ngoài hoàng cung, mặt hắn không biểu tình.

Đạo Thần trống rỗng xuất hiện bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ, cần ngăn cản việc này không?

Thiên tử nói:

- Không cần nhúng tay, trẫm cũng muốn nhìn một chút sau lưng An Thường là ai.

Đạo Thần nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Nhìn Thiên Tử tự tin, bày mưu nghĩ kế, Đạo Thần cảm thấy hắn càng ngày càng tự phụ, bình định Hứa Mãng loạn để lòng dại vị Thiên Tử này bành trướng, đây cũng không phải chuyện tốt. Mặc dù lo lắng, Đạo Thần vẫn nhịn được. Dù sao hắn không phải quân vương, an tâm làm việc là tốt!

Tháng bảy, một tin tức kinh bạo khắp thiên hạ. Chinh Phạt hầu Dương Chinh điều động Dương gia tam đại mãnh tướng ban đêm đánh lén phủ đệ thừa tướng An Thường, hai bên bày ra một trận chiến đại chiến, ảnh hưởng đến một nữa Thuận Thiên thành, trận chiến này theo đêm khuya kéo dài đến sáng sớm, thương vong không biết bao nhiêu bách tính, Thiên Tử điều động Bạch Y vệ tiến đến ngăn cản, cũng gặp phải hai phe thế lực sát hại.

Liên quan chi tiết hoàn chính của đêm đó cũng không có tin tức truyền tới, nhưng vô luận là Chinh Phạt hầu, hay An Thường, cũng không có bị Thiên Tử trừng phạt, Thiên Tử

thậm chí một chút động tĩnh cũng không có, cả sự kiện lộ ra vẻ quỷ dị.

Tháng tám.

Bên trong Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh mở mắt, mi tâm của hắn hiện ra đạo văn, ánh sáng lấp lánh, như có một con mắt ẩn giấu trong đó.

Đi qua những năm nay, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn bắt đầu thuế biến, hắn kết hợp Huyễn Thần đồng cùng Đại Đạo Chi Nhãn, sáng tạo ra thần thông mạnh hơn, thần thông này chính là huyễn thuật, chỉ cần bị thần thông này chiếu rọi, thần hồn điên đảo, mê thất bên trong huyễn tượng vô tận, hắn cũng có thể thông qua thần thông này sáng tạo thế giới hư ảo, mà mảnh thế giới hư ảo này có thể trấn áp mọi thứ.

Thần thông này mạnh mẽ chỉ là điểm thứ hai, chủ yếu là hắn đã bắt đầu vận dụng lực lượng quy tắc thiên địa do mình ngộ ra.

- Sáng tạo cửu trọng thiên, cũng không phải không làm được.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, chợt, hắn bắt đầu diễn toán cường giả bên trong từng phạm vi. Bên trong Đại Cảnh xuất hiện tồn tại ba trăm triệu giá trị hương hỏa, hắn nhìn kỹ lại, rất nhanh đã bắt được tồn tại ba trăm triệu giá trị hương hỏa.

Cái tên này chính là dị tộc biến thành, ngụy trang thành nhân tộc, đang ở cùng với Hứa Mãng, đang dạy bảo Hứa Mãng tập võ. Liên quan tới thế lực sau lưng Hứa Mãng, Khương Trường Sinh đã nhìn thấu, trong đó còn dính đến một vị cố nhân, hắn thật không có ra tay, muốn nhìn người nhà họ Khương có thể hay không đối mặt âm mưu sau lưng.

Hắn nhìn về phía hoàng cung Thuận Thiên thành. Thiên tử đang nằm trên giường, sinh cơ đang trôi qua, xem ra, chỉ có thể sống thêm mấy năm.

Dị tộc, thế gia, võ lâm, quan lại, dòng họ các loại, bây giờ Đại Cảnh thật sự nội hoạn vô tận, quá nhiều người muốn Thiên Tử chết, mà Thiên Tử đến nay không có tìm Khương Trường Sinh xin giúp đỡ, hắn cũng không phải tín đồ của Khương Trường

Sinh, chỉ là sùng bái sự cường đại của hắn đơn thuần, sùng bái tiên nhân, chưa từng hướng hắn cầu nguyện qua.

Chương 675: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (1)

Khương Trường Sinh xem Thiên Tử trong chốc lát liền thu hồi tầm mắt.

Hắn tiếp tục diễn toán người mạnh nhất bên trong phạm vi khác, xác định thực lực giai vị của mình, trước mắt đến xem, tạm thời không có bao nhiêu nguy hiểm, đủ để hắn an tâm tu luyện, sớm ngày đột phá.

Hắn đã âm thầm quyết định, chờ đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, sẽ bắt đầu điều chỉnh Đại Cảnh, một là để người Đại Cảnh trôi qua càng an ổn, triều chính đi đến đường ngay, hai là tăng trưởng hương hỏa hữu hiệu.

Khương Trường Sinh xưa nay không trốn tránh nội tâm của mình, hắn hết sức coi trọng giá trị hương hỏa, tâm hắn cũng không phải quá từ bi, nhưng nếu bên trong quá trình làm bản thân mạnh lên, có thể thuận tiện mang cho bách tính cuộc sống tốt hơn, hắn cũng sẽ không keo kiệt.

Tính xong, Khương Trường Sinh tiếp tục luyện công.

Đại Đạo Chi Nhãn thuế biến, khiến cho hắn bắt đầu đụng chạm đến thời cơ đột phá, hắn cảm giác mình cách đột phá đã không xa.

Hắn đã bắt đầu chờ mong biến hóa sau khi đột phá.

Đến mức trong khoảng thời gian này Đại Cảnh nội đấu, tùy bọn hắn đi đấu, nhìn một chút có thể đấu ra trò gian gì.

Định Hòa năm mười hai, tân xuân vừa qua khỏi, Thiên Tử tiến hành một loạt phong thưởng, cũng được trừ không ít cựu thần, trong đó bao gồm cả Dương Nguyên Hồng được đó được phong làm Phiêu Kị đại tướng quân, thôi trừ một vị lão thừa tướng ba triều.

Gió tanh mưa máu ở Thuận Thiên thành còn đang tiếp tục.

Định Hòa năm mười ba, Chinh Phạt hầu cùng thủ hạ Đại tướng hắn bị điều đi Bắc Cương, triều đình xuất hiện tình huống An Thường một tay che trời.

Cuối năm, Thiên Tử Khương Từ tuyên bố nhường ngôi, để Thái Tử Khương Huyền Niên đăng cơ, tin tức truyền khắp thiên hạ.

Năm sau, Khương Huyền Niên đăng cơ, đổi niên hiệu thành Duyên Vũ, trong Duyên Vũ năm đầu, Khương Huyền Niên trọng võ, đề bạt không ít tướng lĩnh, phần lớn đến từ Dương gia, nhưng, tháng mười một cùng năm, một nhánh chủng tộc Hung thú đột kích từ phía bắc, chi chủng tộc này cũng không phải là chủng tộc có linh trí, nhưng hình thể khổng lồ, quần thể xâm lấn, thế không thể đỡ, Khương Huyền Niên không thể không điều động Thiên Sách quân cùng các châu Bắc Cảnh tiến đến chống cự.

Duyên Vũ năm thứ hai, tháng ba.

Bên trong Thuận Thiên Tông Cung, Khương Huyền Niên ngồi ở bên cạnh giường nhìn Định Hòa Thiên Tử Khương Từ trên giường.

Khương Từ hết sức yếu ớt, hắn trợn tròn mắt, khí như tơ mỏng, nói:

- Huyền Niên, thói đời thay đổi, hoàng quyền đã không còn cao cao tại thượng, đã có Thiên Tử ba triều bị ám sát, lá gan của bọn hắn càng lúc càng lớn, ngươi phải cẩn thận.

Trong tay Khương Huyền Niên còn nắm tiểu đỉnh, Thiên Địa bảo thiềm chính là thiên địa kỳ vật, hắn một khắc cũng không dám buông nó ra.

Nghe phụ hoàng, Khương Huyền Niên thở dài, nói:

- Phụ hoàng, mệnh số Khương gia đã định, ta cẩn thận lại như thế nào?

Sau khi lên ngôi, hắn phát hiện rất nhiều chuyện đã không do thiên tử làm chủ.

Hết thảy bắt đầu tại thời điểm Khương Từ bỏ mặc An Thường, Dương Chinh đấu, thế lực hai phe mượn tranh đấu, ngoại trừ

không ít thân tín của Thiên Tử, Dương gia khống chế thành phòng Thuận Thiên thành, An Thường có cường giả bí ẩn bảo hộ, Dương gia không làm gì được hắn, Thiên Tử đâm lao phải theo lao, ý thức được hai phe thế lực đều có thể lấy đi tính mệnh của mình, không dám tùy tiện thôi trừ An Thường, Dương Chinh.

Sau trận chiến kia, tình thế Thuận Thiên thay đổi, An Thường cùng Dương Chinh tựa hồ đã đạt thành ăn ý nào đó, mặt ngoài còn đang đấu, trên thực tế một mực ám sát Bạch Y vệ, thực lực suy yếu Thiên Tử.

Hai năm trước, Thiên Tử gặp phải cao thủ thần bí hành thích, đối phương không có giết hắn, chẳng qua đánh trọng thương hắn, khiến hắn không thể không nhường ngôi.

Trong lúc hoàng quyền giao, Thiên Tử sợ Khương Huyền Niên xảy ra chuyện, thế là dời Dương gia, sau khi Khương Huyền Niên đăng cơ bị An Thường khống chế quyền lực, không thể không gọi Dương gia trở về.

Lúc này, Khương Huyền Niên mới ý thức được, triều đình đã không phải là triều đình của Khương gia, mà là An Thường cùng Dương gia.

Dương gia không làm gì được An Thường, mà An Thường làm việc quỷ dị, để cho người ta đoán không ra hắn đến cùng muốn làm gì, hắn không quá phận chèn ép Dương gia, chỉ vơ vét của cải.

Khương Từ cắn răng nói:

- Nếu không chịu được nữa, vậy đi tìm Đạo Tổ, cho dù ngài ấy đã xa lánh chúng ta, nhưng tốt xấu gì cũng có duyên phận huyết mạch, Hoàng gia gia ngươi muốn để cho chúng ta tự cường, nhưng chúng ta đã vô lực hồi thiên, trẫm xem như thấy rõ, mệnh số thiên tử vận triều đã được định trước, như là đại nạn tuổi thọ.

Khương Huyền Niên lắc đầu nói:

- Tìm Đạo Tổ hỗ trợ, không thể trị tận gốc, trẫm cảm thấy mệnh số Khương gia đã định, định là một mạch này của trẫm,

trẫm chuẩn bị đến đỡ Huyền Chân, nhấc lên loạn chư hầu, để Huyền Chân giành vị trí Thiên Tử, tái tạo Đại Cảnh!

Hắn càng nói, con mắt càng sáng, hắn kích động nói:

- Từ xưa đến nay, thế nào có triều đại bất diệt, những vương triều sống thêm mấy trăm năm đều trải qua rung chuyển hoàng quyền, dòng họ ngăn cơn sóng dữ, lại nối tiếp quốc vận, sở dĩ có thể lại nối tiếp, chính là thành bên trong đại loạn, để giai cấp giang sơn điên đảo, hỗn loạn mới có thể lập lại trật tự.

Ánh mắt Khương Từ phức tạp nhìn về phía Khương Huyền Niên, hỏi:

- Ngươi bỏ được?

Khương Từ cũng từng nghĩ tới, nhưng kế sách dạng này quá sỉ nhục, tất nhiên sẽ để tiếng xấu muôn đời, trở thành chê cười trong sử sách hậu thế.

- Huyền Chân có tiềm lực trở thành thiên cổ Đế Vương, trẫm cam nguyện làm giá y cho hắn.

Khương Huyền Niên nghiêm túc nói, trong ánh mắt lại còn có chút chờ mong.

Khương Từ thở dài nói:

- Ngươi từ nhỏ đã cưng chiều Huyền Chân, phần tâm ý này sẽ hại ngươi.

Khương Huyền Niên cười nói:

- Làm ca ca, chính là phải chiếu cố đệ đệ, thời điểm hắn làm Thiên Tử, cũng là của ngài hậu nhân, mà ta tin tưởng hắn sẽ đối xử tử tế với dòng dõi của trẫm.

Cuối năm, Định Hòa Thiên Tử Khương Từ qua đời, thụy hào Tuyên Đế, bởi vì trong lúc tại vị không có công tích, còn ra hiện nội loạn, Khương Huyền Niên không thể đứng vững áp lực đưa Khương Từ vào thái miếu.

Chương 676: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (2)

Duyên Vũ năm thứ ba, Thiên Tử phong bào đệ Khương Huyền Chân là Ngụy vương, đi tới một châu Bắc Cảnh, chuyện này cũng không có dẫn tới tiếng vọng quá lớn, hằng năm đều có phiên vương sinh ra, người trong thiên hạ đã xem việc đó chẳng có gì lạ.

Cùng năng, chủng tộc Hung thú Bắc Cảnh cuối cùng bị giết hết, các châu các quân vì tranh đoạt thi thể Hung thú, bày ra tranh đấu gay gắt.

Duyên Vũ năm thứ tư, hoàng hậu trúng độc mà chết, cả triều chấn kinh, Thiên Tử chấn nộ, Dương gia chấn nộ, thế là tập kết đại quân bao vây Thuận Thiên thành, bọn hắn nhận định là An Thường làm ra, một trận đại chiến bùng nổ, dẫn đến Thuận Thiên thành thương vong vô số, cường giả bí ẩn sau lưng An Thường ra tay, đánh lui đại quân Dương gia, sau đó, Dương Chinh công chiếu mật chiếu của Thiên Tử khắp thiên hạ, để các nơi thiên hạ trước đến thảo phạt An Thường, người giết An Thường, có thể phong vương.

Thiên hạ lần nữa đại loạn.

Một năm này, Khương Trường Sinh ba trăm hai mươi mốt tuổi.

Trong đạo quan, hắn mở mắt, trong mắt lộ ra tinh quang.

- Cuối cùng sắp đột phá, chẳng qua lần này đột phá sợ rằng sẽ phí chút thời gian.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, hắn đứng dậy, đi ra đạo quan, mọi người trong đình viện đều có mặt, nhìn thấy hắn hiện thân, đều đứng dậy hành lễ.

- Chủ nhân, đột phá thành công?

Bạch Kỳ hưng phấn hỏi, trong lời nói tràn ngập chờ mong.

Khương Trường Sinh nói:

- Còn không có, nhưng sắp rồi, ta có việc muốn bàn giao cho các ngươi.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Khương Thiên Mệnh, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Kim Ô, Bạch Long, Thái Oa, Thái Hi đều tò

mò.

Đạo Tổ thật lâu không có dặn dò bọn hắn làm cái gì.

Cũng không lâu lắm, Trần Lễ chạy đến, thấy tất cả mọi người trông mong đối đãi, hắn cũng khẩn trương lên.

Khương Trường Sinh ra hiệu hắn ngồi xuống, sau đó nói:

- Tiếp theo ta chuẩn bị ngộ đạo đột phá, trong thời gian ngắn sẽ không đi ra, thiên hạ này giao cho các ngươi chiếu cố, Trần Lễ, ta cho phép kế sách của ngươi tiến hành tiếp, nhưng có một thứ là Đại Cảnh không thể không còn.

Trần Lễ nghe xong, vội vàng gật đầu.

Khương Trường Sinh nhìn về phía những người khác, nói:

- Nếu Khương gia gặp khó, các ngươi cũng có thể xuất thủ cứu giúp, Thiên Mệnh không thể ra tay.

Khương Thiên Mệnh nghe xong, kêu rên:

- Nếu đi đến cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương thì sao?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy chúng ta so tài một chút xem người nào trước đột phá.

- Tốt!

Khương Thiên Mệnh sáng mắt lên, có thể cùng tổ gia gia so tốc độ đột phá, khiến cho hắn hết sức hưng phấn.

Mộ Linh Lạc nói:

- Ngươi yên tâm đi, ta cũng sẽ bàn giao Mộ gia hỗ trợ, giang sơn này sẽ một mực họ Khương, Đại Cảnh cũng sẽ không vong.

Những người khác dồn dập cam đoan, Cơ Võ Quân cũng như thế.

Thiên hạ mặc dù loạn, nhưng bọn hắn thật không để vào mắt.

Khương Trường Sinh tặng cho bọn hắn một người một sợi tóc, nói thời khắc nguy cấp có khả năng bảo mệnh, sau đó đứng dậy trở lại Tử Tiêu cung.

- Chẳng lẽ là pháp thuật rải đậu thành binh?

Diệp Tầm Địch hưng phấn hỏi.

Cơ Võ Quân cười nói:

- Có lẽ vậy, bất quá ta không có khả năng gặp được nguy hiểm.

Nàng thật đúng không để cường giả thiên hạ Đại Cảnh vào mắt, cũng chỉ có Quan Thánh có thể đánh được nàng, huống hồ, Quan Thánh là người một nhà.

- Cái kia cho ta đi.

- Không được.

Đối mặt Diệp Tầm Địch yêu cầu, Cơ Võ Quân từ chối, sau đó cất kỹ sợi tóc của Khương Trường Sinh.

Ánh mắt Mộ Linh Lạc nhìn về phía của nàng tràn ngập thâm ý, cũng không có nói cái gì.

Bên trong Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh ngồi xuống, đưa mắt nhìn về phía tồn tại ba trăm triệu giá trị hương hỏa làm bạn Hứa Mãng, lẩm bẩm nói:

- Chờ ngươi lâu như vậy, còn đang ngủ đông, vậy thì đi Địa Phủ đi.

Đại Đạo Chi Nhãn giữa mi tâm hắn mở ra, vệt sáng màu vàng lóng lánh xuất hiện. Lúc này, phân thân mang theo Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám trở về dung nhập trong cơ thể hắn.

Một vệt kim quang bỗng nhiên bắn ra theo bên trong Đại Đạo Chi Nhãn, hư không tiêu thất không thấy. Khương Trường Sinh đi theo nhắm mắt, nếu muốn đột phá, vậy thì phải an tâm đột phá, ba trăm triệu giá trị hương hỏa mặc dù không ở trong mắt hắn, nhưng bên trong Đại Cảnh thật không ai có thể địch.

Trong dãy núi, Hứa Mãng ở trần, ngồi tĩnh tọa ở bên hồ, bốn phía hồ lớn có sơn nhạc bao quanh, phong cảnh như vẽ. Bên cạnh Hứa Mãng có một nam tử đang nằm trên mặt đất, bắt chéo hai chân, trong miệng ngậm một cọng cỏ, hắn mặc áo vải, tóc tùy ý rối tung, thoạt nhìn hết sức không đứng đắn.

Hứa Mãng mở mắt, nói:

- Sư phụ, ta còn muốn luyện thêm bao lâu?

Áo vải nam tử nhắm mắt lại lười nhác nói:

- Chờ ngươi có thể dẫn động Tinh Thần thiên ngoại, ngươi có thể rời núi.

Hứa Mãng cau mày nói:

- Tuyệt học này thật có thể đi đến loại cảnh giới đó?

Áo vải nam tử nghe xong, ngồi bật dậy đến, nghiêm túc nói:

- Ngươi đang chất vấn vi sư? Thiên Túc tộc chúng ta là cường tộc Thái Hoang, dùng lực lượng Thiên Địa quét ngang Thái Hoang, kém một chút đã trở thành Thái Hoang vương tộc.

Hứa Mãng nhíu mày càng sâu.

- Ngươi tiếp tục tu luyện đi, huống hồ ngươi bây giờ không thích hợp rời núi, chờ một chút đi.

Áo vải nam tử một lần nữa nằm xuống, đổi một thoải mái tư thế.

Hứa Mãng nhìn áo vải nam tử, trong lòng cảnh giác.

Đối phương cứu hắn, lại là dị tộc, tất nhiên có âm mưu, nhưng hắn cần đối phương trợ giúp, dù cho có âm mưu, cũng phải bước vào.

Hứa Mãng mở miệng hỏi:

- Sư phụ, tồn tại mạnh nhất Thiên Túc tộc các ngươi có thể so được Đạo Tổ của Đại Cảnh chúng ta sao?

Áo vải nam tử nghe xong, khinh thường nói:

- Đạo Tổ? Hắn tính là gì? Thiên Túc tộc chúng ta có thể so sánh với Cường Lương tộc.

Oanh!

Một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, oanh trúng áo vải nam tử.

Lực trùng kích khủng bố thổi Hứa Mãng bay ra ngoài. Hứa Mãng bổ nhào một cái, trượt ở trên mặt hồ, cấp tốc ổn định thân hình, hắn định thần nhìn lại, biểu lộ ngốc trệ, chỉ thấy áo vải nam tử bị oanh thành xương cháy, gió nhẹ hiện ra, theo gió tung bay, có thể nói là hài cốt không còn.

- Làm sao có thể…

Chương 677: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (1)

Sau khi xóa đi cường giả dị tộc ba trăm triệu giá trị hương hỏa, Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa của mình.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 23,100, 985, 501].

Hai trăm ba mươi mốt ức.

Cũng không biết phải chăng cóđủ đột phá.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, nhưng cảm giác tới, hắn không có khả năng áp chế, huống hồ người hắn mang rất nhiều pháp bảo, độ kiếp cũng không có vấn đề.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, bốn mùa giao thế.

Trong đình viện có người đến, có người đi, hoa cỏ ở góc tường dài hơn một chút, lại tàn lụi đi, hết thảy đều luân hồi.

Khương Trường Sinh tiến vào trạng thái ngộ đạo, không biết đi qua bao lâu, ý thức của hắn bỗng nhiên bay tới phía trên bầu trời, một mực đi lên trên, hắn đi tới phía dưới bầu trời, ngẩng đầu là một màu đen kịt, cúi đầu nhìn lại, mặt đất vô biên vô hạn, màu lam, màu xanh lá, màu trắng là ba loại màu sắc nhiều nhất, hiển thị rõ thương mang, đại khí.

Bầu trời trước mắt hắn bắt đầu biến hóa, đếm không hết lực lượng kỳ dị như là như sợi tơ bao bọc cả vùng, hình ảnh dị thường hùng vĩ.

- Chẳng lẽ đây cũng là quy tắc thiên địa?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tâm đạo giữa mi văn mở ra Đại Đạo Chi Nhãn.

Đại Đạo Chi Nhãn cũng không phải con mắt thịt trên người hắn, mà là linh hồn chi nhãn của hắn, ba con mắt quét ngang giữa thiên địa, thu vạn vật thế gian vào trong mắt.

Hắn thấy bên trong Thiên Cảnh đại lục có hai quân đang chém giết, máu chảy thành sông.

Hắn thấy trên núi cao, có võ giả rời xa thế tục ở bên vách núi luyện quyền, mỗi một quyền đều có phát động khí thế giang sơn.

Hắn thấy trong thành trì phồn hoa, bên đường ngựa xe như nước có đứa bé ghé vào bên cạnh lão khất cái ngủ say, cùng võ giả, phú thương phố lui trên đường tới hoàn toàn không hợp giống như tình cảnh hai thế giới chắp vá.

Hắn thấy phía trên Chu lâu, mỹ nhân lay động dáng người thướt tha, quyền quý nâng ly cạn chén, ngập tràn xuân sắc.

Sinh ly tử biệt, nhân gian vui thích đều lọt vào trong mắt của hắn.

Tầm mắt của hắn chưa từng khoáng đạt như thế này.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy con sông Khí Vận phía trên Đại Cảnh.

Khí Vận chi hà như Cửu Thiên Chi Xà chiếm cứ phía trên giang sơn Đại Cảnh, đều muốn khổng lồ hơn bất kỳ một đầu giang hà nào trong Đại Cảnh, khí thế khoáng đạt, hùng vĩ vô song.

Con ngươi Khương Trường Sinh bỗng nhiên co rụt lại.

Ánh mắt của hắn khóa chặt phần cuối Khí Vận chi hà, bên trong khí vận mênh mông co ro từng hồn phách.

Khương Uyên, Khương Vũ, Khương Tử Ngọc, Khương Tú các loại, ngay cả mẫu thân hắn ở kiếp này - Dương hoàng hậu cũng ở trong đó.

Thì ra là thế.

Trách không được Khương Trường Sinh một mực chờ không đến bọn hắn chuyển thế, nguyên lai Thiên Tử các triều đại Đại Cảnh đều bị khí vận vây khốn, hoàng đế hậu thế có thể chuyển thế là bởi vì Địa Phủ sinh ra cùng với hắn can thiệp.

Tầm mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Khương Tử Ngọc, hơn hai trăm năm không thấy, hắn vẫn như cũ duy trì bộ dáng khi còn sống, già nua mà suy yếu.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, tiếp tục cảm ngộ thiên địa, đạo quả trong cơ thể hắn đang thai nghén pháp lực bàng bạc, tẩm bổ đạo quả.

Bên trong Tử Tiêu cung. Đỉnh đầu Khương Trường Sinh chậm rãi tràn ra một tia sáng, uốn lượn vặn vẹo, bên trong Tử Tiêu cung sinh ra gió lốc, bao quanh Khương Trường Sinh.

Trong đình viện, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân đám người tựa hồ cảm nhận được cái gì, dồn dập trợn mắt đi nhìn.

Khương Thiên Mệnh trừng to mắt, hoảng sợ nói:

- Đây là khí tức gì, thật mạnh!

Ngay cả hắn đều cảm thấy mạnh, huống chi những người khác.

Bạch Kỳ nói:

- Xem ra chủ nhân sắp đột phá thành công, Thiên Mệnh, ngươi lúc nào có thể đi đến Võ Đạo Thánh Vương?

Khương Thiên Mệnh trừng nó một cái, thật sự là hết chuyện để nói.

Cơ Võ Quân cảm khái nói:

- Năm năm trôi qua, giang sơn đã loạn, cũng không biết Đạo tổ khi nào mới có thể kết thúc đột phá.

Bạch Kỳ bày trảo, nói:

- Loạn liền loạn thôi, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần đều đã xuống núi, có thể loạn đi nơi nào?

Những người khác đi theo trò chuyện chuyện thiên hạ.

Theo Dương gia ban bố Thiên Tử mật chiếu, các châu thiên hạ bắt đầu tập hợp binh thảo phạt An Thường ở Thuận Thiên thành, giải cứu Thiên Tử

.

Nhưng An Thường lại bắt Thiên Tử làm tù binh, đợi các lộ phiên vương Châu Quân vào hoàng cung, đã tìm không thấy Thiên Tử.

Thiên tử mất tích.

Vận Bộ giải tán.

Thiên hạ xôn xao, chưa tới nửa năm, phản quân các nơi xuất hiện như măng mọc sau mưa, chư hầu cũng tương ứng sinh ra, thời đại chư hầu cát cứ chung quy buông xuống.

Không ít phiên vương muốn nhân cơ hội này chiếm lấy thiên hạ, bao gồm cả Bắc Cương vương, Tấn Vương Khương Diệp các loại, Dương gia cũng muốn nhân cơ hội này chiếm lấy thiên hạ, thế gia vọng tộc thiên hạ bắt đầu đặt cược, điều động đệ tử tiến đến phụ tá chư hầu mình xem trọng, Thiên Cảnh đại lục lâm vào trong hỗn loạn trước nay chưa có, số lượng chư hầu khắp thiên hạ hơn trăm, mỗi ngày đều đang chinh chiến.

Trong lúc này, càng ngày càng nhiều sinh linh dị tộc chui vào Đại Cảnh, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, những chủng tộc linh trí kia trước kia giao hảo cùng Đại Cảnh cũng bắt đầu mưu đồ Thiên Cảnh đại lục.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần xuống núi chinh phạt dị tộc xâm phạm.

Đạo Tổ bế quan mới năm năm, thiên hạ vậy mà loạn đến thế, để mọi người trong đình viện thổn thức không thôi.

Khương Thiên Mệnh hừ hừ nói:

- Thế giới võ đạo, cường giả vi tôn, muốn làm hoàng đế thống nhất thiên hạ, cũng không thể chỉ dựa vào Đế Vương thuật, quan trọng nhất chính là vũ lực, loạn liền loạn thôi, loạn mới có thể bức ra một vị cái thế Thiên Tử.

Bạch Kỳ nhìn về phía Cơ Võ Quân cười nói:

- Có phát hiện hay không, nhu cầu Đại Cảnh đúng lúc là Thánh triều nhu cầu nhân tộc, Thánh triều đang theo đuổi Võ Đế, Đại Cảnh bây giờ cũng cần Thiên Tử vô địch thiên hạ.

Cơ Võ Quân nói:

- Đó là tự nhiên, thiên hạ đại thế, trăm sông đổ về một biển.

Mộ Linh Lạc nói:

- Tấn Vương Khương Diệp cũng không tệ, tốc độ đột phá võ đạo rất nhanh, bất quá mạnh nhất bên trong phiên vương vẫn là Khương La, bào đệ Nhân tông, nhưng hắn không có hùng tâm xưng đế.

Chương 678: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (2)

Cơ Võ Quân lắc đầu bật cười, nói:

- Hắn chẳng qua là mạnh nhất bên trong phiên vương, nhưng còn chưa đủ để quét ngang thiên hạ, Đại Cảnh có thể có cường giả phía trên Ngũ Động Thiên, bọn gia hỏa này còn đang quan sát lấy, trong mắt của ta, có hi vọng nhất vẫn là Thiên Mệnh.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh vội vàng lắc đầu nói:

- Xưng đế? Không thể nào, vĩnh viễn đều khó có khả năng, cho dù Đại Cảnh muốn vong, ta cũng không làm hoàng đế, đây không phải giảm thọ à, cho dù không giảm thọ, ta cũng không muốn đem thời gian lãng phí ở trên quốc sự.

Bạch Tôn ngoại trừ dạy bảo hắn khí vận chi pháp, cũng sẽ giảng giải một chút quốc sự, để cho hắn đi giải quyết, muốn bồi dưỡng hắn, nhưng hắn hết sức mâu thuẫn, cảm thấy buồn tẻ đến cực điểm, một chút cũng không có ý nghĩa.

Bạch Tôn trước đó cũng không suy nghĩ hành vi của mình ngược lại đẩy Khương Thiên Mệnh càng xa, rời xa đế vị Đại Cảnh.

Mọi người bắt đầu nhằm vào vấn đề người nào có thể trở thành Thiên Tử mà trò chuyện, mỗi người phát biểu ý kiến của mình.

Bên trong một tòa đình viện.

Nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng cùng một người mặc nam tử áo bào rộng thùng thình ngồi bên trong tiểu đình uống rượu. Đại bào nam tử tên Chu Khuông Tế, chính là võ giả của Hóa Long phủ, trước đó không lâu vừa đột phá tới Ngũ Động Thiên, một thân khí huyết như Hung thú, trong hai con ngươi càng có hư ảnh Hung thú đang cuộn trào, giờ phút này, Chu Khuông Tế cau mày, nói:

- Ta có thể chứ?

Nam tử áo bào đen hỏi:

- Người có võ công cái thế, lại có Hóa Long phủ duy trì, vì sao không thể?

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu cười nói:

- Bây giờ giang sơn đại loạn, các hạ nên suy nghĩ cho nhân tộc, Đại Cảnh chẳng qua là tên một triều, nhưng Đại Cảnh rất có thể là hi vọng cuối cùng của nhân tộc, không thể để cho nhân tộc Đại Cảnh đứng trước nguy hiểm diệt sạch.

Chu Khuông Tế nhíu mày, không có trả lời.

Hai mắt nam tử áo bào đen dưới mặt nạ vẫn âm lãnh như vậy, nói:

- Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, Hóa Long phủ có thể vào Đại Cảnh, là Đạo Tổ đồng ý, nhưng đã nhiều năm trôi qua, Hóa Long phủ sớm dung hợp cùng Đại Cảnh, Đạo Tổ sẽ không trách các ngươi, nếu không có Hóa Long phủ hết sức giúp đỡ, giang sơn Đại Cảnh cùng với việc Đại Cảnh thăm dò Thái Hoang có thể thuận lợi như vậy?

Hóa Long phủ vừa gia nhập Đại Cảnh đã có vài vị cường giả Ngũ Động Thiên, bọn hắn đến đề cao hạn mức cao nhất của võ đạo Đại Cảnh cực lớn, cũng trợ giúp Đại Cảnh khai hoang Thái Hoang, công lao cực lớn, trong ngày thường cũng cực kỳ điệu thấp, không thô bạo bá đạo giống như thế gia bản thổ Đại Cảnh, cho nên Hóa Long phủ rất được lòng bách tính cùng võ giả thiên hạ.

- Ta phải thương lượng cùng gia chủ.

Ánh mắt Chu Khuông Tế lấp lánh nói.

Nam tử áo bào đen nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Chu Thiên Chí cả đời vì Chân Long mà si, hắn tất nhiên sẽ từ chối ngươi, nhưng đây là cơ hội ngàn năm một thuở, chẳng lẽ Chu gia muốn cả một đời truy cầu Chân Long? Không vì mình mà sống?

- Nhưng mà Đạo Tổ.

- Nếu Đạo Tổ để ý, đã sớm ra tay, há có thể dung Thiên Tử ba triều bị hành thích, giang sơn lưu lạc đến tận đây?

Lời của nam tử áo bào đen để Chu Khuông Tế lần nữa yên lặng.

Người trong thiên hạ cũng có ý nghĩ như vậy, Đạo Tổ tựa hồ đã vứt bỏ Đại Cảnh.

Nam tử áo bào đen nói:

- Ngươi đừng nghĩ đến hỏi Đạo Tổ, loại chuyện này hỏi khó lường, chẳng lẽ ngươi muốn Đạo Tổ chính miệng đồng ý ngươi mưu đoạt giang sơn của đồ đệ hắn? Ngầm đồng ý đã là nhường nhịn lớn nhất.

Trong mắt Chu Khuông Tế lộ ra dị sắc, đó là hào quang của dã tâm.

- Có thể thành thiên tử, tuổi thọ của ta..

- Ai nói nhất định phải ngươi thành thiên tử, ngươi có khả năng dựng nên một vị Thiên Tử khôi lỗi, ngươi giao phó cho mình một quan hàm trước nay chưa có, chưởng quyền hành giang sơn, không được sao?

Nghe thấy vậy, ánh mắt Chu Khuông Tế sáng lên.

Hắn triệt để kìm nén không được, trầm giọng nói:

- Ta đây nên làm như thế nào?

Nam tử áo bào đen nhếch miệng lên, nói:

- Nghĩ cách cứu viện Thiên Tử, danh chấn thiên hạ, để Thiên Tử đưa ngươi quyền hành thiên hạ.

- Mà Thiên Tử ở đâu?

- Thiên Tử chẳng mấy chốc sẽ đi đến trước mặt ngươi.

- Cái gì? Thiên Tử là các ngươi…

Chu Khuông Tế trừng to mắt, kiêng kỵ nhìn về phía nam tử áo bào đen.

Khóe miệng nam tử áo bào đen nhếch lên, nói:

- Ngươi không cần lo lắng bọn ta, dù sao chúng ta cũng không phải đối thủ của ngươi.

Thanh Hư đạo trưởng bảo trì mỉm cười, cười nhìn Chu Khuông Tế phản ứng.

Khi thời gian hiện thực tốc độ cao trôi qua, Khương Trường Sinh còn đi tắm trong cảm ngộ thiên địa hướng về quy tắc, ý thức của hắn ngao du khắp toàn bộ thiên địa, hắn bắt đầu không cách nào khống chế ý thức của mình. Ý thức của hắn như cá chậu chim lồng, muốn xông ra phiến thiên địa này.

Không biết đi qua bao lâu.

Oanh!

Ý thức Khương Trường Sinh đột nhiên bừng tỉnh, hắn trợn mắt đi nhìn.

Song đồng phóng to, chỉ thấy phía dưới xuất hiện không gian tựa như mảnh vỡ pha lê, xuống chút nữa chính là thế giới võ đạo, hắn chưa bao giờ bay tới địa phương cao như vậy.

Xảy ra chuyện gì?

Hắn phá tan không trung rồi?

Khương Trường Sinh vô ý thức quay đầu nhìn lại, ngay sau đó, hắn đột nhiên mở to hai mắt, hắn thấy được một dòng sông vô cùng to lớn, vô số ngôi sao di chuyển bên trong dòng sông.

Đầu cự hà này hiện lên hình dạng xoắn ốc, nhìn theo hướng đi của dòng sông lưu động, hắn thấy được một mảnh mây đen, kịch liệt cuồn cuộn, đỉnh cự hà chui vào bên trong vòng xoáy mây đen, bên trong có cường quang lấp lánh, là ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

- Đó là cái gì?

Trong lòng Khương Trường Sinh rung động suy nghĩ, ở trước mặt đầu cự hà này, hắn lộ ra nhỏ bé như vậy, thậm chí cảm thấy thế giới võ đạo đều trở nên nhỏ bé.

Chẳng lẽ là Thiên Ngoại Ma Hà mà Thái Hoang vương tộc đề cập đến?

Chương 679: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (1)

Trước lúc đột phá, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã vượt qua chục tỷ, thần niệm của hắn cùng tầm mắt đã vượt qua phàm linh tưởng tượng, nhưng dù cho như thế, ngước nhìn cự hà ầm ầm sóng dậy kia cũng làm hắn chấn động theo.

Quá lớn.

Loại cảm giác nhỏ bé này bắt nguồn từ linh hồn, là một loại bản năng, e ngại tồn tại cường đại mạnh hơn xa mình.

Bên trong cự hà cuồn cuộn, vô số ngôi sao tô điểm trong đó, khi ánh mắt Khương Trường Sinh tập trung ở trong một ngôi sao, ánh mắt của hắn lần nữa phát sinh biến hóa.

Hắn cảm nhận được sinh khí.

Bên trong những Tinh Thần đó cũng có sinh linh tồn tại.

Khương Trường Sinh càng thêm tò mò về đầu này cự hà, sông này có lai lịch ra sao, phương hướng dòng sông chảy lại là nơi nào?

Ngay trong lúc hắn suy tư, trong bóng tối phía sau cự hà bỗng nhiên sáng lên một đôi mắt màu đỏ tươi, ở trước mặt đôi mắt này, cự hà đều lộ ra nhỏ bé.

Ý thức Khương Trường Sinh cảm nhận được trùng kích, kém chút tan rã, đối mặt đôi mắt này, lòng hắn rung động.

Này lại là tồn tại gì?

Hắn đối mặt cùng tinh hồng nhãn, lại có loại cảm giác mê man.

Rất nhanh, tinh hồng nhãn tan biến, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua, loại cảm giác áp bách trực diện linh hồn kia đi

theo tan biến, Khương Trường Sinh lại nhìn cự hà, lại không có cảm giác chấn động như lúc trước.

Quả nhiên, có so sánh sẽ có chênh lệch.

Khương Trường Sinh đang nghĩ ngợi, ý thức bỗng nhiên hạ xuống, xuyên qua tầng tầng mảnh vỡ không gian, hắn rơi vào trong mây, cự hà cuồn cuộn dần dần tan biến trong tầm mắt của hắn, tan biến bên trong hắc ám.

Hắn một đường hạ xuống, xuyên qua mặt đất, lại tới đến mặt đất phía dưới, hắn nhìn thấy Địa Phủ cùng Diệt Thế thụ, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Hắn còn đang tiếp tục hạ xuống, rơi vào lòng đất càng sâu hơn Địa Phủ. Hắn đột nhiên dừng lại, định thần nhìn lại, phát hiện phía dưới là biển lửa vô biên, kéo dài không dứt, ngẩng đầu nhìn lại, mây đen giăng kín, không nhìn thấy mặt đất, bầu trời, tựa như khác một phương thiên địa.

Trong biển lửa có từng quái vật khổng lồ đang ngao du, có giống như cá, có giống như cự nhân, có như rồng mãng, từng con có hình thể khổng lồ, khí thể doạ người.

- Này lại là địa phương nào?

Trong lòng Khương Trường Sinh tò mò suy nghĩ.

Hắn hiểu được mình tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, sinh linh không nhìn thấy hắn, nhưng hắn lại có thể nhìn trộm hết thảy.

Này tính là gì?

Nhảy ra bên ngoài tam giới?

Cùng lúc đó, trong hiện thực, bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang ngồi chậm rãi bay lên, tia sáng trên đầu bắt đầu chia tán lại hình thành ba đóa hoa kỳ dị, tản ra điểm điểm tinh quang.

Thiên địa linh khí vô hình hóa hữu hình, hình thành năm khí lưu màu sắc không đồng đều vờn quanh quanh người hắn, hồn phách của hắn phân ra từ bên trong thân thể, sánh đôi tĩnh toạ cùng hắn, hưởng thụ thiên địa linh khí tẩy lễ.

Đại Sơn kéo dài, thương mang vô biên.

Tề Duyên ngồi tĩnh tọa ở trên vách núi, cúi đầu nhìn giang sơn tốt đẹp, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh hắn, đây là một nam tử anh tuấn người mặc áo bào tím, chính là Ngụy vương Khương Huyền Chân.

Khương Huyền Chân khom lưng hành lễ, nói:

- Sư phụ, đồ nhi muốn cáo biệt ngài.

Tề Duyên nhìn chân trời, ánh mắt thâm thúy, lộ ra đạm mạc hiểu rõ hồng trần, hắn chậm rãi nói:

- Lần này đi cũng không phải cát số, thậm chí có hiểm sinh tử, ngươi thật muốn đi sao?

Khương Huyền Chân nói:

- Huynh trưởng từ nhỏ đối đãi ta cực tốt, bây giờ hắn bị Chu Khuông Tế khốn tại Huyền Đình, đồ nhi phải đi cứu hắn, dù cho thịt nát xương tan.

- Ngươi còn chưa đủ mạnh.

- Ta không đủ mạnh, nhưng ta cũng không thể để huynh trưởng chờ lâu.

- Thế thì cứ đi đi.

Tề Duyên chậm rãi nhắm mắt, thở dài một cái.

Khương Huyền Chân do dự một chút, nói:

- Nếu ta gặp phải An Thường.

- Sinh tử của hắn, không cần hỏi ta.

- Hiểu rõ.

Khương Huyền Chân khom lưng hành lễ, quay người rời đi, bóng lưng quyết tuyệt, đi ba bước hư không tiêu thất.

Tề Duyên buồn bã nói:

- Thiên Mệnh phi phàm, thời gian lại không chờ ngươi, mệnh số a.

Trong đạo quan.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn lập loè kim quang, cả người hắn như là thần linh tại thế.

- Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, đạo pháp tự nhiên, hồn thân hợp nhất, ba trăm năm khổ tu, cũng nên vũ hóa thành tiên.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, trong đầu đã xuất hiện tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười.

Tiên pháp!

Hắn đột nhiên biến mất trong đạo quan, một giây sau xuất hiện trên bầu trời, đỉnh đầu là hư không hắc ám.

Hắn nhắc mắt nhìn đi, không nhìn thấy cự hà thiên ngoại xoắn ốc, hắn có thể cảm giác được mình có thể xông phá vách ngăn, nhưng hắn không có, hắn quên không được cự nhãn thần bí kia, thật sự đáng sợ, nếu đi thiên ngoại độ kiếp, tất nhiên dẫn tới sự chú ý của đối phương.

Hắn cúi đầu nhìn lại, thu trọn Thiên Cảnh đại lục vào trong mắt.

- Đại Cảnh thì ra nhỏ như thế..

Khương Trường Sinh nói một mình, Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào tung bay theo gió, tình cảnh phía dưới rơi vào trong mắt của hắn.

Hắn thấy được Vô Tận Hải Dương, bây giờ nhìn xuống, Vô Tận Hải Dương bất quá là một mảnh hồ nước phía trên mặt đất Thái Hoang thôi.

Ầm ầm.

Trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh ngưng tụ ra lôi vân, cấp tốc mở rộng, kịch liệt cuồn cuộn.

Hắn bắt đầu tĩnh toạ, Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám xuất hiện ở trước mặt hắn, Chí Dương thần quang sau lưng xuất phát ra hào quang óng ánh.

Thiên kiếp bắt đầu súc thế.

Khương Trường Sinh mở ra bảng giá trị hương hỏa của mình xem xét.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 26, 412,834,441].

Lại tăng hơn ba tỷ giá trị hương hỏa.

Xem ra thời gian trôi qua có chút lâu.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, điều ra Luân Hồi bảng xem xét.

[Duyên Vũ năm thứ sáu, Vong Trần bị ngươi đánh dấu thai thành công, giáng sinh tại Thiên Cảnh đại lục].

[Duyên Vũ năm thứ tám, Tứ Hải hiền thánh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Hoang Châu].

[Duyên Vũ năm thứ chín, Trương Anh bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Thanh Sơn tộc].

[Duyên Vũ năm mười một, Lý Thái Xuân bị ngươi đánh dấu đầu thai thành công, giáng sinh tại Loạn Cổ địa].

Chương 680: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (2)

Bốn vị cố nhân đầu thai, xem ra trong khoảng thời gian này Đại Cảnh đủ loạn.

Khương Trường Sinh nhìn xuống, khắp nơi giang sơn Đại Cảnh đều là chiến trường, các lộ chư hầu chinh chiến, chiến hỏa liên thiên, bách tính dân chúng lầm than.

Cũng có rất nhiều tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa đang thảo luận việc này, tựa hồ kế hoạch Trần Lễ sắp đến.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, ánh mắt không có biến hóa.

Đạo tâm của hắn sớm đã vững chắc, cũng sẽ không bởi vì Đại Cảnh nhất thời khó khăn mà dao động.

Trước mắt, là phải độ kiếp.

Ầm ầm –

Lôi minh từng trận, Khương Trường Sinh cũng không có trước tiên mở ra vòng bảo hộ hương hỏa, mà là vận chuyển tâm

pháp, tiếp tục luyện công.

Đại kiếp là hủy diệt, lại là tân sinh.

- Người nào dám nhiễu võ giới của ta.

Một tiếng hét to truyền đến, Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lôi vân bị gạt ra, một dáng người vĩ ngạn lóng lánh ánh chớp buông xuống, thân hắn cao trăm trượng, thể phách cường tráng đến cực điểm, thấy không rõ hình dáng, nhưng chỉ nhìn dáng người của hắn đã có thể cảm nhận được cảm giác áp bách cực lớn.

Hả?

Võ giới?

Chẳng lẽ là tồn tại cường đại sáng tạo thế giới võ đạo?

Khương Trường Sinh kinh hãi, hắn đã sớm hoài nghi thế giới võ đạo có chủ, tựa như hắn sáng tạo Đạo Giới, nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Nếu như thật giống như hắn, bên trong Đạo Giới có dị thường, hắn tất nhiên sẽ trước tiên phát giác.

Hiện tại xem ra, thế giới võ đạo xác thực có chủ, nhưng kỳ chủ không thể điều khiển thiên địa, có lẽ có quan hệ đến không gian bích chướng phía trên thiên khung.

Khương Trường Sinh thậm chí suy nghĩ con mắt thần bí phía sau thiên ngoại cự hà, chẳng lẽ hai bên là cùng một vị tồn tại?

Hắn không có trả lời, mà chờ đợi thiên kiếp buông xuống.

Thân ảnh ánh chớp không có chờ đến hắn trả lời, lúc này ra chưởng, một tia chớp đánh xuống, Sơn Hải kinh xuất phát ra ánh sáng, hình thành vòng bảo hộ to lớn, ngăn cản lôi đình.

- Cảnh giới Võ Thần, trách không được.

Ánh chớp thân ảnh trầm giọng tự nói lần nữa huy chưởng, lần này song chưởng hắn như gió, vô tận lôi đình mang theo oai thế hủy diệt thiên địa buông xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiên Lôi lấp lánh, xen lẫn tàn phá bừa bãi, phạm vi bao trùm vượt qua phương viên trăm vạn dặm.

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài một hơi, may mắn hắn sớm phát giác, lại tới đây đột phá, bằng không Ti Châu sẽ bị san thành bình địa.

Hắn cũng đã nhìn ra, ánh chớp thân ảnh chẳng qua là một khâu của thiên kiếp, có lẽ đối phương đem ý chí của mình dung nhập vào bên trong thiên kiếp, tăng cường thiên kiếp, muốn tru diệt hắn.

Nếu là kiếp, vậy thì phải độ kiếp.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, Thiên Địa Bảo Giám đi theo thôi động cấm chế, hình thành vòng bảo hộ hai tầng, mà hắn thì chậm rãi nhắm mắt.

Vô tận lôi đình bừa bãi tàn phá, thiên uy hạo đãng, còn đang không ngừng tăng lên, phạm vi lôi điện bao trùm tốc độ cao mở rộng.

Động tĩnh trên trời chi dẫn thiên địa dị biến, không ít nơi nghênh đón thiên tại.

Trên một phương chiến trường, mấy chục vạn binh sĩ chém giết, kỵ binh tung hoành, cao thủ võ đạo trên trời như sao băng đụng nhau, máu chảy thành sông, tiếng la giết tràn ngập giữa thiên địa.

Ầm ầm.

Mặt đất lay động, mặt đất nứt ra, vô số cỗ thi thể, từng người từng người thương binh rơi vào trong khe, những tướng sĩ, võ giả còn đang chém giết nhau dồn dập dừng lại, vội vàng tránh né địa chấn đột nhiên xuất hiện.

Không chỉ là phiến chiến trường này, còn có địa phương khác gặp phải đủ loại thiên tai, như lũ quét, gió bão, mưa đá các loại.

Trường Nhạc châu, Huyền Đình thành. Nơi này là đô thành của chư hầu Chu Khuông Tế, dùng chiếu của Thiên Tử, lập làm đô thành Đại Cảnh.

Trong hoàng cung, bên trên quảng trường bao la trước điện Kim Loan, Khương Huyền Chân quỳ một chân trên đất, hai tay nắm trường thương mượn trường thương run run rẩy rẩy đứng lên, dưới chân đã là một vũng

máu.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, hắn máu me đầy mặt tóc tai bù xù, nhưng ánh mắt vẫn như cũ tràn ngập sát ý, như là Hung thú đi đến mạt lộ. Ánh mắt của hắn xa xa nhìn về phía ba thân ảnh trước điện Kim Loan. An Thường, Khương Huyền Niên cùng với Chu Khuông Tế. An Thường một bộ đồ đen, tay cầm quạt lông, khuôn mặt gian tà, một tay của hắn còn nắm lấy bả vai Khương Huyền Niên. Chu Khuông Tế người mặc long bào, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, khí thế như cầu vồng, rung chuyển toàn bộ Huyền Đình.

Lôi vân trên trời cuồn cuộn, mơ hồ lôi minh, để bầu không khí giữa thiên địa vô cùng đè nén.

- Ngụy vương, binh mã của ngươi đã chôn vùi ở ngoài thành, bằng vào lực lượng ngươi, sao dám trước đi tìm cái chết?

Vẻ mặt Chu Khuông Tế đầy âm trầm, trong giọng nói ẩn hàm sát ý.

Hắn đang kiêng kị Tề Thánh.

Khương Huyền Chân xoa xoa máu trên mặt, diện mạo dữ tợn, nói:

- Chu tặc, trộm giang sơn Khương gia ta, hôm nay cho dù chết, cũng đừng hòng làm nhục ngông nghênh Khương gia ta.

Khương Huyền Niên bị kiềm chế, không thể động đậy, hắn cắn răng nói:

- Huyền Chân, chớ có xúc động, mau trốn đi.

Khương Huyền Chân nhìn về phía Hoàng huynh mình, nói:

- Huynh trưởng, ngươi từ nhỏ bảo hộ ta, ta há có thể nhìn người chịu khổ, thật có lỗi, đệ đệ thẹn với người kỳ vọng cao.

Hắn dẫn theo trường thương hướng tới chỗ Chu Khuông Tế, mũi thương kéo trên mặt đất vẽ xuống một đường máu màu đỏ

tươi.

Chu Khuông Tế nhíu mày, thấp giọng nói:

- Thật muốn giết sao?

An Thường khẽ nói:

- Tự nhiên muốn giết, hiện tại liền giết, bằng không phiên vương thiên hạ sẽ tới.

Chu Khuông Tế thở dài một tiếng, tay phải chậm rãi nâng lên, chân khí bắt đầu súc thế.

Khương Huyền Niên thoáng nhìn một màn này, hai mắt chợt trợn, bên trên ánh mắt tràn đầy tơ máu.

Oanh!

Một cỗ khí thế cường đại bùng nổ, càng đánh bay An Thường, Chu Khuông Tế ra ngoài, mạnh như Chu Khuông Tế, tu vi Ngũ Động Thiên bị hất bay, nện xuyên từng bức thành cung ven đường, đập sập một tòa cung điện, bụi đất bao phủ thân hình.

Chỉ thấy một sợi tóc trên trán Khương Huyền Niên phát ra hào quang, một kiếm ảnh màu lam lăng không ngưng tụ xuất hiện bên cạnh hắn.

Đế quan hắn tản mát, tóc dài đầy đầu tùy ý phất phới, hắn không có nhìn về phía An Thường, Chu Khuông Tế, mà nhìn về phía đệ đệ mình, Khương Huyền Chân.

Chương 681: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (1)

Khương Huyền Chân nhìn Khương Huyền Niên, con người khẽ run, giữa thiên địa tối tăm, trong mắt hai huynh đệ chỉ còn lại có nhau.

Khương Huyền Niên tóc tai bù xù lộ ra nụ cười, nói:

- Huyền Chân, muốn nhặt lại giang sơn, tuyệt không phải chỉ bằng khí phách, hôm nay vi huynh tiễn ngươi một đoạn đường.

Phương xa, An Thường bay lên, hắn máu me khắp người, chật vật đến cực điểm, Chu Khuông Tế đi theo bay lên từ bên trong phế tích, rất chật vật, hai người khó tin nhìn Khương Huyền Niên.

- Đó là lực lượng gì?

Chu Khuông Tế kinh ngạc kêu lên, trong lời nói tràn ngập kiêng kị.

Mặt An Thường đầy âm trầm, hắn làm bạn Khương Huyền Niên lâu như vậy, vẫn lần đầu tiên cảm nhận được lực lượng như thế.

Chỉ thấy Khương Huyền Niên nâng lên tay trái, xa xa chỉ bọn hắn, kiếm ảnh màu lam đi theo nâng lên, kiếm chỉ hai người bọn họ.

Hồn Niệm thần kiếm.

Khương Huyền Niên nhìn chằm chằm Khương Huyền Chân, nói:

Huyền Chân, thiên hạ này nhờ vào ngươi, nhớ kỹ, cơ nghiệp vạn thế của Đại Cảnh không thể đoạn tuyệt.

Oanh!

Hồn Niệm thần kiếm tung hoành mà đi, thế không thể đỡ.

Chu Khuông Tế vô ý thức chạy trốn, An Thường trừng to mắt, vô ý thức muốn há miệng kêu gọi, kết quả bị Hồn Niệm thần kiếm xuyên thủng, thịt nát xương tan, theo gió tung bay.

Hồn Niệm thần kiếm tiếp tục lao thẳng tới Chu Khuông Tế.

Chu Khuông Tế vừa muốn quay người đã thấy An Thường bị tru diệt, hắn cả kinh trùng lớn hai mắt, hắn vô ý thức vung lên song chưởng, một thân chân khí sục sôi đánh ra một chân khí hình rồng, tiếng long ngâm nổ vang, Long Khiếu Cửu Thiên.

Oanh.

Hồn Niệm thần kiếm xuyên thủng long hình chân khí, nhất kiếm xuyên thấu thân thể Chu Khuông Tế, tru diệt thân thể hắn, hóa thành tro bụi.

Liên sát hai đại cường địch, Hồn Niệm thần kiếm tiêu tán.

Khương Huyền Niên từ đầu đến cuối cũng không có nhìn về phía Chu Khuông Tế, An Thường hai người, hắn nhìn Khương Huyền Chân.

Khương Huyền Chân tựa hồ ý thức được cái gì, sắc mặt kịch biến, vội vàng phóng tới Khương Huyền Niên.

Khương Huyền Niên nâng tay phải lên, cách không khẽ hấp, một thanh lợi kiếm bay ra từ trong phế tích bên cạnh, xuyên thủng bộ ngực của hắn.

- Không…

Hai mắt Khương Huyền Chân sung huyết, hắn cấp tốc đi vào bên cạnh Khương Huyền Niên, muốn cầm máu.

Khương Huyền Niên đau thương cười nói:

- Đừng phí công, từ nay về sau, ngươi chính là Thiên Tử….

Khương Huyền Chân cắn răng nói:

- Vì cái gì, rõ ràng chúng ta có khả năng chạy đi…

- Không trốn thoát được… Tổ tông lưu lại bảo bối chỉ có thể bảo mệnh, không thể giết ra khỏi trùng vây… Huyền Chân, trẫm nói cho ngươi một sự kiện, nhất định phải nhớ kỹ…

Ánh mắt Khương Huyền Niên bắt đầu tan rã, nhưng hắn vẫn thấp giọng kể rõ.

Mặt Khương Huyền Chân đầy nước mắt, nhưng nghe được lời kế tiếp, hắn trở nên khiếp sợ.

- Làm sao có thể… Nếu ngài ấy là tổ tông Khương gia, vì sao ngài không ra tay?

Khương Huyền Chân khó tin, run giọng hỏi.

Khương Huyền Niên cười khổ nói:

- Không phải người không ra tay, chỉ là chúng ta muốn chứng minh mình, sự thật chứng minh… Trẫm, phụ hoàng, cùng với gia gia của chúng ta, cuối cùng không phải Thiên Tử hùng tài vĩ lược, kém xa Thái Tông, Thiên Tông….

Khương Huyền Chân yên lặng.

Khương Huyền Niên trông thấy bên trên một tòa cung điện phương xa có một bóng người đang đứng, chính là nam tử áo bào đen mang theo mặt nạ, hắn giống như tử thần đón gió mà đứng, xa xa nhìn bọn hắn, không có tới gần.

- Nếu không chịu được nữa… Thê thì nghĩ biện pháp đi tìm.

Khương Huyền Niên gian khó nói, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, còn chưa chờ hắn nói xong, hắn đã buông tay rời khỏi nhân gian.

Khương Huyền Chân trầm mặc, ôm thật chặt thi thể huynh trưởng, nước mắt cùng máu đan vào một chỗ, nhỏ ở trên mặt Khương Huyền Niên. Hoàng cung lớn như vậy hiển thị rõ thê lương cùng tĩnh lặng, như mộ khô.

Trên trời cao, thiên kiếp còn đang tiếp tục.

Dựa vào Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám, Khương Trường Sinh tạm thời còn chưa vận dụng giá trị hương hỏa.

Đi qua tích lũy nhiều năm, hai kiện pháp bảo đã thuế biến, đều có thể trấn áp Võ Đế, ngăn cản thiên kiếp lúc đầu tự nhiên là chuyện đương nhiên.

Ánh chớp thân ảnh cao cao tại thượng không ngừng huy chưởng, lôi đình vạn quân liên tục hạ xuống, hình thành đại dương lôi điện cuồn cuộn mênh mông, lần này độ kiếp đã dẫn tới một vài tồn đang cổ lão của Thái Hoang nhìn trộm, nhưng thiên kiếp oai đáng sợ, bọn hắn không dám tới gần, chỉ có thể xa xa quan sát, mà ánh mắt của bọn hắn không thể xuyên thấu lôi vực, không nhìn thấy Khương Trường Sinh đang độ kiếp.

Khương Trường Sinh cũng phát giác được một chút khí tức cường đại, dĩ nhiên, cái gọi là mạnh mẽ chỉ là đối với Thái Hoang, đối với hắn mà nói, đã không coi là mạnh mẽ.

Trước khi đột phá, giá trị hương hỏa bản thân hắn đã vượt qua chục tỷ, vượt qua cảnh giới Võ Đế, hắn rất chờ mong sau khi đột phá mình sẽ mạnh bao nhiêu.

Đúng lúc này, ánh chớp thân ảnh cao giơ hai tay, ngưng tụ ra một thanh thần kiếm bổ thiên, nộ trảm mà xuống, muôn vàn

thiên lôi xen lẫn phía trên lưỡi kiếm, một kiếm này, chấn động đến Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám lay động.

Khí huyết Khương Trường cũng theo đó rung chuyển.

Hắn lúc này ngẩng đầu, mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, trong chốc lát, dùng hắn làm trung tâm, đưa mắt trong vạn dặm hiện ra đếm không hết màu cự nhãn vàng kim, dồn dập bắn ra đại đạo kim quang, dùng uy thế bá đạo tuyệt đối tru tán ánh chớp thân ảnh.

- Hừ, nhân quả xem này như kết xuống, ta sẽ chờ ngươi rời đi thế giới của ta.

Tiếng kia lần nữa vang lên, lời nói băng lãnh.

Khương Trường Sinh lại không thèm để ý, chuyên tâm độ kiếp.

Thiên kiếp còn đang tiếp tục, thiên lôi bắt đầu lột xác thành màu tím, Tử Lôi mang theo uy lực Trấn Hồn buông xuống, Khương Trường Sinh vẫn như cũ dùng Đại Đạo Chi Nhãn ngăn cản thiên lôi.

Tử Lôi kéo dài rất lâu, khi màu tím biến thành màu đỏ, Khương Trường Sinh cảm nhận được một cỗ khí tức đáng sợ, hắn cả kinh sử dụng vòng bảo hộ hương hỏa, hắn điều ra giá trị hương hỏa, nhìn giá trị hương hỏa giảm xuống.

Chương 682: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (2)

Oanh! Oanh! Oanh!

Hồng lôi không ngừng đánh xuống, tốc độ giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh giảm xuống rất nhanh, hắn yên lặng thừa nhận.

Hắn có loại dự cảm, thiên lôi màu đỏ tuyệt không phải thiên lôi mạnh nhất bên trong kiếp nạn này.

Quả nhiên, khi chín mươi chín đạo thiên lôi màu đỏ đập xuống, bỗng nhiên xuất hiện thiên lôi màu tím sậm, mấy chục đạo thiên lôi màu tím sậm như kiếm trận buông xuống, thanh

thế hạo đại, chỉ một thoáng đã đánh mất gần hai tỷ giá trị hương hỏa của hắn.

Thiên kiếp này thật là muốn chết.

Khương Trường Sinh âm thầm nghĩ tới, nhưng hắn cũng không có hoảng sợ, mà đấu chí càng cao.

Tu tiên đến nay, khoảng cách Tiên cảnh chỉ còn kém một bước, hắn cần thành tiên.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Bạch Kỳ nhìn mây đen trên trời, tự nhủ:

- Dị tượng như vậy đã kéo dài mấy ngày chẳng lẽ quốc vận Đại Cảnh sắp tan biến?

Nó quay đầu nhìn về phía đạo quan, đại môn đóng chặt, không có có một tia động tĩnh, cũng không biết chủ nhân khi nào mới có thể đột phá thành công.

Cơ Võ Quân nói:

- Mộ cô nương đã dẫn đầu Mộ gia trước đi cứu viện Thiên Tử, Đại Cảnh không sao đâu.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chính là Khương Thiên Mệnh.

Hắn hiện tại đã là tư thái thiếu niên, anh tư bừng bừng phấn chấn, khuôn mặt tuấn lãng, như đi ra từ trong tranh.

- Thật muốn rời núi, báo thù cho Huyền Niên.

Khương Thiên Mệnh cắn răng nói, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ người trong viện, hắn chỉ có giao hữu với Khương Huyền Niên, mặc dù ngắn ngủi nhưng hắn vẫn nhớ.

Nghe nói Khương Huyền Niên chết thảm ở Huyền Đình, trong lòng hắn thật sự rất tức giận.

Cơ Võ Quân nói:

- Vậy còn không hảo hảo luyện công.

Khương Thiên Mệnh trừng mắt, nói:

- Ta đang luyện rất giỏi đây, nhưng Võ Đạo Thánh Vương không phải một ngày thì có thể thành, sư phụ ngài cũng còn không có đột phá thành công đây.

Cơ Võ Quân đứng dậy, nói:

- Ta sắp đột phá, ta chuẩn bị xuống núi, sau khi đột phá sẽ đi Huyền Đình một lần.

Nghe vậy, Khương Thiên Mệnh kêu rên, hai tay ôm đầu, nói:

- Sư phụ, ngài không thể lưu cho ta chén canh uống sao?

Cơ Võ Quân không để ý đến hắn, căn dặn Bạch Kỳ vài câu sau liền xuống núi.

Kim Ô ghé vào bên trên Địa Linh thụ, nhìn chân trời, tựa hồ bắt được cái khí tức gì.

- Ai, này loạn thế khi nào mới có thể kết thúc, đã lâu lắm không có người tới tặng lễ.

Bạch Kỳ nằm rạp trên mặt đất, u oán nói.

Thiên hạ chư hầu cát cứ, hằng năm đều có chư hầu ngã xuống, mà chư hầu còn lại càng ngày càng mạnh, giang sơn Đại Cảnh xem như chia năm xẻ bảy, ngay cả những chư hầu các nước cũng tham gia cuộc chiến tranh bá, Thiên Tử trở thành vũ khí trong tay chư hầu hiệu lệnh thiên hạ, để hoàng quyền Khương gia rơi xuống đến đáy cốc.

Bạch Kỳ nhìn về phía cửa lớn Tử Tiêu cung, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Đợi chủ nhân đột phá thành công; hết thảy liền sẽ tốt.

Bất quá bên trong tử tôn Khương gia, có ai thích hợp đăng cơ xưng đế?

Phía trên bầu trời, Khương Trường Sinh còn đang độ kiếp.

Giá trị hương hỏa đã hao hết, hắn đang lợi dụng pháp lực bản thân cùng pháp bảo độ kiếp.

Thiên kiếp oai vẫn không có dấu hiệu tán đi, đây là thiên kiếp dài nhất mà hắn vượt qua.

Muôn vàn kim lỗi xen lẫn trên người Khương Trường Sinh, hắn thừa nhận thống khổ khó có thể tưởng tượng, nhưng hắn ngược lại càng hưng phấn.

Thiên kiếp không làm gì được hắn.

Đây là trực giác của hắn, trực giác vô cùng mãnh liệt.

Bởi vì hắn đã bắt đầu thuế biến, mà thiên kiếp oai đã không cách nào lại mạnh lên.

Đạo quả trong cơ thể Khương Trường Sinh nở hoa, pháp lực hoàn toàn mới từ trong đó phát ra, tư dưỡng thể phách cùng hồn phách hắn, khiến cho hắn càng ngày càng mạnh.

Hắn chậm rãi đứng dậy, Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám xoay quanh quanh người hắn, Chí Dương thần quang lóng lánh ánh nắng sáng chói, kim lôi hạ xuống, hóa thành từng đợt lực trùng kích mắt thường có thể thấy quét ngang bát phương, dọa đến nhóm tồn tại cường đại đang nhìn trộm ở phương xa chạy trốn, không còn dám lưu lại.

Pháp lực ngưng tụ thành toà sen dưới chân Khương Trường Sinh, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, nhận lấy thiên kiếp tẩy lễ.

Đạp sen đón gió rèn tiên cốt, ngộ đạo thiên địa dựng thần hồn.

Pháp lực hóa thành từng đợt quang hồng, không ngừng khuếch tán lại tiêu tán, mà trong đầu của hắn hiện ra trí nhớ khổng lồ, chính là tâm pháp cao thâm hơn Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Thành tiên trục đạo.

Đại Đạo tâm pháp.

Khương Trường Sinh lần nữa tiến vào một loại trạng thái ngộ đạo.

Không biết đi qua bao lâu.

Thiên kiếp cuối cùng bắt đầu yếu bớt, mà đạo quả trong cơ thể Khương Trường Sinh hiện ra pháp lực mạnh hơn.

Hắn đi tắm ở bên trong thoát thai hoán cốt, cảm giác cường đại trước nay chưa từng có làm hắn cảm giác mình có thể muốn làm gì thì làm.

Lại qua một quãng thời gian, thiên kiếp tiêu tán.

Khương Trường Sinh chậm rãi ngồi xuống, ngồi tĩnh tọa ở bên trên toà sen, pháp lực cuồn cuộn hiện ra, đếm không hết Hồn Niệm thần kiếm treo ngược tại bốn phương tám hướng, bao trùm phạm vi phương viên nghìn vạn dặm, hình thành kiếm trận, ngăn cách bất kỳ cái gì ngoại giới nhìn trộm, mà hắn còn muốn tiếp tục củng cố tu vi.

Sau đó mới là khâu quan trọng nhất sau đột phá.

Thời gian tốc độ cao trôi qua.

Đợi pháp lực Khương Trường Sinh không còn tăng trưởng, trước mắt hắn nhảy ra từng hàng nhắc nhở:

(Khai Thánh năm thứ ba, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, thành công độ vượt qua Thiên Địa Võ Thần Thiên Kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng thần thông Đại Tạo Hóa Thần Thuật].

[Kiểm trắc thấy ngươi lần thứ sáu độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp ngươi tu hành không thuộc về nên thiên địa chi đạo, ngươi có hai mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một].

[Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến làm cảnh giới tu hành của ba ngàn thế giới - Thiên Nguyên Cực Võ trung cảnh].

[Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu con đường Thiên Đạo, ngươi có thể mở ra công năng khí vận].

Chương 683: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (1)

Quy củ cũ, chọn số hai.

Đã có tuyển chọn, có cảnh giới, đã nói Khương Trường Sinh còn không có vô địch. Khương Trường Sinh một bên củng cố tu vi, một bên làm ra lựa chọn.

[Mở ra công năng khí vận].

[Giá trị khí vận có thể trợ giúp Tu Tiên giả độ kiếp, tăng tiến phúc duyên, khí vận trị giá trước mắt là 1, các loại công năng thì sau này sẽ kích hoạt].

Lại là có thủ đoạn tị kiếp, rất tốt.

Lúc trước độ kiếp, hơn hai mươi tỷ giá trị hương hỏa của hắn đều không đủ dùng, trời biết đại kiếp ngày sau khủng bố đến mức nào, thêm một cái át chủ bài tóm lại là tốt.

Theo hắn mở ra công năng khí vận, giá trị khí vận của hắn bắt đầu tăng trưởng.

Khí vận cùng hương hỏa khác biệt, bản thân nó là tồn tại thực tế, vừa hay hắn muốn mượn dùng khí vận của mình tái tạo Đại Cảnh.

Đại Cảnh càng mạnh, hắn cũng có thể thu hoạch càng nhiều giá trị hương hỏa, khí vận cùng giá trị hương hỏa cũng không phải xung đột, tương phản, thậm chí có khả năng giúp đỡ lẫn nhau.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm tìm hiểu đạo pháp.

Thiên địa linh khí tuôn về phía hắn, toàn bộ thế giới võ đạo cũng chỉ có hắn tu tiên, linh khí cuồn cuộn mặc hắn hấp thu.

Thời gian ngày ngày trôi qua.

Bốn mùa thay đổi.

Thời gian đi vào Khai Thánh năm thứ tư.

Khương Trường Sinh mở mắt, Hồn Niệm thần kiếm hình thành kiếm trận còn đó, khiến cho tồn tại cường đại trong Thái Hoang không dám tới gần.

Ngắn ngủi một năm, giá trị khí vận của hắn đột phá đến số lượng một trăm triệu, còn đang tăng trưởng.

- Ta muốn biết tiếng nói ta lúc trước khi độ kiếp nghe được mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng vận dụng công năng hương hỏa diễn toán.

[Cần tiêu hao 230,060,005,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Hai ngàn ba trăm ức, là mạnh! Khương Trường Sinh đi theo ở trong lòng hỏi thăm:

- Ta muốn biết ta mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 560,078,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Năm trăm sáu mươi tỷ.

Vẫn được.

Mặc dù Khương Trường Sinh đã có thể đánh được chủ nhân Thế Giới, nhưng hắn tạm thời không muốn ra ngoài, thế giới võ đạo đủ lớn, chỉ cần hắn còn có khả năng lưu lại, vậy hắn sẽ lưu lại, một bên tu luyện, một bên tích súc càng nhiều giá trị hương hỏa, khí vận.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, muôn vàn Hồn Niệm thần kiếm tan biến, hắn hư không tiêu thất tại tại chỗ, một giây sau đi vào bên trong Tử Tiêu cung.

Hắn trước quét thiên hạ một vòng, giang sơn Đại Cảnh mặc dù loạn, vẫn có Thiên Tử, trước mắt Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần đang nghĩ cách cứu viện Thiên Tử.

Vẫn được, không có đến mức độ giang sơn phá toái.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại Tạo Hóa Thần Thuật.

Đại Tạo Hóa Thần Thuật, chính là thuật sáng tạo, có thể sáng tạo hết thảy như mong muốn, nhưng không bao hàm sáng tạo chủng tộc, cũng không thể sáng tạo ra tồn tại mạnh hơn mình.

Thần thông này đã liên quan đến quy tắc tạo hóa, giữa thiên địa, quy tắc tạo hóa là cơ sở, có thể sáng tạo vạn vật, tiếp theo sinh sôi không ngừng.

Khương Trường Sinh bỏ ra thời gian mấy ngày mới vừa tiếp nhận xong truyền thừa, hắn bắt đầu tu hành Đại Tạo Hóa Thần Thuật.

Thần thông này vừa hay có khả năng thỏa mãn kế hoạch của hắn, hắn muốn sáng tạo cửu trọng thiên trên trời Đại Cảnh, sáng tạo chỗ cư trụ cho tiên thần ngày sau.

Sau mấy tháng, Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Đại Tạo Hóa Thần Thuật, hắn đứng dậy, đi ra Tử Tiêu cung.

Ánh nắng rơi xuống, rơi ở trên người hắn, hắn lại có loại cảm giác giống như giống như cách một thế hệ.

Lần này đột phá, hắn hao tổn thời gian dài nhất, hoàn toàn khác biệt dĩ vãng, cái này cũng biểu thị sau này đột phá cũng không phải mấy ngày thì có thể kết thúc.

Bạch Kỳ, Khương Thiên Mệnh, Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi dồn dập quay đầu nhìn về phía hắn, mặt đều lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, duy chỉ có Bạch Long còn đang ngủ say.

- Tổ gia gia, ngài cuối cùng xuất quan, ngài đột phá thành công?

Khương Thiên Mệnh vọt tới trước mặt Khương Trường Sinh, hưng phấn mà hỏi.

Khương Trường Sinh đưa tay ra so, cười nói:

- Ngươi cũng sắp đến đến ngực ta, xem ra đã qua thật lâu.

Bạch Kỳ kêu lên:

- Đúng vậy, ngài lần bế quan này mười bốn năm, Thiên Tử đều đổi một vị, bây giờ Khương Huyền Chân là thiên tử, đáng tiếc, hắn đã biến thành khôi lỗi của chư hầu, võ công mất hết, một đời thiên tài xem như chết yểu, Bạch Tôn lão nhi cực kỳ phiền muộn, đây chính là thiên kiêu hắn xem trọng.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, cũng không hề để ý, hắn bắt đầu chuyển động gân cốt.

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, hưng phấn hỏi:

- Ngài muốn xuất thủ sao?

Những người khác kích động lên.

- Ừm, bất quá không phải ra tay với Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Phương xa đang có một nhánh chủng tộc cường đại đang tới gần Đại Cảnh, một khi đến, Đại Cảnh nhất định hủy diệt, chính là Cường Lương tộc, lần này Cường Lương tộc phái ra

quy mô vượt xa trước đó, rõ ràng là muốn làm thật, dự tính nhiều nhất năm năm đã có thể chạy tới Đại Cảnh.

Vừa hay Khương Trường Sinh vừa đột phá, hắn muốn thử xem lực lượng của mình.

Hắn ở trong lòng tính toán một thoáng, người mạnh nhất trong chi đại quân Cường Lương tộc này đi đến hơn bảy tỷ, Thiên Địa Đế Cảnh có tới sáu tôn, lại thêm Cường Lương chiến sĩ cảnh giới khác, quét ngang nhân tộc, yêu tộc là chuyện đương nhiên, không hổ là cường tộc Thái Hoang.

- Tổ gia gia ta muốn đi, ngài mang ta theo thôi.

Khương Thiên Mệnh hưng phấn nói, hắn nắm lấy tay áo Khương Trường Sinh không buông, một bộ dáng năn nỉ.

Bạch Kỳ cũng không hứng thú, nó sợ nguy hiểm.

Khương Trường Sinh do dự một chút, nói:

- Được thôi, ngươi đi theo ta, những người còn lại tiếp tục thủ hộ Long Khởi sơn.

Bạch Kỳ nhếch miệng cười nói:

- Ai dám tập kích Long Khởi sơn?

- Đừng quên Thiên Mệnh trước đó nằm mơ.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói, Bạch Kỳ nghe được sững sờ, nó sắp quên đi chuyện này.

Chương 684: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (2)

Bên trên mặt đất bao la, trời cao đất rộng, mặt đất rung động kịch liệt, từng tôn cự nhân khủng bố đang tiến lên, chính là Cường Lương tộc, tất cả đều là đầu hổ thân người, kẻ cao nhất có ngàn trượng, người lùn nhất cũng cao trăm trượng, dãy núi dọc đường như là từng đống đất, không giống như là núi khi ở trước mặt bọn hắn.

Cầm đầu là sáu tôn cường giả Cường Lương tộc cao ngàn trượng, sáu tôn Thiên Địa Đế Cảnh, người mặc chiến giáp xương trắng, giống như Ma Thần hành tẩu nhân gian.

Hung thú phía trước nhìn thấy Cường Lương tộc, vô luận hình thể bao lớn, đều bị dọa đến tránh nhảy bốn phía, không dám cản đường.

Phương xa, phía trên một sườn đồi, hai bóng người trống rỗng xuất hiện, chính là Khương Trường Sinh cùng Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh mở mắt, ngay sau khi đã bị Cường Lương tộc phương xa rung động, hắn lần đầu tiên nhìn thấy Cường Lương tộc, đưa mắt nhìn lại, phần cuối thiên địa đều từng tôn thân ảnh to lớn, căn bản đếm không hết có bao nhiêu, chỉ là trận thế cũng đủ để cho người sắp nứt cả tim gan.

- Tổ gia gia, chúng ta muốn đối phó bọn hắn sao? Nghiêm túc?

Khương Thiên Mệnh trừng to mắt, kinh ngạc hỏi.

Hắn hết sức tự phụ, nhưng Cường Lương tộc này thanh thế thoạt nhìn cũng không phải một hai người có thể ngăn cản.

Mắt Khương Trường Sinh nhìn phía trước, nói:

- Không sai, nếu không ngăn bọn họ lại, bọn hắn sẽ san bằng Đại Cảnh.

Khương Thiên Mệnh nuốt một ngụm nước bọt, hỏi:

- Chẳng lẽ bọn hắn là Cường Lương tộc?

Truyền thuyết về Cường Lương tộc, hắn cũng nghe nói qua, Đại Cảnh thái bình trăm năm, là bị Cường Lương tộc thức

tỉnh, sau trận chiến kia, võ giả Đại Cảnh mới vừa ý thức được thực lực của bọn hắn căn bản không đáng giá nhắc tới nếu ở trước mặt cường tộc Thái Hoang.

Mà trận chiến kia mới có bao nhiêu Cường Lương chiến sĩ?

Hiện tại lại có bao nhiêu?

Khương Thiên Mệnh thị lực siêu nhân, nhưng hắn cũng đếm không hết Cường Lương tộc tới bao nhiêu chiến sĩ, mặc dù tính không rõ ràng cụ thể số lượng, nhưng hắn có thể cảm giác được địch nhân đều rất mạnh, nhất là sáu tôn như thân ảnh cự nhạc Thông Thiên phía trước nhất.

Hắn quay đầu hỏi:

- Tổ gia gia, bọn hắn là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Yếu nhất cũng có Động Thiên cảnh, hôm nay vừa hay nói cho ngươi, phía trên Võ Đạo Thánh Vương chính là Thiên Địa Đại Tôn, mà phía trên Thiên Địa Đại Tôn thì là Thiên Địa Đế Cảnh, Thiên Địa Đế Cảnh trong nhân tộc được xưng là Võ Đế, mà đối diện đã có sáu tôn Thiên Địa Đế Cảnh.

Khương Thiên Mệnh trừng to mắt, bởi vì Bạch Tôn, Cơ Võ Quân tồn tại, hắn thấy, Võ Đế đã là nhân vật mạnh nhất, hiện tại bọn hắn muốn đối mặt sáu tôn tồn tại mạnh nhất?.

Hắn cố nén xúc động, hỏi:

- Vậy còn dư lại thì sao, có bao nhiêu Thiên Địa Đại Tôn, bao nhiêu Võ Đạo Thánh Vương?

Địch nhân mạnh, cơ hồ mạnh đến áp đảo, nhưng Khương Thiên Mệnh lại máu nóng sôi trào.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhiều, ta cũng đếm không hết.

Khương Thiên Mệnh nắm chặt hai quả đấm, phấn khởi đến toàn thân rụn rẩy.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh đè lại bờ vai của hắn, một cỗ lực lượng kỳ dị chui vào trong cơ thể hắn, để tâm tình của

hắn trong nháy mắt ổn định lại.

- Một trận chiến này, ngươi cứ nhìn, mang ngươi ra đây là để ngươi lãnh hội sự mạnh mẽ của cường tộc Thái Hoang, Võ Đạo Thánh Vương có thể không đáng chú ý, ngươi cần một mực nỗ lực luyện công, trong mắt ta, Võ Đế chỉ là cực hạn của phàm nhân, tuyệt không phải cực hạn của ngươi.

Khương Trường Sinh một lần nữa nhìn về phía phương xa, bình tĩnh nói.

Khương Thiên Mệnh gật đầu, nói:

- Tổ gia gia, ngài yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng.

Hiểu rõ Cường Lương tộc mạnh mẽ, trong lòng của hắn càng thêm chờ mong.

Tổ gia gia muốn thế nào đối mặt Cường Lương tộc mạnh mẽ như thế?

Dưới cái của nhìn soi mói Khương Thiên Mệnh, Khương Trường Sinh chậm rãi đưa tay, Kim Lân diệu thụ lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn. Nhìn Kim Lân diệu thụ kim quang sáng chói, ánh mắt Khương Thiên Mệnh sáng lên, bị chí bảo sát phạt này kinh diễm.

- Tổ gia gia, ngài là cảnh giới gì? vượt qua Võ Đế sao?

- Không kém bao nhiêu đâu, chớ nói ra ngoài, chỉ ngươi ta biết được.

- Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì?

- Ta cũng không rõ ràng.

Vừa dứt lời, vệt sáng màu vàng lóng lánh thiên địa.

Giữa rừng núi, Diệp Tầm Địch cùng một tên nam tử áo vàng đang truy đuổi đại chiến, hai người liên tục xuyên qua rừng núi, lá cây bay tán loạn.

Kiếm Thần và Khương Huyền Chân chật vật đang dùng tốc độ cao bay về phần cuối thiên địa.

Một bên khác bọn hắn, dãy núi nổ tung, bụi đất vén trời, Cơ Võ Quân đang đại chiến cùng một người khác.

Cơ Võ Quân vung vẩy long phách ngân thương, chân khí hạo đãng trăm dặm, tư thái bá khí, cùng nàng chiến đấu là một tên nam tử áo bào đen, chính là chủ sự sau màn hành động của Thương Lãng.

- Ngươi đến tột cùng là người phương nào?

Cơ Võ Quân trầm giọng hỏi, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Cả người nam tử áo bào đen vòng quanh khói đen, song đồng dưới mặt nạ hẹp dài, hắn nhìn chằm chằm Cơ Võ Quân, hỏi:

- Ngươi lại là hiệu lực cho ai? Đạo Tổ? Nếu Đạo Tổ muốn cứu Thiên Tử, vì sao không lên tiếng, chúng ta tự nhiên không dám ngăn cản.

Cơ Võ Quân khinh miệt nói:

- Đạo Tổ rời xa thế tục, há sẽ để ý những chuyện này, chỉ là chúng ta muốn phá hư chuyện tốt của ngươi thôi.

Oanh!

Khí thế của nàng thay đổi, tiến vào trạng thái Cửu Thần Đấu Chuyển Công, đâm ra một thương, chân khí như giang hải bao phủ mà đi, nghiền nát dãy núi tàn phá dọc đường.

Nam tử áo bào đen vung tay áo, một hồi gió đen tựa như đến từ Cửu U đối diện ngăn cản, hai luồng chân khí chạm vào nhau, kích thích gió mạnh khủng bố, Kiếm Thần phương xa đều kém chút bị thổi bay ra ngoài.

- Các ngươi… Đến cùng là ai phái tới…

Khương Huyền Chân hư nhược hỏi, trong ánh mắt không có chút cảm kích, chỉ có chết lặng.

Những trong năm qua, quá nhiều chư hầu mong muốn cướp đoạt hắn, hắn đã thành thói quen.

Kiếm Thần cũng không quay đầu lại nói:

- Không người nào phái chúng ta tới, chẳng qua là Đạo Tổ không hy vọng giang sơn Khương gia không còn.

Chương 685: Bị dọa tè ra quần

Đạo Tổ.

Nghe được hai chữ này, ý thức Khương Huyền Chân trong nháy mắt tỉnh táo, hắn mở to hai mắt, run giọng hỏi:

- Các ngươi cùng Đạo Tổ là quan hệ như thế nào?

Kiếm Thần trả lời:

- Võ giả tu hành dưới gối Đạo Tổ thôi.

Khương Huyền Chân nghe được câu trả lời này, trong lòng phun trào cảm xúc, ủy khuất, xấu hổ, oán giận, kinh hỉ các loại, rất nhiều cảm xúc hội tụ vào một chỗ, ngũ vị tạp trần.

- Tiếp theo… Trẫm có thể nhìn thấy… Đạo Tổ sao?

Khương Huyền Chân cẩn thận từng li từng tí hỏi, sợ đây là một giấc mộng.

Kiếm Thần trả lời:

- Đạo Tổ đã bế quan rất nhiều năm, khi nào có thể nhìn thấy hắn, ta cũng nói không rõ ràng.

Bế quan?

Khương Huyền Chân bừng tỉnh đại ngộ, trách không được tổ tông không có ra tay, nguyên lai đang bận bịu bế quan.

Cường giả như Đạo Tổ, bế quan xong lại phải mạnh cỡ nào?.

Hắn không cách nào tưởng tượng, nhưng hắn ý thức một chút, nhân sinh tuyệt vọng của mình cuối cùng sẽ nghênh đón bước ngoặt.

Chỉ là sau khi gặp được Đạo Tổ, hắn lại nên như thế nào?

Khương Huyền Chân tâm loạn như ma, bắt đầu ngẫm lại nửa đời trước của mình.

Oanh! Oanh! Oanh.

Vệt sáng màu vàng lóng lánh giữa thiên địa, đếm không hết màu vàng kim chảy dài như mưa sa tầm tã oanh tạc mặt đất vô biên, từng tôn Cường Lương chiến sĩ bị oanh giết, máu tươi chảy đầy mặt đất.

Khương Thiên Mệnh nhìn Kim Lân diệu thụ che khuất bầu trời, miệng của hắn đều vô ý thức mở lớn.

Toàn bộ bầu trời đều bị nhánh cây Kim Lân diệu thụ che đậy, chỉ là một mảnh lá cây đã còn muốn khổng lồ hơn sơn nhạc, loại to lớn này rung động lòng người, mạnh như Khương Thiên Mệnh, tầm mắt của hắn đều không thể nhìn thấy hết toàn bộ Kim Lân diệu thụ.

Phía dưới Kim Lân diệu thụ, toàn bộ Cường Lương tộc như là bầy kiến dưới cây, bị mưa như trút nước cọ rửa chạy tứ tán bốn phía, sáu tôn cường giả Thiên Địa Đế Cảnh phóng lên tận trời, vây công Kim Lân diệu thụ, lực lượng có thể so với Võ Đế cường đại cỡ nào, nhưng chỉ có thể rung chuyển Kim Lân diệu thụ.

Tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa đều che giấu không được tiếng gào thét của Cường Lương tộc, mặc dù đối mặt tồn tại cường đại không biết, Cường Lương tộc cũng không có nhút nhát, vẫn như cũ tre già măng mọc lao thẳng tới Kim Lân diệu thụ.

- Đáng giận, lên!

- Là gốc cây của vị cường giả Đại Cảnh kia.

- Làm sao có thể, ngay cả sáu đại thủ lĩnh đều không làm gì được cái cây này!

- Người Đại Cảnh đâu?

- Cường Lương tộc há có thể ngã vào nơi này, cho dù chết, cũng muốn chém ngã cây này.

Cường Lương chiến sĩ một bên giận mắng, một bên tránh né Kim Lân diệu thụ công kích, phương viên mấy ngàn vạn dặm chỗ bị oanh nổ, phạm vi này đã vượt qua diện tích Long Mạch đại lục trước đó.

Khương Thiên Mệnh quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, gặp hắn một bộ phong khinh vân đạm đứng tại chỗ, trong lòng sùng bái bay lên tới cực điểm.

Quá mạnh!

Hắn hưng phấn hỏi:

- Tổ gia gia, đây là thần binh gì, hay do Hung thú biến thành?

Võ giả Đại Cảnh mượn nhờ Thiên Diễn võ pháp hấp thu khí huyết Hung thú, có thể ngưng tụ ra thân hình Hung thú tiến hành chiến đấu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi cứ xem đây là một loại tiên thuật đi.

Thần binh?

Xem ra lực rung động còn chưa đủ.

Khương Trường Sinh đi theo mở lời:

- Thiên Mệnh, nhìn tốt, kế tiếp là lực lượng vượt qua Võ Đế, là lực lượng ngươi phấn đấu cả đời cũng nhất định phải theo đuổi.

Hắn thả người vọt lên, hóa thành một đạo kim quang bay tới phía trên Kim Lân diệu thụ.

Trong sự chờ mong của Khương Thiên Mệnh, dưới vẻ mặt phấn khởi, Khương Trường Sinh đột nhiên thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, đứng trên nhánh cây Kim Lân diệu thụ, như Thái Dương Thần đặt chân ở phía trên Thế Giới Thụ, ánh nắng của Chí Dương thần quang còn chói mắt hơn cả hạo nhật.

Lục đại thủ lĩnh Cường Lương tộc cũng bị hù dọa, dồn dập dừng lại, ngưỡng vọng dáng người vạn trượng vĩ ngạn của Khương Trường Sinh.

Ở trước mặt hắn, thể phách Cường Lương tộc cũng lộ ra chỉ đến như thế.

Khương Thiên Mệnh nhìn trợn mắt hốc mồm.

Tổ gia gia làm sao trở nên lớn như thế?

Chí Dương thần quang lấp lánh ánh nắng, để hết thảy Cường Lương chiến sĩ đều không cách nào thấy rõ khuôn mặt Khương Trường Sinh, nhưng bọn hắn thấy được một con mắt.

Đại Đạo Chi Nhãn.

Kim quang của Đại Đạo Chi Nhãn bên trong ánh nắng lộ ra thần tuấn, tư thái tiên nhân hiển thị rõ không thể nghi ngờ.

Khương Thiên Mệnh vô ý thức sờ lên con mắt thứ ba của mình, thầm nói:

- Quả nhiên, đều kế thừa tổ gia gia, chỉ là ánh mắt của ta sao lại không có đẹp như vậy?

Hắn rất chờ mong biểu hiện tiếp theo của tổ gia gia.

Tất nhiên là muốn dùng con mắt thứ ba.

Hắn vẫn cảm thấy con mắt thứ ba còn có năng lực khác, chỉ là mình còn chưa kích phát ra.

- Ngươi đến cùng là thần thánh phương nào, ngươi tuyệt đối không thuộc về nhân tộc.

Một Cường Lương thủ lĩnh tóc đỏ tức giận hỏi, trong lời nói lộ ra sự hoảng sợ.

Khương Trường Sinh mạnh mẽ làm hắn nhìn không thấu, hắn chưa bao giờ từng gặp phải tồn tại kinh khủng như vậy.

- Nhân tộc Đại Cảnh xưng ta Đạo Tổ, nhân tộc Đại Cảnh tôn ta, ta tự nhiên muốn bảo hộ, các ngươi đã không phải lần đầu tiên xâm phạm, các ngươi phải ăn chút đau khổ.

Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, đạm mạc nói.

Oanh!

Một chùm sáng màu vàng óng bắn ra từ bên trong Đại Đạo Chi Nhãn, tốc độ nhanh chóng, nhanh đến những sinh linh khác giữa thiên địa đều không thể dùng mắt trần bắt lấy.

Một tôn Cường Lương thủ lĩnh bị oanh thịt nát thân, kim quang thuận thế hạ xuống, ven đường cấp tốc biến lớn, quét ngang đại quân Cường Lương tộc, phàm là Cường Lương chiến sĩ bị kim quang đụng phải đều bị ép thành tro bụi, mặt đất bị oanh ra một hẻm núi, sâu không thấy đáy, dài tới phần cuối thiên địa.

Một đạo ánh sáng ít nhất tru sát hơn vạn Cường Lương chiến sĩ.

Thiên địa yên tĩnh.

Còn lại năm tôn thủ lĩnh Cường Lương tộc bị dọa đến toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích, bọn hắn còn như vậy, huống chi Cường Lương chiến sĩ khác.

Chương 686: Thỉnh tổ tông đăng cơ

Chỉ ra một chiêu, toàn bộ Cường Lương tộc mất đi chiến ý, vô tận tuyệt vọng cùng hoảng sợ bao phủ trong lòng của bọn hắn.

- Các ngươi tốt nhất đừng trốn, bằng không tất cả đều phải chết.

Lời nói của Khương Trường Sinh lần nữa rơi xuống, quanh quẩn trong thiên địa, để hết thảy Cường Lương chiến sĩ nổi da gà khắp cả người.

Khương Thiên Mệnh hưng phấn đến sắp ngất, nhìn hẻm núi hiểm yếu như Thâm Uyên chân trời đầu, hắn không cách nào tưởng tượng công lực như thế nào mới có thể có lực phá hoại giống như thế này.

Quá mạnh!

Mạnh như Võ Đế, một chiêu là diệt.

- Làm sao có thể… Thân thể Thiên Địa Đế Cảnh.

Thủ lĩnh Cường Lương tộc tóc đỏ run rẩy toàn thân, trong lòng kinh hãi.

Phàm là đi đến Thiên Địa Đế Cảnh, mặc dù đại nạn tới, thân thể cũng sẽ vạn cổ bất diệt.

Bọn hắn chưa từng nghe qua thân thể Thiên Địa Đế Cảnh sẽ bị tru diệt.

Nhưng cảnh tượng trước mắt kích thích con mắt của bọn họ, để bọn hắn không khỏi sợ hãi, đáy lòng cảm thấy tuyệt vọng.

- Các ngươi muốn sống không?

Khương Trường Sinh nhìn xuống năm tôn Cường Lương thủ lĩnh hỏi.

Cường Lương thủ lĩnh tóc đỏ run giọng đáp:

- Muốn…

- Cường Lương tộc tập kích nhân tộc hai lần, đón thêm ta hai chiêu, còn lại có thể sống sót.

Giọng Khương Trường Sinh lạnh lùng như vậy.

Không đợi năm đại thủ lĩnh trả lời, Đại Đạo Chi Nhãn lần nữa bắn ra một vệt kim quang, tru diệt một tôn Thiên Địa Đế Cảnh, đi theo hạ xuống, oanh sát đếm không hết Cường Lương chiến sĩ.

Yên tĩnh!

Không có một tên Cường Lương chiến sĩ nào dám gào thét, tâm thần tất cả đều căng cứng, sợ bị Khương Trường Sinh để mắt tới.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, trong lòng bọn họ chỉ có một tia may mắn, kia chính là lại chịu qua một chiêu cuối cùng.

Oanh!

Lại là một vệt kim quang bắn ra, mang đi một tôn Thiên Địa Đế Cảnh cùng với hơn vạn Cường Lương chiến sĩ, phía trên mặt đất bao la, ba hẻm núi như Thâm Uyên hiện ra, bão cát đầy trời đều không thể hoàn toàn che đậy chúng nó.

- Làm chuyện sai lầm phải trả cái giá rất lớn, tất cả đều quỳ xuống cho ta.

Giọng Khương Trường Sinh trở nên tràn ngập cảm giác áp bách, ba tôn Cường Lương thủ lĩnh còn lại quỳ xuống, Cường Lương chiến sĩ khác cũng giống như thế.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ không có khuất nhục, chỉ có vô tận hoảng sợ cùng với kinh hỉ khi sống sót sau tai nạn.

Nhìn bóng người to lớn được đám người quỳ lạy phương xa, Khương Thiên Mệnh nắm chặt hai quả đấm, huyết mạch sôi sục.

Quá bá khí!

Cái gì Thiên Tử, cái gì Võ Đế.

Đây mới là uy thế của cường giả đệ nhất thiên hạ.

Khương Thiên Mệnh ngước nhìn Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, khắc thật sâu một màn này vào chỗ sâu trong trí nhớ, vĩnh thế không quên.

- Nhân tộc sẽ trở thành vương tộc mới, hi vọng Cường Lương tộc vẫn như cũ là cường tộc thủ hạ trung thành tuyệt đối của vương tộc, nếu các ngươi không muốn, lần sau ta sẽ tự thân đến tộc địa của các ngươi.

- Nhớ kỹ, ta sẽ không lại cho các ngươi cơ hội thứ hai.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, Kim Lân diệu thụ che khuất bầu trời bắt đầu thu nhỏ, cấp tốc rơi vào trong tay hắn, một màn này thật sâu kích thích đến ba tôn Cường Lương thủ lĩnh sống sót.

Bọn hắn không thể nào hiểu được một màn này.

Khương Trường Sinh vung tay áo, gió mạnh diệt thế bao phủ giữa thiên địa, lấy đi hết thảy thi thể dập nát của các chiến sĩ Cường Lương tộc, các chiến sĩ đợi Cường Lương tộc hồi thần, Khương Trường Sinh đã tan biến.

Khương Thiên Mệnh trên vách núi phương xa còn chưa kịp phản ứng, cảm giác bả vai bị một tay bắt lấy, ngay sau đó chính là trời đất quay cuồng.

Đợi hắn lần nữa mở mắt, đã trở lại trong đình viện Long Khởi sơn.

Khương Thiên Mệnh đứng tại chỗ, toàn thân run rẩy.

Khương Trường Sinh thì quay người đi vào bên trong đạo quan.

Bạch Kỳ nhìn Khương Thiên Mệnh dị thường, hỏi:

- Ngươi thế nào?

- Quá mạnh! Quá mạnh! Quá mạnh rồi!

Khương Thiên Mệnh điên cuồng kêu lên, không ngừng nhảy nhót tại chỗ, đánh thức Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi, Bạch Long.

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Chủ nhân tự nhiên mạnh, nhưng ngươi dù sao cũng là thiên chi kiêu tử, đáng giá như thế sao?

Khương Thiên Mệnh nắm chặt hai quả đấm, nói:

- Các ngươi không hiểu! Thật quá mạnh, ta kể cho các ngươi nghe…

Sau khi tiến vào Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên trên bồ đoàn, hắn bắt đầu xem chiến đấu lúc trước.

Đánh với Cường Lương tộc một trận, hắn rõ ràng cảm giác được mình ra tay sẽ động đến quy tắc thiên địa, Thiên Địa lực lượng sẽ gạt bỏ hắn, dĩ nhiên, chẳng qua là gạt bỏ, căn bản áp chế không nổi hắn.

- Xem ra ta vẫn là ngoại tộc.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, theo trình độ nào đó mà nói, hắn đúng là người xâm nhập. Nhưng hắn không được chọn, vì sống sót, chỉ có thể xâm lấn đến cùng.

Bên ngoài Tử Tiêu cung vang lên tiếng kinh hô của Bạch Kỳ, Kim Ô, theo Khương Thiên Mệnh giảng giải, đình viện trở nên gà bay chó chạy, rất ồn ào.

[Khai Thánh năm thứ tư, Cường Lương tộc mang theo đại quân đột kích, muốn san bằng Đại Cảnh, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - linh vật Bàn Đào thụ].

Một dòng thông báo xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, khiến cho hắn lộ ra nụ cười.

Cường Lương tộc quả nhiên đưa tới một món lễ lớn.

Bàn Đào thụ?

Cũng không biết phải chăng giống như trong thần thoại, có thể tăng tuổi thọ cho sinh linh.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Bàn Đào thụ.

Thời gian trôi qua.

Hai tháng sau.

Mùa thu, Long Khởi sơn đều là lá vàng, thê mỹ như vẽ.

Một ngày này, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần trở về, bọn hắn còn mang về một người.

- Đạo Tổ còn không có xuất quan sao?

Diệp Tầm Địch hỏi.

Khương Thiên Mệnh nhảy dựng lên, giơ tay dùng ngón tay cái chỉ về phía sau hướng đạo quan, nói:

- Tổ gia gia đã đột phá thành công, chẳng qua đang ở bên trong tu luyện, ta nói cho ngươi.

Hắn còn chưa nói xong, Khương Huyền Chân sau lưng Kiếm Thần đột nhiên tới trước đạo quan, hai đầu gối quỳ xuống đất, cái trán đập xuống đất, kêu khóc:

- Con cháu bất hiếu, vô lực hồi thiên, thỉnh tổ tông đăng cơ, lại nối tiếp cơ nghiệp ba trăm năm của Đại Cảnh ta.

Chương 687: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (1)

Nghe được lời Khương Huyền Chân, tất cả mọi người trong đình viện đều nhìn về phía hắn.

Ánh mắt Cơ Võ Quân nhìn về phía hắn trở nên tràn ngập tán thưởng, những người khác thì kinh ngạc.

- Chủ nhân ta là tiên nhân, làm sao có thể làm thiên tử?

Bạch Kỳ kêu lên.

Khương Thiên Mệnh thì nhìn chằm chằm Khương Huyền Chân, tò mò thân phận của hắn.

- Thiên Tử, ngươi bị kích thích rồi?

- Chậc chậc, thoái vị cũng tốt, những năm nay Thiên Tử Đại Cảnh xác thực không được.

- Thật ra cũng bình thường, từ xưa đến nay bên trong hoàng triều, phần lớn đều là hôn quân, dong quân, nào có nhiều Thánh Quân, minh quân như vậy.

- Ta ngược lại thật ra cảm thấy không trách bọn họ, Duyên Vũ Thiên Tử, Định Hòa Thiên Tử thậm chí Hoàng Tông, đều có hùng tâm, chẳng qua là cục diện bế tắc quá sâu, duy nhất có thể trách vẫn phải là An Tông, hắn là thật phế vật.

Nghe mọi người thảo luận, Khương Huyền Chân không có ngẩng đầu, cái trán gắt gao dán trên mặt đất, máu tươi bắt đầu chảy xuôi.

Một lát sau, một giọng nói truyền ra từ trong đạo quan:

- Vào đi.

Cửa lớn đạo quan đi theo rộng mở.

Khương Huyền Chân ngẩng đầu, nước mắt còn chưa kịp, nhìn đạo quan, hắn đột nhiên có chút thấp thỏm, hai đầu gối giống như mọc rễ, đứng không dậy nổi.

- Tiểu tử thúi, còn đứng ngây ra đó làm gì, ngươi có cái yêu cầu gì, nhanh đi nói với tổ tông ngươi.

Kiếm Thần vỗ vỗ bả vai Khương Huyền Chân, thúc giục.

Khương Huyền Chân lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, run run rẩy rẩy đi vào bên trong Tử Tiêu cung, cửa lớn đi theo đóng lại.

Đám người Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch thì tiếp tục trò chuyện, hiếu kỳ Đạo tổ và Khương Huyền Chân sẽ trò chuyện cái gì.

Sau khi tiến vào đạo quan, Khương Huyền Chân phát hiện không gian bên trong vô cùng trống trải, như một cung điện, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên trên bồ đoàn, Chí Dương thần quang trôi nổi ở sau ót, như mặt trời nhỏ, rất lấp lánh, để Khương Huyền Chân không thể nhìn trộm hình dáng hắn.

Thật là như tiên nhân vậy.

Trong đầu Khương Huyền Chân dâng lên ý nghĩ như vậy, hắn bước nhanh đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái liên tiếp.

- Tổ… Tổ tông…

Khương Huyền Chân thận trọng nói, hắn vô số lần huyễn tưởng qua tình cảnh gặp mặt tổ tông, khi đến một bước này, hắn lại không biết nên nói cái gì, đầu óc trống rỗng.

Bầu không khí yên lặng.

Khương Huyền Chân cũng dần dần tỉnh táo lại, khôi phục mạch suy nghĩ.

Lúc này, Khương Trường Sinh mới mở lời:

- Suy nghĩ kỹ càng chưa, ngươi đến cùng cần ta làm cái gì cho ngươi?

Khương Huyền Chân hít sâu một hơi, nói:

- Thỉnh tổ tông đăng cơ.

Hắn giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, vẻ mặt kiên định, nói:

- Thiên Tử các triều đại đều sai, vấn đề căn nguyên không phải thế gia vọng tộc, mà là khí vận, khí vận hạn chế tuổi thọ thiên tử, dẫn đến Thiên Tử không có khả năng cường đại lên, ngài là tiên thần, tất nhiên sẽ không bị khí vận hạn chế tuổi thọ, chỉ có ngài có thể cứu vãn Đại Cảnh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Về sau, ta sẽ sửa tạo khí vận Đại Cảnh, để cho tuổi thọ Thiên Tử không bị hạn chế nữa.

Khương Huyền Chân nghe xong, càng thêm xúc động, nói:

- Cái kia cũng vô dụng, ta và dòng dõi ta bên trong hai trăm năm rất khó trở thành cường giả uy chấn thiên hạ, nếu để cho cho phiên vương khác, kia chính là ngỗ nghịch di chí Thái Tông, chỉ có ngài đăng cơ, mới có thể hoàn toàn thay đổi Đại Cảnh, nếu ngài có thể làm Thiên Tử Đại Cảnh mấy trăm năm, ngài lại lựa chọn một vị hậu nhân đã trưởng thành, kia sẽ không coi là ngỗ nghịch di chí của Thái Tông.

- Ta không có khả năng làm thiên tử, ta cần phụ trách loạn thế, cần gánh chịu oán hận của bách tính thiên hạ, mà ta cũng

không muốn lại làm thiên tử, ta không có năng lực như thế.

Nói đến chỗ này, nước mắt Khương Huyền Chân lại chảy ra không ngừng.

Hắn nghĩ tới phụ hoàng của mình, nghĩ đến Khương Huyền Niên.

- Hoàng huynh ta vì ta mà trải đường, đến đỡ ta thành phiên vương cường đại, nhưng ta quá mức xúc động… Hại chết Hoàng huynh, cũng để cho mình lâm hãm khốn cảnh, càng huỷ bỏ một thân võ công, tổ tông… Ta thật không thích hợp làm Thiên Tử, ta từ nhỏ đã không muốn làm Thiên Tử…

Khương Huyền Chân than thở khóc lóc, trong giọng nói tràn đầy ủy khuất, áy náy cùng với thống khổ.

Từ khi hắn bắt đầu hiểu chuyện, nghĩ Khương Huyền Niên nhất định là thiên tử, cho nên căn bản không có suy nghĩ mình sẽ làm thiên tử, tâm tính này một mực duy trì đến trưởng thành lớn lên.

Khương Trường Sinh nghe hắn kể rõ, cũng đang chăm chú xem kỹ vấn đề này.

Hắn đã thành tiên, khó gặp địch thủ ở thế giới này, buông lỏng một quãng thời gian, cũng không phải không được, mặt khác, hắn thấy được hồn phách của Khương Tử Ngọc.

Có lẽ có ít tiếc nuối có thể để bù đắp, thuận tiện trải đường cho giá trị khí vận, giá trị hương hỏa tăng trưởng.

Sáng sớm, Mộ Linh Lạc trở lại đình viện Long Khởi sơn nhìn thấy Trần Lễ, Bạch Tôn cũng ở đó.

Nàng đi vào bên cạnh Cơ Võ Quân, thấp giọng hỏi:

- Thiên Tử tới?

Cơ Võ Quân gật đầu, nói:

- Ở bên trong đợi gần nửa tháng, còn chưa có đi ra.

Lâu như vậy?

Trong lòng Mộ Linh Lạc sinh ra tò mò, nàng quan tâm nhất vẫn là Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh lần đầu

tiên bế quan nhiều năm như vậy.

Nàng quay đầu nhìn về phía Trần Lễ trước bàn đá, hỏi:

- Trần Lễ, thiên hạ phân tranh kéo dài đã bao nhiêu năm, bây giờ còn có dị tộc làm loạn, khi nào mới có thể kết thúc cuộc nháo kịch này?

Trần Lễ liếc nhìn đạo quan, nói:

- Nhanh, thịnh thế chân chính của Đại Cảnh muốn tới.

Bạch Tôn mang theo tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, dựa theo các ngươi nói, Thiên Tử đã phế đi, phí phạm mệnh cách.

Hắn một mực tràn ngập chờ mong về Khương Huyền Chân, nhưng từ khi Khương Huyền Chân đăng cơ, thiên hạ chư hầu tranh đoạt hắn, khiến cho hắn biến thành khôi lỗi, nhận hết trắc trở, nghe Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Cơ Võ Quân nói, trên đường giải cứu, vị Thiên Tử này đã đánh mất hùng tâm trọng đoạt giang sơn.

Chương 688: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (2)

- Người nào trong thiên hạ này thích hợp làm Thiên Tử? Cũng không thể để Bắc Cương vương làm thiên tử đó chứ?

Diệp Tầm Địch bất đắc dĩ hỏi.

Kiếm Thần nói:

- Khương La cũng không tệ.

Mọi người bắt đầu thảo luận phiên vương thiên hạ người nào thích hợp làm Thiên Tử.

Qua một hồi lâu, cửa lớn đạo quan bỗng nhiên mở ra, Khương Huyền Chân đi ra, hắn thay đổi một bộ đạo bào nở nụ cười, tinh thần toả sáng, trở nên tràn ngập có chí tiến thủ.

Tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía hắn, Bạch Kỳ đang muốn mở miệng, kết quả nhìn thấy Khương Trường Sinh đi theo sau lưng Khương Huyền Chân.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, ánh mắt Mộ Linh Lạc sáng lên, lúc này đi lên trước, quan tâm hỏi:

- Đột phá thành công?

Khương Trường Sinh cười gật đầu.

Khương Huyền Chân yên lặng đi qua một bên nhường đường cho tổ tông.

Bạch Kỳ vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, tiếp theo ngài dự định làm gì?

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thì kéo tay Mộ Linh Lạc, nói khẽ:

- Ta đã đáp ứng muốn cưới hỏi ngươi đàng hoàng, nên thực hiện lời hứa.

Mộ Linh Lạc ngẩn người, kinh ngạc hỏi:

- Lúc nào đáp ứng?

Bạch Kỳ tiện hề hề cười nói:

- Ta ngược lại nhớ kỹ chủ nhân đã đáp ứng Hoa Kiếm Tâm.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nó, nói:

- Không sai, ta đã đáp ứng nàng, kiếp sau sẽ quang minh chính đại cưới nàng.

Bạch Kỳ hoang mang, không rõ Khương Trường Sinh có ý gì.

Mộ Linh Lạc nghe nói như thế, trái tim thổn thức, ánh mắt trở nên phức tạp, một suy đoán mà nàng trước đó luôn suy nghĩ tựa hồ là thật.

Trần Lễ rõ ràng đoán được ý tứ Khương Trường Sinh, hắn lúc này tiến lên, khom lưng hành lễ, nói:

- Đa tạ Đạo Tổ, đây là phúc của Đại Cảnh.

Bạch Tôn, Cơ Võ Quân tựa hồ suy nghĩ cái gì, sắc mặt đại biến, sao đó gương mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Ta không chỉ muốn đăng cơ, còn muốn mang đến cơ duyên phi thăng thành tiên cho bách tính Đại Cảnh, Đạo Tổ trải qua

bách thế hồng trần, một thế cuối cùng sẽ thành quân vương, công đức viên mãn, bạch nhật phi thăng, vì Đại Cảnh dựng lên thịnh thế tiên thần, chuyện xưa như thế, các ngươi cảm thấy thế nào?

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi, tất cả mọi người nghe được lời này mà hô hấp dồn dập.

Đạo Tổ làm thiên tử.

Bọn hắn đều huyễn tưởng qua Đạo Tổ đăng cơ xung đế, nhưng Khương Trường Sinh một mực dùng tu luyện làm lý do từ chối, không nghĩ tới hôm nay cuối cùng đợi đến.

Tất cả mọi người kích động lên.

- Tốt, ngài nên làm thiên tử.

- Vận triều áp chế tuổi thọ thiên tử khẳng định không dùng được ở trên người ngài.

- Ha ha ha, nếu ngài đăng cơ, thiên hạ chư hầu người nào còn dám phản kháng?

- Tiên thần thịnh thế? Chúng ta có khả năng thành tựu tiên thần sao?

Khương Huyền Chân mỉm cười, hắn thậm chí có chút tự đắc, bởi vì hắn cảm thấy bản thân đã thuyết phục tổ tông, mà hắn nghĩ tới Thiên Giới tiên thần mà tổ tông thiết tưởng, hắn đã rất xúc động.

Đại Cảnh thật muốn bay lên.

Trần Lễ chắp tay nói:

- Thiên hạ đại loạn, loạn thần tặc tử đương đạo, Thiên Tử cầu tổ tông đăng cơ, dẹp tan ô trọc thế gian, tất nhiên thành giai thoại.

- Bất quá cần phải có người chứng minh thân thế của ngài.

Tiếng nói vừa ra, cái trán Khương Trường Sinh hiện ra Đại Đạo Chi Nhãn, kim quang sáng chói, mọi người nhìn thấy mà sửng sốt, Khương Thiên Mệnh không khỏi sờ lên con mắt thứ ba của mình, ba con mắt đều toát ra vẻ hâm mộ, hướng tới.

Khương Trường Sinh nói:

- Dương Triệt còn sống, để hắn chứng minh.

Dứt lời, hắn nhìn về phía bầu trời, lẩm bẩm nói:

- Cũng nên đền bù tiếc nuối, không chỉ là của ta, cũng là của ngươi.

Mọi người không rõ hắn nói tới là ai, nhưng không trở ngại mọi người xúc động.

Đạo Tổ quyết định đăng cơ, tiếp theo liền dễ nhìn.

Bọn hắn rất chờ mong những chư hầu kia phản ứng.

Huyền Đình, bên trong một đại điện.

Chu Khuông Tế, con trai Chu Thiên Giáp ngồi trên ghế, vẻ mặt vô cùng âm trầm, mà nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng, Hứa Mãng ngồi ở hai bên, bầu không khí yên lặng.

Chu Thiên Giáp nhìn chằm chằm áo nam tử bào đen, trầm giọng nói:

- Thiên Tử đi Long Khởi quan, tiếp theo nên làm cái gì, Đạo Tổ có thể giận chó đánh mèo Hóa Long phủ hay không?

Nam tử áo bào đen lắc đầu nói:

- Đạo Tổ nhiều lắm thì bảo hộ Thiên Tử, nếu giận chó đánh mèo, đã sớm ra tay, đừng quên phụ thân người và An Thường là chết như thế nào, khi đó Đạo Tổ có thể san bằng Huyền Đình, hiện tại không có Thiên Tử cũng tốt, vậy đều bằng bản sự tranh cùng chư hầu thiên hạ một chuyến, bây giờ chúng ta thế lớn, mặc dù không có Thiên Tử, chúng ta cũng có thể quét ngang thiên hạ, khai sáng tân triều.

Hứa Mãng không khỏi nhớ lại tình cảnh ngày đó, dị tộc sư phụ của hắn vừa khinh thường xong Đạo Tổ liền chết.

Hắn nhìn như trấn định, trong lòng cực kỳ khẩn trương, sợ những người này to gan lớn mật, khẩu xuất cuồng ngôn với Đạo Tổ, cũng may bọn hắn hết sức kiêng kị Đạo Tổ.

Chu Thiên Giáp nghe xong, cảm thấy có lý, Đạo Tổ muốn nhúng tay, sớm đã bắt đầu, hà tất đợi đến hôm nay.

- Tốt, ta đây sẽ đường đường chính chính tranh đoạt thiên hạ, thiên hạ chư hầu ai là đối thủ của ta?

Chu Thiên Giáp hào tình vạn trượng nói, có Hóa Long phủ cùng nam tử áo bào đen duy trì, hắn không để thiên hạ kiêu hùng vào mắt.

Một lúc lâu sau.

Nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng trở lại phủ đệ của mình. Bọn hắn vừa ngồi xuống bàn đá trước đình viện, một đạo thân ảnh chui ra từ lòng đất, đây là một bóng đen, hiện lên hình người, thấy không rõ hình dáng.

- Còn phải đợi bao lâu, tộc trưởng tộc ta đã hơi không kiên nhẫn.

Hắc ảnh trầm giọng nói, tiếng khàn khàn.

Nam tử áo bào đen rót cho mình một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, nói:

- Nếu là Thiên Túc tộc chờ không nổi, vì sao không xâm lấn Đại Cảnh?

Hắc ảnh yên lặng.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn về phía hắn, hỏi:

- Cường Lương tộc khi nào mới có thể đến?

Nam tử áo bào đen đi theo đặt chén rượu xuống, nhìn về phía hắc ảnh.

Cường Lương tộc là một tòa núi cao ép lên trên ngực bọn hắn, bọn hắn đợi đến Cường Lương tộc đột kích, đại chiến cùng Đạo Tổ.

Chương 689: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (1)

Khai Thánh năm thứ năm, từ sau ngày hội tân xuân, thiên hạ các nơi bốc lên đủ loại lời đồn đại.

Thiên tử được Long Khởi quan cứu, Thiên Tử cầu xin tổ đăng cơ.

Đại Cảnh Đạo Tổ cùng Thái Tông cũng không phải thầy trò, là quan hệ phụ tử.

Thật là có quan hệ.

Đạo Tổ chính là vị Thái Tử thứ nhất sau khi Đại Cảnh lập quốc, khi còn bé thê thảm bị Đại Thừa long lâu đánh tráo.

Đủ loại lời đồn tầng tầng lớp lớp, chấn động thiên hạ, bất kể có phải là thật hay không, chỉ nghe qua thôi đã làm cho người ta kinh hãi, để không ít giang hồ nhân sĩ kinh hô làm sao dám biên.

Bách tính chịu khổ gặp nạn cũng bị hấp dẫn, Đạo Tổ đã hơn mười năm không có hiện thân, lúc thiên hạ đại loạn, có người trách cứ Đạo Tổ không ra tay, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn hắn đã không lo được trách cứ Đạo Tổ, chỉ muốn tiếp tục sống, bây giờ nghe nói lời đồn đãi như vậy, trong lòng bọn họ dấy lên hi vọng.

Nếu như Đạo Tổ thật sự là cha ruột của Thái Tông, nếu Đạo Tổ nghe lời Thiên Tử, nguyện ý đăng cơ, tất nhiên có thể chung kết loạn thế.

Không đến nửa tháng, thiên hạ các nơi, phàm là nơi có người đều đang đàm luận về những lời đồn đãi này.

Thiên hạ chư hầu vì đó kinh hãi, thiên hạ bách tính thì hướng tới.

Bắc Cương vương phủ.

Bắc Cương vương ngồi bên trên thủ tọa, vẻ mặt âm trầm.

Ngồi đầy phòng đều là mãnh tướng, mưu sĩ cùng với dòng dõi của hắn, giờ phút này đều đang đàm luận lời đồn đại.

- Tin tức truyền đi quá nhanh, tất nhiên có thế lực đang thôi động tất cả những thứ này.

- Quá giật, Đạo Tổ làm sao có thể là vị Thái Tử thứ nhất của Đại Cảnh.

- Nếu như Đạo Tổ là Thái Tử bị hoán đổi, sao có thể không báo thù?

- Có người muốn mượn thế của Đạo Tổ, là vị nào phiên vương làm? Tất nhiên không phải chư hầu khác họ, làm như vậy không có chỗ tốt cho bọn hắn, sẽ chỉ đả kích tinh thần của bọn hắn.

Nghe thủ hạ nghị luận, Bắc Cương vương tâm loạn như ma. Hắn biết được chân tướng, đây cũng không phải là tin nhảm, mà là thật! Cũng bởi vì biết là thật, hắn mới hoảng hốt, không rõ ràng Đạo Tổ có mong muốn đăng cơ hay không.

Từ khi bị Đạo Tổ cảnh cáo, hắn cũng không dám có tâm mưu phản, mặc dù thiên hạ đại loạn, cũng không dám làm loạn, mà là an cư một phương chờ đợi xu thế cần thiết, quả thật, trong lòng hắn tự nhiên có một tia tham lam vị trí thiên tử, nhưng hắn muốn chờ người trong thiên hạ bức bách hắn đăng cơ, như thế thì Đạo Tổ sẽ không làm khó hắn.

Có thể trăm triệu không nghĩ tới, hiện tại truyền ra tin tức Thiên Tử thỉnh cầu Đạo Tổ đăng cơ.

- Phụ vương, ngài thấy thế nào?

Một thanh niên khoác giáp bạc mở lời, đem lực chú ý của mọi người đều kéo đến trên người Bắc Cương vương.

Bọn hắn chú ý tới sắc mặt Bắc Cương vương rất khó nhìn, nếu như lời đồn đại là giả, hoàn toàn có khả năng cười một tiếng mà qua, hoặc là chấn nộ, vì sao là vẻ mặt như vậy?

Chẳng lẽ…

Bọn hắn suy nghĩ một khả năng, đều trong lòng kinh hoàng.

Bắc Cương vương chậm rãi ngẩng đầu, mở lời:

- Bổn vương sẽ đi Long Khởi quan một chuyến, trước đó, chư vị không được tự tiện hành động.

Tiếng của hắn mang theo một tia mỏi mệt, cũng để lòng của mọi người càng thêm trầm trọng.

Bắc Cương vương không có phủ nhận tin nhảm là giả.

Trên biển mây, Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc kề vai sát cánh.

- Ta ở chỗ này thành lập cửu trọng thiên, kiến lập Thiên đình, từ nay về sau, thế nhân nếu có đại công đức, đều có thể thành tiên thành thần, mà ta sở dĩ muốn làm thiên tử, chính là muốn làm dẫn dắt, thuận tiện để Thiên Đình cùng tương liên với khí vận Đại Cảnh.

- Ta sẽ vì con của chúng ta mà trải đường, khiến cho hắn tiếp nhận Đại Cảnh, thành tựu vị trí Thiên Tử, đợi công đức hắn viên mãn, phi thăng đến Thiên Đình, kế nhiệm chức Thiên Đế, thống ngự tiên thần.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, ngữ khí tùy ý, Mộ Linh Lạc nghe được lại lộ vẻ mặt hướng tới.

Hai người còn chưa thành thân đã trò chuyện đến chuyện nhi tử, trong lòng Mộ Linh Lạc tràn đầy ngọt ngào, nàng nhìn như tính tình lạnh nhạt, nhưng sau khi luyện công cũng sẽ mơ màng, trước kia cảm thấy không có khả năng, không nghĩ tới thật có cơ hội như vậy.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Nếu là thành tiên, tuổi thọ có thể tăng trưởng không?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta tự có phương pháp tăng trưởng tuổi thọ tiên thần.

Mộ Linh Lạc cắn môi một cái, nói:

- Ta có một việc muốn hỏi người…

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nàng, nói:

- Ngươi chính là Hoa Kiếm Tâm, Hoa Kiếm Tâm là ngươi, ngươi không cần chú ý tầng thân phận này, bởi vì ngươi về sau nếu chuyển thế, ta sẽ còn tiếp tục tìm ngươi.

Nghe được đáp án này, Mộ Linh Lạc ngẩn người, sau đó phốc một tiếng nở nụ cười.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Thật ra ta đã sớm đoán được, ta cũng sẽ không để ý, tương phản, ta hết sức cảm động, ta cùng Mộ gia có thể có hôm nay,

vốn là người ưu ái cùng chiếu cố, thật ra lúc ta nghe Khương Tử Ngọc ba chữ này, ta đã có suy đoán.

- Trường Sinh ca ca, không, bệ hạ, người tiếp theo chuẩn bị làm thế nào?

Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, hắn nâng tay phải lên, vung tay áo về phía chân trời.

Sóng gió lóe sáng.

Mộ Linh Lạc tựa hồ cảm nhận được cái gì, khuôn mặt kịch biến, nàng kinh ngạc hỏi:

- Khí vận Đại Cảnh… Tản?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, nên thay khí vận mới.

Mộ Linh Lạc không có suy nghĩ khí vận mới, mà là nghĩ Khương Trường Sinh rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Tùy tiện vung tay áo đã xua tan khí vận Đại Cảnh?

Đây là thực lực cỡ nào?

Nàng không cách nào tưởng tượng, nhưng vì đó mà rung động. Nàng cũng có một trái tim truy cầu sự mạnh mẽ.

Khí vận Đại Cảnh tản, thiên hạ đại loạn càng thêm kịch liệt.

Thiên hạ chư hầu càng xôn xao, không rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Huyền Đình thành, trên đại điện.

Chu Thiên Giáp bồi hồi trước ghế rồng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng, Hứa Mãng đứng trên đại điện, vẻ mặt đều khó coi.

Nam tử áo bào đen luôn luôn bày mưu nghĩ kế cũng mê mang, không rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì.

Chương 690: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (2)

Đại Cảnh mặc dù nội loạn nhiều năm, nhưng quốc vận cường đại như trước, Cường Lương tộc còn chưa đột kích, quốc vận Đại Cảnh như thế nào sụp đổ?

Đúng lúc này, một hồi gió mạnh gào thét vào điện, Phủ chủ Hóa Long phủ Chu Thiên Chí hiện thân.

- Quốc vận Đại Cảnh có phải bị các ngươi giở trò quỷ hay không?

Chu Thiên Chí trầm giọng nói, khí thế cường đại bùng nổ, dọa đến Chu Thiên Giáp ngồi liệt trên long ỷ, Thanh Hư đạo trưởng cùng Hứa Mãng cấp tốc thối lui, nam tử áo bào đen thì không nhúc nhích, không bị ảnh hưởng chút nào.

Chu Thiên Chí nhìn Chu Thiên Giáp, ánh mắt khóa chặt nam tử áo bào đen.

Nam tử áo bào đen hé mở mặt nạ lộ ra hắn thâm bất khả trắc, không cách nào thấy rõ ánh mắt của hắn.

- Không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cầu giang sơn, nếu muốn hại quốc vận, như thế nào cầm giữ Thiên Tử, trong mắt của ta, rất có thể là Thiên Tử xảy ra chuyện, mà Thiên Tử lại ở Long Khởi quan…

Nam tử áo bào đen mở lời, hắn không có nói hết lời, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Chu Thiên Chí nhíu mày.

Bầu không khí lâm vào bên trong khẩn trương.

Chu Thiên Chí tâm loạn như ma, trước đó Chu Khuông Tế tranh đoạt thiên hạ, hắn cũng không biết rõ tình hình, sau này Chu Khuông Tế bị Khương Huyền Niên giết chết, Chu Thiên Giáp tiếp nhận nghiệp của hắn, càng lún càng sâu dẫn đến Hóa Long phủ cũng hãm sâu trong đó.

Thật ra Chu Thiên Chí cũng đoán được quốc vận có quan hệ cùng Đạo Tổ, nguyên nhân chính là như thế, hắn mới hoảng hốt.

Hắn và người trong thiên hạ suy đoán Đạo Tổ không muốn quản chuyện Đại Cảnh, nhưng nếu Đạo Tổ phá hủy quốc vận

Đại Cảnh, cái kia sẽ có ý nghĩa khác biệt.

Nói rõ Đạo Tổ không vừa lòng.

Chỉ cần không vừa lòng, có thể xảy ra việc lớn.

Chu Thiên Chí càng nghĩ càng loạn, mồ hôi lạnh tràn ra cái trán.

Nam tử áo bào đen lần nữa mở lời:

- Mặc dù có quan hệ cùng Đạo Tổ, chưa chắc là Đạo Tổ làm ra, quốc vận Đại Cảnh tiêu tán, đây tuyệt không phải vũ lực có thể tạo thành phá hư, có thể xảy ra đại sự gì..

- Nói sai, chính là ta làm.

Một tiếng nói đạm mạc truyền đến, cả kinh tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Mặt Chu Thiên Giáp lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì có một cánh tay đang đè lấy bờ vai của hắn, lực lượng khó có thể tưởng tượng đè ép hắn, hắn không chỉ thân thể không động đậy, ngay cả chân khí cũng đọng lại.

Hắn dùng ánh mắt còn lại liếc đi, thoáng nhìn thấy một đạo thân ảnh thẳng tắp, ánh nắng lấp lánh tầm mắt của hắn.

Chính là Khương Trường Sinh.

Chí Dương thần quang che đậy nửa người trên của hắn, khiến cho hắn như là tiên thần hạ phàm, mang cho tất cả mọi người áp lực.

Bịch một tiếng!

Chu Thiên Chí quỳ xuống, run giọng nói:

- Bái kiến…. Đạo Tổ. Đạo Tổ.

Sắc mặt Thanh Hư đạo trưởng, Hứa Mãng đại biến, tất cả đều khẩn trương lên.

Tại Đại Cảnh, người nào chưa nghe nói qua Đạo Tổ?

- Ngươi vội cái gì? Ngươi cảm giác mình làm sai chuyện sao?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, đạm mạc đến cực điểm, mang cho Chu Thiên Chí áp lực vô biên.

Chu Thiên Chí run lẩy bẩy, sợ hãi nói:

- Sai… Ta không nên phóng túng dòng dõi họa loạn giang sơn.

Nhìn thấy hắn bày ra tầm thường như thế, Chu Thiên Giáp càng tuyệt vọng, môi đều trắng bệch.

Nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng, Hứa Mãng càng không dám mở lời.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, lần nữa đập vào trên bờ vai Chu Thiên Giáp, trong chốc lát, Chu Thiên Giáp hóa thành tro bụi.

Một màn này dọa đến ba người nam tử áo bào đen chạy trốn, kết quả bị lực lượng vô hình trước cổng chính đỡ được.

Chu Thiên Chí ngẩng đầu thấy tro cốt Chu Thiên Giáp bay phất phới, thống khổ cúi đầu, không dám có câu oán hận nào.

- Ra đi.

Khương Trường Sinh mở miệng lần nữa, tiếng nói vừa ra, một bóng đen theo lòng đất toát ra.

Hắc ảnh hoảng sợ nhìn về phía Khương Trường Sinh, run giọng hỏi:

- Ngươi… Làm sao làm được?

Hắn tiềm phục dưới lòng đất, bị một cỗ lực lượng nhìn không thấy cưỡng ép lôi ra ngoài, hắn xông xáo Thái Hoang lâu như vậy, lần đầu tiên gặp được lực lượng như thế, trong lòng đầy sợ hãi.

- Các ngươi tự cho là bày mưu nghĩ kế, nắm giữ giang sơn ở trong tay, hiện tại cảm thấy thế cục còn ở trong tay các ngươi?

Khương Trường Sinh nhẹ giọng dò hỏi, nhưng lời hắn như là lưỡi dao đâm xuyên trái tim tất cả mọi người ở đây.

Nam tử áo bào đen chậm rãi mở lời:

- Đạo Tổ, vì sao ngươi xua tan quốc vận Đại Cảnh, bây giờ lời đồn đại nổi lên bốn phía, người mong muốn làm Thiên Tử, thật chứ?

- Nếu là thật, ngươi nên làm như thế nào?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm nam tử áo bào đen, ngữ khí vẫn đạm mạc như cũ.

Nam tử áo bào đen cười nói:

- Đạo Tổ thần thông quảng đại, chúng ta tự nhiên nguyện thần phục, nếu Đạo Tổ sớm muốn đăng cơ, chúng ta hà tất mưu đồ chút chuyện này?

Thanh Hư đạo trưởng đi theo lộ ra nụ cười, chẳng qua là nụ cười của hắn có chút gượng ép.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Ồ? Chỉ vì giành giang sơn, còn liên hệ cùng dị tộc? Ta ngẫm lại, gọi là Thiên Túc tộc đúng không?

Lời vừa nói ra, ánh mắt nam tử áo bào đen thay đổi.

Hắc ảnh cũng bị hù dọa, hắn vội vàng nói:

- Ngươi đã biết được ta đến từ Thiên Túc tộc, còn không buông tha ta, ta về sau sẽ không tới nữa.

Khương Trường Sinh bỏ qua hắn, nói:

- Ngoại trừ tiểu tử gọi Hứa Mãng kia, các ngươi đều phải chết, ra tay đi, để cho ta xem các ngươi có năng lực gì dám ngấp nghé giang sơn Đại Cảnh.

Hứa Mãng nghe xong, đáy mắt lóe lên sợ hãi lẫn vui mừng, lúc này dịch chuyển rời xa nam tử áo bào đen, Thanh Hư đạo trưởng.

Nam tử áo bào đen hừ lạnh nói:

- Phế vật đúng là phế vật, quả nhiên, vẫn thất bại, đã như vậy, vậy để cho ta lãnh hội Đạo Tổ mạnh mẽ, chết trong tay Đạo Tổ, vốn là một trong kết cục ta sớm đã dự liệu.

Tiếng nói vừa ra, hắn đột nhiên phóng tới Khương Trường Sinh, hòa thành từng đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh đến cực hạn, cơ hồ trong nháy mắt, hắn giết tới trước mặt Khương Trường Sinh, tay phải lượn lờ hắc khí thần bí nâng lên, muốn chụp về phía Khương Trường Sinh.

Oanh!

Nam tử áo bào đen đột nhiên bị đè ở bên trên Long giai, gân cốt đứt từng khúc, ép tới Long giai vỡ nát, máu tươi tràn ngập đại điện, từ đầu đến cuối, Khương Trường Sinh cũng không có động một thoáng.

Chương 691: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (1)

- Không có khả năng… Không. Sao lại…

Nam tử áo bào đen nằm bên trong đá vụn, thống khổ tự nói, mặt nạ của hắn đều nát, mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng cùng hiện ra vẻ không thể tin được.

Hắn biết mình đối mặt Đạo Tổ sẽ bại, nhưng không nghĩ tới sẽ bị bại triệt để như vậy, hắn thậm chí cũng không có đụng được Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nhìn hắn, sở dĩ lưu hắn một hơi, là có chuyện muốn hỏi.

Nhìn thấy nam tử áo bào đen trong nháy mắt bại trận, Thanh Hư đạo trưởng cùng hắc ảnh hoảng rồi, Hứa Mãng thì âm thầm vui mừng, tràn ngập cảm kích Đạc Tổ.

Đây đã là Đạo Tổ lần thứ hai buông tha hắn, lần trước là dị tộc sư phụ của hắn không che đậy miệng, lần này là bị những người này liên luỵ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hắc ảnh, nói:

- Không cần lo lắng, đi Địa Phủ, về sau có lẽ còn có thể nhìn thấy đồng bào của ngươi.

Khủng bố uy áp buông xuống.

Hắc ảnh trong nháy mắt yên diệt, như là ánh nến dập tắt.

Khương Trường Sinh lần nữa nhìn về phía nam tử áo bào đen, nói:

- Trương Anh là ngươi giết chết, được rồi, lười nhác hỏi lại.

Một cỗ lực lượng vô hình nâng đầu nam tử áo bào lên, hắn như là con rối, hắn vừa thấy Đạo Tổ, một vệt kim quang bao phủ mặt mũi của hắn.

Đại Đạo Chi Nhãn.

Hứa Mãng, Thanh Hư đạo trưởng, Chu Thiên Chí nhìn trên trán Đạo Tổ xuất hiện ra mắt dọc màu vàng óng, bọn hắn đều kinh hãi.

Đạo Tổ thật đúng là người nhà họ Khương.

Chuẩn xác mà nói, Thiên Tử Đại Cảnh chính là hậu nhân của Đạo Tổ.

Mi tâm huyết mạch hoàng thất có bớt thụ văn, tư chất cường giả có thể mở mắt, chuyện này lưu truyền rộng rãi tại võ lâm, dân gian.

Con mắt thứ ba của Đạo Tổ thần uy bất phàm, khiến cho bọn hắn cả đời khó quên.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh đọc xong trí nhớ của nam tử áo bào đen.

Hắn đưa tay cách không khẽ hấp, hút ra một sợi khói đen trong cơ thể nam tử áo bào đen, tự nhủ:

- Tiêu Bất Khổ? Không nghĩ tới còn có một cọc thù cũ thôi, đi Địa Phủ đầu thai đi.

Tiêu Bất Khổ, con trai Tiêu Điệu Thiên, lâu chủ Đại Thừa long lâu.

Kẻ này đi Thiên Hải bị Trương Anh bắt lấy, nhận hết khổ nạn, sau này Thiên Hải chuyển đến Thái Hoang, ngẫu nhiên đạt được lực lượng thần bí, là cỗ lực lượng này hại chết Trương Anh, bởi vì có thời kỳ ủ bệnh, cho nên Khương Trường Sinh nhìn chung trí nhớ Trương Anh cũng không có phát hiện kỳ quặc.

- Cảnh triều không có khả năng quốc phúc ngàn năm, bọn hắn bởi vì ngươi mà đứng, cũng chắc chắn bởi vì ngươi mà chết, mà lại không chỉ là vong triều, mười ba châu nhất định sinh linh đồ thán, nhân chủng diệt sạch…

Khương Trường Sinh suy nghĩ lời Tiêu Điệu Thiên trước khi chết chửi mắng năm đó, vật đổi sao dời, nếu Tiêu Điệu Thiên thấy hôm nay, sẽ nghĩ như thế nào?

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó giương mắt nhìn về phía Thanh Hư đạo trưởng.

Thân thể Tiêu Bất Khổ đi theo hóa thành tro bụi, tung bay trong điện.

Bị Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm, Thanh Hư đạo trưởng rất khẩn trương, hắc văn trên trán vặn vẹo.

- Ngươi có biết ngươi chiếm cứ thân thể của ai?

Khương Trường Sinh lạnh lùng hỏi.

Thanh Hư đạo trưởng yên lặng một lát, tự giễu nói:

- Quả nhiên không thể gạt được ngươi, Đạo Tổ, chẳng lẽ ngươi thật sự là người của thượng giới? Vì sao người ở thượng giới có thể chuyển thế đến võ giới đây?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta sẽ đích thân trả lời cho người giật dây ngươi.

Hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía Thanh Hư đạo truong.

Thanh Hư đạo trưởng mơ một giấc mơ, mộng thấy mình ban đầu chết rồi, nhưng thân thể lại bắt đầu động, che giấu tung tích, hành tẩu giữa thiên địa mà hắn một mực dùng góc độ người đứng xem nhìn thân thể của mình hành động, khi hắn nghe được một tiếng khác, hắn cảm thấy hoảng sợ, nhưng lại hoảng sợ cũng sẽ có một ngày chết lặng.

Mãi đến khi thân thể của hắn đối mặt Đạo Tổ, hắn trong thoáng chốc cảm giác Đạo Tổ có chút quen mắt.

- Sư phụ.

Một giọng nói quen thuộc tiếng truyền, kéo ý thức của Thanh Hư đạo trưởng trở về hiện thực.

Hắn từ từ mở mắt, phát hiện một người đứng trước mặt.

- Trường… Trường Sinh?

Thanh Hư đạo trưởng nhíu mày hỏi, ngữ khí lưỡng lự.

Khương Trường Sinh không để cho Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của mình, nhưng dù cho như thế, ba trăm năm đi qua, khí chất của hắn sớm đã thuế biến, khiến cho Thanh Hư đạo trưởng vừa mới thức tỉnh có chút không dám xác định.

- Là ta, sư phụ.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, lần nữa nhìn thấy hồn phách Thanh Hư đạo trưởng, hắn cũng hơi xúc động.

Hai sư đồ đang đứng ở một bên Hoàng Tuyền, Thanh Hư đạo trưởng quay đầu nhìn lại, có thể thấy đội ngũ vong hồn xếp thành hàng dài phương xa, vong hồn và chân nhân vẫn có khác nhau rất lớn, hồn thể hiện lên hơi mờ, mơ hồ hiện ra ánh sáng màu lục trong không gian tối tăm dưới mặt đất.

Thanh Hư đạo trưởng hỏi:

- Vi sư đã chết rồi sao?

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, nơi này là Địa Phủ, vào Địa Phủ thì có thể đầu thai, đồ nhi đến tiễn người đoạn đường cuối cùng.

Thanh Hư đạo trưởng thu hồi tầm mắt, dò xét Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh, ngươi đã thấy, xem ra đã qua thật lâu.

- Đúng vậy, thật lâu, xác thực thật lâu.

- Long Khởi quan có tốt không? Đại Cảnh như thế nào?

- Long Khởi quan rất tốt, Đại Cảnh cũng tốt…

Khương Trường Sinh đơn giản giới thiệu một chút Long Khởi quan, Thanh Hư đạo trưởng nghe được lộ ra nụ cười.

Từ nhỏ đến lớn, Khương Trường Sinh và Thanh Hư đạo trưởng không có trò chuyện quá nhiều, bây giờ cũng như thế, hai sư đồ rất nhanh lâm vào trong trầm mặc.

Thanh Hư đạo trưởng đưa tay, mong muốn đập bả vai Khương Trường Sinh, lại là xuyên qua thân thể hắn, cái gì đều sờ không tới.

- Nguyên lai sau khi chết là cảm giác như thế, rất tốt, đồ nhi, trở về đi, vi sư đi trước.

Thanh Hư đạo trưởng nhẹ giọng cười nói, sau đó cất bước đi tới vong hồn trường long phương xa.

Khương Trường Sinh quay người, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Thanh Hư đạo trưởng đi mười bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía hắn.

Hai sư đồ bốn mắt nhìn nhau.

Chương 692: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (2)

Thanh Hư đạo trưởng cũng không nói gì, chẳng qua cười cười với hắn, sau khi quay đầu tiếp tục đi đến.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng Thanh Hư đạo trưởng, thở dài một tiếng, hắn yên lặng truyền âm dặn dò một câu cho Hình Thủ, sau đó tan biến tại tại chỗ.

Lúc Thanh Hư đạo trưởng quay đầu đã không nhìn thấy bóng dáng Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ? Nguyên lai tên này là thật.

Tháng chín, lại có lời đồn đại truyền khắp thiên hạ, kia chính là sang năm đầu năm, Đạo Tổ sẽ lập tân triều ở kinh thành, dựng nên khí vận mới.

Giống như lúc trước, lời đồn đại truyền đi rất nhanh, rải rất rộng, chư hầu các nơi căn bản điều tra không được là ai đang chủ đạo phía sau màn.

Đông Lâm châu, châu phủ.

Châu Quân Vu Lâm ngồi bên trên thủ tọa, chau mày, hắn bưng chén trà trong tay, phát hiện nước trà đã hết. Đúng lúc này, một tên tướng quân bước nhanh xông tới, đi vào trước mặt hắn nửa quỳ xuống, ôm quyền nói:

- Khởi bẩm chúa công, thừa tướng Trần Lễ ngày xưa đưa tới thư tín, mời ngài cuối năm đi tới Kinh Thành Ti Châu.

- Tin tức Đạo Tổ muốn đăng cơ đã là sự thật, chúa công, ngài thấy thế nào?

Nghe vậy, thân thể Vu Lâm mềm nhũn, mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh.

Hắn cười khổ nói:

- Đạo Tổ đăng cơ… Đạo Tổ đăng cơ… Hài hước! Hài hước! Chúng ta tranh đấu nhiều năm như vậy, nguyên lai đều là âm mưu của Đạo Tổ, hắn chỉ cần vung cánh tay hô, thiên hạ dân tâm liền trở về hắn, giỏi tính toán, giỏi tính toán.

Hắn càng nói càng xúc động, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn.

Tướng quân giương mắt hỏi:

- Đạo Tổ muốn đăng cơ, chúng ta phản hay theo?

Vu Lâm trừng mắt, nhìn hằm hằm nói:

- Nếu như Đạo Tổ thật sự là cha của Thái Tông, chúng ta tính là gì? Tặc nhân cướp đoạt chính quyền! Không có khả năng theo! Truyền mệnh lệnh của ta, giữ nghiêm Đông Lâm châu, ta tự mình viết thư cho chư hầu khác…

Phốc lần!

Vu Lâm còn chưa có nói xong, tướng quân dùng chưởng hóa thành lưỡi đao, chém xuống thủ cấp của hắn, máu tươi theo phần gáy của hắn dâng trào bay lên như là nước suối.

Tướng quân bị văng máu me đầy mặt, hắn lộ ra nụ cười, sâm nhiên kinh dị, hắn đứng dậy, một chân đạp đầu Vu Lâm, cười lạnh nói:

- Chỉ bằng ngươi cũng dám ngỗ nghịch ý chí của Đạo Tổ. Ngươi có biết Đạo Tổ có bao nhiêu tín đồ? Ngươi nói sai, ngươi là tặc nhân cướp đoạt chính quyền, ta nhưng giết người là công thần có công.

m!

Hắn một cước giẫm nát đầu lâu, màu máu xen lẫn óc trắng bắn tung toé đầy đất.

Cuối năm, tuyết lớn đầy trời, Võ Phong đìu hiu hơn mười năm lần nữa trở nên náo nhiệt, mỗi ngày đều có số lượng lớn khách

hành hương lên núi, bốn cửa thành Kinh Thành càng là xe ngựa không dứt.

Long Khởi sơn, trong đình viện.

Khương Trường Sinh đang uống trà, Khương Huyền Chân ngồi đối diện hắn, mà mấy người đứng bên cạnh phân biệt là Trần Lễ, Bạch Tôn, Mộ Huyền Cương, Từ Thiên Cơ, Dương Triệt.

- Đã có bốn mươi bảy phương chư hầu lựa chọn nộp lên binh phù, có mười tám phương chư hầu gặp phải thủ hạ tru diệt…

Trần Lễ đang hồi báo tình huống các nơi thiên hạ, vẻ mặt hắn đầy tươi cười, thoải mái đến cực điểm.

Khương Huyền Chân âm thầm kinh hãi.

Tổ tông nói một câu, thiên hạ đều quy thuận?

Khương Trường Sinh thì thờ ơ, tín đồ của hắn trải rộng các nơi Đại Cảnh, Trần Lễ lợi dụng Thần Du đại thiên địa tản ra lời đồn đại, vô luận chư hầu các nơi làm sao điều tra, đều tra không được đầu nguồn.

Đợi Trần Lễ nói xong, Bạch Tôn nói:

- Đạo Tổ, hoàng cung đã tu sửa xong, chẳng qua liên quan tới khí vận quốc khí, thật không cần thành lập sao?

Bạch Tôn theo hải ngoại chạy đến, dưới tay hắn có một nhóm cường giả, đều là người Thánh triều, tinh thông khí vận.

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần, ta sẽ đích thân sáng tạo khí vận.

Hắn chuẩn bị thành lập khí vận bên trên đại điển đăng cơ, dùng khí vận bản thân bao phủ toàn bộ Đại Cảnh, để người trong thiên hạ tiếp nhận khí vận của hắn, hưởng thụ hắn bảo hộ, theo người Đại Cảnh càng ngày càng mạnh, quốc vận sẽ càng ngày càng mạnh, khí vận của hắn sẽ tùy theo mạnh lên.

Từ một loại ý nghĩa nào đó, hắn tương đương với nô dịch toàn bộ Đại Cảnh, nhưng chỉ cần hắn có thể cho người trong thiên hạ sinh sống thái bình, không coi là nô dịch.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Khương Trường Sinh đăng cơ, hắn muốn dẫn dắt Đại Cảnh thống nhất nhân tộc, thống nhất Thái Hoang, vạn tộc đều dung nhập bên trong khí vận của hắn, trợ hắn khí vận mạnh lên.

Đến mức xây dựng Tiên đạo, tạm thời còn không được, nói ra kỳ quái, hắn đã mạnh hơn chủ nhân thế giới võ đạo, lại không cách nào truyền cho người khác phương pháp tu tiên tại thế giới võ đạo, hắn hoài nghi không chỉ là giới này không dung Tiên đạo, còn có quy tắc càng cao gạt bỏ Tiên đạo.

Đối với cái này, hắn ngược lại không gấp, chỉ cần hắn có thể một mực mạnh lên là được.

Bàn Đào thụ đã được gieo trồng trong Đạo Giới, gốc Bàn Đào thụ này không khoa trương giống Bàn Đào thụ bên trong Tây Du Ký, chỉ cần ngàn năm thì có thể kết một lần quả, một quả chỉ có thể sống ngàn năm.

Ngàn tuổi, đủ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía mọi người, nói:

- Việc vặt còn lại thì giao cho ba vị thừa tướng đi làm, ngày tân xuân năm sau, nhất định phải vạn sự sẵn sàng.

Ba vị thừa tướng chính là Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Triệt.

Dương Triệt chính là chủ nhân phía sau màn của Dương gia, hắn ẩn lui nhiều năm, bây giờ bị Khương Trường Sinh gọi ra, không có bất kỳ lời oán giận gì, nguyện vì Khương Trường Sinh hiệu lực, Dương gia cát cứ một phương đã quy hàng.

Dương Triệt tò mò hỏi:

- Đạo Tổ, sau khi ngài lên ngôi, cần đổi quốc hiệu Đại Cảnh không?

Khương Trường Sinh nói:

- Đã là tân triều, tự nhiên nên có diện mạo mới, phiến mặt đất này không phải là bị ban tên cho Thiên Cảnh đại lục à, từ nay về sau, Đại Cảnh đổi tên thanh Thiên Cảnh, văn võ Thiên Cảnh tích lũy công đức, ngày sau có thể phi thăng Thiên Đình, làm thiên quan, hưởng thụ khí vận tiên thần.

Thiên quan.

Ánh mắt mọi người sáng lên, ngoại trừ Trần Lễ ra, những người khác đều hô hấp dồn dập, hai tay trong tay áo đều đang run rẩy, cũng không phải khẩn trương, mà là xúc động.

Chương 693: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (1)

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi bên trên bồ đoàn, trên lòng bàn tay tay phải lượn vòng lấy một đoàn khói đen.

Khói đen này chính là lực lượng Tiêu Bất Khổ nắm giữ, dựa vào cỗ khói đen này, Tiêu Bất Khổ trong khoảng thời gian ngắn tăng trưởng đến mức độ có thể chống lại Cơ Võ Quân.

Thiên địa quy tắc.

Khương Trường Sinh trước đó nhìn không thấu cỗ lực lượng này, bây giờ chứng được Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, vẫn nhìn không thấu cỗ lực lượng này.

Thế giới võ đạo tuy bị một tôn Thiên Nguyên Cực Võ sáng tạo, nhưng đã nhiều năm trôi qua, thế giới đã vượt qua vị Thiên Nguyên Cực Võ kia chưởng khống, bằng không đối phương cũng không cần chờ hắn ra ngoài, giết vào là được.

Bởi vì không thể buông xuống thế giới võ đạo, vị Thiên Nguyên Cực Võ kia chỉ có thể liên hệ cùng một vài chủng tộc, giúp hắn giám sát thiên địa, Thiên Túc tộc là một trong số đó. Nhổ Thiên Túc tộc là bắt buộc phải làm, Khương Trường Sinh tính qua, Thiên Túc tộc cũng không có lợi hại như Cường Lương tộc, chờ sau khi lập triều, tận thế Thiên Túc tộc chẳng mấy chốc sẽ buông xuống.

Mặt khác, Khương Trường Sinh hoài nghi vị Thiên Nguyên Cực Võ kia đối có hiểu biết về cỗ khói đen này, cho nên Thiên Túc tộc mới sẽ tìm được Tiêu Bất Khổ, nhưng theo trí nhớ Tiêu Bất Khổ đến xem, hắn cũng không biết động cơ của Thiên Túc tộc, lại càng không biết vị Thiên Nguyên Cực Võ kia tồn tại.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh trấn áp cỗ khói đen này bên trong Tử Kim Hồ Lô.

Nếu nhìn không thấu, vậy cứ giữ lại, không sớm thì muộn sẽ có thể hiểu rõ.

Khương Trường Sinh nhắm mắt luyện công, mặc dù đã đột phá, nhưng có thời gian luyện công vẫn phải luyện, dù sao thiên ngoại còn có người nhìn chằm chằm hắn. Hắn tính qua lực lượng mạnh nhất mà vị Thiên Nguyên Cực Võ kia có thể mời tới, đáng tiếc không ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống.

Khai Thánh năm thứ năm cuối cùng đi qua, một năm mới đến.

Ngày đăng cơ đại điển.

Bên ngoài bên trong kinh thành phi thường náo nhiệt, thiên hạ các châu, chủ nhân các nước chư hầu đều tới, đã có không ít thế gia bắt đầu di chuyển về Ti Châu, dẫn đến giá cả đất đai, phòng ốc các thành Ti Châu tăng vọt, đã xào đến cái giá trên trời.

Hoàng cung Kinh Thành đã đổi mới, trở nên hơn càng thêm khí phái dĩ vãng, các ngõ ngách Kinh Thành đều có thể thấy hoàng cung nguy nga như là một ngọn núi ở bên trong thành, còn là một tòa kim quan.

Lúc sáng sớm, trước cổng chính hoàng cung đã tụ tập đếm không hết quan lại, tướng quân cùng với quyền quý các nơi, tất cả đường đi phụ cận đều bị đứng đầy.

Đạo Thần đứng ở trước cổng chính, trò chuyện với một vài phiên vương, Bạch Y vệ thì phân bố ở xung quanh hoàng cung.

Sau khi thiên tử bị đoạt quyền lực, Đạo Thần liền dẫn Bạch Y vệ ẩn lui, mặc dù tổn thất nặng nề trong loạn thế, nhưng Bạch Y vệ vẫn còn, Trần Lễ tìm tới hắn, để cho hắn một lần nữa tụ tập Bạch Y vệ chủ trì trật tự Kinh Thành.

Nhóm phiên vương phần lớn đều rất cao hứng, Đạo Tổ chính là cha của Thái Tông, không phải là tổ tông của bọn hắn sao?

Phải biết huynh đệ Thái Tông cơ hồ đều chết hết, bây giờ Khương gia đều là một mạch của Thái Tông, nguyên nhân chính là như thế, bọn hắn ủng hộ Đạo Tổ vô điều kiện, thậm

chí ủng hộ Đạo Tổ, gièm pha Cảnh Văn Đế, Đại Thừa long lâu.

Oanh.

Cửa lớn hoàng cung mở ra, một truyền nói uy nghiêm truyền ra:

- Hạ thần Thiên Cảnh vào cung.

Là giọng của Bạch Tôn, công lực Cửu Động Thiên để tiếng của hắn tràn ngập cảm giác áp bách, khiến chư hầu, phiên vương, các quyền quý đang chờ kinh hãi, các cường giả dưới tay bọn hắn càng kinh hãi.

Dưới tay Đạo Tổ đến cùng có bao nhiêu cường giả?

Phiên vương, chư hầu, châu quân các loại dồn dập đi vào hoàng cung, bọn hắn để tất cả thuộc hạ của mình ở ngoài hoàng cung, không vào được cung, nhưng dù cho như thế, vẫn như cũ là biển người mênh mông, trùng trùng điệp điệp.

Một lát sau.

Bọn hắn đi vào bên trên một mảnh quảng trường bát ngát, thấy được một bia đá cao trăm trượng, phía trên không có cái gì, được ánh nắng chiếu rọi lập loè hào quang nhàn nhạt, tựa như một khối bia thần.

Trước tấm bia đá trăm trượng, Trần Lễ, Dương Triệt, Bạch Tôn đứng sóng vai, đều ăn mặc quan bào thừa tướng, đại khí uy nghiêm.

Mà phía sau bọn hắn, Khương Huyền Chân người mặc long bào, mũ miện Thiên Tử đứng trước tấm bia đá trăm trượng, nhắm mắt chờ.

- Phiên vương đều đến sau lưng Thiên Tử, quần thần thì chờ ở trước mặt chúng ta.

Trần Lễ mở lời, phiên vương, các chư hầu làm theo.

Trên trăm vị phiên vương đứng sau lưng Khương Huyền Chân, đứng dựa theo bối phận, trong đó có không ít phiên vương đã thoái vị, nhưng bởi vì đức cao vọng trọng, vẫn được mời đến.

Nhóm phiên vương đều lộ vẻ mặt chờ mong, từng người tâm tình xúc động.

Phóng tầm mắt nhìn tới, toàn bộ quảng trường dùng bia đá trăm trượng làm ranh giới, một bên tới gần hoàng cung trống trải, quảng trường trước tấm bia đá thì người đông nghìn nghịt.

Thiên hạ loạn thế kết thúc, đối với Khương gia mà nói, tự nhiên là chuyện tốt.

Ánh mắt Bắc Cương vương đầy phức tạp, vẻ mặt Hàn vương Khương La đầy tươi cười, Tấn Vương Khương Diệp nhìn xung quanh.

Lúc này, Long Khởi sơn có bay tới một đám người, chính là đám người Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, ngay cả Bạch Kỳ, Thái Oa, Thái Hi cũng tới.

Hai vị xà nhân đến dẫn tới không ít rối loạn, phiên vương, chư hầu đều đang thì thầm nói chuyện, bọn hắn đều đã suy nghĩ chân dung trong di cung vương tộc, suy đoán Thái Oa, Thái Hi chính là Thái Hoang vương tộc.

Bọn hắn không có kinh sợ, ngược lại càng thêm kính nể Đạo Tổ.

Mộ Linh Lạc rơi vào bên cạnh Mộ Huyền Cương, sau lưng Mộ Huyền Cương còn mang theo mấy vị người nhà họ Mộ, Mộ Huyền Cương thấp giọng hỏi:

- Thật chứ?

Mộ Linh Lạc khẽ gật đầu, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Mộ Huyền Cương thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười kích động.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Bạch Tôn nhìn xem thiên tượng, bỗng nhiên mở lời:

- Giờ lành đã đến, quỳ nghênh Đạo Tổ.

Tiếng nói vừa ra, ba vị thừa tướng trước tiên quỳ xuống.

Thiên tử Khương Huyền Chân quỳ xuống, hết thảy phiên vương, chư hầu, quyền quý quỳ xuống, như sóng triều, hùng vĩ vô song.

Đột nhiên.

Một hồi kim quang theo chỗ sâu hoàng cung bao phủ ra, quét qua toàn bộ Kinh Thành, toàn bộ Ti Châu, tiếp tục lan tràn, quét ngang toàn bộ Đại Cảnh.

Chương 694: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (2)

Bách tính các nơi ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện trên trời xuất hiện tình huống trong hoàng cung, Thiên Tử, phiên vương, chư hầu các loại quỳ lạy bia đá trăm trượng, hình ảnh hùng vĩ, bách tính các nơi nhìn thấy không khỏi hưng phấn.

- Đây là cái gì? Hải thị thận lâu?

- Không đúng, là tình huống trong hoàng cung, hôm nay có thể là đại điển Đạo Tổ đăng cơ.

- Tất nhiên là thần thông của Đạo Tổ, thật khó lường, vậy mà có thể làm cho chúng ta tại Bắc Cảnh phía xa nhìn thấy.

- Ha ha ha, ta đang rầu không thể đi đăng cơ đại điển.

- Đây mới là cùng dân cùng chúc mừng.

- Nếu như đây là võ học, kia phải là công lực mênh mông bực nào mới có thể bao trùm toàn bộ Đại Cảnh?

Càng ngày càng nhiều bách tính, võ giả theo trong phòng chạy ra, ngước đầu nhìn lên bầu trời, vô luận là ở trong thành trì, hay ở trong núi sâu, chỉ cần có thể thấy bầu trời thì có thể thấy đại điển đăng cơ, mà mỗi người nhìn thấy cảnh này đều hết sức kích động, giống như thân lâm kỳ cảnh, cảm giác rung động lòng người.

Dưới cái nhìn soi mói của người trong thiên hạ, tiếng long ngâm cùng tê minh vang vọng; giữa đất trời, Bạch Long cùng Kim Ô từ trên trời giáng xuống, hình thể bọn chúng đều biến đến lớn nhất, lẫn nhau vờn quanh buông xuống, tựa như Long Phượng Trình Tường, người trong thiên hạ thấy mà xúc động, phàm là tín đồ Đạo Tổ đều quỳ xuống, triều bái bầu trời, dẫn tới mặt bách tính khác không phải tín đồ quỳ bái theo.

Một vệt kim quang buông xuống, vừa lúc bị Bạch Long, Kim Ô vờn quanh, bên trong kim quang có một thân ảnh hạ xuống,

chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh rơi vào trên tấm bia đá trăm trượng, kim quang tán đi, mặt mũi của hắn vẫn như cũ bị Chí Dương thần quang che đậy, hiển thị rõ khí phái tiên thần.

Thiên hạ chấn động.

Bách tính các nơi đều đang cao giọng gọi tên Đạo tổ.

Đại Cảnh nội loạn kéo dài hơn mười năm, Đạo Tổ được Thiên Tử mời ra, ngắn ngủi một năm đã để thiên hạ thái bình, cái này khiến thiên hạ bách tính kính trọng hắn tới cực điểm, giá trị hương hỏa của hắn tăng vọt trước nay chưa có.

Dân tâm Đại Cảnh thống nhất trước nay chưa từng có.

Bây giờ mặc dù không có nhìn thấy hình dáng Đạo Tổ, bọn hắn vẫn như cũ điên cuồng, bởi vì đầy đủ thần bí, mới có thể làm bọn hắn tràn ngập chờ mong cùng tưởng tượng.

Những sinh linh dị tộc tiềm phục bên trong Đại Cảnh cũng đều ngốc ngốc nhìn lên bầu trời, như là phàm linh chiêm ngưỡng thần linh.

Thiên tử Khương Huyền Chân ngẩng đầu, cao giọng hô:

- Con cháu không có năng lực, khiến cho giang sơn đại loạn, lê dân chịu khổ, thỉnh tổ tông đăng cơ, mang đến quang minh cho thiên hạ thương sinh.

- Thỉnh tổ tông đăng cơ.

Hết thảy phiên vương cùng hô lên, tiếng hội tụ vào một chỗ, khí thế như cầu vồng, rung động trái tim người trong thiên hạ.

Nguyên lai tin nhảm đều là thật.

Đạo Tổ thật sự là cha của Thái Tông.

Chư hầu, các quyền quý đều kính sợ, sùng bái nhìn Khương Trường Sinh, trước đó, có rất nhiều người không phục, chẳng qua là tình thế bức người, bây giờ tận mắt nhìn thấy Đạo Tổ phong thái, bọn hắn thật lòng khâm phục.

- Ta ở kiếp này tên Khương Trường Sinh, một lòng truy cầu đại đạo, từ bỏ thân phận hoàng thất, không hỏi thế sự, muốn

trải qua một thế cuối cùng trong bách thế luân hồi, nhưn thiên hạ khổ đau, ta nguyện vì thương sinh thiên hạ đả thông một con đường thông đến tấn thăng tiên thần Thiên Đình.

- Từ đó, Đại Cảnh đổi thành Thiên Cảnh, Thông Thiên vận triều nhân gian, phàm là sinh sinh Thiên Cảnh, từ văn võ quan tướng, cho tới lê dân bách tính, phàm là người có công đức viên mãn, có thể phi thăng thành tiên, vào ở Thiên Đình, trở thành thiên quan, có trách nhiệm phổ độ chúng sinh thiên địa.

Khương Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên tấm bia đá trăm trượng, nói từng câu từng lời, tiếng nói đạm mạc quanh quẩn các ngõ ngách Thiên Cảnh đại lục.

Chỉ thấy hắn nâng tay phải lên, vừa nắm, nói:

- Năm Tiên Nguyên, mở ra, Thiên Cảnh khí vận, lên!

Oanh

Một cỗ khí thế cường đại bùng nổ từ trong cơ thể hắn, áo bào phần phật, pháp lực bản thân hắn cấp tốc bao trùm toàn bộ Thiên Cảnh đại lục, khí vận bản thân theo pháp lực rơi ra hướng về tất cả người trong thiên hạ.

Trong chốc lát, toàn bộ Thiên Cảnh đại lục xuất hiện mưa phùn màu vàng kim, phàm là người cùng thú bị kim vũ chạm đếm đều cảm nhận được một cỗ lực lượng kỳ dị đang phun trào ở trong người.

Khí vận!

Người Đại Cảnh rất quen thuộc khí vận, khí vận tan biến mấy tháng cuối cùng lại xuất hiện, so với trước kia càng làm bọn hắn dễ chịu hơn.

Bạch Tôn cảm nhận được khí vận bản thân, rất đỗi chấn kinh.

- Đây là khí vận gì….

Hắn âm thầm kinh hãi, trách không được Đạo Tổ không cần hắn tụ tập khí vận, cỗ khí vận này càng mạnh hơn thiên địa khí vận trước kia.

- Đó là cái gì?

Có chư hầu hoảng sợ hô to, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên biển mây hiện ra một cửa lớn kim quang sáng chói, ba chữ to khắc bên trên bảng hiệu.

Nam Thiên môn.

Chính là Khương Trường Sinh dùng Đại Tạo Hóa Chi Thuật sáng tạo, Nam Thiên môn tương dung cùng khí vận Thiên Cảnh, phía trước Nam Thiên môn có một tôn thân ảnh thần uy, chính là Quan Thánh, Quan Thông U.

Khi Quan Thông U biết được Đạo Tổ để cho hắn đi chanh giữ Nam Thiên môn lúc, hắn một lời đáp ứng, sau khi hiểu rõ Nam Thiên môn, hắn càng xúc động.

Quả nhiên, Đạo Tổ đăng cơ liền khác biệt.

Mang cho thiên hạ thương sinh đồ vật trước nay chưa có.

- Đây là Thiên Đình Nam Thiên môn, ngày sau người thành tiên đều có thể vào Nam Thiên môn, tiến vào Thiên Đình.

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, giới thiệu Nam Thiên môn cho tất cả mọi người trong thiên hạ.

Bách tính các nơi thiên hạ ngửa đầu ghi sâu hình ảnh Nam Thiên môn to lớn vào trong đầu, đời này không quên.

- Tập võ vì giang sơn xã tắc, tạo phúc đức hậu vì thiên địa, người người đều có thể thành tiên.

- Từ nay về sau, Đại Cảnh dành cho phàm nhân tấn thăng thành Thiên Nhân chi triều, Trẫm sẽ Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh, cũng là Nhân Hoàng.

Nương theo giọng Khương Trường Sinh hạ xuống, Bạch Long thét dài, Kim Ô hí lên, vờn quanh quanh người hắn, tình cảnh này để người trong thiên hạ điên cuồng.

Đến tận đây, hình ảnh Thiên Tử thuế biến bên trong lòng người Thiên Cảnh, người biến thành thần, hoàng quyền tức Thiên quyền, Thần quyền.

Chương 695: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (1)

Trăng sáng giữa trời, hoàng cung yên tĩnh, Kinh Thành thì vẫn náo động náo nhiệt.

Trong tẩm cung. Lửa đèn chập chờn, sau màn lụa, hai bóng người ngồi ở giường bên giường, một người là Khương Trường Sinh, một người là Mộ Linh Lạc người mặc Phượng Quan Thải Vân Bào.

- Chàng sáng lập Thiên Đình, lại làm thiên tử, có phải không tốt lắm hay không?

Mộ Linh Lạc nhẹ giọng hỏi, lời nói mang theo ý trêu chọc.

Khương Trường Sinh nắm tay nàng, cười nói:

- Thiên Tử chẳng qua là tạm thời, dù sao phía trên Thiên Cảnh là Thiên Đình, đến chia cấp trên dưới, ngay cả Thiên Đế Thiên Đình cũng là tạm thời, không sớm thì muộn đều phải giao cho hậu nhân của chúng ta.

Môi đỏ của Mộ Linh Lạc lộ ra một độ cong mê người, nàng đưa tay xốc lên mũ phượng liên châu của mình, nàng ngoẹo đầu, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Nếu chàng sau khi trở thành Thiên Đế, sẽ mang theo ta chứ?

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Tự nhiên sẽ, ta là Thiên Đế, nàng chính là Đế Hậu, chờ ta từ bỏ vị trí Thiên Đế, trở thành tổ tiên của vạn tiên, nàng tự nhiên cũng phi thăng theo.

- Trường Sinh ca ca, còn nhớ rõ thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp mặt chứ…

Mộ Linh Lạc chậm rãi tựa ở trên đầu vai của hắn, nói lên chuyện khi còn bé, nàng hồi ức lại cảnh tượng lần đầu tiên mình nhìn thấy Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh ôm nàng, nghiêm túc nghe, xem quá khứ, cũng rất ấm áp.

Tối nay bọn hắn chỉ thuộc về lẫn nhau.

Nói xong, Mộ Linh Lạc nói lên kiếp trước kiếp này, nàng rất tò mò Khương Trường Sinh làm sao tìm được nàng.

- Há lại chỉ có từng đó là ngươi, rất nhiều cố nhân, ta đều có thể tìm tới, nghe nói qua Trần Lễ trước kia chứ, thật ra Trần Lễ hiện tại là Trần Lễ lúc trước.

Khương Trường Sinh cười nói.

Mộ Linh Lạc trợn to đôi mắt đẹp, càng thêm kỳ lạ.

Bạch Kỳ không ít lần lấy chuyện của Trần Lễ trước kia trêu chọc Trần Lễ hiện tại, không ngờ hai vị Trần Lễ lại là một người. Hai người hàn huyên rất lâu, vừa rồi tiến vào chính đề. Một đêm này cũng không chỉ nói chuyện phiếm, càng là đoàn tụ đêm trăng tròn.

Tiên Nguyên năm đầu, thiên hạ bách phế đãi hưng!

Khương Trường Sinh chỉ khai triển một lần tảo triều, quần thần cũng không có nhìn thấy hình dáng hắn, lần tảo triều này xác lập dùng Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Chinh cầm đầu thành lập Thừa Tướng các, bắt đầu quản lý chuyện thiên hạ.

Trong ba năm, Khương Trường Sinh muốn cho Thiên Cảnh trở thành một tấm sắt, sau đó bắt đầu hành trình mở rộng cương thổ, thống nhất Nam Bộ ngoài Thái Hoang chính là kế hoạch trăm năm thứ nhất.

Kế hoạch này để quần thần nhiệt huyết dâng trào.

Một ngày này.

Long Khởi sơn, trong đình viện, Khương Trường Sinh thu Tử Tiêu cung vào trong lòng bàn tay, tất cả mọi người trong đình viện nhìn chằm chằm hắn.

Bạch Kỳ hỏi:

- Chủ nhân, bọn hắn thì cũng thôi đi, chẳng lẽ ngay cả ta đều không thể đi hoàng cung sao?

Cơ Võ Quân muốn nói lại thôi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trong ngày thường, ta sẽ trở về nhìn một chút, Long Khởi sơn cũng cần các ngươi thủ hộ, chớ suy nghĩ quá nhiều, không được bao lâu, chúng ta đều phải đi trên trời.

Đi trên trời.

Ánh mắt đám người sáng lên, không chờ bọn họ nhiều lời, Khương Trường Sinh trở lại trong hoàng cung, phóng xuất Tử Tiêu cung, hắn đi vào.

Trong Tử Tiêu cung, ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn.

Mộ Linh Lạc đã mang thai, trước khi thai nhi còn chưa tiếp nhận hồn phách chuyển thế, hắn sẽ dung nhập hồn phách Khương Tử Ngọc vào trong thai nhi, nối lại tiền duyên.

Khương Trường Sinh rất chờ mong Khương Tử Ngọc ở kiếp này mạnh bao nhiêu, phải biết so sánh cùng kiếp trước, Khương Trường Sinh đã thuế phàm, thành là tiên thần chân chính, huyết mạch hắn truyền thừa tự nhiên bất phàm.

Hắn quyết định trước giao phó cho Mộ Linh Lạc thất giai tiên thần mệnh cách, dạng này mới có thể tiếp nhận tư chất Khương Tử Ngọc, khi giá trị hương hỏa tích của hắn lũy đột phá chục tỷ, hương hỏa phú thần sẽ mở ra thất giai tiên thần mệnh cách, cần thiết tiêu hao giá trị hương hỏa là một tỷ.

[bắt đầu lựa chọn tín đồ Mộ Linh Lạc mang thất giai tiên thần mệnh cách].

[Tín đồ Mộ Linh Lạc thành công thu hoạch được thất giai tiên thần].

Mệnh cách - Thanh Tiêu Kiếm Tiên.

[Thanh Tiêu Kiếm Tiên: Thất giai tiên thần mệnh cách, ẩn chứa Kiếm].

Tư thái của Tiên, có thể chưởng khống Thanh Tiêu Kiếm đạo, trong tam giới, tới lui tự nhiên].

Nhìn ba hàng nhắc nhở nhảy ra trước mắt, Khương Trường Sinh lộ ra vẻ hài lòng.

Thiên địa linh khí bắt đầu tràn vào trong tẩm cung Mộ Linh Lạc, mặc dù võ đạo thế giới gạt bỏ Tiên đạo, tiên thần mệnh cách có thể hấp thu thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, đánh xuống cơ sở, sau đó chỉ có thể mượn dùng võ đạo linh khí.

Khương Trường Sinh truyền âm cho Mộ Linh Lạc, sau khi căn dặn một câu, Mộ Linh Lạc yên tâm, bắt đầu chờ mong bản thân thuế biến.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, một bên luyện công, một bên cảm thụ khoảng cách với phân thân.

Hắn giao Thiên Địa bảo giám, Sơn Hải kinh cho phân thân, để phân thân tiến đến tìm kiếm Thiên Túc tộc, thuận tiện mở rộng hai kiện pháp bảo.

- Cũng không biết lần sau đột phá, cần bao nhiêu năm…

Khương Trường Sinh một bên vận công, một bên suy nghĩ.

Hắn ưa thích cảm giác không ngừng mạnh lên, mặc dù trong thế giới võ đạo tạm thời không có người nào là đối thủ của hắn, nhưng hắn vẫn sẽ cố gắng tu luyện, không lãng phí thời gian, tranh thủ sớm ngày đột phá.

Vô Tận Hải Dương, Đại Nghiễm Thiên.

Lâm Hồng Trần ngồi trên thủ tọa đại điện, chau mày, hai phía ngồi văn võ quần thần Đại Nghiễm Thiên, sắc mặt từng người nghiêm túc, mấy người còn đang len lén quan sát tình huống.

Thiên tử ngồi ở một bên, ngồi cùng một chỗ đám hạ thần, hắn nhìn như không thèm để ý, kì thực cũng đang quan sát quần thần phản ứng.

Một lão thần đứng dậy, nói:

- Thiên Công, việc này nên xử lý như thế nào, nếu không ngăn chặn, tất nhiên sẽ thành đại thế, không chỉ Đại Nghiễm Thiên, còn có vận triều khác cũng xuất hiện loại tình huống này, lên phía bắc đã trở thành tình thế nhân tộc không thể khinh thường, thậm chí có vận triều đưa cả nước lên phía bắc, nói cái gì truy cầu Tiên đạo, quả thật là đi theo ma.

Chương 696: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (2)

Vừa dứt lời, quần thần đều kích động.

- Đúng vậy, cái gì Thiên Cảnh cái gì Thiên Đình, nghe liền vô nghĩa.

- Thiên Cảnh là Đại Cảnh biến thành? Đạo Tổ làm thiên tử?

- Là không hợp thói thường, nhưng đại thế đã lên, quan trọng là chúng ta như thế nào ngăn chặn, cũng không thể ép ở lại, dạng này sẽ chỉ tích lũy càng nhiều mâu thuẫn.

- Mấu chốt nhất là chúng ta không rõ ràng là ai đang kích động, nếu có thể tìm tới đầu nguồn, hết thảy dễ làm.

- Theo người ta nói, Đạo Tổ báo mộng, này làm sao tìm đầu nguồn, trừ phi đi giết Đạo Tổ!

Một vị tướng quân vừa nói muốn giết Đạo Tổ, hắn đã cảm nhận được rất nhiều sát ý rơi vào trên người, khiến cho trong lòng hắn giật mình.

Lâm Hồng Trần nheo mắt lại, hắn cũng chú ý tới điểm này.

Thì ra đầu nguồn không chỉ dân gian, võ lâm, còn có trên triều đình.

Lưng Lâm Hồng Trần dâng trào hơi lạnh, nhớ lại tình huống lúc trước đối mặt Đạo Tổ, Đạo Tổ trong lòng hắn thần bí như vậy, tượng trưng cho mạnh mẽ, loại mạnh mẽ này gần như có thể dùng mấy chữ không gì làm không được đi hình dung.

Cục diện dưới mắt chính là, Đạo Tổ không có hiện thân, nhưng các nơi thiên hạ đều đang lưu truyền truyền thuyết của hắn và Thiên Cảnh, mặc dù nắm giữ toàn bộ quyền lực Đại Nghiễm Thiên, hắn cũng tra không được việc này là ai đang chủ đạo.

Bây giờ nhìn đến.

Không là một người đang chủ đạo, là rất nhiều người đang trợ giúp! Lâm Hồng Trần quét nhìn quần thần trên đại điện, cảm giác bọn hắn lạ lẫm như vậy, tựa hồ tất cả mọi người không đáng giá tin tưởng.

Đại điện lần nữa yên lặng.

Những văn võ không phải tín đồ cũng phát giác được không thích hợp, từ khi có người nói muốn giết Đạo Tổ, bầu không khí đã thay đổi.

Một cỗ không khí quỷ quái khó mà hình dung lan tràn trong điện.

Lâm Hồng Trần chậm rãi mở miệng nói:

- Không cần phải để ý đến việc này, bỏ mặc tự do đi, vô luận lên phía bắc có Thiên Cảnh hay không, Vô Tận Hải Dương sao mà bao la, bây giờ có Giao Long tộc vào biển, trên biển đã không yên ổn, không có Đại Nghiễm Thiên bảo hộ, tùy tiện ra biển tất nhiên sẽ chết, chết nhiều người, cỗ tập tục này tự nhiên cũng sẽ bị ngăn chặn lại.

Quần thần cảm thấy có lý, dồn dập gật đầu đồng ý. Những tín đồ kia thì nhíu mày, cũng bắt đầu lưỡng lự muốn lên phía bắc hay không.

Lâm Hồng Trần tiếp tục nói:

- Ta cùng Yêu Tộc Chí Tôn đạt thành ước định.

- Yêu tộc sẽ không đối phó Đại Nghiễm Thiên, ngày sau nhân tộc cùng yêu tộc hợp lại, chung đi phần cuối phương Tây, đi tới Thái Hoang trong truyền thuyết, truy sát Vãng Sinh tộc, Vãng Sinh tộc chính là chủng tộc sáng lập để phục sinh Võ Đế, các tộc đều đang đuổi giết bọn hắn, nếu như nhân tộc có thể cống hiến lực lượng, được Thái Hoang tán thành, chúng ta tiến vào Thái Hoang lấy được trợ giúp quan trọng, liên quan tới truyền thuyết Thái Hoang, rất nhanh ta sẽ cho người sửa sang lại, các ngươi đều có thể tìm hiểu một chút, mấy trăm năm sau, Đại Nghiễm Thiên chắc chắn sẽ đi vào Thái Hoang.

Hắn vừa nói, một bên dò xét quần thần phản ứng, phần lớn người nghe thế biến sắc, thảo luận Thái Hoang, nhưng có một bộ phận người thờ ơ, thậm chí lộ ra vẻ trào phúng.

Xảy ra chuyện gì..

Lâm Hồng Trần bỗng nhiên suy nghĩ một chút, sắc mặt biến hóa.

Hai tay trong tay hắn áo nắm chặt thành quả đấm, trong lòng đều là mồ hôi lạnh.

- Nếu đúng như ta suy nghĩ, hi vọng Đại Nghiễm Thiên thống nhất nhân tộc liền….

Lâm Hồng Trần không dám nghĩ tiếp.

Không chỉ là hắn đang buồn rầu, những chủ nhân vận triều trên Vô Tận Hải Dương cũng vì Thiên Cảnh mà buồn rầu, thậm chí sợ hãi.

Chỗ sâu Thái Hoang, núi hoang liên miên, vùng này không có một ngọn cỏ, trên trời mây đen cuồn cuộn, cực kỳ đè nén, nhìn kỹ lại, trong mây đen có không ít hắc ảnh xuyên qua.

Nơi này chính là tộc địa của Thiên Túc tộc.

Trong lòng một ngọn núi cao, nơi này ẩn giấu đi một không gian lòng đất to lớn, đếm không hết thân ảnh áo bào trắng đang ngồi dưới đất.

Thân hình bọn hắn giống như người, áo bào liền mũ, mặt mũi của bọn hắn cùng tay chân đều là màu đen, thoạt nhìn cực kỳ dọa người. Ngay phía trước là một bệ đá, trên bệ đá cũng có một đạo thân ảnh đang ngồi, chẳng qua là hắn mặc không phải áo bào trắng, mà là áo bào đỏ, hắn càng cao hơn lớn người Thiên Túc tộc khác.

Thân ảnh áo bào đỏ bỗng nhiên ngẩng đầu, dưới mũ hiện ra một đôi mắt phát ra ánh sáng màu lục.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phía trên người Thiên Túc tộc xuất hiện một đoàn khói đen, cấp tốc ngưng tụ thành một khuôn mặt người.

- Nhân tộc chính là tai họa của thiên địa, các ngươi nghĩ biện pháp đối phó nhân tộc, nhớ kỹ, ánh sáng dựa vào lực lượng của các ngươi, không đủ để thành công, để vạn tộc Thái Hoang vây quét nhân tộc.

Đạo âm thanh này rõ ràng là của thân ảnh ánh chớp mà trước đó Khương Trường Sinh khi độ kiếp gặp được.

Thân ảnh áo bào đỏ kinh ngạc hỏi:

- Thần Thượng, này là vì sao? Nhân tộc có mạnh như vậy sao?
-

- Hừ, trong nhân tộc cất giấu sinh linh dị giới, thế tất sẽ hủy diệt toàn bộ thiên địa, tộc nhân ngươi phái đi hắn là không về

được.

- Sinh linh dị giới?

Thân ảnh áo bào đỏ hạ thấp âm thanh, mọi người Thiên Túc tộc ngồi phía dưới thì bắt đầu nghị luận, thảo luận việc này.

- Theo lực lượng của các ngươi không có khả năng trụ giết người kia, tận khả năng lôi kéo chủng tộc khác, ngăn chặn nhân tộc phát triển, đợi Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống, ta sẽ nhân cơ hội này tự mình đi xuống, trừ bỏ dị số thế gian.

Khói đen mặt người lần nữa mở miệng nói, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Thân ảnh áo bào đỏ vội vàng nói:

- Tuân mệnh, chẳng qua là…

Khói đen mặt người khẽ nói:

- Không cần phải lo lắng, ta sẽ còn nhắc nhở chủng tộc khác, tộc nào ra sức lớn, đợi ta buông xuống, liền sẽ giúp đỡ bộ tộc kia, chưa hẳn không thể thành tựu vương tộc.

Vừa dứt lời, hai đạo ánh sáng màu lục dưới vành nón của thân ảnh áo bào đỏ càng sáng hơn, người Thiên Túc tộc khác cũng kích động lên.

Chương 697: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (1)

Tiên Nguyên năm thứ hai, thiên hạ triệt để thái bình, các châu khôi phục trị an, phong trào võ đạo lại nổi lên, được Khương Trường Sinh ra hiệu, Thừa Tướng các bắt tay an bài tu kiến càng nhiều Hoang Châu, thăm dò vào sâu trong Thái Hoang.

Đầu tháng sáu. con trai Khương Trường Sinh giáng sinh, cũng không hoài thai mười năm giống như Khương Thiên Mệnh, lúc sinh ra đời cũng chỉ là hài nhi bình thường, nhưng hắn lại mở con mắt thứ ba giống như Khương Thiên Mệnh, mà con ngươi dựng thẳng của hắn hiện lên màu vàng kim.

Thái Tử sinh ra, được ban cho tên Khương Tử Ngọc, việc này dẫn tới không nhỏ động tĩnh trong kinh thành, rất nhiều người nghĩ Đạo Tổ chẳng qua nhớ lại Thái Tông, nhưng cũng không ít người cho rằng Thái Tử hiện thời có khả năng thật sự là Thái

Tông, dù sao Đạo Tổ chính là tiên thần hạ phàm, nắm giữ luân hồi chưa hẳn không có khả năng.

Mộ Linh Lạc mang theo Khương Tử Ngọc đi vào Long Khởi sơn, mọi người rất là tò mò đối với Khương Tử Ngọc.

- Thật đúng là gọi Khương Tử Ngọc, chủ nhân thật sự nhớ tình bạn cũ, Trần Lễ gọi Trần Lễ, Khương Tử Ngọc gọi Khương Tử Ngọc.

Bạch Kỳ kêu lên, con mắt của nó rơi vào trên người Khương Tử Ngọc.

Co Võ Quân tiếp nhận Khương Tử Ngọc, quan sát tỉ mỉ, kinh ngạc nói:

- Kẻ này vậy mà không giống như Thiên Mệnh…

Khương Thiên Mệnh dùng hai tay chống nạnh, đắc ý cười nói:

- Ta là ai, từ trong bụng mẹ chờ đợi mười năm, ròng rã mười năm, ngươi có biết ta ở trong bụng mẹ trôi qua thế nào không, không phải ta khoác lác, lúc ấy ta đã bắt đầu luyện công.

Mọi người không thèm để ý hắn, tiểu tử này sau khi lớn lên liền không khả ái như khi còn bé, nói chuyện hết sức cần ăn đòn.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Chẳng qua là điểm xuất phát không bằng Thiên Mệnh, nhưng bệ hạ nói tư chất của hắn cử thế vô song.

Cử thế vô song?

Mọi người càng thêm tò mò, ngay cả Thái Oa, Thái Hi cũng lại gần.

Khương Tử Ngọc trong tã lót có làn da phấn nộn, hai mắt nhắm nghiền, nhưng con mắt thứ ba trên trán thì đang đổi tới đổi lui.

- Vậy sau này để ta dạy bảo hắn tập võ đi.

Cơ Võ Quân nhìn về phía Mộ Linh Lạc, mong đợi hỏi.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Tự nhiên có khả năng, dù sao bệ hạ là tiên thần, phàm nhân nào có thể truyền thụ thuật tiên thần, bất quá ngươi chỉ cần dạy hắn là được, không cần có danh phận sư đồ.

Cơ Võ Quân nghe xong, càng cao hứng hơn, cảm kích nhìn về phía Mộ Linh Lạc.

Bạch Kỳ dùng miệng lôi kéo tay áo Mộ Linh Lạc, nhăn nhăn nhó nhỏ nói:

- Chủ nhân bây giờ chính là Thánh thượng, hậu cung há có thể trống rỗng, Hoàng hậu nương nương, ngài xem…

Mộ Linh Lạc tung một cước đá nó văng, tức giận nói:

- Mặc dù bệ hạ muốn nạp phi, cũng phải là người.

Bạch Kỳ xù lông, nói:

- Ta có khả năng biến thành người.

- Ngươi đây chẳng qua là chướng nhãn pháp, cũng không phải thật biến thành người, hảo hảo luyện công đi, yêu tộc lại không phải không thể hoá hình.

- Hừ, ngươi chờ đó cho ta, chờ ta sau khi hoá hình, để chủ nhân độc sủng một mình ta.

- Hi vọng có ngày đó.

Lúc Làm Mộ Linh Lạc cùng Bạch Kỳ đang đấu võ mồm, Cơ Võ Quân càng nhìn Khương Tử Ngọc càng thích, Khương Thiên Mệnh cũng muốn chỉ dạy vị này tiểu tổ tông này tập võ.

Ở gần tộc địa Thiên Túc tộc, phía trên một vách núi.

Khương Trường Sinh cầm trong tay Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám, xa xa nhìn lại, hắn thấy được rất nhiều hắc ảnh.

- Không ngờ để ta gặp được.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, hắn lúc này thả người vọt lên, bay về phía Thiên Túc tộc.

Thần niệm của hắn đã bắt được tồn tại cường đại nhất trong Thiên Túc tộc, dựa theo kinh nghiệm của hắn, giá trị hương hỏa của đối phương hẳn là ở vào khoảng ba mươi lăm ức, toàn tộc cứ chỉ có một vị Thiên Địa Đế Cảnh.

Một đường bay đi, hắn rất nhanh bị Thiên Túc tộc người phát hiện, số lượng lớn hắc ảnh bay tới, muốn muốn chặn lại Khương Trường Sinh.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ, biến tất cả hắc ảnh đan bay tới từ bốn phương tám hướng thành tro bụi, làm cho dãy núi cũng vì đó mà rung động.

Khương Trường Sinh như là một mũi tên nhọn, lọt vào trong lòng núi cao, hắn một đường đi xuyên, đi vào trong bí cung Thiên Túc tộc.

Giờ phút này, thân ảnh áo bào đỏ đang nói chuyện với sinh linh chủng tộc khác, chi chủng tộc này có năm vị sinh linh đi tới, đều là thân hình giống như người, đầu lại giống như diều hâu, trên lưng mọc ra một đôi cánh đầy lông vũ, thân cao gần năm trượng.

Tại Thái Hoang, sinh linh hình thể không lớn cơ hồ đều là chủng tộc có linh trí, không phải chủng tộc có linh trí đều là hình thể càng lớn càng mạnh, dĩ nhiên một vài chủng tộc có linh trí hình thể cũng rất lớn.

Oanh!

Vách núi vỡ nát, Khương Trường Sinh bay vào, hai chân rơi trên mặt đất, trong nháy mắt, đếm không hết ánh mắt rơi ở trên người hắn.

Thân ảnh áo bào đỏ trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Những thân ảnh áo bào trắng dồn dập đứng lên, yếu nhất cũng có cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, không thể không nói, Thiên Túc tộc vẫn rất mạnh, mặc dù tồn tại cấp Võ Đế chỉ có một vị, nhưng lực lượng trung kiện rất nhiều, chỉ là số lượng Võ Đạo Thánh Vương nơi này đã vượt qua vạn.

- Ồ? Có khách? Không biết các ngươi đang nói chuyện gì?

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi, sau đầu hắn không có Chí Dương thần quang, cho nên hình dáng hắn xuất hiện ra.

Thân ảnh áo bào đỏ bỗng nhiên giật mình, lúc này hỏi:

- Ngươi đến từ nhân tộc?

Vừa dứt lời, năm vị sinh linh đầu ưng bên cạnh động dung.

- Nếu không trả lời, ta sẽ nói một chút đi, các ngươi đang nói chuyện làm sao đối phó Nhân tộc?

Khương Trường Sinh dậm chân tiến lên, Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám trôi nổi hai bên người hắn.

- Giết hắn!

Thân ảnh áo bào đỏ lập tức hạ lệnh, tiếng nói vừa ra, hơn vạn tôn thân ảnh áo bào trắng cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương cùng nhau vọt lên, như mưa tên phóng tới Khương Trường Sinh.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, khí thế khủng bố bùng nổ, hình thành gió mạnh đáng sợ quét ngang từng hướng đi, từng tôn thân ảnh áo bào trắng trực tiếp hóa tro bụi, cả ngọn núi cao vì đó lay động kịch liệt. Không đến hai hơi thời gian, hết thảy thân ảnh áo bào trắng đều yên diệt, năm vị sinh linh đầu ưng thấy thế nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin được tình cảnh trước mắt của mình.

Chương 698: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (2)

Khương Trường Sinh đột nhiên biến mất, theo đó là xuất

hiện trước thân ảnh áo bào đỏ, hắn nhấc tay đè chặt bả vai thân ảnh áo bào đỏ, để hắn không thể động đậy.

- Tồn tại sau lưng ngươi nhất định phải đối phó nhân tộc sao?

Khương Trường Sinh lạnh lùng hỏi, mặt hai người nhìn lẫn nhau, chẳng qua mặt cũng không có đối lẫn nhau, chiều cao hơn kém một chút.

Thân ảnh áo bào đỏ sợ hãi, trầm giọng nói:

- Ngươi chính là thiên địa dị số, sinh linh dị giới, sẽ hủy diệt giới này, Thiên Túc tộc tất nhiên muốn diệt trừ đối lập.

Khương Trường Sinh liếc nhìn hắn, nói:

- Ồ? Là tồn tại kia nói cho ngươi?

Thân ảnh áo bào đỏ không có trả lời, mà nhìn về phía năm vị sinh linh đầu ưng bên cạnh, tức giận nói:

- Lục Minh tộc đang chờ cái gì?

Khương Trường Sinh đi theo liếc mắt, lạnh lùng nói:

- Ai dám động một thoáng, tộc các ngươi liền xong đời.

Nghe vậy, năm vị sinh linh Lục Minh tộc bị dọa đến không dám nhúc nhích.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, chiếu rọi trên người thân ảnh áo bào đỏ, đọc đến hắn trí nhớ.

Rất nhanh, hắn nhíu mày, Thiên Túc tộc cũng không hiểu rõ tồn tại trên trời, chẳng qua gọi hắn là Thần Thượng, chỉ có vị Thần Thượng kia liên hệ bọn hắn, bọn hắn căn bản không liên lạc được đối phương, thậm chí không rõ ràng hình dáng đối phương, chỉ biết đối phương là Võ Thần sáng tạo thiên địa.

Khương Trường Sinh nhắm lại Đại Đạo Chi Nhãn, thân ảnh áo bào đỏ đi theo tỉnh táo, toàn thân hắn run rẩy, hoảng sợ mà hỏi:

- Ngươi làm cái gì ta?

- Thần phục, hoặc là chết.

- Không có khả năng, Thiên Túc tộc hiệu lực vì thần, không có khả năng thần phục.

Còn chưa có nói xong, thân ảnh áo bào đỏ trong nháy mắt hóa thành tro bụi, năm vị sinh linh Lục Minh tộc thấy mà trừng to mắt.

Làm sao có thể.

Đây chính là Thiên Địa Đế Cảnh, tồn tại Võ Đế.

Khương Trường Sinh quay người nhìn về phía bọn hắn, sinh linh cầm đầu Lục Minh tộc lập tức quỳ xuống, trầm giọng nói:

- Chúng ta nguyện thần phục!

Còn lại bốn vị vội vàng quỳ xuống, cực kỳ hoảng sợ, không dám ngẩng đầu nhìn Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Đi theo ta, giới thiệu cho ta về Lục Minh tộc.

Hắn quay người rời khỏi, năm vị sinh linh Lục Minh tộc vội vàng đuổi theo. Bọn hắn cấp tốc bay ra ngọn núi, tộc nhân cầm đầu Lục Minh tộc chính là thủ lĩnh Lục Minh tộc, cũng là Thiên Địa Đế Cảnh, nhưng chỉ có cảnh giới nhị trọng thiên, là chủng tộc đời đời giao hảo cùng Thiên Túc tộc.

Khương Trường Sinh một bên nghe, một bên bay tới trên bầu trời, năm vị sinh linh Lục Minh tộc theo sát bên cạnh hắn, không dám bỏ lại phía sau.

- Ta chính là dị số mà Thiên Túc tộc muốn tìm, tộc trưởng của các ngươi ở trong tay ta, muốn phải sống sót, vậy thì tới giết ta!

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng ở giữa đất trời, không cần hắn nói, sinh linh Thiên Túc tộc các nơi các phe đã tụ tập tới, nghe được lời của hắn, từng người bay tới.

Khương Trường Sinh đã cấp cho Thiên Túc tộc cơ hội, nhưng Thiên Túc tộc khăng khăng muốn đối địch với hắn, đã như vậy, vậy thì trở thành sinh tồn ban thưởng của hắn đi.

Sơn Hải kinh xuất phát ra hào quang, từng đạo hư ảnh hung thú giết ra, liên tục không ngừng, căn bản đếm không hết số lượng, đến từ bốn phương tám hướng, năm vị sinh linh Lục Minh tộc nhìn thấy hoảng hốt đến cực điểm, bọn hắn nhìn chằm chằm Sơn Hải kinh, cực kỳ sợ hãi.

Sát lục bắt đầu.

Đợi thủ lĩnh Lục Minh tộc giới thiệu xong, Khương Trường Sinh nói:

- Về sau khi Lục Minh tộc hiệu lực nhân tộc, nhân tộc thành tựu vương tộc, không được bạc đãi các nhóm nhân tộc ở phương Nam, điều động sứ giả tiến đến kết giao cùng nhân tộc, hiểu chưa?

Thủ lĩnh Lục Minh tộc vội vàng nói:

- Hiểu rõ! Không biết nên xưng hô với ngài như thế nào?

- Đạo Tổ.

[Tiên Nguyên năm thứ hai, Thiên Túc tộc chịu Thái Hoang thần quân sai sử, muốn lập kế hoạch hủy diệt nhân tộc cùng với ngươi, ngươi kịp thời phát hiện, ngươi thành công sinh tồn khi bị Thiên tộc vây công, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Linh bảo - Linh sơn].

Một dòng thông báo bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, biểu thị phân thân đã hủy diệt Thiên Túc tộc.

Thái Hoang thần quân? Chậc chậc, đặt tên là Thần Quân, có thể vẫn tồn tại Thần Quân khác hay không? Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đi theo bắt đầu tiếp nhận truyền thừa của Linh sơn.

Linh sơn, chính là Tiên Thiên thần sơn, có thể tụ tập thiên địa linh khí, tăng trưởng ngộ tính của sinh linh tu hành trên núi. Còn không tệ, Khương Trường Sinh lập tức suy nghĩ như thế nào lợi dụng Linh sơn. Thả ở bên ngoài kinh thành, chế tạo thành võ đạo Thánh địa, bất quá Linh sơn chỉ lớn như vậy, không có khả năng người người đều có thể lên Linh sơn, chẳng thà thiết lập một chút quy tắc khen thưởng.

Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều, mà trước luyện hóa Linh sơn thành bảo vật của mình.

Thiên Túc tộc nguy hiểm đã được giải quyết dù người Thiên Cảnh không biết được, mà Khương Trường Sinh rất ít xuất đầu lộ diện, chuyên chú vào tu luyện.

Trở thành Thánh thượng Thiên Cảnh, cũng không có kéo dài lỡ việc tu hành của hắn, hắn cũng không sợ thuộc hạ giở trò, bởi vì có Thần Du đại thiên địa cùng với vô số tín đồ tồn tại, nếu xuất hiện hiện tượng không tốt, không cần điều tra, hắn có khả năng trực tiếp biết được. Thoáng chớp mắt hai năm qua đi.

Tiên Nguyên năm thứ tư, Khương Tử Ngọc hai tuổi bắt đầu bắt chước Cơ Võ Quân, Khương Thiên Mệnh luyện công, thể

hiện ra tư chất đáng sợ, hắn chẳng qua bắt chước một chút ngoại công, vậy mà cấp tốc nắm giữ.

Hắn còn không có tu hành nội công, lại có thể điều động võ đạo linh khí, hình thành uy năng chân khí ngoại phóng.

Chuyện này cấp tốc truyền khắp Long Khởi quan, đi theo truyền ra ở kinh thành, Thái Tử thiên tư vô song để bách tính cao hứng, cái này có nghĩa Đại Cảnh sau này sẽ không còn xuất hiện mối nguy.

Một ngày này.

Mộ Linh Lạc ôm Khương Tử Ngọc đi vào Tử Tiêu cung.

Hai tuổi Khương Tử Ngọc ăn mặc kim y đẹp đẽ, mười phần đáng yêu, tiến vào Tử Tiêu cung, hắn bay về phía Khương Trường Sinh.

Mặc dù còn chưa luyện nội công, nhưng tiểu tử này vừa sinh ra đã biết bay.

Chương 699: Đại kiếp nhân tộc (1)

- Phụ hoàng!

Khương Tử Ngọc nhào vào trong ngực Khương Trường Sinh, nhu thuận hô.

Mặc dù chỉ có hai tuổi, nhưng linh trí của hắn trưởng thành rất nhanh, nói chuyện không sai biệt lắm cùng hài tử sáu bảy tuổi. Khương Trường Sinh ôm hắn, lộ ra nụ cười.

Nhìn xem Khương Tử Ngọc tuổi nhỏ, hắn nghĩ tới Khương Tử Ngọc ở kiếp trước, đã nhiều năm trôi qua, quả nhiên là cảnh còn người mất.

Trước kia bị Đại Thừa long lâu bức bách, hắn không thể dùng thân phận chân thật đối mặt Khương Tử Ngọc, bây giờ hắn đã là tồn tại mạnh nhất Đại Cảnh, thậm chí có thể là thiên hạ đệ nhất, hắn có thể bù đắp tiếc nuối trước kia, cũng đền bù tuổi thơ của Khương Tử Ngọc.

Mộ Linh Lạc đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, hỏi:

- Tử Ngọc khi nào có thể luyện công?

Khương Tử Ngọc kêu lên:

- Ta muốn luyện công.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì bắt đầu luyện đi.

Thiên tư của Khương Tử Ngọc thật không đơn giản, mặc dù lúc sinh ra kém xa Khương Thiên Mệnh, nhưng ngộ tính và thân thể của hắn tạo nên lại để Khương Thiên Mệnh không thể so được.

Khương Thiên Mệnh dung hợp trăm loại huyết mạch hung thú, thai nghén mười năm chính là quá trình dung hợp, nhưng trăm loại huyết mạch này chung vào một chỗ cũng không bằng huyết mạch tiên nhân của hắn.

Cảnh giới Khương Trường Sinh đổi thành võ đạo, có thể so với Thiên Nguyên Cục Võ trung cảnh, đại khái là cao hơn Võ Đế tầng hai cảnh giới, đến mức ở giữa Võ Đế cùng Thiên Nguyên Cực Võ đến cùng cách cảnh giới gì, hắn tạm thời không rõ ràng, bởi vì còn không có đụng phải loại tồn tại này.

Khương Tử Ngọc có tư chất siêu phàm, không cần lo lắng quá sớm luyện công sẽ ảnh hưởng thân thể phát dục, nếu hắn muốn, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Chờ Khương Tử Ngọc đủ mạnh, hắn sẽ nhường ngôi thánh vị, sau đó làm một trận nghi thức phi thăng oanh oanh liệt liệt, thiên hạ đại thế xốc lên đứng hàng tiên ban.

Nghe được Khương Trường Sinh đồng ý, Mộ Linh Lạc mặt mày hớn hở, bắt đầu chờ mong Khương Tử Ngọc trưởng thành.

Mộ Linh Lạc cùng Khương Trường Sinh trò chuyện trong chốc lát liền dẫn Khương Tử Ngọc rời khỏi.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, trừ hắn ra, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết không có vượt qua mười tỷ giá trị hương hỏa, theo hắn đột phá, phạm vi hệ thống dò xét Thái Hoang đã tăng lên trên diện rộng, phạm vi thần niệm bản thân hắn dò xét cũng như thế.

Rõ ràng nhất chính là, Khương Trường Sinh đã có thể bắt được khí tức Khương Tiển, Bình An, Lâm Hạo Thiên, ba người đã định cư ở bộ lạc nhân tộc kia, thậm chí thu hoạch được địa vị cực cao, xem như đứng vững gót chân.

Hết thảy đều phát triển theo phương hướng rất tốt, nhưng Khương Trường Sinh vẫn có áp lực.

Hắn đọc qua trí nhớ của thân ảnh áo bào đỏ, biết được Thái Hoang thần quân sẽ từ Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống, mặc dù hắn không sợ Thái Hoang thần quân, nhưng một phần vạn còn sẽ có tồn tại cường đại khác hạ giới thì sao?

Nói không chừng.

Nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Khương Trường Sinh thật ra muốn đàm luận thật tốt với Thái Hoang thần quân, nhưng đối phương ngay từ đầu đã muốn diệt trừ hắn, không để lối thoát.

Hắn cũng có thể hiểu được, nếu Đạo Giới xuất hiện dị số, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ, vấn đề lập trường thôi, nhưng hắn cũng không có lựa chọn nào khác.

Tu hành chi đạo, vốn là mạnh được yếu thua, Khương Trường Sinh không có khả năng mặc người chém giết, hắn có thể làm chính là tận lực tiếp nhận sinh linh nguyện ý theo hắn, mà không phải chém tận giết tuyệt tất cả sinh linh trong thế giới này.

Tiên Nguyên năm thứ năm, đầu tháng ba, triều đình công khai diệu dụng của Linh sơn, phàm là người khảo thủ công danh trong khoa cử, đều có thể lên Linh sơn thu hoạch được thời gian khác biệt tập võ, không chỉ là khoa cử, phàm là người có công lao với Thiên Cảnh, đều có thể lên Linh sơn, triều đình công bố hàng loạt điều lệ thu hoạch được ban thưởng lên núi, bố cáo thiếp các thành khắp thiên hạ.

Nghe nói Linh sơn chính là do Đạo Tổ sáng tạo, người trong thiên hạ cũng không có hoài nghi, tất cả đều tràn ngập chờ mong.

Phiên vương, Châu Quân các nơi là nhóm đầu tiên thu hoạch được tư cách lên núi, cũng xem như ban thưởng bọn hắn thức thời, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân mấy người cũng lên Linh sơn tập võ.

Linh sơn cao tới ba ngàn trượng, đã là sơn nhạc hùng vĩ nhất Ti Châu, nhóm người đầu tiên lên núi nhiều đến trăm vạn, trên núi phi thường náo nhiệt, hình thành rất nhiều vòng tròn, cũng tạo thành một phương giang hồ, đều có tư chất cùng ngộ tính càng mạnh hơn so với ai khác.

Linh sơn có thể tăng trưởng ngộ tính tập võ nhưng vẫn quyết định bởi với thiên tư.

Đến tháng bảy, đủ loại tin tức trên Linh sơn đã truyền khắp thiên hạ, bởi vì phần lớn người chỉ có thể đợi một tháng, nhưng bọn hắn đã trải nghiệm đến chỗ tốt của Linh sơn, cũng thấy được rất nhiều thiên kiêu, theo bọn hắn xuống núi truyền tin tức ra, để các nơi thiên hạ cũng đang thảo luận Linh sơn.

Danh tiếng của Thái Tử cùng Khương Thiên Mệnh triệt để truyền ra.

Khương Thiên Mệnh sinh ra chính là Động Thiên cảnh, làm vỡ nát nhận biết của tất cả mọi người.

Thái Tử Khương Tử Ngọc hai tuổi tập võ, không đến một năm đã đi đến Thần Tâm cảnh, tốc độ đột phá khoa trương hơn.

Thiên tư của hai người nhà họ Khương để võ giả thiên hạ rung động, khiến cho thiên hạ bách tính kinh hỉ.

Tư chất Thái Tử càng mạnh, mang ý nghĩa hoàng quyền tương lai sẽ càng thêm vững chắc, ít nhất sẽ không xuất hiện tình huống thiên hạ đại loạn.

Thời gian thoáng qua.

Ba năm qua đi.

Tiên Nguyên năm thứ tám đến, Linh sơn trở thành Thánh địa chân chính của Thiên Cảnh, mà lại là võ lâm Thánh địa áp đảo môn phái, ngay cả Long Khởi quan, Chân Long tự, Hóa Long phủ các đại môn phái đều không thể so.

Khương Trường Sinh không có quên Long Khởi quan, Mỗi tháng đều sẽ để Thanh Nhi sàng chọn một bộ phận đệ tử lên núi, hắn không thể nào làm được tuyệt đối công bằng, cần muốn chiếu cố người bên cạnh hơn một chút.

Một ngày này, Trần Lễ đi vào Tử Tiêu cung hồi báo tình huống.

Chương 700: Đại kiếp nhân tộc (2)

Từ sau khi Thiên Cảnh thành lập, đại bộ phận quốc lực đều dùng đang kiến thiết trên Thái Hoang, khiến cho Thiên bản đồ Cảnh đang không ngừng khuếch trương.

Nghe Trần Lễ hồi báo xong, Khương Trường Sinh khâm điểm sáu vị Châu Quân, để Trần Lễ âm thầm kính nể.

Đạo Tổ nhìn như cái gì đều mặc kệ, trên thực tế có thể nhìn rõ toàn bộ thiên hạ, quả nhiên là ghê gớm.

Khương Trường Sinh lựa chọn sáu vị Châu Quân có tư lịch đầy đủ, lại là tín đồ trung thực, đối với Trần Lễ mà nói, chỉ cần tư lịch đầy đủ là được, Thiên Cảnh quá nhiều đại thần, có Đạo Tổ quyết đoán, ai dám có ý kiến?

- Gần đây rất nhiều chủng tộc đến đây bái phỏng, ngay cả Cường Lương tộc cũng tới, bọn hắn tự xưng đã đầu hàng ngài, có chuyện quan trọng hồi báo cho ngài.

Trần Lễ nói theo, nói đến Cường Lương tộc, hắn nhịn không được xúc động.

Trước đó Cường Lương tộc một mực là một tảng đá lớn trong lòng người Thiên Cảnh, Thiên Cảnh trên dưới đều lo lắng Cường Lương tộc đột kích, Cường Lương tộc mạnh mẽ đã không cần nghi vấn, không ngờ Cường Lương tộc lại bị Đạo Tổ thu phục.

Trần Lễ mơ hồ cảm thấy không chỉ là trận chiến kia mấy chục năm trước, có khả năng sau đó Đạo Tổ lại tìm Cường Lương tộc một lần, nhưng hắn không dám hỏi nhiều.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, nói:

- Ngươi trực tiếp trao đổi với hắn đi, sau đó lại nói cho ta biết, cũng xem như trợ giúp nhân tộc cùng Cường Lương tộc thành lập liên hệ.

Trần Lễ gật đầu, hắn biết Khương Trường Sinh sẽ không một mực ngồi tại vị trí thiên tử.

Hắn tiếp tục hồi báo, qua một hồi lâu mới rời khỏi.

Sau khi Trần Lễ rời khỏi, Dương Chinh lại tới, nói tình huống trong Thiên Cảnh, sau lại là Bạch Tôn, Từ Thiên Cơ.

Trước mắt cũng chỉ có bốn người này có thể trực tiếp gặp mặt Khương Trường Sinh.

Mấy ngày sau, Trần Lễ lần nữa tới bái phỏng, nhiều năm như vậy phát triển, truyền tống trận của Thiên Cảnh một mực đang tiến bộ, các châu Thái Hoang cũng thành lập tốt truyền tống trận, tới lui rất nhanh.

Sắc mặt Trần Lễ cực kỳ khó coi, hắn đi đến trước mặt Khương Trường Sinh.

Chắp tay hành lễ, nói:

- Bệ hạ, Cường Lương tộc dò xét đến một tin tức, bây giờ Thái Hoang đồn đãi nhân tộc chính là thiên địa dị số, vạn tộc chi kiếp, đã có cường tộc chuẩn bị ra tay với chúng ta, Cường Lương tộc cũng bị uy hiếp.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn, nói:

- Vậy cứ để cho bọn họ tới, Thiên Cảnh thỏa thích phát triển, không cần cố kỵ, nhưng Thiên Cảnh cũng phải cho chủng tộc khác cơ hội thần phục, chớ có trực tiếp đuổi tận giết tuyệt.

Trần Lễ cười khổ nói:

- Thiên Cảnh còn không có tư cách trực tiếp đuổi tận giết tuyệt kia, bất quá cường tộc trong Thái Hoang rất nhiều, Cường Lương tộc cũng không phải mạnh nhất, bằng không bọn hắn cũng sẽ không chỉ chiếm lấy ngoài Nam Bộ, dựa theo Cường Lương tộc nói, trong Nam Bộ còn có chủng tộc mạnh hơn bọn họ, còn có trung bộ Thái Hoang.

- Để Cường Lương tộc sửa sang một chút tình báo các tộc Thái Hoang, ghi lại ở trong quốc khố Thiên Cảnh.

- Hiểu rõ.

Trần Lễ đáp, thấy Khương Trường Sinh không có áp lực chút nào, hắn chỉ có thể thời thôi.

Ở giữa dãy núi, Khương Diệp một thân một mình du lịch rừng núi, hắn vừa đi, một bên đưa mắt nhìn lại, tựa hồ tìm kiếm cái gì.

Một đoàn khói đen từ trong núi rừng chạy nhanh đến, hắn lúc này dừng lại, mặt lộ vẻ vui mừng.

Khói đen ngưng tụ, hiển hóa thành gương mặt Cửu U ma quân, dò xét Khương Diệp.

- Còn không tệ, không có hoang phế luyện công.

Cửu U ma quân mở miệng nói, trong lời nói tràn ngập tán thưởng.

Khương Diệp cười nói:

- Sư phụ, có thể tìm thấy ngài, làm sao đột nhiên nguyện ý liên hệ ta?

Mặc dù hắn hết sức cảm kích Cửu U ma quân, nhưng trong lòng hắn một mực cảnh giác, nhất là tổ tông thống nhất thiên hạ, sau khi hắn bắt đầu tín ngưỡng tổ tông, loại cảnh giác này bắt đầu càng sâu. Thần Du đại thiên địa tồn tại để các tín đồ vô cùng đoàn kết, còn tín ngưỡng Đạo Tổ sâu hơn, thậm chí để bọn hắn sinh ra một loại tâm thái nhìn xuống tồn tại không phải tín đồ.

Cửu U ma quân nhìn chằm chằm hắn nói:

- Đạo Tổ thống nhất nhân tộc, quả thật là chuyện may mắn của nhân tộc, nhưng cũng vì nhân tộc mang đến hạn kiếp, rời khỏi nhân tộc đi, mang theo người của ngươi.

Sắc mặt Khương Diệp đại biến, kinh ngạc hỏi:

- Ngài muốn ta mang theo ta bách tính chia ra đi? Không có khả năng, sư phụ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Nhân tộc ở

đâu ra đại kiếp? Cường Lương tộc sao?

Cửu U ma quân thở dài nói:

- Càng thêm đáng sợ hơn Cường Lương tộc, hiện tại Thái Hoang đồn đãi nhân tộc chính là then chốt của vạn tộc đại kiếp, nhân tộc sẽ bị vạn tộc tiêu diệt, rất nhiều cường tộc đã để mắt tới nhân tộc, bao gồm cả chủng tộc của vị sư, vi sư nể tình sư đồ đặc biệt tới tìm ngươi, cũng xem như lưu lại hỏa chủng cho nhân tộc.

Khương Diệp cau mày nói:

- Đây là vu oan, huống hồ nhân tộc có ta tổ tông, không có khả năng xảy ra chuyện, ai dám đến, người đó phải chết.

Từ sau khi tiến vào Thần Du đại thiên địa, hắn tràn ngập lòng tin đối với tổ tông, cho rằng tổ tông vô địch thiên hạ.

Cửu U ma quân nói:

- Chủng tộc dừng chân tại Thái Hoang cơ hồ đều có Võ Để tồn tại, cường tộc giống như Cường Lương tộc có hơn mười vị Võ Đế, nhưng phía trên Cường Lương tộc còn có chủng tộc mạnh hơn, Đạo Tổ mạnh hơn, đối mặt thế công của vạn tộc, ngàn vạn Võ Đế đột kích, ngươi thật cảm thấy hắn có thể đối phó?

Khương Diệp yên lặng.

Hắn đều không rõ ràng Võ Đế mạnh bao nhiêu, càng thêm khó có thể tưởng tượng ngàn vạn Võ Đế cùng đến là đáng sợ như thế nào.

Cửu U ma quân tiếp tục nói:

- Thiên hạ hôm nay, có mấy chi chủng tộc có tiềm lực thành tựu vương tộc, nhưng phàm là chủng tộc có thể thành tựu vương tộc, tất nhiên có tồn tại cường đại khó có thể tưởng tượng, dù cho là Võ Đế cũng không phải đối thủ, từ xưa đến nay, không có chủng tộc có thể ngăn cản thế công của vạn tộc, dù cho vương tộc cũng là bị đánh tan, trên thực tế, trong quá trình một nhánh vương tộc tranh bá thường không có tình thế như hiện thời, khi đó chủng tộc nhiều kém xa bây giờ, gặp phải khốn cảnh cũng không thể cùng so với trước mắt.

Chương 701: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (1)

Cửu U ma quân giới thiệu cho Khương Diệp về tình huống vạn tộc Thái Hoang, Khương Diệp càng nghe, vẻ mặt càng ngày càng khó coi, đến đằng sau bắt đầu dao động lòng tin đối với tổ tông.

Không phải hắn cảm thấy tổ tông không đủ mạnh, mà là Thiên Cảnh không đủ mạnh.

Trước mặt vạn tộc Thái Hoang, Thiên Cảnh nhân tộc quá mức non nớt.

- Thiên Ngoại Ma Hà khi nào buông xuống?

Khương Diệp ngẩng đầu, cắn răng hỏi, Cửu U ma quân đã nói, sẽ có Thượng Giới Chi Thần buông xuống, thanh lý nhân tộc.

Chỉ là Thái Hoang vạn tộc đã đủ đáng sợ, lại thêm Thượng Giới Chi Thần.

Khương Diệp càng nghĩ càng hoảng hốt, thấy áp lực trước đó chưa từng có, áp lực còn muốn lớn hơn trước khi thiên hạ đại loạn.

Cửu U ma quân nói:

- Khi nào đến, vi sư cũng không rõ ràng, nhưng có một chút có thể khẳng định, nhân tộc bị Thượng Giới Chi Thần để mắt tới, thời gian Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống sẽ chỉ càng nhanh, thời gian lưu cho nhân tộc không nhiều, nếu ngươi sớm mang theo một nhóm nhân tộc rời khỏi, vi sư nguyện bảo hộ ngươi.

- Dĩ nhiên, vi sư cũng cần ngươi và nhân tộc ngươi hỗ trợ, bất quá ngươi yên tâm, sẽ không nô dịch nhân tộc, càng sẽ không để cho các ngươi đi chịu chết, chẳng qua là vi sư cũng cần cạnh tranh ở trong ma tộc.

Hắn nói hết sức chân thành, để Khương Diệp động tâm.

Khương Diệp hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, Cửu U ma quân ngắt lời nói:

- Chỉ có thể ngươi một người, cùng với người dưới tay ngươi, nếu quá nhiều, vi sư ai cũng không bảo vệ được, thậm chí có khả năng bất đắc dĩ đưa bọn ngươi ra ngoài, khi đó các ngươi đối mặt tình huống sẽ càng thêm hỏng bét.

Dứt lời, Cửu U ma quân tan biến tại chỗ.

- Mười năm sau gặp lại nơi này, hi vọng ngươi nghiêm túc đối mặt, việc này cũng không cần lan truyền ra ngoài.

Khương Diệp đứng ở tại chỗ, nắm chặt hai quả đấm, ánh mắt lấp lánh.

Tiên Nguyên năm thứ chín, từ sau tân xuân, số lượng lớn sinh linh Thái Hoang tiến vào Thái Hoang, đủ loại chủng tộc đều có, đều là chủng tộc giao hảo cùng Thiên Cảnh, thậm chí có không ít sinh linh muốn gia nhập Thiên Cảnh.

Theo những chủng tộc có linh trí đến, mậu dịch Thiên Cảnh càng thêm phồn vinh, văn hóa, bảo vật, võ đạo các tộc cũng chảy vào Thiên Cảnh.

Thiên Cảnh nghênh đón giai đoạn phát triển cao tốc trăm hoa đua nở, nhất là võ đạo, Linh sơn tồn tại đẩy mạnh đạo phát triển, đủ loại võ đạo mới lạ tầng tầng lớp lớp, tỷ như ngự thú, trận pháp, nuôi trùng, phù triện các loại, rất có thiên hình vạn trạng như tu tiên chi đạo, dĩ nhiên, đây cũng là căn cứ vào khí vận của Khương Trường Sinh, Thiên Cảnh võ giả tương đương với đang mượn lực lượng từ Tu Tiên giả.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, đưa mắt nhìn về phía Linh sơn.

Khương Tử Ngọc đột phá.

Kim Thân cảnh.

Bảy tuổi, hắn từ không tu luyện tới Kim Thân cảnh, tốc độ đột phá như vậy cực kỳ khoa trương, cứ theo đà này, phản siêu Khương Thiên Mệnh chưa hẳn không có khả năng.

Khương Thiên Mệnh đã bắt đầu trùng kích cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, chỉ cần thành công, hắn chính là vị Võ Đạo Thánh Vương thứ ba của Đại Cảnh, Bạch Tôn tuy là Cửu

Động Thiên, nhưng thủy chung không gặp được thời cơ đến Võ Đạo Thánh Vương.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, rất chờ mong đối với tương lai của Thiên Cảnh.

Theo võ giả Thiên Cảnh càng ngày càng mạnh, giá trị khí vận của hắn một mực đang điên cuồng tăng lên, tốc độ tăng tốc vượt xa giá trị hương hỏa, bất quá giá trị khí vận trước mắt chỉ có thể dùng để độ kiếp, hắn còn không rõ ràng lắm giá trị khí vận có hiệu quả như thế nào đối với độ kiếp.

Xem trong chốc lát tình huống Khương Tử Ngọc đột phá, Khương Trường Sinh nhắm mắt, linh hồn xuất khiếu, đi vào trong địa phủ.

Theo Địa Phủ không ngừng tăng cường, không gian của phiến lòng đất này bắt đầu xuất hiện lực lượng cấm chế, rất có xu thế ngăn cách giữa Địa Phủ cùng nhân gian, sau này có lẽ có sinh linh nhân gian buông xuống nơi này, cũng không nhìn thấy Địa Phủ.

Khương Trường Sinh đi vào phủ đệ của Hình Thủ, sau khi thành lập Thập Điện Diêm La, Hình Thủ đã không chịu trách nhiệm chuyện thẩm tra xử lí vong hồn.

Hình Thủ đang ở cảm ngộ lực lượng luân hồi, không có phát giác được Khương Trường Sinh đến.

- Tình huống như thế nào?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, làm Hình Thủ bừng tỉnh.

Hình Thủ vội vàng đứng lên hành lễ, sau đó nói:

- Trước mắt xem ra, Địa Phủ không sớm thì muộn sẽ liên hệ với những âm Phủ của thiên địa khác, đã có vong hồn đến từ thiên địa khác buông xuống, mặc dù có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hai năm qua, Địa Phủ xuất hiện vong hồn đến từ thiên địa khác, khí tức bọn hắn rõ ràng khác biệt cùng với những vong hồn khác, Hình Thủ đi qua hỏi thăm mới biết đến từ thế giới khác nhau.

- Tạm thời không có nghe nói thiên địa khác có Địa Phủ tồn tại.

Hình Thủ bồi thêm một câu.

Khương Trường Sinh gật đầu, hỏi:

- Tình huống của Trương Anh như thế nào?

Trương Anh vốn là quỷ sai, bắt đầu không ngừng đầu thai, hắn mang nhiệm vụ, cũng không phải chỉ là vì đầu thai, phàm là nơi hắn đầu thai, vong hồn nơi đó sẽ chuyển vào địa phủ, bởi vì hắn chính là quỷ sai Địa Phủ, sau khi chết sẽ trở về Địa Phủ, từ đó xây dựng một con đường Luân Hồi.

Không chỉ là Trương Anh, còn có quỷ sai khác cũng mang theo nhiệm vụ như vậy, dựa vào nhóm quỷ sai phân tán đầu thai, bản đồ Địa Phủ khuếch trương cực nhanh, dẫn đến tốc độ Địa Phủ phát triển vượt xa Thiên Cảnh, đây cũng là nguyên nhân Địa Phủ tiếp xúc đến thế giới khác.

- Vận khí ở kiếp này rất tốt, mặc dù mệnh số rất kém cỏi, người nhà của hắn cũng đang nỗ lực bảo hộ hắn, bất quá hắn hẳn là sống không được bao lâu nữa.

Lúc Hình Thủ nói lời này, ngữ khí cổ quái.

Khương Trường Sinh lại hỏi một thoáng vấn đề khác mới rời khỏi.

Thật ra hắn có khả năng thông qua Địa Phủ trực tiếp cảm giác những việc này, nhưng quá hao tổn thời gian, thuận tiện suy tính Hình Thủ có tận tụy hay không.

Linh hồn trở về cơ thể, Khương Trường Sinh mở mắt.

- Thế giới khác không có địa phủ, chỉ có quy tắc luân hồi hỗn loạn, chẳng lẽ chư thiên vạn giới cũng không có Tiên đạo, chỉ có ta một người?

Chương 702: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (2)

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, nếu như như thế, hệ thống sinh tồn mang cho hắn ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Chẳng lẽ hắn không chỉ là vì mạnh lên, còn là vì trọng chấn Tiên đạo?

Theo sinh tồn ban thưởng đến xem, ẩn chứa vật liệu vô cùng phong phú, có lẽ thật sự chính là toàn bộ văn minh tu tiên.

Theo Địa Phủ tiếp xúc thế giới khác, sau đó thế tất có cường giả đầu thai đến Địa Phủ, thậm chí có khả năng mang đến biến cố cho Thái Hoang.

Có chút vong hồn mạnh hơn hồn phách khác, sau khi đầu thai, tư chất cũng không bình thường, nếu như vậy, có thể cho người thượng giới cơ hội tập kích hắn hay không?

Cũng may vong hồn không hiểu được vận dụng lực lượng linh hồn, mặc dù đầu thai, cũng cần thời gian trưởng thành, nếu thật xuất hiện uy hiếp, hắn cũng có thể trước tiên phát giác được.

Đến đâu thì hay đến đó.

Mặc kệ hệ thống sinh tồn đại biểu cho cái gì, hắn chỉ cần nỗ lực tu luyện liền tốt.

So với khôi phục Tiên đạo, hắn càng để ý của mình có thể một mực sống sót.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, sau đó nhắm mắt tu luyện.

Từ sau khi Thiên Cảnh thành lập, các tộc ngoài Nam Bộ đến đây kết giao Thiên Cảnh, Thiên Cảnh tốc độ cao mạnh lên, một mực không có tao ngộ ngoại địch xâm lấn, điều này cũng làm cho thiên hạ bách tính càng thêm cảm kích Đạo Tổ.

Đạo Tổ mang cho Thiên Cảnh cảm giác an toàn trước nay chưa có.

Truyền thuyết thành tiên thành thần cũng bắt đầu truyền ra Thái Hoang, chẳng qua trước mắt còn không có người phi thăng, dẫn đến việc này chung quy chỉ là truyền thuyết, rất nhiều sinh linh ôm lấy nghi vấn.

Tuế nguyệt như thoi đưa, tháng ngày thái bình luôn trôi qua rất nhanh.

Mười năm thoáng qua tức thì.

Tiên Nguyên năm mười chín.

Trên đỉnh núi Linh sơn, hai bóng người đang đang luận bàn, không ít võ giả đang quan sát.

So tài người chính là Khương Tử Ngọc cùng Khương Thiên Mệnh.

Khương Tử Ngọc đã đi đến Nhị Động Thiên cảnh, mà Khương Thiên Mệnh chính là Võ Đạo Thánh Vương, Khương Thiên Mệnh áp chế công lực đến Nhị Động Thiên cảnh, hai người đánh đến khó phân thắng bại.

Khương Tử Ngọc người mặc áo trắng, song chưởng như gió, đánh ra từng đạo chưởng ảnh màu tím, chưởng ảnh che khuất bầu trời, khí thế doạ người, chính là Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng của Khương Trường Sinh, dĩ nhiên, đây là Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng phiên bản võ đạo, mạnh mẽ kém xa Khương Trường Sinh thi triển.

Khương Thiên Mệnh tiến vào trạng thái Cửu Thần Đấu Chuyển Công.

Nương tựa theo Đại Kim Cương Thần Thể đón đỡ Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Hai người ở trên không trung tốc độ cao va chạm, nhanh đến võ giả phía dưới khó mà dùng mắt trần bắt kịp tốc độ của bọn hắn.

Oanh!

Khương Tử Ngọc đột nhiên mở ra thụ nhãn giữa mi tâm, bắn ra một vệt kim quang, Khương Thiên Mệnh ở tại chỗ cũng mở ra thụ nhãn, bắn ra một đạo huyết quang, hai chùm sáng chạm vào nhau ở trên không trung, phát động biển mây cuồn cuộn, gió mạnh gào thét giữa trời, ngay cả bách tính ở trong Kinh Thành phương xa đều bị kinh động, theo Kinh Thành nhìn lại, có thể thấy chân trời có một đường sáng hồng, chính là quang hồng do kim quang và huyết quang đụng vào nhau, diễm lệ như cầu vồng hoành treo ở chân trời.

- Thái tử điện hạ thật mạnh, khó có thể tưởng tượng hắn mới mười bảy tuổi.

- Khương Thiên Mệnh cũng rất mạnh, lộ ra thành thạo điêu luyện, không hổ là cái thế song kiêu Đại Cảnh, không có người thứ ba thiên tư có thể so với bọn hắn.

- Nói nhảm, người ta là cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương.

- Có hai người này, thế gia vọng tộc thiên hạ đối mặt Khương gia đều ảm đạm phai mờ.

- Không hổ là huyết mạch của Đạo Tổ, thần nhãn dạng này, ta cũng muốn.

- Áp lực thật cường đại, trong cùng cảnh giới, chỉ sợ không có người nào là đối thủ của hai người bọn họ.

Đám võ giả xem chiến nghị luận ầm ĩ, có võ giả thế hệ trẻ tuổi, cũng có tồn tại thế hệ trước, tỷ như Từ Thiên Cơ, Chu Thiên Chí.

Chu Thiên Chí nhìn hai người hăng hái trên bầu trời, trong lòng cảm khái.

Sau này, thiên hạ Khương gia càng không thể rung chuyển.

Hắn âm thầm cảm kích Đạo Tổ, Thiên Cảnh thật không phải là Hóa Long phủ có thể chạm đến.

Từ Thiên Cơ thì rất đắc ý, dù sao hắn cũng là xuất thân từ dưới gối Đạo Tổ, đang tán dương tuyệt học của Đạo Tổ mạnh bao nhiêu cho đám bạn chí cốt bên người.

Hứa Mãng đứng ở trong đám người, mặt mũi tràn đầy hâm mộ.

Hai mươi năm trước, hắn còn muốn tranh hùng làm thiên tư, nghĩ mình cử thế vô song, còn muốn đứng đầu thiên hạ, bây giờ xem ra, ý nghĩ của hắn thật sự hài hước. Hắn không rõ ràng Đạo Tổ vì sao lưu hắn một mạng, có lẽ là nhìn có xuất thân hắn tội nghiệp, giấu trong lòng cảm kích cùng lòng kính sợ, hắn đã đầu quân, trợ giúp Thiên Cảnh đi săn rất nhiều Hung thú, lần này chính là đạt được khen thưởng đi lên Linh sơn, tăng tiến võ đạo.

Một lát sau. Khương Thiên Mệnh cùng Khương Tử Ngọc dừng tay.

- Tử Ngọc, ngươi thật lợi hại.

Khương Thiên Mệnh đi vào trước mặt Khương Tử Ngọc, vỗ bờ vai của hắn tán dương.

Khương Tử Ngọc mười bảy tuổi thoạt nhìn qua rất giống Khương Trường Sinh, giống như chính là Khương Trường Sinh, dù sao dung mạo Khương Trường Sinh cũng dừng lại tại lúc tuổi còn trẻ.

Khương Tử Ngọc đắc ý cười nói:

- Nói nhảm, ta là tổ tông ngươi!

Khương Thiên Mệnh nghe xong, lập tức trợn trắng mắt.

Nói tới nói lui, thật ra Khương Tử Ngọc xem Khương Thiên Mệnh là huynh đệ, hai người cũng đạt thành ước định, chờ Khương Tử Ngọc đăng cơ, Khương Thiên Mệnh sẽ tướng của hắn, dắt tay quét bình vạn tộc thiên hạ.

Hai người kề vai sát cánh rời khỏi, không người nào dám tiến lên.

Một bên khác, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, nói:

- Tử Ngọc biểu hiện còn không tệ nặc dù Thiên Mệnh nhường.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh hắn khẽ lắc đầu, nói:

- Dĩ nhiên không so được Thiên Mệnh, Thiên Mệnh tốt xấu gì cũng đã trăm tuổi.

Đối với Khương Tử Ngọc, Mộ Linh Lạc rất tự hào, nàng từng mang Khương Tử Ngọc trở lại Mộ gia, thiên tư khủng bố của Khương Tử Ngọc cũng làm cho Mộ gia dẫn lấy làm vinh hạnh, Mộ gia đã bắt đầu giúp Khương Tử Ngọc lôi kéo quan hệ trên triều đình, để Khương Tử Ngọc có thể an tâm luyện công, không cần quan tâm việc vặt khác.

Chương 703: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (1)

- Hiện tại, tháng ngày trôi qua thật tốt, mỗi ngày tập võ, còn có thể nhìn xem Tử Ngọc bọn hắn trưởng thành.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói, chẳng qua là ngữ khí của nàng có chút tiếc hận.

Khương Trường Sinh liếc nhìn nàng, nói:

- Làm sao cảm giác nghĩ một đằng nói một nẻo?

Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, nói:

- Chính là khuyết thiếu cơ hội chiến đấu.

Nàng từ nhỏ đã hiếu chiến, lại thêm truyền thừa chiến ý từ Tù Thiên võ đế, nàng có một trái tim truy cầu chiến đấu. Khương Trường Sinh buồn cười, hắn nhìn về phía bầu trời ngoài Tử Tiêu cung, nói khẽ:

- Vậy nàng suy nghĩ nhiều, rất nhanh sẽ không thiếu, mà lại trong một đoạn thời gian rất dài, Thiên Cảnh đều phải chiến đấu.

Mộ Linh Lạc nghe xong, vội vàng tra hoit nguyên nhân.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, biết được vạn tộc muốn cùng một chỗ thảo phạt Thiên Cảnh, nàng không có kinh hoảng, ngược lại có chút phấn khởi.

- Ta đây có phải nắm chắc thời gian mạnh lên, tranh thủ sớm ngày đi đến Võ Đạo Thánh Vương cảnh.

Mộ Linh Lạc nói xong đứng dậy rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, Mộ Linh Lạc có đấu chí như thế này, là chuyện tốt.

Hắn không thể truyền tiên pháp, Mộ Linh Lạc mong muốn sống được càng lâu, phải không ngừng đột phá cảnh giới cao hơn.

Cuối cùng sẽ có một ngày, Thiên Cảnh cùng Thiên Đình sẽ liên quan đến thiên ngoại, hi vọng khi đó, Mộ Linh Lạc cùng mọi người trong Long Khởi quan đã có thể một mình đảm đương một phía.

Tháng mười, Khương Trường Sinh hạ một đạo thánh chỉ, để các Thừa Tướng truyền xuống, không đến năm ngày, đạo thánh chỉ này đã truyền khắp mỗi một góc Thiên Cảnh, thánh chỉ tuyên bố mối nguy vạn tộc, dẫn tới thiên hạ xôn xao.

Vạn tộc Thái Hoang muốn vây quét nhân tộc.

Mối nguy như thế vốn nên dẫn tới giang sơn đại loạn, nhưng cũng không có, tương phản, người Thiên Cảnh bị khích lệ, may mắn có vô số kể tín đồ tiến hành kích động, cổ vũ lòng người.

Trong giảng đạo mười năm một lần, Khương Trường Sinh đã sớm tiết lộ mối nguy Thiên Cảnh gặp phải, tuyên bố Tiên đạo sẽ uy hiếp đến tồn tại trên thượng giới, tồn tại ở thượng giới sẽ xúi giục vạn tộc tiêu diệt Thiên Cảnh, các tín đồ nghe xong tự nhiên oán giận, bọn hắn đều muốn thành tiên, cho nên bắt đầu cừu thị Thái Hoang thần quân.

Khương Trường Sinh cũng không có thêm mắm thêm muối, lập trường chuyện này không cần nói nhiều.

Chúng sinh thế giới võ đạo và Thái Hoang thần quân cũng không phải một lập trường, Thái Hoang thần quân để ý chính là mình chưởng khống võ đạo thế giới, mà các tín đồ để ý là bản thân có thể thành tiên, bọn hắn mới mặc kệ người nào sáng tạo ra thế giới võ đạo, cũng sẽ không bởi vậy cảm kích Thái Hoang thần quân, chỉ sẽ cảm thấy Thái Hoang thần quân muốn triệt tiền đồ của mình.

Trong Thần Du đại thiên địa, ngoại trừ nhân tộc, còn có yêu tộc, nghe nói có số lượng lớn yêu đang lên phía bắc, mong muốn đầu nhập vào Thiên Cảnh, đối với cái này, Khương Trường Sinh cũng không có từ chối.

Thiên Cảnh không sớm thì muộn sẽ trở thành Thánh triều dùng bao dung nhân tộc làm chủ đạo, tương lai Thiên Đình cũng không phải chỉ là nhân tộc làm thiên quan, các tộc đều có cơ hội.

Sau khi Thánh chỉ được ban bố, các nơi bắt đầu chinh quân, Linh sơn mở ra càng nhiều danh ngạch, thiên hạ võ giả bắt đầu

nỗ lực tập võ, tranh thủ trả giá một phần lực vì Thiên Cảnh trước khi kiếp nạn đến.

Cự Cường châu, một châu xa nhất của Thiên Cảnh tại Thái Hoang, có xây mười bảy tòa thành trì, ở giữa dãy núi, từ trên cao nhìn lại, tựa như đang bày trận.

Châu này thành lập là vì chống cự Cường Lương tộc, sau đổi thành chống cự cường địch, giờ phút này, trong Cự Cường châu, khắp núi khắp đồng đều là thân ảnh võ giả, binh sĩ tập võ, số lượng lớn thi thể Hung thú bị võ giả cảnh giới cao vận chuyển, đưa mắt nhìn lại, trên trời trên mặt đất đều là bóng người, hạo đãng hùng vĩ.

Nhân khẩu Thiên Cảnh sớm đã đột phá chục tỷ, đây là náo động đã trải qua mấy chục năm, bằng không người càng nhiều, sau khi Thiên Cảnh thành lập, nhân khẩu càng tăng vọt.

Mong muốn đối mặt vạn tộc, Thiên Cảnh phải thật thành nhân tộc, trăm trăm triệu nhân khẩu tuyệt đối không đủ.

Quân doanh trú đóng trên một ngọn núi cực cao, chính là đại doanh của Thiên Sách quân, Từ Thiên Cơ đang đứng ở bên vách núi, nhìn phần cuối thiên địa xa xa, mặt trời lặn thê mỹ, sơn nhạc cuối đường chân trời hơi gợn sóng, nhiệt độ của nơi này đang tăng lên.

Một tướng quân khoác giáp đen từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên cạnh Từ Thiên Cơ, trầm giọng nói:

- Tướng quân, ngoài vạn dặm phát hiện tung tích của chủng tộc không biết, bọn hắn hành động rất nhanh, chúng ta không thể đuổi bắt.

Từ Thiên Cơ cau mày nói:

- Truyền lệnh xuống, không được đuổi bắt, dưới tình huống Cường Lương tộc đầu nhập vào chúng ta, chủng tộc dám trước tiên tập kích Thiên Cảnh tuyệt đối mạnh hơn Cường Lương tộc, không thể chủ quan.

- Tuân lệnh!

Hắc giáp tướng quân lúc này thả người vọt lên, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Từ Thiên Cơ huýt sáo một tiếng, lấy ra giấy bút trong nhẫn trữ vật bắt đầu viết gì đó, đợi một đầu Vạn Lý điêu bay tới, hắn bỏ mật tín vào khúc gỗ nhỏ treo trên một bên trảo của Vạn Lý điêu.

Vạn Lý điêu tựa như tia chớp bay đi, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Từ Thiên Cơ hít sâu một hơi, hắn vỗ vỗ mặt mình, lẩm bẩm nói:

- Từ Thiên Cơ ơi Từ Thiên Cơ, đánh trận ba trăm năm, làm sao còn khẩn trương đây?

Trong lòng hắn rõ ràng, hắn không phải e ngại kẻ địch, mà là sợ mất mặt trước mặt Khương Trường Sinh.

Từ khi được Khương Trường Sinh khôi phục vị trí thống soái, hắn một mực kìm nén một cỗ năng lực, muốn chứng.

minh mình cho Khương Trường Sinh xem.

Lần trước đối mặt Cường Lương tộc, hắn hết sức thất bại, không hy vọng giẫm lên vết xe đổ.

Tiên Nguyên năm hai mươi, đầu tháng một.

Cự Cường châu, trong thành trì châu phủ nghênh đón một người, dẫn đến châu phủ trở nên náo nhiệt, toàn thành tướng sĩ đều hết sức phấn khởi.

Thánh thượng đến rồi!

Trong hai tháng này, Thiên Sách quân dò xét đến rất nhiều tình báo, thậm chí còn xảy ra xung đột, đều không ngoại lệ, Thiên Cảnh tướng sĩ đối mặt dị tộc thần bí, chỉ cần giao thủ, thua không nghi ngờ, mà lại là cửu tử nhất sinh.

Chương 704: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (2)

Châu phủ, trong phủ thành chủ.

Chúng tướng sĩ tụ tập, nhưng không thấy Khương Trường Sinh.

Dương Chinh bước nhanh đi tới, các tướng sĩ lập tức đứng dậy, đồng thời hướng mặt nhìn ra ngoài, muốn nhìn xem Thánh thượng ở đâu.

- Đừng xem, Thánh thượng đã vào tu đạo, chúng ta đều không nên quấy nhiễu, chờ khai chiến Thánh thượng sẽ ra tay, đến lúc đó chờ đợi phân công là được, Thánh thượng sẽ không để cho chúng ta chịu chết.

Dương Chinh mở miệng nói, các tướng sĩ nghe được thở dài một hơi.

Dương Chinh ngồi ở trên thủ tọa, nói:

- Khương Thiên Mệnh, Cơ Võ Quân cũng tới, bọn hắn đã gia nhập Thiên Sách quân, đây là trận chiến đầu tiên giữa Thiên Cảnh cùng vạn tộc, nhất định phải thắng, sau khi Thánh thượng giải quyết đại bộ phận cường địch, chúng ta cũng cần chứng minh mình, không thể chỉ dựa vào Thánh thượng, hiểu chưa?

Hắn quét mắt nhìn chúng tướng sĩ, ánh mắt sắc bén, Dương gia tam đại mãnh tướng cũng ở trong đó.

- Hiểu rõ!

Chúng tướng sĩ đồng thanh đáp.

Lúc này, Dương Nguyên Hùng to con như con gấu lớn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Thánh thượng, Khương Thiên Mệnh, Cơ Võ Quân đều tới, nếu như địch nhân tập kích Thiên Cảnh, nên làm cái gì?

Vừa dứt lời, tất cả mọi người động dung.

Thiên Cảnh tuy mạnh, nhưng so với cường tộc Thái Hoang mà nói, nội tình còn thiếu rất nhiều.

Dương Chinh khẽ nói:

- Có Thánh thượng, sợ cái gì, đừng quên Thánh Thượng chính là vạn tiên chi tổ, chẳng qua là đến thế gian lịch luyện, lão nhân gia ông ta có ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân, Thiên Cảnh tự có ngài bảo hộ, ai có thể phân rõ ràng Thánh thượng trong châu phủ nào là chân thân hay không.

Chúng tướng sĩ nghe xong, đều mặt lộ vẻ cuồng nhiệt.

Từ sau khi Khương Trường Sinh đăng cơ, các tín đồ của hắn đều đứng lên, thoại thuật hắn trước kia giả thần giả quỷ cũng được phủ lên thành truyền thuyết, khiến cho hắn trở nên càng thêm thần bí.

Mặc dù Khương Trường Sinh không ra tảo triều, không gặp hạ thần, cũng không có hạ thần dám làm loạn.

Ngẩng đầu ba thước có thần minh.

Thần linh chính là Đạo Tổ.

Người đang làm, trời đang nhìn, mà trời này chính là Đạo Tổ.

Một bên khác.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang luyện công, hắn phái đi Cự Cường châu đúng là phân thân, phân thân đủ để đối phó.

Phân thân chi thuật chính là đem pháp lực của hắn một phân thành hai, dù cho phân thân, cũng tương đương với ba ngàn ức giá trị hương hỏa, mà toàn thể đại quân cường tộc lần này tới tập kích cũng mới hơn hai ngàn ức.

Làm sao thua?

Người mạnh nhất trong cường tộc này cũng rất mạnh, đạt đến tám tỷ giá trị hương hỏa, khí tức Võ Đế thì vượt qua hai mươi vị, trách không được còn dám tới dù đã biết Cường Lương tộc thất bại.

Khương Trường Sinh rất lâu không có Hiển Thánh, lại có chút chờ mong.

Kẻ địch tựa hồ đang chờ đợi cái gì không có vội vã tiến công, Khương Trường Sinh cũng không vội, địch càng nhiều người càng mạnh, sinh tồn ban thưởng của hắn lại càng lớn.

Đây là trận chiến đầu tiên giữa Thiên Cảnh cùng vạn tộc, nhất định phải chiến ra uy phong.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuyên tâm luyện công.

Trong một mảnh sa mạc cách Cự Cường châu trăm vạn dặm, trong bão cát cất giấu từng thân ảnh đáng sợ, không nhúc nhích.

Rìa sa mạc, trong rừng cây, một đám võ giả đang ở xa xa nhìn trộm, cầm đầu chính là Hứa Mãng.

- Những tên kia đến cùng là chủng tộc gì, mùi máu tươi thật là nồng nặc.

- Vì sao bọn hắn không động, là đang chờ đợi chủng tộc khác đến sao?

- Tám chín phần mười là như thế, chúng ta đối mặt có thể là vạn tộc Thái Hoang, vì sao Thánh thượng không trước tiên xuất kích?

- Thánh thượng nhất định có thể đối phó bọn hắn, nhưng chúng ta không thể, nếu thánh thượng một người giải quyết xong, chúng ta làm sao lịch luyện, Thánh thượng nuôi chúng ta để làm gì?

- Nói nhỏ chút, chớ kinh động bọn hắn.

Hứa Mãng không để ý đến thủ hạ nghị luận, ánh mắt nhìn chằm chằm sa mạc, chẳng biết tại sao, hắn cảm giác có thứ gì đó đang ngó chừng hắn.

Cùng lúc đó.

Trong sa mạc, khu vực ở giữa vô số thân ảnh trống đi một mảnh đất trống lớn, một cốt trùng hình người ngồi ở một ngọn núi nhỏ trên, nhìn kỹ lại, thân ảnh phương xa đều giống như hắn, thân hình giống như người, mặt ngoài bao trùm giáp xương màu trắng, đầu như côn trùng, hai tay như hai cốt nhận, lập loè tia sáng lạnh.

Cốt trùng hình người cầm đầu mọc ra một đôi cánh bằng xương, quanh thân lượn lờ lấy huyết khí sâm nhiên.

- Chúc Dung tộc còn chưa tới sao?

Hắn chậm rãi mở miệng nói, âm thanh đầy lạnh lùng.

Một âm thanh từ trong bão cát truyền đến:

- Tộc nhân ở ngoài rìa đã ngửi được khí tức nóng bỏng đáng chết kia của Chúc Dung tộc.

- Ha ha, xem ra Chúc Dung tộc hết sức cẩn thận.

Huyết khí cốt trùng cười lạnh nói, dừng một chút, lần nữa mở miệng nói:

- Điều động một nhánh bộ lạc, tiến đến khai chiến, thử một chút thực lực Thiên Cảnh.

- Tuân mệnh!

Trong bão cát có âm thanh đáp lại.

Đúng lúc này.

Một cơn gió mạnh từ trên trời giáng xuống, xua tan bão cát trong vòng nghìn dặm, đất cát xung quanh huyết khí cốt trùng bị ép tới sụp đổ, hiển lộ ra tầng đất nham thạch trụi lủi, một thân ảnh đầy liệt diễm rơi vào trước mặt huyết khí cốt trùng.

Huyết khí cốt trùng chẳng qua là thân hình giống như người, mà kẻ đến thoạt nhìn không có gì khác nhân tộc, chẳng qua là thể phách cực kỳ to lớn cường tráng, cao tới trăm trượng, mặc trên người y phục do da lông Hung thú chế thành.

Thân hình hắn giống như đại han, đầu đầy lửa đỏ, như là tóc dài phất phới, khuôn mặt dữ tợn, trên da tràn đầy đường vân liệt diễm, hai mắt hắn lạnh lẽo, chậm rãi mở ra miệng rộng, phun ra khí tức nóng bỏng.

- Địa Minh, tộc các ngươi chỉ phái chút lực lượng này tới?

Liệt diễm đại han châm chọc nói, ánh mắt nhìn chằm chằm huyết khí cốt trùng, trong mắt lộ ra sát ý.

Huyết khí cốt trùng được xưng Địa Minh chậm rãi mở miệng nói:

- Thế Chúc Dung tộc có dốc toàn bộ lực lượng hay không?

Liệt diễm Đại Hán lộ ra nụ cười tàn nhẫn, nói:

- Chờ giải quyết nhân tộc, hai tộc chúng ta tái đấu một chút đi.

Chương 705: Đại chiến đầu tiên của Thiên Cảnh

- Ông!

Tiếng kèn vang lên từ bên trong từng thành trì, hội tụ vào một chỗ, vang vọng toàn bộ Cự Cường châu, các tướng sĩ khắp núi khắp đồng dồn dập đứng dậy.

Đại chiến sắp đến.

Bầu không khí xơ xác tiêu điều cấp tốc lan tràn, không có người thất kinh, đại quân các châu sớm đã chuẩn bị kỹ càng, Từ Thiên Cơ thông qua khí vận, truyền âm cho hết thảy tướng sĩ, các lộ đại quân tiến đến thành trì biên cảnh, trùng trùng điệp điệp, hình thành hàng dài.

Phàm là người có thể tham gia vào chiến đấu dạng này, yếu nhất cũng là Thần Nhân, cho nên các quân đều phi hành trên không trung, binh sĩ trên mặt đất đều là bộ đội hậu cần, phụ trách áp giải lương thực, binh giới các loại hàng hóa.

Phần cuối thiên địa, từng tôn thân ảnh đáng sợ đang tụ tập tới, tất cả đều là cốt trùng hình người, hình dáng tướng mạo mang cho các tướng sĩ Thiên Cảnh cảm giác áp bách cực lớn.

Trên tường thành, Khương Thiên Mệnh nhìn kẻ địch dị tộc phương xa, mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đây là lần đầu tiên hắn tham chiến, trước kia luận bàn cùng người một nhà, hắn không khỏi cảm thấy phấn khởi.

Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc của Long Khởi quan đứng bên cạnh đang đang giới thiệu tình huống cho hắn, hi vọng hắn không được qua loa chủ quan.

Trên tường thành, đại quân đang bày quân trận, mặc dù địch nhân đã ngoi đầu lên đại quân vẫn ngay ngắn trật tự, không loạn chút nào, bọn hắn đều có tín ngưỡng, mặc dù đối mặt cường địch không biết, cảm giác tín niệm để sợ hãi của bọn hắn rất nhanh liền thối lui.

- Ta trước đánh trận đầu đi.

Khương Thiên Mệnh vứt xuống câu nói này, bỗng nhiên như mũi tên giết ra ngoài.

Dương Chu kinh hãi, vội vàng đuổi theo, tiểu tử này là con cháu bảo bối của Đạo Tổ, hắn cần bảo vệ tốt, Thập Bát Tinh Túc cũng đuổi theo sau.

Một màn này bị các quân thấy, các tướng sĩ nghị luận ầm ĩ, rất nhanh đã biết được tên Khương Thiên Mệnh.

Một trong tam đại Thánh Vương của Thiên Cảnh.

Biết được thân phận của Khương Thiên Mệnh, sĩ khí toàn quân phóng đại!

Oanh!

Chân trời truyền đến tiếng vang khi chân khí Khương Thiên Mệnh bộc phát, thụ nhãn trên trán bắn ra chùm sáng màu đỏ ngòm, quét ngang kẻ địch, những cốt trùng hình người dồn dập vây công hắn, một trận loạn chiến bùng nổ, Dương Chu, Thập Bát Tinh Túc cấp tốc gia nhập vào trong đó.

Những cốt trùng hình người này có hình thể to lớn, có thể tạo ra bão cát, chế tạo Sa Bạo, đại chiến mở ra không bao lâu, chân trời đã cát vàng đầy trời, như bão cát sắp đột kích, hùng vĩ vô song.

Trận chiến chính thức đầu tiên từ sau khi Thiên Cảnh từ thành lập bắt đầu khai hỏa.

Trong một đại điện rộng rãi, trên từng cây trụ đá màu tím có treo từng ngọn đèn dầu, thiêu đốt lên ngọn lửa màu xanh lam, khiến cho trong điện u ám, đè nén mà âm u.

Hai bóng người ngồi trên ghế, nhìn một quả cầu ánh sáng lơ lửng trước mặt, bên trong xuất hiện tình huống đám người Khương Thiên Mệnh đại chiến cùng dị tộc.

- Chuyện võ giới, có gì đáng xem?

Nói chuyện chính là một nữ tử mặc áo tím, ung dung hoa quý, dung nhan xinh đẹp, trong lúc nhíu mày tản ra một cỗ uy nghiêm khó tả.

Ngồi bên cạnh nàng chính là một tên nam tử, người mặc áo lam hoa văn màu tím, đầu đội kim quan, hai luồng sợi tóc đen

theo gương mặt hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn, chẳng qua là song đồng hiện lên hình bán nguyệt, âm lãnh như xà hạt.

Hắn chính là Thái Hoang thần quân.

Thái Hoang thần quân mở lời:

- Đây là võ giới của ta bị dị số tập kích, ta không rõ ràng hắn là chui vào từ một phương thiên địa nào, nhưng hắn rõ ràng tồn tại, ta lại cảm giác không đến khí vận của hắn, mặt khác, lúc hắn đột phá, quy tắc thiên địa sẽ không dung hắn, nói rõ nội tình của hắn thật không đơn giản.

Nữ tử áo tím nhíu mày, nói:

- Ồ? Vậy nói rõ võ đạo của hắn khác biệt ngươi, dẫn đến võ giới của ngươi gạt bỏ hắn, nhưng ta nghĩ ngươi cũng không thể nhúng tay chuyện võ giới, Thần Chủ đã rất bất mãn đối với ngươi.

Nàng vừa nói, một bên bị chiến đấu trong quang cầu hấp dẫn.

- A, thiên tư của kẻ này rất không tệ, không nghĩ tới bên trong võ giới của ngươi còn có thiên tài như thế.

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm Khương Thiên Mệnh, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Thái Hoang thần quân bất đắc dĩ nói:

- Hắn chính là thủ hạ của dị số, nếu là bỏ mặc không quan tâm, võ giới của ta có khả năng bị dị số đoạt đi.

Áo tím nữ tử nói:

- Vậy ngươi có lôi kéo hắn?

Thái Hoang thần quân yên lặng.

Nữ tử áo tím liếc mắt nhìn hắn, không nói thêm lời nào.

Cùng lúc đó, chiến đấu trong quang cầu phát sinh biến hóa.

Càng ngày càng nhiều cốt trùng hình người đánh tới, trên trời còn có đếm không hết hỏa cầu bay nện tới, như quần tinh từ thiên ngoại buông xuống, thanh thế hạo đại.

Chúc Dung tộc đột kích.

Trước thành trì, hết thảy tướng sĩ ngưỡng vọng nhìn lại, đều vì đó động dung, phóng tầm mắt nhìn tới, chân trời cố cốt trùng hình người, hỏa cầu nhiều vô số kể, che khuất bầu trời, vạch phá bầu trời, thanh thế như có mối nguy diệt thế buông xuống, mang cho tướng sĩ Thiên Cảnh cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng.

- Tạp chủng Nhân tộc! Chịu chết đi!

Một đạo tiếng hét to khinh cuồng truyền đến, vang vọng đất trời.

Đinh tai nhức óc.

Chỉ thấy một hỏa cầu khổng lồ tràn đầy liệt diễm co vào, hiện ra thân ảnh một đại hán ngời đầy lửa đỏ, như Ma Thần bay tới, uy áp khủng bố bao phủ giữa thiên địa.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh tiếng vang lên, để hết thảy tướng sĩ Thiên Cảnh chấn động tâm thần, bọn hắn quá quen thuộc tiếng hừ này.

Thánh thượng.

Đạo Tổ!

Trong chốc lát, thành trì vùng trời ngưng tụ ra hiện một thanh kiếm ảnh màu lam, dài đến ngàn trượng, kiếm ảnh lay động, phân tán thành từng thanh từng thanh kiếm ảnh, lớn nhỏ nhất trí, tất cả kiếm đều chỉ đại quân Chúc Dung tộc cùng cốt trùng hình người.

Các tướng sĩ Thiên Cảnh ngẩng đầu nhìn lại, đều có thể thấy kiếm ảnh màu lam đầy trời, tựa như đại dương mênh mông bao phủ thành trì, các tướng sĩ Thiên Cảnh nhìn thấy mà cảm xúc sục sôi.

- Cái đó là…

Thân thể nữ tử áo tím bỗng nhiên nghiêng về phía trước, đôi mắt đẹp nheo lại.

Chương 706: Trường Sinh đan, Tử Hoàn thần quân

Vẻ mặt Thái Hoang thần quân đầy khó coi, nói:

- Vị dị số kia ra tay rồi, hắn chưởng khống nhân tộc, đã đối lập với ta, ta không có khả năng tha cho hắn, vạn tộc giới này rất khó ngăn cản hắn, chỉ có thể trợ giúp ta tranh thủ thời gian, Tử Hoàn thần quân, ngươi nhất định phải trợ giúp ta, Thiên Hà do ngươi chưởng khống, ta cần ngươi sớm ngày buông Thiên Hà ra.

Nữ tử áo tím được xưng Tử Hoàn thần quân không trả lời ngay, mà chăm chú nhìn tình huống trong quang cầu, muôn vàn Hồn Niệm thần kiếm ngưng tụ mà ra như hồng lưu diệt thế bao phủ mà đi, cấp tốc biến lớn bên trong quang cầu, ngay sau đó quả cầu ánh sáng đột nhiên phá toái, tình cảnh bên trong gián đoạn.

Tử Hoàn thần quân động dung, nói:

- Sức mạnh của người nọ vậy mà có thể nguy hiểm đến đây, mạnh mẽ như thế, nhưng không có bị Thiên Địa Chi Lục gạt bỏ.

Thái Hoang thần quân sầm mặt, nói:

- Hắn giáng sinh tại nhân tộc, lại không chịu rời đi võ giới của ta, tất nhiên muốn mưu cầu võ giới của ta.

Tử Hoàn thần quân yên lặng.

Thái Hoang thần quân quay đầu nhìn về phía nàng, nói:

- Chỉ cần ngươi trợ ta, đợi ta luyện thành Trường Sinh đan, phân ngươi một khỏa.

Tử Hoàn thần quân châm chọc nói:

- Trường Sinh đan? Trách không được ngươi còn băn khoăn võ giới của ngươi, thì ra là thế, ta nói ngươi vì sao chấp nhất quyền lực một giới, không nghĩ tới tặc tâm của ngươi không chết, việc này nếu động đến….

- Ngươi không nói, ta không nói, người nào biết? Nếu sau đó, Thần Chủ phát giác, ta một người gánh chịu.

- Trường Sinh đan vốn hư ảo, cái ngươi gọi là Thiên Địa Dung Lê Đại Trận càng là thương thiên hại lí..

- Hừ, có hư ảo hay không, đợi sau khi ta luyện thành ngươi sẽ hiểu rõ, huống hồ võ giới của ta cũng không phải dùng nhân tộc làm chủ, đợi ta hạ giới, thanh lý nhân tộc, võ giới này chính là chủng tộc khác làm chủ, mặc dù chuyện bị vạch trần, Thần Chủ nhiều lắm không vừa lòng, cũng sẽ không trách phạt ta, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa dùng nhân tộc làm chủ, nhân tộc quật khởi vốn là đạp lên thi cốt của muôn vàn chủng tộc, ta sẽ để cho giới ta biến thành lao ngục Hung thú, không tính đồng tộc tương tàn.

Ngữ khí Thái Hoang thần quân đầy băng lãnh, lộ ra một cỗ điên cuồng. Hắn nhìn chằm chằm Tử Hoàn thần quân, nói:

- Chúng ta mặc dù phi thăng, tuổi thọ kéo dài, nhưng cuối cùng cũng sẽ có ngày chung thọ, ngươi không muốn liều một phen? So với khả năng lấy được kết quả, cái giá mà ngươi đối mặt thì không có ý nghĩa gì.

Ánh mắt Tử Hoàn thần quân lấp lánh, không biết đang suy nghĩ gì.

Qua một hồi lâu.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi mở lời:

- Tốt, ta vì ngươi phá lệ một lần.

Thái Hoang thần quân lộ ra nụ cười, sau đó móc ra một hộp gỗ từ trong tay áo, nói:

- Đa tạ Thần Quân tương trợ.

Oanh! Oanh! Oanh..

Kinh thiên động địa, cuồng phong gào thét, tướng sĩ trước thành trì Thiên Cảnh ngưng tụ khí vận quân trận, ngăn cản sóng gió đáng sợ từ chân trời đập tới, một chút người cảnh giới cao cường chỉ có thể miễn cưỡng trọn mắt đi nhìn, bọn hắn thấy đếm không hết kiếm ảnh màu lam oanh tạc quân địch, nhấc lên cường quang, để thiên địa thất sắc. đám người Khương Thiên Mệnh, Dương Chu tụ tập cùng một chỗ, không dám nhúc nhích.

- Chúng ta vậy mà không sao.

- Nói nhảm, Thánh thượng điều khiển chân khí há là chúng ta có thể tưởng tượng?

- Thật mạnh, những cường địch nhìn như không thể đối đầu lại biến thành tro bụi.

- Ta ngược lại thật ra hi vọng tổ gia gia chừa chút người sống để cho ta luyện tay một chút.

Mọi người nghị luận, từng người đều nhìn về tình cảnh nổ tung, huyết nhục văng tung tóe, liệt diễm như tinh hỏa tung bay trước mặt.

Khương Thiên Mệnh đã sớm gặp qua Khương Trường Sinh ra tay, cũng không có bị chấn động đến, ngược lại có chút lo lắng, sợ tổ gia gia giết hết địch nhân.

Liệt diễm đại hán cầm đầu Chúc Dung tộc giết ra từ bên trong cường quang, đánh một quyền ra, vô tận liệt diễm mang theo khí thế thôn phệ thiên địa lao thẳng tới thành trì phương xa, nhưng một giây sau, một hồn niệm thần kiếm đánh tới, dễ dàng đánh tan biển lửa, một kiếm xuyên thủng bộ ngực của hắn.

Hắn trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được.

- Làm sao có thể… Ta có là bát trọng…..

Hắn run giọng nói, thân thể cứng đờ, kinh mạch trong cơ thể đang đứt từng khúc, khiến cho hắn không thể động đậy.

Bên trong hai con mắt của hắn, một kiếm ảnh màu lam đang cấp tốc biến lớn, oanh một tiếng, lại là một Hồn Niệm thần kiếm đánh tới, đánh nát đầu của hắn.

Thân thể Võ Đế không thể diệt, đây chẳng qua là đối với võ giả. Trước mặt pháp lực cường đại của Khương Trường Sinh, Võ Đế chẳng qua là hơi mạnh hơn sâu kiến một chút thôi.

Cũng không lâu lắm, đã không còn Hồn Niệm thần kiếm bắn ra, hai đại dị tộc cũng không có bị giết tuyệt, còn thừa lại rất nhiều sinh linh đang ngây người tại chỗ, không dám nhúc nhích, lúc trước có sinh linh thử chạy trốn, ngược lại đụng vào Hồn Niệm thần kiếm, bọn hắn phát hiện chỉ cần bất động, liền sẽ không bị hại.

- Giết!

Tiếng Từ Thiên Cơ hét to vang vọng trong đầu hết thảy tướng sĩ, ánh mắt các tướng sĩ Thiên Cảnh trong nháy mắt thay đổi, như vạn tên cùng bắn, tất cả đều bay vụt về phía chân trời, truy sát dị tộc, tràng diện hùng vĩ bực nào, số lượng nhân tộc thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Phương xa, châu phủ thành, bên trong một tòa cung điện.

Phân thân Khương Trường Sinh mở mắt, nhíu mày lẩm bẩm.

- Cảm giác vừa rồi tuyệt không phải ảo giác, có gì đó đang nhìn trộm.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua cung điện, nhìn về phía thương khung.

Hắn suy đoán là Thái Hoang thần quân ngoài thiên ngoại đang nhìn trộm hắn. Đây quả thật không tốt, người thiên ngoại vậy mà có thể nhìn trộm chuyện thiên hạ.

Cái này cũng mang ý nghĩa thời gian Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống sẽ sớm hơn, mắt thấy trận chiến này, Thái Hoang thần quân tất nhiên ngồi không yên.

Khương Trường Sinh đứng dậy, hắn chuẩn bị đi giải quyết cường giả phía sau hai đại dị tộc, phàm là cường giả phía trên Động Thiên cảnh, hắn chuẩn bị đều giải quyết, sinh linh dị tộc còn lại thì lưu cho tướng sĩ Thiên Cảnh luyện binh.

Hắn đột nhiên tan biến trong cung điện, vô thanh vô tức.

Chương 707: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (1)

Oanh!

Một thân ảnh to lớn từ trên trời giáng xuống, nện ở giữa sông núi, nhấc lên vô số đá vụn, loạn xạ thiên địa, nện xuyên cả một ngọn núi.

Chính là huyết khí cốt trùng Địa Minh, hắn giờ phút này một thân cốt giáp vỡ vụn, máu me khắp người, vô cùng chật vật.

Hắn chật vật trợn mắt nhìn tới, Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, lưng tựa hạo nhật, giống như sau lưng có hào

quang vạn trượng.

- Ngươi… Đến cùng là thần thánh phương nào… Ngươi tuyệt đối không phải Võ Đế…

Địa Minh chật vật nói, trong lời nói tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Hắn tung hoành Thái Hoang gần vạn năm, chiến đấu qua cùng Võ Đế các tộc, nhưng chưa từng có đối thủ có thể mang đến cho hắn cảm giác bất lực như thế.

Hắn cảm giác lực lượng của mình căn bản không đáng giá nhắc tới, chênh lệch thật sự quá lớn.

Đối phương tuyệt đối vượt qua cảnh giới Võ Đế.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, một vệt kim quang vương vãi xuống, bao phủ Địa Minh, đọc hết trí nhớ của hắn.

Một lát sau, Khương Trường Sinh thu hồi kim quang, đưa tay dùng ngón trỏ bắn ra một đạo pháp lực kình khí, xuyên thủng đầu Địa Minh, chặt đứt sinh cơ, khu trục hồn phách hắn.

Đối với chút dị tộc này, Khương Trường Sinh chỉ trảm sinh cơ, không diệt hồn phách, cho bọn hắn cơ hội chuyển thế.

Hai bên không có huyết hải thâm cừu, Địa Phủ cũng cần càng nhiều vong hồn tăng cường bản thân.

Khương Trường Sinh đi theo tan biến tại chỗ cũ.

[Tiên Nguyên năm hai mươi, Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc đột kích, muốn hủy diệt nhân tộc, đánh giết ngươi bị coi là dị số, ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào].

Một dòng thông báo xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, hắn mở mắt, hiểu rõ phân thân đã giải quyết chiến lực đỉnh tiêm của kẻ địch.

Chúc Dung tộc?

Chậc chậc, trước có Cường Lương tộc sau có Chúc Dung tộc, hắn ở địa cầu kiếp trước từng nghe tới hai cái tên này. Không có khả năng Địa Cầu lại có liên quan đến thế giới này.

Có lẽ có một ngày, hắn còn có thể trở lại Địa Cầu đi xem một chút.

Chấp niệm của Khương Trường Sinh về việc trở lại địa cầu cũng không mạnh, nhưng nếu có thể trở về, hắn cũng muốn xem nhìn Địa Cầu bây giờ đang là đời nào.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào, pháp bảo này do khí tức Tiên Thiên chỗ ngưng tụ mà thành, có cấm chế phòng ngự, không dính nhân quả, không liên quan mệnh số, có thể tăng cường ngộ tính của hắn, khi hắn ngộ đạo, bào này sẽ tự chủ bảo hộ hắn.

Còn không tệ.

Khương Trường Sinh xuất ra Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào, chợt nhìn, chẳng qua là một kiện đạo bào màu trắng, mơ hồ có ánh sáng màu vàng lưu động, tạo hình bình thường, nhưng lộ ra thần thái phi phàm.

Cuối cùng có khả năng thay thế Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, bộ y phục này hắn đã mặc đến ngán.

Hắn đang nghĩ có nên mặc hai kiện pháp bảo cùng một chỗ để an toàn hơn hay không?

Khương Trường Sinh bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào, nhận chủ.

Thiên Cảnh đại chiến hai đại dị tộc, đại hoạch toàn thắng.

Tin tức này cấp tốc truyền khắp các châu Thiên Cảnh, dẫn tới bách tính thiên hạ phấn chấn, một trận chiến này thu được số lượng lớn thân thể Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc, đầy đủ võ giả Thiên Cảnh trở nên mạnh hơn một đoạn.

Tầm quan trọng của Thiên Diễn võ pháp lần nữa bị thế nhân cảm thán, nếu như Quan Thông U có giá trị hương hỏa, đoán chừng lại muốn phóng đại.

Một ngày này, phân thân trở lại Tử Tiêu cung, dung nhập trong cơ thể Khương Trường Sinh, hắn đi theo thu hoạch được trí nhớ mà phân thân đọc đến trong khoảng thời gian này.

Sa Minh tộc cùng Chúc Dung tộc cũng không có cách nào liên hệ Thái Hoang thần quân, bọn hắn cũng là dựa theo phân phó đi làm, bất quá Khương Trường Sinh trong trí nhớ của bọn hắn phát hiện một thứ.

Sáng Thế nguyên bia.

Sáng Thế nguyên bia, có thể khai sáng con đường tu hành, cải biến quy tắc thiên địa.

Vạn tộc mặc dù đều tu hành võ đạo, nhưng bởi vì chủng tộc khác biệt, võ đạo cũng có chênh lệch, nếu cải biến võ đạo thiên địa, sẽ để cho rất nhiều chủng tộc khó thích ứng, từ đó trợ giúp tộc này thống trị thiên địa tốt hơn.

Muốn có được Sáng Thế nguyên bia, liền phải trở thành vương tộc, khi đó, Sáng Thế nguyên bia sẽ tự động xuất hiện.

Cũng không biết Sáng Thế nguyên bia có thể xây dựng tu tiên chi đạo hay không, để thế giới võ đạo biến thành Tu Tiên giới?

Có khả năng thử một chút, nếu Sáng Thế nguyên bia làm không được hắn không có tổn thất, bản thân hắn cũng phải giúp nhân tộc trở thành vương tộc.

Nếu có thể, hắn muốn người Thiên Cảnh tốc độ cao mạnh lên, hắn cũng không sợ người Thiên Cảnh vượt qua hắn, toàn bộ Thiên Cảnh đã dung nhập khí vận của hắn, không ai có thể vượt qua hắn, tương phản, Thiên Cảnh càng mạnh, khí vận của hắn sẽ càng mạnh.

Đạo pháp có nguồn gốc từ hắn, đây mới là Đạo Tổ chân chính.

Bất quá rất khó làm, bởi vì hắn ý thức được không chỉ thế giới võ đạo gạt bỏ tu tiên, tất cả ba ngàn thiên địa đều như thế, hắn tối đa sáng tạo võ đạo đan xen Tiên đạo tạo ra con đường tu hành hoàn toàn mới.

Ba ngàn thiên địa gạt bỏ Tiên đạo, tất có nguyên do, trước khi hiểu rõ, hắn cũng không thể rời khỏi mảnh thế giới võ đạo này,

hắn muốn trốn ở chỗ này cường đại lên, chờ có pháp lực quét ngang được ba ngàn thiên địa lại ra đi dạo.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm luyện công.

Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc thảm bại, trong thời gian ngắn Thiên Cảnh sẽ không gặp phải phiền toái, người Thiên Cảnh có thể nhân cơ hội này mạnh lên.

Về sau trong một đoạn thời gian, số lượng lớn máu thịt Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc được đưa về, chảy qua các châu, quan phủ phân phát ra những máu thịt này, đây cũng là Khương Trường Sinh bày mưu đặt kế, để người trong thiên hạ cảm tạ đại ân của Thánh thượng, giá trị hương hỏa của hắn đi theo tăng trưởng.

Sương mù tràn ngập thiên địa, bên cạnh một hồ nước lớn có hai bóng người đứng sóng vai, một vị trong đó chính là Cửu U ma quân, một vị khác chính là Hoàng Bào lão giả, tên Hoàng Tuyền ma quân.

Chương 708: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (2)

Hoàng Tuyền ma quân cau mày nói:

- Ngay cả Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc đều bại, Đạo Tổ mạnh mẽ thật sự khó có thể tưởng tượng, nhân tộc thật sự không thể tưởng tượng nổi, tổng sẽ toát ra cường giả thông thiên triệt địa, thời kỳ Thượng Cổ, nhân tộc cũng là sinh ra tồn tại cường đại như vậy mới có thể bảo hộ tộc nhân không có bị Cường Lương tộc giết hết.

Ánh mắt Cửu U ma quân đầy phức tạp, nhìn chằm chằm mặt hồ, chậm rãi nói:

- Đạo Tổ cùng nhân tộc đều không giống nhau Võ Đế cái thế khi xưa, hắn mạnh hơn, ta thậm chí hoài nghi phía trên Võ Đế còn có cảnh giới.

Nghe vậy, Hoàng Tuyền ma quân động dung.

Cảnh giới phía trên Võ Đế….

Hoàng Tuyền ma quân bắt đầu sinh ra sợ hãi đối với Đạo Tổ, hắn bất đắc dĩ nói:

- Nếu như thế, nhân tộc chính là trở ngại lớn nhất trên con đường Ma tộc thành tựu vương tộc.

Cửu U ma quân hít sâu một hơi, nói:

- Tựa như như lời ngươi nói, nhân tộc có mệnh số ly kỳ, luôn sinh ra cường giả thay đổi càn khôn tại thời khắc nguy nan, ta đột nhiên hoài nghi vạn tộc nhằm vào nhân tộc chính là có Thiên Địa Chi Thần kiêng kị, mượn tiếng đại kiếp cùng dị số, diệt trừ uy hiếp cho mình, ta thậm chí cảm thấy nhân tộc trước kia là vương tộc, thậm chí có khả năng Thiên Địa Chi Thần là nhân tộc, nguyên nhân chính là hắn tới từ nhân tộc, mới biết được nhân tộc đáng sợ, sợ có người phá vỡ chính mình, tồn tại đứng trên đỉnh điểm, sẽ không lại bận tâm chủng tộc, mà là chỉ quan tâm chính mình.

- Suy nghĩ lại một chút vạn tộc Thái Hoang, chủng tộc, vạn tộc càng mạnh càng giống nhân tộc, theo cảnh giới tăng lên mà hoá hình, hình thái cuối cùng của hoá hình là nhân tộc, ngươi ta chính là như thế, mà nửa người trên vương tộc ngày xưa cũng không khác gì nhân tộc, điều này nói rõ Vương tộc thiên địa ban đầu là nhân tộc, Thiên Địa Chi Thần chính là tồn tại mạnh nhất nhân tộc lúc ấy, hắn mượn dùng Sáng Thế nguyên bia, sáng lập võ đạo, ảnh hưởng chủng tộc hậu thế, khiến cho bên trong quá trình các tộc đang thay đổi mạnh hơn không ngừng tới gần nhân tộc…

Hắn giương mắt nhìn về phía bầu trời sương mù tràn ngập, ánh mắt phiêu hốt.

Hoàng Tuyền ma quân cau mày nói:

- Ngươi nói lời này không khỏi nói chuyện giật gân à, mặc kệ có giống như lời ngươi nói, ngay cả Thiên Địa Chi Thần đều chèn ép nhân tộc, nhân tộc không thể trở thành vương tộc, vậy Ma tộc chúng ta còn có cơ hội.

Hắn chuyển lời nói:

- Xem ra ngươi bị đồ nhi nhân tộc của mình chi phối, gặp khó?

Cửu U ma quân gật đầu nói:

- Xác thực gặp khó, lúc thu hắn làm đồ đệ, nghĩ bố cục vào nhân tộc, khi đó hắn mặc dù sùng bái Đạo Tổ, nhưng chỉ là sùng bái cường giả, không nghĩ tới hôm nay đối mặt vạn tộc đại kiếp, hắn có thể từ chối ta, tin tưởng tổ tông hắn, Đạo Tổ đến cùng là tồn tại như thế nào, ta rất suy nghĩ nhiều khả năng, lại không có kết luận.

Chủ đề lại trở lại trên người Đạo Tổ, Hoàng Tuyền ma quân nhíu mày. Hai vị Ma Quân lâm vào trong yên lặng.

Một lát sau, một đoàn khói đen tốc độ cao bay tới, dùng lại sau lưng bọn họ, ngưng tụ thành một hắc ảnh, trầm giọng nói:

- Hai vị Ma Quân, Cửu âm tộc đã hiến tế ra Cửu âm Chi Linh, chúng ta không thể trấn áp!

Nghe vậy, Cửu U ma quân, Hoàng Tuyền ma quân quay người, hóa thành hai cơn gió đen bao phủ mà đi, theo sau đó là hắc ảnh cũng rời đi.

Ba năm qua đi.

Tiên Nguyên năm hai mươi ba, Thiên Cảnh còn chưa tiêu hao hết chiến quả Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc mang tới, Khương Trường Sinh ban bố thánh lệnh, Thiên Cảnh không có khuếch trương, mà chỉnh quân tập võ, trong thời gian ngắn ngủi, tốc độ số lượng Động Thiên cảnh tăng trưởng vượt xa trước kia, nhưng vẫn không có sinh ra vị Võ Đạo Thánh Vương thứ tư.

Đầu tháng ba, trong hoàng cung chim hót hoa nở.

Khương Trường Sinh uống trà ở trong ngự hoa viên, Chí Dương thần quang không có lấp lánh ánh sáng chói mắt, hắn hiển lộ ra hình dáng, người mặc Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào tự có một cỗ thần khí.

Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh ngồi ở trước mặt hắn, hai người tranh nhau chen lấn nói, nói đều là lực lượng của Chúc Dung, bọn hắn dùng Thiên Diễn võ pháp nắm giữ lực lượng liệt diễm của Chúc Dung tộc, chỉ là liệt diễm của bọn hắn khác biệt, đang tranh nhau ai mạnh ai yếu.

Khương Trường Sinh cười nhìn bọn hắn, giống như đang xem một đôi huynh đệ.

- Đúng rồi, tổ gia gia, gần đây ta lại mơ một giấc mơ, là giấc mộng trước đó kéo dài, không biết có tính là tiên đoán hay không, dù sao tình cảnh trước đó mơ thấy lại không có phát sinh.

Khương Thiên Mệnh bỗng nhiên nói sang chuyện khác, Khương Trường Sinh nghe được đặt chén trà xuống.

Khương Trường Sinh không quan tâm nói:

- Nói nghe một chút.

Khương Thiên Mệnh suy nghĩ một lát, nói:

- Vẫn là ở Long Khởi sơn, ta mộng thấy một thân ảnh nữ tử, ăn mặc quần áo màu tím, thấy không rõ hình dáng của nàng, nàng nói với chúng ta vài câu, sau đó đưa tay, trên trời vậy mà xuất hiện một lỗ hổng lớn, bên trong hiện ra nước lũ, bao phủ nhân gian, toàn bộ Kinh Thành đều bị chìm, mộng cảnh lúc sau là mặt nước đã chìm qua đỉnh núi Võ Phong, ta ở trên không trung nhìn lại, nhân gian tựa như một đại dương vô biên vô tận..

Nói xong lời cuối cùng, hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Khương Trường Sinh nghe xong, suy nghĩ Thiên Ngoại Ma Hà. Trong lòng của hắn hỏi thăm:

- Nữ tử mà Khương Thiên Mệnh mơ tới mạnh bao nhiêu?

[Không thể thôi diễn, hệ thống tạm thời còn chưa dính đến người tại thiên ngoại, ở ngoài nhân quả].

Khương Trường Sinh nheo mắt.

Người ngoài nhân quả.

Hệ thống đã mạnh hơn rất nhiều từ sau khi hắn đột phá, nhưng còn chưa đủ mạnh, người tại thiên ngoại, chỉ có thể biết là Thái Hoang thần quân, còn bởi vì Thái Hoang thần quân tự mình hiện thân qua.

Mặc dù không có tính tới, nhưng dòng thông báo này đưa ra một lượng tin tức cực lớn.

Một là Khương Thiên Mệnh mơ chưa chắc là giả, chỉ có thể là chưa có phát sinh, hoặc là bị cải biến, hai là thời điểm Thiên Ngoại Ma Hà phủ xuống, người thiên ngoại cũng sẽ buông xuống.

Thấy Khương Trường Sinh yên lặng không nói, Khương Thiên Mệnh cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tổ gia gia, chẳng lẽ ta mơ tới chính là thật?

Chương 709: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (1)

- Thật thật giả giả lại như thế nào, nên tới, ngươi tránh không được, đã sớm biết được mối nguy, ngươi cần phải làm là càng thêm nỗ lực luyện công.

Khương Trường Sinh cười trả lời, trong giấc mơ của Khương Thiên Mệnh một mực không có hắn, Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống, hắn không có khả năng không ở đó, cho dù trốn, cũng sẽ mang theo Thiên Cảnh đi cùng một chỗ, điều này nói rõ Khương Thiên Mệnh dự báo tương lai không có hắn.

Nếu không có, tương lai kia là hư ảo, chẳng qua mệnh số nên tới thì sẽ tới.

Khương Thiên Mệnh nghe xong, cảm thấy có đạo lý, gật đầu nói:

- Ngài nói đúng, chỉ cần ta đủ mạnh, không sợ bất kỳ mối nguy gì.

- Bất quá về sau nếu còn mơ thấy cái gì, kịp thời nói với ta.

- Hiểu rõ.

Khương Thiên Mệnh cười hắc hắc nói, dạng người như hắn gần như không nằm mơ, bởi vì vừa ngủ sẽ tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Thần Du đại thiên địa tồn tại kéo dài tuổi thọ của võ giả, chỉ là điểm này, hết thảy tín đồ đều cảm kích hắn.

Ba người lại hàn huyên trò chuyện, chủ đề chuyển tới trên người Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc đã lớn, người bình thường nịnh bợ hắn càng ngày càng nhiều, thậm chí có không ít thế gia muốn kết thân với hắn, hắn cũng là nam nhân huyết khí phương cương, khó tránh khỏi sẽ có động tâm.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu gặp phải người mình yêu thích, vậy cứ thu đi, còn về vị trí hoàng hậu thì tạm thời không định, ngươi không cần lo lắng quá nhiều, dù sao hiện tại là phụ hoàng ngươi làm chủ.

Hắn chỉ có một nữ nhân là Mộ Linh Lạc, đây chẳng qua là hắn mà thôi, hắn chính là Tu Tiên giả, thanh tâm quả dục, trầm mê tu tiên, mà nam nhân bình thường tại thế giới võ đạo ai không phải tam thê tứ thiếp, nơi này cũng không phải thế giới Địa Cầu hiện đại, nhất là Khương Tử Ngọc còn là Thái Tử, đối mặt càng nhiều mỹ nhân.

- Đa tạ phụ hoàng.

Khương Tử Ngọc vui vẻ nói, Khương Thiên Mệnh nghe được giễu cợt hắn.

Khương Thiên Mệnh không thích nữ nhân, thậm chí có chút mâu thuẫn.

Có thể liên quan đến huyết mạch của hắn, hắn không có quá xúc động đối với nữ nhân, thậm chí trong mắt hắn, người và Hung thú không có khác nhau quá nhiều, chỉ là nhân tộc quan hệ hắn càng gần hơn.

Khương Trường Sinh nhìn bọn hắn đấu võ mồm, tâm tình vui vẻ.

Tình cờ ngồi xuống tâm sự cùng hậu bối cũng rất tốt, có thể để tâm tình của mình bảo trì tuổi trẻ.

Tin tức Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc bại trận tốc độ cao truyền ra khắp Thái Hoang, đại quân hai tộc phái ra đã toàn quân bị diệt, trải qua trận đấu này, bọn hắn xem như triệt để kết thù nhân tộc, đang trắng trợn tìm giúp đỡ, chung nhau thảo phạt nhân tộc, theo bọn hắn tuyên dương, nhân tộc đã trở thành

kiếp số vạn tộc, mà Thánh thượng Thiên Cảnh càng bị yêu ma hóa.

Chỗ sâu Thái Hoang, mây đen cuồn cuộn, che khuất bầu trời, phía dưới dãy núi chập trùng bất bình, rừng núi chập chờn theo gió, hình thành sóng biển màu xanh lá dày đặc.

Ở trong dãy núi có một thạch lâu, thạch tháp, rất nhiều nam nữ nhân tộc lui tới, nam cày nữ dệt, cũng có người đang ngồi luyện công.

Bên trong một thạch điện thật to, mười mấy nam nữ ngồi thành hai hàng, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên cũng ở đó.

Cầm đầu là một lão giả tóc trắng xoá, thân thể to lớn, cường tráng hơn tất cả mọi người ở đây, ánh mắt sắc bén, rơi vào trên người một tên nam tử gầy nhỏ trên điện.

- Nghe nói Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc đánh với Thiên Cảnh một trận, hao tổn ít nhất mười vị Võ Đế, đây là phỏng đoán cẩn thận, ta suy đoán càng nhiều, hai tộc đều không dám tìm Thiên Cảnh nhân tộc báo thù, chỉ có thể đi khắp nơi bôi đen Thiên Cảnh nhân tộc.

Nam tử gầy nhỏ đang giảng giải một trận đại chiến gần đây phát sinh tại Thái Hoang, chấn động thế gian, sau trận chiến này, tên Thiên Cảnh nhân tộc truyền khắp Thái Hoang, chính thức đi vào trong mắt vạn tộc.

Bọn hắn chính là bộ lạc Thanh Thạch, là nhân tộc bị nhân tộc để lại sau khi rời khỏi Thái Hoang, trải qua vô số long đong, mới hay sống đến nay, bây giờ Thanh Thạch bộ lạc vẫn được cho rằng rất mạnh mẽ, nhưng xa xa không so được Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc.

Thái Hoang ngoại trừ Thanh Thạch bộ lạc, còn có bộ lạc nhân tộc khác, bất quá Thanh Thạch bộ lạc đã là mạnh mẽ số một số hai, những bộ lạc khác đều kéo dài hơi tàn, biến thành con mồi của cường tộc.

Trước khi bốn người Khương Tiển đến, Thanh Thạch bộ lạc một mực là niềm tự hào của nhân tộc, cho rằng bọn họ gánh chịu vinh quang nhân tộc, sau này mới biết càng nhiều Nhân tộc ở cực xa trên biển, bất quá bọn hắn vẫn không có coi ra gì,

bởi vì bọn hắn nghe nói Võ Đế nhân tộc trên biển vẫn lạc, mặc dù Lâm Hạo Thiên nói khoác Khương Trường Sinh, nhưng Thanh Thạch bộ lạc vẫn như cũ không có coi ra gì, cho đến khi hiện tại.

Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc cường đại cỡ nào, Thanh Thạch bộ lạc từng gặp được Chúc Dung tộc, những tồn tại giống như Hỏa Thần nhân gian làm bọn hắn hoảng sợ.

Lão giả tóc trắng nhìn về phía Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, hắn tên Viêm Điển, chính là tộc trưởng Thanh Thạch bộ lạc, hắn mở miệng hỏi:

- Tiền Nhi, Thánh thượng Thiên Cảnh có phải là gia gia ngươi?

Những người khác dồn dập nhìn về phía hắn.

Khương Tiển nói:

- Không sai, lão nhân gia ông ta tuyệt đối là tồn tại cường đại nhất trên đời này, mặc dù vạn tộc xâm lấn Thiên Cảnh, cũng không phải đối thủ của ngài ấy.

Lâm Hạo Thiên rất tán thành gật đầu, bọn hắn đều có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa, rõ ràng nhất Thiên Cảnh biến hóa.

- Có khả năng, Khương Tiển, không nghĩ tới các người không có khoác lác.

- Ngay cả Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc đều không làm gì được Thiên Cảnh, có lẽ Thiên Cảnh có thể giúp chúng ta giải trừ khốn cảnh.

- Thiên Cảnh nhân tộc cách chúng ta hạng gì xa xôi, như thế nào giải quyết?

- Thật ra Thiên Cảnh nhân tộc đang giúp chúng ta, những tên kia đều bị dời đi lực chú ý.

- Gần đây thiên thạch vũ trụ càng ngày càng nhiều, rõ ràng là Thiên Ngoại Ma Hà sắp tới, đối mặt thiên kiếp như thế, Thái Hoang vẫn nhấc lên chiến đấu, thật sự khổ nạn đi đầu.

Chương 710: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (2)

Đám người nghị luận bên trong thạch điện, bọn họ đều là cường giả Thanh Thạch bộ lạc, Khương Tiển hai người ở đây ngược lại là yếu nhất trong đám.

Viêm Điển nhắm mắt, không biết suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi lâu.

Viêm Điển mở lời:

- Tiển Nhi, có thể dẫn người đi tìm Thiên Cảnh hay không, ta muốn hiểu rõ tình huống Thiên Cảnh.

Khương Tiển nghe xong, đang muốn mở miệng, Lâm Hạo Thiên trước tiên nói:

- Để ta đi cho, hắn hiện tại có gia đình nhỏ không đi rời được của hắn.

Lời vừa nói ra, những người khác cười vang, phần lớn đều là thiện ý, tới lâu như vậy, Khương Tiển đã được Thanh Thạch bộ lạc tiếp nhận.

Khương Tiển nhìn về phía Lâm Hạo Thiên, đang muốn nói chuyện, nhưng bị Lâm Hạo Thiên lắc đầu ra hiệu, để cho hắn đừng nói chuyện.

Viêm Điển trầm ngâm nói:

- Được, ta tự mình tuyển bạt một nhánh đội ngũ, trước đi khảo sát Thiên Cảnh.

Mọi người không có ý kiến, uy tín của Viêm Điển trong Thanh Thạch bộ lạc là không người có thể địch.

Tuế nguyệt như thoi đưa, tháng ngày trôi qua rất nhanh.

Sau khi lên làm Thiên Tử Thiên Cảnh, sinh hoạt của Khương Trường Sinh vẫn đơn giản như cũ, phần lớn thời gian đều tập trung về việc tu hành, ngay cả tảo triều đều không ra, đây là thời kì không có tảo triều dài nhất từ khi thành lập Đại Cảnh đến nay, nhưng không có người cảm thấy Khương Trường Sinh hoang đường, giang sơn cũng không có loạn, tương phản, phát triển không ngừng.

Khương Trường Sinh từng nói ở trong Thần Du đại thiên địa, nếu có thể tố giác quan lại tham ô, tội lỗi, có thể được phong thưởng.

Có Thần Du đại thiên địa tồn tại, vô luận địa vị như thế nào, cũng có thể báo cáo tình huống cho hắn, dưới tình huống như vậy, người làm quan người người cẩn thận từng li từng tí.

Khương Trường Sinh đang dùng một loại phương thức mà chúng sinh thế giới võ đạo khó có thể lý giải được quản lý giang sơn, trả giá tinh lực cực nhỏ, thu hoạch hồi báo cực lớn.

Đương nhiên, ngoại trừ Thần Du đại thiên địa tồn tại, linh hồn bản thân hắn mạnh mẽ cũng rất quan trọng, có thể làm cho hắn cảm giác được tiếng lòng của hết thảy tín đồ.

Thiên Cảnh nghênh đón thịnh thế, mặc dù vẫn có giai cấp, nhưng bách tính tầng dưới chót cũng có hi vọng.

Thoáng chớp mắt.

Mười năm trôi qua. Tiên Nguyên năm ba mươi ba, xuân hạ giao thế, thời tiết Kinh Thành hợp lòng người.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang tĩnh tọa luyện công, từ đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười đã có ba mươi bốn năm, hắn vẫn như cũ duy trì thái độ chuyên chú tu luyện, hắn tu tâm tiến vào một giai đoạn mới hoàn toàn khác.

Tu hành đạo quả.

Thân thể cùng linh hồn hắn đã lột xác thành tiên, kế tiếp là tu hành đạo quả.

Đạo quả tựa hồ phân ra đẳng cấp, hắn tạm thời không rõ ràng sau khi đột phá sẽ có biến hóa như thế nào.

Những năm này, hắn lý giải đạo quả càng ngày càng sâu, đạo quả cũng không phải ở trong cơ thể, mà là một loại vĩ độ khác, tựa như linh hồn, linh hồn ở bên trong thân thể, nhưng lại rất khó phát hiện từ thân thể, đạo quả tồn tại càng sâu hơn linh hồn, nhất là theo đạo hạnh của hắn càng ngày càng mạnh.

Bên trong lý giải của hắn, đạo quả cùng loại với quy tắc thiên địa, vô tương vô hình, im ắng vô sắc, rồi lại chân thực tồn tại.

Hắn từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên ánh vàng.

Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất bên trong từng phạm vi. Người mạnh nhất bên trong phạm vi thiên hạ đã biết đi đến chín mươi lăm ức, thiên hạ này bao gồm Thái Hoang, mà người mạnh nhất Thiên Cảnh trừ hắn ra vẫn như cũ là Thông Thiên Địa, sắp đến ba trăm triệu giá trị hương hỏa. Yêu Tộc Chí Tôn vẫn có hơn sáu tỷ giá trị hương hỏa, đi đến cảnh giới này của hắn, mong muốn đột phá một tầng cảnh giới là rất khó.

Nếu tính người mạnh nhất hệ thống phát hiện, đó chính là Thái Hoang thần quân, hơn hai ngàn ức giá trị hương hỏa, nhất ngựa tuyệt trần.

Như vậy xem ra, trừ phi địch trên trời đến, Khương Trường Sinh đã vô trong thế giới võ đạo, nhưng hắn vẫn như cũ kéo căng tiếng lòng không dám thư giãn.

Đổi thành cảnh giới võ đạo, hắn và Thái Hoang thần quân rất có thể là tồn tại cùng một cảnh giới, chẳng qua là hắn mạnh hơn, cái này khiến hắn hết sức không có cảm giác an toàn, nhất định phải cao hơn kẻ địch đã biết rất nhiều, hắn mới cảm thấy ân ổn.

Một đường đi tới, hắn dựa vào tin tức như thế này nhiều lần thắng cường địch. Đã có trên trời, tất nhiên còn có vô số cường giả.

Khương Trường Sinh vừa mới thành tiên, cũng sẽ không cảm thấy mình cách vô địch rất gần, hắn có quá nhiều quá nhiều chuyện không thể làm được, điều này nói rõ hắn còn kém xa lắm.

Hắn tiếp tục diễn toán, thông qua đủ loại vấn đề tìm tòi tình huống mối nguy cho mình, đồng thời, tâm thần hắn khẽ động, mở cửa Tử Tiêu cung.

Trần Lễ bước nhanh tiến vào, đi đến trước mặt hắn cung kính hành lễ, mở lời:

- Nửa tháng trước, trú quân bên ngoài gặp được thiên thạch vũ trụ, đi qua thẩm tra, các tướng sĩ phát hiện bên trong có một phiến đá ghi chép võ học.

Khương Trường Sinh mở mắt nhìn về phía hắn, nghe hắn nói tiếp.

- Căn cứ theo thông tin chúng ta và dị tộc trao đổi, phát hiện mấy chục năm gần đây thường xuyên có thiên thạch vũ trụ ẩn chứa công pháp, võ học, cũng có thần binh cùng với bảo vật buông xuống, chuyện này cực kỳ kỳ quặc, ta hoài nghi là Thiên Địa Chi Thần đang trợ giúp ngoại tộc, mặc dù có thiên thạch bị chúng ta nhặt được, nhưng tuyệt đại đa số thiên thạch đều bị chủng tộc khác phát hiện, cứ thế mãi, đạt chủng tộc được thiên ngoại tương trợ tất sẽ càng ngày càng mạnh.

Nói đến chỗ này, sắc mặt của hắn trở nên khó coi.

Đối với thiên ngoại không biết, hắn tự nhiên bảo lưu lấy một phần hoảng sợ.

Khương Trường Sinh nói:

- Không sao đâu, thiên ngoại bảo vật kéo dài không được bao lâu, cũng không thể vô cùng vô tận, Thiên Địa Chi Thần đánh ép nhân tộc, chính là kiêng kị nhân tộc mạnh mẽ, không có khả năng sáng tạo ra nhân tộc thứ hai.

Đây là kết quả sau khi hắn suy nghĩ sâu xa, bởi vì Thái Hoang thần quân ra lệnh cho chủng tộc khác là diệt trừ nhân tộc, cũng không phải diệt trừ hắn. Nếu như hắn là Thái Hoang thần quân, chẳng qua là nhằm vào dị số, hoàn toàn có khả năng xách động nhân tộc, khiến hắn tiến vào một loại cảnh ngộ xấu hổ.

Chương 711: Khiêu chiến đến từ vương tộc (1)

Trần Lễ cảm thấy Khương Trường Sinh nói có lý, hắn chủ yếu đến xò xét ẩn ý một chút.

- Không hổ là Đạo Tổ, hoàn toàn không để thần trên trời vào mắt, Vạn Tiên Chi Tổ thật cường đại, xem ra vô luận ở thế gian, hay tại thượng giới, tranh đấu vĩnh viễn không thiếu.

Trần Lễ yên lặng suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn đầy kính ý.

Khương Trường Sinh dặn dò một ít chuyện, chủ yếu là liên quan tới Linh sơn, sau khi đại chiến kết thúc, Sa Minh tộc, Chúc Dung tộc mang đến thời cơ bùng nổ cho võ đạo Thiên Cảnh, càng ngày càng nhiều võ giả trổ hết tài năng, thu hoạch được tư cách lên núi, quản lý bên trên Linh sơn cũng biến thành phức tạp, từ dòng họ hoàng thất, cho tới thiên tài bình dân, các cấp độ thiên tài, công thần có công tụ tập cùng một chỗ, khó tránh khỏi bùng nổ mâu thuẫn.

Khương Trường Sinh mạnh hơn, cũng chỉ có thể để tâm tuyệt đại đa số người hướng mình, không thể khống chế hết thảy tư dục của bọn hắn.

Trần Lễ ghi nhớ, hành lễ rời đi.

Khương Trường Sinh không có tiếp tục luyện công, mà thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn trộm chỗ sâu trong Thái Hoang.

Thế giới võ đạo cực kỳ bao la, cho dù Khương Trường Sinh hiện tại cũng còn chưa hoàn toàn nhìn hết thế giới võ đạo hoàn chỉnh, hằng năm hắn đều sẽ tốn thời gian đi xem thiên địa, mà phân thân cầm lấy Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám còn theo không kịp tốc độ ánh mắt của hắn.

Lần này, Khương Trường Sinh kéo dài khoảng cách lần trước nhìn trộm, tiếp tục dò xét về phía trước.

Chủng tộc ở sâu trong Thái Hoang xác thực mạnh mẽ, sinh linh dám quang minh chính đại hành tẩu ở phía trên mặt đất từng người khổng lồ như núi, Hung thú cao vạn trượng ở đây đều lộ ra thấp bé, bất quá Khương Trường Sinh đã kiến thức được Tinh Thần thiên ngoại, đã không em để hình thể vạn trượng vào mắt.

Vạn trượng chỉ là to lớn đối với phàm linh, tựa như Địa Cầu kiếp trước, nhìn như lớn, nhưng để ở bên trong vũ trụ cuồn cuộn, không phải chỉ là một hạt cát?

Khương Trường Sinh mong muốn theo đuổi Tiên đạo đỉnh phong, há có thể không chơi vũ trụ trong lòng bàn tay?

Ít nhất đây là cảnh giới mà Khương Trường Sinh mong muốn đi đến.

Thiên địa co vào, sông núi thay đổi, phong cảnh vô hạn tráng lệ lóe lên trước mắt hắn.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh đột nhiên nhíu mày, Thiên Địa Vô Cực Nhãn dùng lại, không thể đẩy về trước. Đây là một mảnh đầm lầy, vô số cái hố, lớn như hồ nước, sương mù tràn ngập, rất nhiều côn trùng hình thể khổng lồ chiếm cứ ở đây, từng cây từng cây đại thụ ngang trời treo từng cây mây to như sơn mạch, một khỏa thiên thạch rơi vào trên mặt đất đầm lầy, xung quanh trăm dặm đầm lầy sụp đổ, hình thành một vũng bùn to lớn.

Giờ phút này, viên thiên thạch to lớn đang nứt ra, vết nứt càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, từng sợi khói đen tiêu tán ra, sâm nhiên đáng sợ.

Khương Trường Sinh dọc theo con đường này nhìn thấy không ít thiên thạch, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thiên thạch tự mình nứt ra.

Trong lúc hắn quan sát, từng khối đá vụn rơi xuống, chỉ là vỡ vụn đã hao tốn thật dài nhất thời, hắn nhìn thấy một thân ảnh tuyết trắng, đó là một nữ tử, chỉ hiển lộ nửa người trên, nửa người dưới còn khảm nạm ở bên trong thiên thạch, làn da của nàng trắng nõn lóe ánh sáng, tóc đen phất phới, còn dài hơn nửa người trên.

Người thiên ngoại?

Khương Trường Sinh quan sát tỉ mỉ, không thể không nói, thân thể của đối phương theo thẩm mỹ của hắn mà nói là rất hoàn mỹ, khuôn mặt càng tuyệt mỹ, đều đẹp hơn hết thảy nữ tử hắn nhận biết.

Nàng chậm rãi đi ra từ bên trong thiên thạch, tóc đen cấp tốc bao bọc thân thể, che đậy dáng người mỹ diệu.

Nàng đưa mắt nhìn lại, song đồng như là Lam Bảo thạch, ánh mắt lạnh lùng, cũng không bao la mờ mịt, tựa hồ tại tìm cái gì.

Khương Trường Sinh cảm thụ một thoáng khí tức của đối phương.

Rất mạnh.

Tuyệt đối vượt qua Võ Đế.

Chẳng lẽ là người của Thái Hoang thần quân?

Khương Trường Sinh thử diễn toán người mạnh nhất cô gái này có thể mời tới, nhưng hệ thống không thể diễn toán, nói cách khác, cũng không phải là người của Thái Hoang thần quân.

Đương nhiên cũng có một khả năng, kia chính nàng tuy là thủ hạ của Thái Hoang thần quân, nhưng cũng có thể mời đến tồn tại mạnh hơn Thái Hoang thần quân.

Mặc kệ như thế nào, người thiên ngoại nhất định phải cẩn thận. Theo Khương Trường Sinh nhìn soi mói, thiên ngoại nữ tử bay về một phía.

- Kỳ quái, vì sao lại có loại cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Thiên ngoại nữ tử lẩm bẩm, đôi mi thanh tú nhíu chặt, tóc đen bao vây thân thể trở nên dài hơn càng dày đặc.

- Xem ra Thần Quân nói đúng, dị số kia tuyệt đối không đơn giản, may mắn ta xuống sớm, bằng không…

Thiên ngoại nữ tử suy nghĩ trong lòng, cũng không hề nói ra lời, nàng cũng sợ bị nghe được, mặc dù bên trong giác quan của nàng, trong phạm vi mười triệu dặm không có uy hiếp, nhưng đối mặt dị số không biết, nhất định phải chú ý cẩn thận.

Nàng tăng thêm tốc độ, Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm vào nàng, mắt thấy nàng tru diệt một con hung thú, sau đó chế tạo da lộng của nó thành một bộ áo bào, mặc vào.

Gặp nàng cũng không có hướng thẳng đến Thiên Cảnh, Khương Trường Sinh không còn quan tâm nàng, tiếp tục dò xét về phía khu vực không biết.

Đêm khuya.

Thiên ngoại nữ tử ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh một con sông lớn, dưới ánh trăng, mặt sông sóng nước lấp loáng, phản chiếu mặt trăng vặn vẹo.

Nàng xuất ra một khối ngọc thạch, lớn như trứng ngỗng, nàng rót chân khí bản thân vào trong đó, rất nhanh, ngọc thạch sáng lên hiện ra khuôn mặt Tử Hoàn thần quân.

- Thần Quân, ta đã đến Thái Hoang võ giới.

Thiên ngoại nữ tử nói khẽ.

Tử Hoàn thần quân mặt không đổi sắc, nói:

- Trước tiên tìm nhân tộc, không muốn đánh rắn động cỏ, dò xét người mạnh nhất nhân tộc, tận lực lôi kéo.

Thiên ngoại nữ tử gật đầu.

Tử Hoàn thần quân không yên lòng, nói:

- Dao Lăng, nhớ rõ, chớ có thái độ miệt thị võ giới, ngươi đối mặt tồn tại chưa hẳn không bằng ngươi, dị số có thể làm cho Thái Hoang thần quân không làm gì được tất nhiên không thể dùng chiến lực sinh linh võ giới ước định.

Chương 712: Khiêu chiến đến từ vương tộc (2)

Thường Dao Lăng cũng chính là thiên ngoại nữ tử, trả lời:

- Yên tâm đi, ta hiểu rõ tầm quan trọng của việc này.

Tử Hoàn thần quân lại dặn dò vài câu, hình ảnh bên trong ngọc thạch mới gián đoạn.

Thường Dao Lăng thả ngọc thạch ở trước mắt, mắt phải hút ngọc thạch vào trong, nàng ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng, không biết đang suy nghĩ gì.

- Theo nhân gian nhìn lại, thượng giới thật sự xa xôi.

Lại là hai năm qua đi.

Tiên Nguyên năm ba mươi lăm, Thiên Cảnh đã có năm vị Võ Đạo Thánh Vương, một vị trong đó chính là Bạch Tôn, số lượng Động Thiên cảnh càng vượt xa trước khi hai tộc đại

chiến, Mộ Linh Lạc cũng bắt đầu chuẩn bị trùng kích cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương.

Một năm này, vào thu, Thiên Cảnh lần nữa gặp phiền toái, có chủng tộc thần bí đang trắng trợn đánh giết võ giả bên ngoài. Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, đối phương không tính quá mạnh, mạnh nhất cũng mới đến cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, không có ra tay, để võ giả Thiên Cảnh tôi luyện một phen.

Kẻ địch mặc dù không mạnh, nhưng cực kỳ xảo quyệt, áp dụng sách lược tán binh tập kích, không có chính diện khai chiến.

Khương Trường Sinh cũng không sợ võ giả tổn thất quá nhiều, chết liền đi Địa Phủ đầu thai, kiếp sau lại tập võ, ngược lại nội tình Thiên Cảnh đã thức dậy, sớm không phải Đại Cảnh ba trăm năm trước.

Xung quanh Kinh Thành bị mùa thu bao trùm, thành trì phồn hoa có một ý vị đặc biệt.

Bây giờ Kinh Thành lại biến thành thành trì phồn hoa nhất, thương đội, tiêu đội lui tới rất nhiều, ngay cả cửa thành đều đã tăng đến mười sáu cái, tình cờ còn có thể nhìn thấy chủng tộc linh trí của Thái Hoang.

Vào lúc giữa trưa.

Một hồi gió mạnh từ chân trời kéo tới, tốc độ cực nhanh, đám người ngoài thành bị lật tung, bỗng nhiên nhìn thấy một đạo hàn quang xẹt qua chân trời, bắn về phía hoàng cung Kinh Thành.

Hàn quang đột nhiên dừng lại khi tới gần hoàng cung, là một lông vũ to lớn, dài tới mười trượng, chiếc lông chim này hư không tiêu thất, bách tính yrong thành đều đoán được là Thánh thượng ra tay, chẳng qua là tò mò lông vũ có lai lịch ra sao.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đứng trước lông vũ to lớn, bên trên lông vũ vậy mà khắc chữ viết, kiểu chữ không bằng đại gia văn đàn Thiên Cảnh nhưng lại lộ ra một cỗ phong mang.

Đây là một phong tin khiêu chiến.

Khiêu chiến đến từ di mạch vương tộc, mời hắn đến Thần Sơn vương tộc, tiếp nhận khiêu chiến, một đánh một, nếu hắn thắng, vương tộc di mạch sẽ tặng cho hắn đại cơ duyên. Khương Trường Sinh nhíu mày, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Không nghĩ tới Thái Hoang vương tộc có võ đức như thế, dĩ nhiên, có lẽ đối phương muốn ám toán hắn, nếu như vậy, vậy thì quá vụng về. Bên trên lông vũ còn ghi lại thời gian, vương tộc di mạch cùng hắn chiến đấu nhiều nhất chờ hắn mười năm, nếu hắn không đi, đó chính là từ bỏ, vương tộc cũng sẽ đi theo Thái Hoang vạn tộc khởi xướng tiến công Thiên Cảnh.

Uy hiếp.

Trong lòng Khương Trường Sinh diễn toán một thoáng thực lực của đối phương, hơn chín tỷ giá trị hương hỏa, trách không được dám khiêu chiến hắn.

Bất quá người mạnh nhất mà đối phương có thể mời tới còn không bằng giá trị hương hỏa của hắn, cơ duyên như vậy, không cần cũng được.

- Ngươi đã muốn uy hiếp ta, ta đây nhất định phải để ngươi và chủng tộc khác hợp lại, tăng trưởng sinh tồn ban thưởng cho ta.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, theo hắn càng ngày càng mạnh, phân thân gặp được Thiên Địa Đại Tôn, đã không thể kích động sinh tồn ban thưởng, xem chừng tiêu chuẩn thấp nhất của sinh tồn ban thưởng đã là Võ Đế, nhưng một cường tộc có thể có bao nhiêu Võ Đế.

Chẳng thà chờ vạn tộc hợp lại, nhận một đợt lớn.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, lông vũ to lớn dấy lên lửa mạnh.

Cấp tốc biến thành tro bụi.

Hắn một lần nữa ngồi bên trên bồ đoàn bắt đầu luyện công.

Một tháng sau.

Võ lâm Thiên Cảnh nhấc lên tập tục ra ngoài chinh chiến, võ giả chết trong tay dị tộc càng ngày càng nhiều, cái này cũng kích thích đến ngạo khí của võ lâm Thiên Cảnh. Không có người lại đi phàn nàn Thánh thượng không ra tay, ngược lại cảm thấy xấu hổ, chẳng lẽ Thiên Cảnh thật không thể rời bỏ Thánh thượng? Theo sự kích động của các tín đồ, càng ngày càng nhiều cao thủ rời đi Thiên Cảnh, ngay cả Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh cũng như thế.

Thái Tử rời đi Thiên Cảnh, dẫn tới gợn sóng không nhỏ. Khương Trường Sinh cũng không sợ Khương Tử Ngọc xảy ra chuyện, trên người Khương Tử Ngọc cùng Khương Thiên Mệnh đều có ba sợi tóc của hắn, khắc ấn thần thông.

Thời gian trôi qua, đi vào cuối năm.

Thường Dao Lăng đến từ thiên ngoại đi trên đường núi, nàng ngắm nhìn Kinh Thành Thiên Cảnh hùng vĩ phương xa, trong lòng hết sức thấp thỏm.

Từ khi đi vào Thiên Cảnh, nàng nghe nói rất nhiều truyền thuyết, nghe những thần thông phi phàm của Thánh thượng Thiên Cảnh, nàng thật bị chấn kinh.

Nếu như truyền thuyết là có thật, một ít thủ đoạn của Thánh thượng Thiên Cảnh thì ngay cả người thượng giới đều làm không được.

Càng thấp thỏm, nàng càng muốn tới gần Thánh thượng Thiên Cảnh.

Một bên khác.

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh cũng phát giác được nàng đến.

- Nhanh như vậy?

Khương Trường Sinh cảm thấy ngoài ý muốn, địa điểm cô gái này buông xuống cách Thiên Cảnh cực xa, cho dù nàng vượt qua Võ Đế, cũng không thể nhanh như vậy chứ?

Bất quá đối phương dám đến, nhất định là muốn gặp hắn.

Hắn lúc này truyền âm cho Bạch Y vệ.

Sau nửa canh giờ.

Thường Dao Lăng xếp hàng tiến vào Kinh Thành, kết quả mới vừa vào thành, một tên Bạch Y vệ tìm tới nàng.

- Cô nương, bệ hạ muốn gặp ngươi.

Bạch Y vệ mở lời, mang theo mặt nạ, không phân rõ nam nữ.

Thường Dao Lăng động dung, công pháp của nàng thật không đơn giản, dù cho Thần Quân cũng khó có thể phát hiện, là nguyên nhân Tử Hoàn thần quân dám điều động nàng hạ phàm.

Nàng hít sâu một hơi kềm chế kinh hãi trong lòng, nhẹ gật đầu, đi theo Bạch Y vệ tiến đến. Dân chúng xung quanh, võ giả đều hiếu kỳ nhìn về phía nàng, chỉ trỏ, có người tò mò thân phận của nàng, có người thèm sắc đẹp của nàng.

Chương 713: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (1)

Được Bạch Y vệ dẫn đường, Thường Dao Lăng đi vào trong ngự hoa viên, hoàng cung. Bạch Y vệ ngừng bước quay người rời đi, Thường Dao Lăng tiếp tục đi tới, ánh mắt của nàng rơi vào bên trong tiểu đình, nàng nhìn thấy một đạo thân ảnh, chính là Khương Trường Sinh.

Đối mặt người thiên ngoại, Khương Trường Sinh không dám gặp ở bên trong Tử Tiêu cung, cũng không hề dùng Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của mình, hắn tận khả năng giảm xuống sự thần bí của bản thân, đây cũng là tận khả năng giữ lại thực lực, để tránh bị càng nhiều cường giả thượng giới mạnh hơn để mắt tới.

Tốt nhất tạo nên một loại giả tượng hắn có khả năng bị Thần Quân dễ dàng bắt chẹt, chẳng qua là không dám đi ra ngoài, dù sao hắn không thể xác định thế lực Thái Hoang thần quân mạnh bao nhiêu, trên đầu phải chăng còn có người mạnh hơn.

Thường Dao Lăng đi vào bên trong tiểu đình, chắp tay hành lễ Khương Trường Sinh, nói:

- Thường Dao Lăng xin ra mắt tiền bối.

Nàng mặc một bộ đồ đen, thoạt nhìn phong trần mệt mỏi, nàng không dám nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngồi xuống đi, trẫm cảm nhận được khí tức của ngươi khác biệt võ giả, xin hỏi cô nương đến từ phương nào?

Thường Dao Lăng ngồi xuống, giương mắt trả lời:

- Ta đến từ trên trời.

Nàng âm thầm kinh ngạc, dáng dấp của dị số này thật dễ nhìn, mặc dù tại thượng giới cũng không có có bao nhiêu người có thể so.

Chủ yếu là khí chất, để cho nàng có loại cảm giác nói không ra lời.

Mặc dù bị tướng mạo khí chất Khương Trường Sinh kinh diễm, nhưng Thường Dao Lăng vẫn duy trì cảnh giác, sợ đối phương ra tay.

Khương Trường Sinh không nghĩ tới đối phương thẳng thắn như thế, hắn lúc này truy vấn:

- Cô nương có thể nói rõ vì sao ngươi lại tới đây?

Thường Dao Lăng nhìn thẳng hắn, nói:

- Này võ giới phương gọi Thái Hoang võ giới, Thái Hoang thần quân sáng tạo võ giới này đã để mắt tới tiền bối cùng nhân tộc, không bao lâu, hắn sẽ đích thân xuống Hạ Giới, tàn sát nhân tộc, tru diệt tiền bối.

Khương Trường Sinh ra vẻ nhíu mày, hỏi:

- Vì sao hắn nhất định phải tàn sát nhân tộc?

- Bởi vì hắn mong muốn luyện chế chúng sinh võ giới thành đan dược, nhưng bởi vì hắn cũng là nhân tộc, nếu lấy người làm đan, sẽ dẫn tới phiền toái.

- Cho nên hắn muốn sớm giải quyết hết nhân tộc, lại tuyên bố nhân tộc là bị chủng tộc khác tiêu diệt.

Thường Dao Lăng nói lời này, vẻ mặt bình tĩnh, kì thực trong lòng cũng phát lạnh.

Khương Trường Sinh híp mắt, lại là luyện đan.

Hắn nghĩ tới Thiên Địa Dung Lê Đại Trận của yêu tộc trước đó.

- Nhân tộc? Trên trời còn có nhân tộc?

Khương Trường Sinh tò mò hỏi, lúc trước hắn cứ nghĩa thế giới phía dưới quy tắc võ đạo chỉ có hắn nhận biết nhân tộc tồn tại, đến Địa Cầu nhân tộc vô cùng có khả năng không ở trong một quy tắc tu hành.

Thường Dao Lăng nói:

- Đó là tự nhiên, nhân tộc chính là Tiên Thiên chủng tộc, ba ngàn thiên địa đều dùng nhân tộc làm chủ, chẳng qua là bởi vì truyền thừa, trải qua mà trở nên khác biệt, bất quá có chút võ giới mà nhân tộc cũng không phải bá chủ thiên địa, nên chủ nhân võ giới lo lắng nhân tộc sẽ uy hiếp được mình, Thái Hoang võ giới chính là như thế, căn cứ theo ta hiểu rõ, bên trong trăm vạn năm, nhân tộc Thái Hoang võ giới xuất hiện không dưới năm vị phi thăng, đều cố gắng khiêu chiến quyền uy của Thái Hoang thần quân, chẳng qua là đều thất bại.

Hệ thống sinh tồn tồn tại mang ý nghĩa Tu Tiên giả từng tồn tại, hắn lấy được rất nhiều pháp thuật, thần thông đều dùng kinh mạch người làm chủ, cho nên nhân tộc phát triển đến giai đoạn phồn vinh cực cao cũng là rất bình thường.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Xin hỏi thượng giới là thiên địa như thế nào?

Thường Dao Lăng trả lời:

- Thượng giới được gọi chung là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ẩn chứa ba ngàn thiên địa, Thái Hoang võ giới chỉ là một cái trong số đó, phàm là người sáng tạo võ giới, đều có thể là Thần Quân, Thần Quân có thể chấp chưởng một phương thiên địa, nhưng quy tắc ba ngàn thiên địa là bị Thần Võ giới nắm trong tay, Thần Quân cũng chỉ làm thay, đây cũng là nguyên nhân Thái Hoang thần quân tạm thời không thể xuống hạ giới đối phó tiền bối.

- Đến mức Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cụ thể là thiên địa như thế nào, chờ ngài phi thăng sẽ hiểu Huyền Hoàng Đại Thiên Địa vô biên vô hạn, cường giả san sát, người có thể ngao du Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đều là tồn tại siêu thoát võ giới.

Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe.

Hắn sớm đã có suy đoán như vậy, nguyên nhân có rất nhiều, trong đó có những gì nhân tộc và vạn tộc đã nói là giống nhau, điều này nói rõ có lực lượng mạnh hơn khống chế Thái Hoang, chẳng qua là hắn không nghĩ tới thiên ngoại cũng không có tĩnh mịch như hắn theo dõi trước kia, Thần Du thiên ngoại mà hắn đột phá trước đó đến có thể chỉ là phía trên Thái Hoang võ giới, còn chưa dính đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Thực không dám giấu giếm, ta làm việc cho một vị Thần Quân khác, chủ nhân ta tên Tử Hoàn thần quân, Tử Hoàn thần quân cùng Thái Hoang thần quân khác biệt, nàng cũng không phải chấp chưởng một phương võ giới mà là chấp chưởng Thiên Hà, Thiên Hà bảo hộ mấy trăm võ giới cũng sẽ ngăn chế mấy trăm võ giới, Thái Hoang thần quân muốn chủ ta sớm đả thông con đường Thiên Hà, sớm ngày Hạ Giới đối phó ngài, nhưng chủ nhân ta cực kỳ khinh thường đối với hành vi của Thái Hoang thần quân, cho nên muốn lôi kéo ngài.

Thường Dao Lăng hạ tư thái rất thấp, không có chút kiêu ngạo nào của thượng giới người, cái này khiến Khương Trường Sinh sinh ra một tia hảo cảm cho nàng và Tử Hoàn thần quân, nhưng cũng chỉ là một tia.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy chủ ngươi đáp ứng Thái Hoang thần quân rồi sao?

Thường Dao Lăng trả lời:

- Đáp ứng.

Bốn mắt nhìn nhau, Thường Dao Lăng biểu hiện rất bình tĩnh.

Nàng tiếp tục nói:

- Dù sao cũng là Thần Quân, chủ ta không tiện từ chối, nhưng chủ ta nguyện lôi kéo ngài, ngài có thể theo ta phi thăng, vào

dưới cửa ta, tuyệt sẽ không bị Thái Hoang thần quân phát hiện, chủ ta cũng sẽ đối xử ngài tử tế.

Phi thăng?

Không có khả năng.

Khương Trường Sinh ra vẻ trầm ngâm, kì thực đang suy nghĩ ý đồ chân chính của Tử Hoàn thần quân.

Chương 714: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (2)

Hắn tùy ý hỏi:

- Trẫm có thể mang Nhân tộc phi thăng sao?

Thường Dao Lăng ngạc nhiên, lần đầu thất thố, nàng bất đắc dĩ cười nói:

- Tiền bối, chớ có nói đùa, Thần Võ giới có lệnh, phàm linh không thể lén qua.

- Chỉ có thể cảnh giới đi đến lại phi thăng, huống hồ ngài mang lên bọn hắn, Huyền Hoàng khí tức của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đủ để đè chết bọn hắn, phía dưới Võ Đế, không thể sinh tồn tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Võ Đế là được? Cái kia vì sao.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi, hắn còn chưa nói hết, hắn đã ý thức được nguyên nhân.

Thường Dao Lăng nói:

- Tự nhiên là bởi vì Thái Hoang thần quân, từ khi hắn biết được mình không cách nào lại đột phá, hắn bắt đầu đi đến hướng cực đoan, kế hoạch luyện hóa chúng sinh Thái Hoang đã thai nghén mấy chục vạn năm, trước kia còn náo ra động tĩnh lớn, bị Thần Võ giới ngăn chặn, nếu không phải nể tình hắn có công với Thần Võ giới, hắn sớm đã bị thôi trừ, thậm chí khu trục khỏi Thần Võ giới.

Xem ra Thần Võ giới tương đương với triều đình Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thái Hoang thần quân là người hầu.

Nếu là người hầu, Thái Hoang thần quân tất nhiên có rất nhiều quan hệ ở Thần Võ giới.

Quả nhiên, nhân tộc vô luận ở đâu đều giảng nhân tình.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm một vài vấn đề, Thường Dao Lăng biết gì nói nấy, thái độ làm cho Khương Trường Sinh rất hài lòng. Hàn huyện rất lâu, Khương Trường Sinh để Thường Dao Lăng tạm thời ở lại kinh thành, Thường Dao Lăng đồng ý, nàng cũng không nhất thời vội vã, hiểu rõ thuyết phục Khương Trường Sinh cũng cần thời gian.

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi bên trên bồ đoàn, lâm vào trầm tư.

Phi thăng?

Không được.

Tử Hoàn thần quân vốn kiêng kị Thái Hoang thần quân, chưa hẳn có thể bảo đảm hắn, hắn còn tu tiên, một khi bị phát hiện, Thần Võ giới đều sẽ là địch nhân của hắn.

Khương Trường Sinh sở dĩ lưu lại Thường Dao Lăng là để Thường Dao Lăng quan sát nhân tộc Thiên Cảnh, để cho nàng nghĩ lầm hắn cũng là võ giả.

- Thật sự không bình yên, phải nghĩ cách.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, trong mắt Thái Hoang thần quân. hắn là một người chết, hắn cần phải quan tâm chính là hậu quả giết Thái Hoang thần quân.

Giết Thái Hoang thần quân, tất có người tiếp nhận Thái Hoang võ giới, một phần vạn tiếp tục không hợp nhau.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Tử Hoàn thần quân sau lưng Thường Dao Lăng.

Có khả năng nghĩ biện pháp để Tử Hoàn thần quân tiếp nhận.

Mặc dù có hắn làm Thánh thượng Thiên cảnh, Thiên Cảnh cũng không có khả năng quật khởi trong khoảng thời gian ngắn, trước khi Thiên Cảnh thống nhất Thái Hoang, hắn sớm đột phá mấy cảnh giới, khi đó, hắn có lẽ cũng không cần kiêng kị Thần Võ giới.

- Trách không được hệ thống sinh tồn một mực nhắc nhở ta, muốn hay không chuyển hóa làm cảnh giới võ đạo, nước thật

là sâu.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, chỉ cần hắn tu tiên, sẽ một mực đối mặt kẻ địch mạnh hơn. Nhưng nếu hắn không tu tiên, vậy càng phiền toái hơn, nói không chừng hắn đã sớm chết, ít nhất sống không qua yêu tộc đại kiếp. Hắn hiện tại từ bỏ tu tiên, vậy sống không qua kiếp nạn của Thần Quân.

Đi con đường của người khác, rất khó vượt qua người khác, dù sao võ đạo tồn tại nhiều năm như vậy.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, hắn đã nghĩ rõ ràng. Không phi thăng, để Tử Hoàn thần quân tiếp nhận Thái Hoang võ giới.

Thường Dao Lăng được Bạch Y vệ an bài ở lại Kinh Thành, nàng mỗi ngày du lịch Kinh Thành, càng ngày càng thương hại Thiên Cảnh.

Thiên Cảnh nhân tộc ở đâu là dị số, đều là người tập võ, dưới cái nhìn của nàng, Thái Hoang thần quân là đố kỵ, Tử Hoàn thần quân từng nói qua, ngoại trừ dị số Thái Hoang thần quân nói tới, nàng đã nhìn thấy Thái Hoang võ giới có nhân vật thiên kiêu.

Đi qua một phen tìm hiểu, nàng có thể xác định Thiên Cảnh có hai vị thiên kiêu.

Khương Thiên Mệnh cùng Thái Tử Khương Tử Ngọc.

Đến mức Khương Trường Sinh, đã được nàng cho rằng là cường giả, tư chất của hắn càng đáng sợ.

Cũng bởi vì tư chất thật đáng sợ, Khương Trường Sinh mới quật khởi đến mức ngay cả Thái Hoang thần quân đều không thể ngồi yên.

Ba trăm năm đối với phàm nhân mà nói là rất dài, nhưng đối với những người ở thượng giới như các nàng mà nói thì cũng không dài, bế quan một lần, đừng nói ba trăm năm, ngàn năm, vạn năm đều thoáng qua.

Mỗi tháng, Khương Trường Sinh đều sẽ rút một ngày tìm Thường Dao Lăng trò chuyện.

Thường Dao Lăng cũng thử thuyết phục Khương Trường Sinh, nhưng đều bị hắn dùng thái độ chần chờ chối từ.

Nửa năm sau, Tiên Nguyên năm ba mươi sáu, mùa hạ.

Thông qua vài lần nói chuyện phiếm, Khương Trường Sinh nhận biết Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng ngày càng sâu, võ đạo Huyền Hoàng Đại Thiên Địa phồn thịnh, vạn tộc đều tập võ, văn hóa cũng ở vào giai đoạn cường thịnh, cũng không phải là vũ trụ tịch liêu.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh đang luyện công, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở mắt.

Cùng lúc đó, chân trời có lôi vân cuồn cuộn vọt tới, cấp tốc bao trùm Ti Châu, dẫn đến vô số dân chúng ngẩng đầu, rất nhiều người nghĩ rằng trời muốn mưa.

Dồn dập bắt đầu thu quần áo.

Kinh Thành, một trong phủ đệ.

Thường Dao Lăng đi ra khỏi cửa phòng, ngẩng đầu nhìn lại, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

- Đây là ma khí thuỷ triều Ma tộc? Phương võ giới này lại có Ma tộc tồn tại.

Thường Dao Lăng tự lẩm bẩm, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Nàng trở về trong phòng, lần nữa xuất ra ngọc thạch, liên hệ Tử Hoàn thần quân.

Rất nhanh, bên trong ngọc thạch hiện ra khuôn mặt Tử Hoàn thần quân.

- Làm sao? Hắn đồng ý phi thăng?

Tử Hoàn thần quân hỏi, ngữ khí mang theo chờ mong.

Thường Dao Lăng hít sâu một hơi, nói:

- Vẫn tđangại lưỡng lự, ta muốn nói một chuyện khác, Thái Hoang võ giới có Ma tộc tồn tại, còn nhắc lên ma khí thuỷ triều, nói cách khác, Ma tộc nơi này đã thành quy mô, Thần Quân, việc này nhất định phải bẩm báo Thần Võ giới.

Tử Hoàn thần quân nghe xong, nhíu mày.

- Ma tộc… Chẳng lẽ.. Thì ra là thế, trách không được ngươi chấp nhất… Thiên Địa Dung Lê Đại Trận.

Tử Hoàn thần quân nói một mình, đi theo giương mắt nhìn về phía Thường Dao Lăng, nói:

- Ngươi cứ lưu lại Thái Hoang võ giới, đừng xuất thủ, một khi ra tay ngươi sẽ bị quy tắc thiên địa khu trục.

Chương 715: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (1)

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đã nghe được Thường Dao Lăng cùng Tử Hoàn thần quân đối thoại, khi hắn thấy thiên địa dị tượng đã để ý Thường Dao Lăng, không nghĩ tới Tử Hoàn thần quân thật đúng là biết ma khí thuỷ triều?.

Theo ngữ khí của các nàng đến xem, tựa hồ thân phận của Ma tộc cực kỳ đặc thù, thậm chí có loại cảm giác thượng giới không dung.

Khương Trường Sinh nhớ kỹ một vị con cháu của là Khương Diệp có quan hệ với Ma tộc, Ma tộc còn muốn chiêu Khương Diệp rời đi Thiên Cảnh, Khương Diệp nghĩ sâu tính kỹ lựa chọn lưu lại Thiên Cảnh, cũng nói cho hắn tình huống mình biết được.

- Ma khí thuỷ triều, Ma tộc lại đang nổi lên cái gì?

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn đi, mây đen cuồn cuộn trên trời, để cho bách tính nghị luận ầm ĩ.

Hắn quan sát tỉ mỉ, xác định ma khí thuỷ triều sẽ không nguy hại đến Thiên Cảnh, đoán chừng có người Ma tộc đột phá, chẳng qua là đưa tới dị tượng cực lớn.

Hắn ở trong lòng diễn toán người mạnh nhất Ma tộc, giá trị hương hỏa đi đến cấp bậc bảy tỷ, Thiên Địa Đế Cảnh thất trọng thiên, rất mạnh, nhưng khoảng cách đến Thái Hoang đỉnh tiêm còn kém một đoạn.

Khương Trường Sinh tạm thời không muốn động Ma tộc, thế là nhắm mắt luyện công.

Ma khí thuỷ triều kéo dài mấy canh giờ mới tán đi, chuyện này cũng không có dẫn tới tiếng vọng tại Thiên Cảnh.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sau đó một quãng thời gian, Khương Trường Sinh không thấy Thường Dao Lăng, mà Thường Dao Lăng cũng không có lại gấp, nàng hiện tại đang có nhiệm vụ điều tra Ma tộc, chuẩn bị thời gian dài đợi tại Thái Hoang võ giới.

Bốn năm sau.

Tiên Nguyên năm bốn mươi, Thiên Cảnh cuối cùng thoát khỏi dị tộc tập kích, lần này là dựa vào người Thiên Cảnh tự mình giải quyết, Khương Trường Sinh không có ra tay, sự thật chứng minh hắn đúng, nhân tộc vốn là chủng tộc tràn ngập kỳ tích, càng đến tuyệt cảnh, càng dễ dàng bộc phát ra lực lượng mạnh hơn, bên trong trận bền bỉ chiến này, rất nhiều võ giả vượt qua cực hạn.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là chênh lệch giữa địch nhân và Thiên Cảnh không tính cách xa, nếu thật xuất hiện lực lượng vượt qua Võ Đạo Thánh Vương, Khương Trường Sinh vẫn sẽ ra tay.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh lần nữa thần du thiên ngoại, ý thức nhảy ra Thái Hoang.

Từ khi tiến vào Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, hắn có thể làm đến điểm này, những năm gần đây, hắn bắt đầu từ thiên ngoại quan sát Thái Hoang, quan sát hư không cuồn cuộn, tăng tiến lý giải của mình về đạo.

Ý thức của hắn đi vào bên trong hư không cực xa, nhìn xuống, Thái Hoang rất nhỏ, nhưng còn không thể dùng thần niệm bao trùm toàn bộ Thái Hoang, tựa như hắn có thể đi bất kỳ chỗ nào của Thái Hoang, nhưng mong muốn thần niệm bao trùm toàn bộ Thái Hoang, còn kém xa lắm.

Thái Hoang to lớn đã không phải Địa Cầu kiếp trước có thể so sánh, thậm chí cầm Thái Dương hệ để vào Thái Hoang đều lộ ra nhỏ, bất quá, đây chỉ là Khương Trường Sinh cảm thụ, thế

giới khác nhau không thể dùng ý thức chủ quan cùng tưởng tượng đi so sánh.

Lúc Khương Trường Sinh thần du thiên ngoại, đột phá hàng rào thiên khung, rõ ràng có loại cảm giác nhảy lên, cũng không phải từng bước một đi đến thiên ngoại, cái này khiến hắn có lý giải càng sâu đối với quy tắc thiên địa.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, đầu cự hà xoắn ốc kia vẫn như cũ treo cao phía trên, từng khỏa Tinh Thần chảy xuôi bên trong dòng sông, chui vào đỉnh mây đen bên trong vũ trụ.

Thiên Hà.

Mặc dù có thể thấy, nhưng hắn không rõ ràng khoảng cách giữa mình và Thiên Hà vẫn còn rất xa.

Lần này, Khương Trường Sinh thử tới gần Thiên Hà.

Ý thức của hắn tốc độ cao bay đi, dưới trạng thái Thần Du, tốc độ của hắn càng nhanh hơn tốc độ thân thể phi hành, theo khoảng cách Thiên Hà càng ngày càng gần, rung động mà Thiên Hà mang cho tầm mắt càng ngày càng mạnh, xem ra Tinh Thần bên trong Thiên Hà cũng không nhỏ hơn Thái Hoang.

Qua một hồi lâu, khoảng cách Thiên Hà càng ngày càng gần, Khương Trường Sinh đột nhiên nhìn thấy một ngôi sao bị một đầu rồng lượn quanh.

Đó là một đầu khí lưu hình rồng, thân hình rất giống Bạch Long, nhưng long thân dài hơn, trong lúc xoay quanh, long tích như dãy núi chập trùng, hùng vĩ vô song.

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú với con rồng này, không phải là Chân Long, mà do lực lượng nào đó biến thành?

Ánh mắt của hắn rơi vào tinh thần mà khí lưu Cự Long quay quanh, thần niệm thăm dò vào trong đó.

Rất nhanh, vẻ mặt hắn chấn động.

Bên trong thế giới thoạt nhìn lớn hơn bên ngoài, vô cùng bao la, thậm chí khiến cho hắn có loại cảm giác đối mặt Thái Hoang.

Không giống với Thái Hoang chính là, phiến thiên địa này dùng nhân tộc làm chủ, vận triều san sát, chinh chiến không ngừng, hắn thậm chí bắt được rất nhiều khí tức tương đối mạnh mẽ.

Tồn tại vượt qua Võ Đế.

Dựa theo trò chuyện trước đó cùng Thường Dao Lăng, phía trên Thiên Địa Đế Cảnh chính là võ đạo Thông Thần cảnh, lại hướng lên chính là Thiên Nguyên Cực Võ, Thường Dao Lăng nhận định Khương Trường Sinh là võ đạo Thông Thần cảnh, còn từng miêu tả qua Thiên Nguyên Cực Võ mạnh mẽ.

Chậc chậc.

Thái Hoang võ giới dùng Thiên Địa Đế Cảnh là thực lực đỉnh tiêm, mà phương thiên địa này thì là võ đạo Thông Thần cảnh làm đỉnh điểm.

Hắn không cảm thấy chúng sinh Thái Hoang có tư chất kém, mà là Thái Hoang thần quân đang làm trò quỷ, tên này đánh ép nhân tộc, làm sao có thể để Thái Hoang sinh ra tồn tại có thể uy hiếp được mình, hôm nay đi đến võ đạo Thông Thần cảnh, Thái Hoang thần quân bế quan một lần, có lẽ sẽ toát ra Thiên Nguyên Cực Võ, chỉ cần hắn muốn chèn ép Thái Hoang võ giới, liền không thể không cẩn thận.

Suy nghĩ như vậy, hắn khởi thế tại Thái Hoang võ giới cũng có thể cứu vớt Thái Hoang võ giới.

Nếu không phải vậy, Thái Hoang võ giới sẽ bị luyện chế thành đan dược, mặc kệ là tộc nào đều phải chết.

Khương Trường Sinh một bên quan sát vùng thế giới kia, một bên âm thầm cảm khái.

Chúng sinh, sao có thể suy nghĩ thiên ngoại tồn tại, lại sao có thể nghĩ rằng thần sáng tạo thiên địa muốn luyện chế bọn hắn thành đan dược?

Thái Hoang thần quân cử động thật ra không có bất kỳ nguy hại gì đối với phàm linh đương đại cùng với trước kia, dù sao hắn còn chưa bắt đầu hành động, cấp độ chênh lệch thật lớn đủ để cho chúng sinh trở thành ếch ngồi đáy giếng.

Chương 716: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (2)

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ, mình cũng không phải là con ếch chỉ ở trong cấm địa à?

Là lực lượng như thế nào đang hạn chế Tiên đạo?

Bên ngoài Huyền Hoàng Đại Thiên Địa lại là cảnh tượng như thế nào?

Tưởng tượng của hắn chỉ có thể hợp với nhận biết của mình, nhưng tưởng tượng vốn không nhất định chuẩn xác, tựa như người Địa Cầu kiếp trước không cách nào tưởng tượng được tình huống bên ngoài vũ trụ, dù cho có thể suy nghĩ, cũng là tiến hành tưởng tượng theo nhận biết của mình mà thôi.

Khương Trường Sinh dần dần tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Lại là sáu năm trôi qua, Tiên Nguyên năm bốn mươi sáu đến.

Khương Trường Sinh vẫn ở vào trạng thái ngộ đạo, bên ngoài Tử Tiêu cung, vô luận người nào kêu gọi hắn, hắn đều không để ý đến, Thường Dao Lăng cũng không thể không tạm thời rời đi, tiến đến điều tra Ma tộc.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên tinh quang, bên trong hai con mắt của hắn, từng mảnh từng mảnh sông núi, đại dương mênh mông lóe lên, chính là tình cảnh lúc thần du thiên ngoại nhìn thấy.

Đạo quả trong cơ thể còn đang cao tốc vận chuyển, dẫn đến pháp lực bàng bạc, hắn phát hiện lần bế quan này vậy mà để tu vi tăng một đoạn thật lớn.

Lúc trước hắn cũng không phải không có thần du thiên ngoại, chỉ là không có đến gần Thiên Hà như lần này, quan sát một thế giới khác.

Lần này ngộ đạo, Khương Trường Sinh cảm giác quy tắc thiên địa càng thêm rõ ràng, giống Thiên Cảnh thêm ra rất nhiều quy tắc thiên địa vô hình, nhân gian nhìn như bình thường, kì thực là vô số lực lượng đắp lên mà thành, cho dù là một người phổ

phổ thông thông, trên người cũng quấn quanh sinh cơ, mệnh số, nhân quả, khí vận, âm dương, thời không các loại lực lượng quy tắc, giống như có vô số xiềng xích trói buộc hành động cùng tư duy của người đó.

Khương Trường Sinh bắt đầu cảm giác tiếng lòng các tín đồ, hiểu rõ Thiên Cảnh biến hóa.

Hắn mặc dù không có xuất đầu lộ diện, nhưng Thiên Cảnh vận hành vẫn như cũ rất tốt, theo quần thần cùng bách tính, Thánh thượng thân là Đạo Tổ bế quan mười năm không tính là gì, dù sao Thánh thượng là Vạn Tiên Chi Tổ, ở kiếp này chẳng qua là nhận thức nhân gian hồng trần, cũng thi ân cho bọn hắn.

Thiên Cảnh tạm thời không có gặp được phiền toái, ba vị thừa tướng quản lý rất không tệ, chẳng qua gần đây lòng của bọn hắn có chút loạn.

Khương Trường Sinh truyền âm cho bọn hắn, để bọn hắn vào gặp mình.

Không đến thời gian một nén nhang, ba người cùng nhau đến đây bái phỏng, quỳ lạy trước mặt Khương Trường Sinh.

- Bệ hạ, Thái Hoang xuất hiện di mạch vương tộc, đó là một vị cường giả thông thiên triệt địa, đang tụ tập số lượng lớn dị tộc mong muốn vây công Thiên Cảnh, chủng tộc giao hảo cùng chúng ta đều bị uy hiếp, hiện tại đợi đến ngài lên tiếng.

Trần Lễ dẫn đầu nói, ngữ khí lo lắng.

Dị tộc kết giao đều muốn dò hỏi suy nghĩ của Khương Trường Sinh, nhìn một chút Khương Trường Sinh có lòng tin hay không, nếu không có, bọn hắn cũng không thể kéo lấy cả tộc đi chịu chết, bọn hắn có thể biểu hiện thân thiện với nhân tộc nhất là không ra tay.

Trần Lễ đợi rất lâu, sắp đợi không được nữa.

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, trẫm đã sớm biết việc này, về sau bất kỳ chủng tộc nào hỏi các ngươi, các ngươi cứ bảo bọn hắn yên tâm, chỉ cần trẫm vẫn còn, kẻ địch chẳng qua là Thái Hoang các tộc, cũng không cần sợ, tới bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Trần Lễ, Dương Triệt, Bạch Tôn nghe được lời này, mặt lộ vẻ vui mừng, bọn hắn muốn là câu nói này.

Thật ra bọn hắn tin tưởng thực lực của Khương Trường Sinh, nhưng ngồi ở vị trí cao, có đôi khi không phải chỉ bằng thực lực làm việc, Khương Trường Sinh biểu hiện ra khí phách không sợ hết thảy, bọn hắn mới càng an tâm làm việc.

Dương Triệt hồi báo một thoáng tình huống vạn quân Thiên Cảnh, đã nhiều năm như vậy, thực lực tổng hợp quân đội Thiên Cảnh tăng mạnh, nhân số tướng sĩ tác chiến đã vượt qua hai tỷ, hậu cần quân càng có số lượng gấp mấy lần, đây vẫn chỉ là quân đội, võ lâm cũng là một cỗ lực lượng cường đại, nếu lợi dụng được, lúc Thiên Cảnh gặp nguy nan, bày ra thực lực càng mạnh.

Bạch Tôn thì hồi báo chuyện khí vận, mặc dù khí vận của Khương Trường Sinh khác biệt khí vận võ đạo, nhưng chung quy là khí vận, Vận Bộ đã quen thuộc khí vận của hắn, khí vận có thể điều trị thiên tượng, địa tai các loại, còn có thể dùng cho chiến đấu, cho nên tác dụng của Vận Bộ rất lớn, thậm chí đã trở thành book quan trọng nhất bên trong Thất Bộ, quốc vận không tốt, sáu bộ khác cũng gặp được đủ loại vấn đề về dân sinh.

Ba người hồi báo một hồi lâu mới rời đi.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu tìm kiếm Thường Dao Lăng, trong lúc gặp mặt, hắn thần không biết quỷ không hay đặt xuống Luân Hồi ấn ký trên người Thường Dao Lăng, có thể bắt được động tĩnh của nàng, cô gái này đã rời khỏi Thiên Cảnh, trước mắt đang đi theo Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh cùng một chỗ.

Đào chân tường.

Khương Trường Sinh nghe được các nàng đối thoại, không khỏi buồn cười, muốn đào con cháu của mình, không có dễ dàng như vậy.

Tử Hoàn thần quân cảm thấy rất hứng thú với thiên tư của Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh, hứa hẹn bọn hắn sau

khi phi thăng có thể tìm nàng, trợ giúp bọn hắn trở nên càng mạnh tại thượng giới.

Nghe Thường Dao Lăng phấn khích thổi phồng thượng giới, Khương Tử Ngọc hai người xác thực cảm xúc sục sôi, nguyên lai phía trên Võ Đế còn có thế giới càng bao la hơn, Khương Thiên Mệnh luôn luôn tự phụ cũng bị nhen lửa đấu chí tập võ, bắt đầu dùng cảnh giới cao hơn làm mục tiêu.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, tiếp tục luyện công.

Bọn người Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đang tập võ, hắn không đáng đi quan tâm.

Một bên khác.

Bên trên mặt đất bao la, một sơn quy to lớn chậm rãi bay lượn trên mặt đất, sơn nhạc phía dưới đều không lớn bằng sơn nhạc bên trên mai rùa của nó, nhìn như bay rất chậm, trên thực tế tốc độ rất nhanh, dù sao hình thể của nó quá khổng lồ.

Đỉnh sơn nhạc trên mai rùa, một thân ảnh đang nhìn về phương xa, nửa người trên hắn như người, nửa người dưới thì là đuôi rắn, khoác lên trường bào lông đen, mái tóc dài màu xanh phất phới, nhìn kỹ lại, từng sợi tóc dài là từng đầu rắn màu xanh, kinh dị đáng sợ.

Chương 717: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (1)

Bốn trảo của sơn quy to lớn lắc lư, đỉnh núi xé rách biển mây, cực kỳ tráng quan, gió lớn lay động tóc xanh và áo bào, khuôn mặt hắn lạnh lùng, đưa mắt nhìn chằm chằm phương xa.

Hắn tên Đế Xương, di mạch vương tộc.

- Dám bỏ qua ta, đáng giận…

Đế Xương vừa nghĩ tới Thiên Cảnh Đạo Tổ từ chối mình cầu chiến, ánh mắt hắn đã toát ra sát ý.

Thua thiệt hắn còn muốn lôi kéo nhân tộc một chút, đã như vậy, vậy cũng đừng trách hắn không khách khí.

Một thân ảnh đột nhiên nhảy ra từ bên trong biển mây, cấp tốc rơi vào bên cạnh hắn, cùng hắn đứng trên đỉnh núi, nếu

Khương Trường Sinh thấy cảnh này tất nhiên có thể nhận ra đối phương chính là lão giả dơ bẩn trước kia cấp cho Lâm Hạo Thiên cơ duyên, thu phục Võ Nhân đại đế, một vị thượng cổ Võ Đế được phục sinh.

Đế Xương liếc mắt nhìn hắn, mạn bất kinh tâm nói:

- Chiến Đế, ngươi thật khó dây dưa.

Lão giả do bẩn truyền cho Lâm Hạo Thiên trí nhớ chiến đấu chính là trí nhớ thân thể hắn, dùng chiến thành danh, thành tựu Chiến Đế, chẳng qua bộ dáng hắn bây giờ rất khó để cho người ta liên tưởng đến vị Chiến Đế vang dội cổ kim trong lịch sử nhân tộc kia.

Chiến Đế nhếch miệng cười nói:

- Làm việc tốt thường gian nan, ngươi muốn muốn đối phó Thiên Cảnh Đạo Tổ, quá mức nguy hiểm, rất có thể sẽ chết, trước đó, nhường thi thể Võ Đế vương tộc cho ta, ngươi muốn cái gì, cứ mở miệng, cho dù không vì mình, cũng phải cân nhắc cho mặt di mạch vương tộc khác chứ?

Đế Xương hừ lạnh một tiếng, rất khó chịu, nhưng hắn cũng không có ra tay, rõ ràng hắn cũng rất chần chờ.

Hắn không sợ chết, nhưng hắn tồn tại cường đại nhất bên trong di mạch vương tộc, nếu như ngay cả hắn đều chết, hi vọng vương tộc phục sinh àng mong manh.

- Sau khi những Võ Đế vương tộc đã chết đi phục sinh, ta sẽ suất lĩnh bọn hắn trợ giúp ngươi phục sinh vương tộc, cũng xem như giúp bọn hắn làm nhân quả trước kia, ngươi cảm thấy thế nào?

Chiến Đế cười tủm tỉm nói.

Đế Xương nói sang chuyện khác, hỏi:

- Thật không thể chiến thắng Thiên Cảnh Đạo Tổ?

Chiến Đế quả quyết nói:

- Ít nhất bên trong giới này, không thể chiến thắng, hắn có thể kinh động Thiên Địa Chi Thần, cần mạnh đến bao nhiêu? Sa

Minh tộc, Cường Lương tộc, Chúc Dung tộc chết bao nhiêu Võ Đế, ngươi chẳng lẽ còn không rõ ràng?

- Mặt khác, ta hoài nghi Thiên Địa Chi Thần có quan hệ cùng Thiên Ngoại Ma Hà, vương tộc sở dĩ hủy diệt, chính là bởi vì Thiên Ngoại Ma Hà, bây giờ Thiên Ngoại Ma Hà sắp đột kích, Thiên Địa Chi Thần không quan tâm Thiên Ngoại Ma Hà ảnh hưởng chúng sinh, lại muốn hiệu lệnh vạn tộc đối kháng Thiên Cảnh Đạo Tổ, ngươi thân là di mạch vương tộc, chẳng lẽ không có nửa điểm hoang mang?

Nghe vậy, Đế Xương nhíu mày.

Trên thực tế, khi nghe nói Thiên Địa Chi Thần tồn tại, hắn cảm thấy hoang đường, đây cũng là nguyên nhân hắn muốn khiêu chiến Thiên Cảnh Đạo Tổ, hắn thật có một tấm lòng trợ giúp nhân tộc.

Vương tộc một mực thờ phụng Thiên Địa Chi Thần, năm đó tuổi nhỏ cảm thấy Thiên Địa Chi Thần căn bản không tồn tại, nhưng bây giờ đủ loại dấu hiệu cho thấy Thiên Địa Chi Thần tồn tại, nếu tồn tại, vì sao không bảo hộ vương tộc?

Đế Xương bởi vậy sinh ra oán hận Thiên Địa Chi Thần, cho nên muốn trợ Thiên Cảnh Đạo Tổ, chẳng qua không nghĩ tới Thiên Cảnh Đạo Tổ không nể mặt hắn, khiến cho hắn rất tức giận.

- Ngươi mời Thiên Cảnh Đạo Tổ đánh với ngươi một trận, nói thật, khiếm khuyết cân nhắc, hắn thủ hộ nhân tộc, làm sao có thể rời đi?

Chiến Đế cười ha hả nói, tuy trêu chọc, nhưng ngữ khí của hắn bắt chẹt rất khá.

Đế Xương khẽ nói:

- Không phải truyền ngôn nói Thiên Cảnh Đạo Tổ chính là tiên thần, biết phân thân thuật sao?

Chiến Đế bất đắc dĩ nói:

- Truyền ngôn thôi, cảnh giới càng thấp, càng sùng bái tiên thần, nếu thật là tiên thần, vạn tộc càng không cần thiết đối

kháng hắn, hắn cùng Thiên Địa Chi Thần tranh đấu há là việc mà phàm linh chúng ta có thể bước chân?

Đế Xương nhíu mày.

Chiến Đế tiếp tục thuyết phục, Đế Xương nghe được trong lòng càng ngày càng sốt ruột.

Một lát sau, Đế Xương thật sự nhẫn nhịn không được, quát:

- Lăn, ta không muốn lại nghe, ta nhất định phải đấu cùng Đạo Tổ một trận, xem hắn đến cùng có năng lực như thế nào.

Chiến Đế hỏi:

- Thế, thi thể Võ Đế vương tộc…

- Ngươi cầu nguyện ta sống sót đi.

Đế Xương khẽ nói, Chiến Đế nghe được nhíu mày.

Đây là muốn kéo Vãng Sinh tộc vào cuộc?

Chiến Đế thở dài một tiếng, nói:

- Đã như vậy, vậy chúc ngươi thành công.

Hắn lui lại hai bước, thả người vọt lên, nhảy lên vào trong mây, biến mất không thấy gì nữa.

Đế Xương bình tĩnh nhìn phương xa, nhẹ giọng tự nói:

- Mệnh số Vương tộc, nên tuyệt sao?

Bốn năm sau, Tiên Nguyên năm năm mươi.

Xuân về hoa nở, Mộ Linh Lạc đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

- Trường Sinh ca ca, sau khi lên ngôi, ngươi làm sao ngược lại càng chìm đắm trong bế quan?

Mộ Linh Lạc ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, mở miệng hỏi.

Nàng nguyên lai tưởng rằng sau khi Khương Trường Sinh thành thiên tử sẽ thường xuyên liên hệ quần thần, cũng có thể có càng nhiều thời gian đưa mắt nhìn thiên hạ, không nghĩ tới

cũng không phải như thế, nhất là những năm nay, Khương Trường Sinh hơi một tí sẽ bế quan.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Con đường tu hành, vĩnh viễn không có phần cuối, há có thể lãnh đạm, làm sao, gần đây luyện công gặp được bình cảnh?

Mộ Linh Lạc khẽ lắc đầu, nói:

- Cái kia thật không có, chẳng qua gặp Ngọc Nghiên Dật cô nương, mà cô nàng kia của Phù Nguyệt thế gia tựa hồ rất có oán niệm đối với ngươi, muốn gặp ngươi.

Khương Trường Sinh tự nhiên nhớ kỹ Ngọc Nghiên Dật, năm đó chính là nàng đại biểu Phù Nguyệt thế gia tới lôi kéo hắn, cuối cùng ngược lại lôi kéo Phù Nguyệt thế gia đầu nhập vào Đại Cảnh.

Trong thời gian dài về sau, Ngọc Nghiên Dật cũng thường xuyên đại biểu Phù Nguyệt thế gia tặng lễ cho Long Khởi quan, trước biểu lộ qua tình ý cho Khương Trường Sinh thấy, chẳng qua bị hắn nhã nhặn từ chối, hắn thấy, Ngọc Nghiên Dật ưa thích mình, chẳng qua là sùng bái sự cường đại của hắn.

Chương 718: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (2)

Không nghĩ tới đã nhiều năm trôi qua, Ngọc Nghiên Dật còn lo lắng hứn.

Bây giờ Phù Nguyệt thế gia cũng không thiếu địa vị cùng quyền thế, nàng còn có thể chờ hắn, cũng tính không dễ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, rút ra một sợi tóc, đưa cho Mộ Linh Lạc, nói:

- Lần sau gặp được nàng, đưa vật này cho nàng, có thể bảo đảm nàng một cái mạng.

Mộ Linh Lạc tiếp nhận sợi tóc, gật đầu nói:

- Ngọc cô nương thật không tệ, xác thực có khả năng suy nghĩ một chút, thân là Thánh thượng Thiên Cảnh, hậu cung chỉ có ta cũng rất quái.

Nàng cũng nhìn rất thoáng, phụ thân của nàng, gia gia đều có tam thê tứ thiếp, quy củ như vậy, mới có thể Mộ gia trở thành gia tộc cự phách.

Khương Trường Sinh chỉ có nàng một vị hoàng hậu trong hậu cung, cũng đưa tới rất nhiều chỉ trích trong dân gian.

- Để cho nàng thật tốt tập võ đi, đừng động tâm tư, nói cho nàng, ta ở vị trí này cũng sẽ không quá lâu, không sớm thì muộn sẽ thành tiên phi thăng, mong muốn bắt kịp ta, thì phải hảo hảo luyện công.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói.

Hảo hảo luyện công cũng có thể sống càng lâu.

Tại thế giới võ đạo, quyết định địa vị mình là võ đạo.

Hắn không có quá nhiều yêu cầu về tình cảm của mình, dù sao hắn đã là người sống lại một thế, trải qua sinh tử, hắn càng để ý sống sót, hắn hiện tại cũng không rảnh rỗi đi nói chuyện yêu đương, ngay cả thời gian bồi Mộ Linh Lạc cũng không có bao nhiêu, sao có thể lại đến một vị nữ tử.

Khóe miệng Mộ Linh Lạc khẽ cong nói:

- Lời này của ngươi cũng là nói cho ta nghe?

Khương Trường Sinh đưa tay vuốt vuốt đầu của nàng, chẳng qua là cười mà không nói.

Hai người chờ đợi nửa ngày, Mộ Linh Lạc rời đi. Từ sau khi Khương Tử Ngọc lớn lên, nàng cũng rất ít ở trong hoàng cung, thường lên Linh sơn tập võ, thân là hoàng hậu cùng với cường giả nổi danh Thiên Cảnh, nàng tự nhiên có tư cách một mực ở trên Linh sơn, không người nào dám có ý kiến.

Xuân Hạ giao tế, Bắc Cảnh dò xét đến tình báo các tộc tới gần Thiên Cảnh, tin tức cấp tốc truyền ra, những trong năm nay, tin tức liên quan tới Thái Hoang vạn tộc muốn vây công Thiên Cảnh sớm đã truyền ra, đám võ giả Thiên Cảnh không có kinh hoảng, ngược lại hết sức phấn chấn, rất chờ mong.

Có Thánh thượng dẫn đầu, bọn hắn tin tưởng nhân tộc có thể đánh lui hết thảy cường địch.

Cụ Cường châu, nội thành châu phủ.

Dương Chinh, Từ Thiên Cơ, Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh mấy người ngồi trong hành lang, đang nghe trinh sát tình báo.

Thường Dao Lăng cũng ngồi ở chỗ này, trên mặt mang mạng che mặt, giống như tiên tử.

Đợi trinh sát nói xong, Từ Thiên Cơ phất tay bảo hắn lui ra.

- Trước mắt thăm dò đến số lượng chủng tộc đã vượt qua hai mươi chi, còn đang tăng thêm, đại chiến lần này chính là nhằm vào toàn bộ Thiên Cảnh, chiều dài chiến tuyến trước nay chưa có, chúng ta nhất định phải sớm làm tốt bố trí.

Dương Chinh trầm giọng nói, sắc mặt đầy nghiêm túc.

Mặc dù Đạo Tổ rất mạnh, nhưng chiến tuyến kéo đến thật dài, tất nhiên chết rất nhiều người, so với thắng thua trận này, hắn càng để ý thương vong.

Khương Thiên Mệnh chà xát hai tay nói:

- Chẳng lẽ có thể để cho ta lĩnh một chi quân đội?

Khương Tử Ngọc đi theo mở lời:

- Ta cũng được, vừa hay lịch luyện Thiên Cảnh vạn quân một lần, cơ hội thuế biến, chúng ta mặc dù đối mặt vạn tộc, nhưng khoảng cách đến đại quân vạn tộc chân chính còn rất sớm, còn có càng nhiều chủng tộc đang ở trên đường chạy tới.

Dương Chinh không có trả lời, mà nhìn về phía Từ Thiên Cơ.

Già nua Từ Thiên Cơ cười nói:

- Dĩ nhiên có khả năng, ta cho phép.

Nghe vậy, Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh mặt mày hớn hở.

Từ Thiên Cơ nhìn về phía Thường Dao Lăng, hỏi:

- Thường cô nương, ngươi có lai lịch bất phàm, mặc dù điện hạ không có lộ ra, nhưng ngươi hiểu rõ Thái Hoang tất sâu hơn chúng ta, ngươi cảm thấy Thiên Cảnh như thế nào mới có thể để cho vạn tộc thần phục?

Thường Dao Lăng trả lời:

- Một mực chiến, một mực thắng.

Hoặc là chiến thắng Thái Hoang thần quân.

Đáp án này nàng cũng không nói ra miệng, cũng chỉ là lóe lên trong đầu của nàng.

Đạo Tổ không thể nào chiến thắng Thái Hoang thần quân.

- Ta cũng biết một mực tiếp tục đánh, chỉ là muốn một trận chiến định càn khôn.

Từ Thiên Cơ lắc đầu cười nói. Những người khác mở miệng, phần lớn người đều cảm thấy không có khả năng, bởi vì Thái Hoang thật sự quá lớn, chủng tộc càng nhiều, mong muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, gần như không có khả năng.

Thường Dao Lăng không nói gì thêm, mãi cho đến sau khi mọi người tản đi, nàng tạm biệt hai người Khương Tử Ngọc, trở lại kinh thành.

Một tháng sau.

Nàng tiến vào hoàng cung bái phỏng Khương Trường Sinh, hai người gặp nhau trong ngự hoa viên.

Nàng vẫn như cũ tới khuyên Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cắt ngang nàng đang thao thao bất tuyệt, hỏi:

- Nếu là Thái Hoang thần quân chết rồi, Tử Hoàn thần quân có thể tiếp nhận Thái Hoang võ giới?

Thường Dao Lăng sửng sốt, hoài nghi mình nghe lầm.

Nàng hơi hơi nhăn lông mày, nói:

- Thái Hoang thần quân chính là Thiên Nguyên Cực Võ, mặc dù cảnh giới này không coi là nhất lưu bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng đối với người võ giới mà nói, đó là cảnh giới cao không thể chạm, võ đạo thông thần cùng Thiên Nguyên Cực Võ chênh lệch khó có thể tưởng tượng, ta từng gặp chủ ta ra tay, loại tràng cảnh đó…

Nàng không có nói hết, bởi vì nàng cũng không cách nào miêu tả những gì đã nói.

Khương Trường Sinh ra vẻ thở dài, nói:

- Thái Hoang thần quân mạnh mẽ, trẫm đương nhiên sẽ không nghi vấn, chẳng qua trẫm không muốn rời đi Thái Hoang võ giới, trẫm cũng không thể buông tha nhân tộc, chỉ có thể lựa chọn đánh với Thái Hoang thần quân một trận, một khi trẫm thành công tru diệt Thái Hoang thần quân, có lẽ sẽ dẫn ra một chút cường giả, nếu Tử Hoàn thần quân có thể tiếp nhận Thái Hoang võ giới, kia không thể tốt hơn, ngày sau Tử Hoàn thần quân có nhu cầu, Thiên Cảnh cũng sẽ hồi báo.

Chương 719: Điều kiện tiên quyết là có thể chiến thắng

Nghe xong lời Khương Trường Sinh, Thường Dao Lăng có chút chần chờ, nàng mở lời:

- Điều kiện tiên quyết của tất cả những thứ này là ngài đến có thể thắng.

Nàng cảm thấy Khương Trường Sinh quá cuồng vọng, nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao bên trong Thái Hoang võ giới, Khương Trường Sinh xác thực tung hoành vô địch, chưa từng gặp được đối thủ, đổi lại là nàng cũng sẽ tràn ngập lòng tin đối với mình.

- Trẫm sẽ hết sức, chẳng qua hi vọng Tử Hoàn thần quân có thể sớm làm tốt chuẩn bị ứng đối, dù sao Thần Quân chết, tất sẽ ảnh hưởng cực lớn, không thể vội vàng ứng đối.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Thường Dao Lăng nói.

Thường Dao Lăng suy nghĩ Tử Hoàn thần quân dặn dò, chỉ có thể kềm chế cảm xúc, gật đầu đồng ý.

Hai người không có trò chuyện bao lâu, Thường Dao Lăng hồi phủ.

Khương Trường Sinh khó được không có luyện công, bắt đầu uống trà ở trong ngự hoa viên.

- Đối phó vây công tiếp theo, dùng thần thông gì mới tốt đây…

Khương Trường Sinh thổi hơi nóng trên chén trà, yên lặng suy nghĩ.

Một bên khác.

Thường Dao Lăng nhanh chóng hồi phủ, sau đó lấy ra ngọc thạch liên hệ cùng Tử Hoàn thần quân, nói Khương Trường Sinh thỉnh cầu.

Tử Hoàn thần quân nghe xong trầm mặc.

Hết sức rõ ràng, nàng cũng không tin Khương Trường Sinh có thể đối phó Thái Hoang thần quân, nhưng đối phương chậm chạp không chịu đáp ứng phi thăng, nàng cũng không thể tránh được.

- Đã như vậy, ta sẽ chuẩn bị một chút, nếu như hắn chết, ta sẽ chờ đợi Trường Sinh đan của Thái Hoang thần quân, nếu hắn thắng, tiếp nhận Thái Hoang võ giới cũng có có ích cho ta.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi nói.

Thường Dao Lăng nói:

- Mệnh lệnh Thái Hoang thần quân đã điều động vạn tộc, Thiên Cảnh nhân tộc lâm vào chiến dịch không ngừng lặp lại, đúng là mỉa mai, nếu vạn tộc biết được Thiên Địa Chi Thần bọn hắn kính ngưỡng mong muốn luyện chế bọn hắn thành Trường Sinh đan, cũng không biết bọn hắn sẽ nghĩ như thế nào.

Tử Hoàn thần quân bình tĩnh nói:

- Tự nhiên là không tin.

Thường Dao Lăng thở dài một tiếng.

Đây là nàng lần đầu tiên hạ giới, ở lâu tại Thiên Cảnh, nàng cũng nhận biết thế giới quan của sinh linh dưới đây.

Đứng tại sinh linh võ giới góc độ đi xem, ai có thể ngờ rằng thần sáng tạo thiên địa mong muốn luyện chế bọn hắn thành đan dược?

Nhân tộc bị vạn tộc tiễu trừ sao có thể suy nghĩ chủ sự sau màn là nhân tộc?

Vạn tộc nghe lệnh báo ân như thế nào biết được bọn họ và nhân tộc sẽ có kết cục giống nhau?

Mỗi tháng đi qua.

Khương Trường Sinh không tiếp tục ngộ đạo, luyện công bình thường cũng sẽ lưu lại tâm nhãn, tránh cho mình luyện qua đầu, hắn đang chờ trận đại chiến thứ hai vạn tộc nhằm vào nhân tộc đến.

Hắn đã cảm nhận được khí tức của hớn hai mươi lăm loại chủng tộc khác biệt đang tới gần Thiên Cảnh, ở chỗ xa hơn, còn có chủng tộc khác tới gần, bọn hắn không có tùy tiện hành động, mà có kế hoạch phân tán ra, hình thành một cái lưới lớn, muốn bao vây trọn Thiên Cảnh. Thanh thế vẫn còn rất lớn.

Sách lược cũng không tệ.

Phân tán đến xa như thế, Khương Trường Sinh một người rất khó cứu hỏa, ít nhất trong mắt dị tộc, sách lược này là có thể được.

Đáng tiếc, Khương Trường Sinh vẫn có thể cứu hoả.

Vô luận chiến trường kéo đến bao xa, hắn thật không sợ.

Khương Trường Sinh dùng thần niệm tiến hành quan sát vĩ mô một lúc, yên lặng suy nghĩ.

Đoán chừng còn phải lại chờ một đoạn thời gian mới có thể khai chiến, Sa Minh tộc, Cường Lương tộc thất bại đã để các tộc tràn ngập kiêng kị Khương Trường Sinh, không dám tùy tiện hành động.

Cùng lúc đó, Dương Triệt bắt đầu điều động đại quân các châu đi tới Bắc Cảnh, hắn không có buông lỏng cảnh giác, để các châu duyên hải cũng đề phòng, tránh cho dị tộc đi đường biển.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Cảnh tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, các hương hỏa tín đồ tuyên truyền vì Thiên Cảnh mà chiến đã trở thành vinh quang lớn lao của người tập võ.

Khương Trường Sinh cũng không có lộ ra Địa Phủ tồn tại, hắn không muốn đi hứa hẹn kiếp sau, mặc dù chết trận sa trường, chỉ cần ác nghiệp nặng hơn thiện quả, đi vào bên trong Địa Phủ cũng sẽ bị trừng phạt, dù là tín đồ của hắn cũng như thế.

Giá trị hương hỏa quả thật có trợ giúp cho hắn, nhưng đối với tín đồ mà nói, cũng không có trả giá cái gì, tín niệm chẳng qua là suy nghĩ trong lòng thôi, đứng tại góc độ của bọn hắn, chính bọn hắn đều không rõ ràng mình sẽ xảy ra điều gì, chỉ cảm thấy Đạo Tổ có ân với bọn hắn, chỉ là tuyệt học bên trong Thần Du đại thiên địa cũng đủ để cho bọn hắn mang ơn.

Mặt khác, tướng sĩ Thiên Cảnh không chỉ chiến đấu cho hắn, cũng là chiến vì gia viên của mình.

Lại là một năm mới đến.

Tiên Nguyên năm năm mươi mốt, trung tuần tháng ba, chiến tranh sắp bùng nổ.

Khương Trường Sinh đứng trên đỉnh Tử Tiêu cung, cầm trong tay Xạ

Nhật thần cung, đang hoạt động gân cốt, khoảng cách lần trước ra tay đã qua ba mươi mốt năm, lần trước còn là phân thân ra tay, không được trải nghiệm cảm giác.

Từ sau khi đột phá, Khương Trường Sinh còn chưa toàn lực chiến đấu qua, chuẩn xác mà nói, từ khi thoát khỏi mối nguy Đại Thừa long lâu về sau, hắn đã không có toàn lực ra tay qua.

Toàn lực mà chiến, là chuyện hắn khát vọng lại sợ phát sinh!

Kinh Thành, trong phủ đệ.

Thường Dao Lăng tựa hồ cảm nhận được cái gì, lách mình đi vào trên mái hiện, sau đó bay lên bay lên, nàng vốn định nhìn về phía phương xa, kết quả nhìn thấy Khương Trường Sinh trên mái hiên Tử Tiêu cung trong hoàng cung, nàng dừng lại.

- Hắn cũng cảm nhận được? Cũng đúng, dù sao ta đều nhìn không thấu cảnh giới của hắn, tất nhiên mạnh hơn ta, chẳng qua là hắn chuẩn bị làm thế nào?

Thường Dao Lăng lơ lửng giữa không trung xa xa nhìn Khương Trường Sinh, trong lòng tò mò.

Nàng không thể quên được cuồng ngôn của Khương Trường Sinh, mặc dù biểu hiện Khương Trường Sinh rất phiền não, hắn quyết tâm muốn giết Thái Hoang thần quân là lời cuồng ngôn, ít nhất là suy nghĩ trong lòng Thường Dao Lăng.

Bây giờ rất nhiều chủng tộc vây công Thiên Cảnh, hắn muốn giải quyết như thế nào khốn cảnh này, có thể làm cho Thiên Cảnh chết ít bao nhiêu người?

Chương 720: Một tiễn này có không có tư cách

Thường Dao Lăng đang mong đợi Khương Trường Sinh biểu hiện.

Phương xa.

Cự Cường châu, trên tường thành đóng giữ thành.

Từ Thiên Cơ nhìn phần cuối thiên địa có từng thân ảnh vĩ ngạn đi tới, một màn này đã không còn làm cho hắn hoảng sợ, sợ hãi, đây là hắn lần thứ ba nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hắn chẳng qua lo lắng các quân trên chiến tuyến khác.

Ngoài trăm vạn dặm.

Khương Thiên Mệnh đứng ở trên vách núi, sau lưng khắp núi khắp đồng đều là tướng sĩ Thiên Cảnh, có đang ngồi, có dò xét trên không trung.

- Các huynh đệ, chuẩn bị khai chiến.

Khương Thiên Mệnh mở lời, tiếng nói vừa ra, tướng sĩ Thiên Cảnh khắp núi khắp đồng dồn dập đúng dậy.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chân trời xuất hiện mây đen cuồn cuộn, đếm không hết hắc ảnh đang đang bay tới, tựa như đàn dơi, cảm giác áp bách rất.

Cùng lúc đó.

Khương Tử Ngọc cũng nhìn thấy thân ảnh của địch nhân, hắn đứng bên cạnh một đầu sông lớn rộng ngàn trượng, đại quân sau lưng đang hạ trại, nương theo hắn gầm lên giận dữ, trăm vạn đại quân đứng lên.

Phần cuối mặt đất nhấc lên bão cát, mặt đất nhô lên, tựa như một ngọn núi cao vụt lên từ mặt đất, hướng đi đúng là bọn họ.

Không chỉ ba người bọn họ chuẩn bị lĩnh quân khai chiến, còn có trên trăm nhánh quân đội đang bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch, theo phía bắc Thiên Cảnh, quán triệt Tây cùng Đông, phòng ngừa các tộc tiến vào bên trong Thiên Cảnh đại lục.

Một đầu sơn quy to lớn đang ngao du, Đế Xương nhìn phía trước, bốn phương tám hướng là đếm không hết thân ảnh dị tộc, thân hình giống như người, hai chân như vó, trên người mọc ra bộ lông màu đen, đầu giống như Man Ngưu, sau lưng mọc lên hai cánh, tất cả đều cầm trong tay binh khí khác biệt, phần lớn chỉ có cao mười trượng, nhưng từng người tản ra sát khí mạnh mẽ.

- Thiên Cảnh Đạo Tổ, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi có thể bảo vệ bao nhiêu người.

Đế Xương tự lẩm bẩm, một màn này để hắn nghĩ tới Vương tộc năm đó

Thiên Ngoại Ma Hà mang đến số lượng lớn cường địch khó có thể tưởng tượng, vây quét vương tộc, vương tộc vì thủ hộ Thái Hoang, liều mạng một trận chiến, trận chiến kia, các tộc Thái Hoang đều đang quan sát, ngày hôm nay, các tộc Thái Hoang lại có thể hợp lại đối kháng cùng một kẻ địch, đúng là mỉa mai.

- Bò…. Ò…

Sơn quy to lớn phát ra tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, kinh động sơn hà, tiếng truyền đến khoảng cách xa mấy chục triệu dặm.

Kinh Thành.

Trong hoàng cung, rất nhiều cung nữ đang đang ngước nhìn bóng dáng Khương Trường Sinh, rất khó được nhìn thấy Thánh thượng, các nàng cực kỳ xúc động.

Khương Trường Sinh không nuôi thái giám trong cung, chỉ có cung nữ, phần lớn cung nữ đổi một nhóm lại một nhóm, đều rất khó nhìn thấy hắn.

Bởi vì Thường Dao Lăng tồn tại, Khương Trường Sinh không có thôi động Chí Dương thần quang, hắn hiển lộ ra hình dáng, để hết thảy cung nữ rung chuyển tâm thần, nổi lên đủ loại suy nghĩ lung tung.

Trong hoàng cung, ai không muốn trèo lên giường rồng? Nhất là Thánh thượng còn thần tuấn như thế, thật là làm cho phương tâm các nàng khó mà bình tĩnh.

Khương Trường Sinh kéo cung, pháp lực tràn vào bên trong Xạ Nhật thần cung.

Thường Dao Lăng kinh ngạc, nàng nguyên lai tưởng rằng Khương Trường Sinh sẽ rời đi, không nghĩ tới Khương Trường Sinh dự định ngay ở chỗ này bắn cung.

Nói đùa sao!

Đừng nói khoảng cách chiến tuyến Thái Hoang có bao xa, cho dù từ nơi này bắn về phía dị tộc đột kích trong hải dương, cũng đủ xa, ven đường còn có sơn nhạc ngăn cản.

Thường Dao Lăng ở trên thượng giới gặp qua thần xạ thủ mạnh mẽ, nhưng đó là ở trong hư không, không có bất kỳ trở ngại gì, có thể nhảy vọt thật dài bắn giết cường địch kẻ địch.

- Thường cô nương, nhìn kỹ một tiễn này có tư cách để chủ ngươi chuẩn bị hay không.

Giọng Khương Trường Sinh truyền vào trong tai Thường Dao Lăng, nàng nghe được động dung.

Vừa dứt lời, tay phải Khương Trường Sinh đột nhiên buông lỏng, dây cung bắn ra, vệt sáng màu vàng lóng lánh thiên địa, một đạo tiễn quang màu vàng kim khủng bố vô song phóng lên tận trời, làm cho cả thiên địa thất sắc, bầu trời phương viên mấy chục châu đều biến thành màu vàng kim, vô số dân chúng quay đầu nhìn về phía Kinh Thành.

Thường Dao Lăng vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy biển mây bị tách ra, tiễn quang màu vàng kim bay tới bầu trời, đi theo bạo tán, hóa thành vô số nhánh bắn về các hướng đi khác biệt, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Còn như pháo hoa nở rộ, phù dung sớm nở tối tàn.

- Cái đó là…

Thường Dao Lăng trừng to mắt, quá nhanh.

Bắn Xạ Nhật thần cung một phát, nàng lại có loại cảm giác kinh dị trực diện với tử vong, mấu chốt nhất là tốc độ tiễn quang tiêu tán, giác quan của nàng căn bản theo không kịp. Tuyệt đối không phải như vậy mà tán.

Hắn muốn trợ giúp từng chiến trường?

Làm sao có thể, chiến tuyến kéo dài như thế, sao hắn lại có thể tinh chuẩn bắn giết kẻ địch, cho dù phương hướng chuẩn xác, không sợ bắn chết con dân của mình sao?

Chẳng lẽ hắn không xem mạng của bách tính để vào mắt?

Thường Dao Lăng chỉ nghĩ đến một khả năng này, vị Đạo Tổ này không so đo thương vong cũng muốn hủy diệt cường địch.

Đợi kim quang giữa thiên địa tán đi, Khương Trường Sinh thu cung, nhảy xuống, trở lại Tử Tiêu cung.

Bên trong.

Thấy hắn như thế tùy ý, Thường Dao Lăng kiên định hơn ý nghĩ của mình. Rất nhiều người phải chết.

Đế Xương đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống hỗn chiến phía trước, đại quân dị tộc đã giao chiến cùng nhân tộc, thực lực nhân tộc khiến cho hắn nhíu chặt mày.

Quá yếu.

Chủng tộc như vậy cũng có thể để Thiên Địa Chi Thần kiêng kị? Chẳng lẽ Thiên Địa Chi Thần nhận định nhân tộc có tiềm lực lớn nhất?

Đế Xương càng nghĩ càng khó chịu, hắn không có ý định nhúng tay, đối thủ của hắn chỉ có một người, đó chính là Đạo Tổ.

Một sinh linh dị tộc to con bay tới, cười nói:

- Đế Xương, nếu Đạo Tổ không có tới chiến trường của chúng ta, ngươi có thể thất vọng hay không?

Đế Xương khẽ nói:

- Hắn không tìm ta, ta sẽ…

Hắn còn chưa có nói xong, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, ngẩng đầu nhìn lại, cơ hồ trong nháy mắt, hắn vì đó động dung.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Làm sao có thể?

Chương 721: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (1)

Đế Xương ngửa đầu, mặt lộ vẻ sợ hãi, những sinh linh khác xung quanh đều còn không kịp ngẩng đầu, chỉ thấy biển mây trên bầu trời bị tách ra, hình thành một vòng xoáy cực kỳ tráng quan, che khuất bầu trời, một đạo kim quang rung động như thiên băng đang lao xuống.

Đế Xương vừa mới chuẩn bị đưa tay, uy áp khủng bố buông xuống, ép tới sơn quy to lớn rơi xuống phía dưới, dị tộc sinh linh xung quanh đều bạo thể mà chết, hóa thành từng mảnh

từng mảnh sương máu, qua trong giây lát liền tan thành mây khói.

Uy áp đáng sợ ép tới Đế Xương kém chút quỳ xuống, hắn cắn chặt răng, dùng hết toàn lực chống cự, hai mắt sung huyết.

- Đây là… Cái gì!

Đầu óc Đế Xương trống rỗng, cảm giác áp bách cực hạn mang đến mối nguy tử vong trước nay chưa có khiến cho hắn không kịp nghĩ quá nhiều, trong lòng chỉ có sợ hãi.

Kim quang buông xuống, đánh xuyên mặt đất, cột sáng màu vàng kim cấp tốc mở rộng, Đế Xương và sơn quy to lớn bị thổi bay ra ngoài, mặt đất lay động, đếm không hết sinh linh dị tộc bị cột sáng màu vàng kim bao phủ, hóa thành tro bụi bên trong kim quang.

Đế Xương cấp tốc thoát đi, rời xa cột sáng màu vàng kim.

Sinh linh hai tộc đang đại chiến phương xa cũng bị kinh động, một phương Thiên Cảnh nhận ra đạo kim quang kia.

- Là võ học của Thánh thượng.

- Nói bậy, đó là thần thông.

- Nhớ năm đó còn ở Long Mạch đại lục, Thánh thượng trước kia đã ra tay như vậy.

- Ha ha ha, những tên đằng sau kia đã chết hết.

- Bệ hạ, bệ hạ đang giúp bọn ta.

Sĩ khí tướng sĩ Thiên Cảnh đại chấn, một phương dị tộc thì bị dọa không còn can đảm, bởi vì bọn hắn thấy các cường giả đồng tộc đều chết hết, kích thích dạng này đối với các chiến sĩ đang chém giết mà nói không thể nghi ngờ là cực lớn.

Không chỉ có phiến chiến trường này, Phía bắc Thiên Cảnh, từ tây đến bắc, trên trăm chỗ chiến trường đều gặp phải Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp oanh tạc, phàm là Thiên Địa Đại Tôn, Thiên Địa Đế Cảnh đều bị oanh sát. Trên biển đi về phía nam Thiên Cảnh, từng đạo kim quang hạ xuống, mang theo uy lực diệt thế, thế không thể đỡ, kích thích từng trận sóng biển.

Từng hướng đi Thiên Cảnh đều thừa nhận Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp oanh kích, trong mỗi một giây không biết chết bao nhiêu sinh linh dị tộc, mà bên trong Thiên Cảnh, các châu gió êm sóng lặng.

Bên trong Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh phân ra một đạo phân thân, phân thân thi triển Ngũ Hành độn thuật, chui vào lòng đất.

- Sau trận chiến này, hẳn là có thể đổi lấy ít nhất năm mươi năm thời gian thái bình, bất quá Thái Hoang thần quân đoán chừng cũng sẽ không chờ đợi thêm nữa.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, đối với việc sắp đối mặt Thái Hoang thần quân, hắn vừa chờ mong lại thấp thỏm.

Mong đợi là tru diệt cường địch, thấp thỏm là sợ dẫn tới phiền toái càng lớn.

Nhưng đây chỉ là tâm tình của hắn.

Hắn sẽ tận lực lẩn tránh phiền toái chưa xuất hiện, nhưng phiền toái tới, hắn theo không e ngại.

Qua một hồi lâu.

[Tiên Nguyên năm năm mươi mốt, hai mươi bảy chi chủng tộc Thái Hoang đột kích, muốn tiêu diệt nhân tộc, đánh giết ngươi bị coi là dị số, ngươi kịp thời ra tay, đánh giết một đám cường địch, chặt đứt rất nhiều nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Linh bảo - Tề Thiên Vân Hải].

Khương Trường Sinh lúc này tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của bảo vật này.

Phía trên sông núi Thái Hoang, Đế Xương nhanh chóng bay lượn, sắc mặt của hắn càng ngày càng âm trầm, để tốc độ của hắn cũng càng ngày càng chậm.

Trước khi đến, hắn thậm chí đã làm tốt chuẩn bị chết trận, kết quả còn chưa gặp Đạo Tổ, hắn đã bị dọa mất hết can đảm, cảm giác sỉ nhục trước nay chưa có hiện ra trong lòng hắn, những lời Chiến Đế khuyên can hắn lại xuất hiện ở trong đầu hắn, nụ cười của đối phương giống như đang trào phúng hắn.

Đế Xương gầm thét một tiếng, dừng lại. Hắn nỗ lực điều chỉnh cảm xúc, ánh mắt trở nên kiên định. Dù như thế nào, hắn nhất định phải thấy Đạo Tổ một lần! Hắn lúc này quay người, kết quả vừa mới quay đầu, bị người sau lưng hù dọa, lui nhanh, rời xa đối phương.

Chỉ thấy Khương Trường Sinh đứng trên không trung bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn.

Đế Xương ổn định thân hình, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đối phương vậy mà có thể lặng yên không tiếng động đi vào phía sau hắn, nếu như đối phương đánh lén hắn.

Đế Xương không dám nghĩ sâu.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Trước đó là ngươi muốn khiêu chiến trẫm?

Đế Xương nghe xong, sắc mặt biến hóa, híp mắt nói:

- Ngươi chính là Đạo Tổ, Thánh thượng Thiên Cảnh?

Khương Trường Sinh không có trả lời, chẳng qua nhìn chằm chằm hắn. Sở dĩ không giết hắn, là bởi vì cảm nhận được trên người hắn có khí tức huyết mạch của Thái Oa, Thái Hi, nói cách khác, hắn có cùng huyết mạch sâu xa với Thái Oa, Thái Hi, thậm chí có thể là phụ thân hoặc tổ tông của Thái Oa, Thái Hi.

Đế Xương phun trào nỗi lòng, trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, vì sao không đánh với ta một trận?

Khương Trường Sinh hỏi ngược lại:

- Ngươi bây giờ còn muốn chấp nhất vấn đề này?

Đế Xương nghe xong, yên lặng.

Thiên địa bình tĩnh, tịch liêu im ắng.

Một lát sau, Đế Xương hít sâu một hơi, nói:

- Ta muốn biết ngươi hiểu thiên ngoại bao nhiêu? Hiểu Thiên Ngoại Ma Hà bao nhiêu?

Khương Trường Sinh nói:

- Trẫm không có đi qua thiên ngoại, nhưng bao nhiêu cũng biết một chút, cái gọi là Thiên Ngoại Ma Hà, chính là Thiên Hà, các phương thiên địa thủ hộ trật tự, cũng là lối đi, người thượng giới mong muốn hạ giới, phần lớn ỷ vào Thiên Hà, mà chấp chưởng Thiên Hà chính là đại nhân vật trên trời, địa vị không sai biệt lắm cùng Thiên Địa Chi Thần chưởng khống thế gian.

Vẻ mặt Đế Xương biến hóa, hắn cắn răng hỏi:

- Ý của ngươi là Thiên Ngoại Ma Hà cũng không phải ma hà, những tà ma đi theo từ bên trong Thiên Ngoại Ma Hà giết ra thật ra là đạt được Thiên Địa Chi Thần đồng ý?

- Không sai.

Khương Trường Sinh thản nhiên nói, hắn không rõ ràng Thái Hoang vương tộc đến cùng đã trải qua cái gì, trước mắt xem ra là có quan hệ cùng Thiên Ngoại Ma Hà.

Chẳng lẽ Thái Hoang vương tộc ngã xuống có quan hệ đến Thái Hoang thần quân?

Chương 722: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (2)

- Vì sao Thiên Địa Chi Thần muốn nhằm vào nhân tộc?

Đế Xương mở miệng hỏi, hắn cũng là hỏi thăm cho vương tộc.

Khương Trường Sinh nói:

- Trẫm không rõ ràng, nhưng có một chút rất rõ ràng, Thiên Địa Chi Thần không hy vọng Thái Hoang vạn tộc phát triển quá mạnh mẽ, theo trẫm biết, mặt võ giới khác đều có con đường phi thăng, mà tại Thái Hoang, truyền thuyết phi thăng rất thưa thớt, gần mười vạn năm qua, thậm chí chưa từng nghe qua người nào phi thăng, chỉ có Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống, trẫm chỉ có thể suy đoán Thiên Địa Chi Thần mong muốn ngăn chặn chủng tộc Thái Hoang phát triển, nhân tộc mặc dù yếu, nhưng có trẫm, Thiên Địa Chi Thần kiêng kị trẫm, cũng kiêng kị nhân tộc sinh ra trẫm, sợ nhân tộc xuất hiện trẫm thứ hai.

Sắc mặt Đế Xương băng lãnh, nỗ lực khắc chế phẫn nộ.

Hắn đã tin tưởng Khương Trường Sinh, bởi vì chỉ có thể như thế mới nói rõ lí do.

Khương Trường Sinh nói:

- Vương tộc đã ngã xuống, trẫm nghe nói các người mong muốn phục sinh vương tộc, nhưng phục sinh vương tộc cần thời gian quá dài, mặc dù phục sinh, các ngươi vẫn phải mặt đối Thiên Địa Chi Thần chèn ép, sao không cùng nhân tộc hợp lại, lật đổ Thiên Địa Chi Thần thống trị?

Đế Xương giương mắt nhìn về phía hắn, khẽ nói:

- Ngươi xác thực cử thế vô địch, nhưng chỉ là trong thiên hạ, ngươi có thể chống cự được trên trời?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thiên Ngoại Ma Hà chẳng mấy chốc sẽ buông xuống, trẫm cùng Thiên Địa Chi Thần không sớm thì muộn có một trận chiến, ngươi lại nhìn liền tốt, nếu trẫm thắng, di mạch vương tộc các ngươi quyết định như thế nào?

Đế Xương không ngốc, nếu Khương Trường Sinh thắng, nhân tộc chắc chắn trở thành vương tộc đời tiếp theo.

- Vương tộc liền thoái vị cho nhân tộc, nguyện hiệu lực cho nhân tộc.

- Thái Hư, khi đó thiên hạ vạn tộc chỉ có con đường này có thể đi.

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

- Giao ra võ đạo vương tộc, đồng thời giúp trẫm kích động càng nhiều chủng tộc tập kích nhân tộc.

- Không có khả năng!

Đế Xương quả quyết từ chối, chỉ là yêu cầu thứ nhất, hắn đã không thể nào tiếp thu được.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu nhân tộc bại, võ đạo vương tộc cũng sẽ không tiết lộ, như nhân tộc thắng, các ngươi không giao cũng phải giao, dệt

hoa trên gấm kém xa đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mục tiêu của Thiên Cảnh cũng không chỉ là nhất thống Thái Hoang, không sớm thì muộn sẽ liên quan đến thiên ngoại, vương tộc đi theo nhân tộc, quyền thế sau này sẽ chỉ vượt qua thời kì vương tộc đỉnh phong.

Ánh mắt Đế Xương lấp lánh, rõ ràng có chút động tâm.

Khương Trường Sinh để lại một câu nói liền biến mất:

- Mười năm, trong vòng mười năm nếu võ đạo vương tộc không có đưa vào Thiên Cảnh, trẫm sẽ cho rằng ngươi từ chối, không có cơ hội thứ hai.

Sắc mặt Đế Xương trở nên đặc sắc, mười năm kỳ hạn thật châm chọc, Đạo Tổ đang giễu cợt cuồng ngôn lúc trước của hắn?

Mặc dù phẫn nộ, nhưng Đế Xương không thể không thừa nhận vương tộc và nhân tộc chênh lệch.

Chỉ là Đạo Tổ một người, cũng đủ để cho nhân tộc trở thành chủng tộc mạnh nhất.

Một tháng sau, chiến báo từ các nơi Thiên Cảnh truyền về các châu Thiên Cảnh, dẫn tới thiên hạ phấn chấn.

Thánh thượng ra tay tru diệt cường giả các tộc, Thiên Cảnh vạn quân thừa thắng xông lên, đánh nhiều thắng nhiều, mặc dù có thương vong, nhưng cũng có càng nhiều võ giả trong chiến đấu đột phá, chiến tranh thu hoạch càng không cách nào ước lượng.

Vùng trời Kinh Thành, cách xa mặt đất vô cùng xa xôi.

Khương Trường Sinh giẫm lên biển mây bay tới nhất trọng thiên, hắn ở trên trời dùng Đại Tạo Hóa Thần Thuật sáng tạo ra cửu trọng thiên, nhất trọng thiên chính là Nam Thiên môn, cách mặt đất vô cùng xa xôi, Quan Thông U chờ đợi ở trước Nam Thiên môn, ngày ngày tĩnh toạ luyện công, nếu có cái thế cường giả bay đến đây, đều bị hắn khu trục.

Quan Thông U nghe được tiếng gió thổi, mở mắt, nhìn thấy Khương Trường Sinh giẫm lên biển mây bay tới.

Tề Thiên Vân Hải, biển mây này nhìn như bình thường không có gì lạ, kì thực có thể mở rộng vạn lần, có thể xuyên qua không gian, trên lý luận có khả năng bay ra Thái Hoang võ giới, đi tới bất kỳ địa phương nào, nhưng Khương Trường Sinh không dám tùy tiện nếm thử.

Cấm chế bên trong Tề Thiên Vân Hải có thể hình thành trận pháp phòng ngự, diệu dụng vô tận, hắn dự định thả ở trên trời.

Về sau sáng tạo lập Thiên đình, chế tạo thiên binh thiên tướng, mười vạn thiên binh thiên tướng đứng trên Tề Thiên Vân Hải công phạt vạn giới, ngẫm lại vẫn rất hăng hái.

Thiên Binh yêu cầu tự nhiên không thể dùng phàm linh đi cân nhắc, nếu như là mười vạn Thiên Địa Đại Tôn, cũng hoặc là mười vạn Võ Đế….. Khụ khụ, bành trướng.

Thiên Cảnh mong muốn sản sinh ra mười vạn Võ Đế, quỷ mới biết phải bao lâu.

- Bái kiến bệ hạ!

Quan Thông U đứng dậy hành lễ, ngữ khí xúc động.

Trong ngày thường sau khi luyện công, hắn cũng sẽ tiến vào Thần Du đại thiên địa, biết được bây giờ Thiên Cảnh rầm rộ.

Đạo Tổ đăng cơ, chắc chắn dẫn đầu nhân tộc vượt qua Thánh triều.

Khương Trường Sinh rơi vào trước Nam Thiên môn, hỏi:

- Có cô độc?

Quan Thông U cười nói:

- Đương nhiên sẽ không, có chỗ kia thì vĩnh viễn sẽ không cô độc, huống hồ, rời xa thế tục, cũng có thể để cho ta càng an tâm tập võ.

Trước kia ở trong Thiên Cảnh, luôn có người tới bái phỏng hắn, làm hắn thường xuyên rời đi Thiên Cảnh, có thể đi Thái Hoang, lại sẽ thường xuyên gặp được Hung thú, nào có an bình như hiện tại.

Khương Trường Sinh đánh giá hắn, hỏi:

- Người sáng lập Thiên Diễn võ pháp, vì sao không đi đi săn?

Quan Thông U nói:

- Thiên Diễn võ pháp tuy mạnh, nhưng cảnh giới càng cao, hiệu quả càng nhỏ, ta nghĩ sáng lập võ đạo mạnh hơn trên cơ sở Thiên Diễn võ pháp, thậm chí võ đạo xứng với tiên thần.

Nói lời này có chút cuồng vọng, nhưng Khương Trường Sinh lại có lòng tin đối với hắn.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy ngươi phải nỗ lực thật tốt mới được, ngày phi thăng sẽ không quá xa, đến lúc đó trẫm bạch nhật phi thăng, sẽ mang theo công thần một triều cùng nhau phi thăng, sáng tạo lập Thiên đình, khi đó thành lập trật tự thiên địa mới, trẫm hi vọng ngươi có thể trở thành thống soái thiên binh thiên tướng.

Quan Thông U nghe được nhiệt huyết dâng trào, vội vàng cam đoan.

Chương 723: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (1)

Ba năm sau, Tiên Nguyên năm năm mươi bốn.

Chiến trường các nơi đã kết thúc công việc, Khương Trường Sinh mặc dù tiêu diệt cường giả đỉnh cao các tộc, nhưng tràng chiến dịch này vẫn giằng co hai năm, có dị tộc giấu trong lòng quyết muốn chết, tiếp tục xâm lấn, có mong muốn báo thù, dĩ nhiên, cũng có rất nhiều chủng tộc bị dọa đến tán loạn.

Kinh Thành. trong phủ đệ.

Thường Dao Lăng nghe một võ giả hồi báo, vẻ mặt càng ngày càng cổ quái.

Sống ở Thiên Cảnh lâu như vậy, nàng cũng bắt đầu bồi dưỡng thế lực của mình, phụ trách giúp mình thu thập tình báo, nàng trước mắt đang hiểu rõ tình huống thương vong trên chiến trường.

- Căn cứ điều tra của chúng ta, Đạo Tổ ra tay không có ngộ thương một binh sĩ Thiên Cảnh, tinh chuẩn truy sát cường giả

các tộc, để các tướng sĩ Thiên Cảnh có thể đối mặt sức chiến đấu không sai biệt lắm cùng với mình.

Trên mặt võ giả này lộ ra vẻ cuồng nhiệt, rất rõ ràng, hắn cũng là tín đồ của Đạo Tổ.

Tín đồ Đạo Tổ nhiều vô số kể, tất cả mọi người đều vì cuộc sống mà nỗ lực, chỉ là tín ngưỡng Đạo Tổ không có cơm ăn, cho nên hắn tiếp nhận công việc này, chỉ cần đối phương không có hiển lộ ác ý dành cho Đạo Tổ, hắn sẽ nghiêm túc phụ trách.

Thường Dao Lăng gật đầu nói:

- Làm rất tốt, đi tìm quản sự lĩnh tiền

- Đa tạ chúa công.

Võ giả chắp tay cười nói, sau đó quay người rời đi.

Thường Dao Lăng nhìn bóng lưng của hắn, mặt lộ vẻ phức tạp.

Nàng vậy mà đánh giá thấp Đạo Tổ.

Nàng không cách nào tưởng tượng Khương Trường Sinh đến cùng như thế nào làm được, ngược lại nàng làm không được, nàng thậm chí cảm thấy Tử Hoàn thần quân cũng làm không được.

Chuyện này không quan hệ đến lực sát thương, mà là phạm vi quá rộng, mục tiêu quá mức chuẩn xác, ven đường còn có rất nhiều sông núi chướng ngại.

Mặt khác, nàng còn phát hiện một sự kiện.

Chính là nhân tộc thờ phụng Đạo Tổ đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, là nàng không thể nào hiểu được.

Nàng hít sâu một hơi, đứng dậy, trở lại trong phòng, lấy ra ngọc thạch liên hệ Tử Hoàn thần quân.

Đợi ngọc thạch bên trong hiện ra khuôn mặt Tử Hoàn thần quân, Thường Dao Lăng kể lại mọi chuyện mình chứng kiến hết thảy.

Tử Hoàn thần quân an tĩnh nghe, chẳng qua ánh mắt đang biến hóa.

Sau khi Thường Dao Lăng nói xong, chờ đợi nàng lên tiếng.

Thật lâu.

Tử Hoàn thần quân hỏi:

- Ngươi cảm thấy hắn là người như thế nào, đáng giá tín nhiệm không?

Thường Dao Lăng suy nghĩ một chút, nói:

- Sự cường đại của hắn đã hoàn toàn vượt qua nhân tộc, nhưng hắn vẫn như cũ nguyện ý chiếu cố nhân tộc, ta quan sát qua, hắn tuy là Thánh thượng, nhưng cũng không có tham đồ hưởng nhạc, cũng không có tập trung tài nguyên một tộc, thậm chí có thể nói hắn vô dục vô cầu, trước đó, hắn cũng không có chủ động trêu chọc qua kẻ địch, cuộc đời của hắn đều bị người trêu chọc, tựa như Thái Hoang thần quân, kiêng kị sự cường đại của hắn, nếu hợp tác cùng hắn, đều thu hoạch được lợi ích vượt xa trước đó.

- Chúa công, ta cảm thấy nếu ngài không có tuyệt đối nắm bắt diệt trừ hắn, vậy cứ hợp tác cùng hắn, kết quả kém nhất chính là hắn sau này muốn cướp đoạt quyền chưởng khống Thái Hoang võ giới, nhưng đối với ngài mà nói, võ giới vốn là ngoài định mức có được, trước đó, ngài cũng có thể thu thập tài nguyên võ giới, mà ngài còn được sự hữu nghị của hắn.

- Phàm là người giao hảo cùng hắn, cũng không có bị hắn bạc đãi, cho đến tận hôm nay, ta thật không có phát hiện hắn làm sai qua chỗ nào.

Nói nói lời này, vẻ mặt Thường Dao Lăng đầy phức tạp.

Nàng thật không thể nào hiểu được Khương Trường Sinh, không dựa vào tài nguyên, sao có thể một mực mạnh lên?

Hắn đến cùng đang theo đuổi cái gì?

Đợi một hồi.

Tử Hoàn thần quân nói:

- Nói như vậy xem ra, tư chất là một phần, mà hắn còn khắc khổ luyện công, cuộc đời của hắn đều đang luyện công, chẳng trọng tình trọng nghĩa, dứt bỏ không được tình cảm?

Nghe thế Thường Dao Lăng gật đầu.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi lộ ra nụ cười, nói:

- Thú vị, công lao của ngươi rất lớn, ta hiện tại càng cảm thấy hứng thú đối với hắn, đã như vậy, ta sẽ thu Thái Hoang võ giới, đây chính là thẻ đánh bạc, một người còn chưa phi thăng đã có thể để chủ nhân võ giới kiêng kỵ, rất khó tưởng tượng hắn mạnh bao nhiêu trong tương lai.

Thường Dao Lăng gật đầu, nói:

- Có lẽ hắn lại là vị Thái Thượng Côn Luân kế tiếp?

Tử Hoàn thần quân lắc đầu bật cười:

- Ngươi cũng bắt đầu so hắn với Thái Thượng Côn Luân, mặc dù khoa trương, nhưng cũng có thể chứng minh tiềm lực của hắn, tiếp tục quan tâm hắn đi, nếu hắn có khó khăn, có thể nói với ta, mặc dù hắn không phải vị Thái Thượng Côn Luân kế tiếp, chỉ cần có thể vượt qua Thái Hoang thần quân, vậy liền không lỗ.

- Hiểu rõ.

Thường Dao Lăng lộ ra nụ cười.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh vừa đổi một bộ phân thân, tiếp tục cầm trong tay Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám du lịch Thái Hoang.

Dung hợp trí nhớ phân thân, xác định không có bất cứ vấn đề gì về sau, hắn mở ra giá trị hương hỏa, giá trị khí vận của mình xem xét.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 28,755, 420,089].

[Giá trị khí vận trước mắt: 59,800,331, 003].

Tốc độ Giá trị hương hỏa tăng trưởng hết sức ổn định, giá trị khí vận thì rất nhanh, chủ yếu là Thiên Cảnh lớn mạnh, bất

quá giá trị khí vận tạm thời chỉ có thể dùng để độ kiếp, trước mắt chỉ có thể nhìn.

Giá trị khí vận chẳng qua là trị số, nếu hắn sử dụng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến khí vận Thiên Cảnh, mặt khác, hắn thậm chí có khả năng thao túng khí vận Thiên Cảnh tiến hành chiến đấu, chẳng qua hắn không cần làm như vậy.

- Trước đó đột phá, hai trăm ức giá trị hương hỏa căn bản không đủ xài, vẫn cần chuẩn bị nhiều hơn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn quyết định lần tiếp theo Thần Du đại thiên địa giảng đạo, tuyển bạt mười vị thất giai tiên thần mệnh cách, mặt khác lại cho mọi người trong Long Khởi quan mệnh cách.

Cái này mang ý nghĩa sẽ mất hơn một trăm triệu giá trị hương hỏa, mặc dù đau lòng, nhưng có thể kích thích giá trị hương hỏa tăng trưởng, tăng danh tiếng truyền thuyết tiên thần, thu hoạch càng nhiều tín đồ.

Chương 724: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (2)

Nghĩ xong, Khương Trường Sinh truyền âm cho đám người Bạch Kỳ, để bọn hắn chuẩn bị sớm, đến lúc đó cùng với mười vị tín đồ khác tiếp nhận phong thưởng, hắn muốn ban thưởng tiên thần mệnh cách trước mặt vô số tín đồ, chờ những tiên thần mệnh cách này trưởng thành, các tín đồ có thể ý thức được sự cường đại của hắn. Trên thực tế, chỉ cần hắn cho trước mặt mọi người, liền có thể kích thích đến các tín đồ.

Thoáng chớp mắt, lại một năm qua đi.

Tiên Nguyên năm năm mươi lăm, giảng đạo mười năm một lần bên trong Thần Du đại thiên địa bắt đầu, Khương Trường Sinh mặc dù tu tiên, nhưng hắn lý giải võ đạo rất sâu, lại dùng góc độ đạo pháp giảng có thể làm cho các tín đồ được ích lợi không nhỏ, thậm chí dẫn phát linh cảm võ đạo.

Tề Duyên, Quan Thông U thường xuyên nhận được dẫn dắt.

Mà lần này, hắn để mười sáu vị tín đồ thu hoạch được tư cách tiên thần, để vô số tín đồ phấn chấn, trong đó còn bao gồm hai

vị tín đồ yêu tộc, điều này cũng làm cho tín đồ không phải nhân tộc càng có lòng trung thành.

Đạo Tổ thật chính là muốn thành lập Thiên Đình vạn tộc bình đẳng.

Rất nhanh, Kinh Thành nghênh đón lôi vân, đó là đám người Cơ Võ Quân, Bạch Kỳ dẫn tới thiên tượng.

Tin tức truyền đi rất nhanh, càng ngày càng nhiều bách tính Kinh Thành biết được là Đạo Tổ đang ban thưởng tiên thần mệnh cách.

Người người đều biết Thánh thượng chẳng qua là nhất thời, không sớm thì muộn sẽ phi thăng, mà hắn sẽ mang theo công thần một triều đứng hàng tiên ban, cái này khiến vô số dân chúng mong muốn trèo lên trên, cũng làm cho các quan lại tận tâm tẫn trách, không dám sơ suất.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Cảnh náo nhiệt, các châu các thành phố lớn ngõ nhỏ đều đang đàm luận việc này, chuyện liên quan tới đứng hàng tiên ban, phi thăng thành tiên lần nữa truyền ra.

Thường Dao Lăng cũng bị kinh động, đặc biệt bái phỏng Khương Trường Sinh, hai người gặp nhau tại Ngự Hoa viên.

- Đạo Tổ, ngài muốn phi thăng?

Thường Dao Lăng trước tiên hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Cũng không phải đi thiên ngoại, mà ở trên đầu chúng ta, ngươi hẳn là có thể cảm nhận được trên trời có một tên Võ Đạo Thánh Vương, trẫm sáng tạo lập Thiên đình là muốn giữ gìn trật tự Thái Hoang, để vạn tộc giảm bớt ý nghĩa chém giết, tăng cường thực lực tổng hợp của Thái Hoang võ giới, trẫm tin tưởng, võ giới càng mạnh, chủ nhân võ giới có thể thu được càng nhiều thứ.

Thường Dao Lăng gật đầu, nói:

- Quả thật có thể để chủ nhân võ giới thu hoạch được rất nhiều, nhưng Thái Hoang thần quân đã đạt với cực hạn võ đạo

bản thân, vì Trường Sinh, không thể không cố chấp.

Nàng giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, ta thật bội phục ngài, ngài ngoại trừ bản thân mạnh mẽ, cũng sẽ tạo phúc cho chúng sinh, lòng dạ như thế rất khó được, ít nhất ta chưa từng gặp qua.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta có thể an tâm luyện công, cũng là dựa vào chúng sinh, phản hồi lẫn nhau thôi, nói cho chủ ngươi, trẫm vĩnh viễn sẽ không đoạt thân phận chủ nhân Thái Hoang võ giới của nàng, chỉ cần nàng có thể đối xử tử tế chúng sinh, cái gọi là Trường Sinh đan, quá mức thương thiên hại lí, nếu thật có thể làm được trường sinh dạng này, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa sớm đã nhấc lên gió tanh mưa máu, Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu (*).

(*: Trời đất không có lòng nhân, coi bách tính như chó rơm)

Thường Dao Lăng đồng ý nói:

- Ta cũng cho rằng như vậy, võ đạo có thể kéo dài tuổi thọ sinh linh đã không tệ, sao có thể vĩnh sinh bất tử, nếu như thực sự có người có thể vĩnh sinh bất tử, kia thật đáng sợ, dưới sự thống trị của hắn, chúng sinh đều khó mà tự vệ.

Ta cũng sẽ không nô dịch chúng sinh.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, chờ sau khi hắn tuyệt đối vô địch, hắn xác thực sẽ tùy tâm sở dục làm việc, nhưng hắn sẽ không dùng sát lục làm vui thú.

Chỉ có một mình hắn vĩnh sinh không có ý nghĩa, vẫn phải có chúng sinh mang đến cho hắn đặc sắc.

Hai người hàn huyên rất lâu, Thường Dao Lăng càng ngày càng bội phục Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đột nhiên có chút lo lắng. Cô gái này sẽ không trở thành tín đồ của ta đó chứ?

Trở thành tín đồ của hắn, có thể trái lại giám thị của Tử Hoàn thần quân!

Khương Trường Sinh nhớ lại một thoáng tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa, tín đồ cuồng nhiệt cơ hồ đều dùng hắn làm chủ, cũng không phải chỉ là sùng bái đơn thuần, thật đến loại trình độ kia, Thường Dao Lăng hẳn là sẽ phản chiến hắn.

Bên trong một đại điện, Thái Hoang thần quân ngồi bên trên thủ tọa, đưa mắt nhìn về phía năm người đứng trước mặt, ba nam hai nữ.

- Thần Quân, thật cần phải hưng sư động chúng như vậy sao?

Một lão giả mở miệng hỏi, tay hắn cầm một cây quyền trượng, tuổi già sức yếu, lưng uốn lượn, nhưng tiếng lại âm vang hùng hồn.

Mặt những người khác lộ vẻ không hiểu.

Thái Hoang thần quân không biểu tình, nói:

- Ta còn chưa nói rõ ràng à, Hạ Giới sinh ra dị số, nếu là dị số thì phải cẩn thận đối mặt, các ngươi chớ coi thường hắn, trước khi Thiên Hà mở ra, nhất định phải triệu tập nhân thủ, thanh lý nhân tộc Hạ Giới, toàn bộ kêu gọi người của ngươi.

- Tru diệt dị số, nếu ta thành công, có thể được một viên Trường Sinh Đan.

Nghe vậy, ánh mắt năm người đều sáng lên.

Một tên nữ tử áo đỏ dáng người thướt tha che miệng cười nói:

- Thần Quân, nghe nói có vạn cổ sát tinh rơi vào Thiên Hà, sẽ rơi xuống Hạ Giới, nếu sớm mở ra Thiên Hà, có thể đưa sát tinh kia đến Thái Hoang võ giới hay không?

Thái Hoang thần quân khẽ nói:

- Nào có trùng hợp như vậy, Thiên Hà to lớn, khó mà nhìn trộm, nếu như thật không khéo như vậy, vừa hay thêm chút dược hiệu cho Trường Sinh đan.

Nữ tử áo đỏ nhíu mày nói:

- Vạn cổ sát tinh thật không đơn giản, có thể hay không…

- Hừ, nghĩ gì thế, luyện chế Trường Sinh đan, chỉ có thể thành công, thành công chúng ta nhất định phải rời đi, thất bại, đều

phải chết, lúc này còn lo lắng cái gì vạn cổ sát tinh, nếu chúng ta trường sinh, không sớm thì muộn sẽ vượt qua những Cự Đầu Vạn Cổ đó.

Thái Hoang thần quân không nhịn được nói, hắn quét nhìn năm người, nói:

- Chớ có kế vặt, chúng ta có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, hiểu chưa?

Chương 725: Không biết Đạo Tổ lấy ra từ đâu

Tiên Nguyên năm năm mươi bảy, động tĩnh Đạo Tổ ban thưởng tiên thần mệnh cách cuối cùng bắt đầu biến mất, các quân Thiên Cảnh bắt đầu trở về kế hoạch Thiên Cảnh trước mắt không có khuếch trương, chỉ là các khu vực trong Cự Cường châu cùng Thiên Cảnh Bắc Cảnh đã đầy đủ Thiên Cảnh tiêu hóa, dưới tình huống tài nguyên sung túc không cần thiết một mực khuếch trương.

Thái Tử Khương Tử Ngọc cũng trở về kinh thành, gặp mặt Thánh thượng.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Tử Ngọc khom lưng hành lễ, cười nói:

- Mỗi lần tiến đến, đều cảm giác sảng khoái tinh thần, phụ hoàng, bảo điện này của ngài không đơn giản.

Khương Trường Sinh mở mắt, nói:

- Tự nhiên không đơn giản bất quá ngươi đừng vọng tưởng, chờ trẫm phi thăng, điện này cũng phải mang đi.

Khương Tử Ngọc đi theo ngồi xuống cười nói:

- Nhi thần tự nhiên không dám yêu cầu xa vời.

Hai cha con bắt đầu nói chuyện phiếm, Khương Trường Sinh bảo hắn nói một chút trải qua trong khoảng thời gian này, hắn nói chuyện liền phấn khởi, rõ ràng những năm nay trôi qua hăng hái.

Thiên tư hắn vô song, năm mươi lăm tuổi đã đi đến Bát Động Thiên cảnh, tốc độ đột phá như vậy còn mạnh hơn Khương

Thiên Mệnh, đệ nhất thiên tài Thiên Cảnh danh xứng với thực.

Ngoại trừ Khương Trường Sinh ra, hắn là huyết mạch tiên nhân duy nhất trên đời này, mà lại là huyết mạch tiên võ dung hợp cùng võ đạo, tư chất ngộ tính cùng gân của hắn cốt vượt xa người thường tưởng tượng.

Dứt bỏ huyết mạch tiên nhân của Khương Trường Sinh không đề cập tới, huyết mạch Thiên Nguyên Cực Võ bình thường cũng không phải phàm linh võ giới có thể so sánh.

Chờ Khương Tử Ngọc đủ mạnh, Khương Trường Sinh sẽ nhường ngôi, một lần nữa giao thiên hạ này cho hắn.

- Nhi thần rốt cuộc hiểu rõ hùng tâm của Thái Tông, thiên hạ này to lớn như thế, nếu không thể quy hết về Thiên cảnh, chẳng phải sẽ tiếc nuối?

Khương Tử Ngọc cười nói.

Bởi vì hắn và Thái Tông trùng tên trùng họ, đám người Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch thường xuyên cầm Thái Tông trêu chọc hắn, khiến cho hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú về Thái Tông, hiểu rõ cuộc đời Thái Tông trải qua, hắn cực kỳ tôn sùng Thái Tông, mặc dù khi đó Đại Cảnh rất nhỏ yếu, nhưng theo Thái Tông đối mặt hoàn cảnh khi đó lựa chọn đến xem, hắn cảm thấy Thái Tông nếu sống ở thời kì cuối Đại Cảnh, Đại Cảnh cũng sẽ không nội loạn.

Khương Trường Sinh nói:

- Thiên hạ về sau này là ngươi có thể đền bù tiếc nuối hay không thì phải xem ngươi có mong muốn nhất thống Thái Hoang, chỉ dựa vào thế hệ này của ngươi là rất khó, ngươi cần phải vun trồng hậu đại ngươi thật tốt.

Khương Tử Ngọc vò đầu cười nói:

- Nhi thần còn không có dòng dõi, không biết nên vun trồng như thế nào.

- Mọi thứ đều có lần đầu tiên, đợi ngươi đột phá tới Thiên Địa Đại Tôn liền chuẩn bị đăng cơ đi.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, Khương Tử Ngọc nghe lời này mà máu nóng sôi trào.

Ai không muốn làm Thiên Tử.

Từ sau khi Khương Trường Sinh đăng cơ, Thiên Tử đã không có tuổi thọ hạn chế, ít nhất sẽ không chết yểu quá sớm, dưới tình huống như vậy, hoàng vị trở nên càng có lực hấp dẫn, chẳng qua là tất cả mọi người rõ ràng, Thiên Tử đời tiếp theo đã được định ra, ai cũng rung chuyển không được.

Hai cha con hàn huyên rất lâu, biết được Khương Tử Ngọc cũng bắt đầu sáng tạo võ đạo thuộc về mình, Khương Trường Sinh có chút vui mừng, bây giờ Khương Tử Ngọc tựa hồ đang trùng hợp cùng Khương Tử Ngọc ngày xưa.

Không phải nói tư chất, mà là tính cách không chịu thua.

Đợi sau khi Khương Tử Ngọc rời đi, Khương Trường Sinh chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt xuyên thấu Tử Tiêu cung, xuyên thấu bầu trời, thấy được tình huống thiên ngoại.

THIÊN Hà mênh mông đang tới gần Thái Hoang võ giới, cái này biểu thị quyết chiến giữa hắn và Thái Hoang thần quân sắp đến.

Đây là một trận quyết chiến không thể thua.

Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán người mạnh nhất mà Thái Hoang thần quân có thể mời tới, vẫn không tính được, nếu không tính được, vậy chứng minh có.

- Để cho ta chiêm ngưỡng thật tốt một phen lực lượng Thần Quân đi.

Thiên hạ thái bình, bách tính Thiên Cảnh ngày càng giàu có, càng ngày càng nhiều Hung thú, sinh linh dị tộc bắt đầu đi vào các nơi Thiên Cảnh, có rất nhiều là tới mậu dịch, có rất nhiều bị bắt tới làm lao động tay chân, đủ loại tình huống đều có, cũng có sinh linh dị tộc bắt đầu dung nhập khí vận Thiên Cảnh, thành là con dân Thiên Cảnh chân chính.

Di mạch vương tộc Đế Xương vẫn lựa chọn thỏa hiệp, mang đến số lượng lớn võ học vương tộc, Khương Trường Sinh để Trần Lễ đi tiếp đãi, trong vòng mấy năm sau, võ đạo vương

tộc lặng yên không tiếng động bắt đầu lưu truyền, dẫn đến nhiều loại võ đạo bắt đầu hiện ra, thậm chí còn có người bởi vậy sáng tạo võ đạo khôi lỗi, lợi dụng số lượng người gỗ khổng lồ thay thế bách tính làm việc, bị bách tính phụng là thần, Nại Hà thế gia gia nhập, xào giá người gỗ cùng với tiền sửa chữa lên cao chót vót, bách tính lại mất đi tâm tư này.

Tuy là như thế, khôi lỗi võ đạo bắt đầu được vận dụng rộng khắp, càng ngày càng nhiều võ giả đều sẽ tùy thân mang theo võ đạo khôi lỗi, phần lớn là dùng xương cốt Hung thú bố trí.

Ngoại trừ khôi lỗi võ đạo, trận pháp võ đạo cũng bắt đầu quật khởi, nhân vật đại biểu chính là Kiếm Thần, một người thao túng kiếm trận, hắn truyền thụ lý niệm cho võ giả trận pháp khác, dẫn tới rất nhiều võ giả tiến hành nghiên cứu, khiến cho trận pháp võ đạo tốc độ cao quật khởi.

Đủ loại võ đạo phồn vinh phát triển ngưng tụ bên trên Linh sơn, Linh sơn chính là chỗ mà cường giả võ lâm, thiên tài các nơi tụ tập, tuyệt đối là Thánh địa.

Thường Dao Lăng tình cờ cũng sẽ lên Linh sơn, quan sát võ đạo nhân tộc phát triển, có lúc sẽ còn chỉ bảo một ít, dần dần, thanh danh của nàng cũng truyền ra, không có người biết được tên thật của nàng, cũng không biết lai lịch của nàng, chỉ biết nàng có khả năng tự do lên Linh sơn, thế nên có người gọi nàng là Linh sơn thần nữ, đều cho rằng nàng do Đạo Tổ phái tới chỉ bảo chúng sinh.

Một tới hai đi, hảo cảm Thường Dao Lăng dành cho nhân tộc càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng sùng bái Khương Trường Sinh.

Linh sơn thần bí cùng với tăng cường ngộ tính, bảo vật như vậy đặt ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng là trân bảo hiếm thấy, cũng không biết Đạo Tổ là lấy ra từ đâu.

Chương 726: Ma hà buông xuống, tiên thần quyết chiến

Bất quá nàng nhớ kỹ Tử Hoàn thần quân nói qua, Đạo Tổ là dị số, cũng không phải là phàm linh giới này, cho nên nàng sẽ không dùng phàm linh so sánh.

Trong những năm qua, nàng không ngừng hiểu rõ những truyền thuyết kia của Đạo Tổ, càng phát giác Đạo Tổ thật có thể là tiên thần chuyển thế, nhưng nàng không dám nói với Tử Hoàn thần quân, sợ bị cười nhạo.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa một mực có truyền thuyết tiên thần, nhưng trên thực tế, những tiên nhân mạnh mẽ kia chẳng qua là võ giả mạnh mẽ mà thôi.

Mỗi năm đi qua.

Mười năm thoáng qua tức thì.

Tiên Nguyên năm sáu mươi bảy, một năm này, Khương Trường Sinh bốn trăm linh hai tuổi, Khương Tử Ngọc sáu mươi lăm tuổi bắt đầu trùng kích cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, chuyện này phá vỡ tốc độ đột phá nhanh nhất Thái Hoang từ trước tới nay, dẫn tới người trong thiên hạ nghị luận, danh tiếng cũng bắt đầu truyền ra các tộc Thái Hoang.

Đạo Tổ mạnh mẽ để các tộc biết được nhân tộc không thể ngăn cản, mà thiên tư của Khương Tử Ngọc mới chính thức khiến các tộc sợ hãi.

Thường Dao Lăng cũng bị Khương Tử Ngọc hù dọa, nàng không thể không liên hệ Tử Hoàn thần quân.

- Sáu mươi lăm tuổi đã muốn xung kích cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương? Chậc chậc, xác thực ghê gớm, mặc dù so ra kém những thiên kiêu hậu duệ của Vạn Cổ Cự Đầu, nhưng đặt ở bên trong ba ngàn võ giới, tuyệt đối được cho là số một số hai, ít nhất ta còn chưa từng nghe nói Hạ Giới có người có tư chất mạnh hơn hắn.

Tử Hoàn thần quân kinh ngạc nói, nàng ngừng một chút nói:

- Xem ra đặt vào Đạo Tổ xem như đã đặt đúng, ngày sau Khương Tử Ngọc, Khương Thiên Mệnh phi thăng, cũng có thể hiệu lực cho ta.

Thường Dao Lăng suy nghĩ Thiên Đình tồn tại, thế là nói cho chủ nhân, Tử Hoàn thần quân xem thường nói:

- Đây chẳng qua là nhằm vào Hạ Giới. Thôi, đợi ở hạ giới, sau khi đi đến Võ Đế cảnh giới đã không cách nào tăng lên, bọn

hắn chỉ cần muốn mạnh lên, không sớm thì muộn đến phi thăng.

Thường Dao Lăng luôn cảm thấy không có đơn giản như vậy, nhưng nàng cũng không rõ ràng Thiên Đình sẽ là như thế nào, chỉ có thể như thế mà thôi.

- Nói cho hắn biết, Thiên Hà sắp tới, Thái Hoang thần quân còn mang theo hắn ngũ đại Võ Thần cùng với bộ hạ của hắn tới.

- Hưng sư động chúng như vậy? Nếu Thái Hoang thần quân tự mình ra tay, vì sao mang theo nhiều thủ hạ như vậy?

- Có lẽ hắn có ý định khác.

Tử Hoàn thần quân tùy ý nói, Thường Dao Lăng như có điều suy nghĩ.

Ngày đó, nàng tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh báo cho việc này, Khương Trường Sinh vì cảm tạ trợ giúp của nàng, sách phong nàng làm Linh sơn thần nữ, trước đó là người võ lâm xưng, hiện tại là thánh chỉ sắc phong, để cho nàng thụ sủng nhược kinh.

Rất nhanh, nàng đã hiểu rõ dụng ý của Khương Trường Sinh, muốn kéo nàng tiến vào khí vận Thiên Cảnh, nàng cũng không gạt bỏ, dưới cái nhìn của nàng, tương lai rất nhiều năm nàng đều cần đợi ở trong Thiên Cảnh, thành mối quan hệ giữa Đạo Tổ và Tử Hoàn thần quân, vào khí vận cũng là chuyện tốt.

Một ngày này, đêm khuya.

Khương Trường Sinh thần du thiên ngoại, ý thức đi vào bên ngoài Thái Hoang võ giới, hắn định thần nhìn lại, Thiên Hà lúc đầu cách Thái Hoang võ giới vô cùng xa xôi đã rất gần, Thiên Hà mênh mông mang theo đếm không hết Tinh Thần đi tới.

Hắn cảm nhận được khí tức của vô số cường giả, trong đó có sáu vị khí tức vượt xa chúng sinh Thái Hoang.

Liền giấu ở bên trong Thiên Hà.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, không thể nhìn trộm đến bọn hắn tránh ở đâu, xem ra bên trong Thiên Hà có không

gian bích chướng cùng với lực lượng quy tắc ngăn cách.

- Những ngôi sao này là thiên địa như thế nào?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn phát hiện Tinh Thần đi theo Thiên Hà lưu động không tính mạnh mẽ, thậm chí có thể nói rất yếu, cũng không biết có tính trong ba ngàn thiên địa hay không.

Có lẽ võ giới cũng không phải thiên địa cấp thấp nhất.

Hắn dự đoán một thoáng tốc độ Thiên Hà, nhiều nhất ba năm đã có thể đến Thái Hoang võ giới, ba năm cũng không lâu.

Cùng lúc đó.

Bên trong một ngôi đại điện.

Thái Hoang thần quân từ từ mở mắt, mày nhăn lại, tự nhủ:

- Kỳ quái, làm sao có loại cảm giác bị nhìn chằm chằm.

Hắn cẩn thận cảm thụ khí tức xung quanh Thiên Hà, cũng không có phát giác được khí tức của những sinh linh khác.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Thái Hoang thần quân không tin cảm giác mình sẽ sai sót, chỉ có một khả năng, Thiên Hà bị một vị tồn tại cường đại nào đó chú ý, cũng đúng, dù sao còn chưa tới chu kỳ Thiên Hà hàng thế.

Thái Hoang thần quân nghĩ tới đây, không lo lắng nữa, ngược lại có Tử Hoàn thần quân đi đối phó.

- Trường Sinh đan, lần này tất nhiên có thể luyện thành.

Trong mắt Thái Hoang thần quân lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn đã không có đường lui.

Thời gian ba năm sao mà nhanh, nhất là đối với Thiên Cảnh thời kỳ thái bình.

Tiên Nguyên năm bảy mươi, từ tháng hai, thiên tượng bắt đầu biến hóa, các nơi nhiều lần xuất hiện thiên tai, mặc dù có khí vận trấn áp, cũng không cách nào hoàn toàn ngăn chặn, để dân gian có nhiều chỉ trích.

Mãi đến ngày nào đó của tháng ba, một sinh linh đến từ Sa tộc truyền một tin tức vào Thiên Cảnh, Thiên Ngoại Ma Hà trong truyền thuyết hủy diệt Thái Hoang vương tộc, mang đến hạo kiếp cho thiên hạ thương sinh sắp buông xuống!

Trong lúc nhất thời, thiên hạ rung chuyển.

Trong kinh thành cũng nổi lên phong ba, từng người đi đường, khách sạn, tửu lâu đều đang đàm luận việc này.

Thừa tướng các dùng Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Triệt cầm đầu không thể không bái phỏng Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh lựa chọn gặp mặt ba vị đại thừa tướng.

- Trẫm sớm đã đoán trước chuyện Thiên Ngoại Ma Hà, không cần kinh hoảng, đây là đại kiếp vì Thiên Địa Chi Thần muốn sát lục nhân tộc, kiếp nạn này do trẫm một người gánh chịu, các ngươi có thể truyền lệnh xuống, nói rõ việc này, để người trong thiên hạ chớ hoảng.

Mắt Khương Trường Sinh cũng không trợn nói.

Thiên Địa Chi Thần.

Ánh mắt ba vị thừa tướng đầy kinh hoàng, bất quá nghe nói Thánh thượng muốn một mình ra tay, trong lòng bọn họ liền bình thường lại, Thiên Cảnh mặc dù đang nhanh chóng mạnh lên, nhưng thật không chịu đựng nổi Thiên Ngoại Ma Hà tập kích.

Đạo Tổ cùng Thiên Địa Chi Thần quyết chiến.

Vạn Tiên Chi Tổ đại chiến võ giới chi thần?

Ba vị thừa tướng âm thầm xúc động.

Chương 727: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (1)

Thiên Ngoại Ma Hà buông xuống! Thiên Địa Chi Thần muốn diệt trừ nhân tộc.

Thánh thượng một mình mặt đối Thiên Địa Chi Thần.

Từng đầu tin tức cấp tốc truyền khắp các châu Thiên Cảnh đại lục, cũng kinh động đến những dị tộc giao hảo cùng nhân tộc,

mặc dù đã sớm biết nhân tộc sẽ liều chết đánh cược một lần, không nghĩ tới Thánh thượng nhân tộc vậy mà lựa chọn đơn độc đối mặt.

Không chỉ Thiên Cảnh đại lục, tin tức cũng lưu truyền ra Vô Tận Hải Dương, các tín đồ cũng vì đó phẫn nộ, dồn dập truyền những tin tức này ra, để những tộc nhân trên biển tộc biết được là ai đang bảo hộ nhân tộc.

Thiên Ngoại Ma Hà mang tới thiên địa dị tượng là nhằm vào toàn bộ Thái Hoang võ giới, vận triều nhân tộc khác gặp phải thiên tai kiếp càng thêm nghiêm trọng, quan lại các triều thế mới biết vấn đề xay ra ở chỗ nơi nào.

Không đến nửa tháng, các triều nhân tộc đều biết việc này, cái này cũng nói phạm vi mà hương hỏa tín đồ bao trùm có bao nhiêu lớn.

Khương Trường Sinh không cần tiến hành quá nhiều tẩy não, chỉ cần Thần Du đại thiên địa cùng với võ đạo hắn ban cho cũng đủ để cho các tín đồ chạy theo như vịt, điên cuồng, tuyên dương Đạo Tổ mạnh mẽ, cũng sẽ để tín ngưỡng của bọn họ trở nên càng có giá trị.

Đại Nghiễm Thiên, trên đại điện hoàng triều, Thiên Tử ngồi trên long ỷ, ngồi bên cạnh Lâm Hồng Trần.

Sánh vai thiên tử, đủ để thấy Lâm Hồng Trần không kiêng nể gì cả.

Văn võ quần thần đang đang nghị luận chuyện Thiên Ngoại Ma Hà, có người muốn trợ giúp Thiên Cảnh, dù sao nếu Thiên Cảnh vong, bọn hắn cũng chạy không thoát.

Cũng có người cho rằng đây là Thiên Cảnh thả ra bom khói, phiền phức của mình bọn hắn mà muốn cả Nhân tộc tiếp nhận, lời này làm cho không ít người giận mắng.

Lâm Hồng Trần yên lặng nhìn, trong lòng bi thương.

Đây là hắn Đại Nghiễm Thiên sao?

Thấy thế nào, đều giống như Đại Nghiễm Thiên của Đạo Tổ! Thiên Tử cũng thấy xảy ra vấn đề, trong lòng của hắn cười thầm, trên mặt thì một mảnh nghiêm túc.

- Mặc kệ truyền ngôn là thật hay không, Đại Nghiễm Thiên ứng đối kiếp nạn ra sao mới là chủ yếu.

Lâm Hồng Trần chậm rãi mở lời, để quần thần dồn dập an tĩnh lại. Hắn vẫn còn uy nghiêm, cho dù hương hỏa tín đồ cũng không dám tùy tiện chống đối.

Lâm Hồng Trần bắt đầu bố trí sách lược phòng bị ở các nơi, Thiên Tử thì bắt đầu xuất thần.

- Một mực nghe tùy tùng Đạo Tổ nói có một loại cánh cửa nào đó, chỉ cần đạt tới cánh cửa kia là có thể mộng thấy Đạo Tổ, trẫm nên làm sao tìm được loại cánh cửa này?

Thiên tử yên lặng suy nghĩ, ánh mắt của hắn quét về phía những người là tín đồ của Đạo Tổ, nên tìm ai hỏi?

Phụ thân hắn từng thử qua, kết quả bị bán đứng, bị hạ độc chết trong hoàng cung, hiện tại đến phiên hắn, hắn cũng không dám tùy tiện hành động.

Không chỉ là hắn, những thiên tử vận triều bị xem như khôi lỗi cũng muốn lấy được Đạo Tổ ưu ái, nhưng bọn hắn sinh ra trong hoàng thất, dã tâm quá lớn, ngược lại để bọn hắn rất khó có tín ngưỡng, một mực vào không được Thần Du đại thiên địa.

Tháng sáu, tai hại các nơi Thiên Cảnh vẫn đang kéo dài, nhưng các châu châu phủ đã an bài tốt kế sách phòng hộ, tận khả năng bảo hộ bách tính, đến mức võ giả, bọn hắn có sức tự vệ.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Khương Trường Sinh vừa đưa tiễn Mộ Linh Lạc cùng Cơ Võ Quân, theo tin tức hắn cùng Thái Hoang thần quân sắp quyết chiến truyền ra, mọi người trước đó thường xuyên ở trong đình viện trên núi lần lượt tới bái phỏng hắn, muốn theo hắn kề vai chiến đấu, bất quá đều bị hắn từ chối.

- Nên tới.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, sau đó đứng dậy, chuyển động gân cốt ở trong đại điện.

Trong hoàng cung, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân đi trên thềm đá, vừa đi, một bên trò chuyện về Thiên Ngoại Ma Hà.

Ầm ầm.

Tiếng sấm nổ vang, hai nữ cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy lôi vân cuồn cuộn muốn bao trùm toàn bộ bầu trời, từng đạo lôi điện ở xen lẫn trong đó.

Không đến mười hơi, thiên tượng triệt để thay đổi. Toàn bộ Kinh Thành đều lâm vào bên trong náo động, rất nhanh có người ý thức được là Thiên Ngoại Ma Hà muốn tới.

Mộ Linh Lạc nhìn lên bầu trời, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Cơ Võ Quân an ủi:

- Vô luận cường địch như thế nào, Đạo Tổ đều có thể thắng lợi, không phải sao?

Mộ Linh Lạc nói:

- Ta ngược lại không lo lắng chuyện này, ta chẳng qua tò mò, lực lượng như thế nào mới có thể xuyên qua bầu trời, chúng ta cần luyện công bao lâu?

Cơ Võ Quân sửng sốt, lắc đầu bật cười.

Nàng trước kia vẫn cho rằng mình là nữ tử truy cầu võ đạo mạnh nhất, nhưng bây giờ mới phát hiện, tâm cường giả của Mộ Linh Lạc càng sâu hơn nàng, có nữ tử dạng này làm bạn, con đường tập võ mới vừa càng thú vị.

Nhất trọng thiên, trước Nam Thiên môn.

Quan Thông U đang ngồi luyện công đứng dậy, ngước đầu nhìn lên bầu trời, mày kiếm nhăn lại.

- Tới rồi sao?

Quan Thông U tự nói, hắn chợt nghe một tiếng, lúc này nhảy xuống tầng mây, biến mất không thấy gì nữa.

Phía trên Cửu trọng thiên, hắc ám hư không xen lẫn lôi điện, một cái khe bỗng nhiên xuất hiện, cấp tốc mở rộng, thanh thúy rung động tựa như pha lê sắp vỡ vụn.

Không biết đi qua bao lâu.

Oanh một tiếng!

Vách ngăn bầu trời bỗng nhiên phá toái, một đầu Thiên Hà tinh quang sáng chói dũng mãnh tiến ra, trút xuống nhân gian, Ngân Hà lớn như thác nước, hùng vĩ vô song.

Lần lượt từng bóng người bay ra từ bên trong Thiên Hà, năm bóng người trong đó mang theo khí thế cực kỳ cường đại, khí diễm vờn quanh thân người, giống như Thiên Thần buông xuống.

- Rất lâu chưa có trở về.

- Ha ha ha, lần này định phải lãnh giáo năng lực nhân tộc hiện thời một chút thật tốt.

- Có năng lực gì, không có diệt sạch, đã không dễ dàng, đối thủ lớn nhất của chúng ta là dị số, nhân tộc chẳng qua là sâu kiến thôi, một cước liền có thể giẫm chết.

- Tranh thủ thời gian hành động đi, sớm một chút diệt dị số, chúng ta còn có thể du lịch một phen.

- Đúng đấy.

Chương 728: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (2)

Năm người đàm tiếu, lời nói dễ dàng, hoàn toàn không có xem Khương Trường Sinh, nhân tộc vào trong mắt, bọn hắn đều là cảnh giới võ đạo Thông Thần, tự cho rằng có thể dễ dàng quét ngang Thái Hoang võ giới.

Bọn hắn lúc này suất lĩnh bộ hạ bay xuống phía dưới, mỗi người dẫn theo một ngàn người, một ngàn người này đều là cao thủ, thực lực Thiên Địa Đế Cảnh, nói cách khác, bọn hắn mang đến năm ngàn tôn Võ Đế.

Lại thêm Thái Hoang thần quân, một tôn Thiên Nguyên Cực Võ, năm tôn võ đạo thông thần, năm ngàn tôn Võ Đế, cỗ lực lượng này đủ để quét ngang bất kỳ võ giới nào.

Ngũ đại Võ Thần thậm chí cảm thấy Thần Quân quá mức khoa trương, chẳng qua trở ngại uy nghiêm của hắn, không dám nói ra miệng.

Đợi bọn hắn tan biến phía dưới đám mây, Thái Hoang thần quân mới chậm rãi đi ra Thiên Hà, tay hắn nắm một thanh đại đao, lưỡi đao quanh quẩn ánh sáng màu lục sâm nhiên, khí thế cả người cực kỳ đáng sợ.

Sắc mặt hắn băng lãnh, nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt hờ hững, nói một mình:

- Thật có lỗi, ta quá tín nhiệm các ngươi, các ngươi không thể không chết.

Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một vệt kim quang bay ra từ bên trong Thiên Hà chi, rơi xuống nhân gian.

Hắn nhếch miệng lên, cười càng âm u.

Ầm ầm.

Lôi vân bao phủ Kinh Thành không ngừng phát ra tiếng sấm đinh tai nhức óc, như vạn thú gào thét, kinh thiên động địa, trăm họ dồn dập tránh ở trong nhà, chỉ có thể theo cửa sổ nhìn lên trên trời.

Không chỉ Kinh Thành, bầu trời các châu thiên hạ đều như thế. Những võ giả đang ở trong núi rừng luyện công đều không thể an tâm luyện công, sắc mặt đều nghiêm túc ngưỡng vọng bầu trời.

- Nhân tộc dị số, còn không mau cút ra đi tìm cái chết, để con dân của ngươi nhìn bộ dáng chết thảm của ngươi một chút.

Một tiếng cười to khinh miệt vang vọng đất trời, dùng Kinh Thành làm trung tâm, không ít bách tính các châu đều có thể nghe thấy tiếng nói này.

Rất rõ ràng, ngũ đại Võ Thần trước khi đến đã hiểu rõ nhân tộc ở đâu, Kinh Thành ở đâu.

Phủ đệ, bên trong viện.

Sắc mặt Thường Dao Lăng nghiêm túc, trong tay nắm một khối ngọc thạch, bên trong hiện ra khuôn mặt của Tử Hoàn thần quân.

Tử Hoàn thần quân muốn nhìn biểu hiện của Khương Trường Sinh.

- Hắn có thể đã sợ hãi nên trốn rồi.

- Ha ha ha, để cho hắn kiến thức một chút lực lượng võ đạo thần linh.

- Nhanh lên đi.

- Thiên Tử nhân tộc, vì sao còn không hiện thân, chẳng lẽ ngươi đã từ bỏ nhân tộc của ngươi?

Từng tiếng nói liên tục vang lên, khinh miệt, trêu chọc, lạnh lùng cùng với tràn ngập sát ý, để người khắp Thiên Cảnh cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, một giọng nói đạm mạc vang lên:

- Từ bỏ đương nhiên sẽ không, không giống các ngươi sau khi phi thăng, quên thân phận làm người, tàn sát hậu nhân, uổng công làm người.

Trong hoàng cung có một vệt kim quang bay lên, xuyên thủng lôi vân, Khương Trường Sinh bên trong kim quang bay lên, hắn đã kích hoạt pháp bảo toàn thân.

Tiếng của hắn càng lớn, truyền khắp toàn bộ Thiên Cảnh, không có thương tổn đến lỗ tai người trong thiên hạ, lại có thể làm cho người trong thiên hạ nghe được rõ ràng.

Uổng công làm người.

Có ý tứ gì?

Thiên Địa Chi Thần đến từ nhân tộc?

Các châu Thiên Cảnh xôn xao, nhất là Kinh Thành, vô số võ giả trôi nổi ở vùng trời trên thành trì, ngửa đầu nhìn lại, bọn hắn lẫn nhau nghị luận, xác định mình không có nghe lầm, bọn hắn phẫn nộ.

Thiên Địa Chi Thần không hiểu thấu nhằm vào bọn họ, đã để bọn hắn không có thể hiểu được, kết quả Thiên Địa Chi Thần còn là tiền bối nhân tộc? Quá mức châm chọc! Nguyên lai mong muốn hủy diệt nhân tộc lại là nhân tộc!

- Cái tên này cũng hiểu được mượn cơ hội bắt lòng người.

Tử Hoàn thần quân cười nói.

Thường Dao Lăng bĩu môi, nàng cũng cảm thấy không phải là mượn cơ hội. Nhân tộc xác thực nên biết được chân tướng, không thể luôn là để Đạo Tổ một người gánh chịu.

Ngay cả chính nàng cũng không có ý thức được, nàng đã bắt đầu khuynh hướng Đạo Tổ.

Một bên khác.

Xuyên qua lôi vân cuồn cuộn, Khương Trường Sinh đi vào phía trên nhất trọng thiên, trước Nam Thiên môn, ngũ đại Võ Thần ngạo nghễ mà đứng, ba người trong đó còn giẫm lên phía trên Nam Thiên môn, Quan Thông U đã sớm rời đi. Năm ngàn tôn Võ Đế phân tán trên biển mây, cấp tốc hình thành vòng vây, tất cả đều nhìn xuống Khương Trường Sinh.

Mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ khinh thường, như là đang nhìn sâu kiến.

Chí Dương thần quang sau lưng lơ lửng Khương Trường Sinh khiến võ giả trên trời đều không thể nhìn trộm hình dáng của hắn, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa như đối mặt tiên thần đầy trời.

- Quả thật rất thần bí, lão phu nhất định phải vặn đầu của ngươi xuống!

Một Võ Thần khôi ngô như gấu cười gằn nói, một thân chiến giáp bị chân khí xỏ xuyên qua, ngưng tụ ra hư ảnh phiêu phù phía trên ở chiến giáp. Hắn dậm chân đi tới phía Khương Trường Sinh đi, những người khác cười nhìn, hoàn toàn không có xem Khương Trường Sinh thành chuyện gì to tát.

Lôi vân cuồn cuộn, sấm sét vang dội, bọn hắn giống như giằng co ở trong hỗn độn.

- Cùng lên đi, một tên không đáng chú ý.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói, hai tay của hắn không có nâng lên, Kim Lân diệu thụ đã trôi nổi bên người, Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám thì vòn quanh trước ngực, Lưu Kim Dương Cầu Đạo Bào kịch liệt lay động, lẫm liệt rung động.

Lời hắn để ngũ đại Võ Thần sửng sốt, năm ngàn Võ Đế ồn ào cười to.

Đủ loại lời khó nghe, khinh miệt tuôn vào trong tai Khương Trường Sinh.

- Cùng tiến lên? Ngươi cũng xứng?

Diện mạo Võ Thần khôi ngô dữ tợn cười nhạo, tiếng nói vừa ra, hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt trừng lớn, bên trong hai con mắt của hắn phản chiếu lấy một đạo kiếm ảnh màu lam.

Không chỉ có là hắn, trước mặt tứ đại Võ Thần khác cùng với năm ngàn Võ Đế đều lơ lửng một đạo kiếm ảnh màu lam.

Hồn Niệm thần kiếm.

Sát cơ khủng bố khóa chặt tất cả mọi người bọn hắn, tiếng cười của bọn hắn đều hơi ngừng, một giọng nói băng lãnh truyền vào trong tai bọn hắn:

- Chuẩn bị kỹ càng hồn phi phách tán chưa?

Chương 729: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (1)

- Đây là võ học gì?

Một cô gái áo đỏ run rẩy toàn thân, tự lẩm bẩm, ngữ khí run rẩy, tràn đầy ý sợ hãi, nhưng không có người trả lời nàng.

Tất cả mọi người bị Hồn Niệm thần kiếm trước mắt khóa chặt, không dám tùy tiện động đậy.

Hồn Niệm thần kiếm xuất hiện thật sự quá nhanh, trống rỗng xuất hiện trước mắt bọn hắn, mạnh như ngũ đại Võ Thần cũng không có thấy rõ ràng thế nào xuất hiện.

Đi ở Võ Thần to lớn trước nhất đi qua kinh ngạc ngắn ngủi, nổi giận, gân cốt bách hải bùng nổ chân khí, muốn phản kháng.

Oanh!

Hồn Niệm thần kiếm đột nhiên đánh nát thân thể hắn, ngay cả linh hồn cũng cùng bị oanh sát.

Võ đạo thông thần, miểu sát.

Võ Thần khác cùng Võ Đế quá sợ hãi, dồn dập mong muốn tránh né, bọn hắn vừa động, Hồn Niệm thần kiếm trước mặt động như lôi đình.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng tôn Võ Đế bị oanh bạo hình thành một chuỗi nổ tung hiện ra tại trước mặt Khương Trường Sinh, huyết quang lấp lánh, một vệt máu thịt bắn tung toé dến Khương Trường Sinh, nhưng bị ánh nắng Chí Dương thần quang hòa tan, còn chưa đụng phải mặt của hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

Ngũ đại Võ Thần, năm ngàn tôn Võ Đế, đều ngã xuống.

Kinh Thành, phủ đệ, trong đình viện.

Thường Dao Lăng tựa hồ cảm nhận được cái gì, trừng lớn đôi mắt đẹp, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Tử Hoàn thần quân bên trong ngọc thạch hỏi:

- Tình huống như thế nào?

Dù sao nàng ở thượng giới, không thể cảm thụ khí tức nơi này.

- Những tên kia….. Khí tức mất ráo…

Thường Dao Lăng run giọng nói, ngữ khí khó tin.

- Cái gì? Thật chứ?

Tử Hoàn thần quân động dung, đây là nàng lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt biến hóa lớn như thế.

Thường Dao Lăng hít sâu một hơi, nói:

- Không có, nếu như không có ngoài ý muốn, đó chính là bọn họ đều đã chết, đến khí tức mức Đạo Tổ… Ta một mực không thể bắt được, hắn vốn cao thâm mat trắc…..

Trong lòng nàng nhấc lên kinh đào hải lãng, không thể bình tĩnh.

Nàng có thể cảm nhận được những khí tức cường đại trên trời kia, có năm tôn Võ Thần, đều mang đến cho nàng cảm giác áp bách cực lớn, cùng là võ đạo thông thần, cũng có khoảng cách, nàng chẳng qua là mới vừa vào cảnh giới võ đạo Thông Thần, bằng không Tử Hoàn thần quân cũng sẽ không phái nàng đến,

nếu lại mạnh hơn một chút, mặc dù có Thiên Hà chi thạch, cũng không cách nào để cho nàng thời gian dài đợi ở dưới võ giới.

- Nhanh đi lên xem một chút.

Tử Hoàn thần quân trầm giọng nói, nàng gấp.

Thường Dao Lăng lấy lại tinh thần, lúc này hóa thành một đạo quang hồng xông vào mây trời.

Trên biển mây, Khương Trường Sinh đi vào trước Nam Thiên môn, hắn ngẩng đầu nhìn lại, biển mây phía trên kịch liệt cuồn cuộn, oanh một tiếng, lôi vân bị tách ra, cuồn cuộn Thiên Hà đáp xuống, mặt sông chí ít rộng trăm vạn dặm, rung động vô song, quả nhiên là Thiên Hà.

Bên trong Thiên Hà cuồn cuộn lóng lánh tinh quang, ẩn chứa đếm không hết Tinh Thần, mặc dù bị không gian thu nhỏ, cũng lộ ra khổng lồ như núi.

Một thân ảnh đứng ngạo nghễ phía trên thiên hà, giống như thần linh đang thao túng Thiên Hà, cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

Thiên Hà đột nhiên dừng lại, che đậy lôi vân, để Khương Trường Sinh tựa như đang đối mặt tinh thần đại hải.

Thái Hoang thần quân cầm đại đao trong tay, nhìn xuống Khương Trường Sinh, lạnh lùng nói:

- Ngươi quả nhiên rất mạnh, chẳng qua không nghĩ tới mạnh đến trình độ như vậy, đám rác rưởi này thật sự ném hết mặt mũi của ta.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắn.

Lúc này, Thường Dao Lăng bay lên, nhìn thấy cảnh tượng trên Thiên Hà, sắc mặt nàng đại biến.

Thái Hoang thần quân liếc nhìn nàng, khẽ nói:

- Đây không phải thần nữ thủ hạ của Tử Hoàn thần quân à, làm sao, vì sao xuống hạ giới? Chẳng lẽ Tử Hoàn thần quân có ý khác?

Ngọc thạch trong tay Thường Dao Lăng hiện ra Tử Quang, cấp tốc ngưng tụ thành thân ảnh Tử Hoàn thần quân, nàng ngước đầu nhìn lên Thái Hoang thần quân, cười nói:

- Thái Hoang thần quân, chớ trách, ta cũng chỉ muốn biết một chút hắn có phải dị số hay không?

Thái Hoang thần quân hừ lạnh một tiếng, giẫm đại đao một cái, Thiên Hà nổi lên tầng tầng ánh sáng màu lam, cấp tốc bao trùm bầu trời.

Tử Hoàn thần quân híp mắt, nói:

- Thái Hoang thần quân, đây là ý gì? Dù là người của ngươi cũng đừng hòng rời khỏi nơi đây.

- Không có cách, chuyện Trường Sinh đan quá mức trọng đại, ta ngay cả năm vị thân tín của mình đều vứt bỏ, Tử Hoàn thần quân, từ bỏ nàng đi, vì Trường Sinh đan hao tổn một tiểu nữ tử, lại như thế nào?

Thái Hoang thần quân lạnh lùng nói.

Sắc mặt Tử Hoàn thần quân đi theo lạnh xuống, trầm giọng nói:

- Dao Lăng, đi Đạo Tổ sau lưng.

Thường Dao Lăng nghe xong, lúc này bay về phía Khương Trường Sinh, rơi vào trước Nam Thiên môn, đứng sau lưng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không có từ chối, bình tĩnh như nước nhìn Thái Hoang thần quân.

Hư ảnh Tử Hoàn thần quân quay đầu nhìn về phía hắn, nói:

- Hắn đang khởi động Thiên Địa Dung Lê Đại Trận, trận này sẽ bao trùm toàn bộ Thái Hoang võ giới, đến lúc đó, hết thảy tồn tại thiên ngoại đều không thể nhìn trộm đến bên trong Thái Hoang võ giới, chớ có khiến cho hắn thành công.

Khương Trường Sinh nghe xong, hơi nhíu mày bên trong ánh nắng.

Đây không phải hợp hắn ý?

Hắn không lên tiếng, tiếp tục chờ đợi.

- Tử Hoàn thần quân xem ra ngươi vẫn không chịu tin tưởng ta có thể thành công, thôi, chờ ta thành công, ngươi sẽ cảm ân ta, mặc dù ngươi có dị tâm, nhưng ngươi xác thực tương trợ tại ta, ta sẽ không quên tình cảm của ngươi, chẳng qua, ngươi không tin ta thì thôi, vì sao đứng chung một chỗ với tiểu tử này?

Thái Hoang thần quân nhìn xuống Khương Trường Sinh ba người, lạnh lùng nói.

Đại đao hiện ra ánh sáng màu lục, chân khí từ trên cao đi xuống, xông vào bên trong Thiên Hà, Thiên Hà lại không ngừng thúc đẩy sinh trưởng tầng tầng ánh sáng màu lam, quét ngang chân trời, tràng diện to lớn, một cỗ uy áp đang ngưng tụ.

Thiên Cảnh, Thái Hoang, Vô Tận Hải Dương, càng ngày càng nhiều sinh linh ở các địa phương cảm nhận được thiên đáng sợ uy.

Chương 730: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (2)

Phía dưới cuồn cuộn lôi vân, trên một vách núi, một tên bạch y nam tử ngưỡng vọng chân trời, chính là Yêu Tộc Chí Tôn. Yêu Tộc Chí Tôn nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì. Không chỉ là hắn, cường giả các tộc đều bị kinh động, cảm nhận được cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, nhưng bọn hắn không dám tùy tiện hành động.

Đối mặt Thái Hoang thần quân chất vấn, Tử Hoàn thần quân yên lặng.

Thái Hoang thần quân châm chọc nói:

- Ai, không lẽ ngươi cảm thấy hắn có thể tránh thoát ta truy sát?

Thường Dao Lăng không quen nhìn mặt của hắn, ngược lại đối phương muốn giết hắn, nàng ngửa đầu nói:

- Ngươi muốn giết Đạo Tổ? Không có khả năng, ngươi sẽ chỉ bị Đạo Tổ giết.

Tử Hoàn thần quân liếc nhìn nàng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

- Ha ha ha!

Thái Hoang thần quân ngửa đầu cười to, cười đến không kiêng nể gì cả, giống như nghe được chuyện gì đó cực kỳ hài hước.

Hắn mãnh liệt cúi đầu, mặt mũi tràn đầy sát khí, nhếch miệng lên, khinh miệt cười nói:

- Giết ta? Chỉ bằng hắn? Ta sở dĩ để cho hắn độ kiếp thành công, chẳng qua là chịu quy tắc thiên địa ảnh hưởng, Thần Võ giới mặc dù phong chúng ta là Thần Quân, nhưng chúng ta nào có quyền lực của Thần Quân? Chờ ta luyện chế Trường Sinh đan xong, không sớm thì muộn sẽ lật tung Thần Võ giới thống trị, khi đó, Tử Hoàn thần quân, ngươi cũng đừng lựa chọn sai tiếp.

Tử Hoàn thần quân nhìn về phía Khương Trường Sinh, đôi mi thanh tú nhíu chặt, nàng không rõ Khương Trường Sinh vì sao còn không hành động.

Sau đầu cái tên này là cái gì, vậy mà để cho nàng không cách nào thấy rõ hình dáng hắn.

- Mau ra tay.

Tiếng Tử Hoàn thần quân truyền vào trong tai Khương Trường Sinh, lần này là dùng thủ đoạn cùng loại Truyền âm thuật.

Khương Trường Sinh vẫn thờ ơ như cũ.

Thái Hoang thần quân tiếp tục cuồng ngôn, hắn cũng cần chờ Thiên Địa Dung Lê Đại Trận mở ra, nếu Khương Trường Sinh nguyện ý chờ, vậy hắn càng cao hứng.

Hắn thấy, Khương Trường Sinh đang đang giãy dụa, có khả năng muốn cúi đầu trước hắn.

Một lát sau.

Tử Hoàn thần quân thở dài một tiếng, hư ảnh nàng đi theo tan biến.

ngọc thạch trong tay Thường Dao Lăng mất đi quang thải, Thiên Địa Dung Lô Đại Trận cắt đứt liên hệ trên trời cùng thiên hạ.

Thường Dao Lăng cực kỳ khẩn trương, thấp giọng hỏi:

- Đạo Tổ, ngài chuẩn bị làm thế nào?

Nàng nghĩ giống như Thái Hoang thần quân, coi là Khương Trường Sinh đã từ bỏ, bằng không vì sao muốn chờ?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Hắn muốn chiến, vậy liền chiến.

Thường Dao Lăng ngạc nhiên, vội vàng nói:

- Thiên Địa Dung Lê Đại Trận cũng không chỉ ngăn cách mà thôi, sẽ còn trở thành sát trận, không thể khinh thường.

Khương Trường Sinh thờ ơ.

Hắn đã sớm đối mặt Thiên Địa Dung Lê Đại Trận, mặc dù lúc ấy không có ở trong trận.

Hắn không khỏi hoài nghi yêu tộc cùng Thái Hoang thần quân có quan hệ, bằng không yêu tộc sao có thể tiếp nhận truyền thừa Thiên Địa Dung Lê Đại Trận?

Sau trận chiến này đến đi yêu tộc một lần, đi hỏi một chút vị Yêu Tộc Chí Tôn kia có biết được việc này, hắn tin tưởng đối phương sẽ thành thật trả lời, hắn luôn dùng lý phục yêu.

- Ngươi còn muốn chiến? Đâyy là lựa chọn của ngươi sao? Hài hước.

Thái Hoang thần quân cười lạnh, hắn cao cao nâng lên đại đao, chân khí khủng bố bùng nổ, để Thiên Hà dưới chân nhấc lên sóng biển về hai phía.

- Đại trận đã lên, ta mặc kệ ngươi từ đâu tới, nếu muốn nhúng chàm võ giới của ta, ngươi phải chết.

Tiếng nói của Thái Hoang thần quân vô cùng uy nghiêm, đại đao trong tay phát ra đao khí đáng sợ, dài tới vạn trượng, xuyên thủng lôi vân.

Thiên địa lay động.

Giang hải cuồn cuộn.

Thiên Địa Dung Lê Đại Trận đang điều động lực lượng quy tắc thiên địa.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ về phía hắn.

Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào bị cuồng phong lay động, Nam Thiên môn sau lưng Khương Trường Sinh lù lù bất động, Thường Dao Lăng lui lại một bước, Thái Hoang thần quân bộc phát khí thế thật sự quá mạnh, lúc nàng sắp không chịu nổi.

- Nha. Thật đúng là dám ra tay, đừng tưởng rằng tru diệt những phế vật kia thì có thể chiến một trận với ta, ta dùng lực lượng Thiên Địa giết ngươi, ngươi như thế nào ngăn cản.

- Vốn muốn cho ngươi sống thêm một đoạn thời gian, nhưng ngươi mạo phạm đến ta, chịu chết đi.

Thái Hoang thần quân tức giận rít gào, chém xuống một đao, đao khí vạn trượng thổi bay lôi vân, cúi trảm mà xuống, muốn cùng nhau trảm diệt Khương Trường Sinh hai người, tính cả Nam Thiên môn.

Trước mặt đao khí, Nam Thiên môn lộ ra đến vô cùng nhỏ bé.

Hưu!

Một vệt kim quang gió lốc bay lên, trong nháy mắt đánh tan đao khí vạn trượng, trong hai con ngươi Thái Hoang thần quân lóng lánh kim quang.

Phốc lần!

Đạo kim quang này xuyên thủng bộ ngực của hắn.

Hắn trừng to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, toàn thân run rẩy.

Trái tim Thường Dao Lăng ban đầu nhấc đến cổ họng, kết quả thấy Khương Trường Sinh ra tay cũng không khỏi há to mồm, mặt lộ vẻ không thể tin được.

- Ngươi…

Toàn thân Thái Hoang thần quân run rẩy, tay nắm đại đao đều đang run rẩy, một thân tuyệt học của hắn còn chưa thi triển,

thế mà đã gân cốt đứt từng khúc, chân khí tán loạn.

Làm sao có thể.

Ta là Thiên Nguyên Cực Võ.

Thân thể ta đã vượt qua thiên địa, như thế nào yếu ớt như thế.

Ngón trỏ tay phải Khương Trường Sinh vẫn như cũ chỉ về phía hắn, cũng không có lần nữa ra tay.

Một chỉ, đầy đủ.

Pháp lực bá đạo bám vào thần niệm, được thần niệm thao túng điên cuồng bừa bãi tàn phá thân thể Thái Hoang thần quân.

Thái Hoang thần quân không chỉ run rẩy, lồng ngực không ngừng rướm máu, hắn run giọng hỏi:

- Đây là… Võ học gì.

Thường Dao Lăng cũng rung động nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Muốn biết tuyệt học này có lai lịch ra sao. Một chỉ đã để Thần Quân lạnh mình?

- Trần gia Khí Chỉ.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, tiếng nói vừa ra, thân hình Thái Hoang thần quân run lên, sau đó ngã xuống, từ đầu Thiên Hà rớt xuống tới. Sinh cơ hắn đang nhanh chóng trôi qua, ánh mắt xoay tròn nhìn thiên địa, hắn đã không thể cảm giác thân thể, càng không cách nào chạy trốn, giờ khắc này, hắn cảm giác được buồn ngủ trước nay chưa có.

Trong lòng hắn chỉ có một cái hoang mang.

Trần gia?

Trần gia nào?

Chương 731: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (1)

Kích hoạt pháp bảo toàn thân là để cho an toàn, sử dụng cái gọi là Trần gia Khí Chỉ bởi vì Thường Dao Lăng ở sau lưng, không dễ thi triển thần thông hoặc pháp bảo càng khoa trương

hơn, dùng võ học đánh giết Thái Hoang thần quân, mới có thể làm cho Tử Hoàn thần quân nghĩ không ra hắn không phải võ giả.

Tay phải Khương Trường Sinh vươn ra năm ngón tay, cách không khẽ hấp, hút Thái Hoang thần quân đến trong tay, một tay dẫn theo đai lưng của hắn.

Thái Hoang thần quân lúc trước không ai bì nổi giờ phút này như thi thể, máu tươi còn đang không ngừng chảy xuống.

Thường Dao Lăng lấy lại tinh thần, nuốt nước miếng một cái, hỏi:

- Trần gia Khí Chỉ là tuyệt học gì? Là Trần gia thượng giới sao?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ngẫu nhiên đoạt được, liên hệ duy nhất giữa trẫm cùng thượng giới chính là ngươi và chủ nhân của ngươi.

Thường Dao Lăng thở dài một hơi, nàng nguyện ý tin tưởng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không có rời đi, mà chờ đợi thời gian.

Qua một đoạn thời gian, hắn sẽ phá mở Thiên Địa Dung Lê Đại Trận, lộ ra hắn hao tốn một quãng thời gian mới đánh giết Thái Hoang thần quân.

Giờ phút này, ý thức Thái Hoang thần quân đã lân cận đến điểm tối hậu quan đầu, hắn chật vật mở mắt, liếc nhìn Khương Trường Sinh, run giọng nói:

- Ngươi… Dị số… Không sớm thì muộn… Tai họa…

Khương Trường Sinh hờ hững nói:

- Trẫm ban đầu không nghĩ đối địch với ngươi, là người bức quá gấp.

Hắn biết Thái Hoang thần quân muốn nói gì, cho nên cắt hắn, nếu hạ sát thủ trong lúc hắn nói chuyện, ngược lại lộ ra hắn đang kiêng kị cái gì.

Thái Hoang thần quân họ khan, hai tay cuối cùng rơi xuống, triệt để chết đi.

Mạnh như Thần Quân trên trời cũng chết trong tay Khương Trường Sinh, mà lại là một chiêu.

Thường Dao Lăng bị chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Khương Trường Sinh cũng không có gợn sóng quá lớn, lúc hắn vừa đột phá, giá trị hương hỏa đã mạnh hơn Thái Hoang thần quân hơn ba ngàn ức, đã nhiều năm trôi qua, hắn một mực đang mạnh lên, mà Thái Hoang thần quân thì trì trệ không tiến.

Chênh lệch giữa hai người đã có thể dùng hai từ cách xa để hình dung, giết Thái Hoang thần quân, tuyệt không phải việc khó.

Thường Dao Lăng tâm loạn như ma, nàng tò mò lai lịch của Khương Trường Sinh, tò mò Trần gia là cự phách phương nào của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa. Nửa nén hương thời gian về sau, Khương Trường Sinh đưa tay, lần nữa dùng Trần gia Khí Chỉ đánh tan lôi vân, đánh nát Thiên Địa Dung Lê Đại Trận.

[Tiên Nguyên năm bảy mươi, Thái Hoang thần quân mang theo năm tôn võ đạo thông thần, năm ngàn Võ Đế buông xuống Thái Hoang, muốn đánh chết ngươi, diệt trừ nhân tộc, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công hạ, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Phong Thần bảng].

Một dòng thông báo xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh.

Phong Thần bảng?

Khương Trường Sinh nhíu mày, có ý tứ, sau khi hắn phi thăng vừa hay muốn phê chuẩn tiên thần.

Chẳng qua nếu Phong Thần bảng nếu chỉ là phong thần, kia còn kém không ít, ít nhất không hợp với mong muốn của hắn.

Khương Trường Sinh dẫn theo Thái Hoang thần quân bay về phía Kinh Thành, Thường Dao Lăng vội vàng đuổi theo đi.

- Đạo Tổ, thi thể của hắn, ngươi tính?

- Lưu cho Thiên Cảnh đi, có thể nghiên cứu võ đạo mạnh hơn, huống hồ khôi lỗi võ đạo đã quật khởi, nếu ngày sau có thể luyện chế hắn thành khôi lỗi, há không tốt hơn?

- Bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng có tương tự khôi lỗi võ học, bất quá đều không thể phát huy toàn bộ thực lực của khôi lỗi khi còn sống.

- Dù sao cũng tốt hơn so với tiêu hủy.

- Đúng như thế.

Hai người một bên trò chuyện, một bên tan biến trong mây, lôi vân bao trùm toàn bộ thiên địa bắt đầu tiêu tán, thiên hà hạo đãng vẫn phun trào ở trên trời, chẳng qua sau khi mất đi Thái Hoang thần quân điều khiển, Thiên Hà không có rơi xuống nhân gian, mà ngao du chân trời, rơi xuống vô số ánh sao, tiêu tán ở trên không.

Mây vàng cuồn cuộn, mặt trời chói chang ở trên trời cao, vô cùng to lớn, trong mây có từng cây trụ lớn đứng thẳng, trên mỗi một cây trụ lớn đô khảm nạm từng khỏa bảo thạch, mà trước trụ lớn đều có một người đang ngồi chờ đợi.

Binh.

Một khối ngọc thạch bỗng nhiên phá toái, bã vụn rơi xuống, người ngồi chờ ở phía dưới ngẩng đầu, sắc mặt đại biến.

Người chờ đợi trước trụ lớn khác cũng nghe đến tiếng vang, dồn dập mở mắt.

- Thần Quân thạch phá toái, có Thần Quân chết rồi?

- Chậc chậc, gần đây Thần Quân cũng thật nhiều chết đi.

- Chết thì chết đi, chết mới có càng nhiều vị trí để cho chúng ta trèo lên trên.

- Vị trí đó là… Thái Hoang thần quân?

- Chết là Thái Hoang thần quân? Vậy xem ra chuyện sẽ không nhỏ.

Đám người chờ đợi nghị luận ầm ĩ, người chờ đợi tiếp được đá vụn bã vụn rời đi.

Một bên khác.

Trong một hành lang sáng ngời, Tử Hoàn thần quân ngồi trên ghế chờ đợi, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Khương Trường Sinh bỏ mặc Thiên Địa Dung Lô Đại Trận thành công, để cho nàng đột nhiên không biết nên làm cái gì, nàng chỉ có thể chờ đợi, không dám tùy tiện làm ra lựa chọn.

Lúc này, ngọc thạch bên tay nàng bỗng nhiên sáng lên, nàng cầm lên, bên trong hiện ra gương mặt đầy ý cười của Thường Dao Lăng.

Nhìn thấy Thường Dao Lăng, Tử Hoàn thần quân động dung, trong lòng nàng rung động.

Đạo Tổ thắng.

Nếu như Đạo Tổ thua, Thường Dao Lăng hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Nói một chút quá trình chiến đấu!

Tử Hoàn thần quân trầm giọng nói.

Nàng kể một nửa thật, một nửa giả, chính là Khương Trường Sinh phân phó, nàng cũng không phải phản bội Tử Hoàn thần quân, mà là Khương Trường Sinh nói có lý.

Nếu để cho Tử Hoàn thần quân biết được Khương Trường Sinh mạnh mẽ, có thể sẽ sinh ra lòng kiêng kỵ, bất lợi cho hợp tác về sau.

Thường Dao Lăng tin tưởng cái này không nghi ngờ, quyết định nói ra một lời nói dối có thiện ý.

Trên thực tế dùng Đạo Tổ biểu hiện, Tử Hoàn thần quân nếu đối địch với hắn, cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng không bằng để hai bên hợp tác hòa bình, nàng cũng vì muốn tốt cho Tử Hoàn thần quân, ít nhất nàng nghĩ như vậy.

Chương 732: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (2)

- Trần gia Khí Chỉ? Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng không ít Trần gia, ta sẽ điều tra một phen, nếu Đạo Tổ thắng, ta sẽ chuẩn bị tiếp quản Thái Hoang võ giới, ngươi tiếp tục lưu lại bên cạnh hắn, nếu hắn có cần, bất cứ lúc nào nói với ta.

- Hiểu rõ!

Ngọc thạch chặt đứt hình ảnh, Tử Hoàn thần quân đứng dậy, tan biến tại tại chỗ.

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa xong Phong Thần bảng, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Tốt cho một Phong Thần bảng.

Mạnh mẽ hơn cả hắn tưởng tượng, Phong Thần bảng này có thể phân đất phong hầu tám bộ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần tồn vong cùng Phong Thần bảng, không nhận tuổi thọ ảnh hưởng, nói cách khác, Phong Thần bảng bất diệt, bọn hắn sẽ bất tử.

Khương Trường Sinh dung nhập khí vận vào Phong Thần bảng, chỗ khí vận hắn bao trùm, nhóm Chính thần đều có thể kéo theo lực lượng Thiên Địa bên trong phạm vi, mặt khác, Phong Thần bảng có năng lực truyền tống, nếu như Khương Trường Sinh đi xa khỏ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, có thể triệu hoán bọn hắn chiến đấu cho mình.

Theo ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần càng ngày càng mạnh, Khương Trường Sinh cũng có thể điều khiển Phong Thần bảng tiến hành chiến đấu, dùng tiên thần đạo thống trấn áp cường địch, mà lực lượng Phong Thần bảng căn cứ vào bản thân hắn cùng với khí vận của ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần, Phong Thần bảng có khả năng trở thành chí bảo để Thiên Đình trấn áp khí vận, cổ vũ khí vận Thiên Đình tăng trưởng.

vị Trí chính thần cũng có khả năng thay đổi, Khương Trường Sinh có thể thay đổi bất cứ lúc nào, hủy bỏ thần vị, một khi mất đi vị trí Chính thần, không thể tuổi thọ cùng tồn tại với Phong Thần bảng, thông qua Phong Thần bảng, Khương Trường Sinh cũng có thể thao túng các Chính thần, để bọn hắn không được phản bội mình.

Phong Thần bảng còn mạnh hơn cả trong tưởng tượng của hắn, có thể sáng tạo ra ba trăm sáu mươi lăm vị tiên thần, chỉ là tuổi thọ trường tồn cũng đủ để làm người điên cuồng.

Thiếu hụt duy nhất là Phong Thần bảng cũng là pháp bảo loại hình trưởng thành, nhóm Chính thần rời khỏi bên trong phạm vi khí vận của Phong Thần bảng cũng chỉ có thể theo dựa vào cảnh giới võ đạo của mình, nhưng có bọn họ, phạm vi khí vận của Phong Thần bảng lại không ngừng tăng trưởng, nếu như có thể bao trùm toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vậy bọn hắn liền là thần chân chính.

Khương Trường Sinh xuất ra Phong Thần bảng, kim quang sáng chói, lấp lánh trên mặt hắn, nhìn kỹ lại, bên trong kim quang có một bộ quyển trục, thần bí đến cực điểm.

- Phong Thần bảng chưởng tiên thần, Sơn Hải kinh chưởng thiên địa dị thú, Thiên Địa Bảo Giám chưởng sông núi vạn vật, đây là một con đường không có lối về.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, một khi khởi thế, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều căm thù, chỉ có thể thuận thế mà làm, không thể giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang.

Bất quá cho dù không có ba món pháp bảo này, hắn tu tiên vốn là bị gạt bỏ.

Có ba kiện chí bảo, hắn xem như thành lập đạo thống cùng với quy tắc của mình, ít nhất hắn có thể để con dân, tín đồ của mình trôi qua càng tốt hơn, lương tâm hắn không có trở ngại. So với việc giao vận mệnh cho người khác bài bố, không bằng chính mình chưởng khống.

Thiên Địa Chi Thần giống như Thái Hoang thần quân tất nhiên không phải một người, hi sinh thiên địa vạn vật tăng cường bản thân mình, chính là một con đường thương thiên hại lí.

Đạo của Khương Trường Sinh không có hoang đường như vậy, hương hỏa tín đồ cho hắn tín ngưỡng chỉ là một loại suy nghĩ, cũng không có để các tín đồ tổn thất cái gì, càng sẽ không để tín đồ hi sinh tính mạng của mình.

Dùng bản thân mạnh lên làm chủ, thuận thế tạo phúc cho người bên cạnh cùng với thương sinh dưới thân.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Phong Thần bảng.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới Đạo Tổ tru diệt Thiên Địa Chi Thần cấp tốc truyền ra, thiên tai giữa thiên địa bắt đầu yên tĩnh.

Các châu Thiên Cảnh nhấc lên tiếng hoan hô chấn động trời cao, danh vọng Khương Trường Sinh đạt đến đỉnh phong.

Tin tức cũng bắt đầu lan về Thái Hoang, khiến cho các tộc kinh ngạc.

Khương Trường Sinh thì không có ý định xuất đầu lộ diện, một trận chiến này ảnh hưởng thật sự quá lớn, hắn muốn tránh đầu gió, điệu thấp hưởng thụ giá trị hương hỏa bành trướng.

Sau ba tháng.

Tin tức Thiên Địa Chi Thần bị Thiên Cảnh Đạo Tổ tru diệt triệt để truyền ra, vạn tộc xôn xao, trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều chủng tộc điều động sứ giả bái phỏng Thiên Cảnh, mong muốn giao hảo cùng Thiên Cảnh.

Trải qua trận chiến này, vạn tộc ngừng ý định vây quét nhân tộc, để Từ Thiên Cơ gọi đây chính là một trận chiến định càn khôn như hắn mong muốn.

Thiên Hà bơi lội trên vùng trời Thái Hoang, các tộc đều có thể thấy Thiên Hà, Thiên Hà rộng lớn bao nhiêu, không người có thể tính toán, từ khi Thiên Hà buông xuống, linh khí võ đạo giữa thiên địa đang tăng trưởng, đây là chuyện chúng sinh rõ ràng có thể cảm giác được.

Thiên Cảnh Bắc Cảnh, Đế Xương đứng trên vách núi trên lưng sơn quy to lớn.

Nhìn Thiên Hà ầm ầm sóng dậy trên trời, ánh mắt đầy phức tạp.

- Thiên Hà… Thiên Ngoại Ma Hà… Thật sự là hài hước…

Đế Xương tự lẩm bẩm, nụ cười đắng chát. Nguyên lai căn bản không có Thiên Ngoại Ma Hà, Thiên Hà là đến chúc phúc

nhân gian, chẳng qua là bị Thiên Địa Chi Thần mượn tới diệt trừ Vương tộc.

- Đạo Tổ, ngài đến tột cùng là tồn tại như thế nào…

Đế Xương nhìn hướng chân trời, nói một mình.

Hai tháng trước, biết được Thiên Địa Chi Thần bị Đạo Tổ tru diệt, hắn phản ứng đầu tiên là khó tin, ngay sau đó là bội phục thật sâu, loại bội phục này cấp tốc bành trướng, khoảng cách Thiên Cảnh càng gần, cảm xúc càng mãnh liệt.

Thiên Địa Chi Thần diệt trừ vương tộc, nhưng không có tự mình hiện thân.

Điều này nói rõ Đạo Tổ mạnh mẽ đã vượt qua Vương tộc thời kỳ cường thịnh nhất.

Mà lại là một mình hắn vượt qua một tộc.

Đây là mạnh mẽ bực nào?

Đây mới là lực lượng mà hắn nên theo đuổi.

Đạo Tổ có lẽ thật là tiên thần đầu thai chuyển kiếp, vẻ mặt Đế Xương bỗng nhiên chấn động, trong đầu vang lên tiếng chuông rung động tâm linh.

Chương 733: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (1)

Đế Xương phát giác được không thích hợp, tĩnh toạ ngay tại chỗ, hắn vừa nhắm mắt lại, ý thức bỗng nhiên bị kéo vào một trạng thái kỳ diệu, hắn có cảm giác trời đất xung quanh mình đang quay cuồng.

Đột nhiên, hai chân hắn rơi xuống đất.

- Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, đại đạo tam thiên ta độc lĩnh.

- Kê cao gối mà ngủ Huyền môn cửu trọng thiên, điểm hóa Đạo Môn lập thành tiên.

- Đây là… Ta là…

Một tiếng nói đạm mạc vang dội vang lên bên tai Đế Xương, hắn mở mắt nhìn lại, không khỏi động dung.

Chỉ thấy biển mây trên trời hình thành một vòng lại một vòng, đếm không hết sinh linh tùy ý ngao du, có Hung thú hình thể lớn như cự nhạc, có võ giả Nhân tộc nhỏ bé lại nhiều như kiến, trên mỗi một mây tầng biển mây đều cung điện to lớn đứng thẳng, tản ra thần quang vạn trượng.

Thân là Thiên Địa Đế Cảnh, Đế Xương lần đầu nhìn thấy tình cảnh như thế, các tộc vậy mà có thể sống chung hòa bình cùng một chỗ?

Còn có tiếng nói trong đầu.

Đạo Tổ.

Thần Du đại thiên địa?

Đế Xương bị chấn động, giờ khắc này, hắn kiên định một ý nghĩ.

Đạo Tổ thật chính là tiên thần.

Lúc này, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, cười nói:

- Ngươi là người mới tới?

Đế Xương kinh ngạc hỏi:

- Sao ngươi lại biết?

Đối phương là một thanh niên, cười ha ha:

- Chỉ có mới người mới phải đứng ở trên mặt đất, đi thôi, mang ngươi lên trời, trên trời mới đặc sắc, về sau ngươi cũng không muốn xuống dưới nữa.

Đế Xương cảm giác đối phương khoác lác, nhưng hắn cũng không có sĩ diện, mới đến, hắn cũng cần hiểu rõ Thần Du đại thiên địa, hắn lúc này đi theo bay lên trời.

- Nhân tộc còn thật nhiệt tình, ít nhất không có tư thái cao ngạo như vương tộc cùng với cường tộc khác đối với dị tộc.

Đế Xương nhìn bóng lưng của thanh niên, yên lặng suy nghĩ.

Tiên Nguyên năm bảy mươi mốt, Thiên Hà còn chưa tan đi, vẫn đang phun trào ở trên trời.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang lĩnh hội Thiên Hà, hắn đã nhận chủ Phong Thần bảng, nhưng tạm thời không dùng được Phong Thần bảng, chờ hắn sau khi phi thăng bàn lại việc này.

Bên trong Thiên Hà ẩn chứa đếm không hết Tinh Thần, những ngôi sao này phần lớn đều có khí tức cùng với sinh linh, nói cách khác rất nhiều Tinh Thần đều là thế giới hoàn chỉnh, cảm ngộ quy tắc thiên địa trong đó vận hành ra sao có thể trợ giúp Khương Trường Sinh tu hành.

Theo Đạo Giới càng ngày càng hoàn thiện, lực lượng thiên địa trong Đạo Giới bắt đầu quay quanh đạo quả của hắn, thối luyện đạo quả của hắn.

Sau khi tiến vào trạng thái ngộ đạo, Khương Trường Sinh bắt đầu không hỏi thời gian.

Thái Hoang thần quân đều đã chết, tiếp theo hẳn không có việc lớn, nếu thật có, hắn cũng có thể trước tiên tỉnh táo, hắn chuyên môn lưu lại một tôn phân thân bên ngoài, phát giác được nguy hiểm sẽ dung nhập trong cơ thể hắn, cắt ngang trạng thái ngộ đạo của hắn.

Tháng mười một, trời có tuyết lớn.

Kinh Thành.

Đế Xương đến đây bái phỏng Thường Dao Lăng.

Hai người gặp ở bên trong thạch đình, Đế Xương nhìn không thấu cảnh giới của nàng, âm thầm kinh hãi.

- Tiền bối, xin hỏi ngài đến từ trên trời?

Đế Xương chắp tay hành lễ, nghiêm túc hỏi.

Thường Dao Lăng đánh giá hắn, nói:

- Không sai, đối với việc vương tộc ngã xuống, ta thật có hiểu rõ.

Khí tức Đế Xương thật sự quá cường liệt, mới tới Kinh Thành đã bị nàng phát hiện, Đạo Tổ đang bế quan, nàng tự nhiên muốn hỗ trợ.

Trong kinh thành ngoại trừ Đạo Tổ, không ai có thể trấn áp Võ Đế.

Đế Xương xúc động, vội vàng nói:

- Xin tiền bối nói cho ta biết, vì sao vương tộc ngã xuống.

Mặc dù hắn đã đoán được chân tướng, nhưng cũng chỉ là suy đoán, hắn cần người nói rõ cho mình nghe.

Thường Dao Lăng không có giấu diếm, kể từ lúc Thái Hoang thần quân gặp được bình cảnh võ đạo.

Vương tộc thứ nhất của Thái Hoang là nhân tộc.

Thiên Địa Chi Thần mong muốn luyện chế Trường Sinh đan.

Đế Xương nghe xong bối rối, tự ngạo vương tộc trong lòng của hắn nát bấy.

Nguyên lai thiên hạ này vốn cũng không phải là vương tộc, vương tộc sở dĩ có thể xưng vương tộc, chẳng qua là Thái Hoang thần quân cần một nhánh chủng tộc đánh ép nhân tộc.

Nếu không phải Thần Võ giới quy định võ giới nhất định phải có nhân tộc tồn tại, sau khi nhân tộc bị diệt, phe tiếp theo là vương tộc.

Sự thật đúng là như thế, Thái Hoang thần quân diệt vương tộc, tại thời điểm tối hậu quan đầu chuẩn bị liều lĩnh diệt đi nhân tộc.

Hài hước….

- Đạo Tổ bây giờ ra tay, không chỉ cứu được nhân tộc, cũng cứu được vạn tộc Thái Hoang, hắn vốn có thể phi thăng, ngay cả chủ ta đều muốn lôi kéo hắn.

Thường Dao Lăng cảm khái nói, vốn muốn nói tốt giúp Đạo Tổ, để Đế Xương đừng làm loạn, kết quả nàng phát hiện mặt Đế Xương đã lộ vẻ kính nể, cuồng nhiệt.

Đế Xương hít sâu một hơi, nói:

- Đạo Tổ xác thực vĩ đại, tiền bối yên tâm, ta cũng không phải tới quấy rối, trên thực tế ta và Đạo Tổ đã sớm đạt thành ước định, trước khi Thiên Hà buông xuống, vương tộc đã nguyện ý quy thuận Đạo Tổ.

Thường Dao Lăng kinh ngạc, trước khi Thiên Hà buông xuống?

Đạo Tổ thật đúng là thần thông quảng đại.

Ánh mắt Đế Xương sáng rực nói:

- Ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua tồn tại giống dạng kia, hắn tuyệt đối là tiên thần, rất nhiều chuyện ta không tiện nói, nhưng có một chút, thờ phụng Đạo Tổ tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất.

Thường Dao Lăng nhíu mày, nàng suy nghĩ trước đó gặp phải một số võ giả, cũng đã nói lời tương tự.

Chẳng lẽ còn có chuyện ta không hiểu rõ?

Đạo Tổ trong lòng nàng trở nên càng thêm thần bí.

Nghe Đế Xương thao thao bất tuyệt tán dương Đạo Tổ, tâm lý của Thường Dao Lăng cũng phát sinh biến hóa.

Ban đầu nàng muốn khuyên Đế Xương, không nghĩ tới bây giờ là Đế Xương khuyên nàng.

Cái này là chỗ đáng sợ của hương hỏa tín đồ, bây giờ Khương Trường Sinh đã không cần tự mình tuyên dương, tín đồ của hắn có thể giúp hắn kéo đến liên tục không ngừng tín đồ mới.

Mỗi năm đi qua.

Thiên Hà mang cho Thái Hoang biến hóa càng lúc càng lớn, chỉ là linh khí võ đạo đã tăng trưởng gấp bội, nguyên lai, võ giới chỗ Thiên Hà đi qua đều là võ giới đã xuống dốc, chẳng qua bị Thái Hoang thần quân lợi dụng mà thôi.

Chương 734: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (2)

Nhưng Thiên Hà không sẽ lâu lưu lại nhân gian.

Thời gian đi vào Tiên Nguyên năm tám mươi, Thiên Hà bay lên, chuẩn bị rời khỏi Thái Hoang võ giới.

Trạng thái ngộ đạo của Khương Trường Sinh cuối cùng bị đánh gãy, hắn nhấc mắt nhìn đi, mắt thấy Thiên Hà đang rời khỏi Thái Hoang võ giới.

Hắn lộ ra nụ cười, Thiên Hà hạ giới mười năm để tu vi của hắn tăng trưởng không ít, ít nhất là hắn rất hài lòng.

Phân thân theo lòng đất chui ra ngoài, đi theo nhảy vào trong cơ thể hắn, sau khi dung hợp trí nhớ phân thân, Khương Trường Sinh lần lượt an bài người trong khoảng thời gian này muốn gặp hắn vào cung.

Đầu tiên là Trần Lễ, việc lớn của Thiên Cảnh, không qua loa được.

- Càng ngày càng nhiều chủng tộc mong muốn giao hảo cùng Thiên Cảnh, bọn hắn mong muốn một thái độ, thần thật sự bị phiền đến chết, mà chúng thần cũng muốn biết được kế hoạch tiếp theo của ngài.

Trần Lễ khom người nói, ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kính sợ.

Trong mười năm, Thiên Cảnh đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Di mạch Vương tộc Đế Xương tuyên bố hiệu lực cho Đạo Tổ, thậm chí còn tiến vào Long Khởi quan, nguyện chỉ bảo võ giả thiên hạ, chuyện này dẫn tới tiếng vọng cực lớn.

Đế Xương, Thiên Địa Đế Cảnh, cũng chính là Võ Đế.

Thiên Cảnh thêm ra một vị Võ Đế, để người trong thiên hạ kinh ngạc tán thán.

Khương Trường Sinh nói:

- Làm từng bước, Thiên Cảnh còn cần phát triển, đừng cho Tử Ngọc dẫn đầu hậu nhân chinh chiến nữa.

Hắn không muốn nhận hết mọi công lao, dù sao cũng phải cho con cháu một chút không gian, huống hồ Thiên Cảnh xác thực không cần khuếch trương, ít nhất trước mắt không cần.

Trần Lễ nghe xong, sắc mặt biến hóa, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Ngài còn có thể đợi ở nơi này bao lâu?

Gần đây Thần Du đại thiên địa đồn đãi chuyện phi thăng cùng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, thổ lộ người tự nhiên là Linh sơn thần nữ Thường Dao Lăng.

Không sai.

Thường Dao Lăng đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, trở thành tín đồ cuồng nhiệt của Khương Trường Sinh, nàng xem tín đồ khác như người một nhà, tự nhiên không có giấu diếm chuyện Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nàng vốn định nói cho các tín đồ Đạo Tổ không sớm thì muộn sẽ tiến vào thiên địa càng cao, cần bọn hắn một mực tùy tùng, lại làm cho các tín đồ hoảng hốt.

Nếu Đạo Tổ rời đi, bọn hắn còn có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa sao?

Đạo Tổ có thể bỏ qua bọn hắn hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Chờ Tử Ngọc đi đến Thiên Địa Đại Tôn, trẫm sẽ nhường ngôi, các ngươi không cần lo lắng, trẫm chẳng qua đi Thiên Đình, đám lão thần các ngươi cũng sẽ đi theo, giống ngươi, trẫm sẽ phong ngươi làm thần.

Trần Lễ nghe xong, mừng rỡ như điên, vội vàng bái tạ Khương Trường.

Sinh.

Hắn đã là thừa tướng mấy triều, đã không có hứng thú đối với quyền thế thế gian, bây giờ chẳng qua là tận chức trách, nếu có thể đứng hàng tiên ban, sao hắn có thể không hướng tới?

Trần Lễ lại hỏi thăm một ít chuyện, Khương Trường Sinh trả lời từng csi.

Tóm lại, Thiên Cảnh hiện tại không cần chiếm đoạt thiên hạ, trước hết để cho bản thân cường đại lên mới là then chốt, thế giới võ đạo, quan trọng nhất là thực lực võ đạo toàn thể.

Sau khi Trần Lễ lui ra, Mộ Linh Lạc tới, chủ yếu là quan tâm Khương Trường Sinh.

Hai người ở cùng nhau một ngày, Mộ Linh Lạc lưu luyến không rời rời đi.

Khương Trường Sinh đứng dậy đi ra Tử Tiêu cung, đi vào trong ngự viên, cung nữ bưng tới rượu ngon món ngon.

Thân là Tu Tiên giả, hắn đã tích cốc, dựa vào thiên địa linh khí là đủ, nhưng tình cờ nhấm nháp chút món ngon, cũng có thể thỏa mãn vị giác.

Cũng không lâu lắm, Thường Dao Lăng đến đây.

Nàng ngồi ở trước mặt Khương Trường Sinh, mở lời:

- Đạo Tổ, Tử Hoàn thần quân đã trở thành chủ nhân của Thái Hoang võ giới, bất quá nàng đang rất bận rộn tiếp nhận khí vận Thái Hoang võ giới, trong vòng mấy chục năm đoán chừng không dứt ra được.

Tử Hoàn thần quân?

Khương Trường Sinh chú ý tới xưng hô của nàng biến hóa, âm thầm mừng rỡ.

Đây là triệt để trở thành người của hắn.

Trong khoảng thời gian này đến cùng xảy ra chuyện gì, lại để Thường Dao Lăng phản bội?

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu Tử Hoàn thần quân hỏi thăm ngươi có chút chuyện có thể dẫn tới nàng kiêng kỵ thì tận lực không muốn nói, trẫm không có ý đối địch với nàng, thậm chí cảm kích nàng đúng ra, nhưng một khi cải biến lập trường, trẫm cũng lo lắng nàng trở thành Thái Hoang thần quân tiếp theo.

Thường Dao Lăng gật đầu, nói:

- Ta hiểu rõ ngài bận tâm, thật ra Thần quân đều như vậy, đều vì lợi mà mưu đồ, căn bản không coi là cái gì nếu so với chí lớn của ngài.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái.

Thần Du đại thiên địa nội uẩn các tộc, Đạo Tổ cũng không có độc tôn nhân tộc, ngược lại sẽ đề bạt một vài sinh linh chủng tộc khác, hắn hoành nguyện muốn thành lập chúng sinh bình đẳng đã truyền đạt đến trong lòng tất cả hết thảy tín đồ, mặc dù đại bộ phận sinh linh cảm thấy rất khó thực hiện, nhưng không trở ngại bọn hắn kính nể Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Ngươi cùng Tử Hoàn thần quân là quan hệ như thế nào?

Thường Dao Lăng trả lời:

- Nàng là trưởng bối của ta, chúng ta đến từ Thường tộc, Thường tộc phân bố cực lớn tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ta từ nhỏ đi theo nàng.

Nàng thuận thế giới thiệu một chút về Thường tộc, có phần kiêu ngạo.

Nàng cảm thấy hiện ra bối cảnh của mình trước mặt Đạo Tổ cũng có thể làm cho Đạo Tổ càng coi trọng nàng. Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có rất nhiều vạn cổ thế gia, Thánh địa tông môn, thật ra là võ giới bản cường hóa, nói đúng ra, võ giới phát triển đều phỏng theo Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bởi vì nhân tộc thống nhất Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cho nên thế gia dùng họ làm tộc, Thị Tộc tranh đấu với nhau cũng cực kỳ kịch liệt.

Thường tộc có bảy vị Thần Quân, bảy vị Thần Quân chẳng qua đại biểu lực lượng Thường tộc tại Thần Võ giới, nội tình Thường tộc rất mạnh, ngay cả Thường Dao Lăng cũng không rõ ràng người mạnh nhất Thường tộc mạnh bao nhiêu.

Thường Dao Lăng nhớ tới một sự kiện, nhắc nhở:

- Đúng rồi, Đạo Tổ, gần đây có vài người thượng giới theo Thiên Hà xuống tới, có mục đích gì, tạm thời không biết.

Chương 735: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (1)

Khương Trường Sinh gật đầu, trong lòng hắn đi theo diễn toán, người mạnh nhất giới này trừ hắn ra mạnh bao nhiêu, quả nhiên, đạt đến một trăm năm mươi tỷ, mặc dù không bằng Thái Hoang thần quân, nhưng cũng xem như tồn tại cực mạnh.

Hàn huyên cùng Thường Dao Lăng một hồi lâu, Thường Dao Lăng mới rời đi, nhìn bóng lưng của nàng, Khương Trường Sinh lưỡng lự muốn phong nàng làm chính thần hay không.

Thần vị trong Phong Thần bảng cũng không nhiều, dùng một cái thì thiếu một cái.

Lại quan sát thêm đi.

Mặc dù là tín đồ, nếu Tử Hoàn thần quân mang theo Thường tộc đối phó hắn, cũng không biết nàng còn có thể đứng bên phía mình hay không.

tín ngưỡng ảnh hưởng rất lớn, nhưng cũng phải nhìn xem sao, trước mắt Khương Trường Sinh còn chưa thử qua tình cảnh người nhà tín đồ là địch của mình, hắn thấy không cần thiết, nguy hiểm lớn mà lại không có ý nghĩa, Khương Trường Sinh chẳng qua dựa vào tín đồ thu hoạch được giá trị hương hỏa, cũng không phải dựa vào tín đồ tác chiến.

Sau đó Khương Trường Sinh lại thấy những người khác, đều là cố nhân quen biết đã lâu, tỷ như Phù Nguyệt thế gia, Chân Long tự, Hóa Long phủ cùng với di mạch vương tộc các loại.

Đế Xương đầu nhập để Khương Trường Sinh thật cao hứng, Thiên Cảnh phát triển nhanh, nhưng cần thời gian, Đế Xương lại là Võ Đế hàng thật giá thật, mà còn không phải Võ Đế bình thường, chỉ dựa vào Đế Xương, cũng đủ để thiên hạ điên cuồng chạy theo.

Khương Trường Sinh cũng không có keo kiệt, sắc phong Đế Xương, công chiếu thiên hạ, chỉ ra thân phận Võ Đế của hắn.

Không đến một tháng, thánh chỉ truyền khắp các thành Thiên Cảnh, dẫn tới người trong thiên hạ phấn chấn, đám võ giả

cũng cảm nhận được áp lực, không nghĩ tới vị Võ Đế thứ hai Đại Cảnh đến từ chủng tộc khác, đây tuyệt đối là một loại thúc giục.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh bay tới trước Nam Thiên môn, bắt đầu dùng Đại Tạo Hóa Thần Thuật sáng tạo cung điện trên trời, Quan Thông U, Đế Xương đứng sau lưng hắn nhìn, nhìn hắn dùng thần thông hóa không thành có, hai người bị chấn động đến, thật lâu không nói.

Từng tòa cung điện rực rỡ xuất hiện, đại khí bàng bạc, tản ra hào quang bảy màu.

Ba người tới nhị trọng thiên, Khương Trường Sinh tiếp tục sáng tạo cung điện, càng lên cao, cung điện càng ít, đủ để hiển lộ rõ ràng địa vị.

Đợi hắn sáng tạo xong cửu trọng thiên, nói:

- Về sau thành lập Thiên Đình, các ngươi chính là hai đại thần tướng của Thiên Đình, ngoại trừ bảo hộ Thiên Đình, còn có bảo hộ chúng sinh bên trong phạm vi Thiên Đình.

Quan Thông U tò mò hỏi:

- Như thế nào phân chia?

- Lấy khí vận, trẫm không thể làm cho tất cả chúng sinh thái bình, chỉ có thể để trật tự bên trong phạm vi khí vận của Thiên Đình mau sớm vững chắc.

Khương Trường Sinh trả lời, sau đó nói chức trách sau này của Thiên Đình, Quan Thông U, Đế Xương nghe mà cảm xúc suc sôi.

Tiên giới, Nhân giới, Địa Phủ.

Thiên Đình chưởng tam giới, trên thông Thiên Đạo, dưới khống luân hồi.

Yết hầu Đế Xương cổ động, nói:

- Thế gian thật có luân hồi?-

Khương Trường Sinh cười nói:

- Về sau các ngươi sẽ hiểu rõ.

Bỏ ra nửa ngày, sau khi kiến tạo tốt Thiên Đình, Khương Trường Sinh để hai người Quan Thông U trấn thủ Thiên Đình, dù sao thì võ giả cũng biết bay, nếu bay vào được, vậy cũng không đẹp.

Đây là vấn đề Khương Trường Sinh cần phải giải quyết, kia chính là để Thiên Đình cách biệt với nhân gian, hắn lại nghĩ tới Đạo Giới, nhưng lại cảm thấy cần chờ một chút, không thể sớm bại lộ Đạo Giới tồn tại.

Đạo Giới tương quan tu vi của hắn, tu vi hắn càng mạnh, Đạo Giới càng bao la hơn, trước mắt hắn muốn Đạo Giới đơn độc tồn tại, dạng này về sau Thiên Đình, Thiên Cảnh bị diệt, chúng sinh trong Đạo Giới có thể làm tín đồ của hắn.

Dù sao cũng phải biện pháp dự phòng, không thể đặt trứng gà ở trong một giỏ xách, mặc dù hắn sẽ tận lực bảo hộ Thiên Đình cùng Thiên Cảnh, nhưng một phần vạn thì sao?

Sáng tạo xong Thiên Đình, Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung, tiếp tục luyện công.

Vừa giải quyết xong Thái Hoang thần quân, trong lòng hắn vẫn có áp lực, cho nên phải nắm chặt thời gian mạnh lên, tranh thủ sớm ngày đột phá, vĩnh viễn để cho địch nhân đoán không được thực lực của hắn.

Trước mắt hắn đã bại lộ mình mạnh hơn Thái Hoang thần quân, lần sau kẻ địch trên trời tới đây tất nhiên vượt xa Thái Hoang thần quân.

Bên trong một tòa thành trì duyên hải, võ giả trên đường phố người đến người đi, hai bên cửa hàng phi thường náo nhiệt, có giai nhân ngâm hát, có võ giả đang đang biểu diễn võ học.

- Nhân tộc Thái Hoang võ giới tuy ít, nhưng còn thật náo nhiệt.

Nói chuyện chính là một nữ tử áo xanh, dung nhan xinh đẹp, khí chất hoạt bát, mắt to nhìn ngó nghiêng hai phía, lộ ra nhí nha nhí nhảnh.

Nam tử áo đen đứng bên cạnh nàng mặt không chút thay đổi nói:

- Dù sao cũng là nhân tộc, văn hóa phát triển là chủng tộc khác không thể so được.

- Vậy chọn vận triều này đi.

Nghe được nam tử áo đen nói như vậy, nữ tử áo xanh quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi:

- Quyết định xong chưa?

Nam tử áo đen nói:

- Ừm, vận triều này mặc dù yếu, nhưng bởi vì yếu, mới dễ thi triển, bây giờ Thái Hoang thần quân chết rồi, Thái Hoang võ giới tất sẽ thay đổi Thần Quân, những tên kia tất nhiên không dám tới làm việc xấu, chỉ cần chúng ta điệu thấp một quãng thời gian thì có thể tránh thoát một kiếp, lại cầu báo thù.

Nhắc đến báo thù, trong mắt của hắn thiêu đốt lên lửa giận.

Nữ tử áo xanh bĩu môi, nói:

- Mong muốn báo thù, nói dễ dàng.

Nam tử áo đen không nữa nói tiếp, hắn tan biến tại chỗ, nữ tử áo xanh thấy thế, giận đến dậm chân, đi theo tan biến tại chỗ.

Nam đồng ngồi trước cửa cửa hàng thấy mà ngây người, bong bóng nước mũi rơi xuống đều không biết.

Kinh Thành, trong khách sạn, Lâm Hạo Thiên nhìn người trong nhà, nói:

- Các ngươi tạm thời ở lại, ta phải đi bái phỏng cố nhân, ta sẽ cho người dẫn các ngươi đi du ngoạn một phen.

Đám võ giả Thanh Thạch bộ lạc gật đầu, từng người đều có chút co quắp.

Trước khi đến, bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều ôm lấy nghi vấn hoặc khinh thị Thiên Cảnh, cảm thấy Thiên Cảnh chẳng qua là nhiều hơn một vị Đạo Tổ thôi.

Chương 736: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (2)

Nhưng Thiên Cảnh phồn vinh làm bọn hắn mở rộng tầm mắt, nhất là Kinh Thành, để bọn hắn bị hoa mắt.

Thanh Thạch bộ lạc thân ở Thái Hoang, thường xuyên di chuyển, người người du đãng giữa sinh tử, nào có ở không phát triển đủ loại sản nghiệp, mặc dù người Thiên Cảnh rất yếu, nhưng Thiên Cảnh phồn vinh để bọn hắn rất khẩn trương, trong lòng hổ thẹn lại hiếu kỳ.

Lâm Hạo Thiên rời đi khách sạn, thẳng đến Long Khởi sơn, kết quả phát hiện trong sân chỉ còn lại có đệ tử Long Khởi quan đang quét dọn, hỏi thăm mới biết, bọn người Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch đi Linh Sơn.

Hắn không thể không đi Linh sơn, kết quả không có tư cách vào núi, điều làm khiến hắn bị chọc tức, chỉ có thể ở trong lòng kêu gọi tiền bối.

Cũng không lâu lắm, Bạch Y vệ đến, tự mình dẫn hắn lên núi.

Mấy ngày sau.

Trần Lễ rời khỏi Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói:

- Thanh Thạch bộ lạc, đây cũng là biện pháp không tệ.

Chỗ sâu trong Thái Hoang có rất nhiều bộ lạc nhân tộc, phân tán ở các nơi, lẫn nhau cũng còn không hợp tác, nếu có thể thu chỉnh toàn bộ, cũng là một cỗ lực lượng không nhỏ, chẳng qua là hắn tạm thời không có hứng thú, lưu cho Khương Tử Ngọc làm công tích.

Nói đến Khương Tử Ngọc, hắn đã đột phá tới Võ Đạo Thánh Vương, Võ Đạo Thánh Vương không đến trăm tuổi, khiến cho người trong thiên hạ giật mình, ngay cả Đế Xương đều muốn thu hắn làm đồ đệ.

Được Khương Trường Sinh phân phó, Khương Tử Ngọc đã bắt đầu đào móc thân tín thuộc về mình, không chỉ biết luyện công.

Khương Trường Sinh đợi đến hắn đi đến Thiên Địa Đại Tôn, sau đó sẽ dời đến Thiên Đình tu luyện, về sau, thời gian hắn bế quan sẽ cực kì kéo dài, Thiên Cảnh giao cho Thiên Đình bảo hộ.

Chuyện liên quan tới Đạo Tổ phong thần cũng truyền ra khắp Thái Hoang, những chủng tộc giao hảo cùng nhân tộc đều muốn chia một chén bột đậu, dẫn đến cường giả bên trong Thiên Cảnh càng ngày càng nhiều, cũng may những cường giả dị tộc này không dám làm loạn.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua tám mươi hai năm, tu vi Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh mẽ, chỉ là luận giá trị hương hỏa bản thân, đã vượt qua tám ngàn ức, sau khi thành tiên, tốc độ hắn mạnh lên cũng không có chậm dần, ngược lại tăng tốc, chủ yếu là thiên hạ cũng chỉ có hắn tu tiên, thiên địa linh khí chỉ có hắn sử dụng, cũng chỉ có hắn cảm ngộ quy tắc thiên địa.

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn đi, Thiên Hà đã rời đi Thái Hoang võ giới, ngay cả bầu trời đều đã chữa trị tốt.

Thiên Hà để võ đạo linh khí toàn thể võ giới tăng trưởng gấp bội, trong ngàn năm về sau, Thái Hoang tất nhiên nghênh đón võ đạo bùng nổ.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ một chút.

Chẳng lẽ võ đạo linh khí chính là do Thiên Hà chế tạo?

Võ đạo linh khí trấn ép thiên địa linh khí, khiến cho võ giả chỉ có thể hấp thu võ đạo linh khí, thời gian dài tích lũy, dẫn đến chúng sinh đều không thể hấp thu thiên địa linh khí.

Nếu như như thế, nói theo một ý nghĩa nào đó cũng Thiên Hà là trấn áp hệ thống tu luyện không phải võ đạo.

Khương Trường Sinh có chút hiểu được.

Nếu như hắn muốn mở tu tiên, có phải cũng có thể sáng tạo một đầu Thiên Hà hay không?

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh lần nữa tiến vào trạng thái ngộ đạo, xem quy tắc lực lượng, tái thiết suy nghĩ của mình về Thiên Hà.

Thời gian cực nhanh, như ngựa chạy trên đường.

Lại là mười năm trôi qua.

Tiên Nguyên năm chín mươi, bên trong mười năm, Thiên Cảnh đản sinh số lượng Võ Đạo Thánh Vương vượt xa quá khứ, Thiên Hà chúc phúc không chỉ tăng trưởng võ đạo linh khí, còn để sinh linh các tộc có cảm ngộ võ đạo, nhân tộc càng như vậy.

Một năm này, vào thu.

Trong kinh thành lá phong phất phới.

Thường Dao Lăng cùng Khương Trường Sinh gặp nhau trong ngự hoa viên, nàng lấy ra ngọc thạch, đặt lên bàn, để Khương Trường Sinh cùng Tử Hoàn thần quân trò chuyện với nhau.

- Ta đã tiếp quản Thái Hoang võ giới, nhưng chỗ dựa của Thái Hoang thần quân mong muốn điều tra Thái Hoang võ giới, đã chứng được Thần Võ giới đồng ý, ta không thể ngăn cản.

Sắc mặt Tử Hoàn thần quân nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh nghe xong, nheo mắt lại, hỏi:

- Có ý tứ gì?

Tử Hoàn thần quân nói:

- Đi qua ta chu toàn, đối phương sẽ không đích thân xuống đây, nhưng sẽ phái người hạ giới điều tra, đến lúc đó ngươi cứ trốn đi, ta tìm lý do, nói ngươi đã rời đi, ngược lại khí tức của ngươi hư vô, đến lúc đó để vị chỗ dựa kia ở thiên ngoại quan sát Thái Hoang, bảo đảm ngươi đã rời đi.

Khương Trường Sinh dự cảm đến phiền toái, người đối phương hạ giới, rất dễ dàng sinh ra xung đột.

Mấu chốt nhất là hắn đoán không được thái độ của Tử Hoàn thần quân.

Tử Hoàn thần quân rõ ràng nhìn ra hắn lo nghĩ, bất đắc dĩ nói:

- Ta chính là chủ nhân Thiên Hà, quyền lực đã đủ lớn, bây giờ lần nữa chấp chưởng một võ giới, rất nhiều thế gia vọng tộc

không vừa lòng ta, nếu không phải Thường tộc ta thế lớn, ta căn bản không với được Thái Hoang võ giới, nhịn một chút đi.

- Sống qua một kiếp này, Thái Hoang võ giới sẽ bay lên, đây là cam đoan của ta, về sau võ giả Thiên Cảnh phi thăng, ta cũng sẽ đối xử tử tế.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Vậy làm phiền Thần Quân hao tâm tổn trí.

Tử Hoàn thần quân nói:

- Đúng rồi, trước đó có mấy người hạ giới, ta đã điều tra qua, trong đó hai vị tên Diệp Chiến, Diệp Thanh, tuyệt đối không nên thu bọn hắn, cũng không cần lôi kéo bọn hắn, Diệp tộc mạnh hơn Thường tộc, nhưng bị phải thế gia vọng tộc khác đồ sát, tuy đã phá diệt, nhưng người nào cũng không rõ ràng Diệp tộc có bao nhiêu cường giả ẩn núp trong bóng tối, không thể nói trước một ngày nào sẽ quay trở lại, ngươi ở hạ giới không biết tình huống thượng giới, dính không được những chuyện này, nếu không sẽ trêu chọc tới tồn tại mạnh hơn cả chỗ dựa của Thái Hoang thần quân.

- Mặt khác, vạn cổ sát tinh bị Thái Hoang thần quân đưa đến Thái Hoang, vốn muốn luyện hóa thành dược hiệu Trường Sinh đan, bây giờ hắn đã chết, ngươi nhất định phải điều tra rõ ràng tung tích vạn của cổ sát tinh, bằng không vạn cổ sát tinh một khi trưởng thành, hậu quả khó mà lường được.

Chương 737: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (1)

Khương Trường Sinh cùng Tử Hoàn thần quân hàn huyên rất lâu, đến lúc sau cơ hồ đều là Tử Hoàn thần quân nói, miêu tả cho hắn tình huống Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cùng với Thường tộc mạnh mẽ.

Rất rõ ràng, Tử Hoàn thần quân muốn lôi kéo Khương Trường Sinh, chỉ cần Khương Trường Sinh phi thăng, chỗ dựa của Thái Hoang thần quân sẽ không thể tìm được hắn ở võ giới, nàng có rất nhiều biện pháp ẩn giấu Khương Trường Sinh, thậm chí để chỗ dựa của Thái Hoang thần quân không có chứng cứ.

Nhưng Khương Trường Sinh không muốn phi thăng, không phi thăng còn có thiên địa quy tắc hạn chế, dựa theo Thường Dao Lăng nói, bên trong võ giới, chỉ cần thể hiện ra lực lượng vượt qua Võ Đế sẽ bị trục xuất đi, trừ phi Thiên Hà buông xuống như trước.

Khương Trường Sinh bởi vì từ nhỏ không dính võ đạo khí vận, quy tác võ đạo quấy nhiễu không được hắn, quấy nhiễu lớn nhất là khi độ kiếp.

Thường Dao Lăng cất kỹ ngọc thạch, sau đó nói:

- Có thể tin nàng, nãy giờ không có nói láo.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Ta tự có biện pháp tránh thoát một kiếp này.

Thường Dao Lăng không có nghi vấn, nhàn phiếm vài câu liền rời đi.

Khương Trường Sinh trở lại bên trong Tử Tiêu cung, phân ra một tôn phân thân, bay tới trên Tề Thiên Vân Hải chờ đợi, bản tôn thì tiếp tục tu luyện.

Mặc dù dựa theo phương pháp của Tử Hoàn thần quân thì có thể tránh, nhưng vạn nhất đối phương chưa từ bỏ ý định, cuối cùng vẫn muốn đối mặt.

Khương Trường Sinh tạm thời không tính được chỗ dựa Thái Hoang thần quân mạnh bao nhiêu, ngược lại tất mạnh hơn Thái Hoang thần quân.

Sáu năm sau, Tiên Nguyên năm chín mươi sáu.

Một khỏa thiên thạch xẹt qua chân trời, nện ở trên mặt đất mênh mông, nện đến mặt đất trong phạm vi trăm vạn dặm sụp đổ, sóng bụi khủng bố bao phủ từng hướng đi, thế không thể đỡ, mặt đất phá toái, dãy núi sụp đổ, biển mây giảo tán.

Dung nham trong lòng đất dâng trào, nhân gian hóa thành địa ngục.

Không biết đi qua bao lâu, bụi đất tán đi.

Một khỏa vẫn thạch khổng lồ tọa lạc trên mặt đất hoang vu, mặt ngoài khảm nạm băng tinh, lượn lờ cháy khói, đỉnh bỗng nhiên bị phá vỡ, vết nứt đi theo mở rộng, cấp tốc lan khắp toàn bộ thiên thạch.

Oanh một tiếng.

Một thân ảnh bay ra từ bên trong thiên thạch, cấp tốc rơi xuống đất, một bộ áo lam tung bay theo gió, hắn còn chưa ngẩng đầu, đá vụn đầy trời hạ xuống, còn chưa đụng phải hắn đã tiêu tán thành tro tàn.

Hắn ngẩng đầu, phía dưới tóc trắng phơ là một khuôn mặt dữ tợn, khuôn mặt bị thiêu hủy, chỉ còn lại có hai mắt hoàn chỉnh, hắn há bờ môi khô nứt, bên trong hiện ra trọc khí.

- Đã rất lâu không có đi vào võ giới, vừa hay tiêu khiển một chút.

Nam tử tóc trắng dữ tợn cười nói, đúng lúc này, một thân ảnh lăng không xuất hiện trước mặt hắn, còn chưa chờ hắn phản ứng lại, kim quang đã ánh vào trong mắt của hắn, để cả người hắn hốt hoảng.

Chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh chạy đến ngay thời điểm hắn phủ xuống, dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện ở trước mặt hắn, dùng Đại Đạo Chi Nhãn trấn áp ý thức của hắn.

Nam tử tóc trắng mạnh hơn Thái Hoang thần quân một chút, đi đến ba ngàn ức giá trị hương hỏa, nhưng ở trước mặt Khương Trường Sinh, căn bản không đáng giá nhắc tới, một thần thông đã có thể định trụ.

Trên thực tế, chỉ cần cảnh giới không cao hơn Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh có thể dùng linh hồn thần thông đả kích, đã biết võ giả không tu hồn.

Khương Trường Sinh tự nhiên không phải muốn giết nam tử tóc trắng, mà là xuyên tạc trí nhớ của hắn.

Huyễn Thần đồng đã bị Đại Đạo Chi Nhãn thăng cấp làm thần thông, hiệu quả càng mạnh.

Khương Trường Sinh trước đọc đến trí nhớ của hắn, người này tên là Bạch Sí Tinh, giống như Thái Hoang thần quân, hiệu lực dưới trướng Cửu Tuyệt Hoàng, Cửu Tuyệt Hoàng cũng không phải người Thần Võ giới, mà là một tông môn, Thái Hoang thần quân bởi vì phi thăng, không có bối cảnh, chỉ có thể đầu nhập vào Cửu Tuyệt Hoàng, dù vậy, Thái Hoang thần quân bên trong Thần Võ giới một mực không thể tăng lên, cho nên sinh ra oán hận Thần Võ giới.

Bạch Sí Tinh phụng mệnh hạ giới, tìm hung thủ tru diệt Thái Hoang thần quân, nhưng tên này cũng muốn nhân cơ hội dạo chơi nhân gian.

Cặn bã!

Khương Trường Sinh đọc đến trí nhớ của hắn không nghĩ tới thượng giới cũng có ác ôn, không có chút phong phạm võ đạo cao nhân, nếu hắn là người như vậy, phải lưu hắn thêm một quãng thời gian.

Khương Trường Sinh bắt đầu xuyên tạc trí nhớ của Bạch Sí Tinh, khiến cho hắn cho rằng mình đã hạ giới một tháng, phóng túng một tháng, điều tra đến người tru diệt Thái Hoang thần quân là một vị cao thủ thần bí khác đến từ Thiên Hà, giết xong Thái Hoang thần quân liền rời đi, Bạch Sí Tinh gặp qua chân dung cao thủ thần bí, là một nam tử, dáng dấp rất hùng tráng, cụ thể thì để Cửu Tuyệt Hoàng đi đoán.

Đổi xong trí nhớ, Khương Trường Sinh bắt đầu chờ đợi, không cho Bạch Sí Tinh tỉnh lại.

Chẳng qua tăng thêm trí nhớ một tháng đã để hắn có chút mỏi mệt, chủ yếu là Bạch Sí Tinh có cảnh giới cao, dưới tình huống cảnh giới không kém nhiều, Khương Trường Sinh gần như không có khả năng đổi xong hết thảy trí nhớ của đối phương, cho nên hắn rất ít sử dụng thần thông này, bây giờ bị bất đắc dĩ, chỉ có thể sử dụng.

Trọn vẹn một tháng sau.

Bạch Sí Tinh bỗng nhiên tỉnh lại, hắn ánh mắt cấp tốc trở nên trong veo, hắn nhếch miệng cười một tiếng, nhấc nhấc đai lưng, tán thán nói:

- Nhân gian thật sự sảng khoái, cần phải trở về.

Hắn bộc phát ra khí thế cường đại, sau đó bị lực lượng quy tắc thiên địa khu trục, cấp tốc bay lên không, bay tới thiên ngoại.

Quá trình này rất khó chịu, làm đầu óc hắn choáng váng, hắn ổn định thân ảnh trong hư không, hướng về phía Thiên Hà xoắn ốc phương xa bay đi.

Phân thân Khương Trường Sinh thì dùng tốc độ cao nhất chạy về Thiên Cảnh.

Một lát sau.

Khương Trường Sinh dung hợp cùng phân thân, tiếp nhận xong trí nhớ, hài lòng cười một tiếng.

- Cửu Tuyệt Hoàng, quả nhiên, vô luận là ở đâu, người đều quan hệ xã hội.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn tính toán một thoáng thực lực Cửu Tuyệt Hoàng, không ở bên trong phạm vi dò xét.

Chương 738: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (2)

Bây giờ toàn bộ Thái Hoang vũ giới đã ở bên trong phạm vi dò xét của hệ thống, nhưng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng càng bao la, quỷ mới biết cần bao nhiêu năm mới có thể hoàn toàn bao trùm.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục luyện công.

Kiếp nạn này đi qua, hắn cần phải làm là sớm ngày đột phá.

Phía dưới trời xanh, từng phù đảo đứng ở trong mây, Tiên Hạc thành hàng bay tới bay lui, càng có võ giả bay lượn, hoặc là cưỡi thiên mã tung hoành, như Tiên cảnh.

Bạch Sí Tinh mau chóng đuổi theo, cấp tốc rơi vào trên một hòn đảo nổi, đi theo đến trước cổng chính cung điện, quỳ xuống.

- Tông chủ, thuộc hạ đã điều tra qua, xác thực có người theo Thiên Hà hạ giới tru sát Thái Hoang thần quân, nhưng cụ thể

là ai, thuộc hạ cũng không rõ ràng, chỉ thăm dò đối phương gọi Tề Thiên Đại Thánh.

Bạch Sí Tinh mở lời, mặt lộ vẻ ra ngưng trọng, trên thực tế sau khi hạ giới hắn mua vui khắp nơi, cũng sợ gặp được vị Tề Thiên Đại Thánh kia.

- Tề Thiên Đại Thánh?

Trong cung điện vang lên một tiếng nói hùng hậu, ngữ khí đầy nghi hoặc, rõ ràng chưa nghe nói qua cái tên này.

Bạch Sí Tinh nói:

- Đối phương rất mạnh, nghe nói đại chiến không có kéo dài quá lâu, mà lại có thể thần không biết quỷ không hay rời đi, sợ là…

Trong cung điện Cửu Tuyệt Hoàng không có nói tiếp.

Bạch Sí Tinh hỏi:

- Cần ta đi võ giới khác dò xét không?

- Không cần, đối phương tất nhiên sẽ không lại trốn ở võ giới, đi điều tra Tề Thiên Đại Thánh, ta muốn toàn bộ tình báo của hắn.

- Tuân mệnh!

Bạch Sí Tinh đứng dậy rời đi.

Tiên Nguyên năm một trăm, Thiên Cảnh thành lập tròn một trăm năm, cả triều cùng chúc mừng, Khương Trường Sinh không có hiện thân, lại là để Khương Tử Ngọc phụ trách chủ trì, Kinh Thành nghênh đón náo nhiệt trước nay chưa có, vùng trời toàn bộ Ti Châu đều có thân ảnh võ giả, sinh linh dị tộc, vô cùng náo nhiệt.

Từ tháng một đến tháng ba, vui mừng không ngừng, Khương Tử Ngọc cũng xem như chính thức biểu diễn, để người trong thiên hạ biết được hắn muốn bắt đầu tiếp quản hoàng quyền.

Đầu tháng tư.

Khương Trường Sinh đang luyện công đột nhiên mở mắt, mày nhăn lại.

- Loại cảm giác này…

Khương Trường Sinh dùng thần niệm dò xét Kinh Thành, rất nhanh khóa chặt phủ thái tử.

Hắn truyền âm cho Khương Tử Ngọc.

Cũng không lâu lắm, Khương Tử Ngọc đến, trong tay còn ôm một đứa con nít, thần sắc hắn thấp thỏm, đi đến trước mặt Khương Trường Sinh quỳ xuống, không dám đối mặt.

Nguyên lai Khương Tử Ngọc bởi vì năm ngoái quá phóng túng, không cẩn thận để một thiếp thất mang thai, dĩ vãng hắn sẽ cố ý tránh đi sinh con, sợ là nguy hiểm đoạt chính, dù sao hoàng hậu còn chưa sắc lập.

Ánh mắt Khương Trường Sinh khóa chặt hài nhi trong ngực hắn, chú ý tới mi tâm hài nhi có một đầu huyết văn, mơ hồ có một đường nhỏ.

- Đứa nhỏ này của ngươi thật không đơn giản.

Ánh mắt Khương Trường Sinh phức tạp nói, nhấc tay khẽ vẫy, hút bé trai đến trước mặt.

Lúc đầu hắn còn muốn chờ Khương Tử Ngọc lập hoàng hậu, lại để Khương Tú đầu thai, không nghĩ tới bị người nhanh chân đến trước.

Nếu như hắn không có đoán sai, vị này chính là Vạn Cổ Sát Tinh.

Đối phương thần không biết quỷ không hay đầu thai đến bên trong hậu nhân hắn, đạt được huyết mạch của hắn.

Hắn bắt đầu đọc đến trí nhớ của bé trai, phát hiện trống rỗng, không có trí nhớ kiếp trước, chẳng qua là trong cơ thể có một cỗ lực lượng như có như không.

Cẩn thận quan sát, Khương Trường Sinh phát hiện gân cốt bé trai khắc lấy phù văn thần bí, hắn xem không hiểu, nhưng có thể cảm nhận được bên trong phù văn lộ ra sát ý, những phù văn này có thể nương theo hô hấp mà hấp thu vô đạo linh khí.

Không sai, là hấp thụ.

Võ giả luyện võ, là mượn nhờ võ đạo linh khí tôi thể, có rất ít chủng tộc có thể hấp thu võ đạo linh khí.

Gân cốt kẻ này đang thuế biến, chẳng qua là dấu hiệu của loại thuế biến này hết sức thong thả.

- Phụ hoàng, tư chất hắn rất mạnh sao?

Vẻ mặt Khương Tử Ngọc đầy phức tạp nói.

Hắn cũng ý thức được vấn đề lớn, nếu như tư chất rất mạnh, về sau thái tôn có thể hàng được hay không.

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, rất mạnh, kế thừa tư chất của ngươi, nhưng mệnh cách bản thân lại không đơn giản.

Mặc kệ như thế nào, vị Vạn Cổ Sát Tinh này đã trở thành tôn nhi hắn, nếu hắn rút hồn phách đi, nói như vậy, tôn nhi cũng phải chết.

- Ta muốn biết người mạnh nhất mà Vạn Cổ Sát Tinh có thể mời tới mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 843,000,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?].

Đây không phải giá trị hương hỏa của hắn à…

Khương Trường Sinh nhíu mày, ít nhất đã chứng minh hài nhi trước mắt là Vạn Cổ Sát Tinh, còn chứng minh cũng không phải âm mưu.

Cơ duyên xảo hợp?

Không có khả năng trùng hợp như vậy.

Khương Trường Sinh hoài nghi Vạn Cổ Sát Tinh là một loại mệnh cách, có thể tự động tìm kiếm được huyết mạch tốt nhất trên đời này tiến hành đầu thai.

Hắn trả lại hài nhi cho Khương Tử Ngọc, nói:

- Lấy xong tên của hắn chưa?

Khương Tử Ngọc vội vàng thuận cán trèo lên trên, nói:

- Không có, thỉnh phụ hoàng ban tên cho.

Hắn mặc dù bất đắc dĩ, xấu hổ, nhưng dù sao cũng là con của mình, không có khả năng bỏ qua, trên thực tế lần đầu tiên nhìn thấy nhi tử, hắn đã hết sức vui vẻ.

Khương Trường Sinh nói:

- Gọi Khương Thiện đi, hi vọng hắn cả đời làm việc thiện.

- Khương Thiện? Tên rất hay, nhi thần nhất định sẽ dạy bảo hắn thật tốt.

Khương Tử Ngọc bảo đảm nói, Khương Trường Sinh phất tay, ra hiệu hắ lui ra.

Đợi hắn rời đi, Khương Trường Sinh thở dài một tiếng.

Liên quan tới Vạn Cổ Sát Tinh, hắn không muốn lộ ra quá nhiều, để tránh biến khéo thành vụng, chẳng qua hơi cho ám chỉ, để Khương Tử Ngọc tận khả năng dạy bảo theo hướng tốt.

Một lát sau, hắn tan biến trong cung, đi vào Ngự Hoa Viên.

Cho cung nữ sắp xếp người đưa tới rượu ngon món ngon.

Địa phương trong cung mà thánh thượng ở không nhiều, cho nên Ngự Hoa viên mỗi ngày đều có người trông coi, dù cho mười năm gặp một lần, cũng phải trông coi.

Thường Dao Lăng trống rỗng xuất hiện trước bàn, đi theo ngồi xuống, hỏi:

- Không biết bệ hạ gọi ta tới cần làm chuyện gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Nghe chuyện Vạn Cổ Sát Tinh, trẫm có chút lo lắng, làm phiền cô nương nói lại sự tích của Vạn Cổ Sát Tinh.

Chương 739: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (1)

- Liên quan tới Vạn Cổ Sát Tinh, ta hiểu rõ không nhiều, cũng chưa từng thấy tận mắt, truyền thuyết Vạn Cổ Sát Tinh trăm vạn năm sinh ra một vị, bọn hắn sinh ra có tư chất siêu phàm, thừa hành võ đạo sát nghiệp, những nơi đi qua, đều là núi thây biển máu, đối với võ đạo mà nói, đây là bảo trì thiên địa cân bằng, nhưng đối với nhân tộc mà nói, đây là mối nguy lớn lao,

mỗi khi Vạn Cổ Sát Tinh xuất hiện, sẽ dẫn tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa tiễu sát.

Thường Dao Lăng bắt đầu nói đến kiến thức của bản thân về Vạn Cổ Sát Tinh, nhắc đến Vạn Cổ Sát Tinh, phản ứng của nàng cũng không lớn, dù sao không có thực sự tiếp xúc qua.

- Gần vạn năm qua, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa từng sinh ra Vạn Cổ Sát Tinh, tuy bị tru diệt, nhưng Thần Võ giới lại trục xuất thi thể hắn vào Thiên Hà, vì sao làm như thế, ta cũng không rõ ràng, Tử Hoàn thần quân cũng không có nói cho ta biết, có lẽ Thần Võ giới có sắp xếp cho Vạn Cổ Sát Tinh.

Thường Dao Lăng nói đến chỗ này, lắc đầu.

Khương Trường Sinh tò mò hỏi:

- Thần Võ giới đến tột cùng là tồn tại như thế nào?

Thường Dao Lăng nói:

- Thần Võ giới tựa như triều đình Thiên Cảnh, mà ba ngàn thiên địa là châu, mặc dù Thần Võ giới nắm trong tay Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng không thể chưởng khống tông môn, thế gia vọng tộc hai bên một mực tranh đấu gay gắt, có lẽ phóng túng Vạn Cổ Sát Tinh tiến vào Thiên Hà là Thần Võ giới muốn mượn cơ hội này đối kháng những Vạn Cổ Cự Đầu kia.

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, như vậy xem ra, bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn muốn phức tạp hơn hắn tưởng tượng, phức tạp rất tốt, có rất nhiều không gian lợi dụng, cũng có thể tranh thủ cho hắn thời gian để phát dục tốt hơn.

Thường Dao Lăng bắt đầu nói về khốn cảnh của Thường tộc ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thường tộc mạnh mẽ, nhưng cũng có phiền phức của mình, đây cũng là bệnh chung của rất nhiều đại tộc.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn nghe, hai người hàn huyên rất lâu.

Đại điển Trăm năm đi qua, Thái Tử Khương Tử Ngọc bắt đầu tiếp quản quốc sự, quần thần Thiên Cảnh cuối cùng nghênh

đón tảo triều đã lâu, phía trên tảo triều, Khương Tử Ngọc cũng không có ngồi long ỷ, mà ngồi trên bảo tọa dưới ghế rồng.

Thấy Khương Tử Ngọc xuất hiện bên trên tảo triều, quần thần đều ý thức được một sự kiện.

Tháng ngày cách Đạo Tổ nhường ngôi càng ngày càng gần, Đạo Tổ rời đi, Thiên Cảnh còn có thể cường thịnh sao?

Còn có, bọn hắn có thể bắt kịp thời cơ đứng hàng tiên ban hay không?

Quần thần Thiên Cảnh bởi vì cảm giác cấp bách trở nên càng nỗ lực, Khương Tử Ngọc cũng không có để bọn hắn thất vọng, đưa ra không ít kế hoạch lớn, cho quần thần không gian phát huy.

Tên Khương Thiện bắt đầu truyền ra ở kinh thành, làm con độc nhất của Thái Tử, hắn tự nhiên hào quang vạn trượng, Mộ Linh Lạc rất yêu thích hắn, thường xuyên mang theo hắn đi Linh sơn, đi Mộ gia.

Thời gian trôi qua.

Lại mười năm trôi qua.

Khương Trường Sinh đã thành thói quen mười năm mở mắt một lần, chỉ cần thiên hạ không có việc gì, hắn lười nhác ra mặt, sở dĩ mười năm một lần, cũng là vì quan tâm người bên cạnh.

Khương Thiện mười tuổi đã thể hiện ra thiên phú, gần đây đi bên cạnh theo Khương Mệnh tu hành, đây cũng là Mộ Linh Lạc an bài, hi vọng Khương Thiên Mệnh có thể ảnh hưởng đến Khương Thiện trưởng thành, Khương Trường Sinh không có giúp Khương Tử Ngọc lập trữ, liền mang ý nghĩa Khương Thiện không thể trở thành Thiên Tử, dưới tình huống như vậy, Khương Thiện tốt nhất đừng có dã tâm.

Bởi vì Khương Tử Ngọc đã bị dự là thiên hạ đệ nhất thiên tài, cho nên người trong thiên hạ đều đang chờ mong Khương Thiện trưởng thành, trên thực tế Khương Thiện cũng không có khiến người ta thất vọng, chẳng qua là so với Khương Tử Ngọc, vẫn kém một chút. Khương Trường Sinh dùng thần

niệm quan sát Khương Thiện, xác định tiểu tử này không có đi lệch hướng quá lớn mới yên tâm.

Thiên tư của Khương Thiện mặc dù không bằng Khương Tử Ngọc, nhưng Khương Trường Sinh lại cảm thấy tiềm lực của hắn còn chưa bị đào móc, phù văn trong gân cốt hắn còn đang tăng cường tư chất thân thể hắn.

- Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh, Khương Huyền Chân, Khương Thiện…

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, muốn bồi dưỡng đám tử tôn thành một đội thần tướng hay không, về sau vì Thiên Đình chinh chiến bốn phương, còn có thể để mặt mũi hắn sáng sủa.

Khương gia rất nhiều tử tôn, không ít người tư chất trác tuyệt.

Kế hoạch này không tệ, có thể giữ lại. Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, sau này Thiên Đình cũng không thể chỉ dựa vào hắn một người, muốn chân chính cường đại lên, Chính thần trong Phong Thần bảng đều phải là tư chất trác tuyệt.

Mộ Linh Lạc cùng Cơ Võ Quân đang du lịch Thái Hoang, Khương Trường Sinh nhắm mắt tiếp tục luyện công.

Bạch Sí Tinh rời đi nhiều năm, hắn cũng không có cảm giác bị theo dõi, điều này nói rõ Cửu Tuyệt Hoàng đã bị Tề Thiên Đại Thánh mê hoặc, không tiếp tục nhìn chằm chằm Thái Hoang võ giới.

Trong thời gian sau này, Khương Trường Sinh hẳn là sẽ không gặp được phiền toái, cho đến hắn lần sau đột phá.

Chờ đến lúc hắn đột phá, Tử Hoàn thần quân thân là chủ nhân Thái Hoang võ giới sẽ cải biến thái độ hay không, Khương Trường Sinh cũng không nắm chắc được.

Mặc kệ như thế nào, hắn muốn không ngừng mạnh lên.

Hai năm sau, Tiên Nguyên năm một trăm mười hai.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm nhận được cái gì, mở choàng mắt, nhìn về phía một phương hướng, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Tầm mắt tiến lên, dùng tốc độ cực nhanh khóa chặt đối phương.

Bên trên một núi cao nguy nga hùng vĩ, một thân ảnh thần bí đang chậm rãi bay lên, thân hình hắn giống như người, tứ chi cường tráng, tóc tai bù xù, quanh người lượn lờ hàn khí.

Hắn đang phi thăng.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên nhìn thấy có người phi thăng, cảnh giới đối phương hẳn là vào khoảng Thiên Địa Đế Cảnh tứ trọng thiên, hắn cũng chưa từng gặp qua chi chủng tộc này.

Điều này nói rõ Tử Hoàn thần quân bắt đầu hành động.

Tử Hoàn thần quân tiếp quản Thái Hoang võ giới, đương nhiên sẽ không tiếp nhận không, Thái Hoang võ giới có thể liên tục không ngừng cung cấp lực lượng Võ Đế cho nàng.

Chương 740: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (2)

Đối với cường giả võ giới, phi thăng cũng là lực hấp dẫn lớn lao, tài nguyên cùng võ đạo ở thượng giới tất nhiên mạnh hơn, chỉ có phi thăng mới có thể để cho bọn hắn có hi vọng đột phá cảnh giới cao hơn.

Vạn tộc trước kia không thể phi thăng chỉ có thể cạnh tranh thân phận vương tộc, bây giờ nhân tộc chấn nhiếp vạn tộc, những cường giả kia không dám tranh phong cùng nhân tộc, chỉ có thể đi đến con đường phi thăng.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi tầm mắt. Tiên Nguyên năm một trăm mười tám, một năm này, Khương Thiện trưởng thành.

Phía trên Linh sơn nguy nga, Khương Thiện ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, hai tay vận công, khuôn mặt hắn anh tuấn, Bạch Kỳ ghé vào cách đó không xa, cảm khái nói:

- Dáng dấp tiểu tử này có điểm giống chủ nhân.

Bạch Long nằm sấp sau lưng nó ngáp một cái, lười nhác nói:

- Dù sao cũng là cháu trai của chủ nhân, giống ngài ấy cũng bình thường.

Phụ cận còn có Thái Oa, Thái Hi, Kim Ô, đến mức Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần gần đây không ở trên núi.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Khương Thiện, chính là Khương Thiên Mệnh.

Bây giờ Khương Thiên Mệnh có dáng người thẳng tắp, hăng hái, đứng trước mặt Khương Thiện, như huynh trưởng, vai rộng cho người ta một loại cảm giác an toàn mãnh liệt.

- Khương Thiện, ta chuẩn bị mang ngươi, Huyền Chân, Khương La, Khương Diệp ra ngoài xông xáo một phen.

Khương Thiên Mệnh nhìn xuống Khương Thiện mở lời, nghe vậy, Khương Thiện mở mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng đứng dậy.

Khương Thiện mặc dù đã lớn, nhưng ở trước mặt Khương Thiên Mệnh vẫn thấp hơn nữa đầu.

- Vì sao đột nhiên muốn mang bọn ta đi xông xáo?

Khương Thiện tò mò hỏi, hắn từ nhỏ đi theo Khương Thiên Mệnh tập võ, sùng bái Khương Thiên Mệnh đến cực điểm, giữa hai người cũng không nói nghi thức xã giao bối phận.

Khương Thiên Mệnh mỉm cười nói:

- Tổ gia gia an bài, về sau một đoạn thời gian rất dài, năm người chúng ta đều phải ở cùng một chỗ.

Nghe vậy, Khương Thiện càng thêm hưng phấn, hắn đã sớm muốn đi ra ngoài xông xáo.

Khương Thiên Mệnh quay đầu chào hỏi một tiếng với Bạch Kỳ, Bạch Long các yêu thú, sau đó mang theo Khương Thiện rời đi.

Bạch Kỳ ghé đầu vào trên móng vuốt, đưa mắt nhìn lên bầu trời, cảm khái nói:

- Nếu Khương Tiển cũng ở đây, vậy thì tốt biết mấy, xem ra chủ nhân có trọng dụng đối với mấy Khương gia binh sĩ.

Bạch Long không có nói tiếp, nó đã ngủ.

Cái tên này nói ngủ là ngủ.

Bên trong một tòa cung điện, tia sáng sáng ngời, năm bóng người sánh đôi.

Có cao tới trăm trượng, có chỉ vài trượng cao, từng người khí thế bất phàm, ánh mắt của bọn hắn rơi vào trên người Tử Hoàn thần quân trên đài cao phía trước, có chút khẩn trương.

Hai bên trái phải Tử Hoàn thần quân đều có một nữ tử đang đứng, dáng người thướt tha, dung nhan tuyệt mỹ.

- Về sau hiệu lực cho ta, ta sẽ không bạc đãi các ngươi, trước đó, các ngươi nói cho ta về tình huống của Đạo Tổ, các ngươi hiểu Đạo Tổ bao nhiêu?

Mặt Tử Hoàn thần quân không chút thay đổi nói.

Một tên cường giả Chúc Dung tộc cắn răng nói:

- Đạo Tổ mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, ta không rõ ràng hắn là tu luyện như thế nào.

Chúc Dung tộc bị Đạo Tổ trọng thương, thù này làm sao có thể hóa giải, Chúc Dung tộc chẳng qua là đang ẩn nhẫn thôi.

Bốn vị Võ Đế khác mở miệng.

- Xác thực, ta phái người điều tra qua, ngay cả Thiên Cảnh nhân tộc đều không rõ ràng Đạo Tổ như thế nào mạnh lên, nghe nói Đạo Tổ chỉ có hơn bốn trăm tuổi.

- Hơn bốn trăm tuổi? Làm sao có thể? Trừ phi hắn thật sự là người thượng giới hạ phàm.

- Thần Quân, ngài biết lai lịch của Đạo Tổ?

- Ngay cả Thiên Địa Chi Thần đều bị Đạo Tổ tru diệt, toàn bộ Thái Hoang đã không có ai có thể uy hiếp được Đạo Tổ cùng nhân tộc, đây cũng là nguyên nhân ta phi thăng.

Nghe bọn hắn nói, Tử Hoàn thần quân hơi hơi nhăn lông mày.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi mở lời:

- Nếu các ngươi cũng không rõ ràng, quên đi, tập võ thật tốt, Thiên Địa Đế Cảnh chẳng qua là điểm xuất phát tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, trăm năm tiếp theo, các ngươi đều phải lưu lại nơi này luyện công, cho đến quen thuộc Huyền Hoàng Đại Thiên Địa mới thôi, đi xuống đi.

- Tuân lệnh!

Năm vị Võ Đế trăm miệng một lời, sau đó quay người rời đi.

Đợi bọn hắn rời đi cung điện, chân mày Tử Hoàn thần quân nhíu chặt hơn.

Nữ tử váy trắng bên cạnh hỏi:

- Thần Quân, ngài vì sao không hỏi Dao Lăng?

Tử Hoàn thần quân lấp lánh ánh mắt, nói:

- Ta hoài nghi Thường Dao Lăng đã phản bội ta, đi theo Đạo Tổ.

- Làm sao có thể, nàng là ngài nhìn lớn lên.

- Đúng vậy, chúng ta đều là người một tộc, như thế nào phản bội nhau.

Một vị nữ tử váy xanh khác nói theo, nếu như Tử Hoàn thần quân hoài nghi Thường Dao Lăng, về sau có thể hoài nghi các nàng hay không?

Mặt Tử Hoàn thần quân không biểu tình, nói:

- Nếu nàng tỉnh táo, đương nhiên sẽ không phản bội ta, chẳng qua ta lo lắng Đạo Tổ nắm giữ năng lực thần bí, tựa như Bạch Sí Tinh mà Cửu Tuyệt Hoàng phái tới, đến hạ giới lưu lại một tháng liền rời đi, cũng không có trở lại nữa, Cửu Tuyệt Hoàng cũng không có tự mình đến quan sát, thật sự để ta không nghĩ ra.

- Mà, Thường Dao Lăng liên hệ với ta cũng càng ngày càng ít, bên trong lời nói luôn có ý giữ gìn Đạo Tổ.

Nói đến chỗ này, Tử Hoàn thần quân thở dài một hơi.

Ngồi ở vị trí này, nàng đột nhiên có chút lý giải Thái Hoang thần quân.

Nàng mặc dù giao hảo cùng Đạo Tổ, nhưng hai bên cũng không có thực sự tiếp xúc qua, nàng thậm chí không rõ ràng Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, nhưng có một chút, chỉ cần Đạo Tổ không phi thăng, đã nói có đề phòng nàng, có đề phòng thì có thể trở thành kẻ địch.

Nữ tử váy trắng cùng nữ tử váy xanh đối mặt, đều nhìn ra kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tử Hoàn thần quân mở lời:

- Tìm một vài võ giả cảnh giới thấp, đi xuống võ giới, nghĩ biện pháp dung nhập Thiên Cảnh, nhớ kỹ, nhất định phải là kẻ Thường Dao Lăng không quen biết.

Chương 741: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (1)

Hình Thủ đang nhìn hư ảnh Địa Phủ xuất hiện trên bàn, hắn đang quan sát Địa Phủ, đây là chức trách của hắn, chuyện liên quan tới luân hồi đầu thai đã giao cho Thập Điện Diêm La, hắn bình thường chỉ cần quan tâm Địa Phủ phát triển là được.

Một đạo thân ảnh bước nhanh đi tới, chính là Khương Huyền Niên.

Sau khi Khương Huyền Niên chết, liền thành quỷ sai, đây cũng là ưu đãi của Thiên Tử Đại Cảnh, có thể lựa chọn làm quỷ sai hay không, Khương Huyền Niên không muốn lại trải qua nhân gian khó khăn, lưu lại Địa Phủ, mặc dù hắn không có cứu vãn Đại Cảnh, nhưng năng lực quản lý của hắn rất mạnh, rất nhanh đã được Hình Thủ coi trọng.

- Phủ chủ, liên quan tới dị thường trước đó, ta cẩn thận điều tra qua, một năm kia sinh ra rất nhiều người mới, trong đó tư chất mạnh nhất là nhi tử Thái Tử Thiên Cảnh, Khương Thiện….

Vẻ mặt Khương Huyền Niên cổ quái nói.

Vạn Cổ Sát Tinh đầu thai dẫn tới quy tắc luân hồi của Địa Phủ rung chuyển, luân hồi của Thiên Cảnh đã tương liên cùng Địa Phủ, Vạn Cổ Sát Tinh đầu thai tiến vào Thiên Cảnh, tự sẽ dính đến quy tắc luân hồi của Địa Phủ, chẳng qua Địa Phủ không có điều tra đến Vạn Cổ Sát Tinh.

Hình Thủ nghe xong, trầm ngâm nói:

- Việc này không được lan truyền ra ngoài, ta sẽ nói với Đạo Tổ.

Khương Huyền Niên gật đầu, sau đó lại hồi báo chuyện khác mới rời đi.

Hình Thủ cúi đầu nhìn hư ảnh trên bàn, không biết suy nghĩ cái gì.

Khương Trường Sinh tu hành theo ngộ đạo bắt đầu chuyển biến thành thối luyện đạo quả, điều này cũng làm cho ý thức của hắn không có quá chuyên chú, hắn phát hiện thiên ngoại thường xuyên có người buông xuống, mặc dù rất bí mật, nhưng chạy không khỏi cảm giác của hắn, bất quá những người này rất yếu, hắn cũng không có ngăn cản, hắn suy đoán là Tử Hoàn thần quân làm ra.

Xem ra Tử Hoàn thần quân đã hoài nghi Thường Dao Lăng, cái này cũng như thường, Thường Dao Lăng biến hóa quá lớn, đổi lại là hắn cũng sẽ phát giác được không thích hợp.

Chỉ cần Khương Trường Sinh không ngăn cản Tử Hoàn thần quân tuyển nhận cường giả Thái Hoang, Tử Hoàn thần quân đoán chừng cũng không dám tùy tiện động thủ với hắn.

Tuy là như thế, Khương Trường Sinh cũng sẽ định kỳ diễn toán người mạnh nhất xung quanh Thái Hoang, không thể khinh thường.

Gần đây, đạo quả của hắn bắt đầu đả thông cùng Đạo Giới, đạo quả bắt đầu nối thẳng Đạo Giới, có thể hấp thu lực lượng thiên địa quy tắc cùng với thiên địa linh khí của Đạo Giới, cái này khiến hắn có suy nghĩ mới về cảnh giới phía sau.

Xuân đi thu tới, bốn mùa thay đổi.

Thiên Cảnh biến chuyển từng ngày, Võ Đạo Thánh Vương càng ngày càng nhiều, Động Thiên cảnh cũng không còn cao cao tại thượng nhưng Thiên Địa Đại Tôn vẫn không có sinh ra, có hi vọng thành tựu Thiên Địa Đại Tôn nhất chính là Quan Thông U, Cơ Võ Quân, Khương Thiên Mệnh, Khương Tử Ngọc, Mộ Linh Lạc, tư chất của bọn hắn vượt xa những người

khác, đi đến Võ Đạo Thánh Vương cảnh vẫn có thể kéo dài mạnh lên.

Thời gian đi vào Tiên Nguyên năm một trăm ba mươi.

Một năm này, Khương Tử Ngọc một trăm hai mươi tám tuổi, Khương Thiện ba mươi tuổi.

Khương Thiên Mệnh, Khương La, Khương Diệp, Khương Thiện, Khương Huyền Chân bắt đầu xông ra thanh danh, Khương Thiện nhỏ tuổi nhất cũng đã đi đến Động Thiên cảnh, năm người hợp lại, trợ giúp Thiên Cảnh công phá từng di tích thượng cổ, vì Thiên Cảnh đào móc ra số lượng lớn trân bảo hiếm thấy cùng với võ đạo thượng cổ, bọn hắn cũng thu được tên tuổi vang dội.

Thiên Cảnh Ngũ Long.

Trong mắt thế nhân, Thánh thượng là Chân Long, hậu duệ của long tự nhiên cũng là Long.

Bọn hắn mạnh mẽ cũng mang đến cho Khương gia ảnh hưởng cực lớn đến Thiên Cảnh, Khương gia đã trở thành đệ nhất cường tộc danh phù kỳ thực, đây là dưới tình huống dứt bỏ Khương Trường Sinh.

Thời gian vào hạ.

Khương Trường Sinh đi vào trong ngự hoa viên nghỉ ngơi, các cung chuẩn bị bưng lên rượu ngon món ngon, lần này, hắn không có để những người khác tới, mà là một mình hưởng thụ an tĩnh.

Hai năm qua, chẳng biết tại sao, tâm thần hắn không yên, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn một bên uống rượu, một bên nhìn về phía thiên ngoại.

Thiên Hà xoắn ốc xa xôi như vậy, giống như phần cuối vũ trụ, sáng chói duy mỹ, lại lộ ra nguy hiểm không biết.

Đỉnh Thiên Hà trong ánh sáng là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà phía dưới xoắn ốc Thiên Hà thì là rất nhiều võ giới cùng với Phàm giới còn không ra đời võ đạo, dựa theo Thường Dao Lăng nói tới, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa vô cùng bao la, còn

bao la hơn hư không phía dưới, Khương Trường Sinh còn không có nếm thử đi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn sợ mình Thần Du mà đi sẽ dẫn tới cường giả khó có thể tưởng tượng chú ý.

Đối với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Khương Trường Sinh ôm lấy huyễn tưởng nhất định, chẳng qua là tạm thời không dám tiếp xúc.

Khương Trường Sinh nhíu mày, đột nhiên nhìn thấy cường quang trên đỉnh Thiên Hà; bên trong toát ra từng tia sáng, một luồng ánh sáng trong đó đang lan tràn tới phía Thái Hoang võ giới.

Có biến.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, truyền âm cho Thường Dao Lăng, triệu kiến nàng.

Từ khi trở thành tín đồ, Thường Dao Lăng không hề rời khỏi Kinh Thành, bất cứ lúc nào sung làm mối quan hệ giữa Khương Trường Sinh và Tử Hoàn thần quân.

Rất nhanh, Thường Dao Lăng đến.

- Đạo Tổ, vừa hay gần đây Tử Hoàn thần quân muốn gặp ngươi, nhưng giống như không phải việc lớn, nàng nói lúc rảnh thì liên lạc lại nàng.

Thường Dao Lăng trước tiên mở lời.

Khương Trường Sinh gật đầu, Thường Dao Lăng lúc này lấy ra ngọc thạch, bắt đầu liên hệ với Tử Hoàn thần quân.

Đối với khối ngọc thạch này, Khương Trường Sinh một mực tò mò, bên trong ngọc thạch này ẩn chứa nhân quả, không gian, thời gian các loại quy tắc, đủ loại quy tắc hài hòa, cũng không phải người làm chế tạo, mà là Tiên Thiên tồn tại.

Hắn đang nghĩ, muốn nghĩ biện pháp tìm Tử Hoàn thần quân giao dịch một nhóm ngọc thạch dạng này, giao cho Khương Tử Ngọc, nhưng hắn tạm thời không có đồ vật có khả năng giao dịch cùng Tử Hoàn thần quân, làm như vậy cũng dễ dàng dẫn tới Tử Hoàn thần quân kiêng kị.

Ngọc thạch sáng lên, hiện ra khuôn mặt Tử Hoàn thần quân. Vừa thấy được Khương Trường Sinh, Tử Hoàn thần quân thở dài một hơi, bắt đầu nói chuyện.

Chương 742: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (2)

- Thái Hoang võ giới có phiền toái, bất quá là phiền toái, cũng là cơ duyên.

Tử Hoàn thần quân rầu rĩ nói.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Thỉnh Thần Quân nói thẳng, nếu Thái Hoang võ giới gặp khó, Thiên Cảnh sẽ không đứng nhìn đứng ngoài quan sát.

Tử Hoàn thần quân nói:

- Ba ngàn thiên địa chẳng qua là một cách gọi, trên thực tế, võ giới không chỉ có số lượng ba ngàn, nhưng đến mỗi một giai đoạn, Thần Võ giới sẽ thanh lý những võ giới phát triển đến bình cảnh hoặc Thiên Hà cũng không cứu vớt được, lần này, Thần Võ giới hạ lệnh, mở ra một trận võ giới chiến đấu, dùng lực lượng Thiên Hà đả thông một trăm phương võ giới, để vận triều võ giới cạnh tranh, ngàn năm sau, chỉ có thể còn lại ba phương võ giới, tấn thăng ba ngàn thiên địa, dung nhập Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thái Hoang võ giới cũng được tuyển chọn.

- Cạnh tranh dạng này là thuận tiện thúc đẩy sinh trưởng võ giới cùng với lực lượng võ đạo mạnh hơn, người thắng được thì có thể chuyển đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đến lúc đó, võ giới Thiên bích sẽ giải trừ, chỉ cần thân thể đủ mạnh, không cần phi thăng, có thể rời đi võ giới, tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Nghe thấy vậy, Khương Trường Sinh ngửi được mùi vị âm mưu.

Giải trừ võ giới Thiên bích?

Thường Dao Lăng kinh ngạc nói:

- Thái Hoang võ giới cũng không thuộc về phạm vi này, huống hồ Thái Hoang võ giới vừa đạt được Thiên Hà chúc phúc, võ giới dạng này không nên tiến vào bên trong khí vận chiến đấu tàn khốc mới đúng.

Khương Trường Sinh trước đó hiểu qua, phương pháp khí vận nhân tộc đến từ thượng giới, sở dĩ chỉ có nhân tộc, đây cũng là Thần Võ giới ban ân, xác lập địa vị độc tôn của nhân tộc ở các giới.

Chẳng qua Thái Hoang thần quân có ác ý, hạn chế tuổi thọ thiên tử vận triều, mục đích là để cho vận triều lâm vào trong tranh đấu vĩnh viễn luân hồi.

Tử Hoàn thần quân thở dài nói:

- Điểm này để ta cũng rất hoang mang, nhưng thái độ của phía trên rất cường ngạnh, có lẽ có quan hệ đến chỗ dựa của Thái Hoang thần quân.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Trong lúc võ giới đả thông, chỉ có thể thông qua lực lượng Thiên Hà truyền tống?

- Không sai, đây là một trận võ giới tranh đấu, tuy là phiền toái, nhưng đối với thực lực của ngươi mà nói, không thành vấn đề.

Tử Hoàn thần quân trả lời, hai người bốn mắt đối nhau, ánh mắt đều rất bình tĩnh.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Hiểu rõ, trẫm sẽ sớm ngày cáo tri vạn tộc, để bọn hắn cũng chuẩn bị sớm.

Tử Hoàn thần quân gật đầu nói:

- Đây là một cơ hội, một khi võ giới tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, võ đạo tông môn, thế gia vọng tộc có thể nhảy ra hạn chế võ giới, một vài Vạn Cổ Cự Đầu thế gia vọng tộc, tông địa đều quật khởi như thế này.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm một vài vấn đề, Tử Hoàn thần quân trả lời từng cái.

Đợi ngọc thạch chặt đứt liên hệ, Thường Dao Lăng nhịn không được hỏi:

- Chẳng lẽ là nàng đang nhằm vào ngài?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không phải, nàng có thể biết được trẫm có thể tru diệt Thiên Nguyên Cực Võ, đả thông võ giới, cũng không khó uy hiếp được trẫm, dĩ nhiên, cũng có một khả năng, nàng hi vọng Thái Hoang võ giới thắng, sau đó phi thăng đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Một khi Thái Hoang võ giới tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, không có Thiên bích hạn chế, Tử Hoàn thần quân có thể không bị nghẹt mà chưởng khống võ giới, Khương Trường Sinh sẽ nguy hiểm hơn.

Nhưng thời gian đầy đủ, còn có ngàn năm.

Dựa theo Tử Hoàn thần quân nói, quy tắc chiến đấu là dùng khí vận nhân tộc làm chủ, quy tắc này có thể làm cho chủng tộc các giới không thể không tạm thời nghe theo nhân tộc an bài, trên thực tế, ngoại trừ Thái Hoang võ giới, võ giới khác đều dùng nhân tộc làm chủ, trong ngàn năm, các phương võ giới không có thể phi thăng không thể buông xuống, mặc dù thi triển ra lực lượng vượt qua võ giới, cũng sẽ không bị lực lượng Thiên Địa khu trục, mà sau ngàn năm kỳ hạn, sẽ có chín mươi bảy phương võ giới bị Thần Võ giới tru diệt. Thần Võ giới sẽ dùng Tru Thiên lực lượng hủy diệt võ giới.

Mặc dù không rõ ràng Tru Thiên lực lượng là cái gì, nhưng có thể phá hủy võ giới, lực lượng tuyệt đối không thể coi thường. Thường Dao Lăng như có điều suy nghĩ, nói:

- Ngài không muốn phi thăng, ta nếu là Tử Hoàn thần quân, cũng sẽ hoang mang, kiêng kị nguyên nhân trong này, dùng động cơ này ném Thái Hoang võ giới vào.

Bên trong võ giới chiến đấu, xác thực có khả năng.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Thường Dao Lăng rời đi.

Khương Trường Sinh tiếp tục uống rượu, chẳng biết tại sao, hắn nghĩ tới Khương Thiện.

Hắn luôn cảm thấy việc này có quan hệ với Khương Thiện, võ giới chiến đấu sẽ chỉ mang đến giết chóc, mà Khương Thiện chính là Vạn Cổ Sát Tinh, Khương Thiện mới đầu thai bao nhiêu năm, Thái Hoang võ giới đã gặp phải việc này, Tử Hoàn thần quân ở trong đó chẳng qua hắn là đưa đến tác dụng thuận nước đẩy thuyền, đến mức nàng vì sao không nói với Thần Võ giới về Khương Trường Sinh tồn tại, cũng dễ lý giải, một khi chuyện Thái Hoang thần quân bại lộ chân tướng, Tử Hoàn thần quân cũng có phiền toái, thế gia vọng tộc cùng Thần Võ giới vốn cũng không có một lòng tuyệt đối.

Khương Trường Sinh quyết định giao việc này cho Khương Tử Ngọc đi làm, hắn thì tiếp tục tu luyện.

Hắn căn bản không thèm để ý Thái Hoang võ giới thắng được, bởi vì làm như vậy, quá nguy hiểm.

Trừ phi trong ngàn năm hắn có thể đi đến cảnh giới không sợ Thần Võ giới.

Trước mắt đến xem, hắn không thể tuyệt đối nắm bắt, hắn thậm chí không rõ ràng Thần Võ giới mạnh bao nhiêu.

Ngày đó, hắn nói việc này cho Khương Tử Ngọc, để Khương Tử Ngọc chuẩn bị sớm.

Khương Tử Ngọc nghe xong, không có kinh hoảng, ngược lại phấn khởi.

- Nhân tộc các giới tranh đấu, không nhất định là sát lục, cũng có thể là chiếm đoạt, đây đối với việc Thiên Cảnh phát triển mà nói, đúng là cơ duyên.

Khương Tử Ngọc nắm chặt hai quả đấm, cố nén xúc động nói.

Võ giới tham gia võ giới chiến đấu đều sẽ không quá mạnh, có lẽ toàn thể thực lực Thái Hoang đặc biệt trúng tuyển ngược lại xếp ở hàng đầu, thậm chí số một số hai, chẳng qua là Thái Hoang tuy mạnh, nhưng nhân tộc yếu.

Hôm sau trời vừa sáng, Khương Tử Ngọc tổ chức tảo triều, thổ lộ việc này, dẫn tới quần thần xôn xao.

Chương 743: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (1)

Sâu khi triều đình Thiên Cảnh ban bố việc này, thiên hạ xôn xao, nhưng trải qua Thiên Địa Chi Thần đột kích, võ giả thiên hạ cũng không có cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bất quá tin tức này truyền đến trong tai chủng tộc khác, chính là chấn động mạnh.

Bọn hắn ý thức được một khả năng.

Cái kia chính là trên trời dùng nhân tộc làm chủ.

Đối với cường tộc Thái Hoang mà nói, bọn hắn đều nghĩ chủng tộc của mình mới là nhân vật chính giữa thiên địa, mặc dù gần đây nhân tộc thế lớn, chỉ khi nào biết được thiên ngoại dùng nhân tộc làm chủ, quả thật trùng kích cực lớn đối với niềm tin của bọn họ.

Việc này lưu truyền rộng rãi trong vòng mười năm, phần lớn chủng tộc không tin, nghĩ rằng nhân tộc muốn mượn cơ hội thống nhất Thái Hoang, mà Thiên Cảnh thì bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Mười năm trôi qua.

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn đi, tầm mắt xuyên qua bầu trời, hắn thấy một tia sáng bao la hùng vĩ như Thiên Hà sắp đến Thái Hoang, theo tia sáng nhìn lại, xác thực có không ít võ giới hoặc Tinh Thần bị xâu chuỗi, điều này cũng làm cho hắn nhìn trộm đến những võ giới ẩn giấu trong bóng đêm.

Nguyên lai có không ít võ giới giống như Thái Hoang, rời xa Thiên Hà xoắn ốc, ẩn núp trong bóng tối, bây giờ bị lực lượng Thiên Hà hình thành tia sáng xâu chuỗi, ở trong hư không hình thành cảnh tráng lệ.

Chợt nhìn, tựa như một vòng sáng bao vây xoắn ốc Thiên Hà, chẳng qua đường kính của vòng sáng khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ một vấn đề.

Võ giới khác sẽ có lực lượng thượng giới buông xuống, đợi cuộc chiến võ giới mở ra, võ giới cùng thượng giới ngăn cách,

tồn tại vượt qua Võ Đế có thể làm việc hay không.

Nghĩ lại, hắn cảm giác mình quá lo lắng.

Muốn giết hắn chỉ có hai vị có khả năng, một là Tử Hoàn thần quân, hai là Cửu Tuyệt Hoàng, người sau đã bị hắn di chuyển lực chú ý, người trước hà tất quanh co lòng vòng?.

Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Khương Thiện.

Khương Thiện khi còn bé đã được Khương Trường Sinh đánh vào một đạo Luân Hồi ấn ký, vô luận bao xa, Khương Trường Sinh đều có thể tốc độ cao khóa chặt hắn.

Từ khi đi Thái Hoang, tiềm lực của Khương Thiện xem như triệt để mở ra, hắn không có tu hành Thiên Diễn võ pháp, nhưng cũng có thể nhanh chóng mạnh lên trong chiến đấu.

Vạn Cổ Sát Tinh, dùng giết mạnh lên.

Mặc dù dính máu tươi, cũng may Khương Thiện cũng không có mất lý trí, vẫn như cũ duy trì tính cách vốn có.

Theo Thường Dao Lăng nói tới truyền thuyết đến xem, Vạn Cổ Sát Tinh cũng không có chuyện mất lý trí.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, bắt đầu cân nhắc một chuyện khác.

Chờ võ giới mở ra, muốn sớm kiến lập Thiên đình, nhường Khương Tử Ngọc triệt để chưởng khống Thiên Cảnh hay không, mà hắn lại có thể để Thiên Đình trưởng thành bên trong cuộc chiến võ giới. Hai đường cùng phát triển.

Thiên Đình càng mạnh, giá trị khí vận của Khương Trường Sinh càng mạnh, đồng thời theo nhóm tiên thần trở thành tồn tại chúng sinh kính ngưỡng, hắn thân là Vạn Tiên Chi Tổ tự nhiên cũng có thể bắt thêm càng nhiều giá trị hương hỏa.

Thiên Cảnh đã không đáng chú ý, hắn muốn đưa ánh mắt nhìn về phía võ giới khác. Thiên Cảnh chẳng qua là cơ nghiệp hắn lưu cho hậu nhân, trọng tâm về sau của hắn tất rơi vào Thiên Đình.

Khương Trường Sinh có quyết đoán.

Một năm này là Tiên Nguyên năm một trăm bốn mươi, Khương Tử Ngọc sẵn sàng ra trận, tăng cường quân bị, đợi cuộc chiến võ giới mở ra.

Phía trên tinh hà cuồn cuộn, một phù đảo lẳng lặng nổi lo lửng. Tử Hoàn thần quân đứng bên vách núi, nhìn xuống Tinh Hải cuồn cuộn phía dưới, từ ở đây nhìn lại, một đầu quang hồng đem tối tăm hư không một phân thành hai, cực kỳ bắt mắt. Lực lượng Thiên Hà xâu chuỗi một trăm phương võ giới.

Nữ tử váy trắng, nữ tử váy xanh đứng ở sau lưng nàng, cũng đang nhìn. Tử Hoàn thần quân buồn bã nói:

- Diệp tộc nhân, Vạn Cổ Sát Tinh còn có Đạo Tổ không biết nội tình, cuộc chiến võ giới lần này sợ là không có đơn giản như vậy.

Nữ tử váy trắng tò mò hỏi:

- Ý của ngài là tồn tại thần bí đưa Thái Hoang võ giới vào bên trong chiến đấu cũng không phải Cửu Tuyệt Hoàng, còn có tồn tại khác?

Tử Hoàn thần quân nói:

- Không sai, tin tức Diệp tộc trốn vào Thái Hoang võ giới đến ta đều có thể tra được, tự nhiên đừng nói những tồn tại kia, chỉ là bọn hắn không dám bỏ qua Thần Võ giới, xâm lấn võ giới, mặt khác, chuyện Vạn Cổ Sát Tinh buông xuống đến nay không có điều tra rõ ràng, Thái Hoang thần quân có lẽ biết được, đáng tiếc hắn đã chết.

- Ta mặc dù kiêng kị Đạo Tổ, nhưng lại không thể không đồng tình hắn, hắn thật sự là gặp kiếp nạn không ngừng, cũng không biết lần này là kiếp số khó thoát, hay biến nguy thành an.

Nói đến chỗ này, Tử Hoàn thần quân thở dài một hơi.

Trước đó cùng Khương Trường Sinh nói chuyện với nhau, cũng không phải nàng đang ra vẻ bất đắc dĩ, nàng xác thực bất đắc dĩ, thậm chí có chút hối hận đáp ứng Thái Hoang thần quân, liên quan vào bên trong vòng xoáy tranh đấu không biết, nàng sợ bản thân khó giữ được.

Váy tím nữ tử nói:

- Thần Quân, người của chúng ta đã hạ giới, phía dưới có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì, chúng ta tất nhiên có thể biết được.

Tử Hoàn thần quân gật đầu, nàng quay đầu nhìn về phía phương xa, một bên khác Thiên Hà có một phù đảo đứng ở phía trên tinh hà sáng chói.

Tiên Nguyên năm một trăm bốn mươi mốt, lực lượng Thiên Hà xuyên qua Thái Hoang võ giới, dẫn tới thiên tượng kịch biến, nhưng mặt đất cũng không có dẫn phát thiên tai.

Cuộc chiến võ giới chính thức bắt đầu.

Tháng bảy, Khương Trường Sinh triệu kiến Khương Tử Ngọc, nói chuyện nhường ngôi cùng phong thần.

- Phần danh sách này chính là người trên triều đình phong thần, ngươi sớm chuẩn bị, để cho người ta tiếp nhận vị trí của bọn hắn.

Khương Trường Sinh đưa ra một quyển trục, Khương Tử Ngọc vội vàng mở ra, chỉ là một vài tên trước mặt đã khiến cho mắt hắn hiện ra vẻ kinh hoàng. Hắn càng xem, trong lòng càng lạnh.

Chương 744: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (2)

Cuộc chiến võ giới tiến đến, hắn còn muốn đại triển quyền cước, nhưng Khương Trường Sinh phong thần một cái, rất nhiều kế hoạch của hắn sẽ bị xáo trộn. Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, thật đến một ngày này, hắn vẫn rất khó chịu, hắn hiện tại đã đứng ở trên lập trường Thiên Tử.

- Phụ hoàng, ngài phong thần một cái, triều đình Thiên Cảnh sẽ biến thiên đó!

Khương Tử Ngọc đau khổ nói.

Khương Trường Sinh khẽ nói:

- Chẳng lẽ ngươi không thể tự kiềm chế đề bạt, vun trồng? Đừng quên, trẫm mang đi bọn hắn, về sau chờ người phi thăng, ngươi vẫn có thể thống lĩnh bọn hắn, vị trí Thiên Đế sớm muộn gì cũng là của ngươi.

Chờ Thiên Đình ổn định trật tự, hắn không sớm thì muộn sẽ thoái vị cho Khương Tử Ngọc, hắn thì làm Đạo Tổ cao cao tại thượng, Vạn Tiên Chi Tổ, chuyên tâm tu luyện.

Giống như trước đay, Khương Tử Ngọc làm thiên tử, hắn làm chỗ dựa, bất quá tại Thiên Đình, quan hệ như vậy chính là Vĩnh Hằng. Nghe vậy, tâm tình Khương Tử Ngọc chuyển tốt, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Hai cha con thương thảo xong, quyết định mở ra phong thần tại ngày tân xuân mười năm sau, đồng thời Khương Tử Ngọc đăng cơ.

Phong thần.

Thái Tử ra chỉ công chiếu thiên hạ tuyên bố chuyện lớn nhất này, dẫn tới thiên hạ rung mạnh! Ngoại trừ tín đồ của Khương Trường Sinh, tuyệt đại đa số người đều nghĩ Đạo Tổ đang 'ra dẻ', không phải thật sự, nhưng không nghĩ tới một ngày này tới thật.

Đạo Tổ phi thăng, phân đất phong hầu ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần, cùng với mười vạn thiên binh thiên tướng, từ triều đình quan lại, cho tới bách tính bình dân, phàm là người có công đức, đều có khả năng, cái này khiến người Thiên Cảnh xúc động, việc này cũng truyền đi chủng tộc khác.

Lâm Hạo Thiên tại Thanh Thạch bộ lạc phía xa vội vàng tìm tới Khương Tiển.

- Khương Tiển, nhanh đi về, tiền bối muốn phong thần, chúng ta không thể bỏ qua.

Lâm Hạo Thiên kích động nói, hận không thể lôi Khương Tiển đi nhanh về.

Từ khi dẫn đầu võ giả Thanh Thạch bộ lạc đi một chuyến về Thiên Cảnh, Thanh Thạch bộ lạc chịu trùng kích rất lớn, những năm qua một mực thảo luận muốn đầu nhập vào Thiên Cảnh hay không.

Khương Tiển đang ở trong núi rừng luyện công, nghe được lời Lâm Hạo Thiên, mặt hắn lộ ra vẻ chần chờ.

Lâm Hạo Thiên trùng mắt, tức giận không thôi nói:

- Ngươi còn do dự cái gì? Ngươi bồi nữ nhân của ngươi còn chưa đủ lâu? Khương Tiển, đừng quên, nguyên lai ngươi là ai, người tập võ chính là vì trầm mê niềm vui gia đình? Nếu là như vậy, chúng ta tội gì đi vào chỗ sâu trong Thái Hoang?

Sắc mặt Khương Tiển đại biến.

- Chênh lệch giữa ngươi và ta càng lúc càng lớn, ngươi còn muốn bị Thiên Cảnh Ngũ Long vượt qua? Đừng nói Khương Thiên Mệnh, ngay cả Khương Thiện nhỏ nhất đều đã triển lộ thiên tư, ngươi muốn hoang phế thiên tư của ngươi? Ngươi xứng đáng phụ hoàng ngươi, xứng đáng tiền bối vun trồng sao?

Lâm Hạo Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, nếu không phải vì Khương Tiển, hắn sớm rời khỏi Thanh Thạch bộ lạc, hắn một mực chờ ngày đợi Khương Tiển buông xuống.

Ánh mắt Khương Tiển thay đổi.

Lời Lâm Hạo Thiên như một lưỡi lê đâm xuyên qua trái tim hắn.

Vừa nghĩ tới gia gia, trong lòng hắn cảm thấy hổ thẹn.

Đúng vậy, hắn xứng đáng với bất kỳ người nào nhưng có xứng đáng với gia gia sao?

Hắn cắn răng nói:

- Tốt, bất quá ta muốn dẫn bọn hắn trở lại Thiên Cảnh.

- Ha ha, dĩ nhiên có khả năng, nhanh chuẩn bị, thời gian mười năm quá ngắn, đừng để không đuổi kịp.

Lâm Hạo Thiên vỗ vỗ bả vai Khương Tiển, đi theo tan biến tại chỗ.

Khương Tiển ngẩng đầu, ánh nắng theo khe hở lá cây hạ xuống, chiếu ở trên người hắn, khiến cho hắn giống như cách một thế hệ. Bao nhiêu năm không có trở về, Đại Cảnh vậy mà đã bắt đầu phong thần.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ vẫy đuôi ở trước mặt Khương Trường Sinh, hung hăng năn nỉ. Kim Ô, Bạch Long cũng tới, đều tội nghiệp nhìn hắn, Thái Oa cũng bình tĩnh, chỉ có Thái Hi bên cạnh thì hết sức thấp thỏm.

Chúng nó đều muốn phong thần.

- Chủ nhân, ngài mang ta theo thôi, ngài mong muốn ta như thế nào liền như thế ấy, ta có thể là chó săn trung thành nhất của ngài.

Bạch Kỳ liếm láp tay áo Khương Trường Sinh nói, ánh mắt yêu mị đến cực điểm.

Khương Trường Sinh đột nhiên có chút hưởng thụ nó biểu hiện buồn nôn, dù sao đã rất nhiều năm chưa từng cảm thụ.

Hắn mở lời:

- Các ngươi làm bạn trẫm nhiều năm như vậy, trẫm đương nhiên sẽ không quên, cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời, trẫm có thể để các ngươi thăng thiên, nhưng thần vị thì cần biểu hiện, nếu như có lỗi với chức trách Chính Thần, cẩn thận khó giữ được thần vị.

Lời vừa nói ra, đám người Bạch Kỳ, Bạch Long dồn dập bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng là người, người đều tự tư, chẳng qua trình độ khác biệt, chớ nhìn hắn luôn khi dễ Bạch Kỳ, thật ra đã sớm coi Bạch

Kỳ thành người một nhà, đối với người một nhà, hắn cho tới bây giờ đều là thiên ái.

Hắn đột nhiên suy nghĩ đến những lão thần tiên bên trong Tây Du Ký, bên người đều có vật cưỡi, sủng vật, nếu như Bạch Kỳ, Bạch Long trở thành tồn tại cử thế vô địch, mà Khương Trường Sinh thân là chủ nhân, sẽ là hình ảnh chí cao như thế nào trong mắt thương sinh.

Hắn rất chờ mong.

Sau một phen náo nhiệt, Thái Oa, Thái Hi mang theo Kim Ô, Bạch Long.

Rời đi, Bạch Kỳ lưu lại.

Bạch Kỳ kích động đến sắp ngất đi, cửa lớn Tử Tiêu cung vừa đóng lại, nó đã biến ảo thành cô gái xinh đẹp, sau đó bắt đầu…

- Chớ có càn rỡ, để ngươi lưu lại, là muốn dạy bảo ngươi, mặc dù ban cho ngươi mệnh cách tiên thần, nhưng ngươi phát triển thật sự quá chậm, mặt khác, về sau thành thần không được lại có tư thái phóng túng như vậy.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói, dọa Bạch Kỳ khẽ run rẩy.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, nói:

- Nô gia cũng chỉ bày ra tư thái này ở trước mặt ngài, ở trước mặt người ngoài, nô gia rất cao lạnh.

Nó không có nói sai, Kinh Thành bao nhiêu quyền quý muốn nịnh bợ nó, nó nhìn cũng không nhìn, trừ phi đối phương tặng lễ quá nặng. Sau đó Khương Trường Sinh bắt đầu giảng giải cho nó chức trách của thần.

Bạch Kỳ thành thành thật thật nghe, nhưng trong lòng thì đang nghĩ như thế nào thông đồng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng đang suy nghĩ để Bạch Kỳ đảm nhiệm thần vị gì.

Ôn thần?

Tên này cũng hết sức phù hợp.

Chương 745: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (1)

Bởi vì Bạch Kỳ mặt dày mày dạn, cuối cùng Khương Trường Sinh vẫn đồng ý để nó lưu lại bên trong Tử Tiêu cung, ngược lại không cần mấy năm đều phải phi thăng.

Mười năm kỳ hạn để cường giả thiên hạ có cảm giác cấp bách, như thế nào thu hoạch được công đức, trở thành chủ đề đáng giá nhất nghiên cứu thảo luận hôm nay của thiên hạ, trong lúc nhất thời, các châu thiên hạ xuất hiện rất nhiều hiệp nghĩa sĩ, triều đình quan lại cũng bắt đầu chú trọng dân sinh, thực thi rất nhiều kế sách ích dân.

Điều này dẫn tới mười năm trước nay chưa có, đây là mười năm mà bách tính hạnh phúc nhất.

Võ giả thiên hạ đều muốn liều một phen, mặc dù làm không được Chính thần, trở thành Thiên Binh cũng tốt, bách tính cũng bình tĩnh, chủ yếu là xem náo nhiệt.

Tin tức truyền đến Thái Hoang, những chủng tộc giao hảo cùng Thiên Cảnh dồn dập đến, muốn thấy một lần phi thăng rầm rộ ra sao, chủng tộc khác thì đang mong đợi, bọn hắn nghĩ Đạo Tổ phi thăng là rời đi mảnh võ giới này.

Vô Tận Hải Dương.

Đại Nghiễm Thiên.

Lâm Hồng Trần ngồi trên đại sảnh, nghe bọn thuộc hạ hồi báo, cau mày.

Chuyện Đạo Tổ phong thần đã truyền ra khắp Đại Nghiễm Thiên, dẫn tới triều đình cùng dân gian đều đang nghị luận, thậm chí sinh ra oán niệm, vì sao Thiên Tử Thiên Cảnh có thể phong thần, Đại Nghiễm Thiên lại không được?

Không chỉ Đại Nghiễm Thiên, vận triều khác cũng có ngôn luận tương tự đang khuếch tán, cơ hồ đều là hương hỏa tín đồ đang phàn nàn.

Người là một loài động vật phức tạp, mặc dù cùng là hương hỏa tín đồ, cũng không nhất định hoàn toàn một lòng, nhất là khi xuất hiện cơ duyên lớn như phong thần, sự oán trách của bọn họ khiến cho chuyện khuếch tán, khó chịu nhất chính là các vận triều phương.

- Đều do Đạo Tổ, Thiên Cảnh làm sao thỉnh thoảng nháo ra chuyện đây?

Một tên lão tướng mắng, người ở chỗ này là Lâm Hồng Trần cố ý chọn lựa qua, tránh cho xuất hiện tín đồ cuồng nhiệt của Đạo Tổ, bất quá Lâm Hồng Trần cũng không dám hoàn toàn khẳng định, nhưng có một chút có thể xác định, những người này sẽ không ở bề ngoài cổ vũ Đạo Tổ.

- Phong thần, thật sự khoa trương, thế gian nào có thần, Đạo Tổ muốn lường gạt bách tính thôi.

- Nói không rõ ràng, trước đó còn đồn đãi Đạo Tổ tru sát Thiên Địa Chỉ Thần, Đại Nghiêm Thiên chúng ta cách Thái Hoang quá xa, đây cũng không phải là chuyện tốt.

- Thái Hoang đến tột cùng ở đâu, thật sự quá khó tìm.

- Ta suy nghĩ truyền thuyết Đạo Tổ vận chuyển Long Mạch đại lục năm đó, chẳng lẽ là thật?

- Nếu không tìm được Thái Hoang, về sau còn sẽ xuất hiện tình huống này, chỉ có đến Thái Hoang, mới có thể đánh tan những lời đồn thất thiệt kia của Đạo Tổ.

Nghe lời của mọi người, Lâm Hồng Trần gật đầu.

Lâm Hồng Trần thở dài nói:

- Ta biết được Thái Hoang ở phương nào, chẳng qua khoảng cách quá xa, mặc dù phát hiện, như thế nào thành lập căn cứ địa, chuyển dời Đại Nghiễm Thiên, đều rất phiền toái, dù sao ven đường cách rất nhiều vận triều, truyền tống trận củ Đại Nghiễm Thiên còn không có đi đến loại khoảng cách kia.

Mọi người yên lặng.

Nếu như không có Thiên Cảnh, Đại Nghiễm Thiên hoàn toàn trước tiên có thể chiếm đoạt các triều thiên hạ, nhưng Thiên Cảnh tồn tại làm cho Đại Nghiễm Thiên không thể không mong muốn sớm ngày đến Thái Hoang, bây giờ Đại Nghiễm Thiên lâm vào ngõ cụt.

Một tên nam tử khoác áo giáp mở lời:

- Thế nào không tìm Thiên Cảnh, Thiên Cảnh bây giờ phát triển cũng đã vượt qua Đại Nghiễm Thiên, có lẽ đi tới Thiên Cảnh có thể giao dịch được truyền tống trận cự ly xa, thậm chí có khả năng tham khảo Thiên Cảnh là như thế nào dừng chân tại Thái Hoang.

Lời nói này đưa tới những người khác đồng ý, ngay cả Lâm Hồng Trần cũng cảm thấy có thể được.

Tại Đại Nghiễm Thiên, phương hướng đến Thiên Cảnh cũng không phải bí mật, hằng năm đều có một nhóm người tiến đến

phía bắc, nghe nói chỉ cần một mực về bắc thì có thể tìm tới Thiên Cảnh.

Lâm Hồng Trần đánh nhịp, bắt đầu tổ chức nhân thủ chạy tới Thiên Cảnh.

Mười năm kỳ hạn đối với người Thiên Cảnh mà nói vô cùng dày vò, nhất là những người mong muốn phong thần, càng là giành giật từng giây.

Khương Tử Ngọc không có thay đổi đại thần trong triều, nhưng cũng cho những đại thần kia an bài đồ đệ, bắt chước học tập, điều này cũng làm cho một chút người thông minh có suy đoán, bất quá suy đoán như thế nào đi nữa, số lượng những đại thần này không đủ chiếm hết thần vị.

Tiên Nguyên năm một trăm năm mươi mốt, mà một năm này cũng sẽ đổi niên hiệu, cho nên không đưa vào trong sử sách.

Tân xuân, khi ánh sáng mặt trời đầu tiên xẹt qua đường đi Kinh Thành, quần thần tụ tập trước cửa hoàng cung, quỳ lạy chờ đợi, chiếm cứ phương viên vài dặm đường đi, có thể sớm quỳ lạy ở đây đều là đại thần Thiên Cảnh.

Bách tính, võ giả, tất cả mọi người đều sớm rời giường, hoặc ở phía trước cửa sổ, hoặc ở trong viện, hoặc ở trên mái hiên, tất cả đều nhìn hoàng cung nguy nga phương xa.

Ngày phong thần, đến.

Bên ngoài kinh thành, rất nhiều sinh linh dị tộc lớn như dãy núi cũng đang ngẩng đầu đối đãi, phía trên Võ Phong, mười mấy vạn đệ tử đứng khắp núi khắp đồng, nhìn hoàng cung xa xa.

Cùng lúc đó, bên trong Thần Du đại thiên địa, bầu trời phản chiêu lấy tình cảnh Kinh Thành Thiên Cảnh, vô số tín đồ không ở Thiên Cảnh cũng đang quan sát, mắt thấy trận phong thần thịnh thế này.

- Cũng không biết phong thần là rầm rộ như thế nào.

- Chờ Đạo Tổ hiện thân đi.

- Tuyệt không phải chúng ta tưởng tượng, ta có dự cảm, tình cảnh tiếp theo, cả đời ta đều khó mà quên được.

- Bỏ lỡ lần phong thần này, còn có lần nữa sao?

- Tất nhiên sẽ có, làm sao có thể lần đầu tiên liền phong xong hết thảy các thần.

Tiếng các tín đồ nghị luận vang vọng toàn bộ Thần Du đại thiên địa, vô cùng ồn ào.

Trong kinh thành, Thường Dao Lăng, Đế Xương cũng đã đi ra khỏi phòng ốc, trông mong đối đãi.

Khương Tiển và thê tử hắn đứng ở trong sân, con cái con cháu của hắn đứng ở xung quanh hưng phấn nghị luận, sau khi trở lại Thiên Cảnh, bọn hắn mới ý thức được thân phận của cha mình, của gia gia mình mạnh bao nhiêu, trước kia tại Thanh Thạch bộ lạc, bọn hắn còn tưởng rằng Khương Tiển trèo cao mẹ, nãi nãi của bọn hắn.

Chương 746: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (2)

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Vào lúc giữa trưa sắp đến.

Một tiếng chuông vang vọng Kinh Thành, quanh quẩn bên trong Ti Châu, truyền đi toàn bộ Thiên Cảnh đại lục, phàm là người nghe thấy đều mừng rỡ.

Đến rồi!

- Mở ra đại điển đăng cơ!

Trong hoàng cung vang lên tiếng hô của Bạch Tôn, rất to, hoàng cung mở ra tất cả cánh cửa, quần thần đứng dậy đi vào cung.

Trước đăng cơ, lại phong thần.

Khương Tử Ngọc người mặc long bào đã đứng trước Nhân Hoàng bia, mặt hắn không biểu tình, trong lòng thì sục sôi.

Đứng bên cạnh hắn là thái tử phi, nữ dòng chính Dương gia, hoàng hậu đời tiếp theo.

Mộ Linh Lạc thì đứng ở phương xa, một bộ áo trắng, lắng lặng nhìn.

Đợi quần thần đến, Bạch Tôn bắt đầu chấp hành lễ tiết nhường ngôi, Thiên Cảnh Đế quan đã đặt ở trước Nhân Hoàng bia, đọi Khương Tử Ngọc thắp hương, kính trời, Khương Trường Sinh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, cầm lấy Đế quan, sau đó đội lên cho hắn.

Khương Trường Sinh ăn mặc Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào, đã không còn hình ảnh đế hoàng.

Lần đăng cơ đại điển này không có quá khác dĩ vãng, Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Khương Tử Ngọc, nói:

- Thiên Cảnh giao cho ngươi, trẫm đã lần thứ hai để ngươi tiếp nhận cơ nghiệp giang sơn.

Khương Tử Ngọc sửng sốt, còn tưởng rằng Khương Trường Sinh nói chính là hắn trước đó giám quốc.

- Đến tận đây, Tiên Nguyên niên kết thúc, đổi niên hiệu thành…

Khương Trường Sinh mở lời, nói xong lời cuối cùng nhìn về phía Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc nhận được cổ vũ, lúc này quát:

- Định Thiên!

Định Thiên năm đầu.

Oanh!

Khí vận sục sôi tràn vào trong cơ thể Khương Tử Ngọc, thân thể hắn chấn động, Khương Trường Sinh đi theo bay lên bay lên, bay tới trên biển mây, ngồi xếp bằng.

- Trẫm sáng lập Thiên Cảnh hơn một trăm năm mươi năm, nay nhường ngôi đế vị, sáng lập Thiên đình, mang theo người có đại công đức nhất thế phi thăng, đứng hàng tiên ban.

- Phong thần, bắt đầu!

Giọng Khương Trường Sinh vang vọng Kinh Thành, quanh quẩn không dứt, cũng làm cho tất cả mọi người kích động, chờ

mười năm cuối cùng đợi đến một ngày này.

Tuyệt đại đa số người đều muốn nhìn phong thần có phải thật vậy hay không.

Khương Trường Sinh đưa tay, tế ra Phong Thần bảng, Phong Thần bảng phát ra kim quang, cấp tốc biến lớn, hình thành một quyển trục to lớn nằm ngang trên bầu trời, dài đến vạn trượng, vệt sáng màu vàng lóng lánh, còn chói mắt hơn hạo nhật.

Một màn này để tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Đây là cái gì?

Ngay cả bọn người Khương Tử Ngọc, Bạch Tôn, Trần Lễ, Mộ Linh Lạc bị hù dọa, bọn hắn đều lần đầu tiên nhìn thấy Phong Thần bảng.

- Đây là Phong Thần bảng, người có tên vào Phong Thần bảng, đều có thể thành thần.

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, trang nghiêm uy nghiêm, vô số tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa bị phong thần bảng kinh diễm, nhớ thật kỹ bộ dáng của nó.

- Quan Thông U, Đế Xương, Cơ Võ Quân, Từ Thiên Cơ, phong làm Thiên Đình tứ thánh đại nguyên soái.

Tiếng nói vừa ra, bên trong Phong Thần bảng phát ra bốn đạo kim quang, chiếu trong kinh thành, chiếu rọi trên thân bốn người này.

Đế Xương trừng to mắt, một cổ lực lượng cường đại làm hắn không thể động đậy, đồng thời hắn có thể cảm giác được khí vận bản thân đang thuế biến, thậm chí tại thu hoạch một cỗ lực lượng Tiên thần cường đại.

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, hắn bay lên bay lên, bị kim quang kéo vào bên trong Phong Thần bảng, Quan Thông U, Cơ Võ Quân, Từ Thiên Cơ đi theo bay lên, phi thăng dưới cái nhìn soi mói của vô số người, chui vào bên trong Phong Thần bảng cuồn cuộn, ngay sau đó bên trong Phong Thần bảng hiện ra tên của bốn người.

Vô luận là bách tính Thiên Cảnh, hay là sinh linh dị tộc, tất cả đều bị rung động, thiên địa yên tĩnh.

Còn chưa chờ bọn hắn phản ứng lại, bốn người Để Xương đã xuất hiện lại trên Phong Thần bảng, trên người hiện ra hào quang cuồn cuộn, theo đó ngưng tụ thành hình dạng của bọn hắn, thân hình to lớn, có tới ngàn trượng, vĩ ngạn vô song, nhìn xuống nhân gian.

Phía trên tứ thánh đại nguyên soái là Đạo Tổ Khương Trường Sinh.

- Trần Lễ, Dương Triệt, Bạch Tôn, phong làm Ngự Tiên Tam Thiên Quân.

Giọng Khương Trường Sinh hạ xuống, lại ba đường ánh sáng rơi xuống từ bên trong Phong Thần bảng, bao lại ba người Trần Lễ, hút bọn hắn hút bên trong Phong Thần bảng, đi theo xuất hiện bên cạnh bốn người Quan Thông U, ngồi ngang hàng, ngưng tụ ra tượng thần ngàn trượng.

Bảy người đứng ngạo nghễ thương khung, tượng thần cao lớn, sao mà hùng vĩ.

Kinh Thành chấn động, bách tính, võ giả đều điên cuồng, vô số người dồn dập quỳ xuống, hướng lên bầu trời cầu nguyện.

Thường Dao Lăng thấy mà sững sờ, nàng đã đoán được Khương Trường Sinh là thần tiên, không nghĩ tới phong thần càng hùng vĩ như thế, nàng có thể rõ ràng cảm giác được khí tức đám người Quan Thông U, Trần Lễ đã hoàn toàn thay đổi.

Thật sự là phong thần.

Trong một phủ đệ phía đông Kinh Thành, một đám người đứng ở trong sân ngưỡng vọng bầu trời, từng người trợn mắt hốc mồm.

Bọn hắn đều là người mà Tử Hoàn thần quân phái xuống tới giám thị Đạo Tổ, trước đó bọn hắn xem thường, hôm nay gặp mặt phong thần, nhận biết của bọn hắn vỡ nát.

Đạo Tổ không phải thật sự là Vạn Tiên Chi Tổ đó chứ?

Ngược lại bọn hắn không thể nào hiểu được Phong Thần bảng tồn tại.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa là thần binh lớn giống như thế này, nhưng sao có thể phong thần?

Thông qua Phong Thần bảng, khí tức của những người được phong thần đều thuế biến, thần thánh uy nghiêm, dù cho những người thượng giới như bọn hắn cũng muốn quỳ bái.

Khương Trường Sinh đã sớm phát giác được sự hiện hữu của bọn hắn, nhìn hết nét mặt của bọn hắn ở trong mắt, hắn thờ ơ, tiếp tục phong thần.

- Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Đạo Thần, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An, Khương Thiên Mệnh, Khương La, Khương Diệp, Khương Thiện, Dương Nguyên Hồng, Dương Nguyên Liệt, Dương Nguyên Hùng, Khương Tuyệt, Dương Chu, Chu Tuyệt Thế, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Hứa Mãng, Khương Huyền Chân… Phong làm Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân.

Từng cái tên bị Đạo Tổ đọc ra, từng đạo kim quang chiếu xuống từ Phong Thần bảng.

Bắc Cương vương tên thật là Khương Tuyệt không nghĩ tới mình cũng có thể phong thần, hắn luôn luôn kiên cường lã chã rơi lệ, trong lòng tràn ngập áy náy, nguyên lai tổ tông một mực đang nhìn hắn.

Chương 747: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (1)

Ba mươi sáu vị Thiên Cương đại tướng quân được kim quang chiếu rọi đến bay lên bay lên, chui vào bên trong Phong Thần bảng, khiến cho Phong Thần bảng lại thêm ba mươi sáu cái tên, bọn hắn đi theo bay ra đằng sau Phong Thần bảng, rơi vào phía dưới Tứ Thánh Đại Nguyên Soái, Tam Đại Thiên Quân, đứng thành một hàng, khí thế khoáng đạt, ngưng tụ ra tượng thần, chỉ là không vĩ ngạn bằng thần tiên phía trên, nhưng dù cho như thế, hình ảnh cũng cực kỳ hùng vĩ.

Cự thần đầy trời, rung động lòng người.

Thế giới võ đạo truyền thừa đến nay, vạn tộc san sát, bất kỳ chủng tộc nào đều sẽ huyễn tưởng tiên thần, huyễn tưởng những tồn tại không gì làm không được thành tiên thần, cũng hoặc là sự tích của cường giả thời thượng cổ được hậu nhân biên ra, biến thành tiên thần.

Phàm là người có linh trí, đều sẽ đi huyễn tưởng tiên thần.

Cái gọi là tiên thần, chỉ là một loại tưởng tượng.

Giờ phút này, Đạo Tổ để tưởng tượng của bọn họ trở thành sự thật.

Nhìn từng tôn tiên thần vĩ ngạn trên trời, hết thảy người đang tận mắt nhìn thấy đều phun trào nỗi lòng, xúc động sục sôi máu nóng sôi trào.

Sinh linh dị tộc bên ngoài Kinh Thành cũng theo đó quỳ lạy, ngưỡng vọng thần linh.

Vô số tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa càng cuồng nhiệt đến cực điểm.

Phong thần vừa ra, chúng sinh điên cuồng.

- Thanh Nhi, Chu Thiên Chí, Già Diệp, Tề Duyên phong làm Tứ Đại Thiên Sư.

Tiếng nói của Đạo Tổ lần nữa vang lên, lại là bốn người bay lên bay lên, bên trên Võ Phong Long Khởi quan nhấc lên tiếng reo hò chấn động trời cao, Đạo Tổ không có quên Long Khởi quan.

Sau Tứ Đại Thiên Sư chính là Thượng Tứ Bộ Tiên Thần, Lôi Bộ, Hỏa Bộ, Ôn Bộ, Đấu Bộ, bốn bộ lựa chọn bốn vị, chấp chưởng trật tự thiên địa.

Từng người từng người được tuyển chọn bay lên bay lên, bách tính phát hiện ngoại trừ dòng họ Khương gia ra, càng nhiều người cũng không phải người nhà họ Khương, nói rõ Đạo Tổ công đạo, mà Đạo Tổ lựa chọn dòng họ xác thực đều là hạng người uy chấn thiên hạ, có đại công với giang sơn xã tắc, trẻ tuổi nhất Khương Thiện vì Thiên Cảnh đánh hạ không ít thượng cổ di địa, thu hoạch rất nhiều võ đạo cùng trân bảo.

Sau đó là Hạ Tứ Bộ Tiên Thần, phân biệt là quần tinh nhóm túc, tam sơn ngũ nhạc, vải mưa hưng mây, thiện ác chi thần, mỗi một bộ tiên thần rất nhiều, Bạch Kỳ, Kim Ô, Thái Oa, Thái Hi, Bạch Long các loại đều đứng ở trong đó.

Khương Trường Sinh vẫn hết sức chiếu cố đối với cố nhân của mình, dù sao qua nhiều năm như thế, bạn tốt của hắn cũng không nhiều, trước kia đều là bạn tốt làm hắn vui lòng, bây giờ cũng xem như phản hồi, nhưng một bộ phận người này không coi là nhiều, phần lớn vị trí tiên thần khác là chọn lựa từ bên trong tín đồ, chỉ có số ít vài người chính là có tiếng hô cực cao, có đại công đức trong dân gian, nên phong thần.

Tiên thần trên trời càng ngày càng nhiều, nhất là sau khi tám bộ tiên thần hiện thân, có thể nói là chiếm cứ hơn phân nửa bầu trời, theo bài vị cùng độ cao tượng thần của bọn hắn cũng có thể thấy được địa vị cùng đẳng cấp.

Địa Sát Thiên Tướng, Tinh tú, Tinh quân, Tinh quan các loại, tiên thần càng ngày càng nhiều.

Người không có bị chọn trúng thì càng ngày càng lo lắng, nhất là những người cảnh giới cao hoặc ngồi ở vị trí cao, vẫn cảm thấy mình có hi vọng.

Khương Trường Sinh cũng không định toàn bộ phát xong ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần, lưu lại mấy chục vị trí, ngày sau tuyển lựa.

- Hiện tại bắt đầu phong thiên binh! Vị trí thiên binh là mười vạn vị.

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, mười vạn thiên binh để toàn thành phấn chấn.

Không ít người đánh mất hi vọng lần nữa dấy lên hi vọng, dù cho là thiên binh, cũng xem như là tiên.

- Lý Viêm, Trần Thắng, Đường Nghiễm Bồ, Chu Cát, Lưu Ba, Nhậm Kiệt, Chu Nghi Dịch, Lỗ Khôn, Giang Hành Khổ, Khương Châu, Hàn Long…

Từng cái tên liên tục được Đạo Tổ kêu ra, từng đạo kim quang chiếu xuống, chuẩn xác không sai chiếu rọi người được chọn,

thậm chí còn có thiên binh ở ngoài thành.

Những thiên binh được tuyển chọn đều cảm động đến cực điểm, bọn hắn không nghĩ tới Đạo Tổ vậy mà biết được tên của bọn hắn.

Bách tính, võ giả, sinh linh dị tộc đều đang tò mò, chẳng lẽ Đạo Tổ thật có thể ghi nhớ mười vạn tên?

Từng người từng người thiên binh bị hút vào Phong Thần bảng, đi theo rơi vào phía dưới tiên thần, chiếm cứ không gian bầu trời, tăng thêm cảnh nền cho cảnh tiên thần đầy trời hoành tráng.

Sinh linh bên trong Thần Du đại thiên địa thầm hận, bọn hắn nên sớm một chút đi tới Đạo Tổ, không thể nói trước có thể trở thành thiên binh.

- Ta biết vị Trình Đạt kia, bất quá là Nhất Động Thiên, cũng có thể trở thành thiên binh?

- Đáng hận, ta ở Đại Nghiễm Thiên, cách Thiên Cảnh quá xa, trước đó không nên lưỡng lự.

- Hắn là còn có lần thứ hai phong thần.

- Phong thần này thật hùng vĩ, ta đã ghi lại tên những Chính thần, về sau đều là tồn tại chúng ta cần nịnh bợ.

- Chớ có nhụt chí, chúng ta đã đạp vào thời cơ tu tiên, đã thắng qua chúng sinh, bao nhiêu sinh linh còn đang chất vấn đây.

- Đúng đấy, về sau người khác không tin, cũng đừng khuyên.

Các tín đồ một bên ngước nhìn cảnh tượng phong thần trên trời, một bên thảo luận.

Trong kinh thành.

Đám thủ hạ của Tử Hoàn thần quân đều đang xoắn xuýt, muốn hay không lúc này liên hệ Tử Hoàn thần quân, nhưng Đạo Tổ chính là tiên thần, bọn hắn nếu liên hệ Tử Hoàn thần quân, có thể bị phát giác hay không?

Mặt khác, bọn hắn đã thấy Thường Dao Lăng phong thần, điều này để trong lòng bọn họ hiện nổi sóng.

Bọn hắn có thể cũng thành thần hay không?

Mặc dù đều thuộc về Thường tộc, nhưng tư chất bọn hắn bình thường, lần này thành công, nhiều nhất đạt được Tử Hoàn thần quân khen thưởng, có khen thưởng lớn hơn nữa thì có thể so được thành tiên?

Nếu không có Thường Dao Lăng phong thần, bọn hắn vô luận rung động cỡ nào, lập trường đều không sẽ dao động nhưng hết lần này tới lần khác Thường Dao Lăng được phong thần.

Trung niên nam tử cầm đầu hít sâu một hơi, nói:

- Có muốn không…

- Thường Lễ.

Tiếng Đạo Tổ vang lên, trung niên nam tử sửng sốt, đây là tên thật của hắn, hắn hạ giới dùng tên giả mà thôi.

Những người khác cũng động dung, bọn hắn hoảng sợ thấy một vệt kim quang phóng tới, bao lại trung niên nam tử, đưa hắn bay tới trời cao.

Chương 748: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (2)

Cũng không lâu lắm, Đạo Tổ lại niệm đến một cái tên bình thường, có một người trong bọn họ bị kim quang thu đi, những người còn lại triệt để chấn kinh, dồn dập quỳ lạy.

Điều này nói rõ cái gì?

Đạo Tổ là thần không gì không biết.

Ngay cả Thường Dao Lăng đều không biết tên thật của bọn họ, bọn hắn sau khi càng không có nói qua tên thật một lần, sao Đạo Tổ có thể biết được?

Bọn hắn không thể nào hiểu được, chỉ có thể chuyển hóa làm sùng bái cùng kính sợ.

Nếu như Đạo Tổ chẳng qua nhận ra tên thật của bọn họ, bọn hắn chỉ có hoảng sọ, nhưng trong bọn họ đã có người trở thành thiên binh, bọn hắn khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới bản thân, bọn hắn có thể cũng có thể trở thành thiên binh hay không?

Giờ khắc này, tật cả bọn hắn đều từ bỏ Tử Hoàn thần quân, trong lòng cầu nguyện chọn trúng mình.

Đọc mười vạn tên rất lâu, thiên binh trên trời càng ngày càng nhiều, từng người ngưng tụ ra tượng thần, chỉ cao vài trượng, nhưng vẫn như cũ uy nghiêm, khí phái.

Cuối cùng, tất cả mọi người mà Tử Hoàn thần quân phái xuống đều trở thành thiên binh.

Khương Trường Sinh sở dĩ biết được tên thật của bọn họ, là bởi vì lúc trước đọc qua trí nhớ của bọn hắn, hết thảy đều phát sinh trong lúc thần không biết quỷ không hay.

Thu bọn hắn làm thiên binh, một là khống chế bọn hắn, hai là công tâm, nếu như không cách nào công tâm, vậy thì cưỡng ép trấn áp, vừa hay những người này đều không kém.

Một mực đến hoàng hôn buông xuống, mười vạn thiên binh mới được điểm xong, tất cả đều là Động Thiên cảnh, một đợt này rút mạnh chiến lực của Thiên Cảnh, nhưng Khương Tử Ngọc cũng không đau lòng, ngược lại tràn ngập vô kỳ hạn đợi, trải qua phong thần này, danh vọng Thiên Cảnh đi đến cực hạn, bởi vì chỉ có Thiên Cảnh có thể phong thần! Hắn cũng không nghĩ tới phong thần lại hùng vĩ như vậy, không thể tưởng tượng nổi như thế.

- Phong thần kết thúc, chúng sinh làm việc thiện, ngày sau tự có cơ duyên đứng hàng tiên ban.

Khương Trường Sinh ngồi cao phía trên tiên thần, hắn so với Chính thần phía dưới thì lộ ra nhỏ bé, nhưng càng như thế, ngược lại tôn lên địa vị chí cao của hắn.

- Chúng tiên quy vị, phi thăng Thiên Đình.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, pháp lực bao trùm tiên thần, mười vạn thiên binh cùng với Phong Thần bảng, hóa thành một đạo kim hồng tan biến trên biển mây.

- Cung tiễn Thánh thượng! Cung tiễn Đạo Tổ.

Bách tính Kinh Thành cùng hò hét, kinh thiên động địa, đinh tai nhức óc.

Tiên thần hốt hoảng, lần nữa mở mắt, phát hiện mình đã đi tới bên trên một tòa đại điện kim bích huy hoàng, mà Khương Trường Sinh ngồi ở bảo tọa Thiên Đế cao cao ở trên, Mộ Linh Lạc ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, nàng được phong làm Vương Mẫu.

Lăng Tiêu bảo điện.

Tiên thần dò xét hoàn cảnh xung quanh, bạch trụ bên trên Lăng Tiêu bảo điện đều bao quanh Long Phượng, sinh động như thật, nhóm tiên thần có thể thấy biển mây ngoài điện, rõ ràng bọn hắn ở trên trời.

- Kể từ hôm nay, ba vị Thiên Quân chấp chưởng trật tự Thiên Đình, Tứ Thánh Đại Nguyên Soái thao luyện thiên binh, thần vị các phương tiếp nhận tiếp truyền thừa thần chức sẽ bắt đầu thực hiện chức trách.

Khương Trường Sinh mở lời, kéo lại hết thảy lực chú ý của tiên thần về trên người hắn, tiên thần cùng đồng thanh đáp.

- Chính thần thọ cùng trời đất, ta bất tử, tuổi thọ các ngươi không tiêu tan, việc này chớ có thổ lộ cho sinh linh bên ngoài Thiên Đình, mặt khác, vị trí Chính thần cũng không phải cố định, đến sau này ta sẽ chế định thiên quy, Chính thần làm trái với thiên quy, cũng sẽ bị đánh xuống thế gian trải qua luân hồi khổ nạn, làm việc thiện tích đức, lại trở lại Thiên Đình, các ngươi lui ra đi, trước đi tìm Thiên Cung của mình, trước Thiên Cung có tên của các ngươi.

Khương Trường Sinh nói xong nhẹ nhàng phất tay.

Nhóm tiên thần thần tình kích động, dồn dập hành lễ lui ra.

Thọ cùng trời đất.

Chỉ một điều này đã đủ để cho bọn hắn hưng phấn đến sắp ngất.

Rất nhanh, Lăng bên trong Tiêu bảo điện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, Trần Lê, Dương Triệt, Bạch Tôn.

Ba người Trần Lễ còn đang ở trong hoảng hốt, bọn hắn dự đoán qua phong thần, lại không nghĩ tới mình còn đánh giá

thấp phong thần.

Khương Trường Sinh nói:

- Sau này sẽ còn tuyển bạt tiên tử, do Vương Mẫu khâm định, có thể chọn số lượng một ngàn, nữ tiên Thiên Đình đều do Vương Mẫu chấp chưởng, ba vị Thiên Quân, nhiệm vụ của các ngươi là trước quen thuộc thần quyền của nhóm Chính thần, lại tới bái phỏng ta.

- Hiểu rõ!

Trần Lễ, Dương Triệt, Bạch Tôn cùng đáp, sau đó rời đi khi thấy Khương Trường Sinh ra hiệu.

Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi:

- Một ngàn có phải quá nhiều hay không?

Khương Trường Sinh nói:

- Một ngàn chẳng qua là danh ngạch trước mắt, không nhất định phải lựa chọn xong, về sau nàng luyện công xong, theo nhân gian lựa chọn những nữ tử có công đức phi thăng.

Phong Thần bảng chỉ có ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần tuổi thọ ngang hàng cùng Phong Thần bảng, thiên binh, thiên quan khác chẳng qua là tiếp nhận khí vận của Phong Thần bảng, trên lý luận mà nói, số lượng thiên quan có khả năng không bị hạn chế.

Mộ Linh Lạc gật đầu, sau đó cảm khái nói:

- Không nghĩ tới Thiên Đình là như vậy, những tiên vị kia nghe tên thôi đã bao quát thế gian vạn vật, tiên thần hành trách, thương sinh có phúc.

Khương Trường Sinh nhìn về phía bầu trời xanh thẳm bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, bình tĩnh nói:

- Không có phúc phận vĩnh viễn, Thiên Đình không sớm thì muộn sẽ xuất hiện xơ cứng, thậm chí mục nát, gian ác các loại tình huống, bất quá Thiên Đình giữ gìn chúng sinh, trừng ác dương thiện, vĩnh viễn không thay đổi.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía gương mặt hắn, trong mắt lộ ra vẻ sùng bái.

Hôm nay ngồi cùng Khương Trường Sinh, để cho nàng giống như giống như cách một thế hệ.

Nàng cảm giác phúc phần của mình thật sự quá lớn, vậy mà có thể được Khương Trường Sinh ưu ái, nhờ có kiếp trước nàng đánh bậy đánh bạ bắt gặp Khương Trường Sinh.

- Đi thôi, về sau theo ta vào Tử Tiêu cung luyện công.

Khương Trường Sinh đứng dậy nói, Phong Thần bảng đã truyền thừa chức trách thần quyền cho tiên thần, lại có ba Đại Thiên Quân chấp chưởng, hắn không cần quá mức vất vả.

Bây giờ Thiên Đình vẫn tính đơn bạc, theo Phong Thần bảng mạnh lên, về sau còn có thể tăng thêm Tam Thanh tứ ngự, Tam Hoàng Ngũ Đế các tiên vị cao giai.

Sau đó thì xem ba người Trần Lễ trù tính chung như thế nào.

Thái Hoang bước lên thời đại tiên thần chúa tể.

Chương 749: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (1)

Sau khi phong thần, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh bắt đầu tăng vọt, Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Triệt thì thường xuyên tới tìm hắn, xác lập thiên quy Thiên Đình cùng với phạm vi hoạt động.

Trước mắt, chức trách của Thiên Đình liền là thông qua tin tức Thần Du đại thiên địa trừng ác dương thiện, chân tướng câu chuyện vẫn phải do thiên quan điều tra, không thể nghe tin lời nói của một bên, nói cách khác, Thiên Đình trước mắt chỉ bảo hộ các tín đồ, dù sao Thiên Đình còn đang ở trong giai đoạn đầu tiên của việc kiến thiết.

Tứ Thánh Đại Nguyên Soái thì suất lĩnh thiên binh thiên tướng luyện công, sau khi thu hoạch được khí vận Phong Thần bảng, tốc độ luyện công của bọn hắn tăng cường rất nhiều, Phong Thần bảng chuyển hóa thiên địa linh khí khổng lồ thành võ đạo linh khí mà bọn hắn có thể tiếp nhận, để cho tốc độ bọn hắn tu luyneenj vượt xa lúc trước, lại thêm lực lượng thần quyền, bọn hắn có thể thể hiện ra lực lượng vượt qua cảnh giới

của mình, cái gọi lực lượng thần quyền chính là Khương Trường Sinh dùng pháp lực bản thân, diễn biến khí vận.

Nói tóm lại, Khương Trường Sinh càng mạnh, nhóm tiên thần lấy được tăng phúc sẽ càng mạnh, trái lại cũng giống vậy, nhóm tiên thần càng mạnh, giá trị khí vận của hắn càng nhiều, mang tới giá trị hương hỏa cũng sẽ tăng trưởng, có thể giúp hắn độ kiếp, không ngừng đặt chân đến cảnh giới cao hơn.

Bắt đầu chuyển động trước nhất chính là quần tinh liệt túc, tam sơn ngũ nhạc, bố vũ hưng vân các loại chúng thần, Quần Tinh phân tán ở trên trời, giám thị thiên tượng, đồng thời lĩnh hội thiên tượng, trợ bản thân mình mạnh lên, tam sơn ngũ nhạc thì phân bố ở nhân gian, bọn hắn có thể tự do lựa chọn sơn thần, thổ địa công, đưa đến bên trong Phong Thần bảng rồi có thể hưởng khí vận Thiên Đình, trong mắt bọn hắn, khí vận Thiên Đình vô cùng vô tận, cao thâm mạt trắc, cho nên đối với bọn hắn mà nói, đây là quyền lực lớn lao.

Tin tức liên quan tới bàn đào cũng đã truyền ra, chủ yếu là nhằm vào tiên thần phía dưới Chính thần, thần quả ăn một quả tăng thêm một ngàn năm tuổi thọ để nhóm tiên thần phấn chấn, đồng thời cũng có cảm giác nguy hiểm, tất nhiên không thể để cho người khác dồn mình đi xuống.

Mười năm trước, Thiên Đình một mực ở trong điều chỉnh, để các thần quen thuộc thân phận tiên thần, đồng thời không ngừng có tiên nữ, thổ địa, sơn thần lên thiên đình, mở rộng Thiên Đình, việc này truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, khiến cho vô số tín đồ xúc động, nguyên lai không cần chờ lần sau phong thần, bất cứ lúc nào cũng có thể đứng hàng tiên ban.

Định Thiên năm mười một.

Sau khi Khương Tử Ngọc trở thành thiên tử, không có mù quáng chinh chiến, mà súc tích lực lượng, tăng lớn thu thập tài nguyên võ đạo, phong thần đại điển rút đi đại bộ phận tinh nhuệ của Thiên Cảnh, nhưng mười năm ngắn ngủi, Thiên Cảnh đã khôi phục hơn phân nửa.

Bây giờ, các nơi Thiên Cảnh có miếu Sơn Thần, địa Miếu Thổ ,như măng mọc sau mưa hiện ra, trải rộng sơn nhạc các châu.

Hình ảnh Đạo Tổ trong lòng thế nhân trở nên càng thêm thần thánh. Vạn Tiên Chỉ Tổ, Thánh thượng nhân gian, Thiên Đế Thiên Đình, ba ngàn pháp tướng, không gì làm không được!

Một ngày này. Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh từ từ mở mắt. Hắn mở ra giá trị hương hỏa, giá trị khí vận của mình xem xét:

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 89,046,700,241].

[Giá trị khí vận trước mắt: 173, 210, 002,244]

Giá trị hương hỏa sắp đột phá trăm tỷ, mà giá trị khí vận đã vượt qua trăm tỷ, cũng không biết giá trị hương hỏa, giá trị khí vận trước mắt có thể trợ hắn vượt qua thiên kiếp lần sau hay không. Đạo quả của hắn đã bắt đầu thuế biến, pháp lực trong cơ thể sục sôi, khoảng cách lần sau đột phá, hắn có dự cảm sẽ không còn xa. Hắn giương mắt nhìn về phía Bạch Kỳ, Bạch Long nơi hẻo lánh, Bạch Kỳ đang luyện công, Bạch Long thì đang ngủ say, Mộ Linh Lạc gần đây Hạ Giới đi chọn lựa tiên nữ, thuận tiện thăm hỏi Khương Tử Ngọc, Thái Oa, Thái Hi thì đơn độc ở một cung, bọn hắn và Đế Xương đã nhận nhau, hiện tại để Đế Xương truyền thụ cho bọn hắn Thần thuật.

Kim Ô thì nằm sấp bên trên Tề Thiên Vân Hải, tình cờ vờn quanh Thiên Đình, tuần tra chấn nhiếp.

Sau khi phong thần, thường xuyên có cường giả chạy đến nhìn trộm, Thiên Đình dù sao còn ở Thái Hoang võ giới, cũng không có triệt để cách ly, cho nên đến phòng bị cường giả chui vào, cũng may có Đế Xương tại, không người nào dám tiến vào Thiên Đình.

Thiên Đình nguy nga hùng vĩ cũng bị những cường giả này truyền ra, để truyền ngôn trở thành sự thật, khiến cho Thần Du đại thiên địa xuất hiện càng ngày càng nhiều sinh linh dị tộc.

Khương Trường Sinh giương mắt quét nhìn Thái Hoang, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Cuộc chiến võ giới đã bắt đầu, chỗ sâu Thái Hoang đã xuất hiện nhân tộc mặt võ giới, kiếp nạn đã bắt đầu.

Bởi vì nhân tộc Thái Hoang võ giới suy sụp, đại quân nhân tộc dị giới đột kích, một chốc còn tìm không thấy nhân tộc Thái Hoang, bất quá đã có một vài dị tộc bán đứng báo ra Thiên Cảnh tồn tại, nhiều nhất hai mươi năm, Thiên Cảnh sẽ đối mặt với đại quân nhân tộc dị giới.

Đến lúc đó, Thiên Đình tự nhiên sẽ tương trợ Thiên Cảnh, đánh dấu đại quân dị giới thiên ngoại làm địch là đủ. Mục tiêu của Khương Trường Sinh là sau khi kỳ hạn ngàn năm kết thúc, mười vạn thiên binh đi đến cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn, mà nhóm Chính thần giữ cũng muốn đạt tới Thiên Địa Đế Cảnh, Thái Hoang đi qua Thiên Hà chúc phúc, võ đạo linh khí gấp bội, mà Thiên Đình có khí vận của Phong Thần bảng, nhóm tiên thần có thể thu được võ đạo linh khí càng lớn, Phong Thần bảng còn có thể cổ vũ ngộ tính của bọn họ, trong ngàn năm đi đến cảnh giới Võ Đế chưa hẳn không có khả năng.

Quan sát một quãng thời gian, Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, tiếp tục luyện công.

Có Thiên Đình tại, hắn có thể càng yên tâm hơn to gan bế quan.

Rìa phù đảo.

Tử Hoàn thần quân đứng trên vách đá, nhìn Tinh Hà sáng chói cùng Thiên Hà tráng lệ, nàng nhíu chặt đôi mi thanh tú.

Nữ tử váy trắng nữ tử, váy xanh trống rỗng xuất hiện hai bên nàng, nữ tử váy trắng trước tiên nói:

- Thần Quân, bọn hắn đã tiến vào Thiên Đình làm Thiên Binh, xem như sơ bộ thành công.

Chương 750: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (2)

Tử Hoàn thần quân bình tĩnh nói:

- Các ngươi không cảm thấy bọn hắn không thích hợp sao?

Nghe vậy, hai nữ ngẩn người, nhìn về phía nhau, dùng ánh mắt trao đổi.

- Bọn hắn xuống lâu như vậy, từ khi Đạo Tổ phong thần, truyền về tin tức đều rất bình thản, giống như Thiên Đình

chẳng qua là một tông môn không đáng để ý, xem ra Đạo Tổ thật nắm giữ năng lực khống chế lòng người.

Tử Hoàn thần quân nói một mình, ánh mắt của nàng nhìn về phía Thái Hoang võ giới trong hư không tối tăm, tựa hồ như muốn xem thấu.

Nữ tử váy xanh kinh ngạc nói:

- Không thể đâu, cảnh giới đám người này không cao, mà lại là dùng tên giả hạ giới, lúc hạ giới cũng không phải rơi vào Thiên Cảnh, Đạo Tổ như thế nào phát giác được?

Tử Hoàn thần quân không nữa nói tiếp.

Nữ tử váy trắng mở miệng hỏi:

- Bây giờ võ giới đã phong bế không cách nào lại phái người hạ giới, chúng ta nên làm như thế nào?

Tử Hoàn thần quân nói:

- Không hề làm gì, yên lặng theo dõi kỳ biến đi.

Hai nữ gật đầu, không xoắn xuýt vấn đề này nữa.

- Thần Quân, chúng ta tra được trước cuộc chiến võ giới lần này có rất nhiều thế lực điều động cường giả hạ giới, ngài đoán không sai, lần này cuộc chiến võ giới xác thực có quan hệ đến Vạn Cổ Sát Tinh, Diệp tộc, bất quá trước đó tựa hồ có người tận lực dẫn bọn hắn hướng đến Thái Hoang võ giới, cụ thể là ai, chúng ta tra không được.

Nữ tử váy xanh rầu rĩ nói, nàng không phải sầu lo vì Thái Hoang võ giới, mà là vì Tử Hoàn thần quân.

Dính đến thế lực càng ngày càng nhiều, Tử Hoàn thần quân thân là chủ nhân Thái Hoang võ giới cũng không phải chuyện tốt.

Tử Hoàn thần quân quay người, nói:

- Việc đã đến nước này, lại nhìn tiếp thôi.

Nữ tử váy trắng, nữ tử váy xanh đi quay người, cùng nhau bay về phía cung điện.

Thiên địa tối tăm, dung nham cuồn cuộn, thỉnh thoảng kích thích sóng biển, khí tức nóng bỏng để không gian cũng vì đó vặn vẹo.

Phía trên biển dung nham, một tên nam tử đang tĩnh tọa luyện công, hắn ở trần, trên thân thể tràn đầy hình xăm liệt diễm, giống như rồng giống như hung thú, rất sống động, giống như lúc nào cũng có thể lao ra ngoài thân.

Tóc đen tung bay, diện mạo lạnh lùng, hai tay biến hóa chiêu thức, không ngừng hấp thu khí tức nóng bỏng phía dưới.

Hưu!

Một đạo thân ảnh chạy nhanh đến, người tới là một tên đại hán tóc trắng người khoác giáp đen, hắn đứng ở trước người diễm văn nam tử, nói:

- Viêm Chủ, các phương võ giới đã hoàn toàn đả thông, chúng ta khi nào làm việc?

Diễm văn nam tử được xưng Viêm Chủ không có mở mắt, chậm rãi mở lời:

- Cần gì phải gấp gáp, kỳ hạn ngàn năm còn rất dài.

Đại hán tóc trắng cau mày nói:

- Thuộc hạ chủ yếu là lo lắng Vạn Cổ Sát Tỉnh, ngàn năm đối với Vạn Cổ Sát Tinh mà nói đầy đủ trưởng thành, mặc dù mục tiêu của chúng ta không phải hắn, nhưng nếu hắn trưởng thành, chắc chắn ảnh hưởng đến chúng ta, hắn đã rơi vào Thái Hoang võ giới.

Viêm Chủ đạm mạc nói:

- Vạn Cổ Sát Tinh, Thái Hoang dị số, hậu nhận Diệp tộc đều xuống Thái Hoang võ giới, tất nhiên sẽ đấu, chờ ta trước hấp thu hỏa khí trong địa mạch, luyện thành thần công, lại đi đối phó bọn hắn, dù sao Thái Hoang là địa phương mà ngay cả Thần Quân đều muốn tranh giành, mà hạ giới cũng không chỉ có chúng ta.

Đại hán tóc trắng nghe xong, cảm thấy có lý.

- Dẫn người đi thống nhất nhân tộc một phương, nếu hạ giới, cũng không thể chỉ hoàn thành nhiệm vụ, cũng nên tranh thủ vì chính chúng ta.

- Vâng!

Đại hán tóc trắng lộ ra nụ cười, quay người rời đi, cập tốc tan biến tại chân trời.

Viêm Chủ lúc này mới mở mắt, trong mắt của hắn lộ ra sát ý điên cuồng, nhếch miệng lên, lầm bầm lầu bầu cười nói:

- Vạn Cổ Sát Tỉnh, ngươi phải trưởng thành thật tốt, trở thành một phần lực lượng của ta.

Trên biển mây, hai bóng người đang kịch đấu, bọn hắn đều mặc nón trụ giáp bạc, uy phong lẫm liệt, chính là Thiên giáp dành cho thiên binh thiên tướng, chính là Khương Trường Sinh luyện chế, bên trong có phụ thêm tầng một cấm chế phòng hộ, càng mạnh hơn áo giáp thế gian rất nhiều.

Chiến đấu là Khương Tiển cùng Khương Thiện.

Khương Tiển cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Khương Thiện cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, hai huynh đệ chiến đến lực lượng ngang nhau, chủ yếu là Khương Tiển áp chế cảnh giới.

Nơi xa, một đám Thiên Cương đại tướng quân đang xem chiến.

- Khương Thiện không đơn giản, không hổ là cháu trai của bệ hạ.

- Khương Tiển cũng rất mạnh, Thiên Đế chi nhãn của hắn còn chưa động đậy.

- Thật sự đáng sợ, ta cảm giác cùng cảnh giới với bọn hắn, tuyệt không phải đối thủ của bọn hắn.

- Cũng không biết chúng ta khi nào mới có thể ra tay.

- Ha ha ha, ngươi cảm giác mình đủ mạnh rồi à? Về sau chúng thần Thiên Đình, chỉ có thể không ngừng trưởng thành, người nào lạc hậu người đó sẽ bị thay thế.

Thiên Cương đại tướng quân nghị luận, bầu không khí hài hòa.

Bắc Cương vương đứng ở trong đó, vuốt râu quan chiến, hắn âm thầm cảm khái may mắn lúc trước không có mưu triều soán vị.

Đúng lúc này, Quan Thông U bay tới, một đám đại tướng quân vội vàng hành lễ.

Quan Thông U cầm trong tay Thiên Địa lệnh, nói:

- Thiên Đế có lệnh, điểm một vạn thiên binh thảo phạt Ác Tộc họa loạn nhân gian.

Nghe vậy, hết thảy đại tướng quân mừng rỡ, Khương Tiển, Khương Thiện đang chiến đấu cũng dừng lại, hưng phấn nhìn lại, đều muốn mang binh chinh chiến.

Quan Thông U bắt đầu điểm tướng, trong đó bao gồm cả Khương Thiện, khiến cho Khương Thiện reo hò.

Một năm này là Định Thiên năm mười bảy, là niên mà thiên binh thiên tướng lần đầu tiên hạ phàm chinh chiến, Quan Thông U suất lĩnh mười hai Thiên Cương đại tướng quân, ba mươi sáu Địa Sát tướng quân cùng với một vạn thiên binh xuất chinh, ngồi ở trên Tề Thiên Vân Hải, còn có Kim Ô làm bạn.

Từ khi đi vào Thiên Đình, Kim Ô đã không còn áp chế hình thể của mình, giương cánh vượt qua hai trăm trượng, tư thái bá khí, cảm giác áp bách rất mạnh.

Tề Thiên Vân Hải có thể xuyên qua không gian, không đến nửa ngày liền tới mục đích, để cho các thiên binh thiên tướng kinh ngạc tán thán, khoảng cách như thế, để chính bọn hắn bay lượn, chỉ sợ cần mười mấy năm mới tới.

Chương 751: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (1)

Vô tận rừng núi, từng tôn cự thú lớn như núi cao đang nghỉ ngơi, thân hình bọn hắn giống như người, nửa người trên cường tráng cồng kềnh, trên người không có một cọng lông, làn da hiện lên màu xanh lam, bên hông quấn quanh quần áo

do da thú chế thành, từng người nắm trong tay lấy binh khí bằng đá to lớn.

Thạch Uyên tộc.

Trong một khe núi, một đám nhân tộc đang nghỉ ngơi ở bờ sông, có chừng hơn hai mươi người, bọn hắn từng người bị thương, chật vật không chịu nổi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía từng tôn Thạch Uyên chiến sĩ đáng sợ ở bốn phương tám hướng.

Một nữ tử tóc tai bù xù mang áo vàng thấp giọng nói:

- Mọi người đừng hoảng hốt, Thiên Đình đã phái người tới cứu viện chúng ta.

Lời vừa nói ra, những người khác cũng không có cao hứng.

- Cho dù tới cứu chúng ta, chúng ta cũng đợi không được.

- Đúng vậy, nơi này cách Thiên Cảnh sao mà xa xôi.

- Đều do Đồ lão cẩu, nhất định phải đi di cung không biết dưới mặt đất, kết quả gặp được trận pháp quỷ dị truyền tống chúng ta đến địa phương quỷ quái này đến, chết nhiều người như vậy, chỉ còn lại chúng ta, ta xem, chúng ta đều khó thoát tai kiếp.

- Hừ, lúc trước đi ra mạo hiểm, có không người buộc các ngươi?

Đám võ giả càng trò chuyện càng xúc động, rất nhanh liền rùm beng, dưới tuyệt cảnh, bọn hắn chịu áp lực rất lớn.

Nữ tử áo vàng nhíu mày, đang muốn khuyên can, bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, trừng lớn hai mắt trong veo, kêu lên:

- Mau nhìn!

Tất cả mọi người theo hướng nàng đang xem mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kim quang vạn trượng từ trên trời biển mây hạ xuống, chiếu rọi rừng núi, trên biển mây hiện ra lần lượt từng bóng người, chính là thiên binh thiên tướng, từng người ngưng tụ ra khí vận tượng thần, chiếm cứ bầu trời. Tiên thần đầy trời nhìn xuống Thạch Uyên tộc trong dãy núi.

- Thiên binh thiên tướng đến rồi!

Nữ tử áo vàng kích động nói, nàng là tín đồ của Đạo Tổ, cầu cứu trong Thần Du đại thiên địa, không nghĩ tới thiên binh thiên tướng đến cứu viện nhanh chóng như thế.

- Phụng chỉ lệnh của Thiên Đế, trấn áp chi tộc làm ác.

Tiếng Quan Thông U to rõ vang vọng đất trời, để các chiến sĩ Thạch Uyên tộc cả kinh dồn dập đứng dậy, ngửa mặt lên trời gào thét.

Một trận đại chiến sắp bùng nổi.

Quan Thông U giơ cao trường thương, nhóm Thiên tướng thả người vọt lên, một vạn Thiên binh như mũi tên mưa hạ xuống, tràng diện vô cùng hùng vĩ.

Để những võ giả bị vây bắt cả đời khó quên.

【 Kiểm trắc thấy giá trị hương hỏa của ngươi lần đầu tiên đột phá trăm tỷ, mở ra công năng hương hỏa - hương hỏa truyền tống 】

【 Hương hỏa truyền tống: Ngươi có thể truyền tống đến tùy ý bên cạnh một vị hương hỏa tín đồ, giá trị hương hỏa cần tiêu hao quyết định bởi thực lực hương hỏa tín đồ 】

Khương Trường Sinh đang luyện công bị nhắc nhở trước mắt cắt ngang, hệ thống nhắc nhở cho dù nhắm mắt cũng có thể thấy.

Hương hỏa truyền tống?

Còn không tệ, chỉ cần hương hỏa tín đồ của hắn đủ rộng, gặp được tồn tại không thể đối đầu thì có thể không ngừng truyền tống.

Khương Trường Sinh đầu tiên nghĩ tới chỗ này, dĩ nhiên, truyền tống còn có trợ giúp hắn giảng đạo.

Thời gian thật nhanh, bất tri bất giác, hắn đã tích lũy trăm tỷ giá trị hương hỏa.

Một năm này là Định Thiên năm hai mươi ba, Khương Trường Sinh đã năm trăm linh tám tuổi, khoảng cách lần trước đột phá đã qua một trăm bảy mươi lăm năm.

Khương Trường Sinh cuối cùng có loại cảm giác bế quan một lần, nhân gian Thiên Thu.

Tu Tiên giả chính là cần chịu được nhàm chán.

Hắn đã kéo người mình để ý vào Phong Thần bảng, thọ cùng hắn, không sợ tỉnh lại sau giấc ngủ, cố nhân đã thọ hết chết già, táng vào đất vàng.

Khương Trường Sinh bắt đầu nhìn trộm Thần Du đại thiên địa, số lượng tín đồ tăng vọt, bọn hắn còn ở bên trong Thần Du đại thiên địa sáng tạo đủ loại kiến trúc, địa thế, khiến cho Thần Du đại thiên địa càng ngày càng phong phú, đồng thời các sinh linh trong Thần Du đại thiên địa lại sáng tạo cái mới, cái này khiến Khương Trường Sinh suy nghĩ đến người chơi võng du làm ruộng ở Địa Cầu hiện đại.

Thậm chí còn có tín đồ bắt đầu phổ biến giả lập giao dịch, bằng vào uy tín làm việc, mạch suy nghĩ cũng hết sức vượt mức quy định.

Thần Du đại thiên địa có Thiên Đình chủ trì, cũng không sợ xảy ra chuyện, tiên thần Thiên Đình càng lúc càng nhiều, không sớm thì muộn có thể chấp chưởng tam giới, vừa hay đi đúng hướng Thiên Đình mà hắn tưởng tượng.

Từ khi Quan Thông U suất lĩnh thiên binh thiên tướng bắt lấy Thạch Uyên tộc, Thiên Đình thành lập Thiên Lao, Thạch Uyên tộc chính là nhóm tù phạm đầu tiên trong Thiên Lao, hết hạn tù có thể phóng thích.

Thạch Uyên tộc làm nhiều việc ác tại Thái Hoang, trước đó bắt lấy võ giả Thiên Cảnh liền nghiệp lực thâm trọng, bọn hắn trước khi ăn con mồi ưa thích tra tấn con mồi, cho rằng con mồi trong lúc hoảng sợ cực đoan thì huyết dịch càng thêm mới lạ, chẳng qua là vừa rồi bắt võ giả Thiên Cảnh mới bị Thiên Đình biết được.

Đi qua Phong Thần bảng tẩy lễ, tiên thần có thể cảm nhận được công đức cùng nghiệp lực của sinh linh, người có nghiệp lực thâm trọng thường thường là sát lục quá nặng, làm việc thiện, có thể gia tăng công đức, suy yếu nghiệp lực, đây đều là quy tắc nhân quả vô hình.

Qua chiến dịch này, uy danh của Thiên Đình bên trong Thần Du đại thiên địa phóng đại.

Khương Trường Sinh xem xong các phương thiên địa của mình, bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, bảo đảm mình tạm thời không có gặp nguy hiểm.

Mặc dù cuộc chiến võ giới đã bắt đầu, nhưng một phần vạn có cường giả khủng bố sớm buông xuống, một phần vạn có người có thể đánh phá quy tắc, lần nữa buông xuống.

Cũng may đi qua diễn toán, Thái Hoang võ giới trừ hắn ra, người mạnh nhất miễn cưỡng đột phá chín tỷ, chênh lệch với giá trị hương hỏa của hắn hơn trăm lần.

Khương Trường Sinh lúc này mới hài lòng tiếp tục bế quan luyện công, đến mức tạm thời không động giá trị hương hỏa vừa đột phá trăm tỷ, giữ lại lần sau dùng đột phá độ kiếp.

Định Thiên năm hai mươi tám, Thiên Cảnh, trên Kim Loan điện.

Khương Tử Ngọc ngồi bên trên đế tọa, tư thái uy nghiêm, khí thế càng mạnh hơn Cảnh Thái Tông ngày xưa.

Chương 752: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (2)

- Các ngươi hẳn là rõ ràng chuyện cuộc chiến giữa các võ giới, nhóm đại quân dị giới đầu tiên sắp đột kích, đây là đệ nhất chiến của Thiên Cảnh khi đối mặt cuộc chiến võ giới, các ngươi nhất định phải chiến cho thật xinh đẹp.

Khương Tử Ngọc dứt lời, bắt đầu điểm tướng, người bị điểm tên không khỏi phấn khởi, đều muốn mượn chiến tranh tiếp theo kiến công lập nghiệp, sớm ngày phi thăng, đứng hàng tiên ban.

Đợi Khương Tử Ngọc nói xong, một lão thần đứng ra, nói:

- Bệ hạ, phong thần chỉ mới qua hai mươi tám năm, binh lực Thiên Cảnh mặc dù sung túc, nhưng đối mặt những tồn tại vượt qua Võ Đạo Thánh Vương, chúng ta lại không ngăn được.

Lời vừa nói ra, tất cả tướng quân đều tỉnh ngộ, máu nóng thì máu nóng, thực lực sai biệt bày ở đó.

Thiên Cảnh trước mắt, Võ Đạo Thánh Vương có thể đếm được trên đầu ngón tay, kẻ địch có thể là nhân tộc thống trị một phương võ giới.

- Thiên Đình sẽ trợ trẫm, chư vị ái khanh, đừng quên, trẫm là Thiên Đế tương lai, Đạo Tổ chính là Vạn Tiên Chi Tổ, vị trí Thiên Đế đối với ngai ấy mà nói cũng là hạ mình mà nhận.

Khương Tử Ngọc cười to nói, hào tình vạn trượng, tất cả mọi người nghe được bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy.

Đạo Tổ cưng chiều nhi tử, thiên hạ đều biết, huống hồ vị trí đứng đầu vạn tiên không có khả năng truyền cho người ngoài.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trên Kim Loan điện trở nên náo nhiệt, tật cả mọi người bắt đầu thảo luận chiến lược tiếp theo, tràn ngập vô kỳ hạn đợi.

Mục tiêu của Khương Tử Ngọc cũng không chỉ muốn thắng, còn muốn hợp nhất nhân tộc các giới, dùng thời gian ngàn

năm, thống nhất nhân tộc trăm giới.

Đúng lúc này, một tên võ tướng bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt đại biến.

Khương Tử Ngọc bén nhạy chú ý tới thần sắc của hắn biến hóa, hỏi:

- Vương tướng quân, không biết ngươi có gì hoang mang?

Tất cả mọi người nhìn về phía Vương tướng quân, chỉ thấy trong mắt Vương tướng quân lộ ra vẻ sợ hãi, hắn run giọng nói:

- Có một cỗ hơi thở cực kỳ mạnh ở trên trời.

Địch tập?

Khương Tử Ngọc đứng dậy, các tướng quân đồn dập tan biến tại chỗ, đi vào trên không Kim Loan điện.

Cửu thiên chi thượng, Đông Thiên môn.

Các thiên binh đang luyện công dồn dập mở mắt, đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía chân trời.

- Thiên Đình? Thiên Đế? Quả nhiên cuồng vọng, ở trên trời đều không người nào dám tự xưng Thiên Đế, các ngươi quả nhiên to gan lớn mật, hôm nay ta sẽ đại biểu trời san bằng Thiên Đình các ngươi.

Một tiếng hét to vang vọng chân trời, như lôi đình cuồn cuộn, đinh tai nhức óc.

Không thấy người, trước nghe tiếng hắn.

Các thiên binh dưới Đông Thiên môn bị chấn động đến khí huyết chấn động, nhưng có khí vận Thiên Đình bảo hộ, cũng không lo ngại.

Còn chưa chờ bọn hắn phản ứng lại, một đạo thân ảnh bay ra từ bên trong Thiên Đình, thế không thể đỡ lao thẳng tới chân trời, cơ hồ đồng thời, chân trời cũng có một đạo thân ảnh mạnh mẽ đột kích.

Oanh

Đế Xương đụng vào một tên nam tử áo đen, hai cỗ chân khí cường đại vô song như hai mặt trời chạm vào nhau, hai người cách xa nhau trăm trượng, nhấc lên lực trùng kích xua tan tầng tầng biển mây, hình thành vòng xoáy thiên tượng ầm ầm sóng dậy, động đến phần cuối thiên địa.

Đế Xương người khoác Thiên Tướng ngân giáp nheo mắt lại, ánh mắt khóa chặt đối phương.

Nam tử áo đen có thể phách khôi ngô, mắt hổ mặt báo, trên mặt mang nụ cười kiệt ngạo.

- Thiên Địa Đế Cảnh cũng dám cùng ta tranh phong.

Nam tử áo đen quát lạnh một tiếng, tay phải đẩy về phía trước, cưỡng ép đẩy lui Đế Xương.

Làm Thiên Tướng cường đại nhất Thiên Đình, Đế Xương động dung, âm thầm kinh hãi, trong nháy mắt đoán được đối phương đến từ trên trời.

Tung hoành Thái Hoang nhiều năm qua, chưa từng gặp được khí thế cường đại như thế, dĩ nhiên không bao gồm Đạo Tổ.

Nam tử áo đen nhìn như ngông cuồng, nhưng trong lòng đang thất kinh, hắn là cảnh giới Võ Đạo Thông Thần, cũng chỉ đánh lui đối phương.

- Khí vận trên người hắn như thế nào khác biệt như thế, võ giới cũng có thể thai nghén ra khí vận Thánh địa?

Trong lòng nam tử áo đen kinh ngạc không đợi hắn phản ứng nhiều, Đế Xương lần nữa đánh tới.

Đế Xương đẩy ra song chưởng, khí vận Thiên Đình cùng chân khí vương tộc dung hội cùng một chỗ, hóa thành một trường tiễn màu tím bắn về phía nam tử áo đen.

Trường tiễn màu tím nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt xuyên qua nam tử áo đen, nhưng mà nam tử áo đen đã tan thành khói đen.

Đế Xương quay người, rút ra bảo kiếm bên hông, chém đi một kiếm, một kiếm này đông kết không gian sau lưng, nhưng nam

tử áo đen vừa hiện thân xuyên qua thân thể hắn, tay phải trở tay đập vào trên người Đế Xương.

Oanh!

Khí vận của Đế Xương kém chút bị đánh tan, hắn một đường ngã bay xuống, nện xuyên tầng tầng biển mây.

Càng ngày càng nhiều Thiên Tướng chạy đến, trông thấy Đế Xương bị đánh rơi, đều sắc mặt đại biến.

Nam tử áo đen nhìn về phía nhóm Thiên Tướng, mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Thiên Đình chỉ có chút thực lực ấy? Tên vừa rồi kia không phải Thiên Đế của các ngươi đó chứ?

Nam tử áo đen khinh miệt cười nói, hắn nâng lên tay phải, trong lòng bàn tay ngưng tụ khói đen sâm nhiên, để không gian xung quanh vặn vẹo, như là mặt nước gợn sóng.

Đúng lúc này, Đế Xương đột nhiên giết lên, quanh người phát ra ánh bạc nhàn nhạt, một quyền đánh bay nam tử áo đen.

Không đợi nam tử áo đen phản ứng, tay trái Đế Xương bóp chặt, đạo đạo hư ảnh bay ra từ trong cơ thể, hình thành muôn vàn đạo phân thân, tay phải hắn đi theo đánh ra, muôn vàn phân thân hư ảnh điểm về cùng một phía, ven đường cấp tốc dung hợp lại cùng nhau, hình thành một hình bóng chiến thần cường đại, giống như Đế Xương, đuổi theo nam tử áo đen đánh tới.

Khôi lỗi võ đạo của Thiên Cảnh vốn đến từ vương tộc, võ học Đế Xương thi triển chính là một trong thập đại Thần thuật của Vương tộc, Thần Hình thuật.

Thần Hình thuật được khí vận Thiên Đình gia trì, sức chiến đấu mạnh hơn, nam tử áo đen đánh tan nó, Thần Hình thuật lần nữa ngưng tụ, tiếp tục công kích hắn.

Một đám Thiên Tướng dưới Đông Thiên môn bắt đầu nghị luận, chỉ trỏ, không có áp lực chút nào, dù sao Đạo Tổ vẫn còn ở đó.

Chương 753: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (1)

Thần Hình thuật ngưng tụ hư ảnh Chiến thần thi triển ra đủ loại tuyệt học của Đế Xương, thỉnh thoảng cận thân tác chiến, thỉnh thoảng tiêu xài chân khí, trong vòng nghìn dặm biến thành chiến trường, hai bên đều có tốc độ cực nhanh, Đế Xương cũng di chuyển nhanh chóng, ba đạo thân ảnh thỉnh thoảng ở chân trời, lúc đi tới phía trên Đông Thiên môn, khiến cho nhóm Thiên Tướng mở rộng tầm mắt.

- Không hổ là Thái Hoang vương tộc trước kia.

- Chẳng lẽ cái này là thập đại Thần thuật Thái Hoang vương tộc trong truyền thuyết? Ta từng đi vào di cung vương tộc thấy qua ghi chép, nhưng không có phương pháp tu hành.

- Ta nghe Đế Xương đại nguyên soái nói qua, phàm là Thiên Tướng nhanh nhất thành tựu Võ Đế, có thể được thập đại Thần thuật truyền thừa.

- Hư ảnh này vậy mà có thể khôi phục nhanh chóng, chiến lực không bị ảnh hưởng chút nào.

- Đối phương đến cùng là cảnh giới gì, thật mạnh, cảm giác Thần thuật của Đế Xương đại nguyên soái không làm gì được hắn.

Mặc dù nhìn Đế Xương không chiếm thượng phong, nhóm Thiên Tướng vẫn như cũ không hoảng hốt, ngược lại tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ngay cả Đế Xương cũng không phải đối thủ, bọn hắn tự nhiên không thể lỗ mãng tiến lên, tiếp theo chờ Đạo Tổ thi triển thần thông là đủ.

Mặc dù phong thần, nhưng bọn hắn cũng cần thời gian trưởng thành, dù sao thì ngay cả Đạo Tổ đều muốn tu luyện.

Hư ảnh chiến thần bị nam tử áo đen lần lượt tiêu diệt, Đế Xương cau mày, hắn ý thức được mình và đối phương chênh lệch, nhưng trong lòng không cam.

Sau khi đầu nhập vào Đạo Tổ, đây là hắn lần đầu tiên ra tay, phải biết hắn trước kia là muốn khiêu chiến Đạo Tổ, rất hiếu chiến, cho nên khi nam tử áo đen vừa xuất hiện, hắn liền ra tay.

Không nghĩ tới.

Đế Xương thẩm hận mình không đủ cường đại, Đạo Tổ có thể rất thất vọng đối với hắn hay không? Khẳng định thất vọng.

Đúng lúc này, nam tử áo đen đột nhiên vung tay áo thổi tan hư ảnh Chiên thần, dùng tốc độ tất cả mọi người không kịp phản ứng giết tới trước mặt Đế Xương, tay phải dừng ở trước mắt Đế Xương, cách xa nhau không đến mười centimet.

Đế Xương trừng to mắt, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân ngưng kết, không thể động đậy.

Vẻ mặt nam tử áo đen băng lãnh, không còn kiệt ngạo trước đó, hắn lạnh giọng nói:

- Rắn, ngươi chơi chán chưa?

Nửa người dưới của Đế Xương chính là đuôi rắn, xem xét cũng không phải người, cho nên nam tử áo đen dùng rắn nhục nhã hắn.

Sắc mặt Đế Xương trong nháy mắt dữ tợn, hai mắt hắn phát ra ngọn lửa màu xanh, trong nháy mắt bao phủ đầu nam tử áo đen, nhưng nam tử áo đen hít sâu một hơi, vậy mà hút thanh diễm cuồn cuộn vào trong miệng.

- Thiên Đế, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này?

Nam tử áo đen khinh thường nói, hắn nâng tay phải lên, chuẩn bị kết liễu Đế Xương.

Đúng lúc này, một cỗ lực lượng không thể ngăn cản túm hắn đi ra, hắn kinh hãi phát hiện mình không thể tan thành khói đen tránh né, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện một cây tử lăng quấn lấy eo của hắn, hắn theo tử lăng nhìn lại, phát hiện căn tử lăng này từ biển mây trên trời hạ xuống, trông không đến phần cuối.

- Đây là cái gì?

Mặt nam tử áo đen lộ vẻ vẻ kinh ngạc, nhóm Thiên Tướng thì lộ ra nụ cười xúc động.

Đạo Tổ ra tay rồi.

Bọn hắn đã thật lâu không có xem Đạo Tổ chiến đấu, không biết tổ mạnh bao nhiêu.

Một chỗ khác của Thúc Thần lăng trên biển mây bỗng nhiên khuếch tán, một lỗ đen thật lớn xuất hiện, khi Thúc Thần lăng buông ra, nam tử áo đen đã bị hắc động hút qua.

Trong chớp mắt, nam tử áo đen vỗ tới một chưởng, khói đen cuồn cuộn như lũ quét cuốn tới, che khuất bầu trời, để Đông Thiên môn trong nháy mắt ngầm hạ xuống.

Nhóm Thiên Tướng ngẩng đầu nhìn lại, dồn dập động dung.

Chân khí thật đáng sợ.

Đây mới là thực lực chân chính của đối phương sao?

Vẻ mặt Đế Xương khó coi, ý thức được đối phương vừa rồi đang trêu đùa mình.

Nam tử áo đen không có buông lỏng, bởi vì hắn còn đang bị hút đi lên, không có dừng lại.

Hắn hoảng sợ thấy khói đen trên trời kịch liệt cuồn cuộn, cỗ hấp lực kia đang hấp thu khói đen của hắn, chẳng qua là khói đen quá khổng lồ, không có bị hút đi.

Dưới vẻ mặt rung động của đám Thiên Tướng, khói đen đầy trời cùng nam tử áo đen nhanh chóng co vào, bầu trời khôi phục, chỉ còn lại có một hố đen to lớn.

Đây là cái gì?

Hắc động nuốt hết nam tử áo đen và khói đen đầy trời, cấp tốc thu nhỏ, nhóm Thiên tướng thấy một Tử Kim Hồ Lô to lớn, nguyên lai hắc động là miệng của Tử Kim Hồ Lô, Tử Kim Hồ Lô co nhỏ lại thành nhỏ như bàn tay, sau đó bay về phía cửu trọng thiên, tan biến trong tầng mây càng cao.

Đế Xương sửng sốt, nhóm Thiên Tướng nhìn mà than thở.

Lúc này, số lượng lớn thiên binh thiên tướng chạy đến, chỉ có thể nhìn thấy mây trên trời tản ra.

- Vừa rồi là bảo vật của Đạo Tổ?

- Không sai, là bảo vật, nghe nói Trần Thiên Quân, Tề Duyên Thiền Sư đang tu hành con đường luyện khí của đạo tổ, nghe nói ngày sau cũng sẽ xuất hiện rất nhiều bảo vật cho chúng ta dùng.

- Các ngươi nói, Phong Thần bảng có thể cũng là bảo vật hay không?

- Tồn tại mạnh mẽ như vậy lại bị hút đi.

- Không hổ là Đạo Tổ, không hổ là bệ hạ, không cần tự mình hiện thân đã có thể hàng phục cường địch.

Đế Xương hít sâu một hơi, không nói một lời xoay người rời đi, hắn thật sự là không có mặt mũi lưu lại.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, nâng tay phải lên, Tử Kim Hồ Lô cùng Thúc Thần lăng nhanh chóng bay tới, rơi trong tay hắn.

Bạch Kỳ lại gần, tò mò hỏi:

- Địch nhân đã bị thu?

Nam tử áo đen cùng Đế Xương chiến đấu bộc phát uy áp cực mạnh, nó ở cửu trọng thiên đều cảm nhận được.

- Ừm.

Khương Trường Sinh đáp, hắn thả Tử Kim Hồ Lô ở trước người, để lửa cháy bừng bừng bên trong đốt nam tử áo đen một quãng thời gian, lại khảo vấn lai lịch.

Bạch Kỳ ghé vào Tử trước mặt Kim Hồ Lô, mắt sói trợn thật lớn, nó cảm khái nói:

- Cái này là bảo vật à, co duỗi tự nhiên, còn có thể hàng yêu phục ma? Chủ nhân, Trần Lễ cùng Tề Duyên thật có thể luyện chế bảo vật võ đạo dạng này?

Chương 754: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (2)

Từ khi sáng lập Thiên đình, Khương Trường Sinh đã muốn sáng tạo võ đạo rèn đúc pháp bảo, tu tiên cùng võ đạo, trên bản chất là lực lượng khác nhau, cảnh giới võ đạo càng cao, lĩnh hội quy tắc thiên địa càng nhiều, lấy chân khí võ đạo luyện chế pháp bảo cũng là có thể được, tựa như nhẫn trữ vật.

Khương Trường Sinh không có rảnh đi luyện chế bảo vật võ đạo cho mỗi một vị tiên thần, cho nên để Trần Lễ cùng Tề Duyên nghiên cứu, nhất là Tề Duyên, rất ưa thích nghiên cứu đồ chơi kiểu như thế này.

- Tự nhiên có thể, bọn hắn cũng không giống như ngươi, ngay cả luyện công đều sẽ lười biếng.

Khương Trường Sinh nói khẽ, sau đó nhắm mắt, chuyên tâm tu luyện.

Bạch Kỳ vẫn như cũ ghé vào trước Tử Kim Hồ Lô, quan sát tỉ mỉ.

Định Thiên năm ba mươi, Xuân Hạ giao tế.

Thiên Cảnh nghênh đón chiến tranh, đại quân nhân tộc đến từ dị giới tập kích Bắc Cảnh, đại quân biên cảnh sớm đã chuẩn bị xong khai chiến, chiến tuyến kéo đến thật dài, vừa khai chiến, Thiên Cảnh đã gặp phải áp lực, thương vong thảm trọng.

Ngay tại lúc các tướng sĩ Thiên Cảnh tuyệt vọng, bầu trời hiện ra kim quang hàng vạn trượng, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân cùng Thất Thập Nhị Địa Sát tướng quân từ trên trời giáng xuống, quét ngang từng chiến trường.

Đế Xương nổi giận, tựa hồ mong muốn một lần nữa tìm về tự tin từ trong quân địch, hắn ra tay chính là toàn lực, không có một tên cường giả có thể gánh vác một chiêu của hắn, giết hết địch mạnh nhất trên chiến trường kẻ, hắn dẫn người đi đến chiến trường tiếp theo, hiện ra uy phong của Tứ Thánh Đại Nguyên Soái.

Tiên thần tương trợ, Thiên Cảnh đại thắng.

Từng chiến báo truyền vào các nơi Thiên Cảnh, dẫn tới bách tính thiên hạ cao hứng, mừng như ăn tết.

Nhóm Thiên Tướng ra tay không có người ngã xuống, mặc dù ngã xuống, Khương Trường Sinh cũng có thể khởi tử hồi sinh, nhưng cam đoan thi thể hoàn hảo, cho nên hắn không có điều động thiên binh, mà để thiên binh tiếp tục luyện công.

Sau khi đại chiến kết thúc.

Trong sơn nhạc, đếm không hết tướng sĩ nhân tộc đang hạ trại nghỉ ngơi, sĩ khí thấp thỏm.

Trong đại doanh, một đám tướng sĩ, võ giả vây quanh bàn cát to lớn, từng người lộ ra vẻ mặt âm trầm.

Bọn hắn đến từ Xích Thiên võ giới, bên trong Xích Thiên võ giới, nhân tộc thống lĩnh vạn tộc, bất quá cũng không có tuyệt đối thống nhất vận triều, bọn họ đều là các phương vận triều, tông môn, nhưng trải qua hơn mười năm tôi luyện, đã có rất ăn ý, cnhưng trăm triệu không nghĩ tới là trận chiến đầu tiên sẽ thua.

- Phương võ giới này thật có tiên thần bảo hộ?

Một tên lão giả cụt một tay chậm rãi mở lời, đánh vỡ yên lặng, trong mắt của hắn tràn đầy hoảng sợ.

Hắn vừa mở miệng, trong đại doanh vỡ tổ.

- Không phải tiên thần, lại là cái gì?

- Những tên kia từ trên trời buông xuống, từng người mang theo khí vận bất phàm, còn có ngân giáp trên người bọn họ, đánh ở trên người bọn hắn, chân khí của ta tản mất.

- Đáng giận, còn tưởng rằng nhân tộc phương võ giới này rất yếu, không nghĩ tới mạnh mẽ như thế.

- Không nên, tại sao nhân tộc nơi này không có thống nhất võ giới?

- Chẳng lẽ các ngươi không có phát hiện linh khí võ đạo nơi này cực kỳ đổi dào, vượt xa võ giới của chúng ta, võ giới dạng này không nên gia nhập cuộc chiến võ giới mới đúng chứ.

Bọn hắn tức miệng mắng to phát tiết phiền muộn cùng hoảng sợ của mình.

Đứng ngay phía trước bàn cát, một tên nam tử khoác áo giáp đưa lưng về phía bọn hắn cúi đầu, vẻ mặt vô cùng âm trầm, nhìn hai quả đấm sau thắt lưng hắn nắm chặt đến xem, trong lòng hắn cực kỳ không bình tĩnh.

Xuyên qua võ giới cũng không phải chuyện dễ, tốn thời gian phí sức, còn phí vật tư, lần xuất chinh này do vận triều của nam tử áo giáp phụ trách toàn bộ quân nhu, đây cũng là nguyên nhân mà thế lực khắp nơi chịu đáp ứng, nếu không công mà lui, quốc khố nhất định thiệt lớn, hắn không thể bàn giao cho Thánh thượng, không chỉ như thế, thương vong cực lớn cũng cần ứng đối.

Sau khi tất cả mọi người mắng xong, hết thảy nhìn về phía áo giáp nam tử.

Áo giáp nam tử quay người, đang muốn nói chuyện, một tên binh lính xông tới, gấp giọng nói:

- Chư vị tướng quân, Thiên Đình có Thiên Quân đến đây bái phỏng, nói ban cho cho chúng ta cơ duyên.

Lời nghe lời này, áo giáp nam tử quay người, nhíu mày.

Thiên Tướng hiện thân, tự báo lai lịch, để bọn hắn không thể quên được tên Thiên Đình.

Bọn hắn suy nghĩ Đế Xương khủng bố vô song, đều không rét mà run, tất cả đều hoảng loạn lên.

- Đại quân ở đây, vội cái gì? Để cho hắn tiến vào.

Áo giáp nam tử trầm giọng nói, truyền lệnh binh sĩ lui ra, đại doanh lần nữa lâm vào bên trong tĩnh lặng.

Cũng không lâu lắm, Trần Lễ dạo chơi vào doanh, người hắn mặc Thiên Quân tiên bào, phía trên áo bào trắng tràn đầy đường cong lưu vân, tản ra ánh sáng, khí chất xuất trần.

Vừa thấy được hắn, tất cả mọi người bị chấn nhiếp.

Trần Lễ quét nhìn mọi người, mặt lộ vẻ nụ cười, nói:

- Chư vị có thể muốn cầu trường sinh?

Câu nói đầu tiên hắn mở miệng nói đã tất cả mọi người trong doanh động dung, có chút không hiểu rõ ý hắn.

Áo giáp nam tử trầm giọng hỏi:

- Làm sao? Thiên Đình muốn mời chào chúng ta?

Trần Lễ lắc đầu nói:

- Thiên Đình chính là đình của tiên thần, cũng không phải người nào muốn gia nhập liền gia nhập.

Nói lời này để mọi người hừ lạnh, nhưng không dám trào phúng.

Trần Lễ tiếp tục nói:

- Nhưng gia nhập Thiên Đình thì có hi vọng truy đuổi trường sinh, các ngươi tính qua chưa, một trăm phương võ giới chiên đấu chọn ra ba phương võ giới, phần thắng của các ngươi lớn bao nhiêu? Kỳ hạn ngàn năm là rất dài, nhưng các ngươi có nắm bắt sống đến cuối cùng?

Sắc mặt của mọi người cực kỳ khó coi, cảm giác bị nhục nhã.

- Đoạn thời gian trước có một tên Võ Đạo Thông Thần mong muốn mạnh mẽ xông vào Thiên Đình, bị Thiên Đế bệ hạ dùng hồ lô này hàng phục.

Trần Lễ nâng tay phải lên, Tử Kim Hồ Lô xuất hiện trong tay.

Lão giả cụt một tay khẽ nói:

- Võ đạo thông thần là cảnh giới gì?

Hắn hỏi ra lời này, vẻ mặt áo giáp nam tử càng sụp đổ, hắn nhìn về phía Trần Lễ, quả nhiên, tư thái của đối phương càng cao.

Chương 755: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (1)

- Vì sao các ngươi biết được cuộc chiến võ giới, là Thiên Địa Chi Thần nói cho các ngươi?

Trần Lễ không trả lời mà hỏi lại, ánh mắt rơi vào trên người lão giả cụt một tay.

Lão giả cụt một tay khẽ nói:

- Đó là tự nhiên.

Mắt sáng Trần Lễ ánh rực hỏi:

- Các ngươi có biết cảnh giới Thiên Địa Chi Thần?

Lão giả cụt một tay nhíu mày, những người khác đưa mắt nhìn nhau, đều không dám nói tiếp.

Áo giáp nam tử chăm chú nhìn Trần Lễ, trong lòng cân nhắc có nên tru diệt gia hỏa yêu ngôn hoặc chúng trước mặt hay không?

- Phía trên Võ Đế chính là Võ Đạo Thông Thần, cũng là Võ Thần, ngay cả Võ Thần đều bị Thiên Đình dễ dàng trấn áp, bọn ngươi ở đây chỉ có hai vị Võ Đế, hơn nữa còn không phải đối thủ của Đế Xương đại nguyên soái, như thế nào chống lại Thiên Đình?

Ngữ khí Trần Lễ bỗng nhiên cất cao, hắn đi theo mở ra miệng Tử Kim Hồ Lô, dọa tất cả mọi người lui lại, đồng thời rút kiếm, kiếm quang lấp lánh sáng chói chói mắt trong đại doanh,.

Trần Lễ mỉm cười nói:

- Chớ hoảng sợ, ta cũng không phải tới động thủ với các ngươi, các ngươi có thể nhìn Võ Thần một chút.

Hắn đưa ra Tử Kim Hồ Lô, ánh mắt của mọi người rơi vào trên Tử Kim Hồ Lô, không người dám bản thân lên trước.

Vị lão giả cụt một tay kia lúc này gạt ra đám người, bước nhanh đi vào trước mặt Trần Lễ, tiếp nhận Tử Kim Hồ Lô, theo miệng hồ lô nhìn xuống, rất nhanh, con ngươi hắn co rụt lại, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Những người khác càng căng thẳng hơn, sợ hắn xảy ra chuyện.

Lão giả cụt một tay hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía áo giáp nam tử, nói:

- Đại tướng quân, ngài đến xem đi.

Áo giáp nam tử nghe xong, lúc này đi tới, những người khác cũng vây tới. Lão giả cụt một tay đưa Tử Kim Hồ Lô cho áo giáp nam tử, áo giáp nam tử híp mắt nhìn về phía miệng hồ lô, phát hiện bên trong là hỏa diễm cuồn cuộn, thỉnh thoảng cháy lên khói đen, cảnh giới hắn cao, thị lực siêu nhân, rất nhanh đã bắt được một thân ảnh còn nhỏ bé hơn hạt cát, chính là nam tử hắc y lúc trước tập kích Thiên Đình, hắn đang chống cự liệt diễm ở bốn phương tám hướng, võ học tầng tầng lớp lớp phát ra chân khí hạo đãng không dứt.

- Làm sao có thể…

Áo giáp nam tử trừng to mắt, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng, hắn có thể cảm nhận được khí tức của nam tử hắc y, khiến cho hắn tim đập nhanh, nói cách khác, đối phương không phải huyễn tượng, mà là chân nhân, thật bị nhốt ở trong một trong hồ lô.

Một tướng quân bên cạnh đoạt lấy Tử Kim Hồ Lô, nhìn vào miệng hồ lô để lão giả cụt một tay cả kinh mắng:

- Động tác ngươi nhẹ một chút, đừng phóng xuất tên kia ra ngoài.

Tồn tại vượt qua Võ Đế, một khi phóng xuất, tuyệt đối là tai hoạ.

Nghe được lời của hắn, những người khác càng thêm kinh hãi, chẳng lẽ vị đến từ Thiên Đình này nói là sự thật?

Trần Lễ cười nói:

- Chớ hoảng, Thiên Đế bệ hạ làm pháp, mặc dù các ngươi dùng hết toàn lực, cũng không có khả năng phóng xuất hắn, hắn cũng không cảm giác được tình trạng bên ngoài, chỉ có thể các ngươi thấy hắn.

Nói lời này để áo giáp nam tử, lão giả cụt một tay sinh ra kính nể Thiên Đế.

Từng người từng người tướng quân truyền tay nhìn Tử Kim Hồ Lô, mỗi một vị nhìn qua Tử Kim Hồ Lô đều yên lặng, mặt lộ vẻ rung động.

Đợi tất cả mọi người xem xong, Trần Lễ cách không khẽ hấp, thu Tử Kim Hồ Lô thu vào trong lòng bàn tay.

Trần Lễ nhìn xem bọn hắn, nói:

- Người thường đi chỗ cao, mặc dù các ngươi may mắn có thể sống đến cuối cùng, nhưng ngàn năm sau khi, hi vọng trường sinh ở Thượng giới cũng là xa vời, gia nhập Thiên Cảnh đi, vì Thiên Cảnh mà chiến, ngàn năm sau lần nữa phong thần, có lẽ sẽ có các ngươi, quên nói cho các ngươi biết, Thiên Tử Thiên Cảnh chính là con trai Thiên Đế, Thiên Đế đời tiếp theo.

Nói xong, Trần Lễ quay người rời khỏi.

Trong đại doanh vang lên tiếng hít thở gấp rút, trầm trọng.

Một võ giả mở miệng hỏi:

- Đại tướng quân, trong hồ lô kia là thật sao?

Áo giáp nam tử hít sâu một hơi, nói:

- Khí tức của hắn không làm giả được, mà các ngươi phóng to thân hình của hắn lên bằng như chúng ta, suy nghĩ lại một chút lực phá hoại của những võ học kia của hắn…

Mọi người suy nghĩ theo lời hắn, không khỏi lạnh mình.

- Huống hồ, hồ lô này tồn tại đã tuyệt không phải chúng ta có thể tưởng tượng, đây tuyệt không phải là thủ đoạn của võ giả….

Áo giáp nam tử sầu lo nói, lời này càng để mọi người yên lặng.

Đúng vậy.

Trước đó, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới một hồ lô lại có thể khốn một nhân vật càng mạnh mẽ hơn Võ Đế.

Bọn hắn lại nghĩ tới lời Trần Lễ trước đó.

Thiên Địa Chi Thần sẽ không phải cảnh giới Võ Đạo Thông Thần?

Trở lại Thiên Đình, Tử Kim Hồ Lô tự động bay khỏi tay Trần Lễ, cấp tốc tan biến trong mây, để Trần Lễ cảm khái Đạo Tổ thần thông quảng đại, hắn lập tức bay về phía cung điện của

Tề Duyên Thiên Sư, cùng Tề Duyên nghiên cứu bảo vật võ đạo, Tử Kim Hồ Lô cũng không chỉ chấn kinh người Xích Thiên võ giới, cũng làm cho hắn cực kỳ hướng tới.

Chuyện nhỏ này cũng không có ảnh hưởng đến Khương Trường Sinh tu hành. Phân thân cầm trong tay Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám còn đang ngao du thiên địa, hai kiện chí bảo đã đi đến mức độ cực mạnh, tùy tiện một bảo đã có thể rồi trấn áp được Thái Hoang thần quân lúc trước, theo Khương Trường Sinh cùng chúng nó càng ngày càng mạnh, tốc độ chiếu chiếu thiên địa vạn vật càng lúccàng nhanh, đợi nó chiếu ứng toàn bộ Thái Hoang, khi đó Khương Trường Sinh sẽ được tiếp quản Thái Hoang võ giới.

Bất quá chỉ cần Khương Trường Sinh không thúc giục động Thiên Địa bảo giám, Tử Hoàn thần quân sẽ không phát hiện được, huống hồ hiện tại còn đang ở trong kỳ hạn của cuộc chiến giữa các võ giới.

Một bên khác, vong hồn trong Địa Phủ càng ngày càng nhiều, số lượng quỷ sai càng đột phá hai mươi vạn, cuộc chiến võ giới cũng không có ảnh hưởng đến Địa Phủ, Địa Phủ vẫn có thể tiếp xúc đến luân hồi của võ giới khác, chẳng qua là trước mắt chiếm con số rất nhỏ.

Định Thiên năm ba mươi lăm.

Trên Lăng Tiêu bảo điện, Khương Trường Sinh triệu kiến tiên thần, Tứ Thánh Đại Nguyên Soái, Tam Đại Thiên Quân, Tứ Đại Thiên Sư, Thiên Cương Địa Sát đại tướng quân, ba mươi sáu Tinh Quân, phong vũ lôi điện bộ thần các loại, tất cả đều tụ tập đến.

Chương 756: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (2)

Từ sau khi phong thần, đây là lần đầu tiên Đạo Tổ Lăng Tiêu triệu tập tiên thần trên bảo điện, nhóm tiên thần đều rất tò mò.

Ba mươi lăm năm qua, bọn hắn dựa vào khí vận Thiên Đình, công hiệu của Phong Thần bảng, công lực tăng nhanh như gió, tiên thần phía dưới Thiên Địa Đại Tôn đều có đột phá, không được bao lâu, Thiên Địa Đại Tôn, Võ Đạo Thánh Vương của Thiên Đình sẽ nghênh đón sự tăng trưởng một cách bùng nổ.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, Ngọc Nghiên Dật đang đứng ở trong hàng Tinh Quân trên điện nhìn thấy, đáy mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Bạch Kỳ ghé vào chân trước Khương Trường Sinh, tư thái cao ngạo, rất biết cố làm ra vẻ.

Lúc này, một cơn gió đen bay vào Lăng Tiêu bảo điện, nhóm tiên thần kinh hãi, bất quá thấy Đạo Tổ thờ ơ, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắc phong tiêu tán, Hình Thủ mang theo năm vị Diêm La hiện thân, trong đó bao gồm cả Khương Triệt, Khương Huyền Niên.

Nhìn thấy Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân trừng to mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Khương Huyền Niên hướng hắn chớp mắt, ra hiệu hắn chớ có xúc động.

- Bái kiến Thiên Đế bệ hạ! Bái kiến Vương Mẫu nương nương.

Hình Thủ cùng năm vị Diêm La hành lễ, cùng kêu lên nói.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta sáng lập Địa Phủ, chấp chưởng trật hồi trật tự, Hình Thủ chính là chủ nhân Địa Phủ, ngày sau Thiên Đình cùng Địa Phủ có thể hợp tác nhiều hơn, Địa Phủ gặp được phiền toái, có thể đi ra cầu Thiên Đình trợ giúp, tiên thần Thiên Đình phạm sai lầm, hoặc là trừng phạt thiên địa ác đồ, có thể đưa vào Luân Hồi, tiếp nhận nỗi khổ luân hồi bách thế.

Vừa dứt lời, nhóm tiên thần trừng to mắt, ánh mắt nhìn về phía Hình Thủ thay đổi.

Dương Triệt, Trần Lễ nhìn Hình Thủ, Khương Triệt, âm thầm cảm khái, Đạo Tổ quả nhiên là người nhớ tình bạn cũ.

Địa Phủ cùng Thiên Đình gặp mặt, mang ý nghĩa kế hoạch tam giới của Khương Trường Sinh bắt đầu đi trên quỹ đạo.

Lăng Tiêu bảo điện trong lâm vào ổn ào trong, Khương Trường Sinh không có ngăn cản, sau khi Thiên Đình cùng Địa Phủ quen thuộc, hắn mới mở miệng:

- Sau cuộc chiến võ giới, Thái Hoang võ giới sẽ bại lộ trước mắt Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng chính là thượng giới, Thiên Đình tồn tại sẽ chọc cho thượng giới kiêng kị, người thượng giới đều là võ giả mạnh mẽ, Thiên Đình thành lập sẽ uy hiếp bọn hắn, ngàn năm sau, Thiên Đình tương nghênh trận kiếp nạn đầu tiên, liên quan đến Thiên Đình có thể dừng chân tại Đại Thiên thế giới hay không, các ngươi trong ngày thường ngoại trừ thực hiện chức trách thần quyền, nhất định phải nỗ lực luyện công, chớ có cô phụ ta kỳ vọng.

Nhóm tiên thần đã sớm biết việc này, bọn hắn cũng không có nghĩ nhiều, cảm thấy hợp tình hợp lý, vô luận ở đâu, đều là tranh phong quyền lực cùng lợi ích, Thiên Đình muốn hành sử thần quyền, tất nhiên sẽ liên tục không ngừng gặp được kẻ địch.

Một lúc lâu sau, Khương Trường Sinh mang theo Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ hư không biến mất điện trong Lăng Tiêu bảo, nhóm tiên thần lúc này mới vây quanh sáu người Hình Thủ, tò mò hỏi về Địa Phủ.

Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân hai huynh đệ càng kích động ôm cùng một chỗ, bởi vì khí vận bản nguyên giống nhau, bọn hắn cũng không có hạn chế âm dương tương cách, có thể ôm nhau.

Khương Triệt thì đến đến trước mặt Khương Thiên Mệnh, cảm khái nói:

- Ngươi đã lớn.

Khương Thiên Mệnh động dung, tựa hồ suy nghĩ cái gì, nỗi lòng phun trào.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, Mộ Linh Lạc bên cạnh tò mò hỏi:

- Người mạnh nhất Huyền Hoàng Đại Thiên Địa mạnh bao nhiêu?

- Rất mạnh, có thể chấp chưởng ba ngàn thiên địa, còn mạnh mẽ ra sao thì chỉ có cảm thụ qua mới hiểu được.

Khương Trường Sinh trả lời, hắn xuất ra Tử Kim Hồ Lô, thần niệm thăm dò vào trong đó, ngưng tụ ra Đạo Tâm thần chỉ.

Trong không gian liệt diễm cuồn cuộn, nam tử hắc y đã hết hơi hết sức, nằm ở trong hư không, thở hào hển.

Ở bên trong đây không có lực hút như trái đất, hắn như là hồn phách bồng bềnh, ánh mắt chết lặng.

- Nói cho ta, lai lịch của ngươi, ngươi còn có một chút hi vọng sống.

Một âm thanh truyền đến, nghe vậy, nam tử hắc y lập tức ngồi dậy.

Hắn hoảng sợ nhìn về phía Đạo Tâm thần chỉ, run giọng hỏi:

- Thiên… Thiên Đế? Đạo Tổ?

Đi qua nhiều năm tra tấn, hắn đã sinh ra hoảng sợ Khương Trường Sinh từ sâu trong linh hồn, sinh không nổi nửa điểm ý phản kháng.

Khương Trường Sinh sở dĩ lưu hắn lâu như vậy, là bởi vì cái tên này vậy mà không có kích động sinh tồn ban thưởng.

Vì sao không có kích động sinh tồn ban thưởng?.

Chẳng lẽ đối phương cũng không phải muốn đối địch với Thiên Đình? Suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, hắn mặc dù ngữ khí cuồng vọng, lại cố ý trêu đùa, kích thích Đế Xương.

- Thành thật trả lời.

Đạo Tâm thần chỉ đạm mạc nói, nam tử hắc y lúc này trả lời, nói ra lai lịch của mình.

Hắn xác thực đến từ thượng giới, hắn tên Hắc Hầu, cảnh giới Võ Đạo Thông Thần, hắn là võ giả nhân tộc trước đây thật lâu theo Thái Hoang võ giới phi thăng, bởi vì đắc tội Thái Hoang thần quân, gặp phải hắn truy sát, cửu tử nhất sinh, may mắn chạy thoát, từ đó liền trốn đi, chờ đợi báo thù ngày, nhưng Thái Hoang thần quân mượn nhờ tài nguyên Thái Hoang võ giới cùng với quyền lực Thần Võ giới, so với hắn càng sớm hơn một bước bước vào cảnh giới Thiên Nguyên Cực Võ, khiến cho hắn không có hi vọng báo thù.

Nghe nói Thái Hoang thần quân ngã xuống, hắn mới hạ giới, muốn nhìn xem Thái Hoang võ giới đến tột cùng xảy ra chuyện gì, không ngờ biết được Thái Hoang thần quân bị một tồn tại cường đại được xưng là Đạo Tổ đánh chết, hắn lúc này mới một đường đi vào Thiên Đình, muốn thăm dò một thoáng.

Đánh với Đế Xương một trận, hắn rất thất vọng, cảm giác mình bị đùa bỡn, thực lực như vậy làm sao có thể đánh giết Thái Hoang thần quân, thế là hắn mở miệng trào phúng, cho đến khi Khương Trường Sinh ra tay.

Đạo Tâm thần chỉ lúc này thi triển thần thông Đại Đạo Chi nhãn, đọc đến trí nhớ của Hắc Hầu, xác định hắn không có nói sai, xong rồi giải trừ thần thông.

Hắc Hầu lấy lại tinh thần, không có có ý thức vừa rồi xảy ra chuyện gì, tiếp tục nói:

- Đạo Tổ, lần này cuộc chiến võ giới không tầm thường, người hạ giới cũng không ít, ngay cả ta đều mượn một vị tiền bối chiếu cố hạ giới, võ giới không nên dẫn tới bọn hắn chú ý, trừ phi bọn hắn là vì ngài mà tới.

Chương 757: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (1)

Ở trước mắt Đạo Tổ, tâm tình Hắc Hầu vô cùng phức tạp, trước khi mạnh mẽ xông tới Thiên Đình, hắn đã từng nghe nói truyền thuyết về Đạo Tổ, trước kia cảm thấy hoang đường, bây giờ mới biết mình ếch ngồi đáy giếng.

Tựa như không gian thần bí hắn hiện tại bị nhốt, hắn không thể nào hiểu được nơi này là chỗ nào.

Liệt diễm liên tục không ngừng, lúc nào cũng có thể đốt cháy hắn, nhưng lại có lực lượng thần bí chống đỡ sinh cơ cho hắn.

Đạo Tâm thần chỉ mở miệng nói:

- Cho ngươi hai lựa chọn, một là gia nhập Thiên Đình, làm lên từ thiên binh, hai là….

- Ta nguyện gia nhập.

Hắc Hầu nói thẳng nói, nghe được đối phương nguyện ý thu mình, hắn lập tức kinh hỉ.

Hiện tại hắn xem như hoàn toàn phục Đạo Tổ, chẳng qua những năm qua tra tấn khiến cho hắn rất cẩn thận.

Đạo Tâm thần chỉ đi theo tan biến, Hắc Hầu lập tức gấp, đang muốn mở miệng, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Một giây sau, hắn xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu cung, hắn vừa mở mắt, liền thấy Phong Thần bảng, hắn không bị khống chế rơi vào trong Phong Thần bảng, cường quang bao phủ ánh mắt của hắn, bốn phương tám hướng vọt tới khí tức hơi nóng, khiến cho mỏi mệt trong người hắn bị quét qua hết sạch.

Cũng không lâu lắm, Hắc Hầu bay ra Phong Thần bảng, hắn quay đầu nhìn lại, Phong Thần bảng khổng lồ thu nhỏ, sau đó chui vào trong Tử Tiêu cung nguy nga bên cạnh.

Hắc Hầu ngơ ngác, có chút không biết làm sao.

- Chờ một lúc, ngươi bây giờ là thiên binh, tiếp theo sẽ có Thiên Tướng đến dẫn ngươi đi, từ nay về sau, ngươi nghe lời hắn răm rắp, biểu hiện tốt thì có thể tấn thăng nữa.

Trong Tử Tiêu cung truyền ra âm thanh đạm mạc của Khương Trường Sinh, Hắc Hầu nghe xong, lập tức an tâm, thậm chí bắt đầu chờ mong sinh hoạt tiếp theo Thiên Đình.

Chờ trong chốc lát, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh hắn, chính là Đế Xương.

Vẻ mặt Đế Xương đầy phức tạp, Hắc Hầu quay đầu nhìn về phía hắn, cũng lộ ra mặt vẻ phức tạp, hai người nhìn nhau không nói gì.

- Đáng giận, hắn vậy mà thành người một nhà.

- Đáng giận, ta lại muốn làm thủ hạ cho hắn.

Trong lòng hai người đều đang mắng đối phương, Hắc Hầu trước tiên lộ ra nụ cười, nói:

- Sau này xin ngài phân phó nhiều hơn.

Đế Xương miễn cưỡng cười vui nói:

- Đi theo ta đi.

Hắn quay người rời khỏi, Hắc Hầu vội vàng đuổi theo.

Trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Chủ nhân, ngài thu phục Võ Thần rồi?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, hỏi ngược lại:

- Hết sức hiếm lạ à, đại bộ phận sinh linh cũng không muốn chết, ngươi khi đó không phải cũng là tới kiểu này?

Bạch Kỳ cười hắc hắc nói:

- Đúng thế, đi theo chủ nhân ngài là cơ duyên lớn lao, cũng là ngài thiện tâm, chỉ cần không quá phận, ngài luôn có thể cho người khác một chút hi vọng sống.

Năm đó Từ Thiên Cơ cúi đầu, quỳ ra một phen tiền đồ to lớn.

Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Đạo Thần, Hứa Mãng các loại, bao nhiêu người đều là Đạo Tổ lưu lại một chút hi vọng sống mới có hôm nay?

Hắc Hầu gia nhập quả thật có thể tăng mạnh lực lượng Thiên Đình, nhưng người này tính tình cao ngạo, còn nói nhiều, cần rèn luyện thật tốt, Hắc Hầu cũng có thể giáo dục một thoáng thiên binh thiên tướng.

Khương Trường Sinh thì nghĩ một chuyện khác, kia chính là tiền bối Hắc Hầu nói tới, vị cường giả kia mang không ít người hạ giới, chẳng qua cũng không có rơi vào Thái Hoang võ giới, mà đối phương có thể sớm biết được Thái Hoang võ giới trong danh sách cuộc chiến võ giới, điều này nói rõ đối phương không chỉ có thực lực cá nhân mạnh mẽ, nhân mạch cũng rộng, thậm chí có thể là người Thần Võ giới.

Hắc Hầu chỉ biết đối phương gọi Viêm Chủ, cũng không rõ ràng Viêm Chủ mạnh bao nhiêu, thậm chí không rõ ràng mục tiêu của đối phương.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, tạm thời diễn tính không được Viêm Chủ mạnh bao nhiêu, Viêm Chủ còn đang ở

trong một phương võ giới khác.

Theo trí nhớ Hắc Hầu đến xem, Viêm Chủ rõ ràng đang mưu đồ cái gì, đối phương đang trắng trọn tập kết thế lực, không sớm thì muộn sẽ đối phó thiên cảnh cùng Thiên Đình.

Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong đối phương có thể dẫn tới cho mình một sinh tồn ban thưởng thật phong phú.

Sau đó một quãng thời gian, bởi vì Hắc Hầu gia nhập, Thiên Đình trở nên náo nhiệt, càng ngày càng nhiều tiên thần biết được Đạo Tổ thu một Võ Thần, mà lại là làm lên từ thiên binh, để bọn hắn vô cùng hiếu kỳ, dồn dập tiến đến xem Hắc Hầu.

Hắc Hầu được Đế Xương an bài, chờ đợi ở Bắc Thiên môn, Bắc Thiên môn trở thành Thiên Môn náo nhiệt nhất, Hắc Hầu vì để sớm ngày tấn thăng Thiên Tướng, đối mặt các thiên binh cực kỳ thân thiện, thậm chí chỉ bảo bọn hắn luyện công, truyền thụ võ học thượng giới.

Ở trong quá trình này, Hắc Hầu cũng biết đến càng ngày càng nhiều truyền thuyết của Đạo Tổ, hắn sùng bái Đạo Tổ cũng càng ngày càng sâu.

Ngược lại hắn ở Thượng giới chưa bao giờ gặp qua tồn tại cường đại giống như Đạo Tổ, từ đầu đến cuối, hắn đều chưa từng gặp qua hình dáng Đạo Tổ, lại bị trấn áp đến không dám có chút tính tình nào.

Cứ như vậy, không đến thời gian năm năm, Hắc Hầu thuận lý thành chương tiến nhập Thần Du đại thiên địa.

Sau đó, hắn bị chấn động, lại sau đó, hắn bắt đầu trầm mê.

Định Thiên năm bốn mươi lăm, một năm này, Khương Tử Ngọc một trăm chín mươi ba tuổi cuối cùng bước vào cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn, lần nữa kinh động khắp thiên hạ.

Không giống với kiếp trước, Khương Tử Ngọc ở kiếp này không có độc tài triều chính, mà kéo dài Thừa Tướng các, để Thừa Tướng các giám thị quốc sự, cản tay lẫn nhau, mình lại có đầy đủ thời gian luyện công.

Trên đỉnh núi Linh sơn, trong một tòa đình viện.

Khương Tử Ngọc khó nghỉ được, đang nghe hai thừa tướng hồi báo tình huống.

Sau khi Trần Lễ đi một lượt đại quân nhân tộc Xích Thiên võ giới, Xích Thiên võ giới cũng không có lập tức đầu hàng, cũng không có rút lui, mà tiếp tục phát động mấy cuộc chiến tranh, cho đến ba năm trước mới hoàn toàn dừng lại.

- Xích Thiên một phương có ba mươi lăm vị tướng quân nguyện ý quy hàng, có thể mang tới binh lực ước chừng tám mươi vạn, nhưng phần lớn đều có tổn thương.

Chương 758: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (2)

Một thừa tướng mở miệng nói, khắp khuôn mặt đều là nụ cười.

Khương Tử Ngọc gật đầu nói:

- Phân tán bọn hắn đến các châu thiên hạ, giữ lại quân vị.

Đối với Xích Thiên võ giới, hắn tạm thời không có để ở trong lòng, mặc dù hắn hiếu chiến, nhưng cũng hiểu rõ bản thân Thiên Cảnh mạnh mẽ.

Quân thần hàn huyên một hồi lâu, hai vị thừa tướng hành lễ rời khỏi.

Bọn hắn vừa rời khỏi, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chính là Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh đánh giá Khương Tử Ngọc, cười nói:

- Quả nhiên là cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn, không tệ lắm.

Khương Tử Ngọc trợn trắng mắt, nói:

- Ngươi không phải cũng là vậy sao? Vì sao ngươi tới?

Khương Thiên Mệnh ngồi ở trước bàn, tự mình rót một chén rượu, uống. Một hơi cạn sạch, cười nói:

- Gần đây ta chuẩn bị dẫn đầu một nhóm thiên binh đi tới trung bộ Thái Hoang, đi tới một phương võ giới khác, có chỗ tốt to lớn, ta có thể dẫn đầu một nhóm thiên tài Thiên Cảnh, tận dụng thời cơ, ngươi cầu ta sẽ mang theo.

Hắn nháy mắt ra hiệu cho Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc tức giận nói:

- Chờ trẫm phi thăng, ngươi cũng phải nghe lời của ta, chỉ bằng ngươi, cũng dám vượt giới, thật không có vân đề sao?

Khương Thiên Mệnh đắc ý cười nói:

- Thủ hạ ta có Đại tướng.

Đại tướng?

Khương Tử Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Đế Xương là đại nguyên soái, có thể tính dưới tay ngươi?

Khương Thiên Mệnh lắc đầu, thần thần bí bí nói:

- Ta có một vị thiên binh còn mạnh hơn cả Đế Xương đại nguyên soái, cam đoan chuyến này an toàn, ngươi có muốn phái người hay không?

Khương Tử Ngọc khẽ nói:

- Vậy dĩ nhiên muốn, vừa hay trầm đang sầu muộn, Thiên Cảnh càng ngày càng nhiều thiên tài, chẳng qua là tòng quân, ngược lại ảnh hưởng luyện công, không bằng ra ngoài xông xáo, tăng tiên hiểu biết.

Ngữ khí hắn chuyển hướng, đứng dậy, cười nói:

- Rất lâu không có luận bàn, bây giờ ngươi ta đều là Thiên Địa Đại Tôn, sao không đánh một trận?

Khương Thiên Mệnh đi theo lộ ra nụ cười, hắn tự mình đến đây, tự nhiên cũng có phần ý này.

Hai người liếc nhau, cùng nhau bay lên trời, tan biến trong mây, ngay sau đó, tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc không ngừng hạ xuống, kinh động bách tính Ti Châu.

Trên Vô Tận Hải Dương, một mảnh quần đảo chiếm cứ, theo từ cao xem, tựa như trăng khuyết, tướng sĩ đứng thành hàng lơ lửng giữa không trung, một mảnh đông đúc, cầm đầu chính là Lâm Hồng Trần.

Lâm Hồng Trần nhìn xuống một đạo thân ảnh trên đảo, nhíu mày.

- Đại Nghiễm Thiên thật sự là thanh thế rất lớn, nhiều người như vậy tới đối phó trẫm, đáng giá không?

Kẻ nói chuyện là một nam tử mặc áo tím, đứng trên đỉnh núi, đón gió mà đứng, hắn chính là hậu nhân Diệp tộc trước đó từ trên trời mà đến, tên Diệp Chiến, sau khi thay đổi một bộ áo tím, mang theo Đế quan, hiển thị rõ phong phạm Đế Vương, đối mặt quân địch đầy trời, vẫn lạnh nhạt tự nhiên như cũ.

Đối mặt Diệp Chiến, Lâm Hồng Trần khẽ nói:

- La Hồng hoàng triều của ngươi đánh nhiều thắng nhiều, bản tọa há có thể phớt lờ? Nghe nói người mạnh nhất La Hồng hoàng triều là Thiên Tử bọn hắn, có được vũ lực trấn áp một thế, bản tọa tự nhiên đến tự mình đến đây, hơn nữa còn mang theo tinh nhuệ Đại Nghiễm Thiên.

Mặt Diệp Chiến lộ ra vẻ trào phúng.

Lâm Hồng Trần vẫy vẫy tay, đại cấp quân tốc tản ra, bao vây quần đảo.

Diệp Chiến nhếch miệng, khí thế bỗng nhiên bùng nổ, hải đảo dưới chân trong nháy mắt hóa thành bụi, mặt biển phía dưới đi theo sụp đổ, cả một hải đảo bị nghiền nát, hình thành gió mạnh khủng bố càn quấy bát phương, không đến hai hơi thời gian, quần đảo bao la không còn sót lại chút gì, Đại Nghiễm Thiên đại quân càng bị xé mở, quân trận tan ra thành từng mảnh.

Lâm Hồng Trần trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

- Làm sao có thể…

Giờ khắc này, Lâm Hồng Trần nghĩ đến Đạo Tổ.

Diệp Chiến không chờ bọn họ phản ứng, một quyền đánh về phía bầu trời, trong chốc lát, chân khí khủng bố hóa thành quyền phong bay thẳng lên, đếm không hết tướng sĩ Đại Nghiễm Thiên bị đánh nát áo giáp, máu thịt xé rách, lộ ra bạch cốt, ngay sau đó, bạch cốt lại hóa thành tro bụi.

Biển mây trên trời đều bị tách ra, Lâm Hồng Trần bị đánh lui, hắn nhìn chăm chú nhìn về phía hai tay, phát hiện hộ giáp tràn đầy vết rách.

Hắn nhấc mắt nhìn, Diệp Chiến đã đánh tới.

Diệp Chiến tiến vào trạng thái chiến đấu mang theo vẻ mặt lạnh lùng, tóc đen phất phới, hắn thi triển quyền cước, thân hình xê dịch, liên tục có cường giả Đại Nghiễm Thiên bị đánh bạo, máu vẩy bầu trời.

Mạnh như Lâm Hồng Trần mà mắt trần đều không thể bắt được thân ảnh của Diệp Chiến, thật sự quá nhanh, Lâm Hồng Trần lấy ra một cây trường thương từ trong nhẫn trữ vật, đang muốn chuẩn bị chiến đấu, Diệp Chiến đã giết tới trước mặt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, một cỗ uy áp kinh khủng bao phủ Lâm Hồng Trần, khiến cho hắn không thể động đậy, chân khí ngưng kết, tay phải vô ý thức buông ra, trường thương rơi vào trong biển.

Diệp Chiến đưa tay bóp lấy cổ Lâm Hồng Trần, cười lạnh nói:

- Trầm đang lo như thế nào đối đầu Đại Nghiễm Thiên, không ngờ ngươi đưa tới cửa, đa tạ ngươi đưa trẫm nhất thống cơ hội Vô Tận Hải Dương, phàm nhân, ngươi không rõ ràng ngươi đối mặt là cái gì, Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh.

Lâm Hồng Trần trừng to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Người của thượng giới.

Cái trán Diệp Chiến hiện ra hồng văn quỷ dị, như là liệt diễm, phát ra cường quang, chiếu vào trên mặt Lâm Hồng Trần, ánh mắt Lâm Hồng Trần bắt đầu biến ảo, rất nhanh đã mất đi màu sắc.

Diệp Chiến một tay dẫn theo Lâm Hồng Trần, quay người nhìn về phía cường giả Đại Nghiễm Thiên còn sống phương xa, cao giọng nói:

- Chủ công của các ngươi đã nằm ở trong tay trẫm, đừng hòng trốn, hoặc là chết, hoặc là thần phục với trẫm.

Vừa dứt lời, vẻ mặt các cường giả Đại Nghiễm Thiên âm tình biến ảo, rất nhanh đã có người quỳ xuống trên không trung.

Có người dẫn đầu, càng ngày càng nhiều cường giả Đại Nghiễm Thiên quỳ xuống.

Trận tranh phong này duy trì thời gian rất ngắn, máu thịt phất phới đầy trời cùng xương phấn chứng minh vừa rồi đã xảy ra một trận sát lục tàn khốc.

Chương 759: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (1)

Định Thiên năm năm mươi, một năm này, Thiên Cảnh quốc thái dân an, Thiên Đình ngày càng mạnh mẽ.

Từ sau khi Xích Thiên võ giới từ bỏ xâm lấn, liên tục không ngừng có Xích Thiên võ giả gia nhập Thiên Cảnh, mà Thiên Đình mỗi năm đều đến nhân gian tuyển bạt thiên binh, sơn thần, thổ địa công cùng với tiên tử, nguyên nhân chính là như thế, uy danh Thiên Đình càng truyền càng xa.

Một năm này, Thiên Cảnh nghênh đón khách nhân.

Sứ thần đến từ Đại Nghiễm Thiên.

Khương Tử Ngọc cũng có nghe thấy Đại Nghiễm Thiên, tự mình tiếp kiến sứ thần.

Trong ngự thư phòng, Khương Tử Ngọc cười nói với ba vị sứ thần:

- Không ngờ các ngươi tới nhanh như vậy.

sứ Thần cầm đầu là một nam tử thể trạng cứng rắn, hai đầu lông mày lại lộ ra dáng vẻ thư sinh, hắn cười khổ nói:

- Thiên Cảnh bệ hạ, chúng ta tới nhưng không vui, đoạn đường này để cho chúng ta không dễ tìm.

Đi mấy chục năm, một đường gặp được bao nhiêu nguy hiểm, chỉ có bọn hắn rõ ràng, số người trong đoàn chỉ còn lại không tới một thành, bọn hắn mong muốn từ bỏ bao nhiêu lần.

Khương Tử Ngọc mỉm cười hỏi:

- Không biết các ngươi tới cần làm chuyện gì?

Sứ thần trả lời:

- Muốn làm giao dịch cùng Thiên Cảnh, không biết có thể bán Thiên Cảnh truyền tống trận?

Khương Tử Ngọc kinh ngạc hỏi:

- Truyền tống trận? Các ngươi bây giờ còn có thời gian rảnh làm mấy việc này?

Thái giám bên cạnh buồn cười nhìn về phía ba vị sứ thần, ánh mắt tràn ngập thương hại.

Sứ thần nhíu mày hỏi:

- Vì sao không thể làm? Bệ hạ, ngài có hiểu rõ Đại Nghiêm Thiên?

Hắn cố nén tức giận, trước khi tiến vào hoàng cung, hắn tràn ngập hảo cảm cùng hướng tới Thiên Cảnh, cảm thấy mọi thứ ở Thiên Cảnh đều đi trước Đại Nghiễm Thiên, nhưng đi vào nơi này, ánh mắt Khương Tử Ngọc cùng thái giám khiến cho hắn cảm nhận được vũ nhục.

Khương Tử Ngọc thở dài nói:

- Thiên Công Đại Nghiễm Thiên Lâm Hồng Trần bị Thiên Tử La Hồng hoàng triều bắt lấy, nghe nói thủ hạ tinh nhuệ của hắn cũng quy hàng La Hồng hoàng triều, bây giờ Đại Nghiêm Thiên đã lâm vào nội loạn, ngay cả thiên tử đều đã chết, bây giờ Thiên Tử mới bị chư hầu thay phiên đoạt.

- Không có khả năng, chúng ta làm sao chưa từng nghe nói qua La Hồng hoàng triều?

Sứ thần cả giận nói, hai người khác cũng như thế.

Khương Tử Ngọc lắc đầu nói:

- Xem ra các ngươi thật không biết, như thế mà nói, các ngươi theo Đại Nghiêm Thiên tới cần mấy chục năm, đã như vậy, các ngươi trở lại đi xem một chút đi, bất quá lần này đi lại là mấy chục năm, hi vọng khi đó Đại Nghiễm Thiên vẫn còn ở đó.

Chuyện Lâm Hồng Trần gặp phải đã truyền ra từ trong Thần Du đại thiên địa, dù sao trong Đại Nghiêm Thiên, La Hồng

hoàng triều đều có tín đồ hương hỏa, hai bên còn bởi vậy tranh chấp, thậm chí chửi nhau.

Thái giám bên cạnh cũng là tín đồ hương hỏa, hắn cũng từng nghe nói việc này, hắn khẽ lắc đầu, cũng đang thở dài vì Đại Nghiêm Thiên, dù sao Đại Nghiễm Thiên đã từng là hoàng triều cường đại nhất trên Vô Tận Hải Dương, không ít tín đồ hương hỏa Thiên Cảnh đều suy nghĩ hợp nhất Đại Nghiễm Thiên, tín đồ ở Đại Nghiễm Thiên thì chờ mong một ngày này, không ngờ nửa đường toát ra một La Hồng hoàng triều.

Vẻ mặt ba vị sứ thần đầy âm trầm, trong lòng bọn họ khủng hoảng, nếu đi ra mấy năm, bọn hắn còn có niềm tin, nhưng bọn hắn rời khỏi Đại Nghiễm Thiên mấy chục năm, thật không có sức, mấy chục năm biến số thật sự quá lớn.

Khương Tử Ngọc mở miệng nói:

- Lưu lại đi, nếu có năng lực, trẫm sẽ không bạc đãi các ngươi, đợi thêm mấy chục năm, sẽ có số lượng lớn người Đại Nghiễm Thiên đến đây, ngược lại các ngươi trở về cũng muốn mấy chục năm, không bằng chờ, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu.

- Lai Phúc, dẫn bọn hắn xuống, dàn xếp thật tốt.

- Vâng!

Thái giám gật đầu khom lưng, sau đó dẫn ba vị sứ thần ngơ ngơ ngác ngác rời khỏi.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía trang giấy trên bàn, ghi chép lại tình báo La Hồng hoàng triều mà hắn đã sửa sang.

- Một người đã trấn áp được Đại Nghiễm Thiên, chẳng lẽ là người trên trời?

Khương Tử Ngọc như có điều suy nghĩ, hắn chấp bút viết xuống hai chữ Diệp Chiến, hắn có loại dự cảm, Diệp Chiến lại là kình địch sau này của hắn.

Phía trên Thiên ngoại Tinh Hải, Tử Hoàn thần quân cùng hai vị thị nữ đứng ở vách đá, cúi đầu xem tinh không sáng chói.

- Đã nhiều năm như vậy, cũng không biết tình huống hạ giới như thế nào.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi nói, ngữ khí phức tạp.

Nữ tử váy trắng tức giận nói:

- Bọn hắn đúng là đầu phục Đạo Tổ, trước đó sẽ còn giả vờ, hiện tại đã không giả trang nữa, Thường tộc vậy mà xuất hiện những bại hoại này, đáng hận.

Nữ tử váy xanh yên lặng, trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang.

Đám người này là nàng tự mình chọn lựa, làm sao có thể phản bội, lần trước lúc liên hệ, nàng có thể cảm giác được những người này cũng không phải bị điều khiển, là sùng bái Đạo Tổ phát ra từ nội tâm.

Nàng bởi vậy sinh ra tò mò nồng đậm về Đạo Tổ, bất quá tất cả những thứ này đều phải đợi đến sau khi cuộc chiến võ giới kết thúc.

Nữ tử váy trắng mắng trong chốc lát, mở miệng hỏi:

- Thần Quân, gần đây Thiên Khư xuất hiện giáo đồ của Cựu Cổ giáo, còn bộc phát ra xung đột rất lớn, liên lụy một phương thiên địa.

Tử Hoàn thần quân nói:

- Thần Võ giới tự sẽ đi quản, có liên quan gì với bọn ta?

Nữ tử váy trắng cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Ngài cảm thấy, Đạo Tổ có phải là giáo đồ của Cựu Cổ giáo hay không?

Tử Hoàn thần quân nhíu mày, quát:

- Không được nói bậy.

Nữ tử váy xanh vội vàng nói:

- Nói bậy bạ gì đó, có mấy lời không thể nói lung tung, đừng quên tình cảnh hiện tại của Thần Quân.

Nữ tử váy trắng bĩu môi nói:

- Nơi đây không phải chỉ có ba người chúng ta à, nếu như suy đoán của ta là thật, chúng ta không được chuẩn bị sớm sao?

- Các ngươi suy nghĩ một chút tốc độ Đạo tổ phát triển, còn có năng lực gì đó quái lạ hàng phục lòng người, Thái Hoang thần quân cũng đã có nói hắn chính là dị số…

Nói xong lời cuối cùng, nàng cũng không dám nói tiếp nữa.

Chương 760: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (2)

Tử Hoàn thần quân yên lặng, chẳng qua vẻ mặt trở nên lạnh, nàng mở miệng nói:

- Đừng nhắc lại những suy đoán này, chờ cuộc chiến võ giới kết thúc đi, nếu như hắn thật có thể gánh vác Diệp gia, Vạn Cổ Sát Tinh cùng với áp lực của rất nhiều cường giả trên trời, giết ra khỏi trùng vây, tự có Thiên phạt đợi hắn.

Nữ tử váy trắng không nói thêm gì nữa, tâm tư trôi về phía tinh không.

Trời cao đất xa, biển mây trùng điệp, một ngọn núi cao như mũi đao đứng ở trên mặt đất, tráng lệ vô biên.

Một lầu các màu đỏ đang phi hành, cổ kính, dưới lầu tràn đầy giáp trùng màu máu, lít nha lít nhít, tụ tập cùng một chỗ gánh chịu Hồng lâu bay lượn.

Trên ban công lầu hai, hai bóng người đứng sóng vai, đây là một nam tử làn da yêu dị, khuôn mặt tà tuấn, tóc đen rối tung, người mặc hắc y, hai vai hợp với hắc vũ, khí chất như là yêu ma hoá hình.

- Vạn Cổ Sát Tinh đang ở giới này?

Yêu dị nam tử hỏi, đôi mắt như ưng, chăm chú nhìn phương xa.

Đứng ở bên cạnh hắn là một lão giả cầm trong tay quạt lông, râu dài đến bụng, một mặt hiện ra nụ cười bày mưu nghĩ kế, nói:

- Không sai, cứ ở giới này, khí tức mệnh cách của hắn cực kỳ không ổn định, rõ ràng đang chiến đấu.

Yêu dị nam tử híp mắt.

Quạt lông lão giả hỏi:

- Thiếu chủ, ngươi khăng định muốn cầm xuống Vạn Cổ Sát Tinh ngay lúc này? Những tên kia sở dĩ không có động thủ, chính là muốn chờ Vạn Cổ Sát Tỉnh thức tỉnh.

Yêu dị nam tử khẽ nói:

- Thật chờ hắn thức tỉnh, ngươi ta còn có cơ hội? Chúng ta trước tiên có thể bắt lấy, Thị Huyết trùng lâu cũng không thiếu chiến trường sát lục, xuyên qua bốn mươi ba phương võ giới, rốt cuộc tìm được hắn, cũng không thể đợi thêm.

Quạt lông lão giả cảm thấy có đạo lý, cười nói:

- Diệp gia tiểu tử kia đoán chừng cũng hướng về phía Vạn Cổ Sát Tỉnh, hắn quá nhỏ tuổi, mong muốn thức tỉnh huyết mạch Diệp gia, chỉ có thể dựa vào Vạn Cổ Sát Tinh.

- Hừ, Diệp Chiến chẳng qua là một phế vật, so với huynh trưởng hắn thì kém xa, đáng tiếc, huynh trưởng hắn kinh tài tuyệt diễm bực nào, năm đó Diệp tộc cường đại cỡ nào, lực lượng một bộ tộc chống lại toàn bộ Thần Võ giới, bây giờ chỉ có số ít phế vật kéo dài hơi tàn,

Nhắc đến Diệp Chiên, yêu dị nam tử liền nghiến răng nghiến lợi, giống như có thâm cừu đại hận.

Quạt lông lão giả cười nói:

- Thế gia vọng tộc cường đại tới đâu chẳng qua là một tộc, không thể so sánh cùng Thần Võ giới, Thần Võ giới là tồn tại Bất Hủ.

Yêu dị nam tử khẽ nói:

- Bất Hủ? Thái Sử Trường Sách ta cũng không tin, không đề cập tới những tồn tại ngoan cố mà ác tâm của Thần Võ giới kia, nắm chặt thời gian bắt lấy Vạn Cổ Sát Tinh đi.

Quạt lông lão giả gật đầu, sau đó nhắm mắt, vung quạt lông, quạt lông phát động từng cơn ánh sáng xanh, thanh quang tung bay hướng về phía trước.

Ở giữa dãy núi xuất hiện một cái to lớn hố, bên trong toát ra từng khỏa ngân thạch góc cạnh đặc thù, như tinh thần tô điểm,

từng người thiên binh, võ giả đang ở thu thập.

Trên một ngọn núi cao bên cạnh hố, Khương Thiện đang tĩnh tọa vận công, mày kiếm nhíu chặt.

Hắc Hầu đứng ở bên cạnh, nhìn xung quanh, chau mày.

Khương Thiên Mệnh ngồi ở dưới cây phía sau bắt chéo hai chân, trong miệng ngậm một cọng cỏ, hỏi:

- Lão Hắc, ngươi đang nhìn cái gì, khẩn trương như vậy? Chẳng lẽ giới này còn có tồn tại Võ Thần không trấn áp được?

Hắc Hầu trả lời:

- Giới này tự nhiên không có, chỉ sợ có nhiều thứ đến từ võ giới khác.

Chẳng biết tại sao, mấy ngày nay hắn luôn có loại cảm giác bị để mắt tới.

Khương Thiên Mệnh vươn mình bay lên, đi vào bên cạnh hắn, nói:

- Lão Hắc, nói với ta một chút về Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đi, ngươi lần trước nói thiên kiêu Diệp tộc đơn độc xông Thần Võ giới, sau đó thi sao? Hắn có cứu được người thương hay không?

Hắc Hầu tức giận nói:

- Làm sao có thể, Diệp tộc đều đã không còn, trên đời nào có nhiều kỳ tích như vậy.

Khương Thiên Mệnh cảm khái nói:

- Phải không? Thật sự đáng tiếc, Diệp Thần Không lấy cảnh giới Võ Đạo Thông Thần tru diệt Thiên Nguyên Cực Võ, còn là một chiến ba, sau đó càng quét ngang cùng cảnh giới, đánh nhiều thắng nhiều, tồn tại bực này ngã xuống, trên trời sẽ có bao nhiêu đặc sắc.

- Chính là hắn quá mạnh, thượng giới mới không dung hắn, khi đó hắn đã làm Vạn Cổ Sát Tinh đều ảm đạm phai mờ.

Hắc Hầu lắc đầu nói, chỉ có nhân tài thượng giới biết được thời kì Diệp tộc cường thịnh có bao nhiêu khoa trương.

Hắn đang muốn tiếp tục nói, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu xem hướng chân trời, hắn nhìn thấy một điểm màu đỏ, đang cấp tốc biến lớn.

- Cái đó là…

Hắc Hầu trừng to mắt, toàn thân run rẩy.

Khương Thiên Mệnh quay đầu nhìn lại, chau mày.

Chỉ thấy chân trời bay tới một tòa Hồng lâu, chính là Thị Huyết trùng lâu tìm Vạn Cổ Sát Tinh, vị nam tử yêu dị tự xưng Thái Sử Trường Sách kia đang đứng ở trên ban công nhìn bọn hắn.

- Ngươi biết bọn hắn?

Khương Thiên Mệnh nhẹ giọng hỏi.

Hắc Hầu không có trả lời, chẳng qua toàn thân run rẩy.

Rất nhanh, Thị Huyết trùng lâu bay tới, treo ở trên không trung, thiên binh, đám võ giả đang làm việc trong cái hố khổng lồ dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, tất cả cũng không có lo lắng, dù sao có Hắc Hầu ở đây, bọn hắn căn bản không sợ bất cứ địch nhân nào.

Vẻ mặt Hắc Hầu trắng bệch, hắn ngước nhìn Thái Sử Trường Sách trên Thị Huyết trùng, miễn cưỡng cười vui nói:

- Thái Sử thiếu chủ, sao ngài lại tới đây?

Thái Sử Trường Sách cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, nói:

- Ta giống như đx gặp qua ngươi, bất quá không quan trọng, võ thần nho nhỏ cũng dám nhúng chàm Vạn Cổ Sát Tinh?

Hắc Hầu động dung, vội vàng hỏi:

- Vạn Cổ Sát Tinh? Thiếu chủ, ngài nói đùa cái gì, ta đều chưa từng thấy qua Vạn Cổ Sát Tinh!

Thái Sử Trường Sách hừ lạnh một tiếng.

Quạt lông lão giả nhìn chằm chằm Khương Thiện, cảm khái nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu chậm thêm năm trăm năm, hắn tất nhiên có thể thức tỉnh trong trận kiếp nạn này.

Nghe vậy, Hắc Hầu vô ý thức nhìn về phía Khương Thiện, con mắt trừng lớn.

Chẳng lẽ….

Chương 761: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (1)

- Hắn là Vạn Cổ Sát Tinh?

Hắc Hầu nhìn chằm chằm Khương Thiện, trong lòng tràn đầy chấn kinh.

Khương Thiên Mệnh cũng nghe hắn và Thường Dao Lăng nói qua truyền thuyết Vạn Cổ Sát Tinh, không ngờ Khương Thiện lại là Vạn Cổ Sát Tinh.

Khương Thiện ĐANG tĩnh tọa luyện công mở mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Thái Sử Trường Sách trên Thị Huyết trùng lâu.

Thái Sử Trường Sách đưa tay, mặt không chút thay đổi nói:

- Tiểu tử, đi theo ta đi.

Đúng lúc này, Hắc Hầu bay lên, ngăn giữa hắn và Khương Thiện, cắn răng nhìn về phía hắn.

Thái Sử Trường Sách trêu tức cười nói:

- Ngươi muốn phản kháng ta?

Hắc Hầu gian nan cười nói:

- Thái Sử thiếu chủ, vị này thật không phải Vạn Cổ Sát Tinh, mà bối cảnh của hắn không đơn giản, khuyên ngài đừng gây phiền toái.

Thái Sử tộc rất mạnh, nhưng theo Hắc Hầu, Thái Sử tộc chưa hẳn có thể chọc được Đạo Tổ.

Mấu chốt nhất là hắn hiện tại đã là người của Đạo Tổ, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Năm đó hắn dám chống lại Thái Hoang thần quân đã chứng minh hắn không phải hạng người nhát gan, sở dĩ đầu nhập vào

Đạo Tổ, trong lòng vốn có một phẩn cảm kích, cảm kích vì Đạo Tổ báo thù cho mình.

- Bối cảnh? Ngươi cảm thấy bối cảnh của ta còn kém, hôm nay dù Võ Thần trên trời hạ phàm, cũng không bảo vệ được Vạn Cổ Sát Tinh!

Thái Sử Trường Sách lạnh lùng nói, tay phải đè ép xuống dưới, trong chốc lát, huyết sắc chưởng ảnh trống rỗng xuất hiện, dùng khí thế thái sơn sụp đổ đè xuống, Hắc Hầu lập tức nhấc quyền phản kích.

Oanh!

Chưởng ảnh màu đen hạ xuống, oanh sập cả ngọn núi, đá vụn bay loạn, bụi đất cuồn cuộn, để thiên binh, đám võ giả nơi xa đang thu thập ngân thạch thần bí dồn dập thả xuống chuyện trên tay, bay lên trên không.

- Các ngươi chớ muốn qua!

Âm thanh của Khương Thiên Mệnh truyền đến, trong giọng nói ẩn chứa căm giận ngút trời.

Đợi bụi đất cuồn cuộn tán đi, Hắc Hầu ba người lộ ra thân ảnh, treo lo lửng ở giữa không trung, vẻ mặt đầy Hắc Hầu âm trầm, hai tay áo phá toái càng máu me đầm đìa, mơ hồ lộ ra bạch cốt rõ ràng, hắn dùng chân khí bản thân bảo hộ hai người sau lưng.

Thái Sử Trường Sách nhíu mày, nói:

- Không ngờ ngươi thật có quyết tâm, bất quá ngươi còn có thể tiếp được chưởng thứ hai của?

Quạt lông lão giả bên cạnh hắn đột nhiên biến mất, trống rỗng xuất hiện sau lưng Khương Thiện, bắt lấy bả vai hắn, cấp tốc trở lại Thị Huyết trùng lâu.

Hắc Hầu quá sợ hãi, tốc độ thật nhanh, hắn căn bản không ngăn cản kịp.

Khương Thiên Mệnh nổi giận, giận dữ hét:

- Buông hắn ra!

Hắn hóa thành một tia sáng bạc lao thẳng đến Thị Huyết trùng lâu, khí thế khoáng đạt, rung chuyển Thị Huyết trùng lâu, nhưng bị Thái Sử Trường Sách dùng chân khí ngăn cản.

Chân khí màu đỏ ngòm bao phủ Khương Thiên Mệnh, khiến cho hắn không thể tiến lên, cũng không cách nào dịch chuyển khỏi, thống khổ như vạn sâu cắn xương làm diện mạo hắn vặn vẹo, một sợi tóc trên đầu của hắn lập loè hào quang thản nhiên.

- Tư chất của ngươi cũng không tệ, có nguyện hiệu lực cho ta? Ta mang ngươi đi tới trên trời.

Thái Sử Trường Sách nhìn chằm chằm Khương Thiên Mệnh hỏi, hắn liếc mắt đã nhìn ra thiên tư của Khương Thiên Mệnh, khí huyết cường đại dị thường để khí tức của hắn cực kỳ phức tạp.

Khương Thiên Mệnh cắn răng nói:

- Không có khả năng…

Hắn mở ra con mắt thứ ba trên trán, đột nhiên bắn ra một vệt sáng, xé rách chân khí màu đỏ ngòm, Thái Sử Trường Sách vô ý thức quay đầu, nhưng vẫn bị cắt vỡ gương mặt, Thị Huyết trùng lâu sau lưng bị xuyên thủng một lỗ thủng to.

Thái Sử Trường Sách động dung, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Khương Thiên Mệnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nộ.

Quạt lông lão giả nheo mắt lại, cẩn thận nhìn chằm chằm Khương Thiên Mệnh.

Ở Thượng giới, nhân tộc võ giả mọc ra ba con mắt cũng không phải không có, nhưng con mắt thứ ba của Khương Thiên Mệnh lại thể hiện ra lực lượng mà cảnh giới của hắn không nên có.

- Rất tốt, ta sẽ móc mắt của ngươi.

Thái Sử Trường Sách tràn ngập sát ý nói, hắn đang muốn xuất thủ, một sợi tóc rời khỏi trên trán Khương Thiên Mệnh, cấp tốc ngưng tụ thành một hư ảnh màu lam, chính là Đạo Tâm thần chỉ của Khương Trường Sinh.

Đạo Tâm thần chỉ vung tay phải lên, chân khí màu đỏ ngòm trực tiếp tán loạn, hóa thành gió mạnh, bao phủ bát phương thiên địa.

Hắc Hầu bị thổi làm tóc dài loạn vũ, hắn híp mắt mắt nhìn đi, trong lòng mừng như điên.

- Đạo Tối!

Hắn kinh hi kêu lên, Khương Thiên Mệnh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Đạo Tâm thần chỉ, nhận ra thân hình đến, không khỏi thở dài một hơi. Khương Thiện bị quạt lông lão giả nắm lấy chưa từng gặp qua Đạo Tâm thần chỉ, nhưng nghe Hắc Hầu vừa nói như vậy, hắn lập tức kinh hỉ hô:

- Gia gia!

Gia gia?

Thái Sử Trường Sách, quạt lông lão giả nhíu mày.

Đạo Tâm thần chỉ ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Khương Thiện.

Thái Sử Trường Sách trầm giọng nói:

- Ngươi là ai?

Đạo Tâm thần chỉ mở miệng nói:

- Toàn lực ra tay đi, bằng không chết.

Thái Sử Trường Sách tức giận, đang muốn mở miệng, lại bị quạt lông lão giả ngăn lại, quạt lông lão giả nhìn chằm chằm Đạo Tâm thần chỉ, hỏi:

- Các hạ không phải người trên trời?

Đạo Tâm thần chỉ không có trả lời.

Quạt lông lão giả nói:

- Vạn Cổ Sát Tinh đã đầu thai trước khi cuộc chiến võ giới diễn ra, ngươi lại là gia gia của hắn, chắc hẳn ngươi chính là người võ giới, lần này trong cuộc chiến võ giới có một phương võ giới cực kỳ đặc thù, đó chính là Thái Hoang võ giới, bởi vì Thần Quân võ giới này ngã xuống trong võ giới của mình, chẳng lẽ chết trong tay ngươi?

- Ngươi có khả năng không rõ ràng tầm quan trọng của Vạn Cổ Sát Tinh, hắn đầu thai vào trong hậu duệ mang huyết mạch của ngươi, chính là lựa chọn của chính hắn, một khi Vạn Cổ Sát Tinh hàng thế, liền sẽ đầu thai đến huyết mạch mạnh nhất trong giới, đánh tốt cơ sở để hắn thức tỉnh mệnh cách sát tinh, một khi hắn trưởng thành, dùng tàn sát thương sinh làm vui, mà hiện tại do rất nhiều thế lực đang truy tìm hắn, từ bỏ đi, ngươi có lẽ rất mạnh, nhưng ngươi không có có chỗ dựa ở trên trời, cho dù bây giờ Tử Hoàn thần quân chưởng khống Thái Hoang võ giới cũng không dám nhúng chàm Vạn Cổ Sát Tinh.

Chương 762: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (2)

Khương Thiện ói nghe được lời này sửng sốt, Khương Thiên Mệnh không khỏi nhìn về phía hắn, bừng tỉnh đại ngộ, trách không được tiểu tử này mỗi lần đại chiến xong thực lực sẽ tăng trưởng bùng nổ, thì ra là Vạn Cổ Sát Tinh, dùng giết mạnh lên.

Thái Sử Trường Sách khó chịu nói:

- Gia hỏa không dám hiển lộ hình dáng, sợ hắn làm gì.

Vừa dứt lời, hắn nâng tay phải lên, huyết trùng dưới Thị Huyết trùng lâu càng ngày càng nhiều, cấp tốc nâng lên Thị Huyết trùng lâu, bay tới không trung, đếm không hết huyết trùng bao trùm bầu trời, bao phủ Thị Huyết trùng lâu, chỉ lộ ra ban công.

Trong vô tận huyết trùng, Thái Sử Trường Sách khinh miệt nói:

- Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám uy hiếp ta, nói ta đi chết, ngươi đã trêu chọc đến tồn tại ngươi không chọc nổi.

Hết thảy huyết trùng há miệng, cơ hồ đồng thời bắn ra từng sợi tơ máu, hội tụ vào một chỗ, như đại dương màu đỏ ngòm bao trùm đại địa, thiên binh, đám võ giả phương xa đều xem ngây người.

Đây là võ đạo gì?

Bọn hắn còn chưa bao giờ thấy qua có người ngự trùng mà chiến, nhiều nhất là chăn nuôi độc trùng.

Đạo Tâm thần chỉ nâng tay phải lên, ngón trỏ duỗi ra.

Oanh một tiếng!

Một đạo Khí Chỉ bắn ra, bắn thủng đại dương huyết trùng mênh mông, đánh tan ra một lỗ thủng to, đường kính vượt qua ngàn trượng, cực kỳ hùng vĩ, rung động lòng người.

Khí Chỉ một đường đánh nát mái nhà Thị Huyết trùng lâu, Thái Sử Trường Sách, quạt lông lão giả cứng đờ, trừng to mắt.

- Đây là võ học gì…

Quạt lông lão giả run giọng nói, một chỉ vừa rồi nếu bắn tới phía bọn hắn, bọn hắn rất có thể sẽ chết.

Thái Sử Trường Sách càng thêm tức giận, hắn cấp tốc bay ra, bay tới trên biển mây, bắt đầu vận công.

Huyết trùng đầy trời liên tục hóa thành tro bụi, như sương máu tràn ngập, để sắc trời trở nên đỏ như máu.

Thái Sử Trường Sách gầm thét một tiếng, tay phải giơ cao, huyết khí khủng bố bắn ra từ lòng bàn tay của hắn, lôi điện xen lẫn, tay phải của hắn đi theo vung xuống dưới.

Gió lốc huyết khí cuồng bạo mang theo muôn vàn lôi điện quét ngang, biển mây trên bầu trời bị thổi tan, gió mạnh khủng bố để thiên binh, đám võ giả phương xa đều bị thổi bay ra ngoài, một ngọn núi cao bị nghiền nát, vô số đá vụn, bụi đất cuốn về phía chân trời, như tận thế đột kích.

Đại địa lay động, thiên băng địa liệt.

Thái Sử Trường Sách thể hiện ra toàn bộ khí thế, có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Đối mặt võ học đáng sợ như vậy, đạo tâm thần chỉ hóa thành một mũi tên đánh tới, gió lốc huyết sắc hủy thiên diệt địa trực tiếp bị đánh tan, Đạo Tâm thần chỉ cơ hồ trong nháy mắt đi vào trước mặt Thái Sử Trường Sách.

Con ngươi Thái Sử Trường Sách phóng to, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Phản ứng của hắn rất nhanh, bản năng mong muốn tránh né, nhưng tốc độ của Đạo Tâm thần chỉ càng nhanh, một chưởng đánh vào bụng của hắn.

Ầm!

Thái Sử Trường Sách bị đánh đến thân thể cong lên, sau người xuất hiện kình phong mắt thường có thể thấy, xông thẳng lên trời.

- Phốc…

Thái Sử Trường Sách phun ra một ngụm máu tươi, còn chưa rơi xuống thì Đạo Tâm thần chỉ đã bay lên bắt hắn.

- Càn rõ! Ngươi không thể giết hắn, bằng không toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng.

Quạt lông lão giả tức giận quát, đạo tâm thần chỉ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, tay trái hất lên, trực tiếp đánh nát đầu lâu của hắn, máu tươi vẩy khắp trời cao, Khương Thiện bị dọa đến toàn thân khẽ run rẩy. Hắn cách Thái Sử Trường Sách, quạt lông lão giả gần nhất, khí thế hai người làm hắn nghẹt thở, thậm chí cảm giác lúc nào cũng có thể sẽ bạo thể mà chết, nhưng hai người mạnh mẽ như thế ở trước mặt gia gia của hắn lại không có chút lực lượng chống đỡ nào.

Tay phải Đạo Tâm thần chỉ còn cầm Thái Sử Trường Sách, tay trái của hắn tốc độ cao điểm huyệt Thái Sử Trường Sách, bố trí xuống phong ấn thuật, phong ấn chân khí cùng hồn phách của hắn, hai mắt Thái Sử Trường Sách đi theo nhắm lại.

Đạo Tâm thần chỉ trở lại trước người Hắc Hầu, đưa Thái Sử Trường Sách cho hắn, nói:

- Mang người này về Thiên Đình, không được tiết lộ, hắn đã bị ta phong ấn.

Nói xong, đạo tâm thần chỉ tiêu tán lưu lại Hắc Hầu ngốc ngốc ôm Thái Sử Trường Sách.

Khương Thiên Mệnh bay tới trước mặt Khương Thiện, lôi hắn ra từ bên trong Thị Huyết trùng lâu.

- Tiểu tử ngươi ngốc cái gì.

Khương Thiên Mệnh khẽ nói, rất bất mãn đối với biểu hiện vừa rồi của Khương Thiện.

Khương Thiện ủy khuất nói:

- Ta không phải bị Vạn Cổ Sát Tinh trấn trụ à…

Thiên binh, đám võ giả phương xa dồn dập bay ra ngoài, bọn hắn đều bị Đạo Tâm thần chỉ biểu hiện kinh động, tất cả đều cực kỳ hưng phấn.

【 Định Thiên năm năm mươi hai, Thái Sử Trường Sách cùng Thái Sử Tử Bá bắt lấy cháu của ngươi Khương Thiện, may mắn ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, thần thông - Thiên Địa Câu Diệt 】

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nhìn nhắc nhở trước mắt, nhếch miệng lên.

Lúc trước Đạo Tâm thần chỉ chiến đấu, mắt hắn thấy tình hình chiến đấu, nghe nói lời của quạt lông lão giả.

- Ngươi nói ta giết không được thiếu chủ ngươi, ta sẽ giết ngươi, ngươi hài lòng?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn mặc dù tự tin, nhưng không có tự phụ đến mức độ khinh thường hết thảy, nếu đối phương nói Thái Hoang võ giới sẽ chôn cùng, vậy hắn sẽ lưu Thái Sử Trường Sách một mạng, một mực phong ấn đến cùng.

Hắn bắt đầu truyền thừa thần thông Thiên Địa Câu Diệt.

Thiên Địa Câu Diệt, chính là một loại thần thông hủy diệt cực hạn, không chỉ có hủy diệt mặt ngoài thiên địa, tính cả quy tắc thiên địa đều cũng bị hủy diệt, trực tiếp hóa thành hư vô.

Thần thông hết sức đáng sợ.

Có loại cảm giác đạn hạt nhân bản tu tiên, phiên bản cường hóa cấp độ sử thi. Dù sao Thái Sử Trường Sách, Thái Sử Tử Bá đều là cảnh giới Thiên Nguyên Cực Võ, hai vị Thiên Nguyên Cực Võ đổi lấy sinh tồn ban thưởng xác thực mạnh mẽ.

Sợi tóc kia ở trên người Khương Thiên Mệnh chính là Khương Trường Sinh cho trước đây ít năm, đại biểu cho thực lực mới nhất của Khương Trường Sinh, mặc dù chẳng qua là một thần thông, cũng đủ để dễ dàng hạ gục hai tôn Thiên Nguyên Cực Võ.

Chương 763: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (1)

Truyền thừa xong thần thông Thiên Địa Câu Diệt, Khương Trường Sinh không có lập tức tu hành thần thông.

- Thái Sử Trường Sách có thể mời tới người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

【 Tạm thời không thể diễn toán, mục tiêu không ở trong phạm vi hệ thống đã biết 】

Khương Trường Sinh cũng không thất vọng, tập mãi thành thói quen, chẳng qua là ôm một phần vạn tâm thái thử một chút. Hắn bắt đầu nghiên cứu Thiên Địa Câu Diệt, Thái Hoang bao la, tổng có nơi có khả năng tu luyện thần thông này.

Có Đại Đạo hóa hình tại, Khương Trường Sinh mặc dù không tự mình ra tay, cũng có cơ hội thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, hắn hiện tại càng ngày càng chờ mong những người hạ giới đó. Ngược lại muốn đánh, tốt nhất kẻ địch mạnh một chút.

Định Thiên năm năm mươi lăm, vào thu.

Khương Tử Ngọc ở trong ngự thư phòng tiếp kiến một tướng quân, vị tướng quân này đang ở hưng phấn kể rõ lần này mạo hiểm trải qua, chủ yếu nói Đạo Tổ ra tay.

Tề Thiên Vân Hải có tốc độ cực nhanh, mặc dù vượt giới, bọn hắn cũng có thể dùng tốc độ cao bay trở về, lần này thu hoạch to lớn.

- Đạo Tổ thật sự lợi hại, địch nhân kia thao túng rất nhiều huyết trùng, che khuất bầu trời, nhưng ở trước mặt Đạo Tổ, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Tướng quân nói đến cuộc chiến đấu kia, không khỏi khoa tay múa chân.

Khương Tử Ngọc cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắn càng hiếu kỳ thân phận của hai người kia.

Còn có con của hắn..

Vạn Cổ Sát Tinh.

Trước đó Khương Trường Sinh cũng đã nói Khương Thiện không đơn giản, không nghĩ tới lai lịch như thế lớn.

Hắn lập tức để cho người ta phong tỏa tin tức này, cũng may lần này phái đi ra võ giả đều đáng tin cậy.

Thời gian một nén nhang sau, tướng quân rút lui, Khương Tử Ngọc thì ở trong phòng suy tư.

Một khi chuyện Vạn Cổ Sát Tinh bại lộ, bọn hắn sẽ có phiền toái liên tục không ngừng, nhưng Khương Thiện là con trai thứ nhất của hắn, hắn nhìn lớn lên, cũng mặc kệ Khương Thiện kiếp trước lai lịch ra sao.

Nghĩ lại, ngược lại do phụ thân mang theo Khương Thiện, cũng không cần hắn lo lắng, Vạn Cổ Sát Tinh đối mặt kẻ địch cũng không phải hắn có thể ứng đối.

Sau khi nghĩ thông suốt, Khương Tử Ngọc thoải mái cười một tiếng.

Bất quá việc này ngược lại làm cho hắn có ý nghĩ mới.

Vạn Cổ Sát Tỉnh có danh tiếng như thế, sau này sẽ còn dẫn tới rất nhiều người trên trời, có lẽ Thiên Cảnh có thể đắc lợi từ giữa.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu cung.

Khương Thiện ngồi trước mặt Khương Trường Sinh, tâm tình thấp thỏm, trên đường trở về hắn thông qua Hắc Hầu, hiểu rõ đến rất nhiều truyền thuyết liên quan tới Vạn Cổ Sát Tinh, mình lại là vạn cổ đại ác nhân.

Phải biết, hắn từ nhỏ dùng Thiện làm tên, mặc dù hắn sẽ giết chóc, đều là đối mặt dị tộc, lúc đối mặt đồng tộc, hắn thường

xuyên hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu, thân phận của Vạn Cổ Sát Tinh đánh sâu vào nhận biết của hắn, khiến cho hắn trong khoảng thời gian này một mực hết sức hốt hoảng, đều không thể an tâm luyện công.

- Tiểu tử thúi, làm sao rầu rĩ không vui, ra ngoài bị khi dễ?

Bạch Kỳ mở miệng nói, ngữ khí tràn ngập trêu chọc.

Khương Thiện nhìn về phía nó, lộ ra cười khổ, không thể biểu đạt.

Bạch Kỳ khinh thường nói:

- Không phải chính là thân phận của Vạn Cổ Sát Tinh à, ngươi tiểu tử thúi này được tiện nghi còn khoe mẽ, ta hâm mộ bao nhiêu, ngươi đừng quản kiếp trước làm cái gì, ít nhất Vạn Cổ Sát Tinh có thể để ngươi có được lực lượng cường đại, chỉ cần ngươi đủ mạnh, trong lòng ngươi hướng thiện, chuyên làm việc thiện, ngươi chính là thiện, trong lòng ngươi làm ác, lực lượng của ngươi yếu hơn nữa, ngươi chuyên làm ác, ngươi cũng là ác.

Khương Thiện nghe xong, như là thể hồ quán đỉnh, rộng mở trong sáng.

Khương Trường Sinh mở mắt, âm thầm tò mò, không ngờ Bạch Kỳ còn có giác ngộ như vậy.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Mặc dù không phải Vạn Cổ Sát Tinh, những tồn tại đứng ở đỉnh phong võ đạo thiếu sát lục thiếu à, chủ nhân một đường đi tới, giết bao nhiêu người? Nhưng hắn cũng tạo phúc nhiều người hơn, Tề Duyên có danh xưng tuyên dương không chiến, nhưng đệ tử của hắn đã từng làm cho Đại Cảnh nội loạn, thương vong bao nhiêu người?

Nó càng nói càng hăng say chủ yếu là Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm nó, để nó cảm giác có cơ hội biểu hiện.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, hắn có thể cảm nhận được tiếng lòng của Khương Thiện, trong quá trình đang nghe khuyên, tiểu tử này cũng đang hỏi lại chính mình.

Thật lâu.

Khương Thiện hít sâu một hơi, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Gia gia, ta sẽ điều chỉnh tâm tính, ngài đặt tên cho ta là Thiện, chính là muốn cho ta chặt đứt kiếp trước, ta chính là ta, ta là Khương Thiện!

Mặt Khương Trường Sinh lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Xem ra ngươi đã nghĩ thông suốt, vậy thì cứ hảo hảo luyện công, ngươi đã biết được ngươi là Vạn Cổ Sát Tỉnh, là nhân vật cái thế rung động Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vậy mục tiêu ta cho ngươi chính là vượt qua kiếp trước, trở thành sát tinh cho tất cả kẻ địch của Thiên Đình, bảo hộ Thiên Đình, trảm giết hết thảy tà ma.

Khương Thiện phấn chấn, vội vàng gật đầu, hắn hướng Khương Trường Sinh dập đầu một, sau đó hành lễ với Bạch Kỳ, đứng dậy rời khỏi.

Đợi hắn rời khỏi, Khương Trường Sinh vừa hay lôi ra Thái Sử Trường Sách. Giờ phút này, Thái Sử Trường Sách đã bị hắn băng phong, trước khi băng phong, hắn đã chữa trị xong thương thế của đối phương, lúc đầu Khương Trường Sinh muốn lưu hắn đến sau khi ngàn năm kỳ hạn kết thức lại giết, hiện tại lại sinh ra một ý nghĩ khác.

Muốn thử cải biên ý chí Thái Sử Trường Sách hay không?

Hắn mở ra Đại Đạo Chỉ Nhãn, thi triển thần thông, đọc đến trí nhớ của Thái Sử Trường Sách.

Hình ảnh trí nhớ mênh mông còn thủy triều tràn vào trong mắt Khương Trường Sinh.

Thái Sử tộc, gia tộc cổ lão tồn tại trên trăm vạn năm, trong tộc hắn có bốn vị Thần Quân, nhưng bọn hắn có tộc nhân địa vị tầng thứ cao hơn ở trong Thần Võ giới, đồng thời bọn hắn sáng lập Thị Huyết trùng lâu, mỗi một vị thiên kiêu đều sẽ có được một tòa Thị Huyết trùng lâu, trong lầu giấu giếm một mảnh thiên địa rộng lớn, có thể chứa đựng máu thịt, lại để cho

Thị Huyết trùng hấp thu, cuối cùng Thị Huyết trùng lại truyền lực lượng lấy được cho thiên kiêu.

Chương 764: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (2)

Thái Sử Trường Sách chính là muốn dùng Thị Huyết trùng chiếm đoạt Vạn Cổ Sát Tinh, để cho mình thu hoạch được mệnh cách của Vạn Cổ Sát Tinh.

Thị Huyết trùng ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng là một phương tông môn võ đạo mạnh mẽ, đệ tử vô số kể, không ít hơn số lượng của một võ giới.

Thế gia vọng tộc trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa nhiều vô số kể, mạnh như Thái Sử tộc cũng không thể xem như nhất lưu, mà trong trí nhớ Thái Sử Trường Sách, Thiên Nguyên Cực Võ cũng không phải mạnh nhất, thậm chí có thể nói, chỉ có thể coi là trụ cột vững vàng của Thái Sử tộc.

Sau Động Thiên cảnh, phân biệt là Võ Đạo Thánh Vương, Thiên Địa Đại Tôn, Thiên Địa Đế Cảnh, Võ Đạo Thông Thần, Thiên Nguyên Cực Võ, Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn.

Võ Đạo Thông Thần bắt đầu lĩnh hội quy tắc thiên địa, Thiên Nguyên Cực Võ thì điều động lực lượng thiên địa nhất định, tương đương với mượn dùng, được lực lượng thiên địa gia trì, võ học của hắn sẽ tăng lên gấp bội.

Đi đến cảnh giới Chí Hư Triệt Võ, bản chất thân thể sẽ thuế biến, chân khí sẽ chuyển hóa làm Võ Nguyên thân thể có thể hóa thành hư không, lĩnh hội quy tắc hư không.

Rõ ràng nhất một chút chính là chỉ có Chí Hư Triệt Võ hóa thành hư không, lực lượng phía dưới cảnh giới của hắn căn bản tiếp xúc không đến bọn hắn, nghe nói còn có thể sáng tạo lĩnh vực hư không, trong trí nhớ Thái Sử Trường Sách cũng không có tình báo cụ thể, bất quá hắn ở bên trong Thái Sử tộc tiếp xúc qua tồn tại Chí Hư Triệt Võ, đi đến cảnh giới này, cũng được xưng Hư Không cường giả.

Đến mức Nguyên Đạo Võ Tôn ở phía trên hơn, đó là Thái Sử tộc tạm thời tiếp xúc không đến, mấy chục vạn năm trước tộc bọn hắn cũng xuất hiện qua một vị Nguyên Đạo Võ Tôn, chẳng qua là sau này mất tích.

Hư Không cường giả….

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ lần trước độ kiếp trước thần du thiên ngoại, thấy một đôi mắt tinh hồng to lớn, còn lớn hơn cả Thiên Hà xoắn ốc.

Vậy đó có phải là Hư Không cường giả?

Không đúng, có lẽ càng mạnh.

Con mắt còn lớn hơn toàn bộ Thiên Hà, khó có thể tưởng tượng được cảnh giới của hắn.

Khương Trường Sinh cũng không hoảng, bởi vì hắn cũng đã sắp đột phá, chỉ cần không kinh động Thái Sử tộc, chờ kỳ hạn ngàn năm kết thúc tùy tiện bắt chẹt Thái Sử tộc.

Khương Trường Sinh tiếp tục đọc trí nhớ của Thái Sử Trường Sách.

Thái Sử tộc vậy mà từng là chủng tộc phụ thuộc Diệp tộc, trong trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, Khương Trường Sinh thấy một người, tên Diệp Thần Không, trong hư không vô biên vô tận, khi Thái Sử tộc bị vô tận tà ma bao vây, Diệp Thần Không hóa thành hạo nhật đến giúp, một quyền đánh vỡ hư không, để hết thảy tà ma trong phạm vi hư không đều bị cuốn vào thời không loạn lưu, thân thể bị xé nát thành tro bụi.

Thật mạnh!

Phạm vi phá toái hư không còn lớn hơn toàn bộ Thái Hoang võ giới. Sau này, Thái Sử Trường Sách nghe nói Diệp Thần Không đơn độc xông vào Thần Võ giới, huyên náo Thần Võ giới náo động, lại sau này, Thần Võ giới hạ lệnh, Diệp Thần Không đền tội, Thần Võ giới cũng bỏ hết thảy chức vị của Diệp tộc tại Thần Võ giới, bao gồm cả Thần Quân, dẫn đến Diệp tộc suy sụp, sau này bị cường tộc khác tập kích, hoàn toàn chết đi.

Trí nhớ Thái Sử Trường Sách vô cùng to lớn, cái tên này sống hơn vạn tuổi, Khương Trường Sinh chỉ đọc thôi đã thấy khó khăn.

Mong muốn hoàn toàn cải biến toàn bộ trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, quá mức phức tạp, khiến cho hắn không thể không từ bỏ.

Bất quá thông qua Thái Sử Trường Sách, Khương Trường Sinh có thể lý giải được rất nhiều chuyện.

Không sai, may mắn không có giết hắn.

Khương Trường Sinh mở mắt, đặt Thái Sử Trường Sách ở nơi hẻo lánh trong Tử Tiêu cung, xem như một ngôi tượng đá.

Bạch Kỳ yên lặng nhìn xem, không có hỏi nhiều.

Nó biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, khí huyết của Thái Sử Trường Sách trước khi bị băng phong đã rất mạnh mẽ, là tồn tại nó không chọc nổi.

- Cựu Cổ giáo..

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, lẩm bẩm.

Trong trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, cái tên này là cấm kỵ lớn nhất Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Nghe nói Cựu Cổ giáo tồn tại là vì truy cầu lực lượng trước kỷ nguyên võ đạo, bọn hắn bị Thần Võ giới liệt vào kiêng kị, phàm là ai có liên quan đến Cựu Cổ giáo đều sẽ bị đuổi giết, không chút lưu tình.

Trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, phàm là xuất hiện lực lượng không phải võ đạo đều sẽ gặp phải trấn áp.

Cựu Cổ giáo theo đuổi cổ thuật, cũng không biết cổ thuật có phải chính là tu tiên thuật hay không.

Khương Trường Sinh đột nhiên nghĩ đên một chút, Sáng Thế nguyên bia của võ giới có thể sáng tạo hệ thống tu hành mong muốn, có thể tổn thương giới nhưng không thể tổn hại võ đạo.

Dây không phải câu cá à?

Người nào mượn nhờ Sáng Thế nguyên bia sáng tạo hệ thống tu hành khác, Thần Võ giới tất nhiên sẽ phát giác, sau đó hủy diệt, dù sao bản thân võ giới đã bị Thần Võ giới điều khiển.

Hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Hắn nhờ đoạn trí nhớ kia hiểu rõ thêm về võ giới, ba ngàn thiên địa chẳng qua là một cách gọi, võ giới phía dưới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa căn bản không coi là cái gì, chỉ cần tội danh bị thành lập, Thiên phạt sẽ buông xuống, trực tiếp hủy diệt một giới.

- Xem ra còn phải nắm chắc thời gian đột phá, đột phá nhiều hơn một tầng cảnh giới trước khi thời hạn ngàn năm trước.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đã biết được Huyền Hoàng Đại Thiên Địa rộng lớn vô biên, bao la đến Thần Võ giới cũng không cách nào giám sát hết thảy khu vực, có một mảnh hư không rất lớn.

Đến lúc đó hắn trực tiếp dời Thái Hoang võ giới đi là được.

Mong muốn làm đến điểm này, hắn phải càng mạnh.

Ít nhất cường đại đến có khả năng có thể thu trọn Thái Hoang võ giới vào trong lòng bàn tay, tay nâng võ giới tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, lại thi triển thần thông bỏ chạy.

Khương Trường Sinh rất chờ mong ngày đó đến, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu luyện công.

Trước đó thì đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một lại nói.

Bạch Kỳ nằm ở bên cạnh, chú ý tới thần sắc của hắn biến hóa, âm thầm tò mò:

- Trong đầu chủ nhân mỗi ngày đều đang suy nghĩ gì đó, hắn thật không có một chút dục niệm của nam tử nhân tộc sao?

Chương 765: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (1)

Sau khi thông qua Thái Sử Trường Sách hiểu rõ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Khương Trường Sinh hạ lệnh, để Thiên Đình

càng sôi nổi tại Thái Hoang võ giới, dùng luyện công cùng bảo hộ làm chủ.

Do tam đại thiên quân nhìn chằm chằm Thiên Cảnh, Khương Trường Sinh cũng không lo lắng Thiên Cảnh sẽ xảy ra chuyện.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Khương Trường Sinh lại một lần bắt đầu bế quan lâu dài.

Mộ Linh Lạc ra ra vào vào Tử Tiêu cung nhiều lần, Bạch Kỳ, Bạch Long một mực di chuyển trong cung, nhưng Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn, chưa từng động tới, hắn quên đi thời gian.

Càng ngày càng nhiều võ giới bắt đầu đổ bộ Thái Hoang, Thiên Cảnh mặc dù thu nạp không ít tướng sĩ Xích Thiên võ giới, nhưng cũng nghênh đón thời gian dài chinh chiến trước nay chưa có, không chỉ Thiên Cảnh, Vô Tận Hải Dương cũng như thế.

Thiên Đình có Tam đại thiên quân, Tứ thánh đại nguyên soái quản lý dưới, trợ giúp Thiên Cảnh liên tục không ngừng đánh tan cường địch, Hắc Hầu, Đế Xương danh chấn thiên hạ, thiên hạ thương sinh đều biết hai vị Chiến thần của Thiên Đình, bách chiến bách thắng.

Thái Hoang, ở giữa tầng tầng cự nhạc, rừng núi lay động, đếm không hết Yêu thú chạy gấp trong núi rừng, tất cả đều hướng về một phương hướng, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

Đất rung núi chuyển như địa chấn đột kích.

Yêu thú theo bốn phương tám hướng tuôn đến một bãi đất trống của ở giữa một dãy núi, nơi đó đã tụ tập không ít Yêu thú, hình thể không đồng đều, chủng tộc không đồng đều.

Chúng nó nằm rạp trên mặt đất, nhìn phía trước trên vách núi hai bóng người, bọn hắn quay lưng kiêu dương, dáng người bá khí.

Đây là hai nam tử to con, dáng người giống như người, nhưng còn bảo lưu lấy đặc thù của mèo, chính là Hoàng Thiên, Hắc Thiên, tóc của bọn hắn thật dài, lộ ra bọn hắn như hùng sư, khuôn mặt tương tự lại có chút giống Khương Trường Sinh, ở

dưới cổ đều là lông tóc, khoác trên người đại bào do da thú chế thành.

Đã nhiều năm như vậy, hai con mèo đã trầm ổn đi rất nhiều, nhất là Hoàng Thiên, mặt mũi tràn đầy vết sẹo, ánh mắt đầy lạnh lùng.

Thật lâu, đợi thiên địa bình tĩnh xuống, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đưa mắt nhìn lại, khắp núi khắp đồng tất cả đều là Yêu thú, ngay cả trên cây cũng có rất nhiều yêu cầm ngừng lại.

Một đầu lão Yêu quái đầu dê thân người cao giọng hô:

- Yêu Đế thiên thu vạn đại, Yêu Hoàng vạn cổ trường tồn.

Hắn tiếng nói vừa ra, hết thảy Yêu thú cùng hò hét, Yêu thú không thể mở miệng nói tiếng người thì khàn giọng gào thét.

- Yêu Đế thiên thu vạn đại, Yêu Hoàng vạn cổ trường tồn.

- Yêu Đế thiên thu vạn đại, Yêu Hoàng vạn cổ trường tồn.

Tiếng hò hét nghe qua kinh thiên động địa, Hắc Thiên cảm xúc sục sôi, hắn nhìn về phía Hoàng Thiên, hỏi:

- Đại ca, chúng ta xem như thế xong rồi.

Ánh mắt Hoàng Thiên bình tĩnh, nói:

- Còn thiếu rất nhiều, điểm này lực lượng căn bản không đủ để tranh bá.

Hắc Thiên thở dài nói:

- Không có cách, tuổi chúng ta còn rất trẻ.

- Tuổi trẻ? Thiên Cảnh Khương Thiên Mệnh, Khương Tử Ngọc đều đã là Thiên Địa Đại Tôn.

- Dù sao cũng là hậu duệ của chủ nhân, có thể hiểu được.

- Hừ, chúng ta đã xưng hoàng xưng đế, há có thể cam nguyện lạc hậu hơn người?

Hoàng Thiên trừng Hắc Thiên một cái, lạnh giọng nói, dọa đến Hắc Thiên không còn dám nhiều lời.

Nghe Thiên Đình, Thiên Cảnh càng ngày càng mạnh, bọn hắn cũng thật sâu bị kích thích, mong muốn chứng minh chính

mình, bọn hắn đều rõ ràng chủ nhân có thể đang nhìn bọn hắn.

- Xuất phát, tiến quân Tây bộ Thái Hoang.

Hoàng Thiên cao giọng quát, sau đó thả người vọt lên, bay về phía chân trời, Hắc Thiên cùng đại quân yêu tộc lập tức đi theo.

Theo Thiên Cảnh càng ngày càng mạnh, chủng tộc có dã tâm ở ngoài Nam Bộ cùng với Nam Bộ của Thái Hoang đều không thể không rút lui, rời xa Thiên Cảnh, yêu tộc của Hoàng Thiên cũng như thế, hắn cũng không muốn tranh phong cùng Thiên Cảnh.

Phương xa, vách núi của một ngọn núi cao bỗng nhiên toát ra khuôn mặt, tướng mạo già nua, hắn tự nhủ:

- Thật không biết hai Yêu quái này có cái gì đáng để chiếu cố, thôi, ngược lại bọn hắn rời khỏi, nên truyền tin tức cho Thái Sơn Quân, để cho hắn bẩm báo Thiên Quân.

Tiếng nói vừa ra, gương mặt này chậm rãi dung nhập trong vách núi, vách núi giống như chưa bao giờ xảy ra qua biến hóa.

Mộ Linh Lạc đi vào trong Tử Tiêu cung, trông thấy Khương Trường Sinh vẫn còn đang ngồi luyện công, nàng đi vào trước mặt Bạch Kỳ, tò mò hỏi:

- Hắn còn không có mở mắt qua sao?

Bạch Kỳ lười biếng giãn thân thể ra, nói:

- Ừm, thời gian chủ nhân lần này ngộ đạo còn lâu hơn so với Đại Cảnh nội loạn trước đó, có thể sắp đột phá.

Đột phá?

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, âm thầm cảm khái.

Dù cho là Vạn Tiên Chỉ Tổ chuyển thế, đột phá tốc độ cũng quá khoa trương đi.

Sau khi thoáng cảm khái, trong lòng Mộ Linh Lạc tràn ngập cảm giác an toàn, không chỉ nàng, toàn bộ Thiên Đình đều như

thế, có Đạo Tổ tồn tại, có thể làm cho các nàng không sợ hết thảy kẻ địch.

- Nhân gian đã trôi qua bao nhiêu năm?

Bạch Kỳ hỏi.

Mộ Linh Lạc ngồi xuống, nói:

- Bốn mươi năm, Thiên Cảnh đã đi tới Định Thiên năm chín mươi lăm.

Bạch Kỳ đang muốn nói chuyện, một đạo âm thanh quen thuộc truyền đến:

- Bốn mươi năm sao, thật nhanh, ta giống như chỉ ngủ một giấc, gặp một giấc mộng.

Nó cùng Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khương Trường Sinh mở mắt, đang duỗi người.

- Trường Sinh ca ca, ngươi cuối cùng cũng tỉnh, là muốn đột phá sao?

Mộ Linh Lạc lách mình đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, mừng rỡ hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ừm, sắp rồi.

Sau một giấc chiêm bao, hắn phát hiện pháp lực của mình không cách nào tăng trưởng, đã đi đến trạng thái ổn định, mà đạo quả cũng đã đi đến cực hạn, không cách nào lại thuế biến, nhìn như đi đến bình cảnh, nhưng trong đầu của hắn hiện ra tâm pháp mới.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công cao thâm mạt trắc, sau khi hắn tiếp nhận truyền thừa, sẽ theo tu vi của hắn tiến bộ mà không ngừng thả ra tâm pháp cao thâm hơn, lại tiếp tục tu luyện, hắn đã cách đột phá không lâu.

Chương 766: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (2)

Trước đó, hắn dự định luyện thêm một chút thần thông Thiên Địa Câu Diệt, dùng phòng ngừa vạn nhất, một phần vạn hắn

đột phá dẫn tới thượng giới quan tâm, nắm giữ Thiên Địa Câu Diệt cũng tính là một sự uy hiếp.

Khương Trường Sinh quyết định xuống nhân gian đi dạo.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ biết được hắn muốn hạ phàm, dồn dập biểu thị nguyện đi theo, Khương Trường Sinh lại từ chối, để cho các nàng tự luyện công thật tốt.

Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ, cũng không có để lại phân thân, bây giờ Thái Hoang võ giới đều ở trong phạm vi cảm nhận của hắn, mà trên người Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ còn có sợi tóc do Đại Đạo của hắn hóa thành, an toàn đến cực điểm.

Mây tức sau.

Khương Trường Sinh đi vào trên một mảnh vùng núi hoang tàn vắng vẻ, bắt đầu tu hành Thiên Địa Câu Diệt, không cần hoàn toàn hủy diệt thiên địa, chỉ cần thuần thục nắm giữ phát động là đủ.

Trong một cung điện thần bí, Tử Hoàn thần quân từ từ mở mắt, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

- Xảy ra chuyện gì, Thái Hoang võ giới xảy ra chuyện rồi?

Tử Hoàn thần quân tự nói, sau khi tiếp quản Thái Hoang võ giới, khí vận của nàng và Thái Hoang võ giới tương dung, có thể cảm nhận được rõ ràng khí vận Thái Hoang võ giới cùng Thiên Địa Chi Lực.

Ngay vừa rồi, có một khối khu vực Thiên Địa Chi Lực tan biến, chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được, không thể tiến hành nhìn trộm, hiện tại lại là cuộc chiến võ giới, nàng không thể hạ giới.

- Chẳng lẽ những tên kia đang đánh nhau cùng Đạo Tổ?

Tử Hoàn thần quân yên lặng suy nghĩ, giờ khắc này, nàng đột nhiên xoắn xuýt, không biết nên duy trì phương nào, nếu Đạo Tổ bị giết, Thái Hoang võ giới nhất định bị đào thải, nếu Đạo Tổ thắng, nàng lại sợ Đạo Tổ thật có quan hệ với Cựu Cổ giáo, vậy thì phiền phức rất lớn.

Nàng càng nghĩ càng đau đầu.

- Quả nhiên, lão tổ nói đúng, nếu người quá tham lam, sẽ chỉ dẫn tới vô cùng vô tận phiền toái.

Tử Hoàn thần quân thở dài, sau đó không suy nghĩ thêm Thái Hoang võ giới nữa, chuyên tâm luyện công.

Cảnh giới càng cao, thời gian tốn hao tại luyện công càng nhiều, bởi vì các nàng còn muốn tiến bộ, cần phải hao phí thời gian dài hơn dĩ vãng, mà các nàng cũng càng ngày càng không nỡ bỏ chết, chỉ muốn để tuổi thọ một mực tăng trưởng.

Cộc!

Khương Trường Sinh rơi vào trên vách núi, Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào hơi phiêu động, Chí Dương thần quang trôi nổi ở sau ót, hắn nhìn ánh nắng phía trước, khóe miệng chậm rãi giương lên.

Chi thấy phía trước xuất hiện một hắc cầu to lớn, đường kính vượt qua trăm dặm, còn cao hơn sơn nhạc ở bốn phương tám hướng, nhìn kỹ lại, cũng không phải hắc cầu, mà là đại địa, không gian bị xóa đi, hóa thành hắc ám tuyệt đối, không có bất kỳ quy tắc thiên địa gì.

Khương Trường Sinh đang quan sát hậu quả do Thiên Địa Câu Diệt tạo thành là như thế nào, tuyệt đối hư vô là như thế nào?

Đây có tính là đánh xuyên qua Thái Hoang võ giới hay không?

Hắn thăm dò thần niệm vào trong đó, phát hiện căn bản không có cách xâm nhập, thần niệm đi vào liền tiêu tán.

Khương Trường Sinh lúc này mới ý thức được mình đánh giá thấp Thiên Địa Câu Diệt.

Hắn hiện tại muốn nhìn thiên địa có thể tự lành hay không, dù sao hắn chẳng qua là diệt một vùng không gian, cũng không có phá hủy toàn bộ võ giới, đây là hắn cố ý khống chế, nếu thật thi triển toàn lực, phạm vi Thiên Địa Câu Diệt phá hư thì khó mà ước lượng.

Hắn ngồi xuống đất, thuận tiện cảm ngộ quy tắc thiên địa biến hóa do Thiên Địa Câu Diệt đưa tới.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, triều dương mọc lên ở phương đông.

Từng ngày đi qua.

Trọn vẹn một tháng.

Khương Trường Sinh cuối cùng cảm nhận được quy tắc thiên địa bắt đầu khép lại, nói cách khác, chỉ cần thời gian đầy đủ, phiến khu vực này không sớm thì muộn sẽ khôi phục.

Quy tắc thiên địa thật sự mạnh mẽ.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nếu phiên khu vực này có thể khôi phục, vậy hắn an tâm.

Hắn đứng dậy, quay đầu nhìn lại, trong rừng cây ngoài vài trăm mét có một bóng người đang ẩn nấp quan sát hắn.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, hút người kia đến trước mặt, đây là một người đàn ông tuổi trung niên, thân thể mập mạp, mười phần khẩn trương khi đối mặt hắn.

- Ta… Ta không có ác ý…

Nam tử mập mạp vội vàng nói, cực kỳ hoảng hốt.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đến từ vận triều nào?

Nam tử mập mạp lạnh cóng nói:

- Đến từ Đại Cảnh, bởi vì giang sơn náo động, ta mang theo vợ con thoát đi đến Thái Hoang, lúc ta đi săn thấy được hắc cầu, nhịn không được tò mò…

Người này có được công lực Nhị Động Thiên, miễn cưỡng có thể sinh tồn tại Thái Hoang.

Khương Trường Sinh nói:

- Vợ con ngươi đâu?

Anh mắt nam tử mập mạp đầy ảm đạm, nói:

- Chết rồi, chết dưới móng vuốt Hung thú…

Đây là một chuyện làm hắn hối hận nhất, từ sau khi, hắn thấy người liền trốn đi, muốn phong bế mình, chẳng qua không ngờ lần này bị người phát hiện.

Khương Trường Sinh nói:

- Giao cho ngươi một nhiệm vụ, thủ tại chỗ này, chờ đến vùng này khôi phục, nhớ kỹ, chớ tới gần nó, nơi đó cũng không phải hắc cầu, mà là khu vực hư vô, một khi đụng vào, ngươi sẽ biến thành tro bụi.

- Nếu ngươi có thể thủ đến nó khôi phục, ta sẽ thưởng ngươi tư cách thành tiên.

Nói xong, hắn nâng lên ngón trỏ tay phải, điểm về phía hai mắt nam tử mập mạp, từng bóng mờ theo đầu ngón tay chui vào trong mắt đối phương, song đồng hắn phản chiếu dáng người tập võ.

Không biết đi qua bao lâu.

Đợi nam tử mập mạp tỉnh lại, đã không thấy thân ảnh Khương Trường Sinh.

- Tư cách thanh tiên…

Nam tử mập mạp trừng to mắt, nuốt nước miếng một cái.

Hắn xem tuyệt học trong đầu, trong lòng phấn chấn.

Đối phương sẽ không thật sự là thần tiên đó chứ?

Hắn vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua thủ đoạn truyền công như thế.

Hắn quay đầu nhìn về hắc cầu to lớn phương xa, ánh mắt trở nên kiên định, ngược lại hắn cả ngày ngơ ngơ ngác ngác, không bằng thử một chút. Theo truyền thuyết, trở thành tiên nhân là sẽ tiến vào được luân hồi.

Chương 767: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (1)

Trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi xuống, bắt đầu quan sát Thiên Cảnh.

Một năm này là Định Thiên năm chín mươi chín, Khương Tử Ngọc sắp nghênh đón trăm năm thứ nhất sau khi mình đăng

cơ, đối với Khương Trường Sinh mà nói, thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng đối với Khương Tử Ngọc tới nói, lại dài đằng đẵng mặc dù có Thiên Đình ở trên, giang sơn cũng làm cho hắn hết sức vất vả, gặp được rất nhiều khó khăn.

Chuyện dân sinh trong giang sơn còn muốn phức tạp hơn so với luyện công tập võ, mặc dù không người nào dám phản loạn, nhưng cũng sẽ xuất hiện tình huống vì lợi ích của bản thân mà gây ra hỗn loạn, thậm chí còn có người muốn chế tạo phiền toái, lại đi giải quyết phiền toái để cầu thu hoạch được công đức.

Cuối cùng, Khương Tử Ngọc đều sống qua, cũng đã trở thành Thiên Tử chân chính.

Trống chỗ trong chiến lực do phong thần mang theo cũng đã được bù đắp lại, Võ Đạo Thánh Vương càng ngày càng nhiều, đến mức Thiên Địa Đại Tôn, vẫn chỉ có vài vị, nhưng Thiên Cảnh hiện ra rất nhiều thiên tài, mặc dù không so được Khương Tử Ngọc, nhưng cũng có thành tựu Thiên Địa Đại Tôn.

Đến mức Thiên Đình, tốc độ mạnh lên vượt xa Thiên Cảnh, bởi vì có Khương Trường Sinh, khí vận Phong Thần bảng tồn tại, thiên binh yếu nhất cũng đã đi đến Ngũ Động Thiên, mặc dù Thiên Đình đang một mực điều động sơn thần, thổ địa cùng với tiên tử, nhưng thiên binh thiên tướng không có khuếch trương, Khương Trường Sinh dự định đi con đường tinh nhuệ, nếu tiên thần đã là tiên thần, tất nhiên phải có cánh cửa, khiến cho người chúng sinh ngước nhìn.

- Đều đang nỗ lực, ta cũng nên trùng kích cảnh giới càng cao hơn, hộ giá hộ tống cho các ngươi.

Mặt Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, Thiên Đình cùng Thiên Cảnh giúp đỡ cho nhau, cũng không có làm phiền đến hắn, chủ yếu là nhờ có thủ hạ nhiều người tài ba, hắn chỉ cần chưởng khống toàn cục liền tốt.

Hắn nhắm mắt lại bắt đầu vận công.

Mấy ngày sau, một cỗ uy áp cường đại bùng nổ, bao phủ toàn bộ Tử Tiêu cung, khiến cho Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc đang

luyện công cùng với Bạch Long đang ngủ bừng tỉnh.

Các nàng khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhất là Mộ Linh Lạc, nàng tốt xấu gì cũng đã đi đến cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn, đối mặt cỗ tuy áp này, lại có loại cảm giác kinh dị bất cứ lúc nào đều có thể biến thành tro bụi. Cũng may Khương Trường Sinh cấp tốc chuyển các nàng ra ngoài, làm cho các nàng miễn bị tổn thương.

Trước cổng chính.

Mộ Linh Lạc cười cười, nhìn về phía Bạch Kỳ, Bạch Long, hỏi:

- Ta chuẩn bị xuống phàm đi vòng vòng, người nào muốn theo ta?

Bạch Long bị đánh thức, không quen đi ngủ ở trước cửa, nói:

- Ta đi theo ngươi, nhớ kỹ mang ta đi ăn món ăn ngon.

Bạch Kỳ thì lắc đầu sau đó nằm sấp ở trước cửa, giống một đầu chó canh cổng.

Mộ Linh Lạc không có cưỡng cầu, nhảy đến trên lưng Bạch Long, cưỡi rồng hạ giới.

Trong Tử Tiêu cung, băng tinh trên người Thái Sử Trường Sách phản chiếu Tử Quang lập loè, toàn bộ cung điện đều đang lóe lên, lộng lẫy, lộ ra cảnh tượng thần bí mà huyền huyễn.

Khương Trường Sinh toàn tâm đầu nhập trong tu hành, căn cứ tâm pháp mới lấy được, hắn thăm dò thần niệm vào trong đạo quả.

Oanh!

Ý thức của hắn cảm nhận được một hồi mê muội, cơ hồ trong nháy mắt, loại cảm giác khó chịu này liền biến mất, hắn mở mắt, phát hiện mình đi vào một vùng vũ trụ, bốn phương tám hướng tất cả đều là Tinh Vân, đếm không hết Tinh Thần tô điểm trong đó, còn có từng sợi quang thải nhìn như sợi tơ, làm cho cả vũ trụ cực kỳ xinh đẹp.

Khương Trường Sinh nhìn kỹ lại, những Tinh Thần đó cũng không phải Tinh Thần, mà là pháp lực của hắn ngưng kết thành, chẳng qua thoạt nhìn giống như vũ trụ.

Hắn nghĩ tới kiếp trước nhận biết, tế bào trong cơ thể người kết cấu hiện ra cảnh tượng rất giống cùng vũ trụ, hiện tại xem ra, ở trong đó là có một loại lực lượng quy tắc nào đó đang ảnh hưởng, mặc dù hắn đã bắt đầu lĩnh hội quy tắc thiên địa, nhưng lực lượng quy tắc nhiều vô số kể, hắn cũng không rõ ràng đến cùng có bao nhiêu.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công ghi chép qua, Đại Đạo Tam Thiên, Đạo Sinh vạn vật, có lẽ quy tắc lực lượng lại vô cùng vô tận sinh ra.

Khương Trường Sinh bắt đầu cảm thụ đạo quả thuế biến, trông thấy những Tinh Vân đó hơi bốc lên, ầm ầm sóng dậy, càng ngày càng nhiều Tinh Thần thai nghén mà sinh ra.

Sau Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười chính là tu hành đạo quả, hiện tại, hắn sắp đột phá nghênh đón đạo quả hậu tích bạc phát.

Cùng lúc đó, khí vận cả Thiên Đình cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, nhóm tiên thần đang luyện công rõ ràng cảm giác được võ đạo linh khí trong Thiên Đình đang tăng nhiều, thần chí của bọn hắn cũng trở nên càng thêm tỉnh táo, có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Phía trên dung nham cuồn cuộn, một nam tử trên người tràn đầy hoa văn liệt diễm đang hấp thu khí tức nóng bỏng, chính là Viêm Chủ đến từ thượng giới, hạ giới trăm năm, hắn một mực đang luyện công.

Viêm Chủ bỗng nhiên mở mắt, trong hai con ngươi chập chờn liệt diễm.

Hắn nhíu mày, nhìn về phía bầu trời, kinh ngạc nói:

- Kỳ quái, đây là cảm giác gì?

Hắn đứng dậy, cẩn thận cảm thụ, nhưng thủy chung không thể khóa chặt hướng đi.

Hắn lưỡng lự trong chốc lát, cuối cùng lựa chọn ngồi xuống, tiếp tục luyện công.

Nếu không phát hiện được, đã nói lên cũng không phải phương võ giới này xảy ra chuyện, chỉ là vấn đề xảy ra ở phương diện Hạ Giới thôi.

Một bên khác.

Phía trên Võ giới, Tử Hoàn thần quân đợi trong cung điện lần nữa bị quấy nhiễu.

- Lại xảy ra chuyện gì?

Tử Hoàn thần quân nhíu mày, nói một mình, lần trước cảm giác Thái Hoang võ giới thiếu một khối, hiện tại cảm giác võ đạo Thái Hoang võ giới không ổn định.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ Thái Hoang thần quân cảm thụ.

Dị số!

Thật sự chính là dị số.

Tử Hoàn thần quân ngồi không yên, nàng nhất định phải báo việc này cho cho người ở phía trên nàng, bằng không xảy ra chuyện, Thường tộc đều có thể khó giữ được nàng.

Nàng tan biến tại chỗ cũ, hai chén đèn đầu trong điện đi theo dập tắt.

Mỗi năm đi qua.

Thời gian đi vào Định Thiên năm một trăm lẻ ba, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở mắt, điện quang đi theo tan biến.

Hắn hơi nhíu mày, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, ánh mắt cấp tốc nhảy ra Thái Hoang võ giới, nhìn trộm hư không.

Chương 768: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (2)

- Chẳng lẽ khí tức ta đột phá đã quấy rầy thượng giới?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, vừa rồi hắn có loại cảm giác bị theo dõi, mặc dù khẽ quét mà qua, nhưng đủ để

khiến cho hắn kinh hãi.

Không được, tiếp tục như vậy, rất dễ dàng quấy nhiễu thượng giới.

Khương Trường Sinh sợ mình còn chưa đột phá đã dẫn tới tồn tại cực mạnh, đối phương bắt không đến hắn, hoàn toàn có khả năng trực tiếp phá hủy Thái Hoang võ giới, hắn mặc dù dùng mình làm chủ, nhưng nếu như có khả năng, hắn không hy vọng Thái Hoang võ giới bởi vậy yên diệt.

Chờ chút.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, ánh mắt sáng lên.

Mảnh khu vực hư vô kia.

Mặc dù trước đó thần niệm đi vào tiêu tán, nhưng thân thể hắn sẽ không xảy ra chuyện, dù sao sau khi thi triển Thiên Địa Câu Diệt, bản thân hắn đang ở trong không gian hư vô, chẳng qua là nhảy ra ngoài, quan sát từ bên ngoài.

Có thể được.

Khương Trường Sinh lưu lại một bộ phân thân, sau đó tan biến trong điện.

Hắn trống rỗng xuất hiện ở gần khu vực hư vô, hắn giấu ở sau mây, không có bị tên nam tử mập mạp kia phát giác.

Từ trên cao nhìn lại, khu vực hư vô vẫn như cũ là một hắc cầu to lớn, chiếm cứ thiên địa, cực kỳ tráng quan, so sánh với lần trước hắn rời khỏi, hắc to lớn cầu thoạt nhìn cũng không có bị thu nhỏ.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn về phía nam tử mập mạp, đối phương đứng ở trên vách núi luyện quyền, thân hình gầy đi rất nhiều, đoán chừng qua một đoạn thời ngắn nữa sẽ từ mập mạp biến thành cường tráng.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh thần không biết quỷ không hay chui vào khu vực hư vô, bởi vì hư vô tuyệt đối, hắn ở trong đó độ kiếp, bên ngoài không cách nào thấy, bởi vì không có quy tắc không gian cùng con mắt võ giả tiến hành

kết nối, dù sao võ giả là sinh ra trên cơ sở thiên địa quy tắc, ỷ lại quy tắc của thiên địa.

Khương Trường Sinh đủ mạnh, có thể bảo trì giác quan trong khu vực hư vô, nhưng đổi lại nam tử mập mạp phía ngoài không thể được, trong khu vực hư vô không có cảnh tượng, không có âm thanh, không có khí tức.

Sau khi tiến vào khu vực hư vô, Khương Trường Sinh tĩnh toạ vận công. Ở trong đây, hắn không cảm giác được thiên địa linh khí, cũng may hắn có được Đạo Giới, có thể hấp thụ thiên địa linh khí từ Đạo Giới ở sâu trong linh hồn trợ giúp hắn đột phá.

Đạo Giới thai nghén nhiều năm, ẩn chứa thiên địa linh khí sao mà khổng lồ, đầy đủ hắn đột phá.

- Ta đột phá ở trong đây, sẽ gặp phải thiên kiếp sao?

Khương Trường Sinh sinh ra một ý nghĩ to gan.

Cái gọi là thiên kiếp, chính là quy tắc thiên địa cắn trả, không có quy tắc thiên địa, vì sao lại có thiên kiếp?

Khương Trường Sinh phấn khởi, giống như tìm được một cái bug.

Làm như vậy, chẳng phải có thể còn lại giá trị hương hỏa, giá trị khí vận?

Hắn nhắm mắt, chuyên tâm đột phá.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khương Trường Sinh ở trong bóng tối tuyệt đối, Chí Dương thần quang là ánh sáng duy nhất, dĩ nhiên, cái gọi ánh sáng là chính hắn thấy, ở bên ngoài không nhìn thấy.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được một tia thiên uy, hắn ngẩng đầu nhìn lại, trừng to mắt.

Thiên kiếp đến rồi!

Không có quy tắc thiên địa, lại còn có thể gặp được đến thiên kiếp! Khương Trường Sin đi qua kinh ngạc ngắn ngủi, ý thức được thiên kiếp của hắn cũng không phải có nguồn gốc từ quy

tắc thiên địa, trước đó chẳng qua là bị quy tắc thiên địa của Thái Hoang võ giới tăng cường, bản chất của thiên kiếp là Thiên Đạo!

Tu tiên chính là tu đạo, tu đạo là truy đuổi Thiên Đạo! Khương Trường Sinh trước đó bởi vì tu tiên không tồn tại, nghĩ lầm Thiên Đạo cũng không tồn tại, bây giờ xem ra, Thiên Đạo vẫn tồn tại như cũ, giấu ở phía dưới quy tắc võ đạo, có lẽ võ đạo chính là do Thiên Đạo sáng tạo. Mặc kệ như thế nào, hắn đều đối mặt thiên kiếp. Hắn điều ra giá trị hương hỏa, giá trị khí vận xem xét.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 157,033,319,908].

[Giá trị khí vận trước mắt: 293,355,001,176]

Hắn là ổn! Lần trước đột phá mới tốn hao hơn hai mươi ba tỷ giá trị hương hỏa, mặc dù lúc ấy thiếu xa hắn đột phá, nhưng hắn ít nhất chịu đựng được.

Ánh mắt Khương Trường Sinh kiên định, đem pháp lực toàn thân tràn vào đạo quả trong, trợ đạo quả nghênh đón thuế biến chân chính.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, ta đến rồi.

Hư không cuồn cuộn, Thiên Hà xoắn ốc vờn quanh bay lên, vô số ngôi sao tô điểm trong đó, phía dưới, lực lượng Thiên Hà hình thành tia sáng to lớn xâu chuỗi một trăm phương võ giới, hình thành vòng sáng màu vàng kim vô cùng hùng vĩ, giống như một phân thành hai trọn cái hư không.

Đỉnh Thiên Hà xoán ốc, trong quang vân (mây ánh sáng) có hai bóng người đang đứng.

Tử Hoàn thần quân cùng một lão giả tóc trắng xoá, lão giả người mặc trường bào màu xanh, tiên phong đạo cốt, khuôn mặt uy nghiêm.

- Phủ chủ, ngài xem xảy ra vấn đề gì sao?

Tử Hoàn thần quân cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Lão giả tóc trắng mở miệng nói:

- Không có, khí vận bên trong Thái Hoang hết thảy bình tĩnh, không có có dị thường, quy tắc thiên địa cũng hết sức ổn định.

Tử Hoàn thần quân nghe xong, âm thầm thở dài một hơi, nàng mở miệng hỏi:

- Kia chính là ta quá lo lắng?

Lão giả tóc trắng trả lời:

- Có lẽ có quan hệ đến Vạn Cổ Sát Tinh, nếu như thật sự là dị số vi phạm võ đạo, chỉ cần xác định ở trong Thái Hoang võ giới là được rồi, khí tức của hắn sẽ vô cùng dễ thấy trong khí vận võ đạo, nhưng bây giờ không chỉ là Thái Hoang võ giới, các phương võ giới cũng không có khí tức dạng này.

Tử Hoàn thần quân suy nghĩ cảm giác lúc trước, muốn nói lại thôi.

Nếu như Đạo Tổ không có quan hệ gì với Cựu Cổ giáo, nàng tự nhiên cao hứng, nếu như… Coi như nàng chủ động công khai, cũng sẽ hi sinh chính mình, nhiều nhất bảo toàn Thường tộc.

Huống hồ vị thần phủ này mạnh hơn xa nàng, còn đảm nhiệm Thần Quân của qua mấy phương võ giới, ánh mắt cùng phán đoán tuyệt không phải nàng có thể so sánh, chẳng qua là trong nội tâm nàng vẫn còn lo lắng mơ hồ.

- Cho dù có dị thường, ngươi cũng không cần lo lắng, sau khi đại chiến võ giới kết thúc, một trăm phương võ giới đều sẽ không còn tồn tại, ta sẽ sớm giúp ngươi điều ra ngoài.

Lão giả tóc trắng đạm mạc nói, Tử Hoàn thần quân nghe được trừng lớn đôi mắt đẹp.

Chương 769: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (1)

- Phủ chủ, ta không hiểu ý của ngài, chẳng lẽ đây không phải cuộc chiến võ giới bình thường?

Tử Hoàn thần quân nhíu mày hỏi.

Trăm phương võ giới chém giết ngàn năm lại muốn toàn bộ bị hủy diệt, mặc dù nàng cũng không phải người nhân từ, cũng cảm thấy tàn khốc, cái này cũng không phù hợp với phong cách hành sự của Thần Võ giới.

Thần Võ giới có thể thống nhất Huyền Hoàng Đại Thiên Địa nhiều năm, dựa vào là chính là để chúng sinh tiếp nhận quy tắc.

Lão giả tóc trắng nhìn xuống Thiên Hà cuồn cuộn phía dưới, mặt không chút thay đổi nói:

- Mặc dù không có phát giác được rõ ràng khí tức dị số, nhưng Thái Hoang võ giới xác thực xảy ra mấy lần biến cố, lại thêm Thần Quân ngã xuống, còn về võ giới khác, cũng có dị thường tương tự, trật tự luân hồi không ổn định, cho nên phía trên đã quyết định hủy diệt những võ giới này, đoạn tuyệt hậu hoạn, duy nhất một lần hủy diệt nhiều võ giới như vậy, rất khó bàn giao cho Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cho nên mới cần khai triển cuộc chiến võ giới, sau đó lại tìm lý do, bàn giao cho chúng sinh.

- Đến mức Vạn Cổ Sát Tinh, là bởi vì hậu bối của một vị thần phủ nào đó biết được việc này, liền mượn tên tuổi cuộc chiến võ giới đưa tới Vạn Cổ Sát Tinh, mong muốn nuôi lớn Vạn Cổ Sát Tinh lại lấy đi, cuộc chiến võ giới này đã định trước đều không được chết tử tế.

Hắn nói rất bình tĩnh, giống như nói không phải một trăm phương thiên địa, mà là một trăm khối đá.

Tử Hoàn thần quân yên lặng.

Nếu là Thần Võ giới quyết định, nàng tự nhiên không dám có ý kiến, từ xưa đến nay, Thần Võ giới đã không phải lần đầu

tiên làm như vậy, phàm là cảm giác có tồn tại có thể uy hiếp bọn họ, vô luận có điều tra rõ ràng hay không, chỉ cần hoài nghi liền sẽ thanh lý, đây cũng là nguyên nhân Cựu Cổ giáo thủy chung không thể lớn mạnh.

- Còn có chín trăm năm, rất nhanh thôi, bất kể là ai ở sau lưng giở trò quỷ, trước mặt Thiên phạt đều sẽ lộ ra nguyên hình, lại chết đi ở trong tuyệt vọng.

Lão giả tóc trắng nhẹ nói, nhắc đến Thiên phạt, trong mắt hắn lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trong khu vực hư vô, thiên kiếp đã tới.

Mảnh khu vực hư vô này có đường kính đi đến trăm dặm, nhưng Khương Trường Sinh vẫn có chút bận tâm thiên kiếp sẽ lan tràn ra ngoài, bất quá việc đã đến nước này, hắn nhất định phải đột phá.

Ầm ầm.

Lôi vận cuồn cuộn, hắn ở khu vực hư vô lại còn có thể nghe được tiếng sấm, có lẽ đây là tiếng vang áp bách Thiên Đạo truyền cho linh hồn hắn, muốn cho hắn biết khó mà lui, nhưng không dọa được hắn.

Vì đề phòng lần này độ kiếp sẽ kinh động tồn tại trên trời, Khương Trường Sinh trực tiếp mở ra vòng bảo hộ giá trị khí vận, dạng này sau khi đột phá, lực chiến đấu của hắn còn có thể tận khả năng giữ lại.

Trong bóng tối tuyệt đối, mây tím phun trào, tiếng sắm như hung thú hồng hoang gầm gù, kinh dị đáng sợ.

Một đạo sấm sét bỗng nhiên đánh xuống.

Oanh!

Vòng bảo hộ giá trị khí vận của Khương Trường Sinh triệt tiêu đạo thiên lôi này, một kích này khấu trừ hắn trăm vạn khí vận.

Còn có thể tiếp nhận, dù sao hắn có được hai ngàn chín trăm ức giá trị khí vận, hắn cũng không có vì vậy kinh hi, dù sao thiên kiếp càng về sau càng hung hiểm.

Từng đạo thiên lôi điên cuồng đánh xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, nhìn chằm chằm trị số khí vận.

Lôi thế càng ngày càng mạnh mẽ, đồng thời số lượng thiên lôi hạ xuống càng ngày càng nhiều, tốc độ giá trị khí vận giảm xuống càng lúc càng nhanh.

Ngoài khu vực hư vô.

Nam tử mập mạp đang đang luyện công quay đầu nhìn lại, hắn trừng to mắt, dụi dụi con mắt, hắn trông thấy không gian rìa hắc cầu to lớn đang vặn vẹo, mười phần quỷ dị.

- Thật sự là trúng tà…

Nam tử mập mạp tự lẩm bẩm, hắn nghĩ lại:

- Cũng đúng, nếu như vật này không tà môn, vị thần tiên kia cũng sẽ không để ta trông coi, Kỷ Cương ta nhưng không thể bỏ qua lần này cơ duyên, ngược lại chẳng qua là trông coi…

Kỷ Cương suy nghĩ phong thái của Khương Trường Sinh, cảm xúc sục sôi.

Hắn mặc dù rất ít chạm mặt võ giả nhân tộc, nhưng cũng từng nghe nói võ giả, sinh linh dị tộc đi ngang qua nhắc đến, Thiên Cảnh sinh ra thần tiên.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục luyện quyền, mặt hướng về phía hắc cầu to lớn luyện quyền, mặc dù mồ hôi đầm đìa, hắn cũng là thần thái sáng láng, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Đã bao nhiêu năm, hắn cuối cùng khôi phục đấu chí.

Ầm ầm!

Lại là một đạo thiên lôi hạ xuống, đánh cho Khương Trường Sinh mất đi năm trăm triệu khí vận.

- Thật là đáng sợ…

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, may mắn hắn không có ở độ kiếp phía trên Thiên Đình, chỉ là thiên uy mênh mông đã quấy được khí vận Thiên Đình, thậm chí phá hư cửu trọng thiên.

Thiên kiếp càng mạnh, hắn càng phấn chân, điều này nói rõ sau khi thực lực hắn đột phá sẽ càng thêm cường đại hơn so với trong dự đoán.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vạn quân lôi đình oanh tạc Khương Trường Sinh, hắn không nhúc nhích tí nào, dựa vào giá trị khí vận độ kiếp.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thiên lôi cũng bắt đầu sinh ra biến hóa, thiên lôi chưa đổi màu, nhưng biến ảo thành hình dáng sinh linh, theo bốn phương tám hướng bổ xuống Khương Trường Sinh, cũng không có cách nào xông phá vòng bảo hộ khí vận.

Một lúc lâu sau.

Màu sắc của thiên lôi thay đổi, vậy mà biến thành màu trắng, từng dải lụa màu trắng vạch phá hắc ám, còn như thác nước cọ rửa một con kiến, nhưng con kiến này dễ dàng ngăn lại trùng kích nhìn như không thể ngăn cản.

Khương Trường Sinh không có nhìn xem, hắn một bênnhìn chằm chằm trị số trước mắt, một bên vận công.

Đỉnh đầu hắn tràn ra từng tia sáng cấp tốc ngưng tụ thành một quả trái cây màu vàng kim, quả này giống như đào, cao tốc xoay tròn, mỗi một lần thiên lôi oanh kích đều có thể khiến cho vòng bảo hộ rơi xuống một mảnh hào quang, sau đó bị kim quả hấp thu.

Chính là đạo quả của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh yên lặng vận hành tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công, dần dần, dưới người hắn ngưng tụ ra Thái Cực Song Ngư cầu, cấp tốc mở rộng.

Chương 770: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (2)

Oanh!

Một đạo thiên lôi màu đỏ thẫm hạ xuống, khí thế dị thường đáng sợ, tựa như muốn một phân thành hai mảnh khu vực hư vô này, một kích này đánh xuống để tất cả giá trị khí vận còn

lại đều bị hao tổn hết, linh hồn Khương Trường Sinh vì đó run lên, vẫn gặp ảnh hưởng, toàn thân tê dại, hắn đi theo mở ra vòng bảo hộ giá trị hương hỏa.

Vốn cho rằng mình đã đủ giá trị khí vận, giá trị hương hỏa, nhưng không ngờ mới đây đã mất hết giá trị khí vận.

Tu tiên quả nhiên là con đường nghịch thiên, cảnh giới càng cao, đối mặt thiên kiếp có uy lực tuyệt không phải đơn giản như tăng trưởng gấp bội, quả thực là chênh lệch một trời một vực.

Lần này độ kiếp rõ ràng dài hơn dĩ vãng, Khương Trường Sinh đã không thèm để ý thượng giới thế nào, toàn tâm đầu nhập vào độ kiếp, trước sống qua kiếp nạn này lại nói.

Người tu tiên độ kiếp, chết trong kiếp nạn này cũng không ít.

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh phát hiện, tốc độ giá trị hương hỏa bị thiên kiếp đánh giảm bớt chậm hơn giá trị khí vận, phải biết thiên kiếp càng về sau càng mạnh, điều này nói rõ giá trị hương hỏa càng cao hơn giá trị khí vận.

Hắn cũng không có tiếc nuối, có thể thêm một giá trị khí vận hỗ trợ độ kiếp, đã là chuyện may mắn, trước kia chỉ có thể dựa vào giá trị hương hỏa. Thiên kiếp càng ngày càng khủng bố, dẫn đến không gian xung quanh hư vô khu vực gợn sóng càng ngày càng kịch liệt, Kỷ Cương không thể giữ được tĩnh táo, sợ bên trong hắc cầu to lớn đột nhiên toát ra thứ gì đó.

Hắn đứng ở trên vách núi, khẩn trương đến lạnh cóng, lưỡng lự muốn thoát đi nơi này hay không.

Vô Tận Hải Dương, La Hồng hoàng triều, trong hoàng thành.

Trong một hoa viên.

Diệp Chiến đang luyện công, một nữ tử áo xanh xuất hiện ở trước mặt hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Nghĩ được chưa, Thiên Cảnh có Thiên Đình bảo hộ.

Nữ tử áo xanh tên Diệp Thanh Chi, đồng tộc với Diệp Chiến. Diệp Chiến cũng không trợn mắt, nói:

- Không sớm thì muộn sẽ chống lại Thiên Cảnh, chỉ cần hấp thu vận triều Vô Tận Hải Dương, vĩnh viễn đuổi không kịp Thiên Cảnh, nhất định phải thừa dịp Thiên Cảnh còn chưa thành tựu Thánh triều đánh tan bọn hắn, đến mức Thiên Đình, chỉ có một vị Võ Đạo Thông Thần, một vị Võ Đế, Đạo Tổ mặc dù cao thâm mạt trắc, nhưng cuối cùng chẳng qua là người hạ giới, chờ sau khi ta đột phá sẽ đi khiêu chiến hắn, có thể truy sát Thái Hoang thần quân, tất nhiên cũng là tồn tại Thiên Nguyên Cực Võ cảnh.

Diệp Thanh Chi rầu rĩ nói:

- Mặc dù Thái Hoang thần quân chính là người hạ giới phi thăng, tư chất bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng bước vào Thiên Nguyên Cực Võ cảnh vượt qua mười vạn năm, thực lực hắn không yếu, Đạo Tổ có thể đánh giết hắn có thể vượt qua Thiên Nguyên Cực Võ hay không?

Nghe vậy, Diệp Chiến mở mắt, khẽ nói:

- Làm sao có thể, Chí Hư Triệt Võ không thể lưu lại võ giới, chỉ là luyện công, đã một hơi nuốt vào võ đạo linh khí của một phương võ giới, ngươi xem võ đạo linh khí mảnh võ này giới có gợn sóng kịch liệt hay không?

Diệp Thanh Chi lắc đầu, nàng bị thuyết phục, mình xác thực quá lo lắng.

- Mặc kệ như thế nào, ngươi vẫn phải phải cẩn thận một chút, tốt nhất hiểu rõ ràng nội tình của Đạo Tổ lại nói, đã nhiều năm như vậy, vẫn có liên tục không ngừng bách tính, võ giả hướng bắc đi Thiên Cảnh, dù cho nghe được truyền thuyết, cũng không nên có sức ảnh hưởng như vậy.

Diệp Thanh Chi nghiêm túc nói, chẳng biết tại sao, mỗi lần suy nghĩ Đạo Tổ, nàng liền hết sức hoảng hốt, bởi vì nàng cũng rõ ràng Diệp Chiến muốn đánh với Đạo Tổ một trận.

Diệp Chiến một lần nữa nhắm mắt, nói:

- Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Ngữ khí của hắn có một tia thiếu kiên nhẫn, đối phương khiến cho hắn cảm giác được mình bị khinh thường.

Diệp Thanh Chi nghe được tâm tình của hắn, không nhiều lời nữa, ngồi ở một bên, lẳng lặng nhìn hắn.

Gió biển thổi vào, lay động lá cây trong sân, cuốn một mảnh lá cây về phía thương khung.

Oanh!

Một đạo hồng lôi to đến trăm trượng đánh xuống, đánh cho đạo bào Khương Trường Sinh cổ động, hình thành lồng ánh sáng màu trắng triệt tiêu thiên lôi.

Hắn đã hao hết giá trị hương hỏa, nhưng thiên kiếp vẫn đang kéo dài, hắn tạm thời không phân rõ của mình có chống nổi hay không, giai đoạn gian nan nhất, thiên lôi đã không thể tiếp tục tăng cường.

Hiện tại hắn cần nhờ một thân pháp bảo cùng pháp lực bản thân đi độ kiếp.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, nhấc mắt nhìn đi, chỉ thấy đạo quả trên đầu hiện ra từng mảnh từng mảnh huyễn tượng, lít nha lít nhít, vờn quanh xung quanh đạo quả, không ngừng tăng trưởng, càng nhiều đoạn ngắn huyễn tượng cũng vây Khương Trường Sinh lại, hắn định thần nhìn lại, tất cả đều là thân ảnh tĩnh toạ độ kiếp, thấy không rõ hình dáng người độ kiếp, chỉ có thể nhìn thấy thân hình của bọn hắn, thừa nhận thiên lôi oanh kích.

- Đây là… Tình cảnh của Tu Tiên giả khác độ kiếp?

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng tò mò.

Hắn có thể cảm nhận được những hình ảnh này đều là hiện ra từ bên trong tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy từng người độ kiếp bị thiên lôi oanh thành tro bụi, thấy mà đáy lòng của hắn chìm xuống.

Theo những người độ kiếp kia bị oanh thành tro bụi, huyễn tượng của hắn cũng tán đi, huyễn tượng độ kiếp quanh thân liên tục tiêu tán, hình thành từng vòng từng vòng hình ảnh nổ tung, trong khoảnh khắc, mười không còn một, người độ kiếp còn lại còn đang kiên trì, có người lung lay sắp đổ, có người

không nhúc nhích tí nào, cũng có người tế ra pháp bảo, đội ở trên đầu, còn có người bày ra kiếm trận vờn quanh độ kiếp.

Quả là thê thảm!

Nhìn phương thức và sự kiên trì của bọn hắn, Khương Trường Sinh không hiểu có loại cảm giác đạo ta không cô đơn.

Nhưng hắn hiểu được những người độ kiếp này đã không còn tồn tại, cũng chỉ là tàn ảnh từ trong Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Có lẽ hệ thống sinh tồn thật sự là do văn minh tu tiên ngưng tụ, giá trị hương hỏa, giá trị khí vận chính là dẫn dắt hắn không ngừng khôi phục văn minh tu tiên.

Khương Trường Sinh cũng không gạt bỏ, bản thân hắn chính là dựa vào hệ thống sinh tồn quật khởi, mặc dù hắn tu hành khắc khổ, nhưng cũng là dùng hệ thống sinh tồn làm hòn đá tảng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía biển mây thiên kiếp, biển mây cuồn cuộn kịch liệt trước đó chưa từng có, mười phần đè nén, nhưng hắn ánh mắt không sợ hãi chút nào, trên trán hiện ra Đại Đạo Chi Nhãn.

Chương 771: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (1)

Oanh!

Đại Đạo Chi Nhãn bắn ra kim quang, gió lốc bay lên, muốn đánh tan biển mây thiên kiếp, nhưng bị một đạo thiên lôi màu đỏ thẫm tựa như giao long ngăn cản, hai cỗ lực lượng tấn công, triệt tiêu lẫn nhau, ngay sau đó, lại một đạo thiên lôi cường đại hạ xuống!

Khương Trường Sinh bắt đầu không ngừng chống lại thiên kiếp, cũng không lâu lắm, thiên lôi vẫn bổ tới trên người hắn.

So với thiên uy, hắn vẫn yếu hơn một chút.

Cũng may trên người nhiều pháp bảo, hắn cảm nhận được thống khổ cũng không có quá mãnh liệt, ít nhất không có đi đến mức độ khiến cho hắn không chịu nổi.

Độ kiếp còn đang tiếp tục.

Thiên kiếp mặc dù còn đang tăng cường, nhưng không có bay vọt rõ ràng, vẫn ở trong phạm vi Khương Trường Sinh chịu đựng, dù sao hắn tiêu hao một trăm năm mươi tỷ giá trị hương hỏa, hai ngàn chín trăm ức giá trị khí vận.

Lại qua một quãng thời gian.

Đầu đạo quả trên đỉnh đầu của Khương Trường Sinh bắt đầu nở rộ, rơi xuống vô số ánh sao phiêu phù ở quanh người hắn.

Thiên kiếp cuối cùng bắt đầu yếu bớt.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, chỉ cần bắt đầu yếu bớt, vậy liền ổn. Tuy đang yếu bớt, nhưng uy lực của thiên lôi vẫn rất mạnh, để phòng pháp bảo bị đánh hỏng, Khương Trường Sinh không thể không dùng thân thể chống lại, thuận tiện thối luyện thể phách.

Qua đi tới hai canh giờ, thiên kiếp mới hoàn toàn kết thúc, lôi vân cuồn cuộn rơi xuống, chui vào trong đạo quả của hắn, ngay sau đó đạo quả lại trở lại trong cơ thể hắn.

Oanh!

Pháp lực trong cơ thể bắt đầu sôi trào, pháp lực liên tục không ngừng bắn ra từ bên trong đạo quả, thối luyện thể phách hắn, tẩm bổ linh hồn hắn, khiến cho hắn trải nghiệm cảm giác tuyệt vời trước nay chưa từng có, khó mà hình dung.

Theo hắn đột phá, tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một tràn vào trong óc của hắn, giác quan của hắn đi theo thay đổi.

[Định Thiên năm một trăm lẻ ba, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, thành công vượt qua Thanh Hư Tĩnh Tâm Thiên Kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo - Tam Thanh Thánh Linh]

[Kiểm trắc thấy ngươi độ kiếp thành công lần thứ bảy, bởi vì phương pháp ngươi tu hành không thuộc về thiên địa chi đạo, ngươi có hai mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai]

[Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới tu hành của ba ngàn thế giới - Nguyên Đạo Võ Tôn cảnh

Viên Mãn].

[Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng con đường tu tiên, chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ, ngươi có thể mở ra công năng khí vận thần binh].

Bốn dòng nhắc nhở xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, hắn yên lặng lựa chọn tiếp tục tu tiên.

【 Mở ra công năng khí vận thần binh 】

【 Khí vận thần binh: tiêu hao giá trị khí vận nhất định, triệu hoán đại quân thần binh với số lượng một vạn, thực lực thần binh được quyết định bởi số khí vận tiêu hao, đợi giá trị khí vận ẩn chứa pháp lực tiêu hao hầu như không còn, thần binh sẽ tự động tan biến, không thể thu về, số lần triệu hoán không có hạn mức cao nhất 】

Chức năng này xem như thủ đoạn bảo mệnh, cũng có thể giúp Thiên Đình. Đương nhiên, có thể không cần tốt nhất không cần, Khương Trường Sinh vẫn muốn dùng giá trị khí vận vào trong độ kiếp.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm cảm ngộ công pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một.

Phương pháp tu hành hành toàn mới tràn vào trong ý thức của hắn, Đạo Giới giấu ở sâu trong linh hồn hắn nghênh đón mở rộng trước nay chưa có, giữa thiên địa dẫn đến linh khí bàng bạc, khiến cho đám hung thú cư trú ở xung quanh chỗ này mừng rỡ không thôi.

Khương Trường Sinh đi tắm ở trong trí nhớ mênh mông của công pháp, pháp lực tăng vọt trước nay chưa có.

Bên ngoài, Kỷ Cương chú ý tới rìa hắc cầu to lớn phía trước không còn gợn sóng nữa, sau đó thở dài một hơi.

Hắn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm cảm khái nói:

- May mắn lão tử kiên trì nổi, kém chút bị dọa chạy, xem ra hắn không có nguy hiểm, thần tiên chẳng qua là nhờ ta trông coi mà thôi, nếu thật gặp nguy hiểm, dựa vào ta cũng không đủ dùng.

Kỷ Cương phấn chấn tinh thần, tiếp tục luyện võ.

Xuân đi thu tới.

Thoáng chớp mắt, thời gian ba năm đi qua.

Khương Trường Sinh cuối cùng tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, giờ phút này, pháp lực của hắn đổi dào, cảm giác mình thoát thai hoán cốt, chỉ là cường độ pháp lực đã đến mức độ trước khi đột phá không thể so sánh, hắn mở mắt, thần niệm quét qua, trực tiếp bao trùm toàn bộ Thái Hoang võ giới.

Đây cũng không phải cực hạn của hắn.

Thần niệm Khương Trường Sinh quét ngang mà đi, lướt qua một phương phương võ giới, rơi vào Thiên Hà xoắn ốc.

Loại cảm giác này thật sự sảng khoái.

Thần niệm khác biệt Thiên Địa Vô Cực Nhãn, Thiên Địa Vô Cực Nhãn chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, chỗ thần niệm quét qua, gió thổi cỏ lay, khí tức đều có thể bị hắn cảm nhận được.

Giờ khắc này, hắn có loại cảm giác mình không gì làm không được! Hắn thậm chí có thể bắt được Tử Hoàn thần quân, thu hết khuôn mặt các cường giả phía trên thiên hà xoắn ốc vào trong mắt, hắn có thể trong nháy mắt phân rõ, loại giác quan cùng lực phản ứng này tuyệt đối là phàm nhân khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, trong lòng yên lặng diễn toán.

- Bây giờ ta mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao 100,000,000,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Thoải mái.

Một trăm vạn ức giá trị hương hỏa, cường đại dường nào.

Trước đột phá, hắn mới vượt qua một ngàn tỷ giá trị hương hỏa, tiến bộ lớn biết bao.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh cảm giác võ giới chỉ đến như thế, mặc dù không sử dụng Thiên Địa Câu Diệt, cũng có thể dễ dàng hủy diệt võ giới.

Hắn giương mắt nhìn hướng lên phía trên, hắn sinh ra một ý nghĩ to gan.

Hắn muốn đi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa nhìn một chút.

Tự nhiên không phải bản tôn, mà là thần du thiên ngoại.

Khương Trường Sinh lập tức nhắm mắt, ý thức nhảy ra Thái Hoang võ giới, lần nữa nhảy ra vị diện chỗ Thái Hoang võ giới, đi vào vị diện càng cao. Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Chương 772: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (2)

Chẳng qua là trong nháy mắt, ý thức của hắn nhảy đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đây cũng là tiên thần thần du.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn lại, thấy cảnh tượng Tinh Hải vô cùng huyễn lệ, khắp nơi đều là Thiên Hà xoắn ốc, có Tinh Thần, có đại lục, thậm chí có sơn nhạc, hòn đảo, nơi này bao la hơn cả hạ giới, sinh cơ mênh mông từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Nhiều sinh linh như vậy, nếu có thể cung cấp giá trị hương hỏa cho hắn, hắn sau này chẳng phải có thể nằm độ kiếp?

Đây là thứ Khương Trường Sinh vừa cảm thụ.

Ý thức của hắn bắt đầu ngao du Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, trong tinh không có thật nhiều sinh linh lui tới, phần lớn dùng nhân tộc làm chủ, đều khống chế vật cưỡi, thậm chí có Hung thú khổng lồ có thể so với một phương võ giới chở đi một tòa cự thành ngao du, liên tục không ngừng. Võ giả ra ra vào vào, phi thường náo nhiệt.

Oanh!

Khương Trường Sinh nghe được tiếng vang ầm ầm, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một dòng sông kiếm khí từ sâu trong tỉnh không bay lượn tới, phía trên kiếm hà có một nam tử hắc y đeo

kiếm đứng thẳng, đầu đội mũ, che đậy hình dáng, khí thế phi phàm.

Cỗ khí thế này đã vượt xa Thiên Nguyên Cực Võ.

Hắn không chút kiêng kỵ lộ ra khí thế của mình, để sinh linh phía trước dồn dập tránh né, không dám ngăn cản.

Kiếm hà dài không biết bao nhiêu ức dặm, to lớn bá khí, để Khương Trường Sinh cảm khái vẫn rất có phong phạm Kiếm Tiên.

Hắn không có dừng lại, ý thức tốc độ cao du lịch Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhảy vọt từng mảnh từng mảnh tinh vực, mặc dù tốc độ cực nhanh, cũng không cách nào đến phần cuối, ven đường hắn ngắm nhìn đủ hồng trần các giới, các giới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa chẳng qua là người vũ lực càng mạnh mẽ hơn ở thôi.

Rất lâu.

Hắn ngừng lại, chỉ thấy phía trước là hắc ám tuyệt đối, dị thường đáng sợ, giống như trong bóng tối có tồn tại kinh khủng gì đó thôn phệ vũ trụ ẩn núp, dù là hắn vừa đột phá cũng có chút rụt rè trong lòng.

Đây chính là khu vực hư không trong trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, là khu vực là Thần Võ giới cũng không cách nào giám thị.

Hắn thay đổi hướng đi, tiếp tục ngao du Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Ý thức của hắn không chút kiêng kỵ nổi lơ lửng, không người có thể phát hiện hắn.

Mấy canh giờ sau, Khương Trường Sinh thu hồi ý thức.

Hắn đứng dậy, bay ra mảnh không gian hư vô này, hắn không có quấy nhiễu Kỷ Cương, thần không biết quỷ không hay rời khỏi.

Trở lại Tử Tiêu cung trong.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán cường giả thứ hai trong Thái Hoang võ giới.

[Cần tiêu hao 190,000,005,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Một trăm chín mươi tỷ, đoán chừng là vị Diệp Chiến hậu nhân Diệp tộc kia, giá trị hương hỏa của cái tên này trước đó là vào khoảng một trăm năm mươi tỷ, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ rời khỏi Thái Hoang võ giới.

Khương Trường Sinh tiếp tục diễn toán cường giả thứ hai phía dưới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đáng tiếc, phạm vi hệ thống dò xét không đủ.

Công năng dò xét của hệ thống không kịp tốc độ hắn mạnh lên, hắn không thể không hỏi thăm cường giả thứ hai ở trong cuộc chiến võ giới.

[Cần tiêu hao 550,000,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Năm trăm năm mươi tỷ thật sự đủ mạnh.

Hắn tiếp tục tính cường giả thứ ba, giá trị hương hỏa ở khoảng bốn ngàn ức.

Hắn một đường diễn toán xuống, không tính không biết, không ngờ trong cuộc chiến võ giới lại có vượt qua hai mươi vị Thiên Nguyên Cực Võ tồn tại, bất quá cho dù hắn không có đột phá, bọn gia hỏa này cũng không phải đối thủ của hắn.

Mà giá trị hương hỏa hôm nay của hắn tại một trăm vạn ức, phía dưới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa hắn là không người có thể địch.

Phải biết, sức chiến đấu thực tế của hắn còn cao hơn giá trị hương hỏa, bởi vì thần thông, pháp bảo tăng thêm còn chưa tính vào.

Tâm tình Khương Trường Sinh vui vẻ, cảm giác nguy hiểm giảm xuống không ít.

Hiện tại, Thần Võ giới sẽ có tồn tại vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn, đánh không lại, hắn cũng có thể mang theo Thái Hoang võ giới trốn.

Mặc dù còn chưa tính, nhưng hắn cảm giác Thần Võ giới tất nhiên cực mạnh, bằng không sao có thể chưởng khống Huyền Hoàng Đại Thiên Địa gần như vô biên vô tận?

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Tam Thanh Thánh Linh.

Tam Thanh Thánh Linh, chí bảo đạo gia, chính là do Tam Thanh khí luyện thành, như thế nào là Tam Thanh khí, trong trí nhớ truyền thừa cũng không có lộ ra, lay động linh này, hồn phách chúng sinh run rẩy, lại dao động, quỷ thần kinh hồn, dao động đến lần thứ ba, chính là cực hạn sát ý cho hồn phách, Tà Ma.

Lúc đối địch, tùy tiện lay động sẽ để cho đáy lòng địch nhân rung động, rối tung lên, cụ thể mạnh cỡ nào, vẫn phải thí nghiệm mới hiểu được.

Khương Trường Sinh lấy ra Tam Thanh Thánh Linh, linh này hiện lên màu vàng xanh nhạt, chuôi nắm dài nhỏ, đỉnh như là Tam Xoa kích, nhìn kỹ thì phía trên khắc lấy phù văn chữ cổ thật nhỏ, tối tăm khó hiểu.

Hắn không có nhìn thêm bao nhiêu, bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Tam Thanh Thánh Linh, trước nhận chủ lại nói.

Theo trình độ phức tạp của cấm chế cũng có thể thấy được phẩm giai của pháp bảo, Trước mắt, Tam Thanh Thánh Linh là pháp bảo mạnh nhất trong tay hắn, ngay cả Kim Lân diệu thụ cũng không sánh bằng.

Lần này luyện hóa trọn vẹn dùng thời gian một tháng.

Sau khi luyện hóa thành công, Khương Trường Sinh vuốt vuốt Tam Thanh Thánh Linh, hắn nhẹ nhàng động đậy, tiếng động nhẹ vang lên.

Trong chốc lát, hết thảy tiên thần toàn bộ Thiên Đình đều bị định trụ, người luyện công, người tuần tra, người đứng gác các loại, vô luận đang làm cái gì, cho dù đang ngủ, thân thể cũng theo đó cứng đờ.

Khương Trường Sinh không còn dám dao động, sợ diệt hết hồn phách của đám tiên thần.

Mây tức sau, chúng thần Thiên Đình khôi phục như thường, lại cực kỳ kinh hãi đối với cảm thụ vừa rồi, nghe bọn hắn thảo luận, Khương Trường Sinh hơi có chút hổ thẹn, nhưng cũng không có nói rõ lí do, nhóm tiên thần cũng đoán được là Đạo Tổ làm ra, cũng không có bối rối. Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Thái Sử Trường Sách ở trong nơi hẻo lánh của Tử Tiêu cung.

Trước đó hắn rất khó hoàn toàn thay đổi trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, bây giờ đã đột phá, có thể thử lại lần nữa.

Bản thân Thái Sử Trường Sách chính là Thiên Nguyên Cực Võ cảnh, chiến lực mạnh mẽ, giết thì quá đáng tiếc.

Chương 773: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (1)

Khương Trường Sinh thu Thái Sử Trường Sách đang bị băng phong nhiếp đến trước mặt, sau đó thi triển thần thông Đại Đạo Chi nhãn.

Quả nhiên, sau khi đột phá, trí nhớ của Thái Sử Trường Sách ở trước mặt thần niệm của hắn không còn khổng lồ mà phức tạp nữa, tốc độ hắn đọc trí nhớ cũng vượt xa lúc trước.

Có khả năng thử một lần.

Khương Trường Sinh muốn làm không phải hoàn toàn thay đổi trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, chẳng qua là tăng thêm mình ở trong ký ức của hắn, xỏ xuyên qua cuộc đời của hắn, để cho mình trở thành người quan trọng nhất của hắn.

Một ngày ngày đi qua.

Nửa năm sau.

Tử Tiêu cung mở rộng cửa lớn, để Bạch Kỳ nằm sấp ở ngoài cửa ra vào ngủ bừng tỉnh, nó quay đầu nhìn lại, phát hiện Tử Tiêu cung mở cửa, lập tức kinh hỉ, vội vàng chạy vào.

Kết quả vào điện, nó đã thấy trước mặt Khương Trường Sinh có một người đang ngồi, chính là Thái Sử Trường Sách.

- Ngươi lại đi xuống đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, Thái Sử Trường Sách cung kính hành lễ, sau đó đứng dậy rời khỏi.

Bạch Kỳ nhìn hắn cũng không có kỳ lạ, tên này không chết, nó đã dự liệu được một ngày này sẽ xuất hiện, đợi Thái Sử Trường Sách rời khỏi Tử Tiêu cung, nó tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, hưng phấn hỏi không ngừng. Nó muốn biết Khương Trường Sinh bây giờ mạnh cỡ nào, nửa năm trước có tiếng chuông kinh động toàn bộ Thiên Đình, để nó vô cùng hiếu kỳ.

Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không nói cho nó, mà chỉ nói:

- So với việc quan tâm ta, không bằng quan tâm chính ngươi, ta đã ban cho ngươi tư chất vượt qua phàm linh, ngươi cũng không có cho ta kinh hỉ, ngươi muốn ta phù hộ ngươi cả một đời.

Bạch Kỳ kêu rên nói:

- Nô gia sao có thể nghĩ như vậy, nô gia muốn phục thị ngài cả một đời, trong lòng nô gia, không ai có thể vượt qua ngài, ngài vĩnh viễn đi ở đằng trước chúng ta, ngài cũng không có khả năng có thời điểm sẽ cần chúng ta bảo vệ, chúng ta là vì ngài làm việc, vì thương sinh tạo phúc, để chúng sinh nhớ kỹ công lao của ngài…

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, trong lòng giật mình.

Cái tên này đoán được mục đích thực sự khi mình thành lập Thiên đình? Bạch Kỳ thao thao bất tuyệt vuốt mông ngựa, để Khương Trường Sinh buông xuống ngờ vực, tên này hẳn không có đoán được, cho dù đoán được, nó cũng thuộc về một phương. sẽ không nói ra ngoài.

Đừng nhìn Bạch Kỳ ở trước mặt hắn xốc nổi cần ăn đòn, đối ngoại, vẫn hết sức kín tiếng, người khác không có khả năng theo từ trong miệng nó biết được tình huống của Khương Trường Sinh, mà đại bộ phận thời gian nó đều ở trước mặt hắn.

Nghe trong chốc lát, Khương Trường Sinh nghe không nổi nữa, bảo Bạch Kỳ cút sang một bên luyện công, Bạch Kỳ lúc

này hấp tấp đi ra.

- Cho ngươi ba danh ngạch Hóa Long, còn về chọn người nào, liền nhìn ngươi, không thể theo tuyển từ trong Thiên Đình.

Khương Trường Sinh suy nghĩ cái gì, nói với Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức kinh hỉ, đây chính là chuyện tốt, ba danh ngạch, nó có thể mò được bao nhiêu chỗ tốt?

- Có yêu cầu gì không?

- Tuyển từ Thần Du đại thiên địa.

- Tốt!

Bạch Kỳ đáp ứng, tâm tình vui vẻ, sau đó nằm xuống, chuẩn bị tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu luyện công, vừa đột phá, hắn trước tiên cần phải quen thuộc tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, huống hồ, khoảng cách ngàn năm kỳ hạn còn có thời gian, nếu có thể đột phá thêm một tầng trước đó, vậy hắn sẽ nắm bắt càng lớn hơn việc Thái Hoang võ giới thoát đi đến hư không.

Định Thiên năm một trăm mười hai, Thiên Cảnh thành lập đã hai trăm sáu mươi hai năm, dân giàu nước mạnh, Khương Tử Ngọc cuối cùng kìm nén không được dã tâm, mở ra đại kế khuếch trương giang sơn.

Hắn cũng không có tiến quân về phía Thái Hoang, mà là bao phủ Vô Tận Hải Dương.

Trước thu phục nhân tộc, tái chiến vạn tộc.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc đang gặp mặt ba vị sứ thần đến từ Đại Nghiêm Thiên, chỉ nghe hắn nói:

- Đại Nghiễm Thiên đã bị diệt triều, bách tính trôi dạt khắp nơi, trẫm có thể làm chính là thay các ngươi lấy lại công đạo, chờ đó đi, Thiên Cảnh không sớm thì muộn sẽ đánh với La Hồng hoàng triều một trận.

Nghe nói lời này, trong lòng ba vị sứ thần cực kỳ khó chịu.

Trước khi rời khỏi cố hương, bọn hắn còn đang hi vọng tấn thăng Thánh triều, bây giờ còn chưa trở về đã nghe tin Đại Nghiêm Thiên đã diệt….

Sứ thần cầm đầu cắn răng hỏi:

- Thật có thể báo thù cho chúng ta? Nếu như La Hồng hoàng triều đầu hàng…

Khương Tử Ngọc ngắt lời nói:

- Sẽ không, Thiên Tử La Hồng hoàng triều đến từ trên trời, không có khả năng đầu hàng.

Trên trời?

Ba vị sứ thần sửng sốt, bọn hắn lần đầu tiên biết được việc này, ở trong Thiên Cảnh nhiều năm như vậy, bọn hắn nghe nói về cuộc chiến võ giới, nhưng trăm triệu không ngờ vận triều cường đại đánh tan Đại Nghiễm Thiên là do người trên trời sáng tạo.

- Xuôi nam vẫn cần nhờ ba vị ra sức, hiện tại có nguyện vào triều làm quan?

Khương Tử Ngọc nghiêm mặt hỏi.

Ba vị sứ thần lúc này quỳ xuống, cảm tạ long ân.

Bọn hắn đã sớm muốn gia nhập Thiên Cảnh, chỉ là sợ cô phụ Đại Nghiễm Thiên, cho nên chờ Khương Tử Ngọc chủ động mời chào.

Thiên Cảnh để bọn hắn mở rộng ánh mắt, vô luận là võ đạo, kinh tế dân sinh, triều chính các loại, đều không phải Đại Nghiễm Thiên có thể so sánh, quan trọng nhất chính là Thiên Cảnh còn có tiên thần bảo hộ, làm việc tại Thiên Cảnh có cơ hội phi thăng, đứng hàng tiên ban.

Khương Tử Ngọc phất tay, ra hiệu bọn hắn lui ra.

Đợi ba người rời khỏi, Khương Tử Ngọc nhìn về phía tiểu đỉnh trên bàn, trong đỉnh có Thiên Địa bảo thiềm, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Lần này đi Vô Tận Hải Dương, Thiên Cảnh có thể chiến thắng La Hồng hoàng triều hay không?

- Không thể.

Thiên Địa bảo thiềm trả lời, âm thanh hơi lộ ra ngốc trệ.

Khương Tử Ngọc lắc đầu bật cười, nói:

- Quả nhiên đầu óc hỏng, chỉ có thể dùng trò vui.

Vật này truyền thừa từ Đại cảnh tới, trải qua Thiên Tử mấy triều, trong lịch sử cũng lưu lại bút mực, nói Thiên Tử yêu thiềm, một lát không rời tay.

Chương 774: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (2)

Khương Tử Ngọc đối với Thiên Địa bảo thiềm chẳng qua là bán tín bán nghi, rất nhiều chuyện Thiên Địa bảo thiềm đều tính không thấu, hắn tổng kết một thoáng Thiên Địa bảo thiềm không tính được tới phụ thân hắn, nếu những đáp án sai lầm dứt bỏ phụ thân hắn cùng Thiên Đình, thật đúng là có thể linh nghiệm.

Hắn đứng dậy, đi đến trước vách tường, mở ra một bức họa, phía trên vẽ lấy Vô Tận Hải Dương thô sơ giản lược, chính là hắn xin nhờ thần tiên trên trời hỗ trợ vẽ.

Nhìn địa đồ Vô Tận Hải Dương, Khương Tử Ngọc cảm xúc sục sôi. Chẳng biết tại sao, vừa nghĩ tới của mình muốn nhất thống Vô Tận Hải Dương, hắn đã nhiệt huyết dâng trào.

Có thể là chịu vị ca ca chưa từng thấy qua kia ảnh hưởng.

Cảnh Thái Tông, di chí của hắn chính là thống nhất trong ngoài nước.

- Gọi Thái Tử đến đây.

Khương Tử Ngọc mở miệng kêu lên, ngoài ngự thư phòng đi theo vang lên một âm thanh:

- Tuân lệnh!

Thái Tử, chính là hắn và hoàng hậu sinh ra, thời điểm lâm bồn còn kinh động đến phụ thân hắn báo mộng, nói ban tên cho kẻ

này là Khương Tú. Khương Tú, không phải chính là Cảnh Nhân Tông, con trai của Cảnh Thái Tông sao?

Khương Tử Ngọc mặc dù hoang mang, nhưng vẫn làm theo, hắn luôn cảm thấy phụ thân để cho mình cùng con trai lấy tên Thái Tông, Nhân tông là có thâm ý.

Mặt đất bao la, phần cuối bình nguyên, từng ngọn núi cao hình thành bức tường thiên địa tự nhiên chia đại địa từ một thành hai.

Cửu U ma quân đứng ở trên vách núi, nhìn ra xa giang sơn ầm ầm sóng dậy, áo bào đen tung bay theo gió, hắn thì bất động như núi.

Rất lâu sau.

Trên biển mây chiếu xuống một tia sáng trắng, cấp tốc bay tới, Cửu U ma quân nhấc mắt đi nhìn, chỉ thấy Khương Diệp người mặc ngân giáp của Thiên Tướng bay tới, tay hắn cầm một cây trường thương, trên vai có một đầu Bạch Mao Tiểu Hầu Tử ngồi xổm, chính là Bạch Linh thiên hầu.

Khương Diệp đón mây bay tới, đứng ở trước vách núi, cười ôm quyền nói:

- Sư phụ, đã lâu không gặp.

Cửu U ma quân tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Đây là tiên pháp sao?

Khương Diệp cười nói:

- Sao có thể tính tiên pháp, chẳng qua là một loại bảo vật võ đạo của Thiên Đình, sư phụ, những năm nay trôi qua như thế nào? Nghe nói Ma tộc cùng Cửu âm tộc đã chiến đấu hơn trăm năm.

Cửu U ma quân khẽ lắc đầu, nói:

- Tất nhiên là không dễ chịu, bất quá lập tức sẽ nghênh đón cơ hội chuyển mình.

Khương Diệp gật đầu, không có hỏi nhiều, trong lòng của hắn cảnh giác, không biết Cửu U ma quân tìm hắn có chuyện gì.

Mặc dù Cửu U ma quân có ân đối với hắn, nhưng thân phận của hắn đặc thù, không thể không cẩn thận.

- Hôm nay tìm ngươi là hi vọng ngươi có thể giúp vi sư cầu kiến Thiên Đế.

Cửu U ma quân nghiêm mặt nói, ánh mắt hắn có chút phức tạp.

Lúc trước hắn liệu định nhân tộc sẽ vong, còn muốn mang Khương Diệp đi, không có nghĩ rằng bị đánh mặt, Thiên Cảnh bây giờ trở thành chủng tộc cường đại nhất Thái Hoang, không có chủng tộc dám trêu chọc.

Khương Diệp nhíu mày hỏi:

- Không biết ngài vì sao tìm bệ hạ?

Hắn là hậu nhân của Khương Trường Sinh, nhưng bối phận chênh lệch lớn, trong ngày thường dùng thiên quan tự xưng cho mình.

Cửu U ma quân nói:

- Việc quan hệ đến chuyện thiên ngoại, mối nguy đến từ thiên ngoại đang nổi lên, tộc ta muốn hợp lại cùng Thiên Đình, chỉ cầu cùng một chỗ giết ra ngoài.

Thiên ngoại…

Khương Diệp lưỡng lự, nhìn Cửu U ma quân, hắn thật sự khó mà từ chối.

- Dẫn hắn tới đi.

Một âm thanh vang lên trong lòng hắn, khiến cho hắn quá sợ hãi.

Âm thanh này là…

Tổ tông.

Tổ tông đang nhìn bọn hắn?

Khương Diệp không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên, nhưng vẫn mở miệng nói:

- Bệ hạ đồng ý, ngài đi theo ta đi.

Đồng ý?

Cửu U ma quân kinh ngạc, hắn nhưng không có nghe được âm thanh của Thiên Đế, hắn chỉ có thể ở trong lòng kinh ngạc tán thán Thiên Đế thần thông quảng đại, sau đó cùng đi theo Khương Diệp lên trời.

Ven đường, hai sư đồ chào hỏi lẫn nhau, đứng trên mây mà Khương Diệp cưỡi, bọn hắn cũng không lâu lắm đã đến nhất trọng thiên, nhìn thấy Bắc Thiên môn.

Thái Sử Trường Sách đang ở Bắc Thiên môn nói chuyện phiếm cùng Hắc Hầu, Hắc Hầu cực kỳ cung kính, hung hăng nịnh nọt, thiên binh khác an tĩnh nghe, nghe bọn hắn nói khoác bề Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Cửu U ma quân liếc mắt nhìn đi, vừa hay đối mặt cùng Thái Sử Trường Sách.

Trong chốc lát, Cửu U ma quân có loại cảm giác bị nhìn xuyên, vô cùng lo sợ.

- Người này lai lịch ra sao… Mặc dù Ma Tôn đích thân tới, cũng không có khả năng mang đến cho ta cảm giác áp bách như thế…

Cửu U ma quân hoảng hốt trong lòng, Thái Sử Trường Sách chỉ một liếc mắt đã khiến cho hắn có loại cảm giác trực diện với tử vong, trong lòng sinh không nổi chút ý chống cự nào.

Hắn vội vàng thu hồi ánh mắt, không dám nhìn tới.

Hai người cấp tốc bay qua Bắc Thiên môn, hướng về phía cửu trọng thiên.

Hắc Hầu chú ý tới ánh mắt Thái Sử Trường Sách, cười hỏi:

- Thiếu chủ, tên kia chỗ nào hấp dẫn ngài?

Thái Sử Trường Sách mạn bất kinh tâm nói:

- Không có gì, chẳng qua là không ngờ Hạ Giới lại có hậu duệ của thượng cổ Ma tộc, bất quá nơi này có Thiên Đình, có Vạn Cổ Sát Tinh, có hậu nhân Diệp gia, thêm một thượng cổ ma tộc lại như thế nào?

Hắc Hầu gật đầu, sau đó truy vấn:

- Nói tiếp chuyện của Diệp Thần Không thôi, lúc sau khi hắn chỉ bảo ngài?

Thái Sử Trường Sách thu hồi ánh mắt, lâm vào trong hồi ức vô hạn, cảm khái nói:

- Sau đó, hắn một mình đi tới Thiên Khu, mở ra một đầu thiên kiêu chi lộ vang dội cổ kim, hắn để các tộc Huyền Hoàng Đại Thiên Địa ý thức được, thiên kiêu cũng là có thể hoành hành một thế, không cần chờ đợi thời gian quá dài…

Một bên khác.

Cửu U ma quân kểm chế hoảng sợ, không có hỏi thăm Khương Diệp, hắn bị phong cảnh dọc đường hấp dẫn.

Mỗi một trọng thiên đều có tiên thần, càng lên cao càng ít.

Lúc đi vào nhị trọng thiên, Cửu U ma quân nhìn thấy một thân ảnh quen mặt, chính là di mạch Thái Hoang vương tộc Đế Xương.

Đế Xương đang luyện công trên đám mây, không có mở mắt nhìn về phía hắn.

Cửu U ma quân còn chưa lấy lại tinh thần, Khương Diệp dừng lại, nói:

- Ngài ở chỗ này nói đi.

Nghe vậy, Cửu U ma quân bừng tỉnh, giương mắt nhìn về cung điện nguy nga phía trước, một cỗ khó uy áp có thể tưởng tượng đập vào mặt.

Tử Tiêu cung!

Chương 775: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (1)

- Ở chỗ này? Không thể đi vào?

Cửu U ma quân nhíu mày hỏi, thấy hết sức không thoải mái.

Khương Diệp cười nói:

- Bệ hạ thân phận cao thượng, há lại muốn gặp là có thể gặp, ngài yên tâm đi, cửu trọng thiên đều có cấm chế, sẽ không có

người nghe được, nếu ngài bận tâm ta, ta có thể đi xuống.

Cửu U ma quân nghe xong, lúc này lắc đầu nói:

- Không cần, vậy vi sư đến trước cửa nói.

Hắn tiến lên, đi đến trước cổng chính Tử Tiêu cung, đưa tay hành lễ, nói:

- Tại hạ Ma tộc Cửu U ma quân, bái kiến Thiên Đế bệ hạ, hôm nay đến đây là trao đổi chuyện hai tộc hợp tác.

Nói xong, trong lòng hắn thấp thỏm, không biết Đạo Tổ có thái độ gì.

- Hợp tác như thế nào?

Âm thanh của Khương Trường Sinh nhẹ nhàng bay ra, Cửu U ma quân nghe được âm thầm thở dài một hơi, chỉ cần có thể nói chuyện, vậy thì có hi vọng.

Cửu U ma quân mở miệng nói:

- Ta nhận được tin tức, lần này cuộc chiến võ giới chính là một trận âm mưu không có hồi kết, kỳ hạn ngàn năm vừa đến, vô luận ai thắng ai thua, hết thảy võ giới tham gia đều sẽ bị hủy diệt, chẳng qua là một lần duy nhất hủy diệt quá nhiều võ giới, sợ chúng sinh thượng giới lên án, cho nên mới mở ra cuộc chiến võ giới, bọn hắn sẽ tìm một lý do, diệt trừ hết thảy võ giới.

Vừa dứt lời, Khương Diệp động dung, Bạch Linh thiên hầu trên vai hắn cũng bị dọa đến khẽ run rẩy.

Cửu U ma quân không có nghe được tiếng của đối phương, không thể không tiếp tục mở miệng nói:

- Ma tộc ta có chi nhánh trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa trong, chuẩn xác mà nói Ma tộc bắt đầu từ thượng giới, giống như nhân tộc, nhưng thượng giới chính là nhân tộc làm chủ, bọn hắn đã chuẩn bị hủy diệt chúng ta, đã nói nhân tộc thượng giới từ bỏ nhân tộc hạ giới, Thái Hoang nhân tộc muốn sống sót, có thể hợp tác cùng Ma tộc.

Âm thanh của Khương Trường Sinh theo Tử Tiêu cung truyền ra:

- Ta cũng biết những chuyện này, hợp tác như thế nào, ngươi vẫn không nói.

Biết được?

Cửu U ma quân âm thầm kinh hãi, lúc này cắn răng nói:

- Đợi kỳ hạn ngàn năm kết thúc, ngài mang theo Ma tộc chúng ta cùng nhau rời khỏi, Ma tộc sẽ dẫn đầuThiên Đình cùng Thiên Cảnh tìm tới nơi đặt chân thích hợp, thượng giới bao la vô biên, luôn có nơi nhân tộc chưởng khống không đến được.

- Trước đó, Ma tộc nguyện làm việc cho Thiên đình.

Sau khi nói xong, hắn bắt đầu chờ đợi Khương Trường Sinh trả lời. Khương Trường Sinh không trả lời ngay, cửu trọng thiên lâm vào trong yên tĩnh.

Thật lâu.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền tới:

- Ngươi lại đi nhân gian tìm Thiên Tử Thiên Cảnh, xem hắn cần gì.

Cửu U ma quân nghe xong, lúc này mừng rỡ, bái tạ Khương Trường Sinh.

- Dẫn hắn đi xuống đi.

- Tuân lệnh!

Khương Diệp vội vàng hướng Tử Tiêu cung hành lễ, sau đó mang theo Cửu U ma quân rời khỏi.

Trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngài còn cần hắn dẫn đường?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Không cần, nhưng cũng không cần thiết từ chối.

Hắn vẫn cảm thấy Ma tộc không đơn giản, ở kiếp trước nghe được đủ loại thần thoại trong truyền thuyết, Ma tộc, yêu tộc chính là địch nhân lớn nhất của nhân tộc, trong thế giới võ đạo, nhân tộc vẫn như cũ làm chủ, Ma tộc hẳn là không kém.

Quả nhiên, thượng giới còn có Ma tộc tồn tại.

Cửu U ma quân có thể nghe ngóng đến chân tướng này, nói rõ địa vị củ Ma tộc không thấp, mà còn đi sâu vào Thần Võ giới, hắn sở dĩ biết được, còn là từ trong đầu của Thái Sử Trường Sách, chẳng qua hắn không thèm để ý, bởi vì hắn vốn không muốn đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, như thế quá nguy hiểm, nếu Thần Võ giới chuẩn bị hủy diệt những võ giới này, vậy hắn sẽ thu chúng sinh, cũng tính kết thiện quả.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngài chính là Vạn Tiên Chi Tổ, có thể là chuyển thế từ thượng giới đến đây? Hay hoặc là thiên địa càng cao?

Khương Trường Sinh không có trả lời, Bạch Kỳ miên man bất định, không có đáp án, ngược lại để nó càng thêm chờ mong.

Vô Tận Hải Dương, La Hồng hoàng triều.

Oanh! Oanh! Oanh..

Mặt biển trong vòng nghìn dặm trong nổ tung, từng cột sóng bay lên, muốn xuyên thủng bầu trời, ngay sau đó hình thành mưa rào tầm tã vương vãi xuống.

Ở trung tâm vụ nổ, Diệp Chiến lơ lửng ở giữa không trung, long bào cổ động, tóc đen tung bay, từng sợi khí kình mà mắt thường có thể thấy quay quanh nguiờ hắn, hắn thở từng ngụm từng ngụm, lồng ngực kịch liệt chập trùng.

Khuôn mặt hắn dữ tợn, lộ ra nụ cười điên cuồng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Ha ha ha ha! Xong rồi! Xong rồi! Ta cuối cùng xong rồi.

Diệp Chiến hưng phấn đến gần như điên cuồng, nắm chặt hai quả đấm, cổ đều kìm nén đến trướng đỏ, mạch máu nổi lên.

Một bóng mờ chậm rãi bay ra từ trong cơ thể hắn, chính là một lão giả, ăn mặc áo bào trắng phá toái, tóc trắng xoá, trên mặt đầy vẻ thương ban, thân thể hiện lên màu hơi mờ, rõ ràng là hồn thể.

- Chiến Nhi, ngươi xác thực thành công, nhưng con đường của ngươi còn dài hơn, mong muốn cứu vớt huynh trưởng ngươi, phần lực lượng này còn thiếu rất nhiều.

Lão giả vuốt râu cười nói, ánh mắt đầy từ ái.

Diệp Chiến quay người, nói:

- Ta biết được, bất quá ta ít nhất có được thực lực dừng chân, ta lại ở Thái Hoang võ giới trùng kiến Diệp tộc.

Lão giả lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Không có đơn giản như vậy, từ khi ngươi hạ giới đến nay, chưa từng có truy binh, lần này cuộc chiến võ giới chỉ sợ là một trận sát cục.

Diệp Chiến xem thường, nói:

- Lão tổ, từ khi Diệp tộc bị đồ, chỗ ta đến, chỗ nào không phải sát cục?

Diệp tộc lão tổ yên lặng.

Diệp Chiến quay đầu nhìn hướng Bắc, ánh mắt kiên định nói:

- Trước mắt khẩn yếu nhất chính là đánh tan Thiên Cảnh, hạ gục Đạo Tổ thống nhất phương nhân tộc này.

Diệp tộc lão tổ đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, lập tức chui vào trong cơ thể Diệp Chiến.

Cũng không lâu lắm, Diệp Thanh Chi nhanh chóng bay tới, đi vào trước mặt Diệp Chiến.

Chương 776: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (2)

- Không xong, đông bộ xuất hiện phản loạn, có người nâng lá cờ Đạo Tổ, lật đổ quan phủ thống trị nơi đó.

Diệp Thanh Chi gấp giọng nói, ngữ khí đầy lo nghĩ.

- Ngươi ra tay là được, ngươi đang sợ cái gì, ngươi là Võ Đạo Thông Thần, phiên thế giới này ngoại trừ Đạo Tổ, ai có thể là đối thủ của ngươi?

Diệp Chiến cau mày nói, mặt lộ vẻ không vừa lòng, vừa nhắc tới Đạo Tổ, Diệp Thanh Chi liền hoảng, hắn không hiểu rõ, rõ ràng chưa từng gặp qua, vội cái gì?

- Các nơi có không ít võ giả hưởng ứng những người kia hiệu triệu, trong đó không thiếu công thần khai cương khoách thổ

cho chúng ta, nếu trấn áp thô bạo, bách tính nhất định không vừa lòng.

Diệp Thanh Chi vội vàng trả lời.

Diệp Chiến khẽ nói:

- Bách tính tính là gì, trẫm là đế, dám phản trẫm, vậy liền đi chết!

Hắn lúc này tan biên tại chỗ.

Diệp Thanh Chi quay đầu nhìn lại, cắn răng, vội vàng đuổi theo, sợ Diệp Chiến xúc động.

Bắc Thiên môn.

Thái Sử Trường Sách ngồi tĩnh tọa ở trước cửa, xung quanh có mấy vị thiên binh đang đứng, bọn hắn cũng không dám ngồi xuống, thủ vệ Thiên Môn là chức trách.

Khương Diệp nhanh chóng bay tới, sau lưng còn có Khương Tiền, Khương Thiên Mệnh, Lâm Hạo Thiên, Khương Thiện, Khương Huyền Chân, Bình An, hắn nhìn về phía Thái Sử Trường Sách, nói:

- Thái Sử tiền bối, Đế Xương đại nguyên soái có lệnh, để ngài theo chúng ta chinh chiến, nhân gian gặp được phiền toái.

Thái Sử Trường Sách nghe xong, lúc này đứng dậy, cười nói:

- Tốt, vừa rồi ta muốn động thủ.

Từ khi tiền bối sáng tạo lập Thiên đình, hắn còn chưa ra sức, hắn không thể bỏ qua cơ hội.

Trong ký ức của hắn, lúc còn rất nhỏ đã gặp được Đạo Tổ, hắn dựa vào Đạo Tổ chỉ bảo trưởng thành, một đường biến nguy thành an, đây là bí mật của hắn, Thái Sử tộc không biết được, sau khi biết được Vạn Cổ Sát Tinh chính là con cháu của Đạo Tổ, hắn đã tuyệt đi tâm tư kia.

Hắn cũng không thể vong ân phụ nghĩa.

Nghe được Thái Sử Trường Sách đồng ý, đám người Khương Diệp lập tức xuất phát.

Trước Nam Thiên môn, Đế Xương cùng một vạn thiên binh thiên tướng đứng ở trên Tề Thiên Vân Hải chờ đợi, thấy đám người Thái Sử Trường Sách đến, hắn lập tức thao túng Tề Thiên Vân Hải tiến lên, Tề Thiên Vân Hải có tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tan biến tại chân trời.

Trên mây, Thái Sử Trường Sách tò mò hỏi:

- Địch nhân là người nào?

Khương Diệp nói:

- Vô Tận Hải Dương, Thiên Tử của La Hồng hoàng triều, tên là Diệp Chiến, nghe nói đến từ thượng giới.

Hắn có chút bất đắc dĩ, Thái Sử Trường Sách cũng đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhưng tên này cao ngạo, không muốn làm bạn cùng phàm linh, cho nên chưa từng nghe tới chuyện La Hồng hoàng triều.

- Diệp Chiến? Là hắn? Tốt, thật là khéo.

Mặt Thái Sử Trường Sách lộ vẻ nụ cười cổ quái, giống như nghĩ tới chuyện tốt gì.

Khương Diệp tò mò hỏi:

- Ngài nhận biết?

- Nhận biết, bất quá không quen.

Thái Sử Trường Sách mỉm cười nói, trong mắt hắn lộ ra sát cơ.

Phía dưới trời xanh, một tòa thành trì thật to đang tung bay cuồn cuộn bụi đất, rất nhiều quảng trường nội thành bị oanh nổ, khắp nơi là thi thể, người tàn tật.

Diệp Chiên đứng ở trên trời, nhìn xuống thành trì, mặt không biểu tình.

Diệp Thanh Chi đứng sau lưng hắn, mặt lộ vẻ không đành lòng, khuyên nhủ:

- Hà tất như thế, bọn hắn cũng chỉ là bị Đạo Tổ mơ hồ, nhất là bách tính, bọn hắn vô tội?

- Phàm nhân đều là giun dế, Diệp tộc trước đó hủy diệt ít võ giới à, sao ngươi không chỉ trích tiền bối? Đừng quên, ngươi

có thể trưởng thành, Diệp tộc cho ngươi tài nguyên vốn là dựa vào cướp đoạt, bóc lột thiên địa võ giới!

Diệp Chiến hừ lạnh nói, ngữ khí không biết là trêu chọc, hay là trào phúng. Anh mắt Diệp Thanh Chi phức tạp, nói:

- Ngươi đã thay đổi.

Diệp Chiên không có nhìn về phía nàng, nhìn xuống phía dưới, lạnh lùng nói:

- Chỉ cần có thể báo thù, thay đổi thì có sao?

- Cho ngươi nửa canh giờ, khuyên bảo người chấp mê bất ngộ, sau nửa canh giờ, người trong thành đều phải chết.

Nghe vậy, Diệp Thanh Chi lúc này đáp xuống.

Trong một vùng phế tích, từng người từng người võ giả máu me khắp người đang tĩnh tọa chữa thương, nơi này chính là phủ thành chủ, bị Diệp Chiến một chưởng hủy đi.

Diệp Thanh Chi rơi xuống đất, nói:

- Các ngươi còn không mau nhận tội, có lẽ bệ hạ còn có thể buông tha các ngươi.

Ánh mắt của nàng rơi vào trên người một nam tử to con, người này tên Lô Trú, là người dẫn đầu lần tạo phản này.

Lô Trú cười lạnh nói:

- Nhận tội? Có tội gì, giang sơn này vốn là các ngươi cướp đoạt tới, quyền quý xem bách tính như cỏ rác, Thiên Tử không để ý dân sinh, trong mắt các ngươi chỉ có khí vận, chỉ có giang sơn, La Hồng hoàng triều không nên tồn tại.

Những người khác đi theo giận mắng, đều không có ý đầu hàng.

Trong lúc La Hồng hoàng triều đang cường thịnh, bọn hắn dám tạo phản, nói rõ sớm đã chuẩn bị trong lòng thật tốt.

Diệp Thanh Chi thở gấp, cả giận nói:

- Nói dễ nghe, các ngươi còn không phải làm việc cho Đạo Tổ, các ngươi gặp qua Đạo Tổ sao? Đừng bị đồn đãi mê hoặc, Thiên Cảnh tất nhiên không bằng La Hồng hoàng triều, bệ hạ

chỉ đối với bách tính lạnh lùng một chút, nhưng các ngươi tính là bách tính à, các ngươi là võ giả, La Hồng hoàng triều tôn võ, các ngươi cũng hưởng thụ lợi ích do ức hiếp bách tính mang tới.

Nói lời này, trong nội tâm nàng cảm thấy thư sướng một chút, dù sao nàng vừa rồi cũng bị mắng như thế.

Lô Trú ngạo nghễ nói:

- Chúng ta tự nhiên gặp rồi Đạo Tổ, cũng đã gặp Thiên Cảnh.

- Ở đâu?

- Trong mộng.

- Hoang đường! Các ngươi điên rồi.

Diệp Thanh Chi tức đến cười.

Lô Trú tức giận nói:

- Chúng ta không điên, Thiên Cảnh đã xuôi nam, để Thiên Tử chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận Thiên Đình cùng Thiên Cảnh hỏi tội đi.

Trên trời, Diệp Chiến nghe được thiếu kiên nhẫn, hết sức muốn động thủ, nhưng vẫn nhịn xuống.

Hắn hứa hẹn nửa canh giờ, đương nhiên sẽ không đánh vỡ.

Đám ngu phu này khiến cho hắn càng thêm nổi nóng Đạo Tổ, nhất là nhớ đến những chuyện Diệp tộc trải qua, hắn đã khắc chế không được sát ý.

Chương 777: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (1)

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Diệp Thanh Chi tốn hết miệng lưỡi, cũng không cách nào khuyên động được đám người Lô Trú, đám Lô Trú bản thân bị trọng thương, không thể không nghe nàng nói tiếp, cũng cảm thấy vô cùng phiền phức.

- Đừng khuyên nữa, chúng ta không có khả năng cúi đầu.

Lô Trú trầm giọng nói, những người khác cũng lộ vẻ mặt kiên định, nhìn về phía Diệp Chiến cao cao tại thượng, trong mắt

đều là vẻ giận dữ.

Diệp Thanh Chi bất đắc dĩ nói:

- Các ngươi nhất định phải muốn chết, tội gì lôi kéo người toàn thành?

Lô Trú nói:

- Chết cũng là có giá trị, trước khi khai chiến, ta đã hỏi bọn hắn, bọn hắn nguyện vì lý tưởng chịu chết, mặc dù bỏ mình, chúng ta cũng xem như tạo công đức, sẽ được Đạo Tổ phù hộ.

Đạo Tổ Đạo Tổ, lại là Đạo Tổ.

Diệp Thanh Chi hết sức buồn bực, Đạo Tổ đến cùng rót cho những người này thuốc mê gì, từng người đều điên cuồng như vậy.

Nàng đang muốn mở miệng, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, đám người Lô Trú trừng to mắt, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Thiên Đình đến rồi! Thiên Đình đến rồi.

Một lão giả mừng rỡ như điên nói, các nơi toàn thành đều nhấc lên tiếng hoan hô, những võ giả bản thân bị trọng thương cũng không lo được thương thế, liên tục reo hò, Diệp Thanh Chi nghe được ngẩng đầu nhìn lại.

Diệp Chiến cũng ngẩng đầu nhìn lại, mày kiếm nhíu chặt.

Kim quang xuyên thủng biển mây, giống như từ trên trời tới, một biển mây đang buông xuống, định thần nhìn lại, thiên binh thiên tướng đứng ở trên biển mây, từng người ngưng tụ tượng thần, uy nghiêm bá khí.

- Thiên tử La Hồng hoàng triều, Diệp Chiến, không để ý bách tính chết sống, tàn sát nhân gian, Thiên Đế có lệnh, bắt lấy Diệp Chiến, đánh vào Thiên Lao!

Âm thanh Đế Xương uy nghiêm vang vọng giữa đất trời, quanh quẩn không dứt.

Diệp Chiên nghe xong cười, cười đến vô cùng mỉa mai, hắn khinh miệt nói:

- Thiên Đế có lệnh? Thiên Đế chính là Đạo Tổ nhỉ, sao hắn lại không dám tự mình đến đây?

- Bắt ngươi cần gì Đạo Tổ tự mình đến đây?

Một đạo âm thanh càng thêm cuồng vọng truyền đến, lộ ra cực hạn sát ý, chỉ thấy một thân ảnh bay ra từ trong thiên binh thiên tướng, đứng ngạo nghễ thương khung, nhìn xuống Diệp Chiến.

Diệp Chiến định thần nhìn lại, con ngươi phóng to, kinh ngạc hỏi:

- Thái Sử Trường Sách? Ngươi làm sao lại ở trong Thiên Đình?

Thái Sử Trường Sách ngoắc nói:

- Đi lên chiến một trận, đồ bỏ đi của Diệp tộc! Đồ bỏ đi.

Ba chữ này để Diệp Chiến trong nháy mắt lên cơn giận dữ, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Thái Sử Trường Sách, ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi?

- Ngươi còn thật không dám, Diệp tộc không phải chính là hiếp yếu sợ mạnh sao?

Thái Sử Trường Sách hừ lạnh nói, hắn bay tới chân trời, rời xa thiên binh thiên tướng, chờ đợi Diệp Chiến đến đây.

Diệp Chiến dỡ xuống long bào tiện tay ném một cái, trên người chỉ còn lại một bộ hắc y, hắn lăng không dậm chân lao tới Thái Sử Trường Sách, từng sợi khói đen uốn lượn quanh người hắn, ngưng tụ thành từng đầu Hắc Long, có tới chín đầu, Cửu Long quấn thân, cùng kêu lên gào thét tới Thái Sử Trường Sách.

- Tuyệt đối không thể, nếu ngươi thi triển Niết Bàn Chí Nguyên Công, dễ dàng bại lộ vị trí của mình.

Âm thanh của Diệp tộc lão tổ vang lên trong đầu Diệp Chiến, ngữ khí đầy lo lắng.

Ánh mắt Diệp Chiến lạnh lẽo, trong lòng tràn ngập sát ý, hắn ở trong lòng trả lời:

- Lão tổ, hắn nhục ta thì cũng thôi đi, còn nhục Diệp tộc, hôm nay nếu không giết hắn, Diệp tộc ta thật chính là hiếp yếu sợ mạnh.

- Ai, hắn đang khích tướng ngươi.

- Nhưng đây không phải là một loại sự thật? Ta muốn đánh tan việc này, tái tạo Diệp tộc.

Ánh mắt Diệp Chiến đầy kiên định, khí thế của hắn liên tiếp cất cao, kinh động quy tắc thiên địa.

Ầm ầm.

Lôi vân bỗng nhiên tụ tập, lôi điện nổ vang, thiên địa cấp tốc lâm vào trong tối tăm, thiên binh thiên tướng bị kinh động, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Chiến.

Giờ khắc này Diệp Chiến trở thành nhân vật đáng sợ nhất giữa thiên địa, khí thế của hắn khiến đại địa phía dưới lay động, võ giả, bách tính thành trong đều hoảng sợ nhìn về phía hắn, một tòa tòa phế tích bị rung sụp.

Đám người Lô Trú cũng bị hù dọa, trước đó Diệp Chiến ra một chưởng trấn áp thành trì không có hiện ra khí thế như vậy.

Cỗ uy áp này khiến cho mọi người sợ hãi, trong lòng sinh không nổi một tia chiến ý, duy chỉ có một người ngoại trừ.

Thái Sử Trường Sách nâng tay phải lên, huyết khí phóng ra, hình thành gió lốc màu máu đáng sợ, cấp tốc lớn mạnh, quấy lôi vân phía trên, khí thế của hắn đi đến trình độ không kém hơn Diệp Chiến.

Oanh!

Huyết khí tăng vọt, áo bào trên người Thái Sử Trường Sách lay động, đường kính của gió lốc màu máu khủng bố đã vượt qua vạn dặm, không chút kiêng ky triển hiện mình mạnh mẽ, từng đạo lôi điện đánh xuống, xen lẫn không gian xung quanh, hắn trêu tức nhìn Diệp Chiến, trong mắt tràn đầy vẻ điên cuồng.

Thiên địa quy tắc run rẩy, đại địa nứt ra.

Khí thế của hai Đại Thiên Nguyên Cực Võ khủng bố dẫn phát thiên băng địa liệt.

Lâm Hạo Thiên thấy mà âm thầm kinh hãi, quay đầu nhìn về phía Khương Tiển bên cạnh, cảm khái nói:

- Cái này là chiến đấu giữa trên trời người với nhau sao? Cũng không biết chúng ta khi nào mới có thể đuổi kịp.

Khương Tiển nhìn chằm chằm phương xa, trầm giọng nói:

- Sẽ đạt tới, nhất định.

Đế Xương đứng ở phía trước nhất lộ vẻ mặt phức tạp, trước khi Đạo Tổ hoành không xuất thế, hắn thật sự nghĩ rằng mình vô địch thiên hạ, Thiên Địa Chi Thần hư vô mờ mịt cũng là đứng về phía của mình, nhưng mà…

Trong lòng hắn hiện ra cảm giác cực kì không cam lòng, hắn muốn vượt qua Võ Đế, đi đến cảnh giới càng cao hơn.

Hắn muốn xứng đáng với Thiên vị tứ thánh đại nguyên soái của mình.

Thiên binh thiên tướng bị chấn động đến riêng phần mình đều giấu trong lòng ý nghĩ khác biệt.

Khoảng cách giữa Diệp Chiến và Thái Sử Trường Sách càng ngày càng gần, từng đạo lôi điện tấn công, hình thành vụ nổ tung lớn nhỏ không đều.

Đột nhiên.

Diệp Chiến động.

Hắn hóa thành một cơn gió đen thẳng hướng Thái Sử Trường Sách, cơ hồ đồng thời, Thái Sử Trường Sách đột nhiên phất tay, huyết phong khủng bố bừa bãi tàn phá thiên địa quét ngang bay lên, từng ngọn núi cao vỡ nát, vô số đá vụn xuôi gió quyển hướng chân trời.

Chương 778: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (2)

Oanh!

Trên trời truyền đến lực trùng kích đáng sợ, hắc phong, huyết phong xen lẫn, Diệp Chiến đi một bước đến trước mặt Thái Sử Trường Sách, đánh ra một quyền, Thái Sử Trường Sách quay đầu, dễ dàng tránh thoát, chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng tụ, trong áo bào bay ra số lượng lớn huyết trùng, cấp tốc bò lên trên cánh tay phải của Diệp Chiến.

Cánh tay phải, Diệp Chiên chấn động chấn vỡ huyết trùng, theo đó nhấc gối đánh tới, Thái Sử Trường Sách dùng khuỷu tay ngăn cản, nhưng vẫn bị đánh lui ra ngoài, Diệp Chiến thừa thắng xông lên, hai quả đấm như gió, hai chân như roi, mỗi một kích đều hình thành khí kình màu đen mà mắt thường có thể nhìn thấy, rung chuyển bầu trời, vô cùng hùng vĩ.

Hai người kịch đấu cùng một chỗ, thân hình nhanh chóng, mạnh như Võ Đế mà con mắt đều theo không kịp.

Hai người đồng thời rơi xuống đất, chấn động đến mặt đất sụt lún, phạm vi ngàn dặm trực tiếp sụp đổ, kẽ đất kéo dài ra, mở rộng giống như mạng nhện, trong chớp mắt đã lan khắp mấy vạn dặm, mấy chục toà thành trì phương xa bị ảnh hưởng đến, bụi đất ngập trời, để thiên địa quay về thời kỳ Hồng Hoang, vẩn đục không rõ tình huống.

Trong bụi đất cuồn cuộn, huyết phong chợt hiện, khí kình màu đen như từng lưỡi đao cong quét ngang từng hướng đi.

Diệp Thanh Chi treo lơ lửng ở giữa không trung, khẩn trương xem chiến.

Nàng từng nghe nói tên Thái Sử Trường Sách, thiếu chủ Thái Sử tộc, cũng là thiên kiêu mạnh nhất Thái Sử tộc đương thời, là số ít thiên kiêu được Diệp Thần Không công nhận.

Biết được Thái Sử Trường Sách lợi hại, nàng mới lau một vệt mồ hôi cho Diệp Chiên, tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tên tuổi Thái Sử Trường Sách quả thật lớn hơn Diệp Chiến rất nhiều.

Oanh!.

Thiên địa phần cuối bộc phát ra cột máu khủng bố trùng thiên, đường kính khó mà ước lượng, để sơn nhạc phương xa lộ ra vô cùng thấp bé, cột máu xông mở lôi vân, liên tiếp trời đất.

- Diệp Chiến, ngươi chỉ có chút năng lực ấy?

Thái Sử Trường Sách khinh miệt cười nói, chỉ thấy hắn bay lên từ trong cột máu, từng con huyết trùng ngưng tụ thành huyết giáp, hắn khinh miệt nhìn xuống Diệp Chiến phía dưới.

Diệp Chiến quỳ một chân trên đất, chịu đựng lấy vô số khí kình màu máu trùng kích, phế tích xung quanh không ngừng sụp đổ.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chậm rãi đứng dậy, từng đạo khí kình màu trắng theo trong cơ thể hắn lao ra, như vòng khí khuếch tán, cực tốc tan biến, không ngừng lặp lại, mỗi lần lặp lại, khí thế của hắn sẽ tăng cường một đoạn dài.

Đông! Đông! Đông…

Tiếng tim đập trầm trọng quanh quẩn giữa thiên địa, Thái Sử Trường Sách nghe được động dung, hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, trừng to mắt, giận dữ nói:

- Niết Bàn Chí Nguyên Công! Làm sao có thể! sao hắn lại có thể truyền thụ tuyệt học này cho ngươi.

Khuôn mặt Thái Sử Trường Sách vặn vẹo, mặt lộ vẻ ghen ghét, phẫn hận.

Tóc đen trên đầu Diệp Chiến tung bay, ánh mắt lạnh lùng, khí thế của hắn lần nữa tăng vọt một đoạn dài, trực tiếp đánh xơ xác cột máu khủng bố, sóng khí quét ngang trăm vạn dặm, ngay cả vùng biển phương xa đều nhấc lên sóng biển.

Thiên binh thiên tướng thi triển khí vận quân trận, bảo vệ thành trì phía dưới, nhưng dù cho như thế, hai người này chiến vẫn ảnh hưởng đến nhiều người hơn.

Diệp Chiến đột nhiên tan biến tại chỗ, Thái Sử Trường Sách vô ý thức quay người, huy chưởng đánh tới.

Phịch một tiếng!

Thái Sử Trường Sách như thiên thạch vũ trụ rơi xuống, nện xuyên mặt đất, Diệp Chiến trôi nổi ở trên không trung, hai mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong hai mắt của hắn tràn đầy tơ máu, làn da xuất hiện vết máu mắt thường có thể thấy.

Diệp Chiên lần nữa biến mất.

Oanh!

Đại địa lay động mãnh liệt, Đế Xương, Diệp Thanh Chi đám người chỉ nhìn thấy phần cuối đại địa nhấc lên sóng bụi cuồn cuộn, kinh thiên động địa.

Thái Sử Trường Sách cùng Diệp Chiến đại chiến như thượng cổ thần minh đang chiến đấu, những người khác mặc dù ở phương xa xem chiến, cũng theo đó vô cùng lo sợ, kinh hồn động phách.

Khí tức hủy diệt, sát ý tùy ý trong phế tích, hai người còn đang kịch đấu.

Thái Sử Trường Sách cấp tốc kéo dài khoảng cách, nhưng tốc độ của Diệp Chiến càng nhanh, cấp tốc giết tới trước mặt hắn, một tay bắt lấy khuôn mặt của hắn, đè hắn thân thể xuống đất, một đường đi vòng quanh, xé rách đại địa.

Đếm không hết huyết trùng bay ra từ trong tay áo Thái Sử Trường Sách, bao phủ Diệp Chiến, nhưng một giây sau, huyết trùng đều hóa thành tro bụi, chỉ thấy khí tức quanh thân Diệp Chiến tiêu tán huyết khí, đó là khí huyết của hắn đang thiêu đốt.

Ầm!

Thái Sử Trường Sách một cước đạp Diệp Chiến ra ngoài, hai bên kéo ra khoảng cách trăm dặm, Diệp Chiến cấp tốc ổn định thân ảnh, chẳng qua vỗ vỗ áo bào của mình, cũng không có bị thương.

Thái Sử Trường Sách ngừng trên không trung, há mồm thở dốc, hắn hoảng sợ nhìn về phía Diệp Chiến, trong lòng ghen ghét dữ dội, phẫn nộ quát:

- Ngươi điên rồi sao?

- Chẳng qua là ba lần niết bàn, ngươi liền sợ rồi?

Diệp Chiến dậm chân đi tới, khí huyết bùng cháy, như Ma Thần hàng thế, bụi đất, sóng khí dọc đường không thể che đậy thân ảnh của hắn.

Thái Sử Trường Sách cắn răng, một tay xé mở áo bào trên lồng ngực, tay phải đập vào trên lồng ngực, trong chốc lát, huyết khí cuồng bạo phát ra từ đầu ngón tay, khuôn mặt hắn dữ tợn, nói:

- Ngươi đã sắp điên, ta sẽ bồi ngươi điên, nhìn một chút là Niết Bàn Chí Nguyên Công của ngươi mạnh, hay là Huyết Ma Giải Thể Công của ta càng sâu hơn một bậc.

Giờ khắc này, Thái Sử Trường Sách quên đi Thiên Đình, quên đi thiên địa, trong mắt chỉ còn lại có Diệp Chiến.

Ánh mắt Diệp Chiến lạnh lùng, hóa thành từng đạo tàn ảnh, nhanh chóng tới gần Thái Sử Trường Sách.

Lánh lánh lánh…

Một hồi tiếng chuông đột nhiên vang lên, thiên địa đột nhiên yên tĩnh, Thái Sử Trường Sách đình trệ động tác, Diệp Chiến cũng lập tức dừng lại, hai người hốt hoảng.

- Tội gì ảnh hưởng đến phàm nhân.

Một đạo âm thanh đạm mạc vang vọng ở giữa đất trời, khiến cho mọi người giật mình tỉnh lại.

Diệp Chiến quay đầu nhìn lại, trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được, trong hai con mắt của hắn phản chiếu một thân ảnh vĩ ngạn.

Lôi vân trên trời gạt ra, một thân ảnh vĩ ngạn thần thánh đứng ngạo nghễ phía trên đám mây, cao tới vạn trượng, sau lưng có hạo nhật lơ lửng, ánh nắng chói mắt che đậy mặt mũi của hắn, để tất cả mọi người giữa thiên địa không cách nào thấy rõ hình dáng của hắn.

Chương 779: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (1)

Diệp Chiến ngước nhìn Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, trong lòng rung động, không rõ ràng đây là huyễn tượng, hay là hình thể chân thực.

Mấu chốt nhất là khí tức của đối phương để hắn nhìn không thấu, sau ba lần niết bàn, hắn đã thoát thai hoán cốt, đi đến

trình độ cường đại trước nay chưa từng có, nhưng đối mặt Khương Trường Sinh, lại có loại cảm giác sợ hãi không nói được, đây là bản năng, là cảm xúc hắn không cách nào khống chế.

Thái Sử Trường Sách nhìn thấy Đạo Tổ hiện thân, lý trí khôi phục, âm thầm thở dài một hơi.

Liều mạng cùng Niết Bàn Chí Nguyên Công, hắn thật đúng là không có nắm bắt.

Phương xa, thành trì bị tàn phá, Lô Trú và các võ giả vui đến phát khóc, quỳ bái Đạo Tổ ở cuối thiên địa, Diệp Thanh Chi ngu ngơ nhìn Đạo Tổ, nàng nghĩ tới rất nhiều loại tình cảnh Đạo Tổ hiện thân, nhưng không ngờ là tình huống như vậy.

Thiên binh thiên tướng trên Tề Thiên Vân Hải thì thở dài một hơi, Diệp Chiến mạnh mẽ làm bọn hắn kiêng kị, tuyệt không phải bọn hắn có thể đối phó, nếu như ngay cả Thái Sử Trường Sách đều bại, uy tín của Thiên Đình sẽ gặp đả kích nghiêm trọng.

- Ngươi không nên đem cừu hận của ngươi phát tiết trên người phàm nhân.

Khương Trường Sinh đứng ở trên đám mây, đạm mạc nói.

Tín đồ trong La Hồng hoàng triều càng ngày càng nhiều, đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì Diệp Chiến tàn bạo, dẫn đến kêu ca nổi lên bốn phía.

La Hồng hoàng triều mạnh mẽ là căn cứ vào thực lực của Diệp Chiến, nhưng dân sinh La Hồng hoàng triều cũng không mạnh, Diệp Chiến tuy là Thiên Tử, nhưng trong lòng chỉ nghĩ đến việc phục sinh Diệp tộc, hắn chỉ muốn lựa chọn người thiên tư trác tuyệt, thậm chí ngay cả tất cả nữ tử trong hậu cung của hắn đều là những người có tư chất võ đạo trác tuyệt, không nhìn dung mạo, chỉ nhìn tư chất.

Diệp Chiến ngước nhìn Khương Trường Sinh, khẽ nói:

- Đạo Tổ, ta đã sớm muốn đánh với ngươi một trận, vừa hay, ngươi ra tới, vậy cảm thụ lực lượng của Diệp tộc ta!

Oanh!

Từng đạo khí kình màu trắng không ngừng khuếch tán mà ra từ trong cơ thể hắn, khí thế của hắn lần nữa tăng vọt, vết máu trên người hắn càng ngày càng nhiều, mạch máu trên cổ nổi lên, cả người phảng phất tăng lên một vòng.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, như là mũi tên giết ra, gió lốc bay lên, thân hình xé rách không khí, hình thành từng đầu sóng khí như một con rồng dài, thế không thể đỡ lao thẳng tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cao vạn trượng sao mà vĩ ngạn, đối mặt đột kích của Diệp Chiến, hắn vỗ một chưởng xuống.

Oanh!

Trái tim Diệp Chiến chợt ngừng, một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng buông xuống, trực tiếp đè sập ý chí chiến đấu của hắn, khí thế trong nháy mắt tán đi, phù một tiếng, hắn thổ huyết ngã bay xuống đi, dọc theo rơi xuống.

Thiên địa yên tĩnh!

Trong mắt người đang xem chiến, Đạo Tổ chẳng qua hời hợt đãnh xuống một chưởng, sau đó Diệp Chiến liền ngã xuống.

Đây là thực lực gì?

Tất cả mọi người xem không hiểu, chính là bởi vì xem không hiểu mới càng kính sợ.

Thái Sử Trường Sách cảm thụ càng sâu Diệp Chiến lần nữa niết bàn, còn mạnh hơn vừa rồi lúc đối phó hắn, kết quả không chịu nổi một kích ở trước mặt Đạo Tổ.

- Không hổ là tiền bối, phần thực lực này đặt ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đoán chừng cũng là cường giả nổi tiếng, ít nhất đạt đến Nguyên Đạo Võ Tôn cảnh.

Thái Sử Trường Sách cảm khái trong lòng, Nguyên Đạo Võ Tôn đây chính là tồn tại hắn rất khó tiếp xúc đến.

Cuồn cuộn bụi đất tán đi, Diệp Chiến nằm ở trong phế tích, cả người đầy máu, vô cùng suy yếu, ngay cả con mắt hắn đều không thể hoàn toàn mở ra.

- Diệp Chiến ác nghiệp sâu nặng, niệm tình sáng lập La Hồng hoàng triều, bảo hộ hơn vạn vạn người, trấn áp năm trăm năm, diện bích hối lỗi, nhìn xem trong vòng năm trăm năm có thể thay đổi triệt để hay không.

Âm thanh của Khương Trường Sinh quanh quẩn phía dưới vòm trời, chỉ thấy hắn đưa tay, đại địa bay lên vô số đá vụn, cấp tốc ngưng tụ cùng một chỗ, dưới vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi của tất cả mọi người, ngưng tụ thành một tòa cự nhạc ngàn trượng, sau đó nện ở trên người Diệp Chiến, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

Đại Tạo Hóa Thần Thuật!.

- Lần này nể tình bách tính vô tội gặp tai hoạ, lại liên quan đến Thiên Đình tham chiến ảnh hưởng, ta sẽ thi triển khởi tử hồi sinh thuật!

Âm thanh của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, đếm không hết thanh quang theo trong lòng bàn tay của hắn bay ra, hóa thành một đám sao băng, vẩy đến các phương thiên địa, làm xong tất cả những thứ này, hắn tan biến trong mây.

- Thắng lợi.

Lô Trú hưng phấn kêu lên, không để ý thương thế, đứng dậy huy quyền. Trong thành trì tàn phá vang lên tiếng hoan hô, Diệp Thanh Chi ngu ngơ trong chốc lát, vội vàng bay ra khỏi thành.

Nàng một đường phóng qua đại địa hoang vu, đi vào trước toà cự nhạc ngàn trượng kia, nàng huy chưởng đánh tới, mong muốn đánh nát ngọn núi, nhưng căn bản làm không được, chân khí của nàng đụng đến ngọn núi liền tự động tiêu tán.

- Diệp Chiến!

Hai mắt Diệp Thanh Chi đỏ bừng, không dám tưởng tượng tình cảnh hiện tại của Diệp Chiến.

- Đừng làm chuyện ngu xuẩn, Đạo Tổ đều nói rồi, diện bích năm trăm năm, nếu ngươi làm loạn, mong muốn Đạo Tổ trực tiếp giết hắn, đối với chúng ta mà nói, năm trăm năm đáng là gì?

Tiếng nói của Thái Sử Trường Sách truyền đến, ngữ khí tràn ngập trào phúng. Diệp Thanh Chi quay đầu nhìn về phía hắn, cắn răng hỏi:

- Thái Sử Trường Sách, vì sao ngươi muốn làm việc cho Đạo Tổ, vì sao muốn đuổi giết chúng ta?

Thái Sử Trường Sách hừ lạnh nói:

- Làm việc cho Đạo Tổ là phúc phần của ta, đến mức truy sát các ngươi, các ngươi quá để ý mình, ta chẳng qua chán ghét người Diệp tộc các ngươi, năm đó Diệp Thần Không bị nhốt trong Thần Võ giới, Diệp tộc các ngươi sửng sốt một rắm không dám thả, còn vì lắng lại lửa giận Thần Võ giới, ký kết hàng loạt điều ước, Diệp tộc các ngươi có thể có hôm nay, hoàn toàn là tự mình làm hại, nhìn Lữ tộc một chút, người ta là như thế nào bảo hộ thiên kiêu, dám chống đối Thần Võ giới.

Diệp Thanh Chi yên lặng, vô lực phản bác.

Thái Sử Trường Sách chỉ nhìn thoáng qua nàng, nói:

- Đi thôi, đi nhìn tình huống tiểu tử kia một chút, trận chiến ngày hôm nay, cũng để làm ta lau mắt mà nhìn hắn.

Diệp Thanh Chi tỉnh ngộ lại, vội vàng đuổi theo.

Chương 780: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (2)

Cùng lúc đó, trong ngọn núi.

Diệp Chiến máu me khắp người chật vật đứng lên, phát hiện mình bị giam trong một hố phòng, hắn quay đầu nhìn lại, cửa hang hiện ra sóng ánh sáng, tựa như mặt nước.

- Đạo Tổ…

Diệp Chiến tự lẩm bẩm, mặt lộ vẻ thống khổ.

Đối phương một chưởng đã đánh tan Niết Bàn Chí Nguyên Công của hắn, khiến cho hắn sợ hãi không thôi.

Lúc trước hắn nghĩ Đạo Tổ chính là Thiên Nguyên Cực Võ, hiện tại xem ra, tuyệt không phải như thế.

- Ai, đối phương không giết ngươi, đã là nhân từ, hi vọng thật là chỉ bị giam năm trăm năm.

Âm thanh Diệp tộc lão tổ vang lên trong đầu Diệp Chiến:

- Ta ngược lại thật ra tò mò hắn khởi tử hồi sinh thật hay không, nhưng ngọn núi này không đơn giản, tuyệt không phải chân khí tạo ra đơn giản như vậy, còn liên quan đến lực lượng quy tắc thiên địa.

Diệp Chiến không để ý đến hắn, ngồi yên lại tại chỗ, trong óc trống rỗng.

Một khắc luyện thành Niết Bàn Chí Nguyên Công, hắn cảm giác mình đã cường đại lên, thậm chí có hi vọng vì Diệp tộc báo thù, không ngờ… Một lát sau.

Diệp Thanh Chi xuất hiện tại cửa hang, muốn xông vào, nhưng bị cấm chế ngăn cách, làm sao cũng vào không được.

- Diệp Chiến, ngươi có tốt không?

Diệp Thanh Chi lo lắng hỏi, nước mắt không ngừng chảy ra. Diệp Chiến ngẩng đầu, nói:

- Ta không sao, chẳng qua là rất mệt mỏi, ngươi không cần lo lắng cho ta, đi ổn định La Hồng hoàng triều đi, để Thái Tử đăng cơ.

- Nhưng mà…

- Không có nhưng nhị gì hết, thắng làm vua thua làm giặc, ta cũng không phải thua không nổi, huống hồ, bây giờ ta cũng không có lựa chọn khác.

Diệp Chiến ngắt lời, hắn mặc dù máu me đầy mặt, nhưng ánh mắt trở nên trong veo.

Một trận đại bại đánh thức hắn.

- Nói hay lắm, thua chính là thua, năm đó Diệp Thần Không cũng thua qua, chỉ cần thua khi còn yếu, cũng không có gì, ngươi cần phải hấp thụ giáo huấn, năm trăm năm nhìn như trừng phạt, cũng là một loại chiếu cố, ít nhất trong vòng năm trăm năm không người có thể quấy nhiễu ngươi, bao gồm cả người trên trời.

Âm thanh Thái Sử Trường Sách truyền đến, chỉ thấy hắn theo đường động uốn lượn đi tới.

Nhìn thấy Thái Sử Trường Sách, ánh mắt Diệp Chiến đầy lạnh lẽo, cũng không nói gì thêm.

Thái Sử Trường Sách ý vị thâm trường nói:

- Diệp tộc đã vong, nếu mong muốn tái tạo Diệp tộc, các ngươi phải chọn chỗ dựa, nhưng chỗ dựa có thể chống đỡ được Thần Võ không nhiều, trước mắt liền có.

Diệp Chiến nghe xong, lập tức lâm vào trong trầm tư.

Diệp Thanh Chi kinh ngạc hỏi:

- Ngươi muốn chúng ta đầu nhập vào Thiên Đình?

Thái Sử Trường Sách nói:

- Thiên Đình cũng có thế gia vọng tộc, chờ Thiên Đình lớn mạnh, chưa hẳn không thể là Thần Võ giới tiếp theo, mà Diệp tộc sẽ rồi thành Vạn Cổ Cự Đầu, vượt lên trên chúng sinh, bất quá hết thảy đều phải xem biểu hiện của các ngươi, thời gian năm trăm năm đầy đủ các ngươi từ từ suy nghĩ.

Nói xong, Thái Sử Trường Sách quay người rời khỏi.

Diệp Thanh Chi lo lắng nhìn về phía Diệp Chiến, thật ra nàng đã động tâm, gia nhập Thiên Đình đúng là lựa chọn rất tốt, chỉ dựa vào hai người bọn hắn, mong muốn khôi phục Diệp tộc, thật sự quá khó khăn.

Trong Tử Tiêu cung.

[Định Thiên năm một trăm mười bốn, Diệp Chiến ra tay với ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, tránh thoát một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, linh vật Cấm Cổ Lâm].

Nhìn dòng nhắc nhở, Khương Trường Sinh âm thầm thở dài một hơi. Lần này ra tay cũng là một loại thăm dò nhìn một chút Thiên Nguyên Cực Võ có thể kích khởi ban thưởng hay không, vẫn còn có thể.

Bất quá khí thế của Diệp Chiến đã vượt xa Thái Sử Trường Sách, đoán chừng không thể tính theo Thiên Nguyên Cực Võ bình thường, sau khi bốn lần niết bàn, Diệp Chiến gần như thoát thai hoán cốt, nếu không phải hắn kịp thời ra tay, Thái Sử Trường Sách hắn phải chết không nghi ngờ.

Không thể coi thường võ đạo, Diệp Chiến đều có thể thể hiện ra tuyệt học như thế, những cường giả Huyền Hoàng Đại Thiên Địa kia đoán chừng cũng không thể dùng cảnh giới đi cân nhắc.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, sau đó bắt đầu truyền thừa trí nhớ Cấm Cổ Lâm.

Cấm Cổ Lâm, ẩn chứa Tiên Thiên cấm chế phức tạp, có thể ngăn cách nhìn trộm, có thể để người ở trong lâm mất đi khống chế thân thể, chưởng khống linh hồn, từ đó chịu đựng vô tận huyễn tượng tra tấn.

Cái đồ chơi này chỉ có thể dùng để khảo vấn, hoặc là để cho người ta ngộ đạo, không thể đưa đến trợ giúp trực tiếp cho thực lực của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không có thất vọng, ngược lại cảm thấy không tệ, dù sao Diệp Chiến cũng không phải Nguyên Đạo Võ Tôn.

Chỉ cần hắn không làm loạn, trong thời gian ngắn rất khó đụng phải Nguyên Đạo Võ Tôn.

Trừ phi thực lực của hắn vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn, hắn mới dám không chút kiêng kỵ đắc tội Nguyên Đạo Võ Tôn.

Khương Trường Sinh xuất ra Cấm Cổ lâm, mảnh rừng này chỉ lớn bằng bàn tay, hiện lên màu vàng kim, dị thường huyễn lệ.

…

Trong hư không tối tăm, có một tòa cự tháp cổ xưa đứng sừng sững, đỉnh tháp là một mảnh bình đài trống trải, ở biên giới có từng cột đá to lớn đứng đó, trên đỉnh trụ chập chờn hỏa diễm màu lam, đường kính bình đài ít nhất cũng có trăm dặm.

Trong hư không phía trên đỉnh tháp có một thân ảnh đang tĩnh tọa, khí lưu vẩn đục liên tục không ngừng tràn vào trong cơ

thể hắn, thối thể phách luyện hắn, chỉ lộ ra khuôn mặt, thoạt nhìn mười phần già nua.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, nhíu mày, tự nhủ:

- Khí tức niết bàn… Niết Bàn Chí Nguyên Công, trong thiên địa hiện thời lại còn có người nắm giữ công pháp này?

Hắn bắt đầu cẩn thận cảm thụ phương hướng khí tức niết bàn truyền đến, rất nhanh, hắn liền khóa chặt hướng đi.

Một lát sau.

Một thân ảnh bước ra từ trong lam diễm trên đỉnh một cây cột đá, đi vào trước mặt hắn, khom lưng hành lễ, hỏi:

- Bái kiến Thiên Tôn, chuyện gì cần ta đi làm?

Người này mặc áo trắng hoa văn màu vàng, khuôn mặt anh tuấn, tóc dài tản ra ở hai bên, hiện ra vẻ ung dung không vội.

Già nua nam tử trả lời:

- Đi xuống vũ trụ võ giới hạ giai, điều tra Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Nghe vậy, bạch y nam tử động dung, mày kiếm nhíu chặt.

Chương 781: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (1)

- Diệp Thần Không bị trục xuất nhiều năm, vì sao lại có Niết Bàn Chí Nguyên Công lưu truyền đi xuống?

Bạch y nam tử kinh ngạc hỏi, mười phần không hiểu.

Nam tử già nua được xưng Thiên Tôn đạm mạc nói:

- Có lẽ Niết Bàn Chí Nguyên Công cũng không phải nhất mạch đơn truyền, dù sao Thần Võ giới hiểu rõ đối về công pháp này cũng đến từ lời nói từ một bên của Diệp Thần Không.

Bạch y nam tử yên lặng hắn không tiếp tục hỏi nhiều, mà đứng dậy rời khỏi, cấp tốc tan biến trong lam diễm, không còn tư thái thong dong như trước đó.

Thiên Tôn thì nhắm mắt, tiếp tục thối luyện thể phách.

Thiên Tử La Hồng hoàng triều bị Đạo Tổ trấn áp dưới núi, dẫn tới La Hồng hoàng triều chấn động, trận chiến kia liên lụy quá nhiều dân chúng vô tội, Đạo Tổ mặc dù thi triển thần thông, cũng chỉ có thể cứu sống lại những thi thể có thân thể hoàn chỉnh, La Hồng hoàng triều vẫn ở vào bên trong khói mù.

Bởi vì Đạo Tổ ra tay, tín đồ hương hỏa trong La Hồng hoàng triều càng ngày càng nhiều, Thái Tử La Hồng hoàng triều đăng cơ, đang vững chắc triều chính cùng giang sơn, lại không cách nào ngăn chặn khí thế này.

Sơn nhạc trấn áp Diệp Chiến cũng cấp tốc truyền ra Vô Tận Hải Dương, được người xưng là Thiên Hàng sơn, bởi vì Thiên Đình nghiêm lệnh cấm tất cả mọi người tiến hành chiếu cố đặc thù Diệp Chiến, dẫn đến Diệp Thanh Chi không thể tiến đến thủ hộ, chỉ có thể tình cờ đưa chút lương thực, nhưng võ giả, bách tính lại có thể tự do lên núi, thăm hỏi Diệp Chiến, phần lớn người đều không chút kiêng kỵ giận mắng Diệp Chiến, phát tiết tâm tình của mình.

Thiên Hàng sơn đã sinh ra một vị sơn thần, chính là Lô Trú trước đó, cũng là hắn ngầm đồng ý loại cảnh tượng này, mục đích đúng là để Diệp Chiến cảm thụ lửa giận cùng oán hận của dân gian.

Mới đầu, Diệp Chiến giận không kềm được, nhưng hắn không thể bước ra động thất, chỉ có thể không có năng lực cuồng nộ.

Cho đến mấy năm sau, hắn bình tĩnh trở lại, bắt đầu nghĩ lại chính mình.

- Tão tổ, ta thật làm sai sao?

Diệp Chiến nghe một đôi mẹ con đang giận mắng ở ngoài cửa hang, trong lòng bao la mờ mịt.

Diệp tộc lão tổ thở dài nói:

- Xác thực sai, Diệp tộc không nên có tâm thái hơn người một bậc, nhớ ngày đó, Diệp tộc cũng là quật khởi từ phàm nhân, từng bước một đi đến hôm nay, vĩnh viễn không nên coi thường lực lượng của phàm nhân.

Nghe âm thanh trong đầu, Diệp Chiến yên lặng.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy đứa bé kia cởi quần đi tiểu vào mình, nước tiểu mang theo hơi nóng xuyên qua cấm chế cửa hang, rắc vào trong động, một mùi khai nồng đậm để khóe miệng hắn co giật.

- Thủ đoạn của Đạo Tổ thật không tầm thường, người vào không được, nhưng lương thực, cứt đái, trứng thối lại có thể…

Diệp tộc lão tổ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói, chuyển hướng nói tiếp:

- Cũng đúng, chỉ có dạng này, ngươi mới xem như bị trừng phạt, bằng không ngươi trôi qua năm trăm năm quá dễ chịu.

Diệp Chiến hít sâu một hơi, không nhìn mẹ con ở cửa động nữa, mà bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

- Ta còn có thể luyện công, đã nói Đạo Tổ cũng không có mang thù tại ta, lão tổ, ngài nói, ta có tính thiếu hắn một món nợ ân tình hay không?

- Tự nhiên tính, ngọn núi này là trừng phạt ngươi, cũng là bảo hộ ngươi, ngươi tự tiện thi triển Niết Bàn Chí Nguyên Công, tất nhiên sẽ rước lấy phiền toái, lại xem Đạo Tổ đến lúc đó có thể ra tay hay không, nếu ra tay, tiểu gia hỏa gọi Thái Sử Trường Sách nói không có sai, đầu nhập vào Thiên Đình là chuyện tốt, Diệp tộc cần phải có cường giả bảo hộ.

- Nếu như hắn thật có thể bảo hộ chúng ta, ta tất nhiên sẽ không quên ân tình của hắn, địch nhân của hắn sẽ trở thành địch nhân của ta.

Ánh mắt Diệp Chiến trở nên kiên định, nói lời này từ trong lòng, cũng không phải nịnh nọt Đạo Tổ.

Diệp tộc lão tổ cảm khái nói:

- Ta ngược lại thật ra tò mò lai lịch của hắn, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa khi nào có tồn tại như vậy, năm đó ta đi theo Thần Không, tung hoành vạn năm cũng chưa từng nghe tới tên Đạo Tổ.

Trong mắt Diệp Chiến lộ ra vẻ hướng tới.

Gặp được Đạo Tổ, hắn mới hiểu được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên như thế nào.

Một ngày này, Mộ Linh Lạc mang theo Bạch Long trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt nhìn về phía nàng, nàng lúc này đi tới, tò mò hỏi thăm chuyện của Diệp Chiến.

Nếu Khương Trường Sinh không mở mắt, nàng cũng không dám tùy tiện quấy rầy hắn tu hành.

Mặc dù Khương Trường Sinh không có nghiêm lệnh cấm, nhưng Mộ Linh Lạc có thể nhìn ra được hắn cực kỳ để ý tu hành, trong ngày thường sẽ tận lực không đi quấy rầy hắn.

- Hắn có tội, nhưng tội lỗi này không coi là cái gì, dù sao hắn là Thiên Tử, nếu hắn có thể sai đường biết quay lại, tạo phúc cho bách tính La Hồng hoàng triều, càng hữu dụng hơn so với việc giết hắn.

Khương Trường Sinh nói khẽ, đối với Diệp tộc, hắn cảm thấy rất hứng thú. Diệp tộc bị đuổi giết, tất nhiên ghi hận Thần Võ giới, hắn nhất định đối địch với Thần Võ giới, kẻ địch của Thần Võ giới có thể hóa thành lực lượng của hắn.

Trên đường Thiên Đình mạnh mẽ cũng không thể chỉ dựa vào bồi dưỡng, cũng cần thu nạp cường giả, dĩ nhiên, vô luận thực lực mạnh cỡ nào, gia nhập Thiên Đình, liền phải làm lên từ tầng dưới chót, trừ phi có đại công đức trên người.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Ta chẳng qua tò mò vì sao muốn trấn áp năm trăm năm?

Khương Trường Sinh ra vẻ cao thâm mạt trắc, nói:

- Năm trăm năm hết sức huyền diệu, có thể tôi luyện tâm tính Hầu Tử, huống chỉ là hắn.

- Hầu Tử? Hầu Tử nào?

- Đây là cấm kỵ vạn cổ, không thể nói trước.

- Được.

Sau đó, Khương Trường Sinh bắt đầu quan tâm tình huống tập võ của nàng. Những năm qua mang theo Bạch Long du lịch

thiên địa, võ đạo của Mộ Linh Lạc tăng tiên không ít, cũng thuận tiện chiêu nạp một nhóm tiên tử.

Nữ tử có thể đi vào Thiên Đình làm tiên tử đều có tư chất bất phàm, dù sao nữ tử có công đức quá nhiều, trên cơ sở chính là xem tư chất, chuyện này hết sức tàn khốc, nhưng cũng là hiện thực.

Mộ Linh Lạc hỏi chuyện tiên thần có thể thành thân hay không, Khương Trường Sinh cũng không có phản đối, bất quá nhất định phải chế định thiên quy tương quan, tránh cho tiên thần bất hoà.

Chương 782: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (2)

Hàn huyên rất lâu, Khương Trường Sinh đuổi Bạch Kỳ, Bạch Long ra ngoài.

- Đáng giận, ta cũng là mẫu đó, có cái gì ta không thể nhìn?

Bạch Kỳ đứng ở trước cửa ra vào tức giận căm phẫn nói.

Bạch Long trắng mắt liếc nó, tức giận nói:

- Ngươi quả thật ác tâm, phạm tiện, trách không được chủ nhân không nhìn trúng ngươi.

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Chủ nhân coi trọng ngươi sao?

- Ta không cần, ta chỉ muốn ngủ, ngao du Thần Du đại thiên địa, tìm cho mình chút chuyện đi làm giống ta đi, ta đã sắp kiến tạo tốt Long Cung.

- Thôi đi, Long Cung trong Thần Du đại thiên địa tính là gì, đều là giả, nhìn ta xây một tòa Long Cung thật đây này.

- Ha ha.

Từ sau khi Khương Tử Ngọc thông qua Thần Du đại thiên địa biết được tình huống La Hồng hoàng triều, hắn bắt đầu điều động số lượng lớn binh lực đi Vô Tận Hải Dương, tranh thủ trong vòng trăm năm thống nhất toàn bộ Vô Tận Hải Dương.

Mỗi khi đoạt lấy một phương vận triều, liền có số lượng lớn công tượng đi tới, tu kiến truyền tống trận.

Trên thực tế, tuyệt đại đa số vận triều đối mặt Thiên Cảnh đều không dám chống cự, dồn dập chủ động quy hàng, tật cả đều biến thành châu lục, không có bị phong làm các nước chư hầu, Khương Tử Ngọc không muốn giẫm lên vết xe đổ, hắn muốn cả Nhân tộc ngưng tụ thành một khối, dù sao ánh mắt của hắn là ngoài võ giới, còn có thiên địa càng rộng lớn hơn chờ lấy hắn đi chinh chiến.

Định Thiên năm một trăm hai mươi bốn, đầu xuân.

Khương Tử Ngọc cùng Khương Tú đứng ở trước điện Kim Loan, nhìn xuống Kinh Thành, ngoài thành còn có rất nhiều Hung thú lớn như sơn nhạc đang làm việc, vận chuyển hàng hóa.

- Ngươi nghĩ kỹ muốn quản lý thiên hạ này như thế nào chưa?

Khương Tử Ngọc quay đầu nhìn về phía con trai mình, cười hỏi.

Khương Tú đã lớn, dáng người thẳng tắp, rất giống Khương Trường Sinh, cách đoạn thời gian lại nhìn thấy hắn, Khương Tử Ngọc đều sẽ có chút hốt hoảng.

Đối mặt phụ hoàng hỏi thăm, Khương Tú hăng hái đáp.

- Tự nhiên chiếm đoạt trăm giới nhân tộc, chế tạo Thánh triều xưa nay chưa từng có.

Hắn bắt đầu nói hết thảy điều mình nhìn thấy trên triều đình những năm qua, nói lý giải của mình về triều chính.

Mộ gia, Dương gia, Từ gia, Chu gia, Lý gia các loại, thế gia vọng tộc san sát, nhưng Khương Tú có thể ở trong đó ung dung không vội, đều quan hệ tốt với các gia tộc, ngoại trừ giao tế cùng thế gia vọng tộc, hắn thường xuyên cải trang đi vào dân gian, cảm thụ dân gian khó khăn.

Thiên Cảnh mạnh hơn, cũng có không thấy được góc tối.

Khương Tử Ngọc nghe hắn thao thao bất tuyệt, vẻ tán thưởng trong mắt càng ngày càng nồng đậm.

Thật lâu sau.

Khương Tú nói xong, mười phần thoải mái, trên mặt tràn đầy nụ cười hùng tâm tráng chí.

- Nói rất khá, bất quá ngươi muốn đăng cơ, còn phải chờ thật lâu.

Khương Tử Ngọc cười nói, hắn cũng không muốn cứ như vậy phi thăng, so với cá nhân mạnh mẽ, hắn theo đuổi là lý tưởng khuếch trương giang sơn, ngược lại không sớm thì muộn sẽ làm Thiên Đế, hắn cũng không vội.

Khương Tú cười nói:

- Nhi thần tự nhiên không vội, thời gian ngài đợi ở đây càng lâu, lưu cho nhi thần thời gian thích ứng càng dài, mà theo giang sơn càng lúc càng lớn, chỉ dựa vào một người Thiên Tử không đủ, có lẽ phụ tử hợp lại trị quốc, cũng là một con đường rất tốt, thậm chí có khả năng kéo dài ba đời, bốn đời cùng nhau quản lý giang sơn, sẽ tốt hơn, dù sao cùng mạch sẽ không phản bội.

Khương Tử Ngọc gật đầu, trong khoảng thời gian này, hắn cũng càng ngày càng cảm giác được mỏi mệt, mỗi ngày đều có tấu chương từ Vô Tận Hải Dương đến, đây cũng là nguyên nhân hắn triệu Khương Tú trở về.

- Đề nghị của ngươi rất tốt, có thể làm cho đế vị Thiên Cảnh càng thêm vững chắc, tránh được miễn nguy hiểm cho ngày sau đoạt chính.

Khương Tử Ngọc tán thưởng nói:

- Đề bạt con của ngươi cùng cháu trai vào Thừa Tướng các học tập đi, nhớ kỹ, chỉ có thể là dòng chính.

Khương Tú cười đáp ứng.

Hai cha con nhìn giang sơn tốt đẹp, lâm vào trong vô hạn mơ màng. Trong lúc bọn hắn đang đại triển hoành đồ, trên trời lại có người buồn lo.

Bên vách núi phù đảo, Tử Hoàn thần quân cùng hai vị thị nữ nhìn xuống Võ giới, các nàng nhìn thấy một phương võ giới

đang bạo tạc sụp đổ.

- Đến cùng là ai đang trộm đoạt Thiên Địa Chi Lực?

- Không rõ ràng, đã là phương võ giới thứ hai sụp đổ, cứ thế mãi, có thể lan đến gần Thái Hoang võ giới hay không?

Nữ tử váy trắng, nữ tử váy xanh thấp giọng nghị luận, mặt mũi tràn đầy vẻ xoắn xuýt.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi mở miệng nói:

- Có thể hấp thu Thiên Địa Chi Lực, truyền thừa võ đạo của hắn tất nhiên không đơn giản, tuyệt không phải chúng ta có thể trêu chọc, Thái Hoang võ giới là tồn tại mạnh nhất trong cuộc chiến võ giới lần này, tự nhiên sẽ bị để mắt tới, vô luận xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

Nghe vậy, hai nữ thở dài một tiếng.

Mặc dù các nàng lo lắng Đạo Tổ sẽ chọc tới phiền toái, nhưng khi nhìn thấy Thái Hoang võ giới bị người nuốt hết, các nàng vẫn hết sức không thoải mái, dù sao trong khoảng thời gian này, các nàng một mực đang quan sát Thái Hoang võ giới.

Tử Hoàn thần quân bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại, sắc mặt đại biến, lúc này khom lưng hành lễ, nói:

- Bái kiến Quý Thần Phủ, không biết ngài đến đây cần làm chuyện gì?

Chỉ thấy một bạch y nam tử bay tới, chính là bạch y nam tử bị Thiên Tôn sai phái tới điều tra chuyện Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Quý Thần Phủ dừng lại, nói:

- Ta muốn hạ giới, ngươi nắm giữ Thiên Hà, thay ta đả thông đi.

Tử Hoàn thần quân nhíu mày, chần chờ nói:

- Chỉ sợ không hợp quy củ, nếu truyền đến…

Quý Thần Phủ không nhịn được nói:

- Quy củ là định cho kẻ yếu, nếu ngươi không làm theo, ta sẽ đổi một vị Thần Quân khác có thể làm chủ Thiên Hà!

Nghe nói như thế, sắc mặt Tử Hoàn thần quân kịch biến, hai nữ bên cạnh càng hoảng hốt không thôi.

Trong lòng Tử Hoàn thần quân cảm thấy bi thương, Thần Quân các nàng nhìn như cao cao tại thượng, nhưng đối mặt tồn tại mạnh hơn lại có gì khác biệt như phàm nhân tùy ý bị bài ở hạ giới?

Chương 783: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (1)

Sau khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, Khương Trường Sinh không có tung bay, vẫn như cũ an tâm tu luyện, mà Thiên Đình, Thiên Cảnh tự có người chưởng khống, không cần hắn lo lắng, cơ hội để hắn xuất thủ rất ít.

Phân Thân Khương Trường Sinh cầm trong tay Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám du lịch Thái Hoang, đã từng gặp được Võ Đế, nhưng Võ Đế đã không thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng, nói một cách khác, hắn đứng đấy để Võ Đế đánh, Võ Đế đều không giết được hắn.

Theo Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh, phân thân thi triển Sơn Hải kinh, Thiên Địa bảo giám cũng càng lúc càng nhanh, dựa theo tốc độ này, trước khi kỳ hạn ngàn năm đến, Khương Trường Sinh sẽ chưởng khống được toàn bộ Thái Hoang võ giới, chưởng khống thiên địa quy tắc, để Thái Hoang võ giới rời khỏi Thần Võ giới khống chế.

Mỗi năm cấp tốc trôi qua.

Thực lực trung bình của thiên binh Thiên Đình một mực đang tăng trưởng, Thiên Cảnh cũng như thế, Thái Hoang võ giới đã được Thiên Hà tẩy lễ, võ đạo linh khí vượt xa quá khứ, mà Thiên Đình, Thiên Cảnh còn được khí vận của Khương Trường Sinh gia trì, bọn hắn tốc độ vượt qua các tộc trong Thái Hoang.

Thái Sử Trường Sách, Hắc Hầu trong ngày thường có thời gian rảnh sẽ chỉ bảo thiên binh thiên tướng luyện công, mặc dù bọn hắn vẫn là vị trí thiên binh, nhưng rất được nhóm tiên thần kính trọng, nhất là Thái Sử Trường Sách, tên này đối mặt địch nhân, người xa lạ, cực kỳ càn rỡ, nhưng đối mặt người của

mình lại hết sức ôn hòa, để Hắc Hầu, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện cảm khái nhân tính phức tạp.

Bọn hắn không có nghi vấn Thái Sử Trường Sách biến hóa, bởi vì Đạo Tổ chính là người chuyển thế, bản thân là Vạn Tiên Chi Tổ, lúc Thái Sử Trường Sách nhỏ tuổi đề điểm hắn cũng như thường, bằng không Đạo Tổ vì sao không giết hắn?

Thời gian thoáng qua, đi vào Định Thiên năm một trăm ba mươi.

Đến hiện tại, Thiên Đình sơn thần, thổ địa đã qua vạn người, nơi cần che chở càng ngày càng nhiều, sơn thần, thổ địa cũng chia đẳng cấp, ngoại trừ sơn thần cùng thổ địa hưởng thụ chính quả chính thần của Phong Thần bảng ra, những người khác chẳng qua là được khí vận của Phong Thần bảng, vì tốt hơn quản lý, những sơn thần, thổ địa này cũng sẽ tự mình thu nạp thủ hạ, đủ loại chủng tộc đều được kết nạp vào trong đó, Thái Hoang vạn tộc đã không còn nghi vấn Thiên Đình, ngược lại đều muốn gia nhập Thiên Đình, đứng hàng tiên ban.

Ở giữa dãy núi, từng tôn Cường Lương chiến sĩ hình thể khổng lồ đang đứng đợi, Cường Lương tộc trưởng cầm đầu cao ngàn trượng, hắn ngồi xổm ở giữa rừng núi, còn cao hơn mấy ngọn núi gần đó.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, đạp mây bay tới, chính là Trần Lễ.

Nhìn thấy Trần Lễ, Cường Lương tộc trưởng vội vàng đứng lên, Cường Lương chiến sĩ khác cũng đứng dậy theo.

Trần Lễ nhìn xuống bọn hắn, nói:

- Ta đã tranh thủ với bệ hạ, Cường Lương tộc tạm thời chỉ có thể có danh ngạch một vị Chính thần, cùng với danh ngạch của một trăm vị thiên binh, dù sao Cường Lương tộc còn chưa lấy được công tích.

Nghe vậy, Cường Lương tộc trưởng kinh hỉ, vội vàng nói:

- Đa tạ Thiên Quân, đa tạ Thiên Đế bệ hạ, với số danh ngạch này, chúng ta đã thỏa mãn, Cường Lương tộc tất sẽ nỗ lực kiến công lập nghiệp, toàn tộc đều làm việc cho Thiên đình!

- Đi tới Thiên Đình, ta còn có chuyện khác, xin cáo từ trước.

Nói xong, hắn đạp mây rời khỏi, Cường Lương tộc trưởng vội vàng hướng về phía bóng lưng hắn mà hành lễ.

Mặc dù Trần Lễ không mạnh bằng hắn, nhưng hắn cũng không cảm thấy không ổn, ngược lại hết sức cảm kích Trần Lễ bởi vì hắn nghe qua, Thiên Đình còn chưa chuyên môn mở danh ngạch cho chủng tộc khác.

- Cuối cùng có khả năng vào Thiên Đình.

- Tộc trưởng, muốn chọn liền chọn mạnh nhất, ngược lại chúng ta ở trên trời cũng có thể chiếu cố Cường Lương tộc.

- Không sai, vừa vừa Thiên Đình, cũng không thể bị thiên binh thiên tướng coi thường.

- Thực lực thiên binh nhân tộc còn chưa đủ mạnh, chúng ta nhất định phải mạnh hơn bọn họ, như thế này mới có thể được Đạo Tổ ưu ái.

- Có thể có vị trí Chính thần, đủ để thấy Thiên Đế coi trọng chúng ta, năm đó, hắn hứa hẹn với chúng ta cũng không phải nói sạo.

- Nói đến ân oán giữa Cường Lương tộc và nhân tộc, đều là chúng ta chủ động xâm lấn, đều do Thiên Địa Chi Thần đáng chết kia mê hoặc chúng ta.

Các chiến sĩ Cường Lương tộc nghị luận ầm ĩ, đều rất cao hứng, một trăm thiên vị tất nhiên bao gồm cả bọn hắn.

Trong vòng mấy năm sau, tin tức Thiên Đình mời chào các tộc gia nhập vào thiên binh truyền ra, dẫn tới vạn tộc chấn động.

Nhưng không phải hết thảy chủng tộc đều có thể nhìn thấy Trần Lễ, kết quả là, bọn hắn bắt đầu bái phỏng tứ đại Thiên Môn.

Một ngày.

Bạch Kỳ trước đó rời khỏi Tử Tiêu cung giờ xuất hiện ở Nam Thiên môn, còn dẫn theo ba con Yêu thú, tất cả đều là thực lực Thiên Địa Đại Tôn, Khương Trường Sinh đi ra Tử Tiêu cung,

ở bên cạnh thả ra ba Hóa Long trì, để ba con Yêu thú đi vào trong.

Hóa Long trì mỗi trăm năm, sẽ được tích súc ra một ao Hóa Long linh thủy, cho nên Khương Trường Sinh cũng sẽ phân tán linh thủy.

Ba con Yêu thú hướng Khương Trường Sinh cung kính hành lễ, dồn dập vào trì.

Khương Trường Sinh bàn giao vài câu, một lần nữa trở lại Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ theo sát phía sau.

- Chủ nhân, sau khi chúng nó Hóa Long thì an bài như thế nào?

Bạch Kỳ hỏi. Khương Trường Sinh ngồi xuống, trả lời:

- Thống nhất vùng biển Vô Tận Hải Dương, thành lập trật tự, thành lập Long Cung, có thể xưng Long Vương, bảo hộ từng đại lục cùng hải đảo.

Bạch Kỳ gật đầu, con mắt tỏa ánh sáng, nếu như vậy, ba vị Long Vương có quyền lực cực lớn, nó lấy được chỗ tốt sẽ càng nhiều.

Nó lựa chọn ba vị Yêu thú, đều là chó săn của nó, mặc dù cảnh giới cao hơn nó, nhưng rất nghe lời.

Khương Trường Sinh giao quyền lựa chọn này lực cho nó, mục đích của hắn đúng là để nó phát triển thành viên tổ chức của mình, theo Thiên Đình càng ngày càng mạnh, phe phái nhất định sinh ra, hắn mặc dù không lo lắng bị người phản bội, nhưng cũng không hy vọng Thiên Đình nội loạn, quyền lực ngăn chế là rất quan trọng.

Chương 784: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (2)

- Nếu Hóa Long, liền nên đổi tên, chủ nhân, ngài ban tên cho chúng nó đi.

Bạch Kỳ ân cần nói.

- Cho họ Ngao đi, tên do ngươi định.

- Ngao?

Bạch Kỳ tò mò, trong đầu đi theo hiện ra chữ Ngao, đây là cách làm của thần niệm của Khương Trường Sinh, dù sao chữ cùng âm quá nhiều, để tránh nó hiểu sai.

Trên đại thảo nguyên rộng lớn vô ngần, vụn cỏ cuốn trời, bụi đất tung bay, mặt đất rung động không ngừng, theo trung tâm bị chấn động nhìn lại, chỉ thấy Viêm Chủ tĩnh toạ ở giữa không trung, mặt đất phía dưới sụp đổ, dung nham đang cuồn cuộn, từng đầu khí tức nóng bỏng như vòi rồng chui vào trong cơ thể hắn.

Theo Viêm Chủ hô hấp, liệt diễm theo miệng mũi bắn ra, mái tóc dài của hắn đều như liệt diễm chập chờn, hỏa diễm mơ hồ rõ ràng.

- Không hổ là Địa Nguyên thần quyết của Viêm tộc, đoạt thiên địa tạo hóa, tiểu tử, ngươi quả thật chọn đúng thời điểm.

Một tiếng cười lạnh truyền đến, Viêm Chủ cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quý Thần Phủ trôi nổi ngoài trăm trượng, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm hắn.

Viêm Chủ động dung, lúc này đứng dậy hành lễ, nói:

- Bái kiến thần phủ, sao ngài lại tới đây?

Quý Thần Phủ nói:

- Tự nhiên có chuyện muốn tới, nghe nói hậu nhân Diệp tộc cũng đã hạ giới, ngươi có biết ở giới nào?

Viêm Chủ trả lời:

- Hắn đang ở Thái Hoang võ giới, thần phủ muốn muốn đối phó hắn?

Quý Thần Phủ hờ hững nói:

- Bò sát mà thôi, tự nhiên không phải vì đối phó hắn mà tới.

Hắn đánh giá Viêm Chủ, ánh mắt lập loè hàn mang.

Viêm Chủ âm thầm cảnh giác, nói:

- Thần phủ có chỉ thị gì không?

Quý Thần Phủ không có trả lời, mà trừng trừng nhìn chằm chằm hắn, giữa bầu không khí hai người trở nên vi diệu.

Rất lâu.

Quý Thần Phủ đánh vỡ yên lặng, cười nói:

- Không tệ, hậu sinh khả uý, chờ chuyện lần này, có thể tới bái phỏng ta, ta sẽ thưởng ngươi một phần cơ duyên.

Nghe vậy, Viêm Chủ kinh hỉ, vội vàng bái tạ.

Quý Thần Phủ đi theo tan biến trên không trung, Viêm Chủ thở dài một hơi, một lần nữa tĩnh toạ, tiếp tục hấp thu địa mạch hỏa khí.

- Thần phủ làm sao hạ giới, chẳng lẽ Diệp tộc náo ra chuyện gì?

Ánh mắt Viêm Chủ lấp lánh, trong lòng kinh nghi.

Thái Sử tộc, Diệp tộc, Vạn Cổ Sát Tinh đều xuất hiện, để cuộc chiến võ giới lần này phức tạp hơn bao giờ hết, rõ ràng có kỳ quặc.

Viêm Chủ nghĩ mãi mà không rõ, nhưng hắn càng ngày càng vui mừng, may mắn mình không có tùy tiện hành động, mà trước làm bản thân mạnh lên.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục luyện công.

Tuế nguyệt trôi qua.

Diệp Chiến đã bị trấn áp ba mươi năm, ba mươi năm trôi qua, người đến đây thóa mạ hắn càng ngày càng ít, càng nhiều hơn chính là tò mò mà tới, tên Thiên Hàng sơn cũng truyền ra Vô Tận Hải Dương, trở thành nơi mang tính tiêu chí của La Hồng hoàng triều, sơn thần Lô Trú còn có cảm tình với La Hồng hoàng triều, thế là mượn cơ hội kiếm tiền, muốn lên Thiên Hàng sơn đều phải đóng tiền, mà chỗ tiền kiếm được đều sẽ đưa vào trong dân chúng, không có đi qua tay triều đình, điều này cũng làm cho bách tính càng ngày càng cảm kích hắn.

Lô Trú làm việc thiện cũng mang đến càng nhiều danh vọng tốt cho Thiên Đình.

Trong động.

Diệp Chiến đang luyện công, hồn thể của Diệp tộc lão tổ phiêu phù ở bên cạnh.

- Lão tổ, Niết Bàn Chí Nguyên Công tuy mạnh, nhưng cái giá quá nghiêm trọng, có biện pháp nào giải quyết hay không?

Diệp Chiến cười khổ nói, năm đó niết bàn bốn lần, khiến cho thực lực hắn tăng vọt, nhưng ba mươi năm trôi qua, trong cơ thể hắn vẫn có ám tật, khiến cho hắn khổ không thể tả.

Diệp tộc lão tổ vuốt râu cười nói:

- Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, từ xưa đến nay, tuyệt học dính đến chữ Nguyên đều không đơn giản, nguyên có hàm nghĩa bản nguyên quy tắc thiên địa, Niết Bàn Chí Nguyên Công có thể danh chấn vạn cổ, tự nhiên không có đơn giản như ngươi nhìn thấy, ngươi chẳng qua mới nhập môn mà thôi, chờ ngươi chân chính nắm giữ, những cái giá lớn kia sẽ tan biến.

Diệp Chiến nghe xong, lập tức an tâm không ít, có thể giảm bớt đại giới liền tốt.

Bất quá Niết Bàn Chí Nguyên Công không có dễ dàng tu hành, trước mắt hắn đã gặp được bình cảnh.

Diệp tộc lão tổ đang muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, lập tức chui vào trong cơ thể Diệp Chiến, Diệp Chiến hồ nghi, không khỏi nhìn về phía cửa hang.

Một lát sau, tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy Quý Thần Phủ chậm rãi đi đến cửa hang, ánh mắt như ưng, chăm chú nhìn Diệp Chiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Diệp Chiến nhíu mày hỏi:

- Các hạ là người nào?

Hắn có thể cảm giác được đối phương thật không đơn giản, tuyệt không phải người hạ giới.

Quý Thần Phủ đánh giá hắn, tự nhủ:

- Lưu lại khí tức niết bàn, mặc dù mỏng manh, nhưng xác thực tồn tại, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Thiên Nguyên Cực Võ đã luyện được thần công như vậy, năm đó Diệp Thần Không cũng chỉ đến như thế.

Nghe được lời đối phương, Diệp Chiến càng căng thẳng hơn.

- Đối phương là thần phủ, năm đó ta đi theo Thần Không từng gặp được, hắn tuy là bại tướng dưới tay Thần Không, nhưng thực lực tuyệt không phải ngươi có thể địch.

Âm thanh Diệp tộc lão tổ vang lên trong đầu Diệp Chiến, ngữ khí ngưng trọng.

Sắc mặt Diệp Chiến trong nháy mắt khó coi, hắn biết thần phủ ý vị như thế nào.

Quý Thần Phủ chậm rãi lộ ra nụ cười, cười đến tràn ngập lạnh lẻo, hắn nhìn chằm chằm Diệp Chiến, cười nói:

- Tiểu tử, đi theo ta đi!

Hắn cất bước đi đến, muốn mạnh mẽ xông vào trong phòng.

Oanh!

Hắn bỗng nhiên lui lại một bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt Diệp Chiến trở nên cổ quái.

Quý Thần Phủ lúc này huy chưởng chụp về phía cửa hang, đánh về phía cấm chế vô hình, lại là một tiếng vang thật lớn, ngọn núi rung động, nhưng cũng không có sụp đổ, cấm chế ngoài cửa động càng không có phá toái, Quý Thần Phủ lần nữa bị chấn động đến lui lại hai bước.

- Làm sao có thể!

Chương 785: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (1)

Quý Thần Phủ động dung, hắn lần nữa huy chưởng đánh tới, kết quả vẫn không cách nào đánh xuyên cấm chế vô hình ngoài cửa động, sắc mặt của hắn trong nháy mắt trở nên khó coi.

Diệp Chiến thở dài một hơi, lộ ra nụ cười.

- Chậc chậc, trận pháp của vị Đạo Tổ này thật sự cao thâm mạt trắc, ta đều không cảm giác được, lại có thể có hiệu quả phòng ngự mạnh mẽ như thế.

Diệp tộc lão tổ ở trong đầu Diệp Chiến cảm khái nói, trong lời nói tràn ngập kính nể.

Đây là Diệp Chiến lần đầu tiên nghe được hắn dùng ngữ khí dạng này, trước đó nhiều nhất là kinh ngạc tán thán.

Sắc mặt Quý Thần Phủ vô cùng âm trầm, hắn ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên qua ngọn núi, nhìn về phía Thiên Đình cao cao tại thượng.

Mặc dù nơi này là võ giới, nhưng hắn cũng không có làm loạn, trước đó cố ý đã điều tra tình huống một phen, mới vừa tới Thiên Hàng sơn, đối với Đạo Tổ, hắn tạm thời xem không rõ, mà Đạo Tổ trấn áp Diệp Chiến, nói rõ là kẻ địch của Diệp Chiến, cho nên hắn muốn trước giải quyết nhiệm vụ của mình, lại đi gặp nhân vật mình không biết.

Nhưng không nghĩ tới Đạo Tổ vậy mà không phải kẻ địch của Diệp Chiến, núi này là dùng để bảo hộ Diệp Chiến.

Quý Thần Phủ âm thầm tức giận, nhưng cấm chế thần bí để hắn vạn phần kiêng kị Đạo Tổ, giờ phút này lâm vào trong lựa chọn khó khăn.

Đúng lúc này, một tiếng nói truyền vào trong tai hắn, để cho hắn động dung, lúc này tan biến tại chỗ.

Diệp Chiến hít sâu, trên mặt tươi cười, hắn tự nhủ:

- Là Đạo Tổ dẫn đi hắn sao?

- Chắc chắn, bất quá người này thật không đơn giản, nếu hắn không trở về nữa, vậy nói rõ Diệp tộc có hi vọng, không thể bỏ qua chỗ dựa này.

Tiếng nói của Diệp tộc lão tổ vang lên trong đầu Diệp Chiến, trong lời nói tràn ngập chờ mong.

Diệp Chiến nghe xong, bắt đầu ở trong lòng cầu khẩn Đạo Tổ có thể thắng. Đương nhiên, hắn càng nhiều hơn chính là không có sức.

Diệp tộc ngã xuống đến nay, thế gia vọng tộc ngày xưa kết giao đều tránh không kịp, hắn cùng Đạo Tổ còn không có trao đổi qua, không rõ ràng thái độ Đạo Tổ đối với của mình, một phẩn vạn Đạo Tổ cũng không hiểu biết thân phận của hắn, cho nên mới mở một mặt lưới?

Diệp Chiến càng nghĩ càng sốt ruột, cảm giác tính mệnh của mình mà ở trong tay người thật sự không dễ chịu.

Cảm giác nhỏ yếu thật sự khó chịu.

Nói cho cùng, kết cục của Diệp Thần Không, Diệp tộc là do không đủ mạnh.

Ai!

Trên tầng tầng biển mây, Quý Thần Phủ xuyên thấu biển mây, đi vào bên trên biển mây, hắn ngẩng đầu nhìn lại, thấy được Khương Trường Sinh đứng bên trên tầng mây càng cao hơn.

Sau lưng Khương Trường Sinh treo Chí Dương thần quang, tay cầm Kỳ Lân phất trần, Kim Lân diệu thụ đứng ở bên cạnh, bên hông buộc lấy Tam Thanh Thánh Linh, Tử Kim Hồ Lô, Thúc Thần lăng, Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám treo ở phía trên hai vai của hắn, cả người tản ra khí thế cường đại dị thường, khiến cho sóng gió trên trời đều gần như dừng lại.

Quý Thần Phủ nhíu mày, hắn nhìn không thấu khí tức của Khương Trường Sinh, hắn đã là tồn tại Chí Hư Triệt Võ, thân hóa hư không.

Suy nghĩ lại một chút về trận pháp thần bí trên Thiên Hàng sơn, hắn càng thêm cảnh giác.

Hắn mở miệng hỏi:

- Các hạ đến tột cùng là người phương nào?

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, hỏi:

- Vì sao ngươi lại tới đây?

Giá trị hương hỏa của người này vào khoảng ba ngàn tỷ, một chuỗi dài con số đã làm mới ghi chép giá trị hương hỏa cao nhất của kẻ địch mà hắn từng đối mặt.

Nghĩ tới đây, Khương Trường Sinh cảm nhận được máu nóng trong cơ thể đang cuộn trào.

- Vì Diệp tộc tới, Diệp tộc uy hiếp Thần Võ giới quá lớn, nhất định phải trảm thảo trừ căn, nếu các hạ không biết thân phận của hắn, vậy hãy giao hắn ra, để tránh cho hiểu lầm không cần thiết.

Quý Thần Phủ trả lời, ngữ khí tương đối cẩn thận.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu ta muốn bảo đảm hắn thì sao?

Con ngươi Quý Thần Phủ co rụt lại, không nghĩ tới Khương Trường Sinh cứng rắn như thế.

Khương Trường Sinh đã biết được mình cùng Thần Võ giới không có chỗ giảng hoà, cho nên hắn mới muốn lôi kéo Diệp Chiến đã bị Thần Võ giới vứt bỏ.

Hắn cùng Thần Võ giới đã là tranh đấu đạo thống, cũng có ân oán, dù sao Thần Võ giới đã chuẩn bị từ bỏ Thái Hoang võ giới, từ một chuyện này, Thần Võ giới là kẻ địch của toàn bộ Thái Hoang võ giới.

- Các hạ muốn chết, ngươi có biết ai muốn hậu nhân Diệp tộc?

Quý Thần Phủ trầm giọng hỏi.

Khương Trường Sinh nghe xong, nghe ra chuyện ẩn ở bên trong. Nguyên lai cũng không phải Thần Võ giới muốn diệt trừ Diệp tộc, đây chỉ là ý của một vị tồn tại cường đại nào đó của Thần Võ giới, bằng không Quý Thần Phủ không cần uy hiếp như vậy.

Suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, căn cứ trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, Diệp tộc cũng không có trái với quy tắc Thần Võ giới, Diệp Thần Không đại náo Thần Võ giới, Diệp tộc rũ sạch liên quan, từ bỏ Diệp Thần Không, lúc này mới bảo vệ Diệp tộc, việc này đã xong, Thần Võ giới muốn trừ Diệp tộc, cũng không có khả năng gióng trống khua chiêng.

Thần Võ giới muốn mặt mũi, bọn hắn muốn duy trì một hình ảnh quang minh, vĩ đại mà công bằng để chúng sinh nhìn.

Đã như vậy, Khương Trường Sinh diệt trừ Quý Thần Phủ, Thần Võ giới sẽ không gióng trống khua chiêng đến, hắn còn có thời gian cẩu thả, cho dù Thần Võ giới không để ý mặt mũi, cùng lắm thì sớm chạy trốn.

Người hắn mang rất nhiều thần thông, hiện tại chạy trốn cũng không sợ.

- Ta phụng lệnh của Thiên Tôn, nếu các hạ khăng khăng mà làm, ngươi phải chết, Thiên Đình của ngươi cũng sẽ vong! Nghe nói Thiên Tử Thiên Cảnh chính là con của ngươi? Vậy ngươi càng nên suy nghĩ kỹ càng, Thiên Tôn quyền cao chức trọng, đại biểu cho Thần Võ giới, đối nghịch cùng Thần Võ giới, không có kết cục tốt.

Quý Thần Phủ trầm giọng nói, trong lòng hắn tràn ngập áp lực, hắn không có khả năng cáo lui, hiện tại chỉ có thể dùng Thiên Tôn dọa lùi đối phương, tranh thủ khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói:

- Ra tay đi, toàn lực ứng phó, có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của hắn, để cho người ta thấy không rõ thật mặt, nhưng ngữ khí của hắn đã để Quý Thần Phủ hiểu mình không có đường lui.

Chương 786: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (2)

Mặt Quý Thần Phủ lộ vẻ cười lạnh, hắn đột nhiên giang hai cánh tay, thân thể lại tán đi, hóa thành vô tận khói đen, cấp tốc tan biến, ngay sau đó, toàn bộ bầu trời trở nên tối đen.

- Một chút hi vọng sống? Các hạ thật cuồng vọng, chẳng lẽ ngươi không biết năng lực thân hóa hư không?

Tiếng cười khinh miệt của Quý Thần Phủ truyền đến, một giây sau, ngữ khí của hắn trở nên hoảng sợ:

- Cái gì? Không có khả năng! Làm sao không thể rời đi giới này?

Khương Trường Sinh đưa tay, túm một cái lên bên trên, trong chốc lát, hắc ám trên trời trong nháy mắt tan biến, một đoàn khói đen lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, cấp tốc ngưng tụ thành thân hình Quý Thần Phủ.

Quý Thần Phủ sợ hãi nhìn về phía Khương Trường Sinh, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Thiên Địa Bảo Giám trên vai phải Khương Trường Sinh lập loè hào quang, chẳng qua lộ ra không quá rõ ràng trước mặt Chí Dương thần quang. Chính là do Thiên Địa Bảo Giám làm ra, Khương Trường Sinh đã sớm chiếu chiếu bầu trời Thái Hoang võ giới vào bên trong Thiên Địa Bảo Giám, sự vật trên mặt đất có khả năng chiếu chậm một chút, nhưng quy tắc không gian trên bầu trời có thể ngăn chặn kẻ địch chạy trốn, đây là hắn cố ý làm sau khi biết được cảnh giới Chí Hư Triệt Võ, hôm nay được lúc dùng tới.

Đương nhiên, mặc dù không cần Thiên Địa Bảo Giám, Khương Trường Sinh cũng có bắt được Quý Thần Phủ.

Cái gọi thân hóa hư không, chẳng qua mượn nhờ lực lượng quy tắc Không Gian, mà dưới thần niệm của hắn thì hơi lộ ra vụng về.

- Thân hóa hư không? Chỉ đến như thế.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói, hắn đứng trên mây, không có xê dịch một bước.

Quý Thần Phủ mặc dù kinh hãi, nhưng không có sững sờ tại chỗ, hắn cấp tốc xuất ra một thanh trường đao từ bên trong nhẫn trữ vật, hai tay giơ cao trường đao, tức giận bổ về phía Khương Trường Sinh.

Một đao này, lấp lánh thiên địa, ngay cả hư không thiên ngoại đều xuất hiện một đạo ánh sáng, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chợt lóe lên. Biển mây trên trời bị cắt mở, giống như toàn bộ bầu trời bị cắt thành hai nửa, thiên địa nhấc lên đáng sợ sóng gió.

Oanh một tiếng!

Quý Thần Phủ trừng to mắt, trường đao của hắn lại bị Khương Trường Sinh dùng hai ngón kẹp lấy, lưỡi đao lóng lánh hàn quang, dù hắn dùng sức như thế nào, cũng không cách nào khẽ động bảo đao của mình.

Đúng lúc này.

Cái trán Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, một vệt kim quang dùng tốc độ vượt qua Quý Thần Phủ nhận biết xuyên thủng lồng ngực hắn, một đường bay vụt, tan biến tại chân trời.

Quý Thần Phủ run rẩy toàn thân, hắn cúi đầu nhìn về phía lồng ngực mình, run sợ phát hiện Võ Nguyên của mình không thể chữa trị thân thể, một cổ lực lượng bá đạo mà kinh khủng đang vọt đi ở trong cơ thể hắn, tùy ý tàn phá khí huyết cùng máu thịt của hắn.

- Ngươi đến tột cùng là ai, này tuyệt không phải Võ Nguyên…

Quý Thần Phủ ngẩng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

- Trước đó hạ giới truyền ra lời đồn dị số, chẳng lẽ là thật, ngươi chính là dị số? Ngươi đến từ…

Quý Thần Phủ thất thanh kêu lên, còn chưa có nói xong, lại một đạo đại đạo kim quang bắn ra, đánh nát đầu của hắn.

Khương Trường Sinh cầm lấy Tử Kim Hồ Lô, thu thi thể Quý Thần Phủ vào bên trong nhận lấy.

Quý Thần Phủ có bối cảnh quá sâu, nhất định phải hủy thi diệt tích, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Sở dĩ không thu phục Quý Thần Phủ, là bởi vì cảnh giới Quý Thần Phủ quá cao, trong thời gian ngắn rất khó xuyên tạc toàn bộ trí nhớ, Quý Thần Phủ khác Thái Sử Trường Sách, cũng không phải đến hạ giới lịch luyện, mà là chấp hành nhiệm vụ, bên trong thời gian nhất định không trở về, tất nhiên sẽ bị vị Thiên Tôn kia phát giác, nếu vị Thiên Tôn kia lưu lại thủ đoạn nào đó trên người Quý Thần Phủ, vậy cũng không diệu. Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh quay người rời đi. Chí Hư Triệt Võ rất mạnh, đáng tiếc, đối mặt Khương Trường Sinh, không có gì khác sâu kiến.

Thực lực hai người sai biệt quá xa.

Bên trên Tinh Không phù đảo, Tử Hoàn thần quân cùng hai vị thị nữ đang cúi xem hạ giới, không chỉ các nàng, các cường giả bên trong phù đảo khác phương xa cũng đang quan sát.

- Đường ánh sáng vừa rồi…

Mặt mũi Tử Hoàn thần quân tràn đầy vẻ ngờ vực.

Nàng không rõ ràng phía dưới xảy ra chuyện gì, nàng duy nhất có thể nghĩ tới là Quý Thần Phủ ra tay rồi, bởi vì Thiên Nguyên Cực Võ chiến đấu rất khó ảnh hưởng đến xa như vậy.

Nữ tử váy trắng cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Nếu vị đại nhân kia chưa có trở về, chúng ta nên làm cái gì?

Khuôn mặt nữ tử váy xanh trắng bệch.

Nếu như Quý Thần Phủ cũng không phải đối thủ của Đạo Tổ, Đạo Tổ tất nhiên là dị số.

Một vị Thần Quân, một vị Thần Phủ, chết trong võ giới do Tử Hoàn thần quân quản lý, các nàng khó thoát trách nhiệm, ngay cả Thường tộc cũng sẽ bị liên lụy.

Tử Hoàn thần quân cũng nghĩ tới chỗ này, trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Chuyện đã vượt khỏi phạm vi kiểm soát của nàng, nàng hiện tại không lo được lợi ích, cần nghĩ là tự vệ như thế nào, quan trọng nhất chính là giữ được Thường tộc.

Cùng lúc đó.

Thái Hoang võ giới, La Hồng hoàng triều, bên trong Thiên Hàng sơn.

Diệp Chiến kinh ngạc hỏi:

- Tại sao không có động tĩnh rồi?

Hồn thể Diệp tộc lão tổ bay ra ngoài, hắn sắc mặt nghiêm túc nói:

- Đã chiến đấu qua, cỗ khí tức vừa rồi kia tuyệt đối là khí tức của Chí Hư Triệt Võ, lại kết thúc nhanh như vậy

Ánh mắt Diệp Chiến đầy kinh hoàng, hắn hiểu rõ Chí Hư Triệt Võ đại biểu cho cái gì.

Thân hóa hư không, tồn tại gần như không có khả năng giết chết.

Nếu như Đạo Tổ trong thời gian rất ngắn tru diệt Chí Hư Triệt Võ, Diệp Chiến vô cùng lo sợ, Thái Hoang võ giới cất giấu bí mật gì, lại có tồn tại đáng sợ như vậy ẩn cư ở đây.

Vẻ mặt Diệp tộc lão tổ phức tạp, nói:

- Chiến Nhi, an tâm chờ đủ năm trăm năm, sau khi kỳ hạn năm trăm năm kết thúc liền lên Thiên Đình, quỳ gối trước Thiên Môn, quỳ tạ Thiên Đế!

Nghe vậy, Diệp Chiên muốn nói lại thôi.

Hắn dự định đầu nhập vào Đạo Tổ, nhưng để cho hắn quỳ.

Diệp tộc lão tổ nhìn về phía hắn, nói:

- Về sau ngươi sẽ vui mừng vì lựa chọn này.

Chương 787: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (1)

【 Định Thiên năm một trăm bốn mươi bốn, Quý Thần Phủ phụng mệnh Bộ Thiên Tôn hạ giới truy tìm Niết Bàn Chí

Nguyên Công, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, tránh thoát một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, tuyệt học tu tiên - Thái Thượng đan đạo 】

Nhìn nhắc nhở trước mắt, mặt Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Đan đạo, hắn chờ mong đã lâu.

Lúc trước hắn học chẳng qua là Luyện Đan thuật cơ sở nhất, nắm giữ đan phương ít càng thêm ít, đan dược luyện ra căn bản không coi là tiên đan.

Không hổ là Chí Hư Triệt Võ.

Tâm tình Khương Trường Sinh trở nên càng càng tươi đẹp, bắt đầu tiếp nhận tiếp nhận truyền thừa Thái Thượng đan đạo.

Bạch Kỳ quan sát thấy ánh mắt của hắn biến hóa, âm thầm tò mò, chủ nhân vừa rồi ra ngoài chiến đấu?

Khương Trường Sinh cùng Quý Thần Phủ chiến đấu mặc dù ngắn ngủi, nhưng Quý Thần Phủ bộc phát ra uy áp cực mạnh, còn có một đao kia, kinh động đến toàn bộ Thái Hoang võ giới, Bạch Kỳ bị làm tỉnh lại, nó không có thích ngủ như Bạch Long.

Bạch Kỳ chẳng qua tò mò trong lòng, không dám hỏi nhiều, Khương Trường Sinh nguyện ý nói, nó mới có thể hỏi.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, Thái Thượng đan đạo còn muốn phong phú hơn trong tưởng tượng của hắn, ngoại trừ đan phương mênh mông, còn ghi lại các loại dược liệu, quan trọng nhất chính là Thái Thượng đan đạo vậy mà ghi chép phương pháp tu luyện tam muội chân hỏa.

Tam muội chân hỏa do tinh, khí, thần luyện thành tam muội, chí dương chí mãnh không có gì không đốt, nguyên nhân chính là tam muội chân hỏa do tinh khí thần biến thành, sau khi đại thành, người luyện đan có thể càng chưởng khống hỏa hầu hoàn mỹ hơn.

Đợt này kiếm lợi lớn.

Không chỉ đạt được bách khoa về tiên đan, còn thu hoạch được tam muội chân hỏa tương đương với thần thông.

Khương Trường Sinh không có tu luyện, mà là đưa thần niệm vào bên trong Tử Kim Hồ Lô.

Thân thể Quý Thần Phủ đã hóa thành tro tàn, ngay cả thần binh của hắn đều bị luyện hóa, để tránh bị Bộ Thiên Tôn thần bí kia truy xét đến, hồn phách Quý Thần Phủ vẫn còn, Khương Trường Sinh chuẩn bị lục soát trí nhớ hắn một chút, hiểu rõ Thần Võ giới cùng với Bộ Thiên Tôn.

Hắn trước kiểm tra linh hồn Quý Thần Phủ, xác định không có bất kỳ ấn ký hoặc thủ đoạn gì, mới bắt đầu đọc trí nhớ.

Thần thông Đại Đạo Chi nhãn dùng trên linh hồn, tương đương với sưu hồn, võ giả luyện thể không luyện hồn, đối mặt Đại Đạo Chỉ Nhãn, hồn thể không có chút lực lượng chống đỡ.

Trí nhớ của Quý Thần Phủ con muốn khổng lồ hơn cả Thái Sử Trường Sách, trí nhớ của cả hai căn bản không phải một cấp bậc.

Trong nhận thức của Quý Thần Phủ, quyền thế Thần Võ giới từ thấp đến cao chia làm Thần Quân, Thần Phủ, Thần Võ Tôn Giả, Đại Thiên Tôn, nghe nói phía trên Đại Thiên Tôn còn có tồn tại càng cao, nhưng đó đã không phải thứ mà Thần Phủ có thể tiếp xúc đến, Bộ Thiên Tôn chính là một vị Đại Thiên Tôn.

Đại Thiên Tôn có bảy mươi hai vị, từng người vang dội cổ kim, Quý Thần Phủ chỉ thấy qua mấy vị, còn thông qua Bộ Thiên Tôn giới thiệu.

Thần Võ Tôn Giả tuy thấp hơn Đại Thiên Tôn, nhưng Đại Thiên Tôn cũng không có quyền lực điều động Thần Võ Tôn Giả, Thần Võ Tôn Giả chính là Thần Võ giới thiết lập cho Cự Đầu Vạn Cổ của những gia tộc, khó mà ước lượng thực lực Thần Võ Tôn Giả, có khả năng yếu hơn Đại Thiên Tôn, cũng có thể là mạnh hơn Đại Thiên Tôn, số lượng cụ thể, Quý Thần Phủ cũng không rõ ràng.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có bao nhiêu phương thiên địa, thì có bao nhiêu Thần Quân, Thần Phủ thì theo khu vực biến thành, số lượng có tới mấy trăm vị.

Đây chỉ là hệ thống quyền lực giám thị võ giới, bên trong Thần Võ giới còn có hệ thống quyền lực càng thêm khổng lồ, chính là bởi vì đủ mạnh, Thần Võ giới mới có thể trấn áp toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Trong trí nhớ của Quý Thần Phủ, Khương Trường Sinh cũng biết đến một ít sự tích liên quan tới Cựu Cổ giáo.

Cựu Cổ giáo theo Quý Thần Phủ là những người cố chấp đến phát cuồng, đều là mấy tên điên, một đám võ giả truy cầu cổ thuật Phong Ma hư vô mờ mịt, bọn hắn vì truy cầu, nghiên cứu cổ thuật, có thể liều lĩnh hết thảy.

Quý Thần Phủ từng đối mặt qua giáo đồ Cựu Cổ giáo, Khương Trường Sinh nhìn một chút quá trình chiến đấu, đối phương có thể ngưng tụ ra phù văn kỳ quái, mượn nhờ lực lượng phù văn để chiến đấu, tạm thời đến xem, không nhìn ra đối phương có liên quan cùng tu tiên hay không.

Có lẽ cổ thuật chẳng qua là chi nhánh của tu tiên, cũng hoặc là càng thêm cổ lão hơn tu tiên. Khương Trường Sinh bỗng nhiên nghĩ đến Khương Thiện.

Bên trên xương cốt của Khương Thiện cũng có phù văn thần bí, chẳng lẽ Vạn Cổ Sát Tinh có quan hệ cùng cổ thuật?

Tàn sát chúng sinh, là vì phục sinh văn minh cổ thuật?

Khương Trường Sinh càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Hắn tiếp tục đọc trí nhớ trong linh hồn Quý Thần Phủ, hiểu rõ Thần Võ giới, hiểu rõ Cựu Cổ giáo.

Càng hiểu rõ, hắn càng phát giác Cựu Cổ giáo theo đuổi cũng không phải tu tiên, tu tiên có một đặc điểm rất lớn, kia chính là tu hồn, Cựu Cổ giáo cũng không có hiện ra năng lực linh hồn quá mạnh.

Trên đời này có Tà Ma, tỷ như Hình Thủ, hồn thể thần bí trong cơ thể Diệp Chiến, những hồn thể này mặc dù rời khỏi luân hồi hạn chế, lúc chiến đấu vẫn dùng phương thức võ chiến, mà

hồn thể dùng một loại hình thức khác thay thế, có thể bị chân khí phá hủy, hồn thể của Tu Tiên giả đạt tới trình độ nhất định, võ giả căn bản không phát hiện được, cái này là khác biệt về bản chất.

Trước mắt đã biết võ đạo cũng không có dính đến nghiên cứu linh hồn, có lẽ Thần Võ giới có, nhưng Quý Thần Phủ tiếp xúc không đến.

Đợi Khương Trường Sinh đọc xong toàn bộ trí nhớ của Quý Thần Phủ, liền phá hủy hồn phách hắn.

Hắn ở trong lòng diễn toán thực lực của Bộ Thiên Tôn, đáng tiếc, tạm thời không tính được tới, hắn không thể không diễn toán người mạnh nhất bên trong từng phạm vi, tinh không phụ cận Thiên Hà xoắn ốc trước mắt cũng có thể bị diễn toán ra.

Cũng may, chiến lực mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết kém xa Quý Thần Phủ.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu tu hành tam muội chân hỏa.

Chương 788: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (2)

Vô Tận Hải Dương, trời trong gió nhẹ.

Ngâm.

Một tiếng long ngâm nổ vang, kinh động bách tính nhân tộc trên đảo ngoài hải dương, hết thảy ngẩng đầu nhìn lại, thấy một đầu Thanh Long ngao du chân trời, thân rồng dài đến ngàn trượng, bốn trảo theo mây, uy vũ bá khí.

Một màn này để vô số người nhìn mà ngu người, ngay cả yêu thú trong hải dương cũng toát ra mặt biển, kinh ngạc nhìn về phía bầu trời.

Ở phía sau Thanh Long còn có một đầu Hắc Long, Hồng Long, ba con rồng xuyên qua biển mây, long thân giãn ra, hiện ra thần uy chân thân của mình trước mặt chúng sinh hải dương.

Không phải Giao Long, là Chân Long.

Ngay tại một năm này, Vô Tận Hải Dương sinh ra Long Cung.

Ngao Đông, Ngao Tây, Ngao Bắc tự xưng tam đại Long Vương, thế lực phụ thuộc Thiên Đình, giám thị vùng biển Vô Tận Hải Dương, chịu thân phận Chân Long và danh nghĩa Thiên Đình, bọn hắn tụ tập số lượng lớn yêu binh, khí thế không thể ngăn cản.

Không đến năm năm, tên Long Cung truyền khắp toàn bộ Vô Tận Hải Dương, từng vận triều nhân tộc cũng hiểu biết việc này, cũng may Long Cung không có nguy hại vận triều, Long Cung muốn làm chính là giữ gìn trật tự hải dương, giảm bớt sát lục.

Long Cung quật khởi ảnh hưởng yêu tộc lớn nhất, càng ngày càng nhiều Yêu Vương, Yêu Tôn đầu nhập vào Long Cung, từ khi đánh tan nhân tộc Thánh triều, yêu tộc cũng không có thể hiện ra khí thế nhất phi trùng thiên, để các cường giả yêu tộc trên biển rất thất vọng, bây giờ Long Cung mời chào bọn hắn, bọn hắn tự nhiên sẽ không từ chối, gia nhập Long Cung thì có tư cách thành tựu Yêu Thần.

Yêu Thần!

Hai chữ này đánh trúng tâm của rất nhiều cường giả yêu tộc.

Vô Tận Hải Dương, cực nam, rìa Thái Hoang.

Bên trong một tòa thạch điện thật to, một đám cường giả yêu tộc hoá hình tề tụ ở đây, tất cả đều còn bảo lưu lại đặc thù của bộ phận bản thể, chỉ có Yêu Tộc Chí Tôn ngồi một mình ở trên thủ tọa thoạt nhìn không khác gì con người.

Yêu Tộc Chí Tôn một bộ áo trắng, tóc trắng phơ, mặt mày yêu dị, hắn ngồi bên trên thủ tọa, không nói một lời, lại tản ra cảm giác áp bách lớn lao.

- Lại không ngăn chặn khí thế của Long Cung, danh tướng yêu tộc chỉ còn trên danh nghĩa.

- Đúng vậy, rất nhiều bộ hạ của ta đã gia nhập Long Cung, thật sự đáng hận.

- Không có cách, yêu tộc vốn là chủng tộc do rất nhiều tộc dung hợp lại, không có luận huyết mạch, đối với rất nhiều yêu

mà nói, chọn mạnh mà tuyển là cách sinh tồn.

- Ai, như thế nào ngăn chặn? Người ta là Chân Long thật, trên đầu còn có Thiên Đình, Thiên Đình cường đại dường nào chỉ là một trong Tứ Thánh Đại Nguyên Soái - Đế Xương thôi đã không phải là chúng ta có thể đối phó, nghe nói Thiên Đình còn có hai vị thiên binh vượt qua Võ Đế, đơn giản không hợp thói thường.

- Đạo Tổ tuyệt đối là từ trên trời xuống đây, mệnh số của chúng ta không tốt.

Nghe nhóm Yêu Tôn nghị luận, Yêu Tộc Chí Tôn không có lên tiếng, chẳng qua ánh mắt hắn vô cùng băng lãnh.

Lúc trước nghe nói tên Đạo Tổ, Yêu Tộc Chí Tôn còn đang dưỡng thương, hắn thời kỳ đó muốn đánh với Đạo Tổ một trận.

Bây giờ.

Yêu Tộc Chí Tôn tự tin đi nữa, cũng hiểu biết mình không thể nào là đối thủ của Đạo Tổ.

Hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, nhân tộc Thánh triều vừa bị hắn đánh tan, nhân tộc lại toát ra loại tồn tại này, hắn không thể nào hiểu được.

Nhưng trước mắt, hắn biết mình nhất định phải làm ra lựa chọn.

- Ta chuẩn bị đi Thiên Đình một chuyến.

Yêu Tộc Chí Tôn mở lời, trong nháy mắt che giấu tiếng nói của hết thảy Yêu Tôn.

Nghe vậy, trong mắt không ít Yêu Tôn lộ ra vui mừng.

Thật ra bọn hắn cũng muốn gia nhập Thiên Đình, dù sao ngay cả Cường Lương tộc, Ma tộc đều đã đầu nhập vào Thiên Đình, chỉ là đối mặt hai tộc này, bọn hắn không đáng chú ý.

Yêu tộc mạnh, nhưng là đối mặt Vô Tận Hải Dương, đặt vào Thái Hoang, yêu tộc căn bản không coi là cái gì, toàn tộc chỉ có một vị Võ Đế, đó chính là Yêu Tộc Chí Tôn, chủng tộc như vậy đối mặt Thiên Đình căn bản không có hi vọng.

Yêu Tộc Chí Tôn thu hết thần sắc của bọn hắn vào trong mắt, trong lòng bất đắc dĩ.

Hắn bỗng nhiên ý thức được thời gian đáng sợ.

Trong những năm mình bế quan, Thiên Đình phát triển quá nhanh, nhanh đến sắp bao phủ hắn.

Yêu Tộc Chí Tôn đứng dậy, nói:

- Đè lại thế lực riêng của các ngươi, chờ ta trở về, ta sẽ chứng minh cho Thiên Đình sự mạnh mẽ của yêu tộc!

Tiếng nói vừa ra, hắn hóa thành một hồi yêu phong bao phủ mà đi.

Nhóm Yêu Tôn hai mặt nhìn nhau, đồn dập thở dài.

Bọn hắn tới đây chính là muốn muốn bức bách Yêu Tộc Chí Tôn thỏa hiệp, cũng may Yêu Tộc Chí Tôn cũng không có tự phụ đến coi trời bằng vung.

Định Thiên năm một trăm năm mươi lăm.

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang luyện đan, hắn thao túng chính là tam muội chân hỏa, ánh lửa chập chờn bên trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ vào cung, đi vào trước dược đỉnh, hỏi:

- Chủ nhân, ngài định xử lý vị Yêu Tộc Chí Tôn kia như thế nào?

Yêu Tộc Chí Tôn đã đi tới trước Nam Thiên môn, mong muốn cầu kiến Khương Trường Sinh, hiện tại Quan Thông U, Bạch Tôn, Cơ Võ Quân đang thay nhau khiêu chiến Yêu Tộc Chí Tôn, trước Nam Thiên môn cực kỳ náo nhiệt.

Quan Thông U ba người chỉ muốn thả ra ác khí, cũng không có để Thái Sử Trường Sách, Hắc Hầu ra tay, Đế Xương cũng ở bên cạnh nhìn.

n oán giữa nhân tộc và yêu tộc rất khó hóa giải, nhất là ân oán giữa bộ hạ cũ của Thánh triều cùng Yêu Tộc Chí Tôn, khắc sâu trong lòng.

- Ta cần hắn chứng minh chính mình.

Khương Trường Sinh bình tĩnh trả lời, trong lòng của hắn cũng cảm thấy phiền não.

Tam muội chân hỏa thật không dễ khống chế, càng khó dùng hơn thần thông trước đó.

Chủ yếu là tam muội chân hỏa được dùng tới luyện đan, nếu chiến đấu, hắn có thể không chút kiêng kỵ thi triển tam muội chân hỏa, nhưng luyện đan không được, chưởng khống hỏa hầu cực kỳ quan trọng, đan dược càng phức tạp càng như thế, hỏa hầu mỗi giai đoạn vẫn phải biến hóa.

- Như thế nào chứng minh mình? Hạ gục Đế Xương sao?

Bạch Kỳ tò mò hỏi, nó chính là yêu thú, tự nhiên không có phản cảm quá lớn dành cho Yêu Tộc Chí Tôn, nhìn Yêu Tộc Chí Tôn một mình đến đây, bị vây công, nó có chút kính nể Yêu Tộc Chí Tôn.

Dũng khí như thế, không phải ai đều có, dù sao là có thể bỏ mình.

Chương 789: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (1)

- Tự nhiên không phải.

Khương Trường Sinh khẽ lắc đầu nói, hắn không có chút lộ ra ý đồ, để trong lòng Bạch Kỳ như như bị mèo cào.

- Mấy ngày nay đi xem Hoàng Thiên, Hắc Thiên một chút, hai tên này gần đây gặp được phiền toái.

Khương Trường Sinh nói theo, Bạch Kỳ nghe xong, lúc này gật đầu, nhưng không có rời đi, hắn thì tiếp tục luyện đan.

Cùng lúc đó.

Trước Nam Thiên môn, số lượng lớn thiên binh thiên tướng, tiên thần tụ tập, nhìn về chiến đấu ở chân trời nơi xa, Quan Thông U, Bạch Tôn, Cơ Võ Quân hợp lại chiến Yêu Tộc Chí Tôn, đã nhiều năm như vậy, nương tựa theo khí vận Phong Thần bảng, một vị yếu nhất trong ba người cũng đạt tới cảnh giới Thiên Địa Đại Tôn, nhưng vẫn kém xa khi đối mặt Yêu Tộc Chí Tôn.

Yêu Tộc Chí Tôn không dám hạ sát thủ, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu.

Đến đằng sau, Yêu Tộc Chí Tôn dứt khoát dừng tay, bỏ mặc ba người thi triển võ học tấn công mình, nương tựa theo thể phách mạnh mẽ, cứng rắn chống đỡ thế công của ba người.

- Không nghĩ tới yêu tộc võ giới còn có thiên tư như thế.

Thái Sử Trường Sách tấm tắc lấy làm kỳ lạ, cảm khái nói:

- Thái Hoang võ giới thật sự là ngọa hổ tàng long.

Hắc Hầu thì lắc đầu nói:

- Cũng không phải Thái Hoang võ giới tàng long ngọa hổ, hết thảy võ giới đều như thế, bất kỳ thiên địa gì cũng không thiếu thiên tài, chẳng qua là tài nguyên võ đạo cùng nhân mạch có hạn, cuối cùng vẫn phải dựa vào quan hệ.

Hắn lúc trước phi thăng từ Thái Hoang võ giới, mới đầu, không chịu tìm chỗ dựa nên chịu không ít đau khổ, cho nên bây giờ mới khéo đưa đẩy như thế.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa không thiếu thiên tài, thiên tư, cường giả khẳng định lựa chọn bồi dưỡng thiên tài dựa vào của mình, cho dù thiên tài dựa vào mình, cũng sẽ suy tính trung tâm, cái này là nhân tính.

Lâm Hạo Thiên cùng Khương Tiển cũng đang thảo luận, bọn hắn đã sớm nghe nói đại danh Yêu Tộc Chí Tôn, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện, Khương Huyền Chân, Khương Diệp thì càng nhiều hơn chính là tò mò, đám hậu bối bọn hắn chưa từng cảm thụ được áp lực của yêu tộc.

Đế Xương nhíu mày quan chiến, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Yêu Tộc Chí Tôn.

- Trách không được yêu tộc rõ ràng ở trên biển, lại có thể danh dương Thái Hoang, tư chất huyết mạch của cái tên này không đơn giản.

Đế Xương nhìn càng thêm thấu triệt, mặc dù hắn tự tin có thể hạ gục Yêu Tộc Chí Tôn, nhưng Yêu Tộc Chí Tôn bày ra tiềm

lực để hắn động dung, hắn thậm chí nổi lên lòng mời chào, chẳng qua bận tâm nhân tộc, không có mở miệng.

Chiến đâu rất lâu.

Quan Thông U dừng tay, Cơ Võ Quân cùng Bạch Tôn cũng dừng lại, Yêu Tộc Chí Tôn máu me đầy mặt, nhưng khí tức vững chắc, cũng không lo ngại.

Yêu Tộc Chí Tôn hừ lạnh nói:

- Trả thù đủ chưa, có thể để ta gặp Đạo Tổ hay không? Các ngươi cũng không hi vọng ta tự vẫn ở chỗ này chứ.

Hắn nói lời tràn ngập mỉa mai, Quan Thông U ba người yên lặng.

Cơ Võ Quân nhìn về phía hắn, nói:

- Đương nhiên sẽ không, nhân tộc cùng yêu tộc quả thật có huyết hải thâm cừu, nhưng đó là tranh đấu giữa chủng tộc, hôm nay đấu cùng ngươi, chẳng qua là thử một chút thực lực của ngươi.

Yêu Tộc Chí Tôn không có lên tiếng, vẻ mặt Quan Thông U, Bạch Tôn phức tạp nhìn về phía hắn.

Mặc dù từng là địch nhân, nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận cái tên này xác thực không phải tầm thường, nếu sinh ở nhân tộc, cũng có thể phá vỡ Thánh triều.

Yêu Tộc Chí Tôn thôi động yêu lực, xua tan vết máu trên mặt, mặt hắn không biểu tình hỏi:

- Có thể giúp ta cầu kiến Đạo Tổ?

Đế Xương khẽ nói:

- Nếu bệ hạ nguyện gặp ngươi, tự nhiên sẽ gọi ngươi đến, không cần chúng ta dẫn?

Yêu Tộc Chí Tôn yên lặng.

Thiên binh thiên tướng, tiên nhóm thần lộ vẻ mặt không đồng đều, có người kính nể, có người trêu tức, có người phẫn hận, có người khinh thường, bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều từng

nghe nói tên Yêu Tộc Chí Tôn, cũng hiểu rõ Yêu Tộc Chí Tôn tới cần làm chuyện gì.

Muốn gia nhập Thiên Đình, không có đơn giản như vậy.

Cường Lương tộc là tiêu chuẩn, yêu tộc so với cùng Cường Lương tộc, kém xa.

- Yêu Tộc Chí Tôn đúng không, dám tự xưng Chí Tôn, thật cuồng vọng, tiếp ta một chưởng, nếu ngươi không chết, ta giúp ngươi cầu bệ hạ, tranh thủ cho ngươi một vị trí thiên binh.

Thái Sử Trường Sách đứng dậy cười nói, cười đến kiệt ngạo bất tuần, hoàn toàn không có để Yêu Tộc Chí Tôn vào mắt.

Yêu Tộc Chí Tôn nhíu mày, rõ ràng cảm giác được đối phương đang nhục nhã mình, nhưng hắn vẫn trầm giọng nói:

- Không cầu vị trí thiên binh, chỉ cầu thấy Đạo Tổ một lần.

- Vậy thì nhìn một chút ngươi có năng lực tiếp được một chưởng này của ta hay không.

Thái Sử Trường Sách cười lạnh nói, lúc này hòa thành từng đạo tàn ảnh bay vút đi, tất cả mọi người không kịp thấy rõ ràng, Thái Sử Trường Sách giết tới trước mặt Yêu Tộc Chí Tôn, một chưởng đánh trên ngực Yêu Tộc Chí Tôn, chấn động đến tóc trắng Yêu Tộc Chí Tôn bay loạn, hai mắt trừng lớn. Huyết phong khủng bố bùng nổ, bao phủ Yêu Tộc Chí Tôn, một đường bao phủ đến chân trời.

Nhóm thiên binh thiên tướng, tiên thần động dung, còn tưởng rằng Thái Sử Trường Sách muốn giết Yêu Tộc Chí Tôn.

Nhưng Yêu Tộc Chí Tôn cũng chưa chết, mà là cắn răng kiên trì bên trong huyết phong.

Khó có thể tưởng tượng uy áp bao phủ Yêu Tộc Chí Tôn, khiến cho khí huyết, yêu lực của hắn ở vào trạng thái sắp sụp đổ, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn chòng chọc vào Thái Sử Trường Sách, mặc dù da thịt xé rách, áo bào phá toái, hắn vẫn kiên trì.

Rất nhanh, Yêu Tộc Chí Tôn hóa thành bản thể, là một đầu Bạch Lộc, Lộc Giác bén nhọn, hai con ngươi như rắn, hắn hơi

hơi cúi đầu, hai mắt sắc bén, không sợ hãi chút nào chỉ có dứt khoát.

Thái Sử Trường Sách bị ánh mắt hắn chấn nhiếp, âm thầm kinh hãi:

- Võ Đế không ra gì lại có dũng cảm như thế.

Nghĩ xong, Thái Sử Trường Sách chậm rãi thu chưởng, huyết phong tiêu tán.

Chương 790: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (2)

Yêu Tộc Chí Tôn một lần nữa hóa thành nhân hình, thân thể run rẩy, kém chút rơi xuống dưới, thân thể mặc dù sắp không chịu nổi, cả người là máu, nhưng hắn vẫn ổn định trên không trung, mặc dù hắn biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt của hắn khó nén vẻ kinh hãi.

Thật mạnh.

Lúc trước hắn đã từng nghe nói Thiên Đình cất giấu rất nhiều cao thủ, nhưng chân chính đối mặt Thái Sử Trường Sách, vừa biết được sự mạnh mẽ của hắn.

Hắn có loại trực giác, nếu như Thái Sử Trường Sách muốn giết hắn, vừa rồi một chưởng kia đã đánh hắn thịt nát xương tan.

Chính là ý nghĩ như vậy, Yêu Tộc Chí Tôn ngược lại thở dài một hơi.

Đối phương không muốn giết hắn, vậy hắn có hi vọng.

- Đi cửu trọng thiên đi.

Thái Sử Trường Sách nhìn hắn thật sâu một cái, ném câu nói liền rời đi.

Yêu Tộc Chí Tôn sửng sốt, lúc này phóng tới không trung, tan biến trong đám mây.

Cơ Võ Quân kinh ngạc hỏi:

- Mới vừa rồi là Đạo Tổ bảo ngươi ra tay?

Thái Sử Trường Sách nhún vai nói:

- Đó là tự nhiên, bằng không khi ta ra tay, hắn hẳn phải chết không nghỉ ngờ, ta không thích phí miệng lưỡi với sâu kiến.

Khương Thiên Mệnh trợn trắng mắt, rất muốn nói lúc trước ngươi chính là chết vì nói nhảm nhiều.

Những người khác bắt đầu thảo luận về Yêu Tộc Chí Tôn, mặc kệ như thế nào, Yêu Tộc Chí Tôn vừa rồi biểu hiện được bọn hắn tán thành, không hổ là đứng đầu một tộc.

Một bên khác.

Yêu Tộc Chí Tôn xuyên qua tầng tầng biển mây, một đường đi vào cửu trọng thiên, hắn không rõ ràng cửu trọng thiên như thế nào, nhưng khi hắn đi đến một vùng tăm tối, hắn hiểu mình đã đi đến cùng. Hắn dừng lại, định thần nhìn lại, nhìn thấy Tử Tiêu cung nguy nga hùng vĩ.

Hắn hít sâu một hơi, đi vào trước Tử Tiêu cung, khom lưng hành lễ, nói:

- Bái kiến Đạo Tổ.

- Tới vì chuyện gì?

Giọng Khương Trường Sinh truyền tới, tâm tình không có bất kỳ gợn sóng gì.

Yêu Tộc Chí Tôn trả lời:

- Vì mưu cầu một chút hi vọng sống cho yêu tộc.

Tử Tiêu cung lâm vào trong yên lặng.

Yêu Tộc Chí Tôn kiên nhẫn chờ đợi, hắn biết lúc này mình không thể gấp, cho dù biết được, áp lực của hắn vẫn không ngừng tăng trưởng, mười hơi sau, loại áp lực này làm hắn sắp không thở nổi.

Hắn đã thật lâu không có cảm nhận được loại áp lực này, Thái Sử Trường Sách vừa rồi công kích thật tàn phá thân thể hắn, hiện tại áp lực lại áp bách tâm lý hắn.

Trước đó, hắn huyễn tưởng qua vô số loại tình huống chạm mặt cùng Đạo Tổ, nhưng trong tích tắc đi vào Tử Tiêu cung, hắn trong nháy mắt cảm giác mình nhỏ bé như sâu kiến.

Loại cảm giác này khó nói nên lời, khiến cho hắn thấy tầm thường trước nay chưa có.

Lúc trước sắp chết trong chưởng phong của Thái Sử Trường Sách, hắn cũng không có thấy tầm thường, đối mặt ánh mắt như xem khỉ của tiên thần, hắn cũng không có tầm thường.

Lưng Yêu Tộc Chí Tôn dần dần hạ thấp, uy thế Chí Tôn dần dần tán đi.

- Chớ có đánh mất hào hùng, đợi ngươi vượt qua Võ Đế lại đến, ta nguyện đánh với ngươi một trận, vô luận thắng bại, Thiên Đình sẽ cho yêu tộc cơ hội, cũng sẽ cho ngươi cơ hội.

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa truyền đến, Yêu Tộc Chí Tôn đột nhiên ngẩng đầu, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hắn lần đầu tiên thất thố như vậy.

Không phải vì cái gọi là cơ hội, mà là đánh với Đạo Tổ một trận.

Hắn sở dĩ tầm thường, là cho rằng mình không có khả năng thành đối thủ của Đạo Tổ, có lẽ mình chưa bao giờ bị Đạo Tổ nhìn ở trong mắt, cái này khiến hắn vô cùng xấu hổ.

Không nghĩ tới Đạo Tổ còn nguyện đánh với hắn một trận.

- Đa tạ Đạo Tổ, ta nhất định sẽ đột phá, ta cũng biết nên làm như thế nào.

Yêu Tộc Chí Tôn cố nén xúc động, trầm giọng nói, sau đó cung kính hành lễ, quay người rời đi.

Hắn tốc nhanh chóng trở về Nam Thiên môn, chắp tay với nhóm tiên thần còn chưa tan đi, rất thẳng thắn rời đi.

Nhóm tiên thần hai mặt nhìn nhau, không hiểu thấu.

Nhanh như vậy?

Cùng lúc đó.

Bên trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ cũng đang hoang mang.

- Ngay cả Cường Lương tộc đều thu, vì sao không thể nhận yêu tộc, đến mức nhân tộc không vừa lòng, cần gì để ý, nếu như không có chúng ta, nhân tộc đã sớm bị yêu tộc giết hết,

nếu có người thật không bỏ xuống được, muốn báo thù, vậy sẽ phải dựa vào chính mình, phía dưới thiên quy, còn có thể hợp lý báo thù, đó mới là bản lĩnh.

Khương Trường Sinh trả lời, trên thực tế sau khi Yêu Tộc Chí Tôn đánh tan Thánh triều, cũng không có hạ lệnh trắng trợn tàn sát nhân tộc, bằng không Vô nhân tộc Tận Hải Dương há có cơ hội thở dốc.

Chủng tộc tranh đấu, cũng nên buông xuống, nếu hắn không để xuống, hắn hoàn toàn có khả năng sáng tạo Thiên Đình chỉ có nhân tộc.

Huống hồ, cũng không ít nhân tộc chủ động tàn sát dị tộc.

Bạch Kỳ nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái, không hổ là chủ nhân, cách cục thật lớn.

Khương Trường Sinh không tiếp tục để ý nó, chuyên tâm luyện đan.

…

Trong cung điện tối tăm, Tử Hoàn thần quân ngồi trên ghế, nữ tử váy trắng cùng nữ tử váy xanh đứng ở trước mặt nàng, sắc mặt ba nữ đều rất nặng nề.

Nữ tử váy xanh hỏi:

- Thần Quân, ngài thật làm ra quyết định kỹ càng?

Tử Hoàn thần quân cười khổ nói:

- Trước mắt chỉ có biện pháp này, bằng không Thường tộc khó giữ được.

Nữ tử váy trắng nhíu mày hỏi:

- Nhưng chúng ta đã không thể liên hệ cùng hạ giới.

Tử Hoàn thần quân chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xuyên qua cửa lớn cung điện phương xa, nhìn về phía tinh không mênh mông.

- Đều đã quyết định như thế, ta sợ gì, ta sẽ mở Thiên Hà, để cho các ngươi đi xuống một chuyên.

Tử Hoàn thần quân lạnh lùng nói, ánh mắt của nàng vô cùng phức tạp, ngữ khí còn mang theo tự giễu.

Hai nữ đều thở dài.

- Nhớ kỹ ta bàn giao, trước tìm Thường Dao Lăng, lại tìm Đạo Tổ.

Tử Hoàn thần quân căn dặn.

Hai nữ gật đầu, quay người rời đi.

Tử Hoàn thần quân nhìn bóng lưng của các nàng, tự nhủ:

- Đạo Tổ, ngươi đã nói thiếu ta nhân tình, hi vọng ngươi không có quên.

Nàng lắc đầu, tan biến tại chỗ.

Chương 791: Thần Võ giới cùng luân hồi (1)

Long Cung chi thế càng ngày càng mạnh mẽ, khi từng vận triều Vô Tận Hải Dương đều đang chờ mong yêu tộc cùng Long Cung tranh phong, không có nghĩ rằng yêu tộc vậy mà tuyên bố phụng Long Cung làm chủ, Yêu Tộc Chí Tôn còn tự mình bái phỏng Long Cung, đưa rất nhiều cường giả yêu tộc gia nhập Long Cung, dẫn tới Vô Tận Hải Dương xôn xao.

Vận triều thất vọng, ý vị này bọn hắn đối mặt Thiên Cảnh lúc cũng chỉ có thể cúi đầu.

Bên trong yêu tộc cũng có chút không vừa lòng, không rõ Yêu Tộc Chí Tôn vì sao muốn cúi đầu, dù sao không phải hết thảy yêu đều rõ ràng Thiên Đình cùng Đạo Tổ mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh cũng mặc kệ thế gian phản ứng, hắn chuyên tâm tu luyện, trong lúc rảnh sẽ luyện đan, buông lỏng một hai.

Thiên Đình, Long Cung, Địa Phủ, Thiên Cảnh mỗi bên đều phát triển được xuôi gió xuôi nước, không cần hắn đi quan tâm, không thể không nói, bồi dưỡng thế lực vẫn rất hữu dụng, có thể tiết kiệm đi rất nhiều tinh lực, giống bây giờ, hắn luyện chế tiên đan, dược liệu cần thiết hoàn toàn có khả năng phó thác cho Thiên Quân đi làm, Thiên Quân có thể động dụng lực lượng tam giới, dùng tốc độ nhanh nhất giúp hắn tập hợp dược liệu.

Bất quá võ giới vẫn quá nhỏ, rất nhiều dược liệu đều không có.

Khương Trường Sinh sinh ra một ý nghĩ to gan.

Chờ kỳ hạn ngàn năm đến, có nên để các phương võ giới dung hợp thành một khối thiên địa cực lớn hay không?

Nói như vậy thì có thể bảo chứng số lượng sinh linh, lại có thể thu được càng nhiều tài nguyên.

Khương Trường Sinh càng nghĩ càng thấy có thể được.

Thời gian thoáng qua, hai năm trôi qua.

Một ngày này, Thường Dao Lăng đi vào trước Tử Tiêu cung bái phỏng hắn, nói:

- Đạo Tổ, Tử Hoàn thần quân phái người đến đây, có việc muốn nhờ.

Chữ 'cầu' này dùng rất khá, Khương Trường Sinh đã thông qua tiếng lòng Thường Dao Lăng hiểu rõ việc này.

- Dẫn các nàng lên đây đi.

Giọng Khương Trường Sinh bay ra từ bên trong Tử Tiêu cung, Thường Dao Lăng thở dài một hơi, lúc này đi xuống dẫn người.

Mặc dù đã trở thành hương hỏa tín đồ của Khương Trường Sinh, nhưng trong lòng nàng vẫn rất có tình cảm với Thường tộc.

Cũng không lâu lắm, Thường Dao Lăng mang theo hai vị thị nữ của Tử Hoàn thần quân đến, nói thẳng ý đồ đến, nguyên lai Thường tộc muốn đầu nhập vào hắn.

Có thể làm cho Quý Thần Phủ có đi không về, thực lực của Khương Trường Sinh tất nhiên vượt qua Thần Phủ, tuyệt không phải đồng cấp, loại tồn tại này đáng giá để Thường tộc gia nhập, mà Thường tộc không có lựa chọn nào khác.

Hi sinh một tên Thần Quân, một tên Thần Phủ, Thần Võ giới tất nhiên muốn hỏi tội, Tử Hoàn thần quân lại là Thần Quân của Thái Hoang võ giới, xác thực có cấu kết cùng Khương Trường Sinh, một khi Khương Trường Sinh bị định là giáo đồ Cựu Cổ giáo, toàn bộ Thường tộc đều bị diệt vong!

- Nếu Thường tộc muốn, ta tự nhiên hoan nghênh, nói cho Tử Hoàn thần quân, ta sẽ không quên giao tình trước đó, sớm ngày tụ tập Thường tộc, chờ về sau ta truyền âm cho nàng, đến thời cơ thích hợp sẽ đưa toàn bộ Thường tộc đến Thái Hoang.

Khương Trường Sinh trả lời để hai vị thị nữ thở dài một hơi.

Nữ tử váy xanh liền vội vàng hỏi:

- Nếu Thường tộc hạ giới, đợi cuộc chiến võ giới kết thúc, võ giới vẫn phải phi thăng.

- Ta tự có an bài, vô luận tiếp theo đi chỗ nào, đều sẽ mang theo võ giới, sẽ không từ bỏ chúng sinh, đợi Thường tộc gia nhập, chỉ cần Thường tộc không phản bội ta, ta cũng vĩnh viễn sẽ không vứt bỏ Thường tộc.

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa bay ra, ngữ khí không khác lúc trước, nhưng để nữ tử váy xanh, nữ tử váy trắng nghe động tâm.

Các nàng được Đạo Tổ hứa hẹn, xem như nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.

Các nàng không còn dám hỏi nhiều, vội vàng bái tạ.

Ba nữ rời đi cửu trọng thiên, từ đầu đến cuối, các nàng cũng không có thấy tận mắt nhìn thấy Khương Trường Sinh, mặc dù thân là thị nữ của Tử Hoàn thần quân, các nàng cũng không có cảm thấy không ổn, bởi vì Đạo Tổ ở trong lòng các nàng đã vượt qua Thần Phủ.

- Hắn thật sự nói như vậy?

Tử Hoàn thần quân ngồi thẳng thân thể, ngữ khí mang theo tia kinh hỉ.

Nữ tử váy trắng gật đầu nói:

- Đúng, hắn không có làm khó dễ chúng ta, chúng ta nhìn một chút Thiên Đình, phát triển xác thực rất tốt, đúng rồi, thiếu chủ Thái Sử tộc Thái Sử Trường Sách vậy mà làm Thiên Binh cho Thiên Đình.

Thái Sử Trường Sách?

Tử Hoàn thần quân động dung, nàng thở dài một hơi, nói:

- Mặc kệ như thế nào, chúng ta đã không có đường lui, nếu Đạo Tổ nguyện thu chúng ta, vậy kế tiếp có thể chuẩn bị thuyết phục Thường tộc.

Thuyết phục Thường tộc không có đơn giản như vậy, dù sao chuyện này là chính nàng gây ra.

Tử Hoàn thần quân nhìn hai nữ trước mặt, từ đáy lòng cảm khái nói:

- Nhớ kỹ, sau làm việc, nhất định phải làm tốt tình báo, không thể nhìn thấy lợi ích liền xúc động, có đôi khi phúc cùng họa liền trong một ý nghĩ.

Hai nữ không thể không mở lời an ủi.

- Có lẽ lựa chọn Đạo Tổ là cơ duyên thì sao.

- Không sai, ngay cả Quý Thần Phủ đều không phải đối thủ của hắn, chúng ta có khả năng lớn mật thêm một chút, có lẽ hắn còn mạnh hơn xa so với trong tưởng tượng của chúng ta, vì sao chúng ta muốn dùng tiêu chuẩn Thần Phủ đi suy đoán hắn, Thần Phủ cũng làm việc cho tồn tại càng mạnh mẽ hơn, nói cách khác Đạo Tổ không sợ người cầm quyền Thần Võ giới.

Nghe các nàng an ủi, Tử Hoàn thần quân cũng càng ngày càng có lòng tin.

Đúng vậy.

Nàng đều không rõ ràng Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Thiên ngoại cuồn cuộn sóng ngầm, thiên hạ thì phong vân đa dạng.

Theo thời gian cuộc chiến võ giới khai triển càng ngày càng dài, nhân tộc dị giới đi vào Thái Hoang càng ngày càng nhiều, Thiên Cảnh chẳng qua là một góc của Thái Hoang, bên trong trước tiên không thể bày ra chiến đấu cùng nhân tộc dị giới các phương, ngược lại là Thái Hoang vạn tộc lần lượt gặp tập kích.

Một mực đến Định Thiên năm một trăm bảy mươi, Thái Hoang các nơi lâm vào chiến loạn.

Chúng sinh bên trong Thái Hoang cuối cùng cảm nhận được cuộc chiến võ giới tàn khốc.

Phát triển nhanh nhất lại là Địa Phủ, số lượng lớn chiến tranh, vô số kể sinh linh các giới đi vào địa phủ, khiến cho Địa Phủ phát triển càng lúc càng nhanh.

Chương 792: Thần Võ giới cùng luân hồi (2)

Khương Trường Sinh chú ý tắc lực tới quy lượng xung quanh Địa Phủ đang tăng cường, cứ thế mãi, Địa Phủ sẽ độc lập hình thành một vùng không gian, khi đó liền thật chính là âm dương tương cách, đây cũng là biện pháp mà quy tắc luân hồi bảo hộ địa phủ.

Diệt Thế thụ một mực đợi ở bên cạnh địa phủ, hấp thu khí vận Thiên Cảnh cùng khí vận Địa Phủ, thực lực hắn một mực đang tăng nhanh như gió, nó thậm chí đang cảm ngộ lực lượng luân hồi, ngày sau có lẽ có thể trở thành chỗ giao giới của âm dương hai giới.

Có Cường Lương tộc trợ giúp Thiên Cảnh, Thiên Đình không có ra tay, thiên binh thiên tướng có nhiều thời gian luyện công, tăng lên chiến lực.

Vô Tận Hải Dương, Thiên Hàng sơn.

Bên trong Động thất.

Diệp Chiến hướng đầu xuống đất, hai tay đặt sát vào trên lồng ngực, dựng ngược trên mặt đất, thân thể thẳng tắp như núi.

Diệp tộc lão tổ phiêu phù ở một bên, chỉ điểm hắn luyện công.

- Lão tổ, lực lượng niết bàn quá không ổn định, ta thật có thể hoàn toàn nắm giữ sao?

Diệp Chiến mở mắt, thống khổ hỏi.

Giờ phút này, lực lượng niết bàn đang chạy loạn trong cơ thể hắn, không kiêng nể gì cả, khiến cho hắn cực kỳ thống khổ.

Diệp tộc lão tổ cười ha hả nói:

- Sợ cái gì, trên đời không có thiên tư tuyệt đối, những kim thiên vang dội cổ kim kia đều trải qua không biết bao nhiêu

khổ nạn mà người thường không biết leo lên, năm đó Thần Không cũng như thế, chút thống khổ mà ngươi đang chịu so với hắn, quả thật còn kém xa, mà ngươi là bị động tiếp nhận, Thần Không là chủ động tiếp nhận.

Diệp Thần Không.

Diệp Chiến vừa nghe đến cái tên này, trong mắt dây lên đấu chí.

- Lão tổ, ngài nói, Đạo Tổ cũng ăn thật nhiều đau khổ sao? Hắn xem như thiên kiêu à, trước đó vị nữ tử của Thường tộc kia không phải đã nói rồi sao, Đạo Tổ luân hồi bách thế, ở kiếp này mới hơn sáu trăm tuổi, còn trẻ hơn so với ta.

Diệp Chiến bỗng nhiên suy nghĩ Đạo Tổ, nhịn không được hỏi.

Diệp tộc lão tổ cau mày nói:

- Chuyện luân hồi xác thực tồn tại, đây cũng là lĩnh vực mà Thần Võ giới vẫn muốn đánh hạ, nhưng theo ta được biết, Thần Võ giới còn không thể hoàn toàn chưởng khống luân hồi, Vạn Cổ Sát Tinh đủ mạnh, sau khi luân hồi cũng như một sinh mạng mới, nếu như Đạo Tổ thật luân hồi bách thế, còn có thể bảo trì trí nhớ, chậc chậc, thật khó tưởng tượng bản tôn hắn là cảnh giới gì, tất nhiên là tồn tại đỉnh tiêm bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Diệp Chiến nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ kính nể.

Trong khoảng thời gian này, Thường Dao Lăng thường xuyên đến thăm hắn, thuận tiện nói khoác sự tích cùng mạnh mẽ của Đạo Tổ, mặc dù võ giới tranh đấu không mạnh bằng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng bản thân đơn thuần ở hoàn cảnh mà nói, Đạo Tổ ở kiếp này đối mặt nguy hiểm càng thêm gian nan, bởi vì vì Đạo Tổ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mạnh như Diệp Thần Không, trước khi quật khởi đó cũng dựa vào Diệp tộc bảo hộ.

Diệp Chiến suy nghĩ mình cùng Đạo Tổ quyết đấu, Đạo Tổ mở một mặt lưới, không có giết hắn, lại nghĩ tới Quý Thần Phủ, có đi không về.

Tồn tại mạnh mẽ như thế và hắn vô thân vô cố, lại nguyện ý bảo hộ hắn.

Thường Dao Lăng nói qua, Thiên Đình có không ít tiên thần đều từng là kẻ địch của Đạo Tổ, nhưng chỉ cần làm việc rõ ràng, Đạo Tổ đều nguyện mở một mặt lưới, thậm chí cho cơ duyên.

Đây là lòng dạ bực nào?

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ gặp người dạng này, ngay cả Diệp tộc đối mặt nguy hiểm, cũng sẽ vứt bỏ thiên kiêu mạnh nhất bên trong tộc mình.

Hắn càng nghĩ càng xúc động, trong lòng còn chảy xuôi sự cảm động.

Nhân vật như vậy, người nào không muốn đi theo?

Oanh!

Một tiếng chuông rung động linh hồn vang lên trong đầu Diệp Chiến, đinh tai nhức óc, ngay sau đó hắn liền nghe đến một tiếng vọng to rõ:

- Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, Đại Đạo Tam Thiên ta độc lĩnh.

- Kê cao gối mà ngủ Huyền môn cửu trọng thiên, điểm hóa Đạo Môn lập thành tiên.

Diệp Chiến nhắm mắt, cả người lâm vào trạng thái hốt hoảng, thân thể vô ý thức rơi xuống.

Diệp tộc lão tổ kinh ngạc nhìn về phía hắn, không rõ sao hắn lại vậy. Đây là ngủ thiếp đi? Làm sao trò chuyện một chút liền ngủ mất rồi?

Hồn thể hắn mặc dù trốn ở trong cơ thể Diệp Chiến, nhưng không thể nhìn trộm linh hồn của Diệp Chiến, hai người nhiều nhất trao đổi ở trong lòng.

Sau khi tiến vào Thần Du đại thiên địa, tâm lý Diệp Chiên liền đình chỉ chuyển động, ý thức linh hồn đi vào thiên địa rộng lớn trong mộng.

…

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang luyện công.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở choàng mắt, nhắc mắt nhìn đi, Thiên Địa Vô Cực Nhãn xuyên thấu bầu trời, tầm mắt đi vào thiên ngoại.

Phía sau Thiên Hà xoắn ốc, trong hư không tối tăm sáng lên một đôi mắt tinh hồng vô cùng to lớn, để thiên địa võ giới lộ ra nhỏ bé như hạt cát.

Lại là đôi mắt này.

Khương Trường Sinh chấn động trong lòng, chẳng lẽ đối phương là Bộ Thiên Tôn sau lưng Quý Thần Phủ?

Hắn lúc này ở trong lòng diễn toán thực lực của đối phương, đối phương vẫn như cũ không ở bên trong phạm vi hệ thống diễn toán.

Như thế nói, đôi mắt này cũng không phải chân thực, dù sao vùng hư không này đã bên trong phạm vi hệ thống diễn toán.

Khương Trường Sinh đang đang suy đoán, cặp tinh hồng nhãn bỗng nhiên nhắm lại, biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Xem ra ngàn năm kỳ hạn sẽ sớm kết thúc.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, lần đầu tiên đối phương có thể là hoài nghi, lần thứ hai giám sát, không có khả năng lại là hoài nghi, chắc chắn làm ra hành động.

Thần Phủ ngã xuống ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Khương Trường Sinh cảm thấy không thể chờ đợi thêm nữa.

Cũng không thể chờ kẻ địch sắp đến, mới bắt đầu chuẩn bị chạy trốn. Hắn lúc này sáng tạo một bộ phân thân, phân thân có được trí nhớ của hắn, có thể dựa theo trí nhớ Quý Thần Phủ, Thái Sử Trường Sách đi tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa tìm kiếm hư không thích hợp.

Hắn để phân thân biến thành bộ dáng của Quý Thần Phủ, nhảy ra hư không, chạy tới đỉnh Thiên Hà xoắn ốc, thần không biết quỷ không hay chui vào bên trong quang vân trên đỉnh Thiên Hà.

Chương 793: Thiên Tôn buông xuống (1)

Thời gian Khương Tử Ngọc đăng cơ không kém nhiều thời điểm cuộc chiến võ giới mở ra, nói cách khác, cuộc chiến võ giới đã mở ra một trăm bảy mươi năm, liên quan tới Bộ Thiên Tôn cùng với Thần Võ giới uy hiếp, Khương Trường Sinh không có ý định nói cho Thiên Cảnh.

Thiên Cảnh có nhân gian của mình, mà Khương Trường Sinh cũng không cần người khác hỗ trợ.

Phân ra một đạo phân thân rời đi Thái Hoang võ giới, Khương Trường Sinh bắt đầu tản thần niệm ra, bao trùm hết thảy võ giới tham gia cuộc chiến võ giới.

Một trăm phương võ giới chỉ còn lại có tám mươi mốt phương võ giới, vị Viêm Chủ kia đã hủy diệt mười chín võ giới, Khương Trường Sinh sớm đã phát giác được hắn tồn tại cùng vị trí, nhưng cũng không có ra tay, bởi vì Viêm Chủ trong mắt hắn là sinh tồn ban thưởng tiềm ẩn.

Khương Trường Sinh thử nghiệm tiếp xúc khí vận võ đạo của tám mươi mốt phương võ giới, rất nhanh, hắn bắt được cùng lực lượng quy tắc tương tự Thiên Hà, khi còn ở Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười, hắn đã có thể cảm giác lực lượng quy tắc, bây giờ thần niệm mạnh hơn, có thể dễ dàng phân biệt ra quy tắc lực lượng khác biệt.

Sau khi sát nhập nhiều võ giới như vậy, trước tiên cần phải chặt đứt khống chế của Thần Võ giới đối với võ giới, sau đó có thể an tâm đi tới hư không, không bị truy tìm.

Khương Trường Sinh phát hiện khí vận võ đạo của võ giới cực kỳ phức tạp, có quy tắc võ đạo thuần túy nhất, cũng có lực lượng Thiên Hà, nếu đánh nát quy tắc võ đạo, võ giới sẽ sụp đổ, nếu chỉ chặt đứt lực lượng Thiên Hà, võ giới cũng có thể độc lập tồn tại.

Liền phái người tới tru diệt hắn, dù sao lúc trước hắn độ kiếp đã kinh động quy tắc võ đạo.

Khương Trường Sinh quen thuộc lực lượng Thiên Hà phía sau các giới mới thu hồi thần niệm, hắn đang chuẩn bị tốt việc sớm chặt đứt lực lượng Thiên Hà các giới.

Thời gian cực nhanh.

Sau khi đôi mắt tinh hồng kia tan biến, Thần Võ giới cũng không có trước tiên tiến công Thái Hoang, có lẽ đôi mắt kia không đại biểu được Thần Võ giới, bản thân Thần Võ giới cũng là vòng xoáy quyền lực, bên trong phe phái san sát.

Mười lăm năm sau, Định Thiên năm một trăm tám mươi lăm.

Thiên Cảnh còn đang tăng cường, Thiên Đình cũng náo nhiệt qua từng ngày, bởi vì mới thêm không ít chủng tộc, ngoại trừ Cường Lương tộc ban đầu, cường giả chủng tộc khác không có đứng hàng thiên binh thiên tướng, mà trở thành tùy tùng thần giả thủ hạ tiên thần các phương, số lượng tùy tùng thần giả cộng lại cũng đã vượt qua mười vạn, tác dụng của bọn họ là trợ giúp nhóm tiên thần chấp hành thần quyền tốt hơn.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang nghe Bạch Kỳ hồi báo tình huống của Hoàng Thiên, Hắc Thiên chú ý tới động tĩnh thiên ngoại.

Một đám võ giả từ quang vân (mây ánh sáng) trên đỉnh Thiên Hà xoắn ốc bên trong buông xuống, còn hộ tống từng chiếc từng chiếc thuyền lớn cùng lâu vũ, phương hướng của bọn hắn rõ ràng là cung điện của Tử Hoàn thần quân ở trên phù đảo. Xem ra hắn là người Thường tộc, động tác thật là rất nhanh.

Khương Trường Sinh nguyên lai tưởng rằng Tử Hoàn thần quân muốn vì chuyện này cần bỏ ra trăm năm thời gian, dù sao Thường tộc không phải tộc nhỏ, lần này dọn nhà càng là nhảy vọt hư không.

- Chủ nhân, hai tên gia hỏa kia quyết tâm muốn làm Yêu Đế, Yêu Hoàng, nhưng bọn tốc độ phát triển của hắn quá chậm, bây giờ cường giả các giới tràn vào Thái Hoang, ta sợ chúng nó gặp được nguy hiểm, bằng không.

Bạch Kỳ ghé vào bên cạnh Khương Trường Sinh nói, câu nói kế tiếp không có nói, nhưng Khương Trường Sinh cũng hiểu được.

Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên trả lời:

- Thiên Đình cũng không phải trò đùa, người hầu trên Thiên Đình, không thể thành lập thế lực tại thế gian.

Cường Lương tộc cùng sinh linh cường tộc Thái Hoang tiến vào Thiên Đình liền không được tự tiện về tộc, tình cờ trở lại đi xem một chút thì có thể, nhưng không thể mượn danh nghĩa Thiên Đình đến đỡ các tộc, dù sao người nào đều không phải là của Thiên Cảnh, nhưng nếu không có địa vị chênh lệch, nhân gian chẳng phải lộn xộn.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Hai tiểu gia hỏa này cũng thật là, thành thành thật thật đi theo chúng ta luyện công không tốt sao, sau khi rời khỏi vậy mà không trở lại.

Khương Trường Sinh không tiếp tục nói tiếp, hắn đang đang nhìn trộm Tử Hoàn thần quân cùng tộc trưởng Thường tộc nói chuyện với nhau.

Trong điện.

Tộc trưởng Thường tộc đang mắng chửi Tử Hoàn thần quân, Tử Hoàn thần quân luôn luôn cao cao tại thượng giờ phút này như tiểu nữ tử bị khinh bỉ cúi đầu, không dám cãi lại.

Tộc trưởng Thường tộc thoạt nhìn sáu bảy mươi tuổi, mặc dù già nua, nhưng khí thế mạnh mẽ, trong lúc giận dữ mắng mỏ hiển thị rõ thần uy, khiến cho cả tòa cung điện đều đang hơi hơi rung động.

- Thôi! Ngươi lại cẩn thận nói chuyện Đạo Tổ cho ta, nói từ khi các ngươi quen biết, không được bỏ sót.

Tộc trưởng Thường tộc hít sâu một hơi, cố nén nộ khí nói.

Không ai có thể hiểu tâm tình của hắn, Thường tộc phát triển được rất tốt, đột nhiên nữ nhi liên hệ hắn, nói bởi vì nàng

phạm sai lầm, gia tộc sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu, nhất định phải rút lui toàn tộc, hắn kém chút tức chết.

Mặc dù tức giận nhưng hắn không có không tin, đối với đứa con gái này, hắn vẫn hết sức tín nhiệm, đối phương tuyệt sẽ không hù dọa hắn, tất nhiên đã đi qua nghĩ sâu tính kỹ mới làm ra quyết định, trước khi đến hắn đã hiểu đại khái câu chuyện, Thường tộc xác thực bởi vậy sẽ nghênh đón nguy hiểm diệt tộc.

Thần Võ giới luôn luôn thờ phụng chuẩn tắc thà giết lầm, không thể buông tha, lại thêm từ xưa đến nay tuyên dương, chỉ cần Thường tộc dính quan hệ với Cựu Cổ giáo, nhất định phải chết.

Thật lâu.

Tử Hoàn thần quân nói rõ ràng hết thảy.

Tộc trưởng Thường tộc cau mày nói:

- Nói cách khác, Đạo Tổ chưa chắc là giáo đồ Cựu Cổ giáo, nhưng hắn cao thâm mạt trắc, có thể dễ dàng tru diệt Thần Phủ, còn không để Thần Võ giới vào mắt?

Chương 794: Thiên Tôn buông xuống (2)

Tử Hoàn thần quân gật đầu nói:

- Không sai, hắn hết sức cổ quái, hắn từ trước tới giờ không chủ động trêu chọc cường địch, hắn thậm chí sợ phiền toái, nhưng một khi kết thù, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua, hắn hoàn toàn khác biệt với giáo đồ Cựu Cổ giáo mà chúng ta nhận biết, cũng không cố chấp, chẳng qua khí tức của hắn hư vô mờ mịt, lại tự xưng tiên thần, có lẽ hắn không phải tu hành võ đạo, cho nên biết được mình tất là địch với Thần Võ giới.

Nói đến Đạo Tổ, nàng vẫn cảm thấy hoang mang, nàng thật sự là hiểu rõ Đạo Tổ đến cùng xuất hiện từ nơi nào.

- Dám đối địch với Thần Võ giới, hoặc liền dị số võ đạo, hoặc là có thù cùng Thần Võ giới, theo tác phong của hắn đến xem, hẳn là cái trước, tiên thần chi đạo, có lẽ là thật, Cựu Cổ giáo tồn tại đã chứng minh trước võ đạo là thời đại của cổ thuật, đã

có cổ thuật, người nào lại dám xác định trước cổ thuật không có con đường tu hành khác.

Tộc trưởng Thường tộc trầm ngâm nói, hắn càng dễ tiếp nhận hơn Tử Hoàn thần quân, chủ yếu là hắn hiểu rõ càng nhiều.

Tử Hoàn thần quân kinh ngạc hỏi:

- Ngài cảm thấy hắn cũng không phải cố làm ra vẻ bí ẩn, tiên thần chi đạo thật tồn tại?

Tộc trưởng Thường tộc gật đầu nói:

- Nếu chúng ta không rõ ràng, vì sao muốn phủ định, người tưởng tượng tất nhiên căn cứ vào nhận biết, tiên thần trong lòng nhân tộc đại biểu cho không gì làm không được, đại biểu lực lượng vượt qua sinh linh, nếu ngươi có thể tưởng tượng đến loại tồn tại này, nó chưa hẳn không tồn tại.

Tử Hoàn thần quân nghe được gật đầu, cảm thấy có đạo lý, mặc dù không thể tưởng tượng nổi, nhưng nàng phát hiện mình xác thực không thể phản bác.

Khương Trường Sinh đang dùng thần niệm nhìn trộm bọn hắn nghe được âm thầm kính nể, không hổ là tộc trưởng một tộc, nhìn rất thấu triệt.

Theo vị tộc khí độ trưởng này đến xem, Thường tộc hẳn không phải tồn tại rất khó chung đụng, dĩ nhiên, cho dù khó, Khương Trường Sinh cũng có thể để bọn hắn trở nên dễ ở chung.

- Thường tộc phân bố quá rộng, mặc dù chỉ triệu hồi họ Thường, cũng cần thời gian, trước hết để cho ta hạ giới đi gặp Đạo Tổ đã.

Tộc trưởng Thường tộc trầm ngâm nói.

Tử Hoàn thần quân tự nhiên không có ý kiến, đang muốn mở miệng, một cỗ sát cơ kinh khủng buông xuống, cả kinh hai cha con đứng dậy.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh tiếng vang lên, tộc trưởng Thường tộc tan biến tại chỗ.

Số lượng lớn võ giả Thường tộc, thuyền lớn, lâu vũ phân bố tại xung quanh phù đảo Tử Hoàn thần quân, trùng trùng điệp điệp, cực kỳ hùng vĩ, không ít Thần Quân trong các phù đảo phương xa đều có người đang quan sát.

Tộc trưởng Thường tộc xuất hiện trên mái hiên cung điện, ngước đầu nhìn lên quang vân trên đỉnh Thiên Hà, vẻ mặt nghiêm túc.

Không chỉ là hắn, tất cả võ giả Thường tộc khác đều ngẩng đầu nhìn lại, cổ sát cơ kia nhằm vào bọn hắn, trừ bọn họ ra, người trên phù đảo của Thần Quân khác cũng không có cảm nhận được.

Tử Hoàn thần quân trống rỗng xuất hiện tại bên cạnh tộc trưởng Thường tộc, trầm giọng hỏi:

- Sẽ là ai?

Tộc trưởng Thường tộc hít sâu một hơi, nói:

- Phiền toái, xem ra phía trên không cho phép chúng ta có cơ hội chạy thoát, có lẽ phía trên một mực đang chờ chúng ta tụ tập, hiện tại tinh nhuệ Thường tộc đều tụ tập ở đây, phía trên muốn một mẻ hốt gọn.

Nghe vậy, vẻ mặt Tử Hoàn thần quân trắng bệch.

Oanh!

Một cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, dùng tốc độ cực nhanh bao phủ phù đảo của Tử Hoàn thần quân, đường kính dài tới trăm vạn dặm, bao trùm tất cả người Thường tộc xung quanh, cột sáng một đường chui vào bên trong Thiên Hà.

Bên trong cột ánh sáng, người Thường tộc nhất thời hoảng, lúc này có người thi triển tuyệt học, muốn đánh tan cột sáng màu trắng, nhưng chân khí đụng đến cột sáng một cái liền tán loạn.

Càng ngày càng nhiều võ giả Thường tộc ra tay, từng hướng đều có chân khí dị động.

Cảnh tượng khí tức bạo tán hùng vĩ vô song, nhưng đều không thể rung chuyển như cột sáng màu trắng thiên khiển.

- Đều dừng tay!

Tộc trưởng Thường tộc vang tiếng, truyền vào trong tai của mọi người, khiến cho tất cả tộc nhân Thường tộc đều dừng tay.

- Xem ra Thiên Tôn có lời muốn nói với Thường tộc, cớ gì không hiện thân?

Tộc trưởng Thường tộc cao giọng quát, tiếng như hồng lôi, quanh quẩn không dứt bên trong cột sáng màu trắng.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi buông xuống bên trong quang vân Thiên Hà, chính là Bộ Thiên Tôn điều động Quý Thần Phủ điều tra chuyện Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Bộ Thiên Tôn có khuôn mặt già nua, hai mắt nửa mở, toàn thân áo đen tùy ý cổ động, như hắc diễm nổi bồng bềnh giữa không trung.

Hắn nhanh chóng hạ xuống, dừng lại ở vị trí cách cung điện Thần Quân không đến ngàn trượng, hắn cao cao tại thượng, vẻ mặt hờ hững nhìn xuống tộc trưởng Thường tộc, nói:

- Thường Nhạc Càn, cấu kết Cựu Cổ giáo, ngươi có biết đây là tội gì?

Lời vừa nói ra, hết thảy người Thường tộc xôn xao, bọn hắn một mực hoang mang, vì sao tộc trưởng lôi kéo bọn hắn đến đây, không nghĩ tới nguyên nhân lại là cấu kết cùng Cựu Cổ giáo?

Không có người phẫn nộ, chỉ có hoảng sợ, tất cả mọi người rõ ràng cấu kết cùng Cựu Cổ giáo là kết cục gì.

- Ô? Thiên Tôn, giáo chúng Cựu Cổ giáo ở đâu? Chớ có ngậm máu phun người, chẳng lẽ ngài muốn vu oan ta chính là giáo đồ của Cựu Cổ giáo?

Tộc trưởng Thường tộc Thường Nhạc Càn không chút hoang mang hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh lùng, không sợ Bộ Thiên Tôn chút nào.

- Nếu như thật sự là Thường tộc cấu kết Cựu Cổ giáo, vì sao Thiên tôn một mình đến đây, Thần Phạt quân Thần Võ giới đâu?

Tử Hoàn thần quân nghe xong, ánh mắt thay đổi.

Tất cả mọi người Thường tộc cũng giống như thế, không thấy Thần Phạt quân, vậy thì không phải Thần Võ giới làm việc.

Cột sáng màu trắng rõ ràng muốn ngăn cách bọn hắn, để người bên ngoài không thể nghe được đối thoại của bọn họ, vị Thiên Tôn này không có ý tốt.

- Thường tộc hiểu rõ tình huống phía dưới? Nếu muốn quay đầu, còn kịp.

Bộ Thiên Tôn hững hờ hỏi, vẫn như cũ nắm giữ quyền chủ động, không đi trả lời Thường Nhạc Càn chất vấn.

Thường Nhạc Càn cười hỏi:

- Thiên Tôn vậy mà không biết tình huống phía dưới? Chẳng lẽ Thiên Tôn không biết ngài phải đối mặt là ai?

Chương 795: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (1)

- Bản tôn cũng muốn nghe một chút ngươi như thế nào giới thiệu hắn.

Bộ Thiên Tôn nhìn chằm chằm Thường Nhạc Càn nói, hai vị cường giả sống không biết bao nhiêu năm dùng lời nói giao phong.

Thường Nhạc Càn lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, chẳng qua cảm thấy Thiên Tôn tự mình đến đây, tất nhiên vì người nào, khẳng định không phải Thường tộc ta, Thường tộc chung vào một chỗ đều không đáng để Thiên Tôn ra tay.

Hai mắt Bộ Thiên Tôn nửa mở chậm rãi trợn to, lộ ra một đôi mắt băng lãnh mà tràn ngập sát ý.

Thường Nhạc Càn ngang tàng không sợ, ngước nhìn hắn.

Tử Hoàn thần quân âm thầm lo lắng, không biết nên làm cái gì, Thiên Tôn dùng trận pháp ngăn cách Thường tộc, nàng muốn đi Thái Hoang võ giới tìm Đạo Tổ đều không được.

- Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy, vậy để bản tôn nhìn một chút ngươi hai mươi vạn năm sau đã mạnh bao nhiêu.

Bộ Thiên Tôn lạnh lùng nói, hắn mất kiên nhẫn, chỉ thấy hắn chậm rãi nâng tay phải lên.

Thường Nhạc Càn thở dài một tiếng, một thanh trường kiếm Lam Tinh xuất hiện trong tay, hắn lăng không dậm chân bay lên, chuẩn bị độc chiến Bộ Thiên Tôn.

Cường giả, nhóm thiên kiêu Thường tộc cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, dồn dập bay lên, chuẩn bị kề vai chiến đấu.

Lần này, Thường Nhạc Càn cũng không có từ chối, bởi vì Thường tộc đã đến trước mắt sống chết.

Hơn vạn võ giả Thường tộc bay lên, trong đó một nửa vượt qua Võ cảnh giới Đạo Thông Thần, tồn tại mạnh mẽ hơn Tử Hoàn thần quân càng vượt qua con số hàng chục.

Thường tộc có thể an bài bảy vị Thần Quân trong Thần Võ giới, nội tình bản thân tự nhiên rất mạnh.

Bọn hắn đều rõ ràng Thiên Tôn mạnh bao nhiêu, đó là tồn tại bình thường không có khả năng tiếp xúc đến, nhưng hôm nay vì gia tộc, bọn hắn nguyện tử chiến, không có người nào cầu xin tha thứ.

Bộ Thiên Tôn bễ nghễ nhìn người Thường tộc đang bay lên phía dưới, hắn không có khinh miệt, chẳng qua sát ý trên mặt càng sâu.

Hắn cảm nhận được mạo phạm.

Hắn là Đại Thiên Tôn.

Lúc hắn đang chuẩn bị ra tay, một tiếng thở dài vang lên.

- Thần Quân, các ngươi thật biết gây phiền toái cho ta, bất quá như đã nói, ta tự nhiên đến bảo đảm các ngươi, tất cả đi xuống đi, các ngươi chớ có lẫn vào chiến đấu không có ý nghĩa.

Tử Hoàn thần quân nghe xong, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Thường Nhạc Càn sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Tử Hoàn thần quân, sau khi nhìn thấy nữ nhi gật đầu, hắn thở dài một hơi, hắn lúc này đưa tay ra hiệu người Thường tộc hạ xuống.

Bộ Thiên Tôn không có ra tay, mà chờ đợi Khương Trường Sinh hiện thân, ánh mắt của hắn liếc nhìn tinh không mênh mông, cũng không biết đối phương từ chỗ nào đến đây.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh đạp mây bay tới, chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đã kích hoạt pháp bảo toàn thân, ngoại trừ Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám không kịp mang, hắn một bên bay lượn, một bên âm thầm cảm khái: 'Đối thủ sáu mươi vạn ức giá trị hương hỏa, đây này là Đại Thiên Tôn sao?'

Sáu mươi vạn ức, Nguyên Đạo Võ Tôn.

Thần Võ giới có chừng bảy mươi hai vị Đại Thiên Tôn, còn có không biết số lượng Thần Võ Tôn Giả cùng với cường giả khác.

Thần Võ giới thật mạnh, ít nhất Khương Trường Sinh còn không thể một mình độc đại.

Đại Thiên Tôn đều có nhiều người như vậy, bên trên đó khẳng định còn có tồn tại mạnh hơn.

Bộ Thiên Tôn nhíu mày, ánh mắt khóa chặt Khương Trường Sinh, hắn kinh ngạc phát hiện ánh mắt của mình không thể xuyên qua ánh nắng trên người đối phương, không thể nhìn trộm hình dáng của hắn.

Chí Dương thần quang bao phủ nửa người trên Khương Trường Sinh, khiến cho hắn thoạt nhìn thần bí như vậy, các cường giả Thường tộc cũng thấy hắn, dồn dập động dung, không rõ ràng người tới là người nào, nhưng từ lời đối phương nói rồi đến xem là tới cứu bọn họ.

Đúng lúc này!

Khương Trường Sinh đột nhiên gia tốc, hóa thành một đạo kim quang, lấy khí thế cùng tốc độ cực kỳ bá đạo đánh nát cột sáng màu trắng.

Oanh!

Gió lớn thổi ào ào, phù đảo lay động, từng người từng người võ giả Thường tộc dồn dập đưa tay ngăn cản sóng gió, từng Thần Quân phù đảo ở các phương hướng đều bị rung chuyển.

Áo bào Bộ Thiên Tôn cổ động đến gần như muốn xé rách, hắn nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt Thường Nhạc Càn, tồn tại cảnh giới Chí Hư Triệt Võ này đã choáng váng.

- Lui ra đi, chiếu cố tốt tộc nhân của ngươi.

Khương Trường Sinh mở lời, ngữ khí không cho phản bác, không có chút cảm xúc, lại có vẻ cực kỳ cường ngạnh.

Thường Nhạc Càn hít sâu một hơi, cũng không lập dị, lui ra.

Hai vị thị nữ Tử Hoàn thần quân đi vào nàng bên cạnh, cực kỳ hưng phấn, tò mò hỏi thăm vị này chính là Đạo Tổ?

Các nàng mặc dù hạ giới đi bái phỏng qua Khương Trường Sinh, nhưng cũng chưa từng thấy tận mắt.

Sau khi cột sáng màu trắng vỡ vụn, hình thành vô số sóng khí màu trắng tung bay tinh không, Khương Trường Sinh như đang ở bên trong một trận bạo tuyết, hắn nâng tay phải lên, xuất ra Xạ Nhật thần cung.

Đối phương là Bộ Thiên Tôn, cũng không thể dùng Trần gia Khí Chỉ.

Giá trị hương hỏa trước mắt của Khương Trường Sinh cũng mới miễn cưỡng đi đến gấp hai Bộ Thiên Tôn, không thể khinh thường.

Tay phải hắn cầm cung, tay trái nắm chặt dây cung, hướng về phía Bộ Thiên Tôn.

Bộ Thiên Tôn không nhanh không chậm, nhìn xuống hỏi:

- Các hạ đến cùng là ai, thực lực như thế, tất nhiên không phải hạng người vô danh.

Khương Trường Sinh không có trả lời, mà động dây cung, kéo một cái đầy tròn.

Trong chốc lát, một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ, bao phủ toàn bộ tinh không, ngay cả Thiên Hà đang lưu động cũng vì đó đình trệ, tất cả mọi người Thường tộc khó tin nhìn về phía hắn, từng người trên phù đảo Thần Quân phương xa bị kinh động.

Ở trước mặt cỗ khí thế này, mạnh như Thường Nhạc Càn đều có loại cảm giác trái kinh dị tim sắp bắn nổ.

- Càn rỡ!

Bộ Thiên Tôn giận dữ, đột nhiên vỗ dưới một chưởng, Võ Nguyên cuồn cuộn ngưng tụ thành một chưởng ấn khổng lồ có thể so với thiên địa võ giới, che đậy Thiên Hà quang vân trong tầm mắt người Thường tộc, như thiên địa nghiền ép tới.

Chương 796: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (2)

Khương Trường Sinh nhẹ buông tay trái, một vệt kim quang bắn ra.

Oanh!

Mũi tên màu vàng đánh nát thiên địa cự chưởng, thế không thể đỡ lao thẳng tới Bộ Thiên Tôn.

Bộ Thiên Tôn trừng to mắt, lúc này lấy ra một tấm gương ngọc thạch cản trước người.

Binh một tiếng!

Tấm gương ngọc thạch phá toái, Bộ Thiên Tôn bị chấn động đến phun máu ngã bay ra ngoài, nhưng hắn cấp tốc ổn định thân hình, kinh hãi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- A.

Khương Trường Sinh ngạc nhiên a một tiếng, lần nữa bắn tên.

Bộ Thiên Tôn cắn răng, trực giác nói cho hắn biết không tránh được một tiễn này, hắn theo bản năng vận công, khí xám cuồn cuộn quấn quanh quanh người, từng đạo lôi điện trống rỗng xuất hiện, xen lẫn bên trong khói xám.

Oanh!

Kim quang bao phủ Bộ Thiên Tôn, một đường bắn vào bên trong Thiên Hà quang vân.

Khương Trường Sinh không tiếp tục kéo cung, hắn nhấc tay khẽ vẫy, một đạo thân ảnh bay ra từ bên trong khí diễm màu vàng kim, chính là Bộ Thiên Tôn, thời khắc này Bộ Thiên Tôn bị oanh đến không thành hình người, hơn nửa người đều lộ ra xương trắng sâm nhiên, cực kỳ kinh dị.

- Đáng giận!

Bộ Thiên Tôn gầm thét một tiếng, hắn lại còn chưa chết, thân thể bạo tán, hóa thành một đoàn khói đen, dùng tốc độ phàm nhân khó có thể tưởng tượng cấp tốc khuếch tán, bao trùm toàn bộ hư không.

Thân hóa hư không.

- Chết!

Tiếng hét phẫn nộ của Bộ Thiên Tôn vang vọng vũ trụ mênh mông, từng đạo sấm sét màu tím giết ra từ trong hư không tối tăm, đều lớn như dãy núi, cấp tốc ngưng tụ thành hình dáng xiềng xích, phía trước nhọn như trường mâu, có tới ngàn vạn.

Số lượng rất nhiều, mỗi một đầu mặc dù không lớn bằng Thiên Hà, nhưng chung vào một chỗ bao phủ diện tích đã vượt qua Thiên Hà bao hàm vô số thế gian, cùng nhau lao thẳng tới Khương Trường Sinh, hình thành mũi khoan to lớn.

Hết thảy người Thường tộc bị ép tới quỳ xuống, cung điện dưới chân Tử Hoàn thần quân trong nháy mắt phá toái, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng Khương Trường Sinh trôi nổi phía trên các nàng, độc đấu hắc ám hư không cùng hơn vạn xiềng xích trường mâu, Chí Dương thần quang chiếu rọi, Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào cổ động rung động.

Đối mặt Bộ Thiên Tôn cường thế, thân hình Khương Trường Sinh chưa từng lắc lư.

Oanh!

Một vệt kim quang gió lốc bay lên, Thường Nhạc Càn, Tử Hoàn thần quân cũng không có thấy rõ Khương Trường Sinh

ra tay như thế nào, nhưng bọn hắn hiểu rõ Khương Trường Sinh lại bắn một tiễn.

Một tiễn này đánh nát xiềng xích to lớn dọc đường, cơ hồ đồng thời, đánh tan hắc ám hư không.

- Không…

Bộ Thiên Tôn gào thét, trong tiếng hét tràn ngập tuyệt vọng cùng khó tin.

Hắc ám cập tốc tiêu tán, Thiên Hà quang vân lần nữa hiện ra.

Khương Trường Sinh lần nữa nhấc cung, tiếng của hắn truyền vào trong tai Tử Hoàn thần quân:

- Thần Quân, nếu ta bắn diệt cái cửa vào này, sẽ như thế nào?

Tử Hoàn thần quân ngu ngơ nhìn đỉnh quang vân xa xôi, nàng vô ý thức trả lời:

- Thượng giới sẽ không thể lại tới đây.

Một giây sau, nàng giật mình tỉnh lại, vội vàng nói:

- Ít nhất thời gian ngắn là như thế, Thần Võ giới tất nhiên có thể một lần nữa xây dựng.

Đạo Tổ muốn diệt đầu nguồn Thiên hà?

- Vậy để Thần Võ giới một lần nữa xây dựng đi.

Giọng Khương Trường Sinh rơi xuống, hắn lần nữa kéo cung, lần này, khí thế của hắn mạnh hơn so với ba mũi tên trước, thậm chí không thể đánh đồng.

Oanh!

Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

Một mũi tên kim quang này còn muốn khổng lồ hơn mũi tên lúc trước, thậm chí còn to hơn cả Thiên Hà, xỏ xuyên qua vũ trụ, rung động ánh mắt của hết thảy người xem chiến.

Một tiễn bắn thủng Thiên Hà quang vân, đợi tiễn quang chui vào bên trong quang vân cuồn cuộn giống như bầu trời, quang vân đi theo co vào, đỉnh quang vân phổ chiếu vùng tinh không vũ trụ này biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ tinh không đều

ảm đạm không ít, đầu trên Thiên Hà đứt gãy, giống như bị người chặt đứt.

- Làm sao có thể.

Thường Nhạc Càn trừng to mắt, toàn thân run rẩy, hắn cũng không còn cách nào bảo trì bình tĩnh.

Ba mũi tên diệt sát Đại Thiên Tôn, một tiễn kích diệt đầu nguồn thiên hà.

Đây là lực lượng gì?

Vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn?

Thường Nhạc Càn không cách nào tưởng tượng, hắn còn như vậy, huống chi người Thường tộc, Tử Hoàn thần quân đã thấy choáng.

Phương xa, Thần Quân của một phương phương võ giới trợn mắt hốc mồm, không đám tin vào hai mắt của mình, những võ giả của thế gia vọng tộc chờ lấy cuộc chiến võ giới kết thúc cũng trợn tròn mắt, chưa có lấy lại tinh thần.

- Tất cả mọi người nghe đây, nếu không muốn chết, cũng không cần động, cũng không cần ra vẻ, ở trước mặt ta, nhất cử nhất động của các ngươi vô luận bao xa, đều chạy không khỏi con mắt của ta.

Giọng Khương Trường Sinh truyền vào trong tai đám người quan chiến phương xa, lạnh lùng đến cực điểm.

Hắn quay người, giẫm lên đám mây đi xuống.

Oanh! Oanh! Oanh!

Phương xa vang lên từng tiếng nổ mạnh, tật cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy mấy chục đoàn sương máu, những võ giả vốn định trốn hoặc liên hệ gia tộc đều bị dọa đến không dám nhúc nhích.

Khương Trường Sinh đi vào trước mặt Tử Hoàn thần quân, nói:

- Về sau an tâm đợi tại Thái Hoang võ giới, cuối cùng sẽ có một ngày, các ngươi sẽ quang minh chính đại trở lại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Tử Hoàn thần quân nghe được lời nói này tâm tình xúc động, nàng lúc này quỳ xuống, bái tạ Khương Trường Sinh.

Thường Nhạc Càn xuất hiện bên cạnh Tử Hoàn thần quân, quỳ xuống theo.

Nhìn thấy tộc trưởng như thế, hết thảy võ giả Thường tộc dồn dập quỳ xuống, bọn hắn sùng bái, cuồng nhiệt nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy tồn tại mạnh mẽ như thế.

Chỉ là một tiễn tru diệt đầu nguồn Thiên Hà đã để bọn hắn theo không kịp.

Thiên Hà đầu nguồn sao mà bao la, còn lớn hơn một trăm phương võ giới cộng lại, đã không thể dùng võ giới đi cân nhắc lớn nhỏ.

Còn có Thiên Tôn, Thần Võ giới Thiên Tôn đều là nhân vật trong truyền thuyết, thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm nay bị Thiên Tôn uy hiếp, đã để bọn hắn tuyệt vọng, thật không suy nghĩ Thiên Tôn lại bị người ta bắn ba mũi tên giết chết.

Chương 797: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (1)

- Tất cả mọi người nơi này sẽ để cho Thường tộc chưởng khống, có thể làm được không?

Khương Trường Sinh nhìn về phía Thường Nhạc Càn hỏi, phiến tinh không này cũng không ít Thiên Nguyên Cực Võ, phần lớn đều là Thần Quân.

Thường Nhạc Càn nghe xong, lúc này đáp:

- Tự nhiên có thể, chỉ cần không có Chí Hư Triệt Võ, Thường tộc nhất định có thể chưởng khống cục diện, vũ trụ hạ giới kiểu này chẳng qua là một phương trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thôi.

Ba ngàn thiên địa, thật chẳng qua là hình dung.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm Thần Võ giới sẽ tốn thời gian bao lâu mới có thể chữa trị đầu nguồn Thiên Hà, Thường Nhạc Càn suy nghĩ một lát, nói:

- Hai triệu năm trước, từng có một phương đầu nguồn Thiên Hà hạ giới bị chém đứt, Thần Võ giới dùng tám trăm năm thời gian chữa trị, bây giờ đi qua lâu như vậy, thời gian có lẽ có thể sớm đến trăm năm.

Trăm năm?

Thật cấp bách.

Xem ra cần nhanh chóng bắt đầu dung hợp võ giới.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Thiên Hà phía dưới, hắn lại sinh ra một ý nghĩ.

Dứt khoát đều đóng gói hết thảy nơi này mang đi.

- Đạo Tổ, đại bộ phận đệ tử Thường tộc ta còn đang trên đường chạy tới, ngài thần thông quảng đại, có biện pháp hay không…

Thường Nhạc Càn đưa ra một thỉnh cầu đến chính hắn đều cảm giác quá phận, nhưng chẳng biết tại sao, sau khi hắn tin tưởng Đạo Tổ là tiên thần, hắn cảm giác Đạo Tổ có lẽ có thể làm được.

Tiên thần, không phải không gì làm không được à?

Khương Trường Sinh nói:

- Ta tận lực đi.

Hắn đã nhớ kỹ khí tức huyết mạch của Thường tộc, hắn có khả năng lại phân ra một bộ phân thân, chạy tới thượng giới, trước đó, hắn khôi phục pháp lực bản thân đến trạng thái toàn thịnh, dạng này mới có thể bảo chứng hắn sáng tạo ra phân thân mạnh nhất.

Nghe vậy, gương mặt Thường Nhạc Càn lộ ra vẻ cảm kích, Khương Trường Sinh không nói thêm lời, tan biến tại chỗ, hắn

tin tưởng chuyện còn lại thì Thường Nhạc Càn biết được nên làm như thế nào.

Đợi Khương Trường Sinh rời đi, Thường tộc mới bùng nổ tiếng náo động kinh thiên.

- Trời ạ, người vừa rồi là ai? Thật mạnh.

- Thiên Tôn bộc phát uy áp cường đại dường nào, lại bị ba mũi tên bắn giết

- Đối phương vừa cứu chúng ta, nói rõ không sợ Thần Võ giới, phàm là tồn tại không sợ Thần Võ giới, há là chúng ta có thể tưởng tượng?

- Đúng rồi, vị Thiên Tôn kia nói chúng ta có cấu kết Cựu Cổ giáo, chẳng lẽ người vừa rồi kia là…

- Nói hươu nói vượn, vị tiền bối vừa rồi giống như giáo đồ Cựu Cổ giáo à, đây chẳng qua là Thần Võ giới Thiên Tôn áp đặt tội danh thôi.

Người người Thường tộc nghị luận ầm ĩ, võ giả Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng tôn trọng lực lượng, Khương Trường Sinh mạnh mẽ làm bọn hắn bội phục đến cực điểm, bắt đầu chờ mong những ngày tiếp theo.

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh bắt đầu vận công khôi phục pháp lực, một đợt đại chiến này tiêu hao không ít, chủ yếu là mũi tên hủy diệt đầu nguồn Thiên Hà kia, hắn thật vận dụng toàn lực, sợ lật xe, mất mặt trước mặt người Thường tộc.

【 Định Thiên năm một trăm tám mươi lăm, Bộ Thiên Tôn vì Niết Bàn Chí Nguyên Công cùng với vì báo thù cho Quý Thần Phủ, ngươi thành công sinh tồn sau khi tiếp nhận khiêu chiến của hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, đạo tràng - Tam Thập Tam Trọng Thiên 】

Một dòng thông báo xuất hiện ở trong mắt Khương Trường Sinh, khiến cho hắn nhíu mày.

Hắn lần đầu tiên thu hoạch được đạo tràng.

Tử Tiêu cung chính là pháp bảo nhân quả, hai chữ Đạo Tràng lần đầu tiên xuất hiện.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, chia làm ba mươi ba trọng đạo tràng, có thể cổ vũ linh khí, ngộ tính, mỗi một tầng đều ẩn chứa cấm chế phòng ngự đặc biệt, có thể tự chủ đề phòng không phải người có khí vận xông vào, đồng thời, Tam Thập Tam Trọng Thiên cũng là một chỉnh thể, độc lập với một vùng không gian.

Đạo tràng tầng thứ ba mươi ba là đạo tràng có hiệu quả mạnh nhất.

Khương Trường Sinh cảm thấy không tệ, Tam Thập Tam Trọng Thiên thêm Tử Tiêu cung, có thể làm cho hắn tu hành làm ít công to, Tam Thập Tam Trọng Thiên phối hợp khí vận Phong Thần bảng, cũng có thể để tốc độ Thiên Đình phát triển lần nữa tăng lên.

Đây chính là sinh tồn ban thưởng mà Nguyên Đạo Võ Tôn đổi lấy, tất nhiên không đơn giản.

Hắn xuất ra Tam Thập Tam Trọng Thiên, một đoàn mây mù xuất hiện ở trước mặt, không tính lớn, hắn thăm dò thần niệm vào trong đó, bắt đầu luyện hóa Tiên Thiên cấm chế bên trong, Tam Thập Tam Trọng Thiên ẩn giấu Tiên Thiên cấm chế rất sâu, không có tiếp nhận trí nhớ truyền thừa, rất khó phát hiện.

Bạch Kỳ nhìn thoáng qua, liền nhắm mắt tiến vào mộng đẹp, đi tắm ở bên trong Thần Du đại thiên địa.

Đến mức Bạch Long, căn bản không có tỉnh qua.

Nửa năm sau, lần lượt có người Thường tộc được phân thân Khương Trường Sinh chuyển trở lại vũ trụ hạ giới, trước mắt Khương Trường Sinh đã phân ra hai tôn phân thân, một tôn phụ trách tìm kiếm nơi ở thích hợp ngoài hư không, một tôn phụ trách thu thập người Thường tộc, dựa vào Luân Hồi ấn ký, lại thi triển Ngũ Hành độn thuật, phân thân của hắn đã có thể xuyên qua không gian, tới lui tự nhiên.

Đây cũng là tiên, tới lui tam giới tự nhiên, cái gọi là tam giới cùng ba ngàn thiên địa, đều gọi chung.

Theo từng người từng người Thường tộc trở về, Thường Nhạc Càn cùng Thường tộc đối càng ngày càng cảm kích Khương Trường Sinh.

Ngắn ngủi nửa năm, Thần Du đại thiên địa đã xuất hiện tín đồ Thường tộc, tốc độ như vậy cũng vượt ra ngoài ý liệu của Khương Trường Sinh.

Nói đến Thần Du đại thiên địa, mỗi ngày chí ít có hơn hai tỷ hương hỏa tín đồ đồng thời ở đây, các tín đồ tiến hành luận võ, trao đổi tình báo, mậu dịch các loại, Thần Du đại thiên địa tuy là mộng cảnh, lại trở nên vô cùng phong phú, đặc sắc, đã trở thành một mảnh giang hồ độc lập khác.

Diệp Chiến là người cực kỳ trầm mê, bởi vì hắn đến từ trên trời, còn bị Đạo Tổ tự mình trấn áp, khiến cho tên tuổi của hắn hết sức vang, là nhân vật mưa gió bên trong Thần Du đại thiên địa, dựa vào trao đổi với rất nhiều tín đồ, hắn lý giải lực lượng niết bàn càng ngày càng mạnh.

Chương 798: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (2)

Trước kia, hắn có thể không có cách nào trao đổi võ đạo cùng nhiều người như vậy, một là lòng người khó dò, hai là khinh thường, nhưng ở bên trong Thần Du đại thiên địa, không nhìn thấy cảnh giới lẫn nhau, cũng đều là tín ngưỡng, để bọn hắn rất dễ dàng đến gần.

Một ngày này.

Diệp Chiến tỉnh lại, vươn mình bay lên, bắt đầu tĩnh toạ.

Diệp tộc lão tổ bay ra theo cơ thể hắn, nhìn khí tức niết bàn lượn lờ ra quanh người hắn, không khỏi cảm khái nói:

- Thật sự là hiếm lạ, phần lớn thời gian ngươi rõ ràng đều đang ngủ, lại so tiến bộ càng lớn hơn dĩ vãng, chẳng lẽ này là căng chặt có độ?

Diệp Chiến nhắm mắt lại, nói:

- Hết thảy đều do Đạo Tổ ban ân.

Liên quan tới Thần Du đại thiên địa tồn tại không thể nói cho người ngoài. Đây là quy củ Đạo Tổ quyết định, hắn tuân theo, quy công cho hết thảy thứ mình đạt được bên trong Thần Du đại thiên địa cho Đạo Tổ.

- Đạo Tổ? Xem ra tư chất của ngươi đả động hắn.

Diệp tộc lão tổ cười nói, mặt lộ vẻ vui mừng, hắn vẫn cảm thấy Diệp Chiến có thiên tư mạnh hơn Diệp Thần Không, chẳng qua bị Diệp tộc áp chế bản tính.

- Không, Đạo Tổ đối với chúng sinh đều như thế, hắn theo không keo kiệt trợ giúp của mình dành cho chúng sinh, không có thành kiến môn hộ, không có kỳ thị chủng tộc.

Diệp Chiên bắt đầu thao thao bất tuyệt tán thưởng Đạo Tổ, Diệp tộc lão tổ nghe được mà vẻ mặt càng ngày càng cổ quái.

Xảy ra chuyện gì?

Tiểu tử này trước đó nghe nói phải quỳ lạy Đạo Tổ còn hết sức biệt khuất, làm sao hiện tại triệt để đảo hướng Đạo Tổ?

Diệp tộc lão tổ luôn cảm thấy Đạo Tổ đã làm gì Diệp Chiến, mặc dù hoang mang, nhưng hắn cũng không mâu thuẫn, không có cách, Diệp tộc nhất định phải có chỗ dựa.

Định Thiên năm một trăm chín mươi, Thiên Cảnh triệt để lâm vào trong chiến tranh, gặp phải một phương nhân tộc mạnh mẽ đột kích, binh lực võ giả đối phương xuất động vượt qua số lượng một tỷ, chiến tuyến kéo đến thật dài, doanh binh to lớn càng khó mà ước lượng, võ giả các cảnh giới đều có, dù cho Cường Lương tộc trợ giúp, cũng rất khó thủ thắng.

Đối với kiếp nạn của Thiên Cảnh, Khương Trường Sinh không có chú ý, Khương Tử Ngọc nếu gánh không được, tự sẽ cầu Thiên Đình tương trợ, nhưng Khương Tử Ngọc không có, hắn cảm thấy Thiên Cảnh đang tiến bộ trong lúc gặp trắc trở.

Một ngày này.

Phía trên phù đảo, số lượng lớn Thường tộc tinh nhuệ tụ tập ở đây, đều có người cầm quyền cấp độ khác biệt, Thường Nhạc

Càn, Tử Hoàn thần quân cũng ở trong đó, phương xa, từng tòa lầu các, trên phù đảo, có võ giả, Thần Quân Thường tộc khác quan sát, tất cả đều yên lặng chờ một người.

- Đạo Tổ muốn làm gì?

- Không rõ ràng, nhưng tộc trưởng để cho chúng ta chờ đợi, tất nhiên có việc lớn muốn phát sinh.

- Không phải muốn xử trí những Thần Quân đó chứ?

- Hẳn không phải, Đạo Tổ không có hiếu sát.

- Ngươi lại biết rồi?

- Nói nhảm, ta hiểu rất rõ Đạo Tổ.

Người Thường tộc nghị luận ầm ĩ, Thần Quân các giới thì cực kỳ khẩn trương, bọn hắn cũng đang lo lắng cho mình.

Thường Nhạc Càn quay đầu nhìn về phía Tử Hoàn thần quân bên cạnh, Tử Hoàn thần quân khẽ lắc đầu, cũng không rõ ràng Đạo Tổ muốn làm gì.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Cuối cùng!

Thường Nhạc Càn trước tiên nhìn thấy Đạo Tổ đạp mây bay tới, càng ngày càng nhiều người phát hiện, hắn cấp tốc bay tới phía trên thiên hà, đám người Thường Nhạc Càn dồn dập ngẩng đầu nhìn lại.

- Nếu thượng giới không dung hạ giới, vậy thì để hạ giới đoàn kết lại, để Thiên Hà trở thành Thiên Hà của chúng sinh.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, đạm mạc mà trang nghiêm, rõ ràng truyền vào trong tai của mọi người, tất cả mọi người khẩn trương lên, không rõ hắn muốn làm gì.

Chỉ thấy Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ ngón giữa tay phải khép lại, đặt ở trước miệng, tựa như đang đọc chú ngữ.

Âm ầm.

Thiên Hà to lớn khổng lồ bắt đầu rung động, dẫn đến từng tòa phù đảo phía trên đi theo lay động, tất cả mọi người bị hù dọa,

nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong bóng tối phía dưới sáng lên từng đạo ánh sáng, chỉ thấy vòng sáng Thiên Hà xâu chuỗi lấy tám mươi mốt phương võ giới bắt đầu co vào, dưới vẻ mặt khó tin của tất cả mọi người, vòng sáng Thiên Hà cấp tốc ngưng rúc vào một chỗ, tám mươi mốt phương võ giới chạm vào nhau, cũng không có sinh ra nổ tung, mà đất đai tương liên, cấp tốc hình thành một mảnh đại lục với thiên địa bát ngát.

Trong bóng tối sáng lên từng khỏa sao trời đi theo bay tới, nhìn kỹ lại, đúng là các đại lục võ giới giống như Thái Hoang võ giới, như ghép hình tụ lại. Chí Hư Triệt Võ cảnh Thường Nhạc Càn trừng to mắt, nhận biết của hắn lần nữa bị lật đổ.

Đây là thủ đoạn gì?

Tử Hoàn thần quân ngẩng đầu nhìn lại, thấy không rõ Đạo Tổ cao cao tại thượng là vẻ mặt gì, nhưng dáng người của hắn khắc thật sâu vào trong lòng của nàng.

Thân là Thần Quân, nàng hiểu rõ rất nhiều về võ giới, quy tắc thiên địa võ giới khác biệt, trình độ khí vận khác biệt, còn bị lực lượng Thiên Hà ngăn cách, nàng chưa từng nghe nói qua có người có thể dung hợp một phương phương võ giới lại cùng nhau.

Mà lại nàng không cảm giác được chân khí.

Tiên đạo thật tồn tại.

Càng ngày càng nhiều võ giới dung hợp lại cùng nhau, số lượng vượt xa tám mươi mốt phương võ giới, được thần niệm Khương Trường Sinh che chở, sinh linh bên trong võ giới không có cảm nhận được dị thường, chỉ có những sinh linh ở chỗ sâu trong biên giới thấy được thiên địa mới xuất hiện tại chân trời góc biển, rung động con mắt của bọn họ.

Mấy chục giây sau, một đại lục cực kỳ khổng lồ xuất hiện ở phía dưới, độ rộng còn lớn hơn mặt cắt của Thiên Hà, rung động tất cả mọi người phía trên.

- Đã là thế gian, không cần điểm cao thấp.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, hắn tay trái cầm Kỳ Lân phất trần vung lên, vô số ngôi sao bay ra từ bên trong Thiên Hà cuồn cuộn, tô điểm xung quanh đại lục, vờn quanh thành hình ảnh tinh hệ vũ trụ mà hắn kiếp trước nhận biết, hiện lên hình ảnh xoắn ốc, tinh quang hội tụ vào một chỗ, sáng ngời dị thường.

Chương 799: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (1)

Nhìn Đạo Tổ dễ dàng thao túng ngôi sao đầy trời cùng võ giới cuồn cuộn, Thường tộc, Thần Quân cùng với thủ hạ đều ngây ra như phỗng.

Khương Trường Sinh không có thể hiện ra lực lượng tính thực chất, nhưng thấy những võ giới ngưng tụ cùng một chỗ và đám sao trời đang bay múa thật sự là quá mức rung động.

- Cái này cần là cảnh giới nào.

- Ta hoàn toàn không cảm giác được lực lượng võ đạo.

- Quá khoa trương, đây quả thực là lực lượng của Thần.

- Lực lượng bực này đáng giá chúng ta tùy tùng.

- Thật đáng sợ, trách không được dám khinh miệt Thần Võ giới, cho dù là những cường giả ẩn thế của Thần Võ giới cũng rất khó có lực lượng cường đại như thế.

Khương Trường Sinh nghe tiếng bàn luận của bọn họ, âm thầm kêu khổ.

Hắn ra vẻ mây trôi nước chảy, trên thực tế tiêu hao rất nhiều pháp lực, không chỉ pháp lực, còn có thần niệm, muốn bảo đảm quy tắc thiên địa mỗi một phe võ giới không nhận chấn động, không ảnh hưởng đến chúng sinh trong các phương võ giới, quá trình này còn phức tạp hơn so với thoạt nhìn bên ngoài rất nhiều.

Còn tốn sức hơn đánh Bộ Thiên Tôn và diệt đầu nguồn Thiên Hà.

Đương nhiên, chẳng qua đối lập mà thôi, dù sao hắn chưa từng tiêu hao như thế này, luận trạng thái, hắn còn có thể kiên trì, ít nhất hoàn thành chuyện này không có vấn đề.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Hà, đánh tan tạo hóa như thế, thật sự đáng tiếc.

Thần Võ giới vận dụng Thiên Hà rất không tệ, trước đó Thiên Hà chúc phúc có thể để võ đạo linh khí trong Thái Hoang võ giới tăng vọt, để đột phá trở nên càng dễ, nếu chuyển biến làm Thiên Đình chúc phúc, nhất định có thể để chúng sinh càng thêm cảm kích Thiên Đình.

Khương Trường Sinh lúc này dùng thần niệm bao trùm Thiên Hà, vô cùng hùng vĩ, Thiên Hà hùng vĩ bắt đầu tới gần đại lục võ giới, một màn này kinh động đến hết thảy người xem.

Đạo Tổ muốn làm gì?

- Từ sau, Thiên Hà thuộc về thiên đình, vẫn như cũ tạo phúc cho chúng sinh!

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, làm cho tất cả mọi người sinh ra tò mò về Thiên Đình. Thiên Hà cấp tốc tuôn xuống đại lục võ giới, cuối cùng đứng ở trên đất liền võ giới, chiếm cứ thành đại dương mênh mông bao la.

Thái Dương các phương võ giới dung hợp lại cùng nhau, vẫn như cũ treo cao trên không đại lục võ giới, ở vào bên dưới Thiên Hà, Khương Trường Sinh quyết định giao quyền lực ngày đêm cho Thái Dương tinh quân, cũng chính là Kim Ô, sinh thái võ giới đại lục có khí vận cùng quy tắc khống chế, Thái Dương ngược lại thành thời gian cùng phương hướng chuẩn đoán.

Rất lâu.

Đợi hết thảy động tĩnh ngừng lại, tất cả mọi người đang quan sát hết thảy cảnh tượng đều có chút hốt hoảng.

Vừa mới qua đi bao lâu, có nửa canh giờ?

vũ trụ phương hạ giới này lại bị Đạo Tổ dung hợp lại cùng nhau, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Từ nay về sau, giới này gọi Côn Lôn giới, Thường tộc phụ trách thủ hộ hư không Côn Lôn giới, còn cần tộc nhân tập võ có thể đi vào Côn Lôn giới ở.

Khương Trường Sinh vứt xuống nói lời này liền biến mất, Thường Nhạc Càn cùng Tử Hoàn thần quân đều nghe được hắn truyền âm, để bọn hắn thu xếp tốt hết thảy rồi hạ giới tìm hắn.

Tử Hoàn thần quân nhìn Côn Lôn giới lớn hơn Thái Hoang võ giới ngàn lần, thật lâu khó mà lấy lại tinh thần.

Mấy trăm phương võ giới dung hợp lại cùng nhau, trong đó có võ giới còn muốn lớn hơn Thái Hoang võ giới mười mấy lần.

Từ nay về sau, những võ giới này đều sẽ có một tên thống nhất, Côn Lôn giới.

Mây đen giăng kín, mặt đất bị dung nham tung hoành, thủng trăm ngàn lỗ, như nhân gian luyện ngục.

Viêm Chủ tĩnh toạ trong không trung, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn bầu trời, võ giả không có có thần niệm, hắn không rõ ràng thiên ngoại xảy ra chuyện gì, nhưng dùng cảnh giới của hắn có thể cảm nhận được thay đổi cực lớn.

- Chẳng lẽ là cuộc chiến võ giới sớm kết thúc?

Viêm Chủ âm thầm kinh hãi, đợi khí tức khủng bố ở thiên ngoại dừng lại, hắn lúc này xuyên qua biển mây, bay về phía thiên ngoại. Cũng không lâu lắm, hắn hoảng sợ phát hiện lực lượng Thiên Hà biến mất, hắn vậy mà có khả năng tự do bay ra võ giới.

Cách xa mặt đất càng ngày càng xa, ánh mắt của hắn càng ngày càng kinh dị, hắn nhìn thấy cái gì?

Mảnh võ giới này làm sao trở nên to lớn như thế?

Còn có hư không bên trong làm sao có nhiều sao trời như vậy?

Đúng lúc này Viêm Chủ nhìn thấy một đầu Tam Túc Kim Ô lướt qua hư không, bay về phía Thái Dương tinh vô cùng to lớn kia. Hắn theo bản năng muốn đuổi kịp, kết quả một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hắn.

Đây là nam tử khoác bạch y, khuôn mặt tuấn lãng, nhưng vẻ mặt băng lãnh, hắn nâng bảo kiếm, nói:

- Sinh linh tạm thời không được tự do ra vào Côn Lôn giới.

Bạch y nam tử chính là võ giả Thường tộc, vũ lực của hắn bên trong Thiên N guyên Cực Võ cũng thuộc về người nổi bật.

Viêm Chủ nhíu mày hỏi:

- Côn Lôn giới? Có ý tứ gì? Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Mẹ nó, không phải hắn xuyên không qua đâu rồi chứ?

Bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có truyền thuyết thần thoại liên quan đến võ giả xuyên qua thời không, hắn chỉ có thể dùng truyền thuyết này để giải thích tình cảnh hiện tại.

- Không thể trả lời, xuống.

Bạch y nam tử lạnh lùng nói, hắn nhìn ra được công lực của Viêm Chủ không kém hơn mình, nhưng hắn hoàn toàn không sợ.

Viêm Chủ bị thái độ của hắn làm cho tức giận, nhưng hắn không có hiểu rõ ràng tình cảnh của mình, không dám tùy tiện hành động.

- Chờ một chút!

Một tiếng nói truyền đến, ngữ khí đầy kinh hoảng.

Chỉ thấy một lão giả nhanh chóng bay tới, đi vào trước mặt bạch y nam tử, cung kính hành lễ, nói:

- Ta chính là trưởng bối của hắn, để ta tới thuyết phục hắn, hắn chính là thiên kiêu số một số hai tộc chúng ta, ngày sau nhất định có thể tạo phúc cho Côn Lôn giới.

Bạch y nam tử nghe xong, vẻ mặt hòa hoãn.

Từ khi tới đây, được chứng kiến sức mạnh to lớn của Đạo Tổ, Thường Nhạc Càn đã bắt đầu cho tộc nhân làm việc, sau này Thường tộc sẽ là dùng Thiên Lôi của Đạo Tổ, sai đâu đánh đó.

Chương 800: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (2)

Lão giả nhìn về phía Viêm Chủ, thấp giọng nói:

- Thiếu chủ, đi xuống đi, đầu nguồn Thiên Hà đã bị Đạo Tổ tru diệt, từ nay về sau, chúng ta không thuộc về Huyền Hoàng Đại

Thiên Địa nữa, mà là thuộc về Côn Lôn giới, ngươi muốn như thế nào trùng kiến Viêm Tộc tại Côn Lôn giới đi, Côn Lôn giới này là Đạo Tổ dùng vô thượng thần thông sáng tạo, hết thảy võ giới đều bị dung hợp lại cùng nhau, trước khi Đạo Tổ không có nhả ra, không được tự tiện xông ra, hư không có Thường tộc trấn thủ, không nên để cho Thường tộc khó xử.

Viêm Chủ nghe xong, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Chấn kinh!

Hoảng sợ!

Bao la mờ mịt!

Đủ loại cảm xúc xen lẫn trong lòng hắn, hắn không thể nào hiểu được, nhưng hắn tin tưởng trưởng bối của mình sẽ không nói dối, lúc trước thiên ngoại cự biến đúng là Đạo Tổ làm ra.

Trùng kiến Viêm Tộc tại Côn Lôn giới, đây là nói đùa cái gì?

Chẳng lẽ Thần Võ giới không thể tới cứu hắn?

Viêm Chủ chú ý tới kính sợ trên mặt lão giả cùng đáy mắt đầy cuồng nhiệt, hắn xem không hiểu.

Hắn sẽ không bị phản bội chứ?

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh truyền âm cho hết thảy tiên thần, báo cho tình huống thiên ngoại, để ba vị Thiên Quân tiến đến thương lượng cùng Thường tộc.

Hết thảy thiên binh thiên tướng, tiên thần bên trong Thiên Đình đều chấn kinh.

Võ giới dung hợp, đổi tên là Côn Lôn giới?

Thường tộc trên trời quy thuận Thiên Đình?

Thường Dao Lăng cùng một vài thiên binh Thường tộc cực kỳ hưng phấn, dồn dập giới thiệu cho các tiên thần khác về sự mạnh mẽ của Thường tộc. Thái Sử Trường Sách xúc động, hắn tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh, mong muốn để Khương Trường Sinh thu Thái Sử tộc vào Côn Lôn giới.

Đợi ở Thiên Đình nhiều năm, hắn nhận định Thiên Đình không sớm thì muộn sẽ phá vỡ sự thống trị của Thần Võ giới

đối với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, sớm một chút gia nhập, sau này sẽ là Vạn Cổ Cự Đầu kỷ nguyên mới.

Đáng tiếc, Thái Sử Trường Sách hỏi đến việc này, Khương Trường Sinh bảo hắn hảo hảo luyện công, những chuyện này sau hãy nói.

Vừa tiêu hao một đợt, hắn muốn khôi phục thật tốt, pháp lực không đi đến trạng thái bão hòa, hắn không có cảm giác an toàn.

Về sau một quãng thời gian, nhóm tiên thần lần lượt bay ra thiên ngoại, cúi xem Côn Lôn giới, cảm khái Đạo Tổ mạnh mẽ, tin tức này mặc dù không có cáo tri chúng sinh, nhưng rất nhanh đã truyền ra trong Thần Du đại thiên địa, nhóm tiên thần cố ý tuyên truyền, khiến cho hết thảy tín đồ phấn chấn, tin tức đi theo truyền đến nhân gian.

Sau mấy tháng.

Khương Trường Sinh phóng xuất Tam Thập Tam Trọng Thiên, chứa trọn Thiên Đình vào trong đó, hắn hiển hiện ra cửu trọng thiên trước đó, tránh cho tiên thần ra ngoài tìm không thấy đường về nhà, tiên thần đều có khí vận của hắn, có thể tự do ra vào Tam Thập Tam Trọng Thiên, sẽ không cảm nhận được cấm chế trở ngại.

Toàn bộ quá trình chẳng qua trong hai cái nháy mắt, số ít tiên thần phát giác được không thích hợp, nhưng nghĩ tới có thể là Đạo Tổ làm ra, cũng không có lo lắng.

Côn Lôn giới thành lập khiến cho bầu trời trở nên càng cao, Khương Trường Sinh chuyển Tử Tiêu cung vào trọng thiên thứ ba mươi ba, đã có khả năng cúi xem toàn bộ Côn Lôn giới, hắn không có thôi động không gian cấm chế Tam Thập Tam Trọng Thiên, để đạo tràng ẩn giấu vào dị bên trong không gian, trước mắt tương đương với đứng ở vùng trời Côn Lôn giới, chẳng qua cửu trọng thiên đi lên là ẩn hình, sinh linh bên ngoài không nhìn thấy, khẽ đến gần Tam Thập Tam Trọng Thiên, đều sẽ bị cấm chế mê loạn cảm giác hướng đi.

Bạch Kỳ, Bạch Long đi ra Tử Tiêu cung, thưởng thức Côn Lôn giới, cảm thán chủ nhân thần thông quảng đại.

Khương Trường Sinh luôn có thể một lần lại một lần làm mới nhận biết của bọn chúng.

Mộ Linh Lạc từ Thiên Cảnh trở về, Khương Trường Sinh để Bạch Kỳ tiến đến tiếp nàng, thuận tiện giới thiệu Tam Thập Tam Trọng Thiên cùng Côn Lôn giới thành lập.

Mặc dù là Vương Mẫu, người thân cận nhất của Khương Trường Sinh, nàng cũng trở nên khiếp sợ.

Thiên Cảnh, trong ngự thư phòng.

- Côn Lôn giới?

Thái Tử Khương Tú động dung, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Khương Tử Ngọc đứng trước bàn cát, hai tay chống nạnh, cảm xúc sục sôi nói:

- Không sai, từ đó không có võ giới, chỉ có Côn Lôn giới, mục tiêu của Thiên Cảnh lớn hơn, bởi vì thiên địa bao la không dưới nghìn lần! Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Hắn đi vào bên trong Thần Du đại thiên địa biết được việc này, đầu tiên là rung động, sau đó là phấn khởi.

Hứng thú lớn nhất của hắn là khuếch trương bản đồ giang sơn, mặc dù Thiên Cảnh hãm sâu trong vũng bùn chiến tranh, nhưng không trở ngại hắn triển vọng tương lai.

Khương Tú thì hốt hoảng, hắn biết gia gia mình là tiên thần, nhưng bởi vì quan hệ quá gần, cảm thụ của hắn không phải sâu lắm, hắn thậm chí cũng không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, nghĩ rằng tất cả đều nên là như thế, đây là một lần hắn kinh hãi nhất từ khi lớn lên đến nay.

Hắn đột nhiên ý thức được mình đầu thai thật may mắn, rơi vào Thiên Cảnh, nhất định thống nhất thiên hạ, làm hoàng để độc nhất vô nhị nhân gian.

- Mặc dù có gia gia ngươi bảo hộ, nhưng mong muốn thống nhất thiên hạ, vẫn phải dựa vào chính chúng ta nỗ lực, bằng không người nào thống nhất thiên hạ, đối với gia gia ngươi mà nói là không quan trọng.

Khương Tử Ngọc căn dặn nói, sợ tâm tính Khương Tú sai lệch.

Khương Tú ngốc ngốc gật đầu.

Nhìn hắn thất thố, Khương Tử Ngọc buồn cười, lúc trước hắn đi vào Thần Du đại thiên địa cũng như thế.

Một bên khác.

Vô Tận Hải Dương, Thiên Hàng sơn.

- Côn Lôn giới? Làm sao có thể.

Diệp tộc lão tổ trừng to mắt, cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi. Tin tức Côn Lôn giới là Khương Trường Sinh cố ý tiết lộ, đi qua Tam Đại Thiên Quân đồng ý, các tín đồ mới dám nói ra, Diệp Chiên mới dám nói cho Diệp tộc lão tổ.

Ngẩng đầu ba thước có thần minh, chuyện Đạo Tổ không đồng ý, bọn hắn cũng không dám nếm thử, nghe nói Đạo Tổ có thể nhìn trộm đến bọn hắn đang suy nghĩ gì.

Theo người Thường tộc càng ngày càng nhiều trong Thần Du đại thiên địa, Diệp Chiến cũng biết đến rất nhiều sự kiện lớn, lần này Thiên Đình đồng ý tuyên dương việc này, hắn liền nói một mạch.

Ba mũi tên tru giết Thiên Tôn.

Một tiễn tru diệt đầu nguồn Thiên Hà.

Dung hợp ngàn phương võ giới, sáng tạo Côn Lôn giới.

Chờ chút!

Diệp Chiến càng nói càng phấn khởi, càng tự hào, mà Diệp tộc lão tổ thì nghe đế tê dại.

Chương 801: Đại khí vận, thay đổi tương lai (1)

Diệp tộc lão tổ chưa bao giờ đánh giá thấp Đạo Tổ, thậm chí hắn đều cảm giác mình có chút lo sợ hão huyền, đánh mất ngạo khí năm đó, nhưng hôm nay nghe Diệp Chiến nói, hắn cảm giác mình còn đánh giá thấp Đạo Tổ.

Dung hợp toàn bộ vũ trụ võ giới hạ giới, đây là sức mạnh to lớn hạng gì?

Mà hắn không có cảm nhận được quy tắc thiên địa biến hóa, đây cơ hồ là chuyện không thể nào làm được.

Còn có Bộ Thiên Tôn, đây chính là tồn tại cường đại Nguyên Đạo Võ Tôn cảnh, lại bị ba mũi tên bắn giết.

Võ đạo chi lộ, cảnh giới càng cao, càng khó bị tuỳ tiện tru diệt, dù cho Nguyên Đạo Võ Tôn cũng rất khó tru diệt Chí Hư Triệt Võ, trừ phi vận dụng trận pháp, hạn chế Chí Hư Triệt Võ thân hóa hư không.

- Đạo Tổ đến cùng muốn làm gì, chẳng lẽ hắn muốn lật đổ Thần Võ giới thống trị?

Trong lòng Diệp tộc lão tổ cảm thấy kinh hoàng, hắn tuy khiếp sợ, nhưng trong lòng lại không tự chủ được sinh ra kỳ vọng to lớn.

Tình cảnh Diệp tộc hiện tại rất khó vươn mình, bởi vì đắc tội Thần Võ giới, lại có nhiều cừu gia như vậy, mặc dù một lần nữa quật khởi, Thần Võ giới cũng sẽ ngáng chân.

Nếu như Diệp Chiến trợ giúp Đạo Tổ lật đổ Thần Võ giới, Diệp tộc có thể quật khởi, còn có thể thu được địa vị trước nay chưa có.

Diệp tộc lão tổ nhìn về phía Diệp Chiến còn đang thao thao bất tuyệt, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Kẻ này có thể gặp gỡ cơ duyên như thế này trong tuyệt cảnh, hắn thấy được đồ vật trên người Diệp Chiến càng thêm sáng chói hơn Diệp Thần Không.

Chính là đại khí vận.

Diệp Chiến càng nói càng xúc động, kém chút nói lộ ra miệng, cũng may kịp thời phanh lại.

Thấy lão tổ giống như cười mà không phải cười nhìn mình, Diệp Chiến giả khục một tiếng, nói:

- Tóm lại, Đạo Tổ thật mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hắn chính là Vạn Tiên Chi Tổ chuyển thế, vì chúng sinh

mang đến phúc phận, không sớm thì muộn sẽ đổ Thần Võ giới ngoan cố, vô lý, sáng lập thiên quy chúng sinh bình đẳng.

Liên quan tới lý niệm của Đạo Tổ, Diệp Chiến sớm đã thông qua đếm không hết tín đồ hiểu rõ, người quen của hắn ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa chung vào một chỗ đều không sánh bằng số lượng người hắn quen biết ở bên trong Thần Du đại thiên địa, hắn hết sức ưa thích Thần Du đại thiên địa, người ở đó nói chuyện êm tai, không có bất kỳ ngăn cách gì, có thể không chút kiêng kỵ tâm tình.

- Vậy ngươi có cần hảo hảo luyện công, không nên để cho Đạo Tổ thất vọng, Thường tộc mặc dù không so được Diệp tộc trước kia, nhưng bên trong mười vạn năm gần đây, Thường tộc hiện ra không ít thiên tài, ít nhất đều có thanh danh bên trong đại thiên địa cuồn cuộn, không thể khinh thường.

Diệp tộc lão tổ căn dặn, Diệp Chiến gật đầu, trong hai mắt tràn đầy vẻ mơ ước.

Một bên khác, các nơi thiên hạ, phàm là địa phương có tín đồ Đạo Tổ cũng đang thảo luận việc này.

Ngay cả Địa Phủ cũng đang thảo luận.

Khương Triệt, Khương Huyền Niên đứng ở trước mặt Hình Thủ, ba người trò chuyện Khương Trường Sinh thần thông quảng đại.

Hình Thủ bình tĩnh nhất, nói:

- Nếu Đạo Tổ sáng tạo ra Côn Lôn giới, cung cấp cơ sở càng lớn vì Địa Phủ lớn mạnh, chúng ta cũng không thể lười biếng.

- Thiên Đình có thiên binh thiên tướng, Long Cung có yêu binh yêu tướng Địa Phủ cũng không có thể thiếu lực lượng của mình.

Khương Triệt hai người gật đầu, bây giờ Địa Phủ có quy mô cực lớn, diện tích Hoàng Tuyền bao phủ đã vượt qua Long Mạch đại lục ngày xưa, mà lại đang hình thành không gian độc lập, càng ngày càng có hồn phách, Tà Ma mạnh mẽ đến, còn chế tạo ra hỗn loạn, về sau tất nhiên sẽ gặp được mầm tai vạ, sớm trù bị chiến lực phòng ngự cho Địa Phủ.

Hình Thủ bắt đầu bố trí, Khương Triệt, Khương Huyền Niên tử tế lắng nghe.

Côn Lôn giới đưa tới náo nhiệt kéo dài thật lâu, bởi vì Thái Hoang chẳng qua là một khối địa phương rất nhỏ của Côn Lôn giới, có người thì có thể không ngừng lan truyền tin tức.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh nghênh đón tăng vọt, thấy để tâm tình của hắn vui vẻ.

Thường Nhạc Càn, Tử Hoàn thần quân trở thành hai vị Chính thần trong Phong Thần bảng, bọn hắn chọn lựa ra một nhóm người Thường tộc mạnh nhất xuyên qua Phong Thần bảng, thu hoạch được khí vận Thiên Đình, số lượng mười vạn, trở thành lực lượng mạnh nhất Thiên Đình, phụ trách trấn thủ thiên ngoại Côn Lôn giới.

Phân thân Khương Trường Sinh vẫn không ngừng mang về người Thường tộc trên trời, khiến cho số lượng ngườiThường tộc càng ngày càng nhiều.

Thường tộc tạm thời không thể vào Tam Thập Tam Trọng Thiên luyện công, dạng này mới có thể để cho lực lượng bản thổ Thiên Đình đuổi theo, Thường tộc cũng không có không vừa lòng, dù sao bọn hắn mới đến, bọn hắn còn cần kiến công lập nghiệp, mặt khác, bọn hắn cũng không biết tính đặc thù của Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Thường Nhạc Càn, Tử Hoàn thần quân đi qua Thiên Đình, chỉ cảm nhận được võ đạo linh khí nồng đậm, nhưng so với bọn hắn tộc bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thì không coi là cái gì, mà Thường Dao Lăng cùng thiên binh Thường tộc cũng không có nói ra huyền diệu của Thiên Đình, đây đều bí mật.

Đợi trật tự ổn định, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Trường Sinh lần nữa bắt đầu bế quan.

Mấy năm sau, phân thân tiến đến tìm kiếm hư không trở về, dung nhập trong cơ thể Khương Trường Sinh, dung hợp trí nhớ.

Khương Trường Sinh cũng không có hành động, có thể muộn một chút đi hư không Huyền Hoàng Đại Thiên Địa liền muộn một chút, dù cho là hư không, cũng tất nhiên rất nguy hiểm, hắn phải nắm chặt thời gian mạnh lên….

Thiên địa thương mang, một khỏa hắc cầu to lớn trôi nổi phía trên vùng núi, trên vách núi phương xa có hai bóng người đang luyện quyền, một vị trong đó chính là Kỷ Cương.

Thủ hộ nơi này sắp một trăm năm, không gian hư vô biến thành hắc cầu co nhỏ lại một chút, nhưng đối với toàn thể, vẫn không coi là cái gì, quỷ mới biết còn bao lâu nữa mới hoàn toàn biến mất, nhưng Kỷ Cương đã thành thói quen thủ hộ nơi này.

Chương 802: Đại khí vận, thay đổi tương lai (2)

Thiếu niên đứng bên cạnh hắn đang theo hắn đánh quyền, hắn tên Tiểu Ngũ, sáu năm trước, cha mẹ của hắn mang theo hắn đi ngang qua nơi này, sinh ra tò mò với không gian hư vô phía trước, tùy tiện chui vào trong đó, về sau không còn có đi ra.

Kỷ Cương từng khuyên can qua, nhưng hai người vẫn thừa dịp hắn không rảnh chú ý, len lén lẻn vào, lưu lại tên này, để cho hắn không thể không chiếu cố.

- Sư phụ, vì cái gì chúng ta chỉ luyện quyền, không luyện công?

Tiểu Ngũ tò mò hỏi, hắn mồ hôi đầm đìa, mỗi một lần huy quyền đều lộ ra trầm trọng, hai tay đều đang run rẩy.

Kỷ Cương nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu tình, nói:

- Đây là quyền pháp vi sư sáng tạo để tôi thể, không cần tu hành nội công, chỉ tu thể phách mạnh mẽ, nội kinh tăng cường, cũng sẽ khiến cho cảnh giới võ đạo bản thân tăng lên, tăng trưởng tuổi thọ.

- Trên đời còn nhiều người nội ngoại công kiêm tu, nếu chúng ta có thể chuyên tâm luyện quyền, chẳng phải bớt hơn rất nhiều tinh lực so với nhiều người?

Vẻ mặt Tiểu Ngũ đau khổ, nói:

- Nhưng bộ quyền pháp này thật tính là quyền pháp à, cứ như vậy vừa đi vừa về ra quyền, có thể trở nên mạnh bao nhiêu?

Kỷ Cương trả lời:

- Mặc dù chỉ là một động tác để ngươi vung ra số quyền nhất định cũng sẽ sinh ra chất biến, thiên hạ thương sinh có bao nhiêu, người vung bao nhiêu quyền, vậy ngươi có thể quét ngang thiên hạ thương sinh.

Tiểu Ngũ trừng mắt nhìn, hỏi:

- Thiên hạ thương sinh có bao nhiêu?

- Vi sư không rõ ràng.

- Sư phụ, ngài vì sao một mục thủ ở chỗ này, bên trong hắc cầu đến cùng cất giấu bí mật gì?

- Đây là Đạo Tổ nhờ vả, để vi sư thủ hộ ở đây, không cho phép người bên ngoài đi vào, cho đến khi nó tan biến.

- Vậy có phải Đạo Tổ biết được cha mẹ ta đi đâu đây hay không?

- Có lẽ vậy.

Nghe được câu trả lời này, trong mắt Tiểu Ngũ dấy lên đấu chí, huy quyền.

Tốc độ càng nhanh.

Một già một trẻ ở trên vách núi luyện quyền, trời đất bao la, bọn hắn liền như là bụi trần, nhỏ bé như vậy.

Mỗi năm đi qua.

Tuế nguyệt như ngựa trắng.

Thiên Cảnh tổ chức đại điển hai trăm năm, cũng vừa kết thúc đại chiến dịch lề mề, chuẩn bị tiến hành một phen chuẩn bị chiến đấu mới.

Thời gian đi vào Định Thiên năm hai trăm linh một.

Đầu tháng tư, Viêm Chủ đi vào Kinh Thành.

Nhìn náo nhiệt phía trước, cự thành hùng vĩ, Viêm Chủ hít sâu một hơi.

Từ khi biết được võ giới dung hợp, hắn đã truy tìm tên Đạo Tổ, một đường tìm đến, Thiên Cảnh chính là chỗ Đạo Tổ khởi sự, hắn tự nhiên đến xem.

Thiên Cảnh phồn hoa hơn xa so tưởng tượng của hắn, phụ cận Kinh Thành còn có thân ảnh các tộc, trên trời cũng có rất nhiều võ giả, sinh linh dị tộc so tài, không khí võ đạo cực kỳ nồng đậm.

- Thiên Cảnh lại có phong thái của vận triều thượng giới.

Viêm Chủ cảm khái trong lòng, ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng có nhiều vô số kể vận triều, có thậm chí còn cường đại hơn Vạn Cổ Cự Đầu, càng là vận triều mạnh mẽ, võ phong càng dày đặc, hơn nữa còn có thể bao dung chủng tộc khác.

Hắn cất bước vào thành, trong một tháng tiếp theo, hắn du lịch các ngõ ngách Kinh Thành, cũng đi Long Khởi quan.

Võ giả Kinh Thành hiểu rõ Đạo Tổ sâu nhất, hắn tùy tiện đi một cái khách sạn đều có thể thăm dò ra truyền thuyết của Đạo Tổ.

Nghe xong từng cọc từng cọc truyền thuyết để tâm thái Viêm Chủ thay đổi.

Một ngày này.

Trong ngự thư phòng.

Khương Tử Ngọc đánh giá Viêm Chủ, không có lên tiếng.

Viêm Chủ kìm nén không được, nói:

- Thiên Cảnh tuy mạnh, nhưng chỉ là đối với nhân tộc Thái Hoang thôi, đưa mắt toàn bộ Côn Lôn giới, Thiên Cảnh mong muốn thống nhất thiên hạ nhân tộc cần thời gian vô cùng dài dằng dặc, ta đến từ thượng giới, đã không còn đường đi, nguyện vì bệ hạ hiệu lực, thủ hạ ta có rất nhiều cao thủ, chỉ cần bệ hạ đồng ý, ta bất cứ lúc nào có thể chiêu nạp bọn hắn đến đây hiệu lực cho Thiên Cảnh.

Khương Tử Ngọc mở miệng hỏi:

- Ngươi là cảnh giới gì?

Viêm Chủ trả lời:

- Thiên Nguyên Cực Võ viên mãn.

Trong mắt hắn lóe lên một tia ngạo khí, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài.

Thiên Cảnh ngay cả Võ Đế cũng không có, hắn xác thực có khả năng tự ngạo.

Khương Tử Ngọc nghe xong, khẽ gật đầu, nói:

- Trẫm đồng ý, bất quá trẫm cần ngươi trước làm chuyện khác.

Hắn đi tới phía trước, cười tủm tỉm hỏi:

- Trợ giúp Thiên Cảnh xuất hiện mười vị Võ Đế, ngày sau trẫm phi thăng, nhất định mang theo ngươi, như thế Viêm Tộc mới tính như chân chính dừng chân tại Côn Lôn giới.

Viêm Chủ nhíu mày, để hắn dạy phàm nhân tập võ?

Nhưng hắn rất khó từ chối, hắn gia nhập Thiên Cảnh là muốn gia nhập Thiên Đình, chỉ khi gia nhập Thiên Đình, hắn mới có cơ hội tiếp xúc Đạo Tổ.

Viêm Chủ vừa nghĩ tới quan hệ giữa Đạo Tổ và vị Thiên Tử này, chỉ có thể tiếp nhận, đáp:

- Tốt, đa tạ bệ hạ thưởng thức!

- Ha ha ha, Viêm ái khanh, sau này sẽ là người một nhà, cùng trẫm tâm sự chuyện bên trên, như thế nào?

Khương Tử Ngọc cười nói, ra hiệu Viêm Chủ ngồi lên ghế bên cạnh.

Viêm Chủ cũng không có từ chối, ngồi xuống bắt đầu kể chuyện Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Sau khi biết được cảnh giới của ta, hắn mảy may không hoảng hốt, chẳng lẽ hắn có không sợ ta có thủ đoạn? Mặc dù có Đạo Tổ làm chỗ dựa, ta cách hắn gần như vậy, hắn lại không hiểu rõ ta.

Viêm Chủ âm thầm kinh ngạc, không rõ Khương Tử Ngọc lỗ mãng hay có niềm tin.

Cũng may hắn cũng không phải tới gây chuyện, cho nên cũng không có xoắn xuýt.

Hắn không có chú ý tới một sợi tóc của Khương Tử Ngọc hơi hơi phiêu động, tản ra sáng bóng không giống bình thường.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Bên trong. Khương Thiên Mệnh bước nhanh đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, quỳ lạy hành lễ.

- Tổ gia gia, gần đây ta lại mơ thấy một giấc mộng nguy hiểm

Khương Thiên Mệnh nghiêm túc nói, Bạch Kỳ nghe được mở mắt.

Bạch Kỳ tức giận nói:

- Trước ngươi mơ thấy hai giấc mộng đều không chính xác, ngươi thật đúng là tin mình có thể dự báo tương lai?

Khương Thiên Mệnh khẽ nói:

- Chỗ nào không chính xác? Thiên Cảnh xác thực gặp được phiền toái, Thiên Hà cũng xác thực rơi xuống, chỉ là bởi vì tổ gia gia đủ mạnh, thay đổi tương lai.

Chương 803: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (1)

Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc cũng nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, mặc dù bối phận chênh lệch lớn, nhưng bọn hắn nhìn Khương Thiên Mệnh lớn lên, quan hệ lẫn nhau rất thân cận.

- Vậy ngươi nói một chút, ngươi mơ thấy cái gì?

Mộ Linh Lạc cười hỏi, Khương Thiên Mệnh lúc này bắt đầu miêu tả mộng cảnh của hắn.

- Ta nhìn thấy một tia ánh sáng từ trên trời giáng xuống, xỏ xuyên qua mặt đất, có một đạo thân ảnh thấy không rõ hình dáng buông xuống, tiên thần Thiên Đình chúng ta vây quanh hắn bị hắn đều giết, hắn còn đánh phá không gian, triệu hoán ra một …

Khương Thiên Mệnh càng nói càng hưng phấn, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc nghe được nhíu mày.

Các nàng không tin, nhưng không thể không thừa nhận, sức tưởng tượng của Khương Thiên Mệnh rất mạnh.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn nghe, đợi Khương Thiên Mệnh nói xong, mới nhấc tay khẽ vẫy, Khương Thiên Mệnh tiến đến trước mặt hắn, hắn đi theo mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, kim quang chiếu rọi trên mặt Khương Thiên Mệnh.

Bạch Kỳ cùng Mộ Linh Lạc thì thảo luận về giấc mộng, các nàng đang tò mò, ai có thể một người diệt trừ toàn bộ Thiên Đình?

Ý thức Khương Trường Sinh thì thấy cảnh tượng trong mộng cảnh của Khương Thiên Mệnh.

Hắn xuất hiện bên trên đỉnh Võ Phong, cúi đầu nhìn lại, còn có thể thấy đệ tử Long Khởi quan đang luyện võ, mây đen cuồn cuộn Kinh Thành vẫn như cũ phồn hoa, mặc dù mưa sa sắp tới, bách tính cùng võ giả vẫn như cũ không vội vã.

Hắn giương mắt xem hướng chân trời.

Oanh một tiếng.

Một cột sáng khủng bố theo chân trời buông xuống, rơi ở phần cuối đường chân trời, ngay sau đó là cuồng phong khó có thể tưởng tượng cuốn tới, lúc trước Kinh Thành còn náo động chấn thiên trong nháy mắt bị san thành bình địa, Võ Phong dưới chân Khương Trường Sinh hóa thành tro bụi.

Lần lượt từng bóng người bay lên, Khương Trường Sinh nhìn thấy một người, chính là Viêm Chủ gần đây đầu nhập vào Thiên Cảnh.

Khương Thiên Mệnh đã có mấy chục năm không có hạ giới, chưa từng gặp qua Viêm Chủ, vì sao mộng cảnh lại có Viêm Chủ?

Chẳng lẽ thật đúng là tiên đoán?

Chẳng qua bên trong lời tiên đoán của hắn không có Khương Trường Sinh, bởi vì Khương Trường Sinh không thuộc về võ đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, chờ đợi mộng cảnh tiếp theo. Cột sáng kết nối trời cùng đất ở chân trời có lôi điện xen lẫn, một tôn thân ảnh đáng sợ từ trên trời giáng xuống, đúng là một thân thể vạn trượng, giương hai tay, như Thiên Thần buông xuống, tóc dài loạn vũ.

Chẳng biết tại sao, Khương Trường Sinh cảm giác nhìn đạo thân ảnh này rất quen mắt, giống như gặp qua ở nơi nào.

Mây đen gạt ra, từng đạo kim quang vương vãi xuống, tiên thần đầy trời xuất hiện thân ảnh, từng người thần võ bá khí, nhưng đối mặt thân ảnh vạn trượng thần bí, khí thế thua chị kém em.

Tứ thánh đại nguyên soái cùng hạ lệnh, đếm không hết thiên binh thiên tướng đánh tới, tiên thần tùy tùng thần giả cũng tới, như vạn tên cùng bắn, theo bốn phương tám hướng bao phủ đến thân ảnh vạn trượng.

Một tiếng hét to kinh thiên động địa vang lên, thân ảnh vạn trượng đột nhiên rơi xuống đất, chân phải giẫm đạp đạp lên tầng tầng mặt đất, nện đến mặt đất vỡ nát, dung nham cuồn cuộn còn như núi lửa bùng nổ, trong nháy mắt tách ra kéo tới đại quân tiên thần.

Cơ hồ trong nháy mắt, hơn phân nửa tiên thần biến thành tro bụi.

Một chiêu này.

Khương Trường Sinh run lên, hắn nghĩ tới một khả năng làm hắn khiếp sợ.

Trách không được nhìn quen mắt.

Đạo thân ảnh này không phải là hắn sao?

Chỉ là không có mang theo một thân pháp bảo.

Dậm một cước này càng thần vận Thiên Địa Câu Diệt, cũng không biết đối phương là thu lực, hay chẳng qua bắt chước đại khái, không có thể hiện ra uy lực chân chính của Thiên Địa Câu Diệt.

Tiên thần Thiên Đình kinh sợ, nhưng không có chạy trốn, vẫn như cũ đánh tới.

- Muốn chết!

Một hét to tiếng từ trên trời truyền đến, rõ ràng là Thường Nhạc Càn, hắn mang theo đại quân Thường tộc đột kích.

Thường Nhạc Càn như sao băng vạch phá bầu trời tối tăm, thế không thể đỡ va về phía thân ảnh vạn trượng, thân ảnh vạn trượng phản ứng cực nhanh, nâng tay phải lên, ngón trỏ bắn ra một tia sáng trắng tới Thường Nhạc Càn.

Oanh!

Thân ảnh Thường Nhạc Càn bị tia sáng chói mắt xuyên thủng một cái lỗ thủng to, trên không càng lưu lại tàn ảnh do bạch quang xẹt qua.

Đại chiến triệt để bùng nổ, đối mặt Thiên Đình cùng Thường tộc, thân ảnh vạn trượng thể hiện ra cường thế nghiền ép hết thảy, lực lượng kinh khủng để Côn Lôn giới bắt đầu sụp đổ, mặt đất lay động, chia năm xẻ bảy, trên không đan xen vô số lôi điện, biển mây tán đi, Thái Dương tinh cao cao tại thượng cũng hiển lộ ra.

Ngay sau đó, không gian phía sau thân ảnh vạn trượng vặn vẹo, một cánh cửa lớn còn hùng vĩ hơn hắn không ngừng ngưng tụ.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nhắm lại Đại Đạo Chi Nhãn, Khương Thiên Mệnh đi theo tỉnh lại, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc nhìn về phía bọn hắn.

- Không biết là thật hay giả, nhưng ta đã sớm biết được, việc này ngươi liền không cần lo lắng, chuyên tâm luyện công đi.

Khương Trường Sinh mở lời, Khương Thiên Mệnh không có nhận ra đạo thân ảnh đó là Khương Trường Sinh, rất bình thường, bởi vì quần áo hoàn toàn khác biệt, mà Khương Trường Sinh cũng không phải loại phong cách chiến đấu kia.

Chỉ có chính hắn nhận ra, cũng xem chiến đấu trong chốc lát.

- Hắc hắc, chỉ cần tổ gia gia biết, vậy chuyện này không thành vấn đề.

- Ta xác thực phải nắm chắc thời gian luyện công, há có thể để Thiên Đình bị người đơn độc tàn sát, quá sỉ nhục.

Khương Thiên Mệnh cười nói, hắn bắt đầu phẫn nộ, sau đó hành lễ rời đi.

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm:

- Thân ảnh vạn trượng trong mộng Khương Thiên Mệnh mạnh bao nhiêu?

[Không thể thôi diễn, hệ thống tạm thời còn chưa liên quan đến tầng thứ nhân quả cao hơn].

Tầng thứ cao hơn.

Kia chính là đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Nếu như Khương Trường Sinh tự biên tự diễn, sẽ xuất hiện giá trị hương hỏa của hắn.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã sáng tạo ra một người khắc chế hắn?

Bất quá mộng này hết sức tàn khuyết, nếu như giấc mộng tiên đoán của Khương Thiên Mệnh không có Khương Trường Sinh, đến thời gian kia sao lại xuất hiện người giả mạo Khương Trường Sinh?

Chương 804: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (2)

Như vậy xem ra, mộng tiên đoán của Khương Thiên Mệnh là dùng ngay tuyến thời gian, chẳng qua là mộng không đến hắn, sau khi bỏ đi nhân quả, hắn lại tiến hành nhân quả thôi diễn.

Tạm thời đến xem, tên trong mộng kia còn chưa đủ để uy hiếp hắn.

Chỉ là sự tồn tại của đối phương để Khương Trường Sinh trăm mối vẫn không có cách giải.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, một bên luyện công, một bên dùng thần biệm trao đổi cùng Thường Nhạc Càn ở thiên ngoại, cảnh giới Thường Nhạc Càn cao nhất, hiểu rõ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa khẳng định càng nhiều hơn những người khác.

- Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có thủ đoạn nào đó phục chế một võ giả hay không, giống như là sáng tạo một ngươi khác, chiêu thức võ học lại rất giống người kia.

Đối mặt Khương Trường Sinh hỏi thăm, Thường Nhạc Càn sửng sốt một chút, sau đó trả lời:

- Chưa từng nghe tới loại chuyện này, xác định khí tức bề ngoài giống như đúc

- Nếu chỉ là tương tự, cũng không hề hoàn toàn như vậy?

- Có lẽ chẳng qua bồi dưỡng giả tượng, chiếu vào mục tiêu đi bồi dưỡng dùng giả loạn thật, thủ đoạn như vậy cũng rất bình thường, một vài chủ nhân thế lực lớn sẽ bồi dưỡng khôi lỗi thành phân thân của mình, để cho địch nhân không mò ra ai là bản tôn, bọn hắn thì ở phía sau màn thao túng, sống càng lâu càng sợ chết.

Khương Trường Sinh nghe xong cảm thấy có đạo lý, thân ảnh vạn trượng trong mộng chưa chắc là phục chế phẩm của hắn,

bằng không thần thông vì sao chỉ tương tự?

Lại hàn huyên vài câu với Thường Nhạc Càn, Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất bên trong từng phạm vi, xác định tạm thời không có địch thủ mới yên tâm.

- Không thể khinh thường, mặc dù bách chiến bách thắng, nhưng đều dựa vào ý thức nguy cơ như giẫm trên băng mỏng, không thể coi thường võ đạo, khinh thường Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Mặc kệ như thế nào, không lãng phí thời gian, nỗ lực tu luyện, tóm lại là ổn thỏa nhất biện pháp.

Trời xanh mây trắng, từng tòa đảo lơ lửng giữa không trung, hướng xuống là đại dương mênh mông vô biên, không có có đất liền.

Bạch Sí Tinh lúc trước bị Khương Trường Sinh dùng thần thông mê hoặc rơi vào trước một tòa cung điện, cung kính hành lễ, hỏi:

- Tông chủ, không biết ngài gọi ta tới cần làm chuyện gì?

Hắn âm thầm không vừa lòng, hắn đang tiêu dao, lại bị gọi tới.

Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, thời gian tiêu chuẩn bị kéo đến rất dài, trăm năm như là một năm ở võ giới, mấy trăm năm gần đây hắn thấy là thời điểm bận rộn nhất của mình, thỏa sức vui vẻ cũng không thoải mái.

- Ngươi khi đó đi Thái Hoang võ giới, tại sao không có phát hiện Thiên

Đình?

Tiếng Cửu Tuyệt Hoàng truyền ra từ trong điện, ngữ khí không vừa lòng.

- Thiên Đình? Cái gì Thiên Đình? Thái Hoang võ giới không có Thiên Đình.

A!

Bạch Sí Tinh kinh ngạc hỏi, không rõ Cửu Tuyệt Hoàng đang nói cái gì.

Tiếng nói Cửu Tuyệt Hoàng vang lên theo:

- Đầu nguồn Thiên Hà mảnh vũ trụ hạ giới kia bị Thiên Đình Đạo Tổ tru diệt, hiện tại mất đi liên hệ với Thần Võ giới, Thần Võ giới biết Thiên Đình Đạo Tổ chính là xuất từ Thái Hoang võ giới, ngươi từng tự mình đi qua Thái Hoang võ giới, ngươi lại không biết có thế lực cường đại như vậy tồn tại?

Bạch Sí Tinh trừng to mắt, nói:

- Tông chủ, thật không có, ta ở Thái Hoang võ giới chờ đợi một thang, hành tẩu thiên hạ, xác thực không có nhìn thấy tồn tại có thể chống lại ta, càng chưa từng nghe nói qua Đạo Tổ.

Tên!

Trong lòng hắn chột dạ, hắn hạ giới xong vội vàng cưỡng chiếm phàm nữ, xác thực không có nghiêm túc điều tra.

Nhưng Thái Hoang võ giới thật có tồn tại mạnh mẽ như vậy, hắn có thể còn sống rời đi?

Mà lại hắn lại không có chút phát giác?

Mặc dù hắn không có nghiêm túc điều tra, nhưng xác thực đi khắp thiên hạ, thể nghiệm phong tình các nơi.

- Hừ, bây giờ mảnh hạ giới vũ trụ kia xác thực đã bị chém đứt liên hệ, hơn nữa còn chết một vị Đại Thiên Tôn, Thần Võ giới chấn nộ, mối thù Thái Hoang chỉ có thể từ bỏ, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa muốn loạn, lần trước Hạ Giới vũ trụ bị chém đứt liên hệ còn là hai triệu năm trước, một lần đó là kiếp nạn của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng là một lần đại thanh tẩy cách cục, trước mặt đại kiếp dạng này, chúng ta chỉ có thể trước tìm biện pháp bảo toàn chính mình.

Cửu Tuyệt Hoàng khẽ nói, nói đến phần sau, ngữ khí trở nên cảm khái.

Dù cho đối với thượng giới, hai trăm vạn năm cũng là một khoảng thời gian rất dài.

Bạch Sí Tinh yên lặng, trong lòng nghĩ mà sợ.

Ngay cả Đại Thiên Tôn đều vẫn lạc, may mắn mình không có quá trì hoãn, nếu gặp được Thiên Đình, kia thì dọa người ra sao? Hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tông chủ, Thần Võ giới muốn thế nào đối phó Thiên Đình?

Cửu Tuyệt Hoàng yên lặng một lát, một lát sau, tiếng của hắn mới chậm rãi truyền tới:

- Nếu đối phương có thể tru diệt Đại Thiên Tôn, tất nhiên không phải tầm thường, thậm chí ngay cả ta đều không phải là đối thủ của hắn, nghe nói Thần Võ giới gần đây sinh ra một vị Thần Võ Tôn Giả trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, có lực lượng vượt qua Đại Thiên Tôn, đây chính là cơ hội để hắn kiến công lập nghiệp.

Bạch Sí Tinh động dung, kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ ngài nói là vị Lữ Tổ kia? Thượng Nguyên thần thể nổi danh cùng Vạn Cổ Sát Tinh?

- Không sai, là hắn, hắn sắp xuất quan, đến lúc đó dùng lực lượng bản thân đánh xuyên qua không gian bích lũy vũ trụ hạ giới.

Cửu Tuyệt Hoàng trả lời, nhắc đến Thượng Nguyên thần thể, ngữ khí của hắn mang theo một tia ước mơ.

Bạch Sí Tinh nghe mà âm thầm líu lưỡi.

- Ta lại an bài ngươi một chuyện, ngươi nhất định phải nghiêm túc đi làm. Nếu lần này lại không có kết quả, ngươi rõ ràng kết quả của mình.

Ngữ khí Cửu Tuyệt Hoàng thay đổi, lạnh lùng nói.

Toàn thân Bạch Sí Tinh run lên, vội vàng đáp ứng.

- Đi tới Trầm Luân Chi Hải, tìm kiếm Thiên Nguyên phôi thạch, ngươi đối quen thuộc địa phương nhất, càng nhanh càng tốt.

- Tuân mệnh!

Bạch Sí Tinh âm thầm thở dài một hơi, cũng may chỉ đi Trầm Luân Chi Hải, hắn rất quen thuộc chỗ kia.

Chương 805: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (1)

Côn Lôn giới thành lập cũng không có ảnh hưởng đến thương sinh sinh tồn, cũng là cho những sinh linh mạnh mẽ cơ hội tìm kiếm cơ duyên.

Theo Côn Lôn giới thành lập, các thần trong tam sơn ngũ nhạc bắt đầu mở rộng bộ hạ, Thiên Đình bố trí càng lúc càng lớn, hết thảy tiên thần cũng bắt đầu công việc lu bù, Thiên Đình càng nhiều tiên thần, khí vận của Phong Thần bảng sẽ càng mạnh, dẫn đến Phong Thần bảng cũng đang thay đổi.

Có lẽ sau này sẽ không chỉ có ba trăm sáu mươi lăm vị Chính thần.

Khương Trường Sinh nghiên cứu qua Phong Thần bảng, trong cũng có một tia tạo hóa lực lượng quy tắc, tạo hóa liền đại biểu cho biến số cùng hi vọng, đại biểu cho thuế biến.

Hiện tại, Phong Thần bảng cách điểm thay đổi đã không rất xa.

Trước mắt hắn cũng không cần quá nhiều vị trí Chính thần, Phong Thần bảng có khả năng tiếp nhận vô số sinh linh tiến vào, cũng giao phó khí vận hiệu lực cho mình, chẳng qua không hưởng thụ được đãi ngộ như của Chính thần.

Hằng năm đều có số lượng lớn thần mới gia nhập Thiên Đình, Tam Thập Tam Trọng Thiên cũng triệt để hiện ra, nhóm Chính thần dồn dập hướng chuyển lên nhị thập trọng thiên, phía dưới giao cho thiên binh thiên tướng cùng Thần Giả.tùy tùng

Thiên Đình cũng trở nên càng thêm náo nhiệt.

Thời gian như thoi đưa, hai mươi năm thoáng qua tức thì.

Thời gian đi vào Định Thiên năm hai trăm hai mươi mốt, Thiên Cảnh lại nhấc lên một vòng chinh chiến mới, chiến tuyến dài càng vượt xa trước đó.

Đối với Khương Trường Sinh mà nói, hai mươi năm trôi qua như một ngày.

Trong lúc chìm tắm trong tu hành, hết sức dễ quên đi thời gian.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, điều ra bản giá trị hương hỏa cùng giá trị khí vận của mình.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 398,444, 012, 231].

[Giá trị khí vận trước mắt: 1,970,077, 001, 138].

Giá trị hương hỏa tăng lên rất nhanh, vượt xa trước đó, nhất là Thiên Đình điều động sơn thần thổ địa bốn phía, tùy tùng Thần Giả, giá trị hương hỏa liền nghênh đón giai đoạn bùng nổ.

Đến mức giá trị khí vận, mặc dù trước mắt mở ra công năng khí vận thần binh, nhưng hắn không dùng, không thể dưỡng thành thói quen tiêu xài lãng phí.

Khương Trường Sinh nhìn về phía bên cạnh, Mộ Linh Lạc vẫn đang ngồi luyện công, đã thật lâu không hề rời khỏi, công lực của nàng cũng đang một mực tăng nhanh như gió, bất quá muốn thành tựu Võ Đế, còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Lúc này không giống ngày xưa, võ đạo linh khí vượt xa quá khứ, cần nhiều hơn chính là so thiên tư cùng ngộ tính, mà Tam Thập Tam Trọng Thiên cùng Tử Tiêu cung có thể tăng trưởng ngộ tính, Mộ Linh Lạc xem như được trời ưu ái, chỉ có Bạch Kỳ, Bạch Long có thể so sánh.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy nàng, mà bắt đầu quan sát thiên địa.

Đầu tiên là tiến hành diễn toán phạm vi, xác định không có gặp nguy hiểm, hắn thần du thiên ngoại, ý thức trực tiếp nhảy đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Bởi vì lúc trước đi qua Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mặc dù không có đầu nguồn Thiên Hà, hắn cũng có thể tìm tới.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cùng vũ trụ Hạ Giới cũng không phải thẳng đứng, mà là hai mảnh không gian vũ trụ độc lập, đổi lại võ giả tầm thường, rất khó tìm đến, nhưng ý thức Khương Trường Sinh có thể dễ dàng nhảy vọt.

Ý thức của hắn rơi vào hư không chỗ đầu nguồn Thiên Hà lúc trước chỗ thông đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn định thần nhìn lại, chỉ thấy một chiếc thuyền khổng lồ không thể dùng thị lực để tính toán tính toán dừng sát ở trong hư không, số lượng lớn võ giả như bọ bay tới lui kiến thiết trận pháp, trùng trùng điệp điệp, nhân số không thể ước lượng.

Chiếc thuyền lớn kia càng giống như một cái bảo tháp, chia làm tầng chín, mỗi tầng một lơ lửng, có thể so với một phương võ giới, lục địa trên mỗi một tầng đều có cự thành, kiến trúc san sát, hùng vĩ vô song.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được bên trong chiếc thuyền lớn này ẩn chứa rất nhiều khí tức mạnh mẽ, tuyệt không phải Thường tộc có thể so sánh, thậm chí cảm nhận được nhiều cỗ khí tức không kém hơn Bộ Thiên Tôn, khí tức cường đại giống như Quý Thần Phủ cũng không dưới một trăm đạo, khí tức Võ Đạo Thông Thần, Thiên Nguyên Cực Võ càng nhiều vô số kể, yếu nhất cũng đến Thiên Địa Đế Cảnh.

Nội tình Thần Võ giới thật sự đáng sợ.

Số lượng võ giả trong này đáng sợ, so với nhân số toàn bộ Thiên Cảnh thì còn nhiều hơn, nhưng tình cảnh hiện tại còn không thể đại biểu cho toàn bộ Thần Võ giới.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, trong vũ trụ mênh mông phương xa, một phương phương đại lục tản ra tinh hệ quang vân hình xoắn ốc, rất nhiều võ giả, sinh linh đang lảng vãng đi đường, tựa hồ Thần Võ giới bên này hành động hoàn toàn không ảnh hưởng đến bọn hắn.

Ý thức Khương Trường Sinh bay về phía thuyền lớn, muốn nhìn trộm tình báo.

Ý thức của hắn cấp tốc chui vào trong thuyền lớn, nghe võ giả ven đường nghị luận.

Thì ra thuyền này gọi Cửu Giới thiên thuyền, chính là bảo vật nổi danh nhất Thần Võ giới, ẩn chứa rất nhiều trận pháp mạnh mẽ, còn tự thành quy tắc thiên địa, phía trên gánh chịu chín phương thiên địa, nghe nói do chín vị tồn tại cổ lão của Thần

Võ giới biến thành, cái này khiến Khương Trường Sinh sinh ra càng nhiều liên tưởng đối với cảnh giới võ đạo.

Động Thiên cảnh cùng Võ Đạo Thánh Vương đã có hướng phát triển theo xu thế tiểu thiên địa, chẳng qua là hư ảo, Chí Hư Triệt Võ vừa hay hóa hư không, đây chưa chắc không phải một loại lực lượng Thiên Địa kéo dài tới.

Sau khi hiểu đại khái tình huống Cửu Giới thiên thuyền, Khương Trường Sinh tới gần mấy cỗ khí tức mạnh mẽ nhất.

Có người đang bế quan, có người đang thương thảo chuyện đầu nguồn Thiên Hà.

Ý thức của Khương Trường Sinh đi vào một đại điện, nơi này có một đám người đang nghị sự, khí tức của ba người cầm đầu không kém gì Bộ Thiên Tôn, ngồi ở trên đài cao, khí thế mạnh mẽ, trên điện thì có một đám người không yếu đứng đó.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, nói chuyện đều là chi tiết liên quan tới kiến thiết đầu nguồn Thiên Hà, võ đạo lại phức tạp, nghiêm cẩn như khoa học kiếp trước, chuẩn bị khởi động đại trận đã không kém hơn một vài trận pháp tu tiên, những chuyện này đều để Khương Trường Sinh coi trọng Thần Võ giới thêm mấy phần.

Chương 806: Chương 806: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (2)

Nghe một hồi lâu, Khương Trường Sinh cuối cùng nghe được tin tức then chốt.

- Ba vị Thiên Tôn, Lữ Thần Châu khi nào xuất quan?

Một nam tử hỏi cao tuổi, khuôn mặt hắn đầy tang thương, tràn đầy vết sẹo, lời hắn nói cũng làm cho những người khác tò mò.

Thiên Tôn ngồi ở giữa nhất trả lời:

- Sắp rồi, cụ thể khi nào, chúng ta cũng không biết chính xác, nhưng Thần Võ giới đã hạ lệnh, đến lúc đó Lữ Thần Châu sẽ chạy tới đầu tiên, đánh xuyên qua không gian bích lũy, trước tru diệt Thiên Đình Đạo Tổ, lại chữa trị đầu nguồn Thiên Hà.

Vừa dứt lời, mọi người trên điện đều lộ ra vẻ tò mò.

Khương Trường Sinh thì buồn bực, Thiên Đình đã truyền đến Thần Võ Giới?

Xem ra Thần Võ giới có cơ sở ngầm trong Côn Lôn giới, tựa như trước đó Thái Hoang thần quân cùng chủng tộc trong Thái Hoang, bất quá Côn Lôn giới đã chặt đứt liên hệ với Thiên Hà, Thần Võ giới hẳn là khó sẽ liên lạc lại.

Khương Trường Sinh rất tò mò về vị Lữ Thần Châu này, đáng tiếc, những người này cũng không có trò chuyện nhiều, dù sao bọn hắn đã sớm quen thuộc.

Mấy canh giờ sau, ý thức Khương Trường Sinh trở lại trong cơ thể bản tôn.

Hắn đứng dậy, đi ra Tử Tiêu cung, thuận tiện hít thở mới mẻ không khí, buông lỏng một hồi.

Tầng thứ ba, Thái Sử Trường Sách đang tĩnh toạ luyện công ở trong một thạch đình trên mây, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện bên cạnh hắn, hắn không có chút nào phát giác.

Khương Trường Sinh đi đến trước bàn đá ngồi xuống, rót cho mình một chén rượu.

Thái Sử Trường Sách nghe được động tĩnh mới mở mắt, nhìn thấy Khương Trường Sinh, hắn giật mình kêu lên, vội vàng đứng lên hành lễ.

- Không cần đa lễ, ngồi xuống đi, gần đây tu hành được chứ?

Khương Trường Sinh cười hỏi, Thái Sử Trường Sách cũng không có câu nệ.

Lập tức ngồi xuống, cười trả lời:

- Còn không tệ, Thiên Đình quả nhiên không đơn giản, ta ở trong đây luyện công, cảm giác đầu óc dễ dùng hơn trước kia nhiều.

Khương Trường Sinh trêu ghẹo nói:

- Đã như vậy, vậy ngươi liền phải biết quý trọng, tranh thủ trở thành thiên kiêu danh chấn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Thái Sử Trường Sách cảm khái nói:

- Muốn trở thành thiên kiêu như thế, không dễ dàng.

Đúng hướng rồi!

- Ồ? Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có những thiên kiêu uy danh hiển hách nào? Nói nghe một chút.

Khương Trường Sinh hỏi tiếp theo lời Thái Sử Trường Sách.

Hắn mặc dù đọc đến qua trí nhớ của Thái Sử Trường Sách, còn sửa lại trí nhớ của hắn, nhưng đều là quan tâm bản thân Thái Sử Trường Sách, đối với chuyện cả đời Thái Sử Trường Sách nghe nói qua, hắn tự nhiên không có mảnh cứu, dĩ nhiên, hắn hiện tại cũng có thể tiếp tục đọc trí nhớ, chẳng qua quá phiền toái, còn không bằng nói chuyện phiếm hỏi một chút, thuận tiện buông lỏng một phen.

Một người trải qua có lẽ rất ít, nhưng hết thảy tin tức mà một người nghe đến hoặc biết chung vào một chỗ, tuyệt đối khổng lồ, phức tạp.

Sinh hoạt đơn giản khô khan tình cờ lượn quanh vòng vo cũng là một niềm vui thú.

Thái Sử Trường Sách trầm ngâm nói:

- Cấp độ thiên kiêu cũng chia rất nhiều, đứng ở đỉnh điểm nhất thuộc về Thái Thượng Côn Luân truyền thuyết, có thiên tư hơn người, bất quá Thái Thượng Côn Luân đã không tính là thiên kiêu, mà là cái thế cường giả uy chấn Huyền Hoàng, xuống chút nữa, chính là Diệp Thần Không, Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên, Vô Lượng Thần Tăng.

Hắn nói một hơi rất nhiều tên, Diệp Thần Không xác thực kinh diễm qua Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng còn chưa tới mức độ độc nhất vô nhị.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thật sự quá mức bao la, thiên kiêu như cá bên trong đại dương mênh mông. Thái Sử Trường Sách liệt kê mười ba người, những người này cũng không phải cùng một thời đại, chẳng qua là thiên kiêu vạn cổ trong trăm vạn năm gần nhất danh chấn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Lữ Thần Châu, ta biết được, có thể bị ngươi xếp ở ngay phía sau Diệp Thần Không, quả nhiên không đơn giản.

Nhắc đến Lữ Thần Châu, gương mặt Thái Sử Trường Sách lộ vẻ hâm mộ, nói:

- Lữ Thần Châu chính là Diệp Thần Không ở một con đường khác, gia tộc hết sức ủng hộ, lại gia nhập Thần Võ giới, đạt được Thần Võ giới vun trồng, là Thần Võ Tôn Giả trẻ tuổi nhất, vừa trở thành Thần Võ tôn giả đã danh chấn Thần Võ giới, nghe nói hắn chiến thắng rất nhiều cao thủ Thần Võ giới, rất được Thần Võ giới tín nhiệm cùng chờ mong.

- Mặt khác, thể chất của hắn chính là Thượng Nguyên thần thể, thể chất nổi danh cùng Vạn Cổ Sát Tinh, tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, phàm là dính đến một chữ Nguyên đều không đơn giản, nghe nói Thượng Nguyên thần thể có thay đổi hết thảy thần lực, ta còn chưa đụng phải, không hiểu nhiều.

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú với Lữ Thần Châu. Đối thủ cường đại như thế, cũng là có thể đối phó một phen.

Hắn quyết định sớm dọn đi Côn Lôn giới, lại lưu một tôn phân thân luận bàn một phen cùng Lữ Thần Châu.

Chỉ cần đối thủ đủ mạnh, lại có ý muốn đối phó hắn là có nhân quả.

Phân thân cũng có thể thu được sinh tồn ban thưởng.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Trường Sinh rời khỏi.

Thái Sử Trường Sách nghe được lời cổ vũ, cõi lòng đầy đấu chí, tiếp tục luyện công.

Theo Thường tộc đến, áp lực của hắn rất lớn, bởi vì Thường tộc cũng có không ít thiên tài, trước kia hắn là thiên binh cường đại nhất, hiện tại thì không nhất định.

Khương Trường Sinh lại đi nhìn Khương Thiên Mệnh, Khương. Thiện, Khương Tiển, Bình An, Lâm Hạo Thiên một chút, đám người thấy hắn đến, tất cả đều hết sức xúc động, từ khi Thiên Đình thành lập, bọn hắn cảm giác khoảng cách giữa

mình và Đạo Tổ càng ngày càng xa, thậm chí cảm giác mình không còn quá đặc thù, quá xuất chúng như trước.

Sau khi Khương Trường Sinh cổ vũ từng người, từng người đều bị khơi lên máu nóng.

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh nhảy ra Côn Lôn giới, đi vào trong hư không.

Hắn nhìn Côn Lôn giới mênh mông phía dưới, thần niệm trong nháy mắm bao trùm toàn bộ Côn Lôn giới, tính cả Thiên Hà cùng sao trời xung quanh, bao trùm hết thảy, sau đó nâng tay phải lên.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Trên một tòa cung điện của Thường tộc trống rỗng xuất hiện một đạo thân ảnh, chính là Thường Nhạc Càn, hắn cảm nhận được có cái gì không đúng.

Lập tức đi ra, hắn ngẩng đầu nhìn lại, đi theo trừng to mắt.

Chương 807: Chương 807: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (1)

Trong đôi mắt đầy khiếp sợ của Thường Nhạc Càn, thân ảnh Khương Trường Sinh càng lúc càng lớn, cấp tốc vượt qua Thiên Hà, vượt qua toàn bộ tinh không, loại to lớn này không cách nào dùng những gì đã nói đi hình dung, điều này còn muốn rung động hơn Khương Trường Sinh trước đó dung hợp các phương võ giới.

Không chỉ là hắn, những võ giả Thường tộc chờ đợi trong các khu vực đều bị hù dọa, trợn mắt hốc mồm.

Cũng may bọn hắn nhớ thân hình của Đạo Tổ, Chí Dương thần quang chói mắt là hình ảnh mang tính tiêu chí của Đạo Tổ, cho nên bọn hắn không có bối rối.

- Chớ hoảng, ta muốn mang đến đại tạo hoá cho Côn Lôn giới.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền vào trong tai hết thảy người Thường tộc, khiến cho tâm thần bọn hắn đang bất an lập tức bình tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, Khương Trường Sinh biến mất, bóng tối bao trùm thiên ngoại hư không Côn Lôn giới.

Trên thực tế, Khương Trường Sinh đang dùng tay phải nắm Côn Lôn giới, sau đó giấu kín tay phải ở trong tay áo.

Khương Trường Sinh phân ra một đạo phân thân, để phân thân biến thành hình ảnh hắn hiện tại, pháp bảo đều có trên người, thần quang che đậy, chỉ là không có tác dụng thực chất của pháp bảo.

Lưu lại tôn phân thân này là thử xem năng lực của Lữ Thần Châu cùng Thần Võ giới, giành một sinh tồn ban thưởng thật lớn.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh thi triển Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, biến thành hình ảnh một tộc nhân bình thường của Thái Sử tộc, sau đó nhảy ra vùng hư không này, dựa theo cảm ứng của hắn về Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, dùng Ngũ Hành độn thuật xuyên qua.

Ngũ Hành độn thuật tuy xuyên qua ngũ hành, nhưng pháp lực của hắn cao cường, dùng để xuyên qua không gian cũng không phải việc khó.

Cũng không lâu lắm, hắn đã rơi vào trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, sau đó tiến nhanh về phương hướng đã sớm chọn tốt.

Trên đường đi, Khương Trường Sinh không có cảm nhận được bất kỳ nhìn trộm gì, Đạo Pháp Tự Nhiên Công vốn để khí tức hư vô, nếu như có cường giả Thần Võ giới có thể dễ dàng nhảy vọt không gian, cũng có thể bắt được khí tức của hắn, đã sớm lao thẳng đến hắn.

Khương Trường Sinh không có bay quá nhanh, thuận tiện tận mắt tán thưởng phong cảnh dọc đường.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cực kỳ dồi dào võ đạo linh khí, Thiên Cảnh, Thiên Đình bây giờ cũng không sánh bằng, có thể nói là khác biệt như ngày và đêm, trách không được có thể sinh ra rất nhiều tồn tại siêu cường.

Võ đạo linh khí như thế, thiên địa linh khí tự nhiên cũng như thế.

Tu tiên hấp thu thiên địa linh khí, là linh khí bản nguyên nhất, cũng là linh khí phức tạp nhất, theo tu tiên bắt đầu, cần cảm ngộ tự nhiên, tương đương với cảm ngộ quy tắc thiên địa.

Tu tiên có cánh cửa, mà cánh cửa tập võ thì thấp hơn rất nhiều, có lẽ là có linh căn tồn tại.

Khương Trường Sinh cho tới bây giờ đều không rõ ràng cảnh giới tu tiên, bởi vì chỉ có hắn một người tu tiên, hắn chỉ biết mình đột phá bao nhiêu tầng tâm pháp.

Có lẽ thật chỉ có hắn một người tu tiên, đợi hắn xây dựng hệ thống, tu tiên chế định tu tiên cảnh giới chính là hắn.

Khương Trường Sinh một bên tiến lên, một bên suy nghĩ.

Ven đường, võ giả đan xen đi qua người hắn đều mang theo sắc mặt vội vàng, không có dừng lại, cũng không có tới gần hắn, toàn bộ tinh không đều như thế, nếu không quen, sẽ bảo trì khoảng cách nhất định.

Rõ ràng, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa nhìn như có hòa bình do Thần Võ giới chế định, trên thực tế vẫn như cũ rất hỗn loạn.

Mấy canh giờ sau.

Khương Trường Sinh gặp phải phiền toái.

- Tiểu tử, lưu lại bảo cụ trữ vật, tha cho ngươi khỏi chết.

Một tiếng cười trêu tức truyền đến, chỉ thấy một đám võ giả đạp bảo kiếm bay tới, rất có cảm giác kiếm tu, chỉ là trên người bọn hắn không có chút khí chất xuất trần nào như kiếm khách tu tiên, càng giống là cường đạo trong núi.

Cầm đầu là một nam tử to con, trên đầu trọc tràn đầy vết sẹo con rết, lít nha lít nhít, rất khó tưởng tượng lúc trước hắn gặp phải qua cái gì, chân hắn đạp một thanh kiếm, tay cầm một thanh đao, dữ tợn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Võ Đạo Thông Thần.

Những người khác đều là Võ Đế.

Trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vẫn tồn tại vô số tồn tại thấp hơn Võ Đế cảnh giới, bất quá phần lớn đều ở trong các phương thiên địa, chỉ có đi đến cảnh giới Võ Đế mới dám ngao du vũ trụ mênh mông.

Đám người này xem như cường đạo tầng dưới chót nhất trong tinh không, bọn hắn thấy Khương Trường Sinh lẻ loi một mình, trên người cũng không có tản mát ra khí tức nguy hiểm, cho nên để mắt tới hắn.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nếu như hắn năm đó xuống núi, có lẽ cũng sẽ trải qua những tiết mục như thế này.

Không, nếu hắn xuống núi, những người xấu trong Kinh Thành đó liền sẽ giết hắn, cũng không phải cướp tài sản đơn giản như vậy.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức đang ở nhanh chóng tới gần.

Hưu!

Một tiếng xé gió truyền đến, một thanh kiếm Cổ Đồng từ sâu trong tinh không bay tới, dùng tốc độ cực nhanh xuyên thủng yết hầu nam tử đầu trọc, máu vẩy tinh không, thuận thế xuyên thủng thân thể năm võ giả cường đạo ở kế bên, những người khác bị dọa đến tan đàn xẻ nghé, nhanh chóng tứ tán chạy tốn.

Nam tử đầu trọc trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được, thân thể theo đó ngã xuống, phiêu phù ở trong hư không.

Khương Trường Sinh thờ ơ, tiếp tục đi đường.

Hắn duy trì tốc độ lúc trước, bay quá nhanh ngược lại lộ ra không thích hợp, một phần vạn có tồn tại thần bí tại Thần Võ giới đang nhìn trộm Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thì sao.

Một lát sau, một âm thanh từ phía sau truyền đến:

- Huynh đài xin dừng bước.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo xanh bay tới, bên hông đeo hai thanh kiếm, trong đó một thanh là Cổ Đồng kiếm lúc trước.

Thanh y nam tử đi vào trước mặt hắn, bảo trì khoảng cách thích hợp, nói:

- Huynh đài chớ hoảng sợ, ta cũng không phải đồng loại của những cường đạo kia, thuận tay cứu ngươi, cũng là ta tình nguyện, huynh đài cũng không cần cảm tạ.

Khương Trường Sinh cảm thấy buồn cười, bất quá đối phương xuất thủ tương trợ đúng là có ý tốt, hắn ngược lại muốn xem xem đối phương muốn làm gì.

Cái tên này chính là Thiên Nguyên Cực Võ, khí tức không thể yếu hơn Thiên Cảnh Viêm Chủ, đoán chừng khoảng cách đến đột phá Chí Hư Triệt Võ đã không xa.

Chương 808: Chương 808: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (2)

Thanh y nam tử chắp tay cười nói:

- Tại hạ tên Lý Thương Hải, thấy huynh đài đi đến giống như từ chỗ không gian mà Thần Võ giới gần đây đang chữa trị đầu nguồn Thiên Hà, không biết ngươi có thể biết được tình huống bên kia?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không biết, đúng là oet hướng kia, nhưng ta cách khu vực ngươi nói còn rất xa.

Lý Thương Hải nghe xong, hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói:

- Thì ra là thế, thế ta không quấy rầy huynh đài.

Hắn chắp tay, quay người chuẩn bị rời khỏi.

Khương Trường Sinh gặp hắn rời khỏi như thế, thế là lên tiếng nói:

- Mặc kệ như thế nào, ngươi đã cứu ta, ta tặng ngươi một lá phù, bình thường treo ở trên người, có thể trừ tà chuyển vận, nhớ lấy, không được để nó rời khỏi người mình.

Tay trái Khương Trường Sinh nâng lên, tiện tay ném đi, Lý Thương Hải tiếp được, lật tay xem xét, là một lá bùa màu vàng

được vẽ các nét tỉ mỉ, hắn cười cười, bỏ hoàng phù vào trong ngực, sau đó quay người rời khỏi.

Hai người đi ngược lại, không quay đầu.

Trong thời gian đi đường tiếp theo, Khương Trường Sinh không ngừng tăng tốc độ, khoảng cách giữa bản thân và cửu giới thiên thuyền càng ngày càng xa, hắn là càng an toàn, ít nhất hiện tại thì tất cả ánh mắt của Thần Võ đều tập trung vào cửu giới thiên thuyền bên kia.

Thoáng chớp mắt, mấy năm trôi qua.

Trong thời gian này, Khương Trường Sinh thỉnh thoảng sẽ gặp được gặp được vài tên cường đại cản đường, bất quá nhưng không có gặp lại nghĩa sĩ giống như Lý Thương Hải, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình giải quyết, cũng xem như chuyển động gân cốt.

Một mực duy trì Chưởng Trung Càn Khôn thần thông, tiêu hao pháp lực của hắn rất lớn, cũng may có Đạo Giới liên tục không ngừng cung cấp linh khí, lại chuyển hóa làm pháp lực.

Khương Trường Sinh đi vào khu vực biên giới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Phía trước là tuyệt đối hắc ám, không có ánh sáng của sao trời, như tận cùng của vũ trụ, đè nén đến cực điểm, nơi này được xưng là hư không vô tận, trong trí nhớ Thái Sử Trường Sách, hư không vô tận là cấm khu của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, rất nhiều cường giả bị kẻ thù truy sát, bị Thần Võ giới truy nã đều sẽ trốn vào hư không vô tận, ngay cả Cựu Cổ giáo cũng thích trốn ở bên trong hư không vô tận.

Hư không vô tận rất lớn, võ giả tầm thường rơi vào trong đó, rất khó nhận biết hướng đi, một đi không trở lại.

Thần niệm của Khương Trường Sinh tản ra, xác định không người quan tâm.

Sau đó, hắn làm việc nghĩa không chùn bước chui vào trong hư không. Vừa tiến vào hư không vô tận, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được một cỗ lực lượng quy tắc quỷ dị, hắn nói không rõ cỗ này lực lượng quy tắc là cái gì, nhưng lực

lượng quy tắc dạng này rất dễ dàng để cho người ta mất phương hướng.

Hắn bắt đầu dùng tốc độ cao nhất tiến lên, một bên tiến lên, một bên tản ra thần niệm, tránh cho gặp phải tồn tại siêu cường.

Theo lý mà nói, hư không vô tận sẽ không mạnh hơn Thần Võ giới, bằng không đã sớm xâm lấn Thần Võ giới.

Đã tới đây, dù sao cũng an toàn hơn so với việc đợi ở dưới mí mắt của Thần Võ giới.

Bay trọn vẹn mấy tháng, Khương Trường Sinh mới dừng lại, nơi này cách Huyền Hoàng Đại Thiên Địa vô cùng xa xôi, nhưng vẫn có thể tiếp tục đi tới, bất quá tiếp tục tiến lên có lẽ lại gặp được phiền toái.

Khương Trường Sinh phóng xuất Côn Lôn giới, Côn Lôn giới mênh mông khôi phục kích thước như cũ, hắn đi theo xuất ra ba mươi sáu chuôi Càn Khôn kiếm, bao vây Côn Lôn giới, thi triển trận pháp, ẩn nấp Côn Lôn giới tồn tại, để Côn Lôn giới tan biến trong bóng tối.

Trong quá trình tu hành, hắn cũng sẽ tự mình ngộ đạo, nghiên cứu trận pháp, hắn dung nhập cảm ngộ không gian của mình vào bên trong Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, ẩn nấp Côn Lôn giới tồn tại không khó, nhưng cũng chỉ là ẩn hình, một khi có tồn tại cường đại tới gần, vẫn rất dễ dàng phát hiện sinh cơ mênh mông trong Côn Lôn giới. âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng trong tai người Thường tộc.

- Ta đã chuyển Côn Lôn giới chuyển đến hư không vô tận, thiên ngoại chi Kiếm, chính là thánh kiếm của ta, chớ có bay ra phạm vi bên ngoài kiếm trận, rất nguy hiểm.

Hết thảy người Thường tộc nghe nói lời này không khỏi rung động.

Hư không vô tận?

Làm sao có thể.

Vũ trụ hạ giới mặc dù không chỉ một phương, nhưng tất cả đều tập trung ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, rời xa hư

không vô tận, Đạo Tổ làm thế nào thần không biết quỷ không hay đưa bọn hắn đến hư không vô tận?

Thường Nhạc Càn cũng ngây dại, hắn bỗng nhiên suy nghĩ một chút.

Mấy năm trước, Đạo Tổ đột nhiên trở nên to lớn, chẳng lẽ là nâng Côn Lôn giới bắt đầu đi đến hư không vô tận?

Nhưng hình thể lớn như vậy là làm sao làm được?

Mà vì sao Thần Võ giới không phát hiện được?

Chờ chút!

Có phải cũng không phải Đạo Tổ biến lớn, mà là bọn hắn bị thu nhỏ hay không?

Thường Nhạc Càn nghĩ được như vậy, mồ hôi lạnh chảy ròng, suy đoán này càng thêm đáng sợ!

Nhưng hắn vẫn không nhịn được tiếp tục nghĩ sâu vào, nhớ lại trước đó Đạo Tổ to lớn, Côn Lôn giới trở nên nhỏ bao nhiêu?

Hô.

Khương Trường Sinh thở ra một hơi, sau đó nhắm mắt luyện công.

Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc không có hỏi thăm hắn đi làm cái gì, các nàng không giúp được hắn, còn không bằng không nhiều chuyện. Đợi Khương Trường Sinh khôi phục pháp lực, hắn vừa rồi thần du thiên ngoại, ý thức nhảy ra Côn Lôn giới, hắn muốn kiểm tra bốn phương tám hướng có kẻ địch hay không. dưới trạng thái Thần du, tốc độ ý thức của Khương Trường Sinh cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn chính hắn bay lượn, thần niệm không ngừng quét qua một quãng thời gian. hương Trường Sinh đột nhiên có chút im lặng.

Thì ra không phải hắn một người có ý nghĩ như vậy, còn có rất nhiều thiên địa cũng như thế.

Hắn đã phát hiện không dưới mười đại thiên địa, thậm chí có đại thiên địa còn lớn hả cả Côn Lôn giới gấp trăm lần, riêng phần mình ẩn giấu trong bóng tối, cách nhau rất xa. Ngoại trừ khí tức võ giả, hắn còn cảm nhận được khí tức khác. Khí tức

vô cùng cổ quái, không thuộc về tu tiên, cũng không thuộc về võ đạo, nhường hắn nghĩ tới Cựu Cổ giáo. Những người này cũng trốn ở trong một mảnh đại thiên địa, chẳng qua số lượng sinh linh kém xa đại thiên địa khác.

Hư không vô tận tất cả đều là cẩu thả vương?

Chương 809: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (1)

Ý thức Khương Trường Sinh trở về thân thể, trước mắt hắn dò xét đến hai mươi sáu thiên địa tồn tại, trong đó bao hàm cả lực lượng thần bí Cựu Cổ giáo hư hư thực thực kia, bất quá những thiên địa này không có can thiệp lẫn nhau, hắn cũng không có đi đánh rắn động cỏ.

Một phương thiên địa cách Côn Lôn giới gần nhất cũng cách xa nhau cực xa, Võ Đế dùng tốc độ cao nhất đi đường, đoán chừng cũng muốn đi mấy ngàn năm mới có thể đến, đây là đường thẳng tiến lên.

Nói tóm lại, Côn Lôn giới xem như tạm thời an toàn.

- Võ đạo độc đại, ba ngàn Đại Đạo khác tan biến biến mất, ẩn núp ẩn núp?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Cũng không biết võ đạo như thế nào quật khởi.

Nói ra, Hoa Hạ kiếp trước cũng có võ đạo, mặc dù đều là công phu mèo ba chân, nhưng xác thực có Cổ Võ tồn tại, chẳng lẽ lực lượng võ đạo cùng lực lượng tu tiên đều từng đi qua mặt đất Hoa Hạ, lưu lại dấu vết?

Chỉ là Tiên đạo chân chính cùng võ đạo đã không còn, cho nên lưu lại chẳng qua là xác thịt cùng phương pháp nhập môn, cũng chỉ có thể thành tựu người tu đạo tu tâm ăn chay cùng với người tập võ chịu đủ chất vấn?

Khương Trường Sinh suy đoán, thời gian tu hành rất khô khan, cho nên hắn ưa thích suy nghĩ những vấn đề này.

Cuộc sống sau này là có thể an tâm luyện công, không có cái gì cái gọi là cuộc chiến võ giới, không có Thần Võ giới nguy

hiểm.

Hắn muốn làm chính là sswe Côn Lôn giới hình thành một thiên địa độc lập, tận khả năng thu hoạch được giá trị hương hỏa.

Hắn không cần trực tiếp Hiển Thánh, hoặc có lẽ bây giờ có thể thu được giá trị hương hỏa khổng lồ, có thể để thiên hạ thương sinh quen hắn tồn tại, sau này sẽ chỉ càng ngày càng tập mãi thành thói quen, theo thời gian dài cân nhắc, bất lợi cho hương hỏa phát triển, để Thiên Đình đi phát dương hắn tồn tại mới tốt.

Không có ngoại hoạn, bên trong sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên hắn muốn giữ một khoảng cách với chúng sinh, bằng không lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, giúp ai thì thật không dễ nói, một khi bất công xuất hiện, liền dễ dàng xuất hiện mất cân bằng.

- Xây tường cao, mở rộng tích lương, tin tưởng trí tuệ con người Hoa Hạ cổ.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, đưa tay vuốt vuốt đầu chó bên cạnh.

Không đúng, là đầu sói.

Bạch Kỳ đang đi tắm ở trong Thần Du đại thiên địa, bị Khương Trường Sinh xoa nhẹ đầu mấy lần, nó lại lật người đến, tứ chi hướng lên, đầu lưỡi đều lè ra.

Khương Trường Sinh buồn cười.

Thiên Cảnh, phía trên Linh sơn.

Viêm Chủ đứng ở bên cạnh Khương Tử Ngọc, thân thể thẳng tắp, hai người nhìn mười người tĩnh tọa đằng trước, mười người này chính là đi qua tầng tầng tuyển bạt, tuyển chọn ra tư chất mạnh nhất.

- Bọn hắn còn quá trẻ, muốn muốn thành tựu Võ Đế cần thời gian, nhưng nhất định có thể thành công.

Viêm Chủ cười nói, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bây giờ võ giới dung hợp, hắn tự nhiên không còn dám hấp thu lực lượng địa mạch, cho nên an tâm hiệu lực cho Thiên Cảnh, đã nhiều năm như vậy, hắn cũng bắt đầu dung nhập vào Thiên Cảnh, thậm chí bắt đầu chờ mong tương lai Thiên Cảnh.

Lúc hắn tới, Thiên Cảnh không người có thể mạnh hơn hắn, cho nên hắn có loại cảm giác nhìn xem Thiên Cảnh mạnh lên.

Khương Tử Ngọc cười nói:

- Không vội, thời gian có rất nhiều, trẫm cũng không chết sớm giống như thiên tử vận triều khác.

Viêm Chủ gật đầu, chuyện này cũng làm cho hắn cảm thấy kỳ lạ.

Khí vận Thiên Cảnh hoàn toàn khác biệt với những vận triều khác, cũng khác biệt với các phương vận triều trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bất quá Thiên Cảnh vẫn như cũ lấy võ vi tôn, cũng không để cho hắn suy nghĩ nhiều.

- Đúng rồi, bệ hạ, có thể lôi kéo vị Diệp Chiến trong Thiên Hàng sơn kia, hắn đã bị trấn áp hơn một trăm năm, kỳ hạn năm trăm năm đối với chúng ta mà nói, cũng không tính dài.

Viêm Chủ nhắc nhở, đối với Diệp tộc, hắn tự nhiên có nghe thấy, bây giờ không có Thần Võ giới đột kích, dùng hoàn cảnh trong Côn Lôn giới mà nói, lôi kéo Diệp Chiến có rất nhiều chỗ tốt đối với tương lai của Thiên Cảnh.

Khương Tử Ngọc vuốt râu cười nói:

- Trẫm đương nhiên sẽ không quên hắn, yên tâm đi, trẫm đã thuyết phục hắn.

Viêm Chủ kinh ngạc hỏi:

- Ngài phái người đi tìm hắn?

Khương Tử Ngọc cười không nói.

Thần Du đại thiên địa tồn tại, không thể truyền cho người ngoài đạo. Đợi Viêm Chủ đi vào, tự nhiên sẽ hiểu.

Diệp Chiến tên kia mặc dù bị trấn áp, nhưng lại một mực sôi nổi, mảy may không khổ chút nào, tên này cũng hào phóng,

sáng lập tộc địa Diệp tộc bên trong Thần Du đại thiên địa, khắc hết tất cả võ học mình nắm giữ lên vách đá, mặc người nhìn.

Hành động như vậy cũng không phải hắn sáng tạo, đều là bắt chước Đạo Tổ, nhưng không phải tất cả mọi người đều có tư cách hoặc có quyết tâm làm như vậy, phàm là làm người như vậy đều thu được danh vọng cực lớn.

Viêm Chủ nhìn xem thần sắc của hắn, trong lòng càng thêm hoang mang.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Thiên Cảnh cất giấu bí mật càng lớn, nụ cười giống như thế, hắn không chỉ gặp một lần, cả triều đều là vậy.

Trong vũ trụ mênh mông, cửu giới thiên thuyền nhẹ nhàng trôi nổi.

Lý Thương Hải đứng ở vách đá, xa xa nhìn Thiên Hà đại trận, Thiên Hà đại trận do tám cột đá tạo thành, tám cột đá này do các loại đá khác biệt đắp lên, khảm nạm đủ loại bảo thạch, mỗi một cây đều vô cùng to lớn, từng chiếc từng chiếc thuyền gỗ bao quanh cột đá như một kiến hôi, trên đỉnh tám cột đá còn có đài cao đứng thẳng.

Áo xanh lay động, Lý Thương Hải một mực nhíu chặt lông mày, trong ánh mắt lộ ra vẻ sầu lo.

- Nha, Kiếm đạo thiên tài một phương Lý Thương Hải đang sâu lo vì tình?

Một tiếng cười tràn ngập trêu chọc truyền đến, chỉ thấy một nam tử người mặc áo tím bay tới, rơi vào bên cạnh hắn.

Nam tử mặc áo tím có khuôn mặt tuấn tú, thoạt nhìn càng tuổi trẻ hơn Lý Thương Hải, tóc dài tùy ý buộc ở sau ót, trên người không có đeo vũ khí, đỉnh đầu đội mũ tơi, như giang hồ hiệp khách.

Lý Thương Hải liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói:

- Thần Võ giới thảo phạt dị số, sao ngươi lại tới đây, chẳng lẽ Mạc gia không sợ gây phiền toái?

Chương 810: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (2)

Nam tử mặc áo tím tên Mạc Bất Nghịch, hai tay của hắn chống nạnh, nhìn Thiên Hà đại trận khí thế khoáng đạt, cười nói:

- Mạc gia tự nhiên sợ, nhưng ta cũng không sợ, nghe nói Lữ Thần Châu trong truyền thuyết sắp xuất quan, hắn là mục tiêu để ta tập võ, hắn xuất thủ nên ta không thể bỏ qua, mà Thần Võ giới điều động võ giả, nếu kiến công lập nghiệp, có lẽ ta còn có thể làm thủ hạ hiệu lực cho Lữ Thần Châu.

Lý Thương Hải khẽ nói:

- Chỉ với chút thực lực như ngươi, Lữ Thần Châu chỉ sợ chướng mắt, ngươi đi làm thủ hạ cho thủ hạ của hắn, cũng chưa chắc có thể được.

- Ngươi người này nói đúng là mẹ nó quá khó nghe, không phải chính là cảnh giới vượt qua ta quá nhiều thôi sao, nhớ năm đó, ngươi lần đầu xông xáo tinh không, bị đạo tặc cưỡng ép, đều là ta cứu ngươi, khi đó người mở miệng một tiếng Mạc đại ca, hiện tại tốt rồi, vậy mà xem thường ta.

Mạc Bất Nghịch một mặt khó chịu nói, Lý Thương Hải nghe được lộ ra nụ cười.

Hai người tiếp tục đấu võ mồm, lông mày Lý Thương Hải nhíu chặt cũng dần dần buông ra.

Thật lâu.

Hai người yên lặng, Mạc Bất Nghịch không cười đùa tí tửng nữa.

Nhìn về phía Lý Thương Hải, nghiêm túc hỏi:

- Ngươi nghĩ thông chưa, lần này đi chính là một con đường không có lối về, cho dù nàng còn sống, cũng sẽ bị Thần Võ giới trừng trị, rất khó vươn mình, cả tộc Thường tộc rời khỏi, rõ ràng là phản bội Thần Võ giới.

Ánh mắt Lý Thương Hải mang theo lạnh lùng, nói:

- Không, Thường tộc đối xử mọi người thân thiện, dừng chân mấy trăm ngàn năm, chưa bao giờ có liên quan đến Cựu Cổ giáo, dị số, ở trong đó tất nhiên có hiểu lầm, mà Thường muội nàng sẽ không đi không từ giã, Thường tộc tất nhiên gặp nguy nan.

Mạc Bất Nghịch lắc đầu, chuyển lời nói:

- Dị số này không đơn giản.

Nghe nói chết một vị Đại Thiên Tôn, Thần Phủ cùng với Thần Quân, hậu nhân Diệp tộc cùng Vạn Cổ Sát Tinh cũng đi tới, không biết sinh tử, ai, cũng không biết việc này sẽ trở thành nguyên nhân gây ra đại kiếp hay không, lần trước đầu nguồn Thiên Hà bị diệt, xuất hiện Cựu Cổ giáo, lần này…

Lời còn lại thì hắn không có nói tiếp.

Lý Thương Hải từ trong ngực móc ra một khối phù, nói:

- Đây là một người ta đã cứu tặng cho, hắn nói khối phù này có thể phù hộ ta, ta mặc dù không tin, nhưng cảm nhận được hắn cảm kích, chúng ta tập võ chính là muốn thủ hộ võ đạo, thủ hộ thương sinh, nếu như thật sự là điềm báo của kiếp nạn, kia càng là nên phấn đấu quên mình, dĩ nhiên, ta nói chính là ta, ta con chỉ có một thân một mình, không chỗ nương tựa, chết không có gì đáng tiếc, Mạc Bất Nghịch, ngươi trở về đi, ta biết được chí hướng của ngươi, cũng không phải vì thương sinh mà chết, người có chí riêng, ta tôn trọng chí hướng của người khác, chớ có vì ta mà chấp nhất, không đáng.

Hắn nhìn về phía Mạc Bất Nghịch, ánh mắt chân thành tha thiết.

Bạn tốt của hắn không nhiều, tốt nhất chính là vị trước mắt.

Mạc Bất Nghịch nâng cằm, nói:

- Phụ thân ta đặt tên cho ta là Bất Nghịch, nhưng ta trời sinh nghịch từ trong xương, trong xương cốt tràn đầy đấu chí đối kháng, ngươi không cho ta tham gia, ta lại muốn, ta còn muốn đoạt đầu ngọn gió của ngươi.

- Đừng làm rộn, trận chiến tranh này, ngươi ta đều không thể đoạt đầu ngọn gió, cường giả tranh đấu, có thể còn sống sót

chính là chuyện may mắn to bằng trời.

- Thôi đi, có tin ta cho ngươi biểu diễn tiết mục Thiên Nguyên Cực Võ tru diệt cảnh giới cái thế vượt qua Chí Hư Triệt Võ hay không, vì người làm mới định nghĩa như thế nào là vạn cổ thiên kiêu, không nói gạt ngươi, thật ra ta chính là vị Lữ Thần Châu kế tiếp, không, vị Thái Thượng Côn Luân kế tiếp.

- Ngươi thôi đi, thiên phú chiến đấu của ngươi quá yếu, cùng cảnh giới liền không có gặp ngươi thắng nổi, cũng là thân pháp cao minh, chạy nhanh.

- Ha ha, nhục nhãn phàm thai, không biết thần thể.

Hai người lần nữa đấu võ mồm, hòa tan lo nghĩ do sinh tử mang tới. Không chỉ bọn hắn, các nơi trên cửu giới thiên thuyền đều có người đang làm ra lựa chọn, bởi vì bọn hắn không rõ ràng đối mặt mình là cái gì, chỉ biết Thần Võ giới rất xem trọng.

Hai năm sau, trên đỉnh vũ trụ mênh mông, trong bóng đêm vô tận bỗng nhiên buông xuống một luồng ánh sáng cực mạnh, cấp tốc rơi vào đỉnh một cây cột đá đại trận Thiên Hà, thanh thế to lớn, kinh động vô số cường giả trong cửu giới thiên thuyền.

Lúc này có bảy đạo thân ảnh thuấn di đến bên cạnh cột sáng, vẻ mặt không đồng đều nhìn thân ảnh đang nhanh chóng buông xuống trong cột ánh sáng.

Đạo thân ảnh kia dùng tốc độ cực nhanh rơi xuống đất, rơi vào trên đài cao ở đỉnh cột đá, hắn tay vung lên, cường quang tiêu tán, bộ đồ đen trên người hắn bay phất phới, trên người in đồ văn yêu ma màu máu, như rồng giống như giao, rất sống động, thân hình hắn thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng, tóc dài trải đều ở dưới Huyết Ngọc Triều Thiên quan, anh tư bừng bừng phấn chấn, lông mi đạm mạc, bễ nghễ thương sinh.

Lữ Thần Châu!

Hắn vừa xuất hiện, một cỗ uy thế lớn lao bao phủ phiến tinh không này.

Ngay cả hết thảy võ giả trong cửu giới thiên thuyền đều có thể cảm nhận được, số lượng lớn võ giả như đàn châu chấu bay ra, như gặp đại địch.

Trong đó bao gồm cả Lý Thương Hải cùng Mạc Bất Nghịch.

- Lữ tôn giả đây là đột phá?

Một Đại Thiên Tôn cười tủm tỉm hỏi, đưa mắt đánh giá Lữ Thần Châu.

Âm thầm kinh hãi.

Lữ Thần Châu liếc xéo bọn hắn, đạm mạc nói:

- Không coi là đột phá, chẳng qua luyện thành một phen bản lĩnh mới, vừa hay nghe nói Thần Võ giới có phiền toái nên đi qua giải quyết, thuận tiện tôi luyện bản lĩnh.

Một vị Đại Thiên Tôn khác âm hiểm cười nói:

- Bản lĩnh của Lữ tôn giả tất nhiên khó lường, có lẽ đã có tư cách khiêu chiến Thập Tuyệt Tôn.

Lữ Thần Châu liếc mắt nhìn hắn, không có trả lời.

Một Thiên Tôn cao tuổi tiến lên một bước, hỏi:

- Lữ tôn giả khi nào có thể hành động?

- Có thể bắt đầu, chuẩn bị đi.

Lữ Thần Châu cúi nhìn phía dưới, trong ánh mắt toát ra vẻ phấn khởi.

Chương 811: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (1)

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang luyện công, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, chậm rãi mở mắt.

Đến rồi!

Hắn lúc này thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn về phía vũ trụ Hạ Giới chỗ trước đó của Côn Lôn giới, hắn cùng phân thân có cảm ứng, sau khi khóa chặt hướng đi, Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhảy vọt không gian, cực tốc truy tung.

Cùng lúc đó, vũ trụ Hạ Giới.

Phân thân Khương Trường Sinh ngồi xếp bằng ở trong hư không, hào quang Chí Dương thần quang khiến cho hắn trở thành tinh quang duy nhất trong bóng tối.

Từ khi bản tôn rời đi, phân thân một mực không hề di động, duy trì một thân pháp bảo hư tướng cũng không có tiêu hao quá nhiều pháp lực, không ảnh hưởng chiến đấu kế tiếp.

Phân thân tựa hồ cảm nhận được cái gì, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lại.

Trong bóng tối phía trên xuất hiện một đạo điện quang, cấp tốc mở rộng, đi theo kéo dài ra vô số chi nhánh, giống như hư không sắp phá toái.

Oanh một tiếng vang lên.

Hư không bị xuyên thủng, một cột sáng màu trắng phá toái không gian, đáp xuống, xông đến phần cuối hắc ám.

Võ đạo linh khí vũ trụ Hạ Giới lưu lại bị quấy động, nhấc lên gió mạnh đáng sợ, nhưng không thể rung chuyển phân thân Khương Trường Sinh.

Bên trong cột sáng màu trắng có số lượng lớn thân ảnh buông xuống, như cá diếc sang sông, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể, tất cả đều là võ giả, Khương Trường Sinh liếc mắt quét tới, yếu nhất vậy mà đều đến Võ Đạo Thông Thần. Xem ra Thần Võ giới làm thật.

Có tới năm tồn tại cường đại giống như Bộ Thiên Tôn, còn có một thân ảnh bộc phát ra khí tức càng cường đại hơn đang buông xuống.

Trăm vạn võ giả buông xuống, năm vị Đại Thiên Tôn đi theo hạ xuống, bên trên đỉnh đầu bọn họ thì là Lữ Thần Châu.

Rất nhanh, hết thảy tầm mắt đều tập trung ở trên phân thân Khương Trường Sinh.

Phân thân mặc dù không có khí tức nhưng ánh sáng trên người vẫn dễ dàng bị phát hiện trong bóng đêm, thị lực những võ giả này vượt xa phàm nhân tưởng tượng.

Lữ Thần Châu nhíu mày, ánh mắt nhảy vọt đến hư không xa xôi, rơi vào trên người Khương Trường Sinh, hắn thấy không rõ hình dáng Khương Trường Sinh, nhưng vùng hư không này vậy mà không có một phương võ giới.

- Xảy ra chuyện gì? Võ giới đâu? Thiên Hà đâu?

- Chẳng lẽ bị dị số thôn phệ?

- Vô cùng có khả năng, trên đời còn nhiều tà pháp hấp thu lực lượng Thiên Địa, máu thịt thương sinh.

- Quả nhiên là dị số, hắn có thể có quan hệ cùng Cựu Cổ giáo hay không?

- Không thể nói trước, bất quá sao lại chỉ có một người?

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, đều rất khẩn trương.

Bọn hắn trước khi đến trăm triệu không nghĩ tới vũ trụ Hạ Giới đã trống không.

Lý Thương Hải, Mạc Bất Nghịch đứng sóng vai, rất khẩn trương, phương xa tuy chỉ có một thân ảnh, lại mang cho bọn hắn cảm giác áp bách khó mà nói.

Bọn hắn trước khi đến coi là đối mặt là một phương thế lực, Thiên Đình hai chữ nghe qua đã không đơn giản, kết quả là một người, tất nhiên có bẫy.

Khương Trường Sinh rất cao hứng, vậy mà có nhiều người như vậy.

Một đợt sinh tồn ban thưởng tiếp theo sắp bùng nổ.

Hắn chậm rãi đứng dậy, mong đợi nhìn trăm vạn võ giả ở trong cột ánh sáng phương xa.

- Ngươi chính là Đạo Tổ?

Một giọng nói già nua truyền đến, ngữ khí nghiêm túc:

- Võ giới cùng tiểu thiên địa nơi này đã đi đâu?

Khương Trường Sinh không có trả lời.

- Hừ, xem ra ngươi chấp nhận, đã như vậy, vậy tiếp nhận Thần Võ giới trừng phạt đi.

Tiếng già nua vang lên, nhưng hắn không có xuất thủ trước, mà chờ đợi Lữ Thần Châu ra tay.

Bộ Thiên Tôn đều chết trong tay Đạo Tổ, huống chi là hắn.

- Các ngươi trước đợi ở bên trong thần lực của ta, lại xem ta trấn áp hắn!

Lữ Thần Châu lên tiếng, truyền vào trong tai mỗi một vị võ giả, ngữ khí đạm mạc, xóa ta bất an cùng khẩn trương trong lòng đám võ giả. Tât cả mọi người trấn định lại, ánh mắt nhìn về phía Lữ Thần Châu tràn ngập sùng bái.

Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Lữ Thần Châu là truyền thuyết còn sống, cũng là truyền thuyết cách bọn họ gần nhất.

Lữ Thần Châu bước ra cột sáng màu trắng, áo đen cổ động, hai sợi tóc đen trên trán tùy ý loạn vũ, hắn cao cao tại thượng nhìn xuống Khương Trường Sinh, mở lời:

- Hi vọng ngươi đừng để cho ta thất vọng.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố phách tuyệt vũ trụ bùng nổ, nghiền ép trăm vạn võ giả bên trong cột sáng màu trắng, mắt thường có thể thấy khí diễm lượn lờ quanh người, phần gáy của hắn tràn ra từng đồ văn màu tím sậm, ánh mắt hắn run lên, mãnh liệt nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía Khương Trường Sinh.

Võ Nguyên khủng bố bùng nổ, từng chùm sáng màu tím trống rỗng xuất hiện, dùng tốc độ cực nhanh thế không thể đỡ đánh tới Khương Trường Sinh, tất cả những quang thúc này đều lớn như Thiên Hà, có tới mười mấy đạo, trong quá trình trùng kích thiên biến vạn hóa, tùy ý vặn vẹo.

Trước mặt Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện Hồn Niệm thần kiếm, dùng khí thế không kém hơn Lữ Thần Châu đánh tới, đánh tan tới hết thảy chùm sáng màu tím.

Một giây sau, Lữ Thần Châu bộc phát khí thế càng mạnh, giết tới trước mặt Khương Trường Sinh, đập tới một quyền.

Thật nhanh!

Võ giả cường đại nhất vẫn là thân thể, vô luận cảnh giới cao bao nhiêu, khi người cảnh giới cao tiếp cận gần người cảnh giới thấp, đó mới là kinh khủng nhất.

Ánh mắt Lữ Thần Châu băng lãnh, một quyền đánh tới mặt Khương Trường Sinh.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng bám vào Lữ Thần Châu, khiến cho Lữ Thần Châu động dung, ở trong mắt Lữ Thần Châu, Khương Trường Sinh cấp tốc trở nên to lớn.

Chưởng Trung Càn Khôn.

Khương Trường Sinh đưa tay, thu nhỏ Lữ Thần Châu nắm trong tay.

Oanh!

Một cỗ khí diễm cuồng bạo theo trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh toát ra, hắn rõ ràng cảm giác được Lữ Thần Châu xé rách không gian, nhảy ra ngoài, như thế khiến cho hắn kinh ngạc một chút.

Trách không được Thần Võ giới lại phái Lữ Thần Châu đến, cái tên này xác thực mạnh hơn xa Bộ Thiên Tôn.

Chương 812: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (2)

Ngoài ngàn vạn dặm, Lữ Thần Châu trống rỗng xuất hiện, vẻ mặt không cách nào lại bảo trì lãnh đạm, mặt hắn lộ vẻ sợ hãi.

- Vừa rồi là chiêu thức gì.

Lữ Thần Châu run sợ trong lòng, một khắc bị Chưởng Trung Thần Thông khống chế, hắn cảm nhận được hoảng sợ thật lâu chưa từng xuất hiện. Đó là hoảng sợ đối mặt với sức mạnh không biết.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh lao thẳng tới hắn.

Đối phó Lữ Thần Châu, Khương Trường Sinh không có ý định dùng thần thông trấn áp, mà muốn nhìn cực hạn của Lữ Thần Châu.

Hai người cấp tốc đụng vào nhau, Khương Trường Sinh cùng hắn cận thân chiến đấu, thân pháp hai người cực nhanh, không ngừng xê dịch, đủ loại võ học tiện tay thi triển ra.

Lữ Thần Châu quét một chân về phía Khương Trường Sinh, lực lượng thân thể đã có thể rung chuyển không gian, nhưng Khương Trường Sinh đưa tay bắt lấy, đồng thời kéo một cái, một tay khác hóa thành chưởng đánh trên ngực Lữ Thần Châu, Lữ Thần Châu kém chút bị đánh đến Võ Nguyên tán loạn.

Nhưng hắn hư không tiêu thất, xuất hiện sau lưng Khương Trường Sinh, song chưởng đẩy về phía trước, Võ Nguyên hạo đãng như lũ quét cuốn tới, bao phủ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đánh tan Võ Nguyên, đưa tay ra một chỉ, Khí Chỉ xuyên thủng bả vai Lữ Thần Châu, Lữ Thần Châu cả kinh lần nữa né tránh, tiếp tục lao tới gần.

Hai người chiến đấu sao mà nhanh, ngắn ngủi một giây, giao thủ trên trăm chiêu, cơ hồ đều là Khương Trường Sinh đè ép Lữ Thần Châu đánh, ngoại trừ năm vị Đại Thiên Tôn ra, những võ giả khác đều thấy không rõ, coi là hai người lực lượng ngang nhau.

- Ngươi chỉ có chút lực lượng này sao?

Giọng Khương Trường Sinh lạnh lùng truyền vào trong tai Lữ Thần Châu, cực lớn kích thích Lữ Thần Châu, Lữ Thần Châu cấp tốc bay lên, một cỗ lực lượng càng thêm cường đại bùng nổ từ trong cơ thể hắn.

Mặc dù bị đè lên đánh, nhưng thương thế trên người Lữ Thần Châu cơ hồ trong nháy mắt khôi phục.

Lữ Thần Châu nghiêng người nhấc cánh tay chỉ hướng Khương Trường Sinh, đầu không gian trước ngón tay trong nháy mắt vặn vẹo, không gian xung quanh Khương Trường Sinh cũng giống như thế, dẫn đến thân hình của hắn đều đang vặn vẹo.

- Lực lượng quy tắc Không Gian? Không đúng, không phải quy tắc chi lực, chẳng qua tương tự, chẳng lẽ là lực lượng của Thượng Nguyên thần thể?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, coi trọng Lữ Thần Châu thêm mấy phần.

Phạm vi Thượng Nguyên thần lực bao trùm đã vượt qua Côn Lôn giới, Lữ Thần Châu xác thực mạnh mẽ, bất cứ lúc nào một chiêu đã có phạm vi lớn giống như thế này.

Nói cách khác, Lữ Thần Châu có thể ra một chiêu nghiền nát Côn Lôn giới rộng lớn.

Côn Lôn giới lớn biết bao, nếu như thân hình Khương Trường Sinh không sai biệt lắm thân hình người Địa Cầu kiếp trước, Côn Lôn giới chính là một tinh hệ, mà lại không phải Thái Dương hệ.

Đương nhiên, hai thế giới khác biệt, có tiêu chuẩn giống nhau hay không, Khương Trường Sinh cũng không dám xác định, có lẽ nơi này càng lớn, có lẽ thế giới kiếp trước cũng không có nhỏ như hắn tưởng tượng.

Lực lượng của võ giả cường đại đến mức độ có khả năng một quyền vỡ nát tinh hệ, quả nhiên đáng sợ.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, hắn quyết định không diễn nữa. Nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ hướng Lữ Thần Châu.

Oanh một tiếng!

Một đạo khí kình khủng bố bắn ra, đánh nát không gian vặn vẹo ven đường, đánh tan Thượng Nguyên thần lực, cơ hồ trong nháy mắt, khí kình lướt qua cự ly cực xa, xuyên thủng lồng ngực Lữ Thần Châu, lần này, pháp lực không có tán đi, mà điên cuồng tàn phá gân cốt trong cơ thể Lữ Thần Châu, Võ Nguyên nhanh chóng tiêu tán.

- Làm sao có thể!

Lữ Thần Châu trừng to mắt, toàn thân run rẩy, khó tin nhìn về phía lồng ngực mình.

Thần thể của hắn không thể khôi phục, chỉ có thể nhìn máu tươi chảy ra.

Không gian xung quanh Khương Trường Sinh khôi phục như thường, trong bóng tối chỗ hắn đứng, võ giả tầm thường cũng không cảm giác được không gian dị thường.

- Đây là võ học gì?

Lữ Thần Châu cắn răng hỏi, hắn đang liều mạng vận công, mong muốn triệt tiêu cổ lực lượng bá đạo trong cơ thể cái, nhưng làm sao đều làm không được.

Lần này, Khương Trường Sinh mở miệng:

- Trần gia Khí Chỉ.

Tiếng rõ ràng truyền vào trong tai Lữ Thần Châu, hắn nghe được tràn đầy hoang mang.

Trần gia?

Trần gia nào?

Hắn trong nháy mắt suy nghĩ Trần Tộc trong Vạn Cổ Cự Đầu, chẳng lẽ người này đến từ Trần Tộc?

Đây là hắn lần đầu tiên cảm nhận được pháp lực, cũng không có ý thức được pháp lực không phải hệ thống võ đạo, tưởng rằng một loại tuyệt học bá đạo nào đó.

- Các ngươi cùng lên đi, ai cũng trốn không thoát! Ỷ vào của các ngươi không đáng chú ý!

Giọng Khương Trường Sinh vang vọng toàn bộ hư không, truyền vào bên trong trong tai trăm vạn võ giả cột sáng màu trắng, tuyệt đại đa số người còn không kịp phản ứng, bọn hắn thậm chí không có thấy rõ ràng quá trình chiến đấu, chiến đấu kết thúc rất nhanh, nhưng thấy Lữ Thần Châu dừng lại, bọn hắn hiểu rõ Lữ Thần Châu bại.

- Giết!

Một tên Đại Thiên Tôn quát to, hắn không có lựa chọn chạy trốn, tiếng nói vừa ra, trăm vạn võ giả đi qua ngắn ngủi kinh ngạc, tất cả đều mặt lộ vẻ thấy chết không sờn, cùng nhau rống giận lao thẳng tới Khương Trường Sinh.

- Lữ tôn giả chớ hoảng sợ! Ta tới cứu ngươi.

Mạc Bất Nghịch cao giọng hô, chẳng qua tiếng của hắn lộ ra cực kỳ bé nhỏ bên trong trăm vạn tiếng hò hét.

Hai mắt Lý Thương Hải thiêu đốt lên ngọn lửa cừu hận, tới đây không có nhìn thấy Thường tộc, hắn nhận định Đạo Tổ đã tàn sát Thường tộc.

- Từ muội, ta tới tìm ngươi.

Lý Thương Hải ở trong lòng giận dữ hét.

Trăm vạn võ giả, yếu nhất cũng là Võ Đạo Thông Thần, cũng không ít Thiên Nguyên Cực Võ, Chí Hư Triệt Võ, bọn hắn cùng một chỗ công kích, khí thế cường đại dường nào.

Diện mạo Lữ Thần Châu dữ tợn, gầm nhẹ một tiếng, lại cưỡng ép điều động Thượng Nguyên thần lực còn sót lại trong cơ thể phát động công kích tới Khương Trường Sinh.

Đối mặt thế công thanh thế to lớn, Khương Trường Sinh đột nhiên hư không dậm chân.

- Cảm thụ tuyệt vọng đi!

Thần thông!

Thiên Địa Câu Diệt!

Chương 813: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (1)

- Cảm thụ tuyệt vọng đi!

Câu nói này vang vọng trong tai của mọi người, vô cùng vang dội, rung động lòng người.

Trăm vạn võ giả trừng to mắt, Lý Thương Hải, Mạc Bất Nghịch vừa thi triển ra tuyệt học của mình, một luồng ánh sáng cực mạnh lấp lánh khuôn mặt của bọn hắn.

Đó là cái gì?

Trong lòng bọn họ đồng thời hiện ra hoang mang, thậm chí không kịp hoảng sợ.

Bên trong tầm mắt của bọn họ, theo Khương Trường Sinh giậm chân một cái, một cỗ cường quang từ trong cơ thể hắn

bùng nổ, như một khỏa quả cầu ánh sáng kịch liệt bành trướng, dùng tốc độ mà trăm vạn võ giả không kịp phản ứng cấp tốc bao phủ bọn hắn.

Lữ Thần Châu bản thân bị trọng thương, mặc dù có thể phản ứng lại, nhưng thân thể không kịp chạy trốn.

- Đáng giận…

Lữ Thần Châu trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy kinh sợ, vẻ không cam lòng.

Hắc ám hư không trở nên tái nhợt, mất đi màu sắc khác, hết thảy đều biến mất.

Không biết đi qua bao lâu, có lẽ trong nháy mắt, cũng có lẽ là thiên thu vạn đại.

Tái nhợt tan biên, thay vào đó là hắc ám cực hạn.

Lữ Thần Châu đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đứng ở trong bóng tối tuyệt đối.

Hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy thân ảnh Đạo Tổ, hắn vô ý thức mong muốn chiến đấu, kết quả phát hiện mình vô lực tiến lên.

- Ngươi làm cái gì?

Lữ Thần Châu run giọng hỏi, trong lời nói tràn ngập hoảng sợ cùng phẫn nộ.

Trăm vạn võ giả không còn sót lại chút gì, nguyên lai mảnh vũ trụ Hạ Giới này là không có như thế này.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi có biết ta phạm phải sai lầm gì?

Lữ Thần Châu cắn răng nói:

- Ngươi tru diệt Bộ Thiên Tôn, tru diệt đầu nguồn Thiên Hà, tội không thể tha!

- Vì sao ta muốn làm như vậy?

- Ta thế nào biết ngươi vì sao muốn làm như vậy.

- Xem ra ngươi cái gì đều không rõ ràng, chỉ vì truy cầu lực lượng cường đại hiệu lực vì Thần Võ giới, đã như vậy, vậy ngươi cũng không cần truy vấn chân tướng.

Khương Trường Sinh lời nghe được lời Lữ Thần Châu thì nhíu mày, tỉnh táo lại.

Trên thực tế, hắn biết rõ những tên thối nát bên trong Thần Võ giới kia, nhưng hắn cảm thấy đây là điều bình thường, phía dưới bất kỳ quyền lực gì đều có đen liền có trắng, tổng sẽ xuất hiện người vô tội.

- Ngươi như truy cầu chân tướng, vậy tự mình đi thăm dò, nếu như ngươi muốn theo đuổi lực lượng mạnh hơn, vậy thì ngẫm lại ta tồn tại để Thần Võ giới không làm gì được.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, Lữ Thần Châu mãnh liệt thức tỉnh.

Lần nữa mở mắt, hắn trở lại vũ trụ Hạ Giới trước đó, hắn quay đầu nhìn lại, cách đó không xa còn có một thân ảnh, đó chính là Lý Thương Hải.

Lý Thương Hải sững sờ tại chỗ, vẻ mặt ngốc trệ, thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Lữ Thần Châu kinh ngạc, không rõ đối phương làm sao sống được, hắn biết được mình sở dĩ sống sót, là bởi vì bị Đạo Tổ nhìn trúng thiên tư, chuyện như vậy hắn trải qua.

Nhưng người này thì sao?

Thoạt nhìn thường thường không có gì lạ.

Lữ Thần Châu đi theo động dung, hắn phát hiện cái gì, mặt lộ vẻ vẻ kinh hãi.

Không còn có cái gì nữa.

Ngay cả không gian cũng không có.

Thân là Thượng Nguyên thần thể, hắn đối cực kỳ mẫn cảm quy tắc không gian, nhưng bây giờ hắn cảm giác không thấy, nói cách khác, bên trong đây, hắn đã không thể thi triển đi ra Thượng Nguyên thần lực.

Hắn lúc này đi vào trước mặt Lý Thương Hải, hỏi:

- Ngươi có tốt không?

Lý Thương Hải lấy lại tinh thần, nói:

- Ta không sao, chỉ là bọn hắn…

Ánh mắt Lữ Thần Châu phức tạp, nói:

- Hắn là đều đã chết.

Lý Thương Hải như bị sét đánh, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Mạc Bất Nghịch.

Lữ Thần Châu nhìn chằm chằm hắn, vẫn đang tự hỏi sao hắn lại sống được….

Mạc Bất Nghịch mơ một giấc mơ, mơ thấy mình tham gia một trận đại chiến, kẻ địch mạnh mẽ chưa từng có, cường đại như Lữ Thần Châu để hắn sùng kính nhất cũng không có chút nào chống đỡ.

Kẻ địch thi triển một chiêu võ học thần bí, hắn liền chết rồi.

Không chỉ hắn chết, tất cả mọi người đều chết.

Về sau, Mạc Bất Nghịch lâm vào bên trong vô tận ngơ ngơ ngác ngác.

Không biết đi qua bao lâu, Mạc Bất Nghịch đột nhiên bừng tỉnh, thở từng ngụm từng ngụm, hắn chợt phát hiện tầm mắt trước mắt đang nhanh chóng đảo ngược.

Hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, kém chút bị hù chết.

Hắn lại bị một bóng người màu xanh lam dẫn theo, hắn muốn tránh thoát, lại không cách nào làm được.

- Đừng động, trừ phi ngươi muốn chết, ta nhưng không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Bên trong bóng người màu xanh lam truyền ra giọng nói của Khương Trường Sinh, chính là đạo tâm thần chỉ của hắn.

Chính là thần thông của hắn, Đạo Tâm Hóa Thần.

Chỉ cần chỗ thần niệm lan đến, có thể ngưng tụ ra Đạo Tâm thần chỉ, Đạo Tâm thần chỉ tương đương với phân thân, chẳng qua Đạo Tâm thần chỉ không thể trở về cơ thể, tiêu hao không chỉ pháp lực, còn có linh hồn tỉnh lực.

Trước đó quan chiến, hắn đã phát hiện Lý Thương Hải, Lý Thương Hải cùng Mạc Bất Nghịch ở rất gần, nhân quả của hai người cũng hết sức tập trung.

Bởi vì Địa Phủ tồn tại, Khương Trường Sinh liên quan đến lực lượng nhân quả càng ngày càng sâu, quan hệ của hai người có chặt chẽ hay không, xem nhân quả lẫn nhau thì có thể phát hiện.

Hắn có một tia hảo cảm dành cho Lý Thương Hải, thế là cứu luôn Mạc Bất Nghịch.

Đến mức Lý Thương Hải, dựa vào sợi tóc Đại Đạo hóa hình của hắn sống sót, giấu ở bên trong lá bùa.

Những người khác, bao gồm cả năm vị Đại Thiên Tôn, đều tử vong.

Phân thân thi triển Thiên Địa Câu Diệt, hao hết pháp lực còn thừa, như thần thông tự bạo, mạnh như Đại Thiên Tôn cũng phải chết.

Lữ Thần Châu có thể còn sống sót, đó là Khương Trường Sinh lưu thủ, Trần gia Khí Chỉ giấu giếm bộ phận pháp lực, bảo vệ Lữ Thần Châu.

Thiên Địa Câu Diệt dù sao cũng là dùng pháp lực của hắn thi triển, nếu như ngay mình đều phải tiêu diệt sạch, kia chính là thần thông tự sát, tính thực dụng đem giảm bớt đi nhiều.

Không chỉ như thế, trong lúc phân thân còn đang thi triển Thiên Địa Câu Diệt, đồng thời thi triển Đại Đạo Chỉ nhãn, rót vào một đoạn trí nhớ cho Lữ Thần Châu, Lý Thương Hải.

Chương 814: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (2)

Sau đó, Đạo Tâm thần chỉ mang theo Mạc Bất Nghịch trốn vào hư không vô tận.

Đạo Tâm thần chỉ dùng tốc độ cao nhất lao đi, quả nhiên, bị tồn tại thần bí để mắt tới.

Hắn không thể không tiến đến hướng đi khác biệt, sợ liên luỵ Côn Lôn giới.

- Đến cùng là cảnh giới gì tồn tại?

Đạo Tâm thần chỉ âm thầm tò mò, hắn đã thi triển ra tốc độ cực hạn, nhưng khí tức của đối phương một mực theo đuổi không bỏ, thậm chí thỉnh thoảng rút ngắn khoảng cách.

Cũng may Đạo Tâm thần chỉ đầy đủ nhanh.

Mạc Bất Nghịch cực kỳ khẩn trương, hắn thận trọng quan sát, phát hiện này bóng người màu xanh lam có chút quen mắt.

Chờ chút, đây không phải Đạo Tổ sao?

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người màu xanh lam khác gặp thoáng qua bọn hắn, còn cho rằng mình hoa mắt.

Chính là một Đạo Tâm thần chỉ khác.

Khương Trường Sinh lo lắng hắn bị đuổi kịp, không thể không lần nữa thi triển Đạo Tâm thần chỉ tới kiềm chế.

Oanh!

Đạo Tâm thần chỉ cùng một thân ảnh chạm vào nhau tại tinh không, lực trùng kích khủng bố bao phủ bát phương, rung chuyển đại thiên địa xung quanh.

Đạo Tâm thần chỉ nhìn thấy một tên bạch y nam tử, thân thể to lớn, tóc đen tự nhiên rủ xuống, áo trắng trên người cũng rộng thùng thình, một chưởng đã ngăn cản thế công của Đạo Tâm thần chỉ.

Mặt bạch y nam tử không biểu tình, bày ra thế công.

Một bên khác, Đạo Tâm thần chỉ mang theo Mạc Bất Nghịch dùng tốc độ càng cao xuyên qua tinh không, không dám dừng lại.

Cuối cùng, bọn hắn thành công chui vào bên trong hư không vô tận, biến mất không thấy gì nữa.

Vừa biến mất không đến thời gian năm hơi, bạch y nam tử xuất hiện, nhìn hư không vô tận, hắn ngừng lại, nhíu mày, cuối cùng quay người, thân hình dần dần trong suốt, tan biến bên trong tinh không.

Đạo Tâm thần chỉ của Khương Trường Sinh thì đi xuyên lặp đi lặp lại bên trong hư không vô tận, không ngừng cải biến hướng đi, mặc dù võ giả không có có thần niệm, nhưng một phần vạn có thủ đoạn khác thì sao?

Rất lâu.

Đạo Tâm thần chỉ xác định không có gặp nguy hiểm, mới bay về phía Côn Lôn giới.

Mạc Bất Nghịch đã ngất đi, lúc sau chạy trốn quá nhanh, dẫn đến pháp lực Đạo Tâm thần chỉ bảo hộ hắn suy yếu, Thiên Nguyên Cực Võ như hắn cũng gánh không được giày vò như thế.

Đạo Tâm thần chỉ cực nhanh rơi vào bên trong Côn Lôn giới, người Thường tộc không có chút phát giác.

Hắn tiện tay ném Mạc Bất Nghịch một cái, sau đó lăng không tiêu tán.

Oanh một tiếng!

Mạc Bất Nghịch nện ở trong dãy núi, chấn động đến mặt đất lay động, bụi đất tung bay.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thở dài ra một hơi, Đạo Tâm Hóa Thần tiêu hao rất nhiều, hắn vẫn lần đầu tiên dùng thần thông này thời gian dài như vậy, hơn nữa còn cùng lúc sáng tạo ra hai tôn Đạo Tâm thần chỉ, tiêu hao rất nhiều, tiêu hao lớn hơn cả đánh với Bộ Thiên Tôn, diệt đầu nguồn Thiên trước đó Hà.

- Người kia đến cùng là gì cảnh giới, mạnh đến mức quá bất hợp lí, may mắn trước đó đi đường không có thể hiện ra tốc độ không giống bình thường.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, bạch y nam tử mạnh mẽ đánh nổ một Đạo Tâm thần chỉ của hắn, mặc dù Đạo Tâm

thần chỉ cũng không phải toàn bộ thực lực của hắn, cũng không có pháp bảo gia trì, nhưng có thể đánh nổ Đạo Tâm thần chỉ, thực lực của hắn vượt xa Lữ Thần Châu.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa quả nhiên tàng long ngọa hổ.

Khương Trường Sinh cũng không gặp khó, ngược lại đang mong đợi sinh tồn ban thưởng đến.

Phân thân tác chiến, đối mặt đội hình trước đó chưa từng có, dù sao cũng nên bùng nổ một đợt sinh tồn ban thưởng cực lớn.

[Định Thiên năm hai trăm bốn mươi chín, Thần Võ giới Lữ Thần Châu mang theo năm vị Đại Thiên Tôn, trăm vạn cao thủ võ đạo đến đây tru sát ngươi, ngươi thành công vượt qua lần kiếp nạn này, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, chí bảo tu tiên - Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa].

Một dòng thông báo xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn thoáng có chút thất vọng, xem ra Đạo Tâm thần chỉ đào thoát trong tay bạch y nam tử không tính một trận kiếp nạn sinh tồn.

Chí bảo tu tiên, nghe rất không tệ.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chí bảo phòng ngự, có thể che giấu nhân quả, mệnh số diễn toán, có thể chống đỡ cản hết thảy nhìn trộm, bên trong có rất nhiều phòng ngự cấm chế mạnh mẽ, có thể ngưng tụ thành Đại Đạo Càn Nguyên Thần Luân tiến hành chiên đấu, tuy là chí bảo phòng ngự, cũng có năng lực tác chiến mạnh mẽ.

Không hổ là chí bảo.

Về sau có bảo vật này, cánh cửa sinh tồn ban thưởng có thể đề cao hay không?

Không quản được nhiều như vậy, an toàn quan trọng nhất.

Khương Trường Sinh xuất ra Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Bạch Kỳ, Bạch Long đang ngủ, Mộ Linh Lạc cũng tắm ở trong

luyện công, thời gian lâu dài, nàng đã tiến vào một loại trạng thái vong ngã, cũng không có phát giác được động tác của hắn.

Một hồi ánh sáng bảy màu sáng chói lấp lánh trên mặt Khương Trường Sinh.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chính là một ghế dựa đá lớn, tạo hình đại khí, đẹp đẽ, do một loại đá màu xanh đậm đặc thù nào đó chỗ tạo, mặt ngoài khảm nạm rất nhiều bảo thạch có màu sắc khác biệt, hình thành hoa văn huyền ảo mà duy mỹ, lan can có hai đầu rồng, mắt rồng rất có thần thái, dưới đáy ghế kết nối bệ đá, đường kính đi đến một trượng, vừa lấy ra, rìa thạch đài bắt đầu dẫn đến mây mù, cấp tốc vờn quanh, nhìn lên, trên ghế dựa có chín nhánh màu vàng, hiện lên hình quạt, mũi nhọn hiện lên hình móc câu, bên trong lơ lửng quả cầu ánh sáng, hết thảy chín quả cầu ánh sáng, như chín vầng thái dương, quả cầu ánh sáng giống nhau như đúc, nhưng phát ra hào quang lại có hơi khác biệt.

Khương Trường Sinh trong nháy mắt bị kinh diễm.

Thần tọa thật khí phách.

Nguy rồi, về sau không thể bước đi.

Khương Trường Sinh vui vẻ, bắt đầu luyện hóa cấm chế Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa Tiên Thiên, để nó nhận chủ mình.

Qua một quãng thời gian, Bạch Kỳ tỉnh lại, nhìn thấy Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thần thánh mà bá khí trước mặt Khương Trường Sinh, mắt sói của nó lúc này trừng lớn.

Chương 815: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (1)

- Chủ nhân, đây là cái gì?

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi, ngữ khí tràn ngập tò mò, bảo tọa thật đẹp, dù cho đầu Yêu Lang như nó cũng liếc mắt liền thích.

Tiếng của nó cũng đánh thức Mộ Linh Lạc từ trạng thái vong ngã, nàng trợn mắt nhìn sng, cũng bị Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa kinh diễm.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Ta một món pháp bảo, giấu kín bên trong hồn phách của ta, gần đây tu hành có tiến triển, có thể lấy ra.

Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc không có hoài nghi, toàn bộ Thiên Đình, Thiên Cảnh đều biết Đạo Tổ chính là Vạn Tiên Chi Tổ chuyển thế, cái thân phận này có thể làm cho Khương Trường Sinh nói rõ lí do rất nhiều vấn đề, nhất là liên quan tới sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh chuyên tâm luyện hóa cấm chế, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc thì hàn huyên, trò chuyện một chút, các nàng bắt đầu thảo luận tình huống bên trong Thần Du đại thiên địa.

Gần đây, Thần Du đại thiên địa nhấc lên luận võ đại hội, kia chính là để các tín đồ đứng đội, tuyển ra võ học mình cho rằng mạnh nhất, phạm vi nhất định phải là võ học bên trong Thần Du đại thiên địa cung cấp người học tập, cái này cũng dẫn đến số lượng lớn võ học tràn vào Thần Du đại thiên địa.

Chủ đạo tất cả những thứ này chính là Cơ Võ Quân, nàng lợi dụng lòng háo thắng của người khác, công nhận võ học mạnh nhất cũng không phải là võ học Diệp Chiến cùng Thái Sử Trường Sách hiến cho, võ học của bọn hắn quá cao thâm, rất ít người có thể học được, cho nên tạm thời không có thể hiện ra nó mạnh mẽ.

Trước mắt, võ học của Quan Thông U vẫn như cũ là nhân khí cao nhất.

Mộ Linh Lạc cũng chuẩn bị kính dâng một bộ tuyệt học, Bạch Kỳ hứa hẹn sẽ đi kéo người.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi sau khi Khương Trường Sinh nhận chủ Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thành công, Bạch Kỳ cùng Mộ Linh Lạc đã tiến vào trong mộng cảnh.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi, một cỗ cảm giác thoải mái khó hình dung tràn vào trong đầu hắn, ngồi ở trên thần tọa, nói không rõ sảng khoái tinh thần.

Mấu chốt nhất là hắn có thể dễ dàng khống chế hết thảy cấm chế của thần tọa, sai sử như cánh tay.

Hắn giống như cầm tới đồ chơi hoàn toàn mới, đủ loại nếm thử, hắn ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thi triển Ngũ Hành độn thuật, dị thường dễ dàng, thậm chí hiệu quả còn được tăng lên, tốc độ càng nhanh.

Hắn xuất hiện trên biển mây, chín quả cầu ánh sáng phía sau Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa lóng lánh hào quang, lượn lờ mây mù, Chí Dương thần quang thì trôi nổi bên cạnh hắn, tựa như hạo nhật vòn quanh quanh người, vẫn như cũ che đậy hình dáng hắn, thần bí mà tràn ngập cảm giác áp bách.

Khương Trường Sinh thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cũng có thể đi theo biến lớn, lớn nhỏ như ý.

Bây giờ Côn Lôn giới bao la đến cực điểm, còn nhiều chỗ không có người. Giày vò rất lâu, Khương Trường Sinh mới trở lại Tử Tiêu cung.

Hắn ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa luyện công, phát hiện Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cũng có trợ giúp tu luyện.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung, lại thêm Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ba tầng hiệu quả chồng chất, vô cùng thoải mái.

So sánh với những hệ thống lực lượng khác, tu tiên là toàn diện nhất, hồn thể kiêm tu, đồng thời cũng sẽ có ngoại vật trợ giúp tăng lên, chính là bởi vì toàn diện, cho nên cũng càng khó.

Khương Trường Sinh tu hành nhanh như vậy, chủ yếu là do một thân một mình tu tiên, nếu như khắp thiên hạ đều là Tu Tiên giả, môn phái tu tiên nhất định có thủ đoạn tụ linh khí, khi đó Tu Tiên giới sẽ tiến hành tranh đấu vì thiên địa linh khí.

Ngoại trừ một người tu tiên, hệ thống sinh tồn cũng là trợ lực.

Con đường mạnh lên, dù sao cũng phải có cơ duyên, có đôi khi không phải chỉ dựa vào nỗ lực thì có thể đi.

Khương Trường Sinh bắt đầu tắm ở trong tu luyện.

Một đoạn thời gian dài sau này tạm thời không có mối nguy lớn, hắn có thể an tâm bế quan.

Trời xanh vô biên, biển mây tầng tầng vờn quanh thành từng vòng từng vòng, phong cảnh tráng lệ.

Vùng trời một thành trì, Lữ Thần Châu dừng lại, nói với Lý Thương Hải:

- Ngươi tạm thời ở lại, ta đi báo cáo.

Lý Thương Hải gật đầu, cả người hắn ngơ ngơ ngác ngác, còn chưa có khôi phục lại theo hạo kiếp lúc trước.

Lữ Thần Châu bay về một ngọn núi trong thành, núi này hùng vĩ, đỉnh núi lóng lánh hào quang, sáng chói vô song, hắn cấp tốc bay về phía đỉnh núi, biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, Lữ Thần Châu bước vào bên trong một tòa đại điện kim bích huy hoàng, áo bào phiêu động, hắn một đường đi vào trước bậc thang, ngừng chân, ngẩng đầu nhìn thân ảnh đang đưa lưng tĩnh tọa về phía hắn.

- Võ Chủ, nhiệm vụ thất bại, toàn quân bị diệt, trừ ta ra, một người còn sống, bao gồm cả năm vị Đại Thiên Tôn.

Sắc mặt Lữ Thần Châu khó coi nói, hắn không có nói Lý Thương Hải.

Võ Chủ có bờ lưng rộng dày, áo bào vàng thêu long văn, hư ảnh từng đầu Kim Long vòn quanh quanh người, có tới chín đầu, Cửu Long quấn thân, lay động tóc dài trắng đen xen kẽ của hắn.

- Bản tọa đã biết được, nói một chút kẻ địch là tồn tại như thế nào?

Võ Chủ không có đứng dậy, cũng không có quay đầu, ngữ khí vô cùng bình thản.

Lữ Thần Châu không có giấu diếm, kể lại quá trình chiến đấu.

Lần nữa nhớ về cuộc chiến đấu kia, sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm.

Đây tuyệt đối là một trận đánh tan tác từ đầu đến đuôi.

Ngoại trừ cảm giác bị thất bại, càng nhiều hơn chính là hoang mang.

Tuyệt học của Đạo Tổ thật sự không thể nào hiểu được, tuyệt học thần bí thu nhỏ hắn kia, Trần gia Khí Chỉ để hắn gần như mất đi sức chiến đấu, còn có võ học mạnh mẽ cuối cùng một hơi tru diệt trăm vạn võ giả.

Nếu như Đạo Tổ thật sự là Cựu Cổ giáo, lực lượng cổ thuật…

Trước kia Lữ Thần Châu khinh thường cổ thuật, nhưng Đạo Tổ mạnh mẽ khiến cho hắn dao động.

Chương 816: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (2)

- Như thế mà nói, đúng là dị số, có lẽ giống như Cựu Cổ giáo, bằng không vì sao muốn chống đối Thần Võ giới? Thậm chí sợ bị Thần Võ giới phát hiện.

Võ Chủ mạn bất kinh tâm nói, hoàn toàn không có để cái chết của trăm vạn võ giả ở trong lòng.

Lữ Thần Châu kinh ngạc hỏi:

- Giống như Cựu Cổ giáo, chẳng lẽ còn có lực lượng tu hành khác trừ võ đạo, cổ thuật?

- Tự nhiên có, trước tuyên cổ là kỷ nguyên của cổ thuật, trước cổ thuật thì không có con đường tu hành khác? Chẳng qua là cũ mới thay đổi, võ đạo mạnh nhất thôi.

Võ Chủ trả lời, Lữ Thần Châu nghe được ánh mắt lấp lánh.

Võ đạo thật sự là mạnh nhất?

Chỉ có đối mặt với lực lượng của Đạo Tổ mới biết được đáng sợ.

Hắn cảm giác mình căn bản không có ép được Đạo Tổ xuất ra hết thực lực chân chính, hắn nghĩ tới lời Đạo Tổ nói với mình.

Nếu như hắn chẳng qua là truy cầu lực lượng.

- Không cần suy nghĩ tiếp việc này, ngươi chuẩn bị sát hạch bên trong Thần Võ giới đi, chuyện Thiên Đình Đạo Tổ tự có

Thần Võ giới giải quyết, ki các ngươi thất bại, Thần Võ giới đã cảm nhận được, thần phạt quân tiếp theo sẽ càn quét Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, phàm là có liên quan đều sẽ bị thanh lý.

Lời nói của Võ Chủ kéo ý thức Lữ Thần Châu về hiện thực.

Lữ Thần Châu lại nghĩ tới một lời nói khác của Đạo Tổ, cùng với thảm kịch vũ trụ Hạ Giới, hắn biết mầm tai vạ này sẽ còn chết nhiều người hơn. Nghĩ xong, Lữ Thần Châu quay người chuẩn bị rời đi.

- Vì sao Đạo Tổ buông tha ngươi?

Võ Chủ bỗng nhiên hỏi, Lữ Thần Châu nghe được dừng bước lại, hắn xoay người lại, phát hiện Võ Chủ đã đứng dậy, mà đã quay người nhìn xuống hắn.

Cửu Long quấn thân, khuôn mặt Võ Chủ lạnh lùng, hai đầu lông mày lộ ra một cỗ sát khí, hai mắt như hổ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lữ Thần Châu, vẻ mặt tràn ngập cảm giác áp bách, Lữ Thần Châu nhìn thấy nhíu mày.

Lữ Thần Châu trầm giọng nói:

- Ta như thế nào biết được hắn vì sao buông tha ta, chẳng lẽ ngươi không tin ta?

Đối mặt Võ Chủ, thái độ của Lữ Thần Châu rất cường ngạnh, hắn cũng không phải người cầu tiến vào Thần Võ giới.

Võ Chủ bễ nghễ nhìn hắn, nói:

- Bản tọa chẳng qua quan tâm ngươi, ngươi đã không biết được, không sao, về sau không được rời đi Thần Võ giới.

- Hừ!

Lữ Thần Châu hừ lạnh một tiếng, sau đó phất tay áo rời đi….

Năm tháng dằng dặc.

Ba mươi năm cấp tốc đi qua.

Thời gian đi vào Định Thiên năm hai trăm bảy mươi chín, bên trong ba mươi năm, Khương Trường Sinh một mực luyện công, mãi đến một ngày, Trần Lễ đến bái phỏng hắn, tuyên bố có người mạnh mẽ xông tới Thiên Đình.

Chính là Mạc Bất Nghịch.

Lúc trước hắn còn muốn rời đi Côn Lôn giới, bị Thường tộc cản lại, sau du lịch Côn Lôn giới, càng ngày càng sốt ruột, nhịn không được đánh lên thiên đình, bị Thái Sử Trường Sách bắt được.

Trước mắt, Mạc Bất Nghịch đã bị bắt vào Thiên Lao.

- Ta đã biết, dựa theo thiên quy đối đãi đi.

Giọng Khương Trường Sinh bay ra từ bên trong Tử Tiêu cung, Trần Lễ nghe xong, thở dài một hơi.

Hắn thật sợ đối phương có quan hệ với Đạo Tổ, nói như vậy bọn hắn đang đánh mặt Đạo Tổ.

Trần Lễ hành lễ cáo từ, Bạch Kỳ thì hứng thú, chuồn đi thăm hỏi về Mạc Bất Nghịch.

Khương Trường Sinh từ đầu đến cuối cũng không có mở mắt, chuyên tâm luyện công.

Trước đó Đạo Tâm thần chỉ trở về gặp phải bạch y nam tử mang đến cho hắn cảm giác cấp bách, hắn phải nắm chắc thời gian luyện công.

Một bên khác.

Thiên Hàng sơn, bên trong động thất.

Diệp Chiến ngồi dưới đất, quanh người lượn vòng niết bàn khí tôi tăm mờ mịt, Diệp tộc lão tổ trôi nổi ở bên cạnh, vẻ mặt âm tình biên ảo.

Thật lâu.

Diệp Chiến mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, cảm khái nói:

- Thật là Niết Bàn Chí Nguyên Công bá đạo, trách không được năm đó Thần Không đại ca có thể tung hoành Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nếu luyện Niết Bàn Chí Nguyên Công đến đại thành, vượt cảnh giới quét ngang, tuyệt không phải việc khó.

Lúc chiến đấu Niết Bàn Chí Nguyên Công, mỗi lần niết bàn cũng có thể làm cho lực chiến đấu của hắn bay vọt, chín lần niết bàn, thực lực hắn sẽ đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng, bị

trấn áp nhiều năm như vậy, Diệp Chiến cảm giác tốc độ mình mạnh lên vượt xa lúc trước, trong đáy lòng hắn tràn đầy cảm kích Đạo Tổ, cho rằng Đạo Tổ đang cho hắn cơ hội.

Hắn quay đầu nhìn về phía Diệp tộc lão tổ, hỏi:

- Lão tổ, ngài làm sao không lên tiếng, mấy năm gần đây đang suy nghĩ gì đấy?

Diệp tộc lão tổ một mực đi theo hắn, bởi vì chỉ có hồn thể, trong ngày thường vô cùng tịch mịch, luôn cùng hắn nói chuyện, nhưng từ khi có Thần Du đại thiên địa, hắn bắt đầu sơ mất quan tâm Diệp tộc lão tổ.

Diệp tộc lão tổ chậm rãi nhìn về phía hắn nói:

- Gần đây, tâm thần ta không yên, cảm giác có việc lớn muốn phát sinh, loại cảm giác này để ta nhớ lại trận đại kiếp hai triệu năm trước kia.

Diệp Chiến nghe xong, nhíu mày.

Hai triệu năm trước, Cựu Cổ giáo tru diệt đầu nguồn Thiên Hà một phương vũ trụ Hạ Giới, về sau một khoảng thời gian cấp tốc lớn mạnh, phát động thế công lên Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, được xưng là đại kiếp võ đạo.

Đó là một lần đại kiếp võ đạo cách hiện nay gần nhất, kéo dài tới vạn năm, sinh linh chết đi căn bản không có cách tính toán, thậm chí ngay cả Thần Võ giới đều từng bị công phá qua, bất quá cuối cùng Cựu Cổ giáo thất bại, còn bị trắng trợn tàn sát thê thảm, cho đến hôm nay, trở thành chuột chạy qua đường, chỉ có thể trốn ở trong góc âm u.

Diệp Chiến tò mò hỏi:

- Ngài cảm giác Đạo Tổ muốn phát động đại kiếp với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa?

Hắn mặc dù đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng Diệp tộc bị diệt, hắn không có tí xíu hảo cảm Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Diệp tộc lão tổ mở lời:

- Theo Côn Lôn giới trước mắt phát triển đến xem, xa không đủ để hình thành đại kiếp võ đạo, ta lo lắng chính là Đạo Tổ hoành không xuất thế, dẫn ra những tồn tại cổ lão từ trong bóng tối, bởi vì bọn hắn thấy được một mặt yếu đuối của Thần Võ giới.

Chương 817: Chương 817: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (1)

- Tồn tại cổ lão? Trong bóng tối? Chẳng lẽ ngài nói là Hư Không Vô Tận?

Diệp Chiến càng thêm tò mò, Hư Không Vô Tận đối với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa người mà nói cũng không xa lạ gì, từ nhỏ đến lớn nghe được, trong truyền thuyết thần thoại, Hư Không Vô Tận là Thâm Uyên, chỗ trục xuất, chỗ tà ác thoát đi.

Diệp tộc lão tổ gật đầu nói:

- Thần Võ giới làm việc bá đạo, làm việc không để lối thoát, nhưng luôn có người thực lực mạnh mẽ, có thể chạy đi, Hư Không Vô Tận chính là chỗ đi tốt nhất, từ khi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thành lập đến nay, Hư Không Vô Tận còn chưa phát động qua kiếp nạn đối với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đây là chuyện không hợp lý, nói rõ chuyện này chỉ sẽ phát sinh yrong tương lai, ngươi suy nghĩ ngươi một chút, Diệp tộc bị diệt, ngươi có phải cũng muốn báo thù Thần Võ giới hay không?

Diệp Chiến gật đầu.

Mặc dù Diệp tộc cũng không phải bị Thần Võ giới hãm hại, nhưng Thần Võ giới trấn áp Diệp Thần Không, bỏ mặc các tộc bỏ qua chuẩn mực, đây mới là nguyên nhân thực sự để Diệp tộc suy vong, sao hắn lại có thể không hận?

- Nói ra, một vài lão hỏa kế của ta cũng đang ở Hư Không Vô Tận, không biết còn sống hay không.

Diệp tộc lão tổ vuốt râu cảm khái nói, bắt đầu hồi ức trước kia.

Diệp Chiến thì lâm vào trong suy tư.

Việc này nhất định phải nói cho Thiên Đình, có lẽ có thể được cho là một chút công lao.

Vừa hay hắn có quen biết Thiên Tử Thiên Cảnh, Khương Tử Ngọc đã hứa hẹn qua, ngày sau đối phương làm Thiên Đế, sẽ phong hắn làm đại nguyên soái, cái hứa hẹn này để cho hai người rất thân cận.

Diệp Chiến thậm chí còn thu một vị dòng dõi của Khương Tử Ngọc làm đồ đệ, dĩ nhiên, cũng không phải Khương Thiện.

Sau khi Mạc Bất Nghịch bị nhốt vào Thiên Lao, Bạch Kỳ thỉnh thoảng tiến đến chiếu cố, mới đầu Mạc Bất Nghịch còn rất khó chịu, nhưng nghe Bạch Kỳ giảng giải công tích của Đạo Tổ, hắn lúc này mới ý thức được Đạo Tổ cũng không có hãm hại vũ trụ Hạ Giới, ngược lại cứu vớt chúng sinh vốn nên bị đào thải bên trong cuộc chiến võ giới.

Chân tướng này khiến cho nhận biết của hắn dao động.

Khi Thường Dao Lăng, Thái Sử Trường Sách, Hắc Hầu thay phiên tới chơi, dùng thân phận người trên trời giảng giải chân tướng, hắn triệt để trầm mặc, cũng không náo nữa.

Đối với vị Thiên Nguyên Cực Võ mà Đạo Tổ mang về này, mọi người trong Thiên Cảnh vẫn hết sức hữu hảo, bọn hắn ngầm hiểu lẫn nhau, đều hiểu người này sẽ là chức vị cao trong Thiên Đình lúc sau, không phải ai đều có thể bị Đạo Tổ mang về từ thiên ngoại.

Nhìn thấy Mạc Bất Nghịch bắt đầu luyện công, đám người Thái Sử Trường Sách lúc này mới yên tâm.

Dựa theo thiên quy, Mạc Bất Nghịch tự tiện xông vào Thiên Đình, nhốt tám trăm năm, không có Đạo Tổ phân phó, bọn hắn không dám phóng xuất.

Thật tình không biết, Khương Trường Sinh mang Mạc Bất Nghịch trở về, chẳng qua hứng thú cho phép, chủ yếu là xem ở trên mặt mũi Lý Thương Hải, Lý Thương Hải cũng chỉ là trượng nghĩa ra tay, hắn không cần Lý Thương Hải cứu giúp, cho nên vô luận Lý Thương Hải, hay Mạc Bất Nghịch, trong mắt hắn đều không đáng giá nhắc tới.

Đến mức vì sao lưu hai người bọn họ, không có nguyên nhân.

Hắn nghĩ liền làm.

Mạc Bất Nghịch an phận Thiên Đình không gặp lại phiền toái, thế lực Thiên Đình bắt đầu kịch liệt bành trướng, tùy tùng Thần Giả càng ngày càng nhiều, ngay cả những thiên binh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều có cơ hội nhận thuộc hạ.

Khương Trường Sinh nghênh đón một lần bế quan lâu nhất từ trước tới nay.

Tính đúng chính là một trăm lẻ bốn năm.

Đây là Khương Trường Sinh ý thức được thời gian chảy qua quá nhanh, mới tỉnh táo lại.

Khi hắn mở mắt ra, cảm giác hết thảy thay đổi, lại giống như hết thảy cũng không có thay đổi, Tử Tiêu cung không có đổi, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long vẫn còn, chẳng qua khí tức của các nàng trở nên càng mạnh.

Thiên Đình cũng trở nên thành mạnh hơn, rất nhiều khí tức mới, những cố nhân kia cũng biến thành càng mạnh.

Lần bế quan này xem như một giấc mộng xuân thu.

Hắn thậm chí cảm giác mới chỉ đi qua một ngày.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, cũng làm cho hắn lý giải càng sâu về thời gian, sinh mệnh.

Như thế nào trên trời một ngày, dưới đất một năm, có lẽ chính là cấp độ khác biệt, phàm nhân mộng một giấc, cũng là một đời của một ít côn trùng.

Khương Trường Sinh đi theo suy nghĩ một vấn đề, có thể nhóm chí cường giả võ đạo vẫn còn đang nằm mộng, không có ý được thế giới của mình đang có biến số hay không?

Theo cảnh giới càng ngày càng cao, thời gian Khương Trường Sinh về sau bế quan tất nhiên càng ngày càng dài, thế giới của hắn có thể cũng xuất hiện biến số không biết lại rất khó phát hiện hay không?

Vấn đề này gần như khó có thể giải.

Hắn cũng không thể chuyên tâm đi qua mỗi một ngày, một khi tiến vào trạng thái tu luyện, thời gian luôn đi rất nhanh.

Rất nhanh, hắn thoải mái, so với việc hắn đề phòng nguy hiểm không biết, không bằng nỗ lực tu luyện, để thời gian của mình trôi qua có ý nghĩa, mà không phải thật nằm mơ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nhân gian.

Thiên Cảnh đã đi tới năm Định Thiên ba trăm tám mươi ba, cương thổ lớn ra không chỉ gấp mười lần, khi nội tình Thiên Cảnh đi đến cường thịnh, tốc độ khuếch trương cực kỳ đáng sợ, Thiên Cảnh cũng có dự trữ nhân tài sung túc cai trị thiên hạ.

Càng ngày càng nhiều võ giả trong Vô Tận Hải Dương tìm nơi nương tựa Thiên Cảnh, số lượng chiến lực Động Thiên cảnh, Võ Đạo Thánh Vương cảnh của Thiên Cảnh cũng đã không kém hơn một vài cường tộc, nhờ vào khí vận của Khương Trường Sinh.

Bất quá Thiên Cảnh vẫn không có sinh ra Võ Đế.

Thiên Cảnh mặc dù không có, nhưng Thiên Đình có.

Quan Thông U, Cơ Võ Quân tuần tự bước vào Thiên Địa Đế Cảnh, Cơ Võ Quân là mới đột phá hai năm trước, bọn hắn vốn là kỳ tài ngút trời, lại hưởng thụ khí vận Chính thần, tự nhiên tốc độ đột phá nhanh.

Đế Xương quét ngang cảnh giới Võ Đế cuối cùng cũng đi đến cảnh giới Võ Đạo Thông Thần, Chính thần khác cũng có riêng phần mình đột phá.

Chương 818: Chương 818: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (2)

Trăm năm qua đi, quả nhiên long trời lở đất.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất bên trong từng phạm vi, đồng thời thần niệm tràn ra đi.

Côn Lôn giới đã chuyển đến Hư Không Vô Tận, trung tâm phạm vi dò xét của hệ thống tự nhiên cũng biến thành Hư Không Vô Tận.

Người mạnh nhất bên trong phạm vi là hắn, cường giả thứ hai là Thường Nhạc Càn, nói rõ không có gặp nguy hiểm, lại thêm thần niệm cũng không có phát hiện nguy hiểm, hai tầng xác định vững chắc.

Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, sau đó thần du thiên ngoại, chuẩn bị lần nữa hành tẩu Hư Không Vô Tận, mở rộng địa đồ trong đầu. Hắn đầu tiên đi vào thiên địa Cựu Cổ giáo hư hư thực thực, trên phiến đại lục này bị khói đen lượn quanh, như trăng tàn, tản ra hào quang ố vàng thần bí mà nguy hiểm.

Hắn bay về phía trong thiên địa, bên trong tự thành một phương thiên địa, dùng nhân tộc làm chủ, nhưng cũng có vạn tộc cung cấp sinh thái cho nhân tộc.

Nhân tộc nơi này dùng ngôn ngữ giống như Huyền Hoàng Đại Thiên Địa vậy, tự nhiên cũng cũng giống Côn Lôn giới, mặc dù không thông những gì đã nói, dùng cảnh giới của Khương Trường Sinh, cũng có thể phân biệt ra bọn hăn mong muốn biểu đạt ý tứ ra sao, dĩ nhiên, cần thời gian tiến hành so sánh cùng xác định.

Hắn cuối cùng kiến thức đến phương thức chiến đấu của Cựu Cổ giáo, cổ thuật đúng là dùng lực lượng phù văn thần bí làm ra, loại phù văn này rõ ràng là một loại lực lượng quy tắc nào đó biến thành, phù văn có thể cổ vũ năng lượng trong cơ thể của bọn họ, thậm chí trợ giúp thân thể mạnh mẽ.

Cổ thuật hết sức phong phú, liên quan đến đủ loại hàng ngũ, theo Khương Trường Sinh, trình độ cổ thuật phong phú đã không kém hơn võ đạo, tại một ít địa phương thậm chí vượt qua võ đạo, nhưng tính lực sát thương, cổ thuật yếu hơn võ đạo, cổ thuật giả đi đến Thiên Nguyên Cực Võ cảnh, khí tức không sai biệt lắm cùng võ giả, võ giả sẽ có lực sát thương mạnh hơn, có lẽ đây là nguyên nhân võ đạo trấn áp cổ thuật.

Nhân tộc trước đây thật lâu nhất định gặp một loại mối nguy nào đó, cân càng có tính hủy diệt hệ thống tu hành, thế là võ đạo sinh ra, đây là Khương Trường Sinh suy đoán.

Bên trong vùng thế giới này tồn tại không ít khí tức cường đại, luận thêm khí tức thân bất khả trắc. hắn thậm chí cảm thấy đã

không kém hơn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Bất quá Huyền Hoàng Đại Thiên Địa không thể đại biểu hệ thống võ đạo, mặt trên còn có Thần Võ giới tồn tại.

Khương Trường Sinh không dám đi sâu, dù sao hắn không hiểu cổ thuật sâu, không thể tùy tiện đi đến trước mặt những tồn tại thâm bất khả trắc kia.

Mấy canh giờ sau, linh hồn ý thức hắn rời khỏi Cựu Cổ thiên địa.

Hắn du đãng đến những phương hướng khác, tốc độ của linh hồn ý thức sao mà nhanh.

Thoáng chớp mắt, mấy ngày đi qua, Khương Trường Sinh lại bắt được hơn hai mươi phương thiên địa, còn phát hiện một cỗ khác khí tức lực lượng không giống với võ đạo, cổ thuật, tu tiên, tiến vào bên trong quan sát mới biết được, lực lượng này gọi linh pháp.

Phát hiện này khiến cho hắn hết sức kinh ngạc, thật có loại lực lượng thứ tư.

Linh pháp không biết có có phải tiếp nhận truyền thừa từ cổ lão, hay là hệ thống tu hành mới đản sinh ra, tổng thể tới nói, yếu nhược hơn Cựu Cổ giáo, nhất là số lượng người tu hành, bất quá tồn tại bên trong vùng thế giới này mang theo khí tức đáng sợ để Khương Trường Sinh đều nhìn không thấu.

Không thể trêu vào.

Linh hồn ý thức Khương Trường Sinh bắt đầu trở về.

Trở về từ Linh Pháp thiên địa, hắn ven đường phát hiện một Linh Pháp giả đang tiến lên, tốc độ rất nhanh, luận khí tức đã không kém hơn Chí Hư Triệt Võ, đặt ở trong Linh Pháp thiên địa tuyệt đối là cao tầng.

Khương Trường Sinh lưu lại một tâm nhãn, theo hắn một đoạn lộ trình, phát hiện chỗ hắn đi tới rõ ràng là Côn Lôn giới.

Bất kể có phải hiểu lầm hay không, đối phương không do dự, hoàn toàn trùng hợp cùng con đường Khương Trường Sinh trở về.

- Dừng lại!

Giọng Khương Trường Sinh vang lên trong lòng vị Linh Pháp giả này, đối phương kinh dừng lại.

Linh Pháp giả cũng là nhân tộc, thoạt nhìn không sai biệt lắm Địa võ giả Huyền Hoàng Đại Thiên, hắn mặc áo vải, mang theo mũ liền áo.

Hết sức có cảm giác dị vực.

- Người nào?

Cố Trần trầm giọng quát, nhìn về hư không phía bốn phương tám hướng.

Không có nhìn thấy người.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, trầm tĩnh lại, hắn mở miệng hỏi:

- Các hạ là đến từ Đại Đạo tân sinh?

Tân sinh Đại Đạo chính là hệ thống tu hành mới, Cựu Cổ thiên địa cùng Linh Pháp tất cả thiên địa đã gọi hệ thống tu hành là Đại Đạo.

Không đợi giọng Khương Trường Sinh vang lên, Cố Trần khom lưng hành lễ, nói:

- Tại hạ Cố Trần, đến từ Linh Pháp đại thiên địa, tính ra có tân sinh Đại Đạo sinh ra tại Hư Không Vô Tận, muốn đại biểu Linh Pháp đại thiên địa kết minh với nhau, cùng chống chọi với Đại Đạo chi kiếp!

Cùng lúc đó, Khương Trường Sinh ý thức đã trở lại bản tôn, hắn mở Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn về phía Cố Trần, trong chốc lát mới khóa chặt Cố Trần.

Mà trong khoảng thời gian này, Cổ Trần thấp thỏm lo lắng, hắn không rõ ràng người tu hành tân sinh Đại Đạo có tính nết gì, nhưng đối phương để hắn không thể cảm giác, tự nhiên mạnh hơn xa hắn.

Đúng lúc này, một đạo hư ảnh màu lam vô cùng to lớn xuất hiện ở phía trên, Cố Trần nhắc mắt nhìn đi, không khỏi động

dung.

Đạo Tâm thần chỉ.

Bất quá tôn Đạo Tâm thần chỉ này ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đây là tiến bộ do Khương Trường Sinh bế quan trăm năm, có thể để Đạo Tâm thần có càng nhiều biến hóa, tỷ như hiện tại, hắn ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cao tới vạn trượng, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mặc dù cũng là hư ảnh màu lam, nhưng chín quả cầu ánh sáng lại tản ra ánh sáng loá mắt, trong bóng đêm, hắn như là Sáng Thế thần, quan sát phàm nhân nhỏ bé.

Cố Trần xem ngây người, hắn lần đầu tiên gặp được tồn tại như thế.

Nhịp tim hắn cực nhanh, không thể nào hiểu được, tân sinh Đại Đạo vì sao lại có tồn tại tràn ngập cảm giác áp bách như thế?

Đối phương thật chính là người sao?

Chương 819: Thiên Thân Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (1)

Nhân tộc Linh Pháp đại thiên địa cũng có nguồn gốc từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chẳng qua à tổ tông bởi vì sáng tạo dị số nên bị đuổi giết, bọn hắn cũng có huyễn tưởng về tiên thần, những tồn tại cổ lão cường đại đến không gì làm không được thường thường được xưng là tiên thần, cái này cũng dẫn đến trong lịch sử hiện ra các loại tên tuổi như Võ Tiên, Võ Thần.

Dám lấy tiên gọi tên cho Đại Đạo, theo Cổ Trần chính là cuồng vọng.

Bất quá đối phương hiện thân quá rung động, khiến cho hắn không dám biểu hiện ý nghĩ trong lòng ra ngoài.

Hắn cung kính nói:

- Kết làm đồng minh, đồng sinh cộng tử, cùng chung chống đỡ võ đạo đại kiếp, dĩ nhiên, nếu ngài cần gì, cũng có thể mở miệng, ta sẽ thương lượng với chủ nhân Thiên Địa.

Đạo Tâm thần chỉ trả lời:

- Kết minh cũng không phải không thể, đến mức cần gì, ngày sau lại nhìn, sau này ta sẽ phái sứ giả đi tới Linh Pháp đại thiên địa trao đổi.

Nghe vậy, Cố Trần muốn nói lại thôi.

Hắn muốn đi đại thiên địa của đối phương nhìn một chút, thu thập tình báo, nhưng trên miệng đối phương đáp ứng kết minh, khiến cho hắn không tiện được một tấc lại muốn tiến một thước. Nếu như đối phương không đủ mạnh, hắn còn có thể lấy thế đè người.

Tâm tư như điện, Cố Trần cấp tốc hạ quyết định, nói:

- Vậy cung nghênh các hạ, không biết xưng hô với ngài như thế nào?

- Thiên Thân Vạn Tướng, như pháp đi theo, trong lòng có ta, chính là ta.

Đạo Tâm thần chỉ vứt xuống lời này, sau đó tan biến trong hư không.

Cố Trần sững sờ tại tại chỗ, suy ngẫm lời của đối phương.

Thiên Thân Vạn Tướng?

Thật mơ hồ!

Mặc kệ như thế nào hắn chỉ có thể trở về, hắn hiểu được đối phương xuất hiện là muốn cảnh cáo hắn.

Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

- Đại Đạo? Thật sự cuồng vọng, lại dám tự xưng Đại Đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn thấy, cái gọi là Linh Pháp, cái gọi là cổ thuật, đều là quy tắc đản sinh ra từ trên quy tắc, tất cả đều là do Đại Đạo diễn hóa, bản thân tu tiên chính là quá trình truy cầu Đại Đạo, cũng không phải bản thân chính là Đại Đạo. Có lẽ Đại Đạo quy ẩn, mới để cho quy tắc hình thành thế chân vạc.

Cổ thuật, Linh Pháp, bất kỳ cái nào đều có thể học tập, chẳng qua sẽ bị Thần Võ giới trấn áp, nhưng Tiên đạo lại khác, là lực

lượng võ đạo đã gạt bỏ, là Thiên Đạo không dung! Điều này nói rõ, theo võ đạo, cổ thuật, Linh Pháp không uy hiếp được bản nguyên võ đạo, thậm chí có thể nói, ba cái đó đều có liên hệ.

Căn nguyên võ đạo có lẽ chính là chỗ Đại Đạo diễn biến, chính là bởi vì Tiên đạo truy cầu Đại Đạo, Đại Đạo không dung, mà Khương Trường Sinh có thể tu hành, là dựa vào hệ thống sinh tồn.

Có thể bản thân hệ thống sinh tồn cũng là một loại Đại Đạo hay không, mới có thể ngăn cản Đại Đạo khác trấn áp?

Theo tu vi Khương Trường Sinh càng ngày càng cao, hắn cũng dần dần bắt chạm đến Đạo.

Như thế nào là Đạo, chúng sinh đều có lý giải của mình, như thế nào là Đại Đạo, đó chính là con đường tu hành chính xác, nhân tâm khác biệt, tu hành cũng sẽ khác biệt.

Khương Trường Sinh vừa kết thúc một lần bế quan thời gian dài, lại tiến vào trạng thái ngộ đạo huyền diệu.

Ngũ trọng thiên, trên biển mây, một gốc cây già đứng ở đám mây, dưới cây có một Thiên Tướng đang nghỉ ngơi, chính là Khương Thiện.

Khương Thiện người mặc Thiên Tướng ngân giáp, so với trăm năm trước, càng thêm uy nghiêm, hắn dựa vào thân cây, tay phải tựa ở trên đầu gối, đưa mắt nhìn chân trời, an tĩnh xuất thần, thụ nhãn trên trán hắn nhắm lại, tựa như một vết sẹo.

- Khương Thiện, ngươi đang ở trên đó làm gì, nên đi xuống.

Khương Thiên Mệnh bay tới, cười hỏi, hắn trước đó phát dục chậm chạp bây giờ mười phần cao lớn, Khương Thiện ở trước mặt hắn, đều lộ ra thấp bé.

Khương Thiện giương mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt bao la mờ mịt, nói:

- Ta không nghĩ ra, cảm giác không có ý nghĩa.

Khương Thiên Mệnh nghe xong, không khỏi khom lưng, cúi đầu nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Không chém chém giết giết, ngươi cảm thấy không có năng lực?

- Đúng, hiện tại Côn Lôn giới bị Thiên Đình chưởng khống, lại có tùy tùng Thần Giả xử lý việc vặt, nhiệm vụ củ chúng ta liền biến thành hoà giải quan hệ giữa các tộc, xác thực không có năng lực.

- Tiểu tử thúi, ngươi không phải muốn dùng thiện làm đầu hay sao?

- Thiên hạ thái bình tự nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu thiên hạ thái bình, ta còn không bằng hảo hảo luyện công, cống hiến của ta về việc giữ gìn thiên hạ thái bình đã không lớn.

- Cuối cùng sẽ có một ngày, Côn Lôn giới gặp được ngoại địch, không sớm thì muộn cần ngươi đi chém giết.

- Gia gia mạnh như vậy, thế nào cần chúng ta, ngươi không có nghe người Thường tộc nói à, gia gia một người đã diệt cường giả cái thế của Thần Võ giới, bảo vệ hết thảy.

Khương Thiện hữu khí vô lực nói, Khương Thiên Mệnh nghe được cũng bắt đầu yên lặng.

Khương Thiên Mệnh thở dài nói:

- Nói cũng phải.

Hắn đột nhiên cũng cảm thấy không có năng lực.

Hai người đều là người hiếu chiến, bọn hắn tự nhiên không dám trách tội Khương Trường Sinh, chẳng qua oán trách tốc độ phát triển của mình quá chậm, nếu như bọn hắn đủ mạnh, Khương Trường Sinh cần gì tự mình đối mặt? Khương Thiên Mệnh đi theo ngồi xuống, hai người cùng nhau nhìn chân trời ngẩn người. Nhưng hai người không có yên tĩnh bao lâu, âm thanh Thiên Quân Trần Lễ vang vọng ngũ trọng thiên:

- Tam thập lục Thiên Cương đại tướng quân, Thất thập nhị Địa Sát đại tướng quân mau tới Lăng Tiêu bảo điện!

Hai người nghe xong, lập tức nghiêm mặt, đối mắt nhìn nhau.

Đã bao nhiêu năm.

Thật lâu không có đi Lăng Tiêu bảo điện.

Hai người lập tức đứng dậy, chạy tới cửu trọng thiên.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, nhóm Thiên Tướng liên tục đến, tứ thánh đại nguyên soái đã đến tràng, nhóm Thiên Tướng dồn dập hành lễ chào bọn hắn.

Thiên Đình thành lập lâu như vậy, đại bộ phận sự vụ đều do ba vị Thiên Quân, tứ thánh Đại nguyên soái an bài, Thiên Đế thì ở trên cao Tam Thập Tam Trọng Thiên bế quan, rất khó nhìn thấy.

Hôm nay chẳng lẽ bệ hạ muốn hiện thân?

Nhóm Thiên Tướng âm thầm xúc động, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện đến, đứng chung một chỗ cùng đám người Khương Tiển, cũng đang thảo luận việc này.

Thiên Quân ra lệnh để Thiên Tướng đến đây, rõ ràng muốn chinh chiến, nếu chỉ là sự vụ trong Thiên Đình, như thế nào không truyền chiếu văn?

Chương 820: Thiên Thần Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (2)

Rất nhanh, hết thảy Thiên Tướng trong Thiên Đình đều đến, ba vị Thiên Quân cũng cấp tốc chạy đến, gặp bọn họ đứng vững, nhóm Thiên Tướng cũng không dám lại náo động, dồn dập đứng vững.

Lăng Tiêu bảo điện lâm vào an tĩnh.

Bọn hắn chú ý tới long ỷ Thiên Đế không có ai, trên đài cao một mảnh trống trải, để bọn hắn âm thầm hoang mang.

Đúng lúc này, một hồi hào quang bảy màu lấp lánh, dẫn tới hết thảy tiên thần nhìn lại, dồn dập trừng to mắt.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện, trên ghế dựa có chín quả cầu.

Ánh sáng lóng lánh hào quang, dưới bệ phát ra mây mù cuồn cuộn, ngồi Khương Trường Sinh ti trên thần tọa với tư thái lười biếng, Chí Dương thần quang trôi nổi trên vai phải phát ra ánh nắng che đậy mặt mũi của hắn.

Tam đại thiên quân, tứ thánh đại nguyên soái cũng kính ngưỡng không thôi.

Chẳng biết tại sao, dáng người Khương Trường Sinh rõ ràng hơi lộ ra lười biếng, lại mang đến cho tất cả mọi người cảm giác áp bách mạnh hơn.

Ánh mắt Cơ Võ Quân đầy ánh sáng nhìn Khương Trường Sinh phía trên, những Thiên Tướng khác thì là ra vẻ sùng bái.

- Bái kiến bệ hạ.

Trần Lễ mở miệng hô, nhóm Thiên Tướng dồn dập hành lễ, sau đó đợi Đạo Tổ muốn nói gì.

Đợi hết thảy tiên thần ngẩng đầu, Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói:

- Hôm nay truyền các ngươi đến đây là có một đại sự, liên quan đến sinh tử tồn vong của Thiên Đình, liên quan tới chúng sinh Côn Lôn giới

Nghe vậy, hết thảy tiên thần đều khẩn trương, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện sáng mắt lên, bắt đầu chờ mong nhất định phải là chiến tranh.

Khương Trường Sinh nói về Cựu Cổ giáo, Linh Pháp đại thiên địa cùng với thiên địa khác, nhóm tiên thần nghe xong chấn kinh.

Không ngờ Hư Không Vô Tận còn có nhiều thiên địa như vậy, thậm chí còn có hệ thống tu hành không giống với võ đạo.

- Ta muốn truyền cho các ngươi Tiên đạo, nhưng ta chính là thân thể chuyển thế, còn chưa hoàn toàn khôi phục, các ngươi dù chưa rời khỏi võ đạo, dĩ nhiên đã có khí vận tiên thần, phần cuối của bất kỳ phương pháp tu hành nào đều chính là truy cầu Đại Đạo, mặc dù tương lai ta mở lại Tiên đạo, các ngươi cũng không cần phí công nhọc sức.

- Bây giờ, Thiên Đình, Côn Lôn giới muốn sống sót, đối diện thiên địa khác trong Hư Không Vô Tận, còn muốn đối mặt võ đạo đại kiếp sắp đến, hết thảy tiên thần đều phải nỗ lực luyện công, nhất là các Thiên Tướng, trăm năm sau, Thiên Quân, đại nguyên soái tuyển bạt ra mười vị Thiên Tướng đi tới Linh Pháp đại thiên địa thương thảo chuyện hợp tác.

Ngữ khí Khương Trường Sinh không vội không chậm, võ đạo đại kiếp để nhóm tiên thần khẩn trương, nhưng ngữ khí của hắn lại để cho phần khẩn trương này cấp tốc biến mất.

- Đại kiếp sắp đến, nhìn như gặp trắc trở, nhưng chưa chắc không phải một cơ duyên to lớn, ta nguyện cùng chư vị đi đến đỉnh Đại Đạo, vạn kiếp bất tử, vạn kiếp bất diệt!

Các Thiên Tướng nghe lời này nhiệt huyết dâng trào, dồn dập hưởng ứng.

Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến, lưu lại chúng tiên thần phấn khởi nghị luận.

Trần Lễ nhìn về phía Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện, thấy hai người nắm chặt hai quả đấm, ba con mắt đều đang tỏa sáng, khóe miệng của hắn giương lên, bao nhiêu năm qua hơi lơ là chuyện luyện công tăng tiến tu vi, đám Thiên Tướng đều dấy lên đấu chí.

Không nữa lười biếng, trừ thi hành nhiệm vụ ra, bình thường đều nắm chặt thời gian luyện công.

Trăm năm đối với bọn hắn hôm nay mà nói, cũng không lâu lắm.

Trong một phủ đệ, Lữ Thần Châu tĩnh toạ dưới tàng cây, lá rung bay tán loạn, một thân ảnh bước nhanh đi tới, chính là Lý Thương Hải.

Khoảng cách thời gian khi đánh với Đạo Tổ đã qua trên trăm năm, khí chất cả người hắn thay đổi, không có thoải mái cùng khí phách năm đó, cả người lộ ra ý lạnh người sống chớ lại gần.

Hắn đến bên cạnh Lữ Thần Châu, mở miệng hỏi:

- Tôn Giả, ta khi nào mới có thể rời khỏi?

Không có tìm được Thường tộc, huynh đệ tri kỉ đều đã chết, hắn biệt khuất đến cực điểm, tràn đầy cừu hận, nếu không phải Lữ Thần Châu nguyện ý vun trồng hắn mạnh lên, hắn đã sớm không tiếp tục chờ được.

Lữ Thần Châu không có mở mắt, trả lời:

- Sắp…

- Sắp, lại là sắp, khi nào mới có thể thật cho ta rời khỏi? Còn có những đại nhân vật Thần Võ giới các ngươi vì sao thờ ơ? Chết nhiều người như vậy, các ngươi một chút phản ứng cũng không có?

Lý Thương Hải trầm giọng nói, lửa giận bắn ra từ trong hai mắt của hắn.

Tới đây đã trên trăm năm, hắn không có nghe người ta nhắc qua chuyện ở Hạ giới, mà Lữ Thần Châu càng bế quan không ra, giống như việc này không giải quyết được gì.

Hắn đã từng chờ mong qua Thần Võ giới ra tay, bắt lấy Đạo Tổ, nhưng chậm chạp không thấy tin tức Đạo Tổ bị bắt hoặc bị tru diệt, làm cho hắn phát điên nhất là hắn không rõ ràng vì sao Đạo Tổ muốn lưu hắn còn sống.

Tuyệt đối không phải trùng hợp.

Lữ Thần Châu mở mắt, nhìn hắn, trong mắt lộ ra sát ý, nói:

- Càn rỡ, nếu không phải ta bảo đảm ngươi, ngươi có thể bình yên vô sự luyện công? Ngươi không thể nào không rõ ràng ngươi được Đạo Tổ buông tha là nguy hiểm cỡ nào.

Lý Thương Hải yên lặng.

- Ngươi nhìn lại ta một chút, ngươi thật sự cho rằng ta không hợp tác? Kết cục của ta hiện tại chẳng lẽ là ưu đãi? Ta bị giam lỏng, ngươi hiểu chưa?

Lữ Thần Châu lạnh lùng nói, hắn giống như Lý Thương Hải, trong lòng cũng rất biệt khuất.

- May mắn đây là ở trong phủ đệ của ta, có trận pháp ngăn cách, bằng không những lời này của ngươi đủ để cho ngươi bị Thần Phạt quân bắt, ta nói sắp, chính là sắp rồi, gần đây, Thần Phạt quân càn quét Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thiên Đình chọc động tĩnh cũng đã truyền ra, Thần Võ giới kết kuận, đã buộc Thiên Đình Đạo Tổ cùng Cựu Cổ giáo vào chung một chỗ, mười năm trước, Thần Phạt quân gặp phải Cựu Cổ giáo tập kích, tử thương thảm trọng, đây đã là dấu hiệu đại kiếp sắp hiện ra, không được bao lâu thì Thần Võ giới sẽ cần ta ra tay, khi đó ta tự nhiên sẽ mang ngươi rời khỏi.

Ánh mắt Lữ Thần Châu có chút phức tạp.

Hắn đến bây giờ cũng không có nghĩ rõ ràng vì sao Đạo Tổ lưu Lý Thương Hải một mạng, thiên tư của Lý Thương Hải là tệ, nhưng kém xa hắn, mà Lý Thương Hải tự xưng không biết Đạo Tổ, thậm chí còn cừu hận Đạo Tổ.

Lữ Thần Châu chỉ rõ một điểm, chỉ cần hắn nắm chặt Lý Thương Hải sẽ có cơ hội gặp lại Đạo Tổ.

Chương 821: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (1)

Lữ Thần Châu cũng không rõ ràng mình lưu Lý Thương Hải lại là vì cái gì, vì đối phó Đạo Tổ?

Thật ra hắn cũng không có quá oán hận Đạo Tổ, càng nhiều hơn chính là không cam tâm cùng tò mò.

Trong lòng hắn thậm chí chờ mong gặp lại Đạo Tổ. Đến cùng là tồn tại như thế nào, có thể khinh miệt Thần Võ giới, Thần Võ giới còn không làm gì được hắn?

Còn có những năng lực không thể tưởng tượng nổi kia.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Lữ Thần Châu trở nên nhu hòa, hắn suy đoán Lý Thương Hải tất nhiên có quan hệ cùng Đạo Tổ, đã như vậy cứ hảo hảo đợi ở bên cạnh Lý Thương Hải.

Đạo Tổ phát ra hào quang vạn trượng, không hiện ra hình dáng, có lẽ Đạo Tổ chính là người nào đó mà Lý Thương Hải nhận biết, chẳng qua Lý Thương Hải không biết được. Trong lúc Lữ Thần Châu đang suy tư, nội tâm Lý Thương Hải chuyển động cũng không ít.

So với Lữ Thần Châu tò mò, trong lòng hắn càng nhiều hơn chính là hoảng hốt cùng bao la mờ mịt. Trong mắt hắn, Đạo Tổ là hung thủ sát hại người trong lòng hắn, còn giết bạn chí thân của hắn, ngay cả Thần Võ giới đều không làm gì được Đạo Tổ, tồn tại như thế, lại cố ý lưu hắn sống sót, sao hắn có thể không sợ?

Hắn không sợ chết, chỉ sợ Đạo Tổ lợi dụng hắn. Trong truyền thuyết cổ xưa, có rất nhiều tà ma ngoại đạo rất biết cách động nhân tâm, khiến cho võ giả đi vào Thâm Uyên, trở thành bại hoại làm xấu mặt nhân tộc. So với sinh tử, Lý Thương Hải càng để ý thanh danh của mình hơn.

Lữ Thần Châu mở miệng nói:

- Trở về chờ xem, muốn thành việc lớn, khống chế tốt tính nết, đem cừu hận cùng lửa giận hóa thành đấu chí luyện công.

Lý Thương Hải hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu, quay người rời khỏi.

Lữ Thần Châu nhìn bóng lưng của hắn, khẽ lắc đầu.

Qua một hồi lâu, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước mặt Lữ Thần Châu, người võ giả này mặc áo gấm, khuôn mặt bình thường, nhưng khí thế bất phàm.

- Tôn Giả, lại có hai chi Thần Phạt quân bị điều động, Võ Chủ Độc Cô Điệu cũng tự mình xuất phát.

Nam tử áo lam thấp giọng nói, trong ánh mắt toát ra hung mang như dã thú.

Lữ Thần Châu mở mắt, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, hắn lần nữa khôi phục thành Thần Võ tôn giả danh chấn ba ngàn thiên địa, bễ nghễ thiên hạ.

- Hừ, Độc Cô Điệu ỷ vào thân phận Võ Chủ, ức hiếp ta, thật sự cho rằng Diệp Thần Không ta là ngu ngốc chỉ biết luyện công?

Lữ Thần Châu giễu cợt nói, ngữ khí tràn ngập sát ý.

Nam tử áo lam nói:

- Chỉ đợi Tôn Giả ra lệnh một tiếng, chúng ta bất cứ lúc nào động thủ.

Lữ Thần Châu xem về phía chân trời, ánh mắt khôi phục lại bình tĩnh, nói:

- Đợi thêm một người.

Áo lam nam tử hơi kinh ngạc, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

- Đại kiếp sắp đến, gió muốn nổi lên, là cưỡi gió bay lên, hay theo gió yên diệt, vậy thì xem bản lĩnh của riêng mình.

Lữ Thần Châu tự nhủ, hắn nhếch miệng, cười đến kiệt ngạo bất tuần.

…

Năm tháng dằng dặc. Thời gian đi vào năm Định Thiên ba trăm chín mươi chín, một năm này, Khương Tử Ngọc chuẩn bị nhường ngôi, một vòng phong thần mới sắp mở ra.

Từ sau khi đăng cơ, tốc độ công lực bản thân Khương Tử Ngọc tăng trưởng giảm bớt, bây giờ Thiên Cảnh đã ổn định, hắn cảm thấy nên nhường ngôi.

Khương Tú làm Thái Tử hơn ba trăm năm, cũng đã sớm kìm nén không được.

Dưới một người cùng một người độc tôn có khác biệt rất lớn, đứng được càng cao, càng nghĩ cao hơn một bước.

Phong Thần bảng nhiều năm phát triển một mực đang trưởng thành, vị trí Chính thần được thêm mới bốn mươi chín vị, lại

thêm vị trí Chính thần còn dư lại đầy đủ dùng.

Chính thần có khả năng hơi ít một chút, thiên binh thiên tướng, tùy tùng Thần Giả tăng nhiều là được, huống hồ công thần lúc lập triều vốn có rất nhiều người đang đợi đợt phong thần tiếp theo.

Phong thần đại điển trở thành ngày lễ lớn nhất Thin Cảnh thịnh, bây giờ Thiên Cảnh xưa đâu bằng nay, những chủng tộc phụ thuộc cũng đến đây quan sát, thậm chí ôm chờ mong.

Lần này phong thần do Trần Lễ chủ trì, Khương Trường Sinh cũng sẽ không tự mình hiện thân, hắn giao Phong Thần bảng cho Trần Lễ, đối với chuyện này, Trần Lễ thụ sủng nhược kinh, đến thời điểm này, hắn triệt để ngồi vững thân phận Đại Thiên Quân.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc cười hỏi:

- Sau khi Tử Ngọc trở thành Thiên Đế sẽ ở tầng trời nào?

Khương Trường Sinh đang luyện đan, trả lời:

- Tầng mười đi, sau đó lại nhảy lên. Thiên Đình sẽ xuất hiện nhiều đời tiên thần, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ xuất hiện bối phận, hắn cần vào ở tầng cao hơn tự nhiên sẽ thành địa vị cho biểu tượng.

Bạch Kỳ nằm sấp ở một bên, cười hỏi:

- Chủ nhân, khi ngài nào lại sinh thêm một đứa con trai?

Mộ Linh Lạc mang theo mong đợi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh điều khiển tam muội chân hỏa, không có nói tiếp. Sinh thêm một đứa?

Quên đi!

Con cháu đã đủ nhiều, hắn cũng không muốn lại tốn tinh lực đi quan tâm.

- Nói ra, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật vẫn nhớ kỹ ngài, tâm tâm niệm niệm mong muốn vào Tử Tiêu cung ở đây.

Con ngươi Bạch Kỳ đảo một vòng, tùy ý nói, nó bình thường cũng không phải một mực đợi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, thường xuyên sẽ rời khỏi Tử Tiêu cung, lôi kéo lòng người.

Nó biết rõ Thiên Đình sau này sẽ càng lúc càng lớn, thành lập mạng lưới quan hệ của mình là quan trọng nhất.

- Ngươi nói nhảm nữa, ta ném ngươi ra ngoài, làm cho các nàng thay thế ngươi.

- Vậy quên đi, các nàng tính là gì, vẫn là ta bồi tiếp ngài mới để ngài thoải mái nhất.

Bạch Kỳ cười hắc hắc nói, không nhắc người khác nữa.

Mộ Linh Lạc nói sang chuyện khác, tò mò hỏi:

- Đan này thật có thể khiến người ta lập tức đột phá Võ Đế

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, bất quá đan này sẽ ép khô tiềm lực, sau khi thành tựu Võ Đế, rất khó lại tiến bộ.

Thái Thượng đan đạo ghi chép đủ loại đan dược, hắn luyện dựa theo Tiên Đế đan.

Tiên Đế đan, uống vào một viên, đạp đất thành tiên. Nhưng dược liệu chế tạo Tiên Đế đan cực kỳ trân quý, hiếm thấy, Côn Lôn giới căn bản tìm không thấy dược liệu hạch tâm, hắn chỉ có thể tìm một chút dược liệu có tương tự dược hiệu, nhưng dược hiệu sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, nhiều nhất đến cảnh giới Thiên Địa Đế Cảnh.

Chương 822: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (2)

Trước mắt, Thiên Đình thu thập dược liệu chỉ đủ luyện chế một trăm viên Võ Đế đan, đây đã là số lượng dược liệu nhiều nhất mà toàn bộ Côn Lôn giới có thể thu tập được, mà Khương Trường Sinh cũng không phải trăm phần trăm luyện chế thành công, có thể thành công một phần ba đã nói hắn là thiên tài luyện đan.

Tuy có Thái Thượng đan đạo, nhưng thuật luyện đan vẫn phải dựa vào chính hắn luyện tập.

Võ Đế đan tác dụng cũng không phải cho người Thiên Đình, có khí vận của Phong Thần bảng, khí vận Thiên Đình, các thiên binh không sớm thì muộn sẽ đi đến cảnh giới Võ Đế, chẳng qua cần thời gian, Võ Đế đan là lưu cho

Thiên Cảnh.

Khương Tử Ngọc vừa phi thăng thành tiên sẽ rút đi tinh nhuệ Thiên Cảnh, Khương Tú cần lực lượng của mình đi vững chắc triều cương, lôi kéo lòng người.

Mộ Linh Lạc ngồi ở bên cạnh, nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, trên mặt mang theo nụ cười. Nàng tự nhiên sẽ hiểu Khương Trường Sinh là luyện đan vì tôn nhi, từ sau khi xây dựng Thiên Đình, khoảng cách giữa Khương Trường Sinh và người bên cạnh rõ ràng càng ngày càng xa, rõ ràng đều ở một chỗ, nhưng đám tử tôn, cố nhân đều không dám tùy tiện tìm hắn.

Nàng đã từng lo lắng về việc sau khi Khương Trường Sinh khôi phục thân phận Vạn Tiên Chi Tổ, sẽ chém đoạn thất tình lục dục, hiện tại xem ra, là nàng quá lo lắng. Khương Trường Sinh cảm nhận được tâm ý của nàng, quay đầu trừng nàng một cái, chọc cho nàng nở nụ cười càng sâu.

Đối mặt với người bên cạnh, Khương Trường Sinh không muốn sĩ diện, vừa buông xuống thế giới võ đạo, hắn hi vọng mình sống cả một đời chỉ là một lòng tu luyện, nhưng đã trải qua nhiều như vậy, hắn càng ngày càng trân quý người bên cạnh.

Con đường truy đuổi Đại Đạo, chưa hẳn phải cần cô độc!

Một năm sau. Khương Trường Sinh kết thúc luyện đan, chỉ luyện chế ra hai mươi mốt viên Võ Đế đan, chứng minh hắn cũng không phải là tư thái tuyệt đỉnh trong đan đạo, nhưng hắn cũng không kém.

Phong thần cũng đã kết thúc, Khương Tử Ngọc trở thành Thiên Đế, mang

theo bốn mươi chín vị Chính thần, mười vạn thiên binh thiên tướng lên thiên đình, Khương Tú chính thức đăng cơ, đổi niên hiệu thành Thừa Thiên.

Năm đầu Thừa Thiên!

Khương Trường Sinh tự mình hạ phàm, đơn độc tìm Khương Tú, ban cho hắn Võ Đế đan. Khương Tú mừng rỡ như điên, vội vàng bái tạ gia gia, quan hệ của ông cháu cũng rút ngắn đi rất nhiều.

Trên tầng chín trời, Khương Tử Ngọc người mặc pháp y Thiên Đế, ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, dư vị vô tận.

Tiên thần đã tán đi, chỉ còn lại có Trần Lễ, Trần Lễ đang cười nhìn hắn.

Đây là vị trí Thiên Đế à, tầm mắt thật sự khoáng đạt.

Khương Tử Ngọc cảm khái nói, hắn cũng không phải hình dung, bảo tọa Thiên Đế có cấm chế đặc thù, có thể cúi xem thiên hạ, loại trải nghiệm này cực kỳ mỹ diệu, chỉ có ngồi người ở phía trên mới rõ ràng.

Trần Lễ cười nói:

- Bệ hạ, Thiên Đình còn phức tạp hơn Thiên Cảnh,

dính đến địa vực, chủng tộc phong phú, ngài phải làm tốt chuẩn bị bị liên lụy đi là vừa.

- Lúc phụ thân ta làm Thiên Đế cũng bị liên lụy sao?

- Không bị…

Trần Lễ bất đắc dĩ, nhìn Khương Tử Ngọc hiện ra ý cười, hắn cảm giác hơi buồn phiền. Rõ ràng đã là tiên thần, nhưng cũng có thống khổ của phàm thai.

Sau đó, Trần Lễ bắt đầu giới thiệu sự vụ Thiên Đình trước mắt, Khương Tử Ngọc không trêu ghẹo nữa, nghiêm túc nghe, mới đến, hắn cần chứng minh mình, cũng may đại bộ phận tiên ban đều là bộ hạ cũ trước kia của hắn, hắn không cần đi lung lạc lòng người.

Một bên khác.

Tầng mười, trên biển mây, Viêm Chủ đang ngồi, tâm tình thấp thỏm. Hắn đã sớm mong đợi được nhìn thấy Đạo Tổ, nhưng khi đến một ngày này, hắn lại

rất khẩn trương.

Sau khi được nhìn thấy Phong Thần bảng to lớn, nhận biết của hắn xem như nát. Đây tuyệt đối không phải võ đạo!

Lại thêm những năm nay hiểu biết, hắn kính sợ Đạo Tổ bắt đầu chuyển

biến thành sùng bái. Nhưng hắn cũng không có đứng hàng Chính thần, thậm chí ngay cả thiên binh đều không phải, đang lúc hắn thất hồn lạc phách, Thiên Quân truyền âm cho hắn, để cho hắn tiến vào Thiên Đình, Đạo Tổ muốn gặp hắn.

Trần Lễ mang hắn tới tầng mười, chỉ giao phó bảo hắn chờ đợi ở tại chỗ, hắn chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi, nhưng chờ càng lâu, hắn càng suy nghĩ lung tung. Hắn thậm chí lo lắng Đạo Tổ không dung hắn, dù sao hắn hủy diệt nhiều

võ giới như vậy, nghiệp chướng nặng nề.

Nếu như tiên thần thật tồn tại, cũng không phải chỉ là võ giả mạnh mẽ, công đức, nghiệp lực mà thế gian tuyên dương cũng chắc chắn tồn tại.

Hắn không có ý nghĩ chạy trốn, mà là đang nghĩ nên làm như thế nào đền bù. Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu của hắn đột nhiên vang lên một tiếng chuông vang rung động linh hồn, cả người hắn hoảng hốt, đi theo nhắm mắt.

Hơn nửa ngày sau, Viêm Chủ tỉnh lại, hắn từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên tinh quang.

- Cái này là đạo thống tiên thần sao?

Viêm Chủ giống nư Thái Sử Trường Sách, Hắc Hầu, Thường Dao Lăng, Diệp Chiến, bị hết thảy quang cảnh bên trong Thần Du đại thiên địa tin phục. Đây tuyệt đối không phải võ học!

Võ học cũng không thể nối liền mộng cảnh của nhiều sinh linh như vậy cùng nhau!

Viêm Chủ bỗng nhiên cảm giác được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt kịch biến vội vàng vươn mình bay lên, quỳ lạy trên biển mây.

- Đạo… Đạo Tổ…

Viêm Chủ run giọng nói, cái trán kề sát ở trên tầng mây, không dám nhìn tới

Khương Trường Sinh.

Đạo Tổ ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thần bí mà bá khí, Viêm Chủ chẳng qua vội vàng liếc mắt đã khắc thật sâu trong đầu, không thể quên, mặc dù không có thấy rõ hình dáng Đạo Tổ, mhưng dáng người cùng thần tọa rung động hắn.

Xông xáo bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa lâu như vậy, hắn còn chưa thấy qua dáng người như thế, không thể dùng những gì đã nói đi hình dung.

- Viêm Tư, đệ tử Viêm Tộc, nghiệp chướng ngươi nặng nề, chiến công của

ngươi không thể triệt tiêu nghiệp lực của ngươi, không thể trở thành tiên thần.

Âm thanh của Khương Trường Sinh chậm rãi vang lên, lời nói đạm mạc, Viêm Chủ nghe được đáy lòng chìm vào đáy cốc.

- Bất quá, ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội, cũng cho Viêm Tộc một cơ hội.

Chương 823: Muốn kéo Ma tộc vào Thiên Đình

Mặc dù Côn Lôn giới cũng đủ lớn, nhưng muốn càng cường thịnh, thậm chí vượt qua Thần Võ giới, Khương Trường Sinh phải xếp vào quân cờ trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tín đồ trong Côn Lôn giới đều có khí vận của hắn, nhưng lại không có căn cơ ở bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, không thích hợp đi tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Duy chỉ có Viêm Chủ có khả năng, Viêm Chủ còn chưa dung hợp khí vận của Khương Trường Sinh, lại thuộc về thế gia vọng tộc Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hết sức thích hợp làm con cờ này, vì hắn lôi kéo càng nhiều tín đồ ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Nghe được Đạo Tổ nguyện ý cho mình một cơ hội, Viêm Chủ hưng phấn đến muốn hỏng, lập tức đáp ứng, cũng nói cảm tạ tổ nguyện ý cho hắn cùng Viêm Tộc một cơ hội.

Lúc mới tới Thiên Cảnh, hắn chỉ muốn tiếp xúc Thiên Đình, lại tìm cơ hội chạy đi, nhưng khi ở lại Thiên Cảnh nhiều năm như vậy, hắn nhận biết Đạo Tổ càng ngày càng sâu, sau đó cảm thấy lưu tại Côn Lôn giới cũng không phải chuyện xấu.

Đợi hắn tận mắt nhìn thấy phong thần, hắn triệt để luân hãm, buông xuống cao ngạo đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, thay vào đó là hướng tới Đạo Tổ.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao người Thường tộc, Thái Sử tộc nguyện ý hiệu lực cho Đạo Tổ.

Mà lúc trước, hắn tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhận biết của hắn lần nữa bị phá nát, triệt để điên cuồng.

Mặc dù tiến vào Thần Du đại thiên địa không lâu, nhưng hắn đã biết được chuyện này chính là đại cơ duyên, theo người Thần Du đại thiên địa càng ngày càng nhiều, nhân mạch cùng nội tình võ học đều sẽ tăng trưởng vô hạn, nếu nư Viêm Tộc như bỏ lỡ, sẽ rất thua lỗ.

- Muốn đi vào Thần Du đại thiên địa, nhất định phải trung thành với ta, tín ngưỡng, tâm thành thì tự sẽ vào Thần Du đại thiên địa, ngươi cần phải làm là điệu thấp tuyên dương Tiên đạo, vì Thần Du đại thiên địa lôi kéo nhiều người hơn, nếu ngươi làm tốt, ngày sau Phong Thần cũng sẽ có vị trí Chính thần cho Viêm Tộc, vĩnh sinh bất tử.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nói rất bình tĩnh nhưng Viêm Chủ nghe lại không thể bình tĩnh.

Hắn không thể nào hiểu được Đạo Tổ như thế nào nhận định người khác có trung thành đối với mình, càng không thể nào hiểu được Đạo Tổ như thế nào kéo nhiều sinh linh như vậy vào trong mộng cảnh.

Không hiểu, nói rõ cấp độ chênh lệch cực lớn.

Đạo Tổ tuyệt đối là Vạn Tiên Chi Tổ.

- Đợi ngươi chuẩn bị kỹ càng, ta sẽ đưa ngươi đến rìa Hư Không Vô Tận, chính ngươi trở về.

- Đạo Tổ, cho ta nửa ngày ta đi thông báo một chút, để thủ hạ của ta phụ tá thánh thượng Thiên Cảnh hiện thời thật tốt.

- Ùm.

Khương Trường Sinh và Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cùng nhau tiêu tán, Viêm Chủ nhảy xuống đám mây.

Sau một ngày.

Viêm Chủ trôi nổi trong hư không, nhìn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cuồn cuộn sáng chói phía trước, hắn giống như cách một thế hệ, hắn quay đầu nhìn lại, đã không thấy thân ảnh của Đạo Tâm thần chỉ.

Viêm Chủ hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục cảm xúc.

- Lúc trước hạ giới, nghĩ kiếm bộn, không ngờ mò được một bút thật lớn.

Viêm Chủ hắn lúc trước nghe nói cuộc chiến võ giới, muốn nhân cơ hội này hấp thu lực lượng của những võ giới chắc chắn bị hủy diệt trở thành lực lượng của mình, tính tình hắn cẩn thận, không có trêu chọc quá nhiều cường địch, nhưng nhờ như thế, hắn mới gặp được Đạo Tổ.

Nếu như hắn sớm chạy tới Thái Hoang võ giới, cũng muốn hủy diệt Thái Hoang võ giới, kết quả sẽ ra sao?

Hắn không dám nghĩ, nhưng hắn tin tưởng Đạo Tổ đối đãi kẻ địch định sẽ không nhân từ nương tay.

- Mặc kệ như thế nào, đây là cơ hội của Viêm Tộc.

Ánh mắt Viêm Chủ trở nên kiên định, lập tức bay về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hắn như là một hạt bụi bay vào đại vũ trụ vô biên vô tận, rất nhanh đã tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhỏ bé như vậy, không đáng giá nhắc tới.

Một hạt bụi rơi vào biển lớn mênh mông, không có ý nghĩa, nhưng chưa hẳn không thể nhấc lên kinh đào hải lãng.

Từ sau khi Khương Tử Ngọc trở thành Thiên Đế, kỷ luật của Thiên Đình trở nên càng thêm nghiêm minh, dù sao Khương

Trường Sinh trước đó không quản mọi chuyện, Dương hoàng hậu của Khương Tử Ngọc cũng đã trở thành Vương Mẫu mới, cũng rất quyết đoán, Dương vương mẫu thường xuyên đi thỉnh an Mộ Linh Lạc, quan hệ giữa hai nữ cực tốt, Mộ Linh Lạc cũng nguyện ý duy trì nàng.

Cửu U ma quân đứng ở trên biển mây, sau lưng có một nhóm thiên binh Ma tộc đi theo, bọn hắn nhìn đại quân thiên binh đang rèn luyện trên thao trường Thiên Hà phương xa,, đều bị chấn động.

Đã nhiều năm trôi qua, nhóm mười vạn thiên binh đầu tiên đều đã đi đến Võ Đạo Thánh Vương cảnh, mặc dù theo Cửu U ma quân không tính mạnh, nhưng những thiên binh này thao túng khí vận hình thành đại trận cực mạnh.

Thống quân chính là Quan Thông U, hắn sáng tạo ra một khí vận quân trận, được Khương Trường Sinh ban tên là Đấu Chuyển Tinh Thần Đại Trận, có thể để khí vận Thiên Đình hóa thành vô số ngôi sao, hình thành đại sát trận, mỗi một viên tinh thần đều là trận nhãn, rắc rối phức tạp, một khi bị khốn trụ, trừ phi thực lực vượt xa thiên binh thiên tướng, bằng không rất khó chạy ra.

Cửu U ma quân cảm khái nói:

- Nhân tộc đúng là tộc loại được ông trời ưu ái, trận pháp thật sự quá lợi hại.

Phạm vi Đấu Chuyển Tinh Thần Đại Trận bao trùm có thể so với Thiên Cảnh ở hạ giới, trận pháp như thế, vây khốn một tộc, tuyệt không phải việc khó.

Tứ thánh đại nguyên soái, đều có tài năng. Đế Xương chính là vương tộc di mạch ngày xưa, thiên tư vô song, nắm giữ vương tộc thập đại Thần thuật.

Cơ Võ Quân, hậu duệ nhân tộc Thánh triều, lại được Đạo Tổ thân truyền, thiên phú chiến đấu cực kỳ khoa trương, không có chút vẻ nữ tử yếu đuối.

Quan Thông U, ngộ tính võ đạo kinh khủng nhất, có thể tự sáng tạo tuyệt học cao thâm.

Từ Thiên Cơ, đáng sợ nhất, chỉ dựa vào quan hệ với Đạo Tổ, ổn thỏa vị trí đại nguyên soái, Cửu U ma quân tạm thời nhìn không thấu.

Cửu U ma quân vốn muốn mượn thế Đạo Tổ dung hợp với Ma tộc thượng giới, nhưng hắn hiện tại thay đổi ý nghĩ.

Hắn muốn kéo Ma tộc vào trong thiên đình.

Chương 824: Quân cờ, Phục Sinh lực lượng

Các cường giả Ma tộc sau lưng Cửu U ma quân cũng đang cảm khái, trước kia bọn hắn cảm giác Đạo Tổ tuyển bạt Thiên Thần đều là chiếu cố, hiện tại xem ra, cũng không phải như thế.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt bọn hắn, chính là Thiên Cương đại tướng quân Khương Diệp.

Khương Diệp lườm sư phụ Cửu U ma quân của mình một cái, nghiêm mặt nói:

- Mới tới Thiên Đình, cần biết rõ thiên quy, nắm giữ quân trận cơ sở của Thiên Đình, để ta dạy bảo các ngươi.

Cửu U ma quân nhìn tên đệ tử ngốc nghếch ngày xưa đã trưởng thành thành bộ dáng bây giờ, trong lòng cảm khái vạn phần, đồng thời cũng thở dài một hơi, đối mặt Khương Diệp, dù sao cũng tốt hơn đối mặt với Thiên Tướng xa lạ khác.

Nghe nói Thiên Đình có vài thiên binh có cảnh giới vượt xa Võ Đế, khiến cho Cửu U ma quân tràn ngập huyễn tưởng về Thiên Tướng, luôn cảm thấy trong Thiên Tướng cất giấu một vài cường giả rất khủng bố.

Một bên khác.

Vô Tận Hải Dương, Thiên Hàng sơn, trong động.

Diệp Chiến mở mắt, thở dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn.

Diệp tộc lão tổ đảo lơ lửng giữa không trung, cười hỏi:

- Làm sao ngươi không vui?

Diệp Chiến không có lên tiếng, không thể nói trước chuyện này.

Hắn không vui là bởi vì bỏ qua lần thứ hai phong thần, thật vất vả lôi kéo quan hệ cùng Khương Tử Ngọc, kết quả không có dựng vào cơ duyên lần này.

Đúng lúc này.

Cửa hang truyền đến tiếng bước chân.

Một đạo thân ảnh đi tới, Diệp Chiến liếc qua, không có để ở trong lòng.

Những năm gần đây người đến Thiên Hàng sơn mặc dù ít đi rất nhiều, nhưng luôn có người mộ danh tới.

…

Sau khi đưa tiễn Viêm Chủ, Khương Trường Sinh lại bắt đầu bế quan luyện công, trong vòng mấy năm sau, Thiên Cảnh lần lượt sinh ra Võ Đế, kinh động thiên hạ, nghe nói Thiên Tử được Đạo Tổ ban thưởng thần đan, có thể để người phục dụng trực tiếp bước vào Thiên Địa Đế Cảnh.

Tin tức cấp tốc truyền ra, dẫn tới vạn tộc xôn xao.

Các tộc đều rõ ràng, lần này phong thần, Khương Tử Ngọc mang đi chính là một nhóm võ giả mạnh nhất Thiên Cảnh, Thiên Tử mới lại còn có thể trong khoảng thời gian ngắn sáng tạo ra nhiều Võ Đế như vậy, tất nhiên có quan hệ với Đạo Tổ.

Trong lúc nhất thời chủng tộc, tới Thiên Cảnh càng ngày càng nhiều. Uy vọng của Khương Tú tăng vọt, mà phía sau màn chuyện này chính là hắn đrtr Bạch Y vệ tuyên truyền.

Dựa vào gia gia hắn cũng không có cảm thấy xấu hổ, ngược lại lợi dụng việc này.

Thời gian cực nhanh.

Thoáng chớp mắt, đi vào Thừa Thiên năm hai mươi mốt.

Khương Trường Sinh kết thúc trạng thái tu luyện ở đầu năm, hắn đang nghe Mộ Linh Lạc kể lại những chuyện mà Khương Tử Ngọc cùng Dương vương mẫu đã làm.

- Thời gian thật nhanh, bất tri bất giác, ta đều đã hơn chín trăm tuổi.

Khương Trường Sinh cảm khái nói, đối với Khương Tử Ngọc, hắn tràn ngập tín nhiệm, trên thực tế, Khương Tử Ngọc cũng không có khiến cho hắn thất vọng, Thiên Đình trở nên càng có tính kỷ luật, Khương Tử Ngọc còn ban bố không ít thiên quy mới, Tam Hải Long Vương ở Long Cung cũng chính thức tiếp nhận khí vận Thiên Đình, có thể lên Lăng Tiêu bảo điện.

Trước mắt, Khương Tử Ngọc đang nghĩ biện pháp liên hệ cùng Địa Phủ.

Thiên Đình thành lập lâu như vậy, cuối cùng vẫn xuất hiện tiên thần làm trái với thiên quy, hắn muốn mượn lực lượng Địa Phủ trừng trị tiên thần phạm sai lầm. Hàn huyên một hồi lâu, ý thức Khương Trường Sinh tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Thần Du đại thiên địa cũng có Tam Thập Tam Trọng Thiên, còn có Tử Tiêu cung, đều là do Khương Trường Sinh tưởng tượng.

Nhưng nơi này vẫn là cấm khu, có Thiên Đình ở trên, các tín đồ cũng không dám tùy tiện tới quấy rầy.

Giờ phút này, Viêm Chủ đang đợi ở trước cửa Tử Tiêu cung.

Viêm Chủ mặc dù đi về Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng có Thần Du Đại thiên địa tại, hắn cảm giác mình chưa từng rời khỏi.

Hai mươi năm trôi qua, hắn đã trở lại Viêm Tộc, hắn có tin tức muốn báo cho Khương Trường Sinh, đã đợi chờ ở đây rất lâu, đây cũng là nguyên nhân Khương Trường Sinh thức tỉnh từ trạng thái tu hành.

- Chuyện gì?

Trong Tử Tiêu cung truyền ra âm thanh của Đạo Tổ, Viêm Chủ giật mình, lập tức tỉnh táo.

Hắn giấu trong lòng tâm sự, chờ mấy ngày, tự nhiên có chút hốt hoảng.

- Đạo Tổ, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa xảy ra chuyện lớn!

Viêm Chủ vội vàng nói, hắn cũng không thừa nước đục thả câu, bắt đầu nói tỉ mỉ.

- Thần Phạt quân càn quét bốn phía, muốn tẩy trừ Cựu Cổ giáo cùng Thiên Đình, kết quả gặp phải Cựu Cổ giáo phản loạn, không ít đại thiên địa lựa chọn đi theo Cựu Cổ giáo phản kháng Thần Võ giới thống trị, càng có thế gia vọng tộc võ đạo, vận triều thừa dịp loạn thanh toán cừu hận, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa xem như loạn cả lên.

- Trong Thần Võ giới cũng xuất hiện phản loạn, Thần Võ tôn giả,

Lữ Thần Châu cùng một vị Thần Võ tôn giả khác tên Độc Cô Vong Thiên đại náo một phương Võ Chủ thành, tình huống cụ thể, ta tạm thời không rõ ràng.

Viêm Chủ nhanh chóng nói, Khương Trường Sinh trong Tử Tiêu cung nghe được cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Cựu Cổ giáo, Lữ Thần Châu làm sao so tay với Thần Võ giới rồi? Theo Khương Trường Sinh người đó chỉ có thể sinh tồn trong khe hẹp ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vậy mà có thể bộc phát ra lực lượng như thế, xem ra Cựu Cổ giáo trong Hư Không Vô Tận cũng không phải là toàn bộ lực lượng.

Lữ Thần Châu đại náo Võ Chủ thành, chẳng lẽ bị nghi kỵ rồi? Khương Trường Sinh mặc dù lưu lại một đoạn trí nhớ cho Lữ Thần Châu. Nhưng Lữ Thần Châu còn chưa tiến vào Thần Du đại thiên địa, nói rõ Lữ Thần Châu còn chưa có khuynh theo hắn.

Chẳng lẽ đây là võ đạo đại kiếp mà Cố Trần của Linh Pháp đại thiên địa, Diệp tộc lão tổ nói tới?

- Ừm, những chuyện này ta đã biết được, ngươi làm rất tốt, tiếp tục bảo trì.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí mặc dù đạm mạc, lại làm cho Viêm Chủ cực kỳ cao hứng.

Viêm Chủ tựa hồ suy nghĩ cái gì, nói theo:

- Gần đây, lực lượng Phục Sinh tộc bắt đầu xuất hiện, Côn Lôn giới trước đó đã có người sống lại chuyển động, Đạo Tổ, ngài không thể khinh thường, người sống lại đều là mầm tai vạ.

Hắn nói là Vãng Sinh tộc, ở Côn Lôn giới có một nhóm phục sinh Võ Đế đang súc tích lực lượng, bất quá bọn hắn rất điệu thấp, không có làm loạn, cho nên Khương Trường Sinh không có quản nhiều, thậm chí muốn nuôi lớn.

Chương 825: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (1)

Viêm Chủ giao phó xong liền rời khỏi, hắn gấp gáp tham gia đại hội luận võ trong Thần Du Đại Thiên địa.

Ý thức Khương Trường Sinh một lần nữa trở lại hiện thực, hắn thị triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía nhân gian, rơi vào Thiên Hàng sơn.

Viêm Chủ nhắc đến lực lượng Phục Sinh, tương truyền, thời đại viễn cổ cực kỳ xa xôi, từng xuất hiện Phục Sinh lực lượng, có thể làm cho những thi thể bất hủ bất diệt thu hoạch được linh trí tân sinh, Phục Sinh lực lượng từng dẫn tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa khủng hoảng, cũng may Thần Võ giới sinh ra cường giả một thế, tự sáng tạo võ đạo phong ấn, trấn áp người sống lại hoành hành ba ngàn thiên địa lúc ấy.

Trong thời gian dài đằng đẳng về sau, Phục Sinh lực lượng thường xuyên xuất hiện, thậm chí có thế gia vọng tộc, vận triều mượn nhờ người sống lại chinh chiến.

Thái Hoang võ giới xuất hiện người sống lại, nói rõ Thái Hoang thần quân mượn Phục Sinh lực lượng.

Khương Trường Sinh nghĩ được như vậy liền hết sức im lặng.

Vị này Thái Hoang thần quân thật sự rất điên cuồng, vì Thiên Địa Dung Lô Đại Trận nhét vào bao nhiêu thứ.

Này cũng nói Cửu Tuyệt Hoàng sau lưng Thái Hoang thần quân không đơn giản, là một tên điên không từ thủ đoạn. Hắc Hầu nói qua Thái Hoang thần quân có thể quật khởi, toàn bộ nhờ Cửu Tuyệt Hoàng đến đỡ.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên nhìn về phía Diệp Chiến. Trước đây ít năm, tộc trưởng Vãng Sinh tộc, lão đầu lôi thôi truyền thụ cho Lâm Hạo Thiên trí nhớ chiến đấu Võ Đế

đến tìm Diệp Chiến tuyên bố có thể giúp Diệp Chiến phục sinh cố nhân.

Thân phận đến từ thiên ngoại của Diệp Chiến sớm đã truyền ra, theo lão giả dơ bẩn thấy, cố nhân của Diệp Chiến tất nhiên đều là cường giả vượt qua Võ Đế.

Cường giả khác đến từ thiên ngoại đều ở Thiên Đình, hắn không dám tùy tiện tiếp xúc, chỉ có thể thử tiếp xúc Diệp Chiến.

Diệp Chiến nghe xong bản chẳng thèm ngó tới, nhưng lão giả dơ bẩn nói tỉ mỉ lực lượng Vãng Sinh tộc, Diệp Chiến động tâm.

Mặc dù sau khi Diệp tộc phục sinh có khả năng không còn những cố nhân kia, nhưng ít ra Diệp tộc có thể tái hiện nhân gian.

Giờ phút này, Diệp tộc lão tổ đang khuyên bảo hắn.

- Mặc dù không biết giới này Vãng Sinh tộc từ đâu lấy được Phục Sinh lực lượng, nhưng Phục Sinh lực lượng chính là cấm kỵ, không thể chạm đến, phục sinh võ giả sẽ không nhớ trước kia, thậm chí chán ghét thân phận quá khứ, Diệp tộc không có khả năng dựa vào Phục Sinh lực lượng tái hiện.

Diệp tộc lão tổ nghiêm túc nói, ánh mắt có chút bận tâm.

Trong những năm qua, hắn rõ ràng cảm giác được Diệp Chiến có chỗ giấu diếm mình, hai người không thân mật như dĩ vãng, hắn suy đoán có quan hệ với Đạo Tổ, cũng không biết bây giờ Diệp Chiến có thể nghe lời hắn hay không.

Diệp Chiến yên lặng rất lâu, hắn ngẩng đầu hỏi:

- Nếu ta chỉ đại ca phục sinh thì sao?

Diệp tộc lão tổ sửng sốt, lúc này lắc đầu nói:

- Không có khả năng, lực lượng của sự sống không có thần kỳ như vậy, công lực của tộc trưởng Vãng Sinh tộc thật sự quá yếu, hắn không có khả năng phục sinh Diệp Thần Không.

Diệp Chiến lần nữa yên lặng.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi ánh mắt, thần niệm của hắn có thể dễ dàng bao trùm toàn bộ Côn Lôn giới, không chỉ là nghe được Diệp Chiến cùng lão tổ đối thoại, hắn còn có thể nghe được Vãng Sinh tộc nói chuyện.

Vãng Sinh tộc trước mắt đã sống lại vượt một ngàn vị Võ Đế, liên quan đến mấy chục phương chủng tộc, đến từ thời đại khác biệt, cỗ lực lượng này cực kỳ đáng sợ, đủ để trở thành chủng tộc mạnh nhất Côn Lôn giới, nhưng Vãng Sinh tộc không dám làm loạn, bởi vì Thiên Đình ở trên.

Khương Trường Sinh cũng không muốn ra tay với Vãng Sinh tộc, ít nhất tạm thời không muốn.

Sau khi xác định Vãng Sinh tộc cũng không có liên hệ cùng thiên ngoại, hắn liền thu hồi ánh mắt.

Mặc dù Côn Lôn giới bị hắn hoàn toàn chưởng khống, nhưng có chút lực lượng không thể khinh thường, tựa như Linh Pháp đại thiên địa Cố Trần có thể dự báo vị trí Côn Lôn giới.

Khương Trường Sinh bắt đầu thần du thiên ngoại, ý thức nhảy ra Côn Lôn giới, tiến đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hắn đánh Luân Hồi ấn ký trên người Lữ Thần Châu, Lý Thương Hải, có thể truy tìm. Vừa hay Thần Võ giới gần đây có chút loạn, hắn có lẽ còn có thể thừa cơ nhìn trộm Thần Võ giới. Thần Võ giới vô cùng thần bí, cũng không phải phía trên Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà là một mảnh thời không độc lập giấu ở chỗ sâu.

Thần du có tốc độ cực nhanh, vũ trụ mênh mông nhanh chóng rút lui trong ánh mắt của hắn, bảy màu lóa mắt, lấp lánh không ngừng.

Rất lâu.

Khi khoảng cách giữa ý thức Khương Trường Sinh và Lữ Thần Châu càng ngày càng gần, hắn mới phát hiện Lữ Thần Châu đang ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Vũ trụ mênh mông, cửu giới thiên thuyền đang tiến lên.

Trong thiên địa tầng cao nhất, trong một cung điện rộng rãi, Lữ Thần Châu ngồi trên thủ tọa, hai bên trái phải phía dưới

đều có một người đang ngồi, một người trong đó chính là Lý Thương Hải.

Một người khác anh minh thần võ, khí vũ hiên ngang, khuôn mặt tuổi trẻ, hắn tên Độc Cô Vong Thiên.

Độc Cô Vong Thiên nhìn về phía Lữ Thần Châu, trêu tức cười nói:

- Vì giúp ngươi, tộc ta chỉ trích ta không thôi, thỉnh thoảng có tin tức bay tới Võ Nguyên, làm Độc Cô Điệu tên đó tức chết, nói ta phản bội Độc Cô tộc, ngươi hại ta thật thảm.

Lữ Thần Châu khẽ nói:

- Nói dễ nghe, ngươi từ bỏ Thiên Nguyên thần phôi?

Độc Cô Vong Thiên cười to, nói:

- Tự nhiên muốn, bất quá Cửu Tuyệt Hoàng vậy mà có thể sáng tạo ra tam đại Thiên Nguyên thần phôi, quả thật không đơn giản, xem ra cái tên này chuẩn bị thật lâu.

- Cửu Tuyệt Hoàng không có thực lực, nhưng đa mưu túc trí, tập hợp rất nhiều Thần Quân thu thập thiên tài địa bảo cho hắn, trong tay hắn tuyệt đối không chỉ có tam đại Thiên Nguyên thần phôi, hắn cũng thật lợi hại, vậy mà có thể nghe ngóng đến ta bị Độc Cô Điệu giam lỏng, ngươi bị Độc Cô Điệu ức hiếp, còn biết được Độc Cô Điệu khi nào rời khỏi, từ đó kích động ngươi ta ra tay với Võ Chủ của Độc Cô Điệu, đoạt được vật hắn muốn.

Chương 826: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (2)

Thật sự không đơn giản.

Lữ Thần Châu lắc đầu nói, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, ngữ khí rét lạnh nói:

- Sau khi chuyện này kết thúc, làm thịt hắn, hắn có thân phận gì, cũng dám tính toán hai đại Thần Võ tôn giả.

Độc Cô Vong Thiên cười gật đầu, không có phản bác.

Lý Thương Hải nghe hai người bọn họ đối thoại, mày kiếm nhíu chặt, hết sức phản cảm ý nghĩ của bọn hắn.

Trước kia hắn nghĩ rằng Thần Võ tôn giả, Đại Thiên Tôn đều là anh hùng cái thế, nhưng sớm chiều ở chung mới phát hiện đều là kiêu hùng không từ thủ đoạn, chẳng qua tuyên dương ra ngoài rằng đến chính nghĩa hào hùng.

Ý thức Khương Trường Sinh đứng sau lưng Lý Thương Hải, âm thầm kinh ngạc, lại là Cửu Tuyệt Hoàng.

Chỗ dựa của Thái Hoang thần quân cũng dám tính toán cả Thần Võ giới?

- Đúng rồi, ngươi muốn sáng tạo Thiên Nguyên thần phôi thành người nào?

Độc Cô Vong Thiên tò mò hỏi, hắn lườm Lý Thương Hải một cái, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm giác mình bị nhìn chằm chằm, không được tự nhiên không hiểu, nhưng Lý Thương Hải yếu như vậy, hắn là uy hiếp không được hắn.

Có lẽ náo động chuyện quá lớn, trong lòng hắn có chút không chắc. Nghe xong vấn đề này, Lữ Thần Châu phấn khởi, ánh mắt sáng rực nói:

- Ta sẽ sáng tạo ra một vị cường giả mà ngươi khó có thể tưởng tượng! Không, có lẽ hắn chính là người mạnh nhất.

Độc Cô Vong Thiên lắc đầu nói:

- Thật biết thổi, ta sẽ sáng tạo ra Thái Thượng Côn Luân đi, chỉ không biết Thiên Nguyên thần phôi có thể tiếp nhận hay không.

Nghe đến nơi này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ giấc mộng Khương Thiên Mệnh tiên đoán.

Chẳng lẽ hắn trong mộng kia chính là do Thiên Nguyên thần phôi biến thành?

Hắn âm thầm hoang mang, nhưng hắn không có lưu lại cho Lữ Thần Châu cái gì, Lữ Thần Châu dựa vào cái gì dùng Thiên Nguyên thần phôi sáng tạo hắn?

Chẳng lẽ là đoạn trí nhớ kia?

Cũng không nên.

Bằng vào trí nhớ đã có thể phỏng chế ra một bản mô phỏng của hắn?

Đến lúc đó phải cẩn thận nhìn xem Cửu Tuyệt Hoàng làm được bằng cách nào.

Khương Trường Sinh tiếp tục nghe, nhưng Độc Cô Vong Thiên, Lữ Thần Châu không có trò chuyện tiếp đề tài này, có lẽ là cố kỵ Lý Thương Hải tồn tại.

Rất lâu, ý thức Khương Trường Sinh thu về. Sau khi trở lại bản tôn, Khương Trường Sinh mở mắt, hắn rất tò mò về vị Độc Cô Vong Thiên kia. Hắn trước kia nghe nói qua cái tên này, là trong miệng Thái Sử Trường Sách biết được, Độc Cô Vong Thiên, vạn cổ thiên kiêu nổi danh Lữ Thần Châu đều cùng Diệp Thần Không. Cái tên này xác thực không đơn giản, ý thức mình nhiều lần nhìn về phía hắn, hắn lại có phát giác, nhưng lại không cách nào xác định. Về điểm này, hắn mạnh hơn Lữ Thần Châu.

- Các thiên kiêu Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đều lợi hại như thế, võ đạo thật sự mạnh mẽ.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, cũng không biết Côn Lôn giới khi nào có thể sinh ra thiên kiêu như Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt tiếp tục luyện công.

Từ khi Khương Tử Ngọc thành tựu Thiên Đế, Khương Trường Sinh bế quan lại càng không có áp lực.

Nếu không có người tìm hắn, hắn sẽ một mực bế quan.

Mặc dù Côn Lôn giới đã an toàn, nhưng hắn thủy chung mong muốn sớm một chút đột phá.

Thời gian đi vào Thừa Thiên năm năm mươi, Khương Tú đăng cơ năm mươi năm, nương tựa theo một đám Võ Đế trong tay, hắn lôi kéo khắp nơi, dẫn đầu Thiên Cảnh đi đến một con đường bá đạo trước nay chưa có, tốc độ Thiên Cảnh lớn mạnh vượt xa trước đó.

Một năm này, Khương Trường Sinh lần nữa tỉnh lại từ trong bế quan.

Nghiên cứu của hắn về Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười nâng cao một một bước, hắn bắt đầu lĩnh ngộ được phương pháp tu luyện mới. Tu luyện Nhân quả!

Địa Phủ mặc dù có lực lượng nhân quả nhưng quá phức tạp, hắn không thể hoàn toàn hiểu thấu đáo. Tu hành nhân quả trong Đạo Pháp Tự Nhiên Công một khi đại thành, hắn có thể bấm ngón tay suy tính quan hệ vạn sự vạn vật, thậm chí thôi diễn tương lai, cũng có thể lợi dụng nhân quả sáng tạo pháp thuật thần thông càng mạnh mẽ hơn, luyện chế nhân quả pháp bảo các loại.

Khương Trường Sinh sớm đã thành tiên, sáng tạo thần thông đã không phải việc khó, chẳng qua thần thông của hắn không mạnh bằng thần thông sinh tồn ban thưởng tặng, cho nên hắn bình thường rất ít đi sáng tạo thần thông, tối đa sáng tạo võ học cùng loại thần thông giao cho Thiên Đình.

- Nhân quả chi đạo thật sự phức tạp.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Hắn đột nhiên suy nghĩ Sơn Hải kinh, Thiên Địa Bảo Giám, hai món chí bảo này chiếu chiếu thiên địa vạn vật, thông qua chúng nó tới lĩnh hội nhân quả thiên địa vạn vật, có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Bất quá chúng nó đang ở trong tay phân thân, du lịch Côn Lôn giới, tạm thời không về được.

Khương Trường Sinh cũng không muốn sớm thu hồi, sớm ngày chưởng khống Côn Lôn giới, hắn càng an tâm.

Mặc dù Côn Lôn giới đã thuộc về hắn, nhưng bản chất Côn Lôn giới vẫn là quy tắc võ đạo, không đủ an toàn, cần dùng Thiên Địa Bảo Giám cùng Côn Lôn giới hợp hai làm một, triệt để chưởng khống quy tắc thiên địa.

Trường Sinh đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì.

Khương nhấc mắt nhìn đi, ánh mắt xuyên thấu Tử Tiêu cung, nhìn trộm Hư Không Vô Tận.

Bóng tối vô tận trong có một quái vật khổng lồ đang tiến lên, tốc độ rất nhanh, khoảng cách đến Côn Lôn giới càng ngày càng gần.

Cũng may đối phương cũng không phải đi tới phía Côn Lôn giới, chẳng qua vừa hay đi ngang qua.

Khương Trường Sinh vận dụng hương hỏa diễn toán, tính toán tên kia mạnh bao nhiêu.

[Cần tiêu hao 90,000,000,000,000 giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Chín mươi vạn ức giá trị hương hỏa.

Nguyên Đạo Võ Tôn.

Khương Trường Sinh thúc giục động Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Xuyên qua Hắc Ám không gian rộng lớn, hắn thấy được một tôn cự thú lớn như thiên địa, thân hình giống như kình, mọc ra sáu cánh, phần đuôi thiêu đốt lửa xanh hừng hực, hình thành biển lửa cuồn cuộn. Trên đây đỉnh đầu cự thú, còn có một cỗ khí tức cũng rất mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh định thần nhìn lại phát hiện kia lại là một bộ khô lâu màu máu, là một bộ xương người, đang tĩnh tọa luyện công.

Sau người lơ lửng một thanh khoát đao dữ tợn, sống đao như răng cá mập, lượn lờ huyết khí.

Chương 827: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (1)

Huyết sắc khô lâu tựa hồ cảm nhận được cái gì, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, rời xa huyết sắc khô lâu.

- Đây là vật gì, nghiệp lực thật kinh người.

Khương Trường Sinh nhíu mày, nghiệp lực của đối phương để hắn ở Côn Lôn giới đều có thể cảm nhận được, hắn lần đầu

tiên cảm nhận được nghiệp lực khổng lồ như thế.

Nghiệp lực, liên quan đến đủ loại, chủ yếu nhất chính là sát lục, sát lục càng nhiều, nghiệp lực càng nặng, nghiệp lực vô hình vô sắc, nhưng xác thực tồn tại, ngay cả Khương Trường Sinh cũng có nghiệp lực, bất quá tín đồ của hắn quá nhiều, cho nên có thể trấn áp nghiệp lực.

Người này chém giết bao nhiêu sinh linh?

Khương Trường Sinh cảnh giác huyết sắc khô lâu cùng hư không cự thú thần bí, nếu như đối phương chạy đến phía Côn Lôn giới, vậy sẽ để cho đối phương có đi không về.

Hư không cự thú dưới chân huyết sắc khô lâu cũng không có yếu bao nhiêu, hai bên đều là Nguyên Đạo Võ Tôn, mà lại không phải Nguyên Đạo Võ Tôn bình thường, chín mươi vạn ức giá trị hương hỏa, tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm trong Nguyên Đạo Võ Tôn.

Phía trên thiên hà, Tử Hoàn thần quân đang nhìn nhóm thiên kiêu Thường tộc tu hành khí vận trận pháp, trận pháp này truyền đến từ Thiên Đình, có thể thao túng khí vận Thiên Đình, có trợ giúp các nàng sau này chiến đấu, mặc dù hiện tại Côn Lôn giới không có ngoại địch, nhưng sau này tất nhiên sẽ có.

Tử Hoàn thần quân cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, thiên ngoại một mảnh đen kịt, không có cái gì, rất đè nén.

Lúc này, Thường Nhạc Càn bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, trầm giọng nói:

- Để tất cả mọi người đề phòng.

Tử Hoàn thần quân nghe xong sắc mặt biến hóa, lúc này quát:

- Thường quân, bày trận.

Làm việc cho Thiên đình, tự nhiên không thể dùng tộc làm danh, bởi vì các nàng đều rõ ràng, nhân số thiên ngoại thủ hộ quân sẽ càng ngày càng nhiều, sau này tuyệt không phải chỉ có Thường tộc.

Người Thường tộc đang luyện trận dồn dập xuất ra thần binh, trận địa sẵn sàng đón quân địch, có một trăm vị binh sĩ Thường tộc bay đến các phía khác biệt, phụ trách truyền quân lệnh, càng ngày càng nhiều người Thường tộc tiến vào trạng thái tác chiến, những thiên tài Thường tộc đang bế quan cũng liên tục xuất quan.

Tử Hoàn thần quân thấp giọng hỏi:

- Phụ thân, số lượng địch nhân bao nhiêu?

Thường Nhạc Càn chăm chú nhìn hắc ám hư không, nói:

- Không rõ.

Hai chữ này để tâm Tử Hoàn thần quân chìm vào đáy cốc, phụ thân nàng là cường giả bực nào, ngay cả hắn đều không cách nào thấy rõ tình hình của địch nhân, đối phương cách Côn Lôn giới có bao xa?

Xa như vậy đã làm cho lòng nàng run sợ.

Không chỉ Tử Hoàn thần quân đang nghĩ loạn, người Thường tộc cũng đang khẩn trương, thân ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, võ giả đều có cảm giác hoảng sợ đối với Hư Không Vô Tận, bọn hắn cơ hồ đều nghe nói đủ loại truyền thuyết đáng sợ của Hư Không Vô Tận mà lớn lên.

Không khí ngột ngạt, tất cả mọi người căng cứng tinh thần.

Rất lâu.

Tử Hoàn thần quân ngửa đầu, nàng nhìn chằm chằm rất lâu, vừa vô ý thức chớp mắt, kết quả lần nữa mở mắt ra, sắc mặt nàng kịch biến.

Thường Nhạc Càn trừng to mắt, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Hết thảy người Thường tộc đều bị hù dọa, chỉ thấy trong bóng tối xuất hiện lửa xanh bàng bạc, cấp tốc khuếch tán, còn bao la hơn Thiên Hà, trong thanh diễm vô biên như đại dương mênh mông có sau cái cánh to lớn đang lay động, ở giữa sáu cánh là một dáng người khủng bố, vô cùng to lớn, rung động lòng người.

- Đó là cái gì?

Một đệ tử Thường tộc ngửa đầu, nói một mình.

Một cỗ uy áp rét lạnh khó có thể tưởng tượng bao phủ tất cả mọi người, giống như đang đối mặt với thứ đáng sợ nhất trên đời.

Thường Nhạc Càn bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, con người phóng to, hắn run giọng nói:

- Chẳng lẽ là… Không có khả năng! Đó không phải là truyền thuyết hư cấu.

Đúng lúc này.

Một vệt kim quang vạch phá hắc ám hư không, bay qua từ trên đầu người Thường tộc, cấp tốc tiến vào thanh diễm thao thiên vô tận, thanh diễm bị cuốn đi, thân ảnh sáu cánh đáng sợ kia cũng theo đó tan biến.

Cỗ uy áp đáng sợ kia đi theo tan biến, khiến cho người Thường tộc trên Thiên Hà có loại theo cảm giác được kéo trở về từ trong tử vong thâm uyên, như trút được gánh nặng.

Đạo Tổ ra tay rồi.

Bọn hắn vĩnh viễn quên không được đạo kim quang kia, lúc trước Đạo Tổ dùng tuyệt học này tru diệt Bộ Thiên Tôn, tru diệt đầu nguồn Thiên Hà.

Trong hư không, Lục Dực cự thú bị xuyên thủng thân thể, đang vặn vẹo, im ắng gào thét, Lục Dực lay động.

Phía trên nó, huyết sắc khô lâu bị đánh vỡ, nhưng xương vỡ bay ra cấp tốc tụ tập, một lần nữa ngưng tụ thành hình người.

Phía dưới xương lông mày dấy lên hai đoàn thanh diễm, đi theo đưa tay, khoát đao nắm răng cá mập cấp tốc bay vào trong tay nó, tay phải nó cầm đao, chém đến phương hướng kim quang phóng tới.

Một đao quét ngang, huyết quang chợt hiện, một đạo huyết sắc đao mang chém ngang, muốn khổng lồ hơn xa Lục Dực cự thú, nhưng vạch đến một nửa, đột nhiên tiêu tán, giống như bị bình chướng vô hình triệt tiêu.

Huyết sắc khô lâu ngẩng đầu, tựa hồ có chút kinh ngạc.

Trong bóng tối phía trước bỗng nhiên xuất hiện hào quang bảy màu, một thần tọa nguy nga, bá khí xuất hiện, trên thần tọa có một đạo thân ảnh đang ngồi, đạo bào phiêu động, tử lăng, một vầng mặt trời trôi nổi trên vai phải hắn, hào quang vạn trượng, che đậy khuôn mặt hắn.

Huyết sắc khô lâu rơi vào trên Lục Dực cự thú, thân thể nghiêng về phía trước rõ ràng đang đánh giá Khương Trường Sinh.

- Ngươi là thần thánh phương nào?

Huyết sắc khô lâu phát ra một tiếng âm lãnh, không phân rõ nam nữ.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mở lời:

- Chớ có tới gần.

Huyết sắc khô lâu nâng lên khoát đao răng cá mập, đao chỉ Khương Trường Sinh, hai bên cách nhau rất xa, nhưng đối với bọn hắn mà nói, khoảng cách này không coi là cái gì.

- Chớ có tới gần? Thật cuồng vọng, từ xưa đến nay, phàm là thiên địa bị bản đế gặp phải, đều phải chết, ngươi rất không may, ngươi cũng phải chết!

Chương 828: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (2)

Huyết sắc khô lâu âm hiểm cười nói, nó giơ cao khoát đao răng cá mập, huyết khí bay vọt, càng lên cao càng khuếch trương, ở trước mặt hắn, Khương Trường Sinh thi triển Pháp Thiên Tượng Địa đều lộ ra vô cùng nhỏ bé.

Nó cười lớn vung đao chém xuống, huyết khí ngưng tụ ra một đạo huyết mang, thế không thể đỡ hạ xuống, phía sau đao mang, đếm không hết oan hồn đẩy đao mang, từng người khuôn mặt dữ tợn, vẻ mặt oán độc, các tộc đều có, cũng không phải chỉ có vong hồn nhân tộc.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hơi nhíu mày, cái tên này không đơn giản, vậy mà lại không sáng suốt.

Cho tới bây giờ, hắn lần đầu tiên gặp được tồn tại tụ tập vong hồn tạo thành lực lượng tác chiến, hắn có thể cảm nhận được chút vong hồn này đã mất đi linh hồn tinh lực, tương đương với không có linh trí, chẳng qua là còn lấy hồn thế tồn tại, không có ý chí của mình. Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú đối với huyết sắc khô lâu.

Trong ánh nắng vạn trượng của Chí Dương thần quang, cái trán Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở ra một con mắt, một chùm sáng màu vàng óng cực kỳ hùng vĩ bắn ra.

Oanh!

Đại Đạo chi quang và vong hồn đao mang chạm vào nhau, nhấc lên cường quang khủng bố, lấp lánh hư không, huyết phong quét ngang, bầu trời Côn Lôn giới xuất hiện sóng biển màu máu, một đợt nối một đợt, hùng vĩ vô song, dẫn tới chúng sinh chiêm ngưỡng.

Huyết sắc khô lâu bị cường quang chiếu rọi, hai mắt do thanh diễm tạo thành của hắn kịch liệt chập chờn, như nội tâm của nó sôi trào mãnh liệt.

Huyết sắc đao mang bị Đại Đạo chi quang đánh tan, vô số vong hồn biến thành tro bụi.

Khương Trường Sinh đưa tay, trong lòng bàn tay hiện ra Kim Lân diệu thụ.

Cấp tốc biến lớn, cho đến khi lớn lơn toàn bộ Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa vạn lần.

Tay phải hắn nhẹ nhàng vung lên, Kim Lân diệu thụ vẫn đang không ngừng biến lớn như là cây quạt đập xuống, quét ngang đến huyết sắc khô lâu.

Huyết sắc khô lâu thả người nhảy lên, thuận thế đá một cước, đạp bay Lục Dục cự thú, đối diện đụng vào Kim Lân diệu thụ, Kim Lân diệu thụ rậm rạp nhánh cây như là vô số lưỡi dao, cắt nát Lục Dực cự thú thành vô số khối.

Quá nhanh!

Huyết sắc khô lâu không tránh kịp, hoành đao ngăn cản, huyết khí sục sôi như hồng mông ban đầu sáng tạo vũ trụ bùng nổ,

đụng vào Kim Lân diệu thụ.

Kim Lân diệu thụ dùng lực lượng cực kỳ bá đạo đập tan huyết khí cuồn cuộn.

Huyết sắc khô lâu dùng đao ngăn cản, cứng rắn chống đỡ Kim Lân diệu thụ.

Nó, vậy mà ngăn cản.

Làm Kim Lân diệu thụ công kích cũng không chỉ như thế, chỉ thấy từng nhánh cây lá cây toát ra từng sợi kim tuyến, tựa như thiên la địa võng nhào về phía huyết sắc khô lâu.

Huyết sắc khô lâu khiêng Kim Lân diệu thụ, không thể tránh né, trong chớp mắt đã bị vô số kim tuyến của Kim Lân diệu thụ bao bọc cùng một chỗ.

Oanh!

Một đạo huyết quang xông phá quả cầu ánh sáng kim tuyến, từng sợi kim tuyến giống như bị dẫn đốt, kịch liệt phiêu động, huyết sắc khô lâu thuận thế nhảy ra.

Một đạo kiếm ảnh màu lam bá đạo hạ xuống, cường thế nghiền nát huyết sắc khô lâu.

Kim Lân diệu thụ quét ngang hư không, cấp tốc thu nhỏ, rơi vào trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh, Kim Lân diệu thụ hư không biến mất, còn lại một mảnh huyết sắc bột phấn phất phới trong lòng bàn tay, như là gió lốc.

Tay trái Khương Trường Sinh nâng lên, đập liên tục vào lòng bàn tay phải mấy chục lần, đánh ra một cấm chế phong ấn. Luyện hóa nhiều pháp bảo như vậy, Khương Trường Sinh tự nhiên cũng lĩnh ngộ một chút cấm chế phong ấn, dùng để trấn áp kẻ địch, chuyện đương nhiên.

Làm xong.

Sau khi đánh ra đủ loại phong ấn cấm chế, Khương Trường Sinh và Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cùng nhau tan biến.

Trong hư không có huyết khí cùng thịt nát tàn chi nổi lơ lửng, một hồi gió lớn trống rỗng xuất hiện, sau khi hiện ra, những

tàn chi thịt nát kia bị nhen lửa, trong thời gian cực ngắn bị đốt thành tro bụi.

Dưới Thiên Hà.

Người Thường tộc vẫn đang khẩn trương chờ đợi, một vài cường giả đi đến Thiên Nguyên Cực Võ và cảnh giới cao hơn đều lộ ra vẻ mặt ngốc trệ. Bọn hắn thấy được một trận chiến đấu như thế nào?

Huyết sắc khô lâu, Lục Dực cự thú cách Côn Lôn giới quá xa, bọn hắn không nhìn thấy rõ ràng, cảnh tượng nhưng chiến đấu bị bọn hắn thấy được, rung động hùng vĩ, không thể dùng những gì đã nói hình dung.

Còn muốn hùng vĩ hơn cảnh Đạo Tổ đại chiến Bộ Thiên Tôn! Ánh mắt Thường Nhạc Càn đầy phức tạp, hắn biết được Đạo Tổ cực kỳ cường đại, nhưng nếu kẻ địch là tồn tại truyền thuyết như hắn đoán, Đạo Tổ không khỏi…

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ném bột máu trong tay vào trong Tử Kim Hồ Lô.

- Cỗ khí tức vừa rồi là.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhẹ giọng hỏi, Bạch Kỳ cũng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tử Kim Hồ Lô trong tay Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không rõ ràng là cái gì, nó vừa gặp được Côn Lôn giới, mong muốn tàn sát thiên địa, bị ta hàng phục.

Trận pháp của hắn mặc dù không cao thâm, nhưng võ giả rất khó phát hiện Côn Lôn giới, huyết sắc khô lâu lại có thể phát hiện, cái này khiến hắn sinh ra tò mò cực lớn về huyết sắc khô lâu.

Mộ Linh Lạc nghe xong, nhíu mày.

Lúc này, trong mắt Khương Trường Sinh toát ra một dòng thông báo.

[Thừa Thiên năm năm mươi, Hồn Hài đại đế du đãng hư không ngẫu nhiên phát hiện Côn Lôn giới tồn tại, muốn thôn

phệ Côn Lôn giới, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh tồn khi bị hắn và vật cưỡi tấn công. Vượt qua một trận sát họa, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, sát phạt chí bảo - Trảm Tiên Phi Đao].

Trảm Tiên Phi Đao.

Đây không phải pháp bảo trong Phong Thần Diễn Nghĩa sao?

Khương Trường Sinh kềm chế tò mò, đem thần niệm thăm dò vào trong Tử Kim Hồ Lô, hắn trước tiên cần phải giải quyết vấn đề Hồn Hài đại đế. Tự xưng Đại Đế, không phải sau lưng có một bộ tộc đó chứ?

Trong Tử Kim Hồ Lô, xương phấn Hồn Hài đại đế không thể tụ hợp, vẫn như cũ là trạng thái xoáy múa, tên này cực kỳ thần kỳ, đều đến nước này, ý chí nàng vẫn tỉnh táo.

Chương 829: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (1)

Khương Trường Sinh thi triển thần thông Đại Đạo Chi nhãn bao lại Hồn Hài đại đế, đọc đến trí nhớ của nàng.

Mới đầu, Hồn Hài đại đế còn chống cự, nhưng không có chống bao lâu liền luân hãm.

ý Thức Khương Trường Sinh lâm vào bên trong vòng xoáy trí nhớ vô tận.

Sát lục!

Sát lục!

Tất cả đều là giết chóc.

Hồn Hài đại đế hoặc là đang ở trên đường đi đến nơi sát lục, hoặc là đang sát lục, số tuổi của nàng vô cùng cổ lão, tọa kỵ của nàng không biết đổi bao nhiêu, cho nên lúc chiến đấu, hắn có thể không chút do dự vứt bỏ vật cưỡi.

Trí nhớ của Hồn Hài đại đế thật sự quá to lớn, Khương Trường Sinh trong thời gian ngắn cũng không cách nào hoàn toàn đọc hết, hắn chỉ có thể tận lực nhảy qua sát lục, ngược dòng tìm hiểu trí nhớ đầu nguồn.

Thật lâu, Khương Trường Sinh cuối cùng xuyên qua trí nhớ màu máu, đi vào đầu nguồn của trí nhớ.

Bầu trời màu đỏ, vô số thiên thạch vũ trụ mang theo khói đen cuồn cuộn dầy đặc nện xuống thiên địa, thành trì bao la vô biên bị nện đến tàn phá, tứ bề báo hiệu bất ổn, ánh lửa lấp lánh, vô số tiếng hò hét, tiếng la khóc vang vọng đất trời.

Trên đỉnh một ngọn núi, một bạch y nữ tử đang tĩnh tọa chữa thương, áo bào trắng noãn nhiễm lên từng đoá từng đoá hoa máu, khuôn mặt nàng khuynh quốc khuynh thành, tóc dài tuy có chút ngổn ngang, nhưng vẫn không lộ vẻ chật vật.

Một nam tử khoác áo giáp xuất hiện bên cạnh nàng, gấp giọng hô:

- Mau trốn, thiên địa luân hãm, không ngăn được.

Bạch y nữ tử mở mắt, nhíu chặt đôi mi thanh tú, nói:

- Huynh trưởng, ba ngàn thiên địa đều chiến loạn? Đi chỗ nào trốn?

Áo giáp nam tử cưỡng ép kéo nàng lên, đẩy nàng một cái, tức giận nói:

- Mau chạy trốn, đừng quên mong đợi của phụ thân dành cho ngươi! Ngươi là hi vọng cuối cùng của Thiên Khư! Đi tìm Thần Võ giới.

Nói xong, hắn ra một quyền đánh lên phía trên, đánh tan không gian trên đỉnh đầu hai người ra một cái hắc động, khói đen cuồn cuộn tiêu tán mà ra, như vòng xoáy, cuốn lên cỏ dại, đá vụn trên vách núi.

Bạch y nữ tử nhìn áo giáp nam tử, bốn mắt nhìn nhau.

Hai mắt áo giáp nam tử sung huyết, hắn khoát tay áo, quay người xông đến phần cuối thiên địa, cấp tốc tan biến, người mặc dù đi, nhưng tiếng của hắn lại vang lên.

- Tiểu muội, thật có lỗi, chúng ta về sau không thể bảo hộ ngươi, từ nay về sau, ngươi muốn một mình đối mặt không biết phải chăng là tương lai có hi vọng, nếu không kiên trì nổi, liền từ bỏ, chúng ta sẽ ở phía dưới chờ ngươi.

Bạch y nữ tử không có cố chấp, lúc này thả người vọt lên, chui vào trong hắc động, hắc động đi theo co vào, biến mất không thấy gì nữa.

Dưới tinh không sáng chói, một bên trên quảng trường, bạch y nữ tử cùng bốn tên nam tử sánh đôi nửa quỳ, đứng trước mặt bọn hắn chính là một lão giả thân mặc đạo bào, tay cầm phất trần, hạc phát đồng nhan (*), tiên phong đạo cốt.

(* Tóc trắng, mặt non)

- Đại kiếp buông xuống, ba ngàn thiên địa luân hãm hơn phân nửa, võ đạo nghênh đón tuyệt cảnh, ta sẽ chiến đấu với Ma tộc, nhưng ta cần các ngươi trả giá tính mệnh, ta sẽ giao phó cho các ngươi sức mạnh cấm kỵ, lại truyền tống các ngươi đến bên trong Chí Ma tộc, đồ sát Ma tộc, gậy ông đập lưng ông, kiềm chế Ma tộc, đây là lựa chọn cửu tử nhất sinh, các ngươi đều là người tư chất ngút trời của Thần Võ giới, càng là gánh vác lấy huyết hải thâm cừu, các ngươi nguyện ý không?

Mặt đạo bào lão giả không thay đổi nói, trong mắt bạch y nữ tử và năm người đều tràn ngập hận ý ngập trời.

- Chúng ta nguyện ý!

Năm người trăm miệng một lời.

Đoạn hình ảnh trí nhớ này đi theo phá toái.

Một giây sau, bạch y nữ tử xuất hiện bên trong một mảnh huyết trì, đây là một tòa cung điện tối tăm, xung quanh huyết trì có từng cột đá trận pháp, trận pháp đã khởi động, hình thành một quang tráo, ngăn cách huyết trì.

Huyết trì sôi trào, bạch y nữ tử tĩnh toạ vận công, nhíu mày, mái tóc dài của nàng dấy lên, cấp tốc bị đốt thành tro bụi.

Nàng đi theo mở mắt, hai mắt tràn đầy vết máu, nàng thống khổ kêu thảm, áo bào hóa thành tro bụi, da thịt trên người như bùn nhão trượt xuống, máu tươi bắn tung toé trong nước hồ nóng bỏng mà đỏ tươi, cả hai trộn lẫn cùng một chỗ.

- A a a a.

Cực hạn thống khổ để tiếng của nàng bắt đầu khàn giọng, nàng thả người vọt lên, mong muốn nhảy ra trận pháp, nhưng bị trận pháp ngăn cách, thời khắc này nàng thương tích đầy mình, nửa thân thể lộ ra hài cốt, máu thịt nhúc nhích bên trên xương cốt, kinh dị khủng bố, dòng máu trong ao hình thành từng sợi xúc tu, quấn quanh nàng, lại kéo vào trong nước hồ.

Ao nước màu máu sắc kịch liệt cuồn cuộn, rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh.

Trăng sáng treo cao, trước cổng chính cung điện, đạo bào lão giả lẳng lặng chờ, áo bào hắn hơi hơi phiêu động, hiển thị rõ khí chất xuất trần.

Ầm ầm…

Cửa lớn cung điện mở ra, trong bóng tối chậm rãi đi ra năm bóng người. Đều là năm cỗ huyết sắc khô lâu, xương cốt hiện lên màu máu, giống như còn dính chút máu thịt, thân cao không đồng đều, bọn hắn run run rẩy rẩy đi ra, lưu lại từng dấu chân màu máu.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Tiếng xé gió từ trên trời giáng xuống, năm thanh thần binh rơi vào trước năm cỗ huyết sắc khô lâu, một thanh trong đó chính là khoát đao răng cá mập của Hồn Hài đại đế.

- Các ngươi thành công, tiếp theo nhân tộc cùng võ đạo nhờ vào các ngươi cứu vớt!

Đạo bào lão giả mặt không thay đổi nói, Hồn Hài đại đế đưa tay, khoát đao răng cá mập cấp tốc rơi vào trong tay nàng, nàng trước tiên nắm chặt thần binh của mình.

- Còn có thể trở về không?

Đạo bào lão giả trả lời:

- Tự nhiên, các ngươi là anh hùng của Thần Võ giới, nếu có thể vượt qua kiếp nạn này, Thần Võ giới sẽ không quên các ngươi, lên đường đi.

Vừa dứt lời, chân phải đạo bào lão giả giẫm một cái, mặt đất quảng trường hiện ra từng đầu quang văn, lại hình thành trận

pháp, quảng trường lớn như vậy chính là truyền tống trận.

Chương 830: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (2)

Cường quang lấp lánh, một vệt ánh sáng theo mặt đất quảng trường bay lên, xông lên phía trên trong bóng tối, đợi cột sáng tan biến, đã không thấy thân ảnh năm huyết sắc khô lâu, chỉ còn lại có đạo bào lão giả.

ý Thức Khương Trường Sinh yên lặng ghi lại hình ảnh của vị đạo bào lão giả này.

Dựa theo trí nhớ Hồn Hài đại đế, gọi hắn là Bỉ Ngạn thiên tôn, Đại Thiên Tôn của thời đại kia.

Trí nhớ về sau lần nữa biến thành sát lục, năm người hóa thành quái vật thỏa thích đồ sát bên trong thiên địa Ma tộc, phát tiết cừu hận của mình, lần lượt sát lục, khi sát khí của các nàng càng ngày càng mạnh, thực lực không giảm trái lại còn tăng, mặc dù một mực đang chiến đấu, nhưng chỉ cần hấp thu máu thịt tinh khí, các nàng có thể không biết mỏi mệt, càng đánh càng mạnh.

Sát lục kéo dài ròng rã ngàn năm, có chiến bại, có đào vong, có hi sinh, nhưng các nàng một mực kiên trì.

Đợi thiên địa Ma tộc bị các nàng giết hết, các nàng chỉ còn lại có ba người.

Mang theo sự câm lặng với cái chết, các nàng rời khỏi thiên địa Ma tộc, chạy tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Đại kiếp vừa kết thúc, khắp nơi rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa là thiên thuyền trấn thủ, ba người mang theo sát khí thao thiên đi đến, dẫn tới đám võ giả chú ý, số lượng lớn võ giả bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch, vừa nhìn thấy ba người, hết thảy võ giả đều bị hù dọa, bên trong ánh mắt của bọn hắn tràn ngập hoảng sợ, chán ghét, ác tâm, sợ hãi, cừu hận các loại, rất nhiều ánh mắt để ba người cực kỳ khó chịu.

Huyết sắc khô lâu cao lớn cầm đầu hô:

- Chúng ta cũng không phải kẻ địch, chúng ta đến từ Thần Võ giới.

Lời vừa nói ra, đám võ giả quá sợ hãi, đều hai mặt nhìn nhau, không thể tin được đối phương.

Sát khí của ba người thật sự quá nặng.

Nghe đám võ giả nghị luận, ba người yên lặng.

Lâu dài sát lục sớm đã để bọn hắn đánh mất tính cách trước kia, thái độ ôn hòa nhất của bọn hắn chính là yên lặng không nói.

Qua một hồi lâu, một ngôi sao băng bay tới từ chỗ sâu trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tốc độ cực nhanh, cấp tốc đi vào phía trên trấn thủ thiên thuyền, hiện ra thân ảnh Bỉ Ngạn thiên tôn.

Bỉ Ngạn thiên tôn mặt không biểu tình, nói:

- Nếu các ngươi không muốn chết, trở về đi, Thần Võ giới không có loại tồn tại như các ngươi.

Nghe vậy, toàn thân ba bộ huyết sắc khô lâu run rẩy.

- Cút!

Bỉ Ngạn thiên tôn vung lên phất trần, nhậc lên gió mạnh đáng sợ, ba người không thể ngăn cản, bị cuốn vào sâu trong bóng tối.

Trong tầm mắt Hồn Hài đại đế, thân ảnh Bỉ Ngạn thiên tôn xoay tròn càng ngày càng nhỏ, cho đến khi tan biến, tầm mắt của nàng cũng triệt để lâm vào trong bóng tối.

Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, nhìn Tử Kim Hồ Lô, trong lòng của hắn tuy có cảm khái, lại cũng không có nhiều đồng tình.

Trong đại kiếp, quê hương của nàng hủy hoại chỉ trong chốc lát, nàng ôm hi vọng cuối cùng gia nhập Thần Võ giới, nương tựa theo thiên tư đạt được Thần Võ giới thưởng thức, sau bị Bỉ Ngạn thiên tôn chọn trúng, thu hoạch được lực lượng bất tử, từ đó không làm người nữa, vì bảo vệ nhân tộc cùng võ đạo, nàng nghĩa bất dung từ, cuối cùng nàng thành công, nhưng cũng bị Thần Võ giới vứt bỏ.

Hồn Hài đại đế mới đầu cảm giác mình bị phản bội, sau này mới hiểu, sau khi thu hoạch được lực lượng bất tử về, nàng không có khả năng lại biến về bộ dáng hình người, nàng hiện tại là quái vật vạn tộc không dung, nguyên nhân chính là như thế, nàng cừu thị hết thảy sinh linh, cừu thị nhất Thần Võ giới, mỗi lần Huyền Hoàng Đại Thiên Địa gặp được đại loạn, nàng cùng hai vị Đại Đế khác đều sẽ tiến đến tập kích Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, lần này cũng như thế, chẳng qua bất hạnh đụng vào Côn Lôn giới.

Chuyện xưa bi thảm, nhưng nàng đã không có đường quay về.

Chuyện như vậy cũng không ít, bên trong Thiên Cảnh cũng có, Hồn Hài đại đế sát lục quá nhiều, nghiệp lực thao thiên, Khương Trường Sinh không thể nào đồng tình nhận nàng.

Bất quá trong lòng Hồn Hài đại đế có cừu hận Thần Võ giới, cũng có thể lợi dụng.

Mặt khác, trong trí nhớ của Hồn Hài đại đế còn dính đến một phương thế lực khác, tên Huyết Vực, giấu ở trong hư không.

Ba vị Đại Đế ngẫu nhiên phát hiện, phát hiện tất cả bên trong đều là huyết sắc khô lâu, tất cả đều là tồn tại bị lực lượng bất tử nguyền rủa.

- Huyết Vực, lại nhiều thêm một phương uy hiếp, Hư Không Vô Tận thật sự nguy hiểm.

Khương Trường Sinh ở trong lòng cảm khái, Hư Không Vô Tận càng nguy hiểm, hắn càng kiêng kị Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, có thể gánh vác nhiều uy hiếp như vậy bảo trì địa vị bá chủ, Thần Võ giới rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, hiện tại Hồn Hài đại đế đã rơi vào trạng thái ngủ say, trong thời gian ngắn không thể thức tỉnh, về sau có khả năng chậm rãi đọc trí nhớ của nàng, hiểu rõ Hư Không Vô Tận.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Trảm Tiên Phi Đao. Hắn tràn ngập chờ mong về Trảm Tiên Phi Đao, Hồn Hài đại đế mặc dù giá trị hương hỏa tại chín mươi vạn ức, nhưng bởi vì người mang bất tử chi lực, thực lực của nàng vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn. Chính là bởi vì sự cường đại của nàng, mới có

thể dẫn xuất Trảm Tiên Phi Đao. Cuồn cuộn trí nhớ tràn vào trong đầu Khương Trường Sinh, Trảm Tiên Phi Đao, chính là chí bảo sát phạt của Tu Tiên giới, có thể trảm phá quy tắc, nhân quả, có thể xuyên qua thời không , khiến cho người bị chém giết không cách nào lại sống lại, cũng có thể chiếm lấy hồn phách người chết, dị thường bá đạo!

Trên lý luận, lực sát phạt của Trảm Tiên Phi Đao không có hạn mức cao nhất, trừ phi địch nhân nhanh hơn Trảm Tiên Phi Đao, có được lực lượng vượt xa hắn, bằng không rất khó ngăn cản Trảm Tiên Phi Đao. Trảm Tiên Phi Đao còn thiết trí một câu chú ngữ, Lục Áp đạo nhân bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa dùng chính là - Thỉnh bảo bối quy vị.

Lấy chú ngữ gì mới tốt đây?

Chương 831: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (1)

Trảm Tiên Phi Đao không hổ là sát phạt chí bảo, cấm chế bên trong cực kỳ phức tạp, chỉ là luyện hóa nhận chủ đã để Khương Trường Sinh tiêu hao nửa năm.

Hồng hồ lô có thể hấp thu thiên địa linh khí, tẩm bổ Trảm Tiên Phi Đao trong hồ lô, khiến cho bản thân Trảm Tiên Phi Đao có thể ẩn chứa năng lượng khổng lồ.

Khương Trường Sinh đã bố trí tốt chú ngữ, phối hợp Thiên Địa Vô Cực Nhãn thi triển Trảm Tiên Phi Đao, có thể nhảy vọt không gian tiến hành cự ly xa tru diệt kẻ địch.

Đến tận đây, bên hông hắn có hai cái hồ lô, Tử Kim Hồ Lô phong ấn kẻ địch, Hồng hồ lô giết địch, gài ở bên cạnh eo cũng không cấn người, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cũng không nhỏ hẹp.

Đối với cái hồ lô này, Mộ Linh Lạc cùng Bạch Kỳ cũng không có hỏi nhiều, trước đó vài ngày, các nàng rời Tử Tiêu cung đi hạ giới, trước mắt bên trong Tử Tiêu cung chỉ còn lại Khương Trường Sinh.

Vuốt vuốt Hồng hồ lô trong chốc lát, Khương Trường Sinh mới bắt đầu tu luyện.

Hồn Hài đại đế xuất hiện biểu thị Huyết Vực cũng muốn khởi xướng tiến công Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tuy là võ đạo đại kiếp nhưng cũng rất dễ dàng lan đến gần Côn Lôn giới, Khương Trường Sinh không thể ngồi chờ chết.

Sớm ngày đột phá mới càng có cảm giác an toàn.

Đạo Tổ cùng Hồn Hài đại đế đại chiến nhanh chóng không có truyền đến trong tai chúng sinh, đầu tiên là chỉ có người Thường tộc biết được, sau đó truyền khắp Thiên Đình , khiến cho nhóm tiên thần kinh ngạc, bên trong tuế nguyệt nhìn như thái bình, Đạo Tổ lại một lần yên lặng ngăn cản một lần kiếp nạn cho chúng sinh, cho Thiên Đình, phàm là người phong thần đều có một tâm thái hiếu chiến mà cao ngạo, tự nhiên không thể chịu đựng một mực bị chiếu cố, trong lúc nhất thời bầu không khí luyện công trong Thiên Đình phóng đại.

Thường tộc rõ ràng có hiểu biết về Hồn Hài đại đế, lan truyền truyền thuyết của nàng đến Thiên Đình, lại lan truyền đến Thần Du đại thiên địa, để tâm thần nhóm hương hỏa tín đồ căng cứng.

Bất tử tà ma dùng sát lục làm thú vui đã để mắt tới Côn Lôn giới, võ đạo đại kiếp cũng sắp đến.

Áp lực trước đó chưa từng có bao phủ Thần Du đại thiên địa, mặc dù bọn hắn tín nhiệm Đạo Tổ, cũng lo lắng sẽ xảy ra chuyện, dù sao thực lực Đạo Tổ và bọn hắn sai biệt quá lớn, Đạo Tổ mạnh, không có nghĩa Côn Lôn giới mạnh.

Bên trong một tòa phủ đệ tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa phía xa.

Viêm Chủ mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, trong mắt của hắn khó nén vẻ phấn chấn.

- Ngay cả bất tử tà ma trong truyền thuyết đều bị Đạo Tổ hàng phục, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu? Viêm Tộc ôm đến đùi.

Viêm Chủ kiến thức rộng rãi như Thường Nhạc Càn, hắn có địa vị cực cao bên trong tộc, bằng không cũng sẽ không thu hoạch được Địa Nguyên thần quyết, truyền thừa tuyệt học của Viêm Tộc.

Theo truyền thuyết, thường cách một đoạn thời gian rất lâu, bất tử tà ma tới từ hư không sẽ xâm lấn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mỗi lần đều sẽ tàn sát mấy chục phương thiên địa, dùng nội tình Viêm Tộc, Viêm Chủ còn biết, ngay cả Nguyên Đạo Võ Tôn đều chết ở trong tay tà ma, còn không chỉ một vị.

Bất tử tà ma hết thảy có ba vị, phân biệt là Hồn Hài đại đế, Tham Thần đại đế, Cực Oán đại đế, ba cái tên này xuất hiện trong rất nhiều truyền thuyết thần thoại, đại biểu cho chí tà chí ác.

Viêm Chủ đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Thời gian một nén nhang sau, hắn bước vào một đại sảnh, giờ phút này, các trưởng lão Viêm Tộc đang thương lượng chuyện, Viêm Chủ ngồi vào trên ghế không người, lắng lặng nghe.

- Thần Phạt quân trong thời gian ngắn không thể diệt trừ Cựu Cổ giáo, chiến loạn không sớm thì muộn ảnh hưởng đến Viêm Tộc, chúng ta chỉ có thể tham gia thảo phạt Cựu Cổ giáo, bảo toàn tộc địa.

- Đây không phải chịu chết à, nghe nói Thần Võ giới xuất động một vị Võ Chủ, đều không làm gì được Cựu Cổ giáo.

- Cựu Cổ giáo có cường giả vạn cổ, dù cho vị Võ Chủ kia cũng không làm gì được, mấu chốt nhất là bọn hắn nắm giữ cổ thuật quỷ dị, một khi tình huống không ổn liền rút lui, Thần Phạt quân căn bản đuổi không kịp.

- Trêu chọc Cựu Cổ giáo không có kết cục tốt, thật sự cho rằng Thần Võ giới sẽ bảo hộ chúng ta?

Các trưởng lão ngươi một lời ta một câu, đều hết sức lo nghĩ.

Tộc trưởng Viêm Tộc ngồi trên thủ tọa có dáng dấp rất giống Viêm Chủ, bọn hắn chính là cha con, Viêm Chủ nhỏ tuổi, trên đầu có hơn mười huynh đệ tỷ muội, chẳng qua tư chất hắn trác tuyệt, trưởng thành rất nhanh.

Tộc trưởng Viêm Tộc bỗng nhiên nhìn về phía Viêm Chủ, hỏi:

- Tư Nhi, lần này kíp nổ võ đạo đại kiếp có quan hệ đến Thiên Đình Đạo Tổ hạ giới, ngươi có ý nghĩ gì?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Viêm Chủ.

Đối với Viêm Chủ như thế nào trở về, Viêm Tộc không hỏi ra đáp án, nhưng bọn hắn cũng không dám truyền việc này đến Thần Võ giới, sợ Viêm Tộc rước lấy mầm tai vạ, nguyên nhân chính là như thế, Viêm Chủ vừa về đã bị cấm túc, chỉ có thể sinh hoạt ở thiên địa Viêm Tộc.

Bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bên trong thế gia vọng tộc đoàn kết cao hơn hết thảy, bọn hắn thậm chí đặt lợi ích của gia tộc phía trên Thần Võ giới, rất khó xuất hiện phản đồ.

Viêm Chủ mở lời:

- Ta cảm thấy Viêm Tộc không nên bước chân vào việc này, Cựu Cổ giáo có lẽ cũng không phải võ đạo đại kiếp, võ đạo đại kiếp chân chính còn nằm trong quá trình chuẩn bị, Viêm Tộc chỉ có thể bảo toàn thực lực.

Hắn một mực đang lưỡng lự, đến cùng nên như thế nào kéo tộc nhân vào Thần Du đại thiên địa, như thế nào thuyết phục bọn hắn tín ngưỡng Đạo Tổ.

Vô duyên vô cớ, thật sự tìm không thấy lý do.

Con em thế gia đến ả Thần Võ giới đều không tin, làm sao có thể đi tin Đạo Tổ, một nhân vật mình không biết?

- Ta ở hạ giới mặc dù không có đụng phải người của thiên đình, nhưng cũng từng nghe tới truyền thuyết Thiên Đình, Thiên Đình cũng không phải cổ thuật, mà là tiên thuật, vị Đạo Tổ kia năm giữ dùng tay thu lại thiên địa, khởi tử hồi sinh, cải thiên hoán địa rất nhiều năng lực không thể tưởng tượng nổi, võ đạo mạnh ở phá hư, các ngươi có từng nghe nói qua năng lực dạng này?

Chương 832: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (2)

Viêm Chủ tiếp tục nói, hắn muốn bắt đầu kế hoạch.

Các trưởng lão Viêm Tộc trầm tư.

Viêm Chủ nheo mắt lại, nói:

- Nếu như Thiên Đình cũng không phải cổ thuật, mà là một loại lực lượng khác, mà Thần Võ giới lại truy tra không được bọn hắn, Thiên Đình có thể mạnh hơn Cựu Cổ giáo hay không? Cái gọi là tiên thuật có tồn tại chân thực hay không?

- Làm sao có thể, nào có tiên thuật, tay co lại thiên địa đoán chừng là ảo giác, khởi tử hồi sinh cũng là người chết cũng không phải người chết thôi, cải thiên hoán địa, lão phu một chưởng cũng có thể làm được!

Một lão giả lắc đầu cười nói.

Lời hắn nói được những người khác tán thành, dồn dập bắt đầu trêu chọc việc này.

Viêm Chủ đang muốn nói chuyện, một tên đệ tử như gió xông tới, khom lưng ôm quyền quát:

- Bẩm báo tộc trưởng, chư vị trưởng lão, việc lớn không ổn, tinh không phụ cận xuất hiện giáo đồ Cựu Cổ giáo, số lượng đang tăng trưởng.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người động dung, tộc trưởng càng đứng dậy, tan biến tại chỗ.

Viêm Chủ sáng mắt lên, âm thầm hưng phấn.

Nếu như Cựu Cổ giáo có thể cho Viêm Chủ áp lực, Đạo Tổ lại ra tay, chẳng phải có thể đi vào lòng người Viêm Tộc?

Hắn lúc này trở về, chuẩn bị tiến vào Thần Du đại thiên địa dò hỏi Đạo Tổ.

Thần Du đại thiên địa, Tam Thập Tam Trọng Thiên, trước Tử Tiêu cung. Viêm Chủ quỳ gối trước cổng chính, cái trán dán trên mặt đất, trong lòng thấp thỏm.

Tư thái của hắn tầm thường hơn xa so với trước đó, chỉ vì hắn còn chưa hoàn thành nhiệm vụ lại đưa ra yêu cầu, khiến cho trong lòng hắn thấp thỏm, sợ Đạo Tổ thất vọng về mình, đồng thời hắn cũng sợ Đạo Tổ làm không được.

- Viêm Tộc và ta không có quan hệ, càng không có quan hệ với Thiên Đình, với Côn Lôn giới, ngươi cũng không phải người củ Thiên Đình.

Tiếng nói của Đạo Tổ truyền ra từ bên trong Tử Tiêu cung, khiến cho tâm Viêm Chủ chìm vào đáy cốc, nhưng câu nói kế tiếp làm hắn kinh hỉ.

- Bất quá Viêm Tộc gặp phải dị số tập kích, thật không phải mệnh số, ta cũng có thể trợ giúp một hai, nếu Viêm Tộc đánh không lại Cựu Cổ giáo, ngươi cứ ở trong lòng kêu gọi ta, tâm thành thì linh, nhớ kỹ, nhất định phải là trong lúc nguy cấp.

Ngữ khí Đạo Tổ đạm mạc, nghe không ra mảy may tình cảm.

Viêm Chủ mừng như điên, bái tạ Đạo Tổ.

Đợi Đạo Tổ không có chỉ thị gì khác, hắn cung kính rời đi.

Trong hiện thực.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mở mắt, cảm thụ Luân Hồi ấn ký của Viêm Chủ, xác định khoảng cách.

Vừa hay thử một chút Trảm Tiên Phi Đao.

Nếu thi triển Đại Nghệ Tru Thế tiên pháp, có lẽ sẽ bị Thần Võ giới biết được được, nhưng Trảm Tiên Phi Đao chính là sát phạt chí bảo, phẩm giai cao hơn Xạ Nhật thần cung, tốc độ càng siêu tuyệt, mặc dù thất bại, hắn cũng có thể triệu hồi pháp bảo.

Khương Trường Sinh bị Viêm Chủ cắt ngang trạng thái tu luyện, không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía nhân gian.

Thời gian đã đi tới Thừa Thiên năm năm mươi ba, Thiên Cảnh vẫn ở vào con đường chinh chiến xưng bá, sơn thần, thổ địa phân bố tại các nơi thiên hạ cũng đã thành thói quen thần chức của mình, thiên hạ thương sinh cũng bắt đầu tiếp nhận tiên thần tồn tại, nhưng mặc dù như thế, cũng không phải tất cả mọi người tin Tiên đạo, càng nhiều người cảm thấy tiên thần đều là võ giả mạnh mẽ thôi.

Nhìn chúng sinh Côn Lôn giới, Khương Trường Sinh suy nghĩ đạo giới của mình.

Từ lần trước thai nghén ra sinh linh có linh trí, Đạo Giới cũng không có nghênh đón sinh mệnh đại bạo phát, vẫn như cũ yên

lặng, nhưng không gian Đạo Giới lại khuếch trương vô tự, trước mắt Đạo Giới đối với Khương Trường Sinh mà nói, vẫn là địa phương chứa đựng thiên địa linh khí, có thể làm cho pháp lực của hắn liên tục không ngừng.

Khi Khương Trường Sinh đang xem xét hai giới, Viêm Chủ tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa phía xa được tộc trưởng gọi đến.

Lần này cũng không phải trong hành lang tộc trưởng, mà là bên trên Truyền Võ điện Viêm Tộc, đại điện vàng son lộng lẫy, đại khí bàng bạc, khi Viêm Chủ đi đến, đã có ngàn vị cường giả Viêm Tộc đang chờ, liên tục không ngừng có người đến.

Viêm Chủ đi đến chỗ đứng của mình, an tĩnh nghe.

- Đại trưởng lão đã đại chiến cùng tà ma Cựu Cổ giáo, nhưng này tà ma quá mạnh.

- Cựu Cổ giáo thật lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là vị cường giả vạn cổ chống lại Võ Chủ kia đến?

- Làm sao có thể, nếu thật là vị vạn cổ cường giả kia đến, chúng ta đã bị san bằng, nghe nói vị tà ma kia tự xưng đà chủ Cựu Cổ giáo.

- Một phương đà chủ đã mạnh mẽ như thế?

- Sợ cái gì? Viêm Tộc không e ngại bất kỳ cường địch nào.

Viêm Chủ nghe, cau mày.

Tình huống của kẻ địch so mạnh hơn bên trong tưởng tượng của hắn, vừa mới qua đi bao lâu, không đến nửa ngày, Viêm Tộc đã ăn một trận bại, một khi các trưởng lão ra ngoài đại chiến lui về thiên địa, Viêm Tộc liền phiền toái.

Hắn đang do dự muốn hiện tại liền gọi Đạo Tổ đến hay không, dù sao Đạo Tổ ở Hư Không Vô Tận, mạnh như hắn trở về từ rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng dùng thời gian rất lâu, bên trong quá trình còn lợi dụng truyền tống trận các phương tinh vực.

Nhưng Đạo Tổ nói nhất định phải là trong lúc nguy cấp.

Một phần vạn Đạo Tổ tới, Cựu Cổ giáo rút lui, vậy thì lúng túng.

Đang lúc nhóm tinh nhuệ Viêm Tộc đang nghị luận, chân trời bay tới một đạo thân ảnh, cấp tốc bay vào trong điện, tất cả mọi người định thần nhìn lại, một lão giả rơi xuống đất, đi tới phía trước lảo đảo hai bước, sau đó té ngã trên đất, hắn máu me khắp người, chật vật đến cực điểm.

Hắn chật vật nâng tay phải lên, vươn đến hướng tộc trưởng ngồi bên trên thủ tọa, run giọng nói:

- Tộc trưởng không thể đối đầu không thể đối đầu!

Lời vừa nói ra, đại điện xôn xao.

Đại trưởng lão vậy mà bại, hơn nữa còn nói như vậy.

Sắc mặt tộc trưởng Viêm Tộc vô cùng khó coi, hắn đứng dậy, đang muốn mở miệng, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn về phía ngoài điện, tất cả mọi người đi theo quay đầu nhìn lại, bao gồm cả Viêm Chủ ở bên trong. Chỉ thấy chân trời ngoài điện bị xé rách ra một lỗ hổng lớn màu đen, sấm sét vang dội, kinh dị đáng sợ.

Chương 833: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (1)

Nhìn lỗ hổng lớn màu đen ở chân trời, trái tim tất cả mọi người Viêm tộc đều căng cứng, sợ hãi khó tả bao phủ trong lòng bọn hắn.

- Binh sĩ viêm tộc, bảo vệ thiên địa.

Tộc trưởng Viêm tộc cao giọng quát, lúc này tan biến trước ghế ngồi, các đệ tử Viêm tộc trong điện dồn dập lao ra, bao gồm cả Viêm Chủ ở bên trong, chỉ lưu lại một người là Đại trưởng lão đang chữa thương.

Phía trên bầu trời, trong lỗ hổng màu đen đang có sấm chớp rền vang có lần lượt từng bóng người bay ra, bọn hắn thân mặc áo bào trắng, trên áo bào trên in phù văn thần bí, có chữ viết có đồ án, từng sợi khí xám quỷ dị vờn quanh người bọn hắn, từng người khí thế bất phàm.

Cầm đầu là một nam tử khôi ngô, thân thể cường tráng chống đại bào phồng cả lên, mái tóc dài của hắn như cỏ khô, theo gió

phất phới, khuôn mặt như gấu, râu ria trên mặt cực kỳ rậm rạp, hai mắt bốc lên hung quang, nắm trong tay một cây trượng gỗ.

Mộc trượng chính là một cây bạch mộc, nhìn từ đằng xa, như xương trắng, đỉnh giống móng vuốt.

Nam tử khôi ngô hít sâu một hơi, mặt lộ vẻ vẻ hưởng thụ, tham lam cười nói:

- Khí tức thiên địa này thật là đẹp tốt, đáng tiếc, thuộc về võ đạo đáng chết.

Hắn vừa nói, một bên bay về phía trước, giáo đồ Cựu Cổ giáo khác theo sát phía sau, trùng trùng điệp điệp.

Chân trời phía trước xuất hiện từng ánh lửa, cấp tốc bùng cháy biến lớn nối liền cùng một chỗ, hình thành biển lửa thao thiên, che khuất bầu trời, thế không thể đỡ cuốn tới, trong biển lửa là từng người từng người cường giả Viêm tộc.

Nam tử khôi ngô quay đầu nhìn lại, phát hiện thiên địa phía sau cũng có số lượng lớn võ giả Viêm tộc chạy đến, bọn hắn đã bị bao vây, bất quá bọn hắn cũng không hoảng, thậm chí hết sức phấn khởi.

Cùng Thần Phạt quân đối chiến để bọn hắn chịu nhiều đau khổ, bất quá đối phó những thế gia vọng tộc này, bọn hắn rất nhẹ nhàng, thậm chí hưởng thụ.

Bọn hắn cũng không dám chọn chiến Vạn Cổ Cự Đầu, chọn đều là thế gia vọng tộc tam lưu.

- Cảm thụ lực lượng cổ thuật đi.

Nam tử khôi ngô giơ cao mộc trượng, một thân khí xám bùng nổ, hình thành gió lốc diệt thế, cuốn lên đầy trời, vô số lôi điện xen lẫn lay động đất trời.

Cơ hồ khoát tay, thiên địa rung mạnh.

Viêm Chủ ở phương xa rõ ràng cảm nhận được quy tắc thiên địa bị rung chuyển, hắn âm thầm kinh hãi, cái này là lực lượng cổ thuật?

Hắn không còn dám lưỡng lự, bắt đầu ở trong lòng kêu gọi tên Đạo Tổ. Xem điệu bộ này, Viêm tộc nguy cơ sớm tối, hắn đã

không lo được khả năng xuất hiện xấu hổ, tộc nhân quan trọng nhất.

Gió lốc hô khiếu thiên địa, mây đen cuồn cuộn, làm cho cả thiên địa ngầm hạ xuống.

Một tiếng long ngâm vang lên, chỉ thấy mặt đất nứt ra, từng đầu Hỏa Long lớn như dãy núi phá đất bay lên, quần long giương nanh múa vuốt lao thẳng tới giáo chúng Cựu Cổ giáo.

Nam tử khôi ngô cười khẩy, một trượng quét tới, gió lốc khủng bố quét ngang mà đi, dùng hắn làm trung tâm, vờn quanh quét qua, tốc độ cực nhanh, hủy thiên diệt địa, thổi tan từng đầu Hỏa Long khổng lồ.

Một đạo ánh lửa cực tốc đánh tới, bá đạo vô song, cường thế đánh tan gió lốc, sóng gió bao phủ bát phương thiên địa.

Keng!

Nam tử khôi ngô dùng mộc trượng ngăn lưỡi đao lại, chỉ thấy tộc trưởng Viêm tộc xuất hiện ở trước mặt hắn, tay nắm một thanh đại đao, lưỡi đao nóng bỏng đỏ hồng, giống như mới lấy ra từ bên trong lò luyện.

Bốn mắt nhìn nhau, hai trong mắt người đều là sát ý.

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt, một đạo sáng chói ánh sáng lấp lánh trong mắt của hắn, hắn đang thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, khóa chặt phương hướng Viêm Chủ.

Hắn chậm rãi cầm lấy Hồng hồ lô, mở ra miệng bình, một tia sáng trắng cấp tốc bắn ra, vừa mới bay ra miệng hồ lô liền biến mất.

Phía trên thiên hà, Thường Nhạc Càn đang tĩnh tọa luyện công mơ hồ cảm giác được cái gì, vô ý thức trợn mắt đi nhìn, cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì, hắn còn tưởng rằng là thần kinh của mình quá căng cứng.

Từ khi Hồn Hài đại đế tập kích Côn Lôn giới, người Thường tộc đều kìm nén một cỗ năng lực, mong muốn chứng minh mình.

Mọi thứ đều muốn Đạo Tổ tự mình ra tay, lộ ra bọn hắn vô dụng, thân là thiên cổ thế gia vọng tộc, bọn hắn có ngạo khí của mình, đúng là như thế, đấu chí bọn hắn luyện công vượt qua bất kỳ một thời khắc nào trước kia.

- Một đao này, võ đạo, cổ thuật có không người có thể tiếp được?

Khương Trường Sinh ngước nhìn thiên ngoại, tự lẩm bẩm.

Bạch Long trong góc lật người một, đổi một tư thế càng thoải mái hơn đi ngủ, bây giờ khí tức của nó càng ngày càng mạnh mẽ, nó tựa hồ dần dần lĩnh ngộ ra phương thức đi ngủ cũng có thể mạnh lên.

Âm ầm.

Biển mây trên bầu trời kịch liệt cuồn cuộn, mặt đất vỡ nát, một ngọn núi cao hóa thành tro bụi, mặt đất nứt ra, cấp tốc khuếch trương, hình thành từng đầu Thâm Uyên đan xen, sâu không thấy đáy.

Mấy trăm thân ảnh liệt diễm vây công nam tử khôi ngô, tật cả đều là cường giả đỉnh cao của Viêm tộc, tộc trưởng Viêm tộc cũng ở trong đó.

Nam tử khôi ngô đứng ngạo nghễ trên bầu trời, cầm trong tay gậy gỗ, không ngừng vung vẩy, phù văn thần bí bên trên áo bào không ngừng dẫn hiện ra hư ảnh, sau lưng hắn xuất hiện lại biến mất, hắn dùng cổ thuật thao túng Thiên Địa chi lực, độc chiến quần hùng.

Gió lốc gào thét, lôi điện lấp lánh, càng có hàn khí tới gần cường giả Viêm tộc.

Tộc trưởng Viêm tộc máu me khắp người, bị một tia chớp bổ rơi xuống, Ngay sau đó, mặt đất toát ra một gai gỗ to lớn, đâm xuyên thân thể hắn, nhưng thân thể hắn thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù bị xuyên thủng lồng ngực, hắn cũng không có chết đi, mà cấp tốc thoát khỏi.

Hai tay Viêm Chủ lượn lờ lấy liệt diễm, đang chiến đấu cùng hai tên giáo đồ Cựu Cổ giáo, ba người đều là tồn tại Thiên Nguyên Cực đỉnh phong Võ, chỉ thiếu chút nữa đã bước vào

cảnh giới Chí Hư Triệt Võ, dựa vào Địa Nguyên thần quyết, Viêm Chủ chiếm thượng phong, nhưng không thể hạ gục cùng thoát khỏi hai người.

Phương xa, giáo đồ Cựu Cổ giáo khác bị những cường giả khác Viêm tộc kiềm chế, nhưng tình thế không thể lạc quan.

- Liệt diễm của các ngươi so với vị Vô Lượng Thần Tăng kia thì vẫn kém xa.

Nam tử khôi ngô ngạo nghễ cười nói, hắn giơ cao mộc trượng, mộc trượng bỗng nhiên bắn ra hắc quang, hóa thành vô số chùm sáng màu đen giết đến bát phương thiên địa.

Chương 834: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (2)

Tộc trưởng Viêm tộc chém tới một đao, đao khí trong nháy mắt bị đánh tan, tốc độ chùm sáng màu đen phóng đại, thế không thể đỡ lao thẳng tới hắn, hắn chỉ có thể bị ép tránh né, hắn còn như vậy, huống chi cường giả Viêm tộc khác, lúc này có không ít người bị chùm sáng màu đen cuốn lấy, những chùm sáng màu đen kia cấp tốc ngưng hình thành xiềng xích, cuốn lấy bọn hắn, đông kết Võ Nguyên, chân khí bọn hắn.

- Làm sao có thể!

- Đây là lực lượng gì?

- Chân khí của ta đang bị hút.

- Đáng giận.

Các cường giả Viêm tộc kinh sợ hô to, tộc trưởng Viêm tộc né mấy lần, cuối cùng không có tránh thành công, bị chùm sáng màu đen cuốn lấy, trên người hắn ngưng tụ ra xiềng xích màu đen lớn hơn xiềng xích của những người khác.

Giờ khắc này, tộc trưởng Viêm tộc ngay cả thân hóa hư không đều làm không được.

- Chiến tranh không thú vị, nên kết thúc.

Nam tử khôi ngô treo cao trên thiên khung, thu lại nụ cười, mặt không thay đổi nói, giống như Tử Thần đang phán định sinh tử.

Mộc trượng trong tay hắn nắm mây trăm tên cường giả Viêm tộc, xiểng xích dài nhất dài tới trăm vạn dặm, ngang qua bầu trời, dị thường hùng vĩ.

Sắc mặt tất cả mọi người kịch biến, cảm nhận được tốc độ Võ Nguyên hoặc chân khí của bản thân bị rút lấy trên phạm vi lớn.

Ông.

Nam tử khôi ngô lay động mộc trượng trong tay, đỉnh trượng như trảo đang ngưng tụ một cỗ lực lượng đáng sợ, khiến cho quy tắc thiên địa phát rung.

Viêm Chủ xa xa nhìn lại, trong lòng tuyệt vọng.

- Đạo Tổ! Đạo Tổ! Mau tới đi!

Hắn ở trong lòng thúc giục, vội vã không nhịn nổi.

Hắn thậm chí nhịn không được hô ra tiếng:

- Đạo Tổ! Xin cứu Viêm tộc ta.

Dưới tình thế cấp bách, hắn vô ý thức vận dụng chân khí, tiếng dị thường to, vang vọng đất trời.

Giáo chúng Cựu Cổ giáo cùng đám võ giả Viêm tộc đang chiến đấu dồn dập quay đầu nhìn về phía hắn, nhưng tất cả đều chỉ nhìn thoáng qua.

Nam tử khôi ngô lườm Viêm Chủ liếc mắt, thờ ơ.

Đúng lúc này!

Một tiếng xé gió truyền đến, lướt qua từ đỉnh đầu Viêm Chủ, Viêm Chủ đang chiến đấu vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một tia sáng trắng chợt lóe lên, tốc độ thật sự quá nhanh, mắt trần của hắn hoàn toàn theo không kịp.

Nam tử khôi ngô đang hấp thu Võ Nguyên, chân khí của cường giả Viêm tộc tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại, một phi đao treo ở trước mắt hắn, cách nhau không đến hai mươi mét.

Đao này dài hai thước, lưỡi đao như lá, chuôi đao như đầu hung thú, giống như sư giống như Long, bá khí khiếp người.

Con ngươi nam tử khôi ngô co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Đây là vật gì?

Thật nhanh!

Hắn vậy mà không kịp phản ứng.

- Đồ thán sinh linh, làm trái Thiên Đạo, đã là như thế, vậy do ta thay trời hành đạo.

Giọng Khương Trường Sinh truyền ra từ bên trong Trảm Tiên Phi Đao, tiếng như Thiên Thần hạ phàm, truyền khắp toàn bộ thiên địa Viêm tộc.

Vừa dứt lời, Trảm Tiên Phi Đao động.

Nam tử khôi ngô vô ý thức muốn vung lên mộc trượng, nhưng tốc độ Trảm Tiên Phi Đao cực nhanh, hắn chỉ cảm thấy Trảm Tiên Phi Đao đột nhiên tan biến, cổ đi theo tê rần, lại là trời đất quay cuồng, ý thức lâm vào bên trong bóng đêm vô tận.

Tộc trưởng Viêm tộc cùng một đám cường giả Viêm tộc trừng to mắt, bọn hắn thấy phi đao kia chém xuống đầu của nam tử khôi ngô, lưỡi đao xuyên thủng đầu lâu của hắn, mang theo đầu lâu của hắn bay đi.

Toàn bộ quá trình cực nhanh, nam tử khôi ngô vô cùng cường thế lộ ra không phản ứng chút nào, liền bị cắt đầu, càng đơn giản, càng rung động.

Trong chớp mắt, Trảm Tiên Phi Đao biến mất không thấy gì nữa, xiềng xích màu đen trói buộc các cường giả Viêm tộc đi theo tan biến, để bọn hắn kinh ngạc không thôi.

- Giết hết bọn hắn! Một tên cũng đừng thả đi.

Tộc trưởng Viêm tộc đỏ hồng mắt, giận dữ hét, hắn trước tiên phóng tới một tên giáo đồ Cựu Cổ giáo phương xa, cảnh giới chênh lệch, khiến cho hắn một quyền đánh nổ đối phương, người nọ đều không kịp phản ứng.

Cường giả Viêm tộc khác dồn dập lấy lại tinh thần, bắt đầu phản công.

Không có nam tử khôi ngô, giáo đồ Cựu Cổ giáo khác không phải đối thủ của Viêm tộc.

Viêm Chủ một bên truy sát đối thủ của mình, một bên phấn khởi.

Mới vừa rồi là tiếng của Đạo Tổ.

Đạo Tổ cực kỳ mạnh mẽ.

Kẻ địch khủng bố như vậy lại bị Đạo Tổ dễ dàng tru diệt.

Bên trong tinh không, Trảm Tiên Phi Đao mang theo đầu của nam tử khôi ngô nhanh chóng phi hành, không ngừng xuyên qua tinh vực.

Bạch y nam tử lúc trước truy sát Đạo Tâm thần chỉ lần nữa xuất hiện, hắn mong muốn bắt lấy Trảm Tiên Phi Đao, nhưng đầu nhọn của Trảm Tiên Phi Đao bỗng nhiên sinh ra một đôi cánh, lại để tốc độ của Trảm Tiên Phi Đao tăng lên rất nhiều.

Bạch y nam tử động dung, trước đó truy sát Đạo Tâm thần chỉ cũng không có để thần sắc hắn biến hóa.

Đuổi một hồi lâu, hắn từ bỏ, dừng lại, không gian đảo lưu xung quanh sáng chói mê huyễn tan biến, thay vào đó là vũ trụ mênh mông.

Hắn đứng ở trong tinh không, nhìn về phía Trảm Tiên Phi Đao rời đi, nhíu mày.

- Đây đã là lần thứ hai, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã luân lạc tới loại tình trạng mặc người tới lui tự nhiên.

Bạch y nam tử nói một mình, ngữ khí bình tĩnh, nghe không ra cảm xúc tới. Trảm Tiên Phi Đao một đường bay nhanh, cũng không có bay về phía Côn Lôn giới, mà một Hư Không Vô Tận phương hướng khác, sau đó chuẩn bị đi vòng thêm vài vòng tại Hư Không Vô Tận mới trở lại Côn Lôn giới.

Một bên khác.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một dòng nhắc nhỏ:

[Thừa Thiên năm năm mươi ba, hương hỏa tín đồ Viêm Chủ của ngươi gặp phải đà chủ Cựu Cổ giáo Chương Độ Không mang theo giáo chúng của hắn tập kích, ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, kỳ duyên pháp bảo - Vạn Giới môn]

Khương Trường Sinh nhíu mày, lại có sinh tồn ban thưởng.

Phải biết Viêm Chủ không quá quan trọng trong lòng hắn, Viêm Chủ chết rồi, hắn cũng sẽ không đi báo thù, mà bên trong nhắc nhỡ nói rõ nhân quả, chẳng lẽ nếu như hắn không ra tay, Cựu Cổ giáo có thể thông qua Viêm Chủ tìm tới Côn Lôn giới?

Có khả năng, không nhất định là Viêm Chủ phản bội hắn, mà là Cựu Cổ giáo nắm giữ cổ thuật thần bí nào đó.

Chương 835: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (1)

Khương Trường Sinh suy tư một lát, đem lực chú ý đặt ở bên trên Vạn Giới môn.

Kỳ duyên pháp bảo, lần đầu tiên nhìn thấy.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Vạn Giới môn, Vạn Giới môn giống như cái tên, là truyền tống môn, chẳng qua nó thông đến địa phương cũng không phải do người định, nó sẽ tự chủ tìm kiếm nơi phúc duyên, cung cấp người tiến đến thăm dò, chỉ cần giúp Vạn Giới môn dung hợp với khí vận thiên địa của nơi phúc duyên kia, về sau Vạn Giới môn có thể cố định tiến vào mảnh thiên địa phúc duyên này.

Như thế nào là phúc duyên chi địa, đó chính là địa phương ẩn chứa linh khí khổng lồ, kỳ trân dị bảo lại không có bị khí vận sinh linh chiếm cứ.

Bảo bối tốt!

Vừa hay có thể cho Thiên Đình tiến đến lịch luyện.

Khương Trường Sinh lúc này xuất ra Vạn Giới môn, cánh cửa này chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, đợi hắn nhận chủ liền có thể khôi phục lớn nhỏ như thường.

Trảm Tiên Phi Đao còn chưa trở về, hắn cũng không có chỉ chờ lấy, bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Vạn Giới môn.

Mấy ngày sau.

Trong thiên địa Viêm tộc, trải qua một trận ác chiến, thiên địa tàn phá, rất nhiều thành trì đều bị san thành bình địa, trong thời gian ngắn rất khó khôi phục.

Bên trong một tiểu viện, Viêm Chủ hành lễ với tộc trưởng cùng mười mấy vị trưởng lão, sau đó ngồi xuống.

Thương thế của bọn hắn đều đã băng bó kỹ, nhưng cũng không hề hoàn toàn khôi phục, một vị trưởng lão trong đó càng không có hai tay, rất thê thảm.

- Lần này giáo đồ Cựu Cổ giáo xâm chiếm đều đã đền tội, tin tức cũng phong tỏa, ngươi bây giờ có thế nói cho chúng ta về Đạo Tổ rồi chứ!

Vẻ mặt Tộc trưởng âm trầm, nhìn chằm chằm Viêm Chủ, nói.

Đạo Tổ, bọn hắn tự nhiên nghe nói qua, bị Thần Võ giới truy nã, thậm chí còn tính vào Cựu Cổ giáo, được xưng là dị số.

Các trưởng lão khác ánh mắt phức tạp, một khi Viêm tộc cùng Đạo Tổ có liên quan, vậy thì phiền toái, nhưng nếu không có Đạo Tổ ra tay, Viêm tộc đã vong, cho nên bọn hắn không thể trách móc nặng nề Viêm Chủ, chỉ có thể phong tỏa tin tức.

Viêm Chủ giương mắt, nhìn về phía các vị trưởng bối, không giấu diếm nữa, nói hết mọi chuyện mình gặp phải khi còn ở Côn Lôn giới, nhưng hắn cũng không có nói Thần Du đại thiên địa cùng tình huống bên trong Thiên Đình.

Tất cả mọi người nghe xong đều trầm mặc.

Dung hợp lại ngàn phương võ giới cùng nhau, đây là năng lực hạng gì?

Lại nghĩ tới phi đao mấy ngày trước kia, tâm tình của bọn hắn càng thêm phức tạp.

Nhìn thần sắc các trưởng bối biến hóa, Viêm Chủ âm thầm đắc ý, thất thố giống y như hắn lúc trước, cái này cũng rất bình

thường, một vài thủ đoạn của Đạo Tổ đã không chỉ là mạnh mẽ đơn giản như vậy, hoàn toàn là không nghĩ ra.

Viêm Chủ nói theo:

- Cựu Cổ giáo có thể đánh đến phụ cận chúng ta, nói rõ Thần Võ giới đã không có năng lực bảo hộ chúng ta, sao không hiệu lực cho Đạo Tổ, ngay cả chuyện vũ trụ hạ giới, Thần Võ giới muốn hủy diệt hết thảy võ giới, mà Đạo Tổ muốn là cứu vớt hết thảy phàm linh, có lẽ theo chúng ta, ý nghĩ của hắn rất ngây thơ, nhưng chúng ta để tay lên ngực tự hỏi, nếu như Đạo Tổ có thể chống lại Thần Võ giới, chúng ta nguyện ý đi theo Đạo Tổ, tồn tại nhân từ như vậy, hay Thần Võ giới thiết huyết vô tình?

Nói lời này xem như nói đến bên trong tâm khảm của mọi người, Viêm tộc có thể đi đến hôm nay, cũng không phải dựa vào làm việc thiện tích đức, bọn hắn tàn nhẫn đối với địch nhân, kẻ yếu, nhưng càng là thế, bọn hắn càng kiêng kị tồn tại làm việc giống như mình.

Tộc trưởng mở lời:

- Nói cho chúng ta về Đạo Tổ, tất cả những gì mà ngươi biết được.

Mặt Viêm Chủ lộ ra nụ cười, cuối cùng đi đến kế hoạch…

Thừa Thiên năm năm mươi bốn, mười vạn thiên binh thiên tướng tề tụ ở tầng thứ mười một, tứ thánh đại nguyên soái, tam thập lục thiên cương đại tướng quân, thất thập nhị địa sát đại tướng quân đều có mặt, đây đều là nhóm tiên thần đầu tiên phong thần, bọn hắn dựa theo quân trận, đưa mắt nhìn một cánh cửa lớn phía trước.

Vạn Giới môn.

Cửa này cao tới ngàn trượng, nguy nga đứng vững, toàn thân hiện lên màu bạch ngọc, mặt ngoài khắc hoa văn trang nghiêm, mơ hồ có hình bóng Long Phượng bơi lội ở bên trong.

Khương Tử Ngọc đứng ở bên trên biển mây phương xa, lẳng lặng nhìn, Dương vương mẫu cùng một vài tiên tử đứng sau lưng bọn họ.

Trần Lễ đón mây bay lên, nhìn sang mười vạn thiên binh thiên tướng, nói:

- Đây là Vạn Giới môn, Đạo Tổ chế tạo, có thể dẫn đầu chúng ta đến phúc duyên chi địa, tranh giành cơ duyên, nhưng tuy là phúc duyên chi địa, chưa hẳn không có gặp nguy hiểm, Thiên Đình nuôi quân hơn bốn trăm năm, chư vị, nên chứng minh mình, trong vòng một tháng, các quân nhất định phải trở về.

- Nhớ kỹ, lần này đi ra ngoài, chỉ có thể dựa vào chính các ngươi.

- Đến sau này, Thiên Đình sẽ còn kéo dài tiến hành hành động dạng này…

Tiếng của hắn rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một vị thiên binh thiên tướng.

Lâm Hạo Thiên liếm môi một cái, cười nói với Khương Tiển, Bình An bên cạnh:

- Cuối cùng đợi đên một ngày này, ta sẽ thăm dò cho đã.

Khương Tiển lắc đầu bật cười, nhưng trong mắt của hắn cũng tràn ngập chờ mong.

Mặc dù hôm nay thiên hạ vô biên vô hạn, bọn hắn có thể dùng Tề Thiên Vân Hải tới lui tự nhiên, mà lại có Đạo Tổ, áp lực trong lòng bọn họ cũng không lớn, bây giờ đi tới không biết chỗ, bọn hắn tự nhiên khẩn trương, hưng phấn cùng với chờ mong.

Cơ Võ Quân nhìn về phía Quan Thông U, khiêu khích nói:

- So tài một chút Thiên Quân của người nào thu hoạch nhiều hơn?

Mười vạn thiên binh thiên tướng, do tứ thánh đại nguyên soái chia làm bốn chi Thiên Quân, Từ Thiên Cơ yếu nhất có Thái Sử Trường Sách làm thủ hạ, ngược lại cũng không sợ nguy hiểm.

Quan Thông U cười nói:

- Tốt, vậy thì so tài một chút.

Đế Xương nhìn về phía Từ Thiên Cơ, Từ Thiên Cơ khoát tay, không muốn tham gia.

Các tướng quân Thiên Cương, Địa Sát cũng đang nghị luận, chờ đợi Vạn Giới môn mở ra.

Ầm ầm.

Vạn Giới môn bỗng nhiên rung động, khí vận Thiên Đình tràn vào trong đó, thôi động cửa này, tiêu hao không chỉ thiên địa linh khí, còn có khí vận.

Chương 836: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (2)

Hoa văn trên cửa phát ra ánh sáng, tựa như vô số ngôi sao được thắp sáng, trong cửa xuất hiện cường quang, theo đỉnh hạ xuống, cấp tốc rơi xuống đất, hình thành truyền tống trận.

- Chư vị, để quân ta xuất phát trước.

Đế Xương cười to nói, sau đó phất tay, mang theo bộ hạ của mình bay vào bên trong Vạn Giới môn, trùng trùng điệp điệp, thanh thế bất phàm.

Tam quân khác thì kiên nhẫn chờ đợi.

Một bên khác.

Bên trên Tam Thập Tam Trọng Thiên, Khương Trường Sinh nửa tựa ở bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt nhìn chằm chằm cái đầu đang lơ lửng phía trước, chính là đầu của Cựu Cổ giáo Chương Độ Không, bên trong có hồn phách của hắn, hắn đang ở đọc trí nhớ linh hồn của đối phương.

Trảm Tiên Phi Đao đã trở lại bên trong Hồng hồ lô tẩm bổ, không có dẫn tới bất kỳ cừu địch gì theo dõi.

Trí nhớ Chương Độ Không hết sức hỗn tạp, một chút trí nhớ liên quan đến cơ mật Cựu Cổ giáo thì có phù văn thần bí bảo hộ, một khi Khương Trường Sinh cưỡng ép xông phá, liền sẽ hồn phi phách tán.

Cổ thuật quả nhiên dính đến trí nhớ, cũng không biết có dính đến linh hồn hay không, trước mắt đến xem không có.

Khương Trường Sinh giày vò một hồi, dùng tam muội chân hỏa thiêu đốt đầu Chương Độ Không cùng với linh hồn thành tro bụi.

Cựu Cổ giáo chính đang sống mái với Thần Võ giới, tạm thời uy hiếp không được hắn, cho nên hắn lười nhác hao tổn tâm trí đi tìm hiểu tình bảo của Cựu Cổ giáo.

Khương Trường Sinh đang muốn nhắm mắt luyện công, Bạch Kỳ chạy vào, nói:

- Chủ nhân, Mộ Linh Lạc cũng tiến vào Vạn Giới môn.

- Để cho nàng đi thôi.

Khương Trường Sinh trả lời, trên người Mộ Linh Lạc có bảy sợi tóc Đại Đạo hóa hình, đầy đủ an toàn, đối đãi nữ nhân của mình tóm lại vẫn có khoảng cách so với những người khác.

Bạch Kỳ đi vào hắn trước mặt, tò mò hỏi:

- Chủ nhân, Vạn Giới môn có thể rước lấy kẻ địch hay không?

Nó lo lắng có kẻ địch theo Vạn Giới môn giết tới Thiên Đình.

Ở lâu với Khương Trường Sinh, nó đều quên bản thân mình lúc trước lưu lạc thiên nhai hung hăng càn quấy, tàn nhẫn.

- Có lẽ sẽ, nhưng Thiên Đình cần phải nhanh chóng trưởng thành.

Khương Trường Sinh trả lời, Thiên Đình luyện chế không ít võ bảo, nhưng vẫn như cũ kém chút ý tứ, rất nhiều phương thuốc trong Thái Thượng đan đạo khuyết thiếu tài liệu, đi tới Vạn Giới môn thăm dò không chỉ có thể tôi luyện thực lực, cũng có thể thu thập thiên tài địa bảo.

Bạch Kỳ nghe xong, cảm giác nguy hiểm trong lòng càng thêm mãnh liệt, nó đi đến nơi hẻo lánh, bắt đầu luyện công.

Tựa như mộng cảnh Khương Thiên Mệnh, nếu ngày nào chủ nhân không có ở đây, có xuất hiện tình huống một người quét ngang Thiên Đình hay không?

Nó không quên được Đại Cảnh nội loạn.

Thời gian một tháng đối với mười vạn thiên binh thiên tướng ra ngoài mà nói rất dài, nhưng đối với Khương Trường Sinh mà nói, chẳng qua là nhắm mắt lại rồi mở ra thôi.

Trong một tháng này, các thiên binh thiên tướng không có gặp được nguy hiểm, góp nhặt số lượng lớn kỳ trân dị bảo trở về, bao gồm rất nhiều khoáng thạch rèn đúc võ bảo, thiên địa bọn hắn đi đến có sinh linh bản địa, bất quá thực lực không mạnh, cho nên không có thương vong.

Sau khi Vạn Giới môn đóng cửa, Trần Lễ hướng Khương Tử Ngọc hồi báo tình huống, Khương Trường Sinh đã giao quyền lực mở ra Vạn Giới môn cho Khương Tử Ngọc, do Khương Tử Ngọc, vị Thiên Đế này định đoạt.

Sau khi mếm ngon ngọt, Khương Tử Ngọc bắt đầu kế hoạch lần sau hành động.

Vạn Giới môn triệt để truyền ra Thiên Đình, những tiên thần không có tiến vào cũng bắt đầu chờ mong.

Một ngày này, bên trong Thần Du đại thiên địa.

Viêm Chủ cùng một tên võ giả Viêm tộc ngao du thiên địa, giới thiệu, đối phương mà nghe cảm xúc sục sôi.

- Đường ca, ngươi quả nhiên không có gạt ta, chỉ là thiên địa trong mộng như thế này cũng đủ để chứng minh Đạo Tổ thật là Vạn Tiên Chi Tổ, quá thần kỳ, nhiều sinh linh như vậy, vậy mà có thể kéo toàn bộ vào một thiên địa mộng cảnh, dù cho là võ học, cũng cần một mực tiêu hao chân khí khổng lồ chứ? Nhưng võ học không có khả năng sáng tạo thiên địa như thế này!

Võ giả Viêm tộc này chính là đường đệ của Viêm Chủ, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Viêm Chủ nghĩ phải có người giúp mình, những trưởng bối kia mặc dù bị Đạo Tổ kinh động, cũng rất khó tín ngưỡng Đạo Tổ, cho nên hắn tuyển chọn từ bên trong thế hệ trẻ tuổi.

Thấy đường đệ mừng rỡ như điên, Viêm Chủ cười nhạt một tiếng, trong lòng mừng thầm.

Hai người bay lên không trung, trên đường đi, bọn hắn không ngừng nhìn thấy võ giả nhân tộc, còn có Cường Lương tộc, Chúc Dung tộc, Ma tộc, Sa tộc, Linh Tộc các loại, các tộc đều có, còn có cự thú lớn như sơn nhạc chậm rãi du đãng trên không trung.

Không có tranh đấu không có chém giết, chỉ có tiếng cười cười nói nói, khiến cho đường đệ của Viêm Chủ có loại cảm giác như ở trong mộng cảnh.

Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, không có nhìn thấy nhiều chủng tộc hài hòa như thế, buông lỏng ở chung như vậy.

Một lát sau.

Viêm Chủ bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh bên trên một đám mây phương xa.

Đường đệ đi theo nhìn lại, trừng to mắt, kinh ngạc hỏi:

- Đó không phải là Diệp tộc Diệp Chiến sao? Hắn còn sống?

Viêm Chủ sớm đã biết Diệp Chiến bị Đạo Tổ trấn áp, hắn cũng biết Đạo Tổ nhìn trúng Diệp Chiến, đi vào Thần Du đại thiên địa lâu như vậy, hắn đã sớm nghe nói thanh danh Diệp Chiến, cống hiến không ít công pháp Diệp tộc, nhưng hai người còn chưa thấy qua.

Viêm Chủ suy nghĩ một lát, bay đi.

Hai người đi tới trước mặt Diệp Chiến, Viêm Chủ mở lời:

- Diệp Chiến.

Diệp Chiến mở mắt, nhìn về phía hắn, suy nghĩ một lát hỏi:

- Ngươi là vị Viêm tộc kia?

Viêm Chủ gật đầu nói:

- Không sai, tại hạ Viêm Tư, hắn gọi Viêm Duẫn, vừa gặp ngươi, nói cho ngươi một sự kiện.

Diệp Chiến bình tĩnh hỏi:

- Chuyện gì?

Hắn hết sức hữu hảo với sinh linh Côn Lôn giới, nhưng rất khó lộ ra nụ cười với người đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Gần đây bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa truyền ra tin tức của Diệp Thần Không, có một vị Diệp Thần Không hư hư thực thực hoành không xuất thế, nắm giữ Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Nói đến việc này, biểu lộ Viêm Chủ hết sức cổ quái, hắn cứ nghĩ Diệp Thần Không đã sớm chết.

Chương 837: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (1)

- Cái gì gọi là hư hư thực thực? Chỉ bằng Niết Bàn Chí Nguyên Công?

Diệp Chiến nhíu mày hỏi, mặc dù nơi này là Thần Du đại thiên địa, nhưng hắn cũng phải cân nhắc đối phương có rắp tâm khác hay không.

Bị trấn áp nhiều năm, hắn mỗi ngày có một nửa thời gian đều ở bên trong Thần Du đại thiên địa, từng nghe nói rất rất nhiều chuyện xưa, hắn không lỗ mãng như lúc trước nữa, tâm tư cũng sẽ không đơn giản.

Viêm Chủ nhìn ra hắn đề phòng, nói:

- Ta nhận được tin tức là hư hư thực thực, ta biết ngươi tạm thời còn không thể rời khỏi Thiên Hàng sơn, ta cũng không phải để trong lòng ngươi ngột ngạt, ta chẳng qua cảm thấy Diệp tộc mặc dù vong, nhưng cũng không có nghĩa Diệp tộc chỉ còn lại hai người các ngươi, có lẽ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn có người Diệp tộc, bây giờ ta đã trở lại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vì Đạo Tổ làm việc, nếu ngươi nguyện ý, ta nguyện giúp ngươi tìm huyết mạch Diệp tộc, đến lúc đó theo Viêm tộc cùng nhau đi vào Côn Lôn giới.

Nghe vậy, Diệp Chiến động dung.

Trong lòng hắn cũng giấu một tia huyễn tưởng, cảm thấy Diệp tộc không chỉ là huynh muội bọn hắn trốn ra, chẳng qua hắn không có cơ hội đi tìm tìm.

Nhưng đối với Viêm tộc, hắn không thể tín nhiệm.

Hai tộc không có cừu hận, chẳng qua lúc Diệp tộc cô đơn gặp phải khiến cho hắn không tin bất kỳ thế gia vọng tộc nào, nhưng hắn nghĩ lại, đối phương bây giờ cùng hắn xem như người đồng đạo, không đến mức hại hắn, mà cho dù hắn không đồng ý, nếu Viêm tộc có tính toán với Diệp tộc vẫn sẽ tính toán.

Không bằng mưu cầu một hy vọng.

- Tốt, nếu gặp phải, vậy làm phiền ngươi giúp đỡ nhiều chút.

Trên mặt Diệp Chiến miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói.

Viêm Chủ hỏi:

- Ngươi có thể nói một việc để cho ta làm bọn hắn tín nhiệm không?

Viêm Duẫn không có lên tiếng, không dám quấy nhiễu đường ca làm đại sự.

Diệp Chiến do dự một chút, sau đó nói ra một sự kiện, Viêm Chủ nghe xong cũng không có dừng lại, mang theo đường đệ rời đi, tiếp tục du lịch Thần Du đại thiên địa.

Nhiều năm phát triển, Thần Du đại thiên địa đã không trống trải, mặc dù vẫn là trời đất bao la, nhưng muôn màu muôn vẻ, trên trời đều đủ loại kiến trúc hình thù kỳ quái, còn có một tòa thành trì giàu có sức tưởng tượng, hòn đảo, sơn nhạc, đại dương mênh mông, Viêm Duẫn thấy thỉnh thoảng kinh hô, không có chút phong phạm của con em thế tộc.

Sau khi giao Vạn Giới môn cho Khương Tử Ngọc, Khương Trường Sinh an tâm bế quan luyện công, Vạn Giới môn tiêu hao chính là khí vận Thiên Đình cùng linh khí, thân là Thiên Đế, Khương Tử Ngọc có thể cảm giác rõ ràng, không đến mức chơi hỏng.

Xuân đi thu đến, vạn sự vạn vật Côn Lôn giới còn đang theo mệnh số của mình đi về phía trước, sinh lão bệnh tử, bốn mùa giao thế, Thiên Đình cũng đang lần lượt thăm dò nhanh chóng mạnh lên.

Theo lần thứ hai, Thiên Đình bắt đầu bị gặp cường địch, về sau mỗi lần đi thăm dò, đều gặp được chiến đấu quy mô lớn, kẻ địch có dân bản địa thiên địa, có thế lực từ bên ngoài đến thăm dò, phần lớn đều là thế gia vọng tộc, vận triều Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Thiên binh tuy có người ngã xuống, nhưng bởi vì khí vận cùng Phong Thần bảng tương liên, sau khi chết hồn về Phong Thần bảng, lại rơi vào địa phủ, có thể thai tốt, kiếp sau mạnh lên vẫn có thể trở về Thiên Đình, phương án như vậy để lòng trung thành của các thiên binh dành cho Thiên Đình càng mạnh.

Từng tràng chiến dịch tẩy lễ, xác thực thôi động tốc độ thiên binh thiên tướng mạnh lên, nhất là một chút người rất có thiên phú chiến đấu.

Thoáng chớp mắt, năm mươi năm đi qua.

Thừa Thiên năm một trăm lẻ bốn, Khương Tử Ngọc làm Thiên Đế một trăm lẻ bốn năm, tiên thần đã thành thói quen dùng hắn làm chủ, mà Đạo Tổ thì cao cao tại thượng, không thể quấy rầy.

Khương Trường Sinh mở mắt, bên cạnh chỉ có Bạch Kỳ đang nằm sấp, Mộ Linh Lạc không ở đây, đoán chừng lại đi Vạn Giới môn thăm dò.

Năm mươi năm trôi qua, tu vi Khương Trường Sinh lại tăng trưởng không ít, lý giải về nhân quả càng ngày càng sâu, nhưng khoảng cách tìm hiểu thấu đáo, vẫn rất xa xôi.

Khoảng cách lần trước đột phá, đã qua bốn trăm năm, hắn vẫn không có cảm nhận được thời cơ đột phá, rõ ràng về sau tu luyện có bao nhiêu gian nan, tu tiên chi đạo càng về sau càng khó, thiên kiếp gặp phải tất nhiên cũng sẽ càng mạnh.

Khương Trường Sinh cũng không có không thỏa mãn, tốc độ của hắn đã rất nhanh, dù cho người Huyền Hoàng Đại Thiên Địa mong muốn tu hành đến Nguyên Đạo Võ Tôn, cũng phải vạn năm, thậm chí trăm vạn năm, tuyệt đại đa số Chí Hư Triệt Võ dốc cả một đời đều không thể đi đến Nguyên Đạo Võ Tôn.

Khương Trường Sinh không có cảm khái quá lâu, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Thiên Đình.

Năm mươi năm trôi qua, Thiên Đình đã biến dạng to lớn.

Cửu trọng thiên trở nên phong phú, đủ loại kiến trúc san sát, tiên thần lui tới cũng mang theo võ bảo cùng với vật cưỡi khác biệt, Vạn Giới môn trợ giúp Thiên Đình thu hoạch rất rất nhiều tài liệu luyện bảo, cũng bắt sinh linh rất nhiều thích hợp làm vật cưỡi làm tù binh.

Quan Thông U, Trần Lễ tiếp nhận truyền thừa luyện khí của Khương Trường Sinh, mặc dù luyện chế không ra pháp bảo, nhưng đã có thể luyện chế ra thần binh cùng với võ bảo mạnh

mẽ, bọn hắn truyền thụ Luyện Khí thuật cho càng nhiều tiên thần, tùy tùng Thần Giả, không chỉ là luyện khí, luyện đan, trận pháp, khí vận các loại, người tu hành các phương diện càng ngày càng nhiều.

Thiên Đình cuối cùng đi đến một con đường phát triển khỏe mạnh.

Hiện tại Vạn Giới môn đã trở thành bí cảnh thông dụng của Thiên Đình, ngoại trừ Thiên Quân cần thiết hành động ra, tiên thần mạnh mẽ cũng có thể đơn độc tiến đến thăm dò, thu hoạch chia ra năm thành nộp lên cho Thiên Đình, Đế Xương, Cơ Võ Quân, Quan Thông U, Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển các loại, không ít Chính thần đi vào trong đó, cũng vì Thiên Đình khai thác càng nhiều địa đồ, Thiên Đế thậm chí chuyên môn xây dựng Vạn Giới điện, do Vạn Giới điện chỉnh lý tin tức cùng tài nguyên các giới.

Trong những năm này, số lượng thiên binh Thiên Đình, tùy tùng Thần Giả cũng tăng lên rất nhiều, hùng tâm Khương Tử Ngọc đã để mắt tới tương lai, cảm thấy hai mươi vạn thiên binh thiên tướng không đủ dùng, nhưng hắn vẫn kế thừa lý niệm của Khương Trường Sinh, binh không tại nhiều, ở chỗ tinh, phàm là thiên binh, tùy tùng Thần Giả thực lực không đủ mạnh đều phải ở lại Thiên Đình an tâm tu luyện.

Chương 838: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (2)

Theo Thiên Đình càng ngày càng mạnh, phe phái cũng bắt đầu sinh ra, giai cấp phân hoá cũng càng ngày càng sâu, đây cũng là chuyện Khương Trường Sinh sớm đã dự liệu được, không thể tránh né, hắn không có ý định quản nhiều, có thiên quy giữ gìn trật tự, người nào cũng không thể trái, người vi phạm xử lý theo thiên quy.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, hài lòng cười một tiếng.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ Lữ Thần Châu, Lý Thương Hải, đã nhiều năm như vậy, cũng không biết Thiên Nguyên thần phôi có sáng tạo thành công hay không.

Hắn lúc này truy đuổi Luân Hồi ấn ký của hai người Lữ Thần Châu, hai người còn ở cùng một chỗ, Luân Hồi ấn ký trùng hợp.

Phía dưới trời xanh, một mảnh hồ nước khổng lồ bị dãy núi vờn quanh, mặt hồ bao la, tràn ngập sương trắng, mơ hồ có ba tôn quái vật khổng lồ trôi nổi ở trên mặt hồ, bị sương trắng che đậy, thấy không rõ thân hình, giống như ve kén lại như trứng lớn trôi nổi.

Bên hồ.

Lữ Thần Châu, Lý Thương Hải, Độc Cô Vong Thiên đứng sóng vai, một bên khác Lữ Thần Châu còn hai người đang đứng, một vị trong đó chính là Bạch Sí Tỉnh từng đi Thái Hoang võ giới điều tra nguyên nhân cái chết của Thái Hoang thần quân, một vị khác tự nhiên là Cửu Tuyệt Hoàng.

Cửu Tuyệt Hoàng một bộ cẩm y màu tím, trên người thêu hoa văn tơ vàng đẹp đẽ, như in vài đầu Thụy Thú, hai tay hắn thả lỏng sau thắt lưng, tóc dài trải dưới Phượng Ngọc Châu quan, sợi râu bên miệng như râu dê, mặt mày sắc bén, hiển thị rõ khí phách hùng chủ.

- Còn cần đợi bao lâu?

Lữ Thần Châu hỏi.

Hắn đã có thể cảm nhận được ba cỗ khí phách cường đại kia, khiến cho hắn mê muội.

Cửu Tuyệt Hoàng trả lời:

- Nhanh, khi nào ba bộ Thiên Nguyên thần phôi thành hình, quyết định bởi lực lượng trong tưởng tượng của các ngươi, càng muộn càng mạnh.

Độc Cô Vong Thiên tò mò hỏi:

- Lữ Thần Châu, ngươi đến cùng sáng tạo là ai, vậy mà có thể so thời gian thai nghén cùng Thái Thượng Côn Luân.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Về sau ngươi sẽ biết, ta càng hiếu kỳ Cửu Tuyệt Hoàng sáng tạo là ai, thai nghén lâu như vậy.

Độc Cô Vong Thiên cũng nhìn về phía Cửu Tuyệt Hoàng.

Cửu Tuyệt Hoàng đưa tay vuốt râu, cười nói:

- Ta sáng tạo tồn tại mà các ngươi chưa từng nghe tới, là lão quái vật thời kỳ tuyên cổ, bây giờ đã không còn truyền thuyết của hắn.

Hắn trong mắt lộ ra vẻ tưởng nhớ, khiến cho ba người Lữ Thần Châu càng thêm tò mò.

Nghe Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên truy vấn, Cửu Tuyệt Hoàng không được không nể mặt mũi, thổ lộ ra tên của đối phương:

- Vũ.

Vũ?

Lữ Thần Châu kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ có quan hệ với Vũ tộc hiện thời?

Cửu Tuyệt Hoàng cười lắc đầu, không nói thêm lời nào.

Mặc cho hai người như thế nào hỏi lại, hắn không tiếp tục trả lời.

- Còn có Thiên Đạo thạch?

Độc Cô Vong Thiên ngược lại hỏi.

Nói đến Thiên Đạo thạch, trong mắt của hắn vô cùng nóng bỏng.

Cửu Tuyệt Hoàng bất đắc dĩ nói:

- Sao có thể còn, Thiên Đạo thạch càng khó tìm hơn Thiên Nguyên phôi thạch, ta có thể có được ba khối, đã là tích lũy trên trăm vạn năm.

Độc Cô Vong Thiên yên lặng, rất rõ ràng không tin nói lời này.

Lữ Thần Châu thì nhìn về phía ba thân ảnh to lớn trong sương mù trắng phương xa, trong mắt tràn đầy vẻ ước ao.

Khương Trường Sinh chậm rãi thu hồi ý thức, thần du thiên ngoại, vừa hay gặp phải bọn người Lữ Thần Châu đang trò chuyện Thiên Nguyên thần phôi.

Thiên Đạo thạch?

Hắn cảm thấy cái đồ chơi này là then chốt đản sinh ra Thiên Nguyên thần phôi, Lữ Thần Châu dựa vào cái gì sáng tạo một hắn khác, chẳng lẽ Thiên Đạo thạch có thể chiếu ứng ra sự vật lòng người suy nghĩ?

Hắn cầm lấy Tử Kim Hồ Lô, bắt đầu đọc trí nhớ của Hồn Hài đại đế, tìm kiếm trí nhớ có quan hệ đến Thiên Đạo thạch.

Hồn Hài đại đế sống vô cùng lâu đời, đều lâu hơn Thái Sử tộc, Thường tộc, nắm giữ tin tức tuyệt không phải người tầm thường có thể so sánh.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh rốt cuộc tìm được Thiên Đạo thạch.

Đó là một đoạn tin tức mà Hồn Hài đại đế tìm hiểu khi con tập võ tại Thần Võ giới, còn do Bỉ Ngạn thiên tôn nói cho bọn hắn.

- Thiên Đạo bốn mươi chín, có lưu một chút hi vọng sống, có lẽ Thiên Đạo thạch chính là một chút hi vọng sống, Thiên Đạo thạch chính là bảo vật thần bí nhất bên trong ba ngàn thiên địa, cũng là bảo vật dễ dàng nắm giữ nhất, nghe nói nó có thể thực hiện nguyện vọng của người ta, bất quá Thiên Đạo thạch cực kỳ khó tìm, Thần Võ giới chỉ có một khối, đang ở trong tay một vị Võ Chủ nào đó.

Đây là Bỉ Ngạn thiên tôn miêu tả về đạo thạch.

Hồn Hài đại đế lúc ấy còn hỏi một câu:

- Thiên Đạo thạch có thể cứu vớt đại kiếp sao?

Bỉ Ngạn thiên tôn lắc đầu, nói:

- Sự do người làm, Thiên Đạo thạch cũng chỉ là Thiên Đạo biếu tặng cho chúng sinh thôi, mong muốn cải biên đại thế, không phải lực lượng một người là đủ, mong muốn thay đổi võ đạo đại kiếp, cần vô số anh hùng tre già măng mọc, ngươi ta đều ở trong đó.

Khương Trường Sinh buông xuống Tử Kim Hồ Lô.

Thực hiện nguyện vọng?

Hơi cường điệu quá.

Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú về thiên đạo thạch, hắn cảm thấy Thiên Đạo thạch ẩn chứa một loại quy tắc chi lực mạnh mẽ nào đó.

Đại Đạo Tam Thiên, Đạo Diễn quy tắc, Đại Đạo có ba ngàn, quy tắc tự nhiên cũng có ba ngàn, cho tới bây giờ, Khương Trường Sinh chạm tới quy tắc chi lực còn rất ít, chỉ là bên trong Côn Lôn giới đã có rất nhiều quy tắc mà hắn nhìn không thấu.

Đến mức ba bộ Thiên Nguyên thần phôi kia, Khương Trường Sinh rất chờ mong.

Cũng không biết Lữ Thần Châu có thể tìm tới Côn Lôn giới hay không, nếu tìm tới, hi vọng bọn họ có thể mang đến sinh tồn ban thưởng không tệ.

Khương Trường Sinh chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Giá trị hương hỏa của hắn bây giờ đã vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn, nhưng hắn cảm thấy còn thiếu rất nhiều.

Một bên khác.

Thiên Đình, bên trong thất trọng thiên.

Trong cung điện Khương Thiện, hắn ngồi dưới đất, toàn thân run rẩy, từng sợi huyết khí theo trong cơ thể tiêu tán mà ra, vờn quanh quanh người, sâm nhiên đáng sợ.

Khương Tử Ngọc, Thường Nhạc Càn, Trần Lễ, Thái Sử Trường Sách, Khương Thiên Mệnh đứng ở trước mặt hắn, thần sắc ngưng trọng.

Chương 839: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (1)

- Đây rốt cuộc là gì tình huống?

Khương Tử Ngọc quay đầu nhìn về phía Thường Nhạc Càn, trầm giọng hỏi.

Khương Thiện mặc dù không có có trở thành Thái Tử, thế nhưng là con trai thứ nhất của hắn, hắn một mực có đặc thù

tình cảm đối với Khương Thiện, điểm này để Khương Tú đều không sánh bằng.

Thường Nhạc Càn trầm ngâm nói:

- Có lẽ là bản tính bị đè nén thật lâu, đột nhiên phóng thích, huyết mạch hắn nhận lấy kích thích, hắn dù sao cũng là Vạn Cổ Sát Tinh, Vạn Cổ Sát Tinh dùng giết để mạnh lên, so với khổ luyện nội công, hắn càng thích hợp đốn ngộ bên trong sát lục.

Thái Sử Trường Sách cảm khái nói:

- Lần trước tác chiến cùng thánh triều Đại Càng của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn giết người xác thực nhiều, bất quá khí tức của hắn cũng tăng cường một đoạn dài, thật sự làm người hâm mộ.

Đổi lại hắn có được thiên tư của Vạn Cổ Sát Tinh, thực lực của hắn đã sớm bão táp dâng lên.

Nhưng Khương Thiện khác biệt, từ nhỏ đến lớn nhận giáo dục khiến cho hắn mong muốn làm một người tốt, cho dù là sát lục, cũng chỉ có thể là giết địch, nhưng địch nhân cũng không phải vô cùng vô tận, chiến tranh cũng không phải một mực kéo dài, sau mỗi lần sát lục kết thúc, tâm hắn sẽ tiến vào một đoạn giai đoạn trống rỗng, rất dày vò, lần lượt về sau, lần này triệt để bùng nổ.

Trần Lễ vuốt râu nói:

- Bệ hạ, xem ra chúng ta cần tìm cho hắn một mảnh chiến trường, bằng không sát tính mê hoặc tâm trí, hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, có lẽ sát lục đủ nhiều, hắn có thể chưởng khống cỗ sát tính này.

Khương Thiên Mệnh gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Khương Tử Ngọc.

Khương Tử Ngọc hít sâu một hơi, nói:

- Trẫm hiểu rõ, bất quá trẫm cũng không biết được chỗ dạng này, chỉ có thể đi tìm Đạo Tổ.

Địa phương có thể cho Khương Thiện tiến hành sát lục vô hạn cũng không nhiều, cũng không thể ở trong Côn Lôn giới, có hại cho uy danh của Thiên Đình.

Người thành đại sự tổng sẽ nói đến nhân nghĩa, chính nghĩa, nhưng chỉ cần thành công, bất kể có thật tâm hay không, phải tôn trọng lý niệm này, mà Thiên Đình cũng đang thực hiện chuẩn tắc này, thủ hộ Côn Lôn giới hòa bình.

Khương Tử Ngọc nói xong quay người rời đi.

Thường Nhạc Càn cảm khái nói:

- Nếu thật có chỗ như vậy, Vạn Cổ Sát Tinh sẽ quật khởi cực nhanh, lại thêm vị Diệp Chiến nắm giữ Niết Bàn Chí Nguyễn Công kia, chậc chậc, Côn Lôn giới đã có được hai vị vạn cổ thiên kiêu đủ để danh chấn ba ngàn thiên địa.

Thái Sử Trường Sách lắc đầu nói:

- Há lại chỉ có từng đó, thiên tư của Thiên Đế bệ hạ cũng hết sức đáng sợ, ta thậm chí cảm giác không kém hơn sát tinh cùng Diệp Chiến.

.

Sau khi phi thăng, Khương Tử Ngọc khôi phục hành trình luyện công, sau khi huyết mạch Khương Trường Sinh thành tiên, thiên kiêu số một Thiên Cảnh trước kia, thiên tư của hắn đã hù dọa Thái Sử Trường Sách.

- Đó là tự nhiên, bệ hạ là huyết mạch duy nhất của Đạo Tổ.

Trần Lễ cười nói, cười đến tự đắc, hắn cũng xem như chứng kiến Khương Tử Ngọc trưởng thành, Khương Tử Ngọc hết sức phù hợp hoàng đế, Thiên Đế trong tưởng tượng của hắn.

Tại thế giới võ đạo, người cầm quyền nhất định phải là mạnh nhất, bằng không không sớm thì muộn sẽ đại loạn.

Mọi người bắt đầu trò chuyện về thiên tư Thiên Đế cùng với hạn mức cao nhất, bầu không khí vui vẻ, cũng không có vì Khương Thiện lo lắng, dù sao Thiên Đế đã tìm Đạo Tổ, vậy chuyện này liền thành.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Tử Ngọc chân trước vừa đi vào, tầm mắt Khương Trường Sinh rơi vào bên trong Tử Kim Hồ Lô.

Một địa phương có vô hạn sát lục.

Huyết Vực!

Khương Trường Sinh theo trí nhớ Hồn Hài đại đế được chứng kiến Huyết Vực, Huyết Vực là nơi sát lục, nơi đó huyết khí hạo đãng, lại không ngừng thúc đẩy sinh trưởng Huyết Ma không có lý trí, cung cấp nhóm Bất Tử tà ma chém giết mạnh lên, đây cũng là một trong những nguyên nhân các Bất Tử tà ma không có thường xuyên tiến đánh Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Bất quá Khương Thiện là tôn nhi của hắn, cũng không thể biến thành Bất Tử tà ma.

Hắn đã đáp ứng Khương Tử Ngọc, để Khương Tử Ngọc chờ đợi hắn thông báo.

Khương Trường Sinh quyết định nói chuyện cùng Hồn Hài đại đế, thân là một trong tam đại Đế của Huyết Vực, Hồn Hài đại đế cũng không phải người không quyền không thế, địa vị cực cao tại Huyết Vực.

Bên trong Tử Kim Hồ Lô, bột máu đã một lần nữa ngưng tụ thành huyết sắc hài cốt.

- Ngươi nguyện ý vĩnh viễn ngơ ngơ ngác ngác như vậy, giấu trong lòng cừu hận sống sót?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, Hồn Hài đại đế sát lục quá nặng, vô luận nguyên nhân gây ra nàng là cái gì, Khương Trường Sinh đều khó có khả năng thu, Viêm Chủ tác nghiệt nhiều, mong muốn vào Thiên Đình phải trả giá càng nhiều nỗ lực.

Tại thế giới võ đạo, rất khó tìm đến tồn tại cực mạnh không chém giết, trên tay bất kỳ một vị cường giả nào đều dính máu tươi, nếu như những người này giải quyết tốt hậu quả có thể cứu trợ số lượng sinh linh vượt qua số lượng người vô tội đã giết qua, mới có tư cách vào Thiên Đình.

Hiện tại Khương Trường Sinh muốn lợi dụng Hồn Hài đại đế, nếu như nàng ngày sau mong muốn cải biến, vậy cũng phải nhìn nàng trên trăm vạn năm, thậm chí càng nhiều năm hơn hành động ra sao.

Hồn Hài đại đế chậm rãi ngẩng đầu, giễu cợt nói:

- Ngươi muốn dùng những gì đã nói, dùng vũ lực hóa giải cừu hận của ta?

Tiếng của nàng dị thường băng lãnh.

- Nếu như ngươi khôi phục lại dáng dấp, không còn là bộ dáng này, ngươi có thể sẽ hối hận việc ngươi làm trước kia?

Nghe được câu này, trái tim băng lãnh của Hồn Hài đại đế run lên.

- Nếu bảo trì bộ dáng này, ý nghĩa ngươi sống tiếp sẽ không còn gì, chẳng qua là sát lục thôi sao?

- Ngươi có từng nghĩ tới, vì sao bên trong năm tháng dài dằng dặc, các ngươi mỗi lần xâm lấn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đều có thể còn sống sót, thật bởi vì các ngươi bất tử? Chi dù các ngươi bất tử, Thần Võ giới vì sao không phong ấn các ngươi?

Nghe đến nơi này, Hồn Hài đại đế nổi giận, tức giận quát:

- Ngươi muốn nói cái gì? Ngươi là ai? Ngươi và Bỉ Ngạn thiên tôn có quan hệ như thế nào?

Chương 840: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (2)

- Ta không có quan hệ gì với hắn, ta thậm chí không quan hệ gì với võ đạo, võ đạo xem ta là địch, nhưng đây là tranh đấu đạo thống, ta chẳng qua dùng góc độ người đứng xem quan sát trí nhớ của ngươi.

- Ngươi đến từ Cựu Cổ giáo?

Nhắc đến thăm dò trí nhớ, nàng liền nghĩ đến Cựu Cổ giáo.

- Ta đến từ Tiên đạo, đạo thống càng thêm cổ lão hơn võ đạo, cổ thuật, võ đạo, cổ thuật làm không được, ta chưa hẳn làm

không được, nếu ngươi chịu quay đầu, ta chưa hẳn không thể giúp ngươi quay về hình dáng trước kia.

Ngữ khí Khương Trường Sinh bình tĩnh đến cực điểm, giống như đang nói một chuyện không quan hệ gì với mình.

Hồn Hài đại đế châm chọc nói:

- Ngươi muốn dựa vào hứa hẹn như vậy để cho ta hiệu lực vì ngươi. gươi nghĩ ta vô tri, hay quá mức tự tin?

Tiếng nói vừa ra, nàng bỗng nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh xuất hiện ở phía trước.

Chính là Đạo Tâm thần chỉ.

Chân phải Đạo Tâm thần chỉ hơi động, quanh người bắn ra cường quang đáng sợ, một cỗ khí tức khủng bố khó có thể tưởng tượng như lũ quét cuốn tới, hỏa diễm trong mắt Hồn Hài đại đế chập chờn, trong lòng kinh hãi.

Một giây sau, đạo tâm thần chỉ đột nhiên biến mất, cũng không có thi triển ra Thiên Địa Câu Diệt, chẳng qua chỉ hù dọa Hồn Hài đại đế.

- Vừa rồi, ngươi cảm thấy người thật có thể bảo trì bất tử? Nếu như ta có thể làm cho bất tử nhân như ngươi chết đi, ta cũng có thể để ngươi thoát khỏi lực lượng bất tử?

Giọng Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, lần này, Hồn Hài đại đế không cách nào lại bảo trì trấn định.

Nàng lần đầu tiên đối mặt lực lượng như thế, nàng sống bao nhiêu năm, gặp được bao nhiêu cường giả, chưa bao giờ gặp được lực lượng để cho nàng sợ hãi như thế.

Cảm giác vừa rồi là hoảng sợ đối với tử vong mà nàng đã quên?

Trong lòng của nàng dấy lên một tia hi vọng, nàng run giọng hỏi:

- Chỉ cần ta hiệu lực cho ngươi, ngươi sẽ nguyện ý giúp ta?

- Không, vì ta làm việc, chẳng qua là thu hoạch được chìa khoá mở ra hi vọng, nếu muốn quay về thành người, ngươi

phải chuộc tội, người từng giết bao nhiêu sinh linh vô tội, phải lại cứu bao nhiêu vô tội sinh linh, đợi công đức ngươi triệt tiêu sát nghiệp, tự sẽ thành người, ngày sau có lẽ còn có thể trở thành tiên.

Khương Trường Sinh trả lời cũng không có để Hồn Hài đại đế thất vọng hoặc tức giận, ngược lại kinh hỉ.

Trước khi nghe nói lời này, nàng coi là Khương Trường Sinh giống như Bỉ Ngạn thiên tôn, đều nói năng bậy bạ, người đại nghĩa đạo đức dối trá, nhưng Khương Trường Sinh lại muốn nàng hao phí vô số năm đi chuộc tội, điều này ngược lại để cho nàng cảm thấy có hi vọng.

Quay về thành người vốn hư vô mờ mịt, nếu cơ hội xuất hiện trước mắt nàng, nàng không dám tin, nếu cơ hội này cần vượt gặp trắc trở cùng gian nan, nàng mới phát giác được chân thực.

Qua một hồi, Hồn Hài đại đế hít sâu một hơi, hỏi:

- Ngươi muốn ta làm cái gì?

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói ra thân phận của Khương Thiện cùng nhu cầu.

Hồn Hài đại đế kinh ngạc hỏi:

- Vạn Cổ Sát Tinh thiên sinh chí tà, vì sao ngài muốn trợ giúp hắn?

Xưng hô của nàng với Khương Trường Sinh đã thay đổi.

- Sát lục vốn là lưỡi kiếm hai, vì bảo vệ mình người giết địch có thể là anh hùng, nhưng ở trong mắt kẻ địch, anh hùng là tà ma, Vạn Cổ Sát Tinh cho dù chết, cũng sẽ một lần nữa đầu thai trưởng thành, vĩnh viễn không có điểm dừng, so với việc để Vạn Cổ Sát Tinh và nhân tộc lâm vào nội đấu sát lục vĩnh viễn, không bằng trợ giúp Vạn Cổ Sát Tinh nắm giữ sát tính, trở thành anh hùng của chúng sinh, ta tin tưởng, bên ngoài sinh linh, tất tồn tại lực lượng không phải sinh linh.

Lời Khương Trường Sinh để Hồn Hài đại đế trầm mặc, nàng vẫn lần đầu tiên nghe được quan điểm như thế.

Dưới cái nhìn của nàng, Vạn Cổ Sát Tinh giống mình, đều là tồn tại chí tà chí ác, vĩnh viễn không thể đứng dậy, mấu chốt nhất là, loại tồn tại như các nàng còn không thể tiêu vong, chưa chắc không phải là một loại nguyền rủa, một loại tuyệt vọng.

Trầm mặc trọn vẹn mấy ngày, nàng cuối cùng mở miệng đáp ứng.

Khương Trường Sinh chưa trả lời nàng, mà là để một vệt sáng từ trên trời giáng xuống, chui vào bên trong hài cốt của nàng, nàng kinh ngạc phát hiện cỗ lực lượng này vậy mà có thể chống cự bất tử lực lượng, khắc ở bên trong xương cốt của nàng.

Nàng hiểu rõ đối phương không có hoàn toàn tín nhiệm nàng.

Khương Trường Sinh phóng xuất Hồn Hài đại đế, một cỗ sát khí đáng sợ bừng tỉnh Bạch Kỳ, Bạch Long, hai yêu ngẩng đầu nhìn lại, thấy Hồn Hài đại đế, trong lòng lắc một cái.

Hồn Hài đại đế chậm rãi ngẩng đầu, nàng duy trì tư thái xếp bằng, lộ ra rất tầm thường khi đối mặt với Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Khoảng cách gần đối mặt Khương Trường Sinh, nàng vẫn không nhìn thấu hình dáng đối phương, cái này khiến nàng âm thầm kinh hãi.

Tiên đạo.

Hồn Hài đại đế yên lặng, không biết nên nói cái gì.

Lúc này, Khương Thiện đi vào Tử Tiêu cung, rất khẩn trương, khi hắn thấy Hồn Hài đại đế, hắn ngẩn người, đây là vật gì?

- Thiện Nhi, phụ hoàng ngươi đã nói cho ngươi sắp đi chỗ nào, ngươi theo nàng đi đi.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Khương Thiện nói, ba sợi tóc vô thanh vô tức chui vào bên trong tóc của Khương Thiện.

Khương Thiện hít sâu một hơi, gật đầu nói:

- Tôn nhi hiểu rõ, tôn nhi nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng, nhất định sẽ khắc phục bản tính.

Khương Trường Sinh phất tay, đưa Hồn Hài đại đế, Khương Thiện ra ngoài.

Hai người chỉ cảm thấy con mắt thoáng qua, lần nữa mở mắt, đã đi vào hư không tối tăm. Khương Thiện vội vàng hướng Hồn Hài đại đế hành lễ, nói:

- Khương Thiện bái kiến tiền bối, về sau làm phiền tiền bối.

- Làm phiền?

Hồn Hài đại đế hết sức khó chịu, nàng đã thật lâu không có nghe được có người nói chuyện dạng này với nàng.

Bất quá nàng mặc dù đáp ứng Đạo Tổ, nhưng bản tính khó dời, không có khả năng cho Khương Thiện sắc mặt tốt.

- Theo bản đế đi thôi.

Hồn Hài đại đế quay người, huyết khí sục sôi bùng nổ, bao vây Khương Thiện cùng nhau bay về phía sâu trong hư không.

Bị huyết khí âm lãnh quấn quanh, Khương Thiện không chỉ không sợ, ngược lại lộ ra vẻ mặt mê muội.

Chương 841: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (1)

Khương Thiện rời đi cũng không có công khai tại Thiên Đình, thân phận Vạn Cổ Sát Tinh của hắn một mực là cơ mật của Thiên Đình, chỉ có số ít người biết được.

Khương Trường Sinh tiếp tục tu luyện, hắn có thể làm vì Khương Thiện đã làm, còn lại thì dựa vào tiểu tử này.

Trong thời gian dài về sau, không có người quấy rầy Khương Trường Sinh.

Võ giả Viêm tộc bên trong Thần Du đại thiên địa càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là thế hệ trẻ tuổi, bất quá tín đồ Thần Du đại thiên địa nhiều vô số kể, bọn hắn đến cũng không có dẫn tới bọt nước.

Thời gian cực nhanh.

Vô Tận Hải Dương, Thiên Hàng sơn.

Diệp Chiến đang tĩnh toạ trong động, cửa hang có một tên lão giả do bẩn đứng đấy, đang xem hắn luyện công.

- Đừng đợi, cho dù ta đáp ứng ngươi, ngươi mong muốn cũng không chiếm được, bởi vì quá xa.

Diệp Chiến một bên vận công, một bên nói.

Lão giả do bẩn hỏi:

- Vì sao, chẳng lẽ ngươi không có năng lực trở lại thượng giới?

Hắn mặc dù biết được thiên địa trở nên to lớn, nhưng cũng không biết Đạo Tổ giới Côn Lôn đưa đến bên trong Hư Không Vô Tận, hắn vẫn coi là người thượng giới có thể phi thăng trở lại thượng giới.

- Xác thực không có.

Diệp Chiến thuận miệng trả lời, Vãng Sinh tộc muốn phục sinh người chết của Diệp tộc, dù sao người cảnh giới trác tuyệt mặc dù bỏ mình, thân thể bất diệt, chỉ cần tìm được mộ địa Diệp tộc, có thể tìm được số lượng lớn thi thể cường giả, lão giả do bẩn còn hứa hẹn, một khi những người này phục sinh, liền giúp hắn báo thù.

Mới đầu, Diệp Chiến động tâm qua, nhưng nghe Diệp tộc lão tổ tốn sức miệng lưỡi thuyết phục, lại thêm hắn tìm hiểu về Vãng Sinh tộc bên trong Thần Du đại thiên địa, hắn cảm thấy không thể tin tộc này.

Lão giả do bẩn yên lặng, không có cam lòng.

Vãng Sinh tộc đều là Võ Đế, tự có một phen hùng tâm, vốn là muốn cuốn khắp thiên hạ, xưng bá thiên địa, làm sao Đạo Tổ hoành không xuất thế dùng để bọn hắn nghẹn họng nhìn trân trối, tốc độ nhanh thống trị thiên hạ, kiến lập Thiên đình.

Bọn hắn không có khả năng lật đổ Thiên Đình thống trị, cho nên đem tầm mắt thả vào thượng giới.

Chỉ cần thành lập liên hệ cùng thượng giới, mặc dù không thể xưng bá, cũng có thể chuyển sang xưng bá nơi khác, làm sao

thái độ của Diệp Chiến đối với bọn họ hết sức qua loa.

Lão giả dơ bẩn thở dài một tiếng, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Diệp Chiến bỗng nhiên nhìn về phía hắn nói:

- Các ngươi thật rõ ràng lai lịch của mình à, các ngươi xác định sự hiện hữu của các ngươi là ân đức của Thiên Đạo, mà không phải cố ý tính toán?

Nghe vậy, lão giả do bẩn nhíu mày, quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi:

- Ngươi biết cái gì?

Diệp Chiến lắc đầu nói:

- Ta không biết, nhưng cũng không phải tất cả tồn tại đều hợp lý, nếu không làm rõ ràng địa vị của mình, hùng tâm lại lớn cũng sẽ lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng, thậm chí làm giá y.

Lão giả do bẩn yên lặng.

Hắn nhìn chằm chằm Diệp Chiến, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm Diệp Chiến, nhưng hắn thất bại.

Diệp Chiến cũng không có lại để ý hắn.

Vãng Sinh tộc, không đáng giá nhắc tới.

Nếu là tại thượng giới, thế lực dạng này, hắn đều chẳng muốn nhìn một thoáng.

Hiện tại sở dĩ còn khách khí cùng lão giả do bẩn, hắn muốn lập công. Về sau nghĩ muốn gia nhập Thiên Đình, sao không thể có nước cờ đầu? Lão giả do bẩn cuối cùng rời đi, Diệp Chiến thì tiếp tục luyện công, hắn tin tưởng cái tên này còn sẽ tới tìm hắn.

- Ta vẫn cảm thấy Phục Sinh lực lượng có khả năng ủ thành một trận võ đạo đại kiếp.

Diệp tộc lão tổ xuất hiện, xoay tròn trong không trung, chậm rãi nói.

- Ba ngàn thiên địa, phàm là Võ Đế, liền có thể thân thể trường tồn, trời biết hết thảy mộ địa cộng lại có bao nhiêu tử thi, một

khi toàn bộ phục sinh, rung chuyển Thần Võ giới cũng không phải không có khả năng.

Diệp tộc lão tổ cảm khái, hắn ngược lại không gấp, ngược lại hắn đã sớm chết, còn bị nguyền rủa thành Tà Ma.

Phía trên hoang nguyên, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An đang nghỉ ngơi, Khương Tiển nướng một chân thú to lớn, chất béo tư tư bốc lên ra bên ngoài, Bình An thấy chảy nước miếng.

Trên đỉnh đầu bọn họ treo một mặt trăng to lớn, như bầu trời đêm, không thấy sao trời.

Lâm Hạo Thiên cầm trong tay một tấm bản đồ, cau mày nói:

- Đây rốt cuộc là thứ gì, ta nhìn hồi lâu, xem không hiểu.

Khương Tiển nhìn không chuyển mắt, nói:

- Mặc dù ngươi nhận qua trí nhớ chiến đấu của thượng cổ Võ Đế, nhưng chúng ta bây giờ cũng không phải ở Thái Hoang, đồ vật xem không hiểu tự nhiên nhiều, giống mặt trăng trên đầu chúng ta, to lớn như thế, rồi lại cách chúng ta vô cùng xa xôi, quỷ biết bản thể của nó lớn đến bao nhiêu.

Bọn hắn là thông qua Vạn Giới môn đi vào thế giới này, cũng không phải Thiên Đình hành động, mà trong âm thầm tìm kiếm cơ duyên.

Thiên Đình đã thành lập hệ thống tiền tệ của mình, không phải Thiên Đình hành động, một mình hoặc tổ đội tiến vào Vạn Giới môn đều cần móc ra một bút phí tổn không nhỏ, cái này cũng có thể đốc xúc nhóm tiên thần càng thêm nỗ lực kiến công lập nghiệp.

- Ngươi nói, chúng ta bây giờ ở vào địa phương nào, nếu rời đi thế giới này, cần phải bao lâu mới có thể trở về đến Côn Lôn giới?

Lâm Hạo Thiên tò mò hỏi.

Khương Tiển trợn trắng mắt, tức giận nói:

- Ngươi có biết Côn Lôn giới ở nơi nào?

Lâm Hạo Thiên cảm khái nói:

- Đúng vậy, Côn Lôn giới ở nơi nào, chúng ta đều không rõ ràng, ngươi nói, Đạo Tổ tiền bối thế nào xác định hướng đi, cũng mang theo Côn Lôn giới thoát đi?

Khương Tiển nhìn chằm chằm đống lửa, nói:

- Ta sao lại biết, chờ cảnh giới chúng ta đi đến độ cao của người, mới có thể biết được.

Lâm Hạo Thiên cứ như vậy buồn bực ngán ngẩm đưa ra một cái tiếp một cái vấn đề.

Rất lâu.

Khương Tiển đang muốn gỡ xuống thịt nướng, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, Lâm Hạo Thiên, Bình An đều như thế, bọn hắn trông thấy một đám sao băng từ đỉnh đầu xẹt qua, vạch tới phần cuối mặt đất phẳng, cấp tốc tan biến.

Chương 842: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (2)

Mấy tức sau, mặt đất rung động, một cơn gió mạnh từ chân trời truyền đến, bụi đất đầy trời.

Lâm Hạo Thiên đưa tay vung lên, chân khí hình thành tường khí ngăn cản sóng gió, tránh cho làm bẩn thịt nướng của bọn hắn.

Khương Tiển động dung, hắn cảm nhận được sóng linh khí vô đạo bàng bạc, hắn cùng Lâm Hạo Thiên liếc nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ phấn chấn.

- Nhanh ăn đi, ăn no rồi làm việc.

Lâm Hạo Thiên hưng phấn cười nói, hắn rút đao cắt xuống một khối thịt lớn ném cho Bình An, Bình An nhếch miệng cười một tiếng, không sợ cút nóng, nhét vào trong miệng, nhấm nuốt mấy lần liền nuốt vào, như Hung thú người hình.

Không đến hai mươi hơi thở, ba người lưu lại một cây xương lớn, sau đó bay về phương hướng sao băng rơi xuống.

Không chỉ phiến thiên địa này, Vạn Giới môn trước mắt đã kết nối mười mấy phương thiên địa, cung cấp nhóm tiên thần xông xáo, Cơ Võ Quân, Mộ Linh Lạc, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Khương Thiên Mệnh đám người chính là kẻ yêu thích mạo hiểm.

Chúng tiên thần Thiên Đình đang khai triển truyền kỳ cùng chuyện xưa thuộc về mình, mỗi người đều là nhân vật chính, mà Đạo Tổ cũng cách bọn họ càng ngày càng xa, đây cũng nói Thiên Đình đang đi về phía độc lập tự cường.

Thời gian cực nhanh.

Đợi Khương Trường Sinh mở mắt, lại là sáu mươi hai năm đi qua.

Từ khi có Vạn Giới môn, mỗi lần bế quan kết thúc, mở mắt, Khương Trường Sinh đều có thể cảm nhận được Thiên Đình biến hóa lớn, có thể nói là biến chuyển từng ngày.

Trong khoảng thời gian này, số lượng tùy tùng Thần Giả tăng gấp bội, phạm vi khí vận Thiên Đình cũng trên mở rộng, cửu trọng thiên trở nên náo nhiệt.

Theo Thiên Đình mạnh mẽ, tiên thần trái với thiên quy cũng càng ngày càng nhiều, cũng may phần lớn đều nhẹ tội, đến mức hạ giới, tạm thời không có vụ án tiên thần khi nhục phàm linh xuất hiện.

Khương Tử Ngọc đã điều động tiên thần thành lập liên hệ cùng nhân tộc vận triều các phương, Thiên Đình mặc dù không ngăn cản các triều, các tộc tranh đấu, nhưng nếu xuất hiện chuyện thương thiên hại lí, hoặc là tiên phàm cấu kết làm ác chuyện, bọn hắn có biện pháp tố giác Thiên Đình.

Xây dựng trật tự, cũng khiến cho phàm linh càng ngày càng tán đồng tiên thần, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng trưởng đến càng lúc càng nhanh, khoảng cách đột phá cửa ải một trăm triệu sẽ không còn xa, mà khí vận hắn càng đã đột phá một tỷ, Thiên Đình cho hắn khí vận, khí vận Thiên Đình càng mạnh, khí vận của hắn càng mạnh. Đối với lần sau độ kiếp, Khương Trường Sinh cảm thấy lực lượng rất đủ, chỉ đợi đến ngày đột phá.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nhân gian Thiên Cảnh, biết được bây giờ đã là Thừa Thiên năm một trăm sáu mươi sáu, điều này nói rõ hắn đã một ngàn năm mươi tuổi.

Thời gian thật nhanh.

Từ sau khi thành tiên, hắn cảm giác tốc độ tuế nguyệt trôi qua vượt xa lúc trước, có lẽ đây cũng là một trong phiền não của tiên nhân, Khương Trường Sinh lại nhìn những người mình để ý kia, tất cả mọi người trôi qua không tệ, tạm thời không có gặp được phiền phức ngập trời, Khương Thiện mới tới Huyết Vực, đã mở ra con đường sát lục, đồ sát Huyết Ma không có linh trí, hắn không có chút nào gánh nặng trong lòng, sát tính được phóng thích.

Chẳng qua Khương Thiện đến, dẫn tới các cường giả Huyết Vực bất mãn, Hồn Hài đại đế dùng sức mạnh bảo vệ Khương Thiện, dù vậy, Khương Trường Sinh cảm thấy Khương Thiện không sớm thì muộn sẽ đối mặt cường giả Huyết Vực.

Đây đều là con đường mà Khương Thiện nên đi qua, dù sao cũng phải đối mặt trắc trở.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, đem lực chú ý đặt ở đạo quả bản thân.

Tu hành vĩnh viễn là đại sự hàng đầu! Gần đây tu hành khiến cho hắn đối lý giải nhân quả càng sâu, hắn bắt đầu thử đi diễn toán nhân quả.

Tiên thần bấm ngón tay tính toán đã có thể biết được vạn sự vạn vật, đây là cảnh giới hắn theo đuổi trước mắt.

Tính lấy tính lấy, Khương Trường Sinh cuối cùng tính tới một chút da lông.

Có nhân quả đang tới gần hắn.

Hắn cẩn thận cảm thụ, lại rất mơ hồ.

Hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, truy tung Luân Hồi ấn của Lữ Thần Châu, quả nhiên, Lữ Thần Châu, Lý Thương Hải đang đứng trên một chiếc thiên thuyền lái về phía Hư Không Vô Tận, hướng đi là Côn Lôn giới.

Hẳn không phải trùng hợp!

Khương Trường Sinh suy nghĩ Thiên Nguyên thần phôi, chẳng lẽ Thiên Nguyên thần phôi có thể tìm tới hắn?

Hắn lúc này thần du thiên ngoại, đuổi theo phương hướng hai người Lữ Thần Châu.

Đợi ý thức của hắn đi vào chiếc thiên thuyền kia, quả nhiên thấy được một quái vật khổng lồ, chính là hắn mà Khương Thiên Mệnh tiên đoán trong mộng, cao tới vạn trượng, bị giấu ở bên trong một vùng biển mênh mông chỗ sâu trong thiên thuyền, nước biển tràn ngập võ đạo linh khí, rõ ràng không phải nước bình thường.

- Cái tên này muốn làm gì, khiêu chiến ta?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, tôn Thiên Nguyên thần phôi này xác thực rất mạnh, nhưng cũng không có khiến cho hắn cảm giác được không thể đối đầu.

Ý thức của hắn bắt đầu điều tra chiếc thiên thuyền này, nhìn một chút có lực lượng Thần Võ giới tồn tại hay không.

Nhưng cả chiếc thiên thuyền ngoại trừ Lữ Thần Châu hai người, chỉ có mấy ngàn võ giả, những võ giả này rõ ràng là thân tín của Lữ Thần Châu, có quan hệ nhân quả chặt chẽ cùng Lữ Thần Châu. Khương Trường Sinh thu hồi ý thức.

Vượt qua hư không càng mênh mông hơn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, dù cho thần du thiên ngoại, cũng tiêu hao không ít thời gian.

- Ta ngược lại muốn xem xem Thiên Nguyên thần phôi của ngươi mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong lòng tràn ngập chờ mong đây chính là sinh tồn ban thưởng.

Hắn còn chú ý tới một sự kiện, bên trong quá trình thần du thiên ngoại hắn thấy không ít thiên địa trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa lâm vào chiến tranh, nhất là thiên địa lân cận, thảo phạt lẫn nhau, cũng không có thân ảnh của Cựu Cổ giáo.

Hắn lại nghĩ tới nhóm tiên thần nghị luận, Thiên Đình thông qua Vạn Giới môn gặp phải thế lực Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng ngày càng nhiều, hai chuyện này có lẽ có liên quan.

Chương 843: Chương 843: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (1)

Trong một cung điện sáng ngời, Võ Chủ Độc Cô Điệu ngồi bên trên thủ tọa, vẻ mặt âm trầm, ở trước mặt hắn lơ lửng ba mặt kính, bên trong phản chiếu ba thân ảnh, chẳng qua là cái bóng, không có hiển lộ chân thân.

Độc Cô Điệu cắn răng hỏi:

- Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên phạm phải tội lỗi như thế, cứ từ bỏ hỏi tội như vậy?

Lúc trước Lữ Thần Châu cùng Đạo Tổ đại chiến, chiến bại trở về, bị hắn hoài nghi có quan hệ với Đạo Tổ, cho nên hắn giam lỏng Lữ Thần Châu, nhưng không nghĩ tới Lữ Thần Châu dám đại náo Võ Chủ thành của hắn, không chỉ Lữ Thần Châu, còn có Độc Cô Vong Thiên đồng tộc, khi hắn ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nghe nói việc này, kém chút sinh ra tâm ma.

- Thần Võ giới rung chuyển, phía trên tranh đấu quyền lực đã ảnh hưởng đến ba ngàn thiên địa, càng như thế, càng phải lôi kéo càng nhiều lực lượng, bất kể nói thế nào, Lữ Thần Châu cùng bọn ta quan hệ gần nhất, là do chúng ta hao phí vài vạn năm tâm huyết bồi dưỡng ra được, há có thể từ bỏ?

- Độc Cô Vong Thiên, đây chính là thiên kiêu Độc Cô tộc của ngươi, Độc Cô tộc các ngươi muốn bảo đảm.

Hắc ảnh mở lời, lời nói đạm mạc, nói để tâm Độc Cô Điệu càng lạnh, biệt khuất đến cực điểm.

Mặc dù hắn là Võ Chủ, thực lực mạnh hơn Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên, nhưng ở trong mắt đối phương, giá trị của hắn không bằng hai người Lữ Thần Châu, chỉ vì hai người này thiên tư mạnh hơn, hạn mức cao nhất ngày sau cao hơn hắn.

Hắn cảm thấy không công bằng, hắn vì Thần Võ giới trả giá nhiều như vậy, dựa vào cái gì chỉ xem thiên tư?

Mà lại Lữ Thần Châu đã có tình nghi phản bội.

- Lữ Thần Châu đã hứa hẹn qua, lần sau trở về, sẽ nhận lỗi cho ngươi, việc này bỏ qua như vậy đi.

Bên trong một chiếc gương bên trái truyền ra một tiếng nói, như là kết luận, để Độc Cô Điệu không thể không kiềm chế cảm xúc ở trong lòng.

Độc Cô Điệu mở miệng hỏi:

- Lữ Thần Châu lần này đi cần làm chuyện gì?

- Chúng ta cũng không rõ ràng, cứ theo hắn đi thôi, chiến bại ở tay Đạo Tổ, khiến cho hắn bị ngăn cản, có lẽ là theo đuổi lực lượng mạnh hơn.

Độc Cô Điệu nghe được lời này càng thêm không thoải mái.

Hắc ảnh trong gương bên trái nói theo:

- Tốt, tạm thời buông xuống chuyện Lữ Thần Châu, Độc Cô Vong Thiên, gần đây có vận triều truyền đến tin tức, tuyên bố bắt gặp một vài người Thiên Đình ở rìa thiên địa, việc này giao cho ngươi đi xử lý, cần phải giải quyết Thiên Đình, tìm tới chỗ Đạo Tổ trốn tránh.

Độc Cô Điệu gật đầu, hỏi:

- Có tình báo của Đạo Tổ hay không?

Hắc ảnh trả lời:

- Không có, nếu ngươi không địch lại thì nghĩ biện pháp mang tình báo về.

Độc Cô Điệu nhíu mày.

Lâu như vậy, mạng lưới tình báo của Thần Võ giới lại còn không có thu tập được tình báo của Đạo Tổ, hắn hết sức không muốn tham gia chiến đấu như vậy.

- Cựu Cổ giáo làm loạn, Thần Võ giới nội loạn, còn có Huyết Vực đang rục rịch, bây giờ Thần Võ giới sứt đầu mẻ trán, không rảnh tay xen vào Thiên Đình nữa.

Nghe được trả lời, Độc Cô Điệu vẫn hết sức khó chịu.

Nhưng đối mặt ba hắc ảnh, hắn không dám phản bác.

Độc Cô Điệu hít sâu một hơi, hỏi:

- Nếu đối phó Đạo Tổ, ta có thể điều động lực lượng nào?

- Thất Thập Nhị Thần Động sẽ giúp ngươi.

- Cái gì, Thất Thập Nhị Thần Động khi nào nghe lệnh chúng ta?

Độc Cô Điệu kinh ngạc hỏi, mặt lộ vẻ kích động, hắn run giọng hỏi:

- Chẳng lẽ các ngài đã cùng Thái Thượng…

- Không sai, từ nay về sau, chúng ta sẽ trợ giúp Thái Thượng Côn Luân, nhớ kỹ lập trường của mình.

- Tốt!

Độc Cô Điệu ứng tiếng, cả người hắn quét hết khói mù lúc trước, hai mắt khôi phục thần thái.

Ba hắc ảnh lại bàn giao một chút chuyện, ba cái gương mới ảm đạm.

Độc Cô Điệu phất tay, đưa ba cái gương vào trên một hàng giá gỗ ở trong góc đại điện, hắn đứng dậy.

- Thất Thập Nhị Thần Động trợ ta, ta ngược lại muốn xem xem Đạo Tổ ngươi còn có trò gian gì.

Độc Cô Điệu nhếch miệng, hắn đi ra ngoài điện.

Bên trong vũ trụ mênh mông, một chiếc thuyền bạc to lớn đang tiến lên, theo từ xa nhìn lại, như một đầu Cự Kình màu bạc lao đi, sau lưng toát ra khí lưu như bầy rồng, hùng vĩ vô song.

Thiên thuyền của Thần Võ giới.

Giờ phút này, Lữ Thần Châu cùng Lý Thương Hải đứng bên trên một lầu các, đứng xa nhìn tinh không thiên địa ầm ầm sóng dậy.

- Chỉ dựa vào một tôn Thiên Nguyên thần phôi? Vì sao không thỉnh cầu Thần Võ giới tương trợ?

Lý Thương Hải nhíu mày hỏi, không hiểu Lữ Thần Châu làm gì.

Lữ Thần Châu nhìn phương xa, nói:

- Thần Võ giới đang nội đấu tranh giành quyền lực, ba ngàn thiên địa cũng bởi vậy nhấc lên tranh đấu lợi ích, địa phương Thần Võ giới cố kỵ quá nhiều, không rảnh giúp ngươi ta, huống hồ, Thiên Nguyên thần phôi có được lực lượng Đạo Tổ, chỉ cần kiềm chế lại Đạo Tổ, Thiên Đình không phải đối thủ của ta.

Lý Thương Hải nửa tin nửa ngờ, không có cách, hắn không liên quan gì Thần Võ giới, thậm chí hắn còn không có cách nào nói rõ ràng Đạo Tổ vì sao lưu hắn một cái mạng, chỉ có thể đi theo Lữ Thần Châu.

Lữ Thần Châu hỏi:

- Cho ngươi tuyệt học, có thể đã nhập môn hay chưa?

Lý Thương Hải lắc đầu nói:

- Chỉ có thể nói miễn cưỡng nhập môn, muốn chân chính nắm giữ, tuyệt không phải trăm năm có thể nắm giữ, ít nhất trước khi đối mặt Đạo Tổ, ta không thể thi triển tuyệt học này.

- Ngược lại không gấp, ngươi lại tiếp tục luyện tiếp, đối phó Đạo Tổ, không cần ngươi ra tay.

Lữ Thần Châu trả lời, ngữ khí bình tĩnh.

Lý Thương Hải muốn nói lại thôi, hắn rất muốn báo thù Đạo Tổ, nhưng hắn không có tư cách nói chuyện đó.

- Khoảng cách rời đi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã không xa, đi tới Hư Không Vô Tận gặp được không ít phiền toái.

Lữ Thần Châu ung dung nói, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Đạo Tổ, ngài cũng đừng khiến ta thất vọng.

Chương 844: Chương 844: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (2)

Bên trong Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập.

Thiên Đế Khương Tử Ngọc ngồi trên long ỷ nghe các tiên thần hồi báo, không giống với thế gian, tiên thần triều hội mười năm một lần, hồi báo đều là việc lớn.

Dương Chinh đứng ra, nói:

- Bệ hạ, Vạn Giới môn dính đến càng ngày càng nhiều thiên địa, Thiên Đình đã bại lộ ở trong mắt Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cứ thế mãi, Thiên Đình tất nhiên sẽ bị Thần Võ giới để mắt tới.

Nghe vậy, nhóm tiên thần nghị luận ầm ĩ, bọn hắn cũng đang lo lắng việc này, nhưng bọn hắn đã hưởng qua chỗ tốt của Vạn Giới môn, cũng không nguyện từ bỏ Vạn Giới môn.

Khương Tử Ngọc bình tĩnh nói:

- Không cần lo lắng, trẫm có thám tử trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thần Võ giới đang nội loạn, không quản được Thiên Đình, đừng nói Thiên Đình, cho dù Cựu Cổ giáo đang bừa bãi tàn phá Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bọn hắn đều không thể diệt trừ sạch sẽ.

Dương Chinh nhíu mày, hơi kinh ngạc, nhưng hắn nghĩ tới Thần Du đại thiên địa, lại hiểu, trước đó hắn chẳng qua không nghĩ tới tín đồ của Đạo Tổ đã bao trùm đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Đế Xương đứng ra, nói theo:

- Bệ hạ, Thiên Tướng của thần phát hiện một chỗ cấm địa viễn cổ, theo Thủ Hộ giả phụ cận tuyên bố, cấm địa lần này cực kỳ nguy hiểm, từng có cường giả vạn cổ ngã xuống ở đây, nhưng bên trong cũng có thể là truyền thừa của cường giả vạn cổ, trước mắt tạm thời không có thế lực khác phát hiện, ngài xem, muốn phái người đi vào thăm dò hay không?

Khương Tử Ngọc không có lên tiếng, mà lâm vào trong trầm tư.

Lời ngầm của Đế Xương là có thể sẽ hi sinh một chút thiên binh thiên tướng, việc này không thể không thận trọng, Thiên Đình bồi dưỡng thiên binh thiên tướng tốn hao tài nguyên, thời gian cũng không ít.

Lâm Hạo Thiên bỗng nhiên đứng ra, cười nói:

- Bệ hạ, không bằng để cho ta đi qua? Ta có được kinh nghiệm tác chiến của thượng cổ Võ Đế, dù cho Thái Sử Trường Sách cùng những cao thủ Thường tộc kinh nghiệm tác chiến đầy mình đều không nhất định so bằng được ta, mà mệnh ta số rất tốt, luôn có thể gặp dữ hóa lành.

Trong những năm qua, hắn cùng Khương Tiển, Bình An nhiều lần gặp nạn, nhưng luôn có thể chịu nổi, cũng đạt được cơ duyên không nhỏ, hắn hiện tại tràn ngập tự tin, hăng hái.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía Khương Tiển.

Khương Tiển nói ngay:

- Cứ để ba người chúng ta đi thôi.

Khương Tử Ngọc gật đầu, Khương Tiển chính là người trong nhà, điều động người trong nhà đi đối mặt chuyện nguy hiểm, cũng có thể càng ngưng tụ trái tim nhóm tiên thần Thiên Đình.

Sau đó, một chút Tinh Quân, bốn bộ Thiên Thần cũng bắt đầu hồi báo chuyện, phần lớn là liên quan tới nhân gian.

Mầm tai vạ dưới nhân gian cũng không ít, vạn tộc tranh đấu, vận triều tranh phong, thậm chí còn có phàm nhân nện miếu thờ tiên thần.

Thiên Đình tuy mạnh mẽ, nhưng cũng không phải chúng sinh đều tin, cũng có rất lớn bộ phận sinh linh cừu hận Thiên Đình, đem bất hạnh mình gặp phải đều quy tội cho Thiên Đình vắng vẻ bọn hắn.

Rất lâu.

Khương Tử Ngọc tan triều, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đi theo Đế Xương rời đi, bọn hắn đã không kịp chờ đợi muốn thám hiểm viễn cổ cấm địa.

Một bên khác.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh tỉnh lại từ tu hành trạng thái, hắn đang luyện đan, khoảng cách lần trước phát hiện Lữ Thần Châu

đang chạy đến đã qua ba mươi ba năm, chiếc thiên thuyền kia đã rời khỏi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tiến vào Hư Không Vô Tận.

Khương Trường Sinh đã làm tốt chuẩn bị nghênh chiến, hắn ngược lại muốn xem xem Thiên Nguyên thần phôi cùng Thiên Đạo thạch có bao thần kỳ.

Lần này, Lữ Thần Châu tự mình đến đây, Khương Trường Sinh cũng sẽ không buông tha.

Hoặc là thuộc về Thiên Đình, hoặc là chết.

- Chủ nhân, ngài đang luyện chế tiên đan gì?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Hóa Hình đan, có thể làm cho sinh linh không phải nhân tộc biến thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Bên trong tu tiên, nhân tộc chính là Tiên Thiên Đạo Thể, thể phách thích hợp nhất để tu tiên, bất quá theo nhiều đời truyền thừa, nhân tộc chỉ lưu lại hình thể Tiên Thiên Đạo Thể, tư chất không lớn bằng lúc trước, một khi Nhân tộc tập võ, tốc độ đột phá là phần lớn chủng tộc khó mà sánh kịp.

- Ta đây có phải cũng nhận được một viên hay không?

Bạch Kỳ trừng to mắt, hưng phấn hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên có khả năng.

Bạch Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, bắt đầu cười ngây ngô.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của nó, gương mặt hơi rút, nhưng cũng không nói gì thêm.

Bạch Kỳ cái tên này mặc dù tiện không thôi, nhưng xác thực giúp hắn giữ gìn rất nhiều quan hệ, tại Thiên Đình, nó đã là người chấp hành của Khương Trường Sinh, rất nhiều con cháu huyết mạch, cố nhân gặp được chuyện, đều sẽ tìm nó hỗ trợ.

Khương Trường Sinh bây giờ có thể dễ dàng, may mắn mà có Khương Tử Ngọc, Trần Lễ, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, có thể làm

cho hắn không bị quấy rầy tu luyện.

Bạch Kỳ thấy tâm tình Khương Trường Sinh không tệ, bắt đầu đáp lời, một người một yêu trò chuyện quá khứ. Khương Trường Sinh mỗi lần bế quan kết thúc, đều có loại cảm giác cảnh còn người mất, cho nên có thể kể rõ cho người loại tâm tình này cũng rất tốt, có thể làm cho hắn càng cảm ngộ sâu về đạo pháp.

Vạn sự vạn vật đều là đạo, cảm ngộ nhân sinh cũng là đạo. Sau mấy tháng, Khương Trường Sinh luyện chế ra nhóm Hóa Hình đan đầu tiên, hết thảy bốn mươi chín viên.

Bạch Kỳ trước tiên uống vào một viên, hóa thành một nữ tử dáng vẻ thướt tha mềm mại yêu mị, giống như bộ dáng nó biến ảo khi hành tẩu giang hồ rất nhiều năm trước, nhưng khí chất càng thêm mị hoặc, để Khương Trường Sinh không hiểu nghĩ đến Đắc Kỷ.

- Chủ nhân, nô gia đẹp không?

Bạch Kỳ liếc mắt đưa tình, nũng nịu hỏi.

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Mặc quần áo vào, nhóm này đan dược giao cho ngươi đi cấp cho.

- Nô gia.

- Ừm? Không muốn thì thôi.

- Nô gia muốn.

Bạch Kỳ phất tay, dùng yêu lực ngưng ra lông trắng tụ thành một kiện áo bào, mặc vào, sau đó quỳ xuống trước mặt Khương Trường Sinh

Khương Trường Sinh đưa Hóa Hình đan còn lại cho nàng, sau đó tung một cước đá nàng ra khỏi Tử Tiêu cung.

Chương 845: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (1)

Chuyện Hóa Hình đan rất nhanh truyền ra khắp Thiên Đình, Bạch Kỳ trở thành tồn tại chạm tay có thể bỏng, rất nhiều tiên

thần đi nịnh bợ nàng, ngay cả Khương Tử Ngọc cũng tự mình đi xin một viên Hóa Hình đan, tình duyên của vị Thiên Đế này hết sức phong phú, hoàn toàn khác biệt phụ thân hắn.

Khi Bạch Kỳ đang hưởng thụ thổi phồng, Khương Trường Sinh lại bắt đầu luyện chế tiên đan khác.

Đã nắm giữ Hóa Hình đan, về sau chỉ cần dược liệu đầy đủ, có thể luyện chế số lượng lớn, hắn hiện tại cần nghiên cứu tiên đan khác.

Thái Thượng đan đạo ẩn chứa vô số đan phương, đủ loại, một chút tiên đan làm hắn mở rộng tầm mắt, tỷ như Hồi Thai đan, để sinh linh, người tu hành trở lại làm trạng thái ra đời, bao gồm cả linh trí.

Như Ý Tùy Tâm Đan, một chủ một phó, sau khi dùng, người uống phó đan sẽ hoàn toàn nghe theo người dùng chủ đan, bản năng mong muốn thuận theo hết thảy chỉ lệnh của người chủ đan, người phó đan thậm chí không phát hiện được là đan dược có vấn đề.

Phong Tâm đan, có thể phong bế tâm trí người, không có giải dược, vĩnh viễn không có ngày giải phong, có thể làm cho cường giả biến thành khôi lỗi, thậm chí không có sức chiến đấu.

Thạch Hóa đan, để người dùng đan hóa đá, hóa đá gặp nước thì tan, hồn phi phách tán.

Thế Phản đan, người dùng đan cảm nhận được hết thảy đều tương phản với tình huống thật, bao gồm cả những gì đã nói hay ý tứ cũng đều sẽ tương phản.

Thái Thượng đan đạo thật sự Sâm La Vạn Tượng, có chút đan dược theo Khương Trường Sinh nghĩ là vô cùng tà ác, nhưng đan dược tà ác được dùng đến tốt, cũng có thể có diệu dụng, nhìn như đan dược thượng thừa cũng có thể trở thành đan dược tra tấn kẻ địch.

Đan đạo cũng là một con đường tu hành không tệ, người luyện đan không cần tích lũy nạp khí, dựa vào đan dược, bớt đi quá trình tích lũy, dựa vào đan dược, vượt qua thiên kiếp.

Đi tắm đan đạo, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đợi Bạch Kỳ trở về, Khương Trường Sinh còn đang luyện đan, ánh lửa tam muội chân hỏa chập chờn trên mặt của hắn, hắn đã nhập định, mặc dù mở to mắt, nhưng hắn tản ra uy thế lớn lao, khiến cho Bạch Kỳ không dám bắt chuyện.

Bạch Kỳ yên lặng đi đến bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

Sau khi hoá hình, nàng cảm giác mình không thể lại nằm sấp đi ngủ, cần đoan trang một chút, học một ít tư thái của nữ tử nhân tộc.

Thiên thuyền nhanh chóng đi về phía trước bên trong Hư Không Vô Tận, lộ ra rất chậm trong bóng tối vô tận, bởi vì vô luận đi chỗ nào, đều là một vùng tăm tối.

Lữ Thần Châu cùng Lý Thương Hải đứng bên trên lầu các, trong dãy núi phía sau bọn hắn lúc có một thân ảnh vạn trượng đang đứng, tóc đen tung bay, người mặc hắc giáp, như viễn cổ ma thần, mặc dù cúi thấp đầu, lại tản ra cảm giác áp bách vô tận.

- Nhịp tim Thiên Nguyên thần phôi càng ngày càng kịch liệt, xem ra khoảng cách Thiên Đình đã không xa.

Ánh mắt Lữ Thần Châu sáng rực nói, trong lời nói tràn ngập hưng phấn.

Lý Thương Hải nhìn chằm chằm hắn, càng phát giác không thích hợp, đây giống như là đối mặt với cường địch trước kia dễ dàng đã đánh bại mình sao?

Lại liên tưởng đến Lữ Thần Châu giấu diếm hành tung lần này, thậm chí không có báo cho Độc Cô Vong Thiên tình hình thực tế, trong lòng của hắn mơ hồ có một phỏng đoán hoang đường.

- Giai thiên thuyền của Võ Chủ rất nhanh, Độc Cô Điệu tên kia khẳng định hiện tại còn đang rất hận ta.

Lữ Thần Châu bỗng nhiên cười nói, vừa nghĩ tới Độc Cô Điệu phát hiện Võ Chủ thành của mình bị vơ vét, tâm tình của hắn thoải mái khống chế không nổi.

Lý Thương Hải hỏi:

- Ngươi không sợ đối địch với Thần Võ giới?

Lữ Thần Châu khinh miệt nói:

- Ta nhằm vào chính là Độc Cô Điệu, cũng không phải Thần Võ giới, Thần Võ giới tự sẽ lựa chọn, dù sao ta còn chưa chân chính phản bội Thần Võ giới!

Vừa dứt lời, Lữ Thần Châu tựa hồ phát giác được cái gì, mãnh liệt nhìn về phía trước, ánh mắt sắc bén.

Cùng lúc đó, một mảnh tinh không cực xa, thiên binh thiên tướng đứng trên Tề Thiên Vân Hải đi tới, mấy chục vạn đại quân Thường tộc theo sát phía sau.

Thiên Đế ngồi trên long ỷ, bị tiên thần chen chúc, mỗi một vị tiên thần đều ngưng tụ ra tượng thần, khí thế khoáng đạt, trên mặt mọi người đều treo đầy hưng phấn, khẩn trương.

Ngay tại nửa canh giờ trước, Thiên Đế nhận được chỉ lệnh của Đạo Tổ, tuyên bố có cường địch thiên ngoại đột kích, để Thiên Đình chuẩn bị chiến đấu.

Có thể làm cho Đạo Tổ tự mình mở miệng, kẻ địch không phải tầm thường.

Tứ thánh đại nguyên soái chỉ còn lại có Từ Thiên Cơ, do hắn thống lĩnh toàn quân, ttheo phân phó của hắn, mười vạn thiên binh thiên tướng đã bắt đầu bày trận, trên trăm vị Tinh Quân phân bố các nơi, chuẩn bị hiệp đồng bày trận.

Thường tộc bắt đầu bày trận, bên trong nhiều năm như vậy, tu hành khí vận trận pháp ắt không thể thiếu, khi vào Vạn Giới môn thăm dò, các thiên binh thiên tướng đã đã chứng minh trận pháp Thiên Đình mạnh mẽ.

- Địch nhân ở đâu, vì sao còn không cảm giác được khí tức?

- Nói rõ kẻ địch còn rất xa, nhưng tốc độ bọn họ rất nhanh.

- Đây là lần đầu tiên Thiên Đình trải qua chiến đấu đại quy mô như thế.

- Chẳng lẽ là Thần Võ giới đột kích?

- Rất có thể, bất quá Thiên Đình chúng ta đã xưa đâu bằng nay, chưa hẳn không bằng Thần Võ giới.

Phần lớn thiên binh thiên tướng hết sức tự tin, một là không rõ ràng Thần Võ giới mạnh mẽ, hai là bọn hắn mạnh lên, mà tốc độ mạnh lên vượt xa trước khi phi thăng.

Nhóm thiên binh thiên tướng đầu tiên yếu nhất cũng có cảnh giới Võ Đạo Thánh Vương, số lượng Thiên Địa Đại Tôn cũng đang bùng nổ tăng trưởng, hằng năm đều sẽ sinh ra Võ Đế.

Theo khí vận Thiên Đình càng ngày càng mạnh, tụ lại võ đạo linh khí cũng càng ngày càng nhiều, cái này cũng ảnh hưởng đến nhân gian, bất quá Côn Lôn giới bao la, Thiên Đình cách đại bộ phận vận triều, chủng tộc đều rất xa, cũng không có bị chúng sinh phát giác được điểm này.

Chương 846: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (2)

Thường Nhạc Càn có cảnh giới cao nhất, hắn đã cảm nhận được khí tức của Lữ Thần Châu.

- Thật nhanh, tốc độ như vậy chẳng lẽ là thiên thuyền của Thần Võ giới?

Thường Nhạc Càn âm thầm kinh hãi, thiên thuyền Thần Võ giới có tiếng nhanh, Thường tộc có được một chiếc thiên thuyền, nhưng tốc độ nhanh kém xa của đối phương.

Tử Hoàn thần quân hỏi:

- Phụ thân, đối phương có bao nhiêu người?

Thường Nhạc Càn trả lời:

- Không nhiều, nhưng rất mạnh.

Có hai đạo khí tức làm hắn vô cùng lo sợ, nhưng hắn không hoảng hốt, bởi vì có Đạo Tổ làm chỗ dựa.

Thái Sử Trường Sách cũng cảm nhận được khí tức của Lữ Thần Châu, sắc mặt hắn kịch biến.

Khí tức như thế, tuyệt đối là đại nhân vật.

Một lát sau.

Một cỗ uy áp kinh khủng kéo tới, bao phủ đại quân Thiên Đình, khiến cho mọi người động dung, bao gồm cả Thiên Đế.

Thiên Đế nhíu mày, ở trong lòng nói:

- Phụ thân, kẻ địch tựa hồ không phải chúng ta có thể địch.

Mặt mũi tính là gì, hắn càng để ý Thiên Đình thương vong.

Chút tiên thần này đều là bảo bối của hắn, Thiên Đình còn chưa tới mức độ có thể tiêu xài sinh tử của tiên thần.

Giọng Khương Trường Sinh không có vang lên trong lòng hắn, hắn chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh.

- Đấu Chuyển Tinh Thần Đại Trận, lên!

Từ Thiên Cơ giơ lên thần binh, cao giọng quát, mười vạn thiên binh thiên tướng vận công bày trận.

Khí vận cuồn cuộn, chân khí bùng nổ, tượng thần trên người mỗi một vị thiên binh thiên tướng hóa thành vầng sáng bay lên, cấp tốc ngưng tụ thành hình ảnh một vùng vũ trụ sao trời, cuồn cuộn tráng lệ, các Tinh Quân dồn dập đi vào tinh vị của riêng mình, kích phát khí vận, tương liên cùng đại trận, khiến cho khí thế đại trận tăng vọt.

Thường tộc bày trận, bọn hắn chính là một bộ trận pháp khác, đi qua Thường Nhạc Càn cải biến, trận này càng có khí tức sát phạt.

Chân khí, khí vận của bọn hắn ngưng tụ thành hình ảnh thiên địa, như mảnh mặt đất Man Hoang ban đầu của vũ trụ, gió lớn từng trận, xen lẫn sát khí.

- Các ngươi chính là Thiên Đình?

Tiếng Lữ Thần Châu khinh miệt truyền đến, vang vọng bên tai tất cả mọi người.

Thường Nhạc Càn cùng một vài cường giả Thường tộc sắc mặt kịch biến, có người hoảng sợ nói:

- Lữ Thần Châu!

Nghe được cái tên này, Thái Sử Trường Sách, Hắc Hầu động dung.

Tên Lữ Thần Châu có thể nói là như sấm bên tai tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đó là vạn cổ thiên kiêu nổi danh cùng Diệp Thần Không, hơn nữa còn là vạn cổ thiên kiêu đã trưởng thành.

- Lại là hắn.

Thái Sử Trường Sách chảy mồ hôi lạnh.

Khương Thiên Mệnh bên cạnh nhíu mày hỏi:

- Lữ Thần Châu rất mạnh sao?

Thái Sử Trường Sách hít sâu một hơi, nói:

- Địa vị của hắn tương đương với Đại Thiên Tôn Thần Võ giới, thực lực hắn thậm chí mạnh hơn một vài Đại Thiên Tôn, thân thể hắn chính là Thượng Nguyên thần thể, nắm giữ Thượng Nguyên lực lượng, theo truyền thuyết, Thượng Nguyên lực lượng chính là lực lượng Thiên Địa, có thể thao túng thời không, thay đổi hết thảy.

Thiên Tướng ở xung quanh động dung, bá đạo như vậy?

Lúc này, thiên thuyền chạy nhanh đến, cấp tốc đứng ở phía trước Thiên Đình đại quân, người một phương Thiên Đình chú ý tới trên đỉnh thiên thuyền có một tôn thân ảnh vạn trượng, cảm thấy có chút quen mắt.

Khương Thiên Mệnh trừng to mắt, kinh ngạc nói:

- Là hắn!

Hắn quên không được mộng tiên đoán trước đó mình thấy, toàn bộ Thiên Đình bị đối phương một người trấn áp, tàn sát, bất quá trước đó hai lần tiên đoán mộng thất bại, cho nên hắn không nghĩ tới lần thứ ba có khả năng trở thành sự thật.

- Đạo Tổ ở đâu, ngài muốn để những người này chịu chết sao?

Lữ Thần Châu vang lên lần nữa lên tiếng, Lý Thương Hải khó tin nhìn về phía hắn.

Ngài?

Tên này quả nhiên.

Lý Thương Hải giận đến toàn thân run rẩy, đang muốn mở miệng, Lữ Thần Châu trở tay một chưởng, đập vào trên lồng ngực của hắn, đánh cho hắn phun máu ngã bay ra ngoài, nhập vào trong khe núi phía dưới.

Lữ Thần Châu thu tay lại, từ đầu đến cuối, hắn cũng không có nhìn Lý Thương Hải một cái.

Một phương Thiên Đình nghe được đối phương kêu gào Đạo Tổ, đều cảm thấy bị vũ nhục, từng người lộ ra sát cơ.

- Giết!

Từ Thiên Cơ vung thương quát to, Đấu Chuyển Tinh Thần Đại Trận đi theo phun trào, mười vạn thiên binh thiên tướng cùng nhau vung thương đâm tới, nhóm Tinh Quân đẩy ra song chưởng, hướng đi nhất trí.

Ầm ầm.

Hình ảnh Tinh Hải bắn ra vô số chùm sáng, hình thành hồng lưu ầm ầm sóng dậy, bao phủ thiên thuyền, tốc độ cực nhanh, thế không thể đỡ.

Thiên thuyền bỗng nhiên lay động, vạn trượng thân ảnh đứng ngạo nghễ trong dãy núi trên đỉnh thiên thuyền đột nhiên vọt lên, thân hình khổng lồ của hắn giãn ra, hiển thị rõ uy thế bá đạo, đánh tới một quyền. Quyền phong như gió lốc vũ trụ, mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ đụng vào tinh quang hồng lưu.

Cường quang tóe hiện, võ đạo linh khí trong hư không bị khuấy động, quét ngang bát phương, thiên binh thiên tướng đều híp mắt, cắn răng đối mặt uy áp mạnh mẽ chiến đấu, Thường Nhạc Càn nhìn thấy đối phương vậy mà cứng rắn chống đỡ Đấu Chuyển Tinh Thần Đại Trận, lúc này hạ lệnh.

Đại trận thường tộc ngưng tụ ra một đao ánh sáng màu trắng, nộ trảm mà đi, trong nháy mắt hạ xuống, đao ánh sáng dài ra hơn vạn lần, không ngừng phân hoá ra vô số ánh sáng, cùng nhau hạ xuống, thiên thuyền khổng lồ như tiểu thiên địa đều lộ ra nhỏ bé.

Thân ảnh vạn trượng vung lên cánh tay phải, cường thế đánh tan tinh quang hồng lưu, hắn đi theo thay đổi thân thể, một quyền đánh tới.

Oanh!

Muôn vàn đạo ánh sáng trong nháy mắt phá toái, vạn trượng thân ảnh đi theo vọt lên, một cước đạp về Thiên Đình.

Thường Nhạc Càn trống rỗng xuất hiện phía trước hắn, một chưởng đẩy ra, chân khí trong lòng bàn tay ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu tím lôi điện đan xen, cấp tốc mở rộng, như ngôi sao to lớn, bên trong ngôi sao màu tím bắn ra vô số mũi tên màu tím, bao phủ thân ảnh vạn trượng.

Lực lượng một người, có thể so với một phương đại trận.

Nhưng bên trong mưa tiễn màu tím bỗng nhiên bắn ra cường quang, cấp tốc mở rộng, đập tan vô số mũi tên, nghiền nát ngôi sao màu tím, cực tốc bành trướng.

Chương 847: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (1)

Khương Thiên Mệnh cùng Lữ Thần Châu đồng thời suy nghĩ, người trước sợ hãi, người sau kinh hỉ.

Trong mộng tiên đoán, một chiêu này để Thiên Đình tan tác, trong trí nhớ của Lữ Thần Châu, một chiêu này để trăm vạn cao thủ đến từ Thần Võ giới đều yên diệt, trong đó còn bao gồm năm vị Đại Thiên Tôn.

Lần nữa thấy một chiêu này, Lữ Thần Châu cực kỳ hưng phấn.

Đây mới là tuyệt học hắn rất muốn theo đuổi nhất, một chiêu hủy diệt hết thảy.

Thường Nhạc Càn vận công, cuồn cuộn Võ Nguyên hình thành vòng bảo hộ to lớn, ngăn cản Thiên Địa Câu Diệt do thân ảnh vạn trượng tập kích.

Một giây sau, hắn trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được, hắn Võ Nguyên trong nháy mắt tan rã khi tiếp xúc cường quang, không có chút nào lực lượng ngăn cản.

Đây là gì tuyệt học?

Thường Nhạc Càn không thể nào hiểu được.

Hắn biết được mình và Lữ Thần Châu chênh lệch lớn, nhưng cũng không lớn đến mức này.

Tất cả mọi người Thiên Đình bị hù dọa, đại trận hai phe lần nữa phát động công kích, nhưng căn bản ngăn cản không được cường quang mở rộng, mắt thấy cường quang muốn bao phủ Thường Nhạc Càn, cường quang khủng bố hư không tiêu thất.

Thường Nhạc Càn thở dài một hơi, mặt lộ a nu cười.

Hắn sở dĩ không tránh cũng bởi vì có ỷ vào.

Sau khi cường quang tan biến, không thấy thân ảnh vạn trượng, khiến cho mọi người kinh ngạc, Lữ Thần Châu cũng thấy sửng sốt.

Vạn trượng kim quang sáng lên từ phía sau Thiên Đình, cấp tốc mở rộng, chiếu rọi vùng hư không này, một thân ảnh vĩ ngạn chậm rãi ngưng tụ mà thành, chính là Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đứng ngạo nghễ phía trên chúng tiên thần thiên đình, Đạo Tổ ngồi trên thần tọa cúi nhìn Lữ Thần Châu.

Lần trước Lữ Thần Châu đối mặt Đạo Tổ, còn chưa có Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cho nên hắn bị phương thức ra sân của Đạo Tổ làm cho rung động.

Đây là vật gì?

Đạo Tổ làm sao trở nên lớn như thế?

Không chút nào kém cỏi hơn Thiên Nguyên thần phôi, nhưng thần phôi chính là Thiên Nguyên phôi thạch chế tạo, Thiên Nguyên phôi thạch vốn lớn như vậy, người làm sao có thể trở nên lớn như vậy?

Hắn nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên tay phải Đạo Tổ lơ lửng một quả cầu ánh sáng loá mắt, bên trong mơ hồ có một thân ảnh đang giãy dụa. Thân thể Lữ Thần Châu chấn động, hắn nghĩ tới lần trước lúc chiến đấu Đạo Tổ dùng thủ đoạn co hắn nhỏ lại.

Đây rốt cuộc là tuyệt học gì, từ đằng xa đứng ngoài quan sát, hắn cũng không có thấy rõ ràng đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Lần trước ngay cả phân thân của ta đều đánh không lại, bây giờ lại đến, ngươi cảm thấy ngươi còn có cơ hội thứ hai?

Giọng Khương Trường Sinh vang lên khiến cho mọi người đều nghe được rõ ràng.

Bên trong thiên thuyền, Lý Thương Hải thân chịu trọng thương chật vật bò lên, hắn đưa mắt nhìn thân ảnh vĩ ngạn phương xa, hai mắt trừng lớn.

Phân thân?

Bọn hắn đến cùng đang đối mặt với tồn tại như thế nào?

Những võ giả khác bên trong thiên thuyền đều là thân tín của Lữ Thần Châu, giờ phút này chấn kinh, bọn hắn từng nghe nói Lữ Thần Châu thảm bại trong tay Đạo Tổ, nghe nói trận chiến kia còn chết trăm vạn võ giả cùng với năm vị Đại Thiên Tôn.

Đây chẳng qua là phân thân?

Một phương Thiên Đình thì tò mò, Đạo Tổ khi nào chiến đấu qua cường giả như vậy?

Những năm qua nhìn như thái bình, nguyên lai đều là Đạo Tổ che gió che mưa cho bọn họ, bọn hắn cuồng nhiệt nhìn về phía Đạo Tổ, mong đợi thần thông tiếp theo của Đạo Tổ.

Không phải tất cả mọi người gặp qua Đạo Tổ chiến đấu, bọn hắn rất chờ mong thần thông của Đạo Tổ, mở mang kiến thức một chút Tiên đạo xa không thể chạm kia.

- Ta tự nhiên sẽ biết không có cơ hội thứ hai, nhưng ta nguyện vì Đạo Tổ, nguyện làm việc cho Thiên đình, thỉnh Đạo Tổ biểu hiện cho ta lực lượng chân chính của Tiên đạo.

Lữ Thần Châu cao giọng hô.

Trải qua kinh ngạc ngắn ngủi, hắn càng thêm phấn khởi.

Hắn thử nghĩ qua rất nhiều loại tình huống, chuyện khiến cho hắn cảm thấy không thể nào nhất xuất hiện, Thiên Nguyên thần phôi phục chế năng lực Đạo Tổ không tạo thành một chút xíu uy hiếp nào cho Đạo Tổ.

Lý Thương Hải nghe được lời Lữ Thần Châu, nắm chặt hai quả đấm, nhưng càng nhiều hơn chính là cảm giác bất lực.

Không có lực lượng đối mặt Đạo Tổ, vô lực đối mặt Lữ Thần Châu, hắn thậm chí tìm không thấy tác dụng của mình.

- Vậy cũng để ta nhìn một cái lực lượng ngươi và Thiên Nguyên thần phôi đi.

Khương Trường Sinh đưa tay, buông ra Thiên Nguyên thần phôi, đưa đến trước mặt Lữ Thần Châu, khôi phục thành thân thể vạn trượng.

Lữ Thần Châu nghe xong, lúc này thả người nhảy lên, đi vào đỉnh đầu Thiên Nguyên thần phôi, Thiên Nguyên thần phôi đi theo vọt lên, rống giận tăng lên khí thế, Lữ Thần Châu thi triển Thượng Nguyên thần lực, hào quang màu bạc bám vào thân thể Thiên Nguyên thần phôi, không gian bốn phương tám hướng vì đó vặn vẹo. Uy áp khủng bố buông xuống, khiến cho tất cả mọi người Thiên Đình động dung.

Đây là mạnh mẽ bực nào?

Mấu chốt nhất là, bóng lưng mạnh mẽ để bọn hắn khó mà nhìn theo đối mặt với Đạo Tổ lại lộ ra không chịu nổi một kích.

Lữ Thần Châu giơ cao tay phải, đột nhiên nắm thành quyền, bầu trời hắc ám vang lên âm thanh như pha lê phá toái, tất cả mọi người rõ ràng thấy dấu hiệu nát vụn, nhưng hư không vẫn như cũ hắc ám, loại cảm giác này cực kỳ quỷ dị.

Thiên Nguyên thần phôi lần nữa nâng lên chân phải, thi triển Thiên Địa Câu Diệt.

Một cước đạp xuống, Thiên Địa Câu Diệt được Thượng Nguyên thần lực gia trì nghiền nát không gian hư không, mang theo không gian phong bạo bao phủ đến Khương Trường Sinh và Thiên Đình.

Lần này, Thiên Địa Câu Diệt bộc phát ra khí thế vượt xa trước đó, cường quang loá mắt đến cực điểm để chúng thần Thiên Đình lộ ra vô cùng nhỏ bé, ngay cả Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đều như là một hạt bụi.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, hướng vào trong hư không nắm một cái.

Thần thông - Chưởng Trung Càn Khôn.

Thiên Địa Câu Diệt hình thành quả cầu ánh sáng loá mắt cấp tốc co vào, toàn bộ không gian phá toái bị hắn thu vào trong lòng bàn tay, trong đó bao gồm cả Thiên Nguyên thần phôi cùng Lữ Thần Châu.

Một màn này rung động con mắt tất cả mọi người Thiên Đình, bởi vì quá trình còn muốn chậm hơn lúc trước, bọn hắn tận mắt nhìn thấy địch nhân là như thế nào bị thu nhỏ, rồi rơi vào trong tay Đạo Tổ.

Chương 848: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (2)

Đạo Tổ không có thi triển thần thông tạo ra lực phá hoại kinh khủng, chẳng qua tiện tay trảo một cái, giống như đang bắt một con sâu nhỏ, tùy ý hàng phục kẻ địch.

Càng là tùy ý, càng rung động.

Lý Thương Hải cùng nhóm thủ hạ của Lữ Thần Châu ngây người, ngu ngơ tại chỗ.

Trên lòng bàn tay Khương Trường Sinh, Lữ Thần Châu đứng trên trên vai Thiên Nguyên thần phôi ngẩng đầu nhìn lại, nửa người trên Khương Trường Sinh chiếm cứ toàn bộ tầm mắt hắn, cách gần như thế, hắn vẫn thấy không rõ hình dáng của Đạo Tổ, Chí Dương thần quang như là Thái Dương trôi nổi trên vai Đạo Tổ, ánh nắng che đậy hình dáng hắn, chín quả cầu ánh sáng sau lưng Đạo Tổ như thiên hiển, cao cao tại thượng, thần thánh uy nghiêm.

Nếu như trên đời thật có thần linh sáng tạo hết thảy, đại khái là hình ảnh như vậy.

Trong đầu Lữ Thần Châu toát ra một ý nghĩ.

Hai cỗ lực lượng thần bí đột nhiên chui vào trong cơ thể hắn và Thiên Nguyên thần phôi, hắn không có ngăn cản, cũng không ngăn cản được, ngược lại bày ra tư thái thuận theo.

Đợi cỗ lực lượng này lưu lại ấn ký không thể xóa nhòa ở trong cơ thể hắn. Về sau, cỗ lực lượng này cấp tốc tan biến, hắn không có bối rối, ngược lại mừng rỡ.

Đây là kế hoạch của hắn.

So với báo thù Đạo Tổ, hắn càng muốn nhìn xem Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, nếu đủ mạnh, vậy hắn sẽ tùy tùng Tiên đạo.

Ngay cả Thiên Nguyên thần phôi đều không thể phục chế toàn bộ lực lượng của Đạo Tổ, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu?

Lúc Lữ Thần Châu đang suy tư, ánh mắt của hắn đối đầu một vệt kim quang, hắn bỗng nhiên cảm giác thế giới hoảng hốt một thoáng, kim quang tan biến, hắn tưởng rằng ảo giác của mình, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Khương Trường Sinh phất tay, đưa phóng xuất hắn cùng Thiên Nguyên thần phối.

- Dẫn bọn hắn trở lại Côn Lôn giới.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, đi theo tan biến.

Thần niệm của hắn đã đã kiểm tra, cũng kiểm tra trí nhớ Lữ Thần Châu, không có phát hiện Thần Võ giới tính toán.

Đúng là Lữ Thần Châu tự tiện hành động, nghĩ muốn thử một chút Tiên đạo mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh truyền âm cho Khương Tử Ngọc, để Khương Tử Ngọc phong cho Lữ Thần Châu trở thành thiên binh, triệt để kéo người này vào trận doanh Thiên Đình, ngăn cách võ đạo.

Lữ Thần Châu quả quyết, hắn mang đến tất cả thân tín của mình, đến mức Lữ tộc, hắn không quan tâm.

Sở dĩ mang Lý Thương Hải, hắn sợ Khương Trường Sinh giết hắn, còn có thể cầm Lý Thương Hải làm thẻ đánh bạc.

Lữ Thần Châu thở ra một ngụm, hư không quỳ lạy phương hướng Đạo Tổ tan biến, cao giọng cười nói:

- Lữ Thần Châu, nguyện vĩnh thế tùy tùng Đạo Tổ.

Ánh mắt hắn nóng bỏng, hắn nhất định phải đạt được lực lượng Tiên đạo.

Thiên Đình một phương hai mặt nhìn nhau, đều kích động lên.

Lữ Thần Châu cùng lực lượng Thiên Nguyên thần phôi, bọn hắn trước kia gặp qua, người mạnh như thế gia nhập Thiên Đình, tuyệt đối là chuyện tốt.

Thái Sử Trường Sách, Thường Nhạc Càn cùng với các cường giả Thường tộc vẫn còn trong kinh ngạc.

Vạn cổ thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy Thần Võ giới Lữ Thần Châu cứ như vậy gia nhập dưới trướng Đạo Tổ?

Lữ Thần Châu như thế, nếu như vạn cổ thiên kiêu khác cũng như thế, bọn hắn rất có ăn ý suy nghĩ cùng một khả năng, bọn hắn chân chính thấy được hi vọng Thiên Đình lật đổ thống trị của Thần Võ giới!

Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

[Thừa Thiên năm hai trăm mười hai, Lữ Thần Châu mang theo Thiên Nguyên thần phôi đột kích, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - linh vật Trảm Tội đài].

Nhìn một dòng thông báo trước mắt, Khương Trường Sinh thở dài một hơi.

Hắn còn lo lắng không có kích động sinh tồn ban thưởng, xem ra Lữ Thần Châu tên này không phải là thứ tốt, nếu Thiên Nguyên thần phôi có thể hạ gục hắn, tên này tất nhiên sẽ làm loạn.

Bất quá cái này cũng như thường, chỉ cần hiện tại Lữ Thần Châu có thể cho mình sử dụng liền tốt.

Không chỉ như thế, Lữ Thần Châu cũng là một chiêu bài rất tốt, dù sao rất nhiều võ giả trẻ tuổi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa dùng Lữ Thần Châu làm mục tiêu tập võ.

Khương Trường Sinh không có tiếp nhận truyền thừa Trảm Tội đài, mà là nhìn chằm chằm Lữ Thần Châu, chờ Lữ Thần Châu triệt để trở thành Chính thần, hắn có thể yên lòng.

Trong trận chiến đấu này, Thiên Đình mặc dù không có công tích, nhưng bọn hắn thấy được thực lực vạn cổ thiên kiêu Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng nhìn thấy thần thông quỷ thần khó lường của Đạo Tổ, bọn hắn đều hết sức phấn chấn, sĩ khí Thiên Đình phóng đại.

Lữ Thần Châu để Thiên Nguyên thần phôi đứng ở phía trên thiên hà, thiên thuyền thì theo hắn tiến vào Côn Lôn giới.

Hắn đơn độc đi theo Thiên Đế tiến vào Thiên Đình, thiên thuyền chờ đợi bên ngoài Thiên đình.

Khương Tử Ngọc cũng sợ Lữ Thần Châu phản bội, cho nên trước tiên mang Lữ Thần Châu tiến vào Phong Thần bảng.

Một khắc nhìn thấy Phong Thần bảng, Lữ Thần Châu càng thêm vui mừng lựa chọn của mình.

Xuyên qua Phong Thần bảng, hắn thu được khí vận Phong Thần bảng, giá trị khí vận của Khương Trường Sinh cũng đột nhiên tăng trưởng không ít.

Cái tên này một người tương đương với toàn bộ Thiên Đình, xác thực mạnh mẽ.

Từ đầu đến cuối, Lữ Thần Châu cũng không có phản kháng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khí vận có thể nhanh chóng dung hợp.

Khương Tử Ngọc bắt đầu trao đổi với Lữ Thần Châu, thuận tiện giới thiệu Thiên Đình.

Thiên Đình rất nhỏ yếu như Lữ Thần Châu dự đoán.

Nhưng tốc độ Thiên Đình phát triển làm hắn kinh ngạc, bởi vì Thiên Đình phần lớn là dùng sinh linh hạ giới làm chủ.

Không hổ là Tiên đạo.

Đến tận đây, Lữ Thần Châu gia nhập Thiên Đình lần nữa quét mới ghi chép cảnh giới tối cao của thiên binh, tin tức lưu truyền rộng rãi bên trong Thiên Đình.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Trảm Tội đài.

Trảm Tội đài, chính là Linh bảo sát phạt, không cần nhận chủ, cấm chế của nó rất đơn giản, đó chính là chém xuống đầu Tội Linh, nhân quả, mệnh số cùng với lực lượng bên trên đài.

Mặc kệ nền móng, thân thể cường đại cỡ nào, đều gánh không được sát phạt phạt đao của Trảm Tội đài.

Đây chỉ là Trảm Tội đài giới thiệu, hiệu quả thực tế như thế nào, còn có chờ khảo chúng, bên trong Tây Du Ký, Thiên Đình đuổi bắt Tôn Ngộ Không, dùng tới đủ loại Thiên phạt, ngược lại để Tôn Ngộ Không trở nên càng mạnh.

Chương 849: Không như suy nghĩ

Sau khi hiểu rõ Trảm Tội đài, Khương Trường Sinh cũng không có lấy nó ra, quyết định chờ Khương Tử Ngọc an bài tốt đám người Lữ Thần Châu rồi tính.

Một bên khác, Lữ Thần Châu trở thành thiên binh, bị Khương Tử Ngọc an bài làm thủ hạ của Thái Sử Trường Sách, Lữ Thần Châu cũng không có cảm thấy ăn thiệt thòi, dù sao bọn hắn trước đó là địch nhân, hắn tin tưởng dùng thực lực của mình không sớm thì muộn sẽ được đề bạt, Đạo Tổ không sớm thì muộn sẽ coi trọng hắn.

Thủ hạ Lữ Thần Châu đều là cường giả tung hoành một phương tinh vực, nhóm người này hợp lại đủ để khiêu chiến toàn bộ Thường tộc, Khương Tử Ngọc cũng không có vội vã để bọn hắn trở thành thiên binh, mà có ý định khác.

Lý Thương Hải muốn chạy trốn, bị thủ hạ Lữ Thần Châu bắt lấy, Lữ Thần Châu hỏi thăm Khương Tử Ngọc có thể biết Lý Thương Hải hay không, Khương Tử Ngọc lắc đầu mà Lý Thương Hải còn nhục mạ Đạo Tổ trước mặt mọi người, cuối cùng bị nhốt vào Thiên Lao.

Lữ Thần Châu cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Vấn đề hắn suy nghĩ nhiều năm vậy mà căn bản không tồn tại, Lý Thương Hải cùng Đạo Tổ căn bản không có quan hệ.

Chẳng lẽ Đạo Tổ thả Lý Thương Hải một cái mạng, chẳng qua nhìn hắn thuận mắt?

Những năm qua ở chung đã để Lữ Thần Châu hiểu rõ tính nết Lý Thương Hải, người này xác thực cương trực công chính, lòng mang đại nghĩa, thậm chí hết sức thẳng thẳng, thậm chí dám chống đối hăn trong một ít chuyện.

Có lẽ Đạo Tổ xem ở hắn là người tốt phần mới tha thứ hắn?

Lữ Thần Châu chỉ có thể suy nghĩ như vậy, hắn sau này cũng biết đến công đức, nghiệp lực tồn tại, Tiên đạo có thể phát giác được nhưng mệnh số vô hình này.

Thiên Lao.

Ầm!

Lý Thương Hải mình đầy thương tích, tóc tai dơ dáy bẩn thỉu bị ném vào trong phòng giam, cỏ khô nhào ở trên mặt, lại khiến cho hắn cảm giác có chút đau nhức.

Hắn chật vật đứng lên, dựa vào ở trên vách tường, há mồm thở dốc.

Nhà tù tối tăm, vách tường ẩm ướt, trên đỉnh đầu Lý Thương Hải có một cửa sổ nhỏ, trời xanh phía ngoài có Tiên Hạc bay qua thành hàng, xinh đẹp như vậy.

- Cuối cùng vẫn đi đến một bước này.

Lý Thương Hải lâm vào trong tuyệt vọng.

Khi hắn thấy Lữ Thần Châu mà bạn thân sùng bái nhất đầu nhập vào Đạo Tổ lúc, hắn đã mất hết can đảm, cảm thấy trên đời này lại không còn hi vọng.

Cái gọi là công đạo, cái gọi là chính nghĩa, cũng chỉ là chê cười.

- Khí tức của ngươi để cho ta cảm thấy có chút quen thuộc.

Một tiếng nói truyền đến từ trong phòng giam đối diện, Lý Thương Hải nghe xong, như bị sét đánh, cả người cứng đờ, hắn hoài nghi mình nghe lầm.

- Công lực của ngươi rất cao, hẳn là đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đi, uy, ngươi còn sống không?

Mạc Bất Nghịch đang tĩnh tọa ở trong phòng giam đối diện nhíu mày hỏi, người này sẽ không bị đánh đến ngốc hả?

Thật sự mất mặt cho thượng giới.

- Mạc Bất Nghịch?

Lý Thương Hải run giọng hỏi, hắn đột nhiên leo đến trước cửa nhà lao, hai tay nắm lấy cây gỗ, chăm chú nhìn phòng giam u ám đối diện.

- Ừm? Lý Thương Hải? Ngươi không chết?

Mạc Bất Nghịch kinh ngạc kêu to, hắn nhanh chóng lách mình đi đến trước cửa nhà lao, hai huynh đệ nhìn thấy nhau, đều rất đỗi giật mình, trong lòng vừa kinh hỉ, lại tràn ngập hoang mang, bao la mờ mịt.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì?

Hai người trăm miệng một lời hỏi, tiếp theo sửng sốt, yên lặng vài giây, hai người nhìn nhau cười to, cười đến thoải mái, dẫn tới Thiên phạm trong phòng giam gần đó không vừa lòng.

Mấy canh giờ sau.

Hai người ngồi đối diện ở trước cửa nhà lao, vẻ mặt Lý Thương Hải vô cùng phức tạp.

Mạc Bất Nghịch cảm khái nói:

- Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đúng là Thần Võ giới trước vứt bỏ phương vũ trụ hạ giới kia, muốn hủy diệt chúng sinh của một trăm phương võ giới, Đạo Tổ là vì cứu bọn họ mà ra tay, mà thiên quy Thiên Đình hết sức công bằng, Thiên phạm nơi này phần lớn đều là thiên binh, thổ địa, sơn thần, bị phàm nhân cáo trạng, chuyện như vậy gần như không có khả năng tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ngươi có từng nghe tới nhân gia tầm thường thành công cáo trạng Thiên Tôn Thần Võ giới? Lôi Thiên Tôn xuống ngựa?

- Đừng nói Thiên Tôn, sinh linh võ giới đều không thể vặn ngã Thần Quân.

Những năm qua bị giam giữ, Mạc Bất Nghịch trôi qua cũng không khổ, sau khi tu hành, hắn cũng ở đây hiểu Thiên Đình biến hóa, càng tràn ngập hảo cảm đối với Thiên Đình, chẳng qua là hắn không thể quên cái chết của Lý Thương Hải.

Bây giờ Lý Thương Hải còn sống, bất mãn lớn nhất của Mạc Bất Nghịch về Đạo Tổ biến mất, tự nhiên bắt đầu nói lời thật lòng.

Hắn và Lý Thương Hải là khác biệt bên trong số trăm vạn võ giả, hắn chỉ để ý Lý Thương Hải.

Lý Thương Hải cắn răng nói:

- Dù vậy, cũng không nên giết hại nhiều võ giả như vậy, còn có Từ muội.

Mạc Bất Nghịch ngắt lời nói:

- Thế lực tranh đấu, sao có thể không có sát lục? Chẳng lẽ Lý Thương Hải ngươi đời này chưa từng giết người? Đến mức Thường Từ, ngươi càng nghĩ nhiều, Thường tộc căn bản không có bị diệt, Thường tộc vẫn còn, Thường Từ trước đó còn tới thăm qua ta.

- Cái gì? Từ muội còn sống?

Lý Thương Hải trừng to mắt hỏi, hô hấp của hắn cũng bắt đầu dồn dập.

Mạc Bất Nghịch trợn trắng mắt, nói:

- Quả nhiên, huynh đệ không quan trọng bằng nữ nhân, thật sự làm người đau lòng.

Hắn mặc dù nói như thế, nhưng hắn rõ ràng rất cao hứng, nụ cười trên mặt không có tan biến qua.

- Thường Từ người ta đã là người Thiên Đình, mà ngươi là tù phạm của Thiên Đình, đừng nghĩ đến nàng nữa, trước hết nghĩ cách biểu hiện như thế nào, sớm ngày ra ngoài đi, dĩ nhiên, ngươi cũng có thể tiếp tục ương ngạnh, trong lòng mù quáng tín nhiệm về quy tắc của Thần Võ giới, một mực làm tù nhân, chờ một ngày Từ muội ngươi nhịn đau đưa ngươi đi đoạn đường cuối cùng.

Mạc Bất Nghịch âm dương quái khí nói, nói lời này xác thực rất có lực sát thương, Lý Thương Hải nghe được cực kỳ thống khổ.

Chương 850: Thiên số

Bầu trời hoàng hôn, bão cát màu máu tràn ngập giữa thiên địa, trong một mảnh hoang mạc có một thôn trang, trong một nhà lầu, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Bình An đang ở trong thôn trang nói chuyện với một lão giả mù mắt.

Ánh mắt của lão giả quấn vải xám bẩn cũ, quần áo tả tơi, tóc như cỏ khô, cả người gầy như que củi, nhưng khí thế của hắn rất mạnh, ở trước mặt hắn, ba người Khương Tiển không dám lỗ mãng.

- Vùng cấm địa này từng là nơi hai vị chí cường giả quyết chiến, bọn hắn đại chiến vạn năm, khiến cho mảnh thế giới này rời khỏi võ đạo, sau khi hai bên đồng quy vu tận, oán khí khó tiêu, kẻ đến sau đi vào rất khó lại trốn ra, dần dà liền trở thành tuyệt địa làm người nghe tin đã sợ mất mật bên trong ba ngàn thiên địa.

Lão giả dùng một loại ngữ khí để ba người Khương Tiển khó hiểu cảm khái.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Đã là tuyệt địa, vì sao ngài không chịu rời đi?

Mảnh thôn trang này cũng chỉ có lão giả một người, quả thực quỷ dị.

Bất quá vị lão giả này từng đã cứu Thiên Quân lỡ vào nơi này, cho nên Thiên Đình rất có hảo cảm đối với hắn, không có đề phòng.

Lão giả trả lời:

- Ta tự có mệnh số của ta, cũng không phải vì thủ hộ cái gì, hoặc là cảnh cáo người nào, ta nói cho các ngươi biết, chẳng qua tùy ý mà làm, thật muốn đi vào xông xáo, dựa vào những gì ta đã nói là rất khó khuyên can, ba người các ngươi đã hạ quyết tâm muốn đi vào.

Nghe vậy, Lâm Hạo Thiên cười hắc hắc nói:

- Lão tiền bối, ngài xem người thật chuẩn, vậy ngài cảm thấy chúng ta có thể toàn thân trở ra không?

- Có người có thể, có người không thể.

Lão giả nói câu này để Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển nhíu mày.

Câu này còn làm bọn hắn lo lắng hơn so với kết luận toàn bộ đều phải chết.

Ba người đều lâm vào trong trầm mặc, Bình An thì không đợi được kiên nhẫn, nói:

- Đi vào đi vào!

Lão giả nhìn chằm chằm Bình An, nói:

- Những người vốn nên chết kia lại sống sót, những đồ vật vốn nên tan biến lại tiếp tục tồn tại, từ nơi sâu xa tự có thiên số, mưu toan chống lại thiên số, cuối cùng sẽ vạn kiếp bất phục.

Chân mày Khương Tiển nhíu chặt hơn, cắn răng nói:

- Xin tiền bối chỉ rõ.

- Ta cũng không hiểu thiên số, thân ta cũng đang ở bên trong vạn kiếp bất phục, các ngươi đi thôi.

Lão giả lắc đầu, sau đó run run rẩy rẩy đứng dậy, đi vào một gian phòng ốc cũ nát bên cạnh.

Lâm Hạo Thiên đứng dậy, nói:

- Bằng không một mình ta đi vào thôi.

Chớ nhìn hắn bình thường cà lơ phất phơ, nhưng lời lão giả nói nhắc nhở hắn, hắn cũng không nguyện trông thấy huynh đệ chết ở trước mắt mình.

Khương Tiển đứng dậy theo, nói:

- Vậy cứ lưu Bình An lại, hai chúng ta đi.

- Đi đi.

Bình An gặp bọn họ đứng dậy, phấn khởi, hắn thả người nhảy lên, bay về phía chân trời.

Lâm Hạo Thiên, Khương Tiển quá sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

Năm thứ năm Lữ Thần Châu gia nhập Thiên Đình, Thiên Đình nhiều hơn một tòa Trảm Tội đài, Khương Trường Sinh buộc khí vận Trảm Tội đài cùng Phong Thần bảng chung một chỗ, giao phó một vị thần chức, có được thần quyền chuyên môn vận dụng Trảm Tội đài.

Trảm Tội đài xuất hiện để bầu không khí Thiên Đình nhiều hơn một phần khẩn trương, trước đó hình phạt ít nhất còn có chuyển cơ, nhưng lên Trảm Tội đài, kia chính là không có cơ hội chuyển thế, hình thần câu diệt.

Tin tức truyền ra Thần Du đại thiên địa, Viêm Chủ biết được việc này, âm thầm kinh hãi, luôn cảm thấy Trảm Tội đài là vì hắn mà dựng, hắn khuyên bảo chính mình, về sau không thể làm ác, nhất định phải làm việc thiện tích đức.

Không chỉ là hắn, những tín đồ hổ thẹn trong lòng đều đang khuyên bảo chính bản thân mình, cũng không thể bị đẩy lên Trảm Tội đài.

Sau khi bố trí kỹ lưỡng Trảm Tội đài, Khương Trường Sinh lần nữa bế quan, trùng kích Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai.

Một năm này, Khương Tử Ngọc an bài một nhóm tiên thần tiến đến bái phỏng Linh Pháp đại thiên địa, Lữ Thần Châu cũng hộ tống mà đi, có tôn cường giả này đồng hành, tiên thần nhóm càng có niềm tin, dù sao bọn hắn đối mặt lực lượng cùng thiên địa là không biết.

Thiên thuyền Lữ Thần Châu cũng đã sung công, trở thành thiên thuyền của Thiên Đình, tốc độ không kém hơn Tề Thiên Vân Hải.

Một ngày này, trong thiên lao.

Cửa nhà lao mở ra, Mạc Bất Nghịch đi tới, hắn đứng ở bên cạnh thiên binh, cười nói với Lý Thương Hải vẫn bị giam giữ:

- Huynh đệ, ta đi ra ngoài trước, ta có thể được đi nhìn một Lữ Thần Châu hoàn toàn khác, hiện tại chúng ta đều là thiên binh, đồng cấp, ha ha!

Nhìn Mạc Bất Nghịch bày ra bộ dáng cao hứng, Lý Thương Hải tức giận, lại cao hứng dùm cho hắn, ít nhất hắn còn sống.

- Huynh đệ, ta chờ ngươi ở ngoài, ngươi cần cải tạo thật tốt, chớ có cố chấp.

Mạc Bất Nghịch phất phất tay, đi theo thiên binh rời đi.

Tâm tình Lý Thương Hải trở nên phức tạp, hắn cũng nghĩ ra đi, nhưng Đạo Tổ đồ sát nhiều võ giả như vậy, khiến cho hắn khó mà tiếp nhận, hắn khát vọng tình yêu, nhưng hắn trong lòng có chính nghĩa của mình, sẽ không bị nữ nhân ảnh hưởng.

- Có lẽ ta cũng nên bình tĩnh ngẫm lại

Lý Thương Hải yên lặng suy nghĩ, Đạo Tổ có lỗi, Thần Võ giới không có sai à, nếu không có Đạo Tổ, ai có thể trừng trị những sai lầm kia của Thần Võ giới?

Hắn càng nghĩ càng bao la mờ mịt, hắn bắt đầu tĩnh toạ luyện công, tu luyện tuyệt học thần bí Lữ Thần Châu truyền thụ cho, tu luyện công pháp có thể giúp cho hắn ít đi sốt ruột, càng chuyên tâm hơn.

Một bên khác.

Bên trong Lăng Tiêu bảo điện, sắc mặt Khương Tử Ngọc cực kỳ khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Lễ trên điện, trầm giọng nói:

- Tra! Nhất định phải tìm tới bọn hắn.

Trần Lễ trả lời:

- Đế Xương đại nguyên soái đã tiến đến, bệ hạ chớ hoảng sợ.

- Chớ hoảng sợ? Làm sao có thể, khí vận Bình An đã tan biến, khí vận nhưng Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên vẫn còn, ngươi có hiểu rõ điều này có ý nghĩ gì?

Khương Tử Ngọc tức giận nói, Trần Lễ nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng.

Chương 851: Chương 851: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (1)

- Bình An mặc dù ngu dại, nhưng hắn là đại đệ tử của phụ thân trẫm, đối với Đại Cảnh, Thiên Cảnh đều có công lao không thể quên, nếu hắn xảy ra…

Khương Tử Ngọc vừa nói, một bên nỗ lực bình phục cảm xúc.

Việc quan hệ đến Bình An, hắn thật vô cùng hoảng, dù sao cũng là hắn đồng ý Bình An đi mạo hiểm.

Trần Lễ giương mắt nói:

- Bệ hạ, ngài đều có thể cảm nhận được khí vận hắn tan biến, Đạo Tổ há có thể không biết? Nếu Đạo Tổ không có hỏi thăm ngài, nói rõ người tự có biện pháp giải quyết, viễn cổ cấm địa kia quá mức nguy hiểm, nếu tùy tiện điều động càng nhiều tiên thần tiến đến, tổn thất của Thiên đình càng lớn hơn, tốt nhất chờ Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên ra ngoài lại tính toán sau, có lẽ tình huống hoàn toàn tương phản như chúng ta dự đoán.

Nghe vậy, sắc mặt Khương Tử Ngọc hòa hoãn, hắn quá gấp, không có trấn định như ngày xưa.

Hắn sở dĩ vội, cũng là bởi vì Bình An đặc thù, hắn khi còn bé đã nghe Mộ Linh Lạc nhắc qua, bên trong hết thảy hậu bối, phụ thân hắn để ý nhất chính là Bình An, chỉ vì Bình An vĩnh viễn chưa trưởng thành.

Mặc dù Bình An sẽ rất ít đi quấy rầy Khương Trường Sinh, nhưng Khương Tử Ngọc một mực ghi nhớ lời của mẫu thân.

- Không được, trẫm tự mình đi một chuyến.

Khương Tử Ngọc đứng dậy, tan biến bên trong Lăng Tiêu bảo điện. Trần Lễ lắc đầu cười khổ quay người rời đi.

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Tử Ngọc quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, cái trán dán trên mặt đất, không có chút phong phạm Thiên Đế.

Bạch Kỳ lộ ra vẻ lo lắng, đưa mắt nhìn Khương Trường Sinh, Khương Tử Ngọc, chuyển động qua lại, không dám mở miệng,

bình thường nàng có khả năng pha trò, nhưng bây giờ liên quan đến an nguy của Bình An, nàng không dám mở lời.

Khương Trường Sinh mở mắt, nói:

- ta Đã biết được việc này, đi xuống đi, người đều có mệnh, Bình An lựa chọn không phải ngươi, là Khương Tiển.

Khương Tử Ngọc ngẩng đầu, muốn nói lại thôi.

- Đừng diễn, mau cút.

Khương Trường Sinh tức giận nói, Khương Tử Ngọc gặp hắn còn có thể nói chuyện như vậy, nói rõ Bình An vô sự, lúc này thở dài một hơi, sau đó hành lễ rời đi.

Đợi hắn rời đi, Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Tình huống Bình An như thế nào, vì sao khí vận bị mất?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Trên đời này luôn có lực lượng áp đảo phía trên khí vận.

Hắn thần du thiên ngoại, ý thức truy tung về phía Luân Hồi ấn ký của Bình An.

Trên người Bình An có sợi tóc Đại Đạo hóa hình của hắn, cũng không có kích động, lại thêm Luân Hồi ấn ký không có tan biến, cho nên hắn không có để ý, bất quá nếu Khương Tử Ngọc đều tới, hắn vẫn quyết định đi xem một chút.

Ngay cả Khương Tử Ngọc đều hoảng như thế, hai người Khương Tiển khẳng định càng hoảng, Luân Hồi ấn ký của ba người cũng không có ở cùng một chỗ.

Thiên địa chỗ cấm địa ba người đi đến ở vào một chỗ rìa khác của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, giống như Côn Lôn giới, cách biệt với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Đợi ý thức Khương Trường Sinh đi vào phiến thiên địa này, hắn đầu tiên là truy tìm Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên.

Giờ phút này, hai người đang quỳ gối trong một thôn trang tàn phá, bọn hắn đối mặt với phòng cửa đóng kín, không có người đi ra, hai người đã quỳ rất lâu.

Ý thức Khương Trường Sinh nhìn về phía nhà gỗ, bên trong có một lão giả đang vận công, trước mặt nổi lơ lửng rất nhiều phù văn quỷ dị, ánh sáng trôi giạt, tựa hồ tại thôi diễn cái gì.

Hắn không còn lưu lại, bay về phía cấm địa.

Vừa tiến vào cấm địa, hắn đã cảm nhận được rất nhiều lực lượng quy tắc hỗn loạn, bạo động, ngay cả võ đạo linh khí cũng tràn ngập oán khí cực hạn, nếu hấp thu quá nhiều, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Không hổ là cấm địa, quả thật có chút đồ vật.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên đi vào chỗ như vậy, oán khí ngút trời tuyệt không phải Nguyên Đạo Võ Tôn có thể bằng, nơi này tất nhiên cất giấu vong hồn khủng bố vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn.

Ý thức của hắn không bị ảnh hưởng, tự do xuyên qua.

Quy tắc không gian Nơi này hỗn loạn, kẻ xông vào rất dễ dàng mất phương hướng, lại thêm oán khí tràn ngập thiên địa, đợi ở chỗ này thời gian lâu dài, dễ dàng sinh ra ảo giác.

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh tìm tới Bình An.

Bên trong cấm địa có rất nhiều thời không loạn lưu, Bình An ở một chỗ trong đó, giấu ở sâu bên trong không gian.

Ý thức của hắn chui vào bên trong mảnh thời không loạn lưu kia, hắn thấy được Bình An.

Tiểu tử này đang cuộn thành một đoàn như là trạng thái thai nhi, quanh người bị từng sợi lực lượng kỳ dị bao quanh, ngay cả Khương Trường Sinh cũng không phân rõ đây là quy tắc lực lượng gì.

- Lạnh lạnh.

Bình An phát ra tiếng yếu ớt, thân thể hơi hơi run rẩy.

Khương Trường Sinh cẩn thận cảm thụ cỗ lực lượng này, không nói âm lãnh thế nào, nhưng ý thức của hắn đều cảm giác lạnh, kéo dài như thế, sợ rằng Bình An rất khó chịu đựng được.

Bất quá cỗ lực lượng này rõ ràng đang cải tạo thân thể Bình An, sau khi Khương Trường Sinh thành tiên trước muốn giúp Bình An chữa trị tốt linh trí, nhưng không thành công, hắn chỉ có thể ký thác vào Thái Thượng đan đạo, phía trên xác thực có tiên đan tương quan, chỉ là dược liệu rất khó tìm.

Khương Trường Sinh lúc này thu hồi ý thức.

Đợi ý thức của hắn trở lại trong cơ thể bản tôn, hắn phân ra một tôn phân thân, trước đi trợ giúp Bình An.

Phân thân dùng tốc độ bất kỳ người nào cũng không phát hiện được chui vào Vạn Giới môn, đi vào vùng thế giới kia, không có dừng lại, thẳng đến Bình An mà đi.

Một bên khác.

Trong thôn trang cũ nát, cửa phòng đẩy ra, lão giả mù chậm rãi đi ra, hai người Khương Tiển vội ngẩng đầu.

Lão giả mù phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi lắc đầu nói:

- Thiên số đã tới, vô lực hồi thiên.

Chương 852: Chương 852: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (2)

Nghe vậy, Lâm Hạo Thiên một thoáng đứng lên, mắng:

- Cái gì thiên số, cũng là nói bậy, Khương Tiển, chúng ta đi, đi tìm tiền bối, hà tất ở đây lãng phí thời gian?

Khương Tiển bỏ qua hắn, nhìn chằm chằm lão giả, cắn răng nói:

- Tiền bối, ngài có thể cứu chúng ta ra, tất nhiên có biện pháp cứu hắn, xin ngài lại ra tay, ta nhất định báo đáp ngài, dù cho đi chết.

Lão giả thở dài nói:

- Cứu các ngươi, chẳng qua là mệnh các ngươi không có đến tuyệt lộ.

Lâm Hạo Thiên đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, mặt đất lay động, một cỗ khí tức cuồn cuộn truyền đến từ cấm địa, bão cát loạn vũ, kinh thiên động địa.

Lão giả quay đầu nhìn lại, hắn bỗng nhiên giật xuống vải che mắt, lộ ra hốc mắt cháy đen không có con ngươi, dị thường khiếp người.

Chỉ thấy bên trong hốc mắt của hắn vậy mà ngưng tụ ra hai con ngươi màu đỏ ngòm, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên chú ý tới dị thường của hắn, cả kinh lui lại, cùng hắn giữ một khoảng cách. Hai con người mang cho bọn hắn một loại cảm giác áp bách âm lãnh khó tả.

- Làm sao có thể.

Lão giả kinh hô một tiếng, đi theo tan biến tại chỗ.

Lâm Hạo Thiên kinh ngạc hỏi:

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Thấy Khương Tiển muốn theo sau, hắn vội vàng kéo Khương Tiển, nói:

- Lực lượng ngươi ta căn bản cứu không được Bình An, ngươi trở về tìm tiền bối, ta đuổi theo.

- Muốn đi thì cùng đi.

- Chớ hồ nháo, nghe ta.

Lâm Hạo Thiên bá đạo nói, đẩy Khương Tiển một cái, sau đó một mình bay về phía cấm địa.

Khương Tiển cắn răng, hướng về bay phía Vạn Giới môn.

Bên trong thời không loạn lưu, vệt sáng màu vàng lóng lánh. Phân thân Khương Trường Sinh đang quán thâu pháp lực vào cho Bình An, hắn phát hiện pháp lực của mình không thể lôi Bình An ra ngoài, quy tắc lực lượng thần bí dị thường cường đại, hắn chỉ có thể dùng lực trợ giúp Bình An thoải mái hơn tiếp nhận cỗ lực lượng này, vừa hay cỗ lực lượng này đang cải tạo Bình An, chẳng qua là Bình An không chịu nổi.

Nương theo pháp lực gia trì, Bình An cảm nhận được ấm áp, không run rẩy nữa.

Hắn chật vật mở mắt, thấy được một thân ảnh quen thuộc mà mơ hồ, hắn lộ ra nụ cười, ngu ngơ cười nói:

- Sư sư…

Khương Trường Sinh như dĩ vãng, vỗ vỗ đầu của hắn, khiến cho hắn nhắm mắt, an tâm chờ đợi.

- Dừng tay!

Một tiếng hét to truyền đến, chỉ thấy lão giả mù xuất hiện tại trong bóng tối cách đó không xa, hai mắt đỏ như máu, như Lệ Quỷ, kinh dị, đáng sợ.

Khương Trường Sinh không để ý đến hắn.

Mù mắt lão giả tức giận nói:

- Ngươi là đang chống cự thiên số, sẽ dẫn tới hạo kiếp, mau dừng tay.

Hắn đưa tay chụp về phía Khương Trường Sinh, lực lượng sục sôi bùng nổ, đây là một cỗ lực lượng đặc thù không phải Võ Nguyên, nhưng va chạm vào trên người Khương Trường Sinh liền tan rã.

- Lăn đi, lại ra tay, ta sẽ không khách khí.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, nếu không phải xem ở phân lượng người này đã giúp Thiên Đình, hắn cũng sẽ không chịu đựng tập kích của đối phương.

Lão giả mù âm thầm kinh hãi, vừa rồi một chưởng kia nhìn như thường thường không có gì lạ, kì thực ẩn chứa lực lượng thiên số, vậy mà không làm gì được đối phương.

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ ngươi chính là chỗ dựa của hắn, là vị Đạo Tổ kia của Thiên Đình? Vì sao muốn cứu người vốn nên bỏ mình, còn dẫn hắn đi đến một bước này?

Lão giả mù cắn răng hỏi, trong lời nói tràn ngập kiêng kị. Trước đó nghe nói Thiên Đình Đạo Tổ thần thông quảng đại, hắn không để ở trong lòng, không nghĩ tới đối phương mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh đưa lưng về phía hắn, nói:

- Không sai, ta chính là sư phụ hắn, ta phải cứu hắn, người nào cũng không quản được.

Lão giả mù yên lặng, vệt sáng màu vàng lóng lánh trên người Khương Trường Sinh chiếu lên mặt hắn, rọi sáng ánh mắt của hắn.

- Ngươi có biết, ngươi tiếp tục như vậy, sẽ sáng tạo ra hậu quả như thế nào? Ngươi không cách nào tưởng tượng, ngươi không thể gánh chịu.

Lão giả mù chậm rãi mở lời, trong lời nói tràn ngập thống khổ.

Thấy Khương Trường Sinh không trả lời, hắn phối hợp nói tiếp, nói:

- Trước đây thật lâu, ta giống như ngươi, cứu được người vốn nên chết, còn trợ hắn trưởng thành, về sau dẫn tới võ đạo đại kiếp, ba ngàn thiên địa kịch biến, mà ta bị vĩnh viễn cầm tù ở đây, không thể rời khỏi phiến thiên địa này, hắn căm thù thiên số, muốn cầu hủy diệt thiên địa vạn vật, hủy diệt hết thảy, hắn muốn làm thiên số, sáng tạo thuộc về mình hết thảy, đều lỗi của ta.

Nói đến chỗ này, hắn ánh mắt trở nên kiên định, tay phải chậm rãi nâng lên, hai ngón đặt tại giữa mi tâm, hai con mắt đỏ bắn ra sát ý doạ người.

- Ngươi không rõ ràng đại giới làm như vậy, ta cũng hiểu biết không cải biến được ý chí của ngươi, đã như vậy, vậy chỉ có thể ngọc thạch câu phần, vì chúng sinh xóa đi một tai hoạ ngầm đại kiếp.

Bộ mặt của ông lão mù trở nên dữ tợn, trong đôi mắt tiêu bắn ra huyết khí đáng sợ, không gian quanh mình như vòng xoáy vặn vẹo, một cỗ khí thế dị thường đáng sợ bùng nổ.

Một vệt sáng xuyên thủng lồng ngực lão giả mù, nhanh đến hắn không kịp phản ứng, hắn trừng to mắt nhìn lại, chỉ thấy Khương Trường Sinh duy trì tư thế thi triển Trần gia Khí Chỉ.

Sắc mặt lão giả mù kịch biến, dừng lại, tĩnh toạ tại chỗ, vận công chống cự pháp lực bá đạo trong cơ thể.

Pháp lực tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể hắn, khiến cho hắn lực lượng ngưng tụ tán loạn, cũng may hắn đủ mạnh, cũng không có mất đi khống chế thân thể.

Khương Trường Sinh lần nữa bắn ra ba chỉ, điểm vào ba khu huyệt đạo trên người lão giả mù, này ba huyệt đạo chính là chỗ lực lượng lão giả mù hội tụ.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn chuyên tâm trợ giúp Bình An.

Toàn thân lão giả mù run rẩy, trong lòng kinh hãi:

- Đây là lực lượng gì làm sao có thể xua tan thiên số.

Vô luận hắn vận công như thế nào, cũng không cách nào tụ tập lực lượng đặc thù trong cơ thể.

Chương 853: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (1)

Trong dãy núi, Lâm Hạo Thiên nhìn xung quanh, khắp núi khắp đồng đều bão cát màu máu, trên không treo từng khí lưu vòng xoáy lớn nhỏ không đều.

Sau khi hắn đi theo lão giả mù mắt tiến vào cấm địa liền mất dấu, căn bản tìm không thấy đối phương đi nơi nào, giống như lúc trước Bình An mất tích.

- Đáng chết, nơi này đến cùng là nơi quái quỷ gì?

Trong lòng Lâm Hạo Thiên nổi nóng, nổi giận mắng, chân phải giẫm một cái, chân khí bùng nổ, quét ngang bát phương, chấn động bốn sơn nhạc phương tám hướng, vòng xoáy khí lưu trên không theo đó vặn vẹo, cũng không có bị xua tan.

Hắn nỗ lực bình phục tâm tình, cẩn thận cảm thụ chỗ không tầm thường xung quanh.

Một lát sau, một đám thân ảnh cực tốc bay tới, cầm đầu chính là Thiên Đình đại nguyên soái Đế Xương, đi theo phía sau đều là Thiên Tướng, Tinh Quân, bọn hắn cấp tốc rơi vào trước mặt Lâm Hạo Thiên, hỏi thăm tình huống.

Lâm Hạo Thiên không có giấu diếm, Đế Xương nghe xong nhíu mày, sau đó an bài nhóm tiên thần tản ra, quan sát tỉ mỉ.

- Đừng lo lắng, Trần Thiên Quân đã đi tìm bệ hạ, bệ hạ tất nhiên sẽ đi tìm Đạo Tổ.

Đế Xương an ủi, hắn hết sức tán thưởng ba người Lâm Hạo Thiên, từ sau khi Vạn Giới môn xuất hiện, ba người này vì Thiên Đình nhiều lần kiến công cực khổ, nơi nguy hiểm hơn nữa, bọn hắn cũng dám xông, thanh danh của bọn hắn lưu truyền rộng rãi khắp Thiên Đình.

Lâm Hạo Thiên gật đầu, chẳng qua vẫn không yên lòng.

Trước Tử Tiêu cung, Khương Tiển quỳ gối trước cổng chính, sắc mặt hắn đầy lo lắng, nhanh chóng nói chuyện Bình An gặp phải, hi vọng gia gia có thể ra tay.

Nhưng hắn không có nghe Khương Trường Sinh trả lời, cái này khiến trái tim của hắn chìm vào đáy cốc.

Đại môn mở ra.

Một đạo thân ảnh thướt tha đi ra, chính là Bạch Kỳ sau khi hóa hình, nàng đi vào trước mặt Khương Tiển, che miệng cười nói:

- Tốt, đừng lo lắng, chủ nhân đã sớm ra tay.

Khương Tiển động dung, suy nghĩ trước đó cảm nhận được khí tức cuồn cuộn, chẳng lẽ là gia gia.

Hắn như trút được gánh nặng, trên mặt lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, hắn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Bạch Kỳ nói:

- Thích xông xáo là chuyện tốt, nhưng nhất định phải lượng sức mà đi, không thể lỗ mãng, chủ nhân không có khả năng mỗi lần đều có thể kịp thời chạy tới.

Nụ cười trên mặt Khương Tiển tan biến, đi theo lộ ra vẻ xấu hổ. Hắn đứng dậy, hướng Bạch Kỳ khom lưng hành lễ, chắp tay nói:

- Ta hiểu được.

- Cùng một chỗ đi xuống đi, vừa rồi ta muốn đi thất trọng thiên.

Bạch Kỳ cười nói, Khương Tiển gật đầu, hai người cùng nhau nhảy xuống đám mây.

Bên trong thời không loạn lưu, lão giả mù mắt còn đang chật vật ráng chống đỡ, hắn nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng không cách nào triệt tiêu lực lượng đáng sợ trong cơ thể.

Bình An được sự giúp đỡ của Khương Trường Sinh, thân thể bắt đầu dung hợp cùng cỗ lực lượng quy tắc thần bí, thân thể hắn đã đang sinh ra biến chất.

Khương Trường Sinh quan tâm nhất vẫn là Bình An có thể khôi phục linh trí thiếu hụt trời sinh hay không, trở thành một người bình thường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lão giả mù mắt cuối cùng từ bỏ, hắn phát hiện khi hắn không vận công, cỗ lực lượng đáng sợ kia ngược lại yên tĩnh xuống.

- Người này khống chế Võ Nguyên vậy mà đi đến trình độ như vậy, không đúng, đây cũng không phải Võ Nguyên, hắn không phải võ giả

Hai chấm đỏ tan biến trong mắt lão giả mù, khôi phục thành mắt hố cháy đen, yên lặng chờ đợi.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng dừng tay, Bình An đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Hán xoay người lại đến trước mặt lão giả, nói:

- Ván đã đóng thuyền, khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt.

Hắn bắt lấy lão giả mù mắt, ném hắn ra bên ngoài, đồng thời truyền âm cho mọi người Thiên Đình trong cấm địa, để bọn hắn thối lui.

Bình An còn cần một đoạn năm tháng dài đằng đẵng mới có thể thức tỉnh, mà phân thân Khương Trường Sinh chuẩn bị một mực chờ đợi ở đây, pháp lực phân thân còn hết sức dồi dào, giúp Bình An căn bản không có tiêu hao bao nhiêu pháp lực.

Hắn cũng không sợ lão giả mù mắt mật báo, nhân quả tên này đã trói buộc cùng cấm địa, không thể rời đi phiến thiên địa này, mà phiến thiên địa này cũng không thuộc về võ đạo.

Đưa tiễn lão giả mù mắt, phân thân Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Bình An, nhắm mắt chờ đợi.

BÊn trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang tiếp nhận trí nhớ truyền thừa sinh tồn ban thưởng, trước mắt hắn còn mang theo nhắc nhở.

[Thừa Thiên năm hai trăm mười bảy, Phóng Trục Chi Linh nghe Thái Sơ tập kích đại đệ tử Bình An của ngươi, ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, chú pháp tu tiên - Kim Cô Chú].

Tên Kim Cô Chú, đối với Khương Trường Sinh có kiếp trước đến từ Hoa Hạ mà nói, là như sấm bên tai.

Anh hùng đệ nhất thần thoại Hoa Hạ - Tôn Ngộ Không đều bị khuất phục bởi bùa pháp này.

Đợi Khương Trường Sinh tiếp nhận kết thúc truyền thừa, hắn đã bắt đầu tu luyện Kim Cô Chú.

Căn cứ trí nhớ truyền thừa, vòng Kim Cô Chú chính là chỗ pháp lực ngưng tụ, nếu có tài liệu tốt, lực trói buộc sẽ càng mạnh. Mặc dù Khương Trường Sinh tạm thời không cần đến Kim Cô Chú, nhưng sớm nắm giữ, về sau nói không chừng sẽ phát huy được tác dụng.

Sau mấy tháng, Khương Trường Sinh sơ bộ nắm giữ Kim Cô Chú, hắn cũng không có tiến hành tu luyện, mà đi vào phía trên thiên hà, nhìn về phía Thiên Nguyên thần phôi đang ngồi.

Hắn đã sớm cảm thấy hứng thú về Thiên Nguyên thần phôi Thiên Đạo thạch, Thiên Nguyên phôi thạch chẳng qua là cung cấp thân thể, Thiên Đạo thạch là then chốt phục chế năng lực của cường giả, mặc dù tôn Thiên Nguyên thần phôi này không thể so sánh hắn, nhưng sức chiến đấu vẫn rất mạnh.

Lữ Thần Châu đang theo Thiên Đình chấp hành nhiệm vụ, Thiên Nguyên thần phôi thì một mực đợi ở phía trên thiên hà, an tĩnh luyện công.

Thiên Nguyên thần phôi tuy bị Lữ Thần Châu nắm trong tay, không có linh trí độc lập, nhưng nó vậy mà có được bản năng

tu luyện, có nghĩa Thiên Nguyên thần phôi còn có thể không ngừng mạnh lên.

Chương 854: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (2)

Thần niệm thăm dò vào trong cơ thể Thiên Nguyên thần phôi, Thiên Nguyên thần phôi khẽ run lên, bên trong gương mặt đen kịt bắn ra một đôi mắt đáng sợ, rất nhanh lại u ám.

Thiên Nguyên thần phôi do Lữ Thần Châu tưởng tượng mà thành, bất quá Lữ Thần Châu chưa từng thấy qua hình dáng Khương Trường Sinh, cho nên Thiên Nguyên thần phôi không có khuôn mặt, chẳng qua là một màu đen kịt.

Thật lâu, Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, trở lại bên trong Tử Tiêu cung.

- Thiên Đạo thạch, lực lượng Tạo Hóa.

Khương Trường Sinh nói một mình, Thiên Nguyên thần phôi đã không có Thiên Đạo thạch, nhưng có một cỗ lực lượng quy tắc ấm áp, đều ôn hòa hơn hết thảy quy tắc lực lượng hắn gặp phải.

Hắn hoài nghi Thiên Đạo thạch là uy tắc tạo hóa biến thành, tạo hóa như thế nào, tức là sáng tạo diễn hóa, là căn cơ của hết thảy tồn tại, nếu như thật sự là quy tắc tạo hóa, khả năng hoàn thành nguyện vọng của Thiên Đạo thạch sẽ không có quá không thể tưởng tượng nổi.

Lực lượng Tạo Hóa, vốn là lực lượng sáng tạo.

Dùng đạo hạnh trước mắt của Khương Trường Sinh còn chưa đủ để lĩnh hội lực lượng quy tắc cao thâm bực này, trước mắt hắn chẳng qua là có thể nhìn trộm lực lượng quy tắc.

Khương Trường Sinh cũng không có có thất vọng, mà tiếp tục tu luyện.

Năm tháng dằng dặc, có nhiều thời gian lĩnh hội quy tắc.

Nếu cuộc sống không có mục tiêu, sẽ chỉ buồn tẻ không thú vị.

Vội vàng bốn mươi hai năm đi qua.

Thiên thuyền Thiên Đình đi xa Linh Pháp đại thiên địa cuối cùng tới mục đích, cầm đầu là Thiên Quân Bạch Tôn.

Lữ Thần Châu nhìn Bạch Tôn thu một sợi tóc vào trong lòng, hắn âm thầm tò mò.

- Hắn như thế nào tìm được Linh Pháp đại thiên địa? Sợi tóc kia lại là lai lịch ra sao?

Dọc theo con đường này, do Bạch Tôn chỉ đường, cơ hồ không có thay đổi hướng đi, để Lữ Thần Châu rất đỗi kỳ lạ.

Hư Không Vô Tận rất dễ lạc đường, mạnh như Thần Võ giới, cũng không thể hoàn toàn nắm giữ hướng đi, trí nhớ ở Hư Không Vô Tận là vô dụng, chỉ cần ở lâu trong Hư Không Vô Tận, rất dễ dàng mất phương hướng. Hắn không dám hỏi nhiều, chỉ có thể cho rằng là thủ đoạn của Đạo Tổ. Thiên thuyền xuyên qua tầng tầng biển mây, một đại thiên địa vĩ ngạn tản ra hào quang hiển lộ trong mắt các tiên thần.

Một thân ảnh chạy nhanh đến, chính là Cố Trần trước đó bị Khương Trường Sinh ngăn lại.

Cố Trần rơi vào bên trên thiên thuyền, chắp tay cười nói với mọi người:

- Tại hạ Cổ Trần, đại biểu Linh Pháp thần tôn đến đây tiếp đãi chư vị, tại hạ đã chờ Thiên Đình rất lâu.

Đã nhiều năm trôi qua, Đạo Tổ không liên hệ bọn hắn, cũng không có điều động người đến đây, để bọn hắn nghĩ Đạo Tổ cố ý kéo dài, bọn hắn đang đang do dự muốn lại bái phỏng Côn Lôn giới hay không, cũng may người của thiên đình rốt cuộc đã đến.

- Tại hạ Thiên Đình Thiên Quân, Bạch Hành Lộ, đại biểu Thiên Đình đến đây kết minh cùng Linh Pháp đại thiên địa.

Bạch Tôn hành lễ cười nói, thấy thái độ đối phương không tệ, áp lực trong lòng hắn giảm bớt, dù sao bọn hắn đối mặt là thiên địa không biết. Cố Trần bắt đầu bắt chuyện với Bạch Tôn, chỉ sáng hướng đi.

Bên trong quá trình nói chuyện với nhau, lực chú ý của Cố Trần một mực đặt ở trên người Lữ Thần Châu.

Lữ Thần Châu chính là Nguyên Đạo Võ Tôn thực sự, cảm giác áp bách cực mạnh.

- Không nghĩ tới bên trong tân sinh Đại Đạo lại có người mạnh như thế…

Trong lòng Cố Trần chua chua.

Thiên thuyền tiến vào Linh Pháp đại thiên địa, thấy được rất nhiều kỳ quan, tỷ như từng mảnh từng mảnh thác nước treo ở trên không trung, do đám mây chiếu nghiêng xuống, tráng lệ vô song, còn có rất nhiều Phong Linh, Linh dùng gió hình thành khí lưu, tùy ý nhảy múa ở trên vòm trời.

Linh Pháp đại thiên địa còn tươi đẹp hơn trong dự đoán của các tiên thần Thiên Đình, tựa hồ là một chốn cực lạc.

Thái Sử Trường Sách đứng ở bên cạnh Lữ Thần Châu, cảm khái nói:

- Không nghĩ tới bên trong Hư Không Vô Tận cũng có địa phương tốt đẹp như thế, chỗ như vậy mặc dù ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng ít thấy.

- Đó là tự nhiên, hư không cuồn cuộn, vô biên vô hạn, võ đạo tuy là chính thống, nhưng chỉ tồn tại ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, trên thực tế, ba ngàn thiên địa vốn khuếch trương, võ đạo trước kia chẳng qua là một vùng thế giới nhỏ, bên trong quá trình phát triển không ngừng khuếch trương, mới có võ đạo hôm nay, Thần Võ giới đã có mấy trăm vạn năm không có khuếch trương, có lẽ đây là cực hạn của võ đạo.

Lữ Thần Châu bình tĩnh nói, tâm tính hắn chuyển biến rất nhanh, đã bắt đầu khinh thường võ đạo, nhận định Côn Lôn giới sẽ thay thế Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thiên Đình sẽ thay thế Thần Võ giới, thành lập thế lực mới, võ đạo vốn là lật đổ cổ thuật thống trị, dựa vào cái gì sẽ không bị lực lượng mới lật đổ?

Nói theo một ý nghĩa nào đó, vận triều nhân gian chính là hình chiếu của Thần Võ giới, chẳng qua là Thần Võ giới tồn tại thời gian quá dài, dài đến để cho người ta cảm giác đến bọn hắn là Trời, nên nắm giữ hết thảy.

- Không sai, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đối với Hư Không Vô Tận mà nói, cũng không tính lớn, chúng ta đã phát hiện rất nhiều thiên địa, ngay cả Cựu Cổ giáo bừa bãi tàn phá Huyền

Hoàng Đại Thiên Địa cũng có thiên địa của mình tại Hư Không Vô Tận, tận thế võ đạo sắp tới.

Cố Trần cười nói, ngữ khí tràn ngập tự tin.

Lữ Thần Châu giống như cười mà không phải cười mà hỏi:

- Người nào có thể thay thế võ đạo?

Cố Trần nhìn về phía hắn, nói:

- Đó là nói sau, trước khi lật đổ lực lượng thống trị, chúng ta không nên cân nhắc những vấn đề kia, có lẽ tương lai còn có thể có pháp cùng tồn tại.

Pháp cùng tồn tại?

Lữ Thần Châu cười không nói, không lên tiếng nữa.

Bạch Tôn nói sang chuyện khác, hỏi thăm tình huống Linh Pháp đại thiên địa, hắn muốn hiểu rõ kết cấu quyền lực của Linh Pháp.

Nói chuyện với nhau một hồi sau, Cố Trần cười nói:

- Nếu lần đầu tiên tiếp xúc, không bằng so tài hiểu biết một phen, chiến đấu mới là biểu hiện trực quan nhất, không biết trong các ngươi, có thiên kiêu hay không?

Chương 855: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (1)

Cố Trần đề nghị để ánh mắt các tiên thần sinh ra biến hóa, bọn hắn đã sớm dự liệu được sẽ không thuận lợi, kết minh cũng cần điều kiện, như thế nào giành điều kiện, phải xem thực lực bản phần.

- Được, để ta tới chiến.

Lữ Thần Châu dẫn đầu nói, mắt nhìn chằm chằm Cố Trần, tràn đầy khiêu khích.

Vị thiên kiêu Thần Võ giới này từ trước tới giờ không sợ bất kỳ người nào.

Cố Trần nhíu mày hỏi:

- Nói đùa cái gì, ngươi còn có thể tính thiên kiêu? Ngươi là cảnh giới gì?

Hắn thấy, Lữ Thần Châu đã là cường giả trưởng thành, tuyệt không phải thế hệ trẻ tuổi.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Ta tại Thiên Đình chẳng qua là thiên binh, địa vị tầm thường, trước khi gia nhập Thiên Đình, chính là thiên kiêu Thần Võ giới, ta gọi Lữ Thần Châu, ngươi có thể đi nghe ngóng một phen.

Lữ Thần Châu!

Con ngươi Cố Trần phóng to, hắn động dung, kinh ngạc hỏi:

- Lữ Thần Châu? Làm sao có thể, ngươi phản bội Thần Võ giới?

Hết sức rõ ràng, Linh Pháp đại thiên địa cũng một mực nắm giữ tình báo Thần Võ giới, chỉ là bọn hắn không có hung hăng càn quấy như Cựu Cổ giáo, dám nhấc lên chiến loạn.

- Chính như lời ngươi nói, tận thế võ đạo muốn tới, ta chẳng qua lựa chọn chính đạo.

Lữ Thần Châu ngạo nghễ nói, vàng thật không sợ lửa, Cố Trần nghe được càng thêm kinh ngạc.

Ánh mắt nhóm tiên thần nhìn về phía hắn thay đổi, lần đầu cảm thấy tên này thuận mắt như thế.

Không thể không nói, người dạng này nếu tồn tại trong trận doanh kẻ địch, tuyệt đối sẽ làm người hận đến nghiến răng, nhưng có thể là người mình, nhìn hắn trào phúng, khiêu khích kẻ địch, có một loại sảng khoái nối thẳng linh hồn.

Lữ Thần Châu bỗng nghễ Cổ Trần, hỏi:

- Ngươi đã nghe nói qua danh hào của ta, vậy còn dám luận bàn, nếu không phục để cho hết thảy thiên kiêu các ngươi cùng tiến lên, nếu còn cảm thấy không được, phái ra người biết đánh nhau nhất thiên địa các ngươi ra.

Hắn cũng không chỉ là thiên kiêu đơn giản, mà là Thần Võ tôn giả trưởng thành.

Trước khi gia nhập Thiên Đình, hắn đã biết được bên trong Hư Không Vô Tận cất giấu rất nhiều thiên địa, hắn chưa bao giờ mở mắt nhìn qua những thiên địa này.

Cố Trần nhíu mày, có chút đâm lao phải theo lao, Lữ Thần Châu mạnh mẽ hắn có tìm hiểu qua.

Khương Thiên Mệnh nhìn về phía Lữ Thần Châu, ánh mắt nóng bỏng.

Thật cuồng.

Ta thích!

Bạch Tôn mặt không biểu tình, quát lớn:

- Không được vô lễ, có luận bàn hay không tự nhiên do người ta định, chúng ta là tới làm khách!

Lữ Thần Châu nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Cố Trần âm thầm thở dài một hơi, sau đó tiếp tục trò chuyện cùng Bạch Tôn, không nhắc chuyện luận bàn nữa.

Lữ Thần Châu can thiệp vào để sĩ khí một phương Thiên Đình tăng lên rất nhiều, mỗi người đều vênh vang đắc ý.

Bên trong vũ trụ mênh mông, một chiêc thiên thuyền như là lá liễu đang tiến lên, trên thuyền có chưa một phiến thiên địa, có núi có nước, sinh thái phong phú.

Độc Cô Điệu đang ngồi tĩnh tọa ở trong cung điện, trong tay hắn nắm một quyển trục, hai tay run rẩy, trên mặt hắn tràn đầy phấn khởi, nụ cười kích động.

- Tốt! Tốt! Tốt! Lữ Thần Châu, ngươi quả nhiên chối bỏ Thần Võ giới, vừa hay, ta lần này tự tay tru sát ngươi, chứng minh cho Thần Võ giới biết lựa chọn ngươi chính là một sai lầm.

Độc Cô Điệu nói một mình, ngữ khí khó che lấp sát ý.

Hắn chính là Võ Chủ, thực lực cao hơn Lữ Thần Châu, trước đó hắn đã muốn ra tay với Lữ Thần Châu, nhưng cấp trên có người muốn bảo đảm Lữ Thần Châu.

Hắn rất chờ mong những người cấp trên kia biết được việc này phản ứng ra sao, nhất định hết sức đặc sắc.

Thật sự hài hước!

Nên cải biến quy tắc ưu tiên thiên tư cao nhất.

Lần trước là Diệp Thần Không, lần này là Lữ Thần Châu, Độc Cô Điệu hết sức hoang mang, vì sao người ở phía trên chấp mê bất ngộ như thế?

Hắn buông quyển trục xuống, nhắc mắt nhìn đi, cung điện mở rộng ra cửa lớn, ánh mắt của hắn nhìn về tinh không phía trước, từng phương thiên địa, từng khỏa sao trời xẹt qua, thiên thuyền đang ở lái về phía hư không.

Độc Cô Điệu nhắm mắt lại, chờ đợi tới mục đích.

Sau khi tu thành Kim Cô Chú, Khương Trường Sinh lần nữa bế quan, không hỏi xuân thu tuế nguyệt, mặc cho thời gian trôi qua.

Sau khi Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đi theo Đế Xương trở về, không có đợi bao lâu, lại đi tới một mảnh thiên địa khác không biết thám hiểm.

Nhân gian cũng phát sinh một kiện đại sự, đó chính là kỳ hạn năm trăm năm của Diệp Chiến đã đến, cấm chế phong ấn hắn đúng hạn tiêu tán, nhưng hắn cũng không có rời đi Thiên Hàng sơn, mà tiếp tục đợi ở bên trong động thất luyện công.

Khương Tử Ngọc đã phái người đi mời hắn, nhận hắn là thiên binh, chờ ngày sau hắn lên thiên đình.

Diệp Chiến sở dĩ không vội mà đi Thiên Đình là bởi vì hắn đang đột phá, hắn sắp vượt qua Thiên Nguyên Cực Võ, đi đến cảnh giới Chí Hư Triệt Võ.

Cho đến ngày nào, bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang luyện công bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang.

- Thần Võ giới sao?

Hắn cảm nhận được rất nhiều khí tức mạnh mẽ truyền ra từ bên trong Vạn Giới môn, hết sức rõ ràng, cường giả Thần Võ

giới xuất hiện bên trong phương thiên địa chỗ Vạn Giới môn thông đến, khí tức những người này rất mạnh, yếu nhất cũng có tu vi Nguyên Đạo Võ Tôn cảnh.

Cái này khiến hắn hết sức kinh ngạc, Thần Võ giới vậy mà có thể duy nhất một lần điều động nhiều cường giả như vậy đến đây, trước đó, Nguyên Đạo Võ Tôn cũng không phổ biến, từng người đều là nhân vật cấp Đại Thiên Tôn. Chẳng lẽ Thần Võ giới phái tới hết thảy Thần Võ tôn giả, Đại Thiên Tôn.

Khương Trường Sinh còn cảm nhận được một cỗ khí tức vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn.

Hắn chậm rãi đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Hắn một bên chờ đợi, một bên quan sát nhân gian, biết được Thiên Cảnh trước mắt đã là Thừa Thiên năm hai trăm sáu mươi năm, mà hắn đã một ngàn một trăm bốn mươi chín tuổi.

Khoảng cách lần trước đột phá đã qua năm trăm sáu mươi mốt năm, tu vi của hắn một mực đang tăng trưởng, so với vừa đột phá lúc, đã thoát thai hoán cốt, đối mặt đại chiến sắp đến, hắn mảy may không hoảng hốt.

Chương 856: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (2)

Tầm mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Diệp Chiến, cái tên này đã đột phá thành công, đang củng cố lực lượng Chí Hư Triệt Võ cảnh, Côn Lôn giới do khí vận của Khương Trường Sinh vững chắc, có thể gánh chịu cảnh giới Chí Hư Triệt Võ, từ sau khi Lữ Thần Châu gia nhập, khí vận Thiên Đình tăng vọt, đừng nói Chí Hư Triệt Võ, cho dù sinh ra Nguyên Đạo Võ Tôn, cũng sẽ không dẫn tới thiên địa sụp đổ.

- Lên thiên đình, thành thiên binh, chuẩn bị tác chiến.

Khương Trường Sinh truyền âm cho Diệp Chiến.

Diệp Chiến đang tĩnh tọa trong động đột nhiên mở hai mắt ra, lập tức đứng dậy, sau đó xông phá Thiên Hàng sơn, bay nhanh về phía Thiên Đình.

- Tiểu tử thúi, làm sao đột nhiên muốn lên thiên đình?

Tiếng Diệp tộc lão tổ ngạc nhiên nghi ngờ vang lên trong đầu Diệp Chiến.

Diệp Chiến nhìn chằm chằm phía trên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn trả lời:

- Đạo Tổ gọi đến ta, để cho ta chuẩn bị tác chiến.

Hắn vừa đột phá, đã không kịp chờ đợi muốn chứng minh mình.

Năm trăm năm, ròng rã năm trăm năm, hắn dùng chiến thành danh nhẫn nhịn năm trăm năm, người nào rõ ràng trong ngọn lửa lòng của hắn?

Rất nhanh, Thiên Đình chấn động, Diệp Chiến đến để Thiên Đình như lâm đại địch, cũng may Diệp Chiến kịp thời giới thiệu mình, Thiên Đế tự mình nghênh đón hắn, dẫn hắn vào Phong Thần bảng. Tin tức liên quan tới Diệp Chiến chính là Chí Hư Triệt Võ cảnh cấp tốc truyền ra, cực đại kích thích đến chúng thần Thiên Đình.

Càng ngày càng nhiều cường giả thiên ngoại gia nhập, bọn hắn cũng đang lo lắng cho mình bị chen đi, cho nên chỉ có thể càng thêm nỗ lực luyện công.

- Đạo Tổ nói để ngươi chuẩn bị tác chiến?

Khương Tử Ngọc nhíu mày hỏi, Diệp Chiến đứng ở trước mặt hắn đã thay đổi một thân Thiên Đình ngân giáp thần uy bất phàm, bá khí đến cực điểm.

Diệp Chiến gật đầu, kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ ngài không biết?

Khương Tử Ngọc đang muốn nhiều lời, chợt nghe cái gì, sắc mặt đại biến, liền nói ngay:

- Trẫm đã biết được, đi thôi.

Một lúc lâu sau, Khương Tử Ngọc mang đến nhóm phong thần mười vạn thiên binh thiên tướng thứ hai đi vào trước Vạn Giới môn, các Chính thần khác cũng tới, bọn hắn chuẩn bị cùng nhau tiến vào Vạn Giới môn.

- Đại chiến tiếp theo không cần các ngươi ra tay, nhưng các ngươi nhất định phải nghiêm túc quan chiến, các ngươi sẽ kiến thức đến sự mạnh mẽ chân chính, kiến thức đến Thiên Đình sẽ đối mặt cái gì.

Khương Tử Ngọc đứng trên đám mây, nhìn xuống hết thảy tiên thần, âm vang hùng hồn nói, Diệp Chiến đúng bên cạnh hắn, cảm xúc sục sôi.

Các thiên binh thiên tướng đều nín thở ngưng thần, bọn họ nghĩ tới trước đó Lữ Thần Châu đột kích, bất quá khi đó ra mặt chính là nhóm thiên binh thiên tướng phong thần đầu tiên, bọn hắn là nhóm phong thần thứ hai, chỉ có thể nghe nói phong thái của Đạo Tổ.

Chẳng lẽ lần này.

Tất cả mọi người kích động.

Phàm là người vào Thiên Đình, không khỏi đều là hương hỏa tín đồ của Đạo Tổ.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía Cơ Võ Quân, khẽ gật đầu, Cơ Võ Quân lúc này dẫn đầu các thiên binh thiên tướng tiến vào Vạn Giới môn.

Diệp Chiến thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ, Lữ Thần Châu đâu?

Hắn nghe nói Lữ Thần Châu gia nhập Thiên Đình, không có kinh hỉ. Chỉ có lo lắng, Lữ Thần Châu quá mạnh, đây chính là tồn tại nổi danh cùng đại ca hắn, nhân vật bực này gia nhập, khiến cho hắn rất có cảm giác nguy hiểm, sợ của mình không bị Thiên Đình coi trọng.

Khương Tử Ngọc trả lời:

- Ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Hắn xem thấu kế vặt của Diệp Chiến, nhưng cũng không có mở lời an ủi, vừa vặn để Lữ Thần Châu kích thích Diệp Chiến, để tránh Diệp Chiến ngông cuồng.

Từ khi Lữ Thần Châu gia nhập, ngay cả Thái Sử Trường Sách đều trở nên nội liễm.

Sau lưng Khương Tử Ngọc, còn có mười mấy nam tử, đều là nhi tôn của hắn lần này, hắn cũng dự định để đám con cháu mở mắt một chút.

Cũng không lâu lắm, đại quân tiên thần trùng trùng điệp điệp tiến vào Vạn Giới môn, Thiên Đình cũng trở nên an tĩnh.

Xuyên qua Vạn Giới môn, ánh vào tầm mắt Diệp Chiến là tinh không óng ánh khắp nơi, hướng xuống một mảnh đại thảo nguyên rộng lớn vô ngần, võ đạo linh khí nơi này cực kỳ dồi dào, khiến cho tâm thần người thanh thản.

Mười vạn thiên binh thiên tướng đã bày trận chờ đợi, nhóm Chính thần cũng bắt đầu chờ đợi.

Cơ Võ Quân đi vào bên cạnh Bạch Kỳ, thấp giọng hỏi:

- Đạo Tổ thật muốn xuất thủ?

Bạch Kỳ ngồi bên trên một cái ghế báu, hưởng thụ hai tên tiên tử vò vai, nàng cười nói:

- Đó là tự nhiên, nếu không ngươi cho rằng Thiên Đế bệ hạ đang nói đùa?

Cơ Võ Quân đánh giá nàng, nhíu mày hỏi:

- Tác phong này của ngươi là học theo Đạo Tổ?

Bạch Kỳ trợn trắng mắt, nói:

- Nói hươu nói vượn, ta chỉ là có chút mệt mỏi.

Cơ Võ Quân rất muốn hỏi ngươi mệt mỏi cái gì, nhưng nhịn được, dù sao Bạch Kỳ là hồng nhân bên cạnh Đạo Tổ, nàng cũng cần thông qua Bạch Kỳ quan tâm tình hình Đạo Tổ.

Rất nhanh, Mộ Linh Lạc từ phía sau bay tới, Bạch Kỳ thấy này, vội vàng đứng lên, thoái vị cho Mộ Linh Lạc, còn bản thân thì bóp vai cho Mộ Linh Lạc.

Cơ Võ Quân thấy thế không còn gì để nói.

Bên trong một đám nữ tiên, ánh mắt Ngọc Nghiên Dật nhìn về phía Mộ Linh Lạc tràn ngập hâm mộ, thậm chí còn có một tia ghen ghét.

Khương Tử Ngọc cũng mang theo con cháu đến đây hành lễ với Mộ Linh Lạc.

Diệp Chiến biết được Mộ Linh Lạc chính là thê tử của Đạo Tổ, cũng hết sức co quắp.

Rất lâu.

Một cỗ khí tức cường đại theo phần cuối mặt đất kéo tới, quấy nhiễu tất cả mọi người Thiên Đình.

- Không tốt! Là Thất Thập Nhị Thần Động.

Diệp tộc lão tổ trong đầu Diệp Chiến hoảng sợ nói, lời nói tràn ngập kiêng kị.

Diệp Chiến vội vàng ở trong lòng hỏi:

- Thất Thập Nhị Thần Động là cái gì?

Diệp tộc lão tổ yên lặng mấy tức về sau, nói:

- Năm đó trấn áp Diệp Thần Không chính là bọn hắn, bảy mươi hai người tất cả đều là Nguyên Đạo Võ Tôn, thực lực không kém hơn Đại Thiên Tôn, nhưng bọn hắn cũng không phải là Đại Thiên Tôn, bọn hắn chỉ nghe theo một người!

- Người nào?

- Thái Thượng Côn Luân.

Chương 857: Chương 857: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (1)

Thái Thượng Côn Luân cái tên này để ánh mắt Diệp Chiến hiện ra vẻ kinh hoàng, bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thái Thượng Côn Luân là thần thoại sống, do hắn mở ra thời đại thiên kiêu.

Trước khi hắn xuất hiện, võ đạo dùng bối phận đứng đầu, chúng sinh đều cho rằng người đời trước mạnh hơn thế hệ trẻ tuổi, từ khi Thái Thượng Côn Luân hoành không xuất thế, cường thế thay đổi loại quan niệm này, đánh vỡ từng cọc từng cọc ghi chép của Thần Võ giới.

Thần Quân trẻ tuổi nhất.

Thần Võ tôn giả trẻ tuổi nhất.

Đại Thiên Tôn trẻ tuổi nhất.

Võ Chủ trẻ tuổi nhất.

Cử thế vô song trẻ tuổi nhất.

Mặc dù một ít ghi lại về sau bị thiên kiêu khác đánh vỡ, nhưng tất cả mọi người rõ ràng, là Thái Thượng Côn Luân cải biến quan niệm những lão bất tử kia tồn tại trong Thần Võ giới.

Diệp Thần Không, Lữ Thần Châu thiên tư mạnh hơn, nhưng trong lòng thế nhân, vẫn không thể so cùng Thái Thượng Côn Luân, ngay cả Diệp Chiến cũng nghĩ như vậy.

Không chút khoa trương, bên trong toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, thanh danh Thái Thượng Côn Luân nổi bật nhất.

Diệp Chiến mặc dù tự tin, nhưng hắn cũng rõ ràng, mình tạm thời xa không thể so cùng Thái Thượng Côn Luân, thậm chí ngay cả Thất Thập Nhị Thần Động cũng không sánh bằng.

Thất Thập Nhị Thần Động trấn áp đại ca lúc trước hắn sùng bái nhất, trong lòng của hắn đã dấy lên một đoàn liệt diễm.

Mặc dù không địch lại, hắn cũng phải vì đại ca lấy lại công đạo.

Tiên thần khác của Thiên Đình cảm nhận được khí thế của Thất Thập Nhị Thần Động, đều khẩn trương, bất quá bọn hắn không hoảng hốt, bởi vì Thiên Đế đã nói cho bọn hắn, bọn hắn lần này đến đây quan chiến.

Đạo Tổ ra tay, ai có thể địch?

Trong mắt tiên thần Thiên Đình, Đạo Tổ là vô địch.

Trong lúc tất cả mọi người nhìn soi mói, sâu trong tinh không có một vệt sáng bay tới, cấp tốc lao về phiến thiên địa này, đứng ở trên không cách xa mặt đất vạn dặm, một chiếc thiên thuyền khổng lồ, mặc dù cách nhau rất xa, cũng có thể khiến người ta rung động.

- Không nghĩ tới các ngươi sớm đã chờ đợi, Đạo Tổ quả nhiên không phải tầm thường.

Giọng nói của Độc Cô Điệu truyền đến, lời nói băng lãnh.

Bên trong thiên thuyền có lần lượt từng bóng người bay ra, cấp tốc gạt ra ở trên không trung, dồn dập bộc phát ra khí thế của mình, kinh thiên động địa.

Võ Nguyên khí diễm bọn hắn cháy hừng hực, rung chuyển tinh không, khí thế hội tụ vào một chỗ để mặt đất rung động, mặt đất vỡ tan, nhóm tiên thần Thiên Đình đều có loại cảm giác nghẹt thở.

Mộ Linh Lạc ngồi bên trên ghế báu của Bạch Kỳ cũng không nhịn được đứng dậy, sắc mặt nhóm tiên thần kịch biến.

Cẩn thận điếm số, chân trời lơ lửng bảy mươi hai thân ảnh, từng người như Chiến thần đi từ Bỉ Ngạn vũ trụ, có nam có nữ.

- Những người này đều đến từ Thiên Đình? Chỉ đến như thế.

- Hi vọng Đạo Tổ không nên để cho chúng ta thất vọng.

- Ai, không nghĩ tới Thất Thập Nhị Thần Động chúng ta lại luân lạc tới mức độ thu thập côn trùng.

- Xem ra chúa công lựa chọn người chỉ đến như thế, chút chuyện nhỏ này đều làm không được.

- Đạo Tổ còn chưa xuất hiện, chớ bất cẩn.

Thất Thập Nhị Thần Động nghị luận, tính cách bọn hắn khác nhau, có người khác khí, có người cẩn thận, có người hấp tấp, có người yên lặng không nói.

Tất cả ánh mắt của bọn hắn đều rơi ở trên người mười vạn thiên binh thiên tướng cùng tiên thần phương xa, nhóm tiên thần đều cảm nhận được từng đạo ánh mắt như lưỡi dao xẹt qua từ trên người mình, lại để bộ mặt của bọn họ có chút nóng bỏng.

Đúng lúc này, một cỗ mát lạnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào tất cả mọi người Thiên Đình, để thân hắn bọn toàn run lên, cảm giác khó chịu trên người đều tan biến.

Tất cả mọi người vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện ở phía trên, chính là Đại Đạo Càn

Nguyên Thần Tọa, như cự nhạc đứng ở trên thiên khung, Đạo Tổ ngồi ở phía trên cao tới vạn trượng, thần tọa tản ra hào quang vạn trượng, Chí Dương thần quang trôi nổi trên vai Đạo Tổ, vô cùng sáng chói.

Thất Thập Nhị Thần Động nhìn thấy Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện, đều động dung.

Phương thức ra sân như vậy xác thực dọa người.

Độc Cô Điệu đứng trước cổng chính cung điện, xa xa nhìn thân ảnh vĩ ngạn cuối đường chân trời, vô ý thức nhíu mày.

Trong tình báo Lữ Thần Châu, Đạo Tổ không phải như thế.

Đáng chết!

Tên kia cố ý truyền tình báo giả.

Độc Cô Điệu âm thầm vui mừng, may mắn hắn gọi tới Thất Thập Nhị Thần Động, không có tùy tiện đến đây.

Mặc dù còn chưa giao thủ, nhưng hắn nhìn không thấu công lực Đạo Tổ, chứng minh Đạo Tổ rất có thể mạnh hơn hắn.

Mấu chốt nhất là hình thể này dùng giác quan của Độc Cô Điệu cảm nhận, đối phương cũng không phải thi triển huyễn thuật, mà là thật lớn như vậy.

Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Hay nói, Đạo Tổ cũng không phải nhân tộc?

Khương Trường Sinh chậm rãi nâng tay phải lên, Tam Thanh Thánh Linh xuất hiện trong tay, hắn chậm rãi mở lời:

- Nếu tới, sao không giới thiệu một chút về mình, cũng làm cho người Thiên Đình ta mở mang tầm mắt.

Tiếng của hắn đạm mạc lại to, mang cho tất cả mọi người Thiên Đình lực lượng.

Đạo Tổ hoàn toàn không sợ đối phương.

Độc Cô Điệu bay ra từ bên trong thiên thuyền, hắn đi đến trước mặt Thất Thập Nhị Thần Động, xa xa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Nếu Đạo Tổ muốn được, ta để các ngươi được chết rõ ràng, ta chính là Võ Chủ Thần Võ giới - Độc Cô Điệu, phụng lệnh Thần Võ giới diệt trừ dị số, các ngươi đã lạc lối, tội ác tày trời.

Thất Thập Nhị Thần Động không nói gì thêm, cấp tốc tản ra, sánh đôi mà đứng, chuẩn bị chiến đấu.

Võ Chủ!

Diệp Chiến nheo mắt.

Cửu U ma quân đứng trong đám thiên binh thiên tướng cũng bị hù dọa, hắn từng có liên hệ với Ma tộc thượng giới, trước kia nghe nói qua Võ Chủ, đây chính là tồn tại để cả Ma tộc thượng giới cũng kiêng kỵ.

- Thuận tiện giới thiệu một phen cho các ngươi, những người này được xưng là Thất Thập Nhị Thần Động, đều là cảnh giới Nguyên Đạo Võ Tôn, các ngươi có biết Nguyên Đạo Võ Tôn là như thế nào?

Chương 858: Chương 858: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (2)

- Xem thần sắc các ngươi chính là không biết, Hạ Giới nghĩ Võ Đế là đỉnh điểm, Võ Đế tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa chẳng qua là điểm xuất phát, phía trên chính là Võ Đạo Thông Thần, lại hướng lên phân biệt là Thiên Nguyên Cực Võ, Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn, đi đến cảnh giới Nguyên Đạo Võ Tôn có thể sống mấy trăm vạn năm.

Độc Cô Điệu chậm rãi nói, hắn quan sát thần sắc các tiên thần Thiên Đình, quả nhiên có biến hóa.

Hắn sở dĩ nói như vậy, cũng là xem ở nguyên nhân Thiên Đình không đủ mạnh, có lẽ có thể động nhân tâm.

Nhưng hắn thất vọng, mặc dù người của thiên đình đều bị kinh động, nhưng không có sợ hãi, ngược lại lộ ra vẻ chờ mong.

- Vậy thì hiện ra lực lượng Nguyên Đạo Võ Tôn đi.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, tay trái hắn hơi hơi động pháp lực hình thành một vòng bảo hộ màu vàng kim to

lớn, bao lại tất cả mọi người Thiên Đình cùng với thời không thông đạo Vạn Giới môn phía sau.

Thấy cảnh này, Độc Cô Điệu nhíu mày, lúc này phất tay.

Thất Thập Nhị Thần Động ra tay.

Oanh một tiếng.

Mặt đất phá toái.

Tất cả mọi người Thiên Đình không kịp phản ứng, chỉ thấy Thất Thập Nhị Thần Động đã đụng vào vòng bảo hộ kim quang, bên trên vòng bảo hộ hiện ra bảy mươi hai vòng xoáy gợn sóng, nhưng không thể đánh nát vòng bảo hộ.

Sắc mặt bọn hắn thay đổi, dồn dập lui ra phía sau, thi triển tuyệt học, Võ Nguyên sục sôi dùng phương thức võ đạo tuyệt học khác biệt đổ xuống, thay nhau oanh tạc vòng bảo hộ.

Mặt đất lay động, tiên thần Thiên Đình trong vòng bảo hộ đều có thể cảm nhận được cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa bên ngoài, bọn hắn thậm chí đã thấy không rõ tình huống ngoại giới, đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng, tất cả đều là tình cảnh võ học oanh tạc vòng bảo hộ, Thất Thập Nhị Thần Động có tốc độ cực nhanh, thân pháp xê dịch, như thiên quân vạn mã đang trùng kích vòng bảo hộ.

Diệp Chiến nhìn thấy mà cảm xúc sục sôi, hắn chính là Chí Hư Triệt Võ, rõ ràng nhất những người bên ngoài kia khủng bố đến mức nào.

- Vị Đạo Tổ này thật khó lường, tuyệt đối là vạn cổ cường giả.

Diệp tộc lão tổ trong đầu Diệp Chiến cảm khái nói, Diệp Chiến nghe được ngẩng đầu nhìn về phía Đạo Tổ cao cao tại thượng.

Đạo Tổ ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, giống như đang xem vũ trụ biểu diễn pháo hoa thịnh đại, mây trôi nước chảy.

- Tránh ra!

Độc Cô Điệu hét to một tiếng tiếng, Võ Nguyên khí diễm bên ngoài vòng bảo hộ tiêu tán, gió mạnh từ trên trời giáng xuống,

tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một màn rung động tâm linh bọn hắn.

Chỉ thấy đỉnh tinh không buông xuống một ngôi sao màu đen vô cùng to lớn, ở trước mặt ngôi sao, cả vùng đều nhỏ bé như hạt bụi, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua vật nào to như thế.

Tốc độ ngôi sao màu đen hạ xuống cực nhanh, oanh một tiếng, đâm vào thật lớn bên trên vòng bảo hộ kim quang, như Thái Dương tinh va chạm một cục đá dưới chân núi Thái sơn, cả hai chênh lệch rất khó dùng tầm mắt đi so sánh, nhưng chính là loại cách xa này để hết thảy người Thiên Đình chấn động theo, cảnh tượng như vậy sẽ vĩnh viễn lưu ở chỗ sâu trong lòng bọn họ, vĩnh không quên mất.

Theo ngôi sao màu đen va chạm, toàn bộ bầu trời ngầm hạ xuống, giống như đột nhiên đi vào Hư Không Vô Tận.

Ngôi sao màu đen đi theo phá toái, một thân ảnh đánh xuyên ngôi sao màu đen, nộ đập mà xuống, chính là Độc Cô Điệu, hai chân của hắn lượn lờ lấy khí diễm màu đen, dậm bên trên vòng bảo hộ, nhưng không có rung chuyển kim vòng bảo hộ.

- Làm sao có thể.

Sắc mặt Độc Cô Điệu đại biến, mặt lộ ra vẻ không thể tin được. Lúc này,

Thất Thập Nhị Thần Động phân tán, theo các phương hướng khác nhau bao vây vòng bảo hộ, bọn hắn bùng nổ Võ Nguyên, lẫn nhau tương liên, hình thành đại trận, đợi Võ Nguyên hình thành màn trời bay lên, bao vây vòng bảo hộ, bên trong màn trời toát ra vô số thần binh hư ảnh, như cuồng phong như mưa to bắn đi.

Uy áp đại trận vượt xa oanh tạc lúc trước, nhưng dù cho như thế, vẫn phí công.

Độc Cô Điệu lần nữa vọt lên, song chưởng ngưng tụ ra một thanh kiếm ảnh, tay phải hắn giơ cao kiếm ảnh, gầm thét một tiếng, Thiên Địa lực lượng mênh mông bên trong vũ trụ vô hình hóa hữu hình, tuôn về chỗ hắn hình thành khí lưu ầm ầm sóng dậy, mắt thường có thể thấy, nhanh như tia chớp.

Đại trận Thất Thập Nhị Thần Động còn đang oanh kích vòng bảo hộ, tranh thủ thời gian cho hắn, Khương Trường Sinh cũng không có ra tay, tiếp tục chờ đợi.

Mười hơi sau, Độc Cô Điệu chém xuống một kiếm, Thiên Địa lực lượng mênh mông ngưng tụ thành một thanh thần kiếm khai thiên tích địa chém xuống, một kiếm này mang theo khí tức cổ lão mà thương mang, thế không thể đỡ.

Oanh!

Thiên địa thần kiếm hạ xuống, Thất Thập Nhị Thần Động cấp tốc giật ra, đại trận phá tán, mũi kiếm chém vào vòng bảo hộ, chỉ là mũi kiếm đã khổng lồ hơn toàn bộ vòng bảo hộ, giống như đâm một hạt cát.

Trong chốc lát, thiên địa thần kiếm băng diệt.

Độc Cô Điệu bị chấn động đến khí huyết cuồn cuộn, một ngụm nghịch huyết không có ngừng lại, theo khóe miệng chảy ra, hắn trừng lớn hai mắt.

Hai mắt tràn ngập tơ máu, đầy mắt là vẻ sợ hãi.

- Ngươi, ngươi đến cùng là ai?

Độc Cô Điệu thất thanh kêu lên, không còn thong dong như lúc trước.

Hắn đi theo khuếch tán, hóa thành hắc ám hư không, sợ Khương Trường Sinh đột nhiên ra tay.

Thất Thập Nhị Thần Động hoảng sợ nhìn về phía Khương Trường Sinh, những người lúc trước hung hăng càn quấy càng là run lẩy bẩy.

- Đây chính là lực lượng của các ngươi sao? Nếu như võ đạo chỉ có lực lượng như vậy, không thể làm chủ được chúng sinh đâu.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, lạnh lùng vô tình, mặc dù không có sát ý, lại làm cho linh hồn Độc Cô Điệu, Thất Thập Nhị Thần Động như hã vào chỗ hầm băng.

Lánh lánh lánh.

Tam Thanh Thánh Linh trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh bỗng nhiên lay động, phát ra tiếng chuông thanh thúy, xa xăm, Thất Thập Nhị Thần Động đều hốt hoảng, hư không kịch liệt cuồn cuộn càng đình trệ xuống.

Chương 859: Có tu luyện cả một đời đều theo không kịp

Tam Thanh Thánh Linh vừa vang lên, thiên địa đi theo yên tĩnh.

Thất Thập Nhị Thần Động cùng Độc Cô Điệu đều kinh hồn động phách, lâm vào một loại trạng thái hốt hoảng, bọn hắn vẫn lần đầu tiên gặp phải pháp bảo tập kích linh hồn, không có chút nào phòng bị.

Thiên Đình một phương mặc dù không có gặp công kích linh hồn, nhưng bọn hắn nghe được tiếng chuông trong nháy mắt đều nổi da gà lên, không hiểu sợ hãi.

Lánh lánh lánh.

Tam Thanh Thánh Linh lần nữa phát động tiếng vang, hắc ám hư không vô biên vô tận cấp tốc ngưng tụ thành bộ dáng Độc Cô Điệu, hắn và Thất Thập Nhị Thần Động toàn thân run rẩy, bắt đầu thất khiếu chảy máu.

Linh này chính là pháp bảo do Khương Trường Sinh độ kiếp đột phá đoạt được, lúc trước chẳng qua tùy tiện lay động đã làm cho cả người Thiên Đình đều hốt hoảng, từ đó về sau, hắn không dám tùy tiện sử dụng, hôm nay gọi nhiều tiên thần như vậy đến đây, vậy thì phải hiện ra thủ đoạn của Tu Tiên giả một chút.

Con ngươi Độc Cô Điệu bỗng nhiên co rụt lại, hắn vậy mà cưỡng ép tỉnh lại.

Thực lực của hắn mạnh hơn Thất Thập Nhị Thần Động.

Độc Cô Điệu lúc này quay người, bay nhanh vào sâu trong hư không, hắn đã không lo được Thất Thập Nhị Thần Động, không lo được thiên thuyền của hắn.

Lánh lánh lánh.

Sắc mặt Độc Cô Điệu kịch biến, tiếng chuông đáng chết kia vậy mà lại vang lên, hắn vô ý thức vận công, muốn phải bỏ qua thính giác của mình, nhưng tiếng chuông Tam Thanh Thánh Linh cũng không phải để lỗ tai cảm thụ, mà là thẳng tới linh hồn.

Độc Cô Điệu đột nhiên dừng lại, một loại thống khổ khó tả làm hắn kinh hô sụp đổ, ánh mắt của hắn bắt đầu trời đất quay cuồng.

- Không…

Độc Cô Điệu khàn giọng gào thét, thân thể run rẩy dữ dội, Thất Thập Nhị Thần Động cũng giống như thế, chỉ là bọn hắn rất nhanh dừng lại.

Cũng không lâu lắm, Độc Cô Điệu cũng dừng lại, nhục thể của bọn hắn trở nên lỏng lẻo, sinh cơ cấp tốc trôi qua.

Tam Thanh Thánh Linh đánh tan hồn phách của bọn hắn, hiện tại bọn hắn chỉ còn lại có thi thể.

Linh hồn tán đi, sinh cơ của thân thể cũng sẽ nhanh chóng trôi qua, chẳng là cảnh giới của bọn hắn đủ mạnh, thân thể sẽ không dễ dàng yên diệt.

So với thân thể võ giả mạnh mẽ, linh hồn võ giả rất yếu đuối, bởi vì bọn hắn không Luyện Hồn.

Thiên Đình một phương yên tĩnh, tất cả mọi người nín thở.

Không rõ ràng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

- Thu thập tàn cuộc đi, bọn hắn đã chết.

Ngưng thần.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời này liền hư không tiêu thất, nhóm tiên thần Thiên Đình bừng tỉnh, tiếng náo động động trời vang lên.

Vòng bảo hộ màu vàng chậm rãi tán đi, gió mạnh đáng sợ vọt tới từ bốn phương tám hướng, nhưng không thể thổi tan kích động trong lòng nhóm tiên thần Thiên Đình.

- Chết rồi? Tiếng chuông vừa rồi kia chẳng lẽ là một loại thủ đoạn?

- Đó là tiên bảo, võ bảo chính là sản phẩm tiên bảo diễn sinh.

- Quá mạnh, ở trước mặt Đạo Tổ, cái gì Võ Chủ, cái gì Nguyên Đạo Võ Tôn, căn bản không đáng chú ý.

- Nói nhảm, Đạo Tổ khẳng định vô địch, bất quá những người này xác thực mạnh mẽ, Thiên Đình so sánh với Thần Võ giới thì còn kém xa lắm.

- Cái này cũng không có cách nào, Nguyên Đạo Võ Tôn có thể sống mấy trăm vạn năm, Thiên Đình mới thành lập bao nhiêu năm?

Các thiên binh thiên tướng nghị luận, Diệp Chiến bên cạnh Khương Tử Ngọc thì bay ra ngoài, đã tìm đến thi thể Độc Cô Điệu.

Thất khiếu Độc Cô Điệu còn chảy máu, con ngươi đã tan rã, thân thể cứng đờ, tử trạng như vậy để trái tim Diệp Chiến băng giá.

- Tiên đạo nguyên lai thật tồn tại, dùng tiếng chuông tru diệt một đám Nguyên Đạo Võ Tôn, thật sự đáng sợ, mà Võ Chủ còn là tồn tại vượt qua Nguyên Đạo Võ Tôn, rất khó tưởng tượng, Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Diệp tộc lão tổ trong đầu Diệp Chiến cảm khái, trong giọng nói của hắn lần đầu xuất hiện hoảng sợ.

Dùng kiến thức của hắn, cũng nhìn không thấu vừa mới xảy ra chuyện gì.

Diệp Chiến nhìn chằm chằm thi thể Độc Cô Điệu, trong mắt dấy lên đấu chí, đây mới là lực lượng hắn muốn theo đuổi.

- Lão tổ, có lẽ ta gia nhập Thiên Đình là cơ duyên lớn nhất Diệp tộc.

Diệp Chiến ở trong lòng cảm khái nói, Diệp tộc lão tổ không có phản bác. Chỉ cần kiến thức qua chiến đấu mới vừa rồi, không người nào dám đánh giá thấp Đạo Tổ, người mạnh như thế sáng lập trật tự, chưa hẳn không thể thay thế Thần Võ giới.

- Đối với Thần Võ giới mà nói, đáng sợ nhất là bọn hắn còn không hiểu rõ Đạo Tổ, nhóm sau khi người này chết, Thần Võ giới tất sẽ càng thêm kiêng kị Đạo Tổ, lần sau, bọn hắn lại nên phái phái người nào đến đây?

Diệp tộc lão tổ giễu cợt nói, hắn rất chờ mong kết cục của Thần Võ giới.

Diệp Chiến hừ hừ, nghĩ thầm:

- Thần Võ giới tự lo không xong, sao có thể lo lắng Đạo Tổ.

Cùng lúc đó, nhóm tiên thần bay tới, bắt đầu kiểm tra thi thể Thất Thập Nhị Thần Động cùng Độc Cô Điệu, Khương Tử Ngọc lại điều động thiên binh thiên tướng chạy tới thiên thuyền, cũng không thể lãng phí bảo vật như vậy.

Đợi các thiên binh thiên tướng đi vào bên trong thiên thuyền phát hiện bên trong có không ít võ giả, bọn họ giống như đám người Độc Cô Điệu, hồn phi phách tán, chỉ còn lại có thi thể.

- Chủ nhân thật sự quá mạnh, Cơ Võ Quân, ngươi cần phải nỗ lực thêm, bằng không chênh lệch so với chủ nhân càng lúc càng lớn.

Bạch Kỳ nhìn về phía Cơ Võ Quân, trêu chọc cười nói.

Cơ Võ Quân trớn trắng mắt, tức giận nói:

- Làm như ngươi rất mạnh.

- Ta không giống, ta rất sớm đã đi theo chủ nhân, quen biết từ khi còn nhỏ, ngươi có thể so với cùng ta?

Cơ Võ Quân không phản bác được.

Mộ Linh Lạc lắc đầu bật cười nói:

- Đừng nghe nàng, Đạo Tổ chẳng qua là bận bịu tu luyện thôi, chúng ta tranh thủ không phải là trước mắt, mà là trường sinh.

Cơ Võ Quân gật đầu, nàng hiện tại cũng bề bộn nhiều việc, không rảnh đi nghĩ những chuyện ngổn ngang kia, vừa rồi chẳng qua là muốn tranh cãi với Bạch Kỳ một phen.

Bạch Kỳ che miệng cười nói:

- Các ngươi cố gắng tranh thủ.

Trong lòng nàng xem thường.

Dưới cái nhìn của nàng lại tu luyện thế nào đều khó có khả năng đuổi kịp chủ nhân, không bằng chọc chủ nhân vui vẻ, chờ chủ nhân luyện chế ra đan trường sinh bất tử.

Chương 860: Hỗn Nguyên thần phù

Nàng tin tưởng Khương Trường Sinh có thể làm được, nhưng điểm này nàng sẽ không nói cho những người khác.

Nàng cũng có dã tâm của mình.

Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ để cho chủ nhân nhìn thẳng vào nàng.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Bên trong.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thở dài ra một hơi.

Tam Thanh Thánh Linh rất mạnh mẽ, nhưng cũng cần tiêu hao pháp lực, vì không mất mặt, hắn không có hạ thủ lưu tình, tiêu hao không nhỏ.

Đối với kẻ địch, hắn không phải đều thu tất cả mọi người, Thất Thập Nhị Thần Động, Độc Cô Điệu bị hắn trấn áp, cũng cần thời gian đi hàng phục, mà trong khoảng thời gian này một phần vạn Thần Võ giới có thể lợi dụng bọn hắn điều tra đến tình huống Côn Lôn giới, vậy cũng không tiện.

Huống hồ, tư chất những người này cũng không như Lữ Thần Châu, bọn hắn cũng không có thức thời như Lữ Thần Châu.

Khương Trường Sinh một bên khôi phục pháp lực, một bên chờ đợi sinh tồn ban thưởng đến.

Một lát sau.

[Thừa Thiên năm hai trăm sáu mươi năm, Võ Chủ Độc Cô Điệu mang theo Thất Thập Nhị Thần Động đến đây tru sát ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, pháp bảo nhân quả - Hỗn Nguyên thần phù].

Hỗn Nguyên thần phù.

Thoạt nhìn là một kiện bảo bối tốt.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa Hỗn Nguyên thần phù.

Hỗn Nguyên thần phù, Tiên Thiên pháp bảo, do Thiên Đạo thai nghén mà sinh, nắm giữ lực lượng Hỗn Nguyên, Hỗn Nguyên lực lượng, tức Thái Sơ lực lượng, có thể hấp thu bất kỳ quy tắc lực lượng gì biến hoá để cho bản thân sử dụng, Hỗn Nguyên thần phù đại thành, có thể trấn áp thiên địa, điên đảo càn khôn, thậm chí trấn áp một phương Đại Đạo.

Bảo vật này có khả năng dung nhập vào trong gân cốt hoặc trong linh hồn, không ngừng hấp thu chỗ các loại sức mạnh người hấp thu qua. Trên lý luận, Hỗn Nguyên thần phù không có hạn mức cao nhất, cũng là một kiện pháp bảo tính trưởng thành.

Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa.

Có khả năng tạm thời để Hỗn Nguyên thần phù vào trong cơ thể. Ngày khác, đi theo một tên hiếu chiến hành tẩu Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, theo không ngừng tăng cường Hỗn Nguyên thần phù. Lực lượng quy tắc Hư Không Vô Tận kém xa phong phú bằng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn tạm thời không dám phái phân thân vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, dù sao Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn cất giấu một chút cường giả khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh lấy ra Hỗn Nguyên thần phù, một khối ngọc phù màu tím sậm xuất hiện trong lòng bàn tay, phía trên có từng đầu tế văn.

Như là phù văn.

Hình dạng khác nhau.

Hắn bắt đầu luyện hóa Tiên Thiên cấm chế bên trong Hỗn Nguyên thần phù, chỉ muốn nắm giữ Hỗn Nguyên thần phù, món pháp bảo này mặc dù dung nhập vào trong cơ thể người, hắn cũng có thể bất cứ lúc nào lấy ra.

Luyện hóa Hỗn Nguyên thần phù cần thời gian vượt qua Khương Trường Sinh dự đoán.

Hắn trọn vẹn luyện hóa hai năm mới thành công.

Bạch Kỳ đã trở về, đang ngồi ngủ ở bên cạnh, đến mức Mộ Linh Lạc, lại vội vàng cùng Cơ Võ Quân đi vào Vạn Giới môn mạo hiểm.

Hỗn Nguyên thần phù xoay tròn trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh, tản ra hào quang nhiều màu lóa mắt.

Đầu tiên, Khương Trường Sinh là nhìn một chút giá trị hương hỏa, giá trị hương hỏa chẳng mấy chốc sẽ đột phá vạn ức, đến lúc đó lại có thể chờ MONG hương hỏa công năng mới.

Hắn không có vội vã luyện công, mà đang cân nhắc như thế nào sử dụng Hỗn Nguyên thần phù.

Hắn đầu tiên suy nghĩ chính là Diệp Chiến, Khương Thiện, nhưng lại bị hắn từ bỏ.

Không thể chọn từ bên trong Thiên Đình, chọn từ bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Có lẽ Hỗn Nguyên thần phù còn có thể giúp hắn gây ra hỗn loạn, kiềm chế lực chú ý của Thần Võ giới.

Khương Trường Sinh cất kỹ Hỗn Nguyên thần phù, sau đó thần du thiên ngoại, ý thức ngao du Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Mặc dù không dám tự mình đi tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng trạng thái thần du tạm thời không có bị võ đạo phát giác, đủ để hắn làm ra rất nhiều chuyện.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn rất nhiều người, hắn muốn lựa chọn một người không quá trung thành Thần Võ giới, lại giàu có tinh thần mạo hiểm hiếu chiến.

Kết quả là, ý thức Khương Trường Sinh bắt đầu du đãng bốn phía, đi qua từng phương thiên địa, bây giờ ba ngàn thiên địa đại loạn, nghi vấn Thần Võ giới võ giả càng ngày càng nhiều, nhưng hắn rất khó tìm đến người hợp mắt.

Phía dưới hư không hắc ám, một đảo hoang nhẹ nhàng trôi nổi.

Trên đảo có một đạo quan, đạo quan đơn sơ, trước mặt có một tòa tiểu viện con, trồng hoa cỏ.

Một tên nam tử tóc trắng đang tưới nước, hắn mặc đạo bào màu trắng, tóc trắng tùy ý rối tung, khuôn mặt lại dị thường tuổi trẻ, thoạt nhìn hai mươi tuổi.

Hắn chính là Thái Thượng Côn Luân.

Hư không bên ngoài viện đột nhiên xuất hiện một vết nứt màu đen.

Một thân ảnh cấp tốc bay ra, lấp lánh mấy lần sau liền tới đến sau lưng Thái Thượng Côn Luân nửa quỳ mà xuống.

- Chúa công, Thất Thập Nhị Thần Động vẫn lạc.

Kẻ nói chuyện là một tên tử áo mực áo đen, mang theo mặt nạ đồng xanh, lộ ra nửa bên khuôn mặt già nua.

Thái Thượng Côn Luân nghe xong, thờ ơ, tiếp tục tưới nước, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Chết trong tay ai?

Nam tử áo đen trầm giọng nói:

- Bọn hắn đi theo Độc Cô Điệu tiến đến tru diệt Thiên Đình Đạo Tổ, hôm qua, võ ngọc đều phá toái, thuộc hạ tìm hiểu qua, ngay cả võ ngọc của Độc Cô Điệu cũng nát.

Nói đến chuyện này, tiếng của hắn có chút run rẩy.

Chết một vị Võ Chủ, bảy mươi hai Nguyễn Đạo Võ Tôn, tổn thất như vậy tuyệt đối thảm trọng, một khi truyền ra, Thần Võ giới sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.

- Ồ? Vị Đạo Tổ này thật sự lợi hại, tồn tại như vậy tất không phải hạng người vô danh, có lẽ là một vị lão gia hỏa theo Thần Võ giới chạy ra.

Thái Thượng Côn Luân ung dung nói, giống như chết Thất Thập Nhị Thần Động không có quan hệ gì với hắn. Hắn chậm

rãi đứng thẳng người, quay đầu nhìn về phía nam tử áo đen, mặt không chút thay đổi nói:

- Điều tra tình huống Thiên Đình, chờ chuyện ta xong, ta tự mình đi một lần.

Chương 861: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (1)

- Chúa công, muốn đè xuống việc này hay không?

Nam tử áo đen thận trọng hỏi, hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Dù sao ngài đang gặp phải.

Thái Thượng Côn Luân lắc đầu nói:

- Không cần đè xuống, thậm chí còn muốn trắng trợn tuyên dương, vừa hay cho Thần Võ giới một chút kích thích, để bọn hắn biết được, thế cục ba ngàn thiên địa đã không ở trong tay Thần Võ giới, sớm ngày kết thúc nội đấu.

Nam tử áo đen muốn nói lại thôi.

Thái Thượng Côn Luân quay người, hướng về đạo quan, lưu lại một lời nói.

- Ta cùng hắn tranh đấu, thật ra sớm đã có kết quả, Giới Chủ cần chính là một lý do dừng lại tranh đấu lộn xộn.

Nhìn Thái Thượng Côn Luân đi vào đạo quan, nam tử áo đen đứng dậy, tan biến tại chỗ, chui vào bên trong hư không.

Trong sân, hoa cỏ hơi hơi phiêu động, bên trong đất đai mọc ra từng chồi non, tốc độ rất nhanh, khiến cho hoa cỏ nơi này trở nên rậm rạp.

Chuyện Đạo Tổ đánh với Thần Võ giới một trận bắt đầu truyền ra ở bên trong Thần Du đại thiên địa, tín đồ Viêm Chủ cùng Viêm tộc biết được việc này, càng kích động. Võ Chủ hai chữ, mang đến cho bọn hắn rung động thật lớn, bọn hắn tiết lộ việc này cho cao tầng Viêm tộc, dẫn tới Viêm tộc chấn động. Viêm tộc do dự cuối cùng quyết định, chuẩn bị gia nhập Côn Lôn giới, bất quá trước khi gia nhập, bọn hắn càng lôi kéo lực lượng, gia tăng thẻ đánh bạc cho Viêm tộc.

Bên trong Hư Không Vô Tận, thiên thuyền đang tiến lên.

Lữ Thần Châu đi vào bên trong một đại điện, đám người Bạch Tôn, Khương Thiên Mệnh, Thái Sử Trường Sách đang thảo luận cuộc chiến giữa Đạo Tổ và Võ Chủ.

Lữ Thần Châu chính là nghe được Võ Chủ hai chữ cố ý đến đây.

Gia nhập Thiên Đình đã có mấy chục năm, hắn phát hiện nhóm tiên thần Thiên Đình đều có phương thức trao đổi tình báo đặc thù, hắn tạm thời nhìn không thấu, giống bây giờ những người này rõ ràng còn chưa trở lại Côn Lôn giới, lại có thể giải được Côn Lôn giới phát sinh việc lớn. Hắn trước kia hỏi thăm qua Bạch Tôn, Bạch Tôn cười không nói, khiến cho hắn đoán không được đầu não, chỉ có thể kểm chế hoang mang.

Thấy Lữ Thần Châu đến đây, tất cả mọi người im miệng.

Lữ Thần Châu hỏi:

- Độc Cô Điệu chết rồi? Đến cùng xảy ra chuyện gì nói cho ta một chút, người này có thù với ta, ta rất hi vọng hắn chết.

Nghe vậy, Bạch Tôn trầm ngâm nói:

- Độc Cô Điệu mang theo Thất Thập Nhị Thần Động tập kích Thiên Đình, bị Đạo Tổ tru diệt, thi thể hắn đã bị Thiên Đình bắt giữ.

- Cái gì? Thất Thập Nhị Thần Động?

Lữ Thần Châu rất đỗi giật mình, kinh ngạc hỏi.

Khương Thiên Mệnh tò mò hỏi:

- Thất Thập Nhị Thần Động lai lịch rất lớn sao?

Thái Sử Trường Sách mặc dù sinh tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng cũng chưa nghe nói qua Thất Thập Nhị Thần Động, chủ yếu là cấp độ không đủ.

Lữ Thần Châu hít sâu một hơi, nói:

- Thất Thập Nhị Thần Động đều là Nguyên Đạo Võ Tôn, chính là tinh nhuệ của Thái Thượng Côn Luân, bọn hắn chết

rồi, Thái Thượng Côn Luân tất nhiên phẫn nộ.

Thái Thượng Côn Luân.

Thái Sử Trường Sách động dung, những người khác cũng như thế.

Theo Thái Sử Trường Sách, Thường tộc, Lữ Thần Châu những người thiên ngoại gia nhập, tên Thái Thượng Côn Luân cũng truyền vào ở trong thiên đình, lưu truyền rộng rãi, bởi vì Thái Thượng Côn Luân đại biểu cho tư chất mạnh nhất võ đạo, đến nay không ai có thể vượt qua, Lữ Thần Châu cũng nỗ lực vì một ngày vượt qua Thái Thượng Côn Luân, nhưng hắn cũng rõ ràng, mình còn không thể so với Thái Thượng Côn Luân.

Bây giờ, địa vị Thái Thượng Côn Luân tại Thần Võ giới cực cao, sau khi các tồn tại cổ lão đều ẩn nấp, trong mắt chúng sinh ba ngàn thiên địa, Thái Thượng Côn Luân rất có một người độc chiếm võ đạo.

- Bất quá Đạo Tổ vậy mà có thể dễ dàng tru diệt Độc Cô Điệu cùng Thất Thập Nhị Thần Động, chiến tích như vậy thật sự khủng bố, đoán chừng Thần Võ giới cũng không dám tùy tiện điều động Thái Thượng Côn Luân đến đây, sau khi đi đến Chí Hư Triệt Võ cảnh giới sẽ rất khó bị tru diệt, huống chi Nguyên Đạo Võ Tôn, nhiều Nguyên Đạo Võ Tôn như vậy, không có người nào đào thoát, trận chiến này chênh lệch khó có thể tưởng tượng.

Lữ Thần Châu cảm khái nói, hắn tự nhận có thể quét ngang Nguyên Đạo Võ Tôn, nhưng bảo cho hắn tru diệt một vị Nguyên Đạo Võ Tôn, rất khó.

nếu Nguyên Đạo Võ Tôn muốn chạy trốn, dưới tình huống không bị đánh lén, rất khó bắt.

Khương Thiên Mệnh tò mò hỏi:

- Thái Thượng Côn Luân có thể là người mạnh nhất Thần Võ giới? Phía trên Nguyên Đạo Võ Tôn là cảnh giới gì?

Những người khác cũng nhìn về phía Lữ Thần Châu, mặt lộ vẻ vẻ chờ mong.

Lữ Thần Châu không có giấu diếm, trả lời:

- Thái Thượng Côn Luân tự nhiên không phải người mạnh nhất Thần Võ giới, Thần Võ giới đáng sợ ở chỗ không có người rõ ràng Thần Võ giới mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu tồn tại cổ lão vẫn sống sót, dù cho là Thái Thượng Côn Luân cũng không rõ ràng, mà phía trên Nguyên Đạo Võ Tôn thì là cảnh giới Thông Diễn Sáng Tạo Võ, cảnh giới này có thể sáng lập chi nhánh võ đạo, được quy tắc võ đạo tán thành, Võ Chủ đều ở cảnh giới này.

- Được quy tắc võ đạo tán thành, có thể tự do thao túng Thiên Địa Chi Lực ba ngàn thiên địa, đi đến cảnh giới này, chỉ cần ở bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cơ hồ rất khó bị giết chết, chỉ có chờ thọ hết chết già, đoán chừng Thần Võ giới hoàn toàn nghĩ không ra Độc Cô Điệu sẽ bị giết, điều động một vị Võ Chủ ra tay, Thần Võ giới đã rất xem trọng, kiêng kị Đạo Tổ, đáng tiếc, Tiên đạo áp đảo phía trên võ đạo.

Thông Diễn Sáng Tạo Võ.

Mọi người nghe được, tâm trí hướng về.

Lữ Thần Châu cũng tâm trí hướng về, bất quá hắn hướng tới là Tiên đạo.

Mọi người càng thêm tò mò, không ngừng hỏi thăm Lữ Thần Châu, Lữ Thần Châu biết gì nói nấy.

Rất lâu, Lữ Thần Châu nhịn không được hỏi:

- Các ngươi đến cùng là như thế nào biết được việc này? Ta giúp Thiên Đình cưỡng chế Linh Pháp đại thiên địa, còn không thể chứng minh là người một nhà sao?

Hắn rất quan tâm vấn để này, nhân cơ hội này, nhất định phải hỏi rõ ràng.

- Ha ha, Lữ tôn giả, chuyện này thật không phải chúng ta muốn ẩn giấu ngươi, chính là ngươi không đủ tâm thành, chỉ cần tâm của ngươi đầy đủ trung thành với Đạo Tổ, tự sẽ được Đạo Tổ phù hộ, Đạo Tổ có thể xem thấu trái tim chúng ta.

Chương 862: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (2)

Thái Sử Trường Sách ý vị thâm trường nói, lời nói này để Lữ Thần Châu càng thêm kính sợ Đạo Tổ.

Xem ra thủ đoạn Đạo Tổ thống trị Thiên Đình vượt mức bình thường, sở dĩ dám nuôi thả, chính là ỷ vào thủ đoạn thần bí kia.

Trong lòng Lữ Thần Châu tò mò như cỏ dại sinh trưởng tốt, không thể ngăn chặn.

Những người khác nhìn nhau cười to, sau đó nói sang chuyện khác, Thần Du đại thiên địa tồn tại không thể nói cho người ngoài, chỉ có tiến vào Thần Du đại thiên địa, mới tính chân chính người một nhà.

Bọn hắn cũng không rõ ràng Đạo Tổ như thế nào bình phán trung thành, nhưng bọn hắn lựa chọn tin tưởng Đạo Tổ.

Vì Hỗn Nguyên thần phù, ý thức Khương Trường Sinh du đãng mấy năm tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, một mực không có tìm được người thích hợp, có người phù hợp hắn dự đoán, nhưng hắn nhìn lại không vừa mắt, cho nên một mực trì hoãn.

Một mực đến chín năm sau, cũng chính là Thừa Thiên năm hai trăm bảy mươi sáu, Khương Trường Sinh rốt cuộc tìm được mục tiêu thích hợp, người này tên Phong Dục, sinh ở một tiểu thế tộc bên trong một mảnh thiên địa, bởi vì chỗ thiên địa của Phong tộc gặp phải Cựu Cổ giáo tàn sát, chỉ còn lại có hắn và bốn vị đệ đệ muội muội sống sót, đợi Cựu Cổ giáo rút lui, Thần Võ giới cũng không có buông xuống, dẫn đến bọn hắn cực kỳ cừu thị Thần Võ giới.

Phong Dục cũng cừu thị Thần Võ giới, nhưng hắn không có lấy báo thù Thần Võ giới làm mục tiêu, bởi vì Phong tộc bị Cựu Cổ giáo chỗ tàn sát, hắn lập chí muốn giết hết Cựu Cổ giáo.

Nếu như hắn đạt được lực lượng Hỗn Nguyên thần phù, lại nhiều lần xây chiến công, rất có thể bị Thần Võ giới nhận lấy, hết sức thích hợp làm quân cờ của Khương Trường Sinh.

Phong Dục mặc dù cừu thị Thần Võ giới, nhưng hắn rất khát vọng lực lượng, nếu Thần Võ giới mong muốn vun trồng hắn,

hắn tất nhiên sẽ không từ chối.

Cho dù hắn bại lộ, Khương Trường Sinh cũng không sợ, Hỗn Nguyên thần phù đã có chủ, những người khác đạt được cũng không cách nào hoàn toàn chưởng khống Hỗn Nguyên thần phù.

Ý thức Khương Trường Sinh trở về bản thể, hắn mở mắt, lấy ra Hỗn Nguyên thần phù, ném đến thiên ngoại, trong phù bên có một sợi thần niệm của hắn, có thể phối hợp Thiên Địa Vô Cực Nhãn bay tới trước mặt Phong Dục.

Hắn muốn tạo ra một sự trùng hợp, để Phong Dục tình cờ nhặt được.

- Chậc chậc, tính toán như vậy, thật giống như trùm phản diện.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nhưng hắn chẳng qua chỉ đùa vui, cũng không có áp lực tâm lý, không có Hỗn Nguyên thần phù, Phong Dục muốn báo thù, gần như không có khả năng, tư chất võ đạo người này so với Thái Sử Trường Sách, chênh lệch cực lớn, chớ nói chỉ so sánh cùng Diệp Chiến, Lữ Thần Châu, hắn đúng là ban cho Phong Dục một trận cơ duyên.

Hắn làm việc, xưa nay không chú trọng quá nhiều, có thể thực hiện càng lớn lợi ích là tốt.

Cái gọi chính nghĩa, để hắn chú ý người bên người cùng với chúng sinh hắn che chở liền tốt.

Đạo thống tranh đấu, đã không thể tránh né, Khương Trường Sinh đi đến một bước này, hắn không tính toán Thần Võ giới, Thần Võ giới cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Cho tới nay, hắn đều bị động, lần này, hắn muốn chủ động.

Hắn muốn nhìn Hỗn Nguyên thần phù con cờ này có thể nhấc lên sóng gió như thế nào bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hỗn Nguyên thần phù điệu thấp hơn Trảm Tiên Phi Đao, Đạo Tâm thần chỉ, khí tức gần như hư vô đi vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng không có bị cường giả bí ẩn để mắt tới, một đường không trở ngại.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa trước mắt vẫn đang rất loạn, khắp nơi đều chiến tranh, Thần Phạt quân truy sát Cựu Cổ giáo bốn phía, ngược lại không để ý tới trấn áp những thế lực thừa cơ khuếch trương, các mảnh tinh không đều có chém giết.

Khương Trường Sinh cảm thấy không hợp lý, lực lượng Thần Võ giới hẳn là không chỉ có Thần Phạt quân, chỉ có thể nói rõ bên trong Thần Võ giới tranh đấu rất kịch liệt, dẫn đến đại bộ phận lực lượng đều không thể bị điều động.

Có lẽ cái này là nguyên nhân thực sự nà Cựu Cổ giáo dám gây chuyện, cũng nói Cựu Cổ giáo sắp xếp mật thám bên trong Thần Võ giới.

Mấy năm sau.

Hỗn Nguyên thần phù đi vào gần Phong Dục, Phong Dục năm người đang ở bên trong rừng núi luyện công, Phong Dục ngồi tĩnh tọa ở bờ sông, hắn nghe được bịch một tiếng, không khỏi mở mắt nhìn lại.

Lúc này đã là hoàng hôn, mặt sông phản chiếu ánh tà dương, Phong Dục định thần nhìn lại, phát hiện một khối ngọc phù trôi nổi trên mặt sông, tản ra nhàn nhạt hào quang.

Chỉ là lần đầu tiên, hắn đã sinh ra hứng thú với Hỗn Nguyên thần phù, hắn nâng tay phải lên, dùng chân khí cách không hút tới, Hỗn Nguyên thần phù rơi người trong tay hắn, nắm phù này, một cỗ mát lạnh chui vào trong lòng bàn tay, khiến cho lòng hắn rộn ràng bình tĩnh trở lại.

Hắn cẩn thận vuốt vuốt, đột nhiên ngọc phù như băng tan rã, chui vào trong cơ thể hắn, hắn quá sợ hãi, vội vàng luyện công ngăn cản, nhưng công lực của hắn căn bản không ngăn cản được ngọc phù xâm nhập, hắn chỉ cảm thấy thấy lạnh cả người tùy ý vọt đi ở trong người, khiến cho hắn cực kỳ khẩn trương.

Vô luận hắn làm như thế nào, cũng không cách nào bức cỗ hàn ý này đi ra, cho đến khi cỗ hàn ý này tan biến.

Oanh!

Áo bào Phong Dục cổ động, vụn cỏ bay loạn, bờ sông nổi sóng.

Hắn khiếp sợ nhìn về phía hai tay mình, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng số lượng lớn võ đạo linh khí chui vào trong cơ thể hắn, trợ giúp hắn thối luyện thể phách, hắn thậm chí cũng không có vận công.

Quá trình tôi thể còn dễ chịu chơn hính hắn luyện công, hắn chưa bao giờ cảm thụ tôi thể thoải mái như vậy, mà tôi thể dạng này có hiệu quả vượt xa công pháp gia truyền của hắn.

- Dị bảo! Ta nhặt được đại cơ duyên.

Phong Dục hưng phấn suy nghĩ, tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có đủ loại truyền thuyết kỳ ngộ, mỗi một thời đại luôn có thiên kiêu nhặt được chí bảo hoặc là tuyệt thế thần công, từ đó quật khởi, nhất phi trùng thiên.

Hắn trước kia huyễn tưởng qua, nhất là sau khi gia tộc bị diệt, hắn thường xuyên huyễn tưởng kỳ ngộ như vậy.

Trăm triệu không nghĩ tới, nằm mơ trở thành sự thật.

Chương 863: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (1)

Phong Dục cực kỳ xúc động, hắn không có vội vã trở về nói cho đệ đệ muội muội, mà ở tại chỗ cảm thụ, trọn vẹn chờ đợi hai canh giờ, đợi đêm đã khuya, hắn mới thở dài một hơi.

Đúng là đại cơ duyên.

Thân thể hắn có thể tự chủ hấp thu võ đạo linh khí tôi thể, loại hiệu quả này là tính kéo dài, đến bây giờ cũng không có yếu bớt.

Cả người hắn cháy lên đấu chí, đứng dậy đi về trong núi rừng phương xa.

Trở lại trong đình viện bọn hắn dựng tạm, Phong Dục vốn định nói ra việc này cho các đệ đệ muội muội, nhưng hắn thấy đệ đệ muội muội ngồi vây quanh trước đống lửa, lời bị nghẹn ở trong miệng.

Hắn còn không rõ ràng lắm lai lịch cọc cơ duyên này, cũng không biết có thể kéo dài bao lâu, cũng không thể cuốn đệ đệ muội muội vào nguy hiểm không biết.

- Ta nhất định phải lợi dụng được cỗ lực lượng này, sớm ngày cường đại lên.

Phong Dục yên lặng suy nghĩ, ánh mắt hắn trở nên kiên định.

Người nào cũng không thể ngăn cản hắn mạnh lên, hắn muốn báo thù, hắn muốn bảo vệ tốt các đệ đệ muội muội.

- Bất kể là ai ban cho ta cỗ lực lượng này, chỉ cần có thể để cho ta mạnh lên, chính là ân nhân của ta, tuyệt không thể bỏ qua!

Phong Dục những năm qua một mực đang suy tư như thế nào mạnh lên, nhưng hiện thực tàn khốc nói cho hắn biết, tư chất của hắn rất bình thường, mặc dù giấu trong lòng lửa giận, trả giá càng nhiều tinh lực luyện công hơn dĩ vãng, hắn thu hoạch cũng cực kỳ bé nhỏ, gần như không có khả năng san bằng Cựu Cổ giáo.

Cho đến hôm nay.

Cả đời hắn sẽ không quên cơ duyên hôm nay…..

Khương Trường Sinh thấy Phong Dục kềm chế tâm tình kích động, hắn hài lòng cười một tiếng, người phải lưu át chủ bài, không thể chia sẻ cỗ lực lượng này cho thân nhân, sao phải nói tới, về sau dùng lực lượng để tạo phúc cho gia đình là được, nói chỉ sẽ khiến phiền toái không cần thiết.

- Chờ mong tương lai của ngươi, chờ mong có một ngày ngươi có thể đi đến trước mặt ta, đừng chết trên đường lên núi, người hữu duyên.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, sau đó nhắm mắt tu luyện.

Bạch Kỳ, Bạch Long vẫn còn ngủ say, cũng không nghe thấy hắn nói một mình.

Chuyện này sẽ trở thành một cái bí mật, một đoạn thời gian rất dài sau, hắn đều sẽ không nói cho người bên cạnh.

Sau khi Khương Trường Sinh tiến vào trạng thái bế quan, thời gian bắt đầu nhanh chóng trôi qua.

Mười mấy năm sau, đám người Bạch Tôn, Lữ Thần Châu ngồi thiên thuyền trở về, thời gian đi về càng nhanh hơn so với lúc trước đi, trước đó đi tới Linh Pháp đại thiên địa là đối mặt thiên địa không biết, không dám nhanh chóng nhất tiên lên, trở về thì không có áp lực lớn.

Bên trên Lăng Tiêu bảo điện.

Bạch Tôn đang hồi báo tình huống ngoại giao lần này, các Chính thần đều đứng ở phía sau, bên trong thiên binh chỉ có Lữ Thần Châu có mặt, công lao của hắn quá lớn, không có khả năng không lên điện.

- Hành trình lần này xác định song phương mậu dịch, đến sau này hai giới sẽ nghĩ biện pháp thành lập truyền tống trận, Linh Pháp đại thiên địa còn nguyện ý đưa ra Linh Pháp trì của bọn hắn, ao này có thể kích phát tiềm lực của người, không có trả giá, nhưng Linh Pháp đại thiên địa hi vọng Thiên Đình có thể che chở bảo vệ bọn họ.

Bạch Tôn êm tai nói, ngăn không được nụ cười trên mặt.

Khương Tử Ngọc nghiêm túc nghe, Trần Lễ, Dương Chinh thì thỉnh thoảng gật đầu, ba vị Thiên Quân đều hết sức tán thành với năng lực của nhau, nhưng Bạch Tôn sống càng lâu hơn bọn hắn, năng lực trước mắt mạnh hơn so với bọn hắn, bọn hắn cần học hỏi Bạch Tôn nhiều hơn.

Lữ Thần Châu ngạo nghễ mà đứng, hàm dưới nâng lên, chờ đợi Thiên Đế ca ngợi.

Đợi Bạch Tôn nói xong, Khương Tử Ngọc hét lớn một tiếng:

- Tốt! Làm tốt lắm! Này có trợ giúp Côn Lôn giới khuếch trương tại Hư Không Vô Tận.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Lữ Thần Châu, sáng rực, nói:

- Lữ Thần Châu nghe lệnh, kể từ hôm nay, ngươi sẽ trở thành Chính thần, đứng hàng Thiên Hà chinh chiến đại tướng quân.

Lữ Thần Châu nghe xong, lúc này mừng rỡ, khom lưng tạ ơn.

Thái Sử Trường Sách cực kỳ hâm mộ, nhưng công lao của Lữ Thần Châu xác thực lớn, hắn lại làm không được, chỉ có thể

hâm mộ.

Khương Tử Ngọc cũng khen thưởng những người khác, phần lớn là khen thưởng liên quan tới vật ngoài thân, để tất cả mọi người đi chuyến này rất hài lòng.

- Lữ Thần Châu, trẫm vừa hay có một chuyện cần ngươi đi làm.

Khương Tử Ngọc nhìn về phía Lữ Thần Châu, cười híp mắt nói.

Lữ Thần Châu nào dám từ chối, tất nhiên đáp ứng.

- Về sau Diệp Chiến đi theo ngươi, ngươi chỉ điểm hắn nhiều một chút.

- Diệp Chiến?

Lữ Thần Châu kinh ngạc, hắn suy nghĩ cái gì, hỏi:

- Có phải là đệ đệ Diệp Thần Không?

- Không sai.

- Vậy dĩ nhiên không có vấn đề.

Mặt Lữ Thần Châu lộ ra nụ cười cổ quái, cười đến không có ý tốt.

Thái Sử Trường Sách thấy nụ cười này, bỗng nhiên suy nghĩ truyền thuyết, Lữ Thần Châu cùng Diệp Thần Không có giao tế, mà lại nghe đồn cũng không thoải mái, chẳng lẽ.

Hắn không khỏi vì Diệp Chiến mặc niệm, cũng rất tốt, Diệp Chiến tên này hiện tại còn cuồng hơn hắn, từ khi Diệp Chiến đột phá, hai người gặp nhau ở bên trong Thần Du đại thiên địa, Diệp Chiến trước tiên khiêu chiến hắn.

Thái Sử Trường Sách nào dám tiếp chiến, hắn còn không có đi đến cảnh giới Chí Hư Triệt Võ.

Bị hậu bối vượt qua, còn bị chỉ mặt khiêu khích, quá mẹ nó biệt khuất.

Thái Sử Trường Sách suy nghĩ đến đây, trong lòng kìm nén một ngọn lửa.

Một bên khác.

Diệp Chiến cũng không có đợi ở trong Thiên Đình, mà đi vào Vô Tận Hải Dương.

Hắn bay vào một mảnh đại lục, rơi vào một mảnh núi rừng, xuyên qua tầng tầng trận pháp, hắn tới một sơn cốc.

Sơn cốc trống trải tịch liêu, tràn ngập sương mù xám xịt, dãy núi xung quanh thì đầy khói xám như từng tôn ma thần, sâm nhiên đáng sợ.

Diệp Chiến vừa tiến tới, giống như theo ban ngày đi đến ban đêm, một đạo thân ảnh cấp tốc xông đến trước mặt hắn, cả người người này giống như bọc bùn, khuôn mặt đều thấy không rõ, chỉ còn lại có một đôi mắt vằn vện tia máu.

Chương 864: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (2)

- Xem ra ngươi hết sức phẫn nộ, nói cho ngươi một tin tức, có thể để ngươi bớt giận, ngươi bị người nhốt mấy trăm năm, ta cũng cũng giống như thế, bị Đạo Tổ trấn áp dưới chân núi, vẫn phải hứng chịu vô số người đến đây thóa mạ ta.

Diệp Chiến mở lời, cũng không e ngại người trước mắt.

Nghe được lời hắn, hung quang trong mắt người thần bí giảm xuống, tựa hồ tâm lý thăng bằng một chút.

Diệp Chiến khẽ nói:

- Lâm Hồng Trần, chính ngươi hẳn là có thể cảm nhận được biến hóa của ngươi, ngươi ta vốn là tử địch, ta có thể cho ngươi một phen cơ duyên, ngươi hẳn là mang ơn, hiện tại ta cần ngươi hiệu lực cho ta, ngươi sẽ thu hoạch được tự do, ngươi cũng sẽ thu hoạch được quyền thế càng lớn hơn dĩ vãng, ngươi có nguyện vì ta hiệu lực?

Người thần bí chính là Thiên Công Đại Nghiễm Thiên lúc trước, Lâm Hồng Trần.

Ánh mắt Lâm Hồng Trần lấp lánh, giãy dụa trong chốc lát, cuối cùng quỳ gối ở trước mặt Diệp Chiến, hắn dán cái trán sát mặt đất, cắn răng nói:

- Ta nguyện vì chúa công hiệu lực.

Diệp Chiến lộ ra nụ cười, nói:

- Thiên hạ bên ngoài đã đại biến, nhưng ngươi đã lựa chọn một con đường tốt nhất, tương lai của ngươi sẽ vượt qua tưởng tượng của ngươi, ta thậm chí có thể để ngươi lập lại một phương vận triều.

Nghe thế, thân thể Lâm Hồng Trần run rẩy, hắn rất chờ mong thế giới bên ngoài, lại hết sức sợ hãi.

Năm tháng dằng dặc, thiên hạ đại thế chập trùng lên xuống, Thiên Đình ở trên cao cửu trọng thiên, nhân gian vận triều chinh phạt không ngừng, tuy là như thế, võ đạo Côn Lôn giới lại nghênh đón tăng trưởng bùng nổ, may mắn mà có Thần Du đại thiên địa tồn tại, cấp tốc truyền ra rất nhiều tuyệt học.

Thiên Đình địa vị trong lòng chúng sinh càng ngày càng cao, nhóm tiên thần ở nhân gian cũng sẽ âm thầm bồi dưỡng thế lực, mưu lợi cho mình, ngay cả một tên thiên binh bình thường, tùy tùng Thần Giả trên trời đến nhân gian, cũng sẽ có được vận triều tiếp đãi đẳng cấp cao nhất, chủng tộc khác cũng như thế.

Theo quyền lực bành trướng, vấn đề bên trong Thiên Đình tự nhiên cũng càng ngày càng nhiều, Thiên Lao không còn quạnh quẽ như ngày xưa.

Một ngày này.

Trong thiên lao.

Bang!

Cửa nhà lao bị khóa, Thiên tốt mắng:

- Đợi bên trong thật tốt, thật sự làm cho Thiên Đình mất mặt.

Lý Thương Hải đang luyện công mở mắt nhìn lại, chỉ thấy trong phòng giam đối diện có một tên tùy tùng Thần Giả, hắn rõ ràng chịu qua hình phạt, máu me khắp người, nằm trên mặt đất như một đầu rắn, không nhúc nhích.

Lý Thương Hải nhịn không được hỏi:

- Hàn huynh đệ, người này phạm vào chuyện gì?

Bởi vì hắn là do Lữ Thần Châu mang tới, cảnh giới còn cao, Thiên tốt đều không dám sơ suất hắn, đều biết hắn không sớm thì muộn sẽ ra ngoài đứng hàng tiên ban, là người bọn hắn cần nịnh bợ.

Thiên tốt quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói:

- Cái tên này hạ giới lừa tiền lừa sắc, tuyên bố chỉ cần chiêu đãi hắn thì có thể đạt được Thiên Đình cầu phúc, chuyện làm nhiều, sự việc bại lộ, Lý đại nhân phán hắn bị nhốt năm ngàn năm, dùng cảnh giới của hắn, trên cơ bản là chết ở trong thiên lao.

Lý Thương Hải gật đầu, đang muốn nói chuyện, lại có người đến đây, lần này tới là hai tên Thiên tốt, áp tải một tên nam tử quần áo phú quý.

Thiên tốt đi đến trước cửa nhà lao, thấp giọng nói:

- Vị này rất khó lường, chính là con trai của Thiên Đế bệ hạ, tương đương với cháu trai Đạo Tổ, nhưng hắn phạm tội, vẫn như cũ bị đánh vào Thiên Lao, thấy được chưa, Thiên Đình chúng ta chấp pháp theo lẽ công bằng như vậy, tuyệt không tư tình.

Lý Thương Hải gật đầu, trong lòng cảm khái vạn phần.

Quyền lực như vậy, chính là điều trong lòng của hắn hướng tới, hắn biết rõ, Thần Võ giới không thể làm được đến mức này, hắn từng muốn gia nhập Thần Võ giới, tại giai đoạn sát hạch, tự động rời khỏi, bởi vì hắn thấy được quá nhiều âm u.

Hắn hít sâu một hoi, nói:

- Hàn huynh đệ, có thể giúp ta gọi Lý Mẫn đại nhân một chút hay không?

Thiên tốt nghe xong, lúc này mặt mày hớn hở, nói:

- Tốt, tốt, tốt, ngươi chờ!

Đây chính là cơ hội lập công, hắn tự nhiên xúc động.

Lý Thương Hải thì bắt đầu thấp thỏm không yên, không rõ ràng mình cúi đầu có thể ra ngoài hay không, hắn còn thấp thỏm thái độ của một người.

Không phải Đạo Tổ, là Từ muội trong lòng của hắn.

Từ khi hắn bị giam vào Thiên Lao, Từ muội đã không có đến thăm qua hắn, chẳng qua điều động một người Thường tộc tới cảnh cáo hắn, chớ có đối nghịch cùng Thiên Đình.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, vừa rồi nhìn thấy Bạch Kỳ cùng Mộ Linh Lạc ở cách đó không xa đang thấp giọng trao đổi.

Hắn bẻ bẻ cổ, sau đó duỗi cái lưng mệt mỏi.

Lần này bế quan thật sự sảng khoái.

Tu vi tăng trưởng không ít, để hắn cách đột phá càng ngày càng gần.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía nhân gian, biết được đã là Thừa Thiên năm ba trăm bốn mươi, nói cách khác, hắn bế quan sáu mươi bốn năm. Không lâu lắm, nhưng cũng không ngắn.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh tỉnh lại, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đi tới.

Mộ Linh Lạc mở lời:

- Thiên Cảnh loạn.

Khương Trường Sinh hững hờ mà hỏi:

- Làm sao loạn rồi?

Bạch Kỳ nói tiếp:

- Khương Tú dò xét rất nhiều nhà phiên vương, để số lượng phiên vương giảm bớt hai phần ba, chết thì chết, bị giáng chức bị giáng chức, Khương Tú đã được xưng là Bạo Quân, nhân gian tấu lên rất nhiều chết yểu.

Phiên vương, đều là người nhà họ Khương, Khương Tú cử động lần này bị người người nói hắn bất nhân bất nghĩa, rất nhiều người muốn mắng hắn bất hiếu, nhưng nghĩ tới thân

phận của Khương Tú, vẫn nhịn được, Thiên Cảnh tuy là kế thừa giang sơn Đại Cảnh mà đứng, nhưng bối phận của Đạo Tổ quá cao, có thể truy tố đến hoàng thất Đại Cảnh đời thứ hai, bên trong Khương gia, bối phận cao hơn Đạo Tổ đều chết hết, còn lại tất cả đều là hậu bối.

Mộ Linh Lạc nói:

- Tử Ngọc cũng đi khuyên qua Khương Tú, nhưng hai cha con phát sinh tranh chấp, quan hệ càng cứng rắn.

Chương 865: Nói chuyện tâm tình, sẽ suy nghĩ thật kỹ

Nghe Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ liên tục kể rõ, Khương Trường Sinh xem như hiểu rõ nguyên do, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Mộ Linh Lạc gặp hắn thờ ơ, hỏi:

- Thật không cần phải để ý đến à, một phần vạn Tử Ngọc cùng hắn….

Khương Tú chính là cháu trai ruột của nàng, một bên là con đẻ của nàng, tự nhiên không hy vọng hai cha con náo mâu thuẫn, thậm chí trở mặt thành thù.

Khương Trường Sinh khẽ lắc đầu, nói:

- Các ngươi phải học được tâm tính bày ngay ngắn, con cháu tự có phúc của con cháu, nếu như Khương Tú thật thương thiên hại lí, Thiên Đình tự sẽ trừng trị, Tử Ngọc chẳng qua thuyết phục, nói rõ hắn cảm thấy không có vấn đề, dĩ nhiên, nếu các ngươi là muốn quản cũng được, ta cũng sẽ không quản.

Hắn sáng tạo lập Thiên đình, chính là vì phân cấp quản lý, trừ phi gặp được chuyện đến hắn đều nhìn không vừa mắt, hắn sẽ hài lòng mà làm.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói:

- Ta tự nhiên không muốn nhúng tay, chẳng qua lo lắng quan hệ phụ tử bọn hắn.

Tại Mộ gia, cũng sẽ có phụ tử, thậm chí vợ chồng vì lợi ích mà sinh ra mâu thuẫn, ngăn cách, thậm chí thành thù địch.

Nhân tính khó phỏng đoán nhất, bây giờ bên trong Khương gia cũng bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn, cũng là vì tranh quyền đoạt lợi.

- Là quan hệ như thế nào, cũng là bọn hắn tự chọn, bọn hắn cũng không còn là tiểu hài tử.

Khương Trường Sinh nhún vai nói, Mộ Linh Lạc tuy có chút không đành lòng, lại cũng cảm thấy nên như vậy, đổi lại là nàng, cũng không hy vọng bị trưởng bối quản.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Đúng thế, bảo tọa Thiên Đế chỉ có một, giúp ai cũng không tốt, không bằng đre Khương Tú đại triển quyền cước, thật tốt làm Nhân Hoàng.

Mộ Linh Lạc gật đầu, không xoắn xuýt việc này nữa.

Sau đó, Khương Trường Sinh quan tâm tới nàng tu hành, Mộ Linh Lạc mặc dù thường xuyên ra ngoài, nhưng nàng không phải đi du sơn ngoạn thủy, mà là mạo hiểm chiến đấu, công lực nàng một mực đang tăng trưởng.

Bây giờ cảnh giới phía dưới Thiên Nguyên Cực Võ theo Khương Trường Sinh thì không có khác gì phàm nhân, cho nên hắn hi vọng Mộ Linh Lạc trở nên mạnh hơn, hắn bắt đầu chỉ bảo nhưng hoang mang về võ đạo của nàng.

Bạch Kỳ không có quấy rầy bọn hắn, đi đến một bên, bắt đầu luyện công.

Thiên Cảnh, Kinh Thành, hoàng cung, trong ngự thư phòng.

Khương Tú đang gặp mặt Thiên Sư trên trời mà đến, Tề Duyên.

Phi thăng mấy trăm năm, thanh danh Tề Duyên ở nhân gian vẫn rất lớn, Tề Thánh khai sáng khí vận võ đạo, lưu danh sử sách, đối mặt Tề Thánh, Khương Tú hết sức khách khí.

- Không ít phiên vương mà Bệ hạ đưa đi đều có quan hệ đến tiên thần Thiên Đình, việc này quá gấp, rước lấy rất nhiều

không vừa lòng, Thiên Đế bệ hạ cũng không có cách nào, dù sao cũng phải cho phía dưới một cái công đạo, bất quá Thiên Cảnh cùng Thiên Đình quan hệ đặc thù, hai bên quan hệ hòa thuận rất quan trọng, hi vọng bệ hạ chớ có nóng vội, miễn xá những hoàng thất dòng họ bị giáng chức kia.

Tề Duyên nói khẽ, hắn cũng rất bất đắc dĩ, lẫn vào việc này quả thực phiền toái, nhưng hắn không thể không đến.

Khương Tú bình tĩnh nói:

- Đại Cảnh từ Thiên Tông đến nay đã có ngàn năm, cơ hồ cách mỗi hai mươi năm sẽ phái ra một vị phiên vương, phiên vương sẽ còn phân đất phong hầu cho dòng dõi mình, Tề Thánh, ngươi có biết bây giờ Thiên Cảnh có bao nhiêu phiên vương?

Tề Duyên yên lặng.

- Trẫm đã tính toán, lại còn có hơn ba trăm vị phiên vương, dòng dõi có đất phong của phiên vương càng hơn vạn, rất nhiều người ỷ vào số tuổi, công lao vì dòng dõi mưu lợi, thiên hạ tuy là của Khương gia, nhưng cũng không thể quá phận như thế, bách tính như thế nào sinh tồn? Hằng năm thu thuế, Khương gia muốn nuốt vào bảy thành, cái này khiến trẫm như thế nào quản lý thiên hạ, như thế nào để bách tính an cư lạc nghiệp? Không thể bởi vì bọn hắn ngồi ở vị trí cao, trẫm liền không động được?

Khương Tú hừ lạnh nói, hai mắt của hắn chăm chú nhìn Tề Duyên, nói theo:

- Nếu là trẫm từ từ sẽ đến, đến đợi bao lâu? Trẫm không sợ, có thể sống ngàn năm, vạn năm, nhưng bách tính thì sao, nhân sinh có bao nhiêu xuân thu để bọn hắn chờ?

Tề Duyên thở dài nói:

- Ta tự nhiên hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng bệ hạ, chỉ là thủ đoạn của ngài không đủ ôn hòa, tổ tiên những phiên vương bị giáng chức, phiên vương bị giết đều có thể truy tìm đến Chính thần Thiên Đình, lửa giận của bọn họ, Thiên Đế bệ hạ lại nên như thế nào lắng lại?

Hai lần phong thần đều có người nhà họ Khương, đây cũng là chỗ đau đầu của Khương Tử Ngọc, đều là người trong nhà, huyên náo cứng như thế, hắn không có lý do gì đi trấn áp những tiên thần Khương gia không vừa lòng kia.

Tề Duyên nói theo:

- Việc này sợ sẽ trở thành nguyên nhân tai họa cho tiên nhân hai giới, mặc dù ngài và Thiên Đế bệ hạ không ngmuốnhĩ, một khi làm lớn chuyện, bị người trợ giúp, tình thế sẽ vượt qua chúng ta tưởng tượng cùng khống chế.

Khương Tú nhíu mày, nói lời này có ý uy hiếp, nhưng hắn hiểu rõ Tề Duyên, lập trường của Tề Duyên ngoại trừ Đạo Tổ, đó chính là chủ trương không chiến, đây cũng là nguyên nhân Tề Duyên tự mình đến đây.

Hắn cảm thấy đây cũng không phải nói chuyện giật gân, chỉ có đứng tại cao vị mới hiểu được như thế nào thân bất do kỷ, mang việc không phải ngươi nói một câu thì có thể quyết định.

Dùng thực lực Thiên Cảnh cùng Thiên Đình phát sinh chiến tranh, đây tuyệt đối là đơn phương đồ sát, không có chút nào lực lượng chống đỡ.

Khương Tú đột nhiên cảm thấy vô lực.

Tề Duyên nói lần nữa:

- Thật ra cũng không phải không có biện pháp giải quyết, nếu ngài có thể để người bị giáng chức có chỗ dựa vào, người chết có thể luân hồi, Thiên Đế bệ hạ tự nhiên có thể lắng lại lửa giận phía trên, bất quá Địa Phủ chỉ chủ cương trực công chính, Địa Phủ nhìn như nghe theo Thiên Đình, nhưng Địa Phủ chi chủ có lệnh của Đạo Tổ, Thiên Đế bệ hạ cũng rất khó nhúng tay chuyện Địa Phủ.

Khương Tú khẽ gật đầu, cảm thấy đây đúng là một biện pháp giải quyết.

- Đa tạ Tề Thánh chỉ bảo, trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Khương Tú mở lời.

Chương 866: Đuổi bắt vạn cổ thiên kiêu

Tề Duyên nghe xong, mặt lộ vẻ mỉm cười, hắn tin tưởng Khương Tú có thể làm được.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Tề Duyên rời đi.

Khương Tú đưa mắt nhìn về phía một tiểu đỉnh trên bàn, chính là Thiên Địa bảo thiềm do Thiên Tử Khương gia đời đời truyền lại, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Người thật không thể địch qua tiên sao?

Tề Duyên mặc dù là vì tốt cho hắn, nhưng lời nói này thật sâu kích thích đến hắn.

Nguyên lai, Thiên Cảnh cùng Thiên Đình cũng không phải bình đẳng.

Thiên Địa bảo thiềm run rẩy toàn thân, không có trả lời.

Khương Tú lắc đầu bật cười, chỉ cần liên quan đến Đạo Tổ cùng Thiên Đình, cái tên này sẽ giống như phát bệnh, đây cũng nói Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía ngoài cửa sổ, phiêu hốt.

- Gia gia, ngài đến cùng là tồn tại như thế nào, lại rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh lần này tỉnh lại không có bế quan, mà bắt đầu luyện đan, không thể hạ xuống Thái Thượng đan đạo, đan dược cũng không phải chẳng qua là có trợ giúp đối với người phía dưới của hắn, chỉ cần đan đạo của hắn cường đại lên, tiên đan có thể trợ giúp hắn.

Một năm sau.

Viêm Chủ vào Thần Du đại thiên địa bái phỏng Khương Trường Sinh.

Người Viêm tộc trước mắt tiến vào Thần Du đại thiên địa đã qua vạn, tốc độ tăng trưởng càng lúc càng nhanh, bởi vì tín đồ nhân thủ trợ giúp Viêm Chủ lôi kéo những người khác càng ngày càng nhiều, hiệu quả tự nhiên là càng ngày càng mạnh.

Viêm Chủ đợi một hồi lâu, mới vừa nghe đến tiếng Đạo Tổ:

- Chuyện gì?

Nghe được tiếng nói đạm mạc quen thuộc, Viêm Chủ trấn định lại, tâm tình trở nên vui vẻ, chỉ cần Đạo Tổ để ý đến hắn, hắn vẫn có giá trị.

Nghe nói Đạo Tổ tru diệt Võ Chủ, Thất Thập Nhị Thần Động, hắn kém chút bị hù chết.

Võ Chủ đây chính là tồn tại áp đảo phía trên Đại Thiên Tôn, tuyệt đối là đại nhân vật, đối với Viêm tộc mà nói, thuộc về tồn tại siêu nhiên không có thể tiếp xúc.

Chuyện này cũng không có truyền ra tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng đã truyền ra tại Viêm tộc, điều này cũng làm cho Viêm tộc cảm giác mình cách Đạo Tổ càng xa, loại xa này cũng không có để bọn hắn từ bỏ, ngược lại càng thêm nóng nảy.

- Thần Võ giới phái ra càng nhiều lực lượng vậy quét Cựu Cổ giáo, những vận triều làm loạn cũng an phận, số lượng Thần Phạt quân vượt xa trước đó không chỉ gấp mười lần, còn có Thần Võ đại quân khác, xem ra Thần Võ giới đã kết thúc nội đấu.

Viêm Chủ vội vàng nói, hắn thấy, Thần Võ giới tất nhiên bị Đạo Tổ kích thích.

Đừng nói Võ Chủ, đừng nói Nguyên Đạo Võ Tôn, chỉ là Chí Hư Triệt Võ ở trong mắt phần lớn người đã là tồn tại giết không chết, lực uy hiếp của Đạo Tổ đã vượt qua Cựu Cổ giáo.

Khương Trường Sinh nghe xong cũng không có kinh ngạc, hắn đã sớm dự liệu được loại tình huống này, nhưng hắn cũng không hoảng, Thần Võ giới nếu thật giết tới, cùng lắm thì đóng cửa Vạn Giới môn là được, trước mắt Côn Lôn giới còn chưa bại lộ, chẳng qua Vạn Giới môn thông suốt đến thiên địa khác biệt.

Sau khi đánh với Võ Chủ một trận kết thúc, hắn còn chuyên môn phân ra một tôn phân thân, ẩn giấu bên trong thời không Vạn Giới môn ngưng lại, khi nào có khí tức cường đại đột kích, phân thân sẽ trước tiên đóng cửa Vạn Giới môn.

Viêm Chủ lại hồi báo tình huống khác, phần lớn đều là việc lớn liên quan tới ba ngàn thiên địa.

Mặt khác, Viêm tộc đã tìm được hơn mười người Diệp tộc, bất quá Viêm tộc không đám tùy tiện rời đi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bởi vì bọn họ quá nhiều người, rất dễ dàng dẫn tới chú ý, chỉ có thể chờ đợi Đạo Tổ đi đón.

- Chờ một chút, nhiệm vụ các ngươi hiện tại là súc tích lực lượng, đồng thời cam đoan an toàn của mình, chớ muốn xuất hiện gian tế, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ đích thân đi đón các ngươi, khi đó, Thần Võ giới cũng ngăn cản không được ta.

Nghe Đạo Tổ trả lời, Viêm Chủ cực kỳ hưng phấn, vội vàng bái tạ Đạo Tổ.

Một lát sau, Viêm Chủ rời đi, ý thức Khương Trường Sinh trở lại hiện thực.

Hắn suy nghĩ một chút, vẫn truyền âm cho Khương Tử Ngọc, để hắn triệu hồi hết thảy tiên thần, tạm thời đóng cửa Vạn Giới môn, trước tránh đầu gió.

Chờ Thần Võ giới càn quét xong Cựu Cổ giáo, tất nhiên sẽ ra tay với hắn.

Thiên Đình đã sáng tạo ra võ bảo chuyên môn Thiên Đình thông tin, Khương Tử Ngọc có thể phát ra mệnh lệnh cho hết thảy tiên thần ra ngoài.

Không đến ba tháng, ngoại trừ Bình An, tất cả mọi người trở về.

Vạn Giới môn đi theo đóng cửa, việc này dẫn tới rung chuyển không nhỏ.

Một ngày này, Lữ Thần Châu đến bái phỏng Khương Trường Sinh, vẫn do Khương Tử Ngọc tự mình lĩnh tới.

- Chuyện gì?

Giọng Khương Trường Sinh truyền ra theo bên trong Tử Tiêu cung, cửa lớn cũng không có mở ra.

Lữ Thần Châu quỳ lạy trước cổng chính, mở lời:

- Đạo Tổ, bây giờ Vạn Giới môn đóng cửa, chắc kiêng kị Thần Võ giới, ngài mặc dù mạnh mẽ, nhưng Thiên Đình xác thực nhỏ yếu, vừa hay, ta cùng một vị vạn cổ thiên kiêu ước hẹn

khiêu chiến, thời gian sắp đến, không ngại để cho ta đi chiến, đến lúc đó đuổi bắt tên kia, cũng có thể gia tăng thực lực cho Thiên Đình.

- Ta phản bội chạy trốn chuyện Thần Võ giới tất nhiên sẽ không tuyên dương, Thần Võ giới quá coi trọng thiên kiêu, trước đó chuyện Diệp Thần Không để uy tín Thần Võ giới giảm nhiều, Diệp Thần Không bây giờ là cái cấm ky tại Thần Võ giới, không thể nhắc, như thế nào lại chọc ra chuyện ta phản bội chạy trốn, cho nên ta ra ngoài cũng sẽ không quá nguy hiểm.

Khương Tử Ngọc nghe xong, rất chờ mong.

Lữ Thần Châu thật sự quá tiện dùng, hắn còn muốn lại muốn một vị

- Được.

Giọng Khương Trường Sinh bay ra, Lữ Thần Châu mừng rỡ.

Lúc này, một sợi tóc rơi ở trước mặt hắn, tiếng Đạo Tổ đi theo truyền đến:

- Cất kỹ sợi tóc của ta, thời điểm then chốt có thể cứu ngươi một mạng.

Lữ Thần Châu vội vàng đón lấy, bái tạ Đạo Tổ.

Sau đó, Khương Trường Sinh đưa hắn ra khỏi Côn Lôn giới, Khương Tử Ngọc cáo lui.

Lữ Thần Châu cao hứng bừng bừng bay về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Khương Trường Sinh thì bắt đầu xê dịch Côn Lôn giớiới, để phòng Lữ Thần Châu bị bắt, bại lộ vị trí của Côn Lôn giới.

Chương 867: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (1)

Phía dưới bầu trời xanh thẳm, từng dòng sông lưu động trong biển mây, như tơ lụa phất phới bầu trời, đếm không hết sinh vật đủ loại hình dáng ngao du trên không trung, đẹp như bức tranh.

Phía dưới là đại dương mênh mông vô bờ, nhìn không thấy mặt đất, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chính là Thái Thượng Côn Luân, hắn bay về một phía, theo phương hướng của hắn nhìn lại, một hòn đảo nhỏ như là bụi trần đứng ở trên mặt biển, vô cùng nhỏ bé.

Thái Thượng Côn Luân rơi xuống đất, rơi vào bên trên một quảng trường, quảng trường do bạch ngọc khảm thành, phản chiếu thân ảnh của hắn, ánh mắt của hắn rơi vào trên người một người đang tĩnh toạ phía trước.

- Vì sao không cho ta tiến đến, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta không địch lại Đạo Tổ?

Thái Thượng Côn Luân mở miệng hỏi, ngữ khí không có chút tình cảm, chẳng qua ánh mắt hắn rất lạnh.

Hắn công khai chuyện Thất Thập Nhị Thần Động, Độc Cô Điệu bị giết, là hi vọng sớm ngày giải quyết Thần Võ giới nội đấu, hắn thành công, nhưng không nghĩ tới Thần Võ giới ngược lại sợ hắn chết trong tay Đạo Tổ, cái này khiến hắn rất khó tiếp nhận.

Thất Thập Nhị Thần Động chính là lực lượng hắn vun trồng, hao tốn bao nhiêu năm tâm huyết, nếu như không báo thù, Thái Thượng Côn Luân hắn còn mặt mũi nào tồn tại?

Đây tương đương với nói cho toàn bộ Thần Võ giới, Thái Thượng Côn Luân hắn không bằng Đạo Tổ.

Người tĩnh toạ phía trước là một nữ tử, người mặc đạo bào tương tự Thái Thượng Côn Luân, tóc dài như tuyết trắng, khuôn mặt lại không già nua, đoan trang ung dung, giữa mi tâm điểm đỏ, nàng từ từ mở mắt, đối mặt Thái Thượng Côn Luân.

- Vậy bản tọa lại hỏi ngươi, ngươi có thể tru diệt Độc Cô Điệu, Thất Thập Nhị Thần Động hay sao?

Nữ tử tóc trắng mở miệng hỏi, ngữ khí thanh lãnh.

Thái Thượng Côn Luân nói:

- Tự nhiên có thể, Thần Võ giới bồi dưỡng ta, không phải liền coi trọng thiên tư có thể hủy diệt lực lượng quy tắc của ta sao?

- Bản tọa hỏi tình huống thật, nếu bọn hắn muốn chạy trốn, ngươi có thể tru diệt toàn bộ bọn hắn?

Đối mặt nữ tử tóc trắng truy vấn, Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, lâm vào trong trầm mặc.

Nữ tử tóc trắng tiếp tục nói:

- Còn chưa điều tra rõ nội tình của Đạo Tổ, không thể tùy tiện hành động, Thần Võ giới tự nhiên tràn ngập lòng tin về ngươi, nhưng ngươi còn không có đạt đến cực hạn, hà tất chiến đấu không lý trí với kẻ địch không biết?

- Còn về Đạo Tổ, Thần Võ giới sẽ coi trọng cao độ, chỉ cần Đạo Tổ hiện thân, chắc chắn sẽ bị bắt, Thần Võ giới tôn trọng ngươi, sẽ cho ngươi một lần cơ hội tự tay báo thù.

Nghe thấy vậy, Thái Thượng Côn Luân cau mày, tâm tình càng thêm không vui.

Hắn lạnh giọng hỏi:

- Trước mắt Thần Võ giới còn không tìm hiểu về thông tin của Đạo Tổ? Mạnh mẽ như thế, tất nhiên không phải hạng người vô danh.

Nữ tử tóc trắng thở dài, nói:

- Bên trong tháng năm dài đằng đăng, có rất nhiều cường giả mất tích, cừu địch Thần Võ giới cũng rất nhiều, mong muốn tra rõ ràng thân phận chân thật của Đạo Tổ, rất khó, bất quá hắn có thể tru diệt Độc Cô Điệu, Thất Thập Nhị Thần Động, có lẽ hắn cũng không phải người võ đạo, mà là Đại Đạo khác, Đại Đạo khác biệt vốn không dung lẫn nhau, chỉ cần một phương mạnh hơn một phương, có thể tru diệt lẫn nhau.

Thái Thượng Côn Luân cũng lâm vào trong suy tư.

Đạo Tổ quá mức thần bí, thân phận thần bí, lực lượng thần bí, mục đích thần bí.

Bọn hắn nắm giữ tình báo rất ít, phong phú nhất vẫn là phần tình báo Lữ Thần Châu trước đó nộp lên kia, phía trên ghi chép chiêu thức của Đạo Tổ, nhưng bằng vào chữ viết, bọn hắn cũng phân tích không ra Đạo Tổ dùng tuyệt học gì.

- Thần Võ giới chuẩn bị như thế nào đối phó Đạo Tổ, có thể thỉnh động những người kia?

Thái Thượng Côn Luân hỏi.

Nữ tử tóc trắng nhắm mắt lại, nói:

- Yên tâm đi, Thần Võ giới sẽ không lại phạm sai lầm.

Thái Thượng Côn Luân lúc này quay người, chuẩn bị rời đi.

- Thất Thập Nhị Thần Động đã chết, ngươi cũng nên tìm kiếm Thất Thập Nhị Thần Động mới, thân phận của ngươi có thể điều động lực lượng, nhưng không thể giảm xuống tiêu chuẩn thiên tư.

Nghe được lời nữ tử tóc trắng, Thái Thượng Côn Luân không có trả lời, cấp tốc tan biến tại chỗ.

Thiên địa khôi phục an tĩnh, gió biển thổi động hoa cỏ cây cối trên đảo, không có một chút xíu tiếng vang, trong yên tĩnh lộ ra đè nén.

Bên trong hư không một mảnh màu máu, huyết khí như sương mù dày, Hồn Hài đại đế xếp bằng ở trong hư không, đưa mắt nhìn về phía một đạo thân ảnh phương xa, chính là Khương Thiện.

Nhiều năm sát lục đã để khí chất Khương Thiện thay đổi, giống như một người khác, mái tóc màu đen đã nhuộm thành màu đỏ thẫm, bờ môi huyết hồng, rất khiếp người, giống như đã tẩu hỏa nhập ma.

Con mắt thứ ba trên trán Khương Thiện đang nhìn ngó nghiêng hai phía, linh động mà đáng sợ.

- Tiểu tử này thật chỉ là Vạn Cổ Sát Tinh?

Trong lòng Hồn Hài đại đế yên lặng suy nghĩ, hết sức kinh ngạc.

Tốc độ phát triển của Khương Thiện quá nhanh, nàng sớm có nghe thấy về Vạn Cổ Sát Tỉnh, nhưng tốc độ phát triển của vị trước mắt này còn đáng sợ hơn cả truyền thuyết.

Làm nàng khiếp sợ nhất là Khương Thiện vậy mà có thể bảo trì lý trí, cũng không có mất lý trí như trong truyền thuyết, hắn thậm chí còn lĩnh ngộ võ đạo ở bên trong sát lục.

Nàng chỉ có thể đổ nguyên nhân cho huyết mạch Đạo Tổ, dù sao trong lòng nàng, Đạo Tổ mới là tồn tại khó tin nhất.

Lúc này.

Trong huyết vụ sau lưng nàng có hai bóng người đi ra, đều là hình dáng hài cốt, sâm nhiên kinh dị.

Tương đối cao lớn chính là Tham Thần đại đế, một vị khác thì là Cực Oán đại đế, ba vị bọn hắn cùng xưng là Huyết Vực tam đại Đế, lưu lại tiếng xấu cực sâu bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Sát khí của kẻ này đã kinh động những lão gia hỏa kia trong tổ địa, ngươi thật còn muốn bảo đảm hắn?

Tham Thần đại đế mở miệng hỏi, tiếng âm hàn, lộ ra sát cơ nồng đậm.

Chương 868: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (2)

Hồn Hài đại đế đưa lưng về phía bọn hắn, trả lời:

- Tất nhiên là muốn bảo hộ, chẳng lẽ các ngươi không muốn ủng hộ ta?

Cực Oán đại đế buông tay, cười quái dị nói:

- Cái kia như thế nào, chúng ta mặc dù thân ở Huyết Vực, nhưng bản chất khác biệt với những tên kia có, bọn hắn gạt bỏ chúng ta, chúng ta tự nhiên muốn ôm thành đoàn sưởi ấm, không phải sao?

Tham Thần đại đế mở lời:

- Huyết Vực điều động chúng ta cùng nhau xâm lấn Thần Võ giới, trong khoảng thời gian này, tiểu tử này chỉ có thể tự vệ.

Nghe vậy, Hồn Hài đại đế đứng dậy, nàng khiêng khoát đao răng cá mập trong tay, hỏi:

- Xâm lấn Thần Võ giới? Lá gan những lão gia hỏa kia lớn như thế rồi?

Cực Oán đại đế âm hiểm cười nói:

- Đúng đấy, to gan lớn mật, không biết sống chết, nghe nói là có cấu kết cùng Ma tộc, quản bọn họ nhiều như vậy, giết thôi, lại không phải không có đi qua, lần trước thảm như vậy, chúng ta không phải cũng còn sống sao?

Hồn Hài đại đế nhìn về phía Khương Thiện, lại hỏi:

- Huyết Vực dốc toàn bộ lực lượng sao?

- Không phải, nhưng cũng gần như, lưu lại gia hỏa đều không thế nào mạnh, chẳng qua như thế này sẽ dẫn đến Huyết Ma bạo động, tiểu tử này có thể còn sống sót hay không thì nhìn hắn có thể kiên trì bao lâu.

Tham Thần đại đế trả lời, dứt lời, hắn quay người rời đi, tan biến trong sương máu.

Cực Oán đại đế tiến đến trước mặt Hồn Hài đại đế, liệt diễm bên trên đầu lâu chập chờn, hình thành mắt cười quỷ dị, nói:

- Nhanh chuẩn bị, nhanh chuẩn bị, sắp trở về nhà mổ giết.

Tiếng nói vừa ra, hắn hóa thành bột phấn, tung bay không thấy. Hồn Hài đại đế nhìn chằm chằm Khương Thiện, lâm vào trong trầm mặc.

Bên trong Thần Du đại thiên địa.

Khương Thiên Mệnh cùng Khương Thiện ngồi bên vách núi, phía trước là một mảnh thác nước lớn, giống như chân trời góc biển, bên trong đây đã có thể thấy tinh không.

Đây là các tín đồ sáng tạo, cũng không phải là phần cuối thật, Thần Du đại thiên địa vô cùng vô tận, có thể để các tín đồ sáng tạo đủ loại kỳ quan. Từ khi Khương Thiện đi Huyết Vực, hắn đã không nữa xuất đầu lộ diện, một mình trốn ở chỗ này, sợ bị người nhìn thấy hình dạng của hắn, chỉ có Khương Thiên Mệnh biết được hắn ở chỗ này.

Tóc đỏ của Khương Thiện tung bay, hai con mắt của hắn hiện lên màu trắng, cực kỳ doạ người, trong con ngươi con mắt thứ

ba càng là huyết khí cuồn cuộn, tựa như cất giấu một biển máu.

- Ngươi bây giờ mạnh bao nhiêu? Làm sao cảm giác ngươi đã vượt qua ta rồi?

Khương Thiên Mệnh tò mò hỏi, bên trong Thần Du đại thiên địa, các tín đồ không có khí tức, cho nên không thể phán đoán lẫn nhau mạnh bao nhiêu, cái này cũng kéo gần lại khoảng cách lẫn nhau, suy yếu cảnh giới mang tới áp lực tâm lý.

Khương Thiện trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng ta mạnh bao nhiêu, lần này đến đây là muốn nói cho ngươi, về sau một đoạn thời gian rất dài ta đều sẽ không lại tiến vào Thần Du đại thiên địa, ngươi chớ có lo lắng ta.

- Vì sao?

- Huyết Vực muốn tiến công Thần Võ giới, Hồn Hài tiền bối không cách nào lại thủ hộ ta.

- Thì ra là thế, Huyết Vực thật mạnh, lại dám tiến công Thần Võ giới, có khí phách hơn Cựu Cổ giáo.

Hai người như hai huynh đệ đang tán gẫu, mặc dù Khương Thiện thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng đối mặt Khương Thiên Mệnh, khóe miệng của hắn không tự giác giương lên.

Hàn huyên một hồi lâu, bọn hắn bỗng nhiên cảm nhận được phía sau lưng truyền đến sóng gió, vô ý thức quay đầu nhìn lại, sắc mặt hai người đại biến, vội vàng xoay người quỳ lạy đối phương.

- Bái kiến tổ gia gia.

- Bái kiến gia gia.

Người đến chính là Khương Trường Sinh, lần này, hắn không có ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, mà đi bộ đi tới.

Khương Trường Sinh mỉm cười, nói:

- Đứng lên đi, nếu Thiên Mệnh cũng ở đây, ta sẵn tiện chỉ bảo hai người các ngươi, truyền cho các ngươi một tuyệt học.

Hắn một mực chú ý tiếng lòng của Khương Thiện, biết được tình này huống, liền đến đây truyền thụ tuyệt học, tránh cho Khương Thiện chết yểu.

Những năm này ngộ đạo, để Khương Trường Sinh có rất nhiều cảm thụ, hắn sáng tạo võ đạo cũng dễ dàng hơn xa trước kia, điểm này đầy đủ nói rõ, Tiên đạo cao thâm hơn võ đạo, đến mức tại sao lại bị võ đạo thay thế, tạm thời không biết được.

Đem thần thông sáng tạo thành tuyệt học võ đạo, mặc dù không còn hiệu quả thần kỳ ban đầu của thần thông, nhưng bên trên lực hủy diệt, vượt xa võ học bình thường.

Nghe vậy, Khương Thiên Mệnh tò mò hỏi:

- Tuyệt học gì, mạnh sao?

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Đây chính là đại chiêu, hết sức thích hợp dùng ít địch nhiều.

Khương Thiện nghe xong, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hắn đang vì điều này phát sầu, Huyết Ma quá nhiều, chiêu thức võ đạo của hắn không có đủ lực sát thương quy mô lớn, mặc dù bùng nổ chân khí, cũng rất khó đồng thời tru diệt rất nhiều Huyết Ma.

Khương Trường Sinh ngồi ở trước mặt bọn hắn, bắt đầu truyền thụ tuyệt học.

Rất lâu.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, trong mắt lóe lên tinh quang.

Lần bế quan này mới kéo dài hơn hai mươi năm liền bởi vì Khương Thiện chuyện gián đoạn, mặc dù có chút không thích ứng, nhưng vì tôn nhi, không coi là cái gì.

- Khoảng cách đột phá đã rất gần, nhưng luôn cảm thấy giống như kém một chút gì.

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một vẫn như cũ là tu hành đạo quả, đạo quả của hắn đã bị hắn tu luyện tới giai đoạn cực hạn, nhưng hắn luôn cảm giác bị đồ vật gì ngăn cản.

Đây là hắn tu tiên đến nay, lần đầu gặp được bình cảnh tương đối nghiêm trọng, hoàn toàn khác biệt với cảm ngộ đạo tâm trước đó. Càng nghĩ, Khương Trường Sinh vẫn quyết định quan sát chúng sinh, cảm ngộ đạo pháp. Tu tiên vốn là lĩnh hội chúng sinh thiên địa, lĩnh hội Đại Đạo Tam Thiên, cũng không phải vùi đầu khổ tu. Hắn đầu tiên nhìn về phía Hỗn Nguyên thần phù tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa phía xa, hắn có thể cảm nhận được vị trí Hỗn Nguyên thần phù, lại thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại. Tầm mắt một đường tiến lên, đợi lúc hắn thấy Phong Dục không khỏi nhíu mày.

Chương 869: Cuộc chiến vạn cổ thiên kiêu

Khi tầm mắt Thiên Địa Vô Cực Nhãn của Khương Trường Sinh rơi vào trên người Phong Dục, nhìn thấy hắn ở bên trong thiên thuyền, thiên thuyền chính là tiêu chí của Thần Võ giới, tốc độ nhanh, có thể gánh chịu thiên địa, bên trong ẩn chứa quy tắc lực lượng hoàn chỉnh, duy trì sinh thái thiên địa.

Chiếc thiên thuyền này càng lớn hơn thiên thuyền của Lữ Thần Châu, bên trong ẩn chứa khí tức sinh linh mênh mông, Phong Dục ở trong đó cũng không đáng chú ý.

Giờ phút này, Phong Dục đang ở trong dãy núi phía trên thiên thuyền, cùng mấy ngàn võ giả đứng trong sơn cốc, khuôn mặt phần lớn võ giả đều rất trẻ trung.

Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, dứt bỏ một chút thủ đoạn trú nhan, dung mạo võ giả sẽ theo cảnh giới tăng lên mà chậm lại quá trình già yếu, những võ giả này tuổi trẻ như thế, chắc hẳn phần lớn đều là hạng người thiên tài.

Các đệ đệ muội muội của Phong Dục không đi theo, hắn đang quan sát người khác, so với những thiên tài hăng hái, ung dung hoa quý, hắn ra rất điệu thấp, không có bao nhiêu người quan tâm hắn.

Đã nhiều năm trôi qua, Phong Dục đã có thể khống chế lực lượng thần bí trong cơ thể, chỉ cần hắn không muốn tu luyện, cỗ lực lượng kia sẽ không hấp thu võ đạo linh khí tôi thể, tránh khỏi cơ duyên bản thân bại lộ.

Khương Trường Sinh đã sớm dự liệu được hắn sẽ quật khởi, chẳng qua không nghĩ tới nhanh như vậy đã được Thần Võ giới tuyển chọn.

Thiên Địa Vô Cực Nhãn mặc dù nghe không được tiếng, nhưng sau khi tiếp xúc nhiều với người thượng giới, Khương Trường Sinh có thể theo khẩu ngữ bọn hắn đọc hiểu bọn hắn nói chuyện với nhau.

Thái Thượng Côn Luân muốn chọn thiên kiêu, trọng điểm bồi dưỡng.

Thiên tài ở đây phần lớn đều đến từ thế gia vọng tộc, võ giả lang thang như Phong Dục thì rất ít, bọn hắn đều trầm mặc ít nói, so với con em thế gia đang vui mừng náo nhiệt, như hai thế giới.

Khương Trường Sinh suy đoán Thái Thượng Côn Luân muốn một lần nữa bồi dưỡng Thất Thập Nhị Thần Động.

Chuyện tốt như thế, nếu như Phong Dục có thể trở thành Thất Thập Nhị Thần Động, vậy tác dụng con cờ này của hắn càng lớn hơn, tiếp xúc đến lực lượng quy tắc càng nhiều, có thể làm cho tốc độ Hỗn Nguyên thần phù mạnh lên gia tăng rất nhiều.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát mới thu hồi tầm mắt.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía nhân gian, nhìn một chút Côn Lôn giới mình ngưng tụ.

Sinh linh Côn Lôn giới nhiều vô số kể, địa vực bao la, chỉ là nhân tộc vận triều cũng không dưới mười vạn phương, Thiên Cảnh mặc dù lưng tựa Thiên Đình, nhưng so với những Thánh triều truyền thừa mấy ngàn năm, vẫn có chút khoảng cách.

Ánh mắt Khương Trường Sinh quét qua từng mảnh từng mảnh nhân gian, cúi xem chúng sinh bách thái, cảm ngộ đạo pháp.

Theo đạo hạnh của hắn càng ngày càng cao, đạo quả cùng linh hồn liên hệ cũng càng ngày càng sâu, tiếp theo tương liên cùng

Đạo Giới ở sâu trong linh hồn.

Từ khi thành lập Đạo Giới, không gian thiên địa một mực đang khuếch trương, quy tắc thiên địa tự chủ dựng dục, nhưng Khương Trường Sinh tổng cộng mới hơn một ngàn hai trăm tuổi, đối với một phương thiên địa mà nói, đổi lại thời gian thai nghén, căn bản không đáng giá nhắc tới, Đạo Giới thỉnh thoảng sẽ có linh thảo linh hoa sinh ra linh trí, nhưng rất nhanh liền yên diệt, không thể thành sinh linh chân chính.

Khương Trường Sinh đang nghĩ, dung hợp đạo quả cùng Đạo Giới, có phải là chính đạo hay không?

Đạo quả dẫn đến pháp lực liên tục không ngừng, bản thân cái này đã có ảo diệu của quy tắc tạo hóa.

Khương Trường Sinh không có làm theo, mà tiếp tục quét nhìn nhân gian.

Lần quét nhìn này khiến cho hắn thấy được rất nhiều cảnh tượng, có toàn gia sung sướng, cũng có sinh ly tử biệt, hắn thậm chí thấy người Thiên Đình làm ác, thấy tín đồ của của mình làm ác, hắn cũng thấy có tiên thần bị tà ma truy sát, ẩn núp bốn phía, thấy có tín đồ gặp ức hiếp.

Đủ loại này hết thảy cũng không có xúc động hắn.

Mọi loại tình huống truyền vào trong mắt của hắn, dần dần, hội tụ thành hai chữ.

Nhân quả.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một đã bắt đầu tu hành nhân quả, có lẽ hắn sở dĩ không thể đột phá, là khuyết thiếu nghiên cứu về nhân quả.

Khương Trường Sinh đang suy nghĩ, đang tự hỏi bên trong của mình.

Thời gian bắt đầu trôi qua cực nhanh….

Rìa vũ trụ mênh mông, một bên là bóng đêm vô tận, một bên là tinh không sáng chói, vùng này lơ lửng vô số thiên thạch lớn nhỏ không đều, thân ở trong đó, trông không đến phần cuối.

Bên trên một khối thiên thạch như trăng khuyết, một tên nam tử mặc áo hồng đang tĩnh tọa, hai tay của hắn đặt ở trên đầu gối, lòng bàn tay hướng lên trên, khuôn mặt trắng nõn, không có chút màu máu, dung mạo tuấn tú, như đi ra từ trong tranh, tóc dài tản ở phía dưới lưu ly hoàng ngọc quan, sợi tóc mai hai bên gương mặt hắn hơi hơi phiêu động.

- Ngươi rốt cuộc đã đến, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết trong tay Đạo Tổ.

Nam tử mặc áo hồng mở lời, hắn không có mở mắt.

Tiếng nói vừa ra, không gian xung quanh giãy dụa kịch liệt, như mặt nước hiện nổi sóng, ngay cả những thiên thạch kia cũng đang vặn vẹo. Một đạo cường quang chạy nhanh đến, đợi hắn nó lại, không gian quanh mình cấp tốc khôi phục như thường.

Người đến chính là Lữ Thần Châu.

Lữ Thần Châu không có mặc Thiên Tướng ngân giáp, mà thay đổi quần áo Thần Võ giới, hắn đánh giá nam tử mặc áo hồng, không có lên tiếng.

Nam tử mặc áo hồng mở mắt, nhíu mày hỏi:

- Khí tức khí vận của ngươi thay đổi, ngươi chối bỏ Thần Võ giới?

Lữ Thần Châu cười nói:

- Tại sao ruồng bỏ, Độc Cô Điệu giam lỏng ta, ta vì phó ước quyết chiến cùng ngươi, lưng ta đeo áp lực rất lớn, những người khác có khả năng chỉ trích ta, duy chỉ có ngươi không được.

Nam tử mặc áo hồng buông lỏng lông mày, nói:

- Nghe hoang đường, nhưng xác thực giống chuyện ngươi làm, sớm nói cho ngươi, chớ có cấu kết cùng Thần Võ giới, một khi gia nhập Thần Võ giới, cũng không phải ngươi nghĩ hất ra thì có thể hất ra.

Lữ Thần Châu khoát tay nói:

- Thất Minh Vương, ngươi làm sao dính đến cái tên Độc Cô Vong Thiên rồi?

Chương 870: Thất Minh Vương

Nam tử mặc áo hồng tên Thất Minh Vương hừ lạnh một tiếng, tựa hồ hết sức không muốn nghe đến bốn chữ Độc Cô Vong Thiên.

Thất Minh Vương đứng dậy, hồng y phất phới, hắn nâng lên hàm dưới, nhìn xuống Lữ Thần Châu, nói:

- Lần trước từ biệt, đã có ngàn năm chưa chiến, hôm nay liền phân cao thấp đi.

Lữ Thần Châu một mặt khinh miệt nói:

- Đã là trận chiến ngàn năm, sao không thêm chút thú vui?

- Việc vui gì?

- Ngươi thua, theo ta đi, ta thua, ngươi bắt ta đưa đến Thần Võ giới, kiến công vì tộc ngươi.

- Tốt!

Thất Minh Vương đáp ứng, thân hình hắn thoắt một cái, vậy mà phân ra sáu cái phân thân, bảy người có khuôn mặt giống như đúc, liền khí tức đều giống nhau.

- Ngàn năm trôi qua, Thất Tuyệt Trọng Nguyên Công đã đến đại thành, để ta nhìn Thượng Nguyên thần lực của ngươi có thể bắt kịp hay không.

Mặt Thất Minh Vương không chút thay đổi nói, ngay sau đó, bảy đạo thân ảnh đồng thời bộc phát ra khí thế khủng bố, một cỗ lực trùng kích đáng sợ quét ngang tinh không, ép từng khỏa thiên thạch thành bụi.

Một trận đại chiến chính thức bắt đầu.

Tuế nguyệt như thoi đưa, thời gian đi vào Thừa Thiên năm bốn trăm mười hai.

Giang sơn Thiên Cảnh khôi phục lại bình tĩnh, chuyện Thiên Tử tước bỏ thuộc địa đã hết thảy đều kết thúc, hơn mười năm

đi qua, bách tính đã quên việc này, Thiên Đình cũng không có lại hỏi trách.

Một năm này, Khương Trường Sinh đang lúc bế quan ngộ đạo bị đánh gãy, hắn mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán ẩn xuống.

Hắn cảm giác được có một sợi tóc Đại Đạo hóa hình bị sử dụng, hắn cẩn thận cảm thụ, phát hiện lại là Lữ Thần Châu.

Lữ Thần Châu gặp được nguy hiểm đến tính mạng, chẳng lẽ gặp phải Thần Võ giới truy sát?

Hắn lúc này cảm thụ Luân Hồi ấn ký của Lữ Thần Châu, sau đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại.

Bên trong hư không rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hai bóng người đang chiến đấu, chính là Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương.

Thời khắc này Lữ Thần Châu vô cùng chật vật máu me khắp người, mà Thất Minh Vương đã dung hợp phân thân, hiện ra thân thể mười bốn cánh tay, mọc ra ba cái đầu, cực kỳ quỷ dị, bên trong mỗi một cánh tay của hắn ngưng tụ ra hư ảnh thần binh, kiểu dáng đều không giống nhau, màu đỏ sậm, từng cái tản ra đáng sợ sát khí.

- Lữ Thần Châu, ngươi muốn trốn ở chỗ nào? Nếu để cho người ta biết được Lữ Thần Châu đại danh đỉnh đỉnh lại chật vật như thế, chẳng phải để ba ngàn thiên địa chế nhạo?

Thất Minh Vương cười lớn, khuôn mặt ở giữa đạm mạc, khuôn mặt phía bên phải tràn đầy sắc mặt giận dữ, bên trái thì là giễu cợt âm lãnh.

Lữ Thần Châu mắng to:

- Ngươi mẹ nó tẩu hỏa nhập ma, sớm muộn cũng sẽ bị Thần Võ giới chém giết.

Mắng thì mắng, tốc độ của hắn cực nhanh, trong bóng đêm, không nhìn ra tốc độ của hai người, trên thực tế tốc độ của bọn hắn đã đi đến mức phàm nhân không thể tưởng tượng nổi.

- Tẩu hỏa nhập ma? Đây là thượng cổ chi đạo, ngươi căn bản không rõ, ngươi đã thấy chân thân của ta, ngươi phải chết, cũng đừng đi Thần Võ giới.

Thất Minh Vương cười lạnh nói, vừa dứt lời, bốn tay hắn vung vẩy, hư ảnh thần binh bị ném ra ngoài, cấp tốc mở rộng, như một phương thiên địa to lớn nghiền ép tới.

Lữ Thần Châu thi triển Thượng Nguyên thần lực, rúc không gian sau lưng vào một chỗ, mong muốn ngăn cản Thất Minh Vương công kích, kết quả không gian phá toái, hồng y trên người Thất Minh Vương cổ động, tốc độ lần nữa tăng lên.

Lực trùng kích từ sau lưng kéo tới, khiến cho Lữ Thần Châu lần nữa phun máu, nhưng hắn không lo được thương thế bên trong cơ thể, chỉ có thể ở trong lòng kêu gọi Đạo Tổ.

Này trận chiến một quá mất mặt.

Bất quá so với sống sót, mặt mũi tính là gì?

Đúng lúc này, một cỗ uy áp dị thường cường đại truyền đến, Lữ Thần Châu quay đầu nhìn lại, sắc mặt kịch biến.

Chỉ thấy mười bốn cánh tay của Thất Minh Vương cùng nhau vỗ, như tăng nhân vỗ tay, bảy đôi tay đều đặt ở trước người, một đạo ánh sáng màu hồng phát ra từ thân thể hắn, hình thành một tôn hư ảnh khủng bố, tựa như một tôn Ma Thần đang đuổi giết Lữ Thần Châu.

- Này rốt cuộc là thứ gì?

Lữ Thần Châu thẩm mắng, hắn dự cảm mình trốn không thoát, lúc này quay người chuẩn bị liều mạng chiến một trận.

Hắn điều động Thượng Nguyên thần lực trong cơ thể, ngưng tụ trong lòng bàn tay, chuẩn bị phát ra đòn đánh mạnh nhất.

Đúng lúc này, một bàn tay đè lại bờ vai của hắn, kéo hắn về sau một phát, hắn vô ý thức liếc mắt nhìn đi, thấy được một màu lam hư ảnh, thấy không rõ hình dáng, theo khoảng cách kéo ra, khi hắn thấy rõ thân hình của đối phương mới kinh hỉ.

Đạo Tổ!

Tiện tay kéo Lữ Thần Châu ra sau lưng, Đạo Tâm thần chỉ nhanh chóng huy chưởng đánh tới.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Pháp lực bùng nổ, một chưởng ảnh màu tím to lớn đánh ra, đối diện đụng vào Thất Minh Vương.

Oanh.

võ Đạo linh khí trong hư không bị quấy, hai cỗ lực lượng chạm vào nhau biến thành võ nguyên, sóng gió pháp lực bao phủ tám phương.

Thất Minh Vương bị cường quang bao phủ, mạnh mẽ dừng lại.

Hào quang màu tím lấp lánh trên mặt tràn đầy vết máu của Lữ Thần Châu, hắn trừng to mắt, trong con mắt chỉ có bóng lưng của Đạo Tâm thần chỉ.

Lực lượng thật bá đạo.

Hắn rõ ràng thấy Đạo Tổ chẳng qua là tiện tay vỗ, lại thô bạo trấn áp khí thế của Thất Minh Vương.

Thật mạnh!

Một chưởng này lại khiến cho hắn giống như trở lại trước đó mang theo trăm vạn võ giả hạ giới.

Đợi cường quang tiêu tán, Thất Minh Vương máu me khắp người vậy mà đối diện lao thẳng tới Khương Trường Sinh, giờ phút này, Thất Minh Vương gãy tám tay, quan đầu bị đánh tan, tóc dài ngổn ngang, một thân hồng y càng phá toái thành vải.

Ba đầu đều lộ vẻ phẫn nộ, thế không thể đỡ lao thẳng tới Khương Trường Sinh, như yêu ma chí tà bên trong cổ thần thoại, muốn xé nát địch nhân của hắn.

Khương Trường Sinh đưa tay ra một chỉ, bắn ra pháp lực khí kình, xuyên thủng lồng ngực Thất Minh Vương, Thất Minh Vương trong nháy mắt dừng lại, toàn thân run rẩy, ba mặt đều trừng to mắt, con ngươi run rẩy dữ dội.

Chương 871: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (1)

Pháp lực Khương Trường Sinh chạy tán loạn trong cơ thể Thất Minh Vương, ngăn chặn Võ Nguyên hắn, ngăn chặn tuyệt học của hắn, khiến cho hắn dần dần khôi phục thành trạng thái bình thường hai tay.

- Như thế nào như thế…

Thất Minh Vương run giọng nói, hắn cúi đầu nhìn về phía lồng ngực mình, máu tươi phun trào không thôi.

Đạo Tâm thần chỉ nhấc tay khẽ vẫy, thu Thất Minh Vương vào trong lòng bàn tay, chính là thần thông Chưởng Trung Càn Khôn.

Hắn quay người, bắt lấy Lữ Thần Châu, cấp tốc tan biến tại sâu trong hư không.

Hai người này đại chiến quá kịch liệt, Khương Trường Sinh lo lắng sẽ bị Thần Võ giới phát hiện, cho nên nhanh chóng kết thúc chiến đấu, sau đó mang đi hai người.

Đối phó Thất Minh Vương, Đạo Tâm thần chỉ không có tiêu hao quá nhiều pháp lực, hắn bắt đầu không ngừng chuyển biến hướng đi ở bên trong Hư Không Vô Tận, dù là Lữ Thần Châu, cũng bị đong đưa đầu óc choáng váng.

Không biết đi qua bao lâu, chờ Lữ Thần Châu lấy lại tinh thần, phát hiện mình đã trở lại phía trên thiên hà, xa phương là thân ảnh vạn trượng như núi của Thiên Nguyên thần phôi đang tĩnh toạ.

Lữ Thần Châu hít sâu một hơi, mặt lạnh lùng khó được đỏ lên.

Mặc dù Đạo Tổ mạnh mẽ khiến cho hắn phấn chấn, nhưng quá trình này để hắn cảm giác mình thật mất thể diện, đều chưa kịp nói chuyện với Đạo Tổ.

- Ai! Thôi.

Lữ Thần Châu nhảy xuống nhân gian, tan biến trong mây.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh tiếp nhận Thất Minh Vương trong tay Đạo Tâm thần chỉ, pháp lực truyền lại, một mực duy trì thần thông Chưởng Trung Càn Khôn.

Một tay hắn nâng Thất Minh Vương, một tay khác bắt đầu ngưng tụ Kim cô.

Đạo Tâm thần chỉ tiêu tán tại chỗ, pháp lực như khói, chui vào trong cơ thể Khương Trường Sinh.

Bạch Kỳ mở mắt, tò mò tiến đến Khương Trường Sinh bên cạnh, trong cung chỉ có nàng và Bạch Long, Mộ Linh Lạc thì đi chọn lựa nữ tiên, chú trọng bồi dưỡng.

- Chủ nhân, ngài đang làm gì?

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi, ánh mắt của nàng rơi vào trong lòng bàn tay phải của Khương Trường Sinh, thấy được một người tí hon.

Giờ phút này, Thất Minh Vương còn đang chịu đựng pháp lực tàn phá, hắn thấy được Bạch Kỳ, theo thị giác hắn nhìn lại, hắn thấy không rõ khuôn mặt Khương Trường Sinh, chỉ có thấy được Bạch Kỳ.

Hắn không thể nào hiểu được của mình thế nào bị thu nhỏ.

- Ngươi đến cùng là ai?

Thất Minh Vương ngửa đầu, cắn răng hỏi, tiếng nói suy yếu.

Khương Trường Sinh không để ý đến hắn, chuyên tâm ngưng tụ vòng kim cô, bên trong vòng kim cô có cấm chế Kim Cô Chú cùng với chú pháp, sáng tạo một vòng kim cô cũng không dễ dàng.

Bạch Kỳ thì bắt đầu hàn huyên cùng Thất Minh Vương, nàng không có lộ ra thân phận của Khương Trường Sinh, mà hung hăng hỏi thăm lai lịch Thất Minh Vương.

- Ngươi tên là gì?

- Ngươi thật thảm, ngươi làm sao dám ra tay với chủ nhân nhà ta?

- Chỉ cần ngươi dập đầu nhận sai, năn nỉ chủ nhân ta, có lẽ sẽ thu được một chút hi vọng sống.

- Người trẻ tuổi, chớ có quá kiêu ngạo, có đôi khi cúi đầu, ngược lại có thể thu được đại cơ duyên.

- Nhớ năm đó, ta…

Thất Minh Vương càng nghe càng phiền, rất muốn giết nữ nhân này, nhưng hắn không muốn chết, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Bạch Kỳ nhìn như không kiêng nể gì cả, trên thực tế nàng đã bắt chẹt tốt thái độ của Khương Trường Sinh, nếu như kẻ chắc chắn phải chết, đã sớm chết.

Chủ nhân nàng giết địch cũng sẽ không nương tay, có thể mang tới nơi này, thì là vị Lữ Thần Châu kế tiếp.

Khương Trường Sinh nghe cảm thấy thú vị không có ngăn cản Bạch Kỳ, Bạch Kỳ được ngầm đồng ý càng thêm hăng say, thậm chí bắt đầu khoa tay múa chân.

Rất lâu.

Luyện thành kim cô, cấp tốc thu nhỏ, chui vào trong lòng bàn tay phải Khương Trường Sinh, sau đó bọc lại trên đầu Thất Minh Vương.

Thất Minh Vương vội vàng không kịp chuẩn bị, trong lòng hiện ra hoảng sợ vô hạn.

Từ khi hắn tập võ, còn không có trải qua khốn cảnh như vậy, dù cho thất bại, cũng không có bị động như thế.

Khương Trường Sinh phóng xuất hắn, Thất Minh Vương rơi xuống đất, khôi phục thành lớn nhỏ như thường.

- Kể từ hôm nay, ngươi lưu lại Thiên Đình.

Khương Trường Sinh mở lời, tay phải hắn nâng lên, Phong Thần bảng trống rỗng xuất hiện, vung tay trái lên, Thất Minh Vương không bị khống chế chui vào bên trong Phong Thần bảng, tẩy đi một thân khí vận, chuyển thành khí vận của Thiên Đình.

Lần nữa rơi xuống đất, Thất Minh Vương nằm rạp trên mặt đất, há mồm thở dốc, hắn kinh hỉ phát hiện lực lượng thần bí trong cơ thể tan biến, hắn vô ý thức muốn muốn chạy trốn, nhưng vừa đứng dậy, cái trán đau nhức.

Hai tay hắn ôm đầu, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cực kỳ thống khổ.

Kim Cô Chú tuyệt không phải chẳng qua là thống khổ do kim cô co vào, còn có thể mang đến đau nhức cho linh hồn, Thất Minh Vương chưa từng thử nghiệm qua thống khổ như vậy, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, làm Bạch Long bừng tỉnh.

Tiếng kêu thảm thiết của Thất Minh Vương không thể truyền ra khỏi Tử Tiêu cung, nhưng Bạch Kỳ, Bạch Long nghe được trái tim băng giá, các nàng vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh, phát hiện miệng Khương Trường Sinh đang động, rõ ràng đang niệm chú ngữ.

- Đây là thủ đoạn gì.

Bạch Kỳ sợ hãi, khí tức Thất Minh Vương bây giờ cực kỳ cường đại, để cho nàng có loại cảm giác đối mặt Lữ Thần Châu, thậm chí mạnh hơn Lữ Thần Châu.

Người mạnh như thế lại bị tra tấn thành bộ dáng như vậy.

Khương Trường Sinh không có niệm bao lâu, đọc xong Kim Cô Chú, Thất Minh Vương không kêu thảm nữa, hắn quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, không có chút nào tư thái của vạn cổ thiên kiêu.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngươi luyện công pháp cũng không phải chính đạo, nếu như tiếp tục phóng túng, không sớm thì muộn sinh ra tâm ma, ngươi sẽ bị tâm ma thôn phệ.

Hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, tuyệt học Thất Minh Vương tu luyện lại có cảm giác dính đến ma tộc, Tiên đạo tổng hợp, tên này biến thân cũng rất giống như thần thông.

Hắn hoài nghi Thất Minh Vương đi qua nơi Tiên đạo truyền thừa, chỉ là không cách nào tu hành, nên luyện ra được bộ

dáng quỷ quái như thế.

Chương 872: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (2)

Thân thể ba đầu mười bốn cánh tay sẽ để cho thực lực Thất Minh Vương tăng vọt, nhưng cũng sẽ tăng trưởng sát tính của hắn.

Thất Minh Vương chật vật ngẩng đầu, hắn hai mắt sung huyết, cắn răng hỏi:

- Ngươi đến cùng là ai?

- Vạn Tiên Chi Tổ, ngươi có thể xưng ta là Đạo Tổ, tiếp theo ngươi cứ lưu lại Côn Lôn giới đi, để Lữ Thần Châu dẫn theo ngươi.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nhẹ nhàng phất tay, một trận gió đập vào mặt Thất Minh Vương, đưa hắn ra khỏi Tử Tiêu cung.

Thất Minh Vương có cùng cảm thụ như Lữ Thần Châu, trời đất quay cuồng, khó chịu giống như phàm nhân.

Đợi hắn rơi xuống đất, hắn trợn mắt nhìn, phát hiện mình rơi vào trong một mảnh núi rừng, hắn chậm rãi đứng lên, ánh mắt phức tạp.

- Đạo Tổ Côn Lôn giới.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiếp tục luyện công.

Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện Thất Minh Vương đã trải qua, bất quá hắn đang tại thời điểm đột phá, trước đột phá lại nói.

Trợ giúp Lữ Thần Châu, không có thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, không có khiến cho hắn thấy ngoài ý muốn, quan hệ giữa hắn và Lữ Thần Châu cũng không thân cận, chết thì đã chết, sẽ không sinh ra nhân quả hắn đi báo thù, hắn chẳng qua căn cứ vào góc độ Thiên Đình đi cân nhắc.

Những tạp niệm này cũng không có lưu trong lòng hắn, hắn hiện tại chỉ có một ý nghĩ.

Đột phá.

Bạch Kỳ gặp hắn không có nhiều lời, cũng không dám quấy rầy, đi đến nơi hẻo lánh tĩnh toạ, cấp tốc tiến vào trong mộng cảnh.

Bạch Long thì lật người một cái, dùng một tư thế càng thoải mái hơn trước đí đi ngủ, tình cảnh vừa rồi quá dọa người, nó nhất định phải làm mộng thật đẹp để đền bù.

Phía dưới bầu trời màu đỏ, Thập Vạn đại sơn liên miên chập trùng, như là mặt đất, phía trên một ngọn núi cao tọa lạc một mảnh Cổ Lâu. Trong hành lang một lầu vũ, mười mấy nam nữ tụ tập ở này. Bọn hắn chính là Minh tộc, một trong vạn cổ cường tộc.

Nam tử cầm đầu tên Minh Tôn, khí thế mạnh mẽ, ngồi ở đằng kia như núi lửa sắp bộc phát, nhất là hai mắt của hắn, lộ ra hàn mang khiếp người.

- Võ ngọc của Thất Minh Vương nát, hắn đến cùng đi đâu?

Minh Tôn trầm giọng hỏi, cả tòa lâu vũ đều đang rung động.

Một lão phụ nhân mở lời:

- Nghe nói hắn đi gặp Lữ Thần Châu ước chiến, nhưng gần đây nghe Lữ tộc nói, võ ngọc Lữ Thần Châu đã sớm nát, chẳng qua tin tức không có truyền ra, việc này tất có kỳ quặc.

Những người khác mở miệng, phần lớn đều nổi giận đùng đùng.

- Chẳng lẽ là Thần Võ giới làm?

- Đoán chừng, Lữ Thần Châu có thể là thiên kiêu Thần Võ giới bồi dưỡng, Thần Võ giới bảo Lữ tộc nói rằng hắn đã chết, cái này cũng quá đơn giản.

- Mấu chốt nhất là vì sao Thần Võ giới muốn giấu diếm chuyện này, chờ Lữ tộc nổi giận, mới nói ra chân tướng?

- Chẳng lẽ có quan hệ với tranh đấu bên trong Thần Võ giới, nghe nói Độc Cô Điệu cùng Thất Thập Nhị Thần Động của Thái Thượng Côn Luân đều đã chết, chết trong tay Đạo Tổ, Thần Võ giới tìm tung tích Thiên Đình, nhưng không có truy

xét đến, quả thực quỷ dị, thật có thế lực mà Thần Võ giới tìm không thấy?

- Có thể Thất Minh Vương cũng chết trong tay Đạo Tổ hay không?

Mọi người nghị luận cái chết của Thất Minh Vương, chuyện này đả kích bọn hắn thật sự quá lớn, đây chính là thiên kiêu thiên tư mạnh nhất của Minh tộc gần trăm vạn năm qua, đã định trước sẽ trở thành Vạn Cổ Cự Đầu, bọn hắn không thể nào tiếp thu được Thất Minh Vương đã cường đại bỏ mình.

Minh Tôn lạnh lùng nói:

- Mặc kệ là Đạo Tổ, hay là Thần Võ giới, việc này nhất định phải tra rõ ràng, cái gì võ đạo đại kiếp, lại có người thừa dịp kiếp nạn đặt thanh đặt ở trên đầu Minh tộc, nếu tra không ra hung phạm, vậy thì để vô số người chôn cùng.

Hắn đứng dậy, những người khác cũng như thế.

- Đi trước Thần Võ giới, cho dù không phải Thần Võ giới làm ra, trước mắt cũng chỉ có Thần Võ giới đang điều tra Đạo Tổ.

Bên trong đại dương mênh mông vô tận, trên cô đảo. Thái Thượng Côn Luân lần nữa buông xuống, hắn tới chỗ nữ tử tóc trắng.

Trước mặt, trầm giọng hỏi:

- Làm sao rút lui? Không truy xét Đạo Tổ rồi?

Nữ tử tóc trắng mở mắt, ánh mắt phức tạp, buồn bã nói:

- Trong thời gian ngắn tra không được, mà chúng ta biết được Huyết Vực chuẩn bị xâm lấn Thần Võ giới.

- Tra không được? Không cảm thấy hài hước, Thần Võ giới nội đấu nhiều năm như vậy, vậy mà thật mất đi chưởng khống ba ngàn thiên địa, mặc dù Đạo Tổ trốn ở Hư Không Vô Tận, dùng cơ sở ngầm của Thần Võ giới cùng với thiên cơ dự đoán, há có thể tìm không thấy?

Thái Thượng Côn Luân giễu cợt, hắn quá thất vọng về Thần Võ giới.

Vẻ mặt nữ tử tóc trắng lạnh lẽo, nói:

- Thần Võ giới xác thực đi rất nhiều lối rẽ, nhưng chung quy là thuộc về Thiên Đạo, là chính đạo duy nhất, gặp trắc trở như thế, Thần Võ giới đã sớm trải qua, lần này võ đạo đại kiếp để cho Thần Võ giới tự mình mở ra, thuận tiện thanh lý Hư Không Vô Tận, muốn cho những con chuột ẩn núp trong bóng tối kia hết thảy chết hết.

Ngữ khí của nàng lộ ra một cỗ sát ý đáng sợ.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày.

Mạnh miệng như vậy.

Tựa hồ xem thấu ý nghĩ của hắn, nữ tử tóc trắng bình tĩnh nói:

- Đại Hàn Thiên sắp trở về, lực lượng của vị thần thoại kia, ngươi dù sao cũng nên tín nhiệm đi.

Đại Hàn Thiên.

Thái Thượng Côn Luân động dung, vội vàng hỏi:

- Làm sao mời hắn về rồi? Hắn vừa ra tay, bị diệt cũng không chỉ là những dị số kia!

Nữ tử tóc trắng khẽ lắc đầu, nói:

- Giới Chủ đã chịu đủ rồi, Thần Võ giới tiếp nhận quá nhiều, bây giờ loạn trong giặc ngoài, cũng nên đi con đường bá đạo, thời kỳ hòa bình, Thần Võ giới nguyện ý giảng quy tắc, nhưng hỗn loạn đến, chỉ có bá đạo mới có thể bình định hết thảy.

Thái Thượng Côn Luân yên lặng.

Nữ tử tóc trắng nói sang chuyện khác, hỏi:

- Tình huống tuyển bạt Thất Thập Nhị Thần Động như thế nào? Có người lọt vào mắt ngươi hay không?

Chương 873: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (1)

- Có, bất quá rất ít, mà lại có một người cực kỳ đặc thù, còn cần quan sát.

Thái Thượng Côn Luân trả lời, nữ tử tóc trắng khẽ gật đầu, sau đó nhắm mắt.

Thấy cảnh này, Thái Thượng Côn Luân quay người, chuẩn bị rời khỏi.

- Chớ có sầu lo chuyện Thần Võ giới, nắm chặt thời gian đột phá đi, đi đến cảnh giới vượt qua vạn cổ kia.

Tiếng nói của nữ tử tóc trắng theo sau lưng truyền đến, Thái Thượng Côn Luân không có trả lời, cấp tốc tan biến tại chỗ.

Phiến thiên địa này đi theo an tĩnh lại.

Trên biển mây, Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương sóng vai tĩnh toạ, nhìn xuống nhân gian, thương thế của hai người đã khôi phục.

Lữ Thần Châu thỉnh thoảng nhìn về phía vòng kim cô trên đầu Thất Minh Vương, muốn nói lại thôi.

Kim cô này giống như đúc kim cô của Tôn Ngộ Không trong trí nhớ của Khương Trường Sinh, đeo ở trên đầu Thất Minh Vương, có một phen khí chất đặc biệt.

Thất Minh Vương hừ lạnh nói:

- Đừng nhìn nữa, ngươi thật dự định một mực đợi ở dưới trướng Đạo Tổ?

Lữ Thần Châu cười nói:

- Có gì không thể, ngươi ta đều là người truy cầu lực lượng, bằng không ngươi cũng sẽ không tu hành ma công không phải võ đạo, Đạo Tổ đang trải qua bách thế luân hồi, đợi hắn khôi phục đỉnh phong, mở ra Tiên đạo, ngươi ta đều có thể tu tiên, khi đó ngươi lại tu hành ma công kia của ngươi, tất nhiên sẽ không còn tâm ma, chướng khống tự nhiên, cũng sẽ không bị khí vận võ đạo gạt bỏ.

Thất Minh Vương yên lặng.

Ma công của hắn chỉ có thể thi triển ở trong Hư Không Vô Tận, nếu không sẽ bị quy tắc võ đạo kháng cự, ngay cả khí vận võ đạo trên người hắn cũng sẽ trở ngại hắn, duy nhất khiến cho hắn cao hứng là sau khi bỏ qua khí vận võ đạo, hắn thi triển ma công càng thêm thông thuận.

Chẳng qua hắn không rõ ràng đi theo Đạo Tổ sẽ có hậu quả thế nào, nhưng hắn biết rõ một chút, chặt đứt sau khí vận khi võ đạo, hắn chính là dị số, Thần Võ giới sẽ không tha cho hắn.

Không nói chuyện tương lai, tình cảnh hiện tại của hắn khiến cho hắn rất khó chịu, gia nhập Côn Lôn giới đã có một quãng thời gian, hắn vẫn không thích ứng, hắn thấy tiên thần Thiên Đình không khác gì phàm nhân, chẳng qua là hưởng thụ khí vận Đạo Tổ, Long Phượng há có thể cùng viện với gà chó?

Cho nên hắn một mực đợi ở chỗ này, không muốn đi Thiên Đình, cũng không muốn hạ phàm.

Lữ Thần Châu thì đi theo hắn, trông giữ hắn, cũng may Thất Minh Vương cũng không có làm loạn, mà nhập gia tùy tục, lựa chọn luyện công, để cầu cơ hội đào thoát.

Lữ Thần Châu lần nữa mở ra con đường thuyết phục, cổ vũ Thiên Đình cùng Đạo Tổ mạnh mẽ, suy nghĩ về Tiên đạo.

Mặc dù tiên thần Thiên Đình còn chưa chân chính tiến vào Tiên đạo, nhưng khí vận Phong Thần bảng đã có thể khiến người ta vô hạn mơ màng.

Thất Minh Vương không tiếp tục lên tiếng, chịu đựng đối phương thuyết phục.

Hắn là Thất Minh Vương, một thân ngông nghênh, há có thể khom lưng?

Nếu không phải trên đầu đeo thứ đáng chết này, hắn há có thể uất ức như thế?

Nhẫn!

Ngay khi Thất Minh Vương bi phẫn, một cỗ uy thế lớn lao từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ Côn Lôn giới, chúng sinh đều vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại.

Võ giả đang tập võ, sinh linh các tộc đang chém giết, Hung thú đang ngủ say, tiên thần đang chấp hành công vụ, hạ thần vận triều, vô luận đang làm cái gì, đều bị đánh gãy, tất cả đều nhìn về phía bầu trời.

Lữ Thần Châu động dung, kinh ngạc nói:

- Đây là…

Gia nhập Thiên Đình nhiều năm, hắn chưa từng cảm thụ qua khí tức mênh mông như vậy, mạnh như hắn đều cảm giác bản thân nhỏ bé.

Cỗ uy áp này cũng không bá đạo, lại làm cho người không tự chủ được đản sinh ra lòng kính nể.

Thất Minh Vương cũng bị kinh động, thị lực của hắn không thể xuyên qua cửu trọng thiên, hắn có thể cảm giác được cỗ uy áp kia đến từ cửu trọng thiên.

- Xem ra Đạo Tổ có đột phá.

Lữ Thần Châu cảm khái, ánh mắt đầy nóng bỏng.

Hắn đang mong đợi ngày Tiên đạo buông xuống đó.

Một bên khác.

Trước cửa Tử Tiêu cung, Bạch Long cùng Bạch Kỳ bị đuổi ra ngoài, các nàng chịu không được uy áp của Khương Trường Sinh, đành phải rời khỏi.

- Đi thôi, cùng ta đi dạo Long Cung? Ngươi có thể là đầu Chân Long thứ nhất giữa thiên địa.

Bạch Kỳ cười nói, Tam Hải Long Vương đều là thuộc hạ của nàng, bởi vì nàng mà Hóa Long, cực kỳ cung kính nàng.

Bạch Long ngáp một, nói:

- Được, hi vọng giường rồng thoải mái một chút.

Bạch Kỳ lúc này nhảy đến trên lưng nó, cưỡi rồng xuống trần.

Trong Tử Tiêu cung, Đại Đạo Chỉ Nhãn của Khương Trường Sinh mở ra, không thể khép kín, kim quang óng ánh chiếu rọi cung điện.

Cuối cùng, hắn sắp đột phá.

Hắn cố nén xúc động đột phá, quan sát nhân gian.

Bây giờ đã là Thừa Thiên năm bốn trăm bốn mươi mốt, một năm này, hắn một ngàn ba trăm hai mươi lăm (1,325) tuổi, cách lần trước đột phá qua đi bảy trăm ba mươi bảy năm.

- Thật sự là đủ lâu.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, theo số tuổi nhìn lại là đủ lâu, nhưng theo cảm thụ của hắn, thật ra không tính lâu, sau khi thành tiên, cảm thụ của hắn về thời gian đã thay đổi biến, trở nên càng nhanh.

Khương Trường Sinh đứng dậy bắt đầu chuyển động gân cốt, chuẩn bị đột phá.

Hắn điều ra xem bảng giá trị hương hỏa, giá trị khí vận.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 1,190, 210, 029,092 】

【 Giá trị khí vận trước mắt: 25,888, 632,110, 034 】

Giá trị hương hỏa đã đột phá vạn ức, tốc độ tăng trưởng đã hướng tới điểm bằng phẳng.

Trước đó lúc đột phá vạn ức giá trị hương hỏa, cũng không có mở ra mới hương hỏa công năng, mà xuất hiện một cơ hội cường hóa hương hỏa công năng, Khương Trường Sinh không chút do dự, lựa chọn cường hóa công năng hương hỏa diễn toán.

Mặc dù tạm thời không có địch nhân tập kích, nhưng hương hỏa diễn toán giúp hắn lúc đầu thu được rất nhiều tình báo, ý nghĩa trọng đại, đến mức những chức năng khác, đều là trợ giúp hắn tăng cường thế lực, bây giờ Thiên Đình đã cất bước, hắn rất ít lại sử dụng hương hỏa công năng khác, tận khả năng lưu giá trị hương hỏa dùng cho độ kiếp.

Chương 874: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (2)

Chuyển động gân cốt trong chốc lát, Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa rời khỏi Tử Tiêu cung, đi vào phía trên thiên hà. Hắn phát tán thần niệm, trước kiểm tra hư không gần đó có cường địch hay không, đồng thời hắn dùng hương hỏa diễn toán hỏi thăm người mạnh nhất cùng người mạnh thứ hai trong phạm vi đã biết, xác định là sau khi hắn và Thất Minh Vương, yên tâm độ kiếp.

Thần niệm không có tìm kiếm đến cường địch, hương hỏa diễn toán cũng không có tính tới cường địch, có thể nói là hai tầng an tâm.

Ầm ầm.

Khi Khương Trường Sinh không lại áp chế tu vi, khí thế của hắn một bùng nổ, dẫn tới lôi vân cuồn cuộn, lôi vân này lăng không sinh ra, thanh thế to lớn.

Người Thường tộc đang đi tuần cùng với Thiên Quân đang luyện trận trên Thiên Hà dồn dập quay đầu nhìn lại, bọn hắn thấy lôi vân cuồn cuộn, tốc độ dị thường nhanh.

- Ta chuẩn bị độ Thiên Đạo lôi kiếp, các ngươi chớ được tới gần.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền vào trong tai của mọi người phía trên thiên hà, nghe được âm thanh của hắn, tật cả mọi người trấn định lại, tiếp theo là mãnh liệt tò mò cùng chờ mong.

Đạo Tổ muốn độ lôi kiếp?

Sau khi gia nhập Thiên Đình, người Thường tộc cũng từng nghe tới đủ loại truyền thuyết của Đạo Tổ, chuyện độ lôi kiếp chính là một trong số đó.

Tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, võ giả đột phá cũng sẽ không độ kiếp, nhiều nhất là tẩu hỏa nhập ma.

Ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh thần quang vạn trượng, Đại Đạo Chi Nhãn càng bắn ra một vệt kim quang, chiếu rọi hư không hắc ám.

Hắn điều ra bản giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, thả ở trước mắt, sau đó chờ đợi độ kiếp.

Thiên kiếp lôi vân không ngừng ngưng tụ khuếch trương, phạm vi lôi vân bao trùm càng lúc càng lớn, ẩn chứa thiên uy càng kịch liệt tăng cường, dẫn đến bầu trời Côn Lôn giới vì đó đổi màu.

Chúng sinh ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời trở tối, phong vân dũng động, như tận thế đột kích.

Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương đi vào phía trên thiên hà, xa xa nhìn lại, bọn hắn thấy được thân ảnh của Đạo Tổ.

Lại muốn ngồi trên ghế độ kiếp?

- Thiên uy thật đáng sợ, đã sắp bắt kịp Vạn Cổ Cự Đầu đi?

Sắc mặt Lữ Thần Châu nghiêm túc hỏi, mặc dù hắn kính sợ Đạo Tổ, nhưng đối mặt thiên uy dạng này, hắn rất khó bảo trì trấn định.

Vẻ mặt Thất Minh Vương âm tình biến ảo, không có lên tiếng, nhưng không nói gì chính là đáp án.

Qua đi tới nửa canh giờ, đợi thiên kiếp lôi vân bao trùm toàn bộ Côn Lôn giới, thiên kiếp vừa mới bắt đầu.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được thiên uy mạnh đã vượt xa mức độ Nguyên Đạo Võ Tôn có thể tiếp nhận, dù cho là Thông Diễn Sáng Tạo Võ cũng khó có thể chịu đựng, đây chỉ là vừa bắt đầu.

Thiên kiếp càng về sau càng mạnh.

Thiên uy tuy mạnh nhưng Khương Trường Sinh cũng không có e ngại, hắn lần trước đột phá, giá trị hương hỏa bản thân đã là viên mãn Nguyên Đạo Võ Tôn, bây giờ giá trị hương hỏa chỉ sợ đặt ở Thông Diễn Sáng Tạo Võ cảnh cũng không yếu, bởi vì giá trị hương hỏa bản thân hắn đã vượt qua sáu trăm vạn ức.

Oanh một tiếng.

Đạo thiên lôi thứ nhất đánh xuống, hết thảy người đứng xem đều vô cùng lo sợ, bao gồm cả Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương ở bên trong, chúng sinh đều có thể nghe được tiếng nổ vang rền đáng sợ kia, còn tưởng rằng trời muốn sập.

Khương Trường Sinh không có lập tức sử dụng giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, mà thôi động phòng hộ cấm chế của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa. Thiên lôi rất kinh khủng trong lòng hai người Lữ Thần Châu xem bị phòng hộ cấm chế dễ dàng triệt tiêu.

Đạo thiên lôi thứ hai cấp tốc hạ xuống, tiếp đó chính là đạo thứ ba, đạo thứ tư.

Càng ngày càng nhiều tiên thần đi vào phía trên thiên hà, đứng xa nhìn tình cảnh hùng vĩ Đạo Tổ độ kiếp.

Diệp Chiến xa xa nhìn lại, ánh chớp lấp lánh trên mặt hắn, hắn vô ý thức há to mồm, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Lão tổ, cảnh giới gì mới có thể độ lôi kiếp như thế?

Diệp Chiến ở trong lòng hỏi, trong lời nói tràn ngập xúc động.

Thiên uy càng mạnh, hắn sùng bái Đạo Tổ càng mãnh liệt.

Diệp tộc lão tổ sợ hãi than nói:

- Lão tổ ta cũng không rõ ràng, nghe nói có người vượt qua võ đạo mới có thể độ Thiên Đạo chi kiếp, cũng hoặc là ngoài quy tắc võ đạo, tu hành dị thuật khác, cũng có thể độ kiếp, nhưng ta cũng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, lôi kiếp này thật đáng sợ.

Trước đó Đạo Tổ mạnh mẽ khiến cho hắn nghĩ Đạo Tổ là một lão quái vật nào đó bị võ đạo trục xuất, trong lòng hắn là tồn tại cùng thế hệ, hiện tại, hắn cảm giác mình đánh giá thấp Đạo Tổ.

Đạo Tổ tất nhiên là tồn tại còn cổ lão hơn so với hắn.

Hắn cũng bắt đầu kính sợ Đạo Tổ.

Mộ Linh Lạc, Khương Tử Ngọc cũng tới, quan sát Khương Trường Sinh độ kiếp, từng phương hướng đều có tiên thần đang nghị luận, nhưng không người nào dám tới gần, chỉ là đi vào phía trên thiên hà đã để bọn trong lòng bọn hắn run sợ.

Khương Trường Sinh đã xem nhẹ người xung quanh, bắt đầu chuyên tâm độ kiếp.

Dựa vào các pháp bảo mạnh mẽ, hắn bắt đầu vận công, đạo quả trong cơ thể cao tốc vận chuyển, bàng bạc pháp lực không cầm được hiện ra, thôi luyện thể phách cùng linh hồn hắn.

Khí thế của thiên kiếp càng ngày càng mãnh liệt, tiếng lôi minh điếc tai nhức óc.

Đột nhiên!

Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại.

Dó là hướng Huyền Hoàng Đại Thiên, hắn cảm nhận được một cỗ uy áp chiến đấu rất mạnh truyền đến.

Nơi này cách Huyền Hoàng Đại Thiên Địa sao mà xa xôi, chiến đấu dư ba mạnh mẽ như thế nào mới có thể truyền đến nơi này?

Chẳng lẽ Huyết Vực bắt đầu tiến đánh Thần Võ giới rồi?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ trong một chớp mắt, trước mắt chú ý tốt chính mình lại nói.

Sau một trăm đạo thiên lôi, uy thế thiên lôi phóng đại, lôi điện bắt đầu đổi màu, sét trắng đánh xuống dưới, chấn động đến Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa run rẩy.

Khương Trường Sinh cũng cảm nhận được toàn thân tê dại, xem ra không thể lại dựa vào pháp bảo, miễn pháp bảo bị đánh hỏng.

Hắn lúc này mở ra vòng bảo hộ giá trị khí vận, hai mươi lăm vạn ức giá trị khí vận, chắc có thể chống đỡ một hồi.

Chương 875: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (1)

Oanh! Oanh! Oanh.

Thiên lôi cuồng bạo, giống như thượng thiên đang phát tiết phẫn nộ của mình, vô tình tàn phá người độ kiếp.

Khương Trường Sinh dựa vào vòng bảo hộ khí vận, dễ dàng độ kiếp, nhưng tâm tình của hắn không có nhẹ nhàng như vậy, bởi vì giá trị khí vận giảm xuống rất nhanh.

Con số tốc độ cao nhảy lên để hắn cảm thấy kinh hãi, dù cho hai mươi lăm vạn ức giá trị khí vận đặt cơ sở, hắn cũng hết sức hoảng.

Hắn mặc dù kinh hãi, nhưng tư thế ngồi hơi lộ ra lười nhác, để những người đang xem độ kiếp nhiệt huyết dâng trào.

- Lôi kiếp như thế, Đạo Tổ hoàn toàn không có để vào mắt.

- Nói nhảm, Đạo Tổ có thể là Vạn Tiên Chi Tổ, chẳng qua là luân hồi trải qua hồng trần thôi.

- Quá lợi hại, lôi kiếp dạng này cảm giác có khả năng trực tiếp hủy đi Côn Luân giới.

- Nhớ ngày đó chúng ta đến từ Long Mạch đại lục, Long Mạch đại lục chẳng qua là một khối góc nhỏ của Vô Tận Hải Dương, Vô Tận Hải Dương cũng là góc nhỏ của Thái Hoang, bây giờ, toàn bộ Thái Hoang ở Côn Luân giới không đáng giá nhắc tới, nơi chật hẹp nhỏ bé thôi, Đạo Tổ mang theo chúng ta từng bước một đi đến nơi đây, mới bỏ ra ngàn năm.

- Không sai, ta kính nể Đạo Tổ ở chỗ không phải sự cường đại của ngài, mà là lòng dạ của ngài, bao nhiêu lần hóa thù thành bạn, bao nhiêu lần cứu vớt thương sinh, đây mới là tiên nhân.

Nhóm tiên thần nghị luận, chủ đề dần dần sai lệch, bọn hắn bắt đầu nhớ lại những chuyện đã đi qua, mới tới thì nghe cố sự truyền kỳ của Đạo Tổ.

Ánh mắt Thất Minh Vương lấp lánh, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì. Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác kim cô co rút lại một chút, dọa toàn thân hắn lắc một.

- Quả nhiên, lúc này không thể làm loạn.

Thất Minh Vương kinh hãi, hắn vừa rồi lưỡng lự muốn nhân cơ hội này chạy đi hay không, kết quả suy nghĩ vừa xuất hiện, kim cô liền co rút lại.

Vật này chẳng lẽ có linh tính?

Hắn không dám làm loạn, xem bộ dáng Đạo Tổ thoải mái như thế, đoán chừng lôi kiếp này căn bản không ảnh hưởng được hắn.

Hắn không thể không bài trừ tạp niệm, cẩn thận quan sát Đạo Tổ độ kiếp, nhìn một chút có thể thu hoạch được cảm ngộ hay không.

Thiên kiếp càng ngày càng cuồng bạo.

Vạn quân lôi đình ầm ầm hạ xuống muốn hủy thiên diệt địa, để cho trong lòng người ta nhấc lên sóng to gió lớn, để cho

tâm tình người ta phong vân biên ảo.

Các bộ Chính thần Thiên Đình không thể không ra tay, ổn định nhân gian sóng gió.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi Khương Trường Sinh hao hết sạch hai mươi lăm vạn ức giá trị khí vận, thiên kiếp còn đang tăng cường, hắn thử nghiệm tiếp nhận một kích, thật đau! Thân thể và linh hồn đều đau nhức, hình phạt thảm nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Khương Trường Sinh lập tức mở ra vòng bảo hộ giá trị hương hỏa, chống cự thiên kiếp.

Tiên thần quan sát hắn độ kiếp đã tán đi, chính là Khương Tử Ngọc an bài, phải đi ổn định nhân gian, Đạo Tổ độ kiếp, mang tới thiên tượng địa chấn động quá lớn, Thiên Đình nhất định phải ra tay.

Khương Trường Sinh không có cách, nếu rời khỏi Côn Luân giới độ kiếp, mang tới nguy hiểm càng lớn, vô luận à chính hắn, hay đối với Côn Luân giới mà nói, hắn cũng không có dự liệu được lượt thiên kiếp này đáng sợ như thế.

Thấy các tiên thần Thiên Đình tán đi, Lữ Thần Châu cũng không lưu lại, lôi kéo Thất Minh Vương rời khỏi.

Khương Trường Sinh không có để ý, chuyên tâm độ kiếp, giờ phút này thiên lôi đã lột xác thành màu đỏ thẫm, trong sấm sét màu đỏ thẫm kia mơ hồ có từng nhân ảnh, hư ảo quỷ bí.

Nương theo mấy thân ảnh hạ xuống, Khương Trường Sinh trở nên hoảng hốt.

Hắn thấy được một chút huyễn tượng, đang không ngừng ngưng tụ.

Còn chưa chờ hắn phản ứng lại, hắn đột nhiên bừng tỉnh, lần nữa mở mắt, phát hiện mình đứng ở trước cửa một tòa nhà gỗ lim thật to, hùng vĩ như núi lớn, phía trên bảng hiệu khắc hai chữ.

Côn Luân!

Thần sắc của Khương Trường Sinh chấn động, tên Côn Luân cực kỳ nổi danh ở trong truyền thuyết thần thoại Hoa Hạ kiếp trước, đại biểu cho Tiên gia, đạo thống Đạo Môn, hắn đặt tên cho võ giới mình dung hợp là Côn Luân giới, vốn là bắt chước ý này.

Hắn hết sức xác định, Thiên Đình cũng không có cửa lớn dạng này.

Hắn không cảm giác được pháp lực bản thân, xem ra hắn đang đứng ở một loại trạng thái huyền diệu.

Hắn đưa mắt nhìn lại, mình đứng ở trên biển mây, biển mây hình thành một con đường lớn, thông đến phần cuối bầu trời, bao la hùng vĩ vô song.

Hắn cẩn thận nhìn lại, khi độ kiếp hắn yên lặng vận chuyển công pháp, không biết là Đạo Pháp Tự Nhiên Công mang tới huyễn tượng, hay là thiên kiếp Thiên Đạo bố trí.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từng bóng người đi tới, từng người hư ảo, thấy không rõ hình dáng, chỉ có thể đại khái nhìn ra giới tính với đạo bào bọn hắn đang mặc. Những bóng người này sát vai tới cùng Khương Trường Sinh, bước vào trong cửa lớn Côn Luân.

Khương Trường Sinh do dự một chút, đi theo bọn hắn đi vào.

Hắn tạm thời không thể nhảy ra ngoài, chỉ có thể thuận thế mà làm.

Sau khi bước vào hồng môn, Khương Trường Sinh đi theo biển người tiến lên, hắn quan sát tỉ mỉ, những người này riêng phần mình trò chuyện, dần dần, hắn không ngờ lại có thể nghe mấy bóng người này nói chuyện.

- Côn Luân giáo chủ lần này nói đạo gì?

- Giống như có quan hệ với Thiên Đạo luân hồi.

- Long Phượng rời khỏi Thương Hải phía tây nghịch lưu, thật là đại họa nhân gian.

- Nào có biện pháp gì, Thiên Đình tự lo không xong, không quản được nhiều như vậy.

- Tiên khí ở Côn Luân thật nồng đậm.

Khương Trường Sinh một bên tiến lên, một bên nghe.

Hắn hết sức xác định, những người này đều là Tu Tiên giả, nhưng nghe không được tin tức có nửa điểm quan hệ cùng võ đạo.

- Đây là trước kia, hay là tương lai, cũng hoặc là một mảnh thời không độc lập khác?

Khương Trường Sinh yên lặng tò mò, hắn bây giờ nhìn giống như mạnh mẽ, nhưng hắn cảm giác mình còn hết sức nhỏ bé, tựa như quá khứ, tương lai, hắn tạm thời không thể làm được tới lui tự nhiên, không phù hợp với tư cách vô địch.

Vô địch trong lòng hắn là không gì làm không được, không gì không biết, bất tử bất diệt.

Những người tu tiên này nói tới thế giới tu tiên, hắn chưa từng nghe thấy, ở đây cũng có Thiên Đình.

Chương 876: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (2)

Một đường tiến lên, thời gian một nén nhang trôi qua, bọn hắn đi đến một tòa cung điện, tòa cung điện này có đại khí của Tử Tiêu cung, tản ra hào quang vạn trượng, trên mái hiên còn có hai con hỏa điểu, giống như Kim Ô, nhưng không có ba chân.

Oanh.

Cửa lớn cung điện mở ra, Khương Trường Sinh đi theo biển người đi vào.

Hắn bắt đầu tò mò Côn Luân giáo chủ sẽ là tồn tại như thế nào, còn vì sao hắn tới đây?

Hắn tin tưởng câu đố ngay ở trên người Côn Luân giáo chủ. Tiên vào trong cung điện, ánh mắt trở nên khoáng đạt, trong đây đúng là một đám mây trời, nhìn không thấy phần cuối, từng tòa bồ đoàn nổi bồng bềnh giữa không trung, những người tu tiên kia đều tự tìm đến bồ đoàn ngồi xuống. Khương

Trường Sinh lướt tới phía trước, hắn ngược lại không gấp tìm chỗ ngồi xuống, hắn cho rằng mình là người đứng xem, không cần ngồi xuống, hắn chỉ muốn đến gần phía trước một chút để có thể nhìn thấy Côn Luân giáo chủ.

- Uy, chớ có tiến lên, đằng trước là chỗ ngồi của đại năng trong tam giới.

Một âm thanh theo sau lưng truyền đến, Khương Trường Sinh vô ý thức dừng lại, quay đầu nhìn, sau lưng có một nữ đạo sĩ đang vẫy tay với hắn.

Khương Trường Sinh kinh ngạc, đối phương thấy hắn?

Đúng lúc này, thế giới trước mắt hắn bỗng nhiên thoáng qua, lần nữa mở mắt, hắn không ngờ lại thấy rõ hình dáng Tu Tiên giả xung quanh, đều là thân người, ăn mặc đạo khác.

Nữ tử đang vẫy chào hắn mặc mộ thân đạo bào, một đầu tóc trắng như tuyết quay quanh ở sau ót, cài hai cây trâm cài đan xen, trên trán có hai sợi tóc dài hạ xuống, di động ở giữa khuôn mặt tiếu mỹ lập loè điểm điểm tinh quang của nàng, môi son, đôi mi thanh tú, thấy hắn không hề động, nàng không khỏi nhíu mày.

Khương Trường Sinh lấy lại tinh thần, lúc này bay về phía nàng.

Hắn ôm quyền hành lễ nói:

- Ta mới đến, không biết nên ngồi nơi nào, đạo hữu có thể chỉ bảo?

- Như vậy thì ngồi cùng một chỗ với ta đi, thế nhân xưng ta Tiêu Hòa tiên tử, ngươi là tên gì?

- Tại hạ Trường Sinh.

- Trường Sinh đạo hữu, đi theo ta, trong Côn Luân, nhất định phải giảng quy củ.

Tiêu Hòa tiên tử gật đầu nói, sau đó bay qua bên cạnh, Khương Trường Sinh đi theo.

Hắn lòng tràn đầy hoang mang, chẳng lẽ đây là Trang Chu Mộng Điệp (*)?

(Là tên người ta đặt cho một đoạn văn trong sách Trang tử của Trung Quốc. Đoạn văn này rất nổi tiếng, nó đã trở thành một điển tích thường dùng trong văn chương xưa ở Trung Quốc và Việt Nam - Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá".)

Tiêu Hòa tiên tử tìm tới bồ đoàn ngồi xuống, ra hiệu Khương Trường Sinh ngồi ở phía bên phải của nàng.

Sau khi ngồi xuống, Khương Trường Sinh an tĩnh quan sát bốn phía, sau khi có thể thấy rõ gương mặt của những người tu tiên này, cảm giác của hắn càng thêm chân thực, chẳng qua hắn vẫn không có cách điều động pháp lực, giống như đang ở trạng thái linh hồn xuất khiếu.

Tiêu Hòa tiên tử liếc nhìn hắn, hỏi:

- Trường Sinh đạo hữu bái ai làm thấy?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Gia sư tự xưng Thanh Hư, danh hiệu không lớn.

- Ta thấy ngươi lạ mặt, lại có một phen khí độ, xem ra vị Thanh Hư tiền bối này không đơn giản.

- Tiên tử quá khen.

Hai người tùy ý tán gẫu, Khương Trường Sinh không làm rõ ràng được tình huống, không dám hỏi nhiều.

Lại một lát sau, sau khi hết thảy Tu Tiên giả ngồi xuống, một tiếng chuông vang lên, Khương Trường Sinh cùng Tiêu Hòa tiên tử không nữa nói chuyện nhiều, cùng nhau nhìn về phía trước. Phía trước bọn hắn còn có từng dãy Tu Tiên giả, nhiều vô số kể, bầu trời phía trước ra hiện ánh sáng màu vàng, như là vòng xoáy khuếch trương, lộng lẫy, một thân ảnh chậm rãi bay ra. Đó là một đạo nhân ngồi thôi đã cao vạn trượng, ngồi tĩnh tọa ở phía dưới Thanh Liên, tiên phong đạo cốt, tay cầm phất trần, trường mi râu dài, nhắm mắt lại, hiển thị rõ đại khí.

Nhìn thấy người này, Khương Trường Sinh lại có loại cảm giác nói không rõ, thật không nói rõ.

- Bái kiến Côn Luân giáo chủ!

Đám tu tiên giả cùng hô lên, âm thanh hội tụ vào một chỗ, như sóng náo động.

- Từ lần trước giảng đạo, đã qua đi mười vạn năm, có người còn, có người không còn, ta cũng nhìn thấy càng nhiều hậu bối, ta hết sức vui mừng, các ngươi có thể vào Côn Luân, tất nhiên là người Thiên Đạo tán thành, trước khi giảng đạo, các ngươi có hoang mang gì không?

Âm thanh Côn Luân giáo chủ hiện ra sự già nua, lời nói rất chậm, sau khi nhưng Khương Trường Sinh nghe được, không hiểu sảng khoái tinh thần, có loại cảm giác linh khí vào cơ thể.

- Xin hỏi giáo chủ, bây giờ thế gian có phương pháp chứng Đại La hay không?

Phía trước vang lên một tiếng nói, âm thanh to rõ, ngữ khí kiên định.

Đại La chi pháp?

Chẳng lẽ là Đại La thần tiên trong truyền thuyết? Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, trong truyền thuyết thần thoại Hoa Hạ, Đại La thần tiên đại biểu cho tiên thần tu vi cao thâm. Thường nói, Đại La thần tiên đều cứu không được, ý này đại biểu cho Đại La thần tiên có đạo hạnh cực cao.

- Đại La chi pháp một mực có, nhưng đại công đức khó tìm, bây giờ quy tắc Thiên Đạo viên mãn, các ngươi đi không được con đường đại công đức, chỉ có lấy lực chứng đạo, như thế nào lấy lực chứng đạo, lại xem thiên duyên của riêng mình.

Côn Luân giáo chủ trả lời, hắn đột nhiên hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thấy cảnh này, trong lòng không hiểu căng thẳng.

Đây đều là ảo tưởng, không có gặp nguy hiểm đó chứ.

Khương Trường Sinh chỉ có thể ở trong lòng khuyên bảo mình.

Nói ra kỳ quái, bản thân hắn cũng là tiên nhân, đạo hạnh cao thâm, có thể dễ dàng tru diệt cường giả võ đạo Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhưng đối mặt Côn Luân giáo chủ, luôn có loại cảm giác phàm nhân đối mặt tiên thần. Xem ra Côn Luân giáo chủ có đạo hạnh cực cao, con đường tiên đạo cũng dài đằng đẵng, hắn chỉ là vừa đạp vào mà thôi.

- Như thế nào là thiên duyên, lại như thế nào tìm được?

Lại có người hỏi.

Côn Luân giáo chủ ung dung đáp:

- Thiên duyên tất nhiên là duyên phận Thiên Đạo, không cưỡng cầu được, có thể đi qua gặp nhau, có thể ngay lập tức tìm được, cũng có thể đến từ tương lai.

Nói xong lời cuối cùng, hắn vậy mà mở mắt, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Chương 877: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (1)

Khương Trường Sinh cùng Côn Luân giáo chủ đối mặt, tâm thần chấn động, hắn lại có loại cảm giác bị nhìn xuyên.

Hai mắt Côn Luân giáo chủ vẩn đục, không có chút thần thái, hoàn toàn tương phản với khí chất của hắn, tựa như hai điểm nước đọng.

Tu Tiên giả phía trước đi theo quay đầu nhìn lại, muôn vàn Tu Tiên giả cùng nhau quay đầu, cảnh tượng như vậy rất có cảm giác áp bách, khi Tiêu Hòa tiên tử quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hắn đi theo quay đầu nhìn về phía một bên khác, giả vờ không biết.

Tu Tiên giả xung quanh đều đang nhìn, không rõ ràng Côn Luân giáo chủ đang nhìn người nào.

Côn Luân giáo chủ rất nhanh thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về ngay phía trước.

Những ánh mắt quét qua từ trên người Khương Trường Sinh lập tức tan biến, đám tu tiên giả tuy rất ngạc nhiên Côn Luân giáo chủ vừa rồi đang xem ai, nhưng lại không dám hỏi thăm.

Sau đó lại có Tu Tiên giả đặt câu hỏi, Côn Luân giáo chủ trả lời từng người.

Câu trả lời của hắn theo Khương Trường Sinh đều hết sức không rõ ràng, ra vẻ cao thâm mạt trắc, trên thực tế lập lờ nước đôi, đáp án của bất cứ vấn đề gì đều rất mơ hồ, tổng kết lại, cũng phải cần đám tu tiên giả tự mình đi tìm tìm.

Một mực đợi đến Côn Luân giáo chủ bắt đầu giảng đạo, ánh mắt Khương Trường Sinh cuối cùng bắt đầu mơ hồ.

- Đạo pháp tự nhiên, Thiên Đạo có thiếu, cái gọi là Thiên Đạo luân hồi, thật là trật tự luân hồi.

Bên tai quanh quẩn lời của Côn Luân giáo chủ, nhưng Khương Trường Sinh đi theo mất đi thính giác, ý thức lâm vào trong hoảng hốt.

Hắn giống như gặp một giấc mộng, một giấc mộng trầm muộn.

Mãi đến khi hắn mơ hồ nghe được một tiếng gọi.

- Trường Sinh đạo hữu, Trường Sinh đạo hữu, mau tỉnh lại.

Đạo âm thanh này càng ngày càng rõ ràng, hắn mở mắt, ánh mắt mơ hồ dần dần trở nên trong suốt, hắn thấy được khuôn mặt của Tiêu Hòa tiên tử.

Gặp hắn tỉnh lại, đôi mi thanh tú đang nhíu chặt của Tiêu Hòa tiên tử giãn ra, nàng nói khẽ:

- Đi nhanh đi, giảng đạo đã kết thúc, nếu một mực lưu ở nơi này, chính là mạo phạm Côn Luân.

Khương Trường Sinh vô ý thức đứng dậy, hắn nhíu mày.

Giảng đạo kết thúc?

Xảy ra chuyện gì?

Côn Luân giáo chủ đề phòng hắn?

Hắn đi theo Tiêu Hòa tiên tử rời khỏi, đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều có Tu Tiên giả lần lượt tỉnh lại, đi trở về cửa lớn phía chân trời, có người mừng rỡ như điên, càn rỡ cười to, có người tịch mịch cúi thấp đầu, buồn vui không tương thông, cũng có người còn đang suy tư, khốn hoặc.

Một đường không nói chuyện, đi vào trước Côn Luân hồng môn, Tiêu Hòa tiên tử dùng lại, nói:

- Ta thấy đạo hữu lạ mặt lại có nhiều chỗ không hiểu, chắc là lần đầu xông xáo Tu Tiên giới, nếu đạo hữu muốn tăng trưởng lịch duyệt, có nguyện đến động thiên phúc địa giáo ta luận đạo?

Trong lòng Khương Trường Sinh còn muốn độ kiếp, đương nhiên sẽ không đáp ứng, hắn chú ý tới những thân ảnh Tu Tiên giả đi ra khỏi Côn Luân hồng môn đều trở nên mơ hồ, lập tức hiểu được.

Đi ra cánh cửa này xem như kết thúc.

- Đa tạ tiên tử cos ý tốt, tại hạ còn có chuyện khẩn yếu, sau này nhất định bái phỏng động thiên phúc địa giáo ngươi.

Khương Trường Sinh từ chối, mặc dù hắn cảm thấy tất cả những thứ này cũng không phải chân thực, nhưng vẫn tận khả năng xem như thật mà đối đãi, để tránh ngoài ý muốn xuất hiện.

Tiêu Hòa tiên tử gật đầu, nói:

- Giáo ta tên Linh Tiêu giáo, ở Huyền Thiên tinh hải.

Nói xong, nàng quay người rời khỏi, theo những Tu Tiên giả khác đi ra Côn Luân hồng môn, thân ảnh của nàng trở nên mơ hồ, cho đến tan biến.

Khương Trường Sinh cũng đi ra Côn Luân hồng môn, hắn đang trong lúc đột phá, cũng không biết tình huống hiện thật như thế nào.

Lúc hắn đi tới cửa trước, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, yên lặng ghi lại bộ dáng trời cao sau đó làm việc nghĩa không chùn bước bước ra cửa lớn Côn Luân.

Oanh!

Ý thức Khương Trường Sinh sắp vỡ, trí nhớ bàng bạc vô cùng vô tận tràn vào trong óc của hắn.

Tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai.

Giờ phút này, độ kiếp còn đang tiếp tục, giá trị hương hỏa còn đang ở trước mắt Khương Trường Sinh, cũng không có hao hết.

Khương Trường Sinh trợn mắt đi nhìn, dựa theo trị số giá trị hương hỏa có thể dự đoán huyễn cảnh vừa rồi chỉ làm trễ nải hắn mấy tức thời gian, hắn âm thầm thở dài một hơi.

- Côn Luân vừa rồi đến cùng là nơi nào?

Trong lòng Khương Trường Sinh tò mò suy nghĩ, đồng thời sửa sang lấy trí nhớ liên tục không ngừng trong đầu.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai, tên Thái Ất Đạo Quả Thiên.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiên lôi không ngừng oanh kích, giá trị hương hỏa nhanh chóng giảm xuống. Khương Trường Sinh cảm ngộ Thái Ất Đạo Quả Thiên, đạo quả trong cơ thể hấp thu lực lượng Thiên Đạo, mà mặt đất trong Đạo Giới bắt đầu toát ra từng mảnh từng mảnh mầm non, đủ loại thiên tài địa bảo tầng tầng lớp lớp.

Lẩn thiên kiếp này xác thực mạnh mẽ, thỉnh thoảng đánh tỉnh Khương Trường. Sinh, không thể chuyên chú cảm ngộ tâm pháp.

Mấy canh giờ sau.

Khi thiên kiếp bắt đầu yếu bớt, giá trị hương hỏa còn thừa lại hơn năm mươi ức, cái này khiến Khương Trường Sinh thở dài một hơi.

Lần này chuẩn bị đầy đủ, cũng nên an ổn độ kiếp.

Đã vượt qua một đợt thiên kiếp mạnh nhất, tiếp theo khi giá trị hương hỏa hao hết, dựa vào bản thân mình cũng có thể cắn

răng chống đỡ được.

Cùng lúc đó, nhân gian Côn Luân giới rung chuyển cũng bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh, cái này khiến các tiên thần Thiên Đình thở dài một hơi.

Trên một biển mây, Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương đang ngồi.

- Thiên uy đang yếu bớt, Đạo Tổ thành công.

Lữ Thần Châu cảm khái.

Thất Minh Vương sờ kim cô trên trán, lòng còn sợ hãi.

Tiên thần trên các trọng thiên Thiên Đình cũng đang cảm thán, sau khi cảm thụ qua uy áp của thiên kiếp, bọn hắn không cách nào tưởng tượng mình và Đạo Tổ chênh lệch xa bao nhiêu.

Phần lớn tiên thần đều nhận khích lệ, đi theo tồn tại siêu nhiên dạng này, tiền đồ vô lượng, nhưng bọn hắn cũng phải nỗ lực đuổi kịp, tranh thủ không xong đội.

Đợi giá trị hương hỏa hao hết, Khương Trường Sinh bắt đầu dùng thân thể đón thiên lôi.

Cường độ Thiên lôi nhanh chóng yếu bớt, cũng hoặc là cảm ngộ cảnh giới mới khiến cho sức thừa nhận của hắn tăng lên.

Chương 878: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (2)

Oanh!

Khí thế Khương Trường Sinh đột nhiên bùng nổ, chuẩn xác mà nói là pháp lực lại tăng vọt, kim quang mênh mông bắn ra từ trong cơ thể hắn, hai chân của hắn chậm rãi co lại, ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Đạo quả đang hiện ra pháp lực mới, thối luyện thể phách cùng linh hồn hắn.

Thái Ất pháp lực!

Thái Ất đạo quả xem như một chuyển biến quan trọng trên con đường tu tiên!

Lúc Thái Ất pháp lực hiện ra, giác quan của Khương Trường Sinh cũng đang thuế biến, cảm thụ của hắn về pháp tắc chi lực rõ ràng tăng lên, càng ngày càng nhiều, hắn đã từng không cảm giác được quy tắc chi lực xuất hiện. Hắn hưởng thụ quá trình nhanh chóng mạnh lên, loại cảm giác sảng khoái này khiến cho hắn mong muốn thét dài nhưng cân nhắc đến thân phận của mình, hắn nhịn được.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Theo Thái Ất Đạo Quả Thiên truyền thừa, Khương Trường Sinh đi giải về tu tiên càng sâu, cũng có thể tiến hành phân chia cảnh giới trước đó.

Hắn đột nhiên cảm giác được Đạo Pháp Tự Nhiên Công cũng không phải công pháp tu tiên đơn giản, càng giống như một loại Đại Đạo, ẩn chứa quá mức phong phú lý niệm tu tiên, thậm chí còn có thể trợ giúp hắn cảm ngộ lực lượng quy tắc.

Sau khi thiên kiếp tiêu tán, Khương Trường Sinh đột phá còn chưa kết thúc, hắn vẫn ở vào biến trong thuế.

Mãi đến bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, quá trình thuế biến của hắn mới kết thúc.

【 Thừa Thiên năm bốn trăm bốn mươi mốt, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai, thành công vượt qua Thiên Đạo hồi thần thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Thiên Đạo linh bảo, Địa Tiên đạo bia 】

【 Kiểm trắc thấy ngươi lần thứ tám độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về thiên địa chi đạo, ngươi có hai mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới - Khai Quang Thánh Võ Tam Cực cảnh 】

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên, chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ, ngươi mở ra công năng đạo thống 】

Liên tục xuất hiện bốn dòng hạnh nhắc nhở trước mắt Khương Trường Sinh, hắn từ từ mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán lóng lánh kim quang.

Hắn yên lặng lựa chọn mục thứ hai, tiếp tục tu tiên.

Đều đi đến một bước này, hắn tất nhiên không có khả năng từ bỏ tu tiên.

[Ngươi lựa chọn tiếp tục tu tiên, mở ra công năng giảng đạo]

[Đạo thống công năng: Nhân quả đạo thống quyết định bởi số lượng cùng cảnh giới sinh linh ngươi chỉ đạo tu hành, công năng cụ thể, sau này sẽ khởi động].

[Giá trị đạo thống nhân quả trước mắt: 0].

Khá lắm, lại thêm một trị số, đây cũng không phải thuộc về thiết lập trong hệ thống trò chơi mà Khương Trường Sinh kiếp trước làm ra.

Giá trị đạo thống nhân quả cũng nói một chuyện, đó chính là trước mắt thật chỉ có Khương Trường Sinh một người đang tu tiên.

Chức năng này chẳng phải phế đi?

Khương Trường Sinh còn không thể truyền thụ người khác phương pháp tu tiên, trong lòng hắn chửi bậy vài câu, sau đó mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trở lại Tử Tiêu cung, tiếp tục củng cố tu vi.

Mười năm thoáng qua tức thì.

Tu vi của hắn triệt để vững chắc.

Hắn đầu tiên diễn toán mình mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao điểm thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

【 Một thiên đạo giá trị hương hỏa =10,000,000,000,000,000 giá trị hương hỏa 】

Một trăm triệu ức giá trị hương hỏa?

Thoải mái!

Khương Trường Sinh xác thực cảm giác được mình đã thay đổi cực lớn, bước vào Thái Ất cảnh giới, không thua gì từ phàm nhanh trở thành tiên.

Hắn đi theo diễn toán Khai Quang Thánh Võ Nhất Cực cảnh, Nhị Cực cảnh mạnh bao nhiêu.

Cánh cửa thấp nhất lại có 0, 1 thiên đạo giá trị hương hỏa, cũng chính là ngàn vạn ức giá trị hương hỏa.

Nhị Cực cảnh lại có 0,5 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Khai Quang Thánh Võ Tứ Cực cảnh là 2 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Khai Quang Thánh Võ Ngũ Cực cảnh là 5 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Không có cực cảnh càng cao!

- Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi, từ sau khi hắn cường hóa công năng hương hỏa diễn toán, tốc độ phạm vi diễn toán khuếch trương rõ ràng tăng lên, cơ hồ mỗi một ngày tính người mạnh nhất trừ hắn ra đều sẽ sinh ra trị số biến hóa.

[Cần tiêu hao 1,1 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Không! Lại còn có tồn tại mạnh hơn hắn một chút, cũng không biết trong phạm vi hương hỏa diễn toán có bao gồm cả Thần Võ giới hay không, ngược lại Hư Không Vô Tận là không thể, Hư Không Vô Tận quá lớn, hệ thống còn chưa tới mức độ không gì không biết.

Khương Trường Sinh tiếp tục diễn toán. Không tính không biết, tính toán giật mình, tồn tại phía trên 0,5 thiên đạo giá trị hương hỏa vậy mà vượt qua trăm vị. Chẳng lẽ Khai Quang Thánh Võ chính là Vạn Cổ Cự Đầu trong mắt võ giả Huyền Hoàng Đại Thiên Địa?

Nội tình võ đạo xác thực mạnh mẽ!

Thời gian một nén nhang sau, Khương Trường Sinh từ bỏ diễn toán, sau đó truyền thừa trí nhớ Địa Tiên đạo bia.

Rất nhanh, hắn động dung, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Địa Tiên đạo bia, không hổ là Thiên Đạo linh bảo, không ngờ lại có thể trợ giúp ký chủ xây dựng đạo thống.

Trách không được hệ thống lúc này mở ra công năng đạo thống, cũng không phải công năng phế.

Sau khi Khương Trường Sinh luyện hóa Địa Tiên đạo bia, lợi dụng Địa Tiên đạo bia biên soạn hệ thống cảnh giới tu hành của mình, từ đó khiến cho sinh linh trong phạm vi khí vận của hắn tu hành đạo thống của hắn, một khi bước vào đạo thống, mặc dù rời khỏi trong phạm vi khí vận, vẫn như cũ có thể thi triển lực lượng của hắn.

Bất quá có một chút hết sức trí mạng, Địa Tiên đạo bia không thể thu vào trong tiểu thiên địa, càng không cách nào bị những bảo vật khác thu nhận, một khi nó bị phá hủy, đạo thống được sáng lập ra sẽ sụp đổ, hết thảy Tu Tiên giả trong đạo thống đều sẽ đạo tâm vỡ nát, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì chết bất đắc kỳ tử, chủ nhân Địa Tiên đạo bia mặc dù không lại bởi vậy bị trọng thương, nhưng cũng sẽ gặp trùng kích.

Chương 879: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (1)

Khương Trường Sinh lấy ra Địa Tiên đạo bia, lớn chừng bàn tay, như một khối bạch ngọc, bên trong ẩn chứa từng sợi tử khí lưu động, tay cầm bia này, lòng hắn trấn định.

Hắn bắt đầu luyện hóa Địa Tiên đạo bia, Thiên Đạo linh bảo lần nữa quét mới cực hạn phức tạp về cấm chế của pháp bảo.

Ngày ngày đi qua.

Bạch Kỳ, Bạch Long trở về, nhìn thấy hắn đang luyện hóa bảo vật, cũng không có quấy rầy.

Sau đó, Mộ Linh Lạc cũng quay về, ra ngoài lịch luyện lâu, khí tức của nàng càng ngày càng mạnh mẽ.

Phen này luyện hóa, lại là mười năm trôi qua.

Đạo Tổ độ kiếp đã đi qua hai mươi năm, các tiên thần đều rất ít nhắc lại, huống chi nhân gian, trận thiên địa rung chuyển kia đã trở thành truyền thuyết, nhân gian lại có khí tượng mới.

Khương Trường Sinh mở mắt, tay phải hắn nâng Địa Tiên đạo bia, trong mắt lại có vẻ mệt mỏi.

Mặc dù hắn là Thái Ất cảnh giới, luyện hóa Thiên Đạo linh bảo cũng hết sức cố hết sức, đây là cảm thụ trước đó luyện hóa pháp bảo chưa từng có.

Tay hắn cầm Địa Tiên đạo bia, dò thần niệm thăm vào trong đó, dung hợp Tiên đạo của mình cùng Địa Tiên đạo bia, đồng thời, trong đầu của hắn quanh quẩn một vấn đề.

Cảnh giới Tiên đạo!

Hắn nên định nghĩa như thế nào?

Đạo Pháp Tự Nhiên Công chỉ có số tầng, cũng không có cảnh giới cụ thể.

Khương Trường Sinh quyết định dưa theo tầng Đạo Pháp Tự Nhiên Công định ra cảnh giới, trước định mười một cảnh giới, hắn ở vào tầng thứ mười hai, tự nhiên không thể sớm nói cho các tín đồ, để bảo trì thần bí.

Hắn chuyên chú vào Địa Tiên đạo bia, truyền thừa từ Tiên đạo của mình.

Hắn phát hiện một chuyện, theo hắn đánh tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công vào trong Địa Tiên đạo bia, Địa Tiên đạo bia không có trực tiếp khắc lục Đạo Pháp Tự Nhiên Công, bởi vậy sinh ra rất nhiều công pháp tu hành, theo thuộc tính để phân, như thế bớt đi không ít chuyện.

Hắn càng ngày càng hưng phấn, rất chờ mong Tiên đạo buông xuống.

Bầu trời hiện lên màu máu, biển mây bốc lên.

Trong sơn cốc phía dưới, trên ngàn võ giả riêng phần mình luyện công, Phong Dục ngồi tĩnh tọa ở giữa sườn núi, ánh mắt nhìn về phía bầu trời, chau mày.

Một nam tử gầy còm xuất hiện bên cạnh hắn, đi theo ngồi xuống, cười nói:

- Phong Dục, ngươi làm sao không thích sống chung như thế? Thiếu chủ Liêu tộc người ta mời ngươi, bản ý chính là muốn

kết giao, sao ngươi có thể từ chối?

Phong Dục mặt không chút thay đổi nói:

- Ta tới đây không phải vì giao hữu, ta chỉ muốn mạnh lên, không muốn lãng phí thời gian.

Trước kia Phong tộc còn tồn tại, hắn cũng thích đi bốn phía kết giao võ giả tuổi trẻ, bây giờ suy nghĩ thật hài hước, lúc Phong tộc bị đánh, không có thế gia vọng tộc giao hảo gấp rút tiếp viện, hắn mang theo đệ đệ muội muội trốn đông trốn tây, cũng ăn 'bơ' thật nhiều, những thế gia vọng tộc kia đều sợ Phong tộc bị Cựu Cổ giáo để mắt tới, không dám thu lưu bọn hắn.

- Ngươi nha ngươi, được rồi, lười nhác quản ngươi, ngươi đang nhìn cái gì mà chuyên chú như thế.

Nam tử gầy còm lắc đầu nói.

- Thiên tượng thoạt nhìn hết sức phiền toái, Thần Võ giới thật không có vấn đề sao?

Phong Dục hỏi ngược lại, trong lời nói tràn ngập vẻ sầu lo.

Cựu Cổ giáo loạn, khiến cho tín nhiệm của hắn đối với Thần Võ giới xuống tới thấp điểm, hắn tới Thần Võ giới chỉ là muốn mạnh lên, hắn lo lắng cho mình còn chưa mạnh lên, Thần Võ giới đã bị diệt.

Nam tử gầy còm cười nói:

- Lần này chính là Huyết Vực tiến công, làm quen là tốt, ta nghe tộc trưởng bối đề cập qua, Huyết Vực thường cách một đoạn thời gian sẽ tiến đánh Thần Võ giới, chỉ cần ba ngàn thiên địa xuất hiện phiền toái, bọn hắn tất nhiên thừa cơ ra tay, nhưng không có một lần thành công, nói ra, chuyện này hết sức quỷ dị, sau khi bởi vì Thần Võ giới đánh lui Huyết Vực, ba ngàn thiên địa sẽ quy tâm, những khó khăn kia đều sẽ theo gió mà đi, ta cũng hoài nghi Huyết Vực là Thần Võ giới an bài.

Nói xong hắn cẩn thận nhìn về phía xung quanh, sợ bị người khác nghe thấy. Phong Dục nhíu mày, lời này cũng là nhắc nhỏ hắn.

Nếu như Huyết Vực đều có thể là Thần Võ giới mưu tính, Cựu Cổ giáo thì sao?

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, sao Thần Võ giới lại không trấn áp được Cựu Cổ giáo, Cựu Cổ giáo thật cường đại như vậy, vì sao lật đổ không được Thần Võ giới?

Hắn càng nghĩ càng phiền muộn, trong lòng có một luồng lệ khí chậm chạp không thể phát tiết ra ngoài.

Tựa hồ cảm nhận được tâm tình của hắn, lực lượng thần bí trong cơ thể chảy qua gân cốt bách hải của hắn, vuốt lên tâm tình tiêu cực của hắn, khiến cho lông mày của hắn chậm rãi giãn ra.

- May mắn ta sớm có cơ duyên, Thần Võ giới này không đáng tin cậy, sau khi đạt được tuyệt học liền bỏ chạy!

Phong Dục yên lặng suy nghĩ, sau đó tùy ý trò chuyện với nam tử gầy còm.

Tử Tiêu cung, trước cổng chính.

Khương Trường Sinh cầm trong tay Địa Tiên đạo bia, lâm vào trong xoắn xuýt.

Nên đặt Địa Tiên đạo bia ở nơi đâu?

Địa Tiên đạo bia không thể thu nhận, hắn thậm chí không thể để nó vào trong Đạo Giới, nhưng Địa Tiên đạo bia quan hệ to lớn, một khi bị phá hủy, sẽ phá hủy đạo thống của hắn, ảnh hưởng đến vô số người.

Do dự một hồi lâu, hắn vẫn quyết định đặt Địa Tiên đạo bia ở bên cạnh Tử Tiêu cung, lưu ở bên cạnh hắn là an toàn nhất, nếu đặt ở trọng thiên khác, vẫn phải để cho trọng binh trấn giữ, ngược lại dễ dàng dẫn tới phiền toái.

Khương Trường Sinh bay tới bên trái Tử Tiêu cung, buông xuống Địa Tiên đạo bia, trong chốc lát, Địa Tiên đạo bia lập tức biến lớn, cao tới trăm trượng, thẳng tắp đứng ở trên biển mây, bạch ngọc tử khí bên trong kịch liệt cuồn cuộn.

Oanh một tiếng!

Địa Tiên đạo bia lay động kịch liệt, một cỗ tử khí bùng nổ, cấp tốc khuếch tán, tựa như quang hồng hình tròn khuếch tán, quét ngang thiên địa.

Theo nhân gian nhìn lại, bầu trời quét qua một vòng tròn màu tím, tốc độ cực nhanh, để chúng sinh đều có thể thấy.

Chương 880: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (2)

Thời gian sau đó, chờ đợi Địa Tiên đạo bia dung hợp cùng khí vận Côn Luân giới, để quy tắc thiên địa Côn Luân giới cho phép tu tiên.

Khương Trường Sinh quay người trở lại Tử Tiêu cung, hắn ở trong lòng liên hệ hết thảy tín đồ, báo rằng hai mươi năm sau sẽ có một trận giảng đạo cải biến vận mệnh bọn họ, có quan hệ đến Tiên đạo, nhường các tín đồ sớm chuẩn bị sẵn sàng, tranh thủ hết thảy tín đồ đều có thể nghe đạo.

Trên trời trên mặt đất đều chấn động!

Bây giờ, tín đồ Đạo Tổ sao mà nhiều, khắp toàn bộ Côn Luân giới, trong lúc nhất thời, thiên hạ xôn xao.

Thiên Đình phản ứng lớn nhất, cửu trọng thiên náo nhiệt lên, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh, tò mò hỏi ý hỏi tột cùng là giảng đạo gì.

- Lần này đột phá, ta đã có thể truyền các ngươi phương pháp tu tiên.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, hai nữ nghe được mở cờ trong bụng, các nàng hận không thể lập tức tu tiên.

- Chờ một chút, còn cần thời gian cải biến Côn Luân giới.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, sau đó nhắm mắt.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ không lại quấy rầy hắn, mà đi ra Tử Tiêu cung. Chuẩn bị báo cho các cố nhân lúc trước ở cùng trong sân Long Khởi sơn về việc này.

Từ sau khi đột phá thành công, Khương Trường Sinh lần đầu tiên luyện công, hắn cảm thụ một chút hiệu quả tu luyện của Thái Ất đạo quả.

Hai mươi năm sau đó đối với các tín đồ Khương Trường Sinh mà nói, vô cùng dày vò, không có nhanh như dĩ vãng.

Tin tức dần dần truyền ra, khi các tín đồ biết được Đạo Tổ muốn truyền thụ phương pháp tu tiên, tất cả đều kích động, số lượng sinh linh tồn tại trung bình trong Thần Du đại thiên địa vượt xa trước đó.

Các tín đồ hưng phấn nói cho người nhà của mình, bạn thân về Đạo Tổ, cực lực lôi kéo, dẫn đến tốc độ tín đồ tăng trưởng tăng lên rất nhiều.

- Ha ha ha!

Thất trọng thiên, trong một cung điện.

Lữ Thần Châu hưng phấn cười to, trong điện không chỉ hắn một người, còn có Diệp Chiến, Thất Minh Vương.

Sau khi Khương Tử Ngọc giao Diệp Chiến cho Lữ Thần Châu, Lữ Thần

Châu đã mời Diệp Chiến vào cung, trong ngày thường cùng nhau luyện công, Thất Minh Vương là người hắn muốn trông coi, tự nhiên cũng phải ở chỗ này. Diệp Chiến cũng chấn động, nắm chặt hai quả đấm, cả khuôn mặt đỏ bừng, mạch máu nổi lên trên cổ, mười phần doạ người.

Nhìn thấy hai người bày ra bộ dáng như thế, Thất Minh Vương không hiểu thấu.

Diệp Chiến bỗng nhiên mở miệng nói:

- Không biết nếu chúng ta tu tiên, Võ Nguyên chúng ta sẽ như thế nào?

Lữ Thần Châu không quan tâm nói:

- Mặc dù vứt bỏ võ công trùng tu lại như thế nào, đừng quên, Đạo Tổ ở kiếp này mới bao nhiêu tuổi, mặc dù thiên tư Đạo Tổ cao hơn chúng ta, chúng ta có thể kém đi nơi nào?

Nghe vậy, Diệp Chiến cảm thấy có lý, càng thêm phấn khởi.

Thất Minh Vương nhịn không được hỏi:

- Tiên đạo? Có ý tứ gì, các ngươi không phải đã phong thần?

Diệp tộc lão tổ cũng hỏi thăm ở trong đầu Diệp Chiến.

Diệp Chiến cùng Lữ Thần Châu nhìn nhau cười to cũng không có nhiều lời.

Toàn bộ Thiên Đình cũng đang thảo luận việc này, nhóm tiên thần lo lắng nhất chính là tu tiên sẽ vứt bỏ công lực vốn có của mình.

Hai mươi năm này trở thành hai mươi năm dài nhất trong đời bọn hắn.

Chỉ cần ngươi biết được chuyện tốt nào đó sắp xảy ra, trong quá trình chờ đợi, chờ mong sẽ hóa thành dày vò thống khổ.

Thừa Thiên năm bốn trăm tám mươi mốt, một ngày này, Thiên Tử Thiên Cảnh hiếm thấy hủy bỏ tảo triều, quần thần cũng không có ý kiến, toàn bộ đều trở nên quạnh quẽ, lần đầu quạnh quẽ mấy trăm năm qua.

Kinh Thành như vậy.

Trong Thần Du đại thiên địa.

Viêm Chủ và một đám đệ tử Viêm tộc hiện thân, bọn hắn đều là bị cảnh tượng trước mắt hù dọa, phóng ánh mắt nhìn tới, toàn bộ bầu trời khắp nơi đều là thân ảnh tín đồ, các tộc đều có, số lượng vô cùng đáng sợ, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua nhiều sinh linh như vậy tụ tập cùng một chỗ. Không chỉ là bọn hắn, tín đồ đến sau cũng bị hù dọa.

Tuyệt đại đa số người cũng bay đến trên không, tìm hảo hữu của mình để trò chuyện với nhau.

- Hai mươi năm, các ngươi biết ta làm sao vượt qua hai mươi năm này không?

- Đừng nói nữa, ta cũng rất thống khổ.

- Ha ha ha, cuối cùng có thể tu tiên, ta mấy năm nay luyện công đều sẽ huyễn tưởng đến chuyện này.

- Các ngươi phát hiện không, linh khí trong thiên địa nhiều hơn một loại, càng thuần túy hơn võ đạo linh khí.

- Không sai, chắc là do Đạo Tổ làm ra, đừng quên, lúc trước Đạo Tổ độ kiếp dẫn phát thiên địa dị tượng, kia tất nhiên là vì truyền bá Tiên đạo mà chuẩn bị.

Các tín đồ trên biển các mây tầng hưng phấn trò chuyện.

Đám người Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch tụ tập cùng một chỗ, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên cũng tới, riêng phần mình hình thành vòng tròn khác biệt.

Thật lâu sau.

Đông.

Một tiếng chuông vang lên, tâm thần hết thảy tín đồ chấn động, đều im miệng.

Một cỗ uy thế lớn lao buông xuống, đè ép toàn bộ bọn hắn trên mặt đất, bọn hắn không dám chống cự.

- Tất cả đều ngồi xuống, chuẩn bị nghe đạo, đây cũng là ta lần đầu tiên giảng Tiên đạo cho các ngươi.

Âm thanh uy nghiêm của Khương Trường Sinh vang lên, rõ ràng truyền vào trong tai hết thảy tín đồ.

Phía trên đại địa, thân ảnh tín đồ hình thành hải dương vô biên, trùng trùng điệp điệp, che hết mặt đất.

Hết thảy tín đồ lập tức tĩnh toạ, sinh linh chưa hoá hình thì nằm rạp trên mặt đất, chờ đợi Đạo Tổ giảng đạo.

- Ta tu tiên đã có bách thế, đương thời tu tiên đã có hơn một ngàn bốn trăm năm, bây giờ khôi phục trí nhớ truyền đạo, truyền thụ tu tiên chi đạo cho các ngươi.

Nghe thấy vậy, các tín đồ kích động, quả nhiên muốn truyền Tiên đạo.

- Tu tiên chi đạo, chính là truy đuổi Thiên Đạo chi lộ, tu tiên, tu chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo chính là tạo thành thiên địa vạn vật, tu tiên không phải như võ đạo, chỉ trọng thể phách, ta phân chia cảnh giới tu tiên từ thấp đến cao làm Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo, Đại Thừa, Tán Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên…

Chương 881: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (1)

Âm thanh của Khương Trường Sinh quanh quẩn bên trong Thần Du đại thiên địa, hết thảy tín đồ phía trên mặt đất đều nghe rất chân thành, không ngừng có tín đồ tiến vào Thần Du đại thiên địa, tìm vị trí tĩnh toạ cho mình, nhưng không có tín đồ rời khỏi Thần Du đại thiên địa.

Tu tiên chi đạo!

Thiên Đạo!

Các tín đồ nghe được cảm xúc sục sôi, nghe Đạo Tổ miêu tả tu tiên, bọn hắn tiến vào một thế giới hoàn toàn mới!

So với võ đạo rèn luyện thân thể, tu tiên chi đạo bác đại tinh thâm, liên quan cực lớn.

Luyện đan, luyện khí, luyện phù, luyện chế khôi lỗi, trận pháp, thôi diễn, gieo trồng các loại, các tín đồ nghe được tâm trí hướng về, toàn diện như thế, nếu như cũng có thể làm đến đại thành, thật đúng là có thể phù hợp với tiên thần trong tưởng tượng trong lòng bọn họ, tiên thần không gì làm không được.

Lữ Thần Châu, Diệp Chiến, Thái Sử Trường Sách, Viêm Chủ nhưng người thượng giới cũng nghe được đến cõi lòng đầy chờ mong, bọn hắn đã không kịp chờ đợi muốn tu tiên.

- Ta trước truyền các ngươi pháp quyết nạp khí cơ sở nhất của tu tiên, ta đã bao trùm cơ duyên Tiên đạo vào Côn Luân giới, người thiên tư thông minh tự nhiên sẽ lĩnh ngộ công pháp đẳng cấp cao.

Âm thanh của Khương Trường Sinh tiếp tục vang lên, lời kế tiếp để hết thảy các tín đồ khẩn trương, sợ nghe lầm, nghe lỗ hổng.

Trận giảng đạo này kéo dài rất lâu.

Thoáng chớp mắtmột tháng trôi qua.

Đợi âm thanh Đạo Tổ hơi ngừng, các tín đồ đều có loại cảm giác đánh thức từ trong mộng cảnh.

- Lần này giảng đạo kết thúc, con đường tu tiên còn buồn tẻ hơn xa so với tập võ, dài đằng đẵng, nguyện các ngươi có thể bảo trì bền lòng vấn đạo tu tiên!

Nương theo tiếng nói Đạo Tổ vừa dứt, cỗ uy áp bao phủ Thần Du đại thiên địa tan biến.

Khương Trường Sinh mở mắt, trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

Giá trị đạo thống nhân quả thiết lập tất nhiên là có chỗ tốt, cũng không biết giá trị đạo thống nhân quả là trợ giúp hắn độ kiếp, hay là có những chức năng khác.

Khương Trường Sinh đứng dậy tan biến tại chỗ.

Giờ phút này, trong cung điện Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương đang luyện công, nhưng tâm hắn không an tĩnh được.

Thiên Đình quá an tĩnh.

An tĩnh ròng rã một tháng.

Lữ Thần Châu cùng Diệp Chiến càng lặng yên không một tiếng động, đều trốn ở gian phòng của mình.

Sự không biết mang tới hoảng sợ, Thất Minh Vương luôn cảm thấy Thiên Đình muốn ám toán hắn, cho nên không thể an tâm luyện công.

Hắn liên tưởng đến trước đây ít năm hai người Lữ Thần Châu cổ quái, trong lòng càng lo lắng.

Tiếng bước chân bỗng nhiên vang lên, hắn đi theo mở mắt, thấy một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt mình.

Quả nhiên có bẫy.

Lóng lánh vệt sáng màu vàng, hắn đi theo hoảng hốt, ý thức lâm vào trong Hỗn Độn.

Khương Trường Sinh đứng ở trước mặt hắn, dùng Đại Đạo Chi Nhãn đọc trí nhớ của hắn.

Kế hoạch này đã sớm có, ma công của Thất Minh Vương rất giống với công pháp tiên đạo, trước đó chỉ là bởi vì muốn đột phá chậm trễ thời gian.

Trí nhớ Thất Minh Vương vô cùng to lớn, nhưng Khương Trường Sinh vừa đột phá, đối mặt trí nhớ của hắn căn bản không cảm thấy khó giải quyết.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng bắt được trí nhớ ma công.

Thất Minh Vương đoạt được từ chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận, nhưng vùng hư không kia cụ thể ở đâu, hắn cũng không rõ ràng, trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có rất nhiều trận pháp cùng loại, cũng có vòng xoáy thời không tự động sinh ra, hắn chính là vô tình đi vào một phương vòng xoáy thời không, tiến vào một vùng trời nhỏ, ngẫu nhiên đoạt được.

Tiểu thiên địa kia rõ ràng thuộc về một phương giáo phái, chẳng qua là mảnh giáo phái kia đã sụp đổ.

Khương Trường Sinh đi theo Thất Minh Vương trở lại mảnh trí nhớ kia, đi vào một đại điện cổ xưa mà cũ nát, ba mặt vách tường cùng với trên từng cây trụ đá khắc rất nhiều chữ viết, ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời lại là một địa đồ to lớn.

- Cái đó là…

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy trong địa đồ trên bầu trời có một cái tên Huyền Thiên tinh hải.

Hắn nghĩ đến huyễn tượng mình tiến vào trước khi đột phá, vị Tiêu Hòa tiên tử kia tự xưng đến từ Huyền Thiên tinh hải.

Đây là một vùng vũ trụ khác, hay là quá khứ?

Khương Trường Sinh mơ hồ cảm thấy hẳn là cái sau, kiến trúc nơi này cổ lão như thế, địa đồ ghi lại tự nhiên cũng cần phải đến từ trước đây thật lâu, bằng không lưu truyền nhiều năm, địa danh có thể có thể thay đổi.

Hắn tiếp tục đọc trí nhớ Thất Minh Vương.

Thất Minh Vương mở mắt, phát hiện Lữ Thần Châu đứng ở trước mặt hắn, dọa hắn vội vàng lui lại, làm ra tư thế chiến đấu.

Lữ Thần Châu kinh ngạc hỏi:

- Ngươi vừa rồi đang suy nghĩ gì? Gọi ngươi, ngươi cũng không đáp?

Thất Minh Vương sửng sốt, hắn cũng mê mang.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Hắn cái gì đều không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mình nghe được tiếng bước chân, vô ý thức đứng dậy, sau đó liền thấy Lữ Thần Châu.

Trí nhớ không có sai lầm, nhưng hắn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Lữ Thần Châu tiến lên một bước, nói:

- Thất Minh Vương, ngươi là số ít người được ta công nhận, lại khuyên ngươi một lần, không cần ôm lấy huyễn tưởng, thờ phụng Đạo Tổ đi, chỉ cần ngươi đầy đủ thành kính, Đạo Tổ sẽ bị ngươi cảm hóa, ngươi sẽ thu hoạch được cơ duyên vô thượng, nếu lại cố chấp, ngươi sau này nhất định sẽ hối hận.

Thất Minh Vương nhíu mày, không có lên tiếng.

Cùng lúc đó, toàn bộ Thiên Đình đều náo nhiệt lên, hết thảy tiên thần đều đã có được phương pháp nạp khí, có đã bắt đầu nạp khí tu luyện, có lẫn nhau nghiên cứu thảo luận.

Trong Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long cũng đang nghiên cứu thảo luận.

Khương Trường Sinh thì ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bắt đầu luyện công, hắn muốn bế quan một lần, nhìn một chút lần sau mở mắt, giá trị đạo thống nhân quả sẽ có bao nhiêu.

Địa Tiên đạo bia chính là ngọn nguồn của đạo thống, bao trùm toàn bộ Côn Luân giới, lại cảm ngộ, linh khí trợ giúp người trong đạo thống tu hành, bất quá có bao nhiêu người có thể thành công đạp vào con đường tu tiên, Khương Trường Sinh cũng không rõ ràng.

Tập võ có tư chất, tu tiên cũng có.

Mặc dù vừa đột phá, nhưng Khương Trường Sinh cũng không có suy nghĩ nhiều về việc đi đối phó Thần Võ giới, hắn vẫn

như cũ duy trì tâm tính cẩn thận, đem lực chú ý đặt ở trong việc kiến thiết Tiên đạo.

Chương 882: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (2)

Chỉ có Tiên đạo đủ mạnh, hắn có thể vừa ý hơn, tựa như Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhiều Khai Quang Thánh Võ như vậy tồn tại an tâm bế quan tu luyện, mặc dù bọn hắn không ra tay, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng loạn không được, cái này là nội tình.

Sau khi Đạo Pháp Tự Nhiên Công tiến vào Thái Ất Đạo Quả Thiên, đạo quả của Khương Trường Sinh đã tự chủ nạp khí, hắn có khả năng đem tinh lực đặt ở cảm ngộ quy tắc.

Thời gian sau này, trong Thần Du đại thiên địa xuất hiện từng cây Thiên Trụ, ghi chép luyện khí, luyện đan, bùa chú, trận pháp cơ sở.

Các loại phương pháp tu hành, cũng thuận tiện các tín đồ tự mình lựa chọn phương hướng tu hành mình mong muốn, cũng có thể thử lỗi, con đường này không được, liền đổi sang tu mặt khác.

Nam Thiên môn, một thiên binh bỗng nhiên đứng lên, cười lớn nói:

- Ha ha ha! Ta bước vào Tiên đạo! Đại Đạo có thể thành vậy!

Vừa dứt lời, các thiên binh khác đang ở thủ cương vị, tu luyện dồn dập nhìn về phía hắn, đều kích động, tất cả đều hỏi hắn cảm thụ như thế nào.

- Rất không tệ, linh lực càng thêm cường đại hoqn chân khí, ta nói mạnh mẽ không phải chỉ là lực phá hoại, mà là toàn phương diện, ta thậm chí có thể dùng linh lực dưỡng thương, trước đó ra ngoài lưu lại ám tật vậy mà có khả năng bị linh lực trị liệu, rất thư thái.

Vị thiên binh này nắm chặt hai quả đấm, hưng phấn nói.

Từ sau khi Đạo Tổ giảng đạo kết thúc, trong Thần Du đại thiên địa lần lượt có người bước vào Tiên đạo, nhưng Thần Du

đại thiên địa dù sao cũng là mộng cảnh, bọn hắn muốn lấy được kinh nghiệm từ người bên cạnh trong hiện thực.

- Mặt khác, ta còn phát hiện một chút, sau khi linh lực sinh ra, chân khí không có tán loạn, có thể từ từ chuyển hóa làm linh lực, cũng không có bắt đầu lại từ đầu!

Thiên binh càng nói càng hưng phấn, cũng làm cho thiên binh khác càng thêm hướng tới. Tín đồ Thần Du đại thiên địa cũng không chỉ Thiên Đình, nhân gian cũng nhấc lên tập tục tu tiên, luôn có người tư chất trác tuyệt, mà trong Thần Du đại thiên địa ghi lại không ít pháp thuật, ngắn ngủi mười năm đã có số lượng lớn Tu Tiên giả bắt đầu thi triển pháp thuật hành tẩu giang hồ, khiến cho danh khí Tiên đạo phóng đại, số lượng tín đồ mới thêm mỗi ngày không ngừng tăng trưởn.

Thời gian tốc độ cao trôi qua, lại qua mười năm.

Trên Lăng Tiêu bảo điện, Chính thần tụ tập, đang hồi báo tình huống các nơi dưới nhân gian.

Khương Tử Ngọc nghe được không quan tâm, đợi nhóm tiên thần hồi báo xong, hắn hỏi:

- Tình huống tu tiên nhân gian như thế nào?

Vừa dứt lời, trên mặt hết thảy tiên thần đều lộ ra nụ cười, bọn hắn đã biết Thiên Đế bệ hạ chỉ quan tâm việc này.

Bạch Tôn cười nói:

- Có Thần Du đại thiên địa tồn tại, tu tiên là rộng mở, mặc dù khảo nghiệm tư chất, nhưng người đồng đạo của chúng ta sao mà nhiều

Ở đây đều là tín đồ của Đạo Tổ, cho nên bọn hắn không có chút tị huý.

Lâm Hạo Thiên mở miệng nói:

- Bệ hạ, nhân gian cũng không ít người tư chất võ đạo bình thường, nhưng tư chất tu tiên trác tuyệt, có lôi kéo hay không?

Từ sau khi Tiên đạo truyền xuống, trong Thần Du đại thiên địa liền có rất ít người nói đến võ đạo, đều ganh đua so sánh tu tiên, phần lớn tín đồ còn không thể bước vào con đường tu

tiên, nhưng bọn hắn kiên nhẫn, so với việc truy cầu trường sinh bất lão, võ đạo quá yếu.

- Đó là tự nhiên, việc này cứ giao cho tứ đại thiên sư vất vả đi.

Khương Tử Ngọc gật đầu nói.

Thanh Nhi, Chu Thiên Chí, Già Diệp, Tề Duyên đều lĩnh mệnh.

Diệp Tầm Địch đứng ra, hỏi:

- Bệ hạ, khi nào khởi động lại Vạn Giới môn?

- Chúng ta luyện đan, luyện khí cần tài liệu, mà lại rất khó tìm ở Côn Luân giới.

Nghe vậy, có không ít tiên thần phụ họa.

Bởi vì khí vận của bọn hắn đã được Phong Thần bảng khóa lại, bọn hắn lại càng dễ bước vào Tiên đạo, nhất là Chính thần, bọn hắn sớm bước vào Tiên đạo hơn so với thiên binh, tùy tùng thần giả, không ít người đã bắt đầu luyện khí, luyện đan. Dựa theo Đạo Tổ nói, Tu Tiên giả nhất định phải phân phối pháp khí, linh đan diệu dược, quyết không phải chỉ dựa vào thân thể chiến đấu, chiến đấu như vậy là hành vi của võ phu.

Khương Tử Ngọc khổ sở nói:

- Trẫm sẽ đi bái phỏng Đạo Tổ.

Nghe được câu trả lời này, nhóm tiên thần đều thở dài một hơi.

Cùng lúc đó.

Nhân gian, trên triều đình Thiên Cảnh, Thiên Tử Khương Tú cũng đang quam tâm tình huống Tu Tiên giả.

Khương Tú lam hoàng đế năm trăm năm đã là hoàn toàn xứng đáng.

Khí phách Nhân Hoàng mạnh mẽ, đáng nhắc tới chính là, người nhà họ Khương đều vô cùng có thiên phú tu tiên, bọn hắn đều quy công lao cho huyết mạch của Đạo Tổ ban ân.

Sau khi bước vào tu tiên, Khương Tú lý giải, chưởng khống khí vận càng sâu, mặc dù tu cảnh giới tiên còn rất thấp, nhưng nương tựa theo khí vận Thiên Cảnh, lực chiến đấu của hắn trở

nên vô cùng đáng sợ, thậm chí có thể nói, sức chiến đấu của hắn và Khương Tử Ngọc tăng trưởng nhanh nhất.

Dùng quốc vận làm chiến lực, người nào trong nhân gian có thể địch? Không chỉ là Thiên Cảnh, các Đại vận triều nhân gian cũng bắt đầu quan tâm tới tu tiên, những Thiên Tử còn chưa thành làm tín đồ đều hết sức phát điên, mong muốn mưu đoạt phương pháp tu tiên, nhưng khổ vì không có cửa vào, bọn hắn từng cố gắng bắt Tu Tiên giả, nhưng rất nhanh đã dẫn tới đám tu tiên giả vây công.

Có một phương vận triều chẳng qua chỉ bắt một Tu Tiên Kim Thân cảnh.

Giả, lại dẫn tới mấy tên Võ Đế cứu người, kém chút vong triều.

Một mực đợi đến Khương Tử Ngọc bái phỏng Khương Trường Sinh, hắn vừa tỉnh lại từ trạng thái tu luyện.

Hắn để Khương Tử Ngọc vào cung, đồng thời điều ra giá trị đạo thống nhân quả. [Giá trị đạo thống nhân quả: 159,804, 002].

Vượt qua một ức! Vẫn được, dù sao đây cũng không phải là chẳng qua là nhân số, còn liên quan tới cảnh giới.

Tín đồ Khương Trường Sinh cũng không chỉ chục tỷ, xác suất tu tiên trước mắt thấp hơn một phần trăm, đã đầy đủ nói rõ gian nan của tu tiên.

[Bởi vì giá trị đạo thống nhân quả của ngươi lần đầu vượt qua một ức, mở ra công năng đạo thống phản thần].

[Dạo thống phản thần: Có thể tiêu hao giá trị đạo thống nhân quả, trở lại đạo tràng từng người giảng đạo thời đại tu tiên ngày xưa, đi tới đạo tràng có nội tình càng sâu, lĩnh hội đạo pháp của các đại năng càng cổ xưa, tiêu hao giá trị đạo thống nhân quả càng nhiều].

Chương 883: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (1)

Đạo thống phản thần.

Chức năng này để Khương Trường Sinh suy nghĩ đến huyễn tượng trước khi độ kiếp, chẳng lẽ này công năng chính là bởi vậy diễn hóa?

Bất quá khi đó Khương Trường Sinh cũng không nghe thấy nội dung giảng đạo, cái này khiến hắn có chút tiếc nuối, hiện tại hắn cuối cùng lại có cơ hội.

Hắn không có vội vã sử dụng, ngược lại tạm thời không có gặp được bình cảnh, không bằng nghẹn một đợt lớn.

Khương Tử Ngọc đi vào trước mặt hắn hành lễ, sau đó nói ra ý đồ mình đến.

- Đợi thêm một khoảng thời gian, Tiên đạo vừa mở ra, việc khẩn cấp trước mắt của Thiên Đình là sớm ngày chuyển hóa chân khí thành linh lực.

Khương Trường Sinh trả lời, Khương Tử Ngọc nghe xong, tuy có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu không thể nóng vội, ngược lại hắn đã hỏi, có thể đối phó người phía dưới.

- Phụ thân, phương pháp tu tiên nên có chỉ điểm phẩm giai?

Khương Tử Ngọc thận trọng hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh liếc mắt xem thấu ý nghĩ của hắn, đều không cần nghe tiếng lòng của hắn, hắn mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn tu luyện công pháp của ta?

Khương Tử Ngọc giả khục một tiếng, nói:

- Không cần của ngài, chỉ cần công pháp cao minh hơn trong Thần Du đại thiên địa liền tốt.

Bạch Kỳ nghe xong, đột nhiên mở mắt, cũng mong đợi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh hừ hừ, lúc này bắt đầu nói ra nội dung tâm pháp của Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ nhất, chuẩn bị để bọn hắn hết hy vọng. Tiên đạo là do hắn sáng tạo, khí vận Thiên Đình càng do khí vận của hắn mà thành, tất cả những thứ này đều dùng Đạo Pháp Tự Nhiên Công làm cơ sở, Đạo Pháp Tự Nhiên Công đã trở thành quy tắc đạo thống Tiên

đạo, sinh linh khác không thể nào nắm giữ, đây cũng là nguyên nhân Địa Tiên đạo bia sẽ tự động chia tách Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Khương Tử Ngọc cùng Bạch Kỳ nghiêm túc lắng nghe, nhưng nghe nghe liền mơ hồ, thậm chí có chút choáng đầu.

Đây là Tiên đạo cắn trả, loại cắn trả này là Khương Trường Sinh cũng không cách nào khống chế, bất quá điều này thuộc về bảo hộ cơ chế cho hắn, hắn đương nhiên sẽ không đi nghĩ như thế nào phá giải.

Hắn sáng lập Tiên đạo, vĩnh viễn dùng hắn là đỉnh điểm, hạn mức cao nhất, trừ phi gặp phải dị số xâm lấn, như là thân phận của hắn đối với võ đạo.

Đợi Khương Trường Sinh đọc xong, hắn hỏi:

- Có thể lĩnh ngộ.

Khương Tử Ngọc bất đắc dĩ nói:

- Xác thực cao thâm mạt trắc, là hài nhi tham lam.

Bạch Kỳ cũng vội vàng lắc đầu, lúc lắc giống như cái trống.

Khương Trường Sinh nói:

- Công pháp của ta chính là toàn bộ Tiên đạo, nếu phúc duyên của các ngươi đầy đủ, thiên tư thông minh, tự sẽ thu hoạch được cơ duyên cùng đạo pháp vượt qua chúng sinh.

Khương Tử Ngọc như có điều suy nghĩ, nói:

- Phụ thân, ta hiểu được ngài nắm giữ cũng không phải công pháp, mà là Đại Đạo, chúng ta tu tiên truy đuổi Đại Đạo, chính là truy đuổi ngài.

Nói ra lời này để Khương Trường Sinh cảm giác có chút đạo lý, bản chất Đại Đạo có lẽ chính là như thế.

Khương Tử Ngọc không dám nhều quấy rầy, rất nhanh cáo từ rời khỏi, Bạch Kỳ cũng trốn đến một góc đi luyện công.

Mộ Linh Lạc trước đây ít năm đã hạ giới đi chỉ bảo Khương Tú, không có đợi ở bên trong Tử Tiêu cung.

Nếu bị đánh gãy tu luyện, Khương Trường Sinh sẽ bắt đầu cúi xem nhân gian, xem văn minh tu tiên hắn sáng tạo.

Mặc dù giá trị đạo thống nhân quả mới hơn một triệu năm nghìn vạn, nhưng người muốn tu tiên nhiều vô số kể, hết thảy tín đồ đều đang nỗ lực tu tiên, còn có vô số sinh linh không phải tín đồ mong muốn truy cầu lực lượng mới.

Nhân gian phồn hoa, thiên địa linh khí cũng cuối cùng bị chúng sinh biết rõ.

Trước kia Khương Trường Sinh độc hưởng thiên địa linh khí, bây giờ có đạo thống tùy tùng chia sẻ, nhưng cũng không có ảnh hưởng đến hắn, bởi vì thiên địa linh khí cuồn cuộn, đám tu tiên giả còn uy hiếp không được Khương Trường Sinh, theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh, địa bàn đạo thống cũng sẽ khuếch trương, tài nguyên cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Mặt khác, Khương Trường Sinh còn có được Đạo Giới, độc thuộc hắn một người, sau khi đi vào Thái Ất đạo quả, Đạo Giới sinh ra rất nhiều thiên tài địa bảo, những bảo vật này có thể thúc đẩy sinh trưởng càng nhiều thiên địa linh khí. Khương Trường Sinh đã vượt qua giai đoạn dựa vào thiên địa linh khí chồng chất tu vi, hắn hiện tại càng nhiều hơn chính là muốn ngộ đạo, cảm ngộ lực lượng quy tắc.

Nhân gian tự có thiện ác, Thiên Cảnh cũng đang biến hóa, Khương Trường Sinh dùng góc độ người đứng xem đi xem, thu hết vào mắt.

Vừa xem chính là năm năm, trong lúc đó Khương Trường Sinh thấy một chút chuyện không công đạo, hắn cũng trợ giúp những sinh linh kia rời khỏi tuyệt cảnh, không có dùng thân phận của Đạo Tổ ra tay, thậm chí để những người chịu khổ kia không rõ ràng là bị người nào cứu.

Hài lòng mà làm, đây cũng là đạo của Khương Trường Sinh.

Hắn sẽ không tận lực vì duy trì thân phận tiên thần, mà triệt để mặc kệ nhân gian, hắn cũng sẽ không chỉ chiếu cố tín đồ, toàn bằng tâm ý của mình.

Khi hắn nhìn những việc trước mắt, hắn lý giải về nhân quả càng sâu.

Thường cách một đoạn thời gian lại đi xem nhân gian, luôn có thể mang đến cảm ngộ cho Khương Trường Sinh, loại cảm ngộ này khiến cho hắn hết sức tự tại, đây cũng là một bộ phận của tu hành.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mục tiêu là Hỗn Nguyên thần phù.

Ánh mắt một đường tiến lên, hắn phát hiện Phong Dục đã không còn ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà là một mảnh thiên địa vũ trụ khác càng cao.

Hắn Thiên Địa Vô Cực Nhãn gặp phải trở ngại, hắn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng quy tắc cường đại, nếu mạnh mẽ xông tới, tất nhiên sẽ kinh động vùng thế giới kia.

- Chẳng lẽ nơi đó chính là Thần Võ giới?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn thử diễn toán người mạnh nhất Thần Võ giới, đáng tiếc vẫn không ở bên trong phạm vị hệ thống diễn toán.

Mặc dù công năng diễn toán đạt được cường hóa, mong muốn bao trùm Thần Võ giới cũng cần thời gian, dù sao Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã đầy đủ bao la, thần niệm của hắn đều không thể bao trùm Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Chương 884: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (2)

Khương Trường Sinh bắt đầu tùy ý quét nhìn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đã nhiều năm trôi qua, chiến loạn giảm bớt, các phương tinh vực đều có đại quân Thần Võ giới đang đi tuần, duy trì trật tự.

Trong thiên địa bão cát tràn ngập, một thân ảnh dạo bước tiến lên, hắc y lay động, như là Hắc Diễm chập chòn trong bão cát, phía trước hắn là một thôn trang tàn phá. Đây là một nam tử tóc đen dài đến gót chân, khuôn mặt tái nhợt, trên mặt mọc ra bốn con mắt, cực kỳ quỷ dị, hai mắt trên trán hắn khép kín, hai mắt dưới mí mắt của hắn mở ra đánh giá xung quanh, ánh mắt đầy âm lãnh.

Bên hông hắn đeo một thanh kiếm nhỏ dài, một cỗ khí kình màu xanh vờn quanh vỏ kiếm.

Hắn đi vào trong thôn trang tàn phá, chậm rãi mở miệng nói:

- Văn Thái Sơ ra đi.

Tiếng nói vừa ra, cửa một căn nhà gỗ mở ra, lão giả mù trước đó đã cứu ba người Khương Tiển chậm rãi đi ra.

Vẻ mặt Văn Thái Sơ cứng đờ, mặc dù không có hai mắt, nhưng theo thân thể hắn run rẩy đến xem, hắn cực kỳ kiêng kị đối phương, trên mặt thậm chí bắt đầu tràn ra mồ hôi lạnh.

- Thiên Đình có từng tới phương thiên địa này?

Nam tử hắc y nhìn chằm chằm hắn hỏi, ngữ khí đạm mạc.

Văn Thái Sơ trả lời:

- Không sai.

- Bọn hắn lần trước đến đây, là khi nào?

- Ta đã không nhớ ra được.

- Thiên Đình không có ra tay với ngươi?

Nam tử hắc y vừa dứt lời, thuấn di đến trước mặt Văn Thái Sơ, Văn Thái Sơ vô ý thức muốn tránh ra, nhưng bị hắn đè lại bả vai, không thể động đậy.

Hắn dò đầu tìm kiếm phía trước, ghé vào bên tai Văn Thái Sơ, nói khẽ:

- Sư phụ, dị số đều sờ đến chỗ trục xuất, ngài lại không có bẩm báo đồ nhi, xem ra ngài không chỉ muốn thoát khỏi thân phận trục xuất rồi?

Văn Thái Sơ yên lặng.

Nam tử hắc y lui lại hai bước, nhìn xung quanh, kinh ngạc hỏi:

- Nơi này có một tia khí tức không tầm thường, chẳng lẽ người Thiên Đình còn giấu ở chỗ này?

Sắc mặt Văn Thái Sơ đại biến, vội vàng nói:

- Đạo Tổ thâm bất khả trắc, ngươi thật phải đắc tội hắn?

Trên gương mặt tái nhợt của nam tử hắc y lộ ra nụ cười dữ tợn, nói:

- Quả nhiên, xem ra ngài đã giao thủ qua với hắn, còn bại thật thê thảm? Dồ nhi càng muốn gặp hắn, ít nhất cũng phải thay ngài tìm về mặt mũi.

Dứt lời, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ. Văn Thái Sơ nhìn về phía viễn cổ cấm địa, thở dài một tiếng, lại cũng không có đuổi theo, hắn ngồi ở trước cửa lâm vào trong trầm tư, như là tượng gỗ, không nhúc nhích.

Thời gian một nén nhang sau.

Nam tử hắc y hiện thân trong vòng xoáy của một phiến thời không.

Ánh mắt rơi vào trên người Bình An.

Đã nhiều năm trôi qua, Bình An vẫn co ro, chẳng qua là ngoài thân hắn trở nên trắng nõn, vết sẹo ngày xưa chinh chiến lưu lại vậy mà đều đã tan biến, nhìn hắn như là thai nhi đang nhẹ nhàng hô hấp.

Ánh mắt nam tử hắc y nhìn qua một bên, hắn thấy được phân thân Khương Trường Sinh.

Phân thân Khương Trường Sinh đang ngồi ở đó, giờ phút này ánh mắt cũng rơi vào trên người nam tử hắc y.

Hai người đối mặt, khí lưu lưu động xung quanh thời không cũng vì đó ngưng kết.

Nam tử hắc y lạnh cười hỏi:

- Thiên Đình Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh hỏi ngược lại:

- Ngươi lại là người phương nào?

Nam tử hắc y nhếch miệng lên, nói:

- Thần Võ giới, Loạn Võ Tôn!

Hắn đột nhiên đưa tay, huy chưởng đánh về phía phân thân Khương Trường Sinh.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang ở quan sát Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cảm nhận được cái gì, lập tức thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn trở lại.

Có người đang chiến đấu với cùng phân thân của hắn.

Khương Trường Sinh lúc này phân hoá ra một tôn phân thân, tan biến trong điện, lại thần không biết quỷ không hay chui vào bên trong Vạn Giới môn.

Trong viễn cổ cấm địa.

Vòng xoáy thời không lơ lửng đầy trời kịch liệt gợn sóng, đại địa kịch liệt lay động.

Như địa chấn đột kích.

Đột nhiên!

Một phiến vòng xoáy thời không nổ tung, hóa thành hắc động khủng bố.

Khương Trường Sinh ôm Bình An cấp tốc bay ngược ra, rơi trên mặt đất, hai chân còn trượt về sau mấy trượng.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, thân ảnh nam tử hắc y chậm rãi đi ra từ trong hắc động. Loạn Võ Tôn!

Giờ phút này, Loạn Võ Tôn đã mở ra bốn con mắt, hai mắt ở trên trán vô cùng quỷ dị, con ngươi hiện lên màu đỏ như máu, từng sợi đáng sợ khí xanh tràn ra từ trong đôi mắt của hắn, lượn lờ quanh người hắn.

- Thiên Đình Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, trách không được có thể chém giết Võ Chủ Thần Võ giới cùng với Thất Thập Nhị Thần Động, đáng tiếc, ngươi có nghiệp chướng nặng nề, ta nhất định phải bắt thủ cấp người trở về.

Loạn Võ Tôn từ trên cao nhìn xuống, bễ nghễ nhìn Khương Trường Sinh.

- Trước khi chết nói thân phận chân thật của ngươi đi, loại tồn tại như ngươi tất nhiên là lão tiền bối danh chấn ba ngàn thiên địa, chớ nên để lại tiếc nuối, ta cũng tiện lâu lâu nhớ về người trong thời gian dài đằng đẵng sau này.

Ngữ khí của hắn tràn ngập khinh miệt cùng trêu chọc.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Các hạ muốn giết ta, không có dễ dàng như vậy đâu.

Loạn Võ Tôn lộ ra nụ cười, cười đến tàn nhẫn, ánh mắt trên trán bắn ra hàn quang làm cho cả cấm địa sáng tối biến ảo.

- Vừa rồi ta không có làm thật, xem ra ngươi không biết tên ta, thật sự là tiếc nuối, vậy thì đi chết đi.

Loạn Võ Tôn nâng tay phải lên, trong chốc lát, bầu trời biến ảo sáng tối hiện ra từng con con mắt, tất cả đều là con mắt của Loạn Võ Tôn, từng cái to lớn, nhìn xuống Khương Trường Sinh cùng Bình An trong ngực hắn.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được xung quanh tràn ngập lực lượng quỷ dị, tựa như một cánh tay vô hình bắt lấy thân thể của hắn, muốn xé nát hắn. Cánh tay phải của hắn bỗng nhiên bị kéo đứt, Bình An rời khỏi hắn chưởng khống.

Hắn lúc này nâng lên tay trái chụp về phía Bình An, rót pháp lực còn sót lại vào trong cơ thể Bình An, hình thành vòng bảo hộ pháp lực. Ngay sau đó, thân thể của hắn bắt đầu tiêu tán, từ hai chân đi lên, dần dần.

Hóa thành tro bụi. Loạn Võ Tôn nhíu mày, âm thầm hoang mang. Xảy ra chuyện gì? Cái tên này không phải chân thân?

Chương 885: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (1)

Loạn Võ Tôn cẩn thận cảm thụ, bắt không đến khí tức của Đạo Tổ, hắn chỉ có thể đặt ánh mắt ở trên người Bình An.

Đạo Tổ chuyên môn thủ hộ kẻ này, kẻ này tất nhiên bất phàm.

Bốn mắt của hắn khóa chặt Bình An muốn xem thấu Bình An, hắn đang muốn đưa tay bắt Bình An tới.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phần cuối thiên địa kéo tới một vệt kim quang, một đường đánh xuyên bão cát đầy trời, tru tan từng thời không

vòng xoáy đang lơ lửng, lấy thế không thể đỡ thẳng hướng đến hắn.

Loạn Võ Tôn lúc này đưa tay vung vẩy bão cát, con mắt lớn dồn dập nhìn chăm chú nhìn về phía đạo kim quang kia, kim quang đột nhiên gia tốc, giữa thiên địa giống như có lực lượng vô hình bị đụng nát, hình thành tàn ảnh nát vụn.

Oanh.

Gió mạnh mãnh liệt, hắc y Loạn Võ Tôn bị thổi lay động rung động, như liệt diễm kịch liệt chập chờn trong cuồng phong, đại địa phía dưới bị nghiền nát, Bình An có vòng bảo hộ pháp lực bảo hộ, miễn bị ảnh hưởng, vùng núi dưới thân hắn bị đập tan, khiến cho hắn lơ lửng giữa không trung.

Bốn con ngươi trong bốn mắt Loạn Võ Tôn rung động, trong mắt phản chiếu lấy thân ảnh cua Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh ngừng ở trước mặt hắn, tay phải cách mặt hắn không đến bốn mươi centimet, dưới áp bách mạnh mẽ của Khương Trường Sinh dưới, lực lượng của hắn ngưng kết vô hình như thủy tinh trong suốt bao bọc hắn.

Loạn Võ Tôn nhíu mày, lạnh giọng hỏi:

- Ngươi và vừa rồi khác biệt, bản tôn tới rồi sao?

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Giết ngươi, cần gì bản tôn.

Tiếng nói vừa ra, hữu chưởng của hắn đột nhiên đẩy về phía trước.

Binh.

Lực lượng vô hình xung quanh Loạn Võ Tôn trong nháy mắt bị đập tan, lực trùng kích khủng bố quét ngang viễn cổ cấm địa, để cả phiến thiên địa lay động kịch kiệt.

Theo tinh không nhìn lại, ở trên mảnh đại lục lắng lặng nổi lơ lửng này hiện ra một cơn gió lốc đang nhanh chóng khuếch tán, cả tòa đại lục đều đang lay động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát.

Trong thôn trang cũ nát.

Văn Thái Sơ đưa mặt hướng về viễn cổ cấm địa, sắc mặt của hắn cực kỳ mất tự nhiên.

Cảm giác ngột ngạt thật mạnh.

Nghiệt chướng kia vậy mà cường đại đến tình trạng như thế.

Đối với Đạo Tổ, Loạn Võ Tôn ai có thể thắng, hắn không quan tâm, vô luận người nào chết, hắn thấy, đều là trừ bỏ một tai hại cho Đại Thiên thế giới, tốt nhất lưỡng bại câu thương.

Một hồi bão cát che khuất bầu trời kéo tới, bao phủ thân ảnh Văn Thái Sơ, bao phủ cả thôn trang, lại bao phủ thiên địa.

Trong viễn cổ cấm địa.

Một tay Khương Trường Sinh bóp cổ Loạn Võ Tôn, nâng hắn qua đỉnh đầu, con mắt lớn đầy trời lộ ra vẻ thống khổ.

- Làm sao có thể! Sao ngươi có thể đánh vỡ lực lượng lĩnh vực của ta.

Loạn Võ Tôn sợ hãi kêu to, đối mặt lực lượng của Khương Trường Sinh, lực lượng của hắn không có chút lực lượng chống đỡ, khiến cho hắn không thể nào tiếp thu được.

Mấu chốt nhất là, mới qua đi bao lâu?

Vừa rồi Đạo Tổ căn bản không bị hắn để vào mắt.

Răng rắc!

Khương Trường Sinh vặn gãy cổ Loạn Võ Tôn, con mắt lớn đầy trời đi theo tan biến, thiên địa không còn sáng tối biến ảo.

Cái gọi là lĩnh vực, chỉ có thân ở trong đó mới có thể cảm thụ.

Khương Trường Sinh cũng cảm thấy hứng thú về lực lượng của Loạn Võ Tôn, cảm thấy rất mới lạ, bất quá cái tên này dám ra tay với đệ tử của hắn, vậy hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Tay phải của hắn dấy lên tam muội chân hỏa, đốt cháy thân thể Loạn Võ Tôn.

Đúng lúc này, thân thể Loạn Võ Tôn bỗng nhiên hóa thành dòng máu, vương vãi xuống.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hắc ám hư không xuất hiện bốn mắt của Loạn Võ Tôn, ánh mắt hiển thị rõ hoảng sợ, phẫn nộ cùng với hận ý.

Bốn mắt phân tán, hóa thành vô cùng vô tận, sau đó cấp tốc đan xen, số lượng nhanh chóng giảm bớt.

Khương Trường Sinh lại không nhận ra khí tức của Loạn Võ Tôn, chuẩn xác mà nói Loạn Võ Tôn đã chạy trốn, chẳng qua lưu lại cảnh tượng mê huyễn.

- Đáng tiếc, nếu có Tam Thanh Thánh Linh, hắn chạy không được.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Loạn Võ Tôn tất nhiên là tồn tại Khai Quang Thánh Võ cảnh, hắn lần đầu gặp phải lực lượng quỷ dị vừa rồi, cùng loại với quy tắc chi lực, lại cũng không phải lực lượng quy tắc, có lẽ là lực lượng đặc biệt của Khai Quang Thánh Võ.

Hắn yên lặng hạ xuống, đưa Bình An vào một phương thời không loạn lưu, để hắn tiếp tục tiếp nhận lực lượng cấm địa thối luyện.

Thiên địa thật lâu không thể khôi phục lại bình tĩnh….

Trong Tử Tiêu cung.

【 Thừa Thiên năm năm trăm linh chín, Thần Võ giới Loạn Võ Tôn tập kích đệ tử của ngươi là Bình An, ngươi kịp thời ra tay, đánh lui hắn, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - thần thông Đại Thiên Tru Đạo Chỉ 】

Thấy nhắc nhở này, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, thực lực Loạn Võ Tôn cực mạnh, mang đến sinh tồn ban thưởng tất nhiên không yếu.

Mặc dù để Loạn Võ Tôn chạy, nhưng hắn cũng không thèm để ý, dù sao hắn chẳng qua phái ra phân thân, nếu như bản tôn đích thân đến, Loạn Võ Tôn tất nhiên trốn không thoát, Loạn Võ Tôn trở về, cũng có thể mang về sự cường đại của hắn, chấn nhiếp một thoáng Thần Võ giới.

Khương Trường Sinh lúc này bắt đầu truyền thừa Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Chỉ này có lực lượng hủy diệt, giống với Thiên Địa Câu Diệt, bất quá Đại Thiên Tru Đạo Chỉ là nhằm vào một điểm nào đó, không gì không phá, ngay cả quy tắc lực lượng cũng có thể đánh xuyên, mà Thiên Địa Câu Diệt là hủy diệt hết thảy.

Còn không tệ!

Khương Trường Sinh chuyên tâm tiếp nhận truyền thừa, đợi sau khi truyền thừa kết thúc, hắn bắt đầu tu luyện thần thông này.

Một bên khác.

Côn Luân giới, một mảnh mây đen bao trùm rừng núi, một tòa thành làm bằng đó lẳng lặng ở đó, trong một đại điện đơn sơ trong đó.

Võ Nhân đại đế sắp bước vào điện, hắn đi đến trước mặt lão giả do bẩn, mở miệng nói:

- Tộc trưởng, thiên hạ đại hưng phòng trào tu tiên, chúng ta à có nên đánh dò xét một phen?

Vãng Sinh tộc, chính là chủng tộc do phục sinh Võ Đế tạo thành, từ sau khi Côn Luân giới thành lập, thế lực Vãng Sinh tộc không ngừng tăng trưởng, thu nạp võ giả các phương võ giới đã chết ngày xưa.

Chương 886: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (2)

Nhưng bởi vì Thiên Đình hoành không xuất thế, dẫn đến Vãng Sinh tộc không dám làm loạn, mười phần điệu thấp.

Lão giả do bẩn mở mắt, hắn mở miệng nói:

- Dò xét Tiên đạo, rất dễ dàng mạo phạm Thiên Đình, mạo phạm Đạo Tổ, đừng quên những kết cục của vận triều kia.

Võ Nhân đại để nhíu mày, hắn cắn răng hỏi:

- Chúng ta còn muốn như vậy bao lâu? Nếu không thể phản kháng Thiên Đình, vì sao không quy thuận Thiên Đình?

Trước khi Thiên Đình sinh ra, bọn hắn chính là cường giả đỉnh phong giữa thiên địa, vừa phục sinh cũng dễ dàng có được thực lực Thiên Địa Đại Tôn, chỉ cần tập võ một quãng thời gian là sẽ khôi phục đỉnh phong, nhưng bọn hắn lại trôi qua hết sức biệt khuất, Võ Nhân đại để không hiểu rõ lão giả do bẩn vì sao kiêng kị Thiên Đình như vậy.

Hắn thậm chí hoài nghi lão giả dơ bẩn mong muốn đối địch với Thiên Đình, nhưng lão giả dơ bẩn một mực không thừa nhận.

Lão giả do bẩn lắc đầu nói:

- Chờ một chút, võ đạo đại kiếp sắp tới, đến lúc đó Côn Luân giới tất nhiên đại loạn, kia chính là cơ hội Vãng Sinh tộc thoát khỏi lồng giam.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản, kia chính là rời khỏi Côn Luân giới.

Đánh không lại, vậy thì chuyển sang nơi khác.

Hắn đã sớm muốn dời đi cả tộc, nhưng Thiên Đình trấn thủ trên trời, bọn hắn căn bản không có cơ hội chạy đi.

Võ Nhân đại đế nhíu mày, vừa muốn nói chuyện, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước cửa lớn đại điện hai bóng người có đi tới, chính là Diệp Chiến và Lâm Hồng Trần.

Diệp Chiến khoác lên Thiên Tướng thần giáp, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, hắn dạo bước đi tới, cười nói:

- Võ đạo đại kiếp? Ngươi có từng nghĩ tới Đạo Tổ có thể trấn áp võ đạo đại kiếp?

Vẻ mặt Lão giả dơ bẩn đầy âm trầm nhìn chòng chọc vào Diệp Chiến.

Lâm Hồng Trần đứng sau lưng Diệp Chiến, mặt không biểu tình, như là nô bộc trung thực. Diệp Chiến dừng bước lại, nói:

- Chiến Đế, đã nhiều năm trôi qua, ta đều đi ra, ngươi làm sao còn không có rời khỏi Côn Luân giới, đi phục sinh tộc nhân của ta?

Nghe hắn nói móc, lão giả dơ bẩn được xưng là Chiến Đế vẫn như cũ không lên tiếng.

Diệp Chiến cười khẩy, nói:

- Các ngươi căn bản không rõ ràng các ngươi đang đối mặt với lực lượng như thế nào, thật sự cho rằng Đạo Tổ không biết sự hiện hữu của các ngươi? Ngài chẳng qua không để bọn ngươi vào mắt mà thôi, hiện tại cho các ngươi một cơ hội, thần phục với ta, hiệu lực cho ta, bằng không, hết thảy bắt bỏ vào Thiên Lao, tội danh của các ngươi dễ dễ định, bản thân sự hiện hữu của các ngươi đối với nhân tộc mà nói chính là một loại mạo phạm cực lớn.

Chiến Đế đứng dậy, nhìn chằm chằm Diệp Chiến, trầm giọng nói:

- Các hạ không khỏi quá tự tin, bây giờ Vãng Sinh tộc xưa đâu bằng nay, thậm chí sinh ra Võ Đạo Thông Thần, các ngươi tự tiện xông vào Vãng Sinh tộc, thật sự cho rằng ta e ngại Thiên Đình, mà chịu đựng các ngươi vô lễ?

- Ha ha ha ha! Võ Đạo Thông Thần.

Diệp Chiến phảng phật nghe được chuyện cười lớn, một giây sau, sắc mặt của hắn trở nên lạnh lẽo, một cỗ đáng sợ sát ý bùng nổ, bao phủ Chiến Đế, Võ Nhân đại đế, khiến cho hai vị Đại Để động dung.

Trên mặt Lâm Hồng Trần cũng lộ vẻ mặt trào phúng.

Lúc trước hắn cũng là tâm tính như Chiến Đế, thật tình không biết thiên hạ sớm đã thay đổi cực lớn.

Diệp Chiến lạnh giọng nói:

- Vậy cứ gọi toàn bộ Vãng Sinh tộc đánh với ta một trận, để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút như thế nào là lực lượng của tiên thần.

…

Thiên Đình, trong vườn bàn đào, Khương Tử Ngọc đang bưng lấy một bản bí tịch xem, phía trên in bốn chữ lớn.

Pháp thuật lục nhất.

Trần Lễ đi vào bên cạnh Khương Tử Ngọc, chắp tay chắp tay, nói:

- Bệ hạ, Diệp Chiến đã hợp nhất Vãng Sinh tộc, Lâm Hạo Thiên đã thu phục bốn chi yêu tộc vương tộc, Cường Lương tộc chuẩn bị nhất thống Thái Hoang thập đại cường tộc, Cửu U ma quân vẫn đang nghĩ biện pháp chiếm đoạt Cửu âm tộc, không chỉ bọn hắn, các Chính thần Thiên Đình đều đang bồi dưỡng lực lượng của mình.

Khương Tử Ngọc nhìn không chuyển mắt, nói:

- Cũng không ngoài ý muốn, cái này cũng có trợ giúp Thiên Đình chưởng khống Côn Luân giới tốt hơn, bất quá Thiên Quân các ngươi cần tăng cường giám thị với các Chính thần.

Trần Lễ gật đầu, hắn lộ ra nụ cười, nói:

- Bệ hạ, một vị cháu trai của ngài rất có thiên phú tu tiên, ngài không muốn nhìn một chút sao?

Khương Tử Ngọc khẽ nói:

- Có cái gì tốt để nhìn, tất nhiên là bảo bối của Khương Tú tiểu tử kia, hắn khẳng định không thả người, ngươi phái người đưa một nhóm đan dược cho hắn đi, hắn tên gì?

Trần Lễ cười ha hả nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, hắn gọi Khương Thiên Sinh.

Khương Thiên Sinh?

Khương Tử Ngọc ngẩng đầu nhìn về phía Trần Lễ, sau đó lắc đầu bật cười, hắn nói theo:

- Lại cho hắn một khối Thiên Đế lệnh, bất cứ lúc nào đều có thể đi vào Đạo Pháp các của Thiên Đình.

Thiên Đình bởi vì khí vận Phong Thần bảng, lại thêm bản thân là nhân tài đỉnh tiêm một giới, bọn hắn thăm dò tu tiên vượt xa Hạ Giới, đã bắt đầu thành lập nội tình của mình, nhất là Quan Thông U, Tề Duyên, hai người này trước kia sáng tạo võ đạo, bây giờ sáng tạo tiên pháp, khiến cho nhóm tiên thần tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Tuân mệnh.

Trần Lễ chắp tay nói, sau đó lại nói một chút chuyện mới rời khỏi.

Khương Tử Ngọc buông xuống bí tịch trong tay, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, suy nghĩ xuất thần.

Cùng lúc đó.

Thần Du đại thiên địa lại nghênh đón một tín đồ.

Chính là Lý Thương Hải từng gặp mặt Khương Trường Sinh một lần, từ khi hắn hướng Thiên Đình cúi đầu, hắn đã đi ra khỏi Thiên Lao, hiệu lực cho chủ nhân Thiên Lao là Lý Mẫn, sau khi trải qua Tiên đạo đại bạo phát, tâm kiên định không thay đổi kia cuối cùng luân hãm, một khi hắn buông ra đề phòng đi tìm hiểu Đạo Tổ, hắn bắt đầu sùng bái năng lực và sự tích của Đạo Tổ.

Cho đến hôm nay, hắn thành kính cuối cùng được Đạo Tổ tán đồng, sau đó hắn bị hết thảy trước mắt kinh diễm.

Nhìn tình cảnh hùng vĩ trong Thần Du đại thiên địa, bên tai lại nghe âm thanh của Đạo Tổ, tâm hắn cũng thay đổi.

Tiên đạo như thế, võ đạo làm sao có thể so?

Chương 887: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (1)

Lý Thương Hải bình phục cảm xúc, thả người vọt lên, bay về phía bầu trời, bầu trời Thần Du đại thiên địa chia rất nhiều trọng thiên, đứng ở dưới mặt đất là có thể nhìn thấy.

Ven đường, Lý Thương Hải nhìn xung quanh, đều cảm thấy hứng thú đối với hết thảy quanh mình.

Rất nhanh đã có người tìm tới hắn.

- Nhìn bộ dáng này của ngươi, xem ra chính là mới tới, cần ta mang ngươi đi không?

Một người đàn ông tuổi trung niên cười ha hả hỏi, hắn đánh giá Lý Thương Hải, mặc dù nhìn không thấu công lực, nhưng nhìn khí chất Lý Thương Hải không đơn giản.

Lý Thương Hải chắp tay hành lễ, nói:

- Tại hạ Lý Thương Hải, xin hỏi danh hiệu huynh đệ?

- Ha ha, gọi ta Trình Kỳ là được, đi thôi, Thần Du đại thiên địa rất đặc sắc, ta tiến vào đã trăm năm, đều sinh ra ỷ lại, thậm chí không muốn xông xáo giang hồ, chỉ muốn đợi ở chỗ này.

Trung niên nam tử cười ha ha nói, mang theo Lý Thương Hải lên bay, nhiệt tình giới thiệu.

Lý Thương Hải nghiêm túc nghe, tò mò trong lòng càng ngày càng nồng đậm.

Bọn hắn cấp tốc đi vào nhất trọng thiên, trên một biển mây tụ tập số lượng lớn sinh linh, phần lớn đều hết sức an tĩnh, cũng không đi động.

Lý Thương Hải hỏi:

- Bên đó đang làm gì?

Trình Kỳ cười nói:

- Có người đang giảng đạo, truyền thụ kinh nghiệm tu tiên, ngươi trước dạo chơi với ta đi, cơ hội như vậy còn nhiều.

Lý Thương Hải kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ người nơi này đều hào phóng? Không có góc nhìn dòng dõi? Không sợ người khác học được?

Trình Kỳ cười to nói:

- Ha ha ha, chúng ta đều là người đồng đạo, mà đều là nỗ lực vì Tiên đạo, Đạo Tổ nói qua, luận đạo là khác biệt lớn nhất giữa Tiên đạo và võ đạo, võ đạo sợ hãi trao đổi với người, nhưng Tiên đạo chú trọng chính là lấy thừa bù thiếu, dắt tay cùng tiến.

- Ngươi tạm thời không rõ, chờ ngươi ở lâu sẽ hiểu rõ, ở trong đây, thậm chí có thể nhìn thấy Chính thần Thiên Đình, ngay cả Thiên Đế trong Thần Du đại thiên địa cũng sẽ không tự cao tự đại.

Lý Thương Hải động dung, đây không phải chính là đồng đạo mà hắn mong muốn sao?

Trước kia hắn ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thường xuyên nghĩ đến một chuyện, nếu như những đại môn phái, thế gia vọng tộc kia công khai võ học, võ đạo nhân tộc không phải sẽ càng mạnh, chẳng phải có thể chống cự được Cựu Cổ giáo, Huyết Vực các dị số xâm lấn hay sao?

Sau này hắn hiểu rõ, đây là nhân tính.

Tài nguyên là một chuyện, quan trọng hơn là muốn có địa vị chênh lệch.

Không có địa vị chênh lệch, dã tâm của người sẽ rất khó thỏa mãn.

Nếu như Tiên đạo mà Đạo Tổ theo đuổi có khả năng bỏ qua chênh lệch địa vị, không, chỉ cần Tiên đạo có lưu một chỗ giống như vậy, không có thành kiến, kia cũng đủ để thắng qua võ đạo.

Lý Thương Hải chính là một ảnh thu nhỏ, hắn trước kia hết sức cố chấp, hắn còn như vậy, huống chi những người khác.

Chuyện tu tiên luận đạo khiến cho Thần Du đại thiên địa trở nên tốt đẹp hơn, vô luận cảnh giới mạnh yếu, vô luận địa vị chênh lệch, đều có loại cảm giác quang vinh vì nỗ lực cùng một chuyện vĩ đại, không phải chỉ vì mình mạnh lên.

Một góc trong Côn Luân giới, Khương Trường Sinh đang luyện tập Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, vùng này không có có sinh linh, hắn chỉ cần khống chế tốt pháp lực là được.

Tu hành thần thông quan trọng nhất chính là lực khống chế, mà không phải thẳng thắn thoải mái tiêu xài pháp lực, cho nên hắn tu hành không có tạo thành ảnh hưởng cho Côn Luân giới, đến mức phá hư vùng này, hắn có thể dùng cải thiên hoán địa khôi phục mặt ngoài.

- Cuối cùng có chút thuận tay.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa nhìn chằm chằm ngón trỏ tay phải của mình.

Lực phá hoại của Đại Thiên Tru Đạo Chỉ xác thực đáng sợ, hoàn toàn là Thiên Địa Câu Diệt phiên bản đả kích tinh chuẩn,

hắn hết sức ưa thích.

Suy nghĩ Thiên Địa Câu Diệt, Khương Trường Sinh suy nghĩ nơi lúc trước tu hành Thiên Địa Câu Diệt, hắn lúc này tan biến tại chỗ.

Một bên khác của thiên địa xa xôi.

Kỷ Cương trông coi hắc hư vô cầu vẫn đứng ở trên vách núi luyện công, chẳng qua là hắn không luyện quyền nữa, mà là tu tiên.

Trong thời gian dài đằng đăng chờ đợi, hắn sớm đã trở thành tín đồ của Đạo Tổ, dù sao đối phương hứa hẹn cho hắn tư cách thành tiên, hắn tự nhiên đầu tiên suy nghĩ chính là Đạo Tổ, sự thật chứng minh hắn đoán đúng, bởi vì hắn nhớ kỹ âm thanh của Khương Trường Sinh.

Đã nhiều năm trôi qua, Tiểu Ngũ mà Kỷ Cương thu dưỡng đã không còn ở đây, nhưng hắn vẫn một thân một mình thủ hộ không gian hư vô, không gian hư vô hiện ra hắc cầu đã không lớn bằng lúc trước, nhưng khoảng cách đến lúc hoàn toàn tan biến còn sớm lắm, uy lực của Thiên Địa Câu Diệt thật đáng sợ, quy tắc thiên địa mong muốn chữa trị cũng cần thời gian.

Khương Trường Sinh bị sự bền lòng của Kỷ Cương đả động, tiện tay ném một cái, một bản bí tịch theo đám mây hạ xuống, vừa hay nện ở trên đầu Kỷ Cương. Kỷ Cương bừng tỉnh, lập tức cảnh giác ngẩng đầu, lại không thấy bất kỳ người nào.

Hắn vô ý thức nhìn về phía mặt đất, phát hiện một bản bí tịch, lúc này nhặt lên.

- Ngự Kiếm quyết?

Sắc mặt Kỷ Cương đại biến, sau đó mừng như điên, hắn vội vàng dập đầu về phía bầu trời, cảm tạ Đạo Tổ ban thưởng.

Trên biển mây, khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, cũng là người thông minh.

Hắn đi theo tan biến, trở lại nơi lúc trước tiếp tục tu luyện Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Thoáng chớp mắt, mười mấy năm qua đi.

Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Đại Thiên Tru Đạo Chỉ mới trở lại Tử Tiêu cung, trước đó đột phá đã bỏ ra hơn bảy trăm năm, sau khi đột phá tất cần dùng ngàn năm làm đơn vị, tốn hao một chút thời gian tu luyện Thần Thông, tự nhiên không coi là gì.

Khi hắn trở lại Tử Tiêu cung, phân thân của hắn đang chờ đợi.

Phân thân giao Thiên Địa bảo giám, Sơn Hải kinh cho hắn.

- Cuối cùng hoàn thành.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, sau đó hấp thu phân thân, cẩn thận vuốt vuốt Thiên Địa bảo giám.

Chương 888: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (2)

Cách mỗi mấy chục năm, phân thân sẽ trở về đổi mới phân thân, mà tu vi Khương Trường Sinh lại một mực tăng lên, cho nên tốc độ phân thân hoàn thành nhiệm vụ càng lúc càng nhanh, cho đến hôm nay, Thiên Địa bảo giám đã chiếu hết toàn bộ Côn Luân giới, mà Sơn Hải kinh cũng hấp thu hồn phách của hết thảy chủng tộc.

Hai món chí bảo này ẩn chứa lực lượng cho dù Khương Trường Sinh vừa đột phá đều cảm giác mạnh mẽ.

Côn Luân giới có lẽ rất yếu đuối đối với võ giả cảnh giới cao mà nói, nhưng Côn Luân giới ẩn chứa khí vận cùng quy tắc lực lượng tuyệt đối mạnh hơn mặt ngoài rất rất nhiều.

Rất lâu.

Hắn cất kỹ hai kiện chí bảo, nắm giữ Côn Luân giới là đủ, nếu mang đi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vậy thì quá nguy hiểm, hai món chí bảo này không có tính ẩn nấp và linh hoạt như Hỗn Nguyên thần phù.

- Xem ra đã đến lúc thích hợp lập một vị đại địa tiên thần cho nhân gian.

Khương Trường Sinh tự lầm bẩm, Thiên Đình càng ngày càng mạnh, mà người đều có tư tâm, hắn đã thấy rất nhiều Chính thần xuống hạ giới lôi kéo lực lượng, cứ thế mãi, thế lực Hạ Giới sẽ mượn Thiên Đình làm mưa làm gió, trong Thiên Đình cũng sẽ xuất hiện phe phái tranh đấu.

Hắn mặc dù không ngại phe phái tranh đấu, nhưng không hy vọng mất cân bằng.

Ít nhất nhân gian không thể trở thành một phe mà Thiên Đình tùy ý đùa bỡn. Khương Trường Sinh truyền âm cho hết thảy tín đồ trăm năm sau sẽ lần nữa giảng đạo, Thiên Đình và nhân gian lần nữa phấn chấn.

Trong hư không tối tăm, có một mảnh quang vân khổng lồ, nhìn từ đằng xa tựa như một cánh tay, bên trong màu sắc rực

rỡ, xinh đẹp như bỉ ngạn cực nhạc.

Chỗ sâu trong quang vân, Loạn Võ Tôn hành tẩu trong một đường hành lanh u ám. Rất nhanh, hắn đi đến một đại điện sáng ngời, hắn lúc này mở miệng nói:

- Đạo Tổ xác thực đã uy hiếp được Thần Võ giới.

Trong điện có từng cây trụ lớn, trên đỉnh mỗi một cây trụ lớn đều có một người, có tới mười tám người, có người tĩnh toạ luyện công, có thân thể người dựng ngược, có người đang nằm ngủ say, còn có người sờ vuốt kiếm trong tay, trầm tư suy nghĩ.

Nghe được lời Loạn Võ Tôn, mười tám người cùng nhau quay đầu nhìn về phía hắn.

Loạn Võ Tôn ngước nhìn bọn hắn, cắn răng nói:

- Thần Võ Chí Thượng, ta đã giao thủ qua với Đạo Tổ, ta không phải đối thủ của hắn, thậm chí có thể nói, hắn cao hơn ta một đại cảnh giới.

Vừa dứt lời, mười tám người cùng nhau đứng dậy, uy thế lớn lao buông xuống, khiến cho vẻ mặt Loạn Võ Tôn mất tự nhiên.

Bọn hắn đều là Thần Võ Chí Thượng, đây cũng không phải tên của cảnh giới, mà là danh xưng địa vị của Thần Võ giới, bọn hắn nắm giữ lấy quyền lực cao nhất Thần Võ giới, sừng sững trên đỉnh ba ngàn thiên địa.

Một lão giả có lông mi thật dài híp mắt hỏi:

- Ngươi tinh tế nói một lần quá trình chiến đấu.

Loạn Võ Tôn không có giấu diếm, mặc dù mất mặt, nhưng hắn càng nhiều hơn chính là kinh hãi.

Hư Không Vô Tận sinh ra cường giả như vậy, ngay cả hắn cũng vì đó hoảng sợ.

Đợi Loạn Võ Tôn tường thuật lại quá trình chiến đấu, mười tám vị Thần Võ Chí Thượng nghị luận.

- Nhẹ nhõm đánh nát Loạn Võ lĩnh vực, xác thực mạnh mẽ, ít nhất cũng là Khai Quang Thánh Võ Tứ Cực cảnh.

- Thiên Đình Đạo Tổ, dùng Tiên đạo làm danh, chẳng lẽ thật sự là Tiên đạo cổ kỷ nguyên?

- Tiên đạo? Vậy cũng chẳng qua là truyền thuyết buồn cười, chẳng qua là trước đây thật lâu có người tôn sùng thôi, ngươi ta đều đi qua di chỉ Tiên đạo, cũng nhìn qua những cái được gọi là tiên pháp kia, căn bản không làm được.

- Không làm được, đó là võ đạo bản nguyên áp chế, chưa hẳn cũng không phải là thật.

- Có thể bị võ đạo bản nguyên áp chế, sao ngươi có thể cho rằng nó mạnh hơn võ đạo?

Nghe các Thần Võ Chí Thượng nghị luận, Loạn Võ Tôn không có lên tiếng, hắn cũng đang suy tư vấn đề này.

Tiên đạo.

Cẩn thận nhớ lại lực lượng của Đạo Tổ, quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, nhất là thủ đoạn phân thân kia, khó phân biệt thật giả.

Hắn còn nhớ rõ lời vị Đạo Tổ thứ hai nói tới.

Cẩn gì bản tôn?

Chẳng lẽ vị Đạo Tổ kém chút tru diệt hắn kia cũng là một phân thân?

Loạn Võ Tôn càng nghĩ càng sợ hãi, chỉ có chân chính đối mặt qua Đạo Tổ, mới có thể cảm nhận được loại chênh lệch kia.

- Tốt, Loạn Võ Tôn, ngươi đi xuống dưỡng thương đi, khí tức ngươi rất không ổn định, xem ra đã vận dụng lực lượng Bản Nguyên, chuyện Đạo Tổ không cần ngươi đi điều tra.

Một Thần Võ Chí Thượng mở miệng nói, những người khác đi theo ngồi xuống, trở lại tư thái trước đó.

Loạn Võ Tôn muốn nói lại thôi, cuối cùng lựa chọn rời khỏi, hắn xác thực không còn dám đối mặt Đạo Tổ.

Lần sau nếu gặp được bản tôn Đạo Tổ, hắn thật có thể đào thoát?

Đợi Loạn Võ Tôn rời khỏi, các Thần Võ Chí Thượng tiếp tục thảo luận.

Một nam tử to con lắc lắc cổ, hỏi:

- Đại Hàn Thiên khi nào trở về?

Nhắc dến Đại Hàn Thiên, những người khác đều nhiều lời.

- Xác thực cần Đại Hàn Thiên kết thúc tất cả những thứ này.

- Cho tới nay, chúng ta quá dung túng Hư Không Vô Tận, nên thay đổi lý niệm của Bỉ Ngạn tiền bối.

- Không sai, bây giờ ngay cả thế gia vọng tộc, vận triều trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng bắt đầu nghi vấn Thần Võ giới có mạnh nhất hay không, đây mới thật sự là hài hước.

- Hành tung của Đại Hàn Thiên không phải chúng ta có thể chưởng khống, hắn nói muốn trở về, vậy thì sẽ trở về.

- Thần Võ giới cần đỡ một vị cường giả vô địch, để mỗi người một vẻ tin là hắn có thể dẹp tan hết thảy cường địch, nếu Thái Thượng Côn Luân là Thiên Mệnh Chi Nhân mà chúng ta lựa chọn, cũng nên đẩy hắn một cái.

- Ha ha ha, nghe ta người hầu nói, tiểu tử kia không kịp chờ đợi mong muốn tìm Đạo Tổ báo thù, vừa hay, công lao giết Đạo Tổ rơi ở trong tay hắn.

Đám Thần Võ Chí Thượng bắt đầu phát ra tiếng cười, bóng dáng của bọn hắn phản chiếu trên từng cây trụ lớn, như là yêu ma đang giương nanh múa vuốt.

Chương 889: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (1)

Sau khi trăm năm kỳ hạn hứa hẹn đến, Khương Trường Sinh có dặn dò Bạch Kỳ đúng giờ thức tỉnh hắn, sau đó hắn bắt đầu luyện công, nghiên cứu Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai.

Tiên đạo mặc dù mở ra, nhưng còn đang ở sơ kỳ, đám tu tiên giả còn chưa trải nghiệm đến cảm giác bế quan thiên thu, các

cố nhân của Khương Trường Sinh nhóm đều đang trải qua nhân sinh phấn khích của mình, hắn thì hưởng thụ bao trùm tuế nguyệt, phẩm vị tuế nguyệt.

Tuế nguyệt như thoi đưa, nhân gian xuân thu thay phiên.

Thiên Cảnh, đỉnh núi Linh sơn ngoài kinh thành, lôi vân cuồn cuộn.

Các nơi trên núi đều có người đang ngước nhìn, thần sắc hoặc chờ mong, hoặc hâm mộ, hoặc ghen ghét.

Trong kinh thành có lần lượt từng bóng người bay ra, trong đó bao gồm cả Thiên Tử Khương Tú, hắn người mặc long bào, quanh thân có khí vận Chân Long quay quanh, uy phong lẫm liệt.

Đoàn người cấp tốc đi vào trên đỉnh núi, chỉ thấy một nam tử anh tuấn tĩnh toạ ở giữa không trung, hai tay thả ở trước đan điền, đang vận công, lôi kiếp trên đầu vận sức chờ phát động, hắn không hoảng hốt chút nào, chưa từng nhấc mắt nhìn đi.

Người này chính là con trai của Khương Tú, Khương Thiên Sinh.

Kẻ này sắp luyện thành Nguyên Anh, cũng chính là vị tu sĩ Nguyên Anh đầu tiên của Thiên Cảnh, dẫn tới không ít người quan tâm.

Ngay cả trên trời cũng có tiên thần đang nhìn trộm, Bạch Kỳ, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Thanh Nhi sánh đôi đứng đó, cúi xem Khương Thiên Sinh độ kiếp.

- Chậc chậc, nếu hắn không phải Cảnh Thiên Tông, ta chặt đầu xuống đất.

Bạch Kỳ cảm khái, trong lời nói tràn ngập hoài niệm.

Kiếm Thần gật đầu nói:

- Như thế nói, Thiên Đế bệ hạ, Thiên Tử Thiên Cảnh thật ra cũng không phải là Đạo Tổ nhất thời nổi hứng đặt tên.

Diệp Tầm Địch, Thanh Nhi cũng lộ vẻ mặt sùng kính.

Sau khi tu tiên mới hiểu được ảo diệu của linh hồn, hiểu rõ luân hồi vận hành, những chuyện hoang đường mà Đạo Tổ đã từng làm ra bây giờ bị bọn hắn lý giải, vì đó kinh ngạc tán thán.

- Chờ một chút, nói như vậy.

Thanh Nhi đột nhiên suy nghĩ cái gì, kinh ngạc nói, nàng không có nói cho hết lời, trong đầu của nàng hiện ra một khuôn mặt già nua, một đoạn trí nhớ ngàn năm trước xông lên đầu, để cho nỗi lòng nàng phun trào.

Ba người Bạch Kỳ nhìn về phía nàng cũng nghĩ tới điều gì, đều có chút kinh ngạc.

- Thì ra chủ nhân chưa bao giờ quên qua người bên cạnh, cũng không biết Vong Trần xấu hòa thượng kia giờ đang ở chỗ nào.

Bạch Kỳ nhẹ giọng tự nói, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm phía dưới.

Khương Thiên Sinh bắt đầu độ kiếp!

Một bên khác, trong điện Kim Loan, Khương Tử Ngọc cũng đang chăm chú nhìn Khương Thiên Sinh, hắn lo lắng vị cháu trai này độ kiếp thất bại, cho nên bất cứ lúc nào chuẩn bị ra tay.

Tiên đạo mở ra đến nay, đã có số lượng lớn Tu Tiên giả bắt đầu độ kiếp, như thế nào độ kiếp trở thành chủ đề náo nhiệt trong Thần Du đại thiên địa.

- Tựa hồ con mắt này càng mạnh, tư chất tu tiên càng cao.

Khương Tử Ngọc yên lặng suy nghĩ, tay phải sờ lên đạo văn trên trán, tư chất tu tiên của hắn cũng mạnh mẽ, thậm chí đều mạnh hơn hết thảy tiên thần, hắn đã có thể thu con mắt thứ ba vào phía dưới da thịt, chỉ để lại một dòng đạo văn.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ con của mình - Khương Thiện, cũng không biết thiên tư tu tiên của Khương Thiện như thế nào.

Đáng tiếc, tiểu tử kia vội vàng sát lục tại Huyết Vực, đã thật lâu chưa từng xuất hiện bên trong Thần Du đại thiên địa.

Trong lúc được người trên trời, người dưới mặt đất quan tâm, Khương Thiên Sinh bắt đầu độ kiếp, lần này độ kiếp hữu kinh vô hiểm, Thiên Cảnh chính thức sinh ra tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Trăm năm kỳ hạn đã đến, Khương Trường Sinh bị Bạch Kỳ đánh thức, hắn mở mắt, sau đó duỗi cái lưng mệt mỏi.

Mộ Linh Lạc cũng quay về, trông mong mà đối đãi nhìn hắn, không chỉ nàng, hết thảy toàn bộ tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa đều đang đợi một ngày này.

Lần trước giảng đạo, Đạo Tổ mang đến Tiên đạo cho chúng sinh, lần này giảng đạo lại sẽ mang đến cái gì?

- Các ngươi đi vào chuẩn bị đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, hai nữ gật đầu, riêng phần mình tĩnh toạ.

Hắn ngược lại không gấp, đứng dậy, chuyển động gân cốt, đồng thời chỉnh lý cảm ngộ trăm năm qua.

Hắn nghiên cứu vẫn như cũ là quy tắc nhân quả, còn rất có hiệu quả; hắn ngoại trừ có thể thấy liên hệ nhân quả ở giữa sinh linh ra, còn có thế thông qua nhân quả diễn toán một chút chuyện sắp xảy ra, bất quá tạm thời chỉ có thể thích hợp với phàm nhân.

- Hiểu rõ mệnh số, nhìn trộm tương lai.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nhân quả chi đạo bác đại tinh thâm, hắn cảm giác mình cần rất nhiều thời gian đi nghiên cứu.

Nhân quả chi đạo còn như vậy, huống chỉ lại tu Đại Đạo khác.

Đợi Thiên Đình triệt để an tĩnh lại, Khương Trường Sinh ngồi xuống, ý thức tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Hắn xuất hiện phía trên cửu trọng thiên, nhìn xuống đại địa, phát hiện hết thầy tín đồ đã chờ đợi trên mặt đất, đều hết sức giảng quy củ, không có tín đồ lắc lư trên không trung.

Khương Trường Sinh tản mát ra uy áp của mình, bao phủ thiên địa, để thiên địa yên lặng lại.

Trong Thần Du đại thiên địa, chỉ có hắn có thể thi triển uy áp, cái này cũng thuận tiện hắn quản lý Thần Du đại thiên địa.

- Lần trước giảng đạo chính là giảng bước vào Tiên đạo, lần này giảng linh căn, chúng sinh đều có linh căn, chẳng qua là tư chất khác biệt, thuộc tính linh căn khác biệt.

Âm thanh Đạo Tổ không to, lại rõ ràng truyền vào tai tất cả mọi người, mang đến cực lớn hi vọng cho phần lớn tín đồ.

Từ khi Tiên đạo mở ra, các tín đồ đều tu tiên, nhưng cũng không phải tất cả mọi người thành công, tuyệt đại đa số tín đồ đều khổ vì tư chất, bây giờ Đạo Tổ cho bọn hắn hi vọng.

Chúng sinh đều có linh căn.

Câu nói này xua tán đi hắc ám trong lòng rất nhiều tín đồ.

Khương Trường Sinh tiếp tục giảng giải phân chia thuộc tính linh căn, đây cũng là chia tách ra theo Đạo Pháp Tự Nhiên Công, hắn chuẩn bị phân ra phương pháp tu hành cho từng thuộc tính cơ sở cho các tín đồ.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công không có phân chia thuộc tính, chú trọng chính là toàn diện, bao dung hết thảy linh lực. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể mở mang Đạo Giới.

Chương 890: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (2)

Lần này giảng đạo chỉ kéo dài ba ngày, nhưng ngắn ngủi ba ngày lại làm cho các tín đồ được ích lợi không nhỏ, những tín đồ có tư chất tu tiên trác tuyệt cũng đạt được cảm ngộ trình độ khác biệt.

Nhưng Khương Trường Sinh cũng không chỉ vì giảng đạo.

- Ngàn năm sau, ta sẽ lựa chọn ra một vị Địa Tiên chi chủ trong Tu Tiên giả nhân gian, chấp chưởng Thiên Địa bảo giám, hưởng lực lượng Thiên Địa, thủ hộ nhân gian, Địa Tiên chi chủ ngoại trừ tu vi, còn cần đại công đức, lòng mang chúng sinh thiên hạ, không có thành kiến chủng tộc.

Lời này để đại địa phân chấn, vô số tín đồ reo hò, nhóm tiên thần Thiên Đình ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tốt

tâm tính, bọn hắn cảm giác Đạo Tổ muốn cho nhân gian một cơ hội.

Người cầm quyền giống như Khương Tử Ngọc, Trần Lễ thì nghĩ tới là ngăn chế, Đạo Tổ muốn chế hành Thiên Đình, bọn hắn âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ các bọn hắn làm việc đã chọc đến Đạo Tổ không vừa lòng?

Sau khi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh rời khỏi Thần Du đại thiên địa, sau khi cỗ uy áp kia tan biến, Thần Du đại thiên địa giống như võ tổ, tiếng náo động kinh thiên động địa.

Trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đi đến trước lò luyện đan bắt đầu luyện đan.

Sau khi Mộ Linh Lạc tỉnh lại đi vào bên cạnh hắn, tò mò hỏi thăm dụng ý của Địa Tiên chi chủ, có thể chọn Khương Tú hay không.

- Địa Tiên chi chủ không thể chọn từ Khương gia, Khương gia đã thu được quyền lực cực lớn, không thể một tay che trời.

Khương Trường Sinh trả lời, hắn hiện tại cũng không phải đang quản lý vận triều, cân bằng quan trọng nhất, lòng người đều sẽ thay đổi, hắn cũng sẽ không đi cược Thiên Đình vĩnh viễn chính nghĩa, công bằng.

Cùng với việc Thiên Đình hủ hóa, không bằng sớm gõ vang cảnh báo.

Nhân tính phải dựa vào quy tắc ước thúc, mà không phải tôn trọng bản tâm.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Vườn Bàn Đào đã bắt đầu kết quả, trước đó nói đại hội bàn đào, khi nào triển khai?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Mặc dù đã kết quả, nhưng số lượng không nhiều, ngươi có khả năng sớm tuyên dương, để Côn Luân giới biết được hội Bàn đào, tựa như ta giảng đạo.

Mộ Linh Lạc sáng mắt lên, nói:

- Biện pháp tốt như thế, ta trước hết để cho Thiên Đình tuyên dương hội Bàn đào, cứ định tại ngàn năm sau, khi đó, bàn đào sẽ đủ dùng.

- Hội Bàn đào không chỉ hướng về Thiên Đình, người có đại công đức trong nhân gian cũng được tham gia hội bàn đào.

Khương Trường Sinh nhắc nhở, Mộ Linh Lạc tỏ ra hiểu rõ.

Nàng cảm khái nói:

- Côn Luân giới có ngươi, thật sự là đại hạnh, Thần Võ giới đều không thể từ ái đối với chúng sinh như ngươi.

Khương Trường Sinh một bên điều khiển tam muội chân hỏa, một bên trả lời:

- Kia chỉ là bởi vì Thần Võ giới đời đời truyền lại, kẻ đến sau sớm đã quên sơ tâm của người sáng lập, Thần Võ giới ban đầu tất nhiên cũng giống như ta, đây cũng là lý do ta vì sao muốn ngăn chế Thiên Đình cùng Khương gia, lập trường khác biệt, đăm chiêu suy nghĩ tự nhiên sẽ khác biệt.

Mộ Linh Lạc rất tán thành gật đầu, nàng kể về Mộ gia, nàng cảm giác Mộ gia đã thay đổi đến mức để cho nàng cảm giác lạ lẫm, bao gồm cả cha mẹ cùng gia gia của nàng.

Mộ gia bởi vì Mộ Linh Lạc, địa vị cũng cực cao, đã đến mức độ gần với Khương gia, Dương gia.

Hai người khó được thời gian nói chuyện phiếm, Mộ Linh Lạc càng nói càng hăng say, nói hết thảy hết thảy những chuyện mình nhìn thấy mấy qua, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, dù sao cũng nên nhín chút thời gian làm bạn người bên cạnh.

Địa Tiên chi chủ.

Bốn chữ này trong vòng mấy năm trong tương lai truyền khắp toàn bộ Côn Luân giới, dẫn tới các tộc thiên hạ chấn động.

Đạo Tổ muốn lập Địa Tiên chi chủ, đây không phải cho chúng sinh nhân gian cơ hội?

Trong lúc nhất thời, phong trào tu tiên phóng đại, càng ngày càng nhiều hiệp nghĩa chi sĩ sinh ra.

Như thế nào là công đức, hành hiệp trượng nghĩa chính là công đức đơn giản nhất.

Tề Thánh Thiên Đình càng đưa ra cảm niệm về tiên hiệp, hắn cho rằng người tu hành không nên chỉ vì chính mình, tôn sùng tiên hiệp chi phong, càng có trợ giúp Tiên đạo phát triển cùng với thiên hạ thái bình kéo dài.

Khương Tử Ngọc chịu cổ động, để cho người ta ghi lại lý niệm về tiên hiệp của Tế Thánh, sao chép cho hết thảy tiên thần, để hết thảy tiên thần đọc thuộc lòng.

Trong âm thầm, nhóm tiên thần đều biết Thiên Đế làm như vậy chính là bị Địa Tiên chi chủ kích thích.

dù đều rõ ràng nguyên do, nhưng vẫn có không ít tiên thần bị tiên hiệp chỗ đả động, nổi danh nhất chính là Lý Thương Hải, tên này giống như nhập ma, đi khắp tứ đại Thiên Môn, đọc diễn cảm quan niệm tiên hiệp của Tề Thánh.

Mỗi năm đi qua, lý niệm tiên hiệp truyền vào nhân gian, dẫn tới không ít Tu Tiên giả truy phủng, dĩ nhiên, cũng có Tu Tiên giả khịt mũi coi thường, cảm thấy đây là trò đùa, bọn hắn càng tôn sùng làm người không vì mình, thiên tru địa diệt.

Từ từ, Tu Tiên giới bắt đầu xuất hiện chính ma phân chia, còn có chính tà khó phân.

- Quả nhiên, quy luật thế giới vận hành và xu thế phát triển nói chung đều giống nhau.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trong lòng cảm khái vạn phần.

Tiên hiệp sinh ra cũng không phải là ý hắn, chính ma phân chia cũng giống như thế.

Hắn cũng không có ngăn cản, cũng không có chèn ép Ma đạo, vạn sự vạn vật đều có tác dụng của nó, không có ma sẽ không có chính, hắn muốn đứng ở góc độ Côn Luân giới đối đãi tất cả những thứ này.

Cùng lúc đó, ngoài Tử Tiêu cung có một người đang quỳ lạy.

Chính là Thất Minh Vương bị Kim Cô Chú hàng phục.

Hắn đã quỳ mấy ngày, không có nhìn thấy Đạo Tổ, hắn không biết nên rời khỏi, hay là nên tiếp tục quỳ.

Hắn đã từng là vạn cổ thiên kiêu, chưa bao giờ gặp qua cảnh ngộ sỉ nhục như thế, nhưng hắn đã không lo được nhiều như vậy.

Đi vào Côn Luân giới nhiều năm như vậy, hắn nhìn thấy Tiên đạo sinh ra, nhìn thấy Tiên đạo phát triển sáng chói, hắn cũng thông qua thủ đoạn của mình thu được phương pháp tu tiên, hắn kinh hỉ phát hiện tu tiên có trợ giúp hắn chưởng khống ma công của mình.

Đây cũng là nguyên nhân hắn quỳ lạy Đạo Tổ.

Chương 891: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (1)

Đang lúc Thất Minh Vương thấp thỏm lo lắng, hắn bỗng nhiên cảm nhận được kim cô trên đầu co rụt lại, dọa hắn toàn thân run rẩy.

- Ngươi còn chưa nghĩ rõ ràng, ta lưu ngươi một mạng, không phải cần ngươi cúi đầu, mà hi vọng người ngộ đạo, đi đến chính đạo.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền ra từ bên trong Tử Tiêu cung, ngay sau đó, cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, một hồi gió mạnh đập vào mặt Thất Minh Vương, cuốn hắn đi.

Thất Minh Vương chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đợi hắn rơi xuống đất, hắn ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện mình quỳ gối trước cung điện Lữ Thần Châu.

Thực lực thật đáng sợ.

Thất Minh Vương vô cùng lo sợ, mặc dù hắn mang kim cô, nhưng thực lực của hắn cũng không có bị áp chế, vậy mà không có chút sức chống cự được đưa về đến, Đạo Tổ xây dựng Tiên đạo rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Hắn đứng dậy, hít sâu một hơi, lúc này đi vào trong cung điện, hắn nghĩ mãi mà không rõ ý của Đạo Tổ, quyết định đi hỏi thăm Lữ Thần Châu.

- Ngộ đạo, tự nhiên thật tâm thành ý mong muốn tu hành Tiên đạo, mà buông xuống cừu hận trong lòng, ta hai lần thua ở trong tay Đạo Tổ, ngay từ đầu ta cũng hận Đạo Tổ, không có cam lòng, muốn sau này lấy lại danh dự, nhưng khi trong lòng ta thật buông xuống cừu hận cùng thành kiến, chân chính thờ phụng Tiên đạo, tự sẽ được Đạo Tổ tiếp nhận. Ngươi bây giờ chỉ là muốn mượn lực lượng tu tiên thôi.

Đối mặt Thất Minh Vương hoang mang, Lữ Thần Châu nghiêm túc nói.

Thần Du đại thiên địa chính là bí mật của người đồng đạo bọn hắn, hắn tự nhiên không thể nói được, mà hết thảy tín đồ đều không rõ ràng Đạo Tổ là như thế nào lựa chọn người đồng đạo, nhưng rất rõ ràng, phàm là người tiến vào Thần Du đại thiên địa đều tràn ngập tín ngưỡng kiên định dành cho Đạo Tổ.

Lữ Thần Châu đã bắt đầu tiếp nhận tín đồ khác, trước kia tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn đều độc lại độc vãng, thuộc hạ của hắn đều là chó, hắn không thèm nhìn, nhưng từ khi tiến vào Thần Du đại thiên địa, tâm tình của hắn bắt đầu chuyển biến.

Hắn bắt đầu để ý cái nhìn của những người khác đối với hắn, hắn bắt đầu hưởng thụ ủng hộ do truyền thụ tuyệt học mang tới, hắn thậm chí ưa thích đấu võ mồm với phàm linh, bởi vì nhìn không thấu cảnh giới, các tín đồ ở nơi này có lời nói thẳng, nghe thấy phàm nhân phản bác lời mình, hắn vậy mà cảm thấy thú vị.

Lữ Thần Châu trước kia chỉ muốn truy cầu lực lượng, bây giờ lại có ý khác, muốn làm chút chuyện khác, một chút chuyện trước kia hắn nghĩ rằng phi thường ngu xuẩn.

Thất Minh Vương lâm vào trong yên lặng, cẩn thận suy tư nói lời này.

Lữ Thần Châu nói theo:

- Người suy nghĩ kỹ một chút, từ khi ngươi mang theo kim cô, Đạo Tổ có từng dùng cái này tra tấn ngươi, hoặc bức hiếp ngươi? Tiên đạo thần thông sao mà nhiều, nếu thật chỉ coi trọng tư chất nhục thể của ngươi, Đạo Tổ có rất nhiều biện

pháp, gần đây ta vừa hiểu rõ đến một thủ đoạn của Tiên đạo, tên đoạt xá, ý nghĩa là chỉ dùng linh hồn của mình chiếm lấy thân thể của người khác, từ đó thu hoạch được thân thể hoàn toàn mới.

Nghe vậy, sắc mặt Thất Minh Vương đại biến.

Lữ Thần Châu không cần phải nhiều lời nữa, cười híp mắt nhìn hắn.

Rất lâu.

Thất Minh Vương hít sâu một hơi, sau đó giương mắt nói:

- Ta hiểu được, ta trở về suy nghĩ lại một chút.

Hắn lúc này đứng dậy rời khỏi, Lữ Thần Châu cũng không có nhiều lời, tiếp tục nạp khí tu tiên.

Từ sau khi tu tiên, hắn không lại tập võ, quá trình nạp khí thật sự mỹ diệu, không thống khổ giống như rèn luyện thân thể võ đạo.

Trong Hư Không Vô Tận, huyết khí tràn ngập, chính là Huyết Vực.

Tại chỗ sâu Huyết Vực quanh quẩn tiếng thở dốc trầm trọng, mơ hồ có một đạo hào quang màu đỏ thẫm đang nhấp nháy.

Hồn Hài đại đế nhanh hcóng bay tới, nàng cảm thụ được sát khí nơi này, âm thầm kinh hãi:

- Vừa rồi qua đi bao lâu, tiểu tử này..

Một đường tiến lên, nàng tìm được Khương Thiện.

Giờ phút này Khương Thiện đang tĩnh tọa, bốn phương tám hướng nổi lơ lửng vô số kể đầu, những đầu lâu này đều là Huyết Cốt, có xương đầu người, có chủng tộc khác, lít nha lít nhít, phạm vi bao trùm khó mà ước lượng, sâm nhiên kinh dị. Khương Thiện mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo, con mắt thứ trên trán nhanh chóng cao nháy, lập loè sâu hào quang màu đỏ.

Hồn Hài đại đế dừng lại, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi đã quên bản đế rồi?

Khương Thiện nghe xong âm thanh của nàng, ý lạnh trong mắt giảm xuống, hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi làm xong rồi? Tình huống như thế nào ?

Âm thanh của hắn hết sức khàn khàn, cũng rất mệt mỏi.

- Không có bất ngờ gì xảy ra, đã thất bại, bất quá có thể tạo thành thương vong rất lớn cho Thần Võ giới, đã đủ.

Hồn Hài đại đế trả lời, nàng cẩn thận nhìn chằm chằm Khương Thiện.

Khương Thiện chật vật đứng dậy, hỏi:

- Nơi nào còn có Huyết Ma?

Hồn Hài đại đế đang muốn trả lời, một đạo âm thanh khủng bố truyền đến:

- Ta thật biết một chỗ có Huyết Ma liên tục không ngừng, ngươi có nguyện tiến đến?

Nghe vậy, Hồn Hài đại đế vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy trong huyết vụ bàng bạc xuất hiện một đôi lớn mắt to, trước mặt đôi mắt này, Khương Thiện, Hồn Hài đại đế nhỏ bé như hạt bụi, giống như Sáng Thế thần chỉ đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

- Thuỷ Tổ, không thể, ngài không thể dẫn hắn đến đó.

Hồn Hài đại đế hoảng hốt hô, trong những năm này, nàng thường xuyên nhớ tới hứa hẹn của Khương Trường Sinh, cái này cũng dẫn đến chấp niệm nàng muốn quay về trở thành thân người càng thêm mãnh liệt.

- Ngươi nguyện ý không?

Huyết Vực Thuỷ Tổ bỏ qua Hồn Hài đại đế, chăm chú nhìn Khương Thiện, hỏi.

Khương Thiện không sợ hãi chút nào nói:

- Nguyện ý, hung hiểm hơn nữa thì cùng lắm là chết.

Chết rồi, còn có thể để gia gia, phụ thân ít phiền.

Nhiều năm sát lục đã làm cho tâm hắn chết lặng.

- Không hổ là Vạn Cổ Sát Tinh, từ nơi sâu xa tự có mệnh số, sát tinh khởi nguyên từ đây, tất nhiên muốn tìm mệnh số từ đó.

Ngữ khí Huyết Vực Thuỷ Tổ trở nên phiêu hốt, đôi mắt to lớn kia chậm rãi thối lui.

Chương 892: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (2)

Hồn Hài đại đế vội vàng xoay người, chỉ thấy từng huyết thủ chộp tới sau lưng Khương Thiện, cấp tốc bắt lấy thân thể của hắn, lôi kéo hắn rời đi.

- Không được!

Hồn Hài đại đế thất thanh kêu to, vô ý thức ra tay, kết quả bị một cỗ lực lượng vô hình nghiền ép, trong nháy mắt phá toái thành cốt phiến.

Mặt Khương Thiện không biểu tình, nhưng thấy xương thân Hồn Hài đại đế phá toái, hắn không khỏi có chút động dung, ngay sau đó liền tan biến trong huyết vụ bàng bạc.

Cũng không lâu lắm, Hồn Hài đại đế đoàn tụ thân thể, nàng nhìn phương hướng Khương Thiện rời khỏi yên lặng một lát, sau đó quay người rời khỏi.

Trong Tử Tiêu cung, đàn hương tràn ngập.

Khương Trường Sinh đang tu luyện bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên mở mắt.

Hắn lúc này quay đầu, dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn truy tung Luân Hồi ấn ký của Khương Thiện, ngay vừa rồi, một sợi tóc Đại Đạo Hóa hình của Khương Thiện bị sử dụng, ý vị này nói Khương Thiện gặp phải một lần tổn thương trí mạng.

Nhưng hắn mặc dù dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn đi nhìn trộm, một chốc lại không bắt được Khương Thiện.

Khoảng cách của hai bên quá xa, con xa hơn so với Côn Luân giới đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hắn bình tĩnh lại, ánh mắt toàn lực tiến lên.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh Hồn Hài đại đế, lúc này dừng lại, sáng tạo Đạo Tâm thần chỉ.

Hồn Hài đại đế đang đi đường bị bóng người màu xanh lam đột nhiên xuất hiện cả kinh dừng lại, nàng nhìn kỹ lại, nhận ra thân hình của đối phương.

- Đạo… Đạo Tổ…

Hồn Hài đại đế thận trọng nói, hết sức không được tự nhiên hành lễ.

Từ sau khi trở thành Bất Tử tà ma, nàng đều sắp quên hành lễ như thế nào.

Đạo Tâm thần chỉ mở miệng hỏi:

- Khương Thiện ở nơi nào?

Hồn Hài đại đế vội vàng nói:

- Hắn bị Huyết Vực Thuỷ Tổ mang đi Hắc Ám Hoàng Tuyền, nơi đó có oán ma liên tục không ngừng sinh ra, bao gồm cả Huyết Ma, nhưng dù cho Bất Tử tà ma chúng ta tiến vào Hắc Ám Hoàng Tuyền, cũng sẽ trầm luân, lúc trước ba người chúng ta trải qua tra tấn như vậy, từ đó cúi đầu với Huyết Vực Thuỷ Tổ.

- Như thế nào tiến vào Hắc Ám Hoàng Tuyền?

- Ta có khả năng dẫn đường, chẳng qua là…

- Dẫn đường!

Đạo tâm thần chỉ không cho phản bác nói, Hồn Hài đại đế lập tức quay người. Cứ như vậy, Đạo Tâm thần chỉ đi theo Hồn Hài đại đế.

Nhanh chóng phi hành, mà Khương Trường Sinh dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn truy tung đi tới.

- Huyết Vực Thuỷ Tổ mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm, hắn đã có mấy chục năm không có diễn toán, lần trước diễn toán, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết đã đi đến hai thiên đạo giá trị hương hỏa.

[Cần tiêu hao ba thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Không!

Lần nữa quét mới giá trị hương hỏa mạnh nhất ghi lại.

Khai Quang Thánh Võ Tứ Cực cảnh.

Nếu luận mỗi về giá trị hương hỏa, cao hơn Khương Trường Sinh, nhưng hắn thấy chênh lệch như vậy không coi là cái gì.

Khương Trường Sinh sinh ra một ý nghĩ to gan, Huyết Vực Thuỷ Tổ trước khi tìm Khương Thiện, có khả năng đã tìm kiếm qua Côn Luân giới, vừa hay bước chân vào trong phạm vi hệ thống diễn toán, cái này cũng dẫn đến hắn trực tiếp quét mới giá trị cao nhất giá trị hương hỏa.

Rất có thể, bằng không Huyết Vực Thuỷ Tổ trước đó làm sao không tìm Khương Thiện.

Mặc kệ như thế nào, tôn nhi vì hắn, hắn dù sao cũng phải thử một lần.

Tốc độ của Hồn Hài đại đế quá chậm, Đạo Tâm thần chỉ không thể không bắt lấy nàng, mang theo nàng bay lượn, để nàng chỉ đường.

Cho dù như thế, cũng phi hành một quãng thời gian, cũng may pháp lực Khương Trường Sinh đầy đủ khổng lồ.

Bọn hắn đi vào một bệ đá cực lớn, tọa lạc ở trên một khối thiên thạch lẻ loi trơ trọi to lớn, trên bệ đá lơ lửng một vòng xoáy màu đen.

- Đây cũng là một trong lối vào Hắc Ám Hoàng Tuyền, trực tiếp tiến vào là được, nhưng nếu đi vào, không có Huyết Vực Thuỷ Tổ ra tay, gần như không có khả năng trốn thoát.

Hồn Hài đại đế giới thiệu, Đạo Tâm thần chỉ nghe xong trực tiếp chui vào trong vòng xoáy màu đen.

Thấy hắn làm việc nghĩa không chùn bước, Hồn Hài đại đế có chút hốt hoảng. Thiên Địa Vô Cực Nhãn của Khương Trường Sinh đi theo thăm dò vào trong vòng xoáy màu đen, Thiên Địa Vô Cực Nhãn chính là thần thông, xưa nay không tính khoảng

cách đường thẳng, ánh mắt tới là có thể tiến hành biến tướng không góc chết, thậm chí nhảy vọt không gian. Xuyên qua một đoạn lối đi hắc ám dài đằng đẵng, ánh mắt Khương Trường Sinh bị cường quang bao phủ.

Trong thiên địa hắc ám, Khương Thiện máu me khắp người nằm bên cạnh một con sông lớn, bộ ngực của hắn kịch liệt chập trùng, hai mắt thất thần.

Trong con mắt hắn phản chiếu đếm không hết thân ảnh đáng sợ, còn có một bóng người màu xanh lam đang lóe lên.

Nhìn xem thân ảnh của gia gia bị các tà ma áp chế, tâm hắn lâm vào trong tuyệt vọng.

Chỉ thấy trên đại hà, đếm không hết oán ma che đậy bầu trời, vây công một bóng người màu xanh lam, bóng người màu xanh lam chính là sợi tóc Đại Đạo hóa hình biến thành đạo tâm thần chỉ, đối mặt vô cùng vô tận oán ma, Đạo Tâm thần chỉ lâm vào trong khốn cảnh. Đạo Tâm thần chỉ do sợi tóc biến thành không cách nào lại thi triển nhưng thần thông cường đại như Thiên Địa Câu Diệt, toàn bằng pháp lực cùng với pháp thuật chiến đấu. Đạo Tâm thần chỉ nhanh chóng vung vẩy song chưởng pháp lực hóa thành.

Từng đạo chưởng ảnh vỗ tới, tốc độ cực nhanh, tru diệt từng tôn oán ma đang đánh tới, những oán ma này có dáng dấp hình thù kỳ quái, nhưng đều có diện mạo căm hận, toàn thân đen kịt, mảu chảy dài trên người. Một oán ma sau lưng mọc lên hai cánh hình người bỗng nhiên rơi vào trên lưng Đạo Tâm thần chỉ, cấp tốc cuốn lấy hắn, động tác của hắn hơi ngưng lại, ngay sau đó liền bị liên tục không ngừng oán ma bao phủ.

Khương Thiện thấy thân ảnh của gia gia hoàn toàn biến mất, ánh sáng duy nhất trong ánh mắt tan biến.

Có lẽ đây chính là điểm cuối cùng nhân sinh của ta.

- Giết! Giết hết tất cả máu thịt thân thể! Giết hết tất cả linh hồn có ý niệm!

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ cuồng loạn tại vang lên trong lòng Khương Thiện, một cỗ lực lượng trước nay chưa có hiện ra từ trong cơ thể hắn.

Chương 893: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (1)

Nương theo lực lượng thần bí trong cơ thể bộc phát, ánh mắt Khương Thiện biến thành màu máu, một cỗ huyết khí sục sôi bùng nổ từ trong cơ thể hắn, hình thành gió lốc gào thét bay lên, tách ra oán ma đầy trời, dẫn tới càng nhiều oán ma quay đầu nhìn sang.

Trong gió lốc màu máu, Khương Thiện chậm rãi bay lên, thể phách hắn rõ ràng rắn chắc hơn vài vòng, áo bào phá toái đang phình lên, thụ nhãn trên hắn trán càng trợn to, trong mắt tràn ngập tơ máu.

- Giết!

Khương Thiện phát ra tiếng gầm như dã thú, sau đó lao thẳng đến oán ma đầy trời.

Oanh!

Một chân hắn đá vỡ một oán ma, thân thể thay đổi, một khuỷu tay quét ngang mà đi, đánh nát đầu sọ oán ma kéo tới sau lưng, ngay sau đó, hắn đột nhiên hạ xuống, hai chân đạp xuyên một oán ma khác.

Bốn phương tám hướng tất cả đều là oán ma, tre già măng mọc, căn bản không biết e ngại, chỉ có khát máu sát ý, đối mặt oán ma, Khương Thiện lựa chọn dùng thân thể chống lại, thuần túy dựa vào lực lượng và tốc độ, nhưng số lượng oán ma quá nhiều, rất nhanh đã bao phủ Khương Thiện, ép tới Khương Thiện chỉ còn lại thụ nhãn trên đầu lộ ra, con ngươi run rẩy dữ dội, tràn đầy sát ý cùng phẫn nộ.

Ầm ầm.

Lực trùng kích kinh khủng bùng nổ, tru diệt ngàn vạn oán ma, trước mặt Khương Thiện xuất hiện lần nữa một Đạo Tâm thần chỉ.

Nhìn Đạo Tâm thần chỉ, Khương Thiện khẽ giật mình, lý trí hơi khôi phục, hắn thấy Đạo Tâm thần chỉ đánh tới, nhưng vẫn ngăn không được oán ma liên tục không ngừng.

Khương Trường Sinh hết thảy cho hắn ba sợi tóc Đại Đạo hóa hình, phân biệt là hai đạo Đạo Tâm Hóa Thần cùng một đạo

khởi tử hồi sinh, Đạo Tâm Hóa Thần đã sử dụng hết.

Hào quang màu xanh lam của Đạo Tâm thần chỉ rất nhanh đã bị oán ma bao phủ, từng đạo chưởng ảnh, khí chỉ bắn ra, tru diệt không biết bao nhiêu oán ma, nhưng vẫn có càng nhiều oán ma từ bát phương thiên địa cuốn tới, để mảnh không gian tối tăm này như địa ngục.

Khương Thiện đầu nhập trong chiến đấu, đạo tâm thần chỉ còn rơi vào hạ phong, huống chỉ là hắn, nếu không phải lực lượng thần bí trong cơ thể đang chống đỡ hắn, chỉ sợ hắn sớm đã bị xé nát.

Một lát sau, khi nhìn thấy ánh sáng màu lam của Đạo Tâm thần chỉ hoàn toàn biên mất, Khương Thiện lần nữa bạo tẩu, phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ, kinh thiên động địa.

Tốc độ của hắn phóng đại, mỗi một quyền mỗi một chân đều tràn ngập đả kích hủy diệt, không có một oán ma nào đỡ được công kích của hắn.

Đúng lúc này, phía dưới sông lớn tựa như sôi trào, không ngừng bốc lên bong bóng, đáy hồ xuất hiện hắc ảnh đáng sợ, mặc dù ở dưới vòm trời tối tăm cũng có thể nổi bật ra hắc ảnh.

Oanh!

Mặt sông nổ tung, một thân ảnh như mũi tên bắn ra, gió lốc mấy vạn dặm, một quyền đánh trúng phần bụng Khương Thiện, một quyền này đánh cho Tam Nhãn Khương Thiện nổi lên, sát ý trong mắt đều giảm đi không ít.

- Phốc!

Máu tươi không bị khống chế bắn ra từ trong miệng, Khương Thiện còn chưa ổn định thân hình, mắt cá chân của hắn bị người níu lại, đột nhiên vung xuống mặt đất, như thiên thạch vũ trụ rơi xuống đất, nện xuyên mặt đất, loạn thạch đánh bay, lực trùng kích hình thành lớn gió khủng bố quét ngang bát phương thiên địa, nhấc lên sóng bụi đáng sợ.

Đợi bụi đất tán đi, Khương Thiện nằm trong hố to, hư nhược thở hỗn hển, hắn không còn khí lực đứng lên, cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể cũng đang nhanh chóng biến mất.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, trôi nổi cách xa mặt đất ngàn trượng, thân hình hắn giống như người, ăn mặc trọng giáp màu đen, trên giáp tràn đầy gai nhọn, phía dưới mũ giáp đen kịt, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi con ngươi màu vàng nâu.

Oán ma đầy trời dừng lại, giống như đang chờ hắn ra lệnh.

- A?

Hắc giáp thân ảnh ngạc nhiên nghi ngờ hô một tiếng, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thiện.

Khương Thiện còn chưa chết, một sợi tóc trên đầu của hắn đang tan biến, không người phát giác được.

Hắn chật vật mở hai mắt ra, đập vào mắt là vô cùng vô tận oán ma, chiếm cứ toàn bộ ánh mắt của hắn, hội tụ thành cảm giác áp bách gọi là tuyệt vọng.

Giờ khắc này Khương Thiện không có suy nghĩ lực lượng vừa rồi trong cơ thể là cái gì, hắn đang suy nghĩ Thiên Cảnh, nghĩ đến Kinh Thành.

Hắn đột nhiên hết sức muốn trở về nhìn một chút, từ khi biết được thân phận Vạn Cổ Sát Tinh của mình, hắn đã cách xa cố hương, sợ mình mất khống chế, nhất là sau khi trải qua thời gian dài chém giết ở trong Huyết Vực, phần tưởng niệm này càng thêm khắc sâu.

Nhìn thân ảnh giáp đen vừa rồi kém chút giết mình chậm rãi buông xuống, trong lòng Khương Thiện không có hoảng sợ, hắn đã chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận tử vong phủ xuống.

Suy nghĩ trước đó liên tục xuất hiện hai đạo Đạo Tâm thần chỉ, trong lòng hắn ấm áp, thì ra gia gia một mực đang nhìn hắn.

Đáng tiếc, tôn nhi bước chân vào nơi quá nguy hiểm.

Dừng ở đây.

Nếu có kiếp sau, lại hiếu kính ngài.

Quan hệ giữa Khương Thiện và gia gia không tính thân cận, nhưng hắn có thể cảm nhận được gia gia rất quan tâm hắn.

Hắn không có nhắm mắt lại, hắn cho dù chết, cũng muốn trợn tròn mắt chết, không sợ đối mặt địch nhân.

Ẩm ẩm.

Thiên địa bỗng nhiên run rẩy dữ dội, đầy trời oán ma cùng nhau quay đầu nhìn lại, bao gồm cả hắc giáp thân ảnh ở bên trong.

Một hồi cường quang từ phần cuối thiên địa truyền đến, chiếu sáng bầu trời, rọi sáng hình ảnh xấu xí, kinh dị của những oán ma kia ra, cũng mang đến quang minh cho thế giới trong mắt Khương Thiện.

Khương Thiện nằm dưới đáy hố, gân cốt đứt từng khúc, lại không có lực lượng để đứng lên, hắn mặc dù tò mò, cũng không cách nào đứng dậy đi xem.

Hắn trông thấy hắc giáp thân ảnh trên bầu trời quay người, tay phải ngưng tụ ra một thanh Cự Phủ màu đen, lượn lờ sát khí lấy mắt thường có thể thấy, hắc giáp thân ảnh dùng hai tay giơ cao Cự Phủ, giận dữ bổ lên, một đạo búa khí màu đen giống như có thể chặt đứt bầu trời trống rỗng xuất hiện, như một thiên địa chi bút vung một cái lên trên vòm trời như bức vẽ giấy lớn, rung động vô song.

Chương 894: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (2)

Nhưng chùm sáng chói mắt kéo tới, cực kỳ bá đạo đánh tan búa khí màu đen, bao phủ vô số kể oán ma cùng với hắc giáp thân ảnh kia.

Trước mặt chùm sáng loá mắt, bất kỳ tồn tại gì đều lộ ra nhỏ bé.

Cỗ uy thế lớn lao bao phủ thân ảnh Khương Thiện, hắn bỗng nhiên thoáng nhìn rìa hố to xuất hiện một bóng người màu xanh lam, Tam Nhãn của hắn trừng lớn, cảm động khó tả cùng kinh hỉ sống sót sau tai nạn xông lên đầu.

- Gia gia…

Khương Thiện run giọng nói, nước mắt không kìm được tràn mi mà ra.

Đạo Tâm thần chỉ đứng ở bờ hố, nhìn xuống hắn, thở dài nói:

- Gia gia tới chậm.

Việc này không trách Khương Thiện, dù sao Khương Thiện cũng bị Huyết Vực Thủy Tổ ép buộc, cũng không phải Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên được tự do đi khắp nơi.

Đạo Tâm thần chỉ quay đầu nhìn lại, sông lớn giống như đại dương phương xa còn toát ra từng tôn hắc giáp thân ảnh, khí thế từng người không kém hơn hắc giáp thân ảnh trước kia.

- Đây là Hoàng Tuyền?

Khương Trường Sinh thấy cảnh này, âm thầm kinh hãi, hắn lúc này phân ra một tôn phân thân, để phân thân tiến đến trợ giúp, hắn sợ Đạo Tâm thần chỉ không chịu được nữa.

- Tự tiện xông vào Hắc Ám Hoàng Tuyền, chẳng lẽ các hạ không tuân theo ước hẹn Thánh Võ.

Một âm thanh lạnh lẽo mà sâm nhiên vang lên, đè nén đến cực điểm. Đạo Tâm thần chỉ mở miệng nói:

- Kẻ này có liên quan với ta, vô ý lọt vào, ta muốn mang hắn đi.

- Xem ra ngươi chính là Đạo Tổ!

Âm ẩm.

Lôi vân cuồn cuộn, bỗng nhiên tụ tập, nhưng không thể che giấu âm thanh lạnh như băng kia.

Đạo Tâm thần chỉ lập tức hiểu được, đối phương chính là Huyết Vực Thủy Tổ, sở dĩ mang Khương Thiện tới nơi này, chính là muốn dẫn hắn ra. Một tia sấm sét chợt hiện, lôi điện đáng sợ chiếu sáng thiên địa, trong lôi vân cuốn cuộn bỗng nhiên xuất hiện một đôi mắt to, như thiên khung chi nhãn, nhìn xuống Đạo Tâm thần chỉ.

- Xem ra các hạ thật không phải người phản bội chạy trốn khỏi Thần Võ giới, vậy mà không biết Hắc Ám Hoàng Tuyền, hài hước, nếu tới, vậy thì đều lưu lại đi, trầm luân trong vô tận oán hận.

Âm thanh của Huyết Vực Thủy Tổ vang lên lần nữa, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Thiên địa bát phương rơi ra từng sợi khói đen, như trường long tụ tập trong con mắt lớn trên vòm trời, Đạo Tâm thần chỉ rõ ràng cảm giác được đối phương đang điều động lực lượng Thiên Địa.

Đạo Tâm thần chỉ đưa tay, hút Khương Thiện đến bên cạnh.

- Gia gia…

- Không cần nhiều lời, chúng ta sẽ chạy đi.

Nghe lời gia gia nói, lo lắng trong lòng Khương Thiện bỗng nhiên tán đi.

Chẳng biết tại sao, hắn có thể cảm giác được bóng người này của gia gia cường đại hơn vừa rồi rất nhiều.

Lôi vân tản ra, một ngón tay màu đen to lớn xuất hiện, đều muốn khổng lồ hơn hết thảy sơn nhạc phía trên đại địa, cự chỉ hướng về phía hai người Khương Thiện kéo tới, còn chưa rơi xuống đất, lực áp bách đáng sợ dã để đại địa phá toái, Đạo Tâm thần chỉ cùng Khương Thiện đành phải lơ lửng giữa không trung.

Đạo Tâm thần chỉ dẫn theo Khương Thiện lập tức xê dịch tránh né, nhưng vô luận hắn xê dịch chỗ nào, ngẩng đầu nhìn lên chính là cự chỉ màu đen, cự chỉ màu đen này giống như đã khóa chặt bọn hắn, vô luận bọn hắn đi chỗ nào, đều đi theo trên đầu bọn hắn, khoảng cách giữa hai bên còn đang rút ngắn.

Đạo Tâm thần chỉ phát hiện lối vào Hắc Ám Hoàng Tuyền biến mất, nhưng Thiên Địa Vô Cực Nhãn của Khương Trường Sinh thấy vòng xoáy màu đen trên bệ đá kia vẫn còn, điều này nói rõ cửa ra vào trong Hắc Ám Hoàng Tuyền lưu động, đây cũng là nguyên nhân nhiều người như vậy rơi vào đây đều không thể chạy trốn.

Ầm ầm.

Cự chỉ màu đen hạ xuống, Đạo Tâm thần chỉ nhấc chưởng ngăn cản, pháp lực Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng mười hai

vượt xa Đạo Tâm thần chỉ trước đó, cứng rắn chống đỡ cự chỉ màu đen.

Đại địa phá toái, đá vụn đánh xuyên lôi vân, như nguy hiểm diệt thế đột kích!

Sau khi cự chỉ màu đen hạ xuống, giữa thiên địa lâm vào trong vẩn đục….

Trong hư không, trên bệ đá.

Hồn Hài đại đế nhìn vòng xoáy màu đen phía trước, lâm vào trong suy tư.

Nàng đang do dự có nên đi vào hay không, không đi vào, nàng sợ Đạo Tổ từ đó phân rõ giới hạn với nàng, nàng lại không còn cơ hội quay về thân người.

Chỉ khi nào đi vào, nàng chính là đối địch với Huyết Vực Thủy Tổ, nàng mặc dù bất tử, nhưng Huyết Vực Thủy Tổ có quá nhiều thủ đoạn có thể làm cho nàng sống không bằng chết.

Trong lúc nàng đang xoắn xuýt, một thân ảnh gặp thoáng qua nàng. Nàng ngẩn người, người này không phải chính là Đạo Tổ?

Phân thân Khương Trường Sinh duy trì hình ảnh Chí Dương thần quang, giống như sau đầu treo lấy mặt trời, để cho người ta thấy không rõ hình dáng, nhưng đạo thân ảnh này đối với Hồn Hài đại đế mà nói là quá quen thuộc.

Đây là Đạo Tổ, bóng người màu xanh lam lúc trước là ai?

Hồn Hài đại đế quỷ thần xui khiến đi theo sau.

- Ngươi chờ đợi ở đây, chớ có tiến vào đi tìm cái chết.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền đến, Hồn Hài đại đế nghe được vội vàng dừng lại, trong nội tâm nàng thở dài một hơi, nàng xem như tỏ thái độ, mà Đạo Tổ cũng không có để nàng đi sâu vào hiểm cảnh.

Nhìn Đạo Tổ tiến vào vòng xoáy màu đen, trong đầu của nàng chỉ có một tưởng niệm.

Đạo Tổ cùng Huyết Vực Thủy Tổ, ai mạnh hơn…?

Lôi vân phun trào, từng đạo lôi điện như ẩn như hiện đan xen, đại địa tràn ngập bụi đất, toàn bộ thiên địa như Hỗn Độn sơ khai, không thể thấy vật nào khác.

Cự nhãn trong lôi vân đang theo dõi một chỗ, đó là một vùng phế tích.

Xuyên qua tầng tầng sóng bụi, có thể trông thấy Đạo Tâm thần chỉ đứng ở trước mặt Khương Thiện, lù lù bất động, mà Khương Thiện nằm trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy vẻ sầu lo.

Đạo Tâm thần chỉ đón đỡ cự chỉ màu đen liền không động đậy được nữa, cũng không có mở miệng, khiến cho trong lòng hắn tràn ngập lo lắng. Hắn không rõ ràng vị gia gia trước mắt này là chân nhân, hay là một dạng thần thông hóa thân như trước đó, cho nên hắn mới lo lắng.

Chương 895: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (1)

- Không ngờ ngươi lại có thể ngăn cản Trấn Thiên chỉ của ta, trách không được Thần Võ giới không làm gì được ngươi.

Âm thanh của Huyết Vực Thủy Tổ vang lên, ngữ khí lạnh lùng như cũ, nhưng khó nén một tia kiêng kị.

Hắn cảm nhận được Đạo Tổ mạnh mẽ.

Đạo Tâm thần chỉ lù lù bất động trong thiên địa vẩn đục, cũng không có trả lời.

Sở dĩ như vậy, là pháp lực của hắn tiêu hao quá nhiều, vừa rồi chống cự Trấn Thiên chỉ, cơ hồ hao hết sạch toàn bộ pháp lực ẩn chứa trong Đạo Tâm thần chỉ.

Đạo Tâm thần chỉ cũng không phải phân thân, có thể trực tiếp thu hoạch được một nửa pháp lực của Khương Trường Sinh.

Hắn hiện tại đang ra vẻ để đối phương xem trọng, tranh thủ thời gian cho phân thân chạy đến.

Huyết Vực Thủy Tổ cũng tràn ngập kiêng kị với Đạo Tổ, cho nên hắn đang do dự Đạo Tổ muốn làm gì, vì sao yên lặng không nói?

Suy nghĩ một lát sau, cự nhãn trong lôi vân lóe lên sát ý, mặt đất bắt đầu chấn động, bụi đất phương xa bỗng nhiên bị xông mở, sóng lớn Hoàng Tuyền sôi trào mãnh liệt kéo tới, đầu sóng lùn nhất cũng vượt qua ngàn trượng, mục tiêu chính là Đạo Tâm thần chỉ cùng Khương Thiện.

Không chỉ phía trước, từng hướng đi đều có, nhất là hướng ở phía sau bọn họ, sóng biển Hoàng Tuyền đập thẳng lên biển mây.

Khương Thiện quay đầu nhìn lại, trong mắt đều là vẻ sợ hãi.

Chẳng lẽ là đầu sông lớn kia..?

Đạo Tâm thần chỉ lần nữa nhấc Khương Thiện lên, thả người vọt lên, nhảy đến phía trên biển mây cuồn cuộn.

Bầu trời trên biển mây đều là màu máu, từng đầu hắc văn đáng sợ phân hoá bầu trời màu máu thành vô số đầu, Đạo Tâm thần chỉ đi theo một đạo thân ảnh.

Đó là một lão giả mặc huyết bào, khuôn mặt như diều hâu, lạnh lùng âm độc, hai tay áo tự nhiên rủ xuống, sau lưng có một đoàn khói đen đang cuộn trào, còn như quỷ mị đang chập chờn.

Rào!

Sóng biển Hoàng Tuyền xông lên vân tiêu, Đạo Tâm thần chỉ không chỗ có thể trốn, từng hướng đi đều có, bây giờ bay lên, đụng vào những hắc văn quỷ dị kia, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

- Bên đại đạo phế tích của ta, sao ngươi có thể trốn? Tiến đến dễ dàng, ra ngoài không có khả năng, trừ phi ngươi có thể tiêu diệt ta.

Huyết Vực Thủy Tổ nhìn chằm chằm Đạo Tâm thần chỉ, không có há mồm, nhưng âm thanh của hắn lại quanh quẩn trên biển mây.

Hoàng Tuyền đột nhiên tăng tốc, bao phủ đến đạo thần tâm chi, Khương Thiện.

Đạo Tâm thần chỉ sáng tạo ra vòng bảo hộ pháp lực, bảo hộ hắn cùng Khương Thiện, hắn đi theo hạ xuống, xuyên qua biển mây, trực tiếp rơi vào nước Hoàng Tuyền.

Hắn chăm chú nhìn xuống, cả vùng lại bị Hoàng Tuyền bao phủ, hắn cách mặt đất nói ít cũng có vạn trượng, vừa rồi qua đi bao lâu?

Chỗ chết người nhất chính là hắn có thể cảm nhận được Hoàng Tuyền có tính ăn mòn trí mạng, thậm chí ngay cả pháp lực của hắn cũng có thể ăn mòn, này còn nguy hiểm hơn Hoàng Tuyền bên cạnh Địa Phủ.

Hắn ôm Khương Thiện, một đường hạ xuống, so với việc tranh phong với Huyết Vực Thủy Tổ, không bằng lặn xuống, tận khả năng tranh thủ thời gian.

Huyết Vực Thủy Tổ nhìn xuống lôi vân, mặt lộ vẻ vẻ trào phúng.

- Lực lượng của hắn xác thực cũng không phải võ đạo, Thần Võ giới không có oan uổng hắn.

Khói đen sau lưng Huyết Vực Thủy Tổ phát ra âm thanh, ngữ khí ngưng trọng.

- Ồ? Có thể nhìn ra được hắn thuộc về một đạo nào không?

- Không rõ ràng, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua.

- Ngươi cũng không biết?-

Trong mắt Huyết Vực Thủy Tổ lộ ra vẻ kiêng dè, lông mày của hắn đi theo nhăn lại.

Đúng lúc này, Hoàng Tuyền bay lên, tách ra lôi vân, tới gần Huyết Vực Thủy Tổ.

Tay phải Huyết Vực Thủy Tổ ấn xuống đi, nghĩ muốn chế lại Hoàng Tuyền thủy đang điên cuồng tăng lên, nhưng Hoàng Tuyền còn đang dâng lên, khiến cho chân mày hắn nhíu chặt hơn.

Không thích hợp.

Huyết Vực Thủy Tổ lúc này đáp xuống, xuyên qua Hoàng Tuyền thâm bất khả trắc, hắn phát hiện Hoàng Tuyền đã rời khỏi mặt đất, đợi hắn hạ xuống từ Hoàng Tuyền, thấy được ba thân ảnh.

Ngoại trừ Đạo Tâm thần chỉ, Khương Thiện, lại nhiều thêm một đạo thân ảnh, thân hình giống như đúc Đạo Tâm thần chỉ, chẳng qua là sau đầu nhiều thêm một mặt trời nhỏ, thân thể cũng không phải màu lam, mà là người mặc đạo bào màu trắng.

Con ngươi Huyết Vực Thủy Tổ co rụt lại, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Tay trái Khương Trường Sinh thi triển Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, cao cao nâng lên Hoàng Tuyền, Đạo Tâm thần chỉ đi theo dung nhập vào trong cơ thể hắn, tay phải của hắn bắt lấy bả vai Khương Thiện, thi triển Hồi Xuân thuật, chữa thương cho Khương Thiện.

Cảm thụ được thương thế trong cơ thể cấp tốc khôi phục, Khương Thiện trừng to mắt, trên mặt quét qua hết vẻ mệt mỏi.

Hắn giờ mới hiểu được gia gia thật tới, trước đó chẳng qua là thần thông của gia gia.

Mặc dù không rõ lúc trước thần thông là cái gì, nhưng thấy Khương Trường Sinh cũng không phải hư ảnh màu lam, trong lòng hắn rơi ra vô hạn hi vọng.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Huyết Vực Thủy Tổ, đạm mạc nói:

- Ngươi nói phải giết ngươi, mới có thể ra đi?

Lời này để Huyết Vực Thủy Tổ nghe được trong lòng lạnh lẽo, chủ yếu là hắn bị thủ đoạn của Khương Trường Sinh chấn nhiếp, lúc trước bóng người không ngờ lại không phải bản tôn, mà hắn căn bản không có phát giác được bản tôn Đạo Tổ khi nào tiến đến.

Tay trái Khương Trường Sinh bỗng nhiên bóp lại, đại dương mênh mông Hoàng Tuyền nâng lên cao cao nổ tung, mưa sa mưa như trút nước, cọ rửa đại địa, Hoàng Tuyền thủy tới gần

hai người Khương Trường Sinh trực tiếp bốc hơi, hình thành hơi nóng mắt thường có thể thấy.

Hắn đi theo nâng lên tay trái, ngón trỏ chỉ thẳng Huyết Vực Thủy Tổ, nói:

- Ngươi nói chiêu thức trước đó của ngươi gọi Trấn Thiên chỉ? Vừa hay, ta cũng có một chỉ, nhìn một chút ngươi có thể tiếp được một chỉ của ta hay không!

Huyết Vực Thủy Tổ hừ lạnh nói:

- Thật sự cho rằng Trấn Thiên chỉ của ta chỉ có trình độ lúc trước?

Oanh!

Một đạo sấm sét nổ vang, sau khi ánh chớp lấp lánh, trên đỉnh đầu Huyết Vực Thủy Tổ xuất hiện một hắc chỉ to lớn, dài trăm vạn trượng, rộng hơn mười vạn trượng.

Trấn Thiên chỉ đột nhiên phóng tới hai người Khương Trường Sinh, trong chốc lát, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được không gian xung quanh ngưng kết, một cỗ lực lượng áp bách cường đại đè xuống hắn.

Chương 896: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (2)

Một chỉ lúc trước kia là đi theo Đạo Tâm thần chỉ, mà một chỉ này cũng để Khương Trường Sinh không thể tránh né.

Bất quá đây chẳng qua là đối với Đạo Tâm thần chỉ mà nói, phân thân nắm giữ hết thảy thần thông của hắn, cũng sẽ không e ngại Trấn Thiên chỉ.

Ngón trỏ trái Khương Trường Sinh bỗng nhiên bắn ra một đạo kình khí, cơ hồ ra chỉ trong nháy mắt, này đạo kình khí lột xác thành một tia sáng trắng, vô cùng loá mắt, để thiên địa thất sắc.

Khương Thiện, Huyết Vực Thủy Tổ trừng to mắt.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ dùng tốc độ cực nhanh tru diệt Trấn Thiên chỉ, đi theo bao phủ Huyết Vực Thủy Tổ, mưa sa đầy trời không còn sót lại chút gì.

Cường quang tới cũng nhanh, biến mất cũng nhanh.

Đợi thiên địa khôi phục như thường, Khương Thiện định thần nhìn lại, đã mất thân ảnh Huyết Vực Thủy Tổ, bầu trời phía trước xuất hiện một đường màu đen dài rõ ràng, bên trong đen kịt đến cực điểm, không có nửa điểm khí tức.

Khương Thiện nuốt nước miếng một cái, đây là chiêu thức gì?

Một chiêu tru diệt địch nhân.

Chẳng lẽ là Trần gia Khí Chỉ trong truyền thuyết?

Hắn nhìn về phía bên má Khương Trường Sinh, ánh nắng quá loá mắt, hắn thấy không rõ mặt gia gia, nhưng gia gia giờ phút này tán phát ra khí phách thong dong để tâm trí hắn hướng về.

Nếu như hắn có thể mạnh mẽ như thế, thì sợ gì bất kỳ cừu địch nào trong Đại Thiên thế giới?

- Ta không thể không thừa nhận, chỉ pháp của ngươi mạnh mẽ hơn ta, nhưng ngươi không có khả năng giết được ta, ta và Hắc Ám Hoàng Tuyền hòa làm một thể, Đạo Tổ, ngươi quá cường đại, loại tồn tại như ngươi này sẽ uy hiếp đến ba ngàn thiên địa, ngươi phải chết.

Âm thanh Huyết Vực Thủy Tổ vang lên lần nữa, trong lời nói tràn ngập ghen ghét.

Khương Trường Sinh nghe xong, trong nháy mắt hiểu rõ rất nhiều việc.

Một là Huyết Vực Thủy Tổ nhắc đến ba ngàn thiên địa, cái tên này rất có thể đến từ Thần Võ giới, hai là Huyết Vực có khả năng chính là Thần Võ giới thao túng.

Thần Võ giới thật sự đã đánh xuống một con cờ tốt, trách không được Huyết Vực luôn có thể tiến đánh Thần Võ giới, luôn là thất bại, rồi lại luôn có thể còn sống trở về.

Huyết Vực tam đại đế mặc dù bất tử bất diệt, Thần Võ giới hoàn toàn có khả năng trấn áp, sao sẽ bỏ mặc bọn hắn chạy trốn.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời hiện ra hai mắt của Huyết Vực Thủy Tổ, cao cao tại thượng, không ai bì

nổi, chẳng qua trong đôi mắt to lớn kia mất đi tự tin lúc trước, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kiêng kị.

- Ta rất tò mò lai lịch của Hắc Ám Hoàng Tuyền, bất quá cũng không có kiên nhẫn đi tìm hiểu, ngươi nói ngươi cùng Hắc Ám Hoàng Tuyền hòa làm một thể, nói cách khác, Hắc Ám Hoàng Tuyền diệt, ngươi liền phải chết?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, ngữ khí không vui không giận.

- Diệt Hắc Ám Hoàng Tuyền? Chê cười! Quả nhiên là hài hước, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì?

Huyết Vực Thủy Tổ giận dữ cười nói, giữa thiên địa quanh quẩn tiếng cười đáng sợ của hắn.

Tay phải Khương Trường Sinh kéo Khương Thiện tới gần, bắt đầu thôi động pháp lực.

Khương Thiện thân ở bên cạnh hắn sắc mặt đại biên, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức khủng bố không thể dùng từ ngữ để hình dung, ngay cả lực lượng thần bí trong cơ thể hắn đều đang run rẩy, đây là cảm thụ hắn chưa từng có.

- Nếu sợ thì nhắm mắt lại.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, Khương Thiện vội vàng lắc đầu, mình làm sao có thể sợ hãi đến nhắm mắt lại?

- Đạo Tổ, mặc dù không rõ ràng ngươi đến cùng là người thừa kế của Đại Đạo nào, nhưng đây là thời đại của võ đạo.

Âm thanh Huyết Vực Thủy Tổ vang lên, gió mạnh bao phủ thiên địa bát phương, liên tục không ngừng có oán ma theo từng hướng đi đánh tới, còn có từng tôn hắc giáp thân ảnh, từng người cầm trong tay Cự Phủ.

Phóng tầm mắt nhìn tới, số lượng oán ma còn muốn hùng vĩ hơn đại dương Hoàng Tuyền mênh mông lúc trước chiếm đoạt thiên địa.

- Thiên Đạo luân hồi, võ đạo thay thế những Đại Đạo kia, ngươi đã từng nghĩ như vậy, mượn nhờ lực lượng phàm nhân

bàng môn, ngươi có biết ngươi đối mặt với ai?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, chân phải của hắn đi theo đạp mạnh.

Trong chốc lát, một tia sáng chói mắt bùng nổ từ trong cơ thể hắn, như một khỏa quả cầu ánh sáng cấp tốc bành trướng, bao phủ hắn cùng Khương Thiện.

Khương Thiện bị đong đưa nhắm mắt lại, ý thức đều lâm vào trống không trong.

Ầm ầm…

Ánh sáng Thiên Địa Câu Diệt dùng tốc độ mà Huyết Vực Thủy Tổ không thể lý giải cấp tốc bành trướng.

- Không…

Tiếng gầm gừ của Huyết Vực Thủy Tổ vang lên, nhưng rất nhanh đã bị tiếng Thiên Địa Câu Diệt nổ vang rền che giấu.

Một bên khác.

Trong Hư Không Vô Tận.

Hồn Hài đại đế đang chờ đợi trên bệ đá, tâm nàng loạn như ma, không rõ ràng tình huống bên trong Hắc Ám Hoàng Tuyền.

Đúng lúc này, bệ đá rung động kịch liệt, nàng nhìn thấy vòng xoáy màu đen thông đến Hắc Ám Hoàng Tuyền kịch liệt vặn vẹo, sau đó co vào không thấy.

- Xảy ra chuyện gì? Bên trong đã xảy ra chuyện gì?

Hồn Hài đại để kinh hãi nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Khương Trường Sinh ở bên trong Tử Tiêu cung phía xa nhắm mắt, uy lực của Thiên Địa Câu Diệt quá mạnh, vậy mà vọt đến Thiên Địa Vô Cực Nhãn của hắn.

Lần này Thiên Địa Câu Diệt còn mạnh hơn so với trước kia đối mặt Lữ Thần Châu, thậm chí không thể đánh đồng.

Khương Trường Sinh trừng mắt nhìn, lộ ra một tia cười khổ.

Kém chút bị chính mình lóe mù?

Đương nhiên, hắn chẳng qua đùa giỡn tự giễu, sao hắn lại có thể lóe mù ánh mắt của mình.

Sau đó cần phải làm là chờ đợi.

Lần này đối mặt là cường địch Khai Quang Thánh Võ Tứ Cực cảnh, còn có đếm không hết oán ma dù sao cũng nên bùng nổ một đợt sinh tồn ban thưởng lớn cực lớn.

Một lát sau, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một dòng nhắc nhở:

【 Thừa Thiên năm sáu trăm ba mươi chín, Huyết Vực Thủy Tổ tính toán ngươi, đưa cháu của ngươi Khương Thiện vào Hắc Ám Hoàng Tuyền, ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, trận pháp sát phạt - Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận 】

Chương 897: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (1)

Ý thức Khương Thiện chậm rãi thức tỉnh, hắn mở mắt, ánh sáng trắng trong tầm mắt tan biến, thay vào đó là bóng đêm vô tận.

Hắn thấy được gia gia bên cạnh đang dẫn theo hắn bay lượn, chẳng qua là vùng này hắc ám vô biên vô hạn, không có chút sóng gió, khiến cho hắn trước tiên không có phát hiện bọn hắn đang phi hành.

- Gia gia, chúng ta trốn ra được rồi sao?

Khương Thiện vô ý thức hỏi, kẻ địch đều biến mất, ngay cả địa phương đều đổi.

Mắt Khương Trường Sinh nhìn phía trước, nói:

- Xem như thế đi.

Khương Thiện nghe xong, lại nghĩ tới Khương Trường Sinh trước đó, hắn không khỏi sợ hãi, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Gia gia, chẳng lẽ ngài đã đem….

- Không sai, Hắc Ám Hoàng Tuyền cùng vị Huyết Vực Thủy Tổ kia đều không còn tồn tại, nơi này chính là bộ dáng của

Hắc Ám Hoàng Tuyền sau khi hóa thành hư vô.

Nghe được lời của gia gia, Khương Thiện cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong lòng hắn, gia gia xác thực rất mạnh, gần như không gì làm không được, nhưng Hắc Ám Hoàng Tuyền lớn biết bao, oán ma sao mà nhiều, gia gia vậy mà ra một chiêu.

- Thiện Nhi, nếu như lực lượng ta nắm giữ dùng tới đối phó Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ngươi cảm thấy ta có thể chế tạo sát lục có thể vượt qua Vạn Cổ Sát Tinh?

Khương Trường Sinh hững hờ hỏi, Khương Thiện nghe được lấy lại tinh thần.

- Tất nhiên có thể vượt qua Vạn Cổ Sát Tinh, lực lượng gia gia thật sự quá mạnh, quá khó tin.

Khương Thiện hưng phấn, là lực lượng của Vạn Tiên Chi Tổ sao?

- Không sai, quả thật có thể, nhưng ta không có làm như vậy, nhớ kỹ, lực lượng hắn là do ngươi chưởng khống, mà không phải ngươi bị lực lượng điều khiển, lòng người đều có sát ý, chẳng qua là sát ý của ngươi mạnh hơn, nếu ngươi có thể chưởng khống tốt cỗ lực lượng này, tự nhiên không phải Vạn Cổ Sát Tinh.

Lời Khương Trường Sinh để Khương Thiện lâm vào trong suy tư, lúc trước đại chiến, hắn cảm nhận được trong cơ thể thêm ra một cỗ lực lượng thần bí, rất cường đại, cũng chính là cỗ lực lượng kia đưa cho hắn sát ý không thể điều khiển.

Nếu như hắn nắm giữ cỗ lực lượng này, chẳng phải có thể chưởng khống sát tâm?

Hắn lại nghĩ tới một khắc khi gia gia thi triển thần thông, ngay cả cỗ lực lượng kia cũng vì đó lạnh rung.

Cái gọi là Vạn Cổ Sát Tinh, nhìn như khủng bố, nhưng ở trước mặt gia gia, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu, ngạc nhiên nghi ngờ một tiếng.

- Làm sao vậy?

Khương Thiện tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Có đồ vật chạy ra ngoài, xem ra Hắc Ám Hoàng Tuyền trước đó ngăn chặn một chỗ.

- Vậy làm sao bây giờ?'

- Thuận theo tự nhiên.

Khương Trường Sinh không có dừng lại, mang theo Khương Thiện cấp tốc rời đi.

Hắn bắt lấy Luân Hồi ấn ký của Hồn Hài đại đế, không ngừng xuyên toa không gian, gặp được không thể không gian xuyên thấu, một chưởng đánh nát.

Rất lâu.

Bọn hắn cuối cùng trở lại Hư Không Vô Tận, một đường tiến lên, bọn hắn cấp tốc đi vào chỗ bệ đá mà Hồn Hài đại đế đang đứng.

Nhìn thấy hai người bọn họ hiện thân, Hồn Hài đại đế thở dài một hơi.

- Huyết Vực Thủy Tổ đã chết, tiếp theo ngươi nghĩ biện pháp chưởng khống Huyết Vực đi, đúng, Huyết Vực Thủy Tổ rất có thể có quan hệ với Thần Võ giới, ngươi làm tốt chuẩn bị gặp phải Thần Võ giới tập kích đi.

Khương Trường Sinh trước tiên mở miệng nói.

Nghe được Huyết Vực Thủy Tổ đã chết, Hồn Hài đại đế kinh hãi.

Huyết Vực Thủy Tổ bất tử bất diệt giống như nàng, như thế nào chết?

Nàng không có nghi ngờ Đạo Tổ, chỉ cảm thấy lực lượng của Đạo Tổ vượt mức bình thường.

Chờ chút!

Huyết Vực Thủy Tổ có quan hệ cùng Thần Võ giới?

Hồn Hài đại đế suy nghĩ đủ loại chuyện trước kia, lửa giận trong lòng hiện ra trong hai hốc mắt.

Nàng cảm giác mình bị đùa bỡn, nguyên lai hết thảy đều là thiết lập ván cục, Huyết Vực tam đại đế các nàng đều là quân cờ trong cục.

- Mặt khác, Hắc Ám Hoàng Tuyền bị ta phá hủy, đồ vật phía dưới sẽ xuất hiện, để Huyết Vực chuẩn bị sớm.

Nói xong lời này, Khương Trường Sinh dẫn theo Khương Thiện rời đi.

Hồn Hài đại đế sững sờ tại chỗ, phía dưới Hắc Ám Hoàng Tuyền có đồ vật gì?

Nàng vừa định hỏi, đã không thấy thân ảnh hai người Khương Trường Sinh.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở mắt, trong lòng cảm khái vạn phần.

Tốt cho một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, không hổ là Huyết Vực Thủy Tổ, Hắc Ám Hoàng Tuyền bạo cho sinh tồn ban thưởng cực lớn.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể ngưng tụ ra hư ảnh Bàn Cổ, nhưng trận pháp này cần mười hai thân thể mạnh mẽ, ngưng tụ Bàn Cổ hư ảnh sẽ có cường độ mạnh mẽ gấp mấy trăm lần thân thể mười hai người, nếu có thể tìm tới huyết mạch Bàn Cổ bày trận, thậm chí có khả năng ngưng tụ ra chân thân Bàn Cổ.

Trận pháp này quá sai lệch với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Khương Trường Sinh kiếp trước hiểu, nhưng tính áp dụng càng mạnh hơn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Cường Lương tộc, Chúc Dung tộc các loại bên trong Thái Hoang, cũng không biết bọn hắn có thuộc về huyết mạch Bàn Cổ hay không, căn cứ lúc trước hắn hiểu rõ, bên trong ba ngàn thiên địa đều có Cường Lương tộc, Chúc Dung tộc các loại, cũng có yêu tộc, tựa hồ tuyệt đại đa số thiên địa ẩn chứa chủng tộc đều không khác mấy, muôn vàn

chủng tộc đều thần phục với nhân tộc, Thái Hoang võ giới sở dĩ khác biệt, chỉ là bởi vì Thái Hoang thần quân giấu giếm âm mưu.

Suy nghĩ như vậy, ba ngàn thiên địa chủng tộc nhất định có nguyên do.

Khương Trường Sinh quyết định chọn hai nhóm người tu hành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một là tuyển chọn mười hai người có thân thể mạnh mẽ từ bên trong Thiên Tướng, hai là tuyển chọn mười hai vị bên trong cường tộc Côn Luân giới.

Hắn bắt đầu nạp khí khôi phục pháp lực, dù sao vừa tiêu hao một tôn phân thân, tiêu xài một nửa pháp lực.

Vì phá hủy Hắc Ám Hoàng Tuyền, phân thân thật sự không lưu nhiêu lực.

Một bên khác, phân thân còn chưa ddwa Khương Thiện về Côn Luân giới, bỗng tiêu tán, lưu lại Khương Thiện một mặt ngây ngốc.

Chương 898: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (2)

Cũng may Khương Trường Sinh đã sớm điều động Lữ Thần Châu tiến đến đón tiếp, mà Khương Thiện cách Côn Luân giới đã không xa.

Hai người gặp nhau hàn huyên một phen, đối với vị Vạn Cổ Sát Tinh này, Lữ Thần Châu cảm thấy rất hứng thú.

- Ngươi từ Huyết Vực trở về?

- Không sai.

- Trách không được sát khí mạnh mẽ như thế.

- Lữ tiền bối, nghe nói ngài đến từ thượng giới, từng gặp Thần Võ tôn giả Thần Võ giới, không biết ngài có thể hiểu rõ Hắc Ám Hoàng Tuyền?

- Hắc Ám Hoàng Tuyền? Tự nhiên hiểu, đó là chiến trường cổ kỷ nguyên còn muốn lâu đời hơn Thần Võ giới, nghe nói trước kia từng phát sinh qua cuộc chiến tranh đạo thống, khi đó còn

không có võ đạo, bởi vì tích lũy quá nhiều oán niệm sinh linh, sinh ra vô số oán ma, giết cũng giết không bao giờ hết, là một trong tuyệt địa Thần Võ giới không thể làm gì, cấm sinh linh vào đó, sau này sinh ra Huyết Vực, bị Huyết Vực Thủy Tổ chiếm cứ.

- Nếu Hắc Ám Hoàng Tuyền bị phá hủy, phía dưới sẽ chạy ra đồ vật gì?

- Bị phá hủy? Đừng nói giỡn, Hắc Ám Hoàng Tuyền không thể nào bị hủy diệt, đến mức phía dưới có đồ vật gì, ta không biết được.

Nghe lời Lữ Thần Châu, Khương Thiện yên lặng.

Lữ Thần Châu thấy hắn yên lặng, trong đầu lóe lên một phỏng đoán khủng bố, sắc mặt của hắn mất tự nhiên.

Đạo Tổ tự mình truyền âm cho hắn, chẳng lẽ.

Toàn thân Lữ Thần Châu run lên, hắn cũng rơi vào bên trong trầm mặc.

Khương Thiện trở lại Thiên Đình liền đến trước Tử Tiêu cung, quỳ lạy.

Dọc theo con đường này, hắn xem như hiểu rõ, gia gia hủy diệt Hắc Ám Hoàng Tuyền cũng chỉ là phân thân, này quá bất hợp lí. Trách không được gia gia danh xưng Thiên Thân Vạn Tướng, chỉ sợ trên đời không ai có thể thăm dò ra lực lượng bản tôn của gia gia.

- Ngươi trước tiên ở Thiên Đình tu luyện ngàn năm, đi vào Tiên đạo, ngàn năm sau, ngươi sẽ đi Địa Phủ, Địa Phủ sắp mở mười tám tầng địa ngục, ngươi có thể tiến hành vô hạn sát lục, sát lục dạng này không có nghiệp lực, cũng là một chuyện công đức.

Giọng Khương Trường Sinh truyền ra từ trong điện, Khương Thiện vội vàng lĩnh mệnh, sau đó đứng dậy rời đi.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi thăm như thế nào là mười tám tầng địa ngục.

- Thiện ác tự có phân biệt, làm nhiều việc ác, sau khi chết tự nhiên đến nhận trừng phạt, đây cũng là lý do mười tám tầng địa ngục tồn tại, tội nghiệt càng sâu, gặp phải trừng phạt càng nặng, ta chuẩn bị để Khương Thiện vào ở tầng địa ngục thứ mười tám, để những người nghiệp chướng nặng nề gặp phải một lần lại một lần chết đi, có thể trợ giúp hắn phát tiết sát tâm, cũng có thể cảnh cáo chúng sinh, hoàn thiện trật tự thiên địa.

Khương Trường Sinh trả lời, Mộ Linh Lạc nghe được, mặt lộ vẻ sùng bái.

Bạch Kỳ lại gần, cảm khái nói:

- Chủ nhân, ngài thật sự không gì làm không được, ngay cả Vạn Cổ Sát Tinh đều có thể dùng tốt.

Khương Trường Sinh nói:

- Về sau Địa Phủ cường đại lên, cũng cần giám thị, ngươi có muốn đi Địa Phủ làm Địa Tàng vương hay không?

Hắn muốn thiết lập Địa Tàng vương có chỗ khác biệt với trong thần thoại Hoa Hạ, phụ trách giám thị Địa Phủ, có thể đối thoại với hắn.

Bạch Kỳ vội vàng lắc đầu, cười hắc hắc nói:

- Nô gia đã có Long Cung, lại nhiều lũng quyền, không tốt.

Nàng hết sức thông minh, quyền lực cũng không phải càng lớn càng tốt, có đôi khi quá lớn sẽ bị tập đoàn lợi ích cuốn theo, thân bất do kỷ.

Khương Trường Sinh lườm nàng một cái, lắc đầu bật cười.

Mộ Linh Lạc cũng không có hứng thú, nàng đã giao tổng quản quyền lực nữ tiên Thiên Đình giao cho Dương vương mẫu, nàng hiện tại muốn như Khương Trường Sinh, chuyên tâm tu tiên, không có nhục uy danh Đạo Tổ.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Trường Sinh lúc trước ban cho hương hỏa phú thần, tiên thần mệnh cách mang đến cho những tín đồ thiên tư tu tiên vượt qua người bình thường, giống như Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Thái Oa, Thái Hi đám

người dựa vào tiên thần mệnh cách cùng tư chất bản thân, trước mắt đã đi đến vách ngăn cao nhất của Tiên đạo, đang kéo ra chênh lệch với chúng sinh.

Cùng hai nữ trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh lại tiếp tục đầu nhập trong tu luyện.

Cùng lúc đó.

Các cao tầng Thần Võ giới đại loạn.

Trong cung điện thần bí kia, mười tám tôn Thần Võ Chí Thượng đang nổi trận lôi đình.

- Làm sao không còn Hắc Ám Hoàng Tuyền, đến cùng xảy ra chuyện gì?

- Cũng đã sớm nói, Huyết Vực Thủy Tổ tên kia không thể tin, tên này đã quên thân phận của mình.

- Cựu Cổ giáo không có diệt trừ, không biết tung tích Đạo Tổ, bây giờ Hắc Ám Hoàng Tuyền lại bị lực lượng thần bí diệt trừ, chư vị, võ đạo đại kiếp có lẽ còn muốn nguy hiểm hơn trong dự đoán của chúng ta.

- Không phải là Huyết Vực Thủy Tổ làm ra nghi trận chứ, Huyết Vực thế lớn, trong lòng hắn không có một chút ý nghĩ, các ngươi tin sao?

- Bằng không, ta tự mình đi Hắc Ám Hoàng Tuyền một chuyến?

Mười tám tôn Thần Võ Chí Thượng nói xong những lời phẫn nộ, lại một mực duy trì ctư thế ủa mỗi người.

Lúc này, một thân ảnh đi vào đại điện.

Người đến rõ ràng là Thái Thượng Côn Luân.

Nhìn thấy Thái Thượng Côn Luân tiến đến, các Thần Võ Chí Thượng không nói về Hắc Ám Hoàng Tuyền nữa.

- Thái Thượng Côn Luân bái kiến chư vị võ đạo chí thượng.

Thái Thượng Côn Luân chắp tay hành lễ, không kiêu ngạo không tự ti.

Một nữ tử xinh đẹp như hoa thướt tha duy trì tư thế đánh đàn, nàng cười tủm tỉm nói:

- Thái Thượng Côn Luân, ngươi có chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận Thần Võ lực lượng hay không?

Ánh mắt mười bảy vị Thần Võ Chí Thượng khác đều khóa chặt Thái Thượng Côn Luân.

Trong mắt Thái Thượng Côn Luân lóe lên tia nhiệt huyết, nói:

- Ta đã chuẩn bị kỹ càng

- Võ đạo đại kiếp sắp đến, từ xưa đến nay, mỗi một tràng đại kiếp đều sẽ tạo nên anh hùng, hi vọng ngươi chính là vị anh hùng này, bất quá tiếp nhận truyền thừa có khả năng sẽ thất bại, chớ có để chúng ta thất vọng.

Một lão giả tóc trắng nói, nói xong, hắn cùng với những Thần Võ Chí Thượng khác đứng dậy, một cỗ uy áp khủng bố bao phủ đại điện.

Chương 899: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (1)

Địa Phủ, một bên Hoàng Tuyền.

Hình Thủ, Khương Triệt đứng sóng vai, gió lạnh âm Phủ Cửu U lay động vạt áo bọn hắn.

- Ngài cảm thấy dị biến đến từ Hoàng Tuyền?

Khương Triệt mở miệng hỏi.

Gần đây, oán khí âm Phủ phóng đại, thường xuyên có Oán Linh không biết tên giết vào địa phủ, rước lấy không ít phiền toái.

Hình Thủ gật đầu, nói:

- Hoàng Tuyền thủy cũng không phải nước bình thường, không ai biết được Hoàng Tuyền sâu bao nhiêu, có lẽ Hoàng Tuyền còn thông đến địa phương khác.

Khương Triệt nhíu mày hỏi:

- Việc này có nên hỏi tổ tông?

Hình Thủ đáp:

- Ta đã nói, lão nhân gia ông ta nói đây là một trường kiếp nạn của Địa Phủ, vừa rồi kiểm nghiệm thực lực Địa Phủ..

Khương Triệt nghe xong, cảm thấy có lý, hắn cảm khái nói:

- Địa Phủ dự trữ nhiều âm binh âm tướng như vậy, xác thực cũng nên hiện ra lực lượng của chúng ta.

Nhắc đến âm binh âm tướng Địa Phủ, Khương Triệt tràn ngập tự hào, hắn cảm thấy Địa Phủ tuyệt đối không yếu, Thiên Đình chẳng qua có được số ít tồn tại siêu cường, Địa Phủ kết nối rất nhiều thiên địa, không chỉ Côn Luân giới, mà Địa Phủ thuộc về Côn Luân giới, quỷ hồn cũng có thể tu luyện, trở thành Quỷ Tiên, luận phạm vi sàng chọn tư chất, Địa Phủ càng rộng.

- Không bao lâu Địa Phủ sẽ muốn triệt để độc lập, hình thành một phương vị diện độc lập.

Hình Thủ ngẩng đầu nói, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh vĩ ngạn giống như Sáng Thế thần thụ.

Diệt Thế thụ đã triệt để dung hợp cùng Địa Phủ, hấp thu lực lượng luân hồi, bản chất nó đã thuế biến, đã siêu phàm thoát tục.

- Ta lúc này mới hiểu rõ tổ tông nói tới tam giới, cũng không phải ba phương thiên địa, mà là ba phương trật tự, thật không tầm thường, Tiên đạo dạng này xác thực càng công đạo hơn võ đạo.

Khương Triệt một mặt khâm phục nói, hắn cũng là tín đồ, tổ tông liên quan tới Tiên đạo hai lần giảng đạo, hắn đều có lắng nghe, nhìn lại một chút những hành vi trước kia của tổ tông, hắn thật bội phục từ tận đáy lòng.

Thân là Thiên Tử nhân gian, hắn gặp quá nhiều quá nhiều người hào ngôn chí khí, bao quát gồm cũng ở bên trong, vì lôi kéo thế lực, đủ loại nói mạnh miệng, ưng thuận hứa hẹn, nhưng tổ tông của hắn khác biệt, tổ tông không dựa vào chúng sinh, lại tạo phúc chúng sinh.

Đây cũng là nhận thức chung của hết thảy tín đồ, các tín đồ thật không rõ ràng tác dụng của mình đối với Đạo Tổ ở đâu, lực lượng của Đạo Tổ quá mạnh, cường đại đến có khả năng

một người quét ngang hết thảy, bọn hắn chỉ có thể cho rằng mình là người Đạo Tổ lựa chọn để kiến thiết trật tự.

- Có lẽ chính là bởi vì võ đạo bất công, Tiên đạo mới theo thời thế mà sinh.

Hình Thủ hững hờ nói, nói xong, hắn quay người rời đi.

Khương Triệt nhìn Diệt Thế thụ, theo hắn rời đi.

Hoàng Tuyền hà vẫn như cũ hiện ra liên tục không ngừng bong bóng, giống như có đồ vật gì muốn xông ra.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bên trong thiên địa Viêm tộc.

Cao tầng Viêm tộc tề tụ một đường, Viêm Chủ cũng ở đó, mà lại khác lần trước, giờ phút này bọn hắn đang đang thương thảo như thế nào phát dương Tiên đạo.

Từ khi Tiên đạo mở ra, các tín đồ điên cuồng, tín đồ Viêm tộc cũng như thế, dưới sự điên cuồng thổi phồng của bọn hắn, càng ngày càng nhiều người Viêm tộc luân hãm, thành tín đồ của Đạo Tổ, ngược lại là bọn hắn, những người ngồi ở vị trí cao chậm chạp không thể được Đạo Tổ tiếp nhận.

Mặc dù không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhưng nghe bọn tiểu bối hưng phấn thảo luận, bọn hắn cũng ý thức được Tiên đạo bất phàm.

- Không được, hiện tại Thần Võ giới đang giám sát ba ngàn thiên địa, lúc này ra ngoài tuyên dương Tiên đạo, không khác muốn chết, dù cho là điệu thấp tuyên dương cũng dễ dàng bị bán đứng, một khi bị bán đứng, kia chính là nguy hiểm diệt tộc.

Một tên trưởng lão trầm giọng nói, lời hắn nói được không ít người tán đồng, bao gồm cả Viêm Chủ ở bên trong.

Tộc trưởng nhìn về phía Viêm Chủ, nói:

- Tư Nhi, khi nào Đạo Tổ tới đón chúng ta?

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Viêm Chủ, ánh mắt chờ mong, nghe những hậu bối bên trong tộc điên cuồng tán dương Tiên đạo cùng Đạo Tổ, để bọn hắn càng thêm hướng tới gặp mặt Đạo tổ, bọn hắn thật sự không rõ, rõ ràng

không có tiếp xúc đến Đạo Tổ, những hậu bối kia giải thích Tiên đạo như thế nào, bọn hắn chỉ có thể quy vào chuyện Đạo Tổ biết báo mộng.

Viêm Chủ trả lời:

- Đạo Tổ tự có an bài, chúng ta an tâm chờ đợi là được, đừng quên trước đó Đạo Tổ như thế nào cứu vớt Viêm tộc chúng ta.

Mọi người gật đầu, lúc trước đối mặt kiếp nạn Cựu Cổ giáo mang tới, Đạo Tổ ra tay làm bọn hắn cả đời khó quên.

Thật ra Viêm Chủ cũng rất sốt ruột, bởi vì chỉ có ở Côn Luân giới mới có thể tu luyện Tiên đạo, nghe nhóm hảo hữu trong Thần Du đại thiên địa nói khoác đủ loại về tu tiên, hắn cực kỳ hâm mộ, thậm chí không thể không kiên trì nói mình cũng là tu sĩ Kim Đan cảnh, sợ người khác xem thường hắn.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, Viêm Chủ thì bắt đầu xuất thần.

Một lát sau, một đầu bạch điêu bay tới từ bên ngoài đại sảnh, rơi vào trên cánh tay tộc trưởng, tộc trưởng hắn lấy ra một phong thư trên chân chim, trên tờ giấy trống rỗng nhưng theo hắn vận công, giấy viết thư bắt đầu hiện ra chữ viết.

Những người khác tiếp tục trò chuyện, không có chú ý tới sắc mặt tộc trưởng càng ngày càng khó coi.

Viêm Chủ thoáng nhìn một màn này, không khỏi hỏi:

- Phụ thân, làm sao vậy?

Những người khác dồn dập im miệng, quay đầu nhìn về phía tộc trưởng.

Tộc trưởng cắn răng nói:

- Hàn khí vạn cổ khó gặp sắp đến, đây là nhân mạch của ta kinh doanh ở Thần Võ giới lộ ra tin tức, nghe nói Thần Võ giới quan sát đến hàn khí lần này vượt xa trước đó, ba ngàn thiên địa nhất định gặp nạn, thậm chí sẽ lan đến gần chỗ sâu Hư Không Vô Tận.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người động dung.

Viêm Chủ kinh ngạc hỏi:

- Vạn Cổ Hàn Triều? Làm sao nhiều chuyện như vậy đều xuất hiện cùng một chỗ?

- Đúng đấy, Cựu Cổ giáo tập kích ba ngàn thiên địa, lại là Huyết Vực đột kích, hiện tại là Vạn Cổ Hàn Triều lại muốn buông xuống, chẳng lẽ khí số võ đạo sắp hết?

Chương 900: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (2)

- Viêm tộc nên làm sao vượt qua Vạn Cổ Hàn Triều?

- Vạn Cổ Hàn Triều trong truyền thuyết có thể đông kết hết thảy, từng để ba ngàn thiên địa đình trệ vạn năm, cũng không biết thật hay giả.

- Không có khoa trương như vậy chứ.

- Chẳng lẽ Thần Võ giới không có cách nào?

Đối mặt các tộc nhân hỏi thăm, tộc trưởng lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc, hắn nhìn về phía Viêm Chủ, nói:

- Ngươi báo việc này cho Đạo Tổ.

Viêm Chủ trịnh trọng gật đầu, hắn từ nhỏ nghe nói truyền thuyết Vạn Cổ Hàn Triều lớn lên, không nghĩ tới truyền thuyết như thế vậy mà thật muốn phát sinh ở kiếp này của hắn.

Trong Dãy núi, Phong Dục đang luyện công, lông mày của hắn khóa chặt, rõ ràng gặp được cửa ải khó trong tu hành.

Hắn từ từ mở mắt, trong lòng bất đắc dĩ:

- Đây là công pháp gì, sao khó luyện như thế, chẳng lẽ tư chất của ta thật kém như vậy?

Thất Thập Nhị Thần Động tuyển bạt đã đến thời điểm then chốt, phía trên tặng cho bọn hắn một bộ công pháp, người luyện thành có thể trở thành một trong Thất Thập Nhị Thần Động, kẻ thất bại đào thải, trở lại ba ngàn thiên địa.

Hắn nghĩ tới lực lượng thần bí trong cơ thể, không khỏi thở dài một tiếng.

Thôi!

Vẫn đừng dựa vào chính mình, dựa dựa nó đi.

Từ sau khi mạnh lên, Phong Dục có loại ảo giác, cảm giác tư chất bản thân mình cũng rất không tệ, chẳng qua vừa rồi bị cỗ lực lượng này thức tỉnh, nhưng mà sự thật nói cho hắn biết, hắn rất bình thường.

Hắn lúc này điều động lực lượng của Hỗn Nguyên thần phù, một cỗ lực lượng ấm áp mà cường đại quen thuộc chảy qua gân cốt bách hải, khiến cho khí chất cả người hắn đều trở nên siêu phàm thoát tục.

Khi hắn lần nữa vận công, phát hiện tâm pháp kia thế như chẻ tre, dễ dàng nắm giữ, tiếp theo chỉ cần dựa theo tâm pháp luyện công là được, không trở ngại chút nào.

Sắc mặt của hắn càng ngày càng phức tạp, lộ ra cười khổ.

- Phong Dục ơi Phong Dục, ngươi đến cùng đang suy nghĩ gì.

Phong Dục cảm giác mình thật ngu xuẩn, thật sự không có tự mình hiểu lấy, về sau vẫn thành thành thật thật dựa vào lực lượng này đi.

Lúc này, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, tiếng hắn vang vọng giữa cả thiên địa:

- Bởi vì Vạn Cổ Hàn Triều sắp đến, lần này sát hạch rút ngắn thành mười năm, người trong vòng mười năm chưa lĩnh ngộ thần công, mau trở về thế gia vọng tộc của mỗi người.

Oanh!

Đám võ giả trong dãy núi vỡ tổ, tiếng náo động chấn thiên, thân là người Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, người nào không rõ ràng Vạn Cổ Hàn Triều đáng sợ?

Phong Dục cũng bị hù dọa, hắn nghĩ tới đệ đệ muội muội của mình, trong lòng hoảng hốt.

Không được!

Hắn nhất định phải nắm chặt thời gian luyện thành thần công, như vậy mới có đặc quyền, mang đệ đệ muội muội vào Thần Võ giới.

Bên trong Tử Tiêu cung..

Khương Trường Sinh mở mắt, nhíu mày, lần này bế quan mới năm mươi năm, hắn đã bị Viêm Chủ cắt ngang.

- Vạn Cổ Hàn Triều.

Trong lòng Khương Trường Sinh hơi có chút bất đắc dĩ, Thần Võ giới thật biết giày vò.

Nghe Viêm Chủ giảng giải, hắn đoán được Vạn Cổ Hàn Triều là Thần Võ giới chủ đạo.

Thần Võ giới vì củng cố quyền uy của mình, thật sự dùng bất cứ thủ đoạn nào, sáng tạo Huyết Vực, chế tạo vạn cổ kiếp nạn, những thủ đoạn này quá ti tiện.

Bất quá Vạn Cổ Hàn Triều đáng sợ vẫn để hắn cẩn thận.

Dựa theo Viêm Chủ nói, mỗi lần Vạn Cổ Hàn Triều xuất hiện có thể đông kết ba ngàn thiên địa, có thể làm cho hết thảy đình trệ, cực kỳ đáng sợ.

Khương Trường Sinh lúc này ở trong lòng diễn toán người mạnh nhất sau lưng Vạn Cổ Hàn Triều mạnh bao nhiêu, đáng tiếc không tính được tới, không tại bên trong phạm vi diễn toán

Hắn tiếp tục diễn toán cường giả Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, theo người mạnh nhất một mực hướng xuống, giá trị hương hỏa người mạnh nhất đã vượt qua bốn thiên đạo giá trị hương hỏa, Khai Quang Thánh Võ Vạn Cổ Cự Đầu đã vượt qua một trăm năm mươi vị, số lượng đang tăng trưởng, nói rõ lần lượt có Vạn Cổ Cự Đầu trở về.

Đây là có việc lớn muốn phát sinh.

Chẳng lẽ có quan hệ đến Vạn Cổ Hàn Triều?

- Vạn Cổ Hàn Triều đến cùng là lực lượng như thế nào.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn luôn cảm giác Vạn Cổ Hàn Triều nhằm vào hắn, khiến cho hắn không thể không cẩn thận đối đãi.

Nói ra, hắn dính đến cuộc chiến với Thần võ giới rất ít, khi hắn triệt để bại lộ ở trong mắt Thần Võ giới, Thần Võ giới căn bản tìm không thấy hắn.

Lần trước đánh lui Loạn Võ Tôn, vậy mà không có người lại đi trêu chọc Bình An, chuyện này đã lộ ra không thích hợp.

Không được, phải nghĩ biện pháp mạnh lên.

Khương Trường Sinh để mắt tới giá trị đạo thống nhân quả của mình, hắn còn chưa sử dụng qua.

Đạo thống phản thần để hắn trở về thời đại đạo tràng Tiên đạo ngày xưa, dựa theo hắn lần trước trải qua, đạo thống phản thần sẽ không tiêu hao thời gian quá dài.

Hắn lúc này sáng tạo ra một tôn phân thân ở chờ đợi bên cạnh, sau đó điều ra giá trị đạo thống nhân quả.

【 Giá trị đạo thống nhân quả: 3,665,408,9 01 】

Giá trị đạo thống nhân quả vượt qua một ức mở ra công năng đạo thống phản thần, nhưng phá một tỷ cũng không có mở ra chức năng mới.

Lại thử trước một chút đạo thống phản thần lợi hại, Khương Trường Sinh tu tiên đến nay, còn chưa luận đạo với Tu Tiên giả, chớ nói chi nghe người thành đạt giảng đạo.

Hắn hao hết giá trị đạo thống nhân quả.

【 Mở ra đạo thống phản thần 】

Nương theo hàng chữ này xuất hiện, ánh mắt Khương Trường Sinh bắt đầu trở nên mơ hồ, hắn có loại cảm giác vào lâm một trong mộng cảnh u ám nào đó.

Mãi cho đến.

Hắn cảm giác có đồ vật gì vung một thoáng trên mặt của mình.

- Trường Sinh đạo hữu, lại gặp mặt, không nghĩ tới ở đạo tràng này còn có thể nhìn thấy ngươi, xem ra sư phụ ngươi Thanh Hư không đơn giản.

Một tiếng nói quen thuộc vang lên, Khương Trường Sinh mở mắt, phát hiện Tiêu Hòa tiên tử lần trước mình đột phá độ kiếp gặp phải bên trong huyễn cảnh đứng ở trước mặt mình, tay trái nàng xắn tay áo, đồ vật vừa rồi vung một thoáng qua mặt mình rõ ràng là tay áo của nàng.

Chương 901: Ngộ đạo nhân quả, có ý muốn mời chào

Đối mặt Tiêu Hòa tiên tử trêu chọc, tâm thái Khương Trường Sinh cấp tốc bày ngay ngắn, khiêm tốn nói:

- Tiên tử nói đùa, lần này có thể tới, toàn bằng vận khí tốt.

Tiêu Hòa tiên tử lắc đầu nói:

- Khí vận cũng là một khâu không thể thiếu của tu tiên, có đôi khi khí vận tốt, thắng qua đạo thống cùng thiên tư.

Khương Trường Sinh chỉ có thể gật đầu không nói.

Sau đó được Tiêu Hòa tiên tử mời, bọn họ như trước đó, ngồi gần nhau.

Khương Trường Sinh nhìn xung quanh, nơi này cũng không phải là đạo tràng của Côn Luân giáo chủ, biển mây bao la hùng vĩ, một ngọn núi có đỉnh nổi bật như măng mùa xuân, chân trời là mặt trời lặn to lớn, trời chiều đẹp vô hạn, xinh đẹp như tranh vẽ.

Sau khi ngồi xuống, Khương Trường Sinh phát hiện Tu Tiên giả nơi này có số lượng ít hơn rất nhiều nếu so với Côn Luân đạo tràng, bất quá từng người khí chất xuất chúng, rõ ràng bất phàm, ngoại trừ Tu Tiên giả nhân tộc, hắn còn nhìn thấy một vài Tu Tiên giả vẫn còn giữ bản thể đặc thù của yêu tộc.

- Huyền Đề tổ sư rất ít giảng đạo, lần này giảng nhân quả, nhân quả chi đạo vô cùng thâm ảo, cũng không biết lần này có thể lĩnh ngộ bao nhiêu.

Tiêu Hòa tiên tử đưa mắt nhìn phía trước ung dung nói, trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy chờ mong.

Nhân quả chi đạo?.

Này không vừa đúng?

Khương Trường Sinh âm thầm nghĩ tới nhưng hắn cũng không có kinh ngạc, đạo thống phản thần khẳng định kiểm trắc đến hắn đang nghiên cứu đạo gì.

Hắn vẫn cảm thấy nhân quả đạo mới phù hợp thân phận của Vạn Tiên Chi Tổ, bấm ngón tay tính toán, vạn sự vạn vật đều ở trong thôi diễn của mình, đây mới là chân tiên nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành.

Khương Trường Sinh và Tiêu Hòa tiên tử tùy ý trò chuyện, chờ đợi Huyền Đề tổ sư đến.

Qua một hồi lâu, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi ở phía trước, biến ảo thành một hạt giống to lớn, hạt giống cấp tốc nở ra, hóa thành toà sen, một lão đạo nhân thân hình cao lớn tĩnh toạ trên đó, trong tay cầm một cái bình bạch ngọc, có thể thấy trong có hai đầu cá đang du động.

Khương Trường Sinh tò mò, những chút cao nhân đắc đạo này đều thích ngồi toà sen sao?

Huyền Đề tổ sư mở mắt, quét nhìn hết thảy Cầu Đạo giả.

- Bái kiến Huyền Đề tổ sư!

Các cầu Đạo giả cùng hô lên, âm thanh hội tụ vào một chỗ, quanh quẩn không dứt.

Huyền Đề tổ sư khẽ gật đầu, mở miệng nói:

- Tiên duyên hội tụ, đã gặp chính là duyên, ta luận nhân quả, các ngươi có thể tìm hiểu bao nhiêu, toàn bằng tạo hóa của riêng mình.

Lần này, Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được âm thanh Huyền Đề tổ sư tràn ngập một loại sức cuốn hút khó tả, khiến cho tâm hắn bình tĩnh như đầm nước.

Sau đó, Huyền Đề tổ sư trực tiếp bắt đầu giảng đạo, cỗ sức cuốn hút kia tăng nhiều, Khương Trường Sinh nghe nghe, liền lâm vào trong trạng thái ngộ đạo.

Thì ra đây chính là giảng đạo, cũng không phải giảng giải đạo pháp, mà là thông qua âm thanh, dẫn dắt Cầu Đạo giả tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, loại năng lực này rất mạnh.

Bên tai quanh quẩn âm thanh Huyền Đề tổ sư giảng đạo, Khương Trường Sinh thế mà bắt đầu hiểu rõ rất nhiều hoang

mang trước đó tìm hiểu về nhân quả chi đạo, còn sinh ra rất nhiều tư tưởng mới.

Hắn rất nhanh đã đi tắm trong đó, quên đi xung quanh.

- Nhân quả chi đạo giao tế duyên hội, từ lúc bắt đầu mà kết thúc, do cuối cùng mà bắt đầu, thủy chung giao hội, thiên biến vạn hóa, vạn pháp tự có nguyên nhân của nó.

Huyền Đề tổ sư giảng đạo êm tai, nhóm Cầu Đạo giả đều có phản ứng, có người trầm tư suy nghĩ, có người lộ vẻ mặt vui mừng, cũng có người thẹn quá hoá giận, đấm ngực dậm chân, tất cả đều nhắm mắt lại, giống như lâm vào trong mộng cảnh khác biệt.

Khương Trường Sinh đã cảm nhận được nhân quả xung quanh, trên người mỗi một vị Cầu Đạo giả đều có vô số kể nhân quả, trong đời này, người đã gặp, phàm là từng có giao tiếp, đều sẽ sinh ra nhân quả.

Phức tạp như vậy, khổng lồ như vậy, rồi lại làm hắn trầm mê.

Dần dần, hắn phát hiện nhân quả Cầu Đạo giả không chỉ kiếp này, còn có kiếp trước.

Liên quan đến nhân quả kiếp trước, thế thì càng sâu.

Hắn hiện tại vẫn ở vào giai đoạn hiểu rõ nhân quả, biết rõ nhân quả, mới có thể bước chân vào nhân quả, thậm chí thôi diễn quy luật của nó, thông qua nhân quả tính tới chuyện sắp xảy ra.

Đợi đến đại thành, thậm chí có khả năng điều khiển nhân quả chi đạo tiến hành chiến đấu.

Khương Trường Sinh quên đi thời gian, chuyên tâm ngộ đạo.

Tuế nguyệt như thoi đưa, thời gian qua mau, nhưng trời chiều to lớn ở chân trời lại không có rơi xuống, không nghiêng lệch.

Không biết đi qua bao lâu.

Khi Khương Trường Sinh tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, bên tai sớm đã không có âm thanh Huyền Đề tổ sư giảng đạo.

Hắn mở mắt nhìn lại, đạo tràng trên biển mây an tĩnh, đại bộ phận Cầu Đạo giả còn đang trầm tư suy nghĩ.

Hắn nghiêng đầu đi, phát hiện Tiêu Hòa tiên tử còn đang ngộ đạo, đôi mi thanh tú nhíu chặt, rõ ràng gặp được khó khăn không thể nào hiểu được.

- Ta đây là thiên tư xuất chúng, hay là quá bình thường?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cẩn thận cảm thụ, mình nhìn trộm về nhân quả rõ ràng hơn nhiều, trong mắt hắn, những nhân quả quấn quanh nhóm Cầu Đạo giả vô hình hóa hữu hình, còn như thực chất, khiến cho hắn cảm thấy thú vị.

Không so sánh với người khác, chỉ là bản thân tăng lên đã khiến cho hắn thỏa mãn.

Giá trị đạo thống nhân quả sẽ còn sinh ra, cơ hội nghe đạo không chỉ có lần này, hắn không có cái gì để so sánh.

Mà những người này đều là Tu Tiên giả trước đây thật lâu, bây giờ Tiên đạo cô đơn, do hắn khởi động lại, há không phải nói rõ những người này cũng đã chết rồi?

Khương Trường Sinh không khỏi nhìn về phía Tiêu Hòa tiên tử, lại nhìn về phía Huyền Đề tổ sư cao thâm mạt trắc phương xa.

Tâm hắn hơi rung động, bỗng nhiên cảm giác được trên người nhiều thêm một vài thứ gì đó.

Lúc này, Huyền Đề tổ sư mở mắt, vừa hay đối mặt cùng Khương Trường Sinh.

Lần này, Khương Trường Sinh không có trốn tránh, bởi vì hắn biết đây chỉ là một đoạn trí nhớ cũng không phải chân thực, công năng đạo thống phản thần không đến mức khiến cho hắn gặp nạn.

Chương 902: Đại Hàn Thiên buông xuống

Bốn mắt nhìn nhau, Huyền Đề tổ sư lại hướng hắn lộ ra một mỉm cười, sau đó lại nhắm mắt lại, cũng không nói gì thêm.

Trong lòng Khương Trường Sinh tò mò, đối phương lúc trước ăn nói có ý tứ, vì sao lúc này đối với hắn cười một thoáng, là

phát giác được dị thường của hắn?

Cẩn thận nhớ lại, lúc trước Côn Luân giáo chủ cũng giống như thế, cũng phát giác được Khương Trường Sinh không tầm thường.

- Tuy là huyễn tượng, lại chân thật như vậy, chẳng lẽ ta thật sự dùng một loại phương thức nào đó không thể lý giải trở về quá khứ, nhưng ta cũng không có gặp qua tồn tại chân thực mà?

Khương Trường Sinh thầm nghĩ, đây có lẽ cũng là một loại nhân quả, một loại nhân quả mà hắn tạm thời không thể phỏng đoán.

Bởi vậy, bản thân hệ thống sinh tồn đã ẩn chứa rất nhiều lực lượng quy tắc.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục cảm ngộ.

Thời gian tiếp tục chuyển dời, lần lượt có Tu Tiên giả tỉnh lại.

Tiêu Hòa tiên tử tỉnh lại phát hiện Khương Trường Sinh càng sớm tỉnh ngộ hơn nàng, không khỏi kinh ngạc, nàng tò mò hỏi:

- Đạo hữu chẳng lẽ trước đó đã bước chân vào nhân quả chi đạo?

Khương Trường Sinh nhìn về phía nàng, nói:

- Không sai, bất quá chẳng qua là lần đầu trải qua, không coi là cái gì.

Tiêu Hòa tiên tử gật đầu nói:

- Có thể tại Thái Ất cảnh đã lần đầu trải qua nhân quả chi đạo, đạo hữu quả nhiên thiên tư cao minh.

Khương Trường Sinh kinh ngạc, đối phương không ngờ lại có thể xem thấu tu vi cảnh giới của hắn?

- Lần này giảng đạo không sai, thu hoạch lớn hơn so với lần trước nghe đạo, đang bế quan ngàn năm, ta sẽ đi tới Linh Hải tìm kiếm tiên duyên, Trường Sinh đạo hữu có nguyện tiến đến?

Tiêu Hòa tiên tử cười híp mắt hỏi, nàng nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, càng ngày càng hài lòng.

Khương Trường Sinh thì nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi tiên tử, vì sao nóng lòng lôi kéo ta như thế?

Tiêu Hòa tiên tử trả lời:

- Lần đầu tiên chẳng qua là tò mò, chỉ bảo xuất phát từ hảo tâm, lần này có thể lại gặp lại, nói rõ giữa ngươi và ta có duyên phận, mà lại ngươi biểu hiện ra thiên tư bất phàm, ta tự nhiên muốn lôi kéo.

Nàng nói thoải mái, không làm bộ, bình tĩnh nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nghĩ thầm nào có duyên phận gì, trừ phi lần sau nghe đạo còn có thể gặp được ngươi.

Hắn cười nói:

- Đa tạ tiên tử có ý tốt, chỉ là ta còn có chuyện quan trọng, không thể cùng tiên tử cộng tham gia tiên duyên.

- Xin hỏi là chuyện gì?

- Có cừu gia muốn giết ta.

Khương Trường Sinh thấy đối phương tiếp tục truy vấn, dứt khoát nói thẳng.

Tiêu Hòa tiên tử lắc đầu bật cười, nói:

- Không ngờ đạo hữu nhìn như thong dong lạnh nhạt, lại thân hãm sát kiếp, có thể nói một chút kẻ địch hay không, nếu như bối cảnh không lớn, ngươi vào Linh Tiêu giáo của ta, Linh Tiêu giáo thay ngươi hóa giải.

Nàng sở dĩ lôi kéo Khương Trường Sinh, cũng là bởi vì Khương Trường Sinh bộc phát khí chất bất phàm, khí chất như vậy cực kỳ khó được đặt ở trên người Cầu Đạo giả tuổi trẻ, lại thêm lĩnh ngộ của Khương Trường Sinh về nhân quả chi đạo, nàng càng muốn mời chào.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Xin hỏi Linh Tiêu giáo có bao nhiêu giáo đồ?

- Tính luôn cả ta, chín người.

- Chín người? Thật là không tầm thường, nhân số như thế, nói rõ người người đạo hạnh cao thâm. -

Tiêu Hòa tiên tử từ chối cho ý kiến, chẳng qua ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập thâm ý.

Khương Trường Sinh đột nhiên phát hiện Tu Tiên giả xung quanh tỉnh lại đang ngó chừng hắn, vẻ mặt cổ quái.

Chẳng lẽ Linh Tiêu giáo địa vị cực cao ở trong Tu Tiên giới?

Khương Trường Sinh thầm suy nghĩ, lại cũng không có hối hận, dù sao hắn không thuộc về nơi này.

- Đi thôi, tổ sư đã lui ra, chúng ta tự động rời khỏi.

Tiêu Hòa tiên tử đứng dậy nói, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, Huyền Đề tổ sư đã không thấy đâu.

Thấy thế, Khương Trường Sinh đứng dậy đi theo Tiêu Hòa tiên tử rời khỏi, hai người tới trước truyền tống môn của đạo tràng, khách khí hai câu liền riêng tự mình rời khỏi.

Một bước đi vào trong truyền tống môn, Khương Trường Sinh lập tức cảm giác trời đất quay cuồng.

Hoắc!

Khương Trường Sinh chỉ cảm giác mình đột nhiên rơi xuống đất, mở choàng mắt, phát hiện mình đã trở lại Tử Tiêu cung.

Hắn nhìn về phía phân thân bên cạnh, phân thân dung nhập vào trong cơ thể hắn, để hắn hiểu được đạo thống phản thần chỉ hao tốn mấy tức thời gian.

Hắn âm thầm thở dài một hơi, hắn sợ đạo thống phản thần sử dụng thời gian quá dài.

Hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu xem cảm ngộ của mình, đến mức Vạn Cổ Hàn Triều, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, chuyên chú vào bản thân mạnh lên mới tốt.

Mười năm thoáng qua tức thì.

Một ngày này, Khương Trường Sinh còn đang xem nhân quả chi đạo mà Huyền Đề tổ sư giảng, hắn bỗng nhiên cảm nhận

được cái gì, mở mắt nhìn lại.

- Cỗ hàn ý này thật mạnh!

Trong lòng Khương Trường Sinh run lên, hắn lập tức ở trong lòng diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

【 Cần tiêu hao 11 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không ? 】

11 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Dã vượt qua Khai Quang Thánh Võ cảnh.

Tất nhiên là đến từ Thần Võ giới.

Trách không được Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có được nhiều Khai Quang Thánh Võ ẩn thế như vậy, Thần Võ giới vẫn có thể trấn áp.

Trong lòng Khương Trường Sinh chìm xuống, lúc này thao túng Côn Luân giới xê dịch.

Cùng lúc đó, phía trên Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hàn khí hình thành gió lốc cuồn cuộn, một đạo thân ảnh trôi nổi trong đó.

Người này người mặc trường bào màu xám, vạt áo giống như bị xé nát, hắn tóc dài tùy ý rối tung, màu tóc như cỏ khô, làn da hắn có màu xanh lam, mặt ngoài bám vào hàn băng, trường mi hắn như là hai thanh loan đao, song đồng nổi lên màu bạc, trong tay áo hiện ra hai tay dài nhỏ, đầu ngón tay như trảo.

- Ba ngàn thiên địa, còn là cùng trên một kỷ nguyên, không có biến hóa, thật không thú vị.

Nam tử áo bào xám tự lẩm bẩm, ngữ khí đạm mạc. Hắn chính là Đại Hàn Thiên mà Thần Võ giới mời tới.

Chương 903: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (1)

Đại Hàn Thiên bẻ bẻ cổ, phát ra tiếng vang thanh thúy, theo hô hấp của hắn, hàn khí xung quanh càng ngày càng nồng đậm, tràn ngập tinh không.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, có thể cúi xem tinh không sáng chói, phía dưới chính là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa , vô biên vô hạn, tinh quang lan tràn đến từng chỗ sâu trong vũ trụ.

Lúc này, một thân ảnh buông xuống, rơi vào bên cạnh Đại Hàn Thiên, cung kính hành lễ.

- Bái kiến Đại Hàn Thiên, Thần Võ giới đã chuẩn bị kỹ càng, ngài có thể bất cứ lúc nào động thủ.

Người này cố tướng mạo già nua, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đại Hàn Thiên tràn ngập cuồng nhiệt.

Đại Hàn Thiên không có lên tiếng, đối phương đành phải rời khỏi, không dám nhiều lời.

Qua rất lâu, Đại Hàn Thiên thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt toát ra vẻ chán ghét, tay phải của hắn đè lại bộ ngực của mình.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ, hàn khí quanh mình trong nháy mắt bị thổi tan, hình thành luồng khí lạnh vũ trụ, bao phủ bát phương.

Hàn khí càng thêm bàng bạc phát ra từ trong ngực Đại Hàn Thiên, cả người hắn bị hàn khí bao phủ, nhưng ở trong hàn khí, thân ảnh của hắn kịch liệt bành trướng.

Rất nhanh, trong hàn khí che đậy một phương tinh không xuất hiện một đôi mắt màu bạc, con ngươi đều muốn sáng ngời hơn hết thảy sao trời phía dưới.

- Không thú vị, hết thảy liền nên bị băng phong.

Âm thanh Đại Hàn Thiên truyền ra từ trong hàn khí bàng bạc, ngay sau đó, một cỗ lực trùng kích khó có thể tưởng tượng mang theo vô tận lạnh lẻo bùng nổ, bao phủ toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Ầm ầm - võ đạo linh khí cuồn cuộn, hàn khí khuếch tán tốc độ cực nhanh, vượt xa tốc độ ánh sáng phía dưới từng mảnh từng mảnh sao trời, cấp thiên địa tốc bị đông cứng!.

Trong thiên địa Viêm tộc. Cao tầng Viêm tộc đang đang thương thảo phương án cụ thể đối mặt Vạn Cổ Hàn Triều,

đúng lúc này, tộc trưởng bỗng nhiên ngẩng đầu, các trưởng lão khác lần lượt giương mắt.

- Cỗ hàn ý này, không phải không có khả năng…

Tộc trưởng động dung, một thoáng đứng dậy, đang muốn hạ lệnh, ngoài cửa đại sảnh truyền vào hàn khí bàng bạc, xen lẫn mảnh vỡ hàn băng, như bão tuyết đột nhiên bao phủ tộc địa bọn hắn.

Viêm Chủ đang muốn mở miệng, hàn khí bao phủ hắn, trong nháy mắt đông kết hắn.

Những người khác cũng như thế, sau khi bị đóng băng, không thể động đậy, ngay cả ánh mắt cũng mất đi thần thái.

Từ ngoài nhìn lại, thiên địa Viêm tộc bị một luồng hơi lạnh quét ngang qua, những nơi đi qua không khỏi bị băng phong, mấy tức sau, toàn bộ thiên địa một mảnh trắng xóa.

Không chỉ là thiên địa Viêm tộc, các đại thiên địa gần đó đều là như thế, cỗ hàn khí kia có thể thẩm thấu không gian, truyền đến từng tầng không gian ở sâu nhất trong cùng của tiểu thiên địa, vô luận lẫn tránh bao sâu, đều không thể tránh thoát.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh dừng lại Côn Luân giới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thiên Địa Vô Cực Nhãn có thể làm cho hắn thấy tình huống Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ánh mắt của hắn không có đi sâu vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chẳng qua là ở ngoài rìa.

Hắn thấy được Vạn Cổ Hàn Triều, từ chỗ sâu trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cuốn tới, luồng khí lạnh kia còn lơn hơn muôn vàn sao trời, thiên địa lộ ra nhỏ bé như hạt bụi.

Thật nhanh!

Khương Trường Sinh cảm nhận được không ổn, lúc này xuất ra Thiên Địa bảo giám, Thiên Địa bảo giám bắn ra kim quang óng ánh, cả kinh Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc tỉnh lại, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Tay phải hắn đi lên nâng lên một chút, Thiên Địa bảo giám hư không biến mất.

Mộ Linh Lạc vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm phương hướng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nói:

- Vạn Cổ Hàn Triều tới, toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa bị đông cứng, tiếp theo sẽ lan đến gần chúng ta.

Vạn Cổ Hàn Triều?

Hai nữ bị hù dọa, chưa từng nghe thấy chuyện này, nhưng nghe thấy Khương Trường Sinh miêu tả các nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Lực lượng gì có thể đông kết Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cùng với Hư Không Vô Tận?

Khương Trường Sinh bắt đầu điên cuồng diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

Hắn phát hiện vị co giá trị 11 thiên đạo giá trị hương hỏa đang giảm xuống, tuyệt đối không phải thay người, cũng không thể đổi nhiều người như vậy, hắn diễn toán mấy chục lần, trị số cũng khác nhau, giá trị hương hỏa của đối phương đã giảm xuống đến 8 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Như thế khiến cho hắn thở dài một hơi, xem ra đối phương chế tạo Vạn Cổ Hàn Triều cũng không phải dễ dàng.

Ngoài Tam Thập Tam Trọng Thiên, phía trên thiên hà, người Thường tộc đang ở các nơi tĩnh toạ tu tiên, Kim Ô thì ngủ trong Thái Dương tinh, nó bỗng nhiên mở mắt, đi theo ngẩng đầu phát ra tiếng kêu chói tai.

Tiếng kêu như vậy kinh động đến toàn bộ Thường tộc.

Thường Nhạc Càn, Tử Hoàn thần quân hiện thân, bọn hắn vừa muốn mở miệng, sau đó quay đầu nhìn lại, bọn hắn trông thấy trong bóng tối có hàn khí đáng sợ kéo tới, xen lẫn băng tuyết khó có thể tưởng tượng, giống như toàn bộ hư không đã đón bão tuyết.

Trong lúc bọn hắn đang sững sờ, một vệt kim quang theo phía sau bọn họ bay lên, cấp tốc mở rộng, bao trùm vùng trời Thiên Hà, bao phủ toàn bộ Côn Luân giới.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy màn ánh sáng màu vàng, trong màn ánh sáng màu vàng đều là hình ảnh sông núi, mênh mông vô bờ.

- Đây là cái gì?

- Chẳng lẽ là pháp bảo của Đạo Tổ?

- Trời à, pháp bảo lại có uy lực như thế? Đây là bao boc lại trọn cả Côn Luân giới

- Mau nhìn, đằng sau có hàn khí.

- Hàn khí này là hướng về phía chúng ta mà tới?

Tất cả mọi người thấy màn ánh sáng màu vàng bị hàn khí trùng kích, phía sau màn ánh sáng màu vàng cấp tốc ngưng tụ ra tầng băng, tốc độ kết băng cực nhanh, con mắt người Thường tộc hoàn toàn theo không kịp, bao gồm cả Thường Nhạc Càn mạnh nhất ở trong.

Kim Ô ở bên trong Thái Dương tinh run lẩy bẩy, cũng may Thái Dương tinh cũng ở trong phạm vi Thiên Địa bảo giám bảo hộ.

Đám người Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, Diệp Chiến, Lý Thương Hải, Thái Sử Trường Sách trống rỗng xuất hiện phía trên thiên hà, bọn hắn đưa mắt nhìn lại, toàn bộ hư không bị màn ánh sáng màu vàng che đậy, mà sau màn ánh sáng màu vàng là tầng băng hùng vĩ, thậm chí suy yếu kim quang củaThiên Địa bảo giám.

Chương 904: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (2)

- Đây là…

Lữ Thần Châu trừng to mắt, hắn giống như suy nghĩ cái gì, toàn thân run rẩy, Thất Minh Vương cũng giống như thế.

Diệp Chiến thì hoang mang hỏi:

- Bên ngoài là cái gì?

Lữ Thần Châu hít sâu một hơi, nói:

- Nếu ta không có đoán sai, chính là Vạn Cổ Hàn Triều trong truyền thuyết, đông kết hết thảy, để thời không đình trệ.

- Cái gì? Vạn Cổ Hàn Triều?

Đám người quá sợ hãi, thân là người Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bọn hắn tự nhiên đều từng nghe nói về truyền thuyết của Vạn Cổ Hàn Triều.

Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương đối mặt, đều nhìn ra sợ hãi cùng hưng phấn trong mắt của nhau.

Sợ hãi chính là Vạn Cổ Hàn Triều buông xuống, hưng phấn là Đạo Tổ không ngờ lại có thể ngăn cản Vạn Cổ Hàn Triều.

Từ xưa đến nay, bọn hắn còn chưa từng nghe nói trừ Thần Võ giới ra, ai có thể ngăn cản Vạn Cổ Hàn Triều, mà Thần Võ giới sở dĩ có thể ngăn cản, đây chính là tập hợp lực lượng một giới, mà Đạo Tổ thì là lực lượng một người, độ khó cả hai là không thể đánh đồng.

Bọn hắn hưng phấn đồng thời, Khương Trường Sinh đang rất khó chịu.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được Thiên Địa bảo giám bị đông cứng, mình tạm thời không thể thao túng Thiên Địa bảo giám, đáng sợ nhất là, cỗ hàn ý này không ngờ lại theo nhân quả của hắn và Thiên Địa bảo giám tràn vào trong cơ thể hắn, cũng may không nhiều.

- Thật sự không thể đánh giá thấp võ đạo, năng lực như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc tán thán, đồng thời vận công khu trục lạnh lẻo trong cơ thể.

Vạn Cổ Hàn Triều còn đang bao phủ hư không, mà Côn Luân giới thân ở trong đó chịu đủ tra tấn, mặc dù có Thiên Địa bảo giám bảo hộ, nhiệt độ không khí giữa thiên địa giảm nhiều, chúng sinh rõ ràng cảm nhận được ý lạnh.

Thay đổi to lớn như thế để thương sinh thiên hạ lo lắng.

Khương Trường Sinh thử dò thần niệm ra ngoài, kết quả bị luồng khí lạnh đông cứng, hơi lạnh kia thấu xương theo thần niệm truyền đến trong linh hồn, dọa hắn không còn dám nhìn trộm ra ngoài.

Hắn hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Thiên Địa bảo giám có thể chống đỡ.

- Nếu như Vạn Cổ Hàn Triều là người làm, kia tất nhiên đến từ Thần Võ giới, Thần Võ giới đông kết hết thảy, là vì mục đích gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, trong lòng bất an.

Mặc dù trước mắt đến xem, Thần Võ giới quá ti tiện tự đại, nhưng Thần Võ giới có thể thống trị ba ngàn thiên địa lâu như vậy, tất nhiên có chỗ bá đạo của mình.

Chẳng lẽ Thần Võ giới nghĩ thừa dịp hết thảy bị đông cứng diệt trừ đối lập?.

Chờ chút!

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, sắc mặt kịch biến.

Hư Không Vô Tận bị đông cứng, thế sẽ không còn hắc ám, hết thảy thiên địa núp trong bóng tối chẳng phải đều sẽ bạo lộ ra?

Mục tiêu của Thần Võ giới là Hư Không Vô Tận.

Hắn hiện tại chỉ có thể chờ đợi luồng khí lạnh đi qua, lại tính toán sau.

Hàn khí tràn ngập tinh không, Đại Hàn Thiên chậm rãi hiện thân, phóng ánh mắt nhìn tới, toàn bộ vũ trụ đều là hàn băng, màu nền của vũ trụ đều biến thành hàn băng, hàn khí bàng bạc tùy ý tràn ngập.

Cả người Đại Hàn Thiên rõ ràng gầy gò đi rất nhiều, hắn nhìn kiệt tác của mình, mặt lộ vẻ nụ cười, tự nhủ: - Còn không tệ, thao túng cỗ thần lực này vượt qua trước đó.

Hắn ngẩng đầu, cả người hóa thành một gió lốc ánh bạc bay lên, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa vô cùng mênh mông đã bị đông cứng, những sinh linh tiến lên trong tinh không cũng bị đông cứng, duy trì động tác lúc trước của riêng mình, thậm chí còn có người trong chiến đấu bị đông cứng, có người đầu một nơi thân một nẻo, đầu treo ở phía trên thân thể mấy trượng.

Đợi Đại Hàn Thiên rời khỏi, luồng khí lạnh giữa thiên địa vừa hay biến mất, nhưng ba ngàn thiên địa đã bị đông cứng, lâm vào trong tĩnh lặng.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh một mực diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết, đột nhiên 6 thiên đạo giá trị hương hỏa chợt hạ xuống đến 4 thiên đạo giá trị hương hỏa, sau đó thì không có biến hóa, hắn bởi vậy suy đoán đối phương đã rời khỏi.

- Theo 11 thiên đạo giá trị hương hỏa đến 6 thiên đạo giá trị hương hỏa, thật sự là điên rồi.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đối phương rời khỏi, cái này cũng đại biểu Côn Luân giới tạm thời an toàn.

Thiên Địa bảo giám đã bị triệt để đông kết, cũng may lạnh lẽo trong Côn Luân giới ở vào trạng thái có thể tiếp nhận, sẽ chết rất nhiều sinh linh, nhưng không đến mức hủy diệt chúng sinh. Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ kỷ Băng Hà trong lịch sử kiếp trước, so với Vạn Cổ Hàn Triều của thế giới võ đạo tì có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, đều là thường cách một đoạn năm tháng dài đằng đẵng sẽ xuất hiện, khác biệt chính là, Vạn Cổ Hàn Triều là triệt để đông kết hết thảy, không tồn tại sinh linh nào đang giãy dụa.

- Tốt, ổn định lại, để Thiên Đình trợ giúp nhân gian đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, sau đó nhắm mắt lại, luồng khí lạnh tan biến, lúc này, hắn có khả năng thử thần du thiên ngoại.

Không cần hắn phân phó, Thiên Đế đã bắt đầu bận rộn.

Nhiệt độ Côn Luân giới chợt hạ, điều này đối với thương sinh dưới nhân gian mà nói tuyệt đối là tai hoạ ngập đầu.

Ý thức Khương Trường Sinh đi vào bên ngoài Côn Luân giới, hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên, Côn Luân giới đã bại lộ, tựa như một khỏa Kim Cầu to lớn bị băng phong, trong như một phiến đại lục.

Ý thức của hắn nhìn về phía những phương hướng khác, hết thảy những thiên địa lúc trước hắn quan tâm hiện hình.

Khương Trường Sinh đi vào đại thiên địa của Cựu Cổ giáo, phương đại thiên địa này cũng bị đông cứng, chúng sinh bên trong không nhúc nhích.

- A?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, lúc này chui vào trong Cựu Cổ đại thiên địa.

Ý thức của hắn cấp tốc rơi vào phía trên một mảnh sông băng, hắn thấy được một người, hàn băng trên người hắn đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tan rã.

Không ngờ người này lại có thể cứng rắn chống đỡ hàn khí của Vạn Cổ Hàn Triều?

Điều này làm mới nhận biết của Khương Trường Sinh về Cựu Cổ giáo.

Chương 905: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (1)

Sông băng liên miên, khe hở tung hoành, một tượng băng đứng ở trên băng nguyên, bên trong có một người đang ngồi, khuôn mặt hắn tang thương, giữa mi tâm in một hoa văn màu đen hình dạng hỏa diễm, giờ phút này hàn băng trên người hắn đang đang tan rã, hàn khí bốc lên, mặt ngoài tràn đầy giọt nước.

Ý thức Khương Trường Sinh ở trên không trung nhìn chằm chằm hắn, nhìn xem hắn không ngừng triệt tiêu lạnh lẻo của Vạn Cổ Hàn Triều.

Sau nửa canh giờ.

Người này triệt để tiêu trừ hàn băng trên người, thân áo bào xanh theo gió lạnh phiêu động, đầu đầy tóc khô lay động như lửa.

Hắn từ từ mở mắt, phun ra một ngụm trọc khí, song đồng hắn hiện ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Thật là lực lượng cực hàn bá đạo, xem ra Thần Võ giới ra tay rồi…

Nam tử áo bào xanh tự lẩm bẩm, ánh mắt sắc bén, hắn chậm rãi đứng dậy, bay lên trên bầu trời, sau đó giang hai cánh tay.

Hắn vậy mà bắt đầu hấp thu hàn khí giữa thiên địa.

Khương Trường Sinh xem đến nơi này, không khỏi bội phục hắn, người này tất nhiên là nhân vật số một số hai trong Cựu Cổ giáo, không ngờ lại có thể hấp thu lực lượng của Vạn Cổ Hàn Triều.

Bất quá hắn cũng không xác định Cựu Cổ giáo chỉ có ngần ấy lực lượng hay không, có lẽ bọn hắn còn có một nơi thần bí cùng loại với Thần Võ giới.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh nhảy ra Cựu Cổ đại thiên địa, du lịch Hư Không Vô Tận.

Những thiên địa trước đó bắt được đó đều bị đông kết, Hư Không Vô Tận vì vậy mà mất đi thần bí, trước kia đều là một

màu đen kịt, bây giờ từng cái hiển lộ nguyên hình, nếu như Thần Võ giới thừa này tới, những thiên địa này đều không thể tránh thoát một kiếp.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh thu hồi ý thức, Hư Không Vô Tận bao la vô biên, ngay cả hắn đều không rõ ràng biên giới ở phương nào, vẫn còn rất xa, Vạn Cổ Hàn Triều cũng không có hoàn toàn đông kết Hư Không Vô Tận, chẳng qua là đông kết phạm vi rất lớn, Côn Luân giới, Cựu Cổ giáo, Linh Pháp đại thiên địa mấy cái đều ở trong đó.

Cũng may trước khi Vạn Cổ Hàn Triều đến thì Khương Trường Sinh đã chuyển Côn Luân giới đến phía sau Cựu Cổ giáo, Linh Pháp đại thiên địa và mười phương thiên địa khác, có thể xem trước một chút Thần Võ giới có xử lý những thiên địa này.

- không ngờ ta đánh giá thấp bọn hắn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn phát hiện một vài cường giả cái thế ẩn giấu trong trời đất, đều có thủ đoạn triệt tiêu lực lượng của luồng khí lạnh, chỉ là không có nhanh như hắn và vị nam tử áo bào xanh kia của Cựu Cổ giáo.

Những cường giả này trước đó không tồn tại rõ ràng là gần đây mới trở về, có lẽ bọn hắn sớm đạt được tin tức.

Có những cường giả này ở phía trước cản trở, áp lực của Khương Trường Sinh ngược lại nhỏ.

Cùng lúc đó, toàn bộ Côn Luân giới bắt đầu chống lạnh, Thiên Đình cũng bắt đầu công việc lu bù.

Bên thời gian thật dài sau này, tốc độ giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng trưởng giảm bớt, phàm linh nhân gian trách tội hàn lên trên đầu lão thiên gia, đối với chúng sinh mà nói, lão thiên gia chính là Đạo Tổ hoặc Thiên Đế.

Cái này cũng không có cách, Thiên Đình không thể giải thích cho chúng sinh rằng đây là Vạn Cổ Hàn Triều, cho dù giải thích được hiểu rõ, chúng sinh vẫn như cũ sẽ quở trách Thiên Đình đắc tội cường địch không nên trêu chọc.

Đối mặt kiếp nạn mang tới từng cơn đau, chỉ có thể dùng thời gian đi bù đắp.

Thần Du đại thiên địa cũng rất náo nhiệt, theo Viêm tộc, Thường tộc phổ cập khoa học, các tín đồ biết được Vạn Cổ Hàn Triều tồn tại, kính sợ Đạo Tổ mạnh mẽ.

Dựa theo người Huyền Hoàng Đại Thiên Địa nói, Vạn Cổ Hàn Triều có thể đông kết không gian thời gian, giống tín đồ Viêm tộc, đã không thể động đậy, chỉ có thể ý thức đợi ở bên trong Thần Du đại thiên địa, biết được Côn Luân giới mặc dù bị đông lại, nhưng chúng sinh vẫn như cũ có thể hoạt động, chẳng qua là phàm linh chịu ảnh hưởng, người Viêm tộc rất đỗi giật mình, sau này trải qua hiểu, biết được Đạo Tổ dùng một món pháp bảo bảo hộ Côn Luân giới, chuyện này để các tín đồ hưng phấn.

Pháp bảo oai, có thể mạnh mẽ đến tận đây.

Rất nhiều sinh linh cảnh giới cao thâm đều sẽ bay tới trên trời, một lần xem thử hình dáng của Thiên Địa bảo giám.

Không biết là ai lưu truyền tin tức, Thiên Địa bảo giám lại được truyền ra ở bên trong Thần Du đại thiên địa, nghe đâu Đạo Tổ muốn chọn ra Địa Tiên chi chủ để chấp chưởng Thiên Địa bảo giám.

Tin tức này vừa ra, ngay cả Lữ Thần Châu đều không thể bảo trì bình tĩnh.

Thiên tư tu tiên của Lữ Thần Châu không tệ, lại thêm công lực võ đạo bản thân cao thâm, hắn có thể chuyển hóa Võ Nguyên thành linh lực, làm khó hắn chẳng qua là lý giải cảnh giới về Đạo Pháp, Thiên Đình đã nhấc lên phong trào luyện khí, nhưng hắn một mực không có đạt được pháp bảo vừa lòng đẹp ý, mãi đến khi nhìn thấy Thiên Địa bảo giám.

Hắn quá muốn pháp bảo như thế.

Ý tưởng giống hắn còn có Diệp Chiến, vì đạt được Thiên Địa bảo giám, Diệp Chiến du lịch thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, mong muốn tích lũy công đức.

Nói tóm lại, Vạn Cổ Hàn Triều mặc dù ảnh hưởng đến phàm linh Côn Luân giới, nhưng cũng mang đến kích thích cho Tu Tiên giới, tập tục tu hành phóng đại, nhất là con đường luyện khí, lập tức lấn át Kiếm Tu chi đạo….

Kinh Thành, trong ngự hoa viên.

Khương Tú ngồi ở trong đình, nhìn tuyết bay đầy trời, suy nghĩ tung bay, rượu trong tay đã lạnh, vẫn không có uống vào.

- Phụ hoàng!

Một tiếng cười hăng hái truyền đến, chỉ thấy một nam tử mặc áo vàng bước nhanh đi vào trong tiểu đình, hắn chính là hoàng tử Khương Thiên Sinh, cùng là giống nhau Cảnh Thiên Tông ngày xưa như đúc, chẳng qua trên trán của hắn xuất hiện thêm một thụ nhãn, con ngươi trong con mắt nhỏ hiện lên màu lam, lộng lẫy như là bảo thạch.

Khương Tú bị đánh gãy suy nghĩ không khỏi nhìn về phía hắn, hỏi:

- Chuyện gì?

Khương Thiên Sinh ngồi bên cạnh hắn, cười nói:

- Nhi thần muốn đi ra ngoài xông xáo, thuận tiện tìm kiếm vật liệu luyện khí, Thiên Cảnh tuy mạnh, nhưng còn không thể vơ vét thiên tài địa bảo theo toàn bộ Côn Luân giới, ngược lại nhi thần đợi ở bên cạnh ngài cũng không giúp được cái gì.

Chương 906: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (2)

Nghe vậy, Khương Tú nhíu mày, có chút chần chờ.

Mặc dù Khương Thiên Sinh cũng không phải Thái Tử, nhưng là hài tử hắn thương yêu nhất, trật tự thiên hạ mặc dù đã được định, vẫn như trước có nơi không an toàn, tư chất tu tiên của Khương Thiên Sinh có ý nghĩa chiến lược đối với Thiên Cảnh.

- Phụ hoàng, đừng lo lắng, thực lực của nhi thần cũng không yếu, huống hồ tổ tông từng nói, đi thiên hạ, mới có thể cảm ngộ đạo pháp tự nhiên.

Khương Thiên Sinh cười nói, hắn biết phụ hoàng đang lo lắng cái gì, thế là dừng một chút, tiếp tục nói:

- Trước đó vài ngày, Bạch Kỳ tiền bối trên trời tặng cho ta không ít pháp khí, đan dược, bùa chú, lại bằng vào thực lực của ta, rất khó bỏ mình.

Khương Tú nghe xong, cho rằng gia gia hết sức quan tâm Khương Thiên Sinh, nếu như mình ép ở lại, gia gia như thế nào đối đãi hắn?

- Được thôi, cần người đi cùng?

- Không cần, độc hành thiên hạ, chẳng phải sung sướng?

Thấy hắn cố làm ra vẻ tiêu sái, Khương Tú buồn cười, tiểu tử này luôn tự tin như vậy.

Hai cha con trò chuyện trong chốc lát, Khương Thiên Sinh rời khỏi, hắn chuẩn bị hôm nay liền đi.

Khương Tú cảm khái nói:

- Tính tình này thật sự là một khắc cũng đợi không được.

Lúc này, một Bạch Y vệ bước nhanh đi tới, trình lên một phong thư, Khương Tú mở ra xem xét, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm.

- Thật sự càn rỡ, hoàn toàn không để trẫm vào mắt…

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh lại bế quan hơn mười năm, hắn từ từ mở mắt, tay phải nâng lên, từ sau khi lần trước nghe đạo, hắn cảm ngộ về lực lượng nhân quả càng sâu, lại thêm trong khoảng thời gian này tu luyện, hắn đã có thể sơ bộ nắm giữ lực lượng nhân quả của mình.

Lực lượng nhân quả, không chỉ nhìn trộm gặp gỡ, thôi diễn tương lai, còn có thể dùng nhân quả bản thân đánh tan nhân quả của người khác, một khi không có chỗ có nhân quả, thiên địa không dung, quy tắc gạt bỏ.

Khương Trường Sinh nhìn về phía bên cạnh, nhân quả trên người Mộ Linh Lạc hết sức khổng lồ, rắc rối phức tạp, bất quá

nhân quả nàng tạm thời không có chôn xuống kiếp số.

Hắn vừa nhìn về phía Bạch Kỳ, không khỏi nhíu mày.

Cái tên này.

Nhân quả của Bạch Kỳ không ngờ lại vượt xa Mộ Linh Lạc, tên này tiếp xúc nhân quả thật sự quá nhiều, phúc duyên nhiều, sát kiếp cũng nhiều.

Gần đây, Bạch Kỳ sẽ sẽ nghênh đón một trận sát kiếp, liên quan nhân quả không ngờ lại đến từ Thiên Cảnh.

Khương Trường Sinh hứng thú, theo hắn tiếp tục thôi diễn về nhân quả, kiểm nghiệm lực lượng diễn toán nhân quả của mình.

Bạch Kỳ cùng Long Cung, Thiên Cảnh đều có nhân quả, bởi vì Thiên Cảnh giáp giới Vô Tận Hải Dương, thế lực hai bên khó tránh khỏi có va chạm, đây là ngăn chặn không được, một hoàng tử Thiên Cảnh và long tử của Long Vương trong Long Cung xảy ra mâu thuẫn, đây cũng là lý do dẫn đến sát kiếp của Bạch Kỳ.

Theo mâu thuẫn càng sâu, thế lực hai bên chống chọi, xuống đài không được, thế là đưa tới đại họa, Bạch Kỳ làm chỗ dựa của Long Cung, không thể không hạ giới đi làm thuyết khách, muốn hóa giải họa này, kết quả hai bên đàm phán không thành, Thiên Cảnh cùng Long Cung đại chiến, ảnh hưởng đến Bạch Kỳ, đây cũng là sát kiếp của Bạch Kỳ.

Sát kiếp, cũng không phải tử kiếp, có thể hóa giải, dù sao giữa thiên địa tồn tại định số quá khó lường, biến số lớn nhất của Bạch Kỳ chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh tiếp tục thôi diễn sát kiếp phía sau của Bạch Kỳ.

Yêu tộc chi kiếp, Ma tộc chi kiếp, Thiên Đình nội đấu.

Khá lắm!

Tương lai của tên này rất đặc sắc.

Càng tính toán, Khương Trường Sinh tính tới nhân quả càng mơ hồ.

Tính trong chốc lát, Khương Trường Sinh dừng lại, sau đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía ngoài Côn Luân giới.

Nhân quả trên người Bạch Kỳ trong mắt hắn không đáng giá nhắc tới, trong Côn Luân giới, Bạch Kỳ cho dù chết, hắn cũng có biện pháp phục sinh.

Lần này sở dĩ tỉnh lại, là bởi vì hắn cảm nhận được khí tức chiến đấu, khoảng cách Côn Luân giới rất xa.

Hắn suy đoán Thần Võ giới đang hành động.

Đưa mắt nhìn lại, ánh mắt Khương Trường Sinh rất mau đi đến Cựu Cổ đại thiên địa, quả nhiên, Thần Võ giới nghĩ thừa dịp Vạn Cổ Hàn Triều diệt trừ đối lập, một tôn Khai Quang Thánh Võ dẫn đầu năm vị Thông Diễn Sáng Tạo Võ, mười ba vị Nguyên Đạo Võ Tôn vây công vị nam tử áo bào xanh kia.

Hai bên tại bên trong Cựu Cổ đại thiên địa đang bộc phát chiến đấu, không kiêng nể gì cả, khiến cho Cựu Cổ đại thiên địa không ngừng sụp đổ, không ít sinh linh bị băng phong trực tiếp biến thành tro bụi.

Nam tử áo bào xanh mấy lần nghĩ muốn di chiến trường, nhưng thất bại.

Khai Quang Thánh Võ kia nắm giữ năng lực điên đảo càn khôn, mỗi khi nam tử áo bào xanh nhảy ra Cựu Cổ đại thiên địa, liền bị hắn chuyển trở về, nam tử áo bào xanh mặc dù không cách nào đào thoát, nhưng hắn nắm giữ cổ thuật vô cùng cường đại, độc đấu chúng địch, không rơi vào thế hạ phong, thậm chí để vị Khai Quang Thánh Võ kia chịu không ít khổ.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Khương Trường Sinh đang quan sát cách cổ thuật chiến đấu, cổ thuật mượn nhờ chính là lực lượng phù văn, cái gọi là phù văn, cũng là quy tắc lực lượng ngưng tụ phát động.

Bản chất ba ngàn Đại Đạo là vậy, chẳng qua là mượn nhờ, phương thức thi triển lực lượng khác biệt, thân thể nam tử áo bào xanh rất yếu, hắn không thể không thi triển đủ loại cổ thuật, để cho địch nhân không thể nhích lại gần mình.

Lực lượng cổ thuật của hắn có khả năng tan rã võ nguyên của võ giả, đây cũng là nguyên nhân Thần Võ giới một phương đánh lâu không xong.

Khương Trường Sinh thừa cơ diễn toán một thoáng.

Giá trị hương hỏa của nam tử áo bào xanh tại 1,5 thiên đạo hương hỏa giá trị, vị Khai Quang Thánh Võ kia thì là 1,4 thiên đạo giá trị hương hỏa, đều là Khai Quang Thánh Võ Tam Cực cảnh, chênh lệch không lớn.

Đúng lúc này.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy nam tử áo bào xanh gầm thét một tiếng, lại giang hai cánh tay, lồng ngực ngưng tụ ra một hắc động, hấp thu tất cả trong thiên địa, đại địa phá toái, biển mây tràn vào trong hắc động, khí thế đáng sợ để các cường giả Thần Võ giới lui lại.

Không đến mười hơi thời gian, toàn bộ Cựu Cổ đại thiên địa bị nam tử áo bào xanh hấp thu, khí tức của hắn trở nên cao thâm mạt trắc, trên mặt hiện ra phù văn màu đen, âm u đáng sợ.

Chương 907: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (1)

Sau khi hấp thu Cựu Cổ đại thiên địa, khí tức nam tử áo bào xanh đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ, mặc dù cách nhau rất xa, Khương Trường Sinh ở Tử Tiêu cung phía xa cũng có thể cảm nhận được, mặc dù không bằng Vạn Cổ Hàn Triều trước đó, nhưng cũng làm hắn cảm thấy kiêng kị.

Nam tử áo bào xanh dưới cái trạng thái này, nếu Khương Trường Sinh không toàn lực ứng phó, chỉ sợ rất khó tru diệt.

Các cường giả Thần Võ giới cảm thụ càng sâu, dồn dập kéo dài khoảng cách, không dám tới gần hắn.

Nam tử áo bào xanh thu hắc động trước ngực vào trong lòng bàn tay, sau đó vỗ lên cái trán, trong chốc lát, từng đạo phù văn màu đen theo cơ thể hắn toát ra, trải rộng toàn bộ hư không, dị thường dễ thấy trong hư không đóng băng.

Phù văn màu đen tựa như mạng nhện khuếch tán, lại như xiềng xích, phong tỏa toàn bộ hư không.

Khai Quang Thánh Võ kinh hãi, lúc này thi triển tuyệt học, song chưởng đánh ra một phương thiên địa, đó là núi lửa liên miên địa ngục, cấp tốc biến lớn, muốn xông ra phù văn màu đen phong tỏa, nhưng thiên địa vừa giải trừ phù văn màu đen cấp tốc phá toái, sau đó bị ép thành bột mịn.

Tay phải nam tử áo bào xanh nắm thành quyền, phù văn màu đen khắp hư không đóng băng cấp tốc co vào, theo mặt phẳng trở nên lập thể, giống như từ trên giấy nhảy ra, dùng tốc độ cực nhanh bao trùm đám người Thần Võ giới, theo phù văn màu đen co rút lại thành hắc cầu, khí tức các cường giả Thần Võ giới không còn sót lại chút gì.

Quá nhanh!

Theo nam tử áo bào xanh hấp thu đại thiên địa bắt đầu phản kích đến tru diệt kẻ địch, quá trình không đến thời gian ba hô hấp.

Phù văn màu đen thần bí cầm giữ không gian, tại giai đoạn cuối cùng, dùng thị lực Khương Trường Sinh, rõ ràng thấy những võ giả kia mong muốn thân hóa hư không, nhưng đều thất bại.

Phía trên Chí Hư Triệt Võ, võ giả rất khó bỏ mình, ít nhất rất khó bị võ đạo đánh chết, đáng tiếc, những người này đối mặt cũng không phải võ đạo.

Nam tử áo bào xanh đưa vừa thu tay lại, thu phù văn màu đen vào trong cơ thể, ngay sau đó hắn phun ra một ngụm máu, cả người bắt đầu phun máu, thân thể như bị nện thành đống cát, lay động kịch liệt, năm hơi sau mới dừng lại, khí tức cả người hắn trở nên uể oải.

Thì ra một chiêu vừa rồi có một cái giá rất lớn.

Giờ phút này, nam tử áo bào xanh vô cùng suy yếu, hắn không có dừng lại, quay người bay về phía sâu trong Hư Không Vô Tận.

Khương Trường Sinh nhìn hắn chạy trốn, trong lòng cảm khái vạn phần.

Không ngờ Cựu Cổ đại thiên địa cứ như vậy vong, mà Thần Võ giới cũng tổn thất nặng nề, những cường giả kia cần hao tốn bao nhiêu tài nguyên cùng thời gian mới bồi dưỡng ra được.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh nhìn, nam tử áo bào xanh tìm kiếm được một phương thiên địa bị băng phong, chui vào trong đó, bắt đầu dưỡng thương.

- Không thể coi thường người khác, ngoại trừ Thần Võ giới, Hư Không Vô Tận cũng tàng long ngọa hổ.

Khương Trường Sinh nghĩ thầm, cổ thuật của nam tử áo bào xanh khiến cho hắn mở rộng ánh mắt.

Như vậy xem ra, Thần Võ giới mong muốn tiêu diệt toàn bộ Hư Không Vô Tận cũng không dễ dàng như vậy.

Khương Trường Sinh thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn, hắn đứng dậy, đi vào trước lò luyện đan, bắt đầu luyện đan.

Theo đan hương tràn ngập, Bạch Kỳ tỉnh lại, nàng tiến đến bên cạnh Khương Trường Sinh, hỏi thăm hắn cần dược liệu gì.

Khương Trường Sinh đại khái nói một lần, nàng ghi lại liền rời khỏi Tử Tiêu cung.

Hắn biết Bạch Kỳ lần này hạ giới, cần trải qua sát kiếp, hắn không có ngăn cản, muốn nhìn xem diễn toán lý giải nhân quả của mình có đã nhập môn hay không.

Một năm sau.

Thiên Đình náo nhiệt lên, các thiên binh thiên tướng đều đang thảo luận một chuyện tranh chấp ở nhân gian, Long Cung cùng Thiên Cảnh, hai phe thế lực đều có đại bối cảnh, thậm chí có thể truy tố đến Đạo Tổ, đầy đủ Thiên Đình đau đầu.

Trên Lăng Tiêu bảo điện, Long Cung Long Vương cùng thừa tướng Thiên Cảnh đều như muốn đánh nhau tại đương trường.

Nguyên nhân chuyện gây ra rất đơn giản, chẳng qua là hai dòng dõi thất bên hoàng đánh nhau vì thể diện, nhưng Long Vương cùng Khương Tú cũng không có phát hiện, mãi đến long tử và hoàng tử càng náo càng lớn, dính đến tính mệnh

càng nhiều, Long Vương cùng Khương Tú biết được đã không thu được kết cục.

Bạch Kỳ từng đi làm thuyết khách, nào biết Khương Tú phát động công kích sứ giả Long Cung, bây giờ Thiên Cảnh không phải tầm thường, mà Bạch Kỳ luyện công lại không chăm chỉ, bị thương trong đại trận, này mới khiến hai bên dừng tay, dù sao nàng đến từ Tử Tiêu cung, là thị nữ của Đạo Tổ, tầng thân phận này đủ để Thiên Cảnh, Long Cung lạnh mình, chuyện cuối cùng nháo đến Thiên Đình, hai bên đều hi vọng Thiên Đình chủ trì công đạo.

Thiên Cảnh một phương cảm thấy ban đầu là bởi vì long tử Long Cung chủ động trêu chọc hoàng tử Thiên Cảnh, Long Cung thì cảm thấy ngay từ đầu chỉ là chuyện nhỏ, cũng không có thương vong, nhưng hoàng tử Thiên Cảnh khí lượng nhỏ, đại khai sát giới, chuyện phát sinh, số lượng sinh linh Long Cung thương vong nhiều gấp Thiên Cảnh mấy lần.

Hai phía đều có sai, Thiên Đình không dễ bình phán.

Thiên Đế Khương Tử Ngọc cũng bởi vậy thấy được Thiên Cảnh uy hiếp, Thiên Cảnh ỷ là Đạo Tổ lưu lại căn cơ, làm việc bá đạo, trong mắt dung không được hạt cát, đã có không ít thế lực ăn phải lỗ vốn, chỉ có thể ẩn nhẫn, nhưng lần này là Long Cung, bản thân Long Cung là thế lực Tử Tiêu cung khâm điểm, bọn hắn có niềm tin giải oan.

Từ sau mấy trăm năm trước tước bỏ thuộc địa, Thiên Đế cùng Thiên Cảnh Thiên Tử quan hệ trở nên tế nhị, hai cha con từ đó không có lại tiếp xúc qua, Thiên Đế luôn cảm thấy Thiên Cảnh kìm nén một cỗ năng lực.

Trong Tử Tiêu cung, mặt mũi Bạch Kỳ tràn đầy tái nhợt đi vào trước mặt Khương Trường Sinh tố khổ, nàng bị khí vận đại trận của Thiên Cảnh đánh trọng thương, mặc dù không có chết, nhưng khí huyết thiệt lớn, phải cần an dưỡng một khoảng thời gian.

Nàng chẳng qua là tố khổ thương thế của mình, cũng không có phàn nàn Thiên Cảnh.

- Còn không phải bởi vì ngươi không nỗ lực luyện công, ỷ vào thân phận, liền cho rằng có thể tiêu dao thiên địa, chúng sinh kính ngươi?

Chương 908: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (2)

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm đan lô, hững hờ nói.

Việc này không vào mắt hắn, hắn thậm chí không có hứng thú, vị hoàng tử kia chẳng qua là một trong hậu nhân của hắn, quan hệ không thân cận, Long Cung càng là thế lực của bộ hạ hắn, chấp chưởng trật tự hải dương.

Hắn nuôi Thiên Đình, chính là vì xử lý chút việc vặt này.

- Ai, ngài nói đúng bất quá nhân gian thật sự khác đi rất nhiều, hiện ra không ít Tu Tiên giả lợi hại, ngay cả trận pháp cũng có khác biệt lớn.

Bạch Kỳ thở dài nói, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Số lượng sinh linh nhân gian vượt xa Thiên Đình, mà Thiên Cảnh lại có thể tụ tập nhân tài thiên hạ, không giống Thiên Đình, cánh cửa cực cao, trên con đường cùng một chỗ tu hành Tiên đạo, Thiên Cảnh mặc dù không bằng Thiên Đình, nhưng đây chẳng qua là cảnh giới cao mà thôi, luận số lượng Tu Tiên giả, tuyệt không phải Thiên Đình có thể so sánh.

Mộ Linh Lạc đi tới, cười nói:

- Không phải bọn hắn lợi hại, là ngươi quá yếu, Hoàng Thiên, Hắc Thiên hai tiểu gia hỏa kia đều sắp vượt qua ngươi.

Bạch Kỳ cực kỳ thống khổ, vô lực phản bác.

Khương Trường Sinh mặc dù có thể suy tính đến kiếp nạn Bạch Kỳ tiếp theo trải qua, nhưng hắn không muốn nhắc nhở, thậm chí có loại tâm thái xem kịch vui.

Mộ Linh Lạc ngồi tại một bên khác Khương Trường Sinh, nói đến hoang mang của mình trong tu tiên, Khương Trường Sinh tự nhiên không có từ chối trợ giúp nàng, dù sao cũng là nữ nhân của mình, nhất định phải thiên vị.

- Trong lúc rảnh rỗi, không bằng truyền cho ngươi Ngũ Hành độn thuật, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, ngươi có nguyện học?

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía Mộ Linh Lạc, cười hỏi..

Mộ Linh mang Lạc nghe xong, ánh mắt sáng lên, vội vàng gật đầu.

Trong Thần Du đại thiên địa, Khương Trường Sinh lưu lại rất nhiều cơ sở pháp thuật cùng công pháp, nhưng thần thông cao thâm thì không có, hắn hi vọng để chúng sinh tự mình đi mở mang, không nhận ảnh hưởng của hắn, mà Tiên đạo mới vào sơ kỳ, cũng không thích hợp tu luyện Thần Thông, chậm trễ góp nhặt tu vi.

Mộ Linh Lạc khác biệt, mỗi lần luyện đan, Khương Trường Sinh đều sẽ đưa nàng một chút đan dược, nàng đã là tu vi Hợp Đạo cảnh, trong Thiên Đình chỉ có mấy người có thể miễn cưỡng đuổi kịp nàng, bất quá nàng rất điệu thấp, tạm thời không người biết được cảnh giới của nàng.

Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo, Đại Thừa, Tán Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên.

Tiên đạo mở ra đã có hơn hai trăm năm, Mộ Linh Lạc có thể đi đến Hợp Đạo cảnh, tuyệt đối là tốc độ cực nhanh, cảnh giới đại bộ phận Tu Tiên giả Thiên Đình vẫn còn Nguyên Anh cảnh, Nguyên Anh cảnh ở nhân gian đã thu được địa vị cực cao.

Thế nhân đã thay đổi quan niệm, bắt đầu chỉ để ý cảnh giới tu tiên, mặc dù Nguyên Anh cảnh không phải đối thủ của Võ Đế, nhưng nhóm Võ Đế cũng không dám ức hiếp Nguyên Anh cảnh, hiện tại là Nguyên Anh cảnh, độ cao ở tương lai khó có thể tưởng tượng.

Thời gian thoáng qua, năm năm trôi qua.

Chuyện Thiên Đình gõ Long Cung, Thiên Cảnh các truyền ra, được rất nhiều người thảo luận bên trong Thần Du đại thiên địa.

Thiên Cảnh cũng không phải là thế lực độc nhất vô nhị nhân gian, Thiên Đình là giảng đạo nghĩa đúng sai, Đạo Tổ cũng không có che chở dòng dõi.

Chuyện này cũng làm cho rất nhiều người có dã tâm sinh ra càng nhiều ý nghĩ.

Khương Trường Sinh tự nhiên có thể nghe được các tín đồ nghĩ cái gì, một chút tín đồ có ý nghĩ hết sức âm u, thậm chí muốn mượn cơ hội lật đổ Thiên Cảnh, tự sáng tạo đại thống dưới nhân gian.

Đối với những ý nghĩ này, Khương Trường Sinh cũng không có can thiệp, dù sao chẳng qua là ý nghĩ, có làm hay không là một chuyện khác, thời điểm làm, hắn sẽ xem kịch vui, chờ đến khi Thiên Đình đều không giải quyết được, hắn ra tay.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang chuẩn bị luyện công, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mắt hắn híp lại, nhìn về phía thiên ngoại.

Chỉ thấy trong hư không vô tận băng phong có một thân ảnh đang lao nhanh.

Người này chính là Loạn Võ Tôn trước đó tập kích Bình An.

Loạn Võ Tôn cũng là Khai Quang Thánh Võ, giá trị hương hỏa trước mắt là 0,5 thiên đạo giá trị.

Hắn tựa hồ đang tìm cái gì, khoảng cách đến Côn Luân giới càng ngày càng gần.

Trong hư không băng phong.

Loạn Võ Tôn nhanh chóng tiến lên, ánh mắt quét ngang bốn phương tám hướng, trong miệng lẩm bẩm:

- Đến cùng ở đâu?

Hắn cách Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng ngày càng xa, nếu là trước khi có Vạn Cổ Hàn Triều, hắn cũng không dám tùy tiện đến đây, bởi vì Hư Không Vô Tận rất dễ dàng để cho người ta mê thất, còn giấu giếm vô số nguy hiểm.

Theo Vạn Cổ Hàn Triều bao phủ Hư Không Vô Tận, Thần Võ giới thả ra số lượng lớn cường giả, thời không đông kết, đối với Thần Võ giới mà nói là một trận cơ duyên, bọn hắn có khả năng làm rất nhiều chuyện.

Loạn Võ Tôn đi chuyến này cũng không phải là chấp hành nhiệm vụ của Thần Võ giới, mà là tìm dị số.

Đương nhiên, hắn tìm không phải Đạo Tổ, mà là dị số khác, không phải võ đạo lực lượng giống như Cựu Cổ giáo.

Ven đường, hắn gặp Linh Pháp đại thiên địa, sau khi hắn điều tra, cực kỳ thất vọng về Linh Pháp, sau khi đồ sát một nửa sinh linh Linh Pháp đại thiên địa liền rời khỏi, những sinh linh kia bị đông cứng, chết cũng không có chút nào ý thức, không có thống khổ.

Làm chuyện ác bực này, Loạn Võ Tôn không có chút gánh nặng trong lòng, thật tình không biết hắn trong mắt Khương Trường Sinh là nghiệp lực quấn thân, hắn đã thành con mồi.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sau khi đi ngang qua một phương phương thiên địa, Loạn Võ Tôn bỗng nhiên bị một mảnh đại thiên địa hấp dẫn, mảnh đại thiên địa kia tựa như Kim Cầu bị đông cứng, phía dưới tầng ánh sáng màu vàng hơi mờ là một đại lục.

- Đó là cái gì.

Loạn Võ Tôn sáng mắt lên, hắn lần đầu thấy đại thiên địa dạng này.

Hắn lúc này bay qua, khi hắn đi vào rìa Côn Luân giới, nhìn thấy trong có một đầu Thiên Hà, phía trên thiên hà lại có rất nhiều sinh linh đang hoạt động.

- Làm sao có thể!

Loạn Võ Tôn trừng to mắt, hô hấp dồn dập.

Tuyệt đối là dị số.

Dị số co thể chống cự Vạn Cổ Hàn Triều, lực lượng mạnh bao nhiêu?

Sau khi đoạt được lực lượng này, có lẽ có thể sẽ phân cao thấp cùng Đạo Tổ.

Chương 909: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (1)

Loạn Võ Tôn cố nén kích động trong lòng, tiếp tục quan sát tình huống Côn Luân giới, hắn không vội ra tay, muốn nhìn xem tình huống cụ thể của phiến thiên địa này.

Có thể chống cự Vạn Cổ Hàn Triều, tất nhiên có lực lượng đặc thù bảo hộ, bất quá Loạn Võ Tôn cảm giác trong cũng không có phát hiện khí tức uy hiếp được của hắn, hắn không có chủ quan, cảm giác không đến, cũng không có nghĩa không có, có lẽ cường giả giới này nắm giữ lấy trận pháp đặc thù, ẩn nấp khí tức của mình.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nhìn Loạn Võ Tôn lén lén lút lút, khóe miệng khẽ nhếch.

Thần niệm của hắn điều tra qua hư không gần đó ngoại trừ Loạn Võ Tôn, lại không có người thứ hai, nói cách khác Loạn Võ Tôn đơn độc đến đây.

- Lần trước để ngươi chạy trốn, lần này không thể nào lại để cho ngươi trốn.

Trong lòng Khương Trường Sinh tự nói, hắn bỗng nhiên nhìn thấy nhân quả trên người Loạn Võ Tôn có một tia là tương liên cùng Côn Luân giới, cái này khiến hắn hơi kinh ngạc, hắn tính theo tơ nhân quả này, nhân quả một chỗ khác chính là bị Thất Minh Vương Kim Cô Chú hàng phục.

Thất Minh Vương cùng Loạn Võ Tôn nhận biết?

Thất Minh Vương tiến vào Côn Luân giới đã có một quãng thời gian, mặc dù cúi đầu, nhưng một mực không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, dù sao vạn cổ thiên kiêu không cũng giống như Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương cho dù phục, cũng rất khó tín ngưỡng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, nhân quả giữa Thất Minh Vương và Loạn Võ Tôn không tính sâu, cũng không có thù hận, cũng nói, hai người không phải địch không phải bạn, chẳng qua nhận biết.

Hắn lập tức có ý nghĩ, lúc này chuyển Thất Minh Vương khỏi cung điện của Lữ Thần Châu đến bên ngoài Côn Luân giới.

Thất Minh Vương rõ ràng cảm nhận được một cỗ lực lượng bao trùm mình, hắn vô ý thức mở mắt, phát hiện mình đang ở trong hư không bị băng phong.

Hắn nhíu mày, không rõ xảy ra chuyện gì, hắn đưa mắt nhìn lại, ánh mắt rất nhanh khóa chặt một đạo thân ảnh, đối phương cũng nhìn thấy hắn.

- Như thế nào là hắn?

Thất Minh Vương cùng Loạn Võ Tôn đồng thời suy nghĩ.

Loạn Võ Tôn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại, bốn mắt hắn đi theo trợn to, trong con mắt phản chiếu ra một vệt sáng.

Oanh một tiếng!

Loạn Võ Tôn bị một vệt sáng bao phủ, chùm sáng kia xé nát tầng băng trong hư không, tan biến tại phần cuối hư không, vạch ra một đường vết rách phía trên Côn Luân giới, giống như một phân thành hai hư không đóng băng.

Thất Minh Vương thấy thế thân thể cứng đờ, lúc chùm sáng vừa rồi kia lướt qua trước mặt hắn, hắn lại không kịp phản ứng, thậm chí có thể nói, hắn bị chấn nhiếp đến không dám nhúc nhích.

- Làm sao có thể, vừa rồi là cái gì?

Thất Minh Vương đổ mồ hôi lạnh, lúc này, hắn cảm giác kim cô trên đầu hơi xiết chặt, hắn đi theo suy nghĩ cái gì, nhìn lại phương hướng chùm sáng kéo tới, nhìn thấy một đạo thân ảnh.

Chính là Đạo Tổ.

Đạo Tổ ngồi trên thần tọa, bị thất thải hào quang che giấu hình dáng, mặc dù cách nhau rất xa, hắn cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp bách thâm bất khả trắc.

Hắn thở dài một hơi, thì ra là Đạo Tổ, không sao.

Mà vừa rồi Loạn Võ Tôn là thật?

Thất Minh Vương trước kia gặp qua Loạn Võ Tôn, khi đó, địa vị hai bên chênh lệch cực lớn, Loạn Võ Tôn là tồn tại siêu

nhiên mà Minh tộc đều muốn kính trọng, thực lực thâm bất khả trắc.

- Nếu như vừa rồi không phải là huyễn tượng, Loạn Võ Tôn thật bị Đạo Tổ giết chết.

Thất Minh Vương không dám tưởng tượng, hắn biết Loạn Võ Tôn chính là Vạn Cổ Cự Đầu, tồn tại áp đảo phía trên ba ngàn thiên địa.

Đúng lúc này, trước mắt hắn trời đất quay cuồng, lần nữa lúc thức tỉnh, phát hiện mình một lần nữa về tới trong thiên cung của Lữ Thần Châu.

Thất Minh Vương hít sâu một hơi, tâm tình không thể bình phục, hắn biết là lực lượng của Đạo Tổ đang thao túng hắn.

Vì sao Đạo Tổ để cho hắn thấy Loạn Võ Tôn chết?

Đi vào Thiên Đình lâu như vậy, Thất Minh Vương đã nghe qua rất nhiều truyền thuyết, hắn cảm thấy đáng sợ nhất chính là Đạo Tổ không gì không biết, có thể nhìn trộm lòng người.

Chẳng lẽ Đạo Tổ tính tới hắn nhận biết Loạn Võ Tôn? Thất Minh Vương càng nghĩ càng hoảng, đứng ngồi không yên.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh về tới Tử Tiêu cung, năng lực của Loạn Võ Tôn quá quỷ dị, vì để tránh cho lần nữa lật xe, hắn trực tiếp đánh lén, xuất kỳ bất ý, thi triển thần thông là Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Thần thông yen diệt hết thảy!

Cho dù lực lượng của Loạn Võ Tôn tương quan cùng quy tắc, đối mặt Đại Thiên Tru Đạo Chỉ cũng phải chết.

Hắn còn dùng hương hỏa diễn toán suy tính giá trị hương hỏa người vừa rồi mình giết chết, kết quả biểu hiện tra không ra nhân quả, nói rõ Loạn Võ Tôn triệt để chết hết.

Khương Trường Sinh lập tức thoải mái.

Nghiệp lực của Loạn Võ Tôn vượt xa Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương hai người, hắn cũng không dám thu, mà đối

phương rõ ràng đánh chủ ý đến Côn Luân giới, hắn càng không thể chịu đựng.

- Đáng tiếc, không rõ ràng hắn nắm giữ lực lượng gì.

Khương Trường Sinh hơi tiếc nuối, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, Khai Quang Thánh Võ đều có năng lực không tầm thường, thậm chí có khả năng sánh vai với thần thông, sau này có lúc sẽ gặp được lực lượng cổ quái kỳ lạ.

Một lát sau.

【 Thừa Thiên năm bảy trăm bốn mươi ba, Loạn Võ Tôn để mắt tới Côn Luân giới, muốn chiếm lấy lực lượng Côn Luân giới, ngươi kịp thời ra tay, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Tuyệt học tu tiên - Kim Đan Đại Đạo 】

Kim Đan Đại Đạo?

Khương Trường Sinh hứng thú, lập tức tiếp nhận truyền thừa của Kim Đan Đại Đạo.

Kim Đan Đại Đạo chính là là một loại phương pháp tu tiên, tuyệt học của đạo môn, đạo thống ẩn chứa tâm pháp, trận pháp, độn thuật, phong thuỷ các loại tuyệt học, có thể chủ tu, cũng có thể kiêm tu, con đường này dùng Kim Đan làm chủ, đem thân thể luyện chế thành Kim Đan, sau khi đại thành, vạn kiếp bất diệt, vạn kiếp bất tử.

Chương 910: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (2)

Mặc dù Khương Trường Sinh đã ủng có Đạo Pháp Tự Nhiên Công, nhưng trong Kim Đan Đại Đạo rất nhiều lý niệm để hắn đạt được ích lợi không nhỏ.

Hắn thậm chí có loại cảm giác, Đạo Pháp Tự Nhiên Công có lẽ là công pháp Tiên Thiên, mà Kim Đan Đại Đạo chính là phương pháp tu tiên mà nhóm cao nhân đắc đạo tổng kết ra.

Truyền thừa Kim Đan Đại Đạo, hắn giống như nghe một trận giảng đạo.

Khương Trường Sinh bắt đầu tu hành Kim Đan Đại Đạo, có Đạo Pháp Tự Nhiên Công làm cơ sở, hắn tu hành Kim Đan Đại Đạo rất dễ dàng.

Ở giữa rừng núi, một thiếu niên ngồi tĩnh tọa trên đá lớn ở bên bờ sông, áo vải hơi cổ động, khuôn mặt hắn thanh tú, tóc dài bị dây cỏ buộc ở sau ót, nhìn mặt chỉ có mười lăm mười sáu tuổi.

Thời tiết lạnh lẽo, mặt sông sắp kết băng, theo thiếu niên thổ nạp, phun ra hơi nóng rất rõ ràng.

Bờ sông có một đầu trâu nước đang ăn cỏ, đối diện sông có một lão giả đi tới, khiêng một gánh củi, hắn nghiêng đầu đi, cười nói:

- Thiếu niên, khí trời lạnh như vậy làm sao không ở nhà tu tiên?

Ngữ khí của hắn tràn ngập trêu chọc, thiếu niên không để ý đến, hắn lắc đầu bật cười, tiếp tục đi đường.

Thiếu niên tên Hồ Uyên, năm nay mười lăm tuổi, bởi vì khi còn bé có một vị Tu Tiên giả tới trong thôn, từ đó si mê tu tiên, đây cũng đã trở thành đề tài câu chuyện trong thôn, các thôn dân đều cảm thấy hắn hết sức ngây thơ, phàm nhân chỗ nào có thể tu tiên?

Nhưng không có người biết rõ Hồ Uyên một tháng trước đã thành công Trúc Cơ.

Rất lâu, Hồ Uyên mở mắt, trong ánh mắt veo.

- Vẫn là công pháp của Đạo Tổ thích hợp ta, công pháp do những người kia tự sáng tạo quá loạn.

Hồ Uyên tự lẩm bẩm, mặt lộ ra nụ cười.

Tu tiên đã có ba năm, không có đan dược, hắn lại thành công bước vào Trúc Cơ cảnh, tư chất như vậy tuyệt đối khoa trương, bất quá tuân theo lý niệm điệu thấp, hắn cũng không có tuyên dương trong hiện thực hoặc Thần Du đại thiên địa.

Không sai, hắn sở dĩ có thể tu tiên là bởi vì tiến nhập Thần Du đại thiên địa.

Khi còn bé nghe vị Tu Tiên giả kia giảng giải một chút truyền thuyết thần thoại của Đạo Tổ, người khác đều xem như nghe chuyện xưa, hắn lại không hiểu khắc sâu đối với Đạo Tổ cái tên này, mỗi lần suy nghĩ Đạo Tổ, tâm hắn sẽ rất khó giữ vững bình tĩnh, cuối cùng, hắn thành công đả động Đạo Tổ, tiến vào Thần Du đại thiên địa, mở ra con đường tu tiên của mình.

Hắn đứng dậy, duỗi ra cái lưng mệt mỏi, sau đó thả người nhảy lên, rơi vào trên lưng trâu nước, cưỡi trâu đi trên đường nhỏ nông thôn.

- Trời lạnh thế này cũng không biết bao lâu mới có thể đi qua, thật sự có mùa hè nóng bỏng sao?

Hồ Uyên nhìn mặt trời trên trời yên lặng suy nghĩ, trong ký ức của hắn, thiên địa vĩnh viễn là lạnh, vừa đến mùa đông, càng lạnh thấu xương, không ít lão nhân trong thôn đều chết trong đêm đông.

- Chờ ta thành thần tiên, nhất định phải làm cho Thái Dương tinh quân đến nhân gian ấm lên.

Hồ Uyên khẽ nói, lúc thiếu niên huyễn tưởng luôn tràn ngập tự tin.

Hắn đang muốn nằm ở trên lưng trâu đi ngủ, bỗng nhiên nhìn thấy một người đâm đầu đi tới, người kia toàn thân áo trắng, tay cầm phất trần, tiên phong đạo cốt.

Hồ Uyên trừng to mắt, khí chất của đối phương quá kinh diễm, hắn nhìn kỹ hướng mặt mũi của đối phương.

Thật sự rất tuấn tú.

Mặc dù thân là nam nhi, hắn cũng cảm thấy đối phương đẹp mắt.

Nhất định là Tu Tiên giả.

Hồ Uyên không có lỗ mãng, chờ đợi ba năm tại Thần Du đại thiên địa, hắn cũng biết qua Tu Tiên giới hiểm ác, trong rừng núi hoang vắng gặp được Tu Tiên giả cũng không thể phớt lờ.

Bạch y nam tử đi đến trước trâu nước dừng lại, Hồ Uyên thấy mà căng thẳng trong lòng, vô ý thức cầm một thanh phi đao

bằng gỗ trong bao cỏ phía sau thắt lưng.

- Không ngờ cung sơn xuất hiện thiên tài, thiếu niên lang, một thân linh lực của ngươi từ đâu tập tới?

Bạch y nam tử cười hỏi, hắn cười đến hết sức tỏa sáng, để cho người ta như gió xuân ấm áp, nhưng Hồ Uyên lại càng căng thẳng hơn, không biết nên trả lời như thế nào.

Hồ Uyên do dự một chút, thận trọng nói:

- Khi còn bé gặp được một vị tiên nhân, hắn dạy ta, nói ngày sau sẽ hạ giới tới tìm ta.

Nếu đối phương xem thấu tu vi của hắn, hắn tự nhiên giấu diếm không được, không bằng kéo cờ lớn, dọa lùi đối phương.

Bạch y nam tử vung phất trần, quay người, nhìn về phía bầu trời, cười nói:

- Tiên nhân? Không ngờ ngươi lại có tiên duyên như thế, ta càng cảm thấy hứng thú đối với ngươi, ngươi từng nghe nói qua đoạt xá?

Đoạt xá?

Hồ Uyên bị dọa thả người vọt lên, lộn ngược ra sau rơi xuống đất, kéo dài khoảng cách với bạch y nam tử.

Hắn lập tức rút ra phi đao bằng gỗ, một đao bắn về phía bạch y nam tử, mặt ngoài phi đao lóng lánh ánh sáng màu lục, tốc độ cực nhanh.

Phi đao bằng gỗ đột nhiên đứng ở trước mặt bạch y nam tử, không có đụng phải hắn, mũi đao các cái trán của hắn cách nhau chưa đến một gang tay.

Anh mắt bạch y nam tử ngưng tụ, phi đao bằng gỗ bỗng nhiên bị bắn ra, bay ngược về phía Hồ Uyên.

Hồ Uyên động dung, phản xạ có điều kiện nhảy lên, nhưng phản ứng và tốc độ của hắn quá chậm.

Ngay khi phi đao bằng gỗ sắp đánh trúng hắn, hắn vô ý thức nhắm mắt.

Thân thể Hồ Uyên căng cứng, hai chân run lên, nhưng hắn không có chờ tới thống khổ, hắn thận trọng mở ra một con mắt, phát hiện phi đao treo ở trước mặt hắn, hắn đi theo mở ra con mắt còn lại, nhìn về phía cách đó không xa, phát hiện vị bạch y nam tử kia đang sờ trâu của hắn.

Phi đao chậm rãi hạ xuống, hắn vội vàng vươn tay tiếp được, hắn lúc này mới ý thức được đối phương chẳng qua chỉ trêu đùa hắn, cũng không có thật nghĩ đoạt xá hắn.

Đối phương chơi chiêu này thật sự dọa hắn.

Sau khi đột phá Trúc Cơ cảnh, giác quan của hắn thuế biến, con muỗi trong vòng trăm thước mà hắn đều có thể thấy rất rõ ràng, lực phản ứng càng vượt qua phàm nhân, nhưng ở trước mặt đối phương, hắn không có chút lực lượng chống đỡ.

- Tiểu tử, từ nay về sau, ta chính là sư phụ của ngươi, đã vào môn hạ của ta, liền ban thưởng ngươi cái tên, sau này ngươi gọi Vong Trần đi.

Chương 911 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (1)

- A?

Hồ Uyên bị đối phương kinh động, một giây trước còn muốn đoạt xá hắn, hiện tại muốn thu hắn làm đồ, mặc dù nghe được đoạt xá là lời nói đùa, nhưng đảo ngược như thế quả thực vượt qua dự liệu của hắn.

Bất quá suy nghĩ đối phương cao thâm mạt trắc, lại nghĩ tới thiên tư của mình, trong lòng hắn đã có ý định.

Hắn không có tiến lên, vẫn như cũ giữ một khoảng cách, cẩn thận hỏi:

- Muốn thu ta làm đồ đệ, ngài không giới thiệu một chút về mình?

Bạch y nam tử tự nhiên là Khương Trường Sinh, đối mặt Hồ Uyên hỏi thăm, hắn vung lên phất trần, ra vẻ thần bí, nói:

- Tên của vi sư, không thể nói. Vi sư chẳng qua là một đạo nhân tiêu dao ở giữa nhân thế hồng trần, tính thấy ngươi ta có

một đoạn duyên phận sư đồ, nên đặc biệt tới tìm ngươi.

Nghe vậy, Hồ Uyên buông xuống đề phòng, dù sao trên người hắn cũng không có cái gì đáng giá bị mưu đồ, đối phương thoạt nhìn tuổi trẻ, hẳn là sẽ không nhớ thương thân thể của hắn.

Hắn lúc này đi qua, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh nửa quỳ xuống, ôm quyền nói:

- Đệ tử Hồ Uyên, bái kiến sư phụ!.

Mặc dù trong Thần Du đại thiên địa có không ít người đồng đạo cống hiến đạo pháp, nhưng hắn có thể tiếp xúc đến phần lớn đều là bất nhập lưu, hắn xác thực cần một sư phụ dạy dỗ.

Khương Trường Sinh vung tay áo, xoay người nói:

- Đồ nhi, không mang theo vi sư đi nhà ngươi làm khách?

Hồ Uyên vội vàng đứng lên, dắt trâu bắt kịp bước tiến của hắn.

- Sư phụ, ngài mạnh bao nhiêu?

- Không thể nói không thể nói.

- Ngài là tiên nhân của Thiên Đình sao?

- Không tính, nhưng cũng có chút sâu xa.

Hồ Uyên hỏi, Khương Trường Sinh đáp, hai sư đồ đi càng lúc càng xa trên con đường nông thôn.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, hài lòng cười một tiếng.

Ở kiếp này, Vong Trần để hắn bỏ ra một trăm triệu giá trị hương hỏa, tuyệt đối là thiên tài tu tiên, so với lúc trước Hoa Kiếm Tâm đầu thai cho ra giá trị hương hỏa còn nhiều hơn, bất quá Mộ Linh Lạc sau này đạt được tiên thần mệnh cách, tổng thể tiêu xài, Vong Trần vẫn không sánh bằng.

Dạy bảo Vong Trần, Khương Trường Sinh tự nhiên dùng phân thân, không có khả năng dùng bản tôn đi làm bạn hắn.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu xê dịch Côn Luân giới, lần nữa kéo dài khoảng cách cùng Thần Võ giới, cũng rời xa Hư Không

liệt phùng do Đại Thiên Tru Đạo Chỉ tạo thành, tránh cho bị Thần Võ giới truy xét đến.

Giày vò thật lâu, Khương Trường Sinh bắt đầu bế quan, tiếp tục tham ngộ nhân quả chi đạo.

Nhân quả của Vong Trần kiếp này đơn giản, Khương Trường Sinh liếc mắt đã thấy được tương lai hắn, nhưng theo hắn nhúng tay, nhân quả của Vong Trần bắt đầu biến hóa, tương lai cũng biết biến hóa.

Nhân quả chi đạo, xưa nay không cố định, một mực biến hóa, luôn có chút lực lượng có thể chi phối nhân quả.

Mặc dù sự chú ý của hắn đều ở trên nhân quả chi đạo, tu vi lại không có chậm trễ, Thái Ất đạo quả sẽ tự chủ thu nạp thiên địa linh khí, tích súc pháp lực, mà hắn nghiên cứu nhân quả chi đạo, bản thân cũng là bởi vì tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Theo hắn nắm giữ Kim Đan Đại Đạo, hắn có càng nhiều ý nghĩ.

Xuân đi thu đến, tuế nguyệt như thoi đưa.

Sau khi thương thế Bạch Kỳ tốt lên liền hạ giới, không đến một tháng trở lại, bắt đầu từ đó nghiêm túc luyện công.

Mộ Linh Lạc thì thường xuyên ra ngoài, nàng bắt đầu tự tay chuẩn bị bàn đào đại hội.

Tập tục tu tiên của Thiên Đình một mực ở vào trạng thái cường thịnh, cơ hồ mỗi một ngày đều có người độ kiếp, nhân gian cũng như thế, theo Tu Tiên giả càng ngày càng nhiều, vì khác nhau cùng võ đạo, Tu Tiên giới liền sinh ra, cũng không phải giới chân chính độc lập, chẳng qua là tách ra một vòng khỏi thế tục.

Không phải tất cả mọi người đều có thể tu tiên, nhiều người hơn vẫn duy trì tập võ, đây này cũng dẫn đến địa vị hai loại lực lượng ngang nhau, theo thời gian trôi qua, võ đạo cùng Tiên đạo sinh ra đủ loại mâu thuẫn, rất khó hoà giải.

Thiên Đình tôn trọng Tiên đạo, tự nhiên khuynh hướng Tiên đạo, bọn hắn cũng đang nỗ lực tuyên truyền đạo pháp, càng

ngày càng nhiều tiên thần hạ giới, đi tới các nơi Côn Luân giới giảng đạo, dẫn dắt phàm linh vào Tiên đạo, cái này cũng dẫn đến đủ loại giáo phái như nấm mọc sau mưa.

Ánh nắng ngày mới lên xẹt qua hàn khí tràn ngập, chiếu vào rừng núi đầy sương tuyết, rơi vào trên sườn đồi.

Phân thân Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa bên bờ vực, ánh nắng vung vãiở trên người hắn, giống như vì hắn phủ thêm tầng một hào quang bảy màu.

Hồ Uyên đã tròn hai mươi tuổi ngự kiếm bay tới, xa xa nhìn sư phụ, hắn một hồi hốt hoảng.

Mỗi lần nhìn thấy sư phụ, hắn đều sẽ bị kinh diễm, trên người sư phụ có một loại khí chất hắn không nói rõ được cũng không tả rõ được, khiến cho hắn hướng tới, hắn cũng muốn thai nghén khí chất như vậy.

Đây mới là tiên nhân.

Hồ Uyên hai mươi tuổi dáng người thẳng tắp, tuy một thân áo vải, nhưng tinh khí thần hắn khác hẳn với người thường, nhất là hai con ngươi, sáng ngời khí phách.

Hắn rơi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, cười hỏi:

- Sư phụ, hôm nay truyền ta tới cần làm chuyện gì?

Từ năm năm trước mang sư phụ về nhà làm khách, sư phụ vẫn ẩn cư ở trong núi sâu, không gặp người, nhưng sư phụ ra mặt cũng nói cho các phụ lão hương thân trong thôn rằng Hồ Uyên hắn là thật đang tu tiên, chuyện này còn kinh động đến không ít thành trì gần đó.

Khương Trường Sinh không có mở mắt, mạn bất kinh tâm nói:

- Năm năm qua, vi sư chẳng qua chỉ bảo cho ngươi hoang mang trên tu hành, còn chưa chân chính truyền thụ cho ngươi đạo pháp.

Nghe vậy, ánh mắt Hồ Uyên sáng lên, phấn khởi.

- Vi sư truyền cho ngươi Kim Đan Đại Đạo, tiểu thành trích Tinh chuyển Nguyệt, nhảy ra âm Dương, đại thành đồng thọ cùng trời đất, vạn kiếp bất tử, ngươi có nguyện học ?

- Nguyện ý ! Bất quá, sư phụ, thật có lợi hại như vậy?

Hồ Uyên gật đầu, giống như gà con mổ thóc.

Không nói vạn kiếp bất tử, chỉ là trích Tinh chuyển Nguyệt đã làm cho tâm trí hắn hướng về.

Đây tuyệt đối là thủ đoạn mà tiên nhân mới có thể thi triển.

Chương 912 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (2)

Khương Trường Sinh không có trả lời, bắt đầu giảng giải Kim Đan Đại Đạo, Hồ Uyên nghe xong, lập tức ngồi xuống, nghiêm túc lắng nghe, thiên tư tu tiên của hắn cực kỳ xuất chúng, đã gặp qua là không quên được, nghe một lần đã hiểu được.

Hồ Uyên càng nghe càng kinh hãi, đạo pháp thật cao thâm.

Mặc dù còn chưa luyện, nhưng tinh diệu hơn tất cả đạo pháp lưu truyền trong Thần Du đại thiên địa nhiều lắm.

Sư phụ tất nhiên đến từ Thiên Đình, mà lại địa vị không thấp.

Tiên đạo sinh ra bởi Đạo Tổ, trước mắt dùng Thiên Đình là nơi phát nguyên chủ yếu, hắn tự nhiên sẽ nghĩ như vậy.

Đến mức sư phụ là Đạo Tổ, hắn không dám nghĩ, cảm thấy không có khả năng.

Có thể nhặt được sư phụ lợi hại như thế đã đủ may mắn, làm sao có thể là Đạo Tổ tự mình dạy hắn?

Trong Thần Du đại thiên địa, hắn được nhìn thấy quá nhiều phong thái của nhân vật thiên kiêu, thiên tư của hắn rất mạnh, nhưng chỉ là so sánh cùng Tu Tiên giả bình thường.

Kim Đan Đại Đạo mang rất nhiều pháp thuật, độn thuật, thần thông, khổng lồ mà phức tạp, Hồ Uyên bắt đầu mỗi ngày lên núi, nửa năm sau, hắn trực tiếp dời đến trong núi sâu tu tiên cùng sư phụ.

Thời gian trôi mau, ba mươi năm đi qua.

Hồ Uyên năm mươi tuổi vẫn bảo lưu lấy diện mạo hai mươi tuổi, tu hành Kim Đan Đại Đạo để tu vi hắn tăng nhanh như

gió, đã đi đến Hóa Thần cảnh, tốc độ như vậy ngay cả chính hắn đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hắn ở trong Thần Du đại thiên địa chưa từng nghe tới tốc độ như thế.

Hắn đã có ba mươi năm không có xuống núi.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh theo vách núi đứng lên, Hồ Uyên nghe được động tĩnh, đi theo mở mắt.

Nhìn sư phụ dưới ánh mặt trời chiếu sáng, tâm thần Hồ Uyên run lên, trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác không ổn.

- Vong Trần, sư phụ nên rời khỏi, sau này con đường tu tiên liền dựa vào chính ngươi.

Khương Trường Sinh nhìn cảnh đẹp của sơn hà ở cuối chân trời, nhẹ nói, sương lạnh vờn quanh vạn dặm rừng núi, như Tiên cảnh, có một loại tịch liêu, tuyệt mỹ cách biệt với thế giới.

Hồ Uyên vội vàng đứng lên, hỏi:

- Sư phụ, ngài muốn đi đâu? Không thể mang theo đồ nhi sao?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi có người nhà của ngươi, không dễ dàng dứt bỏ, thiên hạ to lớn tuyệt không phải ngươi có thể tưởng tượng, nếu như ngươi theo ta mà đi, lần sau trở về, cố nhân đã ở trong đất vàng.

Nghe nói như thế, Hồ Uyên động dung, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cha mẹ, huynh đệ tỷ muội trong nhà, ba mươi năm đối với hắn mà nói rất nhanh, nhưng đối với phàm nhân.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên có loại suy nghĩ xúc động mãnh liệt xuống núi về nhà, chẳng qua là trước mắt sư phụ muốn rời khỏi, hắn chỉ có thể kềm chế ý nghĩ trong lòng.

- Sư phụ, sau này ta nên đi chỗ nào tìm ngài?

Hồ Uyên truy vấn, hốc mắt không tự chủ được đỏ lên.

Nói ra, Khương Trường Sinh là người làm bạn hắn lâu nhất, còn lâu hơn người nhà của hắn.

Khương Trường Sinh vung lên phất trần, quay đầu cười nói:

- Dồ nhi ngốc, mong muốn thấy vi sư không có dễ dàng như vậy, hi vọng một ngày kia, vi sư có thể nghe nói tên Vong Trần vang vọng tam giới.

- Trước khi đi, lại truyền cho ngươi bảy mươi hai loại biến hóa.

Dứt lời, tay phải hắn vung lên, một hồi gió nhẹ đập vào mặt Hồ Uyên, ý thức của hắn trong nháy mắt hoảng hốt.

Không biết đi qua bao lâu, có lẽ là một chớp mắt, cũng hoặc là vài năm.

Hồ Uyên mãnh liệt thức tỉnh, phát hiện mình còn đứng ở vách đá, chẳng qua không thấy thân ảnh sư phụ, trong đầu nhiều thêm một đoạn trí nhớ.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Hồ Uyên hít sâu một hơi, hô lớn vài tiếng, không có nghe sư phụ đáp lại, hắn hiểu rõ sư phụ sớm đã rời khỏi.

- Danh chấn tam giới… Hồ Uyên tự lẩm bẩm, hắn bỗng nhiên suy nghĩ một kiện đại sự trong Thần Du đại thiên địa.

Đạo Tổ muốn lập Địa Tiên chi chủ.

Nếu như hắn có thể trở thành Địa Tiên chi chủ, có tính danh chấn tam giới hay không?

Có lẽ sư phụ cũng đang vì Địa Tiên chi chủ mà nỗ lực, đến lúc đó nếu hắn và sư phụ cùng một chỗ tranh Địa Tiên chi chủ, há không diệu quá thay?

Nghĩ được như vậy, Hồ Uyên lộ ra nụ cười, trong lòng mất đi ưu sầu khi ly biệt.

Hắn thả người vọt lên, dưới chân ngưng tụ mây mù, đằng vân giá vũ xuống núi.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc đi vào trong điện, nhìn thấy Bạch Kỳ còn đang luyện công, nàng lắc đầu bật cười không có nghĩ tới tên này không ngờ lại có thể kiên trì lâu như vậy.

Nàng đi đến trước lò luyện đan ngồi xuống, chuẩn bị luyện đan.

Lúc giá, Khương Trường Sinh mở mắt.

Hắn vừa mở mắt, đại biểu cho trăm năm qua đi, trăm năm ngộ đạo đối với hắn mà nói, tương đương với uống trà nửa canh giờ, tuế nguyệt nhanh chóng thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn trong tu hành.

Đầu tiên, Khương Trường Sinh diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, xác định Côn Luân giới không có gặp nguy hiểm mới nhìn xuống nhân gian.

Hồ Uyên bái hắn làm thầy cũng có trăm năm, bảy mươi năm trước sau khi phân thân rời khỏi, Hồ Uyên trở lại trong thôn, nhưng không có qua mấy năm, cha mẹ thọ chung, cái này khiến hắn hết sức hổ thẹn, cho rằng mình không có tận hiếu.

Trong nhà chờ đợi năm năm, hắn lưu lại một chút phương pháp tu tiên liền rời khỏi, một mình xông xáo Tu Tiên giới.

Hồ gia bởi vì hắn lưu lại công pháp tu tiên mà trong vòng mấy chục năm sau phát triển, trở thành bá chủ một vùng.

Trong hơn sáu mươi năm, Hồ Uyên hành tẩu thiên hạ, tìm kiếm chỗ linh khí dồi dào, tu vi một mực tăng trưởng, nương tựa theo Kim Đan Đại Đạo cùng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, dù cho gặp người cảnh giới cao hơn hắn cũng rất khó chiến thắng hắn, đánh không lại, hắn còn có thể chạy.

Thanh danh tiểu tử này bắt đầu vang dội! Khương Trường Sinh bắt đầu hồi ức đi qua, suy nghĩ rất nhiều năm trước ở đình viện kia, hắn dạy bảo đệ tử, Vong Trần ở bên cạnh quét rác, tình cờ cũng sẽ dừng lại nghiêm túc nghe hắn kể chuyện xưa, giảng võ đạo. Thương hải tang điền, cố nhân còn đây, quả thật là một chuyện may mắn?

Chương 913 - Chung phạt Thần Võ giới (1)

Khương Trường Sinh nhìn Hồ Uyên một hồi, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mộ Linh Lạc.

Thấy nha đầu này đang luyện đan, hắn không có quấy rầy, gần đây Thiên Đình nhấc lên phong trào luyện đan, Thiên Đế thậm

chí trù hoạch luyện đan đại hội, vì bàn đào đại hội làm chăn đệm.

Từ khi Tiên đạo phát triển đến nay, Thiên Đình đã có tiên thần lấy được thành tựu trên đan đạo, trong đó một vị Tinh Quân càng trở thành nhân vật đại biểu của Thiên Đình về đạo luyện đan.

Bất quá nói đến luyện đan chi đạo, người lợi hại nhất Côn Luân giới cũng không ở trong Thiên Đình, mà là ẩn cư tại nhân gian, cũng là tín đồ hương hỏa, chẳng qua là người kia không muốn vào Thiên Đình.

Luyện đan đại hội chính là hấp dẫn luyện đan nhân tài Tu Tiên giới cho Thiên Đình, trên luyện đan đại hội lần này, Thiên Đình cũng sẽ tuyên bố về lợi ích của bàn đào, loại quả thần kỳ có thể tăng trưởng thọ nguyên, tuyệt đại đa số sinh linh đều khó mà từ chối.

Thời gian một nén nhang sau, Khương Trường Sinh dùng thần niệm trợ giúp linh lực Mộ Linh Lạc khống chế hỏa diễm, Mộ Linh Lạc liếc mắt nhìn về phía hắn, mặt lộ ra nụ cười, nàng không có lên tiếng, mà chuyên chú nhận hắn dẫn dắt.

Từ khi Loạn Võ Tôn ngã xuống, Côn Luân giới không tiếp tục gặp được người Thần Võ giới đột kích, cái này cũng trong dự liệu của Khương Trường Sinh, Hư Không Vô Tận bao la, mặc dù Thần Võ giới mong muốn giám sát Hư Không Vô Tận bị đông cứng, cũng cần tháng năm dài đằng đẵng, có lẽ đây chính là vì cái gì mỗi lần Vạn Cổ Hàn Triều tiến đến, sẽ đông kết thời không mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm.

Khương Trường Sinh dẫn dắt xong Mộ Linh Lạc luyện đan, bắt đầu thần du thiên ngoại, nhìn tình huống Hư Không Vô Tận.

Phía trên hoang nguyên, lần lượt từng bóng người đứng ở phía trên sườn đồi, nhìn ra tầng tầng mây đen ở chân trời xa xa, một vệt ánh sáng xuyên thủng tầng mây, vẩy trên mặt đất, trong ánh sáng thần thánh kia có một thân ảnh bồng bềnh, rút ngắn khoảng cách nhìn lại, quanh người hắn được gió lốc bao

quanh, bí mật mang theo vô số kể tinh quang nhỏ bé, liên tục chui vào trong cơ thể hắn.

Từng người võ giả phía trên sườn đồi có khí tức cường đại, cầm đầu chính là một vị Thần Võ Chí Thượng, thể phách to lớn, tay phải để ở sau thắt lưng, tay trái vuốt râu, áo bào đen theo gió lất phất.

Hắn được xưng Đồ Thần Võ, cũng không phải Thần Võ tàn nhẫn hiếu sát, mà là họ Đồ, mười tám vị Thần Võ Chí Thượng đều dùng họ làm danh hào.

- Thái Thượng Côn Luân không hổ là thiên kiêu được Thần Võ giới coi trọng nhất.

- Cảnh giới như thế đã nắm giữ lực lượng Thần Võ, tiền đồ bất khả hạn lượng.

- Hắn thuận lợi chấp chưởng Thần Võ lực lượng, sau này chưa hẳn không thể trở thành Thiên của Thần Võ giới.

- Không sai, Võ đạo trường thịnh, nên giải quyết những dị số kia.

- Nói ra, gần đây Thần Võ giới tẩy trừ dị số cũng không thuận lợi, chết không ít cường giả.

Nghe người bên cạnh nghị luận, Đồ Thần Võ không có mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thái Thượng Côn Luân phương xa.

Thái Thượng Côn Luân tắm trong cường quang, hắn từ từ mở mắt, một mặt mê muội, hắn nâng tay phải lên, nhẹ giọng tự nói:

- Đây cũng là Thần Võ lực lượng à, thật cường đại, trách không được có thể được xưng là lực lượng của thần.

Trong mắt của hắn bắn ra ánh sáng lạnh lẽo doạ người, đó là chiến ý ngưng tụ mà hiện.

Giờ khắc này, Thái Thượng Côn Luân đầu tiên suy nghĩ chính là Đạo Tổ! Đạo Tổ tru sát Thất Thập Nhị Thần Động của hắn, thù này không thể không báo, nhưng Thần Võ giới một mực chế ước hắn, cảm thấy hắn cũng không phải đối thủ của Đạo

Tổ, bây giờ hắn nắm giữ Thần Võ lực lượng, không người lại có thể ngăn cản hắn.

Ngay lúc Thái Thượng Côn Luân suy nghĩ việc này, Đồ Thần Võ lăng không xuất hiện ở phía trước, ở ngoài cường quang, ánh mắt dò xét hắn.

- Không tệ, bây giờ ngươi hẳn là có thể quét ngang cảnh giới Khai Quang Thánh Võ, ta biết ngươi đã kìm nén không được, muốn đi ra ngoài, bất quá Thần Võ giới còn có những nhiệm vụ khác muốn ngươi đi làm.

Đồ Thần Võ cười nói, càng xem Thái Thượng Côn Luân, càng hài lòng.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày hỏi:

- Nhiệm vụ gì?

Ánh mắt Đồ Thần Võ sáng rực nói:

- Tẩy trừ dị số, chung kết Vạn Cổ Hàn Triều.

Nghe vậy, Thái Thượng Côn Luân thả lỏng lông mày, nhiệm vụ này cũng có thể bao gồm cả Đạo Tổ, hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

- Trong khoảng thời gian này, rất nhiều lão bất tử tồn tại trong Hư Không Vô Tận bắt đầu sôi nổi, ba ngàn thiên địa cần Thần Võ lực lượng ra tay, chớ có để chúng ta thất vọng.

Đối mặt Đồ Thần Võ nhắc nhở, Thái Thượng Côn Luân bình tĩnh gật đầu.

Cường địch càng nhiều, hắn càng hưng phấn.

Bản thân mạnh mẽ không cần phụ trợ.

Đây cũng là tự tin của hắn, từ khi hắn tập võ đến nay, quét ngang đối thủ các cảnh giới, chưa bại một lần, hắn sẽ tiếp tục giữ vững ghi chép này.

Thái Thượng Côn Luân giương mắt, nhìn chằm chằm Đồ Thần Võ, đột nhiên hỏi:

- Không biết ta còn kém mười tám vị chí thượng bao nhiêu?

Ánh mắt của hắn tràn ngập tính xâm lược, càn rỡ nhìn chằm chằm Đồ Thần Võ.

Đồ Thần Võ cũng không có tức giận ngược lại cười to, nói:

- Hậu bối, năm đó ta vừa lấy được Thần Võ lực lượng, cũng bành trướng như ngươi, đợi ngươi chung kết Vạn Cổ Hàn Triều, ngươi tự có tư cách khiêu chiến chúng ta.

Thái Thượng Côn Luân nhếch miệng lên, nói:

- Một ngày này sẽ không quá lâu.

Ý thức Khương Trường Sinh du đãng trong Hư Không Vô Tận, hắn phát hiện những Thiên địa kia mặc dù bị đông cứng, nhưng sinh linh cũng chưa chết, chỉ cần không phá hư là được, mà lại theo thời gian trôi qua, khí tức của những sinh linh này vậy mà đang tăng cường.

Chẳng lẽ Vạn Cổ Hàn Triều cũng không phải kiếp nạn, là một loại ban ân?

Trách không được lúc trước Vạn Cổ Hàn Triều tiến đến, cũng không có kích động sinh tồn ban thưởng.

Vạn Cổ Hàn Triều rất giống Thiên Hà, tức có thể là tai hoạ, cũng có thể là cơ duyên.

Tai hoạ chính là người như Loạn Võ Tôn, tùy ý tàn sát sinh linh vô tội.

Khương Trường Sinh bắt đầu tò mò lực lượng nơi Vạn Cổ Hàn Triều phát ra, hàn khí này thậm chí có thể triệt tiêu thần niệm của hắn, phi thường mạnh mẽ, trước mắt hắn gặp phải những lực lượng cường đại kia đều không như hàn khí của Vạn Cổ Hàn Triều, có lẽ tương quan cùng bản nguyên võ đạo.

Chương 914 - Chung phạt Thần Võ giới (2)

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên chuẩn bị kết thúc trạng thái thần du, bất quá hắn đột nhiên nhớ tới vị nam tử áo bào xanh kia của Cựu Cổ giáo.

Hắn lúc này đem ý thức bay về phía thiên địa chỗ nam tử áo bào xanh ẩn núp, kết quả ven đường hắn đã thấy được đối phương.

Nam tử áo bào xanh đang bay lượn ở trong hư không băng phong, tốc độ cực nhanh.

Chờ chút!

Phương hướng này.

Đối phương hướng về phía Côn Luân giới mà đi.

Không thể để cho hắn tới gần Côn Luân giới, nên ngăn cản lại, biến số quá lớn.

Khương Trường Sinh lúc này thu hồi ý thức, sau đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía nam tử áo bào xanh.

Nam tử áo bào xanh nhanh chóng bay lượn, vẻ mặt âm trầm, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên!

Một bóng người màu xanh lam xuất hiện ở phía trước, hắn cả kinh lập tức dừng lại.

Chính là Đạo Tâm thần chỉ.

Nam tử áo bào xanh nhíu mày, hắn tựa hồ nhìn ra cái gì, lông mày giãn ra, hỏi:

- Xin hỏi các hạ là Thiên Đình Đạo Tổ?

Đạo Tâm thần chỉ hỏi ngược lại:

- Ngươi thế nào biết là ta?

Nam tử áo bào xanh lộ ra nụ cười, nói:

- Trong những năm này, tên tuổi của các hạ cũng không nhỏ, ta đều gặp dị số khác, duy chỉ có chưa từng gặp qua ngươi, xem ra ngươi tính tới ta muốn đi tìm ngươi.

Đạo Tâm thần chỉ yên lặng, không có nói tiếp.

Nam tử áo bào xanh nói theo:

- Ta chính là người thừa kế của cổ thuật tên Mạc Vọng, thiên địa của ta bởi vì Thần Võ giới mà chết, tiếp theo, thiên địa của các ngươi cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, ta muốn tìm ngươi cùng với người thừa kế của không phải võ đạo khác,

cùng chống lại Thần Võ giới, so với việc ngồi chờ chết, không bằng chúng ta hợp lại, chung phạt Thần Võ giới!

Hắn chăm chú nhìn Đạo Tâm thần chỉ, trong lòng tràn ngập tò mò.

Đây là thủ đoạn gì, hắn vậy mà nhìn không thấu khí tức cùng hình dáng của đối phương.

Đạo tâm thần chi chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi có thể tìm tới bao nhiêu người thừa kế, có chắc chắn hay không?

Mạc Vọng lộ ra nụ cười, nói:

- Hư Không Vô Tận này cũng không thiếu cường giả, phần lớn đều là bởi vì ngẫu nhiên đạt được cơ duyên không phải võ đạo bị khu trục, ngay cả ta đều không rõ ràng Hư Không Vô Tận cất giấu bao nhiêu người thừa kế của các Đại Đạo, bất quá ta có thể tìm tới không dưới mười vị, trong đó có năm vị không kém hơn ta, thiên địa của bọn hắn càng thêm thành thục, chẳng qua là quá điệu thấp, Vạn Cổ Hàn Triều chính là cách làm của Đại Hàn Thiên, Đại Hàn Thiên mỗi lần thi triển luồng khí lạnh lực lượng liền sẽ ngủ say mười vạn năm, đây cũng là cơ hội của chúng ta, huống hồ, trong những năm nay, Thần Võ giới nhiều lần gặp tập kích, thực lực sớm đã giảm xuống.

Khương Trường Sinh thì đang nghĩ, người Linh Pháp đại thiên địa trước đó cũng có thể đoán được Côn Luân giới tồn tại, bây giờ Mạc Vọng cũng có thể, điều này nói rõ hắn vô luận như thế nào xê dịch Côn Luân giới, đều sẽ bị phát hiện, so với ngồi chờ chết, không bằng thử một chút.

Hắn và Thần Võ giới đã đi đến quan hệ thù địch, không có khả năng lại hóa thù thành bạn.

Đạo Tâm thần chỉ mở miệng nói:

- Tốt, khi nào?

Nụ cười trên mặt Mạc Vọng càng sâu, chẳng qua nụ cười của hắn cực kỳ nguy hiểm, lạnh lùng nói:

- Nếu muốn chung phạt Thần Võ giới, vậy thì phải làm chuẩn bị chu đáo, ta sẽ đích thân dẫn đầu việc này, ngươi tạm chờ tin tức của ta.

Đạo Tâm thần chỉ chậm rãi gật đầu.

Mạc Vọng không nói thêm lời, chắp tay bay về một phương hướng khác.

Như thế tùy ý đã quyết định một việc lớn, dây cũng nói rõ tình cảnh của bọn những dị số như hắn này, Mạc Vọng không lo lắng Khương Trường Sinh sẽ phản bội. Đạo Tâm thần chỉ nhìn chăm chú lấy Mạc Vọng rời khỏi, thật lâu, Đạo Tâm thần chỉ chậm rãi tiêu tán.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh giải trừ Thiên Địa Vô Cực Nhãn, thần sắc của hắn nghiêm túc, bắt đầu suy nghĩ lúc đó như thế nào ra tay.

Nếu muốn chiến, không thể đùa giỡn.

Lần này, nhất định phải để Thần Võ giới trả giá đắc, đau đến ít nhất không còn dám tới xâm chiếm.

Côn Luân giới cần nhất chính là thời gian, vạn năm sẽ để Côn Luân giới thuế biến.

Nhất định phải trù bị thật tốt một trận chiến này.

Khương Trường Sinh bắt đầu thi triển Đại Đạo hóa hình, đem thần thông của mình hiển hóa thành sợi tóc, bao gồm cả Thiên Địa Câu Diệt, Đại Thiên Tru Đạo Chỉ các loại.

Bất quá hắn phát hiện khi Thiên Địa Câu Diệt ngưng tụ thành sợi tóc, pháp lực ẩn chứa lộ ra, không thể rót vào toàn bộ pháp lực, đây là mâu thuẫn của bản thân thần thông, bản thân của Thiên Địa Câu Diệt đã cao hơn Đại Đạo hóa hình, có thể làm cho Đại Đạo hóa hình hiện ra một phần lực lượng của Thiên Địa Câu Diệt, đã rất khó được.

Tà dương chậm rãi hạ xuống, giữa thiên địa bộc phát gió lạnh.

Ở giữa dãy núi, Hồ Uyên nằm trên lưng Thanh Ngưu, trong miệng ngậm một cây cỏ dại, hắn bắt chéo hai chân, thoải mái

biết bao. Thanh Ngưu này là do hắn nuôi lớn, nuôi mười năm, còn muốn lớn hơn cả con trâu trong nhà của hắn trước đó, chính bởi vì từ nhỏ chăn trâu, cho nên hắn có tình cảm đặc thù với trâu, mà con Thanh Ngưu này ẩn chứa huyết mạch của Thái Hoang Hung thú, cho nên hắn mang theo bên người, nuôi thành vật cưỡi.

Hiện tại chỉ thiếu một thanh thần binh pháp khí vừa tay, nghe nói Long Cung chứa hết chí bảo thiên hạ, có thể đi nhìn một chút.

Hồ Uyên nhìn mặt trời lặn, yên lặng suy nghĩ.

Một mình xông xáo Tu Tiên giới đã có trên trăm năm, hắn tưởng niệm người nhà càng ngày càng ít, nhưng hắn cuối cùng nghĩ đến sư phụ của mình.

Có lẽ hắn không rõ ràng thân phận chân thật của sư phụ, có lẽ là hắn còn chưa báo ân, sư phụ trở thành lo lắng lớn nhất trong lòng của hắn.

Đúng lúc này, một hồi cuồng phong kéo tới, Hồ Uyên cả kinh lập tức nhảy dựng lên, đứng ở trên lưng trâu nhìn ra xa, chỉ thấy ở giữa núi cao phương xa có một đầu chim lớn thần tuấn bay tới, khoác lên lông vũ màu vàng kim, đầu giống như diều hâu, trong lúc vỗ cánh có lôi điện xen lẫn. Kim Ưng nhanh chóng lướt qua, để rừng cây xung quanh Hồ Uyên kịch liệt chập chờn, giống như bất cứ lúc nào sẽ bay lên từ mặt đất.

Chương 915 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (1)

Nhìn Kim Ưng đi xa, Hồ Uyên thầm mắng, hắn cảm nhận được khí tức của Tu Tiên giả, nói rõ Kim Ưng kia cũng chỉ là vật cưỡi.

Từ khi Tiên đạo mở ra, càng ngày càng nhiều linh sủng, vật cưỡi bắt đầu xuất hiện, Tu Tiên giả có thể thông qua thần thức trao đổi cùng linh sủng, vật cưỡi, cho nên càng ngày càng nhiều Yêu thú, Hung thú tiến vào trong ánh mắt của nhân tộc.

Hồ Uyên vừa định ngồi xuống, phát hiện Kim Ưng kia vậy mà quay đầu bay trở về, hắn lập tức lấy ra một thanh trường kiếm

từ trong túi trữ vật, chuẩn bị chiến đấu.

Xông xáo nhiều năm, hắn trải qua không ít chiến đấu, nhưng nương tựa theo Kim Đan Đại Đạo cùng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, hắn chưa bại một lần.

Bây giờ Tu Tiên giả càng ngày càng nhiều, cũng không phải hết thảy Tu Tiên giả đều ở trong Thần Du đại thiên địa, dù cho là người đồng đạo, cũng có thể vì lợi ích mà ra tay.

Rất nhanh, Kim Ưng bay tới vùng trời rừng núi, Hồ Uyên nhìn thấy một nam tử.

- Đạo hữu không đơn giản, vậy mà có thể hàng phục dị thú như thế, mà ta lại nhìn không thấu được tu vi của ngươi.

Nam tử trên lưng Kim Ưng chính là Khương Thiên Sinh đi ra ngoài lịch luyện, Cảnh Thiên Tông chuyển thế.

Người hắn mặc một bộ áo bào hiệp khách màu trắng, đầu đội mũ tơi, bên hông đeo lấy hai túi trữ vật cùng với một hồ lô, đón gió mà đứng, thụ nhãn trên trán đã bị ẩn giấu, chỉ hiển lộ ra một dòng đạo văn.

Hồ Uyên thấy đối phương có khí chất bất phàm, cẩn thận nói:

- Đa tạ đạo hữu tán dương, đạo hữu quay đầu, cần làm chuyện gì?

Không dễ chọc.

Giác quan của Hồ Uyên dị thường bén nhạy, hắn đã nhận ra một tia khí tức nguy hiểm từ trên người đối phương.

Điều này nói rõ đối phương có thể uy hiếp được hắn.

Khương Thiên Sinh cười nói:

- Đạo hữu chớ khẩn trương, tại hạ chẳng qua tò mò, muốn cùng ngươi kết giao thôi, ta hành tẩu thiên hạ, yêu thích kết bạn, cộng tham đạo pháp, mà không phải vì tư dục bản thân, tùy ý ra tay.

Hắn thả người nhảy xuống, đi vào trước mặt Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu giương mắt, trong mắt trâu nhìn như lười biếng lóe lên hung quang.

Thấy Hồ Uyên yên lặng không nói, Khương Thiên Sinh bỗng nhiên nói:

- Kê cao gối mà ngủ Huyền môn cửu trọng thiên.

Hồ Uyên sáng mắt lên, lập tức đáp:

- Điểm hóa Đạo Môn lập thành tiên.

- Ha ha ha!

Hai người nhìn nhau cười to, quan hệ lập tức rút ngắn.

Mặc dù bọn hắn lẫn nhau xông xáo gặp được người đồng đạo là địch, nhưng đại bộ người phận đồng đạo vẫn hết sức thân thiện.

Hồ Uyên rơi xuống đất, cùng Khương Thiên Sinh bắt chuyện.

Khương Thiên Sinh che giấu dòng họ, hai người càng trò chuyện càng hợp ý.

Nhìn như trò chuyện hợp ý, trên thực tế Hồ Uyên từ đầu tới cuối duy trì cảnh giác.

Nghe nói Hồ Uyên muốn đi Long Cung, Khương Thiên Sinh biểu thị mình cũng muốn đi, không bằng cùng đường.

Long Cung tọa lạc ở Vô Tận Hải Dương, thái độ đối với các tộc rất khai phóng nguyện ý tiếp nhận Tu Tiên giả tiến đến mua sắm hoặc đổi vũ khí, bọn hắn thậm chí nguyện ý xuất ra một chút thần binh không tầm nhường để người có duyên tới thử, dùng cái này tăng trưởng danh tiếng Long Cung Thánh địa.

Hai người ăn nhịp với nhau, cùng nhau đi tới Long Cung, vùng cách Vô Tận Hải Dương đã không xa.

Chỗ sâu dưới đáy biển, trong Đông Long Cung.

Bạch Kỳ lười biếng nằm tựa ở trên ghế dựa, trên điện là Long Vương Ngao Đông đang đứng, hắn đã hoá hình, đầu rồng thân người, người mặc long bào, khí chất uy nghiêm, nhưng giờ phút này khom người kêu gọi nhóm nữ yêu bưng thức ăn, món ngon.

Bạch Kỳ vuốt vuốt tay áo, liếc qua rượu ngon trên bàn.

- Làm sao chỉ có ngần ấy? Chẳng lẽ ngươi còn không vừa lòng? Không vừa lòng ta không thành công ra mặt cho ngươi?

Ngao Đông cười khổ nói:

- Sao có thể, ngài vì chuyện của Long Cung, bản thân bị trọng thương, tiểu long hổ thẹn không thôi, huống hồ Thiên Đình có thể công đạo xử lý việc này, tất cũng xem ở mặt mũi của ngài.

Bạch Kỳ gật đầu, cười nói:

- Tính ngươi thức thời.

Ngao Đông đi theo mặt mày hớn hở, càng không ngừng vuốt mông ngựa.

Bạch Kỳ uống một chén rượu, hỏi:

- Gần đây Long Cung rất náo nhiệt?

Ngao Đông cười nói:

- Bắt chước luyện đan đại hội của Thiên Đình thôi, tiểu long khai mở thần binh đại hội tại Long Cung, không ít Tu Tiên giả đều đến đây tham gia, ngài muốn đi nhìn một không?

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Không hứng thú, ta đều gặp qua pháp bảo của Đạo Tổ, há có thể cảm thấy hứng thú đối với phàm binh của Long Cung ngươi?

- Đúng thế, vẫn là lão nhân gia ngài lợi hại, có thể tự do tiến vào Tam Thập Tam Trọng Thiên, trên trời dưới đất, ai có thể so với ngài?

- Những lời này đừng đi ra nói lung tung.

- Tiểu long hiểu rõ!

Ngao Đông cười hắc hắc nói, hắn thật trung tâm đối với Bạch Kỳ, dù sao hắn trước kia cũng không phải Chân Long, là Bạch Kỳ cho hắn cơ hội hóa Long, hai vị Long Vương khác cũng như thế.

Tay phải Bạch Kỳ vung lên, một trang giấy rơi vào Ngao Đông trong ngực.

- Dược liệu phía trên, giúp ta thu thập, đây là Thiên Mẫu muốn.

Thiên Mẫu, là chỉ Mộ Linh Lạc, Thiên Chi Mẫu, nàng nhường vị trí Vương Mẫu cho hoàng hậu của Khương Tử Ngọc, Thiên Đình bắt đầu đổi xưng hô, gọi nàng là Thiên Mẫu.

Ngao Đông nghe xong, vội vàng cẩn thận xem xét.

Hắn khom lưng hành lễ, cấp tốc lui ra, bắt đầu giúp Bạch Kỳ thu thập dược liệu.

Bạch Kỳ cầm lấy một khỏa trái cây, cắn một cái, cặp mắt mị hoặc chúng sinh nhìn về phía ngoài điện, tự nhủ:

- Tiểu tử Thiên Tông kia sao lại tới đây?

Nàng cảm nhận được khí tức của Khương Thiên Sinh, nhưng nàng cũng không có đứng dậy.

Nàng không có hứng thú đối với sinh hoạt của phàm nhân, làm tồn tại duy nhất phục thị Đạo Tổ, nàng cũng không thể tùy ý xuất đầu lộ diện, đây là nàng yêu cầu cho chính mình, chỉ có đại nhân vật mới có thể gặp nàng.

Đến mức Khương Thiên Sinh?

Chờ hắn phong thần lại nói!

Một bên khác.

Trong chính điện Long Cung, ngàn vạn Tu Tiên giả tụ tập ở đây, bọn hắn nhìn chính điện Long Cung vàng son lộng lẫy, cùng với cự thú trong suốt ngao du ngoài bầu trời dưới đáy biển, từng người cảm thấy mới lạ.

Chương 916 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (2)

Hồ Uyên, Khương Thiên Sinh đứng sóng vai, Khương Thiên Sinh đang kể cho Hồ Uyên về kỳ văn dị sự trong Long Cung.

Long Cung tồn tại đã lâu, trong năm tháng dài dằng dặc, từng mang đến cơ duyên cho các tộc phàm linh, thường xuyên có người rơi xuống đáy biển, được Long Cung cứu, bây giờ hình ảnh Long Cung cực tốt thậm chí còn tốt hơn Thiên Cảnh.

Thiên Cảnh dù sao chỉ thuộc về nhân tộc, nhân tộc lại có rất nhiều vận triều.

Hồ Uyên lần đầu tiên tới Thánh địa của Tu Tiên giới, đều rất tò mò đối với hết thảy.

- Sư phụ, nhìn thấy không, bất tri bất giác, ta chạy tới một bước này, có thể khoảng cách đến ngài vẫn còn rất xa?

Hồ Uyên bỗng nhiên nghĩ tới sư phụ, trong lòng tràn ngập tự hào, lại có chút phiền muộn.

Sau khi rời khỏi sơn thôn, hắn mới biết được thiên hạ lớn đến bao nhiêu.

Lớn đến rất nhiều người một khi thất lạc, liền đời này khó gặp lại.

Tu tiên tuy truy cầu trường sinh, có ai có thể được đến trường sinh, dù cho là tiên thần Thiên Đình, cũng chỉ có những Chính thần có địa vị cực cao kia mới có thể đồng thọ cùng trời đất.

Trong điện, tiếng người huyên náo, phi thường náo nhiệt.

Rất lâu.

Một đạo kinh văn vang lên, tất cả mọi người cả kinh an tĩnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài điện bay tới hai hàng lính tôm tướng cua, lập trận thế, đi theo có một đầu Thanh Long khổng lồ xông tới, long uy hạo đãng.

Rào.

Tất cả mọi người trừng to mắt, bao gồm cả Hồ Uyên ở trong.

Bọn hắn nhìn Thanh Long bay qua đỉnh đầu, rơi ở trên bậc thang phía trước, hóa thành nhân hình.

Chính là Long Vương Ngao Đông.

Ngao Đông mặt không biểu tình, ánh mắt quét nhìn tất cả mọi người. Không người dám tới đối mặt, duy chỉ có Khương Thiên Sinh dám, dù sao phụ hoàng hắn địa vị cao ngang Long Vương.

Hồ Uyên lần đầu tiên nhìn thấy Chân Long hóa người, thần thoại hồi nhỏ nghe qua xuất hiện ở trước mắt, khiến cho hắn

hết sức xúc động.

- Chư vị, bổn vương hoan nghênh các ngươi đi vào Long Cung, lần này thần binh đại hội chia làm hai giai đoạn, một là tự do trao đổi, hai là thí luyện Long Cung chí bảo.

Ngao Đông chậm rãi mở miệng nói, âm thanh tràn ngập uy nghiêm, để đám tu tiên giả thở mạnh cũng không dám, bất quá hắn lại làm cho hết thảy Tu Tiên giả hưng phấn lên.

Chí bảo của Long Cung!

Nghe đồn chí bảo của Long Cung, người có duyên có được, không nhìn tu vi.

Từng có tu sĩ vừa vào Luyện Khí tu tiên đã đạt được bảo châu của Long Cung, từ đó tu hành tiến triển cực nhanh.

Đám tu tiên giả hồi tưởng đến đủ loại truyền thuyết về Long Cung, cảm xúc sục sôi.

- Thiên sinh, ngươi nói Long Vương mạnh bao nhiêu? Là gì cảnh giới?

Hồ Uyên truyền âm cho Khương Thiên Sinh bên cạnh, tò mò hỏi.

Khương Thiên Sinh nhìn chằm chằm vị Long Vương từng tranh chấp cùng phụ hoàng hắn, hồi âm nói:

- Tất nhiên không phải ngươi ta có thể so sánh, chủ nhân Thánh Địa giống bọn hắn dạng này, hưởng thụ đại khí vận, thực lực hắn tuyệt không phải cảnh giới có thể thể hiện, hắn có thể tụ tập khí vận Long Cung, dọc theo con đường này, ngươi nhìn thấy những cường giả Long Cung kia, đều có thể hóa thành lực lượng của hắn.

Nghe vậy, Hồ Uyên âm thầm kinh hãi.

Cái này là sự lợi hại của đại khí vận?

Hắn nghĩ tới mục tiêu mình trước đó định ra, trở thành Địa Tiên chi chủ, chẳng phải có thể chấp chưởng khí vận Tu Tiên giới, cái kia sẽ mạnh bao nhiêu?

Cũng không biết sư phụ hắn cùng Long Vương so sánh, ai mạnh hơn?

Hồ Uyên lâm vào trong vô hạn mơ màng, đều không nghiêm túc nghe Ngao Đông nói chuyện.

Trong Tử Tiêu cung Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hắn lại bế quan trăm năm, Khương Tú ngồi trên vị trí Thiên Tử nhân gian thời gian dài đã bắt đầu trùng kích ngàn năm. Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết tăng lên tới 5 thiên đạo giá trị hương hỏa, đây đã là Khai Quang Thánh Võ cấp năm, cũng may đối phương không có bước chân đến trong phạm vi an toàn của Côn Luân giới.

Giá trị hương hỏa bản thân hắn cũng đang tăng trưởng, khoảng cách lần trước đột phá đã qua năm trăm năm, giá trị hương hỏa bản thân hắn tăng lên rất nhanh, tu luyện Thái Ất thiên để tu vi của hắn lần nữa nghênh đón giai đoạn cao tốc tăng trưởng.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt, đồng thời mở miệng hỏi:

- Nhân gian có phải có sai lầm gì rồi hay không?

Nghe vậy, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc lập tức mở mắt, Bạch Kỳ đi đến trước mặt hắn, gật đầu nói:

- Đúng vậy, chủ nhân, ngài muốn nhúng tay sao? Nếu Thiên Cảnh và Thiên Đình khai chiến, đó cũng không phải việc nhỏ.

Mộ Linh Lạc nhíu mày, không có lên tiếng. Nguồn gốc nhiễu loạn mà Khương Trường Sinh nói tới từ Khương Tú.

Khương Tú làm Thiên Tử hơn chín trăm năm, Khương Tử Ngọc lúc trước chỉ làm Thiên Tử trông coi nhân gian ba trăm chín mươi chín năm, trong lòng Khương Tú tự nhiên cảm thấy không công bằng, hắn cũng muốn làm Thiên Đế. Không chỉ là Khương Tú, Thái Tử khắp Thiên Cảnh cũng đầy ý oán niệm.

Hắn làm Thái Tử chín trăm năm, dòng dõi đã truyền mười mấy đời, hắn đều khoái hoạt thành chê cười.

Khương Tử Ngọc cũng gặp khó khăn, vị trí Thiên Đế Thiên Đình cũng không phải tùy tiện nhường ngôi, cái này cũng dẫn

đến hắn không biết nên như thế nào phong thần.

Bạch Kỳ thao thao bất tuyệt nói xong việc này, nhìn nàng bộ dáng này, chỗ nào lo lắng, rất có cảm giác hưng phấn khi xem náo nhiệt. Chân chính lo lắng chính là Mộ Linh Lạc, nhưng Mộ Linh Lạc lựa chọn không nhúng tay vào, dù sao quyền lực bổ nhiệm Thiên Đình trong tay Khương Trường Sinh, nàng cũng không muốn can thiệp ý nghĩ của Khương Trường Sinh.

Thiên Đế cùng Nhân Hoàng tranh đấu, xác thực tính phiền toái.

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói, ánh mắt của hắn thì rơi xuống nhân gian, xem Hồ Uyên gần đây đang làm cái gì.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Chủ nhân, vị trí Thiên Đế không phải là không thể…?

- ừm.

Nghe được đáp án này, Bạch Kỳ không khỏi mặc niệm cho Khương Tú, Thiên Tử nhân gian vào Thiên Đình, không làm Thiên Đế, phải làm cái gì đâu? Bạch Kỳ tạm thời không nghĩ ra được, bởi vì nàng rõ ràng dã tâm của Khương Tú, phong làm Thiên Tướng, đã không thỏa mãn được Khương Tú.

Chương 917 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (1)

Đối với an bài cho Khương Tú và các hậu nhân, Khương Trường Sinh sớm có dự định, Thiên Đình lớn mạnh sẽ phân chia đẳng cấp, không có khả năng đơn giản giống như ngay hiện tại, sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, đây cũng là nguyên nhân trước mắt hắn chỉ mở mười tầng, bởi vì mỗi trọng thiên đều là biểu tượng cho thân phận.

Huống hồ, theo Khương Trường Sinh, Thiên Đình còn xa không đủ để triệt để chưởng khống Côn Luân giới, số lượng tiên thần quá ít, còn lâu mới có được đi đến bão hòa không gian.

Vấn đề chính chủ yếu trước mắt giữa Khương Tử Ngọc và Khương Tú là vị trí Thiên Đế.

Khương Trường Sinh không tiếp tục để ý Bạch Kỳ, mà chuyên tâm nhìn chằm chằm Hồ Uyên.

Hồ Uyên và Khương Thiên Sinh thành lập nhân quả không nhỏ, từ sau khi từ biệt ở Long Cung, hai người riêng phần mình rời khỏi, Hồ Uyên du đãng trong Thái Hoang, đoạn đường này đã trải qua không ít chuyện, nhân quả của hắn càng ngày càng phong phú, duyên hữu tình, có cừu hận, cũng có tiếc nuối.

Theo đoạn đường này lịch luyện, để Hồ Uyên càng ngày càng thành thục, không còn là thiếu niên ngây thơ lúc trước vị.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, hắn kỳ vọng rất cao đối với vị cố nhân này, thậm chí càng quan tâm hơn Khương Thiên Sinh, Khương Tú, dù sao hai người này đã được hắn phù hộ, ngược lại là Vong Trần đã từng làm bạn hắn cả đời bị sơ sót thật lâu.

Hắn bắt đầu thần du thiên ngoại, quan sát Hư Không Vô Tận.

Người thừa kế Cổ thuật Mạc Vọng nói muốn liên hợp mặt người thừa kế của các Đại Đạo khác, nhưng đến nay còn không có tin tức, cái này khiến Khương Trường Sinh có chút bận tâm về kế hoạch này.

Mặt khác, hắn phòng bị Thần Võ giới đột kích.

Linh Pháp đại thiên địa, Cựu Cổ giáo cũng có thể coi là gần đến Côn Luân giới, nếu Thần Võ giới thật muốn tra Côn Luân giới cũng có thể, chẳng qua Côn Luân giới tạm thời không phải mục tiêu hàng đầu của Thần Võ giới.

Ý thức một đường phiêu đãng, hắn trở lại hư không nơi Côn Luân giới ban đầu ở, quả nhiên, vùng này có số lượng lớn võ giả Thần Võ giới đang lảng vãng, một chút thiên địa gần đó bị bọn hắn dò xét không còn thứ gì.

Nửa ngày đi qua.

Khương Trường Sinh thu hồi ý thức, mở hai mắt ra.

Phạm vi hoạt động của Thần Võ giới càng lúc càng lớn, không sớm thì muộn sẽ lan đến gần Côn Luân giới, hoặc là một mực tránh, hoặc là xâm lấn Thần Võ giới, di chuyển lực chú ý.

Hắn hiện tại chỉ có thể an tâm chờ đợi tin tức của Mạc Vọng.

Hắn nhìn về phía Mộ Linh Lạc đang luyện công ở bên cạnh, mở miệng nói:

- Vị trí Chính thần Thiên Đình sắp khuếch trương, ngươi ghi lại, tiến đến nói cho Tử Ngọc, để cho hắn sớm chuẩn bị tốt đạo tràng, Thiên Cung.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc mở mắt, mặt lộ vẻ vui mừng, mong đợi nhìn về phía hắn.

Phong Thần bảng một mực đang mạnh lên, vị trí Chính thần tự nhiên cũng đang tăng, chẳng qua là hắn có khả năng hiển lộ ra, Khương Tử Ngọc mặc dù chấp chưởng Phong Thần bảng, nhưng hắn có thể thấy đều là Khương Trường Sinh muốn cho hắn thấy, mà không phải toàn bộ của Phong Thần bảng.

Bạch Kỳ cũng mở mắt, tò mò nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh. Khương Trường Sinh êm tai nói, hai nữ nghe được động dung, các nàng không ngờ hệ thống Thiên Đình khổng lồ như vậy, các nàng rốt cuộc hiểu rõ giữ lại tầng mười một đến tầng thứ ba mươi hai có tác dụng gì.

Không thể không nói, dùng độ cao của đạo tràng tới phân biệt địa vị chênh lệch, xác thực rất có lực hấp dẫn.

Thời gian qua mau, khi Thiên Đình và Thiên Cảnh mâu thuẫn tầng tầng, Phong Thần đại điển mới sắp mở ra, tin tức liên quan tới rất nhiều vị trí Chính thần truyền ra ở bên trong Thần Du đại thiên địa.

Tam Hoàng Ngũ Đế, Tứ Ngự Tứ Cực Đại Đế, Cửu Ti Ba Tỉnh, Bắc Cực Tứ Thánh, Chư Thiên Thiên Quan, Chư Đức Phúc Quân, Tinh Tú chúng thần các loại.

Các vị trí Chính thần vốn có sẽ còn mở rộng, thay đổi nhỏ, sau này, phía trên cửu trọng thiên đều là biểu tượng của địa vị, ở trọng thiên càng cao thì hưởng khí vận, đãi ngộ càng tốt, quyền lực càng lớn.

Vị trí Chính thần tăng lên gấp bội đến một ngàn không trăm bốn mươi chín (1,049) vị, ngày sau sẽ còn chồng chất.

Tuy là tin tức ngầm, nhưng tin tức truyền đi rất nhanh.

Nhân gian, Kinh Thành, trong ngự thư phòng.

Khương Tú ngồi trên long ỷ, nghe nhóm thừa tướng thảo luận, nói chuyện chính là chuyện Phong Thần.

Thái Tử cũng đứng ở bên cạnh, một mặt hướng tới, hắn nhìn về phía Khương Tú, nói:

- Phụ hoàng, thân phận cùng công tích của ngài, làm sao cũng có thể trở thành một trong Tam Hoàng?

Thừa tướng khác đi theo đồng ý, Khương Tú phong thần có Thiên Vị càng cao, quyền thần một triều bọn hắn mới có thể thu được đến lợi ích lớn hơn nữa, nếu như Thiên Vị của Khương Tú đều không cao, bọn hắn tự nhiên cũng sẽ không cao được.

Khương Tú bình tĩnh nói:

- Tam Hoàng Ngũ Đế cần công tích, mà lại chưa chắc là Thiên Tử Thiên Cảnh, trẫm hẳn là có thể trở thành Tứ Ngự Đại Đế.

Đoạn thời gian trước, Mộ Linh Lạc tự mình tìm tới hắn, nói cho hắn tin tức cặn kẽ về các Thiên Vị, cũng làm cho trong lòng của hắn tràn ngập chờ mong.

Thật ra hắn cũng hiểu rõ, vị trí Thiên Đế không có khả năng rơi vào tay hắn, Thiên Đình cũng không phải vận triều nhân gian, chỉ cần thu hoạch được tên Đế, hắn vẫn có thể tiếp nhận.

- Bây giờ Côn Luân giới thái bình, nhân tộc không có khả năng gặp được đại kiếp, chỉ sợ rất khó sinh ra Tam Hoàng Ngũ Đế.

Một lão thần lắc đầu cười nói, những người khác cũng cảm thấy có đạo lý.

Khương Tú nói:

- Chớ có ngây thơ, đợi Thiên Đình khởi động lại Vạn Giới môn hoặc Côn Luân giới không phong bế nữa, kiếp nạn tự

nhiên theo thời thế mà sinh, huống hồ, có đôi khi mối nguy không chỉ đến từ thiên ngoại, bên trong cũng có khả năng, có lẽ một ngày nào đó Thiên Đình sẽ nội loạn, nếu Thiên Đình nội loạn, nhân gian há có thể không đại loạn, Thiên Đình dùng mấy trăm năm bình phục, đối với Thiên Đình mà nói ngắn ngủi, nhưng đối với nhân gian tới nói, đó chính là một đoạn tuế nguyệt hắc ám.

Ngữ khí của hắn tang thương, hắn cũng nói không rõ tâm tình của mình.

Hắn yêu dân như con, chỉ khi nào hắn phi thăng, từ đó chính là nhân thần đối lập, không có khả năng mọi chuyện lấy góc độ của người dân đi cân nhắc. Hắn không khỏi nhìn về phía Thái Tử, không biết Thái Tử của hắn có thể dẫn đầu Thiên Cảnh hoàn thành mục tiêu xa xôi đại thống nhất Côn Luân giới hay không.

Chương 918 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (2)

Các thừa tướng nghe xong đều âm thầm thở dài một hơi, bất kể nói thế nào, bọn hắn nhìn ra Khương Tú đã làm tốt chuẩn bị phong thần, mà không phải sẽ cùng Thiên Đế phân cao thấp.

Nếu Thiên Cảnh và Thiên Đình đối địch, nói thật, bọn hắn có chút có lòng mà không có sức đối địch.

Vận triều nhân gian như thế nào chống lại Thiên Đình?

Không nói văn võ cả triều, ít nhất đại bộ phận hạ thần đều lo lắng Khương Tú làm loạn.

Khương Tú thấy ánh mắt của bọn hắn, trong lòng cũng chua chua. Hắn làm sao không rõ, nhân gian vận triều không có khả năng đối kháng Thiên Đình.

Ít nhất trong tay hắn không thể, hậu thế có thể hay không, hắn cũng không rõ ràng.

Tất cả những thứ này đều muốn xem gia gia hắn ở Thiên Đình bao lâu.

Đạo Tổ ở lại Thiên Đình một ngày, Thiên Đình sẽ loạn không được.

Thừa Thiên năm một ngàn, Thiên Cảnh cử hành Phong Thần đại điển, thiên hạ các triều đều điều động sứ thần đến đây quan sát, các tộc cũng như thế, còn có các phương giáo phái, Thánh địa các loại của Tu Tiên giới, trận Phong Thần đại điển này càng hạo đại hơn xa so với hai lần trước.

Rìa rừng núi, Hồ Uyên cưỡi trên thanh ngưu nhìn Kinh Thành to lớn hùng vĩ ở phương xa, mặt lộ vẻ vui mừng, hắn bị toàn cảnh của Kinh Thành kinh diễm.

Trên trời có vô số kể Tu Tiên giả ngự kiếm phi hành, ngự bảo ngao du, cũng có rất nhiều vật cưỡi, thân ảnh dị tộc sinh linh, cửa thành Kinh Thành phương xa cao tới trăm trượng, Linh sơn nguy nga đứng vững cao vút trong mây, linh khí cuồn cuộn hình thành từng đầu phong long xoay quanh, cực kỳ tráng quan.

- Đây là Thánh triều nhân gian, trung tâm thiên địa sao?

Hồ Uyên tự lẩm bẩm, lần này đến đây, tự nhiên là xem Phong Thần đại điển, chuyện này đã trở thành tiêu điểm trong Thần Du đại thiên địa trong đương thời.

Chẳng biết tại sao, Hồ Uyên nhìn Kinh Thành, luôn có loại cảm giác đã từng quen biết.

Nhất là hai ngọn núi cao phía sau Kinh Thành, mặc dù cách nhau rất xa, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi, tâm hắn không hiểu rung động.

Giống như trước đây thật lâu, hắn mơ tới qua nơi này.

Hắn tự giễu cười một tiếng, có thể là mình quá si mê truyền thuyết thần thoại của Đạo Tổ, trong một giấc mộng nào đó, hắn mơ thấy qua mình xuất hiện tại Long Khởi sơn, ở trên ngọn núi khởi nguyên trước kia Đạo Tổ ở lại.

Hắn thu thập xong tâm tình, cưỡi trâu tiến lên.

Một người một trâu tan biến trong rừng, mà Kinh Thành phương xa một mực đứng sừng sững ở đó.

Khi phong thần đại điển chuẩn bị mở ra, Thiên Đình cũng náo nhiệt lên, nhóm tiên thần đều hiếu kỳ một triều phong thần tiên ban này sẽ cao nhất ở mấy trọng thiên, trong những năm nay, Thiên Đế đã dời đến thập bát trọng thiên, Tứ Thánh đại nguyên soái, tam đại thiên quân thì chiếm giữ thập thất trọng thiên, các tiên vị khác cũng đang lục tục di chuyển Thiên Cung.

Dù cho là tiên thần, cũng có lòng hư vinh, cũng không muốn bị hậu bối tuỳ tiện vượt qua.

Khương Trường Sinh cũng tỉnh lại, cùng Mộ Linh Lạc trò chuyện.

- Vị Thất Minh Vương kia một mục tìm không được Thần Du đại thiên địa, đều sắp điên rồi, khi nào ngươi tiếp nhận hắn? Ta thấy hắn xác thực đã say mê Tiên đạo.

Mộ Linh Lạc che miệng cười nói, nhắc đến Thất Minh Vương, nàng liền muốn cười.

Toàn bộ Thiên Đình, cũng chỉ có Thất Minh Vương còn không có vào Thần Du đại thiên địa, nhưng không có người sẽ trực tiếp thổ lộ ra Thần Du đại thiên địa tồn tại.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hắn tôn trọng chẳng qua là lực lượng thôi, lại để cho hắn ngẫm lại.

Trên thực tế, có thể vào Thần Du đại thiên địa hay không, cũng không phải hắn có thể khống chế, ai kêu Thất Minh Vương còn không có đi đến trình độ tín đồ hương hỏa.

Bởi vậy rõ ràng, Thất Minh Vương tự ngạo sao mà cao, trong lòng hắn, vĩnh viễn chỉ thờ phụng chính mình, đến mức Đạo Tổ, hắn thấy, chẳng qua là vô cùng cường đại mà thôi.

Nói xong Thất Minh Vương, Mộ Linh Lạc lại trò chuyện về Khương Thiên Sinh, làm người tư chất tu tiên mạnh nhất trong đám tử tôn nhân gian, Mộ Linh Lạc hết sức quan tâm Khương Thiên Sinh, Khương Thiên Sinh đi ra ngoài lịch luyện cũng thường xuyên đạt được chiếu cố của nàng.

Nàng thường xuyên hóa thành phàm nhân, ban cho Khương Thiên Sinh cơ duyên, hoặc thỉnh thoảng ra tay.

Đây cũng là nguyên nhân Khương Tú nguyện ý kiềm chế không cam lòng.

Mộ Linh Lạc chiếu cố Khương Thiên Sinh như thế, cho nên khi nàng đi giới thiệu Thiên Vị, hắn có thể tiếp nhận.

Mặc dù như thế, Khương Thiên Sinh cũng không có cách xa Hồ Uyên quá nhiều, thậm chí có xu thế bị vượt qua.

Sau lưng Khương Thiên Sinh là Mộ Linh Lạc, mà sau lưng Hồ Uyên thì là Khương Trường Sinh.

Trò chuyện một chút, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, lúc này nhìn về phía ngoài Côn Luân giới.

- Làm sao vậy?

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi, nàng căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ thiên ngoại xảy ra chuyện?

Khương Trường Sinh dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn trộm đến Mạc Vọng, sau đó thi triển Đạo Tâm thần chỉ, trong miệng thì nói:

- Một việc nhỏ mà thôi.

Mộ Linh Lạc nghe xong, cũng không có hỏi nhiều, chẳng qua là không nói thêm gì nữa để tránh quấy rầy hắn.

Trong hư không.

Đạo Tâm thần chỉ đối mặt Mạc Vọng, ở trong hư không băng phong, hai người nhỏ bé như vậy.

- Ha ha ha, Đạo Tổ, ta đã đàm phán xong xuôi, ngươi bây giờ có thể chuẩn bị tiến đánh Thần Võ giới, vật này chính là Cổ Ngọc, là ta dựa theo Võ Ngọc chế tạo, có thể liên hệ lẫn nhau, người thừa kế Đại Đạo khác đã xuất phát, ta chuẩn bị đi triệu tập cấp dưới của ta.

Mạc Vọng đưa một khối Hoàng Ngọc cho Đạo Tâm thần chỉ, sau đó quay người rời khỏi.

Đạo Tâm thần chỉ nắm Cổ Ngọc, âm thầm tò mò.

Cựu Cổ giáo quả nhiên không tử vong, đến cùng còn cất giấu bao nhiêu thiên địa?

Đợi sau khi khí tức Mạc Vọng tan biến, hắn chạy tới Côn Luân giới.

Đạo Tâm thần chỉ đưa Cổ Ngọc đến Tử Tiêu cung, giao cho Khương Trường Sinh, tiêu tán tại chỗ.

Mộ Linh Lạc nhìn ngọc thạch trong tay của hắn, ánh mắt đầy vẻ tò mò.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt Cổ Ngọc, nói:

- Có người mời ta chung phạt Thần Võ giới, ta đáp ứng.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc trừng to mắt, Bạch Kỳ đang luyện công cũng quay đầu nhìn về phía hắn.

Chương 919 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (1)

- Đây mà là việc nhỏ?

Bạch Kỳ kinh ngạc kêu lên, nàng lúc trước một mực đang nghe hai người Khương Trường Sinh nói chuyện phiếm, dù sao chủ nhân thật vất vả mới tỉnh lại, nàng tự nhiên không thể bỏ qua, thông qua lời nói và ngữ khí của chủ nhân có thể quan sát được tâm thái của chủ nhân, nàng nhất định phải bắt kịp.

Mộ Linh Lạc cũng hết sức kinh ngạc, Thần Võ giới dưới cái nhìn của nàng vô cùng xa xôi, vô cùng cường đại, đây chính là tồn tại trên đỉnh điểm quyền lực của võ đạo, nếu không phải Thần Võ giới quá mức mạnh mẽ, vì sao Côn Luân giới muốn trốn ở Hư Không Vô Tận, ngay cả Vạn Giới môn đều đóng.

Khương Trường Sinh nói:

- Kết quả như thế nào, không người có thể liệu, tự nhiên là việc nhỏ.

Hắn nâng tay phải lên, thử bấm đốt ngón tay tính toán việc này.

Hắn chưa bao giờ dừng lại nghiên cứu nhân quả chỉ đạo, hắn đã có thể tính tới nhân quả chúng sinh Côn Luân giới, nhưng

Côn Luân giới ở trong Hư Không Vô Tận sao mà nhỏ bé.

Tính lấy tính lấy, ánh mắt của hắn trở nên cổ quái.

Bạch Kỳ thì cảm khái:

- Đây chính là Thần Võ giới, dựa theo Lữ Thần Châu, Diệp Chiến nói, không thể chiến thắng Thần Võ giới, dù cho là Lữ Thần Châu vị Thần Võ tôn giả này cũng không rõ ràng Thần Võ giới rất cuộc mạnh cỡ nào.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Xác thực, nhưng chúng ta cũng không rõ ràng Trường Sinh ca ca mạnh bao nhiêu.

Nàng mặc dù lo lắng Khương Trường Sinh, nhưng lựa chọn tin tưởng hắn.

Từ khi hai người quen biết đến nay, nàng chưa từng thấy qua hắn thất bại, vĩnh viễn bày mưu nghĩ kế, một mực bách chiến bách thắng.

- Nếu như đánh hạ Thần Võ giới, chúng ta chẳng phải có thể du lịch Huyền Hoàng Đại Thiên Địa?

Bạch Kỳ hưng phấn nói, các nàng bắt đầu đánh giá Thần Võ giới mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh yên lặng buông xuống tay phải, nhẹ giọng tự nói:

- Vạn đạo tức mở.

Hai nữ nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, bất quá gặp hắn cầm lấy Cổ Ngọc liền không có hỏi tới.

Khương Trường Sinh đem pháp lực rót vào trong Cổ Ngọc, ngay sau đó, hắn cảm nhận được mười ba cỗ hơi thở cực kỳ mạnh, trong đó một đạo khí tức chính là Mạc Vọng.

Chẳng lẽ là mười ba vị truyền đạo?

Theo pháp lực Khương Trường Sinh tiến vào Cổ Ngọc, trong Cổ Ngọc có tổng cộng mười bốn cỗ khí tức.

- Lại tới một vị, khí tức vậy mà để ta nhìn không thấu, Mạc Vọng, ngươi thật đúng là biết lôi kéo cường giả.

Một đạo âm thanh thâm trầm vang lên trong Cổ Ngọc, chỉ có Khương Trường Sinh có thể nghe được.

Còn chưa chờ Khương Trường Sinh mở miệng, âm thanh của Mạc Vọng liđãền vang lên:

- Vị này chính là Thiên Đình Đạo Tổ, Thần Võ giới có không ít cao thủ chết ở trong tay hắn.

- Đạo Tổ? Đạo? Có ý tứ.

Âm thanh thâm trầm tiếp một câu, cũng không có nói tiếp, tựa hồ chưa từng nghe nói qua tên Đạo Tổ.

- Đạo Tổ, chúng ta đã xuất phát, Cổ Ngọc sẽ dẫn ngươi tìm tới chúng ta, chúng ta trước tụ hợp, lại cùng nhau công phạt Thần Võ giới, mang theo người của ngươi đến đây đi, chúng ta lần này có lòng tin trọng thương Thần Võ giới, thậm chí tiêu diệt Thần Võ giới.

Âm thanh của Mạc Vọng truyền đến, ngữ khí khó nén phấn khởi.

- Tốt!

Khương Trường Sinh thuận miệng lên tiếng, sau đó chặt đứt khí tức.

Dẫn người?

Khương Trường Sinh không có tuyệt đối nắm bắt, tự nhiên không thể mang theo thiên đình, bất quá có khả năng mang theo mấy người, mở mang kiến thức một thoáng.

Hắn lúc này truyền âm cho Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương cùng với Diệp Chiến, để bọn hắn chuẩn bị đi theo mình một lần.

- Khi nào xuất phát?

Mộ Linh Lạc gặp hắn buông xuống Cổ Ngọc, lúc này mở miệng hỏi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Hôm nay.

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi:

- Vội vã như vậy?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên phân ra một đạo phân thân, thấy thế, Mộ Linh Lạc kinh ngạc, lắc đầu bật cười.

Bạch Kỳ trừng lớn mắt sói, hỏi:

- Ngài muốn điều động một tôn phân thân đi tiến đánh Thần Võ giới?

Phân thân lườm nàng một cái, hừ lạnh một tiếng, dọa đến nàng không dám nhiều lời.

Một bên khác, phong thần đại điển dưới nhân gian đã mở ra, Khương Tú tuyên bố nhường ngôi, từ sang năm, Thái Tử Khương Lộc sẽ đăng cơ, đổi niên hiệu là Tuyên Đạo.

Ngàn năm triều kỳ cuối cùng đổi trời, phong thần mà chúng sinh chú mục chính thức bắt đầu, do Thiên Đế tự mình phong thần, chúng sinh trong ngoài kinh thành đều đang ngước nhìn thân ảnh của chúng thần Thiên Đình thần tư vĩ ngạn xuất hiện lần nữa trong mắt chúng sinh.

Thời gian một nén nhang sau.

Lữ Thần Châu, Diệp Chiến, Thất Minh Vương quỳ lạy trước Tử Tiêu cung, bọn hắn lặng lẽ dùng truyền âm thuật trao đổi.

Thất Minh Vương mặc dù không có vào Thiên Đình, lại bắt đầu tu tiên, sau khi tu tiên, hắn càng thêm si mê Tiên đạo.

Bọn hắn rất tò mò Đạo Tổ truyền âm cho bọn họ cần làm chuyện gì, bởi vì ba người đều không phải sinh linh bản thổ Côn Luân giới, cho nên bọn hắn có chút thấp thỏm.

Đột nhiên!

Một cỗ lực lượng cao thâm khó lường bao trùm ba người, bọn hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lần nữa mở mắt, phát hiện mình đi vào trong hư không băng phong, dưới chân là một biển mây, bọn hắn nhìn nhau, đi theo quay đầu, nhìn thấy thân ảnh Khương Trường Sinh.

Lần này, Khương Trường Sinh hiển lộ hình dáng, ba người thấy mà trở nên thất thần, bọn hắn cấp tốc lấy lại tinh thần, dồn dập quỳ lạy hắn.

Mắt Khương Trường Sinh nhìn phía trước, nói:

- Lần này hành trình là thảo phạt Thần Võ giới.

Vừa dứt lời, ba người kinh ngạc ngẩng đầu, mặt Diệp Chiến lộ vẻ vẻ mừng như điên.

Hắn chờ một ngày này đã lâu.

- Cái gì? Thảo phạt Thần Võ giới? Chỉ bằng các ngươi?

Âm thanh Diệp tộc lão tổ vang lên trong đầu Diệp Chiến, ngữ khí kinh ngạc.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Diệp Chiến, nói:

- Tự nhiên không chỉ chúng ta, còn có những võ đạo khác được coi là dị số.

Diệp Chiến động dung, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương kinh ngạc nhìn về phía Diệp Chiến.

Hồn thể Diệp tộc lão tổ bay ra từ trong cơ thể Diệp Chiến, thần sắc phức tạp nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Ngài sớm đã phát giác được ta tồn tại?

Chương 920 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (2)

Khương Trường Sinh khoanh hai chân, ngồi tĩnh ở tọa trên biển mây, hắn nhắm mắt lại.

Lữ Thần Châu nhìn Diệp tộc lão tổ, tò mò hỏi:

- Diệp Chiến, vị tiền bối này và ngươi là quan hệ như thế nào?

Diệp Chiến không có giấu diếm, nói:

- Hắn chính là Thuỷ Tổ Diệp tộc ta, từng làm bạn đại ca ta trưởng thành.

Lữ Thần Châu trừng to mắt, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ngài chính là vị sư phụ thần bí kia của Diệp Thần Không?

Thất Minh Vương cũng nhận biết Diệp Thần Không, hắn hoàn toàn không ngờ cường giả bí ẩn dạy dỗ ra vạn cổ thiên kiêu

như Diệp Thần Không lại là Diệp tộc Thuỷ Tổ.

Diệp tộc lão tổ thở dài một tiếng, thật sâu nhìn Khương Trường Sinh, sau đó hàn huyện với ba vị hậu bối.

Ba người Lữ Thần Châu đều ngạc nhiên hình dáng tuổi trẻ cùng khí chất của Đạo Tổ, chẳng qua là không dám nói, bọn hắn tuy trò chuyện lẫn nhau, nhưng tâm tư đều rơi vào trên người Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh thi triển đằng vân giá vũ thuật, tốc độ cực nhanh, bất quá có pháp lực của hắn bảo hộ ba người, Lữ Thần Châu không có cảm nhận được bất kỳ khó chịu nào.

Theo thời gian trôi qua, ba người một hồn cũng mất hào hứng nói chuyện trời đất, riêng phần mình tĩnh toạ, đều mang tâm tư.

Thất Minh Vương suy nghĩ tình cảnh Đạo Tổ tru diệt Loạn Võ Tôn, không rét mà run, hắn cắn răng, lấy dũng khí, quay người quỳ lạy Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, tại hạ có…

- Nếu như gặp được người tộc ngươi, ngươi có thể bảo vệ.

- Đa tạ Đạo Tổ!

Thất Minh Vương kinh hỉ, vội vàng bái tạ.

Thì ra đây chính là nguyên nhân Đạo Tổ mang hắn theo, Đạo Tổ quả nhiên nhân từ.

Lữ Thần Châu thì xắn tay áo lên, mắt đầy chiến ý, mặc dù hắn xuất từ Thần Võ giới, nhưng hắn đối với Thần Võ giới cũng không có lòng trung thành, thậm chí muốn hướng Thần Võ giới chứng minh mình rất mạnh mẽ.

Diệp Chiến thì suy nghĩ tộc nhân của mình, thần sắc ảm đạm.

Được Cổ Ngọc dẫn dắt, Khương Trường Sinh cũng không có trực tiếp tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà một mực bay lên trên.

Sau này Cổ Ngọc bắn ra lực lượng cường đại, mang theo bọn hắn vượt qua thời không, đi tới một mảnh hư không tối tăm,

nơi này nhìn không thấy bất kỳ tình huống bị đông cứng gì.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên tới đây, nhưng có Lữ Thần Châu bọn người ở đây, hắn không có mở mắt, mặt không biểu tình.

Nhưng ba người Lữ Thần Châu thì không bình tĩnh.

- Chẳng lẽ nơi này chính là hư không càng cao?

Lữ Thần Châu tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Thất Minh Vương cảm khái nói:

- Sớm nghe nói, phía trên Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn có một mảnh hư không khác, có thể xuyên suốt Thần Võ giới, đây là lĩnh vực mà Vạn Cổ Cự Đầu mới có thể nhảy đến, được xưng là Thánh Vực.

Diệp Chiến rất tò mò, đưa mắt nhìn lại.

Diệp tộc lão tổ vuốt râu nói:

- Thánh Vực chẳng qua là Thần Võ giới xưng hô, trên thực tế, nơi này bị Vạn Cổ Cự Đầu xung là cực cảnh, cực cảnh cũng không phải thẳng tới Thần Võ giới, nhưng cực cảnh có thể đi tới bất kỳ thiên địa gì, dùng phương thức chúng sinh không thể phỏng đoán, lý giải buông xuống ba ngàn thiên địa, các ngươi xem như hưởng ké phúc của Đạo Tổ, sớm thăm dò đến cực cảnh, hết thảy nhìn thấy tiếp theo sẽ có trợ giúp thật lớn đối với các ngươi sau này tập võ.

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt của hắn trở nên mất tự nhiên, hắn suýt nữa quên mất, ba tên này đã bỏ đi tập võ, đổi thành tu tiên.

Khương Trường Sinh ra vẻ cao thâm mạt trắc, trên thực tế cũng đang chăm chú nghe.

Thần niệm tản ra, hắn phát hiện lực lượng quy tắc của nơi này cực kỳ nồng đậm, vượt xa Hư Không Vô Tận, nói cách khác, đối với người cảnh giới cao mà nói, cực cảnh thích hợp hắn hơn nhóm tu luyện giả.

Phía trước xuất hiện Tinh Vân đủ mọi màu sắc, thay thế hắc ám, bọn hắn tiến vào một mảnh khu vực quang thải trôi dạt, có

Tinh Vân còn lớn hơn Côn Luân giới gấp mấy vạn lần, chiếm cứ ánh mắt, cũng có Tinh Vân hình thành tư thái chúng sinh, vô cùng thần kỳ.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, những Tinh Vân này vậy mà đều là lực lượng quy tắc biến thành.

Trách không được Thần Võ giới có thể một mực đè ép Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Bất quá Thần Võ giới có thể tới, các Vạn Cổ Cự Đầu của ba ngàn thiên địa vì sao không thể mang hậu bối đến đây?

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh hiểu rõ nguyên do. Một hồi khói đen đột nhiên xuất hiện, cấp tốc bao phủ bọn hắn, mười phần mãnh liệt, cũng may Khương Trường Sinh dùng pháp lực ngăn cản, thần niệm của hắn rõ ràng cảm giác được trong hắc vụ ẩn chứa tính ăn mòn cực mạnh, sinh linh phía dưới Khai Quang Thánh Võ rất khó ngăn cản.

Diệp tộc lão tổ thấy khói đen không thể tới gần bọn hắn, cảm khái nói:

- Đạo Tổ, ngài thật đúng là lợi hại, nhẹ nhõm ngăn cản cực cảnh tử khí, cực cảnh tử khí có thể làm cho thân thể võ giả yên diệt, ở trong đây, dù cho thân hóa hư không cũng vô dụng.

Không cần hắn nói, ba người Lữ Thần Châu đều cảm giác khắp cả người lạnh như băng.

Trong đường đi tiếp theo, bọn hắn gặp được cực cảnh tử khí trình độ khác biệt, cực cảnh tử khí cũng không phải là vị trí cố định, một khi cảm nhận được sinh khí, sẽ tự chủ nhào tới, giống như có linh trí.

Đoạn đường này để ba người Lữ Thần Châu mở rộng ánh mắt.

Khương Trường Sinh cũng như thế, chẳng qua hắn không có biểu hiện ra ngoài.

Rất lâu.

Đám người Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy phía sau một mảnh Tinh Vân bên trái có số lượng lớn thân ảnh bay ra, tất cả đều là người, bọn hắn đứng ở trên một mảnh lá xanh

to lớn, lá này hình thành vòng bảo hộ ánh sáng màu lục, ngăn cách cực cảnh tử khí.

Nói ít cũng có trăm vạn chi chúng, Khương Trường Sinh mở mắt, liếc mắt nhìn đi, ánh mắt khóa chặt một đạo thân ảnh phía trên lá xanh, đó là nữ tử yêu dị thân mặc hắc bào.

Yêu dị nữ tử đặt hai tay ở trước bụng dưới, áo bào đen trên người mọc đầy lân phiến, khuôn mặt nàng lạnh lùng, ngũ quan giống như rắn, búi tóc trật ra trên đỉnh đầu, bên trong có sinh vật thần bí đang quẫy loạn.

- Như thế nào mà nàng lại còn sống.

Diệp tộc lão tổ kinh ngạc nói, mặt lộ vẻ vẻ hãi.

Chương 921 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (1)

- Ngài nói tới ai?

Diệp Chiến thấy lão tổ thất thố như vậy, vội vàng hỏi, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương cũng nhìn về phía Diệp tộc lão tổ.

Ánh mắt Diệp tộc lão tổ phức tạp, nói:

- Từ xưa đến nay, luôn có người bởi vì bình cảnh võ đạo mà truy cầu con đường khác, trước khi Cựu Cổ giáo hoành không xuất thế, từng xuất hiện một dị số, nàng được xưng là Cửu âm tà tổ, Cửu âm tà tổ nắm giữ Cửu âm lực lượng, từng đại náo Thần Võ giới, khiến cho Thần Võ giới không làm gì được nàng, cuối cùng nghênh ngang rời khỏi.

- Trong thời gian dài về sau, Cửu âm tà tổ dùng Cửu âm lực lượng bản thân sáng tạo Cửu âm tộc, cũng đưa Cửu âm tộc lên đến ba ngàn thiên địa, qua thủ đoạn của nàng, Cửu âm tộc trở thành chủng tộc võ đạo bản nguyên tiếp nhận, mỗi một người Cửu âm tộc đều sẽ sinh ra Cửu âm Chi Linh.

Khương Trường Sinh càng thêm tò mò, hắn từng nghe nói Cửu âm tộc, Thái Hoang đã có, Thái Hoang Ma tộc một mực đang tiến đánh Cửu âm tộc, toan tính chính là Cửu âm Chi Linh, chẳng qua không ngờ Cửu âm tộc có lai lịch lớn như thế.

Thất Minh Vương nhíu mày hỏi:

- Nếu bị Thần Võ giới nhận định là dị số, vì sao Thần Võ giới không diệt trừ Cửu âm tộc?

Diệp tộc lão tổ thở dài một tiếng, nói:

- Bởi vì Cửu âm tộc chính là Cửu âm tà tổ vì Thần Võ giới mà sáng tạo, Cửu âm Chi Linh chính là vật đại bổ đối với võ giả mà nói, có thể làm cho võ giả lại càng dễ cảm ngộ lực lượng quy tắc, cho nên trong Thần Võ giới có không ít tồn tại phù hộ Cửu âm tà tổ, mặc kệ tùy ý làm bậy, Cửu âm tà tổ yêu thích máu huyết của người, sát lục vô số, ba triệu năm trước, mấy chục phương thế gia vọng tộc hợp lại vây công Cửu âm tà tổ, trong đó bao gồm cả Diệp tộc ta.

Nói đến đoạn chuyện cũ kia, sợ hãi, hận ý xen lẫn trong mắt của hắn. Hết sức rõ ràng, Diệp tộc từng bị nhiều thua thiệt trong tay Cửu âm tà tổ.

- Nếu không phải Cửu âm tà tổ, Diệp tộc sớm đã trở thành vạn cổ cường tộc, cũng sẽ không nửa đường nhiều lần suy vong, ngay cả con trai ta thương yêu nhất.

Diệp tộc lão tổ đem ánh mắt nhìn về phía Cửu âm tà tổ phương xa, ngữ khí tràn ngập sát ý. Khương Trường Sinh thì đang nghĩ đến một chuyện khác. Thần Võ giới vậy mà có thể vì lợi ích nuôi dị số, xem ra cũng không phải không cho phép một hạt cát, chẳng qua là xem dị số có cung cấp chỗ tốt cho Thần Võ giới hay không.

- Các hạ đến từ phương Đại Đạo nào?

Một giọng nữ âm lãnh truyền đến, để đám người Lữ Thần Châu như chỗ hầm băng.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Cửu âm tà tổ phương xa, ánh mắt hai người xuyên qua hư không, đụng thẳng vào nhau.

- Ta đến từ Tiên đạo.

- Thì ra là Thiên Đình Đạo Tổ, sao ngươi lại phái có mấy người như thế? Còn mang theo một vị vong hồn tội nghiệp mệnh số đã hết.

Ngữ khí Cửu âm tà tổ có chút khinh thường, mà ba người Lữ Thần Châu nghe được rõ ràng.

Bọn hắn không dám phản bác, bởi vì trong đại quân sau lưng Cửu âm tà tổ có rất nhiều khí tức cường đại không kém hơn bọn hắn.

Sắc mặt Diệp tộc lão tổ âm trầm, lại không hề phản kích, bởi vì hắn hiểu rõ những gì đã nói là không có lực lượng.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Tiên đạo mỏng manh, xác thực không bằng đạo thống của các hạ.

Cửu âm tà tổ cười cười, không nói thêm lời nào.

Phương xa, đại quân nhân tộc trên mảnh lá xanh to lớn kia cũng đang thảo luận đám người Khương Trường Sinh, người đến đều không phải kẻ yếu, đều có thể nghe được đối thoại vừa rồi, tuyệt đại đa số người đều lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Hai bên tiếp tục đi tới, cũng không có tới gần nhau.

Diệp tộc lão tổ lâm vào trong yên lặng, đoán chừng đang nhớ lại quá khứ thống khổ.

Khương Trường Sinh rất tò mò về lực lượng của Cửu âm tà tổ, hắn càng thêm chờ mong đại chiến tiếp theo.

Một đường không nói chuyện.

Lại qua một quãng thời gian.

Được Cổ Ngọc dẫn đầu, bọn hắn bỗng nhiên hạ xuống, xuyên qua tầng tầng Tinh Vân, đi vào một mảnh hư không tối tăm.

Vừa đến vùng hư không này, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được vài luồng hơi thở cực kỳ mạnh, thậm chí có hai cỗ khí tức còn mạnh hơn Mạc Vọng, Cửu âm tà tổ, trừ cái đó ra, còn có vô số kể khí tức của sinh linh, mặc dù không phải Vạn Cổ Cự Đầu, nhưng cũng không tính quá yếu.

So sánh với những đạo thống này, Thiên Đình xác thực còn kém xa lắm, cần thời gian đuổi theo.

Thời gian một nén nhang sau, đám người Khương Trường Sinh nhìn thấy trong bóng tối phía trước tụ tập vô số sinh linh, khí tức bản nguyên khác biệt phân bố.

Mạc Vọng còn chưa đến, Khương Trường Sinh dừng lại, nhắm mắt chờ đợi. Cửu âm tà tổ thì dẫn đầu thủ hạ cùng đại quân phía trước tụ hợp, người thừa kế cầm đầu Đại Đạo tụ tập cùng một chỗ, duy chỉ có Khương Trường Sinh không có tiến đến.

Khương Trường Sinh mặc dù nhắm mắt lại, vẫn một mực đang quan sát. Hắn phát hiện hệ thống Đại Đạo khác biệt đều dùng nhân tộc làm chủ, mặc dù có thể thấy thân ảnh chủng tộc khác, nhưng rõ ràng dùng nhân tộc chiếm đa số, cho dù là chủng tộc khác, cũng sẽ hóa thành nhân hình, xem ra nhân hình là đạo thể mà tiên thiên thiết lập, trước giờ vẫn như thế.

Mặt khác, hắn bắt được một tia khí tức nhân quả.

Có một phương hệ thống Đại Đạo tương quan cùng nhân quả.

Người thừa kế cầm đầu Đại Đạo chính là một tăng nhân, nửa người trên quấn lấy một đầu lụa vàng, thân hình to con, cơ bắp dị thường cường tráng, khuôn mặt cương nghị, giữa mi tâm mọc ra một con mắt nằm dọc, sau người lơ lửng một sách vàng, tự chủ xoay quanh.

Thủ hạ tăng nhân kia đều là tăng nhân, nam nữ đều có, từng người thần sắc trang nghiêm.

Phật Đạo?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò.

Trước đó tại Thái Hoang võ giới, hắn đã phát hiện phật võ đạo rất ít, thì ra Phật Đạo cũng bị võ đạo nhận định là dị số.

Khí tức vị Tam Nhãn tăng nhân này cường đại nhất, hắn nhắm hai mắt, dựa vào thụ nhãn đối mặt với những người thừa kế Đại Đạo khác, bá khí trên người hắn phá lệ xuất chúng, ba người Lữ Thần Châu đều bị hắn hấp dẫn, đang thấp giọng trao đổi.

Chương 922 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (2)

Ánh mắt Diệp tộc lão tổ phức tạp, nói:

- Vị đó là Thái Sơ phật tổ, hắn xuất thế còn muộn hơn Thái âm tà tổ, nhưng trình độ uy hiếp của hắn đến Thần Võ giới không thua gì Cửu âm tà tổ, hắn sáng lập Phật Đạo, từng lưu truyền rộng rãi trong ba ngàn thiên địa, tuy bị Thần Võ giới trấn áp, nhưng lực ảnh hưởng của Phật Đạo quá lớn, đến nay vẫn có bóng dáng, ta từng cho rằng hắn đã chết khi bị Thần Võ giới vây công, không ngờ còn sống.

Trong lòng vị lão tổ thế gia vọng tộc này tràn ngập chấn kinh, hắn không ngờ đội hình lần này tiến công Thần Võ giới mạnh mẽ như thế.

Lữ Thần Châu tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Thái Sơ phật tổ, ta nghe nói qua, đại biểu cho thiên tư trước Thái Thượng Côn Luân, nghe nói hắn tự sáng tạo phật triều, từng đánh rớt Thần Võ giới đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đó là lần đầu tiên ba ngàn thiên địa tận mắt nhìn thấy diện mạo thật của Thần Võ giới, không ngờ hắn còn sống.

Diệp tộc lão tổ cảm khái nói:

- Không chỉ là Thái Sơ phật tổ, những người đang nói chuyện với bọn hắn thì cũng là tồn tại vang dội cổ kim.

Hắn bắt đầu nhất nhất giới thiệu, ngay cả Khương Trường Sinh đều lau mắt mà nhìn hắn, không ngờ kiến thức của hắn lâu đời như thế.

Xem ra, Diệp tộc lão tổ đã từng phụ thân trên người đệ tử Diệp tộc khác, mắt thấy thời đại này đến thời đại khác thay đổi.

Ngoại trừ Khương Trường Sinh, Diệp tộc lão tổ nhận biết mỗi một vị người thừa kế Đại Đạo, cái này khiến Diệp tộc lão tổ càng thêm tò mò về Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng phát hiện điểm này, mặt người thừa kế Đại Đạo khác đều là đi ra từ bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chẳng qua là đi vào Hư Không Vô Tận thu được cơ duyên truyền thừa của Đại Đạo khác, duy chỉ có hắn khác biệt,

linh hồn hắn đến từ một mảnh thế giới không có lực lượng siêu phàm, dĩ nhiên, có lẽ là bởi vì vị trí của Địa Cầu quá thấp, không có tiếp xúc đến mảnh lực lượng siêu phàm trong vũ trụ kia.

- Kể từ đó, ta càng phải cẩn thận, không thể bại lộ điểm này.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, may mắn hắn biên cho mình người luân hồi vạn trí, dạng này truyền đi, Thần Võ giới sẽ chỉ đoán hắn là người nào trước kia.

Rất lâu, người tu hành các phương Đại Đạo riêng phần mình nghỉ ngơi, hư không lâm vào trong yên tĩnh.

Đợi một lần này chính là rất nhiều năm.

Trong đoạn thời gian này, Thiên Đình cũng hoàn thành điều chỉnh, sau khi đi qua lần thứ ba phong thần, về số Chính thần lượng đến ngàn, thiên binh thiên tướng càng vượt qua năm mươi vạn, tùy tùng Thần Giả thì vượt qua trăm vạn, đây còn không bao gồm thế lực phụ thuộc của đám tiên thần ở nhân gian.

Số lượng Chính thần tăng trưởng, cũng đại biểu cho nhân mạch Thiên Đình tăng trưởng.

Bản tôn Khương Trường Sinh thì bắt đầu tiếp tục luyện công, không có nhìn chằm chằm vào phân thân.

Mười mấy năm qua đi, phân thân Khương Trường Sinh cuối cùng đợi đến Mạc Vọng, Mạc Vọng mang tới giáo đồ Cựu Cổ giáo còn muốn nhiều hơn hắn dự đoán, số lượng vượt qua ba mươi vạn.

Giáo đồ Cựu Cổ giáo thật nhiều lắm, giết một đợt lại hiện ra một đợt.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, Mạc Vọng không có vắng vẻ hắn, trước tiên tới chào hỏi hắn, nói:

- Đạo Tổ, chờ một chút còn có hai phe Đại Đạo không có đến, một khi tụ tập, chúng ta sẽ thương lượng đối sách tác chiến.

Khương Trường Sinh gật đầu, không có ý kiến, hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Mạc Vọng rời khỏi, tiến đến bắt

chuyện với đám người Thái Sơ phật tổ, Cửu âm tà tổ.

Thất Minh Vương mở miệng nói:

- Không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy giáo chủ Cựu Cổ giáo.

Lữ Thần Châu gật đầu, thần sắc của hắn cũng hết sức phức tạp, sau khi trở thành Thần Võ tôn giả, hắn và Cựu Cổ giáo đánh qua không ít trận, không ngờ có một ngày sẽ kề vai chiến đấu.

- Cũng không biết thực lực hắn như thế nào.

Diệp Chiến tò mò nói.

Khương Trường Sinh đột nhiên nói:

- Đoạn thời gian trước, Thần Võ giới điều động một tôn Vạn Cổ Cự Đầu, cộng thêm năm vị Thông Diễn Sáng Tạo Võ, mười ba vị Nguyên Đạo Võ Tôn, tất cả đều chết ở trong tay hắn.

Vừa dứt lời, mọi người động dung, Diệp tộc lão tổ cũng như thế.

Thất Minh Vương cũng không để ý, hắn tận mắt thấy Đạo Tổ tru diệt Loạn Võ Tôn, Loạn Võ Tôn có địa vị cực cao trong Vạn Cổ Cự Đầu, thực lực càng khủng bố, Vạn Cổ Cự Đầu của Minh tộc hắn đều đối hết sức cung kính hắn.

Lại đại khái đợi năm năm, hai phe Đại Đạo còn lại đến, Mạc Vọng gọi Khương Trường Sinh tiến đến tụ họp.

Khương Trường Sinh một mình bay đi, cùng mười ba vị người thừa kế Đại Đạo đứng chung một chỗ, Cổ Ngọc trên người bọn họ bắn ra hào quang, ngăn cách bọn hắn nói chuyện với nhau, người tu hành các phương Đại Đạo chỉ có thể nhìn thấy thân hình của bọn hắn.

Tất cả mọi người hết sức hưng phấn, bọn hắn rõ ràng mình muốn làm gì, đồng thời tò mò thân phận của lãnh tụ Đại Đạo khác, trong đó Khương Trường Sinh được chú mục nhất, khí tức của hắn hư vô, hắn dẫn người ít nhất, sao có thể không làm cho người ta quan tâm.

Mạc Vọng giới thiệu cho mọi người một chút, sau đó bắt đầu giới thiệu Thần Võ giới, nói:

- Thần Võ giới có bảy tầng độc giới cùng với tổng giới, thất trọng độc giới sẽ do một phương Đại Đạo tiến công, còn lại theo ta tiến công tổng giới.

Sau khi đi qua thương thảo, đoàn người Khương Trường Sinh đi theo Mạc Vọng tiến công tổng giới, chủ yếu là hắn mang quá ít người, Mạc Vọng không yên lòng, người thừa kế Đại Đạo khác cũng không yên lòng. Trong lúc nói chuyện với nhau, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được Thái Sơ phật tổ đang chăm chú nhìn mình.

- Chẳng lẽ đối phương đang thôi diễn nhân quả?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, hắn bất động thanh sắc, ngược lại hai bên không phải địch nhân, bất quá trong chiến đấu sau này, hắn sẽ đề phòng đối phương ra tay.

Mọi người tuy bị Thần Võ giới nhận định là dị số, nhưng dễ dàng đồng tâm hiệp lực, Khương Trường Sinh không tin.

Thật có dễ dàng như vậy, chỉ sợ Thần Võ giới sớm đã bị lật đổ.

Hắn thậm chí hoài nghỉ nơi này có nằm vùng của Thần Võ giới, giống như là Huyết Vực Thủy Tổ của Huyết Vực.

Chương 923 - Chương 923: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (1)

Bảy vị người thừa kế Đại Đạo cùng nhau xâm lấn tổng giới Thần Võ giới, mà lại là trước tiên phát động thế công, như thế sẽ hấp dẫn chiến lực của thất trọng độc giới, từ đó để bảy vị người thừa kế thừa Đại Đạo khác thừa vắng mà vào.

Nghe kế hoạch của Mạc Vọng, Khương Trường Sinh cảm thấy phần thắng của trận chiến này không lớn, thậm chí có thể nói xa vời, mặc dù có vài Đại Đạo người thừa kế có thủ hạ có thể so với Khai Quang Thánh Võ, nhưng chiến lực cảnh giới này tổng cộng cũng mới hai mươi vị, làm sao có thể địch Thần Võ giới?

Phải biết chỉ là Khai Quang Thánh Võ của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa là không chỉ trăm vị, Thần Võ giới tất nhiên càng nhiều, lúc này mới có thể trấn áp ba ngàn thiên địa.

Khương Trường Sinh mặc dù hoang mang, lại không có nói ra, ngược lại hắn chẳng qua là phân thân, mặc dù không thắng được, có thể làm cho Thần Võ giới tổn thương nguyên khí nặng nề, thời gian ngắn không thể tiêu diệt toàn bộ Hư Không Vô Tận, đó chính là thắng lợi.

Mười bốn vị người thừa kế Đại Đạo phân biệt là Đạo Tổ, Mạc Vọng, Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ, Chí Đạo minh tổ, Sát Tổ, Hình Chư Thiên, Vu Tổ, Thần Tông kiếm tổ, Đại Nộ thiên tổ, Thiên Địa Tiếu, Quỷ Nguyên Tổ, Tu La huyết tổ, Đại Chu Thiên Thần Đế.

Danh hào của bọn hắn cũng dần dần truyền ra trong người tu hành các phương Đại Đạo, mỗi một người tham gia đều bắt đầu tìm hiểu lẫn nhau.

Khương Trường Sinh đã ghi lại tên của bọn hắn, bản tôn không ở chỗ này, không thể thôi diễn giá trị hương hỏa cụ thể của bọn họ, bởi vì đến từ hệ thống tu hành khác biệt, bọn hắn chắc chắn nắm giữ lấy thủ đoạn khó mà dự đoán.

Ngoại trừ Thái Sơ phật tổ, Khương Trường Sinh tò mò nhất về Thiên Địa Tiếu, Đại Chu Thiên Thần Đế, khí tức hai người này giống như hắn, khiến cho người nhìn không thấu.

Đợi Mạc Vọng nói xong, không có người đưa ra dị nghị, Mạc Vọng có thể lôi kéo đến nhiều cường giả trong Hư Không như vậy, mọi người tất nhiên tin phục hắn, ít nhất mặt ngoài là như thế.

- Đã như vậy thì chuẩn bị khai chiến, sáu vị theo ta tiến công Tổng Giới giả mang theo thủ hạ của mình, theo ta mà đi.

Mạc Vọng trầm giọng nói, khí thế của hắn lập tức thay đổi.

Lực lượng Cổ Ngọc tán đi, mọi người dồn dập tán đi, trở lại trước đại quân của riêng mình, Khương Trường Sinh thì đi đến trước bốn người Lữ Thần Châu, nói cho bọn hắn chuẩn bị chiến đấu.

Lữ Thần Châu, Diệp Chiến lập tức phấn khởi, xắn tay áo lên.

- Nói không chứng sẽ đụng vào Thái Thượng Côn Luân.

Lữ Thần Châu cười lạnh nói.

Hắn và Thái Thượng Côn Luân mặc dù không thuộc về cùng một thời đại, nhưng hắn một mực dùng Thái Thượng Côn Luân làm mục tiêu.

Thất Minh Vương cũng lo lắng đụng tới người của Minh tộc, Minh tộc mặc dù không phải thế gia vọng tộc thuộc về Thần Võ giới, nhưng cũng có chút tộc nhân tập võ trong Thần Võ giới.

Diệp tộc lão tổ nhìn những người thừa kế Đại Đạo phương xa, không biết suy nghĩ cái gì.

Rất nhanh, Mạc Vọng mang theo Cựu Cổ giáo hành động, Khương Trường Sinh cùng mặt năm vị Đại Đạo người thừa kế khác lập tức suất quân bắt kịp, đồng hành phân biệt là Thái Sơ phật tổ, Đại Chu Thiên Thần Đế, Quỷ Nguyên Tổ, Thần Tông kiếm tổ, Hình Chư Thiên.

Bảy phương thế lực hội tụ vào một chỗ, nhân số vượt qua hai trăm vạn, đây cũng không phải hai trăm vạn phàm nhân, khí tức người yếu nhất cũng không thua kém Thiên Nguyên Cực Võ cảnh.

Một đường tiến lên, nửa nén hương thời gian sau, Mạc Vọng móc ra một khối hoàng thạch cự bia, song chưởng hắn đặt ở phía trên, hắc văn quỷ dị cấp tốc nổi lên, trải rộng cả khối hoàng thạch cự bia.

Oanh một tiếng!

Hoàng thạch cự bia nổ tung, trong nháy mắt để hư không đổ sup, lại ngưng tụ thành một lỗ đen thật lớn, trong hắc động hiện ra ánh bạc, hào quang vạn trượng.

Mạc Vọng trước tiên dẫn đầu Cựu Cổ giáo xông đi vào, Khương Trường Sinh đạp mây theo sát phía sau.

Xuyên qua hắc động, bọn hắn đi vào một mảnh thiên địa to lớn bát ngát, phía dưới là tầng tầng biển mây, đại dương mênh

mông màu xanh thẳm bao trùm ánh mắt.

Linh khí võ đạo thật dư thừa!

Khương Trường Sinh nhíu mày, chỉ cảm thụ võ đạo linh khí đã biết được nơi này chính là Thần Võ giới.

- Ngâm…

Một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên, phía dưới biển mây bỗng nhiên bị xông mở, một đầu rồng to lớn xuất hiện, kéo ra cái miệng lớn đầy máu, muốn một ngụm nuốt vào đại quân xâm lấn.

Trường long có sừng rồng, râu rồng, trong miệng răng nanh như một tòa mỏm núi sắc bén, khoác trên người Long lân màu đỏ thẫm.

Ở trước mặt đầu rồng, hết thảy giáo đồ Cựu Cổ giáo hội tụ vào một chỗ, đều lộ ra nhỏ bé, phải biết đại quân liên miên hơn mười dặm, đủ để thấy con rồng này to lớn.

Mạc Vọng trước tiên huy chưởng vỗ tới, phù văn màu đen hóa thành từng sợi xiềng xích phóng đi, cấp tốc cuốn lấy đầu rồng, cưỡng ép kéo khép kín cái miệng lớn đầy máu của nó.

Một tiếng xé gió vang lên từ trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh, hắn tập trung nhìn lại, một đạo thân ảnh thế không thể đỡ hạ xuống, một cước đạp ở trên đầu rồng, lực lượng bá đạo đạp nát đầu rồng, máu thịt hóa thành mưa sa vẩy xuống bát phương thiên địa, gió mạnh đáng sợ thôi tan biển mây, thổi đến áo bào bốn người Khương Trường Sinh kịch liệt lay động.

Hình Chư Thiên.

Hắn thân mặc hắc bào, mặc chiến giáp dày nặng, trên chiến giáp trải rộng vết rách, tóc dài trắng đen xen kẽ của hắn bay loạn, hắn đứng ở trong trời cao, ngạo thị thiên địa.

Hình Chư Thiên mở hai mắt ra, trong hai mắt không có con ngươi, hắn vung tay lên, lần lượt từng bóng người phóng qua đỉnh đầu mấy người Khương Trường Sinh, bắn ra bát phương thiên địa, tốc độ vượt xa Cựu Cổ giáo, lập tức vượt qua Cựu Cổ giáo.

Thật nhanh!

Dại quân Hình Chư Thiên đều có được tốc độ vượt qua cảnh giới của bọn hắn.

Thái Sơ phật tổ, Đại Chu Thiên Thần Đế, Quỷ Nguyên Tổ, Thần Tông kiếm tổ liên tục mang theo đại quân giết đến, phân tán ra, Khương Trường Sinh dùng thần niệm bắt khí tức sinh linh, mang theo ba người Lữ Thần Châu tản ra, Diệp tộc lão tổ thì rút vào trong cơ thể Diệp Chiến, để tránh ảnh hưởng Diệp Chiến tác chiến.

- Hừ! Càn rỡ…

Chương 924 - Chương 924: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (2)

Một tiếng hét to từ phần cuối thiên địa truyền đến, khiến cho bầu trời trống rỗng xuất hiện lôi đình vạn quân, một đạo hắc động xuyên qua tầng tầng biển mây, xông thẳng đến Hình Chư Thiên ở trước nhất.

Hình Chư Thiên đánh ra một quyền, một quyền này không có thể hiện ra công kích thực chất, nhưng quyền phong bá đạo, đánh tan đạo hắc quang đối diện, hắc quang hóa thành vô số Hắc Diễm bay ra, bầu trời dâng lên một cỗ khí tức nóng bỏng.

- Bày trận!

Thần Tông kiếm tổ cao giọng quát, mười vạn Kiếm giả cùng nhau rút kiếm, âm thanh lưỡi kiếm ra khỏi vỏ vang vọng Thần Võ giới, theo lưỡi kiếm, kiếm khí bàng bạc hiện ra, ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành một mảnh khí hải màu lam hơi mờ.

Khương Trường Sinh chú ý tới Kiếm đạo của Thần Tông kiếm tổ khác biệt với kiếm đạo trong chi nhánh võ đạo, bọn hắn tu luyện là kiếm khí thuần túy, dùng thân thể làm kiếm, ngay cả hồn phách của bọn hắn đều ngưng tụ ra hình ảnh kiếm phôi.

Thân hình Thần Tông kiếm tổ cao lớn, tướng mạo thoạt nhìn không sai biệt lắm phàm nhân bốn mươi tuổi, ánh mắt lạnh lùng, khí thế lăng lệ, hắn nâng tay phải lên, hai ngón thành kiếm, hướng về phương xa vung lên, ngàn tỉ kiếm khí như bão

táp quét ngang, đánh nát biển mây ở chân trời, ngay sau đó bị một bức hàng rào vô hình ngăn lại.

Oanh!

Hàng rào kia đi theo phá toái, từng thân ảnh võ giả trống rỗng xuất hiện, cấp tốc đánh tới.

Quỷ Nguyên Tổ hóa thành một đoàn khói đen, đại quân thủ hạ hắn cũng giống như thế, mấy chục vạn khói đen nhanh chóng bay lượn, bay xuống đại dương mênh mông bên dưới.

Đại Chu Thiên Thần Đế nâng lên cánh tay phải, trong lòng bàn tay toát ra ánh sáng trắng, đi theo ngưng tụ ra một thanh trường binh cực kỳ khoa trương, giống như trường kích, lại càng lộ vẻ dữ tợn.

Thủ hạ của hắn giống quân đội nhất, vượt qua năm mươi vạn chi chúng, tất cả đều là người mặc chiến giáp thống nhất.

Đại Chu Thiên Thần Đế và đại quân của hắn cùng hóa thành một đạo quang hồng màu vàng kim, trong chớp mắt tan biến ở một phương hướng.

Phần cuối hướng khác của thiên địa.

Oanh! Oanh! Oanh.

Bát phương thien địa vang lên tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc, từng hướng đi đều truyền đến sóng khí doạ người.

Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, Hình Chư Thiên trước tiên đại chiến với một võ giả cường đại, hai bên theo trên trời rơi vào đáy biển, đánh cho nước biển văng ra, hình thành một khu vực chân không đường kính vượt qua mười vạn dặm, ép tới hải dương hình thành một mặt lõm to lớn, biên giới nhấc lên sóng lớn đầy trời.

Số lượng lớn võ giả từ các hướng đi khác nhau kéo tới, vô cùng vô tận, rung động vô song.

Lữ Thần Châu cực kỳ hưng phấn, quay đầu hỏi:

- Đạo Tổ, chúng ta khi nào ra tay?

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái Sơ phật tổ ngồi trên bầu trời cao, mấy chục vạn phật chúng tĩnh toạ sau lưng hắn, cùng nhau nhắm mắt niệm kinh.

- Phật thấy chúng sinh, chúng sinh tức phật, phật không thấy chúng sinh, chúng sinh tức khổ, vạn pháp đều ra, chỉ phật duy tâm.

Mấy chục vạn phật chúng trăm miệng một lời niệm kinh, rung động lòng người, dùng bọn hắn làm trung tâm, từng đạo phật quang khuếch tán, như gợn sóng bao phủ bầu trời.

Trong chốc lát, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được một cỗ khí tức ấm áp rơi vào trên người, giác quan của hắn đạt được một chút tăng cường, hắn còn như vậy, chớ nói chi ba người Lữ Thần Châu. Khương Trường Sinh nhìn về phương xa, những võ giả đang chiến đấu kia rõ ràng nhận lấy ảnh hưởng không tốt, một chút võ giả cảnh giới thấp thậm chí có phản ứng bị chậm lại.

Tăng cường giác quan của phe mình, hỗn loạn giác quan của kẻ địch?

Khương Trường Sinh mở rộng ánh mắt, Phật pháp niệm kinh cũng không phải là thao túng khí vận, mà là xác thực tồn tại một loại lực lượng vô hình nào đó mà hắn tạm thời không thể nào hiểu được.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, cúi đầu nhìn lại, biển mây tản ra, vô biên vô tận mặt biển xuất hiện một hắc ảnh to lớn, rất có cảm giác áp bách.

Oanh!

Mặt biển nổ tung, một tòa thạch tháp thật to đột nhiên lao ra, như lưỡi dao đâm về phía bầu trời, thế không thể đỡ.

Phía trên thạch tháp to lớn có một tôn võ giả cường đại đang đứng, đó là một nam tử áo vàng, khí tức của hắn còn mạnh hơn cả Loạn Võ Tôn! Người này nắm quyền, cánh tay phải kéo về đằng sau một phát.

Võ Nguyên khủng bố ngưng tụ thành hư ảnh của một hung thú to lớn ở sau lưng, chỉ có đầu, không phân rõ cụ thể là chủng loại gì, nhưng tướng mạo dữ tợn, hung tàn, theo hắn đánh một quyền về phía bầu trời, hư ảnh Hung thú nộ khiếu một tiếng, đi theo giết đến bầu trời. Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, Diệp Chiến quá sợ hãi, hư ảnh Hung thú có tốc độ quá nhanh, trong chớp mắt đã muốn đụng vào bọn hắn.

Hưu!

Một chỉ Khương Trường Sinh bắn ra khí kình, xuyên thủng hư ảnh hung thú, đánh tan nó.

Nam tử áo vàng thả người vọt lên, nhấc tay trái lên, thạch tháp khổng lồ dài đến mấy chục vạn trượng như là trường côn quét ngang bầu trời, thanh thế hạo đại, gió lốc mãnh liệt cả kinh Lữ Thần Châu, hắn thi triển Thượng Nguyên thần lực ngăn cản, nhưng căn bản ngăn không được.

- Làm sao có thể…

Lữ Thần Châu động dung, ngay khi hắn vô cùng lo sợ, Khương Trường Sinh trở tay vỗ tới một chưởng, một đạo chưởng ảnh màu tím đánh ra, đối diện đụng vào thạch tháp to lớn.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Thạch tháp to lớn bị đánh hạ xuống đập ầm ầm trên mặt biển, liên đới nam tử áo vàng đều ngã xuống mấy vạn dặm.

Nam tử áo vàng ngẩng đầu, khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Tháp thật cứng, đây là chất liệu gì?

Khương Trường Sinh âm thầm kỳ lạ, hắn mặc dù không hề sử dụng toàn lực, nhưng có thể gánh vác Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, trình độ cứng cáp của tháp này đã có thể so với một chút pháp bảo mạnh mẽ.

- Đạo Tổ, hắn tên Đoàn Phù, chính là một trong Thần Võ tôn giả, thực lực của hắn có thể bài danh trước ba trong Thần Võ tôn giả, không ngờ hắn cường đại như vậy.

Lữ Thần Châu vội vàng nói, ngữ khí tràn ngập không cam lòng. Thần Võ tôn giả, thân phận thuộc về khách khanh của Thần Võ giới, hưởng dụng đãi ngộ Thiên Tôn của Thần Võ giới, lại không có quyền lực của Thiên Tôn, thực lực Thần Võ tôn giả cũng không cố định, Thần Võ tôn giả mạnh mẽ thậm chí có thể địch Vạn Cổ Cự Đầu.

Chương 925 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (1)

Thần Võ tôn giả?

Khương Trường Sinh không có quá để ý, hắn đã cảm nhận được thực lực của Đoàn Phù, được cho là mạnh mẽ, nhưng uy hiếp không được hắn.

Các phe thiên địa đại chiến dị thường kịch liệt, bốn phương tám hướng cuồng phong thổi đến đạo bào Khương Trường Sinh di động không ngừng, phần phật không ngừng lọt vào tai, hắn cao cao tại thượng nhìn xuống Đoàn Phù, ánh mắt đạm mạc.

Đoàn Phù đối đầu ánh mắt hắn, trong lòng giật mình.

- Hắn là ai? Lữ Thần Châu làm sao đợi cùng một chỗ với hắn?

Đoàn Phù âm thầm kinh hãi, hắn mặc dù cảnh giới cao, nhưng không thể nghe được đối thoại của Khương Trường Sinh, có tầng một lực lượng vô hình ngăn cách âm thanh.

Vừa rồi một phen giao thủ, hắn đã biết được mình tuyệt không phải đối thủ của đối phương.

Lực lượng thân thể hắn lớn biết bao, Thông Thiên tháp càng là thần binh nổi danh Thần Võ giới, cũng là thần binh nặng nhất, lại bị đối phương dễ dàng đánh ra.

Cỗ lực lượng khủng bố kia chấn động đến khí huyết thân thể Đoàn Phù cũng vì đó chấn động, trong thời gian ngắn không thể bình phục.

Diệp Chiến, Thất Minh Vương cũng nhìn chằm chằm Đoàn Phù, quan sát tỉ mỉ, đều kỳ lạ đối phương lúc trước ra tay.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, hướng về phía mặt biển kinh đào hải lãng đang cuồn cuộn túm một cái, mặt biển lần nữa nổ tung, Thông Thiên tháp khổng lồ tạo ra bọt nước kinh thiên, thế không thể đỡ phóng tới không trung.

Đoàn Phù quá sợ hãi, hắn lập tức thôi động Võ Nguyên, mong muốn ngăn cản Thông Thiên tháp, nhưng pháp lực của Khương Trường Sinh quá mức bá đạo, hắn căn bản kéo không động Thông Thiên tháp, còn kém chút nhấc mình lên.

Thông Thiên tháp dài mấy chục vạn trượng cấp tốc thu nhỏ, quá trình này rất nhanh, cũng vô cùng rung động, ba người Lữ Thần Châu nhìn đăm đăm.

- Là một chiêu kia!

Tữ Thần Châu nhớ tới tình cảnh mình trước đó bị thu nhỏ, tâm tình thổn thức không thôi.

Không ít người chiến đấu phương xa cũng chú ý tới một màn này, rất đỗi giật mình.

Đoàn Phù càng trợn tròn mắt, toàn thân run rẩy.

- Làm sao có thể! Đây là thủ đoạn gì?

Nhận biết của Đoàn Phù bị đánh nát, không thể nào hiểu được, chẳng lẽ đối phương cũng nắm giữ cùng loại lực lượng không gian như Thượng Nguyên thần lực?

Nhưng dù là Thượng Nguyên thần lực cũng làm không được trình độ không hợp thói thường như thế, nhiều nhất là giam cầm, đè ép không gian. trong quá trình Thông Thiên tháp thu nhỏ, Đoàn Phù cũng không có cảm nhận được không gian ba động.

Thái Sơ phật tổ ở trên bầu trời đang niệm kinh không khỏi mở ra thụ nhãn trên trán, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Ngươi muốn?

Tay Khương Trường Sinh nâng Thông Thiên tháp thu nhỏ, nhìn chằm chằm Đoàn Phù hỏi.

Đoàn Phù lần này nghe được âm thanh, nhưng trong lòng hắn tràn ngập hoảng sợ, xoay người bỏ chạy, hóa thành hư không,

cấp tốc tán đi.

Khóe miệng Khương Trường Sinh khẽ nhếch, cũng không có truy đuổi.

Hắn bay qua một bên, ba người Lữ Thần Châu theo sát phía sau, bọn hắn hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của người tu hành các phương bốn phương tám hướng, tâm tình rất thoải mái dễ chịu, đều ưỡn ngực ngẩng đầu.

- Không có lầm chứ, toà cự tháp vừa rồi bị hắn thu vào trong lòng bàn tay rồi?

- Với thủ đoạn này của Đạo Tổ, trách không được dám mang ba người đến đây.

- Xác thực mạnh mẽ, Thiên Đình Đạo Tổ, ta xem như nhớ kỹ.

- Lần này chung phạt Thần Võ giới có hy vọng.

- Vị Đạo Tổ này đến cùng xuất hiện từ nơi nào, trước đó làm sao chưa từng nghe nói qua?

Cùng lúc đó, một góc Thần Võ giới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Nghe bốn phương tám hướng bộc phát ra tiếng nổ vang rền, vẻ mặt Phong Dục âm trầm, hắn đứng ở trước mặt bốn nam nữ, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm.

Nơi này là khu vực rừng núi, có rất nhiều lầu các, cuồng phong gào thét tới, rừng núi tuy có trận pháp ngăn cách, nhưng có thể rõ ràng thấy vòng bảo hộ trận pháp đang giãy dụa kịch liệt.

- Xảy ra chuyện gì, Huyết Vực lần nữa đột kích?

Trong lòng Phong Dục kinh hoảng, hắn thật vất vả mang đệ đệ muội muội mang đến đây, kết quả gặp phải việc này, hắn không khỏi nhớ tới thảm cảnh Phong gia bị diệt tộc.

Không có khả năng.

Nơi này là Thần Võ giới, tất sẽ không xảy ra chuyện gì.

Mà bầu trời cũng không hề biến thành màu máu, nói rõ cũng không phải là Huyết Vực đột kích.

Phong Dục tự an ủi mình, nhưng tình thế cũng không có lắng lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, chấn động giữa thiên địa càng ngày càng kịch liệt.

- Ca, chúng ta muốn trốn hay không?

Một thanh niên cẩn thận từng li từng tí hỏi, ba người còn lại cũng khẩn trương nhìn về phía Phong Dục.

Phong Dục tức giận nói:

- Nơi này là Thần Võ giới, nếu như Thần Võ giới đều bị công phá, còn có chỗ nào an toàn?

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên quay đầu, chỉ thấy chân trời có một đạo thân ảnh bay tới, như pháo nặng nện ở trên vòng bảo hộ trận pháp, nện đến trận pháp sụp đổ một khối, nhìn kỹ lại, đó là một võ giả mặc áo đen, hắn là bị người đánh bay tới.

Phong Dục nhận biết người kia, là một trong người cầm quyền Thần Võ giới, trước đó còn dạy qua Thất Thập Nhị Thần Động bọn hắn.

Tồn tại như thế nào mới có thể đánh vị tiền bối này thành dạng này?

Phong Dục âm thầm kinh hãi, hắn khẩn trương xem hướng chân trời, một đường kiếm khí to lớn màu xanh lam kéo tới, cấp tốc dừng lại, hóa thành Thần Tông kiếm tổ cùng mười vạn kiếm khách, vẻ mặt từng người lạnh lẽo, kiếm khí hợp nhất.

- Tự tiện xông vào Thần Võ giới, ngươi muốn chết, thật sự cho rằng Thần Võ giới không thể tẩy trừ kiếm đạo của ngươi?

Hắc y võ giả tức giận quát, tiếng như hồng lôi.

Thần Tông kiếm tổ mặt không biểu tình, nói:

- Người vô tri, thật cho là Thần Võ giới nắm giữ hết thảy? Thời đại đã thay đổi.

Tay áo phải hắn vung lên, cuồn cuộn kiếm khí che khuất bầu trời hạ xuống, oanh tạc rừng núi bao la.

Sắc mặt Phong Dục kịch biến, vội vàng thôi động chân khí, bảo hộ các đệ đệ muội muội.

Oanh một tiếng!

Chân khí của hắn bị đánh tan, khủng bố áp lực buông xuống, để ý thức của hắn cập tốc lâm vào trong bóng tối.

Chương 926 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (2)

Nương theo lấy kiếm khí của Thần Tông kiếm tổ hạ xuống, phương viên nghìn vạn dặm bị oanh thành phế tích, bụi đất bay thẳng lên trời, như địa ngục.

Thần Tông kiếm tổ liếc mắt nhìn tới, hừ lạnh nói:

- Đạo Tổ, ngươi có ý gì?

Chỉ thấy Khương Trường Sinh mang theo ba người Lữ Thần Châu bay tới, âm thanh của hắn bay tới, nói:

- Đạo hữu chớ trách, ta chẳng qua bảo hộ những võ giả nhỏ yếu kia, cảnh giới bọn hắn quá thấp, rõ ràng là vừa vào Thần Võ giới, hoặc là tới Thần Võ giới tu hành, giết bọn hắn hay không, cũng không có ảnh hưởng đối với kế hoạch của chúng ta, nhưng chúng ta đều từng là bọn hắn, sao không cho mình trước kia một con đường sống?

Nói lời này để ba người Lữ Thần Châu nổi lòng tôn kính, bọn hắn cũng không có nghĩ vậy, bởi vì theo đủ loại chuyện ở Côn Luân giới đến xem, Đạo Tổ xác thực có một trái tim từ bi.

Ánh mắt những kiếm khách kia lấp lánh, có người khinh miệt, có người kính nể, có người suy tư.

Thần Tông kiếm tổ mạn bất kinh tâm nói:

- Phía dưới kiếm khí của ta, ngươi còn có thể bảo vệ nhiều người như vậy, Đạo Tổ, việc này kết thúc, tìm cơ hội luận bàn một phen.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, Khương Trường Sinh thi triển Đạo Tâm Hóa Thần, sáng tạo ra Đạo Tâm thần chỉ ở trước đám người Phong Dục, từ đó bảo hộ võ giả một vùng kia, nhưng Đạo Tâm thần chỉ cũng theo đó yên diệt.

Vị Kiếm Tổ này thật không đơn giản.

Khương Trường Sinh phát hiện những Đại Đạo người thừa kế giống như hắn nhìn như cảnh giới tương tự Vạn Cổ Cự Đầu, đều có không thể dùng cảnh giới võ đạo đi định nghĩa thực lực của bọn họ, trách không được dám chung phạt Thần Võ giới.

- Tốt!

Đối mặt Thần Tông kiếm tổ giấu giếm phong mang, Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối.

Quá độ khiêm tốn ngược lại sẽ để cho người ta xem thường, huống chi còn đang ở dưới con mắt mọi người.

Mà hắn có một quãng thời gian không có đạt được sinh tồn ban thưởng, hơi nhớ.

- Các ngươi thật sự càn rỡ.

Vị hắc y võ giả lúc trước phát ra tiếng rống giận dữ, chỉ thấy hắn máu me khắp người từ trong bụi đất cuồn cuộn giết ra, như mũi tên lao thẳng đến đám người Thần Tông kiếm tổ.

Trong chốc lát, Võ Nguyên của hắn hóa thành chim lớn màu đen, bao trùm ở trên người hắn, giương cánh trăm dặm, mười phần doạ người, trên đường bay lượn, hắn đột nhiên tan biến ở trên không trung.

Hai ngón tay phải Thần Tông kiếm tổ làm kiếm điểm ra một chỉ hướng lên trên, khí hải màu lam mười vạn kiếm khách ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, hướng lên trên đâm tới, vừa động, chim lớn màu đen từ trên trời giáng xuống, hai vuốt cưỡng chế rơi xuống, ép tới mười vạn kiếm khách thân hình run rẩy.

Chim lớn màu đen hạ xuống hai cánh, bao trùm bốn người Khương Trường Sinh cùng mười vạn đại quân, để ánh mắt của bọn họ lâm vào trong bóng tối.

Khương Trường Sinh nhíu mày, nơi này lại có cảm giác tuyệt đối hư vô, quy tắc bản nguyên tồn tại ở thiên địa trong bị khu trục, không có linh khí, dưới tình huống như vậy, sinh linh rất dễ dàng mất đi giác quan.

Hắn không có trước tiên ra tay, mà liếc nhìn Thần Tông kiếm tổ, kết quả Thần Tông kiếm tổ cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt hai người đối đầu, tựa hồ cũng đang nói mời ngươi.

Khương Trường Sinh không nói hai lời, nâng tay phải lên, ném đi lên một cái, Thông Thiên tháp lúc trước bị Chưởng Trung Càn Khôn thu nhỏ cấp tốc biên lớn.

Oanh một tiếng!

Thông Thiên tháp trực tiếp đâm hắc ám nhô lên, một tiếng kêu rên vang lên, hắc ám trong nháy mắt phá tán, bụi đất cuồn cuộn, bầu trời lại xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Chỉ thấy tên hắc y võ giả kia như thiên thạch rơi xuống, nện xuyên mặt đất.

Tất cả mọi người động dung, khó tin nhìn về phía Thông Thiên tháp đang nằm trên bầu trời, Thông Thiên tháp to lớn một phân thành hai bầu trời trong ánh mắt của bọn hắn.

- Bảo bối tốt, không chỉ cứng rắn, còn có thể ngăn cách các loại lực lượng.

Khương Trường Sinh kinh hỉ suy nghĩ, bảo vật này khiến cho hắn càng ngày càng yêu thích.

Thần Tông kiếm tổ nhíu mày nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, rõ ràng cũng không thể nào hiểu được thủ đoạn củ Khương Trường Sinh.

Hắn còn như vậy, mười vạn kiếm khách càng nghẹn họng nhìn trân trối.

Lữ Thần Châu thấy mà nóng mắt, hắn tự nhiên biết Thông Thiên tháp, nhưng không ngờ Thông Thiên tháp còn có thể dùng dạng này.

Khương Trường Sinh lần nữa thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, thu Thông Thiên tháp vào trong lòng bàn tay, đám kiếm khách nhìn thấy, mí mắt đầy kinh hoàng.

Thần Tông kiếm tổ đang muốn mở miệng, bỗng nhiên có một cổ uy áp bá đạo vô song từ phương xa bùng nổ, không chỉ có một cỗ này, ngay sau đó, lại có mấy cỗ khí thế cường đại bùng nổ.

Khương Trường Sinh híp mắt, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là Thần Võ Chí Thượng ra tay rồi?

Mạc Vọng trước đó đề cập qua, nắm giữ quyền lực lớn nhất trong Thần Võ giới chính là mười tám vị Thần Võ Chí Thượng, bọn hắn cũng là tồn tại cường đại nhất Thần Võ giới, ít nhất ở bề ngoài là thế.

Bất quá nghe lời Mạc Vọng, Thần Võ giới còn có Thiên, tỷ như vị chế tạo Vạn Cổ Hàn Triều kia, chẳng qua Thiên không đợi ở Thần Võ giới.

Những lão gia hỏa kia cuối cùng ra tay rồi.

Thần Tông kiếm tổ hừ lạnh một tiếng, lúc này dẫn đầu mười vạn kiếm khách hóa làm kiếm khí bay vút đi.

Khí thế của các Thần Võ Chí Thượng vô cùng cường đại, ngay cả Khương Trường Sinh cũng vì đó kinh hãi, bất quá xem điệu bộ của Thần Tông kiếm tổ, chẳng lẽ bọn hắn còn có át chủ bài khác?

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía phế tích phương xa, Phong Dục vẫn còn trong hôn mê, bất quá không có trở ngại.

Hắn lúc này mang theo ba người Lữ Thần Châu rời khỏi, nếu ở lâu, ngược lại sẽ rước lây phiền toái cho Phong Dục.

- Lần này tình thế lớn, hẳn là có thể bạo một sinh tổn ban thưởng cực lớn?

Khương Trường Sinh âm thầm chờ mong, phân thân gặp nạn cũng có thể thu hoạch được sinh tổn ban thưởng, chỉ cần liên quan đến nhân quả, mà nhân quả giữa hắn và Thần Võ giới đã sớm kết. Lần này chinh chiến, hắn chuẩn bị đầy đủ, rất nhiều sợi tóc Đại Đạo hóa hình, còn có một pháp bảo mạnh mẽ, đầy đủ hắn đại chiến rất lâu! Trước nhìn một chút về lực lượng của Thần Võ Chí Thượng.

Chương 927 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (1)

- Khí thế thật mạnh mẽ, Thần Võ giới vậy mà tồn tại lực lượng như vậy…

Sắc mặt Lữ Thần Châu nghiêm túc, trầm giọng tự nói, rất rõ ràng, dùng địa vị của hắn cũng không có tiếp xúc đến Thần Võ Chí Thượng.

Thất Minh Vương cũng nhìn thoáng được, nói:

- Nếu như không có lực lượng như vậy, như thế nào trấn áp ba ngàn thiên địa, ngươi ta đều rõ ràng những vạn cổ thế gia vọng tộc kia mạnh bao nhiêu.

Minh tộc, Lữ tộc đều là cường tộc, nhưng còn có thế gia vọng tộc mạnh hơn bọn họ, mà lại không ít.

Diệp Chiến thì đang nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì.

Khương Trường Sinh cũng không phải bản tôn, không thể nghe được tiếng lòng của hắn, thế là mở miệng hỏi:

- Ngươi đang nhìn cái gì?

Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương quay đầu nhìn về phía Diệp Chiến, chú ý tới thần sắc của hắn rất phức tạp.

Diệp Chiến hít sâu một hơi, nói:

- Ta giống như cảm nhận được khí tức của đại ca ta.

Nghe vậy, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương động dung, dồn dập quay đầu nhìn lại.

Tên Diệp Thần Không trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa quá mức có sắc thái truyền kỳ, luận thiên tư, hắn giống như Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, thậm chí có người nói hắn có thể truy đuổi Thái Thượng Côn Luân.

Nhưng Diệp Thần Không cuối cùng đối địch với Thần Võ giới, phai mờ tại thế, nguyên nhân chính là hành vi to gan lớn mật như thế để danh tiếng của hắn che lại Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy thì theo cảm thụ của ngươi đi tìm đi.

Diệp Chiến chần chờ, hắn không ngốc, sợ vạn nhất là bẫy rập.

- Ta tùy ngươi đi.

Nghe được Đạo Tổ nói lời này, Diệp Chiến lập tức mặt mày hớn hở, vội vàng cảm tạ sau đó bắt đầu chỉ đường. Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương thì thảo luận, bọn hắn đang đoán xem Diệp Thần Không có ngã xuống hay không.

- Việc này không rõ ràng, chỉ biết Thần Võ giới tuyên bố Diệp Thần Không đã chết.

- Ta trong Thần Võ giới nhiều năm như vậy, cũng không có phát hiện có người tận mắt nhìn thấy Diệp Thần Không bỏ mình, trước đó tìm Cửu Tuyệt Hoàng sáng tạo Thiên Nguyên thần phôi, Độc Cô Vong Thiên tên kia còn muốn sáng tạo một vị Diệp Thần Không.

- Thiên Nguyên thần phôi? Xem ra vị Cửu Tuyệt Hoàng này là một người không an phận.

- Người này tất có dã tâm lớn, bất quá thực lực hắn yếu, lật không nổi sóng gió gì.

Nghe hai người nghị luận, Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ đến Thiên Nguyên thần phôi vẫn đang đợi tại phía trên thiên hà.

Mặc dù Thiên Nguyên thần phôi không có hoàn toàn sáng tạo ra hắn, nhưng xác thực mạnh mẽ.

Hắn có dự cảm, vị Cửu Tuyệt Hoàng kia tương lai sẽ nhấc lên gió tanh mưa máu.

Bất quá đó cũng là phiền toái của võ đạo, theo giai đoạn hiện nay tới nói, nhiều một ít uy hiếp cho võ đạo càng tốt hơn, đến mức tương lai có thể hay không uy hiếp được hắn, hắn giữ lại lo lắng nhưng sẽ không nóng vội.

Trên đời vốn cũng không có chuyện nhất định.

Một đường tiến lên, chiến tranh đã triệt để trải rộng ra Thần Võ giới, khắp nơi đều là người tu hành Đại Đạo chém giết cùng võ giả, bảy vị người thừa kế Đại Đạo đã tản ra.

Ven đường có rất nhiều võ giả đột kích, đều bị Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương giải quyết, tồn tại mạnh mẽ hơn hai người này cũng không có tìm tới, có lẽ bị những cường giả khác kiềm chế.

Xuyên qua bao la đại dương mênh mông, bọn hắn đi vào trên một hải đảo, phía sau hải đảo còn có thân ảnh Hình Chư Thiên cùng mấy vị Khai Quang Thánh Võ chiến đấu, đánh cho bầu trời đều nứt ra, lôi điện xen lẫn.

Trên hải đảo có một cỗ khí tức ngột ngạt, Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mang theo hắc y đeo mặt nạ ngồi tĩnh tọa ở trên vách núi, mái tóc màu đen tùy ý buộc lại sau đầu, thân hình hơi gầy, nhưng vừa nhìn thấy hắn cũng cảm giác được nguy hiểm.

- Chẳng lẽ thật sự là đại ca?

Diệp Chiến trừng to mắt, hắn không có tùy tiện tiến lên.

Diệp tộc lão tổ bay ra ngoài, kinh ngạc nhìn về phía nam tử hắc y, nói:

- Không sai, tuyệt đối là hắn, mặc dù khí tức có biến hóa, nhưng ta sẽ không nhận lầm.

Hắn làm bạn Diệp Thần Không lớn lên, lại xông xáo ba ngàn thiên địa, không có người nào trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa hiểu rõ Diệp Thần Không hơn hắn.

- Trạng thái của hắn không thích hợp!

Sắc mặt Diệp tộc lão tổ nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh cũng đã nhìn ra, trong cơ thể nam tử hắc y không có hồn phách, thân thể bị một cỗ lực lượng đặc thù thao túng.

Chờ chút!

Cỗ lực lượng này làm sao có chút tương tự tên kia.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một vị người thừa kế Đại Đạo nào đó, hắn lập tức hiểu được.

Thần Võ giới quả nhiên có giấu nội ứng trong bọn họ.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Hắn hiện tại đã là khôi lỗi, hồn phách không ở trong người.

Sắc mặt Diệp Chiến trong nháy mắt tái nhợt, sau khi bước vào Tiên đạo, hắn hiểu được tầm quan trọng của hồn phách, có hồn

phách mới có người.

Diệp tộc lão tổ nhíu mày, nói:

- Quả nhiên, lúc trước Thần Võ giới không có trực tiếp xử tử hắn, ta đã nghi hoặc, thì ra là vì thân thể của hắn.

Lữ Thần Châu nói theo:

- Nói ra, số lượng thiên kiêu mất tích bí ẩn trong Thần Võ giới cũng không ít, bất quá Thần Võ giới đều đổ tội lỗi lên trên đầu Cựu Cổ giáo, cổ thuật quỷ dị khó dò, quy tội bọn hắn, đám võ giả có thể hiểu được, đây cũng là nguyên nhân Thần Võ giới và Cựu Cổ giáo cừu hận càng ngày càng sâu.

Thất Minh Vương tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Cựu Cổ giáo trước kia không có điên như thế, là Thần Võ giới định bọn hắn là dị số, trong tháng năm dài đằng đẵng, bọn hắn đều thành đối tượng cõng nồi cho người khác.

Diệp Chiến nắm chặt hai quả đấm, nỗ lực bình phục cảm xúc.

Bọn hắn tuy là huynh đệ ruột thịt, nhưng từ nhỏ đến lớn Diệp Chiến đều chưa từng gặp qua Diệp Thần Không, chẳng qua là nghe truyền thuyết của Diệp Thần Không lớn lên, theo thiên tư của hắn quật khởi, bắt đầu có người mong đợi hắn trở thành vị Diệp Thần Không kế tiếp, làm sao sau khi Diệp Thần Không bị Thần Võ giới trấn áp, Diệp tộc ngày càng sa sút, còn chưa chờ Diệp Chiến trưởng thành, Diệp tộc đã gặp phải rất nhiều thế gia vọng tộc vây công.

Chương 928 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (2)

Hắn một mực hoài nghi sau lưng có Thần Võ giới điều khiển, ít nhất Thần Võ giới không có vì Diệp tộc chủ trì công đạo, làm trái pháp quy mà Thần Võ giới chế định.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện phía trước Diệp Chiến, nương theo một cỗ uy áp cường đại kéo tới, sóng gió lóe sáng, ép tới ba người động dung.

Chỉ thấy Diệp Thần Không đã giết tới trước mặt Khương Trường Sinh, bị pháp lực ngăn cản.

Hai mắt dưới mặt nạ vô thần, như tử thi, Diệp Chiến nhìn mà trong lòng cảm giác hết sức khó chịu, Diệp tộc lão tổ càng thở dài. Khương Trường Sinh đang muốn đưa tay, Diệp Thần Không đột nhiên tan biến, xê dịch đến chân trời, cùng hắn bảo trì cự ly xa, đoạn khoảng cách này đầy đủ phàm nhân đi cả đời, nhưng đối với hắn mà nói, không coi là xa.

- Nếu là thân thể của đại ca ngươi, vậy chúng ta thu cất đi!

Khương Trường Sinh mở miệng nói, Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ nghe thế, hi vọng không thôi.

Dùng thủ đoạn của Đạo Tổ, có thể giúp Diệp Thần Không khôi phục hồn phách hay không?

Đáy lòng bọn hắn sinh ra một tia chờ mong.

Đúng lúc này, bốn phương tám hướng kéo tới khí tức cường đại, tất cả đều là Khai Quang Thánh Võ cảnh, có tới hai mươi đạo.

Khương Trường Sinh nhíu mày, đãi ngộ của hắn còn cao hơn Hình Chư Thiên.

Hắn lúc này gỡ xuống ba sợi tóc ném một cái, hóa thành ba tôn Đạo Tâm thần chỉ, đại chiến cùng cường giả đột kích phương xa.

Hắn tiếp tục cưỡi mây tiến lên, bay về phía Diệp Thần Không.

Diệp Thần Không thả người vọt lên, xuyên thấu tầng mây, một giây sau, biển mây gạt ra, một khỏa vẫn thạch vô cùng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giống như đại địa điên đảo, chiếm cứ toàn bộ bầu trời.

- Đó là tuyệt học của Diệp Thần Không, dùng võ nguyên ngưng tụ tinh thể, một khi bị đập trúng, tinh thể nổ tung, Võ Nguyên của hắn sẽ thẩm thấu vào trong cơ thể đối thủ, phong tỏa gân cốt bách hải của hắn.

Diệp tộc lão tổ cấp tốc nói, sắc mặt Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương mất tự nhiên, rất rõ ràng, bọn hắn rung động khi nhìn thấy một chiêu này.

Tốc độ thiên thạch to lớn rơi xuống không tính quá nhanh, nhưng trọng điểm là cỗ uy áp cường đại kia có thể chậm lại lực khống chế thân thể của đối thủ.

Dù là Khương Trường Sinh, cũng có cảm giác khí huyết hơi ngưng lại.

Tuyệt học này không đơn giản, thoạt nhìn khoa trương, trên thực tế đối mặt với nó với cảm thấy khủng bố hơn.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, nhất chỉ bắn ra khí kình, xuyên thủng thiên thạch to lớn, ngay sau đó, thiên thạch phá toái, vô số đá vụn hóa thành sóng khí tản ra.

Diệp Thần Không từ trên trời giáng xuống, một cước đạp về Khương Trường Sinh. Thông Thiên tháp trống rỗng xuất hiện, dùng tốc độ ba người Lữ Thần Châu theo không kịp nện ở trên người Diệp Thần Không, trực tiếp vung mạnh hắn vào biển đáy.

- Đại ca!

Diệp Chiến vô ý thức hoảng sợ hô to, sợ Diệp Thần Không bị đánh bạo thân thể.

Diệp tộc lão tổ nhìn mà ánh mắt đầy kinh hoàng, vị Đạo Tổ này vận dụng Thông Thiên tháp làm sao càng ngày càng tự nhiên?

Hắn cũng hoài nghi Thông Thiên tháp là pháp bảo Tiên đạo, có thể bị tu tiên giả tùy tâm sở dục điều khiển.

Mặt biển bị đánh xuyên, nhấc lên từng vòng từng vòng bọt nước, kéo dài tới mấy vạn dặm, sóng thế cực nhanh.

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần lo lắng, thân thể hắn cứng rắn lắm, các ngươi không cách nào tưởng tượng hắn thân thể mạnh bao nhiêu đâu.

Bị Thông Thiên tháp đập mạnh, gan bàn tay Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được lực phản chấn.

Diệp Thần Không, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ầm ầm…

Mặt biển sôi trào lên, đáy biển truyền ra tiếng nổ vang rền trầm muộn.

Đáy biển xuất hiện ánh lửa, cấp tốc mở rộng, như một vầng mặt trời sắp bay lên.

- Đạo Tổ, để ta chiến hắn, ta sớm đợi đến một ngày này.

Lữ Thần Châu bỗng nhiên nói, hắn nhìn thấy một tôn Đạo Tâm thần chỉ bị tru diệt, chính là cơ hội của hắn.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó nhìn về phía chiến đấu phương xa. Sau khi một tôn Đạo Tâm thần chỉ bị diệt, còn lại hai tôn Đạo Tâm thần chỉ không có thể chống bao lâu.

Hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ tụ tập, sánh đôi bay tới, một người trong đó rõ ràng là Đoàn Phù trước đó gặp phải.

Thì ra tên này muốn đi gọi viện binh.

- Cẩn thận một chút, hắn rất mạnh, chúng ta không thể để cho hắn đánh tan từng người!

Đoàn Phù trầm giọng nói, thấy Đạo Tổ dùng Thông Thiên tháp đánh Diệp Thần Không bay vào đáy biển, hắn ghen ghét đến đỏ mắt. Đây mới là phương thức hắn muốn thi triển! Nhưng Thông Thiên tháp quá nặng, chỉ là dùng nó đến chiến đấu đã hết sức khó khăn, chớ nói chi tùy ý vung vẩy.

Trọng lượng Thông Thiên càng kinh khủng hơn xa theo ánh nhìn của mọi người, nếu thả đến hạ giới, có thể trực tiếp đè sập một phương thiên địa.

Không cần Đoàn Phù nhắc nhở, Khương Trường Sinh vung vẩy Thông Thiên tháp đã hù dọa các Khai Quang Thánh Võ khác. Lữ Thần Châu rơi vào đáy biển, Thất Minh Vương, Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ không khỏi quay người nhìn về phía hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ, trong lòng kinh hoàng.

- Tất cả đều là Vạn Cổ Cự Đầu.

Vẻ mặt Diệp tộc lão tổ âm trầm nói, Thất Minh Vương còn tốt, Diệp Chiến thật bị hù dọa.

Vạn Cổ Cự Đầu, đây chính là tồn tại võ đạo trong truyền thuyết! Khương Trường Sinh chú ý tới Diệp Chiến khẩn

trương, Thất Minh Vương cũng rất khẩn trương, chỉ là không có biểu lộ ra.

Cái này không thể được.

- Vạn Cổ Cự Đầu rất mạnh sao?

Khương Trường Sinh mở miệng nói, cắt ngang ba người suy nghĩ, hắn nâng lên tay trái, một vệt kim quang theo tay áo trong bay ra, cấp tốc biến lớn, biến thành một gốc bảo thụ màu vàng kim, cai như người. Kim Lân diệu thụ!

Các ngươi nhìn kỹ Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào!

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, tiếng nói vừa ra, Kim Lân Diệu thụ đón gió bay lên, trong chớp mắt bầu trời biến thành màu vàng kim, chiếu rọi trên mặt biển.

Hình Chư Thiên đang chiến đấu phương xa không khỏi ghé mắt, con ngươi phóng to.

Thất Minh Vương, Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ đã bị chấn nhiếp, không cách nào khống chế ánh mắt của mình.

Hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ đang kéo tới cũng bị dọa dừng lại, bọn hắn ngẩng đầu nhìn lại, nhánh cây Kim Lân diệu thụ che khuất bầu trời, vô số màu vàng kim như cuồn cuộn sao trời sáng chói. Giờ khắc này, toàn bộ Thần Võ giới đều có thể thấy kim quang vàng rực của Kim Lân diệu thụ.

Chương 929 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (1)

Nhìn Kim Lân diệu thụ thần thánh, to lớn, ba người Diệp Chiến bị kinh diễm, hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ thì cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Tay trái Khương Trường Sinh vung lên, Kim Lân diệu thụ che khuất bầu trời bắt đầu run rẩy, Thần Võ giới lóng lánh vệt sáng màu vàng để vô số người ghé mắt.

Phong Dục ở trong phế tích phía xa vừa thức tỉnh, hắn chật vật mở ra hai mắt, kim quang xuyên qua bụi đất cuồn cuộn rơi trên mặt của hắn.

- Đó là cái gì…?

Trong lòng Phong Dục cảm thấy hoang mang, trí nhớ trước khi hôn mê cấp tốc khôi phục, hắn vội vàng mở to hai mắt, mong muốn đứng lên, nhưng hắn thân thể bị trọng thương, khí huyết tán loạn, chỉ là đứng lên đã mất toàn bộ khí lực, chớ nói chi tìm kiếm đệ đệ muội muội của mình.

Kim quang tùy ý chập chờn giữa thiên địa, nương theo mà đến là gió mạnh, xua tan vùng rừng núi này cuồn cuộn bụi đất, Phong Dục vô ý thức quay đầu nhìn lại, đi theo trừng to mắt, ngay cả miệng cũng nới rộng ra.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Một gốc Kim thụ nối liền trời xanh và mặt đất.

Thần Võ giới khi nào xuất hiện thần vật lớn như thế?

Hắn thấy nhánh cây Kim Lân diệu thụ sinh ra từng sợi dây leo màu vàng kim, quật đến một hướng khác.

- Đó là sinh linh, hay là một loại bảo vật nào đó?

Trong lòng Phong Dục nghĩ, nếu như là cái sau, hắn không cách nào tưởng tượng được là tồn tại như thế nào mới có thể điều khiển thần vật bực này. Kim Lân diệu thụ nhấc lên cũng không chỉ là cuồng phong.

Hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ đối mặt Khương Trường Sinh cấp tốc tránh né, rất nhanh đã bị tách ra ra, bọn hắn thi triển tuyệt học, ngăn cản dây leo Kim Lân diệu thụ truy kích, cũng có người thi triển công kích cự ly xa đối với Khương Trường Sinh, làm sao căn bản không đụng tới Khương Trường Sinh.

Ngàn vạn dây leo của Kim Lân diệu thụ ở trên không trung bừa bãi tàn phá, thậm chí có đuổi theo võ giả rơi xuống biển.

Lữ Thần Châu vừa lao ra từ đáy biển ngước mắt nhìn tới, mặt lộ vẻ phấn chấn, hắn đang muốn mở miệng, Diệp Thần Không lần nữa đánh tới, giờ phút này, chín hỏa cầu trôi nổi sau lưng Diệp Thần Không, như mặt trời phiên bản thu nhỏ, khiến cho khí thế của hắn phóng đại.

Diệp Thần Không có tốc độ cực nhanh, không ngừng xê dịch, giống như có ngàn vạn hắn đang vây công Lữ Thần Châu, Lữ

Thần Châu không thể không thi triển Thượng Nguyên thần lực ngăn cản.

Thất Minh Vương xem trong chốc lát cũng gia nhập chiến đấu với Diệp Thần Không, tam đại vạn cổ thiên kiêu kịch đấu phía trên đại dương, kích thích kinh đào hải lãng, lôi điện xen lẫn.

Diệp Chiến một hồi nhìn về phía Kim Lân diệu thụ phương xa, một hồi nhìn về phía Diệp Thần Không, hai bên chiến đấu đều làm cho hắn mở rộng ánh mắt.

Diệp tộc lão tổ thì hoàn toàn nhìn chằm chằm Kim Lân diệu thụ, chấn kinh trong lòng hắn không người nào có thể so sánh.

Hắn rõ ràng nhất Khai Quang Thánh Võ mạnh bao nhiêu, một món pháp bảo đã áp chế hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì nơi này là Thần Võ giới, nhóm Khai Quang Thánh Võ không dám thẳng thắn thoải mái, chỉ có thể tập trung Võ Nguyên, tránh cho phá hư Thần Võ giới, mà sức thừa nhận của thiên địa Thần Võ giới vốn vượt qua ba ngàn thiên địa, mặc dù tiếp nhận nhiều cường giả như vậy loạn chiến, cũng không có sụp đổ. Đoàn Phù dùng lực lượng quyền cước đánh ra từng sợi dây leo kéo tới, mặc dù thành công, nhưng mỗi một lần bị dây leo quất, Võ Nguyên trong cơ thể hắn sẽ tán loạn một bộ phận.

- Không được! Tiếp tục như vậy nữa, hắn phải chết không nghi ngờ.

Đoàn Phù cắn răng suy nghĩ, một khi hao hết sạch Võ Nguyên, sao hắn lại có thể ngăn cản đối phương?

Nhất là Thông Thiên còn đang ở trong tay đối phương, lấy phương thức đối phương thi triển, chỉ sợ có thể một tháp quét ngang bọn hắn.

Khương Trường Sinh xem bọn hắn trốn đông trốn tây, rất nhanh đã không có hứng thú, hắn rót thần niệm vào Kim Lân diệu thụ, bắt đầu tự mình thao túng Kim Lân diệu thụ chiến đấu.

Tay trái của hắn nâng lên, vung lên phía đám địch nhân, Kim Lân diệu thụ khổng lồ như một cây quạt to lớn vung tới, từng

sợi nhánh cây trực tiếp xé rách không gian, trong quá trình vung vẩy, từng sợi dây leo dùng tốc độ nhanh hơn cuốn lấy hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ.

Trong chốc lát, có người trực tiếp chặt đứt thân eo thoát đi, có người muốn thân hóa hư không, nhưng thất bại, có người trực tiếp hóa thành bùn nhão, ve sầu thoát xác, hai mươi vị Khai Quang Thánh Võ hiện ra bản lĩnh bản thân, tuyệt đại đa số người cũng không kịp tránh né.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền kéo dài mà bá đạo vang lên, Kim Lân diệu thụ quét ngang mà đi, nhấc lên cuồng phong diệt thế, bầu trời trực tiếp bị xé nát, xuất hiện từng đầu vết nứt màu đen, dị thường hùng vĩ, Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ nhìn mà thần sắc ngốc trệ.

Đây còn muốn hùng vĩ hơn cả khi vung vẩy Thông Thiên tháp, những nhánh cây của Kim Lân diệu thụ cường tráng xem không thể dùng từ ngữ nào để hình dung.

Đạo Tổ giống như đang quét trời, mà lại nhẹ nhàng vung lên, bầu trời liền nát vụn!

Càng ngày càng nhiều ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh bên này, một cỗ khí tức khủng bố khóa chặt tới.

- Ha ha ha, không hổ là Tiên đạo Đạo Tổ, khó lường! Khó lường! Chỉ một gốc cây này bộc phát thần uy đã là từ xưa đến nay chưa hề có.

Tiếng cười to của Mạc Vọng vang vọng Thần Võ giới, trực tiếp nói cho toàn bộ sinh linh trong Thần Võ giới biết, Kim Lân diệu thụ thuộc về Đạo Tổ. Khương Trường Sinh âm thầm chửi bậy, ngươi đây là khen ta, hay là đào hố cho ta?

Bất quá hắn cũng không thèm để ý, cho dù biết được là hắn lại như thế nào, lần này đến đây, hắn cũng giấu trong lòng thu tâm tư tín đồ hương hỏa.

Chỉ có thể hiện ra lực lượng cường đại tuyệt đối mới có thể để cho đám võ giả vốn truy cầu mạnh mẽ tin phục, thậm chí tùy tùng.

Phong Dục một bên tìm kiếm đệ đệ muội muội, một bên ghi lại tên Đạo Tổ. Hắn trước kia cảm thấy Thần Võ giới cường đại nhất, không ngờ ba ngàn thiên địa còn có người mạnh như thế, Đạo Tổ đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Chương 930 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (2)

Phong Dục hít sâu một hơi, chuyên tâm tìm kiếm các đệ đệ muội muội, hắn đã cảm nhận được khí tức đệ đệ muội muội, đều còn chưa có chết, đây cũng là nguyên nhân hắn dám phân tâm, chẳng qua là thương thế hắn nghiêm trọng, hành động bất tiện.

Kim Lân diệu thụ quét qua, trực tiếp đánh nổ thân thể chín vị Khai Quang Võ Thánh, ngay cả Hồn Hài đại đế thân thể bất tử đều gánh không được, huống chi những người khác.

Chỗ cường đại của Khai Quang Võ Thánh ở chỗ không nhất định đều là thân thể, cũng có thể là Võ Nguyên, thân thể thì lại càng dễ đi đến bình cảnh hơn võ nguyên.

Đoàn Phù lần nữa sống sót, hắn máu me khắp người, cánh tay phải đã mất, còn đang chảy xuống máu tươi, bạch cốt âm u rõ ràng, máu của hắn nhỏ giọt vào trong nước biển, nhấc lên từng mảnh từng mảnh vòng xoáy sôi trào.

Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, Kim Lân diệu thụ đi theo đứng lên, bắn ra kim quang óng ánh, từng đạo kim quang chiếu rọi phía trên mười một vị Khai Quang Thánh Võ còn lại, đốt cháy nhục thể của bọn hắn, đau đến bọn hắn dồn dập tránh lui, nhưng kim quang củ Kim Lân diệu thụ chiếu rọi phạm vi lớn biết bao.

Cũng không phải tất cả mọi người đều bị đốt cháy, thần niệm của Khương Trường Sinh tập trung vào mười một vị Khai Quang Thánh Võ, chỉ có bọn hắn có thể cảm nhận được.

Tu Tiên giả chưởng khống pháp bảo vô cùng thuần thục, tuyệt không phải võ giả chưởng khống thần binh có thể so sánh.

Đúng lúc này!

Một chùm sáng màu đỏ vạch phá bầu trời tàn phá, giống như thần quang nộ đụng vào Kim Lân diệu thụ.

Oanh một tiếng!

Kim Lân diệu thụ bị đụng bay ra ngoài, phía sau xuất hiện một hố đen to lớn, trực tiếp thôn phệ Kim Lân diệu thụ.

Khương Trường Sinh động dung, cảm giác được Kim Lân diệu thụ đang rơi xuống, giống như tại không ngừng di chuyển, rõ ràng là đang tiến hành xuyên qua không gian.

Đối phương chỉ ra một kích đã đánh bay Kim Lân diệu thụ ra khỏi Thần Võ giới, Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, nam tử cao lớn cường tráng quanh thân lượn lò ánh lửa màu đỏ, khoác lên áo bào đầy lông, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, hai mắt như báo, đang dùng ánh mắt bỄ nghễ nhìn hắn.

- Tiên đạo không chịu được một kích như thế?

Âm thanh đối phương khinh miệt vang vọng giữa đất trời.

Diệp tộc lão tổ trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, hắn tên Phương Diễm, không thể khinh thường lửa của hắn, người dính vào chắc chắn phải chết.

Khoa trương như vậy?

Phương Diễm nhìn về phía Diệp tộc lão tổ, mỉa mai cười nói:

- Thì ra là ngươi, tiền bối, ngươi làm sao còn đang kéo dài hơi tàn, không ngờ sau Diệp Thần Không, ngươi lại tìm một vị kẻ đáng thương, lần này, ngươi hi vọng hậu nhân này của ngươi chết như thế nào?

Nghe vậy, sắc mặt Diệp tộc lão tổ tái xanh, trong mắt Diệp Chiến càng bắn ra sát ý.

Phương Diễm bỏ qua bọn hắn, một lần nữa nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, nói:

- Không có cái kia cây, ngươi như thế nào ngăn cản lửa giận của Thần Võ giới?

Khương Trường Sinh hỏi ngược lại:

- Ngươi xác định không có?

Con ngươi Phương Diễm phóng to, lập tức phóng tới Khương Trường Sinh.

Liệt diễm cùng pháp lực chạm vào nhau, nhấc lên sóng nhiệt đáng sợ, quét ngang thiên địa bát phương, uy áp kinh hồn động phách bao phủ Thần Võ giới.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tinh không huyễn lệ đã bị đông cứng, đưa mắt nhìn lại, hết thảy đều bị băng phong, sao trời, thiên thạch, Tinh Vân các loại, ba ngàn thiên địa ở vào trong tĩnh lặng.

Đột nhiên!

Đỉnh tinh không xuất hiện một hố đen to lớn, Kim Lân diệu thụ khổng lồ đi theo hạ xuống, kim quang chiếu rọi thiên địa, ánh sáng nóng rực rơi trên vô số thiên địa, sao trời trong tinh không.

Kim Lân diệu thụ ổn định thân cây, run nhè nhẹ.

Bởi vì khoảng cách qua xa, lực lượng Khương Trường Sinh chưởng khống đối với nó suy yếu, dẫn đến nó không còn bị áp chế.

Càng ngày càng nhiều thiên địa, sao trời bị hòa tan tầng băng, một chút võ giả cảnh giới cao trước tiên thức tỉnh, mở mắt, bọn hắn thấy được kim quang cuồn cuộn tại thiên địa không phải của mình, còn có một gốc cây mà vàng thần thánh không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Một màn này thật sâu khắc vào trong lòng bọn họ, vĩnh thế khó quên.

Cũng không lâu lắm, Kim Lân diệu thụ lay động kịch kiệt, đi theo dâng lên, chui vào trong hắc động, biên mất không thấy gì nữa.

Nhưng nhiệt độ nóng bỏng nó phát ra vẫn đang trợ giúp rất nhiều thiên địa tan rã hàn băng.

Trong Thần Võ giới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Khương Trường Sinh cùng Phương Diễm như hai viên sao băng điên cuồng đụng nhau, rời xa hai người Diệp Chiến.

Phương Diễm mạnh mẽ tuyệt đối là chiến lực đỉnh tiêm trong Khai Quang Thánh Võ, nói ít cũng có bốn thiên đạo giá trị giá trị hương hỏa. Khương Trường Sinh không ngừng xê dịch, nhưng Phương Diễm luôn có thể đuổi kịp hắn.

Phương Diễm cũng đang âm thầm kinh hãi, tốc độ cái tên này như thế nào nhanh như vậy? Then chốt là Khương Trường Sinh cũng không phải chạy trốn cự ly xa, mà là không ngừng né tránh tại một mảnh bầu trời cố định, khiến cho hắn có loại cảm giác bị trêu đùa.

Khương Trường Sinh đột nhiên dừng lại, tay phải vung lên, Thông Thiên tháp trong lòng bàn tay đột nhiên biến lớn, quét ngang mà đi, Phương Diễm vừa rồi đang tiến công, vội vàng không kịp chuẩn bị vô ý thức dùng cánh tay đón đỡ.

Ầm!

Phương Diễm bị đập bay ra ngoài, không trung tóe hiện ra tia lửa, như pháo hoa dưới nhân gian, đó là liệt diễm của Phương Diễm.

Khương Trường Sinh nhìn kỹ lại, những nơi đụng phải hỏa diễm của Phương Diễm cũng không có bị cháy hỏng, Thông Thiên tháp này quả thật cứng rắn.

Diệp tộc lão tổ cũng chú ý tới điểm này, thần sắc của hắn đầy cổ quái.

- Không chỉ là thần thông quảng đại, thân pháp của hắn cũng rất nhanh, còn có hắn vận dụng Thông Thiên tháp đơn giản không thể tưởng tượng nổi.

Diệp tộc lão tổ yên lặng, hắn vẫn cảm thấy Tu Tiên giả chẳng qua là thần thông phép thuật cao minh, không thể tiến hành tác chiến khoảng cách gần, nhưng Đạo Tổ phá vỡ nhận biết của hắn.

Diệp Chiến cũng như thế.

- Chẳng lẽ Đạo Tổ là pháp thể kiêm tu?

Trong đầu Diệp Chiến toát ra một suy đoán, Tu Tiên giới đã sinh ra rất nhiều chi nhánh tu tiên.

Tay phải Khương Trường Sinh vừa nắm, Thông Thiên tháp hư không biến mất, kì thực rút vào trong lòng bàn tay của hắn, hắn giơ cao tay trái, kim quang từ đỉnh đầu tóe hiện, chỉ thấy Kim Lân diệu thụ khổng lồ mà thần thánh giết ra từ trong hắc động, bá đạo vô song đập về phía Phương Diễm còn chưa dừng lại, vô số dây leo dùng tốc độ nhanh hơn đánh tới.

Chương 931 - Chương 931: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (1)

Kim Lân diệu thụ bắn ra kim quang càng thêm chói mắt hơn trước, để không ít võ giả, người tu hành cảnh giới thấp mất đi ánh mắt ngắn ngủi.

Phương Diễm bị từng sợi dây leo truy đuổi, hắn càng không ngừng né tránh, mạnh như Kim Lân diệu thụ cũng không cách nào đuổi tới hắn, nhưng hắn chỉ có thể tránh né.

- Đây là vật gì?

Phương Diễm tức giận kém chút nổ tung, hắn đã đánh Kim Lân diệu thụ đánh xuống ba ngàn thiên địa, tại sao cây này lại trở về rồi?

Mấu chốt nhất là hắn chưa từng nghe thấy năng lực của cây này. Hắn không thể không nhảy ra Thần Võ giới, hắn có thể cảm giác được một khi bị Kim Lân diệu thụ cuốn lấy, hậu quả khó mà lường được.

Khương Trường Sinh cảm nhận được khí tức Phương Diễm tan biến, lúc này thu hồi Kim Lân diệu thụ, Kim Lân diệu thụ trôi nổi sau lưng hắn, che khuất bầu trời, làm cho cả Thần Võ giới như có Thánh Quang tắm gội xuống.

Mặc dù chiến loạn không ngừng, nhưng giữa thiên địa lâm vào một loại trạng thái an lành.

Không thấy bóng dáng của Phương Diễm, Diệp tộc lão tổ hốt hoảng. Hắn biết rõ Phương Diễm mạnh bao nhiêu, không ngờ cứ như vậy bị đánh chạy.

Lần này đại chiến, Phương Diễm còn chưa thể hiện ra khủng bố chân chính liền bị dọa chạy, càng như thế, Diệp tộc lão tổ đối càng kính sợ Đạo Tổ.

Điều này nói rõ Đạo Tổ áp chế Phương Diễm khó có thể tưởng tượng. iệp tộc lão tổ nhìn về phía Diệp Chiến, phát hiện mặt mũi hậu bối này của mình tràn đầy xúc động, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt, trong lòng của hắn có chỗ minh ngộ.

Trước đây thật lâu, từng có vị cao nhân nói qua, Diệp tộc có thể trở thành cường tộc vạn cổ, mà lại là cường tộc trước nay chưa từng có, đây cũng là nguyên nhân hắn một mực phụ tá con cháu, hắn tin tưởng vững chắc ngày đó đến, chẳng qua trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn thất vọng quá nhiều lần.

Lần này có thể thật có thể trở thành sự thật hay không?

Lần nữa nhìn về phía Đạo Tổ, Diệp tộc lão tổ cảm nhận được một loại khí chất không nói rõ, không hiểu rõ từ trên bóng lưng của hắn, giống như không có cái gì tồn tại có thể hạ gục đối phương, nhưng cỗ khí chất này cũng không phong mang tất lộ.

- Sợ quá à!

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ đối phương chạy ra Thần Võ giới, hắn tự nhiên không thể đuổi theo đi ra, hắn tới đây để trợ lực, Thần Võ giới mới là trọng điểm.

Phương Diễm vừa lui, liền không có người lại đến gây sự với Khương Trường Sinh, những Khai Quang Thánh Võ lúc trước còn sống sót đó đã sớm không còn hình bóng.

Cùng lúc đó.

Trong Tử Tiêu cung, bản tôn Khương Trường Sinh đã tỉnh lại, đang quan tâm trận chiến đấu này, theo Kim Lân diệu thụ xé rách bầu trời Thần Võ giới, trận pháp Thần Võ giới xem như bị phá, Thiên Địa Vô Cực Nhãn của hắn cũng có thể theo phân thân tiến đến nhìn trộm.

- Thần Võ giới xác thực mạnh mẽ, những Thần Võ Chí Thượng rõ ràng mạnh hơn Khai Quang Thánh Võ, nhưng cũng không có đến trình độ khác biệt ngày đêm.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đồng thời trong lòng của hắn kinh ngac tán thán Mạc Vọng, Đại Chu Thiên Thần Đế, Quỷ Nguyên Tổ mạnh mẽ.

Quỷ Nguyên Tổ còn như quỷ mị, để võ giả khó mà nắm bắt, những nơi đi qua, võ giả đều hóa thành thây khô, khí huyết bị hút khô, mà Đại Chu Thiên Thần Đế thì là bá đạo tuyệt đối.

Tên này vậy mà đè ép hai vị Thần Võ Chí Thượng đánh.

Sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu, khí thế Đại Chu Thiên Thần Đế thay đổi đến mức dị thường đáng sợ, một chiêu một thức đều có trấn áp hết thảy lực lượng.

Mạc Vọng thì cùng giáo chúng Cựu Cổ giáo thi triển cổ thuật, chia cắt chiến trường, để võ giả đỉnh tiêm không thể tập trung chiến đấu.

Bất quá chỉ như thế, bọn hắn muốn thắng cũng rất khó.

Khương Trường Sinh âm thầm hồ nghi, bọn hắn bên này có thể có nội ứng của Thần Võ giới, Mạc Vọng nên lựa chọn như thế nào?

Hắn cảm thấy Mạc Vọng còn có càng nhiều át chủ bài.

Trong trận chiến đấu này, Khương Trường Sinh thể hiện ra Tiên đạo mạnh mẽ, nhưng không muốn trở thành mục tiêu công kích, nếu như đám người Mạc Vọng đại bại, phân thân cũng sẽ không quyết chiến.

Nhưng nếu đám người Mạc Vọng có thể thắng, phân thân Khương Trường Sinh cũng sẽ không lưu thủ, thậm chí có khả năng thi triển Thiên Địa Câu Diệt.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Lữ Thần Châu, Lữ Thần Châu cùng Thất Minh Vương hợp lại vậy mà không thể trực tiếp hạ gục Diệp Thần Không, thần công của Thất Minh Vương không thể thi triển tại Thần Võ giới, có quy tắc võ đạo áp chế, mà tu vi tu tiên của Lữ Thần Châu còn không thể cầm đi chiến đấu ở cảnh giới này.

Vừa gay!

Khương Trường Sinh đã thật lâu không dùng hương hỏa thỉnh thần công.

Thân thể Lữ Thần Châu cường đại dường nào, có thể gánh chịu càng nhiều lực lượng của hắn.

- Ngươi mong muốn thu hoạch được lực lượng hạ gục Diệp Thần Không không?

Lữ Thần Châu đang chiến đấu nghe được âm thanh của Đạo Tổ, trong lòng hắn kinh hoàng.

- Muốn!

Lữ Thần Châu vô ý thức trả lời, đối mặt Đạo Tổ, hắn không có cái gì ra vẻ, hắn gia nhập Thiên Đình, vốn là vì truy đuổi lực lượng mạnh hơn.

Tiếng nói vừa ra, Diệp Thần Không lần nữa đánh tới, chín viên sao trời cháy hừng hực theo bốn phương tám hướng đập tới, phong tỏa con đường hắn tránh né, nếu như hắn muốn phản kích, chỉ có thể lao thẳng đến Diệp Thần Không tiến đến.

Đột nhiên!

Một cỗ lực lượng cường đại bộc phát ra từ trong cơ thể Lữ Thần Châu, sôi trào mãnh liệt để sắc mặt hắn kịch biến, đây cũng không phải Võ Nguyên.

Mà là pháp lực của Tu Tiên giả.

Pháp lực thật mạnh mẽ.

Tu Tiên giả có thể cường đại đến loại trình độ này?

Là pháp lực của Đạo Tổ!

Trong chốc lát, tâm tư Lữ Thần Châu như điện, muôn vàn suy nghĩ lóe lên ở trong đầu hắn, hắn vô ý thức thi triển Thượng Nguyên thần lực, pháp lực trong cơ thể mạnh mẽ vậy mà cổ vũ Thượng Nguyên thần lực của hắn.

Oanh!

Thượng Nguyên thần lực bùng nổ, cường thế thôi động không gian, nghiền nát chín khỏa liệt diễm sao trời đột kích từ bốn phương tám hướng, Lữ Thần Châu nhấc chưởng đánh tới, đối đầu tay phải Diệp Thần Không.

Hai tay áo của Diệp Thần Không bị đánh nát, cánh tay phải trong nháy mắt bị bẻ gãy, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chương 932 - Chương 932: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (2)

- Ha ha ha !

Lữ Thần Châu càn rỡ cười to, Thượng Nguyên thần lực vờn quanh người hắn, hắn bay lên thật cao, rung chuyển không gian bầu trời, hắn nhấc tay vỗ một cái, cách không bắt tới Diệp Thần Không đang bay ngược, tay phải nắm chặt, thân thể Diệp Thần Không trực tiếp xoay thành một đoàn.

Thất Minh Vương thấy hế sửng sốt, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng, tên này làm sao đột nhiên mạnh lên nhiều như vậy?

Đơn giản tưởng như hai người.

Mặc dù cách xa nhau một khoảng cách, hắn có thể cảm nhận được không gian xung quanh đang kịch liệt gợn sóng.

Diệp Chiến ở phương xa cũng bị hù dọa, thầm nghĩ:

- Lữ Thần Châu vậy mà còn mạnh hơn đại ca, lúc trước vì sao giấu dốt?

- Ngươi có thể muốn chiến đấu?

Một âm thanh truyền vào trong tai Diệp Chiến, hắn quay đầu nhìn lại, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nhìn phương xa, không để ý đến hắn.

Diệp Chiến vội vàng trả lời:

- Muốn!

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía hắn, trong lòng hoang mang nhưng cảm nhận được khí tức Diệp Chiến bắt đầu tăng cường, hắn lập tức hiểu được.

Là bản tồn đang ban thưởng lực lượng.

Cảm thụ được pháp lực thao thao bất tuyệt trong cơ thể, Diệp Chiến trừng to mắt, hô hấp trở nên dồn dập.

Diệp tộc lão tổ quay đầu nhìn về phía hắn, nhíu mày hỏi:

- Ngươi thi triển nó?

Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Khí thế Diệp Chiến tăng vọt, hắn còn tưởng rằng tiểu tử này muốn cứu đại ca, trực tiếp thi triển Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Quá lỗ mãng! Hiện tại Diệp Thần Không có thể là địch nhân của bọn hắn. Diệp Chiến nắm chặt hai quả đấm, nói:

- Không có, bất quá ta lập tức sẽ thi triển, ta đã sớm muốn báo thù.

Hắn nộ khiếu một tiếng, đột nhiên bay về phương xa.

Oanh! Oanh! Oanh !

Khí thế của hắn liên tục tăng vọt, khi lấy được hương hỏa thỉnh thần trợ giúp, hắn vậy mà trực tiếp thi triển Niết Bàn Chí Nguyên Công, mà lại duy nhất một lần niết bàn bốn lần.

Ngay cả Khương Trường Sinh đang ở Tử Tiêu cung phía xa cũng vì đó kinh ngạc, tiểu tử này lỗ mãng như thế?

Niết Bàn Chí Nguyên Công vốn là tổn thương thân thể có cực lớn, Lữ.

Thần Châu thời khắc này mạnh mẽ chẳng qua là pháp lực của hắn. Khí thế của Diệp Chiến chỉ là Chí Hư Triệt Võ cảnh cấp tốc đi đến Nguyên Đạo Võ Tôn cảnh, hắn giết tới trong đại quân Hình Chư Thiên, trợ giúp những người tu hành kia tru diệt võ giả.

Khí thế của hắn quá mạnh, dọa đến đám người tu hành dồn dập né tránh, sợ bị hắn ngộ thương.

- Hương hỏa thỉnh thần thêm Niết Bàn Chí Nguyên Công, cũng có một chút diệu dụng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, nếu Diệp Chiến muốn phát tiết, như vậy tùy hắn đi.

Ban pháp lực cho Lữ Thần Châu, Diệp Chiến cũng không có hao tổn quá nhiều pháp lực của bản tôn Khương Trường Sinh, chẳng qua chỉ là chút pháp lực đã đầy đủ hai người tiêu xài.

Diệp tộc lão tổ bị Diệp Chiến dính dấp, không thể không chui vào trong cơ thể hắn.

- Xảy ra chuyện gì? Niết Bàn Chí Nguyên Công đại thành?

Diệp tộc lão tổ hoảng sợ nói, Diệp Chiến càn rỡ cười to, không có trả lời.

Hắn thỏa thích phát tiết nguyên khí của mình, trắng trợn đồ sát võ giả Thần Võ giới. Không thể không nói, thiên phú chiến đấu của Diệp Chiến cực mạnh, lực lượng tăng vọt, cũng không có khiến cho hắn mất khống chế, hắn vẫn như cũ có thể nắm tốt lực lượng, tinh chuẩn rơi vào trên người địch nhân.

Phân thân Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, sau đó thu hồi ánh mắt, hiện ở bên cạnh hắn không có người, lại không lo lắng. Hắn xoay người mà đi, trong vết nứt trên bầu trời chỗ chân trời xuất hiện một đôi mắt tinh hồng, vô cùng to lớn, giống như tồn tại kinh khủng ở thiên ngoại đang nhìn trộm.

Khương Trường Sinh suy nghĩ trước đó khi độ kiếp tại Thái Hoang võ giới đã thấy con mắt này, hình như tồn tại thần bí lúc trước bị hắn kinh động cũng muốn xuất thủ rồi?

Bỗng nhiên!

Tinh hồng nhãn khép kín, biến mất không thấy gì nữa, ngay sau đó bầu trời chân trời như là pha lê phá toái, một đầu cự thủ từ trong bóng tối nhô ra, cầm lấy Khương Trường Sinh.

- A Di Đà Phật!

Một âm thanh trang nghiêm vang lên, một cánh tay to lớn màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chế trụ bàn tay lớn đến từ thiên ngoại.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ra tay là Thái Sơ phật tổ,.

Thái Sơ phật tổ đứng ở trên không trung, trên thân tán phát phật quang ngưng tụ thành một tôn cự phật tượng thần, thần thánh uy nghiêm, chính là Phật tượng đang bắt lấy thiên ngoại cự thủ.

- Lại là ngươi, lúc trước tha cho ngươi một mạng, ngươi lại không biết an phận?

Một đạo âm thanh lạnh như băng truyền đến, khiến cho người ta cảm giác như trời đông giá rét.

Thái Sơ phật tổ mở ra ba con mắt, ánh mắt lạnh lùng, nói:

- Ngươi tàn sát phật chúng của bần tăng, còn muốn bần tăng cảm ơn của ngươi? Bần tăng cũng cảm thấy ngươi đây là muốn chết.

Hòa thượng thật khí phách.

Giọng điệu này quá cường ngạnh.

Khương Trường Sinh càng thêm tò mò về Thái Sơ phật tổ, lúc trước Thái

Sơ phật tổ một mực niệm kinh, không có ra tay, lần này hắn cũng là muốn nhìn Thái Sơ phật tổ mạnh bao nhiêu.

Kim quang Phật tượng đột nhiên kéo một cái, kéo đứt thiên ngoại cự thủ, sau đó dùng sức bóp, cự thủ hóa thành dòng máu vương vãi xuống. Rơi xuống đại dương mênh mông.

Một đạo thân ảnh đi bay ra từ trong vết nứt ở chân trời, thân hình như quỷ mị hóa thành vô số tàn ảnh đánh tới.

Là hắn!

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến bạch y nam tử trước đó Đạo Tâm thần chỉ đi xuyên Huyền Hoàng Đại Thiên Địa gặp được.

Lúc đó, đạo tâm thần chỉ của hắn căn bản gánh không được bạch y nam tử tập kích.

Đối mặt nam tử tóc trắng đột kích, Thái Sơ phật tổ phẫn nộ quát:

- Võ Tâm, nhận lấy cái chết!

Hai tay kim quang phật tượng kéo ra, hóa thành Thiên Thủ Thiên Nhãn để cho người ta hoa cả mắt, ngàn chưởng cùng nhau vỗ tới, khí thế đáng sợ rung chuyển cả nhánh cây của Kim Lân diệu thụ.

Nam tử tóc trắng đột nhiên giương mắt, hai mắt lạnh lẽo lóe lên hồng quang, hắn đưa tay vung tới, trong tay giống như có một thanh kiếm vô hình, một kiếm tru diệt muôn vàn Phật tượng cự chưởng.

Một tia ánh sáng màu đỏ lấp lánh trên mặt Khương Trường Sinh, ánh mắt hắn run lên.

Đối phương thế mà đánh về phía hắn.

Chương 933 - Quan sát từ xa, cuộc chiến khốc liệt

Bạch y nam tử được Thái Sơ phật tổ xưng là Võ Tâm một bên tiến lên, một bên phất tay, như đang huy kiếm, lực lượng vô hình quét ngang hết thảy trở ngại, thân hình hắn thoắt một cái, trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đã sớm cảnh giác đột nhiên mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, một vệt kim quang bắn ra ra.

Võ Tâm né người qua một bên, lại tránh thoát Đại Đạo chi quang, tay phải hắn nhấc lên từ dưới lên trên, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí kình lăng lệ sắc bén kéo tới.

Trong nháy mắt, một sợi tóc của Khương Trường Sinh bắn ra ánh sáng, cường quang dùng hắn làm trung tâm, cấp tốc bùng nổ, như một khỏa quả cầu ánh sáng cực tốc khuếch trương.

Thiên Địa Câu Diệt!

Con người Võ Tâm bỗng nhiên phóng to, vô ý thức lui lại.

Thiên địa thất sắc.

Kim Lân diệu thụ được Khương Trường Sinh thao túng cấp tốc thối lui, không có bị Thiên Địa Câu Diệt ảnh hưởng đến.

Đại Đạo hóa hình không thể ngưng tụ toàn bộ lực lượng của Thiên Địa Câu Diệt, nhưng một bộ phận thần uy cũng có thể có hiệu quả, tỷ như hiện tại, có thể chuyển phòng làm công!

Thái Sơ phật tổ cao cao tại thượng, nhìn Thiên Địa Câu Diệt, mày kiếm của hắn nhíu chặt, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Dùng giác quan của hắn tự nhiên có thể cảm nhận được Thiên Địa Câu Diệt đáng sợ.

- Thủ đoạn này vậy mà có thể hủy diệt quy tắc lực lượng, may mắn phạm vi không lớn, cũng không thể rời khỏi thân thể.

Thái Sơ phật tổ lấp lánh ánh mắt, yên lặng suy nghĩ.

Cường quang tan biến, Khương Trường Sinh hiển lộ thân ảnh, đạo bào phiêu động, tóc đen theo gió chập chờn, vẫn thong dong tự nhiên như cũ.

Khương Trường Sinh nhìn như bình tĩnh, trong lòng tràn ngập kinh ngạc, Võ Tâm vậy mà không chết.

Hắn định thần nhìn lại, Võ Tâm xuất hiện ở chân trời, nhưng vai phải đã tan biến, máu tươi theo áo bào phá toái nhỏ xuống.

Võ Tâm xa xa nhìn Khương Trường Sinh, vẻ mặt rõ ràng có chút sợ hãi, hắn liếc mắt nhìn về phía vai phải mình, phát hiện mình vậy mà không thể khôi phục chi gãy.

- Đó là lực lượng gì?

Võ Tâm âm thầm kinh ngạc, quả nhiên, người này mới là phiền toái nhất.

Mắt hắn thấy lúc trước chiến đấu, nhận định Khương Trường Sinh mạnh hơn Thái Sơ phật tổ, cho nên mới trước tiên nhằm vào Khương Trường Sinh, chẳng qua là không ngờ mình thất bại.

Tiên đạo sao?

Võ Tâm suy nghĩ một chút truyền thuyết, con ngươi biến thành màu đỏ như máu, mái tóc dài của hắn cũng lột xác thành màu máu, tóc máu bay loạn, khí chất cả người biến trở nên dị thường tà ác.

Khương Trường Sinh nhíu mày, cỗ khí tức này để hắn nghĩ tới Hồn Hài đại đế bị bất tử lực lượng hắc hóa.

Hồn Hài đại đế cũng là do Thần Võ giới sáng tạo mà thành, chẳng lẽ đã nhiều năm trôi qua, Thần Võ giới đã sáng tạo ra có thể Bất Tử tà ma để người ta bảo trì thân người?

Hắn cảm thấy rất có thể, Thần Võ giới tất nhiên sẽ không ngừng tiến bộ.

- Rất tốt, ngươi bây giờ để ta càng cảm thấy hứng thú.

Võ Tâm cười lạnh nói, hắn liếm liếm vết máu trên khóe miệng, sâm nhiên kinh dị, lúc trước hắn chẳng qua là kêu ngạo, hiện tại thì để cho người ta cảm nhận được một loại điên cuồng.

Hắn nâng lên tay trái, lòng bàn tay toát ra huyết khí cuồn cuộn, ngưng tụ thành một thanh Huyết Kiếm dài hai trượng, trên lưỡi kiếm thiêu đốt lên liệt diễm màu máu, mặc dù gãy một cánh tay, khí thế của hắn không giảm một chút nào, thậm chí có xu thế tăng cường.

- A Di Đà Phật, Võ Tâm, đối thủ của ngươi là bần tăng…

Tiếng của Thái Sơ phật tổ vang lên, hắn từ trên trời giáng xuống, ngăn ở giữa Võ Tâm và Khương Trường Sinh.

Thân thể hắn cấp tốc lột xác thành màu vàng kim, như một tôn kim phật tại thế, hắn dậm chân phóng tới Võ Tâm, hai chân giẫm đạp ra từng đạo sóng khí không ngừng khuếch tán, âm thanh nổ tung quanh quẩn trên không, ba năm bước hắn đã giết tới trước mặt Võ Tâm.

Võ Tâm huy kiếm chém đi, huyết sắc kiếm khí quét ngang bầu trời, ngay sau đó là phật quang tóe hiện.

Oanh!

Hai người kịch đấu cùng một chỗ, kiếm khí tung hoành, chưởng ảnh như gió, khí thế hai người liên tiếp cao thăng, dẫn đến vùng không gian này kịch liệt gợn sóng, phía dưới hải dương bốc lên, mặt đất rung động.

- Được, ta lại rảnh rỗi.

Trong lòng Khương Trường Sinh bất đắc dĩ, hắn phát hiện những người thừa kế Đại Đạo cừu hận cực sâu với các cường giả Thần Võ giới, suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng, hắn bị đuổi giết mới bao nhiêu năm đã thiếu kiên nhẫn, chớ nói chi những cổ lão tồn tại bị đuổi giết mấy chục vạn năm, mấy trăm vạn năm.

Nương theo lấy đại chiến càng kịch liệt, Thần Võ giới bắt đầu sụp đổ, bầu trời xuất hiện sụt lún rõ ràng, những vết nứt không gian kia càng lúc càng lớn.

Trong Tử Tiêu cung.

Bản tôn Khương Trường Sinh nhìn say sưa ngon.

Những người thừa kế Đại Đạo thật là mạnh.

Bị nhiều Khai Quang Thánh Võ như vậy vây công, lại còn có thể không rơi vào thế hạ phong, trách không được dám chung phạt Thần Võ giới.

Khương Trường Sinh nhìn thấy Mạc Vọng đang triệu hoán một loại tà ma thần bí, toàn thân hiện lên màu tím sậm, mặt ngoài có đường vân ánh bạc, có thân hình giống như người, có thân hình giống như Hung thú, nhưng tà ma này có thực lực rất mạnh mẽ, sau khi bị triệu hoán đến Thần Võ giới, từng người lâm vào trong điên cuồng, như cá mập ngửi được mùi tanh. Cũng không biết tình huống của bảy vị người thừa kế Đại Đạo khác như thế nào, có hay không đánh hạ giới độc lập của Thần Võ giới.

- Chủ nhân, ngài đang nhìn cái gì?

Âm thanh Bạch Kỳ truyền đến, ngữ khí đầy tò mò.

Mỗi lần Khương Trường Sinh tỉnh lại, nàng đều sẽ quan tâm hắn, chú ý tới thần sắc của hắn, nàng chú ý tới Khương Trường Sinh biểu lộ hết sức đặc sắc, tựa hồ đang xem kịch, cái này khiến lòng của nàng giống như bị mèo cào.

Chuyện có thể làm cho chủ nhân nàng cảm thấy hứng thú như thế, đến cùng là chuyện gì?

Mộ Linh Lạc đang tu luyện cũng mở mắt, tò mò nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, trả lời:

- Thần Võ giới đã mở ra đại chiến.

Hắn suy nghĩ một chút, dùng pháp lực của mình bám vào trên người hai nữ, để cho các nàng thấy hình ảnh mà Thiên Địa Vô

Cực Nhãn nhìn trộm đến, trong con mắt hai nữ bắt đầu phản chiếu ánh mắt của Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Chương 934 - Thần Võ đại trận

Hai nữ động dung.

- Thật đánh nhau, oa, người kia thật mạnh, nếu để cho Kiếm Thần thấy, khẳng định sẽ xấu hổ, đây mới là Kiếm đạo.

- Những quỷ vật kia là cái gì, thật buồn nôn.

- Thần Võ giới thật lớn, rất nhiều thân ảnh mạnh mẽ, ai da, tốc độ của những người này làm sao nhanh như vậy?

Bạch Kỳ réo lên không ngừng, rất phấn khởi.

Mộ Linh Lạc khắc chế rất khá, nhưng nàng trời sinh hiếu chiến cũng đã máu nóng sôi trào, đây mới thật sự là đại chiến, là đại chiến mà Côn Luân giới trước mắt không thể tham gia.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, chuyên tâm quan chiến, yên lặng nhìn tình hình chiến đấu biến hóa.

Phân thân của hắn không tiện đứng nhìn, không thể không ra tay, dùng Kim Lân diệu thụ lấy đi thân thể Diệp Thần Không lại dẫn đầu Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương đi những chiến trường khác.

- Quá mạnh! Quá mạnh, Đạo Tổ, cảm tạ ngài cho ta pháp lực mạnh mẽ như thế.

Lữ Thần Châu đi theo bên cạnh Khương Trường Sinh, hưng phấn mà nói không ngừng.

Sắc mặt Thất Minh Vương kịch biến, Lữ Thần Châu đột nhiên mạnh lên là nhân được lực lượng của Đạo Tổ?

Trong lòng hắn khó được sinh ra ghen ghét.

Lúc trước hắn có thể mạnh hơn Lữ Thần Châu, nhưng mới rồi Lữ Thần Châu biểu hiện ra Thượng Nguyên lực lượng đáng sợ khiến cho hắn nhìn mà sợ.

Chỉ khi lấy được Đạo Tổ chiếu cố, có thể trực tiếp bớt đi mười vạn năm tu hành?

Tay phải Khương Trường Sinh nắm Thông Thiên tháp, tay trái nâng Kim Lân diệu thụ, mắt hắn nhìn phía trước, trả lời:

- Chẳng qua là tạm thời, chân chính mạnh mẽ cần tự mình tu hành.

Nghe vậy, sắc mặt Thất Minh Vương chuyển biến tốt đẹp, đồng thời bội phục Đạo tổ.

Trên thực tế, lời Khương Trường Sinh nói hết sức bình thường, phát ra tùy ý mà thôi, nhưng Thất Minh Vương đã tự biên tự diễn rất nhiều, hiện tại hắn nói cái gì, Thất Minh Vương đều sẽ cảm giác đều có đạo lý.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Dù cho là tạm thời, nhưng cũng cho ta được ích lợi không nhỏ.

Khương Trường Sinh không tiếp tục nói tiếp, Lữ Thần Châu thì cùng Thất Minh Vương trò chuyện, hắn đang chia sẻ cảm thụ của mình lúc này, muốn hấp dẫn Thất Minh Vương sớm ngày tiến vào Thần Du đại thiên địa.

- Ha ha ha…

Một hồi tiếng cười điên cuồng vang vọng giữa đất trời, Khương Trường Sinh nhớ kỹ âm thanh này, một trong người thừa kế Đại Đạo - Thiên Địa Tiếu, cũng là một trong số ít tồn tại để hắn hoàn toàn nhìn không thấu.

Mặt khác, khí tức Diệp Thần Không cùng Thiên Địa Tiếu có liên quan, hắn hoài nghi Thiên Địa Tiếu chính là nội ứng của Thần Võ giới.

Cái tên này là người thứ nhất kết thúc chiến tranh giới độc lập, dĩ nhiên cũng có thể là hắn căn bản không có tiến đánh giới độc lập, đang diễn trò.

Hắn nhấc mắt nhìn đi, bầu trời phương xa xuất hiện vòng xoáy không gian, giãy dụa kịch liệt, giống như muốn thôn phệ toàn bộ thiên địa, sóng gió tràn vào trong đó.

Một lão giả người mặc áo vải bước ra, chính là Thiên Địa Tiếu, tóc trên đầu hắn hơi bạc, thân hình hơi lộ ra gầy gò, bên

hông treo hai hồ lô, hắn lườm Khương Trường Sinh một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác.

- Tôn thần võ, lại không thi triển Thần Võ đại trận, chỉ sợ Thần Võ giới sẽ biến mất.

Âm thanh Thiên Địa Tiếu vang lên, ngữ khí mỉa mai.

Khương Trường Sinh thầm mắng, ngươi đây không phải gian tế, là cái gì?

Thần Võ đại trận lại là cái gì?

- Hừ, các ngươi thật cho có thể rung chuyển Thần Võ giới? Nếu các ngươi muốn gặp Thần Võ đại trận, vậy để các ngươi cảm thụ tuyệt vọng đã lâu chưa thấy đi.

Một đạo âm thanh uy nghiêm vang lên, chắc hẳn chính là vị Tôn thần võ kia.

Oanh! Oanh! Oanh!

Phần cuối thiên địa bay lên cột sáng màu tím, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được võ đạo linh khí cùng khí vận võ đạo đang sôi trào.

Khương Trường Sinh lúc này vung tay áo, cuốn đi Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, sau đó tìm tới Diệp Chiến, cưỡng ép mang Diệp Chiến đang chém giết đi.

Diệp Chiến phẫn nộ quay đầu, thấy là Đạo Tổ, lập tức yên lặng. Khương Trường Sinh mang theo ba người trực tiếp nhảy ra Thần Võ giới.

Một đường xuyên qua, đi vào trong Cực Cảnh.

Hắn vừa hiện thân đã thấy một người khác, chính là Thiên Địa Tiếu. Hai người nhìn nhau, yên lặng không nói.

- Chó thật, khích tướng địch nhân khai trận, sau đó liền chạy?

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Địa Tiếu trở nên bất thiện, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương cũng giống như thế, duy chỉ có Diệp Chiến không rõ ràng cho lắm.

Một lỗ đen thật lớn xuất hiện, liên tục không ngừng có giáo đồ Cựu Cổ giáo bay ra, phía sau là võ giả Thần Võ giới, ngay sau

đó, những hướng khác cũng xuất hiện, càng ngày càng nhiều người tu hành Đại Đạo, võ giả xuất hiện, rất rõ ràng, chiến trường dời đi.

Ngay cả Thái Sơ phật tổ cùng Võ Tâm cũng đi ra, hai người còn đang đại chiến.

Khương Trường Sinh đột nhiên không rõ ràng những người này cố ý trốn tới, hay là bị Thần Võ đại trận kia chuyển ra, nếu như trốn tới đây, Thần Võ giới hà tất theo đuổi không bỏ. Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện tại chiến trường.

Phía trên, ngạo thị Cực Cảnh.

Không đến năm hơi thời gian, mười tám Thần Võ Chí Thượng tụ tập, sánh đôi mà đứng, nhìn xuống chiến trường, người thừa kế các phương Đại Đạo bị nhóm Khai Quang Thánh Võ kiềm chế, ngược lại là Khương Trường cùng Thiên Địa Tiếu không có ai vào dây dưa.

Khương Trường quay đầu nhìn lại phát hiện biên giới chiến trường xuất hiện mười tám cột sáng màu tím inh ra, một cỗ cảm giác áp bách đang khó tả đang tràn ngập.

Cảm nhận được cỗ áp bức này, những người còn đang chém giết lẫn nhau dồn dập dừng lại.

Mạc Vọng ngửa đầu, phẫn nộ quát:

- Các ngươi đến người của Thần Võ giới đều cũng muốn giết?

Những Khai Quang Thánh Võ, võ giả khác đều khẩn trương lên, thấp thỏm nhìn về phía mười tám Thần Võ Chí Thượng, rất rõ ràng, bọn hắn cũng không phải truy sát tới, mà là bị chuyển dời ra đây trong lúc chiến đấu.

- Chờ một chút, ta mặc dù nhảy ra, nhưng vẫn ở trong trận, chẳng lẽ một khi Thần võ đại trận kết thành, cho dù kẻ địch dùng đủ loại thủ đoạn cũng không nhảy ra được?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn lúc trước nhảy ra Thần Võ giới, không có cảm nhận được trói buộc.

Chương 935 - Chương 935: Tình thế không ổn, bị nhốt trong trận

Trong lòng Khương Trường Sinh hoang mang, nhưng cũng không có bối rối, ngược lại hắn chẳng qua là phân thân.

Bất quá Lữ Thần Châu ba người thì phiền toái, dù sao cũng là hắn mang tới, cũng không thể để ba người chết ở chỗ này.

- Cảm giác không đúng lắm, đó là vật gì?

Diệp Chiến chỉ cột sáng màu tím phương xa, khẩn trương hỏi.

Sau khi lực lượng của Đạo Tổ thối lui, thân thể của hắn giống như bị lấy hết, mặt ủ mày chau, giờ phút này không có sức chiến đấu, đối mặt chiến trường dạng này, hắn tự nhiên hoảng hốt.

Diệp tộc lão tổ xuất hiện, nói:

- Thần Võ đại trận, đại trận mạnh nhất Thần Võ giới, một khi bị khốn trụ, không thể đào thoát, nghe nói trận pháp này thiên biến vạn hóa, chính là đại trận cường đại nhất võ đạo, chỉ có Thần Võ giới đứng trước tai hoạ ngập đầu mới có thể khởi động.

Ngữ khí của hắn có chút khó tin, mặc dù đã tận mắt nhìn thấy, nhưng Thần Võ giới bị buộc đến mở ra trận này, thật sự để hắn nghĩ không ra.

Những dị số kia quá mạnh, cường đại đến khiến cho hắn hoài nghi võ đạo thật chính là con đường tu hành mạnh nhất sao?

Diệp tộc lão tổ lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, mặc dù người thừa kế Đại Đạo khác biểu hiện được rất mạnh, hắn luôn cảm thấy vị Đạo Tổ này mới là lợi hại nhất, trước đó chiến đấu Đạo Tổ đều lộ ra mây trôi nước chảy, cao thâm mạt trắc.

- Thiên Địa Tiếu, Thần Võ đại trận mà người muốn đã xuất hiện, vì sao ngươi còn muốn trốn?

Âm thanh uy nghiêm lúc trước vang lên lần nữa, đám người Khương Trường Sinh không khỏi nhìn về phía Thiên Địa Tiếu,

tên này lộ ra biểu lộ ngoài cười nhưng trong không cười, tựa hồ hắn cũng có chút xấu hổ.

Khương Trường Sinh chú ý tới võ giả bị chuyển đến trong đại trận đều có cảnh giới không thấp, võ giả cảnh giới thấp giống như Phong Dục cũng không có tiến đến, đây là có ý phân biệt?

Xem thần sắc những võ giả kia, bọn hắn tựa hồ cũng hết sức sợ hãi Thần Võ đại trận.

Thái Sơ phật tổ chấp tay hành lễ, nói:

- A Di Đà Phật, nghe đồn Thần Võ đại trận vừa ra, vạn vật cô quạnh, bần tăng ngược lại muốn xem xem Thần Võ giới có tính cả hết thảy võ giả cùng nhau tru diệt hay không.

Hắn cùng Mạc Vọng kẻ xướng người hoạ, lời của hai người để sắc mặt đám võ giả càng khó coi.

Khương Trường Sinh xem như nghe rõ, bọn gia hỏa này biết được Thần Võ đại trận, Thần Võ đại trận vừa ra, tất cả võ giả ở đây đều phải chết. Chẳng qua là hắn không hiểu, muốn chơi lớn như vậy?

Những võ giả này nếu là đều chết hết, nội tình Thần Võ giới không phải sẽ bị chặt đứt?

Mặc dù Thần Võ giới ở bên ngoài còn có càng nhiều võ giả, còn có thất trọng độc lập giới là tổng giới, nhưng ỡ giả nơi này tất nhiên là quan trọng nhất.

- Vì võ đạo truyền thừa, Thần Võ giới sớm đã làm tốt giác ngộ, chư vị, dị số uy hiếp được căn cơ của Thần Võ giới, vốn là chúng ta thất trách, người cuối cùng cũng sẽ chết, vì kéo dài võ đạo mà chết, không phải chính là đại đạo mà chúng ta theo đuổi?

Một Thần Võ Chí Thượng khác mở miệng nói, ngữ khí của hắn bi tráng, rất có sức cuốn hút.

Vừa dứt lời, vẻ mặt càng ngày càng nhiều võ giả trở nên kiên định.

Khương Trường Sinh chú ý tới Võ Tâm biểu lộ từ đầu đến cuối đều không hề biến hóa qua, tựa hồ không thèm để ý đối

với thân ở tuyệt cảnh, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Khương Trường Sinh, thậm chí không có nhìn Thái Sơ phật tổ.

Cái tên này để mắt tới ta rồi?

Khương Trường Sinh âm thầm nghĩ tới, hắn cũng không có quá để ý, ngược lại hắn chẳng qua là phân thân.

Hắn hiện tại càng để ý là như thế nào đưa ba người Lữ Thần Châu ra ngoài.

Hắn nhìn về phía Mạc Vọng, nghĩ thầm:

- Ngươi mưu tính nhiều như vậy, không lẽ một chút hậu chiêu cũng không có? Ngươi rõ ràng biết được Thần Võ đại trận.

Hắn nhìn về phía người thừa kế Đại Đạo khác, phát hiện tất cả mọi người không có bối rối, mặt Hình Chư Thiên lộ ra vẻ khinh thường, Đại Chu Thiên Thần Đế mặt không biểu tình, nụ cười trên mặt Quỷ Nguyên Tổ vẫn âm hiểm xảo trá như cũ.

Chẳng lẽ Thần Võ đại trận là một khâu trong kế hoạch của bọn hắn?

- Một nơi quy tụ rất tốt, vì sao các ngươi không chết?

Mạc Vọng cất tiếng cười to, lời nói tràn đầy trào phúng, giáo chúng Cựu Cổ giáo đi theo tức giận mắng, cũng làm cho không ít võ giả tỉnh táo lại.

Khi hai bên còn đang đấu võ mồm, uy thế Thần Võ đại trận còn đang nhanh chóng tăng lên, cỗ uy áp kia vẫn như cũ sắp ngưng thành thực chất, ánh mắt nhìn tới đều là sương mù màu tím mịt mờ.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được có lực lượng thần bí đang ăn mòn pháp lực của mình.

- Trận pháp thật mạnh.

Khuôn mặt Khương Trường Sinh có chút động, cho tới nay, pháp lực của hắn không có bị chân khí hoặc Võ Nguyên áp chế qua, đây là lần đầu tiên pháp lực không có chút sức chống cự nào.

Không chỉ là hắn, các đạo lực lượng trong cơ thể những người khác cũng đang bị tan rã.

Đồ Thần Võ hừ lạnh nói:

- Hà tất lại phí miệng lưỡi, ngược lại bọn hắn đã trốn không thoát, đều phải chết!

Chúng Thần Võ Chí Thượng dồn dập gật đầu, bọn hắn đột nhiên phân tán ra, như là mũi tên rời dây cung, cấp tốc dung nhập vào trong cột ánh sáng màu tím ở từng phương hướng.

Trong cột sáng màu tím, thân ảnh của bọn hắn cấp tốc biến lớn, như cổ lão Ma Thần từ thời Hỗn Độn sơ khai buông xuống, từng đạo thân ảnh uy nghiêm bá khí mang cho tất cả mọi người cảm giác áp bách cực lớn.

Tất cả mọi người rõ ràng bọn hắn muốn thôi động uy lực đáng sợ nhất của Thần Võ đại trận.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Mạc Vọng, hắn đã bắt đầu vận công, bất cứ lúc nào chuẩn bị thi triển Thiên Địa Câu Diệt, nếu như thật trốn không thoát, thế ka thì cùng chết.

Sắc mặt Mạc Vọng nghiêm túc, tựa hồ đang tính toán cái gì, tay phải của hắn chậm rãi nâng lên.

Cùng lúc đó.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng thấy khẩn trương lên.

Các nàng mặc dù nghe không được âm thanh, nhưng nhìn ra được tình hình chiến đấu đang đến thời khắc khẩn trương nhất.

Các nàng không có chú ý tới Khương Trường Sinh đã đứng dậy, hắn xuất ra Xạ Nhật thần cung, trống rỗng xuất hiện trên mái hiên Tử Tiêu cung, bởi vì pháp lực của hắn tương liên cùng hai nữ, ánh mắt hai nữ cũng không có bị chặt đứt.

Chương 936 - Chương 936: Tiền bối, còn không ra tay

Khương Trường Sinh bắ liên tiếp chín mũi tên, chín gió lốc màu vàng hiện ra, nhóm tiên thần Thiên Đình đợi ở phía trên

thiên hà bị kim quang đột nhiên xuất hiện hù dọa, nhưng khi chín đạo kim quang sắp đụng phải bình chướng quy tắc Côn Luân giới lúc thì không biến mất.

Xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung trong, ngồi trở lại trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếp tục xem chiến.

Đại Nghệ Tru Thế tiên pháp, có thể xuyên toa không gian, trong quá trình phi hành, trong tiễn quang còn kèm theo thần niệm, chờ đến mục đích, Khương Trường Sinh sẽ tinh chuẩn chọn trúng kẻ địch.

Mặc dù không rõ ràng có thể phá diệt Thần Võ đại trận hay không, nhưng hắn vẫn lựa chọn bắn.

Trước mắt cứ để cho tiễn quang bay một hồi.

Ầm ầm.

Thần Võ đại trận khởi động, uy áp khủng bố để này mảnh Hư không này lay động kịch kiệt, tất cả mọi người cảm thấy kinh hãi.

- Giết !

Không biết là ai trước dẫn đầu kêu to, võ đạo một phương, đám võ giả đỏ hồng hai mắt lần nữa lao thẳng đến dị số mà bọn hắn nhận định, nhóm Khai Quang Thánh Võ cũng ra tay.

Mặc dù đứng ở trước mặt sinh tử, bọn hắn suy nghĩ rất nhiều, nhưng bọn hắn cuối cùng lựa chọn bảo vệ võ đạo.

Dù có chết, cũng không thể để dị số hung hăng ngang ngược, dùng Cựu Cổ giáo làm ác, bọn hắn không cách nào tưởng tượng sau khi võ đạo bị lật đổ thì hết thảy những thứ bọn hắn bảo vệ sẽ như thế nào.

Ở trước mặt lập trường, mặc dù biết được việc này không thích hợp, bọn hắn cũng chỉ có thể tre già măng mọc lao tới.

Đại chiến lần nữa bùng nổ.

Đúng lúc này, Mạc Vọng giơ cao tay phải lên, phù văn màu đen lan ra khắp làn da toàn thân hắn, bộ ngực của hắn xuất

hiện hắc động, hút cả người hắn đi vào, ngay sau đó, hắc động kịch liệt bành trướng, cấp tốc biến lớn.

Tên này chạy trốn?

Chỉ có như thế?

Khương Trường Sinh bị chọc giận, nhưng cẩn thận cảm thụ phát hiện không hợp lý, khí tức Mạc Vọng mặc dù rất nhạt, nhưng cũng không hề hoàn toàn tan biến.

Hắn đột nhiên cảm nhận được khí tức khác, có chút quen thuộc, những khí tức này cấp tốc tăng nhiều, tăng trưởng như giếng phun.

Khí tức của Hắc Ám Hoàng Tuyền.

Cái tên này đang triệu hoán.

Khương Trường Sinh càng thêm cảm thấy hứng thú về cổ thuật, cổ thuật này thật sự toàn năng, sức tưởng tượng rộng hơn võ đạo nhiều. Không đến năm hơi thời gian, đường kính của hắc động vượt qua trên ức dặm.

Khiến rất nhiều người đang chiến đấu dồn dập tránh né, từng đạo khí tức đáng sợ mà âm lãnh truyền ra từ trong hắc động.

Rào.

Trong hắc động bỗng nhiên lao ra từng đạo thân ảnh màu đen, như mũi tên mưa bắn về phía từng hướng đi, trong chớp mắt, những thân ảnh màu đen kia rơi vào từng cột sáng màu tím. Nhìn kỹ lại, lại là một chủng loại sinh linh thần bí, càng giống là người nhái, tứ chi bám chặt vào cột sáng, điên cuồng gặm ăn cột sáng màu tím, bề ngoài đặc thù của bọn chúng không sai biệt lắm, nhìn ra được thuộc về đồng tộc, chẳng qua là hình thể lớn nhỏ không đều. Đột nhiên xuất hiện tà ma màu đen, lần nữa cắt ngang chiến đấu.

- Chẳng lẽ những vật này đến từ phía dưới Hắc Ám Hoàng Tuyền?

Khương Trường Sinh yên lặng suy đoán, thị lực của hắn sao mà xuất chúng, thấy tà ma màu đen vậy mà thật có thể gặm ăn chùm sáng màu tím.

- Lớn mật! Thì ra hủy diệt Hắc Ám Hoàng Tuyền chính là ngươi! Mạc Vọng, ngươi có biết ngươi mang đến hạo kiếp như thế nào cho chúng sinh hay không!

Tôn thần võ tức giận rống to, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Mạc Vọng ở bên trong hắc động cự đại, điên cuồng cười nói:

- Phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới! Võ đạo không dung các đạo, vậy thì lật đổ võ đạo! Dựa vào cái gì chỉ có thể cho võ đạo độc tôn, vì sao không cho phép Đại Đạo khác truyền thừa! Võ đạo là Đại Đạo, cổ thuật chẳng lẽ không thể là Đại Đạo?

Hưu! Hưu! Hưu!

Mười tám cột sáng màu tím bắn ra vô số chùm sáng màu tím, tru diệt từng con tà ma màu đen, cũng tru sát không ít võ giả, người tu hành Đại Đạo.

Thật nhanh!

Khương Trường Sinh lập tức thôi động pháp lực, bảo hộ ba người sau lưng.

Những người thừa kế Đại Đạo, đám Khai Quang Thánh Võ dồn dập thi triển thủ đoạn ngăn cản, nhưng lực xuyên thấu của chùm sáng màu tím cực kỳ đáng sợ, mà lại xạ kích không có quy luật. Có người thử chạy trốn theo giữa khe hở của cột sáng màu tím, kết quả bay ra ngoài, rất nhanh lại bay trở về, khi bọn hắn trở về, biểu lộ tuyệt vọng, rất rõ ràng cũng không phải là bọn hắn tự chủ quay đầu, mà là bị trận pháp mang về.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, phía trên Thần Võ đại trận đã ngưng tụ ra biển mây màu tím, thiên lôi cuồn cuộn đang nổi lên uy thế.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến độ kiếp.

Thần Võ đại trận có thể dẫn tới khi thiên uy khi độ kiếp?

Xem ra trận này đã có thể dẫn ra bản nguyên quy tắc võ đạo, thiên uy lớn lao kia có thể còn đáng sợ hơn cả thiên uy mà Khương Trường Sinh lần gần đây nhất độ kiếp.

Thiên uy mênh mông như thế hạ xuống, trong trận tất cả mọi người chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

Liên tục không ngừng có tà ma màu đen bắn ra từ trong hắc động cự đại, liên tục không ngừng, nhưng so với chùm sáng màu tím trong trận, căn bản không đáng chú ý, càng ngày càng nhiều tà ma màu đen bị tru diệt, thậm chí đến sau này, tà ma màu đen vừa ngoi đầu lên liền bị tru diệt.

Mà xung quanh mười tám trụ ánh sáng màu tim xa xa đã không có tà ma màu đen bám vào mặt ngoài.

Át chủ bài của Mạc Vọng tính sai.

Khương Trường Sinh không nhìn thấy Mạc Vọng, nhưng hắn phát hiện vẻ mặt người thừa kế Đại Đạo khác hết sức hoảng, xem ra bọn hắn chỉ biết một át chủ bài này.

- Tiền bối, còn không ra tay! Ngài nói càn khôn tươi sáng chẳng lẽ là nói sạo?

Am thanh của Mạc Vọng truyền ra từ trong hắc động cự đại, lần này, ngữ khí của hắn tràn ngập hoảng sợ.

Tiền bối?

Khương Trường Sinh nhíu mày, người thừa kế Đại Đạo khác cũng động dung, nhưng Thiên Địa Tiếu và Đại Chu Thiên Thần Đế thì lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Là ai đang ở ngoài trận.

Một Thần Võ Chí Thượng bỗng nhiên quát, ngữ khí tràn ngập kiêng kị.

Chương 937 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (1)

Thần Võ đại trận đã khởi động, sát lục đang tiến hành, những cường giả có thể tránh né, chống cự chùm sáng màu tím đều bị lời Thần Võ Chí Thượng hấp dẫn.

Có người ở ngoài trận?

Chẳng lẽ chính là viện binh của Mạc Vọng?

Khương Trường Sinh cũng đang tò mò, có thể bị Mạc Vọng xưng là tiền bối, người phải là tồn tại cổ lão ra sao?

Trong những người thừa kế Đại Đạo này, không ai không tồn tại cổ lão phải sống trăm vạn năm.

Những người thừa kế Đại Đạo cũng rất tò mò, một bên chiến đấu, một bên quan tâm ngoài Thần Võ đại trận, bởi vì trận pháp ngăn cách, dẫn đến bọn hắn không thể cảm nhận được khí tức ngoài trận.

Phía trên, lôi vân màu tím còn đang nổi lên, thiên uy đè nén, mặc dù còn chưa có thiên lôi đánh xuống, nhưng vẫn để người cảm nhận được hoảng sợ.

Ngay cả Võ Tâm đang đại chiến cùng Thái Sơ phật tổ cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh, liên tiếp nhấc mắt nhìn đi.

- Đạo Tổ, chúng ta nên làm cái gì?

Lữ Thần Châu khẩn trương hỏi, thân là vạn cổ thiên kiêu Thần Võ giới vun trồng, hắn tự nhiên rất hiểu Thần Võ đại trận.

Một khi bị Thần Võ đại trận vây khốn, trên cơ bản là chết chắc, nhưng bên cạnh hắn có Đạo Tổ, hắn không có tuyệt vọng, chỉ có khẩn trương.

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn cũng không thể tránh được Thần Võ đại trận, nhiều lắm là nghĩ biện pháp kéo theo mười tám tên Thần Võ Chí Thượng làm đệm lưng.

- Võ đạo dạng này xác thực đã loạn, đi lầm đường.

Một đạo âm thanh đạm mạc vang vọng Cực Cảnh, mười tám vị Thần Võ Chí Thượng trong cột ánh sáng màu tím cả kinh nhìn xung quanh, bọn hắn rõ ràng không có bắt được vị trí của đối phương.

- Ngươi đến cùng là ai?

Tôn thần võ tức giận quát, trong tiếng nói đầy kinh sợ.

Không biết mới là đáng sợ nhất.

Đứng ở cảnh giới của bọn hắn, đã không có bao nhiêu tồn tại để bọn hắn không thể nhìn thấu, hiện tại xuất hiện tồn tại thần

bí để bọn hắn cảm nhận được lo lắng đã lâu mới có.

Quan trọng nhất là đối phương đang ở ngoài Thần Võ đại trận.

- Cuộc nháo kịch này nên kết thúc!

Am thanh đạm mạc lần nữa vang lên, vừa dứt lời, biển mây màu tím trên đỉnh đầu bị xé mở, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, ven đường nhấc lên gió mạnh xua tan chùm sáng màu tím đột kích cùng với người đang chiến đấu ở bốn phương tám hướng.

Oanh!

Đạo thân ảnh này rơi xuống phía dưới, hư không lại bị hắn chấn đồn để tầng tầng không gian gợn sóng, như sóng biển, bao phủ tám phương.

Thần Võ đại trận vì đó lay động kịch kiệt.

Khương Trường Sinh híp mắt nhìn tới, phát hiện người kia mặc đạo bào màu xanh, trên mặt mang theo mặt nạ bằng gỗ, phía trên in Thái Cực đồ, ngay cả con mắt cũng không có lộ ra, mười phần thần bí.

Thân ảnh áo bào xanh đứng đó, rút ra phất trần bên hông, tiện tay vung lên trong trận, gió mạnh gào thét bay lên, nhưng lần này, tất cả mọi người không có ai bị thương, thậm chí có loại cảm giác như gió xuân ấm áp, quét hết mỏi mệt.

Ầm ầm…

Thần Võ đại trận lay động kịch kiệt, mười tám cột sáng màu tím bắt đầu vặn vẹo hướng ra phía ngoài, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá toái.

Khương Trường Sinh nhíu mày, đây là lực lượng gì?

Tư thái đối phương mây trôi nước chảy, dưới tình huống lực lượng không thương tổn đến tất cả mọi người trong trận lại có thể rung chuyển Thần Võ đại trận, lực khống chế khó có thể tưởng tượng.

Hắc động to lớn cấp tốc co vào, đã không còn tà ma màu đen bay ra, thân ảnh Mạc Vọng lộ ra, hắn kích động nhìn thân ảnh áo bào xanh.

Ánh mắt này.

Khương Trường Sinh quá quen thuộc, tín đồ hương hỏa của hắn chính là nhìn mình như thế, điều này nói rõ thân ảnh áo bào xanh có địa vị cực cao trong lòng Mạc Vọng.

- Ngươi như thế nào biết được Tử Môn của Thần Võ đại trận?

Một Thần Võ Chí Thượng kinh ngạc kêu lên, ngữ khí khó tin.

Áo bào trên người thân ảnh áo bào xanh áo bào lay động, âm thanh của hắn theo đó vang lên:

- Ta như thế nào biết được? Nguyên nhân rất đơn giản, Thần Võ đại trận chính là ta sáng tạo!

Vừa dứt lời, trời long đất lở.

Hết thảy người còn sống đều bị kinh động, ngay cả Mạc Vọng cũng ngẩn người. Một đám người thừa kế Đại Đạo đồn dập thối lui, kéo dài khoảng cách, bao gồm cả Khương Trường Sinh ở bên trong.

Thân ảnh áo bào xanh vung lên phất trần về các phương hướng khác biệt, từng đợt gió mạnh gào thét mà đi, dẫn đến uy thế trận pháp của Thần Võ đại trận không ngừng tán loạn.

Khương Trường Sinh rõ ràng chú ý thấy thương thế trên người đám võ giả đang nhanh chóng khôi phục, mặc dù đám người tu hành đại đạo nhóm cũng nhận được trợ giúp, lại rõ ràng không bằng hiệu quả võ giả khôi phục.

Không khó nhận ra thái độ của người này dành cho dị số.

Chẳng lẽ lần hành động này là do người này bày kế, vậy thái độ mà hắn đối mặt với người Đại Đạo khác lại là cái gì?

Khương Trường Sinh liếc nhìn Thiên Địa Tiếu, phát hiện sắc mặt Thiên Địa Tiếu rất khó coi, chẳng lẽ vị nội ứng Thần Võ giới này cũng không phải là cùng một chiến tuyến với thân ảnh áo bào xanh?

Cũng hoặc là bản thân Thiên Địa Tiếu không phải nội ứng Thần Võ giới, vừa hay tương phản, hắn có khôi lỗi ở trong Thần Võ giới?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm giác được chuyện này không có đơn giản như vậy, âm mưu bên trong rất sâu.

Theo gió mạnh không ngừng trùng kích, Khương Trường Sinh nhìn về phía chú ấn thần bí mà cột sáng màu tím hiện ra, như phù dung sớm nở tối tàn, rất có ảo diệu của cổ thuật, nhưng hắn cảm nhận được lực lượng của võ đạo.

Mười tám cột sáng màu tím liên tục tiêu tán, hư ảnh vĩ ngạn của mười tám tôn Thần Võ Chí Thượng đi theo tan biến, bọn hắn lộ ra thân thể bản tôn của mình, mặc dù kém xa lúc trước kia, nhưng khí thế vẫn như cũ rất mạnh.

Dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, các Thần Võ Chí Thượng cùng nhau nửa quỳ xuống, bái lạy thân ảnh áo bào xanh, cao giọng quát:

- Bái kiến Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ!

Khương Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến Bỉ Ngạn thiên tôn trong trí nhớ của Hồn Hài đại đế, thân hình của hai người trùng hợp hiện ra.

Chương 938 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (2)

Trong lòng của hắn càng ngày càng kiêng kị, Bỉ Ngạn thiên tôn có thể trợ giúp Thần Võ giới vượt qua cửa ải khó, ngay cả Bất Tử tà ma đều là hắn sáng tạo, loại tồn tại này không có khả năng đối địch với võ đạo.

Hiện tại xem ra, đối phương ra tay là vì cứu những võ giả khác trong trận.

Bỉ Ngạn võ tổ thu tay lại, nói:

- Bây giờ xem ra, các ngươi đều không thể gánh vác kỳ vọng mà ta mong chờ đối với các ngươi, đã như vậy, Thần Võ giới sẽ trở về tay ta, ta muốn trùng kiến trật tự.

Vừa dứt lời, các Thần Võ Chí Thượng cảm thấy sợ hãi, đám võ giả hai mặt nhìn nhau, người thừa kế những Đại Đạo thì cực kỳ khẩn trương, như lâm đại địch.

Không có một vị người thừa kế Đại Đạo dám xuất thủ trước, bởi vì phương thức Bỉ Ngạn võ tổ ra sân thật sự quá mạnh mẽ, dễ dàng tan rã Thần Võ đại trận làm bọn hắn thúc thủ vô sách.

- Võ Tổ, chỉ sợ chuyện này không hợp quy củ…

Một Thần Võ Chí Thượng cao tuổi mở miệng nói, vẻ mặt lưỡng lự. Các Thần Võ Chí Thượng khác dồn dập gật đầu, nhưng không dám mãnh liệt phản đối, chỉ vì cuộc chiến hôm nay quả thật làm cho bọn hắn mất hết mặt mũi, quan trọng nhất chính là bọn hắn chuẩn bị hi sinh số lượng lớn võ giả, để người ta thấy hết chuyện này khiến cho bọn hắn xấu hổ không thôi.

Bỉ Ngạn võ tổ trả lời:

- Các ngươi có tuân thủ quy củ không? Không cần thương nghị việc này, các ngươi cần suy nghĩ là như thế nào giữ được vị trí Thần Võ Chí Thượng đi.

Đám Thần Võ Chí Thượng lập tức hoảng hốt, dồn dập cúi đầu.

Bỉ Ngạn võ tổ quay người đối mặt mấy người thừa kế Đại Đạo, dưới con mắt của mọi người, hắn mở miệng nói:

- Mạc Vọng, lý tưởng của ngươi đả động ta, nhưng trên con đường truy đuổi vạn đạo cùng hiện thế không nên có quá nhiều sát lục, hôm nay, ta cho các ngươi một cơ hội, nếu có người nào có thể thương tổn được ta, ta sẽ đồng ý không trấn áp phương pháp tu hành khác nữa, thậm chí sẽ rộng mở cánh cửa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cho các ngươi.

Sắc mặt Mạc Vọng kịch biến, vội vàng nói:

- Tiền bối, chúng ta làm sao có thể là đối thủ của ngài, ngài…

- Thế nào, chẳng qua chỉ làm bị thương ta đã để các ngươi hoảng sợ như thế?

Bỉ Ngạn võ tổ ngắt lời, ngữ khí không cho cãi lại.

Đám võ giả đều ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh miệt nhìn về dị số trong mắt bọn họ.

Kẻ dịch hôm nay để bọn hắn bị đả kích, thậm chí hoài nghi võ đạo có phải mạnh nhất hay không, nhưng Bỉ Ngạn võ tổ xuất

hiện lại làm cho bọn họ nhặt lại lòng tin.

- Hừ, Võ Tổ, ngươi thật ngông cuồng đi!

Đại Chu Thiên Thần Đế hừ lạnh nói, hắn tiến lên một bước, tựa hồ chuẩn bị tiếp nhận ra oai phủ đầu của Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ nói:

- Trên con đường truy cầu lý tưởng, sao có thể không có khó khăn, bây giờ ta cho các ngươi một hy vọng, hi vọng này có thể để các ngươi ít đi mấy trăm vạn năm, thậm chí càng lâu hơn, nếu các ngươi muốn từ bỏ, vậy thì rời khỏi, nhưng mối thù hôm nay, Thần Võ giới sẽ báo, các ngươi sẽ gặp phải trả thù trước nay chưa từng có, lửa giận đến từ võ đạo.

Đại Chu Thiên Thần Đế nhíu mày, hiển nhiên bị chấn nhiếp.

Mạc Vọng cắn răng hỏi:

- Tiền bối, thật nhất ngôn cửu đỉnh?

Bỉ Ngạn võ tổ trả lời:

- Luôn có chút ân oán cần xóa bỏ.

Mạc Vọng quay đầu nhìn về phía người thừa kế Đại Đạo khác, tất cả mọi người yên lặng, Mạc Vọng tín nhiệm Bỉ Ngạn võ tổ, những người khác cũng không tin, một phần vạn đây là mồi câu thì sao?

- Thật là bá đạo!

Diệp Chiến thầm nói, hắn nắm chặt hai quả đấm, trong lòng mười phần khó chịu.

Hắn ghét nhất chính là Thần Võ giới bá đạo, lúc trước Diệp tộc cũng đối mặt với sự bá đạo như vậy.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh đột nhiên dậm chân tiến lên, Diệp Chiên, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương nhìn thấy, thần sắc chấn động, mặt lộ vẻ phấn chấn.

Đến rồi!

- Sau đó nếu có thể rời khỏi, mang người của ta trở lại Hư Không Vô Tận!

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền vào trong tai Mạc Vọng, đây là Truyền âm thuật, chỉ có Mạc Vọng có thể nghe thấy.

Mạc Vọng khó tin nhìn về phía hắn, không ngờ lúc này đứng ra chính là Đạo Tổ.

Theo Mạc Vọng, Đạo Tổ cao thâm mạt trắc, nhưng làm việc quá vô danh, thậm chí có thể nói là bó tay bó chân, nhưng chính là hạng người nhút nhát như vậy không ngờ lại đứng ra ở lúc mấu chốt này.

Giờ khắc này, hình ảnh Khương Trường Sinh trong mắt hắn thay đổi.

Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ, Chí Đạo minh tổ, Sát Tổ, Hình Chư Thiên, Vu Tổ, Thần Tông kiếm tổ, Đại Nộ thiên tổ, Thiên Địa Tiếu, Quỷ Nguyên Tổ, Tu La huyết tổ, Đại Chu Thiên Thần Đế đều nhìn về Khương Trường Sinh, tất cả mọi người hết sức kinh ngạc.

Hai bên võ giả, người tu hành cũng đều nhìn về Khương Trường Sinh, giờ khắc này, hắn trở thành tồn tại chú mục nhất.

Bỉ Ngạn võ tổ quay người nhìn Khương Trường Sinh, không nói gì.

Võ Tâm nhìn Khương Trường Sinh, ánh mắt lấp lánh.

- Đã là giải ân oán, không bằng ngươi ta tránh xa một chút, tránh cho ảnh hưởng đến người khác, lại thêm thù mới.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, quanh quẩn trong Cực Cảnh hư không.

Bỉ Ngạn võ tổ không nói hai lời, bay lên bay lên, Khương Trường Sinh theo sát phía sau, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Diệp tộc lão tổ cảm khái nói:

- Trời phải đổi.

Hắn hiện tại có tín nhiệm không hiểu đối với Đạo Tổ, luôn cảm thấy Đạo Tổ có thể thành công.

Khương Trường Sinh đứng đối mặt với Bi Ngạn võ tổ, hai người bay lên đến chỗ cực kỳ cao, mặc dù cách nhau rất xa, nhưng tất cả mọi người phía dưới có thể thấy rất rõ ràng, ở đây không có phàm linh.

- Ngươi là đạo gì?

Bỉ Ngạn võ tổ cuối cùng mở miệng, rất rõ ràng, lúc trước hắn căn bản không có đi tìm hiểu qua Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh thở dài, xem ra danh tiếng của Thiên Đình cũng không lớn như trong tưởng tượng.

- Tiên đạo.

Nghe được hai chữ này, Bi Ngạn võ tổ thờ ơ, chẳng qua nâng tay, ra hiệu Khương Trường Sinh có thể ra tay.

- Đại Đạo Tam Thiên, đều có cơ duyên, hôm nay ta nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế.

Nương theo âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, chỉ thấy hắn nâng hai tay lên, đem Kim Lân diệu thụ, Thông Thiên tháp tất cả đều ném ra ngoài, tan biến tại chỗ sâu tronga Cực Cảnh.

Chương 939 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (1)

Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế.

Đạo Tổ nói lời này để người tu hành các phương Đại Đạo động dung, Diệp Chiến, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương càng có cảm giác vinh hạnh.

Diệp tộc lão tổ âm thầm kinh ngạc tán thán, Đạo Tổ thật sự lớn lối.

Một lời nói để cảm giác khó xử trở nên quang vinh, trở nên có ý nghĩa.

Ngay cả đám võ giả phương xa đều động dung, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh cũng thay đổi.

Bỉ Ngạn võ tổ hừ lạnh một tiếng, cũng không có nói cái gì, chẳng qua là vẫy tay, ra hiệu Khương Trường Sinh ra tay.

Khương Trường Sinh lại không có động thủ, tồn tại có thể trấn áp mười tám Thần Võ Chí Thượng, tuyệt không phải tôn phân thân là hắn có thể địch.

Thấy Khương Trường Sinh không chịu động, Bỉ Ngạn võ tổ lúc này vung lên phất trần, cỗ gió mạnh quen thuộc kia bao phủ mà đi, bay đến Khương Trường Sinh ở đối diện.

Oanh một tiếng!

Gió mạnh bị đánh tan, hắn đối diện giết tới trước mặt Bỉ Ngạn võ tổ.

Những người thừa kế Đại Đạo thấy một màn này, vẻ mặt đầy chấn phấn.

Bỉ Ngạn võ tổ nâng lên bàn tay trái, muốn đánh về phía Khương Trường Sinh, hắn bén nhạy phát hiện một sợi tóc của Khương Trường Sinh đang lóe lên hào quang, hắn theo bản năng tránh né.

Trong chốc lát, trong cơ thể Khương Trường Sinh bắn ra cường quang, cấp tốc mở rộng, bao phủ thân thể hắn, cường

quang chiếu rọi trên mặt mọi người, chiếu sáng ánh mắt khiếp sợ của bọn hắn.

Mười tám tôn Thần Võ Chí Thượng giật mình nhất, bọn hắn đã sớm nghe nói đến Đạo Tổ, nhưng trong mắt bọn hắn, Đạo Tổ còn chưa đáng kể nếu so với những dị số làm loạn đã lâu, cho nên bọn hắn nguyện ý xem Đạo Tổ như đá mài đao cho Thái Thượng Côn Luân.

Nhưng bọn hắn hoàn toàn không ngờ, Đạo Tổ vậy mà có thể giao phong cùng Võ Tổ.

Sau khi Thiên Địa Câu Diệt biến mất, cường quang vừa tiêu tán, Khương Trường Sinh lập tức nhảy ra, quả nhiên, Bỉ Ngạn võ tổ tránh thoát.

Tốc độ cỏa tên này quá nhanh.

Hai người vừa giao thủ, Khương Trường Sinh đã sử dụng hai sợi tóc Thiên Địa Câu Diệt.

Đối mặt chiêu thức của Bỉ Ngạn võ tổ, hắn chỉ có thể chắc chắn dùng Thiên Địa Câu Diệt ngăn cản, đây cũng là nguyên nhân hắn xé tan cuồng phong.

Cuồng phong mà Bỉ Ngạn võ tổ đánh ra không có đơn giản như nhìn trong mắt, trước đó mặc dù trợ giúp tất cả mọi người khôi phục trạng thái, nhưng nếu trở thành địch nhân của hắn, cỗ gió mạnh này sẽ là sát khí vô tận, cho nên hắn vô ý thức liền sử dụng sợi tóc Thiên Địa Câu Diệt.

- Phải tìm cơ hội.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, may mắn hắn chuẩn bị sung túc, chuẩn bị không ít sợi tóc Đại Đạo hóa hình có chứa Thiên Địa câu diệt, đầy đủ hắn sử dụng.

Bất quá Thiên Địa Câu Diệt chỉ có thể dùng để đối mặt với công kích không thể ngăn cản, rất khó tru diệt kẻ địch, ngay cả Võ Tâm đều giết không được, chớ nói chi Bỉ Ngạn võ tổ.

Vẫn phải tự mình thi triển.

Bỉ Ngạn võ tổ nhìn xuống Khương Trường Sinh, nói:

- Tiên đạo ư, rất có lực lượng mang tính hủy diệt, ta nhớ kỹ, bất quá ngươi muốn làm bị thương ta, không có dễ dàng.

Vừa dứt lời, đỉnh đầu Bỉ Ngạn võ tổ trống rỗng xuất hiện chín đạo kim quang, như thần quang buông xuống, tốc độ cực nhanh.

Chính là Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

Khương Trường Sinh lúc này hiểu được, là bản tôn đang trợ giúp hắn.

Bỉ Ngạn võ tổ ngẩng đầu, nhìn lên, vung phất trần.

Trong nháy mắt ngay khi hắn vung phất trần, Khương Trường Sinh nhổ một túm tóc trên đầu, ném ra mấy chục sợi tóc, hóa thành mấy chục Đạo Tâm thần chỉ đánh tới.

Vệt kim quang thứ nhất bị tru diệt, tám đạo kim quang còn lại lập tức tránh né, nhanh chóng xoay quanh ở trong hư không, bao vây Khương Trường Sinh và Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ bị hơn mười vị Đạo Tâm thần chỉ bao vây, biểu hiện vô cùng thong dong, nhàn nhã như đi bộ, phất trần vung lên, tru diệt từng tôn Đạo Tâm thần chỉ.

Tất cả mọi người thấy một màn này mà than thở, Bỉ Ngạn võ tổ mạnh mẽ cùng Đạo Tổ thần thông quảng đại đều làm người ta cảm thấy kinh diễm, hai bên tạm thời chẳng phân biệt được, sàn sàn như nhau.

Vẻ mặt Mạc Vọng ngốc trệ, Đạo Tổ đã có thể chiến đấu với tiền bối đến trình độ này?

Mắt thấy khoảng cách giữa Bỉ Ngạn võ tổ và Đạo Tổ càng ngày càng gần, Đạo Tổ bay lên, bước ra một bước, nhìn như dậm chân trong hư không, nhưng chính là một bước này, để Cực Cảnh hư không mất đi màu sắc.

Thiên Địa Câu Diệt!

Lần này cũng không phải là Đại Đạo hóa hình, mà là Khương Trường Sinh dùng toàn bộ pháp lực của phân thân thi triển.

Không lưu lại chút lực lượng!

Cường quang xuất hiện, Thiên Địa Câu Diệt mang theo tốc độ vượt xa trước đó, cơ hồ trong nháy mắt, cường quang cực hạn bao phủ Bỉ Ngạn võ tổ.

Tám đạo kim quang đi theo bắn vào trong cường quang, ngăn cản Bỉ Ngạn võ tổ tránh né.

Oanh…

Lực lượng đáng sợ để mười tám vị Thần Võ Chí Thượng cùng nhau đưa tay, dùng Võ Nguyên bản thân bảo hộ võ giả, những người thừa kế Đại Đạo cũng giống như thế, bảo hộ thủ hạ của riêng mình.

Nhưng khi lực lượng bọn hắn lan tràn ra chạm đến cường quang, lực lượng của bọn hắn trong nháy mắt tan rã.

- Làm sao có thể!

Sắc mặt các cường giả hai phe kịch biến, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng, bọn hắn vô ý thức mong muốn rút lui, nhưng cũng may Thiên Địa Câu Diệt cũng không có lan đến gần tất cả mọi người, chẳng qua chỉ phá hủy vòng bảo hộ mà các cường giả chế tạo.

Diệp Chiến, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương nhắm mắt, không cách nào nhìn thẳng hỏa quang mãnh liệt của Thiên Địa Câu Diệt.

- Là này chiêu! Là này chiêu!

Lữ Thần Châu cực kỳ hưng phấn, âm thanh của hắn quanh quẩn bên tai Diệp Chiến, Thất Minh Vương.

Diệp tộc lão tổ dưới trạng thái hồn thể híp mắt nhìn tới, hắn đã không nhìn thấy thân ảnh Đạo Tổ, Bỉ Ngạn võ tổ.

Đợi cường quang dần tân, hư không Cực Cảnh khôi phục màu sắc, các cường giả cảnh giới cao trước tiên nhìn lại, phía trên chỉ còn lại có một đạo thân ảnh.

Bỉ Ngạn võ tổ.

Đạo Tổ biên mất!

Dạo bào Bỉ Ngạn võ tổ phá toái, hắn hơi cúi đầu, nhìn về phía tay phải cua mình, tay áo phải và tay phải đã tan biến, theo đó, phất trần hắn cầm trên tay cũng không thấy, máu tươi rơi xuống, máu của hắn lại là màu vàng kim.

Chương 940 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (2)

- Ngươi bị thương!

Một tiếng cười lớn vang lên, đánh vỡ yên lặng, người lên tiếng chính là Thiên Địa Tiếu, hắn một mặt hưng phấn, giống như thấy được chuyện ly kỳ gì đó.

Dù cho là Thiên Nguyên Cực Võ cảnh cũng có thể thấy tay phải Bỉ Ngạn võ tổ tan biến, xương tay đang chảy máu.

Rào.

Tất cả mọi người xôn xao, nhấc lên sóng to gió lớn.

Mười tám vị Thần Võ Chí Thượng không ngờ Bỉ Ngạn võ tổ lại bị đánh mặt, bọn hắn lập tức gấp, bọn hắn cũng không thể cho phép Đại Đạo khác tồn tại.

- Đạo Tổ đâu?

Cửu âm tà tổ lên tiếng hỏi, kéo suy nghĩ của tất cả mọi người lại hiện thực.

Đúng thế.

Đạo Tổ đi đâu?

- Hắn hi sinh bản thân đả thương ta.

Bỉ Ngạn võ tổ lên tiếng, ngữ khí của hắn lạnh hơn trước, nhưng vẫn như cũ rất bình tĩnh.

Lời hắn làm cho tất cả mọi người kinh ngạc, không ngờ Đạo Tổ lại vì làm Bỉ Ngạn võ tổ bị thương, quả quyết lựa chọn tự vẫn?

Bọn hắn đột nhiên suy nghĩ lời Đạo Tổ trước đó nói.

- Đại Đạo Tam Thiên, đều có cơ duyên, hôm nay ta nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế.

Nói lời này hiện lên ở trong đầu của tất cả mọi người, hồi tưởng lại, trong lòng cảm thụ hoàn toàn khác biệt.

Ngay cả tất cả mọi người bên võ đạo cũng là nỗi lòng phun trào, bọn hắn biết, Đạo Tổ có thực lực đánh với Bỉ Ngạn võ tổ một trận, nhưng có lẽ Đạo Tổ rõ ràng chênh lệch giữa mình và Bỉ Ngạn võ tổ, cho nên lựa chọn sách lược ổn thỏa nhất.

Đứng ở lập trường dị số, Đạo Tổ xác thực không thể thua.

Võ đạo một phương còn như vậy, chớ nói chỉ là những người tu hành Đại Đạo khác.

Đạo Tổ là vì bọn họ mà chết.

- Không có khả năng! Đạo Tổ không có khả năng chết!

Diệp Chiến khàn cả giọng quát, hai mắt hắn sung huyết, trên cổ nổi gân xanh.

Thất Minh Vương hốt hoảng, chỉ cảm thấy hết thảy là một giấc mộng.

Diệp tộc lão tổ trợn tròn mắt.

Làm sao có thể!

Sao Đạo Tổ chọn loại phương thức này.

Lữ Thần Châu suy nghĩ cái gì, lúc này truyền âm cho Diệp Chiến, Diệp Chiến nghe xong, vẻ phẫn nộ lập tức tan biến, thay vào đó là kinh ngạc.

- Từ nay về sau, thời đại võ đạo độc tôn đã qua, thời đại vạn đạo đều tồn tại đến, các ngươi nên cảm tạ Đạo Tổ, vì quán triệt lý tưởng, hắn lựa chọn không phải sát lục, mà là hi sinh, loại tinh thần này càng thêm vĩ đại.

Bỉ Ngạn võ tổ lên tiếng, nghe được lời hắn, những người tu hành Đại Đạo khác đều hoan hô, náo động đến điếc tai.

- Không thể.

Tôn thần võ tức giận quát, Thần Võ Chí Thượng khác rốt cuộc kìm nén không được, mở miệng ngăn cản.

Nói đùa!

Võ đạo trấn áp dị số nhiều năm, há lại nói buông xuống liền để xuống?

Một khi để dị số trưởng thành, không sớm thì muộn sẽ trả thù võ đạo, mà lại là trả thù hợp nhau tấn công.

- Ý ta đã quyết, nếu như các ngươi còn muốn giữ lại quyền lực Thần Võ Chí Thượng, vậy thì im miệng.

Bỉ Ngạn võ tổ khiển trách quát mắng, để sắc mặt mười tám vị Thần Võ Chí Thượng đỏ lên hoặc âm trầm.

Sĩ khí võ đạo một phương giảm lớn, nhưng càng nhiều hơn chính là đi tắm ở trong hành động vĩ đại hi sinh bản thân của Đạo Tổ.

Việc này đã định trước sẽ trở thành truyền thuyết vạn cổ, tên Đạo Tổ nhất định được vĩnh viễn lưu truyền.

Thiên Địa Tiếu thầm nói:

- Đạo Tổ, thật đã chết rồi sao?

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đám người Diệp Chiến, như có điều suy nghĩ.

Trong Tử Tiêu cung.

- Chủ nhân, phân thân ngài làm sao tự bạo rồi? Bọn hắn đang nói cái gì, cảm giác đều thật kích động.

- Ha ha ha chủ nhân, xem ra phân thân của ngài đã hù dọa người mang mặt nạ kia.

Bạch Kỳ hô to gọi nhỏ, âm thanh quanh quần trong điện, dẫn đến Bạch Long đều bị đánh thức.

Khương Trường Sinh mặc dù cảm thấy nhao nhao, nhưng trong lòng rất được lợi.

Không thể không nói, thiên phú về tâm cơ của Bạch Kỳ ngày càng cao, mỗi một câu đều âm thầm nâng hắn.

Hắn cũng nhìn thấu, chẳng qua là không nói.

Lời thật lòng thì khó nghe, những có ai không muốn nghe lời dễ nghe?

Khương Trường Sinh chặt đứt Thiên Địa Vô Cực Nhãn, để ánh mắt hai nữ khôi phục như thường, chuyện sau đó không cần thiết nhìn lại.

Mặt mũi Mộ Linh Lạc tràn đầy cảm khái, nói:

- Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, nhiều cường giả như vậy tụ tập cùng một chỗ chiến đấu, ta trước kia đều không dám nghĩ.

Từ sau khi rời khỏi cấp độ phàm nhân, chiến đấu mà nàng thấy được rất ít khi đi đến quy mô mấy trăm vạn chi chúng.

Bạch Kỳ liều mạng gật đầu, nói:

- Xác thực hùng vĩ, mở rộng tầm mắt, bất quá bọn hắn mạnh hơn cũng không địch lại chủ nhân, một bộ phân thân của chủ nhân đã trêu đùa bọn hắn, cái gì võ đạo, trước mặt Vạn Tiên Chi Tổ tính là thứ gì chứ.

Khương Trường Sinh trừng nàng một cái, lời này có hơi sai lầm, xem ra nàng quá xúc động.

Hắn nhìn về phía Mộ Linh Lạc, nói:

- Cố gắng tu luyện đi, Côn Luân giới còn kém xa Thần Võ giới, cần năm tháng dài đằng đẵng đuổi theo, chớ nói chi tồn tại phía trên Thần Võ giới, ai có thể khẳng định Thần Võ giới là mạnh nhất?

Bỉ Ngạn võ tổ hiện thân cùng với thái độ của hắn nói rõ nhất định có một cỗ lực lượng đang kiềm chế Bỉ Ngạn võ tổ, hắn không thể không hiện thân dưới tình huống mười tám vị Thần Võ Chí Thượng phạm sai lầm.

Nếu như Bỉ Ngạn võ tổ một người độc tôn, cần gì lượn quanh cong cong?

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Đại Hàn Thiên sáng tạo Vạn Cổ Hàn Triều, Thiên Thần Võ giới lại có bao nhiêu, bọn hắn lại đang ở đâu?

Phân thân chiến đấu cùng Bỉ Ngạn võ tổ khiến cho hắn rõ ràng cảm nhận được đối phương tuyệt đối là tồn tại phía trên Khai Quang Thánh Võ.

Cũng may là vị Võ Tổ này cũng có nguyên tắc của mình, chẳng qua hi vọng hắn không phải là người dối trá, lại nhìn hành động tiếp theo của hắn.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ đến quá khứ của Hồn Hài đại đế. Hồn Hài đại đế nhìn như bị Bỉ Ngạn thiên tôn hố một tay, nhưng hình tượng của các nàng vô cùng khát máu, làm sao có thể trở lại Thần Võ giới, dùng uy thế của Thần Võ đại trận, Khương Trường Sinh cảm thấy Thần Võ giới muốn hiểu rõ Huyết Vực cũng không phải chuyện khó, Hồn Hài đại đế có thể lần lượt sống sót , có lẽ chính là Bỉ Ngạn thiên tôn nhân từ.

Nói đi thì nói lại.

Sinh tồn ban thưởng lần này chắc là sẽ nổ tung.

Chương 941 - Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, vang dội cổ kim (1)

Khi Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ còn đang thảo luận đại chiến ở Thần Võ giới, Khương Trường Sinh đã nhắm mắt chỉnh đốn, thuận tiện chờ đợi sinh tồn ban thưởng đến.

Lần này đại chiến, phân thân của hắn gặp bao nhiêu cường giả, tuyệt đối có thể rơi ra một sinh tồn ban thưởng xưa nay chưa từng có.

Vô luận là pháp bảo, hay là thần thông, hắn đều rất chờ mong.

Lần này, nhắc nhở về sinh tồn ban thưởng còn lâu hơn so với dĩ vãng, có khả năng liên quan đến nhân quả quá mức phức tạp, hệ thống cũng cần tính toán thật tốt một phen.

[Tuyên Đạo mười lăm năm, Mạc Vọng mời ngươi cùng nhau công phạt Thần Võ giới, ngươi thành công thoát thân trong trường hạo kiếp này, hóa giải một trận nhân quả cực lớn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đại Đạo linh vật Hồng Mông Thần Nguyên Khí].

Hồng Mông Thần Nguyên Khí?

Đây là cái gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng tràn ngập tò mò, hắn lập tức tiếp nhận truyền thừa Hồng Mông Thần Nguyên Khí.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí, chính là linh vật mà ban đầu Đại Đạo sinh ra dựng dục, ẩn chứa bản nguyên của đại đạo, có thể cổ vũ ngộ tính cho ký chủ, đồng thời đầy đủ công thủ, có thể tự chủ phòng bị bất kỳ hình thức công kích nào, cũng có thể tùy tâm sở dục điều khiển nó chiến đấu.

Chỉ nhìn giới thiệu, cảm giác không có chỗ nào lợi hại, Khương Trường Sinh lúc này lấy ra Hồng Mông Thần Nguyên Khí, trong chốc lát, trong lòng bàn tay của hắn xuất hiện một đoàn tử khí.

Hắn dựa theo phương pháp trí nhớ truyền thừa nhận chủ nó, phương thức nhận chủ linh vật này cũng không phải luyện hóa cấm chế, mà là tương dung cùng linh hồn, hình thành một loại cộng minh, từ đó, Hồng Mông Thần Nguyên Khí không thể từ được lấy ra từ trên người hắn, trừ phi hắn hồn phi phách tán.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí cấp tốc mở rộng, bao phủ quanh thân Khương Trường Sinh, như tiên vụ lượn lờ Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ chẳng qua nhìn thoáng qua đã thu hồi ánh mắt.

Trên người Khương Trường Sinh có quá nhiều chỗ thần bí, bất quá thân phận của Vạn Tiên Chi Tổ để hết thảy đều lộ ra hợp lý.

Trong Thần Du đại thiên địa, Diệp Chiến bay lên Vân Tiêu, đi vào một mảnh cung điện, hắn cấp tốc tìm tới Bạch Kỳ như chúng tinh phủng nguyệt được một đám nữ yêu vây quanh.

- Đạo Tổ có tốt không?

Diệp Chiến đẩy ra một đám nữ yêu, gấp giọng hỏi.

Bạch Kỳ nằm trên ghế, lười biếng nói:

- Ngươi nói mê sảng cái gì, chủ nhân làm sao có thể không tốt?

Diệp Chiến vội vàng hỏi:

- Vậy ngài lần trước nhìn thấy lão nhân gia ông ta là ở lúc nào?

- Ngay vừa rồi.

Bạch Kỳ trả lời, Diệp Chiến nghe xong, lập tức thở dài một hơi. Thấy vẻ mặt hắn như thế, Bạch Kỳ nhìn hắn chằm chằm, phốc một tiếng cười nói:

- Ngươi sẽ không coi là chủ nhân đến Thần Võ giới tham gia đại chiến là bản tôn đó chứ? Ngay lúc đó ta ở bên cạnh bồi tiếp người xem chiến, rất nhiều cường giả uy chấn Thần Võ giới đều biết chủ nhân thường dùng một bộ phân thân, đạo hạnh của người tuyệt không phải chúng ta có thể tưởng tượng.

Diệp Chiến xấu hổ cười một tiếng, nói:

- Hổ thẹn, là ta lỗ mãng…

Trong lòng của hắn đầy phấn chấn.

Chỉ dựa vào một tôn phân thân đã nhấc lên vạn đạo thịnh thế, đây là năng lực cỡ nào?

Hắn lúc này cáo từ rời khỏi, trước mắt hắn còn chưa triệt để an toàn, cũng không thể đợi quá lâu trong Thần Du đại thiên địa.

Sau khi Diệp Chiến tan biến, một đám nữ yêu hưng phấn lên, tò mò hỏi thăm đại chiến ở Thần Võ giới.

- Các ngươi cũng muốn biết? Việc này không phải là chuyện mà ở cấp độ này của các ngươi có thể hiểu rõ, các ngươi chỉ cần biết, Đạo Tổ là vô địch.

Xuân đi thu tới.

Côn Luân giới đi qua mười năm, ròng rã mười năm, Khương Trường Sinh mới khiến cho Hồng Mông Thần Nguyên Khí dung hợp cùng hồn phách của mình, từ đó, Hồng Mông Thần Nguyên Khí giống như một bộ phận của hắn, có thể tùy tâm điều khiển, lớn nhỏ như ý.

Trong nháy mắt Hồng Mông Thần Nguyên Khí phụ thể, hắn cảm giác mình cảm giác về quy tắc lực lượng càng thêm rõ

ràng, ngay cả thao túng pháp lực cũng càng thêm dễ dàng, cẩn thận.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí có thể biến ảo lớn nhỏ như ý muốn, ẩn chứa nguyên khí vô cùng to lớn, thậm chí có thể hình thành khí hải bao phủ toàn bộ Côn Luân giới, bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí bao phủ, người bị hãm trong đó sẽ đánh mất phương hướng.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí màu tím quay quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, không ngừng biến ảo hình dáng, lộng lẫy, để Khương Trường Sinh càng xem càng ưa thích.

Hắn lúc này tan biến trong điện, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đi vào trong hư không.

Hắn sáng tạo ra một tôn phân thân, để phân thân tấn công mình. Phân thân vừa ra, không nói hai lời, bắt đầu tấn công Khương Trường Sinh, thi triển đủ các loại thần thông.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, Cải Thiên Hoán Địa, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Chưởng Trung Càn Khôn, Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, Diệu Tông pháp tướng, Hạo Nhật Như Lai, cửu tự chân ngôn.

Mặc cho phân thân thi triển thủ đoạn gì cũng không cách nào xông phá phòng ngự của Hồng Mông Thần Nguyên Khí, Hồng Mông Thần Nguyên Khí nhanh chóng biến hóa, hình thành vòng bảo hộ phòng ngự không góc chết, pháp lực vừa chạm vào đã bị đánh tan.

Nếu không phải phân thân dùng chính là pháp lực của hắn, đổi những lực lượng khác, Hồng Mông Thần Nguyên Khí có thể trực tiếp tan rã bọn chúng, mà không phải chỉ chống đỡ đơn giản như vậy.

Tâm tình Khương Trường Sinh thoải mái, hắn gần như không có ra tay, Hồng Mông Thần Nguyên Khí đã tự chủ ngăn cản hết thảy công kích. Hắn thậm chí sinh ra một ý nghĩ to gan.

Muốn để phân thân thi triển Thiên Địa Câu Diệt hay không?

Hắn giật mình, vội vàng vứt bỏ ý nghĩ này, trong lòng khuyên bảo chính mình:

- Không thể kiêu ngạo, không thể khinh thường những kẻ địch đã chết, đây là đánh giá cao thực lực của mình vượt quá giới hạn. Nếu như hắn bị chiêu thức của mình nổ chết, thế thì quá oan.

Sau một phen thí nghiệm, đợi phân thân hao hết pháp lực, Khương Trường Sinh mới trở lại Tử Tiêu cung.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí có một chút đặc thù, chính là Khương Trường Sinh không cần dùng pháp lực đi điều khiển nó, bản thân nó cũng sẽ hấp thu đủ loại linh khí, trong đó bao gồm cả võ đạo linh khí, phàm là bản chất năng lượng, đều có thể bị nó hấp thu, mà lại lấp không đầy.

Không hổ là Đại Đạo linh vật.

Chương 942 - Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, vang dội cổ kim (2)

Khương Trường Sinh càng xem càng ưa thích, cảm thấy Hồng Mông Thần Nguyên Khí ngoại trừ lợi hại ra, bản thân cũng là bảo tàng, lực lượng quy tắc nó ẩn chứa còn có thể để cho hắn tiến hành lĩnh hội, tựa như Địa Phủ của hắn.

Tu hành nhân quả chi đạo, Địa Phủ cung cấp trợ giúp rất lớn, hắn có thể có thành tựu hiện tại, tuyệt không phải toàn bộ nhờ Đạo Pháp Tự Nhiên Công và nghe đạo.

Khương Trường Sinh thu thập xong tâm tình, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, truy tung đám người Lữ Thần Châu.

Hắn phát hiện ba người Lữ Thần Châu còn đang ở trong Thần Võ giới.

Không chỉ là bọn hắn, những người thừa kế Đại Đạo khác cũng ở đó, mà Thần Võ giới còn đang trong quá trình chữa trị, lần này đại chiến có quá nhiều Khai Quang Thánh Võ tham gia, tạo thành phá hư không thể nghịch chuyển cho Thần Võ giới, cần các Khai Quang Thánh Võ tự mình chữa trị.

Trong mười năm, trong Thần Du đại thiên địa nhiều thêm một nhóm người đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tín đồ Đại Đạo khác, đều là bị sự cao cả của Đạo Tổ hấp dẫn, sẽ có vài người lòng mang thương sinh, lực lượng chỉ là công cụ để bọn

hắn hoàn thành lý tưởng, dĩ nhiên, trong này cũng nhờ có Diệp Chiến, Lữ Thần Châu kích động.

Đáng nhắc tới chính là, Thất Minh Vương cuối cùng bước vào Thần Du đại thiên địa, mà lại là theo Diệp tộc lão tổ cùng nhau tiến vào.

Hai vị võ giả đến từ thời đại khác nhau đều bị Thần Du đại thiên địa rung động, hoang mang mà bọn hắn cảm nhận trước giờ cuối cùng bị vạch trần, trách không được Diệp Chiến, Lữ Thần Châu luôn thần thần bí bí, trách không được bọn hắn tràn ngập tín nhiệm mù quáng đối với Đạo Tổ.

Diệp tộc lão tổ nói thẳng Thần Du đại thiên địa tuyệt đối là tạo hóa sáng tạo lớn nhất, Thần Du đại thiên địa mang tới giá trị vượt xa so với nhìn bề ngoài rất nhiều, quan trọng nhất chính là Thần Du đại thiên địa tồn tại cho phàm linh cơ hội mạnh lên, loại cơ hội này là cấp cho không khác biệt.

Chỉ dựa vào Thần Du đại thiên địa, Diệp tộc lão tổ cảm giác Đạo Tổ đã vượt qua Thần Võ giới, ít nhất võ học Thần Võ giới là phân cấp, mà lại có ý kiến dòng dõi, tông môn ngăn cách rất sâu bên trong.

Khương Trường Sinh thấy những người tu hành Đại Đạo khác còn sống, hắn lập tức thở dài một hơi, điều này nói rõ Bỉ Ngạn võ tổ cũng không có vi phạm ước định.

Bất quá theo tín đồ mới trong Thần Du đại thiên địa càng ngày càng nhiều, tin tức hắn không có bỏ mình chắc chắn sẽ bị truyền ra.

Khương Trường Sinh thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía Bạch Kỳ, thần tâm khẽ động.

Bạch Kỳ mở mắt, mặt lộ vẻ ngượng ngùng, nháy mắt mấy cái, sau đó dùng lực gật đầu.

Thần Võ giới, ở giữa dãy núi, lầu các san sát.

Phong Dục đi vào trong viện, đi đến chỗ một nam một nữ đang luyện công.

- Đại ca.

Tình huống như thế nào?

- Đại ca, sau này chúng ta có thể tu hành những lực lượng khác hay không?

Bọn hắn chính là đệ đệ muội muội của Phong Dục, từ khi nghe nói vạn đạo thịnh thế sắp tới, bọn hắn hết sức hưng phấn, tư chất trên võ đạo của bọn hắn cực kỳ bình thường, rất khó có thành tích, tự nhiên muốn thông qua con đường khác tu hành tìm tới cơ duyên mạnh lên thuộc về mình.

Phong Dục ngồi ở trước bàn đá, rót cho mình một bình trà, nói:

- Thái độ của Võ Tổ rất kiên quyết, vạn đạo sẽ mở, chẳng qua là cần thời gian trấn áp âm thanh phản đối trong Thần Võ giới.

Nói đến việc này, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ kính nể.

Hắn trăm triệu lần không ngờ một hồi kiếp nạn võ đạo vậy mà lại mở ra thời đại mới, mà lại là thời đại trước nay chưa từng có.

Phong Linh ngồi xuống, hai tay nâng quai hàm, một mặt hoa si nói:

- May mắn mà có Đạo Tổ, nghe nói dáng dấp Đạo Tổ tuấn mỹ như tranh vẽ, đáng tiếc, hắn chết.

Sự tích Đạo Tổ xả thân mở vạn đạo đã truyền ra khắp Thần Võ giới, khiến cho rất nhiều võ giả trẻ tuổi cảm xúc sục sôi.

Thần Võ giới tuyên dương ra ngoài chính là đại nghĩa cùng thái bình, người có cảnh giới càng thấp lại càng thờ phụng.

Phong Dục lắc đầu bật cười, nói:

- Đạo Tổ không có chết, hiện tại có một lời đồn mới truyền ra, Đạo Tổ có đến vạn tướng, bách thế luân hồi, chết chẳng qua là thân thể một thế của hắn mà thôi, Đạo Tổ vẫn còn sống.

- Oa!

Phong Linh trừng to mắt, càng thêm xúc động, đệ đệ Phong Luân bên cạnh cũng lộ vẻ mặt tò mò.

Phong Dục cảm khái nói:

- Đại chiến mười năm trước xem như để tên Đạo Tổ lưu truyền rộng rãi, ngay cả Võ Tổ đều tán thưởng hắn, đợi Vạn Cổ Hàn Triều kết thúc, tên Đạo Tổ nhất định sẽ dương danh ba ngàn thiên địa.

Phong Luân thì cảm khái nói:

- Võ Tổ thật sự là lòng dạ rất tốt, đây mới là khí độ mà người tập võ nên có.

- Đúng vậy, hiện tại trong Thần Võ giới, tiếng hô duy trì Võ Tổ càng ngày càng nhiều, thật ra Thần Võ giới cũng chán ghét tranh đấu vĩnh viễn.

Phong Dục gật đầu nói, chẳng qua là ánh mắt hắn có chút bao la mờ mịt. Nếu như vạn đạo thịnh thế mở ra, hắn lại nên báo thù người nào?

Trong những năm qua, hắn càng ngày càng sợ mất đi gia đình, cho nên hắn bắt đầu sợ hãi báo thù.

Nhất là sau khi trải qua đại chiến mười năm trước, hắn ý thức được mình hết sức nhỏ bé, mặc dù có kỳ vật tương trợ, hắn cũng đảm đương không nổi hậu quả oan oan tương báo.

Thời đại thay đổi, mà hắn cũng phải tìm đến con đường của mình. Hắn rốt cuộc muốn vì cái gì mà tu hành…

Trong một hành lang, Mạc Vọng, Thiên Địa Tiếu, Đại Chu Thiên, Thần Đế, Hình Chư Thiên tụ tập cùng một chỗ, không thấy người thừa kế của Đại Đạo khác.

- Đạo Tổ quả nhiên còn sống, chẳng qua là một tôn phân thân đã mở ra vạn đạo thịnh thế, xem như vang dội cổ kim, hiện tại ngay cả võ giả Thần Võ giới đều cho rằng Đạo Tổ có được thực lực gần với Võ Tổ.

Mạc Vọng chậm rãi nói, ngữ khí của hắn phức tạp. Thiên Địa Tiếu vuốt râu nói:

- Ta cảm thấy một chuyện khác càng đáng sợ, kia chính là tin tức Đạo Tổ là thế nào lan truyền ra, chỉ dựa vào ba người kia? Có thể có sức ảnh hưởng như vậy?

Chương 943 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (1)

- Hành động của Đạo Tổ xác thực xứng với thanh danh hắn hiện tại.

Hình Chư Thiên mở lời, trong lời nói tràn đầy tán thưởng.

Hắn thấy, trong chuyện này bọn hắn cũng là bên được lợi, bọn hắn không có thủ đoạn như phân thân kia của Đạo Tổ, nếu khiêu chiến Võ Tổ, kết cục khó mà nói.

Mạc Vọng gật đầu, hắn cũng hết sức cảm kích Đạo Tổ, bởi vì Đạo Tổ đứng ra ngay trước mắt nguy nan.

Thiên Địa Tiếu lắc đầu nói:

- Các ngươi không hiểu rõ ta nói là cái gì.

Đại Chu Thiên Thần Đế mở lời:

- Có lẽ là Võ Tổ an bài, phát dương sự tích của Đạo Tổ, có trợ giúp hắn phổ biến vạn đạo thịnh thế, mặt khác, các ngươi đừng cảm thấy hắn là thỏa hiệp, vị Bỉ Ngạn võ tổ này từ khi còn làm Thiên Tôn đã đa mưu túc trí, hắn tuyệt không phải loại thiện nhân đơn thuần, ngây thơ kia.

Hình Chư Thiên khẽ nói:

- Không khó đoán được tính toán của hắn, rất rõ ràng, tất có nhân vật gì uy hiếp được hắn, hắn cần lực lượng của chúng ta, hoặc là nói, võ đạo đại kiếp chân chính mới vừa bắt đầu, là đại kiếp mà võ đạo không thể thừa nhận.

Mạc Vọng hít sâu một hơi, nói:

- Bất kể có quan hệ đến đại kiếp hay không, chúng ta xem như vượt qua cửa ải khó, về sau không cần lại giấu đầu lộ đuôi.

Thiên Địa Tiếu châm chọc nói:

- Mạc giáo chủ, ngươi hợp tác cùng Võ Tổ, vì sao không nói cho chúng ta, cục diện phía sau rõ ràng mất khống chế, ngay cả ngươi đều không ngờ rằng hắn sẽ cho chúng ta một cái hạ mã uy như thế này.

Mạc Vọng yên lặng, trong lòng hắn xác thực hết sức không thoải mái.

Trong lúc nhất thời, trong hành lang lâm vào yên lặng, bốn vị người thừa kế Đại Đạo đều mang tâm tư.

Bên trong Thần Du đại thiên địa, một đầu sơn mạch to lớn như rồng trôi nổi ở trên biển, xa xa nhìn lại, cực kỳ tráng quan.

- Nhớ năm đó, Thần Võ giới còn chưa có Thần Võ tôn giả, khi đó, một vị Võ Chủ đi ra đã có thể chiêu nạp thế gia vọng tộc hiệu lực cho Thần Võ giới, mà ta, người sáng lập Diệp tộc, là người thứ nhất từ chối trở thành Thần Võ tôn giả.

Diệp tộc lão tổ ngồi dưới tàng cây trầm bổng du dương kể lại những chuyện rực rỡ đã qua.

Ở trước mặt hắn tụ tập số lượng lớn Tu Tiên giả trẻ tuổi, nam nữ đều có, thậm chí còn có tiểu yêu quái.

Nơi xa, Lữ Thần Châu, Diệp Chiến đứng chung một chỗ, nhìn một màn này, thật lâu không nói.

- Đây là Diệp tộc lão tổ à? Làm sao…

Vẻ mặt Lữ Thần Châu đầy cổ quái, hắn không có hình dung cụ thể.

Diệp Chiến bất đắc dĩ nói:

- Có lẽ là nghẹn quá lâu, lúc trước ngươi ta tiến đến, không phải cũng hết sức hưng phấn giống như thế à? Đúng rồi, Thất Minh Vương đâu?

Tử Thần Châu trợn trắng mắt, nói:

- Tên đang sáng tạo thượng cổ di tích mà hắn trước đó gặp phải, thật thua thiệt hắn nhớ kỹ rõ ràng như vậy.

Diệp Chiến cười nói:

- Xem ra vị Thất Minh Vương này có đại cách cục, nếu có Tu Tiên giả đạt được cảm ngộ từ bên trong di tích của hắn, kia chính là đại công đức.

Đại công đức?

Lữ Thần Châu giật mình, lúc này tan biến tại chỗ cũ.

Diệp Chiến tốt xấu làm qua Thiên Tử, hiểu được, thầm mắng:

- Đều là đám tặc.

Địa Tiên chi chủ.

Đây là mục tiêu mà hết thảy Tu Tiên giả đều theo đuổi, nhất là người thiên tư không tệ, bao gồm cả Lữ Thần Châu, Diệp Chiến ở bên trong.

Bất quá bọn hắn suy nghĩ là giúp người của mình tranh thủ, dù sao bọn hắn chính là tiên thần của Thiên Đình, nhất định phải tránh hiềm nghi, nhưng bọn hắn có khả năng đề bạt người của mình, như vậy, Địa Tiên chi chủ nhớ ân bọn hắn, có lợi mà không hại.

Thất Minh Vương không thuộc về Thiên Đình, cũng có thể tranh, nhưng bọn hắn hiểu rất rõ Thất Minh Vương tên này nếu làm Địa Tiên chi chủ, sẽ không cảm kích bọn hắn, ngược lại sẽ khinh thường bọn hắn, về sau tìm Thất Minh Vương làm việc cũng không dễ dàng.

Mặc dù không rõ ràng quyền lực của Địa Tiên chi chủ, nhưng nghe thấy danh hào này đã không đơn giản.

Diệp Chiến cũng cấp tốc rời đi, mà Diệp tộc lão tổ còn đang thao thao bất tuyệt giảng thuật mình và Diệp tộc đã từng rực rỡ như thế nào, đối với Tu Tiên giả hiếu kỳ thế giới thiên ngoại mà nói, hết thảy đều tràn ngập mới lạ cùng thú vị.

Dưới ảnh hưởng của Địa Tiên chi chủ, đại chiến ở Thần Võ giới cũng dần dần truyền ra, chỉ vì tín đồ tận mắt thấy trận chiến kia càng ngày càng nhiều.

Sau khi những người này tiến vào Thần Du đại thiên địa bị kinh diễm, tất cả đều trầm mê ở trong đây, sau đó vì dung nhập bên trong tín đồ, bọn hắn dùng Thần Võ giới đại chiến làm đề tài nói chuyện, cấp tốc thu hoạch được địa vị, đãi ngộ như vậy để bọn hắn bắt đầu thổi phồng Đạo Tổ ở trong hiện thực, lôi kéo càng nhiều người trở thành tín đồ.

Bên trong Thần Du đại thiên địa có một hiện tượng thần kỳ, đó chính là bởi vì người nào trở thành tín đồ, sẽ nhớ ân của đối phương, phàm là người tiến vào đều hiểu đây là cơ duyên lớn lao, bọn hắn đều vô cùng cảm kích người dẫn đường, nguyên

nhân chính là như thế, tuyệt đại đa số tín đồ đều thích đào móc, lôi kéo mới tín đồ.

Chính là bởi vì loại tâm lý và hiện tượng này, dẫn đến bên trong Thần Du đại thiên địa tạo thành rất nhiều chi nhánh lợi ích.

Bên trong Tử Tiêu cung, từ khi dung hợp Hồng Mông Thần Nguyên Khí, Khương Trường Sinh bắt đầu luyện đan, cũng không có trước tiên luyện công.

Hắn đang đợi Thần Võ giới trao đổi kết thúc, nếu như Bỉ Ngạn võ tổ lật lọng, hắn cũng biết để chuẩn bị sớm.

Mà ngay hôm nay, hắn cuối cùng nhận được tin tức, đến từ tiếng lòng của Lữ Thần Châu, Diệp Chiến.

Thần Võ giới đã công chiếu, từ đó không hạn chế hệ thống tu hành khác, giải trừ dị số, hai người đều rất cao hứng, cho rằng là công lao của Đạo Tổ.

Đến mức Thất Minh Vương. Cái tên này còn không biết được việc này, vẫn đi tắm ở bên trong Thần Du đại thiên địa, Diệp tộc lão tổ cũng như thế.

Mặt khác, Mạc Vọng đã hứa hẹn sẽ đưa bọn hắn trở về.

Việc này cuối cùng kết thúc, về sau Thần Võ giới sẽ cứu vớt ba ngàn thiên địa, hóa giải Vạn Cổ Hàn Triều, lại tuyên bố vạn đạo cho thế gian.

Chương 944 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (2)

Khương Trường Sinh cuối cùng có thể tu luyện.

Trước khi tu luyện, hắn phân ra hai đạo phân thân, một lưu trong điện chờ đợi, một đi tới Cực Cảnh.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng không có ở trong điện, gần đây nữ tiên Thiên Đình náo loạn gây ra mâu thuẫn, Mộ Linh Lạc đi trước xử lý, Bạch Kỳ thì là thuần túy thích náo nhiệt.

Khương Trường Sinh đã biết được những chuyện nhàm chán kia, không sai biệt lắm với chuyện xưa trong thần thoại kiếp trước, tiên nữ hạ phàm, cấu kết cùng phàm nhân, mặc dù Thiên Đình không hạn chế tình cảm, nhưng vị tiên nữ này

mong muốn từ bỏ tiên vị, điều này có hại đến uy nghiêm của Thiên Đình, Thiên Đế vì đó phẫn nộ không thôi.

Tiên vị chỉ có Thiên Đình có thể ban, há có thể từ bỏ, nếu khơi dòng, về sau tiên vị Thiên Đình chẳng phải là đồ vật tùy ý?

Việc này càng náo càng lớn, thậm chí đã truyền ra bên trong Thần Du đại thiên địa.

Dương vương mẫu cùng vị tiên nữ kia có quan hệ tốt, dù sao cũng là nàng cất nhắc, cho nên đang cầu tình.

Khương Trường Sinh cũng nhìn thoáng. Không có ngoại địch, bên trong tổng sẽ xuất hiện mâu thuẫn, huống chi loại chuyện này không sớm thì muộn sẽ phát sinh.

Hôm nay là tiên nữ hạ phàm, ngày sau có lẽ là nữ Chính thần sẽ vì phàm nhân mà từ bỏ tiên vị.

Theo Khương Trường Sinh nhắm mắt tu luyện, hết thảy mọi chuyện trong thế tục bắt đầu tăng tốc.

Mấy năm sau.

Mạc Vọng mang theo Lữ Thần Châu, Diệp Chiến, Thất Minh Vương đi vào hư không gần Côn Luân giới, nghênh đón bọn hắn chính là phân thân Khương Trường Sinh.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh, ba người Lữ Thần Châu vô cùng kích động, bay qua, quỳ lạy.

Mạc Vọng thì chậm rãi hiện ra, hỏi:

- Xin hỏi Đạo Tổ, là bản tôn, hay là pháp tướng?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Pháp tướng tức bản tôn, bản tôn tức pháp tướng, đạo hữu không cần để ý? Giữa ngươi ta chỉ có thiện duyên.

Mạc Vọng nghe được hai chữ thiện duyên, trên mặt tươi cười, hắn cảm khái nói:

- May mắn có ngươi, ta thiếu ngươi một nhân tình, về sau có nhu cầu, dùng khối Cổ Ngọc này liên hệ ta.

Hắn lần nữa ném ra một khối Cổ Ngọc, Khương Trường Sinh tiếp được, phát hiện Cổ Ngọc này còn nặng hơn Cổ Ngọc

trước.

- Mặt khác, đợi Vạn Cổ Hàn Triều kết thúc, Võ Tổ sẽ hiệu triệu hết thảy người thừa kế Đại Đạo trong Hư Không Vô Tận cùng nhau tiến vào Thần Võ giới, tiến hành vạn đạo đại hội, xem như mở ra trang thứ nhất cho vạn đạo thế gian, hắn đặc biệt dặn dò ta, nhất định phải mời ngươi đi, bởi vì ngươi có tác dụng mang tính then chốt để vạn đạo hiện ra thế gian.

Mạc Vọng nói bổ sung, ngữ khí cảm khái vạn phần.

Khương Trường Sinh cười gật đầu.

Mạc Vọng cũng không có nhiều lời, rất nhanh rời đi.

Khương Trường Sinh mang theo ba người Diệp Chiến trở lại Thiên Đình, trong lúc đó ba người có rất nhiều lời muốn nói, nhưng thấy Khương Trường Sinh không có hào hứng hỏi thăm, chỉ có thể kềm chế.

Đợi bọn hắn trở lại đạo tràng của mình lúc trước, ba người giống như cách một thế hệ.

Thất Minh Vương nghi hoặc hỏi:

- Vì sao Đạo Tổ không hỏi thăm chúng ta?

Lữ Thần Châu lắc đầu, quay người rời đi.

Diệp Chiến cười nói:

- Đạo Tổ không gì không biết, không gì không hiểu, cần gì hỏi thăm?

Thất Minh Vương ngẫn người, cảm thấy có đạo lý, công nhận gật đầu.

Bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, trong một mảnh tinh không đang đang tan rã hàn băng, một chiếc thiên thuyền đang tiến lên.

Đỉnh thiên thuyền, trên đỉnh núi, Thái Thượng Côn Luân đang ngồi hướng về phía trước thiên thuyền tĩnh toạ, hai tay đặt ở bụng dưới, một cỗ khí tức nóng bỏng khuếch tán trong cơ thể hắn, bao phủ tám phương, không ngừng hòa tan hàn băng trong tinh không.

Một thân ảnh xuất hiện sau lưng hắn, nhẹ nói vài câu, Thái Thượng Côn Luân đột nhiên mở mắt.

Hắn đứng dậy, quay người nhìn về phía đối phương, trầm giọng hỏi:

- Thần Võ Chí Thượng đâu, bọn hắn không có ngăn cản?

Báo tin võ giả trả lời:

- Các chí thượng đã bị giam lỏng, Võ Tổ để bọn hắn tự xét lại.

- Hoang đường, vạn đạo thế gian? Thần Võ giới những năm qua làm chuyện gì đây? Còn có Đạo Tổ giết Thất Thập Nhị Thần Động của ta, giết trăm vạn võ giả, tất cả đều xóa bỏ?

Thái Thượng Côn Luân trầm giọng nói, bởi vì không thể báo thù Đạo Tổ, dẫn đến chuyện này sắp thành chấp niệm của hắn.

Võ giả kia yên lặng, không biết nên nói tiếp như thế nào, hắn không có quyền lực ảnh hưởng đến Thần Võ giới.

- Ta muốn về Thần Võ giới!

Thái Thượng Côn Luân lạnh lùng nói, thiên thuyền dừng lại.

Võ giả vội vàng nói:

- Tôn thần Võ Đế bảo ta nhắc nhở ngài, nhất định không nên vọng động, nêu như ngài không tiếp tục hoàn thành chức trách cứu thế, có khả năng ngay cả ngài cũng sẽ bị Võ Tổ vứt bỏ.

Sắc mặt Thái Thượng Côn Luân trong nháy mắt trở nên âm trầm.

- Xác thực chớ có xúc động, theo ta nghĩ, đây là một chuyện tốt, nhất là đối với ngươi.

Một tiếng cười truyền đến, chỉ thấy sau lưng võ giả xuất hiện vòng xoáy không gian, một thân ảnh đi ra từ bên trong, chính là Thiên Địa Tiếu.

Võ giả quay đầu nhìn lại, kết quả đối đầu với ánh mắt Thiên Địa Tiếu, cả người lâm vào trong hoảng hốt.

Mặt Thái Thượng Côn Luân lộ ra vẻ chán ghét, nói:

- Sao ngươi lại tới đây? Chẳng lẽ các chí thượng muốn ngươi tới khuyên ta?

Thiên Địa Tiếu lắc đầu, nói:

- Lần này tranh đấu, nhìn như là võ đạo và dị số tranh nhau, kì thực là Võ Tổ mưu tính cầm quyền, bây giờ hết thảy đều kết thúc, ngươi đã mất năng lực thay đổi càn khôn, dù sao thì ngươi mạnh hơn, có thể mạnh hơn mười tám vị Thần Võ Chí Thượng hợp lại à? Bây giờ vạn đạo thế gian bắt đầu mở ra, ngươi cừu hận Đạo Tổ, người đã trở thành vạn cổ thánh hiền được Võ Tổ tán thưởng, ngươi đối phó hắn, Võ Tổ tất sẽ xóa đi công lao cứu thế cùng cực khổ trước giờ của ngươi, không bằng mượn nhờ vạn đạo thế gian làm bản thân mạnh lên.

- Thái Thượng Côn Luân, không người nào có thể so sánh thiên tư của ngươi, võ đạo trói buộc thiên phú của ngươi, ngươi rất rõ ràng, một khi ngươi buông ra hạn chế, ngươi trở nên mạnh cỡ nào, chỉ cần ngươi đủ mạnh, cần gì để ý Thần Võ giới, để ý Võ Tổ?

Chương 945 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (1)

Bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa gió nổi mây phun, Côn Luân giới cũng có muôn vàn chuyện xưa tự mình diễn hóa.

Đợi Khương Trường Sinh kết thúc bế quan, lần nữa mở mắt, thời gian đã đi vào Tuyên Đạo năm một trăm hai mươi bảy, mà số tuổi của hắn cũng vượt qua hai ngàn tuổi, đi đến hai ngàn lẻ mười một (2,011) tuổi.

Lúc Khương Trường Sinh suy nghĩ số tuổi của mình, cảm khái vạn phần, thả ở kiếp trước, hắn tương đương với theo triều Hán sống đến hiện đại.

Đối với phàm nhân mà nói, đây là khoảng cách tuế nguyệt xa xôi cỡ nào, nhưng đặt ở chỗ này, căn bản không coi là cái gì.

Tử Tiêu cung vẫn như cũ an tĩnh, ngay cả Bạch Long cũng không có ở đây.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Đình, chú ý tới chuyện tiên nữ đã vẽ xuống dấu chấm tròn, Thiên Đế còn ban

bố thiên quy mới, không được từ bỏ tiên vị, người mong muốn từ bỏ tiên vị, nhất định phải chịu đựng nỗi khổ mười thế luân hồi.

Thiên quy rõ ràng nhằm vào tình cảm giữa tiên thần và phàm nhân, Thiên Đình cho phép tiên thần có thất tình lục dục, nhưng không được vì tư tình nhi nữ mà trái với chức trách tiên vị.

Việc này mặc dù được giải quyết, nhưng chuyện xưa lại truyền ra ở nhân gian, thậm chí trở thành chuyện xưa tình yêu thê lương mà xinh đẹp.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng nhân quả, lại là Thiên Tử nhân gian phái người tuyên dương, mục đích chỉ sợ không có ý tốt.

Lục đục với nhau thật sự càng ngày càng nhiều.

Khương Trường Sinh cũng không có tức giận, ngược lại cảm thấy thú vị, hắn hiện tại dùng một góc độ khác cúi xem hết thảy xảy ra ở Côn Luân giới, không muốn tuỳ tiện đi nhúng tay cuộc sống của người khác.

Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Côn Luân giới, số lượng Tu Tiên giả càng ngày càng nhiều, giáo phái theo đủ loại chi nhánh tu tiên được sinh ra, cũng thôi động Tiên đạo phát triển, mặc dù nhân gian chủ lưu vẫn như cũ là võ đạo, nhưng thực lực Tu Tiên giả đang nhanh chóng tăng lên, như thế nào khắc chế Tu Tiên giả đã trở thành chuyện võ giả nhức đầu nhất.

Dưới tình huống không có tiên vào Thần Du đại thiên địa, người bình thường muốn tu tiên, cánh cửa cực cao, khó tìm phương pháp tu tiên, huống chi muốn tìm đến tu tiên chi pháp thích hợp cho linh căn bản thân, khó càng thêm khó.

Tu Tiên giới đã có phấn khích của mình, Vong Trần chuyển thế thành Hồ Uyên đã tạo ra thành tựu tại Tu Tiên giới, nương tựa theo Kim Đan Đại Đạo cùng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, tốc độ phát triển của hắn rất nhanh, đã có thể chiến đấu cùng Võ Đế, không rơi vào thế hạ phong.

Ngay sau đó, Hồ Uyên bởi vì tình cảm nam nữ mà gặp phải lựa chọn gian nan, tên này vậy mà thích một nữ yêu, mà nữ

yêu có thân phận còn không thấp, liên lụy đến phiền toái cực lớn, mà nữ yêu mang tới phiền toái lớn nhất chính là Yêu Tộc Chí Tôn.

Nữ yêu này chính là thủ hạ của Yêu Tộc Chí Tôn, mặc dù hai yêu không có tình cảm, nhưng Yêu Tộc Chí Tôn cũng không nguyện ý để tướng tài đắc lực của mình bị tiểu tử nhân tộc bắt cóc.

Tính tới Yêu Tộc Chí Tôn, Khương Trường Sinh suy nghĩ đến hứa hẹn luận bàn trước đó, đã nhiều năm trôi qua, Yêu Tộc Chí Tôn chậm chạp không có khiêu chiến Khương Trường Sinh, chỉ vì hắn cũng tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Đã từng bị Khương Trường Sinh xem là kình địch lớn nhất, bây giờ lại thành vì tín đồ của hắn, loại cảm giác này không thể giải thích.

Khương Trường Sinh không có nhúng tay, cứ để Yêu Tộc Chí Tôn cho Hồ Uyên lịch luyện một chút, tiểu tử này nếu muốn tranh Địa Tiên chi chủ, phải dựa vào thực lực cực mạnh chinh phục chúng sinh thiên hạ.

Sau đó, Khương Trường Sinh điều ra giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, giá trị đạo thống nhân quả của mình xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 9, 321,300,895, 502 】

【 Giá trị khí vận trước mắt: 69,311,090,004, 442 】

【 Giá trị đạo thống nhân quả: 27,944, 039, 022 】

Giá trị khí vận, đại biểu cho thế lực của hắn, giá trị đạo thống nhân quả thì là người thừa kế Tiên đạo, ba loại số liệu đều là loại hình tích lũy, trước kia bị sử dụng qua, cho nên không thể hoàn toàn đại biểu cho tín đồ hương hỏa, khí vận cùng với người thừa kế Tiên đạo.

Xem xong ba loại trị số, Khương Trường Sinh hài lòng gật đầu, coi như không tệ.

Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, mặc dù Bỉ Ngạn võ tổ cho phép vạn đạo tồn tại, nhưng mối nguy không có khả năng bởi vậy tan biến, hắn vẫn cần bảo trì cảnh giác.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết duy trì tại bốn thiên đạo giá trị hương hỏa, xem ra còn chưa bao trùm đến Thần Võ giới.

- Kỳ quái, làm sao còn chưa có trở lại?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ phân thân của mình, phân thân tiến đến tìm kiếm Kim Lân diệu thụ, Thông Thiên tháp đã trên trăm năm, lại còn không tìm được.

Hắn thử cảm giác Kim Lân diệu thụ, đáng tiếc không tính được.

- Chẳng lẽ bị người nào nhặt?

Khương Trường Sinh cảm thấy rất có thể, người lúc ấy thấy hắn ném hai bảo đi có số lượng không ít.

Hắn thử diễn toán hai kiện pháp bảo đang ở trong tay ai, kết quả không ở bên trong phạm vi hệ thống diễn toán.

Hắn cũng không sợ, Kim Lân diệu thụ chỉ có Tu Tiên giả mới có thể sử dụng, không có pháp lực, vô luận người nào nhặt được cũng chỉ có thể dùng làm binh khí nặng như Thông Thiên tháp.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hắn gặp được, hắn lấy lại là được.

Đến mức phân thân, pháp lực sung túc, vậy cứ để cho hắn tiếp tục tìm kiếm.

Khương Trường Sinh thuận thế suy nghĩ Hỗn Nguyên thần phù của mình, đã nhiều năm trôi qua, Phong Dục mạnh lên không ít, dẫn đến Hỗn Nguyên thần phù ẩn chứa lực lượng gia tăng rất lớn.

Cũng không biết đi vào vạn đạo thế gian thì Phong Dục sẽ lựa chọn như thế nào.

Trong hư không tối tăm, một gốc cây màu vàng khổng lồ nổi lơ lửng, một dây leo quấn quanh Thông Thiên tháp cũng rất to lớn, chính là Kim Tân diệu thụ.

Phía trên Kim Lân diệu thụ, Cửu âm tà tổ đứng ở trên nhánh cây, tay phải của nàng cầm lấy thân cây, chau mày.

- Kỳ quái, vì sao không thể sử dụng bảo vật này?

Nàng từ từ mở mắt, ngữ khí tràn ngập hoang mang.

Tình cảnh Đạo Tổ thi triển Kim Lân diệu thụ chiến đấu để cho ký ức của nàng vẫn còn mới mẻ, thật vất vả tìm tới bảo vật này, kết quả không thể dùng, để cho nàng cảm thấy hoang đường.

Chương 946 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (2)

Không chỉ Kim Lân diệu thụ, còn có Thông Thiên tháp, nàng không cách nào làm cho Thông Thiên tháp biến hóa lớn nhỏ.

Nàng thủy chung cho rằng Thông Thiên tháp có năng lực lớn nhỏ như ý, cho nên nàng đang đang khổ cực nghiên cứu.

- Đạo Tổ dám ném, tự nhiên có lòng tin thu hồi, ngươi không sợ có tính toán?

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, Cửu âm tà tổ quay đầu nhìn lại, phát hiện Thái Sơ phật tổ trống rỗng xuất hiện trên một nhánh cây ở phương xa, phật quang màu vàng kim trên người hoà lẫn cùng Kim Lân diệu thụ.

Cửu âm tà tổ khẽ nói:

- Chẳng lẽ Phật Tổ cũng ngấp nghé hai kiện pháp bảo kia?

Thái Sơ phật tổ nhìn chằm chằm nàng, nói:

- Vạn đạo thế gian mặc dù mở ra, nhưng cừu hận trong quá khứ thật có thể xóa bỏ à, ngươi thật tín nhiệm Bỉ Ngạn võ tổ? Đừng quên, năm đó hắn như thế nào tính toán ngươi.

Nghe vậy, sắc mặt Cửu âm tà tổ âm trầm xuống.

- Vạn Cổ Hàn Triều tức là thủ đoạn để Thần Võ giới tiêu diệt toàn bộ dị số, cũng là cơ duyên Thần Võ giới giao phó cho ba ngàn thiên địa, đợi Vạn Cổ Hàn Triều thối lui, sẽ có một nhóm Thiên Nguyên phôi thạch sinh ra, hai người chúng ta hợp lại, như thế nào?

Thái Sơ phật tổ chậm rãi nói, Cửu âm tà tổ nghe được kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Ngươi muốn làm cái gì?

- Ngươi cho ta mượn Cửu âm lực lượng, chế tạo mười hai vị Phật Đà, quét ngang Thần Võ giới.

Vẻ mặt Thái Sơ phật tổ không thay đổi nói, ngữ khí tràn ngập sát ý.

Cửu âm tà tổ thật không có kinh ngạc, ngược lại lâm vào trong suy tư.

- Chỉ bằng chúng ta hai người?

- Vậy ngươi cảm thấy tăng thêm người nào?

- Ta cảm giác Đạo Tổ không tệ, chỉ dựa vào phân thân đã thương tổn được Võ Tổ, muốn muốn đối phó võ đạo, nhất định phải lôi kéo hắn.

- Ha ha, ngươi trộm bảo vật của người ta, còn muốn hợp tác cùng hắn?

- Cái gọi là vạn đạo thế gian, chính là chê cười, Đại Đạo chi tranh không thể tránh né, tin tưởng Đạo Tổ cũng hiểu rõ, chẳng qua võ đạo quá mạnh, chúng ta không thể không cúi đầu.

Hàn khí trong Côn Luân giới không biết từ khi nào đã bắt đầu tiêu tán, hàn băng, tuyết đọng bao trùm đại bộ phận sông núi đang hòa tan, dẫn đến Côn Luân giới càng ngày càng nhiều sương mù.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đang bái phỏng Khương Trường Sinh, bọn hắn kể về chuyện những năm này mình trải qua, Khương Trường Sinh lại nghe được tiếng lòng của bọn họ.

Bọn hắn muốn mở ra Vạn Giới môn.

Đợi hai người nói rất lâu, sau đó mới đưa ra thỉnh cầu của mình.

- Tiền bối, vạn đạo thế gian không phải lại tới sao, bây giờ chúng ta đi ra ngoài lịch luyện mạo hiểm, hẳn là an toàn hơn

trước kia.

Lâm Hạo Thiên cười hắc hắc nói, Côn Luân giới mặc dù lớn, nhưng hắn đã đợi ngán, muốn đi thiên địa càng xa nhìn một chút.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì mở đi.

Hai người ngẩn ra, không ngờ Khương Trường Sinh dễ dàng đáp ứng như thế.

Bọn hắn quá đỗi vui mừng, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vẫn rất thương yêu hai người bọn họ, hai người khó được tới bái phỏng hắn, thời khắc sắp chia tay, hắn còn biếu tặng một người hai bình đan dược.

Rời khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên, hai người cưỡi mây hạ xuống.

- Tiền bối vẫn ôn hòa như trước kia, xem ra là chúng ta suy nghĩ nhiều.

Lâm Hạo Thiên cảm khái nói, trước khi đi tới Tử Tiêu cung, hai người đã tổ chức rất nhiều suy nghĩ trong đầu.

Khương Tiển lắc đầu cười nói:

- Lão nhân gia ông ta đương nhiên sẽ không thay đổi, nhưng ngươi ta nếu không có tiến bộ, ngài ấy cũng sẽ ngày càng thất vọng đối với chúng ta, không thể tiêu xài sự chiều chuộng mà ngài ấ dành cho chúng ta, lúc không có chuyện gì làm thì vẫn nên ít đến quấy rầy lão nhân gia.

Lâm Hạo Thiên gật đầu, sau đó bắt đầu ước mơ Vạn Giới môn.

Khương Trường Sinh thì đang nhìn trộm hư không, Thần Võ giới đang đang tan rã Vạn Cổ Hàn Triều, phạm vi sắp lan đến gần Côn Luân giới, không ít đại thiên địa phía trước không phải võ đạo đã khôi phục hình dáng cũ, toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã khôi phục sinh cơ ngày xưa.

Gần đây, số lượng tín đồ hương hỏa của hắn tăng vọt, hơn nữa còn là đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn bấm ngón tay tính toán, thoáng có chút kinh ngạc.

Những tín đồ này đều tín ngưỡng Kim Lân diệu thụ, thế mà trở thành tín đồ của hắn.

Lúc đại chiến ở Thần Võ giới, Kim Lân diệu thụ từng hạ xuống, hắn nóng lòng muốn cứu vớt một vài thiên địa, tư thái vĩ ngạn của Kim Lân diệu thụ cũng ghim thật sâu vào trong lòng chúng sinh của những Thiên địa đó.

Sau khi tiến vào Thần Du đại thiên địa, bọn hắn càng xem Kim Lân diệu thụ như một tôn pháp tướng của Khương Trường Sinh.

Đạo Tổ ngàn thân vạn tướng, có quá nhiều thân phận, tỷ như Bàn Cổ, Huyền Điểu trước đó.

Chuyện này cũng truyền ra trong Thần Du đại thiên địa, dẫn tới các tín đồ mê mẩn.

Đạo Tổ vứt xuống một cây đã cứu vớt được chúng sinh, đạo hành của hắn cao thâm bao nhiêu?

Đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn, dùng Kim Lân diệu thụ cứu thiên địa tuyệt không phải ý muốn ban đầu của Khương Trường Sinh, Kim Lân diệu thụ là bị người đánh xuống, chỉ có thể nói chó ngáp phải ruồi, nhóm tín đồ này vừa hay trở thành bước thứ nhất để Tiên đạo truyền ra ba ngàn thiên địa.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, có cái gốc lớn là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, giá trị hương hỏa của hắn đang thật sự tăng vọt.

Đạo Tổ xả thân mở vạn đạo, thần thụ Thánh Quang cứu thương sinh.

Có hai truyền thuyết này tồn tại, tín đồ hương hỏa không sớm thì muộn sẽ nở hoa trong ba ngàn thiên địa.

Khương Trường Sinh đột nhiên rất muốn cảm kích Bỉ Ngạn võ tổ, có lẽ Bỉ Ngạn võ tổ có tính toán, nhưng xác thực thành tựu cho hắn.

Giá trị hương hỏa càng nhiều, tương lai Khương Trường Sinh độ kiếp sẽ càng an toàn.

Một bên khác.

Thái Thượng Côn Luân đang đang áp sát Côn Luân giới, hắn ngồi tĩnh tọa ở thiên thuyền trên, thiên thuyền nhanh chóng tiến lên, sóng nhiệt mênh mông bao phủ hàn băng trong hư không, những nơi đi qua, hàn băng dung hợp, hắc ám tái hiện.

Thiên Địa Tiếu bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng hắn, nói:

- Đại thiên địa phía trước có thể là đại thiên địa của Đạo Tổ.

Nghe vậy, Thái Thượng Côn Luân đột nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra ánh sáng doạ người.

Chương 947 - Nữ tiền bối thần bí (1)

- Ha ha, ngươi cũng đừng xúc động, Đạo Tổ là tồn tại có thể thương tổn được Bỉ Ngạn võ tổ, thực lực của hắn tuyệt đối phía trên mười tám vị Thần Võ Chí Thượng.

Thiên Địa Tiếu vuốt râu cười nói, ánh mắt lộ ra mười phần xảo trá.

Thái Thượng Côn Luân khẽ nói:

- Ta tự nhiên hiểu, bất quá nếu đã gặp phải, tự nhiên không thể đi vòng qua, ta thuận tiện cũng muốn nhìn một chút thiên địa của hắn sẽ diện mạo ra sao.

Thiên Địa Tiếu lắc đầu bật cười, không khuyên nữa, hắn tin tưởng Thái Thượng Côn Luân nói được thì làm được.

Thiên thuyền tiếp tục tiến lên, sóng nhiệt mênh mông bao phủ đến từng phía, kéo dài không ngừng.

- Xem ra ngươi đã nắm giữ truyền thừa của Đại Viêm Thiên, chậc chậc, những lão gia hỏa kia thật sự bỏ được.

Thiên Địa Tiếu nhìn xung quanh, cảm khái nói.

Thái Thượng Côn Luân một lần nữa nhắm mắt, không có nói tiếp.

- Nếu như ngươi có thể nắm giữ hết thảy Đại Đạo truyền thừa trong Hư Không Vô Tận, dung hội quán thông, có lẽ ngươi drc sáng tạo ra hệ thống đại đạo phá vỡ võ đạo, Thái Thượng Côn Luân, ta có thể rất chờ mong ngươi, chớ có để ta thất vọng.

Thiên Địa Tiếu nói một mình, chẳng qua trên mặt không có ý cười, tựa hồ đang nhớ lại cái gì.

Đỉnh núi lâm vào trong yên tĩnh.

Rất lâu.

Thiên thuyền cuối cùng tới gần Côn Luân giới, Thái Thượng Côn Luân mở mắt, hắn đứng dậy, đưa mắt nhìn lại.

Từ phương xa nhìn lại, Côn Luân giới như một quả cầu ánh sáng màu vàng kim bị băng phong, tầng băng mặt ngoài đang cấp tốc tan rã, nhãn lực Thái Thượng Côn Luân rất xuất chúng, hắn liếc mắt đã nhìn thấy Thiên Hà.

Đó là thứ mà Thần Võ giới tạo ra, như thế nào ở trong thiên địa của Đạo Tổ?

Thái Thượng Côn Luận nhìn thấy Kim Ô trong Thái Dương tinh, nhìn thấy Thiên Nguyên thần phôi phía trên thiên hà, nhìn thấy những thiên binh thiên tướng đang luyện binh, tu luyện.

Chẳng biết tại sao thấy giới này, lòng hắn không hiểu sao xúc động.

Một vài trí nhớ xưa cũ xuất hiện trong đầu hắn, thiên thuyền dừng lại.

Phía trên thiên hà, một vài tiên thần cảnh giới cao cảm nhận được sóng nhiệt của Thái Thượng Côn Luân, đồn dập đưa mắt nhìn tới, những tộc nhân Thường tộc liếc mắt đã nhận ra thiên thuyền.

- Thần Võ giới đến rồi!

- Xảy ra chuyện gì? Thần Võ giới muốn công đánh chúng ta?

- Đừng hoảng hốt, đừng quên trước đó xảy ra chuyện gì.

- Chỉ là một chiếc thiên thuyền, không giống như tới xâm chiếm, nếu như thật sự như thế, kia chính là muốn chết.

- Cỗ hơi nóng này bắt đầu truyền đến từ thiên thuyền, tựa hồ đang giải trừ hàn băng bao trùm Côn Luân giới.

Tộc trưởng Thường Nhạc Càn nhíu mày, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy chiếc thiên thuyền kia có chút quen mắt, tựa hồ gặp qua ở chỗ nào.

Chờ chút!

Chẳng lẽ là.

Làm sao có thể.

Sắc mặt Thường Nhạc Càn kịch biến, toàn thân run rẩy, trên trán thậm chí tràn ra mồ hôi lạnh.

Một thân ảnh xuất hiện tại hắn bên cạnh, chính là Tử Hoàn thần quân, gặp được việc lớn, nàng theo thói quen đi vào bên cạnh phụ thân, hỏi thăm xảy ra chuyện gì.

- Là hắn tới, là hắn tới…

Thường Nhạc Càn giống như mất hồn, nói một mình.

Tử Hoàn thần quân vội vàng truy vân:

- Hắn là ai?

- Thái Thượng Côn Luân.

- Cái gì?

Tử Hoàn thần quân bị dọa đến hoa dung thất sắc, cái tên này cũng hù dọa cả nàng. Nàng khẩn trương hỏi:

- Muốn báo cho Đạo Tổ hay không?

Thường Nhạc Càn không có trả lời, chẳng qua chỉ ngây ngốc nhìn Thái Thượng Côn Luân.

Cũng không lâu lắm, thiên thuyền hù dọa hai cha con rời khỏi, cũng không có người nào lao đến, mà Côn Luân giới cũng triệt để rời khỏi khí lạnh.

Trong Tử Tiêu cung.

Mặt Khương Trường Sinh lộ vẻ vẻ tán thưởng, nghĩ thầm:

- Ba thiên đạo giá trị hương hỏa, rất không tệ, dựa theo Lữ Thần Châu nói, Thái Thượng Côn Luân chẳng qua là cao hơn hắn một đại cảnh giới, xem ra trong khoảng thời gian này đã tăng nhanh như gió.

Hắn nhận ra người đó là Thái Thượng Côn Luân, tự nhiên là thông qua ý nghĩ trong lòng cha con Thường Nhạc Càn biết được.

Ba thiên đạo giá trị hương hỏa, đã là Khai Quang Thánh Võ Tứ Cực cảnh.

Thực lực như vậy đủ để quét ngang tuyệt đại đa số Vạn Cổ Cự Đầu ba ngàn thiên địa, mà hắn lại nắm giữ lấy lực lượng tiêu trừ Vạn Cổ Hàn Triều, hắn sức chiến đấu tuyệt không phải trị số có thể thể hiện.

Kim Lân diệu thụ nóng bỏng cũng có thể tiêu trừ hàn khí của Vạn Cổ Hàn Triều, nhưng hiệu quả kém xa Thái Thượng Côn Luân, những nơi Thái Thượng Côn Luân đi qua, hàn băng trong hư không đều hòa tan, tốc độ hòa tan còn hết sức khoa trương, thậm chí có loại cảm giác như là thiên địch của hàn khí.

Nói cách khác, Thái Thượng Côn Luân đã nắm giữ lực lượng khắc chế vị Đại Hàn Thiên kia.

Rất không tệ.

Điều này đại biểu một sinh tồn ban thưởng rất có tiềm lực.

Hắn giết Thất Thập Nhị Thần Động, Thái Thượng Côn Luân không sớm thì muộn sẽ tìm hắn gây sự, hắn biết rõ điểm này.

Sở dĩ không trảm thảo trừ căn, sinh tồn ban thưởng là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn là cho Bỉ Ngạn võ tổ mặt mũi.

Vạn đạo thế gian vô cùng có lợi cho việc hắn truyền đạo, hắn cũng không thể phá hư.

Có Thần Du đại thiên địa tồn tại, Khương Trường Sinh có khả năng không cần chiến tranh đã có thể không ngừng truyền đạo.

Sau khi xác định Thái Thượng Côn Luân đi xa, Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, chuyên tâm bế quan.

Trong thời gian dài sau đó, hắn có thể kéo dài thời gian mình bế quan một chút, từ khi đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng mười hai, bế quan trăm năm đối với hắn mà nói quá ngắn, thỉnh thoảng sẽ có loại cảm giác đi ngủ bị quấy nhiễu tỉnh dậy.

Hoàng hôn chiếu xuống, trời đỏ như máu. Mười vạn dặm dãy núi tràn ngập bụi đất, một ngọn núi bị cắt ngang lộ ra nơi này vừa trải qua một trận đại chiến.

Một đạo thân ảnh lơ lửng giữa không trung, yêu khí vờn quanh, chính là Yêu Tộc Chí Tôn.

Yêu Tộc Chí Tôn nhìn xuống phía dưới, ánh mắt đạm mạc, hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi rất mạnh, là thiên tài tu tiên khó gặp, trong cảnh giới này, cũng chỉ có ngươi là Tu Tiên giả thuần túy, chắc hắn sau lưng ngươi có cao nhân chỉ bảo, Thần Du đại thiên địa mặc dù có cơ duyên, nhưng ngươi quá mức xuất chúng, tuyệt đối còn có cơ duyên khác.

Chương 948 - Nữ tiền bối thần bí (2)

Trong phế tích phía dưới, Hồ Uyên máu me khắp người nửa quỳ, dùng kiếm chống đất, hắn chật vật ngẩng đầu, nhìn thân ảnh cao cao tại thượng trước mặt, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Đáng giận.

Ta cũng chỉ có đến mức độ này thôi à. Hồ Uyên nghiến răng nghiến lợi, hết sức bất mãn về việc mình thất bại.

Yêu Tộc Chí Tôn lạnh lùng nói:

- Rời xa nàng, thân phận của ngươi sẽ mang đến bất hạnh cho nàng, vô luận là ngươi, hay là nàng, tuyệt không phải có thể yên ổn.

Hồ Uyên chật vật đứng dậy, hắn cầm kiếm, ngước nhìn Yêu Tộc Chí Tôn, nói:

- Ngươi dựa vào cái gì võ đoán, chỉ vì ngươi là Yêu Tộc Chí Tôn, mà ta phiêu bạt thien nhai?

Trong mắt Yêu Tộc Chí Tôn lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, nói:

- Hôm nay, ta dạy ngươi một đạo lý, thiên hạ này là mạnh được yếu thua, cũng hoặc là giảng chỗ dựa, nếu như người sau lưng ngươi có thể làm cho ta kiêng kị, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Hồ Uyên thở phì phò, trong lòng đắng chát.

Chỗ dựa?

Hắn đầu tiên suy nghĩ chính là sư phụ, nhưng hắn căn bản không liên lạc được sư phụ, thậm chí không rõ ràng lai lịch của sư phụ.

Hắn lại nghĩ tới Khương Thiên Sinh, người ta chính là dòng họ hoàng thất của Thiên Cảnh, nhưng Thiên Cảnh chưa hẳn dám đắc tội Yêu Tộc Chí Tôn, phải biết vị Yêu Tộc Chí Tôn này là tồn tại được Đạo Tổ thưởng thức.

Hồ Uyên âm thầm hối hận, nếu như hắn khắc khổ tu luyện trước khi gặp được vị mỹ nhân kia, sao lại rơi vào tình cảnh như thế này?

- Xem ra ngươi không có chỗ dựa như thế, nếu lần sau lại đến, đừng trách ta không để ý người ytong đồng đạo, ta sẽ giết ngươi.

Yêu Tộc Chí Tôn vứt xuống nói lời này, quay người rời khỏi.

Hồ Uyên lúc này mới thở dài một hơi, tê liệt ngã xuống trên mặt đất đầy đá vụn.

Hắn cảm nhận được mỏi mệt trước nay chưa có, Kim Đan Đại Đạo thêm Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, vậy mà không có chút lực lượng chống đỡ trong tay đối phương.

Hắn chưa từng biệt khuất qua như thế này.

- Nếu như ta có thế lực không, nếu như ta đủ mạnh, mạnh giống như sư phụ.

Hồ Uyên lần nữa nghĩ đến sư phụ, mặc dù hắn xưa nay không rõ ràng sự phụ mạnh bao nhiêu, nhưng trong lòng hắn, sư phụ hắn nhất định rất mạnh.

Sư phụ thấy tình trạng của hắn hiện tại, nhất định sẽ rất thất vọng.

Anh mắt Hồ Uyên dần dần mơ hồ, trong lúc loáng thoáng, hắn thấy được một thân ảnh to lớn xẹt qua bầu trời, tí tách tí tách nước mưa đánh vào trên mặt hắn.

- Chậc chậc, Yêu Tộc Chí Tôn tên kia ra tay thật là độc ác.

Một tiếng cười khẽ kiều mị từ trên không trung truyền đến, ý thức Hồ Uyên càng ngày càng u ám, chỉ có thể mơ hồ nghe được.

- Kẻ này và ngài có quan hệ như thế nào, lúc trước vì sao không ra mặt, Yêu Tộc Chí Tôn tất sẽ nhiên cho ngài mặt mũi.

- Ta chẳng qua tò mò về tiểu tử này thôi, sau này nếu có gặp được hắn, chiếu cố nhiều một chút, hắn thật không đơn giản, đây là phúc duyên của ngươi, chớ có nói cho những người khác.

- Hiểu rõ, đa tạ tiền bối!

Tiếng nói thật dễ nghe.

Hồ Uyên triệt để ngất đi.

Năm tháng dài dằng dặc đi qua.

Rìa hải dương, Hồ Uyên ngồi tĩnh tọa ở bên bờ biển, mặt đón gió biển, ba thanh trường kiếm trôi nổi xung quanh hắn, tản ra ánh bạc thản nhiên. Sóng biển đánh tới, một Lão Quy leo ra từ trong nước biển, cấp tốc biến thành nhân hình.

Hắn tới đến trước mặt Hồ Uyên, cười ha hả nói:

- Ba thanh kiếm thần này thật đúng là thích hợp với tiểu tử ngươi.

Hồ Uyên mở mắt, cười nói:

- Quy thừa tướng, sao ngài lại tới đây? Long Vương bệ hạ đâu?

Quy thừa tướng vuốt râu cười nói:

- Đông Hải có một núi, có một vị tiên nhân muốn mở đạo tràng giảng đạo, mời đều là nhân vật có mặt mũi trong Tu Tiên giới, bệ hạ muốn mang ngươi đi tới đó.

Hồ Uyên tò mò hỏi:

- Là vị thần tiên nào trên trời?

- Thiên Đình Tề Thánh.

- Cái gì! Tề Thánh.

Hồ Uyên trừng to mắt, hô hấp dồn dập.

Thanh danh của Tề Thánh Tề Duyên cực vang tại Côn Luân giới, hắn sáng tạo ra không ít võ đạo, tiên pháp, đức cao vọng trọng, ngay cả Hồ Uyên đều cực kỳ sùng bái, đến mức độ gần với sư phụ hắn và Đạo Tổ chủng loại kia.

Quy thừa tướng cười ha hả nói:

- Biết là phúc duyên bao lớn rồi chứ, mặc dù ngươi cũng không có khả năng nhìn thấy hắn trong Thần Du đại thiên địa.

Hồ Uyên nhảy dựng lên, nói:

- Lúc nào đi?

- Hiện tại đi theo ta đi.

Quy thừa tướng quay người, hóa thàn một con rùa lớn, Hồ Uyên vội vàng nhảy đến trên mai rùa, đứng trên mai nó, đi về phương xa.

- Quy thừa tướng, ta vẫn muốn hỏi, vì sao bệ hạ coi trọng ta như thế, còn có, Long Cung có một vị nữ tiền bối với giọng nói cực kỳ dễ nghe hay không, chính là loại âm thanh phi thường dễ nghe.

Hồ Uyên ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Quy thừa tướng cười ha hả nói:

- Ngươi không phải nhớ thương nữ yêu đồ đệ của Yêu Tộc Chí Tôn à, làm sao, thay lòng đổi dạ rồi?

- Làm sao có thể, ta chỉ cảm kích vị nữ tiền bối kia.

Hồ Uyên trợn mắt nói, hắn nhớ kỹ đối thoại ngày đó, Long Vương điện hạ rõ ràng xem ở mặt mũi vị nữ tiền bối kia mới coi trọng hắn.

Hắn thậm chí hoài nghi vị nữ tiền bối kia biết sư phụ của hắn! Tìm kiếm sư phụ, một mực là chấp niệm của hắn.

- Ta cũng không biết Long Cung có nữ tiền bối gì, long phi có giọng nói dễ nghe cũng không phải ít.

Quy thừa tướng cười ha hả nói, hắn nhớ tới phân phó Long Vương cho mình.

'Chiếu cố thật tốt tiểu tử này.

Hắn có thể đoán được nữ tiền bối trong miệng Hồ Uyên, Long Cung xác thực có một vị nữ tiền bối thường xuyên đến ăn nhờ ở đậu, ngay cả bệ hạ đều hết sức kính trọng.

Thân phận của vị nữ tiền bối kia là cấm kỵ, Long Vương đều không cho phép hắn nghe ngóng.

Hắn trước kia trong lúc vô tình nghe qua, vị nữ tiền bối kia có quan hệ đến Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Quy thừa tướng ngẫm lại đã không nhịn được thân rùa run rẩy.

Chương 949 - Đại Đạo của mình (1)

Thiên Đình, cửu trọng thiên, trong ngự hoa viên.

Thiên Đế Khương Tử Ngọc đang cùng ba vị Thiên Quân ngồi đối diện uống rượu, Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Chinh trở thành Thiên Quân đã lâu, uy nghi vượt xa lúc trước.

- Đạo tràng thứ hai của Tề Thánh cũng dẫn tới động tĩnh không nhỏ.

Thiên Đế cười nói, ngữ khí xen lẫn một tia hâm mộ.

Từ sau khi hắn làm Thiên Đế, cũng rất ít hạ giới, Thiên Đình cũng không ít sự vụ, bởi vì muốn quản lý không chỉ một phương vận triều, mà là toàn bộ nhân gian, liên quan đến vạn tộc tam giới, có rất nhiều chuyện khiến cho hắn nhức đầu không thôi.

Mà hắn chính là Thiên Đế, cũng không có khả năng mở đạo tràng giảng đạo cho Tu Tiên giả, Thiên Đế nên giữ một khoảng cách với chúng sinh, như thế thì mới có thể lo liệu chuyện công, không bị quan hệ chi phối.

Dương Chinh cười ha hả nói:

- Cũng chỉ có mỗi Tề Thánh, đổi lại tiên thần khác giảng đạo, chưa chắc có phô trương lớn như vậy.

Trần Lễ uống một chén rượu, nói:

- Gần đây Yêu Tộc Chí Tôn cùng một vị Tu Tiên giả nhân tộc xảy ra chiến đấu, vị Tu Tiên giả nhân tộc kia là Tu Tiên giả thuần túy, trong cơ thể không có nửa điểm chân khí, tên Hồ Uyên, biểu hiện tuyệt đối là thiên tài tu tiên, ta phái người đi điều tra qua, phát hiện còn có những người khác đang chăm chú hắn, bệ hạ, ngài có biết là ai?

Thiên Đế hỏi:

- Người nào?

Dương Chinh, Bạch Tôn cũng rất tò mò.

- Bạch Kỳ.

- Nàng? Nàng không phải luôn luôn pha trộn với yêu tộc à? Như thế nào coi trọng một vị Tu Tiên giả nhân tộc?

- Xem ra vị Tu Tiên giả nhân tộc này không đơn giản, Bạch Kỳ là dạng người không có lợi không dậy sóm, tuyệt không làm chuyện không có chỗ tốt.

- Tu Tiên giả thuần túy có thể chiến đấu với Yêu Tộc Chí Tôn, chẳng lẽ có quan hệ đến Tử Tiêu cung?

Nhắc lên Tử Tiêu cung, Thiên Đế cũng động dung.

Thiên Đế nói ngay:

- Vậy thì mời chào Hồ Uyên, Trần Lễ, việc này giao cho ngươi!

Trần Lễ cười nói:

- Long Vương muốn dẫn hắn đi tới Tề Thánh đạo tràng, đến lúc đó ta sẽ đích thân mời chào hắn, đối với Tu Tiên giới mà

nói, rất khó từ chối mời chào từ Thiên Đình.

Bạch Tôn bấm ngón tay tính toán, mặt lộ ra nụ cười cổ quái, lại không nói thêm gì.

Từ sau khi hàn khí ở Côn Luân giới tiêu tán, bốn mùa khôi phục, linh khí trong thiên địa tăng trưởng không ít, toàn bộ thiên địa trở nên rực rỡ hẳn lên, sinh cơ dạt dào, số lượng Tu Tiên giả cũng tăng vọt, nhất là nhân tộc, các phương vận triều đều có thể nhìn thấy Tu Tiên giả ngự kiếm phi hành, ngự bảo bay lượn.

Tu Tiên giới trở thành một phương giang hồ làm cho người ta chú ý nhất, ngay cả giang hồ võ đạo cũng không sánh nổi.

Thiên Đình Tề Thánh xây dựng đạo tràng tại Đông Hải, giảng đạo tiên pháp trở thành chuyện thiên hạ hôm nay lưu truyền rộng rãi, trong đó có một người trổ hết tài năng, tên Hồ Uyên, hắn tham gia đạo trường ở Đông Hải, không ngờ lại trực tiếp từ chối lời mời của Thiên Quân Trần Lễ, mà lại tuyên bố mình muốn làm Địa Tiên chi chủ, dẫn tới thiên hạ xôn xao.

Hồ Uyên trước đó vốn có chút danh tiếng, trải qua chuyện này, xem như triệt để danh chấn thiên hạ.

Nhưng chuyện hắn từ chối Thiên Quân cũng chọc giận tiên thần Thiên Đình, bắt đầu có tiên thần Hạ Giới tìm hắn để gây sự.

Nhân sinh truyền kỳ của Hồ Uyên lúc này mới bắt đầu.

Năm tháng dằng dặc.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chậm rãi mở mắt, hắn nâng lên hai tay, giãn ra thân thể, đồng thời cảm nhận được tiếng lòng các tín đồ, xác định hôm nay là năm nào.

Tuyên Đạo năm ba trăm năm mươi bảy, hắn không ngờ lại một hơi bế quan tới hai trăm ba mươi năm.

Khoảng cách Thần Võ giới đại chiến cũng đi qua hơn ba trăm năm.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Trong khoảng thời gian này bế quan để tu vi của hắn tăng lên rất nhanh, nhờ vào hiểu biết lúc đại chiến ở Thần Võ giới, bất quá khoảng cách đột phá vẫn rất xa xôi.

Giá trị hương hỏa đã vượt qua mười vạn ức, cũng không có kích động chức năng mới, Khương Trường Sinh cũng không có có thất vọng, giá trị hương hỏa của hắn trên cơ bản dùng vào việc độ kiếp, chức năng nhiều chẳng qua là quà tặng kèm, theo Tiên đạo mở ra, hắn thậm chí đều không cần sử dụng hương hỏa chúc phúc cùng tiên thần mệnh cách các loại công năng. Bất quá những công năng này có khả năng không cần, nhưng không thể không có.

Trước mắt mở ra hương hỏa công năng có hương hỏa diễn toán, hương hỏa chúc phúc, hương hỏa thỉnh nguyện, hương hỏa thiên địa, hương hỏa phú thần, hương hỏa thỉnh thần, hương hỏa truyền tống.

Khương Trường Sinh một bên chuyển động gân cốt, một bên nhìn về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hơn ba trăm năm đi qua, Vạn Cổ Hàn Triều cũng đã triệt để kết thúc, vạn đạo đại hội đoán chừng cũng sắp đến.

Đối với vạn đạo đại hội tiếp theo, Khương Trường Sinh vẫn rất chờ mong, có lẽ đây là cơ hội tốt phát dương Tiên đạo.

Quả nhiên, theo ánh mắt Thiên Địa Vô Cực Nhãn tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tinh không tráng lệ sáng chói như vẽ ngày xưa tái hiện, hàn băng bao trùm tinh không đã tan biến, trong tinh không cũng xuất hiện rất nhiều thân ảnh đang đi du lịch.

Trước khi bế quan, Khương Trường Sinh đã một lần nữa mở ra Vạn Giới môn, trong đó có một phương thiên địa ở bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, hắn theo khí tức những tín đồ kia nhìn lại, phát hiện vùng thế giới kia ở vào trung bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, bất quá vùng tinh không kia cô tịch, tràn đầy oán khí, rõ ràng từng là một chiến trường, sinh linh chết đi quá nhiều dần tích lũy oán khí, đã thành tuyệt địa.

Vạn Giới môn ưa thích kết nối những thiên địa dạng này, có lẽ trong nguy hiểm mới có cơ duyên, phúc duyên chi địa không có gặp nguy hiểm sớm đã bị Thần Võ giới chiếm lĩnh.

Nhìn mấy canh giờ, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ nhân quả chi đạo, nhưng lần này cũng không phải bế quan, mà dùng thôi diễn nhân quả chúng sinh tiến hành tu luyện.

Sinh linh Côn Luân giới sao mà nhiều, địa vực bao la, nhân quả rắc rối phức tạp đầy đủ để Khương Trường Sinh lĩnh hội rất lâu, tương đương với luyện cấp tại nhân quả chi đạo.

Hết thảy nhìn thấy, đều là nhân quả.

Tu luyện Nhân quả chi đạo rất dễ mê thất, nhìn thấu quá khứ cùng tương lai, thấy chuyện kết cục, hiểu biết nhiều, sẽ xúc động, thậm chí trùng kích quan niệm bản thân.

Chương 950 - Đại Đạo của mình (2)

Khương Trường Sinh đã là linh hồn hai đời, kiếp trước mặc dù là phàm nhân, nhưng tiếp nhận tin tức quá nhiều, rất nhiều chuyện cũng có thể nhìn thoáng được, kiên định dùng bản thân mạnh lên làm quan niệm chủ chốt là được.

Thời gian tiếp tục nhanh chóng trôi qua, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc ra ra vào vào mấy lần.

Lại là mười năm trôi qua.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, như bừng tỉnh từ trong mộng.

- Cái loại cảm giác vừa rồi…

Khương Trường Sinh vẫn còn cảm thấy sợ hãi thần nghĩ, hắn đi tắm ở trong nhân quả của chúng sinh, đột nhiên cảm nhận được nhân quả chúng sinh trở nên nóng nảy, tập kích ý thức của hắn, để hắn kinh sợ thối lui.

Đây là lực lượng nhân quả cắn trả.

Chúng sinh Côn Luân giới chung vào một chỗ, đều không đủ Khương Trường Sinh đập một bàn tay, nhưng nhân quả của chúng sinh hội tụ vào một chỗ, lại có thể ngay lập tức bộc phát

ra cảm giác áp bách để cho hắn khó mà chống cự. Lực lượng nhân quả của Côn Luân giới chung vào một chỗ đã mạnh mẽ như thế, nhân quả Huyền Hoàng Đại Thiên Địa hội tụ vào một chỗ, lại phải mạnh cỡ nào?

Khương Trường Sinh không rét mà run, hắn đột nhiên ý thức được có chút tồn tại mạnh mẽ cũng không phải là hình dáng mà hắn nhận biết, có thể được thấy lực lượng mạnh mẽ tuyệt không phải mạnh nhất, những lực lượng không thể bị nhìn trộm lại chân thực tồn tại mới là mạnh nhất.

Hắn cũng không có lùi bước, ngược lại càng thêm cảm thấy hứng thú về nhân quả chỉ đạo, lực lượng cường đại như thế mới là thứ hắn nên theo đuổi. Gần đây, hắn một mực đang suy tư một vấn đề, hắn có nên đi một con đường mới hay không, dùng Đạo Pháp Tự Nhiên Công làm cơ sở, dung hợp sáng tạo công pháp mạnh hơn, bởi vì hắn đang lo lắng một chuyện.

Hệ thống sinh tồn rõ ràng là truyền thừa từ Tiên đạo, trước khi gặp được hắn, sẽ có người thừa kế khác hay không, dù sao theo như lịch sử đã biết đến xem, võ đạo cách Tiên đạo rất xa xôi, xa xôi đên ở giữa đoạn thời gian đó còn sinh ra hệ thống tu hành khác, vô cùng có khả năng ở giữa đoạn thời gian đó xuất hiện qua mặt người thừa kế khác của Tiên đạo, nhưng bọn hắn thất bại.

Bọn họ đều dùng Đạo Pháp Tự Nhiên Công làm chủ tu, bọn hắn thất bại có thể là tình cảnh tương lai của Khương Trường Sinh.

Đây cũng là sầu lo sau khi Khương Trường Sinh lĩnh hội nhân quả chi đạo sinh r, nhìn trộm nhân quả lâu, liền sẽ sinh ra quá nhiều lo lắng cho mệnh số của mình.

Người có thể nhìn trộm được nhân quả của người khác, lại không tính được tới nhân quả của mình, cái này là biến số.

Mặt khác, Khương Trường Sinh phát hiện sau khi Đạo Pháp Tự Nhiên Công đi đến tầng thứ mười hai, mặc dù có tâm pháp, nhưng càng nhiều hơn chính là dẫn dắt người tu hành đi cảm ngộ những lực lượng quy tắc của thiên địa, ngộ đạo thôi động đạo hạnh tăng trưởng.

- Nếu như dùng nhân quả thành đạo, có thể vấn đạo Đại La hay không?

Trong đầu Khương Trường Sinh sinh ra một ý nghĩ, trước đó hai lần quay về đạo tràng ở quá khứ, hắn đều từng nghe tới Đại La.

Đại La rõ ràng là cảnh giới cực cao trong Tiên đạo, thậm chí đại biểu cho không gì làm không được.

Dùng nhân quả chi đạo sáng tạo ra Đạo Pháp Tự Nhiên Công mới, ý nghĩ này cấp tốc mọc rễ nảy mầm trong đầu Khương Trường Sinh.

Cũng đã đến lúc hắn nên tìm kiếm Đại Đạo thuộc về mình.

Khương Trường Sinh chuẩn bị lần nữa sử dụng công năng đạo thống phản thần, cùng đại năng Tiên đạo ở quá khứ nghiên cứu thảo luận nhân quả chi đạo.

Hắn bắt đầu dư vị cảm giác sợ hãi trước kia.

Cỗ lực lượng nhân quả kia mạnh hơn tất cả quy tắc lực lượng trước mắt mà hắn tiếp xúc qua, có lẽ quy tắc thuộc về Đại Đạo, nhưng lực lượng Đại Đạo cao hơn lực lượng quy tắc.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh điều ra bản giá trị đạo thống nhân quả.

[Giá trị đạo thống nhân quả: 153,266, 210,004]

So với lần trước xem xét, giá trị đạo thống nhân quả gia tăng gấp bảy, rõ ràng tốc độ Tiên đạo phát triển đang rất mãnh liệt. Khương Trường Sinh trực tiếp tiêu xài hết thảy giá trị đạo thống nhân quả, tiến hành đạo thống phản thần, quay về đạo tràng Tiên đạo ở quá khứ.

- Sẽ không phải lại gặp được vị Tiêu Hòa tiên tử kia đó chứ?

Trong đầu Khương Trường Sinh đột nhiên toát ra ý nghĩ này. Đã gặp được hai lần, nếu gặp lại, Khương Trường Sinh sẽ hoài nghi điểm này tuyệt không trùng hợp. Trong chốc lát, ý thức Khương Trường Sinh lâm vào trong Hỗn Độn, linh hồn giống như đang hạ xuống. Mây tức sau, hắn cảm giác hai chân rơi xuống đất, lúc này mở mắt. Ánh vào mắt hắn chính là một

ngọn núi lớn cao vút trong mây, tiên khí vờn quanh, phía trước có số lượng lớn Cầu Đạo giả đang đi phía trên một con đường lên trời, một hàng dài người chui vào trong tiên vụ.

Khương Trường Sinh nhìn xung quanh, sau khi xác định không có nhìn thấy vị Tiêu Hòa tiên tử kia, hắn thở dài một hơi.

Quả nhiên là trùng hợp.

Trùng hợp dù sao cũng hơn với việc bị tính toán.

Khương Trường Sinh lúc này cất bước, đi theo biển người lên núi, ven đường hắn không có nghe được người khác nói chuyện, đoán chừng đều đang dùng Truyền âm thuật.

Một đường lên núi, xuyên qua tầng tầng tiên vụ, hắn thấy được một đạo quan to lớn, đại khí bàng bạc.

Cửa lớn đã rộng mở, các Cầu Đạo giả từng người vào điện, Khương Trường Sinh đi theo vào điện, trong cũng không phải có động thiên khác, là một mảnh đại điện cực kỳ rộng rãi, có từng cái bồ đoàn đặt ở dưới đất, hắn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Lần này hắn không có gặp được người nhiệt tình giống như Tiêu Hòa tiên tử, đại bộ phận Tu Tiên giả đều rất lạnh lùng, riêng phần mình nhắm mắt chờ đợi.

Khương Trường Sinh cũng bắt đầu nhắm mắt, thuận tiện xem xét lý giải của mình về nhân quả chi đạo.

Rất lâu.

Một đạo khí tức cuồn cuộn buông xuống, Khương Trường Sinh cả kinh trợn mắt nhìn đi, Cầu Đạo giả xung quanh cũng giống như thế.

Khi Khương Trường Sinh thấy rõ thân ảnh từ trên trời giáng xuống ở phía trước, thần sắc không khỏi kinh ngạc.

Làm sao có thể.

Sau khi kinh ngạc, trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập kiêng kị.

Chủ nhân đạo tràng thế mà là Tiêu Hòa tiên tử, nàng với toàn thân áo trắng, mang theo hào quang bảy màu buông xuống, ngồi xuống phía trên một toà sen thật to, pháp tướng xuất hiện tùy theo hoa sen nở rộ bên dưới, làm cho người ta hoa cả mắt.

Chương 951 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (1)

Nhìn Tiêu Hòa tiên tử phương xa, tâm tình Khương Trường Sinh đầy phức tạp.

Hắn đã bỏ ra càng nhiều giá trị đạo thống nhân quả, điều này nói rõ chất lượng của lần giảng đạo này còn cao hơn cả mấy lần trước, chẳng lẽ nói Tiêu Hòa tiên tử mạnh hơn Huyền Đề tổ sư?

Xem ra vị Tiêu Hòa tiên tử này và Tiêu Hòa tiên tử mà hắn lần trước thấy dã chênh lệch một đoạn năm tháng dài đằng đẵng.

Khương Trường Sinh điều chỉnh tâm tính, nhập gia tùy tục, trong lòng giữ lại một phần cảnh giác liền tốt.

So sánh Tiêu Hòa tiên tử với lần trước nghe đạo, vẻ mặt càng ngày càng lạnh nhạt, khí chất càng cao thâm khó lường hơn.

Tiêu Hòa tiên tử ngồi tĩnh tọa ở trên toà sen, đạm mạc ánh mắt quét ngang đại điện, quét nhìn hết thảy Cầu Đạo giả, lúc lướt qua Khương Trường Sinh, ánh mắt của nàng cũng không hề biến hóa, cũng không có dừng lại, giống như hai người căn bản không quen biết nhau.

Khương Trường Sinh không suy nghĩ lung tung nữa, bắt đầu chờ đợi giảng đạo.

- Nhân duyên tế hội, vì nhân quả đến, vì nhân quả mà đi, hôm nay giảng nhân quả, cứ giảng nhân quả giữa ta và các ngươi, dòm một mà dò xét gốc rễ, liên quan cạn sâu.

Tiêu Hòa tiên tử mở miệng nói, âm thanh vừa ra để nhường hết thảy Cầu Đạo giả trầm tĩnh lại, vô luận gánh có nguyên do gì tới đây, giờ khắc này, tất cả mọi người buông xuống tạp niệm, bắt đầu chuyên tâm nghe đạo.

Khương Trường Sinh cũng đắm chìm ở trong đó.

Tiêu Hòa tiên tử dùng cách nêu ví dụ mà nói nhân quả, giảng giải nhân quả giữa các Cầu Đạo giả ở đây, dễ hiểu dễ nghe, khiến cho mọi người đều có thể nghe rõ, hiểu sâu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Tiêu Hòa tiên tử giảng đạo càng ngày càng thâm ảo, nghe nghe một hồi, Khương Trường Sinh cũng bắt đầu rơi vào trong mơ hồ.

Trong đại điện, có người mặt mày ủ rũ, có người tỏ ra xúc động, có người mặt lộ vẻ thống khổ.

Dần dần, Cầu Đạo giả xung quanh tan biến, chỉ còn lại có hắn và Tiêu Hòa tiên tử.

Khoảng cách của hai người còn đang không ngừng rút ngắn, không biết bắt đầu từ khi nào, Tiêu Hòa tiên tử đã đến trước mặt Khương Trường Sinh, nàng nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, mở miệng hỏi.

- Vì sao ngươi tới?

- Vì đạo mình mà tới.

- Ngươi muốn 'đạo' như thế nào?

- Muốn đạo trở nên mạnh hơn.

- Nhân quả có thể mạnh lên?

- Vạn đạo đều có thể mạnh lên.

- Đã như vậy, vì sao lựa chọn nhân quả?

Khương Trường Sinh bị hỏi khó, lúc này hắn mới phát hiện Tiêu Hòa tiên tử đã đi đến trước mặt mình, cái này khiến hắn trở nên khiếp sợ.

Cầu Đạo giả xung quanh vì sao tan biến?

Tiêu Hòa tiên tử lộ ra một nụ cười thản nhiên, nói:

- Không ngờ ngươi tỉnh lại nhanh như vậy, quả nhiên thiên tư bất phàm, chẳng qua đã hai trăm vạn năm trôi qua, vì sao ngươi còn tại Thái Ất cảnh, chẳng lẽ đạo hữu gặp cái gì, lâm vào một loại trạng thái thời gian đình trệ nào đó?

Khương Trường Sinh lúc này mới ý thức được đối phương đang muốn đơn độc tâm sự với hắn.

Hai trăm vạn năm.

Trách không được Tiêu Hòa tiên tử đã có đạo tràng của mình, thậm chí vượt qua Huyền Đề tổ sư lần trước giảng đạo, dĩ nhiên, hiện tại Huyền Đề tổ sư nếu còn sống, có lẽ càng mạnh.

Còn có khi độ kiếp gặp được Côn Luân giáo chủ.

Khương Trường Sinh một bên mơ mộng, một bên trả lời:

- Đạo hữu nói không sai, chẳng qua đã lại gặp nhau, vẫn hơi xúc động cùng không thích ứng, mong rằng đạo hữu thông cảm.

Tiêu Hòa tiên tử cười nói:

- Ta sẽ không hỏi nhiều, ngươi ta biết rõ nhân quả lợi hại, có chút lực lượng, không nên vi phạm.

Trong lời nói có ý khác, chẳng lẽ đối phương nhìn ra cái gì?

Ấn tượng của Khương Trường Sinh về Tiêu Hòa tiên tử thay đổi, không thể lại nghĩ nàng là một Tu Tiên giả bình thường, bây giờ đã là cao nhân đắc đạo cảnh giới càng vượt qua xa hắn.

- Đây là ngươi ta lần thứ ba gặp nhay, ta sẽ truyền cho ngươi chân nghĩa nhân quả, giúp ngươi có thể càng hiểu hơn đạo ta giảng.

Tiêu Hòa tiên tử cười nói, nàng nâng tay phải lên, cách không khẽ vẫy về phía Khương Trường Sinh. Trong chốc lát, hết thảy trước mắt Khương Trường Sinh thay đổi, đếm không hết các loại tia sáng xuất hiện, vọt tới phía hắn.

Nhân quả!

Khương Trường Sinh nhìn kỹ lại, phát hiện tất cả những nhân quả này đều có quan hệ đến Tiêu Hòa tiên tử, đây là nhân quả của Tiêu Hòa tiên tử.

Hắn có chút ngoài ý muốn, ký thác nhân quả, tương đương với bày ra quá khứ của mình để cho người ta nhìn trộm, đây cũng không phải là trí nhớ, nhân quả là thứ không thể sửa đổi.

Hắn nhìn thật sâu Tiêu Hòa tiên tử, gặp nàng mỉm cười, không khách khí nữa, cẩn thận cảm thụ nhân quả của nàng.

Đối với Khương Trường Sinh mà nói, hai người lần trước gặp nhau không tính quá lâu, bởi vì những năm nay hắn dùng phần lớn thời gian bế quan, nhưng đối với Tiêu Hòa tiên tử mà nói, nàng đã trải qua hai trăm vạn năm.

Trong hai trăm vạn năm trải qua rất phong phú, Huyền Thiên tinh hải gặp phải Ma đạo xâm lân, Linh Tiêu giáo thê thảm bị diệt môn, chỉ còn lại có Tiêu Hòa tiên tử, nàng mang theo tiểu sư muội, biến thành Cầu Đạo giả một mình đi khắp thiên hạ.

Trong những năm tháng ấy, nàng gặp qua rất nhiều phiền toái, cũng may gặp dữ hóa lành, đã từng đi tìm rất nhiều hảo hữu để đầu nhập vào, hoặc bị từ chối, hoặc bị tính kế, nàng thậm chí còn nghĩ tới Khương Trường Sinh, nhưng tìm hiểu không ra tin tức của hắn.

Long đong hai trăm vạn năm, mặc dù tràn ngập chua xót, nhưng nàng kiên cường vượt qua, sau này còn nhận được tiên duyên, tiếp nhận Đại La truyền thừa, bế quan mấy trăm ngàn năm, từ đó tung hoành thiên hạ, lại không còn gặp kẻ địch.

Những nhân quả này, nói ra thì đơn giản, nhưng khi Khương Trường Sinh tiếp nhận tìm hiểu nhân quả, thay vào trong đó mới biết gian khổ bên trong, thậm chí càng khó khăn, gian nan hơn so với hắn.

Hắn xác thực gặp được không ít khốn cảnh, nhưng ít ra tự mang truyền thừa, mà trước khi lấy được Đại Đạo truyền thừa, Tiêu Hòa tiên tử chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đợi hắn tiếp nhận xong hết thảy những nhân quả này, lại có loại cảm giác vượt qua một đoạn nhân sinh, lúc mở mắt, hết thảy đều trở nên khác biệt.

Tia sáng nhân quả xung quanh trở nên nhu hòa, Khương Trường Sinh cảm thụ nhân quả trở nên rõ ràng hơn.

Chương 952 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (2)

Hắn một lần nữa nhìn về phía Tiêu Hòa tiên tử, muôn vàn lời nói ở trong lòng, cuối cùng hóa thành một câu:

- Đa tạ đạo hữu chỉ bảo.

Không chỉ là nhân quả, còn có chỉ bảo ở phương diện khác.

Tiêu Hòa tiên tử nói:

- Ta mặc dù không rõ ràng ngươi gặp cái gì, cũng không muốn liên quan, nhưng điểm cuối cùng nhân quả giữa ngươi ta là một hồi rượt đuổi, nguyện gặp lại đạo hữu ở điểm cuối cùng của Đại Đạo.

Tiếng nói vừa ra, hết thảy xung quanh như gương tiêu tán, hắn một lần nữa trở lại trong đại điện, xung quanh tất cả đều là Cầu Đạo giả, khoảng cách giữa hắn và Tiêu Hòa tiên tử sao mà xa xôi, Tiêu Hòa tiên tử cũng không có nhìn hắn.

Còn đang tiếp tục giảng đạo.

Tiêu Hòa tiên tử giảng về những lý lẽ nhân quả kia, hắn đột nhiên cảm thấy dễ hiểu.

Hắn đã thay đổi.

Có thể nói cảm giác về nhân quả chi đạo đã lột xác, trong lòng hắn không khỏi sinh ra tia cảm kích đối với Tiêu Hòa tiên tử.

Bất kể như thế nào, mỗi lần gặp nhau, Tiêu Hòa tiên tử đều tương trợ hắn, mà hắn còn chưa từng phản hồi nàng.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm nghe đạo.

Nhân quả mặc dù hư vô mờ mịt, nhưng cũng có thể trở thành lực lượng chất tính thực.

Tiêu Hòa tiên tử lại còn giảng thuật về một thần thông về Nhân Quả, thông qua thần thông Nhân Quả trục xuất địch nhân, sau khi trảm cắt hết thảy nhân quả, sẽ không có người có thể tương trợ người bị trục xuất. Khương Trường Sinh cảm thấy rất hứng thú về thần thông này, hắn nghiêm túc nghe đạo.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Sau khi đạt được chân nghĩa nhân quả mà Tiêu Hòa tiên tử truyền thụ, lĩnh hội cùng lý giải của Khương Trường Sinh về nhân quả chi đạo đã tăng vọt, hắn bắt đầu hưởng thụ trong đó.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh trong thoáng chốc nghe được tiếng náo động, náo động đi qua thì xung quanh rất nhanh an tĩnh lại.

Đợi hắn tỉnh táo, ngạc nhiên phát hiện xung quanh đã không còn ai, mà lần này cũng không phải là huyễn tượng, vẫn như cũ thân ở trong đại điện.

Hắn nhấc mắt nhìn tới, toà sen phương xa đã tan biến, càng không thấy thân ảnh Tiêu Hòa tiên tử đâu.

Kết thúc rồi?

Khương Trường Sinh đứng dậy, khom lưng cúi đầu về phía trước, hắn thiếu Tiêu Hòa tiên tử một nhân tình nhưng hắn cũng không giúp được Tiêu Hòa tiên tử.

Đã như vậy, liền tính phần ân tình này lên trên tiên đạo, hắn chắc chắn sẽ phát triển Tiên đạo thật tốt.

Hắn quay người rời khỏi, một đường đi đến trước cổng chính, hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tiêu Hòa tiên tử đứng tại vị trí lúc trước giảng đạo, xa xa nhìn hắn.

- Nhân quả chi đạo, có thể tính tới tương lai của mình, tính tới Đại Đạo tương lai hay không?

Khương Trường Sinh bị quỷ thần xui khiến hỏi một câu, hắn thấy, Tiêu Hòa tiên tử đã tìm hiểu đến nhân quả chi đạo đại thành.

Tiêu Hòa tiên tử trả lời:

- Nhân quả là căn cứ chuyện đã xảy ra thôi diễn tương lai, đã là thôi diễn, liền tồn tại sai lầm, dự báo tương lai, chính là Vận Mệnh Chi Đạo, không phải ngươi ta có thể tính toán.

Khương Trường Sinh đang muốn tiếp tục nói, kết quả bị đánh gãy.

- Đạo hữu, chớ có lại tiết lộ Thiên Cơ, có đôi khi mong muốn cải biến, có khả năng phản lại thành ngươi sợ hãi nhân quả.

Tiêu Hòa tiên tử bình tĩnh nói.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, nói:

- Là ta không nên.

- Sau này còn có thể gặp lại sao?

Tiêu Hòa tiên tử mỉm cười hỏi, hai người giống như bạn thân quen biết nhiều năm.

Khương Trường Sinh nói:

- Sẽ, có lẽ sẽ thật lâu, nhưng ta sẽ nhớ kỹ lời của ngươi, ta và ngươi sẽ gặp nhau tại điểm cuối cùng của nhân quả chi đạo.

Tiêu Hòa tiên tử cười gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Khương Trường Sinh đi ra cửa lớn.

- Điểm cuối cùng của Đại Đạo, khó khăn cỡ nào.

Tiêu Hòa tiên tử tự lẩm bẩm, vừa dứt lời, cửa đại điện đi theo đóng lại.

Lần nữa trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt, bấm ngón tay tính toán, chỉ mới qua mấy tức thời gian.

Nhưng mấy tức thời gian này lại làm cho hắn cảm giác đã trải qua một thế, chủ yếu là nhân quả của Tiêu Hòa tiên tử quá mức trầm trọng.

Sau khi lần này nghe đạo, Khương Trường Sinh hiểu rõ về nhân quả chi đạo đã đi vào một cảnh giới khác.

Đã không chỉ là vạn sự vạn vật Côn Luân giới, hắn thậm chí có thể diễn toán nhân quả giữa Côn Luân giới và Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, suy tính đến Vạn Đạo đại hội khi nào mở ra.

Hết thảy hoàn toàn khác biệt.

- Thần thông này cũng rất không tệ, bất quá cần thử một chút hiệu quả.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, hắn từ Tiêu Hòa tiên tử nơi đó ngộ được thần thông Nhân Quả quá mức mạnh mẽ, không có thể tùy ý thi triển.

Bất quá thần thông này không nhất định dùng ở trên người địch nhân, cũng có thể để cho người ta hiểu thấu.

Khương Trường Sinh quyết định thử một chút trên người con cháu, lựa chọn những con cháu đi lên con đường sai trái kia.

Rất nhanh, hắn đã khóa chặt một người.

Khương Thiên Sinh.

Vị con cháu này là Thuận Thiên hoàng đế ngày xưa chuyển thế, bây giờ vừa đi lên con đường sai trái.

Hắn không có lập tức thi triển Nhân Quả thần thông, mà muốn nhìn xem Khương Thiên Sinh có thể thay đổi lỗi lầm của mình, ý thức được mình đã đi nhầm đường hay không.

Mấy năm sau, Khương Trường Sinh đang luyện đan cảm nhận được một cỗ khí tức kéo tới, cũng không phải tới từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà là lăng không buông xuống.

Cực Cảnh!

Khương Trường Sinh dùng thần niệm tiếp thu cỗ khí tức kia, ngay sau đó liền tiếp thu được một giọng nói.

- Vạn Đạo đại hội sẽ mở ra tại trăm năm sau, mong Đạo Tổ mang theo hậu bối trác tuyệt của Tiên đạo đến đây tiến hành vạn đạo trao đổi!

Là giòn của Bỉ Ngạn võ tổ.

Khương Trường Sinh cũng không có cảm thấy kỳ lạ, lúc trước hắn đã suy tính được, cho nên mới dùng thần niệm tiếp nhận.

Vạn Đạo đại hội rốt cuộc đến.

Bất quá muốn dẫn hậu bối đi tới, như thế để Khương Trường Sinh cảm thấy bị làm khó.

Tu Tiên giả Côn Luân giới cất bước quá muộn, dưới tình huống thực lực nhỏ yếu rất khó hiện ra chỗ cường đại của Tiên đạo.

Chỉ có thể tuyển từ Thiên Đình.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, quyết định để Thiên Đế tự mình dẫn người tiến đến, vừa hay giới thiệu cho vạn đạo thế gian về Thiên Đình tồn tại, cũng thuận tiện góp nhặt nhân mạch cho Thiên Đình.

Chương 953 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (1)

Thiên Cảnh, ngoài Kinh Thành, phía trên Linh sơn, trong một lầu các, Khương Thiên Sinh đang luyện công ở trước đại đỉnh.

Trong đỉnh phát ra khói xanh chui vào trong cơ thể hắn, trợ hắn tu luyện, khói xanh tràn ngập, khiến cho đại sảnh tràn ngập khí vụ lượn lờ.

Một Bạch Y vệ bước nhanh đi vào trong hành lang, nhìn thấy khói xanh trong đường, hắn không khỏi lui lại hai bước, nói:

- Vương gia, bệ hạ muốn gặp ngài.

- Chuyện gì?

Khương Thiên Sinh hững hờ hỏi, ngữ khí lười nhác.

Bạch Y vệ trả lời:

- Bệ hạ muốn đi thăm bảy giáo Thái Hoang, hi vọng ngài có thể hộ tống.

- Không đi.

Khương Thiên Sinh quả quyết từ chối, để Bạch Y cảm thấy khó khăn.

- Cút đi, thuận tiện nói cho Thánh thượng, đưa tới thêm cho bổn vương một nhóm dược liệu, giống như lần trước.

Khương Thiên Sinh nói tiếp, ngữ khí không cho phản bác.

Bạch Y vệ do dự nói:

- Bệ hạ nói, ngài muốn quá nhiều dược liệu, mà lại giá trị cực cao, quốc khố…

- Lăn, trong vòng ba ngày, bổn vương muốn thấy chúng nó!

Khương Thiên Sinh không nhịn được nói, sát khí vừa phát ra, Bạch Y vệ bị dọa đến lập tức chạy trốn, đại sảnh lâm vào trong an tĩnh.

Đang tắm trong ở trong khói xanh, Khương Thiên Sinh chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, hắn đi theo mở hai mắt ra,

trong con mắt đạm mạc có khói xanh phun trào, dị thường quỷ dị.

Một vệt bóng mờ bay tới từ ngoài cửa sổ, rơi vào bên cạnh đại đỉnh, huyễn hóa thành thân ảnh Khương Tú.

Khương Tú người mặc áo bào trắng hình rầu, đầu đội Chân Long ngọc quan, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, tư thái đầy bá khí.

- Phụ hoàng, xem ra sau khi phi thăng, ngươi học được không ít bản lĩnh.

Khương Thiên Sinh mở miệng nói, ngữ khí tràn ngập ý trào phúng.

Khương Tú đánh giá đại đỉnh, nói:

- Đây không phải tu tiên do Ma tộc sáng tạo công pháp à, quá cực đoan, vì sao ngươi bức thiết truy cầu lực lượng như thế?

Khương Thiên Sinh khẽ nói:

- Còn không phải là bởi vì phụ hoàng không cho ta phi thăng.

Khương Tú mang theo cả triều phi thăng, cũng không mang theo Khương Thiên Sinh, mà lưu hắn ở lại thủ hộ Thiên Cảnh, hắn còn trẻ tuổi, lại có thiên tư tu tiên đệ nhất Thiên Cảnh, phong thần muộn thêm một chút cũng không có ảnh hưởng lớn, ít nhất Khương Tú nghĩ như vậy.

Khương Tú quay đầu nhìn về phía hắn, nói:

- Hôm nay thiên hạ các triều quật khởi, Thiên Cảnh không đủ lực lượng thống nhất nhân gian, lưu lại ngươi là bởi vì Thiên Cảnh cần một vị nhân vật hết sức quan trọng trong Tu Tiên giới, ngươi rất rõ ràng, ngươi không sớm thì muộn cũng phong thần.

Khương Thiên Sinh nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Phi thăng thì không thể trợ giúp Thiên Cảnh? Chẳng lẽ Thiên Đình không thuộc về Khương gia chúng ta?

- Dùng người Thiên Đình, không phù hợp chính đạo, Tiên đạo có thể được tôn sùng chính là bởi vì không luận xuất thân, tất

cả đều có cơ hội.

- Các ngươi thật sự giảng đạo lý lớn, cường giả không nên tập hợp hết thảy tài nguyên khắp thiên địa để cho mình sử dụng à? Ta không tin tổ tông không có làm như vậy.

Khương Thiên Sinh khịt mũi coi thường nói, vừa dứt lời, một cỗ uy áp đáng sợ bao phủ hắn, khiến cho hô hấp của hắn hơi ngưng lại.

Hắn khó tin nhìn về phía Khương Tú, không thể tin được phụ hoàng thật sự quá mạnh.

Trước khi Khương Tú phi thăng, hắn đã vượt qua Khương Tú.

Khương Tú bễ nghễ nhìn hắn, nói:

- Không thể nói bậy, từ sau khi lần trước đi tới Vạn Giới môn, ngươi giống như biến thành người khác, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Sau khi Vạn Giới môn mở ra, Thiên Đình vì muốn đỡ Thiên Cảnh, đưa một vài danh ngạch tiến vào Vạn Giới môn cho Thiên Cảnh, trong đó bao gồm cả Khương Thiên Sinh, vừa đi mấy năm, khi trở về hi sinh một phần ba tu sĩ, mà Khương Thiên Sinh cũng bởi vậy thay đổi tính tình, không còn ôn hòa như dĩ vãng.

- Có thể xảy ra chuyện gì, chẳng qua là trải qua một trận thất bại thôi.

Khương Thiên Sinh bĩu môi nói, cảm thụ được uy áp của Khương Tú tan biến, hắn âm thầm thở dài một hơi.

Hắn có thể nhìn ra được tu vi của Khương Tú không bằng hắn, cỗ uy áp kia chỉ có thể là khí vận của Thiên Đình, nghe đồn, Thiên Vị càng cao, nắm giữ khí vận Thiên Đình càng mạnh, dù cho là phàm nhân phong thần, nhận được khí vận của Thiên Đình, cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn lột xác thành cường giả.

Khương Tú cau mày nói:

- Gần đây Thiên Cảnh kêu ca nổi lên bốn phía, cuối cùng vẫn là bởi vì ngươi đòi hỏi vô độ, dẫn đến Thiên Cảnh hiệu lực cho

ngươi, dưới tới lê dân, trên tới triều đình, đều rất có nhiều thành kiến với ngươi, Thiên Đế cũng rất không vừa lòng với chuyện này, hi vọng ngươi có thể thu liễm.

Nói đến việc này, hắn nhíu mày, lúc hắn làm thiên tử Thiên Cảnh, lấy dân làm gốc, cũng sẽ không tập hợp đủ các loại lực lượng hiệu lực cho mình.

- Hiểu rõ.

Khương Thiên Sinh khoát tay nói, một mặt thiếu kiên nhẫn. Khương Tú lại dặn dò vài câu, gặp hắn nghe không vào, chỉ có thể rời khỏi.

- Hừ, dài dòng.

Khương Thiên Sinh hừ lạnh một tiếng, sau đó nhắm mắt tiếp tục luyện công.

Một bên khác.

Trong Tử Tiêu cung phía xa, Khương Trường Sinh nhìn hết tất cả những thứ này nhìn vào trong mắt, hắn bấm ngón tay suy tính nhân quả của Khương Thiên Sinh, tính tới Khương Thiên Sinh thay đổi có liên quan đến một thiên kiêu của vạn cổ thế gia vọng tộc.

Thì ra, thông qua Vạn Giới môn lịch luyện, Khương Thiên Sinh gặp được một thiên kiêu tuổi trẻ đến từ Tiêu tộc, gặp phải thảm bại, đối phương thấy hắn thực lực không tệ, muốn mời chào hắn, cố ý nhục nhã kích thích hắn, cũng nói phương thức vạn cổ thế gia vọng tộc mạnh lên, đó chính là bóc lột thiên địa phụ thuộc, mỗi một vị đệ tử Tiêu tộc đều có thể hưởng toàn bộ tài nguyên của một phương thiên địa, mà vị thiên kiêu Tiêu tộc kia càng có thể độc hưởng tài nguyên của mấy chục phương đại thiên địa.

Thiên kiêu Tiêu tộc nói thẳng, chỉ cần chịu hiệu lực cho hắn, sẽ được hưởng thụ trợ giúp từ Tiêu tộc, để Khương Thiên Sinh nhanh chóng mạnh lên.

Chuyện này để Khương Thiên Sinh chịu xúc động, hắn vẫn cảm thấy thiên tư của mình vô song, nhưng tốc độ hắn mạnh lên cũng không có đi đến cực hạn như hắn mong muốn, thân là

đệ nhất đại tu sĩ Thiên Cảnh, hắn bận tâm đến mặt mũi hoàng thất, hắn cần rất nhiều thứ đều do bản thân tự đi tìm.

Chương 954 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (2)

Hắn thậm chí bắt đầu cho rằng bởi vì mình không đủ tự tư, mới thê thảm thất bại cùng nhục nhã.

Đây cũng là lý do để tính tình hắn thay đổi một trăm tám mươi độ, bắt đầu đòi hỏi quá độ, khi hắn cường ngạnh, ngay cả thiên tử đều không dám phản bác, hắn dần dần nếm qua loại tư vị này, thậm chí trầm mê trong đó.

Khương Trường Sinh tính xong, đột nhiên có ý nghĩ mới.

Nhân quả giữa vị thiên kiêu Tiêu tộc kia và Khương Thiên Sinh cũng không có đứt gãy, nói rõ hai bên còn có liên hệ.

Hắn theo sợi tơ nhân quả này tính đi, phát hiện Tiêu tộc đã để mắt tới Tiên đạo, Khương Thiên Sinh chỉ là một quân cờ mà bọn hắn tính toán.

Theo thế gian mở ra vạn đạo, càng ngày càng nhiều Đại Đạo lưu truyền trong ba ngàn thiên địa, người thừa kế các phương Đại Đạo có động tác rất nhanh, nhưng làm sao cũng không sánh nổi Tiên đạo, truyền thuyết của Đạo Tổ đã truyền khắp Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, tự nhiên dẫn tới rất nhiều thế lực ngấp nghé.

Vừa lúc vận dụng Nhân Quả thần thông của ở hắn trên người Tiêu tộc. Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, theo góc độ nhân quả đi đối đãi hết thảy, xác thực có loại tâm tính siêu nhiên, khiến cho hắn từ không tin được trước đó đến thủy chung nhớ kỹ cảm thụ lúc trước, gặp được lực lượng nhân quả vượt quá giới hạn của bản thân thì dễ dàng gặp nhân quả cắn trả.

Tuy hắn chưởng khống lực lượng nhân quả được tăng lên, nhưng còn không đến mức bao trùm nhân quả.

Sau đó, hắn truyền âm cho Thiên Đế, để cho hắn chuẩn bị một nhóm tiên thần, trăm năm sau theo hắn đi tới Thần Võ giới.

Sau khi Thiên Đế biết được việc này, lúc này sai người gõ vang Thiên chung, Chính thần cùng nhau chạy đến, tụ tập trong Lăng Tiêu bảo điện. Lần này, Thiên Đế không có trực tiếp định ra danh sách, chẳng qua truyền tin tức ra, cái này khiến Thiên Đình náo nhiệt, không ít tiên thần đều muốn đi Thần Võ giới nhìn một chút, đi đến chỗ võ đạo đỉnh tiêm kia quan sát một hai.

Có Đạo Tổ hộ tống, bọn hắn không lo lắng xảy ra chuyện.

Lữ Thần Châu, Diệp Chiến, Thất Minh Vương cũng không có hứng thú, bọn hắn đã đi qua, hiện tại chỉ muốn nắm chặt thời gian mạnh lên, trở thành Tu Tiên giả cao giai, sau khi được nhìn thấy Đạo Tổ biểu hiện trong đại chiến ở Thần Võ giới, bọn hắn càng ngày càng khao khát pháp lực mạnh mẽ.

Từ khi Vạn Cổ Hàn Triều kết thúc, Đạo Tổ đã lấy đi Thiên Địa bảo giám, nhưng Thiên Đình vẫn không cho phép sinh linh đi tới Hư Không Vô Tận, chỉ vì quá nguy hiểm, mà lại rất dễ dàng mê thất, nhưng thường cách một đoạn thời gian sẽ có người tu hành của thiên địa khác đến đây bái phỏng, điều này cũng làm cho Thiên Đình không ngừng tăng trưởng nhận biết về Hư Không Vô Tận.

Một ngày này, một nữ tử mặc áo đen từ hư không chạy đến, khuôn mặt nàng bình thường, bên hông đeo một cây roi, khi nàng bị thiên binh Thường tộc cản lại, ôm quyền nói:

- Tại hạ đến từ Cửu âm tộc, tên Lạc Ẩn, bây giờ vạn đạo thế gian buông xuống, các phương Đại Đạo đều đang tiếp xúc mật thiết, tại hạ cũng muốn tiếp xúc Tiên đạo, đồng thời ta sẽ lưu lại phương pháp tu hành của Cửu âm tộc, để bày tỏ thành ý.

Thiên binh Thường tộc đã không phải lần đầu tiên gặp được người dạng này, bọn hắn làm theo phép, đưa Lạc Ẩn đến Thiên Cung của Thường tộc, để Thường Nhạc Càn tự mình tiếp đãi.

Đối với Cửu âm tộc, Thường Nhạc Càn tự nhiên từng nghe nói, hắn không ngờ Cửu âm tộc cô đơn vẫn tự thành hệ thống tu hành một phương.

Lạc Ẩn không giống người tu hành khác, không có trực tiếp cầu kiến Đạo Tổ, mà muốn đi dạo nhân gian một lần, Thường Nhạc Càn không có đáp ứng lập tức, mà phái người đi hỏi thăm Thiên Đế, hắn để Lạc Ẩn tạm thời ở trong Thường tộc.

Thiên Đế biết được việc này, thuận miệng đáp ứng, hắn căn bản không sợ mặt Đại Đạo khác đoạt quyền, hắn tin tưởng lực hấp dẫn của Tiên đạo là lớn nhất, quan trọng nhất chính là có Thần Du đại thiên địa tồn tại, sự trung thành của đám tu tiên giả với Đạo Tổ là rất khó rung chuyển.

Cứ như vậy, Lạc Ẩn thành công tiến vào Côn Luân giới.

Thân phận của nàng nhưng không có nàng nói đến đơn giản như vậy, thân phận chân thật của nàng là Cửu âm tà tổ.

Nàng từ cho rằng mình ngụy trang có thể giấu trời qua biển, thật tình không biết đã bị Khương Trường Sinh phát hiện.

Khương Trường Sinh trong khoảng thời gian này không có bế quan, cho nên theo thói quen diễn toán cường giả trong từng phạm vi, khi hắn phát hiện Côn Luân giới xuất hiện một vị cường địch ba thiên đạo giá trị hương hỏa, thật sự dọa sợ hắn, hắn rất nhanh đã khóa chặt Lạc Ẩn.

Người này tự xưng đến từ Cửu âm tộc, không phải Cửu âm tà tổ thì còn là ai?

Mặc dù hắn nhìn không thấu Cửu âm tà tổ như thế nào ngụy trang, nhưng nhận định đối phương chính là Cửu âm tà tổ.

Hắn không có đánh rắn động cỏ, hắn ngược lại muốn xem xem Cửu âm tà tổ muốn làm cái gì.

Đối với thực lực của Cửu âm tà tổ, thật ra hắn cũng không có ấn tượng cụ thể, bởi vì khi đại chiến ở Thần Võ giới, đối phương cũng không có tiến đánh tổng giới.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, Lạc Ẩn đi vào nhân gian, tiến đến bái phỏng những giáo phái tu tiên đã danh chấn một phương kia.

Khương Trường Sinh cũng không vội, Cửu âm tộc dù đạt được tiên pháp cũng không tu luyện được, bởi vì Thiên Đình có thể

tu tiên là bởi vì Địa Tiên đạo bia, chỉ có ở Côn Luân giới mới có thể tu tiên.

Nếu như Cửu âm tà tổ nếm thử mùi vị tu tiên, thậm chí trầm mê trong đó, vậy thì càng có ý tứ.

Khương Trường Sinh một bên quan tâm Cửu âm tà tổ, một bên bắt đầu luyện đan, không để cho mình nhàn rỗi.

Theo cảnh giới càng ngày càng cao, đan đạo càng ngày càng quan trọng, cảnh giới càng cao sẽ càng cần đan dược hơn, chỉ dựa vào thiên địa linh khí thì không thể được, trước mắt, Khương Trường Sinh một bên tu hành Thái Thượng đan đạo, một bên tích lũy đủ loại đan dược.

Trước mắt, số lượng đan dược hắn dự trữ đã vô cùng khả quan, bao hàm đan dược tu hành, đan dược độ kiếp, đan dược phá tâm ma các loại.

Một bên khác.

Sau khi Lạc Ẩn đi qua ngũ phương giáo phái, tâm tình của nàng càng ngày càng trầm trọng.

Nàng phát hiện Tiên đạo rất giống đạo mà nàng tu hành, chuẩn xác mà nói, Tiên đạo bao hàm cả đại đạo mà nàng tu hành, nói cách khác, nàng phát hiện Đại Đạo truyền thừa có thể là một bộ phận của Tiên đạo diễn hóa?

Chương 955 - Đệ nhị hiện thời (1)

- Hiện nay phát hiện Đại Đạo đều đến từ Hư Không Vô Tận bên ngoài võ đạo, những di tích thượng cổ còn sót lại kia, nếu như những Đại Đạo này đều từng rực rỡ qua, chẳng qua là bị võ đạo thay thế, có khả năng đầu nguồn của tất cả những thứ này chính là Tiên đạo hay không, cho nên mới có truyền thuyết về tiên thần.

- Cái chữ Tiên này, từ nơi sâu xa tựa hồ đã đại biểu cho ý nghĩa nào đó, có lẽ bản thân đã trở thành tồn tại quy tắc.

Lạc Ẩn đứng ở trên vách núi nhìn Tu Tiên giả đang tu luyện khắp núi khắp đồng phương xa, trong nội tâm nàng tràn đầy hoang mang.

Đi vào Côn Luân giới đã có mấy năm, nàng theo mới đầu tò mò biến thành bao la mờ mịt.

Những người thừa kế Đại Đạo khác đều có tự tin tuyệt đối đối với truyền thừa của mình, tự tin như vậy mới có thể làm cho bọn hắn kiên định không thay đổi đi tiếp về phía trước.

Lạc Ấn cũng tính gặp qua không ít Đại Đạo, tuy có Đại Đạo để cho nàng cảm thấy kinh diễm, nhưng không có làm nàng bao la mờ mịt giống như Tiên đạo.

Đáng sợ không phải Đại Đạo khác mạnh mẽ, dù sao bất kỳ Đại Đạo gì chẳng qua chỉ là con đường tu hành, thực lực mạnh mẽ có quan hệ đến bản thân, đáng sợ ở chỗ Đại Đạo của nàng chẳng qua là một bộ phận của Tiên đạo.

Nàng hiện tại đang suy nghĩ muốn mang Tiên đạo về, cải tạo Cửu âm chi đạo của mình.

Ý nghĩ này vừa ra, như là cỏ dại sinh trưởng tốt, không thể ngăn chặn.

Nàng lúc này điều chỉnh tâm tính, không suy nghĩ thêm nữa những chuyện hư vô mịt mờ kia nữa, chuẩn bị kỹ càng tốt thu thập phương pháp tu tiên.

Cử động của nàng bị Khương Trường Sinh nhìn thấy, Khương Trường Sinh cũng không hề để ý, phương pháp tu tiên trước mắt lưu lạc ở nhân gian đều là phương pháp tu hành cơ sở mà hắn truyền ra, cùng với công pháp mà Tu Tiên giả tự sáng tạo, pháp thuật, trong mắt hắn đều không coi là cái gì.

Cho dù lưu truyền ra, Tiên đạo cũng không có tổn thất, nói không chừng còn khả năng hấp dẫn càng nhiều tín đồ.

Khương Trường Sinh cứ như vậy nhìn chằm chằm cử động của Lạc Ẩn.

Sau khi luyện đan dược mười năm, Khương Trường Sinh bắt đầu tu luyện, mà Lạc Ẩn còn chưa rời khỏi, vẫn đang thu thập phương pháp tu tiên.

Thoáng chớp mắt, lại qua mấy chục năm, Lạc Ẩn thắng lợi trở về.

Bay về trong Hư Không Vô Tận, nàng quay đầu nhìn lại, Côn Luân giới an tĩnh đợi trong hư không tối tăm, thoạt nhìn rất cô độc.

Lạc Ẩn nhếch miệng lên, nghĩ thầm:

- Thiên Thân Vạn Tướng, chỉ đến như thế.

Nàng hăng hái rời khỏi, thân ảnh cấp tốc tan biến ở sâu trong hư không.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục tu luyện.

Thời gian tiếp tục chuyển dời.

Kỳ hạn trăm năm mà Bỉ Ngạn võ tổ nói tới sắp đến, Khương Trường Sinh phân ra một tôn phân thân dẫn đầu chúng thần Thiên Đình đi tới Thần Võ giới, chuyện này cũng tạo ra tiếng vọng cực lớn tại Thiên Đình, hết thảy tiên thần đều hiếu kỳ Vạn Đạo đại hội sẽ là như thế nào, Đại Đạo khác sẽ là phong thái như thế nào.

Phân thân rời khỏi một năm này, Khương Thiên Sinh lại hành động, hắn một mình đi tới Thiên Đình, nương tựa theo thân phận cháu trai Thiên Đế tiến vào Vạn Giới môn.

Thiên binh thiên tướng thủ hộ Vạn Giới môn thấy hắn đi vào cửa, châu đầu ghé tai.

- Nhìn thấy không, cháu trai bệ hạ, con trai của Tử Vi đại đế, quá nhiều thần khí.

- Nghe nói Thiên Cảnh bây giờ đều đang tập hợp tất cả tài nguyên vì một người hắn.

- Ai, nghe nói sinh hoạt của bách tính Thiên Cảnh càng ngày càng không tốt, những con cháu kia của ta ngày ngày cầu nguyện, tật để cho tâm ta phiền, nhưng ta lại có biện pháp gì.

- Không phải sao, phần lớn người trong Thiên Đình đều đến từ Thiên Cảnh, người nào không có con cháu tại Thiên Cảnh, ai, chỉ đành trơ mắt nhìn thôi.

- Chờ đợi đi,bệ hạ thánh minh, tất nhiên sẽ ra mặt.

Thiên binh thiên tướng nói xong lời cuối cùng, đều lắc đầu thở dài.

Tuy Thiên Đình phe phái san sát, thế lực khắp nơi hỗn tạp, nhưng huyết mạch Thiên Đế mới là chủ nhân chân chính của Thiên Đình, rất nhiều thiên binh thiên tướng mặt ngoài nói tin tưởng Thiên Đế bệ hạ, trên thực tế trong lòng tựa như gương sáng, đều không tin.

Thiên Đế xử lý chuyện khác, sát phạt quả đoán hạng gì, tựa như chuyện tiên nữ, thiên uy sao mà hạo đãng.

Nhưng cử động kia của Khương Thiên Sinh đã nháo đến nổi Thiên Đình đều biết, Thiên Đế chẳng qua để nhường Tử Vi đại đế đi làm thuyết khách, không chỉ vô dụng, Khương Thiên Sinh còn tệ hại hơn.

Có người ở trong âm thầm nói, vị huyết mạch của Thiên Đế này không đơn giản, cái tên chỉ có kém tên thật của Đạo Tổ một chữ, ai dám không nể mặt mũi?

Chỉ sợ ngay cả Thiên Đế đều xem ở trên mặt mũi của Đạo Tổ.

Một bên khác.

Sau khi tiến vào Vạn Giới môn, Khương Thiên Sinh đi vào một mảnh mặt đất vô biên, sông núi tươi đẹp, phong cảnh như vẽ, trên trời không có mặt trời, giương mắt chính là tinh hà sáng chói.

Phía trên đại địa có rất nhiều khổng lồ Hung thú chạy loạn, như thời kì Thái Hoang, Khương Thiên Sinh một đường tiến lên, đi vào một vùng thung lũng, nơi này trải đầy thi hài.

Khương Thiên Sinh thẳng đường đi tới, ba con mắt nhìn thẳng phía trước, thần sắc của hắn ngưng trọng, trong ánh mắt lại toát ra vẻ chờ mong.

Cũng không lâu lắm, hắn dừng bước lại, ánh mắt rơi vào một bệ đá phía trước, trên bệ đá có một thân ảnh đang tĩnh toạ, bao quanh người là ánh sao thản nhiên, hiện lên màu lam nhạt.

Đó là một nam tử tuấn lãng người mặc áo tím, tóc dài tùy ý rối tung, khí thế mạnh mẽ, áo bào hơi động.

- Ngươi đến rồi.

Nam tử mặc áo tím mở miệng nói, lời nói bình tĩnh.

Khương Thiên Sinh dừng lại, cùng hắn cách xa nhau mười bước, hỏi:

- Ta muốn trở nên mạnh hơn, Tiêu tộc thật có thể giúp ta?

Nam tử mặc áo tím mở mắt, liếc nhìn hắn, hỏi ngược lại:

- Thân phận của người không đơn giản, ta nghe ngóng, ngươi hẳn là đến từ Côn Luân giới, ngươi lại họ Khương, chỉ sợ là vương tộc Côn Luân giới, chẳng lẽ Côn Luân giới không đủ để ngươi hưởng dụng? Đúng như thế, dù sao chỉ có một giới.

Hắn nhìn như đang hỏi, nói xong lời cuối cùng, thì tự hỏi tự trả lời.

Chương 956 - Đệ nhị hiện thời (2)

Khương Thiên Sinh tự giễu nói:

- Hưởng dụng? Khương gia chúng ta dối trá đến cực điểm, cũng sẽ không tập hợp lực lượng một giới lớn mạnh bản thân, ta thật không rõ, một phương thiên địa vì sao muốn người người mạnh lên, tập trung tài nguyên sáng tạo ra một vị chí cường giả, không phải có thể bảo hộ thiên địa? Ở trước mặt cảnh giới cách xa chênh lệch, số lượng có làm được cái gì?

Nam tử mặc áo tím cười nói:

- Đạo lý không sai, tựa như Đạo Tổ củ các ngươi.

Khương Thiên Sinh nói sang chuyện khác, nói:

- Muốn được Tiêu tộc trợ giúp, cần phải bỏ ra cái gì?

Nam tử mặc áo tím đứng dậy, nhìn xuống hắn, chậm rãi nói:

- Ngươi chắc chắn chứ? Cái này cần xem quyết tâm của ngươi, ngươi đến cùng có suy nghĩ mạnh lên nhiều không!

Khương Thiên Sinh trả lời:

- Có, ta muốn rời khỏi lồng giam Côn Luân giới này, ta muốn thoát đi số mệnh của Khương gia, ta muốn sống vì mình! Mà tiền đề của hết thảy chuyện này chính là phải đủ mạnh.

Mặt mũi hắn tràn đầy không cam tâm, hắn xác thực đã đợi đủ.

Phụ hoàng không cho hắn phi thăng, để cho hắn ở lại giữ Thiên Cảnh, từ nhỏ đến lớn đều như thế, thiên tư của hắn bị coi là vinh quang của Thiên Cảnh, thời gian hắn vui sướng nhất chính là đi ra ngoài lịch luyện, kết giao một đám hảo hữu, nhưng hắn sau này chán, chỉ vì bạn thân kết giao ở mỗi giai đoạn đều đuổi không kịp cảnh giới của hắn.

Cũng chỉ có một người, tên Hồ Uyên, tạo ra thanh danh không nhỏ, đáng tiếc Hồ Uyên lưu lạc thiên nhai, mà hắn bị nhốt ở Thiên Cảnh. Không cam lòng đối với số mệnh của mình, dần dần diễn biến thành hắn bây giờ.

Chán ghét Thiên Cảnh, câm hận Côn Luân giới, hắn muốn chạy khỏi nơi này, muốn đi vào thiên địa càng bao la hơn,

giống như tổ tông hắn, sáng lập thiên địa thuộc về mình.

Hiện tại Tiêu tộc chính là thời cơ của hắn.

- Ta muốn tuyệt học của Tiên đạo!

Ánh mắt nam tử mặc áo tím sáng rực nói, trong lời nói khó nén xúc động.

Trong lòng của hắn tràn ngập xem thường Khương Thiên Sinh, tiểu tử này không biết tổ tông của mình mạnh bao nhiêu, lúc trước Thần Võ giới đại chiến, Tiêu tộc có tiền bối tham chiến, trong tộc đánh giá Đạo Tổ cực cao, thậm chí dùng sáu chữ 'cường giả đệ nhị hiện nay' để đánh giá.

Gần với Võ Tổ.

Đạo Tổ dùng một tôn phân thân đã làm Võ Tổ bị thương, mở ra thời đại vạn đạo thế gian, mặc dù có rất nhiều người phản đối vạn đạo thế gian, nhưng không người nào dám nghi vấn thực lực của Đạo Tổ.

Thậm chí có người nói đùa, Đạo Tổ dùng chân thân thì không chỉ khiến Võ Tổ bị thương đơn giản như vậy.

Đương nhiên, câu nói đùa này xuất hiện, chủ yếu là Võ Tổ khư khư cố chấp, đẩy mạnh vạn đạo thế gian rước lấy chúng sinh võ đạo phản cảm cực lớn, có phản cảm liền sẽ thổi phồng hắn đối thủ, để gièm pha hắn.

- Không có khả năng…

Khương Thiên Sinh quả quyết từ chối, hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Ta nguyện hiệu lực cho Tiêu tộc, nhưng quyết không thể phản bội Tiên đạo.

Tiên đạo đối với hắn mà nói, không chỉ là Tiên đạo, cũng là truyền thừa của Khương gia bọn hắn.

Tiên đạo chính là Đạo Tổ sáng tạo, đó chính là tổ tông của Khương gia bọn họ.

Nam tử mặc áo tím lắc đầu, nói:

- Thực lực giống như ngươi, Tiêu tộc sao mà nhiều, vì sao ta muốn giúp ngươi. Ngươi cần lấy ra thứ gì đó giá trị mà khác biệt với người khác.

Khương Thiên Sinh yên lặng.

Nam tử mặc áo tím cũng không vội, kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng Khương Thiên Sinh bỗng nhiên quay đầu rời đi.

- Chờ một chút, ngươi muốn thả vứt bỏ cơ hội này?

Nam tử mặc áo tím trầm giọng hỏi, lời nói tràn ngập phẫn nộ.

Khương Thiên Sinh cũng không quay đầu lại nói:

- Ngươi chỉ là hi vọng duy nhất ta tạm thời tiếp xúc đến, tuyệt không phải hi vọng duy nhất của ta đời này.

- Xem ra mạnh lên không phải thứ ngươi khát vọng nhất.

- Ta khát vọng mạnh lên, nhưng vinh dự Khương gia không thể bị bẩn.

Khương Thiện Sinh ngạo nghễ nói, tiếng nói vừa ra, hắn đột nhiên nhảy qua một bên.

Oanh!

Đại địa bị cày ra một kẽ đất thật dài, từng tia từng tia khói đen lượn lờ, không gian vặn vẹo.

Khương Thiên Sinh xuất hiện trên không trung, nhìn hằm hằm nam tử mặc áo tím.

Nam tử áo tím bộc phát ra khí thế cường đại, chấn động cả sơn cốc, ngọn núi rung động, bụi đất mang theo khí thế động trời bay lên.

Khương Thiên Sinh nhíu mày, âm thầm kinh hãi.

Cỗ khí thế này còn cường đại hơn so với lần trước gặp được.

Xảy ra chuyện gì?

Là hắn mạnh lên, hay là lần trước có giữ lại?

Khương Thiên Sinh cũng không có e ngại, ngược lại càng thêm tức giận, hắn không ngốc, hiểu rõ đối phương chính là

nhằm vào tuyệt học của Tiên đạo, trách không được lúc trước lưu hắn sống.

- Thật cho có thể tùy tiện trêu đùa ta? Vinh dự của Khương gia? Hài hước, vinh dự của Khương gia có thể so sánh với mặt mũi Tiêu tộc ta? Ngươi đã không muốn, thế thì ta đành cưỡng cầu.

Nam tử mặc áo tím lạnh giọng nói, hắn đột nhiên thả người vọt lên, thân hình nhanh như lôi điện, trong chớp mắt, hắn đã muốn giết tới trước mặt Khương Thiên Sinh.

Thật nhanh.

Con ngươi Khương Thiên Sinh co rụt lại, vô ý thức muốn đưa tay thi triển pháp thuật.

Oanh!

Một cỗ gió mạnh kéo tới từ sau lưng Khương Thiên Sinh, trực tiếp đánh bay nam tử mặc áo tím ra ngoài, nện xuyên mặt đất.

Khương Thiên Sinh đang muốn quay đầu nhìn lại, đã thấy một đạo thân ảnh đi thoáng qua người mình, nam tử thật sự rất anh tuấn.

Khương Thiên Sinh bị dung nhan của đối phương kinh diễm, một nam tử vậy mà có thể có khuôn mặt như vậy?

Ngay sau đó, hắn lại nghĩ tới phụ hoàng của mình, người này rất giống phụ hoàng hắn, chẳng qua càng thêm đẹp mắt, tuổi trẻ.

Chờ chút!

Người này không phải là…

Ánh mắt Khương Thiên Sinh phức tạp nhìn đối phương. Khương Trường Sinh dừng bước lại đứng sóng vai cùng Khương Thiên Sinh, hắn nhìn xuống nam tử mặc áo tím phía dưới, nói:

- Ta cứ tưởng rằng chỉ có hài tử chưa đến hai mươi tuổi mới có thể phản nghịch, không ngờ ngươi mấy trăm tuổi vẫn hết sức phản nghịch.

Khương Thiên Sinh cắn răng hỏi:

- Ngươi là ca ca của ta, hay là đệ đệ ta?

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Khương Trường Sinh cứng đờ.

Lúc này, nam tử mặc áo tím bùng nổ khí thế, đánh tan bụi đất cuồn cuộn, hắn bay lên cao, khí thế nhấc lên bão cát vờn quanh quanh người, tóc dài bay loạn, như Ma Thần phụ thể.

- Các ngươi đáng chết!

Chương 957 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (1)

Cảm thụ được khí thế nam tử mặc áo tím cường đại, Khương Thiên Sinh vô cùng lo sợ, hắn không khỏi liếc nhìn Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ngươi đến cùng là ai? Ngươi có thể hạ gục hắn sao?

Khương Trường Sinh vừa ra trận đã đánh lui nam tử mặc áo tím, điều này mang cho hắn hi vọng.

Có thể sống, người nào muốn chết?

Khương Trường Sinh nói:

- Giết hắn dễ như trở bàn tay, chẳng qua giết hắn, ngươi có thể giải trừ tâm chướng sao?

Khương Thiên Sinh yên lặng, hết sức rõ ràng những lời hắn lúc trước đã nói với nam tử mặc áo tím đều bị người này nghe thấy, trong lòng hắn vừa thẹn vừa giận.

Đúng lúc này, nam tử mặc áo tím bay lên thật cao, hai tay kéo ra, bụi đất xen lẫn khói đen cuồn cuộn, song chưởng hắn đẩy ra, chân khí đáng sợ mang theo khí thế bài sơn đảo hải đánh tới, ngưng tụ thành hai con rồng, đánh xuống.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, nắm vào trong hư không một cái, khói đen đầy trời bị thu hết vào trong lòng bàn tay, theo đó là nam tử mặc áo tím cũng bị hắn thu vào lòng bàn tay.

Hết thảy xảy ra cực nhanh!

Khương Thiên Sinh đều không kịp phản ứng.

Tay phải Khương Trường Sinh bóp lại, khói đen theo khe hở trong lòng bàn tay tiêu tán, Khương Thiên Sinh nhìn thấy nheo mắt.

- Ngươi đến cùng là ai?

Khương Thiên Sinh nhịn không được lại hỏi:

- Ngươi có dáng dấp rất giống phụ hoàng ta, các ngươi lại là quan hệ như thế nào?

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, nói:

- Không phải ta giống hắn, là hắn giống ta.

Nghe vậy, Khương Thiên Sinh ngẩn người, hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, sắc mặt kịch biến, toàn thân run rẩy, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ là Đạo Tổ, không có khả năng, ngài như thế nào đến đây.

Hắn đột nhiên suy nghĩ ý đồ của nam tử mặc áo tím, chẳng lẽ tổ tông là vì thủ hộ Tiên đạo mà tới?.

Hắn bị dọa lập tức quỳ xuống, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Nếu như hắn vừa rồi đáp ứng nam tử mặc áo tím, hậu quả khó mà lường được.

Khương Trường Sinh nhìn xuống con cháu đang quỳ ở trước mặt mình, trong lòng cảm khái vạn phần, ngày xưa Cảnh Thiên Tông mặc dù bá đạo, nhưng trong lòng có bách tính, không ngờ sau khi chuyển thế lại thay đổi tính cách, mặc dù ở trong đó có Tiêu tộc tính toán, nhưng vẫn khiến hắn khó tránh khỏi có chút thất vọng.

- Ngươi cho rằng đường của Thiên Đình không đúng, đường của Tiêu tộc mới là đường ngay?

Khương Trường Sinh chậm rãi hỏi, Khương Thiên Sinh nghe được thân thể run lên, không biết nên trả lời như thế nào.

- Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, Khương gia cũng là quật khởi từ khi còn bé nhỏ, thiên hạ nên là thiên hạ của người trong thiên hạ, há có thể là thiên hạ của một người? Nếu như ngươi cũng không phải sinh ở Khương gia, ngươi lại nên như thế nào đối đãi người khác trong Khương gia?

Khương Trường Sinh ý vị thâm sâu nói, Khương Thiên Sinh cúi đầu, vô lực phản bác.

- Tập hợp lực lượng một phương thiên địa thì có thể mạnh lên, nhưng đó là tiêu hao lực lượng Thiên Địa nhưng nếu chúng sinh hợp lực, lại có thể làm cho phương thiên địa này trở nên mạnh hơn, từ đó sinh ra càng nhiều cường giả, trước hết để cho ngươi xem một chút hắn mất đi thân phận Tiêu tộc sẽ có nhiều hài hước.

Khương Trường Sinh vừa nói, một bên nâng lên tay trái, điểm tới nam tử mặc áo tím đang giãy dụa trong lòng bàn tay phải.

Khương Thiên Sinh đi theo ngẩng đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy tổ tông điểm một cái lên nam tử mặc áo tím, không có bất cứ động tĩnh gì, sau đó tay phải tổ tông vung lên, thả nam tử mặc áo tím ra.

Nam tử mặc áo tím khôi phục thành kích thước như thường, hắn vội vàng lui lại, hoảng sợ nhìn về phía Khương Trường Sinh, tức giận hỏi:

- Ngươi đã làm gì ta?

Một khắc vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác mình mất đi rất nhiều thứ, nói không rõ nói không rõ, nhưng xác thực tồn tại, loại cảm giác này khiến cho hắn theo bản năng cảm thấy hoảng sợ.

Khương Trường Sinh nói:

- Từ nay về sau, hắn và Tiêu tộc không còn liên quan, hắn thậm chí không sinh ra liên quan đến bất kỳ người nào, ngươi nhìn một chút Tiêu tộc có thể bồi dưỡng hắn hay không.

Nhân Quả thần thông, sau khi trục xuất, nam tử mặc áo tím sẽ rất khó sẽ thành lập nhân quả với người khác, nói cách khác tất cả mọi người theo bản năng gạt bỏ hắn, mặc dù quan hệ huyết mạch không thể thay đổi, nhưng Tiêu tộc chưa chắc sẽ bồi dưỡng hắn.

Mặt Khương Thiên Sinh lộ vẻ khiếp sợ, hắn không thể nào hiểu được loại thủ đoạn này.

Khương Trường Sinh quay người rời khỏi, Khương Thiên Sinh vội vàng đuổi theo.

Nam tử mặc áo tím mặc dù phẫn nộ, cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể quay người rời khỏi.

Hắn không tin đối phương, chờ hắn trở về, hắn nhất định phải hồi báo tình huống cho Tiêu tộc.

Khương Trường Sinh cũng không sợ Tiêu tộc, theo sự hiểu rõ của hắn về võ đạo, võ giả rất khó liên quan đến nhân quả chi đạo, bao gồm cả Bỉ Ngạn võ tổ cũng như thế.

Nếu như Bỉ Ngạn võ tổ hiểu nhân quả, đã sớm nhìn ra lúc ấy đối mặt hắn cũng không phải bản tôn của Khương Trường Sinh.

- Tổ tông, ngài vừa rồi nói là sự thật?

Khương Thiên Sinh vội vàng hỏi, ngữ khí đầy khẩn trương.

Khương Trường Sinh tiện tay tạo ra một tấm gương, đưa cho Khương Thiên Sinh, nói:

- Ngươi lại xem nhân sinh sau này của hắn, hắn tuy vẫn là người Tiêu tộc, nhưng sau khi bị trục xuất, hắn sẽ có cải biến như thế nào, tin tưởng ngươi có thể tìm tới đáp án của ngươi.

Nói xong, Khương Trường Sinh biến mất tại chỗ cũ.

Khương Thiên Sinh cầm lấy tấm gương, phát hiện trong mặt gương phản chiếu thân ảnh của nam tử mặc áo tím, hắn thậm chí có thể nghe được tiếng chửi rủa của nam tử mặc áo tím.

Tấm gương chính là do lực lượng nhân quả tạo thành, Khương Trường Sinh xóa đi tuyệt đại đa số nhân quả của nam tử mặc áo tím, dung hợp thành cái gương này, bây giờ trên đời này chỉ có hắn và Khương Thiên Sinh nhớ kỹ nam tử mặc áo tím.

Nhìn nam tử mặc áo tím trong kính, Khương Thiên Sinh bỗng nhiên sinh ra một suy nghĩ đáng sợ.

Nếu như hắn bị trục xuất, tất cả quan hệ của hắn hiện bị đoạn tuyệt, hắn sẽ như thế nào?

Không còn là người nhà họ Khương, hắn nhất định bị Thiên Cảnh cắn trả, thậm chí ngay cả Thiên Đình đều muốn truy sát hắn.

Hắn hưởng thụ kết quả quyền lực mà Khương gia mang tới, lại nghi vấn phương pháp Khương gia trị thế.

Chương 958 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (2)

Tâm tình Khương Thiên Sinh trở nên rất nặng nề, nhưng hắn cũng không có lập tức tỉnh ngộ, hắn nhiều nhất tự trách mình vô lễ, hắn vẫn như cũ cho rằng một giới tài nguyên nên tập trung ở trên người một người, như thế mới là tốt nhất cho việc ảnh hưởng đến thế giới.

Một bên khác.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, chờ đợi phân thân trở lại trong cơ thể của mình.

Hắn có thể tha thứ Khương Thiên Sinh, cũng xem ở trên mặt mũi Cảnh Thiên Tông ngày xưa, hậu bối của hắn sao mà nhiều, nhưng chân chính sinh ra quan hệ chặt chẽ với hắn thì rất ít, Thuận Thiên hoàng đế chính là một trong số đó.

Khương Trường Sinh vĩnh viễn nhớ kỹ vị thiếu niên Thiên Tử kia, lúc nhỏ tuổi đã vì củng cố quyền hành trong triều đình, mỗi năm đều tới bái phỏng hắn.

Ở kiếp này, Khương Thiên Sinh sở dĩ thiên tư xuất chúng, cũng là được hắn dùng hương hỏa chúc phúc, dĩ nhiên, điểm này chỉ có hắn biết được, hắn vĩnh viễn sẽ không cho người khác hiểu rõ điểm này.

- Đừng để ta thất vọng, bằng không ta có thể cho ngươi, cũng có thể thu hồi.

Khương Trường Sinh thầm nghĩ, con cháu sao mà nhiều, hắn không có khả năng chiếu cố mỗi một vị con cháu.

Tử Tiêu cung lâm vào trong yên tĩnh.

Xuân đi thu đến, phân thân mang theo chúng thần Thiên Đình xuyên qua Cực Cảnh, dùng mấy tháng đã đến Thần Võ giới, sở dĩ mấy tháng, cũng là vì để các tiên thần gia tăng tầm mắt.

Cực Cảnh tồn tại có thể làm cho cường giả trong khoảng thời gian ngắn nhảy vọt không gian có khoảng cách xa xôi, thậm

chí nhảy vọt vĩ độ không gian khác biệt, sau khi đi qua một lần, Khương Trường Sinh đã có thể tự mình tiến vào.

Sau khi đến Thần Võ giới, phân thân một mình tĩnh toạ, Thiên Đế thì mang theo nhóm tiên thần đi bốn phía kết giao cường giả các đạo, Đạo Tổ đến cũng dẫn tới cực lớn tiếng vọng tại Thần Võ giới.

Một đêm này.

phân thân Khương Trường Sinh đợi trong lầu các cảm nhận được cái gì, mở mắt, sau đó tan biến trong phòng.

Phân thân trực tiếp nhảy đến trong Cực Cảnh, hắn định thần nhìn lại, Bỉ Ngạn võ tổ đang chờ đợi hắn trước một mảnh Tỉnh Vân đỏ tía.

Bỉ Ngạn võ tổ một bộ đạo bào, trên mặt vẫn như cũ mang theo mặt nạ, lộ ra đầy thần bí, thị lực của Khương Trường Sinh không thể xuyên qua mặt nạ thấy rõ hình dáng của hắn.

- Không biết Võ Tổ tìm ta, cần làm chuyện gì?

Khương Trường Sinh khách khí hỏi, hắn còn không mò ra thái độ của Võ Tổ đối với mình, mặc dù Võ Tổ ở Thần Võ giới nhiều lần tán dương hắn, nhưng hắn thấy, đó là vì củng cố quyền lực cùng trị lý niệm thế của hắn.

Bỉ Ngạn võ tổ mở miệng hỏi:

- Xin hỏi Đạo Tổ, ngươi chiếm được truyền thừa Tiên đạo ở đâu?

Khương Trường Sinh do dự một chút, nói:

- Huyền Thiên tinh hải.

- Huyền Thiên tinh hải? Chưa từng nghe tới, xem ra ngươi đi vào nơi rất sâu Hư Không Vô Tận quá mức bao la, Thần Võ giới thành lập lâu như vậy, cũng không có làm rõ ràng Hư Không Vô Tận có bao lớn, mà võ đạo lại chiếm cứ lĩnh vực như thế nào, có lẽ chẳng qua là giọt nước trong biển cả.

Bỉ Ngạn võ tổ cảm khái nói, tựa hồ bị câu lên đoạn trí nhớ nào đó.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy đối phương hồi ức, hắn đang tò mò ý đồ của đối phương.

Hắn cũng không sợ đối phương làm loạn, Vạn Đạo đại hội sắp đến, Bỉ Ngạn võ tổ ra tay với hắn, chỉ sẽ phá hư Vạn Đạo đại hội.

Thật lâu sau.

- Võ đạo đại kiếp chân chính sắp tới, mà lại là kiếp nạn trước nay chưa có, trước đây thật lâu, chính là kiếp nạn như vậy đánh sâu vào ba ngàn thiên địa, phá hủy thời đại cổ thuật, cho võ đạo hi vọng quật khởi, bây giờ đại kiếp dạng này đến lần nữa, so với võ đạo truyền thừa, ta lo lắng hơn an nguy của chúng sinh, cho nên ta mới đoàn kết vạn đạo, cùng nhau đối kháng kiếp nạn, thuận tiện mượn nhờ kiếp nạn, hóa giải thù hận lẫn nhau, khai sáng thời đại mới.

- Hệ thống tu hành cùng tồn tại khác biệt, càng có thể thúc đẩy lẫn nhau tiến bộ, cũng cho chúng sinh hi vọng càng lớn, chỉ cần con đường đủ nhiều, tổng có thể tìm tới con đường thích hợp cho mình, liền sợ chỉ có một lựa chọn.

Bỉ Ngạn võ tổ ung dung nói, nói lời này hiên ngang lẫm liệt, nói rất xinh đẹp, Khương Trường Sinh chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Là đại kiếp như thế nào, có thể có tình báo?

Bỉ Ngạn võ tổ trả lời:

- Không rõ ràng, tình báo cực ít, truyền thuyết kể rằng, đại kiếp quét qua, ba ngàn thiên địa biến thành hư vô, chỉ có số rất ít nhân tộc sống sót, mà chủng tộc khác chính là chỗ ba ngàn thiên địa thai nghén mà ra.

Nghe đến nơi này, Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ lớn mật. Có lẽ nhân tộc chính là đại kiếp lưu lại.

Bởi vì kiếp trước trải qua, dẫn đến Khương Trường Sinh biết được trong một mảnh vũ trụ không biết khác, còn có nhân tộc tồn tại.

Còn có đạo thống phản thần, nhiều Tu Tiên giả như vậy lại ở phương nào?

Rất rất nhiều câu đố đang chờ lấy hắn đi mở ra.

- Thân ở hư không, Huyết Vực chính là Thần Võ giới sáng lập, phía dưới Huyết Vực chính là Hắc Ám Hoàng Tuyền, Hắc Ám Hoàng Tuyền tồn tại chính là vì trấn áp đại kiếp tà số, nhưng trước đây không lâu, Hắc Ám Hoàng Tuyền bị lực lượng không biết hủy diệt, đại kiếp tà số đã chạy ra, trừ bỏ Hắc Ma bị Mạc Vọng triệu hoán ra, còn có càng nhiều nhân vật càng mạnh lại bí ẩn đã xâm nhập vào ba ngàn thiên địa, ngay cả Thần Võ giới đều không thể điều tra rõ ràng, có một chút có thể xác định, kia chính là trong Vạn Đạo đại hội lần này, đại kiếp tà số sẽ gây chuyện.

Ngữ khí Bỉ Ngạn võ tổ bình tĩnh như trước, nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì.

Khương Trường Sinh nói tiếp:

- Có không thông báo cho người thừa kế Đại Đạo khác?

- Không có, ta chỉ tin ngươi.

- Vì sao?

- Bởi vì chỉ có ngươi muốn mở ra vạn đạo thế gian, những người khác chỉ muốn lật đổ võ đạo, lúc trước bọn hắn cũng không chỉ là hoảng sợ ta mới không dám ra tay, trong bọn họ có hai người có thực lực quét ngang mười tám Thần Võ Chí Thượng, thái độ của bọn hắn là không ra tay nên khiến ta mất đi tín nhiệm đối với bọn hắn.

Lời Bỉ Ngạn võ tổ để Khương Trường Sinh đột nhiên đoán không được ý nghĩ của hắn.

Tên này thật đang tán thưởng hắn?

Chương 959 - Địa Tiên chi chủ tương lai (1)

Khương Trường Sinh cùng Bỉ Ngạn võ tổ hàn huyên rất lâu, đối với việc Bỉ Ngạn võ tổ thành thật với mình, hắn giữ lại một phần nghi vấn.

Nếu như Bỉ Ngạn võ tổ thật chính nghĩa như vậy thì không cần đến chờ tới bây giờ.

Bây giờ xem ra, Khương Trường Sinh hủy diệt Hắc Ám Hoàng Tuyền mới là nguyên nhân vạn đạo thế gian mở ra gây ra, Bỉ Ngạn võ tổ kiêng kị võ đạo đại kiếp, không thể không đoàn kết các dị số trong mắt võ đạo.

Trở lại lầu các ở tạm trong Thần Võ giới, Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều, vô luận Bỉ Ngạn võ tổ nói thật hay giả, ngược lại hắn chẳng qua là phân thân.

Thật có đại kiếp tà số đến đây họa loạn, cũng là Bỉ Ngạn võ tổ chịu.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, hắn là phân thân, không thể tu luyện, hắn muốn làm chính là tận khả năng giữ lại pháp lực, ít động ít nghĩ cũng là một loại lưu lực.

Nhưng ở trong một đoạn thời gian sau đó, Mạc Vọng, Thái Sơ phật tổ, Cửu âm tà tổ những người thừa kế Đại Đạo từng kề vai chiến đấu liên tục đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, khiến cho hắn có chút bất đắc dĩ.

Giờ khắc này, hắn giống như về tới rất nhiều năm trước, đó là thời kỳ đầu của Đại Cảnh.

Tuế nguyệt như thoi đưa, từng năm đi qua.

Thiên Cảnh, Kinh Thành, hoàng cung, trong ngự hoa viên.

Thiên tử đang uống rượu, hắn nhìn về phía lão thái giám bên cạnh, hỏi:

- Gần đây tại sao Ngụy vương không có động tĩnh, cũng không có đưa yêu cầu?

Lão thái giám khom người trả lời:

- Hồi bẩm bệ hạ, từ lần trước sau khi đi Thiên Đình, Ngụy vương ngay cả chân cũng không bước ra khỏi nhà, cũng không có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì.

Thiên tử cười, nói:

- vị Đệ đệ này của trẫm đổi tính rồi? Chẳng lẽ đi Thiên Đình gặp cái gì?

Nụ cười của hắn có chút cười trên nỗi đau của người khác, trước kia hắn và Khương Thiên Sinh có quan hệ cực tốt, chẳng qua khi Khương Thiên Sinh càng ngày càng bá đạo, hắn cũng không vừa lòng, chẳng qua giận mà không dám nói gì.

Lão thái giám cười cười, không dám nói tiếp.

Thiên tử thì bắt đầu xuất thần, lão thái giám biết được hắn đang suy nghĩ gì, chỉ đành ở trong lòng thở dài.

Nếu Ngụy vương thay đổi tốt hơn, vậy dĩ nhiên rất tốt, chỉ sợ Ngụy vương chẳng qua là yên lặng tạm thời.

Một bên khác.

Trên đỉnh Linh sơn, trong phòng.

Khương Thiên Sinh ngồi ở trước bàn, nhìn tấm gương trên bàn, sắc mặt hắn đầy phức tạp.

Trong những năm nay, hắn cũng không có tu luyện, nhìn chằm chằm vào nam tử mặc áo tím, trong lòng có thể nói là ngũ vị tạp trần, càng xem càng cảm giác khó chịu.

Sau khi nam tử mặc áo tím trở lại Tiêu tộc, trực tiếp bị đuổi ra khỏi tộc, cha mẹ không nhận, huynh đệ khinh thường, bị xem như một con chó đánh thành trọng thương đuổi ra khỏi tộc địa, lúc thấy một màn kia, Khương Thiên Sinh mở mày mở mặt, chẳng qua sau đó thì hắn lại cảm thấy mê mang.

Cuộc sống về sau của nam tử mặc áo tím càng thêm long đong, vô luận kết giao với bất kỳ người nào, đều bị chán ghét, dẫn đến hắn kết thù càng ngày càng nhiều, ngắn ngủi mấy năm, từ thiên kiêu Tiêu tộc hăng hái biến thành chuột chạy qua đường người người kêu đánh.

Khương Thiên Sinh rất rõ ràng tư chất của đối phương, không kém hơn mình. Thiên kiêu như thế bị thế gia vọng tộc từ bỏ, trôi qua gian nan như vậy.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ trên đời này cũng không phải thiên phú đứng đầu, ít nhất không phải là tuyệt đối.

Hắn tự cao vì mình có thiên tư vô song, Côn Luân giới nên hi sinh vì hắn, nhưng nếu không có Khương gia trợ giúp, thiên tư của hắn thật có thể đi đến một bước này?

Hắn lấy được tài nguyên là Khương gia mang tới, mà không phải hắn nỗ lực có được.

Hắn không có tư cách yêu cầu Côn Luân giới hi sinh cho hắn, chân chính có tư cách là tổ tông.

Nhưng tổ tông, Khương Thiên Sinh từ nhỏ đã sùng bái tổ tông, biết được sự tích của hắn, hắn chưa bao giờ để Thiên Cảnh hi sinh, không để cho thiên địa hi sinh, thậm chí là một mình hắn mang theo Thiên Cảnh, sáng tạo ra Côn Luân giới.

Tổ tông nắm giữ lấy năng lực khu trục người khác, nếu như người khác cũng có năng lực dạng này, nếu như hắn bị khu trục, hắn lại nên ứng đối ra sao? Khương Thiên Sinh tâm loạn như ma, ngốc ngốc nhìn chằm chằm nam tử mặc áo tím, cả người không còn chút năng lực.

Lúc này, một Bạch Y vệ đến bên ngoài lầu các bẩm báo.

- Ngụy vương, một vị gọi Hồ Uyên đến đây bái phỏng ngài, tự xưng là người quen biết cũ với ngài.

Khương Thiên Sinh vô ý thức muốn từ chối, nhưng đột nhiên nhớ tới Hồ Uyên là ai, suy nghĩ những năm tháng khoái ý ân cừu xông xáo giang hồ kia.

- Để cho hắn vào đi.

Khương Thiên Sinh trả lời, sau đó thu lại tấm gương, hắn biết mình không thể lại một mực nhìn tiếp, nhìn nữa, hắn sẽ sinh ra tâm ma. Cũng không lâu lắm, một hồi tiếng bước chân truyền đến, còn kèm theo một tiếng cười cởi mở.

- Ha ha ha, Thiên Sinh, đã lâu không gặp.

Khương Thiên Sinh nghe được âm thanh này, trên mặt không tự chủ được lộ ra nụ cười.

Chỉ thấy Hồ Uyên đẩy cửa, phong trần mệt mỏi đi vào trước bàn ngồi xuống, không hề cố kỵ rót rượu cho mình.

Thấy hắn bộ dáng này, nụ cười trên mặt Khương Thiên Sinh càng sâu.

Khương Thiên Sinh trêu ghẹo nói:

- Nghe nói ngươi và Yêu Tộc Chí Tôn náo ra mâu thuẫn không nhỏ, còn từ chối Thiên Quân Thiên Đình mời chào, Thiên Đình không có tìm ngươi gây phiền toái? Đám người kia nghĩ mặt mũi Thiên Đình là nặng nhất đó.

Hồ Uyên vẫn như cũ còn trẻ, nhuệ khí trên người không có bị thời gian san bằng, ngược lại càng thêm phong mang tất lộ.

Hắn khoát tay nói:

- Đừng nói nữa, giống như chọc ra một chuyện rất phiền toái vậy.

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm Khương Thiên Sinh, nói:

- Huynh đệ, thoạt nhìn vẻ mặt ngươi không đúng lắm, làm sao, gặp được phiền toái?

Khương Thiên Sinh sửng sốt, hắn tưởng rằng Hồ Uyên tới tìm hắn hỗ trợ, không ngờ Hồ Uyên còn quan tâm hắn.

- Có hơi phiền toái, nhưng không coi là cái gì, ta có thể giải quyết.

Khương Thiên Sinh lắc đầu nói, cấp độ giữa hắn và Hồ Uyên chênh lệch quá lớn, Hồ Uyên căn bản không hiểu ý nghĩa của trục xuất.

Chương 960 - Địa Tiên chi chủ tương lai (2)

Hồ Uyên nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Người luôn có chút khốn cảnh không muốn nói, nhưng ta nhớ được ngươi trước kia nhiệt tình, chính nghĩa, thiện lương, tràn ngập hào hùng, đó là người mà ta muốn trở thành, thậm chí ta cảm thấy ngươi chính là người trong tiên hiệp, kết giao với người không nhìn thân thế, gặp chuyện bất bình rút kiếm tương trợ, ta bây giờ nghĩ lại một chút đều sùng bái ngươi.

Nụ cười trên mặt Khương Thiên Sinh tan biến, hắn nghe được ý của đối phương, đổi lại trước đó hắn tất sẽ giận dữ, nhưng những năm qua gặp qua những chuyện mà nam tử mặc áo tím trải qua, hắn yên lặng.

Hắn lạnh mặt nói:

- Kết giao với người, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ để làm gì? Nếu như có một ngày, ta bị lực lượng nào đó trục xuất, tất cả mọi người không biết ta, ta làm hết thảy, chẳng phải uổng phí?

Hồ Uyên chăm chú nhìn hắn, đột nhiên thoải mái cười to, càng cười càng lớn tiếng.

- Ngươi cười cái gì? Rất buồn cười đúng không

Khương Thiên Sinh thất vọng hỏi.

Quả nhiên, bọn hắn căn bản cũng không phải người của một thế giới, phương diện tiếp xúc cũng là thứ đối phương không thể hiểu được.

Hồ Uyên thu lại nụ cười, nói:

- Ngươi hỏi một chút thiên hạ này ngoại trừ người mà ngươi đã giúp, có ai còn nhớ rõ ngươi là ai, đây không phải chính là loại lực lượng mà ngươi nói kia?

Khương Thiên Sinh sửng sốt.

Hồ Uyên nói theo:

- Ác giả ác báo, rộng kết lương duyên cuối cùng cũng có phúc duyên, người đã cứu ngươi tại nguy nan lúc, ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, ngươi không có trải qua chuyện được người cứu trong lúc tuyệt vọng nhất sao?

Khương Thiên Sinh không khỏi suy nghĩ thời điểm tổ tông cứu mình trước đó, mặc dù sợ hãi thủ đoạn trục xuất của tổ tông, nhưng có thể được cứu vớt, hắn tự nhiên cảm ân.

- Đúng vậy, làm sao có thể quên.

Khương Thiên Sinh tự lẩm bẩm, chẳng qua ánh mắt bao la mờ mịt, hắn bồi thêm một câu:

- Nhưng thực sự có người bị lãng quên.

Hồ Uyên hỏi ngược lại:

- Người kia hành hiệp trượng nghĩa qua giống như ngươi?

Khương Thiên Sinh suy nghĩ tính nết của nam tử mặc áo tím, lúc này lắc đầu.

Loại tự ngạo kia, coi trời bằng vung kia làm sao có khả năng hành hiệp trượng nghĩa.

Trong lòng của hắn thư thản.

Thoải mái trước nay chưa có.

So với việc thấy cảnh ngộ bi thảm của nam tử mặc áo tím, còn muốn thoải mái hơn.

Hắn sinh ra cũng không phải là người ích kỷ, chẳng qua là nam tử mặc áo tím nhục nhã hắn, thất bại quá sâu, sâu đến nổi hắn nghĩ rằng chỉ cần mình giống như đối phương, có thể tập hợp lực lượng của cả Thiên Địa mạnh lên, sẽ vượt qua đối phương.

Lý do an ủi bản thân này càng trở thành cái cớ cực đoan mà hắn sau này bám vào.

- Hành hiệp trượng nghĩa, thật có thể bị vĩnh viễn nhớ kỹ…

Khương Thiên Sinh tự lẩm bẩm.

Hồ Uyên cười nói:

- Đó là tự nhiên, dĩ nhiên, một lần hai lần khẳng định không được, gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ không cầu báo ân, đây là công đức mà Đạo Tổ nói tới, công đức đủ lớn, thậm chí có thể đạp đất thành tiên, cũng không phải chỉ có con đường tích lũy pháp lực.

Ánh mắt Khương Thiên Sinh phát sáng, tâm tình càng ngày càng rộng rãi.

Đúng vậy.

Hắn không phải vẫn muốn trở thành người như tổ tông?

Nếu như hắn dựa theo đường đi của nam tử mặc áo tím, chẳng phải sẽ muốn trở thành người như nam tử mặc áo tím?

Giữa tổ tông và nam tử mặc áo tím, hắn tự nhiên đến lựa chọn trở thành tổ tông.

Khương Thiên Sinh càng nghĩ càng xúc động, bắt đầu uống rượu từng ngụm từng ngụm.

Hồ Uyên nhìn ra biến hóa của hắn, lộ ra nụ cười.

Khương Thiên Sinh hít sâu một hơi, khí chất đột nhiên thay đổi, không còn âm trầm như mấy năm nay, hai tay của hắn chống đùi, nhìn về phía Hồ Uyên, tò mò hỏi:

- Hồ Uyên, kinh nghiệm của ngươi so còn nhiều hơn ta, vì sao ngươi lại không…

Hồ Uyên cười nói:

- Bởi vì lòng ta mang cảm ân, ta không giống ngươi, ngươi sinh ở Khương gia, có được điểm xuất phát chúng sinh khó mà với tới, ta sinh ở một vùng nông thôn, liền tu tiên cũng là được Đạo Tổ chiếu cố, khỏi cần phải nói ta, chỉ nói Thần Du đại thiên địa, công đức của Đạo Tổ lớn bao nhiêu? Chính là bởi vì Đạo Tổ làm gương tốt, thiên hạ này tuy có ác, nhưng tà không bao giờ thắng chính.

- Không có Đạo Tổ, đừng nói thiên hạ này, ánh sáng là Khương gia các ngươi, ta nói chuyện có thể có chút không dễ nghe, từ xưa Đế Vương không tình thân, nhưng Khương gia các ngươi ngoại lệ, từ Đạo Tổ đã không có xảy ra chuyện thủ túc tương tàn, ngươi suy nghĩ một chút, lúc ngươi nhỏ tuổi hiện ra thiên tư, nếu như sinh ra ở thời đại trước của Đạo Tổ, ngươi có thể sống đến trưởng thành? Ngươi cũng không phải trưởng tử.

Khương Thiên Sinh nghiêm túc nghe, Hồ Uyên càng nói càng hăng say.

Nhìn Hồ Uyên càng nói càng không có biên giới, Khương Thiên Sinh không có tức giận, ngược lại càng ngày càng cao hứng, hắn đột nhiên cảm thấy mình thật sự có vị trí quan trọng trong lòng Hồ Uyên hơn bản thân tưởng tượng.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như bằng hữu của hắn đi lối rẽ, mà lại ngồi ở vị trí cao, hắn không có dũng khí đi thuyết phục.

Đợi Hồ Uyên nói xong, thấy Khương Thiên Sinh cười nhìn mình, hắn cười theo.

Hết thảy đều không nói thêm.

Khương Thiên Sinh gọi người đem ra rượu ngon, hai người đối ẩm mấy canh giờ.

Hồ Uyên không có đợi lâu, sau khi uống xong rượu liền muốn rời khỏi.

- Ngươi đi chuyến này đến đây chính là vì khuyên ta?

Khương Thiên Sinh kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng Hồ Uyên có việc.

Hồ Uyên đi tới cửa trước, đưa lưng về phía hắn, duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh nắng vẩy ở trên người hắn, để Khương Thiên Sinh nhìn mà thất thần.

Hồ Uyên nghiêng đầu, liếc xéo hắn, nói:

- Không ngờ tơi? Ta có thể là Địa Tiên chi chủ trong tương lai, ngươi là Tu Tiên giả, ta mặc kệ ngươi, người nào quản ngươi?

- Đi đây, lần sau gặp ta, chính là thời điểm ta cầm trong tay Thiên Địa bảo giám.

Hắn khoát tay áo, thả người vọt lên, cưỡi mây rời khỏi.

Khương Thiên Sinh cùng đi theo ra khỏi cửa phòng, nhìn bóng lưng hắn đi xa, trên mặt đầy tươi cười.

- Địa Tiên chi chủ? Đã ngươi muốn làm, ta có thể tăng điểm chút độ khó cho nhà ngươi.

Chương 961 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (1)

Thần Võ giới, giới độc lập thứ bảy, chỗ Vạn Đạo đại hội mở ra.

Phía trên đại dương mênh mông vô biên, một thành trì thật to lơ lửng, che khuất bầu trời, thành trì bao la, bên trong dãy núi san sát, rắc rối phức tạp, từng đài luận võ đài như sao trời tô điểm, nhiều vô số kể, lớn nhỏ không đều, xung quanh mỗi một luận võ đài đều có người, còn có sinh linh của chủng tộc khác.

Khương Tử Ngọc cùng chúng tiên thần Thiên Đình đi trên một con đường, trên đường đi bọn hắn gặp được đội ngũ thế lực muôn hình muôn vẻ, bọn hắn đại biểu cho quyền lực tuyệt đối tại Côn Luân giới đến đây chẳng qua chỉ là một trong muôn vàn thế lực, thực lực của bọn hắn càng không đáng giá nhắc tới.

- Thần Võ giới không hổ là đỉnh điểm của võ đạo, lực hiệu triệu như thế, thật sự khó có thể tưởng tượng.

- Đúng vậy, có thể thống trị ba ngàn thiên địa, lực lượng Thần Võ giới vượt xa chúng ta tưởng tượng, quan trọng nhất chính là, ba ngàn thiên địa chẳng qua là gọi chung, chỉ sợ số lượng thiên địa còn muốn nhiều số lượng nhân tộc trong Côn Luân giới

- Vạn Đạo đại hội thật sự để ta càng ngày càng chờ mong, các ngươi nói, thật có vạn đạo sao?

- Làm sao có thể, hệ thống tu hành nghe nói trước mắt cũng mới mấy chục chi, càng nhiều chẳng qua là chi nhánh của võ đạo.

- Vừa rồi là chủng tộc gì, không ngờ Côn Luân giới lại không có.

Nghe nhóm tiên thần sau lưng nghị luận, vẻ mặt của Thiên Đế Khương Tử Ngọc cũng không dễ nhìn.

Nhóm Tiên thần được mở rộng ánh mắt, Thiên Đế hắn cảm nhận được là chênh lệch cách xa.

Côn Luân giới cần phải bỏ ra bao nhiêu năm mới có thể đuổi kịp Thần Võ giới? trong lòng Thiên Đế cảm thấy tuyệt vọng, hắn biết rõ, dùng tốc độ Côn Luân giới trước mắt phát triển, muốn đuổi kịp Thần Võ giới, gần như không có khả năng, dù sao Thần Võ giới cũng đang phát triển.

Cái gọi là Vạn Đạo đại hội, nhìn như đang cấp cơ hội cho vạn đạo, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, đây rõ ràng là dã tâm võ đạo chỉnh hợp vạn đạo. Người nào đi vào Vạn Đạo đại hội, đều sẽ sinh ra một loại kính ngưỡng. Tâm tính như thế, làm sao có thể vượt qua võ đạo?

Thiên Đế đột nhiên sinh ra kính sợ đối với Võ Tổ, so với việc tiếp tục chém giết cùng các đại đạo, không bằng dùng vạn đạo thế gian tiến hành chiếm đoạt.

Thủ đoạn thật cao cường.

Võ đạo sinh ra địch ý đối với Võ Tổ, tiếp theo phấn khởi phát triển, thôi động võ đạo, vạn đạo cảm kích Võ Tổ, ngày sau dung nhập võ đạo cũng sẽ không còn quá nhiều kháng cự.

Thiên Đế càng ngày càng cảm thấy hứng thú về Bi Ngạn võ tổ, hắn đột nhiên muốn gặp Bỉ Ngạn võ tổ một lần.

Đáng tiếc, dùng cảnh giới hắn trước mắt, căn bản không có tư cách trao đổi cùng Võ Tổ, chỉ sợ chỉ có phụ thân hắn mới có thể.

Hắn tiếp theo sinh ra một tò mò khác.

Phụ thân và Võ Tổ thế giới là như thế nào?

Ánh mắt bọn hắn đối đãi chúng sinh lại là như thế nào, chúng sinh vì chính mình mà mưu lợi, mà tranh đấu có lọt vào mắt của bọn hắn hay không?

Sắc mặt Thiên Đế từ âm trầm chuyển biến thành nụ cười phấn khởi, hắn phát hiện mình đã rất lâu không có hiếu kỳ qua như vậy, hắn bỗng nhiên rất muốn cùng phụ thân, Võ Tổ đứng chúng một trình độ trò chuyện với nhau, cúi đầu xem nhân sinh của người khác.

Tên Thiên Đế, há có thể vĩnh viễn dựa vào bậc cha chú?

Khi Thiên Đế đang kích phát đấu chí, giờ phút này đang có người nhìn chằm chằm hắn, trên đỉnh một tòa tháp cao, có hai bóng người xa xa nhìn Thiên Đế, mặc dù cách xa nhau mấy chục vạn dặm, bọn hắn cũng có thể thấy rõ nhất cử khẽ động của Thiên Đế.

- Vị kia chính là con trai của Đạo Tổ?

Vẻ mặt Tôn Thần Võ đạm mạc nói, lời nói đầy khinh thường.

Thiên Địa Tiếu đứng ở một bên, cười nói:

- Không sai, hơn nữa còn là con độc nhất.

Tôn Thần Võ lắc đầu, nói:

- Hắn quá yếu, không phù hợp với kế hoạch của chúng ta.

Thiên Địa Tiếu nói:

- Hắn yếu, nhưng hắn còn rất trẻ, kém xa vạn tuế, ngươi suy nghĩ lại một chút, tuổi như vậy, thực lực như vậy, thiên tư không đáng sợ?

Tôn Thần Võ nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

Thiên Địa Tiếu nói theo:

- Tiếp qua mười vạn năm, hắn nhất định danh chấn ba ngàn thiên địa, trở thành một trong những nhân vật mang tính tiêu chí của vạn đạo thế gian, có lẽ, hắn chính là vị Thái Thượng Côn Luân kế tiếp.

- Thái Thượng Côn Luân? Hắn có thể so với Thái Thượng Côn Luân?

- Khi tất cả mọi người đắm chìm trong cảm giác Thần Võ giới to lớn khủng bố, chỉ có hắn cảm nhận được đấu chí, hắn mong muốn vượt qua Thần Võ giới, đôi mắt của ta có thể nhìn thấu lòng người.

Thiên Địa Tiếu ý vị thâm trường nói, lời này để ánh mắt Tôn Thần Võ nhìn về phía Thiên Đế triệt để thay đổi.

- Có đúng không, vậy hắn xác thực phù hợp.

Mọi thứ ở Vạn Đạo đại hội rất nhanh truyền vào Thần Du đại thiên địa, thậm chí còn có tiên thần sáng tạo ra tòa thành to lớn rung động vô song kia trong Thần Du đại thiên địa, bày ra sân bãi của Vạn Đạo đại hội.

Năng lực của rất nhiều Đại Đạo cũng đi theo đó truyền ra, được càng ngày càng nhiều tín đồ ghi lại vào trong sách,

không khí vạn đạo thế gian đã chân chính buông xuống, bao phủ Côn Luân giới.

Một ngày này, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trở lại Tử Tiêu cung, thấy Khương Trường Sinh đang luyện đan, hai nữ không khỏi lên tiếng hỏi thăm chuyện Đại Đạo khác.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói ra hết thảy những gì mình nhìn thấy.

- Cũng không biết Tử Ngọc bọn hắn đi chuyến này có thể an toàn trở về hay không.

Mộ Linh Lạc lo lắng nói, nhiều Đại Đạo như vậy, thật có thể trực tiếp buông xuống cừu hận, ở chung hòa thuận?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Sẽ có biến số, nhưng kết cục là tốt.

Lúc trước hắn đã tính qua, Khương Tử Ngọc đi chuyến này trở về, Vạn Đạo đại hội cũng sẽ thuận lợi tiến hành, chẳng qua quá trình có chút mơ hồ, đây cũng là biến số, biến số còn đang khuếch đại, đây cũng là nguyên nhân hắn đang luyện đan, nếu như Thần Võ giới xảy ra chuyện, hắn phải bất cứ lúc nào trợ giúp chúng thần Thiên Đình.

Nhân quả đột biến, để Khương Trường Sinh suy nghĩ đại kiếp tà số mà Bỉ Ngạn võ tổ nói tới.

Chương 962 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (2)

Cũng không biết đại kiếp tà số là lực lượng như thế nào, có thể rung chuyển nhân quả, cũng hoặc là sau lưng có bước chân của người mang nhân quả đang tính toán.

Nghe được Khương Trường Sinh an ủi, tâm tình Mộ Linh Lạc lập tức chuyển biến tốt đẹp, đối với hắn, nàng tín nhiệm mù quáng.

- Đúng rồi, Thiên Cảnh xảy ra một đại sự, vị Ngụy vương Khương Thiên Sinh độc chiếm tài nguyên Thiên Cảnh đổi tính, bán hết gia tài chia cho bách tính, lấy tất cả công pháp, pháp thuật, pháp khí, đan dược mà mình thu thập được quyên

cho quốc khố, chuyện này huyên náo xôn xao, ngay ả Thiên Đình cũng đang truyền tai nhau, nghe nói là một người gọi Hồ Uyên người thuyết phục hắn.

Bạch Kỳ đột nhiên nói, nói xong, nàng thận trọng dò xét thần sắc của Khương Trường Sinh.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Hồ Uyên? Chính là vị được Long Cung vun trồng kia, lại từ chối Thiên Đình mời chào? Nghe nói ngay cả Tề Thánh đều rất tán thưởng hắn.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Đúng vậy, hắn tiềm lực có trở thành Địa Tiên chi chủ, hành tẩu thiên hạ, mở rộng thiện đức, hắn đã tích lũy danh vọng không nhỏ tại Tu Tiên giới.

Mộ Linh Lạc nhìn chằm chằm nàng, nói:

- Hồ Uyên không phải là ngươi vun trồng đó chứ? Cũng đúng, Long Cung không phải là thế lực của ngươi?

Bạch Kỳ giả khục một tiếng trả lời:

- Cái gì thế lực của ta, là chủ nhân.

- Quả nhiên, ta nói, ngươi như thế nào vô duyên vô cớ tán dương người khác.

Mộ Linh Lạc lắc đầu bật cười.

Khương Trường Sinh không có chen vào nói, nhưng trong lòng tràn ngập vui mừng.

Khương Thiên Sinh cùng Hồ Uyên xác thực có dính nhân quả, Hồ Uyên có thể khuyên Khương Thiên Sinh quay đầu, như thế nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

- Nhân quả có thể thôi diễn, nhưng bản thân sự thôi diễn kia tồn tại biến số, bản thân Hồ Uyên chính là ta sáng tạo, ta chỉ thôi diễn, ta chính là biến số.

Trong lòng Khương Trường Sinh suy tư, đẩn dần, bắt đầu nhập định.

Hai nữ thấy thế, không dám quấy nhiễu, cùng nhau đi đến nơi xa, tiếp tục trò chuyện về Hồ Uyên cùng Khương Thiên Sinh.

Hành động của Khương Thiên Sinh để các châu Thiên Cảnh chấn động, bách tính nhận được tiền tài, tự nhiên cao hứng, nhưng sĩ tộc thì dùng ngòi bút làm vũ khí công kích Ngụy vương, không đưa ra không biết, Ngụy vương vậy mà vơ vét của cải khủng bố như thế, trên triều đình cũng có phê bình kín đáo, Khương Thiên Sinh nghe nói cũng không có phẫn nộ, mà tự mình tìm tới Thiên Tử, nguyện ý làm việc cho Thiên Cảnh, mong muốn đền bù những sai lầm mấy năm qua.

Thiên tử tự nhiên cao hứng, Khương Thiên Sinh bây giờ có thể là thiên hạ đệ nhất danh chứng với thực của Thiên Cảnh, hắn có thể giải quyết rất nhiều chuyện, chỉ cần hắn chịu hiệu lực, càng có tác dụng hơn việc bán hết gia tài.

Trong cuộc sống về sau, Khương Thiên Sinh dùng hành động thực tế chứng minh mình thay đổi, chiến công của hắn càng nhiều, bách tính Thiên Cảnh lại càng kính trọng Hồ Uyên, bởi vì Khương Thiên Sinh thường xuyên nhắc Hồ Uyên ở bên miệng, nhận định Hồ Uyên là tiên hiệp đại nghĩa nhân.

Thiên Cảnh mặc dù không có nhất thống thiên hạ, nhưngtuyệt đối là trung tâm của nhân gian Côn Luân giới, phàm có chút gió thổi cỏ lay sẽ truyền khắp thiên hạ, danh vọng của Hồ Uyên đang kịch liệt tăng lên.

Thần Võ giới, tổng giới.

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Côn Luân ngạo nghễ đứng đó, nhìn xuống bảy mươi hai thân ảnh dưới chân núi, trong đó bao gồm cả Phong Dục bị Hỗn Nguyên thần phù phụ thân.

- Từ nay về sau, các ngươi chính là Thất Thập Nhị Thần Động dưới trướng của ta, chỉ nghe lệnh của ta, mặc dù các ngươi kém xa Thất Thập Nhị Thần Động trước đó, nhưng các ngươi đã đã chứng minh thiên tư của mình.

Lời Thái Thượng Côn Luân nói rất bình tĩnh, không có bất kỳ tính kích động gì, nhưng Thất Thập Nhị Thần Động đều lộ vẻ mặt cuồng nhiệt.

Có thể nhìn thấy vạn cổ đệ nhất thiên kiêu trong truyền thuyết, bọn hắn đã máu nóng sôi trào.

Trước đây ít năm, Thái Thượng Côn Luân dùng thần lực vô thượng chung kết Vạn Cổ Hàn Triều, càng đây thanh danh của hắn tới đỉnh phong, trong võ đạo đã gần với Bỉ Ngạn võ tổ, thậm chí có thể nói cao hơn Võ Tổ, bởi vì trong mắt tuyệt đại đa số võ giả, Võ Tổ tương đương với chối bỏ võ đạo.

Đã xuất hiện rất nhiều âm thanh, hi vọng Thái Thượng Côn Luân có thể thay thế Bỉ Ngạn võ tổ, chưởng khống Thần Võ giới.

Anh mắt Thái Thượng Côn Luân ngưng tụ, thân thể bắn ra ánh sáng trắng loá mắt, hóa thành bảy mươi hai chùm sáng chui vào trên người mọi người dưới chân núi.

Phong Dục vội vàng không kịp chuẩn bị, tới không kịp né tránh, sau khi đi qua ngắn ngủi kinh ngạc, mặt hắn lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

- Đây là lực lượng gì? Chân khí của ta…

Phong Dục phấn chấn suy nghĩ, hắn có thể cảm nhận được chân khí trong cơ thể đang tăng trưởng, đồng thời nhiều thêm một cỗ lực lượng thần bí.

Hắn lần nữa giương mắt nhìn về phía thân ảnh khinh thường thiên hạ trên đỉnh núi, trong mắt lộ ra vẻ kính sợ.

Đây là mạnh mẽ bực nào.

- Trong vòng nửa năm, nắm giữ cỗ lực lượng này, chỉ có nắm giữ cỗ lực lượng này, các ngươi mới có thể thực sự trở thành Thất Thập Nhị Thần Động, lần này Vạn Đạo đại hội chính là trận chiến đầu tiên mở ra võ đạo đại kiếp, cũng chính là cuộc chiến Thất Thập Nhị Thần Động dương danh!

Thái Thượng Côn Luân bá khí nói, giống như không để võ đạo đại kiếp vào mắt.

Một võ giả cao giọng hỏi:

- Xin hỏi chúa công, như thế nào là võ đạo đại kiếp, chúng ta sẽ đối mặt với kẻ địch như thế nào?

Thái Thượng Côn Luân nhìn về phía người kia, ánh mắt không có biến hóa, hắn dùng một loại ngữ khí vô cùng lạnh lùng nói:

- Vạn vật cô quạnh, vạn đạo tiêu biến, chính là võ đạo đại kiếp, kẻ địch của chúng ta lần này chính là một thứ bất tử, bọn hắn dùng hình dáng mà chúng ta không cách nào tưởng tượng được tồn tại, dùng lực lượng chúng ta không cách nào tưởng tượng được xâm nhập Thần Võ giới, nói tóm lại, địch nhân là không biết, tử vong đang đến gần các ngươi, hoặc là nhất chiến thành danh, hoặc là hóa thân thành từng chồng bạch cốt trước khi võ đạo đại kiếp mở ra.

Tất cả mọi người nghe xong lời này, trong lòng run lên, cảm giác lạnh lẽo tràn đầy trên sống lưng.

Chương 963 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (1)

Đêm tối buông xuống, thành lớn đèn đuốc sáng trưng.

Thần Võ giới cũng có ngày đêm giao nhau, chẳng qua thời gian cách xa nhau dài thật dài, hoàn toàn khác biệt ba ngàn thiên địa.

Nội thành, từng đường đi vẫn có sinh linh nối liền không dứt lui tới, phía trên không ít đài luận võ còn có người vẫn đang luận bàn.

Trong những năm nay, Võ Tổ cho Đại Đạo khác biệt cơ hội luận bàn, cũng thuận tiện để chúng sinh hiểu rõ phương thức tu hành của Đại Đạo khác biệt, Thần Võ giới thì gánh chịu hết thảy tiêu xài của khách đến thăm, cho đủ thành ý.

Thần Võ giới ban ngày rất dài, ban đêm rất dài.

Trong lầu các.

Khương Trường Sinh tĩnh tọa hàng năm mở mắt, hắn ngửi được khí tức gì đó không đúng.

- Rốt cuộc đã tới rồi sao?

Từ sau khi Bỉ Ngạn võ tổ tiết lộ cho hắn về Đại Kiếp Tà Số, hắn vẫn đang chờ đợi, nhưng Vạn Đạo đại hội tiến hành rất thuận lợi, xem không ra bất kỳ dị thường nào, càng bình tĩnh, càng thuận lợi, càng nói rõ cuồn cuộn sóng ngầm.

Ngay cả Bỉ Ngạn võ tổ đều không rõ ràng Đại Kiếp Tà Số là xâm lấn như thế nào, Khương Trường Sinh tràn ngập kiêng kỵ về Đại Kiếp Tà Số, đồng thời cũng tràn ngập tò mò.

Đứng được càng cao phát hiện càng nhiều lực lượng mình không biết, đây cũng là nguyên nhân quan trọng thúc đẩy hắn nỗ lực tu luyện.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, liếc mắt nhìn qua góc tối trong phòng, mơ hồ có khói đen đang phun trào.

- Không ngờ ngươi vậy mà có thể sớm phát giác được ta tồn tại, trách không được ta sẽ trở thành ngươi.

Một giọng nói thâm trầm vang lên, trong lời nói tràn ngập sát ý.

Trong bóng tối tràn ra khói đen, ngưng tụ thành một đôi chân, dần dần đi lên ngưng tụ thân thể, lại là nam tử một giống Khương Trường Sinh như đúc.

Y phục như vậy, khuôn mặt vẫn vậy, giống như phân thân Khương Trường Sinh, chẳng qua tầng ngoài làn da của hắn có khói đen phun trào, cả người lộ ra hắc ám, dẫn đến thần sắc của đều trở nên tà ác.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi:

- Ngươi là tồn tại như thế nào?

Nhìn thấy đối phương giống mình như đúc, hắn không chút sợ hãi, giống như nằm trong dự liệu.

- Các ngươi xưng chúng ta là Đại Kiếp Tà Số, cái tên này không sai, bất quá Đại Kiếp Tà Số chẳng qua là gọi chung, ngươi có thể gọi ta là Đại Kiếp Đạo Tổ.

Đối phương cười lạnh nói, cười đến kinh dị.

Đại Kiếp Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh híp mắt, chẳng lẽ đối phương hiểu hắn?

Oanh!

Phương xa ngoài lâu truyền đến tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa, biểu thị chiến đấu đã bùng nổ, Khương Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Đại Kiếp Đạo Tổ.

- Xem ra Đại Kiếp Tà Số không chỉ có một vị?

Vẻ mặt Khương Trường Sinh đầy bình tĩnh hỏi, một thân đạo bào hơi phiêu động.

Đại Kiếp Đạo Tổ khinh miệt cười nói:

- Không sai, Thần Võ giới có bao nhiêu sinh linh thì sẽ có bao nhiêu vị Đại Kiếp Tà Số, ta mặc dù không hiểu rõ ngươi, nhưng một khắc trở thành ngươi, ta đã biết được tên ta và năng lực, ngươi không có khả năng chiến thắng ta, bởi vì ta chính là ngươi!

Vừa dứt lời, hắn mãnh liệt giơ tay, cả tòa lầu các trực tiếp bị đập tan, một chưởng ảnh màu tím từ trên trời giáng xuống.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Khương Trường Sinh hư không biến mất, tránh thoát một chưởng này, chưởng ảnh hạ xuống, vùng núi, quảng trường trong vòng phương viên mười mấy dặm bị san thành bình địa.

Hắn xuất hiện ở trên không trung đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng chân trời đều là thân ảnh đang chiến đấu, một phương trong đó đều là thân ảnh hắc ám giống như Đại Kiếp Đạo Tổ, làn da tràn đầy khói đen, dị thường quỷ dị.

Hắn thậm chí thấy được đại kiếp dị số của Hình Chư Thiên.

Đại Kiếp Tà Số thật có thể sáng tạo ra một Thần Võ giới khác?

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, trong khoảng thời gian này, hắn không có cảm nhận được bất kỳ lực lượng nào quét qua mình, Đại Kiếp Tà Số làm được bằng cách nào?

Chờ chút!

Nếu như có một hắn khác, đây chẳng phải đại biểu cho cũng có một vị Võ Tổ khác?

Thực lực Bỉ Ngạn võ tổ sao mà đáng sợ, nếu bị Đại Kiếp Tà Số sáng tạo ra một hắn khác, khó có thể tưởng tượng chuyện

kế tiếp sẽ đi tới đâu.

Không đợi Khương Trường Sinh suy nghĩ nhiều, Đại Kiếp Đạo Tổ đã lao tới, hai người không thể không giao chiến.

Đại Kiếp Đạo Tổ nhanh chóng thi triển các loại thần thông, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp, Chưởng Trung Càn Khôn, cải thiên hoán địa, pháp tướng thiên địa các loại, hai người chiến đấu cực kỳ hùng vĩ, dẫn động không ít người quan tâm, bao gồm cả những Đại Kiếp Tà Số còn lại.

- Là Đạo Tổ!

- Kia chính là Tiên đạo à, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

- Đạo Tổ đang chiến đấu cùng một vị Đạo Tổ khác?

- Những thứ chết tiệt này có lai lịch ra sao, như thế nào giống bọn ta như đúc?

- Há chỉ có bề ngoài, ngay cả thực lực, chiêu thức đều giống như vậy.

Cự thành nhấc lên âm thanh náo động kinh thiên, ngoài thành cũng xuất hiện rất nhiều thân ảnh đang chiến đấu.

Ầm ầm –

Nương theo âm thanh đáng sợ vang vọng đất trời, kim quang phổ chiếu cự thành cùng đại dương mênh mông vô biên phía dưới, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lại, thấy hai tôn Phật tượng to lớn ở trên không trung chiến đấu, mặt ngoài một tôn Phật tượng trong đó tràn đầy khói đen, giống như đại biểu cho một phương tà ác.

Chính là Thái Sơ phật tổ cùng Đại Kiếp Phật Tổ.

Vẻ mặt Thái Sơ phật tổ đầy âm trầm, rõ ràng cũng không ngờ tới Đại Kiếp Tà Số xuất hiện.

Không đến hai mươi hơi thở, toàn bộ giới thứ bảy độc lập đã lâm vào trong chiến loạn, toàn bộ sinh linh đều gặp phải Đại Kiếp Tà Số giống mình như đúc.

Quỷ dị chính là, Đại Kiếp Tà Số đều xuất hiện ở gần các sinh linh, tinh chuẩn tìm tới bọn hắn, để ép bọn hắn chiến đấu với mình. Thiên Đình một phương cũng là như thế.

Khương Tiển vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, chiến đấu cùng đại kiếp Khương Tiến, hắn phát hiện đối phương không có thần binh, chỉ có thể dùng lực ngưng tụ ra hình dáng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, khiến cho hắn tạm thời chiếm thượng phong.

Lợi thế về thần binh cũng không có mang chênh lệch quá cách xa, đối phương cũng đã biết hết thảy chiêu thức của hắn, khiến cho hắn đánh nhau hết sức không được tự nhiên.

Chương 964 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (2)

Thiên Đình một phương đều có pháp khí, pháp bảo của mình, cho nên cũng không có bị một 'chính mình' khác áp bách, thống khổ nhất chính là những võ giả không dùng binh khí, toàn bộ nhờ thân thể chiến đấu, cơ hồ không có khoảng cách, những Đại Kiếp Tà Số có bản năng chiến đấu giống như đúc bọn hắn.

Khương Trường Sinh chẳng qua là phân thân, không có mang theo pháp bảo, cũng lâm vào trong quyết chiến.

Trong lòng hắn đang rất tò mò Đại Kiếp Tà Số vận hành như thế nào, ai đang điều khiển sau lưng tất cả chuyện này?

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được hai cỗ uy áp đáng sợ khó có thể tưởng tượng đang chiến đấu ở thiên ngoại, chuẩn xác mà nói là truyền đến từ Cực Cảnh, nhảy vọt cấp độ thời không vũ trụ khác biệt, đủ để thấy đến uy áp của bọn hắn mạnh bao nhiêu.

Bỉ Ngạn võ tổ.

Ngay cả Bỉ Ngạn võ tổ cũng được sáng tạo ra Đại Kiếp Tà Số?

Khương Trường Sinh bắt đầu lo lắng, Bỉ Ngạn võ tổ có thể là tồn tại mạnh nhất một phương này của bọn hắn, nếu bị kiềm chế, vậy thì phiền toái.

Cái này khiến hắn nghĩ tới trước kia gặp phải Thiên Nguyên thần phôi, bất quá Đại Kiếp Tà Số còn lợi hại hơn Thiên

Nguyên thần phôi.

Không đúng, bất kỳ năng lực gì đều có sơ hở.

Sơ hở của Đại Kiếp Tà Số là cái gì?

Khương Trường Sinh một bên chiến đấu, một bên suy tư, hắn chú ý tới chiến đấu của một phương Thiên Đình.

Đúng rồi!

Sơ hở chính là Đại Kiếp Tà Số chỉ có thể sáng tạo ra thực lực bản thể của sinh linh.

Mà bản tôn của hắn chính là sơ hở lớn nhất.

Tu Tiên giả dựa vào cũng không chỉ thân thể, còn có một thân pháp bảo, mà hắn cũng không phải bản tôn.

Hắn cẩn thận cảm thụ, Đại Kiếp Đạo Tổ xác thực chẳng qua là cường độ giống như hắn, cũng không có đi đến trình độ của bản tôn, phân thân tuy phân chia một nửa pháp lực tạo thành, nhưng thân thể phân thân cũng do pháp lực tạo thành, không thể so với thân thể bản tôn.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh ở trong Tử Tiêu cung phía xa đang xem chiến, hắn cũng suy nghĩ điểm này.

Nếu như hắn dùng bản tôn gia nhập chiến trường, tất có thể tẩy trừ tràng nguy cơ này, nói cho cùng, Đại Kiếp Tà Số trước mắt biểu hiện ra năng lực chỉ có thể có chiến lực ngang hàng với Thần Võ giới.

Mấu chốt là sau lưng Đại Kiếp Tà Số không có tồn tại mạnh hơn? Khương Trường Sinh bấm ngón tay suy tính, hắn phát hiện nhân quả Vạn Đạo đại hội càng ngày càng mơ hồ.

Có lực lượng cường đại đang can thiệp nhân quả.

Khương Trường Sinh nhíu mày, lực lượng nhân quả đã không thể liệu định hết thảy, huống chỉ hắn còn chưa hoàn toàn nắm giữ nhân quả chi đạo.

Giò khắc này, ấn tượng của hắn về võ đạo đại kiếp khắc sâu hơn.

Hắn đang do dự muốn ra tay hay không.

Hắn có thể dùng công năng hương hỏa truyền tống trực tiếp truyền tống đến gần tiên thần Thiên Đình trong Thần Võ giới, chỉ cần chọn một vị tiên thần có giá trị hương hỏa yếu nhất, nhưng hắn không thể hành sự lỗ mãng.

Đại Kiếp Tà Số vừa mới xâm lấn, lại nhìn một chút đằng sau phải chăng còn có biến số.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, tiến đến nhìn trộm Bỉ Ngạn võ tổ chiến đấu.

Trong Cực Cảnh, hai bóng người đang điên cuồng va chạm, mỗi một lần va chạm đều sẽ sinh ra không gian gợn sóng, đủ mọi màu sắc, tốc độ của bọn hắn cực nhanh, mắt trần khó mà bắt kịp, thiên địa hiện ra hình ảnh va chạm với nhau, đủ loại tuyệt học võ đạo tầng tầng lớp lớp, giống như thiên địa đang diễn hóa.

Mặc dù dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn xem chiến, Khương Trường Sinh cũng có thể cảm nhận được cỗ cảm giác áp bách cường đại kia.

Bỉ Ngạn võ tổ tuyệt đối áp đảo Khai Quang Thánh Võ.

Uy áp như vậy ngay cả thời không đều không thể ngăn cách.

Đáng sợ nhất là Đại Kiếp Tà Số, không ngờ lại có thể sáng tạo ra một vị Bỉ Ngạn võ tổ khác.

Bỉ Ngạn võ tổ bỗng nhiên dừng lại, một tay hắn vung vẩy phất trần trong tay, đầu lông dài của phất trần cấp tốc kéo dài, như gió lốc màu trắng, vô số kiếm ảnh giết ra từ bên trong, như dòng thác đầy kiếm khí, đường kính vượt qua ức vạn dặm, cuồn cuộn vô song.

Đại Kiếp Võ Tổ cũng giống như thế, vung lên phất trần màu đen, dòng thác kiếm khí với thanh thế thật lớn giết ra.

Hai dòng thác kiếm khí chạm vào nhau, bắn ra vạn tàn ảnh kiếm khí, xé tan một mảnh tinh vân to lớn.

Hai người cơ hồ đồng thời động, kiếm khí tàn ảnh còn chưa tan đi, bọn hắn đối diện lao thẳng vào nhau, khí thế hai người

đánh tan kiếm ảnh cuồn cuộn, bạo kiếm cuồng khí bao phủ tám phương.

Bỉ Ngạn võ tổ nâng tay trái lên, một cây cầu vô biên vượt ngang Cực Cảnh xuất hiện, trường kiều tựa như một câu cầu đá màu xanh không nhìn thấy hai đầu cuối, tản ra hơi thở cổ lão, xa xưa, trên cầu ngưng tụ ra lần lượt từng bóng người, khí thế của từng người đều rất mạnh mẽ.

Đại Kiếp Võ Tổ cũng đưa tay, ngưng tụ ra cầu đá màu đen tương đương nhau, phía trên cũng xuất hiện vô số thân ảnh, đều là màu đen.

Động tác của hai người hoàn toàn nhất trí, Khương Trường Sinh nhìn mà than thở.

Tốc độ ra tay của Bỉ Ngạn võ tổ sao mà nhanh, Đại Kiếp Võ Tổ vậy mà có thể bắt kịp.

Cứ như vậy đánh tiếp, Bi Ngạn võ tổ rất khó chiếu cố Thần Võ giới! Khương Trường Sinh đang muốn chuyển dời ánh mắt, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh.

Chỉ thấy Thiên Địa Tiếu đứng ở phía trên một mảnh Tỉnh Vân, xa xa xem chiến, bên cạnh hắn cũng có một bóng người đứng, giống như đúc hắn, nhưng hai người không có chiến đấu, mà sóng vai xem chiến.

- Cái này là võ đạo Võ Tổ à, xác thực mạnh mẽ, lực lượng đại kiếp đã sắp đến đến cực hạn.

Đại kiếp Thiên Địa Tiếu âm trầm, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Thiên Địa Tiếu đầy phức tạp, nói:

- Dù sao hắn cũng là Bỉ Ngạn, Thần Quân mạnh nhất, Đại Thiên Tôn mạnh nhất, Thần Võ Chí Thượng mạnh nhất, sau đó cũng có thể trở thành Thần Võ tôn giả mạnh nhất.

- Chúng ta không ra tay?

- Hắn còn chưa vận dụng toàn lực, hắn đang thử thăm dò lực lượng của các ngươi, tùy tiện đi lên chính là chịu chết, hắn còn đang vững bước phóng thích thực lực, nhưng Đại Kiếp Võ Tổ

đã sắp xuất ra đại chiêu, nếu chúng ta ra tay, có thể sẽ trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Chương 965 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (1)

Khi hai vị Thiên Địa Tiếu đang xem chiến phỏng đoán thực lực của Bỉ Ngạn võ tổ, Khương Trường Sinh cũng nhìn ra.

Đại Kiếp Tà Số cũng không phải trực tiếp có thực lực của sinh linh, mà sinh linh hiện ra thực lực mạnh thì hắn có thể trong nháy mắt thu hoạch được trình độ lực lượng giống nhau.

- Nếu như theo thực lực sinh linh tăng lên, lực lượng sáng tạo Đại Kiếp Tà Số tất nhiên đã bao trùm Thần Võ giới, thậm chí bao trùm trên người mỗi một vị sinh linh, như thế mới có thể đồng thời tăng lên.

Khương Trường Sinh suy tư, hắn nhìn về phía Thần Võ giới, quan sát tỉ mỉ.

Từ trước mắt đến xem, Đại Kiếp Tà Số tồn tại rất giống như lực lượng nhân quả bố trí, vô hình vô sắc, không thể nhận ra, nhưng có thể dẫn ra toàn bộ sinh linh của Thần Võ giới.

Nhưng mặc dù Khương Trường Sinh thôi diễn nhân quả bị quấy nhiễu, cũng không có phát giác được lực lượng nhân quả gợn sóng.

Phân thân của hắn rất mẫn cảm với lực lượng nhân quả, nếu như có lực lượng nhân quả khổng lồ bao trùm Thần Võ giới, phân thân tất có thể phát giác.

Nếu như không phải lực lượng nhân quả, vậy là lực lượng như thế nào?

Khương Trường Sinh chợt nhớ tới trước đó nghe đạo, Huyền Đề tổ sư giảng về nhân quả Đại Đạo từng nói qua Đại Đạo khác.

Trong đó có một phương Đại Đạo tựa hồ thật phù hợp với tình huống ngay hiện tại. Bất quá cho dù hắn có làm rõ ràng là lực lượng gì, cũng không rõ ràng người thao túng cỗ lực lượng này mạnh bao nhiêu.

Có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Thần Võ giới, thực lực của hắn mạnh bao nhiêu?

Bầu trời bị đánh vỡ, Khương Trường Sinh cùng Đại Kiếp Đạo Tổ bay lên cao, đi vào một giới khác độc lập, thế giới độc lập này cũng đang ở trong chiến loạn.

- Thì ra là thế, lực lượng của ngươi quyết định bởi ta thi triển bao nhiêu, nếu như ta ngay từ đầu không có cảnh giác ngươi, ngươi không có uy hiếp, đúng không?

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi hỏi, nghe được lời hắn, vẻ mặt Đại Kiếp Đạo Tổ chợt thay đổi.

Đại Kiếp Đạo Tổ thâm trầm nói:

- Ngươi cũng thấy rõ ràng, bất quá ngươi hiện ra lực lượng đã đủ mạnh, ngươi hoặc kiềm chế ta, hoặc là bị ta giết.

Khương Trường Sinh nói:

- Không chỉ ta thấy rõ ràng, đã có không ít người nhìn thấu điểm này.

Những người thừa kế Đại Đạo khác, tất cả đều khống chế lại khí tức Khai Quang Thánh Võ, không tăng trưởng nữa, rõ ràng đều thấy rõ điểm này. Mặc dù ngăn chặn lực lượng bùng nổ trong cơ thể, nhưng cũng không có nghĩa bọn hắn không thể thể hiện ra thực lực càng mạnh hơn, vô luận võ đạo, hay cổ thuật, Cửu âm chi đạo các loại, đều có được ảo diệu của mình, cảnh giới càng cao, át chủ bài càng nhiều.

Bọn hắn mặc dù như thế, nhưng càng nhiều sinh linh bởi vì tự loạn trận cước, bắt đầu xuất hiện số lượng lớn thương vong.

Đối mặt kẻ địch giống mình như đúc, rất dễ dàng tạo thành áp lực trong lòng, từ đó ảnh hưởng sức chiến đấu.

Thiên Đình một phương lợi dùng pháp khí, pháp bảo cấp tốc chiếm thượng phong, Thiên Đế thế mà là người đầu tiên chém giết Đại Kiếp Tà Số mà hắn đối mặt, tay hắn cầm có thể là pháp bảo mạnh nhất trước mắt của Thiên Đình, chính là do Tề Thánh luyện chế.

Đáng tiếc, hắn mặc dù có thể chiến thắng đối thủ của mình, nhưng có càng nhiều Đại Kiếp Tà Số cần hắn đối mặt.

Tình huống không lạc quan.

- Những thứ này rốt cuộc là cái quái gì?

Thiên Đế trôi nổi phía trên phế tích, đưa mắt nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Kẻ địch nhiều lắm.

Hắn chưa bao giờ trải qua chiến tranh như thế, cảm giác áp bách cuồn cuộn hội tụ vào một chỗ giống như muốn để trời sập xuống.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ một chút, phụ thân cũng có thể đang đối mặt một 'Chính mình' khác hay không?

Hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức quay người tiến đến trợ giúp những tiên thần khác.

Tầng tầng ánh sáng khuếch tán trong Cực Cảnh, Bỉ Ngạn võ tổ thân ở vị trí trung tâm bộc phát khí thế như cầu vồng, tay hắn cầm phất trần, mênh mông Võ Nguyên ngưng tụ ra Thái Cực Song Ngư cầu, trôi nổi sau lưng, chầm chậm xoay.

Phía dưới, Đại Kiếp Võ Tổ máu me khắp người, mặt nạ đều nát, nhưng bộ mặt của hắn đen kịt, ngay cả ngũ quan cũng không có.

Bỉ Ngạn võ tổ nhìn xuống hắn, lạnh lùng nói:

- Ngươi sẽ còn đổ máu? Lực lượng sau lưng Đại Kiếp Tà Số thật không tầm thường.

Đại Kiếp Võ Tổ lạnh giọng nói:

- Sao ngươi có được lực lượng như thế, ngươi chẳng lẽ là Thiên của Thần Võ giới?

- Ồ? Ngươi còn biết được Thiên của Thần Võ giới, xem ra sau lưng ngươi cũng có người Thần Võ giới, bằng không các ngươi bị trấn áp tại phía dưới Hắc Ám Hoàng Tuyền, không nên biết được nhiều như vậy.

- Ha ha, trong những năm qua, Thần Võ giới trấn áp bao nhiêu dị số phía dưới Hắc Ám Hoàng Tuyền, chúng ta hiểu rõ tình báo Thần Võ giới cũng không khó.

- Nhưng những dị số kia không biết Thiên của Thần Võ giới.

Bỉ Ngạn võ tổ quát lạnh, hắn quay đầu nhìn về phía phương xa, nói theo:

- Thiên Địa Tiếu ra đi.

Đại Kiếp Võ Tổ yên lặng.

Phương xa truyền đến một hồi tiếng cười, chính là Thiên Địa Tiếu, hai vị Thiên Địa Tiếu cùng nhau bay tới, thoạt nhìn không chút kiêng kỵ nào.

- Võ Tổ, gọi ta chuyện gì?

Thiên Địa Tiếu hỏi, một mặt mỉm cười tự nhiên, phảng phất bên cạnh không có Đại Kiếp Tà Số.

Bỉ Ngạn võ tổ khẽ nói:

- Ta cho rằng ngươi chỉ có hai lòng, không ngờ ngươi có ba tâm, thậm chí nhiều hơn, ngươi đến cùng đang mưu đổ cái gì?

Thiên Địa Tiếu nhún vai một nói:

- Ta chỉ đang học tập ngài, năm đó Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đứng trước mối nguy, ngài mượn nhờ lực lượng bất tử không bị khống chế sáng tạo Bất Tử tà ma, để bọn hắn trở thành điểm phá cục cho cuộc chiến, theo đó kiến công lập nghiệp, trổ hết tài năng, bây giờ ta mượn nhờ Đại Kiếp Tà Số, mưu lợi cho mình, có gì không thể?

- Ta là tranh công, nhưng lực lượng bất tử căn bản rung chuyển không được võ đạo, ngươi đây thì sao, Đại Kiếp Tà Số rung chuyển không được đạo cua ngươi?

Đối mặt ngữ khí Bỉ Ngạn võ tổ cường ngạnh, Thiên Địa Tiếu hung hăng lắc đầu.

Lúc này, Đại Kiếp Võ Tổ bay lên thật cao, đứng ở một bên khác của Thiên Địa Tiếu.

Chương 966 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (2)

- Võ Tổ, Đại Kiếp Tà Số quả thật có thể rung chuyển đạo của ta, nhưng nó cũng có thể dẫn đầu đạo của ta, giống như võ đạo năm đó, Đại Kiếp Tà Số cũng không phải không thể khống chế, nó đã có chủ nhân của mình, lần này đại chiến chính là tuyên chiến với võ đạo, nói với ba ngàn thiên địa rằng hắn đã buông xuống.

Thiên Địa Tiếu nâng hai tay lên, mặt lộ vẻ phấn chấn.

Hắn?

Bỉ Ngạn võ tổ yên lặng, tay nắm phất trần càng thêm dùng sức.

Nụ cười trên mặt Thiên Địa Tiếu dần dần điên cuồng, hắn nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn võ tổ, cười nói:

- Võ Tổ, ngươi không phải hết sức ưa thích bố trí khảo nghiệm à, lúc trước ngươi bố trí khảo nghiệm những người thừa kế Đại Đạo đó, hôm nay ta cũng làm, không có ngươi nhúng tay, ngươi cảm thấy có thể giải quyết rối loạn trong Thần Võ giới?

- Nếu có thể hiểu, vậy từ lúc này là bắt đầu, nếu như không thể hiểu, vậy đât chính là điểm cuối cùng.

Bỉ Ngạn võ tổ khinh miệt nói:

- Ngươi có tư cách khảo nghiệm ta?

Thiên Địa Tiếu âm hiểm cười nói:

- Ta không có tư cách, vậy hắn thì sao?

Tiếng nói vừa ra, hư không Cực Cảnh bỗng nhiên xuất hiện một đôi lớn mắt to, một con mắt đen có đồng tử màu trắng, một con mắt lại là trắng có đồng tử màu đen, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn võ tổ.

Đối mặt đôi mắt này, Bỉ Ngạn võ tổ lộ ra vô cùng nhỏ bé, giống như phàm linh đang đối mặt với Chí Cao thần sáng tạo hết thảy.

- Ngươi là ai?

Bỉ Ngạn võ tổ trầm giọng hỏi, hắn cảm nhận được áp lực.

- Ngươi có thể xưng bản thần là âm Dương Chỉ Thần, bản thần sinh ra trong hỗn loạn, cũng sáng lập trật tự mới, võ đạo sẽ như Cổ Thuật, Linh Pháp, Nguyên Đạo, Linh Đạo các loại đại đạo đã đi qua, trở thành nền tảng để thành lập trật tự mới.

- Hôm nay, ngươi cứ ở đây nhìn, nhìn một chút Thần Võ giới không có ngươi thì có thể chống nổi lực lượng của bản thần hay không.

Âm Dương Chi Thần vừa dứt lời, toàn bộ Cực Cảnh xuất hiện càng ngày càng nhiều con mắt, lớn nhỏ không đều, theo từng hướng đi khóa chặt Bỉ Ngạn võ tổ.

Thiên Địa Tiêu cảm khái nói:

- Cái này khiến ta nhớ tới một vị hậu bối nào đó tên Loạn Võ Tôn, có chút thiên phú như vậy, là một quân cờ không tệ, đáng tiếc, không biết bị người nào đó giết đi.

Đại Kiếp Võ Tổ cùng đại kiếp Thiên Địa Tiếu cũng không có nói tiếp, để cho hắn cảm thấy không thú vị.

Oanh!

Một cổ khí thế bá đạo vô song bùng nổ, vặn vẹo hư không Cực Cảnh, dẫn đến những con mắt đếm không hết kia đều đang chấn động.

- âm Dương Chi Thần? Dám xưng thần, trước đây thật lâu, cũng có một nhánh Thần tộc, không biết tự lượng sức mình khiêu khích võ đạo, ta sẽ để cho ngươi đi theo gót bọn hắn.

Bỉ Ngạn võ tổ lạnh giọng nói, sát khí tàn phá bừa bãi, không thể ngăn chặn.

Một trận đại chiến kinh thế rung chuyển cả Cực Cảnh sắp bùng nổ.

Khương Trường Sinh đang giao chiến cùng Đại Kiếp Đạo Tổ, mặc dù thăm dò rõ ràng phương thức Đại Kiếp Tà Số tồn tại, nhưng trong tay hắn không có pháp bảo, trong thời gian ngắn không thể tru diệt đối phương.

Hắn đang đang do dự muốn kêu gọi bản tôn hay không, hắn chết không sao, nhưng đám người Khương Tử Ngọc, Khương Tiển còn ở nơi này.

- Đạo Tổ, ta bị kiềm chế, ngươi giúp ta giải quyết loạn ở Thần Võ giới, ta thiếu ngươi một nhân tình, ngươi cứ yên tâm, không có lực lượng mạnh hơn đến đây uy hiếp ngươi đâu, chỉ cần ngươi trấn áp được loạn ở Thần Võ giới.

Âm thanh của Bỉ Ngạn võ tổ truyền vào trong tai Khương Trường Sinh, ngữ khí ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Khương Trường Sinh đầy cổ quái.

Quả nhiên còn có tồn tại mạnh hơn ở phía sau màn, thế mà có thể bức Bỉ Ngạn võ tổ đến tình trạng này.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, hắn ở trong lòng lặp lại đoạn văn này, giao cho bản tôn định đoạt.

Hắn một lần nữa rơi vào giới độc lập thứ bảy, đại dương mênh mông còn đang kinh đào hải lãng, mà cự thành đã nát vụn, ngay cả mặt đất ở rìa đại dương mênh mông cũng đang sụp đổ.

- Ha ha ha ha, không ngờ lực lượng của ngươi mạnh như thế, ta đã cảm thụ của mình không gì làm không được.

Phương xa, một tiếng cười tùy tiện vang lên, Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, lại là đại kiếp chi thân của Đại Chu Thiên Thần Đế, khí thế của hắn đã đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng, làm cho cả thiên địa vì đó rung động.

Khương Trường Sinh tìm kiếm Đại Chu Thiên Thần Đế, đồng thời tránh né Đại Kiếp Đạo Tổ công kích.

Rất nhanh, hắn khóa chặt Đại Chu Thiên Thần Đế.

Cái tên này đang lộ vẻ mặt không biểu tình, xa xa nhìn Đại Kiếp Thần Đế trên bầu trời đang không ngừng hưởng thụ mạnh lên.

Tên này cố ý?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn không tin Đại Chu Thiên Thần Đế xem không hiểu phương thức Đại Kiếp Tà Số mạnh lên.

Đại Chu Thiên Thần Đế cũng đang không ngừng tăng lên lực lượng, để cho Đại Kiếp Thần Đế tắm ở trong đó.

Nương theo khí thế khủng bố của Đại Kiếp Thần Đế bao phủ thiên địa, càng ngày càng nhiều Đại Kiếp Tà Số, sinh linh bắt đầu dừng tay, quay đầu nhìn về phía Đại Kiếp Thần Đế.

Từng tôn Đại Kiếp Tà Số bay lên thật cao, bay tới trên không, bọn hắn thi triển lực lượng của mình, giam cầm phiến thiên địa này, phong tỏa từng vết nứt không gian.

Nhóm Đại Kiếp Tà Số đều nhe răng cười, võ giả cùng người tu hành Đại Đạo khác thì lộ ra vẻ mặt càng khó coi.

Khí thế của Đại Kiếp Thần Đế thật sự quá mạnh.

Thái Sơ phật tổ, Mạc Vọng, Hình Chư Thiên những người thừa kế Đại Đạo dồn dập nhìn về phía Đại Chu Thiên Thần Đế, giận dữ mắng mỏ hắn hành động thiếu suy nghĩ, nhưng vô luận bọn hắn nói như thế nào, Đại Chu Thiên Thần Đế đều thờ ơ.

Hình Chư Thiên nổi giận xuất thủ trước, kết quả bị khí thế của Đại Chu Thiên Thần Đế bắn ra.

Những người thừa kế Đại Đạo khác thấy một màn này động dung, Hình Chư Thiên thực lực mạnh mẽ ra sao, nén giận ra tay lại không ngăn cản được Đại Chu Thiên Thần Đế.

Khương Trường Sinh đột nhiên dừng lại, dùng pháp lực bản thân ngăn cản Đại Kiếp Võ Tổ đột kích.

- Không ngờ ta cũng có một ngày tương trợ võ đạo.

Khương Trường Sinh nói một mình, ánh mắt của hắn liếc nhìn phương xa, bên cạnh một tiên thần Thiên Đình xuất hiện không gian ba động.

Chương 967 - Thay trời hành đạo, đều là ta (1)

Hứa Chí, nhóm Chính thần phong thần thứ hai, một trong Trạng Nguyên tại Thiên Cảnh thời kỳ dưới trướng Thiên Đế Khương Tử Ngọc, rất được Khương Tử Ngọc coi trọng, nhưng tư chất tu tiên không được, thực lực một mực thuộc về tầng

dưới chót trong Chính thần, lần này Vạn Đạo đại hội, hắn năn nỉ rất lâu mới được Thiên Đế đồng ý.

Làm tiên thần yếu nhất trong đội ngũ Vạn Đạo đại hội lần này, áp lực của hắn không lớn, hắn đối mặt Đại Kiếp Tà Số không mạnh, mặc dù không mạnh, nhưng hắn chỉ có thể bận tâm bản thân.

Hứa Chí đã xem thấu quy luật Đại Kiếp Tà Số mạnh lên, bất quá khi hắn thấy Đại Chu Thiên Thần Đế cùng Phong Ma giống như tăng lên khí thế, hắn tuyệt vọng.

Đại Kiếp Thần Đế bởi vì Đại Chu Thiên Thần Đế mà điên cuồng mạnh lên, cỗ uy áp kia đã che giấu toàn bộ sinh linh Thần Võ giới, hắn chưa bao giờ từng gặp phải khí thế cường đại như thế, địch nhân như vậy làm sao có thể giết?

Còn có Đại Kiếp Tà Số khác, rõ ràng đang nghe lệnh của Đại Kiếp Thần Đế.

Một khi kẻ địch thành trật tự, tính chất uy hiếp sẽ tăng lên gấp bội.

- Đáng chết, mặc dù đã sớm đoán được pháo hôi như ta sẽ chết trong một trường hạo kiếp, lại không nghĩ rằng đến mức đột nhiên như thế.

Vẻ mặt Hứa Chí âm trầm, hắn nhìn thấy Đạo Tổ bị dây dưa, hi vọng trong lòng hắn triệt để sụp đổ.

Đạo Tổ không gì làm không được trong lòng hắn đều không thể thay đổi cục diện, pháo hôi như hắn há có thể không chết?

Đúng lúc này hắn bỗng nhiên nhìn thấy Đạo Tổ liếc nhìn hắn.

Mặc dù cách xa nhau xa xôi, những Hứa Chí cực có tự tin về giác quan của mình, hắn có thể cảm giác được Đạo Tổ đang nhìn mình.

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, ánh mắt của hắn bị kim quang loá mắt tràn ngập, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, một vệt kim quang theo bên cạnh bay lên, bay vụt đến trên bầu trời.

Lít nha lít nhít Đại Kiếp Tà Số bị đạo kim quang này tách ra, dẫn đến vô số cường giả quay đầu nhìn lại.

Kim quang cuồn cuộn cấp tốc mở rộng, biên thành một thần tọa vạn trượng, trên đó có một thân ảnh thần bí mà thần thánh đang ngồi, chính là Khương Trường Sinh.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hào quang chiếu sáng Thần Võ giới, Chí Dương thần quang như mặt trời treo lơ lửng ở trước mặt hắn, che đậy hình dáng hắn, Hồng Mông Thần Nguyên Khí hóa thành sương mù tím lượn lờ quanh thần tọa, khiến cho khí thế của hắn càng thêm rung động.

Toàn bộ sinh linh đều ngây ngốc nhìn Khương Trường Sinh, ngay cả những người thừa kế Đại Đạo kia cũng như thế.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí tăng lên sự thần bí tính và khí thế của Khương Trường Sinh, Mạc Vọng quen thuộc hắn nhất cũng theo đó kinh hãi. Không ít người đem ánh mắt nhìn về phía phân thân của Khương Trường Sinh, cả hai chênh lệch có thể nói là khác biệt như ngày và đêm.

Đại Kiếp Thần Đế kinh ngạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, vô số Đại Kiếp Tà Số thì dồn dập né tránh, không dám tới gần Khương Trường Sinh.

- Hắn là ai?

- Là Đạo Tổ! Là Đạo Tổ của Tiên đạo chúng ta.

- Cái gì? Đạo Tổ, chẳng lẽ lúc trước vị Đạo Tổ kia chẳng qua là phân thân?

- Thiên Thân Vạn Tướng, ngươi sao có thể xác định đây cũng là bản tôn của Đạo Tổ?

- Khí thế thật mạnh, tồn tại siêu nhiên gần với Võ Tổ?

Bản tôn Khương Trường Sinh hiện thân, khiến cho hết thảy Đại Kiếp Tà Số như lâm đại địch, bởi vì bọn hắn phát hiện không có Đại Kiếp Tà Số của người này xuất hiện.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí kịch liệt cuồn cuộn, Khương Trường Sinh thông qua cảm thụ của nó bắt được một cỗ lực lượng thần bí mà vô hình, cỗ lực lượng này mong muốn chui

vào trong cơ thể hắn, đoán chừng chính là lực lượng sáng tạo Đại Kiếp Tà Số.

Khương Trường Sinh âm thầm mừng rỡ, lực phòng ngự của Hồng Mông Thần Nguyên Khí còn cao hơn cả hắn tưởng tượng, mà lại lập tức để cho hắn không cần hiện hình ở trước mắt lực lượng đang theo dõi mình.

- Ngươi là ai?

Đại Kiếp Thần Đế tức giận quát, hết thảy Đại Kiếp Tà Số đều lộ ra diện mạo dữ tợn, cùng nhau nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Mấy chục ức Đại Kiếp Tà Số đồng thời nhìn chằm chằm một người, loại cảm giác áp bách kia khó nói lên lời, nhưng Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hiện ra tư thái lười nhác, giống như không có để bất kỳ tồn tại nào trong thế gian vào mắt.

- Ta đến từ Tiên đạo, các ngươi có thể xưng ta là Đạo Tổ, vạn đạo thế gian chính là xu thế tất yếu, chính là tiến trình của Đạo, các ngươi cưỡng ép ngăn cản, làm trái thiên số, đã như vậy, ta không thể không thay trời hành đạo.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc, khiến cho toàn bộ sinh linh cảm nhận được một loại cường ngạnh đến cực hạn cùng một vị Đạo Tổ khác hoàn toàn khác biệt.

Khương Tử Ngọc, Khương Tiển, Trần Lễ các tiên thần thì hưng phấn ngước nhìn Đạo Tổ, uy thế của Đạo Tổ lần này là tranh sĩ diện cho Tiên đạo, để bọn hắn cùng có cảm giác vinh hạnh.

Cửu âm tà tổ thì gắt gao nhìn chằm chằm Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa của Khương Trường Sinh, trực giác của nàng nói cho nàng biết, tòa thần tọa này tất không kém hơn Kim Lân diệu thụ.

Đáng tiếc, nàng đạt được Kim Lân diệu thụ lâu như vậy, một mực không thể nắm giữ Kim Lân diệu thụ, ngay cả Thông Thiên tháp ở trong tay nàng cũng chỉ là một tháp đá thật to thôi.

- Cuồng vọng! Chỉ bằng ngươi!

Đại Kiếp Thần Đế giận dữ cười quát, hắn vung tay lên, mấy chục ức Đại Kiếp Tà Số như mưa tên đánh tới, che đậy bầu trời, tràng diện cực kỳ hùng vĩ, tuyệt đại đa số sinh linh đều bị chấn động, lần đầu tiên kiến thức tràng diện như thế.

Đạo Tổ bị vây công không chút hoảng hốt, tử khí thần bí quanh thân hắn như roi, quét ngang mà đi, tru diệt vô số kể Đại Kiếp Tà Số, sương máu khuếch tán, bao phủ ức vạn dặm bầu trời.

Vô số sinh linh nhìn thấy một màn này trừng to mắt, cho dù tiên thần, các tín đồ tín ngưỡng Đạo Tổ đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Thái Sơ phật tổ, Đại Chu Thiên Thần Đế, Hình Chư Thiên, Thần Tông kiểm tổ, Mạc Vọng đám người đều động dung.

Đây là thủ đoạn gì?

Bọn hắn nghĩ Hồng Mông Thần Nguyên Khí chính là một loại tuyệt học của Khương Trường Sinh, cũng không phải bảo vật.

Thật tình không biết, Hồng Mông Thần Nguyên Khí mới là pháp bảo mạnh nhất trong tay Khương Trường Sinh, đây chính là sinh tồn ban thưởng mà đại chiến ở Thần Võ giới bạo tạc tạo ra.

Chương 968 - Thay trời hành đạo, đều là ta (2)

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, Tam Thanh Thánh Linh xuất hiện trong tay.

Hắn và phân thân khác biệt lớn nhất chính là nắm giữ rất nhiều pháp bảo mạnh mẽ, hắn chính là biến số lớn nhất của kiếp nạn này.

- Giết!

Đại Kiếp Thần Đế phẫn nộ quát lớn, đánh ra một quyền, bầu trời phá toái, bóng tối vô tận như sóng lớn cuồn cuộn bao phủ tới Khương Trường Sinh.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí lần nữa quét qua, như bút tích của thiên địa vẽ ra bút mực màu tím tuyệt đẹp, mạnh mẽ mà

tùy ý, dễ dàng đánh tan Đại Kiếp Thần Đế công kích.

Trên trăm vị Đại Kiếp Tà Số có tu vi Khai Quang Thánh Võ cảnh phóng tới Khương Trường Sinh, khí thế của bọn hắn hội tụ vào một chỗ, đáng sợ bực nào.

Lánh lánh lánh.

Một hồi tiếng chuông thanh thúy vang lên, chúng sinh đều hốt hoảng, mà Đại Kiếp Tà Số bị Khương Trường Sinh nhằm vào càng định ở trên không trung, ngay cả hai mắt của Đại Kiếp Thần Đế cũng mất đi thần thái.

Tam Thanh Thánh Linh.

Khương Trường Sinh lần nữa lay động Tam Thanh Thánh Linh, trong chốc lát, từng tôn Đại Kiếp Tà Số liên tục bạo thể mà chết, hồn phi phách tán. Trong mắt Đại Kiếp Thần Đế bắn ra huyết quang, hắn vậy mà cưỡng ép tỉnh táo lại, hắn vung tay phải lên, thần lực ngưng tụ thành một thanh mâu to lớn khó mà lường được lao qua đỉnh đầu.

Thanh đại mâu này mang theo khí thế lăng lệ xuyên thủng vũ trụ đánh tới, vừa hiện hình đã tan biến.

Oanh!

Hồng Mông Thần Nguyên Khí bị đánh tan, như bọt nước nổ tung, nhưng cũng không hề hoàn toàn tiêu tán, đại mâu ngưng hình kia theo đó tan biến.

- Làm sao có thể!

Đại Kiếp Thần Đế trừng to mắt, khó tin kêu to.

Đại Chu Thiên Thần Đế phương xa cũng động dung, một chiêu này của hắn gần như không có khả năng tránh né, cũng rất khó ngăn cản, nhưng Đạo Tổ chưa từng động đậy, chỉ dựa vào tử khí xung quanh đã đỡ được.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ chênh lệch giữa bọn hắn rất lớn.

Đại Kiếp Đạo Tổ đang giằng co cùng phân thân Khương Trường Sinh cũng bị hù dọa, hắn kinh sợ lên tiếng hỏi.

- Hắn thật là ngươi?

Phân thân cười nói:

- Ta Thiên Thân Vạn Tướng, có một ngàn cái ta, có một vạn khuôn mặt, hết thảy đều có thể là ta.

Sắc mặt Đại Kiếp Tà Số vô cùng khó coi, trong mắt càng nhiều hơn chính là vẻ sợ hãi.

Bản tôn Đạo Tổ hiện thân bày ra thực lực mang tính áp đảo.

Làm cho hắn không nghĩ ra nhất là vì sao không có Đại Kiếp Tà Số của vị Đạo Tổ này sinh ra, chẳng lẽ bởi vì hắn đã sinh ra, cùng là một người không thể đồng thời xuất hiện hai vị Đại Kiếp Tà Số?

Chẳng lẽ cái này là sơ hở xủa thần lực?

- Tất cả đều tới đây cho ta!

Đại Kiếp Thần Đế rống to, vô số Đại Kiếp Tà Số tràn vào trong cơ thể hắn, khiến cho thân thể hắn cấp tốc cất cao, theo những Đại Kiếp Tà Số có tu vi Khai Quang Thánh Võ cảnh chui vào trong cơ thể hắn, thân thể hắn đột nhiên cất cao, khí thế tăng trưởng gấp bội.

Oanh! Oanh! Oanh.

Khí thế Đại Kiếp Tà Số liên tiếp đề cao, sinh ra một hồi tiếng nổ vang rền điếc tai.

Chúng sinh sợ hãi, còn chưa chờ bọn hắn làm cái gì, giới độc lập thứ bảy trực tiếp sụp đổ, đại địa bị đập tan, không gian bầu trời sụp đổ, hắc ám hư không như là Thâm Uyên thôn phệ phiến thiên địa này.

Thân thể Đại Kiếp Thần Đế trong nháy mắt vượt qua vạn trượng, Khương Trường Sinh dưới trạng thái Pháp Thiên Tượng Địa như sâu kiến ngước nhìn thái sơn, mà tòa thái sơn này còn đang điên cuồng bành trướng.

- Giết hắn, đừng do dự!

Thái Sơ phật tổ quát lớn, nhưng Khương Trường Sinh thờ ơ. Nhìn thấy một màn này, người thừa kế Đại Đạo khác hoảng

hốt, chẳng lẽ Đạo Tổ giống như Đại Chu Thiên Thần Đế vậy, đều là quân cờ của Đại Kiếp Tà Số?

Tốc độ Đại Kiếp Thần Đế dung hợp cực nhanh, đợi hắn hấp thu xong hết thảy Đại Kiếp Tà Số, thân thể hắn lớn đến nổi rung động tất cả cường giả cảnh giới cao, Khương Trường Sinh với vạn trượng chi thân vô cùng nhỏ bé ở trước mặt hắn, một ngón tay của đối phương đã lớn hơn hắn vạn lần.

Thời khắc này, cả người Đại Kiếp Thần Đế có khói đen vòng quanh, phía trên thân thể mở ra con mắt từng con lít nha lít nhít, có ánh mắt lạnh lẽo có ánh mắt điên cuồng, có ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, đủ loại ánh mắt đều có, tất cả đều chăm chú nhìn Khương Trường Sinh.

Dù Khương Trường Sinh thấy cảnh này cũng hết sức không thoải mái.

- Đạo Tổ, ngươi rất mạnh, nhưng ngươi không thể nào là đối thủ của ta.

Đại Kiếp Thần Đế điên cuồng cười nói, hắn nâng tay phải lên, đưa ngón trỏ ra, ấn xuống Khương Trường Sinh, ngón trỏ này ẩn chứa cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng, chúng sinh phía dưới Khương Trường Sinh bị ép tới không thở nổi, cảm giác lúc nào cũng có thể sẽ bạo thể mà chết, cũng may có Khương Trường Sinh chống ở phía trên.

Lánh lánh lánh.

Âm thanh của Tam Thanh Thánh Linh lần nữa vang lên, khiến cho tốc độ ra chỉ của Đại Kiếp Thần Đế giảm mạnh, Khương Trường Sinh đi theo nâng tay phải lên, cũng đưa ngón trỏ ra.

Dùng chỉ đối chỉ!

Đại Càn Tru Đạo Chỉ!

Nhất chỉ bắn ra, chùm sáng màu trắng chiếu sáng hư không hắc ám xuyên thủng cánh tay Đại Kiếp Thần Đế, tiếp theo xuyên thủng lồng ngực hắn, chùm sáng màu trắng biến thành cột sáng, dùng tốc độ cực nhanh bành trướng, tiêu diệt thân thể của Đại Kiếp Thần Đế.

- Không thể nào!

Đại Kiếp Thần Đế thật thanh kêu to, ngữ khí tràn ngập tuyệt vọng, hoảng sợ, còn chưa dứt lời đã ngừng lại.

Nương theo lấy cột sáng Đại Thiên Tru Đạo Chỉ mở rộng đến bao phủ cả người Đại Kiếp Thần Đế, cột sáng đi theo tan biến, cỗ khí thế đáng sợ để chúng sinh nhìn thấy liền muốn biến thành tro bụi không còn sót lại chút gì.

Toàn bộ sinh linh ngây ngốc nhìn phía trên, Đạo Tổ ngồi cao trên thần tọa, tay trái đỡ mặt, tay phải chỉ xéo lên phía trên, theo phương hướng ngón trỏ của hắn nhìn lại, một lối đi hư vô còn muốn tối đen hơn cả hư không xuất hiện, giống như phân chia hư không từ một thành hai.

Một màn này ghi thật sâu vào trong lòng toàn bộ sinh linh, ngay cả những người thừa kế Đại Đạo đều thấy toàn thân run rẩy.

Đây là thủ đoạn gì?

Đại Kiếp Thần Đế lúc trước bộc phát ra khí thế theo bọn hắn nghĩ đã vượt qua cảnh giới của bọn hắn, thậm chí Bỉ Ngạn võ tổ cũng không có hiện ra qua khí thế như vậy, nhưng Đại Kiếp Thần Đế cường đại như vậy lại bị Đạo Tổ tung ra một chỉ miểu sát!

Chương 969 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (1)

Đại Kiếp Thần Đế chết bất đắc kỳ tử chấn nhiếp toàn bộ hư không, toàn bộ sinh linh đều hoảng sợ nhìn về phía Khương Trường Sinh, không dám tin vào hai mắt của mình.

Đại Kiếp Thần Đế dung hợp hết thảy đại kiếp dị số, cảm giác áp bách mà một chỉ lúc trước tỏa ra để cho chúng sinh cảm giác bất cứ lúc nào đều sẽ biến thành tro bụi, tồn tại mạnh mẽ như thế lại bị Đạo Tổ ra một chỉ tru diệt.

Làm sao có thể!

Trong đầu chúng sinh đều nghĩ như vậy, thậm chí không kịp sinh ra kinh hỉ, vui mừng sống sót sau tai nạn.

Khương Trường Sinh thu tay lại, đột nhiên phát hiện Đại Kiếp Tà Số bởi vì Đại Kiếp Thần Đế mà toàn diệt, kiếp nạn của

Thần Võ giới lập tức bị giải trừ, hắn còn chưa kịp thi triển càng nhiều pháp bảo của Tiên đạo.

Ai, đáng tiếc!

Đều do Đại Kiếp Thần Đế chơi chiêu số loại hiến tế này, để Khương Trường Sinh ít đi rất nhiều cơ hội biểu diễn.

Bất quá xem phản ứng của chúng sinh, lần này biểu hiện không kém, ít nhất có thể thu được một đợt giá trị hương hỏa cực lớn, dù sao ngay cả các tín đồ Thiên Đình đều xem ngây người.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên qua hàng rào vũ trụ, rơi vào trong Cực Cảnh.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tỏa ra hào quang bảy màu, ánh nắng của Chí Dương thần quang cùng với sương mù tím của Hồng Mông Thần Nguyên Khí để thân ảnh của hắn mơ hồ, chúng sinh thấy không rõ hình dáng chân nhân, chỉ có thể nhìn thấy hắn đang ngẩng đầu.

Nhưng chính là động tác ngẩng đầu này để chúng sinh bừng tỉnh, hư không nhấc lên tiếng náo động cực lớn.

- Đạo Tổ thắng?

- Mẹ ơi, cái này là Tiên đạo sao? Một chiêu vừa rồi kia thật đáng sợ.

- Khí thế của Đại Kiếp Tà Số kia đã vượt qua tưởng tượng của ta, không ngờ bị Đạo Tổ ra một chỉ giết chết, Đạo Tổ mạnh bao nhiêu?

- Ngươi cho rằng một bộ phân thân đã thương tổn được Võ Tổ? Đạo Tổ khẳng định không kém Võ Tổ, thậm chí có khả năng càng mạnh.

- Chỉ xem thủ đoạn vừa rồi, từ xưa đến nay ai có thể so? Mà lại, Đạo Tổ hắn rõ ràng không có nghiêm túc.

- Đúng vậy, cảm giác chính là tiện tay ra một chỉ, khó có thể tưởng tượng được thực lực chân chính của hắn, mà chúng ta dám xác định đây là bản tôn của hắn, không phải phân thân?

Chúng sinh hưng phấn nghị luận, bao gồm cả những người tu hành Đại Đạo khác cũng đang hoan hô.

Các người thừa kế Đại Đạo nghe được người đạo thống của mình đang hoan hô, bọn hắn cũng không có tức giận, chẳng qua là ánh mắt phức tạp nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khiếp sợ của bọn hắn vượt xa chúng sinh, bởi vì bọn họ cảnh giới cao, đứng ở cảnh giới này của bọn hắn căn bản không có cách lý giải biểu hiện của Khương Trường Sinh.

Phân thân, pháp bảo, còn có một kích diệt địch, tư thái dễ dàng.

Bọn hắn nghĩ một chỉ kia của Đạo Tổ chẳng qua là tùy ý điểm ra một chỉ, thật tình không biết, đó là thần thông mạnh nhất của Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh thấy Bỉ Ngạn võ tổ cùng âm Dương Chi Thần đại chiến, hắn âm thầm tò mò đối thủ của Bỉ Ngạn võ tổ là người nào, hắn dùng hương hỏa diễn toán đối phương.

Hắn là bản tôn đích thân đến, chưa hẳn không tính được tới.

【 Cần tiêu hao hai mươi mốt thiên đạo giá trị hương hỏa có tiếp tục hay không 】

Không!

Hai mươi mốt thiên đạo giá trị hương hỏa.

Khoa trương như vậy.

Khai Quang Thánh Võ Ngũ Cực cảnh cũng mới năm thiên đạo giá trị hương hỏa, một thiên đạo giá trị hương hỏa có thể là một tỉ tỉ giá trị hương hỏa.

Trách không được mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh yên lặng kinh hãi, lúc hắn đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai, cũng mới một thiên đạo giá trị hương hỏa, vị tồn tại thần bí này có giá trị hương hỏa tương đương với gấp hai mươi lần hắn vừa đột phá.

Cũng may Bỉ Ngạn võ tổ biểu hiện rất cường thế, thậm chí có thể thay đổi thế cục, chẳng qua là con mắt của tồn tại thần bí

đánh ra chiêu số quá tà môn, mỗi một con mắt đều có thể phát ra công kích, lại như hư ảo, khiến cho tuyệt học Bỉ Ngạn võ tổ bị xuyên thấu, không có tạo thành ảnh hưởng.

Theo Bi Ngạn võ tổ càng ngày càng mạnh, khí thế cường đại đã để vô số con mắt trải rộng Cực Cảnh uốn éo, lúc nào cũng có thể bị phá tán. Khương Trường Sinh bấm ngón tay suy tính, phát hiện nhân quả Vạn Đạo đại hội không còn quá mơ hồ, điều này nói rõ kiếp số này sắp kết thúc, Vạn Đạo đại hội có thể thuận lợi tiên hành tiếp.

Hắn cúi đầu nhìn về phía Đại Chu Thiên Thần Đế phương xa, chậm rãi mở miệng nói:

- Đại Chu Thiên Thần Đế, ngươi có không nói rõ lí do?

Vừa dứt lời, hư không yên tĩnh, vô số cường giả quay đầu nhìn về phía Đại Chu Thiên Thần Đế, trợn mắt nhìn.

Lúc trước, khí tức Đại Chu Thiên Thần Đế tăng lên điên cuồng, trợ Đại Kiếp Thần Đế mạnh lên, bọn hắn thấy rất rõ ràng, kém chút bởi vì Đạo Tổ biểu hiện mạnh mẽ mà quên việc này.

Những người thừa kế các Đại Đạo cũng dùng ánh mắtbbất thiện nhìn chằm chằm Đại Chu Thiên Thần Đế.

Cửu âm tà tổ cười lạnh nói:

- Thần Đế, ngươi xác thực cần giải thích một chút, chẳng lẽ trận kiếp số này là ngươi chủ đạo?

Thái Sơ phật tổ trước sau như một cường ngạnh, khẽ nói:

- Còn nói cái gì nếu để cho hắn đào thoát, chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Vẻ mặt Mạc Vọng đầy âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Thần Tông kiếm tổ đưa tay, đã ngưng tụ kiếm ý, khóa chặt Đại Chu Thiên Thần Đế.

Hình Chư Thiên càng trống rỗng xuất hiện phía sau Đại Chu Thiên Thần Đế, đưa lưng về phía hắn, phong tỏa đường lui của hắn.

- Bản đế làm việc, cần gì nói rõ lí do?

Vẻ mặt Đại Chu Thiên Thần Đế không thay đổi nói, hắn bỏ qua người thừa kế Đại Đạo khác, ngước nhìn Đạo Tổ vĩ ngạn cao cao tại thượng, nói.

- Đạo Tổ, Tiên đạo lực lượng chính là lực lượng của ngoại vật?

Khương Trường Sinh bễ nghễ nhìn hắn, nói:

- Lí do các hạ nói để ta không vừa lòng.

Vừa dứt lời, một hồ lô bên hông hắn bay lên cao, nắp hồ lô mở ra, hồ lô theo Pháp Thiên Tượng Địa cũng biến thành to lớn, nhìn thấy Đạo Tổ cử động, ánh mắt Đại Chu Thiên Thần Đế run lên.

- Bản đế muốn thử một chút thực lực của Tiên đạo chi tổ, nhìn một chút dựa vào cái gì dám dùng danh nghĩa tiên thần.

Chương 970 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (2)

Đại Chu Thiên Thần Đế lạnh giọng quát, một cỗ khí thế còn đường đại hơn Đại Kiếp Tà Số trước đó bùng nổ ra, khiến cho hô hấp của chúng sinh hơi ngưng lại.

Hình Chư Thiên đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, đập xuống một quyền, nắm đấm trở nên xích hồng, ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Đại Chu Thiên Thần Đế tiện tay giơ ra, đưa tay đón đỡ nắm đấm của Hình Chư Thiên.

Oanh!

Ánh sáng lóng lánh cả hư không, khí tức nóng bỏng quét ngang từng hướng đi, vô số sinh linh bị thổi bay ra ngoài, một vài sinh linh nhỏ yếu càng bị đánh chết, Thiên Đình một phương lại có phân thân Khương Trường Sinh bảo hộ, cũng không có thương vong.

Hình Chư Thiên bị đánh bay ra ngoài, đụng xuyên hư không, rơi vào trong không gian cấp độ càng sâu, sống chết không rõ.

Người thừa kế các Đại Đạo khác dồn dập ra tay, nhưng Đại Chu Thiên Thần Đế dùng tốc độ nhanh hơn lao thẳng đến Khương Trường Sinh.

Hai cánh tay hắn kéo ra, ngoài thân ngưng tụ ra một tôn tượng thần màu tím sậm, cực kỳ tương tự thân thể của hắn, nhưng khoác lên một tầng chiến giáp dữ tợn, uy vũ, đánh một quyền về phía Khương Trường Sinh.

Một quyền này bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí đỡ được, Hồng Mông Thần Nguyên Khí bị đụng đến kịch liệt phun trào, giống như bất cứ lúc nào đều muốn tản ra, mặc dù như thế, vẫn mạnh mẽ ngăn lại Đại Chu Thiên Thần Đế công kích.

Đánh ra một quyền, vô tận sấm sét màu tím xen lẫn hư không, để hư không tối tăm có loại dấu hiệu sắp nát vụn, rất kinh dị.

- Ngươi đã chấp mê bất ngộ, ta sẽ thay trời hành đạo.

Khương Trường Sinh lần nữa nói ra bốn chữ thay Trời Hành Đạo, lần này sở dĩ lặp lại, chính là vì thôi động Trảm Tiên Phi Đao.

Một tia sáng trắng bay ra tử bên trong Hồng hồ lô to lớn, xuyên thấu Hồng Mông Thần Nguyên Khí, đối diện thẳng hướng đến Đại Chu Thiên Thần Đế.

Con ngươi Đại Chu Thiên Thần Đế phóng to, lập tức tránh né, lách mình đi vào nơi xa, kéo dài khoảng cách với Khương Trường Sinh, trong khoảng cách đã cách xa Vạn Đạo đại hội cùng với toàn bộ sinh linh trong giới độc lập thứ bảy.

- Thật nhanh!

Đại Chu Thiên Thần Đế âm thầm kinh hãi, ánh sáng trắng kia vừa ra, hắn đã tránh né theo bản năng, đây là một loại bản năng phản ứng khi đối mặt với nguy hiểm trí mạng, đối phương không ngờ lại có thể ép hắn kích ra bản năng như vậy.

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, hắn tựa hồ ý thức được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại.

Một phi đao trôi nổi sau lưng hắn, hắn vừa định hành động, ánh sáng trắng lóe lên, phi đao cắt xuống đầu của hắn, mang

theo đầu cùng hồn phách của hắn bay về phía Khương Trường Sinh.

Hồng hồ lô hơi động, nhanh chóng hút phi đao cùng với đầu, hồn phách của Đại Chu Thiên Thần Đế vào bên trong.

Khương Trường Sinh đưa tay, bắt đầu đóng lại miệng hồ lô.

Quá trình chiến đấu thật ra không đến thời gian ba hô hấp.

Đại Chu Thiên Thần Đế giống như Đại Kiếp Thần Đế, hiện ra khí thế tuyệt cường, nhưng bị Đạo Tổ dễ dàng tru diệt, chúng sinh thấy thế lần nữa không bình tĩnh nổi.

Cửu âm tà tổ nhìn chằm chặp Trảm Tiên hồ lô trong tay Khương Trường Sinh.

Đây là bảo vật gì?

Mặc dù không to lớn bằng Kim Lân diệu thụ, nhưng lực sát thương đáng sợ đến cực điểm, ngay cả nàng đều sinh ra một loại cảm giác hoảng sợ.

Những người thừa kế các Đại Đạo khác cũng bị Trảm Tiên Phi Đao quét mới nhận biết, trong lòng tràn ngập hoảng sợ.

Bọn hắn tự biên tự diễn rất nhiều về một chỉ trước đó, nhưng một đao này đoạn tuyệt tâm tư chống lại Đạo Tổ trong lòng bọn họ.

- Cường giả sáu thiên đạo giá trị hương hỏa lại không chịu nổi một kích? Xem ra ta đánh giá thấp thực lực của mình.

Trong lòng Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, ánh mắt đi theo quét về phía những người thừa kế Đại Đạo còn lại.

Giờ khắc này, hết thảy người thừa kế của các Đại Đạo mặc dù thấy không rõ hình dáng của Đạo Tổ, nhưng rõ ràng cảm giác được mình bị Đạo Tổ để mắt tới, bọn hắn bị dọa đồn dập tránh né ánh mắt hoặc cúi đầu.

Cửu âm tà tổ cảm thấy kinh hoàng, nàng suy nghĩ đến những tính toán kia của mình.

Chẳng lẽ mình trước đó đi Côn Luân giới đều nằm trong mắt của Đạo Tổ?

Còn có mình trộm đoạt pháp bảo của Đạo Tổ, lại không cách nào thi triển, chẳng lẽ là Đạo Tổ đang đùa nàng?

Nàng sở dĩ hoảng hốt, chính là bởi vì thấy không rõ ánh mắt của Đạo Tổ, cứ nghĩ Đạo Tổ chỉ nhìn chằm chằm nàng.

Những người thừa kế các Đại Đạo đều có cảm thụ như thế, nếu như Đạo Tổ chỉ nhìn bọn hắn chằm chằm, chẳng lẽ có hoài nghi?

Bọn hắn đều có chút tính toán trong lòng, sao có thể không chột dạ?

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, sau đó lẳng lặng ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chờ đợi.

Hư không duy trì yên tĩnh, lần này không có người kinh hô, dù sao Đại Chu Thiên Thần Đế vừa rồi giết nhiều sinh linh như vậy, người nào dám cam đoan còn có những cường giả khác nhảy ra làm loạn hay không?

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều ánh mắt quét qua trên người những người thừa kế của các Đại Đạo, để bọn hắn hết sức khó chịu, lại hết sức biệt khuất.

Đạo Tổ xem kỹ bọn hắn thì cũng thôi đi, các ngươi tính là thứ gì?

Thái Sơ phật tổ có tính tình nóng nảy nhất hừ lạnh một tiếng, như là trọng chùy đánh vào trong lòng chúng sinh, dọa đến không người còn dám nhìn chằm chằm hắn.

Đạo Tổ không nói chuyện, những người thừa kế các Đại Đạo không dám nhúc nhích, cũng không dám tùy tiện phát biểu, sợ nói nhầm.

Đại Kiếp Thần Đế, Đại Chu Thiên Thần Đế chết thảm dẫn đến hình ảnh của Đạo Tổ trong lòng bọn họ đã vượt qua Võ Tổ.

Mặc kệ Đạo Tổ có mạnh hơn Võ Tổ hay không, nhưng này thủ đoạn sát phạt quả đoán có thể tàn nhẫn hơn Võ Tổ.

Bình thường thoạt nhìn điệu thấp, vừa ra tay chính là sát chiêu.

Khương Trường Sinh cũng không phải cố ý như thế, hắn chẳng qua đang chờ đợi Bỉ Ngạn võ tổ, đồng thời ở trong lòng

đang điên cuồng diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, sợ có cường giả siêu cấp trăm thiên đạo giá trị hương hỏa xuất hiện.

Lý trí nói cho hắn biết, rất khó xuất hiện, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu thật xuất hiện, hắn sẽ lập tức mang theo Thiên Đình trốn đi, không đi quản giá trị hương hỏa gì nữa.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Một lát sau.

Bỉ Ngạn võ tổ trống rỗng xuất hiện trong hư không, hắn quét nhìn hư không, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Hắn tựa hồ bị hình ảnh Khương Trường Sinh chấn động, không có trước tiên mở miệng.

Chương 971 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (1)

Bỉ Ngạn võ tổ yên lặng, Khương Trường Sinh cũng giữ yên lặng.

- Hai mươi thiên đạo giá trị hương hỏa, thật sự đủ đáng sợ, này còn mạnh hơn cả vị Đại Hàn Thiên kia, Thiên của Thần Võ giới đến cùng có thân phận ra sao?

Khương Trường Sinh đã tính tới giá trị hương hỏa của Bỉ Ngạn võ tổ, con số như vậy đủ để quét ngang Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Một vạn giá trị hương hỏa và một giá trị hương hỏa nhìn như chênh lệch vạn lần, trên thực tế chênh lệch cũng không thể so bằng hai mươi thiên đạo giá trị hương hỏa cùng một thiên đạo giá trị hương hỏa.

Cảnh giới càng cao, mặc dù chẳng qua là chênh lệch gấp đôi, cũng là cách xa.

Bất quá, giá trị hương hỏa của Bỉ Ngạn võ tổ không bằng vị tồn tại thần bí kia, lại có thể thắng lợi, nói rõ giá trị hương hỏa

chẳng qua là một số liệu, cũng không thể phản ứng trình độ chiến đấu chân thực.

Bỉ Ngạn võ tổ hiện thân cũng được càng ngày càng nhiều sinh linh chú ý tới, chúng sinh càng căng thẳng hơn, thở mạnh cũng không dám, không rõ hai vị này chỉ cường giả này vì sao yên lặng.

Sẽ không phải có một người trong đó là địch nhân đó chứ?

Vô luận là Đạo Tổ, hay là Bỉ Ngạn võ tổ, cũng làm cho bọn hắn cảm thấy tuyệt vọng.

- Đạo Tổ, ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi.

Bỉ Ngạn võ tổ mở miệng nói, ngữ khí bình tĩnh.

Hắn quả thật bị kinh động, hắn giao phó vận mệnh của Vạn Đạo đại hội cho Đạo Tổ, đây là hành động bất đắc dĩ, hắn tận khả năng nhanh kết thúc chiến đấu, chính là sợ Đạo Tổ không chịu được nữa.

Không ngờ.

Đạo Tổ giải quyết.

Còn giải quyết rất lưu loát, hết thảy Đại Kiếp Tà Số mất ráo.

Bỉ Ngạn võ tổ đột nhiên nghĩ đến chiến đấu lúc trước, xem bầu không khí, chiến đấu tựa hồ kết thúc đã được một quãng thời gian, ít nhất nhanh hơn hắn.

- Ra sức vì vạn đạo thế gian, cũng xem như trả giá cho chính đạo, huống hồ kiếp nạn này ảnh hưởng đến chúng sinh, nếu để cho tà tính ra sinh, ba ngàn thiên địa sẽ vạn kiếp bất phục.

Khương Trường Sinh trả lời, ngữ khí bình tĩnh.

Hắn càng ngày càng bội phục mình, thật sự biết nói bậy, bày ra đủ cách cục.

Bất quá chỉ cần trở thành tín đồ hương hỏa của hắn, hắn sẽ bảo hộ, cũng không tính mười phần dối trá.

Bỉ Ngạn võ tổ nói tiếp:

- Nói hay lắm!

Hai người lại yên lặng.

Khương Trường Sinh không để cho xấu hổ kéo dài, mà cấp tốc nói:

- Nếu tà số đã trừ, cứ tiếp tục khai triển Vạn Đạo đại hội đi, ta trước trở về.

- Tốt!

Bỉ Ngạn võ tổ đáp, hắn thật ra cũng không biết nên nói cái gì, thổi phồng cảm kích đối phương sẽ kéo thấp thân phận mình, nghi vấn, gièm pha đối phương lại trái lương tâm, cũng may đối phương cũng không có thừa dịp chuyện này yêu cầu thêm cái gì.

Khương Trường Sinh hư không biến mất, chúng sinh đều thở dài một hơi.

Kiếp nạn cuối cùng đi qua, Đạo Tổ cùng Võ Tổ cũng không có đối địch, điều này nói rõ hai vị chí cường giả vẫn cùng một trận doanh, để bọn hắn rất có cảm giác an toàn.

- Giới độc lập thứ bảy cần trùng kiến, các ngươi trước theo ta đi tới giới độc lập thứ sáu.

Bỉ Ngạn võ tổ lên tiếng, biểu thị Vạn Đạo đại hội sẽ tiếp tục khai triển.

Khương Trường Sinh xuyên qua trong Cực Cảnh, pháp bảo toàn thân đều ở vào kích hoạt trạng thái, thần niệm cảnh giác xung quanh, trong lòng càng không ngừng diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Cũng may một đường hữu kinh vô hiểm, hắn thuận lợi trở lại Côn Luân giới, rơi vào trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ liền chờ đợi sau khi hắn rời khỏi, nhìn thấy hắn trở về, lập tức thở dài một hơi.

Các nàng cũng không có hỏi nhiều, ngược lại Khương Trường Sinh trở về, liền chứng minh chuyện đã được giải quyết.

[Tuyên Đạo năm bốn trăm tám mươi bảy, Vạn Đạo đại hội gặp phải âm Dương Chi Thần tập kích, âm Dương lực lượng bao phủ Thần Võ giới, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh

tồn khi bị âm Dương lực lượng và Đại Chu Thiên Thần Đế vây công, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đại Đạo linh vật - Bàn Cổ thụ]

Bàn Cổ thụ?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hai chữ Bàn Cổ rất nổi tiếng ở kiếp trước, chính là Sáng Thế thần khai thiên tích địa trong văn hóa Hoa Hạ, dính vào hai chữ Bàn Cổ, tất sẽ không đơn giản.

Hắn lúc này tiếp nhận truyền thừa Bàn Cổ thụ.

Bàn Cổ thụ, Đại Đạo linh khí thai nghén mà sinh, sinh ra tại Hỗn Độn sơ khai, vạn năm kết một hoa, mỗi lần chỉ kết một quả, có thể ngưng tụ Bàn Cổ quả, Bàn Cổ quả có thể đạt được lực lượng của Huyết Mạch Bàn Cổ, có thể dùng luyện bảo, phân thân, khôi lỗi đủ loại công dụng, diệu dụng vô tận, giá trị không thể đo lường.

Bàn Cổ lực lượng, mạnh bao nhiêu?

Mặc dù không là hoàn toàn là Bàn Cổ, có được thiên tư kia cũng vô cùng đáng sợ.

Khương Trường Sinh đầu tiên suy nghĩ đến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trước đó lấy được, Thiên Đình đã có thiên binh thiên tướng thể phách mạnh mẽ luyện trận, tiến triển mặc dù nhanh, nhưng mong muốn đi đến hiệu quả hắn mong muốn, gần như không có khả năng.

Cuối cùng, vẫn là tư chất thân thể của tiên thần trong Thiên Đình quá kém.

Lần này, Khương Trường Sinh không có ý định dùng Bàn Cổ quả trên người người khác, hắn muốn luyện chế thành phân thân, tập hợp mười hai vị Bàn Cổ phân thân, lại kết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đại trận như thế có thể trở thành một lá bài tẩy của hắn.

Thực lực bản thân mới là mấu chốt nhất.

Mười hai vị Bàn Cổ phân thân cần mười hai vạn năm, mà trong thời gian này, Bàn Cổ phân thân sẽ bị hắn ẩn tàng, không

bị bất kỳ người nào biết, Bàn Cổ phân thân cũng không thể hành động, tránh cho bại lộ.

Theo Tiên đạo và đại chiến Thần Võ giới mở ra, thực lực của hắn hiện ra sẽ càng ngày càng nhiều, nhìn như thẳng tiến không lùi, bách chiến bách thắng, nhưng trong lòng hắn tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Hắn nhất định phải để cho địch nhân vĩnh viễn không mò ra thực lực chân chính của hắn.

Đương nhiên, mười hai vị Bàn Cổ phân thân chẳng qua là giữ gốc, số lượng càng nhiều, trận pháp càng mạnh.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Các ngươi đi Thiên Đình dạo đi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, lập tức đứng dậy, con ngươi Bạch Kỳ đảo một vòng, vội vàng đuổi theo.

Đợi hai nữ rời khỏi, Khương Trường Sinh mới lấy ra Bàn Cổ thụ.

Chương 972 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (2)

Một gốc cổ thụ trưởng thành cao lớn xuất hiện ở trước mặt hắn, thân cây già nua, không có lá cây, không gặp được một chút màu xanh lá, nhưng trên một nhánh cây trong đó kết lấy một quả trái cây đỏ tươi ướt át, tựa như một trái tim, chỉ là không có nhảy lên.

Khương Trường Sinh nhíu mày không ngờ Bàn Cổ thụ đã kết một Bàn Cổ quả, niềm vui ngoài ý muốn như thế.

Hắn lúc này lấy xuống Bàn Cổ quả, bắt đầu luyện hóa.

Bản thân Bàn Cổ thụ đã mang theo cấm chế phong phú, cũng không chỉ là thiên tài địa bảo, liên quan tới luyện chế phân thân, Khương Trường Sinh sớm đã có tâm đắc, phân thân cùng loại với khôi lỗi, chẳng qua có một tia ý chí của hắn, mà tia ý chí này là tạm thời, hắn cũng không phải sáng tạo sinh linh mới.

Có lẽ là bệnh thích sạch sẽ, Khương Trường Sinh cảm thấy phân thân có được ý chí độc lập không coi là phân thân, phân thân thì nên chịu bản tôn thao túng, cũng hoặc là một bộ xác thịt.

Ít nhất hắn chuẩn bị sáng tạo Bàn Cổ phân thân thành một bộ xác thịt chuyên về chiến đấu cho mình, sẽ không lưu lại bất kỳ khả năng sinh ra ý chí độc lập nào, tuyệt không lưu lại cho mình một tia hậu hoạn.

Muốn trở thành phân thân của mình, thì phải dung nhập tinh huyết của mình, khi đó thao túng mới có thể đi đến phù hợp hoàn mỹ nhất.

Quá trình này hết sức phức tạp, trước kia Khương Trường Sinh chẳng qua thi triển thần thông đã sáng tạo ra phân thân, pháp lực tạo ra phân thân mà thôi, có kinh nghiệm chưởng khống phân thân, hắn rất dễ thành công, cần thời gian quan sát mà thôi.

Khương Trường Sinh gieo trồng Bàn Cổ thụ trong Đạo Giới. Trong Đạo Giới tuy có mấy Hung thú, nhưng không có những sinh linh khác, là nơi an toàn giữ bí mật nhất.

Bản thổ Đạo Giới từng sinh ra nhiều lần linh trí, linh trí duy nhất còn sống sót còn đang hấp thu lấy tinh hoa nhật nguyệt cùng thiên địa linh khí, ngày càng trưởng thành.

Sau khi Bàn Cổ thụ bị cắm vào bùn đất thì cấp tốc lớn mạnh, không đến mười hơi, cao tới vạn trượng, cao vút trong mây.

Lúc này mới phù hợp với Đại Đạo linh vật từ Hỗn Độn sơ khai, đây mới là bắt đầu, sau đó sẽ càng thêm to lớn.

Khương Trường Sinh hài lòng thu hồi thần niệm, sau đó chuyên tâm luyện hóa Bàn Cổ quả.

Thần Võ giới, tổng giới.

Thái Thượng Côn Luân đứng trên đỉnh núi, nhìn biển lớn mênh mông phía dưới, mày kiếm nhíu chặt.

Phong Dục trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, khom lưng hành lễ, trầm giọng hỏi:

- Lần này tà số xâm lấn, Thất Thập Nhị Thần Động không có một người tử vong, nhưng trọng thương mười sáu người.

- Ừm, đi xuống đi, nói cho bọn hắn, tất cả hợp cách.

Thái Thượng Côn Luân tùy ý trả lời, lời nói bình tĩnh.

Phong Dục nhìn ra tâm tình hắn không tốt, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là bởi vì Đạo Tổ? Cũng đúng thôi, nhóm Thất Thập Nhị Thần Động đầu tiên chết ở trong tay Đạo Tổ, thù này còn chưa báo, nhưng hôm nay Đạo Tổ chính là ân nhân của Thần Võ giới, hắn như thế nào báo thù?

Đối với Đạo Tổ, Phong Dục chỉ kính sợ hắn mạnh mẽ, không có hảo cảm. Nhưng cũng không ghét.

Đến mức Thái Thượng Côn Luân, hắn cũng chẳng qua chỉ là kính sợ thôi.

Phong Dục cung kính hành lễ, quay người rời khỏi.

Giờ phút này, Thái Thượng Côn Luân xác thực tâm loạn như ma.

Từ khi sau khi đạt được lực lượng của Đại Viêm Thiên, tâm tình của hắn xác thực bành trướng, luôn cảm thấy khoảng cách chém giết Đạo Tổ không tính xa xôi. Nhưng chuyện ở giới độc lập thứ bảy đã truyền ra, bởi vì Vạn Đạo đại hội triển khai giới độc lập thứ bảy, giới độc lập thứ bảy có Đại Kiếp Tà Số nhiều nhất, vì duy trì Vạn Đạo đại hội, lực lượng võ giả ở giới độc lập thứ bảy mạnh nhất. Thái Thượng Côn Luân mâu thuẫn với vạn đạo thế gian, cho nên không có đi.

Chỉ có thể phụ trách bảo hộ tổng giới, tổng giới giải trừ nguy nan, nhưng tin tức từ giới độc lập thứ bảy cũng truyền tới.

Bây giờ, toàn bộ Thần Võ giới đều đang tán thán Đạo Tổ mạnh mẽ.

Võ Tổ cùng âm Dương Chi Thần chiến đấu trong Cực Cảnh, không bị người nhìn thấy, ngược lại là quá trình Đạo Tổ chiến đấu trấn áp Đại Kiếp Tà Số, tru diệt Đại Chu Thiên Thần Đế được lưu truyền rộng rãi.

Tam Thanh Thánh Linh, Trảm Tiên Phi Đao được xưng là hai đại chí bảo của Tiên đạo, người xem chiến lúc đầu còn tưởng rằng đây là thủ đoạn của Tiên đạo, sau này đi qua phân thân Đạo Tổ chính miệng thừa nhận chính là pháp bảo, tạo ra từ một loại phương pháp rèn đúc của Tiên đạo, dẫn đến tên Tam Thanh Thánh Linh, Trảm Tiên Phi Đao truyền ra.

Thái Thượng Côn Luân luôn luôn tôn sùng lực lượng bản thân, hắn cực kỳ khinh thường đối với vật ngoài thân.

Bây giờ nghe nói chiến tích của Tam Thanh Thánh Linh, Trảm Tiên Phi Đao, hắn càng thêm khinh thường.

Nhưng dù có khinh thường, hắn cũng phải thừa nhận mình và Đạo Tổ có khoảng cách.

Ngoại vật của tên này quá cường đại, cường đại đến đủ địa vị để ngang nhau cùng Võ Tổ.

Hiện tại toàn bộ Thần Võ giới đều đang tán dương Đạo Tổ mạnh mẽ, càng ngày càng nhiều người nghĩ Đạo Tổ có lực lượng ngang bằng Võ Tổ.

Đây cũng không phải Võ Tổ ngầm đồng ý, chính là hướng gió thật, Võ Tổ thiếu Đạo Tổ một nhân tình, chỉ có thể ngầm đồng ý. Thái Thượng Côn Luân thế nào không nhìn ra Võ Tổ mua dây buộc mình.

Hắn cũng không có cười trên nỗi đau của người khác, ngược lại cảm thấy là chuyện tốt.

Đạo Tổ càng mạnh càng phong quang, Võ Tổ chắc chắn càng khó chịu, không sớm thì muộn sẽ thành thù.

Bất quá so với bọn hắn thành thù, Thái Thượng Côn Luân hi vọng mình có thể tự tay giải quyết Đạo Tổ.

- Vạn đạo lực lượng ta chẳng lẽ thoát không ra Tiên đạo?

Thái Thượng Côn Luân lần đầu sinh ra hứng thú về Tiên đạo, hắn hiểu qua Đạo Tổ cùng Đại Kiếp Tà Số chiến đấu, hắn phát hiện Đại Kiếp Tà Số tựa hồ không dùng được với Đạo Tổ.

Ngay cả hắn đều gặp phải tồn tại mạnh mẽ ý chang mình, nhờ có Võ Tổ buông xuống mới giải quyết xong đối phương.

Mà bản tôn Đạo Tổ buông xuống, nhưng không có sinh ra Đại Kiếp Tà Số bản tôn của hắn.

Này ít nhất có thể chứng minh Tiên đạo cao hơn lực lượng của Đại Kiếp Tà Số.

Nhưng hắn nên như thế nào mới đạt được lực lượng của Tiên đạo?

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân lấp lánh, hắn cảm giác nếu mình nắm giữ Tiên đạo, sẽ càng thêm dễ dàng nắm giữ lực lượng của các Đại Đạo khác.

Hắn không có có ý thức đến một điểm, trong tiềm thức của hắn, võ đạo đã không thể hạ gục Đạo Tổ.

Đây đối với một võ giả mà nói, vô cùng trí mạng.

Chương 973 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (1)

Vạn Đạo đại hội một lần nữa mở ra tại giới độc lập thứ sau, trong thời gian sau này, không còn tiếp tục gặp chuyện ngoài ý muốn, đi qua chuyện Đại Kiếp Tà Số trùng kích, Vạn Đạo đại hội trở nên càng thêm hài hòa, võ đạo cùng với những cái hệ thống Đại Đạo khác đều có cùng chung địch nhân, cừu hận lẫn nhau tiêu giảm không ít.

Đại Kiếp Tà Số chẳng qua là mở màn của đại kiếp võ đạo, Võ Tổ đã hạ lệnh báo cho Thần Võ giới về âm Dương Chi Thần tồn tại, cái này khiến Vạn Đạo đại hội bị vẻ lo lắng bao trùm.

Sau khi kéo dài gần mười năm, Vạn Đạo đại hội kết thúc, các lộ người tu hành Đại Đạo theo đường cũ trở về, Thiên Đình một phương được phân thân Khương Trường Sinh dẫn đầu trở về về.

Một đường hữu kinh vô hiểm.

Lần này Vạn Đạo đại hội để một phương Thiên Đình được lợi ích không nhỏ, người trong đội ngũ đều là tiên thần có thiên phú, thực lực xuất chúng, trong khi đại hội diên ra, bọn hắn góp nhặt rất nhiều phương pháp tu hành, có thu hoạch lớn, chuẩn bị dung hội quán thông, sáng tạo đạo pháp thuộc về chính mình.

Thiên Đình trở nên náo nhiệt, mà náo nhiệt như vậy cũng truyền vào Thần Du đại thiên địa, tiếp theo ảnh hưởng đến Côn Luân giới.

Tam Thập Tam Trọng Thiên vẫn như cũ yên tĩnh, Khương Trường Sinh còn đi tắm ở trong việc luyện chế phân thân Bàn Cổ.

Kiếp nạn liên quan tới Vạn Đạo đại hội cũng cấp tốc truyền ra, các tín đồ vì đó phấn chấn, Đạo Tổ ngăn cơn sóng dữ, Tiên đạo tự nhiên được nhờ.

Tên Tam Thanh Thánh Linh, Trảm Tiên Phi Đao cũng nhanh chóng truyền ra tại Tu Tiên giới, trở thành tiêu chuẩn chí bảo mà vô số luyện khí sư tha thiết ước mơ muốn rèn đúc.

Theo tập tục Tiên đạo càng ngày càng phồn hoa, số lượng luyện khí sư nhiều như cá trong biển, cơ hồ mỗi một vị Tu Tiên giả đều sẽ nếm thử luyện khí, cái này là điểm đặc thù nhất của Tiên đạo, tu tiên muốn là toàn năng, cho dù không thể toàn năng, cũng phải hiểu một chút về từng người phương diện, hoặc nhiều hoặc ít.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Mười năm trôi qua, Khương Trường Sinh cuối cùng đem Bàn Cổ quả luyện chế thành Bàn Cổ phân thân, tôn phân thân này giống hắn như đúc, chỉ nhìn thể phách, không cảm giác được lực lượng.

- Vừa sinh ra đã có thể phách như thế, nếu như tiếp tục tu luyện, sau này tất không tầm thường.

Khương Trường Sinh một bên dò xét, một bên suy nghĩ.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ít nhất cần mười hai người bày trận, nói cách khác, vẫn phải đợi thêm mười một vạn năm, Bàn Cổ phân thân của hắn mới có thể phát huy ra tác dụng chân chính.

Chẳng qua là mười một vạn năm.

Chậc chậc, thật là lâu.

Khương Trường Sinh mới sống hơn hai nghìn năm, đối với hắn mà nói, mười một vạn năm rất xa xôi.

Đương nhiên, có lẽ chờ hết thảy đầu ngọn gió, hắn nhắm mắt lại chính là vạn năm, thậm chí càng lâu.

Nếu thật có thể bế quan như thế, cũng nói Tiên đạo đã tiến vào giai đoạn phát triển bình ổn, không cần hắn thỉnh thoảng nhìn chằm chằm.

Chờ mười một vạn năm đi qua, tôn Bàn Cổ phân thân thứ nhất sẽ mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh nghĩ tới chỗ này, trong lòng đã tràn ngập chờ mong.

Thời gian tu hành thật sự rất khô khan, dù sao cũng phải để cho mình có cảm giác chờ mong, lặng lẽ tu luyện Thập Nhị Đô

Thiên Thần Sát Đại Trận, đợi gặp mặt cường địch trước nay chưa từng có, lại thi triển ra, tất có thể kinh diễm Côn Luân giới.

Khương Trường Sinh cũng tính như là cao nhân đắc đạo, nhưng trong lòng còn cất giấu một tia hư vinh, hắn cũng không gạt bỏ, hắn cũng không muốn trở thành người vô dục vô cầu, hắn rõ ràng nhất chính mình, nhu cầu của hắn cũng không nhỏ, chẳng qua là vẫn chưa tới mức độ hưởng thụ.

Đặt Bàn Cổ phân thân vào Đạo Giới, lưu lại một tia ý chí tiến hành tu luyện, hắn thì gọi Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trở về.

Trong những năm qua, hai nữ cùng nhau du lịch nhân gian, lại thu một nhóm tiên tử, Mộ Linh Lạc thu đều là nữ tử nhân tộc, hạng người hiệp can nghĩa đảm, Bạch Kỳ thì thu là nữ yêu, lựa chọn đều là nữ yêu gặp phải khổ nạn lại không ngừng vươn lên.

Các nàng còn như vậy, huống chi Thiên Đình, mỗi một vị Chính thần lựa chọn tùy tùng Thần Giả, tiêu chuẩn cũng không giống nhau, dẫn đến phe phái trên Thiên Đình càng ngày càng nhiều, quan hệ trong Thiên Đình cũng rất phức tạp, quyền thế của Thiên Đế cũng không còn quá tuyệt đối.

Lại là hai mươi năm trôi qua.

Thiên Cảnh đã đến Tuyên Đạo năm năm trăm hai mươi hai, một ngày này, Côn Luân giới, phương Bắc.

Oanh!

Mặt đất lay động kịch kiệt, thiên địa linh khí phun trào.

Nhóm tiên thần tren trời cũng bị kinh động, theo Thiên Đình chưởng khống khí vận Côn Luân giới càng ngày càng mạnh, nếu nhân gian xuất hiện thiên biến, đều sẽ khiến Thiên Đình quan tâm.

Bắc Thiên môn.

Một Thiên Tướng đặt hai tay trên trán, cái trán ngưng tụ ra một con mắt màu vàng kim, đây là thần thông của hắn, hắn đang dùng Thiên Lý Nhãn nhìn trộm nhân gian, tìm kiếm địa điểm xảy ra chuyện.

Các thiên binh xung quanh thì khẩn trương lên, bọn hắn lần đầu tiên gặp phải khí vận dị biến như thế.

Càng ngày càng nhiều Chính thần đi ra cung điện, quan sát dị biến dưới nhân gian, ngay cả Bạch Kỳ trong Tử Tiêu cung cũng cảm nhận được, lập tức lao ra xem náo nhiệt.

Khương Trường Sinh mặc dù đang tu luyện, nhưng cũng không có tiên vào trạng thái vong ngã, trước đó gặp phải Đại Kiếp Tà Số, khiến cho hắn đối có lý giải càng sâu về nhân quả chi đạo.

Hắn cũng đã nhận ra nhân gian dị thường, hắn bấm ngón tay tính toán, biểu lộ cổ quái.

Dẫn phát dị biến này lại là một sinh linh mới sinh, cũng không phải đến từ nhân tộc, mà là yêu tộc, trong quần sơn của Man Hoang có một tiểu yêu vừa ra đời đã có thể điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí, dẫn phát thiên địa dị biến.

Chuyện như vậy vẫn là lần đầu xuất hiện, Khương Trường Sinh bấm ngón tay suy tính nhân quả của nó, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Xem ra Côn Luân giới xem như triệt để vững chắc, đã có người bản thổ có đại khí vận được sinh ra, cũng không phải là ai chuyển thế, có chút ý tứ.

Chương 974 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (2)

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đi theo nhắm mắt, tiếp tục tu luyện. Hắn đã tính tới yêu này lúc sau sẽ quấy đến long trời lở đất, nhưng kết cục là tốt, hắn tự nhiên lười nhác nhúng tay, cũng nên cho Thiên Đình một chút kích thích, đối với tồn tại giữ gìn trật tự thiên địa giống như Thiên Đình dạng này, quá mức an nhàn cũng không phải chuyện tốt.

Dị biến dưới nhân gian kéo dài mấy ngày, ngoại trừ ban đầu địa chấn ra, đằng sau chẳng qua là thiên địa linh khí phun trào, cũng không có tạo thành nguy hại cho nhân gian.

Trong cuộc sống sau này, nhân gian lâm vào trong rung chuyển, Thiên Đình có tiên thần hạ phàm, yêu tộc, nhân tộc

nghe tiếng gió thổi, đều đang truy tìm Yêu Linh mới sinh dẫn tới thiên địa dị biến.

Tám mươi năm sau, Thiên Tử Thiên Cảnh Tuyên Đạo đã tại vị hơn sáu trăm năm.

Kỳ hạn Địa Tiên chi chủ ngàn năm cuối cùng sắp đến, Tu Tiên giới gió nổi mây phun, càng ngày càng nhiều đại tu sĩ xuất quan, đi khắp các nơi nhân gian làm việc thiện tích đức, hoặc là đi bốn phía giảng đạo, tích lũy danh vọng.

Không có người rõ ràng Đạo Tổ như thế nào tuyển bạt Địa Tiên chi tổ (*), tiêu chuẩn đại công đức lại không cách nào định nghĩa.

(*Xin phép đổi cách gọi)

Tiên thần Thiên Đình mặc dù không thể tranh cử Địa Tiên chi tổ, nhưng vẫn rất quan tâm việc này, các phương cự phách trong bóng tối đến đỡ đại năng tu tiên ở nhân gian, chuyện ở bề ngoài Thiên Đình coi trọng nhất là Bàn Đào đại hội, Bàn Đào đại hội sẽ được cử hành ngay sau khi tuyển chọn Địa Tiên chi tổ, đến lúc đó Thiên Đế, Vương Mẫu sẽ mời Địa Tiên chi tổ dự tiệc, cũng tính tăng cường liên hệ giữa Thiên Đình và Tu Tiên giới.

Phía dưới trời xanh, núi lớn liên miên, núi non tụ tập.

Hồ Uyên ngồi tĩnh tọa ở giữa sườn đồi trên sườn núi, đạo bào màu xanh phiêu động, gió nhẹ khoan khoai lay động từng sợi tóc của hắn.

Một thân ảnh theo đáy vực thả người vọt lên, rơi vào bên cạnh Hồ Uyên, đây là một thiếu niên, một đầu tóc dài rậm rạp, mọc ra một đôi sừng thú, thể trạng cứng rắn.

- Sư phụ, ta đã học được Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, còn có bản lĩnh khác không?

Thiếu niên có sừng thú hưng phấn hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin.

Hồ Uyên từ từ mở mắt, nói:

- Ngươi đã tập được Kim Đan Đại Đạo cùng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, đầy đủ để ngươi xông xáo thiên hạ, vi sư cũng nên rời đi.

- Đi? Đi chỗ nào?

Thiếu niên có sừng thú kinh ngạc hỏi, hắn còn nghe không hiểu lời nói bóng gió.

Hồ Uyên đứng dậy, nói:

- Năm đó sư phụ ta cũng như ta, đợi ta nắm giữ Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, hắn liền rời khỏi, bây giờ, ngươi cũng nên một mình sinh tồn.

Thiếu niên có sừng thú nghe xong, sắc mặt đại biến, hoảng hốt quỳ xuống, run giọng nói:

- Sư phụ, đồ nhi làm sai chuyện gì sao?

Hồ Uyên nhìn chằm chằm chân trời, nói:

- Không có làm sai chuyện, nhưng ngươi dù sao cũng nên độc lập, sau đó chớ có nói ta tồn tại.

Lúc noi lời này, Hồ Uyên nghĩ đến sư phụ của mình, năm đó lúc rời khỏi đã từng khuyên bảo hắn như vậy.

Trước kia hắn không hiểu, nhưng bây giờ đã hiểu.

Người dù sao cũng phải dựa vào chính mình.

- Đồ nhi, ngươi sinh ra không giống bình thường, cuộc đời của ngươi đã định trước sẽ không bình phàm, khổ nạn sẽ nối gót không ngừng, ngươi ngoại trừ muốn mạnh lên ra, chớ có quên vi sư nhắc nhở ngươi, ngươi mặc dù trời sinh đất dưỡng, không có cha mẹ, lại có thể xem thiên địa là cha mẹ, đợi ngươi có năng lực lớn, tạo nhiều công đức cho thiên địa, coi như đền đáp ân cha mẹ.

Hồ Uyên quay đầu nhìn về phía thiếu niên có sừng thú, ánh mắt trở nên nhu hòa.

Ở chung tám mươi năm, há không có tình cảm?

Nói đến chuyện bọn hắn gặp nhau, Hồ Uyên không khỏi suy nghĩ vị bạch y nữ tử thần bí kia, nữ tử kia giao vị tiểu yêu này

cho hắn.

Có thể đoạt được yêu này từ trong tay chúng thần Thiên Đình, thân phận nữ tử kia tất không đơn giản.

Hồ Uyên hoài nghi nữ tử kia biết sư phụ của hắn, nhưng nàng cái gì cũng không chịu nói, thậm chí không có nói ra tên của mình.

- Sư phụ, đồ nhi hiểu rõ!

Thiếu niên sừng thú ngẩng đầu, hốc mắt mặc dù đỏ bừng, nhưng ánh mắt đầy kiên định.

Hắn sinh ra không phải tính tình nhu nhược, hắn cảm nhận được sư phụ đã quyết ý, đương nhiên sẽ không cố chấp.

Đối với vị sư phụ này, hắn luôn luôn nghe lời, trong lòng hắn, sư phụ chính là thân nhân duy nhất trên đời.

- Sau này ngươi sẽ không có chỗ nương tựa, ngươi cần tự mình đi thể nghiệm hồng trần, thành lập nhân sinh thuộc về mình, bên cạnh ngươi không sớm thì muộn sẽ có càng ngày càng nhiều thân ảnh, nhưng bên người âm thanh nhiều, ngươi cũng sẽ bao la mờ mịt, khi nào bao la mờ mịt thì hãy nghĩ đến nhắc nhở hôm nay của vi sư.

Hồ Uyên nói xong nói lời này, thả người vọt lên, cưỡi mây rời khỏi.

Thiếu niên sừng thú ngây ngốc nhìn sư phụ đi xa, hắn đột nhiên lây lại tỉnh thần.

- Sư phụ, ngài gọi là cái gì? Còn có, ngài quên đặt tên cho ta rồi.

Thiếu niên sừng thú thất thanh kêu to, đáng tiếc cũng không có nghe Hồ Uyên đáp lại.

Lúc này, một tấm bảng gỗ từ trên trời giáng xuống, đập trúng đầu của hắn, hắn cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, cũng không có nhìn thấy bất kỳ thân ảnh gì.

Hắn cúi đầu nhặt lên tấm bảng gỗ, phát hiện phía trên khắc lấy hai chữ. Kinh Thiên.

- Kinh Thiên, cái tên rất hay, sư phụ ném cho ta sao?

Thiếu niên sừng thú tự lẩm bẩm, hắn nắm chặt tấm bảng gỗ, quan sát tỉ mỉ.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc nghe được tiếng bước chân, nàng trợn mắt nhìn sang, chỉ thấy Bạch Kỳ lắc mông đi vào cung, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

- Chuyện gì, cao hứng như vậy?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

Bạch Kỳ thần bí cười nói:

- Không có gì, chẳng qua là một mầm mống tốt sắp trưởng thành.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói:

- Ngươi thật đúng là thích giày vò, bồi dưỡng người khác còn dụng tâm hơn cả việc bồi dưỡng chính mình, bất quá ngươi nhưng phải cẩn thận một chút, bồi dưỡng quá nhiều, cũng không dễ quản.

Bạch Kỳ cười nói:

- Yên tâm đi, trong lòng ta có nắm chắc, có ai dám làm loạn, đi lầm đường, ta tuyệt không mềm lòng, nhất định nghe theo thiên quy, Yêu Vương trước đó bị Cơ Võ Quân trừng trị chính là ta vun trồng, còn là ta cung cấp manh mối, trợ giúp Cơ Võ Quân thuận lợi đuổi bắt.

Chương 975 - Chí bảo của Đạo Tổ (1)

- Vậy thì tốt, chỉ sợ ngươi quá để ý mặt mũi, đối nghịch với bọn hắn.

Mộ Linh Lạc vui mừng nói, không biết bắt đầu từ khi nào, quan hệ giữa nàng và Bạch Kỳ càng ngày càng gần, có lẽ chỉ có các nàng có thể ở trong Tử Tiêu cung, mà lại nàng gặp được rất nhiều phiền toái đều có thể cho Bạch Kỳ đi giải quyết.

Trong chuyện xử lý quan hệ, năng lực của Bạch Kỳ xác thực mạnh hơn Mộ Linh Lạc, có đôi khi, Mộ Linh Lạc đều không nghĩ ra, Bạch Kỳ thoạt nhìn rất tham, làm sao các phương đều nịnh nọt nàng, thậm chí còn muốn nhiệt tình hơn khi đối mặt với mình.

Xa không nói, Mộ gia tặng lễ cho Bạch Kỳ còn nhiều hơn đưa cho nàng, không biết để cho nàng nên giận, hay nên cười.

Bạch Kỳ ngồi ở bên cạnh nàng, cười hỏi:

- Địa Tiên chi tổ huyên náo rất xôn xao, Mộ gia cũng có lòng muốn tranh, ngươi thấy thế nào?

Mộ Linh Lạc bình tĩnh nói:

- Bọn hắn muốn tranh thì tranh, ta cũng sẽ không giúp bọn hắn nói chuyện, bọn hắn lấy được đã đủ nhiều, đến mức Địa Tiên chi tổ, ta tin tưởng Trường Sinh ca ca tự có định đoạt.

Mặc dù ở chung lâu, số tuổi cũng lớn, nhưng nàng vẫn thích gọi Khương Trường Sinh là Trường Sinh ca ca, chính nàng cũng rõ ràng, nàng được Khương Trường Sinh bảo hộ quá tốt, nhân sinh cũng chưa bao giờ gặp quá nhiều gặp trắc trở.

Bạch Kỳ mở miệng hỏi:

- Ngươi cảm thấy Địa Tiên chi tổ sẽ là ai?

Mộ Linh Lạc suy nghĩ một chút, nói:

- Tu Tiên giới mặc dù nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhưng ta hi vọng vị gọi Hồ Uyên kia có thể trở thành Địa Tiên chi tổ, hắn là người chân chính thừa hành tiên hiệp, hành tẩu thiên hạ làm đủ việc thiện, dưới có thể cứu trợ lê dân bách tính trên có thể cứu trợ Thiên Cảnh, mà hắn không chỉ cứu người, cũng sẽ cứu trợ chủng tộc khác.

Bởi vì chuyện của Khương Thiên Sinh, nàng ấn tượng về Hồ Uyên rất không tê. Mặt khác…

Hồ Uyên tập được Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Mộ Linh Lạc liếc nhìn Khương Trường Sinh xa xa, ánh mắt tràn ngập thâm ý.

Nàng rất tò mò, Khương Trường Sinh vì sao coi trọng đứa nhỏ này, nàng từng đi Địa Phủ hỏi thăm qua kiếp trước của Hồ Uyên, nhưng Hình Thủ nói không có kiếp trước.

Bạch Kỳ che miệng cười nói:

- Hồ Uyên à, xác thực như thế, các phương diện đều được.

Trong lòng hai cô gái như gương sáng, lại cũng không có hoàn toàn nói toạt ra.

Cao tầng Thiên Đình đều nghĩ bối cảnh của Hồ Uyên là Bạch Kỳ, thật tình không biết, là Đạo Tổ.

Lúc các nàng hiểu Hồ Uyên không biết được sư phụ của mình là ai, các nàng mới ý thức được Khương Trường Sinh đang hạ một bàn lớn cờ.

Không phải ai đều có thể tu luyện Kim Đan Đại Đạo.

Trước mắt, người nắm giữ Kim Đan Đại Đạo có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà đều sẽ không truyền Kim Đan Đại Đạo ra ngoài.

- Xem ra chuyện Địa Tiên chi tổ có lực ảnh hưởng rất lớn.

Âm thanh của Khương Trường Sinh từ đằng xa truyền đến, hai nữ nghe được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hắn mở mắt.

Bạch Kỳ lập tức tiến tới, tò mò hỏi:

- Địa Tiên chi tổ là Hồ Uyên Sao?

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

- Vậy cũng không nhất định, bồi dưỡng Hồ Uyên, cũng không phải hướng về phía Địa Tiên chi tổ.

Hắn bồi dưỡng Hồ Uyên, chỉ bởi vì Hồ Uyên là Vong Trần.

- Không nhất định? Chẳng lẽ ngài muốn thiết lập khảo nghiệm?

Bạch Kỳ hỏi theo.

Khương Trường Sinh không có trả lời, ánh mắt của hắn đã hướng về nhân gian, nhìn về phía vị Yêu quái được gọi Kinh

Thiên kia. Cũng không biết cái tên Vong Trần này bồi dưỡng đồ đệ như thế nào?

Hồ Uyên xông xáo thiên hạ mấy trăm năm, cũng không phải chỉ nhận Kinh Thiên làm đồ đệ, còn có các đồ đệ khác, thậm chí không ít cô nhi, nhưng chỉ có truyền thụ Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến cho Kinh Thiên.

Phải biết, Hồ Uyên đã bị Yêu Tộc Chí Tôn nhục nhã qua, còn có thể ưu đãi một tiểu yêu, Khương Trường Sinh rất hài lòng về lòng dạ của hắn.

Thiên Đình, trong vườn Bàn Đào.

Thiên Đế cùng Dương vương mẫu đang thưởng thức rừng cây, một đám tiên tử đi theo ở đằng sau.

Dương vương mẫu cười nói:

- Bệ hạ, Bàn Đào đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi Địa Tiên chi tổ được chọn, nói đến Địa Tiên chi tổ, ngài có tin tức gì không?

Thiên Đế lắc đầu nói:

- Trẫm cũng không dám đi quấy rầy phụ thân, bản thân Địa Tiên chi tổ tồn tại chính là vì kiềm chế Thiên Đình, kiềm chế trẫm.

Hắn thấy rõ ràng, trong lòng cũng không có lời oán giận, bản thân Thiên Đình chính là phụ thân cho hắn, cũng không phải hắn sáng tạo, mà làm như vậy, cũng là phụ trách đối với chúng sinh.

Theo Thiên Đình càng ngày càng mạnh, hắn cũng bắt đầu cảm nhận được áp lực, phe phái các phương tranh đấu càng rõ ràng, rất nhiều chuyện hắn đã không thể độc đoán.

Có lẽ thành lập Địa Tiên chi tổ, có thể làm cho áp lực trên vai hắn ít đi một chút.

- Địa Tiên chi tổ chấp chưởng Thiên Địa bảo giám, này đãi ngộ thật sự là quá lớn, bệ hạ, Thiên Địa bảo giám có thể phong ấn toàn bộ Côn Luân giới, trước đó Côn Luân giới chính là dựa vào Thiên Địa bảo giám tránh thoát Vạn Cổ Hàn Triều, chí bảo như thế bị Địa Tiên chi tổ nắm trong tay, lực lượng của

hắn đã có thể ảnh hưởng Côn Luân giới, Thiên Đình không có chí bảo như thế.

Dương vương mẫu ý vị thâm trường nói, Thiên Đế nghe lời này nhíu mày.

Tiên đạo trên Thiên Đình phát triển mặc dù rất nhanh, cũng sáng tạo ra không ít pháp bảo, nhưng không có một món pháp bảo nào có thể đánh đồng cùng Thiên Địa Bảo Giám.

- Bệ hạ, nếu ngài có thể cầu được Tam Thanh Thánh Linh hoặc Trảm Tiên Phi Đao, Thiên Đình mới có niềm tin.

Dương vương mẫu nghiêm túc nói, đây cũng không phải chuyện nàng một người suy nghĩ, rất nhiều Chính thần tìm nàng đưa ra thỉnh cầu như thế, hi vọng nàng có thể ở bên cạnh thổi gió bên tai Thiên Đế. Thiên Đế đã sớm đã nghe qua âm thanh tương tự, hắn cảm thấy vô cùng phiền phức, nhưng hôm nay Địa Tiên chi tổ sắp xuất thế, vừa nghĩ tới mình sắp đối mặt Thiên Địa bảo giám, trong lòng hắn liền run rẩy.

Có lẽ thật nên đi một chuyến.

Chuyện Bàn Đào đại hội đã truyền ra, truyền đến mỗi một góc Côn Luân giới, trên trời và nhân gian đều đang thảo luận, mà trong khoảng thời gian này càng ngày càng nhiều võ giả đi vào Côn Luân giới.

Chương 976 - Chí bảo của Đạo Tổ (2)

Cuộc chiến với kiếp số Vạn Đạo đại hội để Tiên đạo tỏa ra hào quang rực rỡ, Võ Tổ tự mình đánh nhịp, để võ giả Thần Võ giới đi tới Côn Luân giới trao đổi, năm chiếc thiên thuyền to lớn đã dừng sát ở gần Côn Luân giới, sau khi Thần Võ giới và Thiên Đình thương nghị xong, võ giả có thể tự động tiến vào Côn Luân giới, nhưng nếu phạm tội, Thiên Đình có tư cách dựa theo thiên quy làm việc.

Thái độ của Thần Võ giới làm cho Thiên Đình rất hài lòng, cho nên Thiên Đình cũng nể tình, còn giới thiệu Côn Luân giới cho Thần Võ giới.

Phong Dục làm người đứng đầu Thất Thập Nhị Thần Động cũng tới đây, hắn mang theo một nhiệm vụ, muốn trợ giúp

Thái Thượng Côn Luân đạt được tiên pháp.

Nghe nói Côn Luân giới chính là do một trăm phương võ giới trong cuộc chiến võ giới tạo thành, Phong Dục sinh ra kính nể thật sâu với Đạo Tổ, không chỉ là hắn, những võ giả khác cũng cảm giác như thế.

Cuộc chiến võ giới cũng không phải bí mật, tuyệt đại đa số võ giả cũng biết, thì ra Côn Luân giới là từ một đám võ giới bị Thần Võ giới từ bỏ tạo thành, bọn hắn bội phục từ tận đáy lòng.

Một số võ giả còn nhận biết Thường tộc, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, cố nhân gặp nhau, càng cảm khái.

Võ giả Minh tộc cũng tới.

Trong thiên cung.

Thất Minh Vương đang chiêu đãi mấy võ giả Minh tộc, bọn hắn nhìn thấy Thất Minh Vương cực kỳ phấn khởi, phải biết Thất Minh Vương có thể là vạn cổ thiên kiêu được Minh tộc bồi dưỡng, trước đó cho rằng hắn đã chết, Minh tộc giận dữ, còn đại náo một trận.

- Thất Minh Vương, tại sao ngài không trở về Minh tộc, chẳng lẽ Đạo Tổ khó xử ngài?

Một lão giả mặc áo bào đen trầm giọng hỏi, mặc dù Đạo Tổ rất mạnh, nhưng tôn nghiêm Minh tộc không thể bị chà đạp.

Thất Minh Vương lắc đầu, nói:

- Từ khi vạn đạo thế gian mở ra, Đạo Tổ đã sớm không còn hạn chế chúng ta, thậm chí còn truyền âm nói cho ta biết, ta có thể trở về Minh tộc thăm viếng, nhưng ta không muốn lãng phí thời gian, ta phải tu tiên.

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt hắn tỏa ánh sáng, thần sắc phấn chấn.

Tu tiên!

Đám người đưa mắt nhìn nhau, đối với Tiên đạo, bọn hắn sớm có nghe thấy, thậm chí có tận mắt nhìn thấy.

Bất quá theo bọn hắn nghĩ, Đạo Tổ chẳng qua là thực lực đủ mạnh, mới thể hiện ra Tiên đạo mạnh mẽ, nhưng thái độ của Thất Minh Vương làm cho bọn hắn dao động.

- Các ngươi đến rất đúng lúc, lập tức sẽ muốn chọn ra Địa Tiên chi tổ. Khi đó Địa Tiên chi tổ chấp chưởng Thiên Địa bảo giám, các ngươi có lẽ có thể kiến thức được sự mạnh mẽ của Thiên Địa bảo giám.

Thất Minh Vương tiếp tục nói, nhắc lên Thiên Địa bảo giám, hắn đã khắc chế không được kích động trong lòng của mình.

Thiên Đế còn như vậy, huống chi những người khác.

Không biết có bao nhiêu người khát vọng đạt được pháp bảo của Đạo Tổ, nhất là những người ở gần Đạo Tổ như bọn hắn, người nào đều muốn, ngay cả ở Bạch Kỳ tại Tử Tiêu cung cũng muốn.

- Như thế nào là Địa Tiên chi tổ?

Một vị võ giả khác hỏi, những người khác cũng cảm thấy rất hứng thú với kết cấu quyền lực của Tiên đạo.

Thất Minh Vương theo đó giới thiệu về Địa Tiên chi tổ, người ở đây đều là nhân tinh, cũng vì quyền lực mà tranh đấu qua, nghe hắn giới thiệu xong, đều âm thầm bội phục.

Thiên Đình vốn là Đạo Tổ sáng tạo, Thiên Đế cũng là con trai duy nhất của Đạo Tổ, Đạo Tổ lại có thực lực tuyệt đối, bố trí thành lập Địa Tiên chi tổ, rõ ràng chính là mưu lợi vì chúng sinh.

Đặt ở vạn cổ thế gia vọng tộc bọn hắn, có thể sẽ không để ý đến suy nghĩ của chúng sinh thiên địa, trong mắt bọn hắn, chúng sinh phải làm việc cho bọn họ.

Thất Minh Vương từ đáy lòng cảm khái nói:

- Tu tiên lâu như vậy, ta đột nhiên phát hiện, cũng không phải nhất định hi sinh người khác mới có thể thành toàn cho mình, ta thậm chí kiến nghị Minh tộc gia nhập Tiên đạo. Bỏ võ tu tiên.

Vừa dứt lời, sắc mặt đám võ giả Minh tộc đại biến.

Đây chính là lời nói tru tâm.

Nếu truyền đi, Thần Võ giới sẽ cho ằng Minh tộc phản nghịch?

Ai cũng rõ ràng, Thần Võ giới mặc dù để cho bọn họ tới Côn Luân giới trao đổi, nhưng chỉ có thể là hấp thu truyền thừa của Tiên đạo, không thể vứt bỏ căn cơ Võ đạo, mà muốn vạn cổ cường tộc vứt bỏ võ tu tiên, điều này là không thể nào.

Bọn hắn đã tiêu bao nhiêu năm, mới có thể tu luyện cho tới trình độ như bây giờ?

Đám võ giả Minh tộc hai mặt nhìn nhau, đều xem thấu ý nghĩ lẫn nhau.

Sự mê hoặc của Tiên đạo còn muốn khủng bố hơn trong tưởng tượng của bọn hắn.

Nhất định phải cẩn thận.

Theo càng ngày càng nhiều võ giả Thần Võ giới gia nhập, Tu Tiên giới trở nên náo nhiệt, vì sau này trải đường, rất nhiều giáo phái tu tiên đều nhiệt tình chiêu đãi võ giả Thần Võ giới.

Bọn hắn sau này nhất định sẽ đi ra Côn Luân giới, sớm ngày kết giao nhân mạch, có trợ giúp bọn hắn tiến vào Huyền Hoàng Đại Thiên Địa phát triển.

Mỗi năm đi qua, kỳ hạn ngàn năm cuối cùng cũng đến.

Thần Du đại thiên địa nghênh đón thời kì đỉnh phong nhất mấy trăm năm khó gặp một lần, số lượng tín đồ cùng xuất hiện đánh vỡ ghi chép.

Mặc dù Địa Tiên chi tổ chỉ có một vị, nhưng không trở ngại tuyệt đại đa số tín đồ tò mò.

Vô số tín đồ trông mong đối đãi, chờ đợi lấy Đạo Tổ hiện thân.

Hồ Uyên, Khương Thiên Sinh cũng tới, hai người cách nhau rất xa. Không có tìm được lẫn nhau, nhưng bọn hắn rõ ràng đối phương đều có mặt.

- Khương Thiện, ngươi cảm thấy Địa Tiên chi tổ sẽ là ai? Người Tu Tiên giới có được thanh danh, có thể so sánh với Thiên Đình cũng không nhiều.

Khương Thiên Mệnh dùng cùi chỏ đụng đụng Khương Thiện, trêu tức cười hỏi.

Sau khi trở ra từ Hắc Ám Hoàng Tuyền, Khương Thiện đã thay đổi. Dị thường điệu thấp, nỗ lực khắc chế sát ý, chờ đợi mười tám tầng địa ngục được kiến thiết xong.

Vị Vạn Cổ Sát Tinh này thu liễm sát khí, lộ ra nội liễm.

Mặt Khương Thiện không biểu tình, nói:

- Xem không phải công danh đức vọng, mà là công đức thiện nghiệp, Thiên Đế cũng đang thảo luận cùng cá Thiên Quân, Thiên Sư, Tinh Quân về việc này.

Địa Tiên chi tổ tạo thành động tĩnh đã gần với Đạo Tổ giảng đạo, nhìn vào lực ảnh hưởng hiện tại, đã chú định Địa Tiên chi tổ có địa vị cực cao.

Chương 977 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (1)

Trong Thần Du đại thiên địa, tiếng người huyên náo.

Các tín đồ một bên chờ đợi, một bên thảo luận người nào có thể trở thành Địa Tiên chi tổ, Tu Tiên giả tuy nhiều, nhưng người có thể đi đến mức độ thiên hạ đều biết thì lác đác không được bao nhiêu, những người này đều là tâm tình khẩn trương, cực kỳ không yên.

Không sợ không đạt được thứ mình mong muốn, chỉ sợ đã rất gần, lại bỏ lỡ cơ hội, kết quả như vậy sẽ tạo thành hối hận không thể ngăn chặn, cảm xúc không cam lòng.

Một cỗ uy áp mênh mông buông xuống, khiến cho hết thảy tín đồ yên lặng, bọn hắn ngẩng đầu nhìn lại.

Trên tầng tầng biển mây, đỉnh trời tựa hồ lập loè một tia ánh sáng màu tím, như sao trời ngoài thiên ngoại, xa xôi như vậy.

- Ngàn năm kỳ hạn đã đến, Địa Tiên chi tổ cũng nên được chọn ra.

- Địa Tiên chi tổ sẽ quản lý hết thảy Tu Tiên giả nhân gian, bất kể chủng tộc.

Tiếng nói của Đạo Tổ rơi xuống, quanh quẩn toàn bộ Thần Du đại thiên địa, vô số tín đồ nghe qua cảm xúc sục sôi.

Quản lý hết thảy Tu Tiên giả nhân gian.

Quyền lực này…

- Hết thảy có mười người có đại công đức có thể đảm nhiệm Địa Tiên chi tổ, hiện tại mở ra Địa Tiên sát hạch.

Nương theo Đạo Tổ nói xong, mười thân ảnh bay lên bay lên, Hồ Uyên bất ngờ ở trong đó, những người khác đều là giáo chủ một phương đại giáo phái hoặc là thánh hiền đương thế một phương thổ địa, tất cả đều là hạng người danh chấn thiên hạ.

Bọn hắn được lực lượng của Đạo Tổ dẫn dắt, sánh đôi mà đứng, đi theo nhắm mắt lại, đỉnh đầu bọn họ có kim quang bay lên, toát ra ánh sáng trùng thiên, bên trong phản chiếu huyễn cảnh mà bọn hắn đang gặp phải.

Đây là huyễn cảnh sát hạch do Khương Trường Sinh thiết kế, ở trong khảo hạch, sẽ tạm thời che giấu nhân quả Địa Tiên chi tổ, để bọn hắn quên việc tranh cử Địa Tiên chi tổ, tưởng lầm đây là hiện thực.

Vô luận người nào trở thành Địa Tiên chi tổ đều sẽ khiến thiên địa rung chuyển, không bằng để chúng sinh cùng một chỗ nhìn thấy trận sát hạch này, để bọn hắn hiểu rõ như thế nào Địa Tiên chi tổ.

Ải thứ nhất, ngẫu nhiên gặp phàm linh đang lâm vào cảnh khó, những người này có thể ra tay giúp đỡ hay không.

Trong mười người được tuyển chọn, chỉ có một vị thờ ơ, trực tiếp đi qua, màn trời trong huyễn cảnh của hắn tan thành mây khói, hắn theo đó tỉnh lại.

- Cái này bị đào thải rồi?

- Nói thật đổi lại là ta, ta cũng lười nhìn liếc mắt.

- Chủ quan.

- Địa Tiên chi tổ thì nên có trái tim thương hại chúng sinh.

- Không ngờ vị giáo chủ này là giả vờ đại thiện.

Các tín đồ nghị luận ầm ĩ, vị giáo chủ kia lấy lại tinh thần xấu hổ không thôi, đi theo rơi xuống đất.

Lúc này, cửa thứ hai bắt đầu.

Cửa thứ hai là đối mặt sinh linh không phải đồng tộc, có nguyện ý xuất thủ cứu giúp hay không, lại đào thải hai vị.

Cửa thứ ba là đối mặt Thiên Đình, nếu như Thiên Đình muốn chung phạt nhân gian, bọn hắn có dám vì chúng sinh mà đứng ra hay không, một cửa này trực tiếp chỉ còn lại có ba vị.

Hồ Uyên kiên trì nổi.

Mặc dù chỉ là huyễn cảnh, nhưng các tín đồ xác thực bội phục ba người này, Thiên Đình có thể là thế lực chí cao nhất Côn Luân giới, dám vì chúng sinh mà đứng ra đối mặt với Thiên Đình, dũng khí tuyệt đối để bọn hắn kính nể.

Cửa thứ tư, đại kiếp buông xuống, Côn Luân giới thất thủ, Thiên Địa bảo giám thông báo cho bọn hắn, Thiên Địa bảo giám sẽ dẫn đầu bọn hắn chạy trốn, cũng hoặc là hi sinh bọn hắn, đổi lấy lực lượng đối kháng đại kiếp.

Một cửa này vô cùng dày vò, ba người còn lại đều lâm vào trong do dự, huyễn cảnh trong màn trời phản chiếu lấy vẻ mặt xoắn xuýt của bọn hắn, cũng dẫn động hết thảy tín đồ.

- Vô luận người nào thành công, bọn hắn đều có tư cách trở thành Địa Tiên chi tổ.

- Trở thành Địa Tiên chi tổ cần có giác ngộ hi sinh chính mình?

- Đây mới là Địa Tiên chi tổ, mà không phải người cầm quyền chúng ta cứ nghĩ, Đạo Tổ cũng là suy nghĩ vì chúng sinh.

- Đạo Tổ thật sự thần thông quảng đại, ba vị này đều là cao thủ Tu Tiên giả đỉnh tiêm, vậy mà không phát hiện được đây là huyễn cảnh.

- Nói thật, nếu là ta, ta khẳng định lựa chọn một mình trốn đi.

Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ đứng chung một chỗ, bọn hắn cũng đang đổi vị trí suy nghĩ, nếu là bọn họ, sẽ làm ra lựa chọn như thế nào.

Bọn hắn không thể lừa gạt mình, bọn hắn làm không được cái gọi là vì chúng sinh mà hi sinh mình.

Thiên Đế cũng đang nghĩ lại chính mình, mình thật sự có giác ngộ dùng thủ hộ chúng sinh Côn Luân giới làm nhiệm vụ cho mình không?

Theo Thiên Đình càng ngày càng mạnh, tâm thái của các tiên thần cũng đang chuyển biến, dù sao lý tưởng là rất dễ chết lặng, mà lợi ích trước mắt lại càng dễ động nhân tâm.

- Ta nguyện ý hi sinh chính mình.

Một âm thanh truyền ra từ trong màn trời, rõ ràng truyền vào trong tai hết thảy tín đồ, ngữ khí kiên định.

Chính là Hồ Uyên.

Quyết định của hắn đưa tới tiếng hoan hô động trời.

Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc, Khương Thiên Sinh, Đông Hải long vương và những người quan tâm Hồ Uyên đều lộ ra nụ cười.

Ổn!

Trước mặt thần thông cường đại của Khương Trường Sinh, người tham gia khảo hạch cảm thụ là thật, bọn hắn cho rằng mình đã trở thành Địa Tiên chi tổ, bọn hắn làm ra lựa chọn đều là bằng bản tâm mà làm, cũng không có giả dối.

Hai người tham gia khảo hạch khác cuối cùng lựa chọn cứu mình, đến tận đây, Hồ Uyên trở thành Địa Tiên chi tổ.

Tiếng náo động trong Thần Du đại thiên địa đi đến một đỉnh điểm khác.

Đạo Tổ tuyên bố Hồ Uyên trở thành Địa Tiên chi tổ, cũng để hắn đi tới Tử Tiêu cung của Tam Thập Tam Trọng Thiên, sau đó, uy áp của Đạo Tổ tan biến.

Những người thất bại kia thì xấu hổ không thôi, dồn dập rời khỏi Thần Du đại thiên địa.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc mở mắt, nhìn về phía Khương Trường Sinh, hoang mang hỏi:

- Trường Sinh ca ca, sát hạch như thế, những người thất bại kia có thể đi hướng cực đoan hay không?

Cảnh giới càng cao, càng sĩ diện.

Chương 978 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (2)

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Nếu như bởi vậy mà đi con đường cực đoan, vậy không có việc này, cũng sẽ như thế, cũng không phải bởi vì áp bách mà có động cơ, đều là tự làm tự chịu.

- Đúng đây, cho dù bọn họ làm loạn, vậy thì giao cho Địa Tiên chi tổ đi giải quyết, vừa hay chứng minh năng lực của mình.

Bạch Kỳ cười nói, khóe miệng của nàng ngăn không được giương lên, Hồ Uyên thành tựu Địa Tiên chi tổ, xem như nàng đặt cửa đúng rồi.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói:

- Có thể gắng gượng qua bốn cửa ải kia, vô luận thiên tư như thế nào, xác thực nên được chức Địa Tiên chi tổ.

Bạch Kỳ gật đầu, nàng cũng đổi mới nhận biết với Hồ Uyên, tiểu tử này là thật lòng mang thiên hạ.

Hai nữ trò chuyện, một bên khác, Hồ Uyên cũng đang lao tới Thiên Đình.

Theo nhân gian đi vào Thiên Đình dùng thời gian mấy ngày, dù sao Thiên Đình cũng không có hoàn toàn bao trùm bầu trời Côn Luân giới, bất quá Thiên Đình đã mở rộng, tứ đại Thiên Môn cách xa nhau xa xôi, đằng sau chính là truyền tống trận.

Lúc Hồ Uyên đi vào Bắc Thiên môn, được các thiên binh thiên tướng kính yêu, dồn dập tán dương hắn khó lường.

Các tín đồ đều thấy được quá trình sát hạch, tuyệt đại đa số tín đồ đều sẽ không nghi vấn Hồ Uyên, có Địa Tiên chi tổ dạng

này, bọn hắn mới yên tâm.

Còn chưa tới Tam Thập Tam Trọng Thiên, Hồ Uyên đã lần lượt gặp được nhóm Chính thần của Thiên Đình, ngay cả tam đại Thiên Quân, Tử Vi đại đế cũng tới, đều tán dương, chúc mừng hắn, như thế khiến cho tâm tình đang kích động của hắn dần bình phục lại.

Trở thành Địa Tiên chi tổ, hắn không thể thiếu liên hệ với đại nhân vật các phương, sau đó chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Đi vào tầng thứ mười, hắn gặp được Thiên Đế.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy được Thiên Đế.

Thiên Đế hết sức ôn hòa, còn tự mình dẫn hắn đi tới Tam Thập Tam Trọng Thiên, trên đường đi, Thiên Đế giới thiệu cho hắn toàn bộ Côn Luân giới, khiến cho hắn thực sự hiểu rõ đến Côn Luân giới có bao lớn, nhân gian rộng lớn đến mức nào.

Muốn chấp chưởng Tu Tiên giới nhân gian, rất khó.

Hồ Uyên cảm nhận được áp lực, đồng thời cũng tràn ngập đấu chí.

Đi vào Tam Thập Tam Trọng Thiên, Thiên Đế lui ra, Hồ Uyên hít sâu một hơi, đi vào trước cổng chính Tử Tiêu cung.

Nhìn Tử Tiêu cung nguy nga, tâm tình của hắn không yên.

Còn chưa chờ hắn hành lễ, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi ở trên người hắn, khiến cho hắn không thể động đậy, hắn không có kinh hoảng, hắn tin tưởng Đạo Tổ sẽ không hại hắn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, một cỗ trí nhớ khổng lồ chui vào trong óc của hắn, chính là trí nhớ truyền thừa về Thiên Địa bảo giám.

Khương Trường Sinh lại trợ giúp hắn chưởng khống Thiên Địa bảo giám, chẳng qua là mượn, cũng không phải đưa tặng, dĩ nhiên, chỉ cần hắn không làm sai chuyện, Thiên Địa bảo giám sẽ một mực ở trong tay hắn.

Thật lâu sau, đợi Hồ Uyên tỉnh lại, trong tay đã nhiều thêm một Thiên Địa bảo giám. Thấy bốn chữ Thiên Địa bảo giám, hô hấp của hắn dồn dập, vội vàng quỳ lạy Tử Tiêu cung, cảm tạ Đạo Tổ.

- Từ nay về sau, ngươi là Địa Tiên chi tổ, nghĩ kỹ đạo hiệu của ngươi chưa?

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền ra, mười phần đạm mạc.

Lúc trước dạy bảo Hồ Uyên, hắn dùng chính là một âm thanh khác, cho nên Hồ Uyên không có nhận ra.

- Ta gọi Vong Trần!

Hồ Uyên kiên định nói, Vong Trần là tên sư phụ cho hắn, hắn một mực nhớ kỹ, chờ đến trở thành Địa Tiên chi tổ lại dùng, đến lúc đó tên Vong Trần sẽ truyền khắp thiên hạ, sư phụ hắn tất có thể nghe thấy.

Nghĩ tới sư phụ biết được hắn trở thành Địa Tiên chi tổ, hắn đã khó nén sự kích động.

Trong Tử Tiêu cung, thần sắc Bạch Kỳ đầy kinh ngạc, Mộ Linh Lạc cũng sửng sốt, hai nữ vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

- Từ nay về sau, Hồ Uyên chấp chưởng Thiên Địa bảo giám, giám thị Tiên đạo nhân gian, thành Địa Tiên chi tổ, đạo hiệu Vong Trần, có thể xưng Vong Trần đại tiên.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, lần này là vang vọng toàn bộ Côn Luân giới.

Vong Trần đại tiên.

Đây là người thứ nhất trong Côn Luân giới có được danh xưng Đại Tiên, còn là Đạo Tổ chính miệng định ra.

Hồ Uyên nghe xong, càng thêm xúc động.

- Sư phụ, ngài đã nghe chưa! Ta đã được Đạo Tổ tán thành.

Trong lòng Hồ Uyên không thể tránh khỏi sinh ra đắc ý cùng hào hùng, rất chờ mong gặp lại sư phụ.

- Đi xuống đi, ta sẽ quan tâm hành động của ngươi.

Tiếng nói Đạo Tổ vừa ditws, một cơn gió màu xanh thôi Hồ Uyên đi, hắn run sợ phát hiện mình vậy mà không thể phản kháng.

Cỗ thanh phong này đưa hắn đưa trở về nhân gian.

Mà các nơi trong nhân gian thì đang lâm vào sóng to gió lớn.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đang truy hỏi chuyện của Vong Trần.

Bạch Kỳ quả thật rất xúc động về chuyện Vong Trần xuất hiện, dù sao đã có hon hai nghìn năm chưa từng gặp qua Vong Trần, không ngờ Hồ Uyên tiểu tử kia chính là Vong Trần chuyển thế.

Mộ Linh Lạc thỉnh thoảng sẽ thoáng hiện trí nhớ của kiếp trước, lại thêm ở chung lâu cùng Bạch Kỳ, cũng từng nghe nói về sự tích của Vong Trần.

Khương Trường Sinh nhún vai nói:

- Không sai, hắn chính là Vong Trần, bất quá việc này không cần tuyên dương ra ngoài, ngược lại đã không có bao nhiêu người nhớ được Vong Trần năm đó.

Kiếp trước của Vong Trần vốn cũng không phải người nổi danh.

- Cũng không biết tiểu tử này khi nào thức tỉnh trí nhớ kiếp trước.

Bạch Kỳ một mặt mong đợi nói, cố nhân năm đó trong Long Khởi quan sân cũng không nhiều, Vong Trần là một trong người sớm nhất vào ở.

Làm cho nàng cảm động nhất là chủ nhân coi trọng cố nhân như thế, sau này nếu nàng mắc nạn, chủ nhân tất sẽ không đứng ở ngoài quan sát, cho dù chết, cũng có thể chuyển thế.

Khương Trường Sinh không có để ý tới các nàng nữa, xử lý xong Địa Tiên chi tổ, hắn cũng nên chuyên tâm bế quan.

Đến mức Bàn Đào đại hội phía sau, hắn lười đi quan tâm, tin tưởng Mộ Linh Lạc có thể xử lý tốt.

Trật tự của tam giới xem như được xây dựng thành công, hắn cũng nên an tâm bế quan, bế quan thật dài.

Đến mức võ đạo đại kiếp, nhập gia tùy tục, hắn nhất định phải không ngừng mạnh lên mới có thể ứng đối kiếp nạn theo nhau mà đến.

Chương 979 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (1)

Sau khi trở thành Địa Tiên chi tổ, Vong Trần đại tiên được bạn thân Khương Thiên Sinh mời đi vào Thiên Cảnh, để Thiên Cảnh chế tạo đạo tràng cho hắn, ở vào trong núi sâu.

Vong Trần đại tiên không có từ chối, sự gia nhập của hắn cũng làm cho Thiên Cảnh phấn chấn.

Tại một năm đạo tràng được xây dựng thành công, hắn lợi dụng Thiên Địa bảo giám, nói cho thiên địa vạn vật, trăm năm sau sẽ giảng đạo, chuyện này dẫn tới tiếng vọng cực lớn.

Người thấp cảnh giới có thể tới tìm cầu cơ duyên, người cảnh giới cao có thể thừa cơ kết giao với Vong Trần đại tiên.

Cầm trong tay Thiên Địa bảo giám, Vong Trần đại tiên đã là có thể sánh vai cùng Thiên Đế, thậm chí có người xưng Thiên giới Thiên Đế, Nhân gian Vong Trần đại tiên, âm Phủ chủ nhân Địa Phủ, là ba người có quyền lực chí cao nhất gần với Đạo Tổ.

Lời này cấp tốc truyền ra khắp Tu Tiên giới, định nghĩa trật tự tam giới.

Sau đó, Thiên Đình mở ra Bàn Đào đại hội, Thiên Đế mời Vong Trần đại tiên cùng chủ nhân Địa Phủ Hình Thủ, ba người một bàn, triệt để xác nhận địa vị bọn hắn ngàng hàng nói chuyện.

Bàn Đào đại hội mức dị thường náo nhiệt, Bàn Đào có thể gia tăng thọ nguyên càng để quý khách tam giới mở rộng ánh mắt, lần này còn mời một chút võ giả của Thần Võ giới.

Theo số lượng lớn võ giả thiên ngoại buông xuống, Thần Võ giới một phương phát hiện bọn hắn không thể đem Tiên đạo

phương pháp tu hành mang ra Côn Luân giới, chỉ có thể ở Côn Luân giới tu tiên, điều này để bọn hắn thất vọng đối với Tiên đạo.

Bọn hắn không có phát hiện chính là, võ giả đi lần này bắt đầu dần dần thành tín đồ của Đạo Tổ, Thần Du đại thiên địa trong bóng tối phát huy ra lực ảnh hưởng mà Thần Võ giới không cách nào tưởng tượng.

Đạo Tổ mở ra vạn đạo thế gian, lại cứu trợ Thần Võ giới, quan hệ giữa Côn Luân giới và Thần Võ giới đang ở trong thời kỳ rất thân mật, hai bên tuy có ma sát nhỏ, nhưng không đáng để ý, Võ Tổ thậm chí còn muốn thành lập càng nhiều quan hệ hợp tác với Côn Luân giới, không chỉ Võ Tổ, Thần Võ giới không ngừng phái tới người cầm quyền các cấp thương lượng với Thiên Đình.

Thiên hạ thiên ngoại dồn dập hỗn loạn, huyễn cảnh khác biệt diễn lại chuyện xưa khác biệt, có phấn khích, có bi thảm, mà hết thảy điều này đã bị Khương Trường Sinh ném ở sau ót, hắn chuyên tâm tu luyện, cảm ngộ nhân quả chi đạo.

Xuân đi thu đến, bốn mùa thay đổi.

Phàm nhân luân hồi, tuế nguyệt như thoi đưa.

Thương hải tang điền, Thanh Sơn còn đó.

Từ sau khi Vong Trần đại tiên giảng đạo, tên Kim Đan Đại Đạo được truyền ra khắp Tu Tiên giới, được tôn sùng là tu tiên chi pháp thượng thừa nhất Tu Tiên giới, hắn chẳng qua là giảng thiên cơ sở của Kim Đan Đại Đạo, đã mang đến tập tục mới cho Tu Tiên giới.

Thiên Cảnh, Kinh Thành, trong đình viện Long Khởi sơn ngày xưa của Đạo Tổ.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân, Thái Oa, Thái Hi, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Thanh Nhi tề tụ ở đây.

- Đạo Tổ bế quan bao lâu, lần này đều dài hơn dĩ vãng?

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi.

Từ sau khi Thiên Đình thành lập, hắn cũng rất ít gặp lại Khương Trường Sinh, nhưng hắn một mực chú ý Khương Trường Sinh, những người khác cũng như thế, đều là thông qua Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, nhất là Bạch Kỳ, tên này trong ngày thường không cố gắng tu luyện, chỉ ưa thích chạy tán loạn khắp nơi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Cảnh giới tu tiên càng cao, cần bế quan thời gian càng dài, huống chi, quan hệ bây giờ giữa Côn Luân giới và Thần Võ giới đang rất tốt, không cần hắn lại vất vả, ta cũng chuẩn bị bế quan thời gian dài, trùng kích thêm một tầng cảnh giới.

Mọi người gật đầu, cảnh giới của Đạo Tổ cũng không phải bọn hắn có thể phỏng đoán.

Cơ Võ Quân cười nói:

- Ta cũng chuẩn bị bế quan, lần sau gặp nhau, chỉ sợ ít nhất cũng trăm năm sau.

Bạch Kỳ bĩu môi nói:

- Cũng chỉ có ta không chịu nổi bế quan như thế?

- Ha ha, có thể là tư chất ngươi không được!

Diệp Tầm Địch trêu chọc.

- Nói hươu nói vượn, tư chất của ta đã đi qua chủ nhân cải tạo, sớm đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

- Chúng ta cũng như thế, cho nên chênh lệch giữa ngươi và chúng ta cũng không có được thu hẹp.

- Ồ? Xem ra ngươi không muốn Tử Cơ Băng Ngọc Thảo nữa.

- Đừng, ta sai rồi!

- Này còn tạm được.

Thấy Bạch Kỳ cùng Diệp Tầm Địch đấu võ mồm, mọi người đều cảm thấy buồn cười.

Thật ra không chỉ Diệp Tầm Địch, những người khác cũng thường xuyên xin Bạch Kỳ giúp đỡ, Bạch Kỳ giao thiệp còn

rộng hơn Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, chủ yếu là hai nữ vội vàng tu luyện, không rảnh làm những thứ này.

Côn Luân giới quá lớn, rất nhiều thiên tài địa bảo hiếm hoi, không phải ngồi ở vị trí cao nói một câu là đạt được, mạng lưới giao thiệp của Bạch Kỳ cực lớn, đại bộ phận đều có thể tìm được trong khoảng thời gian ngắn, đưa mắt nhìn khắp Côn Luân giới, chỉ sợ trừ Đạo Tổ, không người nào ở phương diện này có thể so bằng nàng.

Thanh Nhi tò mò hỏi:

- Vong Trần đại tiên thật chính là Vong Trần ngày xưa làm bạn với Đạo Tổ kia?

Nàng vừa nói ra chủ đề này, kéo suy nghĩ của mọi người vào trong vòng xoáy hồi ức.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Giống như Tử Ngọc, Tú Nhi, Thiên Sinh đều chuyển thế, Vong Trần làm bạn hắn như vậy lâu, đương nhiên sẽ không bị hắn bỏ đi, ngươi suy nghĩ một chút, phàm là người kết thiện duyên với hắn, người nào bị quên lãng?

Kiếm Thần gật đầu nói:

- Không sai, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Dương Chu bọn hắn cũng đã một mình đảm đương một phía, Đạo Tổ mặc dù không thích du lịch thiên hạ, nhưng hết sức trân quý người đã từng làm bạn với hắn.

Bọn hắn bắt đầu nhớ lại sự tích hơn hai ngàn năm trước, khi đó còn không có Thiên Đình, không có Tiên đạo, thậm chí còn không có tiếp xúc được thiên ngoại.

Khi đó không có mối nguy không ngừng về địa vị bây giờ, kém xa thích ý, an tâm như hiện tại, nhưng bọn hắn sẽ không quên quá khứ.

Ít nhất khi đó, bọn hắn cách Đạo Tổ rất gần. Nhắc đến Vong Trần đại tiên, mọi người bắt đầu trò chuyện về các vấn đề phong vân gần đây của Tu Tiên giới.

Chương 980 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (2)

Từ sau khi Yêu Tộc Chí Tôn mở rộng Tiên đạo trong yêu tộc, càng ngày càng nhiều Yêu quái quật khởi, thậm chí trợ giúp Yêu Tộc Chí Tôn bắt đầu chiếm đoạt yêu tộc khác, sau khi Côn Luân giới thành lập, trên ngàn võ giới dung hợp, Yêu Tộc Chí Tôn nắm giữ yêu tộc tự nhiên trở nên không đáng chú ý, nhưng bây giờ rất có xu thế chiếm đoạt Yêu tộc Côn Luân giới.

Nhất là Kinh Thiên đại thánh quật khởi.

- Công pháp mà Kinh Thiên đại thánh đang dùng rất giống Kim Đan Đại Đạo, hắn còn tinh thông Đại Sát Thất Thập Nhị Biến, chẳng lẽ…

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Không sai, hắn chính là đệ tử của Vong Trần đại tiên, vẫn là ta tự mình đưa hắn tới, tác hợp duyên phận cho sư đồ bọn hắn, không chỉ như thế, vị Kinh Thiên đại thánh này chính là kỳ yêu năm đó xuất thế đã kinh động tam giới.

Vừa dứt lời, mọi người càng thêm kinh ngạc, tiểu yêu năm đó kinh động tam giới có thể dẫn tới thảo luậntrong một đoạn thời gian rất dài, mãi đến khi chuyện Địa Tiên chi tổ sắp đến mới bị tam giới quên đi, không ngờ bị Bạch Kỳ đạt được.

Mộ Linh Lạc ý vị thâm trường nói:

- Yêu tộc có Bạch Kỳ cái tên này, há có thể không cường thịnh?

Người đều có tư tâm, tư tâm Bạch Kỳ chính là yêu tộc.

Thái Oa bỗng nhiên nói:

- Sau khi Côn Luân giới sinh ra, chưa từng xuất hiện chủng tộc mới, các ngươi nói, ta nếu sáng tạo một nhánh chủng tộc, có thể có đại công đức hay không?

Mọi người đều là nhìn về phía nàng, ngay cả Thái Hi một bên không thích nói chuyện cũng quay đầu nhìn về phía nàng.

Vẻ mặt Thái Oa bình tĩnh, rất rõ ràng, đây cũng không phải ý tưởng vừa đột phát của nàng.

Cơ Võ Quân trầm ngâm nói:

- Trước kia Đạo Tổ giảng đạo nhắc qua công đức, phàm là có trợ giúp đối với thiên địa vận hành, đều tính là công đức, nếu như có thể sáng tạo ra chủng tộc trợ giúp quy tắc thiên địa, có lẽ thật có thể được cho là đại công đức.

Thái Oa gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Làm sao sáng tạo? Ngươi muốn thành thân với dị tộc?

Bạch Kỳ trừng lớn hai mắt, tò mò hỏi.

Thái Oa nghe xong, không khỏi trừng mắt về phía nàng, hừ lạnh một tiếng, nói theo:

- Ta nhớ được Đạo Tổ trước kia có nói cho chúng ta về câu chuyện Nữ Oa tạo ra con người, vì sao ta không thể dùng thiên tài địa bảo sáng tạo chủng tộc mới?

Đề nghị này ngược lại để Bạch Kỳ càng thêm cảm thấy hứng thú.

Các nàng càng trò chuyện càng hăng say, cuối cùng Bạch Kỳ quyết định tham gia kế hoạch này.

Những người khác thì hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không có hứng thú, chỉ muốn đem thời gian dùng vào việc tu hành.

Thần Võ giới, tổng giới.

Trong một tòa cung điện quạnh quẽ, Phong Dục đứng ở trước mặt Thái Thượng Côn Luân, nhìn chằm chằm Thái Thượng Côn Luân luyện công, lông mày của hắn hơi nhíu.

- Vì sao luyện không được công pháp tu tiên này?

Thái Thượng Côn Luân mở mắt hỏi, lời nói đầy hoang mang.

Phong Dục hỏi:

- Chẳng lẽ là công pháp có vấn đề?

Thái Thượng Côn Luân có thể là đại biểu cho tư chất đứng đầu nhất võ đạo, nếu như công pháp không có vấn đề, chẳng lẽ tu hành Tiên đạo vẫn phải có những nhân tố khác?

- Không có vấn đề, công pháp hoàn chỉnh, chẳng qua là ta không thể tụ tập thiên địa linh khí, thiên địa linh khí bị võ đạo linh khí gạt bỏ.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày nói, cảnh giới của hắn cực cao, nhìn càng thêm thấu triệt.

Võ đạo tại gạt bỏ Tiên đạo.

Chuyện này sao có thể?

Ngay cả cổ thuật, linh pháp, nguyên thuật các loại phương pháp tu hành khác đều không bị võ đạo gạt bỏ, vì sao võ đạo sẽ gạt bỏ Tiên đạo?

Mà loại gạt bỏ này hết sức quỷ dị, có một loại lực lượng vô hình không biết được đang trợ giúp võ đạo trấn áp thiên địa linh khí.

- Nếu như công pháp tu tiên ghi thiên địa linh khí là thuần túy nhất, có thể bài xích nó tất nhiên cũng là lực lượng thuần túy nhất, chẳng lẽ là bản nguyên quy tắc võ đạo?

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân lấp lánh, hắn từng nghe tới, bất kỳ hệ thống tu hành nào một khi đại thành liền sẽ trở thành Đại Đạo, mà Đại Đạo chính là hình thức quy tắc cao cấp nhất tồn tại, không thể bắt, không thể cảm ngộ.

Chẳng lẽ đây là hai loại Đại Đạo tranh với nhau?

Nếu như như thế, Đạo Tổ như thế nào đánh vỡ loại hạn chế này?

Chẳng lẽ Đạo Tổ đã cường đại đến có khả năng chống lại Đại Đạo?

Thái Thượng Côn Luân càng nghĩ càng loạn tâm, càng hiểu rõ Đạo Tổ, hắn càng cảm giác Đạo Tổ thâm bất khả trắc.

- Chúa công, ta cần làm gì?

Phong Dục thấy Thái Thượng Côn Luân yên lặng, không khỏi lên tiếng hỏi.

Thái Thượng Côn Luân giương mắt nhìn về phía hắn, nói:

- Nếu tại Tu Tiên giới có thể tu luyện tiên pháp, vậy ngươi cứ đi tới Côn Luân giới, tu tiên ở Côn Luân giới, không có ta mệnh lệnh, không được bỏ dở, cũng không được rời khỏi Côn Luân giới.

Nghe vậy, Phong Dục nhíu mày.

Cảnh giới võ đạo của hắn thật vất vả mới đi đến trình độ hôm nay, để cho hắn lại tu tiên đạo, đây không phải chậm trễ hắn sao?

Nhưng đối mặt với Thái Thượng Côn Luân, hắn không dám từ chối.

- Tuân mệnh!

Phong Dục lĩnh mệnh rời khỏi.

Nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt Thái Thượng Côn Luân lóe lên dị sắc, hắn âm thầm tò mò: Thiên tư của kẻ này rất cổ quái, lực lượng hắn tích chứa tựa hồ có khả năng hấp thu lực lượng khác biệt, cứ để cho hắn thử Tiên đạo một chút.

Phàm là vạn cổ thiên kiêu, đều nắm giữ lấy lực lượng đặc thù, tỷ như lực lượng Thượng Nguyên của Lữ Thần Châu.

Có rất nhiều thiên sinh, có rất nhiều cơ duyên.

Thái Thượng Côn Luân cũng có, cho nên hắn biết rõ lực lượng đặc thù của Phong Dục, cũng không có đi đào móc, tự ngạo của hắn không cho phép hắn đoạt đi lực lượng của thuộc hạ.

Đợi sau khi Phong Dục rời khỏi, đại khái đi qua một canh giờ.

Một hồi tiếng bước chân truyền đến, Thái Thượng Côn Luân trợn mắt nhìn tới, lúc này đứng dậy, chắp tay hành lễ, nói:

- Bái kiến Võ Tổ, không biết vì sao Võ Tổ tới đây?

Người đến rõ ràng là Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ vẫn như cũ mang theo mặt nạ, lộ ra thần bí, hắn vừa đi đến, vừa nói:

- âm Dương Chi Thần sắp quay đầu trở lại, ta không muốn lại ngồi chờ chết, chuẩn bị chủ động xuất kích, ngươi có nguyện đi theo?

Chương 981 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (1)

Đối mặt Bỉ Ngạn võ tổ hỏi thăm, Thái Thượng Côn Luân lúc này trả lời:

- Tự nhiên nguyện ý, xin ngài phân phó.

Võ Tổ tự mình đến đây, việc này tất nhiên phiền toái, mặc dù biết được rất nguy hiểm, Thái Thượng Côn Luân cũng không e ngại.

Trên thực tế, từ sau khi Đạo Tổ ngăn cơn sóng dữ tại Thần Võ giới, hắn dã kìm nén một cỗ lực lượng, hắn muốn chứng minh cho Thần Võ giới xem, hắn quan trọng hơn Đạo Tổ.

Hắn biết rõ Thần Võ giới kiêng kị Đạo Tổ, chẳng qua ở bề ngoài nhất định phải giao hảo cùng Đạo Tổ, Thái Thượng Côn Luân thậm chí hoài nghi Võ Tổ cũng không có nắm chắc đối phó Đạo Tổ.

- Ừm, đối mặt đại kiếp, Thần Võ giới cần cải biến, Thần Võ Chí Thượng không nên có nhiều người như vậy, ta rất xem trọng ngươi.

Bỉ Ngạn võ tổ nói theo, ngữ khí bình tĩnh.

Đây là hắn lần đầu tiên tự mình đến bái phỏng Thái Thượng Côn Luân, trên thực tế, từ sau khi hắn cầm quyền, hắn lạnh nhạt Thái Thượng Côn Luân một quãng thời gian.

- Ta sẽ hết sức.

Thái Thượng Côn Luân trả lời, ngữ khí không kiêu ngạo không tự ti.

Bỉ Ngạn võ tổ nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay toát ra hai dòng khí trắng đen, cấp tốc ngưng tụ thành bộ dáng Thái Cực Song Ngư Đồ, hắn đánh về phía Thái Thượng Côn Luân.

Thái Thượng Côn Luân không có tránh né bình tĩnh tiếp nhận tất cả những thứ này.

Theo hắc bạch nhị khí đánh trên trán Thái Thượng Côn Luân, trán của hắn hiện ra hai ấn ký, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

- Nó sẽ chỉ dẫn ngươi tìm tới Đại Kiếp Tà Số, nếu gặp được nguy hiểm ta cũng có thể tìm tới ngươi.

Bỉ Ngạn võ tổ nói xong, quay người rời khỏi.

Thái Thượng Côn Luân đưa tay sờ lên trán của mình, đợi khí tức Bỉ Ngạn võ tổ tan biến, ánh mắt hắn ngưng tụ, tay phải thăm dò vào cái trán túm một cái, kéo ra hắc bạch nhị khí kia.

- Thần Võ giới thích làm loại tiểu động tác này.

Thái Thượng Côn Luân tự lẩm bẩm, ngữ khí bình tĩnh, hắn bóp hắc bạch nhị khí vào trong lòng bàn tay, lòng bàn tay theo đó hiện ra Thái Cực Song Ngư Đồ.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn lần nữa ngồi xuống, tiếp tục luyện công.

Năm tháng dằng dặc.

Tam Thập Tam Trọng Thiên ở vào trong yên tĩnh vĩnh hằng, lặng yên không một tiếng động.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đột nhiên mở hai mắt ra, hai đạo kim quang doạ người lóe lên liền biến mất, không làm kinh động Mộ Linh Lạc đang tu luyện cùng với Bạch Long đang say ngủ.

Đến mức Bạch Kỳ, không thấy thân ảnh của nàng đâu.

Khương Trường Sinh có loại cảm giác bị đánh thức từ trong mộng, lần này bế quan, hắn đi tắm ở trong nhân quả chi đạo không thể tự kềm chế, giống như thấy một giấc mộng trầm trọng kéo dài, trong lúc đó, Thái Ất đạo quả tự chủ hấp thu thiên địa linh khí, góp nhặt pháp lực, pháp lực của hắn đã đi đến mức độ cực kỳ dư thừa.

Tay phải của hắn bấm ngón tay tính toán, phát hiện mình không ngờ lại bế quan hơn ba trăm năm.

Thiên Cảnh đã đi tới Tuyên Đạo năm chín trăm hai mươi mốt.

Đây là một lần bế quan dài nhất của hắn, sau khi mở mắt, rõ ràng cảm giác được thế gian biến hóa.

Khí tức thiên địa đang biến hóa, nhân quả thiên địa đang biến hóa, hắn thậm chí có loại cảm giác đi vào một thế giới khác.

- Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba, đến tột cùng là cái gì..

Trong lòng Khương Trường Sinh nghi hoặc, hắn đã dung hội quán thông Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai, nhưng hắn không có bắt được thời cơ đột phá.

Cảnh giới Đạo Pháp Tự Nhiên Công càng cao, độ khó đột phá cũng đang tăng lên, không nước chảy thành sông giống như trước, tu vi đạt đến sẽ đột phá.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, yên lặng suy tư.

Thật lâu.

Hắn giương mắt lên, bắt đầu quan sát nhân gian.

Hơn ba trăm năm đi qua, nhân gian tự nhiên có một phen diện mạo mới, Tu Tiên giới đã triệt để thay thế võ đạo tại Côn Luân giới, Tiên đạo mở ra đã hơn một nghìn năm, Tu Tiên giới sinh ra rất nhiều đại tu sĩ, người mạnh nhất đã có khả năng chiến đấu cùng Võ Đạo Thông Thần, tương đương với vượt qua Võ Đế.

Vong Trần đại tiên cầm trong tay Thiên Địa bảo giám càng có thể chống đỡ Diệp Chiến với tu vi Chí Hư Triệt Võ cảnh, một trận luận bàn kia chấn kinh Côn Luân giới, đẩy cơn sóng tu tiên tới đỉnh điểm.

Trận chiên kia cũng chấn kinh võ giả Thần Võ giới đến đây bái phỏng. Vong Trần đại tiên mới bao nhiêu tuổi, tuổi tác như vậy đổi lại tập võ, nếu có thể đi đến Võ Đế cảnh, đặt ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng là thiên kiêu kinh diễm tinh không.

Uy năng của pháp bảo càng thêm đi sâu vào trong lòng võ giả.

Trong những năm này, người tu hành Đại Đạo khác cũng đến đây bái phỏng Côn Luân giới, khiến cho thanh danh Tiên đạo càng truyền càng xa.

Bất quá Tu Tiên giới quật khởi ảnh hưởng đến Thiên Đình, ít nhất tiên thần Thiên Đình trảm yêu trừ ma đã không có quá dễ dàng, Vong Trần đại tiên mạnh mẽ cũng làm cho Thiên Đế bị đặt câu hỏi.

Vong Trần đại tiên có Thiên Địa bảo giám cực mạnh, Thiên Đế có cái gì?

Phong Thần bảng?

Chỉ có thể phong thần, không thể chiến đấu.

Vạn Giới môn, Tề Thiên Vân Hải đều là như thế.

Thiên Đế bị kích thích, bắt đầu bế quan tu luyện, bầu không khí trong Thiên Đình trở nên quỷ dị, không có hài hòa, dễ dàng như ngày xưa.

Khương Trường Sinh thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật biết diễn, thôi.

Hắn đi theo tan biến trong điện….

Thiên Đế cung, trong điện sáng ngời, bầu trời có hình ảnh tinh không, sao trời vờn quanh, chín vầng mặt trời nhẹ nhàng trôi nổi.

Thiên Đế ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn, vận công tu luyện, chẳng qua là hắn chau mày.

Một con gió lớn gào thét tới, thổi tóc đen hắn tung bay, áo bào lay động, hắn mở mắt, phát hiện một thanh thần cung bá khí tuyệt luân ngừng ở trước mặt mình.

Chính là Xạ Nhật thần cung.

- Nắm chặt nó!

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền đến, Thiên Đế nghe được, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng đứng lên, đưa tay bắt lấy Xạ Nhật thần cung.

- Phụ thân.

Chương 982 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (2)

Thiên Đế đang muốn mở miệng, Khương Trường Sinh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, tay phải cách không điểm đến cặp mắt của hắn. Một cỗ trí nhớ khổng lồ tràn vào trong đầu Thiên Đế, khiến cho cả người hắn lâm vào trong hoảng hốt.

Không biết đi qua bao lâu, Thiên Đế tỉnh lại, hắn nhìn Xạ Nhật thần cung trước mặt, trong miệng phun ra sáu chữ:

- Đại Nghệ Tru Thế tiễn pháp.

Hắn hít sâu một hơi, nhấc tay nắm chặt chuôi Xạ Nhật thần cung, trong lòng của hắn phun trào muôn vàn cảm xúc.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, Mộ Linh Lạc đi tới, cảm khái nói:

- Tiểu tử này đều làm Thiên Đế, còn để chàng không bớt lo.

- Ai bảo hắn là con độc nhất của chúng ta, huống hồ, cũng nên cho hắn, hắn kiếp số đã xuất hiện.

Khương Trường Sinh không thèm để ý nói, hắn đã thật lâu không dùng Xạ Nhật thần cung, giao cho Khương Tử Ngọc, để nó cổ vũ Thiên Đế, uy thế Thiên Đình cũng là vật tận kỳ dụng (*).

(*Dùng hết giá trị của thứ gì đó)

Cảnh giới tu tiên của Thiên Đế gần với Khương Trường Sinh, đã đạp vào Địa Tiên cảnh, cũng là Địa Tiên duy nhất của Côn Luân giới, mặc dù không có pháp bảo mạnh mẽ, cũng có thể quét ngang Thiên Nguyên Cực Võ cảnh, bây giờ có được Xạ Nhật thần cung, thực lực hắn tất nhiên tăng trưởng gấp bội.

Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo, Đại Thừa, Tán Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Thái Ất cảnh giới.

Dựa theo Tu Tiên giới khảo thí, Đại Thừa cảnh đã có thể địch lại cảnh giới Võ Đế.

Khương Tử Ngọc là Khương Trường Sinh sau khi thành tiên sinh ra, thiên tư vô song, lại là Thiên Đế, hắn khởi đầu và nắm giữ tài nguyên vượt xa Khương Trường Sinh vừa mới bắt đầu, tốc độ tu luyện của hắn tự nhiên rất nhanh.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Trường Sinh trên thực tế lớn hơn Khương Tử Ngọc ba trăm tuổi, tương đương với thời gian lần này bế quan.

Nói tóm lại, tốc độ tu luyện của Khương Tử Ngọc vẫn không sánh bằng Khương Trường Sinh, Tiên đạo mở ra hơn một nghìn năm, Khương Trường Sinh mới hơn hai ngàn tám trăm (2,800) tuổi, lúc cùng một giai đoạn, Khương Trường Sinh đã bước vào Thái Ất cảnh, vượt qua Khương Tử Ngọc hai đại cảnh giới.

Bất quá cái này cũng như thường, Tiên đạo chính là đạo thống của Khương Trường Sinh, Tu Tiên giả đều là dựa vào khí vận cùng truyền thừa của hắn, há có thể tu luyện được nhanh hơn hắn?

- Bất tri bất giác, khoảng cách lần trước đột phá đã qua hơn một ngàn bốn trăm (1,400) năm, thật nhanh.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, Thái Ất thiên của Đạo Pháp Tự Nhiên Công bác đại tinh thâm, hắn thậm chí hoài nghi số lượng cảnh giới trong Thái Ất cảnh còn nhiều hơn cả hắn tưởng tượng, cho nên hắn chậm chạp không có đột phá.

Hon ba trăm năm đi qua, giá trị hương hỏa bản thân hắn tăng lên không ít, đủ để thấy tiến bộ của hắn, tu vi của hắn cũng không có đình trệ.

- Kiếp số? Kiếp số gì?

Mộ Linh Lạc khẩn trương hỏi, mặc dù Thiên Đế đã một mình đảm đương một phía, nhưng trong lòng nàng, hắn vĩnh viễn là hài tử.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Người đều có kiếp số, chớ có hỏi nhiều, để chính hắn trải qua, Thiên Đình cũng là như thế.

Hắn đã suy tính đến mấy lần kiếp số tiếp theo của Thiên Đình, có đến từ kiếp nạn trong Côn Luân giới, có kiếp nạn đến từ thiên ngoại, hắn cũng không để ý, có hắn ở đây, Thiên Đình không có khả năng vong, nếu thật xuất hiện tồn tại mạnh mẽ hơn hắn, hắn cũng không tính được.

Mộ Linh Lạc vì Thiên Đế mà sầu lo, sau khi nàng thu thập xong tâm tình, tò mò hỏi:

- Kiếp số của ta là cái gì?

Khương Trường Sinh đưa tay, đưa nàng kéo đến Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trên, ôm lấy nàng, cười nói:

- Nàng đi theo bên cạnh ta, vì sao lại có kiếp số, kiếp số của ta chính là kiếp số của nàng.

Hàng năm tu luyện trong Tử Tiêu cung, cảnh giới tu tiên của Mộ Linh Lạc một mực thuộc về cấp độ nhất lưu trong Tiên đạo, lúc nào cũng có thể đuổi kịp Thiên Đế.

Khó được nghe Khương Trường Sinh nói lời như vậy, Mộ Linh Lạc tự nhiên cảm thấy ngọt ngào, hai người rúc vào nhau, hưởng thụ lấy thời gian thân mật khó có được.

Đến mức Bạch Long, đã bị bọn hắn bỏ qua.

Trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh phát hiện Mộ Linh Lạc cảm thấy rất hứng thú về kiếp số hắn nói tới, tò mò hắn như thế nào biết được kiếp số.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, bắt đầu chỉ bảo nàng tiến hành tu hành nhân quả chi đạo.

Trong quá trình chỉ bảo, Khương Trường Sinh phát hiện mình nhìn nhận về nhân quả rõ ràng hoàn toàn khác biệt dĩ vãng, hắn đã có thể sơ bộ chưởng khống lực lượng nhân quả của Côn Luân giới.

Trách không được những đại năng Tiên đạo ưa thích giảng đạo, không chỉ là vì truyền đạo, cũng là trợ giúp mình cảm ngộ đạo pháp.

Tin tức Thiên Đế nhận được Xạ Nhật thần cung của Đạo Tổ đột nhiên truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, lại truyền khắp

Tu Tiên giới.

Nguyên nhân gây ra là tiên thần Thiên Đình thông qua Vạn Giới môn lịch luyện đắc tội một phương vạn cổ cường tộc, tiên thần bị nhốt, Thiên Đế tự mình tiến đến nghĩ cách cứu viện, tay hắn cầm Xạ Nhật thần cung, tru sát ba võ giả Chí Hư Triệt Võ cảnh đã thân hóa hư không.

Chuyện này để sĩ khí Thiên Đình phóng đại.

Đám võ giả Thần Võ giới nghe nói việc này, đều giật mình.

Trong nhận thức của bọn hắn, võ giả khi thân hóa hư không thì rất khó bị giết chết, Thiên Đế vậy mà có thể liên sát ba tôn Chí Hư Triệt Võ.

Chuyện này để bọn hắn ý thức được Tiên đạo không chỉ có Đạo Tổ, càng ngày càng nhiều cường giả Tiên đạo đang quật khởi.

Thiên Đình, trong vườn Bàn Đào.

- Bệ hạ, cho ta xem Xạ Nhật thần cung với.

Lữ Thần Châu chà xát hai tay, hưng phấn nói, Thất Minh Vương, Diệp Chiến cũng tới, đều là một mặt hưng phấn.

Thiên Đế ngồi trước bàn đá, tay phải vung lên, Xạ Nhật thần cung trống rỗng xuất hiện ở bên cạnh, hắn bình tĩnh tự nhiên uống trà, mặc cho Lữ Thần Châu ba người vuốt vuốt Xạ Nhật thần cung.

- Pháp bảo thật bá đạo.

- Nó mạnh hơn pháp bảo mà Thiên Đình tự mình rèn đúc hơn rất nhiều.

- Bên trong có rất nhiều cấm chế, trách không được mạnh mẽ như thế.

- Cũng không biết Xạ Nhật thần cung mạnh, hay là Thiên Địa bảo giám càng mạnh?

Nghe ba người nghị luận, Thiên Đế nhếch miệng lên, không ức chế được cao hứng.

Chương 983 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (1)

- Bệ hạ, Vũ tộc thật không đơn giản, dù cho Minh tộc ta đều phải lễ nhượng bọn hắn ba phần, bọn hắn bá đạo đã quen, bây giờ bị ngài bắn giết ba vị đệ tử, Vũ tộc sẽ không bỏ qua.

Thất Minh Vương quay người nói với Thiên Đế, vẻ mặt nghiêm túc.

Thiên Đế lại rót cho mình một ly trà, nói:

- Vũ tộc không sẽ bỏ qua, Thiên Đình cũng như thế, Vũ tộc tru diệt mười mấy vị tiên thần của Thiên Đình, trong đó bao gồm cả một vị Chính thần, trẫm giết ba người hắn lại như thế nào?

Sau khi Chính thần Thiên Đình chết, hồn phách vẫn có khả năng thông qua Phong Thần bảng chuyển thế phục sinh, nhưng tiên thần khác không thể.

Vạn Giới môn liên tiếp rất nhiều thiên địa, gặp được vạn cổ cường tộc đều sẽ cho Côn Luân giới một ít mặt mũi, duy chỉ có Vũ tộc khác biệt, thậm chí chủ động làm khó Thiên Đình, trong lúc tranh đấu, trước tiên tru diệt tiên thần Thiên Đình, chuyện này để Thiên Đế đến nay nhớ tới thì mắt đã dâng trào sát ý.

Lữ Thần Châu buông ra Xạ Nhật thần cung trong tay, nhìn về phía Thiên Đế, nói:

- Trong ba ngàn thiên địa, vạn cổ cường tộc rất nhiều, nhưng Vũ tộc khác biệt, là một trong vạn cổ cường tộc có lịch sử dài lâu nhất, số lượng Vạn Cổ Cự Đầu không biết bao nhiêu trong tộc bọn hắn, giao thiệp của hắn trong Thần Võ giới càng khó có thể tưởng tượng, nếu như thật sự Vũ tộc kiếm chuyện, chỉ sợ sau lưng có ý của Thần Võ giới.

Diệp Chiến không có tham gia bọn hắn nói chuyện, ngắm ngía Xạ Nhật thần cung yêu thích không buông tay.

Trước đó cùng Vong Trần đại tiên luận bàn, hắn mặc dù không có sử dụng Niết Bàn Chí Nguyên Công, nhưng Thiên Địa bảo giám mạnh mẽ xác thực rung động hắn, khiến cho hắn trông mà thèm pháp bảo của Đạo Tổ.

Chuẩn xác mà nói, toàn bộ Tu Tiên giới không có người không thèm pháp bảo của Đạo Tổ.

- Thiên Đình cũng có phe phái, trẫm nhằm vào chẳng qua là Vũ tộc, cũng không phải Thần Võ giới, các ngươi cũng như thế, trong lòng vô luận nghĩ như thế nào, ngoài miệng chỉ có thể nói như vậy.

Thiên Đế bình tĩnh nói, Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương nghe được lời này gật đầu.

Ở lâu trong Thiên Đình, bọn hắn cũng phát hiện vị Thiên Đế này rất có tài năng, ngoại trừ tư chất tu tiên cử thế vô song ra, thủ đoạn và lòng dạ của hắn cũng vô cùng sâu, khó có người có thể so sánh.

Lữ Thần Châu cười lạnh nói:

- Nếu bệ hạ có quyết tâm, ta cũng phải đụng đụng Vũ tộc một chút, đã sớm muốn thử xem viễn cổ thần lực của Vũ tộc.

Thất Minh Vương đi theo lộ ra nụ cười dữ tợn.

- Lập công cho Thiên Đình, thành lập đại công đức, có lẽ có thể trở thành vị Vong Trần đại tiên kế tiếp, nhận được chí bảo của Đạo Tổ.

Trong lòng Thất Minh Vương cất giấu dã tâm như thế, mà Lữ Thần Châu cũng gần như vậy.

Hai người bọn họ cũng sẽ không trung thành tuyệt đối cho một phương thế lực, chỉ muốn nỗ lực vì chính mình mạnh lên.

Trong Hư Không Vô Tận, sâu trong bóng tối, một tia sáng màu đỏ lao nhanh đến, hình thành một con đường màu vàng kim, trông không thấy đầu nguồn.

Trên đường lớn màu váng sáng chói, có lần lượt từng bóng người đi tới, có bóng người, có thú ảnh, người lớn như núi cao, bọn hắn duy trì bộ pháp thống nhất tiến lên, như bầy kiến mênh mông đi về phía trước.

Phía sau đại quân, một tôn thân ảnh vĩ ngạn nổi lở lửng tiến lên, đây là một nữ thân vô cùng to lớn, hai chân trần trụi, khoác trên người giáp vàng, lộ ra vòng eo trắng nõn, bốn tay

kéo ra, đều nắm một tia sáng, đầu đội mũ vàng, trên quan là một gốc gây vàng, cành rất rậm rạp, không có lá cây, một đầu ánh sáng màu trắng che đậy hai mắt của nàng, để nàng tạo cho người ta cảm giác thần bí mà trang nghiêm.

Con đường lớn màu vàng còn đang kéo dài tới, chiếu sáng hư không dọc đường, một phương đại thiên địa hiển lộ ra, lần lượt từng bóng người bay ra, nhìn đại đạo màu vàng kim thật lớn phương xa, bọn hắn đều bị hù dọa.

- Đó là cái gì?

- Chẳng lẽ là sinh linh trong hệ thống Đại Đạo khác?

- Vạn đạo thế gian thật sự bức ra rất nhiều tồn tại không biết.

- Cẩn thận một chút, là địch hay bạn, chưa biết được.

- Bọn hắn cách chúng ta càng ngày càng gần.

Những người tu hành Đại Đạo tại đây lên tiếng nghị luận, con đường lớn màu vàng kim không ngừng tiến lên, phương hướng tiến lên rõ ràng là đại thiên địa chỗ của bọn hắn.

- Dừng lại!

Một tiếng hét to truyền đến, trời đất phun trào sóng khí cuồn cuộn, hình thành một gương mặt khổng lồ đầy uy nghiêm, nhìn hằm hằm con đường lớn màu vàng kim.

Nữ tử bốn tay phía sau con đường lớn màu vàng kim bỗng nhiên nâng lên một cánh tay, ném ra chùm sáng trong tay, chùm sáng dùng tốc độ cực nhanh đánh tan gương mặt khổng lồ bằng sóng khí, theo đó rơi vào trong thiên địa.

Đại thiên địa bát ngát ở trước mặt chùm sáng này cũng không có lộ ra to lớn, trực tiếp bị chùm sáng đánh xuyên, ngay sau đó, thiên địa co vào, bị hút vào chùm sáng, đại thiên địa trong mấy tức thời gian đã biến mất không thấy gì nữa.

Những cái người tu hành Đại Đạo còn dừng lại ở trong hư không đều trợn mắt hốc mồm, không dám tin vào hai mắt của mình.

- Vừa hay, bản tôn cần trí nhớ của các ngươi.

Một giọng nữ đạm mạc vang lên, chùm sáng hấp thu đại thiên địa đột nhiên thay đổi hướng đi, dùng tốc độ mà những người tu hành Đại Đạo kia khó mà phản ứng bay nhanh tới, thu bọn hắn vào.

Hư không khôi phục yên tĩnh.

Ngắn ngủi không đến năm hơi thời, một phương đại thiên địa không còn sót lại chút gì.

Nữ tử bốn tay đưa tay tiếp được chùm sáng, lại khôi phục tư thái trước đó. Con đường lớn màu vàng kim còn đang kéo dài tới phía trước, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Tuyên Đạo năm chín trăm chín mươi chín, Thiên Cảnh sắp nghênh đón kỳ hạn ngàn năm, biểu thị lần thứ tư phong thần sắp đến.

Tuyên Đạo Thiên Tử cũng là vị Thiên Tử Thiên Cảnh thứ hai tại vị ngàn năm, Thiên Cảnh lại trở nên náo nhiệt, nhưng nhân gian lại nghênh đón rất nhiều phiền toái.

Trong Côn Luân giới cũng có không ít vận triều mạnh mẽ, ít nhất Thiên Cảnh không coi là tồn tại mạnh mẽ duy nhất trong vận triều Nhân tộc, dựa vào cái gì chỉ có Thiên Cảnh có thể phong thần, trong lúc nhất thời, từng vận triều cường thịnh bắt đầu tấu lên Thiên Đình, cũng có vận triều thậm chí đi cầu trợ Vong Trần đại tiên.

Chương 984 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (2)

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh còn đang giảng giải nhân quả chi đạo cho Mộ Linh Lạc, lần này giảng đạo đã kéo dài mấy chục năm, Mộ Linh Lạc cũng dần dần có thể cảm nhận được nhân quả tồn tại, mà Khương Trường Sinh thì củng cố lý giải về nhân quả, chưởng khống lực lượng nhân quả Côn Luận giới càng mạnh.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh dừng lại, mà Mộ Linh Lạc ngồi bên cạnh hắn, còn đang tắm ở trong cảm ngộ nhân quả.

- Giảng đạo còn như vậy, nếu luận đạo với người khác, chẳng phải càng có thể tăng tiến cảm ngộ quy tắc?

Khương Trường Sinh thầm nghĩ, hiện thời trên đời không người có thể luận đạo cùng hắn, hắn chỉ có thể thông qua công năng đạo thống phản thần.

Bất quá hắn cần tích lũy nhiều hơn điểm giá trị đạo thống nhân quả, như thế thì mới có thể đi tới đạo tràng mạnh hơn.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy Mộ Linh Lạc, hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Tu vi của hắn căn bản không cần chuyển động gân cốt, đây chỉ là thói quen của hắn, để cho hắn còn nhớ rõ mình đã từng là phàm nhân.

Hắn một bên chuyển động gân cốt, một bên diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết vẫn như cũ là hai mươi thiên đạo giá trị hương hỏa, xem ra phạm vi hương hỏa diễn toán đã bao trùm Thần Võ giới.

Người mạnh nhất trong phạm vi Hư Không Vô Tận đã biết là năm thiên đạo giá trị hương hỏa, xem ra vạn đạo thế gian kích thích không ít cường giả xuất thế.

Sau khi diễn toán, Khương Trường Sinh nhìn về phía nhân gian.

Phong Dục vậy mà lưu tại Côn Luân giới tu tiên, cái này khiên hắn có chút phiền muộn.

Hắn đưa Hỗn Nguyên thần phù vào trong cơ thể của Phong Dục, chính là hi vọng Hỗn Nguyên thần phù có thể hấp thu quy tắc chi lực khác biệt, hiện tại tốt rồi, Hồn Nguyên thần phù trở về.

Hắn bắt đầu lưỡng lự, muốn hay không thu hồi Hỗn Nguyên thần phù lại.

Nếu chỉ là ở trong Côn Luân giới, không cần thiết đặt Hỗn Nguyên thần phù ở trong cơ thể người khác.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Phong Dục, bắt đầu bấm đốt ngón tay tính nhân quả của hắn, rất nhanh, lông mày đang nhăn lại của hắn giãn ra.

Còn tốt!

Tiểu tử này chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi Côn Luân giới, mà mệnh số của hắn sẽ trở nên mơ hồ, cũng không có trở lại Thần Võ giới.

Điều này nói rõ tiểu tử này có thể sẽ lang thang Hư Không Vô Tận.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Đình.

Phong thần đại điển đã toàn quyền giao cho Trần Lễ xử lý, Thiên Đế đang thương lượng cùng Thần Võ giới, nhằm vào chính là mâu thuẫn giữa Thiên Đình và Vũ tộc.

Hai bên đều có người tử vong, Vũ tộc cần Thiên Đình bồi thường cho tổn thất trong Vạn Giới môn, nếu không thì thề không bỏ qua, mà thái độ của Thiên Đế rất cường ngạnh, hi vọng Thần Võ giới đừng nhúng tay vào mâu thuẫn giữa hai bên, giao cho bọn hắn tự mình giải quyết.

Thần Võ giới vì không đắc tội hai bên, chỉ có thể vừa đi vừa về cãi cọ thuyết phục, nhìn như thuyết phục, kì thực thổ lộ chính là lập trường vấn đề của Thần Võ giới, đứng ở giữa.

- Người mạnh nhất Vũ tộc mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán, hắn đã phong mang tất lộ, Vũ tộc còn dám tới phạm, quả nhiên cuồng vọng.

【 Cần tiêu hao 11 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

11 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Vượt qua Vạn Cổ Cự Đầu.

Khá lắm!

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy của mình coi thường những vạn cổ cường tộc kia, trong Vũ tộc vậy mà có giấu tồn

tại có thể so với Đại Hàn Thiên, trách không được không kiêng nể gì như thế, trách không được Thần Võ giới cũng không thể không nể tình.

Vị cường giả này rõ ràng vừa trở về.

Trong khoảng thời gian này, Khai Quang Thánh Võ cảnh trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa càng ngày càng nhiều, hắn theo thứ tự diễn toán, tồn tại mạnh thứ bốn trăm năm mươi bảy vừa đi đến cánh cửa thấp nhất của Khai Quang Thánh Võ.

Sau khi chuyển động xong gân cốt, Khương Trường Sinh lần nữa ngồi xuống, hắn cầm lấy Trảm Tiên hồ lô, đem thần niệm thăm dò vào trong đó. Hồn phách của Đại Chu Thiên Thần Đế còn bị phong ấn ở trong đây, Khương Trường Sinh cố ý lưu lại, chính là vì đọc trí nhớ, càng hiểu rõ sâu hơn về Hư Không Vô Tận.

Trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế vô cùng to lớn, hắn phải dùng năm tháng dài đằng đẵng đi tìm hiểu, quá trình này có khả năng cắt ra từng đoạn, không cần thiết duy nhất một lần hiểu rõ xong.

Bên trong Trảm Tiên hồ lô có cấm chế rất cường đại, hồn phách của Đại Chu Thiên Thần Đế đã lâm vào trạng thái Hỗn Độn, không có ý thức, không có bản năng, mặc hắn xử trí.

Đạo thống của Đại Chu Thiên Thần Đế tên là Thần Đạo, khiến cho Khương Trường Sinh kinh ngạc chính là Đại Chu Thiên Thần Đế cũng không phải người thừa kế của các Đại Đạo, hắn chẳng qua là một người tu hành của Thần Đạo mà thôi.

Thần Đạo cuồn cuộn, khoảng cách đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cực kỳ xa xôi, Khương Trường Sinh càng xem càng kinh ngạc.

Thần Đạo đại thiên địa vậy mà không kém hơn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, giấu ở một chỗ khác trong Hư Không Vô Tận, trong năm tháng dài đằng đẵng, Thần Đạo đại thiên địa điều động qua vài lần đại quân xâm lấn Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đều bị Thần Võ giới đánh lui.

Ở trong lịch sử, Thần Đạo đại quân tự xưng Thần Đạo, Thần tộc, cũng lưu lại rất nhiều truyền thuyết trong Huyền Hoàng

Đại Thiên Địa.

Đại Chu Thiên Thần Đế sở dĩ cấu kết cùng Đại Kiếp Tà Số chính là là bởi vì Thần Đạo có người tính tới Đại Kiếp Tà Số tồn tại, Đại Kiếp Tà Số rơi vào gần võ đạo, ảnh hưởng đến không được Thần Đạo xa xôi, mà Đại Chu Thiên Thần Đế là người mà Thần Đạo sai phái tới phá hủy võ đạo, hắn giả mạo người thừa kế của các Đại Đạo, gia nhập vào đội của Mạc Vọng chính là vì phá hủy Thần Võ giới.

Sau khi thấy quy luật Đại Kiếp Tà Số mạnh lên, thuận thế mà làm.

Khương Trường Sinh đi tắm trong đó, hắn phát hiện rất nhiều chiêu thức của Thần Đạo cùng loại với thần thông, mạnh mẽ vô song, bọn hắn mạnh mẽ căn cứ vào giai đoạn trưởng thành, không cần tu luyện.

Sống càng lâu thì càng mạnh.

Đây chính là nguyên nhân bọn họ tự xưng là thần, bọn hắn bẩm sinh đã có được lực lượng cường đại.

Bất quá Khương Trường Sinh cũng nhìn ra nhược điểm của Thần Đạo.

Thiên phú của sinh linh Thần Đạo mạnh mẽ, lại bị thiên phú hạn chế, thân thể cường giả chỉ có thể thân thể mạnh mẽ, kẻ thần lực mạnh chỉ có thể thần lực mạnh mẽ, hồn phách mạnh mẽ người cũng giống như thế.

Chương 985 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (1)

Thông qua trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế, Khương Trường Sinh hiểu rõ rất nhiều tình báo, những tin tình báo này có thể trợ giúp hắn về sau đối mặt với cường giả Thần Đạo.

Hắn không có chậm trễ quá nhiều thời gian, hai ngày sau đã thu hồi thần niệm, tiếp tục tu luyện.

Thần Đạo cách Huyền Hoàng Đại Thiên Địa rất xa xôi, tạm thời lật không nổi sóng gió, nhất là Đại Chu Thiên Thần Đế đã

đền tội, uy hiếp của Thần Đạo trong thời gian ngắn sẽ không quay đầu trở lại.

Đại Chu Thiên Thần Đế chạy đến từ Thần Đạo, cho dù lợi dụng Cực Cảnh, cũng dùng thời gian trăm năm, đủ để thấy hai mảnh đại thiên địa cách nhau bao xa.

Theo hắn bắt đầu tu luyện, Tử Tiêu cung lâm vào bên trong an tĩnh.

Sau khi lần thứ tư Phong thần kết thúc, số lượng thiên binh thiên tướng Thiên Đình phóng đại, lần này rõ ràng bị Vũ tộc kích thích, Thiên Đình điều động hai mươi vạn thiên binh, rút đi hơn phân nửa cao thủ tu tiên của Thiên Cảnh, Tu Tiên giới.

Trong một đoạn thời gian dài về sau, tiên thần Thiên Đình đi vào Vạn Giới môn lịch luyện, nhiều lần gặp phải Vũ tộc tập kích, Thiên Đế bắt đầu cấp cho Tu Tiên giới về danh ngạch tham gia Vạn Giới môn, tiên thần có thể bỏ ra điểm cống hiến tiến vào Vạn Giới môn, mà sinh linh hạ giới chỉ có số lần sử dụng cùng với danh ngạch tiến vào, tuy có người một đi không trở lại, nhưng đại bộ phận sinh linh đều không dám một mình xông xáo hư không, thu hoạch được cơ duyên sau liền nhanh chóng trở về.

Thời gian dần qua, sự lợi hại của Vạn Giới môn truyền ra khắp Tu Tiên giới, Vạn Giới môn sẽ thông đến tất cả thiên địa ngẫu nhiên, đều là địa phương có cơ duyên, miễn là còn sống trở về, đều sẽ không thua thiệt.

Nhưng rất nhanh đã xuất hiện chuyện tu sĩ Tu Tiên giới bị Vũ tộc tập kích, Vong Trần đại tiên bởi vậy bị cuốn vào trong đó.

Một ngày này, Vong Trần đại tiên được mời đi vào Thiên Đình, gặp mặt Thiên Đế tại vườn Bàn Đào.

- Thiên Đế bệ hạ, ngài thật đúng là thủ đoạn cao cường.

Vong Trần đại tiên mang theo u oán nói, Thiên Đế dùng chính là dương mưu, hắn không thể trách Thiên Đế.

Thiên Đế rót rượu cho hắn, nói:

- Trẫm cũng không thể tránh được, Vũ tộc để mắt tới Côn Luân giới, nếu như Thiên Đình bị Vũ tộc đánh tan, Vũ tộc há

có thể bỏ qua như vậy?

Vong Trần đại tiên cật đầu nói:

- Vũ tộc xác thực quá phận, ta sẽ ra tay, chẳng qua một khi Thiên Địa Bảo Giám rời đi Côn Luân giới, uy lực sẽ không có mạnh như vậy.

- Cũng không phải, Thiên Địa Bảo Giám không có cực hạn, Vạn Giới môn vừa hay trợ giúp ngươi tăng lên Thiên Địa Bảo Giám.

Thiên Đế lắc đầu nói, ngữ khí khó nén hâm mộ.

Xạ Nhật thần cung tuy mạnh, nhưng không toàn diện bằng Thiên Địa Bảo Giám, Thiên Địa Bảo Giám có thể công có thể phòng, hơn nữa còn có thể không ngừng mạnh lên.

Vong Trần đại tiên suy nghĩ kỹ một chút cảm thấy có lý, hắn không thể ngồi mát ăn bát vàng, mà muốn trợ giúp Thiên Địa Bảo Giám mạnh lên, từ đó bảo hộ Côn Luân giới tốt hơn.

Thiên Đế đưa tay, bên trong nhẫn trữ vật bay ra từng quyển trục, rơi trên bàn.

- Trong này ghi lại tình báo cường giả Vũ tộc đang sôi nổi ở các phương thiên địa, ngươi ghi nhớ, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Vong Trần đại tiên gật đầu, cầm lấy quyển trục, bắt đầu cẩn thận đọc.

Đây chỉ là một ảnh thu nhỏ, Tứ Thánh Đại Nguyên Soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân, thất thập nhị địa sát đại tướng quân, tất cả đều đang trù bị chiến tranh.

Thiên Đình không muốn lại bị động, bọn hắn muốn kế hoạch một trận báo thù.

Đây là chiến tranh Côn Luân giới lần đầu tiên chân chính gặp phải, từ khi Côn Luân giới sinh ra đến nay, hơn hai nghìn năm, còn chưa từng khai chiến quy mô với ngoại địch.

Tin tức truyền đến bên trong Thần Du đại thiên địa, số lượng lớn tín đồ bắt đầu tự phát tham chiến.

Vũ tộc rất mạnh, nội tình của bọn hắn là toàn bộ Côn Luân giới đều không thể so được, nhưng Thiên Đình đối mặt có phải toàn bộ Vũ tộc hay không, huống hồ còn có Đạo Tổ làm chỗ dựa, các tín đồ tràn ngập lòng tin, thậm chí muốn chứng minh cho Võ đạo rằng Tiên đạo lợi hại.

Nhưng Côn Luân giới và Vũ tộc chiến tranh còn muốn dài hơn trong dự đoán của bọn hắn.

Thiên Đế, Vong Trần đại tiên cùng nhau trù hoạch một cuộc chiến tranh, nương tựa theo các Chính thần Thiên Đình cùng lực lượng pháp bảo của Đạo Tổ, tiêu diệt hết một nhóm võ giả Vũ tộc, khiến cho ân oán hai bên tiến vào giai đoạn không ngừng không nghỉ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Tên Vũ tộc dần dần truyền ra khắp Côn Luân giới, theo lời đồn biến thành Thiên Ngoại Tà Ma, không đến trăm năm truyền khắp Tu Tiên giới, mọi người đều biết, chỉ vì có võ giả Vũ tộc thông qua Vạn Giới môn tiến vào Côn Luân giới, cũng có cải trang thành tiên thần, có Phong Thần bảng, cũng có thể thẩm định thân phận tiên thần, nhưng bên trong Vạn Giới môn còn có tu sĩ Tu Tiên giới, bản thân bọn hắn không quan hệ gì với Phong Thần bảng.

Thoáng chớp mắt.

Khoảng chừng trăm năm đi qua.

Mộ Linh Lạc cuối cùng tỉnh ngộ lại từ bên trong cảm ngộ nhân quả chi đạo, Khương Trường Sinh trước tiên phát giác được, đi theo mở mắt, hỏi thăm nàng cảm thụ như thế nào.

- Ta đã có thể cảm nhận được nhân quả tồn tại, nhưng không thể chưởng khống nó, mặt khác, ta cảm thụ một cỗ lực lượng khác càng thêm khắc sâu.

Mộ Linh Lạc biểu lộ cổ quái nói, Khương Trường Sinh nghe nói vậy truy vấn nàng cảm nhận lực lượng gì.

- Mệnh số, là lực lượng tồn ở trên người mỗi một vị sinh linh, nhưng không giống với nhân quả bất cứ lúc nào đều biến hóa, mệnh số là không thể thay đổi, chúng sinh đều có mệnh số,

sinh lão bệnh tử chính là mệnh số rõ ràng nhất, bất quá ta còn không thể nhìn thấu mệnh số của các tiên thần Thiên Đình.

Nghe được Mộ Linh Lạc trả lời, Khương Trường Sinh thấy ngoài ý muốn. Hắn cho giảng đạo nhân quả cho Mộ Linh Lạc nghe, kết quả nàng lại lĩnh ngộ mệnh số?

Mệnh số không thể đổi, chẳng lẽ là Vận Mệnh Chi Đạo?

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm, Mộ Linh Lạc biết gì nói nấy, nói hết ra hết thảy cảm thụ của mình.

Đợi nàng nói xong, Khương Trường Sinh cũng không cách nào theo cảm thụ của nàng đi cảm ngộ Vận Mệnh Chi Đạo.

Có lẽ mỗi người đều có Đại Đạo thích hợp bản thân, bởi vì cái gọi là Đại Đạo Tam Thiên, ba ngàn Đại Đạo bao gồm tất cả tồn tại.

Chương 986 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (2)

- Trường Sinh ca ca, ta cuối cùng có thể hiểu rõ vì sao chàng có thể bế quan lâu như vậy, bên trong ngộ đạo xác thực không cảm giác được thời gian trôi qua, ta về sau cũng có thể giống như chàng, không hỏi xuân thu, chỉ hỏi Đại Đạo.

Mộ Linh Lạc cao hứng nói, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập thần thái.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình cuối cùng đuổi kịp Khương Trường Sinh, không phải đuổi kịp thực lực, mà là con đường đi tới.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, cười nói:

- Nàng không còn lo lắng cho con trai nữa à?

- Con cháu tự có phúc của con cháu, huống hồ, ta biết được, khi có chuyện hắn không giải quyết được, ta sẽ bảo chàng hỗ trợ, ý nghĩa của ta dành cho hắn không lớn, còn không bằng nỗ lực ngộ đạo, sớm ngày cùng ngươi đối mặt kiếp số.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc trả lời, cả người nàng đầy hăng hái.

Chẳng biết tại sao, Khương Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến vị nữ tử Bạch Y vệ một mình đối kháng hoàng quyền ở kinh thành hơn hai ngàn năm trước kia.

- Có lẽ chính là nàng ở trong luân hồi lần nữa tìm tới ta, đánh võ vận mệnh của ta, mới để cho ta thu hoạch được cảm giác về mệnh số.

Mộ Linh Lạc cười tươi như hoa, khi nói chuyện, nàng đưa tay kéo lại cổ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lúc này đánh tới một đạo phong ấn cho Bạch Long đang ngủ say, ngăn cách tất cả giác quan của Bạch Long.

Cửu trọng thiên, Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập.

Thiên Đế ngồi cao trên long ỷ, nhìn xuống đại điện, đi qua trăm năm chém giết cùng Vũ tộc, nhóm tiên thần đã lột xác, có một chút Chính thần đã không còn, bất quá có Phong Thần bảng, bọn hắn có khả năng vô hạn phục sinh, chẳng qua cần thông qua luân hồi một lần nữa tu luyện thân thể, cũng có chút tiên thần chuẩn bị Luyện Hồn, bớt đi con đường thân thể.

- Vạn Giới môn mở ra đã bao nhiêu năm, lại thêm kết giao cùng Thần Võ giới, các ngươi vậy mà tìm hiểu không ra một chút tin tức tình báo gì về con đường màu vàng kia kia?

Sắc mặt Thiên Đế rất khó coi, trong ngữ khí ẩn chứa tức giận.

Theo hắn nổi giận, khí vận ở trên người hắn ngưng tụ ra chín đầu khí vận Chân Long, im ắng gầm thét, tư thái rất khoa trương.

Thiên Quân Dương Chinh chắp tay nói:

- Bệ hạ, thần và Thần Võ giới đã nói chuyện, Thần Võ giới càng căng thẳng hơn chúng ta, dựa theo bọn hắn đánh giá, mục tiêu cuối cùng nhất của còn đường lớn màu vàng chính là ba ngàn thiên địa, gần đây Vũ tộc tan biến, chắc có quan hệ với kim sắc đại đạo kia, thần thăm dò một cái tên, Tất Liễu thần tôn, nghe nói thao túng đường lớn màu vàng chính là Tất Liễu thần tôn, mấy năm trước nàng đã cách không truyền cho Thần

Võ giới truyền một tin tức, tuyên bố muốn luyện hóa chúng sinh Võ đạo.

Lời vừa nói ra, các tiên thần xôn xao, riêng phần mình châu đầu ghé tai.

Cơ Võ Quân nhíu mày hỏi:

- Chẳng qua chỉ là dòng thông báo? Đây không phải đánh rắn động cỏ?

Trần Lễ vuốt râu nói:

- Có lẽ là giáng đòn phủ đầu, lấy thế áp bách Thần Võ giới, vị Tất Liễu thần tôn này rõ ràng có tự tin tuyệt đối, không để toàn bộ Võ đạo vào trong mắt, bất quá tốc độ mà con đường lớn màu vàng tăng tiến không tính quá nhanh, mà còn đang không ngừng thôn phệ thiên địa ven đường, nói rõ luyện hóa thiên địa là một mục tiêu của Tất Liễu thần tôn.

Các tiên thần khác liên tục phát biểu cái nhìn của mình, Thiên Đế cũng đang tự hỏi vấn đề này.

Đường lớn màu vàng thôn phệ rất nhiều thiên địa trong Hư Không Vô Tận, sở dĩ quấy nhiễu Thiên Đình là bởi vì thiên địa của một phương Đại Đạo có giao hảo cùng Thiên Đình đột nhiên tan biến, cái này mang ý nghĩa còn đường lớn màu vàng kia không sớm thì muộn sẽ uy hiếp đến Thiên Đình.

- Tất Liễu thần tôn và âm Dương Chi Thần có quan hệ như thế nào?

Hoang Xuyên đưa ra vấn đề kéo nhóm tiên thần vào một góc độ khác.

Tử Vi đại đế Khương Thiên Sinh đứng ra, nói:

- Bệ hạ, việc này nhất định phải báo cho Đạo Tổ, Tất Liễu thần tôn tuyệt không phải Thiên Đình có thể địch, Đạo Tổ hàng năm bế quan, không để ý tới thế sự, chúng ta không thể cược Đạo Tổ bất cứ lúc nào cũng có thể phát giác được kiếp số tới gần.

Lời hắn nói được các tiên thần tán đồng, những năm nay đối kháng Vũ tộc, để Thiên Đình đối mặt với áp lực cực lớn,

nhưng Thiên Đế thủy chung không cầu viện Đạo Tổ, nói rằng chưa tới thời điểm, bọn hắn chỉ có thể cắn răng kiên trì, bây giờ Tất Liễu thần tôn rõ ràng là tồn tại Vạn Cổ Cự Đầu, thậm chí có thể là có thể tồn tại so với Võ Tổ, bọn hắn cũng không muốn đối mặt.

Thiên Đế lần này không có từ chối, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Một bên khác.

Bên trong Tử Tiêu cung, khói xanh tràn ngập, Bạch Long đang ngủ khẽ động cái mũi, sau đó quay đầu nhìn theo hướng mùi thơm truyền đến.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh đang luyện đan, mà Mộ Linh Lạc lần nữa tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Từ khi bắt được mệnh số tồn tại, Mộ Linh Lạc cùng hắn vui thích mấy tháng liền vội vã cảm ngộ mệnh số, hắn thì bắt đầu luyện đan, làm chuẩn bị cho lần sau đột phá, thuận tiện luyện chế một nhóm đan dược đủ chủng loại để các Luyện Đan sư Thiên Đình nghiên cứu.

- Tất Liễu thần tôn? Nàng như thế nào tới đây.

Khương Trường Sinh lặng yên suy nghĩ, ánh lửa chiếu rọi mặt hắn. Hắn còn không tính được tới giá trị hương hỏa của Tất Liễu thần tôn, nhưng trong trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế có truyền thuyết của Tất Liêu thần tôn.

Trong nhận thức của Đại Chu Thiên Thần Đế biết, Tất Liễu thần tôn là Tiên Thiên thần linh cao cao tại thượng, sinh ra đã có thực lực bao trùm chúng sinh, lúc Đại Chu Thiên Thần Đế vừa sinh ra đã nghe truyền thuyết về Tất Liễu thần tôn lớn lên, đáng nhắc tới chính là, Tất Liễu thần tôn có mâu thuẫn với Thần Đạo, một trong thần linh bị Thần Đạo đuổi đi, Đại Chu Thiên Thần Đế từng cùng tộc nhân gặp qua Tất Liễu thần tôn trong hư không, đối mặt Tất Liễu thần tôn mạnh mẽ, bọn hắn nhỏ yếu như sâu kiến, đau khổ cầu khẩn, mới được Tất Liễu thần tôn buông tha.

Nhân vật khủng bố như vậy thế mà nhảy vọt Hư Không Vô Tận, đi vào phụ cận Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đây cũng không phải chuyện tốt.

Chủ yếu là Khương Trường Sinh còn không rõ ràng lắm Tất Liễu thần tôn mạnh bao nhiêu, đối phương còn không có tiến vào phạm vi hương hỏa diễn toán, nhưng hắn nghe được Lăng Tiêu bảo điện nghị luận, dám tuyên bố tiêu diệt võ đạo, chỉ sợ Tất Liễu thần tôn có thể đối địch với Võ Tổ.

Chương 987 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (1)

Đối mặt Tất Liễu thần tôn không biết, Khương Trường Sinh mặc dù khẩn trương, nhưng cũng không đến mức chạy trốn giống như hơn hai ngàn năm trước, hắn thấy, Tất Liễu thần tôn mạnh hơn, nhưng vẫn không làm được chuyện một người trấn áp Võ đạo.

Theo trí nhớ Đại Chu Thiên Thần Đế, địa vị Võ đạo cao hơn Thần đạo, có lẽ có quan hệ đến vị trí, chỉ có Thần đạo tấn công Võ đạo, Võ đạo căn bản không thèm để ý Thần đạo, Võ đạo không có khả năng không chút phát giác về Thần đạo, nhưng cũng không có tiến công qua Thần đạo, mà lại Đại Kiếp Tà Số biến thành âm Dương Chi Thần cũng nhằm vào Võ đạo.

Có lẽ, Võ đạo chiếm cứ vị trí trung tâm Hư Không Vô Tận, cũng hoặc là Võ đạo còn ẩn chứa lực lượng mạnh hơn.

Tỷ như Đại Hàn Thiên, còn có Thần Võ Chí Thượng tồn tại.

Tất nhiên có lực lượng Võ đạo không kém hơn Bỉ Ngạn võ tổ tồn tại, hạn chế Bỉ Ngạn võ tổ không thể không giảng đạo lý, nếu như Bỉ Ngạn võ tổ là mạnh nhất của Võ đạo, mong muốn đoạt quyền, căn bản không cần tốn công tốn sức, hắn thừa dịp các Thần Võ Chí Thượng phạm sai lầm đoạt quyền, chỉ cần một cái danh nghĩa.

Khương Trường Sinh một bên nghe Thiên Đình nghị luận, một bên luyện đan.

Ngày đó, Thiên Đế đến bái phỏng hắn, hắn trả lời một câu

- Ta đã biết.

Liền đuổi Thiên Đế.

Lại luyện đan dược hai tháng, Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn theo phương hướng mà nhóm tiên thần Thiên Đình nói tới.

Hư Không Vô Tận nhiều hơn dĩ vãng một phần sinh khí, từ khi vạn đạo thế gian mở ra, những thiên địa tránh núp trong bóng tối liên tục xuất hiện, cũng có số lượng lớn võ giả tìm kiếm cơ duyên khắp nơi, một chút cũng không có dấu hiệu của đại kiếp đang đến.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng thấy được kim sắc đại đạo kia, khoảng cách Côn Luân giới còn rất xa xôi, phía trên đại đạo màu vàng kia có vô số thân ảnh đang đứng, như thế khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn tưởng rằng Tất Liễu thần tôn một mình đến đây, xem ra Thần Võ giới có giữ lại tình báo khi trao đổi với Thiên Đình.

Khương Trường Sinh nhìn thấy vị Tất Liễu thần tôn kia, thật sự quá chói mắt.

Thần linh trời sinh.

Khương Trường Sinh tận mắt nhìn thấy Tất Liễu thần tôn mới có thể hiểu sự xưng hô này có hàm nghĩa gì, chỉ nhìn hình tượng đã hết sức rung động.

Người trong đồng đạo.

Khương Trường Sinh âm thầm nghĩ tới, đối phương cũng hiểu đạo trang bức.

Chỉ nhìn dáng người Tất Liễu thần tôn, cũng làm người miên man bất định, cũng không biết là loại tộc nào biến thành.

Hình thể đã vượt qua một phương thiên địa, chỉ nhìn thôi đã tràn ngập cảm giác áp bách, nhất là trong tay nàng nắm bốn chùm ánh sáng, dùng nhãn lực Khương Trường Sinh đã nhìn ra đó là lực lượng quy tắc.

Lực lượng Quy tắc chống đối Đại Đạo lực lượng, Khương Trường Sinh lĩnh hội nhân quả đại đạo tự nhiên có thể thấy đại bộ phận quy tắc tồn tại, quy tắc càng thêm dễ hiểu hơn Đại Đạo, giống như là dòng dõi của Đại Đạo, phụ trách giúp ba ngàn Đại Đạo quản lý hết thảy trật tự.

Bất quá, trong bốn chùm sáng quy tắc của Tất Liễu thần tôn, hắn chỉ có thể nhìn hiểu một đạo, đó chính là lực lượng quy tắc Không Gian, cùng rất giống Thượng Nguyên thần lực của Lữ Thần Châu.

Không đơn giản, Tất Liễu thần tôn thoạt nhìn càng thêm thần bí hơn cả Bỉ Ngạn võ tổ, tay cầm lực lượng quy tắc, xác thực xứng với tên thần linh.

- Người nào? Ra đây!

Một giọng nữ đạm mạc vang lên, lời nói khác biệt với Võ đạo của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng cảnh giới của Khương Trường Sinh cao, có thể nghe hiểu cảm xúc của đối phương, phân biệt ra đối phương muốn nói cái gì.

Tồn tại cảnh giới cao có thể bỏ qua bất đồng ngôn ngữ trao đổi.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, đối phương có thể phát giác được Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn trộm?

Đây là hắn lần đầu tiên bị phát hiện.

Sẽ không lừa hắn?

Không đúng, Thiên Địa Vô Cực Nhãn chỉ có thể nhìn trộm hình ảnh, không thể nghe tiếng, tiếng của đối phương như thế nào truyền vào trong tai hắn?

Chờ chút, tiếng mới vừa rồi cũng không phải do tai nghe thấy, mà là linh hồn nghe thấy.

Chẳng lẽ Tất Liễu thần tôn nắm giữ lực lượng quy tắc, bao gồm cả quy tắc linh hồn?

Vạn sự vạn vật sinh ra đều do quy tắc duy trì, quy tắc linh hồn thuộc về quy tắc cao cấp, cho nên đối với phàm linh, thuộc về tồn tại không thể theo dõi.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Tất Liễu thần tôn, hắn nhìn thấy Tất Liễu thần tôn đang nâng lên hai cánh tay, đây là muốn chuẩn bị ra tay. Đối phương có thể làm bị thương hắn từ cự ly xa?

- A? Còn có tồn tại khác?

Giọng nữ đạm mạc lần nữa vang lên, trong lời nói mang theo một tia khinh thường.

Lần lượt từng bóng người xông vào trong tầm mắt của Khương Trường Sinh, lao thẳng tới Đại Đạo màu vàng kim, hết thảy sáu người, hắn nhận ra sáu người, chính là sáu vị Thần Võ Chí Thượng.

Thần Võ giới quả nhiên muốn ngăn cản Tất Liễu thần tôn, nếu như Tất Liễu thần tôn đổ bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vậy sẽ tạo ra tổn thất càng lớn dành cho Võ đạo.

Tôn Thần Võ với Hình tráng kiện to lớn nhất tức giận quát:

- Dám can đảm xâm chiếm Võ đạo, muốn chết!

Hắn trước tiên đánh tới, quanh người bắn ra khí diễm, hóa thành một cầu vồng nóng rực muốn đánh tan Đại Đạo vàng kim.

Oanh!

Một cỗ thủy triều vô hình rung chuyển không gian theo đại đạo màu vàng kim truyền ra, đối diện đụng vào Tôn Thần Võ, hai cỗ lực lượng chạm vào nhau, nhấc lên một vòng lại một vòng gợn sóng không gian, kéo dài tới phần cuối hư không.

Tôn Thần Võ bị đẩy lui, mặt lộ vẻ không thể tin được.

- Cùng nhau ra tay!

Bốn đường ánh sáng trong tay Tất Liễu thần tôn chính là quy tắc biến thành, tương đương với có được bốn loại thần lực khác biệt.

Một tên khác Thần Võ Chí Thượng quát, năm vị Thần Võ Chí Thượng cùng nhau bộc phát Võ Nguyên, Võ đạo chi quang lấp lánh hư không, còn muốn hùng vĩ hơn cả Đại Đạo màu vàng.

Năm loại lực lượng Võ đạo mạnh mẽ mang theo uy thế bá đạo hủy diệt hết thảy bao phủ đến, khiến cho tầm mắt Thiên Địa Vô Cực Nhãn cũng vì đó vặn vẹo.

Thật mạnh!

Khương Trường Sinh âm thầm kinh ngạc tán thán, làm sao cảm giác còn mạnh hơn so với đại chiến Thần Võ giới lúc trước?

Suy nghĩ kỹ một chút, khi đó mười tám vị Thần Võ Chí Thượng chẳng qua là duy trì Thần Võ đại trận, còn bị Bỉ Ngạn võ tổ gián đoạn, cũng không có hiện ra mạnh mẽ chân chính.

Chương 988 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (2)

Tuy bị những người thừa kế các Đại Đạo kiềm chế, nhưng những người thừa kế các Đại Đạo kia cũng không phải Khai Quang Thánh Võ bình thường có thể so sánh.

Sáu vị Thần Võ Chí Thượng đại chiến Tất Liêu thần tôn, Khương Trường, Sinh cũng muốn nhìn thật kỹ một phen.

Sinh linh Thần đạo có Thiên phú mạnh mẽ, nhưng chỉ có thể mượn lực lượng thiên phú, Tất Liễu thần tôn có lẽ nắm giữ bốn loại lực lượng thiên phú, nếu sáu vị Thần Võ Chí Thượng có thể bức Tất Liễu thần tôn xuất ra toàn lực, hắn có thể hiểu rõ đối thủ trước thời hạn, sớm làm chuẩn bị.

Đại chiến triệt để bùng nổ, bảy cỗ khí thế cường đại áp bách hư không, vô số thân ảnh trên đường lớn màu vàng kim không có tiến công, vẫn như cũ duy trì tư thái tiến lên trên hoàng kim đại đạo.

- Ngươi đã muốn nhìn, vậy thì nhìn cho thật kỹ.

Tiếng Tất Liễu thần tôn lần nữa vang lên, Khương Trường Sinh có thể nghe được, hắn nghe không được Thần Võ Chí Thượng gầm thét, điều này nói rõ Tất Liễu thần tôn muốn nói với hắn.

Trong khi Khương Trường Sinh nhìn soi mói, Tất Liễu thần tôn nâng lên một cánh tay, ném ra một chùm sáng quy tắc, tốc độ để con ngươi Khương Trường Sinh co rụt lại.

Thật nhanh!

Hắn đều có chút phản ứng không kịp, huống chỉ sáu vị Thần Võ Chí Thượng.

Chùm sáng quy tắc đánh tan năm vị Thần Võ Chí Thượng họp lại, bỗng nhiên dừng lại, sau đó bắn ra hấp lực đáng sợ, kéo năm vị Thần Võ Chí Thượng cùng với Tôn Thần Võ đang ở khá xa đi qua.

Tôn Thần Võ lộ vẻ mặt hoảng sợ, ra sức giãy dụa, nhưng căn bản không tránh thoát được.

Thời gian không đến ba hô hấp, sáu vị Thần Võ Chí Thượng bị chùm sáng quy tắc hấp thu, thân ảnh hoàn toàn biến mất, hư không đi theo yên lặng, hết thảy khôi phục bình tĩnh.

Hoàng kim đại đạo tiếp tục kéo dài tới, vô số thân ảnh phía trên nện bước chỉnh tề tiến lên.

Khương Trường Sinh xem đến đây không khỏi thất vọng.

Hắn cũng không có nhìn ra chùm sáng quy tắc kia là quy tắc gì, chỉ nhìn ra đối phương mạnh mẽ.

Mạnh mẽ áp đảo Thần Võ Chí Thượng.

Nếu như sáu vị Thần Võ Chí Thượng không thể chạy trốn, nói rõ Tất Liễu thần tôn ít nhất cao hơn bọn hắn một đại cảnh giới, đây là đánh giá thận trọng nhất.

Bên trong cùng cảnh giới, rất khó có biểu hiện như thế, dù sao thì có thể đi đến một bước này, ai không phải là thiên kiêu đè ép một thế, tung hoành vô địch cùng cảnh giới, vang dội cổ kim.

Ngay khi Khương Trường Sinh chuẩn bị thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn trở lại, tiếng Tất Liễu thần tôn lần nữa truyền đến.

- Xem ra ngươi không thuộc về Võ đạo, bằng không sao lại khoanh tay đứng nhìn, bản tôn không thể bắt được ngươi, ngươi làm cho bản tôn hứng thú, nếu như ngươi đối địch với Võ đạo, bản tôn nguyện hợp tác với ngươi.

- Bản tôn sẽ một mực đi tới phía trước, cho đến khi giết tới Thần Võ giới, nếu ven đường gặp được ngươi, nhớ kỹ nói ra việc này, bản tôn nguyện tha cho ngươi một mạng, trước khi bản tôn giết tới Thần Võ giới, ngươi cũng có cơ hội đến đây đầu nhập vào bản tôn.

Nghe đến nơi này, Khương Trường Sinh lúc này thu hồi tầm mắt.

Đầu nhập vào Tất Liễu thần tôn?

Chẳng phải là tranh ăn với hổ?

Trong trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế, Tất Liễu thần tôn cũng không phải loại lương thiện, cũng không có chuyện hợp tác với người khác, đến cả thần minh của Thần đạo mà nàng đều không hợp, Đại Chu Thiên Thần Đế có thể giữ được mạng sống trong tay nàng, vẫn là bởi vì biểu hiện tầm thường.

Khương Trường Sinh không thể không theo góc độ ác ý phỏng đoán, Tất Liễu thần tôn coi trọng lực lượng của hắn, nếu như hoàng kim đại đạo thật đi ngang qua Côn Luân giới, hắn nhảy ra, Tất Liễu thần tôn rất có thể sẽ ra tay với hắn, đoạt lực lượng của hắn.

Thiên phú của Thần đạo thường thường là duy nhất, song thiên phú là thiên tài hiếm thấy, ba thiên phú càng là tồn tại vạn cổ kinh động Thần đạo, trong truyền thuyết của Tất Liễu thần tôn, nàng ban đầu chẳng qua là song thiên phú mà thôi, như thế nào nắm giữ bốn loại lực lượng quy tắc?

Đợi Khương Trường Sinh thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn, lông mày của hắn nhăn lại.

Không được, nhất định phải coi Tất Liễu thần tôn là địch nhân giả tưởng. Nhưng hắn hiện tại còn chưa đủ để đột phá, không rõ ràng mình có thể địch nổi Tất Liễu thần tôn hay không, muốn trấn áp Thần Võ Chí Thượng, hắn có thể làm được, nhưng Tất Liễu thần tôn cũng không có thi triển toàn lực.

Hắn chỉ có thể tận khả năng mạnh lên.

Ngoại trừ tu luyện, cũng phải dùng tới đạo thống phản thần.

Vừa hay đi vào nghe đạo, cổ vũ tốc độ.

Khương Trường Sinh điều ra bảng giá trị đạo thống nhân quả.

【 Giá trị đạo thống nhân quả: 20,689,021,094,417 】

Hai mươi vạn ức.

Lần trước sử dụng mới một trăm năm mươi tỷ (150,000,000,000), đủ để thấy những năm nay Tiên đạo phát triển vừa nhanh vừa mạnh ra sao.

Khương Trường Sinh vốn muốn tận khả năng góp nhặt giá trị đạo thống nhân quả thật nhiều, như thế thì thu hoạch càng lớn hơn, làm sao lại đột nhiên xuất hiện ra một vị Tất Liễu thần tôn.

Khoảng cách lần trước đạo thống phản thần đã qua sáu trăm năm, cũng không biết lần này có thể gặp lại vị Tiêu Hòa tiên tử kia hay không, nàng lại trải qua bao nhiêu năm.

Nếu còn có thể nhìn thấy, một là hữu duyên, hai là chứng minh Tiêu Hòa tiên tử lại còn sống một đoạn năm tháng dài đằng đẵng.

Trong đầu Khương Trường Sinh chẳng qua chỉ lóe lên ý nghĩ này, sau khi tiêu xài hết thảy giá trị đạo thống nhân quả, mở ra đạo thống phản thần.

Tầm mắt của hắn lâm vào trong trời đất quay cuồng, cảm giác quen thuộc cũng không có khiến cho hắn khó chịu, lần này ngược lại tràn ngập chờ mong. Đợi hắn cảm giác hai chân rơi xuống đất, hắn mở mắt, nét mặt của hắn mang theo vẻ kinh ngạc.

Hắn vậy mà xuất hiện trong một đạo quan, một đạo quan hết sức bình thường, kém xa sự rộng lớn xa hoa của đạo tràng đi ba lần trước, khiến cho hắn có loại cảm giác trở lại Long Khởi quan.

Ở trước mặt hắn có bốn cái bồ đoàn, ba cái trong đó xếp thành hàng, một cái khác ở ngoài bảy bước, rõ ràng là người giảng đạo.

Chẳng lẽ lần này chỉ có ba người nghe đạo?

Mà hắn là một trong số đó?

Khương Trường Sinh quay người nhìn lại nhìn về phía cửa lớn của đạo quan, ngoài cửa lớn là một mảnh ánh sáng chói lóa, nhìn không thấy phong cảnh phía ngoài.

Rất nhanh, hai bóng người đi tới, đều là hai tên nam tử.

Chương 989 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (1)

- Không nghĩ tới có người tới trước hơn chúng ta.

- Nhìn vị đạo hữu này không quá quen mặt.

Hai tên nam tử đi vào đạo quan nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh nói, hai người mang theo khí chất hoàn toàn khác biệt, nam tử áo đen với ánh mắt tràn ngập khiêu khích, ánh mắt của nam tử áo trắng tràn ngập tò mò.

Khương Trường Sinh chắp tay nói:

- Tại hạ Trường Sinh, gặp qua hai vị đạo hữu.

Bạch y nam tử đi theo đáp lễ nói:

- Ta tên Thiếu Hạo, thấy qua Trường Sinh đạo hữu.

Thiếu Hạo?

Khương Trường Sinh nhíu mày đây không phải con trai của Hoàng Đế Hoa Hạ cổ đại sao?

Còn là trưởng tử.

Nam tử áo đen khẽ nói:

- Ta gọi Hình Thiên.

Hình Thiên?

Cái tên này càng như sấm bên tai, Khương Trường Sinh sinh ra hứng thú đối với bọn hắn.

Chẳng lẽ thần thoại cổ đại của Hoa Hạ cũng không phải bịa đặt, hoặc nói bản thân chính là truyền thuyết do thần thoại lưu lại?

Thiếu Hạo cười nói:

- Ngồi xuống trước tâm sự đi, ta và Hình Thiên cũng là gặp nhau trên đường.

Khương Trường Sinh gật đầu tự giác ngồi lên bồ đoàn ở bên phải, Thiếu Hạo việc nhân đức không nhường ai ngồi ở giữa, Hình Thiên thì ngồi phía bên trái.

Hắn bắt đầu an tĩnh nghe hai người nói chuyện phiếm.

Thiếu Hạo cùng Hình Thiên đến từ hai bộ lạc khác biệt, Thiếu Hạo chính là con trai của Hoàng Đế, Hình Thiên chính là tướng sĩ thủ hạ của Viêm Đế, hai phe bộ lạc đang chuẩn bị liên hợp, cho nên hai người giao hảo, sau khi gặp gỡ dọc đường liền cùng một chỗ chạy đến nghe đạo.

Nghe bọn hắn nói chuyện, bộ lạc còn muốn khổng lồ hơn nếu theo nhận biết của Khương Trường Sinh, thậm chí còn muốn khổng lồ hơn cả vận triều ở Côn Luân giới, chỉ là không có kết cấu hoàng quyền.

Khương Trường Sinh nghe bọn hắn nhắc đến rất nhiều địa danh, Địa Tiên giới, Đông Thắng Thần Châu, Bắc Đẩu Tiên Vực, Tây Thiên Vực Hải các loại, rất nhiều địa danh chưa từng xuất hiện trong truyền thuyết thần thoại kiếp trước.

- Trường Sinh đạo hữu đến từ phương nào, có thể tới gặp Địa Tạng đại tôn nghe đạo, quả thật không đơn giản.

Hình Thiên bỗng nhiên nhìn về phía Khương Trường Sinh, ý vị sâu xa, hắn ánh mắt càng rất có xâm lược tính.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đều là cơ duyên thôi.

Mặc dù chỉ là đạo thống phản thần, nhưng bởi vì quá mức chân thực, hắn vẫn nhẫn nại tính tình nghe đạo trao đổi với những cái khác, Tiêu Hòa tiên tử đều có thể nhớ kỹ hắn, nói rõ những người khác cũng có thể, nếu có thể kết thiện duyên, có lẽ về sau sẽ có phúc duyên.

- Ha ha ha, có thể tụ tập ở nơi này, đều có duyên, đều là người trong đồng đạo, ngày sau, ta nguyện mời hai vị cùng nhau đi tới bộ lạc tộc ta, cùng uống Đế Hồng tiên tửu.

Thiếu Hạo nhiệt tình cười nói, khi nói chuyện, còn đưa tay vỗ vỗ bả vai Khương Trường Sinh.

Hình Thiên bĩu môi nói:

- Thiếu tộc trưởng, ngươi thật đúng là rộng lượng, lần đầu gặp nhau đã có thể lấy ra Đế Hồng tiên tửu tới mời, xem ra Hoàng Đế quá dung túng.

- Chẳng lẽ Viêm Đế không coi trọng ngươi? Ngay cả truyền thừa của Thiên Đế đều giao cho ngươi.

Thiếu Hạo lắc đầu bật cười, hai người bắt đầu đấu võ mồm.

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, hai người này lại có loại cảm giác huynh đệ, Hình Thiên nói chuyện mặc dù xông, nhưng rõ ràng lấy Thiếu Hạo làm chủ.

Hắn đột nhiên nhớ tới một truyền thuyết, Hình Thiên cùng Hoàng Đế tranh đoạt vị trí Thiên Đế, nếu như truyền thuyết kia là thật, Thiếu Hạo thân là con trai Hoàng Đế, chẳng phải sẽ trở mặt thành thù với Hình Thiên?

Hắn chỉ suy nghĩ một chút, không có nói ra ý kiến gì của mình, dù sao hắn không thuộc về thời đại này, hắn không muốn nhúng tay bất cứ chuyện gì trong thời đại này, chỉ muốn mạnh lên.

Một lát sau.

Một thân ảnh trống rỗng xuất hiện phía trước ba người, ngồi xuống bên trên bồ đoàn.

Đây là một nam tử thân mặc đạo bào gầy còm, khuôn mặt thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi, hốc mắt lõm, hai mắt rất sâu, cho người ta một loại cảm giác âm trầm.

Vị này chính là Địa Tạng đại tôn?

Khương Trường Sinh lúc trước nghe được mấy chữ Địa Tạng đại tôn, trước tiên nghĩ đến Địa Tạng vương, nhưng hình ảnh Địa Tạng đại tôn hoàn toàn khác biệt Địa Tạng vương.

- Bái kiến Địa Tạng đại tôn.

Thiếu Hạo, Hình Thiên cùng nhau hành lễ, Khương Trường Sinh phản ứng rất nhanh, cùng nhau hành lễ, cũng không có chậm đi nửa nhịp.

Địa Tạng đại tôn quét mắt nhìn ba người, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, nói:

- Tu hành nhân quả chi đạo, nhưng trên người có rất ít nhân quả, người hữu duyên, vì sao ngươi tới đây?

Thiếu Hạo, Hình Thiên đều nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đối mặt Địa Tạng đại tôn nhìn chăm chú, quỷ thần xui khiến nói một câu:

- Vì mạnh lên mà tới, ta chỉ muốn một mực sống sót.

Nói xong, hắn có chút hối hận, phải nói xinh đẹp hơn một chút, miễn cho cao nhân đắc đạo cảm thấy tục khí.

Địa Tạng đại tôn gật đầu, cũng không có hỏi thêm, hắn bắt đầu giảng đạo.

Hắn giảng cũng không phải nhân quả chi đạo, mà là luân hồi chi đạo.

Cái này khiến Khương Trường Sinh ngoài ý muốn, lại có chút chờ mong.

Cuối cùng có khả năng bắt đầu tu hành Đại Đạo khác, mặc dù hắn còn không có đại thành bên trên nhân quả chi đạo, nhưng cảm ngộ Đại Đạo khác, có lẽ càng có trợ giúp.

Luân hồi vốn tương quan cùng nhân quả, cả hai kết hợp, gia trì lẫn nhau.

- Thiên Đạo thông u, Thiên Đạo luân hồi, xác thịt mất, hồn phách còn, luân hồi vô tận, Cửu U trường tồn.

Tiếng Địa Tạng đại tôn kéo Khương Trường Sinh vào trong trạng thái ngộ đạo.

Hắn giống như đưa thân vào bên trong Cửu U, tám phương thiên địa đều tối tăm, vô số hồn phách rời rạc, có hồn khó khăn, có hồn thoải mái, cũng có hồn mờ mịt.

Bên trong Cửu U tràn đầy nhân quả, bên trong nhân quả có một cỗ lực lượng càng sâu duy trì.

Lực lượng luân hồi.

Có lẽ bởi vì đạt thành tựu cao trong nhân quả chi đạo, Khương Trường Sinh cảm ngộ Luân Hồi chi đạo rất nhẹ nhàng, ít nhất càng dễ hơn cảm ngộ nhân quả chi đạo.

Giảng đạo kéo dài, Khương Trường Sinh đi tắm ở trong đó, quên mất chuyện giảng đạo bên ngoài.

Lần này giảng đạo muốn dài hơn so với dự đoán của hắn, cũng phong phú hơn.

Chương 990 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (2)

Bên trong quá trình, Địa Tạng đại tôn còn truyền thụ một đạo thần thông.

Địa Tạng Luân Hồi Chưởng.

Chưởng này cương mãnh, có thể tru diệt cường địch, dù không thể trấn áp nhục thân, cũng sẽ xua tan quy tắc luân hồi bên trên hồn phách của đối phương, để hắn vĩnh viễn không cách nào chuyển thế, thậm chí không thể giữ lại tính chất đặc biệt của linh hồn, nói cách khác, thân thể vừa diệt, linh hồn hiện hình, dù cho phàm linh cũng có thể công kích hồn thể.

Thần thông thật bá đạo.

Còn phụ thêm hiệu quả đặc biệt.

So với thần thông trục xuất mà Tiêu Hòa tiên tử truyền thụ thì có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, bất quá mạnh hơn, chủ yếu là có thể tiến hành công kích.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi ý thức Khương Trường Sinh chậm rãi tỉnh táo, tiếng nói của Địa Tạng đại tôn chẳng biết lúc nào đã tan biến.

Hắn mở mắt, ánh vào tầm mắt hắn chính là thân ảnh của Địa Tạng đại tôn.

Địa Tạng đại tôn đang nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt đạm mạc.

Khương Trường Sinh vô ý thức nhìn về phía bên cạnh, Thiếu Hạo cùng Hình Thiên còn chưa thức tỉnh, Thiếu Hạo một mặt sầu khổ, mặt mũi Hình Thiên thì tràn đầy vẻ phấn khởi.

Khương Trường Sinh không biết tư chất của mình càng tốt hơn hay không bằng hai người Thiếu Hạo.

- Dấu hiệu luân hồi của ngươi rất dài, còn có hai đoạn dấu hiệu rất dài.

Địa Tạng đại tôn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, lạnh lùng nói.

Khương Trường Sinh hoang mang, hỏi:

- Tiền bối, lời ấy có ý gì?

Hai đoạn dấu hiệu rất dài, là chỉ hai đoạn nhân sinh?

kiếp này xác thực dài, nhưng kiếp trước hắn là tráng niên mất sớm.

Địa Tạng đại tôn trả lời:

- Nhân quả cùng luân hồi, rất khó tách ra, nhân quả thành tựu luân hồi, nhưng luân hồi càng có lực áp chế, ngươi chẳng qua là Thái Ất cảnh, vốn không nên kiêm tu hai đạo, nhưng ngươi hết sức thông minh, lựa chọn là hai đạo bổ sung lẫn nhau.

- Đa tạ tiền bối tán dương, chủ yếu là đạo pháp của tiền bối cao minh , khiến cho ta cảm ngộ cực sâu.

Khương Trường Sinh cảm khái từ đáy lòng, Địa Tạng đại tôn nhìn như không có tình người, nhưng nội dung hắn giảng đạo hết sức phong phú, đọc rất nhiều sách, dứt bỏ luân hồi chi đạo không đề cập tới, càng có trợ giúp dành cho tu hành của hắn sau này.

Địa Tạng đại tôn nói:

- Ngươi tựa hồ có chút hoang mang, nắm chặt đoạn nhân quả này, cứ hỏi thăm đi.

Nghe vậy, Khương Trường Sinh mừng rỡ, vội vàng nói tạ, sau đó nói về hoang mang trong việc tu hành của mình.

- Công pháp của ngươi thật không đơn giản, hết sức thuần túy, lại tràn ngập lực lượng bao dung, ta chưa từng nghe thấy, ngươi bao la mờ mịt thật ra rất đơn giản, bởi vì quá bao dung, ngược lại không có hướng đi chính xác.

Địa Tạng đại tôn cau mày nói, rõ ràng bị Đạo Pháp Tự Nhiên Công kinh động, mặc dù Khương Trường Sinh nói chỉ là đặc điểm của công pháp, nhưng đủ để làm hắn chấn kinh.

Khương Trường Sinh cảm thấy có lý, các thiên của Đạo Pháp Tự Nhiên Công đều có hướng đi, chỉ dẫn hắn tu hành đến chỗ nào, nhưng bây giờ không có, hắn tu hành nhân quả chi đạo,

chỉ là bởi vì nhân quả chi đạo đầy đủ bao la, có thể một mực tiếp tục tu hành, trợ hắn mạnh lên.

Địa Tạng đại tôn mở lời:

- Trước đây thật lâu, đạo pháp còn chưa xuất hiện, càng không có Tiên đạo, ngươi cảm thấy tồn tại khai sáng Tiên đạo cùng Đạo pháp là như thế nào xây dựng cảnh giới của mình?

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư.

Sáng tạo?

- Hết thảy giai đoạn đều không biết, đều do tưởng tượng làm thành điểm xuất phát, ngươi mong muốn đi đến lực lượng như thế nào, thì nỗ lực thực hiện, mà không phải chờ đợi đi đến cảnh giới nào đó, lại thu hoạch được lực lượng của cảnh giới đó, cảnh giới là định nghĩa của người tu hành về lực lượng, cũng không phải tồn tại độc lập.

Lời Địa Tạng đại tôn để Khương Trường Sinh rộng mở trong sáng.

Đời trước của hắn là người sáng tạo trò chơi, đọc lướt qua nhiều vô số các mốc cảnh giới trong truyện, để cho hắn chế cảnh giới, đi tưởng tượng về lực lượng, quả thật là chuyện hắn am hiểu.

Ở kiếp này trải qua nhiều chuyện, tầm mắt của hắn sớm đã khai phá, hắn có thể tưởng tượng lực lượng tự nhiên càng lớn, càng khó tin.

Khương Trường Sinh có khả năng kết hợp thực lực của mình, suy nghĩ đến cảnh giới tiếp theo nên mạnh bao nhiêu, sau đó nỗ lực đi về phía mục tiêu này.

Địa Tạng đại tôn nói theo:

- Công pháp bao dung lại cao thâm như thế, có lẽ kiêm dung Đại Đạo chính là mục tiêu của nó.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ bảo.

Địa Tạng đại tôn lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập thâm ý.

- Ta sở dĩ chỉ bảo ngươi, là thấy ngươi có chút đồ, nguyên lai hết thảy đều có cuối điểm, nhưng điểm cuối cùng cũng không phải kết thúc, giống như luân hồi.

Địa Tạng đại tôn ung dung nói, nghe được để Khương Trường Sinh chấn động trong lòng. Chẳng lẽ Địa Tạng đại tôn thấy được số mệnh của Tiên đạo từ trên người hắn? Tiêu Hòa tiên tử tựa hồ cũng nhìn thấu điểm này.

Bên trong Tiên đạo, có nhiều cường giả có thể nhìn trộm đến tương lai của Tiên đạo, lại không cách nào cải biến, chẳng lẽ từ nơi sâu xa thật không có cách nào cải biến mệnh số, kiếp số?

- Chớ có lo lắng, đi tốt con đường của mình.

Địa Tạng đại tôn bình tĩnh nói, chẳng qua ánh mắt của hắn không còn quá nghiêm túc, nhiều thêm một tia hòa ái.

Khương Trường Sinh bị ánh mắt của hắn biến hóa dẫn động đạo tâm, hắn nhịn không được hỏi:

- Không biết tiền bối có thể biết Côn Luân giáo chủ, Huyền Đề tổ sư, Tiêu Hòa tiên tử hay không?

Ba vị này là chủ nhân đạo tràng mà lúc trước hắn nghe đạo.

Địa Tạng đại tôn trả lời:

- Tự nhiên từng nghe nói, chỉ là bọn hắn quá mức xa xôi, có ở thiên ngoại trên cao, không dính nhân quả, có mất trong năm tháng.

Có người vẫn lạc? Khương Trường Sinh nhíu mày, lần này lại không có hỏi tới là ai. Vô luận là ai, đứng tại điểm thời gian của hắn tới xem, đều đã qua đời. Đúng lúc này, Thiếu Hạo, Hình Thiên bên cạnh chặt đứt liên hệ với quy tắc luân hồi, điều này nói rõ bọn hắn sắp tỉnh lại. Khương Trường Sinh chỉ quay qua liếc mắt nhìn bọn hắn, lúc quay lại, Địa Tạng đại tôn đã không còn ở đây.

Chương 991 - Thần ra tay rồi (1)

- Đạo pháp của Địa Tạng đại tôn quả nhiên tinh diệu, ta mặc dù không chuyên tu luân hồi chi đạo, nhưng cũng được ích lợi không nhỏ.

Trên mặt Thiếu Hạo tràn đầy nụ cười, phấn chấn nói, nắm chặt hai quả đấm.

Hình Thiên bĩu môi nói:

- Không hiểu luân hồi, ngươi tới làm cái gì? Không phải trì hoãn thời gian à, con trai Hoàng Đế lại không chỉ có một mình ngươi.

Thiếu Hạo đắc ý cười nói:

- Đây cũng không phải chúng ta lựa chọn, là Địa Tạng đại tôn lựa chọn chúng ta, chúng ta chỉ có thể quyết định có đến đây hay không.

- Lời tuy như thế, người có thể lọt vào mắt Đại Tôn, bản thân đã được chú trọng, các đại năng sẽ không lựa chọn người bình phàm để giảng đạo.

- Càn rỡ, không được nói bậy.

- Hà tất che giấu, người tu đạo chúng ta nói không phải là thông thấu à?

Nhìn xem hai người đấu võ mồm, Khương Trường Sinh cũng nở nụ cười.

Hình Thiên không kiêng nể gì, trách không được dám tranh vị trí Thiên Đế.

Hình Thiên chán ghét Thiếu Hạo líu lo không ngừng, nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh đạo hữu, ngươi tỉnh sớm hơn chúng ta, ít nhất trên luân hồi chi đạo, ngươi càng có thiên phú hơn chúng ta, đáng giá để ta kính nể, gặp nhau tức là duyên, có nguyện kết giao hai người chúng ta?

Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối, mỉm cười đáp ứng.

Hai người tựa hồ không vội rời đi, ngồi ở chỗ này hàn huyên, Khương Trường Sinh cũng không vội, trở lại hiện thực chẳng qua là đi qua mấy tức thời gian.

Dần dần, Khương Trường Sinh cũng nói nhiều hơn, chủ yếu là Thiếu Hạo đề cập đến kinh nghiệm của mình, Khương Trường Sinh cùng Hình Thiên đưa ra cái nhìn của mình.

Rất lâu.

Thiếu Hạo đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

- Cũng cần phải trở về, Trường Sinh huynh đệ, có nguyện theo ta trở về, đi làm khách.

Hình Thiên đứng dậy theo, nói:

- Không bằng theo ta đi, ta nhìn ra được, Trường Sinh huynh đệ nhìn như nội liễm, kì thực có một lòng hiếu chiến, ngươi ta còn có thể luận bàn.

- Đa tạ hai vị huynh đệ có ý tốt, ta phải trở về, có rất nhiều người đang chờ ta bảo hộ, có kẻ địch đang chờ ta đối mặt.

Khương Trường Sinh vừa cười vừa nói, ở chung hai người, mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng tự tại không nói được.

Nói ra, ở kiếp này mặc dù sống hơn hai nghìn năm, nhưng người chân chính có thể xem như bằng hữu cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu thật là tính toán ra, chỉ có Trần Lễ tính là bằng hữu của hắn.

Hắn cũng khát vọng có người cùng chí hợp đạo, chẳng qua là thân phận đặc thù, rất khó kết giao, bản thân hắn cũng sợ phiền toái.

Hắn khát vọng bằng hữu, không phải chủ động cưỡng cầu, mà là nhân duyên gặp nhau tự nhiên mà thành.

Thiếu Hạo, Hình Thiên không có cưỡng cầu, bọn hắn vẫy vẫy tay, trước tiên đi ra đạo quan, thân ảnh biến mất trong màn sáng.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, trước vách tường có một pho tượng đá, diện mạo đã mơ hồ, thậm chí không phân rõ nam nữ.

- Tựa hồ mỗi một lần đạo thống phản thần, mạnh lên, gánh vác cũng tăng thêm.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trên mặt hắn lộ ra tươi cười.

Nếu ở kiếp này vừa bắt đầu, hắn khẳng định sợ những gánh vác này, nhưng bây giờ, chút gánh vác này sẽ hóa thành động lực để hắn tiến tới, trợ giúp hắn càng thêm kiên cường.

Hắn nghiêng đầu, dậm chân đi ra ngoài cửa.

Nơi này cuối cùng không thuộc về hắn, hắn muốn về thời đại thuộc về hắn.

Trong Tử Tiêu Cung, Khương Trường Sinh mở mắt.

Hắn bấm ngón tay tính toán, giống như trước đó, lần này đạo thống phản thần chỉ mới qua mấy tức thời gian.

Khi hắn lần nữa cảm thụ quy tắc gần đó, quy tắc luân hồi trở nên rõ ràng, trình độ rõ ràng gần với nhân quả, khiến cho giác quan của hắn về thế giới trở nên rõ ràng.

- Ta muốn đạt tới trình độ tầng tiếp theo, hẳn là lực lượng như thế nào?

Khương Trường Sinh lâm vào suy tư.

Hắn tổng kết ra thực lực của mình bây giờ, suy nghĩ tiếp thiếu sót của mình, tiếp theo tưởng tượng đến tầng kế tiếp.

Thái Ất đạo quả sẽ tự chủ hấp thu thiên địa linh khí, không cần phân thân đi nạp khí, đi đến cảnh giới này, thân thể đều sẽ theo bản năng hấp thu đủ loại năng lượng để cho mình mạnh lên, cái này có chút giống với sinh linh Thần Đạo.

Sống được càng lâu, càng mạnh.

Khương Trường Sinh nghĩ đi nghĩ lại, bắt đầu nhắm mắt, đi tắm ở trong việc sáng tạo cảnh giới.

Thần Võ giới, trong một đại điện.

Mười hai vị thân ảnh sánh đôi mà đứng, tất cả đều là Thần Võ Chí Thượng, sắc mặt của bọn hắn đều rất khó coi, âm trầm đến nỗi muốn nhỏ nước.

Phía trước bọn hắn, phía trên ghế cao, Bỉ Ngạn võ tổ ngồi tĩnh tọa ở giữa không trung, sau lưng lơ lửng hư ảnh Thái Cực đồ, đang xoay chầm chậm, sao trời mơ hồ rõ ràng tô điểm trong đó, tựa hồ có trật tự độc lập đang vận hành.

- Võ Tổ, ngài nhất định phải ra tay, chúng ta căn bản không phải đối thủ của Tất Liễu thần tôn, trong trí nhớ của Thần Võ giới về Thần tộc, tình báo liên quan tới Tất Liễu thần tôn ít càng thêm ít, căn bản không có tác dụng, bây giờ mất sáu vị Thần Võ Chí Thượng, trước đó có tổn thất như vậy là ngược dòng tìm hiểu về hai triệu năm trước.

Một lão phụ nhân trầm giọng nói, ánh mắt của nàng đều sắp không mở ra được, nhưng lời nói rất cường ngạnh, không có quá kính trọng Bỉ Ngạn võ tổ.

Sau khi vạn đạo thế gian mở ra, khí vận võ đạo cũng không có tăng trưởng ngược lại gặp phải Đại Kiếp Tà Số tập kích, khiến cho Thần Võ giới tổn thất nặng nề, hiện tại Thần Võ giới có ý kiến rất lớn đối với Bỉ Ngạn võ tổ, những Thần Võ Chí Thượng bọn hắn cũng càng có niềm tin.

Thần Võ giới cũng không phải nơi một người độc đoán, làm không tốt, dù cho Võ Tổ cũng phải mất vị trí.

- Đúng đấy, chờ lấy Tất Liễu thần tôn giết tới ba ngàn thiên địa, võ đạo còn mặt mũi nào tồn tại?

- Gần vạn năm qua, Thần Võ giới thất bại nhiều lắm, các ngươi luôn nói là mưu tính, là bố cục, nhưng ta muốn biết, khi nào mới có thể kết thúc chuỗi ngày này, khi nào mới có thể đại thắng một trận nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề, tăng lên sĩ khí cho võ đạo.

Chương 992 - Thần ra tay rồi (2)

- Đúng đấy, ta xem ra, uy phong của Tiên đạo đều mạnh hơn chúng ta, còn có cổ thuật, Cổ thuật cùng Võ đạo tranh đấu trăm vạn năm, võ đạo không có tiêu diệt nó, ngược lại thừa nhận nó tồn tại, đây không phải chính chứng minh sự cường đại của nó?

- Nhất định phải tru diệt Tất Liễu thần tôn, đối phương quá xem thường Võ đạo, Võ Tổ, nếu ngài không dám, chúng ta sẽ xin Thiên giúp đỡ.

Nghe các Thần Võ Chí Thượng ép hỏi, Bỉ Ngạn võ tổ không có trả lời.

Thật lâu.

Đại điện lâm vào trong yên lặng, sắc mặt các Thần Võ Chí Thượng cực kỳ khó coi, bọn hắn đoán không ra thái độ của Võ Tổ, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được uy áp Võ Tổ đang phóng thích, không ngừng tăng lớn, nếu bọn hắn nói thêm gì đi nữa, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì.

- Các ngươi thật sự cho rằng ta sợ Tất Liễu thần tôn?

Bỉ Ngạn võ tổ chậm rãi mở miệng nói, mỗi một chữ đều rất có phân lượng, như chùy nặng nện vào trong lòng đám Thần Võ Chí Thượng.

Các Thần Võ Chí Thượng yên lặng đối mặt.

- Các ngươi có biết Thái Thượng Côn Luân đang làm gì, Vạn Cổ Hàn Triều vốn nên là công tích của Thái Thượng Côn Luân, nhưng Đạo Tổ quá mức loá mắt, ta đang cho Thái Thượng Côn Luân một cơ hội mới, nếu Thái Thượng Côn Luân là có thể đứng lên, công tích này rơi vào trên đầu các ngươi, hay là trên đầu ta?

- Thiên Thần Võ giới, người nào không cho rằng Thái Thượng Côn Luân chính là chiêu bài cả đời của mấy Thần Võ Chí Thượng các ngươi?

Nghe được lời Bỉ Ngạn võ tổ, các Thần Võ Chí Thượng đều sáng mắt lên, thậm chí nhịn không được lộ ra nụ cười.

Một Thần Võ Chí Thượng nhịn không được hỏi:

- Thiên tư của Thái Thượng Côn Luân không thể nghi ngờ, chẳng qua là hắn mới bao nhiêu tuổi, Tất Liễu thần tôn kia lại là tồn tại cổ lão cỡ nào, chúng ta sợ hắn..

- Yên tâm đi, đã có lực lượng truyền thừa vượt qua mười phương Đại Đạo. Còn về hắn, hắn đang được ta an bài nơi lịch

luyện, có lẽ còn có thể cho chúng ta kinh hỉ, đến mức Tất Liễu thần tôn, ta sẽ nghĩ biện pháp kéo dài bước tiến của nàng.

Bỉ Ngạn võ tổ ngắt lời, ngữ khí không thể nghi ngờ.

Mấy Thần Võ Chí Thượng không còn lời oán giận, thậm chí chờ mong đầy cõi lòng.

Bọn hắn chờ mong Thái Thượng Côn Luân trở thành cứu thế chủ, điều này có trợ giúp bọn hắn tấn thăng.

- Đi xuống đi, không cần đến quấy rầy ta.

Bỉ Ngạn võ tổ lần nữa lên tiếng, lần này mang theo ý lạnh.

Mười hai vị Thần Võ Chí Thượng lập tức hành lễ, nhanh chóng cáo lui.

Trong Hư Không Vô Tận, hoàng kim đại đạo còn đang không ngừng kéo dài tới phía trước, thân ảnh trên đường lớn màu vàng càng ngày càng nhiều, lộ ra càng thêm chen chúc so với trước.

Tất Liễu thần tôn vẫn như cũ duy trì dáng người bá khí, dưới tình huống không có kẻ địch, dáng người của nàng không có chút nào rung động.

- Lại là ngươi, bò sát đầu nhập vào kiếp số.

Tất Liễu thần tôn lên tiếng, lời nói đầy mỉa mai.

Tiếng nói vưà dứt, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện phía trước hoàng kim đại đạo, rõ ràng là một trong người thừa kế của các Đại Đạo - Thiên Địa Tiếu. Thiên Địa Tiếu buông tay, nói:

- Thần tôn, ta có thể dẫn đường cho ngài, hà tất nói móc ta như thế, ngươi ta đều là người bị vứt bỏ, chẳng qua, ngài càng mạnh hơn mà thôi.

- Bản tôn là vứt bỏ Thần Đạo, cũng không phải bị vứt bỏ, bò sát như ngươi há có thể so với bản tôn?

Tất Liễu thần tôn giễu cợt nói, Thiên Địa Tiếu nghe được, nụ cười trên mặt cứng đờ, dữ tợn nói:

- Tất Liễu thần tôn, Ngô Chủ nhìn trúng ngươi, quy thuận Ngô Chủ, cùng nhau trở thành kiếp số, mới có thể vạn kiếp bất diệt, vạn kiếp bất tử, bằng không kiếp số không sớm thì muộn cũng sẽ buông xuống trên người ngươi.

- Hừ!

Tất Liễu thần tôn hừ lạnh một tiếng, một cánh tay chậm rãi nâng lên, đây là muốn xuất thủ.

Thiên Địa Tiếu nói:

- Giết ta vô dụng, Ngô Chủ sẽ phục sinh ta, nhưng chỉ cần ngươi động thủ, coi như là chặt đứt cơ duyên, ngươi nên nghĩ rõ ràng!

Tiếng nói vừa ra, hư không phía sau hắn xuất hiện từng con con mắt thật to, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tất Liễu thần tôn.

- Ngươi đã không muốn, Ngô Chủ sẽ cưỡng đoạt thần lực của ngươi!

Thiên Địa Tiếu nâng hai tay lên, một bộ tư thái quân lâm thiên hạ, ánh mắt nhìn về phía Tất Liễu thần tôn tràn ngập khinh miệt.

Khóe miệng Tất Liễu thần tôn khẽ nhếch, nâng lên một đường cong hoàn mỹ, ánh sáng màu trắng che đậy cặp mắt của nàng, mặc dù không nhìn thấy ánh mắt, lại có thể cảm nhận được nàng đang rất khinh thường.

- Bất quá chỉ là ý chí của lực lượng kiếp số còn sót lại, thật sự coi mình thành Thần chi phối kiếp số? Bò sát, thần, sẽ không nhìn trúng bò sát.

Tất Liễu thần tôn lạnh giọng nói, trong khinh thường xen lẫn sát ý.

Bốn cánh tay nàng cùng nhau vung lên, bốn chùm sáng quy tắc đầu đuôi tương liên, hình thành một hình thoi to lớn.

- Cuồng vọng…

Thiên Địa Tiếu tức giận quát, vô số con mắt to lớn sau lưng đột nhiên trừng lớn, đếm không hết sương mù trắng đen rơi ra,

theo bốn phương tám hướng bao vây hoàng kim Đại Đạo, bao vây Tất Liễu thần tôn.

Giờ khắc này, Tất Liễu thần tôn vĩ ngạn bá khí lộ ra nhỏ bé. Bốn chùm sáng quy tắc bắn ra hào quang óng ánh, để Hư Không Vô Tận mất đi màu sắc, Thiên Địa Tiểu trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở choàng mắt, không đến năm hơi thời gian, Mộ Linh Lạc cũng mở mắt, gương mặt nàng lộ ra vẻ sợ hãi, vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói:

- Là nàng ta ra tay rồi.

Bạch Kỳ tựa vào trên người Bạch Long ngủ mở mắt, mơ mơ màng màng.

Nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Nghe được giọng nói của chủ nhân, nàng theo bản năng tỉnh táo lại.

- Nàng là ai?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi, đi theo cảm khái nói:

- Khí tức thật đáng sợ, ta trong khoảng thời gian này cảm ngộ thấy lực lượng vận mệnh quá yếu ớt ở cỗ trước mặt khí tức này.

Chương 993 - Ngươi chuẩn bị làm gì

- Chủ nhân, các ngươi đang nói cái gì?

Bạch Kỳ hoang mang hỏi, nàng không có bước chân vào lực lượng quy tắc, không cảm giác được khí tức đáng sợ của Tất Liễu thần tôn.

Khương Trường Sinh không để ý đến nàng, hắn thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, truy đuổi theo phương hướng mà khí tức Tất Liễu thần tôn truyền đến, ở ven đường, Thiên Địa Vô Cực Nhãn của hắn đã không thể tiến lên.

Một cỗ lực lượng vô hình không thấy được ngăn cách Thiên Địa Vô Cực Nhãn tiến lên.

Vị trí ánh mắt Thiên Địa Vô Cực Nhãn cách khí tức Tất Liễu thần tôn vô cùng xa xôi, uy áp của khí tức vậy mà có thể cách một khoảng cách xa xôi như thế tiến hành ngăn cản, khó có thể tưởng tượng Tất Liễu thần tôn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh không thể không vận dụng hương hỏa diễn toán, kiểm tra người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết vậy mà đi đến 30 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Hắn đi theo diễn toán Tất Liễu thần tôn mạnh bao nhiêu, nhưng đối phương vẫn không ở trong phạm vi diễn toán, điều này nói rõ tồn tại có 30 thiên đạo giá trị giá trị hương kia là một người khác hoàn toàn.

- Tất Liễu thần tôn đang giao chiến cùng Thần Võ giới, hay có phe thế lực thứ ba tồn tại?

Trong lòng Khương Trường Sinh hoang mang suy nghĩ, không thể xem nhẹ âm Dương Chi Thần tồn tại, trước đó âm Dương Chi Thần đi vào Vạn Đạo đại hội quấy nhiễu, mặc dù thất bại, nhưng hắn có loại trực giác, kia tuyệt không phải toàn bộ thực lực của âm Dương Chi Thần.

Kiếp số đại kiếp có thể hủy diệt hệ thống Đại Đạo làm sao có thể bị dễ dàng hạ gục.

- Thật sự là rung chuyển thời đại, sinh ra ở trong thời đại dạng này, là cơ duyên, cũng là kiếp nạn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, ở thời đại này, quá nhiều nguy hiểm, tầng tầng lớp lớp kẻ địch tạo ra chiến loạn không ngừng, nhưng nếu không phải thời đại dạng này, Tiên đạo vừa ló đầu ra sẽ bị Võ đạo trấn áp.

Thảm nhất vẫn là võ đạo, đầu tiên là đối mặt Cổ thuật, Huyết Vực các loại nhập xâm, gặp lại các phương Đại Đạo hợp lại, sau đó lại là Đại Kiếp Tà Số, Tất Liễu thần tôn, có lẽ đây cũng là đại kiếp của Võ đạo.

Đại kiếp cũng không phải chỉ có một địch nhân, mà là đối mặt với tuyệt cảnh.

Như thế xem ra, đại kiếp này không phải chính là chỗ bùng nổ của nhân quả tích lũy đó chứ?

Trong lòng Khương Trường Sinh có minh ngộ.

Mộ Linh Lạc gặp hắn lâm vào suy tư, không có quấy rầy, thậm chí ra hiệu ánh mắt cho Bạch Kỳ.

- Trong mắt chủ nhân là thiên địa như thế nào?

Bạch Kỳ si ngốc nhìn Khương Trường Sinh, trong lòng tràn ngập tò mò cùng bao la mờ mịt.

Côn Luân giới đang vào trạng thái thái bình, ít nhất không có cường địch đến từ thiên ngoại, người gọi là Vũ Ma kia cũng chỉ là tu sĩ cấp cao, tiên thần Thiên Đình mới có thể đụng phải, nàng cũng như thế, hưởng thụ an nhàn quá lâu, chưa bao giờ nghĩ tới chủ nhân gặp phải áp lực như thế nào?

Nàng suy nghĩ gần đây tiên thần Thiên Đình nhắc đến Tất Liễu thần tôn, lại nghe Thần Võ giới nói, Tất Liễu thần tôn mang đến cho Thần Võ giới áp lực thực lớn.

Chẳng lẽ chủ nhân buồn lo về Tất Liễu thần tôn?

Đại khái đi qua một nén nhang thời gian, khí tức cường đại của Tất Liễu thần tôn mới tan biến.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hư không biến mất trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Cơ hồ đồng thời, hắn xuất hiện tại một góc của Thái Hoang, dãy núi chập trùng, rừng cây rậm rạp, một vết nứt màu đen treo ở phía trên không trung, dữ tợn kinh dị, như một con rết khổng lồ, hơi lộ ra vặn vẹo.

Khương Trường Sinh cẩn thận cảm thụ, phát hiện trong này ẩn chứa lực lượng quy tắc mạnh mẽ, hắn chỉ có thể phân biệt ra quy tắc Không Gian.

Vết nứt đen giống như vậy, chí ít có trên ngàn nơi trong Thái Hoang.

- Tất Liễu thần tôn phát hiện ra ta?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn thi triển pháp lực, mong muốn chữa trị, nhưng căn bản làm không được, hắn thậm chí không thể dùng khí vận Côn Luân giới hoặc Thiên Đình để chữa trị.

Hắn không có gấp, mà cảm thụ tiếng lòng tín đồ ở Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thần Võ giới các nơi.

Rất nhanh, hắn đã thu tập được rất nhiều tình báo.

Không chỉ Côn Luân giới, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, các nơi trong Thần Võ giới cũng xuất hiện vết nứt không gian tương tự.

Tâm Khương Trường Sinh hơi ổn định, chỉ cần Tất Liễu thần tôn không phải nhằm vào hắn, chuyện liền có thể giải quyết.

Hắn một lần nữa trở lại Tử Tiêu cung, không cần hắn phân phó, Thiên Đình đã phát giác được không thích hợp, Thiên Đình có rất nhiều pháp bảo bảo hộ, bên trong cũng chưa từng xuất hiện vết nứt màu đen, nhưng bên ngoài tứ đại Thiên Môn đều có thể nhìn thấy vết nứt màu đen.

Thiên Đế cầm trong tay Xạ Nhật thần cung, đi đến trước một vết nứt màu đen ngoài Nam Thiên môn, mấy trăm thiên binh thiên tướng theo sát phía sau, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Bạch Tôn đứng ở sau lưng Thiên Đế, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, khí vận không thể chữa trị, tốt nhất đừng tùy tiện tiến vào.

Thiên Đế nhíu mày, trong lòng tràn ngập lo lắng trước nay chưa có.

Cùng lúc đó, toàn bộ Tu Tiên giới cũng chuyển động, càng ngày càng nhiều sinh linh phát hiện những vết vứt màu đen phân bố khắp thiên địa.

Trong Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh đang suy tư phương án tác chiến đối phó Tất Liễu thần tôn, chuyện phát triển tình trạng này, hắn nhất định phải bất cứ lúc nào chuẩn bị chiến đấu với Tất Liễu thần tôn.

Là trực tiếp ra tay toàn lực lớn, hay là thăm dò trước?

Đúng lúc này, hắn cảm nhận được cái gì, tay phải nâng lên, một khối Cổ Ngọc xuất hiện trong tay của hắn, chính là trước đó Mạc Vọng tặng cho.

- Đạo Tổ, Tất Liễu thần tôn cùng âm Dương Chi Thần đại chiến, nhiễu loạn trật tự Võ đạo, hiện tại hư không liệt phùng trải rộng các phương thiên địa, Côn Luân giới hẳn là cũng có, chúng ta không thể ngồi chờ chết, cứ thế mãi xuống, đại đạo của chúng ta có thể trở thành pháo hôi của đại kiếp Võ đạo.

Ngữ khí Mạc Vọng vô cùng ngưng trọng, khó nén cảm xúc sợ hãi.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi chuẩn bị làm gì?

Chương 994 - Đạo Tổ chiến thần tôn

Mạc Vọng trả lời:

- Như là trước đó, trước liên hợp các phương Đại Đạo trong hư không, cùng nhau đối kháng Tất Liễu thần tôn, nếu ngươi đáp ứng, ta sẽ liên hệ những người thừa kế các Đại Đạo khác, chờ tin tức của ta.

- Được.

- Đa tạ!

Mạc Vọng vội vàng chặt đứt liên hệ.

Cổ Ngọc này cũng không phải khối Cổ Ngọc ban đầu, lần này trao đổi, giọng nói của Mạc Vọng cũng theo Cổ Ngọc truyền ra, bị Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ nghe được.

Bạch Kỳ vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, các ngươi chuẩn bị đối phó Tất Liễu thần tôn? Đó không phải giúp Thần Võ giới sao?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Thần Võ giới có rất nhiều kẻ địch, nếu như bọn hắn ngã xuống, đứng mũi chịu sào chính là chúng ta, huống hồ, Côn

Luân giới sẽ sớm đối mặt Tất Liễu thần tôn hơn Võ đạo.

Thật ra còn có một biện pháp, đó chính là dời Côn Luân giới đi, nhưng có thể Côn Luân giới bây giờ đã mở ra, quá nhiều sinh linh ra ngoài, Thiên Đình còn thành lập quan hệ với các phương thiên địa, một khi chuyển, sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Cũng không thể một mực tránh né.

Nếu thật đánh không lại, chạy trốn vẫn không muộn.

Khương Trường Sinh những năm nay một mực đamh mạnh lên, chỉ tính giá trị hương hỏa của bản thân, hắn cũng không kém, cho dù đối mặt Bỉ Ngạn võ tổ, hắn cũng không phải không chút nắm chắc.

Hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

- Chủ nhân, ngài làm gì? Người kia không phải nói chờ tin tức của hắn sao?

Bạch Kỳ nháy mắt hỏi.

Mộ Linh Lạc cũng nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Chờ tin tức lại là mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm, ta trước đi thử một lần.

Chờ đợi thêm nữa, chờ Tất Liễu thần tôn đi vào Côn Luân giới khai chiến, đó cũng không phải chuyện tốt.

- Chuẩn bị nhiều đan dược như vậy, còn nắm giữ lấy rất nhiều pháp bảo…

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, khó mà khắc chế tâm tình kích động trong lòng.

Hắn không rõ ràng Tất Liễu thần tôn rốt cuộc mạnh cỡ nào, nhưng hắn cũng không rõ ràng của mình chiến đấu toàn lực sẽ khủng bố đến mức nào.

Nhưng có một chút có khả năng khẳng định, Tất Liễu thần tôn không có khả năng mạnh hơn Bỉ Ngạn võ tổ một đại cảnh giới, nếu thật mạnh như vậy, Thần Đạo đã sớm san bằng Võ đạo,

Tất Liễu thần tôn lần này tiến công VÕ đạo, làm sao cần chờ đợi?

- Tốt rồi, đừng lo lắng, tiếp tục tu luyện đi.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, nhẹ giọng trấn an.

Nói xong, hắn lần nữa ngồi xuống, tựa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cả người và ghế cùng nhau tan biến.

Mộ Linh Lạc đi theo nhắm mắt, bắt đầu tu luyện.

Bạch Kỳ thì không chịu ngồi yên, lập tức chạy ra Tử Tiêu cung, chuẩn bị lại tìm đám võ giả hiểu rõ tình báo của Tất Liễu thần tôn.

Trong hư không trải rộng vết nứt màu đen lớn nhỏ không đều, hoàng kim Đại Đạo không ngừng kéo dài tới phía trước.

Tất Liễu thần tôn trôi nổi phía sau trùng trùng điệp điệp thân ảnh, vẫn vĩ ngạn, thần thánh như cũ.

Hoàng kim Đại Đạo đột nhiên dừng lại, Tất Liễu thần tôn chậm rãi ngẩng đầu.

- Lại tới sao?

Tất Liễu thần tôn lên tiếng, ngữ khí đầy lạnh lẽo.

Tiếng nói vừa ra, trong hư không phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng cực mạnh, là Khương Trường Sinh thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, mặc dù ngồi cũng đã cao vạn trượng, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa càng hùng vĩ, bá khí.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nói:

- Trước đó ngươi không phải muốn mời chào ta?

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đã ở vào trạng thái kích hoạt, một thân pháp bảo của hắn đều như thế, Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào hơi lay động, Hồng Mông Thần Nguyên Khí vờn quanh xung quanh thần tọa, bình tĩnh mà thần bí.

- Thì ra là ngươi, ngươi thuộc về kiếp số đại kiếp, hay thuộc về Võ đạo?

Tất Liễu thần tôn nhẹ giọng cười hỏi, ý trào phúng khó mà che giấu.

- Đều không phải, chẳng qua ngươi uy hiếp đến ta.

Khương Trường Sinh trả lời, hắn không có lập tức ra tay, trong lúc Chí Dương thần tỏa sáng, từng kiện từng kiện pháp bảo bồng bềnh dâng lên.

Trên đùi phải là Trảm Tiên hồ lô, trái trên đùi là Tử Kim Hồ Lô, Sơn Hải kinh trôi nổi trước ngực.

Tất Liễu thần tôn cũng không có lập tức ra tay, chỉ vì nàng nhìn không thấu Khương Trường Sinh, trực giác nói cho nàng biết, đối phương tuyệt không phải những tên trước đó kia có thể so sánh, đây cũng là nguyên nhân hoàng kim Đại Đạo dừng lại.

Hai bên đều biết một trận đại chiến sắp bùng nổ.

- Thì ra là thế, trong Hư Không Vô Tận này quả nhiên cường giả như mây, nếu như chỉ là ngươi một người, ngươi không có lý do gì tới ngăn cản bản tôn, xem ra ngươi cũng có thứ mà ngươi cần bảo vệ, vì sao không hợp lại với bản tôn, lật đổ Võ đạo?

Tất Liễu thần tôn cười lạnh nói, nàng chậm rãi nâng lên một cánh tay.

Trong ánh sáng chói lóa, dáng người Khương Trường Sinh hơi lộ ra lười nhác, hắn đạm mạc trả lời:

- Nếu như vậy thì có gì khác biệt Võ đạo, lại có gì khác biệt những Đại Đạo ở quá khứ?

- Ồ? Vậy ngươi muốn làm sao thay thế Võ đạo? Chẳng lẽ ngươi si tâm vọng tưởng cho rằng Võ đạo thúc đẩy vạn đạo thế gian có thể trường tồn?

- Sát lục xác thực khó tránh khỏi, nhưng tận lực giảm bớt sát lục, mới là chính đạo, ta muốn là lòng người.

- Ngây thơ!

Tất Liễu thần tôn đột nhiên ném ra một chùm sáng quy tắc, tốc độ cực nhanh.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, tốc độ thật nhanh, tự mình đối mặt cảm thụ hoàn toàn khác biệt, bất quá hắn đã sớm chuẩn bị tốt ứng đối.

Oanh.

Chùm sáng quy tắc bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí hóa thành sương mù tím bàng bạc ngăn cản, sương mù tím rung động, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tán loạn.

Trong chốc lát, chùm sáng quy tắc bắn ra hấp lực đáng sợ, điên cuồng hấp thu Hồng Mông Thần Nguyên Khí.

Khương Trường Sinh đưa tay điểm một chỉ.

Đại Thiên Trụ Đạo Chỉ!

Một đạo khí kình tản ra kim quang bắn ra, trực tiếp đánh gãy chùm sáng quy tắc, cỗ hấp lực đáng sợ kia đi theo tan biến.

Tất Liễu thần tôn động dung, hồng quang màu trắng che đậy hai mắt, nhưng không thể che đậy ánh mắt của nàng.

Nàng không có thất kinh, sau khi đi qua ngắn ngủi kinh ngạc, khóe môi của nàng giương lên.

- Có ý tứ, ngươi có tư cách thành đối thủ của bản tôn, nhớ kỹ, thần tru sát người, tên là Tất Liễu.

Chương 995 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (1)

Tất Liễu thần tôn vừa nói xong lời mạnh miệng, cánh tay ném ra chùm sáng quy tắc một lần nữa ngưng tụ ra một chùm sáng quy tắc mới, khí tức càng thêm đáng sợ. Khương Trường Sinh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, sau khi nắm giữ lực lượng quy tắc, tự nhiên có thể mượn nhờ quy tắc tràn ngập ở trong hư không mà không phải là chiêu thức chỉ có thể đánh ra một lần duy nhất.

- Mấy cái đó đến cùng là quy tắc gì, thậm chí ngay cả Hồng Mông Thần Nguyên Khí đều có thể hấp thu.

Khương Trường Sinh thầm suy nghĩ, trong lòng hắn cả kinh, đồng thời, Tất Liễu thần tôn cũng giống như thế.

Một khắc khi Hồng Mông Thần Nguyên Khí ngăn cản quy tắc chùm sáng, nàng thấy hoang đường, đây là khí thể gì, không ngờ lại có thể ngăn cách thần lực của nàng. Tất Liễu thần tôn đồng thời nâng lên bốn tay, bốn chùm sáng quy tắc đầu đuôi tương liên, như chiêu thức đối phó âm Dương Chi Thần, xếp thành hình thoi. Khương Trường Sinh cảm nhận được uy hiếp, khí tức của đối phương đang điên cuồng tăng lên, khí tức đáng sợ mà trước đó hắn và Mộ Linh Lạc cảm nhận được chính là một chiêu này!

- Không được, không thể khinh thường…

Khương Trường Sinh cấp tốc làm ra quyết đoán, hắn trực tiếp đứng dậy, một thân chí bảo gần sát bản thân, chân phải theo đó bước ra.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ hư không mất đi màu sắc, ánh sáng mạnh cực hạn bao phủ hoàng kim đại đạo. Tất Liễu thần tôn động dung, lập tức thi triển bốn loại thần lực, nhưng ngay sau đó, nàng cảm nhận được một cỗ lực lượng kinh khủng trước nay chưa có kéo tới.

- Đây là lực lượng gì!

- Làm sao có thể!

Trong hư không, hai bóng người đang tung bay, chính là Thái Thượng Côn Luân cùng Thiên Địa Tiếu.

- Không thể, ngươi tuyệt không phải đối thủ của Tất Liễu thần tôn, nàng quá cường đại, dù cho Võ Tổ ra tay, cũng chưa chắc có thể làm gì được nàng!

Thiên Địa Tiếu gấp giọng nói, khắp khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Thái Thượng Côn Luân đưa mắt nhìn phía trước, khẽ nói:

- Là ta muốn đối phó nàng, nếu ngươi sợ, vậy thì cút.

- Ta bỏ ra rất nhiều tâm huyết ở trên người ngươi, há có thể nhìn ngươi đi chịu chết, Đại Kiếp Tà Số không làm gì được nàng, Võ Tổ cũng không làm gì được, ngươi dựa vào cái gì cảm giác mình có thể giết được nàng? Ngươi là điên rồi sao?

Thiên Địa Tiếu tức giận, gấp gáp nói, hắn đột nhiên ngăn Thái Thượng Côn Luân lại, một chưởng vỗ tới Thái Thượng Côn Luân.

Thân thể Thái Thượng Côn Luân đột nhiên lệch ra, dễ dàng tránh thoát một chưởng này, bả vai đụng lên ngực Thiên Địa Tiếu, oanh một tiếng, Thiên Địa Tiếu bị đụng bay ra ngoài, lực lượng khó có thể tưởng tượng trực tiếp đụng nát thân thể Thiên Địa Tiếu, máu tràn ra hư không.

Thái Thượng Côn Luân dừng lại, mắt thấy sương máu một lần nữa ngưng tụ, ngưng tụ thành dáng người của Thiên Địa Tiếu.

Sắc mặt Thiên Địa Tiếu tái nhợt, mắt hắn đầy tơ máu, cố nén nổi giận, cắn răng nói:

- Ngươi đang làm cái gì! Không có ta, bằng vào Thần Võ giới, có thể trợ giúp ngươi hấp thu nhiều lực lượng đại đạo như vậy?

- Ta chỉ muốn nhìn một chút lực lượng kiếp số phục sinh, thật khá nhanh, bất quá khí tức của ngươi suy yếu không bằng một nửa, xem ra phục sinh này cũng có cái giá quá lớn, phục sinh quá nhiều lần, ngươi cũng hánh không được nhỉ.

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân tràn ngập tính xâm lược, giống như đang nhìn con mồi.

Thiên Địa Tiếu xem thấu hắn đang suy nghĩ gì, lạnh lùng nói:

- Giết chết ta, ngươi tứ cố vô thân, tâm của ngươi sớm đã chệch hướng võ đạo, Thiên của võ đạo có thể nhìn thấu lòng người.

Thái Thượng Côn Luân yên lặng.

Thiên Địa Tiếu đang muốn tiếp tục thuyết phục, bỗng nhiên cảm nhận được, vô ý thức quay người nhìn lại, ánh sáng chói lóa lấp lánh trên mặt của hắn, hắn không khỏi trừng to mắt.

Thái Thượng Côn Luân cũng giống như thế, cường quang lấp lánh trong con mắt của hắn, cấp tốc đuổi đi đồng tử màu đen bên trong.

Yên tĩnh!

Tái nhợt!

Không có màu sắc, không thể thấy vật nào!

Đợi cường quang chậm rãi tiêu tán, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện, Khương Trường Sinh đã ngồi xuống.

Hắc ám kéo tới từ bốn phương tám hướng, thôn phệ hào quang, xung quanh tái nhợt cấp tốc biến thành hắc ám tuyệt đối, còn muốn hắc ám hơn hư không lúc trước.

- Ra đi, ngươi còn chưa có chết nhỉ.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một đầu hoàng kim đại đạo, cấp tốc kéo dài tới, số người phía trên ít hơn phân nửa, mà Tất Liễu thần tôn vẫn ở phía sau.

Thời khắc này, Tất Liễu thần tôn đã bị chặt đứt bốn tay, lại có vẻ đẹp tàn khuyết khác.

- Lực lượng vừa rồi là cái gì? Tên gọi là gì?

Giọng nói của Tất Liễu thần tôn vang vọng mảnh lĩnh vực hư vô này, nghe âm thanh tựa như nghiến răng nghiến lợi, trong giọng nói xen lẫn hoảng sợ.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đây là thần thông, tên là Thiên Địa Câu Diệt.

Trong lòng hắn cũng mười phần giật mình, vừa rồi thi triển Thiên Địa Câu Diệt mặc dù không có hao hết toàn bộ pháp lực, nhưng cũng tốn không ít.

Tất Liễu thần tôn vậy mà tránh thoát một kiếp.

Không đúng, nàng không có tránh thoát, khí tức của nàng đã giảm mạnh.

Chờ chút!

Có liên quan đến số lượng thân ảnh trên hoàng kim đại đạo?

Khương Trường Sinh lúc mới tới đã phát hiện thân ảnh trên đường lớn màu vàng đều là hồn thể, mà không có ý thức của

mình, cũng không phải sinh linh.

Suy nghĩ lại một chút trước đó thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, linh hồn nghe được âm thanh của Tất Liêu thần tôn, chẳng lẽ nàng nắm giữ bốn loại thần lực, mà một trong đó chính là linh hồn chi đạo?

Khương Trường Sinh trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, Chí Dương thần quang trôi nổi trên vai, che đậy nét mặt của hắn, giờ phút này Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đã bay lên cao, từ trên cao nhìn xuống hoàng kim Đại Đạo cùng Tất Liễu thần tôn.

- Lực lượng thật sự không thể tưởng tượng nổi, rất giống một chỉ lúc trước, nhưng Thiên Địa câu diệt không đủ linh hoạt, chỉ có thể dùng ngươi làm trung tâm khuếch trương, nếu không phải bản tôn đủ nhanh, bản tôn đã chết.

Tất Liễu thần tôn lên tiếng, giống như đang lầm bầm lầu bầu, ngữ khí của nàng dần dần trở nên phấn khởi.

Mặc dù mất đi bốn tay, nàng cũng không có tuyệt vọng, nàng hoảng sợ không phải Khương Trường Sinh, hoảng sợ chính là lực phá hủy của Thiên Địa Câu Diệt.

Loại lực lượng này vượt quá cực hạn.

Chính là lực lượng nàng mong muốn theo đuổi.

- Các hạ còn không chịu tự báo danh hiệu?

Giọng nói của Tất Liễu thần tôn lúc trước lạnh xuống, lại khôi phục như lúc ban đầu.

Chương 996 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (2)

- Ngươi có thể gọi ta là Tiên đạo Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nhìn xuống nàng, ngữ khí đạm mạc, giống như đang nói chuyện với một con giun dế.

- Đạo Tổ? Thật sự cuồng vọng, dùng Đại Đạo là tên, ngươi không sợ phạm vào kỵ húy? Còn có, ngươi đánh ra một chiêu này, thật sự cho rằng bản tôn sợ ngươi?

Tiếng của Tất Liễu thần tôn đến lúc sau đã trở nên bén nhọn, nàng bỗng nhiên vọt lên, hai vai mọc ra hai đầu cánh tay màu vàng óng, tay phải hướng xuống nắm một cái, hoàng kim đại đạo cấp tốc bay lên, rơi vào trong tay nàng, hóa thành một thanh trường kiếm màu vàng, không biết dài bao nhiêu.

Nàng rút kiếm vung trảm tới, trường kiểm màu vàng giống như phân lĩnh vực hư vô một thành hai, hùng vĩ vô song.

- Đã như vậy, ta chỉ có thể thay trời hành đạo!

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, Trảm Tiên hồ lô mở ra, một tia sáng trắng bay ra.

Ẩm ầm.

Một chưởng ảnh màu tím lăng không ngưng tụ, mang theo lực lượng to lớn trấn áp thời gian và thiên địa bá đạo đập xuống, đụng vào trường kiếm màu vàng của Tất Liễu thần tôn, hai cỗ lực lượng chấn động ra dư ba mênh mông, không ngừng khuếch tán.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Tất Liễu thần tôn nhếch miệng lên, đột nhiên, nàng thoáng nhìn một tia sáng trắng đang dùng tốc độ quỷ mị lượn quanh ra phía sau nàng. Trảm Tiên Phi Đao cấp tốc giết tới sau đầu nàng, nhưng bị nàng dùng tốc độ nhanh hơn né tránh.

- Trong bốn loại quy tắc, bao gồm cả tốc độ?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trước đó Tất Liễu thần tôn ném ra chùm sáng quy tắc, tốc độ kia không tầm thường, hắn tưởng rằng là quy tắc Không Gian đang gia trì, bây giờ nghĩ lại, cũng không phải như thế.

Tất Liễu thần tôn không ngừng né tránh, phạm vi càng lúc càng lớn, nhưng Trảm Tiên Phi Đao một mực tập trung vào nàng, để cho nàng không thể thoát khỏi.

Khương Trường Sinh đột nhiên hoài niệm Kim Lân diệu thụ của mình, nếu là Kim Lân diệu thụ tại, có thể hạn chế phạm vi Tất Liễu thần tôn hoạt động.

Đã như vậy.

Tay Khương Trường Sinh trái vung lên, một thanh sợi tóc Đại Đạo bay ra, hóa thành mấy trăm vị Đạo Tâm thần chỉ nhào về phía Tất Liễu thần tôn.

Đây đều là thứ hắn trước đó chuẩn bị, không cầu kinh hỉ, chỉ cầu kiềm chế.

Tất Liễu thần tôn gặp phải vây công, điên cuồng vung vẩy trường kiếm màu vàng, không thể đánh trúng Trảm Tiên Phi Đao, nhưng Đạo Tâm thần chỉ lại ngăn không được kiếm của nàng.

Mắt thấy Đạo Tâm thần chỉ kiềm chế không được Tất Liễu thần tôn, thần tâm Khương Trường Sinh khẽ động, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đột nhiên động đậy.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa vốn là chí bảo, tuyệt không phải bài trí, tốc độ di chuyển của nó cực nhanh, hắn cấp tốc tới gần Tất Liễu thần tôn.

Tất Liễu thần tôn chú ý tới hắn tới gần, quay người chém một kiếm, một kiếm này giống như lúc trước, nhanh đến vượt qua định nghĩa tốc độ.

Khương Trường Sinh đưa tay, Tất Liễu thần tôn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại truyền đến, vị Đạo Tổ kia cấp tốc trở nên to lớn.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Khương Trường Sinh dùng pháp lực bản thân, cưỡng ép thu nhỏ Tất Liễu thần tôn, hạn chế tốc độ.

Tất Liễu thần tôn thả người nhảy lên, nhảy ra thần thông chưởng khống.

Hưu—

Trảm Tiên Phi Đạo chém xuống thủ cấp của nàng, muốn mang đi hồn phách của nàng, nhưng cơ hồ trong nháy mắt, đầu lâu của nàng tan thành mây khói, đến mức hồn phách, căn bản không có bị kéo ra khỏi thân thể.

- Tuyệt đối không sai, chính là quy tắc linh hồn.

Khương Trường Sinh thẩm suy nghĩ, sau phen giao thủ này, hắn đột nhiên cảm thấy Tất Liễu thần tôn cũng không quá khó bắt chẹt.

Có lẽ bắt đầu vẫn rất mạnh, nhưng đánh qua đến bây giờ đã suy yếu sức chiến đấu của Tất Liễu thần tôn. Khương Trường Sinh trở nên càng thêm lớn gan.

Trước đó cảm ngộ luân hồi chi đạo, hắn có một suy nghĩ, hiện tại vừa hay thử một chút.

Tất Liễu thần tôn không có thủ cấp còn đang chiến đấu, không đến hai hơi, tru diệt các Đạo Tâm thần chỉ còn lại.

Khương Trường Sinh đứng dậy, tay trái túm về phía Tất Liễu thần tôn, lần nữa thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, cùng lúc đó, tay phải hắn vỗ xuống dưới.

Tất Liễu thần tôn lần nữa cảm nhận được mình đang cấp tốc thu nhỏ, nàng ung dung nhảy ra, nhưng vừa thoát khỏi cỗ lực lượng giam cầm kia, một đầu chưởng ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống, trong lĩnh vực hư vô, như một thứ vô hình.

Oanh!

Tất Liễu thần tôn không có đầu bị một chưởng này của Khương Trường Sinh đánh trúng, trong chốc lát, nhục thể của nàng trong nháy mắt dừng lại.

Một chưởng này chính là Địa Tàng Luân Hồi Chưởng mà Địa Tàng đại tôn truyền thụ cho hắn.

- Ngươi…

Toàn thân Tất Liễu thần tôn run rẩy, tốc độ né tránh không lớn bằng lúc trước, nàng đã muốn chạy trốn, nhưng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa theo đuổi không bỏ, tốc độ của nàng càng ngày càng chậm, căn bản thoát không nổi.

- Thì ra là thế, lực lượng bản nguyên tương quan với linh hồn ngươi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí tràn đầy lạnh lẽo, để Tất Liễu thần tôn như lâm vào trong hàn băng vạn cổ.

Quy tắc gần nhất với linh hồn chính là luân hồi chi đạo.

Địa Tàng Luân Hồi Chưởng có thể khu trục quy tắc luân hồi của hồn thể, để hắn không thể luân hồi, bản thân hắn đã ảnh hưởng đến linh hồn, lại thêm chưởng này cương mãnh, vừa hay khắc chế Tất Liễu thần tôn.

Tất Liễu thần tôn mất đi bốn cánh tay chỉ có thể dựa vào lực lượng linh hồn chiến đấu, cho Khương Trường Sinh cơ hội.

Nhưng Khương Trường Sinh đánh ra Địa Tàng Luân Hồi Chưởng cũng không phải đơn giản, còn giấu giếm nhân quả chi đạo. Trục xuất!

- Ngươi làm cái gì với bản tôn?

Tất Liễu thần tôn thất thanh kêu to, nàng lần đầu tiên cảm thấy khủng hoảng, đáng tiếc nàng không có đầu để Khương Trường Sinh thấy không rõ thần sắc của hắn.

- Tất Liễu thần tôn, ngươi quá mạnh, cường đại đến để ta kiêng kị, ngươi là đối thủ mạnh nhất ,à ta bình sinh gặp qua, ta chỉ có thể diệt trừ ngươi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, hắn đứng ở trước thần tọa tựa như Chí Cao thần sáng tạo hết thảy, tay phải của hắn đi theo nắm chắc, nắm thành quả đấm.

Lực lượng nhân quả khủng bố mà vô hình từ bùng nổ trong cơ thể Khương Trường Sinh, bao phủ tới Tất Liễu thần tôn.

Lĩnh hội Nhân Quả chi đạo nhiều năm, lần đầu tiên vận dụng lực lượng nhân quả chiến đấu!

Đúng lúc này, Tất Liễu thần tôn bỗng nhiên chui vào trường kiếm màu vàng trong tay nàng, biến mất không thấy gì nữa, lực lượng nhân quả quỷ dị kinh dị nhanh chóng ăn mòn trường kiếm màu vàng.

Chương 997 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (1)

Không đến thời gian hai cái chớp mắt, nhân quả lực lượng đã ăn mòn trường kiếm màu vàng hầu như không còn, nhưng lông mày Khương Trường Sinh nhăn lại.

Tất cả mọi thứ trên người của Tất Liễu thần tôn đều dính nhân quả của hắn, hắn có thể cảm giác được Tất Liễu thần tôn còn chưa có chết.

Ngay trong lúc hắn chuẩn bị tìm kếm, nhân quả Tất Liễu thần tôn đột nhiên tan biến.

- Ta muốn biết Tất Liễu thần tôn mạnh bao nhiêu?

【 Không thể diễn toán, hệ thống tạm thời còn chưa liên quan đến trật tự thời không 】

Trật tự thời không?

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn, tốc độ của Tất Liễu thần tôn rất nhanh, nhưng sau khi bị Địa Tàng Luân Hồi Chưởng đánh trúng, tốc độ của Tất Liễu thần tôn giảm xuống trên phạm vi lớn, không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như thế chạy ra ngoài phạm vi hệ thống diễn toán, chẳng lẽ nàng dùng thần lực của bản thân trốn vào thời không mặt khác?

Là quá khứ, hay là tương lai?

Thần niệm hắn tản ra, cẩn thận điều tra, căn bản tra không được, càng thêm vững chắc suy đoán của hắn.

Linh hồn, tốc độ, không gian, còn có một loại thần lực là cái gì?

Khương Trường Sinh càng thêm tò mò về Tất Liễu thần tôn.

Không có triệt để chém giết, đại biểu cho tai hoạ ngầm, bất quá ăn trục xuất cùng Địa Tàng Luân Hồi Chưởng, Tất Liễu thần tôn coi như còn sống sót, những ngày tiếp theo cũng không dễ chịu, trong thời gian ngắn không có khả năng lại quay đầu trở lại.

Sau trận chiến này, khiến cho hắn cảm ngộ về nhân quả, luân hồi càng sâu. Hai loại Đại Đạo có thể phối hợp sử dụng.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, mang theo thần tọa tan biến.

Đợi hắn trở lại Tử Tiêu cung, trước mắt nhảy ra một dòng nhắc nhở: [Tuyên Đạo năm một ngàn một trăm lẻ ba (1,103),

Tất Liễu thần tôn muốn chiếm đoạt các phương Thiên địa, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh tồn khi đối mặt công kích của nàng, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng,

Thiên Đạo linh bảo - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm]

Thiên Đạo linh bảo!

Trước đó hắn có một kiện Thiên Đạo linh bảo, đó là Địa Tiên đạo bia, thứ dùng để mở ra Tiên đạo, bất quá Địa Tiên đạo bia chẳng qua là pháp bảo phụ trợ, không có tăng lên sức chiến đấu thực tế cho hắn.

Nhưng Thiên Đạo Trật Tự Kiếm này, vừa nhìn cái tên thôi đã biết dùng để chiến đấu.

- Nhanh như vậy đã trở lại. Tất Liễu thần tôn đâu?

Mộ Linh Lạc chú ý tới sự xuất hiện của hắn mở miệng hỏi.

Dưới cái nhìn của nàng, Tất Liễu thần tôn nhất định là tồn tại cấp bậc Võ Tổ, Khương Trường Sinh muốn đối phó, tuyệt không phải một chốc có thể kết thúc.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Để cho nàng chạy.

Để cho nàng chạy?

Mộ Linh Lạc biểu lộ kinh ngạc.

Nàng biết Khương Trường Sinh rất mạnh, nhưng chuyện này cũng quá không hợp lý.

Lại không nói Tất Liễu thần tôn cách Côn Luân giới vẫn còn rất xa, cho dù đang ở gần đó, trong thời gian ngắn như vậy đã kết thúc chiến đấu?

Phải biết Tu Tiên giả chiến đấu rất khó miểu sát, trừ phi cảnh giới cách xa, trong cùng cảnh giới thì phải chiến đấu rất lâu mới phân ra thắng bại.

- Các ngươi giao thủ sao?

Mộ Linh Lạc truy vấn.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Giao thủ, nàng xác thực rất mạnh.

Hắn cũng không có nói nói sạo, Tất Liễu thần tôn xác thực rất mạnh, hắn thi triển đủ loại thủ đoạn, cũng chỉ trục xuất đối phương.

Đây tuyệt đối là kình địch.

Hắn nhất định phải nắm chặt thời gian đột phá, bằng không thật không có cảm giác an toàn.

Tất Liễu thần tôn nhảy vọt thời không chạy trốn chắc chắn trả cái giá rất lớn, bằng không nàng hoàn toàn có khả năng mượn nhờ thời không chênh lệch, để làm bản thân mạnh lên, lại quét ngang hết thảy kẻ địch.

Hắn còn có thời gian, chẳng qua thời gian không thể quá dài.

Mộ Linh Lạc nghe vậy, lâm vào trong yên lặng.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, trí nhớ khổng lồ liên tục không ngừng tràn vào trong đầu của hắn.

Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, nguồn gốc từ Thiên Đạo khí lúc Thiên Đạo sơ khai tạo ra, Thiên Đạo chính là Đại Đạo diễn hóa, ẩn chứa áo nghĩa của ba ngàn Đại Đạo, hình thành quy tắc hoàn chỉnh, mà Thiên Đạo Trật Tự Kiếm do Thiên Đạo khí tạo thành kế thừa hoàn mỹ ưu điểm này, có thể tiếp nhận lực lượng của ba ngàn Đại Đạo, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm có thể cường hóa lực lượng Đại Đạo, cũng có thể cường hóa lực lượng thần thông.

Lực lượng Đại Đạo càng mạnh, lực lượng thần thông càng mạnh, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm hiện ra uy thế càng mạnh, mà hiệu quả tăng cường là tăng lên gấp bội.

Một thanh kiếm thật bá đạo.

Rất thích hợp hắn!

Khương Trường Sinh lúc này lấy ra Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, một sợi khí trắng xuất hiện tại trong lòng bàn tay của hắn,

ngay sau đó, bắn ra ánh sáng trắng sáng chói, mười phần lấp lánh.

Mộ Linh Lạc nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi ánh mắt, chuyên tâm luyện công.

Khương Trường Sinh đem thần niệm thăm dò vào trong khí trắng, tìm kiếm cấm chế Thiên đạo vô hình bên trong.

Trong lĩnh vực Hắc Ám tuyệt đối, Thái Thượng Côn Luân cùng Thiên Địa Tiếu đi về phía trước, sắc mặt hai người vô cùng ngưng trọng.

- Nơi này đến cùng đã trải qua cái gì, thậm chí ngay cả quy tắc vũ trụ đều không còn sót lại chút gì.

Thiên Địa Tiếu nói một mình, ngữ khí lộ ra hoảng sợ cùng lo lắng.

Lực lượng như vậy làm hắn khó có thể tưởng tượng.

Thái Thượng Côn Luân hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Có người đại chiến với Tất Liễu thần tôn? Là Võ Tổ sao?

Thiên Địa Tiếu lắc đầu nói:

- Võ Tổ mạnh hơn, cũng chênh lệch không lớn với âm Dương Chi Thần, lúc âm Dương Chi Thần đại chiến với Tất Liễu thần tôn, ta cũng ở chỗ đó, Tất Liễu thần tôn rất mạnh, ngay cả âm Dương Chi Thần đều tạm thời không làm gì được nàng, Tất Liễu thần tôn có thể xé rách hư không, nhưng tuyệt đối làm không được đến trình độ như vậy.

- âm Dương Chi Thần trong miệng ngươi thật là yếu, đánh không lại Võ Tổ, còn không đánh lại Tất Liễu thần tôn, đáng giá ngươi đi theo?

Thái Thượng Côn Luân giễu cợt.

Thiên Địa Tiếu trừng mắt, nói:

- Ngươi biết cái gì, đây chẳng qua là một tia lực lượng của âm Dương Chỉ Thần thôi, bản tôn của hắn còn không có hiện thân, đợi bản tôn hắn buông xuống, Võ đạo nhất định bị diệt,

khuyên ngươi một câu, sớm ngày quy hàng âm Dương Chỉ Thần, bằng trốn không thoát đại kiếp nạn.

Thái Thượng Côn Luân hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục nói tiếp.

Hai người tiếp tục tiến lên, nhìn xung quanh.

Chương 998 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (2)

Mảnh lĩnh vực hư vô nay có phạm vi còn bao la hơn so với bọn hắn dự đoán, càng tiến lên, bọn hắn càng kinh ngạc.

- Đến cùng là lực lượng như thế nào mới có thể tạo thành phá hư như thế?

- Là ai trong Hư Không Vô Tận có thể làm được như thế?

Thiên Địa Tiếu sờ cằm, mặt mũi tràn đầy hoang mang.

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân lấp lánh, hỏi:

- Có phải Đạo Tổ làm ra hay không?

- Đạo Tổ? Hắn xác thực cao thâm mạt trắc, nhưng hắn cũng không có biểu hiện qua lực lượng như thế, nếu như hắn thật cường đại như vậy, trước đó hai lần đại chiến sẽ không tới gần Võ đạo.

Thiên Địa Tiếu lắc đầu, cảm thấy không hợp lý.

Nếu Đạo Tổ mạnh như vậy, Tiên đạo như thế nào nhỏ yếu như vậy?

Thái Thượng Côn Luân híp mắt, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy là Đạo Tổ.

Có lẽ là hắn xem Đạo Tổ là đại địch cả đời, trong tiềm thức đã xem Đạo Tổ như người mạnh nhất đương thời.

Hắn không cho phép đối thủ lớn nhất của mình bại vào trong tay người khác, nói như vậy, sẽ có vẻ hắn cũng rất yếu, cho nên Đạo Tổ càng mạnh, hắn càng phấn khởi.

- Hư Không Vô Tận đến cùng cất giấu bao nhiêu chí cường giả vạn cổ bất diệt đây?

Thiên Địa Tiếu tự nói, vẻ mặt tang thương, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Thái Thượng Côn Luân thì đang nghĩ một chuyện khác, hắn cần tu hành đến trình độ như thế nào mới có thể chế tạo ra phá hư như vậy?

Nếu như hắn có được lực lượng như vậy, có thể hạ gục Đạo Tổ hay không?

Hắn đang càng mạnh, Đạo Tổ khẳng định cũng đang càng mạnh.

Mà căn cứ vào tình báo của Thần Võ giới, Đạo Tổ ở kiếp này chưa đến vạn năm tuổi, mặc dù trong Thần Võ giới đều tin tưởng truyền thuyết luân hồi vạn thế của Đạo Tổ, dù sao, ở số tuổi này đi đến thực lực như thế, hoàn toàn không có khả năng.

Thế nhưng một phần vạn Đạo Tổ thật sự là thiên tài vang dội cổ kim thì sao?

Hình ảnh của Đạo Tổ trong lòng Thái Thượng Côn Luân càng ngày càng vĩ ngạn.

Thái Thượng Côn Luân cũng không có tuyệt vọng, ngược lại tràn ngập đấu chí, từ hắn thu được cái tên Thái Thượng, hắn đã không có qua đấu chí nư thế, bởi vì hắn không có đối thủ.

Bây giờ, trong lòng hắn, đấu chí chiến thắng Đạo Tổ đã vượt qua xúc động báo thù cho Thất Thập Nhị Thần Động.

Mười năm thoáng qua tức thì, Khương Trường Sinh cuối cùng luyện hóa xong Thiên Đạo Trật Tự Kiếm.

Kiếm này giống như Hồng Mông Thần Nguyên Khí, tương dung với hắn linh hồn, Linh Hồn Bất Diệt, kiếm sẽ không thể bị tước đoạt.

Hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chậm rãi nâng tay phải lên, một sợi khí tản ra ánh sáng trắng loá mắt bay lên từ trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một trường kiếm thanh ánh sáng màu trắng, chính là Thiên Đạo Trật Tự Kiếm.

Thiên Đạo Trật Tự Kiếm không có ngưng tụ, ánh sáng trắng kia chính là ánh sáng của Thiên Đạo, có thể khu trục hết thảy lực lượng ăn mòn, đến mức kiếm hình, thì theo tâm ý của hắn biến hóa.

Trong lúc được hắn thao túng, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm một hồi biến thành kiếm dài, một hồi biến thành kiếm bản rộng, thậm chí cự kiếm, nhưng một mực duy trì đặc thù của kiếm, không thể biến thành những binh khí khác.

Khương Trường Sinh tan biến trong điện, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện ở trong hư không.

Hắn ngồi trên thần tọa nâng tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, lưỡi kiếm có tay cầm rộng rãi, Thiên Đạo chi quang biến ảo thành từng sợi ánh sao, như mấy chục vòng Lưu Tinh thật nhỏ lượn quanh, dù cho Chí Dương thần quang và thần tọa tỏa ra ánh sáng bảy màu cũng không cách nào che giấu được ánh sáng của Thiên Đạo.

Khương Trường Sinh rót lực lượng nhân quả vào trong Thiên Đạo Trật Tự Kiếm.

Trong chốc lát, đám sao băng vây quanh lưỡi kiếm biến thành màu đen, một cổ uy áp tràn đầy áp lực mà âm hàn khuếch tán ra.

Khương Trường Sinh động dung, khí tức thật mạnh.

Cái này có thể mạnh hơn mấy lần khi so sánh với lực lượng mà hắn dùng để trục xuất Tất Liễu thần tôn, mà khi đó hắn đang chiến đấu, hiện tại chẳng qua là tùy tiện tìm tòi.

Khương Trường Sinh hoán đổi lực lượng luân hồi, đám sao băng biến thành màu xám, mạnh kém xa lực lượng nhân quả, cái này cũng như thường, dù sao hắn vừa mới lĩnh ngộ lực lượng luân hồi.

Tiếp theo, hắn rót hai cỗ lực lượng Đại Đạo vào trong Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, đám sao băng biến thành màu đen, màu xám, xoắn ốc vờn quanh, khiến cho khí tức Thiên Đạo Trật Tự Kiếm trở nên quỷ dị, không rõ nói không nói rõ.

- Quả nhiên, thật có thể gánh chịu lực lượng Đại Đạo khác biệt, kể từ đó, lực chiến đấu của ta sẽ bay vọt.

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn đầy suy nghĩ.

Bản thân Thiên Đạo Trật Tự Kiếm cũng không có ẩn chứa lực lượng hủy diệt hết thảy, sự cường đại của nó quyết định bởi người sử dụng, hạn cực càng rất cao, là chí bảo rất thích hợp với hắn.

Khương Trường Sinh bắt đầu thôi động Thiên Địa Câu Diệt, truyền pháp lực dùng để thi triển thần thông vào trong Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, lại vung lên phía trước, một đạo kiếm khí bén nhọn đen kịt đến cực điểm, khi kiếm khí dừng lại, ánh sáng chói lóa tiến tới, cực tốc khuếch trương ra hủy diệt hết thảy.

Sóng gió lay động Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào sợi tóc và Khương Trường Sinh, hắn cũng không có tránh né, hắn chẳng qua thăm dò, phạm vi phá hư của chiêu Thiên Địa Câu Diệt này không lớn, ảnh hưởng không đến hắn.

- Ngay cả Thiên Địa Câu Diệt đều có thể vung trảm ra ngoài.

Khương Trường Sinh mừng rỡ không thôi, sờ sờ Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, cảm thụ được ánh sáng Thiên Đạo ấm áp, hắn càng xem càng ưa thích. Thanh kiếm này rất thích hợp với hắn!

Nói theo một ý nghĩa nào đó, xem như pháp bảo mạnh nhất trước mắt mà hắn lấy được, bất quá chỉ có thể dùng để chiến đấu.

Đây cũng là do Tất Liễu thần tôn mạnh mẽ, mang đến cho Khương Trường Sinh áp lực sinh tồn cực lớn, mới đổi lấy chí bảo mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh không thí nghiệm nữa, cấp tốc trở lại Tử Tiêu cung.

Hắn thu Thiên Đạo Trật Tự Kiếm vào trong lòng bàn tay, dung nhập sâu trong linh hồn, sau đó quan sát Côn Luân giới, hắn cũng không có lập tức tu luyện, chỉ vì có một vị khách không mời mà đến đang ở chạy tới.

Cửu âm tà tổ!

Lần này, Cửu âm tà tổ không có ngụy trang.

Khương Trường Sinh cảm nhận được khí tức Kim Lân diệu thụ cùng nhân quả từ trên người nàng, trong lòng của hắn đầy tò mò.

Cô nàng này muốn làm gì?

Suy nghĩ thử xem lưỡi kiếm của hắn có sắc bén hay không?

Chương 999 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (1)

Sau khi Tất Liễu thần tôn và âm Dương Chi Thần đại chiến, các phương thiên địa khắp hư không vẫn còn vết nứt màu đen, mười năm trôi qua, Tu Tiên giới đã thành thói quen vết nứt màu đen tồn tại, tạm thời không có gặp được nguy hiểm.

Tu Tiên giả từng dùng khôi lỗi, linh vật, bùa chú các loại vật phẩm thay thế mình tiến vào vết nứt màu đen dò xét, nhưng những vật ngoài thân này vừa vào vết nứt màu đen liền cắt đứt liên hệ với ký chủ, điều này cũng làm cho Tu Tiên giả không dám tới gần chúng nó.

Bất quá luôn có ngoại lệ tồn tại, Côn Luân giới mặc dù thái bình, nhưng chỉ là thái bình trên toàn cục, các cấp độ giang hồ tranh đấu cũng không ít.

Có Tu Tiên giả bị kẻ thù truy sát, cùng đường mạt lộ, không thể không trốn vào trong vết nứt màu đen, cũng không trở về nữa.

Khương Trường Sinh suy nghĩ tình huống lúc Tất Liễu thần tôn đào thoát, có lẽ bên trong vết nứt màu đen cất giấu huyền cơ.

Hắn quyết định qua một đoạn thời gian, đợi pháp lực tiêu hao trong chiến đấu khôi phục, liền sáng tạo một tôn phân thân tiến đến điều tra.

Quan sát Côn Luân giới trong chốc lát, Khương Trường Sinh vừa rồi đem ánh mắt nhìn về phía hư không.

Cửu âm tà tổ đã dừng lại, cũng không có trực tiếp tiến vào Côn Luân giới, nàng không có chút nào che giấu khí tức của mình, rõ ràng đang đợi Khương Trường Sinh hiện thân.

Trong hư không, Cửu âm tà tổ đứng ở trên một mảnh lá xanh to lớn, nhìn Côn Luân giới phương xa, mặt không biểu tình.

Nàng nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại rất hoảng.

Sau khi đạt được Kim Lân diệu thụ, Thông Thiên tháp, nàng không có biện pháp, còn không thể phá hủy, hai món chí bảo ở trong tay nàng lại trở thành khoai lang bỏng tay.

Nàng nghĩ tới trực tiếp vứt bỏ, nhưng một phần vạn Đạo Tổ tra được dấu vết của nàng trên hai kiện chí bảo, đây không phải phiền toái? Giấu đi, nguy hiểm hơn.

Cho nên càng nghĩ, nàng quyết định thuận nước đẩy thuyền, vừa hay gặp được chuyện của Tất Liễu thần tôn, Đạo Tổ khẳng định bức thiết cần hai món chí bảo này.

- Vì sao Cửu âm đạo hữu tới đây?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí không có bất kỳ cảm xúc gì.

Cửu âm tà tổ đưa tay, hư không trên đỉnh đầu vỡ ra, khói đen cuồn cuộn rơi ra, xen lẫn là Kim Lân diệu thụ cùng Thông Thiên tháp khổng lồ.

- Ngẫu nhiên gặp được pháp bảo của các hạ, bây giờ Tất Liễu thần tôn đột kích, không dám trì hoãn các hạ tác chiến.

Cửu âm tà tổ bình tĩnh nói, nàng cố ý nhắc đến Tất Liễu thần tôn, chính là sợ Đạo Tổ thẹn quá hoá giận, có Tất Liễu thần tôn uy hiếp, cho dù Đạo Tổ hoài nghỉ nàng, cũng sẽ không dám làm loạn.

Phía trước hư không xuất hiện ánh sáng chói lóa, một thân ảnh vĩ ngạn trống rỗng xuất hiện, chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, mu bàn tay phải chống đỡ gương mặt, tay trái cách không túm một cái, thu Kim Lân diệu thụ và Thông Thiên tháp vào

trong lòng bàn tay, hai chí bảo vô cùng to lớn bị thu nhỏ, trôi nổi phía trên lòng bàn tay của hắn.

Cửu âm tà tổ thấy một màn này, âm thầm kinh hãi.

Cỗ áp lực khi chân chính đối mặt với bản tôn Đạo Tổ quả thật khó mà hình dung, nàng không tự giác khẩn trương.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Cửu âm tà tổ, không có lập tức nói tiếp.

Hư không lâm vào trong yên lặng, Cửu âm tà tổ thầm nghĩ không ổn, quả nhiên, Đạo Tổ không có dễ gạt như vậy, nàng chỉ có thể kỳ vọng Đạo Tổ kiêng kị Tất Liễu thần tôn.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng đánh vỡ yên lặng, ngữ khí hắn đầy đạm mạc, nói:

- Mặc kệ là nguyên do gì, ngươi có thể hoàn trả, vậy còn có một chút hi vọng sống, nhưng quá tam ba bận, trộm pháp bảo của ta, chui vào Tiên đạo, đạo hữu, ngươi làm những chuyện như vậy không nhục thân phận của mình?

- Tiếp ta một kiếm, nếu có thể gánh vác, xóa bỏ, có dám tiếp nhận?

Nghe vậy, Cửu âm tà tổ không thể bảo trì trấn định, trong nội tâm nàng cấp tốc làm ra rất nhiều phán đoán.

Không thể trốn, trốn, Đạo Tổ nhất định hạ sát thủ nàng.

Nhưng nếu không trốn.

Cửu âm tà tổ nhớ lại những hành động kia của Đạo Tổ, cùng với lời nói hiện tại, phán đoán xem hắn có thể tin hay không.

Nàng trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, ngươi hoài nghỉ ta trộm pháp bảo của ngươi? Ta có ý tốt trả lại, ngươi lại tỏ thái độ như thế, nếu ngươi dám ra tay với ta, đối phó Tất Liễu thần tôn, ngươi sẽ thiếu đi một người trợ giúp.

Khương Trường Sinh ngồi thẳng người thểtay phải lật ra, lòng bàn tay hướng lên trên, khí trắng bay lên, ngưng tụ thành một

thanh trường kiếm lóng lánh ánh sáng trắng, trong hư không tối tăm, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm trở thành tồn tại chói mắt nhất, hào quang của Chí Dương thần quang và thần tọa đều không thể che giấu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, Cửu âm tà tổ theo bản năng hoảng sợ, giống như gặp được thiên địch.

Sắc mặt của nàng xanh mét, tâm loạn như ma, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Thiên Đạo Trật Tự Kiếm trôi nổi trong lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, hắn không vội, chờ đợi lấy Cửu âm tà tổ lựa chọn, vừa hay nhờ vào đó lần nữa kiếm sinh tồn ban thưởng.

Cũng không lâu lắm, Cửu âm tà tổ nâng lên hai tay, trong cơ thể bộc phát ra khói đen cuồng bạo, bao phủ thân thể, cấp tốc bành trướng, hình thành một tôn hắc ảnh còn muốn khổng lồ hơn Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tóc dài hóa thành từng đầu Giao Long màu đen, dữ tợn gào thét, nhìn vào rất kinh dị.

Trong bóng đen to lớn có một đôi mắt lạnh như băng đang sáng lên, chính là con mắt của Cửu âm tà tổ.

- Đã như vậy, vậy để ta lãnh giáo một chút kiếm của Đạo Tổ.

Âm thanh của Cửu âm tà tổ vang lên, ngữ khí cường ngạnh, nàng cũng có tôn nghiêm của mình, không cho người ta chà đạp.

Khương Trường Sinh nắm chặt Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, cường quang che đậy ánh mắt của hắn, hắn chém xuống một kiếm.

Trong chốc lát, một đạo kiếm khí màu đen trảm ra, con ngươi của Cửu âm tà tổ co rụt lại.

Thật nhanh!

Nàng lúc này thôi động lực lượng Đại Đạo của bản thân, khói đen vô biên cấp tốc bày ra thiên la địa võng, bao phủ tới Khương Trường Sinh, nhưng tốc độ lưới đen bao phủ kém xa tốc độ của kiếm khí.

Chương 1000 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (2)

Oanh!

Kiếm khí màu đen đánh trúng thân thể khổng lồ của Cửu âm tà tổ, chấn động đến lưới đen tán loạn, Cửu âm tà tổ lui nhanh.

Hắc khí đang sục sôi tiêu tán, một lần nữa ngưng tụ ra thân thể của Cửu âm tà tổ.

Mặt nàng lộ ra vẻ hoảng sợ, hốt hoảng nhìn về phía hai tay cùng thân thể mình, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, run giọng hỏi:

- Ngươi làm gì ta?

Có hai cỗ lực lượng vô hình đang chạy ở trong cơ thể nàng, nàng căn bản không có cách xua tan, từ nơi sâu xa, nàng cảm giác mình mất đi cái gì, nàng cũng nói không rõ ràng, nhưng loại cảm giác này để nàng kinh dị , khiến cho nàng lo lắng.

Khương Trường Sinh không có trả lời nàng, mà hư không biến mất. Cửu âm tà tổ lúc này chạy trốn, trước rời xa Côn Luân giới lại nói.

Trở lại trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi xếp bằng, hắn nghĩ lại lúc trước huy kiếm, dùng Thiên Đạo Trật Tự Kiếm thi triển Địa Tàng Luân Hồi Chưởng để trục xuất, uy thế xác thực tăng trưởng gấp bội, nhưng tiêu hao pháp lực cũng không nhỏ.

Từ nay về sau, nhân quả của Cửu âm tà tổ đã bị chém đứt, ngoại trừ Khương Trường Sinh, không người nhớ kỹ nàng, bao gồm cả chúng sinh dưới tay nàng, không chỉ như thế, Cửu âm tà tổ còn không thể chuyển thế, một khi hồn thể bại lộ, phàm linh đều có thể dùng nhìn bằng mắt thường.

- Thiên Đạo Trật Tự Kiếm thi triển ra thần thông càng nhanh, cũng càng linh hoạt, xem ra có thể một lần nữa thi triển lại ngự kiếm chi đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy tư, hắn bắt đầu chờ mong sinh tồn ban thưởng tiếp theo.

Một lát sau, một dòng thông báo xuất hiện trước mắt hắn.

[Tuyên Đạo năm một ngàn một trăm mười ba (1,113), Cửu âm tà tổ trộm pháp bảo của ngươi, giấu giếm ý đồ xấu, ngươi kịp thời ra tay, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, thần thông Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục]

Khương Trường Sinh lập tức tiếp nhận truyền thừa của Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục.

Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, chính là một loại thần thông huyễn cảnh, chia làm chín tầng, mỗi một tầng đều sẽ phóng to tham niệm của người bị nhốt, khiến cho người đó trầm luân, theo đệ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín, tốc độ của huyễn cảnh sẽ tăng nhanh, chín tầng vừa ra, một ý niệm vừa ra, có thể khiến cho người ta trải qua một thế tràn đầy cực lạc, từ đó triệt để luân hãm, đạo tâm sụp đổ.

Nếu dùng thần thông này trong lúc chiến đấu, có thể trong nháy mắt để cho địch nhân phân thần, dù cho trong nháy mắt, cũng đủ để cho Khương Trường Sinh tru diệt kẻ địch vạn lần.

Đối mặt với người cảnh giới thấp, thần thông này đủ để cho đối phương sụp đổ.

Còn không tệ!

Khương Trường Sinh suy nghĩ Đại Đạo Chi Nhãn của mình, nếu lấy Đại Đạo Chi Nhãn thi triển Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, hiệu quả sẽ ra sao?

Trên một đại điện, Bỉ Ngạn võ tổ đang tĩnh toạ giữa không trung, trước mặt lơ lửng một hư ảnh Thái Cực Song Ngư Đồ, tay phải hắn hơi huy động.

Một thân ảnh nhanh chóng bay vào, quỳ lạy trên điện, đây là một lão già mập lùn.

- Võ Tổ, Tất Liễu thần tôn biến mất, hư hư thực thực gặp phải cường giả bí ẩn tập kích, vô cùng có khả năng đã ngã xuống.

Lão già mập lùn trầm giọng nói, nói xong lời cuối cùng, sắc mặt của hắn hết sức mất tự nhiên.

Bỉ Ngạn võ tổ đáp:

- Ừm, ta đã biết, nàng không có ngã xuống, chẳng qua chạy trốn tới quá khứ hoặc tương lai mà thôi.

Sắc mặt lão già mập lùn đại biến, kinh ngạc nói:

- Nhảy lên thời không, sẽ không bị bản nguyên võ đạo gạt bỏ?

- Tự nhiên sẽ, cho nên vô luận nàng đi chỗ nào, đều sẽ phải gánh chịu thời không cắn trả, trong một đoạn thời gian rất dài đều sẽ không trở về, ít nhất là ngay lập tức, nàng sẽ không uy hiếp đến Thần Võ giới.

Bỉ Ngạn võ tổ bình tĩnh nói, giống như không để Tất Liễu thần tôn vào mắt.

Lão già mập lùn vội vàng hỏi:

- Có thể bức Tất Liễu thần tôn đến như thế, người xuất thủ…

- Không cần điều tra nếu hắn là kẻ địch của Tất Liễu thần tôn, vậy sẽ là đồng minh của chúng ta, quá nhiều mạo phạm sẽ chỉ đẩy hắn di xa, võ đạo cần làm là chuẩn bị đối mặt với đại kiếp Võ đạo sắp đến.

Bỉ Ngạn võ tổ ngắt lời, ngữ khí không thể nghỉ ngờ.

Lão già mập lùn gật đầu, sau đó hành lễ rời khỏi.

Đãi hắn rời khỏi đại điện, Bỉ Ngạn võ tổ nhìn chằm chằm Thái Cực Song Ngư Đồ trước người, nhẹ giọng tự nói:

- Đạo Tổ, Tiên đạo chăng lẽ thật sự là luân hồi?

- Mặc dù thật có luân hồi, võ đạo chưa chắc sẽ ngừng ngừng ở đây, chưa hẳn luân hồi không thể nghịch, ít nhất ta muốn thử một chút.

Thần thông không thể nhận chủ như pháp bảo, càng cần thời gian tu luyện, Khương Trường Sinh bỏ ra mấy chục năm mới hoàn toàn nắm giữ Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục. Sau khi tu luyện xong thần thông, hắn sáng tạo ra một phân thân, chui vào những vết nứt màu đen trong Côn Luân giới.

Phân thân vừa tiến vào vết nứt màu đen đã mất đi liên hệ, Khương Trường Sinh thậm chí không thể dùng nhân quả để suy đoán phân thân phải chăng còn tồn tại.

Hắn không có suy nghĩ nhiều, bắt đầu tu luyện.

Sau đó, hắn phải sớm ngày đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba.

Cảnh giới tầng tiếp theo nên đi đến trình độ như thế nào, hắn đã có phán đoán.

Đó chính là để nhân quả bao trùm quá khứ và tương lai.

Hắn muốn lực lượng của hắn có thể can dự quá khứ, tương lai.

Một bên khác.

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế nhanh chóng đứng dậy, tức giận nói:

- Cái gì? Bọn hắn điên rồi sao? Các ngươi không có ngăn cản?

Trên điện, Khương Thiên Mệnh bất đắc dĩ nói:

- Bệ hạ, chúng ta khuyên bọn hắn như thế nào, hai người bọn họ như hình với bóng, đưa mắt Thiên Đình, ngay cả lời của ngài, bọn hắn đều chưa hẳn đã nghe, huống chi chúng ta, huống hồ Thiên Đình không thể làm gì những vết nứt màu đen kia, bọn hắn muốn xung phong đi đầu, giống như trước vậy, có lẽ chúng ta thật có thể thông qua bọn hắn hiểu rõ tình huống trong vết nứt màu đen.

Bạch Tôn đứng ra, chắp tay nói:

- Bệ hạ, ấn ký hồn phách trên Phong Thần bảng của hai người bọn họ cũng không có bị xóa đi, nói cách khác, bọn hắn không có bỏ mình, chẳng qua mất đi liên hệ, huống hồ, cho dù bọn họ chết rồi, cũng có thể lợi dụng Phong Thần bảng tiến hành luân hồi.

Chương 1001 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (1)

Nhóm tiên thần dồn dập khuyên bảo Thiên Đế, bọn hắn đều biết thân phận Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên không đơn giản, không chỉ có là Thiên Tướng có chiến công trác tuyệt nhất Thiên Đình, cũng là số ít tồn tại được Đạo Tổ quan tâm.

Mặc dù Đạo Tổ đã phai nhạt ra khỏi ánh mắt chúng tiên thần Thiên Đình, nhưng tất cả mọi người vẫn còn kính sợ hắn.

Thiên Đế hít sâu một hơi, nói:

- Bạch Tôn, người tự mình nhìn chằm chằm việc này, có bất kỳ tình huống gì thì bất cứ lúc nào hồi báo cho trẫm.

Bạch Tôn lúc này lĩnh mệnh.

Trần Lễ đi theo đúng ra, nói:

- Bệ hạ, căn cứ theo liện hệ giữa chúng ta và Thần Võ giới, biết được một tình báo, đó chính là Tất Liễu thần tôn hư hư thực thực bị cường giả bí ẩn tru diệt, Thiên Đình xem như tránh thoát một kiếp.

Vừa dứt lời, các tiên thần xôn xao.

Liên quan tới Tất Liễu thần tôn, bọn hắn một mực lo lắng, đây chính là tồn tại Thần Võ giới đều không làm gì được, ngay cả tử địch Vũ tộc cũng bởi vì Tất Liễu thần tôn mà trốn đi, không còn dám đi ra đối phó Thiên Đình.

Không ngờ Tất Liễu thần tôn còn không giết tới Côn Luân giới liền bị diệt.

- Là Võ Tổ ra tay rồi sao?

- Ta còn tưởng rằng Tất Liễu thần tôn mạnh bao nhiêu, không ngờ còn chưa thấy mặt đã biến mất.

- Cũng không phải Võ Tổ làm, Thần Võ giới cũng không rõ ràng ai giết Tất Liễu thần tôn, nghe nói âm Dương Chi Thần mà Thần Võ giới trước đó kiêng kỵ cũng đi đối phó qua Tất Liễu thần tôn.

- âm Dương Chi Thần? Vị tồn tại thần bí sắp phát động đại kiếp?

- Các ngươi cảm thấy có khả năng là Đạo Tổ làm hay không, Tất Liễu thần tôn còn chưa chạy tới Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mà trước đó lại thôn phệ nhiều thiên địa như vậy, ta thấy thế nào đều cảm thấy là Tất Liễu thần tôn càng ngày càng gần, đã quấy rầy Đạo Tổ.

Khi có người đưa ra đây là Đạo Tổ làm, cấp tốc đạt được càng nhiều tiên thần tán thành.

Trong lòng tiên thần Thiên Đình, Đạo Tổ mạnh nhất, chính là bởi vì Đạo Tổ mạnh nhất, bọn hắn mới dám đối kháng Vũ tộc, mới dám thương lượng với hệ thống Đại Đạo các phương.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Muốn biết có phải Đạo Tổ làm hay không, hỏi Bạch Kỳ một chút là hiểu.

Thiên Đế nói theo:

- Tất Liễu thần tôn vốn cũng không phải tồn tại Thiên Đình nên đối mặt, các ngươi chớ có phớt lờ, chờ đại kiếp Võ đạo buông xuống, Thiên Đình cũng phải đối mặt với kiếp nạn, đừng quên trước đó Vạn Đạo đại hội, nhất định phải tăng số lượng lớn pháp bảo, đan dược tu hành, tranh thủ để mỗi một vị tiên thần đều có được pháp bảo quyết định được tình hình chiến đấu cùng với đan dược có thể duy trì chiến đấu.

Lúc Vạn Đạo đại hội, âm Dương Chi Thần sáng tạo vô số Đại Kiếp Tà Số, để chúng sinh đối mặt một chính mình khác, trận chiến kia mang đến áp lực cho Thiên Đế, hắn có dự cảm, chờ đại kiếp Võ đạo phủ xuống, Thiên Đình vẫn phải đối mặt Đại Kiếp Tà Số.

Các tiên thần cùng đáp ứng, có lẽ Luyện Khí sư, Luyện Đan sư mạnh nhất Côn Luân giới không ở trong Thiên Đình, nhưng luận số lượng luyện khí, luyện đan tinh anh vẫn là Thiên Đình chiếm đa số, Thiên Đình dẫn đầu hướng gió Tu Tiên giới tu hành.

Sau đó, các tiên thần lại lần lượt nhắc đến chuyện khác, Thiên Đế không quan tâm, hắn tại lo lắng cho hai người Khương Tiển.

Trong một mảnh lĩnh vực thần bí, trong bóng tối có khói đen và sương trắng di động, hai loại sương mù phun trào giao hòa, khiến cho không khí nơi này vô cùng đè nén.

Thiên Địa Tiếu nhanh chóng đi xuyên qua, sắc mặt hắn rất khó nhìn, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì.

Một đường bay nhanh, hắn đi đến trước một quả trứng vô cùng to lớn, mặt ngoài vỏ trứng che kín kinh mạch màu đỏ như máu, bên trong hiện ra ánh sáng màu đỏ, có thể nhìn thấy một thân hình khổng lồ đang cuộn mình, theo hô hấp, thân thể hơi chập trùng.

Trước quả trứng lớn này, Thiên Địa Tiếu như cát sỏi ở trước thái sơn, nhỏ bé đến cực điểm.

- Tất Liễu thần tôn xác thực ngã xuống, căn bản tìm không thấy nàng, mà ta còn phát hiện một mảnh lĩnh vực hư vô, hết thảy quy tắc nơi đó đều bị hủy diệt, bao gồm cả quy tắc Không Gian, Tất Liễu thần tôn vô cùng có khả năng bị một chiêu kia tru diệt.

Thiên Địa Tiếu trầm giọng nói, hồi tưởng lại mảnh lĩnh vực hư vô kia, hắn không nhịn được sợ hãi.

Lực lượng khong biết mới đáng sợ, nhất là tồn tại cảnh giới cao như hắn, hắn hiểu biết quá nhiều, lại không tưởng tượng nổi là lực lượng như thế nào mới có thể có lực phá hoại như vậy.

- Hủy diệt à, đáng tiếc, bản thần còn cần lực lượng của nàng, tiếp theo ngươi liền đừng làm loạn, chờ đợi bản thần xuất thế.

Giọng nói của âm Dương Chi Thần vang lên, lời nói bình tĩnh, cũng không có bị lực lượng thần bí mà Thiên Địa Tiếu nói tới kinh động.

Thiên Địa Tiếu hỏi:

- Ngài còn bao lâu mới xuất thế? Có cần ta sớm lôi kéo thế lực tác chiến?

- Chậm nhất vạn năm, không cần lôi kéo, đợi bản thần xuất thế, chúng sinh đều không phải đối thủ của bản thần, phá hủy Võ đạo là chuyện sớm hay muộn, bất quá sau võ đạo, Đại Đạo của ngươi có thể trở thành chính đạo hay không vẫn phải xem thực lực của ngươi.

Âm Dương Chi Thần trả lời.

Thiên Địa Tiếu thở dài một hơi, vạn năm không lâu lắm, đối với Khai Quang Thánh Võ mà nói, bế quan một lần sẽ rồi vội

vàng đi qua.

- Vạn năm? Có lẽ Võ đạo vẫn phải loạn một chút.

Thiên Địa Tiếu nhếch miệng lên, một nụ cười đầy mỉa mai.

Từ sau khi Khương Trường Sinh nắm giữ Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, liền bắt đầu chuyên tâm tu luyện, rất nhanh đã tiến vào trạng thái vong ngã.

Đại năng bế quan, xuân thu nhanh chóng thay đổi, nhân gian đi qua mỗi năm.

Trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ ra ra vào vào, Mộ Linh Lạc từ khi ngộ đạo liền bắt đầu trầm mê bế quan, còn đắm chìm hơn cả Khương Trường Sinh, không còn rời khỏi Tử Tiêu cung.

Nhân gian bạo phát chiến loạn, Thiên Cảnh cùng một phương vận triều đại chiến, dẫn động Tu Tiên giới.

Tuyên Đạo Thiên Tử cũng không có thừa dịp Phong Thần phi thăng, dã tâm của hắn càng lớn, hắn mong muốn nhất thống nhân gian, sáng lập vận triều trước nay chưa có, lại phi thăng làm một trong Tam Hoàng, trước mắt Thiên Địa Nhân Tam Hoàng của Thiên Đình còn trống không, hắn muốn tranh làm Thiên Hoàng.

Chương 1002 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (2)

Tiên đạo phát triển đến nay, các phương vận triều đều nuôi dưỡng lực lượng tu tiên của chính mình, cũng kết giao với các đại giáo phái Tu Tiên giới, đối mặt Thiên Cảnh, các vận triều cũng không có sợ, thậm chí bắt đầu liên hợp lại vây công Thiên Cảnh.

Các triều đều trông mà thèm Thiên Cảnh phong thần, hi vọng thông qua chiến tranh tới thu hoạch được cơ hội Phong Thần.

Đối với tranh đấu quốc vận, Thiên Đình cũng không có ngăn cản, Thiên Cảnh cần dựa vào chính mình đi phát triển, huống hồ đại kiếp đã đến, Thiên Đế cũng hi vọng thông qua chiến loạn kích thích càng nhiều cường giả sinh ra.

Vong Trần đại tiên cũng không có quá nhiều ngăn cản, hắn chỉ quản Tu Tiên giới, nếu như xuất hiện Tu Tiên giả thương thiên hại lí, hắn tự sẽ ra tay.

Côn Luân giới nghênh đón thời kì chiến loạn đầu tiên từ sau khi dung nhập cho tới nay, mà lại là chiến loạn bao trùm toàn bộ nhân gian, chủng tộc khác cũng muốn lấy danh ngạch Phong Thần, cho nên bắt đầu tương trợ vận triều khác biệt.

Thiên Cảnh cũng không phải độc chiến thiên hạ, cũng có vận triều tương trợ Thiên Cảnh, Tuyên Đạo Thiên Tử hứa hẹn chỉ cần bọn hắn biểu hiện tốt, lần sau phong thần sẽ tặng cho một bộ phận danh ngạch.

Tất cả những thứ này đều là Thiên Đế ngầm đồng ý, thời cuộc khác biệt, hắn hi vọng đám người phong thần tiếp theo là cường giả đỉnh phong của nhân gian, mà không phải chỉ dựa vào công lao, thời kỳ hòa bình còn có thể chỉ nói công đức, nhưng đại kiếp Võ đạo sắp tới, hắn nhất định phải đi đường cực đoạn.

Lần này chiến loạn cũng bị dân gian xưng là Phong Thần Dại Chiến.

Thời gian cực nhanh, khoảng ba trăm năm đi qua.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn như ẩn như hiện ở trên trán hắn, con ngươi phát ra tinh quang.

Hắn bấm ngón tay tính toán, mới biết lần này bế quan đi qua ba trăm hai mươi năm.

Hắn cố ý lưu lại một tôn phân thân ở trong góc Tử Tiêu cung, phụ trách dự phòng cường địch đột kích, trong những năm này, Côn Luân giới không có bị cường địch cho nên hắn đều chìm đắm trong bế quan, mặc cho thời gian trôi qua.

Ba trăm hai mươi năm trôi qua, tu vi Khương Trường Sinh tăng trưởng không ít, hắn cuối cùng cảm nhận được một tia triệu chứng đột phá.

Khoảng cách lần trước đột phá, đã nhanh hai ngàn năm, thật sự không dễ dàng.

Mà hắn bây giờ đã đi đến ba ngàn ba trăm mười bảy (3,317) tuổi.

- Dùng nhân quả can thiệp quá khứ, xác thực có thể được, nhưng độ khó khăn rất lớn, dù sao nhân quả là chuyện đã xảy ra, muốn can thiệp chuyện đã qua, vẫn phải kết hợp một loại lực lượng khác.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, xem xét lại ngộ đạo trong khoảng thời gian này.

Can thiệp quá khứ, tương lai, còn khó hơn hắn tưởng tượng, coi như đột phá, cũng không cách nào đi đến trình độ hắn mong muốn.

Trình độ hắn mong muốn là siêu thoát thời không, cũng chính là, kẻ địch không thể đi tới quá khứ tru diệt hắn trước kia, kẻ địch cũng không cách nào đi tương lai tìm hắn.

Tất Liễu thần tôn vượt qua trật tự thời không, cái này đã nói lên xuyên qua thời không cũng không phải không có khả năng, Khương Trường Sinh nhất định phải ngăn chặn khả năng kẻ địch vượt thời không tru diệt hắn.

Vô luận là vượt tới tru diệt hắn khi còn nhỏ yếu, hay là cường địch nhảy vọt tới tương lai tru diệt hắn hiện tại.

Nếu như không cách nào làm đến điểm này, sao có thể được cho là tu tiên tự tại?

- Trật tự thời không.

Trong lòng Khương Trường Sinh tự nói, đồng thời nhận lấy Đại Đạo Chi Nhãn. Mặc kệ như thế nào, thật vất vả cảm nhận được dấu hiệu đột phá, trước đột phá lại nói, tu vi bản thân càng mạnh tất có càng nhiều cảm ngộ cùng với ánh mắt càng cao.

Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi trừ hắn ra, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết đi đến 20 thiên đạo giá trị hương hỏa, đoán chừng chính là Bỉ Ngạn võ tổ, xem ra phạm vi hệ thống diễn toán cuối cùng bao trùm được Thần Võ giới.

Diễn toán xong, Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Côn Luân giới.

Theo Thiên Đình khuếch trương, khí vận Tiên đạo đã bắt đầu khuếch tán ra hư không, càng ngày càng nhiều tiểu thiên địa bị Thiên Đình chiếm lĩnh, ngay cả ở bên trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng có mấy phương đại thiên địa bị Thiên Đình chiếm được, đều là nơi Võ đạo không thể chú ý đến, mà Thiên Đình dứt bỏ một bộ phận lợi ích cùng với phương pháp tu tiên cho Thần Võ giới, đổi lấy quyền chưởng khống. Khương Trường Sinh cũng nhìn thấy nhân gian chiến loạn, trận đại chiến Phong Thần này thì cấp thấp hơn so với Phong Thần đại chiến trong thần thoại Hoa Hạ, nhưng kéo dài rất lâu, ba trăm năm qua đi cũng chưa có dừng lại. Nhân gian không ngừng chiến loạn, không ít bách tính khổ đau, nhưng cũng thúc đẩy sinh trưởng ra rất nhiều đại năng, thậm chí còn có người dung hợp võ đạo, Tiên đạo, sáng lập tiên võ chi đạo.

Người này tên Hồng Lân, là tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh, nhưng không có gia nhập Thiên Đình, cũng không có quan hệ gì với Thiên Cảnh, hắn thậm chí là kẻ địch của Thiên Cảnh.

Khương Trường Sinh sinh ra một tia hứng thú đối với hắn, thế là bấm ngón tay suy tính nhân quả của hắn.

- A? Khí vận thật khổng lồ, lại là Địa Hoàng.

Hồng Lân quật khởi trong Phong Thần đại chiến, bình định thiên hạ, hợp lại với Thiên Hoàng, phân đất phong hầu thiên hạ, công đức viên mãn, đứng hàng Thiên Vị Tam Hoàng của Thiên Đình.

Người có đại khí vận thuộc về Côn Luân giới bắt đầu được sinh ra, Khương Trường Sinh hết sức vui mừng, trước đó đều là người hắn chiếu cố hoặc con cháu chúa tể phong vân, hiện tại cuối cùng có khuôn mặt mới, này cũng nói Côn Luân giới triệt để hoàn thiện quy tắc, khí vận thiên địa sẽ tự thúc đẩy sinh trưởng nhân vật thiên kiêu vang dội cổ kim.

Khương Trường Sinh chẳng qua là ghi lại tên Hồng Lân, cũng không có quan tâm kỹ càng, hắn phát hiện một chuyện khác.

Phong Dục biến mất.

Kèm theo là Hỗn Nguyên thần phù cùng một chỗ tan biến, hắn thậm chí không phát hiện được Hỗn Nguyên thần phù.

Nói cách khác, Phong Dục tiến vào trong vết nứt màu đen mà Tất Liễu thần tôn lưu lại.

Điều này quả thật vượt qua ý liệu của Khương Trường Sinh ngoài, thực lực của Phong Dục được cho là mạnh mẽ, lại thêm thân phận, sẽ không bị người bức tiến vào vết nứt màu đen, chẳng lẽ chính hắn muốn đi vào?

Chương 1003 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (1)

- Hi vọng ngươi có thể còn sống sót…

Khương Trường Sinh yên lặng cầu nguyện cho Phong Dục, hắn còn chưa sử dụng qua Hỗn Nguyên thần phù, cũng không muốn kiện bảo bối này cứ như vậy gãy mất.

Hắn cũng không quá sầu lo, đem ánh mắt nhìn về phía những người khác.

Sau khi Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên chui vào vết nứt màu đen cũng không có trở lại, cũng không còn xuất hiện trong Thần Du đại thiên địa.

Loại tình huống này chỉ có hai loại khả năng, một là bọn hắn chết rồi, nhưng Phong Thần bảng không có phục sinh bọn hắn, bảo lưu ấn ký hồn phách, nói rõ bọn hắn không có chết, hai là, bọn hắn xuyên qua đến thời gian mà Thần Du đại thiên địa còn không kết nối.

Khương Trường Sinh cảm thấy khả năng về sau lớn nhất.

Chẳng qua hắn nghĩ tới một vấn đề khác, nếu như những vết nứt màu đen này kết nối lấy thời không không biết, cái kia không phải lộn xộn?

Tất Liễu thần tôn hẳn không phải tồn tại thứ nhất có được lực lượng như thế, trước kia như thế nào thi triển, là khôi phục tự nhiên, hay là có người vãn hồi?

Nếu như Tất Liễu thần tôn là tồn tại thứ nhất sáng tạo náo động như thế, vậy cái này có thể mới thật sự là đại kiếp của Võ đạo hay không?

Sinh linh có thể vọt qua thời không, có thể thông qua vết nứt màu đen buông xuống quá khứ và tương lai hay không?

Khương Trường Sinh bắt đầu suy nghĩ đủ loại tình huống xấu nhất, hắn chỉ có thể giải quyết khốn cảnh xấu nhất, mới có thể đối mặt hết thảy kiếp nạn.

Trừ ra việc này, Khương Trường Sinh phát hiện các tiên thần Thiên Đình đã quên lãng Tất Liễu thần tôn tồn tại, bọn hắn không rõ ràng vết nứt màu đen vì sao sinh ra, chỉ coi làm thiên tai.

Xem ra trục xuất Tất Liễu thần tôn đã bắt đầu có tác dụng.

Tất Liễu thần tôn xác thực mạnh mẽ, sau khi bị trục xuất quấn thân, cũng không có lập tức bị chúng sinh quên, cũng may nàng cuối cùng ngăn không được lực lượng nhân quả cắn trả.

Đến mức Cửu âm tà tổ, căn bản không có người đề cập, Mạc Vọng cũng không có hỏi thăm qua, nàng nhỏ yếu hơn Tất Liễu thần tôn không ít.

- Có lẽ trong khoảng thời gian này, lực lượng nhân quả của ta đang càng mạnh, từ đó làm cho lực lượng nhân quả trên người Tất Liễu thần tôn mạnh lên, cũng hoặc là Tất Liễu thần tôn gặp phải nguy hiểm khác, dẫn đến nàng không cách nào lại ngăn cản lực lượng nhân quả ăn mòn.

Khương Trường Sinh phân tích, hắn chờ mong là loại tình huống thứ nhất, nếu như vậy nói rõ lực lượng nhân quả kéo dài vượt xa dự đoán của hắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc còn đang cảm ngộ Vận Mệnh Chi Đạo, khí tức của nàng trở nên thần bí khó dò, nhân quả trên người bắt đầu ẩn lui.

Vận mệnh cùng nhân quả vốn rất gần, nhân quả trên người Mộ Linh Lạc càng ít, chứng minh nàng lĩnh hội Vận Mệnh Chi Đạo càng sâu.

- Ngay cả nàng cũng bắt đầu nỗ lực tu luyện, ta cũng không thể lạc hậu.

Khương Trường Sinh thấy Côn Luân giới không có mối nguy buông xuống, hắn yên lòng, tiếp tục tu luyện.

Sau đó muốn một hơi tu luyện tới giai đoạn đột phá.

Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập, hồi báo việc lớn các nơi ở nhân gian.

- Khởi bẩm bệ hạ, nhân gian có một yêu vật, trộm lấy bảo vật của Long Cung, Long Cung tiến đến đòi, nếm mùi thất bại, Long Vương đã tấu lên, yêu này thần thông quảng đại, tuyệt không phải Long Cung có thể đối phó, bản lãnh của hắn có chút sâu xa.

Trần Lễ hồi báo, nét mặt của hắn cổ quái, hấp dẫn hết thảy tiên thần chú ý.

Thiên Đế hỏi:

- Sâu xa gì?

- Hắn luyện là Kim Đan Đại Đạo, còn nắm giữ Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Trần Lễ trả lời để các tiên thần động dung, Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến chính là đạo pháp đỉnh tiêm, người Côn Luân giới hiện tại có thể nắm giữ bọn chúng đều có bắp đùi rất lớn.

Đi lên có thể luận Đạo Tổ, Thiên Đế chi mẫu, Bạch Kỳ, Thiên Đế, đi xuống dưới nhân gian thì là Vong Trần đại tiên, những nhân vật này có thể đều không phải là bọn hắn có thể nghị luận.

Thiên Đế híp mắt hỏi:

- Có từng hỏi qua Vong Trần đại tiên?

- Hỏi thăm qua, nhưng Vong Trần đại tiên biểu thị không biết yêu này.

Nghe vậy, Thiên Đế nhíu mày.

Nếu như không có quan hệ gì với Vong Trần đại tiên, vậy chỉ có thể tính đến bầu trời, thế thì có chú phiền toái.

Không chỉ Thiên Đế, các tiên thần khác cũng nghĩ tới chỗ này, Lăng Tiêu bảo điện lâm vào trong yên lặng.

Thiên Đế chậm rãi mở miệng nói:

- Yêu này có duyên tiên bất phàm, phòng hắn đi lên con đường sai trái, Trần Lễ, hạ giới mời chào hắn, để cho hắn lên thiên đình đứng hàng tiên ban.

Trần Lễ đáp ứng, tiên thần khác cũng không có dị nghị, chẳng qua là tràn ngập tò mò về yêu vật kia.

- Đúng rồi, yêu này gọi là gì?

Thiên Đế suy nghĩ cái gì, nhíu mày hỏi.

- Hắn tự xưng Kinh Thiên Yêu Thánh.

- Kinh Thiên? Xác thực rất được.

Thiên Đế nói một mình, hắn đi theo lộ ra nụ cười.

Nếu như có thể thu phục yêu này, cũng tính Thiên Đình gia tăng một chiến lực, yêu vật có thể được Tam Thập Tam Trọng Thiên coi trọng, thiên tư tuyệt đối không đơn giản.

Những năm gần đây, Thiên Đế tích cực trù bị vì đại kiếp Võ đạo, tâm tính đã thay đổi, hắn bắt đầu thiên về cường giả, mà không phải chỉ xem công đức.

Dù sao đối mặt đại kiếp, công đức không thể dùng, thực lực mới là nhân tố quyết định vượt qua đại kiếp.

Nhưng mà.

Kinh Thiên Yêu Thánh từ chối Trần Lễ mời chào, đây là tồn tại thứ hai sau Vong Trần đại tiên dám từ chối Thiên Đình, việc này dẫn tới sóng to gió lớn.

Thiên Đế cũng không có nhụt chí, lại điều động một vị Thiên Quân tiến đến mời chào, thậm chí nói ra đãi ngộ rất cao, nhưng vẫn bị Kinh Thiên Yêu Thánh từ chối.

Cự tuyệt Thiên Đình hai lần, danh vọng của Kinh Thiên Yêu Thánh trong yêu tộc phóng đại, thậm chí kinh động đến Yêu

Tộc Chí Tôn, ngay cả vận triều Nhân tộc cũng bắt đầu mời chào hắn.

Hiện tại, cừu hận giữa nhân tộc và yêu tộc sớm đã hòa hoãn, ít nhất không có mức độ không chết không thôi, sau khi Phong Thần đại chiến mở ra, vận triều bắt đầu mượn dùng lực lượng của dị tộc, hiện tại trên các phương chiến trường đều có thể thấy thân ảnh của rất nhiều chủng tộc, thậm chí có thể nói đã không phải tranh đấu trong Nhân tộc, mà là vạn tộc chinh chiến.

Chương 1004 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (2)

Liên tục bị từ chối, Thiên Đế tức giận, Long Vương còn hung hăng kêu khổ, để Thiên Đế càng thêm sốt ruột, kết quả là, Thiên Đế điều động Khương Thiên Mệnh tự mình hạ giới bắt Kinh Thiên Yêu Thánh.

Khương Thiên Mệnh có thể là tồn tại có thực lực hàng đầu trong Thiên Tướng, trước đó không lâu vừa bước vào Địa Tiên cảnh, có thể nói là thoát thai hoán cốt.

Khương Thiên Mệnh cũng rất khó chịu Kinh Thiên Yêu Thánh, mặc dù đối phương có thể có quan hệ với Tam Thập Tam Trọng Thiên, hắn cũng phải giáo huấn một phen thật tốt.

Kết quả, Khương Thiên Mệnh hạ giới, cùng Kinh Thiên Yêu Thánh bạo phát một trận đại chiến chấn động thế gian, dẫn tới không ít cường giả Yêu tộc đến đây xem chiến, tiên thần trên trời cũng tụ tập tại Lăng Tiêu bảo điện xem chiến.

Bảy mươi hai phép biến hóa của Kinh Thiên Yêu Thánh xác thực cao minh, nhưng bản thân Khương Thiên Mệnh là trên trăm loại huyết mạch dung hợp, lại kế thừa Đại Đạo Chi Nhãn, hắn đã chuyển hóa thập đại Thần thuật của Vương tộc thành tiên thuật thần thông, thực lực cực kì khủng bố, cả trận chiến đều đè ép Kinh Thiên Yêu Thánh mà đánh.

Một người một yêu đại chiến ba ngày ba đêm, Khương Thiên Mệnh trói chặt Kinh Thiên Yêu Thánh, mang về Thiên Đình.

Một trận chiến này cũng làm cho yêu tộc thấy được thực lực của Thiên Đình, gia tăng uy vọng của Thiên Đình trong Yêu tộc.

Nhân gian, Thiên Cảnh, trong núi sâu.

Trong một đạo quan, Bạch Kỳ cùng Vong Trần đại tiên đang uống trà.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Ngươi thật mặc kệ hắn?

Vong Trần đại tiên bình tĩnh nói:

- Sư phụ ta cũng không có quản ta, vì sao ta muốn quản hắn, là họa hay phúc, đều là nhân quả của mình.

Bạch Kỳ lắc đầu bật cười, nói:

- Ngươi đây là nhớ thù sư phụ ngươi?

Nghe vậy, Vong Trần đại tiên trợn trắng mắt, nói:

- Ta sao dám mang thù, huống hồ, thân phận của lão nhân gia ông ta xác thực không thể nói trước, mà thân phận của ta đối với Kinh Thiên mà nói, cũng không thể nói trước.

Sau khi trở thành Địa Tiên chi tổ, hắn một mực đang tìm sư phụ của mình, nhưng khi hắn hiểu rõ lai lịch Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, hắn không còn dám tìm.

Nếu như sư phụ hắn thật sự là vị tồn tại kia, hắn xác thực không thể đi tìm kiếm.

- Đạo quan này của ngươi cũng quá quạnh quẽ, thu chút đồ đệ đi, không cần cảm thấy thu đồ đệ sẽ ảnh hưởng sự công chính của ngươi, ngươi có khả năng thu một vài đồ đệ không có bối cảnh.

Bạch Kỳ nói sang chuyện khác nói, tròng mắt nàng đảo quanh, cười đến gian xảo.

Vong Trần đại tiên trợn trắng mắt, nói:

- Quả nhiên, bọn hắn nói không sai, ngươi thật sự không lợi không dậy sớm, nếu những người khác nói như vậy, ta chắc

chắn từ chối, nhưng ta thiếu ngươi ân tình, cũng phải cho bọn hắn mặt mũi.

Bạch Kỳ cười nói:

- Có hai vị người không có thân nhân, cũng không có chủng tộc, sau này sẽ không cho ngươi thêm phiền toái.

Vong Trần đại tiên ý vị thâm trường nói:

- Ngươi chính là quan hệ lớn nhất của bọn hắn.

Bạch Kỳ cười cười, cũng không tiếp lời…

Thời gian trôi qua, như ngựa trắng phi nhanh, một đi không trở lại.

Nhân gian thương hải tang điền, luân hồi thay đổi.

Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Bạch Kỳ ngồi tĩnh tọa ở trên người Bạch Long, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, muốn nói lại thôi.

Phân thân ở trong góc truyền âm hỏi:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Bạch Kỳ liếc mắt nhìn hắn, dùng Truyền âm thuật trả lời:

- Không coi là chuyện lớn, chẳng qua liên quan tới Thái Oa Thái Hi, ngươi không hiểu, ngươi đừng tiêu hao pháp lực.

Phân thân cười cười, sau đó nhắm mắt.

Lúc này, giọng nói của bản tôn Khương Trường Sinh bay tới:

- Chủng tộc mới?

Nghe vậy, Bạch Kỳ giật mình, lập tức nhảy dựng lên, nàng cấp tốc đi vào trước mặt Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thận trọng nói:

- Chủ nhân, ta quấy rầy đến ngài sao?

Khương Trường Sinh mỉm cười nói:

- Ta đã sớm tỉnh lại, chỉ là không có mở mắt thôi.

Hắn đã đi đến lằn ranh đột phá, chẳng qua là đang chỉnh lý tri thức trong khoảng thời gian này bế quan. Lần này bế quan dài

đến hai trăm bốn mươi hai năm.

Hắn đã diễn toán qua cường giả trong từng phạm vi, Côn Luân giới cũng không có gặp qua nguy nan lớn, cho nên hắn không có đứng dậy, tiếp tục chỉnh lý cảm ngộ của mình.

- Chủ nhân, Thái Oa dùng rất nhiều phương pháp, sáng tạo ra mấy chục lần, tuyệt đại đa số đều không thành công, có mặc dù thành hình, cũng chết yểu quá sớm, hai vị sinh linh thành công duy nhất lại không cách nào sinh sôi hậu đại, ngài cảm giác các nàng muốn như thế nào mới sáng lập chủng tộc mới được?

Bạch Kỳ hỏi, nói đên việc này, nàng không khỏi phiền não, bởi vì nàng cũng tham gia vào, phí rất nhiều tâm huyết, không cam tâm thất bại.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, nói:

- Các ngươi muốn sáng tạo chủng tộc không phải bình thường, mà chủng tộc Thiên Đạo ẩn chứa công đức lớn, cùng loại với nhân tộc cho nên các ngươi một mực thất bại.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, các nàng xác thực nghĩ như vậy.

- Chờ một chút đi, chủng tộc mà các ngươi mong muốn cần thời cơ, mà các ngươi quá yếu, còn chưa đủ mức độ để khai sáng đại công đức.

Khương Trường Sinh cảm khái nói, đến cả đạo giới của hắn còn không có thai nghén ra chủng tộc, các nàng lại muốn cướp đi công đầu ở trước mặt hắn.

Bạch Kỳ sầu khổ nói:

- Chờ, cũng không biết muốn đợi bao lâu.

Khương Trường Sinh không tiếp tục để ý nàng, mà đứng dậy chuyển động gân cốt.

Cũng nên chuẩn bị đột phá.

- Chủ nhân, Thiên Đình tróc nã Kinh Thiên Yêu Thánh, Kinh Thiên Yêu Thánh thà chết cứ không chịu hàng phục, sư phụ hắn cũng không muốn quản, ngài xem…

Bạch Kỳ nhắc đến một chuyện khác.

Đối với Kinh Thiên Yêu Thánh, Khương Trường Sinh tự nhiên có ấn tượng.

Kinh Thiên Yêu Thánh giống như Hồng Lân, là người đại khí vận do bản thổ Côn Luân giới đản sinh.

Toàn bộ Côn Luân giới đều thuộc về hắn, hắn đương nhiên sẽ không thấy thiên tư người xuất chúng liền đi mời chào.

- Nếu không phục, liền đánh vào mười tám tầng địa ngục, để Khương Thiện đi tôi luyện hắn.

Lời Khương Trường Sinh để Bạch Kỳ sáng mắt lên, mặc niệm dùm cho Kinh Thiên Yêu Thánh.

Chương 1005 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (1)

Sau khi được Khương Trường Sinh phân phó, Bạch Kỳ lập tức tiến đến tìm kiếm Thiên Đế, báo lại việc này.

Thiên Đế nghe xong, như trút được gánh nặng, hắn đã sớm muốn cho Kinh Thiên Yêu Thánh chút khó chịu, nhưng sợ Kinh Thiên Yêu Thánh có quan hệ với Tử Tiêu cung, chỉ có thể giằng co, Kinh Thiên Yêu Thánh trở thành một cây gai của Thiên Đình, xử lý không tốt sẽ có tổn hại.

Thiên Đế lập tức hạ lệnh, tin tức truyền ra, dẫn tới rất nhiều tiên thần chạy tới Thiên Lao vây xem.

Cửa lớn Thiên Lao mở ra, Kinh Thiên Yêu Thánh bị còng tay còng chân chậm rãi đi ra, người hắn mặc chiến giáp màu đen, không có bị thương, chẳng qua đầu tóc rối bời, một đôi sừng thú như hai lưỡi đao, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, trên người hắn dán đầy lá bùa, hành tẩu rất gian nan, giống như mang một ngọn núi cực lớn trên lưng.

Tuy là tù nhân, khí thế của Kinh Thiên Yêu Thánh vẫn cường đại như trước, nhất là cặp mắt kia, cực kỳ sắc bén.

- Cuối cùng cũng xuống địa ngục, xem ra bệ hạ đã hết kiên nhẫn.

- Có lẽ bệ hạ đã xin chỉ thị của vị kia.

- Chậc chậc, trong những năm nay, cái tên này thật sự ăn ngon ở tốt, cũng nên chịu chút giáo huấn.

- Không có vị kia bảo hộ, Thiên Đình còn rất nhiều thủ đoạn chỉnh lý hắn.

- Nghe nói mười tám tầng địa ngục vẫn chưa có người nào đi qua, không có ai biết ba tầng địa ngục thấp nhất là tra tấn như thế nào.

Nhóm tiên thần nghị luận ầm ĩ, không có chút che lấp, rõ ràng truyền vào trong tai Kinh Thiên Yêu Thánh.

Kinh Thiên Yêu Thánh nhíu mày, hắn sớm đã cảm thấy thái độ của Thiên Đình đối với hắn rất kỳ quái, nhìn như tróc nã hắn, cũng không dám vận dụng hình phạt đối với hắn, quả nhiên, là kiêng kị một vị nào đó tồn tại.

Hắn đầu tiên suy nghĩ là sư phụ của mình, hắn đến nay đều không rõ ràng sư phụ là thân phận như thế nào, theo hắn càng ngày càng mạnh, hắn cũng hiểu rõ Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến bất phàm, ý vị này là sư phụ hắn không tầm thường, tuyệt đối là đại năng trong Tu Tiên giới. Nghe được nhóm tiên thần nói chuyện, hắn kém chút hỏi thăm sư phụ của hắn, nhưng lời đến khóe miệng, lại nghẹn trở về.

Hắn hôm nay có thể để sư phụ thất vọng hay không?

Kinh Thiên Yêu Thánh tâm loạn như ma, nghe ý của đám tiên thần, sư phụ hắn đã ngầm đồng ý việc này, điều này nói rõ sư phụ rất bất mãn đối với hắn.

Hắn làm sai?

Từ sau khi hắn có danh hào Yêu Thánh, hắn xác thực hết sức bành trướng, không coi ai ra gì, cảm giác mình vô địch thiên hạ, chỉ có Đạo Tổ trong truyền thuyết mới có thể vượt qua hắn.

Kinh Thiên Yêu Thánh không tự giác cúi thấp thấp cái đầu cao ngạo, biểu hiện của hắn để các tiên thần càng thêm mở mày mở mặt.

- Uy, suy nghĩ thật kỹ, hối cải để làm người mới, xem trắc trở tiếp theo gặp phải như một trận lịch luyện.

Một giọng nói truyền đến, Kinh Thiên Yêu Thánh quay đầu nhìn lại, chính là Khương Thiên Mệnh bắt được hắn.

Đối với Khương Thiên Mệnh, tâm tình của Kinh Thiên Yêu Thánh hết sức phức tạp, hắn lần đầu tiên cảm nhận được thất bại từ trên người địch nhân, đó chính là Khương Thiên Mệnh.

Hắn nhìn Khương Thiên Mệnh thật sâu, sau đó đi theo thiên binh rời khỏi.

Diệp Tầm Địch dùng bả vai đụng Khương Thiên Mệnh một cái, trêu tức cười nói:

- Làm sao? Cùng chung chí hướng?

Khương Thiên Mệnh khẽ nói:

- Tự nhiên không phải, tội lỗi của hắn không đến mức bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, lại thêm truyền thừa của hắn, ngươi cảm thấy đây là trừng phạt? Ta ngược lại thật ra cảm thấy giống như cơ duyên, đừng quên người nào đang ở dưới mười tám tầng địa ngục.

Diệp Tầm Địch cảm thấy có lý, hắn ôm lấy cổ Khương Thiên Mệnh, cười nói:

- Đi thôi, Vạn Giới môn gần đây liên thông đến một phương thiên địa, hết sức mới lạ, cùng đi nhìn một chút?

Khương Thiên Mệnh gật đầu, hai người kề vai sát cánh rời khỏi.

Thiên Đình thành lập đã lâu, dù cho Chính thần, giữa bọn hắn cũng tạo thành vòng tròn lớn nhỏ, mà chỗ vòng tròn của Diệp Tầm Địch, Khương Thiên Mệnh thuộc về vòng hạch tâm, bị gọi đùa là Long Khởi phong, tiên thần trong này có quan hệ cực sâu với Đạo Tổ, ngay cả Thiên Đế đều phải cho mấy phần mặt mũi.

Trong vòng mấy năm sau, tin tức Kinh Thiên Yêu Thánh bị đày vào mười tám tầng địa ngục truyền ra, việc này cũng dần dần trở thành truyền thuyết, lưu truyền rộng rãi trong dân gian, bị để chỉ kết cục của những kẻ không biết trời cao đất rộng.

Trù bị bảy năm sau, Khương Trường Sinh cuối cùng bắt đầu chuẩn bị độ kiếp.

[Giá trị hương hỏa trước mắt: 321,009,265,894,400]

[Giá trị khí vận trước mắt: 1,256,550,200, 034,536]

[Giá trị đạo thống nhân quả: 47,009, 248, 725,541]

Nhìn xem ba loại trị số, Khương Trường Sinh hít sâu một hơi, trong lòng có mấy phần lực lượng. Giá trị hương hỏa đột phá trăm vạn ức, vẫn không có kích mở chức năng mới, ngay cả công năng cường hóa đều chưa từng xuất hiện, cũng không biết hương hỏa công năng có đến cùng hay chưa. Giá trị khí vận đại biểu cho thực lực bản thân hắn tăng trưởng, tu vi càng cao, khí vận tùy theo tăng trưởng, mà giá trị đạo thống nhân quả thì đại biểu cho Tiên đạo phát triển, Tiên đạo phát triển sẽ chỉ càng lúc càng nhanh, mỗi lần bế quan kết thúc, đều sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Ngoại trừ giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, Khương Trường Sinh còn chuẩn bị rất nhiều đan dược để độ kiếp. Mặc dù độ kiếp trước đó đều hữu kinh vô hiểm vượt qua, nhưng hắn vẫn không dám xem thường. Chẳng qua, lần này nên độ kiếp ở nơi nào?

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định tìm một chỗ lặng lẽ độ kiếp, bây giờ chúng sinh Côn Luân giới đều biết sự lợi hại của hắn, độ kiếp ở trước mặt mọi người, trị hương hỏa tăng lên cũng không có tăng lên quá nhiều, hơn nữa còn sẽ dẫn tới võ đạo cùng các phương Đại Đạo khác nhìn trộm.

Hiện tại Côn Luân giới ở vào trạng thái cởi mở, ngư long hỗn tạp.

Gần đây cường giả càng ngày càng nhiều, Khương Trường Sinh nhất định phải để cho địch nhân đoán không ra thực lực chân thật của hắn.

Nghĩ xong, hắn mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa rời khỏi, phân thân trong Tử Tiêu cung cơ hồ không hề động qua, để hắn phụ trách bảo hộ Côn Luân giới là đủ.

Bạch Kỳ nhìn thấy Khương Trường Sinh tan biến, âm thầm nói:

- Lại có cường địch? Vì cái gì mình lại không nhớ cường địch lần trước là ai?

Chương 1006 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (2)

Nàng luôn cảm giác mình quên lãng cái gì, nhưng làm sao cũng nhớ không nổi.

Khương Trường Sinh một đường xuyên qua, đi vào Cực Cảnh, hắn tiếp tục xuyên qua, thần niệm tản ra, quét nhìn ven đường.

Cực Cảnh cao hơn hư không, nơi này cực ít sinh linh, có thể đi qua nơi đây yếu nhất cũng phải đi đến Khai Quang Thánh Võ cảnh, nhưng số lượng Khai Quang Thánh Võ lại có bao nhiêu?

Sau khi đi xuyên qua một hồi, hắn dừng lại, tận khả năng tản thần niệm ra, xác định không có có khí tức sinh linh mới bắt đầu độ kiếp.

Phương Cực cảnh này hiện lên màu xanh lam, nổi lơ lửng rất nhiều Tinh Vân hình dạng không đồng đều, có giống như viễn cổ Chiến thần, có như một chiếc thuyền nhỏ.

Theo Khương Trường Sinh không còn áp chế tu vi, thiên uy xuất hiện, thiên kiếp ấp ủ ở trong lôi vân phía trên.

- Lần trước độ kiếp tỉnh mộng quá khứ, lần này có thể còn có kỳ ngộ gì khác hay không?

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, yên lặng suy nghĩ.

Lần này, hắn chuẩn bị trước không sử dụng giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, để tránh nửa đường xuất hiện tồn tại cường đại quấy nhiễu, đến gian nan nhất giai đoạn rồi dùng giá trị hương hỏa, giá trị khí vận độ kiếp, trong quá trình này, tồn tại khác tất nhiên không dám đặt chân.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí vờn quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đối mặt thiên uy cuồn cuộn, nó cũng không có hoảng sợ, thậm chí có chút nhảy nhót.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Hồng Mông Thần Nguyên Khí, hắn bỗng nhiên có chút chờ mong.

Linh vật này có thể trợ hắn độ kiếp hay không?

Ẩm ầm.

Thiên lôi hạo đãng, tâm tư Khương Trường Sinh lại không chuyên chú bằng dĩ vãng, hắn khống chế không nổi lòng của mình, tổng sẽ nghĩ về trật tự thời không đã cảm ngộ trong khoảng thời gian này.

Nói ra, lần trước khi độ kiếp tỉnh mộng Côn Luân đạo tràng, không phải chính là thăm dò về trật tự thời không?

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, lôi vân ẩn chứa thiên kiếp càng ngày càng mạnh mẽ, phạm vi lôi vân bao trùm đã vượt qua Côn Luân giới.

Phạm vi như thế này cực kỳ khoa trương, phải biết Côn Luân giới do trên trăm thiên địa dung hợp mà thành, Thái Hoang võ giới là một trong số đó, nó đối với phàm nhân mà nói đã bao la vô biên.

Long Mạch đại lục còn lớn hơn Địa Cầu kiếp trước, thậm chí còn lớn hơn cả mặt trời, mà Long Mạch đại lục chẳng qua là một nhỏ chút bên trong Vô Tận Hải Dương, vô cùng nhỏ bé, mà Vô Tận Hải Dương chẳng qua chỉ là một hồ nước cạnh Thái Hoang.

Võ giả phía dưới Võ Đạo Thông Thần đối mặt thiên kiếp này, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn đều trốn không thoát.

Oanh!

Đạo thiên lôi thứ nhất đánh xuống!

Đây là một đạo thiên lôi màu trắng, để mặt ngoài Tinh Vân gần đó đều lưu lại một đạo tàn quang màu trắng.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí như một cây bút vung lên trời, vẽ thành bút mực màu tím, dễ dàng triệt tiêu đạo bạch lôi này.

Độ kiếp chính thức bắt đầu!

Theo đạo thiên lôi thứ nhất hạ xuống, cũng không phải tăng lên gấp đối, mà là vạn quân lôi đình bỗng nhiên đánh xuống.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí phát huy thần uy, đều ngăn lại hết, triệt tiêu toàn bộ.

Khương Trường Sinh kinh hi, xem ra mình còn đánh giá thấp uy năng của Hồng Mông Thần Nguyên Khí.

Lôi đình cuồng bạo, khác biệt thiên kiếp dĩ vãng, Khương Trường Sinh có loại cảm giác vừa bắt đầu đã tiến vào đỉnh phong của lôi kiếp, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, đây chỉ là bắt đầu.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí biểu hiện để lòng tin Khương Trường Sinh phóng đại.

Lần này định có thể đột phá thành công.

Người nào cũng không thể ngăn cản hắn.

Trong hư không tối tăm, Mạc Vọng, Hình Chư Thiên, Thái Sơ phật tổ, Thần Tông kiếm tổ, Quỷ Nguyên Tổ - đám người thừa kế của các Đại Đạo khác tụ tập tại cùng một chỗ.

Bọn hắn nhíu mày.

Thái Sơ phật tổ chậm rãi mở miệng nói:

- Các ngươi nghĩ thông suốt rồi à, chúng ta đến cùng quên lãng cái gì, lại vì sao tụ tập?

Vì đối phó Tất Liêu thần tôn, Mạc Vọng tụ tập rất nhiều người thừa kế của các Đại Đạo, bọn hắn trước đó đã chạm mặt qua, kết quả đều chẳng biết tại sao tới đây, sau khi bọn hắn trở về càng nghĩ càng thấy không thích hợp, thế là một lần nữa tụ tập.

Hình Chư Thiên khẽ nói:

- Nếu chúng ta đều không phát hiện được, nói rõ có một loại lực lượng cường đại thần bí đang ảnh hưởng chúng ta, sau khi Đại Kiếp Tà Số tan biến liền không có lại xuất hiện, chư vị không cảm thấy kỳ quái?

Không có Tất Liễu thần tôn, bọn hắn chỉ có thể liên tưởng đến âm Dương Chi Thần.

Quỷ Nguyên Tổ nhìn về phía Mạc Vọng, hỏi:

- Vì tại sao không gọi Đạo Tổ đến đây?

Mạc Vọng cau mày nói:

- Lần trước hắn không có đến, ta không xác định trước đó có kêu hắn hay không, mà chư vị không cảm thấy trong chúng ta cũng thiếu người nào à?

Bọn hắn đều không phải Khai Quang Thánh Võ bình thường, đã nhận ra ảnh hưởng của thần thông trục xuất.

Những người thừa kế của các Đại Đạo lần nữa yên lặng.

Không biết mới là đáng sợ nhất.

Bọn hắn sống lâu như vậy, lần đầu tiên gặp được chuyện không hợp thói thường như thế.

- Có phải là Thần Võ giới đang làm trò quỷ hay không?

Thần Tông kiếm tổ trầm giọng hỏi.

Sau khi vạn đạo thế gian mở ra, Đại Đạo bọn hắn mặc dù có thể sinh tồn, lại phát hiện càng thêm gian nan, bởi vì bọn hắn có thể tiếp xúc võ đạo, nhưng người tu hành của bọn hắn cũng có thể tiếp xúc các phương Đại Đạo, dẫn đến bọn hắn hết sức đau đầu.

Đại Đạo mà bọn hắn truyền thừa cũng không có nhanh chóng khuếch trương, cái này để bọn hắn hiểu rõ Bỉ Ngạn võ tổ dụng tâm ra sao.

Dã tâm của bọn hắn cũng không phải cùng tồn tại, mà là thay thế võ đạo!

- Đã như vậy, chúng ta đi tới Cực Cảnh, tìm kiếm vị tồn tại đi kia, chỉ có hắn mới có thể giải hoặc cho chúng ta.

Ánh mắt Mạc Vọng lấp lánh, ngữ khí trầm trọng.

Sắc mặt Thái Sơ phật tổ đại biên, nói:

- Tìm hắn, tất nhiên phải bỏ ra cái gì đó, việc này quá mức quỷ dị, một phần vạn hắn há to miệng, chúng ta làm sao bây giờ?

Thái Sơ phật tổ luôn luôn cường ngạnh lần đầu kiêng kị một vị tồn tại nào đó như thế.

Tu La huyết tổ âm mặt nói:

- Không tìm hắn thì phải tìm Võ Tổ, nhất định phải làm ra lựa chọn, bằng không sao chúng ta có thể an tâm tu hành?.

Chương 1007 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (1)

Khương Trường Sinh không biết được mình thi triển thần thông trục xuất đối với Tất Liễu thần tôn mang đến ảnh hưởng như thế nào, giờ phút này, hắn đang độ kiếp.

Theo thiên kiếp càng ngày càng mạnh, hắn không thể không chuyên chú, không có thời gian để suy nghĩ tiếp về trật tự thời không.

Oanh! Oanh! Oanh.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí như lợi rơi loạn vũ, đánh tan từng đạo thiên lôi, không để cho thiên lôi bổ trúng thân thể Khương Trường Sinh.

Thật sự là nhân viên gương mẫu.

Khương Trường Sinh hết sức vui mừng, hiệu quả của Hồng Mông Thần Nguyên Khí thực sự lại đột nhiên hiện rõ trong thiên kiếp.

Thiên lôi có kích thích Hồng Mông Thần Nguyên Khí nhất định, có tác dụng thối luyện, nhưng theo Hồng Mông Thần Nguyên Khí tiếp nhận thiên lôi càng ngày càng nhiều, tác dụng thối luyện liền biến thành tác dụng phá hủy.

Khương Trường Sinh yên lặng ước định sức thừa nhận của Hồng Mông Thần Nguyên Khí, Hồng Mông Thần Nguyên Khí dung hợp cùng linh hồn hắn, đã trở thành một bộ phận của hắn.

Qua thời gian một chén trà, thiên lôi bắt đầu đổi màu, theo màu trắng biến thành màu đỏ, mà lại là màu đỏ thẫm, tràn ngập cảm giác áp bách trực diện linh hồn.

Liên tục chín đạo hồng lôi đánh xuống, kém chút để Hồng Mông Thần Nguyên Khí tán loạn.

Khương Trường Sinh lúc này để Hồng Mông Thần Nguyên Khí tản ra, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bắn ra bảy màu hào quang, hình thành vòng bảo hộ to lớn, ngăn cách thiên lôi oanh kích.

Bản thân Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chính là chí bảo, tự mang cấm chế phòng ngự.

Thừa dịp Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chống cự thiên kiếp, Khương Trường Sinh xuất ra một bình lại một bình đan dược, liên tục rót vào trong miệng.

Những đan dược này có thể chống đỡ tiêu hao khi chống đỡ lực lượng của thiên kiếp lôi điện, để thân thể càng có thể tiếp nhận thiên lôi.

Đợi dược lực tan rã khắp tứ chi bách hài, Khương Trường Sinh thử đóng cấm chế phòng ngự của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, dùng thân thể chống lại thiên lôi.

Rất đau!

Nhưng đau đớn còn yếu hơn trong dự đoán để Khương Trường Sinh âm thầm thở dài một hơi, Thái Thượng đan đạo không gạt hắn, đan đạo cũng có thể độ kiếp.

Vạn quân lôi đình liên tục hạ xuống, Khương Trường Sinh mượn cơ hội bắt đầu thối luyện thể phách.

Thanh thế, uy thế của thiên kiếp đều đang điên cuồng tăng lên, dẫn đến này mảnh tinh vân này trong Cực Cảnh lay động không thôi, phản chiếu ánh chớp thiên lôi, để hư không biến ảo sáng tối.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Qua đi tới nửa canh giờ, đợi Khương Trường Sinh cảm nhận được thân thể có chút cứng đờ, mới khởi động lại cấm chế phòng ngự của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tính cả kích hoạt cấm chế phòng ngự của Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào.

Tầng hai cấm chế phòng ngự bảo hộ thân thể, hắn lập tức buông lỏng.

- Thân thể vẫn chưa thể chống đỡ lôi kiếp được, nhục thể của ta nhìn như mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là ưu thế.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong Tu Tiên giả cũng có con đường chuyên tu thân thể, nếu như đặt vào thời

đại tu tiên viễn cổ, thân thể hắn không coi là mạnh mẽ trong cùng cảnh giới, hắn đột nhiên suy nghĩ tiên võ chi đạo do Hồng Lân sáng tạo.

Cái gọi Tiên Võ chi đạo chính là con đường rèn luyện thân thể tu tiên, dùng thời gian tu hành pháp thuật, thần thông vào trong thối luyện thể phách, cùng võ đạo khác biệt ở chỗ, thể phách tu tiên mạnh mẽ cũng sẽ tăng cường hồn phách.

Khương Trường Sinh tiếp tục độ kiếp, hắn vẫn giữ giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, không có tuỳ tiện sử dụng.

Đại khái lại qua một lúc lâu sau, Khương Trường Sinh lần nữa dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ thiên lôi.

Thiên kiếp phát triển đến bây giờ, tùy tiện một đạo thiên lôi đã làm hắn thống khổ không thôi, đây là cảm giác đau đớn mà đan dược đều không thể giảm bớt.

- Thiên uy chân chính muốn tới.

Khương Trường Sinh ngửa đầu, nhìn lôi vân ở trung tâm thiên kiếp, tự lẩm bẩm.

Thiên uy đã cường đại đến làm hắn lo lắng linh hồn, dẫn tới lấy thiên tượng trong Đạo Giới cũng bắt đầu dị biến, bầu trời tối tăm, cuồng phong gào thét.

Oanh!

Một đầu lôi điện màu vàng kim đánh xuống, như một đầu Thiên Hà màu vàng kim bỗng nhiên hạ xuống, đánh vào hạt bụi là Khương Trường Sinh này.

Khương Trường Sinh đón đỡ một thoáng, thân thể trong nháy mắt tê dại, khí huyết không khỏi rung chuyển, dọa hắn lập tức sử dụng khí vận chống đỡ, đạo lôi điện này đánh tan bộ phận pháp lực cua Khương Trường Sinh, uy lực như vậy đã vượt qua dự đoán của hắn.

Vòng bảo hộ khí vận bao phủ Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh thở dài một hơi.

Quả nhiên, vẫn phải dựa vào giá trị khí vận, giá trị hương hỏa.

Suy nghĩ kỹ một chút, tốc độ hắn đột phá quá nhanh cũng không phải chuyện tốt, ít nhất hắn khuyết thiếu trù bị để đối mặt thiên kiếp, Tu Tiên giả viễn cổ đối mặt độ kiếp sẽ còn bày trận, chế phù các loại, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Mặt khác, thiên kiếp của hắn mạnh hơn với thiên kiếp của Tu Tiên giả cùng cảnh giới, chỉ vì hắn đang độ kiếp trong nền tảng Võ đạo, sẽ gặp phải quy tắc Võ đạo chèn ép.

Thiên kiếp càng ngày càng cuồng bạo, tốc độ giá trị khí vận giảm xuống cực kỳ nhanh chóng, Khương Trường Sinh thấy thế vô cùng lo sợ.

Hơn một nghìn vạn ức giá trị khí vận cũng đừng tiêu xài quá nhanh nha.

Khương Trường Sinh yên lặng chờ mong.

Nhưng một lúc lâu sau, giá trị khí vận đã giảm bớt hơn phân nửa, mà uy lực thiên kiếp còn đang tăng lên.

Khương Trường Sinh một bên chờ đợi, một bên không ngừng dùng đan dược, khôi phục nhanh chóng pháp lực trước đó hao tổn.

Hắn phòng bị bất cứ lúc nào có kẻ địch đến đây quấy nhiễu, ít nhất sau khi độ kiếp kết thúc, hắn có năng lực chiến đấu.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Lại là một canh giờ trôi qua.

Giá trị khí vận hao hết, Khương Trường Sinh mở ra vòng bảo hộ giá trị hương hỏa, mà tốc độ giá trị hương hỏa trôi qua không bằng giá trị khí vận, ngược lại để cho hắn thở dài một hơi.

Đột nhiên.

Khương Trường Sinh cảm nhận được một đạo khí tức mỏng manh.

Có người đang nhìn trộm hắn.

- Vẫn là quấy rầy tồn tại cường đại trong Cực Cảnh..

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài, hắn cũng không có bối rối, mặc dù uy thế của thiên kiếp vẫn đang tăng lên, nhưng tốc độ tăng lên đã không bằng trước đó, nói cách khác, không đến bao lâu sẽ muốn đạt tới uy thế thiên kiếp đỉnh phong, một khi chịu đựng được, sau đó thiên kiếp sẽ nhanh chóng suy yếu.

Hắn liếc mắt nhìn tới, thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Chương 1008 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (2)

Đối phương cách hắn cực xa, đoán chừng cũng không dám tùy tiện quấy nhiễu hắn.

Đó là một mảnh hư không Cực Cảnh tối tăm, không có tinh vân rực rỡ màu sắc, chỉ có sương mù tối tăm mờ mịt tràn ngập.

Trong sương mù bang bạc có một thân ảnh như ẩn như hiện, theo ánh mắt Khương Trường Sinh tiến lên, cuối cùng thấy rõ hình dáng của đối phương.

Đây là một lão giả có mái tóc thưa thớt, làn da khô nứt, như vỏ cây, lưng uốn lượn, ngồi xếp bằng trên toà sen bằng đá, hắn nửa rũ cụp đầu, mở ra một con mắt, nhìn chằm chằm phương hướng Khương Trường Sinh, áo bào trên người phá toái, chỉ có thể miễn cưỡng che giấu.

Đây là người?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn lại nhìn không thấu đối phương mạnh bao nhiêu.

Hình ảnh như vậy cũng không biết cố ý dọa người, hay trên người gánh vác nhân quả quá lớn.

Khương Trường Sinh một bên nhìn chằm chằm đối phương, một bên độ kiếp, hai bên cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, nếu như đối phương chẳng qua nhìn một chút, hắn đương nhiên sẽ không thêm chuyện.

Hiện tại sợ độ kiếp rước lấy tồn tại khác.

Trong lúc độ kiếp, đồng thời, Khương Trường Sinh cũng đang không ngừng tiến hành hương hỏa diễn toán, bởi vì hai bên cách nhau xa xôi, hệ thống tạm thời không tính tới được.

Một lúc lâu sau.

Khương Trường Sinh cuối cùng diễn toán đến giá trị hương hỏa của đối phương.

【 Cần tiêu hao 52 Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa?

Khương Trường Sinh bị hù dọa, đầy là quét mới kỷ lục cao nhất của giá trị hương hỏa đã biết, còn mạnh hơn Bỉ Ngạn võ tổ, đối phương đến cùng có lai lịch ra sao?

- Chỉ cần đột phá thành công là sẽ bắt chẹt được hắn, không cần bối rối.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tự động viên cho mình.

Giá trị hương hỏa bản thân hắn đã vượt qua mười thiên đạo giá trị hương hỏa, mặc dù bây giờ đột phá cảnh giới đã không thể giống lúc ở cảnh giới thấp, hở cái tăng trưởng gấp mấy lần, cho dù tăng lêno gấp mười lần, đó cũng là vượt qua một trăm thiên đạo giá trị hương hỏa, căn bản không sợ đối phương. Giá trị hương hỏa nhanh chóng giảm bớt, chí ít có bảy chữ số đang nhanh chóng biến hóa.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, ở trung tâm lôi vân vô biên hiện ra tia sáng màu đỏ, như lối vào thông đến Thâm Uyên, lại như phần cuối của thời gian, bên trong ngột ngạt tản ra khí tức làm người ta hít thở không thông, giống như có cái gì đó khủng bố vô song sắp lao ra.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh cảm nhận được cỗ khí tức mỏng manh kia tan biến, hắn lần nữa thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, vị kia lão giả thần bí kia đã tan biến.

Hắn lần nữa vận dụng hương hỏa diễn toán, cũng không có tra được 52 Thiên Đạo giá trị hương hỏa tồn tại, thậm chí không có sinh linh tồn tại. Hắn không có phớt lờ, liền sợ đối phương cố bày nghi trận.

Ầm ầm—

Thiên kiếp trong lôi vân nổ vang tiếng điếc tai nhức óc, dù là cảnh giới của Khương Trường Sinh, vẫn như cũ bị chấn động đến linh hồn run rẩy.

Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh vĩ ngạn thần uy to lớn buông xuống từ trong tâm lôi vân, hắn cao hơn trăm vạn trượng, toàn thân do lôi điện màu đỏ ngưng tụ mà thành, chỉ có thể nhìn rõ thân hình cùng ngũ quan.

Người hắn mặc chiến giáp dày nặng, áo choàng lay động, tay cầm một thanh cự kiếm còn muốn khổng lồ hơn thân thể, các loại lôi điện xen lẫn, giống như tay đang cầm thiên kiếm, khí thế bá đạo, hai mắt phía dưới chiến mũ bắn ra ánh sáng màu tím loá mắt, thần sắc đầy lạnh lùng.

Khương Trường Sinh cảm nhận được áp lực trước đó chưa từng có, hắn có thể hiểu rõ đây là khảo nghiệm của thiên kiếp.

- Nghịch loạn trật tự Đại Đạo, vạn pháp không dung, Thiên Đạo tru diệt.

Một tiếng hét to vang lên, thân ảnh lôi điện giơ cao cự kiếm, chém xuống một kiếm, các loại thiên lôi đan vào một chỗ, hình thành gió lốc chí cường hủy diệt hết thảy buông xuống.

Oanh –

Vòng bảo hộ hương hỏa của Khương Trường Sinh lay động kịch kiệt, sắc mặt của hắn đại biến.

Một kích này trực tiếp chém mất năm ngàn tỷ giá trị hương hỏa của hắn.

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, thân ảnh lôi điện lần nữa huy kiếm, lôi vân vô biên vô tận cùng nhau phát ra lôi điện, ngàn tỉ thiên lôi đột nhiên hạ xuống, giống như lôi ngục từ thời Hỗn Độn sơ khai buông xuống, mang theo khí thế hủy diệt hết thảy, Cực Cảnh cũng vì đó mà vặn vẹo.

Khương Trường Sinh nhìn xem tốc độ giá trị hương hỏa của mình giảm xuống đột nhiên tăng vọt, hắn ngồi không yên.

Sau một kiếm lại là một kiếm, mỗi một kiếm hạ xuống, khí thế của thiên lôi tăng lên gấp bội, trong ánh mắt Khương Trường Sinh đều là thiên lôi trùng trùng điệp điệp, không kịp nhìn, mà

cảm giác áp bách hắn đang đối mặt càng khó mà nói hình dung.

Giá trị hương hỏa nhanh chóng giảm xuống, khiến cho tâm thần của Khương Trường Sinh cũng căng cứng.

Thân ảnh lôi điện đang huy kiếm giống như ẩn chứa lửa giận vô tận, phạm vi thiên lôi bao trùm đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

Khương Trường Sinh nỗ lực bảo trì trấn định.

Cũng may thân ảnh lôi điện tuy bộc phát ra thiên uy cực mạnh, nhưng cũng không phải mãi không kết thúc, rất nhanh, tốc độ hắn huy kiếm bắt đầu chậm lại.

Khương Trường Sinh còn thừa lại bốn mươi vạn ức giá trị hương hỏa, hắn thở dài một hơi.

Ý vị là uy thế đỉnh phong trong thiên kiếp lần này sắp đi qua, thiên kiếp phía sau sẽ chỉ càng ngày càng yếu.

- Thật sự đáng sợ, nếu như không có giá trị hương hỏa, với thiên uy vừa rồi, ta tất gánh không được

Khương Trường Sinh còn cảm thấy sợ hãi, may mắn hắn không có tiêu xài giá trị hương hỏa, giữ toàn bộ lại để độ kiếp.

Hắn không khỏi suy nghĩ thời đại tu tiên thời kỳ viễn cổ, Tu Tiên giả không có giá trị hương hỏa, đối mặt thiên kiếp tất sẽ cửu tử nhất sinh.

Có lẽ đối với rất nhiều Tu Tiên giả mà nói, tình nguyện không đột phá, cũng không muốn đối mặt thiên kiếp.

Tốc độ thân ảnh lôi điện phía trên huy kiếm càng ngày càng chậm, thiên lôi mà mỗi một kiếm mang theo cũng đang giảm mạnh.

Khương Trường Sinh chú ý tới thân ảnh lôi điện sắp tan rã, hắn lúc này sáng tạo ra một tôn phân thân, thủ ở bên cạnh, sau đó lại mãnh liệt rót vào miệng mình mười mấy bình đan dược, khôi phục pháp lực.

Thân ảnh lôi điện bỗng nhiên tan biến, ánh sáng cực kỳ chói lóa hiện ra, lấp lánh cả Cực Cảnh để ánh mắt Khương Trường

Sinh lâm vào trong một vùng trắng xóa.

Đến rồi!

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài, hắn có thể cảm nhận được giác quan của mình bắt đầu mơ hồ, xem ra lại phải trải qua huyễn cảnh mà lần trước gặp được khi độ kiếp.

Chương 1009 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (1)

Nương theo ánh sáng chói lóa tràn ngập ánh mắt, giác quan của Khương Trường Sinh càng ngày càng mơ hồ, theo đó bắt đầu có cảm giác trời đất quay cuồng.

Đối với cảm giác như vậy, Khương Trường Sinh sớm thành thói quen, không có bất kỳ khó chịu gì.

Đại khái đi qua năm hơi, Khương Trường Sinh cuối cùng có thể mở mắt, trong lòng hắn ẩn giấu sự chờ mong.

Mặc kệ đến đạo tràng của người nào, ít nhất có thể tăng thêm hiểu biết.

Ánh vào mắt hắn là một tòa dãy núi liên miên chập trùng tráng lệ, trên trời là biển mây tầng tầng chất chồng, lộ ra bầu trời bao la rộng lớn.

- Nơi này là…

Khương Trường Sinh nhíu mày đưa mắt nhìn lại, không nhìn thấy thân ảnh Tu Tiên giả, trên trời cũng có một vài điểu cầm xoay quanh.

Hắn thả người vọt lên, phát hiện mình có thể bay, mà lại thậm chí có thể cảm nhận được pháp lực của bản thân, như đang ở hiện thực.

Nhưng sau khi cẩn thận cảm thụ, hắn lại phát giác được chỗ không đúng, đó chính là hắn không thể thi triển lực lượng nhân quả cùng lực lượng luân hồi, càng không cảm giác được linh hồn thể ở Đạo Giới.

Xem ra vẫn như cũ là huyễn cảnh, chẳng qua huyễn cảnh này càng thêm chân thực.

Khương Trường Sinh rất tò mò đạo thống phản thần là lực lượng như thế nào, thật chỉ là huyễn cảnh, hay là đưa hắn đến một nơi khác? Còn có huyễn cảnh trong thiên kiếp này thì có ích lợi gì?

Khương Trường Sinh ở trên không trung nhìn quanh, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên đường núi phương xa có một người đang đi về phía trước, hắn lúc này bay qua, rơi vào giữa sườn núi, sau đó đi đến chỗ người kia. Người kia một bộ áo trắng, tay cầm vỏ kiếm, đầu đội mũ tơi, bên hông treo ba túi trữ vật, gió núi lay động vạt áo của hắn, tự có một phen khí chất tiêu sái.

Khương Trường Sinh đi vài bước, sau đó dừng lại, mở miệng hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu, nơi này là chỗ nào?

Nghe vậy, đối phương không có trả lời, tiếp tục đi thẳng về phía hắn, hai người cách xa nhau đại khái khoảng mười bước lúc, đối phương mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Khương Trường Sinh thấy rõ dung mạo của đối phương, dáng dấp cũng hết sức đẹp đẽ, trên trán còn có một đầu tế văn.

Tế văn?

Khương Trường Sinh trong nháy mắt suy nghĩ đến Đại Đạo Chi Nhãn.

Bạch y nam tử thoạt nhìn hai mươi tuổi, rất trẻ tuổi, hắn đánh giá Khương Trường Sinh, lộ ra nụ cười khinh bạc, nói:

- Sao trên đời còn có người không biết nơi này là chỗ nào?

- Tại hạ trong lúc lịch luyện đi vào một truyền tống trận, bị truyền tống đến tận đây, xác thực không biết nơi này là chỗ nào.

Khương Trường Sinh trấn định tự nhiên trả lời.

Bạch y nam tử lắc đầu, nói:

- Nơi này chính là Kim Ô tiên lĩnh, nếu ngươi thật sự sơ ý đi vào, khuyên ngươi chạy về hướng Tây, rời xa nơi đây, bằng không Kim Ô xuất thế, lửa mặt trời sẽ đốt sạch trăm triệu dặm.

Kim Ô tiên lĩnh?

Khương Trường Sinh bất động thanh sắc hỏi:

- Nơi này có thể là đạo tràng của Kim Ô?

Nghe vậy, bạch y nam tử nhịn không được cười nhạo, nói:

- Thì ra ngươi là tới tìm tiên duyên, nơi này nào có đạo tràng, Kim Ô tiên lĩnh chính là chỗ Kim Ô xây tổ, không có đại năng giảng đạo ở đây.

- Thế vì sao đạo hữu tới đây?

- Tự nhiên là vì Kim Ô kia mà tới, đạo hữu, vấn đề của ngươi quá nhiều, lại hỏi tiếp, giữa ngươi và ta sẽ phải kết xuống nhân quả.

Bạch y nam tử giơ giơ lên kiếm trong tay, một mặt không nhịn được nói.

Khương Trường Sinh cười, tên này thiện tâm, lại muốn ra vẻ hung ác, nhưng chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy đối phương thân thiết không hiểu.

Nghiên cứu nhân quả chi đạo nhiều năm, mặc dù hiện tại trên người không có mang lực lượng nhân quả, hắn cực kỳ mẫn cảm về nhân quả, sau một phen nói chuyện với nhau, trong lòng hắn đã có suy đoán.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu có phải họ Khương

Bang!

Bạch y nam tử trực tiếp rút kiếm, kiếm chỉ Khương Trường Sinh, lạnh lùng nói:

- Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao muốn truy tung ta?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta cũng họ Khương.

- Như thế nào chứng minh?

Bạch y nam tử nhăn mày kiếm, trầm giọng hỏi.

Ánh mắt Khương Trường Sinh run lên, cái trán hiện ra Đại Đạo Chi Nhãn, bạch y nam tử thấy thế trừng to mắt, nhưng cũng không có buông kiếm.

- Ngươi đến cùng muốn làm gì?

Bạch y nam tử chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, nghiêm nghị hỏi.

Hả?

Khương Trường Sinh nhíu mày, chẳng lẽ Khương gia trong tương lai không cùng thời không?

Suy nghĩ kỹ một chút, xác thực rất có thể, Khương Tử Ngọc cùng Khương Tú hai cha con này đều náo ra mâu thuẫn, huống chi con cháu Khương gia về sau có quyền lực càng lớn, mâu thuẫn bên trong cũng chỉ sẽ tùy theo tăng nhiều.

Bất quá hắn lại tới đây, xung quanh chỉ có bạch y nam tử, nói rõ nếu hắn muốn rời khỏi ảo cảnh lời, phải tìm kiếm biện pháp từ trên người bạch y nam tử.

Thấy Khương Trường Sinh yên lặng không nói, bạch y nam tử đột nhiên vọt lên, ném ra bảo kiếm trong tay, hai chân đạp lưỡi kiếm, ngự kiếm phi hành đi về hướng đông.

Khương Trường Sinh ngẩn người, liền chạy như vậy?

Chẳng lẽ tên này tại bị người nhà họ Khương truy sát?

Khương Trường Sinh nhìn ra đối phương chẳng qua là tu vi Tán Tiên, không uy hiếp được mình.

Mặc dù hắn cảm thấy đây chỉ là huyễn cảnh, nhưng huyễn cảnh quá chân thực, nếu không phải xem thấu tu vi của bạch y nam tử, hắn cũng không dám tùy tiện tới gần.

Bạch y nam tử đạp kiếm bay lượn, vượt qua một tòa ngọn núi cao, sắc mặt của hắn âm trầm, sau khi liếc nhìn, cũng không có phát hiện Khương Trường Sinh đuổi theo, nhưng trong lòng hắn vẫn như cũ ở vào trạng thái căng cứng.

- Đáng chết, nhanh như vậy đã đến phiên ta sao, chẳng lẽ tộc nhân của ta.

Bạch y nam tử nghiến răng nghiến lợi, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, không còn tiêu sái, ung dung lúc trước.

Đúng lúc này, phía trước trống rỗng xuất hiện một thân ảnh, dọa bạch y nam tử dừng lại.

Chính là Khương Trường Sinh.

Nhìn tên nam tử trẻ tuổi có tướng mạo gần như hoàn mỹ trước mặt, bạch y nam tử cực kỳ khẩn trương.

Chương 1010 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (2)

- Tốc độ thật nhanh hoàn toàn không phát hiện được, chẳng lẽ đối phương là Địa Tiên?

Bạch y nam tử nắm chặt kiếm trong tay, hắn cũng không có quay người trốn sang một phương hướng khác, nếu lúc này hiện phía sau lưng ra cho đối phương, rất nguy hiểm.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không cần khẩn trương, có thể nói cho ta một chút vì sao ngươi sợ hãi người nhà họ Khương như thế? Ta có thể cam đoan với ngươi, ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi, ta quả thật đánh bậy đánh bạ đi vào nơi này, ta cũng muốn rời khỏi, nếu ngươi có thể giúp ta, ta còn có thể truyền thụ cho ngươi thần thông, giúp ngươi sớm ngày thoát khỏi khốn cảnh.

Vẻ mặt bạch y nam tử âm tình biên ảo, lâm vào trong xoắn xuýt. Tâm thần Khương Trường Sinh khẽ động, sông núi trong vòng nghìn dặm đột nhiên biến mất, thiên địa đi theo ngầm hạ xuống, bạch y nam tử bị hù dọa, vô ý thức nhắc mắt nhìn đi, chỉ thấy sông núi treo ngược cách đỉnh đầu.

- Này…

Bạch y nam tử nghẹn họng nhìn trân trối, vẻ mặt như thấy quỷ. Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, sơn nhạc hư không treo ngược trên trời biến mất, sông núi phía dưới khôi phục hình dáng cũ, bạch y nam tử nhìn mà ngu ngơ tại chỗ cũ.

- Đây là thần thông cải thiên hoán địa, ta có thể dạy cho ngươi.

Khương Trường Sinh cười nói, hắn cười hết sức ôn hòa, lại mang đến áp lực cực lớn cho bạch y nam tử.

- Tuyệt không phải huyễn thuật, vừa rồi gió và linh khí thiên địa đều sản sinh biến hóa.

Trong lòng bạch y nam tử rung động suy nghĩ, hắn cũng không phải không có được nhìn thấy thần thông, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thần thông quỷ dị mà khoa trương như vậy.

Cải thiên hoán địa.

Cái tên thật bá đạo.

Nếu như đối phương muốn giết hắn, hắn tất trốn không thoát.

Bạch y nam tử hít sâu một hơi, nói:

- Tốt, ta nguyện ý nói cho ngươi.

Khương Trường Sinh quay người cười nói:

- Vậy tìm một chỗ thật tốt tâm sự đi.

Dứt lời, hắn cúi người bay xuống, bạch y nam tử cũng không có ra vẻ, theo sát phía sau.

Hai người tới trong núi rừng, tĩnh toạ dưới một gốc cây.

Bạch y nam tử thở dài một hơi, nói:

- Ta gọi Khương Tẩm, đến từ Khương tộc chi mạch, tổ tiên từng là Huyền Niên nhất mạch, cũng tính là hậu duệ của Tiên Đế, ngàn năm qua, Khương tộc chi mạch chỗ ta bùng nổ xung đột với một chi mạch khác mạnh hơn, đối phương đang trắng trợn tước đoạt thần lực Đại Đạo Chi nhãn của đệ tử Khương tộc, ta sở dĩ tới Kim Ô tiên lĩnh, chính là muốn đoạt xá thân thể Kim Ô, thoát khỏi số mệnh của Khương tộc.

Huyền Niên nhất mạch?

Chẳng lẽ là Khương Huyền Niên?

Tiên Đế lại là gì cảnh giới, hay hoặc là xưng hô?

Nhưng Thiên Đình căn bản không có vị trí Tiên Đế.

Khương Trường Sinh một bên nghe, một bên suy tư.

Nơi này đúng là tương lai, mà lại là tương lai vô cùng xa xôi, ngay cả Thiên Đình cũng thành truyền thuyết thượng cổ.

Dựa theo Khương Tầm nói, Thượng Cổ Thiên Đình được Thiên Đế dẫn đầu phi thăng, rời khỏi ba ngàn thiên địa, bây giờ chúa tế ba ngàn thiên địa chính là Khương tộc Đế mạch.

Chi mạch phía dưới Khương tộc Đế mạch vượt qua ngàn chi, chỗ chi mạch của Khương Tầm xem như một nhánh nhỏ yếu, địa vị tầm thường.

Giai cấp trong Khương tộc rất sâm nghiêm, ở giữa chi mạch có xếp hạng, chi mạch cấp cao có thể tùy ý chi phối chi mạch cấp thấp, vị kia có thể hấp thu thần lực Đại Đạo Chi nhãn của thiên kiêu trong chi mạch đã được Đế mạch tán thành, cho nên Khương Tầm bị ép đào vong.

Khương Tầm nghĩ rất nhiều loại biện pháp, hắn cảm thấy đoạt xá thân thể chủng tộc khác là biện pháp sống sót duy nhất.

Đại Đạo Chi Nhãn của Đế mạch có thể truy xét đến Đại Đạo Chi Nhãn ủa chi mạch, cho nên hắn không sớm thì muộn sẽ bị đuổi kịp.

- Ngươi còn có cái gì muốn hỏi sao?

Vẻ mặt Khương Tầm đầy phức tạp nói, hắn một mực đang quan sát thần sắc của Khương Trường Sinh, phát hiện đối phương cau mày, trong mắt thậm chí toát ra vẻ không vui.

Cái này khiến hắn không làm rõ ràng được lai lịch của đối phương, dám không vừa lòng Đế mạch?

Chẳng lẽ giống như hắn, đều chịu mệnh số khổ của Khương tộc?

Khương Trường Sinh hỏi:

- Tổ tiên Đế mạch là ai?

Khương Tầm suy tư nói:

- Cần truy tìm đến Thượng Cổ Thiên Đình, Thiên Hoàng Tuyên Đạo đại đế.

- Khương tộc không phải huyết mạch của Đạo Tổ à, Đạo Tổ không nhúng tay vào?

- Đạo Tổ? Đây chẳng qua là truyền thuyết, căn bản không tồn tại, Khương tộc vì gia tăng địa vị của mình, ưa thích bịa đặt thần thoại, Khương tộc Thuỷ Tổ chính là Sáng Thế thần khai sáng Tiên đạo, riêng một điểm này, cũng đủ để cho Khương tộc vượt lên trên chúng sinh.

Khương Tầm khịt mũi coi thường nói, tựa hồ hết sức phản cảm truyền thuyết của Đạo Tổ. Khương Trường Sinh cũng thở dài một hơi, truyền thuyết Đạo Tổ vẫn còn, chẳng qua chúng sinh không thấy chân thân mà thôi.

Ngẫm lại đúng như thế, nếu hắn thật đi đến mấy trăm vạn tuổi, thậm chí hơn trăm triệu tuổi, mỗi lần bế quan chỉ sợ đều dùng vạn năm tính toán, trong vạn năm sẽ xảy ra rất nhiều bi kịch.

Có lẽ ngay lập tức hắn đang trong trạng thái bế quan.

Mặt khác, Thượng Cổ Thiên Đình phi thăng, là hắn mở ra một phiến thiên địa, hay là thật tồn tại vị diện cao hơn ba ngàn thiên địa?

Khương Trường Sinh suy nghĩ Cực Cảnh, Cực Cảnh cũng không thích hợp phàm linh sinh tồn. Chờ một chút, Tiên Đế chẳng lẽ chính là Khai Quang Thánh Võ cảnh? Đi đến Tiên Đế sẽ phi thăng đến Cực Cảnh.

Khương Trường Sinh càng nghĩ càng thấy có khả năng. Khương Tầm tựa hồ bị kích động, tiếp tục nghi vấn, chửi rủa thần thoại Khương tộc. Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy Khương tộc bây giờ cực kỳ giống Thần Võ giới, chủ trương trật tự chính nghĩa, lại khó nén thủ đoạn xấu xí. Quả nhiên là Thiên Đạo luân hồi.

Khương Trường Sinh cắt ngang Khương Tầm đang thao thao bất tuyệt, hỏi:

- Vạn đạo thế gian là bao lâu trước kia, bây giờ còn có Võ đạo tồn tại không?

Khương Tầm ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, ngữ khí cổ quái nói:

- Vạn đạo thế gian? Đó là cái gì? Ta chưa từng nghe tới, đến mức Võ đạo, tự nhiên tồn tại, bất quá võ đạo là phương thức tu hành của phàm phu tục tử.

Chương 1011 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (1)

- Tên này đến cùng có lai lịch gì, rõ ràng là người Khương tộc, lại hoàn toàn không biết gì về Khương tộc, hơn nữa còn hỏi một chút vấn đề cổ quái.

Khương Tầm nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, trong lòng càng hoang mang.

Khương Trường Sinh lại hỏi thăm vấn đề khác, đều là liên quan tới tin tức chỗ thời đại của hắn, Khương Tầm đều hoàn toàn không biết gì cả.

Rất rõ ràng, Khương Trường Sinh cách xa tuyến thời gian trước mắt quá mức xa xôi, xa xôi đến lịch sử, truyền thuyết đều đã đứt gãy.

Có Đại Đạo Chi Nhãn tồn tại, lại thêm họ Khương, Khương Trường Sinh có thể xác định Khương tộc chính là hậu nhân của hắn.

Sau khi hiểu rõ xong Khương Tầm và Khương tộc, Khương Trường Sinh gặp khó khăn.

Sau đó nên làm cái gì, mới có thể rời khỏi huyễn cảnh?

Lần trước khi độ kiếp, hắn đi theo Cầu Đạo giả nghe đạo, sau khi giảng đạo kết thúc, hắn đi ra đạo tràng liền kết thúc huyễn cảnh.

Lần này?

Trước mắt cũng chỉ đụng phải Khương Tầm, chẳng lẽ muốn trợ giúp Khương Tầm thoát khỏi khốn cảnh?

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Đi thôi, đi tìm Kim Ô.

Khương Tầm trừng to mắt, kinh ngạc hỏi:

- vì sao ngươi muốn tìm Kim Ô?

Khương Trường Sinh nhìn phương xa, nói:

- Ngươi không phải muốn tìm Kim Ô sao? Ta đi cùng ngươi.

Ánh nắng xuyên qua khe hở lá cây vương vãi xuống, ngoài thân Khương Trường Sinh giống như choàng thêm một tầng áo làm bằng ánh sáng, trong thoáng chốc Khương Tầm cảm giác hắn có chút quen mắt.

Giống như gặp qua ở nơi nào.

Khương Tầm không có suy nghĩ nhiều, đối phương nếu là người Khương tộc, cảm thấy giống như đã từng quen biết rất bình thường, hắn đứng dậy, bắt đầu dẫn đường.

Lần này, hắn không có ngự kiếm phi hành, mà tiến về phía đông theo đường núi.

- Ngươi tựa hồ không vội?

Khương Trường Sinh hỏi.

Khương Tầm đi ở phía trước buông tay nói:

- Nhiệt độ giữa thiên địa còn chưa tăng lên, nói rõ Kim Ô còn chưa xuất thế, tự nhiên không vội.

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi:

- Ngươi có biết lai lịch của Kim Ô?

Khương Tầm quay đầu hỏi:

- Lai lịch ra sao, Kim Ô không phải thần thú của thiên địa, theo thời thế mà sinh?

- Tự nhiên không phải, Kim Ô đã từng là một đầu Tiểu Yến Yêu do Đạo Tổ thu dưỡng, sau được Đạo Tổ điểm hóa thành thân thể Kim Ô, cư trú ở trong Thái Dương tinh, chấp chưởng trật tự thái dương.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói.

Khương Tầm không khỏi chậm lại bước chân, song hành cùng Khương Trường Sinh, hắn tò mò hỏi:

- Thật chứ? Đây là bí truyền trong chi mạch các ngươi?

- Không sai.

- Quả nhiên, Khương tộc che giấu rất nhiều bí mật thượng cổ, thiên tư càng cao, mới có thể tiếp xúc càng nhiều tin tức.

- Vậy ngươi muốn nghe chuyện xưa của Khương Huyền Niên không?

- Uy, mặc dù chúng ta thuộc về chi mạch khác biệt, nhưng tổ ta cũng xem như tổ ngươi, có thể xưng hô cung kính một chút hay không?

- Được được được, Huyền Niên tiên đế, như thế nào?

- Này còn tạm được.

Nhìn Khương Tầm một mặt tự ngạo, Khương Trường Sinh cảm thấy buồn cười.

Tiểu tử này hung hăng chỉ muốn thoát khỏi thân phận Khương tộc, rồi lại xem tổ tiên là vinh quang, có lẽ hắn mâu thuẫn chẳng qua là Đế mạch thôi.

Khương Trường Sinh bắt đầu nói về chuyện xưa của Khương Huyền Niên, nghe nói Khương Huyền Niên đã từng chỉ là phàm nhân, Khương Tầm rất đỗi giật mình.

Ở trong sự nhận thức của hắn, Khương tộc sinh ra chính là Thần tộc, vượt lên trên chúng sinh.

Khi hắn nghe được Khương Huyền Niên trở thành hoàng đế bù nhìn, bị người xấu phàm phu cưỡng ép, hắn lập tức không bình tĩnh.

- Làm sao có thể, ngươi là đang bôi đen tổ tiên của ta, mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng còn như vậy, đừng trách ta liều mạng đánh với ngươi một trận!

Khương Tầm giận đến rút kiếm, trợn mắt nhìn nhau.

Khương Trường Sinh nhún vai cười nói:

- Bất kỳ tồn tại mạnh mẽ gì đều là bắt đầu từ nhỏ bé, sao ngươi xác định ta nói dối, bất quá, ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ, khốn cảnh của ngươi và khốn cảnh của Huyền Niên tiên đế, người nào càng tuyệt vọng hơn? Tổ tông ngươi đều có thể chịu đựng, cuối cùng trở thành Tiên Đế lưu danh vạn cổ, vì sao ngươi muốn trốn tránh?

Khương Tầm nghe xong, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

Hắn thật ra cũng hiểu rõ, cách hắn đang làm chính là trốn tránh, đáy lòng của hắn cảm giác sợ hãi Khương tộc, hoảng sợ khốn cảnh của mình, hắn cảm giác mình không có khả năng hạ gục vị thiên kiêu Khương tộc kia, không thể báo thù cho tộc nhân của mình.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Ngươi quá coi thường Đại Đạo Chi Nhãn, Đại Đạo Chi Nhãn cũng không phải chỉ là huyết mạch, nó đi sâu vào linh hồn, mặc dù ngươi đoạt xá trở thành Kim Ô, Đại Đạo Chi Nhãn vẫn còn.

Đây tuyệt đối không phải nói ngoa, Đại Đạo Chi Nhãn vốn là thần thông linh hồn.

Sắc mặt Khương Tầm kịch biến, vội vàng hỏi:

- Đây chẳng phải nói ta tính toán chẳng qua phí công?

Khương Trường Sinh cười không nói.

Khương Tầm như quả bị héo ủ rủ, cả người lâm vào trạng thái thất hồn lạc phách, giờ khắc này, hắn triệt để bao la mờ mịt, một trái tim bị tuyệt vọng bao phủ.

Khương Trường Sinh đột nhiên hiểu được.

Có lẽ thiên kiếp đang cảnh cáo hắn, cảnh cáo cho tương lai.

- Nếu như trốn tránh không được, vậy thì dũng cảm đối mặt đi, ta truyền cho ngươi một chút thần thông, như thế nào?

Khương Trường Sinh mở miệng nói.

Toàn thân Khương Tầm run rẩy, quay đầu nhìn về phía hắn, nắm chặt hai quả đấm, cắn răng hỏi:

- Thần thông của ngươi có thể trợ giúp ta hạ gục thiên kiêu Khương tộc, thậm chí đối kháng Đế mạch?

- Nếu ngươi cường đại lên, Đế mạch há có thể không coi trọng ngươi?

- Không có khả năng, ta tuyệt sẽ không gia nhập Đế mạch, ta muốn báo thù cho tộc nhân của ta.

- Ta không giao phó được cho ngươi bản lĩnh phá vỡ ba ngàn thiên địa, chỉ có thể trợ giúp ngươi mạnh lên, ngươi học, hay là không học.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, đây chính là tương lai, hắn căn bản không rõ ràng Khương tộc Đế mạch mạnh bao nhiêu, có lẽ chủ nhân Đế mạch còn mạnh hơn cả hắn hiện tại.

Khương Tầm cắn răng nói:

- Học!

Bước chân Khương Trường Sinh tăng tốc, khoát tay nói:

- Vậy thì tìm một nơi phong cảnh thật đẹp.

- Uy, ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi tên là gì?

Chương 1012 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (2)

- Khương Càn.

Cùng là huyễn cảnh khi độ kiếp, lần này còn muốn dài hơn trong dự đoán của Khương Trường Sinh, bất quá sau khi suy nghĩ kết thúc, ý thức trở về bản tôn, hiện thực mới đi qua mấy tức thời gian, hắn không nữa lo lắng. Bắt đầu truyền thụ Kim Đan Đại Đạo cho Khương Tầm, sau đó, Khương Trường Sinh lại truyền thụ Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Cải Thiên Hoán Địa, Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, Pháp Tướng Thiên Địa, rất nhiều thần thông.

Thiên tư của Khương Tầm còn cao hơn cả hắn nghĩ, nhưng thiên tư như thế lại bị thiên kiêu đồng tộc khác ức hiếp, mà lại đối phương cũng không thuộc về Đề mạch.

Khương tộc Đế mạch thời đại này sẽ có thiên tư tuyệt thế bực nào?

Xem ra cũng không phải càng cổ lão, thiên tư càng mạnh, theo thời đại thay đổi, hậu thế ngược lại sẽ càng ngày càng mạnh.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên vách núi nhìn Khương Tầm phía dưới, yên lặng xuất thần.

Dạy bảo Khương Tầm hơn mười năm, Khương Tầm trước mắt chẳng qua đơn giản học hết những thần thông kia, cũng không hề hoàn toàn nắm giữ, ít nhất còn không thể vận dụng đến trong chiến đấu, hắn dùng nhiều thời gian hơn trong việc luyện công, Kim Đan Đại Đạo bác đại tinh thâm, khiến cho Khương Tẩm mừng rỡ không thôi.

Khương Tầm trực tiếp từ bỏ công pháp gia tộc truyền thừa, chuyên tu Kim Đan Đại Đạo.

Trong mười năm này, Khương Trường Sinh cũng không phải nhàn rỗi, dạy bảo Khương Tầm đồng thời cũng sẽ đi suy tư trật tự, thời không cảm ngộ quan hệ nhân quả quá khứ, tương lai, nhìn xem con cháu trong tương lai không ngừng mạnh lên, hắn cảm thụ trật tự thời không tựa hồ bắt đầu trở nên rõ ràng.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, duỗi cái lưng mệt mỏi, hắn tự nhủ:

- Trời bắt đầu nóng lên, xem ra tiểu gia hỏa kia muốn xuất thế, chậc chậc, vừa xuất thế đã có tu vi Địa Tiên, xem ra huyết mạch Kim Ô theo tên kia mạnh lên mà tăng lên nghiêng trời lệch đất.

Kim Ô ở trong Côn Luân giới cả ngày đợi trong Thái Dương tinh, ngăn cách hết thảy, trước mắt còn chưa sinh ra dòng dõi, tên này hiện tại cũng còn chưa đến Địa Tiên cảnh, đoán chừng chính nó cũng nghĩ không ra con cháu của nó thật lâu về sau vừa xuất thế chính là Địa Tiên cảnh.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới một vấn đề.

Nếu như nơi này là tương lai, vậy Khương Trường Sinh trong này có phải đã chú ý tới hắn hay không.

Suy nghĩ đến đây, Khương Trường Sinh đột nhiên hoảng hốt, toàn bộ thiên địa giống như đang chấn động, mà lấy tu vi của hắn cũng có cảm giác choáng váng.

Hắn vội vàng bỏ đi liên hệ ý nghĩ về tương lai, trạng thái hoảng hốt lúc này mới tan biến.

- Loại cảm giác vừa rồi giống như là bởi vì nhân quả cắn trả, không đúng, càng đè nén hơn nhân quả cắn trả.

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, trong đầu của hắn theo đó hiện ra bốn chữ.

Thời không trật tự.

Từ khi hắn bắt đầu tu luyện lên, không có gặp được tồn tại thời không khác, điều này nói rõ từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng hạn chế xuyên qua chuyện này.

Khương Trường Sinh suy nghĩ tung bay, chậm rãi nhắm mắt.

Khương Tầm ngồi tĩnh tọa ở bờ sông dưới vách núi quay đầu nhìn lại, trông thấy Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở bên vách núi, không nhúc nhích, hắn âm thầm cảm khái.

- Khương Càn tiền bối đến cùng là cảnh giới gì, vì sao hắn tu luyện không có dẫn tới thiên địa linh khí phun trào?

Khương Tầm quay đầu, không suy nghĩ thêm nữa, hắn cần trân quý thờ gian tiền bối dạy bảo hắn.

Hắn còn nhớ rõ tiền bối chẳng qua là lỡ đi vào nơi này, cũng không phải cố ý tới tìm hắn, nói cách khác, tiền bối không sớm thì muộn sẽ rời khỏi.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã sinh ra ỷ lại đối với Khương Trường Sinh.

Có Khương Trường Sinh làm bạn mười năm qua, là mười năm hắn an tâm nhất, bình thường căn bản không lo lắng Khương tộc đánh tới. Vừa nghĩ tới tiền bối có khả năng rời khỏi, Khương Tầm đã hết sức hoảng, hắn ép buộc mình không nghĩ thêm chuyện này.

Chẳng qua, rất nhiều chuyện cũng không phải không nghĩ thì sẽ không xảy ra.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Năm năm thoáng qua tức thì.

Một ngày này, Khương Trường Sinh cùng thường ngày chỉ bảo Khương Tầm tu luyện thần thông, hắn bỗng nhiên cảm nhận

được cái gì, sắc mặt biến hóa.

Khương Tầm đứng ở bờ sông, đang tu hành bảy mươi hai phép biến hóa, toàn thân hắn ướt nhẹp, lúc trước biến thành cá, ngao du trong nước một nén nhang, vừa lên bờ.

- Tiền bối, bảy mươi hai phép biến hóa thật không tầm thường, không chỉ biến hóa về hình dáng…

Khương Tầm mừng rỡ nói xong, hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì hắn chú ý tới vẻ mặt Khương Trường Sinh không đúng.

Khương Trường Sinh giương mắt nhìn về phía Khương Tầm, nói:

- Không ngờ kết thúc nhanh như vậy, Tầm Nhi, ta nên rời khỏi rồi.

Ngữ khí của hắn tràn ngập cảm khái, lúc trước hắn còn đang nghĩ sẽ trợ giúp Khương Tầm giải trừ khốn cảnh mới có thể rời khỏi huyễn cảnh, không ngờ hôm nay liền muốn rời khỏi.

Không có dấu hiệu nào.

Giờ phút này, trong ánh mắt của hắn, thiên địa lắc lư, ngay cả thân ảnh Khương Tầm đều lộ ra mơ hồ, lần này cũng không phải thời không trật tự cắn trả như trước đó, hắn không có cảm nhận được khó chịu, giống như khi hắn đến.

Sắc mặt Khương Tầm đại biến, chân tay luống cuống, vội vàng nói:

- Nhưng ta còn không có nắm giữ hết những thần thông ngài dạy.

Hắn không có chú ý tới cách xưng hô của Khương Trường Sinh dành cho hắn thay đổi, trong lòng hắn hiện tại tràn đầy hoảng hốt.

Khương Trường Sinh đã thấy không rõ thần sắc Khương Tầm, nhưng nghe ngữ khí của hắn đã tưởng tượng đến hắn đang bối rối như thế nào.

- Người cuối cùng đều phải dựa vào chính mình, sau này tu hành thật tốt, nhất định phải nắm giữ thần thông ta dạy cho

ngươi, thời điểm nguy nan, nhất định có thần trợ, nhất là khi mặt Khương tộc

Khương Trường Sinh nghiêm túc dặn dò, nhưng còn chưa có nói xong, hắn nhìn thấy bầu trời sau lưng Khương Tầm xuất hiện màu đen mơ hồ, hắn mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại.

Khương Tầm cũng cảm nhận được, cảm thụ của hắn càng thêm khắc sâu, mặt hắn lộ ra vẻ hoảng sợ, tuyệt vọng, run rẩy quay người nhìn lại.

- Tộc nhân nhỏ yếu, ngươi thật biết trốn, để bản tọa tìm thật lâu.

Chương 1013 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (1)

Phía trên bầu trời xuất hiện một vết nứt màu đen to lớn, một thân ảnh to lớn bay ra từ bên trong, người hắn mặc áo bào màu tím, tóc dài rối tung, khuôn mặt lạnh lùng, thụ nhãn trên trán nửa mở, tản ra từng tia từng tia khói đen, toàn thân hắn tản ra khí thế bá đạo duy ngã độc tôn.

Khương Tầm ngước nhìn hắn, vẻ mặt cực kỳ khó coi, đáy mắt khó nén ra vẻ sợ hãi.

- Chớ có hoảng sợ, thi triển thần thông ngươi tu hành trong khoảng thời gian này, dù có chết, nam nhi Khương tộc cũng phải đường đường chính chính chết trận.

Giọng Khương Trường Sinh từ sau lưng truyền đến, Khương Tầm quay đầu nhìn lại, phát hiện thân ảnh tiền bối đã tan biến, khiến cho hắn càng thêm bối rối.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh cũng không hề hoàn toàn tan biến, tầm mắt của hắn rất mơ hồ, nhưng có thể miễn cưỡng thấy thân ảnh của Khương Tầm.

Thấy Khương Tầm không dám động thủ, mà trên trời xuất hiện một tia sáng mạnh chói lóa, Khương Trường Sinh đã đoán được tình huống cụ thể.

Hắn lần nữa mở lời:

- Trốn tránh là vô dụng, hắn đã trở thành tâm ma của ngươi, ngươi thật nguyện một mực cẩu thả sống tiếp? Huống hồ, hắn sẽ không bỏ qua ngươi, vì sao không toàn lực ứng phó, đọ sức lấy một chút hi vọng sống?

Khương Tầm nghe được lời tiền bối, hắn thậm chí nghe được ý lo lắng và chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trong giọng nói của tiền bối.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn nam tử áo bào tím đang thôi động Đại Đạo Chi Nhãn, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn cũng mở ra.

- Đúng vậy, trốn lại có thể chạy trốn tới đâu, dù có chết, cũng muốn không thẹn sở học đời này.

Khương Tầm tự lẩm bẩm, vận chuyển tâm pháp Kim Đan Đại Đạo, pháp lực sục sôi hiện ra, nhấc lên cuồng phong vờn quanh quanh người.

Tóc đen tung bay, Khương Tầm ngẩng đầu nhìn lại, khắp khuôn mặt là vẻ dứt khoát, hắn nâng tay phải lên, giơ ra ngón trỏ.

Trong thoáng chốc, hắn nghĩ tới lời tiền bối nói khi truyền thụ cho hắn thần thông.

- Một chiêu thần thông này có khả năng làm đòn sát thủ, không đến trước mắt sống chết, không thể sử dụng, càng không thể tấp nập sử dụng, nhất định phải xem như một đòn tất chết.

Hiện tại chính là sinh tử ngay trước mắt.

Khương Tầm rõ ràng mình chênh lệch với đối phương, cho dù hắn dùng hết toàn lực, cũng không có khả năng chiến đấu ngang cơ hay kéo dài thêm một chút thời gian với đối phương.

Chẳng qua lúc trước, hắn vẫn chưa nắm giữ một chiêu này, chỉ thành công qua một lần, uy lực có hạn.

Hắn nghĩ tới tiền bối nhiều lần tán dương hắn có thiên tư bất phàm, tiền bối khen thiên tư của hắn, vậy nói rõ thiên tư của hắn rất xuất chúng.

- Tiền bối, hãy chờ xem, ta tất sẽ không để cho ngài thất vọng.

Ánh mắt Khương Tầm kiên định, pháp lực toàn thân tập trung vào bên trên ngón trỏ tay phải, bên trên cổ nổi gân xanh, ngón trỏ trở nên đỏ bừng, thậm chí bắt đầu nứt ra, máu tươi tràn ra.

Lực lượng bá đạo tàn phá thể phách hắn, thống khổ trước nay chưa có kích thích hắn, nhưng hắn lần này không có có sợ hãi, đạo tâm kiên định.

Nam tử áo bào tím cao cao tại thượng động dung, hắn nheo cặp mắt lại, Đại Đạo Chi Nhãn đang bắn ra lấy cường quang, hắn âm thầm kinh hãi:

- Đây là lực lượng gì? Chẳng lẽ là thần lực Đại Đạo Chi nhãn của hắn.

Hắn lộ ra nụ cười, cười đến tham lam.

Lực lượng như vậy nên thuộc về hắn.

- Thành lực lượng của bản tọa đi.

Nam tử áo bào tím càn rỡ cười to, Đại Đạo Chi Nhãn bắn ra một tia cường quang sáng chói, muốn bao phủ Khương Tầm.

Khương Tâm gầm thét một tiếng:

- Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Oanh!

Một vệt kim quang theo ngón trỏ tay phải của hắn bắn về phía bầu trời, lay động đất trời.

Khương Trường Sinh thấy hào quang quen thuộc kia, trong lòng có chút kinh ngạc.

Tiểu tử này vậy mà thi triển ra Đại Thiên Tru Đạo Chỉ?

Hắn chẳng qua hi vọng Khương Tầm có thể đem hết toàn lực chiến đấu, căn bản không nghĩ tới tiểu tử này có thể thi triển Đại Thiên Trụ Đạo Chỉ, trong tu hành trước đó, Khương Tầm một mực thất bại, sau này bỏ qua việc tu hành Đại Thiên Trụ Đạo Chỉ.

Chẳng lẽ ngộ tính của tiểu tử này vượt xa thiên tư thân thể?

Khương Trường Sinh mơ hồ nhìn thấy khác một tia ánh sáng dùng tốc độ nhanh hơn buông xuống, ngăn cách kim quang của Đại Càn Tru Đạo Chỉ và cường quang sáng chói của thiên kiêu Khương tộc.

Nhìn đến đây, hắn thở dài một hơi, lo âu trong lòng không còn sót lại chút gì, tầm mắt đi theo chặt đứt, hắn lần nữa lâm vào trạng thái Hỗn Độn, chỉ cảm thấy thân thể đang xoay tròn theo thiên địa.

Bên trong mấy tức, hắn dần dần cảm nhận được ý thức cùng thân thể dung hợp.

Hắn mở choàng mắt, đập vào mi mắt là đếm không hết thiên lôi cuồng bạo, vòng bảo hộ hương hỏa bao phủ Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, phân thân đứng ở bên cạnh.

Trở lại hiện thực rồi.

Quả nhiên, đợi mười lăm năm bên trong huyễn cảnh mà hiện thực cũng mới đi qua mấy tức thời gian.

Khương Trường Sinh đột nhiên chú ý tới phương xa có một thân ảnh đang nhìn chằm chằm hắn, chính là vị lão giả thần bí trước đó hắn phát hiện, vẫn như cũ ngồi tĩnh tọa bên trên toà sen bằng đá, một con mắt của hắn mở to, giống như ác quỷ, sâm nhiên kinh dị.

- Cái tên này…

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng của hắn tràn ngập cảnh giác.

Đối phương là tồn tại 52 Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tương đương với năm mươi hai tỉ tỉ giá trị hương hỏa, còn cao hơn giá trị hương hỏa mà hắn tích lũy trước khi đột phá.

Khương Trường Sinh cũng không có e ngại, thiên kiếp đang yếu bớt, giá trị hương hỏa còn chưa sử dụng xong, nếu như đối phương làm loạn, hắn cũng có sức tự vệ.

Nương theo thiên kiếp yếu bớt, Thái Ất đạo quả trong cơ thể Khương Trường Sinh bắt đầu rung động, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí trong Cực Cảnh, hắn đi theo mở ra Đạo Giới,

dẫn dắt thiên địa linh khí bên trong đạo giới vào bên trong Thái Ất đạo quả.

- Nghịch thiên độ kiếp ở trước mắt Võ đạo đại kiếp, ngay cả ta đều tính không thấu lai lịch của ngươi, xem ra Đại Thiên thế giới sắp biến đổi lớn.

Tiếng lão giả thần bí truyền đến, ngữ khí đầy xảo trá, mang theo tiếng cười trào phúng, hoàn toàn khác biệt với hình tượng hắn.

Khương Trường Sinh lúc này mở lời:

- Các hạ xem ta độ kiếp, có dụng ý gì?

Chương 1014 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (2)

Lão giả thần bí nói:

- Từ võ đạo lên, không có người làm tiếp hành vi nghịch thiên, đều thuận Thiên mà đi, ngươi tạo ra động tĩnh lớn như vậy, ta há có thể không bị hấp dẫn? Ngươi có thể xưng ta là Thiên Cơ huyền lão, ta nên gọi ngươi như thế nào?

- Ta chính là Tiên đạo Đạo Tổ.

- Tiên đạo? Đạo Tổ? Không hổ là người nghịch thiên.

Thiên Cơ huyền lão nói một mình, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Khương Trường Sinh hiện tại chỉ hy vọng hắn mau chóng rời đi, cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với đối phương.

Thiên Cơ huyền lão giương mắt nhìn về phía hắn, nói:

- Nếu Đạo Tổ hi vọng ta rời đi, ta sẽ không lại quấy rầy, thời khắc sắp chia tay, ta khuyên ngươi một câu, Thiên Đạo luân hồi, bất kỳ Đại Đạo gì đều có mệnh số đi về phía hủy diệt, Võ đạo cũng như thế, chẳng qua thời cơ Tiên đạo xuất hiện không đúng.

Nói xong, hắn hư không tiêu thất ở phương xa.

Thời cơ không đúng?

Đây là ý gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn nghĩ mãi mà không rõ, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, chuyên tâm đột phá.

Chờ hắn đột phá thành công, mạnh hơn Thiên Cơ huyền lão, khi đó đối phương cũng đừng ra vẻ ở trước mặt hắn.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chuyên tâm đột phá.

Cùng lúc đó.

Thần Võ giới, tổng giới.

Bên trong một cung điện, Bỉ Ngạn võ tổ đang luyện công bỗng nhiên ngẩng đầu, mặt nạ che đậy mặt mũi của hắn, chỉ nghe hắn thấp giọng tự nói:

- Là ai đang rung chuyển bản nguyên Võ đạo.

Hắn bấm ngón tay suy tính, phát hiện cũng không phải đến từ ba ngàn thiên địa, cũng không phải đến từ Hư Không Vô Tận, mà là Cực Cảnh càng cao

- Cực Cảnh… Chẳng lẽ kiếp số sẽ ảnh hưởng đến Cực Cảnh.

- !

Bỉ Ngạn võ tổ cũng không có đứng dậy, rất nhanh lại cúi đầu, tiếp tục luyện công.

Đợi Khương Trường Sinh hao hết giá trị hương hỏa, uy lực của thiên kiếp đã rất mỏng manh, không đau không ngứa đối với thân thể hắn nữa.

Giờ phút này, Thái Ất đạo quả của hắn bắt đầu thay đổi, pháp lực bàng bạc tràn ra, pháp lực mới ẩn chứa khí tức nhân quả, luân hồi.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba, pháp lực dung hợp cùng quy tắc.

Khương Trường Sinh cảm thụ được biến hóa của bản thân mình, suy tư.

Theo Thái Ất đạo quả thuế biến, loại ảnh hưởng này bắt đầu bao trùm linh hồn hắn, dẫn tới cảm giác của linh hồn về quy tắc cũng tăng lên.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, đi tắm ở trong đó, phân thân thì cảnh ciác xung quanh.

Mấy canh giờ sau.

Thiên kiếp triệt để tiêu tán, mà Khương Trường Sinh còn đang lột xác, tu vi tăng vọt, khiến cho hắn lâm vào trạng thái vong ngã.

Từng ngày trôi qua.

Trọn vẹn đã qua một tháng, Khương Trường Sinh phương mới hoàn toàn đột phá thành công.

[Tuyên Đạo năm một ngàn sáu trăm tám mươi hai (1,682) đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba, thành công vượt qua Thiên Đạo quy thần đại thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Thiên Đạo linh bảo, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu]

[Kiểm tra thấy ngươi lần thứ chín độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành củ ngươi không thuộc về Thiên Đạo trước mắt, ngươi có hai lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai]

[Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến làm cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới - Thượng Phúc Thiên chi cảnh]

[Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ, ngươi có thể mở ra công năng sáng tạo thế giới]

Nhìn nhắc nhở trước mắt, Khương Trường Sinh không chút do dự lựa chọn mục thứ hai.

Thượng Phúc Thiên?

Chẳng lẽ là cảnh giới Thiên của Thần Võ giới?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, trước mắt hiện bắn ra một nhóm nhắc nhở.

[Công năng sáng tạo thế giới: Tiêu hao giá trị khí vận, giá trị đạo thống nhân quả, sáng lập thiên địa, thiên địa có thể tiến

hành tu hành Tiên đạo, thiên địa lớn nhỏ quyết định bởi trị số tiêu hao]

Như thế tốt công năng, càng nhiều thiên địa tu tiên có thể dung nạp càng nhiều tín đồ, cổ vũ giá trị hương hỏa của hắn tăng nhanh.

Khương Trường Sinh xem như phát hiện, độ kiếp vẫn phải dựa vào giá trị hương hỏa, giá trị khí vận không quá cứng, về sau giữ lại sáng tạo thế giới đi.

Sau đó, hắn tiếp tục củng cố tu vi, pháp lực còn đang tăng trưởng, chẳng qua tốc độ tăng vọt kém xa lúc trước, hắn hiện tại cảm thụ quy tắc rõ ràng hơn, lực lượng quy tắc trước kia bắt không đến đã hiện lên ở bên trong phạm vi cảm nhận của hắn.

Thời gian kế tiếp, không có người khác quấy rầy Khương Trường Sinh, khiến cho hắn thoáng có chút tiếc nuối. Trước khi đột phá, hắn sợ bị người quấy rầy, sau khi đột phá, hắn hi vọng có người không có mắt tới đưa sinh tồn ban thưởng.

Thoáng chớp mắt, hai mươi năm trôi qua.

Tu vi Khương Trường Sinh triệt để vững chắc, đồng thời nắm giữ tâm pháp tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba, giống như trong dự đoán của hắn, Đạo Pháp Tự Nhiên Công cũng không phải chỉ nghiên cứu nhân quả, sẽ còn liên quan đến những lực lượng quy tắc khác.

Tầng thứ mười ba chính là dạy hắn như thế nào thu hoạch những lực lượng quy khác khác.

Khương Trường Sinh thu phân thân vào trong cơ thể, sau đó chạy về Côn Luân giới.

Hắn vốn có thể dùng công năng hương hỏa truyền tống, nhưng trải qua Thiên Đạo quy thần đại thiên kiếp, hắn càng thêm trân quý hương trị hỏa giá, có thể không cần tuyệt đối không cần.

Một đường không trở ngại, thuận lợi trở lại Côn Luân giới.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trống rỗng xuất hiện trong Tử Tiêu cung, vừa hay Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng không có tu luyện, đang vừa luyện đan vừa nói chuyện phiếm, nhìn thấy

Khương Trường Sinh trở về, các nàng lập tức quay đầu nhìn lại.

- Chủ nhân, ngài làm sao rời đi lâu như vậy? Cần làm chuyện gì?

Bạch Kỳ không chịu nổi tò mò trước tiên hỏi.

Khương Trường Sinh qua loa nói:

- Đi cảm ngộ hư không, xem như một loại phương pháp tu hành.

Cảm ngộ hư không?

Bạch Kỳ nhìn về phía Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc gật đầu, nàng cảm thấy có thể được, bởi vì quy tắc ở khắp mọi nơi.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trong lòng yên lặng diễn toán.

- Ta đặt vào bên trong Võ đạo thì mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 183 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Chương 1015 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (1)

183 thiên đạo giá trị hương hỏa.

Thoải mái.

Thể xác tinh thần Khương Trường Sinh đều vui vẻ, con số đã đi đến trình độ tăng cường mà hắn mong muốn.

Theo cảnh giới càng cao, biên độ giá trị hương hỏa tăng lên gấp bội càng ngày càng nhỏ, nhưng chênh lệch mỗi một cảnh giới lại càng lúc càng lớn, giá trị hương hỏa gấp Thiên Nguyên Cực Võ trăm lần cũng kém xa, không lớn bằng chênh lệch giá trị hương hỏa gấp đôi giữa Khai Quang Thánh Võ, chỉ là một thiên đạo giá trị hương hỏa đó chính là một tỉ tỉ giá trị hương hỏa.

- Ta muốn biết người mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết mạnh bao nhiêu?

[Cần tiêu hao 183 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không?]

Không.

Khương Trường Sinh càng thêm an tâm, hắn chắc chắn còn không có đi đến chân chính mạnh nhất, dù sao Tiên đạo trước kia khẳng định có tồn tại vượt xa hắn, nhưng Tiên đạo đều bị hủy diệt, nói rõ có lực lượng áp đảo Tiên đạo tồn tại, bất quá có thể vô địch bên trong hoàn cảnh của mình, ít nhất khiến cho hắn càng có cảm giác an toàn.

Hư Không Vô Tận có bao lớn, không người biết được, Cực Cảnh lại có bao nhiêu lớn, không ai hay, có lẽ bên ngoài Cực Cảnh còn có vị diện khác, Khương Trường Sinh sẽ suy nghĩ rất nhiều mục tiêu, để cho mình không thư giãn.

- Cảnh giới ta bây giờ nên tên gì?

Khương Trường Sinh suy nghĩ một vấn đề, Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai bị hắn thiết lập là Thái Ất cảnh, thế tầng thứ mười ba thì sao?

Theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh không sớm thì muộn có Tu Tiên giả đi đến cảnh giới này, so với việc hắn để tín đồ ban tên, không bằng hắn tự sáng tạo tên cảnh giới.

Đi đến tầng thứ mười ba, mặc dù có thay đổi lớn, nhưng đạo quả vẫn xem như Thái Ất đạo quả, chẳng qua mạnh hơn rất nhiều, còn lâu mới có được huyền diệu như Đại La đạo quả khi nghe đạo tìm hiểu.

Ngoại trừ pháp lực có khả năng tương dung với lực lượng quy tắc, hắn cảm thấy điểm khác biệt lớn nhất là cường độ linh hồn thuế biến, thậm chí có thể nói là cải biến nghiêng trời lệch đất, không còn yếu ớt như trước.

- Võ Đế là thân thể bất diệt, bây giờ linh hồn khó diệt, không bằng liền gọi Tiên Đế?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn nghĩ tới Khương Tầm nói tới Tiên Đế cảnh, ý nghĩ này vừa ra, cấp tốc được đạo tâm hắn tán đồng.

Bất quá, chênh lệch giữa cảnh giới này và Thái Ất cảnh cũng không có khác nhau về bản chất, không bằng tên đầy đủ là Thái Ất Kim Tiên, danh hào Tiên Đế.

Thái Ất Kim Tiên trước đó cũng có thể phân chia một chút tiểu cảnh giới, dù sao chúng sinh cũng không phải tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công, bất quá các tiểu cảnh giới có thể giao cho các tín đồ đi sáng tạo, cũng tính lưu lại không gian lấy được công đức.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, sau đó bắt đầu tiếp nhận truyền thừa về Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

Trước đó độ kiếp đoạt được một kiện Thiên Đạo linh bảo là Địa Tiên đạo bia, trợ giúp hắn xây dựng Tiên đạo, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu như là chí bảo như thế nào?

Trí nhớ khổng lồ tràn vào trong đầu Khương Trường Sinh, dùng cảnh giới của hắn hôm nay rất nhanh đã hấp thu hết cỗ trí nhớ này.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, Thiên Đạo linh bảo, hết thảy bảy mươi hai viên, do Thiên Đạo khí sinh ra từ khi Thiên Đạo sơ khai tạo thành, dung nhập bảy mươi hai loại lực lượng quy tắc khác biệt, ẩn chứa uy năng phá diệt quy tắc Thiên Đạo, cho nên được xưng là phá thiên châu.

Khương Trường Sinh mở mắt, lấy ra Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, từng hạt châu màu tím xuất hiện trên lòng bàn tay, xoay tròn có thứ tự, mỗi một viên đều chỉ lớn bằng cái răng.

Hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, một khi nhận chủ thành công, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu sẽ lớn nhỏ như ý, thậm chí có khả năng còn lớn hơn cả đất trời.

Mộ Linh Lạc cùng Bạch Kỳ còn đang luyện đan, chẳng qua chú ý của các nàng lực đều ở trên người Khương Trường Sinh.

Các nàng xem vẫn tin lời Khương Trường Sinh nói, nhưng luôn cảm thấy có việc khác.

Đến cùng xảy ra chuyện gì có thể làm cho bản tôn Khương Trường Sinh ra ngoài hai mươi năm?

Từ sau khi Tất Liễu thần tôn bị trục xuất, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa khôi phục yên tĩnh, Vũ tộc lần nữa quay đầu trở lại, bắt đầu dây dưa với Thiên Đình, mà Phong Thần đại chiến ở nhân gian Côn Luân giới vẫn còn tiếp tục, trước mắt đã có bảy phương vận triều hiện lên khí thế tranh bá, Thiên Cảnh tự nhiên mạnh nhất, nhưng cũng không có chênh lệch quá xa.

Bên trong Côn Luân giới tranh đấu không ngớt, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng giống như thế.

Theo phương thức tu hành khác biệt chảy vào ba ngàn thiên địa, càng ngày càng nhiều kỳ tài ngút trời quật khởi, cũng có người có dã tâm muốn nhân cơ hội sáng lập thế lực, các phương thế gia vọng tộc càng vì tranh đoạt phương pháp tu hành cùng với tài nguyên khởi xướng xâm lược.

Thần Võ giới không có tiến hành ngăn cản việc này, nhưng, một bầu không khí không hiểu đang lan tràn toàn bộ Hư Không Vô Tận.

Thời gian luyện hóa Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu còn muốn dài hơn Khương Trường Sinh dự đoán, hắn bỏ ra trọn vẹn sáu mươi năm.

Giờ phút này, hắn đang nằm tựa ở bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tay phải vuốt vuốt Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu nhanh chóng xoay quanh trong lòng bàn tay của hắn, không ngừng biến hóa quỹ tích, giống như tinh hải tăng tốc vận hành trong vũ trụ.

Bạch Kỳ thò đầu ra theo lan can bên cạnh thần tọa, mắt to nhìn chằm chằm Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, tràn đầy vẻ tò mò.

- Chủ nhân, đây là bảo bối gì, ngài chỉ luyện hóa nó đã tốn nhiều năm như vậy.

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi, nàng cũng có pháp bảo, biết được quá trình luyện hóa nhận chủ, dùng tu vi của chủ nhân lại bỏ ra sáu mươi năm để một món pháp bảo nhận chủ, nàng cực kỳ rung động.

Không phải chí bảo còn mạnh hơn cả Xạ Nhật thần cung, Thiên Địa Bảo Giám, Tam Thanh Thánh Linh, Trảm Tiên Phi Đao đó chứ?

Mỗi một vị tiên thần Thiên Đình đều biết luyện chế pháp bảo, nhưng không ai có thể luyện chế ra pháp bảo mạnh hơn Xạ Nhật thần cung, ít nhất tạm thời không được.

Bạch Kỳ nhìn chằm chằm Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trông mà thèm cực kỳ, kém chút chảy nước miếng.

Chương 1016 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (2)

Tay phải Khương Trường Sinh vừa nắm, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu co vào, tan biến trong lòng bàn tay.

Bạch Kỳ vô ý thức giương mắt nhìn về phía hắn, vừa hay đối đầu với ánh mắt đạm mạc của hắn, dọa đến co rụt cổ lại.

- Đừng suy nghĩ, địa vị ngươi bây giờ đã đủ để ngươi vượt lên trên chúng sinh, nếu cho ngươi thêm pháp bảo, không phải chuyện tốt.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, hắn không khỏi suy nghĩ huyễn cảnh về tương lai trong lúc đột phá.

Hắn không rõ ràng tương lai có phải thật hay không, nhưng nếu như Khương gia thật phát triển thành như thế, vậy sẽ vi phạm tâm nguyện ban đầu của hắn, có lẽ cũng nên quản Khương gia một chút, ít nhất ước thúc một phen.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, một mặt cười làm lành, nói:

- Nô gia sao dám nhớ thương pháp bảo của chủ nhân, nô gia chẳng qua tò mò, thật sự là tò mò.

Khương Trường Sinh đứng dậy, Bạch Kỳ bị dọa lui lại.

Mộ Linh Lạc đã tiến vào trạng thái ngộ đạo, an tĩnh ngồi ở một bên, Khương Trường Sinh không khỏi nhìn về phía Bạch Kỳ, nói:

- Ta muốn đi nhân gian một lần, ngươi có nguyện bồi?

- Dĩ nhiên! Dĩ nhiên.

Bạch Kỳ sáng mắt lên, vội vàng gật đầu, nàng kích động không thôi.

Cùng chủ nhân du lịch nhân gian?

Nàng trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều loại hình ảnh, hưng phấn đến không thể khống chế mình.

Khương Trường Sinh vung tay áo, Bạch Kỳ chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, lần nữa mở mắt đã đi tới giữa rừng núi, nơi xa là đường nét của một tòa thành rất lớn, đếm không hết tu sĩ bay vào bay ra, trên trời còn có đủ loại yêu cầm xoay quanh.

Thiên Cảnh, Kinh Thành.

Bạch Kỳ quay đầu nhìn lại, Khương Trường Sinh đứng bên cạnh nàng, Lưu Kim âm Dương Cầu Đạo Bào hóa thành một kiện áo bào trắng, hắn không có hiện ra những chí bảo khác, dùng hình dáng hiện thế, mặc dù như thế khí chất, xuất trần cũng không phải phàm nhân có thể bằng.

- Đã có ba ngàn năm không có trở về, ngươi dẫn đường đi, giới thiệu cho ta một chút thiên hạ bây giờ.

Khương Trường Sinh nhìn hai ngọn núi cao phương xa, cảm khái nói.

Hơn ba nghìn năm đi qua, Long Khởi sơn cùng Võ Phong vẫn còn, chẳng qua theo ngoại thành đi tới nội thành, Kinh Thành cũng lớn ra mấy chục lần, đã có tôn xưng kinh đô của thiên hạ.

- Tốt, ta rất quen thuộc nơi này, mỗi trăm năm đều sẽ xuống một chuyến, ta còn có thương hội, tửu lâu, nhà đất càng có trên trăm chỗ trong thành.

Bạch Kỳ thao thao bất tuyệt nói, Khương Trường Sinh nghe vậy buồn cười.

Tên này đã là thần tiên trên trời, vẫn còn tham luyến phong quang ở nhân gian.

Nói ra, tất cả mọi người đang thay đổi, nhưng Bạch Kỳ không có thay đổi, vẫn tham tài, vẫn giảo hoạt như cũ, bất quá tên này cũng hết sức nghe lời, sau khi đi theo Khương Trường Sinh cũng không có khi nhục những sinh linh khác, càng không có tạo qua sát nghiệp.

Cẩn thận cảm thụ thiện quả trên người tên này, vậy mà rất nồng nặc. Xem ra nhân duyên tốt của nàng cũng không phải

dựa vào quyền thế cùng địa vị, nàng xác thực trợ giúp không ít sinh linh.

Hai người đi về phía Kinh Thành, trên đường đi, Bạch Kỳ líu ríu nói không ngừng, một hồi bên trái Khương Trường Sinh, một hồi bên phải, rất hoạt bát.

Đợi hai người bọn hắn đi vào trước cổng chính Kinh Thành, Khương Trường Sinh nhìn hai chữ Kinh Thành, có loại cảm giác trở về cố hương.

Kinh Thành là cố hương của hắn, Địa Cầu kiếp trước bắt đầu mơ hồ trong ký ức của hắn.

Bạch Kỳ lấy ra một tấm lệnh bài, nhóm thành vệ nhìn thấy bị dọa quỳ lạy, dồn dập tránh ra con đường, chọc cho dân chúng, tu sĩ, võ giả, thương nhân xung quanh nghị luận ầm ĩ.

Khương Trường Sinh cũng không có để ý, cất bước vào thành.

Kinh Thành đã phát sinh cải biến long trời lở đất, phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều là Tu Tiên giả, hai bên đường phố là đan lâu, khí lâu, phù lâu đủ loại, phi thường náo nhiệt, còn có lầu các đang buôn bán linh sủng.

Khương Trường Sinh và Bạch Kỳ có tướng mạo quá xuất chúng, để cho không ít người ven đường quan tâm, đối với cái này, Khương Trường Sinh bình tĩnh tự nhiên, Bạch Kỳ thì cực kỳ đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực, thậm chí còn cố ý tới gần Khương Trường Sinh.

- Chủ nhân hạ giới, chẳng lẽ là vì Thiên Tử?

Bạch Kỳ yên lặng suy nghĩ, nàng cũng không cho rằng tâm huyết Khương Trường Sinh dâng trào.

Nói ra, Phong Thần đại chiến kéo dài quá lâu, mặc dù Thiên Cảnh thắng nhiều thua ít, nhưng trong lúc vô hình cũng kéo xuống địa vị, ít nhất ở trong lòng chúng sinh, Thiên Cảnh đã không phải vận triều độc đại nhân gian.

Bạch Kỳ bắt đầu mặc niệm cho Tuyên Đạo Thiên Tử, vị Thiên Tử muốn làm Tam Hoàng này phải gặp tai ương rồi.

Sau đó mấy ngày, hai người Khương Trường Sinh một mực du lịch trong kinh thành, ban đêm ở trong phủ đệ của Bạch Kỳ, Bạch Kỳ nhiều lần muốn thị tẩm, nhưng Khương Trường Sinh căn bản không cần đi ngủ, ngược lại nhân cơ hội này chỉ bảo nàng tu hành thần thông, cái này khiến Bạch Kỳ cao hứng đồng thời lại rất mất mát.

Những ngày qua, Khương Trường Sinh đi Võ Phong, Long Khởi QUAN vẫn như cũ là Thánh địa của Thiên Cảnh, đạo trưởng càng là đại tu sĩ số một số hai của Thiên Cảnh, trong quan còn lập tượng đá của Đạo Tổ, ba ngàn năm qua đi, vẫn có người liên tục không ngừng từ các nơi trong thiên hạ đến đây chiêm ngưỡng chỗ Đạo Tổ quật khởi.

Đến mức Long Khởi sơn, chính là cấm địa, chỉ có đạo trưởng cùng đại đệ tử có thể vào, Khương Trường Sinh nhìn thấy các viện Long Khởi sơn đều rất sạch sẽ, rõ ràng có người thường xuyên quét dọn, cái này khiến hắn hết sức vui mừng.

Kết quả là, hắn lưu lại ba bí tịch thần thông trong một đạo quan ở Long Khởi sơn, cũng xem như đền đáp cho sự kiên trì của bọn họ.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đi vào trong ngự hoa viên hoàng cung, bảo Bạch Kỳ đi gọi thiên tử.

- Thiên Tử hiện tại thật biết hưởng thụ.

Khương Trường Sinh ngồi trong đình, nhìn Ngự Hoa viên lớn như vậy, trong lòng đầy cảm khái.

Khắp nơi trong ngự hoa viên đều là thiên tài địa bảo, có vài loại có số tuổi còn dài hơn thời gian Thiên Cảnh lập triều, đủ để thấy Thiên Tử phí rất nhiều tâm tư.

Cũng không lâu lắm, Bạch Kỳ mang theo Tuyên Đạo Thiên Tử đến.

Tuyên Đạo Thiên Tử ăn mặc long bào nhẹ nhàng, tướng mạo thoạt nhìn bốn mươi năm mươi tuổi, tang thương mà uy nghiêm, hắn tại vị đã hơn một ngàn bảy trăm (1,700) năm, là vị Thiên Tử ngồi trên hoàng vị lâu nhất từ trước tới nay.

Chương 1017 - Chức trách của Thiên Hoàng (1)

Tuyên Đạo Thiên Tử nhìn thấy Khương Trường Sinh lần đầu tiên liền ngây dại, hắn lúc này mới bước nhanh đi về phía trước, đi vào trong thạch đình, quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh, dập đầu lạy ba liên tiếp.

- Con cháu bái kiến tổ tông.

Tuyên Đạo Thiên Tử xúc động nói, không dám giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Lúc Bạch Kỳ tự mình tìm hắn, hắn đã đoán được có đại nhân vật trên trời buông xuống, trăm triệu không ngờ lại là Đạo Tổ.

Hắn chưa từng thấy qua Đạo Tổ, nhưng dáng dấp đối phương rất giống phụ thân hắn, lại thêm đối phương có thể để Bạch Kỳ đi gọi hắn, hắn trong nháy mắt đã đoán được Đạo Tổ.

Theo lời đồn, phụ thân hắn là người nhà họ Khương giống Đạo Tổ nhất.

- Đứng lên đi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, Bạch Kỳ thì đi đến đứng phía sau hắn, cũng không ngồi xuống.

Tuyên Đạo Thiên Tử đứng dậy, nhìn khuôn mặt tuổi trẻ của tổ tông, hắn có chút không dám tin, giống như bản thân đang nằm mơ.

Sau khi đợi lý trí trở khi, hắn lại bắt đầu hoảng hốt, tổ tông tìm hắn cần làm chuyện gì?

Chẳng lẽ phong thần đại chiến trì hoãn quá lâu?

Từ sau khi hắn bắt đầu chỉnh chiến, Thiên Cảnh nhanh chóng khuếch trương, nhưng khoảng cách thống nhất nhân tộc còn chênh lệch cực xa, đã làm cho hắn thấy vô lực.

Lúc này tổ tông tới gặp hắn, hắn chỉ có thể suy nghĩ đến chuyện xấu.

Bạch Kỳ lấy ra một bình trà và chén trà, rót cho Khương Trường Sinh, hắn không có uống, mà tự tay đưa cho Tuyên Đạo Thiên Tử.

Vị Tuyên Đạo Thiên Tử đã làm hoàng đế hơn một ngàn bảy trăm năm kinh sợ, thận trọng tiếp nhận chén trà.

Dùng hai tay nâng chén trà, Tuyên Đạo Thiên Tử cũng không dám uống, đối mặt Khương Trường Sinh, hắn lộ ra lo lắng không yên.

- Ngươi muốn làm Tam Hoàng?

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi, Tuyên Đạo Thiên Tử nghe được, tay lắc một cái, Bạch Kỳ cũng lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa.

Tuyên Đạo Thiên Tử hít sâu một hơi nói:

- Con cháu xác thực có cái mục tiêu này.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, hỏi:

- Dùng thực lực của ngươi, ngươi cảm giác bao lâu mới có thể làm được?

Tuyên Đạo Thiên Tử yên lặng, trong lòng đầy đắng chát.

Khương Trường Sinh nói:

- Tiên đạo trải rộng thiên hạ, Thiên Cảnh lại đã trải qua mấy lần phong thần, ưu thế của Thiên Cảnh không còn quá lớn, không đủ để thống nhất thiên hạ, ta bấm ngón tay tính qua, dưới tình huống không có Thiên Đình trợ giúp, ngươi cần tám mươi chín ngàn (89,000) năm nữa mới có thể thống nhất Côn Luân giới.

Nghe vậy, toàn thân Tuyên Đạo Thiên Tử run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Bạch Kỳ nghe được, quăng cho hắn một ánh mắt đầy đồng tình.

Tám mươi chín ngàn năm, có bao nhiêu đời con cháu phi thăng, hắn có thể chịu tiếp?

- Ta thật ra không phải hết sức để ý ai làm Thiên Hoàng, làm không tốt, đổi một vị là được, so với Thiên Hoàng, ta càng để ý Khương gia.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Tuyên Đạo Thiên Tử, chậm rãi nói, nói lời này để Tuyên Đạo Thiên Tử thấy hoang mang.

Bạch Kỳ cũng cảm thấy kinh ngạc, chủ nhân hạ giới tới là vì Khương gia?

Khương gia đã xảy ra chuyện gì?

Khương Trường Sinh tiếp tục nói:

- Vị trí Thiên Tử là thay đổi, ngươi không sớm thì muộn sẽ rời khỏi nhân gian, cho nên ta không thèm để ý ngươi có thống nhất nhân tộc hay không, ta để ý Khương gia, cũng không chỉ hi vọng Khương gia tốt, mà để ý Khương gia không được phạm sai lầm, làm dòng dõi của ta, địa vị Khương gia không thể tránh khỏi rất cao, chuẩn xác mà nói, là thay ta chưởng khống tam giới, hưởng thụ quyền lực lớn như thế, ta yêu cầu về Khương gia cũng sẽ càng cao.

Cả người Tuyên Đạo Thiên Tử chảy đầy mồ hôi lạnh, chẳng lẽ hoàng tộc xảy ra chuyện rồi?

Hoàng tử hoàng thúc Khương gia sao mà nhiều, nếu thật tra ra, tất có thủ đoạn bẩn thỉu, dù sao bọn hắn đứng ở trên đỉnh nhân gian, hưởng thụ quyền lực chúng sinh khó mà với tới, dục vọng tự nhiên cũng lớn, lớn đến mức người thường khó có thể tưởng tượng.

Tuyên Đạo Thiên Tử càng nghĩ càng sợ hãi, trong lòng thậm chí toát ra sát ý.

Những cái tên đáng chết kia đã làm ra những chuyện dẫn đến tổ tông chú ý?

- Ta cho ngươi lực lượng của Thiên Hoàng, chức trách sau này của ngươi chính là giám thị Khương gia, cho đến vĩnh viễn, còn về chuyện của nhân tộc, không cần ngươi đi quản.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Tuyên Đạo Thiên Tử nói, giờ phút này, ánh mắt của hắn dần trở nên nghiêm túc.

Dùng cảnh giới của hắn, dù cho chỉ là một tia uy áp cũng đủ để khiến Tuyên Đạo Thiên Tử sụp đổ.

Giờ khắc này, Tuyên Đạo Thiên Tử có loại cảm giác hít thở không thông, hắn chưa từng hoảng sợ qua như thế, hắn không chút nghi ngờ một ánh mắt của Tổ Tông đã có thể giết chết

được hắn, mà lại là chủng loại tử vong vĩnh viễn không bao giờ siêu sinh kia.

- Nhớ kỹ, vĩnh viễn, một khi tương lai Khương gia ra nhiễu loạn, đồng tộc tương tàn, hoặc tai họa thương sinh, trách nhiệm của ngươi là lớn nhất, cái này là cái giá phải trả lớn nhất sau khi trở thành Thiên Hoàng, ta có thể để ngươi trở thành Thiên Hoàng, cũng có thể tước đoạt vị trí Thiên Hoàng của ngươi.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, ở trước mặt loại chuyện này, không thể có tình cảm huyết mạch dính vào.

- Ngươi có thể ngẫm lại, muốn tiếp nhận hay không.

Khương Trường Sinh nói xong, nâng tay phải lên, Bạch Kỳ hiểu chuyện lấy ra một chén trà khác, châm trà cho hắn, lại thả vào trong tay hắn.

Tuyên Đạo Thiên Tử lâm vào trong xoắn xuýt, hắn không có đầu óc phát nhiệt lập tức đáp ứng, bởi vì chuyện này liên quan đến toàn bộ Khương gia, quá nhiều nhân tố có tính không ổn định.

Nhưng hắn hiểu được chỉ dựa vào chính mình, gần như không có khả năng thống nhất Nhân tộc Côn Luân giới, tổ tông nói tám mươi chín ngàn (89,000) năm, đó là tình huống thuận lợi, hắn không rõ ràng mình có thể kiên trì hay không.

Một lát sau.

Tuyên Đạo Thiên Tử lui lại một bước, lần nữa quỳ xuống, dập đầu sát đất, trầm giọng nói:

- Con cháu nguyện gánh chịu trách nhiệm của Thiên Hoàng, nếu như Khương gia thẹn với ân đức của Tổ Tông, con cháu nguyện tiếp nhận hết thảy trừng trị.

Bạch Kỳ thấy cảnh này, luôn cảm thấy đây chính là bước ngoặt của lịch sử, thật lâu sau đó, nhất định có rất nhiều người tò mò.

Khương Trường Sinh đưa tay, từng chuôi tiểu kiếm rơi trên bàn, âm thanh đầy thanh thúy.

Chương 1018 - Chức trách của Thiên Hoàng (2)

- Ngẩng đầu.

Nghe được lời của tổ tông, Tuyên Đạo Thiên Tử vô ý thức ngẩng đầu, vừa hay đối mặt với ngón trỏ tay phải của Tổ Tông, một tia sáng chói lóa chui vào trán của hắn, để cả người hắn hoảng hốt.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Ta đi về trước.

Bạch Kỳ nghe xong, vội vàng nói:

- Ta cũng trở về thôi.

Khương Trường Sinh vung tay áo, mang theo nàng cùng nhau trở lại Tử Tiêu cung.

Nhìn Khương Trường Sinh một lần nữa ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Bạch Kỳ tiến tới, hỏi:

- Chủ nhân, Khương gia đã xảy ra chuyện gì phải không?

- Phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện thôi.

Khương Trường Sinh trả lời, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn thật ra cũng rất tò mò, sau khi hắn làm như vậy, tương lai sẽ vẫn là tương lai kia hay sao?

Nếu như không phải, vậy chứng minh tương lai kia chẳng qua là khảo nghiệm mà Thiên Đạo dành cho hắn.

Nếu như là tình cảnh vẫn như thế, Khương Trường Sinh không thể không cảm thán mệnh số đáng sợ.

Tuyên Đạo Thiên Tử đã thay hắn giám sát Khương gia, cũng là một loại thăm dò đối với vận mệnh.

- Chủ nhân, những thanh kiếm kia là pháp bảo gì?

Bạch Kỳ nói sang chuyện khác, tròng mắt đi dạo, suy nghĩ trong lòng đã rất rõ ràng hiện ra trên mặt.

Khương Trường Sinh liếc nhìn nàng, nói:

- Nếu ngươi có thể tạo ra một vị Thánh Nhân cho Côn Luân giới, ta sẽ ban thưởng ngươi một kiện chí bảo vượt qua Thiên Địa bảo giám.

Bạch Kỳ trừng lớn đôi mắt đẹp, vội vàng hỏi:

- Như thế nào là Thánh Nhân? Như Tề Thánh kia?

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Là tồn tại có đại công đức cho toàn bộ thiên địa thậm chí là Tiên đạo, lực ảnh hưởng của Tề Duyên chẳng qua là ở trong nhân tộc thôi, lúc Thánh Nhân hiện thế, thương sinh đều sẽ nhận định hắn chính là Thánh Nhân.

Dứt lời, Khương Trường Sinh nhắm mắt.

Bạch Kỳ thì đi đến trước mặt Bạch Long, bắt đầu suy nghĩ lời của Khương Trường Sinh.

Lúc Thánh Nhân hiện thế, thương sinh đều sẽ nhận định hắn chính là Thánh Nhân.

Đây không phải chính là chủ nhân sao?

Muốn nàng tìm tới vị Đạo Tổ thứ hai?

Làm sao có thể!

Bạch Kỳ mê mang, nhưng trong lòng lại đang tự hỏi, nàng cũng không muốn từ bỏ.

Nếu có thể đạt được chí bảo mạnh hơn cả Thiên Địa bảo giám, xem ai còn dám chế giễu thực lực nàng nhỏ yếu?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, lại nghĩ đến Khương Tầm. Mới đầu, hắn chỉ đồng tình Khương Tầm, nhưng trước khi rời khỏi, Khương Tầm hiện ra thiên tư làm hắn bị kinh diễm.

Ngắn ngủi mười lăm năm, tu hành Kim Đan Đại Đạo, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Cải Thiên Hoán Địa, Pháp Thiên Tượng Địa các loại đạo pháp, có thể thi triển ra Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Ngộ tính bực này tuyệt đối là người mạnh nhất hắn thấy qua, có dạng con cháu như thế, trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút tự hào.

- Nếu như tương lai là thật, Khương Tầm, ta rất chờ mong nhìn thấy ngươi.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, tâm tình trở nên vui vẻ.

Cái đồ chơi 'Thời Không' này, thật có ý tứ, mặc dù làm người ta sợ hãi, rồi lại tràn ngập tưởng tượng.

Lần này gặp gỡ Khương Tầm khiến cho hắn tràn ngập chờ mong về tương lai, nhưng cũng bảo trì cảnh giác.

Có thể chỉ chờ mong tương lai, nhưng không thể tin tưởng tương lai mình đã thấy, bởi vì một khi tin tưởng liền dễ dàng thuận theo, thậm chí chờ đợi.

- Tiên Đế đã xuất hiện, Khương Huyền Niên tiểu tử kia đều có thể trở thành Tiên Đế, ta cũng không thể dừng lại, ta phải vĩnh viễn làm gương mẫu cho con cháu.

Khương Trường Sinh suy nghĩ.

Thần Võ giới, tổng giới.

Thái Thượng Côn Luân đi trên đại điện, vẻ mặt âm trầm, một đường đi vào trước bậc thang, hắn ngước đầu nhìn lên thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa ở phía trên.

- Võ Tổ, nếu ngài cầm quyền, vì sao mặc kệ quản Thần Võ giới, không quản ba ngàn thiên địa?

Thái Thượng Côn Luân trầm giọng nói, ngữ khí khó nén sự tức giận.

Bỉ Ngạn võ tổ không có trả lời.

- Bây giờ thế gia vọng tộc chinh chiến, giáo phái tương tàn, càng tàn khốc hơn so với trước vạn đạo thế gian, Thần Võ giới không có mệnh lệnh của ngài, đều không dám hành động, các phương Đại Đạo càng hung hăng càn quấy, Võ Tổ, ngài đề cử vạn đạo thế gian, đến cùng là vì cái gì?

Thái Thượng Côn Luân truy vấn nhưng thấy Võ Tổ không trả lời, hắn thậm chí bộc phát ra khí thế, rung chuyển đại điện.

- Ta sáng lập vạn đạo thế gian là vì nghênh đón Võ đạo đại kiếp, ta mặc kệ hiện tại cũng là vì Võ đạo đại kiếp.

Bỉ Ngạn võ tổ chậm rãi nói, Thái Thượng Côn Luân nghe được chỉ cau mày.

Thái Thượng Côn Luân đang muốn tiếp tục hỏi, lại nghe Bỉ Ngạn võ tổ nói:

- Võ đạo đại kiếp vượt qua tưởng tượng của ngươi, võ đạo cần đoàn kết hết thảy lực lượng, mà ta bỏ mặc bọn hắn chém giết, là hi vọng thúc đẩy sinh trưởng ra càng nhiều cường giả, đại kiếp đến, vẫn có vô số kẻ yếu phải chết, so với việc bọn chúng chết trong đại kiếp, không bằng làm ra cống hiến cho việc chung kết đại kiếp.

- Mà lại, đợi kiếp đã tới, tất cả những gì ngươi chứng kiến chính là đại kiếp đang ảnh hưởng, đại kiếp xưa nay không chỉ là tà số mà chúng sinh đối mặt, đại kiếp cũng là kiếp nạn giữa chúng sinh.

Nói xong lời cuối cùng, khí thế Bỉ Ngạn võ tổ khủng bố đè lên Thái Thượng Côn Luân, Thái Thượng Côn Luân cả kinh động dung.

Bỉ Ngạn võ tổ đứng dậy, cao cao tại thượng nhìn xuống Thái Thượng Côn Luân, nói:

- Chớ có quá làm càn, tâm của ngươi đã chệch hướng, không còn quá kính sợ Võ đạo, ta để ngươi tiếp xúc đủ loại lực lượng là hi vọng ngươi chuyển hóa làm Võ đạo mạnh hơn, cũng không phải để ngươi nghi vấn võ đạo.

Thái Thượng Côn Luân cắn răng nói:

- Lực lượng chính là lực lượng, hà tất cố chấp là đạo gì? Huống hồ, đại kiếp tồn tại chẳng phải đại biểu cho vạn sự vạn vật đều có điểm cuối cùng, huống hồ hành vi của ngươi không phải đang phá hủy Võ đạo à? Nhìn như là vì ứng đối kiếp nạn, ngươi thế nào biết đây không phải cơ hội cho Đại Đạo khác thay thế võ đạo?

- Theo ta thấy, võ đạo sóm đã đến phần cuối, cũng không phải Võ đạo không được, đây là cảm xúc của chúng sinh, mong muốn thành lập kỷ nguyên mới, võ đạo đã mang theo cảm xúc cừu hận của chúng sinh tan biến, vạn đạo chúng sinh mới có thể nghênh đón thái bình thịnh thế.

Chương 1019 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (1)

Nương theo lời Thái Thượng Côn Luân vừa dứt, đại điện lâm vào trong tĩnh lặng, hai cỗ lực lượng vô hình đang đấu nhau.

- Hoang đường, ngươi thật cảm thấy ngươi nhìn thấu hết thảy?

Bỉ Ngạn võ tổ lạnh lùng nói, rõ ràng bị Thái Thượng Côn Luân chọc giận.

- Ngươi sinh trong Võ đạo, được Thần Võ giới vun trồng, ngươi cho rằng ngươi chỉ cần không cảm thấy, ngươi sẽ không thuộc về Võ đạo? Nếu Võ đạo vong, ngươi cũng sẽ chết.

- Trên đời này nhất định phải có lập trường, ngay cả Thiên Địa Tiếu đều sẽ tìm đúng lập trường của mình, ngươi tự cho là tỉnh táo, có thể dứt bỏ lập trường, tìm ra bản chất thật của mình? Nếu như có ngươi không thể ngăn cản được lực lượng giết ngươi, ngoại trừ Võ đạo, người nào cứu ngươi?

Bỉ Ngạn võ tổ nói một câu nặng hơn một câu, không còn thong dong như ngày xưa, căn bản không áp chế nổi cảm giác tức giận.

Thái Thượng Côn Luân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Quả nhiên, ngươi có cấu kết với Thiên Địa Tiếu, trước đó Thần Võ giới đại chiến, ngươi thông qua Thiên Địa Tiếu hiểu rõ kế hoạch của dị số, sau đó tức thời ra tay, Thiên Địa Tiếu có thể giúp đỡ ta tìm kiếm mặt lực lượng Đại Đạo khác, cũng có thể giúp ngươi.

Bỉ Ngạn võ tổ đằng đằng sát khí nói:

- Không sai, Mạc Vọng chẳng qua là quân cờ mặt ngoài của ta, Thiên Địa Tiếu là ta dùng để canh chừng quân cờ của dị số, không chỉ là một quân cờ này, còn có rất nhiều, nếu ngươi đã biết được còn nói được những lời như ở trên, ngươi chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận hết thảy hậu quả sao?

Ầm ầm.

Đại điện lay động kịch kiệt, uy áp khủng bố bao phủ Thái Thượng Côn Luân, nhưng hắn cắn răng thừa nhận, không sợ

hãi chút nào.

Đối mặt Bỉ Ngạn võ tổ đang căm giận ngút trời, trên mặt Thái Thượng Côn Luân dần dần lộ ra nụ cười điên cuồng.

- Chính là loại áp lực này.

Trên trán Thái Thượng Côn Luân hiện ra quang văn màu bạc, tóc dài tùy ý bay loạn, khí thế của hắn liên tiếp tăng cao.

- Không ngờ ngươi đã trưởng thành đến tình trạng như thế, đáng tiếc, ngươi căn bản không rõ ràng lực lượng áp đảo Khai Quang Thánh Võ mạnh bao nhiêu.

Bỉ Ngạn võ tổ lạnh lùng nói, tiếng nói vừa ra, toàn bộ cung điện đột nhiên thay đổi, biến thành hư không màu tím sậm, một hư ảnh Thái Cực đồ thật to trôi nổi ở phía trên hai người.

Thái Cực đồ xoay tròn, vô biên uy áp buông xuống, muôn vàn huyễn tượng tràn vào trong mắt Thái Thượng Côn Luân, hắn dùng hai tay ôm đầu, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

Bỉ Ngạn võ tổ cao cao tại thượng, bễ nghễ nhìn hắn đang giãy dụa.

Thái Thượng Côn Luân bỗng nhiên ngửa đầu rống to một tiến, mũ tóc bay loạn, tóc tai bù xù, hai mắt hắn tràn ngập tơ máu, nhìn hằm hằm Bỉ Ngạn võ tổ. Quang văn màu bạc trên trán ngưng tụ ra một thân ảnh vĩ ngạn, huy kiếm chém về phía bầu trời, một kiếm này bá đạo vô song, tựa như muốn trảm nát thương khung, một kiếm đánh trúng hư ảnh Thái Cực đồ.

Oanh!

Thân ảnh lay động kịch kiệt, lực lượng đáng sợ vặn vẹo vùng hư không này.

Bỉ Ngạn võ tổ đưa tay, đè ép xuống dưới, hư ảnh Thái Cực đồ đi theo hạ xuống, dùng khí thế không thể ngăn cản nghiền nát thân ảnh, trấn áp Thái Thượng Côn Luân.

Hết thảy tình cảnh trước mắt Thái Thượng Côn Luân trong nháy mắt phá toái, cả người như mới tỉnh từ trong mộng, sau khi bừng tỉnh, hắn mở mắt nhìn, phát hiện mình còn đứng ở

trên đại điện, cũng không có bị thương, mà Bỉ Ngạn võ tổ thì đứng ở trên bậc thang, lẳng lặng nhìn hắn.

- Hết thảy vừa rồi đều là giả?

Thái Thượng Côn Luân nắm chặt hai quả đấm, cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Dù cho là huyễn cảnh, nhưng cái cỗ uy áp khủng bố khó mà hình dung kia là chân thật.

- Cảm nhận được không, cái này là Võ đạo đại kiếp, nó sẽ để ngươi là địch, nó sẽ để cho ba ngàn thiên địa lâm vào chiến loạn vĩnh viễn, phàm là sinh linh có ý nghĩ, sự tức giận, oán hận trong lòng đều sẽ bị kiếp số tăng mạnh, ta chẳng qua thuận thế mà làm, nếu Thần Võ giới cưỡng ép ngăn cản, sẽ chỉ dẫn phát chiến loạn càng lớn.

Bỉ Ngạn võ tổ bình tĩnh nói, lần nữa khôi phục tư thái thong dong đạm mạc ngày xưa.

Thái Thượng Côn Luân nhớ lại trạng thái trước đó, xác thực giống như mê muội, lòng hắn còn sợ hãi, ngẩng đầu hỏi:

- Đây là lực lượng quy tắc gì?

- Lực lượng quy tắc? Quy tắc chẳng qua là hình chiếu của Đại Đạo mà thôi, ngươi có thể cảm nhận được quy tác chỉ là Thiên Đạo xuất hiện ra, mà bản thân kiếp số là lực lượng của Thiên Đạo, không cách nào nắm bắt, đợi cỗ lực lượng này bao trùm Hư Không Vô Tận, khi đó mới thật sự là đại kiếp buông xuống.

Bỉ Ngạn võ tổ trả lời, ngữ khí của hắn trở nên phức tạp.

Thái Thượng Côn Luân yên lặng.

Bỉ Ngạn võ tổ một lần nữa tĩnh toạ, nói:

- Trở về đi.

Thái Thượng Côn Luân cắn răng, hỏi:

- Ta muốn biết phía trên Khai Quang Thánh Võ là cảnh giới gì?

- Lục Dục Thiên, cảnh giới của trời.

- Lục Dục Thiên.

Thái Thượng Côn Luân nhớ kỹ tên cảnh giới này, trong ánh mắt bắn ra dị dạng.

Chuyện Đạo Tổ xuống gặp Tuyên Đạo Thiên Tử mới đầu không có truyền ra, cho đến hai mươi năm sau, Tuyên Đạo Thiên Tử tự thân đi vào chiến trường, dùng Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận quét ngang chiến trường, uy chấn thiên hạ, đến tận đây, không ít người thiên hạ hoài nghi Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận là do Đạo Tổ ban tặng.

Việc này để các vận triều khác chấn động, ngay cả Thiên Đình cũng đang thảo luận.

Thiên Đình, trong vườn Bàn Đào.

Thiên Đế cùng Trần Lễ đang uống rượu nói chuyện phiếm.

- Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận thật lợi hại như vậy?

Thiên Đế tò mò hỏi.

Trần Lễ vuốt râu nói:

- Xác thực bất phàm, nếu như tu vi của Tuyên Đạo Thiên Tử đủ mạnh, kiếm trận trấn áp một phương thiên địa đều không thành vấn đề.

Thiên Đế tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Không ngờ Đạo Tổ còn băn khoăn con cháu của ngài.

- Có lẽ là Thiên Cảnh khiến cho ngài quá thất vọng, bất quá cũng không thể trách Thiên Cảnh, Thiên Cảnh sở dĩ không thể thống nhất thiên hạ là bởi vì Thiên Đình hấp thu lực lượng của Thiên Cảnh.

Trần Lễ lắc đầu bật cười nói.

Ngàn năm phong thần một lần, Thiên Cảnh mỗi lần phong thần đều bị rút đi tuyệt đại đa số chiến lực đỉnh tiêm ngay lúc cường thịnh nhất, mặc dù như thế, Thiên Cảnh còn có thể bảo trì thực lực vận triều đệ nhất thiên hạ, nội tình để thiên hạ vừa cả kinh vừa tán thán.

Chương 1020 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (2)

Thiên Đế cười nói:

- Xem ra Đạo Tổ cố ý đến đỡ hắn trở thành một trong Tam Hoàng, như thế cũng tốt, nhân tộc Côn Luân giới cũng nên thống nhất, như thế mới có thể đối mặt Võ đạo đại kiếp, nói chuyện khác một chút đi, gần đây mâu thuẫn giữa Tu Tiên giả và võ giả càng lúc càng lớn, lúc Thiên Đình và Thần Võ giới nói chuyện với nhau cũng đàm phán không thành, tình thế không thích hợp.

Trần Lễ cau mày nói:

- Bệ hạ, ta đang muốn nói việc này, ngài có phát giác hay không, chúng ta càng không dễ khống chế tính cách, rất dễ dàng sẽ tức giận, tiên thần còn như vậy, chớ nói chi nhân gian, nếu như chẳng qua là số ít người thì cũng thôi, loại hiện tượng này lại càng lúc càng rộng, chẳng lẽ sau lưng chuyện này có lực lượng gì đó đang thúc đẩy?

- Trẫm sớm đã phát giác, nhưng loại tình huống này cũng không phải chỉ xuất hiện ở Côn Luân giới, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa loạn hơn, thậm chí có vạn cổ cường tộc xảy ra chiến tranh, có lẽ đây cũng là Võ đạo đại kiếp, lực lượng kiếp số vượt xa chúng ta tưởng tượng,

Thiên Đế bình tĩnh nói, hắn chậm rãi đặt chén rượu xuống, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trần Lễ cũng lâm vào trong suy tư.

Biết được Võ đạo đại kiếp muốn buông xuống, lại chẳng biết lúc nào buông xuống, loại áp lực này là lớn nhất.

Bọn hắn đều có thể cảm nhận được Côn Luân giới cùng với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa như núi lửa sắp bộc phát, đè nén, một khi bùng nổ, mầm tai vạ khó có thể tưởng tượng.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Từ khi đi tìm Tuyên Đạo Thiên Tử, Khương Trường Sinh đã tiến vào trạng thái bế quan, mãi đến khi hắn cảm nhận được

trong Cổ Ngọc truyền đến khí tức gợn sóng, hắn mở mắt, lấy ra Cổ Ngọc, đồng thời bấm ngón tay tính thời gian.

Lần này bế quan vậy mà đi qua ba trăm sáu mươi năm, hắn lại cảm giác nhanh hơn mấy bế quan ở quá khứ.

- Xem ra cảnh giới càng cao, độ mẫn cảm về thời gian sẽ càng thấp, chung quy là cấp độ khác biệt.

Trong lòng Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn nghe được âm thanh của Mạc Vọng truyền ra từ trong Cổ Ngọc.

- Đạo Tổ, những người thừa kế của các Đại Đạo chúng ta có thể đã bị lực lượng không biết nào đó cảm nhiễm, chúng ta hỏi thăm qua tồn tại bất diệt trong Cực Cảnh, hắn lộ ra Thiên Cơ, nói cho chúng ta, đại kiếp đã buông xuống.

Ngữ khí Mạc Vọng hết sức ngưng trọng, Bạch Kỳ vừa lúc không ở trong điện, bằng không sẽ đến gần nghe ngóng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Tồn tại bất diệt là ai?

- Hắn tên Thiên Cơ huyền lão, sống rất lâu trong Cực Cảnh, là tồn tại cường đại có xuất hiện trước khi Võ đạo sinh ra, bất tử bất diệt, có thể nhìn trộm Thiên Cơ, hắn không có lập trường, chỉ cần có thể tìm tới hắn, đánh đổi khá nhiều thì sẽ đạt được Thiên Cơ.

Mạc Vọng giới thiệu, trong giọng nói tràn ngập kính trọng.

Thì ra là hắn.

Năm mươi hai thiên đạo giá trị hương hỏa, xác thực có khả năng không có lập trường, bởi vì hắn đủ mạnh, hắn không cần người khác, chỉ có người khác sẽ cầu hắn.

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Thiên Cơ huyền lão là tồn tại cường đại nhất trong Cực Cảnh sao? So với Thiên của Thần Võ giới thì như thế nào?

Mạc Vọng trả lời:

- Thiên Cơ huyền lão mạnh bao nhiêu, không người nào biết được, đến mức Thiên của Thần Võ giới thì càng thần bí, Thiên

tựa hồ ngăn cách với ba ngàn thiên địa, gần như không nhúng tay chuyện của Thần Võ giới, cũng không người biết được bọn hắn ở đâu.

Đối với Thiên của Thần Võ giới, hắn đã từng tò mò, kiêng kị qua, đáng tiếc, hắn chưa từng thấy qua Thiên.

Khương Trường Sinh nghe xong, càng thêm tò mò về những Thiên của Thần Võ giới, những tồn tại này đến cùng ở đâu, Thiên cường đại nhất lại mạnh bao nhiêu?

Hắn đột nhiên suy nghĩ đến huyễn cảnh trong tương lai trước đó nghe thấy, Thượng Cổ Thiên Đình phi thăng rời khỏi ba ngàn thiên địa, chẳng lẽ còn có một phương thiên địa bát ngát khác?

Thế không phải là, nếu như Thần Võ giới có thể phi thăng, Thần Võ giới sẽ không cần lo lắng Võ đạo đại kiếp.

- Đạo Tổ, đại kiếp quỷ dị, ngươi có quên cái gì hay không?

Mạc Vọng nói sang chuyện khác, ngữ khí tràn ngập sầu lo.

Khương Trường Sinh nói:

- Xác thực có, chẳng lẽ không chỉ một người là ta có?

- Không sai, người thừa kế của các Đại Đạo chúng ta đều cảm giác quên cái gì, nói cách khác, tồn tại một cỗ lực lượng chúng ta khó có thể tưởng tượng, cỗ lực lượng này đã bắt đầu xâm nhiễm chúng ta, chúng ta gặp một lần đi, cùng nhau thương lượng sách lược ứng đối Võ đạo đại kiếp.

Mạc Vọng trầm giọng nói, chuyện này đã làm khó bọn hắn mấy trăm năm, bọn hắn càng ngày càng lo lắng, thế là quyết định lần nữa tụ tập. Khương Trường Sinh suy nghĩ một lát liền đáp ứng.

Mạc Vọng cũng không có nhiều lời, rất nhanh cắt đứt liên hệ.

Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không tự mình tiến đến, mà sáng tạo ra một tôn phân thân, do phân thân mang theo Cổ Ngọc tiến đến.

Sau khi phân thân rời khỏi, Khương Trường Sinh cũng không có lập tức tu luyện, mà ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần

Tọa suy tư.

Hắn suy tư không phải chuyện Mạc Vọng nói quên, dù sao chuyện này là hắn làm, hắn suy tư chính là một cỗ lực lượng không biết mà quỷ dị khác, cỗ lực lượng này đã bao trùm Côn Luân giới.

- Để chúng sinh xao động, ngay cả đạo tâm của ta đều không thể bảo trì tuyệt đối bình tĩnh, cuối cùng là lực lượng như thế nào?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn phát hiện mình đánh giá thấp Võ đạo đại kiếp.

Có lẽ âm Dương Chi Thần chẳng qua là một khâu của Võ đạo đại kiếp, cũng không phải là chủ đạo của Võ đạo đại kiếp.

Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

Một trăm tám mươi lăm (185) thiên đạo giá trị hương hỏa, chính là hắn, những năm qua tăng thêm hai thiên đạo giá trị hương hỏa.

Cường giả thứ trong phạm vi đã biết là năm mươi hai (52) thiên đạo giá trị hương hỏa, đoán chừng chính là Thiên Cơ huyền lão.

Giá trị hương hỏa của cường giả thứ ba lại là ba mươi lăm (35) thiên đạo giá trị hương hỏa.

Hắn tính toán một thoáng giá trị hương hỏa của Bỉ Ngạn võ tổ, cũng không có tăng lên, còn về âm Dương Chỉ Thần thì không tính tới được. Điều này nói rõ lại có cường giả mới trở về!

Chương 1021 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)

Ba mươi lăm (35) thiên đạo giá trị hương hỏa sẽ là ai?

Là đến từ Đại Đạo thần bí không biết, hay là Thiên của Thần Võ giới?

Khương Trường Sinh cảm thấy chắc là Thiên của Thần Võ giới, sở dĩ xuất hiện cường giả như vậy, đoán chừng là vì võ đạo đại kiếp đã tới.

- Ngược lại tìm không thấy đầu nguồn Võ đạo đại kiếp, vẫn nên tiếp tục tu luyện, tóm lại, nỗ lực tu luyện sẽ không hại mình.

Khương Trường Sinh giãn lông mày, hắn đứng dậy, chuẩn bị luyện chế một nhóm đan dược, thuận tiện nghiên cứu Thái Thượng đan đạo.

Hiện nay, rút ra mấy năm thậm chí mấy chục năm luyện đan, ảnh hưởng không lớn đến việc hắn tu hành, lần trước độ kiếp đợi hơn hai nghìn năm, lần sau đột phá chỉ sợ sẽ chờ ít nhất năm ngàn năm.

Rất nhiều đan dược trong Thái Thượng đan đạo có lẽ có thể trợ giúp Thiên Đình, còn để hắn vượt qua lần thiên kiếp sau tốt hơn.

Khương Trường Sinh đi vào trước lò luyện đan, bắt đầu luyện đan.

Cứ như vậy, mấy năm trôi qua.

Ngày nào đó, Bạch Kỳ đi vào Tử Tiêu cung, vẻ mặt nàng đầy phấn khởi, nhìn thấy Khương Trường Sinh luyện đan, lúc này tiến tới.

- Chủ nhân, ta phát hiện một thiên tài có tiềm lực Thánh Nhân.

Bạch Kỳ nhanh chóng nói, mặt mũi tràn đầy vẻ mơ ước.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm đan lô, tùy ý đáp:

- Thánh Nhân cũng không phải ngươi bây giờ có thể nhìn ra được.

Bạch Kỳ ngồi xổm ở bên cạnh hắn, nói:

- Nhân gian có một người tên Hồng Lân, sáng lập Tiên Võ chi đạo, Tiên Võ chi đạo khác biệt Tiên Võ chi đạo của Quan Thông U, có thể dùng thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, tăng cường thân thể cùng hồn phách, luyện chế thân thể thành pháp bảo, con đường tu luyện này đưa tới ảnh hưởng cực lớn cho Tu Tiên giới, ta cung cấp cho hắn không ít phương pháp tu hành, tài nguyên, hắn đã là người của ta.

Nói xong lời cuối cùng, nàng rất đắc ý.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn nàng, nàng đều có thể thu phục một trong Tam Hoàng tương lai, không phải tên này sẽ trở thành thánh đó chứ?

Bạch Kỳ đi quá gần hắn, mặc dù có thể thấy nhân quả, nhưng biến số cũng rất lớn.

- Hồng Lân có thể thành Địa Hoàng, đến mức Thánh Nhân, tạm thời còn chưa đủ tư cách, công đức của hắn chỉ ở nhân tộc, Tiên Võ chi đạo cũng nhằm vào thân thể người, đối với chủng tộc khác mà nói, mong muốn tu luyện tiên võ chi đạo của hắn, vẫn phải nhịn đến thời điểm hoá hình, mà phương pháp tu hành chẳng qua là phương thức mạnh lên, còn chưa đủ để cải biến chúng sinh Côn Luân giới, trừ phi Tiên Võ chi đạo có thể vượt qua Tiên đạo.

Khương Trường Sinh lộ ra Thiên Cơ, Bạch Kỳ nghe xong, lập tức thất vọng. Tam Hoàng?

Nàng đã không nhìn trúng, nàng hiện tại chỉ muốn tìm ra Thánh Nhân, sau đó đạt được chí bảo do chủ nhân ban thưởng.

- Vượt qua Tiên đạo, làm sao có thể…

Bạch Kỳ thở dài nói, cả người nhất thời yểu xìu, thậm chí còn mượn cơ hội tựa ở trên người Khương Trường Sinh, sau đó bị đẩy lui ra ngoài, chật vật nằm sấp ngã trên mặt đất.

Nàng cũng không ủy khuất, lập tức đứng lên, một lần nữa đến gần, ra vẻ tội nghiệp mà hỏi:

- Chủ nhân, ngài có thể nói cho ta biết, Thánh Nhân nhanh nhất thì khi nào mới có thể xuất hiện hay không?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Tam Muội Chân Hỏa, nói:

- Có lẽ sau khi Võ đạo đại kiếp kết thúc sẽ xuất hiện.

- Võ đạo đại kiếp sẽ kéo dài bao lâu?

- Thật lâu, ngay cả ta đều không thể đánh giá.

- A?

Bạch Kỳ kêu rên, Khương Trường Sinh lại không để ý.

Hắn lấy ra một viên thuốc từ trong lò đan, đưa cho Bạch Kỳ, nói:

- Dùng nó, thử một chút hiệu quả.

Gặp nàng có chút kháng cự, Khương Trường Sinh cười nói:

- Nếu có thể giúp Đan đạo của ta đại thành, ban thưởng ngươi một chí bảo, cũng không phải không được.

Nghe vậy, Bạch Kỳ không nói hai lời, ném đan dược vào trong miệng, cũng không nhai một cái, trực tiếp nuốt xuống.

Nàng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên hoảng sợ cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy cổ của nàng bắt đầu hóa đá, lan tràn xuống bên dưới.

Khương Trường Sinh hài lòng cười một tiếng, xem ra Thạch Hóa đan đã được luyện thành.

Phía dưới bầu trời tối tăm, sông núi rừng cây như yêu ma quỷ quái tụ tập, gió lạnh âm lãnh tùy ý thổi mạnh.

Phong Dục hành tẩu ở trên vùng núi, tóc tai dơ dáy bẩn thỉu, khắp khuôn mặt đều là vết máu, áo bào càng rách nát, rõ ràng vừa đã trải qua một trận đại chiến.

Bước tiến của hắn càng ngày càng chậm, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng nặng. Đi trong chốc lát, hắn cuối cùng chịu không được, đứng ở trước một cây đại thụ, dựa vào thân cây nghỉ ngơi, hắn thậm chí không thể bảo trì tư thái tĩnh tọa.

- Có lẽ đây chính là điểm cuối cùng của ta.

Phong Dục nghĩ thầm, chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề trước nay chưa từng có, cỗ lực lượng quỷ dị trong cơ thể kia còn đang tàn phá, khiến cho hắn không thể vận công chữa thương, mà trong khoảng thời gian này, trong cơ thể cỗ lực lượng cơ duyên trợ hắn mạnh mẽ cũng đã biến mất, khiến cho hắn triệt để mất đi chỗ dựa.

Nhớ lại cả đời của mình, hắn có tiếc nuối, cũng không có không cam lòng.

Trước khi hắn đi, đệ đệ muội muội của hắn đã có thể dựa vào chính mình sống sót, hắn sở dĩ tự tiện xông vào vết nứt màu

đen không biết chính là vì để cho mình càng mạnh.

Bất quá hắn chủ yếu là bị một giọng nói thần bí mê hoặc, nói rằng bên trong khe hở màu đen có cơ duyên to lớn.

- Giọng nói kia đến cùng là của ai, chẳng lẽ là cơ duyên trong cơ thể ta, nhưng nếu là lời của ngươi, vì sao mất linh rồi?

Phong Dục đắng chát suy nghĩ, ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ.

Hắn không có chú ý tới, bầu trời tối tăm đang có một cơn gió đen buông xuống, bên trong hắc phong, mơ hồ có một bóng người vàng óng.

- Ngươi muốn sống sót không?

Một giọng nói quen thuộc mà xa lạ truyền đến, mới đầu, Phong Dục tưởng rằng mình nghe nhầm, mãi đến khi tiếng nói lặp lại một lần.

Hắn chật vật mở mắt, hắn nghĩ đây là giọng nói dẫn hắn đi vào vết nứt màu đen.

- Có thể sống người nào muốn chết.

Phong Dục hữu khí vô lực nói, hắn mong muốn ngẩng đầu, nhưng ngay cả chút khí lực này cũng không có.

- Thế thì trở thành nô binh của bản thần đi.

Chương 1022 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (2)

Khi lời này vừa dứt, một cơn gió đen từ trên trời giáng xuống, bao phủ Phong Dục, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

Khương Tiển và Lâm Hạo Thiên ngồi tĩnh tọa ở trước đống lửa, Khương Tiển nhìn bầu trời tối tăm, không nhìn thấy sao trời, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt.

Lâm Hạo Thiên thì nhìn chằm chằm tay phải của mình, lòng bàn tay rạn nứt, không có đổ máu, nhưng quanh quẩn lấy từng tia khói đen.

- Hạo Thiên, ngươi nói chúng ta còn có thể trở về không?

Khương Tiển đột nhiên hỏi, ngữ khí lộ ra vẻ sầu lo.

Lâm Hạo Thiên khẽ nói:

- Sợ cái gì, Đạo Tổ nói ta có mệnh cách đại khí vận, luôn có thể gặp dữ hóa lành, có ta ở đây, chúng ta tất nhiên có thể trở về.

Tay nắm chặt phải hắn, giấu vào trong tay áo.

Khương Tiến chú ý tới một màn này, hỏi:

- Thương thế tăng thêm sao?

Lâm Hạo Thiên cười nói:

- Này tính là gì, không chết được, nếu thật là ình huống nghiêm trọng, cùng lắm thì chặt tay.

Khương Tiển trợn trắng mắt, nhưng cảm xúc được thư giãn, vẻ mặt không còn quá nghiêm túc.

- Nơi này thật sự tà môn, vô biên vô hạn, cảm giác còn lớn hơn Côn Luân giới, lại không có nguồn nước, khắp nơi đều là ma vật nhìn không thấy cuối…

Lâm Hạo Thiên hùng hùng hổ hổ nói, nói không ngừng.

Khương Tiển bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, đứng dậy, Lâm Hạo Thiên đi theo nhìn lại, con mắt trừng lớn.

Bọn hắn đan ở phía trên một mảnh hoang nguyên, theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, phần cuối đường chân trời có bụi đất đang tung bay, dùng thị lực của bọn họ, liếc mắt đã nhìn thấy số lượng lớn binh sĩ người khoác hắc giáp phóng ngựa lao tới, trùng trùng điệp điệp, khí thế như lang như hổ.

Sắc mặt hai người trở nên ngưng trọng, vì sao lại có quân đội phàm nhân tồn tại ở chỗ như vậy?

Không thích hợp!

Dưới cái nhìn soi mói của hai người, trên người từng kỵ quân giáp đen phương xa phát ra huyết khí, cấp tốc ngưng tụ thành một đầu lâu to lớn mà kinh dị, xương phía dưới lông mày thiêu đốt hai ngọn lửa màu xanh lam, đang theo dõi hai người Khương Tiển.

Khương Tiển lập tức xuất ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Lâm Hạo Thiên thì nâng lên tay trái, từng thanh từng thanh phi

kiếm bay ra từ trong tay áo, vờn quanh quanh thân, phát ra tiếng rít chói tai.

- Nãi nãi, liều mạng với bọn hắn, thật sự là âm hồn bất tán.

Lâm Hạo Thiên thấp giọng mắng một tiếng, hắn trước tiên vọt lên, tay trái bấm pháp quyết, phi kiếm quanh thân phóng lên tận trời, cấp tốc biến lớn, phân tán ra từng đạo kiếm ảnh, trong chớp mắt, xếp thành một kiếm trận, kiếm ảnh khuếch tán, bao trùm phương viên trăm vạn dặm.

Khương Tiển thì phóng tới dọc theo mặt đất, một bước ngàn trượng, nhanh như tật lôi, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bộc phát ra tia sáng lạnh lẽo như một dải lụa quét ngang đại địa.

- Ngoại tộc tự tiện xông vào Thông U hải, các ngươi phải chết!

Một giọng nói đầy lạnh lùng vang vọng ở giữa đất trời, dẫn tới từng tiếng sấm sét.

Khi một đạo kinh lôi hạ xuống, đại chiến bùng nổ, đất động trời rung, giống như thiên địa sắp sụp đổ.

Từ sau khi Thiên Cảnh Tuyên Đạo Thiên Tử nhận được Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, Thiên Cảnh bộc phát khí thế như chẻ tre, không ngừng công thành chiếm đất, tốc độ cương thổ khuếch trương vượt xa lúc trước.

Tuyên Đạo Thiên Tử viết Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận thành bí tịch, tuyên bố, phàm là người có thể trợ giúp Thiên Cảnh chung kết Phong Thần đại chiến, đều có thể đạt được một phần của Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, lời này vừa ra, Tu Tiên giới điên cuồng, rất nhiều Kiếm Tu, người tu hành trận pháp đều bị hấp dẫn, đi Thiên Cảnh.

Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận cường thế cũng để các phương vận triều cảm nhận được áp lực, thậm chí có vận triều bắt đầu kết minh đối kháng Thiên Cảnh, nhưng căn bản không ngăn cản được Thiên Cảnh.

Từ khi Tuyên Đạo Thiên Tử thu hoạch được Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, chỉ trong vòng năm trăm năm, Thiên Cảnh đã chiếm một nửa cương thổ nhân tộc, bởi vì địa vực bành trướng, dẫn đến truyền tống, bay lượn, tình báo, truyền tin đủ

các phương diện bàng môn của Tiên đạo nghênh đón sự phát triển nhanh chóng.

Thiên Hoàng.

Cái danh này dần dần rơi vào trên đầu Tuyên Đạo Thiên Tử, ngay cả các tiên thần trong Thiên Đình cũng nghĩ như vậy, chỉ cần nhất thống nhân tộc, chắc chắn trở thành vị Nhân Hoàng đầu tiên của Côn Luân giới.

Ngay thời điểm hồng trần nhân gian phun trào, các tiên thần trên trời cũng không có nhàn nhã, Vũ tộc lần nữa xâm chiếm, hai bên triển khai chém giết đầy gian khổ, không khí hiếu chiến vô hình cũng bao phủ các phương trên chiến trường trong Vạn Giới môn.

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế ngồi trên đế ý, vẻ mặt đầy âm trầm.

Các Thiên Tướng đang hồi báo chiến tổn khi giao chiến cùng Vũ tộc, bầu không khí trong điện mười phần trầm trọng.

Sau khi Đế Xương hồi báo xong, mở miệng nói:

- Bệ hạ, dù cho Vong Trần đại tiên, Lữ Thần Châu cũng đánh không lại thiên kiêu của Vũ tộc, đến lúc thỉnh Đạo Tổ ra tay rồi.

Ý kiến của hắn được tiên thần khác tán thành, dồn dập phụ họa.

- Nghe nói thiên kiêu Vũ tộc kia sắp đạt tới mức độ Vạn Cổ Cự Đầu, Thiên Đình xác thực không làm gì được hắn.

- Chúng ta cũng không phải tùy tiện quấy rầy Đạo Tổ, nhưng tình huống rất khẩn cấp.

- Đã có ba vị Chính thần bị giết, thiên binh ngã xuống càng hơn ngàn, đây là dưới tình huống cố ý tránh né.

- Tên giặc kia rõ ràng đang đi săn tiên thần, ngay cả hắn ở đâu mà chúng ta đều không rõ ràng.

- Lại không thỉnh Đạo Tổ ra tay, Thiên Đình nguy hiểm.

Các tiên thần hấp tấp đã chứng minh thiên kiêu Vũ tộc rất mạnh mẽ, mang cho bọn hắn áp lực quả lớn để bọn hắn không thể bảo trì sự trấn định, thong dong mà tiên thần nên có.

Thiên Đế thở dài một hơi, nói:

- Trẫm hiểu rõ, trầm hôm nay sẽ đi bái phỏng Đạo Tổ, thỉnh lão nhân gia ông ta ra tay.

Vừa dứt lời, các tiên thần kinh hỉ.

- Không cần đi mời.

Một tiếng cười truyền đến, chỉ thấy Bạch Kỳ lắc lắc dáng người thướt tha đi vào trong Lăng Tiêu bảo điện, ánh mắt của hết thảy tiên thần rơi ở trên người nàng.

Bạch Kỳ nhìn về phía Thiên Đế, cười nói:

- Đạo Tổ đã biết việc này, biết được Thiên Đình đã tận lực, rất nhanh, Vũ tộc sẽ tan biến.

Chương 1023 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (1)

Vũ tộc sẽ tan biến!

Khẩu khí thật lớn.

Các tiên thần Thiên Đình cũng không có nghi vấn, tất cả đều lâm vào trong vui mừng to lớn, trước khi giao chiến cùng Vũ tộc, bọn hắn còn tràn đầy lòng tin, nhưng quyết chiến hơn ngàn năm, bọn hắn mới biết được Vũ tộc có nội tình khủng bố đến mức nào, tuyệt không phải Thiên Đình có thể so.

Bất quá Vũ tộc mạnh hơn, chỉ cần Đạo Tổ ra tay, Vũ tộc tất sẽ bị hủy diệt.

Trong lòng các tín đồ, Đạo Tổ là vô địch, mà trong mắt chúng sinh ba ngàn thiên địa, Đạo Tổ cũng là tồn tại có thể tranh phong cùng Bỉ Ngạn võ tổ.

Thiên Đế lộ ra nụ cười, mây đen bao phủ trong lòng hắn trước đó lập tức tiêu tan không còn, nhưng hắn vẫn không kềm chế được tò mò, hỏi:

- Đạo Tổ nguyện ra tay, chẳng lẽ có quan hệ với đại kiếp?

Các tiên thần lần nữa tập trung ánh mắt vào trên người Bạch Kỳ, Đạo Tổ trong ngày thường vội vàng tu luyện, thật lâu chưa từng hỏi đến chuyện của Thiên Đình, bây giờ ra tay, thật chỉ quan tâm đến an nguy của Thiên Đình?

Bạch Kỳ giả khục một tiếng, bắt chước ngữ khí của Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ nói với ta như vậy, Vũ tộc lại có cường giả như thế, ta muốn gặp mặt.

Cường giả như thế?

Nhóm tiên thần động dung, chẳng lẽ Vũ tộc còn có lực lượng mà bọn hắn chưa từng thấy qua?

Bọn hắn đối mặt thiên kiêu của Vũ tộc chẳng qua gần đến Vạn Cổ Cự Đầu, Vạn Cổ Cự Đầu cũng không thể so với Đạo Tổ.

Bạch Kỳ quay người rời khỏi, trước khi đi quăng một ánh mắt cho Cơ Võ Quân và Ngọc Nghiên Dật, hai nữ hiểu ý.

Thiên Đế rất nhanh đã ra lệnh tản hội, các tiên thần tốp năm tốp ba rời khỏi, đều đang bàn luận chuyện Đạo Tổ muốn xuất thủ.

Một bên khác.

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Khương Trường Sinh vẫn ngồi ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, khoảng cách để Bạch Kỳ nếm thử Thạch Hóa đan đã qua hơn hai trăm năm, hắn ban đầu đang bế quan, kết quả bị một tia khí tức bừng tỉnh.

Có người đang nhìn trộm Vạn Giới môn.

Hắn dùng hương hỏa diễn toán qua, giá trị hương hỏa đối phương của có chín thiên đạo giá trị hương hỏa.

Cánh cửa Khai Quang Thánh Võ Ngũ Cực cảnh chính là năm thiên đạo giá trị hương hỏa, tên này cũng có thể đi đến độ cao của Thiên của Thần Võ giới, hắn mới đầu tưởng rằng là Thiên tới, kết quả dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, phát hiện đến từ Vũ tộc.

Vũ tộc lại có cường giả như thế, khiến cho Khương Trường Sinh có chút kinh ngạc.

Vũ tộc giao chiến cùng Thiên Đình nhiều năm, Vũ tộc đã được đến rất nhiều công pháp tu tiên, đoán chừng phát hiện không thể tu tiên, cho nên mới chuẩn bị bắt đầu tấn công Côn Luân giới.

Có được thực lực gần Thiên, trách không được Vũ tộc dám càn rỡ.

Đáng tiếc, cho dù khi Khương Trường Sinh còn chưa đột phá, chín thiên đạo giá trị hương hỏa cũng không đủ để hắn đánh.

Khương Trường Sinh bây giờ đangsuy nghĩ xử trí Vũ tộc như thế nào.

Là giết vị mạnh nhất kia cảnh cáo một phen, hay nhằm vào toàn tộc?

Hắn rất yêu thương chúng sinh Côn Luân giới, không có nghĩa hắn nhân từ nương tay, hắn sẽ rất ác khi đối mặt với địch nhân.

Dùng thân phận của Vũ tộc, Khương Trường Sinh chém đi cường giả đứng đầu, lại cho bọn hắn một con đường sống, Vũ tộc sẽ cảm kích?

Khương Trường Sinh cảm thấy sẽ không, Vũ tộc sẽ chỉ trù bị cho ngày sau báo thù.

Cục đá mài đao Vũ tộc này đã dùng đủ lâu, cũng nên vứt bỏ.

- Trường Sinh ca ca, ta có cảm ngộ mới về mệnh số, cũng chính là quy tắc của vận mệnh, ta đã tiến hành câu thông với tương lai của mình.

Giọng nói Mộ Linh Lạc truyền đến, nói Trường Sinh nghe được lời này quay đầu nhìn lại.

Tương lại?

Khương Trường Sinh hết sức mẫn cảm về hai chữ này, hắn vẫy vẫy tay, Mộ Linh Lạc lúc này đi tới, ngồi bên cạnh hắn.

Mộ Linh Lạc nắm tay hắn, nói:

- Ta của tương lai tiết lộ rằng lần đại kiếp này còn tàn khốc hơn cả trong dự đoán của ta, ta sẽ mất đi một vài người mình để ý.

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Vì sao nàng ta nói như vậy, là hi vọng nàng cải biến vận mệnh?

Mộ Linh Lạc lắc đầu, nói:

- Vận mệnh không thể cải biên, nàng chẳng qua trao đổi với ta, nàng nói chờ ta trải qua đại kiếp liền sẽ có sự hiểu biết hoàn toàn mới về vận mệnh, thậm chí chính thức đi vào đạo.

Vận mệnh không có khả năng cải biến?

Khương Trường Sinh lại không tin, hắn hỏi:

- Tương lai nàng có nói gì về ta không?

- Ngược lại không có, nàng tựa hồ hết sức kiêng kị.

Mộ Linh Lạc cau mày nói, chuyện này để cho nàng rất mẫn cảm, nàng thậm chí hoài nghi người mình sẽ mất đi là Khương Trường Sinh.

Suy nghĩ đến khả năng này, nàng hết sức hoảng, cho nên nàng mới báo việc này cho Khương Trường Sinh, hi vọng hắn có thể càng cẩn thận đối mặt Võ đạo đại kiếp.

- Phải không?

Khương Trường Sinh như có điều suy nghĩ.

Hai người lâm vào trong yên lặng, Mộ Linh Lạc nhẹ nhàng tựa ở trên đầu vai của hắn, Khương Trường Sinh có thể nghe thấy tiếng lòng của nàng.

- Chớ có lo lắng tương lai, ta vĩnh viễn không sẽ rời khỏi nàng, mặc kệ là phương thức nào.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng an ủi, ngữ khí bình tĩnh.

Hắn không tin số mệnh, dù cho trước đó trải qua huyễn cảnh trong tương lai, hắn cũng giữ lại sự nghi ngờ.

Nếu như hết thảy đều đã được định sẵn, cái gọi là số mệnh an bài, dù thay đổi như thế nào, đều không cải biến được kết cục, tất cả những thứ này có ý nghĩa là gì, vì sao chúng sinh lại có đạo riêng của mình?

Có lẽ, thật sự có vận mệnh, nhưng theo Khương Trường Sinh, cái gọi là vận mệnh chẳng qua là tồn tại cường đại chưởng khống tồn tại nhỏ yếu, cường đại tồn tại có thể là người, cũng có thể không phải người, bản thân vận mệnh đã là biểu hiện của một loại lực lượng.

Mộ Linh Lạc ngẩng đầu hỏi:

- Có thể ta nhìn thấy cũng không phải tương lai của mình hay không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ai có thể nói đúng được, ngược lại chúng ta không coi nhẹ đại kiếp là được…

- Đúng.

Mộ Linh Lạc gật đầu, cảm thấy có lý.

Khương Trường Sinh đứng dậy, nói:

- Vừa hay, ta muốn đi làm một chuyện, nàng có muốn đi cùng một chỗ?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Chuyện gì?

Chương 1024 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (2)

- Những chuyện trước kia khiến nàng tò mò.

Nghe nói như thế, Mộ Linh Lạc càng thêm tò mò, nàng cũng nghe hiểu ý hắn.

Khương Trường Sinh vung tay áo, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mang theo hai người bọn họ cùng nhau tan biến.

Bên dưới tinh không, mỏm núi như rừng trúc, nham thạch cứng rắn, liếc nhìn lại, không nhìn thấy màu xanh lá trên một mảnh quần phong này.

Trên đỉnh một ngọn núi có một thân ảnh đang ngồi, người hắn mặc áo bào đen, tóc dài hơi bạc xỏa dưới mũ, tay trái của hắn đặt ở trên lòng bàn tay của tay phải, song chưởng hiện lên trạng thái góc vuông.

Hắn tới từ Vũ tộc, tên Vũ Cầu Thiên.

Hắn đột nhiên mở mắt, chau mày, nói một mình:

- Vạn Giới môn đến cùng có lai lịch ra sao, không ngờ lại hoàn toàn không cách nào tước đoạt, pháp bảo của Tiên đạo đều có lực lượng bảo hộ bản thân như thế?

- Trách không được bọn hắn nghiên cứu ngàn năm, cũng không có nghiên cứu thành công, hạn chế như thế, Đạo Tổ thật muốn phát dương Tiên đạo?

- Chẳng lẽ, hắn muốn hấp dẫn sinh linh gia nhập Côn Luân giới? Hừ, nếu như thế, ta coi thường hắn hơn, cách cục chỉ đến như thế.

Ngữ khí của hắn để lộ ra khinh thường, hắn thấy, nếu người thừa kế của các Đại Đạo chỉ đặt cực hạn của bản thân ở một phương thiên địa, vậy phương Đại Đạo này đi không xa.

- Thế, lén lút như ngươi là cách cục lớn hả?

Một giọng nói từ trên trời truyền đến, Vũ Cầu Thiên cả kinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trống rỗng xuất hiện ở trên không trung, hào quang bảy màu cùng Chí Dương thần

quang che đậy khuôn mặt Khương Trường Sinh và Mộ Linh Lạc, nhưng dáng người của bọn họ lại lộ ra.

Vũ Cầu Thiên âm thầm kinh hãi, hắn không ngờ lại không có chút nào phát giác khí tức của đối phương.

Đạo Tổ!

Nhưng thế nào lại có hai người, một nam một nữ?

Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, chẳng lẽ còn có thân nữ nhi?

Vũ Cầu Thiên lúc này đứng dậy, ngước nhìn Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hỏi:

- Tiên đạo Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, nói:

- Ngươi có từng nghĩ tới một ngày Vũ tộc sẽ nghênh đón hủy diệt?

Vũ Cầu Thiên nhíu mày, sát ý bùng phát, không thể khắc chế, theo trong mắt phát ra từ trong ánh mắt của hắn, ngưng thành thực chất.

Khương Trường Sinh không tiếp tục để ý Vũ Cầu Thiên, nói khẽ:

- Bước chân vào Vận Mệnh Chi Đạo, dễ dàng mê thất, bởi vì nàng không thể nào hiểu được vận mệnh, sẽ sinh ra cảm giác bản thân hết sức nhỏ bé, vận mệnh như thế, nhân quả cũng như thế, thậm chí có thể nói, ba ngàn Đại Đạo đều như thế, nàng vĩnh viễn không được e ngại vận mệnh, mà muốn nắm giữ vận mệnh.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc tự hỏi.

- Hừ! Đạo Tổ, ngươi không khỏi quá coi thường ta, ngươi nghĩ ta là ai?

Vũ Cầu Thiên lạnh giọng quát, một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ, quần phong phía dưới trong nháy mắt hóa thành bột mịn, dẫn đến lấy phương thiên địa này cũng hóa thành tro bụi theo.

Không có tiếng vang đinh tai nhức óc, thiên địa trong nháy mắt tan biến, Mộ Linh Lạc nhìn thấy không khỏi rung động.

Đây là lực lượng gì?

Có Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cùng Hồng Mông Thần Nguyên Khí đón đỡ, Mộ Linh Lạc không cảm giác được khí thế của Vũ Cầu Thiên, nhưng đối phương chỉ bộc phát khí thế đã để thiên địa lớn như vậy không còn sót lại chút gì, vẫn hết sức rung động.

Nàng một mực ở trong Côn Luân giới còn chưa thấy qua lực phá hoại dạng này.

- Muốn hủy diệt Vũ tộc ta, Đạo Tổ, ngươi căn bản không rõ ràng Vũ tộc mạnh mẽ ra sao, có lẽ ngươi có thể làm chúa tể phong vân trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng không phải đỉnh điểm.

Vũ Cầu Thiên lạnh lùng nói, hắn nâng tay phải lên, cách không hướng đến Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa phía trên.

- Cảm thụ một chút thần lực tới gần Thiên đi.

Vũ Cầu Thiên vừa dứt lời, toàn bộ tinh không lâm vào trong ánh bạc sáng chói, từng đầu hào quang màu sắc khác nhau được ngưng tụ ra, từ bốn phương tám hướng bao vây Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Thiên là cái gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Vạn Cổ Cự Đầu là Khai Quang Thánh Võ cảnh, đây là lực lượng áp đảo phía trên Nguyên Đạo Võ Tôn, Thông Diễn Sáng Tạo Võ, mà Thiên thì áp đảo Khai Quang Thánh Võ cảnh, hắn chính là người nổi bật trong Khai Quang Thánh Võ cảnh, cho nên hắn tự xưng là tới gần Thiên.

Mộ Linh Lạc mở rộng tầm mắt, nàng cũng không hoảng hốt, bởi vì nàng tin tưởng Khương Trường Sinh càng mạnh hơn.

Nghe được Khương Trường Sinh không coi ai ra gì giới thiệu cảnh giới cho nữ tử bên cạnh, Vũ Cầu Thiên cảm nhận được nhục nhã cực lớn, nhưng trong đáy lòng hiện ra lo lắng nồng đậm.

Đối phương hoàn toàn không để hắn vào mắt, chẳng lẽ đối phương đã đi đến cảnh giới của Thiên?

Không có khả năng.

Nếu như là Thiên, vì sao còn lưu lại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa?

Ánh mắt Vũ Cầu Thiên run lên, tay phải xoay chuyển, thuận thế nắm chặt lại, trong tinh không ánh bạc có vô số quang hồng như từng đầu cây roi quất tới Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Khương Trường Sinh dùng tốc độ nhanh hơn đưa tay, cũng đưa tay phải ra, cách không túm một cái, tinh không ánh bạc đột nhiên tan biến.

Vũ Cầu Thiên chỉ cảm thấy Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa dùng tốc độ mà hắn không thể nào hiểu được biến lớn, hắn rơi vào trong lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, hắn giống như sâu kiến trên mặt đất đang nhìn lên thần linh trong thiên ngoại, ánh sáng chói lóa che đậy hình dáng Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc đang nhìn xuống hắn, mang cho hắn cảm giác áp bách trước nay chưa có.

Thần thông!

Chưởng Trung Càn Khôn.

Thực lực sai biệt quá xa, dẫn đến Khương Trường Sinh tùy tiện thi triển thần thông đã làm cho đối phương không có chút lực lượng chống đỡ.

Chiêu thần thông của hắn để Vũ Cầu Thiên lâm vào trong tuyệt vọng vô tận.

- Đây là lực lượng gì, hắn là Thiên! Hắn tuyệt đối là Thiên.

Vũ Cầu Thiên trừng to mắt, trong lòng đang điên cuồng rống giận.

Hắn cố gắng chống cự, nhưng có một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đè ép hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, hắn bỗng nhiên nhìn thấy cái trán Đạo Tổ xuất hiện một con mắt dọc màu vàng óng, hắn

nhanh chóng lâm vào trong hoảng hốt.

Chương 1025 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (1)

Khương Trường Sinh nhìn xuống Vũ Cầu Thiên trong tay, Đại Đạo Chi Nhãn thi triển thần thông Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục đã để Vũ Cầu Thiên trầm luân.

Nhìn bị Vũ Cầu Thiên thu nhỏ, Mộ Linh Lạc cũng không kinh ngạc, Chưởng Trung Càn Khôn đã là thần thông mang tính tiêu chí của Khương Trường Sinh, lưu truyền rộng rãi trong Thần Du đại thiên địa, nàng chẳng qua tò mò vì sao Vũ Cầu Thiên lâm vào trong ngốc trệ, mà trên mặt còn không tự chủ được lộ ra chế nhạo.

Vị này thật chính là tồn tại gần với Thiên?

Nàng càng thêm tò mò về tu vi Khương Trường Sinh, nếu như tồn tại tới gần Thiên đều bị hắn tuỳ tiện đùa bỡn trong lòng bàn tay, Bỉ Ngạn võ tổ thật sự là đối thủ của hắn?

Thực lực giữa Khương Trường Sinh và Vũ Cầu Thiên cách nhau quá xa, chỉ là một chiêu Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục cũng đủ để để Vũ Cầu Thiên sụp đổ, hiện tại hắn bắt đầu tìm tòi trí nhớ của Vũ Cầu Thiên, tìm kiếm vị trí của Vũ tộc.

Dùng tu vi hắn bây giờ, cũng không có hao phí quá nhiều thời gian.

Hắn lấy ra Tử Kim Hồ Lô, thu Vũ Cầu Thiên vào trong hồ lô, sau đó mang theo Mộ Linh Lạc trở lại Tử Tiêu cung.

- Cái gọi vận mệnh bất quá chỉ là trói buộc của cường giả dành cho kẻ yếu, đối với người Vũ tộc mà nói, vị tồn tại tới gần với Thiên này không phải chính là người chế định vận mệnh sao?

Khương Trường Sinh nói cho Mộ Linh Lạc nghe, thần sắc bình tĩnh, giống như trấn áp Vũ Cầu Thiên cũng không phải việc quá lớn.

Mộ Linh Lạc lâm vào suy tư, nàng mặc dù bước vào Vận Mệnh Chi Đạo, lại không tính được mệnh số của Vũ Cầu Thiên, bản thân cái này đã nghiệm chứng lời giải thích của

Khương Trường Sinh, mặc dù có thể tìm hiểu Vận Mệnh Chi Đạo, cũng không cách nào đi tính mệnh số của người mạnh hơn mình.

Cái gọi là mệnh số, vẫn như cũ chạy không khỏi phân chia mạnh yếu. Nàng đứng dậy, đi vào bồ đoàn của mình ở một bên, ngồi xuống tĩnh toạ, Khương Trường Sinh thì phân ra một phân thân, phân thân tan biến trong điện.

Sau đó, phân thân muốn đi đối phó Vũ tộc, thu thập ván cờ đã kéo dài thật lâu này.

Phân thân trực tiếp nhảy vào trong Cực Cảnh, nhanh chóng xuyên qua.

[Tuyên Đạo năm hai ngàn ba trăm sáu mươi hai (2,362) năm, Vũ Cầu Thiên muốn xâm lân Côn Luân giới, chiếm lấy Tiên đạo, bị ngươi kịp thời phát hiện, ngươi thành công sinh tồn sau khi chịu công kích của hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, thần thông - Phá Đạo Tuyệt Phong]

Khóe miệng Khương Trường Sinh nhếch lên, bắt đầu chờ mong Vũ tộc lại sẽ mang đến sinh tồn ban thưởng như thế nào, trong Vũ tộc có thể còn cất giấu một vị tồn tại mười một thiên đạo giá trị hương hỏa.

Đã giao việc này cho phân thân, hắn trực tiếp truyền thừa trí nhớ Phá Đạo Tuyệt Phong.

Phá Đạo Tuyệt Phong, ẩn chứa lực lượng Hủy Diệt, có thể phá hỏng lực lượng quy tắc trong phạm vi nhất định, không giống với Đại Càn Tru Đạo Chỉ, Thiên Địa Câu Diệt là hủy diệt hết thảy, thần thông này càng nhiều ở chỗ đánh vỡ lĩnh vực, trận pháp các loại tác dụng, thậm chí có thể dùng trong trận pháp của mình để tàn phá kẻ địch.

Thiên địa Vũ tộc, nơi này là một vị diện nhỏ độc lập phía trên ba ngàn thiên địa, có được hơn ngàn tiểu thiên địa lớn nhỏ, như là vũ trụ độc lập, thiên địa của chủ tộc Vũ tộc là lớn nhất, ở vào trong vũ trụ.

Vũ tộc cực kỳ phong bế, người ngoài không được tự ý đi vào, ngay cả Thần Võ giới không có lý do chính đáng cũng vào

không được, mà Vũ tộc tự mình nuôi dưỡng rất nhiều chủng tộc, trong đó phàm phu Nhân tộc nhiều vô số kể, chuyên môn gieo trồng, khai thác thiên tài địa bảo cho bọn họ.

Trong một đại điện bát ngát, bầu trời phản chiếu Cực Cảnh, tinh vân xinh đẹp như tranh, khiến cho người mê thất.

Trên đài cao phía trước, ba lão giả sánh đôi tĩnh toạ, cách xa nhau mười trượng.

Lão giả áo bào đỏ ở giữa đột nhiên mở mắt, mở miệng nói:

- Vũ Cầu Thiên xảy ra chuyện.

Hai vị lão giả khác mở mắt ra kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Nhanh như vậy? Hắn mới đi tới Côn Luân giới bao lâu?

- Hắn bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào cảnh giới Thiên, làm sao có thể xảy ra chuyện? Đạo Tổ cường đại như vậy? Nếu như Đạo Tổ là Thiên, vì sao Côn Luân giới nhỏ yếu như vậy?

Vũ tộc sở dĩ đấu nhiều năm với Thiên Đình như, một mực không có điều động Khai Quang Thánh Võ cảnh, cũng bởi vì đoán không ra Đạo Tổ cụ thể mạnh bao nhiêu, bọn hắn chỉ có thể sưu tập tình báo trong chiến đấu.

Đã nhiều năm trôi qua, bọn hắn phát hiện Thiên Đình rất yếu, tồn tại có thể chống lại với tinh anh Vũ tộc chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí có thể nói, Thiên Đình cách kém vạn cổ cường tộc rất xa, chớ nói chi so với Vũ tộc.

Thừa dịp Tu Tiên giả Thiên Đình bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn cùng võ giả Thần Võ giới, mà Vũ Cầu Thiên lại trở về, bọn hắn vừa hay chuẩn bị chân chính xâm lấn.

Chẳng qua không ngờ.

Vũ Cầu Thiên để bọn hắn tràn ngập lòng tin cùng mong đợi nhanh như vậy đã xảy ra chuyện.

Lão giả áo bào đỏ cau mày nói:

- Nếu như Vũ Cầu Thiên thật sự bởi vì Đạo Tổ mà xảy ra chuyện, thực lực Đạo Tổ kia vượt xa chúng ta dự đoán, tốc độ

phát triển của hắn quá nhanh, vạn năm bình thường đối với võ giả cảnh giới cao mà nói, căn bản không coi là gì, nhưng tựa hồ mỗi lần Đạo Tổ xuất hiện đều tưởng như hai người, hoặc làm Vạn Tướng chi thân trong truyền thuyết là thật, hoặc là tốc độ phát triển của hắn cực kỳ kinh người.

Nghe lời này để các lão giả khác nhíu mày chặt hơn.

Lão giả áo đen ngồi ở bên trái lão giả áo bào đỏ mở miệng nói:

- Vũ Cầu Thiên tác chiến thất bại, chúng ta đến chuẩn bị nghênh đón Đạo Tổ trả thù, việc này nhất định phải bảo hắn biết.

Lão giả áo bào đỏ gật đầu, chẳng qua là giữa mi tâm vẫn hiện rõ vẻ sầu lo, đuổi đi không tiêu tan.

Lão giả áo vàng ngồi bên phải thấp giọng mắng:

- Đạo Tổ này thật không biết từ chỗ nào xuất hiện, dù cho người Thiên Đình hiểu rõ về hắn cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, căn bản không rõ ràng hắn mạnh cỡ nào, sẽ không phải hắn có thể so với Bỉ Ngạn võ tổ như lời đồn đó chứ? Nếu như như thế, vì sao hắn muốn trợ giúp Võ Tổ, lại vì sao Tiên đạo muốn trốn ở Hư Không Vô Tận? Căn bản không hợp lý!

Bọn hắn chưa bao giờ từng gặp phải nhân vật như vậy, danh chấn ba ngàn thiên địa, nhưng lại không cách nào sưu tập tình báo về hắn.

Chương 1026 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (2)

Đạo Tổ trước đó biểu hiện đối phó Đại Kiếp Tà Số rất mạnh, nhưng cũng không có đi đến biểu hiện của cảnh giới Thiên, bọn hắn có nhân mạch ở Thần Võ giới, địa vị còn cực cao, bọn họ cũng đều biết Đại Kiếp Tà Số sở dĩ thối lui, là Bỉ Ngạn võ tổ đánh lui âm Dương Chi Thần, Đạo Tổ chẳng qua là ở bề ngoài ngăn cản lực lượng của âm Dương Chi Thần, dưới loại nhận biết này, ý nghĩ bọn họ khác biệt với chúng sinh, nhận định Đạo Tổ không bằng Võ Tổ.

Mà Đạo Tổ dựa vào cái gì so được Võ Tổ?

Võ Tổ sống bao nhiêu năm?

Đạo Tổ mới xuất hiện bao lâu, cường giả từ xưa đến nay, bọn hắn đều hiểu một chút, duy chỉ có Đạo Tổ, hoành không xuất thế, giống như xuất hiện từ thời không khác.

Chúng sinh Côn Luân giới, bao gồm cả tiên thần Thiên Đình hiểu về Đạo Tổ cũng chỉ ở mặt ngoài, chỉ biết là truyền thuyết của Đạo Tổ, căn bản không rõ ràng Đạo Tổ là gì cảnh giới, bọn hắn thậm chí không rõ ràng Vạn Cổ Cự Đầu đến cùng là cảnh giới gì.

Trên đời này tựa hồ không có người biết được Đạo Tổ mạnh cỡ nào.

- Có lẽ đúng như đại ca nói, Đạo Tổ rất nhiều sự không hợp lý, bởi vì thiên tư của hắn, nếu như hắn có tốc độ mạnh lên phá vỡ chúng ta nhận biết, hết thảy mọi nghi ngờ đều được lý giải, lúc trước Thần Võ giới tiến hành cuộc chiến võ giới, Đạo Tổ rất nhỏ yếu, giống như phàm nhân, lúc Thần Võ giới tiến hành tiêu diệt toàn bộ thiên địa trong đó có thiên địa của Đạo Tổ, Đạo Tổ mặc dù thắng, cũng không dám chống lại Thần Võ giới, không thể không mang theo Côn Luân giới đi vào Hư Không Vô Tận.

Hắc y lão giả càng nói, vẻ mặt càng phức tạp, trong giọng nói thậm chí cất giấu một tia sợ hãi.

Dựa theo tình báo bọn hắn hiểu biết, thời gian Đạo Tổ xuất hiện vẫn chưa tới năm ngàn năm, chuẩn xác mà nói, thời điểm Thần Võ giới lần đầu tiên nhằm vào Đạo Tổ không đến bốn ngàn năm.

Bốn ngàn năm, từ khi bị Thần Võ giới dọa đến chạy trốn vào Hư Không Vô Tận, đến chống lại cùng Võ Tổ.

Ba vị lão giả đều nghĩ như vậy, lâm vào trong yên lặng.

- Nhất định phải báo việc này cho Võ Tổ, ta bây giờ hoài nghi võ đạo đại kiếp cũng không phải âm Dương Chi Thần, mà là Đạo Tổ, tốc độ hắn phát triển quá nhanh, không đến mười vạn năm, không, thậm chí vạn năm cũng đủ để quét ngang bất kỳ tồn tại nào của Võ đạo.

Lão giả áo bào đỏ trầm giọng nói, sau đó đứng dậy.

Lão giả áo đen cùng lão giả áo vàng cũng giống như thế, sau một phen thương thảo, bọn hắn càng hoảng sợ Đạo Tổ tới cực điểm.

- Thiên chân chính của Vũ tộc còn không ra?

Một giọng nói thanh đạm mạc bỗng nhiên vang lên, ba vị lão giả nghe xong, lập tức tan biên trong đại điện.

Một bên khác.

Trong vũ trụ sao trời, Khương Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên thiên địa Vũ tộc, tuy là phân thân, nhưng cũng hiển hóa ra tia sáng chói lóa, làm cho không người nào có thể nhìn trộm được hình dáng hắn.

Phân thân chỉ có một nửa pháp lực của bản tôn, nhưng bản tôn đã đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng mười ba, mặc dù chỉ là một nửa pháp lực, cũng đủ để một tay trấn áp Vũ tộc, thậm chí ngay cả Thần Võ giới hiện tại.

Thần niệm của Khương Trường Sinh đã bao trùm toàn bộ vị diện vũ trụ Vũ tộc, tránh cho có người thừa cơ chạy trốn.

- Ngươi là ai?

Một giọng nói lạnh như băng truyền đên, trong lời nói tràn ngập kiêng kị.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn tới, khu vực tinh không hắc ám đang vặn vẹo, một thân ảnh chậm rãi đi ra.

- Ừm? Đây là lực lượng của Thiên, dẫn động toàn bộ lực lượng quy tắc của vũ trụ…..

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, vô luận hệ thống tu hành nào, bất kỳ cảnh giới gì đều có lực lượng đặc thù biểu hiện, hắn mặc dù có thể so với Thượng Phúc Thiên, nhưng vẫn cảm thấy rất hứng thú đối cảnh giới Thiên của võ đạo.

Thân ảnh kia đi ra từ trong bóng tối, quanh thân tản ra như ánh sáng trắng ngọn lửa đang chập chờn, người hắn mặc cẩm y màu tím hoa văn hình kỳ lân, đầu đội kim quan đầu rồng, vẻ

mặt lạnh lùng, hắn vừa hiện thân đã làm cho hết thảy quy tắc trong phương vũ trụ này đình trệ, không còn phun trào.

Khí tức tren người hắn để Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Đại Hàn Thiên, người tạo ra Vạn Cổ Hàn Triều.

- Sau khi Đại Hàn Thiên thi triển Vạn Cổ Hàn Triều, giá trị hương hỏa sụt giảm, cũng không biết vị Thiên này cũng giống vậy hay không?

Khương Trường Sinh bắt đầu vận công, chuẩn bị thi triển thần thông.

- Vũ tộc nhiều lần xâm chiếm Côn Luân giới của ta, nhân quả đã sâu, hôm nay kết thúc nhân quả, toàn lực ra tay, mới có một chút hi vọng sống, để ta cảm thụ một chút thực lực Thiên của Vũ tộc nào.

Khương Trường Sinh bay lên, ở trên cao nhìn xuống nam tử mặc áo tím.

Trong trí nhớ của Vũ Cầu Thiên, Vũ tộc để cho vị Thiên này ở lại giữ Vũ tộc, ứng đối đại kiếp, cùng với Khương Trường Sinh bất cứ lúc nào xâm lấn, cho nên một mực chờ Vũ Cầu Thiên trở về, bọn hắn mới dám ra tay với Côn Luân giới.

- Càn rỡ!

Nam tử áo tím quát to, ánh sáng trắng như lửa quanh người hắn đột nhiên bạo động, cơ hồ trong nháy mắt, bao trùm toàn bộ vũ trụ.

Cơ hồ cùng lúc, chân phải Khương Trường Sinh giẫm mạnh.

Thần thông!

Thiên Địa Câu Diệt!

Phân thân không có lưu lực, vì để tránh cho đối phương chạy trốn, trực tiếp tiêu xài hết thảy pháp lực trong cơ thể, muốn phá hủy toàn bộ vị diện của Vũ tộc.

Nam tử mặc áo tím thấy trên người Khương Trường Sinh toát ra ánh sáng mạnh loá mắt, con ngươi của hắn bỗng nhiên phóng to, hắn trực tiếp tan biến tại chỗ.

Khi đối mặt với Thiên Địa Câu Diệt, hắn theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng Thiên Địa Câu Diệt được hắn dùng toàn bộ pháp lực thi triển lần đầu tiên hiện ra chỗ đáng sợ chân chính của nó, không chỉ hủy diệt hết thảy, tốc độ nó khuếch trương vượt qua tốc độ nam tử áo tím tránh né.

Nam tử áo tím vốn định nhảy ra phương vũ trụ này, trực tiếp bỏ qua Vũ tộc nhưng vị diện vũ trụ bị thần niệm của Khương Trường Sinh khóa chặt, hắn căn bản không nhảy ra được.

Một trăm tám mươi lăm (185) thiên đạo giá trị hương hỏa đánh mười một thiên đạo giá trị hương hỏa, vốn là tiện tay bắt chẹt, huống chi thực lực của Khương Trường Sinh vốn biểu hiện càng cao hơn giá trị hương hỏa.

Cường quang loa mắt bao phủ toàn bộ vũ trụ của Vũ tộc, vô số ngôi sao, rất nhiều thiên địa cùng nhau tan biến.

Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt.

Chương 1027 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (1)

Đợi hết thảy kết thúc, đợi ánh sáng chói lóa bị hắc ám tuyệt đối thay thế, thân ảnh Khương Trường Sinh xuất hiện trong lĩnh vực hư vô, hắn hiện tại chỉ còn lại có một tia pháp lực duy trì hình dáng phân thân, hắn muốn bảo đảm kẻ địch đã chết.

Hắn chưa bao giờ thật tình thi triển qua Thiên Địa Câu Diệt như thế, lực hủy diệt khủng bố vô song, toàn bộ Vũ tộc đã không còn sót lại chút gì, tính cả mọi vị diện độc lập.

Thiên của Vũ tộc đã hình thần câu diệt, vô số sinh linh Vũ tộc không biết chút nào trong nháy mắt tan biến, không có thống khổ, thậm chí không có nghi hoặc, giống như đột nhiên xuất hiện tấm màn đen rồi lại không còn gì.

Khương Trường Sinh nhìn hư vô cô tịch, trong lòng có cảm thụ khác biệt, cũng không phải gánh vác khi hủy diệt chúng sinh trong một phương thiên địa, mà là một loại lý giải về sinh tử, về vận mệnh.

- Cứ như vậy đi.

Khương Trường Sinh thấp giọng tự nói, sau đó tan biến tại chỗ, hóa thành pháp lực, tan thành mây khói.

Trong Tử Tiêu cung.

【 Tuyên Đạo năm hai ngàn ba trăm sáu mươi hai (2,362) năm, phân thân của ngươi xâm lấn Vũ tộc, thành công sinh tồn khi bị Vũ tộc tấn công, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo linh vật - Bất Chu sơn 】

Nhìn nhắc nhở này, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Bất Chu sơn, hắn tự nhiên nghe nói qua, là một trong những Thần Sơn trong thần thoại Hoa Hạ cổ đại.

Truyền thuyết nổi danh nhất chính là Cộng Công tức giận dụng gãy Bất Chu sơn, trừ cái đó ra, còn có Bàn Cổ thân hóa thiên địa, một bộ phận trong cơ thể hóa thành Bất Chư sơn, Bất Chu sơn cũng là nơi cách Thiên giới gần nhất, đều là Thánh địa ở trong rất nhiều trong truyền thuyết.

Thiên đổi lấy sinh tồn ban thưởng quả thật không kém.

Khương Trường Sinh lập tức tiếp nhận truyền thừa Bất Chu sơn.

Trong cuộc sống sau này, Thiên Đình phát hiện Vũ tộc biên mất, chuyện này dẫn tới cực lớn tiếng vọng trong Thiên Đình, thậm chí truyền ra trong Thần Du đại thiên địa.

Đạo Tổ nói muốn đối phó Vũ tộc, kết quả Vũ tộc liền biển mất?

Tuyệt đại đa số tín đồ tưởng rằng Đạo Tổ dọa lui Vũ tộc, thật tình không biết, đại bản doanh Vũ tộc đã bị Đạo Tổ hốt trọn, những võ giả Vũ tộc đi ra bên ngoài mất đi liên hệ cùng thiên địa Vũ tộc, sau đó dồn dập rút lui, trở về chờ đợi Vũ tộc đưa ra mệnh lệnh.

Một bên khác, Thần Võ giới càng sớm phát hiện Vũ tộc biến mất.

Uy lực của Thiên Địa Câu Diệt thật sự đáng sợ, xuyên qua hàng rào vũ trụ, kinh động Thần Võ giới.

Trong một đại điện sáng ngời, Bi Ngạn võ tổ đứng trên trụ cao ở trung tâm, mười hai vị Thần Võ Chí Thượng đứng ở trên các trụ cao khác, dùng Bỉ Ngạn võ tổ làm trung tâm, phía dưới tụ tập mấy trăm thân ảnh tản ra khí tức cường đại, nghiêm túc đứng thẳng người.

- Loại lực lượng kia tuyệt đối là võ đạo đại kiếp tạo ra, Vũ tộc cường đại dường nào, thiên địa Vũ tộc sao mà bao la, lại bị hủy diệt, tính cả vũ trụ cũng hóa thành hư vô, chúng ta nhất định phải cẩn thận, nếu như cỗ lực lượng này buông xuống Thần Võ giới

- Trước đó lúc Vạn Đạo đại hội, Đại Kiếp Tà Số đã tới, có lẽ âm Dương Chi Thần chính là cảm thấy bắt chẹt không được Thần Võ giới, cho nên mới bắt đầu ra tay với thiên địa khác.

- Mặc dù Vũ tộc không tính là chủng tộc vạn cổ mạnh nhất, nhưng cũng là đứng hàng đầu, nghe nói Thiên của Vũ tộc cũng quay về rồi, đến cùng là lực lượng như thế nào mới có thể hủy diệt Vũ tộc…

- Thần Võ giới tuy mạnh hơn Vũ tộc, nhưng chư vị để tay lên ngực tự hỏi, Thần Võ giới như thế nào hành động, mới có thể hủy diệt thiên địa Vũ tộc sạch sẽ như thế? Thần Võ đại trận? Ta xem không được, Thần Võ đại trận cần thời gian kết trận, mà cỗ lực lượng hủy diệt Vũ tộc đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên tan biến, giống như trong nháy mắt hủy diệt Vũ tộc.

Những người nắm quyền Thần Võ giới nghị luận ầm ĩ, bọn hắn tất cả đều bị hù dọa, Vũ tộc nói không có liền không có, rất nhiều người không thể tin được chuyện này xảy ra.

Các Thần Võ Chí Thượng duy trì yên lặng, trước đó đã thần bí hi sinh sáu vị Thần Võ Chí Thượng, trong lòng bọn hắn bất an còn nhiều hơn đám người ở phía dưới.

Nương theo Tất Liễu thần tôn bị Khương Trường Sinh trục xuất, mà hắn lại đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba, các Thần Võ Chí Thượng cũng bắt đầu quên sự tồn tại của Tất Liễu thần tôn, Tất Liễu thần tôn bị bọn hắn quên, nhưng sáu vị Thần Võ Chí Thượng là thật đã chết, kết quả là,

nguyên nhân cái chết của sáu vị Thần Võ Chí Thượng cũng trở thành bí ẩn chưa có lời đáp.

Nhóm Thần Võ Chí Thượng liên tục quay đầu nhìn về phía Bỉ Ngạn võ tổ, hiện nay, bọn hắn chỉ có thể dựa vào Bỉ Ngạn võ tổ.

Đợi đại điện yên lặng, tất cả mọi người nhìn về phía Bỉ Ngạn võ tổ, hắn này mới chậm rãi mở miệng.

- Lần này đại kiếp đã vượt qua chúng ta mong muốn, kể từ hôm nay, Thần Võ giới tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, báo cho ba ngàn thiên địa, làm tốt chuẩn bị bất cứ lúc nào độ kiếp, mặt khác, ta sẽ báo cho Thiên, thỉnh cầu càng nhiều lực lượng trợ giúp.

Ngữ khí Bỉ Ngạn võ tổ khó có được trầm trọng, Vũ tộc biến mất mang cho hắn chấn động càng lớn hơn so với những người khác, hắn làm tồn tại mạnh nhất trong Thần Võ giới hiện tại, thứ hắn nhìn thấy càng nhiều.

Không chỉ là Vũ tộc tan biến, tính cả hết thảy lực lượng quy tắc phương vũ trụ đều biên mất, lực lượng như vậy khó có thể tưởng tượng, hắn ngược lại làm không được.

Bỉ Ngạn võ tổ càng ngày càng cảm giác chuyện vượt qua dự đoán cùng chưởng khống của hắn, hắn thậm chí hoài nghỉ mình suy đoán về Võ đạo đại kiếp đã sai lầm.

Hắn dám xác định, hủy diệt Vũ tộc tuyệt không phải âm Dương Chi Thần, hắn và âm Dương Chi Thần đã giao thủ qua, nếu như âm Dương Chi Thần có lực lượng như thế, Thần Võ giới đã không có, mà chỗ của vũ trụ Vũ tộc lại không có một tia khí tức của âm Dương Chi Thần để lại.

Trong lòng hắn có một suy đoán, chẳng qua không dám nói.

Chương 1028 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (2)

Trong tình báo của Thần Võ giới có ghi lại một chuyện như vậy đã xảy ra, cũng là lực phá hoại như thế, chẳng qua là phạm vi kém xa Vũ tộc, mà chuyện này, người là người giao hảo tốt nhất với hắn ở ngoài sáng, một khi truyền ra, võ đạo chắc chắn

đại loạn, các phương Đại Đạo cũng sẽ thừa cơ vây công Võ đạo.

Lúc đầu hắn muốn lợi dụng Vạn Đạo đại hội đoàn kết các phương lực lượng cùng chung đối phía Võ đạo đại kiếp, bây giờ xem ra, Vạn Đạo đại hội lại thành trói buộc của Võ đạo, chỉ thành toàn cho Đạo Tổ.

Nghe được Võ Tổ chuẩn bị thỉnh Thiên, bầu không khí trong điện hoà hoãn lại, người cầm quyền các cấp đều lộ ra nụ cười, thở dài một hơi.

- Võ Tổ, liên quan tới Côn Luân giới cùng với Đạo Tổ

Một người đứng ra nói, giọng nói lưỡng lự.

Không chỉ là Bỉ Ngạn võ tổ, những người khác biết được tình huống bi thảm của Vũ tộc đều đã suy nghĩ đến một người.

Lúc trước Đạo Tổ lần đầu tiên đối mặt Thần Võ giới tập kích, cũng có biểu hiện tương tự, chẳng qua phạm vi kém xa lần này, mà lại trở ngại quan hệ giữa Đạo Tổ và Võ Tổ, bọn hắn không dám nói trước.

Trong Thần Võ giới, ngoại trừ Bỉ Ngạn võ tổ, không có người rõ ràng Đạo Tổ và Võ Tổ có quan hệ ra sao, đây cũng là một loại thủ đoạn kéo lòng người của Võ Tổ.

Bây giờ nghe được Võ Tổ muốn thỉnh Thiên, đã nói rõ Võ Tổ đã không tín nhiệm Đạo Tổ, cho nên mới có người dám nhắc tới Đạo Tổ.

- Rút võ giả ở Côn Luân giới về, còn Đại Đạo khác thì giữ nguyên kế hoạch đối đãi.

Bỉ Ngạn võ tổ trả lời, tất cả mọi người nghe được mừng rỡ.

Quả nhiên, Võ Tổ đã bắt đầu kiêng kị Đạo Tổ.

Nhưng cũng có người ý thức được một điểm, tựa hồ Võ Tổ cũng không dám trực tiếp đối phó Đạo Tổ, lựa sách hắn lựa chọn lược hết sức bảo thủ.

Bất Chu sơn không hổ là Thiên Đạo linh vật, Khương Trường Sinh chỉ là luyện hóa nó đã dùng thời gian mười lăm năm, đây còn là thời gian hao phí sau khi đã đột phá.

Bất Chu sơn không giống như Khương Trường Sinh dự đoán, đã là núi, lại là pháp bảo, rất giống Hồng Mông Thần Nguyên Khí, Bất Chu sơn sẽ không ngừng trưởng thành, vĩnh viễn không có điểm dừng, mới đầu đã cao chín vạn trượng.

Khương Trường Sinh đã để Bất Chu sơn vào trong Đạo Giới, trong quá trình Bất Chu sơn trưởng thành lại không ngừng thúc đẩy sinh trưởng thiên địa linh khí, có thể trợ giúp Đạo Giới trưởng thành.

Côn Luân giới đã ổn định, không thích hợp có Bất Chu sơn, mà Đạo Giới còn mở rộng theo hắn mạnh lên, không sớm thì muộn sẽ vượt qua Côn Luân giới, thậm chí vượt qua thảy đại thiên địa võ đạo đã biết. Hắn đặt Bất Chu sơn vào một mảnh bình nguyên của Đạo Giới, một dãy núi cao vút trong mây xuất hiện, chiếm diện tích hơn ngàn vạn dặm, sau khi rơi xuống đất, trên vùng núi của Bất Chu sơn hiện ra từng mầm màu xanh, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, liền thu hồi ánh mắt, hắn ngồi tại Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trên bắt đầu suy tư suy nghĩ về Đạo Giới.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa có thể cổ vũ tốc độ tu luyện của hắn, cũng có thể tăng cường hắn cảm ngộ, tác dụng của Bất Chu sơn khiến cho hắn có càng nhiều ý nghĩ về Đạo Giới.

Cho tới nay, Đạo Giới bị hắn xem như một cục pin cung cấp thiên địa linh khí, hắn đang đợi tự Đạo Giới diễn hóa thành thiên địa chân chính, suy nghĩ kỹ một chút, tựa hồ thân hóa thiên địa một mực là truy cầu cảnh giới cao. Các cảnh giới võ đạo đều có ý chí của Thiên Địa, xuống đến Động Thiên cảnh là hình ảnh động thiên lên tới Chí Hư Triệt Võ là thân hóa hư không, một mực đang đuổi theo thiên địa.

Trong thần thoại Hoa Hạ, Bàn Cổ càng thân hóa vạn vật.

Có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, Khương Trường Sinh sẽ dựa vào Đạo Giới đi chứng được cảnh giới cao hơn.

Hắn lại nghĩ tới huyễn cảnh tương lai trước đó, Thiên Đình phi thăng, nơi phi thăng đến không phải là đạo giới của hắn đó

chứ?

Khương Trường Sinh lâm vào trạng thái vong ngã.

Thời gian đi theo bắt đầu nhanh chóng trôi qua.

Theo Vũ tộc biến mất, Thiên Đình cuối cùng thở dài một hơi, lần nữa nghênh đón hòa bình, nhóm tiên thần bị kích thích, đều đang nỗ lực tu luyện.

Nhưng một chuyện khác dẫn tới Thiên Đình cảnh giác, Thần Võ giới không ngờ lại rút khỏi Côn Luân giới, căn cứ Thiên Đình hiểu rõ, Thần Võ giới chỉ rút lui các võ giả ở Thiên Đình.

Đây cũng không phải tín hiệu gì tốt.

Trong vườn Bàn Đào, Thiên Đế cùng tam đại thiên quân đang thảo luận việc này.

Bạch Tôn suy đoán nói:

- Bệ hạ, ta đoán có quan hệ cùng Vũ tộc, Vũ tộc không kiêng nể gì như thế, không có Thần Võ giới duy trì là không thể.

Trần Lễ thì phong khinh vân đạm cười nói:

- Nhưng thật ra là chuyện tốt, Thần Võ giới chỉ rút lui, cũng không dám quy mô xâm lấn, nói rõ bọn hắn hoảng sợ Đạo Tổ, càng chặt đứt dã tâm của bọn hắn về Tiên đạo.

Thiên Đế gật đầu, chuyện Vũ tộc để hắn nhận biết càng sâu về thực lực của phụ thân.

Trong những năm này, Thiên Đình thu thập tình báo về Vũ tộc cũng không có dừng lại, chỉ là thực lực của Vũ tộc mà bọn hắn mới hiểu rõ cũng đủ để cho bọn hắn thở nổi, chớ nói chi tưởng tượng Vũ tộc còn cất giấu bao nhiêu cường giả, chính là thế lực đáng sợ như vậy, vậy mà thoáng cái liền biến mất.

Không sai, Vũ tộc tan biến chuyện đã truyền vào tai Thiên Đình, bởi vì trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng có tín đồ hương hỏa, tin tức Vũ tộc bị diệt tộc đã chấn kinh ba ngàn thiên địa.

Luôn có người liên tưởng đến Đạo Tổ, cũng có tín đồ miệng nhanh hơn não, khoe khoang Đạo Tổ buông lời muốn diệt Vũ

tộc, Vũ tộc liền biến mất, dẫn đến càng ngày càng nhiều sinh linh biết được là Đạo Tổ làm ra.

- Hiện tại thời cuộc náo động, đại kiếp trước mặt, Thần Võ giới kiêng kị âm Dương Chi Thần, kiêng kị các phương Đại Đạo, không có khả năng vạch mặt cùng Côn Luận giới, bất quá chúng ta nên cẩn thận một chút, sợ có người dẫn động nhân tâm, tạo thành đại kiếp cho Côn Luân giới.

Dương Triệt nghiêm túc nói, hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Côn Luận giới cũng không mạnh, thậm chí rất yếu, thật ra cũng chỉ có Đạo Tổ mạnh mẽ, các ngươi có thể đổi một góc độ suy nghĩ, không thêm vào Côn Luân giới, Đạo Tổ một người đã chấn nhiếp được toàn bộ võ đạo, thậm chí chấn nhiếp lực lượng đại đạo khác, cường đại như vậy cũng không nhất định là chuyện tốt.

Chương 1029 - Đại Đạo có thể thành công (1)

Lời Dương Triệt nói để Thiên Đế, Trần Lễ, Bạch Tôn lâm vào suy tư.

Đúng vậy, nếu như hết thảy thế lực đều cho rằng Tiên đạo uy hiếp lớn nhất, tất nhiên hợp nhau tấn công, Đạo Tổ mạnh hơn, có thể ngăn cản võ đạo cùng với hết thảy thế lực Hư Không Vô Tận vây công?

Thiên Đế cười khổ nói:

- Nói ra, Đạo Tổ cả ngày bế quan, vô dục vô cầu, Thiên Đình cũng không có phản hồi ngài cái gì, cũng là Thiên Đình một mực gây tai hoạ cho người, nếu không, dừng lại việc khuếch trương ra ngoài, tạm thời điệu thấp xuống một chút.

Dương Triệt lắc đầu nói:

- Chuyện Vũ tộc đã truyền ra, tránh là không tránh khỏi, mà lại Thiên Đình tồn tại chính là trợ giúp Đạo Tổ bảo hộ chúng sinh, phát dương Tiên đạo, nếu Đạo Tổ thật bất mãn Thiên Đình, cũng đã sớm nói, đối mặt khốn cảnh ta nói tới, chúng ta chỉ cần sớm làm tốt sách lược, tỷ như lôi kéo đồng minh, hoặc trói buộc thế lực khác vào chung một chỗ.

Trần Lễ gật đầu nói:

- Thiên Đình chính là do Đạo Tổ sáng lập, kết cấu của Thiên Đình xác thực có lợi cho chúng sinh, chỉ là chúng ta không đủ mạnh thôi, Đạo Tổ vô dục vô cầu, nhưng trong lòng giấu một ước nguyện to bằng trời, tuyên dương Tiên đạo, nếu muốn trợ giúp trợ giúp Đạo Tổ hoàn thành nguyện lớn, xác thực không thể dừng lại, nếu chúng ta ý thức được điểm này, vậy thì cần sớm tính toán.

Bạch Tôn gật đầu, ý kiến của ba vị Thiên Quân đều đi đến nhất trí.

Thiên Đế cũng cảm thấy có lý, bọn hắn bắt đầu chuẩn bị như thế nào đoàn kết thế lực khác.

Rất lâu.

Bọn hắn quyết định một phương hướng.

Đó chính là truyền thụ Tiên đạo, dùng Tiên đạo lôi kéo thế lực khác.

Chẳng qua, rời khỏi Côn Luân giới thì không thể tu tiên, chuyện này rất khó khó để các thế lực khác động tâm.

Thiên Đế không thể không lần nữa tiến đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Trong Tử Tiêu cung.

Thiên Đế đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh nói ý tưởng cùng khó khăn của mình, ở trước mặt phụ thân, hắn không có duy trì uy nghiêm của Thiên Đế, khắp khuôn mặt đều là vẻ ưu sầu.

- Các ngươi làm rất khá, ít nhất ta tạm thời rất hài lòng, thật ra không trách các ngươi quá yếu, chăng qua là Tiên đạo sinh ra vốn là đưa tới Võ đạo cùng với các phương lực lượng khác chèn ép, đây là tranh đấu giữa các Đại Đạo.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, hắn xác thực nghĩ như vậy, không phải Thiên Đình trưởng thành chậm, chẳng qua là hắn quá nhanh thôi.

Đương nhiên, nếu không phải hắn rất nhanh, Tiên đạo vừa sinh ra đã bị Võ đạo trân áp, thậm chí căn bản không thể có cơ

hội ngoi đầu lên.

Nghe được lời Khương Trường Sinh, Thiên Đế như trút được gánh nặng, hắn xác thực lo lắng mình làm không tốt, bằng không hắn hoàn toàn có khả năng an cư ở Côn Luân giới, một mực hưởng lạc, hắn là Thiên Đế, hắn muốn thế nào được thế nấy, nhưng hắn không thể như vậy, hắn muốn làm cho phụ thân xem. Mộ Linh Lạc cách đó không xa cười nhìn hai cha con bọn họ, trong mắt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Vô luận thời gian trôi qua bao lâu, vô luận đi đến cảnh giới nào, cả nhà bọn hắn vẫn còn, đây cũng là hạnh phúc lớn nhất.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Còn về khốn cảnh mà các ngươi lo lắng, ta sẽ giải quyết, ngày sau, ta sẽ mở ra một phương thiên địa có thể tu tiên, đến lúc đó ngươi và thế lực ngươi muốn lôi kéo cộng đồng cai trị thiên địa là được.

Thiên Đế nghe được lời này, ánh mắt không khỏi sáng lên, hắn căn bản không nghi ngờ Khương Trường Sinh, vội vàng bái tạ.

Thiên Đế bắt đầu nói các thế lực, Đại Đạo bản thân chuẩn bị lôi kéo, Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe, con trai khó được tới quấy rầy, hắn rất cao hứng.

Theo địa vị bọn hắn càng ngày càng cao, số tuổi càng lúc càng lớn, Thiên Đế làm con độc nhất của Khương Trường Sinh, ngoại trừ sự vụ bận rộn, Thiên Đế cũng không tiện không đi tìm Khương Trường Sinh, sợ quấy rầy đến hắn, quan trọng nhất chính là, Thiên Đế không rõ ràng thế giới trong mắt của phụ thân, khi hai cha con gặp mặt, cơ hồ đều là Thiên Đế đang nói phiền não của mình, cái này khiến Thiên Đế không dámsuy nghĩ nhiều, không dám xác định hình ảnh của mình ở trong lòng phụ thân.

Mộ Linh Lạc nhìn Thiên Đế thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên nhăn đầu lông mày.

Qua một hồi lâu, Thiên Đế hướng cha mẹ thi lễ một cái, sau đó cáo từ, Mộ Linh Lạc đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh, ngồi xuống.

- Mệnh số của hắn không thích hợp, sắp nghênh đón kiếp số.

Mộ Linh Lạc thấp giọng nói, trong lời nói tràn ngập lo lắng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Nàng nhìn thấy cái gì?

Mộ Linh Lạc lắc đầu, nói:

- Chính là thấy không rõ, cho nên ta mới lo lắng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nếu thấy không rõ, lo lắng cũng vô dụng, sở dĩ thấy không rõ, có lẽ kiếp số thật tồn tại, nhưng cũng có biến số nàng và ta tồn tại.

Mộ Linh Lạc giờ mới hiểu được, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Nói như vậy cũng có đạo lý, trách không được mệnh số của Côn Luân giới một mực rất mơ hồ, càng khó coi hơn cả Thần Võ giới, chờ một chút, Trường Sinh ca ca, chẳng lẽ chàng đã áp đảo Võ đạo?

Nàng lập tức hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập sùng bái.

- Nếu như chỉ là võ đạo chúng ta thấy, ta tự nhiên không sợ, chẳng qua võ đạo có lẽ còn ẩn giấu lực lượng mạnh hơn, chẳng qua là không ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Khương Trường Sinh cười nói, đối với Mộ Linh Lạc, hắn cũng không có quá nhiều giấu diếm, ngược lại hắn chưa nói rõ ràng của mình rốt cuộc mạnh cỡ nào, dù sao hắn cũng không rõ ràng.

Nếu chỉ so với Thần Võ giới, hắn xác thực rất mạnh.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Vũ tộc thật bị chàng diệt?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Không sai, nàng cảm thấy rất tàn nhẫn?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Chàng không có tra tấn bọn hắn, huống hồ, bản thân Vũ tộc trêu chọc chúng ta trước, cho dù chàng chỉ giết người cầm quyền, cừu hận cũng sẽ liên tục không ngừng, trước đó đều có thể kéo dài ngàn năm, sau này chẳng phải có thể kéo dài mấy trăm vạn năm, thậm chí càng lâu?

- Ta có nghe nói qua, thù truyền kiếp của vạn cổ cường tộc không có khả năng hóa giải, ngay cả Thần Võ giới đều không được.

Chương 1030 - Đại Đạo có thể thành công (2)

- Nếu thật kéo dài mấy trăm vạn năm, như vậy sẽ chết bao nhiêu người, cắt cỏ thì phải trừ tận gốc, vô luận chàng đối ngoại như thế nào, chỉ cần đối nội thiện lương, ít nhất chúng ta là người chịu ân tình của chàng, không thể trách móc nặng nề chàng, chỉ có kẻ thù có tư cách hận chàng, mà bọn hắn đã không tồn tại.

Khương Trường Sinh đưa tay, sờ sờ mái tóc dài của nàng.

Mộ Linh Lạc chân thành nói:

- Bất quá việc này ngược lại để ta có càng nhiều cái nhìn về Vận Mệnh.

Nàng bắt đầu giảng giải cách nhìn của mình đối với vận mệnh, Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe, hắn cũng cảm thấy rất hứng thú với Vận Mệnh chi đạo.

Đọc lướt qua ba ngàn Đại Đạo, nắm giữ ba ngàn lực lượng quy tắc, đây là mục tiêu sau này của Khương Trường Sinh.

Trong lĩnh vực tối tăm, sương mù phun trào.

Thiên Địa Tiểu trôi nổi trước trứng lớn của âm Dương Chi Thần, vẻ mặt trầm trọng.

- Đạo Tổ, lúc trước hắn tru Diệt Thần Quân, bản thần đã cảm thấy hắn không đơn giản, không ngờ hắn có lực lượng giống như thế này, nếu như là thật, vậy hắn có thể càng mạnh hơn vị Võ Tổ kia.

Giọng nói âm Dương Chi Thần vang lên, ngữ khí bình tĩnh, cũng không có bị kinh động quá lớn.

Thiên Địa Tiếu giương mắt, nói:

- So với Đạo Tổ mạnh mẽ, ta càng để ý tốc độ hắn phát triển, căn cứ theo ta hiểu rõ, Đạo Tổ có Thiên Thân Vạn Tướng, truyền thuyết bách thế luân hồi có thể là bịa đặt, nếu như hắn chỉ có mấy ngàn tuổi.

Hắn không có nói hết lời, nhưng âm Dương Chi Thần trong trứng lớn trong nháy mắt đứng im, thân thể không có theo nhịp tim mà lưu động.

Âm Dương Chi Thần yên lặng làm Thiên Địa Tiếu càng thêm lo lắng.

Đối với bất kỳ tồn tại nào trước đó đề cập, bao gồm cả Bỉ Ngạn võ tổ ở bên trong, âm Dương Chi Thần xưa nay sẽ không yên lặng, một mực là thái độ khinh miệt.

Nhưng Thiên Địa Tiếu có thể hiểu được âm Dương Chi Thần, tốc độ phát triển của Đạo Tổ thật sự quá nhanh, nhanh đến để hết thảy cường đại tồn tại lo lắng.

Ít nhất dựa theo Thiên Địa Tiếu nhận biết, không có bất kỳ tồn tại nào có thể trong vòng mấy ngàn năm đi đến cảnh giới mạnh như vậy, mạnh như âm Dương Chi Thần đã thai nghén trăm vạn năm, trước đó ngay cả Bỉ Ngạn võ tổ đều không thể bắt lại, chỉ riêng điểm này biểu hiện, hắn căn bản không thể so với Đạo Tổ.

- Thì ra là thế, thì ra là thế, trách không được.

Âm thanh âm Dương Chỉ Thần vang lên, ngữ khí phức tạp, đây là Thiên Địa Tiếu lần đầu tiên nghe được hắn dùng dạng ngữ khí như thế này.

- Ha ha ha ha! Đại Đạo có thể thành vậy.

Âm Dương Chi Thần bỗng nhiên cất tiếng cười to, thân ảnh trong trứng lớn lay động kịch kiệt, rõ ràng hết sức xúc động.

Thiên Địa Tiếu nhíu mày, trong lòng đầy hoang mang.

Tên này không phải điên rồi chứ sao?

- Thiên Địa Tiếu, từ giờ trở đi, ngươi cần tiếp xúc Tiên đạo mật thiết, trợ bọn hắn phát triển, từ giờ trở đi, bất kỳ người nào

đối địch với Tiên đạo, đều là kẻ thù của ngươi, trước khi bản thần xuất thế, ngươi nhất định phải tận khả năng trợ giúp Đạo Tổ.

Ngữ khí âm Dương Chi Thần trở nên sắc bén, không thể nghi ngờ.

Thiên Địa Tiếu kinh ngạc, bị thái độ chuyển biến nhanh chóng của đối phương kinh động, đảo ngược này cũng quá lớn đi.

Một giây sau, hắn lộ ra nụ cười hơi có chút miễn cưỡng, nói:

- Yên tâm, ta nhất định làm theo.

Mặc kệ như thế nào, có thể không đối địch với Đạo Tổ, hắn yên tâm.

Chẳng qua là hắn rất tò mò âm Dương Chi Thần nói tới Đại Đạo có thể thành là có ý gì.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ trong khoảng thời gian này nghe được một tin đồn.

Đạo Tổ mới thật sự là Võ Đạo đại kiếp.

Chẳng lẽ chuyện này không phải nói ngoa?

Nhìn xem thân ảnh âm Dương Chi Thần điên cuồng bên trong trứng lớn, trong lòng Thiên Địa Tiếu dần dần sinh ra một ý nghĩ khác.

Sau khi cùng Mộ Linh Lạc trao đổi mấy tháng, Khương Trường Sinh bắt đầu bế quan, tiếp tục tu luyện.

Mặc dù hắn đã vô địch tại hoàn cảnh hiện tại, nhưng tương lai còn rất dài, hắn nhất định phải nỗ lực tu luyện, không thể trì hoãn quá nhiều. Một bên khác, Thiên Đình cũng đang trù bị kế hoạch tân thiên địa, tin tức truyền ra tại các phương thiên địa trong Hư Không Vô Tận.

Đã nhiều năm trôi qua, các phương Đại Đạo, võ đạo thế gia vọng tộc đều có tiếp xúc Côn Luân giới, càng ngày càng nhiều sinh linh phát hiện Tiên đạo nhất định phải tu tập ở Côn Luân giới, cái này cũng dẫn đến mong muốn tu tiên trong lòng bọn hắn giảm xuống trên phạm vi lớn, nhưng đây chẳng qua là tầng dưới chót, thế lực lớn vẫn như cũ mơ ước Tiên đạo.

Nghe nói Đạo Tổ nguyện sáng lập một đại thiên địa mới có thể tu tiên, cũng nguyện ý tiếp nhận sinh linh, thế lực đến từ các phe gia nhập, chung nhau thành lập vạn đạo thế gian.

Phương đại thiên địa này chẳng qua cung cấp tư cách có thể tu tiên, mục đích thực sự là cung cấp cho chúng sinh một nơi có thể tu hành vạn pháp, một nơi có thể kiêm dung vạn pháp.

Chuyện này dẫn tới rung chuyển không nhỏ, tên thế giới này cũng bị càng ngày càng nhiều sinh linh biết được.

Thiên Giới!

Thần Du đại thiên địa, trước đại dương mênh mông vô biên.

Diệp Chiến đang tu luyện thần thông, Diệp tộc lão tổ đứng sau lưng hắn, không ngừng mà khuyên hắn.

- Diệp Chiến, thật không thể bỏ qua việc này, mặc dù ngươi đã là Thiên tướng của Thiên Đình, nhưng ở trong Côn Luân giới, Diệp tộc không thể trưởng thành, một khi uy hiếp được Khương tộc, người nào cũng không dễ làm, người nào cũng không dễ chưởng khống nhưng ở Thiên giới thì khác, nếu Diệp tộc trưởng thành, còn có thể trợ giúp Thiên Đình ngắn cản những vạn cổ cường tộc khác.

Diệp tộc lão tổ một mặt tận tình khuyên bảo, hắn chỉ có hồn thể, còn không thể chuyển thế, cho nên chỉ có thể đem hi vọng khởi động lại Diệp tộc đặt ở trên người Diệp Chiến.

Diệp Chiến có tư chất cực tốt, Niết Bàn Chí Nguyên Công và công pháp tu tiên phù hợp dẫn đến Diệp Chiến một mực là một trong Tu Tiên giả đứng đầu nhất.

Nhưng Diệp Chiến từ sau khi tu tiên liền mặc kệ chuyện gia tộc, một lòng vấn đạo.

Diệp Chiến thật sự nghe đến phiền, nhịn không được nói:

- Vinh quang của Diệp tộc có gì tốt, trong mắt của ta, hậu nhân từ có phúc của hậu nhân, truy tìm trường sinh mới là Đại Đạo, nếu có thể sống được càng lâu hơn vạn cổ cường tộc, sáng lập một phương vạn cổ cường tộc có tác dụng gì?

Chương 1031 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (1)

Diệp tộc lão tổ nghe Diệp Chiến trả lời mà nghẹn lại, đúng vậy, nếu như một người sống được càng lâu hơn cả thế gia vọng tộc, hắn cần gì phải sáng lập thế gia vọng tộc?

Chẳng lẽ hành động lúc đầu của ta là sai?

Diệp tộc lão tổ xem qua một đời dài đằng đẵng của mình, từ khi sáng lập Diệp tộc, hắn đã khóa chặt với Diệp tộc, đời đời kiếp kiếp suy nghĩ vì Diệp tộc, bồi dưỡng thiên kiêu, tính toán, có bao nhiêu thiên kiêu Diệp tộc bởi vì hùng tâm của hắn mà chết.

Thấy vẻ mặt lão tổ trở nên ảm đạm, Diệp Chiến không đành lòng, mở miệng an ủi.

- Ta lại không phải không có dòng dõi, cùng lắm thì ta để Thanh Chi dẫn bọn hắn đi tới Thiên Giới, lại sáng tạo Diệp tộc, chỉ là ta thật không muốn làm những việc vặt này, ta chỉ muốn tu tiên, sớm ngày đi đến cảnh giới Thái Ất kia.

Nhắc đến Thái Ất cảnh, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ hướng tới, đây là cảnh giới tu tiên tối cao mà Đạo Tổ trước mắt công bố cho mọi người, nhưng tất cả mọi người rõ ràng Thái Ất cảnh tuyệt không phải đỉnh điểm, nhưng Thái Ất cảnh sẽ nhảy ra tam giới, không ở vào trong ngũ hành, làm một trong những người dẫn đầu bậc thang tu tiên trong số các Tu Tiên giả, hắn cũng không muốn lạc hậu.

Hắn, Lữ Thần Châu nương tựa theo công lực cảnh giới võ đạo cao, lại thêm thiên tư tu tiên không tệ, trong quá trình tu hành, Võ Nguyên có thể nhanh chóng chuyển hóa thành pháp lực, gần với Thiên Đế.

Thất Minh Vương bởi vì tu tiên muộn, tạm thời lạc hậu hơn bọn hắn.

Đưa mắt toàn bộ Côn Luân giới, Diệp Chiến cảm thấy chỉ có Thiên Đế, Lữ Thần Châu cùng với tồn tại trong Tử Tiêu cung có thể vượt qua hắn, dù cho là Vong Trần đại tiên, hắn cũng có lòng tin, một trận chiến trước đó với Vong Trần đại tiên, hắn không có hoàn toàn sử dụng Niết Bàn Chí Nguyên Công.

Diệp tộc lão tổ nghe xong, vẻ mặt hòa hoãn, trong lòng của hắn cảm khái vạn phần.

Thời đại quả thật đã thay đổi.

Thời đại Võ đạo, võ giả ngoại trừ truy cầu lực lượng, chính là truy cầu quyền lực mà Tu Tiên giả thì truy cầu về trường sinh mới là lớn nhất.

Dù cho là Võ đạo, cũng không có tồn tại vĩnh hằng bất tử, còn dạng hồn thể như hắn là bị nguyền rủa, sống không bằng chết, ngay cả tư cách đầu thai cũng không có, càng không thể lại tiếp tục mạnh lên.

- Thôi, vậy ngươi cứ cố gắng tu luyện đi, Côn Luân giới có Địa Tiên chi tổ, Thiên Giới chưa hẳn không có, thành tựu Địa Tiên chi tổ là sẽ được chí bảo của Đạo Tổ, cũng đừng bỏ lỡ.

Diệp tộc lão tổ thở dài một hơi, nghiêm túc nói.

Diệp Chiến gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ phấn khởi.

Chí bảo của Đạo Tổ, ai không muốn?

Thiên Đế có Xạ Nhật thần cung, Trân Nguyên đại tiên là Thiên Địa bảo giám, Tuyên Đạo Thiên Tử thì Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, không khỏi đều là chí bảo danh chấn tam giới.

Hai người bọn họ nói chuyện chẳng qua là một ảnh thu nhỏ trong Thần Du đại thiên địa, không biết có bao nhiêu tín đồ đang thảo luận chuyện Thiên Giới, còn muốn náo nhiệt nếu so với lúc trước Địa Tiên chi tổ náo ra động tĩnh.

Thiên Đình tích cực trù bị chuyện về Thiên Giới, nhưng việc này không thể nóng vội, ý định ban đầu là lôi kéo thế lực khắp nơi cho nên trù bị thời gian thật dài.

Khương Trường Sinh cũng sẽ không chờ đợi, hắn lần nữa tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Trước mắt hắn đã bước vào Nhân Quả chi đạo, Luân Hồi chi đạo, Nhân Quả chi đạo được cho là tiểu thành, nhưng Luân Hồi chi đạo còn đang trong tìm tòi, cho nên hắn hiện tại muốn chuyên tâm tìm hiểu Luân Hồi chi đạo, để Luân Hồi chi đạo cân bằng với Nhân Quả chi đạo, lại đọc lướt qua Vận Mệnh chi đạo.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu trôi nổi ở trước mặt Khương Trường Sinh, một hạt châu trong đó lập loè hào quang, chính là hạt châu ẩn chứa lực lượng của vận mệnh.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu ẩn chứa bảy mươi hai loại lực lượng quy tắc, ở trong đó vừa rồi bao hàm cả lực lượng luân hồi, dù sao lực lượng luân hồi là một trong những quy tắc cơ sở tạo thành thiên địa.

Bạch Kỳ ngồi ở bên cạnh Mộ Linh Lạc, nhìn Khương Trường Sinh đang tu luyện phương xa, muốn nói lại thôi.

Nàng không dám quấy nhiễu Khương Trường Sinh tu luyện, chỉ có thể chờ đợi ở bên cạnh Mộ Linh Lạc.

- Giữa bọn hắn đến cùng xảy ra chuyện gì, trước kia Mộ Linh Lạc cũng không có bế quan như vậy, không phải chủ nhân truyền riêng thần công nào đó chứ? Chẳng lẽ có tuyệt học tu tiên mạnh hơn cr Kim Đan Đại Đạo?

Đấy lòng Bạch Kỳ tràn đầy tò mò, nàng sở dĩ không thích bế quan, chủ yếu là tư chất bình thường, nhận thức không thấy niềm vui thú khi nhanh chóng mạnh lên, cho nên nàng càng hưởng thụ niềm vui thú do quyền lực, địa vị mang tới siêu nhiên.

Trong lúc nàng lo lắng chờ đợi, giọng nói của Mộ Linh Lạc vang lên:

- Chuyện Thiên Giới còn chưa định ra, ngươi chớ có vội vàng, Trường Sinh ca ca chỉ xác định muốn khai sáng Thiên Giới mà thôi.

Bạch Kỳ nghe xong, lúc này mới thở dài một hơi, nếu còn chưa định ra, nàng tự nhiên không vội.

- Thiên Giới lớn bao nhiêu? So Côn Luân giới thì như thế nào? Là sáng lập Thiên Đình mới, hay là Thiên Đình tiếp quản?

Bạch Kỳ ôm cánh tay Mộ Linh Lạc, dịu dàng hỏi.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không biết, ngươi nha ngươi nha, Thiên Giới có lẽ cách Côn Luân giới rất xa, ngươi bỏ được rời khỏi Tử Tiêu

cung?

Bạch Kỳ cười nói:

- Ta tự nhiên không nỡ bỏ, đây không phải sớm tìm hiểu chút tin tức, mưu tính cho người phía dưới à, nhiều một chút cơ sở ngầm, cũng tiện trợ giúp chủ nhân bảo hộ chúng sinh tốt hơn.

Mộ Linh Lạc lắc đầu bật cười.

- Đúng rồi, Tuyên Đạo Thiên Tử sắp nhất thống thiên hạ, ngươi nói Thiên Đế sẽ phong hắn làm Thiên Hoàng hay không?

Bạch Kỳ hỏi ngược lại.

Mộ Linh Lạc lườm nàng một cái, nói:

- Ngươi đến giúp hắn nói chuyện?

Bạch Kỳ cười nói:

- Sao có thể là giúp nói chuyện, chủ nhân đã đáp ứng hắn, chẳng qua là chủ nhân hàng năm bế quan, nếu Thiên Đế phong cho Tuyên Đạo Thiên Tử chức vị khác, vậy cũng không đẹp.

Vị trí Tam Hoàng cao hơn Tứ Cực đại đế, Tử Vi đại đế đối mặt nhi tử có địa vị càng cao hơn mình, trong lòng có cân bằng?

Thiên Đế đối mặt cháu trai có công tích ở nhân gian cao hơn mình, có thể uỷ quyền?

Chương 1032 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (2)

- Gần đây, lòng người táo bạo, ngay cả trong Thiên Đình thì mâu thuẫn cũng càng ngày càng nhiều, không thể không cảnh giác.

Bạch Kỳ ý vị thâm trường nói.

Mộ Linh Lạc nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ là do kiếp số?

Nhân gian Thiên Cảnh, Tuyên Đạo năm hai ngàn năm trăm, một năm này, Thiên Cảnh đã dẹp yên bảy tám phần mười thiên hạ, khoảng cách nhất thống thiên hạ đã rất gần, tất cả vận triều

còn lại đều đầu phục một vị vận triều bá chủ khác còn sót lại, Đại Hồng.

Đại Hồng Thiên Tử Hồng Lân kế vị trong lúc Phong Thần đại chiến, trước đó, thiên tư của hắn nổi danh khắp thiên hạ, càng được thần tiên trên trời coi trọng, Thiên Đình đã từng mời chào qua hắn.

Quyết chiến kinh thế giữa Thiên Cảnh và Đại Hồng sắp đến, hai vị Thiên Tử thích ngự giá thân chính tất sẽ quyết đấu với nhau.

Là Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận của Thiên Cảnh Thiên Tử mạnh hơn, hay là tiên võ chi đạo của Đại Hồng Thiên Tử càng bá đạo hơn, vạn tộc thiên hạ rửa mắt mà đợi.

Mà một năm này.

Khương Trường Sinh đang ở Tử Tiêu cung trong luyện công đột nhiên mở mắt, trực tiếp mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến, hắn nhảy ra Côn Luân giới, nhảy ra Hư Không Vô Tận, đi vào trong Cực Cảnh.

Trong Cực Cảnh tinh vân sáng chói bao la, Khương Trường Sinh nhìn thấy một hư ảnh Thái Cực đồ vô cùng to lớn, còn lớn hơn toàn bộ Côn Luân giới, thậm chí có thể so sánh với một vài tinh vân nhỏ bé.

Trước hư ảnh Thái Cực đồ, Bỉ Ngạn võ tổ ngạo nghễ mà đứng, đạo bào lay động, mặt nạ lạnh lùng.

- Không ngờ ngươi nhanh như vậy đã phát hiện, Đạo Tổ, là ta coi thường ngươi.

Giọng nói Bỉ Ngạn võ tổ vang lên, ngữ khí lạnh lẽo, thái độ đối với Khương Trường Sinh không còn hữu hảo như ngày xưa.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bình tĩnh hỏi:

- Không biết Võ Tổ đến đây, cần làm chuyện gì?

Trước hư ảnh Thái Cực đồ to lớn, Khương Trường Sinh lộ ra hết sức nhỏ bé, như phàm linh đối mặt với một vị thần chúa tể

vạn vật vũ trụ.

- Đạo Tổ, xin hỏi thân phận kiếp trước của ngươi là như thế nào?

Bỉ Ngạn võ tổ ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống Khương Trường Sinh, lạnh giọng hỏi.

Vũ tộc có thể đoán được tốc độ Khương Trường Sinh phát triển, Bỉ Ngạn võ tổ tự nhiên cũng có thể, từ sau khi Vũ tộc bị hủy diệt, trong lòng hắn đã kẹp lấy một cây gai, sợ hãi chờ đợi thêm nữa thì không thể trấn áp Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nói:

- Một phàm nhân mà thôi, Võ Tổ không biết cũng bình thường.

- Xem ra truyền thuyết Đạo Tổ bách thế luân hồi giả dối không có thật, đã như vậy, xin hỏi Đạo Tổ, Vũ tộc là bị ngươi tiêu diệt?

- Không sai.

Đối mặt Bỉ Ngạn võ tổ ép hỏi, Khương Trường Sinh bình tĩnh trả lời, căn bản không sợ hắn.

Hiện tại Khương Trường Sinh còn thật không sợ Thần Võ giới, không cần thiết lại sợ hãi rụt rè, cho dù Thần Võ giới thật có thể mời đến cường giả vượt qua hắn, cùng lắm thì lại chạy là được.

Hư Không Vô Tận sao mà bao la, Cực Cảnh thần bí khó dò, còn rất nhiều nơi để Tiên đạo có thể sinh tồn.

- Lúc Vạn Đạo đại hội, ta có nói qua, thiếu ngươi một nhân tình, sau khi trấn áp Tiên đạo, ta sẽ không tổn thương chúng sinh trong Côn Luân giới.

Bỉ Ngạn võ tổ lạnh lùng nói, hư ảnh Thái Cực đồ sau lưng bắt đầu xoay tròn, uy áp khủng bố buông xuống, rung chuyển tinh vân bốn phương tám hướng.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Vừa hay, ta cũng muốn lãnh giáo một chút thực lực của Võ đạo Võ Tổ.

Ngữ khí Khương Trường Sinh đạm mạc, lại lộ ra một cỗ cường ngạnh.

Quan hệ của hai người vốn cũng không có hảo hữu như chúng sinh nhìn thấy ở bề ngoài, nếu Bỉ Ngạn võ tổ đa đánh tới cửa, Khương Trường Sinh không ngại ban thưởng hắn một trận thất bại.

- Võ Tổ chiến Đạo Tổ, hai vị chí cường giả cùng chống chọi với Đại Kiếp Tà Số hôm nay quyết chiến trong hư không Cực Cảnh, sao có thể có thể thiếu một vai quần chúng như ta?

Một tiếng cười truyền đến, chỉ thấy Thiên Cơ huyền lão ngồi trên toà sen bằng đá bay tới, cả người tản ra khí tức điềm xấu, âm hàn.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn, trong lòng diễn toán người mạnh nhất gần đó trừ hắn ra, vẫn như cũ là Thiên Cơ huyền lão52 Thiên Đạo giá trị hương hỏa, thần niệm của hắn cũng không có bắt được khí tức làm hắn bất an.

- Ngươi không phải tự xưng lĩnh hội Thiên Cơ, không nhúng tay vào bất kỳ tranh đấu nhân quả gì à?

Bí Ngạn võ tổ hỏi, ngữ khí đầy trào phúng, rõ ràng Thiên Cơ huyền lão cũng không phải là hắn mời tới.

Thiên Cơ huyền lão giương mắt, mặt không biểu tình, lại phát ra tiếng cười âm trầm:

- Không sai, không nhúng tay vào, chẳng qua hai người các ngươi có được tư cách chiến đấu Thiên Đạo, quyết chiến như thế, sao ta có thể bỏ lỡ?

Bỉ Ngạn võ tổ yên lặng, hắn không tiếp tục để ý Thiên Cơ huyền lão, nâng tay phải lên, giơ cao phất trần, hư ảnh Thái Cực đồ bắn ra cường quang sáng chói, Cực Cảnh vì đó biến sắc, hóa thành không gian tái nhợt, đếm không hết các loại tia sáng xuất hiện, cấp tốc rơi ra khỏi Thái Cực đồ.

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập chờ mong, âm thầm nghĩ tới:

- Võ Tổ, đừng khiến ta thất vọng.

Đối với việc giao thủ cùng Bỉ Ngạn võ tổ, hắn đã sớm tưởng tượng qua.

Không chỉ có hạ gục Võ Tổ, cũng chờ mong sinh tồn ban thưởng.

Dưới tình huống Thiên Cơ huyền lão không ra tay, Bỉ Ngạn võ tổ có 20 thiên đạo giá trị hương hỏa, tuyệt đối là đối thủ mạnh nhất mà hắn từng đối mặt.

Mặt khác, toàn thân trên dưới Bỉ Ngạn võ tổ lộ ra dấu hiệu của Đạo gia, Khương Trường Sinh hoài nghỉ Bỉ Ngạn võ tổ có khả năng trước kia gặp được di chỉ của Tiên đạo, giống như Thất Minh Vương.

Hư Không Vô Tận nhìn như tịch liêu, trên thực tế còn cất giấu vô số cơ duyên, nơi Đại Đạo truyền thừa.

- Đây là kết quả suốt đời ta nghiên cứu, tên Thái Cực Thiên Vũ, Đạo Tổ, trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa hiện tại, ngươi là người thứ nhất đối mặt Thái Cực Thiên Vũ!

Bỉ Ngạn võ tổ lên tiếng, đã kìm nén không được sát khí trong mắt.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu trong tay Khương Trường Sinh bay lên, cấp tốc biến lớn, trôi nổi ở phía trước, giọng nói của hắn đi theo vang lên:

- Đây là Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, ngươi cũng là tồn tại đầu tiên đối mặt với nó.

Chương 1033 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (1)

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu như bảy mươi hai viên sao trời to lớn trôi nổi ở trước mặt Khương Trường Sinh, vờn quanh thành một vòng tròn lớn, đối mặt hư ảnh Thái Cực đồ càng thêm to lớn, hết thảy tinh vân trong toàn bộ hư không Cực Cảnh cũng vì đó mà ngưng trệ.

- Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, đây cũng là pháp bảo Tiên đạo?

Thiên Cơ huyền lão nhìn chằm chằm pháp bảo trước mặt Khương Trường Sinh, trong lòng tràn ngập tò mò.

Từ khi phát hiện Khương Trường Sinh tồn tại, hắn đã tràn ngập hứng thú về Tiên đạo, bởi vì hắn không thể thôi diễn tương lai của Tiên đạo, hắn đã thật lâu chưa gặp qua tồn tại làm hắn không tính được.

Khương Trường Sinh và Bỉ Ngạn võ tổ cũng không có trì hoãn thời gian, hai bên nói vài lời mạnh miệng, sau đó lập tức ra tay.

Bỉ Ngạn võ tổ vung phất trần, Thái Cực đồ hấp thu vô số lực lượng quy tắc mang theo khí thế bá đạo nghiền nát hết thảy lao thẳng đến Khương Trường Sinh, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bay từ sau lưng Bỉ Ngạn võ tổ giết tới phía trước Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tay phải hướng về phía trước nắm một cái, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu đột nhiên xông về phía trước.

Oanh.

Hư ảnh Thái Cực đồ va chạm Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trong nháy mắt tiêu tán, đạo bào Bỉ Ngạn võ tổ tung bay, mặt nạ bị đập tan, lộ ra một khuôn mặt đầy kinh ngạc.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu co vào, ngưng tụ một chút, đánh xuyên qua thân thể Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ run rẩy toàn thân, căn bản không kịp phản ứng.

Hắn trừng to mắt, trên gương mặt già nua mà trải rộng vết thương tràn đầy vẻ không thể tin được.

Không gian không màu theo đó phá toái, khôi phục thành hư không Cực Cảnh như lúc ban đầu.

Thiên Cơ huyền lão cũng mở to hai mắt, không dám tin vào hai mắt của mình.

Bảy mươi hai viên Phá Thiên Châu xuất hiện sau lưng Bỉ Ngạn võ tổ, khôi phục thành hình dáng lớn chừng ngón cái, tự

động xoay tròn hình thành một vòng tròn, tản ra các loại hào quang màu sắc khác nhau.

- Làm sao ngươi có thể đi đến cảnh giới của Thiên? Không đúng ngươi tuyệt không phải Lục Dục Thiên.

Bỉ Ngạn võ tổ gắt gao nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, run giọng hỏi.

Trong nháy mắt bị Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu đánh xuyên thân thể, Võ Nguyên của hắn trực tiếp tiêu tán, gân cốt càng đứt từng khúc, hắn thậm chí có thể cảm giác được sinh cơ của bản thân đang trôi qua nhanh chóng.

Lục Dục Thiên?

Chẳng lẽ cái này là cảnh giới của Thiên?

Như vậy tính ra, Thượng Phúc Thiên cao hơn Lục Dục Thiên, cảnh giới đoán chừng khoảng mười Thiên đạo giá trị đến một trăm Thiên đạo giá trị.

Bản thân Thiên Cơ huyền lão có được năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nhưng thái độ mà Bỉ Ngạn võ tổ đối mặt với hắn rõ ràng là cùng một cấp bậc, nói rõ năm mươi thiên đạo giá trị hương hỏa cũng không phải là đường ranh giới.

Khương Trường Sinh rất hài lòng khi thấy Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu biểu hiện, chênh lệch giữa hắn và Bỉ Ngạn võ tổ quá lớn, thắng bại không có có ngoài ý muốn, cho nên hắn chỉ muốn thử một chút hiệu quả của Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

- Lục Dục Thiên? Ta cũng không phải võ đạo, không biết cảnh giới của các ngươi, trận chiến này đã kết thúc, Võ Tổ, nếu tới, thì không cần đi nữa.

Tiếng nói Khương Trường Sinh vừa ra, Tử Kim Hồ Lô bay ra, mở ra miệng bình, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu bay trở về, ven đường mang theo Bỉ Ngạn võ tổ, hút vào trong Tử Kim Hồ Lô, trong quá trình này, Bỉ Ngạn võ tổ không có chút sức chống cự.

Bản thân Khương Trường Sinh gần hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa đánh Bỉ Ngạn võ tổ hai mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không khác gì đánh nhau với phàm nhân.

Sở dĩ không miểu sát Bỉ Ngạn võ tổ, là Khương Trường Sinh cố ý khắc chế, bằng không một kích vừa rồi đủ để cho Bỉ Ngạn võ tổ hình thần câu diệt.

Khương Trường Sinh cất kỹ Tử Kim Hồ Lô, đưa mắt liếc nhìn Thiên Cơ huyền lão, cái nhìn này để Thiên Cơ huyền lão cảm thấy sợ hãi.

- Làm sao có thể, hắn như thế nào mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ hắn đã đi đến cảnh giới Thượng Phúc Thiên? Không có khả năng, vì sao tồn tại như thế còn lưu ở ngoài hư không.

Trong lòng Thiên Cơ huyền lão tràn ngập lo lắng, hắn nghĩ tới tình cảnh Đạo Tổ độ kiếp ngày đó, thiên uy khủng bố kia chẳng lẽ là võ đạo đang trấn áp kiếp số?

Mặc dù hắn tự nhận bản thân mạnh hơn Bỉ Ngạn võ tổ, nhưng hắn không thể nhẹ nhõm hạ gục Bỉ Ngạn võ tổ như Khương Trường Sinh.

Đối mặt ánh mắt của Đạo Tổ, Thiên Cơ huyền lão tiến thối lưỡng nan, hắn không dám trực tiếp chạy trốn, nhưng cũng không biết nên như thế nào nói rõ lí do cho Đạo Tổ.

Chẳng lẽ hắn thật chỉ là tới xem chiến?

Đổi lại là hắn, nghe được lời như vậy, cũng không có khả năng tin tưởng.

Khương Trường Sinh cũng đang tự hỏi xử trí Thiên Cơ huyền lão như thế nào, sau lưng Thiên Cơ huyền lão sẽ có chỗ dựa gì hay không, hắn sống lâu ở trong Hư Không Vô Tận có mục đích là gì?

- Đạo Tổ, ta biết người đang suy nghĩ gì, ta cũng không phải như Bỉ Ngạn võ tổ, còn có chỗ dựa mạnh hơn, ta sở dĩ lưu lại Hư Không Vô Tận chính là vì sống tạm, nếu ngươi có bất kỳ điều gì muốn hiểu rõ, ta có thể nói cho ngươi, chuyện hôm nay, ta cũng có thể quên.

Thiên Cơ huyền lão kiên trì mở miệng nói, tình thế bức người, hắn không thể không buông xuống cao ngạo của mình, dùng thái độ khiêm đối mặt Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nói:

- Ồ? Sống tạm? Chẳng lẽ ngươi đang tránh né cái gì? Thiên của Thần Võ giới lại đang ở đâu?

Thiên Cơ huyền lão trả lời:

- Bất kỳ cảnh giới gì đều có đại nạn, dù cho cảnh giới Lục Dục Thiên thậm chí Thượng Phúc Thiên cũng sẽ đối mặt thọ hạn, kiếp số, khi bọn hắn đi đến Lục Dục Thiên liền sẽ đi tới Thông U Chi Hải, truy tìm đại đạo bản nguyên, mưu cầu tuổi thọ càng thêm lâu dài, ta đã từng đi qua nhưng đắc tội tồn tại gần như siêu nhiên, không thể không trốn trở về.

Thông U Chi Hải.

Khương Trường Sinh yên lặng ghi lại, mở miệng hỏi:

- Trong Thông U Chi Hải là Võ đạo đứng đầu?

Chương 1034 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (2)

Thiên Cơ huyền lão trả lời:

- Đi đến cảnh giới Thiên, đã không phải võ đạo, mà là hướng về quy tắc, người tu hành quy tắc khác biệt không giống đạo giả, nhưng Võ đạo chính là chính thống của Thiên Đạo hiện tại, mặc dù tại một chỗ khác của Thông U Chi Hải, Thiên của Thần Võ giới vẫn như cũ là một phương thế lực tương đối mạnh mẽ, chẳng qua là lực lượng thống trị kém xa ở trong Hư Không Vô Tận, mặt khác, Thông U Chi Hải có chín đại thủ vệ, sẽ ngăn cản Thiên quy mô lớn trở về Hư Không Vô Tận, để duy trì trật tự của Hư Không Vô Tận.

- Liên quan tới một chỗ khác trong Thông U Chi Hải, ta không cách nào giảng bằng lời nói, đây là quy tắc Thiên Đạo của Hư Không Vô Tận, chỉ có người tự mình đi tới mới có thể hiểu rõ, đó là một mảnh khu vực tràn ngập vô hạn cơ duyên lại cực kỳ hắc ám, càng thêm tàn khốc hiểm ác hơn Hư Không Vô Tận.

Nói đến Thông U Chi Hải, ngữ khí Thiên Cơ huyền lão lộ ra một chút sợ hãi.

Khương Trường Sinh tự nhiên không muốn đi tới Thông U Chi Hải, hắn cũng không thiếu tuổi thọ, chỉ là Hư Không Vô Tận đã đầy đủ để hắn phát triển Tiên đạo vô số năm, không cần thiết đi chịu ngược đãi.

Nếu Thiên Cơ huyền lão nói thành khẩn như thế, Khương Trường Sinh không muốn lại làm khó hắn, dù sao lúc trước khi độ kiếp, Thiên Cơ huyền lão cũng không có đánh lén hắn, vô luận trong lòng Thiên Cơ huyền lão nghĩ như thế nào, ít nhất hành vi là như thế.

- Hi vọng ngươi có thể nói được làm được, ngươi có thể đi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, đối với Thông U Chi Hải, hắn tin trong trí nhớ của Bỉ Ngạn võ tổ khẳng định có.

Thiên Cơ huyền lão như trút được gánh nặng, vội vàng hành lễ, cấp tốc rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhảy một cái trở lại Tử Tiêu cung.

Dưới tình huống không người biết được, Bỉ Ngạn võ tổ đã bị hắn bắt giữ.

Hắn bắt đầu chờ đợi sinh tồn ban thưởng mở ra, rất nhanh, nhắc nhở đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

[Tuyên Đạo năm hai ngàn năm trăm, Bỉ Ngạn võ tổ đột kích, ngươi thành công sinh tồn khi bị hắn tấn công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo linh bảo - Thái Cực Huyền Đạo Tướng]

Thái Cực?

Đây là hệ thống cố ý?

Khương Trường Sinh lúc này tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Thái Cực Huyền Đạo Tướng, trí nhớ khổng lồ điên cuồng chui vào trong đầu.

Thái Cực Huyền Đạo Tướng, chính là Thánh Nhân đại đạo Thái Cực mượn nhờ Thiên Đạo khí sáng tạo, công thủ gồm nhiều mặt, ẩn chứa lực lượng Thái Cực, sinh sôi không ngừng,

cũng có thể làm người lĩnh hội, lĩnh ngộ công pháp, pháp thuật, thần thông các loại, Thái Cực Huyền Đạo Tướng còn có thể lưu lại ấn ký vĩnh hằng bất diệt, cũng có thể cung cấp cho sinh linh lĩnh hội.

Khương Trường Sinh nghiêm trọng hoài nghi Bỉ Ngạn thiên tôn từng gặp được ấn ký của Thái Cực Huyền Đạo Tướng.

Nếu như suy đoán này là thật, nói rõ Tiên đạo tồn tại ở trong thế giới quan mà hắn nhận biết, chẳng qua là bị thời gian dài đằng đẳng xóa đi.

Chẳng lẽ trước khi Tiên đạo bị hủy diệt, có một vị vô thượng nào đó tồn tại.

Chỉnh hợp thu nạp hết thảy Tiên đạo thành hệ thống sinh tồn, lưu cho người thừa kế Tiên đạo?

Khương Trường Sinh càng phát giác suy đoán này có khả năng rất lớn.

Hắn lúc này cầm lấy Tử Kim Hồ Lô, giờ phút này, Bỉ Ngạn võ tổ đang bị đủ loại cấm chế trong hồ lô trấn áp, tăng thêm từng luồng gió mạnh mang theo lực lượng phá đạo càng khiến Bỉ Ngạn võ tổ không thể một lần nữa ngưng tụ hư ảnh Thái Cực.

- Đây rốt cuộc là ngọn gió nào, vì sao có lực lượng phá hủy đáng sợ như vậy, ngay cả Thái Cực Thiên Vũ của ta đều không thể thi triển.

Bỉ Ngạn võ tổ ngồi tĩnh tọa ở phía trên biển lửa, vẻ mặt đầy âm trầm.

Tra tấn khó tả cùng với mệnh số không biết làm hắn lâm vào cảm giác lo lắng trước nay chưa có, làm cho hắn bao la mờ mịt nhất chính là thực lực của Đạo Tổ.

Đạo Tổ làm sao có thể mạnh như vậy.

Chẳng lẽ Đạo Tổ là theo Thông U Chi Hải tới đây?

Không có khả năng, tồn tại phía trên Thiên đều tập trung vào việc tìm hiểu vĩnh sinh.

Như nếu không phải, chẳng lẽ Đạo Tổ giống như âm Dương Chi Thần, là Võ đạo đại kiếp thai nghén ra?

Hắn càng cảm giác là ý sau, trong lòng hắn lâm vào tự trách trước nay chưa từng có, trước trận chiến này, hắn lợi dụng Đạo Tổ mở ra vạn đạo thế gian, để chúng sinh Võ đạo tiếp nhận Tiên đạo tồn tại, hiện tại hắn bị trấn áp, Võ đạo như thế nào đối mặt Tiên đạo?

Bỉ Ngạn võ tổ tâm loạn như ma.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một vệt kim quang, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy một con mắt dọc màu vàng óng ở chân trời.

Ánh mắt chạm nhau, Bỉ Ngạn võ tổ trong nháy mắt lâm vào trong hoảng hốt.

Trí nhớ Bỉ Ngạn võ tổ là khổng lồ nhất mà Khương Trường Sinh gặp được từ trước cho đến nay, bất quá hắn đã xưa đâu bằng nay, hắn cấp tốc tìm kiếm trí nhớ của Bỉ Ngạn võ tổ trước khi trở về Thần Võ giới.

Rất nhanh, hắn đã thấy Thông U Chi Hải.

Ở chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận có một mảnh hải dương màu xanh nằm đó.

Trong hư không tối tăm, vô biên vô hạn, chỗ rìa hải dương màu xanh có một cửa đá khổng lồ, trước cửa đá có một thân ảnh đang ngồi, đây là một người nam tử mặc chiến giáp tàn phá, tóc tai bù xù, một đầu mí mắt rõ ràng hạ xuống, không có ánh mắt.

Chẳng lẽ chính là chín đại thủ vệ mà Thiên Cơ huyền lão nói tới?

Cửa đá sáng lên ánh sáng chói mắt, Bỉ Ngạn võ tổ từ trong cửa lăng không đi ra.

Quả nhiên, Bỉ Ngạn võ tổ là theo Thông U Chi Hải trở về.

Khương Trường Sinh lúc này tìm tiếp trí nhớ phía trước của Bỉ Ngạn võ tổ.

Tiến lên, hình ảnh thoáng qua, hắn theo Bỉ Ngạn võ tổ đi vào một vùng thiên địa tăm tối.

Bầu trời đen kịt, đại địa thương mang, khắp núi khắp đồng đều là màu xanh lá.

Bỉ Ngạn võ tổ hành tẩu trên phiến đại địa này, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Nơi này chính là một chỗ khác của Thông U Chi Hải?

Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn tiếp tục thăm dò trí nhớ.

Theo thời gian trôi qua, hắn biết được phiến thiên địa này chẳng qua là đại thiên địa trong Thông U Chi Hải, là thông đến một con đường khác, lĩnh vực thần bí mà Thiên truy đuổi, tranh đấu.

Bất quá khi Khương Trường Sinh sắp truy tìm đến chỗ lĩnh vực kia, trí nhớ của Bỉ Ngạn võ tổ đột nhiên gián đoạn, lại thoáng qua, chính là tình cảnh trước đây thật lâu, Bỉ Ngạn võ tổ vừa thành tựu Thiên, vượt qua Thông U thiên địa, sắp tiến vào một chỗ khác.

Vô luận hắn thăm dò như thế nào, cũng không cách nào bắt được trí nhớ một chỗ khác của Thông U Chi Hải.

Chương 1035 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (1)

Mặc dù trong trí nhớ Bỉ Ngạn võ tổ không có Thông U Chi Hải, lại làm cho Khương Trường Sinh mở rộng ánh mắt, Thần Võ giới có rất nhiều cứ điểm trong Hư Không Vô Tận, cường giả đang bế quan càng nhiều vô số kể, nếu như võ đạo thật đứng trước thời khắc sinh tử tồn vong, lực lượng Võ đạo ở trong Hư Không Vô Tận đều có thể bộc phát ra thực lực vượt qua Khương Trường Sinh dự đoán.

Mặt khác, Bỉ Ngạn võ tổ đã truyền tin cho Thông U Chi Hải, mời Thiên của Thần Võ giới trở về, đây là một tin tức đáng để cảnh giác.

Mấy tháng sau đó, Khương Trường Sinh đều tắm ở trong trí nhớ của Bỉ Ngạn võ tổ, từ xưa đến nay, võ giả tiến vào Thông U Chi Hải chỉ được Bỉ Ngạn võ tổ nhận biết đã vượt qua ngàn người, tất cả đều là kỳ tài ngút trời của từng thời đại, đây là Bỉ

Ngạn võ tổ thấy được, võ đạo sao mà dài đằng đẵng, khó mà đánh giá có bao nhiêu cường giả đi Thông U Chi Hải.

Những cường giả đi tới Thông U Chi Hải có thể phồn vinh sinh sống ở trong hư không hay không?

Hắn cảm thấy vô cùng có khả năng.

Có lẽ trong tương lai, nơi mà Thiên Đình phi thăng chính là trong hư không.

Khương Trường Sinh cũng biết đến quá khứ của Bỉ Ngạn võ tổ và Hồn Hài đại đế, Bỉ Ngạn võ tổ xác thực lừa gạt Hồn Hài đại đế, nhưng cũng là bảo hộ Huyết Vực tam đại đế bọn hắn, bằng không Thần Võ giới đã có thể dễ dàng trấn áp Huyết Vực, huống chi, bản thân Huyết Vực chỉ là quân cờ của Thần Võ giới.

Cả đời Bỉ Ngạn võ tổ từng có tội nghiệt, từng có làm qua việc bẩn thỉu, nhưng hắn xác thực cũng lo lắng cho thương sinh, một mực nỗ lực vì thái bình, đề bạt Thiên Địa Tiếu, chính là vì dung hợp các phương Đại Đạo, giảm bớt mâu thuẫn.

Càng nhìn tiếp, Khương Trường Sinh càng cảm thấy giết Bỉ Ngạn võ tổ thì rất đáng tiếc.

Nói ra, hai người cũng không có cừu hận, thậm chí giữa lẫn nhau có chút cùng chung chí hướng, nhưng Đại Đạo tranh đấu chính là tàn khốc như thế, đã định trước là địch.

Khương Trường Sinh mở mắt, nhìn Tử Kim Hồ Lô trong tay, chậm chạp không có hạ sát thủ.

Bạch Kỳ lại gần tò mò hỏi:

- Chủ nhân, trong này giam giữ người nào?

Trước đó Khương Trường Sinh tan biến, mặc dù rất mau đã trở lại, nhưng vẫn làm cho nàng chú ý, đoán chừng lại có địch nhân tập kích.

Tồn tại có thể trêu chọc Đạo Tổ, tất nhiên là đại nhân vật có mặt mũi trong Hư Không Vô Tận.

- Một người biết rõ không thể làm lại khăng khăng mà làm.

Khương Trường Sinh dùng ngữ khí tràn đầy cảm khái nói, không phải nói thực lực sai biệt giữa hắn và Bỉ Ngạn võ tổ, mà là mệnh số của võ đạo.

Bỉ Ngạn võ tổ đã sớm biết võ đạo sắp nghênh đón điểm cuối cùng, lại vẫn muốn trở lại từ trong hư không, chỉ vì hắn sinh ra ở võ đạo, không muốn võ đạo đi về phía mạt lộ.

Bạch Kỳ nghe không hiểu, người này là ai?

Được rồi, nàng nhận biết cực ít Vạn Cổ Cự Đầu trong Hư Không Vô Tận, không chỉ là nàng, chúng sinh Côn Luân giới đều như thế, mạnh như Thiên Đế, cũng không có tự mình gặp qua Vạn Cổ Cự Đầu.

Tin tức Bỉ Ngạn võ tổ bị trấn áp cũng không có trước truyền ra, dù sao hắn chính là người cầm quyền cao nhất của Thần Võ giới, không ai có thể biết được hướng đi của hắn, thời điểm hắn bị giết, Thần Võ giới cũng không cách nào biết được trong khoảng thời gian ngắn, mấy thứ đồ chơi như võ ngọc, đều là trưởng bối lưu đưa cho vãn bối dùng.

Bỉ Ngạn võ tổ không có trở về hạ mệnh lệnh, Thần Võ giới tự nhiên án binh bất động, không dám có bất kỳ cử động nào đối với Côn Luân giới, mặc dù thấy kế hoạch Thiên Giới sẽ uy hiếp được mình, bọn hắn cũng chỉ có thể chờ đợi.

Lúc Thiên Đình đang trù bị cho kế hoạch Thiên Giới, phong thần đại chiến ở nhân gian nghênh đón chương cuối, Thiên Cảnh cùng Đại Hồng sắp khai triển quyết chiến cuối cùng, hai bên tiến hành ước định quân tử, sẽ diễ ra một trận quyết chiến lớn trước nay chưa có ở trước bình nguyên Lưỡng Giới sơn, đưa vào binh lực trước đó chưa từng có, một trận chiến phân thắng thua.

Phong Thần đại chiến kéo dài rất nhiều năm, tướng sĩ, bách tính hai bên đều đã chán ghét, Thiên Đình hứa hẹn, vô luận ai thua ai thắng, hai bên đều sẽ thu hoạch được số lượng lớn danh ngạch phong thần, mà Tuyên Đạo Thiên Tử cùng Đại Hồng Thiên Tử đều sẽ đứng hàng Tam Hoàng, khác nhau ở chỗ ai là Thiên Hoàng, ai là Địa Hoàng.

Có Thiên Đình đứng ra bảo lãnh, trận phong thần đại chiến này tự nhiên không có huyết hải thâm cừu, hai bên đều đang chờ mong nhân tộc thống nhất.

Đại chiến mở ra.

Hai bên đầu nhập vượt hơn mười tỷ võ giả, Tu Tiên giả, mỗi một vị binh sĩ tham chiến đều có năng lực phi hành, tướng sĩ càng có lực lượng to lớn mở núi lấp biển, phàm phu chân chính chỉ có thể ở đằng sau áp giải lương thực, chăm sóc cho thương binh.

Một trận chiến này kinh động toàn bộ Côn Luân giới, cỗ khí tức chiến đấu cường đại dẫn phát thiên tượng, ngay cả tiên thần Thiên Đình cũng đang xem chiến.

Tuyên Đạo Thiên Tử mang theo Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận đại chiến Hồng Lân, Hồng Lân tuy không có chí bảo, nhưng hắn rèn luyện thân thể thành chí bảo nhất lưu đương thời, có thể nói cuộc chiến của hai người kinh thiên động địa.

Đáng nhắc tới chính là, Đại Hồng một bên có rất nhiều giáo phái tu tiên duy trì, chủ yếu là tiên võ chi đạo của Hồng Lân lôi kéo đến rất nhiều giáo phái, cho dù thua, giáo phái tu tiên cũng có danh ngạch phong thần, còn có thể nhận được tiên võ chi đạo.

Thiên Cảnh một phương ngoại trừ Tuyên Đạo Thiên Tử ra, mạnh nhất chính là Khương Thiên Sinh, Thuận Thiên hoàng đế ngày xưa chuyển thế, đã từng là thiên kiêu số một của Thiên Cảnh, bây giờ là tu vi mạnh nhất nhân gian, nếu luận mỗi về tu vi, Vong Trần đại tiên đều chưa hẳn mạnh hơn cả hắn, hắn một người độc chiến chín đại giáo phái tu tiên, Đại Đạo Chi Nhãn quét ngang chiến trường, như thượng cổ chiến thần hạ phàm.

Khương Trường Sinh cũng tỉnh lại từ trạng thái tu luyện, say sưa ngon lành xem chiến, thuận tiện cùng Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc đưa ra lời bình thiên tư cùng thực lực của bọn hậu bối.

- Vị Hồng Lân này xác thực rất mạnh, Bạch Kỳ, ngươi đập vào bao nhiêu tài nguyên ở trên người hắn?

- Tính không rõ ràng, vận dụng Long Cung, yêu tộc các loại thế lực, làm ta đau lòng chết đi được, cũng may thân thể hắn đại thành.

Chương 1036 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (2)

- Tiểu tử Thiên Sinh kia cũng rất mạnh, cảm giác có thể tham gia chiến đấu giữa Lộc Nhi và Hồng Lân.

- Tiên đạo xem như triệt để trải rộng ra, cảm giác Tu Tiên giả tồn tại mạnh hơn xa võ giả.

Hai nữ không ngừng trò chuyện, Khương Trường Sinh chỉ nhìn không nói, trong lòng hắn cũng rất hài lòng.

Trận quyết chiến này xem như là nhân gian Côn Luân giới nộp lên một bài thi cho hắn, ngắn ngủi hơn ba nghìn năm, biểu hiện ra thế lực như thế, ít nhất Khương Trường Sinh có thể chấm cho bài thi này chín mươi trên một trăm điểm.

Nếu cao hứng, Khương Trường Sinh cũng sẽ thi ân cho chúng sinh, trong lòng hắn đã có quyết đoán.

Cảnh Hồng đại chiến kéo dài mấy ngày, chân chính máu nhuộm sơn hà, cực kỳ thảm thiết, mặc dù khát vọng thái bình thịnh thế đến, nhưng người tham chiến hai bên càng khát vọng vận triều của mình có thể thống nhất nhân gian, cho nên đã không đếm xỉa đến sinh tử.

Cuối cùng, vẫn là Thiên Cảnh bằng vào nội tình cường đại thu hoạch được thắng lợi cuối cùng.

Hồng Lân cùng Tuyên Đạo Thiên Tử chiến đến hết hơi hết sức, hai bên đứng ở phía trên núi thây, há mồm thở dốc, mặc dù vận triều đã phân ra thắng bại, nhưng bọn hắn cũng không có phân ra thắng bại.

Đưa mắt thoáng nhìn lần lượt từng bóng người bay tới phương xa, nhất là vị đệ nhất đại tu sĩ ở nhân gian Khương Thiên Sinh đang máu me đầy mặt kia, Hồng Lân lộ ra nụ cười khổ.

Chung quy vẫn là bại.

Nếu như một đối một, hắn căn bản không sợ Tuyên Đạo Thiên Tử, Khương Thiên Sinh, nhưng chiến tranh xưa nay không phải là một người chiến một người.

Anh mắt Tuyên Đạo Thiên Tử nhìn về phía Hồng Lân tràn đầy vẻ khâm phục, nếu không phải trong tay nắm Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, hắn thật không phải đối thủ của Hồng Lân.

Hắn lấy được Thiên Hoàng vị là dựa vào tổ tông thưởng thức, Hồng Lân lấy được Địa Hoàng vị là dựa vào bản lãnh của mình, ý nghĩa của cả hai hoàn toàn khác biệt.

- Cuối cùng vẫn là thua.

Hồng Lân run rẩy toàn thân, cúi xuống cái đầu cao ngạo.

Lánh lánh lánh.

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, vang vọng tam giới, khiến cho các tướng sĩ đang mệt mỏi trên chiến trường mừng rỡ, vô số người ngẩng đầu nhìn lại.

- Lần đại chiến này đặt vững nhân gian thống nhất, Tuyên Đạo Thiên tử Khương Lộc có thể phong Thiên Hoàng, Đại Hồng Thiên tử Hồng Lân có thể phong Địa Hoàng, sau khi phong thần, hai hoàng có thể tới Tam Thập Tam Trọng Thiên bái kiến ta, ta sẽ ban thưởng cho các ngươi đạo pháp vô thượng, tuy hai người các ngươi có đại công đức, nhưng công đức cũng không phải chỉ thuộc về các ngươi, thi thể những chiến sĩ còn hoàn chỉnh trong lần đại chiến này có thể phục sinh, thi thể người tàn khuyết có thể đi vào Địa Phủ, kiếp sau sẽ được đầu thai vào chỗ tốt.

Giọng nói của Đạo Tổ vang vọng tam giới, khiến cho chúng sinh xôn xao. Nương theo tiếng nói Đạo Tổ vừa dứt, bầu trời xuất hiện tia sáng màu xa, từng cơn mưa ánh sáng rơi xuống, vẩy khắp chiến trường bao la.

Khởi tử hồi sinh chi thuật.

Phong Thần chi chiến nghênh đón bước ngoặt truyền kỳ nhất, cũng làm cho trận chiến này càng có sắc thái thần thoại.

Một năm này, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng vọt, Đại Hồng chính thức tuyên bố gia nhập vào Thiên Cảnh, đến tận đây, thiên hạ nhất thống.

Tuyên Đạo Thiên Tử Khương Lộc trở thành vị Nhân Hoàng thứ nhất đúng nghĩa.

Mười năm sau.

Đúng lúc là Tuyên Đạo năm hai ngàn sáu trăm, phong thần đại điển trước nay chưa từng có đến, Thiên Đế hiện thân, sắc phong gần năm trăm vị Chính thần, số lượng thiên binh thiên tướng càng nhiều đến hai trăm vạn, vượt xa phong thần trước đó, thiên hạ vui mừng.

Nhân gian nhất thống, thực lực Thiên Đình tăng vọt, có thể nói là tất cả đều vu vẻ…..

Tam Thập Tam Trọng Thiên, trước Tử Tiêu cung.

Tuyên Đạo Thiên Tử, Hồng Lân quỳ lạy ở trước cửa, thương thế của hai người đã khôi phục, bọn hắn đã chuyển vào tầng thứ mười ba, chiếm giữ Nhân Hoàng cung.

Oanh!

Cửa lớn mở ra, hai người liếc nhau, cố nén vui mừng đứng dậy, đi vào trong Tử Tiêu cung.

Bọn hắn nhìn thấy Đạo Tổ ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Hồng Mông Thần Nguyên Khí lượn lờ xung quanh thần tọa, mà phía sau thần tọa có Thái Cực đồ lơ lửng, vô cùng huyền ảo.

Tuyên Đạo Thiên Tử, Hồng Lân bị chấn động, bước chân vội vàng tăng tốc đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, quỳ xuống hành lễ.

Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc tạm thời rời khỏi, vừa hay Thiên Đình chuẩn bị trù bị đại hội Bàn Đào lần thứ hai.

- Không cần đa lễ, hôm nay truyền thụ cho các ngươi đạo pháp, hi vọng các ngươi có thể vĩnh viễn nhớ kỹ phần công đức này, từ nay về sau, thủ hộ nhân tộc Tiên đạo chính là chức trách của các ngươi.

Giọng nói của Khương Trường Sinh vang lên, hắn tràn ngập chờ mong về hai người, nhất là Hồng Lân, cái tên này không có huyết mạch của hắn, nhưng thiên tư rất khủng bố, thành tựu ngày sau rất khó suy đoán.

- Chúng ta sẽ ghi nhớ.

Hai người cùng đáp, trong lòng tràn ngập chờ mong đối với lần truyền đạo kế tiếp.

Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo, giảng chính là một chút chân nghĩa trong Đạo Pháp Tự Nhiên Công, hắn đồng thời lấy ra Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, chuẩn bị dẫn hai người đi vào giai đoạn ngộ đạo.

Tuyên Đạo Thiên Tử thích hợp nhân quả chi đạo, tiện giám sát Khương gia hơn. Tiên võ chi đạo của Hồng Lân thì thích hợp lực chi đại đạo, lực là một trong những quy tắc cơ sở cấu thành thiên địa, vạn vật đều có lực, bất kỳ va chạm gì đều là do lực truyền lại, bao gồm cả thiên địa vận chuyển, mà Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu ẩn chứa lực lượng Đại Đạo đúng lúc là những quy tắc cơ sở này.

Rất nhanh, hai người đã lâm vào trong trạng thái ngộ đạo quên mình.

Phen giảng đạo này kéo dài trăm năm.

Trăm năm sau, lúc hai người đi ra Tử Tiêu cung, cảm thấy hết thảy khác nhau.

Sau khi nhận được Đạo Tổ chân truyền, bọn hắn đột nhiên cảm thấy tu hành trước kia đều quá ngây thơ, đây mới thật sự là đạo pháp.

Một bên khác, trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh cũng không có lập tức luyện công, mà đem ánh mắt nhìn về phía bên ngoài Côn Luân giới, giờ phút này đang có một vị khách không mời mà đến đang chờ đợi, người này đã đợi chờ mấy chục năm, không dám tùy tiện tiến vào Côn Luân giới, nhưng hắn không có che lấp khí tức của mình.

Thiên Địa Tiếu.

Sao tên này lại tới đây?

Khương Trường Sinh rất tò mò nếu không phải lúc trước hắn diễn toán qua, xác định âm Dương Chi Thần không có tới, hắn cũng sẽ không để cho Thiên Địa Tiếu dừng lại ở gần Côn Luân giới.

Chương 1037 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (1)

Trong hư không, Thiên Địa Tiếu tĩnh toạ chờ đợi, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Côn Luân giới phương xa, theo góc độ của hắn nhìn lại, ở vào trong bóng tối, Côn Luân giới lại rất sáng chói, Thiên Hà vờn quanh, tản ra hào quang an lành.

- Vì sao Đạo Tổ còn chưa tới, là không có ở đây, hay là đang chờ ta biểu hiện?

Thiên Địa Tiếu âm thầm hoang mang, nói ra, giao tình giữ hắn và Đạo Tổ không tính sâu, bất quá vừa nghĩ tới thiên tư đáng sợ của Đạo Tổ cùng với thái độ của âm Dương Chi Thần, tâm trí hắn mong chờ.

Nhất định phải quấn chặt cường giả bực này.

Ngay trong lúc Thiên Địa Tiếu miên man bất định, hắn thấy hoa mắt, lần nữa mở mắt ra đã phát hiện mình đi vào trong Cực Cảnh, trước mặt là thân ảnh của Đạo Tổ.

Hắn trừng to mắt, đột nhiên lui lại, trong lòng đầy kinh hãi.

Làm sao có thể.

Đối phương vậy mà trong nháy mắt dẫn hắn đi vào Cực Cảnh, mà lại hắn còn không có chút lực lượng nào chống đỡ.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ giữa bọn hắn có chênh lệch cực lớn.

Thiên Địa Tiếu đã đối mặt với Thiên của Thần Võ giới, dù cho Thiên cũng không thể mang đến cho hắn cảm giác áp bách như thế.

Đạo Tổ.

Thiên Địa Tiếu nỗ lực bình phục tâm tình, càng phát giác Đạo Tổ mới thật sự là đại kiếp của Võ đạo.

Hắn chắp tay hành lễ, nói:

- Đạo Tổ, rất lâu không thấy, lần này đến đây, là muốn nói cho ngài một tình báo.

Tư thái của hắn bày ra rất thấp, thậm chí đang dùng kính ngữ.

Cái này khiến Khương Trường Sinh có chút kinh ngạc, vì sao tên này đổi tính, chẳng lẽ biết được hắn trấn áp Bỉ Ngạn võ tổ?

Khương Trường Sinh thấy được nhân quả của Thiên Cơ huyền lão từ trên người hắn, điều này nói rõ hai gười có nhận biết nhau, còn về quan hệ sâu cạn, hắn còn tạm thời nhìn không thấu.

Không đợi Khương Trường Sinh hỏi thăm, Thiên Địa Tiếu mở miệng nói:

- Võ Tổ thỉnh Thiên trở về, vị trở về kia hẳn là Thương Thủy Thiên, người này từng là võ đạo đệ nhất nhân của năm trăm vạn năm trước, cũng là sư tôn của Bỉ Ngạn võ tổ, trước mắt chỉ có thể xác định hắn sẽ trở về, đến mức phải chăng còn có Thiên khác hay không, ta cũng không biết.

Thương Thủy Thiên?

Khương Trường Sinh gặp qua người này trong trí nhớ Bỉ Ngạn võ tổ, xác thực bất phàm, có được bá khí mà Bỉ Ngạn võ tổ không có, giống như không có để chúng sinh ở trong mắt, bễ nghễ hết thảy tồn tại. Thông qua trí nhớ của Bỉ Ngạn võ tổ, Khương Trường Sinh đã biết được Thiên của Thần Võ giới sẽ trở về, chẳng qua là không ngờ Thiên Địa Tiếu sẽ đến đây báo cho việc này.

Tên này muốn làm cái gì?

Cảm nhận của Khương Trường Sinh về Thiên Địa Tiếu một mực rất kém, cảm thấy Thiên Địa Tiếu ưa thích ở sau lưng giở trò mưu tính tính toán người, tự nhiên muốn đề phòng.

- Vì sao muốn nói cho ta việc này? âm Dương Chi Thần muốn ta và võ đạo đánh nhau?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, ánh mắt của hắn bị ánh sáng chói lóa che đậy, khiến cho Thiên Địa Tiếu nhìn không

thấu.

Thấy không rõ biểu lộ, Thiên Địa Tiếu tự nhiên sợ hãi đối phương xúc động, vội vàng nói:

- Tự nhiên không phải, ta muốn phụ tá ngài, trong mắt của ta, Tiên đạo chắc chắn thay thế Võ đạo, ta chẳng qua thuận thế mà làm, đến mức âm Dương Chi Thần, hắn cũng muốn giao hảo với ngài.

- Ừm? âm Dương Chi Thần không phải Đại Kiếp Tà Số, chuẩn bị hủy diệt chúng sinh sao?

- Không, thật ra hắn không phải, hắn chẳng qua là thần linh ứng kiếp mà sinh ra, Võ đạo đại kiếp chân chính thật ra chính là ngài.

Thiên Địa Tiếu chắc chắn nói, nói đến chỗ này, trên mặt hắn lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

- Đạo Tổ, trên thực tế, ngài không đến vạn tuổi đúng không, vạn năm đã có được lực lượng áp đảo Thần Võ giới, ngài mới là võ đạo đại kiếp.

Hắn càng nói càng xúc động, Khương Trường Sinh nghe được nhíu mày.

Trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra một tia sát ý, nếu như Thiên Địa Tiếu cố ý tuyên truyền lời ấy, thậm chí truyền đến trong hư không, đó cũng không phải chuyện tốt.

Hắn hiện tại còn không rõ ràng lắm võ đạo trong hư không mạnh bao nhiêu, không muốn trở thành mục tiêu bị công kích.

Tựa hồ cảm nhận được sát ý của Khương Trường Sinh, nụ cười trên mặt Thiên Địa Tiếu ngưng kết, khoát tay giải thích nói:

- Ngài quá lo lắng, ta cũng không phải tính toán ngài, nói đúng ra là trái ngược lại, ta muốn phụ tá ngài, liên quan tới thân phận của ngài, ta cũng sẽ không truyền ra ngoài, đối với võ đạo mà nói, ngài là đại kiếp, nhưng đối với Thiên Đạo mới sau thời gian Võ đạo mà nói, ngươi chính là Thiên đạo Thuỷ Tổ, giống như là Thuỷ Tổ võ đạo ngày xưa.

- Trước võ đạo, Cổ thuật đã từng đối mặt qua một vị dị số mà bọn hắn làm sao cũng không tiêu diệt được, đó chính là Võ đạo Thuỷ Tổ, thừa dịp Cổ thuật đối mặt đại kiếp, Võ đạo Thuỷ Tổ ứng kiếp mà ra, quét ngang Hư Không Vô Tận, tru diệt vô số cường địch, đánh tan Cổ Thuật, thành lập Võ đạo, đây cũng là Thiên Đạo luân hồi, chỉ là ta không rõ ràng trong đại kiếp trước kia có tồn tại giống như âm Dương Chi Thần như vậy hay không.

Nhắc đến âm Dương Chi Thần, Thiên Địa Tiếu nhíu mày.

Hắn vẫn như cũ không rõ ràng âm Dương Chi Thần đang suy nghĩ cái gì, nhưng âm Dương Chi Thần luôn luôn bá đạo mong muốn nịnh bợ Đạo Tổ, cái này khiến cho hắn xem nhẹ âm Dương Chi Thần.

Mặc kệ như thế nào, giao hảo cùng Đạo Tổ, là lựa chọn duy nhất trước mắt của hắn.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi có thể từng đi qua Thông U Chi Hải?

Thiên Địa Tiếu lắc đầu nói:

- Thông U Chi Hải có chín đại thủ vệ trấn thủ, trong đó một vị còn là Thiên của Thần Võ giới, dị số chúng ta sao dám tới gần, cũng may bọn hắn không thể rời khỏi Thông U Chi Hải, chỉ có thể vĩnh thế chờ đợi.

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, không lên tiếng nữa.

Thiên Địa Tiếu thì bắt đầu thấp thỏm không yên, vừa rồi Đạo Tổ sinh ra sát ý trong nháy mắt lại khiến cho hắn có loại cảm giác sắp biến thành tro bụi, dù cho đối mặt với âm Dương Chi Thần, hắn cũng không có hoảng sợ qua như thế.

Đạo Tổ mạnh hơn âm Dương Chi Thần.

Thậm chí mạnh mẽ hơn Bỉ Ngạn võ tổ.

Mạnh mẽ như thế, lại lựa chọn ẩn núp ở trong Côn Luân giới, điều này nói rõ Đạo Tổ mong muốn còn lớn hơn so với hắn dự đoán.

Chẳng lẽ là Thông U Chi Hải?

Thiên Địa Tiếu nói theo:

- Ta nguyện trợ giúp ngài phụ tá Thiên Đình cường đại lên, giúp ngài truyền đạo, thậm chí có thể giúp ngài đảo loạn thế cục, để Thần Võ giới không thể chú ý ngài.

Chương 1038 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (2)

Khương Trường Sinh cười cười, nói:

- Vậy ngươi cứ đi làm đi, nếu để cho ta phát hiện ngươi đưa Tiên đạo vào trong nguy khốn, ngươi sẽ chết rất thảm.

Nếu Thiên Địa Tiếu muốn hiệu lực cho hắn, vậy thì để tên này thử một chút.

Nếu có chỗ không đúng, lại giết là được.

Trên đường thanh đại sự, vốn cần một chút thủ đoạn hắc ám.

- Đa tạ Đạo Tổ chịu cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng.

Thiên Địa Tiếu cố nén xúc động, mặc dù Đạo Tổ muốn thí nghiệm hắn, nhưng đây là khởi đầu tốt.

Hắn nói theo:

- Đạo Tổ, cần nên cẩn thận những người thừa kế của các Đại Đạo kia, Hư Không Vô Tận rất lớn, nhưng tiếp nhận truyền thừa Đại Đạo chân chính nào có nhẹ nhàng đạt được như vậy, ngay cả ta cũng thường xuyên mơ thấy một thân ảnh, ta hoài nghi Đại Đạo truyền thừa đến từ một chỗ khác củ Thông U Chi Hải, chờ đại kiếp buông xuống, có lẽ không chỉ là Thiên của Thần Võ giới trở về.

- Ừm, ta biết được.

Khương Trường Sinh đáp lại, tình báo này ngược lại làm cho hắn thay đổi cách nhìn về Thiên Dịa Tiếu.

Lúc trước hắn kỳ quái, dưới sự thống trị của võ đạo, làm sao có thể khoan dung nhiều Đại Đạo như vậy sinh ra, hắn có hệ thống sinh tồn, người thừa kế của các Đại Đạo khác thì sao?

Thì ra đều có thần trợ.

Hai người lại hàn huyên rất lâu, Thiên Địa Tiếu cáo từ rời khỏi, Khương Trường Sinh cũng trở về trong Tử Tiêu cung.

Từ đầu đến cuối, Khương Trường Sinh cũng không có lộ ra chuyện Bỉ Ngạn võ tổ bị hắn bắt, mà Thiên Địa Tiếu thì lặp đi lặp lại, cường điệu lòng dạ của Bỉ Ngạn võ tổ, bảo hắn không nên chủ quan.

- Thương Thủy Thiên đã từng là Võ đạo đệ nhất nhân? Ta ngược lại muốn xem xem ngươi mạnh cỡ nào.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không e ngại.

Còn về Thiên Địa Tiếu, hắn dự định nhìn lại một chút.

Người có thể được Bỉ Ngạn võ tổ, âm Dương Chi Thần coi trọng, tất không đơn giản, trước khi đi, Thiên Địa Tiếu còn muốn lấy thi thể của Diệp Thần Không, nói có thể trợ giúp Diệp Thần Không phục sinh, trả lại cho hắn một vạn cổ thiên kiêu vang dội cổ kim.

Từ sau khi đại chiến ở Thần Võ giới kết thúc, thi thể của Diệp Thần Không một mực lưu ở trong Kim Lân diệu thụ, bởi vì không có hồn phách, cỗ thi thể này một mực lưu lại trong Kim Lân diệu thụ, không ngờ Thiên Địa Tiếu cũng đang nhớ thương.

Nếu như Diệp Thần Không thật có thể phục sinh, cũng có thể cho Diệp Chiến một niềm vui ngoài ý muốn.

Khương Trường Sinh mặc dù hàng năm bế quan, nhưng một mực quan tâm Tiên đạo phát triển, mà Diệp Chiến làm một trong Tu Tiên giả kiệt xuất nhất, tự nhiên được hắn coi trọng.

- Võ đạo đại kiếp không có đơn giản như ngươi nói.

Trong lòng Khương Trường Sinh tự nói, hắn giương mắt nhìn về phía Côn Luân giới, ánh mắt tràn đầy dị sắc.

Hắn có thể cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình đang ảnh hưởng chúng sinh Côn Luân giới, ảnh hưởng ba ngàn thiên địa.

Cỗ lực lượng này giống như nhân quả, vừa giống như khí vận. Hắn cũng không phân biệt được đây rốt cuộc là cái gì.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến đạo thống phản thần, có lẽ những lão tiền bối Tiên đạo kia có thể giải hoặc cho hắn.

Khoảng cách đột phá tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba đã qua ngàn năm, giá trị đạo thống nhân quả lại đạt đến con số trước nay chưa từng có.

Nghe đại năng Cổ Tiên đạo giảng đạo, mỗi lần đều có thể để cho Khương Trường Sinh nhận được ích lợi không nhỏ.

Hắn điều ra bảng giá trị đạo thống nhân quả xem xét.

[Giá trị đạo thống nhân quả: 1, 021, 552,299, 001, 368].

Mỗi một lần tiêu xài xong giá trị đạo thống nhân quả, đều phải lần nữa tích lũy, cái này cũng có thể nhìn ra mỗi giai đoạn Tiên đạo phát triển.

Phong thần đại chiến mặc dù để dân chúng nhân tộc thiên hạ chịu khổ, nhưng cũng cực đại thôi động Tiên đạo, nhất là theo tác dụng của Tu Tiên giả trên chiến trường càng ngày càng mạnh, dẫn đến Tiên đạo đã triệt để vượt qua Võ đạo ở trong Côn Luân giới.

Khương Trường Sinh trực tiếp hao hết giá trị đạo thống nhân quả, mở ra công năng đạo thống phản thần.

Lần trước gặp phải Thiếu Hạo, Hình Thiên, lần này không biết gặp được người nào.

Trong đầu Khương Trường Sinh hiện ra một thân ảnh, đạo thân ảnh có khả năng đã chết đi trong năm tháng.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu cảm nhận được trời đất quay cuồng, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Cổ Tiên đạo, ta lại tới đây…

Khi giác quan của Khương Trường Sinh khôi phục như thường, hắn còn không kịp mở mắt, bốn phương tám hướng đã truyền đến tiếng nói chuyện đầy huyên náo.

Hắn mở mắt ra nhìn, phát hiện mình đứng ở trên biển mây, phía trước là một cánh cửa lớn tựa như Nam Thiên môn, sau cửa lớn là một từng cung điện cao thấp chập trùng, phân bố trang nghiêm thần thánh theo tầng mây.

Đông —.

Một hồi tiếng chuông rung động linh hồn từ trên cửu thiên truyền đến, mơ hồ mang theo phật âm.

- Dạo tràng này không đơn giản.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, dùng tu vi hắn bây giờ nghe tiếng chuông này không ngờ lại chấn động tâm thần.

Hắn đang muốn cất bước đi về phía trước, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

- Trường Sinh đạo hữu, đã lâu không gặp.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, biểu lộ hơi kinh ngạc.

Người đến rõ ràng là Tiêu Hòa tiên tử, nàng có hai tiên tử đồng hành rơi vào trên biển mây.

Nàng lại còn sống?

Trong mắt Khương Trường Sinh lóe lên vẻ vui mừng, bất kể nói thế nào, Tiêu Hòa tiên tử truyền cho hắn chân nghĩa của Nhân Quả, hắn tự nhiên nhớ ân.

- Gặp qua tiên tử, xác thực rất lâu không thấy.

Khương Trường Sinh nhìn Tiêu Hòa tiên tử bây giờ, trong lòng cảm khái vạn phần.

Khí thế của Tiêu Hòa tiên tử mạnh hơn so với lần trước gặp nhau, trên người có loại uy nghi bao dung thương sinh, khí tức của hai tiên tử đi theo ở sau lưng nàng cũng không yếu, thậm chí không kém hơn hắn, nhưng hai nữ rõ ràng là đệ tử hoặc là thị nữ của Tiêu Hòa tiên tử.

Ba nữ đứng chung một chỗ, khuynh quốc khuynh thành, dẫn tới cầu Đạo giả gần đó chú ý, bất quá khi có người nhận ra thân phận của Tiêu Hòa tiên tử, dồn dập thu hồi ánh mắt, sợ

đắc tội. Bây giờ nàng đã không phải tiên tử, mà là Tiêu Hòa nương nương.

Cũng không phải phi tử của đế hoàng, mà là một loại tôn xưng, cùng loại với Nữ Oa nương nương trong thần thoại. Trước đó Thiếu Hạo đã từng nói qua, trong đại thiên Tiên giới, người có thể được xưng là nương nương, đều là nữ tu sĩ có được công đức cực lớn, chúng sinh thấy nhất định phải cúi chào, nếu không xem như làm trái thiên uy.

Chương 1039 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (1)

- Đi thôi, đạo hữu, xem ra ngươi có rất nhiều lời muốn nói với ta, ta cũng thế.

Tiêu Hòa nương nương nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh mỉm cười nói, điều này khiến hai vị tiên tử bên cạnh nàng rất tò mò về Khương Trường Sinh, người ở xung quanh bốn phương tám hướng cũng quăng tới rất nhiều ánh mắt dò xét Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh gật đầu, cùng Tiêu Hòa nương nương sóng vai mà đi, hai vị tiên tử thì lui lại một bước.

Cũng không biết hiện thời là năm nào, cách thời điểm bọn họ lần trước gặp nhau đã trôi qua bao nhiêu năm, xem khí chất của Tiêu Hòa nương nương biến hóa, chỉ sợ thời gian đã rất lâu rồi.

Địa Tàng đại tôn từng nói, Côn Luân giáo chủ, Huyền Đề tổ sư, Tiểu Hòa tiên tử, trong ba vị đó có người mất trong tuế nguyệt lâu dài.

Nếu không phải Tiêu Hòa tiên tử, thì là ai?

Mặc dù Khương Trường Sinh không có trao đổi quá thân mật cùng hai vị cao nhân đắc đạo trước, nhưng nghĩ đến tồn tại tu đạo siêu nhiên thoát tục như vậy theo không kịp tuế nguyệt, trong lòng khó tránh khỏi hơi xúc động.

Chẳng qua là.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Tiêu Hòa nương nương, thầm nghĩ:

- Không phải nàng, cũng rất tốt.

Trong mấy lần đạo thống phản thần, hắn và Tiêu Hòa nương nương gặp nhau nhiều nhất lần, trước đó nghe Tiêu Hòa nương nương giảng đạo, hắn cảm nhận được chân nghĩa của nhân quả, nhìn hắn nửa đời tuế nguyệt, càng làm cho quan hệ của hai người gần nhau hơn.

Tiêu Hòa nương nương cười nói:

- Ta rất có sâu xa với chủ nhân của đạo tràng này, đến lúc đó ngươi cứ đi theo bên cạnh ta nghe đạo đi, cũng có thể ở gần một chút.

- Đa tạ nương nương.

.

- Ta vẫn hi vọng nghe người xưng ta là đạo hữu.

- Thế thì đa tạ đạo hữu.

.

Bốn mắt hai người chạm vào nhau, đều cười một tiếng, mặc dù đã mất trong tuế nguyệt, cảnh còn người mất, hai người đi cùng một chỗ, lại giống như thật lâu xa xôi trước đây, bình đẳng lại thân thiết.

Đi theo bên cạnh Tiêu Hòa nương nương, Khương Trường Sinh rất được quan tâm, bất quá hắn cũng không thèm để ý, ngược lại hắn không thuộc về thời đại này, sau khi giảng đạo kết thúc liền sẽ rời khỏi.

Theo biển mây đi đến, ven đường, Khương Trường Sinh cảm nhận được rất nhiều khí tức mạnh mẽ, thậm chí có tồn tại mà hắn đều nhìn không thấu, hơn nữa còn không ít.

- Tựa hồ mỗi một lần đạo thống phản thần thì cảm thụ sẽ càng thêm chân thật, chẳng lẽ có quan hệ với giá trị đạo thống nhân quả đã tiêu hao?

Khương Trường Sinh yên lặng suy tư, lần này, hắn giống như tự mình đi vào thời đại Cổ Tiên đạo.

Một đường tiến lên, bọn hắn xuyên qua từng cung điện vĩ ngạn, đi vào trên một mảnh biển mây to lớn, trên biển mây được từng vòng từng vòng tầng mây bao quanh, trên tầng mây mỗi một tầng đều có bồ đoàn, đã có Cầu Đạo giả an vị trên đó.

Nơi này chính là đạo tràng.

Chính bắc đạo tràng mới có một mảnh tầng mây độc lập, ngăn cách hai bên tầng mây kết nối, phía trên đơn độc một toà sen màu vàng.

Khương Trường Sinh đi theo Tiêu Hòa nương nương đi đến gần toà sen màu vàng ngồi xuống, hắn an vị ở bên cạnh Tiêu Hòa nương nương, mà hai vị tiên tử thì ngồi sau lưng bọn họ.

- Xin hỏi đạo hữu, chúng ta đã bao lâu không thấy?

Khương Trường Sinh nhịn không được nói ra lời này, cũng làm cho hai vị tiên tử đằng sau khẽ động tâm thần, các nàng quá hiếu kỳ về Khương Trường Sinh.

Từ khi các nàng nhận biết Tiêu Hòa nương nương, chưa từng thấy qua nàng hiện ra nét mặt tươi cười cho bất kỳ vị nào nam tử nào, nhất là người này cũng không tính quá mạnh.

Tiêu Hòa nương nương nhìn phía trước nói:

- Tính toán ra, đã có một ngàn hai trăm vạn năm.

Vừa dứt lời, Khương Trường Sinh động dung, hai vị tiên tử càng kinh ngạc.

Một ngàn hai trăm vạn năm?

Các nàng vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh, chẳng lẽ người này có nền tảng rất lớn?

Khương Trường Sinh cảm khái nói:

- Thật là lâu.

Tiêu Hòa nương nương vượt qua một ngàn hai trăm vạn năm, mà hắn chẳng qua mới đi qua hơn hai nghìn năm.

Khương Trường Sinh rất tò mò trong năm tháng dài đằng đẵng, Tiêu Hòa nương nương đã trải qua cái gì, chẳng qua là đang ở trong, hắn không tiện hỏi thăm.

- Trường Sinh đạo hữu.

Một tiếng gọi vui mừng truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, phát hiện Thiếu Hạo mang theo một nam tử bay tới, giống như lần trước gặp nhau, Thiếu Hạo thiếu đi hăng hái của người trẻ tuổi, tướng mạo đầy tang thương, càng lộ ra vẻ trầm ổn.

Hai người Thiếu Hạo tới trước mặt Tiêu Hòa nương nương, sau khi cung kính hành lễ mới đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh.

- Ba trăm vạn năm không thấy, đạo hữu quả thật làm ta cực kỳ tưởng niệm.

- A.

Thiếu Hạo cảm khái nói, ánh mắt nam tử phía sau hắn đầy sắc bén, đang đánh giá Khương Trường Sinh.

- Hình Thiên đạo hữu đâu, lần này có không đến đây?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, ba người lần trước gặp nhau giống như đang ở ngay hôm qua, lần giảng đạo kia, bọn hắn chung đụng hết sức vui sướng.

- Hừ, biết rõ còn cố hỏi.

Nam tử sau lưng Thiếu Hạo hừ lạnh nói, ngữ khí rất không khách khí.

- Im miệng, Đế Khốc, nơi này cũng không có phần cho ngươi nói chuyện.

Thiếu Hạo lạnh lùng nói, hắn trừng mắt nhìn Đế Khốc, đối phương bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Thiếu Hạo một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, bất đắc dĩ nói:

- Xem ra đạo hữu không biết, Hình Thiên và phụ thân ta tranh đoạt vị trí Thiên Đế, bị chém đầu, bây giờ bị trấn áp ở bên trong Trần Hư.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn từng đọc qua truyền thuyết thần thoại này ở kiếp trước, không ngờ tình thế trong

thần thoại lại xuất hiện.

- Không nhắc tới hắn, đạo hữu biến mất ba trăm vạn năm, lại là đi đâu?

Thiếu Hạo nói sang chuyện khác hỏi, trên mặt lần nữa lộ ra nụ cười thân thiện.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đi trong hư không

- Hư không? Thiên ngoại, đạo hữu quả nhiên không đơn giản.

Thiếu Hạo tán thán nói, ngay cả Đế Khốc sau lưng đều ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Cố nhân gặp nhau, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, bất quá nơi này là đạo tràng, bên cạnh còn có Tiêu Hòa nương nương, Thiếu Hạo không dám quấy nhiễu, không có trò chuyện quá lâu liền cáo từ.

Tiêu Hòa nương nương ý vị thâm trường nói:

- Không ngờ đạo hữu đã trở lại qua tại ba trăm vạn năm trước, lại không tới gặp vị cố nhân như ta đây.

Chương 1040 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (2)

Hai vị tiên tử phía sau lần đầu tiên nghe được sư phụ dùng ngữ khí kiểu này, các nàng liếc nhau, đều nhìn ra chấn kinh trong mắt của nhau.

- Ta đã từng hỏi thăm Địa Tàng đại tôn về ngươi.

Khương Trường Sinh bất đắc dĩ trả lời, hắn cũng không thể nói mình chỉ có thể hiện ra ở trong đạo trường.

Nghe vậy, Tiêu Hòa nương nương mặc dù mắt nhìn phía trước, nhưng khóe miệng lại hơi giương lên, dù cho là đường cong rất nhỏ, cũng lộ ra mặt bên xinh đẹp như bức tranh của nàng.

- Đạo hữu, ngươi có đi đến Đại La cảnh giới?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Trước đó nghe đạo, hắn đã nhiều lần nghe nói qua hai chữ Đại La.

Đây là đường ranh giới cực cao trong cảnh giới của tu tiên.

- Ừm.

Tiêu Hòa nương nương lên tiếng, nói theo:

- Lúc lần trước gặp nhau, ta đã là Đại La.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười:

- Cũng là ta kiến giải vụng về.

- Thật không có, mặc dù ngươi ta mỗi lần gặp cách nhau tuế nguyệt rất xa, nhưng ta có thể nhìn ra được, ngươi còn chưa đến năm ngàn tuổi, thiên tư của đạo hữu quả thật không tầm thường…

Tiêu Hòa nương nương quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, trên mặt đầy ý cười.

Hai vị tiên tử phía sau thì nghe đến mơ hồ.

Hai người này đã gặp qua từ một ngàn hai trăm vạn năm trước, sao hắn lại mới không đến năm ngàn tuổi.

Khương Trường Sinh và Tiêu Hòa nương nương tiếp tục nói chuyện phiếm, đại bộ phận thời điểm đều là hắn đang hỏi, Tiêu Hòa nương nương trả lời, hắn không có quên dụng ý khi mình tới đây, cho nên trọng điểm hỏi thăm về kiếp số.

- Có thể làm cho chúng sinh điên cuồng, lâm vào bên trong dục niệm chém giết tất nhiên là Lượng Kiếp, đây là Thiên Đạo đại kiếp, không thể ngăn cản, nếu có thể sinh tồn bên trong Lượng Kiếp, mới có thể thu hoạch được siêu thoát, Đại La cảnh giới cũng không phải tu luyện có thể thành, phần lớn đều cần trải qua Lượng Kiếp.

Tiêu Hòa nương nương trả lời để Khương Trường Sinh nhíu mày.

Đây không phải mang ý nghĩa khi hắn và Tiêu Hòa nương nương vừa gặp nhau, sau đó phương Tiên đạo này trải qua Lượng Kiếp?

Khương Trường Sinh nhìn Tiêu Hòa nương nương, nhịn được quan tâm, tiếp tục hỏi thăm về Lượng Kiếp, Tiêu Hòa nương

nương biết gì nói đó.

Dựa theo Tiêu Hòa nương nương nói, khi chúng sinh trong Thiên Đạo phát triển đến giai đoạn nhất định, Lượng Kiếp sẽ sinh ra, mỗi lần lượng kiếp đều sẽ tiến hành thanh tẩy Đại Thiên thế giới, trận thanh tẩy này sẽ kéo dài thật lâu, đợi Lượng Kiếp kết thúc, chúng sinh mười không còn một, sinh linh sống sót đều sẽ đạt được ân trạch của Thiên Đạo, theo đó trở thành Chúa Tể giả của Lượng Kiếp tiếp theo.

Khương Trường Sinh nghe xong bắt đầu tin tưởng lời nói trước đó của Thiên Địa Tiếu, âm Dương Chi Thần chẳng qua là sản phẩm của Lượng Kiếp, cũng không phải là người chủ đạo, Lượng Kiếp chân chính tuyệt không phải một người, mà chúng sinh đều là kiếp số.

Thời gian chậm rãi trôi qua, càng ngày càng nhiều Cầu Đạo giả đến đây.

Đợi hết thảy Cầu Đạo giả tụ tập, tiếng chuông lần nữa vang lên, to, trang nghiêm, khiến cho đạo tràng trở nên yên lặng.

Khương Trường Sinh liếc mắt quét tới, số lượng cầu đạo giả lần này đến nghe đạo vượt qua mười van, càng xếp ở phía trước, khí tức tu vi càng mạnh.

Nương theo lấy tiếng chuông liên tục vang lên, bên trên toà sen màu vàng hiện ra một thân ảnh.

Đây là một đại phật thân cao vạn trượng, toàn thân hiện lên màu vàng kim, duy trì hình người, thần sắc nghiêm túc, rất có uy phong của Thái Sơ Phật Tổ, hắn quét mắt nhìn hết thảy cầu đạo giả, khi ánh mắt của hắn xẹt qua trên người Khương Trường Sinh, pháp lực cho trong cơ thể hắn hơi ngưng lại, cũng may chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

- Thật mạnh, ngay cả Đại La đều tới nghe hắn giảng đạo, hắn có đạo hạnh như thế nào?

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, sinh ra hứng thú thật lớn đối với tu vi của vị cự phật này.

- A Di Đà Phật, chư vị đến đạo tràng của bần tăng nghe đạo, đều là phật duyên thâm hậu, sau khi giảng đạo, nếu chư vị có

hứng thú, còn có thể đi thưởng thức Bồ Đề Phật Hải.

Cự phật vạn trượng mở miệng nói, ngữ khí uy nghiêm, vang vọng bên tai tất cả mọi người, ngay sau đó, phía sau hắn xuất hiện từng đầu cánh tay màu vàng óng, từ trên hướng vạch xuống dưới, hình thành Thiên Thủ Phật tượng.

- Ngài ấy chính là Vị Lai phật tổ, một trong tam đại Phật Tổ của Tây Thiên, tu vi thông thiên triệt địa, trải qua ba lần Lượng Kiếp, lần này giảng đạo sẽ để ngươi nhân được ích lợi không nhỏ.

Tiêu Hòa nương nương truyền âm cho Khương Trường Sinh, giới thiệu cho hắn thân phận của đối phương.

Khương Trường Sinh còn không nghĩ nhiều, Vị Lai phật tổ đã bắt đầu giảng đạo.

- Hôm nay sẽ giảng về khí vận, như thế nào là khí vận, vận khí, nhân quả, mệnh số các loại, đều là ý chí, vận giả của Thiên Đạo, chia làm Tiên Thiên và Hậu Thiên, Tiên Thiên chi vận, chính là thiên định, Hậu Thiên chi vận chính là chúng sinh rèn luyện có được, Tiên đạo đằng đẵng, trên chứng Đại La, khí vận không thể thiếu cũng…

- Khí vận chi đạo!

Khương Trường Sinh cũng không ngờ lần này giảng đạo lại là về khí vận, đây cũng là chuyện tốt, có lẽ khí vận chi đạo có thể trợ giúp hắn tăng trưởng giá trị khí vận, như thế thì có thể sáng lập càng nhiều thiên địa khí vận, trải đường cho Tiên đạo.

Nương theo từng phật âm vang lên trong miệng Vị Lai phật tổ, Khương Trường Sinh rất nhanh đã tiến vào trạng thái vong ngã.

Âm thanh giảng đạo kéo dài, còn kèm theo muôn vàn tiếng niệm kinh. Người đều có khí số, vận số, mà khí vận có thể ảnh hưởng cả hai. Tu tiên vốn là nghịch thiên mà đi, tranh giành khí vận của Thiên Đạo, chính là mượn nhờ quy tắc Thiên Đạo, thu hoạch được pháp môn đi đến cảnh giới cao hơn.

Không chỉ như vậy, khí vận cũng có thể diệt địch, người có khí vận mạnh mẽ có thể mượn khí vận của Thiên Đạo, trấn áp

chúng sinh, nếu như không có khí vận, quy tắc Thiên Đạo sẽ coi là dị số, gạt bỏ trấn áp.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến mình khi độ kiếp, hắn chính là không có khí vận Võ đạo, Võ đạo một mực mượn nhờ thiên kiếp mong muốn trấn áp hắn, chẳng qua là hắn có thể chống đỡ tiếp xuống.

Trong quá trình nghe nói, trong đầu Khương Trường Sinh cũng hiện ra vô số ý nghĩ.

Đầu nguồn của khí vận là Thiên Đạo, Thiên Đạo dùng Khí Vận chưởng khống chúng sinh, giữ gìn quy tắc Thiên Đạo.

Hắn có thể lấy khí vận sáng tạo Thiên Đạo, trợ giúp hắn chưởng khống chúng sinh Tiên đạo hay không?

Chương 1041 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (1)

Vị Lai phật tổ giảng đạo còn cao thâm hơn mấy lần giảng đạo mà Khương Trường Sinh trước đó gặp phải, nhưng lại càng dễ tiếp thu, điều này nói rõ Vị Lai phật tổ có tu vi mạnh hơn, ít nhất là luận tu vi lúc giảng đạo, Vị Lai phật tổ mạnh nhất.

Lần giảng đạo này dài đằng đẵng mà không buồn tẻ.

Trong quá trình nghe nói, Khương Trường Sinh cảm thụ về khí vận càng ngày càng sâu, nhất là cảm thụ về khí vận thiên địa.

Cũng không phải chỉ có chúng sinh mới có khí vận, bất kỳ tồn tại gì đều có khí vận, bao gồm cả quy tắc bản thân, khí vận bao trùm phía trên hết thảy tồn tại, Thiên Đạo nhờ vào đó chưởng khống hết thảy.

Mỗi năm đi qua, đối với tu sĩ đại năng mà nói, tiêu chuẩn thời gian vượt xa phàm linh.

Lúc lần giảng đạo này kết thúc, phàm linh đã đầu thai mười thế.

Ý thức Khương Trường Sinh chậm rãi thức tỉnh, hắn mở mắt, hết thảy trước mắt đã khác biệt, hắn có thể thấy tất cả mọi người đang ở trong khí vận, ngay cả Tiêu Hòa nương nương bên cạnh hắn, khí vận của hai người chênh lệch, khác biệt như cát sỏi và thái sơn.

Khó có thể tưởng tượng, Tiêu Hòa nương nương đến cùng đã trải qua cái gì, mới có thể thu được khí vận khổng lồ như thế.

- Thật vất vả gặp lại, không bằng cùng nhau tiến đến thưởng thức Bồ Đề Phật Hải.

Tiêu Hòa nương nương nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh nói, ngữ khí mặc dù bình tĩnh, nhưng Khương Trường Sinh nhìn ra được trong mắt nàng lộ vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh có chút chần chờ, không phải hắn không muốn, là hắn không thể đi, mỗi lần giảng đạo kết thúc, một khi đi ra khỏi đạo tràng liền sẽ kết thúc đạo thống phản thần,

chẳng qua bây giờ từ chối lời mời của nàng, lần sau gặp nhau, nàng lại là dáng dấp ra sao?

Đứng ở góc độ Khương Trường Sinh nhìn lại, hết thảy Tu Tiên giả Cổ Tiên đạo đều sẽ chết, bao gồm cả Tiêu Hòa nương nương ở bên, trong cho nên hai người gặp một lần sẽ thiếu một lần, cơ hội rất khó được.

- Tây Thiên ở bên cạnh, cùng đi chứ, thử nhìn một chút có lẽ ngươi thật có thể đi.

Giọng nói Tiêu Hòa nương nương truyền đến, ngữ khí bình tĩnh.

Thử nhìn một chút?

Khương Trường Sinh nghe được nàng nói bóng gió, chỉ đành đáp ứng.

Tiêu Hòa nương nương vung tay áo, mang theo hắn và hai vị tiên tử xuyên qua hư không biến mất trong đạo trường.

Lúc Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, phát hiện mình đã đi tới phía dưới bầu trời mây đỏ, vẫn tiến lên cùng ba người Tiêu Hòa nương nương, hắn đưa mắt nhìn lại, trái phải hai bên còn có Cầu Đạo giả khác đạp mây mà đi, đoán chừng đều là đi xem Bồ Đề Phật Hải.

- Ừm, ta vậy mà không có kết thúc đạo thống phản thần, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Bồ Đề Phật Hải cũng tính ở trong cơ duyên?

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, không khỏi sinh ra hứng thú đối với Bồ Đề Phật Hải.

- Bồ Đề Phật Hải chính là một trong kỳ quan của phật môn, trong biển có giấu xá lợi Phật Tổ cùng bản nguyên của giáo chủ, rất nhiều Tu Tiên giả đến đây nghe đạo, đều hướng về phía Bồ Đề Phật Hải.

Giọng nói của Tiêu Hòa nương nương truyền đến, dẫn tới Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn về phía nàng.

Khương Trường Sinh không khỏi hỏi:

- Dùng cảnh giới bây giờ của ngươi cũng cần thưởng thức Bồ Đề Phật Hải?

Tiêu Hòa nương nương quay đầu nhìn về phía hắn, thản nhiên cười nói:

- Xem ra trong lòng đạo hữu, ta rất mạnh, mặc dù ta đức cao vọng trọng trong Đại Thiên thế giới này, nhưng khoảng cách đến đỉnh vẫn còn cách một đoạn, Bồ Đề Phật Hải khó gặp, tự nhiên không thể bỏ qua, huống chi còn có thể tâm sự nhiều hơn cùng đạo hữu, mỗi lần gặp nhau thì thời gian cách ra càng ngày càng dài, lần sau gặp lại, chỉ sợ phải chờ thời gian dài hơn.

- Trải qua Lượng Kiếp, thương hải tang điền, cố nhân ngày xưa có giao tiếp chỉ còn lại có đạo hữu ngươi, còn nhớ rõ ngươi ta lần đầu gặp nhau ở Côn Luân chứ, Côn Luân giáo chủ đã tiên vẫn.

Thì ra là hắn không theo kịp tuế nguyệt (thời gian, năm tháng).

Khương Trường Sinh truy vấn:

- Hắn vì sao mà chết?

- Nói đến thì có quan hệ với phật môn, vì tranh cơ duyên tiến lên Đại La mà vẫn lạc, bất quá Đạo môn đã kết nhân quả với Phật môn.

Tiêu Hòa nương nương trả lời, nói đến việc này, sắc mặt nàng bình tĩnh, giống như là một việc nhỏ không đáng để ý.

Đạo môn, Phật môn.

Khương Trường Sinh sinh ra say mê hứng thú về cách cục trong kỷ nguyên Tiên đạo, thế là, hắn nhịn không được hỏi thăm, mà Tiểu Hòa nương nương cũng không có làm hắn thất vọng.

Dưới Thiên Đạo, chia làm Đại Thiên thế giới, ba ngàn tiểu thế giới, Đại Thiên thế giới ẩn chứa vô số vũ trụ, dùng Đạo môn làm chủ, Đạo môn chưởng khống muôn vàn thế lực, bao gồm cả Thiên Đình, mà Phật môn có nguồn gốc từ Đạo Môn, nhưng bây giờ cường thịnh dâng lên, đã sắp muốn đuổi kịp Đạo môn, ngoại trừ Đạo môn, Phật môn ra, còn có rất nhiều

đạo thống, ở trong các phương Tinh Hải, Tiên Vực, Tinh Thiên.

Đại Thiên thế giới còn muốn lớn hơn cả trong tưởng tượng của Khương Trường Sinh lớnchỉ là Tây Thiên đã ẩn chứa trên trăm phương vũ trụ, trong mỗi một vũ trụ thiên địa, sao trời càng nhiều vô số kể.

Đây chỉ là dưới Thiên Đạo, nghe nói thiên ngoại còn có hư không vô biên, có thể khiến Đại La mê thất.

Nghe Tiêu Hòa nương nương giảng giải, Khương Trường Sinh nghe được say sưa ngon lành.

Tiên đạo kỷ nguyên mạnh mẽ hơn so với hắn tưởng tượng, ít nhất là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa không so được, dựa theo so sánh, Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cùng với ba ngàn thiên địa căn bản so ra kém Đại Thiên thế giới, có lẽ chỉ có thể coi là ba ngàn tiểu thế giới là một trong những thiên địa của Tiên đạo phân chia ra, sau đó lại được bảo lưu từ trong năm tháng.

Tiên đạo đã trải qua bảy lần Lượng Kiếp, vẫn ở vào trạng thái cường thịnh.

- Ngoài Thiên Đạo có không uy hiếp?

Khương Trường Sinh hỏi.

Hắn rất tò mò Tiên đạo như thế nào bị hủy diệt.

Dựa theo trước mắt hắn hiểu rõ, Tiên đạo quá cường đại, Đại La mặc dù cao cao tại thượng, nhưng cũng không phải là tồn tại thưa thớt ở Đại Thiên thế giới, mà phía trên Đại La còn có tồn tại siêu nhiên hơn.

Khương Trường Sinh cách Đại La còn rất xa xôi, nhưng thực lực của hắn đã đầy đủ trấn áp Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, vừa so sánh như thế, Tiên đạo mạnh hơn Võ đạo quá nhiều.

Chương 1042 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (2)

Đương nhiên, có lẽ võ đạo trong hư không càng mạnh hơn hắn suy đoán.

- Nếu như Tiên đạo hủy diệt, chúng ta có thể có một chút hi vọng sống?

Khương Trường Sinh hỏi như vậy, cũng không phải giúp hỏi mình.

Tiêu Hòa nương nương nhìn Tây Thiên xinh đẹp tuyệt luân, trả lời:

- Người tu tiên vốn là đang theo đuổi một chút hi vọng sống.

Hai vị tiên tử phía sau càng nghe càng cảm thấy kỳ quái, Tiên đạo làm sao có thể hủy diệt?

Các nàng hết sức hoang mang lai lịch của Khương Trường Sinh, trước đó tưởng rằng là tiền bối cổ lão, hiện tại giống như hậu bối vừa mới ra đời, mười phần mâu thuẫn, nhưng chính là tồn tại mâu thuẫn như vậy, lại có thể được nương nương ưu ái.

Chẳng lẽ người này thiếu sót hồn phách, mất đi rất nhiều trí nhớ và nhận biết?

Khương Trường Sinh không biết ý nghĩ của hai người đằng sau, cho dù biết được cũng không thèm để ý, hắn hiện tại chỉ muốn nắm chặt thời gian, hiểu rõ kỷ nguyên Tiên đạo, điều này rất có ích cho việc hắn kiến thiết Tiên đạo mới.

Một đường tiến lên, tốc độ Tiêu Hòa nương nương thao túng đám mây rất nhanh, đại khái đi qua nửa canh giờ, Khương Trường Sinh đã nhìn thấy Bồ Đề Phật Hải.

Đó là một mảnh đại dương mênh mông vô bờ, giống như phần cuối của thiên địa, đếm không hết Bồ Đề hoa như ngôi sao tô điểm trên mặt biển.

Biển mây dừng lại, Tiêu Hòa nương nương cong chân ngồi xuống, Khương Trường Sinh đi theo tĩnh toạ, hắn cúi nhìn Bồ Đề Phật Hải phía dưới, rất nhanh đã động dung.

- Đây là khí tức của thiên địa….

Trong lòng Khương Trường Sinh chấn kinh, trong mỗi một đóa hoa Bồ Đề đều cất giấu một phương thiên địa, chuẩn xác mà nói là một phương vũ trụ, bên trong có rất nhiều thiên địa,

sinh khí mênh mông bàng bạc tràn ra, căn bản che giấu không được.

Cũng không phải huyễn tượng, mà là thiên địa vũ trụ thật, có chúng sinh ở trong đó sinh hoạt.

Hoa Bồ Đề trên mặt biển sao mà nhiều.

Khương Trường Sinh lúc này thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía một đóa hoa Bồ Đề trong đó.

Ánh mắt chui vào trong hoa Bồ Đề, hắn tiến vào một mảnh vũ trụ bao la, tinh không tối tăm, các loại Tinh Hải phân bố như là vòng xoáy, lớn nhỏ không đều, cực kỳ giống vũ trụ kiếp trước.

Nhất Hoa Nhất Thế Giới.

- Thưởng thức Bồ Đề Phật Hải, chính là thưởng thức một phương Đại Thiên thế giới, Phật môn xác thực khó lường, tự mình sáng tạo ra Đại Thiên thế giới, sinh sôi không ngừng, thiên biến vạn hóa.

Ngữ khí của Tiêu Hòa nương nương mang theo một tia kính nể.

- Quan sát Bồ Đề Phật Hải, có thể tăng trưởng cảm ngộ về quy tắc của thiên địa, dĩ nhiên, cái này cũng sẽ tiêu hao nguyên khí Bồ Đề Phật Hải, cho nên Phật môn cũng không phải một mực rộng mở cơ duyên kiểu này.

Nghe Tiêu Hòa nương nương nói, Khương Trường Sinh cũng không có thu hồi ánh mắt, mà cẩn thận nhìn chằm chằm thế giới trong hoa Bồ Đề.

Nhất Hoa Nhất Thế Giới thế giới tức là vũ trụ, chất chứa vô số tinh hệ, sao trời trong tinh hệ càng dùng ức làm đơn vị, hắn thậm chí nhìn thấy sao trời cùng loại như Địa Cầu kiếp trước, chẳng qua phía trên cũng không phải người Địa Cầu, mà là một loại chủng tộc sinh linh khác, cũng phát triển khoa học kỹ thuật.

Hắn chuyển di ánh mắt, nhìn về phía một góc khác của vũ trụ, nhìn trộm đến sao trời nguyên thủy thương mang mà hung tàn, có yêu vật sinh tồn, cũng không nhân tộc.

Một thế giới có giấu muôn vàn văn minh.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Bồ Đề hoa khác, tiếp tục cúi xem sâm la vũ trụ.

Tiêu Hòa nương nương quay đầu, lẳng lặng nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Hai vị tiên tử phía sau thấy thế, trong lòng lộp bộp một cái, trong lòng các nàng sinh ra một ý nghĩ hoang đường.

Sư phụ sẽ không…

Các nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, đi đến một bên Tiêu Hòa nương nương, ngồi xuống, cúi xem Bồ Đề Phật Hải, trân quý lần cơ duyên này.

Đại Thiên thế giới, chúng sinh trầm luân, đông đảo thương sinh không biết mình tồn tại ở trong một bông hoa.

Bồ Đề hoa mặc dù chất chứa vũ trụ, nhưng bản thân Bồ Đề hoa là rất yếu đuối, có một cỗ lực lượng duy trì vũ trụ vận hành, một khi chặt đứt, hết thảy đều sẽ tan thành mây khói.

Chẳng lẽ đây cũng là nguyên khí mà Tiêu Hòa nương nương nói tới?.

Lấy cường độ Bồ Đề hoa đơn thuần, Khương Trường Sinh cảm giác vô luận tu vi ra sao, chỉ cần có chút khí lực thì sẽ ngắt lấy được, bất quá nơi này là chỗ của Phật môn, người nào lại dám làm loạn?

- Dừng lại!

Một tiếng hét to tiếng từ phương xa truyền đến, cắt ngang Khương Trường Sinh cảm ngộ.

Hắn nhấc mắt nhìn đi, chỉ thấy một nam tử mặc áo hồng từ trên trời tiếp tục đi tới, muốn đi vào Bồ Đề Phật Hải, tiếng quát bảo hắn ngưng lại phát ra từ trong miệng của một Phật Đà.

Nam tử mặc áo hồng, cả người quấn đầy tử khí, tóc đen tán ra xung quanh bên dưới tử quan.

Trên lưng đang vác một thanh kiếm hình Hồng Ngọc, khuôn mặt lạnh lùng, hai con ngươi phía dưới mày kiếm lập loè ánh sáng lạnh lẽo thản nhiên. Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy hắn, Khương Trường Sinh đã suy nghĩ đến Khương Thiện.

Vạn Cổ Sát Tinh.

Không sai, trên người hắn có một cỗ sát cơ nồng đậm mà khó mà ẩn giấu, nghe Phật Đà quát tháo, nam tử mặc áo hồng không có dừng bước lại, vẫn đi về phía mặt biển.

Phật Đà giận dữ, đang muốn xuất thủ ngăn cản, tiếng nói của Vị Lai phật tổ vang lên:

- A Di Đà Phật, cứ cho hắn đi thôi.

Nghe vậy, Phật Đà mặc dù không cam tâm, cũng chỉ có thể thu tay lại.

Giọng nói của Tiêu Hòa nương nương truyền vào trong tai Khương Trường Sinh:

- Người này tên Thái Thượng Thiên, đệ tử thất mạch của Đạo Môn, thần thông quảng đại, tuy sinh ra sau khi Lượng Kiếp kết thúc, nhưng luận bối phận, hắn được cho là sư thúc của Vị Lai phật tổ.

Thái Thượng Thiên?

Khương Trường Sinh nhíu mày, cái tên này để hắn nghĩ tới Thái Thượng Côn Luân cùng Thiên của võ đạo.

Theo số lần hắn tiến hành đạo thống phản thần càng ngày càng nhiều, hắn phát hiện Cổ Tiên đạo lưu lại không ít ấn ký trong võ đạo.

- Thái Thượng Thiên đã nắm giữ bốn mươi tám loại lực lượng Đại Đạo, mặc dù còn chưa thành tựu Đại La, cũng đã có bản lĩnh siêu thoát.

Trong giọng nói của Tiêu Hòa nương nương tràn ngập ý tán thưởng, Khương Trường Sinh nghe mà nhíu mày.

Chương 1043 - Thôn phệ pháp lực (1)

Được Vị Lai phật tổ đồng ý, Thái Thượng Thiên trực tiếp bay vào trong một đóa Bồ Đề hoa, biến mất không thấy gì nữa.

Một màn này để rất nhiều Tu Tiên giả trên trời, ở bờ biển nghị luận ầm ĩ.

- Thái Thượng Thiên là đang tìm kiếm loại lực lượng Đại Đạo thứ bốn mươi chín?

- Quả thật không tầm thường, trách không được giáo chủ Đạo môn nói hắn có tư thái Thánh Nhân.

- Hừ, cái gì khó lường, nếu ngươi ta có thể tiếp nhận truyền thừa của thất mạch Đạo môn, lại là đồ đệ được giáo chủ thu, há có thể kém hắn?

- Phúc duyên trong Thiên Đạo vốn là tồn tại khách quan, luôn có số mệnh an bài.

- Xem ra, quyết chiến giữa hắn và Thái Tử Long Cung đã không còn xa, vị Thái Tử kia cũng không đơn giản, dùng cảnh giới Thái Ất đốn ngộ Đấu Chiến chi đạo, quét ngang cùng cảnh giới, hai người này thật chói mắt.

Nghe bốn phương tám hướng truyền đến tiếng nghị luận, Khương Trường Sinh có lý giải càng sâu về Tiên đạo.

Tại thời kì võ đạo, lĩnh hội lực lượng quy tắc, có thể được xưng thần lực, thần lực đó là tồn tại vô cùng hiếm thấy, mà ở trong đây, lĩnh hội lực lượng Đại Đạo ngược lại là chuyện nhìn lắm thành quen, ít nhất Cầu Đạo giả nơi này đều biết có chuyện như thế.

Cổ Tiên đạo và thần thoại hắn kiếp trước biết cũng có sự bất đồng rất lớn, Long Cung, Địa Phủ không còn là thế lực mặc người khi nhục, mà là quái vật khổng lồ ngay cả Đạo môn đều không dám tùy tiện bắt chẹt.

Đạo môn tuy mạnh nhất, lại cũng không có mạnh đến mức độ không chút kiêng kỵ, Thiên Đình mặc dù lệ thuộc Đạo môn, nhưng Thiên Đình cũng có lực lượng của mình, ít nhất Thiên Đình cũng không phải hoàn toàn nghe lệnh của Đạo môn.

Còn có giáo phái dưới nhân gian, cũng có tiên thần mạnh đến mức độ có thể quát tháo phong vân trong Đại Thiên thế giới.

Sau khi Thái Thượng Thiên tan biến, hết thảy khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Trường Sinh tập trung ý chí lần nữa bắt đầu cảm ngộ thế giới trong Bồ Đề hoa.

Cũng là cúi người xem chúng sinh, trong Bồ Đề Phật Hải, có thể mang đến cho Khương Trường Sinh càng nhiều cảm ngộ, loại cảm ngộ về đạo này không nói rõ, không hiểu rõ, nhưng xác thực làm hắn lý giải rõ ràng rất nhiều quy tắc hơn, cũng càng nhiều mong đợi về việc tu hành của mình.

Trong đoạn thời gian tiếp theo, không tiếp tục xuất hiện Thái Thượng Thiên thứ hai.

Nơi này là Tây Thiên, không có bối cảnh lớn, ai dám ở đây làm loạn?

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Thân ảnh xung quanh Bồ Đề Phật Hải càng ngày càng nhiều, thậm chí có không ít Phật, Bồ Tát đến.

Thiếu Hạo xa xa nhìn Khương Trường Sinh, chau mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Đế Khốc nhịn không được hỏi:

- Gia gia, người kia đến cùng là thân phận như thế nào, lại để người coi trọng như vậy.

Theo đạo tràng đến Bồ Đề Phật Hải, ánh mắt Thiếu Hạo cuối cùng sẽ rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

- Hắn, một người không ở trong số mệnh.

Thiếu Hạo ý vị thâm trường nói, Đế Khốc nghe được càng thêm hoang mang…

- Hô…

Khương Trường Sinh thở dài ra một hơi, sau đó chậm rãi mở mắt, mặc dù dùng tu vi Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba lại có chút choáng đầu.

Bồ Đề Phật Hải mặc dù cơ duyên hùng hậu, lại cũng chỉ là có được xem không được, sờ không được, hắn còn như vậy,

người tu vi thấp thì chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ bị bức lui.

- Đã như vậy, vậy thì đi thôi.

Giọng nói của Tiêu Hòa nương nương truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, hai vị tiên tử đã sớm tỉnh lại, đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hắn.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn cũng cần phải trở về.

Mặc dù biết được hiện thực chỉ mới qua mấy hơi thời gian, nhưng quá lâu không có nhìn thấy người để ý, hắn vẫn sẽ có chút bất an.

Tiêu Hòa nương nương tụ tập biển mây, theo gió mà đi.

Trên đường rời khỏi, hai người cũng yên lặng.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh không có có tâm tư đến hỏi sự tình khác, ngược lại lo lắng Tiêu Hòa nương nương sẽ trải qua trắc trở như thế nào trong đoạn thời gian thật dài về sau, nàng lại có thể sống bao lâu?

Tiêu Hòa nương nương cũng không quan tâm.

Không có bay bao xa, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được bầu trời bắt xoay tròn, hắn biết mình sắp rời khỏi, lập tức bảo Tiêu Hòa nương nương dừng lại.

Tiêu Hòa nương nương rõ ràng ý thức được cái gì, mở miệng nói:

- Lần này từ biệt, chúc Quân mạnh khỏe.

Khương Trường Sinh muốn nói lại thôi, muốn thay đổi vận mệnh của Tiêu Hòa nương nương, nhưng Tiêu Hòa nương nương rõ ràng đã đoán được lai lịch của hắn, hắn không cần cử động khác, hắn cũng không có năng lực kia.

- Đạo hữu thật thấy rõ cổ kim sao?

Tiêu Hòa nương nương đột nhiên hỏi.

Như thế để Khương Trường Sinh không thể trả lời.

Đúng vậy.

Hắn một mực đang suy đoán, hắn căn bản không rõ ràng cổ kim, thậm chí không rõ ràng nơi này đến cùng có phải viễn cổ hay không.

Hắn chỉ dựa theo logic cơ sở Tiên đạo hủy diệt đi suy đoán.

Nếu dứt bỏ điểm này, vận mệnh của Tiêu Hòa nương nương chưa hẳn bị thảm như vậy.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười:

- Đa tạ đạo hữu điểm tỉnh.

Tiêu Hòa nương nương cười nói:

- Không sao đâu, đạo hữu lo lắng ngược lại làm ta vui vẻ, mặc dù vạn cổ thay đổi, thương hải tang điền, ta sẽ tận lực gặp lại đạo hữu, cho đến phần cuối Đại Đạo, cùng luận về Đại Đạo.

Khương Trường Sinh cũng triệt để an tâm, lúc này chắp tay, một mình bay về phía trước, ánh mắt của hắn dần trở nên mơ hồ, cảm giác trời đất quay cuồng làm hắn nhắm hai mắt lại.

Rất nhanh, ý thức của hắn trở về thân thể, hắn mở mắt, bấm ngón tay tính toán, thời gian không có trôi qua quá lâu, lần này nghe đạo không có có ảnh hưởng đến hiện thực.

- Tiên đạo còn mạnh mẽ hơn cả ta tưởng tượng, thu hoạch lần này cũng rất lớn.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, Vị Lai phật tổ giảng Phật Đạo, khiến cho hắn có thể bắt đầu vận dụng khí vận, tước đoạt khí vận, mà lĩnh hội tại Bồ Đề Phật Hải khiến cho hắn lý giải về thiên địa càng sâu, có trợ giúp sáng lập Thiên địa mới, cũng có thể trợ giúp hắn kiến thiết Đạo Giới tốt hơn.

Chương 1044 - Thôn phệ pháp lực (2)

Hắn phát hiện giá trị đạo thống phản thần cao hơn phần lớn sinh tồn ban thưởng, có thể làm cho hắn ít đi rất nhiều đường quanh co, thậm chí thu hoạch được tâm đắc cảm ngộ lực lượng Đại Đạo.

Khương Trường Sinh quyết định tiếp theo nghiên cứu khí vận chi đạo.

Tước đoạt nhân quả, luân hồi, khí vận, đây mới thực sự là trục xuất.

Khương Trường Sinh rất chờ mong ba loại lực lượng Đại Đạo này dung hợp, khi đó sẽ mạnh đến đâu?

Hắn chậm rãi nhắm mắt, trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan.

Sâu trong hư không, có một mảnh đại dương màu xanh vô biên, chính là Thông U Chi Hải, bờ biển có một cửa đá thật to dựng đứng, trước cửa đá có một thân ảnh đang ngồi.

Vị này là nam tử chỉ có một con mắt, người mặc chiến giáp tàn tạ chậm rãi mở ra con mắt, hắn đứng dậy, quay người về phía mặt cửa đá.

Ầm ầm.

Cửa đá lay động kịch kiệt, khói đen từ trên đỉnh cửa buông xuống, khói đen phun trào, tựa như một cánh cửa thông đến Thâm Uyên trong dị thứ nguyên. Trong hắc vụ có một đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, người này thân mặc hắc bào, tóc trắng như tuyết, khuôn mặt già nua, nhưng ánh mắt sáng ngời, sau lưng có hai thanh trường kiếm đang lơ lửng.

- Thương Thủy Thiên, không ngờ ngươi trở về, chẳng lẽ muốn nhúng tay vào Võ đạo đại kiếp?

Phá giáp nam tử âm dương quái khí nói. Nam tử áo bào đen chính là sư phụ của Bỉ Ngạn võ tổ, Thương Thủy Thiên.

Hai người rõ ràng quen biết.

Mặt Thương Thủy Thiên không biểu tình, nói:

- Xích Già Thiên, Thông U thủ vệ ngươi vẫn như cũ rất nhiều chuyện.

Tuy Xích Già Thiên chỉ có một con mắt, nhưng tiếng cười vẫn rất điên cuồng, hắn nhìn chằm chằm Thương Thủy Thiên, nói:

- Nhất mạch các ngươi, ưa thích làm chuyện nghịch thiên, võ đạo chỉ là ván cầu của chúng ta, tội gì cố chấp? Ta có thể cảm giác được, kiếp số của Hư Không Vô Tận vượt xa trước đó, nếu ngươi muốn cưỡng ép can thiệp, cửu tử nhất sinh.

Thương Thủy Thiên nói:

- Nếu là Thuận Thiên mà làm, liền sẽ không có Võ đạo.

Xích Già Thiên lắc đầu, quay người lần nữa ngồi xuống.

Thương Thủy Thiên đi đến bên cạnh hắn, lúc này, lại có lần lượt từng bóng người đi từ trong sương mù đen trong cửa, đi theo Thương Thủy Thiên rời khỏi.

Xích Già Thiên mở ra con mắt duy nhất của mình, khi hắn thấy rõ hình dáng những thân ảnh kia, sắc mặt kịch biến.

- Là ai đang chủ đạo tất cả những chuyện này, ngay cả bọn hắn cũng đều xuất hiện.

Sắc mặt Xích Già Thiên nghiêm túc, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè, mãi đến khi đám người Thương Thủy Thiên tan biến sâu trong hư không.

Thiên Đình, vườn Bàn Đào.

Thiên Đế, Vong Trần đại tiên, Lữ Thần Châu, Diệp Chiến ngồi vây quanh trước bàn đá, Thiên Đế tự mình rót rượu cho ba người.

Vong Trần đại tiên bất đắc dĩ nói:

- Ta chính là Địa Tiên chi tổ, há có thể tự ý rời vị trí, bệ hạ, trước đó đối phó Vũ tộc, ta đã nhiều lần rời khỏi Côn Luân giới, không thể lại rời khỏi.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Ta ngược lại thật ra nguyện ý đi, bất quá trong cường tộc ngài liên hệ bao gồm cả Lữ tộc, ta bây giờ đã là người phản bội chạy trốn, bệ hạ không sợ phiền toái?

Thiên Đế không khỏi nhìn về phía Diệp Chiến, Diệp Chiến vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ tới Diệp tộc lão tổ, hắn lại chần chờ.

- Không bằng để Thất Minh Vương hộ tống Diệp Chiến cùng đi, Minh Tộc không phải cũng tới à, quan hệ giữa Thất Minh Vương và Minh tộc rất sâu.

Lữ Thần Châu đề nghị.

Thiên Đế nhíu mày hỏi:

- Trẫm lo lắng hắn bị khó xử.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Sợ cái gì, hắn nếu thật làm loạn, để Đạo Tổ đi thu thập hắn, Đạo Tổ mạnh như vậy, cả ngày bế quan, kìm nén đến hoảng, giống ta, mỗi lần mạnh lên, đều muốn hiện ra một thoáng.

Vong Trần đại tiên lườm hắn một cái, nói:

- Đạo Tổ siêu nhiên thoát tục, há có tâm tư táo bạo giống như ngươi?

Lữ Thần Châu lắc đầu bật cười, hắn cũng không dám tiếp tục mạo phạm Đạo Tổ. Diệp Chiến nói theo:

- Bệ hạ, gần đây Huyền Hoàng Đại Thiên Địa xuất hiện nhiễu loạn lớn, càng ngày càng nhiều vạn cổ cường tộc khai chiến, chúng ta cần tránh cho chiến loạn ảnh hưởng đến Thiên Giới.

Mặc dù Thần Võ giới rút lui Côn Luân giới, nhưng vẫn có số lượng lớn võ giả bái phỏng Côn Luân giới, mà trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa còn có không ít tín đồ hương hỏa, có thể thông qua Thần Du đại thiên địa truyền bá tin tức.

- Nào chỉ là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Côn Luân giới cũng như thế, nhân tộc mặc dù nhất thống, nhưng mâu thuẫn Tu Tiên giới bắt đầu nổi lên bốn phía, chủng tộc khác càng khai chiến, khí tức táo bạo giữa thiên địa càng ngày càng nặng, ác hồn trong mười tám tầng địa ngục cũng càng ngày càng nhiều, võ đạo đại kiếp là muốn tới.

Thiên Đế lo lắng nói, trước kia hắn coi là Võ đạo đại kiếp chỉ nhằm vào Võ đạo, hiện tại xem ra đã ảnh hưởng đến cả Côn Luân giới.

Lữ Thần Châu không thèm để ý chút nào nói:

- Tới thì tới, đại kiếp mới có cơ duyên to lớn.

Thiên Đế hít sâu một hơi, nói:

- Thôi, vậy để Thất Minh Vương hộ tống Diệp Chiến tiến đến, Thiên Đình cần cường giả, bằng không rất khó chưởng khống

Thiên giới.

Diệp Chiến gật đầu, Lữ Thần Châu thì có chút tiếc nuối. Vong Trần đại tiên đang muốn rót cho mình một ly rượu, Trần Lễ bỗng nhiên bay tới, vô cùng lo lắng đi vào bên cạnh Thiên Đế, thấp giọng nói:

- Bệ hạ, tiểu điện hạ ra đời.

Lữ Thần Châu nghe xong, cười nói:

- Bệ hạ, tiểu điện hạ có thể làm đồ đệ của ta.

Đi vào Thiên Đình đã lâu, hắn cũng học được cách bấu víu quan hệ.

Thiên Đế chú ý tới ngữ khí của Trần Lễ không thích hợp, nhíu mày hỏi:

- Xuất sinh mà thôi, vì sao chuyên tới đây nói, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nói thẳng.

Trần Lễ cắn răng nói:

- Trạng thái của tiểu điện hạ không thích hợp, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn ẩn chứa một cỗ lực lượng đáng sợ, có thể thôn phệ pháp lực của người khác, pháp lực của Thiên Phi bị hút khô, cũng may Thiên Mẫu kịp thời ra tay.

Thôn phệ pháp lực?

Chân mày Thiên Đế nhíu chặt hơn, lúc này đứng dậy rời khỏi. Lữ Thần Châu muốn cùng đi theo xem một chút, nhưng bị Diệp Chiến giữ chặt.

Đợi hai người Thiên Đế đi xa, Diệp Chiến tức giận nói:

- Loại chuyện này, mgươi cũng muốn đi cùng?

Lữ Thần Châu trợn mắt nói:

- Đây chính là đồ đệ của ta.

Chương 1045 - Chương 1045: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (1)

- Phong vân biến ảo, chỉ sợ không dễ thu tên đồ nhi này.

Vong Trần đại tiên lắc lư chén rượu, ung dung nói, hấp dẫn Lữ Thần Châu, Diệp Chiến chú ý.

Lữ Thần Châu lần nữa ngồi xuống, nhìn về phía Vong Trần đại tiên, hỏi:

- Ngươi tính tới cái gì?

Truyền thừa Kim Đan Đại Đạo, Vong Trần đại tiên chấp chưởng Thiên Địa bảo giám, hắn cảm giác về Côn Luân giới càng rõ ràng hơn Thiên Đế.

Vong Trần đại tiên nói:

- Kẻ này có khí vận phi phàm, ứng kiếp mà sinh, thiện ác khó phân biệt, nhân quả khó phân biệt, nhân gian loạn lên, có lẽ trên trời cũng sẽ có loạn.

Nói lời này phạm vào kỵ húy, nhưng hắn chính là Địa Tiên chi tổ, không thuộc Thiên Đình quản hạt, cái gì cũng dám nói.

Lữ Thần Châu cùng Diệp Chiến liếc nhau, đều nhìn ra vẻ sầu lo trong mắt đối phương.

Nếu như kiếp số Côn Luân giới ra trên huyết mạch của Đạo Tổ, đó cũng không phải chuyện tốt.

Cùng lúc đó.

Trong tẩm cung Thiên Phi, các thiên nữ quỳ lạy trên mặt đất, Mộ Linh Lạc ôm con trai Thiên Đế trong tã lót, gương mặt đầy thương yêu, Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh nàng, thận trọng nhìn xem con trai của Thiên Đế, nhưng không dám đi đụng vào.

Thiên Đế bước nhanh tiến đến, Trần Lễ thì thủ ở trước cổng chính, không có vào cung.

Mộ Linh Lạc đang muốn giao con trai Thiên Đế cho Thiên Đế xem, kết quả Thiên Đế đi thẳng tới bên cạnh giường, nhìn Thiên phi không có chút huyết sắc nào.

- xảy ra chuyện gì, trẫm không phải bảo nàng hảo hảo luyện công, đường đường Thiên phi sinh con lại còn kém chút bị lấy đi tính mệnh của mình, truyền đi không sợ làm cho trẫm mất mặt?

Thiên Đế trách móc nói, nhưng tay của hắn đã nắm tay Thiên phi, khắp khuôn mặt đầy vẻ đau lòng.

Bạch Kỳ thầm nói:

- Này là chân ái à, đến cả con trai đều không quan tâm, cũng đúng, con của hắn cũng đủ nhiều.

Mộ Linh Lạc cũng không có phát biểu cái nhìn, nàng đi đến bên cạnh Thiên Đế, nói:

- Đây là con của ngươi, ngươi ôm đi, ta phải trở về tu luyện.

Con cháu của nàng quá nhiều, mặc dù lần đầu tiên hết sức ưa thích tiểu tử này, nhưng nàng càng muốn tu luyện.

Thiên Đế tiếp nhận con trai, vội vàng nói:

- Mẫu thân, có nên nói thiên phú của hắn cho phụ thân nghe một chút hay không?

Đang trên đường tới, cái nhìn của hắn giống như ba người Vong Trần đại tiên, đều tràn ngập sầu lo, cảm thấy kẻ này là điềm xấu.

Mộ Linh Lạc nói:

- Phụ thân ngươi đã biết được, là chàng bảo ta tới, chàng nói, đứa bé này liền gọi Khương Nghĩa.

Nói xong, Mộ Linh Lạc tan biến trong điện.

- Nghĩa?

Thiên Đế nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên người hài nhi trong ngực, trên trán hài nhi mọc ra một con mắt nằm dọc, ánh mắt đen kịt, con ngươi thì tái nhợt, lộ ra có chút kinh dị.

Bạch Kỳ xa xa nhắc nhở:

- Cẩn thận một chút, lực lượng thôn phệ của tiểu tử này rất mạnh, ngay cả pháp lực của ta đều kém chút bị hút, ngoại trừ phụ mẫu ngươi ra, ta đoán có thể trấn áp hắn cũng chỉ có ngươi.

Nàng quay người từ từ rời khỏi, tựa hồ sợ quấy nhiễu đến Khương Nghĩa đang ngủ say.

Thiên Đế nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Nghĩa.

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy đứa bé này, trong lòng hắn đã tràn ngập lo lắng, giống như thấy được đại kiếp đến.

Đối với đứa bé này, hắn không có chút yêu thương nào, thậm chí hết sức ghét bỏ, nhưng cân nhắc đến Khương Trường Sinh có thể đang nhìn, hắn chỉ có thể ẩn nhẫn.

Một bên khác.

Mộ Linh Lạc trở lại trong Tử Tiêu cung, nàng đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Trường Sinh ca ca, vì sao đặt tên cho hắn là Nghĩa, lực lượng thôn phệ của hắn thật không đơn giản, lại là lai lịch ra sao?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Lấy tên Nghĩa, là bởi vì nhân quả đời này của hắn tương quan đến chữ này, hi vọng hắn có thể không phụ ân nghĩa, về phần Thôn Phệ lực lượng khác, nàng đoán không sai, là lực lượng Đại Đạo mà nàng hay ta cảm ngộ, cũng không phải lực lượng quy tắc rải rác trong trời đất.

Lực lượng quy tắc chính là lực lượng Đại Đạo hiển hóa, cảm ngộ lực lượng quy tắc chỉ có thể mượn nhờ lực lượng quy tắc, mà cảm ngộ lực lượng Đại Đạo thì có thể hóa thành lực lượng của mình, cả hai khác nhau rất lớn, phần lớn cường giả võ đạo đều là điều động lực lượng quy tắc, chỉ có số ít người trời sinh có được, tỷ như Lữ Thần Châu.

Mộ Linh Lạc kinh ngạc nói:

- Nói như vậy, đứa bé này thiên tư vô song, thậm chí còn mạnh hơn Tử Ngọc?

- Ừm, xem như quét mới cực hạn thiên tư của Khương gia.

Khương Trường Sinh trả lời, trong đầu không khỏi nghĩ tới Khương Tầm ở tương lai.

Hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy Khương Tầm mới là thiên tư mạnh nhất, có thể trực tiếp nắm giữ Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, để lại cho hắn ấn tượng không thể xóa nhòa.

- Hắn hấp thu pháp lực các mẫu thân và của các thiên nữ, cử động lần này chỉ sợ sẽ mang đến cho hắn phiền toái, ít nhất Tử Ngọc không quá yêu thích hắn.

Mộ Linh Lạc thở dài nói, nếu lúc trước, nàng có thể sẽ tự mình đi chiếu cố Khương Nghĩa, nhưng bây giờ nàng càng muốn chuyên chú tu hành Đại Đạo của mình.

Con cháu vô cùng vô tận, sao nàng có thể đi đau lòng mỗi một con cháu.

Khương Trường Sinh vẫn không có mở mắt, mạn bất kinh tâm nói:

- Nhân chi sơ, cũng không phải là tính bản thiện, kẻ này xác thực có một tái tim đầy tà ác.

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi:

- Đã như vậy, vậy chúng ta mặc kệ?

- Dù cho tà ác, hắn sinh ra cũng có ý nghĩa nhất định, mà lại hắn chẳng qua là tà ác trong tính cách, còn có cơ hội hướng thiện.

Khương Trường Sinh trả lời để Mộ Linh Lạc giãn lông mày.

Nàng bắt đầu suy tính mệnh số của Khương Nghĩa, vẻ mặt càng ngưng trọng thêm, cuối cùng, nàng ngồi trở lại bồ đoàn của mình, không nói thêm gì nữa.

Khương Trường Sinh cũng không có hỏi thăm nàng tính tới cái gì, tiếp tục tham ngộ khí vận chi đạo.

Khương Nghĩa sinh ra cấp tốc truyền ra Thiên Đình, tiếp theo là truyền ra trong Thần Du đại thiên địa, vừa sinh ra đã có thể hấp thu pháp lực của người khác, còn kém chút hại chết mẹ mình, khiến cho người ta lo lắng.

Chương 1046 - Chương 1046: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (2)

Hắn cũng không phải thân phận bình thường, mà là con trai của Thiên Đế, có nghĩa là hắn nhất định sẽ trưởng thành, không có khả năng chết yểu.

Nếu như hắn phóng túng thiên phú của mình, người nào không sợ?

Thiên Cung Khương Nghĩa ở bắt đầu trở nên quạnh quẽ, không có tiên tử dám đến.

Mỗi năm đi qua, Khương Nghĩa không ngừng trưởng thành.

Hắn bắt đầu có thể khống chế năng lực của mình, nhưng theo hắn hiểu chuyện, hắn cũng bắt đầu cảm thấy cô độc, thường xuyên ngồi ở trên bậc thang trước Thiên Cung ngẩn người. Thiên phi không đành lòng, không thể không đi tìm Thiên Đế.

Thiên Đế kiêng kị Khương Nghĩa, rất ít đi thăm hỏi Khương Nghĩa, nhưng hắn thật yêu thương vị Thiên phi này, dù sao cũng là phi tử hắn mới nạp nhất, suy nghĩ một chút, gọi Khương Thiên Mệnh đến, để Khương Thiên Mệnh đi chiếu cố Khương Nghĩa.

Khương Thiên Mệnh có tu vi mạnh mẽ, tính cách ngoài nóng, trong cũng nóng, thích hợp khuyên bảo Khương Nghĩa.

Mấy ngày sau, Khương Thiên Mệnh tiến đến tìm Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa chín tuổi ngồi ở trước bậc thang, hai tay nâng cằm, hắn mặc áo bào đẹp đẽ mà hoa lệ, tướng mạo cực giống Khương Tử Ngọc, phối hợp với Đại Đạo Chi Nhãn màu đen trên trán, hắn tỏa ra được bá khí của đế hoàng.

- Nha, tuổi còn nhỏ đã bắt đầu đa sầu đa cảm?

Tiếng cười của Khương Thiên Mệnh truyền đến, Khương Nghĩa quay đầu nhìn lại, khi hắn thấy Đại Đạo chi văn trên trán Khương Thiên Mệnh, hắn trừng to mắt.

- Chúng ta…

Khương Nghĩa muốn nói lại thôi, lộ ra hết sức e sợ.

Khương Thiên Mệnh đi vào bên cạnh hắn ngồi xuống, ôm bờ vai của hắn, cười nói:

- Không sai, huyết mạch của chúng ta tương liên, đều là người của Khương gia, nghe phụ hoàng ngươi nói, cuộc sống của

ngươi không vui, có cái gì không vui? Khi ta lớn cỡ như ngươi, còn chưa ra đời đây.

- Không có ra đời? Có ý tứ gì?

- Ta à, ở trong bụng mẹ chờ đợi mười năm.

- Thật hay giả?

- Nói nhảm, lúc trước ta sinh ra, được vinh dự gọi là ma thai, hại chết cha mẹ, ta còn quái hơn ngươi nhiều.

Khương Thiên Mệnh rõ ràng nghe nói về Khương Nghĩa, đây cũng là nguyên nhân hắn nguyện ý tới đây, hắn cảm động lây. Khương Nghĩa thấy có người trải qua cuộc sống tương tự mình, trong lòng lập tức buông lỏng, hắn ủy khuất, nói:

- Ta không muốn như thế, vì cái gì ánh mắt các nàng nhìn ta đều như thế….

Thiên Cung cũng có thiên nữ, chẳng qua đổi một nhóm lại một nhóm, thậm chí có Thiên phi khác đến thăm, nhưng lúc tất cả mọi người nhìn thấy Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đều sẽ hoảng sợ theo bản năng.

- Đó là bởi vì chúng ta có thiên tư bất phàm, các nàng tự nhiên sợ hãi, Khương Nghĩa, ngươi thật không đơn giản, Đạo Tổ tự ban tên cho, những ca ca tỷ tỷ kia của ngươi, có bao nhiêu người có thể có đãi ngộ như thế?

Khương Thiên Mệnh đắc ý cười nói, thổi phồng chính mình cũng có thể làm hắn vui vẻ, đám người Khương Tiển từng cười hắn nhìn như uy phong lẫm liệt, kì thực vẫn cất giấu tâm thiếu niên.

- Đạo Tổ?

Khương Nghĩa hoang mang.

- Ngươi không biết Đạo Tổ? Chính là gia gia của ngươi, phụ thân của phụ thân ngươi, lúc trước ngươi vừa sinh ra, vẫn là nãi nãi ngươi xuất thủ cứu mẹ ngươi, bằng không, tình cảnh của ngươi sẽ thảm hại hơn.

Khương Thiên Mệnh tuyệt không kiêng kị, giống như xem Khương Nghĩa như là người đồng lứa.

Khương Nghĩa trừng mắt nhìn, hỏi:

- Gia gia nãi nãi ở đâu, ngươi có thể mang ta đi nhìn một chút không?

Khương Thiên Mệnh lườm hắn một cái, nói:

- Ngươi thân phận gì, thực lực gì, cũng muốn gặp Đạo Tổ, thật tốt tu luyện đi, nói ra, ngươi cũng đã chín tuổi, làm sao còn chưa bắt đầu luyện công?

Khương Nghĩa tò mò hỏi:

- Cái gì là luyện công?

Thiên Đế kiêng kị thiên tư của hắn, cũng không có cho phương pháp tu luyện, cũng để Thiên phi truyền thụ.

Khương Thiên Mệnh nghĩ tới chỗ này, hắn cũng không có kiêng kị, ngược lại đại đại liệt liệt nói:

- Đã như vậy, ta sẽ mang ngươi đi tu luyện, như thế nào?

- Tốt!

- Đi, cùng một chỗ hạ giới.

- Chỗ nào ở hạ giới?

- Đi Địa Phủ, có người đã sáng tạo ra công pháp không tệ, ta có thể học được.

- Địa Phủ? Tốt tốt tốt!

Khương Nghĩa vỗ tay nói, mười phần vui sướng, hắn căn bản không biết Địa Phủ, nhưng hắn chính là muốn đi một nơi chưa từng đi.

Khương Thiên Mệnh ôm lấy Khương Nghĩa, hóa thành một đạo kim quang, chui vào trong mây biến mất không thấy gì nữa.

Trong ngự thư phòng, Thiên Đế đang xem tấu chương nhân gian. Bỗng nhiên, Trần Lễ đi tới, nói:

- Bệ hạ, Khương Thiên Mệnh đã mang Khương Nghĩa đến Địa Phủ, mong muốn bái phỏng Khương Thiện.

Thiên Đế nghe xong, lập tức đứng dậy, nhưng tựa hồ suy nghĩ cái gì, đi đó ngồi xuống.

Trần Lễ cười nói:

- Bệ hạ, suy nghĩ kỹ một chút, Khương Nghĩa điện hạ và Khương Thiện có phải rất giống hay không?

Thiên Đế gật đầu nói:

- Nghĩa nhi và Thiên Mệnh có hoàn cảnh sinh ra tương tự, lại có vận mệnh tương tự với Thiện Nhi, ba người bọn họ có thể đi gần nhau, cũng là chuyện tốt, trẫm yên tâm.

Trần Lễ nói:

- Đạo Tổ tự mình ban tên cho hắn, Khương Nghĩa, chữ Nghĩa, lại thêm đại kiếp sắp đến, bệ hạ, có lẽ kẻ này cũng không phải tai hoạ, mà là sinh cơ của Thiên Đình.

Nói lời này để Thiên Đế nghe được cảm thấy dễ chịu, mặc dù hắn không thích Khương Nghĩa, nhưng thân là phụ thân, người nào không hy vọng nghe được người khác tán dương con của mình.

- Hừ, Thiên Đình cần sinh cơ? Trần Lễ, Thiên Đình cũng không phải dựa vào trẫm, là dựa vào vị kia ở phía trên.

Thiên Đế khẽ nói, ra vẻ không vui.

Trần Lễ vội vàng cười làm lành, nói:

- Đúng, thần lỡ lời, nhưng thần cảm thấy Khương Nghĩa điện hạ có thể mang đến phúc duyên cho Thiên Đình.

Thiên Đế gật đầu, hắn đi theo yên lặng.

Nghe Trần Lễ nhắc đến Khương Thiện, hắn bỗng nhiên có chút áy náy.

Năm đó, hắn rất yêu thương Khương Thiện, ngay cả Vạn Cổ Sát Tinh cũng không có đi vào con đường lạc lối, Khương Nghĩa tự nhiên cũng có hi vọng.

- Trẫm quả thật có chút có lỗi với hắn.

Thiên Đế đứng dậy, đi đến cửa lớn của ngự thư phòng.

- Bệ hạ, ngài đi chỗ nào?

- Đi Tử Tiêu cung.

Nhìn xem bóng lưng của Thiên Đế, Trần Lễ lộ ra nụ cười, thầm nghĩ:

- Bệ hạ, như thế này mới đúng, đây cũng là khảo nghiệm đối với ngài.

Chương 1047 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (1)

Tin tức Thiên Đế đi tới Tử Tiêu cung, vì Khương Nghĩa cầu phương pháp chuyện tu hành truyền ra khắp Thiên Đình, tiếp theo truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, việc này lập tức thay đổi hình ảnh của Khương Nghĩa.

Thì ra Thiên Đế cũng không ghét Khương Nghĩa, nói ra tương phản, Thiên Đế cực kỳ coi trọng Khương Nghĩa.

Lại nghĩ tới lúc Khương Nghĩa sinh ra đời hiện ra thiên phú, trong lúc nhất thời, Thiên phi mẹ hắn nhận rất nhiều Tiên gia nịnh nọt, dẫn đến gia tộc của hắn ở nhân gian cũng nhận được ưu đãi, bởi vậy quật khởi.

Ngắn ngủi năm năm, Khương Nghĩa đã được các tiên thần xưng là thiên kiêu số một Thiên Đình.

Năm năm sau, Khương Nghĩa trở về từ Địa Phủ, nghe nói đã nhận được truyền thừa của Vạn Cổ Sát Tinh Khương Thiện, lại thêm chính Đạo Tổ sáng tạo ra đạo pháp cho hắn, Khương Nghĩa trở thành chờ mong lớn nhất của Thiên Đình.

Hắn mười bốn tuổi cũng không có xuất đầu lộ diện, mà ở lại trong thiên cung bế quan.

Tuy hắn điệu thấp nhưng các tiên thần thảo luận về hắn cũng không có đình chỉ, truyền thuyết của hắn đã truyền ra khắp nhân gian.

Năm tháng như thoi đưa.

Khương Trường Sinh lại tiến hành một lần bế quan hơi ngắn, đợi hắn lần nữa mở mắt ra, bấm ngón tay tính toán, nhân gian đã đi tới Nguyên Đạo năm ba trăm.

Nguyên Đạo Thiên Tử cũng không phải con trai của Tuyên Đạo Thiên Tử, mà là tằng tôn tử, hai đời Thái Tử phía trước không có hứng thú chút nào với vị trí thiên tử, đi theo Tuyên Đạo Thiên Tử phi thăng phong thần.

- Cũng nên sáng tạo thế giới.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, công năng này xuất hiện khi hắn đột phá đưa ra, tốn một ngàn hai trăm năm khí vận, cuối cùng đã có thể sử dụng.

Hắn điều ra bảng giá trị khí vận xem xét.

[Giá trị khí vận trước mắt: 21,982,742,219,807]

Từ khi độ kiếp đến nay, giá trị khí vận đã tích lũy đến hai mươi mốt vạn ức, trừ thực lực bản thân hắn tăng trưởng ra, chủ yếu nhờ vào Thiên Đình mạnh mẽ, khí vận của Thiên Đình chính là khí vận của hắn, Thiên Đình càng mạnh, giá trị khí vận của hắn cũng sẽ tăng trưởng.

Khương Trường Sinh còn không rõ ràng lắm hiệu quả cụ thể của khí vận sáng tạo giới, hắn chuẩn bị duy nhất một lần sử dụng hết, giá trị khí vận không có tác dụng quá lớn đối với việc hắn độ kiếp. Thiên Giới trù bị nhiều năm như vậy, vẫn có thế lực liên tục không ngừng đi đến Thiên Đình, muốn gia nhập, mà những thế lực đã sớm báo danh gia nhập thì chờ đã lâu, bất quá Thiên Giới chính là một phương thiên địa, mong muốn thành lập tự nhiên cần thời gian.

Khương Trường Sinh đang suy nghĩ nên thả Thiên Giới ở đâu. Quá xa, không thích hợp cho Thiên Đình phát triển, quá gần lại sẽ cho lực lượng các đại đạo khác khả năng tập kích Côn Luân giới. Càng nghĩ, hắn quyết định đặt Thiên Giới ở rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa có khoảng cách gần với Côn Luân giới nhất.

Hắn lúc này tan biến trong điện, cách không xê dịch đến rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa rìa, trong hư không, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đứng ngạo nghễ phía trên vô số ngôi sao, Hồng Mông Thần Nguyên Khí phất phới, sau khi treo Thái Cực Huyền Đạo Tướng ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Thái Cực đồ tự chủ xoay tròn, Khương Trường Sinh ngồi trên

thần tọa với tư thái lười biếng, lại tản ra bá khí chưởng khống thương sinh.

Hắn trực tiếp tiêu hết giá trị khí vận, mở ra công năng sáng tạo giới.

Trong chốc lát, quanh người hắn xuất ra ánh sáng trắng loá mắt.

Giá trị khí vận chẳng qua là trị số, tiêu hao giá trị khí vận cũng không phải tiêu hao khí vận của hắn, giá trị khí vận hẳn là lực lượng của hệ thống sinh tồn, móc nối với khí vận của hắn, chẳng qua là biểu hiện trên số liệu.

Ánh sáng trắng theo ánh mắt của Khương Trường Sinh mà bay vút ra, cấp tốc rơi vào một phiến hư không, sau đó cấp tốc mở rộng, trong cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, những lực lượng quy tắc ẩn giấu ở trong chỗ tối dồn dập tụ lại, số lượng vượt qua ngàn loại, thậm chí có không ít là loại mà lúc trước hắn không có nhìn trộm đến.

Cái này là sáng tạo thế giới sao?

Khương Trường Sinh quan sát tỉ mỉ, muốn thu được cảm ngộ từ trong việc này.

Ánh sáng trắng trở nên vô cùng khổng lồ, thậm chí vượt qua kích thước của Côn Luân giới, xem ra Khương Trường Sinh đánh giá thấp hai mươi mốt vạn ức giá trị khí vận.

Nhìn như chỉ có một ngàn hai trăm năm tích lũy, trên thực tế, tốc độ Thiên Đình phát triển cực nhanh, mà cũng đang điên cuồng khuếch trương ra bên ngoài.

- Đây mới là phương thức giá trị khí vận chính xác mở ra, dùng để độ kiếp thì quá lãng phí, mà tác dụng lại không lớn.

Khương Trường Sinh yên lặng cảm khái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Cùng lúc đó, Thiên Đế được hắn truyền âm, lúc này bắt đầu điều động tiên thần, chuẩn bị đi tới Thiên Giới.

Trong Thiên Đình có khách khứa của thế lực khắp nơi, nghe nói Thiên Ciới đã sáng lập thành công, tất cả mọi người đứng

ngồi không yên.

- Nhanh như vậy? Mới bao nhiêu năm, Đạo Tổ không phải dời thiên địa khác làm Thiên Giới đó chứ.

- Có khả năng, Côn Luân giới chính là hơn ngàn phương võ giới dung hợp.

- Dù cho dung hợp, thủ đoạn như vậy cũng không phải chúng ta có thể tưởng tượng.

- Muốn để thiên địa tương dung thì phải dung hợp được quy tắc thiên địa, ngay cả Thần Võ giới đều khó mà làm được.

- Tiên đạo xác thực thần kỳ, dùng thần thông cải thiên hoán địa là làm được rồi.

Một vài người đi vào Thiên Đình lâu đã trở thành tín đồ hương hỏa của Đạo Tổ, chỉ là bọn hắn không có bại lộ ra tầng thân phận này.

Hiện nay, tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh đã nở hoa tại Hư Không Vô Tận, phàm là người trong hệ thống Đại Đạo khác tới Côn Luân giới chơi đều có tín đồ hương hỏa của hắn, chỉ có Khương Trường Sinh rõ ràng danh vọng hắn hiện tại khủng bố đến mức nào.

Được những tín đồ này tuyên truyền, địa vị của hắn trong lòng chúng sinh ba ngàn thiên địa cũng đang được đề cao, trước kia chẳng qua là miễn cưỡng đánh đồng cùng Võ Tổ, hiện tại bắt đầu xuất hiện một loại ngôn luận, Đạo Tổ mạnh hơn Võ Tổ.

Động tác của Thiên Đình rất nhanh, tốc độ tin tức truyền bá ra trong Thần Du đại thiên địa trong càng nhanh.

Thiên Giới sắp buông xuống.

Chương 1048 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (2)

Trong hư không, Khương Trường Sinh cúi nhìn xem thiên địa đang được thai nghén ra giữa ánh sáng trắng cuồn cuộn, đại địa đang kéo dài, sông núi đang bốc lên, biển mây ngưng tụ mà hiện, hóa thành mưa sa, vung vãi khắp thiên địa, hình thành biển hồ.

Đột nhiên.

Khương Trường Sinh cảm nhận được một đạo khí tức đang dùng tốc độ vượt qua Khai Quang Thánh Võ vọt tới, nhảy vọt từng mảnh từng mảnh không gian.

Rất nhanh, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện ở trong hư không.

Đây là một nữ tử người mặc váy xanh, chân trần lơ lửng trên không trung, trên y phục tràn đầy sao trời bảo thạch, khuôn mặt đẹp đẽ, đôi mắt tuyệt mỹ, trên trán tuyết trắng mang theo một dây cỏ, phía trước buộc một khối hồng bảo thạch, thần bí mà xinh đẹp.

Khương Trường Sinh lập tức diễn toán giá trị hương hỏa của đối phương.

【 Cần tiêu hao 55 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Cảnh giới Lục Dục Thiên.

Xem ra là một trong cường giả mà Thương Thủy Thiên mang tới.

Khương Trường Sinh thường cách một đoạn thời gian sẽ diễn hóa người mạnh nhất trong phạm vi đã biết, Thương Thủy Thiên trở về liền bị hắn phát hiện, lúc trước hắn tính toán phát hiện hết thảy có mười sáu tồn tại vượt qua mười thiên đạo giá trị hương hỏa, mạnh nhất càng đi đến một trăm mười tám (118) thiên đạo giá trị hương hỏa.

Hắn trước tiên đã đoán được là Thương Thủy Thiên, dù sao Thiên Địa Tiếu từng nói qua này người sẽ đến.

Đáng nhắc tới chính là, đám người Thương Thủy Thiên đến cũng không có hành động, Thần Võ giới cũng không có nhằm vào Tiên đạo, phía dưới sự yên lặng giống như đang sắp dâng trào kinh đào hải lãng.

- Tiên đạo Đạo Tổ?

Nữ tử váy xanh mở miệng hỏi, ngữ khí đạm mạc.

Khương Trường Sinh hỏi ngược lại:

- Đạo hữu là ai?

Nữ tử váy xanh trả lời:

- Ngươi có thể gọi ta là Thanh Lam Thiên.

Quả nhiên là Thiên của Thần Võ giới.

Trước mắt đến xem, người Thần Võ giới phàm là đi đến cảnh giới Lục Dục Thiên đều sẽ đạt được xưng là Thiên.

- Đạo Tổ thật sự là thủ đoạn cao cường, không ngờ lại có thể điều khiển sử dụng lực lượng quy tắc, diễn hóa thiên địa.

Thanh Lam Thiên lần nữa mở miệng nói, ngữ khí lần này mang theo một tia kinh ngạc tán thán.

Khương Trường Sinh nói:

- Đạo hữu quá khen, đây là Thiên Giới, tồn tại có thể tương dung vạn đạo, nếu đạo hữu cảm thấy hứng thú, có thể để cho thủ hạ của ngươi đi vào Thiên Giới tu hành.

Nghe vậy, Thanh Lam Thiên híp mắt, nói:

- Có đúng không, kia thì quá tốt.

Hai người nói xong lâm vào trong yên lặng.

Thấy đối phương không chịu đi, Khương Trường Sinh đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Khí vận sáng tạo giới còn đang tiếp tục, ánh mắt Thanh Lam Thiên từ Thiên Giới chuyển dời đến trên người Khương Trường Sinh, nàng âm thầm chấn kinh, nàng không ngờ lại nhìn không thấu khí tức của đối phương, càng không thấy rõ hình dáng của đối phương.

Dù cho ở trong hư không, nàng cũng không có gặp được tồn tại thần bí như vậy.

Nàng suy nghĩ đến những chuyện sau khi trở về nghe nói, lại thêm cảm thụ Đạo Tổ giờ phút này cho nàng.

Cảnh giới Thiên.

Đạo Tổ tuyệt đối bước vào cảnh giới Lục Dục Thiên, trách không được Thần Võ giới không thể ngăn cản Tiên đạo quật khởi.

Ánh mắt Thanh Lam Thiên sinh ra gợn sóng, trong lòng đã dâng lên sát ý.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, chờ mong đối phương ra tay. Nhưng Thanh Lam Thiên từ đầu đến cuối không có ra tay, nàng thốt ra một lời liền rời khỏi:

- Đạo Tổ, ý nghĩ vạn đạo chi giới rất không tệ, hi vọng ngươi có thể thành công.

Cứ như vậy rời khỏi?

Trong lòng Khương Trường Sinh tiếc nuối, lực chú ý thả vào trong Thiên giới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Qua đi tới ba ngày, Thiên Giới cuối cùng triệt để diễn hóa thành công, quy tắc thiên địa vững chắc, Khương Trường Sinh nối liền Vạn Giới môn với khí vận, nhân quả của Thiên Giới, trợ Vạn Giới môn đả thông không gian Thiên Giới.

Sau đó có thể giao cho Thiên Đình tự mình đi kiến thiết.

Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong hư không, Thiên Đế trước đó trước chờ đợi ở trước Vạn Giới môn được truyền âm, lập tức mang theo thiên binh thiên tướng mênh mông xông vào Vạn Giới môn, đi tới mảnh thiên địa hoàn toàn mới nơi này.

Thần Võ giới, dưới tinh không, một tòa võ đài mênh mông bát ngát.

Thương Thủy Thiên ngồi tĩnh tọa ở giữa không trung, một hồi tiếng bước chân truyền đến, hắn không có mở mắt, chậm rãi mở miệng hỏi:

- Tìm tới hắn chưa?

Người đến chính là Thanh Lam Thiên.

Thanh Lam Thiên lắc đầu, nói:

- âm Dương Chi Thần giấu ở không gian chúng ta không thể nhìn trộm, diễn toán không ra, tiếp theo chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm kiếm gia hỏa gọi là Thiên Địa Tiếu kia.

Thương Thủy Thiên không có lên tiếng, xem như ngầm đồng ý.

- Ta nhìn thấy Đạo Tổ, hắn đã bước vào Lục Dục Thiên, còn sáng tạo ra một phương đại thiên địa hoàn chỉnh, nếu như chúng ta chưa trở về, không ai trong Hư Không Vô Tận là đối thủ của hắn.

Thanh Lam Thiên nói khẽ, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Thương Thủy Thiên mở mắt ra, trong mắt tràn đầy ý lạnh, nói:

- Chưa diệt trừ dị số này, hậu hoạn vô tận, ngươi xác định hắn là Lục Dục Thiên, so với ngươi thì như thế nào?

Thanh Lam Thiên trầm ngâm nói:

- Nhìn không thấu, chắc mạnh hơn ta, thậm chí có khả năng đến gần Thượng Phúc Thiên.

- Không có khả năng, hắn chưa từng vượt qua Thông U Chi Hải, như thế nào chứng được Thượng Phúc Thiên?

- Cho nên là đến gần.

Nghe vậy, trong mắt Thương Thủy Thiên đã giấu không được sát cơ.

Thanh Lam Thiên nhìn như đạm mạc, trong lòng cũng rất bất an, dị số mạnh mẽ như thế tại dưới mí mắt Võ đạo, nàng há có thể an tâm?

Thương Thủy Thiên khẽ nói:

- Xem ra Bỉ Ngạn mất tích không có quan hệ gì với âm Dương chi thần, đã như vậy, đợi ta nắm giữ khí vận của Võ đạo, sẽ lấy Đạo Tổ khai đao, dùng chuyện này chấn nhiếp Tà Ma.

Thanh Lam Thiên hỏi:

- Đạo Tổ có thể có quan hệ với âm Dương chi thần hay không? Thực sự không được, ta mang theo những người khác cùng nhau đi diệt trừ hắn.

Thương Thủy Thiên lắc đầu nói:

- Các ngươi chớ có lỗ mãng, nếu Đạo Tổ thật dễ dàng đối phó, há có thể trưởng thành đến như hiện tại, nhiệm vụ của các ngươi là tiếp tục truy xét âm Dương chi thần cùng Thiên Địa Tiếu, đến mức Đạo Tổ, chờ đợi ta trấn áp toàn bộ Võ đạo, ngày đó sẽ không quá xa.

- Hắn, phải chết không nghỉ ngờ.

Chương 1049 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (1)

Từ sau khi Thiên Giới được sáng lập, Thiên Đình nương theo Vạn Giới môn trước tiên vào ở, sáng lập cửu trọng thiên, đồng thời để Thiên Cảnh mang đến bộ phận bách tính Côn Luân giới, về sau, Thiên Đình cho phép các thế lực khắp nơi trước đó đã nói chuyện xong tiến vào Thiên Giới, trong lúc nhất thời, danh tiếng của Thiên Giới lần nữa truyền khắp ba ngàn thiên địa.

Khương Trường Sinh không có nhìn chằm chằm Thiên Giới, sau khi sáng tạo giới xong, hắn liền trở lại Tử Tiêu cung, bắt đầu bế quan tu luyện, bất quá hắn vẫn lưu lại một tâm nhãn, phái ra một phân thân, tiềm phục ở một góc nào đó của Thiên Giới, để phòng trong lúc mình bế quan thì Thiên Giới sẽ gặp phải đả kích không thể ngăn cản.

Năm tháng dằng dặc, Thiên Giới được các thế lực khắp nơi chung tay giúp đỡ phát triển cực nhanh, các phương Đại Đạo cũng lấy ra phương pháp tu hành của mình, lan truyền ở trong Thiên giới.

Một ngày này.

Thiên Đình, trước Vạn Giới môn, hai Thiên Tướng người mặc giáp bạc bay tới, chính là Khương Nghĩa cùng Khương Thiên Mệnh.

Khương Nghĩa đã trưởng thành, dáng người thẳng tắp, phong thần tuấn dật, đi qua trăm năm tu hành, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đã được giấu đi, chỉ để lại một đầu tế văn màu đen, hắn

cùng Khương Thiên Mệnh sóng vai mà đi, như hai huynh đệ thân thiết.

Các thiên binh thiên tướng chờ đợi ở trước Vạn Giới môn lập tức hành lễ, Khương Nghĩa chính là tiểu Thái Tử của Thiên Đình, mà Khương Thiên Mệnh thì là đại tướng quân Tam Thập Lục Thiên Cương, thiên binh thấy nhất định phải hành lễ.

- Thiên Giới còn đang trong quá trình kiến thiết, sớm như vậy đi, không phải trì hoãn tu hành sao?

Khương Nghĩa vẫn như cũ có chút không tình nguyện nói, hắn đang luyện công, bị Khương Thiên Mệnh cưỡng ép lôi ra, hắn cũng không hứng thú lắm đối với Thiên giới.

Khương Thiên Mệnh cười nói:

- Thiên Giới không có hài hòa như trong truyền thuyết, thế lực khắp nơi đã bắt đầu tranh đấu gay gắt, ngươi không phải vẫn muốn thi triển thiên phú của mình à, cái này là cơ hội, có thể để ngươi nhanh chóng mạnh lên.

Nghe vậy, Khương Nghĩa nheo mắt lại, ánh mắt lóe lên tà quang.

Thiên phú hấp thu pháp lực của người khác cũng không phải mất linh, tương phản, hắn rất dễ dàng chưởng khống, căn bản sẽ không mất khống chế, chỉ là bởi vì khi còn bé đã trải qua chuyện kia, hắn một mực khắc chế, trước đó ở trong địa ngục, hắn thỏa thích thi triển, loại cảm giác nhanh chóng mạnh lên làm hắn say mê, nhưng hắn chính là con trai của Thiên Đế, không có khả năng sử dụng loại lực lượng này tại Côn Luân giới, bởi vì chúng sinh trong mắt hắn cũng là con dân của hắn.

Nếu đi tới Thiên Giới đối phó người khác không phải Côn Luân giới, vậy trong lòng hắn không có bao nhiêu cảm giác phạm tội.

Giờ khắc này, một cỗ lệ khí không thể ngăn chặn bùng nổ ở trong lòng của hắn, sinh trưởng tốt giống như cỏ dại, chiếm cứ cả trái tim hắn.

Khương Thiên Mệnh cảm nhận được cỗ lệ khí đang gần bộc phát kia, cũng không có bị hù dọa, ngược lại lộ ra nụ cười cười trên nỗi đau của người khác.

Một bên khác.

Trong ngự thư phòng.

Thiên Đế thả ra tấu chương trong tay, mở miệng hỏi:

- Khương Nghĩa xuất phát rồi sao?

Trần Lễ đứng ở bên cạnh, gật đầu nói:

- Đã xuất phát, có Khương Thiên Mệnh làm bạn, bệ hạ không cần phải lo lắng.

Thiên Đế cười nói:

- Trẫm tự nhiên không lo lắng huống hồ còn có Lữ Thần Châu bọn hắn tọa trân Thiên Giới, hi vọng Khương Nghĩa có thể nhanh chóng trưởng thành, dẫn dắt Tiên đạo quật khởi, vượt qua những vạn cổ cường tộc kia, dẫn đầu hệ thống Đại Đạo đi về phía trước.

Sau khi Thiên Giới thành lập, thế lực khắp nơi mang đến rất nhiều chủng tộc, để Thiên Giới cấp tốc náo nhiệt, Thiên Giới cho phép vạn đạo tồn tại, bản thân điều này đã là một loại cạnh tranh, thế lực khắp nơi đạt thành ước định, không thể nhấc lên cuộc chiến thế lực ở thiên giới, mà thiên tài của riêng thế lực mình dù cạnh tranh như thế nào, bọn hắn đều không thể làm lớn chuyện, bọn hắn còn quy định giới hạn về tuổi tác, tồn tại mười vạn tuổi trở lên không thể ra tay can thiệp tranh đấu trong Thiên Giới.

Tuổi tác hạn chế vốn là chuyện tốt đối với Thiên Đình, nhưng vẫn có rất nhiều thiên tài trẻ tuổi chưa đến mười vạn tuổi ở trong các thế lực mạnh mẽ để các tiên thần Thiên Đình không thể địch, Thiên Đế thân là chủ nhân của Thiên Đình, cũng không thể tự mình tham gia, cho nên chỉ có thể để tử tôn Khương gia tham gia.

- Bệ hạ, Đế tộc dã tâm bừng bừng, không thể khinh thường, trước đó không lâu, bọn hắn vừa đánh tan một nhánh vạn cổ cường tộc, uy vọng trong ba ngàn thiên địa đã đi đến cực hạn,

có thể dùng Đế làm danh hiệu trong ba ngàn thiên địa, lại giữ lại tên này trong năm tháng dài đằng đẳng, chỉ sợ nội tình của bọn hắn còn mạnh hơn cả Vũ tộc.

Trần Lễ nghiêm túc nói, Thiên Đình dựa vào uy danh của Đạo Tổ, tạm thời không có thế lực dám ức hiếp ở ngoài sáng, nhưng trong âm thầm có không ít tiểu động tác, trái lại Đế tộc, đó là đường đường chính chính đi hướng bá đạo, cứ thế mãi, Thiên Giới rất dễ dàng triệt để rơi vào trong tay Đế tộc.

- Trong lòng trẫm nắm chắc, Đế tộc mạnh mẽ, nhưng chính vì bọn họ quá mức mạnh mẽ, ngược lại để trẫm lại càng dễ đối phó bọn hắn, đã có không ít vạn cổ cường tộc đang ở gần Thiên Đình.

Thiên Đế khẽ nói.

Thân là Thiên Đế, hắn tự nhiên hết sức mẫn cảm đối với họ Đế.

Âm Phủ, Địa Phủ.

Bây giờ âm Phủ đã độc lập, cũng không phải chỉ ở dưới mặt đất, dưới mặt đất Thiên Cảnh có Hoàng Tuyền, đi thuyền vượt qua Hoàng Tuyền sẽ tiến vào âm Phủ, nhưng Hoàng Tuyền không có dễ độ như vậy, nguyên nhân chính là như thế, ngoại trừ bỏ mình, sinh linh rất khó tìm được âm Phủ.

Dưới đáy Địa Phủ còn có không gian càng sâu, đó chính là mười tám tầng địa ngục, đi qua nhiều năm phát triển, mười tám tầng địa ngục đã hình thành mười tám tầng thế giới độc lập, thế giới mỗi một tầng đều tràn ngập oán khí, sát khí, mỗi thời mỗi khắc đều có hồn phách đang chịu khổ.

Tầng địa ngục thứ mười tám, nơi này yên tĩnh, thiên địa tối tăm, không nhìn thấy sinh khí.

Vạn Cổ Sát Tinh Khương Thiện ngồi tĩnh tọa ở phía trên dung nham, thiên địa linh khí mênh mông mang theo sát ý chui vào trong cơ thể hắn, một đầu tóc máu như Ma Thần đang bê quan.

Oanh!

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên dung nham, tóe lên dung nham ngàn trượng, bao phủ tám phương thiên

địa.

Chương 1050 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (2)

Đạo thân ảnh này lưng rộng eo dày, người mặc giáp đen dày nặng, đầu đội huyết ngọc quan cánh phượng, một tay nắm một cây trường côn, khiêng ở trên đầu vai, hắn ngẩng đầu lên, hai cây sừng thú sắc bén như đao, bên dưới là một gương mặt tràn đầy điên cuồng.

Đồ đệ của Vong Trần đại tiên, Kinh Thiên đại thánh.

Hắn bị đánh vào mười tám tầng địa ngục đã có một quãng thời gian, ở trong đây, tu vi của hắn tăng nhanh như gió.

- Tiền bối, khi nào chúng ta mới đi tới Thiên Giới?

Kinh Thiên đại thánh mở miệng hỏi, ngữ khí tràn ngập chờ mong.

Trước đó không lâu Thiên Đình Thiên Quân đến đây, điều động bọn hắn hiệu lực cho Tiên đạo, Kinh Thiên đại thánh bị ma luyện lâu như vậy, sớm đã nghĩ rõ ràng, hắn trực tiếp đáp ứng, lần kia điều động không chỉ là hắn, còn có Khương Thiện.

Khương Thiện nhắm mắt lại, nói:

- Không vội, đợi Thiên Giới nổi lên sát kiếp, lúc đó mới là thời điểm ngươi ta hoành không xuất thế, dùng sát lục mở ra thái bình cho Tiên đạo.

Toàn thân Kinh Thiên đại thánh run lên, có hưng phấn, cũng có hoảng sợ.

Hắn quá rõ ràng Khương Thiện khủng bố đến mức nào, lúc mới tới, hắn gần như ngày ngày bị Khương Thiện ngược, loại sát ý chui vào linh hồn kia làm hắn đến nay nhớ tới cũng cảm thấy lạnh mình.

- Thực lực Khương Thiên Mệnh mạnh mẽ, lại thêm Khương Nghĩa tiểu tử kia, Thiên Đình có chúng ta bốn vị, đủ để quét ngang những thiên kiêu của Thiên Giới kia.

Kinh Thiên đại thánh mong đợi nói.

Khương Thiện nói:

- Khương gia không chỉ có mấy người chúng ta lợi hại, còn có những thiên tài yêu nghiệt khác, mặt khác, trong năm tháng ngươi bị trấn áp, Côn Luân giới cũng sinh ra rất nhiều thiên kiêu cái thế, đừng tưởng rằng thiên tư của mình đã đứng ở đỉnh điểm Côn Luân giới.

Kinh Thiên đại thánh gãi đầu một cái, cười nói:

- Đúng thế, không thể coi thường thương sinh trong thiên hạ.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn nâng tay phải lên, cách không đánh ra một chiêu, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện ở trong điện.

Đại điện lấp lánh ánh sáng chói lóa, cũng may Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ không trong điện, bằng không lại có rất nhiều tò mò, mà Bạch Long đã ngủ như chết, lần trước mở mắt đã qua ngàn năm.

Trong cường quang có một đạo thân ảnh to con co ro, rõ ràng chính là Bình An.

Bình An lúc trước đi theo Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đi vào cấm địa, được lực lượng thần bí cải tạo thân thể, cho tới nay đã qua bốn ngàn năm, đã nhiều năm như vậy, Bình An cuối cùng kết thúc trạng thái lột xác.

Khương Trường Sinh nhìn hắn, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Hi vọng lực lượng quy tắc kia có thể khôi phục tâm trí cho Bình An, khiến cho hắn thực sự trở thành một người bình thường.

Nếu như không được, Khương Trường Sinh cũng có thể thông qua Thái Thượng đan đạo nghĩ biện pháp, vấn đề tâm trí của Bình An là khi còn ở trong bụng mẹ bị tác động dẫn đến rối loạn, theo thời gian hắn tập võ lâu dài, liền biến thành tổn thương linh hồn, mà Bình An cũng không phải Tiên đạo sinh linh, dẫn đến dùng tu vi Khương Trường Sinh hiện tại cũng khó có thể trực tiếp khôi phục cho hắn.

Cũng may Bình An không để cho hắn thất vọng, hắn đã có thể cảm nhận được linh hồn Bình An ba động.

Tiểu tử này đang tiếp nhận trí nhớ lúc trước.

Bốn ngàn năm tẩy lễ, thân thể, linh hồn Bình An đã triệt để lột xác, nếu luận về thực lực võ đạo, đã đến gần Nguyên Đạo Võ Tôn, tốc độ phát triển như vậy có thể nói là không thể tưởng tượng nổi, trong cơ thể hắn còn tràn đầy một cỗ lực lượng quy tắc cường đại.

Cho đến hôm nay, Khương Trường Sinh cũng nhìn không thấu lai lịch cỗ lực lượng quy tắc này.

Cỗ lực lượng quy tắc này không giống như lực lượng quy tắc thuần túy, nhưng lại có bản chất của quy tắc.

Thật lâu.

Bình An mở mắt, bề ngoài của hắn không có gì khác trước kia, thân thể thậm chí còn nhỏ hơn một vòng, nhưng vẫn như cũ cường tráng đến đáng sợ, khi hắn thấy Khương Trường Sinh, trong ánh mắt bao la mờ mịt bắn ra ánh sáng.

Hắn rơi trên mặt đất, lảo đảo một bước, vội vàng chạy đến trước mặt Khương Trường Sinh quỳ xuống, run giọng nói:

- Sư sư phụ…

Linh trí của hắn khôi phục đã đã mấy trăm năm, có hết trí nhớ nửa đời trước trải qua, tâm trí của hắn một mực đang trưởng thành, vừa rồi hoàn toàn dung hợp trí nhớ của nửa đời trước.

- Bình An, ngươi cuối cùng khôi phục.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, Chí Dương thần quang thối lui, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thu lại hào quang, đối mặt vị đại đệ tử này, hắn không muốn lộ ra thần bí, ở giữa hai sư đồ không có ngăn cách.

Bình An kích động không thôi, lời nói không có mạch lạc nói hồi lâu, ý của đại bộ phận lời nói đều không khác nhau là mấy.

Qua một hồi lâu, hắn chợt nhớ tới, hỏi:

- Khương Tiển đâu? Còn có Lâm Hạo Thiên bọn hắn ở đâu? Bây giờ trôi qua như thế nào?

Khương Trường Sinh nói:

- Bọn hắn không sao đâu, chớ nóng vội tìm bọn hắn, trước hết để cho vi sư truyền thụ cho ngươi Tiên đạo.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên tan biến đã lâu, chỉ là Luân Hồi ấn ký của bọn hắn và linh hồn ấn ký trên Phong Thần bảng vẫn còn, cho nên có thể xác định bọn hắn còn chưa chết.

Bình An gật đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thụ Kim Đan Đại Đạo, đồng thời quan sát tư chất củ Bình An.

Thân thể đi qua lực lượng quy tắc thần bí cải tạo về sau, rất nhẹ nhàng tiến vào trạng thái nạp khí, thậm chí tốc độ nạp khí vượt xa chúng sinh, tuyệt đối là thiên tài.

Sau đó là nhìn một chút ngộ tính của Bình An như thế nào.

Tu tiên chi đạo, ngộ tính có đôi khi quan trọng hơn tư chất thân thể, cảnh giới càng cao càng như thế.

Bình An không để cho Khương Trường Sinh thất vọng, thậm chí khiến cho hắn kinh hỉ.

Ngộ tính cực mạnh.

Ngắn ngủi mười năm, Bình An triệt để lĩnh ngộ Kim Đan Đại Đạo, tốc độ cảnh giới Tiên đạo của hắn đột phá cực nhanh, Võ Nguyên khổng lồ chuyển hóa làm linh lực Tiên đạo, khiến cho hắn đã giảm bớt đi quá trình nạp khí tích lũy.

Đồng thời, hắn cũng cảm ngộ lực lượng quy tắc của bản thân.

Quy tắc Vô Định.

Dựa theo Bình An nói, khi hắn cảm ngộ quy tắc Vô Định, hắn thấy được một thân ảnh, cái này khiến Khương Trường Sinh bừng tỉnh đại ngộ. Quy tắc Vô Định cũng không phải quy tắc Tiên Thiên mà ba ngàn Đại Đạo biến thành, mà là lực lượng của một vị tồn tại cường đại nào đó biến thành.

Quy tắc Hậu Thiên.

Chương 1051 - Khương tộc Đế mạch, ra (1)

- Quy tắc có khả năng sáng tạo, Đại Đạo cũng có thể sáng tạo ra hay không?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Bình An đang tu luyện, trong đầu sinh ra một ý nghĩ to gan.

Ba ngàn Đại Đạo trước đó lại là cái gì?

Nếu như hết thảy đều có điểm xuất phát, điểm cuối cùng, điểm xuất phát Đại Đạo lại ở đâu?

Khương Trường Sinh cũng lâm vào trong cảm ngộ.

Đại khái lại qua trăm năm, khi Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trở về, Bình An vừa cáo từ rời khỏi, đi qua những năm này tu luyện, hắn đã triệt để trở thành Tu Tiên giả, mà cảnh giới lại không thấp.

- Bình An trở về, ta còn tưởng rằng hắn chết rồi chứ.

- Làm sao có thể, nếu thật là chết rồi, Trường Sinh ca ca tất sẽ để cho hắn đầu thai vào một nơi tốt.

- Tâm trí của hắn cũng khôi phục như thường, cảm giác giống như đối mặt một người khác, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Biến hóa của hắn không chỉ là như ngươi nhìn thấy.

Mộ Linh Lạc ý vị thâm trường nói, nàng có thể cảm nhận được lực lượng vô định trong cơ thể Bình An, rất mạnh, thậm chí càng mạnh hơn lực lượng vận mệnh mà nàng lĩnh ngộ.

Nói cách khác, thực lực Bình An càng mạnh hơn bề ngoài của hắn.

Mộ Linh Lạc suy nghĩ tình trạng hiện tại của Thiên Đình, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong, nàng cảm thấy Bình An có thể mang đến biến hóa mới cho Thiên Đình.

Khương Trường Sinh lúc này cũng tỉnh lại, hắn một bên diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, một bên quan sát Thiên Giới.

Trong khi được các thế lực khắp nơi trợ giúp, Thiên Giới cấp tốc lớn mạnh, đã không kém hơn một phương đại thiên địa của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, luận số lượng cường giả cảnh giới cao, Thiên Giới gần với Thần Võ giới.

Bởi vì thời gian Thiên Đình phát triển quá ngắn, dẫn đến không thể tranh hùng dược với những thế lực lớn khác, bất quá bởi vì Thiên Giới chính là do Đạo Tổ sáng tạo, Thiên Đình hay là chiếm lĩnh một phương lĩnh vực ở Thiên giới, không thể bỏ qua.

Thiên Đình phát triển không quá thuận lời, Khương Trường Sinh cũng không để ý, có áp lực mới có thể tiến bộ, hắn quan tâm hơn chính là Tiên đạo phát triển ở trong Thiên giới.

Theo chiến tích, thế lực khuếch trương mà nói, Thiên Đình đều không tiến vào hai mươi vị trí đầu, nhưng theo tốc độ Tu Tiên giả tăng trưởng cùng với phạm vi bao trùm đến xem, tốc độ Tiên đạo phát triển vượt xa các hệ thống Đại Đạo khác, bao gồm cả Võ đạo.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, hắn rất chờ mong khi phong trào tu tiên ở Thiên Giới lớn mạnh đến mức không thể ngăn cản, các thế lực lớn võ đạo và với hệ thống Đại Đạo khác là phản ứng gì?

Là thuận thế mà làm, gia nhập Tiên đạo, hay nhịn đau chém giết người một nhà, ngăn chặn Tiên đạo phát triển?

Tạm thời còn chưa có xuất hiện tồn tại trung thành tuyệt đối với thế gia vọng tộc lại trở thành tín đồ của Khương Trường Sinh, nếu có, Khương Trường Sinh cũng có thể thông qua tiếng lòng trước tiên phát giác.

Bất quá theo tín đồ càng ngày càng nhiều, mâu thuẫn ở giữa tín đồ bắt đầu xuất hiện, thậm chí có tín đồ bắt đầu tính toán Khương gia.

Tỷ như Khương Nghĩa, thiên phú của hắn đã dẫn tới không ít cường giả ngấp nghé.

Khương Nghĩa không chỉ có thể hấp thu linh lực, pháp lực, còn có thể hấp thu chân khí cùng với lực lượng của đại đạo

khác, phàm là sinh linh tu luyện lực lượng, hắn đều có thể hấp thu, biến hoá để cho bản thân sử dụng.

Tên Khương Nghĩa đã truyền ra khắp thiên giới, Tiên đạo có thể đoạt xá, tự nhiên có rất nhiều người ngấp nghé thiên phú của hắn, trên thực tế, tử tôn Khương gia đã không chỉ một lần gặp được tình huống bị người đoạt xá, nhưng Đại Đạo Chi Nhãn mạnh mẽ, người đoạt xá đều là thiêu thân lao đầu vào lửa, dù chuyện như vậy truyền ra, vẫn có người chưa từ bỏ ý định.

- Lòng người khó dò, mặc dù Tiên đạo thống nhất Hư Không Vô Tận, tranh đấu cũng sẽ là vĩnh viễn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tình huống như vậy, mặc dù sẽ không thôi diễn nhân quả, hắn cũng sớm đã suy nghĩ đến, mọi thứ theo lý mà tính là được, dù cho là tử tôn trong nhà, hắn cũng sẽ không bao che.

Khương gia đã bởi vì hắn thu hoạch được ưu thế chúng sinh khó mà với tới, tiếp theo bọn hắn chỉ có thể dựa vào chính mình, dĩ nhiên, nếu đối mặt lực lượng mà toàn bộ Tiên đạo đều không thể chống lại, hắn sẽ ra tay.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt. Người mạnh nhất trong từng người phạm vi không có biến hoá quá lớn, xem ra Thương Thủy Thiên còn không có hành động.

Bạch Kỳ lại gần, hỏi thăm Bình An đến cùng xảy ra chuyện gì, Khương Trường Sinh cũng không trả lời.

Một bên khác, Bình An tiến đến gặp mặt Thiên Đế.

Nhìn thấy Bình An, Thiên Đế cực kỳ cao hứng, nhất là biết được Bình An tu hành trên trăm năm tại Tử Tiêu cung, hắn càng thêm chờ mong Bình An biểu hiện.

Bình An khôi phục tâm trí lộ ra vô cùng trầm ổn, một phen nói chuyện với nhau để Thiên Đế kinh ngạc, Bình An không chỉ khôi phục tâm trí, càng có khí độ cường giả khó tả, hắn không hiểu suy nghĩ đến phụ thân hắn.

- Bệ hạ, Khương Tiển cùng Lâm Hạo Thiên ở nơi nào?

Bình An đột nhiên hỏi, chuyện này là vấn đề hiện tại hắn muốn hỏi nhất.

Trong lòng hắn, sư phụ và Thiên Đế quan trọng nhất, hắn đã gặp hai người, tự nhiên quan tâm hai người khác.

Thiên Đế không có giấu diếm, nói cụ thể tình huống ngay lúc đó, Bình An nghiêm túc nghe, từ đầu đến cuối cũng không có mất khống chế.

Thiên Đế nói xong, hắn quan sát tỉ mỉ Bình An biểu lộ, vẫn trấn định.

Bình An hỏi:

- Bệ hạ, tiếp theo để ta tu luyện ngàn năm, lại đi tới Thiên Giới, như thế nào?

Thiên Đế trả lời:

- Tự nhiên đi, ngươi muốn tu luyện bao lâu đều được, không cần phải gấp gáp chuyện Thiên Giới, trẫm sẽ an bài cho ngươi một đạo tràng mới.

Bình An gật đầu, không có dị nghị.

Hai người lại hàn huyên vài câu, Bình An rời khỏi, bên ngoài có thiên binh dẫn hắn đi đạo tràng mới, Thiên Đế thì tràn ngập hoang mang.

Bộ dáng này của Bình An là sao, sẽ không phải bị người đoạt xá chứ?

Nhưng nghĩ lại, Bình An đi ra từ trong Tử Tiêu cung, nếu thật là bị đoạt xá, phụ thân há có thể không biết?

Ai…

Chuyện gần đây bị đoạt xá càng lúc càng là cử chỉ điên rồ.

Chương 1052 - Khương tộc Đế mạch, ra (2)

Trên mặt Thiên Đế lộ ra vẻ sầu lo, hắn đang lo lắng cho Khương Nghĩa, Khương Nghĩa quá mức mạnh mẽ, người ở Thiên giới muốn đoạt xá hắn càng ngày càng nhiều, tạm thời đều biến nguy thành an, nhưng hắn vẫn lo lắng, thậm chí cân nhắc muốn triệu Khương Nghĩa trở về hay không.

Lúc này, Bạch Tôn đi vào ngự thư phòng, đến trước bàn hành lễ, nói:

- Bệ hạ, chuyện ngài để thần điều tra, đã điều tra xong, đại kế của ngài có thể được.

Nghe vậy, Thiên Đế cuối cùng lộ ra nụ cười, hắn khẽ nói:

- Vậy thì để các thế gia vọng tộc võ đạo mở mang kiến thức một chút Tu Tiên giới hiểm ác!

Hắn chuẩn bị để Tu Tiên giới Côn Luân giới buông xuống Thiên Giới, chuẩn xác mà nói là thành lập pháp trận đi xuyên hai giới ở nhân gian, sau đó để các đại giáo phái trong Tu Tiên giới ở thiên giới thành lập phân giáo. Chỉ có càng ngày càng nhiều giáo phái tu tiên, tốc độ Tiên đạo phát triển mới có thể nói càng lúc càng nhanh.

Thiên Giới, phía dưới bầu trời xanh thẳm.

Khương Nghĩa một thân giáp bạc tĩnh toạ trên đỉnh núi, hắn hướng mặt lên mặt trời chói chang, vận chuyển công pháp, từng sợi khói đen lượn lờ quanh người hắn, kết nối đến đạo văn trên trán hắn.

Một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi sau lưng Khương Nghĩa.

Chính là Khương Thiên Mệnh.

- Ha ha ha, Khương Nghĩa, ta gọi người, giúp đỡ của chúng ta sắp tới.

Khương Thiên Mệnh đắc ý cười nói, hai tay chống nạnh.

Gọi người là người trong Thần Du đại thiên địa, Khương Nghĩa sớm đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, tự nhiên hiểu ý của câu này.

Khương Nghĩa không có mở mắt, lạnh lùng nói:

- Người nào, mặc dù kẻ địch rất mạnh, đến ngươi ta đều không thể đối phó?

Khương Thiên Mệnh cười nói:

- Tiểu tử thúi, chớ miễn cưỡng, huống hồ ngươi thật cho rằng bọn họ giảng võ đức? Yên tâm đi, người ta dao động đều rất lợi hại, còn là người của Khương gia, đều là hậu bối của ngươi, không sợ mất mặt.

Khương Nghĩa nghe xong, mở mắt, quay đầu hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi muốn đi cái chỗ kia?

Ánh mắt Khương Thiên Mệnh sáng rực nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Không sai, cũng nên đi, ngươi có lực lượng, ta được thần binh, thuận tiện xông ra thanh danh cho Khương gia.

Khương Nghĩa cau mày nói:

- Nếu thất bại, chết cũng không chỉ hai người chúng ta, như thế nào bàn giao cho phụ hoàng?

- Sợ cái gì, phụ hoàng người lại không quản được những người ta dao động kia, huống hồ, Khương gia lớn biết bao, về sau không thiếu thiên tài như ngươi và ta.

Khương Thiên Mệnh một mặt không quan trọng, buông tay nói:

- Khương Tiển, Khương Thiện không ở đây, bằng không chúng ta càng thêm điên cuồng.

Chân mày Khương Nghĩa nhíu chặt hơn, một mình hắn không sợ, chỉ sợ liên lụy người khác, đây là áp lực trong lòng từ nhỏ gặp phải.

Thần Du đại thiên địa. Diệp Chiến ngồi dưới tàng cây, nhìn Diệp tộc lão tổ cách đó không xa đang giảng giải cho một đám tín đồ tuổi trẻ về cố sự truyền kỳ của Diệp tộc.

Đợi Diệp tộc lão tổ nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề nói xong, xua những tín đồ đang cảm khái không ngừng rời đi.

Diệp tộc lão tổ đi vào trước mặt Diệp Chiến, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Khó được thấy ngươi tìm lão tổ ta, làm sao mặt mày ủ rũ? Bị người đánh bại?

Diệp Chiến thở dài nói:

- Ta gặp một thiên tài, là loại người chỉ nhìn thiên tư đã để ta cảm thấy không bằng, từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa giết tới Thái Hoang võ giới, lại cho tới Côn Luân giới, Thiên Giới bây giờ, ta lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị thất bại như thế.

- Ồ? Là ai?

Diệp tộc lão tổ hứng thú, tò mò hỏi.

Nếu lúc trước, hắn khẳng định sẽ an ủi Diệp Chiến, hiện tại không có.

Áp lực, hắn chỉ có cười trên nỗi đau của người khác.

Diệp Chiến trả lời:

- Tiểu Thái Tử của Thiên Đình, Khương Nghĩa, hắn cùng Khương Thiên Mệnh, Khương La, Khương Huyền Chân, Khương Huyền Niên, Khương Diệp, Khương Thiên Sinh hợp lại xông xáo Thần Binh thiên vực mà Thần Kiếm tông bày ra ở thiên giới, bảy người gặp phải các thiên kiêu của vạn cổ cường tộc vây công, vốn là tuyệt cảnh, nhưng Khương Nghĩa hấp thu lực lượng của hết thảy thiên kiêu, dẫn tới thiên kiếp, dùng thiên kiếp oai phá ta Thần Binh thiên vực, dẫn vô số thần binh vung vãi khắp Thiên Giới.

Diệp tộc lão tổ hứng thú, hắn tự nhiên từng nghe nói về Thần Binh thiên vực, nhưng lần đầu tiên nghe nói phương pháp phá vực như thế.

Thần Tông kiếm tổ cũng không có nổi giận, ngược lại tán thưởng Khương Nghĩa, cũng truyền cho hắn thần công Kiếm đạo, dùng thân phận của Vạn Cổ Cự Đầu, khen ngợi bọn hắn là Khương gia thất tử, đều có tư thái của Vạn Cổ Cự Đầu, vừa qua chuyện này, thanh danh bảy người chấn động Thiên Giới, về sau bọn hắn gặp phải càng nhiều khiêu chiến, nhưng từ sau khi cuộc chiến Thần Binh thiên vực kết thúc, Khương Nghĩa nhất phi trùng thiên, thể không thể đỡ, rất có khí thế của thiên kiêu số một Thiên Giới.

Diệp Chiến càng nói, vẻ mặt càng phức tạp.

- Lão tổ, Khương Nghĩa vẫn chưa tới năm trăm tuổi, quá khoa trương. Thiên phú của hắn không có bất kỳ tác dụng phụ gì, tất cả lực lượng bị hắn hấp thu xong đều có thể thuận lợi biến thành lực lượng của mình.

Nhìn thần thái của Diệp Chiến, Diệp tộc lão tổ hốt hoảng, thần thái như thế, đã được nhìn thấy hắn quá nhiều trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn cũng thường xuyên bị thiên tư mà hậu bối bày ra chấn kinh, cho đến hôm nay, hắn đã có thể dùng tâm thái bình thường để đối đãi.

Diệp tộc lão tổ mở miệng nói:

- Khương Nghĩa sinh ra tại Tiên đạo, còn là trước khi đại kiếp đến, ngươi chớ suy nghĩ quá nhiều, số mạng của hắn sẽ không đơn giản như vậy, có đôi khi thiên tư không thể quyết định hết thảy, người nào sống đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng, nhớ năm đó, thiên tư của lão tổ sao mà cao, chấn kinh ba ngàn thiên địa, nhưng hôm nay nhìn thấy những chuyện lặt vặt kia cho đến cố nhân, còn không phải hâm mộ?

Diệp Chiến yên lặng.

Diệp tộc lão tổ nói tiếp:

- Thật ra, thiên tư của Khương Nghĩa không tính quá khoa trương, hắn so với Đạo Tổ, không coi là cái gì, ta thủy chung nghĩ rằng Đạo Tổ cũng không có trải qua bách thế.

Diệp Chiến thở dài nói:

- Đúng thế, nếu như thật có huyết mạch mạnh nhất, đó chính là huyết mạch của Đạo Tổ, Khương Huyền Niên sáng lập Khương tộc Đế mạch ở trong Thiên giới, trước đó ta cảm thấy hài hước, Khương Huyền Niên chỉ là một người đầu thai lại, thiên tư không bằng ta, cũng dám cuồng vọng như thế, bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ có Khương gia mới có thể xứng với tên Đế mạch, thiên tư của hậu bối Đạo Tổ thì khó mà dự đoán.

Chương 1053 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (1)

- Đế mạch? Xác thực rất ngông cuồng, Khương gia rất mạnh, nhưng làm sao cũng không tới phiên Khương Huyền Niên tới

sáng lập Đế mạch?

Diệp tộc lão tổ lắc đầu nói, hắn mặc dù một mực đợi trong Thần Du đại thiên địa, nhưng một mực không có lạc hậu về tình trạng ở hiện thực.

Theo Côn Luân giới càng ngày càng mạnh, Khương gia nắm giữ quyền lực đỉnh điểm được lợi sẽ càng lúc càng lớn, tự nhiên sẽ rất được quan tâm.

Diệp Chiến nhún vai nói:

- Ta không biết những người khác trong Khương gia nghĩ như thế nào, thế nhưng sáu vị khác trong Khương gia thất tử đều hết sức được duy trì, có bọn hắn duy trì, Khương tộc Đế mạch xem như được thành lập, bất quá bọn hắn tựa hồ chuẩn bị lập khí vận, bắt chước vận triều, đến lúc đó động tĩnh nhất định rất lớn.

Diệp tộc lão tổ cười nói:

- Chớ có so sánh với huyết mạch của Đạo Tổ, ngươi cũng có ưu thế của ngươi, huống hồ thiên tư không quyết định được hết thảy, Đạo Tổ vẫn hết sức tán thưởng ngươi, Khương gia có bao nhiêu con cháu được Đạo Tổ coi trọng giống như ngươi? Quan tâm Diệp tộc hơn đi.

Diệp Chiến nghe xong, tâm tình chuyển biến tốt đẹp, đúng vậy, Khương Nghĩa kia cử thế vô song thì thế nào, ngay cả Đạo Tổ chưa từng gặp mặt bao giờ, tính ở điểm này, Khương Nghĩa cũng không bằng hắn.

Hai ông cháu bắt đầu đàm luận về Diệp tộc, Diệp tộc đã mọc rễ nảy mầm ở Thiên giới, chẳng qua là còn chưa lớn mạnh.

Không chỉ bọn hắn, còn có rất nhiều tín đồ trong Thần Du đại thiên địa đang thảo luận về chuyện Khương gia thất tử cùng Khương tộc Đế mạch, đây cũng là hiện trạng của Côn Luân giới hiện tại, việc lớn trong Thiên Giới luôn có thể truyền về, Thiên Giới đã trở thành nơi mà Thần Du đại thiên địa chú ý nhất.

Thiên Hoàng cung.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng Khương Lộc cùng Tử Vi đại đế Khương Tú đang ở ngồi đối diện uống rượu, hai cha con theo Thiên Cảnh cho tới Thiên Đình, trò chuyện về Thiên Giới.

- Ngươi nghĩ như thế nào về Khương tộc Đế mạch?

Khương Tú đột nhiên hỏi, hắn buông xuống chén rượu trong tay mình, nhìn chằm chằm Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng trả lời:

- Đây là chuyện tốt, Đế tộc dùng tên Đế, đi hướng bá đạo, nếu Khương gia có thể làm nổi bậc uy thế của Đế tộc, có trợ giúp cho việc Tiên đạo thống nhất Thiên Giới.

Khương Tú híp mắt nói:

- Đúng là chuyện tốt, nhưng do Khương Huyền Niên tới làm, ngươi không cảm thấy không thích hợp?

Tuyên Đạo Thiên Hoàng nhíu mày.

Trong Khương gia, địa vị Thiên Tử nhất mạch cao hơn chi nhánh khác của Khương gia, Khương Huyền Niên là Thiên Tử Khương gia của Thiên Cảnh trước đó, Thiên Cảnh là do Đạo Tổ sáng lập, luận bối phận, Khương Tú, Tuyên Đạo Thiên Hoàng đều cao hơn Khương Huyền Niên.

Nghe nói Khương Huyền Niên muốn sáng lập Đế mạch, dòng chính Thiên Cảnh Khương gia đã nháo đến lật trời, Tuyên Đạo Thiên Hoàng lại không muốn nhúng tay, rơi vào đường cùng, bọn hắn chỉ có thể tìm tới Khương Tú, Khương Tú chính là phụ thân của Tuyên Đạo Thiên Hoàng, nhất định có thể thuyết phục Thiên Hoàng.

Khương Tú nói:

- Đế mạch có khả năng sáng lập, nhưng nếu do Khương Huyền Niên sáng tạo, đây chính là mầm tai hoạ, ngày sau, hoàng thất Thiên Cảnh cùng Thiên Giới Đế mạch cũng không phải cùng mạch, há có thể không phải nguyên nhân cho tai họa?

Chân mày Tuyên Đạo Thiên Hoàng nhíu chặt hơn, hắn không có quên chức trách mà tổ tông giao phó cho hắn, đây cũng là

nguyên nhân hắn từ chối đám con cháu, nhưng hiện tại nghe Khương Tú nói, hắn lại cảm thấy xác thực có đạo lý.

Hắn đột nhiên ý thức được, vô luận có duy trì Khương Huyền Niên hay không, đều có thể ủ thành mầm tai vạ cho Khương gia.

Độ khó khi giám hộ Khương gia tựa hồ càng khó hơn việc giám hộ nhân tộc, bởi vì bên trong đó đến dính huyết mạch, thân tình.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng mở miệng nói:

- Dù lựa chọn như thế nào, đều có thể là mầm tai vạ, nhưng nếu ai ủ thành mầm tai vạ, Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận của ta cũng sẽ không một mực bịt lại.

Hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm phụ thân của tự mình, ánh mắt đầy dũng cảm.

Khương Tú lần nữa híp mắt, nói:

- Nếu như là ta, gia gia ngươi muốn Khương gia ra tay, ngươi cũng muốn ngăn lại?

Tuyên Đạo Thiên Hoàng trả lời:

- Cũng không phải ngăn lại, mà là trừng phạt.

Vừa dứt lời, bầu không khí trong điện ngưng kết, hai cha con đối chọi gay gắt.

Khương Tú đứng người lên, cười nói:

- Trẫm xem như nghe rõ, thì ra là thế, trách không được lão nhân gia ông ta có thể tặng cho ngươi Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận, vị trí Thiên Hoàng này quả thật không dễ làm, số mệnh vĩnh thế sẽ giày vò ngươi, Lộc Nhi, ngươi lại tự giải quyết cho tốt đi.

Nói xong, hắn liền rời khỏi.

Lúc trước nghe nói Tuyên Đạo Thiên Hoàng nhận được pháp bảo của Đạo Tổ, hắn vừa kinh hỉ lại không cam lòng.

Vì sao gia gia không cho hắn pháp bảo, mà là cho phụ thân hắn, con của hắn pháp bảo, duy chỉ có không cho hắn, hắn

cũng chịu rất nhiều lời bàn tán, hắn mặc dù không nói, nhưng trong lòng kìm nén một cỗ cảm giác tức giận, hiện tại mới phát hiện, gia gia cũng là vì tốt cho hắn.

Phụ thân hắn vĩnh thế kẹt ở trên vị trí Thiên Đế, con của hắn vĩnh thế kẹt ở trên Khương gia, duy chỉ có hắn có thể tiêu dao tự tại.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng không có đứng dậy đưa tiễn, mà lâm vào trong trầm tư.

Chuyện Đế mạch, xác thực nên sớm nghĩ kỹ đối sách.

Côn Luân giới, Thiên Giới, trong năm tháng chìm nổi, tranh đấu không ngót, đại thế tiến lên, mà người tu đạo ở trong núi sâu, ẩn vào đại dương mênh mông, ở trên trời cao mặc cho thời gian trôi qua.

Một ngày này.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt.

Lần này bế quan còn muốn dài hơn dĩ vãng, hơn năm trăm năm, hắn lĩnh ngộ về lực lượng Đại Đạo càng sâu, nhân quả, luân hồi, vận mệnh cùng với khí vận.

Hắn còn có thể mượn dùng bảy mươi hai loại lực lượng quy tắc trong Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu tiến hành lĩnh ngộ, điều này giúp cho hắn bớt đi rất nhiều khó khăn trong tu hành sau này, hắn thậm chí muốn một hơi bế quan vạn năm, nhưng đại kiếp sắp đến, Thiên Giới vừa lập, hắn nhất định phải lưu lại một tâm nhãn.

Hắn đầu bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, vẫn không có biến hoá quá lớn, chỉ là Thiên Giới, vậy mà xuất hiện tồn tại vượt qua mười thiên đạo hương hóa giá trị, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Hắn đứng dậy, vận động gân cốt.

Lúc này, Bạch Kỳ lại gần, nói:

- Chủ nhân, Thiên Giới xảy ra đại sự.

Chương 1054 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (2)

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Thiên Giới.

Đi qua nhiều năm phát triển, Thiên Giới trở nên phồn hoa, mà xung quanh xuất hiện vô số tiểu thiên địa, võ bảo, pháp bảo các loại, cũng có cự thú có kích cỡ so với sao trời đang phủ phục chờ đợi.

Không thể không nói, vạn cổ cường tộc cùng hệ thống Đại Đạo xác thực mạnh mẽ, cùng chung tay nhau kiến thiết một phương đại thiên địa với tốc độ vượt qua Khương Trường Sinh mong muốn.

Khương Trường Sinh cũng không cảm giác khó chịu, thậm chí có chút cao hứng.

Phương thức hắn truyền đạo cho tới bây giờ đều không chỉ là sát lục, so với việc Đại Đạo khác mong muốn diệt trừ đối lập, Tiên đạo của hắn nguyện ý tiếp nhận những lực lượng khác, hắn muốn cho chúng sinh của mình tuyển chọn, trong mắt hắn, những vạn cổ cường tộc cùng với sinh linh Đại Đạo khác đều là quân dự bị của Tiên đạo, không sớm thì muộn cũng sẽ dấn thân vào Tiên đạo.

- Chủ nhân, Khương Huyền Niên ở thiên giới sáng lập Khương tộc Đế mạch, thành lập khí vận chuyên môn cho Đế mạch, nhưng tiệc vui chóng tàn, trong Khương tộc đều có ý kiến đối với chuyện này, con cháu của Khương Huyền Niên cũng bị Đế tộc điên cuồng trả thù, bởi vì người xuất thủ đều là phía dưới mười vạn tuổi, Thiên Đình cũng không dễ can thiệp, chỉ có thể nói, Khương Huyền Niên còn chưa đủ để gánh chịu chức trách của Đế mạch, chỉ có khổ cho đám con cháu của hắn, bất quá chuyện đó cũng là tử tôn bọn hắn lựa chọn.

Bạch Kỳ nhanh chóng nói hết thảy việc lớn đã xảy ra trong năm trăm năm qua.

Khương Trường Sinh cũng không phải quan hệ tốt hết với mỗi một vị con cháu, đối với thảm án xảy ra với đời sau của Khương Huyền Niên, hắn cũng thờ ơ, đi tới Thiên Giới vốn sẽ phải làm tốt chuẩn bị tranh đấu, cũng không thể chỉ cho phép

Khương gia giết người khác, không cho người khác đối phó tử tôn Khương gia d ở trong quy tắc?

Khương Trường Sinh cảm thấy hứng thú chính là sáng lập Đế mạch không ngờ lại không phải Tuyên Đạo Thiên Hoàng, trước đó Khương Tầm nói Thuỷ Tổ Đế mạch chính là Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Khương Huyền Niên chẳng qua chỉ là tổ tiên của Khương Tầm.

Như vậy xem ra, huyễn cảnh tương lai kia cũng không phải là thật.

Hắn bấm ngón tay tính toán, vẻ mặt trở nên cổ quái.

Thì ra là thế.

Như vậy tính ra, vậy tương lai mà hắn thấy rất có thể sẽ trở thành sự thật.

Cái này khiến hắn có nhận thức mới trong việc lý giải về nhân quả, vận mệnh, vận mệnh tồn tại xác thực đáng sợ, ít nhất là hắn hiện tại không thể siêu thoát.

- Số mệnh Khương tộc thật sự nhiều thăng trầm, bất quá, bất kỳ thế gia vọng tộc nào đứng ở đỉnh điểm đều sẽ như thế, dù ra tay như thế nào, chắc chắn sẽ có nhân quả mới sinh ra, hết thảy nhân quả đều là sự vật nằm ở trong tấm màn vận mệnh này.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái nói, cũng không có lo lắng, ngược lại càng có đấu chí.

Con đường hắn cần đi vãn dài đằng đăng.

Bạch Kỳ nói hồi lâu, thấy Khương Trường Sinh không có phản ứng, cũng chỉ có thể trở lại ở một bên tu luyện. Chuyển động xong gân cốt, Khương Trường Sinh một lần nữa ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt của hắn khóa chặt người của Lục Dục Thiên trong Thiên Giới.

Cũng không phải là Thanh Lam Thiên lần trước nhìn thấy, mà là một lão giả.

Vị lão giả này cảm thấy rất hứng thú với Tiên đạo, đã bái vào một phương giáo phái, dốc lòng tu tiên.

Như thế để Khương Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, xem ra những người mà Thương Thủy Thiên mang về kia cũng không phải đều là địch nhân.

Hắn chuẩn bị kỹ càng quan sát đối phương một phen, nhìn một chút đối phương đến cùng có tâm tư như thế nào.

Thần Võ giới.

Trong đại điện, Thần Võ Chí Thượng cùng với rất nhiều người cầm quyền tề tụ, Thanh Lam Thiên đứng ở trên đài cao, nhìn xuống bọn hắn.

Thái Thượng Côn Luân nhìn chằm chằm Thanh Lam Thiên, chau mày.

Không chỉ Thanh Lam Thiên, còn có một hàng võ giả thần bí phía trước nhất đang đối mặt với bọn hắn, khí tức của từng người cao thâm mạt trắc, khiến cho hắn đều nhìn không thấu.

Bây giờ Thái Thượng Côn Luân đã không sợ Thần Võ Chí Thượng, lại bị đám người này chấn nhiếp.

Chẳng lẽ những người này đều là theo chỗ kia trở về?

Đều là Thiên của Thần Võ giới?

- Thương Thủy Thiên bảo ta nói cho các ngươi, Thần Võ giới chuẩn bị thôi động võ đạo đại kiếp buông xuống.

Thanh Lam Thiên lên tiếng, nghe qua, tất cả mọi người động dung.

Bọn hắn e sợ Võ đạo đại kiếp buông xuống, không có nghĩ những Thiên này lại muốn thôi động võ đạo đại kiếp?

Thanh Lam Thiên không chờ bọn họ nghi vấn đặt câu hỏi, tiếp tục nói:

- Từ lần trước võ đạo đại kiếp, Thần Võ giới đối mặt với bất cứ chuyện gì, đều là bị động, ta hiểu rõ các dụng ý của ngươi, mong muốn để Thần Võ giới làm bất cứ chuyện gì đều xuất phát từ đạo nghĩa, chính nghĩa, nhưng các ngươi đừng quên, cường thế là xây dựng ở trên đường bá đạo, không thể coi thường võ đạo đại kiếp lần này, Thần Võ giới nhất định phải dùng thái độ trước nay chưa từng có để đối mặt.

- Rất nhanh, các ngươi sẽ kiến thức đến lực lượng Thần Võ chân chính, Đại Kiếp Tà Số không có chỗ có thể ẩn nấp, lực lượng Thần Võ sẽ càn quét hết thảy trở ngại, nhưng đây chỉ là võ đạo đại kiếp mới bắt đầu, chân chính tà số sẽ theo thời thế mà sinh, không chỉ là nơi khác, còn có ở trong phạm vi chúng ta quản ý, thậm chí trong các ngươi cũng có thể xuất hiện kẻ địch.

- Nhưng vô luận kẻ địch ở nơi nào, Thần Võ giới có lòng tin tuyệt đối đối mặt, các ngươi cần phải làm là tận lực thủ vững bản tâm, nếu không sẽ trở thành những dị số đã từng bị khu trục.

Oanh!

Một cổ khí thế bá đạo bùng nổ, bao phủ tất cả mọi người trên điện, ngay cả Thái Thượng Côn Luân đều sắc mặt kịch biến.

Thật mạnh.

Đây chẳng lẽ chính là cảnh giới Lục Dục Thiên mà Võ Tổ nói tới?

Tâm thần Thái Thượng Côn Luân trở nên kích động, hắn thậm chí bắt đầu chờ mong võ đạo đại kiếp.

Đại kiếp buông xuống, hắn nhất định có thể quật khởi từ bên trong, thu hoạch được lực lượng có thể đi đến cảnh giới Lục Dục Thiên!

Quét ngang hết thảy cường địch, đi đến đỉnh phong khiêu chiến Đạo Tổ.

Hắn chỉ ngẫm lại đã không thể khắc chế được chính mình.

Một Thần Võ Chí Thượng đứng ra, hỏi:

- Thiên, ngài còn chưa nói cho chúng ta, Võ Tổ đến tột cùng đã đi đâu, đến cùng là bị tà số làm hại, hay là tiếp nhận nhiệm vụ của các ngươi?

Chương 1055 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (1)

- Võ Tổ bị Đạo Tổ giết chết.

Vẻ mặt Thanh Lam Thiên không thay đổi nói, giống như đang nói một việc nhỏ không đáng để ý.

Vừa dứt lời, cả điện xôn xao.

- Làm sao có thể, Đạo Tổ mạnh hơn Võ Tổ?

- Cảnh giới của bọn hắn sao mà cao, mong muốn thần không biết quỷ không hay tru diệt lẫn nhau, chênh lệch cảnh giới tất nhiên rất lớn.

- Ý lời này của ngươi là, chẳng lẽ Đạo Tổ cũng là Thiên, mà lại là tồn tại cực kỳ cường đại trong Thiên?

- Trách không được Võ Tổ cùng Đạo Tổ hợp tác, là chúng ta trách lầm hắn.

Ai.

- Tiên đạo mạnh mẽ như thế, hi vọng Thiên có thể trừng phạt bọn hắn.

Những người nắm quyền Thần Võ giới bắt đầu nghị luận lên, có người đang tức giận hành động của Đạo Tổ, có người đang ai thán vận mệnh thê thảm của Võ Tổ, cũng có người kiêng kị Đạo Tổ.

Thái Thượng Côn Luân cũng không có kinh ngạc, trong lòng hắn, sớm đã cảm thấy Đạo Tổ mạnh hơn Võ Tổ.

Thanh Lam Thiên phẩy tay áo, nói:

- Chuẩn bị nghênh đón đại kiếp đi.

Nói xong, nàng liền biến mất ở trong đại điện.

Hoang nguyên mênh mông bát ngát, khói đen lượn lờ, che đậy hơn nửa thiên khung.

Vô số cỗ thi thể chồng chất thành một ngọn núi nhỏ, trên đỉnh thi sơn có một thân ảnh đang ngồi, chính là Khương Nghĩa, Thiên Đình ngân giáp trên người hắn đã nhuộm thành màu đen, như Ma Thần từ trên trời đi xuống nhân gian.

Phương xa, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiên Sinh đứng sóng vai, nhìn Khương Nghĩa.

- Cái tên này thật không tầm thường, hắn mới bao nhiêu tuổi, đều đã bắt đầu trùng kích Thiên Tiên, trước đó ngay cả Chí Hư Triệt Võ đều không phải đối thủ của hắn.

Khương Thiên Sinh cảm khái từ đáy lòng nói, hắn tốt xấu gì cũng đã từng là đệ nhất thiên tài của Khương gia, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị hậu bối vượt qua, chuẩn xác mà nói là người nhà họ Khương nhỏ tuổi hơn hắn vượt qua.

Khương Thiên Mệnh cười nói:

- Ta sớm đã thành thói quen, thiên phú bản thân đã không hợp thói thường, không sớm thì muộn vượt qua Thiên Đế, trở thành người thứ hai Khương tộc.

Khương tộc đệ nhất nhân, tự nhiên là Đạo Tổ.

Khương Thiên Sinh gật đầu, một mặt mong đợi nói:

- Thiên Đình mong muốn thống nhất Thiên Giới, hi vọng thật là sẽ đặt ở trên người hắn.

Ầm ầm.

Một hồi tiếng sấm đinh tai nhức óc vang lên, lôi vân cuồn cuộn bỗng nhiên tụ tập, bao phủ thiên địa.

Khương Nghĩa mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Khương Thiên Mệnh, Khương Thiên Sinh lúc này xuất ra pháp bảo của mình, chuẩn bị tác chiến.

- Khương Nghĩa, ngươi thật dễ tìm, nghe nói ngươi có thiên tư vô song, ngay cả Chí Hư Triệt Võ đều không phải đối thủ của ngươi, nếu lại để cho ngươi mạnh lên, chỉ sợ phía dưới mười vạn tuổi trong Thiên Giới sẽ không còn người nào có thể ngăn cản ngươi, hôm nay, nhất định để người hối hận có được thiên tư dạng này!

Một tiếng cười lạnh lùng cuồng vọng vang lên, Khương Nghĩa cũng không đáp lời, chỉ chậm rãi đứng dậy.

Hắn nâng tay phải lên, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán mở ra, khói đen tràn ra ngưng tụ thành một thanh Cự Phủ màu đen, nằm trong tay hắn.

- Một trận chiến này, các ngươi đừng nhúng tay.

Khương Nghĩa lên tiếng, đây là nói cho hai người Khương Thiên Mệnh.

Khương Thiên Mệnh nhìn chằm chằm lôi vân ở chân trời, thấp giọng hỏi:

- Ta cược thời gian một nén nhang.

- Ta đây cược nửa nén nhang.

Khương Thiên Sinh nhếch miệng nói, tràn ngập chờ mong đối với trạn chiến đấu tiếp theo.

Một bên khác.

Côn Luân giới, Tam Thập Tam Trọng Thiên, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, căn cứ quan sát của hắn, vị Lục Dục Thiên thần bí kia đúng là mang một trái tim mong muốn tu hành Tiên đạo, đi vào Thiên Giới, hắn cũng chưa từng giết qua sinh mạng, thậm chí thỉnh thoảng sẽ chỉ bảo hậu bối mình gặp được.

Đương nhiên, còn cần quan sát thêm tâm tính của người này.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Hắn chuẩn bị lần nữa bế trường quan, trong Thiên Giới ngược lại có một phân thân của hắn ẩn núp, không sợ Thiên Giới xảy ra chuyện.

Nhưng hắn cảm giác vừa bế quan liền bị một cỗ khí tức cường đại quấy nhiễu.

Trên thực tế, hắn đã bế quan mấy chục năm, chẳng qua mấy chục năm này khiến cho hắn cảm giác chỉ là một chớp mắt.

Hắn mở mắt, nhắc mắt nhìn tới, lại không cách nào truy tìm đến cỗ khí tức kia, chuẩn xác mà nói không cách nào xác định, giống như toàn bộ Hư Không Vô Tận đều tràn ngập cỗ khí tức đáng sợ kia.

Hắn lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, hắn lúc này diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết, giá trị hương

hỏa vẫn như cũ là một trăm mười tám (118) thiên đạo giá trị hương hỏa.

Chưa từng xuất hiện cường giả mới, nhưng vì sao lại có khí tức làm cho hắn bất an như thế?

Là lượng kiếp tới, hay là vị Thương Thủy Thiên kia đang làm trò quỷ?

Khương Trường Sinh lúc này tản thần niệm ra, tìm kiếm bốn phía, dùng cảnh giới của hắn hôm nay, tốc độ thần niệm càn quét cực nhanh, lướt qua từng mảnh từng mảnh hư không.

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, Thần Võ giới, Cực Cảnh.

Cũng không có bắt được đầu nguồn của cỗ khí tức không rõ ràng kia.

Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, hít sâu một hơi, chẳng biết tại sao, cỗ khí tức này mặc dù bao trùm Hư Không Vô Tận, nhưng hắn cảm thấy sẽ hướng về phía hắn mà tới.

Cho dù hướng về phía chúng sinh, hắn cũng sẽ gặp nạn.

Hắn không cách nào lại an tâm tu luyện, chỉ có thể chờ đợi.

- Phạm vi bao trùm như thế, tất nhiên có liên hệ nào đó đến nhân quả, hay là khí vận?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cẩn thận cảm thụ cỗ khí tức này. Một lát sau, hắn phân biệt ra được, là khí vận.

Nếu như là nhân quả, tất có lỗ thủng, chỉ có khí vận mới có thể bao trùm toàn bộ Hư Không Vô Tận.

Chờ chút!

Chẳng lẽ là khí vận của Võ đạo?

Khương Trường Sinh nheo mắt lại, nếu như là khí vận của võ đạo, người ra tay tất nhiên là đến từ Thần Võ giới, cũng chính là Thương Thủy Thiên.

Hắn không có bối rối, hắn ngược lại muốn xem xem Thần Võ giới sẽ dùng thủ đoạn gì.

Nếu như từ một trăm thiên đạo giá trị hương hỏa đến hai trăm thiên đạo giá trị hương hỏa là cảnh giới Thượng Phúc Thiên,

vậy hắn hiện tại đã vượt qua Thượng Phúc Thiện.

Chương 1056 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (2)

Hiện tại đối mặt Võ đạo, hắn vẫn cảm giác rất phấn khích.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chờ đợi, Bạch Kỳ ngẫu nhiên tỉnh lại, phát hiện hắn không có tu luyện, âm thầm kỳ quái, bất quá nhìn thấy vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc, nàng cũng không dám quấy rầy.

Trong hư không tối tăm, Thương Thủy Thiên ngồi đó, khí vận bàng bạc dùng hắn làm trung tâm, hình thành Tinh Hải cuồn cuộn, vô biên vô hạn, vô số ngôi sao tô điểm trong đó.

Thương Thủy Thiên mở mắt, song đồng biến thành màu lam, như hai khối bảo thạch, hắn nhếch miệng lên, nói một mình:

- Cuối cùng thành công, nội tình võ đạo vẫn cường đại như vậy, chấp chưởng lực lượng như vậy, thật khiến người ta cảm giác không gì làm không được.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nâng tay phải lên, vô số ngôi sao cuồn cuộn trong Tinh Hải bắn ra vô số tia sáng, ngưng tụ vào trong lòng bàn tay của hắn.

Giờ khắc này, trong đồng tử Thương Thủy Thiên lóe lên hình ảnh của vô số thiên địa.

Hết thảy phạm vi mà khí vận Võ đạo bao bọc đều chiếu vào trong hai mắt của hắn, hắn thấy được hết thảy, giác quan của hắn nghênh đón cảnh giới mới trước này chưa từng có.

Nếu như thật có thần linh không gì không biết, không gì làm không được, chẳng phải chính là trạng thái của hắn bây giờ đi.

- Nếu Võ đạo đại kiếp muốn tới, vậy thì tới đi, Đại Đạo luân hồi, vạn vật cuối cùng rồi sẽ diệt vong, võ đạo cứ diệt vong, về sau một lần nữa tạo dựng lên là được.

- Mà trước đó, Tiên đạo Đạo Tổ, ngươi có đã chuẩn bị kỹ càng đối mặt với lửa giận của Võ đạo hay không?

Trong con mắt Thương Thủy Thiên phản chiếu ra ảnh thu nhỏ của một mảnh thiên địa to lớn, chính là Côn Luân giới, Thiên Hà bao trùm thiên địa, bày ra hình ảnh an lành tươi đẹp.

Tay phải Thương Thủy Thiên hướng về phía trước, sau đó nắm chặt, hắn này tiện tay đè ép, toàn bộ Hư Không Vô Tận biến sắc.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên tan biến trong điện.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện ở bên ngoài Côn Luân giới, hắn ngẩng đầu nhìn lại, trong bóng tối trên đỉnh hư không có lực lượng thần bí đang cuộn trào.

Cùng lúc đó, thiên binh thiên tướng tuần tra, luyện binh trên phía thiên hà dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, sinh linh Côn Luân giới ra vào gần đó cũng ngẩng đầu, ngay cả chúng sinh trong Côn Luân giới cũng cảm nhận được uy thế lớn lao.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, các tiên thần đang ở mở tiên hội dồn dập ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua bầu trời, nhìn về phía hư không kia, bao gồm cả Thiên Đế ở bên trong.

- Đây là uy áp gì?

- Chẳng lẽ có cường địch xâm phạm?

- Ai dám xâm lấn Côn Luân giới ta? Ăn gan hùm mật báo?

- Không thích hợp, phạm vi cỗ uy áp này… Chẳng lẽ là mấy chi vạn cổ cường tộc đột kích? Côn Luân giới muốn bị vây công rồi?

- Bệ hạ, muốn đi thỉnh Đạo Tổ không?

- Thỉnh cái gì, Đạo Tổ đang ở bên ngoài! Tu vi ngươi thấp nên không nhìn thấy thôi.

Một vài tiên thần cảnh giới cao đã trông thấy Đạo Tổ, chỉ là thấy bóng lưng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bọn hắn liền cảm thấy an tâm, không hoảng sợ nữa.

Thiên Đế càng như vậy, vẻ mặt xuất hiện hoảng sợ trong tích tắc, sau đó khôi phục thành vẻ trêu tức xem thấu hết thảy.

Biết được Đạo Tổ hiện thân, các tiên thần khác đều thở dài một hơi.

Trong lòng tiên thần Thiên Đình, chỉ có Đạo Tổ ra tay, phiền phức ngập trời đều không phải là chuyện gì.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt nhóm tiên thần kịch biến, uy áp đang bao phủ Côn Luân giới kia đột nhiên tăng lên, giờ khắc này, khiến cho hết thảy tiên thần có loại cảm giác sắp hồn phi phách tán, ngay cả Thiên Đế đều không thể bảo trì thong dong.

Loại cảm giác áp bách này đánh thẳng vào trong linh hồn, là thứ mà bản năng, ý chí không thể ngăn cản.

Ánh sáng chói lóa loá mắt buông xuống từ bên ngoài Lăng Tiêu bảo điện, toàn bộ Côn Luân giới bị cường quang bao phủ, chúng sinh ngẩng đầu nhìn lại, nhìn không thấy trời, nhìn không thấy mây, chỉ có cường quang để bọn hắn nheo mắt lại.

Nhân gian còn như vậy, huống chi thiên ngoại.

Trong hư không, phía trên là một mảnh cường quang, đuổi đi tất cả hắc ám trong hư không, như thần quang buông xuống, thần thánh mà cường thế.

Khương Trường Sinh nhấc mắt nhìn tới, tay phải của hắn theo đó nâng lên, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Quả nhiên là khí vận của Võ đạo, thật cường đại, lực lượng như vậy dù cho là Thượng Phúc Thiên, đoán chừng cũng rất khó tiếp nhận.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, giờ khắc này, hắn lại có cảm giác đang ở trong độ kiếp, mà lại không phải thiên kiếp trước đó, là uy áp mà hắn đối mặt nếu như hiện tại độ kiếp.

Hắn không có hoảng hốt, ngược lại hết sức phấn chấn.

Một đợt sinh tồn ban thưởng sắp tới muốn bạo lớn rồi!

- Lực lượng Võ đạo, tới đi!

Khương Trường Sinh nắm chặt Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, nhìn thấy cường quang vô biên cuồn cuộn như trời sập buông xuống, hắn không có đúng dậy, mà tiện tay trảm ra một kiếm, một đạo kiếm khí màu vàng óng xuất hiện, dưới cái nhìn soi mói của tiên thần Thiên Đình, cường giả các phương trong Côn Luân giới, kiếm khí màu vàng óng đón gió bay lên, đối diện tiến vào trong cường quang cuồn cuộn.

Trong chốc lát, ánh sáng chói lóa càng thêm sáng chói bắn ra, khiến cho ánh mắt của chúng sinh mất đi màu sắc, không thể thấy vật gì.

Thiên Địa Câu Diệt.

Có thể tụ tập khí vận, Khương Trường Sinh mặc dù có niềm tin, nhưng sợ đối phương một lần nữa ngưng tụ khí vận, cho nên dứt khoát ra một kiếm tru diệt khí vận phía trên.

Cùng lúc đó.

Trong hư không tối tăm thần bí, Thương Thủy Thiên đột nhiên mở mắt.

Mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

- Làm sao có thể? Đây là lực lượng gì?

Thương Thủy Thiên thất thanh kêu to, khó mà khống chế được cảm xúc, trực tiếp thất thổ. Hắn dung hợp cùng khí vận của Võ đạo, cảm thụ của hắn là thiết thật nhất, tương đương với việc hắn thừa nhận một kích Thiên Địa Câu Diệt vừa rồi. Loại cảm giác đau khổ này mang tới hoảng sợ khiến cho hắn lạnh mình.

Giờ khắc này, hắn hoảng, triệt để hoảng hốt.

Chương 1057 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (1)

Trong lúc kinh hoảng lo lắng, Thương Thủy Thiên vô ý thức muốn lần nữa công kích Côn Luân giới, nhưng ngay tại thời điểm hắn muốn xuất thủ, hắn bỗng nhiên phanh lại.

Không được!

Đạo Tổ vừa phản kích đã trực tiếp trảm diệt bộ phận khí vận Võ đạo, nếu như lần tấn công tiếp theo không thể giết chết

Đạo Tổ, đó không phải tự chịu diệt vong?

Thương Thủy Thiên cố nén hoảng sợ cùng lo lắng trong lòng, trong mắt của hắn lóe lên tia ngoan độc.

- Đã như vậy, vậy thì đối mặt náo động trước nay chưa từng có đi.

Thương Thủy Thiên nâng lên hai tay, gầm thét một tiếng, khí vận sục sôi bỗng nhiên nổ tung, Tinh Hải cuồn cuộn theo đó nổ tung, bao phủ từng hướng đi, cỗ lực lượng trùng kích khủng bố trước nay chưa từng có rung chuyển vô số không gian, một đường buông xuống Hư Không Vô Tận.

Khi đòn tấn công này phủ xuống, chúng sinh Hư Không Vô Tận đều có loại cảm giác tận thế tiến đến, cơ hồ trong nháy mắt, hết thảy hồn phách của phàm linh đều bị đuổi ra khỏi thân thể.

Khí vận tiêu tan, hồn thân tách rời.

Cỗ này lực lượng trùng kích này dẫn động tới tất cả khí vận Võ đạo trong Hư Không Vô Tận cùng nhau tiêu tán, Khương Trường Sinh chỉ có thể bảo hộ mình, căn bản không bảo vệ được Côn Luân giới.

Trong Côn Luân giới cũng có khí vận Võ đạo, bản thân Côn Luân giới cũng là do thiên địa Võ đạo ngưng tụ mà thành.

Người tu vi thấp, hồn phách trực tiếp bị tước đoạt, không cách nào lại trở vào cơ thể trong.

Những cường giả đang ngắm nhìn ở phía dưới đều hốt hoảng, ngay cả Khương Trường Sinh cũng cảm giác kinh ngạc.

Hắn không ngờ Thần Võ giới lớn gàn như thế, không thành công tru diệt hắn, liền dẫn nổ khí vận Võ đạo? Đây là ý đồ gì?

Xua tan khí vận Võ đạo, mặc dù có thể ảnh hưởng đến chúng sinh, nhưng đối với tồn tại phía trên Võ Đế mà nói, căn bản không gây thương tổn một chút, chớ nói chỉ là hắn.

Khương Trường Sinh cảm thụ được khí vận Võ đạo tán loạn, càng ngày càng không nghĩ ra.

Nhưng cũng không lâu lắm hắn đã cảm nhận được từng sợi khí tức âm trầm khủng bố.

Khí tức của Đại Kiếp Tà Số.

Không chỉ Đại Kiếp Tà Số, còn có tồn tại mang theo khí tức cường đại.

Khí vận Võ đạo tản ra, những thứ tà ác bị khí vận Võ đạo trấn áp đều chạy ra ngoài.

Khương Trường Sinh lập tức tính toán người mạnh nhất trừ hắn ra trong phạm vi đã biết.

【 Cần tiêu hao 197 thiên đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Khá lắm.

Trực tiếp chạy đến một con số của một cường giả Thượng Phúc Thiên, cũng không biết phải chăng có quan hệ đến Đại Kiếp Tà Số hay không.

Khương Trường Sinh giờ mới hiểu được ý đồ của Thần Võ giới, đây là muốn trực tiếp dẫn tới Võ đạo đại kiếp, để chúng sinh và vạn đạo cùng nhau độ kiếp.

Trong lúc hỗn loạn, trùng kiến Võ đạo?

Khương Trường Sinh ngẫm lại, nếu hắn đứng ở góc độ Thần Võ giới, không thể tru diệt cường địch, giải tán khí vận Võ đạo, dẫn càng nhiều cường địch tới tranh đấu, đúng là biện pháp tốt.

Bất quá Khương Trường Sinh sẽ không đi đến một bước kia, hi sinh chúng sinh đổi lấy kết quả như thế, chẳng qua là không có cam lòng thôi, đổi lại là hắn, cùng lắm thì chạy trốn, cho dù không thể dẫn theo chúng sinh đi cùng, vậy cứ đưa chúng sinh gia nhập vào hệ thống Đại Đạo khác.

Chúng sinh không có cách nào lựa chọn, từ khi sinh ra đã bị động tiếp nhận Võ đạo, tiếp nhận hết thảy tồn tại, bởi vì Đại Đạo tranh đấu, mà bị người thừa kế của các Đại Đạo lấy ra làm vật hi sinh, đây là bi ai như thế nào.

Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến ở trong hư không.

Hắn vốn định thi triển Hồi Xuân thuật cứu trợ chúng sinh Côn Luân giới, kết quả phát hiện không làm được, phàm linh cũng không phải mất đi sinh cơ, mà là khí vận Võ đạo tiêu tán, liên hệ giữa hồn phách và thân thể bị chém đứt, cũng may Côn Luân giới có luân hồi, hồn phách của phàm linh có thể đầu thai, mà Côn Luân giới đã đang quá độ đi theo con đường Tiên đạo, hơn quá nửa phàm linh đã không có khí vận Võ đạo, nhưng đối với ba ngàn thiên địa mà nói, đây là bi thống cực lớn.

Trong Tử Tiêu cung.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh hiện thân, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ lập tức lại gần, hỏi thăm xảy ra chuyện gì.

Uy áp vừa rồi làm các nàng lạnh mình, ngay cả Bạch Long cũng bị bừng tỉnh.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thần Võ giới xua tán đi khí vận Võ đạo, đại kiếp sớm buông xuống.

Nghe vậy, hai nữ trừng to mắt.

- Các ngươi truyền tin tức cho Tử Ngọc đi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, hắn đang chờ đợi sinh tồn ban thưởng đến, đến mức đại kiếp, hắn không hoảng hốt, khí vận Võ đạo tản mất, Hư Không Vô Tận đại loạn, những cường giả mang theo dã tâm lớn tất sẽ hành động, Tiên đạo trước mắt còn chưa đủ để trở thành mục tiêu công kích.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ lập tức rời khỏi.

Một lát sau.

[Nguyên Hòa năm chín trăm năm mươi bảy, Thương Thủy Thiên thao túng khí vận Võ đạo tập kích Côn Luân giới, ngươi kịp thời ra tay, bảo hộ chúng sinh Côn Luân giới, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo đạo pháp - Đại Công Đức Thần Pháp]

Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, để hai mắt của hắn tỏa sáng.

Đây là lần đầu tiên xuất hiện Thiên Đạo đạo pháp.

Hắn lúc này tiếp nhận truyền thừa Đại Công Đức Thần Pháp.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, tin tức liên quan đến việc Võ đạo khí vận tán loạn truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, tin tức là truyền đến từ tín đồ trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nghe nói ba ngàn thiên địa đại loạn, Thần Võ giới mất tích bí ẩn, cắt đứt liên hệ với ba ngàn thiên địa.

Nói cách khác, Thần Võ giới từ bỏ thống trị ba ngàn thiên địa. Chuyện này đưa tới chấn động khó có thể tưởng tượng.

Toàn bộ phàm linh trong ba ngàn thiên địa đều chết hết, Côn Luân giới chỉ chết một nửa, mà Thiên Giới tổn thất hai phần ba, chuyện này đã định trước sẽ trở thành bước ngoặt không thể xóa nhòa trong năm tháng lịch sử.

Thần Võ giới tan biến, hoảng nhất chính là các phương thế gia vọng tộc Võ đạo, Thần Quân các loại, bọn hắn trấn thủ ba ngàn thiên địa, khí vận Võ đạo tan biến, Thần Võ giới còn chưa thông báo bọn hắn, để bọn hắn lo lắng không thôi, dĩ nhiên, cũng có người thấy được hi vọng.

Chương 1058 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (2)

Ngoại trừ số ít cường đại tồn tại, chúng sinh còn không biết kiếp nạn chân chính vừa mới bắt đầu.

Thoáng chớp mắt, mười năm trôi qua.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt.

- Hay cho một Đại Công Đức Thần Pháp, thật sự bác đại tinh thâm.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Đại Công Đức Thần Pháp chính là công pháp lợi dụng công đức sáng tạo, nó không có con đường tu hành cố định, nó sẽ dẫn dắt người tu hành đi sáng tạo công đức tương quan công pháp, thần thông.

Thần pháp này còn có thể sáng tạo quy tắc về công đức, trong quy tắc công đức, trong hệ thống của một phương Đại Đạo, chúng sinh làm ra được công đức đều có thể đạt được quy tắc công đức ban thưởng, thậm chí dẫn tới tu vi tăng lên.

Đây không phải chính là Thiên Đạo?

Khương Trường Sinh trước đó đã suy nghĩ như thế nào sáng tạo ra quy tắc vô ý thức giám thị chúng sinh Tiên đạo, để thiện ác cuối cùng cũng có quả.

Khương Trường Sinh đã sớm nhìn thấy chúng sinh thiện quả cùng ác nghiệp trên người chung sinh, nhưng trước khi Tiên đạo xuất hiện, thiện quả chỉ có thể tăng trưởng khí vận, ác nghiệp sẽ chỉ tăng trưởng khả năng tẩu hỏa nhập ma, đối với cường giả chân chính mà nói, lực ảnh hưởng của công đức thiện quả cũng không lớn.

Đợi hắn sáng tạo Thiên Đạo công đức cho Tiên đạo, trật tự của Tiên đạo sẽ chân chính được hoàn thiện.

Khương Trường Sinh cầm lấy Tử Kim Hồ Lô, thần niệm thăm dò vào trong đó.

Kiếp nạn mười năm trước vẫn còn ảnh hưởng, Thiên Đình một mực ở vào trong bận rộn, dẫn đến Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ còn đang bề bộn.

Khí vận Võ đạo tán loạn, hại chết không biết bao nhiêu phàm linh, nghe qua rất bi thảm, trên thực tế, đối với thế lực lớn mà nói, ảnh hưởng không lớn, chỉ cần trăm năm đi qua sẽ khôi phục.

Trong Tử Kim Hồ Lô, Bỉ Ngạn võ tổ đang ngồi đó, chịu đựng cấm chế dày vò.

Khương Trường Sinh rất thưởng thức Bỉ Ngạn võ tổ, cho nên không có giết hắn.

- Cảm nhận được không?

Giọng nói của Khương Trường Sinh truyền xuống, Bỉ Ngạn võ tổ nghe được mở mắt.

Bỉ Ngạn võ tổ tự giễu nói:

- Pháp bảo này của ngươi mạnh mẽ không thôi, dùng năng lực của ta có thể cảm nhận được cái gì?

Thảm bại tăng thêm bị tra tấn nhiều năm, ngạo khí của hắn đã bị ma diệt, cách xưng hô cũng đã thay đổi, đủ để thấy tâm tính biến hóa.

Bỉ Ngạn võ tổ rất rõ ràng vì sao Đạo Tổ lưu hắn một mạng, theo Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương là có thể biết được, hắn không thể không thừa nhận, Đạo Tổ có một tráim tim bao dung, rất giống hắn lúc còn trẻ.

Từ khi hắn vượt qua Đại Thiên Tôn, rất nhiều chuyện liền thân bất do kỷ, thái độ của Võ đạo khi đối đãi với đại đạo đối lập một mực là trấn áp, diệt trừ, cũng không phải bao dung giống như Tiên đạo.

Bảo cho hắn quay đầu đi vào Tiên đạo?

Hắn làm không được.

- Võ đạo khí vận đã tan biến, Thần Võ giới cũng đã biến mất, hắn là cách mà sư phụ ngươi Thương Thủy Thiên làm, hại chết bảy thành sinh linh Hư Không Vô Tận.

Giọng nói của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, Bỉ Ngạn võ tổ nghe được động dung, hắn lộ ra nụ cười khổ, tựa hồ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bỉ Ngạn võ tổ nói khẽ:

- Vẫn tới mức độ này, xem ra Đạo Tổ đã đối mặt qua công kích của sư phụ ta, hết sức rõ ràng, sư phụ ta thất bại, đúng không?

- Ừm…

- Đạo Tổ, ngươi đến cùng là thần thánh phương nào, chuyện cho tới bây giờ, vì sao còn không chịu nói cho ta được chết rõ ràng?

Bỉ Ngạn võ tổ giương mắt nhìn về phía bầu trời, bầu trời trong Tử Kim Hồ Lô là một biển lửa, đan xen lôi điện.

- Ta chính là ta, cũng không có kiếp trước hiển hách nư trong tưởng tượng của ngươi, ta tu hành bắt đầu từ kiếp này, ta chỉ có hơn năm ngàn bốn trăm (5,400) tuổi.

Nghe được lời Đạo Tổ nói, Bỉ Ngạn võ tổ lâm vào trong hoảng hốt.

- Thì ra là thật, hết thảy cuối cùng cũng có kết thúc, hết thảy cuối cùng cũng có bắt đầu, thì ra Võ đạo đại kiếp không phải âm Dương Chi Thần, mà là ngươi.

Bỉ Ngạn võ tổ lộ ra nụ cười khổ, trong lời nói không còn không cam lòng, chỉ có bất đắc dĩ.

Năm ngàn tuổi đã có thực lực quét ngang Võ đạo.

Hắn đột nhiên suy sụp tinh thần, đối mặt thiên tư dạng này, Tiên đạo dạng này, hắn tìm không ra lý do Võ đạo không nên bị đào thải.

- Bỉ Ngạn, ở trong lòng ngươi, thương sinh quan trọng, hay là Võ đạo quan trọng?

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi, lời này vang lên kéo Bỉ Ngạn võ tổ ra từn trong bao la mờ mịt.

Thương Thủy Thiên xua tan khí vận Võ đạo, mà Khương Trường Sinh lại đạt được Đại Công Đức Thần Pháp, cái này khiến hắn sinh ra một ý nghĩ.

Chiêu nạp Bỉ Ngạn võ tổ, bắn ra một tín hiệu cho chúng sinh Võ đạo.

Ngay cả Võ Tổ đều quy hàng Tiên đạo, vạn tộc bị Thần Võ giới vứt bỏ, há có thể không động tâm?

- Ta muốn sáng tạo Thiên Đạo, Thiên Đạo chân chính, mà không phải hư vô mờ mịt, do Thiên Đạo quản lý thương sinh, thiện ác rõ ràng, công đức cao nhất.

Khương Trường Sinh nói ra ý nghĩ của mình.

Bỉ Ngạn võ tổ mới đầu không thèm để ý, nhưng càng nghe vẻ mặt càng phức tạp.

Hắn đột nhiên cảm thấy của mình không hiểu Đạo Tổ, không hiểu Tiên đạo.

Đạo Tổ tất nhiên có tư tâm của mình, nhưng hắn thương hại chúng sinh cũng là Võ đạo cùng với Đại Đạo khác không thể so được, ngay cả hắn đều cảm thấy xấu hổ.

Trên con đường truy đuổi lực lượng, ai có thể thời khắc lo lắng cho chúng sinh tầng dưới chót?

Đợi Khương Trường Sinh nói xong, Bi Ngạn võ tổ giương mắt hỏi:

- Đạo Tổ, ta có một chuyện không rõ, vì sao ngươi như thế để ý phàm linh? Tác dụng của bọn hắn đối với Tiên đạo thật lớn như vậy sao?

Trong Võ đạo, tác dụng của phàm linh chính là tầng dưới chót vận chuyển xây dựng cho trật tự Võ đạo.

- Chỉ cần là sinh linh, đều có tác dụng cùng ý nghĩa của mình, mà, ta cũng là bắt đầu từ phàm nhân, không có cao quý hơn gì bọn hắn.

- Bỉ Ngạn, vĩnh viễn không nên coi thường phàm linh, sao ngươi dám đoán chắc Võ đạo chi tổ không phải là theo phàm linh bắt đầu, cái gọi là phàm, chỉ là đối lập mà xuất hiện thôi.

Lời Khương Trường Sinh vừa nói để Bi Ngạn võ tổ lâm vào trong trầm tư.

Chương 1059 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (1)

Khương Trường Sinh hàn huyên với Bỉ Ngạn võ tổ rất lâu, cuối cùng Bỉ Ngạn võ tổ nói sẽ cân nhắc, hắn cũng không vội, thu hồi thần niệm, ánh mắt nhìn về phía Thiên giới.

Côn Luân giới được Thiên Đình quản lý đã dần dần đi ra bóng mờ của mười năm trước, mặc dù ít đi vô số phàm linh, nhưng sinh linh sống sót còn có thể tiếp tục sinh sôi, chẳng qua thiên địa lộ ra càng thêm tịch liêu so với dĩ vãng.

Bởi vì Thiên giới không có người thống trị tuyệt đối, khí vận Võ đạo tán loạn ngược lại để thế lực khắp nơi tranh đấu, nhất là người tu hành đến từ các Đại Đạo khác, tất cả đều điên cuồng, bắt đầu trả thù thế gia vọng tộc Võ đạo.

Thời gian mười năm, các phương Đại Đạo xem như xác định một chuyện, chính là Thần Võ giới thật chạy, từ bỏ Võ đạo.

Bị Võ đạo trấn áp nhiều năm như vậy, các phương Đại Đạo há có thể từ bỏ ý đồ, cái gọi là vạn đạo thế gian, chỉ là bọn hắn ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Mặc dù không có Thần Võ giới duy trì, nhưng các đại vạn cổ cường tộc Võ đạo vẫn ngoan cường tiếp tục chống đỡ.

Chủ yếu là tới gần Võ đạo đại kiếp, vô số cường giả trở về, so với trước đó Thần Võ giới đại chiến, thực lực đỉnh tiêm của Võ đạo đã hoàn toàn khác biệt.

Khương Trường Sinh thấy từng tràng tranh đấu ở trong Thiên giới, tuy chó cắn chó, nhưng cứ thế mãi xuống, Thiên giới lại biến thành phế tích, cái này không thể được.

Để phân thân đi kiếm sinh tồn ban thưởng?

Không được, chênh lệch cảnh giới quá lớn, sinh tồn ban thưởng khẳng định mỏng manh, thậm chí có khả năng không có.

Chẳng thà cho Bỉ Ngạn võ tổ một cơ hội, giúp đỡ phát dương công đức chi đạo.

Bỉ Ngạn võ tổ phát dương công đức, cuối cùng sẽ đề cao địa vị Tiên đạo trong lòng chúng sinh ở Thiên giới, thậm chí ảnh hưởng đến ba ngàn thiên địa, tiền lời mà Khương Trường Sinh kiếm được thì không thua gì sinh tồn ban thưởng.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu sáng tạo quy tắc công đức thuộc về Tiên đạo.

Hắn đã nắm giữ Đại Công Đức Thần Pháp, dùng Thần pháp này không khó sáng tạo ra quy tắc về công đức, chẳng qua là cần thời gian, mà sáng tạo ra các công pháp về công đức khác cũng cần thời gian.

Theo Khương Trường Sinh nhắm mắt, tốc độ năm tháng trôi qua bắt đầu tăng nhanh….

Hắc ám hư không, cuồn cuộn sương máu đang nhanh chóng phun trào, trong huyết vụ kia có từng đạo thân ảnh đáng sợ, một vị trong đó rõ ràng là Hồn Hài đại đế.

Bên cạnh nàng còn có hai bộ xương khô, phân biệt là Tham Thần đại đế, Cực Oán đại đế.

Huyết Vực tam đại đế đang suất lĩnh Huyết Vực lao về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, huyết khí mênh mông vô biên vô hạn, tràn ngập cảm giác áp bách.

Tham Thần đại đế một bên bay lượn, vừa nói:

- Thật muốn đi Côn Luân giới tìm Đạo Tổ?

Hồn Hài đại đế nhìn phía trước, nói:

- Thần Võ giới mặc dù tan biến, nhưng Võ đạo đại kiếp cũng tới, thân phận của chúng ta đặc thù, nhất định phải tìm được chỗ dựa trong đại kiếp.

Cực Oán đại đế khẽ nói:

- Đại kiếp đã đến, ở đâu ra đại kiếp? Thần Võ giới tất nhiên sẽ nhiễu loạn.

Hồn Hài đại đế đang muốn trả lời, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, không chỉ là nàng, hai vị Đại Đế khác quay đầu theo.

Chỉ thấy sâu trong hư không có một quái vật khổng lồ đang tiến lên, hướng đến Huyết Hải, dù cho đang ở Huyết Hải vô biên vô tận, bóng người này cũng lộ ra to lớn.

Xem thân hình, như rồng rắn, phun trào trong bóng đêm, vô thanh vô tức.

Tham Thần đại đế đang muốn bay qua, lại bị Hồn Hài đại đế ngăn lại.

- Rời xa nó, rất nguy hiểm.

Hồn Hài đại đế trầm giọng nói, Cực Oán đại đế gật đầu.

Hai vị Đại Đế ra lệnh, đại quân Huyết Vực bắt đầu đi chệch hướng con đường tiến lên ban đầu, kéo dài khoảng cách với tôn thân ảnh thần bí kia, cũng may đối phương cũng không có để mắt tới bọn hắn, khoảng cách của hai bên cấp tốc kéo dài.

- Xem ra khí vận Võ đạo tán đi, đại kiếp thật muốn tới, nói ra, khí vận Võ đạo trấn áp bao nhiêu tà ma, tồn tại cường đại, những tồn tại bất tử như chúng ta đều đếm không hết.

Cực Oán đại đếu âm u nói, ánh mắt của hắn nhìn theo hướng đi mà thân ảnh thần bí rời khỏi.

Hồn Hài đại đế mở miệng nói:

- Có lẽ đây chính là nguyên nhân Thần Võ giới giải tán khí vận Võ đạo, muốn cho Hư Không Vô Tận loạn lên, đợi đại kiếp kết thúc, bọn hắn lại trùng kiến Võ đạo, hài hước, tồn tại có thể giết ra tới từ trong đại kiếp, trật tự hắn thành lập há có thể tuỳ tiện bị rung chuyển?

Tham Thần đại đế không có lên tiếng, đám lửa phía dưới xương lông mày trên đầu lâu hai như ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một bên khác.

Một chỗ khác trong hư không.

Thái Thượng Côn Luân đứng ở trên một khỏa vẫn thạch khổng lồ, bên cạnh có Thiên Địa Tiếu đang đứng.

Bọn hắn đang nhìn từng đạo quỷ hồn sâu trong hư không, đếm không hết quỷ hồn hình thành đại quân như đại dương bao la đi về phía trước, có hồn phách của người, cũng có hồn phách của yêu, thiên kì bách quái.

- Không ngờ phía dưới khí vận Võ đạo trấn áp nhiều Tà Ma như vậy.

Thái Thượng Côn Luân cảm khái nói, thần sắc của hắn có chút nhảy nhót. Đại kiếp càng loạn, địch càng nhiều người, hắn càng hưng phấn.

Thiên Địa Tiếu lắc đầu nói:

- Cũng không chỉ là Tà Ma, còn có tồn tại không biết bị thời không trục xuất, đúng, đoán chừng Thông U Chi Hải kia cũng sẽ phải gánh chịu ảnh hưởng, tiếp theo là kỷ nguyên của đại kiếp, cường giả cổ kim đều sẽ trở về, Thái Thượng Côn Luân, chuẩn bị sẵn sàng đấu tranh về sau đi, Lục Dục Thiên chẳng qua là đủ tư cách ra trận, lực lượng để ngươi kiêu ngạo rất có thể sẽ trở nên yếu ớt, ngươi nhất định phải nỗ lực mạnh lên, không từ thủ đoạn mạnh lên.

Thái Thượng Côn Luân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Vì sao ngươi muốn giúp ta, ngươi thế nào biết Thần Võ giới tan biến?

Thiên Địa Tiếu trả lời:

- Bởi vì ta đã sớm phát giác được khí vận Võ đạo bị điều động, đến mức giúp ngươi, chẳng qua là không hy vọng ngươi bỏ lỡ trận đại kiếp này.

- Đi thôi, đi thu thập lực lượng Đại Đạo, tranh thủ sớm ngày hoàn thành mục tiêu truyền thừa của người, luyện hóa xong thần thể vang dội cổ kim kia.

Chương 1060 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (2)

Hắn xoay người sang chỗ khác, bay về phương xa. Thái Thượng Côn Luân nhìn một đại quân Tà Ma thật sâu, sau đó quay người bắt kịp thân ảnh của Thiên Địa Tiếu.

- Đúng rồi, gần đây vì sao không có nghe ngươi nhắc đến âm Dương Chi Thần?

- Ngươi không phải không thích nghe sao?

- Xác thực không thích, nhưng thái độ của ngươi để ta cảm thấy cổ quái.

- Ngươi đoán không sai, ta đã đổi chủ nhân, về sau người phải cẩn thận âm Dương Chi Thần?

- Đổi người nào? Còn có ai có thể đánh đồng với âm Dương Chi Thần, không phải là Đạo Tổ đó chứ?

- Ha ha ha, ngươi thật biết đoán, chớ có hỏi lại, chuyên tâm mạnh lên đi.

- Hừ!

…

Trăm năm vội vàng qua đi, Phong Thần đại điển ngàn năm một lần của Thiên Cảnh bởi vì khí vận Võ đạo tán loạn tạo ra kiếp nạn mà trì hoãn.

Theo khí vận Võ đạo tán loạn, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tăng trưởng cực nhanh, dù sao thì trong mắt tuyệt đại đa số sinh linh, tồn tại duy nhất có thể đánh đồng với Võ Tổ chính là Đạo Tổ, bọn hắn không biết Võ Tổ biến mất, không biết đám người Thương Thủy Thiên đến, trong mắt bọn hắn, Thần Võ giới tan biến là Võ Tổ ý tứ, Võ Tổ từ bỏ bọn hắn, bọn hắn chỉ có thể đi tin Đạo Tổ.

Thiên giới tồn tại sớm đã được truyền ra, Thiên giới không có tan biến, đã nói Đạo Tổ còn chưa từ bỏ chúng sinh, ít nhất lúc đại kiếp tiến đến, bọn hắn còn có một vị cường giả có thể che gió che mưa cho bọn hắn.

Trong một trăm năm này, Khương Trường Sinh một mực đang sáng tạo quy tắc công đức, trong lúc đó, Bỉ Ngạn võ tổ nghĩ thông suốt, nguyện ý quy thuận Tiên đạo.

Trừ cái đó ra, Khương Trường Sinh cơ hồ hằng năm đều có thể cảm nhận được trong ba ngàn thiên địa truyền đến uy áp chiến đấu.

Khai Quang Thánh Võ đang chém giết lẫn nhau, thậm chí còn có tồn tại vượt qua Khai Quang Thánh Võ ra tay.

Cũng may tạm thời không có ảnh hưởng đến Côn Luân giới, Thiên giới, dù sao hai giới đều ở ngoài Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, ba ngàn thiên địa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa mới là mục tiêu mà thế lực khắp nơi tranh đấu, nơi này đại biểu cho di sản Võ đạo cùng với tài nguyên khổng lồ.

Ba ngàn thiên địa chẳng qua là gọi chung, trên thực tế, số lượng đại thiên địa vượt qua vạn, xung quanh một phương đại thiên địa càng có vô số tiểu thiên địa, sao trời, đây là của cải mà Võ đạo sáng tạo trong năm tháng dài đằng đẵng.

Côn Luân giới, Thiên giới chung vào một chỗ, đều kém xa một phần ngàn vạn của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Khương Trường Sinh hoài nghi Thông U Chi Hải cũng chịu khí vận Võ đạo tán loạn ảnh hưởng, bởi vì Lục Dục Thiên chỉ có thể đi ra từ Thông U Chi Hải, từ khi Thần Võ giới tan biến, số lượng Lục Dục Thiên lại thêm ra mấy vị đến, đám người Thương Thủy Thiên vẫn còn, chẳng qua là trốn ở một góc nào đó thôi.

Một ngày này.

Bầu trời Côn Luân giới, Thiên giới biến sắc, lôi vân cuồn cuộn, một cỗ áp lực mênh mông bao phủ chúng sinh hai giới.

Quy tắc công đức.

Khương Trường Sinh gọi là Thiên Đạo, có một tia trong Thiên Đạo mà hắn nhận biết, dùng thiện ác làm chuẩn tắc, như thế nào là Thiện, thi ân cho sinh linh là thiện, như thế nào là Ác, sát lục mà không phải vì sinh tồn đều là ác.

Bất quá Thiên Đạo cũng không có quá cường đại, cũng không thể trừng trị hết thảy tồn tại làm ác, chỉ có thể tiến hành ảnh hưởng đến mệnh số của hắn, tỷ như khi độ kiếp tăng trưởng tu vi, thiện nghiệp có thể suy yếu uy lực của thiên kiếp.

Huống hồ, bản chất của thế giới chính là mạnh được yếu thua, sát lục là không thể tránh khỏi, nhất là dưới tình huống trật tự khác biệt đồng thời tồn tại, cho nên hắn lưu lại không gian nhất định, thiện ác có thể tương dung lẫn nhau, thiện nghiệp lớn hơn ác nghiệp, sẽ có công đức, mà thiện nghiệp cùng ác nghiệp cũng không phải đồng giá, tỷ như giết một người, cần cứu hai người thậm chí nhiều hơn người để bù đắp, Thiên Đạo tự có bình phán.

Đương nhiên, Thiên Đạo chẳng qua là sơ bộ nếm thử, trong tương lai, Khương Trường Sinh còn có thể điều chỉnh.

Lôi vân tụ tập rất nhanh, tiêu tán đến cũng nhanh.

Chúng sinh kinh ngạc nhìn thiên tượng, lại nghĩ không ra là một loại quy tắc nào đó ước thúc bọn hắn đã được xây dựng thành công.

Thiên Đạo còn hết sức mỏng manh, cần phải có người giúp đỡ mạnh lên.

Mà Khương Trường Sinh đã tìm xong người này.

Lần này, hắn không muốn từ tìm kiếm trong Khương gia, cũng không muốn tìm người ở bên cạnh, địa vị càng cao, càng cần muốn chế hành.

Thừa dịp Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ lại đi ra ngoài, Khương Trường Sinh thả Bỉ Ngạn võ tổ ra.

Bỉ Ngạn võ tổ hiện thân, nhìn đại điện, hắn có chút hốt hoảng.

Hắn cuối cùng đi ra.

Hắn hít sâu một hơi, kéo lên vạt áo đạo bào, quỳ gối với Khương Trường Sinh trước mặt, trực tiếp dập đầu, nói:

- Bỉ Ngạn, gặp qua Đạo Tổ.

Một dập đầu này đại biểu cho quyết đoán của hắn.

Khương Trường Sinh đưa tay, cách không dìu hắn đứng lên, cỗ lực lượng không thể ngăn cản này làm hắn động dung.

- Hắn lại mạnh lên.

Bỉ Ngạn võ tổ âm thầm kinh hãi.

Khương Trường Sinh cũng không nói nhảm, nâng lên ngón trỏ tay phải, cách không điểm tới trán Bỉ Ngạn võ tổ.

Hắn rót lực lượng Thiên Đạo vào trong cơ thể Bỉ Ngạn võ tổ, khiến cho hắn cảm ngộ Thiên Đạo.

Thiên Đạo còn yếu, Bỉ Ngạn võ tổ có khả năng ngăn cản, nhưng hắn không có, hắn cảm thấy rất hứng thú về Thiên Đạo mà Khương Trường Sinh nói tới.

Sau khi chân chính tiếp nhận lực lượng Thiên Đạo, hiểu rõ Thiên Đạo, Bỉ Ngạn võ tổ cảm thấy rất chấn kinh về quy tắc kiểu này.

Hắn không phải kinh ngạc vì ý nghĩa của quy tắc công đức, hắn khiếp sợ quy tắc công đức thật có thể như là ba ngàn quy tắc. Đây là mục tiêu mà Thần Võ giới trước kia mong muốn sáng tạo, sáng tạo Hậu Thiên quy tắc cùng loại với ba ngàn quy tắc, từ đó quản lý chúng sinh, nhưng sáng tạo quy tắc sao mà khó, từ xưa đến nay, bao nhiêu cường giả mong muốn dùng lực lượng cùng ý chí của mình sáng tạo thành quy tắc có thể so với ba ngàn quy tắc.

Đạo Tổ vậy mà thành công.

Bỉ Ngạn võ tổ triệt để rung động, rung động này còn muốn lớn hơn lúc bị Đạo Tổ hạ gục.

Rung động, có loại cảm giác nhận biết bị phá vỡ, hắn mới hơn năm ngàn tuổi mà thôi.

Thật lâu sau.

Đợi Bỉ Ngạn võ tổ tiếp nhận xong lực lượng Thiên Đạo, hắn từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh đã thay đổi.

Chương 1061 - Thật tâm quy thuận

- Ta lại truyền cho ngươi công pháp dùng công đức lập giáo phái, cần lập lời thế với Thiên Đạo, thuận theo ước nguyện, truyền đạo cho chúng sinh, phát dương công pháp tu tiên, có thể đạt được Thiên Đạo đại công đức.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn võ tổ, nói, nói xong, hắn lần nữa đưa tay, để Bỉ Ngạn võ tổ còn chưa tỉnh táo lại từ trong rung động lần nữa tiếp nhận truyền thừa.

Công pháp dùng công đức lập giáo phái này chính là hắn thông qua Đại Công Đức Thần Pháp sáng tạo, có thể trợ giúp hắn sáng tạo ra muôn vàn công pháp công đức.

Pháp mà hắn truyền thụ cho Bỉ Ngạn võ tổ chính là lợi dụng công đức lập giáo phái, dạng giáo phái này về sau cũng sẽ dùng công đức làm chủ, có trợ giúp hắn tuyên dương Thiên Đạo.

Thật lâu.

Bỉ Ngạn võ tổ mở mắt, tán thán nói:

- Tốt cho một công đức lập giáo phái, Đạo Tổ, ngài là chân chính làm việc cho chúng sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Đợi sau khi công đức của ngươi viên mãn, lại đổi tên, hiện tại tiếp tục lấy cái tên Võ Tổ trợ giúp cho phóng thích tín hiệu cho chúng sinh Võ đạo, đại kiếp buông xuống, không phải toàn bộ sinh linh có thể tìm tới chỗ dựa, dù cho muốn đầu nhập vào Tiên đạo, khoảng cách quá xa cũng làm cho người ta theo không kịp, cho một hy vọng, có thể cho bọn hắn kiên cường hơn để sống sót.

Bỉ Ngạn võ tổ gật đầu, hắn cũng hiểu rõ đạo lý này.

- Ngươi lại đi Thiên Giới, Vạn Giới môn của Thiên Đình có thể đi tới Thiên Giới, ổn định thế cục trong Thiên Giới, lại chuyên tu tiên đạo, đến mức công đức lập giáo phái, ngươi nên chờ một chút, thời cơ tự nhiên sẽ đến.

Khương Trường Sinh căn dặn, tay phải vung lên, ném ra một cái nhẫn trữ vật.

Bỉ Ngạn võ tổ đón lấy, yên lặng gật đầu.

Sau đó Khương Trường Sinh phất tay, Bi Ngạn võ tổ đứng dậy rời khỏi. Sau khi đi ra Tử Tiêu cung, Bi Ngạn võ tổ nhìn thấy một người, chính là Bạch Kỳ.

Mặt mũi Bạch Kỳ tràn đầy tò mò đánh giá hắn, nói:

- Chủ nhân bảo ta mang ngươi đi tới Thiên Giới.

Bỉ Ngạn võ tổ gật đầu, nói:

- Làm phiền.

Bạch Kỳ quay người dẫn đường, Bỉ Ngạn võ tổ theo sát phía sau.

- Ngươi tên gì, tại sao trước kia không có gặp qua ngươi?

- Thế nhân xưng ta là Bỉ Ngạn võ tổ.

- Cái gì? Ngươi là Bỉ Ngạn võ tố?

Bạch Kỳ bị dọa đến toàn thân lạnh cóng, vô ý thức cách xa Bỉ Ngạn võ tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ cũng không để ý, hắn hết sức bình lặng, bởi vì hắn hiện tại là thật tâm muốn gia nhập Tiên đạo, cho nên căn bản không sợ người khác nghị luận, hắn thậm chí hi vọng càng ngày càng nhiều người biết được thân phận của hắn, từ đó để chúng sinh Võ đạo hồi tâm chuyển ý, giảm bớt thương vong không cần thiết.

Bạch Kỳ vừa nghĩ tới đối phương là đi ra từ trong Tử Tiêu cung, hoảng sợ trong nội tâm nàng lập tức giảm mạnh, tiếp tục dẫn đường.

- Ngươi tới Côn Luân giới khi nào?

- Ngàn năm trước, bại trong tay Đạo Tổ, hối lỗi trong Tử Kim Hồ Lô ngàn năm.

Nghe Bỉ Ngạn võ tổ nhắc đến Tử Kim Hồ Lô, Bạch Kỳ triệt để buông xuống đề phòng, trở nên nhiệt tình, chủ yếu là nàng tò mò chiến đấu giữa chủ nhân cùng Võ Tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ cũng không có giấu diếm, hắn bị bại rất nhanh, nói ra cũng không để cho người nào có thể tưởng tượng được tình huống lúc đó.

Có thể được Đạo Tổ gọi đến dẫn đường, yêu này tất có thân phận đặc thù, Bỉ Ngạn võ tổ cũng nguyện ý giao hảo với nàng.

Đừng nhìn Bỉ Ngạn võ tổ một bộ dáng đạm mạc, bộ dáng không có tình người, hắn cũng là lăn lộn bò đi lên từ tầng dưới chót, hắn cũng am hiểu nhân tình, quan hệ.

Đối mặt Bạch Kỳ tò mò, Bỉ Ngạn võ tổ tận khả năng trả lời, để Bạch Kỳ không khỏi cảm khái, không hổ là Võ Tổ, đại khí bàn bạc.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh cũng không có lập tức tu luyện, mà là diễn toán ra người mạnh nhất trong từng phạm vi trừ hắn ra.

Dưới tình huống bài trừ hắn, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết không có vượt qua hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, người mạnh nhất Thiên Giới lại gần hai mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không phải đối thủ của Bỉ Ngạn võ tổ, người mạnh nhất trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thì vượt qua năm mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Hắn tính toán theo thứ tự một thoáng, trong phạm vi đã biết, số lượng cường giả vượt qua mười thiên đạo giá trị hương hỏa đã đi đến ba mươi hai vị, vượt qua một trăm Thiên Đạo hương hóa giá trị thì có hai vị.

Hắn dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn về phía Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, quả nhiên, khi tiến vào trong phạm vi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, đều có thể thấy chiến tranh ở khắp nơi.

Thế lực các phương Đại Đạo, thế gia vọng tộc, vận triều, giáo phái đều đang chém giết lẫn nhau, đều muốn hùng bá ba ngàn thiên địa, trở thành Thần Võ giới tiếp theo.

Nhìn mấy canh giờ, Khương Trường Sinh vừa thu hồi ánh mắt, mà lúc này, Bi Ngạn võ tổ đã buông xuống Thiên Giới.

Bỉ Ngạn võ tổ không có lập tức ra tay, mà hành tẩu khắp Thiên Giới, hắn muốn xem thật kỹ một chút phương thiên địa này.

Thiên Giới có phân thân, Khương Trường Sinh cũng không sợ Bi Ngạn võ tổ làm loạn.

- Đại kiếp đã tới, kẻ địch phía sau sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, cũng không thể lạc hậu.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, tiếp tục bế quan tu luyện.

Đại Công Đức Thần Pháp khiến cho hắn sáng tạo ra quy tắc công đức, khiến cho hắn đối càng hiểu hơn về bản chất của quy tắc.

Quy tắc công đức tương đương với quy tắc Hậu Thiên, là dùng quan niệm của người để hình thành quy tắc, bất quá thực lực của Khương Trường Sinh không đủ mạnh, cho nên sáng tạo ra quy tắc công đức rất yếu, nhưng cũng may quy tắc công đức không có hạn mức cao nhất, chỉ cần tiếp tục trưởng thành.

Cuối cùng sẽ có một ngày, Thiên Đạo bao trùm Hư Không Vô Tận lúc, chúng sinh đều phải kiêng kị lực lượng của Thiên Đạo.

Thiên Giới, ở giữa sông núi.

Khương Nghĩa, Khương Thiên Mệnh đứng ở trên vách núi, nhìn xuống biển người tiến lên trên đường núi phía dưới, đếm không hết người đang áp tải đủ loại vật tư.

Khương Thiên Mệnh cười lạnh nói:

- Thì ra tưởng rằng phàm linh ít, thế gian sẽ ít đi rất nhiều bi kịch, không ngờ những thế gia vọng tộc kia còn có thể trao quyền cho tộc nhân tư chất bình thường cấp dưới.

Chương 1062 - Thiên Đình rung động

Vẻ mặt Khương Nghĩa không chút thay đổi nói:

- Luôn có giai tầng đến làm việc cho cường giả, chỉ cần Nhân tộc vẫn còn, mặc dù phàm linh tan biến, đám người yếu nhất kia cũng sẽ trở thành phàm linh mới.

- Lời tuy như thế, nhưng đám thế gia vọng tộc này cũng quá độc ác, không ngờ lại phong ấn chân khí của bọn hắn.

- Có thể là sợ bọn họ chạy đi.

Hai người tán gẫu, cũng không có thương hại người phía dưới, bọn hắn tựa hồ đang đợi cái gì.

Đợi biển người phía dưới đi xa, hai người vẫn như cũ đứng trên đỉnh núi chờ đợi.

Mấy canh giờ về sau, mặt trời dần dần xuống núi.

Khương Nghĩa cùng Khương Thiên Mệnh vẫn như cũ không vội, kiên nhẫn chờ đợi.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày kế tiếp đến.

- Không ngờ hai vị có tính nhẫn nại như thế, thật sự để lão phu lau mắt mà nhìn.

Một tiếng cười cợt trêu tức từ trên trời giáng xuống, Khương Nghĩa, Khương Thiên Mệnh ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một Hôi bào lão giả cưỡi Tiên Hạc bay tới.

Khương Thiên Mệnh khẽ nói:

- Lão già, ngươi cố ý để cho chúng ta chờ?

Tiên Hạc bay tới bên vách núi, Hôi bào lão giả quay đầu nhìn về phía bọn hắn, cười nói:

- Đi thôi, chủ nhân của ta sớm đã chờ lâu nay, hi vọng các ngươi không nên để cho hắn thất vọng.

Khương Nghĩa nói:

- Ta ngược lại hi vọng các ngươi đừng để cho chúng ta thất vọng.

Hai người lập tức đi theo Tiên Hạc bay về phương xa.

Ven đường, Hôi bào lão giả nhìn phía trước, mở miệng hỏi:

- Thiên Giới chinh phạt không ngừng, hai vị cảm thấy ai có thể chúa tể phong vân?

- Tự nhiên là Thiên Đình ta.

Khương Thiên Mệnh không chút do dự nói.

Hôi bào lão giả lắc đầu, nói:

- Đại kiếp buông xuống, Đạo Tổ rất mạnh, tuyệt không phải mạnh nhất, Chúa Tể giả chân chính sắp buông xuống Thiên Giới, mặc dù Thiên Giới không thuộc về Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, nhưng cách xa nhau quá gần, mà đã có thế lực cường đại nhìn chằm chằm Thiên Giới.

Khương Nghĩa không có lên tiếng, Khương Thiên Mệnh thì chẳng thèm ngó tới:

- Mấy ngàn năm qua, người dám phạm vào Tiên đạo, toàn bộ đều đã chết.

Hôi bào lão giả cười cười, không nói thêm lời.

Ba người một hạc cấp tốc tan biến ở chân trời.

Thiên Giới, từ sau khi Thiên Đình chuyển đến, Thiên Đế ở đây sáng tạo ra cửu trọng thiên, phục chế kiến trúc của Thiên Đình cửu trọng thiên.

Giờ phút này, trong Lăng Tiêu bảo điện, bầu không khí yên lặng. Hết thảy tiên thần đều kinh ngạc nhìn một người, chính là Bỉ Ngạn võ tổ.

Ngay cả Thiên Đế ngồi cao trên đế y cũng lộ vẻ mặt âm trầm, thật lâu không có lên tiếng.

Bỉ Ngạn võ tổ không mời mà tới, cắt ngang triều hội của Thiên Đình, nếu không phải hắn tự báo thân phận, hiện tại đã đánh nhau, nhưng nhóm tiên thần đều cảm thấy vui mừng, may mắn không có động thủ.

Đây chính là Bỉ Ngạn võ tổ, nếu như bọn hắn động thủ, toàn bộ Thiên Đình đều không đủ một tay của Bỉ Ngạn võ tổ trấn áp.

Đối mặt nhóm tiên thần đang nhìn chăm chú, Bỉ Ngạn võ tổ mặt không biểu tình, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Đế.

- Không biết Võ Tổ đến đây, cần làm chuyện gì?

Thiên Đế đánh vỡ yên lặng, mở miệng hỏi, trong lòng hắn thấy không ổn, Thiên Giới cách Côn Luân giới vẫn quá xa, xa tới phụ thân hắn còn không có phát giác được Võ Tổ xâm lấn.

Võ Tổ có thân phận như vậy, đơn độc đến đây, Thiên Đế đã nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Bỉ Ngạn võ tổ mở miệng nói:

- Ta chuẩn bị lập giáo phái, trước khi lập giáo phái, nguyện ra tay vì sự thái bình của Thiên Giới, hi vọng Thiên Đình rộng

mời các đạo các tộc, ta sẽ ra tay trấn áp, đồng thời gia tăng uy danh của Thiên Đình.

Vừa dứt lời, nhóm tiên thần kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Đế nghiêng người về phía trước, híp mắt hỏi:

- Trẫm không hiểu, Võ Tổ là muốn ngụy trang thành tiên thần của Thiên Đình?

Thần Võ giới tan biến, Võ Tổ lại một mình đến đây, Thiên Đế ngửi được mùi âm mưu, không chỉ là Thiên Đế, các tiên thần đều cảm thấy hoang đường.

Bỉ Ngạn võ tổ lắc đầu, nói:

- Ta đã bắt đầu tu hành Tiên đạo, ta sẽ dùng thân phận của Bỉ Ngạn võ tổ tương trợ Thiên Đình, để Thiên Giới nghênh đón thái bình.

Thấy Thiên Đế động dung, các tiên thần chấn kinh, Bỉ Ngạn võ tổ tiếp tục nói:

- Các ngươi chớ có lo lắng, ta xuất hiện ở đây, Đạo Tổ không có hiện thân, đây đã là chứng minh lớn nhất, ta đã quy thuận Đạo Tổ.

Quy thuận Đạo Tổ.

Lữ Thần Châu, Thất Minh Vương, Diệp Chiến những cường giả đến từ Võ đạo ngày xưa đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Thần Võ giới tan biến, chẳng lẽ là ngài…

Lữ Thần Châu vội vàng hỏi.

Bỉ Ngạn võ tổ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Tự nhiên không phải, ngàn năm trước ta đã bị Đạo Tổ bắt, về sau Thiên của Thần Võ giới trở về, tiếp quản Võ đạo, bọn hắn lựa chọn một con đường hi sinh chúng sinh, xua tan khí vận võ đạo, các ngươi hẳn là đã từng gặp qua, nói ra, trước khi khí vận Võ đạo tan biến, Thần Võ giới còn lấy toàn bộ lực lượng Võ đạo tập kích Côn Luân giới, bị Đạo Tổ ngăn cản.

Các tiên thần chấn kinh, không ngờ dưới tình huống bọn hắn không biết, xảy ra nhiều việc lớn như vậy.

Cảm xúc của bọn hắn sục sôi, quả nhiên, Đạo Tổ cũng không phải không thèm để ý bọn hắn, trong quá trình bọn hắn phát triển Tiên đạo, Đạo Tổ che gió che mưa cho bọn họ, đây mới là nguyên nhân Tiên đạo có thể thuận lợi cường đại lên.

Thiên Đế bình phục tâm tình, nói:

- Tốt, đã như vậy, trẫm sẽ phát ra lời mời.

Bỉ Ngạn võ tổ nói theo:

- Mặt khác, đại kiếp đã tới, ta hi vọng các ngươi có thể hóa giải được thời cuộc biến hóa, Vạn Cổ Cự Đầu không còn là người mạnh nhất mà các ngươi đối mặt, các ngươi có biết Vạn Cổ Cự Đầu là cảnh giới gì?

Không ai trong đám tiên thần trả lời, ngược lại là Thiên Đế híp mắt nói:

- Khai Quang Thánh Võ?

- Không sai, bệ hạ có biết phía trên Khai Quang Thánh Võ là gì cảnh giới?

- Trẫm xác thực không biết.

- Phía trên Khai Quang Thánh Võ chính là Lục Dục Thiên, Vạn Cổ Hàn Triều trước đó chính là do một vị Lục Dục Thiên làm ra, sức một mình đông kết Hư Không Vô Tận, bây giờ, càng ngày càng nhiều Lục Dục Thiên buông xuống, Thiên Đình ngày sau làm việc, cần phải càng thêm cẩn thận.

Lời Bỉ Ngạn võ tổ nói để các Thiên Đình tiên thần động dung, bọn hắn có nhận thức mới về Võ đạo.

Thì ra Vạn Cổ Cự Đầu cũng không phải là đỉnh điểm.

Chương 1063 - Vận rủi, tâm ma (1)

Phía dưới mây đen cuồn cuộn, đại dương đen kịt mênh mông cuồn cuộn, thỉnh thoảng có cá lớn nhảy ra mặt biển, những con cá này đều ở trạng thái một nửa bị ăn mòn, nửa bên thân thể lộ

ra xương trắng, tăng thêm màu sắc kinh dị cho mảnh thiên địa tối tăm này.

Một vệt kim quang cuốn tới từ phần cuối mặt biển, hình thành một con đường màu vàng.

Bên trên con đường lớn màu vàng kia lần lượt có từng bóng người đi tới, trong đó có Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, còn có Phong Dục bị Hỗn Nguyên thần phù phụ thân, ba người cách xa nhau rất xa xôi.

Phía sau đếm không hết thân ảnh, có một thân ảnh vĩ ngạn lơ lửng, chính là Tất Liễu thần tôn trước đó bị Khương Trường Sinh trục xuất.

Bốn tay Tất Liễu thần tôn chấp chưởng bốn loại trật tự kim quang, như Sáng Thế thần, kim quang trên người nàng đuổi đi hắc ám giữa thiên địa, máng đên quang minh.

Lâm Hạo Thiên quay đầu, nhìn thoáng qua về phía sau, thấp giọng hỏi Khương Tiển:

- Ngươi nói thần tôn đây là muốn đi chỗ nào?

Khương Tiển không quay đầu lại, nói khẽ:

- Đừng suy nghĩ, người ta đều không rõ ràng bản thân đang ở phương nào, đi chỗ nào thì đi chỗ đó?

Lâm Hạo Thiên nói theo:

- Mặc dù thần tôn đã cứu chúng ta, nhưng không biết ngươi có loại cảm giác này hay không, với thân hình của thần tôn, tựa hồ đã từng nghe nói qua ở chỗ nào, vô luận ta nghĩ như thế nào, đều nghĩ mãi mà không rõ, không phải cảm giác của ta bị sai chứ?

- Nếu không rõ, vậy chắc chỉ là ảo giác.

Khương Tiển trả lời, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm phía trước, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn mở ra, trong con mắt phản chiếu ra cảnh tượng của một mảnh thiên địa khác.

Lâm Hạo Thiên bĩu môi, hắn luôn cảm thấy Khương Tiển có chuyện gì gạt hắn.

Một bên khác.

Phong Dục cũng đang tò mò.

Mặc dù đi vào Thông U Chi Hải đã có rất nhiều năm, nhưng trong lòng hắn vẫn mong nhớ đệ đệ muội muội ở Thần Võ giới phía xa, nếu có cơ hội, hắn vẫn muốn trở về nhìn một chút.

Hắn đưa mắt nhìn về phía trước, ánh mắt khóa chặt trên người Khương Tiển.

Hắn tốt xấu gi cũng đợi qua ở Côn Luân giới, cũng đi qua Thiên Đình, đã từng nhìn thấy qua Khương Tiển, biết được thân phận của Khương Tiển.

Hậu duệ của Đạo Tổ, mà lại là số ít người có thể đi rất gần với Đạo Tổ.

Nếu như hắn muốn trở về, Đạo Tổ cũng là một biện pháp.

Lúc trước ở Thần Võ giới, hắn đã được nhìn thấy năng lực của Đạo Tổ, tồn tại duy nhất có thể đánh đồng cùng Võ Tổ trong Hư Không Vô Tận.

Khương Tiển mất tích, Đạo Tổ tất nhiên sẽ truy xét, đây cũng là hi vọng để hắn trở về.

Đương nhiên, hắn cũng đang mong đợi Tất Liễu thần tôn trở về, bởi vì nàng nói qua, nàng có nhiều thứ bị mất ở Hư Không Vô Tận, không sớm thì muộn sẽ đòi lại.

Mặc dù Tất Liễu thần tôn không có nói hết, nhưng Phong Dục có thể đoán được, nàng muốn đi báo thù, đến mức tìm ai báo, hắn không rõ ràng.

Đúng lúc này, giọng nói của Tất Liễu thần tôn truyền đến từ phía sau.

- Đi theo lâu như vậy, nên đi ra rồi nhỉ?

Tiếng nói vừa ra, hoàng kim đại đạo đình trệ, tất cả mọi người dừng lại theo, khác biệt với Hư Không Vô Tận lúc trước, thân ảnh trên đường lớn màu vàng kim bây giờ đều là hoạt linh, bọn hắn nhìn xung quanh, cảnh giác xung quanh.

Thời gian bọn hắn tới Thông U Chi Hải ngắn dài không đồng đều, nhưng đều tràn ngập hoảng sợ đối với Thông U Chi Hải, trong đây có rất nhiều tà vật, chủng tộc quỷ dị di động khắp nơi, sinh linh của Hư Không Vô Tận rơi vào nơi này, đều sẽ phải gánh chịu bắt giết điên cuồng.

- Ngươi đến từ Thần Đạo?

Một giọng nói âm lãnh vang lên, không biết là từ phương nào hướng nào truyền đến.

Tất Liễu thần tôn khẽ nói:

- Nếu không muốn đi ra, vậy cũng chớ ra nữa.

Nàng đột nhiên ném một đạo trật tự kim quang lên bầu trời, trong chốc lát, trật tự kim quang bắn ra lực lượng vô hình, rung chuyển bầu trời, như mặt hồ nổi sóng.

Chân trời đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, đó là một nam tử thần bí người mặc áo trắng, eo quấn khăn đỏ, tóc trắng rối tung, khuôn mặt lại vô cùng quỷ dị, trên trán hắn còn mọc ra bốn con mắt, hết thảy sáu mắt, như cánh hoa đối xứng, con ngươi hiện lên hình bán nguyệt, quanh người hắn lượn lờ lấy lôi điện màu đen, rõ ràng là bị Tất Liễu thần tôn bức đi ra.

- Bản tôn còn tưởng rằng là thần thánh phương nào, thì ra là thứ bò sát du đãng bị Võ đạo bản nguyên gạt bỏ, đến cả Thiên Ma vô định như các ngươi đều chạy ra ngoài, chẳng lẽ võ đạo đã xảy ra chuyện rồi?

Giọng nói của Tất Liễu thần tôn lần nữa vang lên, trong lời nói tràn ngập mỉa mai.

Nam tử sáu mắt cười lạnh nói:

- Ta cảm giác gặp qua ngươi, nhưng ta lại không nhớ rõ, xem ra ngươi cũng bị lực lượng nào đó trục xuất, ngươi nhe thế, có tư cách gì xem thường Thần tộc vô định?

Tất Liễu thần tôn yên lặng, nàng không khỏi suy nghĩ đến Đạo Tổ, thân thể khẽ run.

Lần trước đại chiến đã qua một quãng thời gian, nhưng mỗi lần nàng hồi tưởng lại, đều sẽ không tự chủ được sinh ra cảm

giác sợ hãi.

Nàng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch như thế, nàng thậm chí không rõ ràng Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, thủ đoạn Đạo Tổ trục xuất nàng thật sự không thể tưởng tượng nổi, vô luận là Thần đạo, hay là Võ đạo, cũng không có thủ đoạn như vậy.

Kết cục của Vô định Thần tộc hiện giờ là bởi vì ngấp nghé lực lượng mà sinh linh không nên tiếp xúc.

- Võ đạo tan biến, hiện tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đã đại loạn, tất cả những tồn tại bị võ đạo trấn áp đều chạy ra, tiến đến báo thù, còn có những người khác ngày trước rời đi, bây giờ trở lại từ trong hư không để tranh phong cho Đại Đạo của mình, Thần Đạo hẳn là sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

- Đã là Võ đạo đại kiếp, cũng là cơ hội của Đại Đạo khác, ai có thể cười đến cuối cùng, người đó sẽ thành lập được một Thần Võ giới tiếp theo, trở thành Vĩnh Hằng bất diệt, siêu thoát hết thảy tồn tại.

Nam tử sáu mắt nhìn chằm chằm Tất Liễu thần tôn, dùng một loại mê hoặc ngữ khí nói.

Nghe nói Võ đạo tan biến, tất cả sinh linh trên đường lớn màu vàng động dung, bọn hắn đều tới từ Hư Không Vô Tận, tuyệt đại đa số đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, mặc dù không phải, cũng hiểu biết Võ đạo mạnh mẽ.

Chương 1064 - Vận rủi, tâm ma (2)

Võ đạo chúa tể hết thảy vậy mà tan biến?

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên nhìn về phía nhau, đều nhìn ra được chấn kinh trong mắt của nhau, trong những năm bọn hắn rời khỏi này, Hư Không Vô Tận đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Phong Dục thì hoảng, võ đạo ta biến, đệ đệ muội muội của hắn bây giờ là tình cảnh gì?

Tất Liễu thần tôn nâng lên bốn tay, đầu đuôi bốn đạo trật tự kim đụng vào nhau, một cỗ khí thế khủng bố kinh động thiên địa bùng nổ.

- Thần sẽ không hợp tác với bò sát, mong muốn đối thoại bình đẳng với bản tôn, ngươi phải có phần thực lực này.

Tất Liễu thần tôn vừa dứt lời, sắc mặt nam tử sáu mắt kịch biến.

Năm tháng đai dằng dặc, thời gian thấm thoắt trôi qua.

Từ khi Võ đạo tan biến đã đi qua mấy trăm năm, thân ảnh phàm linh một lần nữa trải rộng ba ngàn thiên địa, Côn Luân giới càng như vậy.

Phong Thần đại điển bị trì hoãn lần nữa hiện ra, mà bây giờ Thiên Cảnh đã thống nhất nhân gian, Phong Thần đại điển tự nhiên càng thêm to lớn, Thiên Đế, Thiên Hoàng, Địa Hoàng đều tự mình tiến đến.

Làm vị nhân tộc Thiên Tử thứ nhất củng cố thiên hạ, đồng thời dẫn đầu nhân tộc vượt qua kiếp nạn mà Võ đạo mang tới, công lao không thể xóa nhòa, được phong Nhân Hoàng, đến tận đây, Thiên Địa Nhân Tam Hoàng tề tựu.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh mở mắt, không gian trong đạo tràng hơi ngưng lại, Mộ Linh Lạc đang tu luyện mở mắt, vô ý thức nhìn về phía hắn.

Nàng cảm nhận được lực lượng của vận mệnh.

Nàng không có kinh ngạc, dù sao nàng nhập đạo cũng là được Khương Trườn Sinh dẫn dắt, nàng chẳng qua chỉ kinh ngạc tán thán Khương Trường Sinh mạnh mẽ.

Chỉ trong chớp mắt, nàng cảm giác đến lực lượng vận mệnh của mình chỉ đến như thế.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nàng, lộ ra nụ cười, hỏi:

- Gần đây còn gặp được tương lai của nàng?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Không có, trước đó cũng là có một lần, nhưng chúng ta cũng không có trao đổi, nàng xuất hiện ở trước mắt ta, lại nhanh chóng rời khỏi, tựa hồ đang trốn tránh cái gì.

Khương Trường Sinh nhẹ gật đầu, không có tiếp tục truy vấn.

Hắn nhìn như không thèm để ý, trong lòng lại đang suy nghĩ chuyện này. Tránh né cái gì?

Vừa hay, lý giải của hắn về lực lượng vận mệnh trong những năm qua đi đến cảnh giới mới, có thể nhìn trộm vận mệnh.

Bất quá trước đó, hắn có chuyện cần ngay lập tức xử lý.

Có một trận đại chiến đang đến gần Côn Luân giới.

Không sai, là đến quá gần.

Hắn diễn toán qua, là hai cường giả có giá trị hương hỏa vượt qua năm mươi Thiên Đạo đang đại chiến, không biết có phải trùng hợp hay không.

Bất kể có phải trùng hợp hay không, dám đến liền phải trả giá đắt.

Khương Trường Sinh theo thói quen diễn toán cường giả trong từng phạm vi, xác định không có uy hiếp lớn, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Thiên Giới.

Thiên Giới đã không có chiến loạn lớn, lần nữa khôi phục thành trật tự trước đó, tồn tại mười vạn tuổi trở lên không được tiến hành chém giết ở Thiên giới, trật tự hiện tại thậm chí càng nghiêm hơn trước kia, bởi vì có một vị cường giả cái thế chấn nhiếp thế lực khắp nơi.

Bỉ Ngạn võ tổ!

Thiên Đế mời các phương cường giả tề tụ cửu trọng thiên, Bỉ Ngạn võ tổ hiện thân dùng sức một mình trấn áp cường giả các phương, không chỉ như thế, hắn về sau tiếp tục du lịch Thiên Giới, dùng một trăm năm thời gian quán triệt, hắn muốn lập uy cho Thiên Đạo.

Tin tức Bỉ Ngạn võ tổ quy thuận Tiên đạo đã truyền khắp Hư Không Vô Tận, nhất là ba ngàn thiên địa, biểu hiện trực quan nhất chính là giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, giá trị đạo thống nhân quả của Khương Trường Sinh, tất cả đều đang tăng vọt.

Trừ cái đó ra, ba ngàn thiên địa loạn hơn.

Bỉ Ngạn võ tổ đều đã quy thuận Tiên đạo, cho nên Thần Võ giới triệt để giải tán, những Đại Đạo, vạn cổ cường tộc càng thêm điên cuồng.

Nói ngắn gọn, Bỉ Ngạn võ tổ một lần nữa xuất thế vì muốn Thiên Giới thái bình, làm tăng lên quá trình Võ đạo đại kiếp đi đến.

Mặc dù thân ở trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh cũng cảm nhận được oán khí, sát khí của ba ngàn thiên địa, những tâm tình tiêu cực kìa hội tụ vào một chỗ, có thể sẽ phát động nghiệp lực.

Nghiệp lực đầy trời đủ để cho tồn tại phía dưới Khai Quang Thánh Võ cảnh cũng dễ dàng bị xúc động, thậm chí tẩu hỏa nhập ma.

Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, chờ nghiệp lực đi đến một độ cao mới, chỉ sợ Khai Quang Thánh Võ, Lục Dục Thiên đều không cách nào tránh khỏi.

Cái này là Lượng Kiếp sao?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy lượng kiếp tuyệt không phải là chúng sinh hoặc là mâu thuẫn giữa các Đại Đạo, sau lưng mấy chuyện này vẫn còn tồn tại một cỗ lực lượng nào khác đang điều khiển.

Hắn nghĩ tới âm Dương Chi Thần, có lẽ cỗ lực lượng kia liền tồn tại ở sau lưng âm Dương Chi Thần.

Suy nghĩ đến âm Dương Chi Thần, Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Thiên Địa Tiếu.

Cái tên này rất lâu đã chưa từng xuất hiện, cũng không rõ huống như thế nào.

Vừa nghĩ được như vậy, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Ngoài Côn Luân giới, trong hư không.

Thiên Địa Tiếu đứng ở trên một khối thiên thạch, vẻ mặt đầy lo lắng, lại không dám tùy tiện xông vào Côn Luân giới.

- Chuyện gì?

Nghe được giọng nói này, Thiên Địa Tiếu lộ ra nụ cười, vội vàng nói:

- Đạo Tổ, có hai vị Thiên trở về từ Thông U Chi Hải đang đại chiến, bọn hắn chiến đấu trong Cực Cảnh, không cần bao lâu sẽ muốn đến gần Côn Luân giới.

- Ngươi cho rằng ta không cảm giác thấy?

- Ngài tự nhiên phát giác được, cho nên ta mới đến đây, Đạo Tổ, hai người kia là không giết được.

Giết không được?

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nhíu mày, còn chưa chờ hắn hỏi thăm, Thiên Địa Tiếu lập tức giải thích.

- Mỗi một lần võ đạo đại kiếp đều sẽ sinh ra tà số thần linh giống như âm Dương Chi Thần, hai vị này đến từ trước đại kiếp, ta cũng là biết được từ trong miệng của âm Dương Chi Thần, một người trong bọn hắn là Vận Rủi Chi Thần, một vị là Tâm Ma Chi Thần, bọn hắn bất tử bất diệt, một khi bị ngài giết, ngài sẽ bị vận rủi quấn thân, tâm ma gây chuyện, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên đạo.

Chương 1065 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (1)

Vận rủi, tâm ma.

Thật sự là đầu trâu mặt ngựa nào đều xuất hiện, còn dám tự xưng thần.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, nhưng nghĩ lại, thần chưa hẳn chính là thần thánh, cũng có thể là tà ác.

- Vô luận là ai, dám vào phạm Côn Luân giới, cũng không có kết cục tốt.

Giọng nói của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, Thiên Địa Tiếu nghe xong, cảm thấy thật bội phục.

Thật sự bá khí.

Theo góc độ thủ hộ địa bàn để xem, Đạo Tổ mạnh hơn Võ Tổ rất nhiều, Đạo Tổ tính kế thế nào cũng sẽ không cho phép cường địch nhiễu loạn Côn Luân giới.

Nếu Đạo Tổ có niềm tin, mà có lẽ là hắn không hiểu rõ Đạo Tổ.

Thiên Địa Tiếu nghĩ như vậy, cũng không lập tức rời khỏi, ngược lại lưu lại, chuẩn bị nhìn một chút Đạo Tổ như thế nào đối phó Vận Rủi Chi Thần và Tâm Ma Chi Thần.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ đến cái gì, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đạo Tổ, nghe nói Võ Tổ…

- Không sai, hắn đã quy thuận ta, đại kiếp đã tới, đều phải làm ra lựa chọn, đung đưa trái phải, sẽ chỉ để bản thân hãm sâu vào Thâm Uyên, không thể tự kềm chế.

Giọng nói của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Thiên Địa Tiếu vội vàng nói:

- Đạo Tổ yên tâm, ta nhất định sẽ hiệu lực cho ngài, trước đó chẳng qua không dám quấy nhiễu ngài, nếu ngài có phân công, hiện tại có thể phân phó.

- Ồ? Nếu để cho ngươi đối phó âm Dương chi thần thì sao?

Khương Trường Sinh đã ngăn cách vùng hư không này, đối thoại của hai người sẽ không truyền đi.

- Luận thực lực, ta tự nhiên không thể chiến thắng âm Dương chi thần, nhưng căn cứ theo ta hiểu rõ, âm Dương chi thần đang ở trong giai đoạn ấp trứng cuối cùng, nếu ngài muốn ra tay với hắn, ta có khả năng dẫn đường, một khi hắn thành công nở ra, thực lực của hắn sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thiên Địa Tiếu nghiêm túc nói, nhắc lên âm Dương chi thần, đã không còn kính sợ như trước đó.

Khương Trường Sinh không nói gì thêm, Thiên Địa Tiếu cũng không dám nói tiếp, sợ nhiều lời sẽ sai nhiều, hắn tin tưởng Đạo Tổ có quyết đoán của mình.

Di qua đại khái nửa canh giờ.

Dỉnh hư không phía trên Côn Luân giới bắt đầu vặn vẹo, hiện ra đủ loại hào quang, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá toái.

Hai cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, kinh động Tu Tiên giả cùng với võ giả trong Côn Luân giới, nhất là Thiên Đình, Thiên Đế không ở đây, Tử Vi đại đế Khương Tú tạm quản Thiên Đình Côn Luân giới, động tác của hắn rất nhanh, trong thời gian cực ngắn đã dẫn lĩnh tiên thần bay ra Côn Luân giới.

Vô số ánh mắt rơi vào trên người Thiên Địa Tiếu, Thiên Địa Tiếu vội vàng giơ tay lên nói:

- Không liên quan gì đến ta, kẻ địch ở phía trên.

Tử Vi đại đế ngẩng đầu nhìn lại, trong bóng tối hiện ra một vòng lại một vòng gợn sóng, phạm vi bao trùm vô biên vô hạn, mặc dù để Côn Luân giới vào trong đó, cũng như một hạt cát đá trong kinh đào hải lãng, vô cùng nhỏ bé.

Chẳng qua, cỗ gợn sóng này bị hắc ám tuyệt đối ngăn cách, mảnh hắc ám tuyệt đối này là khí vận Võ đạo mà Khương Trường Sinh trước đó gặp phải tạo thành, Thiên Địa Câu Diệt tạo thành một mảnh cấm khu, thỉnh thoảng còn có Tu Tiên giả tiến đến quan sát.

Cách rất gần, đám tiên thần cảm thụ hai cỗ uy áp thần bí càng thêm khắc sâu.

Lưng phát lạnh.

Hoảng hốt lo lắng.

Dù cho Tử Vi đại đế cũng cảm thấy sợ hãi, âm thầm kinh hãi.

- Đây là lực lượng gì, vậy mà lại ảnh hưởng đến đạo tâm của ta.

Hắn còn như vậy, huống chi tiên thần khác, thiên binh tu vi thấp nhất thậm chí đã xuất hiện ảo giác.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, khiến cho hết thảy tiên thần mừng rỡ, những ảo giác, hoảng sợ, không an toàn kia đều biến mất, bọn hắn thậm chí không cảm giác được hai cỗ uy áp thần bí kia.

Thiên Địa Tiếu cũng cảm nhận được lực lượng của Đạo Tổ, cuồn cuộn thần thánh, cao thâm mạt trắc.

Trong chớp nhoáng, hắn đã biết Vận Rủi chi thần, Tâm Ma chi thần sắp xong rồi.

Oanh một tiếng!

Đỉnh hư không bỗng nhiên bị phá vỡ, một cột sáng đáng sợ như vòi rồng buông xuống, do hai cỗ lực lượng xen lẫn nhau mà thành, trong cột sáng mơ hồ hiện ra muôn vàn tàn ảnh, nhìn kỹ lại, trên thực tế chỉ là hai bóng người đang va chạm cực nhanh với nhau, mỗi một lần va chạm đều sẽ sinh ra lôi điện cùng gợn sóng ánh sáng.

Toàn bộ hư không lập loè tia sáng màu đỏ chói mắt, sáng tối biến ảo, mặc dù nhóm tiên thần có lực lượng của Đạo Tổ bảo hộ, nhưng bằng vào mắt trần đã có thể cảm nhận được trận chiến đấu này đáng sợ cỡ nào.

Đúng lúc này, Tử Vi đại đế cùng các tiên thần tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại, tất cả đều trừng to mắt.

Bọn hắn nhìn thấy cái gì.

Đạo Tổ!

Một Đạo Tổ còn muốn khổng lồ hơn cả toàn bộ Côn Luân giới, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa càng vĩ ngạn vô song, trên ghế dựa của hắn, chín quả cầu ánh sáng như chín vầng mặt rời chống đỡ bầu trời, chiếu sáng cả hư không.

Cả Thiên Địa Tiếu cũng bị hắn hấp dẫn ánh mắt, dưới cái nhìn soi mói của tất cả mọi người, Đạo Tổ nâng tay phải lên, nắm vào trong hư không một cái, cột sáng đang tán phá hư không cấp tốc thu nhỏ, trong ánh mắt đầy rung động của tất cả mọi người, cột sáng cùng với trong hai bóng người rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Thần thông như vậy rung động lòng người.

Nhóm tiên thần đều biết đây là thần thông gì, Đạo Tổ sớm đã truyền ra thần thông này, đã có không ít tu tiên đại năng nắm giữ, nhưng Chưởng Trung Càn Khôn của người khác chỉ có thể trữ vật, hoặc phụ trợ chiến đấu, nào giống như Đạo Tổ, trực tiếp kết thúc chiến đấu.

Khương Trường Sinh thu Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần vào trong lòng bàn tay, hư không lập tức an tĩnh lại.

- Các ngươi tự mình làm việc của mình đi, coi như chưa từng xảy ra việc này.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mang theo hắn cùng nhau tan biến.

Thiên Địa Tiểu lộ ra nụ cười phấn chấn, đi theo tan biến tại chỗ cũ.

Chương 1066 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (2)

Tử Vi đại đế cũng mang theo nhóm tiên thần rút lui, các tiên thần vạn phần xúc động nghị luận tình huống vừa rồi, vô luận bọn hắn trở nên mạnh mẽ cỡ nào, mỗi lần nhìn thấy Đạo Tổ ra tay, đều sẽ bị rung động, khó có thể tưởng tượng cảnh giới của Đạo Tổ đến cùng cao bao nhiêu.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trong lòng bàn tay là Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần đang nỗ lực giãy dụa.

- Sau khi Pháp Thiên Tượng Địa tăng lên, hiệu quả quả thật không tệ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong năm tháng tu hành dài đằng đẵng, hắn đem cảm ngộ của bản thân dùng vào viêc tăng lên thần thông, Pháp Thiên Tượng Địa cùng Chưởng Trung Càn Khôn lại có phối hợp rất diệu kỳ. Hắn nhìn về phía lòng bàn tay, lực lượng của hai vị Đại Kiếp chi thần xác thực mạnh mẽ, thỉnh thoảng biến lớn, mong muốn xông ra, nhưng lại bị cưỡng ép kéo túm trở về.

Rất nhanh, hai vị Đại Kiếp chi thần yên tĩnh xuống. Bọn hắn tới đến gần nhau, vẻ mặt âm trầm. Bọn hắn đều có lấy thân người, toàn thân Vận Rủi chi thần hiện lên màu xám, có hoa văn trắng đen, không có lông tóc, trên trán mọc ra từng cây sừng thú như mỏm núi tụ tập cùng nhau, hai mắt không có con ngươi, Tâm Ma chi thần thì có làn da đen kịt, mái tóc màu đen rối tung, thân thể thì dài hơn, khuôn mặt âm nhu, không phân rõ nam nữ.

Hai vị thần này đều mặc trường bào do thần lực của riêng mình ngưng tụ thành, chợt nhìn, cũng có mấy phần tương tự.

- Hẳn là vị Đạo Tổ kia ra tay rồi, không ngờ Đạo Tổ mạnh mẽ đúng như cùng lời đồn.

Đắc tội bọn hắn, sẽ không có kết cục tốt.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi.

【 Thuận Xương năm tám mươi bảy, Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần đại chiến, ảnh hưởng đến Côn Luân giới, ngươi kịp thời ra tay, thành công sinh tồn trong chiến đấu của bọn hắn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Thiên Đạo trận pháp, Cửu Thiên Thập Địa Tuyệt Sát Trận 】

Thiên Đạo trận pháp.

Sau khi Khương Trường Sinh đợi được sinh tồn ban thưởng, nhếch miệng, ánh mắt rơi vào trong lòng bàn tay.

Hắn trực tiếp ném hai thần ném vào trong Tử Kim Hồ Lô, sau đó thôi động cấm chế trong hồ lô.

Trong những năm này, hắn thường xuyên thay mới cấm chế trong Tử Kim Hồ Lô, cấm chế mạnh nhất bên trong chính là Phá Đạo Tuyệt Phong đạt được khi giết Vũ Cầu Thiên, gió này có thể đánh tan lực lượng Đại Đạo, vừa hay dùng nó để tra tấn này hai thần.

Nếu giết không được, vậy thì trấn áp.

Khương Trường Sinh không phải đầu sắt, dưới tình huống không có nắm chắc tuyệt đối, hắn sẽ nghe khuyên.

Rất nhanh, trong Tử Kim Hồ Lô truyền ra tiếng mắng chửi, tiếng chửi rủa của hai thần.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ.

Vận rủi, tâm ma, vừa hay có khả năng trở thành thủ đoạn trừng phạt của Thiên Đạo dành cho ác nghiệp, nếu có thể dung nhập bọn hắn vào trong Thiên Đạo, Thiên Đạo sẽ càng có tính áp chế.

Nếu như đi dựa theo con đường này, Thiên Đạo về sau sẽ không chỉ là lực lượng công đức, sẽ là quy tắc bao hàm muôn vàn lực lượng, vậy là sẽ thực sự trở thành Thiên Đạo trong lòng của hắn.

Nếu như hắn có thể làm cho Thiên Đạo làm đến điểm này, bản thân hắn cũng có thể làm được, khi đó, hắn chắc chắn chứng đạo Đại La chi cảnh?

Cũng hoặc là càng tiến thêm một bước….

Trong bóng tối, sương mù dày vờn quanh.

Thiên Địa Tiếu đi vào trước trứng lớn của âm Dương chi thần, quả trứng lớn này đã đỏ bừng, thấy không rõ thân ảnh bên trong.

- Vận Rủi chi thần, Tâm Ma chi thần bại?

Giọng nói của âm Dương chi thần vang lên, ngữ khí xen lẫn sợ hãi.

Thiên Địa Tiếu gật đầu nói:

- Không sai, ta tận mắt nhìn thấy, hai thần không có chút lực lượng nào chống đỡ Đạo Tổ, Đạo Tổ chẳng qua chỉ giơ tay đã hàng phục được bọn hắn.

Phong thái của Chưởng Trung Càn Khôn ấn thật sâu vào trong đầu của hắn, thật lâu không thể xua tan.

Hắn đã sinh ra suy nghĩ hướng tới Tiên đạo.

Bây giờ hắn đã thành lập quan hệ tốt đẹp với Đạo Tổ, vì sao không thể tu hành Tiên đạo?

Về phần các Đại Đạo khác, xông xáo nhiều năm như vậy, hắn sớm đã mất đi hùng tâm, hắn chỉ muốn trở nên mạnh hơn, sống được càng lâu hơn.

- Mặc dù bọn hắn không thuộc về thời đại trước mắt, không có đại kiếp cổ vũ lực lượng của bọn hắn, nhưng bọn hắn tốt xấu gì cũng đã thành thần, Đạo Tổ không hổ là Võ đạo đại kiếp, có lẽ bản thân Đạo Tổ là một đời Đại Đạo chi thần mới, mỗi một lần Lượng Kiếp buông xuống, ba ngàn Đại Đạo đều sẽ hiển hóa lực lượng của mình hình thành Đại Kiếp chi thần, nhưng có thể còn sống sót, mới có thể trở thành Đại Đạo chi thần chân chính độc lập.

Âm Dương Chi Thần cảm khái nói, trong quá trình ấp trứng, hắn thu được càng ngày càng nhiều trí nhớ của Đại Đạo.

Thiên Địa Tiếu hỏi:

- Vậy ngài và Đạo Tổ chẳng phải tất có một trận chiến?

Âm Dương Chi Thần trả lời:

- Xác thực, nhưng Đạo Tổ lại khiến Võ đạo đại kiếp buông xuống trước khi bản thần sinh ra, trức khi tiêu diệt chúng sinh, bản thần và hắn ít nhất sẽ đi cùng một trận tuyến, thời kì cuối chờ đại kiếp lại tranh phong.

- Thế gia vọng tộc Võ đạo căn bản không rõ ràng như thế nào là Lượng Kiếp, Võ đạo đại kiếp trước đó bất quá là trò xiếc mà Thần Võ giới tự biên tự diễn, đợi ba ngàn Đại Kiếp Chi Thần khôi phục, đây mới thực sự là hoảng sợ cùng tuyệt vọng, ngay cả bản thần đều e ngại, bởi vì Đại Kiếp Chi Thần sẽ tiêu diệt hết thảy trở ngại trước mắt bọn hắn, bao gồm cả Đại Kiếp Chi Thần khác.

Thiên Địa Tiếu nheo mắt lại, nói theo:

- Ngài cũng đừng xem nhẹ Hư Không Vô Tận, cường giả trong hư không bắt đầu trở về, ở trên đường trở về, ta đã cảm nhận được rất nhiều người nhìn trộm

Vừa dứt lời, hắn mãnh liệt xoay người, trừng mắt quát:

- Người nào? Ra đây.

Nhịp tim trong trứng lớn theo đó dừng lại, sương mù đang phun trào khắp vùng hư không này cũng dừng lại.

- Đại Đạo chi thần? Không ngờ ta vừa trở về đã gặp được một vị, hơn nữa còn đang ở trong quá trình ấp, rất tốt.

Một tiếng cười tràn ngập sát ý truyền đến, sương mù dày đặc khắp hư không đi theo đó nổ tung, một cơn cuồng phong đáng sợ đến cực điểm cuốn tới, để Thiên Địa Tiếu phải thôi động lực lượng bản thân để ngăn cản.

Chương 1067 - Nhìn trộm vận mệnh (1)

Tin tức Vận Rủi chi thần, Tâm Ma chi thần bị Khương Trường Sinh trấn áp cũng không có truyền ra, bởi vì chúng sinh căn bản không biết này thần hai.

Thần Du đại thiên địa lại dẫn đến chấn động không nhỏ, dù sao thì tồn tại có thể làm cho Đạo Tổ tự mình ra tay tất nhiên rất mạnh, các tín đồ đều đang suy đoán thân phận của bị người trấn áp.

Bất quá mấy năm sau, việc này liền bị các tín đồ ném sau ót, chỉ vì Huyền Hoàng Đại Thiên Địa tranh đấu càng ngày càng tàn khốc, càng ngày càng nhiều vạn cổ cường giả hoành không xuất thế, các tín đồ ở trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa trở thành một nhóm người được săn đón nhất trong Thần Du đại thiên địa.

Côn Luân giới thì thiên hạ thái bình, Thiên Giới lại có Bỉ Ngạn võ tổ trấn áp, dưới tình huống hai giới hòa bình, đám người tu hành đương nhiên rất tò mò về tình huống trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Những cường giả lưu lại uy danh trong dòng sông lịch sử liên tục xuất thế, mặc dù rời xa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, các tín đồ cũng cảm nhận được không khí võ đạo đại kiếp.

Một ngày này.

Một góc trong Thần Du đại thiên địa.

Bỉ Ngạn võ tổ trống rỗng xuất hiện, hắn mở mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, bên tai còn quanh quẩn lấy giọng nói của Khương Trường Sinh.

- Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, Đại Đạo Tam Thiên ta độc lĩnh.

Bỉ Ngạn võ tổ tự lẩm bẩm, nghĩ đến Đạo Tổ, nhận thấy sự hào hùng từ trong lời nói.

Trong nhẫn trữ vật mà lúc trước Khương Trường Sinh cho hắn có rất nhiều đạo pháp, trong đó bao gồm cả Kim Đan Đại Đạo, theo tu vi hắn của Tiên đạo càng ngày càng cao, dẫn đến hắn kính sợ Tiên đạo càng ngày càng sâu, cho đến hôm nay, kính nể mà hắn dành cho Đạo Tổ đã đi đến một độ cao mới, trong đầu liền vang lên tiếng chuông.

Thần Du đại thiên địa.

Giờ khắc này, Bi Ngạn võ tổ rộng mở trong sáng.

Vì sao Võ đạo không thể dò xét đến tình báo về Đạo Tổ, vì sao Tiên đạo trung thành với Đạo Tổ như thế, vì sao Tiên đạo có thể thần không biết quý không hay nở hoa tại Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Thủ đoạn thật cao cường.

Trong lòng Bi Ngạn võ tổ cảm khái không thôi, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một người bay tới.

- Vị đạo hữu này, là mới tới, đi thôi, ta mang ngươi đi dạo, Thần Du đại thiên địa rất lớn, cẩn thận lạc đường.

Người tới là một Tu Tiên giả tướng mạo tuổi trẻ, nụ cười trên mặt tràn đầy nhiệt tình.

Bỉ Ngạn võ tổ phát hiện, ở trong đây, hắn vậy mà nhìn không thấu khí tức của người khác.

Hắn nhẹ gật đầu, không có từ chối đối phương nhiệt tình, hai người cùng nhau bay đến chân trời, trên đường đi, tu sĩ trẻ tuổi giới thiệu Thần Du đại thiên địa, nhấn mạnh vào mấy chữ đạo pháp truyền thừa, để Bỉ Ngạn võ tổ sinh ra một tia hảo cảm đối với hắn.

- Tiên đạo so với Võ đạo thì càng rộng lượng hơn, dù cho là ở trong Thần Võ giới, thiên kiêu mới đến, trừ phi có chỗ dựa,

bằng không cũng sẽ không có người chuyên môn dẫn dắt giới thiệu cho hắn, chớ nói chi là mở rộng cửa lớn truyền thừa.

Bỉ Ngạn võ tổ yên lặng suy nghĩ.

Tại Thần Võ giới, mong muốn thu hoạch được tuyệt học cường đại, cần làm nhiệm vụ, dùng cống hiến để đổi lấy tuyệt học, hắn sinh ở Võ đạo, tập mãi thành thói quen, nhưng hiện tại nghe tu sĩ trẻ tuổi giới thiệu Tiên đạo, hắn tự cảm thấy xấu hổ.

Các phương diện của Võ đạo thật sự không bằng Tiên đạo.

Trách không được trước khi Võ đạo đại kiếp tiến đến sẽ sinh ra Tiên đạo, từ nơi sâu xa tự có thiên số, có thể đánh tan Võ đạo, tất các các phương diện đều trội hơn võ Đạo, tựa như lúc trước Võ đạo thay thế cổ thuật.

Không chỉ Bỉ Ngạn võ tổ, mỗi một ngày đều có hơn ngàn vị tín đồ mới tiến vào Thần Du đại thiên địa, mỗi một người mới tiến vào đều sẽ gặp được các tín đồ đi trước nhiệt tình dẫn dắt, dưới truyền thống dạng này, phe phái trong Thần Du đại thiên địa càng rắc rối phức tạp….

Trong một tòa thạch điện, hai bên có từng tượng đá tư thái không đồng đều đứng thẳng, giống như ghi lại truyền thừa của văn minh cổ xưa.

Một nam tử mặc áo đen quỳ lạy trước bậc thang, trên bậc thang có một lão ẩu người mặc áo bào đỏ đang ngồi.

- Khởi bẩm chúa công, Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần đã bị Đạo Tổ bắt, việc này sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta về Đạo Tổ.

Nam tử hắc y trầm giọng nói, nói ra tình báo này, trong mắt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Lão phụ nhân áo bào đỏ mở mắt, song đồng tái nhợt, nàng chậm rãi mở miệng nói:

- Ngay cả Đại Đạo Chi Thần đều bị hắn thu phục, mặc dù là những đồ chơi cổ lão trong Lượng Kiếp lần trước, không có lực lượng Lượng Kiếp gia trì, nhưng bản thân thần lực là Vĩnh Hằng bất diệt.

- Tạm thời dừng lại kế hoạch đối với Thiên giới, lại nhìn một chút Tiên đạo có gặp bị hai cỗ thần lực nguy hại đến hay không.

Nam tử hắc y ngẩng đầu hỏi:

- Nếu như Tiên đạo không bị hại, chúng ta nên lựa chọn như thế nào?

Lão phụ nhân áo bào đỏ híp mắt nói:

- Nếu như vậy thì từ bỏ Thiên Giới.

Nam tử hắc y thở dài một hơi, hắn là người chuyên môn thu thập tình báo, tình báo của bất kỳ tồn tại nào trong Hư Không Vô Tận, hắn đều có thể điều tra đến, duy chỉ có Đạo Tổ, hắn càng tra càng kinh ngạc, căn bản tra không được Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

Tựa hồ là, dù đối mặt với bất cứ địch nhân nào, Đạo Tổ đều dễ dàng trấn áp, hắn còn chưa từng tìm hiểu đến chuyện Đạo Tổ bị thương.

Không chỉ bất bại, còn chưa bị thương qua.

Thực lực khủng bố như vậy, làm sao có thể trêu chọc?

Ngay cả Bỉ Ngạn võ tổ đều quy thuận.

- Có thể thu phục Vận Rủi chi thần, Tâm Ma chi thần, Đạo Tổ sẽ nhận càng nhiều quan tâm, trong đại kiếp, người nào cũng không thể chỉ lo thân mình, chúng ta không đối phó Thiên Giới, tự có người mạnh hơn sẽ ra tay, mỗi một lần Lượng Kiếp kết thúc, đều sẽ có một phương hùng bá hư không, không có người nào có thể một mình sống sót.

Trong giọng nói của lão phụ nhân áo bào đỏ mang theo ưu sầu, nói xong nói lời này, nàng liền nhắm mắt lại.

- Đế Quân Dung tộc sắp trở về, sau này, ngươi làm việc cho hắn đi, ta chuẩn bị bế quan, trùng kích cảnh giới của Thiên, hoặc là tọa hóa, hoặc là thành công.

Nghe vậy, nam tử hắc y ngẩng đầu, nhìn nàng muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, nam tử hắc y thở dài một tiếng, đứng dậy, cung kính hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

Chương 1068 - Nhìn trộm vận mệnh (2)

Đợi trong điện chỉ còn lại có lão phụ nhân áo bào đỏ, giòn nói âm u của nàng vang lên:

- Đại Đạo niết bàn, kỷ nguyên thay đổi, bao nhiêu anh hùng cự đầu bỏ đi hết thảy, thật tình không biết, nhân vật Thiên Mệnh chân chính là sinh ra từ trong đại kiếp, khi bọn hắn sinh ra sẽ để cho tồn tại trước đó đều ảm đạm phai mờ…..

- Số mệnh hài hước, hài hước!

…

Phía trên Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện trên mái hiên, hắn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay hiện ra từng mặt cờ rất lớn, tổng cộng ba mươi sáu mặt, xoay quanh cùng một chỗ, uy phong lẫm liệt.

Cửu Thiên Thập Địa Tuyệt Sát Trận.

Khương Trường Sinh dùng trọn vẹn hơn tám mươi năm mới luyện chế thành công, chỉ là luyện khí đã tiêu tốn năm mươi năm, ba mươi sáu lá cờ lớn được chế tạo từ tài nguyên tốt nhất mà Thiên Đình có thể thu thập được, có thể gánh chịu pháp lực của hắn.

- Trận lên.

Khương Trường Sinh yên lặng nói nhỏ ở trong lòng, ba mươi sáu lá cờ lớn lập tức bay ra khỏi Côn Luân giới, tốc độ cực nhanh, khi thiên binh thiên tướng phía trên thiên hà nhìn thấy, bọn hắn không cho rằng đây là ảo giác của mình, thế là rối loạn một trận.

Ba mươi sáu lá cờ lớn bay tới hư không, bao vây Côn Luân giới, riêng phần mình bắn ra pháp lực của Khương Trường Sinh, như ba mươi sáu ngôi sao vây quanh Côn Luân giới, sau đó ẩn hình, từ bên ngoài nhìn lại, Côn Luân giới giống như ánh trăng trong gương hiện lên một chút gợn sóng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Trường Sinh đi theo tan biến trên mái hiên, xuất hiện trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hắn bắt đầu chuyển động gân cốt.

Theo hắn cảm ngộ Vận Mệnh chi đạo càng ngày càng sâu, hắn đã có thể nhìn trộm đến tương lai ngắn ngủi, thời gian Tiên đạo thái bình rất nhanh sẽ phải kết thúc.

Hắn quyết định đi một chuyến đến vận mệnh trường hà.

Vận mệnh trường hà là thứ hắn phát hiện lúc ngộ đạo, vận mệnh trường hà chính là nơi Vận Mệnh chi đạo hiển hóa, là mệnh số của vạn sự vạn vật ngưng tụ mà thành.

Đi tới vận mệnh trường hà cũng không phải thân thể tiến đến, mà là ý thức, bản chất của vận mệnh trường hà cũng không phải là tồn tại chân thực mà chúng sinh nhận biết, có chút cùng loại với Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh chuyển động xong gân cốt lại ngồi xuống, sau đó vận chuyển lực lượng vận mệnh, ý thức tiến vào trước vận mệnh trường hà. Hắn mở mắt, ánh vào trước mắt hắn chính là một mảnh không gian tràn đầy màu sắc, phía trước có một dòng sông lớn màu bạc chảy xuôi theo, đầy sao lấp lánh trong con sông, lập loè ra hào quang khác biệt.

Khương Trường Sinh bay tới phía trên vận mệnh trường hà, theo phương hướng dòng sông phun trào mà nhìn lại.

Trong chốc lát, muôn vàn cảnh tượng hiện vào trong mắt của hắn, hắn thấy được kẻ địch mà Tiên đạo sau này phải đối mặt, sau khi nhìn thấy lần lượt từng bóng người, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh càng thêm sáng chói, cắt ngang sự thăm dò của hắn.

- Xem ra người kia cũng dính tới Vận Mệnh Chi Đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn có thể nhìn trộm vận mệnh, những tồn tại nghiên cứu về Vận Mệnh Chi Đạo tự nhiên cũng có thể, cho nên hắn có thể nhìn trộm đến vận mệnh chỉ ở trong phạm vi những cường giả nào liên quan đến mệnh vận của hắn.

Đối với tương lai của Tiên đạo, hắn đương nhiên sẽ không đi tin tưởng vận mệnh, lần này đến đây, hắn chỉ muốn cảm thụ vận mệnh trường hà, thuận tiện hiểu thêm về tương lai mà Mộ Linh Lạc nói tới.

Tương lai nàng tựa hồ đang tránh né cái gì.

Dựa theo hắn lý giải, tất nhiên là nàng của tương lai muốn liên lạc với nàng bây giờ, nhưng bị mệnh vận của hắn quấy nhiễu. Đương nhiên, đạo thân ảnh kia chưa chắc là tương lai của Mộ Linh Lạc, chỉ có thể xác định, ít nhất là liên quan đến cường giả trong Vận Mệnh Chi Đạo.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn về phía mệnh số của mình, từn chuyện trải qua từ quá khứ ánh vào trong mắt của hắn, hắn phát hiện hắn có khả năng liên hệ với quá khứ của mình, nhưng hắn không có làm như vậy.

Hắn hiểu rõ mình nhất, nếu thật có hắn tương lai đi liên hệ hắn hiện tại, hắn tất sẽ bảo trì nghi vấn, mà sẽ quấy nhiễu quá khứ của mình, sẽ bị lực lượng vận mệnh cắn trả.

Khi ánh mắt của hắn khóa chặt hình ảnh quá khứ, hắn rõ ràng cảm giác được bốn phương tám hướng có lực lượng vận mệnh vô hình bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị cắn trả hắn.

Người tu hành vận mệnh, chỉ có thể nhìn trộm vận mệnh, không thể can thiệp vào vận mệnh.

Biết được vận mệnh lại chỉ có thể lo cho thân mình, đây có lẽ chính là chỗ đáng sợ của Vận Mệnh chi đạo.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía mệnh số của Mộ Linh Lạc, nhân quả của hai người bọn họ chặt chẽ, hắn rất dễ dàng đã bắt được vận mệnh của nàng.

Theo tương lai của nàng nhìn lại, Khương Trường Sinh nhìn thấy không nhiều thân ảnh.

Rất nhanh, hắn thấy được một bóng người khác, thoạt nhìn giống Mộ Linh Lạc như đúc, đứng ở trên vận mệnh trường hà, cũng đang nhìn trộm Mộ Linh Lạc, đối phương tựa hồ phát giác được cái gì, đột nhiên tan biến.

- Điểm thời gian khác biệt, chỉ cần dùng Vận Mệnh chi đạo nhìn trộm, đều có thể phát giác được?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, dĩ nhiên, cũng có thể là trùng hợp.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh cảm nhận được choáng đầu, lúc này rút lui.

Hắn mở mắt, trong lòng tự nói:

- Xem ra cảnh giới của ta vẫn quá thấp, mới nhìn trộm một hồi đã không chịu nổi, Vận Mệnh chi đạo thật sự cao thâm mạt trắc.

Khương Trường Sinh cười cười, cũng không có thất vọng.

Hắn nghỉ ngơi một hồi, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía trong Tử Kim Hồ Lô.

Vận Rủi Chi Thần, lúc Tâm Ma Chi Thần vừa bị cấm chế tàn phá, cực kỳ tức giận, cực kỳ hung hăng càn quấy, nhưng đi qua nhiều năm chịu tra tấn, bọn hắn cuối cùng yên tĩnh lại.

Khương Trường Sinh đem thần niệm thăm dò vào trong Tử Kim Hồ Lô, đồng thời mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, chiếu vào Vận Rủi Chi Thần có khí tức mạnh hơn, Vận Rủi Chi Thần vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức liền trúng chiêu.

Khương Trường Sinh bắt đầu đọc trí nhớ của hắn, mà Tâm Ma Chi Thần tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía Vận Rủi Chi Thần đã đờ đẫn.

Chương 1069 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (1)

- Xảy ra chuyện gì?

Thấy Vận Rủi Chi Thần lộ ra thần sắc ngốc trệ, trong lòng Tâm Ma Chi Thần tràn ngập lo lắng, hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, thấy trên bầu trời xuất hiện một con mắt dọc màu vàng óng, đạm mạc vô tình nhìn xuống bọn hắn.

Ánh mắt của hắn hiện lên trong con mắt dọc màu vàng óng kia, trong nháy mắt hốt hoảng, ý thức lâm vào trong Hỗn Độn vô biên.

Mấy ngày sau.

Khương Trường Sinh thu hồi thần thông, hắn nhíu mày.

Tất cả trí nhớ của hai thần đều liên quan tới chiến đấu, từ khi bọn hắn sinh ra đã bắt đầu chiến đấu, bọn hắn căn bản không có tu luyện, theo tuổi thọ tăng trưởng, thần lực của bản thân một mực vững bước tăng lên, trừ một chút thân ảnh mạnh mẽ, hắn căn bản dò xét không ra được chút tình báo nào.

Bọn hắn thậm chí chưa từng đi Thông U Chi Hải, một mực bị khí vận Võ đạo trấn áp ở trong tầng sâu của không gian, quyết chiến cùng với những cái khác tồn tại tà ác, bất tử khác.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một lát, có ý nghĩ.

- Các ngươi có muốn siêu thoát?

Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần ở trong Tử Kim Hồ Lô vừa lấy lại tinh thần nghe nói như thế, vô ý thức muốn chửi ầm lên, nhưng lời đến khóe miệng, bọn hắn liền ngừng, bởi vì bốn phương tám hướng đã xuất hiện dấu hiệu Phá Đạo Tuyệt Phong.

Bọn hắn thật sự không muốn lại chịu đựng kình phong đáng chết kia, đối mặt Phá Đạo Tuyệt Phong, bản thân thần lực của bọn hắn đều không thể bảo vệ bọn hắn.

Vận Rủi chi thần trầm giọng hỏi:

- Có ý tứ gì? Ngươi muốn diệt hết chúng ta? Sỉ tâm vọng tưởng.

- Quy thuận Tiên đạo, trở thành thần của Tiên đạo, từ nay về sau, các ngươi có thể tiêu dao tự tại, không còn giống như quá khứ, trầm luân trong sát lục theo bản năng, hoặc là bị Võ đạo, Đại Đạo khác truy sát.

Ngữ khí Khương Trường Sinh đạm mạc, thậm chí lộ ra một tia ý lạnh lùng.

Tâm Ma chi thần tức giận quát:

- Càn rỡ, ngươi muốn nhục nhã Đại Đạo chi thần?

- Đại Đạo chi thần lại như thế nào, còn không phải đang ở trong lòng bàn tay của ta? Các ngươi ngay cả Võ đạo đều không thể phản kháng, nếu như ta thành lập đạo thống mạnh hơn Võ đạo, các ngươi hiệu lực cho ta, cũng không tính làm nhục uy danh của các ngươi, huống hồ, Tiên đạo vốn là đạo của Thần.

- Không có khả năng.

- Hài hước, phàm linh cũng dám khinh nhờn Đại Đạo chi thần?

Hai thần giống như mèo bị dẫm đuôi, lập tức phát điên lần nữa khôi phục bộ dáng trước đó, điên cuồng chửi mắng Khương Trường Sinh.

Đối với điều này, Khương Trường Sinh sẽ không nuông chiều bọn hắn, rất nhanh, trong Tử Kim Hồ Lô liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin tha thứ.

Trí nhớ của hai thần vô cùng to lớn, mà bản thân ẩn chứa lực lượng Đại Đạo, không thể thông qua xuyên tạc trí nhớ thu phục, mà Khương Trường Sinh không vội thu phục bọn hắn, có nhiều thời gian chờ đợi.

Khương Trường Sinh cất kỹ Tử Kim Hồ Lô, sau đó tĩnh toạ tu luyện.

Xuân đi thu đến, mỗi năm đi qua.

Theo Võ đạo đại kiếp mở ra, chiến loạn cuối cùng vẫn ảnh hưởng đến Tiên đạo, trước hết nhất gặp nạn chính là Thiên Giới, bất quá có Bỉ Ngạn võ tổ trấn áp, Thiên Giới hết sức an ổn.

Sau từng cuộc đại chiến, cự đầu các phương xem như hiểu rõ, Bỉ Ngạn võ tổ thật khăng khăng một mực hiệu lực cho Đạo Tổ.

Bỉ Ngạn võ tổ đã bắt đầu chuyển tu tiên đạo, nhưng bản thân hắn là võ giả cảnh giới Lục Dục Thiên, dựa vào Võ Nguyên của bản thân cũng đủ để đối phó đại bộ phận kẻ địch, tồn tại mạnh hơn hắn không có tâm tư quan tâm Thiên Giới, chỉ có Huyền Hoàng Đại Thiên Địa mới thật sự là chỗ tranh đoạt.

Bỉ Ngạn võ tổ mạnh mẽ thành công bảo hộ Thiên Giới, trong năm tháng về sau, Thiên Giới cũng đã trở thành nơi những người lưu lạc, người đào vong kia quy tụ, càng ngày càng nhiều sinh linh theo ba ngàn thiên địa trốn tới, gia nhập Thiên Giới.

Ngay cả Thiên Giới đều không thể bắt lại, tự nhiên không người nào dám trêu chọc Côn Luân giới, huống hồ, chiếm lĩnh Côn Luân giới đối với những thế lực lớn mà nói, chỗ tốt không lớn, thậm chí có thể nói, bọn hắn căn bản không nhìn trúng Côn Luân giới.

Mặc dù có Bỉ Ngạn võ tổ ngăn cản Khai Quang Thánh Võ cùng với Lục Dục Thiên, tranh đấu trong Thiên Giới còn đang tiếp tục, bất quá đều là tồn tại mười vạn tuổi trở xuống, dưới bầu không khí đại kiếp, càng ngày càng nhiều thiên kiêu quật khởi.

Tốc độ Tu Tiên giả tu luyện vốn nhanh hơn Đại Đạo khác, nhờ vào Khương Trường Sinh mở rộng ban bố đạo pháp, lại thêm thiên địa linh khí chỉ có Tu Tiên giả mới thu nạp, dù cho những Đại Đạo dị số kia, cũng dựa vào Võ đạo linh khí, Võ đạo khí vận mặc dù tán, nhưng năm tháng dài đằng đẵng tích lũy, Võ đạo linh khí còn tại.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Ba ngàn thiên địa đã trải rộng phàm linh, Côn Luân giới, Thiên giới càng như vậy.

Một ngày này.

Thiên Đình, ngoài Nam Thiên môn, số lượng lớn tiên thần tụ tập, ngay cả Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng tới.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào một thân ảnh phương xa, chính là Thiên Đế.

Quanh thân Thiên Đế lơ lửng từng thanh từng thanh mộc kiếm, Xạ Nhật thần cung ở bên cạnh, một đại đỉnh treo trên đỉnh đầu, phía trên đã có lôi vân tụ tập.

- Thái Ất chi cảnh trong truyền thuyết, bệ hạ cuối cùng cũng đạt tới.

- Nói ra, bệ hạ rốt cục mạnh đến mức nào, chúng ta căn bản không rõ ràng.

- Tiên đạo mở ra hơn năm nghìn năm, bệ hạ đã sắp chứng được Thái Ất chỉ cảnh, quả thật không tầm thường.

- Này tính là gì, Đạo Tổ ở kiếp này cũng chỉ lớn hơn bệ hạ ba trăm tuổi…

- Đạo Tổ luân hồi bách thế, không giống nhau, không thể so như vậy, nhưng thiên tư của Thiên Đế bệ hạ quả thật là cử thế vô song, chỉ sợ chỉ có Khương Nghĩa có thể so sánh, Khương Nghĩa, đáng tiếc.

Các tiên thần nghị luận ầm ĩ, ánh mắt nhìn về phía Thiên Đế tràn ngập chờ mong.

Đây chính là vị Thái Ất cảnh thứ nhất trừ Đạo Tổ ra của Tiên đạo.

Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Đạo, Đại Thừa, Tán Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Thái Ất!

Tiên đạo Thiên Tiên không nhiều hơn hai mươi vị, Thiên Đế còn là con trai duy nhất của Đạo tổ, tư chất vô song, lại thêm khí vận của Thiên Đình, tự nhiên đi ở đằng trước chúng sinh Tiên đạo.

Chương 1070 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (2)

Giờ phút này, Khương Trường Sinh cũng tỉnh lại, đang ở trong Tử Tiêu cung quan sát con trai độ kiếp.

Lần này bế quan không ngờ lại kéo dài hơn tám trăm năm, hắn cảm giác không sai biệt lắm trước đó, thời gian trôi qua thật nhanh.

- Hơn sáu ngàn ba trăm tuổi thành tựu Thái Ất cảnh giới, về sau có thể chống lại Khai Quang Thánh Võ, không hổ là con trai của ta.

Khương Trường Sinh vẫn rất hài lòng về biểu hiện của Khương Tử Ngọc, dĩ nhiên, cùng không thể so sánh với hắn.

Lúc hắn đi đến Thái Ất cảnh, mới một ngàn ba trăm hai mươi (1,325) tuổi.

Lúc giá trị hương hỏa của hắn có thể so với Thượng Phúc Thiên, cũng mới hơn ba ngàn tuổi, dù sao Tiên đạo do hắn mở ra, chúng sinh chẳng qua là đang đi trên con đường hắn quy hoạch, há có thể vượt qua hắn?

- Chờ ta lại đột phá một tầng cảnh giới, chỉ sợ bế quan sẽ dùng vạn năm làm đơn vị.

Khương Trường Sinh yên lặng cảm khái.

Khương Tử Ngọc thành tựu Thái Ất chỉ cảnh, cũng đại biểu cho Tiên đạo bắt đầu hiện phong mang, Thái Ất cảnh chỉ có thể đối mặt với Khai Quang Thánh Võ, mặc dù chỉ có hắn một nguoige đi đến, nhưng ít ra, tiêu chí Thái Ất cảnh đối với Thiên Đình mà nói, đã không còn quá xa xôi.

Tiếp qua vạn năm, tiên thần Thiên Đình đi đến Thái Ất cảnh sẽ càng ngày càng nhiều, khi đó mới là thời điểm Tiên đạo chân chính bắt đầu khuếch trương. Có Thiên Đình khí vận, Khương Tử Ngọc bế quan không khó, cơ hồ có thể nói là trăm phần trăm ổn, dù sao hắn cũng không có bị nghiệp lực quấn thân, bởi vì Thiên Đình có đại công đức.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi trừ hắn ra, giá trị hương hỏa vẫn chưa vượt qua hai trăm Thiên Đạo giá trị, bất quá, tồn tại vượt qua một trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa đã đi đến bốn vị.

Còn ở trong phạm vi khống chế.

Khương Trường Sinh là tồn tại có giá trị hương hỏa cao nhất trong phạm vi hệ thống đã biết trước mắt, nhưng mà hắn lại có thể vượt qua chênh lệch giá trị hương hỏa mà giết địch.

Khi Khương Trường Sinh đang tiến hành hương hỏa diễn toán, Thiên Đế đã bắt đầu độ kiếp.

Lôi kiếp lần này có thanh thế to lớn, mặc dù kém xa Thái Ất chi kiếp của Khương Trường Sinh, nhưng vẫn kinh thiên động địa.

Qua đi ba ngày ba đêm, Thiên Đế mới độ kiếp thành công, Khương Trường Sinh thấy giá trị khí vận, giá trị đạo thống nhân quả rõ ràng tăng dài thêm một đoạn.

Tâm tình Khương Trường Sinh không tệ, thế là ý thức tiến vào Thần Du đại thiên địa.

- Tiên đạo sinh ra vị cảnh giới Thái Ất thứ hai, kiểm tra thấy Tiên đạo tiến vào tiến trình phát triển mới, ta hết sức vui mừng, mười năm sau hôm nay, ta sẽ giảng đạo.

Âm thanh của Đạo Tổ long trời lở đất, bỗng nhiên cắt ngang hành động của vô số tín đồ trong Thần Du đại thiên địa.

Sau khi đi qua yên lặng ngắn ngủi, Thần Du đại thiên địa nhấc lên tiếng hoan hô động trời.

Phương xa, ở giữa dãy núi, tiên vụ lượn lờ, Bỉ Ngạn võ tổ tĩnh toạ dưới tàng cây mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Đã sớm nghe nói Đạo Tổ giảng đạo, không phải tầm thường, chính là một cơ duyên to lớn, hắn cuối cùng có thể kiến thức.

Tin tức cấp tốc truyền ra, Côn Luân giới, Thiên Giới, Địa Phủ cùng với ba ngàn thiên địa.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trở về, các nàng tò mò hỏi thăm Thái Ất cảnh giới mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh một bên luyện đan, một bên trả lời:

- Thái Ất cảnh có khả năng đối đầu với Khai Quang Thánh Võ cảnh của Võ đạo, bất quá cũng chỉ có thể là Khai Quang Thánh Võ nhất cực cảnh, Khai Quang Thánh Võ tổng cộng có Ngũ Cực cảnh, mỗi một cực cảnh đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mộ Linh Lạc hiện tại ở vào Thiên Tiên cảnh, sau khi nghe Khương Trường Sinh giới thiệu, nàng sinh ra hướng tới Thái Ất cảnh.

Bạch Kỳ thì tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài thành tựu Thái Ất cảnh khi bao nhiêu tuổi?

Thiên Đế thành tựu Thái Ất chỉ cảnh đưa tới tiếng vọng cực lớn, rất nhiều người đều đang thán phục thiên tư vô song của Thiên Đế.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Nhớ không rõ, hai ngàn tuổi đi, chớ nói ra ngoài.

Sao hắn lại có thể không nhớ rõ, chỉ là muốn lưu lại thủ đoạn.

Nghe vậy, hai nữ đều chấn kinh, mặc dù sớm có suy đoán, nhưng chân chính nghe được đáp án, các nàng vẫn khiếp sợ không thôi.

- Không đúng, chủ nhân, ta nhớ được ngài độ kiếp khi hơn một ngàn ba trăm tuổi, thiên uy kia còn mạnh hơn hiện tại, đừng nói là ngài chưa đến ngàn tuổi đi vào Thái Ất chi cảnh rồi.

Bạch Kỳ càng nói càng kinh hãi, trừng lớn đôi mắt đẹp, mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Khương Trường Sinh im lặng, cái tên này làm sao nhớ kỹ rõ ràng như thế?

Mộ Linh Lạc cảm khái nói:

- Trách không được Võ đạo không thể tiêu diệt chúng ta, Trường Sinh ca ca, tốc độ tu luyện của chàng quá khoa trương, ngàn năm đối với những cường giả kia mà nói, như là một năm của phàm nhân, dù ai cũng không cách nào dự liệu được chàng quật khởi.

Khương Trường Sinh căn dặn nói:

- Tốt, đừng đoán nữa, không được thảo luận việc này với những người khác, bao gồm cả Tử Ngọc.

Hai nữ gật đầu, các nàng cũng biết không thể nói ra việc này, thiên phú như vậy, rất dễ dàng dẫn tới thế lực khắp nơi vây công.

Sau đó mười năm, Khương Trường Sinh đều đang luyện đan, nghiên cứu Thái Thượng đan đạo, luyện chế thành công đan dược thì tặng cho Thiên Đình, xem như ban thưởng cho Thiên Đế đột phá Thái Ất cảnh.

Mười năm đi qua rất nhanh.

Một ngày này, số lượng tín đồ trong Thần Du đại thiên địa đi đến trước nay chưa có.

Bỉ Ngạn võ tổ đứng trong biển người, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Hắn cảm giác mình chưa bao giờ coi thường lực ảnh hưởng của Tiên đạo, nhưng hôm nay gặp mặt, thật sự quá dọa người.

Cả vùng đứng đầy thân ảnh của tín đồ, Thần Du đại thiên địa sao mà bao la, dù cho dùng thị lực của hắn, cũng không cách nào đếm rõ ràng có bao nhiêu tín đồ trong khoảng thời gian ngắn.

Hắn thậm chí thấy thân ảnh chủng tộc thần thú cùng với vạn cổ thế gia vọng tộc của Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Ngay cả Minh tộc cũng bắt đầu tìm Tiên đạo nương tựa, trước đó vậy mà không có chút nào phát giác…

Bỉ Ngạn võ tổ thầm cười khổ, mặc dù đã tâm phục khẩu phục gia nhập Tiên đạo, nhưng khi nghĩ về quá khứ, hắn vẫn cảm thấy mình thật hài hước, quả thật, dù ở thời điểm Thần Võ giới đỉnh điểm cũng không thể nhìn rõ hết thảy trong hư không.

Chương 1071 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (1)

Trong lúc Bỉ Ngạn võ tổ đang âm thầm kinh ngạc tán thán, một nửa tín đồ trong Thần Du đại thiên địa cũng đang thán phục.

Một nửa tín đồ này chưa từng nghe qua Đạo Tổ giảng đạo, bọn hắn cũng chưa bao giờ thấy qua trận thế như thế, thân ảnh tín đồ mênh mông tụ tập cùng một chỗ, đủ để cho bất kỳ tồn tại cảnh giới nào cảm thấy tê cả da đầu.

Thiên Đế đã thành tựu cảnh giới Thái Ất cùng các tiên thần tụ tập cùng một chỗ, các lộ Tiên gia đều đang chúc mừng hắn, mười năm này, Thiên Đế đều đang củng cố tu vi, không gặp bất kỳ ai, cho nên các tiên thần cũng là lần đầu tiên chúc mừng hắn.

- Bệ hạ, Thái Ất cảnh là cảm thụ gì? Tương đương với cảnh giới gì trong Võ đạo?

Lữ Thần Châu tò mò hỏi, trực giác nói cho hắn biết, hắn đã không phải là đối thủ của Thiên Đế.

Trong mười năm này, tâm tình của hắn vô cùng phức tạp.

Lúc trước nhìn thấy Thiên Đế, Thiên Đế sao mà nhỏ yếu, trong lòng hắn dùng góc độ nhìn xuống đi đối đãi Thiên Đế.

Nhưng hắn nhìn tận mắt Thiên Đế vượt qua hắn, cho tới bây giờ, hắn hoàn toàn nhìn không thấu Thiên Đế.

Trong mắt hắn, Thiên Đế cao thâm mạt trắc giống như Đạo Tổ.

Không chỉ là hắn, Thất Minh Vương cũng cảm thấy hết sức phức tạp, lúc hai người bọn họ gia nhập Thiên Đình, Thiên Đình sao mà nhỏ yếu, nhưng theo Thiên Đế đi đến Thái Ất cảnh, bọn hắn đều ý thức được, sự kiêu ngạo của bọn hắn đã không còn, bọn hắn hiện tại cần phấn khởi tiến lên.

Các tín đồ hình thành vô số vòng tròn, đều đang riêng phần mình thảo luận. Tuyệt đại đa số tín đồ đều đoán được Đạo Tổ sẽ giảng Thái Ất chi đạo, cho nên đều hết sức phấn khởi.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng tới, các nàng tụ tập cùng một chỗ với cố nhân trong đình viện Long Khởi sơn ngày xưa, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Thanh Nhi, Hoang Xuyên, Bình An, Lăng Tiêu, Hoàng Thiên, Hắc Thiên… Ai nấy đề đang nói về chuyện Thái Ất chi đạo.

Vong Trần đại tiên cũng đang nghe các đồ đệ của mình thảo luận về Thái Ất chỉ cảnh, các đồ nhi đều hết sức xúc động, duy chỉ có hắn không quan tâm.

Theo tu vi hắn càng ngày càng cao, lại thêm Thiên Địa bảo giám ảnh hưởng, hắn dần dần mơ thấy hình ảnh kiếp trước của mình, hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao sư phụ coi trọng hắn, loại chiếu cố nhảy vọt sinh tử, nhảy vọt luân hồi này làm hắn hết sức cảm động, nhưng cũng hết sức bao la mờ mịt.

Hắn nên báo đáp như thế nào?

Không lẽ chỉ cần làm một vị Địa Tiên chi tổ thật tốt?

Hắn rất muốn ngồi xuống trò chuyện với sư phụ, nhưng hắn cũng không biết nên gặp mặt sư phụ như thế nào.

Trong lần giảng đạo này?

Ngay tại thời điểm Vong Trần đại tiên xuất thần, một tiếng chuông vang lên để Thần Du đại thiên địa ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh, những tín đồ còn đang ở trên không trung dồn dập rơi xuống đất, tất cả đều ngồi ngăn ngắn, những tín đồ không có hoá hình thì nằm rạp trên mặt đất, từng người cuồng nhiệt nhìn lên bầu trời.

Biển mây trên cửu trọng thiên tản ra, một thần tọa đỉnh thiên lập địa xuất hiện, ánh sáng bảy màu phổ chiếu thiên địa, thân ảnh Đạo Tổ lộ ra trong cường quang, rất rung động lòng người.

- Bái kiến Đạo Tổ!

Không biết là ai dẫn đầu, càng ngày càng nhiều tín đồ hướng Đạo Tổ hành lễ, một vài người cực đoan càng dập đầu, hưng phấn đến không thể khống chế chính mình.

Vong Trần đại tiên ngước nhìn Đạo Tổ, vừa xúc động lại thấy tầm thường.

Sao hắn dám lại yêu cầu xa vời đi gặp Đạo Tổ, gặp, nói chuyện lại nhiều, giống như đang cầu cái gì.

- Không cần đa lễ.

Giọng nói của Khương Trường Sinh vang lên, để hết thảy tín đồ như lọt vào trong gió xuân ấm áp, tâm cảnh trở nên yên tĩnh.

- Lần này giảng đạo, giảng Thái Ất chi đạo mà chư vị quan tâm nhất.

Lời Khương Trường Sinh vừa nói ra để hô hấp của hết thảy tín đồ trở nên dồn dập.

Từ khi Thiên Đế độ kiếp thành công, trong mười năm, Thái Ất cảnh trở thành chuyện Tu Tiên giới và tam giới chú ý nhất.

- Thái Ất chỉ cảnh là một đường ranh giới, cũng là một điểm xuất phát, Tiên đạo đằng đẵng, Đại Đạo không dừng, rèn luyện Thái Ất đạo quả, vừa có tư cách hỏi đạo trường sinh.

Khương Trường Sinh bắt đầu giới thiệu Thái Ất chỉ cảnh.

- Ta chia Thái Ất cảnh ra làm Thái Ất Địa Tiên, Thái Ất Thiên Tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Ất Kim Tiên, đi đến Thái Ất Kim Tiên, có thể coi là Tiên Đế, là một bước chuyển hướng quan trọng như Võ Đế chi cảnh của Võ đạo, Tiên Đế cảnh càng sâu, có thể siêu thoát sinh tử luân hồi, có thể nhìn trộm bản chất của Đại Đạo, chân chính tiêu dao tự tại.

Thái Ất tứ cảnh, các tín đồ nghe thế, tâm trí đầy hướng về.

- Khẳng định chư vị rất tò mò, phía trên Thái Ất cảnh là cảnh giới gì nhỉ? Hôm nay ta sẽ nói cho chư vị, phía trên Thái Ất chính là Đại La.

Đại La.

Bỉ Ngạn võ tổ, Thiên Đế, Lữ Thần Châu, Diệp Chiến, Thất Minh Vương, Vong Trần đại tiên, Thường Nhạc Càn, Tử Hoàn thần quân các loại, ánh mắt những người có lòng mang tâm thái trở nên mạnh nhất đều tỏa sáng, có loại cảm giác mở ra cánh cửa lớn của thiên địa.

Nhất là Bỉ Ngạn võ tổ, hắn đã chạy tới điểm cuối trên con đường Võ đạo của mình, khi Thiên Đế độ kiếp, hắn đã từng quan sát qua, chỉ là không có hiện thân. Thiên Đế đi đến Thái Ất Địa Tiên đã không kém gì Khai Quang Thánh Võ Nhất Cực cảnh, sau ba tầng đại cảnh giới còn có Đại La cảnh càng cao.

Bỉ Ngạn võ tổ cảm giác được, đã tìm ra được hướng đi cho con đường tu hành của mình, cả người tràn ngập động lực sớm đã quên đi.

Sau đó, Khương Trường Sinh chính thức bắt đầu giảng đạo, nói từ cảnh giới tu tiên thấp nhất, một mực giảng đến Thái Ất cảnh, lần này giảng đạo chú trọng vào Thái Ất cảnh.

Bởi vì tín đồ có số lượng quá nhiều, Khương Trường Sinh cũng không thể quên mình giảng đạo, khống chế thời gian giảng đạo ở trong vòng ba ngày, dù sao nơi này tương đương

với mộng cảnh, nhiều sinh linh Tiên đạo như vậy trong ba ngày không trở lại hiện thực, đủ để dẫn tới nhiễu loạn.

Trước khi giảng đạo, Khương Trường Sinh còn cố ý sáng tạo ra một tôn phân thân, chuyên môn trông coi Côn Luân giới.

Ba ngày sau, giảng đạo kết thúc.

Các tín đồ tỉnh lại, đều thấy chưa đủ nghiền, mà sau khi bọn hắn mở mắt ra, phát hiện Đạo Tổ đã không còn ở đây.

Chương 1072 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (2)

- Đạo Tổ giảng đạo quả nhiên không tầm thường, ta được rộng mở trong sáng.

- Không sai, ta cũng có thu hoạch, hận không thể hiện tại liền trở về tu luyện.

- Ta cảm giác giọng nói của Đạo Tổ ẩn chứa lực lượng nào đó, có thể làm cho tâm cảnh ta bình ổn.

- Tốt cho một Thái Ất đạo quả, thật sự là vô cùng tinh diệu, ta nhất định phải đi đến Thái Ất cảnh.

- Vấn đạo trường sinh, tiêu dao tự tại, thật khiến cho người hướng tới.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đầu tiên là tiến hành hương hỏa diễn toán, xác định không có vấn đề gì, trong lòng buông lỏng.

- Đã nói Đại La cảnh cho bọn hắn, tiếp theo ta phải nỗ lực đi đến cảnh giới này, nếu không thì một mực chỉ là năm tháng trong kính, lầu các trong không trung.

Khương Trường Sinh suy nghĩ như vậy, khóe miệng đi theo giương lên. Lần này giảng đạo cũng làm cho tâm tình của hắn vui vẻ, hắn một mực rõ ràng số lượng tín đồ của mình, có thể để cho hết thảy tín đồ hội tụ vào một chỗ, hắn từ trên cao nhìn xuống, nhìn biển lớn chúng sinh chưa từng thấy qua kia, trong lòng cảm giác rất thành tựu.

Nếu đã được nhiều sinh linh như vậy tín ngưỡng, hắn cũng không thể làm cho các tín đổ thất vọng.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Sau khi Mộ Linh Lạc tỉnh lại, gặp hắn đã bắt đầu tu luyện, nàng mỉm cười, cũng bắt đầu tu luyện.

Hiện trong lòng nàng chỉ có một việc, chính là sớm ngày chứng được Thái Ất cảnh.

Sau khi Bạch Kỳ tỉnh lại cũng không có tu luyện, mà đứng dậy rời khỏi Tử Tiêu cung….

Rìa Thiên Đình, phía trên một biển mây có một hòn đảo nhỏ.

Bạch Kỳ đứng ở dưới một gốc cây già, hai tay ôm lấy nhau, đôi mi thanh tú nhíu chặt, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiên Sinh đứng ở trước mặt nàng, mặt mày ủ rũ.

- Các ngươi không xác định Khương Nghĩa đã đi nơi nào, nhưng các ngươi có thể xác định hắn không chết?

Bạch Kỳ trầm ngâm nói, nghe vậy, hai người Khương Thiên Mệnh vội vàng gật đầu.

Khương Thiên Mệnh gấp giọng nói:

- Thậm chí không nghe hắn nói gì, tất nhiên đã xảy ra chuyện lớn, ngài phải nghĩ biện pháp, thỉnh lão nhân gia ông ta ra tay.

Chân mày Bạch Kỳ nhíu chặt hơn, hỏi:

- Các ngươi không có nói cho Thiên Đế?

Khương Thiên Sinh bất đắc dĩ nói:

- Khó mà nói, trước đó Khương Nghĩa mất khống chế, dẫn đến gia gia cực kỳ bất mãn về hắn, thậm chí để Thiên Đình phát ra lệnh truy nã.

Bạch Kỳ im lặng, tức giận nói:

- Ta mới bao lâu không có chú ý Thiên Giới, cha con bọn họ lại náo ra mâu thuẫn lớn như vậy?

Thiên Giới quá nguy hiểm, cho nên đại bộ phận thời gian của nàng đều ở trong Côn Luân giới, trợ giúp Yêu tộc lớn mạnh.

- Không có cách nào, chúng ta chỉ có thể tìm ngài, ngài phải nghĩ biện pháp, biện hộ giúp cho chúng ta, Khương Nghĩa

từng có sai lầm, nhưng hắn vì Thiên Đình đã bỏ ra bao nhiêu, giết bao nhiêu kẻ địch, lại bởi vì nhất thời mất khống chế, giết đồng minh của Thiên Đình, bị bệ hạ truy nã, thật sự không công bằng.

Khương Thiên Mệnh cắn răng nói, hắn nhìn xem Khương Nghĩa lớn lên, hai người đi chung nhiều năm, sớm đã xem đối phương là người quan trọng nhất của nhau, hắn tuyệt không buông tha cho Khương Nghĩa.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Được thôi, ta sẽ nghĩ biện pháp nói với Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ đã bắt đầu tu luyện, ta không thể tùy tiện quấy rầy, sau khi ta trở về sẽ tìm cơ hội, vì sao các ngươi trước đó không nói ở trong Thần Du đại thiên địa?

Khương Thiên Sinh mang theo u oán nói:

- Ngài một mực vây quanh Thiên Đế, chúng ta nào có cơ hội, đành phải đi Thiên Đình đợi ngài, quả nhiên, ngài còn quấn Thiên Đế hỏi thăm Thái Ất cảnh.

- Thế vì sao không nói cho chủ nhân trong Thần Du đại thiên địa?

- Tổ gia gia có thể nhìn trộm lòng người, chúng ta sớm đã khẩn cầu ở trong lòng, nhưng vô dụng, có lẽ là Tu Tiên giả quá nhiều, hắn không thể chú ý tới.

Nghe đến nơi này, Bạch Kỳ chỉ có thể đáp ứng, sau đó chạy về Tử Tiêu cung.

Khương Thiên Sinh nhíu mày hỏi:

- Ta vẫn còn có chút lo lắng, Khương Nghĩa tựa hồ đã đi theo người nào.

- Mặc kệ di với ai, hắn đều là người nhà họ Khương, há có thể lục đục với Khương gia? Chỉ cần hắn không có nói ra nguyên do, chúng ta phải nghĩ biện pháp tìm hắn, không nói tư tình, thiên tư của hắn như thế, nếu rơi vào trong tay địch nhân, ngươi nên hiểu rõ điều này có ý vị gì.

Khương Thiên Mệnh nghiêm túc nói, Khương Thiên Sinh nghe được, chân mày nhíu chặt hơn.

Thiên phú của Khương Nghĩa là kiêu ngạo của Khương tộc, cũng là áp lực, hoặc nhiều hoặc ít người trong Khương tộc đều e ngại thiên phú của Khương Nghĩa. Nhất là theo Khương Nghĩa càng ngày càng mạnh, hắn càng ngày càng không bị người khống chế, có đôi khi ngay cả Khương Thiên Mệnh đều không thể làm gì hắn.

Thiên Đế có thể nhanh như vậy chứng được Thái Ất cảnh, cũng có nguyên nhân Khương Nghĩa kích thích.

- Đi thôi, trở lại Thiên Giới, Huyền Niên sắp gánh không được áp lực, ngay cả Tam Hoàng đều được mời tới, xem ra Đế mạch muốn thay đổi, chúng ta phải trở về duy trì hắn.

Khương Thiên Mệnh lắc đầu nói, còn có một chuyện khác khiến cho hắn đau đầu.

Khương Thiên Sinh thì cười nói:

- Nếu như Thiên Hoàng lên tiếng, ta chỉ có thể chống đỡ hắn, dù sao ta thua thiệt hắn.

Năm đó hắn đi vào cực đoan, tạo thành rất nhiều phiền toái cho đại ca Tuyên Đạo Thiên Hoàng của hắn, từ sau khi hắn tỉnh ngộ, hắn một mực tràn ngập áy náy đối với Tuyên Đạo Thiên Hoàng, đây cũng là nguyên nhân hắn nguyện ý đánh hết toàn lực trong Phong Thần đại chiến.

Khương Thiên Mệnh lườm hắn một cái, tức giận nói:

- Ta xem như thấy rõ, nếu không có ngoại địch, liền sẽ nội đấu, Khương gia quá mạnh, nước trong đó còn sâu hơn cả Thiên Đình.

Hai người vừa nói, một bên rời khỏi.

Một bên khác.

Bạch Kỳ trở lại Tử Tiêu cung, nàng cẩn thận từng li từng tí đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, lưỡng lự nên nói như thế nào, sợ chọc chủ nhân không vui.

Mặc dù nàng cảm thấy chủ nhân hẳn là rất tình nguyện quản chuyện của hậu bối, vừa hay tô thêm chút màu sắc cho năm tháng tu hành khô khan, nhưng nàng không muốn quấy nhiễu hắn quá mức.

- Khương Nghĩa đi Thông U Chỉ Hải.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói, Bạch Kỳ nghe được sửng sốt.

Thông U Chỉ Hải?

Khương Trường Sinh không có mở mắt, bình tĩnh nói:

- Đó là khu vực hư không mà cảnh giới Thiên của Võ đạo cần phải đi qua khi rời khỏi.

Chương 1073 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (1)

- Chủ nhân, ngài cũng biết rồi?

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi, trong lòng tràn đầy kính nể, chủ nhân mặc dù không hề rời khỏi Tử Tiêu cung, lại có thể nhìn rõ hết thảy trong hư không.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi đừng quan tâm việc này, liên quan đến nhân quả quá lớn, chỉ với tu vi của ngươi, hơi không cẩn thận sẽ biến thành tro bụi, ngày thường ta đều tu luyện, cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào ngươi.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, mở miệng hỏi:

- Chủ nhân, vì sao Khương Nghĩa lại đi Thông U Chi Hải, là ai dẫn hắn?

Khương Trường Sinh nói:

- Có người dẫn dụ, bất quá đây cũng là chính lựa chọn của hắn, yên tâm đi, hắn sinh ra trong đại kiếp, mệnh rất cứng, sẽ không dễ chết.

Mỗi lần bế quan kết thúc hắn đều sẽ quan tâm Khương Nghĩa, thuận tiện thôi diễn nhân quả của hắn.

Theo tu vi hắn càng ngày càng cao, nhân quả cùng mệnh số của Khương Nghĩa càng ngày càng rõ ràng trong mắt hắn.

Thiên phú của kẻ này đã chú định tính cách không an ổn của hắn, hắn không có khả năng vĩnh viễn thủ ở trong Thiên giới, ở Thiên giới, hắn có quá nhiều cố kỵ, ngược lại hạn chế hắn trưởng thành, rời khỏi Thiên Giới, hắn có thể không chút kiêng kỵ thi triển thiên phú của mình.

Thôn phệ lực lượng của người khác để cho bản thân sử dụng, thiên phú như vậy, rất thích hợp với Lượng Kiếp, Khương Trường Sinh cũng đang mong đợi hắn có thể đi tới một bước nào.

Đương nhiên, mệnh số và nhân quả cũng không phải tuyệt đối, cho nên Khương Trường Sinh còn phái một người trước đi trợ giúp Khương Nghĩa, thuận tiện thăm dò suy nghĩ trong lòng của người nọ.

Bạch Kỳ nghe xong lâm vào trong suy tư, Khương Trường Sinh cũng không để ý tới nàng, tiếp tục luyện công.

Trước mắt, hắn đang ở giai đoạn hấp thu Đại Đạo chân nghĩa, ngoại trừ lực lượng Đại Đạo ra hắn mà đang nắm giữ ra, còn có thể thông qua Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu ngộ đạo, trong quá trình ngộ đạo, tu vi của hắn một mực tăng trưởng, chưa từng dừng lại, hắn rõ ràng nhất tiến bộ tu vi của mình, cho nên hắn căn bản không lo lắng việc thiên phú của Khương Nghĩa có thể uy hiếp được hắn hay không.

Hắn hiện tại cần thời gian.

Sau đó, hắn chuẩn bị chuyên tâm bế quan, ngay cả Thái Thượng đan đạo đều có thể buông xuống.

Bạch Kỳ không tiếp tục quấy rầy hắn, sau đó rời khỏi Tử Tiêu cung, đi nói cho hai người Khương Thiên Mệnh….

Sâu trong hư không, Thông U Chỉ Hải.

Khương Nghĩa đứng ở trước một cửa đá, hắn khoác một bộ hắc giáp, vác trên lưng một thanh cự kiếm, còn lớn hơn so với người hắn.

Ánh mắt của hắn khóa chặt một thân ảnh trước cửa đá, chính là một trong chín thủ vệ của Thông U Chỉ Hải, Xích Già Thiên.

Hắn tiến lên một bước, ôm quyền hành lễ, nói:

- Tiền bối, tại hạ muốn vào Thông U Chỉ Hải.

Xích Già Thiên nhắm mắt lại, mạn bất kinh tâm nói:

- Khí vận Võ đạo đã tiêu tán, bây giờ ra vào Thông U Chỉ Hải đã không bị hạn chế, ngươi muốn vào cứ vào.

Khương Nghĩa nghe xong, lập tức thở dài một hơi, lúc này chuẩn bị bước vào trong cửa.

- Chậm đã!

Một giọng nói truyền đến, Khương Nghĩa vô ý thức quay người nhìn lại, chỉ thấy một lão giả đang ngồi ở trên một toà sen bằng đá bay tới, chính là Thiên Cơ huyền lão.

Xích Già Thiên mở mắt, trong một con mắt còn sót lại toát ra vẻ ngờ vực.

Thiên Cơ huyền lão dừng lại, bảo trì khoảng cách an toàn với Khương Nghĩa, nói:

- Thông U Chi Hải vô cùng nguy hiểm, thực lực của ngươi quá yếu, để ta đi cùng ngươi một lần đi.

Thiên Cơ huyền lão nhìn như trấn định, trong lòng thì đắng chát.

Hắn thật không muốn trở lại Thông U Chi Hải, nhưng Đạo Tổ truyền âm cho hắn, mệnh lệnh hắn đến đây.

Từ khi biết Đạo Tổ dễ dàng trấn áp Võ Tổ, Thiên Cơ huyền lão đã hạ quyết tâm đi theo Đạo Tổ, cho nên không thể không đến đây.

Nếu như đắc tội Đạo Tổ, chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể trốn tới Thông U Chi Hải, hắn căn bản không được chọn, không bằng liều một phen.

- Ngươi là ai?

Khương Nghĩa cảnh giác hỏi.

Bộ dáng của Thiên Cơ huyền lão thoạt nhìn không giống người lương thiện, sau khi rời khỏi Thiên Giới, Khương Nghĩa gặp được không ít phiền toái, cho nên khi đối mặt với Thiên Cơ huyền lão, hắn đã bắt đầu suy tư như thế nào đối phó người này.

Thiên Cơ huyền lão mở miệng nói:

- Ngươi có thể gọi ta là Thiên Cơ huyền lão, có người nhờ ta đến đây chiếu cố ngươi, ngươi không cần lo ngại, nếu ta muốn đối phó ngươi, ngươi căn bản ngăn cản không được, người ra lệnh cho ta là trưởng bối của ngươi.

Trưởng bối?

Khương Nghĩa vô ý thức suy nghĩ đến phụ thân, nhưng trong lòng lại cảm thấy khó chịu, phụ thân đều đã truy nã hắn, làm sao có thể phái người tới trợ giúp hắn.

Hắn không có dễ tin Thiên Cơ huyền lão, mà là lâm vào trong do dự.

- Không ngờ đến lão nhân gia ngài cũng bắt đầu làm việc cho người khác, quả nhiên, trong Lượng kiếp, chúng sinh đều thân bất do kỷ.

Xích Già Thiên mở miệng cười nói, trong lời nói tràn ngập trào phúng.

Thiên Cơ huyền lão liếc mắt nhìn hắn, đạm mạc nói:

- Đã biết là Lượng kiếp, vì sao ngươi còn thủ ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi còn hy vọng xa vời Võ đạo sẽ quay đầu trở lại?

Xích Già Thiên cười lạnh một tiếng, không có nói tiếp.

Thấy cường giả bí ẩn thủ vệ Thông U Chỉ Hải đều ăn quả đắng trước mặt Thiên Cơ huyền lão, Khương Nghĩa càng thêm tò mò về Thiên Cơ huyền lão.

Thiên Cơ huyền lão lúc này bay vào trong cửa, một cỗ lực lượng cường đại bao lấy Khương Nghĩa, khiến cho hắn không thể kháng cự.

- Làm sao có thể? Hắn đến cùng là thần thánh phương nào?

Khương Nghĩa trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Hắn hôm nay cường đại dường nào, thậm chí có thể vượt cảnh giới tác chiến, không ngờ lại rung chuyển không được lực lượng của đối phương.

Hắn chưa bao giờ từng gặp phải tồn tại mạnh mẽ như thế, như vậy xem ra, đối phương xác thực không cần thiết lừa gạt hắn, có thể mời được tồn tại cường đại như vậy, chẳng lẽ là gia gia của hắn…..

Khương Nghĩa mặc dù chưa từng gặp qua gia gia, nhưng tên của hắn là gia gia đặt cho, công pháp của hắn tu luyện vẫn là gia gia chuyên môn sáng tạo cho hắn, trong lòng hắn một mực cảm kích gia gia, trong lòng hắn, gia gia gần với mẫu thân, Khương Thiên Mệnh.

Chương 1074 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (2)

Hắn có suy nghĩ giống như chúng sinh Tiên đạo, trong lòng hắn, gia gia là mạnh nhất.

Nếu như gia gia lên tiếng, quả thật có thể mời đến mạnh người như vậy.

Khương Nghĩa buông lỏng, không cố gắng phản kháng, hắn nhìn bóng lưng Thiên Cơ huyền lão ở phía trước, hai người đang xuyên qua một đầu không gian đen kịt, gió rét thấu xương thổi tới mặt, lấy tu vi của Khương Nghĩa cũng không khỏi rùng mình.

- Tiền bối, ngươi hiểu bao nhiêu về gia gia của ta?

Khương Nghĩa mở miệng hỏi, ngữ khí mang theo mong đợi.

Thiên Cơ huyền lão không trả lời ngay, sau mấy tức, hắn vừa mở miệng đáp.

- Sự cường đại của hắn vượt qua nhận biết của ta, ta cũng chỉ hiểu hắn ở điểm này, mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Hắn có sự hiểu biết nhất định về mệnh số, có thể thôi diễn hết thảy tồn tại trong hư không, duy chỉ có Đạo Tổ, hắn căn bản tính không thấu, nhưng cuộc chiến trước đó giữa Đạo Tổ và

Võ Tổ, đủ để chứng minh hắn và Đạo Tổ có chênh lệch cực lớn.

Hắn thấy, dù cho là Thượng Phúc Thiên, cũng rất khó tuỳ tiện trấn áp Võ Tổ.

Nghe nói như thế, Khương Nghĩa triệt để yên tâm, đối phương quả nhiên là gia gia phái tới, hứng thú của hắn lớn hơn.

- Tiền bối, bây giờ đại kiếp đến, Võ đạo sụp đổ, đại kiếp dạng này sẽ kéo dài bao lâu?

- Thật lâu, đây cũng không phải đại kiếp của Võ đạo, mà là Lượng Kiếp của Đại Đạo, Võ đạo đại kiếp trong lịch sử Võ đạo chẳng qua là thủ đoạn mà Võ đạo dùng để thanh lý đối lập, Đại Đạo lượng kiếp chân chính có khả năng kéo dài trăm vạn năm, thậm chí ngàn vạn năm, ngươi sinh ra ở thời đại mà ngươi tạm thời không thể rung chuyển, đây là một loại bi ai, cũng là một loại may mắn, sở dĩ may mắn, điều kiện tiên quyết là ngươi có một trái tim khao khát đi đến đỉnh mạnh nhất.

- Tối cường chi tâm.

Khương Nghĩa nhớ kỹ lời này, ánh mắt càng ngày càng phấn khởi.

Thiên Cơ huyền lão cũng đang tò mò tiểu tử này có năng lực như thế nào, hắn hiểu qua Tiên đạo, Đạo Tổ cũng có không ít con cháu, dù cho là vị Thiên Đế kia, bên người cũng không có nhân vật như hắn chờ đợi.

Hắn thử thôi diễn mệnh số của Khương Thiện, không khỏi động dung.

- Đại kiếp mệnh số! Đại kiếp mệnh số ứng kiếp mà thành.

Trong lòng Thiên Cơ huyền lão không khỏi rung động, lại không ngờ đối phương có lai lịch như thế, bất quá trên mặt hắn không có biểu hiện ra ngoài, tiếp tục trò chuyện với Khương Nghĩa….

Sau khi Đạo Tổ kết thúc giảng đạo, toàn bộ Tiên đạo lần nữa nhấc lên làn sóng tu tiên, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả buông xuống tranh đấu, bắt đầu bế quan, Thiên Giới cũng bởi vậy an tĩnh đi không ít.

Rất nhiều thế gia vọng tộc, thế lực vào Thiên Giới riêng phần mình tìm hiểu qua, đều biết được chuyện Đạo Tổ giảng đạo, điều này khiến bọn họ rất ngạc nhiên, bọn hắn một mực đợi ở Thiên giới, vì sao bọn hắn không có nghe được Đạo Tổ giảng đạo, một chút động tĩnh cũng không có.

Cho dù Đạo Tổ giảng đạo ở sau lưng bọn hắn, đông đảo Tu Tiên giả lại nghe đạo như thế nào?

Đây cũng không phải một hai trăm người, Tu Tiên giả Thiên Giới sao mà nhiều, tựa hồ đều nghe qua Đạo Tổ giảng đạo, thân tín tu tiên mà bọn hắn vun trồng lại không có nửa điểm tin tức.

Chẳng lẽ Đạo Tổ thật sẽ báo mộng?

Trong lúc nhất thời, thế lực khắp nơi Thiên Giới bị chấn nhiếp, lại không dám ra tay với Thiên Đình.

Năm tháng như thoi đưa, trăm năm như một chớp mắt, cả đời phàm nhân như phù du mà qua.

Không khí Lượng kiếp lan tràn đến Thiên Giới, vô luận là võ giả, hay là Tu Tiên giả, đều càng ngày càng táo bạo, thậm chí xuất hiện số lượng lớn người tẩu hỏa nhập ma.

Bỉ Ngạn võ tổ ngồi trong đạo quan của của mình, hắn thu hồi thần niệm.

- Thần niệm của Tiên đạo xác thực bất phàm, có thể nhìn rõ linh hồn.

Bỉ Ngạn võ tổ yên lặng cảm khái, hắn vừa độ kiếp đột phá thành công, cảnh giới tu tiên đi đến Địa Tiên cảnh.

Hắn tu tiên đã hơn ngàn năm, tốc độ như vậy không coi là nhanh, chủ yếu là hắn gánh vác phần lớn thời gian nghiên cứu công đức lập giáo phái. Dù cho là Tu Tiên giới hiện thời, Địa Tiên cũng là đại tu sĩ có thể hoành hành một phương.

- Bây giờ Lượng kiếp đã tới Tiên đạo, có lẽ là thời điểm ta nên lập giáo phái.

Bỉ Ngạn võ tổ đứng dậy, cất bước đi ra đạo quan.

Đại môn mở ra, ánh nắng vung vãi chiếu ở trên người hắn, bóng lưng của hắn lộ ra thẳng tắp, so với vị trí Võ Tổ ngày xưa mà hắn ngồi, hắn hôm nay càng có khí phách, giống như tìm được cuộc sống mới.

Trong năm tháng dài đằng đẳng về sau, hắn đi bộ hành tẩu khắp nhân gian Thiên Giới, giảng đạo cho phàm linh, dẫn dắt phàm linh bước vào Tiên đạo, dần dần, tên Võ Tổ rời xa hắn, thay vào đó là Đạo Quân.

Bỉ Ngạn đạo quân.

Thiên Giới, Thiên Đình, trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế ngồi trên đế tọa, mày kiếm nhíu chặt, uy nghiêm đến cực điểm, sau khi bước vào Thái Ất Địa Tiên cảnh, uy thế khí phách của hắn mạnh hơn, các tiên thần cũng càng ngày càng e ngại hắn.

Giờ phút này trong Lăng Tiêu bảo điện chỉ còn lại có hơn mười vị tiên thần, tất cả đều là tiên thần của Khương gia.

- Phân Đế mạch và chi mạch, làm như vậy, không sợ lưu lại tai hoạ ngầm cho Khương tộc trong tương lai?

Thiên Đế trầm giọng hỏi, ánh mắt khóa chặt trên người Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Tam Hoàng, Tử Vi đại đế, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiên Sinh, Khương La, Khương Thiện, Khương Huyền Chân mấy người đều ở đây.

Đối mặt Thiên Đế hỏi thăm, Tuyên Đạo Thiên Hoàng mở miệng nói:

- Đế mạch không thuộc về dòng chính, hậu hoạn vô tận, nhưng nếu không động viên Khương Huyền Niên nhất mạch, cũng có tai hoạ ngầm, vô luận làm như thế nào, đều sẽ có hậu hoạn, nhưng dù sao cũng phải lập ra quy củ.

Khương Huyền Chân hừ lạnh một tiếng, biểu đạt bất mãn của mình.

Tử Vi đại đế mở miệng nói:

- Khương Huyền Niên sáng lập Đế mạch, đã nhận được Thiên Đạo khí vận, mặc dù bị rơi xuống làm Khương tộc chi mạch, hậu duệ một mạch này của hắn đều sẽ được Thiên Đạo chiếu cố, bản thân cũng là một loại ưu đãi.

Lời hắn nói được phái dòng chính Khương gia đồng ý, dồn dập mở miệng nói chuyện cho Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Chương 1075 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (1)

Nghe nhóm tiên thần Khương tộc thuyết phục, Thiên Đế nhíu mày, hắn càng nghĩ, cảm thấy Tuyên Đạo Thiên Hoàng nói đúng, vô luận lựa chọn như thế nào, đều sẽ có tai hoạ ngầm.

Nếu như tán thành Khương Huyền Niên nhất mạch, Thiên Cảnh nhất mạch Côn Luân giới sẽ trở nên rất xấu hổ.

Bất quá nếu định ra dạng này, Tuyên Đạo Thiên Hoàng sẽ gánh chịu cừu hận của con cháu chi mạch trong tương lai, nhất là Khương Huyền Niên nhất mạch.

Hắn giương mắt nhìn về phía Tuyên Đạo Thiên Hoàng, thấy thần sắc Tuyên Đạo Thiên Hoàng đầy bình tĩnh, hắn âm thầm cảm khái, đứa nhỏ này đúng là lớn rồi.

Bản thân chuyện này đã khó giải quyết, cũng không thể trách Khương Huyền Niên không biết tốt xấu, hắn đưa ra khái niệm Đế tộc, cũng là bị vạn cổ thế gia vọng tộc ảnh hưởng, huống hồ hắn cũng không phải thành lập trong Côn Luân giới, bản thân Khương gia còn không có thống nhất Thiên Giới.

Nhưng Thiên Cảnh làm loạn, chuyện này đã không chịu khống chế, cùng dưới một Tiên đạo, sao Khương gia có thể có hai nhánh cùng ngồi ngang hàng.

Khương Thiên Mệnh thở dài một hơi, cũng không có nói chuyện giúp Khương Huyền Niên, ngay cả đệ đệ Khương Huyền Niên là Khương Huyền Chân cũng như thế.

Đây đã là kết quả tốt nhất, bọn hắn cũng rõ ràng Khương tộc Đế mạch xác thực không nên do Khương Huyền Niên thành lập, chỉ có thể nói lúc trước bọn hắn quá xúc động, không có cân nhắc đến hậu quả, bất quá bây giờ còn tốt, ít nhất Khương Huyền Niên nhất mạch được khí vận của Đế mạch, con cháu hậu thế đều sẽ hưởng phúc.

- Vậy cứ quyết định như thế, mặc dù phân ra Đế mạch, chi mạch, trong Khương gia không thể có thành kiến không bình đẳng, trẫm tự tiện làm chủ, ngày sau trong chi mạch có thiên tài kiệt xuất, cũng có thể thăng cấp vào Đế mạch.

Thiên Đế trầm ngâm nói, tuy hắn nói không thể không bình đẳng, nhưng hắn rõ ràng, hiện thực chính là chi mạch không sớm thì muộn trở thành phụ thuộc của Đế mạch, đây là xu thế không thể nghịch chuyển, cho nên hắn muốn cho chi mạch một hy vọng.

Nghe vậy, ánh mắt Khương Huyền Chân sáng lên, nói ngay:

- Mạt tướng thay con cháu chi mạch cảm tạ bệ hạ.

Hắn nói cực nhanh, không cho tiên thần dòng chính cơ hội lên tiếng.

Thật ra, Khương Huyền Chân cũng tính là dòng chính, dù sao thì cũng làm qua Thiên Tử, chẳng qua chỉ có một mạch trong con cháu của hắn là dòng chính, tuyệt đại đa số con cháu đều chỉ có thể biến thành chi mạch, hắn cũng là đang mưu phúc cho con cháu.

Các tiên thần dòng chính khác thấy thế, cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể cảm tạ Thiên Đế nhân từ, dù sao trong con cháu của bọn họ cũng có chi mạch, ai cũng có lòng trắc ẩn, bọn hắn muốn chẳng qua là Khương gia vạn thế bất loạn, phân rõ ràng chủ thứ cùng quy củ.

Chuyện Khương gia Đế mạch xem như kết thúc.

Thiên Đế ra lệnh cho bọn hắn rời đi, Trần Lễ bước nhanh đi vào trong điện.

- Bệ hạ, Vong Trần đại tiên xảy ra chuyện.

Trần Lễ trầm giọng nói, vẻ mặt đầy khó coi.

Thiên Đế nhíu mày hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Trần Lễ trả lời:

- Vong Trần đại tiên đi đến Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, phát dương Tiên đạo, bị Tần tộc giam cầm, không biết sinh tử.

Thiên Đế nghe xong, ánh mắt trong nháy mắt lạnh lẽo, sát ý không thể ngăn chặn tràn ra.

Hắn đứng dậy, toàn thân tản ra một cỗ khí thế bá tuyệt thiên hạ, chỉ nghe hắn nói:

- Đã như vậy, trẫm liền để bọn hắn lĩnh giáo một chút Thái Ất cảnh giới mạnh mẽ ra sao.

Đại kiếp đã tới, ba ngàn thiên địa đang chém giết, Thiên Giới, Côn Luân giới mỗi ngày đều sẽ nghênh đón kẻ chạy nạn, Thiên Đình một mực duy trì thu thập tình báo ba ngàn thiên địa, bọn hắn biết được, ba ngàn thiên địa mặc dù sát lục không ngớt, nhưng tốc độ thực lực của đám võ giả và những người tu hành Đại Đạo khác đều tăng nhanh vượt xa trước đó, từ nơi sâu xa tự có một cỗ lực lượng dẫn động chúng sinh chém giết.

Nếu như chỉ kích thích cảm xúc, chúng sinh không dễ bị lừa gạt, khi các cường giả phát hiện mình càng giết càng mạnh, bọn hắn cũng không phải đơn thuần phát tiết cảm xúc, mà là vì mạnh lên.

Trần Lễ muốn nói lại thôi, muốn khuyên can, nhưng hắn nhẫn nhịn lại, bởi vì hắn không rõ ràng Thiên Đế mạnh bao nhiêu.

Thiên Đế ngồi ở trên cao, gần như không tham gia chiến đấu, từ khi hắn chứng được Thái Ất cảnh, đám tiên thần đều đang chờ mong biểu hiện của hắn.

Mà Thiên Đình xác thực cần lý do tiến vào chiến trường ba ngàn thiên địa.

…

Khương Trường Sinh ở vào trạng thái ngộ đạo, đây là lần đầu hắn không có cảm giác được bế quan ngắn ngủi, cũng không có người quấy rầy hắn. Một mực chờ hắn tỉnh lại, hắn có loại cảm giác ngủ một giấc thật dài, dễ chịu mà đầy đủ, trước kia cũng có tình huống tự mình tỉnh lại, nhưng do hắn lo lắng Tiên đạo, trong tiềm thức tự đoạn ngộ đạo.

Từ khi Khương Tử Ngọc chứng được Thái Ất cảnh, Khương Trường Sinh bớt đi rất nhiều lo lắng cho Tiên đạo, nhất là Bỉ Ngạn võ tổ cũng tiến nhập Thần Du đại thiên địa, Tiên đạo có được một vị Lục Dục Thiên, một vị tồn tại có thể so với Khai Quang Thánh Võ, dù nói thế nào, cũng có thể chống lại vạn cổ thế gia vọng tộc.

Dưới tâm thái dạng này, Khương Trường Sinh bế một trận trường quan trước nay chưa có.

Khi hắn khi mở mắt ra, thiên địa trong cảm nhận của hắn đã khác biệt. Hắn rõ ràng cảm nhận được nghiệp lực, một cỗ nghiệp lực rất nồng nặc rất đặc thù.

Lượng Kiếp nghiệp lực.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, lần này, hắn vậy mà bế quan hơn một ngàn hai trăm năm, hắn hôm nay đã sắp tám ngàn tuổi.

Tám ngàn tuổi.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Từ khi Khương Trường Sinh truyền vị trí Thiên Đế cho nhi tử, thời gian từ đó về sau giống như được tăng tốc, hắn cũng không có khó chịu, chẳng qua cảm khái tiên phàm khác biệt, chờ cảnh giới của hắn càng ngày càng cao, thời gian đối với hắn chỉ sẽ nhanh hơn.

Hắn bỗng nhiên nghĩ lại khoảng thời gian mà hắn quật khởi này, có phải có một nhóm tồn tại cực mạnh đang bế quan hay không.

Tựa như Võ đạo, làm sao cũng không thể tin được có người có thể trong năm ngàn năm vượt qua toàn bộ Võ đạo.

Khương Trường Sinh không thể không bảo trì cảnh giác, trong tương lai, có lẽ trong lúc hắn đang bế quan, cũng có người nhân cơ hội này thu hoạch được lực lượng phá vỡ Tiên đạo, mặc dù hắn có phân thân giám thị, phân thân dù sao không phải bản tôn, vẫn có chênh lệch.

Chương 1076 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (2)

Tuy có lo lắng, nhưng Khương Trường Sinh không lại bởi vậy mà kiêng kị tương lai, so với nghĩ biện pháp bóp chết người khác trong tương lai, không bằng càng thêm nỗ lực tu luyện.

Bế quan hơn ngàn năm, tu vi Khương Trường Sinh tinh tiến không ít, hắn theo thói quen tiến hành hương hỏa diễn toán.

Trừ hắn ra, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết vẫn không có vượt qua hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, điểm này cũng để cho hắn an tâm.

Khương Trường Sinh điều ra ba loại trị số xem xét.

【 Giá trị hương hỏa trước mắt: 895, 321,009,245, 217,773 】

【 Giá trị khí vận trước mắt: 3,209, 021, 982,766, 215,579 】

【 Giá trị đạo thống nhân quả: 211,664,533,267, 822, 210 】

Ba loại trị số đều cùng có quan hệ đến Tiên đạo phát triển, Tiên đạo càng mạnh, tín ngưỡng mà Khương Trường Sinh thu hoạch cũng sẽ nhận ảnh hưởng, Thiên Đình tùy theo mạnh lên, khí vận của hắn tự nhiên cũng sẽ tăng lên, mà giá trị đạo thống nhân quả trực tiếp quyết định bởi vào sự phát triển của Tiên đạo.

Tốc độ tiên đạo phát triển sẽ chỉ càng lúc càng nhanh, cũng không phải tăng trưởng theo hướng ổn định.

Thấy giá trị đạo thống nhân quả, Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ đến Tiêu Hòa nương nương.

Dựa theo hắn đánh giá, giá trị đạo thống nhân quả mà hắn tiêu hao càng lớn, nhảy vọt thời gian trên Cổ Tiên đạo lại càng lớn.

Trong lòng Khương Trường Sinh có ý nghĩ.

Hắn nhìn về phía Bạch Kỳ đang tu luyện trong góc, truyền âm để cho nàng đi tới.

Nghe được giọng nói của hắn, Bạch Kỳ lập tức bừng tỉnh, vội vàng chạy tới, hưng phấn nói:

- Chủ nhân, ngài tỉnh?

- Nhỏ giọng một chút, đừng quấy rầy Linh Lạc tu luyện, nói cho ta một chút việc lớn xảy ra trong khoảng thời gian này.

Khương Trường Sinh nói khẽ.

Hắn có thể suy tính, nhưng hắn muốn tìm hiểu từ trong miệng của Bạch Kỳ, dù sao thì liên quan quá nhiều nhân quả.

Bạch Kỳ gật đầu nói:

- Muốn nói việc lớn, chính là Thiên Đế cứu Vong Trần trở về, chủ nhân, Tử Ngọc đúng là lớn rồi, có phong phạm của ngài, tay hắn cầm Xạ Nhật thần cung tru diệt tứ đại trưởng lão Tần tộc, uy phong lẫm liệt, tứ đại trưởng lão kia đều là Vạn Cổ Cự Đầu.

Khương Trường Sinh nhíu mày, cười nói:

- Lợi hại như vậy?

Hắn quả thật có chút ngoài ý muốn, Thái Ất Địa Tiên chẳng qua là đối ứng với Khai Quang Thánh Võ Nhất Cực cảnh, Khương Tử Ngọc vậy mà có thể liên sát bốn vị cùng cảnh giới, quả thực cao minh.

Nghĩ lại, Khương Tử Ngọc là con trai của hắn, mà lại là sinh ra sau khi thành tiên, hắn cũng không phải Tu Tiên giả bình thường, bản thân đã đại biểu cho tư thái tuyệt đỉnh của Tiên đạo.

Bạch Kỳ cao hứng bừng bừng nói quá trình chiến đấu, nói ra có mũi có mắt, giống như nàng tận mắt nhìn thấy.

Ngoại trừ Thiên Đế đại triển thần uy, Bạch Kỳ còn nói đến chuyện Khương tộc Đế mạch.

Quanh đi quẩn lại, vẫn biến thành tương lai mà Khương Trường Sinh trước đó đã thấy, lúc trước hắn đã suy tính qua kết quả này, chỉ là không có cưỡng ép đi cải biến.

Khương Huyền Niên bởi vì trước sáng tạo Đế mạch, đạt được khí vận của Thiên Đạo, trách không được nhất mạch của hắn lúc sau có thể ra thiên tư như Khương Tầm.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Khương Tầm, trên mặt đầy tươi cười.

- Tiểu gia hỏa, tương lai gặp lại.

Nếu Khương Trường Sinh gặp được tương lai như thế, liền không bài trừ tương lai kia đã tồn tại, Khương Tầm nơi đó còn đang tiếp tục nhân sinh của mình, hắn muốn gặp chính là tương lai của đối phương.

Đương nhiên, có lẽ trên bản chất cũng chỉ có một tương lai.

- Chủ nhân, Địa Hoàng Hồng Lân kia người sau vượt người trước, hết thảy tiên thần Thiên Đình đều cho rằng hắn có thể chứng được Thái Ất cảnh, chuyện này kích thích Mộ Linh Lạc, ngài nhìn nàng, ngài bế quan hơn một nghìn năm, nàng cũng không có tỉnh lại.

Bạch Kỳ nói đến Hồng Lân, vạn phần cảm khái, cũng có một chút đắc ý.

Hồng Lân có thể nói là người của nàng, chuẩn xác mà nói, Hồng Lân nhận qua ân tình của nàng, hết sức kính trọng nàng, thời điểm nàng quan tâm Hồng Lân, Hồng Lân đã bộc lộ tài năng trong Phong Thần đại chiến.

- Chủ nhân, ngài nói, người nào trong bọn hắn có thể trở thành vị Thái Ất Địa Tiên thứ ba?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói:

- Người nào đều không phải.

Bạch Kỳ ngẩn người, trừng to mắt, kinh ngạc hỏi:

- Có người sớm trở thành vị Thái Ất Địa Tiên thứ ba?

Khương Trường Sinh gật đầu, trong lòng của hắn cũng cảm khái vạn phần. Tốt cho một Khương Nghĩa.

Ba ngàn tuổi đã đi đến Thái Ất Địa Tiên, thiên tư bậc này còn mạnh hơn cả lão tử của hắn.

Bất quá, so với hắn thì vẫn kém xa, khi hơn ba ngàn tuổi, Khương Trường Sinh đã đi đến Thái Ất Kim Tiên.

Khương Trường Sinh cảm giác không thấy Khương Nghĩa, nhưng hương hỏa diễn toán có thể tính tới giá trị hương hỏa của hắn, đã đi đến 0,1 Thiên Đạo giá trị hương hỏa, điều này cũng nói phạm vi hệ thống diễn toán đã bao trùm Thông U Chỉ Hải, mà người mạnh nhất trong Thông U Chỉ Hải không có vượt qua hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Dù sao Thông U Chỉ Hải chẳng qua là con đường liên thông giữa trong hư không và ngoài hư không.

Bởi vì Thông U Chỉ Hải tiến vào trong phạm vi hệ thống diễn toán, tồn tại một trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa trở lên đã vượt qua ba mươi vị, tuyệt đại đa số đều đợi ở trong Thông U Chỉ Hải, trong Hư Không Vô Tận chỉ có bốn vị.

- Bỉ Ngạn đạo quân? Không hổ là Võ Tổ ngày xưa.

Bạch Kỳ tự mình đoán, nhưng nghĩ lại, không thích hợp.

Nếu Bỉ Ngạn võ tổ đi đến, thiên kiếp này khẳng định kinh động Thiên Giới, sao nàng lại không biết việc này.

Nàng bỗng nhiên suy nghĩ một người, không ở Côn Luân giới, trong Thiên Giới.

- Không thể nào, thiên phú của hắn khoa trương, nhưng đi Thông U Chi Hải, không ngờ lại…

Bạch Kỳ khó tin nói, nàng âm thầm hối hận, lúc trước nên chiếu cố Khương Nghĩa nhiều hơn một chút.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn tự có mệnh số của hắn, hắn đối mặt hoàn cảnh khác biệt.

Hắn tính toán một thoáng giá trị hương hỏa của Thiên Cơ huyền lão, khá lắm, từ năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa xuống còn bốn mươi chín Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Chẳng lẽ vì bảo hộ Khương Nghĩa mà bị thương?

Chương 1077 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (1)

Hàn huyên với Bạch Kỳ một canh giờ, Khương Trường Sinh mới đuổi nàng đi, trước khi đi, hắn truyền thụ một bộ phận Thái Thượng đan đạo cho nàng, đưa vào trong đầu nàng, để chính nàng tốn thời gian tu luyện.

Đối với chuyện này, Bạch Kỳ cực kỳ cao hứng, so với tăng cao tu vi, nàng càng ưa thích luyện đan hơn, luyện ra đan dược tốt, có thể nhanh chóng tăng cao thực lực, còn có thể dùng cái này bồi dưỡng thủ hạ.

Mặc dù chẳng qua chỉ là một bộ phận của Thái Thượng đan đạo, cũng đủ để Bạch Kỳ nghiên cứu rất lâu, vừa hay tránh để

nàng giày vò chuyện khác.

Khương Trường Sinh điều ra giá trị đạo thống nhân quả, trực tiếp sử dụng, mở ra đạo thống phản thần.

Ngoại trừ muốn gặp cố nhân một lần, hắn cũng muốn thuận tiện nghe đạo.

Bây giờ, hắn kiêm tu nhiều loại lực lượng Đại Đạo, đều hết sức thuận lợi, tạm thời không có gặp được bình cảnh, giống như có khả năng một mực tiếp tục tu hành, nhưng chính là cảm giác mãi không kết thúc này khiến cho hắn có chút khó chịu, hắn cần kinh nghiệm của đám tiền bối Tiên đạo.

Khương Trường Sinh một hơi tiêu xài hết thảy giá trị đạo thống nhân quả, nhanh chóng cảm nhận được trời đất quay cuồng, hắn nhắm mắt lại, chờ đợi trở về Cổ Tiên đạo xa xôi kia.

Rất nhanh, hắn đã cảm nhận được hai chân rơi xuống đất.

Hắn mở mắt nhìn lại, ánh vào mắt hắn chính là một mảnh thiên địa bát ngát, phía trước có núi lớn liên miên, tiên vụ bàng bạc, mà phía trên là bầu trời xanh thẳm càng vô cùng lớn, tiên vụ cùng tầng tầng biển mây cũng che không được thương khung tráng lệ.

Giờ phút này, hắn đang đứng ở trên đỉnh một dãy núi, gió lạnh thổi qua khiến cho tâm thần hắn thanh thản.

Hắn đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy đạo tràng, thậm chí không có nhìn thấy Cầu Đạo giả, giống như trời đất bao la cũng chỉ có hắn một người.

Đối với cái này, Khương Trường Sinh cũng không hoảng, người càng ít, nói rõ giá trị đạo tràng càng cao.

Chẳng qua là người ít, mong muốn gặp lại Tiêu Hòa nương nương liền khó khăn.

Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn nhìn thấy một đầu Hắc Long cuộn tròn trong tiên vụ ở cuối chân trời, vô thanh vô tức, từ xa nhìn lại, cũng có thể cảm nhận được Hắc Long kia khổng lồ.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, Hắc Long đột nhiên lao ra khỏi tiên vụ, nhanh chóng bay tới về phía hắn, long thân khổng lồ nhấc lên cuồng phong rung chuyển sơn hà, gào thét bay tới.

Khương Trường Sinh không có cảm nhận được sát khí, cũng không né tránh, cứ như vậy nhìn Hắc Long bay tới.

Khi Hắc Long sắp tới dãy núi mà hắn đang đứng, Hắc Long đột nhiên hóa đá, hình thành một cây cầu đá màu đen vượt ngang thiên địa, mặt cầu bảo lưu lấy hoa văn Long Lân.

Khương Trường Sinh cũng không kinh ngạc, lúc này cất bước đi lên trên cầu. Đạp chân trên cầu đá Hắc Long, hắn không khỏi động dung.

Lực lượng quy tắc!

Chuẩn xác mà nói, là lực lượng càng cao thâm hơn quy tắc Đại Đạo.

Lực lượng Đại Đạo ngưng thành thực chất, cái này cần đạo hạnh cao thâm bao nhiêu?

Khương Trường Sinh càng trông mong vào lần nghe đạo tiếp theo này, hắn tiếp tục đi tới.

Đi đi, xung quanh có lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện, tất cả đều là Cầu Đạo giả, các tộc đều có, phần lớn duy trì hình người.

Cầu đá Hắc Long trở nên náo nhiệt, các Cầu Đạo giả tốp năm tốp ba trò chuyện, cái này khiến Khương Trường Sinh rất là tò mò.

Trước đó tiến vào đạo thống phản thần, Cầu Đạo giả sẽ trực tiếp hiện thân, lần này làm sao trì hoãn?

Hay là nói, trên cầu có trận pháp đặc thù?

Cũng không lâu lắm, suy đoán của hắn được nghiệm chứng, lúc có Cầu Đạo giả trống rỗng xuất hiện trên cầu, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn xung quanh, còn không chỉ có một người.

Chẳng lẽ Cầu Đạo giả đều đơn độc đi đến cầu đá Hắc Long này, chẳng qua có một cỗ lực lượng đặc thù truyền bọn hắn

đến trên cầu đá Hắc Long?

- Trường Sinh đạo hữu!

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, con ngươi co rụt.

Người gọi hắn chính là Thiếu Hạo, đây đã là lần thứ ba bọn hắn gặp nhau, lần đầu tiên còn có Hình Thiên, lần thứ hai thì Khương Trường Sinh gặp được hắn cùng Tiêu Hòa nương nương.

Khương Trường Sinh tự nhiên quên không được giọng nói của Thiếu Hạo, nhìn thấy Thiếu Hạo không đủ để hắn giật mình, chân chính kinh động đến hắn là người bên cạnh Thiếu Hạo.

Đó là một nam tử mặc áo trắng, khí chất nho nhã, tuấn mỹ như Tiên Quân trong tranh vẽ, mặt lộ mỉm cười, trên trán có một đầu tế văn màu vàng kim.

Đạo văn của Đại Đạo Chỉ Nhãn.

Trong lòng Khương Trường Sinh nhấc lên kinh đào hải lãng.

Bạch y nam tử có khuôn mặt giống hắn đến mấy phần, hắn có thể cảm giác được đối phương cũng không phải bởi vì tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công mới luyện được Đại Đạo Chỉ Nhãn, mà là huyết mạch truyền thừa.

Làm sao có thể!

Chẳng lẽ nơi này căn bản không phải Tiên đạo viễn cổ, mà là tương lai?

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng trong lòng hắn lại có một tia vui mừng.

- Trường Sinh đạo hữu, nhìn thấy ta làm sao cau mày, chẳng lẽ không nhận ra vị cố nhân là ta rồi?

Thiếu Hạo cười ha hả hỏi, bạch y nam tử cũng đang đánh giá Khương Trường Sinh.

Đạo văn trên trán Khương Trường Sinh đã sớm ẩn nấp, cho nên bạch y nam tử không nhìn thấy Đại Đạo Chi Nhãn của

hắn, bất quá nhìn thấy hắn, bạch y nam tử nhịn không được nhìn lâu thêm vài lần.

Khương Trường Sinh giãn ra lông mày, cười nói:

- Như thế nào không nhận ra, năm đó, ngươi, ta, Hình Thiên cùng nhau nghe đạo trong đạo tràng của Địa Tàng đại tôn, trò chuyện với nhau thật vui, há có thể quên.

Thiếu Hạo lắc đầu bật cười, nói:

- Hình Thiên? Thật sự là cái tên xa xôi, ta đều sắp quên hắn, không ngờ đạo hữu còn nhớ rõ.

- Vị này tên Bạch Y thần quân, Thần Quân, vị này là một vị cố nhân của ta, đạo hiệu Trường Sinh.

Thiếu Hạo giới thiệu hai người Khương Trường Sinh lẫn nhau.

Bạch Y thần quân trước tiên cười nói:

- Gặp qua đạo hữu, chẳng biết tại sao, ta gặp đạo hữu lại có loại cảm giác mới quen đã thân, giống như trước kia đã gặp qua.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta cũng vậy, có lẽ đây chính là duyên phận.

Thiếu Hạo thấy hai người không giống như có thù cũ, mà thật cảm thấy hứng thú lẫn nhau, nụ cười của hắn càng sâu.

Chương 1078 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (2)

Bất quá.

Vì sao hai người này có chút giống nhau?

Thiếu Hạo đột nhiên ý thức được, trách không được lúc trước nhìn thấy Bạch Y thần quân gặp nạn, hắn nhịn không được ra tay, thì ra là bởi vì Trường Sinh đạo hữu.

Hắn và Khương Trường Sinh đã thật lâu không gặp nhau, lâu đến bình thường hắn đều sẽ không nhớ Khương Trường Sinh.

Lần này gặp lại, ngược lại làm cho hắn thật bất ngờ.

Hắn sớm có suy đoán về thân phận của Khương Trường Sinh, cho nên nguyện ý kết giao với Khương Trường Sinh.

- Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa trò chuyện.

Thiếu Hạo cười nói, Khương Trường Sinh cùng Bạch Y thần quân không có ý kiến, hai người đi ở hai bên trái phải của Thiếu Hạo.

- Từ lần trước từ biệt ở Tây Thiên, đã có ngàn vạn năm không gặp nhau? Trường Sinh đạo hữu thật đúng là làm ta tưởng niệm.

- Ta cũng tưởng niệm ngươi, đã nhiều năm như vậy, đạo hữu tu đạo ở nơi nào?

- Vân du chư thiên, không lo lắng.

Nghe hai người nói đã ngàn vạn năm không có gặp nhau, Bạch Y thần quân không khỏi lần nữa nhìn Khương Trường Sinh một cái.

Khương Trường Sinh chào hỏi Thiếu Hạo vài câu, hắn bắt đầu tìm hiểu về hành tung của Tiêu Hòa nương nương.

- Từ lần trước từ biệt, ta nghe nói Tiêu Hòa nương nương đi đến ngoài Thiên Đạo, không biết phải chăng đã trở về.

Thiếu Hạo lắc đầu nói, hắn mở miệng hỏi:

- Đạo hữu, ngươi và Tiêu Hòa nương nương là quan hệ như thế nào? Ta nhưng chưa từng nghe qua nàng đi gần với bất kỳ vị nam tử nào, nghe nói lần trước, nàng vẫn luôn mang theo ngươi bên người.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Giống như ngươi, ta kết bạn với nàng khi tiến vào một chỗ đạo tràng, mới quen đã thân.

- Ồ? Xin hỏi là đạo tràng phương nào?

- Không thể nói. –

Khương Trường Sinh cũng không dám nói thật, dù sao Côn Luân đạo tràng đã không còn tồn tại.

Thiếu Hạo cười cười, cũng không có hỏi tới, lập tức đổi chủ đề, dọc đường đi tới, Thiếu Hạo cũng không có vắng vẻ Bạch Y thần quân.

cầu đá Hắc Long rộng tới ngàn trượng, nhưng đi đi, liền bắt đầu trở nên chen chúc.

Cái này khiến Khương Trường Sinh có chút ngoài ý muốn.

Dựa theo hắn lý giải, hắn sử dụng giá trị đạo thống nhân quả càng nhiều, chỗ đạo tràng đi tới sẽ càng cao cấp, như thế nào còn có nhiều Cầu Đạo giả như vậy?

Phần lớn khi tức xung quanh đều cao thâm mạt trắc, chỉ có số ít có thể làm cho hắn nhìn thấu.

Nếu như nơi này thật sự là tương lai, vậy liền nói thông, nếu như là quá khứ, Tiên đạo mạnh mẽ như thế mà lại bị diệt tuyệt, áp lực của hắn như thế nào không lớn?

Nhưng nếu là tương lai, vậy đã nói rõ tương lai này có thể là hắn sáng tạo.

Bất quá còn không thể xác định, bởi vì hắn tiến hành nhiều lần đạo thống phản thần, cũng không có nghe người ta nhắc qua Đạo Tổ, cũng không có người nhắc đến Khương tộc, Thiên Đình nơi này cũng không phải Thiên Đình hắn biết, Thiên Đế càng tên là Hạo Thiên.

Mà hắn còn gặp được nhân vật trong truyền thuyết của Hoa Hạ cổ đại kiếp trước, Địa Cầu kiếp trước cũng không thể là do hắn sáng tạo?

Khương Trường Sinh vẫn bị hoang mang to lớn bao phủ, đây đối với hắn mà nói cũng không phải áp lực, mà là tò mò.

Hắn mặc dù yêu thích tu luyện, nhưng không thể không thừa nhận, một mực tu luyện cũng rất khô khan, có thể gặp nhiều chuyện mới mẻ cũng là chuyện tốt.

Một đường tiến lên.

Phía trước xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, ở vào giữa cầu đá Hắc Long, từng người từng người Cầu Đạo giả bước vào cánh cổng ánh sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Khương Trường Sinh ba người theo biển người đi vào cửa, vừa vào đi, còn chưa mở mắt, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được linh khí bàng bạc trước kia khó có thể tưởng tượng, cả người hắn cũng cảm thấy mừng rỡ.

Đi đến cảnh giới này của hắn, nạp khí đã không quan trọng, nhưng dù cho như thế, hắn cũng bị thiên địa linh khí nơi này ảnh hưởng, đủ để thấy linh khí trong đạo tràng khoa trương ra sao.

Khương Trường Sinh trợn mắt nhìn tới, phía trước là một mảnh trời xanh, trên trời có từng tòa lầu các lơ lửng, trong bầy lâu có một thân ảnh vạn trượng đang ngồi tĩnh tọa ở phía trên Thanh Liên.

Nhìn thấy người kia, Khương Trường Sinh không khỏi nhíu mày. Đây không phải Thái Thượng Thiên lần trước nhìn thấy trong Bồ Đề Phật Hải của Tây Thiên?

Ngàn vạn năm đi qua, Thái Thượng Thiên đã bắt đầu giảng đạo?

Hắn nhìn không thấu cảnh giới của Thái Thượng Thiên, giống như Vị Lai phật tổ, Địa Tàng đại tôn, Tiêu Hòa nương nương lúc trước.

- Nhớ năm đó, hắn và chúng ta cùng nhau nghe đạo, bây giờ chúng ta lại tới nghe hắn giảng đạo, người với người quả nhiên có khoảng cách, dù cho đại năng nhảy ra ngoài tam giới như chúng ta, đối mặt với thiên kiêu chân chính cũng là ếch ngồi đáy giếng.

Thiếu Hạo cảm khái nói.

Bạch Y thần quân nhìn chằm chằm Thái Thượng Thiên, nụ cười trên mặt tan biến, ánh mắt trở nên sắc bén.

Nhiều vô số kể bồ đoàn lơ lửng đầy trời, đã có số lượng lớn Cầu Đạo giả đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Khương Trường Sinh ba người đang muốn ngồi xuống, bỗng nhiên có một giọng nữ truyền đến.

- Trường Sinh tiền bối?

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc váy xanh ở xa xa nhìn hắn, dáng người nàng thướt tha, khí chất xuất trần, khuôn mặt càng ôn nhu, có vẻ đẹp không trương dương lại kinh diễm, hai tay nàng đặt ở trước người, sau lưng có pháp tướng kỳ hoa nở rộ lơ lửng, không ngừng tuần hoàn, khiến cho người ta hoa cả mắt.

- Ngươi là.

Khương Trường Sinh nghi ngờ hỏi, hắn nhớ cô gái này.

Một trong hai vị tiên tử luc trước đi theo bên cạnh Tiêu Hòa nương nương, chẳng qua là khí chất hoàn toàn khác biệt.

Khi đó nàng ở bên cạnh Tiêu Hòa nương nương lộ ra không đáng chú ý, nhưng bây giờ lại có phong thái tuyệt thế không kém hơn Tiêu Hòa nương nương năm đó.

Nữ tử vay xanh lúc này bay tới, cười nói:

- Quả nhiên là ngươi, tiền bối, sư phụ ta thường xuyên nhắc tới ngươi.

Thiếu Hạo lúc này hành lễ, nói:

- Gặp qua Thanh Khâu thánh mẫu.

Bạch Y thần quân cũng hành lễ theo, chẳng qua tư thái của hắn không có cung kính như Thiếu Hạo.

Thanh Khâu thánh mẫu cười nói:

- Gặp qua Thiếu Hạo tiền bối, gặp qua Thần Quân.

Thiếu Hạo khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói:

- Bây giờ ngươi đã là thánh mẫu, há có thể gọi ta là tiền bối.

Chương 1079 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (1)

Đệ tử của Tiêu Hòa nương nương đều trở thành thánh mẫu địa vị cao cả, cái này khiến Khương Trường Sinh càng thêm chờ mong về Tiêu Hòa nương nương.

Ngàn vạn năm đi qua, nàng hẳn là rất có tiến bộ.

Trước đó là Đại La, lại hướng phía trước lại là cảnh giới gì?

Khương Trường Sinh ngược lại tưởng tượng, hắn thật ra không rõ ràng trước đó Tiêu Hòa nương nương mạnh bao nhiêu, chỉ có thể xác định Tiêu Hòa nương nương ngàn vạn năm trước ít nhất là tồn tại Đại La.

Một phần vạn Tiêu Hòa nương nương giống như hắn, ưa thích tàng một tay thì sao?

- Trường Sinh tiền bối, đi cùng một chỗ với ta đi, thật vất vả nhìn thấy ngài, nếu có sơ sẩy, sư phụ sẽ trách ta.

Thanh Khâu thánh mẫu khách sáo một phen, quay đầu nói với Khương Trường Sinh.

Nàng không có hứng thú với Thiếu Hạo, Bạch Y thần quân, chẳng qua trở ngại mặt mũi.

Khương Trường Sinh có chút chần chờ, Thiếu Hạo lập tức cười nói:

- Đi thôi, thánh mẫu tất có thể dẫn ngươi đi vị trí tốt hơn.

Bạch Y thần quân không có lên tiếng, ánh mắt của hắn lại rơi ở trên người Thái Thượng Thiên phương xa.

Nếu Thiếu Hạo đã cho bậc thang, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không cố chấp, lúc này cáo từ với Thiếu Hạo, Bạch Y thần quân.

Được Thanh Khâu thánh mẫu dẫn đầu, bọn hắn bay đến một lầu các trên trời, khoảng cách Thái Thượng Thiên không xa, ít nhất gần hơn bồ đoàn trước đó.

Thanh Khâu thánh mẫu đến dẫn tới rối loạn không nhỏ, điều này khiến Khương Trường Sinh càng hiếu kỳ danh vọng của thánh mẫu hiện thời.

Hai người ngồi tĩnh tọa ở trong hành lang lầu các, cách nhau hai trượng.

- Xin hỏi Tiêu Hòa nương nương bây giờ có mạnh khỏe?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, nhìn thấy Bạch Y thần quân, hắn càng thêm chờ mong về thời đại này.

Thanh Khâu thánh mẫu lộ ra nụ cười dịu dàng, nói:

- Sư phụ tự nhiên mạnh khỏe, vì gặp lại tiền bối ngươi, nàng cơ hồ đi hết thảy đạo tràng của các Đại La, mặc dù tu vi đối phương không bằng nàng, chẳng qua nàng một mực không có chờ đến ngươi, gần đây nàng muốn ngộ đạo, cho nên không có tự mình đến đây, liền phái ta tới, không ngờ thật gặp được tiền bối.

Ngàn vạn năm trước, nàng và sư muội hết sức khó hiểu, cảm thấy khó hiểu khi sư phụ lưu ý đến Khương Trường Sinh.

Từ từ, trong năm tháng, các nàng bị sự kiên trì của sư phụ cảm hóa, sau đó các nàng trải qua nhân sinh riêng của mình, lại xem thái độ của sư phụ, có loại cảm động chạm đến linh hồn, loại cảm động này làm cho thái độ của các nàng dành cho Khương Trường Sinh cũng thay đổi.

Các nàng không hiểu rõ Khương Trường Sinh, nhưng các nàng nhìn thấy sư phụ chờ mong có thể nhìn thấy Khương Trường Sinh, mong Khương Trường Sinh biết được sư phụ kiên trì cùng trả giá.

Thanh Khâu thánh mẫu bắt đầu kể sư phụ đi qua đạo tràng nào để tìm Đạo Tổ, kể ra danh hiệu của từng vị cường giả Đại La, một vài cái tên trong đó là các nhân vật trong truyền thuyết Hoa Hạ kiếp trước lưu lại, có đủ dấu vết.

Khương Trường Sinh quả thật bị cảm động, dù sao đây không phải lần một lần hai, cũng không phải một năm hai năm, là kiên trì ngàn vạn năm.

Nói ra, quan hệ giữa hắn và Tiêu Hòa nương nương không tính quá thân cận, nhưng giống như quân tử chi giao, mặc dù nhạt như nước, lại có loại khắc sâu khó mà nói.

Khương Trường Sinh cũng không phân rõ tình cảm của mình đối với Tiêu Hòa nương nương là gì, cũng không phải rung động giữa nam nữ, nhưng lại có sự thoải mái dễ chịu của tri kỷ, trong năm tháng tu hành, hắn cũng sẽ thường xuyên nghĩ đến nàng.

Loại cảm tình này rất là dễ chịu, ít nhất để hắn cảm thấy hưởng thụ.

Đáng tiếc, hắn hiện tại quá yếu nếu so với Tiêu Hòa nương nương, hắn căn bản không có gì để phản hồi lại cho nàng.

Sau khi Thanh Khâu thánh mẫu nói hết những lời muốn nói, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, suy nghĩ thông suốt.

Khương Trường Sinh lộ vẻ mặt cảm khái cũng làm cho nàng rất hài lòng, là phản ứng nàng muốn nhìn thấy.

- Xin hỏi thánh mẫu ngươi có từng nghe tới Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi.

Thanh Khâu thánh mẫu còn đang tắm trong thế giới ở nội tâm của mình, nghe Khương Trường Sinh tra hỏi, nàng vô ý thức trả lời:

- Đạo Tổ? Vị Đạo Tổ nào?

Khương Trường Sinh nhíu mày hỏi:

- Đạo Tổ có rất nhiều vị?

Thanh Khâu thánh mẫu lấy lại tinh thần, nói:

- Tự nhiên không có. Bất quá xác thực không có Đạo Tổ tồn tại, ít nhất là ta chưa từng nghe nói qua. Nói ra cũng thật kỳ quái, chư thiên vạn giới, không một vị đại năng nào được xưng là Đạo Tổ, Đại Đạo không có cuối đường, ai dám xưng Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh nghe đến chỗ này thì cảm thấy yên tâm, nếu xuất hiện rất nhiều vị Đạo Tổ, ngược lại nói rõ xảy ra vấn đề lớn.

Hắn đang muốn hỏi lại, âm thanh của Thái Thượng Thiên truyền đến:

- Chư vị, giảng đạo chuẩn bị bắt đầu.

Ngữ khí của Thái Thượng Thiên rất cường ngạnh, để ồn ào ngoài lầu các lập tức tan biến, Khương Trường Sinh cũng không tiện hỏi nhiều, chuẩn bị chuyên tâm nghe đạo.

Tốn hao rất nhiều giá trị đạo thống nhân quả cũng không thể uổng phí.

Thanh Khâu thánh mẫu cũng bắt đầu chuyên chú, tuy ôm theo nhiệm vụ của sư phụ đến đây, nhưng có thể nghe đạo, nàng không muốn bỏ qua.

- Đại Đạo Tam Thiên, ta không nói ba ngàn tiên thiên đại đạo kia, mà là giảng đạo được sáng tạo ra.

Lời Thái Thượng Thiên nói để ánh mắt Khương Trường Sinh sáng lên.

Hắn hiện tại hoang mang chính là hắn nắm giữ lực lượng Đại Đạo tựa như có thể tu luyện vô hạn, chính là bởi vì không nhìn thấy phần cuối, hắn cũng tìm không thấy thời cơ đột phá.

Nếu sáng tạo ra đạo mới, Đại Đạo hình thành là có giai đoạn. Quy tắc đều có thể sáng lập, vì sao Đại Đạo không thể?

Khương Trường Sinh còn nhớ rõ Bình An nắm giữ quy tắc Vô Định, đó chính là quy tắc Hậu Thiên sáng tạo.

Thái Thượng Thiên chính thức bắt đầu giảng đạo, tiếng hắn giảng đạo kéo hết thảy người nghe đạo vào trạng thái ngộ đạo.

So với giảng đạo trước đó, lần này, Khương Trường Sinh tiến nhập một loại trạng thái huyền bí, ý thức của hắn giống như phiêu phù ở trong không gian rực rỡ màu sắc.

- Thiên địa do đạo sinh, do đạo diệt, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật cũng có thể hóa một, ba ngàn quy nhất, pháp nói ngay, hồn tức thì, người tu đạo tức Thiên Đạo.

Khương Trường Sinh một bên cảm ngộ lực lượng Đại Đạo mình nắm giữ, một bên lý giải lời Thái Thượng Thiên giảng.

Sau khi đi qua giới thiệu không rõ ràng ban đầu, Thái Thượng Thiên bắt đầu giảng giải mình như thế nào dung đạo, từ khi ý nghĩ sinh ra cho đến thực tiễn, ở trong quá trình này, hắn truyền lại đạo của mình cho hết thảy kẻ nghe đạo.

Chương 1080 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (2)

Thời gian cực nhanh.

Khương Trường Sinh tắm ở trong nghe đạo, quên đi hết thảy.

Dùng cảnh giới của hắn hôm nay vẫn có loại xúc động khi tiếp xúc đến sự vật hoàn toàn mới, không thể không nói, Thái Thượng Thiên rất mạnh.

Nếu chỉ luận về giảng đạo, Khương Trường Sinh cảm giác Thái Thượng Thiên mạnh hơn so với chủ nhân của từng đạo tràng trước đó.

Trong lầu các, ngoài thân Khương Trường Sinh phát ra từng tia ánh sáng, trên mỗi một tia sáng đều có rất nhiều tiết điểm, tựa như xâu chuỗi lấy từng ngôi sao trời, những tia sáng này bao vây quanh người hắn, tốc độ chậm rãi tăng lên.

Bên cạnh, pháp tướng Thanh Khâu thánh mẫu đã nở rộ, thậm chí để đại sảnh phát ra các loại hoa sen, bất quá những hoa sen này không có chạm đến tia sáng quanh thân Khương Trường Sinh, hai bên duy trì khoảng cách nhất định.

Ngoài lầu các.

Thái Thượng Thiên ngồi cao trên toà sen, mặt không biểu tình, nhưng ánh mắt của hắn lại rơi vào chỗ lầu các của Khương Trường Sinh, trong ánh mắt hắn lộ ra dị sắc.

Đạo tràng trên bầu trời một mực ở vào ban ngày, đếm không hết Cầu Đạo giả phát ra đủ loại dị tượng trong quá trình ngộ đạo, để phiến thiên khung này trở nên huyễn lệ.

Dưới trạng thái vong ngã, ý thức Khương Trường Sinh lâm vào tâm cảnh huyền diệu trước nay chưa từng có, hắn cảm giác lực lượng của tất cả Đại Đạo mình đều đang sống lại, vây quanh hắn đi dạo, như một đám trẻ con đang vây quanh phụ thân của bọn nó, khoan khoái đòi hỏi cái gì đó.

Khương Trường Sinh cũng đang tìm kiếm món đồ mà chúng nó mong muốn.

Thương hải tang điền bất quá chỉ là một giấc chiêm bao trong xuân thu của đại năng giả tu đạo.

Ý thức Khương Trường Sinh dần dần tỉnh lại, bên tai đã không có âm thanh Thái Thượng Thiên giảng đạo, tiếng ồn ào náo động từ xa tới gần, càng ngày càng rõ ràng, rất nhanh trở nên ồn ào.

Hắn mở mắt ra, giác quan cấp tốc khôi phục, như nhất mộng hoàng lương, khiến cho hắn hốt hoảng trong chốc lát.

- Tiền bối, giảng đạo lần này đã kết thúc, ta cũng nên rời khỏi.

Nghe được lời Thanh Khâu thánh mẫu, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, nàng đã đứng dậy, dùng đôi mắt ôn nhu như nước kia nhìn chằm chằm hắn.

Khương Trường Sinh lập tức đứng dậy, nói:

- Đa tạ thánh mẫu chiếu cố, tình nghĩa lần này, ta sẽ ghi lại.

Thanh Khâu thánh mẫu nói:

- Mặc dù không rõ ràng lai lịch của ngươi, nhưng tựa hồ ngươi chỉ sẽ xuất hiện ở trong đạo tràng, có lời gì muốn ta truyền lại cho sư phụ hay không?

Khương Trường Sinh trầm ngâm một lát, nói:

- Quá khứ cùng tương lai, khó phân thật giả, nhưng ước định đi đến phần cuối của Đại Đạo là thật, hi vọng nàng đừng quên.

Lời này để Thanh Khâu thánh mẫu nhíu mày, nàng nhìn Khương Trường Sinh thật sâu một cái, sau đó đi ra khỏi lầu các, hóa thành một đạo quang hồng tan biến nơi chân trời.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, chuẩn bị rời khỏi.

- Đạo hữu chậm đã, ta có lời muốn nói với ngươi.

Một giọng nói truyền đến, rõ ràng là của chủ nhân đạo tràng, Thái Thượng Thiên.

Khương Trường Sinh nghe xong, vẫn lựa chọn lưu lại, nơi này là đạo thống phản thần, hắn cũng không phải chân thực xuyên qua, không sợ chết.

Trong quá trình chờ đợi, hắn bắt đầu chuyển động gân cốt.

- Thân thể này vẫn rất chân thực, ta đến cùng là ý thức đến đây, hay là ý thức bám vào phía trên thân thể nào đó mà đến?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, hắn cảm thấy là về sau, bất quá Tiêu Hòa nương nương, Thiếu Hạo có thể nhớ kỹ hắn,

nói rõ lúc ý thức của hắn bám vào trên người những sinh linh khác, sẽ để bề ngoài, khí tức của bọn hắn biến thành hắn.

Mà vị sinh linh này lại có tu vi xấp xỉ hắn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn tương tự.

Giống như bây giờ, Khương Trường Sinh cảm giác tu vi của mình có một chút chênh lệch, trước đó là hơi mạnh, hiện tại là hơi yếu.

Nếu là mạnh lên, hắn sẽ không hoài nghi, dù sao mỗi lần nghe đạo sau đều sẽ mạnh lên, duy chỉ có biến yếu hơn thì giảng không thông.

Sao hắn lại có thể trở nên yếu đi?

Âm thanh bên ngoài lầu các ngoài càng ngày càng ít, Khương Trường Sinh nghĩ đến Thiếu Hạo, hắn lập tức đi ra ngoài lầu các, đứng ở một bên của lầu các.

Nhìn lại, đã không nhìn thấy thân ảnh của Thiếu Hạo và Bạch Y thần quân, bọn hắn đã rời đi.

- Lần sau gặp nhau, hi vọng ngươi vẫn còn ở đó.

Trên mặt Khương Trường Sinh lộ ra mỉm cười, tiến hành đạo thống phản thần mấy lần, nhưng kết giao đạo hữu cũng chỉ có mấy vị, có thể một mực liên hệ với hắn chính là Tiêu Hòa nương nương cùng Thiếu Hạo. Hắn hi vọng hai người này có thể một mực mạnh khỏe.

Đợi hết thảy người nghe đạo trong vùng thế giới này đều rời khỏi, đạo tràng lâm vào trong yên lặng.

Lúc kết thúc giảng đạo, Thái Thượng Thiên liền biến mất, đại năng giả như hắn cũng sẽ không đưa mắt nhìn tất cả mọi người rời khỏi.

Khương Trường Sinh cũng không vội, vô luận đợi ở trong đây bao lâu, hiện thực chẳng qua chỉ là mấy hơi thời gian.

- Trên người ngươi mang theo rất nhiều lực lượng Đại Đạo, xin hỏi đạo hữu là thần thánh phương nào?

Âm thanh của Thái Thượng Thiên truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, Thái Thượng Thiên đã đứng ở ngoài

bảy bước, hai người đứng ở hai bên lâu, đón gió mà đứng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta cũng không phải thần thánh gì, chẳng qua là một Tu Tiên giả cần ngươi chỉ bảo.

Thái Thượng Thiên híp mắt nói:

- Ta gặp qua ngươi, ngàn vạn năm trước, Bồ Đề Phật Hải, ngươi ở ngay bên người Tiêu Hòa nương nương.

Rõ ràng như vậy?

Khi đó hai người nhưng không có giao tiếp gì.

Khương Trường Sinh không thể không hoài nghi tên này chẳng lẽ rất quan tâm Tiêu Hòa nương nương?

Mặc dù trí nhớ của Tu Tiên giả phi phàm, nhưng một người bên cạnh người khác ngàn vạn năm trước, sao có thể nhớ kỹ rõ ràng như thế?

Cho dù nhớ kỹ, cũng cần xem trí nhớ.

Chẳng lẽ trong quá trình giảng đạo, tên này cũng đang nhớ lại?

Khương Trường Sinh cũng không hoảng, ngược lại hắn không thuộc về thời đại này.

Thái Thượng Thiên tiếp tục nói:

- Tuy ta rất ngạc nhiên lai lịch của ngươi, nhưng trên người ngươi mang theo rất nhiều lực lượng Đại Đạo, nói rõ ngươi ta chính là người trong đồng đạo, trong lần giảng đạo này, chỉ có ngươi chân chính có thể đi đến con đường sáng tạo, đã có duyên, lại là người trong đồng đạo, vậy ta sẽ ban thưởng cho ngươi một hồi cơ duyên.

Khương Trường Sinh nghe xong, lập tức cao hứng, vội vàng nói:

- Đa tạ đạo hữu!

Thái Thượng Thiên khoát tay nói:

- Đây là một loại Thần pháp, là ta đoạt được trong lúc ngao du thiên ngoại, trên tấm bia đá kia ghi chép bốn chữ Đạo Chi

Thủy Tổ, may mắn mà có Thần pháp này, ta mới có thể có hôm nay.

Chương 1081 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (1)

Đạo Chi Thủy Tổ.

Khương Trường Sinh nghe được lời Thái Thượng Thiên thì càng thêm tò mò, hắn lúc này lặp lại bốn chữ mà Thái Thượng Thiên vừa nói.

Thái Thượng Thiên cũng không nói nhảm nhiều, vung tay áo về phía Khương Trường Sinh, một tia sáng chói bắn ra từ trong tay áo, bao phủ ánh mắt Khương Trường Sinh.

Một cỗ trí nhớ khổng lồ dung nhập vào trong đầu Khương Trường Sinh, hội tụ thành bốn chữ lớn.

Chí Đạo thần pháp.

Thần pháp này không giống với Đại Công Đức Thần Pháp, Chí Đạo thần pháp không chỉ có thể dung hợp lực lượng Đại Đạo, còn có thể dung hợp muôn vàn lực lượng, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn thi triển ra, dung hợp lực lượng càng nhiều, uy năng càng mạnh.

Đợi Khương Trường Sinh tiếp nhận xong cỗ trí nhớ này, hắn mở mắt, trước mắt đã không còn thân ảnh của Thái Thượng Thiên.

Hắn quay người nhìn lại, người trên vô số lầu các trên bầu trời tráng lệ đã rời đi, nhà trống, khu đạo tràng này vô cùng yên tĩnh.

Khương Trường Sinh thả người vọt lên, trống rỗng xuất hiện ở trên cầu đá Hắc Long phương xa, cất bước đi trở về cánh cổng ánh sáng.

- Đã là duyên phận, ta nhắc nhở ngươi một câu, ngươi đang đứng ở trong lồng giam, mà lồng giam này đến cả ta đều nhìn không thấu.

Âm thanh của Thái Thượng Thiên truyền đến, ngữ khí đầy đạm mạc.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, mặc dù thấy không được thân ảnh của Thái Thượng Thiên, nhưng trên mặt hắn vẫn lộ ra nụ cười, nói:

- Đa tạ ý tốt của đạo hữu!

Dứt lời, hắn làm việc nghĩa không chùn bước, bước vào cánh cổng ánh sáng, theo đó là cảm nhận được trời đất quay cuồng.

Đạo thống phản thần kết thúc.

Giác quan của Khương Trường Sinh khôi phục, ý thức trở về bản tôn.

Hắn từ từ mở mắt, nhăn mày lại.

Lần đạo thống phản thần này thu hoạch to lớn, chuyến đi này không tệ, nhưng hắn lại nhiều thêm rất nhiều hoang mang.

Hắn đã không phân rõ hắn đi chính là quá khứ, hay là tương lai, lần này gặp phải Bạch Y thần quân hư hư thực thực là hậu đại của hắn, khiến cho hắn sinh ra nghi vấn.

Trước khi mở ra đạo thống phản thần, khi hắn độ kiếp cũng từng đi qua thế giới đạo thống phản thần, ở nơi đó kết bạn với Tiêu Hòa nương nương, lúc trước hắn vẫn cho rằng chỗ thế giới ý thức đi tới khi độ kiếp giống với đạo thống phản thần, nhưng trong độ kiếp tiếp theo, hắn đi lại là tương lai, gặp Khương Tầm.

Nếu như chỗ thế giới đi tới khi độ kiếp thật giống đạo thống phản thần, vậy hắn đi chính là tương lai, chẳng qua là thuộc về một nơi khác biệt.

Khương Trường Sinh một lần nữa điều ra bản giới thiệu về công năng của đạo thống phản thần.

【 Đạo thống phản thần: tiêu hao giá trị đạo thống nhân quả, trở lại đạo tràng của từng người giảng đạo của thời đại tu tiên ngày xưa, lĩnh hội đạo pháp của đại năng thời cổ, tiêu hao giá trị đạo thống nhân quả càng nhiều, nội tình chỗ đạo tràng đi tới càng sâu 】

Thời đại tu tiên ngay xưa.

Đây không phải chính là quá khứ?

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới Thái Thượng Thiên, chẳng lẽ từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng đang ảnh hưởng đến hắn?

Hệ thống không đến mức sẽ phạm sai lầm, vấn đề là ở lần độ kiếp trước đó, chẳng lẽ trong thiên kiếp có lực lượng nào đó đã cuốn lấy hắn?

Thời không cắn trả?

Khương Trường Sinh nhíu mày, lâm vào trong suy tư.

Nếu như thời không cắn trả, công năng đạo thống phản thần chẳng phải hại hắn?

- Thôi, cứng rắn nghĩ là nghĩ không hiểu, không bằng trước tu luyện, không sớm thì muộn sẽ biết được.

Khương Trường Sinh dứt bỏ tạp niệm, bắt đầu tu hành Chí Đạo thần pháp.

Sau khi nghe Thái Thượng Thiên giảng đạo, lại tu hành Chí Đạo thần pháp, rất nhẹ nhàng, Thái Thượng Thiên giảng đạo giảng chính là sáng tạo đạo, bản chất giống với Chí Đạo thần pháp, chẳng qua hắn không có khả năng đem tuyệt học của mình thông qua giảng đạo truyền cho các Cầu Đạo giả, giảng đạo thì giảng chính là kinh nghiệm của hắn, Chí Đạo thần pháp mới thật sự là truyền thừa.

Giờ phút này, Bạch Kỳ mới vừa bắt đầu chuẩn bị luyện đan, nàng không biết chủ nhân của nàng vừa đã trải qua một đoạn nhân sinh dài đằng đăng….

Mây đen cuồn cuộn, đè nén thiên địa, gió lạnh xen lẫn huyết khí tùy ý thổi mạnh, dãy núi phía trên đại địa hoang vu bị bụi đất bao phủ.

Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở trên vách đá, mái tóc màu đen phất phới theo gió, giáp đen trên người hắn có vết máu loang lổ, mặc dù nhắm mắt lại, khuôn mặt của hắn cũng lộ ra sát khí cùng lăng lệ.

Thiên Cơ huyền lão trôi nổi ở giữa không trung phía sau, hắn đang dùng ánh mắt vẩn đục nhìn chằm chằm bóng lưng của Khương Nghĩa.

Làm bạn với Khương Nghĩa đi vào Thông U Chỉ Hải xông xáo hơn ngàn năm, đối với thiên phú của Khương Nghĩa, hắn từ chấn kinh diễn biến thành tán thưởng cùng chờ mong, hiện tại lại biến thành kiêng kị.

Tiểu tử này lớn lên quá nhanh.

Theo lực lượng mà hắn thôn phệ càng ngày càng nhiều, tính tình của hắn cũng đang thay đổi một cách bất tri bất giác, yên lặng ít nói, nhưng ra tay càng ngày càng tàn nhẫn.

Thiên Cơ huyền lão tính không thấu nhân quả của Khương Nghĩa, nhưng hắn cũng sợ một ngày kia chết trong tay Khương Nghĩa.

Cũng gặp không ít chuyện thi sư, huống chi bọn hắn chẳng qua chỉ xem nhau như sư đồ, không có danh sư đồ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thiên Cơ huyền lão đột nhiên muốn về Hư Không Vô Tận.

- Huyền lão, có thứ gì đó đang tới gần.

Am thanh của Khương Nghĩa kéo suy nghĩ của Thiên Cơ huyền lão trở lại hiện thực.

Thiên Cơ huyền lão nhíu mày, mở miệng nói:

- Tại sao ta không có phát giác được?

Khương Nghĩa đứng dậy, nói:

- Cảm giác mà giác quan không thể nhận ra, nhưng ta có thể cảm giác được.

Hắn nhìn chằm chằm phương xa, còn có một câu không nói, hắn có loại cảm giác bị thiên địch để mắt tới.

Thiên Cơ huyền lão nghe xong, lúc này bắt đầu thôi diễn, trong Thông U Chi Hải, hắn cũng không phải mạnh nhất, tổng luôn có tồn tại có thể tránh né cảm giác của hắn.

Nhưng vô luận hắn thôi diễn như thế nào, đều không tính được tới.

- Đi trước…

Thiên Cơ huyền lão mở miệng nói, nhưng còn chưa có nói xong, sắc mặt hắn kịch biến, quay người nhìn về phía chân trời.

Khương Nghĩa đi theo quay đầu nhìn lại, cau mày.

Chương 1082 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (2)

Bụi đất nơi chân trời chậm rãi tán đi, một lỗ đen thật lớn trống rỗng xuất hiện, nhanh chóng mở rộng, từng đầu Thanh Long vô cùng to lớn bay ra từ bên trong, giương nanh múa vuốt, như Ác Lang vừa ra khỏi lồng, trên người chúng nó đều quấn xiềng xích to lớn, ghìm chặt chúng nó, phía trên xiềng xích tràn đầy đủ loại phù văn ấn ký.

Hết thảy bảy đầu Thanh Long, kéo lấy một hòn đảo thật to bay ra, phía trên hòn đảo có một cung điện, chiếm cứ cả hòn đảo treo.

Xung quanh đảo treo có từng thân ảnh tản ra khí tức cường đại, phía sau đảo treo càng có đếm không hết cự thú, Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ, Thần Quy các loại, hoặc chở cung điện đi tới, hoặc kéo lấy xiềng xích.

Không đến thời gian ba hô hấp, hắc động kia còn muốn khổng lồ hơn bầu trời, giống như phiến thiên địa này bị thôn phệ một nửa, đại quân mênh mông bay ra, hội tụ vào một chỗ, khí thế bao phủ cả vùng, dù là Khương Nghĩa cũng có loại cảm giác pháp lực bị ngưng kết.

Đi vào Thông U Chỉ Hải lâu như vậy, hắn lần đầu tiên nhìn thấy thế lực đáng sợ như vậy.

Thiên Cơ huyền lão nhìn thấy cung điện to lớn trên đảo treo, hắn nhíu mày suy tư một lát, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên kinh dị.

- Làm sao có thể, chẳng lẽ là…

Thiên Cơ huyền lão run rẩy toàn thân, lúc này đưa tay, hút Khương Nghĩa tới gần mình, nắm lấy bả vai hắn, muốn thoát khỏi nơi này.

- Gặp Đạo Diễn không bái, có biết là tội gì không?

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, Thiên Cơ huyền lão cả kinh toàn thân cứng đờ, hắn lập tức nhảy xuống từ trên toà sen bằng đá, sau đó đè vai Khương Nghĩa cùng nhau lễ bái đảo treo to lớn phương xa, cái trán áp sát đến mặt đất.

Khương Nghĩa bị đè lại, không thể động đậy, hắn rõ ràng có thể cảm nhận được Thiên Cơ huyền lão run rẩy, trong lòng hắn không khỏi chấn kinh.

Thiên Cơ huyền lão cường đại cỡ nào, từ khi đi vào Thông U Chi Hải, gặp được quá nhiều cường giả, nhưng vô luận mạnh hơn, Thiên Cơ huyền lão luôn có thể dẫn hắn thoát đi.

Đây là lần đầu tiên mà chưa chiến liền quỳ.

Khương Nghĩa hết sức biệt khuất, nhưng càng nhiều hơn chính là hoang mang, bọn hắn đến cùng gặp phải cái gì?

Gió mạnh gào thét thổi tới, long ngâm, phượng gáy, hổ gầm còn có đủ loại tiếng gầm gừ kỳ quái mà kinh dị vang lên, liên tiếp, để phiến thiên địa này trở nên càng khủng bố hơn.

Khương Nghĩa rõ ràng cảm giác được vô số ánh mắt quét qua mình, thậm chí có sát ý để linh hồn rùng mình.

Hắn theo bản năng sinh ra sợ hãi, hắn có thể cảm giác được, nếu mình chỉ cần ngẩng đầu, liền sẽ chết.

Hắn lần đầu tiên đối mặt với thế lực đáng sợ như vậy, chênh lệch quá cách xa, cách xa đến người kiêu ngạo như hắn đều sinh không nổi một tia ý định phản kháng.

Hai người chỉ đợi vài giây như cảm giác giống như cả năm, đại quân mênh mông bay rất lâu mới hoàn toàn biến mất.

Khương Nghĩa chậm rãi ngẩng đầu, Thiên Cơ huyền lão cũng giống như thế, không còn đè hắn nữa.

Hai người đứng dậy, nhìn nhau không nói gì.

Thật lâu.

Khương Nghĩa đánh vỡ yên lặng, hỏi:

- Huyền lão, bọn hắn là thần thánh phương nào?

Thiên Cơ huyền lão vẫn còn ở trạng thái hốt hoảng, nghe được câu hỏi của hắn, mãnh liệt thức tỉnh, mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, cắn răng nói:

- Đạo Diễn, đến từ trong hư không, chuẩn xác mà nói, thế lực của bọn hắn cũng có phân bố ở trong trong hư không, lai lịch cụ thể, ta cũng không rõ ràng.

- Đạo Diễn buông xuống Hư Không Vô Tận, đây mới là đại kiếp buông xuống.

Khương Nghĩa trước đó đã nghe hắn nhắc qua những tồn tại ở trong hư không, nhưng liên quan tới hết thảy trong hư không, hắn cũng không chịu nói.

Đạo Diễn.

Khương Nghĩa yên lặng ghi lại cái tên này, hắn mở miệng hỏi:

- Huyền lão, ngươi có hiểu rõ Đạo Diễn, rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Thiên Cơ huyền lão yên lặng một lát, thở dài nói:

- Ta căn bản không hiểu rõ, nhưng có một chút có thể xác định, chính là thời gian Đạo Diễn tồn tại còn xa xưa hơn cả võ đạo, thậm chí càng thêm cổ lão hơn cả cổ thuật.

Khương Nghĩa động dung, hắn đều không rõ ràng võ đạo tồn tại bao lâu, Đạo Diễn không ngờ lại có thể cổ lão hơn võ đạo, cổ thuật cộng lại.

- Trước đó ta đã nói, có rất nhiều tồn tại có thể tru diệt ta, người nói chuyện kia càng đã khóa chặt ta, nếu ta không cúi đầu, ngươi và ta sẽ trong nháy mắt sẽ chết.

- Đạo Diễn đến đây, nếu nhằm vào Hư Không Vô Tận, Hư Không Vô Tận tất sẽ bị quét ngang.

Thiên Cơ huyền lão thở dài một hơi, hắn lúc trước còn muốn trở lại Hư Không Vô Tận, hiện tại không nghĩ nữ.

Khương Nghĩa không khỏi nghĩ đến Tiên đạo, hắn bắt đầu lo lắng Tiên đạo có thể bị ảnh hưởng đến hay không.

- Huyền lão, gia gia của ta có thể hay không…

Khương Nghĩa nhíu mày hỏi.

Thiên Cơ huyền lão ngắt lời nói:

- Hắn xác thực mạnh mẽ, ta cũng nhìn không thấu hắn, nhưng đối mặt Đạo Diễn, không đáng chú ý, trong Đạo Diễn có nhiều vô số kể tồn tại cường đại, cho dù thời kì võ đạo đỉnh phong nhất cũng không có khả năng chống lại Đạo Diễn, bây giờ ta cũng đang rất hoang mang, vì sao Đạo Diễn đáng sợ như vậy lại trở về.

Khương Nghĩa truy vấn:

- Đạo Diễn là thế gia vọng tộc, hay là giáo phái, cũng hoặc là một phương Đại Đạo?

Thiên Cơ huyền lão cười khổ nói:

- Ta không biết, không cần tìm hiểu, dễ dàng mạo phạm bọn hắn, nhớ kỹ một chút, cũng không cần tìm hiểu hết thảy trong hư không, tồn tại nơi đó vượt qua tưởng tượng của ngươi, có lúc chỉ cần ngươi nói một câu đã để ngươi lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Khương Nghĩa yên lặng, hắn quay người nhìn về phương hướng Đạo Diễn tan biến, không biết suy nghĩ cái gì…

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mở mắt.

Bỏ ra gần trăm năm thời gian, hắn mới luyện thành Chí Đạo thần pháp, pháp này xác thực cao thâm, sau khi nắm giữ, hắn thậm chí có khả năng dung hợp thần thông.

Hắn bắt đầu thử dung hợp lực lượng Đại Đạo mà mình nắm giữ, lần đầu nếm thử, các lực lượng Đại Đạo kháng cự, kém chút nổ tung, cũng may hắn đã có kinh nghiệm, không để cho lực lượng Đại Đạo bản thân tiết ra ngoài.

Dùng tu vi của hắn bây giờ, mặc dù lực lượng Đại Đạo tiết ra một tia, cũng đủ để đánh chết Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long.

Chương 1083 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (1)

- Tuy có phương pháp dung đạo nhưng vẫn cần thời gian, cũng may chí ít có hướng đi.

Khương Trường Sinh hài lòng suy nghĩ, Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba cung cấp hắn kiêm tu Đại Đạo tâm pháp khác biệt, mà Chí Đạo thần pháp thì có khả năng dung hợp Đại Đạo khác biệt, cả hai kết hợp, chính là một con đường tiềm lực vô hạn.

Hắn không có trực tiếp bắt đầu tu luyện, mà diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

[Cần tiêu hao ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Khương Trường Sinh nhíu mày, làm sao đột nhiên xuất hiện tồn tại cường đại như vậy?

Trước đó một mực không thể đột phá hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, hiện tại trực tiếp nhảy ra tồn tại vượt qua ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Hắn đã sớm dự liệu được sẽ xuất hiện loại tình huống này, chẳng qua không ngờ tới nhanh như vậy.

Hắn tiếp tục diễn toán, xung quanh Côn Luân giới cũng không có tồn tại vượt qua năm mươi Thiên đạo giá trị hương hỏa bản thân, như thế cũng là một tin tức tốt.

Võ đạo mặc dù tan biến, nhưng ba ngàn thiên địa trở thành món ăn trong mâm để thế lực khắp nơi tranh đoạt, Tiên đạo ngược lại lộ ra không có ý nghĩa.

- Cần sớm ngày đột phá, hiện tại xuất hiện tồn tại ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, về sau sẽ rồi xuất hiện tồn tại mạnh hơn.

Khương Trường Sinh âm thầm cảnh giác, hắn rất tò mò ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo giá trị hương hỏa được tính là cảnh giới gì.

Mười đến một trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa là Lục Dục Thiên, một trăm đến hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa là Thượng Phúc Thiên, hai trăm đến ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa đoán chừng còn có một tầng cảnh giới khác.

Có Chí Đạo thần pháp, Khương Trường Sinh có lòng tin rút ngắn thời gian đột phá.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục luyện công.

Lần này nhắm mắt lại đi qua hơn hai trăm năm.

Mãi đến một ngày, hắn mở mắt, không thấy thân ảnh Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trong điện, thì ra Mộ Linh Lạc đang độ kiếp.

Thái Ất cảnh.

Mộ Linh Lạc cuối cùng cũng đi đến cảnh giới này.

Nàng đã bước chân vào lực lượng Đại Đạo, lại thêm một thân đan dược, pháp bảo, độ kiếp trên cơ bản không có vấn đề, Thiên Đế còn tự mình trở về lược trận cho mẫu thân hắn, nếu như không ngoại địch xâm lấn, lần độ kiếp này trên cơ bản là ổn.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn chăm chú Mộ Linh Lạc độ kiếp. Lần này độ kiếp không có khó khăn trắc trở, Mộ Linh Lạc thành công bước vào cảnh giới Thái Ất, Thiên Đế cao hứng, thế là tuyên bố Bàn Đào đại hội sớm sẽ xây dựng, trong lúc nhất thời, Côn Luân giới Thiên Đình lần nữa náo nhiệt, rất nhiều tu tiên đại năng của Thiên Giới cũng đến đây tham gia đại hội Bàn Đào.

Hết thảy vui vẻ phồn vinh, tựa hồ không nhận Lượng kiếp ảnh hưởng. Nhưng Khương Trường Sinh lại trông thấy nhân gian đã bộc phát binh thương, Thiên Cảnh thống nhất thiên hạ chung quy vẫn xảy ra nội loạn, trên trời một ngày, hơn ngàn năm, tiên phàm khác nhau, tên Đạo Tổ trong lòng người Thiên Cảnh sớm đã là truyền thuyết, đã là truyền thuyết, thì không thể kềm chế dã tâm của bọn hắn.

Khương Trường Sinh cũng không có ý nhúng tay, nhân gian này đâu ra thái bình vĩnh viễn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục bế quan tu luyện, không hỏi thế sự.

Trong vườn Bàn Đào.

Thiên Đế, Mộ Linh Lạc ngồi đối diện uống trà, hưởng thụ lấy thời gian mẹ con gặp nhau.

- Mẫu thân, khó được khi ngài có thời gian rảnh bồi nhi tử, ngài bây giờ càng lúc càng giống phụ thân, động một tí bế quan mấy trăm năm.

Thiên Đế cười nói.

Chỉ có khi gặp mặt cha mẹ, hắn mới có thể gọi Khương Trường Sinh là phụ thân, đây cũng là vì tôn sùng thân phận cùng địa vị của Đạo Tổ.

Mộ Linh Lạc nhẹ giọng cười nói:

- Nếu là xem tu hành như một chuyện lý thú, đi tắm ở trong đó, xác thực dễ dàng xem nhẹ thời gian.

Hai mẹ con nói chuyện phiếm trong chốc lát, Thiên Đế mới nói lên chính sự, hắn đặt chén trà xuống, nói:

- Mẫu thân, bây giờ đại kiếp đã đến, Tiên đạo nhìn như yên ổn, nhưng ở trong đại kiếp, yên ổn chưa chắc là chuyện tốt, những thế lực thân ở trung tâm vòng xoáy của đại kiếp nhìn nhu nguy hiểm, lại đang nhanh chóng lớn mạnh, không sớm thì muộn sẽ ảnh hưởng đến Tiên đạo.

Mộ Linh Lạc nhìn chằm chằm hắn, trừng mắt nhìn, nói:

- Những chuyện này nào có… Quan hệ với ta, ngươi sẽ không hi vọng ta đi giúp ngươi chiến đấu đó chứ?

Thiên Đế xấu hổ, lắc đầu nói:

- Mẫu thân chớ có trêu ghẹo ta, ta tự nhiên không dám làm phiền ngài, ta chỉ hi vọng ngài có thể chỉnh lý ra tâm đắc chứng đạo Thái Ất cảnh, ta cũng đang làm việc này, mẹ con chúng ta cùng tạo ra một bộ đạo pháp, thôi động Tiên đạo phát triển.

Mộ Linh Lạc nghe xong, suy tư nói:

- Đây là chuyện tốt, ta đáp ứng, nghe nói Bỉ Ngạn đạo quân sáng lập Đạo Môn, thu được lực lượng công đức khổng lồ, ngươi cũng để mắt tới công đức chứ nhỉ, công đức này đến cùng để làm gì?

- Khụ khụ, mẫu thân hà tất ngay thẳng như thế, bất quá ta xác thực có suy tính về Tiên đạo, đến mức công đức, ngay cả Đạo Quân đều đang trong quá trình tìm tòi, ngài muốn hiểu rõ, chỉ có thể đến hỏi phụ thân.

Thiên Đế bất đắc dĩ cười nói.

Mộ Linh Lạc cười cười, không có nói tiếp.

Lúc này, Trần Lễ cấp tốc bay tới, rơi vào trước bàn, phân biệt hành lễ Thiên Đế và Mộ Linh Lạc.

- Bệ hạ, ba ngàn thiên địa xảy ra chuyện lớn.

Trần Lễ trầm giọng nói, sắc mặt nghiêm túc.

Thiên Đế nhìn về phía hắn, nói:

- Nói một chút.

- Vạn cổ đệ nhất thiên kiêu Thần Võ giới - Thái Thượng Côn Luân đột nhiên hiện thân, sáng lập Thái Thượng đạo, đã có rất nhiều thế gia vọng tộc gia nhập, bao gồm cả một chút thế gia vọng tộc phân bố tại Thiên Giới, đây cũng không phải chuyện tốt, nghe nói, Thái Thượng đạo cũng không phải chỉ có tu võ đạo, Thái Thượng Côn Luân nắm giữ rất nhiều hệ thống tu hành, hắn mong muốn sáng lập đạo thống trước nay chưa từng có.

Lời Trần Lễ để Thiên Đế nhíu mày.

Thế gia vọng tộc Võ đạo trong Thiên Giới bị hắn coi là cộng đồng lợi ích, xem như đồng minh, vì thế hắn làm ra rất nhiều nhượng bộ, thậm chí tuyên bố truy nã Khương Nghĩa, thật không suy nghĩ một ngày này vẫn đến.

Chương 1084 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (2)

Những thế gia vọng tộc gia nhập Thái Thượng đạo rất có thể trở thành thủ đoạn mà Thái Thượng đạo dùng để đối phó với Thiên Giới, mấu chốt nhất là Thiên Đình còn chưa trưởng thành đến mức độ chưởng khống Thiên Giới.

Thiên Giới tuy thuộc Tiên đạo, nhưng đều là xem ở mặt mũi của Đạo Tổ, Thiên Đình chẳng qua là cát cứ một phương thôi.

Thiên Đế lâm vào trong trầm tư, Trần Lễ không có quấy rầy.

Mộ Linh Lạc thì lặng yên rời khỏi, để quân thần hai người bọn hắn không có lo lắng thương thảo.

Phía dưới thương khung sáng chói, một đại điện cô tịch tọa lạc, trên điện có lần lượt từng bóng người đang ngồi, trong đó có cả Thương Thủy Thiên xua tan khí vận Võ đạo, cũng có Thanh Lam Thiên từng nhìn thấy Khương Trường Sinh.

Thương Thủy Thiên đột nhiên mở mắt, mặt lộ vẻ kinh hãi, run giọng nói:

- Làm sao có thể? Sao bọn hắn lại tới đây?

Vừa dứt lời, mấy chục thân ảnh trên điện cùng nhau mở mắt, ánh mắt tất cả đều tụ tập ở trên người hắn.

Thanh Lam Thiên nhíu mày hỏi:

- Người nào tới?

- Đạo Diễn!

Thương Thủy Thiên nói ra hai chữ này, khiến cho sắc mặt phần lớn thân ảnh kịch biến, bọn họ đều là trở về từ trong hư không, tự nhiên sẽ hiểu hai chữ Đạo Diễn có ý vị như thế nào.

Thanh Lam Thiên vội vàng đứng lên, hỏi:

- Chẳng lẽ Võ đạo thần thánh không thể ngăn cản được bọn hắn? Cho dù ngăn cản không được, vì sao bọn hắn muốn tới Hư Không Vô Tận, bọn hắn là đạo thống siêu thoát Đại Đạo, không cần buông xuống hư không bên dưới chứ?

Các cường giả võ đạo trong đại điện bắt đầu nghị luận.

- Ngày xưa Cổ thuật phá diệt, cũng chưa thấy Đạo Diễn đến đây, đây là vì sao?

- Ở trong hư không, Đạo Diễn có thể là tồn tại hoành hành vô kỵ, nếu bọn hắn buông xuống Hư Không Vô Tận, chúng ta như thế nào khôi phục Võ đạo?

- Phải làm sao mới ổn đây, chúng ta làm nhiều như vậy, thậm chí hi sinh vô số phàm linh, chẳng lẽ muốn từ bỏ?

- Đối mặt Đạo Diễn, chẳng lẽ ngươi còn muốn ngăn cản?

- Đáng chết, như thế nào như thế.

Nghe tiếng nghị luận trên điện, Thương Thủy Thiên nhíu mày.

- Không đúng.

Thương Thủy Thiên bỗng nhiên quát, cả kinh tất cả mọi người im miệng.

Một lần nữa nhìn về phía hắn.

Ánh mắt hắn lấp lánh, nói:

- Khí tức Đạo Diễn vẫn như cũ bá đạo như vậy. Nhưng cũng không phải là toàn bộ lực lượng của Đạo Diễn, nếu như chủ mạch Đạo Diễn buông xuống, hết thảy quy tắc trong Hư Không Vô Tận đều sẽ sụp đổ, chẳng lẽ là…

- Là vị Lục Diêm Diễn Thiên thích đi săn Đại Đạo thần linh kia, hắn rất nổi danh trong ngàn vạn năm nay, thiên kiêu sôi nổi nhất trong Đạo Diễn, không ngờ hắn vậy mà để mắt tới đại kiếp ở Hư Không Vô Tận, nếu như vậy…

Thanh Lam Thiên nghe được bốn chữ Lục Diêm Diễn Thiên, vẻ mặt trở nên vi diệu.

Một lão giả cau mày nói:

- Mặc dù không phải Đạo Diễn chủ mạch, những Đạo Diễn Diễn Thiên cũng không phải chúng ta có thể đối phó đó, tùy tiện một vị Diễn Thiên, Diễn Quân mà hắn nắm giữ cũng đủ để quét ngang Hư Không Vô Tận.

Người còn lại nói:

- Trăm vạn năm trước, Đại Hàn Thiên đời trước bại vào trong tay Lục Diêm Diễn Thiên, truyền thừa Đại Hàn của hắn thậm chí gặp phải nguyền rủa vĩnh hằng bất diệt, loại tồn tại này, tuyệt không phải Thiên cảnh giới thấp như chúng ta có thể đối phó.

Những người khác lên tiếng phụ họa, nghe được không phải chủ mạch Đạo Diễn tới, bọn hắn ngược lại càng bối rối, sợ Thương Thủy Thiên nghĩ quẩn.

- Ta tự nhiên biết, ta không phải muốn đối phó hắn, chẳng qua là chúng ta còn có khả năng đợi thêm.

Thương Thủy Thiên trầm giọng nói, trong lòng hắn hết sức vô lực, đối mặt Lục Diêm Diễn Thiên, hắn cũng không có dũng khí đi đối kháng.

Bất quá hắn nghĩ tới Đạo Tổ.

Vị tồn tại cường đại có thể chống đỡ toàn bộ khí vận Võ đạo kia, có lẽ có thể tăng thêm một chút phiền toái cho Lục Diêm Diễn Thiên.

Như thế cũng rất tốt, để Lục Diêm Diễn Thiên đi đối phó Đạo Tổ, đợi đại kiếp kết thúc, dẹp xong các Đại Đạo thần linh, Lục Diêm Diễn Thiên rời khỏi, bọn hắn còn có hi vọng.

Nghe được lời Thương Thủy Thiên, các cường giả võ đạo đều thở dài một hơi.

Đúng lúc này, Thanh Lam Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt bắn ra thanh quang doạ người, chiếu rọi tinh khung sáng chói, một hư ảnh vĩ ngạn trống rỗng xuất hiện, đó là một bóng người…

Sắc mặt Thương Thủy Thiên và các cường giả võ đạo đại biến, dồn dập quỳ xuống hành lễ.

- Tham kiến Võ Chiến thần thánh.

Bóng mờ kia mặc áo bào tím hoa văn hình ngọn lửa, eo quấn một đầu Hồng Lân Giao Long, tóc dài tản ra ở bên dưới kim quan, trên quan là tượng vàng của một tôn thần thú đứng thẳng, khuôn mặt hắn uy nghiêm, hai mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo doạ người, nhìn xuống tất cả mọi người phía dưới.

Thương Thủy Thiên lườm Thanh Lam Thiên một cái, thầm mắng một tiếng.

Hắn không ngờ Thanh Lam Thiên lại là người của Võ Chiến thần thánh. Thì ra nhóm thần thánh căn bản không tin tưởng hắn!

- Chỉ là Lục Diêm Diễn Thiên đã doạ các ngươi sợ, nếu là chủ mạch đến đây, các ngươi lại nên như thế nào đối mặt, chỉ với

cốt khí của các ngươi, Võ đạo làm sao có thể trở thành Đại Đạo siêu thoát giống như Đạo Diễn?

Võ Chiến thần thánh hừ lạnh nói, dọa đám người Thương Thủy Thiên run rẩy, không dám ngẩng đầu.

- Thương Thủy Thiên nghe lệnh, Lục Diêm Diễn Thiên xâm chiếm hư không võ đạo, các ngươi nhất định phải khiến cho hắn đi không ra trận đại kiếp này, bằng không các ngươi vĩnh thế không được trở lại trong hư không.

Vừa dứt lời, Thương Thủy Thiên ngẩng đầu, lập tức gấp, những người khác cũng như thế.

- Đừng nói chúng ta không có năng lực làm được, cho dù làm được, chẳng lẽ chư vị thần thánh không sợ Đạo Diễn trả thù?

Một võ đạo Thiên gấp giọng hỏi.

Võ Chiến thần thánh lạnh lùng nói:

- Đây cũng không phải điều mà các ngươi nên quan tâm, đây là khảo nghiệm đối với các ngươi, cũng là khảo nghiệm dành cho Lục Diêm Diễn Thiên, đại kiếp dài đằng đẵng, các ngươi có rất nhiều cơ hội cùng thời gian để mưu tính.

- Từ xưa đến nay, Đại Đạo luân hồi, có bao nhiêu Đại Đạo có thể siêu thoát, nếu không bước qua được một cửa này, Võ đạo sẽ triệt để yên diệt, chúng ta cũng sẽ chia năm xẻ bảy, các ngươi hảo hảo nghĩ, nếu không có Võ đạo bảo hộ, các ngươi có thể sinh tồn ở trong hư không?

Nghe đến lời này, dù Thương Thủy Thiên cũng không khỏi toàn thân run rẩy, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Chương 1085 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (1)

Đạo Diễn đến cũng không có lập tức ảnh hưởng đến Hư Không Vô Tận, chỉ có số ít cường giả biết được, ba ngàn thiên địa trong đại kiếp vẫn sát phạt không ngừng như cũ, oán khí đầy trời.

Tiên đạo bởi vì ở ngoài Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, không có triệt để cuốn vào trong phong bạo đại kiếp, nhưng Địa Phủ lại bởi vì đại kiếp điên cuồng lớn mạnh, liên tục không ngừng

có hồn phách đi vào trong địa phủ, dẫn đến Hình Thủ không thể không thúc giục Thiên Đế khai thác lĩnh vực Tiên đạo.

Theo Tiên đạo luân hồi lớn mạnh, tư chất chúng sinh Tiên đạo nhiều đời tăng lên, khiến cho toàn bộ Tiên đạo đang nhanh chóng tăng lên.

Từ khi Mộ Linh Lạc chứng được Thái Ất cảnh, Vong Trần đại tiên theo sát phía sau, hắn đột phá cũng không có để cho người ta thấy ngoài ý muốn, dù sao hắn là Địa Tiên chi tổ, tay cầm chí bảo của Đạo Tổ.

Ngay lúc Thiên Đình, Tu Tiên giới chờ mong vị Thái Ất cảnh kế tiếp, Thiên Đế cùng Thiên Mẫu chung tay sáng tạo ra Thái Ất Chân Nghĩa Kinh, sáng lập bia đá truyền thừa trong Thần Du đại thiên địa, dẫn tới Tu Tiên giới chấn động.

Thái Ất Chân Nghĩa Kinh giảng chính là như thế nào chúng được Thái Ất cảnh.

Về sau, Thiên Đế buông xuống Thiên Cảnh Linh sơn, sáng lập Thái Ất thần bia phía trên Linh sơn, thu hoạch được công đức Thiên Đạo, Thiên Đạo công đức khổng lồ kia từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người Thiên Đế, rung động bách tính, Tu Tiên giả Thiên Cảnh.

Từ sau Khương tộc Đế mạch, Bỉ Ngạn đạo quân, Thiên Đế lại đạt được công đức Thiên Đạo, Tu Tiên giới mặc dù không biết Thiên Đạo công đức dùng để làm gì, nhưng cảm giác được nhiều đại năng như vậy đều đang tranh thủ, tất nhiên không đơn giản, kết quả là, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bắt đầu lập giáo phái, truyền đạo các loại, đáng tiếc, không có người thu hoạch được Thiên Đạo công đức.

Thoáng chớp mắt, lại là ngàn năm trôi qua.

Trong ngàn năm này, một chuyện lớn nhất xảy ra chính là Thiên Đế tuyên bố phong thần đại điển kéo dài đến ba ngàn năm một lần, chuyện này dẫn tới rung chuyển không nhỏ ở nhân gian, tu sĩ thế gian cảm thấy Thiên Đình không nhìn trúng bọn hắn, Thiên Đế cũng không có cách nào, danh ngạch Chính thần của Phong Thần bảng bắt đầu khan hiếm, chủ yếu là còn có võ giả cường đại đến từ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa

gia nhập, bây giờ muôn phong thần cũng không chỉ là Tiên đạo ở nhân gian.

Võ giả cường đại chuyển tu tiên cũng có ưu thế, ở trong Côn Luân giới, trong Thiên Giới, chân khí, Võ Nguyên có thể trực tiếp chuyển hóa làm linh lực, đã giảm bớt đi buồn tẻ nạp khí tích lũy, trước khi đi đến cảnh giới tương ứng, chỉ cần lĩnh hội cảnh giới, bất quá võ giả chuyển tu tiên đạo cũng có tai hại, chính là tư duy cực hạn, rất khó thay đổi.

Côn Luân giới, Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán như ẩn như hiện, hắn bấm ngón tay tính toán, lần này bế c quan dài đến hơn một ngàn một trăm năm, trong khoảng thời gian này, Tiên đạo cũng không có bị cường địch xâm lấn.

Sở dĩ tỉnh lại, là có người ở bên ngoài Côn Luân giới đang chờ hắn.

Hắn cũng không vội, trước diễn toán cường giả mạnh nhất trong phạm vi đã biết.

[Cần tiêu hao sáu trăm hai mươi bảy (627) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Khá lắm.

So với ngàn năm trước, giá trị hương hỏa cao nhất gia tăng gần gấp đôi.

Khương Trường Sinh cảm giác được không ổn, tiếp tục diễn toán cường giả thứ hai, cường giả thứ ba bên dưới.

Giá trị hương hỏa của cường giả thứ hai vậy mà vượt qua bốn trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cường giả thứ ba cũng giống như thế, bọn hắn chênh lệch không lớn, còn cường giả thứ tư là tồn tại ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo giá trị hương hỏa ngàn năm trước kia.

Một đường hướng xuống diễn toán, số lượng cường giả vượt qua hai trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa lật đổ nhận biết của hắn, vậy mà vượt qua trăm vị, đây tuyệt đối là lật trời.

Trách không được Thiên Địa Tiếu đột nhiên tới tìm hắn.

Chẳng lẽ là võ đạo trong hư không buông xuống?

Nếu võ đạo trong hư không cường đại như vậy, há có thể để Thương Thủy Thiên xua tan khí vận Võ đạo?

Trực tiếp trấn áp các phương Đại Đạo là xong rồi.

Khương Trường Sinh một bên diễn toán, một bên tản thần niệm ra thăm dò đến bên ngoài Côn Luân giới, khóa chặt đứng Thiên Địa Tiếu ở trên thiên thạch chờ đợi.

Mấy ngàn năm không thấy, thực lực Thiên Địa Tiếu không có tinh tiến, đây cũng là khắc hoạ của tuyệt đại đa số tồn tại cảnh giới cao, dưới tình huống thiên tư không đủ, phúc duyên không đủ, thực lực đình trệ vạn năm, trăm vạn năm cũng có thể.

- Chuyện gì?

Thiên Địa Tiếu non nóng bất an cuối cùng nghe được âm thanh của Đạo Tổ, lo lắng trong lòng hắn trong nháy mắt tiêu tán không ít.

Hắn vội vàng nói:

- Có thế lực siêu nhiên đến từ trong hư không buông xuống, lúc trước âm Dương Chi Thần gặp phải cường giả bí ẩn tập kích, mặc dù may mắn đào thoát, nhưng ta theo hắn lang thang mấy ngàn năm, ngay tại hai trăm năm trước, âm Dương Chi Thần bị nhân vật càng mạnh mẽ trấn áp, trước khi hắn bị trấn áp trước, hắn giúp ta đào thoát, cũng nói ta mang cho ngài một lời, nói có nhân vật cực kỳ khủng bố đang đi săn Đại Đạo Chi Thần, hắn chạy không khỏi, ngài cũng chạy không thoát.

Đi săn Đại Đạo Chi Thần?

Khương Trường Sinh kinh ngạc, thầm nghĩ ta cũng không phải Đại Đạo Chi Thần.

Dựa theo hắn hiểu rõ, lúc Lượng kiếp đến, ba ngàn Đại Đạo sẽ hiển hóa ra thần lực, hoá hình thành thần linh, trước khi đại kiếp kết thúc, được xưng là Đại Kiếp Chi Thần, chỉ có sống sót từ trong Lượng Kiếp mới tính là Đại Đạo Chi Thần, âm Dương Chi Thần còn không tính là Đại Đạo Chi Thần chân

chính, có lẽ đối phương có lòng tin để âm Dương Chi Thần sống đến khi đại kiếp kết thúc.

- Vậy ngươi bây giờ há không phải không có chỗ để đi?

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền đến, Thiên Địa Tiếu nghe được lộ ra thần sắc quẫn bách.

Đối với việc có thu lưu Thiên Địa Tiếu hay không, Khương Trường Sinh hết sức lưỡng lự.

Thiên Địa Tiếu có thể đào thoát khỏi tay tồn tại kinh khủng đã đuổi bắt âm Dương Chi Thần, nói thật hắn cảm thấy trong này có khả năng có chuyện ẩn ở bên trong.

Nhưng nghĩ lại, Thiên Địa Tiếu đã đi tới nơi này, nếu như thật sự nhằm vào hắn, hắn dù muốn tránh, thì cũng đã muộn.

Hắn lúc này tan biến trong điện, trống rỗng xuất hiện bên cạnh Thiên Địa Tiếu, Thiên Địa Tiếu tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay người, vừa hay đối đầu với Đại Đạo Chi Nhãn, cả người bị định lại, ánh mắt mất đi thần thái.

Chương 1086 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (2)

Khương Trường Sinh một bên đọc đến trí nhớ của hắn, một bên dùng thần niệm kiểm tra thân thể hắn, kiểm tra thân thể cùng hồn phách của hắn.

Không biết đi qua bao lâu.

Đợi Thiên Địa Tiếu tỉnh lại, phát hiện mình đứng ở phía trên một biển mây. Nơi này là..

Thiên Địa Tiếu nhíu mày, tự lẩm bẩm, cố gắng nghĩ lại trí nhớ lúc trước, mình đang nói chuyện với Đạo Tổ, đột nhiên thấy một con mắt dọc màu vàng óng.

- Nơi này là Thiên Đình, ngươi đi tìm Thiên Đế, đứng hàng tiên thần, lại đi tới Thiên Giới, nhớ kỹ, không được giữ lại thực lực của mình, chuyện này sẽ quyết định đến địa vị của ngươi sau này ở trong Tiên đạo.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên bên tai Thiên Địa Tiếu, Thiên Địa Tiếu lập tức lộ ra nụ cười, xem ra, con mắt trước kia gặp phải là của Đạo Tổ, chắc là Đạo Tổ không

yên lòng hắn, mặc kệ như thế nào, hắn xem như có điểm dừng chân.

Trước đó hiệu lực cho âm Dương Chi Thần, hắn đắc tội tuyệt đại đa số thế lực trong Hư Không Vô Tận, bây giờ âm Dương Chi Thần bị trấn áp, hắn chỉ có thể đầu nhập vào Tiên đạo.

Đối với Tiên đạo, hắn đã sớm cảm thấy rất hứng thú.

Thiên Địa Tiếu nhìn thấy Nam Thiên môn ở xa xa, lúc này bay qua.

Một bên khác, trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang xem trí nhớ của Thiên Địa Tiếu.

Thì ra Thiên Địa Tiếu sở dĩ đào thoát là âm Dương Chi Thần sớm cảm ứng được, đánh hắn vào trong thời không loạn lưu, mới tránh thoát được một kiếp.

Âm Dương Chi Thần cũng không có hảo tâm, đoán chừng là muốn đem tin tức nói cho Khương Trường Sinh, khiến cho hắn chuẩn bị sớm, có lẽ làm như vậy, âm Dương Chi Thần có thể có một chút hi vọng sống.

Căn cứ theo lời Thiên Địa Tiếu và âm Dương Chi Thần nói với nhau, Khương Trường Sinh biết được âm Dương Chi Thần nghĩ hắn cũng là Đại Kiếp Chi Thần, cho nên mới bảo Thiên Địa Tiếu truyền lời.

Thiên Địa Tiếu không có tận mắt nhìn thấy tình cảnh âm Dương Chi Thần bị trấn áp, chẳng qua cảm giác được trói buộc âm Dương trên người tan biến, liền nhận định âm Dương Chi Thần bị trấn áp.

- Tồn tại đuổi bắt âm Dương Chi Thần mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng hỏi thăm.

[Cần tiêu hao ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Xem ra là tồn tại cường đại ngàn năm trước kia.

Khương Trường Sinh có trực giác, vị ba trăm bốn mươi bốn (344) Thiên Đạo hương hỏa hiệu lực cho tồn tại sáu trăm hai

mươi bảy (627) Thiên Đạo hương hỏa, đây là một nhánh thế lực vô cùng cường đại.

Hắn bắt đầu cảm thụ tiếng lòng của các tín đồ trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, cũng không có phát hiện một tôn quái vật khổng lồ dạng này, nhân vật phong vân ba ngàn thiên địa trước mắt chính là Thái Thượng đạo của Thái Thượng Côn Luân, Tộc quan Đế tộc - Đế Dung, hai người này đại chiến mấy lần, khó phân cao thấp, là tồn tại chói mắt nhất trong đại kiếp.

Xem ra chi thế lực thần bí kia không có ý định quấy thế cục đại kiếp, ít nhất tạm thời không nghĩ đến, mục tiêu của bọn hắn là đuổi bắt Đại Đạo Chi Thần.

Khương Trường Sinh cầm lấy Tử Kim Hồ Lô, thăm dò thần niệm vào trong đó.

Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần còn đang liều chết, bất quá bọn hắn đã yên lặng thật lâu, không có khí lực chửi mắng.

- Các ngươi có biết phương tồn tại nào muốn đi săn các ngươi?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng trong không gian Tử Kim Hồ Lô, để hai thần đang tĩnh tọa lập tức mở mắt.

- Đi săn chúng ta? Làm sao có thể!

Tâm Ma Chi Thần vô ý thức phản bác, nhưng hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, sắc mặt kịch biến.

Vận Rủi Chi Thần cũng suy nghĩ đến cái gì, thân thể run rẩy. Như thế để Khương Trường Sinh ngoài ý muốn, bị hắn tra tấn lâu như vậy, hai thần cũng không có sợ hãi thành bộ dáng như vậy, bây giờ chỉ là suy nghĩ đến một tồn tại nào đó, đã bị dọa đến mất hồn mất vía?

Khương Trường Sinh nói theo:

- âm Dương Chi Thần đã bị đuổi bắt, trước khi bị bắt, hắn báo tin tức này cho ta, tình cảnh của Đại Đạo Chi Thần đã vô cùng nguy hiểm, các ngươi còn không muốn nói sao?

Tâm Ma Chi Thần thở dài một tiếng, nói:

- Đại Đạo Chi Thần chung ta áp đảo phía trên chúng sinh Đại Đạo, có thể đi săn chúng ta, tự nhiên là những tồn tại Đại Đạo Chi Thượng áp đảo phía trên.

- Đại Đạo Chi Thượng?

Khương Trường Sinh bị hù dọa, hắn cách Đại Đạo sao mà xa xôi, giờ bảo hắn đối mặt với Đại Đạo Chi Thượng, trong chớp nhoáng này, hắn đã suy nghĩ đến rất nhiều chỗ để chạy trốn.

Tâm Ma Chi Thần tiếp tục giảng giải, thì ra trước đây thật lâu, đã có một nhóm tồn tại trước đã săn bắt bọn hắn, bọn hắn tự xưng đến từ đạo thống Đại Đạo, tên là Đạo Diễn chi thượng.

Lúc đó là thời đại cổ thuật đứng đầu, chính là khi Lượng kiếp đến, cường giả cổ thuật nghĩ Đạo Diễn là người xâm nhập, thế là triển khai đại chiến, cuối cùng dùng cái giá cực lớn cực kỳ khóc liệt đuổi Đạo Diễn ra khỏi, nhưng thế lực cầm quyền đạo thống Cổ Thuật bởi vậy nguyên khí tổn thương nặng nề, cường giả đỉnh cao chết tám chín phần mười, cho thế lực khác dã tâm bừng bừng cơ hội, cuối cùng Cổ thuật bại vong, Võ đạo quật khởi.

Dựa theo lời Tâm Ma Chi Thần nói, Đạo Diễn là một đạo thống, người đến cũng không phải áp đảo Đại Đạo Chi Thượng, lại có được thực lực quét ngang Hư Không Vô Tận.

Nghe đến nơi này, Khương Trường Sinh hơi thở dài một hơi.

Không phải tồn tại áp đảo Đại Đạo Chi Thượng liền tốt.

Bất quá bối cảnh của đối phương mạnh mẽ như thế, không thể trêu chọc.

Khương Trường Sinh quyết định bắt chước Võ đạo, chờ Đạo Diễn rời khỏi, lại lần nữa xuất thế.

Những cường giả Đạo Diễn kia chỉ hướng về phía Đại Đạo Chi Thần tới, không có nửa điểm hứng thú đối với việc chưởng khống Hư Không Vô Tận.

Đoán chừng bọn hắn không nhìn trúng Hư Không Vô Tận.

Hiện tại xuất hiện vấn đề.

Âm Dương Chi Thần cho rằng hắn là Đại Đạo Chi Thần, Đạo Diễn kia có thể cũng cho rằng như vậy hay không?

Trường Sinh mở miệng hỏi:

- âm Dương Chi Thần cho rằng ta là Đại Kiếp Chi Thần, các ngươi cảm thấy thế nào?

Vận Rủi Chi Thần cười nhạo nói:

- Làm sao có thể! Ngươi cũng xứng so cùng chúng ta? âm Dương Chi Thần vừa thai nghén ra mà thôi, không phân rõ lực lượng Đại Đạo, bản chất khác biệt cùng Đại Đạo thần linh, ngươi bất quá là phàm linh mượn nhờ lực lượng Đại Đạo mà thôi.

Chương 1087 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (1)

- Hà tất mạnh miệng, nếu ta là phàm linh nhất đẳng thấp hơn các ngươi, thế các ngươi thì tính toán là cái gì, chỗ bẩn của thần linh? Đường đường thần linh bị phàm linh trấn áp, các ngươi không cảm thấy buồn cười?

Tiếng nói của Khương Trường Sinh vừa dứt, Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần lần nữa tức miệng mắng to.

Hắn nghe được đến phiền, hai tên này đơn giản là không có cách nào để trao đổi.

Hắn lúc này thả ra uy áp của mình, tập trung ở trên người hai thần, để bọn hắn im miệng.

- Nghe cho kỹ, ta đã mất đi kiên nhẫn, bây giờ Đạo Diễn đang đi săn các ngươi, ta xác thực giết không được các ngươi, nhưng vì để tránh cho phiền toái không cần thiết, ta quyết định thả các ngươi ra ngoài, ngày xưa có cổ thuật đại năng ngăn cản Đạo Diễn cho các ngươi, bây giờ Võ đạo tán loạn, các ngươi tự mình cầu phúc đi.

Âm thanh Khương Trường Sinh lạnh lẽo để hai thần nghe được trừng to mắt.

- Không thể!

Hai thần trăm miệng một lời, bọn hắn cũng không muốn đối mặt Đạo Diễn.

Khương Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đã muộn, nếu các ngươi không quy thuận ta, ta tự nhiên không cần thiết bảo hộ các ngươi.

- Nếu chúng ta quy thuận ngươi, ngươi lại như thế nào bảo hộ chúng ta?

Tâm Ma chi thần ngửa đầu hỏi, ngữ khí đầy khẩn trương.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta sáng lập Thiên Đạo, Thiên Đạo chính là quy tắc đại đạo trù tính chung cho hết thảy thiên địa hướng về, sau khi dung nhập Thiên Đạo, các ngươi còn có thể giữ lại ý chí, chỉ là sau này chỉ có thể chuyển động trong phạm vi của Tiên đạo, sau khi dung nhập, các ngươi sẽ không lại thuộc về Đại Đạo chi thần của Hư Không Vô Tận, như thế, Đạo Diễn sẽ truy tra không được các ngươi.

Hắn bây giờ nói chính là lời thật lòng, hắn xác thực lo lắng Đạo Diễn truy xét tới, nhưng cũng muốn thu phục hai thần.

Sau khi dung nhập Thiên Đạo, Đại Đạo chi thân của hai thần sẽ tán loạn, ý chí hóa thành quy tắc, du đãng ở trong Tiên đạo, ngày sau có cơ hội một lần nữa ngưng tụ thần thể.

Kết quả như vậy dù sao cũng tốt hơn nếu so với bị Đạo Diễn đuổi bắt.

Tồn tại đạo thống Đại Đạo chi thượng đuổi bắt Đại Đạo chi thần trong Hư Không, Khương Trường Sinh thấy thế nào, đều giống như lấy ra luyện đan, có lẽ Đạo Diễn không biết luyện đan, nhưng khi rơi vào trong tay bọn hắn, tuyệt đối rất thê thảm.

Hai thần lâm vào trong xoắn xuýt, bọn hắn nhìn về phía nhau, nhìn nhau không nói gì.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi, thuận tiện tiến hành hương hỏa diễn toán.

Một lúc lâu sau, hai thần rốt cục cúi đầu.

Bọn hắn tự hỏi xem Đạo Diễn là có tới hay không, nhưng nếu là thật thì sao?

Hiện tại Lượng Kiếp không thuộc về bọn hắn, lực lượng của bọn hắn kém xa trạng thái lúc Lượng Kiếp, chẳng qua thu được sinh mệnh Vĩnh Hằng bất diệt mà thôi.

Đối mặt Đạo Diễn, bọn hắn không đánh cược nổi.

- Ta nguyện ý quy thuận Thiên Đạo.

Nói ra lời này, toàn bộ thân hình Tâm Ma Chi Thần giống như xì hơi, tức mặt ủ mày chau.

Vận Rủi Chi Thần cắn răng, cũng cúi đầu đồng ý.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, đây là một chuyện vui duy nhất trước mắt, đạt được lực lượng của hai thần, Thiên Đạo sẽ mạnh hơn, tu hành trật tự cũng sẽ càng ổn định.

Thưởng phạt phân minh, mới có thể để cho Tiên đạo phát triển càng thêm khỏe mạnh, dã man sinh trưởng sẽ chỉ làm đám tu tiên giả thay đổi đạo tâm.

Thiên Đạo chính là Khương Trường Sinh dùng Đại Công Đức Thần Pháp sáng tạo, bản thân chẳng qua là quy tắc công đức, nhưng Tiên đạo những năm nay bao phủ đã bắt đầu dần dần hấp thu những lực lượng quy tắc khác.

Nó hư vô mờ mịt, chỉ có Khương Trường Sinh có thể thật cảm nhận được nó tồn tại, tương đương với một hồn phách khác của hắn, dù cho Bỉ Ngạn đạo quân đã bước vào công đức chi đạo, cũng không cách nào bắt được Thiên Đạo tồn tại cụ thể.

Khương Trường Sinh dẫn Thiên Đạo vào Tử Kim Hồ Lô, Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng đại đạo đang đến gần bọn hắn.

Vẻ mặt bọn hắn lộ ra sự phức tạp, nhưng không có chống cự.

Nương theo lấy cỗ lực lượng này chui vào trong cơ thể của bọn họ, bọn hắn cảm nhận được công đức tồn tại, dần dần, nhục thể của bọn hắn hóa thành hư vô tiêu tán không thấy, tan biến tại trong không gian Thiên Đạo.

Bọn hắn nhìn như tan biến, kì thực còn đang ở trong Tử Kim Hồ Lô, trước khi triệt để dung hợp, Khương Trường Sinh cũng không dám thả bọn họ ra ngoài.

Vận rủi, tâm ma một khi tùy ý khuếch tán, Tiên đạo sẽ loạn. Khương Trường Sinh chuyên tâm thao túng Thiên Đạo, việc này quan hệ đến hai vị Đại Đạo chi thần, không cho phép hắn qua loa.

Một bên khác.

Thiên Địa Tiếu gia nhập để Thiên Đế rất cao hứng, Thiên Địa Tiếu cũng không chỉ là Khai Quang Thánh Võ bình thường, cũng là một người thừa kế Đại Đạo, mặc dù cùng Đại Kiếp Tà Số thông đồng làm bậy, nhưng nếu phụ thân giới thiệu tới, hắn nguyện ý tin tưởng Thiên Địa Tiếu.

Sau khi thành công thu nạp khí vận của Phong Thần bảng, Thiên Địa Tiếu như trút được gánh nặng, hắn xem như chân chạm đất, không cần lại lang thang.

Hiệu lực cho âm Dương chi thần, hắn mới đầu tràn ngập chờ mong, nhưng sau này liền cảm thấy không thích hợp, chuyện cũng không có thuận lợi giống như hắn tưởng tượng, hết thảy điểm cong ngay tại thời điểm Đạo Tổ hoành không xuất thế, hắn không hận Đạo Tổ, trong lòng ngược lại tràn đầy một loại chờ mong khác.

Mục tiêu trước kia của hắn là trở thành dưới một người, hiện tại cũng là dưới một người, nhưng một người này có thể đứng ở độ cao hoàn toàn khác biệt.

Hắn tin tưởng Đạo Tổ trong tương lai sẽ vượt qua suy nghĩ của hắn, bởi vì Đạo Tổ ngăn cản âm Dương Chi Thần, hàng phục Bỉ Ngạn võ tổ, hắn thậm chí đều không rõ ràng Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế nhìn xuống Thiên Địa Tiếu trên điện, nói:

- Thiên Địa Tiếu, đã ngươi đã đứng hàng tiên ban, trẫm sẽ không khách khí với ngươi, người của ngươi có thể cũng gia nhập Tiên đạo hay không?

Thiên Địa Tiếu khục một tiếng nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, ta lẻ loi một mình.

Nghe vậy, Thiên Đế nhíu mày.

Chương 1088 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (2)

Thiên Địa Tiếu vội vàng nói:

- Ta tuy là người thừa kế của một loại Đại Đạo, nhưng ta cũng không có sáng tạo thiên địa, càng không chúng sinh thiên địa gì, ta ban đầu chẳng qua là được một phương Đại Đạo truyền thừa, được Bỉ Ngạn võ tổ tán thưởng, hắn vì giám sát dị số, điều động ta chui vào trong đó, ta bỏ ra mấy chục vạn năm, mới khiến cho Mạc Vọng tín nhiệm ta, về sau Bỉ Ngạn võ tổ đi Thông U Chi Hải, mười tám vị Thần Võ Chí Thượng Thần Võ giới điên cuồng đuổi giết ta, không có cách, chỉ có thể đầu nhập vào âm Dương Chi Thần.

Hắn nói đơn giản về quá khứ một thoáng, Thiên Đế nghe được càng lộ vẻ mặt cổ quái.

Thiên Đế cũng không có đồng tình Thiên Địa Tiếu, hắn nghĩ đến sách lược của Bỉ Ngạn đạo quân năm đó, suy nghĩ lại một chút những chuyện lớn trong lịch sử Võ đạo, mỗi lần Võ đạo gặp được vấn đề lớn, luôn có thể thông qua việc giải quyết ngoại địch để chuyển dời sự chú ý.

Tiên đạo có phải cũng nên dựng ra ngoại địch hay không?

Từ sau tiêu diệt Vũ tộc, không còn có thế lực đến đây xâm lấn, thế gia vọng tộc trước đó trấn áp Vong Trần đại tiên cũng không dám chủ động xâm lấn Tiên đạo.

Nhân gian đã có đại loạn thế, còn là nhân tộc tranh đấu.

Thiên Địa Tiếu không biết Thiên Đế đang suy nghĩ gì, còn tưởng rằng đối phương đang đồng tình hắn, thế là cười nói:

- Bệ hạ, ta mặc dù không có có thủ hạ, nhưng ta nguyện kính dâng ra truyền thừa của ta.

Thiên Đế lộ ra nụ cười, trong ánh mắt toát ra vẻ tán thưởng.

- Bệ hạ, ta muốn trước đi gặp Bỉ Ngạn võ tổ, có thể không?

Thiên Địa Tiếu tiếp theo hỏi, đối với Tiên đạo bây giờ, hắn là kẻ ngoại lai, hắn nhất định phải lôi kéo quan hệ, mới có thể đứng vững gót chân, vừa hay, Bỉ Ngạn võ tổ còn thua thiệt hắn.

Thiên Đế gật đầu nói:

- Tự nhiên có khả năng, vừa hay, ngươi có khả năng thỉnh giáo hắn sáng việc lập công đức giáo phái, đối với người nhận truyền thừa đại đạo như ngươi, không lập công đức giáo phái, quả thực đáng tiếc.

Thiên Địa Tiếu tò mò như thế nào là công đức giáo phái, nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều, tin tưởng tìm tới Bỉ Ngạn võ tổ sẽ có được đáp án hắn mong muốn.

Thiên Đế gọi một thiên binh đến, để hắn dẫn đầu Thiên Địa Tiếu đi tới Vạn Giới môn.

Lúc rời khỏi Lăng Tiêu bảo điện, nụ cười trên mặt Thiên Địa Tiếu tan biến, trong lòng tràn đầy cảm giác nguy hiểm.

Đối mặt vị Thiên Đế này, hắn vậy mà cảm nhận được khí tức nguy hiểm mãnh liệt.

Nói cách khác, thực lực của vị Thiên Đế này đã không kém hơn hắn. Trong sự nhận thức của hắn, Đạo Tổ tuy mạnh, nhưng Tiên đạo rất yếu.

Không ngờ Thiên Đế lại lớn lên nhanh như vậy, chẳng lẽ đây là sự mạnh mẽ của Tiên đạo?

Hắn bỗng nhiên ý thức được một chút, hắn sở dĩ cảm thấy Tiên đạo yếu, đó là thời gian Tiên đạo thành lập quá ngắn, mấy ngàn năm đã sinh ra một vị tồn tại có thể so với Khai Quang Thánh Võ.

Hắn càng nghĩ càng kinh hãi, đồng thời trong đáy lòng còn không thể ngăn chặn sinh ra cảm giác kinh hỉ.

Đạo Tổ mạnh hơn, đó cũng là thực lực bản thân Đạo Tổ, nhưng nếu là Tu Tiên giả trong Tiên đạo cũng có thể nhanh chóng mạnh lên, vậy nói rõ tiềm lực của Tiên đạo khó có thể

tưởng tượng, nếu hắn là chuyển tu Tiên đạo, có thể đi đến độ cao trước đó không dám nghĩ hay không?

Thiên Địa Tiếu cảm giác toàn bộ thế giới đều tươi đẹp, ngay cả nhìn thiên binh đang đi ở phía trước dẫn đường cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

Trong một tòa đại điện thần bí, mặt nước thản nhiên bao trùm mặt đất, phản chiếu giống như đại dương, hình ảnh quay ngược lên, bầu trời đúng là mặt biển treo ngược, mơ hồ có các loại cá đang phun trào.

Trên đại điện, Thái Thượng Côn Luân ngồi tĩnh tọa ở trên đài cao, xung quanh có từng đóa sen vàng vờn quanh, hình thành một vòng tròn.

Trước mặt Thái Thượng Côn Luân lơ lửng mười mấy đạo quang kiếm, màu sắc khác nhau, lưỡi kiếm đều lượn lờ lấy khí tức như ánh sáng như hỏa diễm, hắn nhíu chặt lông mày, hai đầu lông mày quanh quẩn khói đen.

Hắn mở choàng mắt, hai mắt tràn đầy tơ máu, hắn há mồm thở dốc, như bừng tỉnh từ trong ác mộng.

- Đáng chết, ma chướng này càng ngày càng mãnh liệt, tiếp tục như vậy nữa, một khi chiến đấu, ta rất dễ dàng mất khống chế….

Thái Thượng Côn Luận thấp giọng tự nói, trong lời nói tràn ngập không cam lòng cùng oán giận.

Hắn nắm giữ rất nhiều lực lượng Đại Đạo, tự nhận là đã vượt qua phạm trù của Võ đạo, áp đảo phía dưới quy tắc, không ngờ vẫn bị đại kiếp ảnh hưởng đến.

Hắn hít sâu một hơi, nỗ lực điều chỉnh tâm tình của mình.

Hắn đang muốn nhắm mắt, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, trầm giọng nói:

- Ai! Ra đi!

Tiêng nói vừa dứt, một cơn gió lốc màu xanh hạ xuống từ trên bầu trời đại dương mênh mông, rơi vào trên điện, cấp tốc ngưng tụ thành một bóng người.

Đây là một nam tử mặc áo xanh, khuôn mặt tuấn lãng, tay cầm quạt xếp, tóc dài tản ở phía dưới cái mũ có xen lẫn mấy sợi tóc trắng, trên mặt hắn mang theo thần sắc bi thương yêu dị, ánh mắt nhìn về phía Thái Thượng Côn Luân tràn ngập sự đồng tình.

Thái Thượng Côn Luân nhìn không thấu đối phương, trong lòng xuất hiện cảm giác bất an mãnh liệt, hắn đứng dậy, lạnh giọng hỏi:

- Các hạ tự tiện xông vào Thần Cung của ta, còn không tự báo danh hiệu!

Thanh y nam tử thở dài nói:

- Nói cho ngươi cũng không sao, tên ta Thế Diễn Thiên, đến từ Đạo Diễn.

Đạo Diễn?

Chân mày Thái Thượng Côn Luân nhíu chặt hơn, hắn căn bản chưa từng nghe nói qua tên Đạo Diễn, nhưng đối phương có thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào đến nơi này, nói rõ Đạo Diễn kia thật không đơn giản.

Bất quá từ khi đại kiếp xảy ra, rất nhiều thế lực cường đại xuất hiện, có không ít thế lực đều là hắn trước kia chưa từng nghe tới, cho nên hắn cũng không có bối rối.

- Thế Diễn Thiên, ngươi muốn làm cái gì?

Thái Thượng Côn Luân lạnh lùng nói, tay phải vừa nắm, đều thu tất cả mười mấy đạo quang kiếm trước người vào trong cơ thể, một cỗ khí thế đáng sợ bùng nổ, bao phủ cả tòa đại điện.

Thế Diễn Thiên vẫn như cũ dùng ánh mắt đồng tình nhìn chằm chằm Thái Thượng Côn Luân, nói:

- Ngươi không cần khẩn trương, ta tới cứu vớt ngươi, không chỉ là ngươi, còn có chúng sinh đang trầm luân trong Khổ Hải, ngươi còn không rõ ràng lắm ngươi sắp đối mặt với cái gì, bất quá ngươi không cần phải lo lắng, bởi vì ta đã tới.

- Hồ ngôn loạn ngữ!

Thái Thượng Côn Luân quát lạnh, đang muốn xuất thủ, Thế Diễn Thiên lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, trong nháy mắt đánh tan khí thế của hắn, một hồi gió mạnh thổi tóc dài Thái Thượng Côn Luân bay loạn, vẻ mặt của hắn hiện lên sự rung động.

Chương 1089 - Tai kiếp khó thoát (1)

Nhìn Thế Diễn Thiên trước mặt, Thái Thượng Côn Luân cảm nhận được cảm giác kinh dị trước nay chưa có, khí thế của đối phương cũng không có cường thế mang tính áp đảo, nhưng khí tức của đối phương cực kỳ cao thâm.

- Cứu vớt ta? Hài hước, ngươi muốn làm sao để cứu vớt ta?

Thái Thượng Côn Luân cố nén nộ khí, khiển trách, mặc dù hắn tự giác rằng bản thân không phải đối thủ của đối phương, nhưng hắn cũng không sợ hãi.

Thế Diễn Thiên thở dài nói:

- Đại kiếp ảnh hưởng, ngươi cũng đã cảm nhận được, ngoại trừ hãm hại đạo tâm ra, làm thế lực lớn số một số hai trong hư không, ngươi rất có thể sẽ đối mặt Đạo Diễn tập kích.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày hỏi:

- Có ý tứ gì? Ngươi muốn tập kích ta?

Hắn cảm giác mình bị đùa giỡn.

Người này tự xưng đến từ Đạo Diễn, sau đó Đạo Diễn muốn tập kích hắn?

Thế Diễn Thiên lắc đầu nói:

- Cũng không phải là ta, Đạo Diễn cũng không chỉ là ta một người, có một tồn tại mạnh hơn sắp đến.

- Ồ? Ngươi muốn vì ta cùng với chúng sinh trong hư không mà đối địch với người một nhà của mình?

Thái Thượng Côn Luân giễu cợt.

Thế Diễn Thiên trả lời:

- Cũng không phải là địch, chẳng qua là ngăn cản hắn làm ác thôi.

Tiếng nói vừa ra, hắn đột nhiên đưa tay, ngón tay điểm vào trán Thái Thượng Côn Luân, tốc độ rất nhanh, Thái Thượng Côn Luân hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tóc dài sau đầy Thái Thượng Côn Luân bay loạn, trừng lớn hai mắt, trong con mắt thoáng hiện ra rất nhiều hình ảnh, cả người lâm vào trong hoảng hốt.

….

Thiên Giới, phía dưới trời xanh, sơn thanh thủy tú, dãy núi liên miên chập trùng xây dựng thành từng đường cong tươi đẹp cho thiên địa, mây mù cũng không cách nào hoàn toàn che đậy.

Một chỗ trên đỉnh núi, Bi Ngạn đạo quân cùng Thiên Địa Tiếu ngồi đối diện nhau, giữa hai người có một bầu rượu, hai bát rượu.

- Không ngờ sau khi ngươi gia nhập Tiên đạo còn có thời gian nhàn hạ thoải mái đi ủ rượu, không thể không nói, này rượu không tệ.

Thiên Địa Tiếu cảm khái nói, sau đó cầm bầu rượu lên, tự mình rót đầy một bát.

Bỉ Ngạn đạo quân vuốt râu nói:

- Tiên đạo truy cầu đạo tâm, cảm ngộ thiên địa tự nhiên cũng là một loại tu hành, không giống Võ đạo, chỉ chú trọng thân thể, mà bần đạo đã buông xuống chấp nhất đối với quyền lực, hiện tại sau khi tu luyện, trồng chút hoa, thu vài loại quả, luận đạo cùng bọn tiểu bối, tháng ngày cũng rất tốt, ít nhất bần đạo hiện tại cảm giác thời gian chậm lại, cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Bần đạo?

Thiên Địa Tiếu hết sức không thích ứng đối với cách tự xưng này của hắn, hắn cảm giác Bỉ Ngạn đạo quân giống biến thành người khác, trước kia Bi Ngạn võ tổ bá đạo, cường thế, bây

giờ Bỉ Ngạn đạo quân ôn hòa như nước, tính cách xảy ra chuyển biến cực đoan.

- Nếu như đã gia nhập Tiên đạo, vậy sớm ngày tu tiên đi, từ sau khi ngươi tu tiên, rất nhiều hoang mang trong lòng ngươi sẽ được giải quyết dễ dàng.

Bỉ Ngạn đạo quân tiếp tục nói, trong mắt tràn đầy ý cười khó mà nắm lấy.

Thiên Địa Tiếu từ chối cho ý kiến, mở miệng hỏi:

- Nghe Thiên Đế nói, ngươi hiểu công đức giáo phái, như thế nào là công đức giáo phái? Có gì khác biệt với giáo phái bình thường?

Bỉ Ngạn đạo quân cười nói:

- Công đức giáo phái chính là dùng công đức thành lập giáo phái, được Thiên Đạo thừa nhận, sau đó công đức càng nhiều, phúc duyên Thiên Đạo càng nhiều, lúc đệ tử trong giáo phái tu hành, cũng có thể tăng trưởng ngộ tính, giảm bớt tâm ma.

Thiên Địa Tiếu nhíu mày, hỏi tiếp.

- Như thế nào thu hoạch được công đức?

- Đối với những người khác mà nói, công đức rất khó, nhưng đối với người thừa kế của Đại Đạo như ngươi mà nói, cũng không phải việc khó.

Bỉ Ngạn đạo quân ung dung nói, sau đó nói ra quá trình mình sáng lập Đạo Môn.

Thiên Địa Tiếu nghe rất chân thành, rất nhanh đã bị câu lên say mê hứng thú.

Xuân đi thu đến, nhân gian thay đổi bốn mùa, năm năm qua đi.

Thiên Địa Tiếu trọn vẹn chờ đợi mười năm, mới rời khỏi.

Bỉ Ngạn đạo quân ngồi trên vách đá, nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Hắn hiện tại đã toàn tâm toàn ý cân nhắc cho Tiên đạo, Thiên Địa Tiếu gia nhập khiến cho hắn thấy không phải Thiên Địa

Tiếu đại biểu Đại Đạo truyền thừa, hắn thấy chính là khả năng thu nạp vạn đạo của Tiên đạo.

Đứng ở góc độ của hắn nhìn lại, Tiên đạo tiền đồ vô lượng.

Hắn gần như có thể xác định Tiên đạo sắp thành chúa tế tiếp theo của kỷ nguyên hệ thống Đại Đạo…

Thiên Địa Tiếu gia nhập cũng không có nổi lên sóng gió gì cho Tiên đạo, trong năm tháng về sau, binh qua dưới nhân gian càng ngày càng kịch liệt, ngay cả Tu Tiên giới cũng càng ngày càng nhiều sự chém giết, cừu hận càng nhiều, giáo phái bị cuốn vào càng nhiều, đến đằng sau đó, ngay cả Thiên Đình đều không thể xóa bỏ ân oán, bởi vì trong đám tiên thần Thiên Đình cũng bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn.

Hết thảy đều là bởi vì nghiệp lực của Lượng Kiếp ảnh hưởng, khiến cho chúng sinh trở nên dễ giận, ghen tị, dẫn phát càng ngày càng nhiều nhân quả cừu hận, cho đến ảnh hưởng đến toàn bộ Côn Luân giới, Thiên Giới.

Thiên Đình biết được vấn đề, lại không thể làm gì, bọn hắn nhìn trộm không đến lực lượng của đại kiếp.

Một ngày này.

Côn Luân giới, Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Một cột khí bay lên từ mái hiên Tử Tiêu cung, xông vào trong mây xanh phía trên, hai đầu khí lưu quỷ dị thuận trụ khí vờn quanh bay lên, cho đến biến mất trong mây.

Trong điện.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thở dài ra một hơi.

Cuối cùng thành công.

Trợ giúp Thiên Đạo dung hợp vận rủi, tâm ma hai thần, trọn vẹn bỏ ra hơn hai trăm năm, cái này khiến hắn cảm nhận được sự gian nan khi dung hợp lực lượng Đại Đạo.

Dưới tình huống Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần nguyện ý còn cần bỏ ra nhiều thời gian như vậy, những lực

lượng Đại Đạo không có ý chí lại cần bao lâu mới có thể dung hợp?

Đáng nhắc tới chính là, sau khi Thiên Đạo dung hợp vận rủi, tâm ma, Khương Trường Sinh cảm giác về hai loại lực lượng này trở nên vô cùng rõ ràng, hắn thậm chí có khả năng bắt đầu tu luyện lực lượng của hai loại Đại Đạo này.

Chương 1090 - Tai kiếp khó thoát (2)

- Từ nay về sau, vận rủi, tâm ma chính là trừng phạt dành cho tội nghiệt, bất quá Thiên Đạo ban thưởng còn chưa đủ, còn cần dung hợp lực lượng Đại Đạo hữu ích cho chúng sinh.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Mộ Linh Lạc đi tới, tò mò hỏi:

- Hai cỗ khí tức vừa rồi là…

Nàng đã bước vào Vận Mệnh Chi Đạo, hết sức mẫn cảm về lực lượng Đại Đạo, vận rủi cùng tâm ma mang cho nàng cảm giác âm hàn, kinh dị.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Hai loại lực lượng Đại Đạo, ta đang hoàn thiện Thiên Đạo.

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi:

- Lực lượng Đại Đạo còn có thể dung hợp?

- Ít nhất là ta đang tu luyện về phương hướng này.

Nghe được câu trả lời, Mộ Linh Lạc càng cảm thấy sùng bái về cảnh giới của hắn, nàng chỉ có nắm giữ lực lượng vận mệnh đã cảm thấy gian nan, mong muốn dung hợp nhiều loại lực lượng Đại Đạo, tiền đề không phải chính là nắm giữ nhiều loại lực lượng Đại Đạo?

Chênh lệch của hai người cũng không có được rút ngắn, ngược lại đang không ngừng kéo dài ra.

Đối với chuyện này, nàng không có nhụt chí, chỉ có động lực, nàng xưa nay không hy vọng xa vời vượt qua Khương Trường Sinh, chỉ muốn tận khả năng bắt kịp cước bộ của hắn, ít nhất không khiến cho hắn thất vọng.

- Gần đây Thần Du đại thiên địa nhiều hơn một loại truyền thừa, ta đi xem, lại là Đại Đạo lực lượng đặc thù nào đó, vị Thiên Địa Tiếu kia là thần thánh phương nào?

Mộ Linh Lạc ngược lại hỏi.

Từ sau khi Thiên Địa Tiếu tu tiên, liền một loại mù quáng sùng bái dành cho Khương Trường Sinh sinh ra, thuận lý thành chương tiến vào Thần Du đại thiên địa, hắn lập tức trầm mê, cả ngày đợi ở trong Thần Du đại thiên địa.

Tên này thậm chí lập giáo phái trong Thần Du đại thiên địa, đi ra một con đường hoàn toàn khác biệt Bỉ Ngạn đạo quân.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, nói một lần về lai lịch của Thiên Địa Tiếu.

Nghe nói đây là người thừa kế của một Đại Đạo sống mấy trăm vạn năm, còn có quan hệ phức tạp như thế với Võ đạo, Đại Kiếp Tà Số, Mộ Linh Lạc không khỏi cảm khái.

Vô luận lai lịch như thế nào đều có thể bị Trường Sinh ca ca của nàng thu phục.

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, trò chuyện đến Tiên đạo gần đây phát triển như thế nào.

Lữ Thần Châu trước đó không lâu đã bước vào Thái Ất cảnh, thực lực Tiên đạo càng ngày càng mạnh, tên này còn rất hiếu chiến, khiêu chiến rất nhiều vạn cổ cường tộc của Thiên Giới, uy danh của hắn lần nữa lan xa, trước kia hắn là thiên kiêu đỉnh tiêm của Võ đạo, bây giờ chuyển tu Tiên đạo, chỉ có không đến vạn năm đã vượt qua trước kia, chuyện như vậy hấp dẫn càng ngày càng nhiều võ giả gia nhập.

Bất quá có một việc để Mộ Linh Lạc cảnh giác, đó chính là người tu hành hệ thống Đại Đạo khác bắt đầu rút lui khỏi Thiên Giới, Côn Luân giới, ngay cả đạo thống Cổ Thuật trước đó giao hảo nhất với Tiên đạo cũng rút lui.

Khương Trường Sinh nghe đến điểm này, cũng không có phản ứng, nói ra, Mạc Vọng đã lâu rồi không có liên hệ với hắn, hắn diễn toán một thoáng giá trị hương hỏa của Mạc Vọng, đã đi

đến sáu Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đã vượt qua Khai Quang Thánh Võ Ngũ Cực cảnh.

Nếu tính toán Mạc Vọng, Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán cường giả trong từng phạm vi.

Mạnh nhất trong phạm vi đã biết vẫn là sáu trăm hai mươi bảy (627) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không có biến hóa.

Rất nhanh, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi.

Xung quanh Côn Luân giới lại có một vị bốn trăm năm mươi hai (452) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, thần niệm của hắn không ngờ lại không có phát giác được.

Đây cũng không phải là điềm tốt!

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta đi ra ngoài một chuyên, nàng tiếp tục tu luyện đi.

Nói xong, hắn liền hư không biến mất.

Mộ Linh Lạc nhíu mày, nàng rất ít thấy Khương Trường Sinh lúng túng như thế, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Ngoài Côn Luân giới.

Trong hư không, một mảnh mây thiên thạch lẵng lặng trôi nổi lơ lửng, trên một khỏa thiên thạch trong đó có một đạo thân ảnh đang ngồi, chính là Thế Diễn Thiên trước đó đi tìm Thái Thượng Côn Luân.

Thế Diễn Thiên nhắm mắt lại, mở miệng nói:

- Không ngờ ngươi nhanh như vậy đã nhận ra, không hổ là tồn tại để chủ thể của một phương Đại Đạo hư không không thể trấn áp.

Tiếng nói vừa dứt, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện ở phía trước hắn, vẫn như cũ ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Hồng Mông Thần Nguyên Khí vờn quanh thần tọa, hắn đã khởi động một thân chí bảo, phòng bị đối phương ra tay bất cứ lúc nào.

- Vì sao các hạ tới đây?

Khương Trường Sinh hỏi, ánh mắt đánh giá Thế Diễn Thiên, hắn nhìn không thấu khí tức của đối phương, không thuộc về võ đạo, không thuộc về bất kỳ hệ thống Đại Đạo gì mà hắn từng thấy qua.

Đạo Diễn!

Trong đầu Khương Trường Sinh toát ra cái tên này, nhưng hắn bất động thanh sắc, không muốn bại lộ mình đã biết được Đạo Diễn.

Thế Diễn Thiên mở mắt, đánh giá Khương Trường Sinh, nói:

- Bảo vật Tiên đạo, rất không tệ, không ngờ lại có thể ngăn cách ta nhìn trộm, ngươi không cần khẩn trương, ta cũng không phải đối địch với ngươi, ta tới cứu vớt ngươi.

Cứu vớt ta?

Khương Trường Sinh hoang mang, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Nhìn đối phương lộ ra vẻ mặt bi thương yêu dị, hắn không hiểu cảm giác tinh thần đối phương không bình thường.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ồ? Làm sao cứu vớt ta, ta có phiền toái gì cần ngươi tới cứu vớt?

Thế Diễn Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Ta đến từ Đạo Diễn, ngươi có thể gọi ta là Thế Diễn Thiên, hư không đang đứng ở trong đại kiếp, mà Đạo Diễn đến, sẽ phá hư cân bằng cùng quy luật trong hư không, ta tới ngăn cản vị Diễn Thiên kia, hắn đang đi săn Đại Đạo Chi Thần, nhưng đại kiếp vừa mới bắt đầu, Đại Đạo Chi Thần còn chưa lột xác thành công, trước mắt đều là Đại Kiếp Chi Thần yếu ớt, vì bồi dưỡng Đại Kiếp Chi Thần trở thành Đại Đạo Chi Thần, hắn tất sẽ đuổi bắt sinh linh mạnh mẽ trong hư không nuôi nấng Đại Kiếp Chi Thần, ngươi, khó thoát tai kiếp.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Chí Dương thần quang che đậy ánh mắt của hắn, hắn mở miệng hỏi:

- Vậy ngươi muốn giúp ta thế nào?

Chương 1091 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (1)

- Ta hạ một đạo ấn ký ở trên thân thể ngươi, đợi vị Diễn Thiên kia tìm tới ngươi, ngươi có thể thông qua ấn ký này mà gọi ta đến.

Vẻ mặt Thế Diễn Thiên đầy thành thật trả lời, nghe nói như thế, chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt hơn.

Hắn đương nhiên sẽ không đồng ý thỉnh cầu như thế.

Thế Diễn Thiên tiếp tục nói:

- Vị Diễn Thiên kia mạnh mẽ vượt qua tưởng tượng của ngươi, hắn cực kỳ tham lam, một khi bị hắn để mắt tới, hắn sẽ không từ thủ đoạn nào để đạt được ngươi.

Khương Trường Sinh hỏi ngược lại:

- Các ngươi đều đến từ Đạo Diễn, vì sao ngươi muốn giúp ta đối kháng hắn?

- Tự nhiên là đạo khác biệt, hắn muốn cái gì liền nhất định phải đạt được cái đó, đó là đạo mà hắn mạnh lên, mà cứu trợ chúng sinh chịu khổ gặp nạn chính là đạo để ta mạnh lên, chớ có dùng tâm tính phàm nhân đi tìm hiểu Đạo Diễn, có lẽ trong lòng ngươi còn có may mắn, đối mặt vị Diễn Thiên kia, ngươi muốn dùng những biện pháp khác đi quanh co, nhưng ta khẳng định cho ngươi biết, hết thảy đều là phí công.

Thế Diễn Thiên nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh nói, hắn rất chân thành, nhưng thủy chung không đủ để Khương Trường Sinh tín nhiệm.

Hắn đứng dậy, nói:

- Mặc dù ngươi không muốn, ta cũng sẽ giúp ngươi, ngày sau người sẽ cảm kích ta, nhưng ta làm việc tuân theo bản tâm, ta không cần ngươi báo đáp.

Một cỗ khí thế cường đại bùng nổ từ trong cơ thể hắn, rung chuyển vùng hư không này, ngay cả tiên thần Thiên Đình trong Côn Luân giới cùng sinh linh lui tới trong hư không đều bị kinh động, dồn dập ghé mắt nhìn lại.

- Ngươi nói hắn muốn cái gì liền nhất định phải đạt được cái đó, người chẳng phải cũng giống như vậy?

Khương Trường Sinh hừ lạnh nói, cảm giác đối phương không hiểu thấu, nếu muốn đánh, hà tất nói nhảm nhiều như vậy.

Bốn trăm năm mươi hai (452) Thiên Đạo giá trị hương hỏa là rất mạnh mẽ, giá trị hương hỏa cao hơn hắn, nhưng đối mặt kẻ địch đánh tới cửa, Khương Trường Sinh hắn xưa nay sẽ không sợ chiến mà hàng!

Huống hồ, đi qua nhiều năm tu luyện, giá trị hương hỏa của hắn đã tới gần ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, lại thêm một thân pháp bảo, thần thông, hắn cũng phải thử một chút đối phương dựa vào cái gì cuồng vọng như thế.

Oanh!

Hồng Mông Thần Nguyên Khí bùng nổ, như sóng biển nổ tung, chỉ thấy Thế Diễn Thiên thuấn di tới, bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí ngăn cản, cách Khương Trường Sinh không đến mười trượng.

Thế Diễn Thiên động dung, rõ ràng đánh giá thấp lực phòng ngự của Hồng Mông Thần Nguyên Khí.

Khương Trường Sinh cũng không ngồi chờ chết, điểm ra một chỉ.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ!

Thế Diễn Thiên cấp tốc tránh thoát, trống rỗng xuất hiện ở phía trên hư không.

Hắn nâng lên cánh tay phải, bổ xuống dưới, một ánh sao quang hồng lóng lánh đỏ tía như được triệu hoán tới từ tận cùng của vũ trụ, mang theo khí thế bá đạo phá hủy hết thảy buông xuống.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí như bút mực vung tới, nhưng khi chạm vào quang hồng liền tản ra, trong lòng Khương Trường Sinh kinh hãi, Thái Cực Huyền Đạo Tướng sau Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa lập tức biến lớn Thái Cực đồ, to lớn ngăn lại đòn công kích cho hắn.

Ầm ầm.

Hai cỗ lực lượng kinh khủng va chạm vào nhau, rung chuyển hư không, quấy nát võ đạo linh khí vô hình vô sắc, hình thành cuồng phong vô biên bừa bãi tàn phá ra từng hướng đi.

Đám tu tiên giả đang đi tới phương xa không kịp né tránh, cách ức vạn dặm đều bị thổi bay ra ngoài, nếu không phải Khương Trường Sinh dùng khí vận bản thân che chở bảo vệ bọn họ, bọn hắn trong nháy mắt sẽ biến thành tro bui.

Đối phương không kiêng nể gì để ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên lạnh lẽo.

Người làm càn như thế, thật mang trong lòng sự thương xót chúng sinh?

Khương Trường Sinh đưa tay, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm xuất hiện trong tay, hắn cấp tốc nắm chặt chuôi kiếm, huy kiếm chém đi.

Phá Đạo Tuyệt Phong!

Sóng gió màu đen xuyên qua Thái Cực Huyền Đạo cầu, trong nháy mắt xen lẫn lôi điện kỳ dị phá hủy quang hồng to lớn của Thế Diễn Thiên.

Thế Diễn Thiên nhíu mày, trầm giọng nói:

- Ngươi đã đi đến Hóa Cảnh Thiên? Không đúng, thực lực của ngươi đã dính đến Tam Thế Thiên!

Hóa Cảnh Thiên?

Tam Thế Thiên?

Chẳng lẽ đây cũng là cảnh giới phía trên Thượng Phúc Thiên?

Đối phương nói như vậy, nói rõ hắn đã đi đến Tam Thế Thiên, bốn trăm (400) Thiên Đạo giá trị hương hỏa xem như Tam Thế Thiên, vậy thì hai trăm đến ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa hẳn là Hóa Cảnh Thiên.

Tâm tư Khương Trường Sinh như điện, hắn nhưng không có dừng lại, lần nữa vung lên Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, Thái Cực Huyền Đạo cầu rút lui, nương theo đó, một kiếm này trảm ra

hào quang lóng lánh cực hạn, Thiên Địa Câu Diệt như sao băng vượt qua thời không đánh tới.

Sắc mặt Thế Diễn Thiên tràn đầy nghiêm túc, trán của hắn bắn ra kim quang, từng đạo hoa văn màu đỏ như là liệt diễm xuất hiện.

Hắn vỗ một chưởng xuống dưới, một chưởng này lại để muôn vàn quy tắc lực lượng trong hư không ngưng thành thật chất, cấp tốc xen lẫn vào trong chưởng phong, cùng nhau hạ xuống, đụng vào Thiên Địa Câu Diệt.

Sáng sáng chói mắt bắn ra lực lượng trùng kích khó có thể tưởng tượng để các sinh linh trong hư không mất đi giác quan, Khương Trường Sinh dùng thần niệm chuyển bọn hắn vào trong Côn Luân giới.

Không gian trong hư không phá toái, trước lúc sắp mất đi màu sắc, Cửu Thiên Thập Địa Tuyệt Sát Trận bao quanh Côn Luân giới xuất hiện, dùng trận pháp bảo vệ Côn Luân giới.

Dùng tu vi Khương Trường Sinh bây giờ, giác quan của hắn có thể không nhận ảnh hưởng, hắn nhìn xem không gian hư không phá toái, Thế Diễn Thiên phát giác được Thiên Địa Câu Diệt đáng sợ đã cấp tốc né tránh, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn lao thẳng về phía hắn.

Khương Trường Sinh đưa tay ra, Kim Lân diệu thụ bay ra ngoài, cấp tốc to lớn, đếm không hết dây leo màu vàng kim như lợi roi quật tới.

Thế Diễn Thiên như là lợi kiếm chặt đứt từng sợi dây leo, nhưng bị càng nhiều dây leo quấn quanh.

Theo tu vi Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh, pháp bảo của hắn có thể phát huy ra lực lượng cũng mạnh hơn, nhưng luận bản chất lực lượng, hắn cảm giác pháp lực của mình cũng không yếu hơn thần lực của đối phương.

Thừa dịp Kim Lân diệu thụ dây dưa Thế Diễn Thiên, Khương Trường Sinh xuất ra Trảm Tiên hồ lô, mở ra miệng bình.

- Ngươi đã không nói đạo lý như thế, ta sẽ thay trời hành đạo!

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, tiếng nói vừa ra, Trảm Tiên hồ lô trong bay ra một tia sáng trắng.

Chương 1092 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (2)

Thế Diễn Thiên đang không ngừng tới gần Khương Trường Sinh, nhưng Kim Lân diệu thụ khó dây dưa hơn hắn tưởng tượng, trong những dây leo này ẩn chứa rất nhiều lực lượng Đại Đạo, mặc dù không đả thương được hắn, nhưng xác thực ảnh hưởng tới hắn khi muốn kết thúc trận chiến này.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy một tia sáng trắng bắn nhanh đến, hắn cấp tốc né tránh, nhưng con người hắn theo đo phóng to, tựa hồ cảm nhận được cái gì, lần nữa nghiêng đầu.

Trảm Tiên Phi Đao đi sát qua bên cạnh cổ của hắn, đang muốn vòng quanh phần gáy của hắn xoay tròn, chuẩn bị cắt xuống thủ cấp của hắn, cái trán lóng lánh kim quang bắn ra ngọn lửa đỏ hồng, càng chấn Trảm Tiên Phi Đao bắn ra ngoài.

Khương Trường Sinh đứng dậy, thực lực của đối phương xác thực mạnh mẽ, hắn chuẩn bị toàn lực chiến một trận.

Tay hắn nắm Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, bước ra một bước, một bước liền giết tới trước mặt Thế Diễn Thiên.

Lưỡi kiếm run run, trảm ra một kiếm, muôn vàn kiếm ảnh giết ra, ẩn chứa kiếm chiêu khác biệt.

Thế Diễn Thiên đưa tay ngăn cản, gặp chiêu phá chiêu, âm thanh của hắn theo đó truyền đến:

- Công kích lúc trước của ngươi đều rất mạnh, mạnh mẽ vượt qua ta dự đoán, nhưng chiêu thức của ngươi bây giờ không có khác gì phàm nhân?

Khương Trường Sinh không có trả lời, tiếp tục huy kiếm.

Trong cường quang do Thiên Địa Câu Diệt gây ra còn chưa tiêu tán hết ở trong hư không, trong thời gian cực ngắn, hai người đã giao thủ vô số lần.

Thế Diễn Thiên bỗng nhiên ý thức được cái gì, sắc mặt kịch biến.

Hắn cảm giác được vài tia lực lượng cường đại Đại Đạo phân bố ở xung quanh, đã hình thành thế phong tỏa.

Khương Trường Sinh đột nhiên lui lại, tay trái nâng lên, hướng về phía trước nắm lại một cái, vài luồng Đại Đạo lực lượng bao quanh Thế Diễn Thiên đột nhiên co vào.

Chí Đạo thần pháp.

Dung hợp lực lượng Đại Đạo.

Khương Trường Sinh còn không thể làm đến dung hợp Đại Đạo, nhưng cũng nhờ vào Thần pháp lôi kéo Đại Đạo lực lượng khác biệt tập trung lại với nhau.

Tốc độ tập trung cực nhanh, mới đi qua một đoạn thời gian ngắn đã hình thành thế quay quanh Thế Diễn Thiên, hắn không kịp né tránh, chỉ có thể bùng nổ thần lực của bản thân ngăn cản.

Ngọn lửa có khí tức hủy diệt như hung thú trong vũ trụ, thôn phệ hết thảy, có thể ăn mòn Đại Đạo lực lượng của Khương Trường Sinh.

Vài luồng Đại Đạo lực lượng đi theo nổ tung, dư uy của các Đại Đạo chấn động Thế Diễn Thiên, khiến cho thân thể hắn rung động, vẻ mặt trở nên rất khó coi.

- Ngươi….

Thế Diễn Thiên vừa chuẩn bị nói chuyện, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, bảy mươi hai hạt châu tỏa ra ánh sáng chói lóa với từng màu sắc khác nhau đột nhiên đánh xuống.

Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

Thế Diễn Thiên không kịp né tránh, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu đã buông xuống, lực lượng cường đại trực tiếp trấn diệt thân thể hắn, hiện ra linh hồn.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Đạo Diễn quả nhiên liên quan đến linh hồn chi đạo, hồn thể tên này còn cường đại hơn cả thân thể. Đáng tiếc, ở trước mặt Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, hắn đã thua.

Bảy mươi hai loại lực lượng quy tắc như xiềng xích quấn quanh Thế Diễn Thiên, tàn phá hồn thể của hắn.

Diện mạo Thế Diễn Thiên lộ ra vẻ dữ tợn, ngọn lửa hồng trên trán mãnh liệt tràn ra, nhưng không thể xua tan Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

- Đáng chết! Đây rốt cuộc là bảo vật gì?

Trong lòng Thế Diễn Thiên gầm thét, hắn hoàn toàn không ngờ chính sẽ bại.

Tức giận không ngừng thúc đẩy sinh trưởng thần lực, một hồi tiếp một đợt, từng ngọn lửa hồng tràn ra từ trán của hắn, nhưng căn bản rung chuyển không được Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu.

Khương Trường Sinh huy chương đánh tới, chính là Địa Tàng Luân Hồi chưởng, chưởng này còn mang theo Nhân Quả thần thông khu trục.

Một chưởng đánh vào trên hồn thể của Thế Diễn Thiên, Thế Diễn Thiên biến sắc.

Đúng lúc này, hồn thể Thế Diễn Thiên bỗng nhiên co vào, ngưng tụ thành một chút sáng, đi theo biến mất không thấy gì nữa.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thần niệm tản ra, đã bắt không được khí tức của Thế Diễn Thiên.

- Tiên đạo Đạo Tổ, sự cường đại của ngươi xác thực để ta không tưởng tượng được, nhưng ngươi càng mạnh, chỉ mang đến hạo kiếp càng lớn cho chính ngươi, nhiều nhất mười vạn năm, ta sẽ còn lại đến, ta nhất định sẽ cứu vớt ngươi.

Âm thanh của Thế Diễn Thiên vang lên, ngữ khí khôi phục thành yêu dị như trước đó.

Cùng lúc đó, cường quang của Thiên Địa Câu Diệt lúc này mới tán hết. Cũng không phải tốc độ cường quang tiêu tán trì hoãn, mà là hai người bọn họ chiến đấu quá nhanh.

Đợi hư không khôi phục, Khương Trường Sinh nhìn thấy hư không xuất hiện rất nhiều khu vực màu đen, những khu vực

kia đều là khu vực hư vô, sau khi không gian vỡ vụn hiện ra.

Hắn quay đầu nhìn lại, Côn Luân giới được Cửu Thiên Thập Địa Tuyệt Sát trận bảo vệ, không có có chịu ảnh hưởng.

Hắn lập tức trở về bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, lần nữa ngồi xuống, thần niệm tiếp tục truy xét, đáng tiếc vẫn không có cách nào truy xét đến tung tích của Thế Diễn Thiên.

Đây là lần đầu tiên có người thoát khỏi tay hắn! Chẳng lẽ Thế Diễn Thiên mạnh hơn hắn? Không đúng, nếu là như vậy, đối phương vì sao muốn giấu dốt?

Khương Trường Sinh lập tức diễn toán thực lực của Thế Diễn Thiên.

[Cần tiêu hao ba trăm tám mươi bảy (387) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không].

Không.

Quả nhiên, tên này bỏ ra một cái giá cực lớn mới có thể chạy trốn, từ bốn trăm năm mươi hai (452) Thiên Đạo giá trị hương hỏa xuống đến ba trăm tám mươi bảy (387) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, trách không được muốn mười vạn năm sau lại đến.

Trong lòng Khương Trường Sinh an tâm một chút.

Nhìn hư không xung quanh Côn Luân giới bị tàn ohá, hắn lúc này thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, thu Côn Luân giới vào trong lòng bàn tay, sau đó mang theo Côn Luân giới đi đến chỗ khác.

Nhân cơ hội này, hắn quyết định chuyển Côn Luân giới ra xa một chút, ít nhất rời xa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hắn dựa theo trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế trước đó mà bay về phía Thần Đạo.

Hắn chuẩn bị phát triển Tiên đạo trong lĩnh vực của Thần Đạo, ngược lại còn có Thiên Giới giữ liên lạc với Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

- Mười vạn năm, nếu như thật sự là mười vạn năm sau lại đến, đến lúc đó, ngươi cũng đừng nghĩ rằng có thể chạy trốn.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa yên lặng suy nghĩ, hắn nhất định phải nắm chặt thời gian đột phá.

Thế Diễn Thiên cũng không phải tồn tại mạnh nhất của lực lượng Đạo Diễn hiện tại đang ở trong Hư Không Vô Tận, còn có vị đang đi săn Đại Đạo Chi Thần kia. Bất quá trước đó, Khương Trường Sinh có thể chỉ chờ mong Thế Diễn Thiên mang tới sinh tồn ban thưởng, phần thưởng lần này chắc chắn vượt qua ban thưởng trước đó.

Chương 1093 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (1)

Thần Đạo cũng ở vào Hư Không Vô Tận, luận lĩnh vực lớn nhỏ, không kém gì Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chẳng qua là nội tình Thần Đạo kém xa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chênh lệch chủ yếu ở chỗ trong hư không, Võ đạo có vô số cường giả đi trong hư không, nếu Huyền Hoàng Đại Thiên Địa gặp nguy hiểm, bọn hắn lúc nào cũng có thể sẽ trở về trợ giúp, đám người Bỉ Ngạn võ tổ, Thương Thủy Thiên, Thanh Lam Thiên chính là như thế.

Dựa theo trí nhớ của Đại Chu Thiên Thần Đế, Tất Liễu thần tôn đã tính là tồn tại đỉnh tiêm của Thần Đạo, nàng có thể tùy ý làm bậy, nhưng không ai có thể trừng phạt.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, yên lặng suy nghĩ.

Tốc độ của hắn sao mà nhanh, nhanh chóng nhất xuyên toa hư không, đã nhảy vọt khoảng cách mà cả đời tuyệt đại đa số sinh linh đều khó mà vượt qua.

Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh.

[Tiên Tuế năm chín ngàn sáu trăm hai mươi bốn (9624), Thế Diễn Thiên muốn gieo bản nguyên ấn ký của hắn vào người ngươi, ngươi thành công sinh tồn sau khi đón đỡ công kích của hắn hạ, vượt qua một trận kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - tuyệt học Thiên Đạo sát phạt, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Tiên Tuế?

Trước mắt, Khương Trường Sinh đã chín ngàn sáu trăm hai mươi bốn tuổi, xem ra hắn đã rời khỏi nhân gian quá lâu, quan hệ vớiThiên Cảnh đã phai nhạt cho nên không còn tuân theo lịch triều của nhân gian mà tính.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, xem bộ dáng là tuyệt học ở phương diện rèn luyện thân thể, bất quá liên quan đến bốn chữ Thiên Đạo sát phạt, vẫn làm cho hắn rất chờ mong.

Tiên đạo cũng không chỉ dựa vào pháp bảo, pháp thuật, thần thông cũng có Tu Tiên giả thân thể mạnh mẽ như chí bảo.

Khương Trường Sinh sinh ra say mê hứng thú đối với Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, chờ tìm được điểm dừng chân, hắn sẽ bắt đầu tu luyện.

Trong một đại điện.

Thái Thượng Côn Luân đang tĩnh tọa luyện công, hắn chợt nghe động tĩnh, mở mắt, chỉ thấy Thế Diễn Thiên xuất hiện trên đại điện, hồn thể lập tức tĩnh toạ, hồn thể hắn sáng tối biến ảo, giống như lúc nào cũng có thể sẽ tiêu tán.

Đây là…

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, trong lòng đầy chấn kinh.

Chẳng lẽ vị Lục Diêm Diễn Thiên kia đánh tới rồi?

Trước đó bị Thế Diễn Thiên trấn áp, hắn cũng bởi vậy hiểu rõ đến Đạo Diễn, thông qua hình ảnh trí nhớ Thế Diễn Thiên truyền lại, hắn biết được Hư Không Vô Tận xác thực không người có thể ngăn cản Lục Diêm Diễn Thiên.

Vừa nghĩ tới Lục Diêm Diễn Thiên đã đánh tới, Thái Thượng Côn Luân liền hoảng hốt.

- Hắn tới rồi sao?

Thái Thượng Côn Luân mở miệng hỏi, ngữ khí đầy khẩn trương.

Thế Diễn Thiên một bên vận công, một bên trả lời:

- Không phải hắn, ta bị Đạo Tổ đánh bại.

- Cái gì?

Thái Thượng Côn Luân kinh ngạc, hắn trước kia nghĩ Đạo Tổ là người mạnh nhất trong hư không, nhưng sau khi gặp được Thế Diễn Thiên, trong lòng hắn, Đạo Diễn là mạnh nhất, thậm chí ngay cả Thế Diễn Thiên cũng mạnh mẽ hơn Đạo Tổ, hắn thậm chí đang chờ mong Đạo Tổ rơi vào kết quả giống hắn.

Không ngờ.

Thái Thượng Côn Luân cảm giác mình một mực đánh giá rất cao Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ luôn có thể vượt qua nhận biết cùng phán đoán của hắn, mang đến cho hắn chấn kinh một lần lại một lần.

- Đạo Tổ có mạnh như vậy?

Thái Thượng Côn Luân nhịn không được hỏi.

Thế Diễn Thiên mở mắt, ánh mắt phức tạp, nói:

- Trong Đại Thiên thế giới, ba ngàn Đại Đạo có thống nhất cảnh giới phân hoá, Thiên của Võ đạo chính là bắt nguồn từ trong hư không của Đại Thiên thế giới, từ thấp đến cao chia làm Lục Dục Thiên, Thượng Phúc Thiên, Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên cùng với Tự Tại Thiên, thực lực Đạo Tổ ở vào khoảng Tam Thế Thiên, cảnh giới dạng này đặt ở trong hư không cũng có tư cách sinh tồn.

Tam Thế Thiên.

Thái Thượng Côn Luân động dung, hắn bỏ ra nhiều nỗ lực như vậy, mới rốt cục đi đến cảnh giới Lục Dục Thiên, Đạo Tổ vậy mà cao hơn hắn nhiều như vậy.

- Từ Lục Dục Thiên tu hành đến Thượng Phúc Thiên, phần lớn cần trên trăm vạn năm, thậm chí có khả năng cả đời đều làm không được, tới Tam Thế Thiên, ta không thể nào hiểu được, hắn làm được bằng cách nào, hoặc là hắn tới từ trong hư không…

Thế Diễn Thiên nói một mình, hắn hiện đang hồi tưởng lại sự mạnh mẽ của Khương Trường Sinh, vẫn cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Còn có những bảo vật kia, tầng tầng lớp lớp, đánh cho hắn trở tay không kịp.

Thái Thượng Côn Luân tựa hồ suy nghĩ cái gì, cau mày nói:

- Đạo Tổ tự xưng bách thế luân hồi, thật đúng là có thể tới từ trong hư không.

Thần Võ giới thống trị Hư Không Vô Tận, quyền thế lớn biết bao, nhưng bọn hắn vẫn như cũ tra không được, không tính được tới lai lịch của Đạo Tổ, trước đó còn có người nói Đạo tổ là thiên kiêu phá vỡ sự tưởng tượng của chúng sinh, hắn đã từng dao động qua, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, dựa vào cái gì?

Chẳng lẽ Tiên đạo thật lợi hại như vậy?

Thái Thượng Côn Luân đã từng điều tra qua Tiên đạo, nhưng phát hiện Tiên đạo chỉ có thể tu hành ở Côn Luân giới, Thiên Giới, hắn chỉ có thể từ bỏ, thủ hạ hắn phái đi vào Tiên đạo tu tiên cũng không có thể hiện ra tư chất giống như Đạo Tổ.

Thiên kiêu nổi danh nhất Tiên đạo là Thiên Đế, Thiên Đế xác thực khó lường, đã chứng minh Tiên đạo mạnh mẽ, nhưng Thiên Đế cũng không thể chống đối toàn bộ Võ đạo, thậm chí một phương vạn cổ cường tộc đều khó mà chống đỡ.

- Mặc kệ hắn có lai lịch như thế nào, sự cường đại của hắn tất nhiên sẽ bị Lục Diêm Diễn Thiên để mắt tới, ta phải nắm chắc thời gian khôi phục, lại đi tìm hắn.

Thế Diễn Thiên nói theo, sau đó nhắm mắt lại, ngữ khí khôi phục như thường.

Thái Thượng Côn Luân nhịn không được hỏi:

- Ngươi xác định Đạo Tổ đánh không lại Lục Diêm Diễn Thiên?

Thế Diễn Thiên trả lời:

- Ở trong Đạo Diễn, có thể được tên Diễn Thiên đều là tư thái tuyệt đỉnh vượt qua chúng sinh, mà Lục Diêm Diễn Thiên tay cầm một nhánh Diễn Quân, mấy người trong đó thậm chí còn

mạnh hơn ta, Đạo Tổ mạnh hơn, cũng chỉ là một thân một mình, không có khả năng địch qua Lục Diêm Diễn Thiên.

Nghe đến điểm này, Thái Thượng Côn Luân nhịn không nổi, nhịn không được giễu cợt nói:

- Ngươi ngay cả Đạo Tổ đều đánh không lại, như thế nào giúp hắn ngăn cản Lục Diêm Diễn Thiên?

Chương 1094 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (2)

Nghe Thế Diễn Thiên nói bị Đạo Tổ hạ gục, hình ảnh cao lớn của Thế Diễn Thiên trong lòng hắn liền đã sụp đổ.

Đối với việc đối phương lưu lại linh hồn ấn ký trên người mình, trong lòng hắn tràn đầy oán niệm.

- Bởi vì ta cũng là Diễn Thiên, chẳng qua càng trẻ tuổi hơn Lục Diêm Diễn Thiên, chờ ta lại đi tìm hắn, ta sẽ mạnh hơn xa hiện tại.

Thế Diễn Thiên tràn ngập tự tin trả lời.

Thái Thượng Côn Luân không tin, mặc dù hắn cảm giác Đạo Tổ có khả năng đến từ trong hư không, nhưng hắn tán thành tốc độ Đạo Tổ mạnh lên, làm sao cũng không có khả năng bị bại tướng dưới tay vượt qua được, cho dù có xuất hiện loại khả năng này, hắn hy vọng là hắn.

Bất quá suy nghĩ đến loại khả năng này, chính hắn cũng nhịn không được ở trong lòng cười nhạo mình.

Hắn không có có ý thức được, Đạo Tổ trong lòng hắn trở nên đặc thù. Nguồn gốc của loại đặc thù này đến từ Đạo Tổ mạnh mẽ, Đạo Tổ trở thành tư thái mà hắn mong muốn.

Mắt Thế Diễn Thiên cũng không trợn, nói:

- Nói cho ngươi cũng không sao, Đạo Diễn khác biệt với phương pháp tu hành ngươi nhận biết, Đạo Diễn mặc dù là nhân tộc, nhưng đến từ một phương vũ trụ Đại Đạo khác, đám Nhân tộc chúng ta sinh ra đều có tâm tính cố định, loại tâm tính này sẽ kích thích chúng ta mạnh lên, Lục Diêm Diễn Thiên tham lam, chính là loại tham lam này kích thích hắn

không ngừng trưởng thành, thứ mà hắn muốn càng nhiều, hắn sẽ càng trở nên mạnh mẽ.

- Cho nên trong Đạo Diễn luôn có người không chút kiêng kỵ làm ác, nhưng cũng có người làm việc nghĩa không chùn bước làm việc thiện, chính là bản tính khác biệt, mới có thể khiến cho Đạo Diễn trường tồn, không có tự chịu diệt vong, Đạo Diễn là hệ thống Đại Đạo hoàn mỹ nhất.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, hỏi:

- Chẳng lẽ các ngươi không cần tu luyện?

- Tự nhiên cần, chẳng qua là bản tính của Đạo Diễn sẽ tăng tốc quá trình tu luyện, mà loại tăng tốc này, tuyệt không phải ngươi có thể tưởng tượng.

- Thế thiên tính của ngươi là cái gì? Cứu trợ sinh linh?

Thái Thượng Côn Luân âm dương quái khí hỏi, trong lòng hắn cũng đang suy nghĩ Thế Diễn Thiên.

Thế Diễn Thiên trả lời:

- Không sai, thiện chính là bản tính cùng số mệnh của ta, ta cứu trợ sinh linh càng nhiều, cảm giác thỏa mãn trong lòng càng nhiều, ta sẽ càng mạnh, nếu sinh linh cường đại và có tiềm lực giống như Đạo Tổ chết ở trong sự tham lam của Lục Diêm Diễn Thiên, ta cảm thấy đáng tiếc, có thể cứu hắn, việc này sẽ thỏa mãn ta cực lớn.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày hỏi:

- Vì thỏa mãn chính mình, nhìn như tương trợ người khác, nhưng hành vi của ngươi như vậy thật có thể tính thiện? Ngươi có phải chưa làm rõ ràng bản tính của mình hay không?

Thế Diễn Thiên yên lặng, không tiếp tục trả lời.

Thái Thượng Côn Luân cũng lâm vào trong trầm tư, nếu loại thiên tư này của Đạo Diễn là thật, xác thực không thể tưởng tượng nổi.

Trong hư không, Khương Trường Sinh dừng lại, thả Côn Luân giới ra, nơi này cách Thần Đạo đại thiên địa đã không xa, tương đương với khoảng cách giữa Côn Luân giới cùng Huyền

Hoàng Đại Thiên Địa trước đó, hắn cũng không thể đặt Côn Luân giới trực tiếp ở gần Thần Đạo, Tiên đạo muốn đi vào Thần Đạo, cần thời gian, mà không phải ép buộc, huống chi hắn còn cần thời gian đi tu luyện, cũng không rảnh rỗi nhìn chằm chằm Tiên đạo.

Khương Trường Sinh trở lại trong Tử Tiêu cung, truyền âm cho Tử Vi đại đế đang luyện công ở Côn Luân giới, lúc Thiên Đế ở Thiên giới, Côn Luân giới Thiên Đình do Tử Vi đại đế Khương Tú quản lý. Biết được Côn Luân giới đã di chuyển, Tử Vi đại đế cũng không có ngoài ý muốn, trước đó Khương Trường Sinh cùng Thế Diễn Thiên đại chiến đã kinh động đến toàn bộ Côn Luân giới, tin tức thông qua Thần Du đại thiên địa đã truyền ra.

Tồn tại có thể đại chiến cùng Đạo Tổ sẽ là tồn tại phương nào? Đây là chuyện mà tuyệt đại đa số tín đồ tò mò nhất, đến mức Đạo Tổ có thể thắng hay không, bọn hắn căn bản không lo lắng, tín đồ có thể đi vào vào Thần Du đại thiên địa đều sùng bái Đạo Tổ một cách mù quáng.

Khi Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, trong Thần Du đại thiên địa xuất hiện một người. Chính là Khương Nghĩa đã đi tới Thông U Chi Hải.

Khương Nghĩa đúng trên thảo nguyên ngước nhìn thân ảnh tín đồ lui tới, nối liền không dứt trên trời, trên mặt hắn lộ ra vẻ hoài niệm - Cuối cùng trở về, ta còn không có rời khỏi Thông U Chi Hải, lại có thể đi vào vào Thần Du đại thiên địa, xem ra gia gia đã mạnh hơn.

Khương Nghĩa yên lặng suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể. Hắn thả người vọt lên, đi tới nơi trước kia thường xuyên đợi cùng Khương Thiên Mệnh.

Nhiều năm chưa trở về, hắn cảm giác sinh linh trong Thần Du đại thiên địa nhiều hơn trước kia không ít, bay đến nơi nào, đều có thể thấy cảnh tượng từng nhóm sinh linh vây tụ, có đang nói chuyện phiếm, có đang luận đạo, có người đang giao dịch đàm phán, cực kỳ náo nhiệt.

Sau hai canh giờ, hắn đột nhiên dừng lại.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trên cánh đồng hoang vô biên vô tận có cuồn cuộn biển người tụ tập cùng một chỗ, còn có rất nhiều sinh linh khổng lồ không phải nhân tộc, liếc mắt quét tới, ít nhất cũng có trăm vạn chi chúng.

Nhiều sinh linh như vậy tụ tập lại?

Khương Nghĩa cảm thấy tò mò, đi theo bay xuống, muốn nhìn xem náo nhiệt.

Hắn phát hiện trăm vạn sinh linh đang vây quanh một người, người kia đang giảng đạo, mới đầu hắn chẳng qua tò mò, nhưng khi hắn hạ xuống nghe trong chốc lát, hắn động dung.

Đây là đang giảng về lực lượng quy tắc?

Khá lắm.

Đã nhiều năm trôi qua, vật đổi sao dời, tập tục Thần Du đại thiên địa đã bay lên đến độ cao bàn luận về lực lượng quy tắc?

Trong lòng Khương Nghĩa có cảm giác cấp bách, hắn vẫn cho rằng mình đi tới Thông U Chi Hải sẽ được rồi đi trước cách xa chúng sinh Tiên đạo, nhưng sự thật cũng không phải như thế.

Đang đang giảng đạo tự nhiên là Thiên Địa Tiếu, hắn đang giảng về quy tắc khí vận, không ít tiên thần Thiên Đình cũng đến đây nghe đạo, tên tuổi lớn nhất chính là Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Khương Nghĩa tĩnh toạ trong biển người, an tĩnh nghe, dần dần, hắn có rất nhiều cảm ngộ.

Hắn dựa vào thôn phệ lực lượng người khác tu hành mạnh lên, nếu như hắn cũng có thể thôn phệ khí vận, chẳng phải tốc độ mạnh lên sẽ tăng lên rất nhiều?

Chương 1095 - Người tiếp theo võ đạo (1)

Thiên địa tối tăm, Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở bên bờ biển mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ phấn khởi.

Bên cạnh truyền đến giọng nói của Thiên Cơ huyền lão:

- Ngươi làm sao ngủ lâu như vậy? Không giống như ngươi bình thường, đến Thông U Chi Hải thì phải luôn bảo trì cảnh giác.

Khương Nghĩa quay đầu nhìn về phía Thiên Cơ huyền lão cách đó không xa, hắn ngồi trên toà sen bằng đá, lưng uốn lượn, lộ ra già nua vô lực.

- Không có gì chẳng qua đạt được cảm ngộ Tiên đạo, tìm hiểu đạo pháp trong mộng.

Khương Nghĩa trả lời, trên mặt đầy tươi cười.

- Ồ? Tiên đạo còn có thể báo mộng?

Ngữ khí Thiên Cơ huyền lão khẽ thay đổi, mang theo một tia tò mò.

Khương Nghĩa cười nói:

- Tự nhiên có thể, chỉ cần tâm thành, là sẽ nhìn thấy Tiên đạo chân chính, Huyền lão, ngươi đã hiệu lực cho gia gia của ta, không sớm ngày tìm nơi nương tựa Tiên đạo? Gần đây lại có một người thừa kế Đại Đạo gia nhập Tiên đạo, hắn tên Thiên Địa Tiếu, không biết Huyền lão có biết hay không?

Thiên Cơ huyền lão nghe xong, không khỏi nhíu mày.

Hắn do dự một chút, nói:

- Thiên Địa Tiếu cái này người thay đổi thất thường, Đạo Tổ tín nhiệm hắn?

- Có tín nhiệm hay không không biết, dù sao thì càng ngày càng nhiều cường giả đi vào Tiên đạo, nhưng sau khi đi vào Tiên đạo liền sẽ không phản bội Tiên đạo.

Khương Nghĩa một mặt kiêu ngao nói.

Hắn thấy, Tiên đạo ghê gớm nhất không chỉ phương pháp tu tiên, còn có Thần Du đại thiên địa cùng với trật tự Tiên đạo do gia gia sáng tạo.

Chỉ cần tín ngưỡng Tiên đạo, là sẽ thu được tiên pháp, bất kể xuất thân, đạo thống dạng này đối với bất kỳ sinh linh ở giai tầng nào mà nói, đều là chuyện tốt.

Tựa như Khương tộc, đứng ở giai cấp tối cao của Tiên đạo cũng không có bởi vì cơ duyên của sinh linh tầng dưới chót mà hạn chế bản thân mình phát triển.

Thiên Cơ huyền lão nhìn thấy hắn lộ ra thần sắc như vậy, âm thầm tò mò.

Trước khi tiểu tử này nằm mơ, cả ngày âm âm trầm trầm, kéo dài hơn ngàn năm, làm sao không hiểu thấu mơ thấy một giấc mộng liền cả người đều trở nên sáng chói?

- Tâm thành, nói ra cũng hết sức mơ hồ.

Thiên Cơ huyền lão cười ha hả nói, đi theo Khương Nghĩa nhiều năm, tâm tình của hắn cũng đang biến hóa, bắt đầu quen cuộc sống như vậy, cả ngày nhìn xem tiểu tử này, mặc dù có lúc gặp trắc trở, nhưng càng có ý tứ, càng đặc sắc hơn so với năm tháng trước kia.

Hắn mặc dù đang cười, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chuyện của Tiên đạo. Tiên đạo báo mộng chỉ bảo Khương Nghĩa?

Mơ hồ như thế?

Thiên Cơ huyền lão không thể nào hiểu được, nơi này chính là Thông U Chi Hải, lực lượng Tiên đạo có thể dính đến Thông U Chi Hải?

Hắn âm thầm kinh ngạc tán thán, xem ra Đạo Tổ lại mạnh lên.

- Huyền lão, thôn phệ khí vận, có thể trợ giúp ta mạnh lên hay không?

Khương Nghĩa đột nhiên hỏi.

Thiên Cơ huyền lão trả lời:

- Thôn phệ khí vận, vốn là con đường để mạnh lên, vạn vật tranh chấp, tranh chính là khí vận.

- Ta nói chính là bằng vào thiên phú thôn phệ lực lượng của bản thân ta đi thôn phệ khí vận, hóa thành lực lượng thực chất.

Ánh mắt Khương Nghĩa sáng rực nói, sau khi nghe xong Thiên Địa Tiếu giảng đạo, hắn sinh ra hứng thú nồng đậm về khí vận chi đạo.

Thiên Cơ huyền lão tức giận nói:

- Thiên tư của ngươi đã đầy đủ khoa trương, ngươi còn cảm thấy chưa đủ?

- Vì sao thiên tư không thể lại đề thăng?

- Vậy ngươi phải trước hiểu rõ ràng thiên tư của mình, ta đã rất tò mò thôn phệ lực lượng của ngươi, cỗ lực lượng thôn phệ này đến cùng bắt nguồn từ nhục thể của ngươi, hay là tồn tại đơn độc.

- Xác thực cần nghiên cứu nó, đây cũng là phương hướng tu luyện tiếp theo của ta.

Khương Nghĩa gật đầu nói, lần này đi Thần Du đại thiên địa khiến cho hắn thu được đấu chí cực lớn.

Hắn nghe nói về phân chia cảnh giới cụ thể trong Thái Ất, mục tiêu tu hành trở nên càng thêm rõ ràng.

Hắn muốn lúc hắn trở về Tiên đạo, chúng sinh kinh ngạc tán thán sự cường đại của hắn, hắn muốn bảo hộ Tiên đạo vượt qua đại kiếp, hắn muốn quét ngàn cường giả các đạo trong ba ngàn thiên địa, độc tôn Tiên đạo, hắn cũng muốn có đạo của mình, lập giáo phái trong Thần Du đại thiên địa.

Thiên Cơ huyền lão nhìn hắn đang tràn đầy đấu chí, trong lòng càng thêm tò mò về Tiên đạo.

Chẳng qua chỉ mơ một giấc đã để cho Khương Nghĩa biến hóa lớn như thế, hắn đột nhiên cũng muốn thử thăm dò Tiên đạo.

Trong Tử Tiêu cung, trong một cái đỉnh lớn, Khương Trường Sinh trần truồng ngồi đó, chịu đựng nước sôi chưng nấu.

Hắn đang tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, nước sôi trong đỉnh ẩn chứa thiên tài địa bảo chí dương đứng đầu nhất do Thiên Đình thu thập, tồn tại có cảnh giới thấp hơn Thái Ất căn bản chịu không được sự tàn phá kiểu này.

Bạch Kỳ đứng ở ngoài đỉnh, mặt mũi tràn đầy tò mò, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Khương Trường Sinh luyện thể ở trong đỉnh, ngày xưa đều giúp con cháu luyện thể.

Mộ Linh Lạc chẳng biết lúc nào xuất hiện tại bên cạnh Bạch Kỳ, nói:

- Trong đỉnh kia không chỉ có thiên tài địa bảo, còn có lực lượng Đại Đạo, Trường Sinh ca ca ngưng tụ lực lượng Đại Đạo thành hình dáng thiên địa linh khí, dung nhập vào trong nước, ngươi nên tránh xa một chút, nếu tung tóe đến một giọt, thân thể này của ngươi sẽ hiện ra một lỗ thủng lớn, mà lại là chủng loại vĩnh viễn không thể chữa trị kia.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức bị dọa đến lui lại hai bước, Mộ Linh Lạc thấy thế che miệng bật cười.

- Đùa ngươi thôi, Trường Sinh ca ca há có thể thương tổn ngươi, chỉ cần ngươi không tìm đường chết nhảy vào.

Mộ Linh Lạc cười nói, Bạch Kỳ nghe thế tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái.

Con ngươi Bạch Kỳ đảo một vòng, đi đến bên cạnh Mộ Linh Lạc, thấp giọng nói:

- Ngươi nói chủ nhân luyện là công pháp gì, thật lâu không nhìn thấy hắn chuyên môn dành ra thời gian để tu luyện thần thông.

Mộ Linh Lạc lắc đầu, nói:

- Ta làm sao biết, ngươi đó, trước nhập đạo đi, bằng không đến việc ngay cả hắn đang làm cái gì, ngươi cũng xem không hiểu.

Trong đỉnh, Khương Trường Sinh đang vận chuyển công pháp Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, tuyệt học thiên đạo sát phạt này thật sự mạnh mẽ, dùng lực lượng Đại Đạo kết hợp vật liệu chí dương trong thiên địa rèn luyện thân thể, để thân thể thành tựu Bất Diệt Kim Thân có thể so với Thiên Đạo chí bảo.

Chương 1096 - Người tiếp theo võ đạo (2)

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân không chỉ là thân thể mạnh mẽ, theo thể phách mạnh lên, pháp lực cũng tăng cường, không sai, là tăng cường, mà không phải trở nên nhiều hơn.

Hắn tạm thời không rõ ràng Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của mình đại thành sẽ là uy lực gì, nhưng trong trí nhớ truyền

thừa nói về việc thân thể thành thánh, bất tử bất diệt, không vào kiếp số, nghe qua đã hết sức bá đạo.

- Bạch Kỳ, lại đi tìm thêm tài nguyên, càng nhiều càng tốt.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, Bạch Kỳ lập tức đáp ứng, nhanh chóng nhanh rời khỏi Tử Tiêu cung.

Hiện tại Thiên Đình cũng không phải thế lực nhỏ như lúc trước, liên quan đến phạm vi cực lớn, quyền lực cực lớn, có lẽ làm như vậy sẽ tổn hại lợi ích của Thiên Đình, nhưng Khương Trường Sinh trở nên mạnh hơn, mới có thể bảo hộ Thiên Đình cùng Tiên đạo tốt hơn.

Địch nhân mà Tiên đạo đối mặt đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, hắn nhất định phải nắm chặt thời gian mạnh lên, trước sơ bộ luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, lại tập trung tinh lực đột phá.

Con đường tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân tuyệt không phải một sớm một chiều, tương lai còn cần dùng thời gian càng dài đi rèn luyện thân thể.

Một bên khác, nghe nói Đạo Tổ có nhu cầu, Thiên Đế, Tử Vi đại đế lập tức hành động, bọn hắn cũng không có thấy áp lực, ngược lại hết sức hưng phấn, không chỉ bọn hắn, khi tin tức truyền xuống, đám tiên thần cũng phấn chấn.

Đạo Tổ cách bọn họ quá xa, vì bọn họ sáng lập Tiên đạo, lại một mực che chở bảo vệ bọn họ, còn nhiều lần giảng đạo, bây giờ có nhu cầu bọn hắn, bọn hắn lập tức có cảm giác tồn tại, tin tức thậm chí truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa.

Đạo Tổ cần thiên tài địa bảo chí dương chí liệt.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều tín đồ kích động, có người thuần túy muốn báo ân, có người muốn mượn cơ hội nhận đượ Đạo Tổ ưu ái, người đang làm thì trời đang nhìn, bọn hắn tin tưởng mình trả giá sẽ được Đạo Tổ không gì làm không được nhìn thấy.

Cứ như vậy, Bạch Kỳ trở thành người bận rộn nhất, thỉnh thoảng ra vào Tử Tiêu cung, vận chuyển thiên tài địa bảo.

Chỉ chớp mắt.

Trăm năm qua đi.

Đi qua trăm năm tu luyện, lại thêm thiên tài địa bảo liên tục không ngừng, Khương Trường Sinh cuối cùng sơ bộ thành tựu Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Thân thể lột xác, để pháp lực của hắn rõ ràng mạnh lên rất nhiều, chỉ một tia pháp lực những lực phá hoại đã tăng thêm năm thành, đây mới là vừa bắt đầu, rất khó tưởng tượng, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân đại thành sẽ có hiệu quả ra sao.

Lần này, Khương Trường Sinh thông qua tiếng lòng biết được đám tu tiên giả Tiên đạo trả giá, hắn cũng không muốn chờ sau này lại hồi báo, dù sao có người có khả năng trăm năm, ngàn năm sau liền không còn nữa, ân nghĩa đương thời liền nên trả lúc đương thời, nhất là dưới tình huống mình có thể làm được.

Khương Trường Sinh quyết định giảng đạo, hắn thông qua tiếng lòng báo cho hết thảy tín đồ, năm năm sau sẽ giảng đạo.

Trong lúc nhất thời, hết thảy tín đồ Tiên đạo đều phấn chấn, bao gồm cả Khương Nghĩa ở Thông U Chi Hải phía xa.

Khương Nghĩa không ngờ mình vậy mà có thể ở Thông U Chi Hải lại nghe được âm thanh của gia gia.

Trước đó giảng đạo, hắn bỏ qua, nói ra, đây là hắn lần đầu tiên nghe được giọng nói của Đạo Tổ.

Không đúng, là lần thứ hai, lúc vừa mới vào Thần Du đại thiên địa từng nghe.

Khương Nghĩa nhìn về phía Thiên Cơ huyền lão, đối với vị lão tiền bối này, trong lòng hắn hết sức cảm kích, mặc dù đối phương là gia gia hắn mời tới, nhưng trong những năm này vì hắn mà bị thương bao nhiêu lần, mặc kệ như thế nào, hắn thiếu Thiên Cơ huyền lão một phần ân tình.

- Huyền lão, gia gia của ta chuẩn bị giảng đạo, nếu ngươi thật muốn nghiên cứu Tiên đạo, cần phải nắm lấy cơ hội, lão nhân gia ông ta không dễ dàng gì giảng đạo đâu.

Khương Nghĩa nhìn về phía Thiên Cơ huyền lão, nghiêm túc nói.

Thiên Cơ huyền lão mở mắt, nói:

- Ta cũng muốn học, nhưng ngươi nói về tâm thành, ta thật sự là không mò ra được…

Khương Nghĩa ý vị thâm trường nói:

- Ngươi nhất định gặp qua sự cường đại của ngài ấy, ngươi cố gắng nhớ lại xem, ngươi không muốn có lực lượng như vậy à? Mặc dù cách nhau Hư Không Vô Tận, cũng có thể tuỳ tiện báo mộng, ngươi xác định ngài ấy mạnh bao nhiêu, ngươi thật xác định.

- Ngươi thật sự hiểu rõ Tiên đạo? Nếu như Tiên đạo thật sự là Thiên Mệnh sở quy, chính đạo tiếp theo của Đại Đạo luân hồi, ngươi bỏ qua như thế, cũng giống như thời đại Cổ Thuật năm đó bỏ lỡ những tồn tại của Võ đạo kia.

- Ta đã nghe ngươi nói, không ít Thiên của Võ đạo đều đi đến hư không, ngươi cũng đi, vì sao ngươi trở về, bọn hắn chưa có trở về, không phải là bọn hắn không tán đồng ngươi, cho rằng ngươi cũng không phải là người trong đồng đạo của bọn hắn.

Khương Nghĩa thành thật nói hết, lời nói rất thành khẩn, hắn thật hi vọng Thiên Cơ huyền lão có thể trở thành người trong đồng đạo.

Thiên Cơ huyền lão yên lặng, hắn quả thật bị xúc động.

Thần Võ giới có thể sinh tồn ở trong hư không, hắn không thể, không phải nguyên nhân chính là hắn không có có chỗ dựa, bất hòa với những Thiên kia, hắn trở lại Hư Không Vô Tận, rời xa thị phi, rõ ràng mạnh hơn Thần Võ giới, lại không vào ba ngàn thiên địa, không phải cũng là vì nguyên nhân này?

Hắn cũng tính như tồn tại sống được lâu nhất trong Hư Không Vô Tận hiện tại, mặc dù có được kính trọng, nhưng cũng chỉ là thực lực cách biệt mang tới.

Cảm thụ duy nhất của hắn không phải cảm giác thành tựu thấu hiểu hết thảy, mà là cô độc.

Quan trọng nhất chính là cảnh giới của hắn đã đình trệ hơn bốn trăm vạn năm, bây giờ hắn chỉ sống tạm bợ tìm không thấy mục tiêu.

Nói ra thật hài hước, đoạn năm tháng làm bạn với Khương Nghĩa là một quãng thời gian đặc sắc nhất của Thiên Cơ huyền lão hắn mấy trăm vạn năm qua.

Mặc dù nguy hiểm, thậm chí kém chút mất mạng, nhưng hắn bây giờ suy nghĩ lại một chút, vẫn rất đặc sắc.

Suy nghĩ lại một chút về sự mạnh mẽ của Đạo Tổ, hắn tọa trấn Hư Không Vô Tận, lại xuất hiện loại tồn tại này.

Chẳng lẽ Đạo Tổ thật sự là nhân vật chính của Đại Đạo tiếp theo mà Đại Đạo đã quyết định?

Giống như nhân vật thần thoại ngày xưa xây dựng võ đạo?

Tiên đạo là đạo tiếp theo sau Võ đạo?

Hiện tại Tiên đạo còn rất nhỏ yếu, chỉ có Đạo Tổ mạnh mẽ, hắn nếu là gia nhập…

Chương 1097 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (1)

Trong năm năm qua, Khương Nghĩa vì trợ giúp Thiên Cơ huyền lão vào Tiên đạo, có thể nói vắt hết óc, nhọc lòng, Thần Du đại thiên địa có vô số kể tín đồ, đã nhiều năm như vậy, các tín đồ cũng sẽ thường xuyên nghiên cứu như thế nào lôi kéo người khác tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhưng bởi vì Đạo Tổ không có nói, hết thảy cũng chỉ là suy đoán.

Có một tiêu chuẩn tương đối phổ biến, sinh linh tiến vào Thần Du đại thiên địa nhất định là tin tưởng vững chắc Tiên đạo là đạo mạnh nhất, tin tưởng vững chắc Đạo Tổ không gì làm không được.

Khương Nghĩa muốn làm chính để Thiên Cơ huyền lão cũng tin tưởng vững chắc Tiên đạo là mạnh nhất, tin tưởng vững chắc Đạo Tổ là Vạn Tiên Chi Tổ, nhưng Thiên Cơ huyền lão sống lâu như vậy, đã trải qua nhân sinh dài đằng đẵng, để cho hắn sùng bái một người tới cực điểm, chuyện này rất khó.

Rơi vào đường cùng, Khương Nghĩa chỉ có thể kể cho Thiên Cơ huyền lão chuyện xưa của gia gia mình.

Năm năm đối với Tu Tiên giả Tiên đạo mà nói là rất nhanh, nhưng bởi vì Đạo Tổ muốn giảng đạo, năm năm này đối với Tu Tiên giả mà nói là cực kỳ chậm rãi.

Đợi đến ngày giảng đạo, Côn Luân giới, Thiên Giới đều yên lặng đi không ít.

Liên tục không ngừng có tín đồ tiến vào Thần Du đại thiên địa, trong đây mảnh thiên địa mộng cảnh này, náo động chấn thiên.

Chỗ mặt đất phía đông, mấy trăm vạn tín đồ trùng trùng điệp điệp đi tới, cầm đầu chính là Thiên Địa Tiếu, nhìn tình cảnh hùng vĩ phía trước, Thiên Địa Tiếu chấn kinh lại hưng phấn.

Tiến vào Thần Du đại thiên địa đã có một quãng thời gian, hắn biết được nhiều vô số kể sinh linh tín ngưỡng Tiên đạo, phải biết cũng không phải tu tiên thì có thể đi vào được, cần sinh ra trung thành cực cao đối với Đạo Tổ, đối với Tiên đạo thì mới có thể đi vào, thật không ngờ dưới điều kiện khắc nghiệt như thế, lại còn có số lượng tín đồ nhiều như vậy.

Thiên Địa Tiếu đưa mắt nhìn lại, ở trên bầu trời đều có tín đồ trống rỗng xuất hiện, liên tục không ngừng, hình ảnh vô cùng hùng vĩ.

Xa xa, Thiên Địa Tiếu nhìn thấy Bỉ Ngạn đạo quân, bên người đối phương cũng có giáo chúng tụ tập, đều là đệ tử đời đời của Đạo Môn.

Bởi vì Bỉ Ngạn đạo quân mạnh mẽ, lại thêm Đạo Môn chính là chi công đức giáo phái thứ nhất, Đạo Môn phát triển mười phần mãnh liệt, nghiễm nhiên đã trở thành thế lực thứ hai Tiên đạo, gần với Thiên Đình.

Địa Tiên chi tổ Vong Trần đại tiên tuy có thu đồ đệ, nhưng thân phận của hắn đặc thù, không được lập giáo phái riêng.

- Đạo Môn à, không sớm thì muộn đến vượt qua các ngươi.

Thiên Địa Tiếu yên lặng suy nghĩ, gần đây hắn một mực đang sầu muộn, kia chính là lấy danh hiệu gì cho giáo phái mới tốt đây.

Từ nơi sâu xa tự có thiên ý, một cái tên tốt lại thích hợp cho giáo phái là rất quan trọng.

Khi Thiên Địa Tiếu đang chăm chú Bỉ Ngạn đạo quân, còn có rất nhiều Tiên đạo đại năng cũng đang chăm chú, Bỉ Ngạn đạo quân vừa hiện thân liền trở thành tồn tại được chú ý nhất.

Đối với chuyện này, Bỉ Ngạn đạo quân cũng đã sớm thành thói quen, thần tình trên mặt đầy lạnh nhạt.

Theo thời gian trôi qua càng ngày càng nhiều tín đồ ngồi ở trên mặt đất chờ đợi, hình thành biển lớn sinh linh đang phun trào.

Càng ngày càng nhiều đại nhân vật trong Tiên đạo hiện thân, để những tín đồ mới gia nhập mở rộng tầm mắt.

Trong đó bao gồm cả Thiên Cơ huyền lão.

Mặc dù Thiên Cơ huyền lão kiến thức rộng rãi, cũng bị một màn trước mắt này rung động đến, hắn cuối cùng biết được Tiên đạo là như thế nào báo mộng cho Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa đứng ở bên cạnh hắn lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, Thiên Cơ huyền lão càng giật mình, hắn càng hưng phấn.

- Đừng nhìn số lượng sinh linh trong Thần Du đại thiên địa rất nhiều, nhưng cũng không phải Tu Tiên giả đều có thể đi vào, đợi lát nữa gia gia của ta giảng đạo thời điểm, ngươi sẽ biết Tiên đạo thần kỳ ra sao.

Khương Nghĩa như chủ nhà giới thiệu, Thiên Cơ huyền lão không có nói tiếp, hắn vẫn đi tắm ở trong sự rung động do Thần Du đại thiên địa mang tới, không thể tự kềm chế.

Thời gian tiếp tục trôi.

Qua rất lâu.

Một âm thanh để cả đời hết thảy tín đồ đều khó mà quên được vang lên:

- Chuẩn bị bắt đầu nghe đạo.

Nghe nói như thế, hải dương tín đồ mênh mông cùng nhau chìm xuống, vén lên sóng lớn ầm ầm sóng dậy, hết thảy tín đồ

tĩnh toạ, cố nén xúc động, ngước đầu lên nhìn thân ảnh vĩ ngạn trên bầu trời.

Trong kim quang cuồn cuộn, đường nét Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện, chúng sinh thấy không rõ hình dáng của Khương Trường Sinh, nhưng càng thần bí, càng để bọn hắn hưng phấn, điên cuồng.

Thiên Cơ huyền lão, Thiên Địa Tiếu nhìn xem hết thảy tín đồ lập tức đều an tĩnh lại, âm thầm kinh hãi, lực hiệu triệu này quá mạnh.

Bọn hắn không có cảm nhận được Đạo Tổ dùng uy áp cưỡng ép áp chế bọn hắn, tất cả đều là các tín đồ tự nguyện, ngay cả khi bọn hắn nghe được lời của Đạo Tổ, đều vô ý thức im miệng.

- Năm năm trước, ta nhờ chư vị tìm kiếm giúp thiên tài địa bảo, chư vị trả giá, ta đều có thể cảm nhận được từ trong lòng các ngươi, lần này giảng đạo, liền giảng ta vì sao muốn tìm kiếm những thiên tài địa bảo kia, thuận tiện truyền phương pháp ta tu luyện cho chư vị.

Nghe xong hết lời của Khương Trường Sinh, vô số tín đồ kích động.

Quả nhiên, Đạo Tổ nhớ bọn hắn trả giá.

Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo, giảng chính là phương pháp rèn luyện thân thể, trong năm năm này, hắn tổng kết phần cơ sở của Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân thành Bất Diệt Kim Thân, giảng giải cho hết thảy tín đồ.

Trước đó đều là giảng đạo, giảng thần thông, hiện tại giảng thân thể, khiến cho đám tu tiên tiên võ chi đạo giả hưng phấn không thôi.

Những Tu Tiên giả chuyển tới từ Võ đạo là kích động nhất, rèn luyện thân thể rất tốt, bọn hắn am hiểu nhất cái này.

Theo đạo âm của Khương Trường Sinh vang lên, càng ngày càng nhiều sinh linh bình tĩnh trở lại, tiến vào trạng thái ngộ đạo quên mình.

Thiên Cơ huyền lão âm thầm kinh hãi:

- Đây là năng lực gì, có thể ảnh hưởng tâm cảnh của ta?

Hắn không có suy nghĩ nhiều, chuyên tâm nghe đạo, sợ bỏ lỡ.

Chương 1098 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (2)

Bất Diệt Kim Thân khác biệt với cách Võ đạo rèn luyện thân thể, Võ đạo rèn luyện thân thể là mượn nhờ ngoại vật kích thích thân thể, Bất Diệt Kim Thân là hấp thu, mà lại có thể ảnh hưởng đến linh hồn, trong quá trình hấp thu ngoài lực lượng, cũng sẽ hấp thu lực lượng quy tắc, trợ thân thể lột xác.

Thậm chí có thể nói Bất Diệt Kim Thân là lột xác huyết mạch, một khi luyện thành Bất Diệt Kim Thân, con cháu hậu thế cũng sẽ được hưởng phúc, mặc dù không phải sinh ra là Bất Diệt Kim Thân, lại có được tiềm lực, lại càng dễ thành Bất Diệt Kim Thân hơn sinh linh bình thường.

Lần giảng đạo này kéo dài bảy ngày, đối với Tu Tiên giả thấp cảnh giới mà nói, Khương Trường Sinh không cần giảng đạo quá lâu, truyền thụ phương pháp tu hành là được.

Đợi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh nói cầu cuối cùng liền biến mất ở trong Thần Du đại thiên địa.

- Ta sẽ chờ mong người nào là người thứ nhất của Tiên Đạo tu thành Bất Diệt Kim Thân, khi Bất Diệt Kim Thân đại thành có thể đạt được cái tên Đấu Chiến tiên thánh, hưởng công đức Thiên Đạo, vì chúng sinh Tiên đạo mà chiến.

Nói lời này để các tín đồ còn chưa lấy lại tinh thần bừng tỉnh, trong lúc nhất thời, Thần Du đại thiên địa nhấc lên âm thanh náo động kinh thiên.

- Thân thể thành thánh, Đấu Chiến tiên thánh, cảm giác còn uy phong hơn Địa Tiên chi tổ.

- Địa Tiên chi tổ được chí bảo của Đạo Tổ, Đấu Chiến tiên thánh có phải cũng có thể được hay không?

- Đừng suy nghĩ nhiều, không phải ai đều có thể tranh Đấu Chiến tiên thánh.

- Đây chính là phương pháp rèn luyện thân thể mới, hết thảy Tu Tiên giả đều bắt đầu tại cùng một điểm, người nào kém hơn ai khác chứ.

- Ha ha, ngươi thật sự cho rằng tư chất huyết mạch của ngươi có thể so với Khương tộc?

- Lời ấy sai rồi, Địa Tiên chi tổ cũng không phải người của Khương tộc, Đạo Tổ từng nói, Khương tộc chỉ có thể ở Thiên Đình, không thể lại đảm nhiệm trọng chức.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn đứng dậy, chuyển động gân cốt, đồng thời tiến hành hương hỏa diễn toán.

Biết người mạnh trong phạm vi đã nhất không có biến hóa, giá trị hương hỏa của Thế Diễn Thiên cũng còn không có khôi phục, hết thảy đều vẫn còn trong phạm vi khống chế.

Chỉnh đốn một hồi, Khương Trường Sinh bắt đầu bế quan.

Lần này, mục tiêu của hắn là đột phá.

Không đột phá, tuyệt không xuất quan, dĩ nhiên, nếu có cường địch đột kích, Côn Luân giới cùng Thiên Giới đều có phân thân tọa trấn, bất cứ lúc nào đều có thể nhắc nhở hắn.

Lần này giảng đạo ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên đạo, sau khi giảng đạo kết thúc, không đến nửa tháng thời gian, Bất Diệt Kim Thân trở thành chuyện hết thảy Tu Tiên giả trong toàn bộ Tiên đạo nghị luận.

Dần dần, Bất Diệt Kim Thân có xưng hào Thánh thể.

Thân thể thành thánh, bất tử bất diệt, đủ để cho vô số Tu Tiên giả điên cuồng.

Thông U Chi Hải.

Bên bờ biển, Khương Nghĩa mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán chậm rãi biến mất.

Thiên Cơ huyền lão cũng mở mắt.

Khương Nghĩa quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói:

- Thế nào, không có lừa gạt ngươi chứ?

Thiên Cơ huyền lão cảm khái nói:

- Giỏi cho một Tiên đạo, Bất Diệt Kim Thân này vượt qua hết thảy thần thể của Võ đạo, nắm giữ một lực lượng quy tắc chính là thần thể, mà Bất Diệt Kim Thân lại là hấp thu hết thảy lực lượng quy tắc mà mạnh lên, thân thể thành thánh, xác thực có thể làm được.

Đi qua nghe đạo lần này, hắn càng thêm sùng bái Đạo Tổ, hắn vô cùng vui mừng vì quyết định của mình.

Lựa chọn Đạo Tổ, lựa chọn Tiên đạo, hắn tin tưởng đây là bước ngoặt trong vận mệnh của hắn.

Thiên Cơ huyền lão nói theo:

- Vừa hay, lực lượng quy tắc trong Thông U Chi Hải càng thêm nồng đậm, nếu ngươi thành tựu Đấu Chiến tiên thánh, người sẽ ngồi ngang hàng với phụ thân người.

Hắn nghe Khương Nghĩa nói qua về mâu thuẫn giữa hắn và phụ thân, cho nên cầm chuyện này tới kích thích Khương Nghĩa.

- Huyền lão, cùng một chỗ nỗ lực, nếu ngươi có thể trở thành Đấu Chiến tiên thánh, gia gia chẳng phải càng coi trọng ngươi hơn? Đoán chừng Bỉ Ngạn đạo quân cùng Thiên Địa Tiếu kia cũng sẽ tranh.

Khương Nghĩa dùng trái ngược phương pháp, cũng kích thích Thiên Cơ huyền lão.

Trở thành Đấu Chiến tiên thánh sao?

Thiên Cơ huyền lão không có trả lời, nhưng trong lòng đã đang suy nghĩ chuyện này. Nếu hắn lựa chọn cúi đầu, tìm kiếm chỗ dựa, liền không thể lại quá tự ngạo, xác thực có khả năng thử một chút.

Mưu sự tại nhân, nếu hắn có thể là người thứ nhất luyện thành Bất Diệt Kim Thân, tự nhiên muốn tranh danh hào Đấu Chiến tiên thánh, nếu là không thể, ít nhất hắn cũng bước lên Tiên đạo.

- Huyền lão, luận đạo đi, tâm sự cho nhau lý giải của bản thân về Bất Diệt Kim Thân.

Khương Nghĩa nghiêm túc nói.

Thiên Cơ huyền lão hứng thú, nói:

- Luận đạo? Có ý tứ, vậy để ta thử một chút tập tục đặc biệt của Tiên đạo đi.

Hai người bắt đầu trò chuyện về Bất Diệt Kim Thân, Khương Nghĩa nói trước, Thiên Cơ huyền lão nghe xong, phát hiện mình vậy mà có thể đạt được cảm ngộ từ trong miệng của tiểu tử này, lý giải càng sâu về Bất Diệt Kim Thân.

…

Đang lúc hai người luận đạo, rìa Thông U Chi Hải, trong hư không đang có một đoàn khói đen đang đang ngưng tụ, xoay tròn, như vòng xoáy màu đen, dù cho đặt ở bên cạnh Thông U Chi Hải cũng không phải không đáng chú ý.

Một hồi tiếng thở dốc trầm thấp truyền ra từ trong vòng xoáy màu đen, nương theo tiếng thở dốc vang lên, khói đen phun trào, hình thành từng vòng từng vòng gợn sóng đầy hùng vĩ.

Một vệt kim quang bắn ra từ Thông U Chi Hải, bên trên kim quang có lần lượt từng bóng người, chính là hoàng kim đại đạo của Tất Liễu thần tôn.

Lâm Hạo Thiên quay đầu nhìn phía sau, cảm khái nói:

- Cuối cùng cũng đi ra, từ ngoài xem, Thông U Chi Hải cũng không có rộng bao nhiêu, bên trong lại là muôn vàn thời không, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt Khương Tiển rơi vào vòng xoáy màu đen phía trước, hắn bình tĩnh nói:

- Điều này nói rõ thần tôn đã mạnh lên.

- Cũng không biết thần tôn đến cùng muốn tìm người nào báo thù.

Lâm Hạo Thiên thầm nói, hắn quay đầu, ánh mắt cũng bị vòng xoáy màu đen hấp dẫn.

- Đó là cái gì?

Lâm Hạo Thiên hỏi, Khương Tiển không có trả lời, bởi vì hắn cũng đang tò mò.

Trên đường lớn màu vàng, càng ngày càng nhiều sinh linh bị vòng xoáy màu đen phía trước hấp dẫn chú ý.

Chương 1099 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (1)

- Đó là cái gì?

- Không rõ ràng, chẳng lẽ lại là địch tập?

- Võ đạo đại kiếp buông xuống, thật sự không chỗ nào không có mầm tai vạ, sinh ra trong thời đại này thật sự là bi ai.

- Các ngươi có nghe được âm thanh gì không?

- A? Có tiếng thở dốc, là truyền đến từ bên trong hắc khí kia.

Theo càng ngày càng nhiều sinh linh nghe được tiếng thở dốc thần bí, trên đường lớn màu vàng bắt đầu tràn ngập bầu không khí bất an.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đứng ở trong biển người, bình tĩnh quan sát tất cả những thứ này, bọn hắn đi theo Tất Liễu thần tôn đã có một đoạn thời gian rất dài, thấy qua rất nhiều sóng gió, cũng sẽ không bị sự vật không biết hù dọa.

- Lại một tôn Đại Kiếp Chi Thần được sinh ra, thật sự là đúng dịp, vừa hay ngăn ở phía trước bản tôn.

Giọng nói của Tất Liễu thần tôn vang lên, ngữ khí đạm mạc, nhưng chính là cảm giác đạm mạc này để tâm tình toàn bộ sinh linh trên đường lớn màu vàng đều an định lại, giống như vô luận đối mặt với kẻ địch mạnh cỡ nào, thần tôn đều có thể đối phó.

Phía sau hoàng kim đại đạo, thân ảnh vĩ ngạn của Tất Liễu thần tôn xuất hiện ra, bốn đạo quy tắc chùm sáng như thiên khiển, thần thánh mà trang nghiêm.

Dưới cái nhìn soi mói của đám sinh linh, Tất Liêu thần tôn bỗng nhiên ném ra một chùm sáng quy tắc, xẹt qua trên không

đường lớn màu vàng, đánh trúng vào vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen bỗng nhiên co vào, bị chùm sáng quy tắc hấp thu, khói đen còn muốn khổng lồ hơn đại thiên địa co vào với tốc độ cực nhanh, ngay khi sắp bị chùm sáng quy tắc hấp thu hầu như không còn, vòng xoáy màu đen bỗng nhiên nổ tung càng nổ tan chùm sáng quy tắc.

Gió mạnh khó có thể tưởng tượng bao phủ hoàng kim đại đạo, nhóm sinh linh phía trước liên tục bị tru diệt, chỉ còn lại có một vài tồn tại có thực lực mạnh mẽ miễn cưỡng chống đỡ.

Khương Tiến, Lâm Hạo Thiên ở đoạn giữa, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng, không thể không dùng pháp lực bản thân ngăn cản.

- Không ngờ ngươi đã thành hình, là chuyên ở chỗ này chờ bản tôn đi ra!

Tất Liễu thần tôn lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn ngập sát cơ.

Chùm sáng quy tắc nàng vừa ném ra một lần nữa ngưng tụ, khí thế của nàng bùng nổ, khóa chặt mảnh khói đen kia.

Sát cơ thông thiên tràn ngập vùng hư không này, khiến vòng xoáy khói đen bắt đầu kịch liệt biến hóa, dần dần ngưng tụ thành một thân ảnh to lớn vô cùng đáng sợ.

Đây là một thân ảnh hình người, mọc ra sáu tay, hắn không có đầu, mặt ngoài thân thể bao trùm từng khối vảy màu đen như nham thạch, chỗ khớp nối thiêu có ngọn lửa màu trắng đang đốt lên, sau lưng lơ lửng một mâm tròn to lớn, như một nửa vầng trăng màu xanh đen, không ngừng xoay tròn.

Hắn vừa hiện thân, liền tản mát ra sát khí vô tận, cỗ sát khí kia càng thêm âm lãnh nếu so với sát cơ của Tất Liêu thần tôn, càng làm cho người ta lo lắng.

- Tên kia…

Ánh mắt Lâm Hạo Thiên lộ ra vẻ sợ hãi, mê thất trong Thông U Chi Hải nhiều năm, hắn lần đầu cảm nhận được sát khí như thế, đứng cách xa cảm thụ để hắn có loại cảm giác kinh dị như hồn phách bị đông cứng.

Khương Tiển càng bị dọa đến mở ra Đại Đạo Chi Nhãn.

- Đã như vậy, vậy thì để bản tôn nhìn một chút Đại Kiếp Chi Thần hiện thời lợi hại ra sao.

Âm thanh của Tất Liễu thần tôn lại vang lên, nương theo lời vừa dứt, vệt sáng màu vàng lóng lánh, bao trùm toàn bộ hư không.

Đại Kiếp Chi Thần thần bí thả người vọt lên, sáu tay mở rộng ra, một thân lực lượng kinh khủng thông qua đường cong của cơ bắp hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn, ngay cả hư không đều bị hắn đánh đến vặn vẹo.

Đối mặt Đại Kiếp Chi Thần, Tất Liễu thần tôn nâng lên một cánh tay, giọng nói của nàng theo đó vang lên:

- Từ trận chiến thất bại phải chạy trốn kia, bản tôn đã trải qua muôn vàn chinh chiến, chưa bại một lần, bản tôn sẽ không lại bại, mà ngươi chính là trận chiến đầu tiên của bản tôn sau khi trở về Hư Không Vô Tận! Ngươi hết sức bất hạnh, nhưng cũng rất vinh hạnh.

…

Trăm năm sau khi Khương Trường Sinh bế quan, Bất Diệt Kim Thân đã trở thành công pháp tôi luyện thân thể mà đệ tử trong các giáo phái, các thế lực Tiên đạo bắt buộc phải tu luyện, người nào bồi dưỡng được Đấu Chiến tiên thánh, người đó sẽ trở thành Đạo Môn tiếp theo, thậm chí là Thánh địa để Thiên Đình không dám khinh thường, dưới bối cảnh như vậy, Tu Tiên giới nhấc lên phong trào tu luyện thân thể.

Rất nhiều Tu Tiên giả thiên tư thông tuệ mượn Bất Diệt Kim Thân, sáng tạo ra rất nhiều công pháp dành cho thể tu, cái gì Bất Tử Kim Thân, Bất Vong Thánh Thể, Vạn Cổ Kim Thân các loại, như nấm mọc sau mưa, không ngừng hiện ra, mặc dù so ra kém Bất Diệt Kim Thân, nhưng xác thực thôi động Tiên đạo phát triển.

Thế gian náo nhiệt như thế kéo dài hơn ngàn năm, khi Tu Tiên giả phát hiện luyện thành Bất Diệt Kim Thân là chuyện còn khó hơn cả việc lên trời, sự náo nhiệt này mới bắt đầu thối lui,

nhưng vẫn có không ít Tu Tiên giả lòng mang khát vọng không ngừng kiên trì.

Tuy rất khó tu luyện Bất Diệt Kim Thân thành công, nhưng phàm là người tu luyện qua, thân thể đều sẽ mạnh lên với trình độ khác biệt, bọn hắn đều cảm kích Đạo Tổ ban ân.

Sau ngàn năm giảng đạo kết thúc, đám võ giả ba ngàn thiên địa cùng Thiên Giới dần dần phát hiện, thân thể của Tu Tiên giả càng ngày càng mạnh, kết quả là, bọn hắn cũng bắt đầu truy cầu Bất Diệt Kim Thân.

Tiên đạo hồng trần chìm nổi, tin tức từ đời xưa của Côn Luân giới cũng không có nổi lên sóng gió, dù sao thì Thiên Giới còn có trận pháp truyền tống thông hướđếnng Côn Luân giới, Côn Luân giới cũng không có phong tỏa, vẫn như cũ cho phép người tu hành hệ thống Đại Đạo khác có thể đi vào.

Tuy Tiên đạo có hướng gió, nhưng cảm giác tồn tại ở trong Võ đạo đại kiếp không cao, thế lực khắp nơi kiêng kị Đạo Tổ, cho nên không dám trêu chọc.

Trong đại kiếp, chúng sinh bị nghiệp lực ảnh hưởng, nhưng mục đích chém giết không phải là vì chém giết, là vì lợi ích, Tiên đạo trước mắt còn không có gì đáng giá để thế lực khác tranh đoạt, đến mức đạo pháp Tiên đạo, vấn đề chỉ có thể tu luyện ở Côn Luân giới, Thiên Giới sớm đã được truyền ra. Những Tu Tiên giả của ba ngàn thiên địa vừa rời khỏi Côn Luân giới, Thiên Giới, liền không thể tu luyện, một khi pháp lực, đan dược hao hết, liền phải trở về thiên giới, Côn Luân giới, như thế cực kỳ phiền toái.

Chương 1100 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (2)

Chuyện này để Tiên đạo trở nên hài hước trong mắt rất nhiều thế lực lớn.

Dù ly kỳ như thế, nhưng số lượng Tu Tiên giả Tiên đạo không giảm trái lại còn tăng, thế lực khắp nơi mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng riêng phần mình đều gặp phải địch nhân cùng cừu hận, không bận tâm Tiên đạo thế nào, cũng không thể bởi vì nghỉ k, liềyn đi trêu chọc Đạo Tổ, bọn hắn đều cảm thấy cho

dù Tiên đạo muốn trưởng thành cũng cần thời gian, mà sau khi Tiên đạo mạnh mẽ, cũng không phải tồn tại mà bọn hắn cần đối mặt.

Nói cho cùng, ba ngàn thiên địa quá hỗn loạn, không có một phương thế lực độc tôn, bọn hắn đều chỉ có thể bận tâm bản thân, còn chưa có tư cách đứng ở góc độ Võ đạo đi đối đãi Tiên đạo.

Mỗi năm đi qua.

Kiếp số ba ngàn thiên địa không ngừng tiến lên, không ngừng có thế lực lớn bị diệt diệt, cũng không ngừng có thế lực mới quật khởi, huyết khí bắt đầu tràn ngập Hư Không Vô Tận.

Đạo Tổ hàng năm bế quan bị thế lực khắp nơi quên lãng, phạm vi hoạt động của Thiên Đình có hạn, cảm giác tồn tại của Tiên đạo càng ngày càng thấp trong đại kiếp.

Một ngày này.

Thái Thượng đạo, trong Thái Thượng cung.

Thái Thượng Côn Luân ngồi cao trên thủ tọa, quan sát lần lượt từng bóng người trên điện, đây đều là cường giả quy thuận hắn.

- Đại Kiếp Tà Số, lần này sẽ là Đại Kiếp Chi Thần như thế nào?

Vẻ mặt Thái Thượng Côn Luân không thay đổi hỏi, ngàn năm trước, một tôn Đại Kiếp Chi Thần đại náo Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chính thức mở ra mở màn Đại Kiếp Chi Thần họa loạn ba ngàn thiên địa.

Bởi vì có tiếp xúc với Thế Diễn Thiên, dẫn đến Thái Thượng Côn Luân không nhìn trúng Đại Kiếp Chi Thần.

Ma Thần bị chúng sinh coi là Đại Kiếp chi thần bất quá chỉ là con mồi trong mắt Đạo Diễn.

- Chủ thượng, nghe nói có quan hệ đến lực lượng Phục Sinh, gần đây, trong mộ địa các tông môn, thế gia vọng tộc, vận triều phụ thuộc chúng ta đều có người chết sống lại, đưa tới rất nhiều mầm tai vạ.

Một lão giả trầm giọng nói, ngữ khí đầy nặng nề.

Lời hắn dẫn tới những cường giả khác phụ họa theo.

- Từ xưa đến nay, người chết thân thể bất diệt sao mà nhiều, nếu như toàn bộ được phục sinh, phá vỡ ba ngàn thiên địa, cũng không phải không có khả năng.

- Lực lượng Phục Sinh vốn không rõ lai lịch, không ngờ lại có quan hệ đến Đại Kiếp chi thần.

- Trước đó âm Dương chi thần có thể sáng tạo ra thân thể giống chúng ta như đúc, xuất hiện Đại Kiếp chi thần có thể phục sinh người chết, cũng không quá không hợp thói thường.

- Vấn đề là, mầm tai vạ đã lan đến gần Thái Thượng đạo, chúng ta nên xử lý như thế nào, cũng không thể nghĩ biện pháp hủy hết thi thể các tổ tiên đó chứ?

- Trong đại kiếp, còn tôn trọng tổ tiên cái gì, sống sót cũng đã không tệ rồi, ta ủng hộ việc hủy diệt thân thể của người chết!

Trong điện hình thành hai phái, tranh chấp không ngớt.

Có người bảo toàn chnhs mình, mong muốn hủy đi hết thảy thi thể của võ giả cường đại, cũng có người cảm thấy làm như vậy quá tổn hại âm đức, không cần đến một bước kia.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, hắn đã từng là thiên kiêu số một Thần Võ giới, hắn biết có không ít thi thể của Thần Võ Chí Thượng được phong tồn, mặc dù hắn đã đi đến cảnh giới Lục Dục Thiên, nhưng từ xưa đến nay, Thần Võ giới có bao nhiêu Khai Quang Thánh Võ đã chết đi còn bảo lưu thân thể hoàn chỉnh.

Hắn mạnh hơn, một người có thể địch hơn vạn Khai Quang Thánh Võ?

Hơn nữa còn có Thiên tồn tại.

Thiên cũng không phải bất tử bất diệt, cũng có Thiên chết đi, thân thể được Thần Võ giới cung phụng.

Thái Thượng Côn Luân càng nghĩ càng phiền não, Thái Thượng đạo ở vào trung tâm ba ngàn thiên địa, dẫn đến phiền toái không ngừng, hắn đều không rảnh luyện công.

Nhưng bây giờ đại kiếp đã ảnh hưởng đến Thái Thượng đạo, hắn không thể không xử lý.

- So với viêc hủy diệt thi thể các tổ tiên, không bằng tìm kiếm vị Đại Kiếp Chi Thần kia! Coi như theo lời các ngươi, hủy hết tất cả thi thể, nhưng mỗi ngày đều có sinh linh ngã xuống, căn bản diệt không dứt.

Thái Thượng Côn Luân lạnh lùng nói.

Lời hắn nói được không ít người đồng ý.

Một nữ tử mở miệng nói:

- Chủ thượng, việc này nhất định phải liên hệ cùng những thế lực lớn khác, đây là kiếp nạn mà ba ngàn thiên địa chung nhau đối mặt, nếu có thể hợp lại, mới có thể dễ tìm tới Đại Kiếp Chi Thần hơn.

Thái Thượng Côn Luân lúc này bắt đầu hạ lệnh, phân phó thủ hạ đi tới các thế lực lớn.

Cùng lúc đó, tất cả vạn cổ cường tộc, vận triều cường đại, tông môn cũng đang thảo luận việc này.

Lực lượng Phục Sinh bùng nổ hết sức đột nhiên, nhưng tốc độ khuếch trương cực nhanh, như ôn dịch đột kích, mà lại là ôn dịch cỡ lớn, lan tràn khắp ba ngàn thiên địa.

Tiên đạo cũng bị ảnh hưởng, bởi vì Tiên đạo cũng có thi thể của rất nhiều võ giả, phàm là võ giả đi đến Võ Đế cảnh sau khi chết, thân thể đều có thể giữ lại, trừ phi người chết gặp phải lực lượng vượt xa cảnh giới hủy diệt.

Thiên Giới, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu bảo điện.

Một tay Thiên Đế chống đỡ gương mặt, chậm rãi hỏi:

- Trầm nhớ kỹ, trước kia giống như có một nhánh Vãng Sinh tộc tồn tại.

Nhóm tiên thần trên điện đều nhìn về phía Diệp Chiến.

Vãng Sinh tộc là một đám Võ Đế nhân tộc sau khi phục sinh tạo thành, sau đó tìm đến Diệp Chiến nương tựa, vì Diệp

Chiến thành lập ra chiến công hiển hách.

Diệp Chiến nhíu mày, nói:

- Ta đã có hai ngàn năm chưa từng gặp qua bọn hắn, trước đó bọn hắn đề nghị đi tới ba ngàn thiên địa, phục sinh càng nhiều võ giả làm việc cho Thiên đình, ta đồng ý…..

Lữ Thần Châu giễu cợt nói:

- Ngươi không sợ bọn họ đùa nghịch ngươi?

Diệp Chiến khẽ nói:

- Bọn hắn tốt xấu gì cũng sáng tạo ra rất nhiều công lao, ta cũng không thể giam lỏng bọn hắn, tựa như Thiên Đình, ai có thể xác định tiên thần sẽ không bao giờ phản bội, cũng không thể bởi vì nghi kỵ, liền không cho tiên thần rời khỏi?

Trần Lễ lắc đầu, cái tên này vẫn nói chuyện như thế, không có nhãn lực.

Cũng đúng, Diệp Chiến là tiên thần có thể đếm được trên đầu ngón tay ở trong thiên đình từng giao thủ qua với Đạo Tổ, chiến tích này là lực lượng lớn nhất của hắn, cho dù đối mặt Thiên Đế, tư thái của hắn cũng sẽ không hạ thấp.

Chương 1101 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (1)

- Được rồi, trẫm muốn biết là như thế nào giải quyết lực lượng Phục Sinh mang tới kiếp nạn, không muốn nói những chuyện khác không có ý nghĩa.

Thiên Đế mở miệng nói, cắt ngang tranh chấp giữa Lữ Thần Châu cùng Diệp Chiến.

Cơ Võ Quân đứng ra, mở miệng nói:

- Kiếp nạn này chính là Đại Kiếp Chi Thần dẫn dắt, chỉ nhằm vào người đã chết, không có ý nghĩa, phải nghĩ biện pháp tìm tới Đại Kiếp Chi Thần, Thiên Đình nên tiến đến điều tra, lại truyền tình báo ra cho ba ngàn thiên địa, Thiên Giới còn bị nhiễu loạn, huống chi ba ngàn thiên địa.

Lời nàng nói được không ít người tán thành, mỗi một vị tiên thần đều có thân cố qua đời, luôn có thi thể của một vài người bảo tồn hoàn hảo, lâu dài chôn dưới lòng đất, nếu để cho bọn hắn móc những thi thể này ra, lại nghĩ biện pháp hủy đi, bọn hắn quả thật không chụ được tình cảnh kia.

Thiên Đế cảm thấy có lý, bắt đầu thảo luận về sách lược đối phó Đại Kiếp Chi Thần.

Ngay sau đó, không chỉ Thiên Đình đang thảo luận, các thế gia vọng tộc khác trong Thiên Giới càng thêm bối rối, dù sao thì đại bản doanh của bọn hắn tại ba ngàn thiên địa, nghe nói các tổ tiên đã chết liên tục phục sinh, sinh ra linh trí mới, bắt đầu chém giết tộc nhân trong tộc, bọn hắn rất lo lắng về chuyện này, cũng cảm thấy hết sức dày vò.

Không đến trăm năm, người sống lại trải rộng Hư Không Vô Tận, chúng sinh gọi đây là Phục Sinh đại kiếp.

Khương Trường Sinh không biết việc này, đang chuyên tâm bế quan.

Phân thân ở vào Côn Luân giới, Thiên Giới cũng không có thông báo hắn, Phục Sinh đại kiếp trước mắt mặc dù ảnh hưởng đến Tiên đạo, nhưng Thiên Đình có thể ứng phó, không đến mức thỉnh động bản tôn ra tay.

Lần này bế quan đã vượt qua thời gian dài nhất trước đó Khương Trường Sinh bế quan, hắn còn đang tắm trong trạng thái ngộ đạo, quên hết thảy trên thế gian.

Nhật Nguyệt luân chuyển, thời gian nhanh chóng trôi đi.

Trong tháng năm dài đằng đăng, Thiên Đình liên tục sinh ra Thái Ất cảnh, Địa Tiên, Thiên Tiên cũng tầng tầng lớp lớp, càng ngày càng nhiều giáo phái hành tẩu Hư Không Vô Tận, vì nhanh chóng trở lại Côn Luân giới, Thiên Giới, bọn hắn bắt đầu tu kiến số lượng lớn trận pháp truyền tống, điều này tạo ra sự thôi động rất tốt cho việc Tiên đạo khuếch trương phát triển.

Đáng nhắc tới chính là Tu Tiên giả Côn Luân giới phát hiện Thần Đạo đại thiên địa, sau khi tin tức này truyền vào Côn Luân giới dẫn tới tiếng vọng cực lớn, Tử Vi đại đế càng tự

mình dẫn thiên binh thiên tướng tiến đến điều tra, có hai vị Thái Ất cảnh đi theo, một vị trong đó chính là Vong Trần đại tiên.

Lần đầu thương lượng với Thần Đạo cũng không thuận lợi, bạo phát đại chiến, cũng may Thiên Đình toàn thân trở ra.

Về sau, Thần Đạo bắt đầu chủ động tiến đánh Côn Luân giới, động tác của bọn hắn rất nhanh, khi nhóm Thiên Quân của Tử Vi đại đế vừa trở lại Côn Luân giới, bọn hắn đã giết trở lại.

Thiên Đế biết được việc này, lập tức xem Thần Đạo trở thành đại địch số một của Tiên đạo, ba ngàn thiên địa quá loạn, hắn không dám tùy tiện bước chân, nhưng đối mặt Thần Đạo sâu trong hư không, hắn lại không sợ.

Hắn thấy, Thần Đạo cũng bị Võ đạo đè ép, trốn ở nơi hẻo lánh trong hư không, vừa hay làm đối thủ cho Tiên đạo rèn luyện.

Thần cùng tiên, nghe qua đã hết sức khó chịu.

Cứ như vậy, từ sau Vũ tộc, Thần Đạo trở thành đại địch của Côn Luân giới. Thiên Đế tự mình trở lại Côn Luân giới, dùng Xạ Nhật thần cung tru diệt mấy vị Khai Quang Thánh Võ cảnh của Thần Đạo, chấn nhiếp hư không.

Trong những năm nay, càng ngày càng nhiều Thái Ất cảnh được sinh ra, làm người sớm nhất chứng được Thái Ất cảnh, tu vi của Thiên Đế không có đình trệ, hắn một mực đang nỗ lực tu luyện, tiên thần Thiên Đình suy đoán hắn đã đi đến Thái Ất Thiên Tiên.

Tiên đạo cùng Thần Đạo đại chiến bắt đầu mở màn, Thần Đạo mặc dù rời xa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, trên thực tế cũng đã lâm vào trong náo động, vì chuyển dời mâu thuẫn, bọn hắn lựa chọn xem Tiên đạo chủ động lấy lòng mình như kẻ địch xâm lấn, hiện tại, sinh linh trong hai bên đều xem đối phương là đại địch sinh tử, trăm năm sau, xuống tới phàm linh cũng xem đạo thống của đối phương là Tà Ma Thiên Ngoại.

Cứ như vậy, Tiên và Thần tranh đấu kéo dài ngàn năm, mà Phục Sinh đại kiếp vẫn không bị ba ngàn thiên địa giải quyết, thậm chí mang đến tuyệt vọng cùng lo lắng cho ba ngàn thiên địa, rất nhiều thế lực lớn bị người sống lại tách ra, dẫn đến ba

ngàn thiên địa thiếu đi rất nhiều sinh khí, đám thế lực lớn hoặc trốn đi, hoặc mượn việc chống đỡ người sống lại để mạnh lên, theo người sống lại xuất hiện, tranh đấu giữa các thế lực lớn ít, đều diễn biến thành dùng sinh tồn của riêng phần mình làm chủ.

Tiên đạo cũng gắng gượng trải qua, đám tu tiên giả mượn thi hoàn dương, hoặc luyện chế người sống lại thành khôi lỗi, ngược lại tăng cường thực lực bản thân, càng ngày càng nhiều tu sĩ tà phái xuất hiện, khiến cho Tu Tiên giới chia làm chính ma cùng với tà phái, tà phái Tu Tiên giả khó phân thiện ác, vô câu vô thúc, vì mục đích của mình sẽ không từ thủ đoạn, nhưng sẽ không lạm sát kẻ vô tội giống như Ma đạo.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh Ngồi tĩnh tọa trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa từ từ mở mắt, trong hai mắt tựa hồ hiện ra sương mù, ánh mắt chậm rãi trở nên trong veo.

Theo giác quan của hắn khôi phục, tâm tư của hắn còn tắm ở trong cảm ngộ lúc trước.

Lần này bế quan, hắn chuyên tâm theo hướng đột phá, cuối cùng nhịn đến thời cơ đột phá sắp đến.

Đây là lần đầu tiên mà hắn rõ ràng cảm giác được bế quan cũng không ngắn, thậm chí có chút dài đằng đẵng, có loại mơ thấy một giấc mộng rất rất dài.

Hắn bấm ngón tay tính toán, lập tức bị hù dọa, lần này bế quan không ngờ lại đạt đến hơn ba ngàn tám trăm năm, hắn đã hơn một vạn ba ngàn năm trăm tuổi.

- Thật là lâu, nếu trong khoảng thời gian này xuất hiện một vị ta khác, hơn ba nghìn năm đầy đủ để hắn quật khởi.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái nói, hắn lần trước đột phá chính là tại ba ngàn năm trăm sáu mươi sáu (3,566) tuổi, đợi chừng một vạn năm, hắn mới tìm đến thời cơ đột phá tầng tiếp theo.

Chương 1102 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (2)

Tồn tại khác biệt cảnh giới, tiêu chuẩn thời gian xác thực khác biệt rất lớn. Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết vậy mà đã đi đến chín trăm năm mươi bốn (954) Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Người mạnh nhất trong phạm vi Tiên đạo vẫn như cũ là hắn, người mạnh nhất trong Thần Đạo thì là sáu mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

- Chủ nhân, ngài cuối cùng đã tỉnh!

Âm thanh của Bạch Kỳ truyền đến, ngữ khí tràn ngập kinh hỉ.

Ngay cả Mộ Linh Lạc đang tu luyện cũng mở mắt, nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuyển động gân cốt, cười nói:

- Lần này bế quan xác thực lâu một chút, tu vi của các ngươi tiến triển không tệ, không ngờ ngay cả Bạch Kỳ ngươi cũng bắt đầu nỗ lực luyện công.

Bạch Kỳ nở nụ cười nịnh nọt, nói:

- Vẫn là chủ nhân dạy tốt, đi theo bên người ngài, nô gia há có thể không nỗ lực?

Mộ Linh Lạc trêu chọc nói:

- Trước đó nàng đi theo Long Cung đi ra hư không, bị một nữ tử của Thần Đạo hạ gục, vẫn là dựa vào sợi tóc thần thông của Trường Sinh ca ca mới trốn qua một kiếp, Long Cung thương vong thảm trọng, nàng lúc này mới bị kích thích bắt đầu tu luyện.

Khương Trường Sinh tự nhiên hiểu chuyện này, hắn cố ý đùa Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ bĩu môi nói:

- Ta sẽ đích thân thắng lại, báo thù.

Trận thất bại kia chẳng qua là một trong những nguyên nhân, yêu tộc dưới tay nàng càng ngày càng mạnh, dần dần, nàng có

chút chưởng khống không được, những tên đã từng kính trọng nàng kia đã bắt đầu nói năng lỗ mãng, cái này khiến nàng bị thương rất nặng.

- Trường Sinh ca ca, hơn ba nghìn năm đi qua, chàng có hiểu thế gian hiện thời?

Mộ Linh Lạc đứng dậy, đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh hỏi, ngữ khí đầy ôn nhu.

Phần lớn thời gian của nàng cũng đang tu luyện, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ đi quan tâm động tĩnh của Thiên Đình.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nói đi, ta nghe một chút.

Thần niệm của hắn thăm dò vào trong Đạo Giới, vạch ra một đạo thần niệm phân thân, gỡ xuống Bàn Cổ quả trên Bàn Cổ thụ.

Bàn Cổ quả là một vạn năm kết quả một lần, hắn không có quên, luyện chế mười một cỗ Bàn Cổ phân thân, là có thể thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khi đó hắn sẽ có nhiều thêm một đòn sát thủ.

Mộ Linh Lạc bắt đầu kể ra những việc lớn xảy ra trong hơn ba nghìn năm qua, Bạch Kỳ thỉnh thoảng bổ sung.

Phục Sinh đại kiếp, tiên thần đại chiến, Khương tộc Đế mạch quật khởi, Thiên Địa Tiếu sáng lập Thiên Vận đại giáo, Địa Hoàng Hồng Lân sơ thành Bất Diệt Kim Thân, kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Rất nhiều việc lớn thông qua Mộ Linh Lạc cùng Bạch Kỳ kẻ xướng người hoạ, cũng để cho Khương Trường Sinh nghe được say sưa ngon lành. Khương Trường Sinh lấy ra Luân Hồi bảng, có thể nhìn thấy rất nhiều cố nhân luân hồi, thậm chí không thiếu tiên thần đã phong thần cũng rơi vào trong luân hồi.

Nhìn như nhiều, nếu phân tán trong hơn ba ngàn năm trăm năm, thật ra cũng không coi là nhiều.

Hai nữ kể trọn vẹn mấy canh giờ mới đại khái kể xong.

Mộ Linh Lạc hỏi:

- Đối với Tiên đạo hiện thời, chàng có bất mãn chỗ nào không?

Tu Tiên giới bây giờ chém giết không ngừng, ngay cả trong Thiên Đình cũng xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn, Thiên Đế hết sức tự trách, nhưng cũng có chút không thể làm gì, cho nên mới nói bóng nói gió hỏi thăm nàng.

- Không có gì không vừa lòng, chúng sinh đều có mệnh số của mình, nếu là Tiên đạo không đứng trước tai hoạ ngập đầu, ta sẽ không dễ dàng ra tay, dĩ nhiên, nếu gặp được một chút chuyện ta muốn ra tay, ta cũng sẽ hài lòng mà làm, nói cho Tử Ngọc, nếu đã để cho hắn làm Thiên Đế, hắn cứ cố gắng mà làm, nếu ta không vừa lòng, sẽ không khách khí với hắn.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, hắn có chút bất đắc dĩ, quan hệ của hai cha con không còn thân cận như trước đó, lộ ra có chút xa lạ, nhưng hắn cũng không trách Thiên Đế, dù sao Thiên Đế đã lớn, lại ngồi ở vị trí cao, mà Khương Trường Sinh một mực bế quan, thời gian dài không thấy, chắc chắn sẽ có chút ngăn cách, lại Thiên Đế xem Thiên Đình là trách nhiệm quá nặng, thậm chí đã trở thành áp lực của hắn.

Mộ Linh Lạc gật đầu, con ngươi đảo một vòng, đột nhiên hỏi:

- Trường Sinh ca ca, chàng có muốn sinh thêm một nhi tử hay không, hoặc là một nữ nhi cũng được?

Vừa dứt lời, ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, lập tức lộ ra tư thái nhăn nhó thiên kiều bá mị.

Khương Trường Sinh bỏ qua nàng tác quái, nói:

- Sau này hãy nói đi, đến thời điểm muốn tự nhiên sẽ có.

Trong lòng hắn hiện tại chỉ có chuyện đột phá này.

- Tốt, các ngươi lại riêng phần mình tu luyện đi, ta cũng phải tiếp tục, qua thêm một đoạn thời gian ngắn, mang các ngươi đi nhân gian dạo một chút, lần nữa xem phàm nhân sinh hoạt.

Khương Trường Sinh khoát tay nói, hai nữ nghe xong, lập tức sinh ra chờ mong.

`

Mặc dù ngồi chung trong một đại điện, nhưng các nàng một mực khát vọng có thể làm một ít chuyện cùng Khương Trường Sinh, mà không phải chỉ luyện công, cùng nhau du lịch nhân gian, cũng là chuyện mà các nàng mong đợi.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếp tục tu hành để bắt lấy thời cơ đột phá.

Một bên tu luyện, hắn vừa nghĩ nên đi nơi nào đột phá.

Vẫn là đi Cực Cảnh, ở Hư Không Vô Tận thật sự quá nguy hiểm.

Bất quá lần này đi Cực Cảnh, nhất định phải lựa chọn địa điểm thật tốt, hắn muốn lặng lẽ đột phá, như thế thì khi Đạo Diễn đánh tới, hắn có thể giết đối phương trở tay không kịp.

Cứ như vậy, khoảng chừng trăm năm đi qua.

Một ngày này, Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong điện.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trợn mắt nhìn sang, phát hiện hắn không ở phía sau, hai người liếc nhau, đều nhìn ra sợ hãi lẫn vui mừng trong mắt của nhau, kết hợp tình cảnh của trăm năm trước kia, xem ra Khương Trường Sinh muốn đột phá.

Chỉ có đột phá, mới có thể nhín chút thời gian ra để buông lỏng.

Các nàng hiểu rất rõ Khương Trường Sinh, mặc dù trước kia thiên hạ thái bình, hắn cũng chỉ có một cỗ lo nghĩ, theo thái độ khổ tu của hắn cũng có thể thấy được tới, mỗi khi hắn nguyện ý buông lỏng, mang ý nghĩa thực lực của hắn tinh tiến không ít.

Chương 1103 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (1)

Oanh! Oanh! Oanh.

Thiên lôi màu đỏ sậm như mưa sa tầm tã hạ xuống, bổ đến trị số giá trị hương hỏa nhanh chóng nhảy lên, thấy Khương Trường Sinh vô cùng lo sợ.

- Khí vận Võ đạo đã tán loạn, uy lực của thiên kiếp này làm sao vẫn dọa người như thế? Chẳng lẽ võ đạo bản nguyên vẫn

còn, cũng hoặc là ngăn cản ta độ kiếp không chỉ có võ đạo?

Khương Trường Sinh lặng yên suy nghĩ, cũng may hắn giá trị hương hỏa đủ nhiều, khiến cho hắn không đến mức thất kinh.

Thừa dịp giá trị hương hỏa ngăn cản thiên kiếp, hắn lấy ra một bình lại một bình đan dược, đột nhiên rót vào trong miệng.

Có đan dược khôi phục pháp lực, có đan dược chữa thương, còn có đan dược kháng lôi, đủ loại đan dược dùng cho độ kiếp mà hắn sớm đã chuẩn bị đầy đủ, tranh thủ để cho mình một mực bảo trì trạng thái toàn thịnh, mà không phải trạng thái hư nhược.

Vòng xoáy trung tâm thiên kiếp càng lúc càng lớn, trong thiên uy hình thành một quả cầu ánh sáng to lớn, như vầng mặt trời từ khi vũ trụ sơ khai, tản ra nhiệt lượng cùng với hào quang cực hạn.

Theo thiên lôi, mặt trời càng lúc càng lớn, trước mắt Khương Trường Sinh lần nữa xuất hiện ảo giác.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy Thiên Cơ huyền lão bị một đầu cự thủ bóp thành sương máu, tiếp theo thấy hoa mắt, lại nhìn thấy Khương Nghĩa bị một đầu cự thủ bắt đi.

Càng ngày càng nhiều tình cảnh thoáng xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn nhìn thấy Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên đang quyết chiến, phía sau là dáng người vĩ ngạn của Tất Liễu thần tôn, bọn hắn đang kề vai chiến đấu, tình hình chiến đấu cực kỳ thảm liệt.

Hắn còn nhìn thấy hình ảnh của rất nhiều cố nhân, đều là riêng phần mình gặp được khốn cảnh.

- Chẳng lẽ đây cũng là một khâu của thiên kiếp, muốn ảnh hưởng đạo tâm của ta?

Khương Trường Sinh âm thầm suy nghĩ, trước khi mở ra vòng bảo hộ hương hỏa, hắn đã bị ảo giác trùng kích, hiện tại lại xuất hiện, nếu như không có vòng bảo hộ hương hỏa, hắn hiện tại cảm thụ sẽ là như thế nào?

Hắn lần nữa nhắc mắt nhìn tới, ánh mắt khóa chặt mặt trời to lớn trong tâm lôi vân thiên kiếp.

- Sau lưng thiên kiếp đến cùng là tồn tại như thế nào, là ai đang ngăn cản Tiên đạo phát triển?

Khương Trường Sinh suy nghĩ vấn đề này, thiên kiếp của hắn khủng bố hơn so với Tu Tiên giả khác, chủ nếu là bởi vì đám tu tiên giả độ kiếp có Tiên đạo khí vận bảo hộ, đối mặt là Thiên Đạo, mà hắn đối mặt là bản nguyên Võ đạo, cũng hoặc là Đại Đạo.

Mặc kệ người như thế nào cũng không thể làm cho hắn ngã xuống!

Ánh mắt Khương Trường Sinh kiên quyết, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu luyện công, tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba nhanh chóng vận chuyển, trợ hắn trùng kích cảnh giới càng cao hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, dựa vào vòng bảo hộ hương hỏa bảo hộ, Khương Trường Sinh không tiếp tục bị thương, chẳng qua là hắn gặp phải ảo giác càng ngày càng nhiều, hắn thậm chí thấy rất nhiều cố nhân bỏ mình, bao gồm cả Mộ Linh Lạc, hắn đã không phân rõ cái gì.

Nhưng hắn xác định một chuyện, dù như thế nào, hắn trước tiên cần phải vượt qua thiên kiếp, một khi lòng hắn rối loạn, mong muốn từ bỏ, chờ đợi hắn chỉ có là kết cục biến thành tro bụi.

Lòng hướng đạo của Khương Trường Sinh là không thể nào bị dao động!

Mà hắn có thể cảm ứng được tiếng lòng của Mộ Linh Lạc, cũng không có đụng phải nguy hiểm, chỉ là Khương Nghĩa, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên quả thật đang gặp phải chiến đấu đầy khó khăn gian khổ.

- Muốn tới.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, hắn nhìn thấy trong mặt trời thiên kiếp xuất hiện từng mảnh từng mảnh đốm đen, mười phần doạ người, cho dù là hắn, cũng cảm nhận được cảm giác áp bách, như phàm linh đang đối mặt Thiên Đạo.

Trong chốc lát!

Khương Trường Sinh đột nhiên nhìn thấy trong mặt trời thiên kiếp hiện ra một con mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, giống như có một vị tồn tại khó có thể tưởng tượng nào đó ở ngoài vũ trụ Cực Cảnh theo dõi vào bên trong.

Khương Trường Sinh cũng sẽ không bị hù dọa, hiện tại người nào đến, hắn đều phải liều một phen, không có khả năng gián đoạn độ kiếp.

Sau khi độ kiếp bắt đầu, mong muốn dừng lại, rất dễ dàng gặp cắn trả, thậm chí tẩu hỏa nhập ma, đây đều là tình huống nhẹ, bình thường mà nói, một khi từ bỏ, liền sẽ bị thiên lôi bổ đến biến thành tro bụi.

Giá trị hương hỏa nhanh chóng nhảy lên, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bất động như núi.

Phương xa, một chỗ khác trong Cực Cảnh, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện, người này thân mặc giáp đỏ hộ giáp trên vai như rồng, đai lưng giống như mãng xà, đầu hắn mang Đế quan đẹp đẽ mà uy nghiêm, nhăn lại mày kiếm, nhìn phương hướng Khương Trường Sinh xa xa.

- Người nào ở đây độ kiếp, trong hư không lại có người có thể độ kiếp, chẳng lẽ không phải võ đạo?

Nam tử mặc áo hồng tự lẩm bẩm, ngay sau đó, sắc mặt của hắn đại biến.

- Đó là con mắt gì… Siêu Thoát giả?

Nam tử mặc áo hồng bị dọa đến lập tức tan biến, rời xa nơi này.

Khương Trường Sinh cũng bắt được khí tức của hắn, bất quá đối phương lóe lên một rồi biến mất, đoán chừng bị thiên kiếp hù dọa.

Chỉ cần không có người tới quấy rầy, cho dù là người đi ngang qua, Khương Trường Sinh cũng sẽ không truy đến cùng, hắn cũng không có thời gian suy nghĩ gì nhiều.

- Sáu trăm hai mươi bảy Thiên Đạo giá trị hương hỏa, thì ra là đệ nhất cường giả trước đó tính tới, hắn là người mà đuổi bắt

âm Dương chi thần?

Khương Trường Sinh yên lặng suy tư, trước đó hắn cứ nghĩ tồn tại sáu trăm hai mươi bảy Thiên Đạo hương hỏa là người lĩnh quân của Đạo Diễn lần này, hiện tại xem ra không phải, bởi vì giá trị hương hỏa cao nhất một mực đang đổi mới.

Thực lực của Đạo Diễn xác thực đáng sợ, đã có khả năng phá vỡ toàn bộ Hư Không Vô Tận, chỉ là bọn hắn rất điệu thấp, cũng không có hiển lộ tại trước mắt chúng sinh, có lẽ bọn hắn đang truy sát Đại Kiếp chi thần ở bốn phía.

cái vị Diễn Thiên mà Thế Diễn Thiên nói tới kia lại mạnh bao nhiêu?

Trong đầu Khương Trường Sinh lóe lên sự tò mò, sau đó chuyên tâm độ kiếp.

Bị cự nhãn trong mặt trời thiên kiếp nhìn chằm chằm, trong lòng Khương Trường Sinh luôn cảm thâyd run rẩy, nếu như con mắt này là thiên kiếp hiển hóa, cái kia còn tốt, nếu như là con mắt của sinh linh…

Khương Trường Sinh không dám nghĩ sâu, hắn chỉ có thể ép buộc của mình tu luyện.

Chương 1104 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (2)

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Theo Khương Trường Sinh không ngừng vận công, Đạo Pháp Tự Nhiên Công cuối cùng đột phá tầng xiềng xích kia, số lượng lớn trí nhớ tràn vào trong đầu của hắn, cùng lúc đó, nghênh đón thiên kiếp thời khắc mạnh nhất.

Oanh!

Một đạo hắc lôi vô cùng to lớn đánh xuống, bao phủ Khương Trường Sinh cùng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa. Một kích này trực tiếp khiến cho giá trị hương hỏa của hắn mất đi trăm vạn ức, dọa đến đạo trái tim của hắn xiết chặt.

Cùng lúc đó, công pháp mới trong đầu Khương Trường Sinh đã thay đổi đến mức rõ ràng, trong lòng hắn hiện ra bốn chữ.

Đại Đạo nhân quả!

Khương Trường Sinh vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, hai mắt trừng lớn, chỉ thấy con mắt lớn trong mặt trời thiên kiếp này không ngờ lại hạ xuống, cách hắn không đến vạn trượng, hắn thậm chí có thể nhìn thấy thân ảnh của mình từ trong con mắt to lớn.

Trong con ngươi của cự nhãn bắn ra ánh sáng bảy màu, trong nháy mắt bao phủ Khương Trường Sinh, để cả người hắn lâm vào trong hoảng hốt, ý thức cấp tốc bị túm vào trong bóng tối.

Trong lúc đần độn, ý chí Khương Trường Sinh quên đi thời gian, quên đi hết thảy, hắn cảm giác mình đang chầm chậm rơi xuống, không biết từ nơi nào đến, không biết muốn đi đến nơi nào.

Không biết đi qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực hút cường đại, lôi kéo mình ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn dần dần khôi phục tri giác, cảm giác mình giống như bị một đôi tay to ôm ở bên trong.

Hắn mong muốn mở mắt, cũng rất khó làm được, giờ khắc này hắn như người sắp bị chết chìm bắt được một cây cỏ cứu mạng, hắn bắt đầu điên cuồng mong muốn mở mắt.

Lúc hắn mở ra một tia khóe mắt, hắn dần dần nghe được âm thanh.

- Lão gia, là một tiểu thiếu gia!

- Dáng dấp của tiểu thiếu gia thật xinh đẹp, hoàn toàn khác biệt với hài tử vừa ra đời.

- Lão gia, ngài muốn ôm một cái không?

- Yên tâm đi, lão gia, phu nhân không sao đâu.

Khương Trường Sinh nghe rõ âm thanh xung quanh, cặp mắt của hắn đi theo mở ra, ánh mắt trở nên rõ ràng, một gương mặt to ánh vào trong ánh mắt của hắn.

Đây là một nam tử trung niên đầu đầy mồ hôi, trong mắt tràn ngập kinh hỉ cùng vẻ mệt mỏi, thậm chí còn xuất hiện tơ máu, rõ ràng hắn lo lắng trong một đoạn thời gian rất dài, Khương Trường Sinh bị một đạo tế văn trên trán hắn hấp dẫn.

- Tốt tốt tốt, tiểu gia hỏa, ngươi có thể giày vò nương ngươi rất khổ.

Nam tử trung niên ôm Khương Trường Sinh trong tã lót, mừng rỡ nói.

Khương Trường Sinh thì bối rối.

Cái quỷ gì?

Ta lại đầu thai?

Không đúng, hẳn là huyễn tượng khi độ kiếp gặp được?

Tựa như hai lần độ kiếp trước đó, chẳng qua là lần này hắn đi tới trên người hài nhi?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm cái trán nam tử trung niên, cái này rất giống như đạo văn của Đại Đạo Chi Nhãn, nhưng không rõ rệt, chợt nhìn, giống như nếp nhăn do nhíu mày lâu dài tạo thành.

- Phu quân, nhanh để ta xem nó.

Một giọng nữ hư nhược truyền đến, nam tử trung niên lập tức ôm Khương Trường Sinh đi vào một bên giường, để mặt Khương Trường Sinh hướng lên cho phu nhân trên giường nhìn xem.

Vị phu nhân này rất xinh đẹp, nhưng giờ phút này toàn thân đầy mồ hôi, ngay cả tóc đều ẩm ướt từng đoạn từng đoạn, trên gương mặt mệt mỏi của nàng lộ ra nụ cười vui mừng, nhìn thấy Khương Trường Sinh, nàng lập tức khôi phục được một chút khí lực.

- Phu quân, nhanh đặt tên cho con nó đi.

- Tốt tốt tốt, ta đã sóm nghĩ kỹ, nếu là con trai, liền gọi hắn là Khương Càn đi, càn khôn càn.

- Khương Càn? Không tệ, nghe rất êm tai, không ngờ phu quân có thể lấy tên như vậy.

- Ha ha ha, gần đây ban đêm thường ngủ không được, suy nghĩ thật lâu, đột nhiên linh quang chợt hiện, suy nghĩ ra cái tên

này, cũng không tệ lắm phải không, vừa hay tiểu tử ra đời ngay trong ngày hôm nay.

Khương Càn?

Nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng Khương Trường Sinh phức tạp. Cái tên này là tên của hắn khi vừa sinh ra trong hoàng thất Đại Cảnh, chẳng qua là sau đi tới Long Khởi quan, hắn mới đổi tên là Trường Sinh.

Hắn cũng không tin trùng hợp như vậy, xem ra hắn có thể rơi vào trên người hài nhi này, cũng là bởi vì tên Khương Càn.

Chẳng lẽ là Đại Đạo nhân quả của Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn?

Trong cuộc sống về sau, Khương Trường Sinh trưởng thành như hài nhi bình thường, hắn cũng không có mở miệng nói chuyện, đóng vai tốt thân phận của mình.

Trước đó độ kiếp đi đến thời không của Khương Tầm, hắn đều chờ đợi mười mấy năm, lần này, hắn đã làm tốt chuẩn bị lại trải qua mười mấy năm.

Theo tuổi của hắn dần dần lớn, hắn cũng dần dần hiểu rõ Khương gia.

Phụ thân hắn Khương Vạn Kim là một thương nhân của nhân gian, trong nhà cũng không có truyền thừa tu tiên, thậm chí bọn hắn đều tiếp xúc không đến Tu Tiên giả, hắn cũng thường xuyên ở trong phủ đệ Khương gia nghe nói chuyện trên giang hồ.

Cái này khiến hắn có loại cảm giác tỉnh mộng hơn mười ba ngàn năm trước.

Chờ đến lúc hai tuổi, Khương Trường Sinh bắt đầu tu luyện, mặc dù hắn cảm thấy nơi này không thuộc về thời không của hắn, nhưng ngược lại không sao, không bằng luyện công, tăng trưởng lý giải của mình về đạo pháp.

Hắn luyện là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, thật vất vả có thời gian dư thừa, vừa hay tăng trưởng cảm ngộ đối với Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Khương Trường Sinh có hai người ca ca, đại ca Khương Phú hàng năm ra ngoài kinh thương, nhị ca Khương Quyền thì đầu quân, đều không ở nhà.

Bởi vì Khương Trường Sinh hàng năm trốn ở trong phòng tu luyện, hết sức an tĩnh, phần an tĩnh này của hắn cũng làm cho cha mẹ hết sức an tâm, tôi tớ trong phủ đệ cũng biết tính cách của tiểu thiếu gia, cũng không có quấy rầy hắn, dù sao hắn không phải câm điếc, có thể trao đổi như thường với người, thậm chí hết sức có lễ phép, để cho người ta rất dễ dàng có ấn tượng tốt đối với hắn.

Một mực đến năm bảy tuổi.

Màn đêm buông xuống.

Khương Trường Sinh bị một nha hoàn mời đi đến đại sảnh, sau khi đến đại sảnh, tôi tớ rút lui, để một mình hắn đi vào.

Còn chưa bước vào đại sảnh, Khương Trường Sinh đã nghe được một giọng nói:

- Khương Vạn Kim, nguyên do đã nói rõ với ngươi, các ngươi cũng xem như huyết mạch Khương tộc để lại, thừa dịp con út ngươi còn vị thành niên, theo ta đi tới Côn Luân tu tiên đi.

Chương 1105 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (1)

Khương tộc, Côn Luân.

Quả nhiên là tương lai.

Khương Trường Sinh trước đó còn buồn bực Khương gia nơi này làm sao bình thường như thế, thì ra là huyết mạch còn sót lại bên ngoài.

Vừa nghĩ, hắn vừa đi vào trong hành lang, nhìn thấy Khương Vạn Kim đang ngồi đối diện trò chuyện cùng một nam tử trung niên gầy còm, mặt mũi Khương Vạn Kim tràn đầy nụ cười ngượng ngập, trên mặt khó nén vẻ kích động.

- Càn nhi, mau tới, chào tiền bối.

Khương Vạn Kim nhìn thấy Khương Trường Sinh, vội vàng vẫy tay cười nói.

Khương Trường Sinh đi qua, lễ phép hành lễ.

Nam tử gầy còm đánh giá Khương Trường Sinh, hài lòng cười nói:

- Tiểu tử này còn không tệ, khí huyết mạnh hơn hài tử nhà bình thường, không ngờ trong huyết mạch còn sót lại bên ngoài lại có thiên tư như thế.

Khương Trường Sinh từ nhỏ tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, mặc dù ẩn giấu tu vi, khí huyết của hắn cũng giấu không được, Khương Vạn Kim cùng tôi tớ Khương gia chỉ cảm thấy hắn băng cơ ngọc cốt, đẹp mắt như nữ hài, nhưng nam tử gầy còm chính là Tu Tiên giả, liếc mắt đac nhìn ra khí huyết của Khương Trường Sinh bất phàm.

Đương nhiên, hắn cũng chỉ có thể nhìn ra điểm này.

- Ô? Phải không? Tiền bối, hài nhi này của ta từ nhỏ thông minh, bởi vì quá hiểu chuyện, ta bình thường đều rất ít chiêu cố hắn, ngươi không nói, ta đều không rõ ràng hắn không đơn giản như vậy, ngài mang hắn đi Côn Luân, có thể được bồi dưỡng thật tốt nhỉ.

Khương Vạn Kim cười nói, trên mặt lộ ra vẻ mặt tự hào.

Nam tử gầy còm nghe xong, càng thêm cảm thấy hứng thú về Khương Trường Sinh, nếu không có trong nhà giúp đỡ, tiểu tử này còn có thể có khí huyết như thế này, thiên tư còn cao hơn so với hắn thấy.

Sau đó, Khương Vạn Kim nói đại khái mọi chuyện ra một lần, hỏi thăm Khương Trường Sinh có nguyện đi tới Côn Luân hay không.

Khương Trường Sinh không do dự, trực tiếp đáp ứng, đợi ở chỗ này, hắn tìm không thấy thời cơ trở lại hiện thực, có lẽ đi tới Côn Luân, nhìn thấy người Khương tộc, hắn có thể tìm tới biện pháp rời khỏi.

Nam tử gầy còm tên là Khương Tam, hắn cũng không phải huyết mạch của Khương tộc, hắn được bị Khương tộc tiên sư thu dưỡng.

Khương Tam rất gấp, hôm sau trời vừa sáng, đã mang theo Khương Trường Sinh rời khỏi, vì thế, mẹ hắn khóc sướt mướit, đứng ở trước cổng chính phủ đệ chậm trễ thời gian thật dài, Khương Trường Sinh mới đi theo Khương Tam rời khỏi.

- Phu quân, khi nào mới có thể gặp lại Càn nhi, chúng ta có thể đi thăm hắn hay không?

- Không thể đi, đó là chỗ của Tiên gia, bất quá tiền bối nói, chờ Càn nhi tu hành có kết quả, sẽ được trở về.

- Bao lâu mới có thể có thành quả ai?

- Tiền bối nói Càn nhi có thiên tư bất phàm, đoán chừng không đến bao nhiêu năm, trên giang hồ có thiếu niên thiên tài, mười năm thần công đại thành, vô địch thiên hạ.

- Chàng nói là tập võ, Càn nhi chúng ta là tu tiên.

- Không kém bao nhiêu đâu, cho hắn thêm năm năm, mười lăm năm về sau, hắn sẽ trưởng thành thành một tiểu tử tuấn tú, đến lúc đó có thể thu xếp cho hắn chuyện thành thân.

- Hi vọng như như lời chàng nói.

- …

Sau khi rời khỏi thành trì, Khương Tam lấy ra một thanh phi kiếm, một tay ôm lấy Khương Trường Sinh, ngự kiếm phi hành, tan biến ở giữa dãy núi.

Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, lần này ý thức trải nghiệm càng chân thực hơn với trước, trước đó tốt xấu gì hắn cũng phụ thân vào trên người có tu vi gần với bản thân, ít nhất là hắn đoán như thế.

Mà lần này, hắn thật chính là bắt đầu từ hài nhi bình thường, pháp lực đều được bản thân góp nhặt, hắn thậm chí hoài nghi mình ngã xuống trong độ kiếp, đây là thật đầu thai.

Trên đường phi hành, Khương Trường Sinh suy nghĩ tung bay, Khương Tam không nói nhiều, hai người không có trao đổi nhiều.

Theo giữa trưa bay đến hoàng hôn, linh lực Khương Tam rõ ràng không đủ, tìm tới một chỗ sơn cốc nghỉ ngơi.

Nghĩ một hơi chính là hai ngày, để Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, trình độ tu tiên không đủ.

Cứ như vậy, giày vò hơn một tháng, bọn hắn bay sâu vào trong một ngọn núi, nơi này ít ai lui tới, sương mù tràn ngập, Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được thiên địa linh khí càng thêm nồng đậm, dĩ nhiên, chẳng qua là đối với con đường hắn đi qua lúc trước, hoàn toàn không thể so sánh cùng Côn Luân giới, chớ nói chỉ tam thập tam Trọng Thiên.

Khương Tam rơi xuống đất, buông Khương Trường Sinh xuống, mang. Theo hắn đi ở trong rừng cây.

- Tiểu tử ngươi xác thực nhu thuận, một đường không khóc không nháo, biết nhiều chuyện hơn hậu nhân Khương gia khác, chờ tiến vào Côn Luân, nếu có gì cần trợ giúp, có thể tìm ta.

Khương Tam vuốt vuốt tóc Khương Trường Sinh, ấm giọng cười nói.

Khương Trường Sinh cười đáp ứng, hắn không có bao nhiêu chờ mong đối với việc mình tu hành, hắn có Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân là đủ, hắn cũng tò mò nhân vật mấu chốt lần trở lại hiện thực này sẽ là ai, trước đó là trợ giúp Khương Tầm, lần này thì sao?

- Tiền bối, ngài có thể nói cho ta một chút về Khương tộc không?

Khương Trường Sinh mượn cơ hội hỏi, trước đó trên đường đi, Khương Tam một mực yên lặng không nói, hắn tìm không thấy cơ hội hỏi thăm.

Khương Tam nghe xong, vẻ mặt nghiêm tức, nói:

- Nhớ kỹ, về sau không được nói ra hai chữ Khương tộc ở trước mặt người ngoài, nhất là sau khi đi vào Tu Tiên giới.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hỏi:

- Vì sao?

- sau khi ngươi lớn lên sẽ rõ ràng, ngược lại nhớ kỹ là được.

Khương Tam không nhịn được nói, thái độ so với lúc trước tưởng như hai người.

Khương Trường Sinh lúc này hiểu rõ, thì ra lần này tới đến tương lai, Khương tộc vẫn xuất hiện chứng bệnh mới.

Cũng không biết đây là trước Khương Tầm, hay là về sau của Khương Tầm.

Nếu có thể nhìn thấy tiểu tử kia thì tốt biết bao.

Khương Trường Sinh mặc dù sống hơn một vạn năm, nhưng chân chính thành lập quan hệ với hắn cũng không có nhiều người, hắn dạy bảo Khương Tầm mười mấy năm, trong lòng hắn, Khương Tầm vẫn có có chút địa vị, ít nhất là ở hai mươi vị trí đầu.

Dường đi sau đó lâm vào trong yên lặng, Khương Trường Sinh cũng không có quấy rầy Khương Tam.

Một lúc lâu sau, hai người tới trước một sơn môn, trước cửa chồng chất lá rụng, thoạt nhìn hết sức đìu hiu.

Phía sau cửa, đường núi tràn ngập sương mù dày đặc, lộ ra sơn môn vô cùng thần bí, trong u tĩnh có một chút sâm nhiên.

- Đi vào đi, bên trong sẽ có người tiếp đón ngươi, tháng hai, tháng sáu, tháng chín hằng năm, ta sẽ trở về, nếu ngươi có cần ta hỗ trợ, có thể tìm ta.

Chương 1106 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (2)

Khương Tam khoát tay nói, sau đó nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh gật đầu, sau đó cất bước đi vào trong sơn môn, mảy may không khẩn trương, Khương Tam thấy thế, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

Đi vào thềm đá trên đường núi, sương mù dày vờn quanh quanh thân, Khương Trường Sinh lại quay đầu nhìn lại, đã không nhìn thấy thân ảnh của Khương Tam.

Khương Trường Sinh hiểu rõ nơi này có trận pháp, hắn không lại suy nghĩ nhiều, tiếp tục tiến lên.

Chớ nhìn hắn chỉ có bảy tuổi, tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân năm năm, hắn cũng không chỉ khí huyết mạnh mẽ đơn giản như vậy.

Ít nhất, tồn tại giống như Khương Tam, hắn tiện tay bắt chết.

Đi đi, Khương Trường Sinh dần dần nghe được tiếng ca, có nữ tử đang ngâm xướng, tiếng ca dịu dàng, trong ôn nhu lại lộ ra một tia mị hoặc.

Nương theo lấy tiếng ca càng ngày càng rõ ràng, phía trước xuất hiện một bóng người xinh đẹp.

Khương Trường Sinh không có dừng bước lại, bóng hình xinh đẹp bỗng nhiên nhảy lên đi ra từ bên trong sương mù, lại hóa thành một con hồ ly hình người, diện mạo dữ tợn, giương nanh múa vuốt đối với hắn, muốn hù dọa hắn.

Nhưng hắn thờ ơ.

Hồ yêu lúng túng, trừng mắt nhìn, hỏi:

- Ngươi không sợ sao?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta trước kia có nuôi qua Yêu quái, còn có chút giống ngươi, bất quá nàng không phải hồ ly, là một con sói.

Thấy tiểu hài bình tĩnh như thế, hồ yêu biến thành một phu nhân thành thục thân mặc đạo bào, nàng đánh giá Khương Trường Sinh, tấm tắc lấy làm kỳ lạ:

- Khương tộc huyết mạch, quả nhiên không đơn giản, Khương Tam tên kia không ngờ lại lại tìm đến một tên gia hỏa tâm tính không tệ, thiên tư bất phàm, xem ra Khương tộc có hi vọng phục hưng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Phục hưng? Có ý tứ gì, chẳng lẽ Khương tộc suy tàn rồi?

Hai tay Hồ yêu chống nạnh, u oán nói:

- Nào chỉ là suy tàn, còn có tồn tại cường đại đang truy sát Khương tộc đây, dính dáng đến Khương tộc, không có quả ngon để ăn, tiểu tử, về sau, ngươi có thể …

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, dọa hồ yêu hoa dung thất sắc, vội vàng che miệng.

Nhìn cách cư xử khoa trương của nàng, Khương Trường Sinh cảm thấy nàng thật giống Bạch Kỳ.

Không hổ là con cháu của hắn, ngay cả nuôi yêu sủng đều là một mùi vị.

- Đi thôi, dẫn ngươi đi nhìn một chút chủ nhân của ta, ta nói cho ngươi viết, chủ nhân nhà ta là con trai của Tiên Đế cuối cùng của Khương tộc.

Hồ yêu đưa tay nói, Khương Trường Sinh đi theo phương hướng nàng chỉ dẫn, đồng thời hỏi:

- Tiên Đế cuối cùng? Hắn tên là gì, ý là Tiên Đế duy nhất của Khương tộc sao?

Hồ yêu cười nói:

- Không sai, bất quá ngươi cũng đừng xem nhẹ tên Tiên Đế, đây chính là tồn tại trường sinh bất tử, vị mạt đại Tiên Đế kia gọi Khương Tầm, đây chính là nhân vật thần thoại của Tu Tiên giới, chính là hắn bảo hộ chúng ta, bằng không, Khương tộc đã sớm vong.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Hắn thử nghĩ qua rất nhiều khả năng của Khương Tầm tương lai, có thể bị Đế mạch giết, có thể vì gia tộc báo thù, cải biến Khương tộc, nhưng hoàn toàn không ngờ Khương tộc sẽ bị giết tới chỉ còn lại có một vị Tiên Đế là Khương Tầm.

Xem ra hắn lần này trở về, có quan hệ đến việc cứu vớt Khương tộc.

Chuyện này khó làm rồi đây.

Trên đường đi, Khương Trường Sinh ưu sầu, mà hồ yêu thì nói không ngừng, cũng giới thiệu cho hắn tình huống trong Côn Luân.

Mảnh rừng núi này chính là Côn Luân, đoán chừng là bắt chước Côn Luân giới, trên núi có chủ nhân của hồ yêu đang ở, Khương Duyên.

Khương Duyên từ trăm năm trước, bắt đầu tìm kiếm huyết mạch Khương tộc khắp nơi, trong Côn Luân tăng thêm Khương Trường Sinh, hết thảy cũng chỉ có hơn mười người, sau khi thành niên nếu không có lộ ra thiên tư, liền sẽ bị Khương Duyên xóa đi trí nhớ đưa về nhân gian.

Được hồ yêu dẫn đầu, Khương Trường Sinh đi vào trong một vùng thung lũng, nơi này có khoảng mười gian nhà gỗ, hồ yêu hỏi thăm Khương Trường Sinh muốn ở đơn độc, hay là ở cùng tộc nhân khác, hắn lựa chọn ở đơn độc.

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh vào một nhà gỗ nhỏ, bên trong ngoại trừ giường, chỉ còn một cái bàn nhỏ, trên bàn bày ba bản bí tịch.

Kim Thân quyết.

Biến Hóa quyết.

Kim Đan quyết.

- Bắt đầu từ ngày mai, ngươi có thể bắt đầu luyện công, tùy tiện tu luyện ba bản bí tịch này, vốn muốn dẫn ngươi gặp chủ nhân, nhưng gần đây chủ nhân đang bế quan, không rảnh dạy ngươi, bất quá nếu ngươi là có chỗ không hiểu, bất cứ lúc nào tới hỏi ta, gọi ta Hồ Tiên đại nhân là được, ta ở trong tòa nhà lớn nhất chỗ miệng sơn cốc.

Hồ yêu nói xong, liền lắc mông rời khỏi.

Khương Trường Sinh đơn giản lật xem một thoáng, Kim Thân quyết đúng là phần cơ sở của Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, bất quá bị người tổng kết qua, càng thêm đơn giản.

Biến Hóa quyết chính là phiên bản Thiên Cương Tam Thập Lục Biến cùng Địa Sát Thất Thập Nhị Biến đơn giản hóa, Kim Đan quyết tự nhiên là Kim Đan Đại Đạo phiên bản đơn giản hóa.

Hắn giả vờ nâng lên Kim Thân quyết, cẩn thận đọc, một lát sau, mới ngồi ở trên giường bắt đầu luyện công.

Một đêm trôi qua, ngày kế tiếp vào lúc giữa trưa, Hồ yêu gõ chuông, kêu gào hết thảy hài tử trước đi ăn cơm, Khương Trường Sinh gặp được huyết mạch Khương tộc khác, tất cả đều là hài tử chưa tròn mười sáu tuổi, chỉ có số ít người trên trán có đạo văn.

Khương Trường Sinh là hài tử nhỏ nhất, chỉ có vài hài tử mười tuổi trở xuống cảm thấy hứng thú đối với hắn, hướng hắn chào hỏi trao đổi, những hài tử mười tuổi trở lên đều tâm sự nặng nề, rất rõ ràng, bọn hắn đã biết được tình cảnh cùng vận mệnh của bản thân Khương tộc, không tâm tư quan tâm người khác.

Hồ yêu có tinh lực không dùng hết, lúc chiếu cố bọn nhỏ ăn cơm đều nói không ngừng, còn lần lượt điểm danh, là tiếng cười duy nhất trong Côn Lôn sơn cốc.

Khương Trường Sinh cứ như vậy mở ra một đoạn năm tháng tu hành khác.

Hắn mặc dù đổi thân thể, nhưng ngộ tính cùng kinh nghiệm của hắn vẫn còn, tuyệt không phải những hài tử khác có thể so sánh, ngày ngày chuyên chú tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, dẫn đến thực lực của hắn nhanh chóng trưởng thành.

Mười năm sau, hắn đã sơ bộ luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, thân thể xem như lột xác, nhưng khoảng cách đến Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân đại thành còn vô cùng xa xôi, nhưng dù cho như thế, toàn bộ Côn Lôn sơn cốc đã không có người là đối thủ của hắn, bao gồm cả vị hồ yêu kia.

Chương 1107 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (1)

Trong mười năm, Khương Trường Sinh đều chưa từng gặp qua chủ nhân của Côn Luân cốc, con trai của Khương Tầm, bất quá lúc mới tới, hồ yêu rõ ràng nói chủ nhân muốn gặp hắn, đằng sau lại nói đang bế quan, hắn suy đoán nửa đường đã xảy ra chuyện gì, để Côn Luân cốc chủ cải biến chủ ý.

Mười năm này cũng không có xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, Khương Trường Sinh sinh hoạt rất bình tĩnh, cũng chưa từng xuất hiện bị thiên tài lớn tuổi lấn ép, hài tử nơi này đều là

người Khương tộc, đều gánh vác lấy trọng trách phục hưng Khương tộc, không có thời gian đi ức hiếp tộc nhân của mình.

Nhờ vào kinh nghiệm hiện thực, tốc độ Khương Trường Sinh tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân càng nhanh, chẳng qua bởi vì không có thiên tài địa bảo thối luyện, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn kém xa bản tôn, nhưng so sánh với Tu Tiên giả thế gian, hắn đã là một kiện pháp bảo hình người, lực lượng vô cùng lớn, pháp lực bàng bạc.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đang luyện công ở trong phòng nghe được tiếng chuông của Côn Luân cốc.

Hắn lúc này đứng dậy đi ra nhà gỗ, ánh nắng vương vãi xuống, hắn mười bảy tuổi đã trưởng thành bộ dáng của bản tôn, khuôn mặt tuấn mỹ, hăng hái, mặc dù ăn mặc áo vải cũng khó nén khí độ siêu phàm thoát tục.

Nhà gỗ, lầu các xung quanh dồn dập có đệ tử Khương tộc đi ra, trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh đã trở thành đệ tử nhiều tuổi nhất.

Phàm là đệ tử đi đến mười sáu tuổi, hoặc bị mang đi, tiếp tục tu luyện, hoặc bị Khương Tam hay những người khác của Côn Luân cốc mang về nhân gian, Khương Trường Sinh đặc thù, trễ nải thêm một năm.

Mười mấy tên đệ tử đi vào trên đất trống trong sơn cốc, tất cả mọi người đứng thành một đội, Khương Trường Sinh đứng ở ngoài cùng bên trái nhất của hàng thứ nhất, dáng người thẳng tắp, hấp dẫn các thiếu nữ chú ý, mặc dù đều là huyết mạch Khương tộc, nhưng Khương Trường Sinh có dung nhan đẹp mắt nhất, ngay cả các thiếu nữ cũng không sánh bằng.

Một lát sau, hồ yêu từ trên trời giáng xuống, nàng vừa xuống đất, lại có một đạo thân ảnh hạ xuống, người này mặc đạo bào màu xanh, tướng mạo khoảng bốn mươi tuổi, hai sợi tóc mai hơi lộ ra ngổn ngang, tóc dài dưới ngọc quan xen kẽ trắng đen, cả người lộ ra vô cùng tang thương.

- Giới thiệu cho mọi người một chút, đây chính là chủ nhân của ta, cũng chính là chủ nhân của Côn Luân cốc, các ngươi có thể gọi là Côn Luân chân nhân.

Hồ yêu cười giới thiệu, khi nói chuyện, lặng lẽ đến gần Côn Luân chân nhân.

Côn Luân chân nhân mặt không biểu tình, ánh mắt đánh giá hết thảy hài tử ở đây, cuối cùng rơi vào trên người Khương Trường Sinh, dừng lại mấy tức thời gian.

- Ngươi, ngươi…

Côn Luân chân nhân nâng phất trần lên, bắt đầu điểm người, thứ nhất điểm chính là Khương Trường Sinh.

Hắn điểm hết thảy năm người, cũng để năm người đi qua một bên.

Khương Trường Sinh rất bình tĩnh, bốn người khác thì hết sức xúc động, điều này có nghĩa bọn hắn vượt qua thử thách, những năm nay khổ tu đã được công nhận.

- Tất cả những người khác chuẩn bị thu thập hành lý, về nhà đi.

Côn Luân chân nhân bình tĩnh nói, vừa dứt lời, mười mấy thiếu niên, thiếu nữ còn lại đều vỡ tổ, dồn dập hỏi thăm vì sao, dù sao tuyệt đại đa số người còn chưa tròn mười sáu tuổi, thậm chí có hai hài đồng vừa tới chưa được nửa năm.

Hồ yêu cũng kinh ngạc nhìn về phía Côn Luân chân nhân.

Côn Luân chân nhân mở miệng nói:

- Kế hoạch có biến, tồn tại truy sát Khương tộc lại bắt đầu hành động, ngay cả bản thân Tiên Đế Khương tộc đều bị trọng thương, tiếp theo ta sẽ xóa đi trí nhớ của các ngươi, cũng tiến hành phong ấn huyết mạch của các ngươi, từ nay về sau, các ngươi trở về làm phàm nhân đi.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người yên lặng.

Khương Trường Sinh thì tò mò, là ai đả thương nặng Khương Tầm?

Côn Luân chân nhân tiến lên, bắt đầu xóa đi trí nhớ từng người, thiếu niên, thiếu nữ bị hắn thi pháp hôn mê bất tỉnh.

Cũng không lâu lắm, Côn Luân chân nhân quay người rời khỏi.

- Năm người các ngươi đi theo ta.

Năm người Khương Trường Sinh lập tức đuổi theo, bọn hắn đi vào sâu trong thung lũng, nơi đó là cấm khu, trước đó hồ yêu đều không cho bọn hắn đi tới.

Xuyên qua đường núi uốn lượn, bọn hắn đi đến trước một trận pháp truyền tống, thạch trận này lộ ra vẻ tàn phá, xung quanh còn chồng chất lá rụng, rõ ràng thật lâu không có người quét dọn.

Côn Luân chân nhân không có lên tiếng, vẫy tay ra hiệu cho năm người Khương Trường Sinh đi theo hắn vào trận.

Hắn vung lên phất trần thi pháp, linh lực hạ xuống, thạch trận khởi động, một hồi tia sáng màu đỏ lóe lên, xông thẳng lên trời, năm người Khương Trường Sinh chỉ cảm thấy thân thể mất trọng lượng, trước mắt hoa cả mắt, không thể thấy cái gì.

Thời gian đại khái đi qua mười hơi, bọn hắn cuối cùng cảm giác hết thảy khôi phục như thường, Khương Trường Sinh trợn mắt nhìn tới, đập vào mắt là thiên địa bao la hùng vĩ, từng cơn sóng lớn, trời cao mây đẹp, Tiên Hạc thành hàng, núi non trùng điệp như Thương Long chập trùng, mà bọn hắn đang đứng ở trên đỉnh một dãy núi, gió thổi cỏ lay, khiến cho hắn cảm thấy tâm thần thanh thản.

Một thiếu niên to con như gấu bên cạnh nhịn không được nằm rạp trên mặt đất nôn mửa, ba người khác cũng không tốt hơn người nọ là bao, chỉ có Khương Trường Sinh cùng Côn Luân chân nhân không có bị ảnh hưởng.

Côn Luân chân nhân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Kim Thân quyết của ngươi đã tiểu thành?

Vừa dứt lời, bốn người khác quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, thần sắc đầy kinh ngạc, bọn hắn lớn nhất cũng mới mười lăm tuổi, nhỏ nhất mười hai tuổi, nghĩ rằng có thể sớm luyện thành Kim Đan quyết đã là thiên tài, không ngờ có người tu luyện thành Kim Thân quyết càng khó khăn hơn,

trách không được người này có thể chờ lâu tại Côn Luân cốc thêm một năm.

Kim Thân quyết là công pháp khó luyện nhất trong ba bộ công pháp, tất cả bọn hắn đều tu luyện Kim Đan quyết, không ngờ có người vậy mà có thể luyện thành Kim Thân quyết.

- Xem như thế đi.

Khương Trường Sinh đáp.

Hắn luyện cũng không phải Kim Thân quyết, mà là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Côn Luân chân nhân nói theo:

- Nơi này chính là tộc địa của Khương tộc, chính là nội thiên địa của Khương Tầm Tiên Đế, trong đây, các ngươi không cần lo lắng an nguy, có thể toàn tâm tu luyện, đi thôi, mang các ngươi đi đến chỗ ở của các ngươi.

Chương 1108 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (2)

Hắn nhấc tay khẽ vẫy, trong tay áo có một hồ lô bay ra, cấp tốc biến lớn, sau đó vung phất trần, mang Khương Trường Sinh năm người rơi vào trên hồ lô, dẫn tới bốn vị thiếu niên, thiếu nữ khác hô to gọi nhỏ.

Hồ lô nhanh chóng bay lượn, lướt qua dãy núi, Khương Trường Sinh nhìn thấy trên núi có không ít người đang tĩnh toạ tu luyện ở các nơi, cũng có người đang tu hành pháp thuật, bọn hắn giống như đi vào chỗ của Tiên gia, khiến cho bốn vị hậu nhân Khương gia khác hưng phấn không thôi, Khương Trường Sinh lại cảm thấy cô đơn.

Tu vi của tộc nhân Khương tộc nơi này đều không cao, mà nhân số còn không bằng hoàng thân Khương tộc của Thiên Cảnh.

- Chân nhân, Khương tộc chỉ còn lại có chúng ta sao? Bên bgoài còn có chi nhánh Khương tộc khác hay không?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, cắt ngang sự hưng phấn của bốn người khác.

Mặt Côn Luân chân nhân lộ ra vẻ phức tạp, thở dài nói:

- Các ngươi đã tiến đến, ta sẽ nói cho các ngươi biết sự thật càng thêm tàn khốc, trước đây thật lâu, Khương tộc độc chưởng chư thiên vạn giới, vạn tiên bái phục, vạn tộc tôn sùng, trong thời kỳ cường thịnh của Khương tộc, đối thủ chỉ có chính mình, giống như Khương Tầm Tiên Đế của chúng ta, từng gặp phải thiên kiêu khác trong Khương tộc truy sát.

- Có lẽ do Khương tộc quá mức cường thịnh, rước lấy Thiên khiển, về sau xuất hiện một tôn Thiên Ma, hắn thôn phệ vô số cường giả của Khương tộc, thu được tạo hóa trước nay chưa bao giờ có, về sau hóa thành Thiên Ma tộc, trắng trợn truy sát Khương tộc, Khương tộc trải rộng chư thiên vạn giới chỉ còn lại có nhất mạch chúng ta, bây giờ, Thiên Ma tộc vẫn đang đuổi giết chúng ta.

Một thiếu nữ nhịn không được hỏi:

- Khương tộc đều thảm như vậy, vì sao Thiên Ma tộc còn muốn đuổi giết chúng ta, sợ chúng ta báo thù sao?

Côn Luân chân nhân lắc đầu nói:

- Đây chỉ là một trong những nguyên nhân, bọn hắn kiêng kỵ là lực lượng sau lưng Khương tộc.

- Lực lượng sau lưng?

Tất cả mọi người sinh ra hoang mang.

Côn Luân chân nhân điều khiển hồ lô bay lượn, ánh mắt nhìn về phương xa, ánh mắt tràn ngập phiền muộn.

- Truyền thuyết kể rằng, tổ tiên Khương tộc chính là Đạo Tổ đứng đầu vạn tiên, khai sáng Tiên đạo, Đạo Tổ siêu thoát hết thảy, có muôn vàn pháp thân, chiếu quá khứ, hiện tại cùng với tương lai, không người có thể truy tìm đến hành tung của ngài, không chỉ có Đạo Tổ, còn có Thiên Đình, một vị tiên tổ khác của Khương tộc là người đứng đầu Thiên Đình, tôn xưng là Thiên Đế, Thiên Đình đã phi thăng trong niên đại trước đây thật lâu, cắt đứt liên lạc với Khương tộc, Thiên Ma tộc sợ hãi việc này bị Thiên Đình cùng Đạo Tổ biết được, cho nên muốn đuổi tận giết tuyệt.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn bị một câu của Côn Luân chân nhân hấp dẫn.

Muôn vàn pháp thân, chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai?

Từ nơi sâu xa, hắn tựa hồ bắt lấy cái gì, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại nghĩ không ra.

Hắn cảm giác mình sắp bắt được sự mê mang vì sao bản thân hãm sâu vào khốn cảnh của thời không.

Bốn người khác đi tắm ở trong lịch sử mạnh mẽ của Khương tộc, đối với phàm nhân như bọn hắn, ngay cả thế giới này có bao lớn đều không biết, bọn hắn không rõ ràng chư thiên vạn giới lại là cuồn cuộn lao la cỡ nào, mà vị Đạo Tổ hư vô mờ mịt kia đến tột cùng là tồn tại cường đại cỡ nào, nhưng nghe lời Côn Luân chân nhân nói, trong lòng bọn họ vẫn dấy lên một ngọn lửa nóng hổi.

Gia tộc của bọn hắn mạnh mẽ như thế, há có thể biến mất trong thế hệ này của bọn hắn.

Trên đường đi, Côn Luân chân nhân kể lại quá khứ Khương tộc từng mạnh mẽ huy hoàng thế nào, dùng Đế mạch làm chủ, vô số chi mạch làm phụ, vượt ngang Đại Thiên thế giới, gần như là bá chủ tuyệt đối, nhưng cũng chính là Khương tộc mạnh mẽ như thế lại bị chém giết hầu như không còn.

Bất quá bọn hắn cũng không có tuyệt vọng, bởi vì theo chân nhân nói, Thiên Ma kia là hấp thu máu thịt cường giả Đế mạch mới có được thực lực kinh khủng trấn áp hết thảy, mặc dù như thế, tiên tổ Khương Tầm Tiên Đế của bọn hắn cũng có thể chống lại.

Trong tháng năm dài đằng đẵng, Khương Tầm Tiên Đế cùng vị Thiên Ma kia giao thủ vô số lần, thua nhiều thắng thiếu, nhìn như khó xử, lại cũng trở thành một cây gai trong lòng Thiên Ma, căn bản không nhổ ra được. Sau nửa canh giờ, Khương Trường Sinh được an bài vào một đình viện, điều kiện nơi này tốt hơn Côn Luân cốc rất nhiều.

Hắn không có nhiều chậm trễ, rất nhanh đã bắt đầu tĩnh toạ tu luyện.

Dựa theo Côn Luân chân nhân nói, Kim Thân quyết mà hắn luyện rất khó, rất ít người có thể nhập môn, sau này Khương tộc sẽ liên tục không ngừng cung cấp bảo vật rèn luyện thân thể, hắn có thể an tâm tu luyện.

Vào đêm.

Côn Luân chân nhân đi vào một đại điện, hắn tới đến trước bậc thang, nhìn lên một đạo thân ảnh đang ngồi tĩnh tọa ở trên toà sen phía trên.

- Phụ thân, huyết mạch chỗ ta dạy bảo đã trở về, hết thảy năm người, một người trong đó đã luyện thành Kim Thân quyết.

Côn Luân chân nhân mở miệng nói, hắn nhăn mày lại, khắp khuôn mặt đầy quan tâm, sầu lo.

- Ồ? Hắn tên gọi là gì, ta cũng phải để ý một chút mới được.

Một giọng nói già nua mà hư nhược vang lên, đến từ phụ thân của Côn Luân chân nhân, Khương Tầm Tiên Đế.

Từ dưới nhìn lên, mặc dù thấy không rõ hình dáng của hắn, nhưng thân hình của hắn còng xuống, giống như một ngọn nến tàn trong gió.

- Hắn gọi Khương Càn, năm nay mới mười bảy tuổi, mà tâm tính rất không tệ, không người trong các đệ tử nhóm này có thể so sánh. –

Côn Luân chân nhân trả lời.

Vừa dứt lời, toàn thân Khương Tầm run lên, sau đó kịch liệt ho khan.

Côn Luân chân nhân vội vàng hỏi:

- Phụ thân, ngài có tốt không? Cần ta đi gọi mấy người đại ca đến đây chữa thương cho ngài không?

- Không cần, lúc trước đánh với Thiên Ma một trận, bọn hắn cũng bị trọng thương, không cần làm phiền bọn hắn, ta chỉ nhớ tới một vị cố nhân, có chút xúc động thôi.

Khương Tầm giữ vững thân thể, run giọng trả lời.

Côn Luân chân nhân cau mày nói:

- Chính là vị tộc nhân thần bí dạy ngài thần thông mà trước đó ngài đã nói qua? Ta trước đó cũng là bởi vì cái tên này, mới quan sát hắn nhiều hơn một chút, phát hiện hắn xác thực thành thục hơn người đồng lứa, từ nhỏ đã bất phàm, bất quá hắn dù sao cũng là hài tử, chẳng qua là trùng tên thôi.

Chương 1109 - Hắn là Khương Huyền Niên (1)

Sau khi vào thiên địa Khương tộc ở, sinh hoạt của Khương Trường Sinh lần nữa khôi phục lại sự buồn tẻ, hắn không có trước tiên đi tìm Khương Tầm, mà tiếp tục tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Hắn phát hiện một diệu dụng, kia chính là mặc dù hắn không phải bản tôn, nhưng trí nhớ là tồn tại, nói cách khác, hắn ở đây ngộ đạo, tu luyện, chỗ tích lũy kinh nghiệm là chân thật, cũng không phải là huyễn tưởng.

Theo trình độ nào đó mà nói, đây cũng là cơ duyên.

Hắn nghiên cứu đạo pháp ở thời không khác, tích lũy kinh nghiệm trở lại hiện thực, hắn lại tu luyện, làm ít công to.

Cái này khiến hắn có lý giải càng sâu về Đạo Tổ mà Côn Luân chân nhân đã kể trước đó.

Chiếu quá khứ, hiện tại cùng với tương lai, chẳng lẽ cũng là một loại phương thức tu hành?

Chân chính tự tại, không nhận hết thảy hạn chế, tự nhiên bao gồm cả thời gian.

Khương Trường Sinh một bên tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, một bên suy tư vấn đề này.

Một ngày ngày đi qua, mỗi tháng đều có người đến đây đưa thiên tài địa bảo chí dương cần cho việc tu luyện Kim Thân quyết, dựa vào những bảo vật này, thân thể Khương Trường Sinh nhanh chóng mạnh lên.

Cứ như vậy, hai mươi năm đi qua.

Một ngày này, một nữ tử đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, chính là một trong bốn đệ tử lúc trước cùng nhau đi ra từ Côn Luân cốc, tên Khương Linh.

Khương Trường Sinh không thể không đứng dậy nghênh đón, hai người đi vào trong sân, ngồi đối diện uống trà.

Từ khi đi vào Khương tộc, quan hệ của năm người bọn hắn càng thêm chặt chẽ, nhất là Khương Linh, nàng mười phần nhiệt tình, thường xuyên đi lại, cũng làm cho Khương Trường Sinh không có quá bị xa lánh trong tiểu đoàn đội.

- Năm nay, Khương tộc sẽ bắt đầu sát hạch, phần thưởng là một kiện pháp bảo mạnh mẽ cùng với tư cách vào tộc các, ngươi không đi tham gia? Trong chúng ta, đoán chừng chỉ có ngươi có hi vọng.

Khương Linh đặt chén trà xuống, nghiêm túc hỏi.

Ngoại trừ Côn Luân chân nhân, còn có người Khương tộc khác ra ngoài tìm kiếm huyết mạch lưu lạc, cái này cũng tạo vòng tròn thành từng người cạnh tranh nhau.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không đi, ta còn trẻ, đi cũng là bồi luyện cho người ta, trì hoãn thời gian, các ngươi cũng thế, nắm chặt thời gian tu luyện đi.

- Một phẩn vạn thì sao, đi tham gia lại không có tổn thất.

- Tại sao không có, ngươi đi, trong lòng sẽ có chờ mong, nếu thất bại, trong lòng khẳng định thất lạc, không cam lòng, dễ dàng ảnh hưởng đạo tâm, thậm chí kết xuống ác nghiệp trong quá trình tranh đấu, ta khuyên các ngươi cũng đừng đi, các ngươi chưa có đi đến bình cảnh.

Khương Trường Sinh nói lời thấm thía, Khương Linh nghe được dao động.

- Nếu là không tham gia, có thể dẫn bọn hắn tới tìm ta, ta chỉ bảo các ngươi tu hành.

Khương Trường Sinh nói tiếp.

Ở chung nhiều năm, bọn hắn tự nhiên có một chút tình cảm, nếu có thể giúp được bọn hắn, Khương Trường Sinh nguyện ý chỉ điểm, gặp lại tức là duyên, huống chi đều là con cháu của mình.

Khương Linh nghe xong, đôi mi thanh tú đang nhíu chặt giãn ra, một lần nữa lộ ra nụ cười, năm năm trước, bọn hắn tới sân nhỏ Khương Trường Sinh gặp nhau, kể khổ, kết quả Khương Trường Sinh phân biệt chỉ điểm bọn hắn một thoáng, lại để bọn hắn rộng mở trong sáng, về sau tu hành trở nên mười phần thông thuận, chuyện này khiến Khương Trường Sinh trở thành chủ tâm cốt trong tiểu đoàn đội của bọn họ, tất cả mọi người đều phục hắn.

- Ta đi gọi bọn hắn ngay đây.

Khương Linh vô cùng vui mừng rời khỏi, để Khương Trường Sinh buồn cười.

Một ngày này, đình viện của Khương Trường Sinh trở nên náo nhiệt.

Nhìn mấy tiểu gia hỏa tranh luận ở trước mặt mình, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cảm giác trưởng bối cách đời đi xem hậu bối.

Tình cờ náo nhiệt một chút cũng không tệ, đây là chuyện mà ở Côn Luân giới rất khó gặp phải, thời điểm gọi bọn hậu bối đến trước mặt hắn, ai nấy cũng đều sẽ khẩn trương, không dám tùy tính như thế.

Làm ầm ĩ một ngày, Khương Trường Sinh lại lâm vào trong tu hành.

Tộc địa, trong chủ điện.

Côn Luân chân nhân lần nữa đối mặt Khương Tầm, hồi báo tình huống.

- Vị Khương Càn kia tu hành như thế nào?

Khương Tầm hỏi, hắn vẫn như cũ ở vào trong tối tăm, thấy không rõ hình dáng, chỉ hiển lộ ra thân ảnh già nua mà hư nhược.

Côn Luân chân nhân cau mày nói:

- Không rõ ràng, tiểu tử này cả ngày tránh trong sân, ngoại trừ bốn đệ tử đồng hành, hắn không giao tiếp với bất kỳ người nào.

Khương Tầm ho khan vài tiếng, khiến cho trên mặt Côn Luân chân nhân lần nữa lộ ra vẻ sầu lo, hắn muốn nói lại thôi.

- Không cần lo lắng, thân thể của ta, ta rõ ràng nhất, trước khi không có tìm được người thừa kế Khương tộc, ta dù như thế nào, cũng sẽ chống đỡ tiếp, không thể đẻ Khương tộc mất trong tay ta.

Khương Tầm nói xong lời cuối cùng, âm thanh đứt quãng.

Côn Luân chân nhân cắn răng nói:

- Phụ thân, ta vẫn muốn hỏi, vì sao nhất định phải trông coi tên Khương tộc? Khương tộc đã chỉ còn trên danh nghĩa, từ ngài về sau, không có người lại thành tựu Tiên Đế, chúng ta rõ ràng có khả năng trốn đi, còn có thể tránh khỏi chuyện rất nhiều hài tử bị cuốn vào trong số mệnh của Khương tộc…

Hắn không có nói tiếp, đại điện lâm vào trong yên lặng. Binh khí dựng đứng hai phía đại điện hơi rung động, Côn Luân chân nhân chú ý tới một màn này, vội vàng quỳ xuống.

- Ngươi không được lại nói lời như vậy.

Giọng nói Khương Tầm truyền đến, âm thanh run rẩy, nhưng xen lẫn lửa giận.

Côn Luân chân nhân cúi đầu, cái trán dán sát mặt đất, không dám ngẩng đầu.

Khương Tầm cắn răng nói:

- Năm đó, là ta, phụ thân ngươi vì thù riêng, phản kháng Đế mạch, cho Thiên Ma có cơ hội, khiến Khương tộc luân lạc tới cục diện hôm nay, bao nhiêu thiên địa bởi vì ta mà yên diệt, đây đã không chỉ là vấn đề tôn nghiêm của Khương tộc, huyết mạch Khương tộc là không nên bị mai một, ngươi không hiểu được Khương tộc năm đó cường thịnh như thế nào, ngươi cũng không hiểu được những tiền bối Khương tộc chúng ta mạnh mẽ ra sao.

Chương 1110 - Hắn là Khương Huyền Niên (2)

Trong điện quanh quẩn tiếng thở dốc của hắn, âm thanh của hắn càng ngày càng nhỏ.

Nói xong lời cuối cùng, hắn tựa hồ không còn lực lượng.

- Đây là ý nghĩ của ngươi một người, hay là rất nhiều người…

Khương Tầm thở dài một hơi, hỏi.

Côn Luân chân nhân chậm rãi ngẩng đầu, cắn răng nói:

- Mẫu thân đã chết, Tam ca, Tứ tỷ, Thất ca cũng đã chết, bao nhiêu hậu bối vì tên Khương tộc, tre già măng mọc, phụ thân, ta vĩnh viễn quên không được cảnh Thất ca trước khi chết cầu cứu ta, bọn hắn sinh ở Khương tộc, không phải do bọn hắn quyết định, vì sao muốn để bọn hắn vì vinh dự của tiền bối mà đi chịu chết?

- Phụ thân, ngươi vì Khương tộc chinh chiến nhiều năm như vậy, tâm lực lao lực quá độ, bây giờ càng là thân dính ma độc, cần gì chứ, chư thiên vạn giới, nếu chúng ta mai danh ẩn tích,

từ bỏ đi tranh đoạt chốn cũ của Khương tộc, Thiên Ma tộc chưa hẳn có thể tìm tới chúng ta.

Khương Tầm cười, cười đến bi thương.

- Chưa hẳn? Vậy thì xem đi, trốn ở đó, nhìn một chút Thiên Ma có có thể đuổi tới chúng ta hay không.

- Phụ thân, ta.

- Đi xuống đi, ta xác thực mệt mỏi.

Côn Luân chân nhân nghe nói như thế, thở dài một hơi, đứng dậy hành lễ, sau đó quay người rời khỏi, đại điện lâm vào trong yên lặng.

Trong năm tháng sau này, Khương Trường Sinh nghiên cứu Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, bốn người Khương Linh tình cờ tới bái phỏng hắn, thời gian khác, hắn đều dùng cho việc tu hành, thậm chí có lúc sẽ quên mình đang ở tương lai.

Hắn lý giải về Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân càng ngày càng sâu, phát hiện mình coi thường Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Dù cho là phàm thai, sơ bộ bước vào Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, hắn đã bắt đầu cảm nhận được lực lượng quy tắc tồn tại.

Vội vàng sau năm mươi năm, Khương Trường Sinh đã có thể mượn dùng lực lượng quy tắc thôi luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Trong phòng.

Khương Trường Sinh mở mắt, mặt lộ vẻ vẻ hài lòng.

- Không ngờ phàm thai tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân cũng có ưu thế.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, có lẽ phàm thai là một tờ giấy trắng, có thể tùy ý bổ sung màu sắc, hắn hiện tại cảm thụ lực lượng quy tắc, lại càng dễ cảm thụ hơn nếu so với trạng thái bản tôn tu luyện ở cùng thời kỳ.

Năm mươi năm trôi qua, hắn vẫn như cũ là bộ dáng mười bảy mười tám tuổi.

Suy nghĩ của hắn kéo về hiện thực, thời gian đợi trong tương lai lần này vượt xa trước đó, mặc dù hắn xác định trở lại thân thể bản tôn chẳng qua mới trôi qua mấy tức thời gian, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình nên hành động.

Cũng không thể ở đây tu hành vạn năm, đi đến tu vi của bản tôn, lại đi giải quyết phiền toái hiện tại.

Căn cứ lần trước tương lai trải qua, hắn không cần tự mình ra tay, tựa như đối mặt Khương Tầm, hắn chẳng qua chỉ cần dẫn dắt ra tác dụng.

Đối với điểm này, hắn đã thấy rõ, vô luận đang đi qua, hay là trong tương lai, hắn cũng chỉ là ý thức phụ thể, cũng không phải là xuyên qua thật, xuyên qua thời không, một khi dính nhân quả, liền sẽ phải gánh chịu thời không cắn trả, hắn suy đoán, chỉ cần hắn chuẩn bị ra tay, hắn sẽ bị ép trở lại hiện thực.

Lần trước độ kiếp, vị thiên kiêu Đế mạch kia đột kích, dựa theo nhân quả, nếu Khương Trường Sinh còn giữ, tất sẽ bị hắn động thủ, cho nên sớm đưa tiễn hắn.

Ngoại trừ giải quyết phương án trở về ra, Khương Trường Sinh cũng cân nhắc đến cha mẹ thân thể hiện tại, nếu như hắn thật sự là phụ thân, cũng không thể một mực chiếm lấy, đối phương vẫn phải báo hiếu cho cha mẹ, dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Một bộ Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, đủ để cho cỗ thân thể này sau này có tư cách vấn đỉnh Tu Tiên giới.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi ra khỏi cửa phòng.

Ánh nắng rơi xuống, hắn bỗng nhiên nhìn thấy một lão giả đang ngồi trong sân, đang ngồi ở bên cạnh ao nhỏ ngẩn người.

Nhìn bóng lưng còng xuống của đối phương, Khương Trường Sinh liếc mắt đã nhìn ra thân phận của hắn.

- Ngươi già rồi, hơn nữa thoạt nhìn rất mệt mỏi.

- Khương Trường Sinh mở miệng nói.

Vừa dứt lời, toàn thân Khương Tầm run lên, hắn đứng dậy, thận trọng quay đầu ra nhìn, khi hắn thấy rõ khuôn mặt Khương Trường Sinh, hắn không khỏi động dung, hốc mắt cấp tốc đỏ hồng, hắn run run rẩy rẩy đi tới trước mặt Khương Trường Sinh.

Bịch một tiếng.

Khương Tầm quỳ trên mặt đất, cắn răng nói:

- Tiền bối, ta thẹn với Khương tộc, thẹn với ngài.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngồi xuống nói chuyện đi.

Hắn đi đến ngồi vào bên cạnh chỗ bàn đá trong viện, Khương Tầm đứng dậy theo, hai người ngồi đối diện.

Nhìn gương mặt Khương Trường Sinh giống y như trong trí nhớ, trong lòng Khương Tầm cảm khái vạn phần.

- Tiền bối, ngài giống như năm đó, ta từng tìm kiếm ngài khắp nơi, đi khắp Đế mạch, chi mạch, cũng không có tìm được ngài, không ngờ ngài vậy mà đầu thai đến trên người hậu bối của Khương tộc.

Khương Tầm mở miệng nói, ngữ khí sụt sịt.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Lúc trước ta ra đi, ngoại trừ ngươi và vị thiên kiêu Đế mạch kia, còn có một người ra tay, ngươi về sau có từng gặp lại hắn?

Khương Tầm cau mày nói:

- Chưa từng gặp qua, ta còn tưởng rằng là mạch chủ Đế mạch ra tay, nhưng ta sau này hỏi qua, cũng không phải hắn, chẳng lẽ tiền bối nhận biết vị kia?

Khương Trường Sinh cười cười, nói:

- Tốt, không nói chuyện trước kia, nói một chút hiện tại, nói cho ta biết, tình huống vị Thiên Ma kia.

Khương Tầm nghe xong, lập tức xúc động, hắn suy đoán vị tiền bối này tất là người phi thăng Thiên Đình, mỗi khi hắn đứng trước tuyệt cảnh liền xuống trợ giúp hắn giải trừ khốn

cảnh, lần trước truyền cho hắn thần thông, lần này tất có thể giúp hắn giải quyết Thiên Ma chi kiếp, phục hưng Khương tộc.

Trong lòng hắn đã có đáp án.

Vị tiền bối này tất nhiên là vị kia.

Tiên tổ nhất mạch của bọn hắn.

Tiên Đế Khương Huyền Niên.

Chương 1111 - Tổ tông của tổ tông (1)

Khương Tầm nói về chuyện cũ, kể từ vị Thiên Ma kia vừa hiện thân, nói ra, Khương Tầm và vị Thiên Ma kia có sâu xa cực sâu, ban đầu hắn xông xáo hư không, gặp được Thiên Ma, còn xuất thủ cứu giúp, sau khi hai người quen biết, Khương Tầm xem như như hảo hữu, liền kể khổ chuyện của mình, nói về chuyện Đế mạch Khương tộc bá đạo.

Khương Tầm lộ ra thiên phú cường đại, bị Đế mạch nhìn trúng, mà vị thiên kiêu Đế mạch muốn làm gì thì làm kia thì bị Đế mạch trừng trị, nhốt ở trong tộc địa, hối lỗi mười vạn năm, dạng trừng phạt này không đau không ngứa, nhưng Khương Tầm cũng không dễ truy cứu.

Nhưng về sau xảy ra chuyện mới là mầm tai vạ chân chính của Khương Tầm và Đế mạch.

Mười vạn năm sau, thiên kiêu Đế mạch kia xuất quan, lại trù hoạch vây quét hậu nhân của Khương Tầm, Khương Tầm nổi giận, khi đó hắn cách Tiên Đế chỉ thiếu chút nữa, cường đại cỡ nào, hắn đại náo Đế mạch, không để ý các trưởng bối Đế mạch ngăn cản, cưỡng ép tru diệt thiên kiêu Đế mạch, trận chiến kia để rất người chết trận, Khương Tầm cũng xem như đánh một trận chiến thành danh, Đế mạch không làm gì được hắn, chỉ có thể bỏ mặc hắn nghênh ngang rời khỏi.

Nhưng trong năm tháng về sau, những thế lực bị Đế mạch lấn ép kia qua dồn dập ra tay, Đế mạch nghênh đón kiếp nạn trước nay chưa từng có, Thiên Ma chính là nhân cơ hội chui vào Đế mạch, trắng trợn thôn phệ máu thịt của cường giả Đế mạch,

đợi có người phát hiện chuyện này, Thiên Ma đã đi đến cấp độ nửa bước Tiên Đế.

Dưới Thiên Đạo, đi đến Tiên Đế sẽ được phi thăng, cho nên nửa bước Tiên Đế đã rất mạnh, thậm chí có thể nói là cử thế vô địch.

Khương Tầm báo thù cho Khương tộc, khi thấy Thiên Ma, rất đỗi giật mình, sau một phen giao chiến, hắn không ngờ lại thua ở trong tay Thiên Ma, Thiên Ma nhớ tới ân cứu mạng của Khương Tầm ngày xưa, liền buông tha cho hắn, từ đó, hai người bắt đầu tranh đấu dài đằng đẵng.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, Thiên Ma không ngừng tập kích Khương tộc, người Khương tộc chết càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều thiên địa phụ thuộc bị hủy diệt, sau đó hắn tự sáng tạo Thiên Ma tộc, thay thế địa vị bá chủ của Khương tộc, cho đến hôm nay, Khương tộc chỉ còn lại có nhất mạch của Khương Tầm.

- Đều tại ta, lúc trước nếu không phải ta cứu hắn, nếu không phải ta đại náo Khương tộc, cho hắn cơ hội.

Mặt mũi Khương Tầm tràn đầy vẻ thống khổ, cảm xúc kích động, không khỏi kịch liệt ho khan.

- Ngươi đã thành Tiên Đế, vì sao không phi thăng?

Khương Trường Sinh hỏi.

Khương Tầm cắn răng nói:

- Nếu ta rời đi, Khương tộc nên làm cái gì, phàm là sau khi phi thăng, đều không thể trở lại, hạ giới cũng không cách nào liên hệ thượng giới.

- Vì sao Khương tộc không thể lại có Tiên Đế khác?

- Người đi đến Tiên Đế, ai không phải sống trong năm tháng dài đằng đăng, nhân gian đối với bọn hắn mà nói, đã không có bất kỳ chỗ gì lưu luyến, bọn hắn chỉ muốn tiếp tục truy đuổi Đại Đạo, huống chi Khương tộc trước đó có rất nhiều Thái Ất Chân Tiên, nửa bước Tiên Đế người càng vượt qua mười vị, trong chư thiên vạn giới, có được thực lực bá chủ tuyệt đối,

Tiên Đế lưu lại cũng không có nhiều ý nghĩa, ai có thể ngờ, Thiên Ma sinh ra, tốc độ hắn phát triển thật sự quá nhanh.

Khương Tầm thở dài nói, nói đến Thiên Ma, trong giọng nói của hắn ngoại trừ hận ý, còn có một tia sợ hãi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi:

- Hắn làm thế nào thôn phệ máu thịt của Khương tộc, sau khi thôn phệ, thân thể hắn có biến hóa như thế nào?

Khương Tầm suy tư nói:

- So với vị thiên kiêu Đế mạch trước đó, hắn thôn phệ càng thêm thô bạo, chẳng qua chỉ là tăng cường thân thể hắn, hắn không có đạt được Đại Đạo Chi Nhãn, càng thành tựu một loại thể chất khác, hắn xưng là Vô Hư thần thể, pháp lực không đả thương được Vô Hư thần thể, chỉ có lực lượng thân thể thuần túy mới có thể làm bị thương hắn, chính là bởi vì chỗ đặc thù này, Khương tộc căn bản không phải đối thủ của hắn.

- Pháp lực không đả thương được, chỉ có thể dựa vào lực lượng thân thể?

Khương Trường Sinh nhíu mày, cái này làm sao nghe đều giống như khắc tinh của Tiên đạo?

- Đúng rồi, Đại Thiên Tru Đạo Chỉ của ta có thể thương tổn được hắn, chẳng qua là tốc độ của hắn quá nhanh, rất dễ dàng tránh né, có một lần ta thành công tru diệt hắn, nhưng hắn lại thông qua thân thể Thiên Ma khác phục sinh, từ đó về sau, Đại Thiên Tru Đạo Chỉ của không còn đụng được hắn.

Khương Tầm nhắc đến việc này, cảm giác hơi khó chịu.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ chính là thần thông mạnh nhất của hắn, dựa vào thần thông này, hắn tung hoành vô địch, quét ngang Đế mạch, nhưng hết lần này tới lần khác không làm gì được Thiên Ma.

Khương Trường Sinh cười tủm tỉm nói:

- Đã như vậy vì sao không tu luyện Kim Thân quyết?

Khương Tầm thở dài nói:

- Ta đã từng luyện qua, nhưng Kim Thân quyết tựa hồ thiếu khuyết bộ phận cao thâm, dù ta luyện thành Kim Thân, căn bản không đủ để đối kháng Thiên Ma.

- Đã như vậy, vậy ngươi muốn tu luyện Kim Thân quyết chân chính không?

- Chẳng lẽ tiền bối nói là Bất Diệt Kim Thân trong truyền thuyết kia?

- Cũng không phải, là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

- Hỗn Nguyên?

Khương Tầm bị chấn động, hắn căn bản chưa nghe nói qua cái tên này, không ngờ phía trên Bất Diệt Kim Thân còn có Hỗn Nguyên hai chữ.

Hắn suy nghĩ cái gì, vẻ mặt u ám trở lại, thở dài nói:

- Ta học không được, tình trạng cơ thể ta hiện tại không được, thật ra lần này đến đây tìm ngài, là muốn giao phó Khương tộc cho ngài, trước mắt Khương tộc tìm không thấy thiên tài thích hợp, chỉ có ngài, ta biết ta hết sức mạo muội, tiền bối, con cháu thật không có cách nào lại cứu vớt Khương tộc, thời gian của ta đã không còn nhiều lắm.

Nói đến chỗ này, cả người hắn thất hồn lạc phách.

Trong lòng hắn thậm chí đang nghĩ, nếu tiền bối sớm xuất hiện, thật tốt biết bao.

Có thể nghĩ lại, nếu không phải Khương tộc đứng trước thời khắc sinh tử tồn vong, vì sao tiền bối sẽ đến?

- Ai nói thời gian của ngươi không còn nhiều, nếu ta tới, ta muốn ngươi sống, ngươi sẽ được sống!

Khương Trường Sinh quả quyết nói, thái độ cường ngạnh của hắn để thân thể Khương Tầm run lên, vẻ mặt đầy hốt hoảng.

Khương Tầm suy nghĩ trước đây thật lâu, lúc hắn và tiền bối gặp nhau lúc, khi đó hắn cũng là đang ở trong tuyệt vọng.

Chương 1112 - Tổ tông của tổ tông (2)

- Ta…

- Chớ có để tự trách đè sập tâm trí của ngươi, người sống một đời, luôn là thân bất do kỷ, Khương tộc cũng không phải bởi vì ngươi mà suy sụp, nguyên nhân chân chính là bản thân xảy ra vấn đề.

Nghe được Khương Trường Sinh nói lời này, tâm tình bị đè nén trong lòng Khương Tầm cuối cùng không áp chế nổi nữa.

Hắn lúc này đứng dậy, đứng sang một bên, khụy gối xuống, bắt đầu quỳ lạy Khương Trường Sinh, một bên dập đầu, một bên tuôn nước mắt đầy mặt.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn vẫn cho rằng tất cả mọi thứ ở hiện tại đều là bởi vì hắn, cảm giác tội lỗi khiến cho hắn chống đỡ đến bây giờ, bây giờ nghe lão tổ nói không phải lỗi của hắn, ngụy trang của hắn trong nháy mắt bị đâm thủng.

Giờ khắc này, vị Khương tộc Tiên Đế này khóc giống như một đứa bé.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, mặc cho hắn thút thít.

- Nhân quả ở khắp mọi nơi, dù cho không thể tính toán tương lai, chỉ cần đạo ta vẫn còn, nhân quả liền còn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn càng thêm hiểu về câu nói kia, chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai, có lẽ chỉ chính là nhân quả.

Hắn nghĩ tới Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn mình đạt được khi độ kiếp.

Đại Đạo nhân quả!

Hắn lại nghĩ tới một chút, có lẽ khi độ kiếp ý thức xuyên qua quá khứ, tương lai, cũng không phải một khâu của thiên kiếp, mà là một khâu trong tu hành.

Hắn sở dĩ xuyên qua đến quá khứ, tương lai, cũng không phải có sứ mệnh gì, mà đang cảm ngộ quá khứ, tương lai, mỗi lần gặp được chuyện liên quan đến nhân quả quấy nhiễu, hắn sẽ kết thúc xuyên qua, khiến cho hắn lầm tưởng rằng mình có sứ mệnh gì.

Về phần chuyện vì sao có thể chỉ bảo cho Khương Tầm, rất đơn giản, bản thân Khương Tầm đã có nhân quả chặt chẽ với hắn, nhân quả huyết mạch là không thể xóa nhòa.

Dần dần, Khương Trường Sinh lại có xu thế muốn ngộ đạo, mãi đến khi Khương Tầm thức tỉnh hắn.

- Tiền bối, khi nào ta có thể bắt đầu tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

Khương Tầm đã điều chỉnh tốt cảm xúc, hai mắt tràn ngập thần thái, hắn đã không kịp chờ đợi muốn tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, đánh tan Thiên Ma.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hiện tại là được rồi.

Chợt, hắn bắt đầu giảng giải tâm pháp của Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, bởi vì không có tu vi của bản tôn, hắn cũng không cách nào làm giống như giảng đạo, trực tiếp kéo Khương Tầm tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Cứ như vậy, Khương Tầm ở lại đình viện của Khương Trường Sinh, bắt đầu ngày ngày tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Thoáng chớp mắt.

Nửa năm trôi qua.

Côn Luân chân nhân đến đây bái phỏng, tiến vào đình viện, nhìn thấy thân ảnh của Khương Tầm, hắn thở dài một hơi.

Hắn nhìn Khương Trường Sinh và Khương Tầm sánh đôi tĩnh toạ, trên mặt đầy tươi cười, tiến lên nói:

- Phụ thân, ngài quả nhiên nhìn trúng hắn, ta đi tìm ngài, không thấy, còn tưởng rằng ngài lại đi ra ngoài.

- Không được càn rỡ, quỳ xuống.

Khương Tầm quát lớn, hai mắt mở to, một cỗ cảm giác áp bách mạnh mẽ bao phủ Côn Luân chân nhân, dọa đến Côn Luân chân nhân lập tức quỳ xuống, hắn cẩn thận nhớ lại hành động và cách nói chuyện vừa rồi, cũng không có sai lầm nha.

Chẳng lẽ phụ thân còn đang nhớ tới tội chống đối trước đó?

Côn Luân chân nhân cảm thấy đầy ủy khuất.

Khương Tầm nói theo:

- Còn không lễ bái tổ tông.

Tổ tông?

Côn Luân chân nhân ngẩng đầu, cũng không có nhìn thấy những người khác, ánh mắt rơi vào trên người Khương Trường Sinh, trong lòng đầy chấn kinh, hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Phụ thân, ngài nói là…

- Không sai, chính là hắn, hắn là tiên tổ của chúng ta, Khương Huyền Niên.

- Cái gì…

Côn Luân chân nhân quá sợ hãi, Khương Trường Sinh cũng mở mắt, kinh ngạc nhìn về phía Khương Tầm.

Khương Tầm vội vàng nói:

- Tổ tông, ta biết ngài không muốn nói ra lai lịch của ngài, nhưng hôm nay Khương tộc nguy cơ sớm tối, ta hy vọng có thể bồi dưỡng hắn trở thành Tộc trưởng Khương tộc đời tiếp theo.

Côn Luân chân nhân vội vàng dập đầu, run giọng nói:

- Con cháu có mắt như không, lại không biết tổ tông buông xuống, xin tổ tông chớ nên trách tội.

Khương Trường Sinh há to miệng, thở dài nói:

- Thôi, ngược lại ta chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi, đã như vậy, ngươi cũng lưu lại, cùng nhau tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân đi, về sau cũng thay phụ thân ngươi chia sẻ áp lực, cùng nhau đối kháng Thiên Ma.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

Thần sắc Côn Luân chân nhân tràn đầy chấn động, đây là tuyệt học gì, nghe tên thôi đã cảm thấy thật không đơn giản.

Kết quả là, trong đình viện lại nhiều một người tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Mỗi tháng đi qua.

Khương Trường Sinh không có trì hoãn thời gian cùng bọn họ, ba năm sau, đợi hai cha con triệt để nhớ kỹ những điểm quan trọng khi tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, hắn cáo từ chuẩn bị rời khỏi.

- Ngài muốn đi đâu? Không đợi ta…

Khương Tẩm nhịn không được hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Một thân nhân quả này còn chưa trả xong, giải quyết xong nhân quả, ta sẽ trở về.

Côn Luân chân nhân cũng đứng dậy, khẩn trương nhìn Khương Trường Sinh.

Hắn đến nay nghĩ lại, vẫn như đang mơ một giấc mộng, hài tử hắn nhìn xem lớn lên lại là tổ tông của mình.

Khương Tầm nghe xong, không còn dám giữ lại, chẳng qua là trong lòng hắn hết sức không nỡ bỏ, hắn đột nhiên có chút hối hận, nếu sớm một chút tìm đến tổ tông, có lẽ có thể ở chung nhiều thời gian hơn.

- Còn không đưa ta rời khỏi giới này?

Khương Trường Sinh tức giận nói, Khương Tầm lúc này lấy lại tinh thần, vung tay áo, ba người hư không biến mất trong đình viện.

Một giây sau, bọn hắn xuất hiện trong một rừng cây.

Khương Trường Sinh mở mắt, nhìn về phía Côn Luân chân nhân, nói:

- Đúng rồi, bốn tiểu gia hỏa ở cùng một chỗ với ta, chiếu cố nhiều thêm một chút, cũng đừng nói ra lai lịch của ta, tốt nhất để bọn hắn quên ta đi.

Côn Luân chân nhân gật đầu.

Khương Trường Sinh quay người rời khỏi, Khương Tầm nhìn bóng lưng của hắn, hốc mắt lần nữa đỏ dâng lên, Côn Luân chân nhân lần đầu tiên nhìn thấy phụ thân có tư thái nữ nhân như vậy, trong lòng cũng cảm giác khó chịu.

Chỉ có ở trước mặt tổ tông, phụ thân cường ngạnh mới có thể giống như hắn, có thể tùy ý lộ ra tâm tình của mình.

- Còn có một việc.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu, hắn nhìn chằm chằm Khương Tầm đang muốn nói lại thôi, mỉm cười nói:

- Thật ra ta không phải tổ tông của ngươi.

Hai cha con kinh ngạc.

- Ta là tổ tông của tổ tông các ngươi.

Chương 1113 - Muôn vàn đều là bản tâm (1)

Tổ tông của tổ tông?

Khương Tầm, Côn Luân chân nhân nhìn Khương Trường Sinh hóa thành một đạo kim quang mau chóng rời đi, cấp tốc tan biến ở phía trên rừng cây, bọn hắn hoàn toàn ngây dại, như bị sét đánh.

Côn Luân chân nhân lấy lại tinh thần trước, thận trọng nói:

- Phụ thân, ta không nghe sai đó chứ, hắn nói là tổ tông của tổ tông chúng ta? Đến tột cùng là ai?

Khương Tầm thì nghĩ đến Đạo Tổ.

Trước khi gia nhập Đế mạch, hắn không biết Đạo Tổ, nhưng sau khi tiến vào Đế mạch, hắn hiểu rõ rất nhiều về lịch sử của Khương tộc, bên trong không thoát ra được quan hệ với cái tên Đạo Tổ này.

Đạo Tổ là tồn tại khai sáng Tiên đạo, cũng là bởi vì huyết mạch của Đạo Tổ, Khương tộc mới có thể trường thịnh.

- Quá khứ, hiện tại, tương lai.

Khương Tầm nói một mình, hắn nói ba từ để Côn Luân chân nhân động dung.

Thật chẳng lẽ là tồn tại chí cao hư vô mờ mịt kia?

Khương Trường Sinh khi còn bé đã đi theo Khương Tam đến đây, nhớ kỹ con đường đi tới, hắn bay trở về theo con đường trong trí nhớ, đi kết nhân quả của cha mẹ thân thể này, lại trở về.

Sau khi truyền thụ Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân cho Khương Tầm, mình lại một mình rời khỏi, triệt để nghiệm chứng suy đoán về nhân quả của Khương Trường Sinh.

Đây cũng không phải thiên kiếp mang đến huyễn cảnh khảo nghiệm, mà là quá trình hắn thông đến cảnh giới cao hơn.

Đại La chi đạo trong truyền thuyết.

Tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân hơn mười năm, để tu vi của Khương Trường Sinh đã đi đến độ cao mà phàm nhân khó có thể với tới, tốc độ phi hành của hắn rất nhanh, năm đó Khương Tam dùng thời gian một tháng, mà hắn chỉ dùng một ngày.

Trở lại chỗ thành trì mình sinh ra ở kiếp này, hắn thấy một mảnh hoang mạc, bão cát tràn ngập.

Khương Trường Sinh rơi xuống đất, mặt không thay đổi nhìn phía trước.

Nhân gian tám mươi năm, đã là phần lớn của một đời người.

Hắn đã về trễ rồi.

Cha mẹ của hắn ở kiếp này còn có những nhi tử khác, chưa hẳn không ai đưa tiễn, chẳng qua là hắn biến mất đã định trước sẽ trở thành một chuyện tiếc nuối trong tâm của cha mẹ kiếp này.

- Nếu như ta chẳng qua là phụ thân, linh hồn của ta với bọn hắn hẳn sẽ không có nhân quả, nhưng vì sao nỗi lòng mãnh liệt như thế, chẳng lẽ ta cũng không phải phụ thân?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm phía trước, hắn dần dần cảm nhận được nhân quả, thông qua nhân quả, hắn nhìn thấy trước đó ở đây đã trải qua những gì.

Quá khứ mây khói như một vài bức tranh đang tái hiện ở trước mắt hắn.

Hắn nhìn thấy người đến người đi, nhìn thấy mưa gió giao thế, sau này lại thấy một thân ảnh tà ma, đánh một chưởng hủy diệt thành này, cũng mang đến hoang vu cho nơi này.

Mà hết thảy chuyện này xảy ra ở mười năm trước, khi đó, cha mẹ của hắn đã thọ hết chết già, nhưng hậu bối trong nhà hắn chịu ảnh hưởng.

Khương Trường Sinh đi tắm trong cảm ngộ loại nhân quả này, trong lòng không vui không buồn, hắn cứ như vậy tiến vào một loại trạng thái ngộ đạo quên mình.

Dần dần, hắn thấy hình ảnh nhân quả không chỉ là thành trì trước đó, hắn còn nhìn thấy chính mình khác.

Trong núi xanh, hắn với mái tóc trắng xoá đang cẩn thận từng li từng tí luyện đan, sau gặp phải Tu Tiên giả truy sát, mang theo đỉnh chạy trốn, về sau vẫn bị các lộ Tu Tiên giả truy sát, một đường kéo dài hơi tàn, cuối cùng chết trong độ kiếp.

Trên biển mây, dãy núi liên miên, thân là người đứng đầu tiên phủ một phương, hắn đang giảng đạo cho các đệ tử, Kim Liên tóe hiện, cảnh tiên hiện ra, cái này tiếp cái khác, trong sự ca tụng của chúng sinh, hắn bạch nhật phi thăng, lưu lại truyền thuyết Tiên đạo.

Thâm Uyên tuyệt xử, một bộ áo bào đen, hắn đạp lên Hắc Long trên người thiêu đốt đầy lửa nóng, ngao du phía trên Quỷ thành, vô số Oán Quỷ mong muốn tùy tùng hắn, nhưng không thể tới gần, hắn mang theo vô tận quỷ ngục buông xuống nhân gian mang đến hắc ám cho thế gian.

Thiên địa tận thế, muôn vàn sao băng đập xuống mặt đất bao la, vô số thành trì bị hủy diệt trong sóng lửa, mà trong biển lửa cuồn cuộn kia, hắn khoát một bộ chiến giáp màu đỏ thẫm, thế lửa gặp hắn phải nhường đường, giống như hắn chính là chủ nhân của vạn hỏa, liệt diễm thần phục, hiển thị rõ uy phong của Hỏa Thần.

Tất cả đều là Khương Trường Sinh, nhưng bởi vì trưởng thành trải qua khác biệt, tính cách khác biệt, khí chất diện mạo khác

biệt.

Khương Trường Sinh còn nhìn thấy được bản thân mình, người đã gặp Tiêu Hòa nương nương tại Côn Luân đạo tràng, còn có vị gặp mặt được Thiếu Hạo, Hình Thiên, sau đó là vị đã trao đổi cùng Thái Thượng Thiên.

Nhưng chính mình này thoạt nhìn đều là hắn, lại có chút khác biệt.

Muôn vàn chính mình, muôn vàn trải qua, Khương Trường Sinh nhìn thấy mà trầm mê trong đó.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, sau đêm trăng sáng là một vòng mặt trời chói cháng.

Từng ngày đi qua, Khương Trường Sinh như là cọc gỗ, đứng ở trong hoang mạc, đối mặt bão cát, sừng sững bất động, một thân đạo bào tung bay theo gió.

Không biết đi qua bao lâu, chân trời vọt tới khói đen cuồn cuộn, mang theo cảm giác áp bách vô tận, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ thiên địa, như đang ở trong đêm tối.

Bão cát bao phủ hoang mạc đã đứng im, trong mây đen đè nén kia, một đạo thân ảnh chậm rãi buông xuống.

Chương 1114 - Muôn vàn đều là bản tâm (2)

Đây là một nam tử người mặc hắc bào rộng thùng thình, khuôn mặt hắn đầy uy nghiêm, một đầu tóc màu máu phất phới, hai cây sừng rồng dựng thẳng lên, ở sau lưng hắn có một đầu Chân Long pháp tướng kinh khủng, hơi vặn vẹo, một đôi mắt rồng càng lập loè ra ánh sáng lạnh lẽo doạ người.

Nam tử áo bào đen nhìn xuống Khương Trường Sinh, nói:

- Ngươi cũng là người Khương tộc nhỉ, làm cho bản tọa đợi thật lâu, nói cho bản tọa, Khương tộc trốn ở đâu, bản tọa có thể để cho ngươi được chết một cách thống khoái.

Oanh!

Một cỗ khí thế như là vòi rồng phóng lên tận trời, xuyên thủng biển mây.

Khương Trường Sinh phía dưới cuối cùng động, lông mày nhúc nhích một chút, chỉ thấy hắn chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hướng đến đạo thân ảnh trên trời cao kia.

- Câm?

Ánh mắt nam tử áo bào đen lạnh lẽo, lạnh giọng hỏi, sát cơ trong nháy mắt khóa chặt Khương Trường Sinh, trong chốc lát, áo bào Khương Trường Sinh phá toái, mặt đất dưới chân trong nháy mắt sụp đổ, dùng hắn làm trung tâm, đại địa nổ tung, giống như mạng nhện khuếch tán, lan tràn đến phần cuối tám phương thiên địa.

Thân thể Khương Trường Sinh biến thành màu vàng kim, tóc dài phất phới, hắn biến hóa như vậy để ánh mắt nam tử áo bào đen khẽ biến.

- Kim Thân quyết của Khương tộc? Trách không được dám càn rỡ như vậy, bất quá, tiểu tử, bản tọa là Thái Ất Chân Tiên, với chút đạo hạnh này của ngươi còn muốn phản kháng?

Nam tử áo bào đen châm chọc nói, hắn đang đợi, chờ Khương Tầm nhảy ra.

Khương Trường Sinh ngửa đầu, thần sắc đạm mạc, như đang nhìn một con giun dế, nói:

- Thái Ất Chân Tiên, rất mạnh sao?

Trong nháy mắt.

Trong hiện thực phía xa, bản tôn Khương Trường Sinh đang độ kiếp mở mắt, tay phải nâng lên, ngón trỏ chỉ vào trong thiên kiếp.

Khương Trường Sinh trong tương lai đi theo đưa tay, chỉ nam tử áo bào đen phía xa.

- Làm sao? Ngươi còn muốn ra tay với bản tọa? Ngươi xem thường Thái Ất Chân Tiên, vậy ngươi tính toán là cái gì?

Nam tử áo bào đen khinh miệt cười nói, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

- Ta tính là gì? Bị kẹt ở trong hồng trần như ngươi, còn chưa có tư cách hiểu rõ.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, tru diệt tên này, cũng coi như báo thù cho bọn hậu bối kiếp này.

Vừa dứt lời dưới, một vệt kim quang bắn ra từ ngón trỏ tay phải của Khương Trường Sinh, chiếu sáng cả thiên địa.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ!

Một chỉ này mang theo uy thế làm thiên địa sụp đổ.

Khương Tầm ở nội thiên địa phía xa mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn xuất hiện trên trán, trong con mắt phản chiếu ra một chỉ này của Khương Trường Sinh.

Hắn trợn to ba mắt, mặt lộ vẻ rung động, dưới cái nhìn soi mói của hắn, khu vực quanh vùng thế giới kia phá toái, mà thân ảnh tổ tông biến mất ở trong kim quang, vị Thiên Ma kia cũng tan biến, không phải hư không biến mất giống như tổ tông, Thiên Ma biến thành tro bụi, trước khi chết lộ ra mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi….

Khương Trường Sinh mở choàng mắt, phát hiện mình xuất hiện trong một vùng tăm tối, hắn vẫn như cũ chỉ có ý thức, không thể thao túng thân thể.

Hắn không ở trong tương lai, không tại quá khứ, cũng không có trở lại thân thể bản tôn.

Trong bóng tối sáng lên vô số ánh sao, càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, trong ánh sao ở ngay phía trước hắn có một đạo thân ảnh chậm rãi đi ra, không ngờ lại là chính hắn.

Hắn đang ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Khương Trường Sinh không có thấy ngoài ý muốn, bình tĩnh hỏi:

- Ta là ngươi, hay là ngươi là ta?

Hắn ngồi trên thần tọa thu lại thần quang, mặt lộ rõ hình dáng, giống hắn như đúc, chẳng qua là tóc trắng như tuyết, càng lộ vẻ cao thâm mạt trắc.

- Ta là ngươi, ngươi cũng là ta, muôn vàn ta đều là bản tâm.

Khương Trường Sinh toc trắng trả lời.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ý của ngươi là, hết thảy chuyện này đều sẽ trải qua một lần?

- Không sai.

- Ta không tin chỉ có một bản tâm duy nhất tồn tại.

- Ngươi như một mực thuận lợi sống sót, không có gặp phải lực lượng vượt qua mệnh số của ngươi, ngươi chính là bản tâm, chúng ta đều là ngươi biến thành, nếu là ngươi gãy trên con đường vấn đạo, muôn vàn ta đều sẽ không còn tồn tại.

- Đây cũng là Đại La chi đạo?

- Không sai.

- Tiêu Hòa nương nương cũng là Đại La, vì sao không thể đến tương lai tìm ta, mà ta lại có thể đi về quá khứ tìm nàng?

- Bất kỳ tồn tại gì đều không đến được điểm cuối cùng của chính hắn trong tương lai về sau, trước khi ngươi sinh ra, nàng và chỗ Tiên đạo của nàng đã yên diệt.

Khương Trường Sinh toc trắng trả lời để bản tôn Khương Trường Sinh yên lặng.

Ngắn ngủi ưu thương xẹt qua trong đầu, Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi:

- Nếu như ta đủ mạnh, có thể cải biến quá khứ hay không?

Khương Trường Sinh toc trắng trả lời:

- Nàng không có siêu thoát Đại Đạo, chỉ cần ngươi siêu thoát Đại Đạo, cải biến chỗ Đại Đạo của nàng, ngươi sẽ thay đổi hết thảy, nhưng ngươi cũng phải gánh vác hậu quả.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, nói:

- Thì ra là thế, cho nên quá khứ cùng tương lai trùng hợp, thì ra hết thảy đều là ta tự làm tự chịu, ta tự bện lồng giam cho chính mình.

Khương Trường Sinh toc trắng không tiếp tục trả lời.

Khương Trường Sinh nói một mình:

- Ý chí chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai, cảm ngộ Đại Đạo, lực lượng như vậy xác thực mạnh mẽ, bất quá ta có thể làm được, Đại La khác cũng có thể làm được, ta thấy đều là ta, nhưng ta thấy cũng có thể đều là hư ảo, ngươi cũng không cách nào kết luận ta hiện tại nhất định có thể sống đến chỗ tương lai của ngươi, đúng không?

Chương 1115 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (1)

Khương Trường Sinh toc trắng nói:

- Hết thảy đều là pháp, hết thảy như mộng ảnh.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, trong vô số ánh sao dần dần có vô số hắn đi ra, có hắn mà lúc trước hắn đã thấy qua.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng hiểu rõ.

Người mà hắn phụ thân, cũng không phải là những người khác, tất cả đều là chính hắn, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn hiểu lý niệm ý chí chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai, giáng sinh tại thế, mãi đến khi bỏ mình, ý chí mới có thể trở về với hắn, nếu ý chí rời khỏi, thân thể hắn giáng sinh vào cũng sẽ bị nhân quả khu trục, không còn tồn tại.

Đương nhiên, đây là Đại La cảnh giới mới có thể làm được, hắn sở dĩ có thể thấy, minh ngộ tất cả những thứ này, chính là bởi vì hắn đang đi trên con đường truy đuổi đến cảnh giới Đại La.

Ba lần trước khi độ kiếp đi về quá khứ, hoặc đến tương lai đều là Đại La cảnh chiếu rọi.

Có lẽ đạo thống phản thần chính là phỏng theo Đại La cảnh.

- Cần phải trở về.

Nương theo Khương Trường Sinh nói xong câu nói này, hết thảy hắn trước mắt phá toái, thay vào đó là hư không Cực Cảnh ngàn ngập lôi đình.

Hắn về trong cơ thể bản tôn, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếp tục độ kiếp, mà hắn còn duy trì tư thế thi triển

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Hắn thành công.

Không chỉ có ngộ đạo thành công, hắn còn thi triển một đạo công kích tới tương lai.

Đối với việc cái giá phải trả cho việc ra tay xuất hiện, nhân quả đang cắn trả hắn, bất quá thông qua nhân quả cắn trả, hắn cũng biết đối phương căn bản không có Đại La chi mệnh, không chết ở trong tay hắn, cũng sẽ chết trong tay Khương Tầm.

Chút cắn trả này, ảnh hưởng không lớn.

Thiên kiếp còn đang tiếp tục, có vòng bảo hộ hương hỏa, Khương Trường Sinh còn có thể tiếp tục xem lại cảm ngộ lúc trước về Đại Đạo nhân quả.

Năng lực chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai, Khương Trường Sinh chỉ ngẫm lại thôi đã tràn ngập chờ mong về cảnh giới Đại La.

Hắn sắp đột phá thành công, lại cảm giác mình cách Đại La cảnh còn kém xa lắm, dù sao trước mắt hắn chẳng qua là hiểu rõ chân lý nhân quả của Đại La, khoảng cách nắm giữ, thậm chí vận dụng, còn kém xa lắm.

Mặc kệ, trước đột phá lại nói.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, dựa theo công pháp mới trong đầu, bắt đầu tu luyện.

Oanh! Oanh! Oanh.

Thiên lôi không ngừng đánh xuống, tuy bị vòng bảo hộ hương hỏa chống cự, nhưng uy thế to lớn, khiến cho hư không Cực Cảnh vì đó mà vặn vẹo.

Khương Trường Sinh một bên vận công, một bên nhìn chằm chằm giá trị hương hỏa, lần này, giá trị hương hỏa rõ ràng đủ dùng, cho nên tâm cảnh của hắn rất bình tĩnh.

Sau khi thiên kiếp đi qua một đoạn thời kỳ ôn hoà, nghênh đón giai đoạn uy thế mạnh hơn, mà lúc này, Khương Trường Sinh đạo quả bắt đầu lột xác.

Đếm không hết thiên lôi màu trắng đánh xuống, mảnh hư không Cực Cảnh này bắt đầu sụp đổ, thiên uy đã đi đến cực hạn, Khương Trường Sinh có thể dự cảm được, chống cự qua đợt này, quá trình gian nan nhất sẽ xem như kết thúc.

Cuối cùng là đột phá thành công.

Khương Trường Sinh rất chờ mong sau khi đột phá thì mình sẽ mạnh bao nhiêu.

Sau nửa canh giờ, giá trị hương hỏa của hắn còn thừa lại hơn hai mươi vạn ức, thiên kiếp bắt đầu suy yếu, hắn trực tiếp đóng lại vòng bảo hộ hương hỏa, để thân thể tiếp nhận thiên lôi thối luyện.

Hắn muốn mượn cơ hội này, tăng lên Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thiên kiếp càng ngày càng yếu, pháp lực của Khương Trường Sinh càng ngày càng bàng bạc, thân thể cũng biến thành càng ngày càng mạnh.

Không còn có sinh linh tới quấy rầy hắn, lần này, hắn đột phá hết sức thuận lợi, giá trị hương hỏa cũng không dùng hết.

Dần dần, lông mày của hắn nhăn lại.

Quả nhiên.

Hắn còn không có đi đến Đại La cảnh, Thái Ất đạo quả đúng là đang lột xác hướng đến Đại La đạo quả, nhưng theo xu thế trước mắt đến xem, mong muốn hoàn toàn lột xác thành Đại La đạo quả, rất khó.

Chẳng lẽ ở giữa Thái Ất Kim Tiên và Đại La cảnh còn có một tầng cảnh giới?

Dựa theo Khương Trường Sinh nhiều lần đạo thống phản thần nhìn thấy hết thảy tính toán, Đại La và Thái Ất có chênh lệch rất xa, Đại La đại biểu cho bất tử bất diệt chân chính, dĩ nhiên, có lẽ tồn tại vượt qua cảnh giới Đại La có thể tru diệt tồn tại Đại La cảnh, nhưng ở trong Cổ Tiên đạo xa xưa kia, cảnh giới

Đại La chính là cảnh giới đỉnh tiêm, ít nhất hắn tạm thời không có tiếp xúc đến cảnh giới càng cao hơn.

Ngay tại thời điểm Khương mang Trường Sinh mặc sức tưởng tượng về cảnh giới Đại La, trước mắt hắn hiện ra từng hàng chữ.

【 Tiên tuế năm mười ba ngàn năm trăm chín mươi bốn (13594), đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn, thành công vượt qua Phá Hư Đại Thiên kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - đại đạo thần thông, Vạn Thế Thiên Diễn Đại Pháp Tướng 】

【 Kiểm tra thấy ngươi lần thứ mười độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về Thiên Đạo trước mắt, ngươi có hai mục để lựa chọn, chỉ có thể chọn một mục 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới tu hành của Đại thế giới - Tự Tại Thiên 】

Chương 1116 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (2)

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu Thiên Đạo chi lộ 】

Tự Tại Thiên sao?

Trong lòng Khương Trường Sinh thoáng có chút tiếc nuối, bất quá hắn có thể rõ ràng cảm giác được bản thân mạnh lên, mặc dù vẫn chưa tới cảnh giới Đại La, nhưng đã xưa đâu bằng nay.

Hắn bắt đầu chuyên chú luyện công, củng cố tu vi.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn giảng chính là Đại Đạo nhân quả, thậm chí còn truyền thụ thuật pháp soi chiếu nhân quả, dựa theo tâm pháp ghi chép đi đến tầng này, tiến vào Đại La cảnh đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, hắn hiện tại tương đương với đang xông vào.

Thành tựu Đại La, chính là chuyện nước chảy thành sông, nhưng biến hóa từ Thái Ất đến Đại La tuyệt không phải một

sớm một chiều là có thể hoàn thành, chính là bởi vì cần thời gian rất dài, mới có thể kéo ra chênh lệch giữa Thái Ất và Đại La.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ đợi trong hư không yên tĩnh bị tàn phá, theo thiên kiếp kết thúc, vùng hư không này sụp đổ, Khương Trường Sinh cùng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa lâm vào trong bóng tối.

Hắn vẫn đang củng cố tu vi.

Đợi lần này chính là trăm năm.

Mãi cho đến một ngày, Khương Trường Sinh mở mắt, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hư không biến mất.

Hắn trở lại trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc đang tu luyện, không có cảm nhận được khí tức của hắn.

Khương Trường Sinh ngồi trên thần tọa, bắt đầu tiến hành hương hỏa diễn toán.

- Bây giờ ta mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao bốn ngàn tám trăm (4800) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Dễ chịu.

Tâm tình Khương Trường Sinh tràn đầy vui vẻ, hắn còn chưa đi đến Đại La đã mạnh như vậy, chờ đi đến Đại La, giá trị hương hỏa sẽ còn như thế nào?

Như vậy xem ra, Đại La cùng Thái Ất Kim Tiên chênh lệch ít nhất gấp trăm lần cất bước, đơn vị giá trị hương hỏa biến thành Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đi lên chênh lệch gấp đôi chính là một cái hào rộng không thể vượt qua.

Mặc dù đã củng cố xong tu vi, đạo quả của Khương Trường Sinh vẫn còn đang biến hóa, hắn hiện tại không tu luyện, cũng có thể không ngừng mạnh lên.

Khương Trường Sinh tiếp tục diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi đã biết, giống như trước đột phá, cũng chưa từng

xuất hiện tồn tại vượt qua một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, hắn lúc này mới yên tâm.

Ít nhất nhưng tồn tại của Đạo Diễn hiện tại đã không làm gì được hắn.

Sau khi diễn toán xong từng phạm vi, Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thừa Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng.

Thần thông loại pháp tướng, phần lớn giống nhau, chẳng qua là lực lượng hiển hóa pháp tướng khác biệt mà thôi, nhưng Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng rất đặc thù, ẩn chứa Đại Đạo nhân quả, ngưng tụ lực lượng thời không, vừa hay đối ứng với cảnh giới hiện tại của Khương Trường Sinh.

Mượn nhờ lực lượng của quá khứ, hiện tại, tương lai, ngưng tụ ra Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng, thần thông này cực kỳ bá đạo, chẳng qua mượn nhờ lực lượng tương lai, đoán chừng sẽ có hạn chế, vẫn phải tu luyện mới có thể hiểu rõ.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa xong Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng, Khương Trường Sinh không có lập tức tu luyện Thần Thông, mà là thần niệm hóa thân vào Đạo Giới, lấy Bàn Cổ quả luyện chế thành Bàn Cổ phân thân, sớm ngày luyện chế thành công cũng có thể để Bàn Cổ phân thân sớm một chút bắt đầu mạnh lên, trước đó hắn chẳng qua là gỡ xuống, còn chưa chính thức bắt đầu luyện chế.

Trong mấy năm về sau, Bạch Kỳ tỉnh lại, nhìn thấy Khương Trường Sinh đã trở về, nàng âm thầm thở dài một hơi, cũng không có lên tiếng quấy rầy, tiếp tục tu luyện.

Tử Tiêu cung yên tĩnh, Khương Trường Sinh đột phá không người biết được, hết thảy ngoại giới cũng không có bị Khương Trường Sinh ảnh hưởng.

Thoáng chớp mắt.

Lại là trăm năm qua đi, đã luyện chế thành công được Bàn Cổ phân thân, đang tu luyện ở trong Đạo Giới, Khương Trường Sinh cũng sơ bộ nắm giữ Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng, nhưng còn lâu mới có được đạt đến đại thành.

Một ngày này.

Ý thức Khương Trường Sinh nhảy ra tam giới ngoài, đi vào trong bóng tối tuyệt đối phân ly ở ngoài hư không.

Đại Đạo Chi Nhãn hiện ở trên trán của hắn, từng sợi kim quang như muôn vàn hoa liễu tràn ra từ trong Đại Đạo Chi Nhãn, phân tán ra từng hướng đi.

Đây là thần thông của Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn, Đại Đạo Đầu Ánh.

Hắn muốn phân tán ý chí của mình đến quá khứ, hiện tại, tương lai.

Quá khứ cùng tương lai có vô số mốc thời gian, có thể hình thành đếm không hết nhân sinh, mà bên dưới có rất nhiều hư không đại thiên địa, cũng có thể phân hoá ra vô số ý chí phân thân, muôn vàn chi thân chiếu Đại Đạo, đợi hắn thu về, sẽ hấp thu kinh nghiệm Ngộ Đạo của những ý chí phân thân này.

Đây cũng là phương pháp tu hành của Đại La, đã không phải là đơn thuần dựa vào luyện công.

Quá trình chiếu ý chí cũng không có nhẹ nhàng như thoạt nhìn từ bên ngoài, Khương Trường Sinh thận trọng thao túng, tránh cho chúng nó yên diệt trong quá trình phân tán.

Rất lâu sau.

Hắn cuối cùng cảm nhận được một tia ý chí đã giáng sinh, có thứ nhất, liền có cái thứ hai, càng ngày càng nhiều ý chí giáng sinh trong các đoạn thời gian khác biệt, cảm giác của hắn về Đại Đạo nhân quả không ngừng tăng cường.

Chương 1117 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (1)

Trừ ý chí mình chiếu ra, hắn cũng có thể thấy quá khứ cùng tương lai của mình, quá khứ rõ ràng nhất, nhưng có lực lượng nhân quả mạnh mẽ bao bọc, không dễ tiếp xúc, mà tương lai rất mơ hồ, thời gian càng xa xôi, càng mơ hồ, hắn không thấy phần cuối tương lai của mình.

Cứ như vậy, chỉ là chiếu ý chí, Khương Trường Sinh đã bỏ ra trên trăm năm thời gian.

Trong lúc Khương Trường Sinh đang tắm ở trong ảo diệu của Đại La, Thiên Đình còn đang ở trong phiền não, Phục Sinh đại kiếp triệt để bùng nổ, đang có số lượng lớn người sống lại bao vây Thiên Giới, trong đó không thiếu Vạn Cổ Cự Đầu được phục sinh.

Thiên Giới.

Trong Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập.

Thiên Đế nhíu mày hỏi:

- Thế gia vọng tộc khác dự định như thế nào?

Trần Lễ đứng ra, bất đắc dĩ nói:

- Bệ hạ, đã có thế gia vọng tộc chuẩn bị rút lui khỏi Thiên Giới, Phục Sinh đại kiếp đã nổi lên một quãng thời gian, sau lưng chỉ sợ đã hình thành trật tự, rất rõ ràng, cỗ trật tự kia mong muốn nhằm vào Thiên Giới, Thiên Giới thành lập nhiều năm như vậy, thế gia vọng tộc không thể độc bá, đoán chừng tâm tư của bọn hắn đã phai nhạt, tiếp theo rất có thể sẽ đến Thiên Đình thủ hộ Thiên Giới.

Vừa dứt lời, sắc mặt nhóm tiên thần lộ ra vẻ nghiêm túc, người sống lại mạnh mẽ, bọn hắn đã hiểu rõ, nếu như không cách nào triệt để phá hủy thân thể của bọn hắn, người sống lại căn bản không bị ảnh hưởng. Mấu chốt nhất là, một vài cố nhân của bọn hắn cũng đã trở thành người sống lại.

Người chết sống lại, sẽ sinh ra linh trí mới, giống như Vãng Sinh tộc của Thái Hoang trước kia.

- Hừ! Vậy thì tốt rồi, trẫm không ngại bọn hắn rời khỏi, ngược lại Thiên Giới đã được kiến thiết đầy đủ, đã như vậy, vậy liền để Thiên Đình chuẩn bị kỹ càng nghênh đón Phục Sinh đại kiếp, trẫm cũng muốn nhìn một chút, trước mặt Xạ Nhật thần cung của trẫm, Phục Sinh lực lượng có thể chống đỡ bao lâu.

Thiên Đế hừ lạnh nói, lời nói đầy bá khí, nhóm tiên thần nghe thế, trong lòng tràn đầy lực lượng.

Đúng vậy, Thiên Đế của bọn hắn sớm đã cường đại, chưa hẳn không thể chống đỡ Phục Sinh đại kiếp.

Đạo Tổ hàng năm không hiện ra, Thiên Đế lại đang trưởng thành, hình ảnh Thiên Đế hiện tại trong lòng đám tiên thần càng ngày càng cao lớn, hết thảy tiên thần đều không rõ ràng hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào, chính là bởi vì sự nhận biết không rõ rệt này, ngược lại để đám tiên thần tăng cường tín nhiệm dành cho Thiên Đế.

Trong lúc bất tri bất giác, Thiên Đế đã đi lên con đường của Đạo Tổ.

Tiên đạo không còn tình trạng chỉ có thể dựa vào Đạo Tổ, Thiên Đế, Bỉ Ngạn đạo quân, Thiên Địa Tiếu, Vong Trần đại tiên các loại, càng ngày càng nhiều cường giả chèo chống Tiên đạo.

Khi Thiên Đế tuyên bố chuẩn bị nghênh đón Phục Sinh đại kiếp, toàn bộ Thiên Đình bắt đầu vận hành, số lượng lớn tiên thần đang ra ngoài lịch luyện đều bị triệu tập trở về, các đại giáo phái Tu Tiên giới cũng nhận được thông báo, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Một ngày này, hoàng hôn.

Thiên Địa Tiếu cùng Bỉ Ngạn đạo quân ngồi đối diện ở trên vách núi, uống rượu cùng với trời chiều.

- Ngươi có ý tưởng gì về tồn tại sau lưng Phục Sinh đại kiếp?

Bỉ Ngạn đạo quân hỏi.

Thiên Địa Tiếu trầm ngâm nói:

- Thật là có, ta du đãng mấy trăm vạn năm trong hư không, đã sớm phát giác được chỗ quỷ dị của Phục Sinh lực lượng, ta hoài nghi, linh trí mới của người sống lại cũng không phải hồn phách mới sinh ra, có thể là đạo thống Đại Đạo đã hủy diệt nào đó phụ thể.

Bỉ Ngạn đạo quân cau mày nói:

- Nếu như vậy, chẳng lẽ đối phương để mắt tới Tiên đạo, muốn mượn Tiên đạo một lần nữa quật khởi, thay thế võ đạo?

Thiên Địa Tiếu gật đầu, nói:

- Vô cùng có khả năng, Phục Sinh đại kiếp mặc dù bao trùm ba ngàn thiên địa, nhưng lần này cử động đối với Tiên đạo rõ ràng khác biệt, trong ba ngàn thiên địa, người sống lại không cố kỵ gì, mà người sống lại trong Thiên Giới rõ ràng đang chờ đợi mệnh lệnh, thuận tiện cho vạn cổ cường tộc khác thời gian rút lui, điều này không hợp với lẽ thường.

Trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh không có tu luyện, mà là giãn ra thân thể, chuyển động gân cốt.

Trước mắt hắn đã tiến vào quá trình Đại La đạo quả lột xác, thời gian tiếp theo không cần tu luyện, hắn cũng có thể thuận lợi thành tựu Đại La đạo quả, dù sao hắn đã đưa ra muôn vàn ý chí đến quá khứ, hiện tại, tương lai.

Lúc trước hắn đã nói phải bồi Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ du lịch nhân gian, hắn đương nhiên sẽ không quên.

Bất quá trước đó, hắn cần xử lý một chuyện khác.

Có người đang kêu gọi hắn.

Số lượng tín đồ của Khương Trường Sinh bây giờ khó mà ước lượng, mỗi ngày đều có vô số tín đồ ở trong lòng kêu gào hắn, nhưng có một người thân phận đặc thù.

Chính là Thiên Cơ huyền lão làm bạn Khương Nghĩa xông xáo Thông U Chi Hải.

Trước đó khi độ kiếp, Khương Trường Sinh từng nhìn thấy Thiên Cơ huyền lão bỏ mình, lấy trước đó là mệnh số hắn có khả năng gặp phải, trên thực tế, kia đều là chuyện đã xảy ra, Thiên Cơ huyền lão nhìn như chết rồi, nhưng lại sống lại.

Giờ phút này, Thiên Cơ huyền lão đang du đãng ở trong một mảnh lĩnh vực quỷ dị, nơi này lơ lửng từng tòa phù đảo, sương mù dày tràn ngập, từng khỏa trăng tròn to lớn tô điểm trên hư không, hình thành một đường thẳng, giống như đang chỉ dẫn hướng đi.

Chương 1118 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (2)

- Đáng chết, quả nhiên không trở về được, ngay cả Đạo Tổ đều không thể cảm nhận được ta kêu gọi.

Mặt mũi Thiên Cơ huyền lão tràn đầy vẻ tuyệt vọng, trước đó tại Thông U Chi Hải tiến vào Thần Du đại thiên địa, dẫn đến trong lòng hắn tràn đầy sự mong đợi về Đạo Tổ, cho rằng mình mặc dù ở chỗ này, cũng có thể liên hệ đến Đạo Tổ, nhưng hiện thực tàn khốc.

Ở trong đây, hắn vào không được Thần Du đại thiên địa, cũng không liên lạc được Đạo Tổ, hắn như cô hồn dã quỷ, du đãng tại chỗ không người, vô tận cô độc, tuyệt vọng, lo lắng quanh quẩn trong lòng hắn.

Hắn không biết nên như thế nào rời khỏi nơi này, càng đáng chết hơn chính là hắn đều đã ở tuyệt cảnh, trong lòng lại nhịn không được lo lắng cho Khương Nghĩa tiểu tử kia.

Bọn hắn không có tình thầy trò, càng không tình huyết thống, sao mình lại luân hãm?

Thiên Cơ huyền lão nhớ lại quá khứ của mình cùng Khương Nghĩa, hắn cũng nói không rõ ràng, có lẽ bởi vì Khương Nghĩa tích cực mời hắn vào Tiên đạo, cũng hoặc là tháng ngày hai người dắt tay xông xáo làm hắn khó quên kia.

Theo suy nghĩ bị Khương Nghĩa lôi đi, tốc độ Thiên Cơ huyền lão phi hành càng ngày càng chậm, dần dần, thân hình của hắn bắt đầu giảm xuống, xuyên qua tầng tầng sương mù dày đặc, hắn rơi vào trên mặt đất một mảnh tựa như sa mạc.

Hai chân cắm vào trong đất cát xốp, thân thể chậm rãi chìm xuống, mà hắn không có chút nào phát giác, ánh mắt đã mất đi thần thái.

- Ta đây.

Một âm thanh bỗng nhiên vang lên trong lòng Thiên Cơ huyền lão, ngữ khí bình thản, âm thanh không lớn, nhưng một giây sau, Thiên Cơ huyền lão trừng to mắt, cả người như bừng tỉnh từ trong mộng, hắn lập tức vọt lên, thoát khỏi đất cát.

Hắn lơ lửng giữa không trung, há mồm thở dốc, giống như vừa trốn qua một kiếp, hắn quay đầu nhìn xuống đất cát phía dưới,

trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hắn lấy lại tinh thần, cố nén xúc động, trong lòng hỏi:

- Đạo Tổ?

- Chuyện gì?

Lần nữa nghe được âm thanh của Đạo Tổ, kích động trong lòng Thiên Cơ huyền lão hóa thành cảm động, hắn nỗ lực bình phục cảm xúc.

Đợi hắn tỉnh táo lại, sau đó kể ra khốn cảnh của mình.

Có tồn tại cường đại để mắt tới Khương Nghĩa, hắn vì bảo vệ Khương Nghĩa, thi triển tuyệt học của mình, hi sinh chính mình, đổi lấy một chút hi vọng sống cho Khương Nghĩa.

Tuyệt học của hắn tên Thiên Cơ thần lục, huyết tế thân thể, hồn vào Thiên Cơ, chạy thoát, tu vi càng cao, sau khi huyết tế, kiếp sau sẽ có thiên tư càng cao, nhưng mỗi một lần huyết tế đều sẽ trôi qua bộ phận trí nhớ, trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn sẽ dựa vào Thiên Cơ thần lục đi đến độ cao hôm nay.

Lần này, hồn phách của hắn đi tới Cấm Ngục.

Cấm Ngục, là hư không độc lập như Thông U Chi Hải, có truyền thuyết đầu nguồn luân hồi, Thiên Cơ huyền lão cũng không phải lần đầu tiên tới, nhưng lần này, hắn phát hiện mình không thể rời khỏi.

Khương Trường Sinh nghe xong, không có hứng thú về tồn tại đuổi bắt Khương Nghĩa, cũng không có hứng thú về Cấm Ngục, hắn chỉ cảm thấy hứng thú về Thiên Cơ Thần Lục.

Huyết tế thân thể, đổi lấy trí nhớ, kiếp sau mạnh hơn, mà lại không phải quên kiếp trước luân hồi, chẳng qua tổn thất bộ phận trí nhớ giáng sinh.

Công pháp này rất mạnh, ít nhất để Khương Trường Sinh thấy mới lạ.

- Đạo Tổ, ngài có thể cứu ta ra ngoài hay không?

Thiên Cơ huyền lão thận trọng nói, rõ ràng hắn giúp Đạo Tổ chiếu cố Khương Nghĩa, nhưng khi đưa ra thỉnh cầu này, hắn vẫn hết sức khó chịu, hắn sợ bị Đạo Tổ coi thường.

Sau đó hắn càng thêm không yên, bởi vì hắn không có đạt nghe Đạo Tổ trả lời mình.

Tâm hắn chìm vào đáy cốc.

Trước kia ở trong hư không, hắn đã từng đầu nhập vào lực lượng võ đạo, nhưng theo hắn không cách nào lại tiến bộ, hắn liền bị ném bỏ.

Tuy Thiên Cơ thần lục của Thiên Cơ huyền lão mạnh mẽ, nhưng bỏ mình luân hồi cũng không dễ chịu, mà quá trình một lần nữa luyện công vô cùng buồn tẻ, hắn đã mệt mỏi, nhất là sau khi mỗi lần huyết tế, hắn đều đi quên rất nhiều trí nhớ, cảm giác này thật không tốt.

Ngay lúc Thiên Cơ huyền lão suy nghĩ lung tung, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trong bóng tối phía trước hiện một tia kim quang, cấp tốc biến lớn, chuẩn xác mà nói, là đang chạy nhanh đến về phía hắn.

Hắn lập tức khẩn trương, hắn hiện tại ở trạng thái này không có chút năng lực chiến đấu, hắn vô ý thức muốn chạy, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh.

Hắn vừa quay người, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, trừng to mắt.

Kim quang cấp tốc lao đến trước mặt hắn, hiện ra đường nét của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trên thần tọa có một thân ảnh đang ngồi, là người mà hắn trọn đời khó quên, ít nhất lần này huyết tế cũng không có quên.

- Đạo… Đạo Tổ…

Thiên Cơ huyền lão run giọng nói, mừng rỡ như điên.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, nói:

- Thiên Cơ thần lục còn có thể tự động diễn hóa thân thể? Cũng không phải là đầu thai?

Thiên Cơ huyền lão nói ngay:

- Không sai, do hồn thể dẫn đến máu thịt, do lực lượng Thiên Cơ chủ đạo, nếu ngài cảm thấy hứng thú, ta nguyện ý viết Thiên Cơ thần lục ra tặng cho ngài.

Khương Trường Sinh cũng không có từ chối, đưa tay thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, thu Thiên Cơ huyền lão vào trong lòng bàn tay, bàn tay của hắn mở ra, cũng không có để Thiên Cơ huyền lão mất đi ánh mắt.

Thiên Cơ huyền lão không có bối rối, ngược lại hết sức phấn chấn, hắn ngẩng đầu hỏi:

- Đạo Tổ, ngài như thế nào tìm tới Cấm Ngục? Dù cho Thần Võ giới cũng không cách nào bước chân đến nơi này.

Chương 1119 - Đầu nguồn Phục Sinh lực lượng

Khương Trường Sinh nói:

- Vạn sự vạn vật đều trong mắt ta, Khương Nghĩa ở nơi nào, ta cũng biết được, ngươi không cần phải lo lắng.

Thiên Cơ huyền lão nghe xong, triệt để an tâm.

Đầu nhập vào Đạo Tổ, quả nhiên là quyết định chính xác nhất của hắn.

- Đạo Tổ, ngài vạn thế luân hồi, truy cầu Tiên đạo, chẳng lẽ Tiên đạo đã từng tồn tại qua? Ta hành tẩu Hư Không Vô Tận, đi qua trong hư không, xông xáo qua vô số di tích cổ, cấm khu, phát hiện chữ tiên này, cũng không phải bịa đặt, xác thực tồn tại Đại Đạo hệ thống không thể tưởng tượng nổi, Đại Đạo ảnh hưởng đến hậu thế thay đổi.

Thiên Cơ huyền lão mở ra máy hát, nói không ngừng.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, điều khiển Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bay lượn, nghe hắn giảng giải những quá khứ kia.

Hắn sở dĩ không có lập tức rời khỏi Cấm Ngục, là phát hiện nơi này có đồ vật, hắn mong muốn nhìn một chút.

Thiên Cơ huyền lão nói rất nhiều chuyện, thậm chí còn thổ lộ về Đạo Diễn tồn tại, bất quá, sự hiểu biết của hắn về Đạo Diễn cũng không có trợ giúp quá lớn cho Khương Trường Sinh.

- Bây giờ trong hư không, Đạo Diễn bắt đầu buông xuống Hư Không Vô Tận, Tự Tại Thiên tất nhiên cũng sẽ buông xuống, Đạo Tổ, ngài có thể đối phó Tự Tại Thiên hay không?

Thiên Cơ huyền lão đột nhiên hỏi, ngữ khí đầy khẩn trương.

Khương Trường Sinh hững hờ mà hỏi:

- Tự Tại Thiên, rất mạnh sao?

Thiên Cơ huyền lão hít sâu một hơi, nói:

- Thiên cảnh giới chia làm Lục Dục Thiên, Thượng Phúc Thiên, Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên, Tự Tại Thiên, ta sống lâu như vậy, liều hết tất cả cũng mới đi đến cảnh giới Lục Dục Thiên, nghe đồn Tam Thế Thiên có thể nhìn trộm quá khứ, hiện tại cùng với tương lai của mình, mà Tự Tại Thiên có thể chặt đứt quá khứ, tương lai, nói ra đều thuộc về Thiên cảnh giới, nhưng Tam Thế Thiên, Tự Tại Thiên rất mạnh, Thiên bình thường khó có thể tưởng tượng, nhất là Tự Tại Thiên.

Tam thế, tự tại!

Cũng có một tia ảo diệu của Đại La.

Bất quá Khương Trường Sinh tính qua, Tự Tại Thiên mạnh nhất cũng mới năm ngàm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cái đó là giá trị hương hỏa cực hạn, nói cách khác, không có Tự Tại Thiên có thể đánh được hắn có bốn ngàn tám trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Thiên cảnh giới, đã không phải là đơn thuần cảnh giới võ đạo, mà là cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới.

Đại Đạo Tam Thiên, cuối cùng trăm sông đổ về một biển, hướng đi đại khái luôn là tương tự.

Chỉ từ Thiên Cơ huyền lão miêu tả đến xem, Tự Tại Thiên chỉ có thể chặt đứt nhân quả, không thể sáng tạo nhân quả tại quá khứ, tương lai, chỉ là điểm này đã kém xa hắn hiện tại.

Nghe được Đạo Tổ không có lên tiếng, Thiên Cơ huyền lão âm thầm mừng rỡ, xem ra Đạo Tổ dù cho là vạn thế luân hồi, ở kiếp này cũng đã không để Tự Tại Thiên vào mắt.

Hắn đột nhiên bắt đầu mong đợi Đạo Tổ đối mặt với Đạo Diễn.

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi:

- Bên trong Đạo Diễn, những tồn tại vượt qua Thiên có thể buông xuống Hư Không Vô Tận hay không?

Thiên Cơ huyền lão sửng sốt, do dự nói:

- Hẳn là sẽ không, dù cho ở trong hư không, cũng rất ít khi nhìn thấy tồn tại vượt qua Thiên, có lẽ là nhãn lực ta không đủ, nhưng Thiên của Thần Võ giới đi vào trong hư không về sau, phần lớn đều không nhìn trúng Hư Không Vô Tận, nhất là những tồn tại võ đạo đi đến Tam Thế Thiên, Tự Tại Thiên, trong con mắt của bọn họ đã không có Hư Không Vô Tận, bọn hắn còn như vậy, huống chi Đạo Diễn, Đạo Diễn rất đặc thù, cũng không có quá đoàn kết, ở trong hư không, cũng có thể gặp được Đạo Diễn tàn sát lẫn nhau.

Khương Trường Sinh nghe đến điểm này, hắn tâm an tâm một chút, đáng tiếc, hệ thống còn không thể diễn toán đến Đạo Diễn, chỉ có hoàn toàn hiểu Đạo Diễn mạnh mẽ, hắn mới cảm thấy an tâm.

Bởi vì không hiểu rõ Đạo Diễn, cho nên sau khi hắn đột phá, hắn không có trước tiên đi gây sự với Thế Diễn Thiên.

Nếu Thế Diễn Thiên muốn mười vạn năm sau tới tìm hắn, vậy thì cho hắn mười vạn năm thời gian phát dục.

Đến lúc đó Thế Diễn Thiên sẽ đối mặt hắn có hơn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, dĩ nhiên, đây chỉ là tính toán khiêm tốn, trước khi kỳ hạn mười vạn năm đến, hắn nhất định có thể đi đến cảnh giới Đại La.

Hắn thậm chí có chút chờ mong đến lúc đó Thế Diễn Thiên tuyệt vọng ra sao khi đối mặt với hắn.

Đang lúc Thiên Cơ huyền lão còn đang cảm khái trước kia, Khương Trường Sinh đột nhiên dừng lại, Thiên Cơ huyền lão tựa hồ cảm nhận được cái gì, hắn nhìn về phía trước, ánh mắt trở nên sắc bén.

- Dám xông vào Cấm Ngục, ngươi là đang tìm ta.

Một đạo âm thanh tràn ngập sát khí vang lên, quanh quẩn trong mảnh hư không tối tăm này, không phân rõ được phương hướng âm thanh truyền tới.

Thiên Cơ huyền lão nhíu mày, nói một mình:

- âm thanh này có chút quen tai.

Khương Trường Sinh nói:

- Phục Sinh lực lượng bắt đầu truyền đi từ nơi này.

Phục Sinh lực lượng?

Thiên Cơ huyền lão tựa hồ suy nghĩ đến cái gì, sắc mặt kịch biến, trong đầu hiện ra một đạo thân ảnh, nhưng rất mơ hồ.

Cái giả phải trả khi thi triển Thiên Cơ thần lục đại làm hắn rất khó chịu.

Trong Hư Không Vô Tận, hắn nổi tiếng đến việc có thể thôi diễn hết thảy, nhưng khi dính đến tồn tại mạnh mẽ hơn hắn, hắn luôn không tính được tới, thậm chí ngay cả một chút cố nhân đều nhớ không rõ.

Chương 1120 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (1)

- Thì ra là vì Phục Sinh lực lượng mà tới, ngươi hết sức ngu xuẩn, không ngờ lại tìm tới nơi này.

Đạo âm thanh thần bí kia lần nữa vang lên, trong lời nói tràn ngập khinh thường.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tay trái chống đỡ gương mặt, tay phải nâng Thiên Cơ huyền lão, hắn vẫn đạm mạc nói:

- Ngươi đã không muốn ra, vậy ta sẽ mời ngươi ra.

Vừa dứt lời, Hồng Mông Thần Nguyên Khí bỗng nhiên hóa thành một cây roi đánh tới chân trời, quét ngang hư không tối tăm, đánh sương mù dày đặc bàng bạc xơ xác, một thân ảnh ẩn núp trong bóng tối bị đánh rơi ra.

Đây là một nam tử tóc tai bù xù, hai chân trần trụi, áo bào rách nát, làn da hiện lên màu xám tro, như Lệ Quỷ tại thế, tứ chi

lượn lờ xích sắt như ẩn như hiện, hắn khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Ngươi đến cùng là ai?

Nam tử chan trần tức giận quát.

Thiên Cơ huyền lão nhìn thấy đối phương, con ngươi lập tức phóng to, hắn cảm giác mình nhận biết đối phương, nhưng nhớ không nổi đối phương là ai.

Thái Cực Huyền Đạo Tướng phía sau Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bay lên, cấp tốc biến lớn, hình thành Thái Cực đồ che đậy nửa bên hư không, tản ra khí tức vô tận cuồn cuộn.

Theo Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh, thần thông, pháp bảo của hắn sẽ hiện ra uy ực tự nhiên theo đó tăng cường, hắn hôm nay mới xem như chân chính bày ra sự cường đại của Thái Cực Huyền Đạo Tướng.

Thái Cực Huyền Đạo Tướng hiện ra hình ảnh Thái Cực Song Ngư Đồ, xoay chầm chậm, theo nó xoay tròn, khói đen, khí trắng bàng bạc rơi ra, hình thành ngàn tỉ xiềng xích phóng tới nam tử chân trần.

Nam tử chân trần gầm thét một tiếng, đánh ra một quyền, hư không hắc ám sau lưng có từng hư ảnh khí thế mạnh mẽ lao ra, như Thượng Cổ Thần quân nhảy vọt thời không trường hà, mang theo khí thế không thể ngăn cản lao thẳng hướng Thái Cực Huyền Đạo Tướng vĩ ngạn vô song.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai cỗ lực lượng cường đại va chạm vào nhau, tựa như đại quân cùng sóng biển chạm vào nhau, toàn bộ lực lượng quy tắc trong Cấm Ngục cũng vì đó mà chấn động.

Thiên Cơ huyền lão đứng ở trên lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, vô cùng lo sợ.

Cảm giác ngột ngạt thật mạnh.

Hắn cảm giác dù trước khi huyết tế. hắn đều khó mà ngăn cản được uy áp của Đạo Tổ và nam tử chân trần, hai người này đến tột cùng là cảnh giới gì?

Đám Thần quân của nam tử chân trần chỉ chống đỡ được hai hơi thời gian, hắc bạch nhị khí của Thái Cực Huyền Đạo Tướng tăng vọt, như đại dương mênh mông trong vũ trụ bao phủ đếm đám Thần quân, sau đó cuốn tới nam tử chân trần, thế không thể đỡ.

- Làm sao có thể…

Sắc mặt nam tử chân trần kịch biến, hắn vô ý thức muốn chạy trốn, một cánh tay bỗng nhiên đè đầu vai của hắn lại.

Hắn liếc mắt nhìn sáng, trong con ngươi phản chiếu một hư ảnh màu lam, chính là Đạo Tâm thần chỉ của Khương Trường Sinh.

Bị đạo tâm thần chi giữ chặt, thần lực trong cơ thể nam tử chân trần trong nháy mắt bị đông cứng, không thể điều động, thân thể hắn càng không thể động đậy. Chênh lệch quá xa.

Sau khi nam tử chân trần đi qua sợ hãi ngắn ngủi, hắn một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Tam Thế Thiên?-

Đạo Tâm thần chỉ mang theo hắn thuấn di đến trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nam tử chân trần nhắc mắt nhìn tới, thần quang của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa và Chí Dương thần quang che đậy khuôn mặt của Khương Trường Sinh, khiến cho hắn không cách nào thấy rõ hình dáng của đối phương, đang lúc hắn hoang mang, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trán của đối phương trên hiện ra một con mắt nằm dọc.

Không tốt!

Nam tử chân trần vừa toát ra ý nghĩ này, cả người lâm vào trong hoảng hốt.

Thần thông, Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục.

Cơ hồ trong nháy mắt, nam tử chân trần tâm liền hỏng mất.

Giá trị của cái tên này cũng mới đến một trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, há có thể gánh vác được thần thông của Khương Trường Sinh?

Khương Trường Sinh mong muốn đọc trí nhớ của nam tử chân trần, thần niệm vừa chui vào trong đầu nam tử chân trần, hắn còn không tới kịp tìm kiếm trí nhớ, tất cả tình cảnh trong trí nhớ của đối phương đều vỡ nát.

- Các hạ quả nhiên là thủ đoạn cao cường, ngươi chính là Tiên đạo Đạo Tổ nhỉ? Ngươi đã muốn hiểu rõ ta, ta sẽ đích thân buông xuống Tiên đạo, chuẩn bị kỹ càng đối mặt với lửa giận tích lũy từ xưa đến nay đi.

Nương theo một âm thanh thần bí vang lên, thân thể nam tử chân trần hóa thành tro bụi, theo gió tan biến.

Thần niệm của Khương Trường Sinh không thể truy xét đến đối phương ở nơi nào, ít nhất có thể xác định đối phương không ở trong cấm trong ngục.

- âm thanh vừa rồi mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao bảy trăm sáu mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Rất mạnh.

Khương Trường Sinh âm thầm cảm khái, Hư Không Vô Tận thật sự càng ngày càng nhiều cường giả, may mắn hắn đã đột phá, mà lại còn bước lên tiến trình lột xác tới Đại La, bằng không hắn thật không có cảm giác an toàn.

Đang lúc Thiên Cơ huyền lão còn đang kinh ngạc, cảnh tượng trước mắt hắn đột nhiên xoay tròn, hắn vô ý thức chớp mắt, lần nữa mở mắt ra phát hiện mình đang ở trong một đại điện.

- Bạch Kỳ, dẫn hắn xuống, dàn xếp thật tốt, từ nay về sau để hắn tu luyện tại Thiên Đình.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, hắn nhanh chóng buông Thiên Cơ huyền lão xuống.

Chương 1121 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (2)

Mộ Linh Lạc đang luyện công không khỏi mở mắt, nhìn về phía Thiên Cơ huyền lão.

Mặc dù đã huyết tế, nhưng Thiên Cơ huyền lão ở kiếp này vẫn duy trì bộ dáng già nua như cũ.

Ánh mắ Bạch Kỳ sáng lên, lập tức đứng dậy, kêu gọi Thiên Cơ huyền lão rời khỏi Tử Tiêu cung.

Thiên Cơ huyền lão nhìn về phía Khương Trường Sinh muốn nói lại thôi, cuối cùng đè xuống tâm tình trong lòng, nếu Đạo Tổ có thể cứu hắn, Khương Nghĩa tất sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau khi hai người rời khỏi Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi thăm thân phận của Thiên Cơ huyền lão, Khương Trường Sinh không có giấu diếm.

Tồn tại cổ xưa nhất Hư Không Vô Tận.

Thôi diễn vạn sự vạn vật.

Mộ Linh Lạc bị hù dọa, đồng thời cảm khái Thiên Đình lại có nhiều thêm một vị cường giả khó lường, có lẽ người này còn mạnh hơn Bỉ Ngạn đạo quân.

- Chân chính Phục Sinh đại kiếp sắp đến, trước khi tới, chúng ta đi nhân gian một chút.

Khương Trường Sinh đứng dậy cười nói, mặc dù không có biết được tình báo về Phục Sinh lực lượng từ trong đầu nam tử chân trần, nhưng hắn đã suy tính đến nhân quả tiếp theo của Thiên Đình, chính là sẽ đối mặt với Phục Sinh đại kiếp.

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi:

- Chân chính Phục Sinh đại kiếp? Chẳng lẽ hiện tại không tính?

Khương Trường Sinh một bên chuyển động gân cốt, một bên trả lời:

- Tính, nhưng bây giờ Phục Sinh đại kiếp là đối mặt ba ngàn thiên địa, có ba ngàn thiên địa thay Tiên đạo gánh vác áp lực, nhưng tiếp đó, Phục Sinh đại kiếp chỉ nhằm vào Tiên đạo, tồn tại phía sau màn muốn chiếm lấy Tiên đạo, mượn Tiên đạo tái hiện nhân gian.

Đôi mi thanh tú của Mộ Linh Lạc nhíu chặt, nàng mặc dù bước chân vào Vận Mệnh Chi Đạo, lại không cách nào tính tới vận mệnh của Thiên Đình, càng không cách nào tính tới xu hướng của đại kiếp.

Chờ trong chốc lát, Khương Trường Sinh cũng không có thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, trong lòng hắn thoáng có chút tiếc nuối.

Nghĩ lại cũng như thường, cho dù hắn đứng đấy không động, tồn tại một trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa fùng hết toàn lực cũng không giết được hắn, căn bản không có cách mang đến áp lực sinh tồn cho hắn.

Khương Trường Sinh chỉ có thể cầu nguyện chủ công sau lưng nam tử chân trần có thể mang đến cho hắn áp lực.

Bảy trăm sáu mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng tính là tồn tại mạnh mẽ trong Tam Thế Thiên.

Khương Trường Sinh trước đó tính qua Tam Thế Thiên yếu nhất cũng có bốn trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Tự Tại Thiên yếu nhất thì là một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nói cách khác, giá trị hương hỏa của Tam Thế Thiên từ bốn trăm đến một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mà Tự Tại Thiên thì là từ một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa đến năm ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Cảnh giới về Thiên, càng về sau, chênh lệch thật sự càng lớn.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc tán gẫu, hai người khó có được thời gian chung đụng, đối mặt hoang mang cùng tò mò của Mộ Linh Lạc, Khương Trường Sinh đều nhất nhất trả lời.

Một lúc lâu sau, Bạch Kỳ trở về, vẻ mặt nàng đầy tươi cười, sau khi hiểu rõ lai lịch của Thiên Cơ huyền lão, nàng mười phần phấn chấn, thì ra vị này còn lợi hại hơn cả Bỉ Ngạn đạo quân, không thể bỏ qua người dạng này.

- Đi thôi, đi nhìn nhân gian bây giờ một chút.

Khương Trường Sinh không đợi Bạch Kỳ mở miệng, dẫn đầu nói, sau đó vung tay áo mang theo hai nữ tan biến trong

điện….

Thái Thượng đạo, trong một đại điện.

Thái Thượng Côn Luân đi vào điện, đưa mắt nhìn về phía Thế Diễn Thiên, Thế Diễn Thiên ở trong một mảnh dược trì, đang chữa thương.

- Phục sinh nhân bây giờ đã rút lui khỏi ba ngàn thiên địa, đang tụ tập đến Thiên Giới, này là vì sao? Sau lưng phục sinh nhân là ai? Là người nọ đang chỉ dẫn?

Thái Thượng Côn Luân mở miệng hỏi, Thế Diễn Thiên đến từ Đạo Diễn, có lẽ sẽ biết được hết thảy sau lưng của chuyện này.

Thế Diễn Thiên mở mắt nhíu mày hỏi:

- Phục sinh nhân rút lui, tất cả đều tụ tập đến Thiên Giới? Như thế này?

Thái Thượng Côn Luân nói:

- Xác thực như thế, ngươi đã bại ở trong tay Đạo Tổ, cũng đừng nghĩ đi cứu hắn, không ngờ phục sinh nhân để mắt tới Tiên đạo, thật là muốn chết, trước đó ta còn đau đầu việc này, hiện tại ngược lại tốt, bọn hắn muốn đi chết.

Mặt hắn ra nụ cười trên nỗi đau của người khác.

Thế Diễn Thiên khẽ lắc đầu, thở dài nói:

- Không có đơn giản như ngươi nghĩ, Tiên đạo có phiền toái tới, nói thật cho ngươi biết, người chúa tể Phục Sinh đại kiếp chính là một vị Diễn Thiên, trước đây thật lâu, Đạo Diễn cùng Cổ Thuật đạo thống đại chiến, thương vong thảm trọng, một vị Diễn Thiên nào đó bị trọng thương, không theo Đạo Diễn rời khỏi, mà lưu lại vùng hư không này, hắn chính là tồn tại sáng tạo phục sinh nhân.

- Người này vẫn muốn sáng lập đạo thống Đại Đạo thuộc về mình, được bản nguyên đại đạo tán thành, lại siêu thoát, xem ra hắn liệu định Tiên đạo sẽ thay thế Võ đạo.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày hỏi:

- Hắn mạnh hơn ngươi không?

- Không rõ ràng, ta chưa từng thấy qua hắn, chỉ biết truyền thuyết về hắn.

Thế Diễn Thiên lắc đầu, hắn đi theo thở dài nói:

- Đầu tiên là Lục Diêm Diễn Thiên muốn đi săn Đại Kiếp Chi Thần, lại có vị Diễn Thiên kia muốn nhân cơ hội sáng lập đạo thống Đại Đạo, vùng hư không này thật sự khó khăn.

Chương 1122 - Áp lực to lớn, càng ngày càng mất khống chế

Thái Thượng Côn Luân hỏi:

- Nói như vậy, ngươi cảm giác Đạo Tổ không nhất định có thể gánh vác được Phục Sinh đại kiếp?

Thế Diễn Thiên gật đầu nói:

- Không sai, trừ phi hắn đã đi đến Tự Tại Thiên, nhưng lúc này mới bao nhiêu năm, cho dù Đạo Tổ đánh không lại, dùng năng lực của hắn, muốn chạy trốn, không khó lắm, chẳng qua là cần bỏ qua Tiên đạo.

Tự Tại Thiên?

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân lấp lánh, chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Đạo Tổ có khả năng đã đi đến.

Hắn tựa hồ vĩnh viễn đoán không chính xác Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

Không chỉ là hắn, hết thảy đối thủ của Đạo Tổ đều như thế.

- Vậy hãy để ta chờ rửa mắt mà đợi, nếu như Đạo Tổ có thể ngăn cản Phục Sinh đại kiếp, nói rõ hắn đã đi đến Tự Tại Thiên.

Thái Thượng Côn Luân khẽ nói.

Thế Diễn Thiên nghe nói như thế, mày nhăn lại.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn đột nhiên có dự cảm không ổn.

Nếu như Đạo Tổ thật đã đi đến Tự Tại Thiên.

Không có khả năng.

Đây cũng quá nhanh đi.

Mà ở trong hư không, Đạo Tổ làm sao có thể cảm ngộ quy tắc Đại Đạo, bước vào con đường truy cầu cảnh giới Thiên cao hơn tiếp theo?

Lực lượng quy tắc ở hư không là không phải Đại Đạo chân chính.

Tâm thần Thế Diễn Thiên bắt đầu loạn, hắn phát hiện mình chỉ cần nghĩ đến Đạo Tổ, tâm thần sẽ loạn. Tuy hắn có một tấm lòng từ bi, mong muốn cứu vãn Đạo Tổ, nhưng hắn hết sức chú ý về sự thất bại của bản thân. Thái Thượng Côn Luân quay người rời khỏi.

Thế Diễn Thiên nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Khí tức trên người ngươi không thích hợp, chẳng lẽ ngươi cũng đang nhúng chàm Đại Kiếp Chi Thần?

Bước chân Thái Thượng Côn Luân dừng lại, hắn không quay đầu, đưa lưng về phía Thế Diễn Thiên.

- Nếu như ta trở thành Đại Kiếp Chi Thần, ngươi cứu ta, hay là cứu Lục Diêm Diễn Thiên?

Tất cả Phục Sinh nhân trong ba ngàn thiên địa đều tiến đến cùng một phương hướng, như là nhận được mệnh lệnh, tin tức cấp tốc lưu truyền trong ba ngàn thiên địa, mà những tín đồ hương hỏa ở ba ngàn thiên địa thì truyền tin tức này vào Thần Du đại thiên địa.

Việc này trong thời gian cực ngắn đã truyền ra, sau khi đám tu tiên giả biết được vô cùng vô tận Phục Sinh nhân đang chạy về phía Thiên Giới, tất cả mọi người cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Rõ rệt nhất chính là, nhân số lưu động qua Vạn Giới môn trở nên lớn hơn.

Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ hành tẩu ở nhân gian Thiên Cảnh, cũng có thể nghe bốn chữ được ‘Phục Sinh Đại Kiếp’ này.

Chỗ khu vực bọn hắn đang ở chính là Long Mạch đại lục ngày xưa, nơi này tập tục tu tiên nồng đậm, dù cho ở dân gian cũng có thể nhìn thấy Tu Tiên giả.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc hóa thành một đôi vợ chồng trẻ tuổi, mà Bạch Kỳ thì là nha hoàn của bọn hắn, ba người đi giữa thiên địa, nhìn phong tình nhân gian, có một phen niềm vui thú đặc biệt.

Trong khách sạn.

Bạch Kỳ một bên châm trà cho Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, một bên tò mò hỏi:

- Chủ nhân, chuyện Phục Sinh đại kiếp, ngài thấy thế nào?

Ba người có tướng mạo xuất chúng, hấp dẫn không ít ánh mắt, nhưng bọn hắn không thèm để ý chút nào, muốn trò chuyện cái gì thì trò chuyện cái đó, cũng không sợ tiết lộ ra bí mật.

Khương Trường Sinh hững hờ nói:

- Nên có kiếp nạn này, không tránh được, tránh không khỏi.

Bạch Kỳ khẩn trương nói:

- Tiên đạo mặc dù đã cường thịnh, nhưng không thể coi thường Phục Sinh đại kiếp, từ xưa đến nay, chết bao nhiêu cường giả, lại có bao nhiêu thi thể bất diệt của cái thế đại năng được giữ lại, nếu thật cùng vây công Tiên đạo, cũng không biết bây giờ Tiên đạo có thể chống cự hay không.

Khương Trường Sinh cười cười, không tiếp tục nói tiếp.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Phục Sinh đại kiếp đang hướng về phía Thiên Giới, sau lưng rõ ràng có một cỗ lực lượng đang điều khiển, đến cùng là tồn tại như thế nào có thể điều kiển vô cùng vô tận Phục Sinh nhân tập trung lại với nhau, hắn làm sao làm được?

Phục Sinh nhân phân tán ở ba ngàn thiên địa, ba ngàn thiên địa sao mà bao la, mà bây giờ, tất cả Phục Sinh nhân đều đang hướng về phía Thiên Giới, mệnh lệnh được truyền đạt như thế nào?

Nàng không hiểu nghĩ đến Thần Du đại thiên địa, chẳng lẽ sau lưng Phục Sinh đại kiếp cũng có nắm giữ tồn tại cùng loại với Thần Du đại thiên địa?

Khương Trường Sinh nâng chung trà lên, nói:

- Đại kiếp đã đên, luôn có chút tồn tài vượt qua tưởng tượng sẽ xuất hiện.

Ba người bọn họ đối thoại đều bị thực khách ngồi gần đó nghe được, có người cảm giác lai lịch của bọn hắn bất phàm, có người cảm giác thần trí của bọn hắn không rõ ràng.

Dạo chơi nhân gian, chính là nhìn phong cảnh nhân sinh, vô luận ba người Khương Trường Sinh gặp bất cứ chuyện gì, đều không đủ ảnh hưởng đến bọn hắn.

Trên đường du lịch, Khương Trường Sinh đều giảng đạo cho hai nữ, thông qua phong cảnh dọc đường, cho dù một ngọn cây cọng cỏ, đều có ý nghĩa của Đại Đạo, hai nữ kinh hỉ phát hiện những năm này không có tu luyện, nhưng đạo hạnh tăng trưởng ngược lại càng nhanh.

Mỗi năm đi qua, Phục Sinh nhân xung quanh Thiên Giới càng ngày càng nhiều.

Theo hư không nhìn lại, Thiên Giới có một khu đen ngòm, đó là chỗ mà đếm không hết Phục Sinh nhân tụ tập.

Chương 1123 - Thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)

Phương xa, rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, có rất nhiều thế lực đang quan sát, theo góc độ của bọn hắn nhìn lại, liên tục không ngừng Phục Sinh nhân bay ra từ ba ngàn thiên địa, bay về phía Thiên Giới, không chỉ ba ngàn thiên địa, còn có chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận.

Phục Sinh nhân đến từ chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận đều tản ra khí tức đáng sợ.

Trong bóng tối, một bộ quan tài như môt gốc cổ thụ to lớn đang tiến lên, bốn phương tám hướng có đếm không hết thi hài bao quanh.

Ngay phía trên Thiên giới, trong bóng tối cực hạn, có một thân ảnh đang lơ lửng, một tay hắn cầm một cái đỉnh lớn, ở trần, lộ ra thể phách cường tráng tràn đầy vết sẹo, hắn hai mắt hiện lên màu trắng, không có con ngươi, hắn cứ đứng như vậy không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn xuống Thiên Giới.

Trong ba ngàn thiên địa, một đầu Cốt Long to lớn đang ngao du ở giữa sao trời, phía trên đầu rồng, một thân ảnh bị sương mù vờn quanh đang đứng, lờ mờ nhìn thấy ràng chiến giáp đầy tàn phá.

Nhưng hình ảnh như thế thì nhiều vô số kể, dưới sự thao túng ý chí của một vị nào đó, hết thảy Phục Sinh nhân đều đang lao về phía Thiên Giới.

Phục Sinh nhân đến Thiên Giới cũng không có lập tức bày ra thế công, mà chờ đợi ở trong hư không, các đại thế gia vọng tộc, đạo thống Thiên Giới đã bỏ qua Thiên Giới rời khỏi, bọn hắn chỉ mang đi tinh nhuệ của mình, không còn thời gian đi quản chúng sinh thủ hạ.

Thiên Đình không có rút lui, tương phản, còn lại rút ra lực lượng từ Côn Luân giới đến đây chuẩn bị tác chiến.

Côn Luân giới có Đạo Tổ, Thiên Đình căn bản không lo lắng, chỉ là Thiên Giới cách Côn Luân giới quá xa, bọn hắn nhất định phải giữ vững.

Một ngày này, Khương Trường Sinh đứng ở bên vách núi, thưởng thức cảnh đẹp của nhân gian, đồng thời trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Tồn tại một trăm đến bốn trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa không ngờ lại vượt qua số lượng hai mươi người, Phục Sinh đại kiếp không có khiến ta thất vọng.

Khương Trường Sinh diễn toán người mạnh nhất ở gần Thiên Giới, tính từ hạng nhất tới thứ một trăm, vị đứng ở vị trí thứ một trăm đi đến bốn mươi chín Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Quá khoa trương.

Hai mươi vị Thượng Phúc Thiên?

Lục Dục Thiên, Khai Quang Thánh Võ sẽ là bao nhiêu?

Khương Trường Sinh hết sức hoang mang, Hư Không Vô Tận đến cùng mai táng bao nhiêu tồn tại đến cảnh giới Thiên.

Phục Sinh đại kiếp đã có thể so với thế lực Đạo Diễn.

Mấu chốt nhất là Phục Sinh đại kiếp còn chưa bày ra thế công, vẫn đang chờ đợi, điều này nói rõ còn có tồn tại mạnh hơn chưa có tới tràng.

Sau một trận chiến này bùng nổ, hắn tất sẽ bị Đạo Diễn chú ý, bất quá không có cách, hắn nhất định phải thủ hộ Tiên đạo.

Nếu đối phương còn đang tích lũy lực lượng, Khương Trường Sinh liền chờ.

Cho dù lấy ra hết thảu thi thể đại năng từ kim cổ đến nay trong Hư Không Vô Tận, hắn không tin có tồn tại vượt qua Tự Tại Thiên.

Tồn tại như vậy chết tong Hư Không Vô Tận, là lá rụng về cội?

Cho dù có cũng không quan trọng, bản thân tồn tại bảy trăm sáu mươi Thiên đạo giá trị hương hỏa có thể chưởng khống thi thể vượt qua Tự Tại Thiên?

- Chủ nhân, ngài đang nhìn cái gì thế?

Bạch Kỳ đi tới hỏi.

Mộ Linh Lạc đang ngộ đạo, nàng ban đầu không chịu thua, cũng muốn ngộ đạo, nhưng tĩnh tọa mấy canh giờ, nàng liền ngồi không yên.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhìn từ góc độ trên trời, xem xuống nơi này, ngươi cảm thấy có cái gì khác biệt?

Bạch Kỳ ngoẹo đầu, nói:

- Xem từ trên trời, đại địa lộ ra nhỏ bé?

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, không nói thêm gì nữa.

Con ngươi Bạch Kỳ đảo một vòng, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Chủ nhân, càng ngày càng nhiều Phục Sinh nhân xung quanh Thiên Giới, đã xuất hiện tồn tại đến Thiên Địa Tiếu đều không làm gì được, tiếp tục như vậy nữa, Thiên Giới sẽ lộn xộn.

Khương Trường Sinh nhìn mặt trời ở chân trời, nói khẽ:

- Trước để bọn hắn cảm thụ một chút áp lực đi.

Nghe nói như thế, Bạch Kỳ lập tức lộ ra nụ cười, nghe hiểu bóng gió.

Thời gian lại qua mười năm, khi ba người Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung, Phục Sinh đại kiếp còn chưa vây công Thiên Giới, bây giờ, Phục Sinh nhân hình thành đại dương mênh mông còn muốn khổng lồ hơn cả Thiên Giới, mỗi lần thiên binh thiên tướng tuần tra giương mắt nhìn lên, cũng cảm thấy vô cùng lo sợ.

Vừa trở về, Bạch Kỳ đã đứng ngồi không yên, rời khỏi Tử Tiêu cung, đi tới Thiên Giới.

Mộ Linh Lạc cũng không cách nào an tâm tu luyện, ngồi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, hỏi thăm về Phục Sinh đại kiếp.

- Cỗ lực lượng này hẳn là lực lượng quy tắc Hậu Thiên tạo thành, không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn gặp được lực lượng quy tắc Hậu Thiên.

So với Tiên Thiên quy tắc, Hậu Thiên quy tắc càng khó có thể phỏng đoán hơn.

Trong lòng hắn rất tò mò một chuyện, đối phương bày ra trận thế quá lớn.

Trước mắt, lực lượng mà Phục Sinh đại kiếp tụ tập đủ để quét ngang ba ngàn thiên địa, nhưng Phục Sinh đại kiếp còn chưa bày ra thế công, đây là muốn làm cái gì?

Để ba ngàn thiên địa yên ở đó, không công phạt, không ngờ lại tới công đánh Tiểu Tiểu Thiên Giới.

Chẳng lẽ bởi vì Khương Trường Sinh giết nam tử chân trần?

Chương 1124 - Thỉnh Đạo tổ ra tay (2)

Cũng không đúng.

Trước khi Khương Trường Sinh đi tới Cấm Ngục, Phục Sinh nhân đã đã tụ tập đến Thiên Giới.

Nói ra cũng kỳ quái, Khương Trường Sinh không thể suy tính nhân quả của Phục Sinh nhân, rõ ràng có một cỗ lực lượng cường đại đang bảo hộ nhân quả của Phục Sinh nhân.

- Sống lại là có linh trí mới, chờ một chút, nói ra, linh trí của Vãng Sinh tộc không giống như mới sinh ra, càng giống như đoạt xá khôi phục.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, trong lòng tựa hồ suy nghĩ ra cái gì.

Một bên khác.

Thiên Giới, Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập, ngay cả Bỉ Ngạn đạo quân, Thiên Địa Tiếu, Thiên Cơ huyền lão đều tới, bầu không khí trong đại điện hết sức ngột ngạt.

Vong Trần đại tiên đánh vỡ yên lặng, mở miệng nói:

- Bệ hạ, không thể đợi thêm nữa, sau lưng Phục Sinh nhân tất nhiên có tính toán.

Lời Hắn nói được không ít tiên thần đồng ý, nhưng càng nhiều tiên thần vẫn hết sức lưỡng lự.

Thiên Đình cũng không phải muốn chờ đợi, trong những năm này, bọn hắn đã thăm dò qua nhiều lần, nhưng đều không công mà lui.

Thiên Địa Tiếu lắc đầu nói:

- Đã không còn kịp rồi, chỉ là tồn tại áp đảo phía trên Thiên Giới kia cũng đủ để quét ngang Thiên Đình.

Khương Thiên Mệnh nhìn về phía hắn, hỏi:

- Tên kia đến cùng là ai? Ngay cả Xạ Nhật thần cung của bệ hạ đều không làm gì được hắn.

Trước đó, Thiên Đế từng kéo cung bắn thân ảnh cầm đỉnh tỏa ra uy áp cực mạnh ở trên Thiên Giới, kết quả hắn bắn liên tiếp

ba mũi tên đều không đả thương được đối phương, chuyện này mang đến chấn nhiếp cực lớn.

Thân ảnh kia bị bắn cũng không có bị chọc giận, cũng không có phản kích, vẫn như cũ nhìn xuống Thiên Giới, để Thiên Đình không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ánh mắt Bỉ Ngạn đạo quân phức tạp, nói:

- Hắn từng là chủ nhân của Thần Võ giới, thọ hết chết già trong thời kỳ đầu võ đạo thành lập, tên Động Thiên võ thần, võ đạo của hắn có ảnh hưởng sâu xa đối với hệ thống võ đạo hậu thế.

- Hắn mạnh cỡ nào?

Cơ Võ Quân nhíu mày hỏi, hỏi ra điều mà tất cả tiên thần đều đang muốn biết.

Bỉ Ngạn đạo quân thở dài nói:

- Không rõ ràng, hắn là nhóm Thiên đầu tiên của Thần Võ giới, nhóm tồn tại đầu tiên đi tới Thông U Chi Hải, không ngờ thi thể của hắn lại ở trong hư không, bần đạo cũng rất hoang mang.

Thiên Cơ huyền lão nói theo.

- Điều này nói rõ tồn tại sau lưng Phục Sinh đại kiếp đến từ trong hư không, lần này trong phục Sinh đại kiếp khả năng còn có thi thể mạnh mẽ khác đến từ trong hư không.

Lăng Tiêu bảo điện yên lặng, các tiên thần bị đè ép tới không thở nổi.

Theo Thiên Cơ huyền lão, Thiên Địa Tiếu, Bỉ Ngạn đạo quân đến, những chuyện về các tồn tại liên quan tới Thông U Chi Hải cùng trong hư không, cũng đều truyền ra Thiên Đình.

Chỉ là Phục Sinh nhân của Hư Không Vô Tận cũng đủ để cho bọn hắn hoảng hốt, hiện tại lại liên quan đến trong hư không không biết.

- Ngoại trừ Động Thiên võ thần, còn có cường đại tồn tại khác vượt qua Khai Quang Thánh Võ, nhất là mộc quan kia, ta luôn cảm thấy hết sức tà môn.

Thiên Địa Tiếu thở dài nói.

Thiên Đế nghe được càng ngày càng bực mình, mấu chốt nhất là hắn không rõ ràng vì sao Phục Sinh đại kiếp muốn nhằm vào Thiên giới.

Diệp Tầm Địch khẽ nói:

- Sợ cái gì, Tiên đạo có Đạo Tổ bảo hộ.

Vừa dứt lời, nhóm tiên thần giống như tìm tới hi vọng, dồn dập phụ họa, muốn dùng Đạo Tổ để động viên cho mình.

Trần Lễ cau mày, nói:

- Vẫn có Phục Sinh nhân đến, nếu như Phục Sinh nhân mạnh nhất đã đến, vậy bọn hắn không cần thiết đợi thêm, ta lo lắng….

Lời hắn lại để cho đại điện yên tĩnh lại.

Chỉ là Phục Sinh đại kiếp trước mắt cũng đã đủ để cho bọn hắn thấy khủng hoảng, nếu còn có kẻ địch mạnh hơn đang trên đường chạy tới.

- Thỉnh Đạo Tổ ra tay đi, bệ hạ.

Một tiên thần đứng ra, chắp tay nói, lời hắn nói dẫn các tiên thần khác phụ họa, lặp lại lời của hắn.

Thỉnh Đạo Tổ ra tay.

Dưới thỉnh cầu của rất nhiều tiên thần, Thiên Đế không thể không tiến đến bái phỏng Đạo Tổ, kết quả trên đường gặp Bạch Kỳ, Bạch Kỳ hỏi thăm hắn đi chỗ nào, hắn thành thật trả lời.

Đổi lại những người khác, Thiên Đế sẽ không nói, nhưng Bạch Kỳ hàng năm ở trong Tử Tiêu cung, trừ hắn mẹ Mộ Linh Lạc ra, nàng là người có quan hệ gần Đạo Tổ nhất.

- Chủ nhân đã biết được việc này, nhưng đây là đại kiếp, tránh là tránh không khỏi, trước cảm thụ cảm giác đi.

Bạch Kỳ ra vẻ sâu lắng nói, Thiên Đế nghe xong, lập tức như trút được gánh nặng.

Đúng vậy, dùng đạo hạnh của phụ thân, làm sao có thể không biết được việc này?

- Chẳng qua là Phục Sinh đại kiếp còn đang tăng cường, những Phục Sinh nhân kia vẫn án binh bất động, tựa hồ đang chờ đợi cái gì, trẫm sợ chờ đợi thêm nữa, tình thế càng thêm nghiêm trọng.

Thiên Đế lo lắng nói, sau khi nghe ba người Bỉ Ngạn đạo quân nói chuyện, hắn đã không thể dự đoán lần Phục Sinh đại kiếp này mạnh bao nhiêu.

Bạch Kỳ trợn mắt nói:

- Chủ nhân nhìn thấy chuyện sẽ ít hơn ngươi?

Thiên Đế nghe xong, cảm thấy cũng đúng, dù sao hắn cũng không rõ ràng cha mình mạnh bao nhiêu.

Từ khi đi đến Thái Ất cảnh giới, hắn đã ưa thích giấu diếm tu vi tiến triển, để cho người khác đoán không ra đạo hạnh của mình, đây cũng không phải chính là học từ phụ thân hắn?

Thiên Đế không cố chấp nữa, mang theo Bạch Kỳ cùng nhau trở về.

Chương 1125 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (1)

Trong cuộc sống về sau, Thiên Đình vẫn như cũ đề phòng chặt chẽ, số lượng Phục Sinh nhân xung quanh Thiên Giới càng ngày càng nhiều, đến đằng sau, sinh linh Thiên Giới muốn rời khỏi Thiên Giới đều không được, mà những trận pháp truyền tống đã bị Thiên Đình phong tỏa.

Trong lúc mọi người càng ngày càng lo lắng, một tin tức truyền ra.

Đạo Tổ sẽ xuất thủ!

Tin tức này vừa ra, lập tức điên cuồng truyền khắp Thần Du đại thiên địa.

Càng ngày càng nhiều tín đồ bắt đầu từ Côn Luân giới chạy tới Thiên Giới, đều muốn thấy một lần phong thái của Đạo Tổ khi chiến đấu.

Tin tức này để sĩ khí của Tu Tiên giới trong Thiên Giới tăng nhiều, mây đen bao phủ Thiên Giới trong nháy mắt tán đi, chúng sinh không hoảng hốt nữa, ngược lại chờ mong đại chiến kinh thế tiếp theo.

Dựa vào Thần Du đại thiên địa, tin tức Đạo Tổ muốn xuất thủ trấn áp Phục Sinh đại kiếp cũng đang truyền ra trong ba ngàn thiên địa, dẫn tới thế lực khắp nơi chấn động.

Thái Thượng đạo, trong một tòa cung điện.

- Đạo Tổ dám bỏ mặc Phục Sinh nhân tụ tập, xem ra có lòng tin tuyệt đối.

Thái Thượng Côn Luân cảm khái nói.

Thế Diễn Thiên nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Thái Thượng Côn Luân thấy phản ứng của hắn, trong lòng cũng phức tạp.

Thế Diễn Thiên xuất hiện, khiến cho hắn kiến thức đến thiên địa càng cao, thế mà tồn tại siêu nhiên lại như vậy kinh ngạc vì Đạo Tổ.

Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Trên vạn năm đi qua, Thái Thượng Côn Luân sớm đã quên cừu hận của Thất Thập Nhị Thần Động, thái độ của hắn đối với Đạo Tổ càng nhiều hơn chính là xem như kình địch, không cam lòng, nói cho cùng, Thất Thập Nhị Thần Động là chủ động đi đối phó Đạo Tổ, thân tử đạo tiêu, đây là thực lực không đủ, trách không được người ta, chẳng qua là Đạo Tổ hiện ra thực lực lần lượt chấn kinh hắn, từ trước tới giờ không phục đến không cam lòng, lại đến rung động cùng bao la mờ mịt tại giờ khắc này, những tâm tình này đã chuyển hóa thành hướng tới.

Hắn hướng tới có được thực lực như Đạo Tổ, hắn khát vọng có được lực lượng như Đạo Tổ.

Hắn nắm giữ rất nhiều thần lực vẫn như cũ không thể truy đuổi Đạo Tổ, thậm chí khoảng cách càng ngày càng xa.

Mặt khác, thấy vị Thế Diễn Thiên, tồn tại đến từ trong hư không này khiếp sợ như vậy, Thái Thượng Côn Luân lại có một loại cùng có cảm giác vinh dự.

Đạo Tổ ít nhất sinh ra tại Hư Không Vô Tận, quan hệ càng gần hơn với hắn.

Trước đó nghe Thế Diễn Thiên nói khoác Đạo Diễn mạnh mẽ, trong lòng hắn cảm giác hết sức khó chịu.

- Nếu như Đạo Tổ đánh tan Phục Sinh đại kiếp, mười vạn năm sau, ngươi còn dám lại đi cứu vớt Đạo Tổ sao?

Thái Thượng Côn Luân trêu tức hỏi.

Thế Diễn Thiên yên lặng, không trả lời ngay.

Thái Thượng Côn Luân cũng rất hài lòng sự yên lặng của hắn.

Thật lâu sau.

Thái Thượng Côn Luân đang muốn rời khỏi, Thế Diễn Thiên mở miệng nói:

- Nếu Đạo Tổ thật có thể làm được, tính chất của tràng Võ đạo đại kiếp này sẽ thay đổi.

- Ồ? Biến hóa như thế nào?

Đối mặt Thái Thượng Côn Luân truy vấn, ánh mắt Thế Diễn Thiên đầy phức tạp, nói:

- Hoặc là sản sinh ra hệ thống Đại Đạo cường thịnh, hoặc là Đại Đạo yên diệt, Đạo Diễn chính là trải qua kiếp số như thế này.

Thái Thượng Côn Luân nheo mắt lại….

Lại mười mấy năm qua đi, Thiên Giới đã bị Phục Sinh nhân triệt để bao trùm, rất nhiều thế lực ở rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đều cảm thấy vô cùng lo sợ.

Phục Sinh nhân vậy mà nhiều như thế, đại kiếp như thế đổi lại là bọn hắn, ai có thể ngăn cản?

Giờ khắc này, thế gia vọng tộc, hệ thống Đại Đạo trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa đều hi vọng Thiên Đình có thể gắng gượng qua.

So với đối mặt Phục Sinh đại kiếp tàn bạo vô độ, bọn hắn càng muốn đối mặt Tiên đạo.

Cho tới nay, Đạo Tổ đối xử với hệ thống Đại Đạo các phương đều có tâm tính bao dung, cạnh tranh cùng Tiên đạo, đánh không lại còn có thể đầu hàng, đối kháng với Phục Sinh đại kiếp, chỉ có thể chết.

Phục Sinh nhân chỉ có tru diệt sinh linh càng nhiều, mới có thể lớn mạnh số lượng Phục Sinh nhân, dựa vào điểm này, bọn hắn đã thế bất lưỡng lập với Phục Sinh nhân.

Một ngày này.

Một cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, bao phủ Thiên Giới, khiến cho thiên tượng Thiên Giới dị biến, vô số Tu Tiên giả bay ra khỏi đạo tràng, động phủ của mình, phàm linh cũng như thế, tất cả đều nhìn về phía bầu trời.

Thiên Giới cũng không phải Côn Luân giới, phàm linh nơi này hiếu thắng hơn phàm linh ở đại thiên địa bình thường, cho nên giai tầng tin tức lưu thông càng rộng.

Chúng sinh biết được Thiên Giới đối mặt cái gì. Cùng lúc đó, trong hư không, Phục Sinh nhân vô cùng vô tận cùng nhau mở mắt, bao gồm cả thân ảnh ở trên cùng.

Phục Sinh nhân cũng không chỉ là thi thể nhân tộc, còn có chủng tộc khác, thậm chí có Phục Sinh nhân khổng lồ đến mức có thể so với Thiên Giới.

- Cuối cùng cũng muốn xuất thủ.

- Ta đã sớm đợi không được.

- Phương Đại Đạo này mặc dù Sâm La Vạn Tượng, nhưng toàn thể nhỏ yếu, vì sao muốn chậm trễ lâu như vậy.

- Hừ, ngươi biết cái gì, cũng không phải kiêng kị bọn hắn, mà là có khác đại kế.

- Ngay cả hắn đều bị giáng sinh?

Càng ngày càng nhiều Phục Sinh nhân mở miệng trao đổi, âm thanh hội tụ vào cùng một chỗ, vô cùng ồn ào.

Quan tài cổ thụ lớn ở vào vị trí thiên ngoại bắt đầu tiến lên, đám Phục Sinh nhân tự động nhường đường, không ai dám ngăn cản.

Cỗ uy áp chí cường kia càng ngày càng mạnh, đếm không hết Phục Sinh nhân tựa hồ cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh thân ảnh cầm đỉnh có thêm một thân ảnh càng khổng lồ hơn xuất hiện.

Chương 1126 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (2)

Đây là một thân ảnh bá khí nửa người dưới như Thương Long, trên người giống như người, quanh người hắn lượn lờ từng dòng khí lưu hình rồng, trên mặt mang theo mặt nạ màu đen, phía trên khắc lấy đồ văn quỷ dị, một đầu tóc xanh, tùy ý bay loạn theo gió.

- Nên ra tay rồi.

Một giọng nói khàn khàn vang lên, nghe vậy, thân ảnh trên đỉnh trừng lớn hai mắt, hai mắt tái nhợt bắn ra hào quang doạ người.

Hắn gầm thét một tiếng, cúi người xuống phóng đi, một tay giơ cự đỉnh, ven đường xé rách ra một đầu khe hở màu đen, giống như xé hư không thành hai nửa.

Cơ hồ trong nháy mắt, chúng sinh Thiên Giới cảm nhận được lực trùng kích mang tính áp đảo, nhưng trong khoảnh khắc liền tan biến, chỉ thấy Thiên Giới bắn ra tầng một kim quang, ngăn cản cự đỉnh đập lên.

Oanh!

Lồng ánh sáng màu vàng lay động kịch kiệt, nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng, chúng sinh ngửa đầu nhìn lại, biển mây trên trời kinh đào hải lãng, một chút sinh linh tu vi cao thâm đã có thể thấy thân ảnh bá đạo kia.

Một đỉnh ra oai, kinh thiên động địa.

Đếm không hết tiên thần như mưa tên bay lên, đi vào hư không mặt ngoài Thiên Giới, ngửa đầu nhìn lại, lồng ánh sáng màu vàng cách bọn họ không đến năm vạn trượng, nhìn đại

dương mênh mông Phục Sinh nhân mênh mông vô bờ, bọn hắn tê cả da đầu.

Thiên Đế nhìn chằm chặp thân ảnh cầm đỉnh, đạo hạnh của hắn cao thâm, cảm thụ của hắn càng nhiều.

Mặc dù có lồng ánh sáng màu vàng bảo hộ, vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn cũng có loại cảm giác kinh dị mình sắp biến thành tro bụi.

Thân ảnh cầm đỉnh có tu vi cảnh giới vượt xa hắn.

Trên lồng ánh sáng màu vàng, thân ảnh cầm đỉnh chậm rãi đứng lên, hắn lần nữa giơ cao cự đỉnh, sắc mặt đầy lạnh lùng.

Ngàn tỉ lôi đình bắn ra từ trong đỉnh lớn, khuếch tán trong hư không, hình thành một cái đỉnh hư ảo to lớn hơn, đập mạnh xuống, lôi đình cuồng bạo khuếch tán, bao trùm toàn bộ Thiên Giới, đáng tiếc, lồng ánh sáng màu vàng vẫn không có phá tan.

- Thần thánh phương nào, còn không hiện thân.

Âm thanh khàn khàn vang lên, chủ nhân của âm thanh chính là thân ảnh tóc lam cao cao tại thượng bên trên, hắn như Ma Thần vạn cổ, nhìn xuống Thiên Giới nhỏ bé.

Vừa dứt lời, chúng sinh Thiên Giới đều nhìn thấy một thân ảnh thần thánh, vĩ ngạn xuất hiện ở trên không trung, cấp tốc biến lớn, che khuất bầu trời, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy thành ghế của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chín vầng mặt trời tỏa ra ánh sáng chói mắt lóng lánh bảy màu làm thiên địa trấn định lại.

Nhóm người hiện thân ở thiên ngoại cúi đầu nhìn lại, đều có thể thấy thân ảnh của Đạo Tổ.

Pháp Thiên Tượng Địa.

Không phải thân thể to lớn vạn trượng.

Khương Trường Sinh đã có thể lớn bằng với toàn bộ Thiên Giới, lưng hắn đối mặt với chúng sinh trong Thiên giới, nhóm tiên thần ở giữa hắn và đám Phục Sinh nhân.

Chí Dương thần quang che đậy khuôn mặt Khương Trường Sinh, nhưng chỉ nhìn thấy thân ảnh của hắn, các tiên thần của

Thiên Đình đã kích động, từng người lộ vẻ mặt cuồng nhiệt.

- Ngài ấy giống như lại mạnh lên, không đúng, có khả năng ngài ấy chỉ đang lộ ra tư thái mạnh hơn

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn Khương Trường Sinh, yên lặng suy nghĩ, trên mặt không tự giác hiển lộ ra ý cười.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thừa nhận vô số ánh mắt của Phục Sinh nhân, hắn chậm rãi mở miệng hỏi:

- Ta rất tò mò, các ngươi đến cùng là ý chí của phương Đại Đạo nào, lựa chọn Tiên đạo, nói rõ ánh mắt của ngươi rất độc đáo, nhưng cũng là bi ai của ngươi, lựa chọn của ngươi sẽ mang đến cho các ngươi tuyệt vọng không thể vãn hồi.

- Nói có thể truyền ý chí đến trong tai hết thảy Phục Sinh nhân, mà ngươi thì là tồn tại phía sau màn thao túng tất cả những thứ này.

Ngữ khí Khương Trường Sinh đạm mạc, khí thế của hắn không có bá đạo vô song như thân hình đang thể hiện, lại để hết thảy Phục Sinh nhân rất cảm thấy áp lực, không thể kêu gào.

Nghe được lời Khương Trường Sinh, nhóm tiên thần đều lộ vẻ mặt kiêu ngạo.

Đạo Tổ nói ra lời ấy, cũng là tranh sĩ diện cho bọn hắn.

Có lẽ Tiên đạo tạm thời rất yếu, nhưng Tiên đạo cũng rất trẻ tuổi, cuối cùng sẽ có một ngày, sẽ làm thịt hết thảy.

- Cuồng vọng!

Thân ảnh cầm đỉnh gầm thét một tiếng, diện mạo đầy dữ tợn, thân thể hắn cấp tốc biến lớn, thân thể dấy lên liệt diễm màu trắng, hắn lần nữa cầm đỉnh nện xuống.

Lồng ánh sáng màu vàng lay động kịch kiệt, giống như sắp phá toái, khiến cho mặt đám Phục Sinh nhân lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng đúng lúc này.

Một gốc thần thụ màu vàng kim bay ra từ lòng bàn tay của Đạo Tổ, cấp tốc biến lớn, đám Phục Sinh nhân cả kinh liên tục lùi về phía sau, không đến thời gian ba hô hấp, Kim Lân diệu thụ đã đi lớn đến nghìn lần Thiên Giới, lá cây bao phủ tuyệt đại đa số Phục Sinh nhân.

Cường giả thế gia vọng tộc, người tu hành các Đại Đạo ở phương xa đang xem chiến nhìn thấy một màn này, tất cả đều chấn động theo.

Đây là dáng người cường đại cỡ nào?

- Không muốn trầm luân vong hồn, đều đưa về Tiên đạo luân hồi đi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, lần này ngữ khí tràn đầy nghiêm túc, giống như chúa tể chí cao vô thượng đang định ra mệnh số cho chúng sinh.

Trong chốc lát, Kim Lân diệu thụ bắn ra cường quang cực hạn, vô số lá cây màu vàng óng bắn ra, bắn về phía từng hướng đi.

Đám Phục Sinh nhân dồn dập ngăn cản, nhưng căn bản ngăn không được, càng ngày càng nhiều Phục Sinh nhân bị xuyên thủng thân thể, biến thành tro bụi, xung quanh Thiên Giới liên tiếp xuất hiện ánh sáng màu vàng óng, như một trận bắn pháo hoa cấp độ vũ trụ.

Chương 1127 - Tiên đạo không dung mạo phạm (1)

- Giết…

Nương theo một tiếng rống to kinh thiên, vô số Phục Sinh nhân tre già măng mọc phóng tới Thiên Giới, mặc dù có vô số đồng bạn biến thành tro bụi, bọn hắn cũng không có hoảng sợ, trong mắt chỉ có Thiên Giới.

Thân ảnh cầm đỉnh lần nữa giơ lên cự đỉnh, lần này, hai tay của hắn cầm ngược chân đỉnh, hướng miệng đỉnh tới Kim Lân diệu thụ vĩ ngạn vô song.

Vô tận ngọn lửa màu trắng rơi ra từ miệng đỉnh, hóa thành biển lửa thế không thể đỡ, lướt qua vùng trời Thiên Giới, nhào đến Kim Lân diệu thụ.

Bị bạch diễm hừng hực đốt cháy, Kim Lân diệu thụ lay động kịch kiệt, Khương Trường Sinh lúc này đưa tay, ngón trỏ tay phải bắn ra Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, trong nháy mắt bao phủ thân ảnh cầm đỉnh.

Tồn tại cực mạnh đạt đến ba trăm tám mươi chín (389) Thiên Đạo giá trị hương hỏa hình thần câu diệt ngay tại chỗ.

- Trần gia Khí Chỉ!

Một Thiên Tướng kích động hô, Trần Lễ không khỏi ưỡn ngực.

Thiên Đế trừng to mắt, hắn biết phụ thân rất mạnh, nhưng không ngờ cường đại tồn tại để cho hắn dùng hết toàn lực cũng không cách nào làm bị thương một chút đối mặt với đòn tấn công của phụ thân, lại không chịu được một kích như thế.

Thiên Cơ huyền lão âm thầm kinh hãi, hắn mặc dù huyết tế trùng tu, nhưng năng lực, nhãn lực vẫn còn ở đó.

Thân ảnh cầm đỉnh tuyệt đối là tồn tại vượt qua Lục Dục Thiên.

Thậm chí còn cường đại hơn Thượng Phúc Thiên mà hắn đã từng thấy qua.

Tồn tại cường đại như vậy không ngờ lại bị chết nhanh như vậy.

Tâm tình Bỉ Ngạn đạo quân cũng rung động, làm Võ Tổ của Thần Võ giới, hắn rõ ràng thân ảnh cầm đỉnh mạnh mẽ ra sao.

Vị này chính là Động Thiên võ thần.

Chí cường giả trải qua giai đoạn Võ đạo sáng lập.

Hắn bỗng nhiên có loại cảm giác nhìn thấy lịch sử, năm đó lúc sáng lập Võ đạo, mấy người Động Thiên võ thần cũng đứng trước đại kiếp cùng loại như hiện tại, thậm chí có thể nói, khi đó chưa chắc đã mạnh như hiện tại, dù sao Võ đạo đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng phát triển.

Võ đạo đại kiếp vừa bắt đầu, Đạo Tổ thể hiện ra thực lực như thế, nếu như Tiên đạo kế thừa địa vị của Võ đạo, Tiên đạo trong tương lai sẽ mạnh ra sao?

Trong lúc đám thần đang phấn chấn vì thực lực mà Đạo Tổ thể hiện ra, Khương Trường Sinh không có dừng tay, Hồng Mông Thần Nguyên Khí hóa thành roi sắc, quét ngang mà đi, xuyên qua vòng bảo hộ kim quang, tru diệt những Phục Sinh nhân đang điên cuồng vây công vòng bảo hộ.

Vô luận Phục Sinh nhân mạnh cỡ nào bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí quét qua đều biến thành tro bụi, không có một Phục Sinh nhân nào có thể tiếp tục chống đỡ, cũng chỉ có một vài Phục Sinh nhân linh xảo tránh thoát.

Phục Sinh nhân bao vây Thiên Giới sao mà nhiều, dù cho Kim Lân diệu thụ, Hồng Mông Thần Nguyên Khí cùng nhau xuất kích, cũng không cách nào tiêu diệt bọn hắn sạch sẽ trong khoảng thời gian ngắn.

- Ta mở ra con đường thông đến Hoàng Tuyền Địa Phủ cho các ngươi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, cơ hồ đồng thời, Hình Thủ xa xa ở trong Địa phủ đột nhiên ngẩng đầu, vô số quỷ sai, quỷ binh bị kinh động, những vong hồn đang điều nhịp tiến lên dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, các ác quỷ thân ở

mười tám tầng Địa ngục cũng cảm ứng được cái gì, liên tục ngẩng đầu.

Lực lượng luân hồi của Địa Phủ vô hình hóa hữu hình, hình thành từng sợi khói vàng tuôn đến bầu trời hắc ám.

Một bên khác, trước mặt Khương Trường Sinh xuất hiện từng sợi khói vàng, cấp tốc vờn quanh, ngưng tụ thành một mâm tròn to lớn, tự chủ xoay tròn, phía trên chia làm sáu khu vực, màu sắc khác nhau, ngưng tụ ra pháp tướng Ác Quỷ.

Đây là thần thông mà Khương Trường Sinh ngộ ra lúc tu hành, mượn dùng lực lượng luân hồi của Địa Phủ mà tạo thành, hắn gọi là Lục Đạo luân hồi, hấp thu vong hồn, nhảy vào trong địa phủ.

Thân thể Phục Sinh nhân mặc dù bị diệt, nhưng hồn phách vô hình vẫn còn du đãng.

Những hồn phách này giống như gặp một loại nguyền rủa nào đó, dù cho bị Kim Lân diệu thụ, Hồng Mông Thần Nguyên Khí đánh trúng, cũng sẽ không hồn phi phách tán.

Đã như vậy, vậy thì đưa vào mười tám tầng trong địa ngục.

- Càn rỡ!

Một tiếng quát lớn vang lên, thân ảnh tóc lam cao cao tại thượng cuối cùng cũng đứng không vững, hắn đưa tay nhấn xuống một cái, chính khí hình rồng quanh thân hóa thành vô số đầu Chân Long tranh nhau chen lấn phóng xuống dưới, tiếng long ngâm điếc tai nhức óc.

Kim Lân diệu thụ vô cùng to lớn lại bị rung chuyển, nghiêng ngược về một phương hướng khác, nhìn từ đằng xa đi, giống như ngàn tỉ bầy rồng đang rung chuyển sáng thế chi thụ đang chèo chống vũ trụ, nhóm tiên thần thấy thấy mà trợn mắt hốc mồm.

Các cường giả ở ngoài rìa Huyền Hoàng Đại Thiên Địa cũng có thể nhìn thấy, khiếp sợ của bọn hắn càng lớn hơn so với các tiên thần, dù sao thì các tiên thần đã nhận định Đạo Tổ vô địch, mà bọn hắn ngoại trừ cảm thấy chấn kinh bởi tình cảnh mà mắt trần mang tới, còn có rung động từ trong linh hồn.

Lực lượng quy tắc vùng hư không này bạo động, hư không xuất hiện gợn sóng mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Lực lượng cường đại như thế, đến cùng là cảnh giới gì?

Võ đạo có thể đi đến loại trình độ này?

Cổ thuật có thể đi đến loại trình độ này?

Rất nhiều hoang mang cùng hoảng sợ xuất hiện trong đầu của bọn họ.

Kim Lân diệu thụ bị lửa trắng thiêu đốt, bị long ảnh trùng kích cuối cùng vẫn ổn định lại thân cây.

Lánh lánh lánh —

Một hồi tiếng chuông quỷ dị vang lên, phàm là người nghe đều hốt hoảng, bao gồm cả người xem chiến ở xa xôi, chỉ có chúng sinh trong Thiên Giới không có bị ảnh hưởng.

Chương 1128 - Tiên đạo không dung mạo phạm (2)

Vô số Phục Sinh nhân trong nháy mắt dừng lại, liên tục gặp phải cành lá của Kim Lân diệu thụ tập kích, Hồng Mông Thần Nguyên Khí lập tức quét sạch hết thảy Phục Sinh nhân trên vòng bảo hộ kim quang.

Toàn thân thân ảnh tóc lam run rẩy, một giây sau, mặt nạ màu đen của hắn bắn ra huyết quang doạ người.

Khương Trường Sinh đang nâng Tam Thanh Thánh Linh bị thân ảnh tóc lam biểu hiện kinh động, cái tên này không đơn giản, trách không được giá trị hương hỏa đi đến sáu trăm bảy mươi ba (673) Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Bất quá đáng tiếc, đối mặt Khương Trường Sinh, vẫn phải chết.

- Đừng giãy dụa chi cho tốn công, vậy hãy để ta thay trời hành đạo.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, một Hồng hồ lô bay lên, miệng bình mở ra, một tia sáng trắng bay lượn mà ra, tựa như một ngôi sao băng sáng chói xẹt qua chiến trường hỗn loạn hư không, thẳng đến thân ảnh tóc lam.

Thân ảnh tóc lam nâng lên hai tay, tay phải đặt ở trên mu bàn tay trái, nương theo long ngâm che giấu hết thảy tiếng vang vang lên, một đầu ngũ trảo kim long lao ra từ trong lòng bàn tay của hắn, chiếu sáng cả hư không, toàn bộ Thiên Giới trong nháy mắt tắm gội ở bên trong kim quang.

Ngũ trảo kim long vừa hiện ra liền bị ánh sáng trắng xóa tru diệt.

Mặt nạ màu máu của thân ảnh tóc lam bị chiếu rọi, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, bất ngờ phát hiện một thanh phi đao xuất hiện ở sau ót.

Bây giờ, luận giá trị hương hỏa, bản thân Khương Trường Sinh đã tới gần năm ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tu vi như vậy lại thôi động Trảm Tiên Phi Đao, dù cho Tam Thế Thiên, cũng không thể chống đỡ được.

Trảm Tiên Phi Đao cấp tốc chém xuống đầu thân ảnh tóc lam, lưỡi đao mang theo đầu lâu cùng hồn phách của hắn bay về phía Khương Trường Sinh.

Các tiên thần ở phía dưới đang xem chiến căn bản không có thấy rõ ràng, chỉ có Bỉ Ngạn đạo quân miễn cưỡng thấy được một thanh phi đao.

- Đó là pháp bảo gì? Trảm Tiên Phi Đao trong truyền thuyết?

Bỉ Ngạn đạo quân âm thầm sợ hãi, pháp bảo thật bá đạo, một đao trảm diệt thần lực của đối phương.

Khương Trường Sinh tiếp tục lấy ra rất nhiều pháp bảo, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, Hàng Ma xử, Thái Cực Huyền Đạo Tướng, Sơn Hải kinh các loại, còn có rất nhiều pháp bảo do chính hắn luyện chế.

Một thân một mình, bằng vào rất nhiều pháp bảo, một mình ngăn cản vô số Phục Sinh nhân.

Hắn thật ra có cần làm phiền toái như vậy, nhưng tin tức đã truyền ra, chúng sinh Tiên đạo cùng với cường giả ba ngàn thiên địa phương xa đều đang nhìn, đây là cơ hội tuyệt diệu để hiện ra Tiên đạo, vậy hắn cần phải thể hiện ra thật tốt.

Càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bay ra từ Thiên Giới, ngước nhìn đại chiến đang cuồn cuộn thiên ngoại.

- Cái này là pháp bảo của Đạo Tổ à? Quả nhiên không phải tầm thường.

- Chênh lệch quá xa, ta vẫn cho rằng Tu Tiên giả cần phải dựa vào pháp lực của bản thân, nhưng mắt thấy trận chiến này, mới biết ta đã đánh giá thấp pháp bảo chi đạo.

- Kia chính là Kim Lân diệu thụ à, cực kỳ bá đạo, nếu như thật có thần thụ chèo chống Đại Đạo, cũng không gì hơn gốc cây kia.

- Phục Sinh đại kiếp, chỉ đến như thế, Võ đạo nên bị diệt, Tiên đạo đương lập.

- Đây chính là Vạn Tiên Chi Tổ, vạn thế luân hồi tích lũy pháp lực vô biên, Phục Sinh đại kiếp không quan trọng, như thế nào có thể chống đỡ?

Trong líc đám tu tiên giả đang nghị luận, một bên khác trong hư không xa xôi, các cường giả của ba ngàn thiên địa cũng đang kinh ngạc thốt lên, giờ khắc này bọn hắn lần nữa dấy lên khát vọng đối với Tiên đạo.

Trước đó bọn hắn đều thử tìm hiểu qua Tiên đạo, chỉ là bởi vì địa điểm tu tiên có hạn, bọn hắn không thể không từ bỏ, hiện tại.

Cực hạn liền cực hạn thôi.

Mặc dù chỉ có thể tu luyện ở Thiên Giới, bọn hắn cũng muốn lấy được lực lượng như vậy.

Giờ phút này, còn có một người đang đang xem chiến, chính là Thái Thượng Côn Luân.

Từ sau khi trao đổi cùng Thế Diễn Thiên, hắn đã nhịn không được chạy đến gần Thiên Giới, muốn nhìn xem Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào, sau đó hắn liền ngây dại.

Trong đám Phục Sinh nhân có rất nhiều tồn tại để hắn kiêng kị, thậm chí có hơn mười cường giả Phục Sinh nhân khiến cho hắn rùng mình, không dám nhìn trộm.

Lại thêm số lượng Phục Sinh nhân vô cùng vô tận, đại quân như thế, không ngờ lại rung chuyển không được Tiên đạo một chút, bị Đạo Tổ dễ dàng trấn áp.

Nhìn từng kiện từng kiện pháp bảo mạnh mẽ, trong lòng hắn truyền ra một cỗ tâm tình khó tả.

Thái Thượng Côn Luân luôn luôn khinh thường ngoại vật bắt đầu động tâm.

Một chỗ khác, còn có một đám người thân phận đặc thù, bọn hắn chính là những người thừa kế của các Đại Đạo lúc trước cùng Khương Trường Sinh xâm lấn Thần Võ giới, giờ phút này mắt thấy Đạo Tổ bộc phát thần uy, trong lòng bọn họ càng nhiều hơn chính là nghĩ mà sợ.

May mắn lúc trước giao hảo với Đạo Tổ, cũng không có mạo phạm Đạo Tổ, bằng không.

Ngay cả Mạc Vọng có quan hệ gần nhất với Khương Trường Sinh cũng tràn ngập may mắn.

Trừ cái đó ra, bọn hắn bắt đầu lo lắng.

Tiên đạo mạnh mẽ như thế, không có khả năng không độc tôn ba ngàn thiên địa, bọn hắn như thế nào tranh cùng Tiên đạo?

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trong lòng đọc thầm: - Hai mươi, ba mươi bốn, một trăm lẻ chín, bốn, tám, hai trăm lẻ một, bảy.

Nhàn rỗi không có chuyện gì, hắn thuận tiện tính toán giá trị hương hỏa của kẻ địch.

Chương 1129 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (1)

Mặc dù không có một vị Phục Sinh nhân nào có thể đi đến giá trị hương hỏa ngang bằng hắn, nhưng số lượng lại rất nhiều, nhất định có thể bạo được một sinh tồn ban thưởng khó lường.

Hắn có thể cảm nhận được có rất nhiều tồn tại mạnh mẽ đang âm thầm nhìn trộm, trong đó không thiếu mấy trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đoán chừng đến từ Đạo Diễn.

Trận chiến này, hắn căn bản không có nghiêm túc.

Bằng vào trận chiến này, Đạo Diễn hắn là phán đoán không được hắn sắp vượt qua Tự Tại Thiên.

Sau khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn, tu vi Khương Trường Sinh tăng trưởng nhanh chóng, đây là dưới tình huống không có tu luyện, hắn đang vững bước đánh thẳng vào Đại La đạo quả.

Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định có thể thành tựu Đại La, khi đó, lượng kiếp của Hư Không Vô Tận nên để hắn làm chúa tể, hắn muốn làm cho vùng hư không này trở thành lĩnh vực của Tiên đạo, hắn muốn cho Tiên đạo trở thành cấm khu trong hư không.

Oanh!

Tiếng nổ vang cắt ngang Khương Trường Sinh suy tư, hắn liếc mắt nhìn tới, một bộ quan tài cổ thụ to lớn đâm vào vòng bảo hộ kim quang, lại nổ ra một cái động lớn, kém chút đã bay vào.

Ở trong bộ quan tài lớn này cất giấu một cường giả có đến bảy trăm sáu mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đến giá trị hương hỏa cỡ nào, chính là người thao túng phía sau màn của Phục Sinh đại kiếp.

Khương Trường Sinh cố ý lưu lại sơ hở, nhìn thấy quan tài cổ thụ bộc phát ra lực phá hoại, Phục Sinh nhân khác như bị điên, dồn dập vọt tới khoảng trống này.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Khương Trường Sinh lại có một tia bi thương.

Hắn đã xem thấu nhân quả của vong hồn các Phục Sinh nhân, tất cả đều đến từ một phương Đại Đạo, chúng sinh không được siêu sinh, hồn phách bị giam cầm vĩnh viễn, bọn hắn như đến từ Cửu U Thâm Uyên, mà Thiên Giới là thế giới quang minh duy nhất mà bọn hắn cảm thấy, giống như Bỉ Ngạn, chỉ cần xông vào Thiên Giới, bọn hắn có hi vọng thoát khỏi số mệnh của bản thân.

- Mặc dù các ngươi có thể bức bách, nhưng Tiên đạo không dung tha cho người mạo phạm.

Nương theo lời Khương Trường Sinh vừa dứt, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn hiện ra một thanh thần kiếm tản ra áp lực mênh mông.

Thiên Đạo Trật Tự Kiếm!

Hắn vung tay phải lên, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm xuyên qua Lục Đạo luân hồi, đâm xuyên quan tài cổ thụ lớn, lưỡi kiếm mang theo cuồng phong bộc phát khí tức hủy diệt hết thảy gào thét ra, đánh tan những Phục Sinh nhân đang đánh tới.

Phá Đạo Tuyệt Phong.

Mặt ngoài quan tài cổ thụ hiện ra vết rạn giống như mạng nhện, cấp tốc khuếch trương, bao trùm toàn bộ thân quan tài.

Oanh!

Quan tài cổ thụ đột nhiên vỡ tan, vô biên khói đen khuếch tán, muốn cuốn vào Thiên Giới, nhưng Thiên Đạo Trật Tự Kiếm đột nhiên đảo ngược, lực lượng hấp thụ cực mạnh hút hết khói đen cuồn cuộn, khói đen tán đi, một ngón tay to lớn xuất hiện ở trong ánh mắt các tiên thần.

Đây là một ngón trỏ dài đến ngàn trượng, làn da hiện lên màu xanh lam, móng tay bén nhọn, vô cùng đen kịt, còn tản ra từng tia từng tia khói đen.

Một cỗ khí tức kinh dị làm cho chúng sinh Thiên Giới cảm giác lạnh lẻo buông xuống, các tiên thần nhìn thấy vẻ bề ngoài của ngón trỏ ngàn trượng, trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Đây là vật gì?

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được trong ngón trỏ này cất giấu một hồn phách rất mạnh mẽ.

- Ngươi đến cùng là từ đâu tới, ngươi tuyệt không phải sinh linh của mảnh Đại Đạo này.

Trong ngón trỏ truyền ra một đạo âm thanh tràn ngập sát cơ, chính là âm thanh thần bí mà trước đó Khương Trường Sinh đang muốn lục soát hồn phách của nam tử chân trần nghe được.

Khương Trường Sinh đã không còn hào hứng nói nhiều, hắn nhấc tay vồ một cái.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Ngón trỏ ngàn trượng lập tức thu nhỏ bay vào trong tay Khương Trường Sinh.

Nó không cam lòng bỏ qua, trong quá trình đang thu nhỏ, đột nhiên tăng tốc, như một mũi tên lao thẳng đến Khương Trường Sinh, đáng tiếc, còn chưa đụng phải Khương Trường Sinh, nó đã bị túm vào trong lòng bàn tay của hắn.

Khương Trường Sinh tiện tay ném nó vào trong Tử Kim Hồ Lô.

Quá trình này rất ngắn, cũng hết sức tùy ý, Khương Trường Sinh phong khinh vân đạm nhận lấy này tôn Tà Ma thoạt nhìn đã rất khủng bố này.

- Nên kết thúc cuộc nháo kịch này.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, vừa dứt lời, Thái Cực Huyền Đạo Tướng phía sau hắn bay lên, Kim Lân diệu thụ đi theo tan biến, Thái Cực Huyền Đạo Tướng trở nên to lớn giống như Kim Lân diệu thụ lúc trước.

Thái Cực đồ vĩ ngạn xoay tròn lấy, phát ra âm thanh chấn nhiếp chúng sinh Đại Đạo, từng tôn Phục Sinh nhân theo đó hóa thành tro bụi, từ gần đến xa.

Tràng diện rất hùng vĩ, hư không cuồn cuộn đều là cảnh tượng Phục Sinh nhân biến thành tro bụi, tiếng la giết ồn ào cấp tốc giảm nhỏ, không đến mười hơi thời gian, hư không lâm vào trong yên tĩnh.

Tất cả các tiên thần đều lâm vào trong ngốc trệ.

Đại chiến lúc trước kịch liệt ra sao, làm sao kết thúc nhanh như vậy?

Chẳng lẽ Đạo Tổ lúc trước không có nghiêm túc?

Lục Đạo luân hồi còn đang xoay tròn, hấp thu vong hồn vô hình mà các tiên thần nhìn không thấy.

Vòng bảo hộ kim quang bao phủ Thiên Giới hóa thành ánh sao tung bay, biểu thị trận chiến này đã kết thúc.

Phục Sinh đại kiếp tới cường thế, kết thúc lại nhanh chóng như vậy.

Rất nhiều tiên thần cùng cường giả xem chiến suy nghĩ đến ngón trỏ ngàn trượng kia, hết thảy đều là biến hóa sau khi ngón trỏ ngàn trượng bị trấn áp, chẳng lẽ ngón trỏ kia chính là người thao túng phía sau màn của Phục Sinh đại kiếp?

Chương 1130 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (2)

Rất có thể, trong Phục Sinh nhân, hắn là tồn tại duy nhất có thể đục xuyên vòng bảo hộ kim quang, kém một chút đã tiến vào trong Thiên Giới.

Hư không yên tĩnh, hết thảy người xem chiến vẫn còn đi tắm ở trong rung động lúc trước.

Thiên Đế cả gan, bay tới Khương Trường Sinh trước đầu gối, hắn chắp tay hành lễ, ngước nhìn Khương Trường Sinh khổng lồ như đại thiên địa, nói:

- Phụ thân, Phục Sinh đại kiếp đã kết thúc?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ừm, xem như đã kết thúc, bất quá vong hồn của bọn hắn còn cần siêu độ, Thiên Đình không nên tới gần thần thông của ta.

Vừa dứt lời, Khương Trường Sinh mang theo rất nhiều chí bảo tan biến, trong hư không chỉ còn lại có Lục Đạo luân hồi, Lục đạo pháp tướng xoay tròn, sáu tôn Ác Quỷ pháp tướng quỷ dị vặn vẹo trong mâm tròn, rất sống động, tựa như đang thôn phệ cái gì, dù cho tiên thần của Thiên Đình, cũng nhìn mà sợ.

Trở lại trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, dĩ nhiên, hết thảy diễn toán đều bài trừ hắn ra.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết vẫn không có vượt qua một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng là tồn tại chín trăm ba mươi chín Thiên Đạo giá trị hương hỏa ở gần Thiên

Giới, đoán chừng là cường giả của Đạo Diễn, đối phương không có ý xuất thủ, Khương Trường Sinh tự nhiên cũng lười trêu chọc Đạo Diễn.

Thời gian đối với hắn mà nói, là có lợi nhất, mặc dù Đạo Diễn có khả năng bởi vì một trận chiến này mà gọi thêm người, cũng cần thời gian, huống hồ, Đạo Diễn cũng không cách nào hoàn toàn ước định thực lực của hắn, hắn chỉ dùng một thành thực lực, ngay cả thần thông mạnh nhất là Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng cũng còn chưa thi triển.

Hắn hiện tại muốn làm chính là tận khả năng đợi đến ngày thành tựu Đại La, khi đó, thực lực của hắn tất sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một bên khác.

Thái Thượng Côn Luân nhìn về phương hướng Thiên Giới, thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Mãi cho đến khi trong đầu của hắn bỗng nhiên vang lên một tiếng chuông để hồn phách hắn rung động không thôi.

Cùng lúc đó, không chỉ một mình hắn như thế, còn có rất nhiều người xem chiến nghe được tiếng chuông kia, tu vi cảnh giới không đồng đều, tất cả đều là bị biểu hiện mạnh mẽ của Đạo Tổ hấp dẫn, bọn hắn đã đang hướng tới Tiên đạo….

【 Tiên tuế năm mười ba ngàn tám trăm hai mươi mốt (13821), Thi Diễn Thiên suất lĩnh Phục Sinh đại kiếp đột kích, muốn đoạt lấy Tiên đạo, trốn qua nguyền rủa Vĩnh Hằng, ngươi thành công sinh tồn khi bị Phục Sinh đại kiếp vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Thiên Đạo chí bảo, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính.

Nhìn nhắc nhở này, mặt Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Đây là kiện chí bảo dòng Thiên Đạo thứ nhất của hắn.

Hắn lúc này bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính.

Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, chí bảo Thiên Đạo, chỗ mặt kính chiếu đến, hết thảy trong nháy mắt đều bị thu vào

trong kính, lớn đến vũ trụ, nhỏ đến hạt bụi, trong kính có Thiên Đạo chi hỏa đốt cháy hết thảy, cũng có lực lượng âm Dương trấn áp bất kỳ lực lượng nào.

Thần thông hết sức bá đạo.

Hai chữ Đại Diệt đủ để chứng minh trình độ sát phạt của chí bảo này.

Đợi hắn tiếp nhận xong hết thảy truyền thừa, lấy ra Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, một cái kính tròn màu xám bạc xuất hiện ở trong tay của hắn, chuôi kính như chuôi kiếm, hoa văn xinh đẹp, nắm lấy nó, trong lòng bàn tay có thể cảm nhận được sự mát lạnh.

Mặt kính xinh đẹp, không có chiếu ra sự vật, chỉ có thể nhìn thấy ánh bạc.

Khương Trường Sinh lập tức bắt đầu luyện hóa cấm chế trong chí bảo, đến mức Thi Diễn Thiên bị giam trong Tử Kim Hồ Lô, hắn sẽ tìm tòi nghiên cứu một phen sau.

Trong cuộc sống về, tin tức Đạo Tổ trấn áp Phục Sinh đại kiếp điên cuồng truyền khắp Hư Không Vô Tận, không đến mười năm, chúng sinh trong ba ngàn thiên địa đều biết.

Trận chiến này đã bị thần hóa, nhưng bất kỳ từ ngữ miêu tả khoa trương nào cũng không rung động bằng trong lòng của những người xem chiến chính mắt thấy.

Lời đồn nói rằng Tiên đạo mới là Thiên Mệnh sở quy lại bắt đầu xôn xao.

Trong Thần Du đại thiên địa.

Trên một vách núi, hai bóng người nhìn nhau không nói gì.

Thiên Địa Tiếu trước tiên đánh vỡ yên lặng, nói:

- Rất lâu không thấy, Thái Thượng đạo mà ngươi sáng lập còn tốt chứ?

Đứng ở trước mặt hắn chính là Thái Thượng Côn Luân, hai người trước đó cùng một chỗ mưu sự, nhưng quan hệ cũng không thân mật, chi một mực tính toán lẫn nhau, bây giờ lần

nữa trở thành người trong đồng đạo, tâm tình của bọn hắn đều rất vi diệu.

Thấy vẻ mặt Thiên Địa Tiếu lộ ra mất tự nhiên, trong lòng Thái Thượng Côn Luân cảm thấy vui vẻ, hắn đột nhiên rất muốn nhìn thấy Bỉ Ngạn đạo quân.

Nếu gặp nhau, hắn định muốn hỏi đối phương một chút.

Võ đạo còn có hi vọng?

- Chỉ như thế, bây giờ ta chỉ muốn nghiên cứu Thái Thượng đạo, chuẩn bị dẫn Thái Thượng đạo đi vào Tiên đạo, ngươi cảm thấy thế nào?

Thái Thượng Côn Luân cười hỏi.

Thiên Địa Tiếu gật đầu nói:

- Hết sức quả quyết, nhưng cũng rất sáng suốt, Tiên đạo nhất định sẽ trở thành đạo tiếp theo Võ đạo, thậm chí càng sáng chói hơn cả Võ đạo, khi đó giáo phái tranh chấp là không thể tránh né, sớm ngày lập giáo phái, cũng có chỗ tốt đối với ngươi.

Nói lời này là thật lòng, mặc kệ như thế nào, hắn cùng Thái Thượng Côn Luân xem như bạn cũ, bây giờ cùng nhau xông vào Tiên đạo, nếu có thể bảo trì quan hệ tốt đẹp lẫn nhau, có thể trợ giúp hai bên phát triển sau này.

Chương 1131 - Vô Tình đạo? Ta có thể sao?

- Tiên đạo chỉ có Côn Luân giới, Thiên Giới có thể tu tiên, nhưng ta cảm giác đến Đạo Tổ đã sớm cân nhắc đến điểm này, chẳng qua là Tiên đạo còn yếu, hắn không tiễn mở ra bộ pháp, bây giờ Phục Sinh đại chiến đã kết thúc, Tiên đạo sẽ nghênh đón giai đoạn nhanh chóng mạnh lên, ta đoán, Thiên Giới thứ hai chẳng mấy chốc sẽ được thành lập.

Thái Thượng Côn Luân nghiêm túc nói, nói xong lời cuối cùng, trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

Thiên Địa Tiếu gật đầu, đồng ý cách nhìn của Thái Thượng Côn Luân.

- Ta có một chuyện muốn bẩm báo Đạo Tổ, ngươi có thể giúp ta chuyển lời hay không?

Thái Thượng Côn Luân do dự nói.

Thiên Địa Tiếu kinh ngạc hỏi:

- Vì sao ngươi không tự mình đi gặp ngài? Mặc dù ngươi kém xa Đạo Tổ, nhưng dùng thân phận của ngươi, Đạo Tổ chưa hẳn sẽ không gặp ngươi.

Vẻ mặt Thái Thượng Côn Luân đầy cổ quái, cũng không trả lời.

Thiên Địa Tiếu tựa hồ suy nghĩ cái gì, không khỏi cất tiếng cười to.

- Thái Thượng Côn Luân ơi la Thái Thượng Côn Luân, ta không ngờ ngươi cũng vào Thần Du đại thiên địa, còn sót lại lòng tự trọng đáng thương kia, buông xuống tôn nghiêm buồn cười kia của ngươi, sớm ngày nhìn thấy Đạo Tổ, đối với việc tu hành Tiên đạo của ngươi sau này, trăm lợi mà không có một hại, nếu ngươi không chịu buông xuống, rất nhanh, ngươi sẽ không có tư cách đi cầu kiến Đạo Tổ, bởi vì tất sẽ có tồn tại mạnh hơn ngươi bái vào Tiên đạo.

Thiên Địa Tiếu nói xong, quay người rời khỏi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Thái Thượng Côn Luân đứng tại chỗ, vẻ mặt tràn đầy biến ảo.

Trọn vẹn dùng thời gian ba mươi năm, Khương Trường Sinh mới nhận chủ thành công Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, mà Lục Đạo luân hồi ở thiên ngoại đã hấp thu xong hết thảy vong hồn của Phục Sinh nhân, tất cả đều bị trấn áp trong mười tám tầng địa ngục.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, mở miệng nói:

- Đi mời hắn vào đi.

Bạch Kỳ nghe xong, lúc này đứng dậy.

Mộ Linh Lạc mở mắt, tò mò hỏi:

- Trường Sinh ca ca, chàng dự định xử trí hắn như thế nào?

Tên Thái Thượng Côn Luân sao mà vang dội, cho dù ở Thiên Đình, mọi người đều biết chuyện liên quan tới Thất Thập Nhị Thần Động ngày xưa táng thân ở trong tay Đạo Tổ, Thái Thượng Côn Luân nhiều lần buông lời, không sớm thì muộn sẽ khiêu chiến Đạo Tổ.

Suy nghĩ thế nào cũng không ngờ, Thái Thượng Côn Luân hiện tại quỳ lạy ở ngoài Tử Tiêu cung.

Quả nhiên là tạo hóa trêu ngươi.

- Nếu hắn muốn quy thuận Tiên đạo, ta tự nhiên sẽ không từ chối, dù sao hắn cũng không có phạm phải tội nghiệt thao thiên tại Tiên đạo.

Khương Trường Sinh cười nói, đối với Thái Thượng Côn Luân, hắn rất chờ mong.

Cũng không phải chờ mong thực lực của Thái Thượng Côn Luân, mà là nhân quả.

Thái Thượng Côn Luân có quan hệ nhân quả với Thái Thượng Thiên trong đạo thống phản thần.

Chuẩn xác mà nói, hai người có duyên phận huyết mạch.

Rất nhanh, Bạch Kỳ mang theo Thái Thượng Côn Luân đi tới, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh, thoáng có chút thất thần, hắn lúc này bước nhanh đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, chắp tay hành lễ.

- Bái kiến Đạo Tổ.

Ngữ khí của hắn cung kính, không dám đối mặt cùng Đạo Tổ.

Hắn do dự một chút, chuẩn bị xắn tay áo quỳ xuống, nhưng bị Khương Trường Sinh cắt ngang:

- Không cần đa lễ, ngươi đến, là muốn nói chuyện của Đạo Diễn?

Thái Thượng Côn Luân ngẩng đầu, thần sắc đầy kinh ngạc.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ đến chuyện Đạo Tổ có thể nhìn trộm lòng người mà mình nghe thấy trong Thần Du đại thiên địa,

chẳng lẽ là thật?

Hắn nói theo:

- Không sai, Thế Diễn Thiên đang ở tại Thái Thượng đạo, ta biết được Đạo Diễn sinh linh mạnh lên như thế nào.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ nghiêm túc nghe Thái Thượng Côn Luân kể rõ, ngay cả Bạch Long thường xuyên ngủ ở trong góc đều bị hắn hấp dẫn.

Dựa vào cảm xúc mạnh lên?

Khương Trường Sinh mở rộng ánh mắt, sinh linh Thần Đạo dựa vào sống lâu mà trở nên mạnh hơn, Đạo Diễn sinh linh thì dựa vào cảm xúc kích thích do bản tính định ra mà mạnh lên, hai loại phương thức mạnh lên đều khác biệt cùng Tiên đạo, võ đạo.

Dựa theo lời Thái Thượng Côn Luân, thiên tư của Đạo Diễn sinh linh vốn rất cao, lại thêm cảm xúc mang đến gia trì, tốc độ bọn hắn mạnh lên cực kỳ khoa trương, nhất là khi đột phá, biên độ mà hắn bay vọt là thứ Thái Thượng Côn Luân không thể nào hiểu được và tiếp nhận.

- Ta mặc dù không thích Thế Diễn Thiên, nhưng cảm giác người này sẽ không nói dối, nếu như hắn nói thật, Tiên đạo mong muốn nhất thống Hư Không Vô Tận, không sớm thì muộn đều sẽ đối mặt với Đạo Diễn, nếu Đạo Tổ ngài có thể sáng tạo, xóa đi tình cảm trong đạo pháp, có thể trấn áp Đạo Diễn hay không? Khai sáng đại đạo thịnh thế to lớn trước đó chưa từng có?

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân sáng rực nói, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ nghe thế liếc hắn một cái.

Xóa đi tình cảm?

Vẻ mặt Khương Trường Sinh bình tĩnh, trong lòng hơi kinh ngạc, cái tên này thật muốn.

Bất quá cũng có thể thử một chút.

Ngược lại, cuộc chiến giữa hắn và Đạo Diễn còn dài hơn, có thể chuẩn bị nhiều thêm một tay.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Vô tình chi đạo, cũng không phải không có khả năng, bất quá ở trong mắt ta, Đạo Diễn cũng không phải mục tiêu ta cần truy đuổi, ngươi đã có ý tưởng như vậy, sao không thử nghiệm, sáng lập Vô Tình đạo, ngày sau, Đạo Diễn chính là thời cơ để ngươi thành lập công đức to lớn.

Vô Tình đạo?

Thái Thượng Côn Luân động dung hắn nghi ngờ hỏi:

- Ta có thể làm?

Chương 1132 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (1)

Khương Trường Sinh mỉm cười nói:

- Mọi loại đều có mệnh số, đều có định số, vào Tiên đạo là mệnh số của ngươi, sáng lập Thái Thượng Vô Tình Đạo là định số của ngươi.

Hắn nâng tay phải lên, ngón trỏ cách không điểm tới Thái Thượng Côn Luân.

Sau nửa canh giờ.

Thái Thượng Côn Luân đi ra Tử Tiêu cung, hắn có loại cảm giác giống như cách một thế hệ, xem đạo pháp trong đầu, tâm tình của hắn đầy phấn chấn, còn có một loại cảm động khó tả.

Hắn thử nghĩ qua rất nhiều khả năng khi mình gặp mặt Đạo Tổ, trăm triệu không ngờ Đạo Tổ đối đãi hắn hiền lành như thế, thậm chí không đề cập đến ân oán trong quá khứ, hắn không khỏi tự cảm thấy xấu hổ.

Suy nghĩ lại một chút khí phách của Đạo Tổ khi đối mặt với Phục Sinh đại kiếp, hắn lúc này mới ý thức được Đạo Tổ căn bản không có để chuyện Thất Thập Nhị Thần Động vào mắt, bao gồm cả Đạo Diễn.

Có lẽ, Đạo Tổ xem trọng chính là toàn bộ Tiên đạo, mà không phải tranh đấu nhất thời.

- Thái Thượng Vô Tình Đạo, ta tất nhiên có thể thành.

Thái Thượng Côn Luân kiên định suy nghĩ, hắn nắm giữ rất nhiều lực lượng Đại Đạo, cũng nên sáng lập đạo thống chân chính thuộc về mình.

Trước đó Thái Thượng đạo quá không rõ ràng, hôm nay gặp mặt Đạo Tổ một lần, hắn cuối cùng tìm tới phương hướng của mình, mặc dù phương hướng này là bản thân hắn nói ra, nhưng không có Đạo Tổ truyền thụ cho đạo pháp, hắn cảm thấy không có khả năng thực hiện.

Thái Thượng Côn Luân thả người vọt lên, chui vào trong mây.

Một bên khác.

Trong Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ còn đang thảo luận về Đạo Diễn, Đạo Diễn tồn tại phá vỡ nhận biết của các nàng, để cho các nàng tiến nhập một phương thế giới mới khác, các nàng không có có sợ hãi, chẳng qua tò mò trong hư không phải chăng còn có tồn tại khác có thể so với Đạo Diễn.

Khương Trường Sinh thì đem thần niệm thăm dò vào trong Tử Kim Hồ Lô.

Giờ phút này, ngón trỏ ngàn trượng tên là Thi Diễn Thiên còn đang chịu đựng cấm chế trong hồ lô tàn phá, Phá Đạo Tuyệt Phong trận trận tác động, đánh không chỉ là nhục thân của hắn, còn hồn phách của có.

Tay trái Khương Trường Sinh nâng lên, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính hiện ra ở trong lòng bàn tay, hắn trực tiếp chuyển Thi Diễn Thiên từ trong Tử Kim Hồ Lô vào trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính.

Rất nhanh, trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính vang lên tiếng gào thét thống khổ của Thi Diễn Thiên, chỉ có Khương Trường Sinh có thể nghe thấy.

Chí bảo của Thiên Đạo cường đại dường nào, bản thân đã ẩn chứa thiên uy, Thiên Hỏa hừng hực đốt cháy ngón trỏ ngàn

trượng, Thi Diễn Thiên rõ ràng cảm nhận được nhục thân của mình gánh không được.

Tiếp tục như vậy, không được bao lâu, hắn sẽ biến thành tro bụi.

- Nói chuyện! Đạo Tổ! Chúng ta nói chuyện.

Thi Diễn Thiên gấp giọng hô, mặt đối Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, hắn gánh không được, trực tiếp lựa chọn cúi đầu.

Sống được càng lâu, càng sợ chết, nhất là nhân vật đã sống trong vô số năm tháng như hắn, hắn càng không muốn chết ở chỗ này.

Vừa dứt lời, Thiên Hỏa mênh mông cấp tốc thối lui, thế giới trong nội khôi phục lại bình tĩnh, Thi Diễn Thiên trôi nổi ở trong hư không, mặt ngoài ngón trỏ của hắn đã máu me đầm đìa, còn bốc lên khí tức nóng bỏng, thê thảm đến cực điểm.

- Chớ có chống cự.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, phía trên hư không xuất hiện một con mắt dọc màu vàng óng, chính là Đại Đạo Chi Nhãn.

Con ngươi Đại Đạo Chi Nhãn bắn ra tia sáng kỳ dị, hắn thi triển thần thông, muốn đọc đến trí nhớ của Thi Diễn Thiên.

Thi Diễn Thiên theo bản năng phản kháng, nhưng bị hắn mạnh mẽ xông vào sâu trong linh hồn, ý thức lâm vào trong Hỗn Độn.

Trọn vẹn qua một tháng.

Khương Trường Sinh mới nhắm lại Đại Đạo Chi Nhãn, hắn đang mở ra hai mắt, than nhẹ một tiếng.

Thi Diễn Thiên cũng là một người đáng thương.

Thi Diễn Thiên cũng không phải là sinh linh Đạo Diễn chân chính, hắn vốn là chủ nhân của một phương Đại Đạo, ở vào một mảnh Đại Đạo hư không khác, Đại Đạo của hắn từng đi đến địa vị thống trị như Võ đạo, sau gặp đại kiếp, Đạo Diễn thừa cơ đi săn Đại Kiếp Chi Thần, hắn suất lĩnh cường giả

chống lại, cuối cùng chọc giận Đạo Diễn, toàn bộ Đại Đạo hư không, chúng sinh đều chết hết, cũng gặp nguyền rủa Vĩnh Hằng, không được siêu sinh, không được yên diệt, không thể tiếp xúc cùng bất kỳ tồn tại gì, du đãng ngoài Đại Đạo, chịu đựng cô độc vô tận.

Lúc sắp chết, Thi Diễn Thiên hao hết năng lực cả đời, hồn vào trong Đạo Diễn, đầu thai thành Thi Diễn Thiên hiện tại.

Sau này, Đạo Diễn để mắt tới Hư Không Vô Tận, Đại Đạo hư không do cổ thuật chủ đạo, Thi Diễn Thiên khi đó vừa thành Diễn Thiên, đi theo Diễn Quân xâm lấn, trong lúc đi săn Đại Kiếp Chi Thần, gặp phải cường giả Cổ Thuật phản kháng, nhưng bọn hắn đánh giá thấp Cổ Thuật mạnh mẽ, nhóm Diễn Quân này gặp phải thảm bại, chết hai vị Diễn Thiên, Thi Diễn Thiên bị trảm diệt thân thể, chỉ còn lại có một ngón trỏ, kéo dài hơi tàn ở sâu trong hư không.

Lại sau này, oán hận trong lòng Thi Diễn Thiên càng ngày càng nồng hậu dày đặc, thúc đẩy hắn sinh ra Phục Sinh lực lượng, để cho con dân Đại Đạo của mình giáng sinh vào thân thể không có linh hồn, lưu lại truyền thuyết Phục Sinh lực lượng.

Chính như Thái Thượng Côn Luân nói, sinh linh Đạo Diễn dựa vào cảm xúc mạnh lên, thiên phú cảm xúc của Thi Diễn Thiên chính là hận ý.

Chương 1133 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (2)

Hận ý của hắn thúc đẩy hắn sinh ra Phục Sinh lực lượng, trong năm tháng dài đằng đẵng tích lũy, Phục Sinh lực lượng xảy ra lột xác về bản chất, hắn hiện tại có khả năng lựa chọn một phương Đại Đạo đạo thống, phục sinh con dân Đại Đạo của mình, kết quả là, hắn để mắt tới Tiên đạo, hắn nhận định Tiên đạo có thể trở thành phương Đại Đạo tiếp theo.

Trí nhớ của Thi Diễn Thiên vô cùng to lớn, lượng tin tức rất nhiều, khiến cho Khương Trường Sinh hiểu rõ thật sâu về Đạo Diễn, trong hư không.

Cái gọi là hư không, thật ra là thế giới đại đạo bản nguyên, lại xưng là Đại Thiên thế giới, ở nơi đó, không có lực lượng quy tắc, chỉ có Đại Đạo lực lượng, Đại Đạo lực lượng thuần túy, không có thành lập bất kỳ trật tự gì, khiến cho Đại Thiên thế giới vô cùng hỗn loạn, dù cho là Đạo Diễn, cũng thờ phụng tín niệm nhược nhục cường thực (*), bên trong tranh đấu cũng cực kỳ phức tạp.

(*Người yếu làm đồ ăn cho người mạnh)

Phía dưới Đại Thiên thế giới, chính là một các phương Đại Đạo hư không, mỗi một phe Đại Đạo hư không đều ẩn chứa từng mảnh từng mảnh vũ trụ, đồng thời ẩn chứa ý chí Đại Đạo, phàm là hệ thống Đại Đạo có thể vượt qua lượng kiếp đều có thể siêu thoát, tập thể phi thăng đến Đại Thiên thế giới, trở thành tồn tại siêu thoát giống như Đạo Diễn, đạo thống Vĩnh Hằng.

Siêu thoát chia làm hai loại phương thức, một là đạo thống siêu thoát, chúng sinh được lợi, hai là lấy lực chứng đạo, bản thân dựa vào lực lượng to lớn chứng đạo siêu thoát, từ xưa đến nay, những đạo thống bị yên diệt kia đều có cường giả lấy lực chứng đạo, dựa vào bản thân nỗ lực siêu thoát, bao gồm cả Võ đạo cũng có, độ khó của đạo thống siêu thoát càng lớn hơn lấy lực chứng đạo.

Khương Trường Sinh cũng rốt cuộc hiểu rõ những Thiên đó vì sao không trở lại, lĩnh hội Đại Đạo lực lượng, có thể càng có trợ giúp hơn nếu so sánh với lĩnh hội lực lượng quy tắc, mà một khi trở nên chặt chẽ cùng đạo thống nhân quả Đại Đạo hư không, lúc đạo thống đứng trước Lượng Kiếp, bọn hắn sẽ phải gánh chịu tâm ma tập kích, những tồn tại vượt qua Lục Dục Thiên của Thần Võ giới đều cảm thấy võ đạo không có khả năng siêu thoát, cho nên không nhúng tay vào chuyện của Võ đạo nữa.

Mặt khác, Đại Đạo hư không nhiều nhất chỉ có thể tiếp nhận thực lực Tự Tại Thiên, một khi hiện ra lực lượng vượt qua Tự Tại Thiên, liền sẽ dẫn tới Ý chí Đại Đạo cắn trả, cái giá to lớn phải chịu phản phệ là không thể vãn hồi, dù cho Đạo Diễn

cũng sẽ không dễ dàng mạo hiểm, đây cũng là sự bảo hộ mà Ý chí Đại Đạo dành cho chúng sinh Đại Đạo.

Tương đối đáng tiếc là, Khương Trường Sinh cũng không có tình báo về Lục Diêm Diễn Thiên từ trong trí nhớ của Thi Diễn Thiên.

Thi Diễn Thiên căn bản chưa từng gặp qua Lục Diêm Diễn Thiên.

Bất quá từ khi Võ đạo đại kiếp mở ra, Thi Diễn Thiên cũnggặp không ít nhân vật cường hoành, trong đó người mạnh nhất chính là một vị thủ hạ của Lục Diêm Diễn Thiên, tên là Tông Khô, đang trợ giúp Lục Diêm Diễn Thiên đi săn Đại Đạo Chi Thần.

Liên quan tới Đạo Diễn, trí nhớ to lớn hơn, thậm chí lúc dính đến một ít tồn tại, hình ảnh của trí nhớ sẽ trở nên mơ hồ, dẫn đến Khương Trường Sinh đều không dám tiếp tục dò xét.

Trong Đạo Diễn, ngoại trừ sinh linh tầng dưới chót nhất ra, địa vị từ thấp đến cao có thể chia làm Diễn Thiên, Diễn Quân cùng với Diễn Thánh mà Thi Diễn Thiên mới nghe nói qua.

Trở thành Diễn Thiên là sẽ được chưởng quản một nhánh Diễn Quân, mà Diễn Quân là tồn tại chúa tể Diễn Thiên, Thi Diễn Thiên chỉ thấy qua một vị, hình ảnh của vị Diễn Quân kia trong ký ức của hắn cũng rất mơ hồ.

Tông Khô cũng không phải Diễn Thiên, hắn là sinh linh không thuộc về Đạo Diễn, từng là tồn tại uy danh hiển hách trong hư không, sau quy thuận Lục Diêm Diễn Thiên, lúc Thi Diễn Thiên biết được Tông Khô quy thuận một hậu bối gọi là Lục Diêm Diễn Thiên, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Dựa theo lời Tông Khô nói, Lục Diêm Diễn Thiên tất thành Diễn Quân, hi vọng Thi Diễn Thiên có thể hiệu lực cho Lục Diêm Diễn Thiên, cuối cùng hai người tan rã trong không vui.

- Nếu để cho Đạo Diễn biết được lai lịch thực sự của ngươi, Đạo Diễn sẽ xử trí ngươi như thế nào?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính.

Một lát sau, Thi Diễn Thiên đắng chát trả lời:

- Bọn hắn tất nhiên đã biết được, nhưng bọn hắn không thèm để ý, chỉ cần thân thể ta thuộc về Đạo Diễn, có thể hiệu lực cho bọn họ, bọn hắn căn bản không thèm để ý lai lịch hồn phách của ta.

Như thế để Khương Trường Sinh yên lặng.

Thi Diễn Thiên nói theo:

- Ngươi đã nhìn trộm trí nhớ của ta, tất kiêng kị Đạo Diễn tồn tại, Đạo Diễn đi săn rất nhiều Đại Đạo hư không, đi săn Đại Kiếp Chi Thần là vì bồi dưỡng thiên kiêu, nhưng mục đích thực sự là suy yếu ý chí của Đại Đạo hư không, theo Đại Kiếp Chi Thần tách ra khỏi Đại Đạo, Ý chí Đại Đạo sẽ lâm vào trong suy yếu, khi đó, cường giả Đạo Diễn sẽ ra tay, Đại Đạo hư không của ta chính là vì vậy mà vong, tính cả Ý chí của bản thân Đại Đạo.

- Đạo Diễn chính là dựa vào hành vi dạng này, thô bạo sinh trưởng, trở thành tồn tại cường thế trong đạo thống siêu thoát, bất quá thiên tư cảm xúc của chúng sinh Đạo Diễn khác biệt, lập trường cũng sẽ khác biệt, cho nên bình thường Diễn Thiên căn bản không biết được mục đích thật sự của Đạo Diễn khi chiếm lấy Ý chí Đại Đạo.

- Đạo Tổ, trừ phi ngươi nguyện bỏ đi Tiên đạo, quy thuận một vị Diễn Thiên của Đạo Diễn, bằng không ngươi sẽ đi vào theo gót của ta, chiến một trận với ta, ngươi tất sẽ kinh động Đạo Diễn, chắc ngươi đã đi đến Tự Tại Thiên, nếu như mấy vị Tự Tại Thiên buông xuống, ngươi có thể ngăn cản hay không?

Chương 1134 - Vượt qua Tự Tại Thiên (1)

- Ta có thể ngăn cản hay không, tất nhiên là ta cần cân nhắc, ngươi cần cân nhắc chính là tình cảnh hiện tại của ngươi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh quanh quẩn trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, Thi Diễn Thiên nghe được yên lặng.

Trong lòng Thi Diễn Thiên cảm thấy đầy đắng chát, hắn trù bị lâu như vậy, hắn tự giác đã không có sơ hở nào, không ngờ lại

thất bại thảm hại.

Lúc trước hắn hiểu qua Đạo Tổ, hiểu qua Tiên đạo, chiến tích cường đại nhất của Đạo Tổ chính là thu phục Bỉ Ngạn đạo quân, một tồn tại yếu kém trong cảnh giới Lục Dục Thiên.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy Võ đạo khí vận tán loạn có quan hệ với Đạo Tổ, cho nên hắn nhận định Đạo Tổ là Thượng Phúc Thiên, lại sau này, hắn vẫn cảm thấy không ổn định, trực tiếp nhận định Đạo Tổ là Tam Thế Thiên, ước định như thế, chính đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù cảm giác mình đánh giá cao Đạo Tổ, nhưng hắn vẫn lấy hết toàn lực mạnh nhất của mình, cho dù là một cường giả Tự Tại Thiên, hắn chưa hẳn không có phần thắng.

Hắn càng nghĩ càng khó chịu.

Hắn là chủ nhân của một phương Đại Đạo, đánh không lại Đạo Diễn mạnh mẽ, lúc hắn thành Diễn Thiên của Đạo Diễn, đánh không lại một hậu bối hoành không xuất thế.

- Xin hỏi Đạo Tổ, con dân ta, hồn phách của bọn hắn đi nơi nào, có mạnh khỏe hay không?

Âm thanh Thi Diễn Thiên vang lên ngữ khí đầy trầm trọng.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta sáng lập Địa Phủ, chấp chưởng trật tự luân hồi, tất cả vong hồn của Phục Sinh nhân đều đi Địa Phủ, chuộc tội, chịu tội nghiệt rửa sạch, đầu thai vào Tiên đạo, thoát khỏi số mệnh.

Nghe nói như thế, Thi Diễn Thiên không có phẫn nộ, mà dùng ngữ khí bao la mờ mịt hỏi:

- Thật có thể đầu thai vào Tiên đạo?

- Thiện ác cuối cùng cũng có báo, mặc dù các ngươi có nỗi khổ tâm, nhưng chúng sinh đều có lập trường, ở trong Hư Không Vô Tận, các ngươi chính là ác, đã là ác, vậy thì phải tiếp nhận trừng trị, luân hồi sẽ cho bất kỳ tồn tại nào một công đạo cơ bản nhất.

Ngón trỏ Thi Diễn Thiên rung động, biểu lộ ra nội tâm của hắn đang giãy dụa.

- Ta cho người ngàn năm để cân nhắc, không cần sớm làm ra lựa chọn.

Khương Trường Sinh nói xong nói lời này liền chặt đứt thần niệm, hắn đi thu Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính vào trong Đạo Giới.

- Đạo Diễn, Tông Khô rất chờ mong gặp ngươi.

Khóe miệng Khương Trường Sinh nhếch lên, hắn đã tính tới Tông Khô bắt không ít Đại Kiếp Chi Thần cùng với sinh linh thiên tư trác tuyệt, trong đó bao gồm cả Khương Nghĩa, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên cùng với Phong Dục bị Hỗn Nguyên thần phù nhập vào cơ thể.

Không sai, ngay cả Tất Liễu thần tôn đều bị Tông Khô bắt.

Bất quá Tông Khô cũng không có tru diệt những sinh linh này, mà là nuôi nhốt, đoán chừng là đang chờ lấy Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống.

Cũng không biết Lục Diêm Diễn Thiên ở phương nào, Khương Trường Sinh tạm thời không thể dùng hương hỏa diễn toán về Lục Diêm Diễn Thiên, nói rõ Lục Diêm Diễn Thiên còn chưa buông xuống Hư Không Vô Tận.

Khương Trường Sinh không có suy nghĩ nhiều, bắt đầu cảm ngộ đạo quả của mình, đi quan sát từng ý chí thời không của những hình chiếu mà hắn phóng ra.

Bầu trời đỏ hồng, hoang nguyên vô biên.

Khương Nghĩa, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên ngồi vây chung một chỗ, sắc mặt Lâm Hạo Thiên khó coi nhất, nửa người trải rộng vết nứt màu đen quỷ dị, tựa như đồ sứ sắp bị đập tan.

Khương Tiển giương mắt nhìn về phía bầu trời, tự nhủ:

- Cũng chẳng biết tên kia lúc nào sẽ trở về.

Lâm Hạo Thiên tùy tiện cười nói:

- Hắn không trở lại, không phải rất tốt à, chúng ta có thể một mực mạnh lên.

Khương Nghĩa lắc đầu nói:

- Ở trong đây, chúng ta không giờ khắc nào không mạnh lên, điều này nói rõ đối phương đang nuôi chúng ta, chờ chúng ta đủ mạnh lúc, hắn liền sẽ trở về.

Nhắc đến vị kia, trong mắt của hắn tràn đầy hận ý.

Khi tới đây, hắn không cách nào lại trở lại Thần Du đại thiên địa, hắn còn tưởng rằng Thiên Cơ huyền lão đã chết, cừu hận trong lòng một mực bị đè nén.

Trước khi chưa có thực lực, hắn không muốn ra vẻ mình nổi giận, cho nên hắn một mực đang ẩn nhẫn, một mực đang nỗ lực tu luyện..

- Tên kia xác thực mạnh mẽ, không ngờ ngay cả thần tôn đều bị hắn dễ dàng trấn áp, nghe ý hắn, trên đầu của hắn còn có chủ nhân.

Khương Tiển nhíu mày nói, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán lập loè hàn mang.

Lâm Hạo Thiên cũng không để ý, thoải mái cười nói:

- Chúng ta tan biến lâu như vậy, Đạo Tổ còn không có tới tìm chúng ta, nói rõ Đạo Tổ đang khảo nghiệm chúng ta, thời gian kéo đến càng dài, ta ngược lại càng không hoảng hốt, muốn chết, đã sớm chết.

Thương thế hắn nghiêm trọng nhất, giờ phút này biểu hiện được lạc quan nhất.

Oanh.

Phương xa truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc, ngay sau đó, vô biên hoang nguyên lay động kịch kiệt, phần cuối đường chân trời bị một cỗ sóng bụi khí thế bàng bạc bao phủ tới, ba người không có tránh né, mặc cho sóng bụi thổi qua thân thể của mình.

Lâm Hạo Thiên cười nói:

- Lại tới, thật sự không yên tĩnh, đều là tù nhân, còn tranh cái gì, tu luyện thật tốt không được sao?

Khương Nghĩa nheo mắt lại, nhìn phương hướng uy áp chiến đấu truyền đến, ánh mắt phiêu hốt.

Trong ánh mắt Khương Tiển lơ đãng lướt qua Khương Nghĩa, hai người Khương tộc lâm vào trong yên lặng quỷ dị, chỉ còn lại có Lâm Hạo Thiên còn đang nói chuyện không ngừng, miệng không có ý dừng lại.

Từ sau khi Phục Sinh đại kiếp bị Đạo Tổ trấn áp, Thiên Giới trở thành đại thiên địa náo nhiệt nhất Hư Không Vô Tận, liên tục không ngừng có sinh linh đi Thiên Giới, để Thiên Giới lúc đầu hơi lộ ra quạnh quẽ cấp tốc náo nhiệt.

Chương 1135 - Vượt qua Tự Tại Thiên (2)

Lần này, Thiên Đình đã triệt để nắm giữ quyền chủ đạo của Thiên Giới, những thế lực bị dọa đến thoát đi đã không có tư cách lại cạnh tranh Thiên Giới, Thiên Đế cũng thể hiện ra thái độ cường ngạnh khác biệt ngày xưa, hắn chính là muốn quyền bá chủ Thiên Giới.

Từ sau Bỉ Ngạn đạo quân, lại một cường giả Võ đạo gia nhập Tiên đạo, thanh danh của người này so với Bỉ Ngạn đạo quân chỉ có hơn chứ không kém, dù sao thân phận Võ Tổ đối với sinh linh trong tầng dưới chót mà nói, rất khó tiếp xúc, nhưng Thái Thượng Côn Luân có thể là vạn cổ đệ nhất thiên kiêu mà Võ đạo một mực tuyên dương, danh tiếng tuyệt đối được cho là cao nhất võ đạo, huống chi Thái Thượng đạo sau này hắn sáng lập đã là thế lực đỉnh tiêm đương thời.

Thái Thượng đạo gia nhập Tiên đạo, không thể nghi ngờ là tin tức nặng kinh thiên động địa ký.

Trong Thần Du đại thiên địa, số lượng tín đồ mới xuất hiện mỗi ngày tăng vọt, mảnh thế giới mộng cảnh này nghênh đón náo nhiệt như khi Đạo Tổ sắp giảng đạo.

Trăm năm sau, thực lực tổng hợp của Thiên Đình đã bay vọt, số lượng thiên binh thiên tướng đã đi đến con số cực kỳ đáng sợ, Thiên Đế thậm chí sáng lập Tiên Võ thần quân, đại nguyên soái chính là Thái Thượng Côn Luân.

Đến tận đây, tứ thánh đại nguyên soái của Thiên Đình thêm ra một vị, đối với việc Thái Thượng Côn Luân trực tiếp thu hoạch được chức vị cao, các tiên thần không có quá mâu thuẫn, một là bởi vì Thái Thượng Côn Luân đủ mạnh, bản thân

mang theo thế lực to lớn, hai là bởi vì Thái Thượng Côn Luân nộp lên rất nhiều kinh nghiệm lĩnh hội lực lượng quy tắc, dù cho Tiên đạo, cũng cần cảm ngộ quy tắc mới có thể nâng cao một bước.

Thiên Giới mặc dù nghênh đón giai đoạn thái bình cùng cao tốc phát triển, nhưng Côn Luân giới gặp phiền toái cũng không ngừng, Thần Đạo cũng không biết đạo Tổ đã trấn áp Phục Sinh đại kiếp, vẫn thỉnh thoảng đến kiếm chuyện, chưa từng dừng ma sát với Thiên Đình.

Năm trăm năm ung dung đi qua.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, chân mày hắn hơi nhíu lại.

Hắn cảm nhận được một loại lực lượng áp chế, cũng không phải lực lượng quy tắc, cũng không phải lực lượng Đại Đạo, mà là một loại lực lượng khác cao cấp hơn.

Hắn nghĩ tới trí nhớ của Thi Diễn Thiên.

Ý chí Đại Đạo.

Ý chí Đại Đạo đang gạt bỏ hắn, mong muốn đuổi hắn ra khỏi Hư Không Vô Tận.

Nếu không phải Đạo Pháp Tự Nhiên Công của hắn có thể hoàn mỹ thu liễm khí tức, chỉ sợ hắn hiện tại đã bị ý chí Đại Đạo cắn trả.

Nguyên nhân rất đơn giản, giá trị hương hỏa bản thân hắn đã vượt qua năm ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nói cách khác, hắn đã vượt qua Tự Tại Thiên.

- Ý chí Đại Đạo có quy tắc thế này rất không tệ, có thể bảo hộ chúng sinh, Thiên Đạo có khả năng bắt chước.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, từ sau khi Thiên Đạo thành lập một mực đang diễn hóa, nhất là khi Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần gia nhập, Thiên Đạo diễn hóa càng nhanh, nhân quả báo ứng càng rõ ràng, công đức thiên thưởng cũng không thưa thớt như vậy, Tu Tiên giới đã xuất hiện một nhóm Tu Tiên giả nghiên cứu công đức.

- Thế Diễn Thiên, thời gian của ngươi không nhiều lắm, hi vọng lần sau gặp nhau, ngươi đừng ngay cả Tự Tại Thiên cũng không có đi đến.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Thế Diễn Thiên, nhếch miệng lên.

Lần trước giao thủ nhường Thế Diễn Thiên chạy trốn, Khương Trường Sinh đã có khả năng bắt được Thế Diễn Thiên, nhưng hắn không vội, chờ lấy Thế Diễn Thiên lần nữa tìm tới cửa.

Hắn mở ra Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía phương hướng của Thế Diễn Thiên.

Lúc giao chiến, hắn theo thói quen đánh lên Luân Hồi ấn ký cho kẻ địch, bây giờ hắn cos đạo hạnh trác tuyệt, phương hướng Luân Hồi ấn ký không còn xa xôi và mơ hồ.

Từ sau khi Thái Thượng Côn Luân gia nhập vào Tiên đạo, Thái Thượng đạo đã lâm vào trong rung chuyển, chia làm hai phái, một phái là cùng theo Thái Thượng Côn Luân, gia nhập Tiên đạo, một phái là muốn tự thành lập thế lực, không muốn từ bỏ tư cách tranh đoạt ba ngàn thiên địa, Thế Diễn Thiên vẫn như cũ trốn ở Thái Thượng đạo, hắn đã bắt đầu đến đỡ khôi lỗi của mình, muốn chưởng khống Thái Thượng đạo.

Giá trị hương hỏa của Thế Diễn Thiên tăng lên vẫn rất nhanh, Khương Trường Sinh nghiêm trọng hoài nghi là mình đã kích thích hắn.

Dựa theo Thái Thượng Côn Luân nói, thiên tư cảm xúc của Thế Diễn Thiên là thiện, nhưng loại thiện này nhất định phải chính hắn phê phán người khác, tồn tại càng trân quý, càng cường đại, hắn càng không hy vọng đối phương ngã xuống, chính nhờ loại tâm tính dị dạng này bức bách để hắn không ngừng mạnh lên.

Mặc kệ như thế nào, Thế Diễn Thiên đúng là đang làm việc thiện, chẳng qua việc mà hắn cho rằng là thiện thì theo một bộ tiêu chuẩn của hắn, trước đó đại chiến cùng Khương Trường Sinh, hắn cũng không có cố ky phàm linh, rõ ràng hắn thiện, cũng không phải là thiện mà thế nhân nhận biết.

Thế Diễn Thiên giờ phút này đang luyện công, Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, phát hiện công pháp của Đạo Diễn cũng là mượn nhờ thiên địa linh khí, rất giống Tiên đạo, nhưng lại có điểm khác nhau, hồn phách của Đạo Diễn vẫn như cũ yếu kém, càng không có đạo quả.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh liền thu hồi ánh mắt, hắn đem ánh mắt truy tìm đến đám người Khương Tiển.

Đám người Khương Tiển bị trấn áp trong thiên địa ở trong người của một tồn tại cường đại, chính là vị Tông Khô kia, là tồn tại đến gần Tự Tại Thiên.

Chương 1136 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (1)

Trong nội thiên địa của Tông Khô, các Đại Kiếp Chi Thần đã bắt đầu giết chóc lẫn nhau, ngoại trừ Đại Kiếp Chi Thần, sinh linh khác bị cầm tù cũng bắt đầu giết chóc lẫn nhau, Khương Nghĩa như cá gặp nước, tốc độ mạnh lên cực nhanh, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên hai người đã không thể ngăn cản hắn.

- Lực lượng Thôn Phệ, chẳng lẽ tiểu tử này cũng có thể lột xác thành Đại Kiếp Chi Thần?

Trong lòng Khương Trường Sinh hoang mang suy nghĩ, mệnh số, nhân quả của Khương Nghĩa trở nên mơ hồ, ngay cả hắn cũng không cách nào hoàn toàn tính thấu.

Hắn vẫn cho rằng Đại Kiếp Chi Thần là do lực lượng Đại Đạo diễn hóa mà thành, thuộc về trực tiếp sinh ra, nhưng hiện tại xem ra, chưa hẳn như thế, Đại Kiếp Chi Thần cũng có thể do sinh linh tấn thăng.

Khương Trường Sinh không có ý ra tay ngăn cản, đây cũng là cơ duyên của đám người Khương Tiển.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Phong Dục.

Tình cảnh của vị võ giả bị hắn lựa chọn gửi lại Hỗn Nguyên thần phù thật không tốt, hàng năm chinh chiến, khiến cho thân thể hắn chịu trọng thương, nếu không phải Hỗn Nguyên thần phù, hắn đã sớm chết.

Đi qua nhiều năm thai nghén, lại thêm Phong Dục đi khắp nơi mạo hiểm, Hỗn Nguyên thần phù đã thay đổi đến mức đủ mạnh, hấp thu rất nhiều Đại Đạo lực lượng, Khương Trường Sinh đang do dự, hiện tại thu hồi lại, hay tiếp tục nuôi.

Lực lượng Hỗn Nguyên thần phù ẩn chứa trước mắt đã gần với Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, đã đi đến trình độ của Thái Cực Huyền Đạo Tướng.

Trong hạp cốc tối tăm, Phong Dục tựa vào vách núi, há mồm thở dốc, ánh mắt của hắn nhìn lên bầu trời phía trên, từ dưới đi lên nhìn lại, hắn như ở đáy giếng, nhìn bầu trời chật hẹp kia, từng cơn gió tanh thổi mạnh ở phía trên, nương theo âm thanh quỷ khóc sói gào.

Trong mắt Phong Dục lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tư chất bản thân hắn không tính đỉnh tiêm, có thể đi đến một bước này, toàn bộ đều nhờ lực lượng thần bí trong cơ thể, nhưng cỗ lực lượng thần bí này cũng không cách nào khiến cho hắn nhanh chóng mạnh lên, ít nhất ở trong phiến thiên địa này, hắn lộ ra vô cùng bình thường, thậm chí nhiều lần đứng trước tử kiếp.

- Chẳng lẽ ta thật sẽ táng thân tại đây?

Trong lòng Phong Dục cảm thấy tuyệt vọng, hắn hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng vận dụng lực lượng thần bí che giấu khí tức của mình, nhưng cho dù là như thế, hắn có thể trốn đến khi nào?

Thương thế trong cơ thể hắn còn đang tăng lên, hắn căn bản không có biện pháp tiêu trừ.

Nương theo gió tanh thổi qua từ trên trời, uy áp khủng bố bao phủ thiên địa tan biến, Phong Dục ngồi liệt xuống đất, hắn ở trong bóng tối, giống như bò sát trốn ở trong âm u, không nhìn thấy một tia ánh sáng.

Hắn càng ngày càng mỏi mệt, mí mắt trầm trọng, trong thoáng chốc, hắn giống như lâm vào mộng cảnh, thấy được người nhà của mình, những gương mặt sắp bị hắn quên đi kia.

Không biết đi qua bao lâu, hắn đột nhiên cảm nhận được bả vai bị vỗ một cái, hắn cả kinh đột nhiên tỉnh lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh có một bóng người màu xanh lam đang đứng, thấy không rõ hình dáng của đối phương.

Phong Dục mong muốn đứng dậy, nhưng bị đối phương đè lại, hắn không ngờ lại không thể động đậy.

- Trải qua nhiều long đong như vậy, ngươi cam tâm dừng bước tại đây?

Bóng người màu xanh lam chậm rãi mở miệng nói, âm thanh phiêu miểu.

Phong Dục nghe xong, mặt lộ vẻ thống khổ, nói:

- Ta cam tâm và không cam tâm, có thể thay đổi sự thật?

- Nếu có hi vọng thoát khỏi khốn cảnh, ngươi có thể trả giá cái gì?

- Như thật có hi vọng, ta cái gì đều có thể trả giá, chỉ cần ta có.

Phong Dục cắn răng nói, giờ khắc này, hắn quên đi suy đoán thân phận của đối phương, còn cho rằng mình đang ở trong giấc mộng, cũng hoặc là thấy được ảo giác, đây đều là dấu hiệu sắp chết.

- Bỏ qua nhân thân, thành tựu Nhân Quả Chi Thần, ngươi sẽ có tư cách chống lại những Đại Kiếp Chi Thần kia.

Lời bóng người màu xanh lam nói tràn ngập mê hoặc, khiến cho trong mắt Phong Dục hiện ra hào quang sáng chói.

Diện mạo của Phong Dục trở nên dữ tợn, trong mắt tràn đầy vẻ điên cuồng, hắn thấp giọng quát:

- Ta nguyện ý

Bóng người màu xanh lam hóa thành một đạo ánh sáng màu lam chui vào trong cơ thể Phong Dục, cả người Phong Dục run lên, hai mắt trừng lớn, điểm điểm ánh sao màu lam lao ra từ trong cơ thể hắn, vờn quanh người hắn, hắn bắt đầu tĩnh toạ ngay tại chỗ.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh thu hồi Thiên Địa Vô Cực Nhãn.

Để Phong Dục thành tựu Nhân Quả Chi Thần, đây là ý nghĩ hắn lấy được từ trên người của Khương Nghĩa.

Hỗn Nguyên thần phù chính là pháp bảo dính đến nhân quả, lại thêm Khương Trường Sinh cảm nhận nhân quả chi đạo sâu nhất, chưa hẳn không thể thành công.

Hắn thi triển Đạo Tâm Thần Chỉ, chui vào trong cơ thể Phong Dục, để Đạo Tâm Thần Chỉ thời gian dài giảng nhân quả chi đạo cho Phong Dục, có Đạo Tâm thần chỉ, Phong Dục trong thời gian ngắn cũng không có khả năng chết, đến mức có thể thành công hay không, vẫn phải xem tạo hóa của bản thân Phong Dục.

Khương Trường Sinh đứng dậy, không có quấy rầy Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ tu luyện, hắn tan biến tại trong điện.

Côn Luân giới, trên một hải đảo ở hải dương.

Thái Oa đứng ở bên vách núi, nhìn sóng biển đập bãi cát, nàng an tĩnh xuất thần, như là một pho tượng.

Làm hậu duệ Thái Hoang vương tộc trước đó Thái Oa, Thái Hi bởi vì quan hệ gần với Đạo Tổ, địa vị tại Tu Tiên giới cực cao, nhưng trong năm tháng dài đằng đẵng, các nàng dần dần phai nhạt ra khỏi Tu Tiên giới, ngay cả Thiên Đình cũng rất ít biết được hành tung của các nàng.

Chương 1137 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (2)

Thái Oa tu tiên gần vạn năm, tu vi tại Tu Tiên giới cũng được cho là đại năng giả, nhưng nàng một mực đi tắm ở trong một chấp niệm.

Chính là sáng tạo chủng tộc.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng nàng, sau đó ngồi ở bên cạnh nàng, nàng lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn sang, đôi mắt đẹp lập tức trừng lớn, vội vàng đứng lên, muốn quỳ lạy Khương Trường Sinh.

Đã nhiều năm trôi qua, Thái Oa đã triệt để hóa thành nhân hình, đuôi rắn hóa thành một cặp chân dài.

- Không cần đa lễ, ta chuẩn bị lại sáng tạo một Thiên Giới, nhưng giao cho người nào, ta hết sức lưỡng lự.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, Thái Oa nghe xong, đi theo ngồi xuống.

- Để Thiên Đình tiếp tục giám thị, không tốt sao?

- Thiên Đình chống đỡ không nổi, mà như thế thì không tốt cho sự phát triển của Tiên đạo, trăm hoa đua nở, càng có thể xúc tiến Tiên đạo phát triển.

Khương Trường Sinh hững hờ nói, hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, lấy Côn Luân giới mà nói, giai đoạn Tiên đạo phát triển nhanh nhất đang là lúc nhân gian diễn ra Phong Thần đại chiến, dùng Địa Hoàng Hồng Lân sáng lập tiên võ chi đạo làm đại biểu, sinh ra rất nhiều chi nhánh Tiên đạo.

Chỉ có một hệ thống, dưới tình huống không có ngoại địch, dễ dàng tăng trưởng dã tâm đối với quyền lực, tiếp theo xem nhẹ toàn thể phát triển.

- Đạo môn của Bỉ Ngạn đạo quân thì như thế nào?

- Đạo Môn làm chi công đức giáo phái thứ nhất, không thích hợp làm chủ nhân Thiên Địa, ít nhất tạm thời không được.

- Vậy thì để Khương tộc trong Thiên Cảnh chia ra một nhóm đi tới?

- Có ý đó, nhưng bây giờ không thích hợp, ngay cả Thiên Giới nhiều có rất nhiều Khương tộc, không thể để cho Khương tộc sinh ra lòng ngạo mạn.

- Vậy… Trong lòng ngài có không ứng cử viên?

Khương Trường Sinh nhìn mặt biển, nói:

- Gần đây ta biết một phương Đại Đạo khác tồn tại, bọn hắn tồn tại ở ngoài Hư Không Vô Tận, bọn hắn càng cường đại hơn cả Thần Võ giới ngày xưa, bọn hắn gọi là Đạo Diễn.

Hắn giảng về thiên tư của Đạo Diễn giảng, Thái Oa nghe mà động dung.

Chủng tộc dựa vào cảm xúc mạnh lên?

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới có thể có chủng tộc như vậy tồn tại.

Nàng vẫn muốn sáng tạo chủng tộc trước nay chưa từng có, bây giờ nghe nói về Đạo Diễn, ý nghĩ của nàng sinh động theo.

Thật lâu.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đạo Diễn tồn tại, để ta cảm thấy nếu Tiên đạo muốn chân chính vượt qua Võ đạo, phải có tồn tại chủng tộc như Đạo Diễn, ta thậm chí cảm thấy chỉ là một nhánh chủng tộc như vậy cũng không đủ, nếu vạn tộc trong Tiên đạo, mỗi một tộc đều có thể mạnh như Đạo Diễn, Tiên đạo vừa mới xem như chân chính dừng chân, Vĩnh Hằng trường tồn.

Trong mắt Thái Oa tràn đầy vẻ mơ ước.

Tiên đạo thật có thể có thịnh thế như thế?

Thái Oa xem như hiểu được, Đạo Tổ hi vọng nàng trở thành chủ nhân của phương Thiên giới tiếp theo, nàng chần chờ nói:

- Ta có thể làm được sao?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta cũng không rõ ràng có thể sáng tạo Tiên đạo như thế hay không, nhưng chỉ có cảm tưởng, mới có hi vọng làm được.

- Hôm nay trước truyền cho ngươi một pháp, ngươi đã không thể sáng tạo ra chủng tộc ngươi mong muốn, vậy thì dùng công đức đi sáng tạo, Thiên Đạo sẽ giúp ngươi, chủng tộc mà ngươi sáng tạo nhất định được Thiên Đạo chiếu cố.

Đại Công Đức Thần Pháp, căn cứ theo suy nghĩ của người tu hành, sáng tạo ra công pháp khác biệt, Khương Trường Sinh dùng Đại Công Đức Thần Pháp sáng tạo ra lập Đạo pháp công đức giáo phái, truyền thụ cho Bỉ Ngạn đạo quân, hiện tại, hắn

dùng Đại Công Đức Thần Pháp sáng tạo ra đạo pháp vận dụng công đức sáng tạo ra chủng tộc, truyền thụ cho Thái Oa.

Có thể nói pháp này là đo ni đóng giày cho Thái Oa.

Nhiều năm kiên trì, Khương Trường Sinh tin tưởng Thái Oa sẽ gánh chịu tốt phần trách nhiệm này.

Thái Oa kinh hỉ, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không nói nhảm nữa, bắt đầu giảng đạo.

Một tháng sau, lúc Thái Oa tỉnh táo lại, phát hiện Đạo Tổ đã không còn ở bên cạnh, nhưng nàng đã trải qua sơ bộ nắm giữ công pháp công đức sáng tạo sinh.

Nàng lúc này quỳ lạy với bầu trời, cảm tạ Đạo Tổ chỉ bảo.

- Trăm năm sau, ta sẽ dẫn ngươi đi vào Thiên Giới thứ hai.

Bên tai quanh quẩn âm thanh của Khương Trường Sinh, Thái Oa lúc này đứng dậy, tiếp tục tham ngộ công pháp công đức sáng tạo sinh.

- Thiên Giới thứ hai? Như thế nào để Thái Oa làm Giới Chủ?

Bạch Kỳ nghe nói chủ nhân sắp sáng lập ra Thiên Giới thứ hai, rất hưng phấn, nhưng nghe nói Giới Chủ cũng không phải Thiên Đình, nàng có chút kinh ngạc.

Khương Trường Sinh nói:

- Về sau còn sẽ có Thiên Giới thứ ba, Thiên Giới thứ tư, há có thể đều để Thiên Đình độc chưởng?

Bạch Kỳ suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, nhường Thiên Đình độc tài, rất dễ dàng trở thành Thần Võ giới tiếp theo, không bằng ngăn chế lẫn nhau, đây cũng là suy nghĩ vì chúng sinh.

- Thiên Giới thứ hai sẽ có công đức chủng tộc sinh ra, nhưng thiên địa bao la, ngươi để bộ phận Yêu tộc đi tới, khai chi tán diệp đi.

Khương Trường Sinh tiếp tục nói.

Bạch Kỳ nghe xong, không nói hai lời, trực tiếp vỗ bộ ngực, nói:

- Chủ nhân, ngài yên tâm, ta trong Yêu tộc là nhất ngôn cửu đỉnh, bây giờ ta liền đi an bài.

Khương Trường Sinh gật đầu, Bạch Kỳ lập tức rời đi.

Mộ Linh Lạc đi tới, tò mò hỏi:

- Sáng tạo nhiều Thiên Giới như vậy, là bởi vì võ đạo bản nguyên gạt bỏ Tiên đạo sao?

Chương 1138 - Chủ mẫu cũng muốn làm chủ một phương Thiên giới

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, võ đạo khí vận mặc dù tán, nhưng đại kiếp mới bắt đầu, võ đạo bản nguyên còn chưa diệt.

- Sau này có thể cho ta một phương Thiên Giới hay không, để ta làm chủ, ta cũng muốn thử xem.

Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, nhẹ giọng hỏi.

Chính nàng cũng có thể mở mang tiểu thiên địa, nhưng không có cách nào mở ra tiểu thiên địa có thể tiếp nhận Tiên đạo, trước mắt chỉ có Côn Luân giới, Thiên Giới có thể tu tiên, ở bên ngoài, chỉ có thể thuần túy cảm ngộ lực lượng quy tắc, hoặc là tu hành Võ đạo cùng với Đại Đạo khác từng tồn tại.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên có thể, ta rất chờ mong nàng sẽ sáng tạo ra trật tự như thế nào.

Mộ Linh Lạc chân thành nói:

- Ta sẽ không để cho chàng thất vọng.

Nàng rõ ràng phấn chấn, Khương Trường Sinh không có đi hỏi nàng sẽ sáng tạo trật tự như thế nào, hai người bắt đầu trò chuyện chuyện khác.

Trăm năm đi qua rất nhanh.

Khương Trường Sinh đi vào hư không vô tận, điều ra giá trị khí vận, giá trị khí vận trước mắt đã vượt xa giá trị khí vận trước đó sáng tạo Thiên Giới, hắn nhớ được năm đó tiêu hao

giá trị khí vận, trực tiếp sáng tạo ra một phương thiên địa không chênh lệch nhiều với Thiên Giới.

Hắn suy nghĩ một chút, quyết định cũng sáng tạo ra Thiên Giới thứ ba, thiên địa cần thời gian phát triển, sớm một chút sáng tạo ra cũng là chuyện tốt.

Cứ như vậy, hai phương thiên địa Thiên Giới lớn nhỏ không kém nhau xuất hiện ở trong hư không, Thiên Giới thứ hai như là một hòn đảo thật to, mà Thiên Giới thứ ba thì là hình trăng khuyết, đây cũng là hai phương thiên địa khác nhau.

Đợi sau khi hai phương Thiên Giới được hình thành, Khương Trường Sinh lưu lại một tôn phân thân liền trở lại Tử Tiêu cung.

Sau nửa canh giờ, Khương Trường Sinh mang theo Mộ Linh Lạc, Thái Oa đi vào trước hai phương Thiên Giới, hắn giới thiệu một phương, xuất ra hai kiện pháp bảo cho các nàng.

Mộ Linh Lạc nhận được Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, đây chính là Thiên Đạo linh bảo, cực kỳ cường đại.

Thái Oa thì nhận được Kim Lân diệu thụ, Kim Lân diệu thụ xem như pháp bảo nổi danh nhất trong tay Khương Trường Sinh, dễ dàng chứng minh nàng là người của hắn.

- Nơi này cách Côn Luân giới không xa, ta đã thành lập trận pháp truyền tống giữa hai giới, như thế nào phát triển Thiên Giới, toàn bằng tâm ý của các ngươi, nhớ kỹ, chớ có làm khổ chúng sinh hậu thế, vạn năm sau, hai phe Thiên Giới sẽ buông xuống ba ngàn thiên địa.

Khương Trường Sinh lưu lại nói lời này liền biến mất.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Chúng ta trước nắm giữ pháp bảo đi, ta cũng muốn nhìn một chút ngươi sẽ sáng tạo ra công đức chủng tộc như thế nào.

Thái Oa gật đầu, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Trong hai kiện pháp bảo có một tia thần niệm của Khương Trường Sinh, trợ giúp các nàng lấy được quyền chưởng khống pháp bảo, pháp bảo mà Khương Trường Sinh thả ra đều như

thế, đây cũng là một loại biện pháp bảo hộ dành cho người cầm bảo, nếu các nàng gặp nạn, Khương Trường Sinh còn có thể thông qua pháp bảo bảo hộ các nàng.

Tin tức Đạo Tổ sáng lập Thiên Giới thứ hai cuối cùng lưu truyền ra, dẫn tới Thiên Đình rung chuyển, Bạch Kỳ đi bốn phía mời chào yêu tộc, muốn dẫn đến Thiên Giới thứ hai, động tĩnh đương nhiên sẽ không nhỏ, mà tai mắt Thiên Đình trải rộng Côn Luân giới, há có thể giấu diếm được Thiên Đình.

Một ngày này.

Thiên Đế mời Bạch Kỳ vào vườn Bàn Đào gặp nhau, còn có Trần Lễ làm bạn.

Sau khi Bạch Kỳ ngồi xuống, ra hiệu Trần Lễ rót rượu cho mình, Trần Lễ bất đắc dĩ, cũng không có kháng cự, thành thành thật thật rót rượu cho nàng.

- Bệ hạ muốn hỏi Thiên Giới thứ hai? Không sai, Thiên Giới thứ hai xác thực tồn tại, chủ nhân Thiên Giới cũng đã định ra, do Thái Oa chấp chưởng.

Bạch Kỳ cũng không có vòng quanh, nói thẳng, chủ nhân không có căn dặn để cho nàng dấu diếm việc này, nàng đương nhiên sẽ không giấu diếm, tương phản, nàng hiểu rõ mình cần giúp đỡ tuyên truyền, cũng trấn an cảm xúc của Thiên Đình.

Thiên Đế nhíu mày, hỏi:

- Thái Oa?

Thái Oa, Thái Hi còn có tiên vị Chính thần của Thiên Đình, nhưng hai người đã thật lâu không có phục chức ở Thiên Đình, bởi vì các nàng tương đương với con nuôi, dưỡng nữ của Đạo Tổ, cho nên Thiên Đế cũng không có quan tâm các nàng, không ngờ Thái Oa sắp trở thành Chủ nhân của Thiên Giới thứ hai.

Hắn cũng không tức giận, nếu như phụ thân lựa chọn là cường giả Võ đạo, hắn có thể sẽ kiêng kị, nhưng nếu Thái Oa, còn tốt, đều là người một nhà.

- Tiên đạo cần phát triển, nhưng chỉ có Côn Luân giới, Thiên Giới mới có thể tu luyện, còn chưa đủ, Thiên Đình phát triển

mặc dù nhanh, nhưng theo không kịp bước chân của chủ nhân, chúng ta trước nắm chặt Thiên Giới rồi nói sau, mà nhiều thêm một phương Thiên Giới, cũng có thể giúp ngươi nắm giữ tiên thần tốt hơn.

Bạch Kỳ uống một chén rượu nhẹ giọng cười nói, lời nàng nói để Thiên Đế, Trần Lễ gật đầu, cảm thấy có lý.

Trần Lễ vuốt râu nói:

- Đã có Thiên Giới thứ hai, Thiên Giới thứ ba cũng sắp xuất hiện, bệ hạ, ta kiến nghị điều động tiên thần trợ giúp Thiên Giới thứ hai, về sau đối mặt Thiên Giới khác, Thiên Đình đều làm gương mẫu, không nắm quyền, chỉ cầu kết giao, lưu lại thiện duyên.

Thiên Đế cười nói:

- Đây là tự nhiên, việc này vẫn phải nhờ Bạch Kỳ giật dây.

- Dễ nói dễ nói, tân thiên địa tất không thiếu thiên tài địa bảo, thiếu chính là phương pháp tu hành, Thái Oa, nhiều lắm là kéo theo Thái Hi, nội tình hai người các nàng cộng lại cũng không đủ cho một phương thiên địa sử dụng, Thiên Đình có khả năng điều động tiên thần tiến đến lập giáo, tựa như công đức giáo phái của Bỉ Ngạn đạo quân, không tranh địa bàn cùng quyền thế, chỉ phát dương đạo pháp, tích lũy công đức.

Chương 1139 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (1)

Bạch Kỳ nói đến thao thao bất tuyệt, Thiên Đế, Trần Lễ nghiêm túc nghe, mặc dù tên này bình thường không đứng đắn, nhưng nàng giỏi nhất phỏng đoán tâm tư của Đạo Tổ, cho dù nàng nói sách lược có vấn đề, bọn hắn cũng có thể vung tay cho nàng.

Trong thời gian về sau, tin tức Thiên Giới thứ hai sắp được xây dựng truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, tiếp theo truyền khắp ba ngàn thiên địa, dẫn tới tiếng vọng cực lớn.

Sau khi Phục Sinh đại kiếp kết thúc, ba ngàn thiên địa lại có kiếp loạn mới, nhưng chưa từng từng đứt đoạn quan tâm về

Tiên đạo, theo tin tức truyền ra, càng ngày càng nhiều sinh linh bắt đầu trông đợi Thiên Giới thứ hai buông xuống.

Hư không yên tĩnh, vô số Tinh Hà tô điểm thành bức tranh, một tòa sân khấu thật to treo ở trong hư không, biên giới có mấy chục cây cột đá đường kính vượt qua ngàn trượng đứng thẳng, phía trên bao quanh đầy đồ văn Hung thú giống như rồng, thân rồng sáu chân, răng nanh lộ ra ngoài, ánh mắt của bọn nó lập loè hồng mang, giống như sống lại.

Một đạo thân ảnh hành tẩu trên sân khấu to lớn, mặt đất trơn bóng phản chiếu ra thân ảnh của hắn.

Chính là Thế Diễn Thiên.

Thanh y trên người Thế Diễn Thiên lay động, thần sắc đạm mạc, một bên tiến lên, một bên lay động quạt xếp trong tay, phong độ nhẹ nhàng.

Một đường tiến lên, phía trước xuất hiện một tôn thân ảnh vĩ ngạn, đó là một nam tử ở trần to con, tĩnh toạ ở giữa không trung, nửa người trên có cao tới vạn trượng, làn da đỏ hồng, tóc trắng hướng lên trên đang phất phới, sau lưng lơ lửng một thanh trượng hoàng kim to lớn, trên đỉnh hiện lên hình tam xoa kích, lơ lửng ba quả cầu ánh sáng màu sắc không đồng đều, tự chủ xoay tròn, tựa như sao trời, tản ra khí tức cuồn cuộn.

- Thần Chủ, lựa chọn của ngươi thật không tốt, ngươi chỉ có thể tin ta, bằng không ngươi sẽ vạn kiếp bất phục.

Thế Diễn Thiên dừng bước, lại thở dài một hơi, nghiêm túc nói.

Tôn thân ảnh vĩ ngạn này chính là chủ nhân của Thần Đạo, tồn tại cường đại chúa tể Thần Đạo đại thiên địa.

Thần Chủ từ từ mở mắt, bên trong mỗi một con mắt đều có bốn con ngươi sánh đôi, lộ ra quỷ dị, kinh dị.

- Ngươi cùng hắn, đều đến từ Đạo Diễn, ta làm sao không thể tin hắn?

Thần Chủ mở miệng hỏi, âm thanh hùng hậu, quanh quẩn trên bệ thần, thật lâu không dứt.

Thế Diễn Thiên nói:

- Ta là tới cứu ngươi, mà hắn chỉ là muốn lợi dụng ngươi, chớ có làm cho cả Thần Đạo chôn cùng.

Thần Chủ nhìn xuống hắn, nói:

- Ngươi lại muốn đánh xuống ấn ký lên trên người ta?

Thế Diễn Thiên lộ ra vẻ bi thương, thở dài nói:

- Ta là vì cứu ngươi, chờ đại kiếp kết thúc, ngươi sẽ cảm kích ta.

Dứt lời, hắn đạp đi về phía trước, một khí thế cổ bá đạo đột nhiên bùng nổ, rung chuyển thần đài.

- Thế Diễn Thiên, nhiều năm không thấy, ngươi vẫn lỗ mãng như thế.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, chỉ thấy hư không phía sau Thần Chủ xuất hiện một khe hở to lớn, trong khe hở lộ ra một con mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thế Diễn Thiên.

Thế Diễn Thiên nhìn thấy con mắt này, cũng không ngoài ý muốn, chỉ nghe hắn khẽ nói:

- Tông Khô, vì sao Lục Diêm Diễn Thiên còn chưa tới, chuyện gì đang ràng buộc hắn?

- Cũng không gạt ngươi, hắn đang tiếp thụ truyền thừa của Diễn Quân.

Giọng nói của Tông Khô vẫn lạnh lùng như cũ, lộ ra cường ngạnh.

Thế Diễn Thiên nghe xong, vẻ mặt trở nên vi diệu.

- Thế Diễn Thiên, ngươi chính là tuyệt đại thiên kiêu vạn cổ khó xuất hiện, đáng tiếc ngươi nhất định phải chống lại cùng chủ nhân, phía dưới Đại Thiên thế giới, Đạo Diễn cũng sẽ không ngăn cản thiên kiêu đánh nhau sinh tử, chủ nhân tán thưởng ngươi, nhưng phần tán thưởng này cũng sẽ bị ma diệt.

Nương theo Tông Khô vừa dứt lời, một cỗ sát ý đáng sợ buông xuống, ngay cả Thần Chủ đều động dung.

Thế Diễn Thiên hừ lạnh nói:

- Vậy thì bảo chủ ngươi tới giết ta, bất quá trước đó, ngươi muốn khiêu chiến quyền uy của Diễn Thiên sao?

Con ngươi Tông Khô co rụt lại, sát ý đã ngưng thành thực chất.

Không gian sau lưng Thế Diễn Thiên vỡ ra, một cánh tay nhô ra, muốn bắt lấy Thế Diễn Thiên, nhưng bị Thế Diễn Thiên tránh thoát.

Một trận trị đại chiến cứ như vậy bùng nổ.

Khương Trường Sinh ở Côn Luân giới phía xa đang xem chiến.

Thần Đạo cũng tính là hàng xóm của Côn Luân giới, bọn hắn đối chiến tự nhiên sẽ dẫn tới Khương Trường Sinh quan tâm.

Khương Trường Sinh rất tò mò, Thế Diễn Thiên làm thế nào để hạ gục kẻ địch có giá trị hương hỏa gần như gấp hai chính mình.

Hắn càng thêm tò mò chính là Thế Diễn Thiên ngay cả thủ hạ của Lục Diêm Diễn Thiên đều không địch lại, như thế nào dám đến ngăn cản?

Ngay từ khi chiến đấu, Thế Diễn Thiên đã bị áp chế, vị Tông Khô kia tựa hồ không dám tru diệt Thế Diễn Thiên, hắn hiện ra thực lực không phù hợp giá trị hương hỏa, nhưng đủ để trấn áp Thế Diễn Thiên.

Trong chiến đấu, thực lực Thế Diễn Thiên không ngừng tăng lên, xem ra là thiên phú làm ra tác dụng.

Chiến đấu không có quá lâu, sau khi Thế Diễn Thiên mấy lần tăng cao thực lực, vẫn bị Tông Khô trấn áp thô bạo, sau đó Tông Khô mang theo hắn cấp tốc rời khỏi, rất rõ ràng, Tông Khô là đang kiêng kị Khương Trường Sinh.

Tông Khô trực tiếp nhảy vào trong Cực Cảnh, đang muốn tiếp tục rời khỏi lúc, một âm thanh vang lên:

- Nếu tới đều tới, vì sao không đến Tiên đạo làm khách?

Tông Khô dừng lại, hắn thấy được một tôn thân ảnh vĩ ngạn, ngồi trên thần tọa, ở trên cao nhìn xuống hắn.

Chương 1140 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (2)

Khương Trường Sinh cũng đang đánh giá bản thể Tông Khô, người này cao vạn trượng, cũng không phải pháp tướng, mà là thân thể đã lớn như vậy, người mặc lân giáp tối màu, đầu đội tử quan đốt lửa, không có đầu, như quỷ hồn chống đỡ chiến giáp, hư không quanh người hắn vì đó vặn vẹo.

Đi qua ngắn ngủi yên lặng, Tông Khô mở miệng nói:

- Đạo Diễn làm việc, các hạ muốn nhúng tay?

Trận chiến Đạo Tổ trấn áp Phục Sinh đại kiếp, hắn cũng đang xem chiến, biết rõ đối phương tuyệt đối là tồn tại Tự Tại Thiên, nếu là Tự Tại Thiên, tất đến từ Đại Thiên thế giới, mà không phải sinh linh nguyên sinh của mảnh Đại Đạo hư không này.

Hắn đều quen biết các Tự Tại Thiên của võ đạo đó, chưa từng thấy qua Đạo Tổ, điều này nói rõ Đạo Tổ là chui vào tiến đến.

- Nếu chỉ là chuyện trong Đạo Diễn, ta đương nhiên sẽ không quản.

Khương Trường Sinh vừa nói, một bên đưa tay, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính hiện lên ở trong tay.

Hắn mặc dù có lòng tin đối mặt Lục Diêm Diễn Thiên, nhưng Tông Khô nuôi nhốt Đại Kiếp Chi Thần cùng với rất nhiều sinh linh có thực lực không tầm thường, hắn không rõ ràng Tông Khô làm như vậy có thể mang đến tác dụng tăng lên thực lực như thế nào cho Lục Diêm Diễn Thiên, để cho an toàn, vẫn là đè ép một tay thì tốt hơn.

Không thể vì sinh tồn ban thưởng mà lật xe.

Trong lòng Tông Khô chìm xuống, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ trong số sinh linh ta đuổi bắt có người của hắn?

- Đã là Tự Tại Thiên, ta cho tiền bối một mặt mũi, nếu ta vô ý bắt người của tiền bối người, xin tiền bối nói rõ, ta thả là được.

Tông Khô yếu thế nói, không muốn xảy ra xung đột với Khương Trường Sinh.

Hắn có tự mình hiểu lấy, hắn làm không được một mình trấn áp Phục Sinh đại kiếp, hắn cũng không hề dùng Lục Diêm Diễn Thiên để dọa đối phương, chỉ muốn trước trốn qua một kiếp lại nói.

- Toàn lực ra tay đi, để ta nhìn một chút vì sao Đạo Diễn dám bao phủ phương Đại Đạo này của ta.

Khương Trường Sinh không cho phản bác nói, ngữ khí trở nên cực kỳ cường ngạnh, khiến cho biên độ không gian xung quanh Tông Khô vặn vẹo lớn hơn.

Tông Khô không có cầu xin tha thứ, không nói hai lời, lập tức ra tay.

Toàn bộ Cực Cảnh hư không lâm vào trong bóng tối, vô tận hư ảnh khủng bố xuất hiện, giống như rừng rậm ma vật, tất cả đều giương nanh múa vuốt tới Khương Trường Sinh.

Tông Khô thả người vọt lên, đánh xuống một chưởng, vô số hư ảnh khủng bố lao thẳng đến Khương Trường Sinh.

Trong chớp mắt này, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được tất cả lực lượng quy tắc đang tới gần mình, mượn lực lượng quy tắc, Tông Khô mơ hồ đã đi đến thực lực Tự Tại Thiên.

Nếu vừa rồi dùng để đối phó Thế Diễn Thiên, Thế Diễn Thiên đã sớm chết.

Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính trên lòng bàn tay phát ra ánh bạc loá mắt, chiếu sáng mảnh Hắc Ám lĩnh vực này, ánh bạc trong nháy mắt lướt qua Tông Khô.

Tông Khô không kịp phản ứng, ý vị này là chiến đấu đã kết thúc.

Phía trên hoang nguyên, Thế Diễn Thiên rơi xuống đất.

Sắc mặt của hắn ảm đạm, vừa trải qua một trận chiến bại khiến cho khí huyết hắn hỗn loạn, trạng thái suy yếu, bất quá nhìn thấy phiến thiên địa trước mắt để hắn lộ ra nụ cười.

- Cuối cùng cũng đến.

Hắn dĩ nhiên biết mình không phải đối thủ của Tông Khô, nhưng Diễn Thiên chỉ có thể bị Diễn Thiên giết chết, cho nên hắn mới dám đến đây.

Thế Diễn Thiên lúc này bay về một hướng.

Vừa bay không bao lâu, hắn bỗng nhiên nhìn thấy bầu trời đổi màu, từng đầu quang hồng màu bạc trải rộng khắp bầu trời, giống như Thiên bị xé nứt thành từng mảnh từng mảnh, cực kỳ tráng quan.

Thế Diễn Thiên nhíu mày, âm thầm hoang mang:

- Cái tên này làm sao vậy?

Mắt thấy thiên địa cũng không có sụp đổ, chẳng qua chỉ có dị tượng, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi tới.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, vuốt vuốt Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, cũng không biết Tông Khô có thể mang để sinh tồn ban thưởng hay không.

Trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, Tông Khô bị từng đầu hỏa liên cuốn lấy tứ chi, không thể động đậy.

Phương xa, một ngón trỏ ngàn trượng thấy sự xuất hiện của hắn, ngón trỏ run rẩy.

Thi Diễn Thiên thấy Tông Khô xuất hiện, thân thể run rẩy, cũng không phải là hoảng sợ, mà là kinh hỉ.

Ngay cả Tông Khô đều bị trấn áp, điều này nói rõ Đạo Tổ không sợ Đạo Diễn, ít nhất không sợ đắc tội Đạo Diễn.

Nếu là như vậy, vậy trong lòng hắn liền không cần xoắn xuýt.

Chớ nhìn hắn ở kiếp này làm Diễn Thiên của Đạo Diễn, trong lòng hắn, hắn vẫn như cũ cừu hận Đạo Diễn, mục tiêu thứ hai của hắn là để Đại Đạo con dân giải thoát, mục tiêu thứ nhất chính là báo thù Đạo Diễn.

Tông Khô cũng nhìn thấy Thi Diễn Thiên tồn tại, hắn không kịp bận tâm Thi Diễn Thiên, hắn ra sức giãy dụa, nhưng đổi

lấy là tra tấn càng thêm thống khổ.

Hỏa diễm trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính ẩn chứa Thiên Đạo oai, mà lại không phải Thiên Đạo do Khương Trường Sinh sáng lập, mà là Thiên Đạo oai do Cổ Tiên đạo xa xưa để lại, khi đó Thiên Đạo cường đại dường nào, dù sao thì Khương Trường Sinh cũng đi qua Cổ Tiên đạo, số lượng cảnh giới Đại La cũng không ít, khi đó Tiên đạo tuyệt không phải Võ đạo hiện tại có thể so sánh.

Tông Khô cực kỳ thống khổ, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn phát hiện mình không thể cảm giác bên ngoài, càng không cách nào liên hệ cùng Lục Diêm Diễn Thiên.

Phải biết trước đó, hắn căn bản không nói cho Lục Diêm Diễn Thiên về Đạo Tổ, điều này sẽ dẫn đến Lục Diêm Diễn Thiên sinh ra đánh giá sai lầm dành cho Đạo Tổ.

Chương 1141 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (1)

- Hắn nhẹ nhõm trấn áp ta, chỉ sợ không phải Tự Tại Thiên bình thường, lần này phiền toái…

Trong lòng Tông Khô cảm thấy bất an, Diễn Quân cùng Diễn Thiên có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, nếu như Lục Diêm Diễn Thiên bỏ mình, bọn hắn đều phải chôn cùng.

Đương nhiên, hắn chẳng qua lo lắng, Đạo Tổ muốn đánh bại Lục Diêm Diễn Thiên, hắn cảm thấy rất khó, trước đó Lục Diêm Diễn Thiên đã rất mạnh mẽ, bằng không sao có thể thu phục hắn?

Hiện tại Lục Diêm Diễn Thiên đang tiếp thụ truyền thừa của Diễn Quân, thực lực của hắn sẽ tăng vọt đến loại trình độ nào, ngay cả hắn đều không thể suy nghĩ.

Tông Khô nỗ lực điều chỉnh tâm tính, Đạo Tổ không có giết hắn, cái này còn có cơ hội chuyển mình.

Ngoài Kính.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi đợi một hồi lâu, cuối cùng đợi đến sinh tồn ban thưởng.

【 Tiên tuế năm một vạn bốn ngàn bốn trăm ba mươi bốn (14434), Tông Khô tróc nã con cháu của ngươi là Khương Tiển, Khương Nghĩa cùng với những người có nhân quả chặt chẽ khác, ngươi ngẫu nhiên gặp Tông Khô, thành công sinh tồn khi bị Tông Khô công kích, chặt đứt một trận nhân quả, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng -tuyệt học tu tiên, Thiên Công bảo điển 】

Thiên Công bảo điển?

Thoạt nhìn là đạo pháp loại phụ trợ cùng loại với Thái Thượng đan đạo.

Cũng tạm được, ít nhất là vẫb phát nổ ban thưởng.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía thiên địa ở sâu trong linh hồn của Tông Khô, Khương Tiển, Khương Nghĩa. Lâm Hạo Thiên, Phong Dục đều ở trong đó, ngay cả Thế Diễn Thiên, Tất Liễu thần tôn, Cửu âm tà tổ cũng ở trong đó, vị Tông Khô này thật sự là bắt không ít cường giả.

- Đã như vậy, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể nuôi dưỡng được tồn tại như thế nào.

Khương Trường Sinh nghĩ thầm, hắn không có ý giải cứu những sinh linh này, ngược lại chỉ bảo đảm người hắn để ý có an toàn hay không liền tốt.

Phàm là người bỏ mình, hắn sẽ tức thời lấy đi hồn phách, đưa vào trong luân hồi của Tiên đạo, cũng tính giải thoát, dù sao cũng mạnh hơn khi ở trong tay Tông Khô.

Khương Trường Sinh giương mắt nhìn về phía Thiên Giới thứ hai, Thái Oa đã thành công nắm giữ Kim Lân diệu thụ không có lập tức sáng lập công đức chủng tộc, mà trầm tư suy nghĩ trên một ngọn núi lớn.

Mộ Linh Lạc thì luyện công ở gần nàng, xem ra rất chờ mong nàng sẽ sáng tạo công đức chủng tộc như thế nào.

Liên quan đến Thiên Đạo công đức, ngay cả Khương Trường Sinh đều không thể diễn toán sẽ sinh ra cái gì.

Thiên Đạo vốn là biến số mà hắn sáng tạo.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, bắt đầu tu luyện.

Thời gian thoáng qua, lại là trăm năm qua đi.

Ngày này, lúc giữa trưa, mặt trời chói chang ở trên cao trong bầu trời Thiên Giới thứ hai, để thiên địa trở nên ấm áp.

Thái Oa đứng dậy, dưới cái nhìn soi mói của Mộ Linh Lạc, nàng đi vào trên đỉnh núi, ngước nhìn bầu trời, công đức điều động của mình.

- Đạo Tổ ở trên, Thiên Đạo giám chi, đại kiếp đã tới, Tiên đạo bắt nguồn từ bé nhỏ, ta nguyện dùng bản thân công đức hoành nguyện, vì Tiên đạo dẹp tan hết thảy trở ngại, sáng lập Đấu Chiến chi tộc, vĩnh thế thủ hộ Tiên đạo, gọi là Vương tộc.

- Tiên đạo Vương tộc, lập!

Nương theo âm thanh của Thái Oa vang vọng giữa đất trời, bầu trời bắt đầu ngưng tụ lại lôi vân cuồn cuộn, thiên uy theo đó sinh ra.

Lực lượng công đức quanh thân nàng ngưng tụ thành vầng sáng màu vàng, phóng lên tận trời.

Một đạo thiên lôi đánh xuống, làm cho kim sắc quang mang suy yếu hơn phân nửa, nhưng kim sắc quang mang vẫn dùng khí thế không thể ngăn cản xông vào trong lôi vân.

Mộ Linh Lạc lẩm bẩm.:

- Vương tộc? Thật sự là cái tên làm cho người ta hoài niệm.

Từng có lúc, lúc các nàng còn ở Thái Hoang, không biết Huyền Hoàng Đại Thiên Địa tồn tại, khi đó, truyền thuyết về Thái Hoang Vương tộc là tồn tại mà các nàng chỉ có thể tưởng tượng.

Vạn năm qua đi, Hậu duệ Thái Hoang Vương tộc - Thái Oa sáng lập Tiên đạo Vương tộc, điều này có thể tính là một loại truyền thừa hay không?

Chẳng qua là Tiên đạo Vương tộc này sẽ có thiên phú như thế nào?

Theo công đức kim quang chui vào trong lôi vân, thiên lôi nổ vang, toàn bộ Thiên Giới thứ hai đều hiện ra thiên tượng quỷ dị, dùng chỗ đỉnh núi Thái Oa đứng làm trung tâm, đầy khắp núi đồi mọc ra hoa sen vàng, mênh mông kim quang chiếu gọi trên bầu trời.

Cùng lúc đó, Côn Luân giới xuất hiện mưa phùn màu vàng, bao trùm cả vùng, bầu trời Thiên Giới thì phản chiếu ra hình ảnh Thái Oa ngước nhìn bầu trời, mặc dù thấy không rõ hình dáng của nàng, nhưng thân hình của nàng bị chúng sinh nhớ kỹ.

- Đây là cái gì?

- Chẳng lẽ có đại năng chứng được Thái Ất cảnh giới?

- Không có khả năng, trước đó lúc Thái Ất cảnh giới sinh ra, cũng chưa từng xuất hiện thiên tượng dạng này.

- Đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Ta suy đoán hoặc là Thiên Đế đột phá, hoặc là Bỉ Ngạn đạo quân lĩnh ngộ mới đạo pháp.

- Sao lại không ai đoán là cách làm của Đạo Tổ?

Chúng sinh hai giới nghị luận ầm ĩ, chúng sinh Côn Luân giới chẳng qua cảm thấy kim vũ kỳ quái, mà chúng sinh Thiên Giới nhìn thấy thân ảnh của Thái Oa thì càng thêm phấn chấn, đây tuyệt đối là đại năng giả đột phá sinh ra thiên tượng, đến mức là vị đại năng người nào, chỉ có số người cực ít mới có thể đoán được.

Thiên Giới thứ hai.

Trong ánh mắt đầy chờ mong của Thái Oa, lôi vân bốc lên, lộ ra một lỗ thủng to, một vệt kim quang hạ xuống, ngừng ở trước mặt nàng, trong kim quang có từng tia từng tia khí tức màu tím phun trào, cấp tốc ngưng tụ thành hai thai nhi.

Thái Oa nhíu mày, trong mắt có chút thất vọng.

Nàng mong muốn sáng tạo là chủng tộc, làm sao chỉ là hai sinh linh?

Chương 1142 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (2)

Cái này khiến nàng nghĩ đến mình và Thái Hi, lúc các nàng sinh ra đời cũng là làm bạn lẫn nhau, chẳng lẽ đây là mệnh số?

Đợi thai nhi trưởng thành là hai đứa bé, bọn hắn lộ ra thân thể, thoạt nhìn không có gì khác những đưa trẻ thường tộc của nhân tộc, một nam một nữ.

Kim quang tán đi, Thái Oa đưa tay tiếp nhận hai đứa bé.

Khương Trường Sinh ở trong Tử Tiêu cung xa xa thấy cảnh này, khẽ lắc đầu.

Không chỉ Thái Oa thất vọng, hắn cũng có chút thất vọng.

Vấn đề xuất hiện ở công đức của Thái Oa, công đức của nàng quá ít, chỉ có thể sáng tạo ra hai sinh linh, bất quá mệnh số của hai sinh linh này, nhân quả khó mà suy nghĩ, như thế phù hợp với thân phận Thiên Đạo sinh linh.

Có lẽ bọn hắn ngày sau sẽ vượt qua Khương Trường Sinh dự đoán.

Khương Trường Sinh chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục luyện công.

Đến mức Thái Oa sáng tạo Tiên đạo Vương tộc, giao cho tuế nguyệt đi khảo nghiệm đi.

Thái Oa mặc dù thất vọng, nhưng thấy lúc hai hài đồng Vương tộc, nàng vẫn rất cao hứng, có loại cảm giác làm cha làm mẹ.

Mộ Linh Lạc tiến lên chúc mừng, hai nữ bắt đầu quan sát đứa trẻ Vương tộc, xem bọn hắn có gì thiên tư….

Thế Diễn Thiên bị Tông Khô trấn áp, mà Tông Khô lại bị Khương Trường Sinh trấn áp, trong lúc nhất thời, không có tồn tại nào có thể uy hiếp được Tiên đạo, Khương Trường Sinh lại tiến vào trong bế quan lâu dài.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Ngàn năm như mũi tên bay, ít nhất đối với Khương Trường Sinh mà nói là cảm thụ như vậy.

Khi hắn một lần nữa khi mở mắt ra, hắn thấy không phải Côn Luân giới, mà là vô số ý chí trong các chư thiên ở quá khứ và tương lai.

Đã nhiều năm trôi qua, đã có không ít ý chí bỏ mình, trở về trong cơ thể bản tôn là hắn, hóa thành trí nhớ của hắn.

Hắn giống như lập tức đã thức tỉnh nhân sinh của mấy trăm thế, có cả đời làm phàm nhân, có một đời Tu Tiên giả, cũng có một đời truy cầu Đại Đạo khác, bất quá những người này đều sinh ra ở Hư Không Vô Tận, hắn tạm thời còn không thể siêu thoát mảnh Đại Đạo hư không này.

- Kể từ đó, truyền thuyết về ta có pháp tướng muôn vàn liền muốn trở thành sự thật.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, trong lòng cảm thấy thú vị, mỗi một vị ý chí chuyển thế thân trước khi chết đều sẽ khôi phục trí nhớ, tương đương với phân thân của hắn, có thể tạm thời dừng lại một quãng thời gian, cũng có thể mượn dùng lực lượng của hắn, có ý chí phân thân lựa chọn báo thù, có lựa chọn lưu lại truyền thừa, cũng hoặc là hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành.

Ở quá khứ, đã có dấu vết của Đạo Tổ.

Cảnh giới Đại La, không nhận bất kỳ cái gì trói buộc, tiêu dao tự tại, tới lui tự nhiên trong thời không.

Ở trong quá trình này, Khương Trường Sinh cũng gặp một chút Đại La của quá khứ, bởi vậy có khả năng chứng minh, Tiên đạo xác thực tồn tại qua trong mảnh hư không Đại Đạo này, chẳng qua là quá xa xưa, không có để lại dấu vết, cũng hoặc là bị một loại tồn tại nào đó xuyên tạc, chia cắt truyền thừa Tiên đạo thành đủ loại Đại Đạo truyền thừa.

Theo đạo hạnh của Khương Trường Sinh càng ngày càng cao, càng ngày càng nhiều ý chí của hắn đi xuyên quá khứ, lại đến tương lai, chẳng qua tạm thời còn không có đụng phải Tiêu Hòa nương nương, Thái Thượng Thiên, Thiếu Hạo mấy người.

Mỗi lần mở mắt, Khương Trường Sinh đều sẽ tiếp tục tạo ra ý chí, dù sao thì không phải tất cả ý chí đều có thể một mực sống sót.

Lần này, Khương Trường Sinh lần nữa đưa ra ý chí, hắn không hề rời khỏi Tử Tiêu cung, ngồi làm là được.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Giới thứ hai, ngàn năm trôi qua, hai vị sinh linh Tiên đạo Vương tộc đã lớn lên, mà được Bạch Kỳ, Thiên Đình trợ giúp, Thiên Giới thứ hai đã náo nhiệt, bất quá không có Khương Trường Sinh lên tiếng, Thiên Đế tạm thời không dám truyền hành tung của Thiên Giới thứ hai ra ngoài, trận pháp truyền tống hai giới thì có tiên thần anh giữ.

Hai vị Tiên đạo Vương tộc được rất nhiều tiên thần dạy bảo, thực lực tăng nhanh như gió, tên của bọn hắn cũng truyền ra trong Thiên Đình và Thần Du đại thiên địa.

Thiên Đế trước mắt đang đợi ở trong Thiên Giới thứ ba, hai mẹ con đang trò chuyện việc kiến thiết Thiên Giới thứ ba, Mộ Linh Lạc không muốn thành lập Thiên Giới quá mức phồn hoa, nàng muốn cho Thiên Giới thứ ba trở thành Thánh địa dùng để ngộ đạo.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm quan sát hai vị Tiên đạo Vương tộc, ngàn năm trôi qua, bọn hắn chỉ hiển lộ ra thiên phú Tiên đạo không tệ, nhưng vẫn kém xa công đức chủng tộc mà hắn dự đoán.

Như vậy xem ra, không chỉ bởi vì Thái Oa thiếu công đức, cũng bởi vì Thiên Đạo yếu.

Đáng nhắc tới chính là, hai vị Tiên đạo Vương tộc đã sinh sôi hậu đại, phương thức bọn hắn sinh sôi khác biệt nhân tộc, chỉ cần dùng tinh huyết luyện chế, nam nữ đều có thể một mình thai nghén hậu đại.

- A?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy cái gì, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn nhìn thấy có Vương tộc hậu đại bỏ mình, hồn phách hắn cũng không có đầu thai, mà bám vào thân thể có nhân quả chặt chẽ với hắn.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ thiên phú của Tiên đạo Vương tộc là cái gì.

Hoành nguyện của Thái Oa là thủ hộ Tiên đạo, thiên phú của Vương tộc chính là thủ hộ, sau khi sinh linh Vương tộc chết đi, linh hồn của bọn hắn sẽ thủ hộ người hắn để ý, cũng sẽ ban thiên phú của mình cho đối phương, loại tăng phúc này là mãi mãi, người được trao cho cũng có khả năng thủ hộ những người khác.

Với phương thức truyền thừa kiểu này, một khi nhiều lần, sẽ sinh ra ra tồn tại kinh khủng như thế nào?

Chương 1143 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (1)

Sau khi biết được thiên phú của Tiên đạo Vương tộc, Khương Trường Sinh bắt đầu chờ mong Tiên đạo Vương tộc sẽ lưu lại truyền thuyết bất hủ như thế nào trong năm tháng sau này.

Đây chỉ là bắt đầu, sau này Tiên đạo tất sẽ sinh ra càng nhiều cường tộc, đều có được thiên phú độc nhất vô nhị.

Hắn thu hồi ánh mắt, sau đó đưa tay, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính hiện lên ở trên lòng bàn tay, thần niệm của hắn thăm dò vào trong đó.

Tông Khô chịu tra tấn nhiều năm, sớm đã an phận, hắn vẫn như cũ bị Thiên Hỏa trói buộc, toàn bộ thế giới trong kính ở vào trong một loại yên lặng đầy đè nén.

Thi Diễn Thiên cũng yên lặng, hai người từng có cãi lộn, nhưng đều cảm thấy nhiều lời vô ích, bây giờ không để ý lẫn nhau.

Khương Trường Sinh lấy Thi Diễn Thiên ra, để hắn trôi nổi trong bàn tay trái của mình.

- Suy nghĩ kỹ càng chưa?

Thân thể ngón trỏ của Thi Diễn Thiên lộ ra nhỏ bé ở trong lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, thậm chí không to bằng móng tay của Khương Trường Sinh.

Ngón trỏ như Lệ Quỷ khẽ run lên, bên trong truyền ra âm thanh của Thi Diễn Thiên.

- Ta nguyện quy thuận, xin Đạo Tổ cho ta một cơ hội giảng dạy cho chúng sinh.

Không có không cam lòng, không có oán giận, không có bất kỳ tâm tình tiêu cực, chỉ có thành kính cùng hướng tới.

Thi Diễn Thiên thấy được hi vọng để con dân Đại Đạo của mình thoát khỏi vận rủi từ trên người Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Đã như vậy, vậy trước tiên tu tiên đạo, ngày sau thành lập công đức cho chúng sinh Đại Đạo của ngươi, sớm ngày cứu vớt bọn họ.

Dứt lời, hắn truyền thụ một bộ công pháp tu tiên mình tự sáng tạo cho Thi Diễn Thiên, sau đó ném hắn vào trong Đạo Giới.

Đồng thời, hắn sáng tạo ra một tôn phân thân, để vào trong Đạo Giới, phụ trách nhìn chằm chằm Thi Diễn Thiên.

Đến mức Tông Khô, không có vận khí tốt như vậy, ít nhất trước khi Lục Diêm Diễn Thiên xuất hiện, hắn nhất định phải đợi ở bên trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính.

Khương Trường Sinh theo thói quen diễn toán người mạnh nhất từng phạm vi, xác định không có Tự Tại Thiên buông xuống, hắn đầu nhập vào trong cảm ngộ của muôn vàn ý chí.

Hắn giống như đang đầu thai chuyển thế, trải qua từng màn nhân sinh.

Giữa thiên địa đầy sóng gió, Khương Nghĩa đứng ngạo nghễ phía trên núi thây, tóc trắng phất phới, hắc giáp nhuốm máu tản ra sát khí vô tận, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn mở to, ba con mắt mục cùng nhau nhìn xuống người phía dưới.

- Ta là tới cứu vớt ngươi, chớ có lại tiếp tục chống đối, mặc dù ngươi có thể trở thành tồn tại vượt qua Đại Kiếp Chi Thần, ngươi cũng chạy không thoát số mệnh, chỉ có buông xuống, mới có một chút hi vọng sống.

Thế Diễn Thiên ngước nhìn Khương Nghĩa, thần sắc vừa bi thương vừa yêu mến nói.

Bây giờ Khương Nghĩa tản ra một loại khí thế cực kỳ đáng sợ, từ khi hắn phóng thích bản tính, bắt đầu sát lục, trong thiên địa thần bí này, hắn tru diệt kẻ địch càng ngày càng nhiều, hắn thậm chí có khả năng chống lại Đại Kiếp Chi Thần, thiên phú như vậy làm hắn trở thành tồn tại làm người nghe tin đã sợ mất mật.

- Nếu như ta trở thành tồn tại cường đại nhất nơi này, thôn phệ xong lực lượng của hết thảy cường giả, ta sẽ muốn đối mặt Đạo Diễn, đúng không?

Mặt Khương Nghĩa không thay đổi nhìn xuống hắn, từng sợi khói đen tràn ra từ trong chiến giáp của hắn, sau lưng hắn ngưng tụ ra một tôn hư ảnh đáng sợ.

Thế Diễn Thiên cau mày nói:

- Ngươi đã biết Đạo Diễn, vì sao còn muốn như thế?

Diện mạo Khương Nghĩa trở nên dữ tợn, giống như cười giống như nộ, nói:

- Ta chính là muốn đối mặt Đạo Diễn.

Hắn nâng tay phải lên, đột nhiên đè ép hướng xuống, hư ảnh sau lưng đột nhiên bành trướng, che khuất bầu trời, nương theo tiếng gầm gừ kinh thiên động địa, nó vỗ xuống một chưởng, bốn phương tám hướng trống rỗng xuất hiện vô số hư ảnh, như ngàn tỉ Lệ Quỷ từ trên trời giáng xuống, lao thẳng đến Thế Diễn Thiên.

Thế Diễn Thiên thầm mắng:

- Y như tổ tông của hắn, tự đại, ngoan cố.

Tay hắn nắm lại quạt xếp, tùy ý nhìn lên một, một hồi cuồng phong đáng sợ xua tan hết thảy hư ảnh giữa thiên địa, rung chuyển bầu trời.

Áo bào xanh lay động, Thế Diễn Thiên hiển thị rõ phong thái của cảnh giới Thiên.

- Ngươi đã chấp mê bất ngộ, ta cũng chỉ có thể cưỡng ép cứu vớt ngươi, ngươi sẽ cảm kích ta.

Nương theo âm thanh của Thế Diễn Thiên vang lên, trong ba con ngươi của Khương Nghĩa hiện ra ngọn lửa hồng hừng hực.

Một chỗ khác thiên địa.

Phong Dục tĩnh toạ ở giữa không trung, lôi điện xen lẫn thân thể, mái tóc dài của hắn phất phới, làn da hiện ra hào quang, màu sắc biến ảo, dị thường quỷ dị.

Cuồng phong gào thét vây quanh hắn, hình thành gió lốc mắt thường có thể thấy.

Đây là lực lượng nhân quả tuôn trào ở xung quanh của hắn.

Hắn đang thối luyện nhân quả chi thân, hắn phải bỏ qua nhân thân, dùng nhân quả lực lượng thối luyện thân thể cùng hồn phách mới, thành tựu Đại Kiếp Chi Thần.

Quá trình này dị thường thống khổ, dù là Phong Dục tâm chí kiên định, lông mày cũng không khỏi nhíu chặt, hắn chỉ có thể cắn răng kiên trì, trong lòng hướng về các đệ đệ, muội muội của mình, dùng cái này để di chuyển lực chú ý.

Hắn quyết không thể chết ở chỗ này.

Nếu giới này là vì bồi dưỡng Đại Kiếp Chi Thần, vậy hắn sẽ trở thành Đại Kiếp Chi Thần, mà lại là Đại Kiếp Chi Thần mạnh nhất.

Về sau, hắn nhất định sẽ giết tan vùng trời này, truy tìm bóng dáng của Thần Võ giới.

…

Chương 1144 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (2)

Tông Khô bị Thiên Hỏa quấn quanh một bên thừa nhận thống khổ, vừa quan sát nội thiên địa của mình.

Khương Nghĩa biểu hiện làm hắn lo lắng.

Hắn cũng có biết một chút về nhân quả chi đạo, mặc dù kém xa Khương Trường Sinh, nhưng cũng có thể thấy nhân quả ở

giữa các sinh linh, Khương Nghĩa kia chính là con cháu của Đạo Tổ.

Nói cách khác, Đạo Tổ bắt hắn, là vì con cháu, đến mức Đạo Tổ vì sao không có buông xuống nội thiên địa của hắn, trong lòng hắn đã có nắm chắc.

Đạo Tổ muốn thuận nước đẩy thuyền, tôi luyện con cháu của mình.

Đây cũng không phải chuyện tốt.

Luyện tràng to lớn này là chuẩn bị cho chúa công của hắn.

Tông Khô tạm thời nghĩ không ra phương pháp đào thoát, nhưng hắn không muốn từ bỏ.

Ngoại trừ Khương Nghĩa, Phong Dục biểu hiện cũng làm cho hắn phá lệ giật mình.

Sinh linh tu luyện thành Đại Kiếp Chi Thần, mặc dù cũng không phải gần như không tồn tại, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn làm hắn rung động.

Hắn không thể nào hiểu được, Phong Dục với tư chất như vậy, ở đâu ra lực lĩnh ngộ, lại dựa vào cái gì luyện chế đại kiếp chi thân?

Mấu chốt nhất là hắn không thể nhìn thấu nhân quả của Phong Dục, trong mắt hắn, Phong Dục là biến số lớn hơn.

Trong lúc bất tri bất giác, hai vị không phải Đại Kiếp Chi Thần tồn tại không ngờ lại trở thành tồn tại làm hắn ngoài ý muốn hơn cả Đại Kiếp Chi Thần.

- Đạo Tổ đang mưu đồ cái gì?

Tông Khô mười phần lo lắng, Thi Diễn Thiên tan biến đã lâu, hắn không rõ ràng Thi Diễn Thiên sống hay chết, trực giác nói cho hắn biết Thi Diễn Thiên rất có thể đã cúi đầu trước Đạo Tổ.

Cái tên này là Diễn Thiên, nếu những hắn kể cho Đạo Tổ những gì mình hiểu về Đạo Diễn, cái này sẽ gây bất lợi cho Lục Diêm Diễn Thiên.

Tông Khô suy nghĩ lung tung, lại không thể làm gì, hắn thậm chí không dám tùy tiện nhúng tay nội thiên địa, sợ đánh rắn động cỏ.

Nhưng hắn vẫn yên lặng truyền âm cho một vài sinh linh, để bọn hắn không tiếc bất cứ giá nào tru diệt Khương Nghĩa và Phong Dục.

Khương Trường Sinh nghênh đón thời gian bế quan trước nay chưa có, bây giờ Tiên đạo đã là tồn tại cấp bá chủ tại toàn bộ Hư Không Vô Tận, sau khi Tông Khô bị trấn áp, Đạo Diễn không hiện ra, không có có tồn tại có thể đánh đoạn Khương Trường Sinh tu hành.

Thoáng chớp mắt này.

Vạn năm qua đi.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ thường xuyên trở về, cũng không có quấy rầy hắn tu hành, hai nữ mỗi lần nhìn thấy Khương Trường Sinh, đều có thể cảm nhận được hắn càng ngày càng mạnh mẽ, mặc dù không có một tia khí tức tiết lộ, cũng làm cho các nàng cảm thấy càng ngày càng xa xôi, cái này cũng khiến cho Mộ Linh Lạc càng thêm để tâm vào việc kiến thiết Thiên Giới thứ ba, muốn lấy đại công đức Thiên Giới thứ ba trợ giúp tốc độ tăng trưởng của mình.

Bạch Kỳ cũng không có nhàn rỗi, hiện tại bồi Mộ Linh Lạc đợi ở trong Thiên Giới thứ ba, đến mức Thiên Giới thứ hai, theo Yêu tộc tràn vào, lại thêm tiên thần Thiên Đình trợ giúp, vạn năm qua đi, vùng Thiên giới này đã sinh cơ bừng bừng, náo nhiệt hẳn lên.

Khi hai phe Thiên Giới đang phát triển, Thiên Đình cũng không có nhàn rỗi, theo Thái Thượng đạo gia nhập, Thiên Đình bắt đầu bước chân vào ba ngàn thiên địa, tình thế của Tiên đạo đã để thế lực khắp nơi ba ngàn thiên địa không thể coi nhẹ, thậm chí đều xem Tiên đạo thành đại địch số một.

Trong một mảnh hư không tối tăm, một tòa đại điện không có đỉnh lơ lửng trong bầu trời.

Thương Thủy Thiên ngồi tĩnh tọa ở trên đài cao, ánh mắt đánh giá một đạo thân ảnh trên điện.

Người này một thân áo trắng hoa văn màu đỏ, eo quấn khăn đỏ, dáng người thẳng tắp, tóc đen tùy ý buộc ở sau đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, vầng trán của hắn ẩn chứa một cỗ ngạo khí khó mà che giấu, sau lưng hắn lơ lửng một thanh trường thương màu bạc lôi điện đan xen, mũi thương có hai hư ảnh Phượng Hoàng vờn quanh.

- Sư phụ, Thần Võ giới còn không hiện thân sao? Ta đã không kịp chờ đợi muốn đánh với Đạo Tổ một trận!

Ánh mắt nam tử sáng rực hỏi.

Trong mắt Thương Thủy Thiên lộ ra vẻ hài lòng, hắn mở miệng nói:

- Tắc Nhi, ngươi chính là Võ đạo khí vận thai nghén mà sinh, có được thiên tư mạnh nhất Võ đạo từ trước tới nay, nhưng Đạo Tổ dù sao cũng trưởng thành trước ngươi, nếu như ngươi đã sáng lập võ đạo thuộc về mình, nên bình tĩnh lại, trước phát dương quang đại, đợi đến lúc ngươi có được lực lượng quét ngang đại kiếp, Thần Võ giới tự nhiên sẽ hiện thân, giúp ngươi quét ngang đại kiếp, do ngươi dẫn đầu võ đạo siêu thoát.

Bạch y nam tử tên Võ Tắc, đây là át chủ bài của Thương Thủy Thiên.

Xua tan Võ đạo khí vận, chẳng qua lấy lui làm tiến, muốn trợ giúp Võ đạo siêu thoát, Võ Tắc mới là ký thác của hắn.

Võ Tắc ngửa đầu, nói:

- Muốn mạnh bao nhiêu mới có thể quét ngang đại kiếp? Thượng Phúc Thiên? Hay là Hóa Cảnh Thiên mạnh hơn?

Sắc mặt Thương Thủy Thiên biến hóa, hắn thở dài nói:

- Thế cục bây giờ đại biến, dù cho Hóa Cảnh Thiên cũng không cách nào quét ngang đại kiếp, ngươi nhất định phải đi đến cảnh giới Thiên đỉnh phong.

- Tự Tại Thiên sao?

Võ Tắc tự lẩm bẩm, nụ cười trên mặt tan biến, hắn cũng không có sợ hãi, trong lòng ngược lại kìm nén một cỗ năng lực.

Dùng thiên tư của hắn, đi đến Tự Tại Thiên, tuyệt không phải việc khó, chẳng qua là cần thời gian.

Chương 1145 - Kết thúc bế quan, đạo thống phản thần

- Vạn năm về sau, là vị nào thần thánh chỉ bảo ngươi?

Thương Thủy Thiên hỏi.

- Võ Chiến thần thánh.

Võ Tắc trả lời để Thương Thủy Thiên nhíu mày, hắn lẩm bẩm:

- Lão nhân gia ông ta nhanh như vậy đã ra tay, chẳng lẽ thần thánh khác không muốn? Cũng đúng, lấy lực chứng đạo, thoải mái hơn nếu so với đạo thống siêu thoát.

Võ Tắc nghe xong, lúc này nói:

- Sư phụ, Võ Chiến thần thánh nói ta có tư cách kế thừa Võ đạo bản nguyên, cho nên hắn mới tự mình chỉ bảo ta, trong võ chiến tâm cảnh, thực lực ta xác thực đang tăng nhanh như gió.

Nghe vậy, Thương Thủy Thiên động dung, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, hắn run run rẩy rẩy đứng dậy, nỗ lực bình phục tâm tình.

Võ Tắc cũng bình tĩnh, hắn sinh ra đã cảm giác mình có thiên tư mạnh nhất, hết thảy đều nên thuộc về hắn, cho nên bất kỳ truyền thừa gì đều sẽ không dẫn nổi sóng ở trong lòng hắn.

Hắn chỉ quan tâm hai chuyện, một là tốc độ bản thân mạnh lên, hai là hạ gục Đạo Tổ.

Từ khi hắn sinh ra, hắn đã nghe đến Đạo Tổ, Thần Võ giới xem Đạo Tổ là trở ngại lớn nhất của Võ đạo, là Đạo Tổ khiến Thần Võ giới núp trong bóng tối, Thương Thủy Thiên thao túng Võ đạo khí vận đều không thể trấn áp Đạo Tổ, chuyện này để hết thảy cường giả Thần Võ giới sợ hãi, cũng để bọn hắn nhận định, nếu như Võ đạo vong, Tiên đạo chính là phương Đại Đạo kế nhiệm tiếp theo.

Nói cách khác, võ đạo muốn siêu thoát, nhất định phải đánh tan Tiên đạo.

Mong muốn đánh tan Tiên đạo, Đạo Tổ là một tòa Đại Sơn không thể lách qua.

Võ Tắc cảm giác mình có thể làm được, cũng nên để tùy hắn đi làm.

Trong đại kiếp, vạn tượng thay nhau nổi lên, thế gia vọng tộc, Đại Đạo, vận triều, giáo phái, chủng tộc vì đó chinh chiến, cũng có rất nhiều thế lực súc thế trong bóng tối.

Đạo Tổ không chỉ là địch nhân lớn nhất của Thần Võ giới, cũng là địch nhân lớn nhất của hết thảy thế lực mong muốn xưng bá ba ngàn thiên địa.

Trong bế quan vạn năm, ba ngàn thiên địa lại hiện ra rất nhiều hạng người thiên kiêu, lượng kiếp thúc đẩy chúng sinh tranh đấu.

Trong Tiên đạo, Thái Ất cảnh giới càng ngày càng nhiều, đi đến Thái Ất cảnh giới đã có khả năng chống lại Vạn Cổ Cự Đầu tu vi Khai Quang Thánh Võ cảnh, Tiên đạo chỉ có hơn hai vạn năm thời gian phát triển đã có được rất nhiều tồn tại có thể so với Vạn Cổ Cự Đầu, dẫn đến lực hấp dẫn của Tiên đạo cho chúng sinh ba ngàn thiên địa càng lúc càng lớn.

Đại thế đã thành, mặc dù Khương Trường Sinh không có nhúng tay, tốc độ tín đồ hương hỏa tăng trưởng cũng chỉ sẽ càng lúc càng nhanh.

Bất quá trong đại kiếp đang không ngừng diễn ra chém giết, số lượng tín đồ hương hỏa chết đi cũng không ít, nhưng nói tóm lại, thực lực trung bình của tín đồ hương hỏa tại tăng lên.

Một ngày này trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, thân thể hắn gợn sóng, giống như phản chiếu trên mặt hồ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

- Xem ra sau này nên càng thêm cẩn thận.

Khương Trường Sinh thở dài nói, trong điện chỉ có Bạch Long, tên này lại đang ngủ, cho nên không người nghe được lời hắn.

Hắn sở dĩ thở dài là bởi vì hắn quá mạnh, một khi hắn không cẩn thận triển lộ ra vượt qua khí tức Tự Tại Thiên, ý chí Đại Đạo sẽ gạt bỏ hắn, trong nháy mắt vừa kết thúc ngộ đạo, hắn kém chút bị khu trục ra khỏi Hư Không Vô Tận.

Vạn năm đi qua, đạo quả Khương Trường Sinh cách Đại La đạo quả càng ngày càng gần, tốc độ giá trị hương hỏa bản thân hắn tăng trưởng cũng chậm lại, bất quá hắn có thể cảm giác được sở dĩ chậm, là bởi vì sắp nghênh đón lột xác, một khi thành tựu Đại La, thực lực của hắn tương nghênh tới chất biến.

Cho dù là hiện tại, giá trị hương hỏa bản thân hắn đã vượt qua bảy ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Phải biết, trong Hư Không Vô Tận, người mạnh nhất trừ hắn ra đều còn không có vượt qua một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đối mặt cảnh giới Đại La sắp đến, Khương Trường Sinh cảm giác mình cần chuẩn bị sớm.

Thế là, hắn điều ra giá trị đạo thống nhân quả, chuẩn bị mở ra công năng đạo thống phản thần.

Mỗi lần mở ra đạo thống phản thần, chỗ đạo tràng hắn đi đến đều là nơi mà hắn mong muốn nghe đạo.

【 Giá trị đạo thống nhân quả: 2,291,215,580,432,077,913,345 】

Một chuỗi chữ số thật sự rất khoa trương, cũng chứng minh Tiên đạo mạnh mẽ.

Đây là biểu hiện Tiên đạo ngưng tụ, không có nghĩa đây là giá trị hương hỏa của Tiên đạo, Tiên đạo càng mạnh, giá trị đạo thống nhân quả càng nhiều, bản thân nhân quả đã hết sức huyền diệu.

Khương Trường Sinh do dự một chút, vẫn quyết định một hơi dùng hết.

Sau khi hạ quyết định, hắn trực tiếp mở ra công năng đạo thống phản thần.

Ngay sau đó, hết thảy trước mắt hắn trở nên mơ hồ, đầu óc lần nữa có cảm giác choáng váng.

Không đến hai hơi thời gian, giác quan của Khương Trường Sinh liền khôi phục, hắn mở mắt, phát hiện mình thân ở trong vũ trụ mênh mông, từng hướng đi đều là sao trời sáng chói, có vòng xoáy tráng lệ như tinh hệ, có tinh vân to lớn đại khí như thần tiên, hắn có loại cảm giác đi vào Cực Cảnh.

Tinh không làm đạo tràng?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, hắn đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của Cầu Đạo giả khác.

Hắn quan sát trong chốc lát, sau đó bay về phía trước.

Chương 1146 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (1)

Hắn đưa ra nhiều ý chí như vậy, nhưng chưa từng có ý chí đi vào chỗ như vậy.

Một đường tiến lên, Khương Trường Sinh dần dần nghe được tiếng niệm kinh, mà lại không chỉ là một người.

Phật Đạo?

Khương Trường Sinh yên lặng suy đoán, trong đạo thống phản thần trước đó, hắn đi qua Tây Thiên, thu hoạch to lớn, cho nên hắn cũng tràn ngập chờ mong về Phật Đạo.

Vị Vị Lai phật tổ kia ít nhất cũng là tồn tại Đại La, nói rõ Phật Đạo đã từng cực kỳ cường đại.

Nói ra, Khương Trường Sinh cảm thấy Phật Đạo tràn ngập bí ẩn, Võ đạo cũng có cái bóng của Phật, nhưng chỉ tồn tại ở Hạ Giới, trong ba ngàn thiên địa lại không có, duy nhất biết được chính là Thái Sơ phật tổ, nhưng Phật Đạo của hắn chính là đạo thống Đại Đạo.

Hắn có loại dự cảm, Phật Đạo đã từng hưng thịnh qua, mà lại có thể là sau khi Tiên đạo yên diệt lại quật khởi hùng bá Hư Không Vô Tận, nếu không thì vì sao Tiên đạo lưu lại ít ấn ký như vậy, chỉ có một khái niệm tiên thần mơ hồ, mà Phật Đạo lại có rất nhiều phương pháp tu hành lưu truyền tới nay, thậm chí ảnh hưởng đến Võ đạo.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh thấy được đạo tràng.

Sâu trong tinh không, vệt sáng màu vàng lóng lánh, một tôn kim phật vĩ ngạn xếp bằng ở phía trên Kim Liên, còn muốn khổng lồ hơn tinh vân, thần thánh mà vĩ ngạn, trước mặt hắn có từng dãy Phật Đà đang ngồi, lít nha lít nhít, nhiều vô số kể, như một phương Phật Quốc ở đây.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ đến những cái hoa sen trước đó thấy tại Bồ Đề Phật Hải của Tây Thiên, một hoa một đại thế giới, đó là thần thông như thế nào mới có thể giấu nhiều đại thiên địa như vậy ở trong một cái ao.

Khi Khương Trường Sinh lại gần, ngàn tỉ tiếng niệm kinh hơi ngừng, những Phật Đà kia cũng không quay đầu, vẫn như cũ đưa lưng về phía Khương Trường Sinh, mặt hướng đến Phật Tổ của bọn hắn.

- Người hữu duyên, rốt cuộc đã đến.

Một đạo âm thanh to lớn mà uy nghiêm vang lên, khiến cho trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc.

Chẳng lẽ đạo tràng mới này chỉ có hắn một người là kẻ nghe đạo từ ngoài đến?

Khương Trường Sinh tiếp tục đi tới, khi hắn tiến vào phạm vi kim quang, phía trước trống rỗng xuất hiện một tòa sen, hắn không do dự, trực tiếp ngồi xuống trên đó.

Ngay sau đó, hắn thấy bên cạnh lại xuất hiện hai tòa sen, cùng hắn cách xa nhau mười trượng, ý vị này còn có hai vị Cầu Đạo giả.

Tiếng niệm kinh lần nữa vang lên, ngàn tỉ Phật Đà niệm kinh, sao mà hùng vĩ, âm thanh hội tụ vào một chỗ, to đến cực điểm, rung khắp linh hồn.

Mà lấy tu vi Khương Trường Sinh nghe được, đều bị dẫn ra muốn đi vào trạng thái vong ngã, cũng may hắn kịp thời ổn định đạo tâm.

- âm thanh như vậy mà dùng để truyền đạo, xác thực mỹ diệu, nhưng nếu là dùng tới đối địch, cũng rất khủng bố.

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn tới, ánh mắt rơi vào trên tôn kim phật vô cùng vĩ ngạn kia, tôn kim phật này có khí thế mạnh hơn Vị Lai phật tổ, tựa như vạn phật chi tổ, ngồi ngay ngắn trong tinh không, thu hết chư thiên vạn giới vào mắt.

Chờ trong chốc lát, vị Cầu Đạo giả thứ hai đến.

Khương Trường Sinh liếc qua, thần tâm chấn động.

Trên áo bào người này đang khoác lượn lờ khói đen, chỉ có thể mơ hồ thấy thân hình, chỉ có đầu lộ ra, là một nam tử sắc mặt âm trầm, nửa bên mặt nổi đầy hắc văn quỷ dị.

Khương Trường Sinh chưa từng gặp qua người này, nhưng không hiểu sao tim đập nhanh.

Trực giác nói cho hắn biết, đối phương là cảnh giới Đại La.

Theo cảnh giới của Khương Trường Sinh cách Đại La càng ngày càng gần, cảm thụ về Đại La càng sâu, hắn thậm chí cảm giác được người này có khả năng không phải bản tôn.

Nam tử khói đen ngồi xuống toà sen bên phải Khương Trường Sinh, sau khi hắn ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Vị đạo hữu này, nhìn không quen mặt, bất quá có thể lấy ý chí chi thân tới đây, tất không đơn giản, tại hạ Hãi Thiên, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Tại hạ Trường Sinh, thấy qua đạo hữu.

Hãi Thiên?

Hoàn toàn chưa từng nghe qua, bất quá đối phương nói đến ý chí phân thân, nghiệm chứng suy đoán của Khương Trường Sinh.

Hãi Thiên nhẹ gật đầu, không nói gì thêm, hai người đều mang tâm tư, chờ đợi vị Cầu Đạo giả thứ ba đến.

Thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ đi qua, vị Cầu Đạo giả thứ ba đến.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn gặp qua người này, lúc trước hắn tiến hành đạo thống phản thần còn nghe qua đối phương giảng đạo, rõ ràng là Địa Tàng đại tôn.

Đạo tràng lần này ngay cả Địa Tàng đại tôn đều đến đây nghe đạo, khiến cho hắn càng thêm tò mò về thân phận của kim phật.

Địa Tàng đại tôn ngồi xuống, Khương Trường Sinh lễ phép muốn chào hỏi.

- Không ngờ ta và ngươi có duyên phận sâu như thế.

Địa Tàng đại tôn tràn ngập thâm ý nói, ánh mắt của hắn đi theo liếc nhìn Hãi Thiên, ánh mắt trở nên lãnh đạm.

Hãi Thiên hừ lạnh một tiếng, có chút không vui.

Hai người này có thù?

Trong lòng Khương Trường Sinh tò mò, kẹp ở giữa một đôi kẻ thù, thật đúng là khó chịu.

Hắn bắt đầu nói chuyện phiếm với Địa Tàng đại tôn, Địa Tàng đại tôn đã sớm nhìn ra hắn không phải bản tôn, chẳng qua là Đại La ý chí, mà lại đến từ tương lai, bây giờ gặp lại lần nữa, hai người không có nói về quá khứ cùng tương lai, chẳng qua là trò chuyện về cảm ngộ.

Chương 1147 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (2)

Địa Tàng đại tôn nói:

- Có thể tới Bỉ Ngạn phật nhai, nói rõ phúc duyên của ngươi hùng hậu, lần này giảng đạo, cũng rất có ích cho việc tu hành phía trên Đại La.

Bỉ Ngạn phật nhai?

Khương Trường Sinh yên lặng ghi lại, hắn rất muốn hỏi thân phận của kim phật, lại sợ mạo phạm.

Địa Tàng đại tôn tựa hồ xem thấu tâm tư của hắn, nói:

- Vạn Phật thủy tổ siêu thoát Đại Đạo, bất tử bất diệt, hắn có muôn vàn pháp tướng thần bí khó dò, hôm nay có thể nghe hắn giảng đạo, đây là phúc duyên cực kỳ khó được.

Vạn Phật thủy tổ?

Danh hiệu thật khí phách.

Vừa nghe hai chữ Thuỷ Tổ đã cảm thấy địa vị cao hơn Phật Tổ.

Khương Trường Sinh đã không kịp chờ đợi muốn nghe đạo, đến mức lần này không có nhìn thấy cố nhân khác nghe đạo, hắn cũng không tiếc nuối, dù sao hắn đã hiểu rõ quá khứ tương lai, có rất nhiều cơ hội gặp lại.

Lại chờ trong chốc lát, Vạn Phật thủy tổ cuối cùng mở miệng:

- Hôm nay giảng đạo, có ba vị là người hữu duyên đến, bản tọa sẽ giảng về Đại La đạo quả, Đại La đạo quả chính là điểm cuối cùng của chúng sinh, cũng là điểm xuất phát của đạo.

Nghe âm thanh của Vạn Phật thủy tổ, Khương Trường Sinh rất nhanh đã đi tắm ở trong đó, quên mất ngoại vật, giống như toàn bộ tinh không chỉ còn lại có hắn cùng Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ cũng theo góc độ thời gian mà đi giảng về Đại La, từ cạn đến sâu, bản chất của Đại La là siêu thoát, không nhận ước thúc, Đại La là giai đoạn đạo quả mới, thành tựu Đại La, pháp lực tựa như lực lượng quy tắc, tiến thêm một bước, bản thân Đại La chính là Đại Đạo.

Theo hắn đi sâu vào trong giảng đạo, tinh không trong mắt Khương Trường Sinh xuất hiện lần lượt từng bóng người, tất cả đều là hắn, hắn ở các thời không không đồng đều, hắn thậm chí thấy được kiếp trước của mình ở địa cầu.

Tất cả ý chí cũng không phải là tàn ảnh, phần lớn đều đang tự hỏi, giống như đang ở cùng một chỗ nghe đạo, dần dần, có hắn đang tức giận, có hắn đang ảo não, cũng có hắn đang thở dài, lộ ra đủ trăm cảm xúc của chúng sinh.

Ý chí khác biệt trải qua khác biệt, ngộ đạo cũng khác biệt, cho nên bọn hắn nghe được khác biệt với bản tôn Khương Trường Sinh, bất quá đợi sau này dung hợp, Khương Trường Sinh sẽ càng được lợi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Vạn Phật thủy tổ giảng như thế nào chưởng khống Đại La đạo quả, đây cũng là điều mà Khương Trường Sinh cần.

Cảnh giới Đại La và Thái Ất cảnh giới có chênh lệch cực lớn, rất nhiều cảnh giới Đại La vừa mới bắt đầu đã không dễ dàng chưởng khống khí tức của bản thân, thậm chí dẫn tới bi kịch đại thiên địa yên diệt.

Lại sau này, Vạn Phật thủy tổ bắt đầu giảng về Phật Đạo Đại La.

Bản chất của Phật Đạo và Tiên đạo đều là đạo, chẳng qua là phật chú trọng hơn bản tâm, dùng tâm tu đạo, xem thân thể như túi da.

Không biết đi qua bao lâu, trận giảng đạo này cuối cùng đi đến hồi kết, mà ý chí xung quanh Khương Trường Sinh đã mười không còn một, bọn hắn dồn dập đứng dậy, đi tới dung hợp với Khương Trường Sinh.

Đợi tất cả ý chí bị hắn hấp thu, hắn mới mở mắt.

- Không tệ, Trường Sinh đạo hữu cũng không có bị Phật Đạo mê hoặc, đối với cảnh giới này hiện tại của ngươi mà nói, thật là khó có được.

Âm thanh của Hãi Thiên truyền tới từ phía bên cạnh, ngữ khí mang theo một tia tán thưởng.

Nghe được âm thanh của Hãi Thiên, Khương Trường Sinh vô ý thức liếc nhìn hắn, chỉ thấy hắn vẫn ngồi ở trên toà sen, quay đầu nhìn lại, đã không thấy Vạn Phật thủy tổ cùng ngàn tỉ Phật Đà.

Khương Trường Sinh hoang mang, nơi này không phải đạo tràng của Vạn Phật thủy tổ sao?

Làm sao bọn hắn đi trước rồi?

- Những người kia đều là pháp tướng của Vạn Phật thủy tổ, thật ra chúng ta chẳng qua là đang đối mặt với hắn một người mà thôi, đến mức đạo tràng, hắn ở nơi nào, nơi đó chính là đạo tràng của hắn.

Âm thanh của Địa Tàng đại tôn truyền đến, ngữ khí đầy bình tĩnh.

Hãi Thiên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Địa Tàng đại tôn, nói:

- Nếu gặp nhau không bằng đánh một trận, kết thúc nhân quả.

Địa Tàng đại tôn chắp tay trước ngực, bình tĩnh nói:

- Ngươi đã muốn đấu, vậy thì tới đi.

Hai cỗ khí thế tuyệt cường bùng nổ để tâm thần Khương Trường Sinh, người còn chưa đi đến Đại La run lên.

Các ngươi đánh liền đánh, vì sao muốn kẹp ta ở giữa?

Khương Trường Sinh lúc này đứng dậy, nói:

- Các ngươi đã muốn kết thúc nhân quả, vậy tại hạ xin cáo từ trước.

Địa Tàng đại tôn gật đầu.

Hãi Thiên nhìn về phía Khương Trường Sinh, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, nói:

- Trường Sinh đạo hữu, ngày sau hữu duyên gặp lại, khi đó, ngươi ta có khả năng luận đạo một phen.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Lần sau nhất định.

Nói xong, hắn bay trở về phía mình đi đến.

Hắn vừa bay ra ngoài không bao xa, sau lưng đã truyền đến uy áp chiến đấu kinh khủng, hắn vừa định quay đầu nhìn lại, hết thảy quanh mình trở nên mơ hồ, ý thức của hắn trở lại trong hiện thực.

Đạo thống phản thần kết thúc.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn thở dài ra một hơi.

Lần này đạo thống phản thần thật sự rất cổ quái, không ngờ lại gặp được một trận đại chiến.

Hãi Thiên kia cho hắn cảm thụ thật không tốt, nhiệt tình đến có chút quá mức, có lẽ bởi vì lòng hắn càng khuynh hướng Địa Tàng đại tôn, dù sao hắn từng nghe qua Địa Tàng đại tôn giảng đạo.

Chương 1148 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (1)

Ở trong lòng Khương Trường Sinh, Địa Tàng đại tôn rất cao thâm mạt trắc, nhưng Hãi Thiên hoàn toàn không sợ Địa Tàng đại tôn, Hãi Thiên lại phải mạnh cỡ nào?

Mặc kệ như thế nào, chuyện kia đều không liên quan tới hắn, hắn để ý là thu hoạch nghe đạo lần này.

Vạn Phật thủy tổ mạnh mẽ vô song, hắn lý giải về Đại La đạo quả tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất trong nhận thức của Khương Trường Sinh, mặc dù hắn không có truyền thụ thần thông, nhưng cũng làm cho Khương Trường Sinh nhận được ích lợi không nhỏ.

Điểm rõ ràng nhất là, chưởng khống của Khương Trường Sinh về khí tức, lực lượng đã lột xác, đồng thời cũng có nhận thức mới về nhân quả.

Phật Đạo cũng chú trọng nhân quả, Đạo Môn chú trọng thuận theo Thiên Đạo, rời xa nhân quả thế tục, Phật Đạo giảng về độ hóa, nhập thế luyện nhân quả, mà cái sau càng nhiều thêm một phần bá đạo, nhưng ai mạnh ai yếu, rất khó phán đoán, chẳng qua là hướng đi khác biệt do lựa chọn nhân quả mà thôi.

Khương Trường Sinh bây giờ xây dựng Thiên Đạo, trọng chấn Tiên đạo, hắn hi vọng Tiên đạo của hắn là bao dung, Sâm La Vạn Tượng, nhất định không thể thiếu lực lượng của Phật Đạo, còn có thể ngăn cách, kìm chế lẫn nhau cùng Đạo Môn, bất quá hắn vẫn còn chưa hiểu đủ sâu về Tiên đạo trong Phật pháp, không vội mà mở ra Phật pháp.

- Sau khi đi đến Đại La, cũng có thể đi trước vào trong hư không nhìn một, ít nhất hiểu rõ một phen.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, tin tức liên quan tới hư không trong trí nhớ của Thi Diễn Thiên rất mơ hồ, rõ ràng có lực lượng nào đó đang ngăn cách sự thăm dò của hắn, cái này khiến hắn sinh ra tò mò càng lớn hơn về trong hư không.

Đi đến hư không, tự nhiên là điều động phân thân tiến đến, Khương Trường Sinh cũng sẽ không để bản tôn mạo hiểm.

Khương Trường Sinh bắt đầu dùng thần niệm quan sát Tiên đạo, nhìn xem bộ dáng nhân thế hiện nay ra sao.

Thiên Giới đã triệt để dùng tu tiên làm chủ, mỗi ngày đều có số lượng lớn sinh linh Võ đạo đến đây, Tiên đạo đang nghênh đón thời gian phát triển rất phồn vinh, số lượng lớn công pháp,

pháp thuật, thần thông theo thời thế mà sinh, pháp khí, đan dược cũng được phổ cập càng lúc càng rộng.

Thiên Đình biểu hiện rất không tệ, mặc dù lưu lại một chút tai hoạ ngầm, nhưng trên đại thế vẫn đang phát triển theo xu thế rất tốt đẹp.

Cũng nên để Thiên Giới thứ hai, thứ ba buông xuống ba ngàn thiên địa.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, dùng thần niệm chuyển hai phe Thiên Giới vào trong ba ngàn thiên địa, trực tiếp để vào khu vực trung tâm, ở vào giữa mấy chi vạn cổ cường tộc.

Đồng thời, hắn truyền âm cho Mộ Linh Lạc, Thái Oa, để cho các nàng chuẩn bị kỹ càng đối mặt Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Về sau, hắn lại đem ánh mắt thả vào một cỗ thế lực huyết tinh đang lảng vãng trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Hồn Hài đại đế.

Huyết Vực tam đại đế mang theo Bất Tử tà ma trùng trùng điệp điệp chinh chiến không ngừng, lưu lại danh tiếng để chúng sinh nghe tin đã sợ mất mật trong ba ngàn thiên địa, thực lực của ba vị Bất Tử đại đế không coi là đỉnh tiêm, nhưng Khai Quang Thánh Võ đều không thể tru diệt bọn hắn, dẫn đến bọn hắn rất khó đối phó, vạn cổ cường tộc đều sẽ không dễ dàng trêu chọc bọn hắn.

Khương Trường Sinh truyền âm cho Hồn Hài đại đế, để cho nàng dẫn người đi tới Thiên Giới thứ hai.

Nghe được âm thanh của hắn, Hồn Hài đại đế đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng như điên, lập tức an bài.

Thiên Giới thứ hai, trên núi cao, hai bóng người ngồi tĩnh tọa ở bên vách núi, đón gió mà ngồi, mái tóc dài của bọn hắn như hai đoàn hỏa diễm to lớn đang chập chờn.

Chính là Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Hai con mèo yêu đã thành lập không nhỏ uy danh tại Yêu tộc, bọn hắn đến từ dưới gối Đạo Tổ, chỉ riêng tầng thân phận này cũng đủ để đi ngang trong phạm vi của Tiên đạo.

Đi qua hơn hai vạn năm lịch luyện, bọn hắn mặc dù còn chưa thành Yêu Đế, Yêu Hoàng chân chính, nhưng khí thế đã thành, chỉ nhìn bóng lưng đã tràn ngập cảm giác áp bách.

Một tia sáng trắng từ trên trời giáng xuống, hóa thành một cô gái xinh đẹp, phía sau y phục còn lộ ra một cái đuôi hồ ly, nàng thiên kiều bá mị cười nói:

- Bạch Kỳ đại nhân có lệnh, Thiên Giới thứ hai buông xuống ba ngàn thiên địa, kế hoạch của Yêu tộc các ngươi có khả năng bắt đầu.

Nghe vậy, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đồng thời mở mắt, hai mắt đều là dâng lên hàn mang, trên mặt theo đó lộ ra nụ cười đầy kiệt ngạo.

Trong cuộc sống về sau, các tộc trong Thiên Giới thứ hai đều được đám Yêu quái thủ hạ của Bạch Kỳ truyền lệnh, bao gồm cả Tiên đạo Vương tộc.

Sau khi Thái Oa sáng lập Vương tộc liền bắt đầu bế quan tu luyện, Bạch Kỳ thay nàng chấp chưởng Thiên Giới thứ hai, nàng mang đến rất nhiều thân tín, vì nghênh đón ba ngàn thiên địa, sớm đã bắt đầu chuẩn bị.

Khương Trường Sinh nhìn xem Bạch Kỳ hành động, có chút hài lòng.

Thái độ cái tên này tu hành mặc dù không được, nhưng ở trong việc chấp chưởng quyền lực lại hết sức có thiên phú, lỏng lẻo có độ, ân uy tịnh thi, để cho nàng có uy vọng cực cao, Thiên Giới thứ hai dược nàng quản lý đều đang phát triển theo hướng rất tốt.

Sau đó, nhìn một chút hai phe Thiên Giới sẽ ứng đối ba ngàn thiên địa trùng kích ra sao.

Kim Lân diệu thụ, Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu nhất định sẽ dương danh.

Chương 1149 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (2)

Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, nhắm mắt lại, tiếp tục bế quan tu luyện.

Phía dưới bầu trời tối tăm, hai bóng người nhanh chóng va chạm, chấn động đến biển mây trên trời không ngừng tán loạn, nhấc lên từng trận cuồng phong doạ người.

Một người trong đó chính là Khương Nghĩa, con trai Thiên Đế.

Một vị khác thì là thân ảnh hình người người đầy liệt diễm, một đôi mắt bốc lên ánh sáng màu lục cực kỳ khiếp người.

- Khương Nghĩa, ngươi làm thật không cho ta sinh lộ?

Thân ảnh đầy liệt diễm tức giận quát, hai quả đấm như gió, mỗi một quyền đều ẩn chứa uy thế khủng bố, liệt diễm cuồng phong biến hóa khó lường, nếu không phải đang ở nội thiên địa của Tông Khô, đổi lại ngoài hư không, căn bản không chịu nổi lực lượng của hắn.

Tóc trắng trên đầu Khương Nghĩa bay loạn, như một tôn Phong Ma, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán bốc lên hào quang màu đỏ tươi, diện mạo hắn đầy dữ tợn, cười đến khinh miệt, điên cuồng nói:

- Đại Kiếp Chi Thần, hóa thành lực lượng của ta, là sinh lộ tốt nhất của ngươi.

Oanh!

Một chùm sáng màu đen bắn ra từ trong Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, xé rách hư không, thân ảnh liệt diễm lập tức tránh né, Khương Nghĩa lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, vỗ ra một chưởng.

Thân ảnh liệt diễm đan xen hai tay ngăn cản, vẫn bị đánh bay ra ngoài, một thân liệt diễm kém chút tán loạn, hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, lôi vân gạt ra, một đầu chưởng ảnh màu tím sậm vô cùng to lớn từ trên trời giáng xuống.

Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng.

Thân ảnh liệt diễm không kịp né tránh, bị chưởng ảnh trấn áp rơi xuống đất, đại địa nhấc lên sóng bụi diệt thế, bao phủ các phương thiên địa.

Khương Nghĩa lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống phía dưới, trong mắt dần dần thu lại sát ý.

Hắn nâng lên ngón trỏ tay phải, cách không chỉ đến phương hướng thân ảnh liệt diễm rơi xuống.

- Chờ một chút! Ngươi không cảm thấy ngươi thiếu một thanh binh khí vừa tay?

m thanh của liệt diễm thân ảnh từ phía dưới truyền ra, tiếng nói vội vàng, ngữ khí tràn ngập hoảng sợ.

Khương Nghĩa nghe xong, ánh mắt hơi đổi.

Hưu!

Một ánh lửa bay ra từ bên trong sóng bụi mênh mông, cấp tốc bay tới trước mặt Khương Nghĩa, đây là một thanh hỏa đao, lưỡi đao dày rộng, hiện lên màu đỏ tươi, trên sống đao màu đen có hoa văn như vảy cá, chuôi đao bá khí, còn giống như đuôi rồng.

- Ta nguyện tôn ngài làm chủ, xin ngài nhận lấy ta.

Âm thanh của liệt diễm thân ảnh truyền ra từ trong đao.

Khương Nghĩa yên lặng một lát, tay phải cách không nắm một cái, cầm hỏa đao vào trong lòng bàn tay, lưỡi đao còn dài hơn cả chân của hắn, hắn một tay kéo theo, hiển thị rõ khí thế bá đạo của Ma Thần.

- Đao này nên gọi tên gì?

- Hồi bẩm chủ nhân, ta gọi Phệ Diễm.

- Phệ Diễm đao? Không tệ, ta thích phệ cái tên này.

Khương Nghĩa hài lòng cười nói, nhẹ nhàng vung lên, một hồi sóng lửa bao phủ chân trời, như tà dương quét qua, rộng rãi hùng vĩ.

Phương xa.

Lâm Hạo Thiên nhìn thấy mà lo sợ không thôi, hắn cảm khái nói:

- Tiểu tử này càng ngày càng làm ta nhìn không thấu, không ngờ lại hàng phục Đại Kiếp Chi Thần làm thần binh cho mình, không hợp thói thường.

Đợi lâu ở trong phiến thiên địa này như vậy, hắn và Khương Tiển đều hiểu về Đại Kiếp Chi Thần, đó là thần linh chân chính vượt lên trên chúng sinh.

Khương Tiển cau mày nói:

- Tốc độ phát triển của hắn xác thực khoa trương, ta đột nhiên suy nghĩ một loại khả năng.

- Khả năng gì?

- Hắn sinh ra tại thời kì Võ đạo đại kiếp, trời sinh đã có thể thôn phệ lực lượng của người khác, ngươi nói, hắn có thể cũng là Đại Kiếp Chi Thần hay không?

Khương Tiển phân tích làm cho Lâm Hạo Thiên động dung.

Lâm Hạo Thiên vô ý thức muốn phản bác, Khương Nghĩa là con trai của Thiên Đế, Đại Kiếp Chi Thần không nên là Đại Đạo thai nghén mà sinh ra à?

Nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại ý thức được, ai nói sinh linh được sinh ra không tính là Đại Đạo thai nghén, huống chi Khương Nghĩa còn mang trong người huyết mạch của Đạo Tổ.

Một hồi gió mạnh cuốn tới, hai người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Khương Nghĩa đang cầm đao đứng trên hư không, trên lưỡi đao liệt diễm hình thành từng đầu Hỏa Long quấn quanh hắc giáp của Khương Nghĩa, tóc trắng tùy ý phất phới càng lộ vẻ sâm nhiên.

Khương Nghĩa nhếch miệng lên, nói:

- Có lẽ ngươi đoán đúng, ta xác thực chính là Đại Kiếp Chi Thần, mặc kệ quá khứ là không phải, bây giờ ta đã đạp vào con đường này, ta tất sẽ trở thành Đại Kiếp Chi Thần mạnh nhất, không quản các ngươi đối đãi ta như thế nào, ta sẽ trợ giúp các ngươi đào thoát ra ngoài.

Dứt lời, hắn quay người rời khỏi, lưu lại từng đạo tàn ảnh ở không trung.

- Ngươi muốn đi đối phó người nào?

Lâm Hạo Thiên cao giọng hỏi.

- Đi nuốt Ma Tổ.

Ma Tổ?

Lâm Hạo Thiên cùng Khương Tiển động dung, Ma Tổ có thể là tồn tại mạnh nhất trong vùng thế giới này, cũng là Đại Kiếp Chi Thần, nghe nói đã vượt qua Khai Quang Thánh Võ, đi đến Thiên cảnh giới càng cao hơn.

- Cái tên này đúng là điên, nhưng hắn chưa hẳn không thể làm được.

Lâm Hạo Thiên nói thầm.

Khương Tiển hít sâu một hơi, nói:

- Đi thôi, đi giúp hắn một tay, mặc dù đạo khác biệt, nhưng ở nơi này, chúng ta đều thuộc về Tiên đạo.

Lâm Hạo Thiên gật đầu, một mặt đầy chiến ý.

Trong nam tháng dài đằng đẵng, Khương Nghĩa đang điên cuồng mạnh lên, bọn hắn không có trì trệ không tiến, bọn hắn sớm đã thành tựu Thái Ất cảnh giới.

Chương 1150 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (1)

Khương Trường Sinh vừa nhắm mắt, khi mở ra, thế gian đã qua ba trăm năm, cái này khiến hắn càng cảm nhận được tiêu chuẩn thời gian kéo dài, tồn tại cảnh giới khác biệt đúng là ở vào thế giới khác nhau, giống như là người phàm không thể lý giải một đời của bò sát.

Sở dĩ mở mắt, là bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ khí tức không giống bình thường đến từ Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, chuẩn xác mà nói, đến từ nội thiên địa của Tông Khô. Khương Nghĩa tiểu tử kia đang đột phá.

Hắn mặc dù tu hành Tiên đạo, nhưng dựa vào thiên phú thôn phệ của bản thân, dù rời khỏi phạm vi Tiên đạo bao trùm cũng có thể nhanh chóng mạnh lên, Tu Tiên giả khác cũng như thế, kiêm tu võ đạo, có trợ giúp bọn hắn mạnh lên, dù sao thì lực lượng võ đạo có khả năng chuyển hóa làm pháp lực, chẳng qua cần thời gian, dù sao cũng mạnh hơn so với việc lãng phí thời gian.

Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên cũng đang thay đổi mạnh, đáng tiếc, xa theo không kịp tốc độ Khương Nghĩa mạnh lên. Giá trị hương hỏa của Khương Nghĩa đã vượt qua Thiên Đế.

sau khi thôn phệ Đại Đạo lực lượng của mười mấy tôn Đại Kiếp Chi Thần, hắn lần này đột phá liền thuộc về Đại Kiếp Chi Thân của mình. Tông Khô bị hù dọa, mong muốn ra tay với Khương Nghĩa, mặc dù hắn bị Đạo Tổ trấn áp, nhưng nội thiên địa thuộc về hắn, hắn có khả năng điều khiển lực lượng Thiên Địa tăng thêm chút phiền toái cho Khương Nghĩa.

- Cái tên này quả nhiên là Đại Kiếp Chi Thần! Mà lại là Đại Kiếp Chi Thần ẩn chứa ý chí Đại Đạo Thiên Mệnh.

Tâm tình Tông Khô đầy phức tạp, nếu như hắn không có bị trấn áp, tất nhiên hưng phấn, chúa công của hắn chính là muốn tìm Đại Kiếp Chi Thần dạng này. Nhưng hôm nay…

Tông Khô suy nghĩ chuyện xảy ra lúc Đạo Diễn lần trước buông xuống mảnh Hư Không Vô Tận này, khi đó tình huống cùng tương tự, cổ thuật đạo thống dồn tất cả vào Thiên Mệnh Đại Kiếp Chi Thần, trợ hắn trưởng thành, cùng nhau phản kháng Đạo Diễn, để Đạo Diễn thất bại tan tác mà quay trở về, việc này cũng đã trở thành một chuyện sỉ nhục trong Đạo Diễn.

Khương Trường Sinh chú ý tới Tông Khô động tác, nhưng hắn cũng không thèm để ý, thậm chí muốn nhìn Khương Nghĩa có thể tiếp tục chống đỡ hay không.

- Tâm tính tiểu tử này có chút bành trướng, đã không kịp chờ đợi mong muốn đối mặt Lục Diêm Diễn Thiên?

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của Khương Nghĩa, cảm thấy buồn cười. Khương Nghĩa là trưởng thành

nhưng mong muốn đối kháng Lục Diêm Diễn Thiên, quả thực si tâm vọng tưởng, đừng nói Lục Diêm Diễn Thiên, Tông Khô đều có thể dùng một ngón tay trấn áp hắn.

Khương Trường Sinh quyết định phải tìm cơ hội mài giũa ngạo khí của Khương Nghĩa. Tỷ như, đóng vai Lục Diêm Diễn Thiên.

Cùng lúc đó, một mảnh lĩnh vực tràn ngập sương mù màu tím bàng bạc ở chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận, nơi này cực ít sao trời, đều bị sương mù tím che đậy, lộ ra đến mức dị thường nhỏ bé.

Trong sương mù tím, một quả trứng đá còn muốn to lớn hơn sao trời vạn lần đang lơ lửng, trên vỏ trứng hiện lên lít nha lít nhít phù văn, như ẩn như hiện, khi phù văn biến mất, thân ảnh khủng bố trong vỏ trứng liền sẽ xuất hiện, vô cùng sợ hãi.

- Chúa tể giáng sinh đạo ta cuối cùng đã thành…

Bên trong trứng đá truyền ra một tiếng nói trầm muộn, âm thanh run rẩy, khó mà khắc chế tâm tình kích động của hắn.

Đại Đạo luân hồi, khí vận thay nhau nổi lên, vạn thế chìm nổi, thành cho thân ta..

Nương theo lấy tiếng nói của hắn hạ xuống, sương mù tím mênh mông bắt đầu bốc lên, dần dần ngưng tụ thành từng tôn Ma Ảnh, tất cả đều co ro thân thể, giống như có vỏ trứng vô hình trói buộc bọn hắn….

Thiên Giới thứ hai, Thiên Giới thứ ba buông xuống ba ngàn thiên địa đã ba trăm năm, hai phe Thiên Giới trở thành tồn tại chú mục nhất trong ba ngàn thiên địa, danh tiếng Mộ Linh Lạc, Thái Oa truyền khắp Huyền Hoàng Đại Thiên Địa. Mộ Linh Lạc chính là nương tử của Đạo Tổ, cầm trong tay Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, độc cản một phương vạn cổ cường tộc.

Sư thừa Thái Oa là Đạo Tổ, chấp chưởng pháp bảo có uy danh lớn nhất của Đạo Tổ, Kim Lân diệu thụ, quét ngang các đạo thống khác.

Hai người các nàng ra tay đặt vững ổn định của hai phe Thiên Giới trong Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, từ đó, càng ngày càng nhiều sinh linh vì cầu Tiên đạo mà tới, Thiên Giới thứ hai rộng mở cửa lớn, mặc người gia nhập, nhưng Thiên Giới thứ ba mười phần thần bí, vô cùng điệu thấp.

Trong đại kiếp, chúng sinh chém giết không ngừng, cho dù Đạo Tổ uy danh hiển hách, vẫn có liên tục không ngừng cường giả xâm chiếm Thiên Giới thứ hai, Thiên Giới thứ ba, thậm chí còn có không ít tồn tại muốn chiếm lấy Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, Kim Lân diệu thụ, một tới hai đi, hai phe Thiên Giới cũng cuốn vào cừu hận trong đại kiếp.

Sau khi Hồn Hài đại đế mang theo bất tử đại quân của Huyết Vực gia nhập dưới trướng Bạch Kỳ, cũng làm cho các tộc cừu thị Huyết Vực hận lây sang Bạch Kỳ, dẫn đến Bạch Kỳ đều không dám đi loạn.

Một ngày này, Bạch Kỳ trở lại Tử Tiêu cung, vừa hay Khương Trường Sinh đang chăm chú Khương Nghĩa trưởng thành, vì vậy cho nàng cơ hội mở miệng.

- Chủ nhân, ngài nói muốn ta bồi dưỡng Thánh Nhân mới có thể ban cho ta chí bảo, bây giờ Thái Oa tính Thánh Nhân chưa?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi.

Chương 1151 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (2)

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thái Oa tính là ngươi bồi dưỡng sao?

- Tự nhiên không tính, nhưng nô gia hiện tại thay nàng trông coi Thiên Giới, nàng buông lỏng, nô gia liền khổ.

Bạch Kỳ ủy khuất nói, trời đất chứng giám rõ ràng, nàng không phải thật sự nóng mắt Thiên Giới, thứ xưa nay nàng muốn không phải là quyền lực lớn nhất một giới, mà kéo cờ lớn mưu lợi, mới đầu Thái Oa để cho nàng quản, nàng chẳng qua nhất thời hứng đáp ứng, ai biết chuyện phiền toái nhiều như vậy.

Ngắn ngủi ba trăm năm, số lần nàng gặp phải đánh giết đến hai cánh tay đều đếm không hết, mặc dù nàng lộ ra thân phận của Đạo Tổ đều không dùng được.

Khương Trường Sinh khó được nhìn nàng ăn quả đắng, cảm thấy thú vị, nói:

- Nói cũng phải, không có công lao, cũng có khổ lao, lấy ra hết bảo bối ngươi trân tàng, ta tự mình luyện bảo cho ngươi, ngươi có bao nhiêu, liền lấy ra bao nhiêu, luyện chế ra pháp bảo, tất cả đều thuộc về ngươi.

Bạch Kỳ nghe xong, ánh mắt sáng lên, lúc này bái tạ, sau đó cấp tốc rời khỏi.

Trong cuộc sống về sau, Khương Trường Sinh bắt đầu luyện chế pháp bảo, dựa theo Thiên Công bảo điển luyện chế pháp bảo, lúc trước hắn đã có kinh nghiệm luyện khí, mặc dù Thiên Công bảo điển bác đại tinh thâm, hắn luyện chế ra khiếm khuyết phẩm cũng cường đại hơn pháp bảo của Tu Tiên giới rất nhiều.

Bạch Kỳ nhìn ra Khương Trường Sinh muốn mượn cơ hội luyện tập, nàng cũng không có thất vọng, ngược lại càng thêm hưng phấn. Chủ nhân nói qua, đây đều là của nàng.

Trong quá trình luyện chế pháp bảo, Khương Trường Sinh chia phẩm giai pháp bảo từ thấp đến cao làm thành Phàm Phẩm, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Thiên Đạo, mỗi một giai lại phân làm Pháp bảo, Linh bảo, Chí bảo, thiết lập này thông qua miệng Bạch Kỳ truyền khắp Thần Du đại thiên địa, lại truyền khắp toàn bộ Tiên đạo, phẩm cấp pháp bảo do Đạo Tổ khâm điểm, chúng sinh tự nhiên tin phục.

Chẳng qua là Hậu Thiên pháp bảo tiêu chuẩn gì?

Rất nhiều đại năng Tu Tiên giới đều đang nghiên cứu thảo luận việc này, Giáo chủ Thiên Vận đại giáo Thiên Địa Tiếu cho rằng nếu Hậu Thiên cao hơn Phàm phẩm, cái kia chính là tương đương với Tiên phẩm, có được lực lượng Thái Ất cảnh giới, mới xem như đi đến Hậu Thiên pháp bảo!

Vừa dứt lời, Thiên Vận đại giáo gặp phải công kích thanh thế thật lớn, ngưỡng cửa này trong lúc vô hình gièm pha chúng

sinh không có đi đến Thái Ất cảnh giới, Tu Tiên giới có mấy món pháp bảo có thể ẩn chứa uy lực Thái Ất?

Thời gian cực nhanh, ngàn năm trôi qua. Khương Trường Sinh đã rất có tạo nghệ về Thiên Công bảo điển, trong ngàn năm, hắn luyện chế ra hơn mười vạn món pháp bảo, pháp bảo mạnh nhất tên Đạo Thiên chung, ở trong chứa tám mươi mốt cấm chế, công thủ gồm nhiều mặt.

Hết thảy pháp bảo này đều thuộc về Bạch Kỳ, Bạch Kỳ mới đầu cực kỳ hưng phấn, nhưng ngàn năm về sau, nàng lại thấy trầm trọng, nàng cảm giác mình còn chưa xứng với sự yêu thương của chủ nhân. Kết quả là, nàng dùng tên Đạo Tổ, tặng cho Thiên Đình năm vạn món pháp bảo, chấn động Thiên Đình, biết được tình hình trong đó, Thiên Đế gia tăng tiên vị cho Bạch Kỳ, phong làm Thiên Quân.

Một ngày này, Khương Trường Sinh kết thúc tu hành Thiên Công bảo điển, tuy luyện bảo, nhưng hắn thông qua luyện bảo cũng thu được rất nhiều cảm ngộ, nói tóm lại, hắn hết sức hài lòng.

- Chủ nhân, nhiều như vậy, ngài muốn thu hồi hay không?

Bạch Kỳ tiến đến bên cạnh Khương Trường Sinh, ôn nhu nói, khi nói chuyện, hai tay của nàng không thành thật, giở trò trên cánh tay của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Không cần, dù sao ngươi là người của ta, nếu là chết ở bên ngoài, rớt cũng là mặt của ta.

Bạch Kỳ nghe xong, không có cảm nhận được nhục nhã, ngược lại mở cờ trong bụng, nàng lập tức bắt đầu làm ra vẻ, tư thái uỗn ẹo.

Thời gian một nén nhang sau.

Bạch Kỳ bị đá ra khỏi Tử Tiêu cung, nàng đứng dậy, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ đỏ rực, lập tức rời khỏi.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi. Cuối cùng có Tự Tại Thiên buông xuống Hư Không Vô Tận, giá trị

hương hỏa là một ngàn hai trăm bảy mươi Thiên Đạo giá trị hương hỏa. Trừ người đó ra, lại xuất hiện một vị tồn tại vượt qua chín trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tăng thêm Tông Khô, chính là hai vị.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được lực lượng quy tắc của Hư Không Vô Tận bắt đầu không ổn định, đây cũng không phải là chuyện tốt. Cũng may hắn cách Đại La chi cảnh đã không xa.

- Lục Diêm Diễn Thiên, mau tới đi, đừng chờ ta sau khi đột phá mới đến.

Khương Trường Sinh yên lặng cầu nguyện, cũng không phải hắn tự đại, hắn đã vượt qua Tự Tại Thiên, bây giờ bắt chẹt Lục Diêm Diễn Thiên, có tuyệt đối nắm bắt, Lục Diêm Diễn Thiên không có khả năng vượt qua Tự Tại Thiên, nói như vậy, Thế Diễn Thiên dựa vào cái gì cùng hắn đối nghịch?

Mặt khác, đợi Khương Trường Sinh đi đến cảnh giới Đại La, hắn sợ Tự Tại Thiên không thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng.

Trước đó, hắn trước tiên cần phải giải quyết một chuyện khác, chính là Khương Nghĩa.

Cái tên này tựa như phát điên phá hư nội thiên địa của Tông Khô, mong muốn giết ra ngoài, thực lực Tông Khô hơn xa hắn, nhưng nội thiên địa cũng không phải thân thể của hắn, lại thêm Tông Khô bị trấn áp, chỉ có thể nhìn Khương Nghĩa phá hủy thiên địa.

Chương 1152 - Quả thật biến thái, thiên tư vô song

Mà những sinh linh khác bên trong nội thiên địa đều đã quy thuận Khương Nghĩa, ngoại trừ Khương Nghĩa ra, cũng chỉ có hai vị Đại Kiếp Chi Thần sống sót, mặc dù mảnh nội thiên địa này chỉ có hơn mười vị, xa không đến số lượng ba ngàn, nhưng đây chính là đại kiếp sơ kỳ, đủ để thấy Khương Nghĩa mạnh mẽ ra sao.

Một vị là Phệ Diễm đao, một vị là Ma Tổ, Ma Tổ bị Khương Nghĩa luyện chế thành pháp bảo. Ngàn năm trôi qua, thực lực

Khương Nghĩa lại bay vọt, ngàn năm trước, hắn đã lột xác thành Đại Kiếp Chi Thân, thiên phú thôn phệ của hắn nghênh đón biến chất, trước đó là lực lượng thôn phệ của sinh linh, hắn hiện tại có khả năng thôn phệ lực lượng quy tắc thiên địa, giống như hắn đang thôn phệ thiên địa bây giờ.

Giữa thiên địa tối tăm, Khương Nghĩa bay qua ở trên không trung, những nơi đi qua, thiên địa sụp đổ, bị hắc ám thôn phệ, sau lưng hắn đi theo rất nhiều thân ảnh. Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Phong Dục, Tất Liễu thần tôn, Cửu âm tà tổ mấy người đều ở trong đó, bọn hắn đều đang đợi Khương Nghĩa phá diệt thiên địa, giành lấy cuộc sống mới.

Nhìn thiên địa phía trước dùng tốc độ cực nhanh sụp đổ, hóa thành bột mịn, lại không còn sót lại chút gì, các cường giả đi theo đằng sau vô cùng lo sợ.

- Cái tên này rốt cuộc mạnh cỡ nào?

- Trách không được Ma Tổ đã vượt qua Khai Quang Thánh Võ cảnh đều không phải là đối thủ của hắn.

- Hắn đã là Đại Kiếp Chi Thần, có lẽ hắn chính là quái vật mà tên mong muốn bồi dưỡng ra được.

- Hắn mong muốn sáng lập Hắc Ám đế đình, các ngươi muốn gia nhập không?

- Cường giả bực này, nếu như hắn thật có thể dẫn đầu chúng ta giết ra ngoài, ta tự nhiên đi theo

Trong khi rất nhiều cường giả nghị luận, cũng có số ít tồn tại đang duy trì yên lặng, Tất Liễu thần tôn, Cửu âm tà tổ chính là như thế, các nàng cũng sẽ không thần phục người nào, nhưng các nàng cũng đang thán phục Khương Nghĩa mạnh mẽ, các nàng xem như tận mắt thấy Khương Nghĩa quật khởi, hiện tại nhớ tới cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá vừa nghĩ tới Khương Nghĩa là cháu trai của Đạo Tổ, các nàng lại bình thường trở lại.

Hoành hành giữa thiên địa, tùy ý thôn phệ thiên địa vạn vật, Khương Nghĩa hiển thị rõ uy phong bá đạo.

Hắn đang đợi một người xuất hiện, đó chính là Tông Khô bắt hắn tới đây! Hắn muốn báo thù cho Thiên Cơ huyền lão!

Trong mắt của hắn dấy lên lửa giận hừng hực, hắn có thể cảm nhận được phiến thiên địa này sắp sụp đổ, đến lúc đó, hắn sẽ đối mặt vị tồn tại cường đại kia, cùng với tồn tại càng mạnh hơn sau lưng đối phương.

Sau khi lột xác thành Đại Kiếp Chi Thần, hắn đã làm tốt chuẩn bị đi đối mặt cường địch. Hắn ưa thích đọ sức cùng đối thủ mạnh hơn mình!

Một đường tiến lên, thiên địa sau lưng không ngừng bị hắc ám thôn phệ, thân ảnh đi theo sau lưng của hắn càng ngày càng nhiều, tất cả đều là bị Tông Khô bắt tới, vì bồi dưỡng Đại Kiếp Chi Thần, Tông Khô nuốt rất nhiều thiên địa, mảnh nội thiên địa này của hắn quả thật là một đại thiên địa bàng bạc to lớn.

Mắt thấy có cường giả muốn phá diệt thiên địa, bọn hắn tự nhiên muốn đi theo, mà đi theo sau lưng Khương Nghĩa còn có thể sống sót, không bị hư vô thôn phệ.

Sau nửa canh giờ, Khương Nghĩa bỗng nhiên nhìn thấy phần cuối phía đường chân trời trước mặt xuất hiện một đạo thân ảnh, hắn đứng ở trên không, thân cao vạn trượng, ăn mặc khôi giáp màu tối, đầu đội tử quan có hỏa diễm đang đốt cháy, không có đầu, hai mắt như quỷ hỏa, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Tông Khô!

Khương Nghĩa lúc trước cũng chưa từng gặp qua bản tôn của Tông Khô, nhưng thấy thân ảnh của đối phương, hắn trong nháy mắt đã đoán được thân phận của đối phương.

Hắn không nói hai lời, lấy ra Phệ Diễm đao, cầm đao lao đến.

Nhóm sinh linh đi theo phía sau nhìn thấy Tông Khô, đều khẩn trương, vừa nhìn người này đã hết sức khó đối phó.

- Ngươi không biết tự lượng sức mình, ngươi thật sự cho rằng ngươi đã có tư cách khiêu chiến ta?

Tông Khô mở miệng nói, lời nói đạm mạc.

Khương Nghĩa đưa tay chém tới một đao, Liệt Diễm đao khí quét ngang chân trời, trong chớp mắt đã lướt qua Tông Khô, nhưng Tông Khô cũng không nhận được ảnh hưởng.

Tông Khô khẽ nói:

- Đã như vậy, vậy sẽ nhường ngươi cảm thụ thế nào là tuyệt vọng!

Hắn nâng tay phải lên, nhấn một cái xuống dưới, mây đen bao phủ thiên địa quay cuồng, vô số lực lượng quy tắc ngưng tụ thành mây thiên thạch mênh mông, mang theo uy thế vô biên buông xuống.

Phạm vi mây thiên thạch bao trùm cực lớn, cơ hồ là tình cảnh như thiên băng, các sinh linh ở phía sau nhìn thấy, sắc mặt kịch biến. Khương Nghĩa cầm cao trảm ra một cái, lần này Liệt Diễm đao khí xen lẫn từng sợi khói đen âm lãnh, đó là Thôn Phệ lực lượng của hắn, đao khí gió lốc bay lên, đánh nát từng khỏa thiên thạch, đều thôn phệ chúng nó.

Tông Khô tựa hồ cảm nhận được cái gì, mãnh liệt cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy đại địa bao la vô biên bay lên, giống như một bàn tay to lớn đột nhiên vỗ ra, phần cuối đại địa xuất hiện núi cao bay lên trên trời, thiên địa cấp tốc âm u xuống.

- Điêu trùng tiểu kỹ! Kém xa thần thông Cải Thiện Hoán Địa của gia gia ta.

Khương Nghĩa hừ lạnh, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đột nhiên mở ra, một chùm sáng màu đen lướt qua nghìn vạn dặm, xuyên thủng núi cao phương xa. Cùng lúc đó, trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, Tông Khô bị Thiên Hỏa trói lại toàn thân run rẩy, dưới mũ giáp của hắn hiện ra một đôi mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Chương 1153 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (1)

- Đạo Tổ, ngươi đến cùng muốn làm cái gì?

Tông Khô khàn giọng gào thét, vị Tông Khô kia trong nội thiên địa của hắn căn bản không phải hắn, mà là Đạo Tổ hóa thân.

Khương Trường Sinh cũng không trả lời hắn, một bên khảo nghiệm Khương Nghĩa, một bên phong tỏa Tông Khô, khiến cho hắn không thể truyền lại bất cứ tin tức gì vào nội thiên địa của mình.

Khương Nghĩa biểu hiện xác thực để Khương Trường Sinh kinh hỉ, thực lực chân thật của tiểu tử này mạnh hơn số giá trị hương hỏa, thậm chí có thể nói, hắn biểu hiện ra sức chiến đấu vượt xa cảnh giới hiện tại của bản thân.

Dựa theo Khương Trường Sinh phán đoán, Khương Nghĩa đã mạnh hơn Thiên Đế cha hắn, chính thức có được tư cách dừng chân tại Hư Không Vô Tận.

Thân hóa Đại Kiếp Chi Thần, tay cầm Đại Kiếp linh binh, lại thêm Đại Đạo Chi Nhãn, Khương Nghĩa đã đi ra một con đường làm xho người khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh bắt đầu đưa cho hóa thân mình thêm lực lượng. Khi hắn thi triển ra lực lượng Thượng Phúc Thiên, Khương Nghĩa bắt đầu cố hết sức, nhưng còn có thể kiên trì.

Biểu hiện như vậy rất không tệ, phải biết dứt bỏ những gia hỏa chạy tới từ trong hư không, Thượng Phúc Thiên đủ để hoành hành Hư Không Vô Tận.

Khương Nghĩa hơn một vạn tuổi đã mạnh như vậy, Khương Trường Sinh rất hài lòng, mặc dù lúc hắn hơn ba ngàn tuổi đã sánh vai Thượng Phúc Thiên, nhưng cảnh giới càng lên cao, cần thời gian càng dài, giống như Thiên Đế, cũng có thể đánh cùng Lục Dục Thiên, tuyệt không phải đối thủ của Thượng Phúc Thiên.

Khi Khương Trường Sinh thi triển ra lực lượng Hóa Cảnh Thiên, Khương Nghĩa bị đánh rớt xuống, nhưng hắn gào thét một tiếng, lần nữa đứng dậy chiến đấu. Lần lượt bị đánh xuống, lần lượt lại đứng lên.

Trong lúc Khương Tiển, Tất Liễu thần tôn đám người hoảng sợ Tông Khô mạnh mẽ, đồng thời cũng bị nghị lực của Khương Nghĩa tin phục.

Mặc kệ Khương Nghĩa đi con đường gì, phần kiên cường này đáng giá được người kính nể.

- Còn không ra tay, đây cũng không phải là chiến đấu của một mình hắn.

Lâm Hạo Thiên tức giận quát, khi nói chuyện, hắn xuất thủ trước. Trong chốc lát, đếm không hết sinh linh mạnh mẽ dồn dập ra tay tấn công Tông Khô.

Tông Khô hóa thành một mũi tên tiến vào trong bọn họ, bằng vào thân thể, đánh tan từng người bọn hắn. Khương Nghĩa cầm đao truy sát tới, nhưng đối mặt lực lượng Hóa Cảnh Thiên, hắn căn bản ngăn không được, Tông Khô tùy tiện ra một kích đã đánh lui được hắn.

Nương theo lấy từng người từng người cường giả mất đi sức chiến đấu, tuyệt vọng bắt đầu lan tràn. Trước đó, bọn họ đều đơn độc bị bắt, ít nhất không có tụ tập nhiều cường giả như vậy kề vai chiến đấu, trong lòng vẫn còn tồn tại một tia huyễn tưởng, nhưng hiện tại, huyễn tưởng này tan thành mây khói.

Quá mạnh!

Bọn hắn căn bản không phải đối thủ!

- Chư vị, đưa lực lượng của các ngươi cho ta, chờ ta giết ra ngoài, nhất định hồi báo các ngươi! Người chết, ta nhất định phục sinh, người bị thương, ta nhất định giúp đỡ.

Tiếng gầm thét như Ma thần của Khương Nghĩa vang lên, quanh quẩn trong thiên địa.

Khương Trường Sinh nhíu mày, tiểu tử này muốn làm cái gì?

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, Khương Nghĩa bay lên từ trong bụi đất cuồn cuộn, khói đen đáng sợ thoát ra khỏi lồng ngực hắn, hóa thành từng sợi khói đen hình thành hắc động to lớn quanh người hắn, đè nén mà đáng sợ.

Đây là lực lượng của Đại Đạo!

Quả nhiên, bản thân thiên phú thôn phệ của Khương Nghĩa chính là một loại Đại Đạo, chẳng qua trước đó che dấu rất khá.

Nghe được lời Khương Nghĩa, rất nhiều sinh linh đều lâm vào trong do dự, không có người trực tiếp từ chối, dù sao nếu một trận chiến này bị thua, bọn hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Chẳng qua là Khương Nghĩa, có thể tín nhiệm sao?

- Tiểu tử này thật là liều!

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài, xem ra không thể lại diễn tiếp, bằng không Khương Nghĩa thật muốn nổi điên. Tông Khô hắn biến thành lúc này hóa thành một chùm sáng bổ ra bầu trời, chạy trốn ra ngoài.

Thấy thế, có sinh linh theo sát chạy ra từ vết nứt kia, Khương Nghĩa cũng không có dừng tay, bắt đầu điên cuồng thôn phệ nội thiên địa đã tàn phá.

- Kẻ này đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Thế Diễn Thiên xa xa nhìn Khương Nghĩa, trong lòng đầy rung động. Hắn cũng đã gặp rất nhiều thiên kiêu không thể tưởng tượng nổi trong Đạo Diễn, nhưng đây chính là Đạo Diễn, Khương Nghĩa đến từ Tiên đạo không có siêu thoát, nếu như Tiên đạo siêu thoát, lại sẽ sinh ra thiên tư như thế nào?

- Trước trốn đi, tiểu tử kia không chết được.

Lâm Hạo Thiên thúc giục, Khương Tiển hít sâu một hơi, quay người

rời khỏi. Càng ngày càng nhiều sinh linh rời khỏi mảnh thiên địa đang sụp đổ này, khi bọn hắn xuyên qua vết nứt bầu trời, lại đến một mảnh thiên địa kinh khủng khác, nơi này Thiên Hỏa trôi nổi, giữa thiên địa tràn ngập

một cỗ khí tức ngột ngạt, dù Tất Liễu thần tôn, Cửu âm tà tổ cũng vì đó sợ hãi.

Đây là nơi nào?

Ánh mắt của các nàng cấp tốc rơi vào trên người Tông Khô. Người này chính là tồn tại vừa rồi kém chút trấn áp các nàng, giờ phút này lại bị từng đầu dây lửa quấn quanh, không thể động đậy trên không trung.

Sau khi Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên, Thế Diễn Thiên ra ngoài, cũng bị

một màn này hù dọa.

Xảy ra chuyện gì?

Chương 1154 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (2)

Sinh linh tự cho mình thực lực mạnh mẽ mong muốn đánh phá không gian chạy đi, nhưng phát hiện căn bản làm không được. Phiến thiên địa này còn bao la hơn nội thiên địa lúc trước, giữa thiên địa tràn ngập Thiên Hỏa, mặc dù nhìn xa xa, cũng làm bọn hắn không rét mà run.

- Hết sức không thích hợp, có phải hắn bị trấn áp rồi hay không? Thế người mà lúc trước chiến đấu cùng chúng ta là ai?

Lâm Hạo Thiên khẩn trương hỏi, Khương Tiển cũng hết sức sợ hãi, không thể trả lời hắn. Toàn bộ sinh linh đều đối mặt với hoảng sợ không biết tên, trong lòng đầy kinh dị, tất cả đều bị dọa đến không dám làm loạn.

Một lát sau, bọn hắn nhìn thấy Tông Khô run rẩy kịch liệt, lồng ngực hắn

hiện ra từng sợi khói đen, hình thành một vòng xoáy màu đen. Đó là….

Các sinh linh nghĩ đến Khương Nghĩa, trong lòng sinh ra chờ mong.

Trôi qua một trận chiến lúc trước, bọn hắn càn thêm tín nhiệm Lhương Nghĩa, có lẽ Khương Nghĩa có thể dẫn bọn hắn chạy thoát.

Thân thể Tông Khô run rẩy càng thêm kịch liệt, rõ ràng đang chịu đựng thống khổ khó tả. So với thống khổ trên da thịt, hắn còn sợ một chuyện khác hơn, đó chính là hắn bồi dưỡng được một con quái vật vượt qua hắn dự đoán, mà con quái vật này còn ở trong tay của địch nhân, đây là điều hắn không thể tiếp nhận.

- Ngươi tựa hồ đang sợ hãi?

Một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên, chỉ thấy Khương Nghĩa thoát ra từ trong vòng xoáy màu đen trên lồng ngực của hắn, sau đó treo lơ lửng ở trước mặt hắn.

Trước mặt thân thể vạn trượng của Tông Khô, Khương Nghĩa lộ ra nhỏ bé, nhưng giờ phút này Khương Nghĩa bộc phát khí thế càng mạnh. Sau khi thôn phệ nội thiên địa của Tông Khô, thực lực Khương Nghĩa tăng vọt, mà Tông Khô thì bị hao tổn, có thể nói là này lên kia xuống.

Khương Nghĩa cầm đao, đao chỉ Tông Khô, hỏi:

- Ngươi còn có di ngôn gì?

Tông Khô kém chút giận đến hồn phi phách tán, hắn chưa từng từng chịu

đựng khuất nhục như thế, nhưng hắn căn bản không có cách nào mở miệng.

Đúng lúc này!

Trong cơ thể của Tông Khô truyền ra một âm thanh:

- Không tệ, bản tọa rất hài lòng về tôn Đại Kiếp Chi Thần này, Tông Khô, ngươi biểu hiện rất không tệ, tiếp theo ngươi hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của mình đi.

Đạo âm thanh này cũng không phải của Tông Khô, Tông Khô nghe xong, trong lòng bi thương, đồng thời lại thở dài một hơi.

- Lục Diêm Diễn Thiên.

giọng nói của Thế Diễn Thiên từ đằng xa truyền đến, ngữ khí tràn ngập phẫn nộ.

Khương Nghĩa còn không kịp nghĩ nhiều, liền phát hiện thân thể Tông Khô bắt đầu tiêu tán, hóa thành lực lượng mênh mông bị hắn thôn phệ.

Trong Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh nhíu mày, tiểu tử này thật sự là lực lượng gì cũng dám nuốt, cũng không sợ bị ám toán?

Bất quá Lục Diêm Diễn Thiên vậy mà tới, như thế là chuyện tốt.

- Lục Diêm Diễn Thiên mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán, đồng thời dùng thần niệm

truy tung thân ảnh của Lục Diêm Diễn Thiên.

[Cần tiêu hao hai ngàn ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Hai ngàn ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa?

Thật mạnh?

Thế Diễn Thiên căn bản không thể so cùng Lục Diêm Diễn Thiên, có lẽ là

Diễn Quân truyền thừa mang tới tăng lên.

Khương Trường Sinh rất nhanh đã khóa chặt một thân ảnh, ở trong Cực Cảnh, hắn không có lập tức hành động, mà diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi đã biết cùng với việc sau khi giết Lục Diêm Diễn Thiên sẽ chọc tới tồn tại mạnh cỡ nào.

Đáp án câu trước là hắn, đáp án câu sau là tạm thời không tính được, liên quan đến nhân quả không biết. Mặc kệ như thế nào thì Lục Diêm Diễn Thiên đã tới, Khương Trường Sinh sẽ không bỏ qua.

Trong Cực Cảnh, bốn đầu Kỳ Lân khoác giáp vàng lôi kéo một chiếc lâu vũ kim quang sáng chói tiến lên, một đường lưu lại bốn tia sáng hoa mỹ.

Bốn đầu Kỳ Lân đều là cao trăm vạn trượng, trong lúc hô hấp hút vào thở ra khí diễm nóng bỏng, rung chuyển hư không Cực Cảnh, giống như chủ nhân Vũ Trụ đang vây quanh lãnh địa của mình.

Lâu vũ to lớn, gỗ lim gạch vàng, ngoại hình như một đầu hùng sư ngồi xổm, hiển thị rõ đại khí lộng lẫy.

- Nếu đã tới, vì sao không hiện thân?

Âm thanh của Lục Diêm Diễn Thiên truyền ra từ kim trong lầu, tiếng nói vừa ra, rất nhiều cửa sổ mở ra, cuồng phong bảy màu gào thét mà ra, khiến cho toàn bộ hư không Cực Cảnh biến sắc.

Bốn đầu kim giáp Kỳ Lân lập tức dừng lại, gào thét về phía trước, âm thanh đinh tai nhức óc.

Một vệt kim quang xuất hiện, ngay sau đó, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hiện thân, Khương Trường Sinh ngồi trên thần tọa, cách không nhìn về phía kim lâu.

- Ngươi có biết ngươi trấn áp chính là người nào?

Lục Diêm Diễn Thiên lần nữa mở miệng nói, ngữ khí mang theo một tia lười biếng, rõ ràng không có để Khương Trường Sinh vào mắt.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đến từ trong hư không?

Hắn cố ý hỏi như vậy, mong muốn tê liệt đối phương.

Lục Diêm Diễn Thiên có thể lưu lại chuẩn bị ở sau trên người Tông Khô, nói không chừng Diễn Quân cũng có thể lưu lại thủ đoạn ở trên người hắn, Khương Trường Sinh đến tạo nên một người không hiểu về người bố trí của Đại Thiên thế giới, sau khi tru diệt Lục Diêm Diễn Thiên, tận khả năng giảm xuống ước định của Đạo Diễn đối với mình. Để cho địch nhân phán sai thực lực của mình, là một trong sách lược quan trọng để Khương Trường Sinh đi đến hôm nay.

Chương 1155 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (1)

- Hừ, chớ có giả ngu, chưa từng đi Đại Thiên thế giới, sao ngươi có thể thành tựu Tự Tại Thiên? Ngươi gạt được chúng sinh trong mảnh hư không Đại Đạo này, nhưng không gạt được bản tọa.

Lục Diêm Diễn Thiên lạnh lùng nói, Khương Trường Sinh nghe được yên lặng.

- Bất quá không quan trọng, ngược lại ngươi đều phải chết, đuổi bắt người của bản tọa, ngươi là người đầu tiên, nếu đều là Tự Tại Thiên, vậy để bản tọa lĩnh giáo một chút, ngươi dựa vào cái gì dám đối nghịch cùng Đạo Diễn.

Lục Diêm Diễn Thiên khẽ nói, ngữ khí toát ra sát cơ.

Khương Trường Sinh lập tức nói:

- Ta cũng không phải đối nghịch cùng Đạo Diễn, Thế Diễn Thiên là bạn thân của ta, các ngươi cùng là Diễn Thiên, ngươi dựa vào cái gì đại biểu Đạo Diễn?

- Thế Diễn Thiên? Tên phế vật kia? Thiên tư của hắn đã chú định hắn chỉ có thể làm Diễn Thiên!

Lục Diêm Diễn Thiên cực kỳ khinh thường Thế Diễn Thiên, giống như nghe được chuyện cười lớn.

- Phía dưới Đại Thiên thế giới, Diễn Thiên giết Diễn Thiên, không ai quản, ngươi đi trước một bước, Thế Diễn Thiên sẽ đến cùng ngươi.

Ngữ khí Lục Diêm Diễn Thiên lần nữa biến hóa, toàn bộ Cực Cảnh hư không lâm vào trong bóng tối.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được không gian biến hóa, đây là một cỗ lực lượng vượt xa Tông Khô. Nói ra, đây là hắn lần đầu tiên đối mặt Tự Tại Thiên.

- Vừa hay, bắt ngươi thử một chút thần thông.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn điều động pháp lực, hắn muốn thi triển Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng, dùng Diễn Thiên chiến Diễn Thiên, nhìn một chút là Diễn Thiên nào càng mạnh. Đây chính là thần thông mà hắn độ kiếp có được, là thần thông mạnh nhất hắn nắm giữ trước mắt.

Quanh thân Khương Trường Sinh bắn ra kim quang, một thân ảnh tôn vĩ đi ra, toàn thân màu vàng kim, chỉ có thể nhìn rõ thân hình, giống Khương Trường Sinh như đúc.

Bang!

Cửa lớn của kim lâu mở ra, một nam tử người mặc áo bào trắng lộng lẫy đi ra, khuôn mặt hắn lạnh lùng, tóc xõa tung phía dưới xích kim thần quan, tay nắm một thanh trường kích, lưỡi kích sắc bén mà to lớn, áo bào phiêu động, Thần Võ bá khí.

Hắn bễ nghễ nhìn Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng của Khương Trường Sinh, cười nói:

- Thực lực như vậy, đã vượt qua Tự Tại Thiên bình thường, nếu không phải bản tọa vừa nhận được truyền thừa, thật đúng là không phải đối thủ của ngươi, xem ra hắn nói đúng, chuyến này chính là kiếp số của bản tọa, nhưng bản tọa không tin kiếp số.

Hắn là ai?

Khương Trường Sinh thầm kêu không ổn, xem ra trong Đạo Diễn đã có người tính tới vòng này, điều này có nghĩa sau khi trận chiến này kết thúc, nhân quả còn không thể kết thúc.

Thôi!

Trước giết cái tên này lại nói!

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, vặn vẹo cổ, hai tay của hắn chống đùi, thân thể nghiêng về phía trước, không nữa diễn kịch, hắn mở miệng nói:

- Vậy để ta nhìn một chút, người độ kiếp như thế nào.

- Nhớ kỹ, kiếp nạn này tên là Thiên Đạo chi kiếp.

- Cảm thụ thiên uy huy hoàng đi.

Tiếng nói vừa ra, trong bóng tối bắn ra từng đạo quang tinh, đúng là từng đạo thân ảnh của Khương Trường Sinh, tất cả đều bay vào trong Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng, trợ đại pháp tướng càng lúc càng lớn.

Lục Diêm Diễn Thiên ngửa đầu nhìn lại, hơi nhíu mày, lộ ra vẻ tò mò.

Đây là thủ đoạn gì?

Những thân ảnh này tựa hồ là theo thời gian không gian khác nhau tới đây.

Lục Diêm Diễn Thiên lại không ra tay, mà ngồi nhìn Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng mạnh lên, cái này khiến Khương Trường Sinh sinh lòng cảnh giác.

Chẳng lẽ tên này không phải bản tôn?

Khương Trường Sinh yên lặng suy tư, hắn suy nghĩ một chút, khống chế cường độ Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng tại

bốn ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng chính là yếu hơn hắn khi vừa mới đột phá một chút.

Dù vậy, cũng để Lục Diêm Diễn Thiên động dung. Lục Diêm Diễn Thiên cũng không có hoảng sợ, ngược lại điên cuồng, đầy mắt đầy tham lam, hắn hưng phấn đến khom lưng, thậm chí cười ha hả.

- Bản tọa tưởng rằng thanh niên tên Khương Nghĩa kia đã là kinh hỉ, không ngờ còn có ngươi, ngươi mới là Thiên Mệnh chân chính của phương Đại Đạo hư không này, rất tốt, hấp thu ngươi cùng hắn, bản tọa nhất định có thể thành tựu đến Diễn Quân.

Lục Diêm Diễn Thiên càn rỡ cười to, khi nói chuyện, hắn giơ cao

trường kích, một thân thần lực hóa thành vầng sáng bay lên, bốn đầu kim giáp Kỳ Lân đột nhiên thoát khỏi xiềng xích, phân tán đến bốn phía kim lâu, cấp tốc bày trận, hóa thành bốn cột sáng, chúng nó hóa thành rồng từ trong cột ánh sáng, chập trùng không ngừng trong cột ánh sáng.

Oanh!

Lục Diêm Diễn Thiên nâng kích vọt lên, Kỳ Lân đại trận theo hắn mà đi, hai tay của hắn nắm trường kích, nộ đập tới. Một kích hạ xuống, hư không hắc ám phá toái, hào quang bảy màu tràn vào vùng hư không này.

Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng đánh ra một chưởng, Kỳ Lân đại trận sụp đổ, chưởng thế trực tiếp đánh bay Lục Diêm Diễn Thiên ra ngoài, áo bào trắng trên người hắn trong nháy mắt phá toái, kim huyết bay tung toe.

Lục Diêm Diễn Thiên trừng to mắt, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được. Nhưng cơ hồ trong nháy mắt, vẻ sợ hãi biến thành vẻ tham lam cực hạn, khí thế của hắn tăng vọt.

Hắn nhất định phải đạt được lực lượng như vậy!

Theo hai người lần đầu tiên giao thủ, mảnh Cực Cảnh hư không này trực tiếp sụp đổ, hai người rơi vào trong thời không loạn lưu.

Khí thế khủng bố của bọn hắn rung chuyển Hư Không Vô Tận, khiến cho hết thảy thiên địa sinh ra thiên tượng dị biến, phàm là tồn tại đi đến Khai Quang Thánh Võ cảnh, đều có thể cảm nhận được lực lượng quy tắc bạo động, bọn hắn kinh hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Chương 1156 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (2)

Trong thời không loạn lưu, Lục Diêm Diễn Thiên lần nữa lao thẳng đến Khương Trường Sinh, bốn đầu kim giáp Kỳ Lân phóng tới hắn, ngưng tụ thành một chiến giáp màu vàng kim, bám vào trên thân thể tràn đầy vết thương của hắn, đánh ra một kích.

Một kích xé này rách thời không loạn lưu, mang theo vô số lỗi điện đánh tới, tốc độ đi đến cực hạn.

Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng nâng tay phải lên, nhô ra ngón trỏ, bắn ra một chỉ.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ!

Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng không chỉ có thể hấp thu lực lượng của quá khứ, tương lai, còn có thể thi triển ra thần thông của bản tôn, đây cũng là chỗ cường đại của nó.

Thần thông do Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng thi triển, uy lực càng

mạnh!

Một vệt kim quang giết ra, trực tiếp đánh tan trường kích, dùng tốc độ càng thêm bất khả tư nghị (khó tin) lao thẳng đến Lục Diêm Diễn Thiên.

Mạnh như Lục Diêm Diễn Thiên căn bản không kịp phản ứng, thân thể bị xuyên thủng, dẫn đến to lớn kim lâu của hắn cũng hóa thành hư vô theo. Mặc dù Lục Diêm Diễn Thiên dựa vào cảm xúc thiên phú mạnh lên, nhưng bộc phát ra lực lượng mạnh nhất cũng rất khó vượt qua ba ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, làm sao có thể ngăn cản Đại Thiên Tru Đạo Chỉ do Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng thi triển?

- Lục Diêm Diễn Thiên mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán, hắn đã không cảm giác được khí tức của Lục Diêm Diễn Thiên, nhưng vẫn bảo hiểm diễn toán một

thoáng.

[Không thể diễn toán, nhân quả này không ở trong phạm vi hệ thống đã biết]

Khương Trường Sinh nhíu mày, đối phương quả nhiên còn sống. Nếu như bỏ mình, nhắc nhở hắn là tra không nhân quả này, hoặc là giá trị hương hỏa khi còn sống.

Trách không được đối phương không có sợ hãi!

Khương Trường Sinh đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì,

hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Bốn phương tám hướng tất cả đều là thời không loạn lưu, không nhìn thấy thân ảnh của Lục Diêm Diễn Thiên, cũng không nhìn thấy những sinh linh khác, nhưng Khương Trường Sinh cảm giác được mình bị một vị tồn tại nào đó đang ngó chừng, loại cảm giác này cũng không phải ngắn ngủi, còn có vẻ rùng mình.

Đây là một loại phản ứng theo bản năng khi đối mặt với lực lượng không biết!

Khương Trường Sinh nhíu mày, tiếp tục vận dụng hương hỏa diễn toán,

nhưng tính không đến ra tồn tại giờ phút này đang nhìn trộm hắn mạnh bao nhiêu.

Hắn hiện tại cũng chỉ có thể cược, cược tồn tại vượt qua Tự Tại Thiên không thể buông xuống Đại Đạo hư không….

Trong bóng tối, hai cặp mắt nhìn chằm chằm phía dưới, ánh mắt lạnh lùng, giấu giếm sát cơ. Từng hồi sương mù tím tràn ra từ trong bốn mắt, như từng bàn tay ma quỷ duỗi xuống phía dưới, nhưng tốc độ rất chậm, tồn tại sau lưng bốn mắt tựa hồ hết sức lưỡng lự.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, chỉ thấy phía dưới xuất hiện cường quang, xua tan sương mù tím.

- Đạo Diễn làm việc không khỏi quá mức bá đạo, mong muốn phá hủy này phương Đại Đạo hư không này sao?

Một thân ảnh to con bay lên từ trong cường quang, người mặc ngân giáp, như Chiến thần hiện thân, khuôn mặt phía trên mũ giáp bị hào quang che đậy, làm cho người ta không thể nhìn trộm.

- Đại Đạo hư không của Võ đạo xuất hiện Tự Tại Thiên, khí tức của hắn chỉ sợ có thể quét ngang Tự Tại Thiên, tồn tại như thế, không sớm thì muộn sẽ phá vỡ võ đạo, ngươi muốn nhìn Võ đạo bị thủ tiêu?

Bốn mắt nheo lại, ánh mắt lấp lánh.

Thân ảnh ngân giáp khẽ nói:

- Mặc dù như thế, đó cũng là tranh đấu trong cố thổ, Đại Đạo luân hồi, thua chính là thua, nếu như ngươi nhúng tay, chuyện này trái với quy củ của Đạo Diễn, phá hư cân bằng của Đại Đạo, ngươi khẳng định muốn đối mặt với cái giá lớn như thế này?

Bốn mắt nghe xong, con người phóng to, một lát sau, hai ánh mắt nhắm lại, tan biến tại trong bóng tối.

- Cố thổ? Hài hước…

Nương theo lấy âm thanh này vang lên, sương mù tím bàng bạc tiêu

tán, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Ngân giáp thân ảnh đi theo tan biến…. Trong thời không loạn lưu, Khương Trường Sinh chờ đợi, đợi cỗ cảm giác không thoải mái khi bị nhìn trộm tan biến, hắn thở dài một hơi.

Hắn còn không hề sử dụng toàn lực, chưa hẳn không thể chiến một trận cùng đối phương, nhưng làm như vậy, quá mức nguy hiểm, sẽ còn ảnh hưởng đến chúng sinh trong mảnh Đại Đạo hư không này, có thể không chiến, hắn tạm thời không muốn chiến, chẳng qua Lục Diêm Diễn Thiên đặc thù, hắn không tìm

Lục Diêm Diễn Thiên, Lục Diêm Diễn Thiên cũng sẽ tìm hắn. Ít nhất ngay hiện tại, bọn hắn đại chiến không có thương tổn người vô tội.

Khương Trường Sinh lúc này trở lại Côn Luân giới, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trở lại trong Tử Tiêu cung.

[Tiên tuế năm hai vạn sáu ngàn tám trăm sáu mươi bảy (26867), Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống Hư Không Vô Tận, ngươi thành công sinh tồn sau khi đón đỡ công kích của hắn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - một Thiên Đạo linh bảo, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm]

Thiên Đạo linh bảo, còn không tệ!

Chẳng qua trong lòng Khương Trường Sinh hiện tại còn nghĩ đến tồn tại thần bí lúc trước, đối phương hẳn là đang ở ngoài Hư Không Vô Tận nhìn chằm chằm hắn.

Thời điểm bị đối phương để mắt tới, hắn cũng không hoảng hốt, bởi vì đạo quả của hắn sắp lột xác thành Đại La đạo quả! Lần này đột phá, chỉ sợ cần tìm một chỗ độ kiếp, ít nhất không thể ở trong Hư Không Vô Tận, bởi vì thực lực của hắn bây giờ đã vượt qua Tự Tại Thiên, ý chí Đại Đạo sẽ khu trục hắn.

Chương 1157 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (1)

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh xuất ra Thái Thượng Trảm Tình Kiếm, luyện hóa cấm chế của nó, bỏ ra mười mấy năm thời gian, mà trong khoảng thời gian này, không thấy Lục Diêm Diễn Thiên giết trở lại.

Khương Nghĩa đợi bên trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính còn đang thôn phệ lực lượng của Tông Khô, mà những sinh linh khác vẫn như cũ ở vào bên trong lo lắng, vô luận bọn hắn làm như thế nào, đều không thể chạy ra thế giới trong kính.

Khương Trường Sinh ném Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính ra ngoài đi, ném đến vùng trời ba ngàn thiên địa, mặt

kính sáng lên, đổ sinh linh bên trong ra, chỉ còn lại có Tông Khô, Khương Nghĩa.

Các sinh linh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lần nữa mở mắt, bọn hắn cảm nhận được võ đạo linh khí quen thuộc, cúi đầu nhìn lại, là Huyền Hoàng Đại Thiên Địa sáng chói mà tráng lệ.

Đến mức Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, đã biến mất không thấy gì nữa.

- Chúng ta trốn ra được?

- Vừa mới xảy ra chuyện gì?

- Rất rõ ràng là tên kia sắp bị Khương Nghĩa hút chết rồi, cho nên thiên địa của hắn trục xuất chúng ta ra.

- Nói như vậy, may mắn mà có Khương Nghĩa? Hắn ở đâu?

- Đoán chừng còn đang hấp thu tên kia, chờ Khương Nghĩa buông xuống, nhất định có thể quét ngang ba ngàn thiên địa, ta quyết định gia nhập Hắc Ám đế đình của hắn.

Các sinh linh đang nghị luận ầm ĩ, Khương Tiển, Lâm Hạo Thiên liếc nhau, đều thở dài một hơi.

Đã bao nhiêu năm, bọn hắn cuối cùng trở về, cũng không biết Tiên đạo hiện nay là quang cảnh gì?

Phong Dục người mang Hỗn Nguyên thần phù lặng yên rời đi.

Thế giới trong kính.

Khương Nghĩa trôi nổi trước mặt Tông Khô, hai người bị hắc vụ bàng bạc lượn quanh, thân hình Tông Khô rõ ràng hết sức suy yếu.

Tông Khô nhìn chằm chằm Khương Nghĩa, cắn răng nói:

- Ngô chủ đã biết được ngươi tồn tại, đại kiếp của ngươi đã đến.

Khương Nghĩa bình tĩnh nói:

- Đã nhiều năm như vậy, sao hắn lại còn chưa tới cứu ngươi? Chẳng lẽ là trên đường chậm trễ? Ngươi có khả năng ngẫm lại, ai có thể trì hoãn hắn?

Tông Khô yên lặng, hắn nghĩ tới loại khả năng nào đó, lòng như tro nguội.

Thế giới trong kính lâm vào trong yên lặng.

Vội vàng năm trăm năm, thoáng qua tức thì.

Một ngày này, Khương Nghĩa cuối cùng hấp thu xong Tông Khô, mặc dù hiệu suất chuyển hóa cũng không phải trăm phần trăm, lại thêm bản thân Tông Khô bị trọng thương, nhưng cũng đủ để khiến thực lực Khương Nghĩa bay vọt.

Trước khi Khương Nghĩa sắp độ kiếp, Khương Trường Sinh ném hắn vào bên trong ba ngàn thiên địa.

Khương Nghĩa mở mắt, phát hiện mình ở bên trong hư không.

- Ha ha ha, chúng ta cuối cùng trốn ra được.

Phệ Diễm đao uốn lượn quanh người Khương Nghĩa, hưng phấn nói.

Vẻ mặt Khương Nghĩa bình tĩnh, nói:

- Chúng ta sớm đã thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua ngươi không biết thôi, đi, tìm một chỗ độ kiếp, không thể để cho lão nhân gia ông ta thất vọng.

- Lão nhân gia ông ta? Ngươi nói tới ai?

Phệ Diễm đao tò mò hỏi.

Khương Nghĩa nhìn xung quanh, lựa chọn một hướng bay đi, một bên bay lượn, vừa nói:

- Một vị ở khắp mọi nơi, là tồn tại siêu nhiên không gì không biết.

Phệ Diễm đao càng thêm tò mò, thật có loại tồn tại này?

Khương Nghĩa độ kiếp hết sức thuận lợi, Khương Trường Sinh xem xong quá trình độ kiếp, âm thầm hài lòng.

Tiểu tử này xem như triệt để trưởng thành, sợ là không có có bao nhiêu người trong Hư Không Vô Tận có thể làm gì được hắn.

Sau khi Độ kiếp thành công, Khương Nghĩa cũng không có làm loạn, mà đi tới Thiên Giới thứ ba, nghe tiếng lòng, hắn muốn chuyển hóa toàn bộ lực lượng của mình làm pháp lực tiên đạo.

Khương Trường Sinh thì phân ra một tôn phân thân, để phân thân nhảy ra Hư Không Vô Tận.

Đây là hắn lần đầu tiên nếm thử đi vào bên ngoài Hư Không Vô Tận.

Bên trong quá trình nhảy vọt, phân thân rõ ràng cảm nhận được ý chí của lực lượng Đại Đạo, chúng sinh Hư Không Vô Tận mặc dù yếu, nhưng Đại Đạo ý chí rất mạnh, đã vượt qua phạm trù Tự Tại Thiên.

Nhìn như chẳng qua là nhảy vọt một cái, nhưng bản tôn Khương Trường Sinh cảm giác phân thân đã đến địa phương vô cùng xa xôi, thậm chí không thể phân rõ hướng đi, khoảng cách giữa chỗ phân thân đang ở và Hư Không Vô Tận cũng không phải là hiểu biết trong nhận thức của phàm linh, mà là tầng thứ không gian hoàn toàn khác biệt.

Giờ phút này, phân thân đang đứng ở trong một mảnh bóng tối tuyệt đối, như ở trong hư vô.

- Không có lực lượng quy tắc, chỉ có lực lượng Đại Đạo, còn có một loại linh khí cao cấp hơn thiên địa linh khí, chẳng lẽ là Đại Đạo linh khí?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trước đó tiến hành đạo thống phản thần, hắn từng nghe tới Đại Đạo linh khí tồn tại, Đại Đạo linh khí thai nghén Vạn Thiên vũ trụ, mà thiên địa bắt chước Đại Đạo linh khí, sinh ra thiên địa linh khí.

Trách không được cảnh giới Thiên đều sẽ đến bên trong hư không, tu luyện bên trong đây xác thực tốt hơn ở Hư Không Vô Tận rất nhiều, thiên địa linh khí không thể đánh đồng, Đại Đạo linh khí có thể trợ giúp người tu hành cảm ngộ Đại Đạo, dù cho Khương Trường Sinh, cảm thụ Đại Đạo linh khí cùng Đại Đạo lực lượng, trong lòng hắn liền sinh ra xúc động chuyển đến bên trong hư không rất mãnh liệt.

Nhưng hắn chế trụ.

Tiên đạo cần thời gian phát triển, mà hắn cũng cần giá trị hương hỏa, giá trị đạo thống nhân quả, giá trị khí vận, mấy thứ này trợ giúp mình tu hành tốt hơn, mà trải qua nhiều lần đạo thống phản thần, hắn đã hiểu trách nhiệm mình đang gánh chịu, hắn cũng nguyện ý đi gánh chịu.

Chương 1158 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (2)

Khương Trường Sinh bắt đầu du đãng, tìm kiếm vùng đất thích hợp độ kiếp.

Hắn không rõ ràng sau khi mình rời đi Hư Không Vô Tận, mình đột phá sẽ gặp được thiên kiếp mạnh bao nhiêu, có lẽ hắn không cần độ kiếp, nhưng vì lý do an toàn, vẫn tận lực tìm một địa phương không người quấy rầy.

Khi phân thân bắt đầu du lịch bên trong hư không, bản tôn Khương Trường Sinh cũng không có tu luyện, đột phá đã là chuyện ván đã đóng thuyền, hắn dự định hành tẩu nhân gian Tiên đạo, đi phẩm vị hoàn cảnh Tu Tiên giả tầng dưới chót.

Từ Côn Luân giới đi vào gần Thần Đạo, Thiên Đình cùng tu tiên giáo phái bắt đầu dùng Côn Luân giới làm trung tâm, mạo hiểm dò xét bốn phía, ngoại trừ liên hệ cùng Thần Đạo, bọn hắn ở cũng phát hiện rất nhiều thượng cổ di tích trong hư không, thậm chí còn có người đạt được truyền thừa.

Khác biệt với những đại đạo khác, nếu những người tu hành khác đạt được Đại Đạo truyền thừa, liền sẽ chuyển tu Đại Đạo, nhưng đám tu tiên giả thì là dung hợp nó, hình thành một cái chi nhánh của Tiên đạo, bọn hắn phát hiện, tiếp nhận truyền thừa Đại Đạo khác đều sẽ không gạt bỏ pháp lực, dưới tình huống như vậy, lời giải thích 'Tiên đạo chính là đầu nguồn của vạn đạo' bắt đầu truyền ra.

Thậm chí có người phát hiện di chỉ Cổ Tiên đạo hư hư thực thực.

Khương Trường Sinh cũng hiểu biết việc này, thế là hắn đè thấp tu vi, khí tức, đi vào một tàu thuỷ to lớn làm bằng gỗ lim bên ngoài Côn Luân giới, trên thuyền tụ tập hơn ngàn tên Tu

Tiên giả, đều là các Tu Tiên giả đi tới di tích thượng cổ tìm kiếm cơ duyên.

Đáng nhắc tới chính là, chủ thuyền do đệ tử giáo phái của Thất Minh Vương Thiên Đình sáng tạo, tên Minh Vương giáo.

Khương Trường Sinh tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó lẳng lặng nghe bọn hắn nghị luận.

- Huyền Thiên tinh hải có truyền thuyết gì?

- Nghe nói, không rõ ràng, ngược lại đây là thượng cổ di chỉ mà Thất Minh Vương tìm tới, nghe nói bên trong có giấu thần thông.

- Trước kia ta cứ nghĩ Tiên đạo là Đạo Tổ sáng tạo, hiện tại xem ra, bản thân Tiên đạo đã tồn tại qua, thật sự kỳ quái, vì sao trước kia chưa nghe nói qua?

- Ngươi thế nào biết không phải Đạo Tổ sáng tạo, Đạo Tổ luân hồi vạn thế, tung hoành cổ kim, há là ngươi có thể nhìn trộm.

- Nghe nói từ vạn năm trước bắt đầu, hư không đã xuất hiện số lượng lớn di chỉ thượng cổ, trong đó bao gồm cả Cổ Tiên đạo xa xôi kia.

- Có lẽ là Đạo Tổ thả ra, chính là vì lịch luyện chúng ta.

Nghe đối thoại của bọn họ, Khương Trường Sinh bấm ngón tay suy tính, vẻ mặt đầy cổ quái.

Thật đúng là để người này đoán đúng rồi.

Vạn năm trước, chính là quá trình hắn bước về phía Đại La chi cảnh, hắn chiếu ý chí về quá khứ, tương lai cùng với chư thiên vạn giới hiện tại, để Hư Không Vô Tận phát sinh cải biến một cách vô tri vô giác, những biến hóa này sẽ không cải biến cái gì, sẽ chỉ tăng thêm biến số.

- Tiểu hữu, vì sao một thân một mình ngồi đây, ngươi không có sư huynh đệ đồng môn sao?

Một tiếng già nua truyền đến, Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn tới, một tên lão đầu tựa như giang hồ phiến tử đi tới, trên người treo rất nhiều hồ lô, trên mặt còn dán thuốc cao, cả người lôi thôi lếch thếch, mặt đầy râu ria, đầu tóc rối bời.

Hắn đi tới, có không ít người lộ ra biểu lộ xem kịch vui, cũng có một vài nữ tu sĩ bị dung mạo, khí chất của Khương Trường Sinh hấp dẫn.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Một thân một mình, không có đồng môn.

Lão đầu ngồi xổm ở bên cạnh hắn, cười hắc hắc nói:

- Một thân một mình, sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, Huyền Thiên tinh hải rất nguy hiểm, có muốn học một ít thần thông?

Khi nói chuyện, hắn móc ra từng quyển từng quyển bí tịch, Khương Trường Sinh liếc qua.

Cải Thiên Hoán Địa, Bất Diệt Kim Thân, Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, Diệu Tông pháp tướng, Trần gia Khí Chỉ.

Khương Trường Sinh muốn cười, đây là sáo lộ gì?

Lão đầu này ngụy trang thành tu sĩ Luyện Hư cảnh, trên thực tế tu vi đã đi đến Thiên Tiên cảnh, tương đương với Nguyên Đạo Võ Tôn của võ đạo, đây là đang giả heo ăn thịt hổ?

Nhưng cảnh giới của Khương Trường Sinh trước mắt mới là Hóa Thần cảnh, Thiên Tiên có thể nhận được cái gì trên người Hóa Thần cảnh?

- Đa tạ ý tốt, tại hạ không có tiền.

Khương Trường Sinh từ chối.

Lão đầu vội vàng khoát tay, nói:

- Không cần tiền, chỉ cần ngươi giúp ta lưu ý một sự kiện, nếu phát hiện hai chữ Hãi Thiên bên trong Huyền Thiên tinh hải, nhớ báo cho ta, một manh mối có thể đổi một bản bí tịch.

Nói xong, hắn đứng dậy rời đi.

Hãi Thiên?

Khương Trường Sinh nhíu mày, lúc trước hắn đạo thống phản thần liền gặp Hãi Thiên, tồn tại có thể đối nghịch cùng Địa Tàng đại tôn, chẳng lẽ truyền thừa của hắn cũng bị người phát hiện?

Hắn bấm ngón tay suy tính, không tính được bất kỳ nhân quả gì của Hãi Thiên.

Hắn âm thầm ghi lại việc này, sau khi suy nghĩ tung bay, đi cảm ngộ trí nhớ của ý chí mà mình thu hồi.

Sau mấy tháng, thuyền của Minh Vương giáo đi đến trước một mảnh hắc động to lớn, trước hắc động có một bệ đá, vờn quanh rìa hắc động, trên mỗi một bệ đá đều có một tên đệ tử Minh Vương giáo tĩnh toạ, ngay phía trước là một bến cảng hư không, trong khu kiến trúc có tách ra một khe hở, để các loại pháp khí, pháp bảo bay lượn tiến vào bên trong, sau khi trải qua kiểm tra, liền có thể lái vào trong hắc động, tiến vào Huyền Thiên tinh hải.

Chương 1159 - Nói chuyện, càng hiểu biết nhau hơn

Theo góc độ phàm linh nhìn lại, bến cảng này thật hùng vĩ.

Ngàn năm đối với Khương Trường Sinh mà nói, rất ngắn, nhưng đối với Tu Tiên giới mà nói, đó chính là một thời đại, ngàn năm còn như vậy, huống chi vạn năm.

Khương Trường Sinh thưởng thức sự sáng tạo của Minh Vương giáo, trong lòng đánh giá cao Thất Minh Vương. Chỉ là bến cảng hư không này đã có khí tức của gần trăm vạn sinh linh, trong đó có một phần ba là Tu Tiên giả.

Huyền Thiên tinh hải đã trở thành di chỉ thượng cổ rất có thanh danh của Tu Tiên giới Côn Luân giới, đã phát hiện tám trăm năm, đến nay vẫn không có bị thăm dò xong.

Mấy canh giờ sau, thuyền lớn lái vào trong hắc động, sau khi đi xuyên qua khoảng một nén nhang, cuối cùng đi vào Huyền Thiên tinh hải.

Ánh vào tầm mắt Khương Trường Sinh chính là từng cơn sóng tinh không bao la hùng vĩ, từng mảnh từng mảnh tinh hệ tô điểm trong đó, ầm ầm sóng dậy.

Rất nhiều Tu Tiên giả trên thuyền đều lần đầu tiên tới Huyền Thiên tinh hải, tất cả đều đứng dậy, nhìn phong cảnh xinh đẹp như tranh vẽ này.

Khương Trường Sinh liếc mắt liền nhìn thấy một bên bờ vũ trụ khác có hai vị tu sĩ Thái Ất cảnh đang đấu pháp vì một kiện bảo vật, chiêu chiêu trí mạng.

Ừm, tập tục tu tiên rất thành thục.

Hai vị Thái Ất cảnh giới, một vị đến từ Thiên Đình, một vị đến từ Thiên Vận đại giáo của Thiên Giới, đều là võ giả chuyển tu tiên đạo, số tuổi còn dài hơn thời gian Tiên đạo thành lập.

Khương Trường Sinh nhìn tranh đấu trong Huyền Thiên tinh hải, tuy có cảm khái, hắn lại không có ý nhúng tay.

Hòa bình tuyệt đối là không tồn tại, dưới trật tự tươi đẹp đến đâu cũng có một mặt âm u, Tu Tiên giả vốn là đấu với trời, huống chi nơi này cũng không phải là trong phạm vi của Tiên đạo, chỉ cần tuân theo quy tắc trong phạm vi quy tắc là đủ.

- Đã đến Huyền Thiên tinh hải, một năm sau, Minh Vương thuyền sẽ rời khỏi Huyền Thiên tinh hải, thỉnh chư vị cầm lệnh bài đúng hạn trở về, quá thời hạn, không đợi.

Một giọng nói thô to vang lên, từng người từng người đệ tử Minh Vương giáo bắt đầu cấp cho lệnh bài, Khương Trường Sinh nhận một khối, tùy ý vuốt vuốt.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, đi theo lão đầu lúc trước bắt chuyện với hắn.

Lần này đến đây cũng chỉ là du lịch, không có mục đích, đi cùng ai cũng giống nhau.

Thần niệm của hắn tản ra, thu trọn Huyền Thiên tinh hải vào trong mắt.

Hắn phát hiện Huyền Thiên tinh hải gặp phải lực lượng nào đó, tựa hồ bị lực lượng nào đó đè ép qua, kích thước lúc đầu tuyệt không phải hiện tại có thể so sánh.

Thiên Giới thứ ba.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đứng ở bên vách núi, phía bên phải là thác nước sôi trào mãnh liệt, bắn tung toé lên vô số giọt nước, khiến cho mảnh vách núi này lộ ra mộng ảo mà xinh đẹp.

- Tiểu tử này hiện tại mạnh bao nhiêu?

Bạch Kỳ nhìn sát khí ngất trời ở chân trời, rùng mình một cái, cảm khái nói.

Mộ Linh Lạc nói:

- Hắn cũng đã vượt qua Tử Ngọc.

- Vượt qua Thiên Đế? Chậc chậc, Thiên Đình đến nay còn mang theo lệnh truy nã hắn, hai cha con này là thật giận dỗi, hay là đang diễn trò?

Bạch Kỳ một mặt trêu tức cười nói.

Mộ Linh Lạc không có trò chuyện tiếp chủ đề này, mà hỏi:

- Tiên đạo Vương tộc gần đây tựa hồ gặp phải phiền toái?

Bạch Kỳ buông tay nói:

- Khi bọn hắn muốn đi ra Thiên Giới thứ hai, đã chú định phiền toái sẽ không ngừng, đừng để ý tới bọn hắn, bọn hắn tốt xấu gì cũng đã sinh ra trên vạn năm, bây giờ đã là đại tộc, bọn hắn có thể đối mặt.

Mộ Linh Lạc gật đầu, tò mò hỏi:

- Ngươi phát hiện thiên phú của bọn hắn chưa?

Nhắc lên việc này, ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, gật đầu như gà con mổ thóc, phấn khởi nói:

- Ta trước đó buồn bực, chi công đức chủng tộc thứ nhất có chỗ gì đặc thù, bây giờ ta xem như hiểu rõ, nhất tộc bọn hắn chết càng nhiều người, những người còn lại càng mạnh, tựa hồ liên lụy đến nhân quả mà chủ nhân đã nói qua?

Tiên đạo Vương tộc đã sinh ra một vị nhân vật gánh cả tộc, xông xáo nổi danh trong ba ngàn thiên địa, được xưng là Tiên Vương.

- Chuẩn xác mà nói, Vương tộc chỉ cần không bị diệt, ai cũng không chết được.

Mộ Linh Lạc nhìn chân trời, cảm khái nói, giống như Vương tộc đang ở trước mắt.

Khi hai nữ đang nói chuyện về Tiên đạo Vương tộc, Khương Nghĩa ở xa cuối chân trời một bên tu luyện, một bên nói

chuyện phiếm cùng Phệ Diễm đao.

- Phương Thiên Giới sát vách kia không đơn giản, có thật nhiều khí tức cổ quái, ngài không đi thôn phệ sao?

Trong Phệ Diễm đao truyền ra âm thanh của Đại Kiếp Chi Thần.

Khương Nghĩa khẽ nói:

- Nhớ kỹ, ta đến từ Tiên đạo, ta sẽ không thôn phệ lực lượng sinh linh của Tiên đạo, trừ phi bọn hắn muốn chết, nhất định phải trêu chọc ta.

Thân là cháu trai ruột của Đạo Tổ, hắn vẫn luôn xem chuyện thủ hộ Tiên đạo là nhiệm vụ của mình, mặc dù bị Thiên Đình truy nã, trong lòng hắn rõ ràng, đời này của hắn đều thuộc về Tiên đạo, hắn và phụ thân mâu thuẫn chẳng qua là đùa trẻ con, buồn bực một chút thôi.

Phệ Diễm đao tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ cái vị mà ngài lúc trước nói là tồn tại ở khắp mọi nơi kia đến từ Tiên đạo?

Khương Nghĩa nói:

- Đó là tự nhiên, Tiên đạo là mạnh nhất, ngươi nhìn ta, thôn phệ rất nhiều lực lượng, lại có thể bị Tiên đạo hoàn mỹ dung hợp, ngươi đã gặp qua hệ thống đại đạo tu hành kiểu này sao?

Chương 1160 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (1)

Phệ Diễm đao yên lặng, đi theo Khương Nghĩa nhiều năm, hắn sớm hiểu dã tâm cùng ngạo khí của Khương Nghĩa, khi hắn đi vào Thiên Giới thứ ba, hắn hết sức kinh ngạc, Khương Nghĩa không ngờ lại không có trực tiếp đi thôn phệ lực lượng của chúng sinh, mà trốn ở chỗ này tu hành Tiên đạo, hắn thật sự không thể hiểu được, nhưng cảm thụ được khí tức Khương Nghĩa càng ngày càng thu lại, hắn mới rồi ý thức được chỗ đặc thù của Tiên đạo.

- Đúng rồi, ngươi thân là Đại Kiếp Chi Thần, có nghe được hồi âm thanh hay không? Ở trong lòng ngươi, có lúc giống

như nằm mộng vậy.

Khương Nghĩa đột nhiên hỏi.

Phệ Diễm đao kinh ngạc nói:

- Ngươi sẽ còn nằm mơ?

- Nói nhảm, cũng là bởi vì chúng ta không thể nằm mộng, cho nên ta mới phát giác ra điểm kỳ quái, âm thanh kia một mực đang nói đến sứ mệnh gì đó.

Khương Nghĩa nhíu mày tiếp tục nói.

Phệ Diễm đao hồ nghi nói:

- Ta làm sao chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là ta không bằng ngài?

Thừa cơ vuốt mông ngựa, là một bản lĩnh mà hắn những năm nay học được, Khương Nghĩa cao hứng, hắn cũng có thể dễ chịu.

Đúng lúc này, trong cơ thể Khương Nghĩa phát ra một đạo âm thanh tang thương:

- Xác thực có, ta cũng nghe, từ xưa đến nay, lai lịch Đại Kiếp Chi Thần đến cả chúng ta là Đại Kiếp Chi Thần đều không rõ ràng, không biết bắt đầu từ khi nào, chúng ta nhận định mình là Đại Đạo biến thành, nhưng các ngươi ngẫm lại, Đại Đạo là không thể diệt, mà chúng ta là có thể bị diệt.

Ma Tổ.

ĐẠI Kiếp Chi Thần mạnh nhất trong nội thiên địa của Tông Khô, bại vào trong tay Khương Nghĩa, sống ở trong cơ thể của Khương Nghĩa.

Nghe được lời Ma Tổ, ánh mắt Khương Nghĩa lấp lánh.

Ma Tổ dùng một loại ngữ khí khó mà suy đoán nói:

- Mảnh hư không Đại Đạo này vô biên vô hạn, không có sinh linh rõ ràng nó đến cùng cất giấu cái gì, cái gọi là đại kiếp, sau lưng nó cất giấu cái gì, ai cũng không rõ ràng.

Phệ Diễm đao trêu chọc nói:

- Xem ra có tồn tại mơ ước thiên phú của chủ nhân, chủ nhân, ngài chớ để bị mê hoặc, ta cũng không muốn đổi chủ nhân.

Khương Nghĩa khẽ nói:

- Thiên phú của ta đến từ Khương tộc, cũng không phải người ngoài muốn đoạt là đoạt được.

Nhắc đến Khương tộc, Phệ Diễm đao cũng không dám trêu đùa, trước đó trêu chọc qua, chịu tra tấn thê thảm, Khương tộc cùng Tiên đạo là cấm kỵ trong lòng Khương Nghĩa, người nào cũng không thể mạo phạm ở trước mặt hắn.

Trên đường đi tới Thiên Giới thứ ba, bọn hắn đã gặp được võ giả nói xấu Tiên đạo, trực tiếp bị Khương Nghĩa giết, hình thần câu diệt, hồn phách cũng không có để lại.

Ngoại trừ thực lực, quyết tâm của Khương Nghĩa cũng là điểm để Phệ Diễm đao hoảng sợ….

Du đãng trong Huyền Thiên tinh hải hơn nửa năm, Khương Trường Sinh trải qua hết sức phong phú, nhiều hơn sinh hoạt trong vạn năm của mình trước đó.

Vô luận gặp được người nào, đều không đủ để Khương Trường Sinh khắc sâu ấn tượng, hắn lần này du lịch chỉ là một quá trình, một quá trình cảm ngộ khi đối mặt chúng sinh mang đến.

Đạo pháp tự nhiên, tự nhiên là gì, chúng sinh và mọi thứ tồn tại đều là tự nhiên, cho dù những người, những vật nhìn như không tốt kia.

Đi khắp Huyền Thiên tinh hải, Khương Trường Sinh xuyên thấu qua hiện tại, thấy được rất nhiều nhân vật cùng tình cảnh của Cổ Tiên đạo, đây đều là trí nhớ sau khi thông qua việc thu về ý chí đã chiếu đi.

Trước khi rời khỏi, Khương Trường Sinh chú ý một chút lão đầu đang tìm kiếm Hãi Thiên kia.

Lão đầu này chui vào một tiểu thiên địa, bị cấm chế vây khốn, trong thời gian ngắn đoán chừng khó mà thoát khỏi.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, phát hiện lão đầu này sẽ có được cơ duyên đặc thù, nhân sinh nghênh đón lột xác.

Có chút ý tứ.

Khương Trường Sinh không có cứu vớt lão đầu, mà trực tiếp nhảy ra khỏi Huyền Thiên tinh hải.

Một bên khác.

Trong một vùng sơn cốc, lão đầu tìm kiếm Hãi Thiên bị từng sợi dây leo trói ở giữa không trung, ngay cả miệng đều bị ngăn chặn, hắn trừng to mắt, điên cuồng giãy dụa, nhưng không thể thoát khỏi dây leo, pháp lực của hắn đang bị hấp thu, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu.

Làm hắn hoảng sợ nhất chính là, hắn căn bản không rõ ràng mình đang đối mặt với cái gì.

Hắn chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện.

- Hãi Thiên thánh tôn, Thánh Tôn cứu ta.

Hắn tuy là Tu Tiên giả, nhưng cũng không phải là tín đồ của Đạo Tổ, theo Tiên đạo lớn mạnh, Tu Tiên giả giống như hắn sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Mà hắn thờ phụng chính là Hãi Thiên thánh tôn, tồn tại không gì làm không được trong lòng hắn.

Dây leo bắt đầu lan tràn đến ánh mắt của hắn, muốn che đậy cặp mắt của hắn.

Ngay khi hắn sắp mất đi quang minh, dây leo trên người đều bị đập tan, hóa thành tro bụi, hắn nhanh chóng rơi xuống đất.

Hai tay của hắn chống đất, há mồm thở dốc, cảm giác sống sót sau tai nạn làm hắn hốt hoảng, đợi hắn tỉnh táo, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, rừng cây xung quanh khôi phục lại bình tĩnh, hắn cũng không có lập tức thoát khỏi nơi này, ngược lại hưng phấn dò xét xung quanh.

- Thánh Tôn nhất định ở trong đây.

Lão đầu đứng dậy, tìm kiếm khắp nơi.

Rất nhanh, hắn phát hiện một bia đá trong một bụi cỏ, hắn đẩy ra cỏ dại phía trên, thấy được hai hàng chữ bằng máu.

Hận thiên hận địa hận Đại Đạo.

Thí tiên thí thần thí thương sinh.

Chương 1161 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (2)

Dù là lão đầu có kiến thức rộng rãi nhìn thấy hai hàng chữ này, cũng bị dọa đến khẽ run rẩy, chủ yếu là chữ bằng máu còn đang ngọ nguậy, tựa như máu tươi là sống, nhưng nhìn kỹ lại, kiểu chữ cũng không hề biến hóa, loại cảm giác quỷ dị này làm hắn lo lắng.

- Đây là ai lưu lại?

Lão đầu nhíu mày, trong lòng tràn ngập hoang mang, nhưng hai tay của hắn lại bị quỷ thần xui khiến không có vứt bia đá xuống….

Sau khi trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh bắt đầu chờ đợi thời cơ đột phá, hắn cảm giác sắp tới rồi, đạo quả của hắn sắp nghênh đón lột xác.

Hai trăm năm sau, phân thân trở về, dung nhập trong cơ thể hắn.

Đại khái đi qua tám trăm năm.

Khương Trường Sinh cuối cùng không nín được nữa, hắn đứng dậy, trực tiếp mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa nhảy ra Hư Không Vô Tận, đi vào Đại Thiên thế giới, cũng chính là cái gọi trong hư không.

Đại Thiên thế giới vô cùng hắc ám, như khu vực biên giới của Hư Không Vô Tận, hắn dựa theo trí nhớ bay về một phía.

Một đường bay nhanh, hắn áp chế khí tức của mình đến thấp nhất.

Trong trí nhớ của Tông Khô và Thi Diễn Thiên, có rất nhiều thân ảnh không thể theo dõi, điều này chứng minh bọn hắn gặp được không ít tồn tại mạnh hơn bọn hắn.

Hai người đều có hoảng sợ đối với Đại Thiên thế giới, mặc dù sinh hoạt trong đây, loại hoảng sợ này cũng không cách nào tiêu tán, sẽ chỉ quanh quẩn càng sâu ở trong lòng.

Tốc độ Khương Trường Sinh rất nhanh, nhanh đến hắc ám không có xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Một đường bay nhanh, hắn tình cờ cảm nhận được khí tức của sinh linh, cũng may cũng không có ý tập kích hắn.

Khi Khương Trường Sinh đi vào Hắc Ám lĩnh vực hắn lựa chọn, hắn dừng lại, chuẩn bị chờ đợi đột phá, đồng thời, hắn không ngừng diễn toán cường giả xung quanh, có lẽ có ít tồn tại là thần thức của hắn không thể tính tới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Khương Trường Sinh cuối cùng nghênh đón đột phá, chuyện khiến cho hắn kinh hỉ xảy ra, hắn cũng không cần độ kiếp, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cả người hắn loé lên thần quang bảy màu.

Một loại cảm giác sảng khoái trước nay chưa có bay thẳng đến linh hồn, khiến cho hắn hận không thể thét dài một tiếng.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, Khương Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, Hồng Mông Thần Nguyên Khí nhanh chóng vung tới, nhưng bị một bàn tay vô cùng to lớn cào nát, tay này trực tiếp bắt Khương Trường Sinh cùng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bắt vào trong lòng, cấm chế của thần tọa bắn ra lực lượng cường đại, khiến cho bàn tay to lớn không thể nắm chặt.

Khương Trường Sinh đưa tay chính là một kích Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, bởi vì nơi này là Đại Thiên thế giới, hắn căn bản không có lưu thủ.

Lực lượng vượt qua Tự Tại Thiên trong nháy mắt bắn thủng cự thủ.

- Ừm?

Sau khi Đại Thiên Tru Đạo Chỉ ẩn chứa lực lượng hủy diệt cực hạn xuyên thủng lòng bàn tay to lớn, vết thương cấp tốc khuếch trương, cự thủ lập tức co vào, tan biến trong bóng tối.

Khương Trường Sinh đã bắt được khí tức của đối phương, cũng là tồn tại vượt qua Tự Tại Thiên, tốc độ buông xuống cực nhanh, để hắn vừa rồi đang ở trong trạng thái kinh hỉ vội vàng không kịp chuẩn bị.

Hắn ở trong lòng diễn toán đối phương mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao một vạn một ngàn lẻ tám mươi (11080) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Một vạn một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Cao hơn Khương Trường Sinh, nhưng không cao hơn bao nhiêu.

Khi Khương Trường Sinh còn không có đột phá, cũng sẽ không sợ đối phương, huống chi, hắn hiện tại đang lột xác hướng về phía cảnh giới Đại La.

- Có ý tứ, chẳng lẽ thủ đoạn này của ngươi có được lực lượng hủy diệt đại đạo?

Tiếng hừ lạnh lúc trước lần nữa vang lên, lần này, ngữ khí tràn ngập tham lam.

Khương Trường Sinh đoán không được đối phương có lai lịch ra sao, nếu ra tay với hắn, chính là tử địch.

Hắn không nói hai lời, lấy ra Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, tấm kính xoay tròn, mặt kính bắn ra hào quang óng ánh, chiếu rọi hắc ám hư không bốn phương tám hướng, rất nhanh đã rọi sáng một tôn thân ảnh to lớn.

Đây là một tồn tại thân cây mặt người, mỗi trên một nhánh cây đều có lấy một cánh tay, to lớn kinh dị.

Bị Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính chiếu rọi, gương mặt già nua kia lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khương Trường Sinh thấy thế, tay trái nâng lên, Sơn Hải kinh xuất hiện, cùng lúc đó, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính thôi động từng đạo kim quang từ bốn phương tám hướng bắn về phía Thụ Yêu mặt người, lít nha lít nhít, không có chỗ chạy trốn.

Bị Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính chiếu sáng, Thụ Yêu mặt người không thể nhảy ra vùng hư không này, chỉ có thể ngăn cản thế công, nâng lên hết thảy cánh tay, lòng bàn tay hướng ra, khói đen cuồn cuộn bùng nổ, hình thành bình chướng to lớn, ngăn cản Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính tiến công.

Đại Đạo lực lượng của Đại Thiên thế giới vì thế mà rung động, Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, đối phương càng mạnh hơn tưởng tượng hắn.

Cũng đúng, đi đến cảnh giới này, ai không phải trổ hết tài năng từ trong chúng sinh, đều là thiên kiêu vạn cổ hoặc là cường giả nghịch thiên.

Khương Trường Sinh đứng dậy, Sơn Hải kinh, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính trôi nổi hai bên, tay phải hắn xuất ra Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, đứng ở trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa ngóng nhìn Thụ Yêu mặt người.

Chương 1162 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (1)

Khi Thụ Yêu mặt người ngăn lại Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính tiến công, một cánh tay buông xuống, hắn lộ ra gương mặt già nua của mình, giờ phút này, gương mặt lộ ra vẻ rất lửa giận.

Hắn bỗng nhiên há mồm, gió đen khủng bố bùng nổ, bao phủ toàn bộ hư không, bao phủ Khương Trường Sinh cùng Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Ở trong hắc phong, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được đối phương đang áp sát.

Đến rất đúng lúc.

Khương Trường Sinh chọn đúng thời cơ, lập tức thi triển Thiên Địa Câu Diệt.

Thân thể lóng lánh hào quang bảy màu bỗng nhiên bắn ra cường quang loá mắt, cấp tốc mở rộng, quét ngang hắc phong, bao phủ toàn bộ hư không.

Đại Đạo lực lượng tiêu tán, Đại Đạo linh khí không còn sót lại chút gì.

Thiên Địa Câu Diệt thể hiện ra lực lượng hủy diệt làm người ta tuyệt vọng.

Mấy tức về sau.

Đợi hư không yên tĩnh, Khương Trường Sinh đã không cảm giác được khí tức của Thụ Yêu mặt người, dùng hương hỏa diễn toán, lấy được câu trả lời là không có nhân quả.

Hắn thầm cảm thấy đáng tiếc, hắn còn muốn khắc hồn phách đối phương vào trong Sơn Hải kinh, nhưng đối phương quá mạnh, hắn không thể không ôm quyết tâm nhất kích tất sát để đối phó.

Khương Trường Sinh bắt đầu xê dịch, nếu không cần độ kiếp, vậy hắn có thể yên tâm to gan di chuyển vị trí.

Nơi này vừa trải qua chiến đấu, tất sẽ hấp dẫn cường đại tồn tại đến đây dò xeý.

Dọc đường sau đó, pháp lực của Khương Trường Sinh một mực đang tăng vọt, dẫn đến thân thể hắn bắt đầu hấp thu Đại Đạo linh khí.

【 Tiên tuế năm hai vạn tám ngàn hai trăm hai mươi ba (28,223), ngươi vào Đại Thiên thế giới bị Thiên Thủ thụ ma tấn công, thành công sinh tồn sau khi bị Thiên Thủ thụ ma tập kích, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo linh vật - Mẫu Khí Tạo Hóa Thạch 】

Thấy nhắc nhở này, Khương Trường Sinh trở nên vui vẻ.

Trong nhắc nhở không có đề cập đến Đạo Diễn, nói rõ Đạo Diễn căn bản không có phát hiện hắn ra tới nơi này, đây là chuyện tốt.

Tiến lên rất lâu, Khương Trường Sinh dừng lại, ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thừa dịp đạo quả lột xác, hắn bắt đầu tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, Sơn Hải kinh, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm treo lơ lửng ở trước mặt, Thái Cực Huyền Đạo Tướng, Hồng Mông Thần Nguyên Khí vờn quanh xung quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hình thành tầng tầng bảo hộ, cho dù có kẻ địch tập kích, hắn cũng sẽ không bị miểu sát.

Theo đạo quả lột xác, giá trị hương hỏa của bản thân Khương Trường Sinh cũng bắt đầu tăng vọt.

Không chỉ như thế, trí nhớ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười lăm tràn vào trong đầu của hắn.

Đại La thiên.

Đây là lần đầu tiên Khương Trường Sinh đột phá mà không gặp phải thiên kiếp, có lẽ thiên kiếp mà tầng thứ mười bốn gặp chính là Đại La thiên kiếp.

Khương Trường Sinh đi tắm trong trí nhớ cuồn cuộn của Đại La thiên, thân thể theo bản năng tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, hấp thu lực lượng Đại Đạo xung quanh, Đại Đạo linh khí rèn luyện thân thể, hào quang bảy màu trên người dần dần bị kim quang thay thế.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trong cuộc sống về sau, Khương Trường Sinh không tiếp tục gặp được tập kích, tình cờ có sinh linh đi ngang qua, cảm nhận được khí tức của hắn, liền cấp tốc rời khỏi, không dám quấy nhiễu.

Đại Thiên thế giới trước mắt cho hắn cảm giác tịch liêu, có loại cảm giác nguyên thủy man hoang, ở giữa sinh linh không có trao đổi, chỉ có mạnh được yếu thua.

Thoáng chớp mắt.

Khoảng trăm năm đi qua.

Khương Trường Sinh cũng triệt để tiếp nhận xong truyền thừa đạo pháp Đại La thiên, bản chất đạo quả cùng linh hồn của hắn

đều biến thành Đại La.

Cảnh giới Đại La.

Ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, vạn sự vạn vật thu vào trong mắt của hắn, hắn liếc mắt đã nhìn thấy từng phương đại thiên địa ở một chỗ khác trong Đại Thiên thế giới, những đại thiên địa kia vô cùng phồn hoa, mỗi một phe đều có khí thế hào hùng của ba ngàn thiên địa, riêng phần mình tản ra hào quang đặc biệt thuộc về mình.

Khương Trường Sinh còn nhìn thấy hai tôn thân ảnh như vũ trụ cự thần đang quyết chiến, đánh cho Đại Đạo linh khí bốc lên, hư không chấn động.

Hắn nhìn thấy một đầu Hồng Hà (con sông màu đỏ) trông không đến cuối chảy xuôi trong tinh hà sáng chói của Đại Thiên thế giới.

Hắn nhìn thấy một gốc thần thụ càng thêm to lớn hơn hết thảy đại thiên địa trước đó thấy qua đứng vững vàng, trên thân cây có từng đầu Thanh Long quay quanh, như bầy trùng, lít nha lít nhít.

Hắn còn nhìn thấy rất nhiều hình ảnh khác nhau chưa từng thấy qua, Đại Thiên thế giới càng thêm phong phú hơn hắn tưởng tượng.

Tốc độ pháp lực của hắn tăng trưởng bắt đầu chậm lại, mang ý nghĩa đột phá sắp kết thúc.

- Ta muốn biết bây giờ ta mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh ở trong lòng tiến hành hương hỏa diễn toán.

【 Cần tiêu hao chín vạn bảy ngàn tám trăm lẻ năm (97805) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Tới gần mười vạn Thiên Đạo hương hỏa giá trị.

Khương Trường Sinh không có xúc động, trong trăm năm này, tâm tình của hắn đã bình tĩnh, trước khi diễn tính, hắn đã đoán

được khả năng này.

Chương 1163 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (2)

Pháp lực của hắn còn đang mạnh lên, về sau đột phá mười vạn Thiên đạo giá trị hương hỏa, không khó.

Hắn tiếp tục tu hành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, mượn đột phá, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn đạt được tăng lên cực lớn, chỉ là thân thể, hắn đã có lực lượng cường đại như Thiên Thủ thụ ma lúc trước, hắn cảm giác một tay đã có thể bắt chẹt được đối phương.

Ngoại trừ thực lực bản thân tăng vọt, hắn cũng đang đợi sinh tồn ban thưởng sau khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công mười lăm tầng.

Ngay khi Khương Trường Sinh đang tắm trong sự mạnh mẽ của bản thân, một đạo khí tức cường đại kéo tới, mặc dù so ra thì kém hơn hắn, nhưng cũng mạnh mẽ hơn Thiên Thủ thụ ma rất nhiều.

Trong bóng tối xuất hiện một ánh sao, cấp tốc biến lớn, là một hạt châu màu xanh lam to lớn, tại phía trên hạt châu có một thanh y nam tử đang đứng, một đầu tóc dài tung bay theo gió, khuôn mặt tuấn tú, khí độ phi phàm.

Hạt châu màu xanh lam dừng lại khi cách Khương Trường Sinh ngoài ngàn dặm, khoảng cách này đối với bọn hắn mà nói, xem như vô cùng gần.

- Tại hạ Hòa Quang Mệnh Quân, không biết danh hiệu của các hạ?

Thanh y nam tử khách khí hỏi.

Mới đến, Khương Trường Sinh tự nhiên có thể không kết thù liền không kết thù, hắn mở miệng nói:

- Tại hạ Bất Tử đạo quân, không biết các hạ có chuyện gì?

Đại Thiên thế giới cao hơn Đại Đạo hư không, hắn nhất định phải cẩn thận, ở trong đây, tất có người nắm giữ nhân quả chi đạo, không thể để cho người tính tới hắn.

Bất Tử đạo quân?

Hòa Quang Mệnh Quân suy tư một lát, chưa từng nghe nói qua cái danh hiệu này, hắn nói theo:

- Thấy khí tức của các hạ tăng trưởng cực nhanh, xem ra có đột phá, gặp nhau chính là duyên phận, nếu như các hạ không có đạo thống siêu thoát, có nguyện tới Huyền Mệnh?

Huyền Mệnh?

Khương Trường Sinh đã nghe qua cái tên này trong trí nhớ của Thi Diễn Thiên, Thi Diễn Thiên từng chiến đấu qua cùng một cường giả của Huyền Mệnh, Huyền Mệnh là tồn tại cường đại ít có dám đối nghịch Đạo Diễn, cụ thể lai lịch ra sao, Thi Diễn Thiên cũng không rõ ràng.

Thấy Khương Trường Sinh yên lặng, Hòa Quang Mệnh Quân nói theo:

- Các hạ chớ có lo lắng, gần đây Huyền Mệnh chuẩn bị mời chào cường giả không phải đạo thống ta làm Ngoại Mệnh Quân, Ngoại Mệnh Thiên, sau khi gia nhập Huyền Mệnh, tự do của các hạ sẽ không bị ước thúc, thậm chí có khả năng đạt được Huyền Mệnh trợ giúp, chỉ cần các hạ tuyên bố ra ngoài rằng đã gia nhập Huyền Mệnh, tương viện khi Huyền Mệnh có nhu cầu là đủ.

Khương Trường Sinh không khỏi hỏi:

- Cụ thể là trợ giúp như thế nào?

- Tình báo, tài nguyên, truyền thừa, Đại Đạo thiên địa, chỉ cần các hạ đưa ra yêu cầu, Huyền Mệnh sẽ tận lực thỏa mãn.

Hòa Quang Mệnh Quân tỏ thái độ hết sức ôn hòa, hắn một mực chú ý đến ngữ khí của Khương Trường Sinh, hắn thấy không rõ hình dáng của Khương Trường Sinh, nhưng khí tức của đối phương để hắn hiểu được mình tuyệt không phải đối thủ của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Gia nhập như thế nào, chẳng lẽ muốn đi Huyền Mệnh một chuyến?

Hòa Quang Mệnh Quân lắc đầu, hắn nâng tay phải lên, một tấm lệnh bài hiện lên ở trong lòng bàn tay, nói:

- Nếu các hạ đáp ứng, ta tặng cho ngươi khối Mệnh Quân lệnh này, có lệnh này, Mệnh Thiên và Mệnh Quân nhìn thấy ngươi, đều phải hành lễ, chỉ cần ngươi đánh lực lượng của mình vào Mệnh Quân lệnh, lưu lại danh hào của ngươi, trong Huyền Mệnh đạo thống sẽ có tên Mệnh Quân của ngươi.

Mệnh Quân nghe giống như cùng một cấp bậc với Diễn Quân.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một lát, hỏi:

- Xin hỏi Huyền Mệnh và Đạo Diễn là quan hệ như thế nào?

Hòa Quang Mệnh Quân nghe xong, biểu lộ kinh ngạc, trong nháy mắt thậm chí xuất hiện phẫn nộ, nhưng hắn rất nhanh bình phục, nói:

- Các hạ đã gia nhập Đạo Diễn?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không có, chẳng qua là hỏi thăm một phen, Đại Thiên thế giới bao la vô biên, ta cũng mới tới vùng này, trước đó gặp được Đạo Diễn, muốn hỏi rõ ràng thôi.

Từ vẻ mặt đối phương vừa rồi biến hóa đến xem, Huyền Mệnh tựa hồ không đội trời chung với Đạo Diễn.

Sắc mặt Hòa Quang Mệnh Quân trở nên hòa hoãn, nói:

- Xem ra các hạ đúng là mới đến, cũng không biết đấu tranh của những siêu thoát đạo thống ở nơi này, thực không dám giấu giếm, Huyền Mệnh tuyển nhận kẻ ngoại lai, chính là vì đối phó Đạo Diễn cùng với một phương siêu thoát đạo thống khác, tranh đoạt Đại Đạo sinh cơ, nếu các hạ sợ đối địch với Đạo Diễn, tại hạ cũng sẽ không cưỡng cầu.

Cùng Đạo Diễn là địch?

Khương Trường Sinh ra vẻ khó xử, nói:

- Ta mặc dù không hiểu nhiều, nhưng có thể cảm nhận được Đạo Diễn bá đạo cùng mạnh mẽ, bất quá nếu ta đã tới đây, tự

nhiên cần lựa chọn lập trường, không có người nào có thể chỉ lo cho thân mình.

Hòa Quang Mệnh Quân mừng rỡ, sau đó nhanh chóng giới thiệu Huyền Mệnh mạnh mẽ.

Huyền Mệnh có kết cấu rất giống Đạo Diễn, phía trên Mệnh Quân chính là Mệnh Thánh, hướng xuống là Mệnh Thiên, mỗi một vị Mệnh Thiên đều nắm giữ Mệnh Quân.

Dựa theo Hòa Quang Mệnh Quân nói, siêu thoát chi tranh tuy tàn khốc, nhưng cũng không có đến mức độ Diệt Đạo, chẳng qua là mỗi lần Đại Đạo sinh cơ buông xuống, bọn hắn sẽ tranh giành một chuyến.

Chương 1164 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (1)

Khương Trường Sinh dùng hương hỏa diễn toán suy tính thực lực Hòa Quang Mệnh Quân, giá trị hương hỏa tại ba vạn tám ngàn lẻ chín mươi (38090) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nếu như đây là thực lực của Mệnh Quân, mang ý nghĩa Diễn Quân cũng sẽ không cách biệt quá xa.

Hắn mặc dù mạnh hơn Mệnh Quân, nhưng phía trên Mệnh Quân còn có Mệnh Thánh, trong Huyền Mệnh có tới bảy mươi hai vị Mệnh Thánh, không thể coi thường.

Huyền Mệnh cùng Đạo Diễn là tồn tại cùng một cấp độ, không thể tùy tiện trêu chọc loại quái vật khổng lồ này.

Nếu có Huyền Mệnh trợ giúp mình đối kháng Đạo Diễn, đây có thể xem như là một lá bài tẩy.

Hòa Quang Mệnh Quân còn đang giới thiệu Huyền Mệnh mạnh mẽ, Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, không nhận thời không hạn chế, Huyền Mệnh siêu thoát đã lâu, nội tình thế lực đến cả hắn là Mệnh Quân đều không rõ ràng cho lắm.

Khi Hòa Quang Mệnh Quân thao thao bất tuyệt nói xong, Khương Trường Sinh phát hiện giá trị hương hỏa bản thân mình đã vượt qua mười vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

- Mệnh Quân lệnh đâu?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, cắt ngang Hòa Quang Mệnh Quân dang thao thao bất tuyệt.

Hòa Quang Mệnh Quân lộ ra nụ cười, ném lệnh bài trong tay cho Khương Trường Sinh.

Sau khi Khương Trường Sinh nhận được, đầu tiên là dùng thần niệm dò xét Mệnh Quân lệnh.

Cái đồ chơi này xác thực không đơn giản, tinh diệu như là pháp bảo, bên trong cũng không phải cấm chế, mà là một loại lực lượng thần bí cùng loại với nhân quả.

Khối Mệnh Quân lệnh này để Khương Trường Sinh nghĩ đến Cổ Ngọc mà Mạc Vọng cho, các phương đạo thống Đại Đạo đều có khí đạo của mình, chẳng qua Huyền Mệnh sớm đã siêu thoát, càng thêm tinh diệu mà thôi.

Nhìn như vậy, Tiên đạo đã từng siêu thoát qua, nhưng lại vì sao mà chết?

Là gặp được đạo thống mạnh hơn hay là quá mức cường thế, bị Đại Đạo cắn trả?

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên kiểm tra Mệnh Quân lệnh, xác định không có tính toán cùng hạn chế, mới nói:

- Ta tiếp nhận.

Hắn trực tiếp rót pháp lực vào trong đó, trong chốc lát, Mệnh Quân lệnh cấp tốc nóng lên, sau đó trở nên đỏ bừng, lại biến thành màu tím.

Hòa Quang Mệnh Quân thấy một màn này, sắc mặt kịch biến, hắn vội khom lưng, chắp tay hành lễ, nói:

- Tại hạ có mắt không tròng, hi vọng không có mạo phạm tiền bối.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Ngươi đi đi, ta còn phải tiếp tục tu hành.

Hòa Quang Mệnh Quân gật đầu, hắn phát giác được cái gì, đưa tay túm một cái về phương xa, ba đạo nhân ảnh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, hai nam một nữ, duy trì hình

người, thoạt nhìn vô cùng yêu dị, khí tức cũng không phải nhân tộc trong nhận thức mà Khương Trường Sinh biết.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, Hòa Quang Mệnh Quân trực tiếp há miệng, một gương mặt tuấn tú biến thành một cái đầu to lớn dữ tợn mà hung ác, tựa như cá sấu, hắn một ngụm nuốt ba người trước mặt.

Hắn cấp tốc khôi phục thành bộ dáng phong độ nhẹ nhàng lúc trước, trong miệng nhai nhai nhấm nuốt mấy lần, nhẹ giọng cười nói:

- Ba bò sát không biết tự lượng sức mình, cũng dám tới gần chúng ta, tiền bối, ngài tiếp tục tu hành, tại hạ cáo lui trước.

Khương Trường Sinh gật đầu, Hòa Quang Mệnh Quân cấp tốc rời khỏi.

Một màn vừa rồi để Khương Trường Sinh cảm nhận được Đại Thiên thế giới tàn khốc, trong lúc hai người nói chuyện, Hòa Quang Mệnh Quân thuận tay ăn sinh linh đi ngang qua, hắn không có cảm thấy bất kỳ cái gì không đúng, vẫn như cũ tự nhiên nói chuyện phiếm cùng Khương Trường Sinh.

Suy nghĩ lại Thiên Thủ thụ ma trước đó một chút, chưa từng gặp mặt Khương Trường Sinh, lại dám trực tiếp động thủ.

Trách không được Thiên Cơ huyền lão hoảng sợ Đại Thiên thế giới, Đại Thiên thế giới tuy có hoàn cảnh tu hành tốt hơn, nhưng càng nhiều mối nguy, thậm chí khó mà đoán trước.

Khương Trường Sinh thu Mệnh Quân lệnh vào trong tay áo, sau đó tiếp tục cảm ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Từ tầng mười ba trở đi, phương pháp tu hành Đạo Pháp Tự Nhiên Công trở nên mơ hồ, chẳng qua là giảng giải chung chung như thế nào tu hành Đại Đạo, người mà luyện công cần của mình xác định con đường, tự mình sáng tạo ra đạo pháp thích hợp cho bản thân.

Đại La thiên cũng như thế, chẳng qua chỉ giảng thuật về sự tinh diệu của Đại La, trợ giúp hắn nắm giữ năng lực cơ sở nhất của Đại La, cùng với chỉ dẫn Đại La có những phương pháp tu hành nào.

Khương Trường Sinh sớm đã quyết định đi con đường dung đạo, sáng tạo Đại Đạo thuộc về mình, không phải tiến hành nghiên cứu Đại Đạo đã có, con đường của hắn rất giống con đường của Thái Thượng Thiên, chẳng qua là dã tâm của hắn càng lớn, mục tiêu của hắn là dung hợp ba ngàn Đại Đạo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Mỗi năm đi qua.

【 Tiên tuế nằm hai vạn tám ngàn ba trăm sáu mươi bốn (28364), ngươi thành công vượt qua quá trình lột xác từ Thái Ất đến Đại La, thực hiện siêu thoát, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Hỗn Nguyên linh bảo - Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh 】

Nương theo dòng nhắc nhở này xuất hiện, tu vi Khương Trường Sinh triệt để vững chắc.

Hắn đã là cảnh giới Đại La chân chính.

- Hỗn Nguyên linh bảo?

Ánh mắt Khương Trường Sinh sáng lên, Hỗn Nguyên linh bảo chẳng lẽ chính là pháp bảo cao cấp hơn Thiên Đạo chí bảo?

Hắn không có lập tức xuất ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, mà tiến hành hương hỏa truyền tống.

Chương 1165 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (2)

Lựa chọn một vị tín đồ mà giá trị hương hỏa bản thân chỉ có một, trực tiếp truyền tống đến Côn Luân giới, đây là hương hỏa công năng mà hắn rất ít khi dùng, có thể truyền tống đến bên cạnh một vị tín đồ mà mình chú ý, tiêu hao giá trị hương hỏa quyết định bởi giá trị hương hỏa của vị tín đồ kia.

Đương nhiên, Khương Trường Sinh cũng có thể tự mình trở về, sẽ không tốn hao quá nhiều thời gian, hắn chẳng qua là muốn thuận tiện, mà lần đột phá này chưa dùng giá trị hương hỏa, quái không thích ứng, đến lúc cần ăn mừng, tiêu xài một thoáng.

Không đợi vị tín đồ kia phát hiện hắn, hắn đã trở lại Tử Tiêu cung.

Tên tín đồ kia là một thanh niên, vừa đạt được công pháp tu tiên, còn là thông qua Thần Du đại thiên địa đoạt được.

Hắn đang tu luyện ở trong núi rừng, hắn không có chú ý tới trước mặt mình trống rỗng xuất hiện một bản bí tịch.

Trở lại trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, một lần nữa diễn toán giá trị hương hỏa của mình.

【 Cần tiêu hao mười hai vạn lẻ hai trăm (120,200) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Thoải mái.

Mười hai vạn Thiên Đạo hương hỏa giá trị, ai có thể thắng ta?

Trong lòng Khương Trường Sinh dâng lên cảm giác hào hùng.

Nói ra, cảnh giới Đại La, quả nhiên không phải tầm thường, lần trước đột phá, hắn đã bước vào giai đoạn trùng kích Đại La, dùng hơn một vạn năm, mới thành tựu cảnh giới Đại La, từ bốn ngàm tám trăm (4800) Thiên Đạo giá trị hương hỏa đến mười hai vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, khoảng cách không thể bảo là không lớn.

Suy nghĩ lại một chút giá trị hương hỏa khi lúc vừa vào cảnh giới Thái Ất, mới là một Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nói cách khác Thái Ất cảnh giới sơ kỳ và cảnh giới Đại La sơ kỳ chênh lệch mười hai vạn lần.

Trách không được trong Viễn Cổ Tiên Đạo có nhiều cảnh giới Thái Ất, nhưng đi đến cảnh giới Đại La thì ít càng thêm ít.

Đáng tiếc, bởi vì không có độ kiếp, Khương Trường Sinh không rõ ràng mình bây giờ tương đương với cảnh giới gì của Đại Thiên thế giới, nhưng có thể xác định, hắn đã vượt qua Mệnh Quân.

Cũng không biết cực hạn trên thực lực của Mệnh Quân và Diễn Quân là bao nhiêu.

Khương Trường Sinh đi theo diễn toán cường giả thứ hai trong Hư Không Vô Tận, theo Lục Diêm Diễn Thiên bại lui, đệ nhị

cường giả lại biến thành hơn chín trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, căn bản uy hiếp không được hắn.

- Nên kết thúc một ít chuyện.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, yên lặng suy nghĩ.

Trước khi bước vào Đại La, hắn đã đưa ra rất nhiều ý chí, mà sau khi bước vào Đại La, hắn có thể qua lại thời không Đại Đạo, buông xuống phía trên những ý chí kia.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía quá khứ hư vô mờ mịt, hắn lần nữa chiếu ý chí, mà lần này, số lượng vượt xa lúc trước, chỗ đi tới càng thêm cổ lão, tương lai chỗ đi tới càng thêm xa xôi.

Hắn nhìn từng đạo ý chí vượt qua thời không, cũng như đang xem chính hắn đi qua.

Có một đạo ý chí dùng tốc độ cực nhanh, phóng tới quá khức càng sớm hơn, chỗ đường hầm thời không đi qua có màu sắc thời gian đang không ngừng biến hóa, mang ý nghĩa xuyên qua từng phương Đại Đạo kỷ nguyên.

Từ sau khi Tiên đạo diệt vong, số lượng Đại Đạo luân hồi mà Hư Không Vô Tận trải qua đã vượt qua trên trăm.

Mỗi một lần màu sắc biến hóa, đều mang ý nghĩa thương hải tang điền, cái đó là tiên đế, cũng chính là khoảng cách mà Thái Ất Kim Tiên đều không thể vượt qua.

Một mực đến Viễn Cổ, lúc Tiên Đạo còn tại, ý chí đi xuyên đã vạn không còn một.

Vượt qua kỷ nguyên Tiên Đạo Viễn Cổ, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được một lực cản, lần này khác biệt trước kia, ý chí mà hắn chiếu ra càng thêm chặt chẽ, cho nên có thể cảm nhận được lực cản, cỗ lực cản này ẩn chứa rất nhiều Đại Đạo lực lượng, rất nhanh, lực cản tan biến.

Đi vào Tiên Đạo Viễn Cổ, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được vị trí hư không của các ý chí mở rộng vô số lần.

Hắn đột nhiên sinh ra một ý nghĩ to gan.

Chẳng lẽ Viễn Cổ Tiên Đạo thống trị không phải Hư Không Vô Tận, mà là Đại Thiên thế giới?

Chính là bởi vì Tiên đạo ngã xuống tại Đại Thiên thế giới, mới dẫn đến ba ngàn Đại Đạo không dung, trong Hư Không Vô Tận, Đại Đạo truyền thừa khác đều có thể sửa, duy chỉ có Tiên đạo không được?

Cái suy đoán này vừa ra, hắn liền xác định.

Hắn tiếp tục nhìn chằm chằm đạo ý chí trước nhất kia.

Một đường tiến lên, không biết đi qua bao lâu, đạo ý chí kia cuối cùng đến nơi, rơi vào phía trên một mảnh đại địa, sinh ra trong bộ lạc của Nhân tộc, vừa sinh ra đã long đong, lại thường xuyên nhận được tiên duyên.

Khương Trường Sinh nhìn xem nhân sinh của ý chí bản thân, nhìn như dài đằng đẵng, nhưng đối với chỗ thời gian của bản tôn mà nói, chỉ là trong nháy mắt.

Hắn thấy ý chí bước vào Côn Luân đạo tràng, chủ nhân đạo tràng chính là Côn Luân giáo chủ, đại năng đương thời.

Giống như lúc trước hắn tiến hành đạo thống phản thần, lúc đi vào Côn Luân đạo tràng, trạng thái thân thể ý chí của hắn rõ ràng thay đổi, bị một đạo ý chí khác tạm thời phụ thể, chính là hắn lúc trước độ kiếp Đạo Pháp Tự Nhiên công tầng thứ mười hai nằm mộng đi qua.

Hắn nhìn thấy Tiêu Hòa nương nương, giống như trong trí nhớ, Tiêu Hòa nương nương gặp hắn lẻ loi trơ trọi đứng đấy, thuận tiện dẫn đầu, muốn chiêu thu đệ tử cho Linh Tiêu giáo.

Chương 1166 - Xâu chuỗi mọi chuyện, thông thấu

Khương Trường Sinh hiện tại mới phát hiện, ngay lúc đó, trong kẻ nghe đạo còn có một vị cố nhân, đó chính là Hãi Thiên, chẳng qua là Hãi Thiên còn yếu hơn cả hắn lúc đó, không chút nào thu hút.

Sau khi giảng đạo kết thúc, ý chí chi thân từ chối lời mời của Tiêu Hòa nương nương, hai người tạm biệt, Tiêu Hòa nương nương trước tiên rời khỏi.

Lúc ý chí chi thân bước ra Côn Luân môn, ý chí độ kiếp lúc trước rời khỏi, ý chí bản tôn Khương Trường Sinh lập tức phụ thân vào ý chí chi thân.

Hắn lần nữa mở mắt, đang đứng ở trước cửa Côn Luân, nhóm Cầu Đạo giả liên tục đi ngang qua theo bên cạnh hắn.

Một mực đến khi hết thảy Cầu Đạo giả rời khỏi, Khương Trường Sinh thử tản thần niệm ra, mong muốn bao trùm phiến thiên địa này.

- Đạo hữu, chớ còn cưỡng cầu.

Một âm thanh truyền đến, Khương Trường Sinh quay người nhìn lại.

Phía sau cánh cửa gỗ lim, một lão giả tiên phong đạo cốt tay cầm phất trần đi tới, chính là Côn Luân giáo chủ.

Khương Trường Sinh vẫn hết sức kính trọng đối với vị đại năng này, dù sao thì cùng là đại năng đầu tiên gặp được sau khi hắn lần đầu xuyên về Viễn Cổ Tiên Đạo.

Hắn liếc thấy Côn Luân giáo chủ cũng không phải Đại La, chẳng qua là đến gần Đại La, tương đương với giai đoạn hắn lúc trước lột xác.

- Giáo chủ biết ta còn cưỡng cầu cái gì?

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi, hắn nhớ kỹ trong mấy lần đạo thống phản thần sau này tìm hiểu qua, Côn Luân giáo chủ thân vẫn trong năm tháng sau này.

Côn Luân giáo chủ dừng bước lại, nhìn hắn, nói:

- Vô luận làm chuyện gì cải biến nhân quả đã xảy ra, sẽ gặp phải Đại Đạo cắn trả.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Cải biến càng nhiều, cắn trả càng lớn, nếu ta chỉ cải biến phạm vi ta có thể tiếp nhận, cái giá kia không đáng để ý trước mặt sự hài lòng của ta.

Côn Luân giáo chủ thở dài một tiếng, nói:

- Xem ra đạo hữu thừa nhận rồi, xin hỏi Đại Đạo phần cuối, có thể thật hài lòng như ý?

- Đại Đạo phần cuối sao mà xa xôi, nhưng ta tin tưởng, nếu như thật có phần cuối kia, tất có thể hài lòng như ý.

Khương Trường Sinh trả lời, lời Côn Luân giáo chủ nói lộ ra một tia ưu sầu, chắc hẳn hắn cũng có khốn cảnh cùng phiền não riêng của mình.

Hai người là duyên phận xuyên về cổ kim nghe đạo, nhưng chút duyên phận này còn chưa đủ để Khương Trường Sinh đi cải biến vận mệnh của hắn.

- Nếu là như vậy, bần đạo càng thêm chờ mong Đại Đạo.

Côn Luân giáo chủ gật đầu, sau đó quay người rời khỏi, tan biến trong ánh mắt của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng của hắn, mơ hồ có thể cảm nhận được một tia khí tức Đại La, điều này nói rõ tương lai hắn có thể thành tựu Đại La, nhưng tia khí tức này rất mỏng manh, nói rõ phúc duyên trong Đại La không sâu, cuối cùng cũng có một ngày ngã xuống.

Khương Trường Sinh quay người, đứng ở biển mây trên, cúi xem nhân gian.

Nhân gian viễn cổ Tiên đạo này tràn ngập thiên địa linh khí, so với Côn Luân giới, Thiên Giới thì càng thêm nồng đậm, chẳng qua là thiên địa linh khí này không có tinh khiết như hậu thế, pha tạp rất nhiều linh khí khác, trong đó có võ đạo linh khí sau này.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Tiêu Hòa nương nương, trên đường trở lại Huyền Thiên tinh hải, nhân quả của nàng có chút khúc chiết, mang ý nghĩa nàng gặp một chút gặp trắc trở, bất quá chính như nàng nói, đều có thể biến nguy thành an.

Tiên giới tiện tại, ít nhất trong mảnh tiên giới này tạm thời không có Đại La tồn tại, cũng chỉ có một vài tồn tại vốn có duyên phận với Đại La, theo lý mà nói, bọn hắn đều đã siêu thoát thời không, Khương Trường Sinh không nên nhìn thấy bọn hắn mới đúng, nhưng bây giờ Khương Trường Sinh có thể thấy bọn hắn, thậm chí có thể thấy Đại La nhân quả trên người bọn họ.

Khương Trường Sinh cảm thấy này sau lưng chuyện này còn có duyên cớ, ít nhất là hắn tạm thời nghĩ mãi mà không rõ.

Hắn lúc này nhảy ra ý chí chi thân, ý thức bản tôn đi vào trên trời đất, thu trọn thiên địa này vào trong mắt.

Phiến thiên địa này khổng lồ hơn so với thảy đại thiên địa mà hắn nhìn thấy tại Hư Không Vô Tận, thậm chí còn cất giấu vũ trụ tinh không, tuyệt đại đa số nơi vẫn ở vào trạng thái Man Hoang, chúng sinh không có khai trí, Huyền Thiên tinh hải cũng ở trong vùng thế giới này, như Thái Hoang trong Vô Tận Hải Dương.

Khương Trường Sinh thấy được đường về của ý chí chi thân, ở trên đường trở về, bị người tru diệt đoạt bảo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiêu Hòa nương nương về sau tìm không thấy Khương Trường Sinh, Tiên đạo bao la, một khi phân biệt, sẽ rất khó gặp lại, không phải ai cũng có được đại khí vận giống như Tiêu Hòa nương nương.

Trong đoạn thời gian về sau, ý chí chi thân Khương Trường Sinh cũng không có cách nào Trường Sinh, sẽ chết ở trong từng cảnh giới, đây cũng là số mệnh của ý chí, bọn hắn chẳng qua là thay bản tôn nhận thức nhân sinh thôi.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nâng tay phải lên.

Bạch Long trong góc khó được tỉnh lại, vừa rồi nhìn thấy một màn này, nó trừng mắt nhìn, không rõ chủ nhân đang làm gì.

Trong cái nhìn soi mói của nó, Khương Trường Sinh đang nhắm mắt lại tựa hồ đang bắt cái gì, không gian xung quanh nắm tay kịch liệt gợn sóng.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh đang muốn chuyển mảnh Tiên giới của viễn cổ Tiên đạo kia từ quá khứ đến hiện tại.

Chương 1167 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (1)

Quá trình này là chuyện mà Tu Tiên giả bình thường khó có thể lý giải, dù sao thì quá khứ đã không còn tồn tại, hắn làm như vậy, dính đến rất nhiều quy tắc Đại Đạo, cũng không chỉ là nhảy vọt quy tắc thời không.

Khi ý thức Khương Trường Sinh bao trùm mảnh Tiên giới kia, hắn rõ ràng cảm nhận được Đại Đạo cắn trả.

Hắn sớm đã chuẩn bị trong lòng thật tốt, mặc dù bị cắn trả, hắn cũng phải làm như vậy.

Hắn muốn dời đi chẳng qua chỉ là một mảnh góc nhỏ của viễn cổ Tiên đạo, cũng không phải toàn bộ viễn cổ Tiên đạo, viễn cổ Tiên đạo đã không còn tồn tại, đây là điều hắn không thể cải biến, ít nhất hắn hiện tại thay đổi không được, nếu thật làm như vậy, lực lượng Đại Đạo cắn trả khổng lồ trực tiếp khiến cho hắn biến thành tro bụi tại chỗ.

Đương nhiên, mảnh góc nhỏ này chẳng qua là đối với toàn bộ Tiên đạo mà nói thôi, trên thực tế vô cùng to lớn.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Chưởng Trung Càn Khôn vượt thời không mênh mông.

Ầm ầm —

Chư thiên bầu trời viễn cổ Tiên đạo xuất hiện dị tượng, Thiên Đạo tựa hồ đang đưa ra cảnh cáo, cả kinh rất nhiều đại năng xuất quan.

Tiêu Hòa tiên tử còn chưa trở thành Tiêu Hòa nương nương đạp vân bay lượn, nhìn Thiên Tượng kinh khủng, nàng nhíu chặt đôi mi thanh tú, nói một mình:

- Dị tượng như vậy, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Nàng lúc này tăng thêm tốc độ, tranh thủ sớm ngày trở lại Huyền Thiên tinh hải.

Lần này nghe đạo, mặc dù được ích lợi không nhỏ, nhưng nàng cũng trêu chọc không ít kẻ địch, lộ trình hiểm ác, nàng cũng không muốn chết ở trên đường về.

Từ nơi sâu xa, ngoài thời không.

Ý chí bản tôn Khương Trường Sinh đã bắt lấy đại thiên địa dùng Huyền Thiên tinh hải làm trung tâm, mong muốn tháo rời ra phiến thiên địa này từ trong viễn cổ Tiên đạo, cho dù đã đến cảnh giới Đại La, hắn cũng cảm giác rất tốn sức.

Đương nhiên, chẳng qua là tốn sức, chỉ cần không có trở ngại, tất nhiên có thể thành công.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại.

Hắn thấy được một bóng người màu xanh lam, rất giống đạo tâm thần chỉ của hắn.

- Vì một người, đáng giá không?

Bóng người màu xanh lam mở miệng nói, ngữ khí bình tĩnh.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, hắn không ngờ trong viễn cổ Tiên đạo đã hủy diệt còn có người có thể nhìn trộm đến tiền căn hậu quả của hắn, theo lý mà nói, điều này là không thể nào, dù sao chỗ tương lai của hắn là tương lai mà viễn cổ Tiên đạo không thể chạm đến.

Khương Trường Sinh nói:

- Có lẽ không đáng, nhưng chỉ cầu tâm an.

Bóng người màu xanh lam cảm khái nói:

- Hay cho một câu chỉ cầu tâm an, hậu bối, ta bỏ mặc ngươi lần này, về sau chớ có lại đến.

- Xin hỏi đạo hiệu của tiền bối?

Khương Trường Sinh cung kính hỏi, trong lòng của hắn tràn đầy chấn kinh, viễn cổ Tiên đạo đều đã diệt vong, người này có thể buông xuống ý chí ở đây, điều này đã nói rõ đối phương đã có thể nhìn trộm chỗ tương lai của hắn.

- Ta giống như ngươi, chẳng qua là thân ở Đại Đạo kỷ nguyên khác biệt thôi.

Bóng người màu xanh lam nói xong, chậm rãi tan biến.

Cái này?

Tâm thần Khương Trường Sinh chấn động, chẳng lẽ đối phương là người khai sáng viễn cổ Tiên đạo?

Hắn không có suy nghĩ nhiều, mà tiếp tục dời đi viễn cổ thiên địa.

Rất nhanh, vùng thế giới kia bị chuyển ra viễn cổ Tiên đạo, đi vào ngoài thời không, rơi vào trong tay hắn, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, hắn rõ ràng cảm giác được rất nhiều lực lượng Đại Đạo đang đang dâng tới lòng bàn tay, chính là những lực lượng Đại Đạo trợ giúp phiến thiên địa này từ không tới có, để nó có thể chân thực tồn tại trong thời không về sau.

Trừ cái đó ra, Khương Trường Sinh còn cảm nhận được một cỗ lực lượng cắn trả cường đại, như ức trùng phệ thể phệ hồn, thống khổ như vậy còn chưa đủ để ảnh hưởng đạo tâm của hắn.

Tay hắn cầm thiên địa, cấp tốc trở về thân thể bản tôn.

Lúc đi qua thời kì cuối của viễn cổ Tiên đạo, hắn thử dò xem viễn cổ Tiên đạo vì sao tan biến, đến tột cùng là bị diệt, hay là nguyên nhân khác, nhưng có một cỗ lực lượng làm hắn kinh dị ngăn cách hắn dò xét, khiến hắn không dám lưu lại, nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi rời khỏi viễn cổ Tiên đạo, Khương Trường Sinh thử buông phiến thiên địa này xuống, nhưng hắn gặp phải ý chí Đại Đạo cắn trả.

Hư Không Vô Tận không cho phép Tiên đạo tồn tại.

Rơi vào đường cùng, hắn không thể không trở lại thời gian điểm của mình, sau đó ném thiên địa trong tay vào chỗ sâu trong Hư Không Vô Tận, nơi đó không có thiên địa, hết sức an toàn.

Nương theo thiên địa rời xa hắn, hắn gặp cắn trả không tăng cường nữa, nhưng vẫn như cũ quanh quẩn không tiêu tan.

Hắn lại cảm giác có chút hốt hoảng, kém chút sinh ra tâm ma.

Hắn lập tức vận công, ổn định Đạo Tâm.

Bạch Long một mực đang âm thầm quan sát thấy đầu của hắn điên cuồng vặn vẹo, nhanh như tàn ảnh, nó thấy mà trừng to mắt rồng.

Chủ nhân tẩu hỏa nhập ma?

Mấy tức về sau, Khương Trường Sinh ổn định Đạo Tâm, hắn một lần nữa nhìn về phía vùng thế giới sâu trong hư không kia, như hắn mong muốn, chúng sinh thiên địa không cách nào tu hành Tiên đạo, hắn không thể không xê dịch mà đi.

Nhìn thấy Khương Trường Sinh tan biến, Bạch Long hoảng rồi, vội vàng đứng lên, chuẩn bị đi tìm tìm Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ.

Một bên khác.

Chương 1168 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (2)

Khương Trường Sinh tiêu hao giá trị khí vận, sáng lập Thiên Giới thứ tư, Thiên Giới thứ tư lớn ba phương Thiên Giới trước đó nhiều, về sau, hắn lại dùng thần thông cải thiên hoán địa dung hợp viễn cổ thiên địa cùng Thiên Giới thứ tư, đến tận đây, thiên địa chúng sinh đều có thể tu tiên.

Cử động lần này làm hắn lần nữa gặp cắn trả, hắn không thể không trở lại trong Tử Tiêu cung.

Hắn bị cắn trả chủ yếu là nhân quả, thời không, nhất là nhân quả cắn trả, không thể bắt, không thể xua tan, khiến cho hắn như đang ở trong vực sâu, thấy được rất nhiều huyễn tưởng, rất nhiều sự vật cùng cảnh tượng làm hắn hoảng sợ.

Hắn sợ hãi chính là bản thân bỏ mình, hoảng sợ chính là người mình chú ý không còn tồn tại.

Trong một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, Khương Trường Sinh đều không thể tới gần Thiên Giới thứ tư, bởi vì

như vậy làm, hắn sẽ còn kéo dài chịu phải lực lượng cắn trả.

Mặc dù hắn không thể tự mình tiến đến, nhưng cũng dùng điều động người khác tiến đến thủ hộ, cũng có thể chiếu ý chí.

Nhìn huyễn cảnh không tiêu tan trước mắt, Khương Trường Sinh cười khổ một tiếng, nhân quả cắn trả thật đáng sợ, bất quá vừa hay có thể dùng nó để thối luyện Đạo Tâm.

Hắn nhất định phải để cho mình không sợ hãi.

Khương Trường Sinh tiếp tục vận công.

Mấy chục năm sau, Khương Trường Sinh cuối cùng xua tan đi huyễn cảnh trước mắt, nhưng lực lượng cắn trả vẫn còn, một khi hắn thụ thương, hoặc Đạo Tâm bị hao tổn, lực lượng cắn trả ẩn núp sẽ thừa cơ tập kích hắn, như là giòi trong xương.

Khương Trường Sinh mở mắt, phát hiện Bạch Kỳ, Bạch Long ở bên cạnh nhìn chằm chằm hắn.

- Chủ nhân, ngài không có sao chứ?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi, trước đó Bạch Long tìm tới nàng, làm nàng sợ hãi không thôi, chủ nhân là tồn tại vô địch, nếu như chủ nhân tẩu hỏa nhập ma, còn đến mức nào, người nào có thể ngăn cản?

Sau khi trở về, nàng quan sát rất lâu, phát hiện Khương Trường Sinh cũng không có tẩu hỏa nhập ma, vì thế nàng mắng Bạch Long rất lâu, Mộ Linh Lạc yên tâm liền trở lại Thiên giới thứ ba, lưu nàng lại chờ đợi ở đây.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Không có gì, trước đó chẳng qua là đang tu hành thần thông thôi, ta đã sáng lập Thiên Giới thứ tư, ở vào sâu trong hư không, các ngươi lại đi chiếu cố một phen, chớ để những người khác lộ ra Thiên Giới thứ tư tồn tại, bao gồm cả Thiên Đình, cũng không cần nói cho Thiên Giới thứ tư về ta.

Hắn cũng không phải muốn điệu thấp kính dâng, khi một khi chúng sinh trong Thiên Giới thứ tư biết được hắn, nhân quả cắn trả sẽ lần nữa đột kích, trước khi hắn trở nên đủ mạnh, hắn và Thiên Giới thứ tư chỉ có thể giữ một khoảng cách, việc này

giao cho Bạch Kỳ làm là phù hợp nhất, bởi vì Bạch Kỳ giỏi nhất phỏng đoán ý hắn.

Bạch Kỳ nghe xong, con mắt lập tức sáng lên.

Nàng mặc dù từng chưởng quản Thiên Giới thứ hai, nhưng Thiên Giới thứ hai cuối cùng không thuộc về nàng.

Hiện tại xuất hiện Thiên Giới thứ tư, nàng sao có thể không định trước?

Nàng đáp ứng việc này, Bạch Long thỉnh cầu đi cùng, Khương Trường Sinh không có ý kiến, vung tay áo đưa các nàng đến xung quanh Thiên Giới thứ tư.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Thiên Giới thứ tư, Tiêu Hòa tiên tử đã trở lại Linh Tiêu giáo, bình yên vô sự.

- Ta đã nói qua chờ ngươi ở phần cuối của Đại Đạo, bây giờ xem như thực hiện được một nữa ước định, chờ mong ngày ngươi và ta gặp lại, khi đó, ngươi ta sẽ luận đạo một phen thật tốt.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, nhẹ giọng tự nói.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía những sinh linh khác trong Thiên Giới thứ tư, hắn thấy được một vài thân ảnh quen thuộc.

Côn Luân giáo chủ, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Vạn Phật thủy tổ các loại, phiến thiên địa mà bọn hắn đang ở này dù sao cũng chỉ là một góc của Huyền Thiên tinh hải, vì không bị chúng sinh nơi này hoài nghi, phạm vi thiên địa mà Khương Trường Sinh di chuyển cũng không nhỏ, nếu luận về lớn nhỏ, Thiên Giới thứ tư to hơn ba phương Thiên Giới trước cộng lại vạn lần, đặt ở toàn bộ Hư Không Vô Tận, cũng tuyệt đối là thiên địa lớn nhất.

Theo sinh linh viễn cổ Tiên đạo rơi vào Thiên Giới thứ tư, nhân quả tiềm ẩn trên người bọn họ đều đang xảy ra biến hóa.

Rõ ràng nhất chính là những sinh linh có được nhân quả Đại La kia, nhân quả Đại La của bọn hắn trở nên càng đậm, bất quá bọn hắn hiện tại đã yếu hơn Khương Trường Sinh, mặc dù

có Đại La nhân quả, cũng chạy không thoát tầm mắt của Khương Trường Sinh.

Nhìn những sinh linh có được tư thái Đại La, trong lòng Khương Trường Sinh hừng hực.

Theo lý mà nói, Đại La sớm đã siêu thoát, huống chi tồn tại mạnh hơn Đại La giống như Vạn Phật thủy tổ, Khương Trường Sinh vốn không có khả năng cướp đi quá khứ của bọn hắn, nhưng Khương Trường Sinh cũng không phải cùng một kỷ nguyên với bọn hắn, tại Khương Trường Sinh xuất sinh trước bọn hắn đã ngã xuống, bọn hắn siêu thoát sớm đã mất đi ý nghĩa, nhân sinh của bọn hắn nương theo bọn hắn ngã xuống, sớm đã trở thành ký hiệu trong dòng sông lịch sử, nếu như bọn hắn còn sống, Khương Trường Sinh tự nhiên nhìn trộm không đến quá khứ của bọn hắn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến bóng người màu xanh lam trước đó gặp phải khi thi triển thần thông, người kia có lẽ còn sống, dẫn đến hắn không cách nào thấy rõ đối phương.

Chương 1169 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (1)

Nếu như bóng người màu xanh lam thật sự là Đạo Tổ của viễn cổ Tiên đạo, vậy hắn phóng túng Khương Trường Sinh mang đi một phiến thiên địa, cũng là cho chỗ Tiên đạo của hắn một đường sinh cơ, có lẽ hắn đã thấy điểm cuối cùng.

Nương theo những sinh linh nhảy vọt kỷ nguyên buông xuống, nhân quả của bọn hắn cũng đang không ngừng biến hóa, bắt đầu lại từ đầu, tư thái Đại La của bọn hắn cũng một lần nữa được sinh ra, nhưng chỉ cần bọn hắn không vượt qua Khương Trường Sinh, bọn hắn mãi mãi cũng ở trong mắt của Khương Trường Sinh.

- Đại năng viễn cổ tiên đạo cùng thiên kiêu Tiên đạo hiện thời, cũng không thông biết sẽ va chạm ra tia lửa như thế nào.

Khương Trường Sinh mong đợi suy nghĩ, dĩ nhiên, chỉ có hắn biết được bí mật này, sinh linh Thiên Giới thứ tư sẽ từ từ quên hết thảy viễn cổ tiên đạo, mà sinh linh Tiên đạo hiện nay cũng không biết bọn hắn đến từ quá khứ.

Thì ra chỗ Bạch Y thần quân đi qua, thật ra chính là tương lai.

Theo hắn lần thứ hai tỉnh mộng ở thời viễn cổ, đạo thống phản thần cũng bởi vì chính hắn, biến đạo tràng từ quá khứ thành tương lai.

Hắn sau này gặp phải Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Thái Thượng Thiên, Vị Lai phật tổ, Vạn Phật thủy tổ đều là tồn tại ở trong tương lai.

Nghĩ tới tương lai Vạn Phật thủy tổ sẽ cường đại như vậy, trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập cảm giác thành tựu, điều này nói rõ tương lai Tiên đạo phát triển rất tốt, bất quá giống như hắn trước đó đối thoại với mình, hết thảy như mộng ảnh, hắn vẫn phải dựa vào nỗ lực của mình sống sót, không thể lười biếng.

Mặc dù đạo thống phản thần mấy lần trước đó đều là trong tương lai, nhưng cái này cũng không hề đại biểu cho nguồn gốc mấy chỗ mà Khương Trường Sinh nghe đạo pháp đều là đến từ chính mình, giống như Địa Tàng đại tôn, Vạn Phật thủy tổ đã đạt được đạo pháp, lúc sau này, bọn hắn sẽ tự mình lĩnh ngộ, có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà đạo thống phản thần lựa chọn bọn hắn.

Thông qua những đại năng này, Khương Trường Sinh lấy được là truyền thừa của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Trước mắt, trong Thiên Giới thứ tư tạm thời không có Đại La tồn tại, các đại năng đỉnh tiêm cũng là đã có khả năng quét ngang Hư Không Vô Tận, mạnh nhất hắn là Côn Luân giáo chủ, đã ở vào Thái Ất đỉnh.

Mạnh như Thái Ất đỉnh, cũng bị Đại La dễ dàng dời đi, thậm chí ngay cả nhân quả đều đang thay đổi một cách bất tri bất giác, đủ để thấy Đại La mạnh mẽ ra sao.

Dưới một phương Thiên Đạo, nếu không có mặt Đại La khác hoặc tồn tại mạnh hơn ngăn chế, giữa thiên địa chỉ có một vị Đại La, vậy vị Đại La này chính là Sáng Thế thần không gì làm không được, có thể tùy ý cải biến hết thảy.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa sinh tồn ban thưởng mà trước đó đoạt được.

Mẫu Khí Tạo Hóa Thạch, là một khối linh thạch rất Tạo Hóa lực lượng, có thể dùng nó sáng tạo bất kỳ vật gì, bao gồm cả sinh linh, dùng để sáng tạo sinh linh có số lượng càng ít, thiên tư càng cao.

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh cũng rất có ảo diệu, Hỗn Nguyên linh bảo có khả năng luyện hóa hết thảy tồn tại, chuyển hóa làm tài liệu cùng lực lượng mà chủ nhân mong muốn, thậm chí có thể luyện hóa một phương đại thiên địa trở thành pháp bảo, nếu hắn muốn, luyện trọn Hư Không Vô Tận trở thành pháp bảo, hoặc luyện chế thành linh khí nhưng chuyển hóa làm pháp lực, cũng chưa chắc không được.

Có được Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, tương đương với hắn thu được thiên phú của Khương Nghĩa, mà lại là thiên phú đỉnh cấp sau khi cường hóa.

Khương Trường Sinh bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Một bên khác.

Thiên Giới thứ tư.

Sau khi Bạch Kỳ buông xuống, ban đầu lòng mang ước mơ cùng phấn chấn, mãi đến khi nàng gặp một đầu quái vật Thái Ất cảnh, kém chút ăn nàng và Bạch Long, may mắn nàng có Đạo Thiên chung mà Đạo Tổ luyện chế, vừa hay tránh thoát một kiếp.

Thiên Giới thứ tư này không đơn giản.

Bạch Kỳ ý thức được vấn đề, không dám xem thường, mang theo Bạch Long bắt đầu điều tra tình huống thế cục trong Thiên Giới thứ tư.

Trong mấy chục năm về sau, Bạch Kỳ càng ngày càng hoảng sợ.

Thiên Giới thứ tư này làm sao cường đại như vậy?

Quá bất hợp lí.

So Côn Luân giới, Thiên Giới, Thiên Giới thứ hai cộng lại đều mạnh hơn, còn có gia hỏa gọi là Côn Luân giáo chủ kia, sao lại đến Thái Ất đỉnh phong?

Bạch Kỳ, Bạch Long thương lượng xong, nhất trí cho rằng Thiên Giới thứ tư thật ra chính là nội thiên địa của chủ nhân, giống Đạo Giới mà Bạch Long đã từng sinh tồn qua.

Chỉ có lời giải thích này, mới có thể giải thích Thiên Giới thứ tư vì gì mạnh mẽ như thế.

Mặc dù thực lực không bằng người, nhưng Bạch Kỳ căn bản không sợ hãi, nàng trực tiếp bái phỏng Côn Luân giáo chủ mạnh nhất, mới đầu Côn Luân giáo chủ không muốn gặp nàng, nàng đưa tặng năm trăm món pháp bảo, khi nàng lộ ra Đạo Thiên chung, Côn Luân giáo chủ ngồi không yên.

Bạch Kỳ tự nhiên không có khả năng đưa Đạo Thiên chung ra ngoài, nhưng Đạo Thiên chung có thể chứng minh lực lượng của nàng, pháp bảo của nàng không đơn giản.

Cứ như vậy, Bạch Kỳ đi khắp đạo tràng các đại năng đỉnh tiêm của Thiên Giới thứ tư, dựa vào lễ nhẹ tình ý nặng, lưu lại danh hiệu Phúc Nguyên thánh mẫu.

Một ngày này. Huyền Thiên tinh hải, Linh Tiêu giáo.

Nghe nói Linh Tiêu giáo chính là giáo phái không thể khinh thường đương thời, giáo chủ bọn hắn càng sớm đã bước vào Thái Ất cảnh giới, Bạch Kỳ đặc biệt đến đây bái phỏng.

Linh Tiêu giáo mặc dù không bằng những đại giáo phái kia, nhưng mỗi một vị Thái Ất cảnh giới, Bạch Kỳ đều nguyện ý kết giao.

Nhiều một người bạn liền mang ý nghĩa thiếu một địch nhân.

Chương 1170 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (2)

Huyền Thiên tinh hải nằm ở trong một mảnh tinh không của Thiên Giới thứ tư, là tinh không chân chính, không có có đất liền, chỉ có từng hòn đảo, tinh vân xinh đẹp như vẽ, có rất nhiều linh thú đang ngao du bên trong.

Thiên Giới thứ tư khác biệt với hai phe Thiên Giới trước, cũng không phải là một khối đại lục hoặc sao trời, mà là từng mảnh từng mảnh đại lục vờn quanh mà thành, như quần đảo trong hải dương.

Bây giờ, Bạch Kỳ đã nổi danh, nàng đứng ở trên đầu Bạch Long, hai tay đặt ở trước bụng dưới, tư thái đoan trang, một thân váy trắng, mặt mang lụa mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp rung động lòng người, trên trán tuyết trắng mang theo một chuỗi dây ngọc, tóc đen tản mát ở phía dưới xích quan hoa mỹ, tư thái hiện tại của nàng xứng với tên Thánh Mẫu.

Cho tới nay, Bạch Kỳ chỉ có không đứng đắn khi ở trước mặt Khương Trường Sinh, nhất là sau khi hoá hình, cho dù đối mặt đám người Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, nàng cũng không còn nhảy nhót như vậy, nàng chỉ lưu bản tính của mình cho chủ nhân nàng.

Một yêu một Long rơi vào trên một hòn đảo tản ra hào quang vạn trượng, trên vách núi có chín bóng người đang đợi, Tiêu Hòa tiên tử đứng ở phía sau cùng, tò mò dò xét Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ rơi xuống đất, cười nói:

- Linh Tiêu giáo chủ, quả thật khí độ bất phàm như lời đồn.

Linh Tiêu giáo chủ là một nam tử trung niên, dáng người thẳng tắp, khuôn mặt uy nghiêm, nhưng đối mặt với Bạch Kỳ, hắn lộ ra nụ cười, chắp tay hành lễ, nói:

- Gặp qua Phúc Nguyên thánh mẫu, Linh Tiêu giáo có thể được Phúc Nguyên thánh mẫu bái phỏng, quả nhiên là rồng đến nhà tôm.

Hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, trong mấy trăm năm gần đây, tên Phúc Nguyên thánh mẫu đã truyền ra khắp thiên địa, nghe nói pháp bảo mà nàng tặng đã vượt qua vạn, đều là vật phi phàm, nàng tự xưng là Thiên Đạo chúc phúc, hi vọng Tiên đạo càng thêm phồn thịnh, lai lịch của nàng cũng đưa tới tiếng vọng cực lớn, chúng sinh đều kính nể nàng, cũng chờ mong gặp được nàng.

Bạch Kỳ đã chứa chấp một nhóm thế lực Yêu tộc, mỗi lần nàng đi bái phỏng giáo phái, đạo tràng, đều sẽ để cho thủ hạ

sớm truyền tin, ít nhất cũng là chèo chống ở mặt ngoài, hiệu quả rất không tệ, ít nhất có thể đổi lấy địa vị bình đẳng, thậm chí hiệu quả nhìn xuống đối phương.

Bạch Kỳ và Linh Tiêu giáo chủ khách sáo vài câu liền được thỉnh vào đạo tràng.

Linh Tiêu giáo tuy nhỏ, nhưng khí phái rất mạnh.

Bạch Kỳ phát hiện cao nhân đắc đạo của Thiên Giới thứ tư làm giá hơn người ở các Thiên Giới khác, bọn gia hỏa này không hổ là do chủ nhân tự mình bồi dưỡng ra, rất biết trang bức như chủ nhân.

Sau khi tiến vào một lầu các ngồi xuống, Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Linh Tiêu giáo chỉ có tám vị đệ tử?

Linh Tiêu giáo chủ còn chưa mở miệng, đại đệ tử cười nói:

- Không sai, tiêu chuẩn sư phụ thu đệ tử rất cao, chú trọng thiên tư cùng nhãn duyên, cho nên rất ít đệ tử.

Một nữ đệ tử bĩu môi nói:

- Nói dễ nghe, gần đây chúng ta muốn chiêu thu đệ tử, đều không có người đến.

Linh Tiêu giáo chủ giả khục một tiếng, che giấu xấu hổ.

Bạch Kỳ cảm thấy thú vị, giáo phái này thật có ý tứ, đệ tử lỗ mãng như thế, sư phụ cũng không ức giận.

Tiêu Hòa tiên tử thở dài nói:

- Trước đó ở Côn Luân gặp được một người tu sĩ, tư chất của hắn rất không tệ, mà lại giống như lần đầu xông xáo thiên địa, ta mở miệng mời, đáng tiếc bị từ chối.

Nụ cười trên mặt Linh Tiêu giáo chủ cứng đờ.

Bạch Kỳ nhìn mặt mà nói chuyện, tức thời cười nói:

- Đó là người kia không có phúc phận, bỏ qua đại cơ duyên, thiên hạ này còn nhiều người ngu, ta xem ra, Linh Tiêu giáo rất có tiền đồ, ta vừa vào Huyền Thiên tinh hải liền cảm nhận được một cỗ khí vận đập vào mặt, ngày sau nhất định có thể danh chấn Tiên đạo.

Linh Tiêu giáo chủ cười nói:

- Đa tạ thánh mẫu tán dương, Tiêu Hòa, còn không mau lấy ra rượu ngon đặc biệt mà Linh Tiêu giáo ta ủ.

Bạch Kỳ đột nhiên cảm thấy tâm hoảng không hiểu, loại cảm giác này hết sức quỷ dị, không phải bởi vì người Linh Tiêu giáo, mà là bởi vì lời nàng vừa rồi nói ra kia.

Chẳng lẽ nàng phạm vào kiêng kị?

Người từ chối Linh Tiêu giáo không phải có bối cảnh rất lớn đó chứ?

Bạch Kỳ thông minh ra sao, trực giác của nàng không thể nào là trùng hợp, cho nên liên tưởng đến rất nhiều.

Chủ nhân nàng ưa thích hạ phàm du lịch, thậm chí nguyện ý trao đổi cùng phàm linh, ban thưởng phúc duyên.

Ngay tại thời điểm Bạch Kỳ suy nghĩ lung tung, Tiêu Hòa tiên tử lấy ra rượu ngon, tự mình rót rượu cho Bạch Kỳ.

Lúc tiếp nhận chén rượu, Bạch Kỳ lần nữa xuất hiện cảm giác hoảng hốt.

Không sai.

Nhất định là như nàng đoán.

Ánh mắt Bạch Kỳ nhìn về phía Tiêu Hòa tiên tử triệt để thay đổi.

Sau đó trò chuyện với nhau rất hòa hợp, Bạch Kỳ rất xa hoa, trực tiếp tặng cho Linh Tiêu giáo ba trăm món pháp bảo, nàng thậm chí lấy một kiện pháp bảo gần với Đạo Thiên chung đơn độc tặng cho Tiêu Hòa tiên tử, nói là có nhãn duyên.

Lúc lấy ra món pháp bảo này, Bạch Kỳ hết sức đau lòng, nhưng nàng cảm thấy đáng giá.

Nàng hiểu rất rõ chủ nhân của nàng, chủ nhân nàng nhìn như chỉ có một nữ nhân là Mộ Linh Lạc, nhưng những nữ tử ái mộ hắn, lại có giao tiếp, chủ nhân sẽ không bạc tình bạc nghĩa, thậm chí sẽ chiếu cố đặc thù.

Tựa như Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật, một mực bị cho rằng là nữ nhân của Đạo Tổ, các nàng cũng kiên định điểm này, chẳng qua các nàng rõ ràng Đại Đạo chưa thành, tình yêu đều là hư ảo.

Sau khi Bạch Kỳ rời khỏi, đại đệ tử cảm khái nói:

- Phúc Nguyên thánh mẫu thật sự là thiện tâm hào phóng, tiểu sư muội, nàng nói ngươi có Thiên Đạo phúc phận, xem ra sau này đệ tử có thể làm cho Linh Tiêu giáo quật khởi chính là ngươi.

Chương 1171 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (1)

- Đúng vậy, vị Phúc Nguyên thánh mẫu này rõ ràng hết sức ưa thích tiểu sư muội.

- Tiểu sư muội, nếu ngươi không muốn gánh chịu chức trách rạng danh Linh Tiêu giáo, có thể đưa pháp bảo cho ta, ta làm.

- Ngươi nằm mơ đi, có người làm sư huynh như ngươi sao?

- Nói đi thì nói lại, vị Phúc Nguyên thánh mẫu này đến tột cùng có lai lịch ra sao, ra tay xa hoa như vậy, mà lại không có yêu cầu gì, sẽ không thật sự là Thiên Đạo phái đến đó chứ?

- Thiên Đạo hư vô mờ mịt lại chân thực tồn tại, Đại Thiên thế giới, không thiếu cái lạ, có lẽ tồn tại sau lưng Phúc Nguyên thánh mẫu thật muốn thôi động Tiên đạo phát triển.

Các đệ tử Linh Tiêu giáo nghị luận ầm ĩ, bọn hắn đều cho rằng sau lưng Phúc Nguyên thánh mẫu có đại năng làm chỗ dựa.

Tu vi Phúc Nguyên thánh mẫu không cao, với tu vi như vậy thì sao có thể có nhiều pháp bảo như thế?

Tiêu Hòa tiên tử cũng rất thích Phúc Nguyên thánh mẫu, dù như thế nào nàng xem như nhận ân tình của Phúc Nguyên thánh mẫu, ngày khác nếu Phúc Nguyên thánh mẫu gặp khó khăn, nàng nhất định sẽ ra tay tương viện.

Linh Tiêu giáo chủ vuốt râu nói:

- Tốt, nếu Phúc Nguyên thánh mẫu coi trọng Linh Tiêu giáo như thế, chúng ta tự nhiên muốn nỗ lực gấp đôi, tạm thời gác

lại chuyện chiêu thu đệ tử, các ngươi chuyên tâm tu luyện, nắm giữ pháp bảo mà thánh mẫu ban tặng.

Chúng đệ tử gật đầu, trong lòng mang theo chờ mong.

Có pháp bảo mà Phúc Nguyên thánh mẫu tặng cho, Linh Tiêu giáo nhất định có thể quật khởi.

Một bên khác.

Ở Côn Luân giới phía xa, Khương Trường Sinh thu hết chuyện Bạch Kỳ đi thăm Linh Tiêu giáo giao vào trong mắt, Bạch Kỳ không để cho hắn thất vọng, đã chiếu cố người hắn mong muốn chiếu cố, lại không có bại lộ hắn tồn tại.

Trong lúc thi hành nhiệm vụ mà Khương Trường Sinh an bài, Bạch Kỳ từ trước tới giờ không làm hắn thất vọng, Khương Trường Sinh nói không thể bại lộ hắn tồn tại, Bạch Kỳ không có lộ ra tên Đạo Tổ, mà là tuyên dương Thiên Đạo.

Thiên Đạo vốn là Đạo Tổ sáng tạo, chúng sinh thờ phụng Thiên Đạo, tất nhiên là thờ phụng Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, sau đó bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

Mặc dù chứng được Đại La, tạm thời chưa xuất hiện tồn tại có thể địch nổi hắn, nhưng hắn cũng sẽ không thư giãn.

Chỉ có không ngừng tu luyện, hắn có thể bảo trì ưu thế trước đó.

Nương theo Khương Trường Sinh nhắm mắt, thời gian Đại Đạo hư không trôi qua bắt đầu tăng tốc.

Mỗi năm đi qua.

Đại kiếp vẫn còn tiếp tục.

Theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh, thế cục đại kiếp cũng bắt đầu cải biến, càng ngày càng nhiều giáo phái Tiên đạo có khả năng đơn độc tham gia trong đại kiếp.

Một vài thế lực mới bắt đầu quật khởi, mà cường thế nhất chính là Hắc Ám đế đình, chủ nhân của nó tự xưng Hắc Ám đại đế, thủ hạ cao thủ nhiều như mây, hùng cứ phương Bắc của

Huyền Hoàng Đại Thiên. Trong Võ đạo cũng có thế lực quật khởi, mà rất có khí thế ngưng tụ võ đạo, bởi vì những Đại Đạo đã từng bị Võ đạo coi là dị số càng ngày càng mạnh mẽ, võ đạo đang rời xa sự cường thế của ngày xưa.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Vạn năm như mây khói, Thiên Giới thứ tư sinh ra đã qua vạn năm, những đại năng Tiên đạo dần dần phát hiện thiên ngoại tồn tại thiên địa khác.

Không chỉ như này, hư không cũng bắt đầu phát hiện Thiên Giới thứ tư tồn tại.

Một ngày này.

Một vệt kim quang từ trong hư không chạy nhanh đến, trong kim quang có một thân ảnh vĩ ngạn mà to lớn đứng thẳng, chính là Thái Sơ phật tổ lúc trước cùng Khương Trường Sinh xâm lấn Thần Võ giới.

Ba vạn năm đi qua, Thái Sơ phật tổ vẫn uy nghiêm, bá khí như lúc trước.

Hắn nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía phương xa, hắn đã thấy Thiên Giới thứ tư tồn tại.

- Loại cảm giác này không có sai

Thái Sơ phật tổ thầm suy nghĩ, vừa khẩn trương lại chờ mong.

Vài ngàn năm trước, hắn đang lĩnh hội Phật Đạo đột nhiên nghe được âm thanh niệm kinh, cũng không phải đến từ xung quanh, mà là sâu trong linh hồn, thẳng đến về sau, hắn mới hiểu được đó là Phật Đạo cộng minh, có tồn tại Phật Đạo cao thâm hơn so với hắn đang ngộ đạo.

Trong đại kiếp này, Thái Sơ phật tổ phát hiện thực lực của mình càng ngày càng không đáng chú ý, sau khi võ đạo sụp đổ, Phật Đạo cũng không có quật khởi, thậm chí không có thể hiện ra sức cạnh tranh.

Nguyên nhân chính là như thế, Thái Sơ phật tổ mới quyết định, đến đây truy cầu Phật pháp cao thâm hơn, chuyện này đối với người tự xưng Phật Tổ là hắn mà nói, là lựa chọn hết

sức chật vật, điều này có nghĩa tên Phật Tổ của hắn hữu danh vô thực.

Khi khoảng cách càng ngày càng gần Thiên Giới thứ tư, sắc mặt Thái Sơ phật tổ thay đổi.

Khí tức khí vận của giới này.

Tiên đạo.

Làm sao có thể.

Chẳng lẽ ngoại trừ ba phương Thiên Giới, Đạo Tổ còn khai sáng Thiên Giới tại sâu trong hư không?

Cảm thụ được Thiên Giới thứ tư có sinh cơ bàng bạc cùng với kích thước khổng lồ, Thái Sơ phật tổ rung động.

Đạo Tổ không ngờ lại giấu kín một giới Tiên đạo mạnh nhất ở đây, nếu các thế lực ba ngàn thiên địa biết được Tiên đạo còn cất giấu thiên địa như thế, há không phát điên?

Bây giờ chỉ là Thiên Giới thứ nhất, Thiên Giới thứ hai cũng đủ để rung chuyển thế cục đại kiếp, nếu lại tăng thêm Thiên Giới gần như vô biên vô tận phía trước.

Thái Sơ phật tổ không dám nghĩ, hắn hít sâu một hơi, cắn răng, tăng thêm tốc độ.

So với phát triển Phật Đạo, hắn hiện tại càng muốn hơn chính là bản thân có thể vượt qua cực hạn.

Chương 1172 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (2)

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, phát hiện Bạch Kỳ đang chờ đợi trong cung.

Vạn năm tu luyện lại khiến cho hắn cảm thấy ngắn ngủi, sau khi thành tựu Đại La, tiêu chuẩn thời gian của hắn lại bắt đầu biến hóa.

Khương Trường Sinh một bên diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, vừa mở miệng hỏi:

- Tại sao trở lại?

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức bừng tỉnh, vội vàng lại gần, nàng đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh, khom người, chà xát hai tay, ưỡn ngực nghiêm mặt cười nói:

- Chủ nhân, pháp bảo mà ngài ban thưởng cho ta sắp đã dùng xong, lúc nào lại luyện thêm một nhóm?

Nếu như nàng đều tặng tất cả pháp bảo cho thủ hạ của mình, nàng tự nhiên không có mặt mũi mở miệng, nhưng nàng lại dùng các pháp bảo vào việc chu toàn các phương Thiên Giới, nàng cũng có trả giá, cho nên nàng có một chút lực lượng để nói ra câu này.

Vạn năm qua đi, cường giả thứ hai trong phạm vi đã biết vượt qua bốn ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng may đối phương tồn tại ở Thiên Giới thứ tư, hẳn là Côn Luân giáo chủ.

Ngoại trừ Côn Luân giáo chủ ra, trong Thiên Giới thứ tư, có tới mười mấy vị tồn tại vượt qua một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, những đại năng giả đến từ viễn cổ kia nay đã không yếu, bọn hắn chẳng qua là có chút đột phá.

Dứt bỏ Thiên Giới thứ tư, cường giả thứ hai Hư Không Vô Tận vẫn không có vượt qua một ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Tự Tại Thiên đối với chúng sinh hư không mà nói, đó là tồn tại ngay cả nghe đều chưa nghe nói qua.

- Được thôi.

Tâm tình Khương Trường Sinh không tệ, đáp ứng thỉnh cầu của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ lúc này lưu lại năm túi trữ vật, sau đó nhích người rời khỏi, nàng muốn đi ra ngoài hạ lệnh, để bọn thủ hạ của mình chuẩn bị vận chuyển càng nhiều thiên tài địa bảo.

Trong Thiên Giới thứ tư có trận pháp truyền tống thông đến Tam Thập Tam Trọng Thiên, trước mắt chỉ có nàng biết được, nàng bây giờ cũng thành lập thực lực không nhỏ tại Thiên Giới thứ tư, nàng nói một câu có thể để cho cấp dưới ở bốn phương Thiên giới cùng với Côn Luân giới tụ tập thiên tài địa bảo cho nàng, năng lượng còn lớn hơn so với Thiên Đế.

Khương Trường Sinh lấy ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, hắn còn chưa từng dùng qua Hỗn Nguyên linh bảo này, cũng không biết dùng đỉnh này luyện chế pháp bảo, sẽ có hiệu quả như thế nào?

Đang trong quá trình chờ đợi, Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Giới thứ tư, muốn nhìn xem Thiên Giới thứ tư có biến hóa gì.

Vạn năm qua đi, nhân quả của chúng sinh trong Thiên Giới thứ tư đã hoàn toàn thay đổi, bọn hắn quên đi hết thảy bên ngoài thiên địa, trong nhận thức của bọn hắn, bọn hắn một mực sinh ra ở phiến thiên địa này, mà thiên ngoại hắc ám, rất dễ dàng mê thất, cho nên đám tu tiên giả rất ít bước chân thiên ngoại, chẳng qua bây giờ càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả đạt tới Thái Ất cảnh, bọn hắn bắt đầu truy cầu càng nhiều cơ duyên hơn.

Nhất là sau khi sinh linh thiên ngoại buông xuống, Tiên giới của Thiên Giới thứ tư mới rồi ý thức được thiên ngoại còn có thiên địa càng rộng lớn hơn.

Khương Trường Sinh nhìn thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, chính là Thái Sơ phật tổ.

Không ngờ Thái Sơ phật tổ lại bái Vạn Phật thủy tổ làm thầy, trước mắt đang tu hành Phật pháp tại Tây Thiên.

Vạn Phật thủy tổ là tồn tại gần với Côn Luân giáo chủ trong Thiên Giới thứ tư, giá trị hương hỏa vượt qua ba ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đây chính là Tự Tại Thiên, Thái Sơ phật tổ có thể bái hắn làm thầy, xem như được phúc duyên cực lớn.

Hắn bấm ngón tay tính toán, đoán trước tương lai sẽ còn có càng nhiều cường giả từ Hư Không đến đây, bất quá Thiên Giới thứ tư cách ba ngàn thiên địa rất xa, trong một đoạn thời gian rất dài, Thiên Giới thứ tư và ba phương Thiên Giới khác đều sẽ bảo trì trạng thái không hiểu rõ lẫn nhau.

Có Thiên Giới thứ tư gia nhập, đại thế trong Hư Không Vô Tận trên cơ bản xem như ổn, chỉ cần không có thế lực bên

ngoài tham gia, Tiên đạo thay thế võ đạo, trở thành phương Đại Đạo chính thống tiếp theo cơ hồ không có bất ngờ gì nữa.

Bất quá Đạo Diễn còn ẩn núp trong Hư Không Vô Tận, chờ đợi Lục Diêm Diễn Thiên trở về.

Khương Trường Sinh nghĩ đến Thế Diễn Thiên, sau khi kỳ hạn mười vạn năm đến, Thế Diễn Thiên đến đây khiêu chiến hắn sẽ là quang cảnh như thế nào?

Cho dù Thế Diễn Thiên mang trên người khí vận nghịch thiên, đi đến Tự Tại Thiên, mong muốn đánh hắn, cũng là phù du lay cây.

Sau đó, Khương Trường Sinh bắt đầu chuyên tâm luyện khí, luyện chế pháp bảo trong Thiên Công bảo điển.

Trong bóng tối, một tòa đàn tế trôi nổi trong hư không, Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở trung ương tế đàn, Phệ Diễm đao trôi nổi quanh người hắn, mái tóc trắng của hắn phất phơ lay động theo gió, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ánh sáng sâu trong hư không, nơi đó là tinh không của ba ngàn thiên địa, sinh cơ phồn vinh mạnh mẽ.

- Chủ nhân, ngài đang suy nghĩ gì đấy? Chẳng lẽ âm thanh kia lại đang mê hoặc ngài?

Phệ Diễm đao hỏi thăm, ngữ khí lười nhác.

Từ khi Khương Nghĩa thành lập Hắc Ám đế đình, hắn làm thần binh của Hắc Ám đại đế, địa vị cực cao, tình cờ, hắn cũng sẽ vụng trộm chuồn đi hưởng lạc, hắn hiện tại hết sức hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Mặt Khương Nghĩa không biểu tình, nói:

- Hắn nói cho ta biết, ta sẽ nghênh đón một vị địch nhân số mệnh, đối phương có được thiên tư còn muốn đáng sợ hơn ta, một khi xuất thế, liền sẽ để người của hết thảy Đại Đạo đang tranh đoạt thế gian đều ảm đạm phai mờ, ngươi nói, hắn khi nào xuất hiện?

Chương 1173 - Ông và cháu, hai con đường (1)

Phệ Diễm đao ngẩn người, kinh ngạc nói:

- Khoa trương như vậy? Làm sao có thể có thiên tư mạnh hơn cả ngài? Ta là không tưởng tượng ra được.

Hắn thấy, Khương Nghĩa đã định trước sẽ trở thành vì Vô Địch giả, có thể thôn phệ lực lượng của sinh linh làm lực lượng của mình, thiên tư dạng này làm cho người rất ghen ghét.

Chỉ cần Khương Nghĩa muốn, Khương Nghĩa có khả năng nhanh chóng mạnh lên, nhưng hắn muốn đi tu Tiên đạo, củng cố đạo tâm, sợ mình nhập ma, cho nên tốc độ mạnh lên của mấy năm gần đây kém xa trước, đây là điều mà Phệ Diễm đao không thể nào hiểu được.

Đại Kiếp Chi Thần chính là ma mạnh nhất, sợ mình nhập ma, đây không phải để tâm vào chuyện vụn vặt sao?

Khương Nghĩa chậm rãi đứng dậy, sát khí tràn ra từ trong cơ thể hắn, cấp tốc ngưng tụ thành một đầu Hắc Long, hắn cưỡi rồng bay lên.

- Theo ta đi một chuyến Côn Luân giới, ta cũng nên bái phỏng một thoáng lão nhân gia ông ta.

Khương Nghĩa vứt xuống câu nói này liền cưỡi rồng mà đi, Phệ Diễm đao vội vàng đuổi theo.

- Chủ nhân, ngài nói là Đạo Tổ sao?

- Ừm.

- Chủ nhân, Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu? Tiên đạo này phát triển quá mạnh, lúc này mới hơn ba vạn năm, Tiên đạo đã có khí thế độc tôn vạn đạo, Đạo Diễn cũng yên tĩnh, sẽ không phải bị Đạo Tổ thu thập như Phục Sinh đại kiếp đó chứ?

Dùng Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh luyện khí, Khương Trường Sinh phát hiện càng thêm thuận tay hài lòng, mà lại luyện chế ra pháp bảo còn muốn tốt hơn so với hắn mong muốn.

Bạch Kỳ ngắm nhìn ở bên cạnh đều nhìn ra đỉnh này bất phàm.

Hiệu suất Khương Trường Sinh luyện chế ra pháp bảo tăng nhanh, dẫn đến Bạch Kỳ thỉnh thoảng còn bận việc hơn.

Trăm năm ngắn ngủi, Khương Trường Sinh đã luyện chế ra mười vạn món pháp bảo, mặc dù so ra kém chí bảo như Đạo Thiên chung, nhưng xuất ra đi làm quà tặng, dư xài.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện bảo, hắn biết được đạo hiệu của Bạch Kỳ, Phúc Nguyên thánh mẫu, còn không tệ, theo một mạch suy nghĩ như thế.

Thiên tư cùng bản tính của Bạch Kỳ đã định trước là nàng không thể có được thành tựu trác tuyệt trong việc tu hành, nàng thích hợp đi con đường công đức, tặng bảo cũng có thể tích lũy công đức.

Lại qua hơn năm trăm năm, Bạch Kỳ thu hoạch được mấy chục vạn món pháp bảo, vừa lòng thỏa ý, đợi Khương Trường Sinh thu tay, nàng lập tức xông đến, vò vai bóp chân.

- Chủ nhân, Thiên Giới thứ tư không đơn giản, ngài muốn trọng điểm vun trồng bọn hắn sao?

Bạch Kỳ xoa bả vai Khương Trường Sinh, nũng nịu hỏi.

Dưới cái nhìn của nàng, chủ nhân làm như vậy rất hợp lý, hiện tại chúng sinh Tiên đạo đều được chủ nhân bảo hộ, mà chúng sinh trong Thiên Giới thứ tư đến từ Đạo Giới tương đương với chủ nhân thai nghén ra, cái trước là con nuôi, cái sau là con ruột, đãi ngộ tự nhiên chênh lệch.

Khương Trường Sinh nói:

- Thiên Giới không có phân chia cao thấp, chúng sinh đều có duyên của chúng sinh, ta sẽ không khuynh hướng một giới nào, nhiều lắm khuynh hướng một chút sinh linh.

Trước mắt, Thiên Giới thứ tư mạnh là bởi vì những sinh linh kia tu luyện càng lâu, bởi vì nhân quả cắn trả, Khương Trường Sinh tạm thời không thể tiếp xúc bọn hắn, không thể giảng đạo cho bọn họ, mà Thiên Giới khác thì ngược lại, ngoại trừ hưởng thụ hắn giảng đạo, còn có thể lợi dụng Thần Du đại thiên địa thu hoạch được tiện lợi.

Thần Du đại thiên địa tồn tại có thể làm cho phàm linh thu hoạch được công pháp tu tiên, có thể làm mọi người thu được tình báo càng nhanh, Tiên đạo có thể phát triển được nhanh như vậy, Thần Du đại thiên địa có công lao không thể coi thường.

Bạch Kỳ suy ngẫm lời của Khương Trường Sinh, nàng lại nghĩ đến Tiêu Hòa tiên tử.

Nữ tu sĩ kia thoạt nhìn hết sức bình thường, được đó, dáng dấp thật dễ nhìn, khí chất cũng hết sức xuất chúng, nhưng chỉ bằng vào vài điểm này há có thể đi vào trong lòng chủ nhân?

Bạch Kỳ vắt hết óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra Tiêu Hòa tiên tử sẽ là vị cố nhân nào chuyển thế, dù sao người bây giờ có quan hệ cùng chủ nhân đều được đầu thai ở chỗ rất tốt, ngay cả cha mẹ tiện nghi của chủ nhân ở kiếp này đều đang làm quan sai trong địa phủ.

Nếu như không phải cố nhân, Tiêu Hòa tiên tử tất có thiên tư nàng nhìn không thấu.

Ít nhất theo Bạch Kỳ, chủ nhân nàng rất khó động phàm tâm, có thể bị chủ nhân chiếu cố, hoặc là từng có giao tiếp, hoặc là thiên tư xuất chúng, đáng giá bồi dưỡng.

- Gọi Khương Nghĩa vào đi.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên mở miệng nói, cắt ngang Bạch Kỳ suy nghĩ.

- Khương Nghĩa tới?

Bạch Kỳ kinh ngạc, nàng cũng không nghe thấy âm thanh của Khương Nghĩa, cũng không có cảm nhận được khí tức của Khương Nghĩa, bất quá nàng tin tưởng chủ nhân sẽ không nói bậy, lúc này đi ra cửa lớn.

Trên thực tế, Khương Nghĩa đã tới mấy chục năm, hắn không có quấy nhiễu Khương Trường Sinh, lựa chọn quỳ lạy ở trước cổng chính Tử Tiêu cung, chờ đợi mở cửa.

Khương Trường Sinh thu Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh vào trong tay áo, sau đó ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Sau khi thôn phệ lực lượng của Tông Khô, lại thêm những năm này tu luyện, giá trị hương hỏa của Khương Nghĩa đã vượt qua ba trăm Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tuyệt đối là tồn tại cường đại nhất trong Khương tộc, ngay cả Thiên Đế cũng không sánh bằng, cho nên hắn đến, Bạch Kỳ không có chút nào phát giác.

Rất nhanh, Bạch Kỳ mang theo Khương Nghĩa vào điện.

Khương Nghĩa đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính quỳ xuống dập đầu, đối mặt với cháu trai của mình, hắn tự nhiên không có che giấu hình dáng của mình.

Chương 1174 - Ông và cháu, hai con đường (2)

- Nói ra, đây là lần đầu tiên ngươi nhìn thấy ta.

Khương Trường Sinh cười nói, cũng không có bày ra khí phái Đạo Tổ, giống như ông cháu thế gian gặp nhau.

Nghe được ngữ khí của Khương Trường Sinh, Khương Nghĩa có chút hốt hoảng, không ngờ gia gia của mình cũng không xa lánh như trong tưởng tượng.

Đạo Tổ trong mắt chúng sinh là cao cao tại thượng, ngay cả người Khương tộc đều cảm thấy hắn xa xôi, chính là loại khoảng cách này làm cho Khương Nghĩa đối mặt hắn cũng rất khẩn trương, co quắp.

Khương Nghĩa ngẩng đầu, vội vàng nói:

- Con cháu hổ thẹn, không có tận cùng hiếu đạo, chẳng qua là con cháu trước đó không có mặt mũi tới gặp ngài.

Thật trẻ tuổi.

Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu của Khương Nghĩa khi thấy rõ mặt gia gia.

Trên mặt gia gia, không nhìn thấy vẻ tang thương, không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì mà tuế nguyệt lưu lại, càng như vậy, càng chứng minh đạo hạnh của gia gia thâm bất khả trắc.

Khương Trường Sinh đưa tay nâng đỡ hắn, tiện tay vung lên, một cái ghế xuất hiện ở trước mặt, để cho hắn ngồi xuống, Bạch Kỳ thì tự mình dời đến một ghế, ngồi xuống.

Khương Trường Sinh bắt đầu hỏi thăm Khương Nghĩa gần đây tình huống, Khương Nghĩa thành thật trả lời, giống như trò chuyện việc nhà.

Rất lâu.

Khương Nghĩa lấy dũng khí, nói:

- Gia gia, từ khi ta lột xác thành Đại Kiếp Chi Thần, trong lòng ta một mực có một âm thanh khác, hắn muốn dẫn dắt ta, mới đầu, ta cho rằng mình có thể khắc chế, nhưng mỗi khi ta đối mặt với sự lựa chọn, âm thanh này sẽ xuất hiện, ta sợ cứ thế mãi, ta sẽ bị lạc.

Đại Kiếp Chi Thần?

Bạch Kỳ nghe được sửng sốt một chút.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi có thể ý thức được điểm này, rất không tệ, âm thanh kia chính là ý chí của Đại Đạo, là oán niệm đại kiếp mà mảnh Hư Không Vô Tận này đi qua năm tháng dài đằng đẵng ngưng tụ ra, tiềm lực của ngươi để nó thấy được hi vọng, nó hi vọng thông qua ngươi, huyết tẩy Hư Không Vô Tận, một lần nữa thành lập trật tự cho hư không.

Ý chí Đại Đạo?

Khương Nghĩa nhíu mày, trong lòng tràn đầy sợ hãi, hắn chưa bao giờ nghĩ tới Hư Không Vô Tận lại tồn tại ý chí thuộc về mình.

Đây chẳng phải nói, hắn đối mặt với toàn bộ Hư Không Vô Tận?

Dù Khương Nghĩa không sợ trời không sợ đất giờ phút này cũng cảm nhận được áp lực, lâm vào trong yên lặng.

Bạch Kỳ thay hắn nói tiếng lòng:

- Chủ nhân, ý chí Đại Đạo kia chẳng phải là tồn tại mạnh nhất? Bị ý chí Đại Đạo để mắt tới, có thể thoát thân sao?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nếu như bản thân đang ở trong Hư Không Vô Tận, xác thực không thể thoát thân, dĩ nhiên, nếu ngươi có thể vượt qua Thái Ất cảnh giới, đi đến cảnh giới càng cao hơn, cũng có thể siêu thoát Đại Đạo.

- Siêu thoát Đại Đạo.

Chân mày Khương Nghĩa nhíu chặt hơn, Thái Ất cảnh giới sao mà cao thâm, mặc dù hắn thôn phệ rất nhiều lực lượng mạnh mẽ, hắn vẫn cảm giác Ất cảnh giới vĩnh viễn không phần cuối.

Bạch Kỳ vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, ngài siêu thoát Đại Đạo rồi sao?

Khương Nghĩa giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Cũng không ít tồn tại siêu thoát Đại Đạo, một bên Thông U Chi Hải là trong hư không.

Hắn bắt đầu giới thiệu về Đại Thiên thế giới, cùng với hai loại phương thức siêu thoát Đại Đạo.

Khương Nghĩa cùng Bạch Kỳ đã sớm biết hư không tồn tại, nhưng đối với trong hư không, bọn hắn không hiểu rõ, bọn hắn nghiêm túc nghe, trong lòng tràn đầy rung động.

Không ngờ Hư Không Vô Tận vô biên vô tận lại chỉ là một góc nhỏ phía dưới Đại Thiên thế giới.

Lấy lực chứng đạo, bản thân siêu thoát.

Đạo thống phi thăng, chúng sinh siêu thoát.

Hai tôn Đại Kiếp Chi Thần trong cơ thể Khương Nghĩa đều bị chấn động.

- Trách không được võ đạo từ xưa đến nay có nhiều cường giả như vậy đi vào trong hư không liền không trở lại, thì ra đã siêu thoát.

- Đạo thống siêu thoát xác thực gian nan.

Phệ Diễm đao, Ma Tổ đều đang cảm khái.

Bạch Kỳ trừng mắt nhìn, hỏi:

- Chủ nhân, ngài cũng đã có khả năng siêu thoát, nhưng ngài theo đuổi là đạo thống siêu thoát?

Khương Nghĩa một lần nữa nhìn về phía Khương Trường Sinh, trong mắt tràn ngập kính nể.

Chúng sinh đều cảm kích Đạo Tổ, ai cũng rõ ràng, Đạo Tổ đã là nhân vật mạnh nhất Hư Không Vô Tận, hắn đối với Tiên đạo chúng sinh, chỉ có ân đức, không có cái khác, Tiên đạo căn bản không đáng giá nhắc tới, nhưng nếu không có Tiên đạo, bao nhiêu người mong muốn dựa vào Võ đạo mạnh lên, chuyện này khó khăn cỡ nào.

Chúng sinh ban đầu của Côn Luân giới chẳng qua là chúng sinh trong võ giới bị võ đạo đào thải thôi.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Khương Nghĩa, nói:

- Ngươi có hai con đường, một là ta trực tiếp chặt đứt nhân quả giữa ý chí Đại Đạo và ngươi, để ngươi triệt để không bị nó ảnh hưởng, hai là dựa vào chính ngươi chiến thắng nó, bất cứ chuyện gì đều có hai mặt, bị ý chí Đại Đạo chọn trúng nhìn như bất hạnh, nhưng cũng có thể là cơ duyên, ý chí Đại Đạo sẽ thúc đẩy ngươi mạnh lên, nếu như ngươi có thể đổi khách làm chủ, có lẽ, ngươi có thể trở thành chúa tể trước nay chưa từng có của Hư Không Vô Tận.

Chúa tể.

Khương Nghĩa rung động tâm thần, rất đỗi rung động.

Bạch Kỳ cũng bị hù dọa, nhưng nàng nghe được một tầng ý tứ khác, chính là chủ nhân không sớm thì muộn cũng sẽ rời khỏi Hư Không Vô Tận.

Giờ khắc này, Bạch Kỳ sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Dựa theo chủ nhân nói, tu vi quá yếu, cũng không thể sinh tồn ở trong hư không.

Chương 1175 - Lựa chọn, vẫn không tin tưởng ta?

Khương Nghĩa lâm vào trong xoắn xuýt, Bạch Kỳ thì lâm vào trong sầu lo, trong lúc nhất thời, Tử Tiêu cung lâm vào yên lặng.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy, ngược lại cảm thấy thú vị, hắn có thể nghe được tiếng lòng của hai người, hắn cảm thấy chỉ có xoắn xuýt, sau khi nghĩ sâu tính kỹ quyết định mới có ý nghĩa, quá xúc động ngược lại không tốt.

Thật lâu sau.

Khương Nghĩa hít sâu một hơi, hắn giương mắt hỏi:

- Gia gia, ngài hi vọng ta làm thế nào?

- Toàn bằng tâm ý của ngươi.

- Nhưng nếu là ta lựa chọn con đường thứ hai, về sau có thể làm cho ngài ngột ngạt hay không, tạo thêm phiền toái cho Khương tộc?

Khương Nghĩa suy tính không chỉ là mình, hắn sợ mình trở thành biến số, bởi vì vậy mà hại đến gia gia, hại tộc nhân, hại Tiên đạo, chuyện đó càng khó chịu hơn so với việc giết hắn.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đi theo tâm của ngươi là được, không cần lo lắng chuyện khác.

Khương Nghĩa lắc đầu nói:

- Gia gia, trong tim ta không chỉ là chính mình, thôi, ta lựa chọn con đường thứ nhất, mặc dù sẽ để cho ngài thất vọng, nhưng ta càng không muốn trở thành gánh nặng của mọi người.

Từ nhỏ, hắn đã không có cảm nhận được tình thương của phụ thân, bị xem như quái vật, mặc dù nương hắn rất thương hắn, nhưng hắn mỗi lần suy nghĩ đến chuyện mình vừa ra đời kém chút hại chết mẫu thân, hắn đã cảm thấy hết sức sợ hãi, đây cũng là nguyên nhân hắn tìm thấy cơ hội liền rời khỏi Tiên đạo.

Hắn hiện tại nếu muốn tu luyện Tiên đạo, sẽ chỉ đi Thiên Giới thứ ba, không dám trở lại Côn Luân giới cùng với Thiên Giới thứ nhất.

Khương Trường Sinh cười, đây là không tín nhiệm mình.

Vừa hay.

Khương Trường Sinh đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt, điều này khiến Khương Nghĩa hoang mang, Bạch Kỳ thì suy nghĩ đến cái gì, lộ ra nụ cười phấn khởi.

- Vừa đúng dịp, một ít gia hỏa lại kìm nén không được.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói, hắn sở dĩ lựa chọn thời điểm này kết thúc luyện bảo, cũng bảo Khương Nghĩa tiến đến, chính là bởi vì có người ở trong Đại Thiên thế giới đang chuẩn bị tính toán Hư Không Vô Tận.

Thiên tư của Khương Nghĩa đúng là độc nhất tại Hư Không Vô Tận, nhất định phải để cho hắn mở mang kiến thức một chút nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, để cho hắn không thể lười biếng.

Khương Trường Sinh cũng không sợ tốc độ Khương Nghĩa phát triển quá nhanh, sợ tiểu tử này chậm lại, thẹn với thiên tư.

Bạch Kỳ tò mò hỏi:

- Người nào kìm nén không được?

Khương Trường Sinh cười cười, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, hắn cong chân ngồi xuống, sau đó vung tay áo, mang theo Khương Nghĩa, Bạch Kỳ tan biến trong điện.

Bọn hắn trực tiếp nhảy ra Hư Không Vô Tận, đi vào Đại Thiên thế giới.

Trong hư không tối tăm, một thanh kiếm đá thật to đứng thẳng, như một bia đá, hoa văn khắp phía trên giống như văn tự cổ đại, ghi lại lịch sử trầm trọng.

Lục Diêm Diễn Thiên ngồi tĩnh tọa ở trước kiếm đá, trên vai của hắn có bốn đầu Kỳ Lân màu vàng đang nhảy vọt, quanh người hắn còn có gió lốc mà mắt thường có thể nhìn thấy, đó là lực lượng Đại Đạo hình thành luồng khí xoáy.

- Tâm của ngươi có chút loạn.

Một đạo âm thanh tang thương buông xuống, ngữ khí mang theo một tia không vừa lòng.

Lục Diêm Diễn Thiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại, nói:

- Là có chút loạn, nhưng đây là bởi vì phấn khởi, điều này nói rõ ta trở nên càng mạnh.

- Có thể đi đến cấp độ đỉnh tiêm trong Tự Tại Thiên, hắn tất có bối cảnh lớn, có lẽ con mồi cũng không phải là hắn, mà là ngươi, các ngươi gặp nhau trong võ đạo hư không, không thể nào là trùng hợp.

Nghe được lời Diễn Quân, Lục Diêm Diễn Thiên nhíu mày.

Hắn quên không được tình cảnh giao chiến cùng Đạo Tổ, mặc dù không phải bản tôn hắn đích thân đến, nhưng cảm thụ truyền về bản tôn là hết sức đáng sợ, hắn không thể không thừa nhận Đạo Tổ vô cùng mạnh mẽ, loại tồn tại này nếu như đến từ dạng thế lực giống như Đạo Diễn, vậy hắn xác thực cần lo lắng nhiều hơn.

Không chỉ hắn ưa thích đi săn Đại Kiếp Chi Thần, trong Đại Thiên thế giới, đủ loại phương thức thiên kì bách quái để mạnh lên, có người để mắt tới hắn cũng không phải là không thể.

- Hắn tới từ Huyền Mệnh hay là đến từ Trấn Xu?

Lục Diêm Diễn Thiên nhíu mày, trong lòng cảm nhận được áp lực, nhưng càng nhiều hơn chính là tham lam.

Nếu như Đạo Tổ đến từ một phương thế lực lớn, thôn phệ lực lượng của Đạo Tổ sẽ càng có ý nghĩa, thậm chí Đạo Tổ chẳng qua chỉ là bắt đầu!

- Hủy diệt phương Đại Đạo hư không này sẽ vi phạm quy tắc trong Đạo Diễn, sau này ngàn vạn năm, ngươi cũng không được trở ra, hiểu chưa?

Âm thanh của Diễn Quân lần nữa vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Lục Diêm Diễn Thiên hỏi:

- Đã ứng phó tốt Võ đạo Thần Thánh rồi?

- Hừ, không nhiều gia hỏa có cốt khí, còn lại rất dễ đối phó, nhưng chuyện lần này làm ta mất hết mặt mũi, nếu như sau đó

ngươi còn không thôn phệ được lực lượng của hắn, vậy thì đừng trách ta không nhận người đồ đệ là ngươi.

- Yên tâm đi, có ngài lược trận, ta nhất định có thể thành công.

Lục Diêm Diễn Thiên tràn đầy tự tin nói, hắn đã vội vã không nhịn nổi, hận không thể hiện tại liền thôn phệ Đạo Tổ.

Hư không Đại Thiên thế giới yên tĩnh, kiếm đá to lớn bắt đầu rung động.

Âm thanh Diễn Quân vang lên:

- Tốt, bắt đầu đi!

Ầm ầm.

Lục Diêm Diễn Thiên đứng dậy, đưa mắt nhìn kiếm đá to lớn đang bay lên cao, rung chuyển Đại Đạo linh khí của hư không.

Nhìn thanh thạch kiếm này, trong mắt Lục Diêm Diễn Thiên tràn đầy say mê, căn bản giấu không được, hắn khát vọng hết thảy tồn tại cường mạnh, cho dù là sư phụ của hắn.

Chương 1176 - Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (1)

Kiếm đá to lớn tan biến trong bóng tối, chốc lát sau, ánh sáng trắng chói mắt từ trên trời giáng xuống, hạ xuống trước mặt Lục Diêm Diễn Thiên, rơi vào trong bóng tối phía dưới.

Thanh kiếm đá to lớn này xuyên thấu hư không, giết ra khỏi Đại Thiên thế giới, buông xuống phía trên Hư Không Vô Tận, mang theo lực lượng to lớn vô tận hạ xuống, cơ hồ trong nháy mắt, những chúng sinh thực lực nhỏ yếu trong Hư Không Vô Tận đều hóa thành tro bụi.

Khương Nghĩa, Bạch Kỳ đang bay lên, hai người ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy cường quang chói mắt, một cỗ uy áp khó có thể tưởng tượng bao phủ trong lòng của bọn hắn.

Khương Nghĩa có thực lực mạnh nhất thấy rất rõ ràng, đó là một thanh kiếm.

Mặc dù thấy rõ ràng, hắn cũng không kịp phản ứng, hắn không biết nên trốn về nơi nào, này cỗ uy áp kinh khủng đến cực

điểm này bao phủ toàn bộ Hư Không Vô Tận, hắn chưa bao giờ cảm thụ qua lực lượng đáng sợ như vậy, khiến cho hắn đầu óc trống rỗng.

Kiếm đá to lớn nhanh chóng buông xuống, hủy diệt hết thảy.

Cường quang loá mắt bao phủ Hư Không Vô Tận, ba ngàn thiên địa hóa thành hư vô, Côn Luân giới, các phương thiên địa sâu trong hư không tất cả đều yên diệt, vô luận tồn tại mạnh cỡ nào, hết thảy đều tan biến, bao gồm cả Khương Nghĩa ở bên trong.

Một kiếm hạ xuống, hư không của một phương Đại Đạo yên diệt.

- Vù vù

Khương Nghĩa mãnh liệt thức tỉnh, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mắt đầy tơ máu.

Hắn hết sức hốt hoảng, bao la mờ mịt nhìn về phía xung quanh, hắn nhìn thấy bên cạnh có hai bóng người, chính là Bạch Kỳ cùng Khương Trường Sinh.

Sau khi Bạch Kỳ bừng tỉnh, oa một tiếng, nhào vào trong ngực Khương Trường Sinh, kêu khóc nói:

- Chủ nhân, hù chết nô gia, nô gia đã biết ngài sẽ bảo hộ nô gia mà.

Khương Trường Sinh vốn định đẩy ra nàng, nhưng cảm nhận được nàng xác thực sợ hãi, cũng mặc cho nàng nắm lấy áo bào của mình.

Dù sao thì ngay cả Khương Nghĩa đều bị dọa đến mất hồn mất vía.

Khương Nghĩa hít sâu một hơi, nỗ lực điều chỉnh cảm xúc.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì?

- Tuyệt không phải huyễn cảnh, cái đó là lực lượng như thế nào, vậy mà có thể trấn diệt Hư Không Vô Tận.

Phệ Diễm đao cùng Ma Tổ trong đầu Khương Nghĩa kinh hô, bọn hắn cũng thể nghiệm cảm giác tuyệt vọng vừa rồi.

Đối mặt loại lực lượng kia, mặc cho ai đều không thể phản kháng.

Mặc dù quá trình tử vong rất ngắn, nhưng đối với những cường giả như bọn hắn mà nói, trong nháy mắt trước khi chết cảm thụ là dài đằng đẵng.

Khương Nghĩa quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Gia gia, lúc trước đó là…

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nói:

- Một lúc lâu sau, Hư Không Vô Tận sẽ gặp phải.

Một lúc lâu sau?

Trái tim Khương Nghĩa lần nữa xiết chặt, Bạch Kỳ cũng ngẩng đầu lên, Khương Trường Sinh thuận thế đẩy nàng qua một bên.

- Cho nên lúc trước cũng không phải là chân thực?

Khương Nghĩa mở miệng hỏi.

- Là chân thật, các ngươi xác thực đã trải qua một phen kiếp nạn vô tận, chỉ là ta đã để tương lai kia biến thành hư ảo.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, hắn xem như hiện ra thủ đoạn của Đại La.

Có lẽ trong Đại Thiên thế giới có thể có tồn tại so với Đại La, thậm chí có mạnh hơn Đại La, nhưng chưa chắc có ảo diệu như Đại La.

Tiên đạo Đại La không chỉ là lực lượng mạnh mẽ, còn có rất nhiều năng lực không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ chính là vì Tiên đạo quá mức không thể tưởng tượng nổi, cho nên Đại Đạo mới không dung.

Khương Nghĩa cùng hai vị Đại Kiếp chi thần đều còn đang ở trong khiếp sợ, không cách nào tưởng tượng thủ đoạn của Khương Trường Sinh, đây là cảnh giới nào mới có thể làm được?

Để hiện thực biến thành hư ảo, biến có khả năng thành không có khả năng?

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Một lúc lâu sau, ngài có thể ngăn cản kiếp nạn của Hư Không Vô Tận sao?

Khương Trường Sinh tựa lưng vào ghế ngồi, mạn bất kinh tâm nói:

- Các ngươi coi là Tiên đạo dựa vào cái gì có thể xuôi gió xuôi nước phát triển đến hôm nay, Thần Võ giới, Đạo Diễn cùng với những quái vật khổng lồ âm thầm theo dõi chúng ta kia sẽ bỏ mặc Tiên đạo trưởng thành?

- Nghĩa nhi, hôm nay, gia gia dạy ngươi một chút, dùng hết toàn lực chiến thắng đối thủ, không có nghĩa là ngươi rất mạnh, khi kẻ địch đến chết đều không rõ ràng ngươi mạnh bao nhiêu, ngươi mới là thật mạnh mẽ.

Khương Nghĩa nghe được lời này, trong lòng lật lên kinh đào hải lãng.

Hắn nghe được tự tin tuyệt đối từ trong lời nói này, rõ ràng, từ xưa tới nay chưa từng có ai bức ra gia gia dùng hết toàn lực.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía phương xa.

Trong một vùng hư không cực kỳ xa xôi kia đang có một trận đại chiến bùng nổ, hắn cảm nhận được khí tức Võ Nguyên, nói cách khác, một phương tham chiến là đến từ võ đạo.

Hắn trong nháy mắt đã hiểu rõ.

Diễn Quân dám ra tay với Hư Không Vô Tận, là bởi vì bọn hắn đã kềm chế được lực lượng của võ đạo.

Võ đạo mặc dù có vô số cường giả siêu thoát, nhưng cũng không có nghĩa bọn hắn không chú ý Hư Không Vô Tận, chỉ là bởi vì không muốn dính nhân quả, cho nên mới không giao thiệp, mặc dù không thể bước chân vào Hư Không Vô Tận, bọn hắn cũng có thể che chở mình quê quán trong Đại Thiên thế giới.

Tính thấu điểm này, Khương Trường Sinh đổi mới cách nhìn về võ đạo.

Võ đạo vẫn có người, thua chẳng qua là xu thế cần thiết mà thôi, võ đạo có vấn đề của mình, nhưng cũng không phải kém tới cực điểm.

Hiện tại là nhất trí đối ngoại chiến một trận.

Chương 1177 - Chương 1177: Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (2)

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía một phương hướng khác, ánh mắt rơi vào trên người Diễn Quân cùng Lục Diêm Diễn Thiên.

Diễn Quân giờ phút này đang có trạng thái là một biển mây, bao phủ kiếm đá to lớn, hắn đang giáo huấn Lục Diêm Diễn Thiên.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được khí tức của Diễn Quân mạnh hơn Cùng Quang Mệnh Quân một chút, nhưng cũng chẳng mạnh đến đâu. Ừm, một tay là có thể bắt chẹt.

Hắn cố ý chờ đợi, chờ Diễn Quân ra tay lại ngăn cản, chỉ có kẻ địch thể hiện ra bản thân mạnh mẽ, Khương Nghĩa mới có thể có nhận biết rõ ràng hơn về hắn.

Đang trong quá trình chờ đợi, Khương Nghĩa cực kỳ khẩn trương, hắn cảm giác mình không giống mình trước kia, dù sao lúc trước cảm thụ quá sâu sắc, hắn hiện tại nhớ tới đều nhịn không được run lên.

Ngược lại là Bạch Kỳ, cực kỳ hưng phấn, mặc dù nàng vẫn còn rất sợ hãi, nhưng lại không bị đả kích, nàng hiện tại chỉ muốn nhìn xem chủ nhân ngăn cơn sóng dữ như thế nào.

Một canh giờ đối với Khương Nghĩa mà nói, lại rất dài, trong hoàn cảnh hoàn toàn yên lặng, hắn nhịn không được suy nghĩ lung tung.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn hắn.

Hỏng bét.

Chẳng lẽ tiểu tử này bị đả kích đến sinh ra bóng ma trong lòng?

Đợi lát nữa đến biểu hiện tốt một chút.

Đệ tử Khương tộc chỉ có thể sợ hắn, cũng không thể để hắn e ngại những người khác.

Cứ như vậy.

Một canh giờ trôi qua.

Một cỗ khí thế cường đại từ phương xa truyền đến, Khương Nghĩa, Bạch Kỳ cả kinh quay đầu nhìn lại.

Khương Trường Sinh vung tay áo, mang theo bọn hắn thuấn di đi đến gần vị trí của Lục Diêm Diễn Thiên, cách nhau không đến vạn dặm.

Ầm ầm.

Kiếm đá to lớn đang dâng lên, khí thế khủng bố rung chuyển linh khí cuồn cuộn, áo bào trên người Lục Diêm Diễn Thiên kịch liệt lay động, hắn cũng không có cảm nhận được ba người Khương Trường Sinh xuất hiện, bởi vì Khương Trường Sinh dùng pháp lực ngăn cách khí tức của Khương Nghĩa, Bạch Kỳ.

- Người nào

Một tiếng quát lạnh vang lên, kiếm đá to lớn đang dâng cao chuyển hướng, mang theo khí thế cực kỳ bá đạo chỉ thẳng ba người Khương Trường Sinh, trong khoảnh khắc đã đến đến trước mặt bọn hắn.

Con ngươi Khương Nghĩa phóng to, tuyệt vọng trước đó lần nữa xông lên đầu, trong con mắt hắn phản chiếu mũi kiếm.

Bạch Kỳ cũng bị hù dọa, nàng đứng ở bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hai tay nắm thật chặt lan can thần tọa.

Kiếm đá to lớn trì trệ không tiến, lưỡi kiếm rung động kịch liệt, rõ ràng bị một cỗ lực lượng vô hình trói buộc, không thể tiếp tục đi tới.

- Ngươi là ai? Xưng tên ra!

Âm thanh Diễn Quân lần nữa vang lên, sương mù bàng bạc cuốn tới theo từng phương hướng sâu trong hư không.

Lục Diêm Diễn Thiên quay người, nhìn thấy dáng người của Khương Trường Sinh, hắn lập tức trừng to hai mắt, diện mạo dữ tợn, hưng phấn cười nói:

- Đạo Tổ! Ngươi vậy mà ra rồi.

- Thì ra ngươi chính là Đạo Tổ, tự xưng Đạo Tổ, quả nhiên cuồng vọng, ngươi có thể đỡ một kiếm này của ta, xem ra ngươi sớm đã vượt qua Tự Tại Thiên, ngươi làm như thế nào ẩn núp vào Đại Đạo hư không?

Diễn Quân kinh nghi nói, hắn cũng không có hoảng, ngược lại phong tỏa vùng hư không này, chuẩn bị hàng phục Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đưa tay, một đại đỉnh trống rỗng xuất hiện lên đỉnh đầu, ánh mắt của Khương Nghĩa, Bạch Kỳ bị hấp dẫn.

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

- Muốn chết!

Nhìn thấy Khương Trường Sinh có ý xuất thủ, Diễn Quân chợt quát một tiếng, sương mù bốn phương tám hướng ngưng tụ thành vô số kiếm đá to lớn, dồn dập đánh tới, đang trong quá trình bay lượn, mỗi một thanh kiếm đá đều dấy lên khí diễm màu sắc khác nhau.

Oanh!

Một cỗ khí thế càng thêm bá đạo bùng nổ, khiến cho tất cả kiếm đá bốn phương tám hướng đều đình trệ, hết thảy giống như đứng im.

- Nghĩa nhi, thấy rõ ràng, đây mới là lực lượng ngươi nên theo đuổi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, Khương Nghĩa nghe được, trong con mắt xuất hiện thần thái không giống.

Trong cái nhìn soi mói của Khương Nghĩa, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bắn ra hấp lực mạnh mẽ, hết thảy kiếm đá đánh tới

bị nó hút đi, cải biến quỹ tích, cấp tốc thu nhỏ, sau đó bị hút vào bên trong đỉnh.

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh không coi là nhỏ, nhưng đối mặt thế công bao trùm toàn bộ hư không này, nó không khác hạt bụi trần, nhưng chính là hạt bụi này lại đang điên cuồng hấp thu vô cùng vô tận kiếm đá, dẫn đến không gian xung quanh bốn phương tám hướng cũng vì đó mà vặn vẹo.

Nương theo Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bộc phát ra hấp lực khủng bố, hư không nhấc lên một cỗ cuồng phong trước nay chưa từng có.

Lục Diêm Diễn Thiên trừng to mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, hắn theo bản năng sinh ra tham lam, nhưng hắn càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Đây là bảo vật gì?

Trong Đại Thiên thế giới cũng tồn tại rất nhiều bảo vật mạnh mẽ, Đạo Diễn cũng có, nhưng trong các bảo vật hắn thấy tận mắt, cũng không có biểu hiện ra bá đạo như vậy.

Đây chính là thần lực của Diễn Quân.

Phía trên Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, đây là một lão giả bị khói xám bao quanh cả người, hai mắt như ưng, tóc dài hoa râm buộc lên đỉnh đầu, hắn vỗ xuống một chưởng, lòng bàn tay nhắm ngay Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Khương Trường Sinh đột nhiên ngẩng đầu, cái trán hiện ra Đại Đạo Chi Nhãn.

Khương Nghĩa thấy được Đại Đạo Chi Nhãn chân chính.

Đại Đạo Chi Nhãn chính là tiêu chí của Khương tộc, Đại Đạo Chi Nhãn bắn ra đạo quang mạnh bao nhiêu liền đại biểu cho thiên tư Khương tộc mạnh bấy nhiêu, hắn chưa bao giờ thấy qua đạo quang loá mắt như thế, thần uy không thể đỡ như thế.

Chương 1178 - Chương 1178: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (1)

Một tia kim quang bắn ra từ Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường Sinh, lướt qua Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bao phủ lão giả khói xám đối diện.

Quá nhanh!

Khương Nghĩa chẳng qua chỉ thấy đại đạo kim quang xuất hiện, cũng không nhìn thấy Khương Trường Sinh như thế nào mở mắt, đừng nói là hắn, ngay cả lão giả khói xám cũng giống như thế.

Không đến hai hơi, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh thu hết thế công của lão giả khói xám vào trong đỉnh, bao gồm cả sương mù tràn ngập trong hư không.

Nhìn thấy sư phụ của mình bị áp chế, hoàn toàn không có chiếm được tiện nghi, Lục Diêm Diễn Thiên bắt đầu hoảng.

Chẳng lẽ Đạo Tổ còn mạnh hơn Diễn Quân?

Lục Diêm Diễn Thiên cho dù có cuồng vọng, tự phụ hơn nữa cũng hiểu Đạo Tổ mạnh hơn Diễn Quân sẽ mang theo ý vị như thế nào.

Mang ý nghĩa hắn trêu chọc một tồn tại mà hắn không nên trêu chọc.

Tại Đại Thiên thế giới, thực lực làm đầu, bối cảnh chẳng qua là dùng để ức hiếp tồn tại nhỏ yếu hơn so với mình mà thôi, đối phương mạnh hơn hắn, bối cảnh đương nhiên sẽ không kém với hắn.

- Tốt lắm, quả nhiên tính toán rất tốt, mặc kệ ngươi đến từ Huyền Mệnh, hay đến từ Trấn Xu, hôm nay chấm dứt nhân quả ở đây đi.

Âm thanh của lão giả khói xám lần nữa vang lên, lửa giận của hắn đã đi đến mức độ bạo tẩu, để Khương Nghĩa, Bạch Kỳ đều có loại cảm giác đinh tai nhức óc, thậm chí là trời sập.

Còn chưa dứt lời, toàn bộ hư không đột nhiên thay đổi, biến thành biển lửa vô tận, Hồng Mông Thần Nguyên Khí cấp tốc khuếch trương, ngăn cách ba người Khương Trường Sinh ra khỏi biển lửa vô cùng vô tận.

Phóng ánh mắt nhìn tới, biển lửa cũng không phải mặt phẳng, hư không giống như cũng bị thiêu đốt, nơi này chính là một hỏa lô to lớn vô biên.

Khương Trường Sinh nhíu mày, trình độ nóng bỏng thật không đơn giản, sinh linh dưới cảnh giới Thiên trong nháy mắt sẽ biến thành tro bụi.

Lục Diêm Diễn Thiên cảm thấy rất khó chịu, dùng thần lực bản thân ngăn cách nhiệt độ cao.

Đốt cháy toàn bộ hư không.

Đây là lĩnh vực?

Không đúng.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được hết thảy Đại Đạo linh khí đang bị nhóm lửa, còn có một ngọn lửa cực kỳ khủng bố đang từ phía dưới đánh tới, hắn có thể thông qua nhiệt độ cao, rõ ràng cảm nhận được lửa giận của khói xám lão giả.

Xem ra cảm xúc thiên phú của vị Diễn Quân này chính là tức giận.

- Đã như vậy, để ngươi cảm thụ uy lực chân chính của Hỗn Nguyên linh bảo.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, hắn phải nghiêm túc.

Bốn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa không ra sao cũng dám khiêu chiến hắn?

Oanh!

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh lay động kịch kiệt, miệng đỉnh bắn ra cường quang sáng chói, trong nháy mắt che giấu toàn bộ hư không, vô tận hỏa diễm bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh hấp thu.

Lực lượng thôn phệ lần này vượt xa trước đó.

Khương Trường Sinh hấp thu cũng không chỉ là lửa giận của khói xám lão giả, mà là toàn bộ hư không.

Lục Diêm Diễn Thiên không kịp phản ứng, cũng cảm giác trời đất quay cuồng, một cỗ lực lượng cường đại đến cực điểm bao bọc hắn, hắn vô ý thức bùng nổ toàn bộ thần lực, mong muốn

chống cự, nhưng căn bản rung chuyển không được lực lượng ước thúc kia.

- Không tốt!

Lục Diêm Diễn Thiên lần đầu cảm nhận được tuyệt vọng.

Đối mặt cỗ lực lượng này, hắn căn bản không ngăn cản được.

Không chỉ là hắn, khói xám lão giả cũng bị kiềm chế, hắn dùng hết toàn lực, mong muốn thoát khỏi, nhưng lại bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh lôi trở lại từ một vị diện khác, ngạnh kháng mấy tức thời gian, khói xám lão giả vẫn bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh hút vào.

Khương Nghĩa, Bạch Kỳ không thể thấy gì, bọn hắn không rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì, theo ánh sáng của Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh tiêu tán, bọn hắn mới có thể mở mắt.

Hư không vẫn như cũ hắc ám, khôi phục lại bình tĩnh.

Khương Nghĩa cảm nhận được cái gì, sắc mặt kịch biến, run giọng nói:

- Linh khí cùng Đại Đạo lực lượng nơi này.

Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Làm sao vậy? Kẻ địch đâu? Chẳng lẽ bị đại đỉnh hấp thu?

Khương Nghĩa hít sâu một hơi, không nói gì thêm.

Hắn nhìn càng thêm thấu triệt.

Đại đỉnh kia thu không chỉ là hai kẻ địch, mà là toàn bộ hư không.

Phạm vi mà thần niệm của hắn bao bọc đều hóa thành hư vô, hắn căn bản không rõ ràng gia gia đã thu phạm vi bát ngát cỡ nào.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đi thôi.

Hắn vung tay, mang theo hai người Khương Nghĩa trở lại Tử Tiêu cung.

Lần này trở về rất nhanh, Khương Nghĩa cùng Bạch Kỳ nháy mắt đã phát hiện mình đang ở trong Tử Tiêu cung, hai người giật mình như trong mộng.

- Cứ như vậy kết thúc?

Bạch Kỳ nháy mắt hỏi, mặc dù chiến đấu lúc trước hết sức đáng sợ, nhưng đại bộ phận thời điểm nàng đều nhắm mắt, lại thêm cảnh giới thấp, nàng thấy chưa đủ nghiền.

Khương Nghĩa cũng đã ghiền, nhận biết của hắn triệt để bị phá vỡ.

Tiên đạo vậy mà cường đại đến trình độ như vậy.

Mấu chốt nhất là, xem xong toàn bộ quá trình, hắn đều không rõ ràng gia gia đến tột cùng mạnh bao nhiêu, tin tưởng hai gia hỏa Đạo Diễn cũng là như thế.

Đây là mạnh mẽ chân chính mà gia gia nói tới.

Ánh mắt Khương Nghĩa nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập cuồng nhiệt.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Trở về đi, trước khi đi ghé qua thăm phụ thân ngươi một chút, giữa phụ tử cho dù có mâu thuẫn, sao có thể trọn đời không lui tới?

Khương Nghĩa nghe xong, xấu hổ không thôi, vội vàng đáp ứng.

Hắn dập đầu một cái, sau đó cung kính rời khỏi.

Một khắc đi ra Tử Tiêu cung, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới cũng không giống nhau.

Chương 1179 - Chương 1179: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (2)

Trong đầu của hắn hiện tại đều là dáng người cử thế vô địch, mây trôi nước chảy của Khương Trường Sinh lúc trước, giờ khắc này, hắn đã không lo lắng ý chí Đại Đạo, hắn thậm chí khinh thường âm thanh trong lòng, hắn chỉ có vô hạn chờ mong. Hắn muốn trở thành tồn tại giống như gia gia.

Một bên khác.

Trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ hỏi:

- Chủ nhân, bọn hắn đã chết rồi sao?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không có, tồn tại siêu thoát, nào có dễ dàng chết như vậy, bất quá ở trong pháp bảo của ta, bọn hắn không sớm thì muộn cũng sẽ tiêu vong.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức biết được chủ nhân còn có việc muốn làm, thế là không dám quấy nhiễu, thối lui đến trong một góc, ý thức tiến vào trong Thần Du đại thiên địa. Nàng muốn thổi phồng trận chiến này, thành lập một thần thoại cho chủ nhân nàng.

Đã nghĩ kỹ nội dung, đại khái chính là vực ngoại thiên ma đột kích, Hư Không Vô Tận yên diệt, chủ nhân thay đổi hết thảy, biến tai hoạ đã xảy ra trở thành hư ảo, chủ yếu miêu tả năng lực mạnh mẽ, có thể điên đảo hiện thực cùng hư ảo của Đạo Tổ.

Chỉ cần Khương Trường Sinh không có nghiêm lệnh cấm chỉ, nàng có thể thổi đến thiên hoa loạn trụy, trên thực tế, tuyệt đại đa số người đều biết truyền thuyết thần thoại về Đạo Tổ đều là do nàng lập ra.

Một bên khác, Khương Trường Sinh thì bắt đầu luyện hóa Lục Diêm Diễn Thiên cùng Diễn Quân.

Hai người này đến từ Đạo Diễn, quá nguy hiểm, cho nên Khương Trường Sinh không có giao lực lượng của bọn hắn cho Khương Nghĩa, hắn cũng lười đi tìm kiếm trí nhớ của hai người này.

Trong Đạo Diễn tất nhiên có tồn tại mạnh hơn bọn hắn, dò xét trí nhớ hai vị tại Đạo Diễn có địa vị cực cao là rất nguy hiểm.

[Tiên tuế năm ba vạn tám ngàn chín trăm ba mươi tám (38938) năm, Đạo Diễn chuẩn bị hủy diệt Hư Không Vô Tận, ngươi kịp thời ra tay, ngươi thành công sinh tồn khi bị Nộ

Diễm Diễn Quân, Lục Diêm Diễn Thiên vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Đại Đạo linh vật - Chư Thiên Đại Đạo Thụ].

Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh, nhưng hắn tạm thời không thể bận tâm.

Một hồi thời gian này, Lục Diêm Diễn Thiên đã bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh luyện hóa, hình thần câu diệt, nhưng Nộ Diễm Diễn Quân còn đang ráng chống đỡ, thậm chí đang nguyền rủa hắn.

Không sai.

Là nguyền rủa, tuyệt không phải là mắng chửi trong lời nói, lực lượng của hắn đang hóa làm một loại lực lượng cùng loại với nhân quả, quấn quanh Khương Trường Sinh, đây cũng không phải chuyện tốt.

Diễn Quân quả nhiên mạnh mẽ, mong muốn tru diệt tồn tại siêu thoát, mặc dù thực lực của Khương Trường Sinh vượt xa hắn, cũng không có dễ dàng như vậy.

Khương Trường Sinh bắt đầu hết sức chăm chú trấn áp Nộ Diễm Diễn Quân.

- Đạo Tổ, ngươi đắc tội Đạo Diễn, ngươi sẽ chết không yên lành.

- Ý chí của ta sẽ vĩnh thế dây dưa ngươi, khí tức của ta sẽ bám vào trên người ngươi.

- Ngươi xác thực mạnh mẽ, nếu nhưng ngươi trở nên nổi, ngươi sẽ đối đãi với chỗ hư không mà ngươi ở như thế nào, đối đãi với thứ ngươi gọi là Tiên đạo ra sao.

- Vùng hư không này sẽ bị hủy trong tay ngươi.

Nộ Diễm Diễn Quân chửi mắng không ảnh hưởng đến đạo tâm của Khương Trường Sinh, hắn thậm chí không có trả lời một câu.

Luyện hóa kéo dài ngàn năm.

Ròng rã một ngàn năm, Nộ Diễm Diễn Quân cuối cùng hình thần câu diệt.

Khương Trường Sinh cũng không có buông lỏng, vẻ mặt vẫn đầy ngưng trọng.

Hắn đã đánh giá thấp lực lượng của Diễn Quân, nguyền rủa của Diễn Quân hóa thành một cỗ lực lượng vô hình bám vào trên người hắn. Hắn vốn bị nhân quả cắn trả, lại thêm cỗ nguyền rủa ẩn chứa tức giận này, đây cũng không phải chuyện tốt, mặc dù tạm thời không ảnh hưởng được hắn, nhưng thả mặc bọn chúng tồn tại, quỷ biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Khương Trường Sinh phát hiện mình không thể tước đoạt lực lượng nguyền rủa, hắn không hề từ bỏ, tiếp tục nghiên cứu.

Sau này, hắn nghĩ tới một biện pháp, nguyền rủa lực lượng càng thêm rõ ràng nếu so với cắn trả nhân quả, nhưng nhưng lại có thể nhìn thấy được, kết quả là, hắn dồn nén cỗ lực lượng nguyền rủa này lên trên một khúc xương, sau đó tháo rời khúc xương này ra.

Trước đó, hắn thử đánh vào lông tóc hoặc trên da thịt, đều không được, chỉ có thành công khi ép vào trên xương cốt.

Có lẽ bởi vì Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn.

Khương Trường Sinh đưa tay, lấy ra một khối xương sườn, khối xương sườn này chỉ là một tiểu tiết, hiện lên màu vàng kim, bên ngoài có từng tia khói đen lượn lờ, đây là hư ảnh nguyền rủa, cũng không phải là khí thể chân thực.

Hắn thở dài một hơi, ít nhất thì hắn đã tháo rời nguyền rủa của Diễn Quân ra khỏi người mình, hắn lặp đi lặp lại xác định, Nộ Diễm Diễn Quân đã chết, cũng không cách nào phục sinh lực lượng nguyền rủa, nhưng cỗ lực lượng nguyền rủa này ẩn chứa tức giận cực lớn, một khi tới gần, sẽ bị ảnh hưởng, dễ dàng trở nên nổi giận.

Bởi vì lực lượng nguyền rủa tồn tại, hắn còn không thể hủy đi khối xương sườn này, một khi hủy đi, nguyền rủa lại sẽ một lần nữa chuyển dời đến trên người hắn, hắn đành phải đánh ra đủ loại cấm chế. Mặc dù bị rất nhiều cấm chế trấn áp, lực lượng của cỗ nguyền rủa này vẫn là dễ dàng ảnh hưởng hắn, nhất định phải để khối này xương sườn rời xa hắn.

Hắn suy nghĩ một chút, đựng khối xương sườn này vào trong một hộp gỗ, cũng bảo Bạch Kỳ tìm một chỗ chôn.

- Chủ nhân, trong này là cái gì?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh mạn bất kinh tâm nói:

- Một khối xương mà ta cắt ra, không chỗ hữu dụng, ra Côn Luân giới tìm một chỗ chôn đi.

Bạch Kỳ nghe xong, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Cần phải ẩn giấu việc này không?

Khương Trường Sinh trêu tức cười nói:

- Không cần, tùy ngươi làm thế nào cũng được.

Trong lòng hắn có một phen tính toán.

Chương 1180 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (1)

Sau khi Bạch Kỳ rời khỏi, Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ, sinh ra tại trước thời đại Hỗn Độn sinh ra Thiên Địa, có thể kết xuất ra ba ngàn Đại Đạo quả, sau khi phục dụng, có được tư cách cảm ngộ Đại Đạo lực lượng, bất quá Chư Thiên Đại Đạo Thụ trăm vạn năm kết một lần quả, một lần có thể kết ba ngàn Đại Đạo quả, cũng chính là ba ngàn quả.

Quả tương đương với việc thay đổi thiên tư của sinh linh, cũng có thể tăng cường cảm ngộ của Khương Trường Sinh đối với ba ngàn Đại Đạo, tuyệt đối là đồ tốt.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ chỉ có thể hấp thu Đại Đạo linh khí trưởng thành, cái này mang ý nghĩa hắn phải vun trồng cây này ở trong Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh lấy ra cây này, sau đó giao cho phân thân mình, để phân thân đi tới Đại Thiên thế giới, tìm kiếm chỗ thích hợp để gieo trồng.

Thực lực Phân thân bây giờ không thể tung hoành Đại Thiên thế giới, nhưng tự vệ vẫn rất dễ dàng.

Tru diệt Nộ Diễm Thiên Quân cùng Lục Diêm Diễn Thiên, tảng đá treo trong lòng Khương Trường Sinh cuối cùng hạ xuống, điều này có nghĩa rất nhiều năm sau, Hư Không Vô Tận đều không sẽ gặp phải lực lượng đến từ bên ngoài tập kích.

Bất quá hắn vẫn phải lưu một tâm nhãn, phòng bị Đạo Diễn lần nữa tiến hành đả kích Hư Không Vô Tận.

Đợi hắn khôi phục pháp lực, hắn lần nữa sáng tạo một tôn phân thân, chuyên môn phụ trách nhìn chằm chằm Đại Thiên thế giới, bất cứ lúc nào phòng bị Đạo Diễn đột kích.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh nhắm mắt, tiến vào một giai đoạn tu hành dài đằng đẵng trước nay chưa từng có.

Năm tháng dằng dặc, võ đạo đại kiếp lên xuống như thủy triều, mỗi hơn vạn năm, tựa như kỷ nguyên thay đổi.

Tiên đạo phát triển càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng nhiều sinh linh gia nhập, trong đó bao gồm cả những kẻ thất bại trong đấu tranh tại ba ngàn thiên địa, vì tự vệ, đều lựa chọn gia nhập Tiên đạo. Khương Nghĩa suất lĩnh Hắc Ám đế đình, quét ngang ba ngàn thiên địa, hắn thôn phệ số lượng lớn cường giả, thực lực tăng nhanh như gió, rất có tư thế hư không đệ nhất nhân, ngoại trừ Đạo Tổ, chúng sinh tựa hồ tìm không thấy người địch nổi hắn.

Tên Hắc Ám đại đế, vang dội cổ kim.

Bỉ Ngạn đạo quân nói Hắc Ám đại đế có được đại khí vận chung kết đại kiếp, lời này để danh tiếng Hắc Ám đại đế được đẩy tới đỉnh phong.

Mọi người đều biết, Hắc Ám đại đế chính là con út của Thiên Đình, tuổi tác của hắn vẫn tính là thuộc dạng nhỏ nhất trong số các thiên kiêu, thiên kiêu có số tuổi nhỏ nhất đi đến đỉnh điểm Hư Không Vô Tận, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Đến mức Đạo Tổ, khoảng cách với chúng sinh càng ngày càng xa, có rất nhiều thần thoại gia trì, khiến cho sinh linh đời sau đều cảm giác Đạo Tổ chẳng qua là truyền thuyết, hư vô mờ mịt.

Nghiệp lực tràn ngập tại Hư Không Vô Tận càng ngày càng nồng đậm, thậm chí bắt đầu ảnh hưởng đến Thiên Giới thứ tư, mà trong Thiên Giới thứ tư cũng hiện ra càng ngày càng nhiều đại năng, trong đó có một vị Tu Tiên giả gọi là Huyền Đề tổ sư phá lệ xuất chúng, hắn là vị đại năng giả thứ nhất giảng về nhân quả, trước đó, chúng sinh Thiên Giới thứ tư đều cho rằng nhân quả chỉ là một loại định nghĩa, không ngờ nhân quả bản thân chính là một loại quy tắc của Đại Đạo.

Huyền Đề tổ sư bằng vào nhân quả chi đạo, danh chấn Thiên Giới thứ tư, đi đến độ cao như Côn Luân giáo chủ, Vạn Phật Chi Tổ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, các phương đại thiên địa đều là thương hải tang điền thay đổi thiên địa khí tượng.

Thiên Giới thứ ba.

Trên biển mây, đỉnh núi như măng mùa xuân hiện ra, tiên vụ mông lung, một cơn gió màu xanh lá bay qua, tăng thêm bầu không khí tươi mát cho mảnh Tiên cảnh này.

Trên vách đá, phía dưới một gốc cây già, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Khương Nghĩa, Khương Thiện ngồi vây quanh trước bàn đá.

Bạch Kỳ cười nói:

- Hắc Ám đại đế cùng Vạn Cổ Sát Tinh hợp lại, trên đời này còn có ai có thể ngăn cản các ngươi?

Khương Thiện bất đắc dĩ cười nói:

- Ta so với Khương Nghĩa, còn kém xa lắm, căn bản không xứng đánh đồng.

- Đại ca, ngươi nói gì vậy, lực lượng của ta là dựa vào thôn phệ, lực lượng của ngươi là từng bước một giết ra, huống hồ, đưa mắt Tiên đạo, tồn tại có thể địch với ngươi, hai cánh tay là đếm được.

Khương Nghĩa khoát tay nói.

Có thể lôi kéo đến Khương Thiện vì hiệu lực cho mình, Khương Nghĩa thật cao hứng, khi còn bé, Khương Thiên Mệnh dẫn hắn đi mười tám tầng địa ngục, khi đó chính là được Khương Thiện dạy bảo hắn, hai huynh đệ không chỉ là huynh đệ ruột thịt, cũng là quan hệ thầy trò.

Bây giờ, Khương tộc thế lớn, đệ tử trong tộc đều là hạng người tâm cao khí ngạo, phe phái rất nhiều, hết sức phức tạp, tỷ như Côn Luân giới Thiên Cảnh, Khương tộc Đế mạch, chi mạch, còn có những Khương tộc đứng hàng Chính thần của Thiên Đình, đều có thế lực của mình.

Chớ nhìn hắn ở bên ngoài được người ta gọi là Hắc Ám đại đế, trên thực tế hắn cũng không có đạt được bao nhiêu người trong Khương tộc duy trì, rất nhiều người Khương tộc không coi trọng Hắc Ám đế đình, thậm chí cảm thấy Hắc Ám đế đình mạo phạm Thiên Đình.

Khương Nghĩa cấp tốc bỏ qua cái đề tài này, hỏi:

- Gia gia còn chưa xuất quan sao?

Vừa dứt lời Khương Thiện cũng lộ ra vẻ tò mò.

Trong lòng Khương Thiện, gia gia cũng cực kỳ địa vị trọng yêu, nếu không phải gia gia nhiều lần tương trợ, hắn sớm đã mê thất trong sát ý.

Chương 1181 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (2)

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Còn không có, đối với hắn mà nói, không có cái gì quan trọng hơn tu luyện, huống hồ, bây giờ Tiên đạo cũng không cần hắn ra tay.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Tính toán ra, chủ nhân bế quan đã có mười vạn năm, đạo hạnh của ngài ấy vô cùng có khả năng lại muốn đột phá, thậm chí đã đột phá.

Khương Nghĩa nghĩ đến trận chiến mười vạn năm trước kia, tâm trí hắn liền hướng về.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Nghĩa, Khương Thiện, nói:

- Tốt, nói chính sự đi, các ngươi lần này đến đây, là vì đạo cốt.

Nghe vậy, Khương Nghĩa, Khương Thiện đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Bạch Kỳ che miệng cười nói:

- Người ngoài ngấp nghé đạo cốt thì cũng thôi đi, hai vị là thiên kiêu số một số hai của Khương tộc, còn nhớ thương xương cốt của tổ tông, nếu truyền đi cũng không dễ nghe.

Khương Thiện vội vàng nói:

- Chúng ta cũng không muốn đoạt được đạo cốt, chẳng qua là tò mò đạo cốt có thần kỳ như lời đồn hay không, thật có thể khiến người ta thành tựu đại đạo thánh thể, thu hoạch được tư cách truy đuổi gia gia?

Chuyện đạo cốt đã truyền khắp ba ngàn thiên địa, trở thành cơ duyên chí cao cho vô số cường giả theo đuổi.

Bạch Kỳ nói:

- Có lẽ vậy, ai nói chuẩn, đây chính là xương cốt trên người chủ nhân, tuy ta tự tay mai táng khối kia đạo cốt, nhưng ta cũng không nhớ rõ mai táng ở nơi nào, bởi vì đoạn trí nhớ kia đã bị xóa, chậc chậc, cũng không biết là ai truyền tin tức ra, thật sự kỳ quái.

Khương Nghĩa, Khương Thiện kém chút trợn trắng mắt.

Ngoại trừ ngài, còn có thể là ai?

Người nào không biết Bạch Kỳ thích nhất lập đủ loại thần thoại của Đạo Tổ, mỗi lần nói xong, còn làm ra vẻ chớ nói ra ngoài, trên thực tế, chính nàng đã nói qua cho vô số người, nhìn thấy người nào, đều vô tình hay cố ý đề lỡ miệng tiết lộ.

Bốn người hàn huyên một hồi lâu, Khương Nghĩa, Khương Thiện đến mà không tìm được câu trả lời, cáo lui, không dám trì hoãn Mộ Linh Lạc tu luyện.

Sau khi hai huynh đệ rời khỏi, Mộ Linh Lạc nhìn về phía Bạch Kỳ, tò mò hỏi:

- Ngươi nói thật với ta, đạo cốt thật có lợi hại như vậy?

Bạch Kỳ buông tay nói:

- Ta tuy có nói hơi khoa trương, nhưng đây dù sao cũng là xương cốt của chủ nhân, xác thực không đơn giản, ta trước đó mai táng nó, không cẩn thận mở ra, nếu không phải có sợi tóc của chủ nhân, ta đã biến thành tro bụi.

- Nguy hiểm như thế, vì sao ngươi đi khắp nơi tuyên dương?

- Coi như chôn thêm một 'Nhân' tiếp theo đi, bằng không trận đại kiếp này, còn muốn kéo dài bao lâu?

Bạch Kỳ ung dung nói, trước đó không lâu nàng đi đạo tràng của Huyền Đề tổ sư nghe đạo, có phần tâm đắc về nhân quả chi đạo.

Mộ Linh Lạc đưa tay điểm trán của nàng một cái, cười nói:

- Ngươi nha ngươi nha, thật sự là càng ngày càng cao sâu khó lường, chẳng lẽ là đang học Trường Sinh ca ca?

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Giống nhau đến mấy phần?

- Ba phần đi, miễn cho ngươi kiêu ngạo.

Hai nữ đàm tiếu, thật tình không biết, Khương Trường Sinh mà các nàng nhắc đã tỉnh lại từ trong trạng thái bế quan.

Côn Luân giới, Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung. Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, phía trước có mười lăm thân ảnh đang ngồi, tất cả đều giống hắn như đúc, chẳng qua là quanh thân lượn lờ khí tức khác biệt.

Chính là Bàn Cổ phân thân do Bàn Cổ thụ luyện chế mà thành.

Bàn Cổ thụ một vạn năm kết một lần quả, Khương Trường Sinh đoạt được lúc hơn hai ngàn tuổi, bây giờ hắn đã mười bốn vạn tuổi, tăng thêm vừa rồi lấy được thêm một Bàn Cổ quả, hắn hiện tại tổng cộng luyện chế mười lăm tôn Bàn Cổ

phân thân, bởi vì sinh ra thời gian dài ngắn không đồng đều, thực lực của mười lăm phân thân đều cao thấp không đều.

Hắn đã nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hắn bây giờ nghĩ chính là cải tiến trận này.

Bàn Cổ phân thân ngoại trừ tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân ra, còn lĩnh hội lực lượng Đại Đạo khác biệt, hắn hi vọng ngày sau triệu hồi ra Bàn Cổ hư ảnh, còn có thể nắm giữ lực lượng Đại Đạo khác biệt.

Bàn Cổ, là Sáng Thế thần địa vị cao thượng ở trong thần thoại Hoa Hạ kiếp trước, đều luôn có màu sắc huyễn tưởng.

Trước đó mấy lần đạo thống phản thần, hắn cũng từng nghe tới đến tên của Bàn Cổ, hư vô mờ mịt, đối với Tu Tiên giả mà nói, cũng là truyền thuyết, Bàn Cổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu, không người biết được, chỉ biết đó là tồn tại khai thiên ích địa.

Ngoại trừ Bàn Cổ phân thân ra, tu vi bản thân Khương Trường Sinh cũng có tiến bộ rất lớn, mười vạn năm đi qua, giá trị hương hỏa của hắn đã vượt qua mười lăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mà Hòa Quang Mệnh Quân vẫn không có vượt qua bốn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, vung tay áo thu mười lăm Bàn Cổ phân thân thu vào trong Đạo Giới.

Hắn bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, trừ hắn ra, tồn tại mạnh nhất vẫn như cũ là Côn Luân giáo chủ đến từ Thiên Giới thứ tư, mà tồn tại vượt qua bốn ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa trong Thiên Giới thứ tư đã đi đến năm vị.

Trước mắt, đại năng đỉnh tiêm của Thiên Giới thứ tư còn sờ không tới Đại La chi đạo, mà Khương Trường Sinh bởi vì nhân quả cắn trả, cũng không dễ tiến đến giảng đạo.

Hiện tại hắn đang cân nhắc một vấn đề. Về sau Tiên đạo xuất hiện Đại La, sẽ bị ý chí Đại Đạo khu trục, khi đó, hắn lại nên an bài Tu Tiên giả siêu thoát như thế nào?

Chương 1182 - Đại La chân ngã (1)

Khương Trường Sinh càng nghĩ, quyết định sáng lập Thiên Giới tại Đại Thiên thế giới, cứ đặt ở xung quanh Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Hắn muốn sáng lập một phương đại thiên địa còn muốn khổng lồ hơn cả Thiên Giới thứ tư, giống như là những đại thiên địa trong Đại Thiên thế giới, tự thành một phương Đại Đạo quy tắc.

Mười vạn năm qua đi, giá trị hương hỏa, giá trị đạo thống nhân quả, giá trị khí vận của hắn đều đã tích lũy con số cực lớn, giá trị khí vận còn cần tích lũy, đến mức giá trị hương hỏa, không thể động, hắn không cách nào tưởng tượng độ kiếp cảnh giới từ Đại La trở lên sẽ cần bao nhiêu giá trị hương hỏa.

Xác định Hư Không Vô Tận không xảy ra đại sự, Khương Trường Sinh điều ra giá trị đạo thống nhân quả, chuẩn bị tiến hành đạo thống phản thần.

[Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả: 14, 225, 432] ba trị số đều đã có tiền tố Thiên Đạo dẫn đầu, điều này mang ý nghĩa đơn vị tăng lên tới tỉ tỉ. Hắn bây giờ có được mười bốn triệu tỉ tỉ giá trị đạo thống nhân quả!

Khương Trường Sinh không do dự, trực tiếp dùng hết thảy giá trị đạo thống nhân quả tiêu. Hắn đã có mục tiêu cho Đại La chi đạo của mình, chẳng qua là hắn cần rõ ràng, phía trên Đại La còn có cấp độ nào. Hoàn toàn dựa vào tự mình tìm tòi, cần tiêu hao thời gian càng nhiều, nếu hắn có thể được đám tiền bối tương trợ, tự nhiên không thể lãng phí cơ hội.

Tiêu hết thảy Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả, Khương Trường Sinh trải qua một hồi cảm giác choáng váng ngắn ngủi, hắn mới từ từ mở mắt.

Hắn phát hiện mình không ngờ lại đang ở đáy biển, bốn phương tám hướng là đủ loại thực vật to lớn dưới đáy biển, nước biển mát lạnh, ngẩng đầu nhìn lại, có thể thấy rất nhiều loài cá khổng lồ đến cực điểm đang bơi lội ở phía trên.

Đây là đến viễn cổ Long Cung rồi?

Hắn tiêu hao nhiều giá trị đạo thống nhân quả như vậy, quy cách đạo tràng phải rất cao mới đúng, Long Cung có thể sinh

ra tồn tại vượt qua Đại La?

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên bay lên.

Hắn thấy sau dãy núi dưới đáy biển phương xa có kim quang vạn trượng, hắn lúc này bay về phía hướng kia.

Còn chưa bay bao xa, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bầu trời mặt biển giống như xuất hiện một bóng đen to lớn.

Oanh!

Mặt biển bỗng nhiên nổ tung, một đầu Thanh Long giống như dãy núi thật lớn xông vào đáy biển, chỉ là long trảo đã khổng lồ hơn cả sơn nhạc xung quanh Khương Trường Sinh, mà phía trên đầu rồng lại có một đạo thân ảnh đang đứng.

- Trường Sinh đạo hữu, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?

Một tiếng cười to khinh cuồng truyền đến, Khương Trường Sinh nhận ra thân phận của hắn.

Hãi Thiên.

Trước đó Hãi Thiên và hắn, Địa Tàng đại tôn cùng nhau nghe Vạn Phật thủy tổ giảng đạo, sau khi nghe đạo kết thúc, tên này còn đánh một trận cùng Địa Tàng đại tôn.

Khương Trường Sinh đột nhiên nhớ tới một chuyện, lúc sáng tạo Thiên Giới thứ tư, hắn thấy mình cùng Tiêu Hòa nương nương lần đầu gặp nhau, Hãi Thiên đã ở trong Côn Luân đạo tràng, nhưng trong mảnh Viễn Cổ Tiên Đạo mà hắn dời đi cũng không có Hãi Thiên, đã nói, Hãi Thiên một mực đang ở Viễn Cổ Tiên Đạo, cũng không có bị hắn chuyển đến hiện thời.

Nhưng vì sao, sau này đến đạo tràng của Vạn Phật thủy tổ lại có thể gặp được đến Hãi Thiên, đây chính là tương lai.

Tên này chẳng lẽ sống sót từ Viễn Cổ Tiên Đạo, còn buông xuống tương lai?

Khương Trường Sinh còn nghĩ tới một chuyện, chính là trong Huyền Thiên tinh hải của Hư Không Vô Tận có truyền thừa

của Hãi Thiên thánh tôn, còn bị một lão đầu đạt được.

- Thế nào, Trường Sinh đạo hữu không nhận ra ta?

Tiếng cười của Hãi Thiên truyền đến, Thanh Long hạ xuống, nằm ngang ở phía trước Khương Trường Sinh, hùng vĩ như Thiên Nhai.

Khương Trường Sinh đi đến độ cao như Hãi Thiên, cười nói:

- Như thế nào quên, chỉ là gặp đến phong thái đạo hữu bây giờ, hoi xúc động thôi.

- Lên đây đi, vừa hay cùng nhau tâm sự.

Hãi Thiên đưa tay mời, mười phần nhiệt tình, Khương Trường Sinh cũng không ưỡn ẹo, lúc này rơi vào bên cạnh hắn.

Thanh Long lao về phía kim quang phương xa, hai người bắt đầu chào hỏi.

Thông qua Hãi Thiên, Khương Trường Sinh cũng hiểu biết lai lịch của khu đạo tràng này.

Xác thực đến từ Long tộc, nhưng cũng không phải Long Cung trong thần thoại Hoa Hạ, mà là đến từ Chân Long Thánh tộc.

Chân Long Thánh tộc chính là cường tộc số một số hai đương thời, người giảng đạo chính là Chân Long thánh vương, hư không vùng biển này chính là đạo tràng của hắn, hết thảy sinh linh biển trong đều là ý chí của hắn biến thành.

Vùng biển này nhìn như sinh cơ dạt dào, kì thực chỉ có một mình Chân Long thánh vương.

Rất nhanh, hai người đi đến trước một dãy cung điện màu bạc thật to, gần đó có từng đầu long ảnh màu bạc qua lại, lớn nhỏ không đều, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng long ngâm.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn tới, không gian phía tây đáy biển nổi sóng, một thân ảnh lóng lánh ánh sáng năm màu sặc sỡ bước ra, người tới là một hòa thượng mập thân thể to mọng, tay cầm một cây quạt Tiêu, mặt mũi tràn đầy hiền lành, con mắt cười thành hai đường cong, nhìn không thấy tròng mắt.

- A Di Đà Phật, xem ra bần tăng không có tới chậm.

Hòa thượng mập cười ha hả nói, vừa dứt lời, không gian những phương hướng khác cũng bắt đầu gợn sóng, từng đạo khí tức Đại La buông xuống, thậm chí có một chút khí tức để Khương Trường Sinh thấy cao thâm mạt trắc.

Cái này, Khương Trường Sinh yên tâm.

Chương 1183 - Đại La chân ngã (2)

Ngay cả người nghe đạo đều mạnh như vậy, vị Chân Long thánh vương kia nhất định có thể làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn về chuyên đi này.

Lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện, bỗng nhiên, một đạo khí tức quen thuộc truyền đến.

Còn chưa chờ Khương Trường Sinh quay đầu, một hồi mùi thơm ngát chui vào trong mũi của hắn, âm thanh quen thuộc bay tới:

- Trường Sinh đạo hữu, ngươi cũng tới.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Hòa nương nương dáng người đoan trang dạo bước đi tới, lúc hai chân hạ xuống hiện ra từng đóa từng đóa hoa sen, cấp tốc nảy mầm, mọc ra cánh sen, ở sau lưng nàng là hai nữ tiên, một vị trong đó là Thanh Khâu thánh mẫu mà Khương Trường Sinh trước kia thấy qua.

Thanh Khâu thánh mẫu nhìn thấy Khương Trường Sinh, còn trừng mắt nhìn hắn. Khương Trường Sinh nói một câu với Hãi Thiên, liền lách mình đi đến bên cạnh Tiêu Hòa nương nương.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, muôn vàn lời nói chôn ở trong lòng, đều có thể cảm nhận được tâm ý của đối phương.

- Phần cuối… Có thể đã đi đến?

Tiêu Hòa nương nương nhẹ giọng hỏi, mạng che mặt che đậy nửa gương mặt của nàng, đôi mắt đẹp trong sáng kia của nàng lộ ra một tia khí chất cùng ý cười không thích hợp.

Khương Trường Sinh nghe được ẩn ý trong lời của nàng, cười nói:

- Một người đến cũng rất tịch mịch, chờ ngươi đến.

Ý cười trong mắt Tiêu Hòa nương nương càng sâu, một vị nữ tiên khác sau lưng nàng đang tiến hành truyền âm trao đổi với Thanh Khâu thánh mẫu, tò mò thân phận của Khương Trường Sinh.

Thanh Khâu thánh mẫu nói rõ lí do, ánh mắt nữ tiên nhìn về phía Khương Trường Sinh thay đổi, tràn ngập tò mò.

Lúc này, Ngân Long quay quanh dãy cung điện đã tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành một cây cầu rất dài, thông đến một chỗ trong cung điện khổng lồ.

Các Cầu Đạo giả dồn dập bay vào trên Ngân Long trường kiều, theo thứ tự vào cung.

Khương Trường Sinh nhìn một chút, có gần hai trăm người đến nghe đạo, quả không đơn giản, tất cả đều ít nhất là Đại La, bao gồm cả hai vị nữ tiên sau lưng Tiêu Hòa nương nương.

- Ngươi phải cẩn thận Hãi Thiên tên này, hắn đã giết không ít Đại La, lần này nghe đạo kết thúc, tất có người muốn tìm hắn kết thúc nhân quả.

Tiêu Hòa nương nương truyền âm cho Khương Trường Sinh, trong giọng nói tràn ngập kiêng kị.

Khương Trường Sinh không hiểu nghĩ đến hai hàng chữ 'Hận thiên hận địa hận Đại Đạo, Thí tiên thí thần thí thương sinh' trong Huyền Thiên tinh hải kia.

Tên này đến cùng đã trải qua cái gì, làm sao hai lần đạo thống phản thần đều gặp được hắn sắp đánh nhau?

Chẳng lẽ tên này đã gây thù khắp thiên hạ?

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên vào cung.

Ngân Long trường kiều thông đến một mảnh thiên địa bát ngát trong cung điện, đại địa đầy núi lửa, mây đen bao trùm bầu trời, từng khỏa thiên thạch nện xuyên tầng mây, mang theo cháy khói cuồn cuộn rớt xuống, tình cảnh như tận thế, Khương Trường Sinh vừa tiến tới đã bị một đạo thân ảnh hấp dẫn.

Phần cuối thien địa có một cự nhạc cao vút trong mây, ngọn núi rộng chừng nghìn vạn dặm, một đầu long thân làm ánh mắt rung động quay quanh ngọn núi, trên long thân mọc đầy Long Lân màu đỏ thẫm, hơn nửa đoạn long thân chui vào trong mây phía trên, trong biển mây cuồn cuộn kia có một đôi mắt như ẩn như hiện, giống như thương thiên chi nhãn.

Các cầu đạo giả đều tự tìm nơi ngồi xuống, phần lớn đều tự mang pháp bảo thiên kì bách quái, Khương Trường Sinh đưa tay, cỗ thân thể này của hắn cũng có nhẫn trữ vật, bên trong còn có rất nhiều pháp bảo.

Đại La Kim Tiên, không có khả năng thiếu pháp bảo.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên suy nghĩ, ý chí tương lai mình vậy mà có thể đi đến Đại La, vậy bản tôn sẽ mạnh bao nhiêu?

- Trường Sinh đạo hữu, ngồi ta bên cạnh đi.

Tiếng nói của Tiêu Hòa nương nương truyền đến, chỉ thấy nàng lấy ra một đài sen thật to, Thanh Khâu thánh mẫu cùng vị nữ tiên kia thì lấy ra pháp bảo của riêng mình, ngồi ở bên cạnh đài sen.

Khương Trường Sinh gật đầu, lách mình đi vào bên cạnh Tiêu Hòa nương nương, hắn tĩnh toạ, cũng không có ngồi quá gần với Tiêu Hòa nương nương, nhưng hắn có thể ngồi ở chỗ này, đã hấp dẫn không ít Cầu Đạo giả chú ý.

Ở đây đều là hạng người đại danh đỉnh đỉnh, đều qua biết lẫn nhau biết, chẳng qua không ngờ Khương Trường Sinh và Tiêu Hòa nương nương có quan hệ tốt như thế.

Hãi Thiên ngồi ở phía xa, cười ha hả nhìn một màn này, ánh mắt của hắn từ đầu đến cuối đều không hề rời khỏi qua Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng chú ý tới điểm này, rất rõ ràng, Hãi Thiên để mắt tới hắn. Quan hệ của hai người vốn là bèo nước gặp nhau, cũng không có cùng một chỗ trải qua cái gì, Hãi Thiên từ khi vừa bắt đầu đã rất nhiệt tình đối với hắn, ở trong đó tất nhiên có quỷ.

Nhất là khi hắn nghe nói Hãi Thiên có rất nhiều cừu địch, điều này nói rõ Hãi Thiên cũng không phải một người dễ chung đụng.

- Hôm nay giảng đạo, giảng tam hoa tụ đỉnh chi đạo.

Một đạo âm thanh uy nghiêm vang lên, cắt ngang Khương Trường Sinh suy nghĩ.

Tam hoa tụ đỉnh?

Khương Trường Sinh nhíu mày, đây không phải áo nghĩa của đạo pháp Thái Ất cảnh sao?

- Đại La áp đảo phía trên chúng tiên, được coi là điểm cuối cùng của Tiên đạo, nhưng, đạo không bờ bến, phía trên Đại La vẫn có thể càng tiến thêm một bước, Đại La từ khi có đạo của mình, ta bắt chước Tam Hoa chi đạo của Thái Ất, sáng lập Đại La đạo quả tam hoa tụ đỉnh.

Âm thanh của Chân Long thánh vương tiếp tục vang lên, hắn chính thức bắt đầu giảng đạo, âm thanh rất có tính kích động lòng người.

Chương 1184 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (1)

Đại La đạo quả nở hoa, tam hoa tụ đỉnh, Tam Hoa này còn bao gồm cả quá khứ, hiện tại, tương lai, có thể đại biểu khí vận, nhân quả, mệnh số, cũng có thể biểu hiện cho tham lam, thiện lương, hận nộ.

Dựa theo lời Chân Long thánh vương nói, tam hoa tụ đỉnh trong Tam Hoa là ba loại tồn tại khác biệt, ba loại tồn tại này nhất định phải định nghĩa Đại La.

Khương Trường Sinh dần dần đi tắm ở trong nghe đạo.

Tam hoa tụ đỉnh là Đại La chi đạo của Chân Long thánh vương, hắn cũng không phải chuyên môn giảng tam hoa tụ đỉnh của mình, mà thông qua tam hoa tụ đỉnh để dẫn dắt kẻ nghe đạo phát tán tư duy.

Trong đạo tràng tận thế, âm thanh của Chân Long thánh vương không ngừng kéo dài, nương theo đó là từng hồi long ngâm.

Thông qua nghe đạo, Khương Trường Sinh cảm nhận được Chân Long thánh vương bá đạo, đạo của đối phương có một cỗ bá khí bễ nghễ hết thảy, cái này khiến hắn rất tò mò, Tam Hoa của Chân Long thánh vương lại là Tam Hoa như thế nào.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới thiên phú cảm xúc của Đạo Diễn.

Chẳng lẽ con đường tu hành Đại La, là con đi tìm chân ngã đường?

Chúng sinh đều có tính nhiều mặt, đó là bởi vì bị thế tục, bị thực lực, bị tình cảm tác động, cho nên trở nên mâu thuẫn, siêu thoát Đại La há có thể bị những thứ này khống chế, tìm chân ngã, có thể sẽ nâng cao một bước.

Đạo Diễn chính là bởi vì sớm đi vào Đại La chi đạo, cho nên thiên tư của bọn hắn mới không hợp thói thường như vậy, bọn hắn có thể đạo thống siêu thoát, có lẽ chính là sớm đã tìm đúng đường.

Khương Trường Sinh cảm giác thấy suy đoán của mình là đúng, bởi vì hắn nghĩ đến hai câu nói cực hạn hận ý cùng sát ý mà Hãi Thiên thánh tôn lưu lại, đây cũng là nguyên nhân mà hắn có rất đông kẻ cừu địch.

Thì ra từ Đại La đi lên, là giữ lại chân ngã, chém đi tình cảm không cần thiết.

Đại La đã rất mạnh, có thể trói buộc Đại La chính là quá nhiều tình cảm.

Khương Trường Sinh bắt đầu suy tư xem chân ngã của mình là cái gì.

Lúc mới bắt đầu tu hành, hắn nghĩ đến Trường Sinh, tình cảm khi mong muốn trường sinh là cái gì?

Trường sinh nghĩ đến bản thân, sở cầu chỉ vì lợi mình, chẳng lẽ hắn giống như Lục Diêm Diễn Thiên, chân ngã của hắn là tham lam?

Không đúng.

Ai không muốn trường sinh?

Người nào không muốn lấy được hết thảy ?

Chân ngã, không nên là phán đoán quá khứ, mà là lựa chọn tương lai, bởi vì Đại La là khởi đầu mới.

Khương Trường Sinh đột nhiên thông thấu.

Đại La tu luyện là tìm kiếm chân ngã, chân ngã này cũng không phải bẩm sinh, mà là chân ngã mình muốn.

Muốn trở thành cái gì, là sẽ trở thành cái đó, lúc này mới phù hợp Đại La mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh nghe Chân Long thánh vương giảng đạo, suy tư xem mình muốn trở thành tồn tại như thế nào.

Chân Long thánh vương giảng đạo mười phần hùng vĩ, khiến cho cường giả Đại La như Khương Trường Sinh trong lúc suy tư về chân ngã lại lâm vào một loại trạng thái ngộ đạo cực kỳ huyền diệu, muôn vàn tính cảnh trong quá khứ nhanh chóng lướt qua trước mắt của hắn, thông qua quan sát quá khức, tổng kết ra thứ mình muốn, lại tạo nên chân ngã cho tương lai.

Khương Trường Sinh đang ngộ đạo xem chân ngã trong suy nghĩ của mình là cái gì, cũng hoặc là hắn muốn cái gì.

Trong lúc tắm ở trong nghe đạo, thời gian trôi qua rất nhanh.

Về sau, Chân Long thánh vương truyền pháp môn tam hoa tụ đỉnh thụ của mình cho hết thảy kẻ nghe đạo, pháp này không phải phương hướng không rõ ràng, mà là phương pháp tu hành cụ thể.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Đợi Khương Trường Sinh tỉnh lại, bên tai đã không còn âm thanh Chân Long thánh vương giảng đạo.

Hắn mở mắt nhìn lại, Cầu Đạo giả xung quanh đã thiếu di một nửa, Chân Long thánh vương ở chân trời vẫn như cũ chiếm cứ phía trên toà cự nhạc kia, lù lù bất động, giống như đại thụ ngang trời chiếm cứ cự nhạc.

- Thu hoạch như thế nào?

Tiếng nói của Tiêu Hòa nương nương truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nàng, gật đầu nói:

- Rất có dẫn dắt.

Khương Trường Sinh chú ý tới Thanh Khâu thánh mẫu cùng vị nữ tiên kia còn chưa tỉnh lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía những phương hướng khác, phát hiện Hãi Thiên đã rời khỏi.

Không đúng.

Khương Trường Sinh mơ hồ cảm nhận được một tia uy áp chiến đấu, nơi này chính là đạo tràng của Chân Long thánh vương, tự có cấm chế trận pháp ngăn cách bên ngoài, nhưng vẫn có uy áp chiến đấu truyền đến, đủ để chứng minh hai bên chiến đấu có đạo hạnh cực kỳ cao.

- Hãi Thiên gặp phiền toái, bốn vị cừu địch đang đối phó hắn, mặc dù hắn có thể sống sót, nhưng cũng phải bị lột một lớp da.

Ngữ khí Tiêu Hòa nương nương bình tĩnh không có chút đồng tình Hãi Thiên, cũng không có cười trên nỗi đau của người khác.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Nói cho ta một chút về sự tích của hắn?

Tiêu Hòa nương nương lúc này bắt đầu giảng giải về lai lịch của Hãi Thiên.

Hãi Thiên sinh tại lúc thiên địa sơ khai, bởi vì thiên tư bình thường, nửa đời trước của hắn một mực lạc hậu hơn người, thường xuyên bái phỏng đạo tràng của các đại năng khắp thiên địa, học hỏi rất nhiều, nhưng thủy chung không được Đại Đạo, sau này, hắn nhờ quan hệ bái vào Đạo Môn mạch thứ sáu, tưởng rằng nhân sinh sẽ nghênh đón bước ngoặt, lại không nghĩ rằng khổ nạn mới bắt đầu, hắn bị đệ tử đồng môn chèn ép, luận tuổi tác, hắn còn cổ lão hơn mạch chủ của Đạo Môn thất mạch, chính là bởi vì điểm này, những đệ tử kia mới muốn tìm cảm giác ưu việt từ trên người hắn, ngay cả mạch chủ cũng ngầm cho phép.

Chương 1185 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (2)

Nhìn tiền bối trước kia trở thành đệ tử trong môn của mình, trong lòng không ít đại tu sĩ của Đạo Môn mạch thứ sáu đều mang theo tâm tư muốn thấy Hãi Thiên bị nhục nhã.

Sau khi chịu đựng hơn ngàn năm ức hiếp, Hãi Thiên cuối cùng bùng nổ, hắn đánh cắp tuyệt học của Đạo Môn mạch thứ sáu, lọt vào truy sát, trên đường đuổi giết, hắn lại ngộ đạo, từ đó nhất phi trùng thiên, có lẽ là bởi vì tích lũy áp lực quá lớn, dẫn đến hắn điên cuồng phóng túng chính mình, trắng trọn đồ sát đệ tử mạch thứ sáu, kém chút nữa diệt sạch Đạo Môn mạch thứ sáu, sau này, bảy mạch Đạo Môn hợp lại, trấn áp hắn, để hắn chịu Huyền Hỏa thối luyện trăm vạn năm, đổi lại những sinh linh khác, sớm đã biến thành tro bụi, hắn lại luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Về sau, Hãi Thiên đại náo Đạo Môn, đánh cho đạo thống Đạo Môn kém chút sụp đổ, dù cho Đại La tồn tại, cũng không làm gì được hắn, mãi đến khi chủ nhân Đạo Môn ra tay, đuổi hắn đi, ân oán này mới tạm thời hạ xuống, luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, tính cách Hãi Thiên đã thay đổi, trở nên tàn nhẫn, thích giết chóc, kiệt ngạo bất tuần, một lời không hợp liền muốn đánh giết tu sĩ khác, cho đến kết xuống nhân quả hôm nay.

Nghe được tin Thiên luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, Khương Trường Sinh cũng không kinh hãi, dù sao nơi này là tương lai, cho dù là Viễn Cổ Tiên Đạo, cũng tồn tại Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, hắn thấy, hệ thống sinh tồn chính là đồ mà Viễn Cổ Tiên Đạo ngưng tụ ra, cho nên hắn mới gánh chịu trách nhiệm khôi phục Tiên đạo.

Hắn chẳng qua là tò mò Hãi Thiên như thế nào ngộ đạo trước khi luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Hư Không Vô Tận sau này không có Hãi Thiên tồn tại, Hãi Thiên là như thế nào tiến vào trong trí nhớ của Tiêu Hòa nương nương?

Chẳng lẽ Hãi Thiên dựa vào chính mình xuyên qua, gia nhập Thiên Giới thứ tư?

Những nghi hoặc, vẫn phải đợi hiện thực diễn toán, đi vào đạo thống phản thần chỉ có thể nghe đạo, một khi hắn rời khỏi khu đạo tràng này, liền phải trở về.

Khương Trường Sinh lại hỏi một chút chi tiết.

Lúc trước ở Côn Luân đạo tràng, Tiêu Hòa nương nương xác thực nhớ kỹ Hãi Thiên cũng ở đó, chẳng qua là sau khi giảng đạo kết thúc, Hãi Thiên biến mất, trong đạo trường của Huyền Đề tổ sư, Hãi Thiên lại xuất hiện.

Lúc gặp lại ở giữa điểm cong tại thời điểm Huyền Đề tổ sư giảng đạo. Thiên Giới thứ tư đã sinh ra mười vạn năm, Huyền Đề tổ sư cũng bắt đầu giảng đạo, nhưng còn chưa dính đến mảnh đạo tràng Khương Trường Sinh trước đó đi tới kia.

- Ta luôn cảm thấy hắn lộ ra rất cổ quái, hắn tuyệt không phải đơn giản như chúng ta thấy, sau lưng tính cách không chút kiêng kỵ này có lẽ sẽ cất giấu nhân quả không cách nào tưởng tượng.

Tiêu Hòa nương nương dùng một loại ngữ khí khó mà suy nghĩ nói.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn đứng dậy, nói:

- Ta xin cáo từ trước.

Tiêu Hòa nương nương khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn hắn rời khỏi, lần này, hai người cũng không có nói lời quyến luyến hẹn nhau.

Trong nháy mắt bước ra cung điện đạo tràng, hết thảy trước mắt Khương Trường Sinhđều trở nên mơ hồ.

Lần này nghe đạo, hắn cảm giác kéo dài mấy trăm năm, đạo pháp của Chân Long thánh vương xác thực có ích, mạnh hơn một mình hắn tìm tòi vài vạn năm.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt, hắn tạm thời buông xuống chuyện của Hãi Thiên.

Hắn cần nghĩ rõ ràng là mình muốn chân ngã như thế nào.

Hắn cảm thấy chân ngã hẳn không phải là một loại cảm xúc nào đó làm chủ, nó có thể là bao la.

Khương Trường Sinh bắt đầu lắng nghe tiếng lòng của chúng sinh Tiên đạo, mỗi lần bế quan kết thúc, hắn đều sẽ như thế, thông qua quan tâm tiếng lòng của chúng sinh để phán đoán Tiên đạo hiện tại phát triển có thuận lợi hay không.

Nếu như đã thành Đạo Tổ, hắn không thể chỉ nhìn chính mình.

- Lại thất bại, sao pháp bảo này khó luyện như thế chứ?

- Dựa vào cái gì, cũng bởi vì căn cốt ta không được, liền không thu ta? Chẳng lẽ Tiên Thiên tư chất thật sự là chú định hết thảy?

- Đám gia hỏa ở nhân gian này thật sự phiền toái, một chút chuyện lớn như cái rắm cũng muốn tấu lên Thiên Đình.

- Ha ha ha ha, ta cuối cùng thành công, có linh trùng này, ta có thể dừng chân tại chư thiên vạn giới.

- Bất Diệt Kim Thân, thật có thể luyện thành sao? Không được, không thể nghĩ như vậy, nếu Đạo Tổ nói là có thể, vậy nhất định có thể, không có người thành công, nói rõ cơ duyên này trọng đại, ta nhất định phải trở thành Đấu Chiến tiên thánh.

- Vì trường sinh, từ bỏ gia đình, từ bỏ hết thảy, khổ tu ba ngàn năm, cả đời không có hưởng lạc, lại đánh không lại thiên số, tu đạo như thế này lại có ý nghĩa gì, còn không bằng trăm năm của phàm nhân, sống nhanh một thế.

Đếm không hết tiếng lòng tràn vào trong lòng Khương Trường Sinh, giống như vạn ức sinh linh đang nói chuyện cùng nhau, trăm loại hình thái của chúng sinh thông qua tiếng lòng hiện ra ở trước mắt hắn.

Khương Trường Sinh cũng sẽ không bị một vị tín đồ nào đó oán niệm, thống khổ hấp dẫn, hắn cũng sẽ không bởi vì một vài người có thành tựu do phúc duyên hùng hậu mà hài lòng, ánh mắt của hắn là toàn bộ Tiên đạo.

Nghe được càng nhiều âm thanh, tâm hắn càng thông thấu.

Chúng sinh khó khăn, Tiên đạo cần phải làm là tận lực để càng nhiều sinh linh siêu thoát, tiêu dao tự tại.

Làm người dẫn đầu Tiên đạo, chức trách của hắn cũng không phải quản lý Tiên đạo như thế nào, mà là lớn mạnh Tiên đạo.

Chương 1186 - Chương 1186: Đạo Tổ? Sao hắn lại mạnh như vậy

- Chính như đạo ta muốn thành, dung hợp ba ngàn Đại Đạo, sáng tạo Đại Đạo trước nay chưa từng có, chân ngã của ta tự nhiên cũng phải bao dung hết thảy, hình thành chân ngã độc lập, chân ngã của ta chính là Tiên đạo độc tôn.

Khí thế cả người Khương Trường Sinh trở nên lăng lệ, khiến cho thiên tượng trên toàn bộ các giới Tiên đạo phát sinh dị biến.

Côn Luân giới hiện ra cuồn cuộn thiên lôi, bốn phương Thiên Giới cũng giống như thế, từ nơi sâu xa, Thiên Đạo tựa hồ cảm nhận được quyết tâm của Khương Trường Sinh, dùng thiên lôi ăn mừng cho hắn.

Thiên Giới thứ tư.

Tây Thiên, mây đỏ đầy trời, trên một Kim Liên thật to, Vạn Phật thủy tổ dáng người vĩ ngạn nhìn lôi vân cuồn cuộn nơi chân trời, ánh mắt có chút phiêu hốt.

Thái Sơ phật tổ ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh hắn hỏi:

- Đây là dị tượng gì?

- Có lẽ, từ nơi sâu xa thật có Thiên Đạo.

Vạn Phật thủy tổ ung dung nói.

Hắn xem như người mạnh thứ hai của Tiên đạo, ngay cả Côn Luân giáo chủ cũng bị hắn vượt qua, hắn có thể cảm nhận được sau lưng thiên lôi có một cỗ ý chí, cỗ ý chí này là hắn không thể theo đõi.

Thái Sơ phật tổ cười nói:

- A Di Đà Phật, Thiên Đạo tự nhiên tồn tại, Đạo Tổ chính là Thiên Đạo.

Thân là người thừa kế của Đại Đạo trước khi võ đạo đại kiếp diễn ra, hắn cũng không phải không biết gì về Đạo Tổ giống như chúng sinh trong Thiên Giới thứ tư.

- Đạo Tổ….

Vạn Phật thủy tổ nhớ kỹ cái tên này, hắn đã không chỉ một lần nghe được Thái Sơ phật tổ đề cập đến cái tên này.

Trước đó, hắn cảm thấy Thái Sơ phật tổ khoa trương, hôm nay cảm nhận được Thiên Đạo oai, hắn không khỏi sinh ra tò mò nồng đậm về Đạo Tổ.

Phần cuối đại đạo, thật có Tổ?

Phật đạo của hắn căn cứ vào đạo pháp mà sinh ra, hắn tự xưng Phật Tổ, tồn tại sáng tạo đạo pháp kia tự xưng Đạo Tổ, tự nhiên cũng có thể tự xưng Đạo Tổ.

Từ khi hắn bước vào Thái Ất cảnh, hắn đã suy nghĩ vấn đề này.

Tiên đạo đến cùng là do người nào sáng tạo?

Vạn Phật thủy tổ mở miệng hỏi:

- Thái Sơ, ngươi biết Đạo Tổ người ở chỗ nào?

Thái Sơ phật tổ nói:

- Tự nhiên biết, ở Côn Luân giới, Tam Thập Tam Trọng Thiên, Tử Tiêu cung.

Côn Luân giới?

Ánh mắt Vạn Phật thủy tổ càng thêm vi diệu.

Côn Luân hai chữ để hắn nghĩ tới Côn Luân giáo chủ, hắn rốt cuộc hiểu rõ Côn Luân giáo chủ trước kia vì sao có thể vượt qua hắn.

Cùng lúc đó, đại năng khác của Thiên Giới thứ tư cũng đang quan sát Thiên Đạo oai.

Trong một đại điện tối tăm, sư phụ Bỉ Ngạn đạo quân Thương Thủy Thiên đang tĩnh tọa luyện công, hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, mở mắt.

Dưới cái nhìn soi mói của Thương Thủy Thiên, một bóng mờ trống rỗng xuất hiện.

Thương Thủy Thiên lúc này đứng dậy hành lễ, nói:

- Bái kiến Thần Thánh.

Bóng mờ mở miệng nói:

- Trở về đi, buông xuống đại kế của ngươi.

- Cái gì?

Sắc mặt Thương Thủy Thiên kịch biến, toàn thân hắn run rẩy, cắn răng hỏi:

- Thần Thánh, chẳng lẽ ngài đều cảm thấy không có hi vọng?

Bóng mờ nói:

- Mười vạn năm trước, Đạo Diễn Diễn Quân từng ra tay đối với hư không võ đạo, Thần Thánh chúng ta bị những lực lượng khác của Đạo Diễn kiềm chế, ngươi hẳn là rõ ràng, Diễn Quân ra tay đối với hư không của một phương Đại Đạo, sẽ là kết quả như thế nào.

Con ngươi Thương Thủy Thiên phóng to, nghe được hai chữ Diễn Quân, hắn triệt để hoảng.

Đạo Diễn chui vào Hư Không Vô Tận, hắn biết, nhưng hắn không thèm để ý, dù sao Đạo Diễn bồi dưỡng thiên kiêu, cuối cùng sẽ xâm lấn hư không các phương Đại Đạo, võ đạo có thể chiến thắng cổ thuật, cũng xem như nhờ phúc của Đạo Diễn, hắn thậm chí mong đợi Đạo Diễn có thể mang đến phiền toái cho Đạo Tổ.

- Về sau thì thế nào? Vì sao Hư Không Vô Tận không sao đâu?

Thương Thủy Thiên truy vấn.

Bóng mờ thở dài một tiếng:

- Chúng ta bị kiềm chế, võ đạo hư không vốn nên bị hủy diệt, nhưng bây giờ lại vẫn tồn tại, hiện tại chúng ta xác định một chuyện, vị Diễn Quân đã đối với võ đạo hư không đã vẫn lạc, không chỉ hắn, còn có Lục Diêm Diễn Thiên, vị thiên kiêu

được Đạo Diễn trọng điểm vun trồng kia cũng vẫn lạc, bọn hắn bởi vì ra tay đối với võ đạo hư không mà ngã xuống, ngoại trừ võ đạo, ngươi cảm thấy còn có thể là ai ra tay?

Thương Thủy Thiên triệt để động dung, khó tin nói:

- Ngài là nói Đạo Tổ? Sao hắn lại có thể có được thực lực như vậy?

- Bất kể có phải Đạo Tổ hay không, võ đạo hư không có tồn tại có thể tru diệt Diễn Quân bảo hộ, mà cũng không phải đến từ võ đạo, chuyện này đã đủ để quyết định võ đạo không thể siêu thoát.

Bóng mờ dùng một loại ngữ khí không nhịn được nói, Thương Thủy Thiên nghe được tỉnh táo lại.

Hắn thật sự quá oan uổng, mình từ trong hư không chạy đến, không chỉ không thành công bảo vệ võ đạo, ngược lại tăng tốc võ đạo sụp đổ, hắn mang theo Thần Võ giới trốn ở chỗ này, nuốt giận vào bụng nhiều năm, vậy mà đổi lấy kết quả như vậy.

Hắn như thế nào bàn giao cho người phía dưới?

Nhưng vừa nghĩ đến mình sẽ đối mặt với tồn tại có thể tru diệt Diễn Quân, trong lòng hắn tràn đầy cảm giác sợ hãi.

Hắn không thể không thừa nhận, mình hết sức may mắn, nếu như hắn ra tay trước Diễn Quân một bước, có khả năng là hắn đã chết.

- Mong muốn đạo thống siêu thoát, sao mà khó, mặc kệ như thế nào, ngươi đã tận lực, còn lại chính là có chơi có chịu, không làm giãy dụa phí công, cũng có thể để chúng sinh ít chịu chút khổ.

Chương 1187 - Chương 1187: Cha con nói chuyện với nhau

Ngữ khí của bóng mờ hoà hoãn lại, hắn thở dài một tiếng, nói:

- Việc này không trách ngươi, lực lượng đến từ Đại Thiên thế giới tham gia, bản thân chính là không hợp lý, cũng không công bằng, võ đạo mặc dù không có, nhưng người võ đạo vẫn

còn, cũng nên từ bỏ thủ hộ cố thổ, đi truy tầm cơ duyên của chúng ta.

Thương Thủy Thiên yên lặng.

Hắn chỉ có thể cắn răng gật đầu, không có lựa chọn nào khác.

Bóng mờ tan biến trong điện, đáy lòng Thương Thủy Thiên loạn một thành đoàn. Hắn bây giờ đang nghĩ như thế nào bàn giao cho người phía dưới.

Sau khi Đạo thống phản thần kết thúc, Khương Trường Sinh đầu nhập vào trong tu luyện, sau khi sinh ra lý niệm chân ngã là độc tôn Tiên đạo, đạo tâm của hắn cũng bắt đầu thay đổi một cách bất tri bất giác.

Sau này làm việc, hắn sẽ dùng Tiên đạo phát triển làm chủ, không suy nghĩ nữa thuận theo tự nhiên nữa.

Trong lòng hắn đã có kế hoạch, chờ nhân quả cắn trả biến mất sẽ áp dụng.

Ở trong thời gian dài sau đó, Thần Du đại thiên địa chung quy đã phát hiện Thiên Giới thứ tư tồn tại, một khi tin tức bùng nổ, đưa tới chấn động cực lớn, Thiên Giới thứ hai bởi vì Tiên đạo Vương tộc quật khởi, lại thêm tới gần ba ngàn thiên địa, phát triển mãnh liệt, rất có xu thế vượt qua Thiên Giới thứ nhất, bây giờ lại xuất hiện Thiên Giới thứ tư càng thêm thần bí, nhất là theo càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả tìm tới Thiên Giới thứ tư, phát hiện Thiên Giới thứ tư khổng lồ hơn xa các Thiên Giới khác, thậm chí có thể nói là thiên địa lớn nhất toàn bộ Hư Không Vô Tận, thiên địa bát ngát như thế, mang ý nghĩa càng nhiều cơ duyên, các tín đồ há có thể không phấn chấn.

Các tiên thần Thiên Đình thì hết sức lo lắng, Thiên Đình thành lập vốn là để chưởng khống Tiên đạo, nhưng theo Thiên Giới thứ hai, Thiên Giới thứ ba không nhận Thiên Đình quản hạt, vốn là khiêu chiến quyền uy của tiên thần, bây giờ lại xuất hiện Thiên Giới thứ tư, cứ thế mãi, tiên thần trong Thiên Đình chẳng phải biến thành một phương giáo phái?

Côn Luân giới cùng Thiên Giới thứ nhất cộng lại, còn không lớn bằng một phương lĩnh vực của Thiên Giới thứ tư, so sánh như thế, đám tiên thần tự nhiên rất khó chịu.

Càng ngày càng nhiều tiên thần bắt đầu thỉnh tấu Thiên Đế, hi vọng Thiên Đế có thể tiến đến bái phỏng Đạo Tổ.

Một ngày này.

Thiên Đế đi tới Tam Thập Tam Trọng Thiên, bái kiến Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh để cho hắn vào điện, hắn phát hiện trong điện không có Bạch Kỳ, Bạch Long, âm thầm tò mò, không biết bắt đầu từ khi nào, Bạch Kỳ không thích đi dạo trong Thiên Đình nnữa, mà là hành tung trở nên thần bí.

Chẳng lẽ là đi Thiên Giới thứ tư?

Nghĩ được như vậy, trong lòng Thiên Đế run lên.

Chẳng lẽ phụ thân cảm thấy hắn quá tham đồ hưởng nhạc?

Suy nghĩ kỹ một chút, trong mười vạn năm này, hắn xác thực trôi qua hết sức an nhàn, nhất là Khương Nghĩa vượt qua hắn, cũng thành lập Hắc Ám để đình, cùng hắn trong ngoài tiếp ứng, hắn có tâm tư giao cho hậu bối.

Hắn lại cố gắng thế nào, cũng đã bị con trai vượt qua, hắn đã thất lạc, lại mất đi kiêu ngạo, thế là trong những năm nay, hắn toàn lực đào móc thiên kiêu trong các tử tôn những đứa con, hắn đều bị an bài đi trấn thủ một phương rèn luyện, ngay cả Khương tộc Đế mạch cũng nhận được hắn yêu chuộng.

Thiên Đế hít sâu một hơi, không nghĩ nhiều nữa, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính hành lễ.

- Bái kiến phụ thân.

Thiên Đế giương mắt nhìn về phía phụ thân, vừa hay nhìn thấy phụ thân mở mắt.

Bốn mắt chạm nhau, tâm Thiên Đế đột nhiên chấn động.

Bọn hắn tuy là cha con ruột thịt, nhưng tu vi chênh lệch cách xa, lại vượt hơn mười vạn năm chưa từng gặp qua, tương đương với hai phần ba nhân sinh cũng không có chạm mặt qua, hắn sao có thể không xa lạ gì?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Ngươi là vì Thiên Đình mà đến?

Thiên Đế quỳ gối trước mặt Khương Trường Sinh cắn răng nói:

- Đúng, phụ thân, ngài không cảm thấy Thiên Đình đã chệch hướng khỏi suy nghĩ của ngài lúc trước?

- Vậy ngươi cảm thấy là vấn đề của ta, hay là vấn đề của ngươi?

Thiên Đế càng hoảng, hắn phát hiện thái độ của phụ thân càng thêm nghiêm khắc so với trong trí nhớ, xem ra phụ thân thật không vừa lòng đối với hắn.

Thiên Đế cấp tốc trả lời:

- Tự nhiên là vấn đề của ta, nhưng Tiên đạo phát triển quá nhanh, nhanh đến Thiên Đình theo không kịp.

Khương Trường Sinh khẽ lắc đầu, nói:

- Nào có cái gì theo không kịp, ngươi chỉ cần để chủ nhân những thế lực kia cúi đầu, ngươi sẽ chưởng khống càng nhiều, xét đến cùng, trong lòng người quá nhiều nhân nghĩa, tiên thần trói buộc ngươi, để ngươi mất đi hùng tâm đế hoàng ở nhân gian, ở trong lòng ngươi, tiên thần là chính nghĩa tuyệt đối, chỉ cần người khác không trêu chọc ngươi, ngươi không thể xuất thủ.

- Ở nhân gian, vận triều chỉ cần bảo hộ lợi ích giang sơn của mình, nhưng ngươi cảm thấy tiên thần là hướng về chúng sinh, không thể có nửa điểm bất công, cho nên cho dù là con của ngươi phạm sai lầm, ngươi cũng sẽ không bỏ qua, nhưng cũng là bởi vì như thế, người khác có thể sử dụng nhân nghĩa để hạn chế ngươi.

Khương Trường Sinh nói đụng đến tâm khảm của Thiên Đế, sách lược của Thiên Đình từ trước tới giờ không là dã man khuếch trương, chỗ khuếch trương đều là có bất công chỗnhất định phải đứng ở trên đại nghĩa, bởi vì sách lược như thế, tiên thần nhóm mệt mỏi giao tiếp đàm phán với bên ngoài, dần dà, đều đánh mất động lực khuếch trương. Nhất là sau khi Hắc Ám đế đình quật khởi, Thiên Đế triệt để buông xuống dã tâm.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi có phải xem Khương Nghĩa như Thiên Đế đời tiếp theo hay không, thiên tư của hắn vượt qua ngươi, thủ đoạn của hắn càng bá đạo hơn ngươi.

Chương 1188 - Chương 1188: Đại La tiên vực

Thiên Đế muốn nói lại thôi, không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn xác thực có tâm tư như vậy.

Khương Trường Sinh nhìn Thiên Đế, thở dài một tiếng.

Hắn đều không cần đi đoán tâm tư của Thiên Đế, bởi vì hắn có thể nghe được tiếng lòng của Thiên Đế.

- Phụ thân, ta thật ra ta làm Thiên Đế đã đủ lâu, cũng nên thoái vị.

Thiên Đế cắn răng nói.

Hắn xác thực muốn ẩn lui, hắn cũng muốn dừng lại, thật tốt tu luyện, không để ý tới thế sự.

Làm Thiên Đế mười bốn vạn năm, hắn cũng xác thực mệt mỏi.

Hai tay Khương Trường Sinh chống lấy đầu gối, bẻ bẻ cổ, thân thể nghiêng về phía trước, ánh mắt hắn trở nên đạm mạc, Thiên Đế thấy thế cúi đầu.

- Ngươi nghĩ vị trí Thiên Đế giống như hoàng vị? Ngươi muốn làm thì làm không muốn làm liền không làm?

Khương Trường Sinh lần đầu dùng ngữ khí nghiêm túc như thế nói chuyện, Thiên Đế nghe được mà trong lòng kinh hoàng.

- Một khi để người đời sau biết được vị trí Thiên Đế là có thể đổi, ngươi biết chuyện này sẽ tạo ra hậu quả như thế nào không?

- Tử Ngọc, ở trên đời này, bất kỳ người nào đều có trách nhiệm của mình, sinh ra làm con độc nhất của ta, ngươi nhất định phải gánh chịu phần trách nhiệm này, ngươi cho rằng ta vì cái gì chỉ có ngươi là một đứa con trai này?

Thiên Đế yên lặng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Muốn làm Thiên Đế vĩnh thế sao?

Giờ khắc này, hắn đột nhiên hiểu rõ lựa chọn của mẫu thân, thân là nữ nhân duy nhất của Đạo Tổ, lại không dính quyền lực của Thiên Đình, thì ra nàng đã nhìn thấu triệt.

Thiên Đế không có ý oán trách phụ thân, chẳng qua rất bất đắc dĩ đối với số mệnh của mình.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Phụ thân, nếu Thiên Đế vị trí vĩnh viễn thuộc về ta, chỉ cần không nguy hại Tiên đạo, không cho chúng sinh lâm vào khổ nạn, ta muốn làm sao thì làm vậy, đúng không ?

Hắn hiểu được phụ thân không chỉ đang giáo huấn hắn, cũng đang nhắc nhở hắn.

Nếu như hắn được đính chết vào vị trí Thiên Đế, vậy hắn cần gì có nhiều lo lắng như vậy chứ?

Sau khi nghĩ thông suốt, sắc mặt Thiên Đế không còn mềm yếu nữa, ngược lại, trong ánh mắt toát ra một cỗ kiên cường.

- Không sai!

Khương Trường Sinh không cho phản bác nói.

Hắn nói theo:

- Thiên Đình có Phong Thần bảng, còn có Địa Tiên đạo bia, Tiên đạo khí vận chủ yếu truyền thừa tại Thiên Đình, Thiên Đình càng mạnh, lợi ích mang đến cho đám tiên thần càng nhiều, trận này đại kiếp cũng nên kết thúc, đại kiếp kéo dài mấy chục vạn năm, chúng sinh ba ngàn thiên địa đã sớm khổ đủ rồi, đại kiếp đối với cường giả mà nói là cơ duyên, ngươi gặp đều là cường giả, cho nên còn không cảm giác được chúng sinh khó khăn.

- Thiên Đình hiện tại chỉ cần bình định náo động trong ba ngàn thiên địa, vô luận là quá trình như thế nào, đều sẽ là công đức.

Thiên Đế nghe xong, triệt để khôi phục khí phách.

Hắn lộ ra nụ cười, nói:

- Đã như vậy, ba ngàn thiên địa cũng nên bày ra một trận phong thần đại chiến, vừa hay thu nạp Thiên Giới thứ tư vào.

Khương Trường Sinh không có ý kiến, hắn xác thực không có thành kiến gì với các phương Thiên Giới, nhưng nhất định phải có một cỗ lực lượng ngăn chế bọn hắn, bằng không các phương Thiên Giới sẽ chỉ chôn xuống nguồn gốc tai họa.

Hai cha con không có trò chuyện nhiều, Thiên Đế cáo từ rời khỏi, hắn đi ra ngoài, quay người nhìn về phía Tử Tiêu cung đã đóng chặt cửa lớn, hắn cảm thấy phụ thân đã thay đổi, trở nên càng thêm uy nghiêm.

Nếu phụ thân đã thay thôi, hắn cũng phải thay đổi.

- Tiên đạo nên triệt để thay thế võ đạo.

Thiên Đế mặc dù cảm giác mình sẽ rất mệt mỏi, nhưng cũng chờ mong một ba ngàn thiên địa thuộc về Tiên đạo sẽ là rầm rộ như thế nào?

Khương Trường Sinh nhìn Thiên Đế rời khỏi, bấm ngón tay suy tính, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Thời gian Tiên đạo thống trị mảnh Đại Đạo hư không này được rút ngắn, xem ra lần này nói chuyện rất hữu hiệu. Hắn không có cho Thiên Đế chí bảo, bởi vì Thiên Đế không cần, trong tay Thiên Đế ngoại trừ có khí vận Thiên Đình, còn có niềm tin. Đó chính là các con của hắn, nhất là Khương Nghĩa!

Khương Trường Sinh ngẩng đầu, đem ánh mắt nhìn về phía ngoài Hư Không Vô Tận, Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn về phương hướng phân thân hắn đang tọa lạc.

Trong hư không Đại Thiên thế giới mênh mông, Chư Thiên Đại Đạo Thụ như Sáng Thế thần thụ đứng thẳng, mà phân thân của hắn đang ở trên tàng cây.

- Nên sáng lập ra Thiên Giới mới, thuận tiện thủ hộ gốc thần thụ này.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, khóe môi hơi nhếch lên.

Gần đây, Thần Du đại thiên địa xuất hiện một người mới, một người mới mà hết thảy tín đồ cũng không biết mạnh bao nhiêu.

Vạn Phật thủy tổ.

Khương Trường Sinh chuẩn bị để Vạn Phật thủy tổ trở thành vị Đại La thứ hai, sau đó thủ hộ Chư Thiên Đại Đạo Thụ, mà Thiên Giới phía dưới Chư Thiên Đại Đạo thụ thì làm nơi Tiên đạo phi thăng.

Xưng là Đại La tiên vực đi.

Giờ phút này, trong Thần Du đại thiên địa, một hòa thượng tráng niên, thể cốt cứng rắn đang hành tẩu ở trên biển mây, hắn như võ tăng, Nộ Mục Kim Cương, chẳng qua là đáy mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Hắn chính là Vạn Phật thủy tổ, hắn không có kim thân thoạt nhìn rất giống võ giả.

- Đây tuyệt đối không phải mộng cảnh, mộng cảnh không có khả năng liên luỵ nhiều sinh linh như vậy, hơn nữa còn một mực duy trì.

Vạn Phật thủy tổ yên lặng suy nghĩ, hắn một mực có một ý nghĩ, đó chính là sáng lập Cực Nhạc thế giới.

Nhưng nên sáng lập như thế nào, hắn hoàn toàn không có đầu mối. Nhưng từ khi hắn hiểu biết Thần Du đại thiên địa, hắn đã biết Cực Nhạc thế giới mà mình muốn là như thế nào.

Chương 1189 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (1)

Vạn Phật thủy tổ một mình du lịch Thần Du đại thiên địa, tình cờ trao đổi với người, nhận biết càng sâu về Thần Du đại thiên địa.

Theo hết thảy thứ hắn nhìn thấy, càng ngày càng nhiều, hắn càng kính nể Đạo Tổ.

Chế tạo ra không gian cùng loại mộng cảnh, ban đạo pháp cho chúng sinh, chúng sinh còn không cần trả giá cái gì, lòng dạ như vậy tuyệt đối là rộng rãi nhất trong tất cả tồn tại cường đại mà hắn thấy qua.

Hắn đột nhiên muốn đi Côn Luân giới bái phỏng Đạo Tổ.

Ý nghĩ này vừa hiện ra, cũng càng ngày càng mãnh liệt, hắn thậm chí có loại xúc động hiện tại liền xuất phát.

Hắn đã đi đến bình cảnh, hiện tại bức thiết cần người mạnh hơn chỉ dẫn.

Đúng lúc này.

- Trăm năm sau, ta lại giảng đạo ở Thần Du đại thiên địa, chư vị chuẩn bị sẵn sàng.

Đạo âm thanh này long trời lở đất, khiến cho Thần Du đại thiên địa lâm vào trong yên lặng ngắn ngủi, nhưng không đến hai hơi trôi qua, Vạn Phật thủy tổ nghe được tiếng náo động động trời truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Đạo Tổ giảng đạo, đây chính là truyền thuyết.

Không ngờ Tu Tiên giả thế hệ này của bọn hắn có thể bắt kịp, đây không phải cơ duyên thì lại là cái gì?

Nghe nói, Tu Tiên giả nghe Đạo Tổ giảng đạo đều thành đại năng giả danh chấn một phương các nơi.

Phật tâm cứng như bàn thạch của Vạn Phật thủy tổ cũng nổi sóng, hắn không ngờ phúc duyên của mình hùng hậu như vậy, vừa gia nhập vào Thần Du đại thiên địa không bao lâu đã gặp được Đạo Tổ giảng đạo.

Thật tình không biết, Khương Trường Sinh sở dĩ giảng đạo, chính là nghe được tiếng lòng của hắn.

Hiện tại Khương Trường Sinh còn không thể tiếp xúc được Thiên Giới thứ tư, bằng không nhân quả cắn trả sẽ tăng lớn, Vạn Phật thủy tổ làm Tu Tiên giả mạnh nhất Thiên Giới thứ tư, hắn mang đến nhân quả cắn trả tự nhiên mạnh nhất.

Tin tức cấp tốc truyền ra.

Vạn Phật thủy tổ cũng không có nhàn rỗi, hắn trở lại hiện thực, muốn kéo nhiều người hơn tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Theo dò xét của hắn, muốn đi vào Thần Du đại thiên địa liền phải ôm lấy thành kính cực dành cho Đạo Tổ, tâm thành thì linh, hắn chính là đệ nhất đại năng Thiên Giới thứ tư, nếu hắn tôn sùng Đạo Tổ, hắn cảm thấy rất dễ dàng dẫn các đệ tử vào Thần Du đại thiên địa.

Tin tức Đạo Tổ muốn giảng đạo cấp tốc theo Thần Du đại thiên địa lan truyền đến hiện thực, dẫn tới ảnh hưởng cực lớn, không đến năm năm, liền truyền khắp ba ngàn thiên địa, toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, thiên địa lớn nhỏ, phàm là nơi có sinh linh đều đang đàm luận về việc này.

Chuyện này đủ để thấy lực ảnh hưởng của Tiên đạo ra sao, tín đồ hương hỏa sớm đã nở hoa khắp Huyền Hoàng Đại Thiên Địa.

Trong thời gian trăm năm sau đó, Khương Trường Sinh dùng Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh luyện bảo, thuận tiện quan tâm Thần Du đại thiên địa.

Vạn Phật thủy tổ không để cho hắn thất vọng, càng ngày càng nhiều tín đồ mới xuất hiện, tuyệt đại đa số đều đến từ phật môn, trong đó còn có một người quen biết cũ.

Thái Sơ phật tổ.

Vị thừa kế Phật Đạo ngày xưa từng kề vai chiến đấu bây giờ trở thành tín đồ của Khương Trường Sinh, khiến cho người ta thổn thức.

Bất quá có Bỉ Ngạn đạo quân ở phía trước, Thái Sơ phật tổ gia nhập cũng hợp tình hợp lý.

Trăm năm kỳ hạn rất nhanh đã tới.

Trước một tháng thời gian kỳ hạn, Thần Du đại thiên địa đã bắt đầu náo nhiệt, càng ngày càng tới gần ngày giảng đạo, Thần Du đại thiên địa lâm vào trong ồn ào trước nay chưa từng có, phía trên đại địa đều có thân ảnh của tín đồ.

Vạn Phật thủy tổ cùng phật chúng Phật môn tụ tập trên một ngọn núi cao, khắp núi khắp đồng đều là Phật Đà, Bồ Tát, La Hán, mỗi người đều đang tò mò quan sát xung quanh.

Sinh linh dưới chân núi sao mà nhiều, như đại dương mênh mông bao vây sơn nhạc.

Không chỉ là phật môn, phàm là tín đồ có giáo phái đều sẽ tụ tập riêng phần mình, không có giáo phái, thì kết hợp cùng tri kỷ, thân nhân, bạn thân của mình.

Càng ngày càng nhiều đại nhân vật xuất hiện, tin tức lưu thông rất nhanh.

Chủ nhân Đạo Môn, Bỉ Ngạn đạo quân đến.

Chủ nhân Thiên Đình, Thiên Đế đến.

Địa Tiên chi tổ, Vong Trần đại tiên đến.

Chủ nhân Hắc Ám đế đình, Hắc Ám đại đế đến.

Giáo chủ Thái Thượng giáo phái, Thái Thượng Côn Luân đến.

Các cố nhân trong đình viện Long Khởi quan ngày xưa tụ tập lại cùng một chỗ, cũng không vì thời gian, tu vi, địa vị chênh lệch mà cảm giác xa lạ.

Diệp Tầm Địch tò mò hỏi:

- Làm sao không thấy Bạch Kỳ?

Mộ Linh Lạc nhẹ giọng cười nói:

- Nàng đang chào hỏi Thiên Giới thứ tư.

Thiên Giới thứ tư.

Bốn chữ này hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

- Thiên Giới thứ tư thật có lợi hại như vậy? Nghe nói có rất nhiều Tiên Đế tồn tại.

Kiếm Thần tò mò hỏi.

Côn Luân giới, Thiên Giới thứ nhất, Thái Ất cảnh giới mặc dù không ít, nhưng Tiên Đế cũng rất khó ra một vị, Tiên Đế có thể là Thái Ất Kim Tiên, tồn tại vượt qua cảnh giới Thiên bình thường.

Đi đến Thái Ất Kim Tiên cảnh, sẽ nhìn trộm được thời không, Nguyên Thần bất diệt, vĩnh sinh bất tử.

Khương Nghĩa, Thiên Đế đã đã chứng minh Tiên Đế mạnh bao nhiêu, mà Tiên Đế của Thiên Giới thứ tư cũng bắt đầu lộ ra tiếng gió.

- Thiên Giới thứ tư bao la, thiên tài địa bảo, cơ duyên tuyệt không phải Thiên Giới khác có thể so sánh, có thể sản sinh ra rất nhiều Tiên Đế, cũng rất bình thường, mà Thiên Giới thứ tư rất có thể đã sớm tồn tại, chẳng qua là một mực không có lộ ra.

Cơ Võ Quân mở miệng nói.

Nàng dừng một chút, nói:

- Ta đi qua Thiên Giới thứ tư, danh vọng của Bạch Kỳ ở nơi đó cực cao, hành sự thay Thiên Đạo, thậm chí được xưng là Phúc Nguyên thánh mẫu.

Chương 1190 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (2)

Thái Oa gật đầu, nói:

- Xác thực, nàng hiện tại xem như triệt để cắm rễ ở Thiên Giới thứ tư, còn không tới Thiên Giới thứ hai của ta nữa.

Tên Phúc Nguyên thánh mẫu làm cho mọi người tò mò, Cơ Võ Quân giới thiệu một chút về hành động của Bạch Kỳ, mọi người nghe được dở khóc dở cười.

Dựa vào việc cho pháp bảo thu hoạch được danh vọng, không hổ là nàng.

Khi bọn hắn đang nói chuyện về Bạch Kỳ, Bạch Kỳ đang chào hỏi các đại năng trong Thiên Giới thứ tư, trong đó bao gồm cả người Khương Trường Sinh nhận biết, Địa Tàng đại tôn, Huyền Đề tổ sư.

- Đạo Tổ giảng đạo rất là khó được, mà Tiên đạo xưa đâu bằng nay, các ngươi nên nắm bắt tốt, có lẽ sẽ ngộ ra cảnh giới phía trên Thái Ất, ban đầu ở ngoài hư không, hắn đối mặt tồn tại siêu thoát, có thể tuỳ tiện trấn áp, thậm chí cải biến tương lai, cứu vớt Hư Không Vô Tận ngay hiện tại.

Bạch Kỳ thao thao bất tuyệt nói xong, nghe được những chuyện này để các đại năng của Thiên Giới thứ tư nổi lòng tôn kính.

Bọn hắn không cách nào tưởng tượng đạo hạnh của Đạo Tổ, nhưng thủ đoạn của Đạo Tổ làm tâm trí bọn hắn hướng về.

Bọn hắn cần đạt tới cảnh giới nào mới có thể cường đại giống như Đạo Tổ?

Tín đồ trong Thần Du đại thiên địa càng ngày càng nhiều, một chút Tu Tiên giả ở trên không nhìn lại, không khỏi cảm thấy da đầu run lên.

Thật sự là nhiều lắm.

Đừng nói sinh linh, bọn hắn chưa từng gặp qua nhiều côn trùng tụ tập tại cùng một chỗ như vậy, huống chi là sinh linh tu tiên?

Khoảng cách Đạo Tổ lần trước giảng đạo đã qua mấy chục vạn năm, tuyệt đại đa số tín đồ lúc trước nghe đạo đã đầu thai, không phải ai đều có thể sống mười vạn năm trở lên, bây giờ chín thành tín đồ đều chưa từng nghe nói qua Đạo Tổ giảng đạo, tự nhiên cũng không có gặp qua thịnh thế như thế.

Ngay sau đó, hết thảy tín đồ tiến vào đây đều bị chấn động.

Sau khi rung động là một loại cảm giác hào hùng vọt thẳng tới sâu trong linh hồn.

Có nhiều đồng đạo như vậy, Tiên đạo như thế nào lại không thể thay thế Võ đạo?

Lựa chọn của bọn hắn là đúng.

Đông —.

Một tiếng chuông rung động lòng người vang lên khiến cho vô số tín đồ an tĩnh lại, những tín đồ đang lơ lửng ở trên không trung dồn dập hạ xuống, sau đó tìm chỗ ngồi, ngước nhìn chân trời.

Thiên thần Du đại thiên địa luôn cao như vậy, vô luận đạo hạnh cao bao nhiêu, nhìn lên bầu trời, cũng cảm giác mình cách đỉnh bầu trời rất xa xôi.

Thương khung cao không bờ bến dần dần hiện ra một thân ảnh vô cùng vĩ ngạn, chính là Đạo Tổ.

Đạo Tổ ngồi trên thần tọa, nhìn xuống chúng sinh, nhìn thấy thân ảnh của hắn, hết thảy tín đồ đều kích động, thấy không rõ hình dáng Đạo Tổ, bọn hắn cũng không có thất vọng, ngược lại càng hưng phấn.

Cái này là hiệu quả mà Khương Trường Sinh mong muốn, mỗi người tưởng tượng khác biệt, hắn muốn để Đạo Tổ trở thành một Đạo Tổ hoàn mỹ nhất trong lòng chúng sinh, bao gồm cả tướng mạo.

Vạn Phật thủy tổ lần đầu tiên nhìn thấy Đạo Tổ, hắn ngước nhìn Đạo Tổ, tâm tình của hắn đều muốn sóng cả mãnh liệt hơn bất kỳ người nào.

Bởi vì cảnh giới của hắn cực cao, nói hắn là cường giả thứ hai của Tiên đạo cũng không đủ, nhưng chính là tu vi của hắn như thế, hắn đối mặt Đạo Tổ, lại có loại cảm giác phàm nhân ngước nhìn thần linh, loại cảm giác này là đi sâu vào trong linh hồn, trong lòng hắn sinh không nổi một tia ganh đua so sánh.

- Chuẩn bị nghe đạo, lần này giảng đạo kéo dài trăm năm, chư vị có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, mặc dù chư vị rời khỏi, lời ta giảng đạo cũng sẽ truyền vào trong đầu chư vị ở trong đoạn thời gian về sau, sẽ không bỏ qua cái gì.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, nghe nói giảng đạo trăm năm, các tín đồ càng thêm xúc động.

Xem ra Đạo Tổ muốn giảng về một loại đạo pháp cực kỳ cao thâm, trước kia không có giảng đạo lâu như vậy.

Không đợi chúng sinh nghị luận, Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo.

Hắn vẫn như cũ bắt đầu nói từ cảnh giới thấp nhất, nhưng dù cho như thế, Đại La đạo âm đủ để khiến Tu Tiên giả hết thảy cảnh giới đi tắm ở trong đó.

Cảm ngộ đạo pháp thấp cảnh giới cũng có thể để bọn hắn củng cố tu vi, đạo tâm.

Đây cũng là năng lực của Đại La.

Rất nhanh, giữa thiên địa chỉ còn lại có đạo âm của Khương Trường Sinh, quanh quẩn không dứt.

Nghe thấy đạo âm của Khương Trường Sinh, các tín đồ liền cảm giác đạo pháp vô biên, con đường tu đạo là dài đằng đẵng mà bọn hắn không cách nào tưởng tượng được.

Nương theo giảng đạo trăm năm bắt đầu, Tiên đạo trở nên quạnh quẽ, chẳng qua hiện nay Tiên đạo đủ mạnh, khi Tiên đạo an phận, thế lực khác cũng không dám trêu chọc, nhất là khi bọn hắn nghe nói Đạo Tổ đang giảng đạo cho chúng sinh Tiên đạo, bọn hắn lại không dám ra tay, Đạo Tổ là tồn tại kinh khủng một người có thể trấn áp Phục Sinh đại kiếp.

Mỗi năm đi qua.

Tín đồ phía dưới Thái Ất liên tục đột phá, tín đồ phía trên Thái Ất thì cảm ngộ Đại Đạo.

Trong ba mươi năm cuối cùng, Khương Trường Sinh bắt đầu giảng giải Đại La đạo quả.

Hai chữ Đại La như một trọng chùy, để các tín đồ đập ra cửa lớn của thế giới mới, khiến cho bọn hắn mê muội, khiến cho bọn hắn hướng tới….

Hư không mau tím, từng tia sáng màu tím không quy tắc trải rộng hư không, một đạo thân ảnh đạp lên một khỏa Lam Châu to lớn tiến lên, chính là mời Khương Trường Sinh gia nhập Huyền Mệnh, Hòa Quang Mệnh Quân.

Chương 1191 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (1)

- Chuyện gì?

Sương trắng thân ảnh hỏi, ngữ khí bình tĩnh, không có có bất kỳ gợn sóng gì.

Hòa Quang Mệnh Quân hít sâu một hơi, nói:

- Ta muốn giữ lại một Ngoại Mệnh Quân, hắn cho ta cảm giác rất đặc thù, ta cảm thấy hắn có lực lượng vượt qua Mệnh Quân, chẳng qua là không tiện dò xét thực lực chân thật của hắn, nhưng có một chút có thể xác định, hắn có mâu thuẫn với

Đạo Diễn, trước khi gia nhập Huyền Mệnh còn hỏi qua thái độ của ta về Đạo Diễn.

Hắn hiểu rõ ý của sư phụ, để các Ngoại Mệnh đi đối phó Đạo Diễn, tương đương với để những cường giả này tiến đến chịu chết, ngược lại không phải sinh linh của Huyền Mệnh, sư phụ hắn căn bản không quan tâm.

- Vượt qua Mệnh Quân? Cường giả bực này há có thể cam nguyện ủy khuất bản thân hiệu lực cho những đạo thống khác?

Bạch vụ thân ảnh hồ nghi nói, sương trắng quanh người cũng vì đó khuếch tán.

Hòa Quang Mệnh Quân nói:

- Hắn tựa hồ đến từ Đạo Vực khác, hoàn toàn không biết gì về Huyền Mệnh, chỉ biết Đạo Diễn, đoán chừng là mới đến, bị Đạo Diễn mạo phạm, Đại Thiên thế giới không có giới hạn, đến tột cùng có bao nhiêu đạo thống siêu thoát, chúng ta không biết, có lẽ bản thân đạo thống của hắn bị diệt, hắn không thể không lang thang, tìm kiếm bảo hộ mới.

Bạch vụ thân ảnh trầm ngâm chốc lát nói:

- Ngươi đã có phán đoán như thế, vậy cứ lưu hắn lại, đồng thời trọng điểm chiếu cố hắn, nếu như Đạo Diễn còn tìm hắn để gây sự, vậy thì thuận nước đẩy thuyền trợ giúp hắn.

Hòa Quang Mệnh Quân lộ ra nụ cười, gật đầu nói:

- Đa tạ sư phụ.

Có lời sư phụ nói, quyền lực của hắn trong Huyền Mệnh sẽ được tăng lên.

Hắn ở bên ngoài uy phong lẫm liệt, nhưng Huyền Mệnh quá lớn, lớn đến nỗi dù hắn là Mệnh Quân đều phải xem sắc mặt của người khác mà làm việc.

Sau đó, Hòa Quang Mệnh Quân bắt đầu nói đến chuyện khác, tất cả đều là tình báo có quan hệ đến Đạo Diễn, chia nhỏ rất nhiều Đại Đạo hư không.

Trăm năm giảng đạo đi qua rất nhanh, sau khi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh một lần nữa đầu nhập vào trong tu

luyện, mà tuyệt đại đa số sinh linh còn đang tắm ở trong lời giảng đạo của Đạo Tổ, thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Lần giảng đạo này ngoại trừ để tu vi các tín đồ đạt được tăng lên, Tiên đạo đạo pháp phong phú cũng hấp dẫn càng nhiều sinh linh trở thành tín đồ hương hỏa.

Trong tuế nguyệt sau này, hai chữ Đại La điên cuồng truyền ra ba ngàn thiên địa, trở thành một dấu hiệu đỉnh phong của Tiên đạo, đây là nhân vật càng mạnh mẽ hơn Tiên Đế.

Trong mười vạn năm trước đó, Tiên đạo Tiên Đế đã chứng minh mình càng cường đại hơn Vạn Cổ Cự Đầu, trong lòng chúng sinh, Tiên Đế là Thiên trong truyền thuyết của Võ đạo, mà bây giờ Tiên đạo xuất hiện cảnh giới còn cường đại hơn Tiên Đế, trong lúc vô hình đã vượt qua Đại Đạo khác.

Ít nhất thì hệ thống các Đại Đạo khác tạm thời chưa từng xuất hiện cảnh giới có thể ngang bằng với Đại La.

Đương nhiên, càng nhiều sinh linh cảm thấy Đại La chẳng qua là chê cười.

Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai, siêu thoát quy tắc Đại Đạo, quá mơ hồ! Nếu như Đạo Tổ có mạnh như vậy, Đại Đạo khác còn tranh cái gì?

Cũng có sinh linh cảm thấy, Đạo Tổ thật có thể là Đại La, từ khi Đạo Tổ nổi tiếng đến nay, chưa từng bại trận qua, thậm chí không có người rõ ràng lai lịch của Đạo Tổ, bản thân loại tồn tại này đã hết sức mơ hồ.

sau khi Đạo Tổ giảng đạo kết thúc, những đại năng nghe đạo xong bắt đầu trở về Thiên Giới thứ tư giảng đạo, bọn hắn cảm thấy tiếc nuối cho những người tu hành không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, cho nên bọn họ bắt chước Đạo Tổ, quyết định lan truyền lầm giảng đạo cực kỳ quan trọng đối với Tiên đạo này ra ngoài, trợ giúp Tiên đạo trong Thiên Giới thứ tư càng tiến thêm một bước, đồng thời tuyên dương Đạo Tổ tồn tại.

Trước khi không có đi tới thiên ngoại, bọn hắn căn bản không biết tên Đạo Tổ, bây giờ biết được, bọn hắn cảm thấy kính nể,

Đạo Tổ đang yên lặng thủ hộ Tiên đạo, bọn hắn cũng muốn làm vài việc.

Đi đến cảnh giới này của bọn hắn, lợi ích của bản thân đã không quan trọng nhất, bọn hắn cũng muốn gánh chịu chức trách thôi động Tiên đạo càng ngày càng phát triển.

Một bên khác, Thiên Đế triệu tập tiên thần, khai mở tiên hội tại Lăng Tiêu bảo điện.

Hội nay quyết định một chuyện.

Chung kết đại kiếp, thành lập trật tự mới.

Thiên Đế cũng không có ý ẩn giấu tin tức, trực tiếp để tiên thần tuyên dương việc này, thông qua Thần Du đại thiên địa, ý đồ của Thiên Đình truyền khắp ba ngàn thiên địa.

Đến tận đây, Tiên đạo chính thức gia nhập võ đạo đại kiếp, bắt đầu chiến đấu vị trí Đại Đạo chính thống.

Chúng sinh không có thấy ngoài ý muốn, Tiên đạo tất sẽ đi đến một bước này, chẳng qua là không ngờ đột nhiên như thế.

Thiên Đế tự mình dẫn Thiên Quân chinh chiến ba ngàn thiên địa, hai phần ba Chính thần tham gia chinh chiến, số lượng thiên binh càng vượt qua ngàn vạn, đây cũng không phải là phàm binh.

Theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh, tiên vị của Phong Thần bảng cũng đang không ngừng tăng trưởng, mặc dù thiên binh không có tiên vị Chính thần nhưng hưởng thụ khí vận của Phong Thần bảng, tốc độ cùng tư chất vượt xa sinh linh bình thường.

Đệ nhất chiến của Thiên Đình liền kinh thiên động địa, uy thế rung chuyển rất nhiều đại thiên địa.

Đối mặt với Thiên Đế cường thế, không có người nào là đối thủ của hắn, một trận chiến này hiện ra sự cường thế của Thiên Đình, cũng làm cho những thế lực còn đang tranh đấu trong đại kiếp cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt, dẫn đến càng ngày càng nhiều thế lực lớn bắt đầu kết minh.

Chương 1192 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (2)

Không đến trăm năm, ba ngàn thiên địa liền sinh ra một quái vật khổng lồ, ngoại trừ có lực lượng thuộc hạ cũ của võ đạo ngày xưa, còn có rất nhiều vạn cổ cường tộc, hệ thống Đại Đạo cùng với cường giả thời thượng cổ chạy ra từ Thông U Chi Hải.

Bởi vì căm thù Thiên Đình, bọn hắn thậm chí bắt đầu xâm lấn Thiên Giới thứ hai, chiến loạn càng tàn khốc hơn, còn về Thiên Giới thứ ba, người nào cũng không muốn trực tiếp đắc tội Đạo Tổ, ngược lại Thiên Giới thứ ba không có chúng sinh, chỉ có một người đang bế quan.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Ba ngàn năm thoáng qua tức thì.

Khương Trường Sinh cảm nhận được cái gì, mở mắt, xuất ra Mệnh Quân lệnh, bên trong truyền ra âm thanh của Hòa Quang Mệnh Quân.

- Bất Tử tiền bối, ta tranh thủ cho ngài một cơ hội, có thể đi tới Thối Mệnh trì của Huyền Mệnh, Thối Mệnh trì có thể tăng cường thân thể cùng hồn phách, đồng thời để huyết mạch lột xác, một khi lột xác, tử tôn của ngài, bao gồm cả con cháu đã lớn đều sẽ được lợi.

Ngữ khí của Hòa Quang Mệnh Quân hết sức cung kính, thậm chí có chút ý nịnh nọt.

Khương Trường Sinh nghe xong, nói:

- Đa tạ Huyền Mệnh, cũng cám ơn ngươi rất nhiều, bất quá ta có thể đề cử một vị con cháu của ta tiến đến hay không?

- Cái này…

Hòa Quang Mệnh Quân cảm thấy bị làm khó, dù sao thì hắn nhìn trúng chính là thực lực của Khương Trường Sinh, mà không phải tiềm lực huyết mạch của hắn.

Khương Trường Sinh nói thẳng:

- Dùng thực lực của ta, Thối Mệnh trì gì đó của các ngươi vốn không hấp dẫn được ta, các ngươi cho ta cơ hội như vậy, chính là muốn lôi kéo ta, ta đưa con cháu ta thương yêu nhất đi tới,

điều này sẽ để cho quan hệ của chúng ta càng thêm chặt chẽ, ngươi cũng đạt được mục đích, không phải sao?

Hòa Quang Mệnh Quân yên lặng, cảm thấy lời hắn nói rất có đạo lý.

Chỉ cần có thể lấy lòng Khương Trường Sinh là được, chẳng qua Thối Mệnh trì là cơ hội khó được, cho con cháu của đối phương thì lộ ra quá lãng phí.

Nhưng hắn nghĩ lại, có con cháu của đối phương ở đó, tương lai hắn thỉnh đối phương ra tay, sẽ càng dễ, mặc kệ là phương thức thế nào.

- Vậy thì nghe theo tiền bối, vậy thì mời tiền bối đưa hắn đến, Mệnh Quân lệnh sẽ chỉ dẫn vị trí của ta, dĩ nhiên, nếu tiền bối không ngại, ta cũng có thể đón tiếp.

Hòa Quang Mệnh Quân cười nói.

- Chờ ta tới tìm người đi.

- Tốt, Thối Mệnh trì chẳng mấy chốc sẽ mở ra, tiền bối hiện tại có thể an bài, tiền bối yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt tử tôn của ngài.

- Ừm.

Khí tức trong Mệnh Quân lệnh bị cắt đứt.

Khương Trường Sinh lúc này truyền âm cho một người, để hắn tới gặp mình.

Mấy ngày sau, Khương Tiển vô cùng lo lắng chạy đến, hắn chạy gấp trở về từ trên chiến trường, một đường xuyên qua trận pháp truyền tống, đây đã là tốc độ nhanh nhất.

Tiến vào Tử Tiêu cung, Khương Tiển cung kính quỳ xuống.

- Đứng lên đi, ở trước mặt ta, không cần những nghi thức xã giao này.

Khương Trường Sinh cười nói, ánh mắt nhìn về phía Khương Tiển tràn đầy yêu thích.

Con cháu của hắn rất nhiều, nhưng Khương Tiển là số ít con cháu hắn nhìn xem lớn lên, còn đích thân dạy bảo, mà tiểu tử

này có công tích không thể xóa nhòa đối với Thiên Cảnh, đối với Tiên đạo.

Đưa mắt hết thảy con cháu của hắn, địa vị của Khương Tiển trong lòng hắn tuyệt đối là xếp ở vị trí thứ hai, gần với Khương Tử Ngọc, hắn sở dĩ không có đặc biệt chiếu cố Khương Tiển, là muốn tôi luyện Khương Tiển.

Bây giờ, tư chất của Khương Tiển trong Khương tộc không được coi là đỉnh tiêm, nhưng tâm trí của hắn tuyệt đối là kiên nghị nhất, thậm chí ngay cả Thiên Đế cũng không sánh bằng, hắn đã trải qua quá nhiều chuyện.

Khương Tiển đứng dậy, nhìn Khương Trường Sinh đang cười tươi như hoa, áp lực trong lòng tan biến, bị gia gia đột nhiên triệu hoán, hắn tự nhiên sẽ suy nghĩ nhiều, đồng thời hắn cũng hết sức xúc động.

Bọn hắn quá nhiều năm không có gặp nhau, Khương Tiển thậm chí nghĩ rằng gia gia đã quên mình.

- Gia gia.

Khương Tiển có chút kích động gọi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tiểu tử thúi, nhiều năm như vậy không đến thăm ta, trong lòng ngươi có phải không có gia gia?

- Như thế nào, chẳng qua là tôn nhi không dám quấy nhiễu ngài.

Khương Tiển vội vàng nói, hắn đột nhiên có loại cảm giác trở lại Long Khởi quan.

Khương Trường Sinh bắt đầu hỏi thăm những chuyện Khương Tiển đã trải qua, mặc dù hắn biết được, nhưng hắn vẫn nguyện ý nghe, đây cũng là một loại phương thức để chung đụng.

Nhìn thấy Khương Tiển, Khương Trường Sinh thật vui vẻ. Nói ra, con cháu của hắn đều không dám tới bái phỏng hắn, bao gồm cả con của hắn là Khương Tử Ngọc, không có chuyện đặc biệt quan trọng, đều không dám tới.

Hắn cũng không có ý trách cứ, dù sao bản thân chuyện này cũng là thái độ của hắn, hắn thân là Đạo Tổ, lại hàng năm bế quan, đổi lại hắn đối mặt với tổ tông như thế, hắn cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Hàn huyên rất lâu, Khương Trường Sinh trở lại chuyện chính, nói ra chuyện Huyền Mệnh cùng Thối Mệnh trì.

Khương Tiển đã sớm nghe Bạch Kỳ đề cập qua Đại Thiên thế giới, nhưng hắn không ngờ gia gia vậy mà có quan hệ với siêu thoát đạo thống của Đại Thiên thế giới, còn tranh thủ cơ duyên thật lớn này cho hắn.

Hắn do dự nói:

- Gia gia, để cho Khương Nghĩa đi đi, Khương Thiện, Khương Thiên Mệnh cũng được, thiên tư của bọn hắn đều mạnh hơn ta.

Hắn không có nói phụ thân, dù sao Thiên Đế cũng không thể rời khỏi vị trí.

Khương Trường Sinh nói:

- Chính là bởi vì tư chất ngươi không bằng bọn hắn, mới chọn ngươi, ngươi vẫn không rõ tác dụng của Thối Mệnh trì?

Chương 1193 - Đứa cháu được yêu thương nhất, trang bị tận răng

Khương Tiển bất đắc dĩ cười một tiếng.

Hắn cũng không dài dòng, lúc này đáp ứng. Khương Trường Sinh đưa tay, lấy ra từng kiện từng kiện pháp bảo, có chiến giáp, giày, đai lưng, mũ giáp, áo choàng các loại, quan trọng nhất là một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đây là chí bảo có thể so với Đạo Thiên chung trong tay Bạch Kỳ.

Chỉ là bộ pháp bảo này, đủ để cho Khương Tiển có khả năng chống lại Thái Ất Kim Tiên.

Khương Tiển bị nhiều như vậy pháp bảo chấn kinh, hắn vô ý thức muốn từ chối, nhưng đối mặt ánh mắt của Khương Trường Sinh, hắn nói không ra khỏi miệng.

Khương Trường Sinh nhìn hắn, dùng một loại ngữ khí đầy cảm khái, nói:

- Tiển nhi của ta đã lớn, không còn là tiểu gia hỏa cần ta dùng lôi pháp rèn luyện thân thể nữa rồi.

Nói lời này triệt để làm Khương Tiển xúc động, hốc mắt Khương Tiển trong nháy mắt đỏ lên, nỗi lòng muôn vàn.

Khương Trường Sinh nói:

- Đến Huyền Mệnh, nếu gặp bất kỳ ủy khuất gì, ở trong lòng nói với ta, gia gia ngươi nghe được, không cần gượng chống, hoàn cảnh khác biệt, hơi không cẩn thận thì ngay cả cơ hội đầu thai đều không có, vì ngươi, dù cho là Huyền Mệnh, gia gia cũng sẽ ra mặt cho người.

Trong phạm vi có thể điều khiển, hắn nguyện ý tôi luyện Khương Tiển, nhưng ở Đại Thiên thế giới, tình huống hoàn toàn khác biệt, hắn nhất định phải làm của chỗ dựa Khương Tiển. Đại Thiên thế giới, mạnh được yếu thua, kẻ yếu rất khó lấy được thưởng thức.

Sau khi Khương Trường Sinh trợ giúp Khương Tiển luyện hóa hết đám pháp bảo liền đưa Khương Tiển tiến đến tìm kiếm Hòa Quang Mệnh Quân, lần này, là bản tôn hắn đi tới, nếu như gặp được phiền toái, hắn còn có thể mang theo Khương Tiển dùng hương hỏa truyền tống thoát đi.

Đương nhiên, đại khái là không có vấn đề, bởi vì Hòa Quang Mệnh Quân không cần thiết tính tính toán hắn.

Dựa theo Mệnh Quân lệnh chỉ dẫn, Khương Trường Sinh không có tốn quá nhiều thời gian, Hòa Quang Mệnh Quân đợi bên trên một hòn đảo hoang, nói là đảo hoang, trên thực tế là một phiến đại lục, rất bao la, phía trên mặt đất không có hoa cỏ cây cối, hiển thị rõ hoang vu.

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được đảo hoang này là một sinh linh to lớn, chỉ là không có động đậy.

Hòa Quang Mệnh Quân tự mình bay ra nghênh tiếp bọn hắn, thấy Khương Trường Sinh vẫn như cũ ngồi trên thần tọa, thần quang sáng chói, Hòa Quang Mệnh Quân âm thầm cảm thán, phong cách của đối phương thật sự rất cao.

Khương Trường Sinh không có chào hỏi, mà giới thiệu Khương Tiển cho hắn.

Nhìn Khương Tiển một thân pháp bảo, khí thế bất phàm, trong lòng Hòa Quang Mệnh Quân hơi thở dài một hơi.

Khí tức kẻ này mặc dù yếu, nhưng trên người không ít bảo vật, xem ra Bất Tử đạo quân thật lưu ý tôn nhi của hắn, cũng không phải qua loa tắc trách.

Hắn không quan tâm Khương Tiển thiên tư như thế nào, chỉ để ý địa vị của Khương Tiển trong lòng Khương Trường Sinh.

- Tiền bối, ngài yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố tốt hắn, Thối Mệnh trì cũng không phải chỗ tranh đấu, đến lúc đó ta sẽ tận lực an bài hắn không tiếp xúc cùng với những thiên kiêu khác của Huyền Mệnh.

Hòa Quang Mệnh Quân cười nói.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Vậy thì làm phiền ngươi.

Khương Tiển theo đó ôm quyền hành lễ, tư thái cung kính.

Hòa Quang Mệnh Quân cười gật đầu với hắn, sau đó nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Gần đây tiền bối có không gặp được Đạo Diễn?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Không có, Đạo Diễn gần đây tựa hồ hết sức an phận.

Hắn tru diệt Diễn Quân, vậy mà không có dẫn tới Đạo Diễn phản ứng nửa điểm, mà các cường giả Đạo Diễn tiềm phục bên trong Hư Không Vô Tận thì ai đi đường nấy, gia nhập thế lực khác biệt, dẫn đến ba ngàn thiên địa tranh đấu càng tàn khốc hơn.

Hòa Quang Mệnh Quân giễu cợt nói:

- Bọn hắn đạt được Đại Đạo sinh cơ tự nhiên an phận, bất quá chờ bọn hắn tiêu hóa xong Đại Đạo sinh cơ, bọn hắn sẽ lần nữa hoành hành Đại Thiên thế giới, làm việc càng thêm bá đạo.

Khương Trường Sinh rất muốn hỏi Đại Đạo sinh cơ là cái gì, nhưng lại sợ mất mặt, bị khinh thường, bất lợi cho việc Khương Tiển đi Thối Mệnh trì tu hành.

- Đại Đạo sinh cơ là cái gì?

Khương Tiển nhịn không được hỏi, nói lời vừa hỏi ra, Khương Trường Sinh âm thầm hài lòng.

Không hổ là tôn nhi của ta.

Hòa Quang Mệnh Quân lườm Khương Trường Sinh một cái, thần tọa tỏa ra thần quang che đậy khuôn mặt hắn, khiến cho Hòa Quang Mệnh Quân nhìn không thấu, bất quá trong lòng hắn có suy đoán, đúng như thế, tôn nhi này của tiền bối trưởng thành trong Đại Đạo hư không, không biết hết thảy về Đại Thiên thế giới.

Trong chớp nhoáng này, Hòa Quang Mệnh Quân có càng nhiều dự định, lúc này cười nói:

- Đại Đạo sinh cơ chính là Đại Đạo cơ duyên, thường cách một đoạn thời gian, Đại Thiên thế giới sẽ xuất hiện Đại Đạo sinh cơ, không có quy luật, không thể dự đoán sự xuất hiện của nó, đạt được Đại Đạo sinh cơ, vô luận tồn tại mạnh cỡ nào, trên thực lực đều sẽ nghênh đón lột xác, đến mức diệu dụng cụ thể của Đại Đạo sinh cơ, ta tạm thời không rõ ràng, bởi vì còn không có tư cách tiếp xúc, nhưng có một chút, Đại Đạo sinh cơ là tồn tại mà toàn bộ Đại Thiên thế giới đều sẽ tranh đoạt, dù cho đạo thống siêu thoát cũng bởi vậy tranh đến không chết không thôi.

Ấn tượng của Khương Tiển về Đại Thiên thế giới càng sâu, cho dù đạo thống siêu thoát, cũng có đồ vật muốn tranh, cái này mang ý nghĩa Đại Thiên thế giới tranh đấu càng tàn khốc hơn.

- Ta giao hắn cho ngươi.

Khương Trường Sinh mở lời, dứt lời, hắn quay người chuẩn bị rời đi.

Chương 1194 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)

Hòa Quang Mệnh Quân đưa tay hành lễ, kết quả phát hiện Khương Trường Sinh không có đi, hắn không khỏi hỏi:

- Tiền bối, làm sao vậy?

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chậm rãi mở lời:

- Ngươi bị để mắt tới.

Nghe vậy, sắc mặt Hòa Quang Mệnh Quân kịch biến, lúc này thả người vọt lên, bay tới hư không, trong tay xuất hiện một khỏa Lam Châu to lớn, Lam Châu bắn ra muôn vàn tia sáng, vòng quanh thân thể hắn, cấp tốc mở rộng.

Khương Tiển đi vào bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cảnh giác nhìn xung quanh.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Đến rất đúng lúc, cũng để cho ngươi nhìn một chút về lực lượng của Đại Thiên thế giới.

Khương Tiển nghe xong, trong lòng thở dài một hơi, gia gia có thể nói như vậy, chứng minh đối phương không đủ để trở thành uy hiếp của gia gia.

- Nguyên lai là bọn gia hỏa các ngươi, quả nhiên là muốn chết.

Tiếng nói của Hòa Quang Mệnh Quân vang lên, ngữ khí tràn ngập phẫn nộ.

- Hòa Quang Mệnh Quân, cuối cùng để cho chúng ta bắt được ngươi, hôm nay nhất định làm cho ngươi biến thành tro bụi.

- Hừ, nếu có thể tru diệt Huyền Mệnh Mệnh Quân, vậy bọn ta sẽ nổi danh.

- Đoạn thời gian trước, Đạo Diễn Diễn Quân đều bị giết, hôm nay chúng ta tru diệt Mệnh Quân, sao mà hoành tráng.

- Ha ha ha, Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trấn Xu tranh đấu vô số năm, cũng nên bị đẩy ngã.

Từng tiếng cười tràn ngập sát ý truyền đến, ngay sau đó, Khương Tiển cảm nhận được một cỗ khí tức để linh hồn hắn run sợ truyền đến, bốn phương tám hướng đều có.

Hắn giương mắt quét tới, sâu trong hư không xuất hiện từng tôn thân ảnh khủng bố không thể dùng mắt trần để tính toán độ cao, dáng người không đồng đều, như viễn cổ ma thần buông xuống để hết thảy trước mắt hắn cũng bắt đầu vặn vẹo.

- Muốn mạo phạm Huyền Mệnh, các ngươi cũng xứng.

Hòa Quang Mệnh Quân phẫn nộ quát, muôn vàn tia sáng quanh người bắn ra cường quang sáng chói, bên trong cường quang, thân hình của hắn kịch biến, một con cá sấu to lớn đầy đáng sợ xuất hiện, chính là bản thể của hắn.

Hòa Quang Mệnh Quân kéo ra cái miệng lớn đầy máu kinh khủng, theo Khương Tiển góc độ nhìn lại, hắn giống như muốn thôn phệ hư không. Gió lớn khó có thể tưởng tượng bao phủ bay lên, từng tôn thân ảnh khủng bố phương xa dồn dập ra tay, đi săn Hòa Quang Mệnh Quân.

Hư không phá toái, vô tận thời không lôi điện cuốn tới, khiến cho Khương Tiển lui lại một bước, tới gần Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hắn tốt xấu gì cũng được tính là cường giả ở trong Hư Không Vô Tận, giờ khắc này ở nơi đây, hắn thậm chí ngay cả tư cách nhìn trộm chiến đấu cũng không có.

Gió lốc doạ người lay động vạt áo hai người Khương Trường Sinh, mà Khương Trường Sinh đang dùng hương hỏa diễn toán.

Hết thảy có bảy vị cường giả, giá trị hương hỏa tất cả đều cao hơn bốn vạn, vị mạnh nhất đi đến sáu vạn, tùy tiện đi ra một vị đến, Hòa Quang Mệnh Quân đều hết sức khó đối phó.

Tình hình chiến đấu cũng như thế, bảy vị cường giả này rất có tư thái thô bạo của võ đạo, tất cả đều nhảy đến bên trên bản thể của Hòa Quang Mệnh Quân, điên cuồng tàn phá Hòa Quang Mệnh Quân.

Mặc dù điều động Đại Đạo lực lượng, Hòa Quang Mệnh Quân cũng không thể thoát khỏi bọn hắn.

Khương Trường Sinh chú ý thấy hư không Đại Thiên thế giới mặc dù bị đánh nát, tốc độ khôi phục cực nhanh, hư không sau khi khôi phục ngăn cách hai bên chiến đấu, chợt nhìn, giống như bọn hắn nhảy đến trong một vùng hư không khác.

Hết thảy trước mắt của Khương Tiển khôi phục như thường, hư không yên lặng, nhưng cỗ uy áp này vẫn còn, khiến cho hắn sợ hãi.

Hắn quay đầu hỏi:

- Gia gia, tình huống của vị tiền bối kia như thế nào?

- Không tốt lắm.

Khương Trường Sinh đưa tay, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh xuất hiện cách đỉnh đầu, hấp dẫn Khương Tiển tầm mắt.

Một bên khác.

Bên trong tầng sâu của hư không, Hòa Quang Mệnh Quân như Hồng Hoang Hung thú, ra sức giãy dụa, bảy tôn thân ảnh không nhỏ hơn hắn bao nhiêu không ngừng công kích hắn, đánh cho huyết nhục hắn văng tung tóe, rất có xu thế bị tách rời.

- Đây là máu thịt của Mệnh Quân à, thật là mỹ vị.

- Huyền Mệnh chỉ đến như thế, kém xa đạo thống của chúng ta.

- Đừng nói nữa, đều đã bị diệt, ta ngược lại không có mặt mũi nhắc đến.

- Mau ăn hắn! Đừng cho hắn cơ hội.

Đúng lúc này.

Một chùm ánh sáng chói lóa buông xuống, bảy tôn thân ảnh khủng bố vô ý thức nhắc mắt nhìn đi, bọn hắn thấy được một cái lỗ vô cùng to lớn, đó là miệng của Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, một cỗ hấp lực khó có thể tưởng tượng được hút bọn hắn vào trong đó, căn bản chống cự không được, bao gồm cả Hòa Quang Mệnh Quân cũng bị hút vào.

Khương Tiển nhìn Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bắn ra cột sáng, hắn nhìn thấy cột sáng bắt đầu co vào, cũng không có nhìn thấy bất kỳ thân ảnh gì.

Hắn vô ý thức hỏi:

- Bọn hắn chạy trốn?

Khương Trường Sinh đưa tay nắm chặt, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh thu nhỏ, rơi vào phía trên lòng bàn tay của hắn, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Đã ở trong đỉnh.

Nghe vậy, Khương Tiển sửng sốt.

Nhẹ nhàng như vậy đã trấn áp kẻ địch?

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Khương Trường Sinh thả Hòa Quang Mệnh Quân ra, Hòa Quang Mệnh Quân một lần nữa hóa thành nhân hình, nhưng máu me khắp người, cực kỳ chật vật.

Hòa Quang Mệnh Quân thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, hắn khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Chiến đấu mặc dù ngắn ngủi, nhưng hắn hoàn toàn bị áp chế, nếu không phải dựa vào sức khôi phục mạnh mẽ của thân thể, hắn sớm đã bị ăn sạch sẽ, mà cường giả như vậy lại bị dễ dàng trấn áp.

Chương 1195 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)

Ánh mắt Hòa Quang Mệnh Quân nhìn về phía Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, tràn đầy vẻ sợ hãi.

Đây rốt cuộc là tà vật gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Mệnh Quân, về sớm một chút đi, bằng không thì phiền toái còn sẽ tới.

Hòa Quang Mệnh Quân giật mình tỉnh lại, vội vàng hành lễ, nói:

- Đa tạ tiền bối cứu giúp.

Khương Trường Sinh gật đầu, đi theo tan biến tại chỗ.

Hòa Quang Mệnh Quân cũng không có dừng lại, vung tay áo mang theo Khương Tiển rời đi.

Hắn nhanh chóng xuyên qua, rời xa vùng hư không lúc trước.

Hồi tưởng lại chiến đấu lúc trước, hắn âm thầm kinh hãi, nếu không phải Bất Tử đạo quân đến đây, hắn lúc trước tất sẽ mất mạng, mặc dù sinh linh của Huyền Mệnh đều có mấy cái mệnh, nhưng cảnh giới càng cao, mỗi khi mất một cái mạng, cái giá càng lớn, nếu hắn chết, ít nhất mấy ngàn vạn năm là không thể đi ra lăn lộn.

Nghĩ được như vậy, hắn càng thêm cảm kích Khương Trường Sinh, đồng thời vui mừng về sự lựa chọn của mình.

Hắn quay đầu nhìn về phía Khương Tiển bên cạnh, cười nói:

- Nhờ có gia gia ngươi ra tay, chờ đến Huyền Mệnh, ta sẽ hồi báo phần ân tình này ở trên thân thể ngươi, ngươi không cần khẩn trương, đến Huyền Mệnh, sẽ không lại xảy ra chuyện như vậy.

Khương Tiển gật đầu, tò mò hỏi:

- Bọn hắn đến từ phương thế lực nào?

Bảy thân ảnh khủng bố lúc trước nhắc đến Đạo Diễn, Trấn Xu, lời nói tràn đầy khinh thường, cái này khiến hắn rất không hiểu rõ.

Trước khi đến, gia gia đã nói qua, chỗ Đại Thiên thế giới của bọn hắn bị Huyền Mệnh, Đạo Diễn, Trấn Xu thống trị, ngay cả cường giả siêu thoát của Võ đạo đều phải nhìn mặt bọn hắn mà sinh tồn.

Sắc mặt Hòa Quang Mệnh Quân trở nên khó coi, mắng:

- Một đám bò sát kéo dài hơi tàn thôi, Đại Thiên thế giới tồn tại quá nhiều đạo thống, có đang quát tháo phong vân, tự nhiên cũng có đã biến mất, bọn hắn là Trần Khư Thất Hung, Trần Khư là siêu thoát đạo thống thật lâu trước đây, sau này bị Huyền Mệnh chúng ta, Đạo Diễn, Trấn Xu hợp lại lật đổ, đạo thống yên diệt, Trần Khư thất hung vì sống sót, xóa đi khí vận bản thân, một lần nữa tu hành, ngàn vạn năm trước, bọn hắn mới bị sư phụ ta trấn áp qua, không nghĩ tới hôm nay cường đại đến tình trạng như thế.

Trần Khư Thất Hung.

Khương Tiển nghĩ đến gia gia của mình, cũng không biết sư phụ của Hòa Quang Mệnh Quân có phải đối thủ của gia gia hắn hay không.

- Nói ra, thực lực của tiền bối thật sự làm ta lau mắt mà nhìn, ta biết hắn rất mạnh, nhưng không nghĩ tới mạnh tới mức này, đúng, đạo thống của các ngươi tên gọi là gì?

Hòa Quang Mệnh Quân hỏi.

Khương Tiển trả lời:

- Tiên đạo.

- Tiên đạo?

Hòa Quang Mệnh Quân nghe xong lâm vào trong trầm mặc, cái tên này, hắn cảm giác giống như đã nghe qua, hắn bắt đầu tìm tòi trí nhớ của mình.

Khương Tiển không tiếp tục lên tiếng, mặc kệ đối phương có nghe nói qua Tiên đạo hay không, hắn tin tưởng gia gia đã chấn nhiếp đối phương.

- Cũng không biết ta khi nào có thể luyện chế ra chí bảo như thế.

Khương Tiển mong đợi suy nghĩ, Tu Tiên giả đều sát nhập, thôn tính năng lực luyện bảo, Tu Tiên giả không có luyện chế qua pháp bảo căn bản không tính là Tu Tiên giả chân chính.

Hòa Quang Mệnh Quân đột nhiên hỏi:

- Ta nhìn ngươi một thân bảo vật, rất không đơn giản, còn có đại đỉnh kia của gia gia ngươi, đây là ưu thế của Tiên đạo sao?

Không ít đạo thống có thể sáng tạo bảo vật mạnh mẽ để tác chiến, trước kia Hòa Quang Mệnh Quân rất khinh thường dạng đạo thống này, hắn thấy, đây đều là ngoại vật, tác hại quá lớn, một khi mất đi bảo vật, năng lực sinh tồn của bản thân sẽ giảm mạnh.

Nhưng hôm nay nhìn thấy bảo vật của Đạo Tổ, hắn bị chấn động, nhất là lúc bị đại đỉnh kia hút vào, loại cảm giác tuyệt vọng, nghẹt thở kia làm hắn bây giờ nhớ tới đều không rét mà run.

- Có khả năng nói như vậy.

Khương Tiển gật đầu nói.

So với Võ đạo, pháp bảo của Tiên đạo xác thực có tác dụng to lớn, thậm chí có thể giúp Tu Tiên giả vượt cảnh giới chiến đấu.

Võ đạo cũng có thần binh, nhưng những thần binh này cũng chỉ là tăng cường lực phá hoại của Võ Nguyên, không giống pháp bảo Tiên đạo, càng có tạo hóa diệu dụng, giống như hiện ra lực lượng của Đại Đạo.

Hòa Quang Mệnh Quân nghe xong, cười nói:

- Rất không tệ, để cho ta mở rộng tầm mắt.

Chẳng qua là mở rộng tầm mắt?

Khương Tiển âm thầm nói như vậy, dọc đường về sau, Hòa Quang Mệnh Quân biểu hiện được nhiệt tình, giới thiệu cho hắn về Huyền Mệnh, dần dần, Khương Tiển cũng bị nội tình Huyền Mệnh rung động.

Huyền Mệnh càng mạnh, hắn càng ngày càng chờ mong về chuyến đi Thối Mệnh trì lần này….

Khương Trường Sinh cũng không trở về Côn Luân giới, mà một đường chạy tới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Vị trí hư không của Chư Thiên Đại Đạo Thụ tràn ngập tử khí cuồn cuộn, lộ ra cực kỳ thần bí, mới vừa đi vào vùng hư không này, hắn từ xa nhìn lại, Chư Thiên Đại Đạo Thụ được sương mù tím cuồn cuộn che đậy, lộ ra vĩ ngạn, như Sáng Thế thần chèo chống vũ trụ.

Khương Trường Sinh âm thầm thất vọng, bảy người bên trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh cũng không có mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng, một là bảy người này cũng không phải đi tới phía hắn, hai là hai bên trước đó không có bất kỳ nhân quả gì, thậm chí bọn hắn cũng không kịp ra tay với Khương Trường Sinh.

Hắn lưỡng lự muốn phóng xuất bọn hắn, lại đánh một trận hay không?

Nhưng suy nghĩ một chút, được rồi, thực lực hắn vượt xa bảy người trong đỉnh, cho dù đánh, sinh tồn ban thưởng trợ giúp hắn cũng không lớn, không cần thiết lưu lại tai hoạ ngầm.

Chương 1196 - Cứu Vớt Tiên Đạo (1)

Trước đó ngọn Nộ Diễm Diễn Quân cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng vẫn để lại cho hắn nguyền rủa, chuyện như vậy cũng không thể lại phát sinh.

Đã nhiều năm trôi qua, nguyền rủa của Nộ Diễm Diễn Quân đã suy yếu không ít, theo Khương Trường Sinh càng ngày càng mạnh, lực lượng của cỗ nguyền rủa này không sớm thì muộn cũng sẽ tiêu vong.

Khương Trường Sinh rơi vào trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, ngồi tĩnh tọa ở dưới cây, phân thân của hắn đang ở trên nhánh cây cao mấy ngàn vạn trượng, chỉ liếc mắt nhìn hắn, không có đứng dậy, cũng không có lên tiếng, bản thân bọn hắn liền một thể, không cần trao đổi.

Ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh xuất ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, thần niệm thăm dò vào trong đó.

Bảy người này không đơn giản, cho nên hắn cảm thấy dò xét tại Đại Thiên thế giới càng ổn thỏa, tránh cho ảnh hưởng đến Hư Không Vô Tận, mà phụ cận có phân thân của hắn cảnh giác xung quanh, hắn không cần lo lắng quá nhiều.

Bên trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, Trần Khư Thất Hung đi săn Hòa Quang Mệnh Quân đã ngưng tụ thành hình người, chỉ là trên người bọn hắn còn bảo lưu đặc thù của bản thể, từng người thoạt nhìn quái dị, kinh dị đáng sợ hơn cả yêu ma.

Giờ phút này, bọn hắn đang bị Hỗn Nguyên cấm chế trấn áp, đủ loại lực lượng đáng sợ tàn phá thân thể bọn hắn, để bọn hắn không chỗ có thể trốn, chỉ có thể chịu được thống khổ cực hạn.

Khương Trường Sinh chú ý tới trên người bọn họ cũng có lực lượng nguyền rủa, nói cách khác, bọn hắn ngay từ đầu cũng không phải là bộ dáng như thế, mà bị một loại lực lượng nguyền rủa nào đó tàn phá thành dạng này.

Hắn cũng không có suy nghĩ nhiều mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, thương khung thế giới trong đỉnh xuất hiện một con mắt màu vàng kim dựng thẳng, con ngươi khóa chặt một đạo thân ảnh trong đó.

Bây giờ Khương Trường Sinh thi triển thần thông Đại Đạo Chi nhãn, không cần đối đầu ánh mắt, liền bao phủ mục tiêu, hắn trước thi triển Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, để ý chí của hung vật này trong nháy mắt sụp đổ.

Hắn bắt đầu tìm tòi trí nhớ của đối phương, hiểu rõ quá khứ của bọn hắn, thuận tiện hiểu Đại Thiên thế giới.

Trần Khư Thất Hung.

Trần Khư.

Đây là đạo thống siêu thoát thứ tư mà Khương Trường Sinh tiếp xúc đến, hơn nữa còn là siêu thoát đạo thống đã biến mất, điều này cũng dẫn đến những tồn tại lúc đầu hắn không thể theo dõi đều xuất hiện ra.

Ngươi bị hắn đọc trí nhớ chính là thủ lĩnh của Trần Khư Thất Hung, Cừu Hung, sở dĩ lựa chọn hắn, tự nhiên bởi vì hắn mạnh nhất.

Trí nhớ của Cừu Hung vô cùng cuồn cuộn, dù cho Khương Trường Sinh cũng cần tốn thời gian đi hấp thu….

Ba ngàn thiên địa, Hắc Ám đế đình, phía trên Đế lục, một cung điện màu đen trôi nổi ở trên không trung.

Trong điện, Thiên Cơ huyền lão đang đánh giá Khương Nghĩa.

Hắn càng xem càng hài lòng, cười nói:

- Tiểu tử ngươi bây giờ đi Đại Thiên thế giới cũng có thể sống sót rất tốt, thế nào, khi nào đi tới Đại Thiên thế giới xông xáo?

Lúc này mới bao nhiêu năm, tiểu tử này vậy mà có thể trưởng thành đến loại tình trạng này, hắn giống như đang chứng kiến kỷ nguyên mới đến.

Khương Nghĩa tất nhiên sẽ trở thành nhân vật mang tính tiêu chí của Tiên đạo kỷ nguyên!

Khương Nghĩa lắc đầu cười nói:

- Võ đạo đại kiếp còn chưa kết thúc, ta há có thể rời đi?.

Thiên Cơ huyền lão khoát tay nói:

- Nhanh thôi, mặc dù gần đây xuất hiện không ít nhân vật cường hoành, nhưng Tiên đạo chính là đại thế, đã thế không thể đỡ, nếu những gia hỏa khủng bố trong Thiên Giới thứ tư ra tay, đại thế sẽ được định.

Uy danh Thiên Giới thứ tư đã truyền ra Thần Du đại thiên địa, Khương Nghĩa đều từng bị kinh động qua, nhưng hắn không thể không chịu phục, mình xác thực không bằng Vạn Phật thủy tổ, bất quá hắn còn trẻ, có cơ hội đuổi theo.

- Chờ đại kiếp chung kết, ta sẽ đi tới Đại Thiên thế giới, thái bình không thích hợp ta, chỉ có hoàn cảnh hắc ám rung chuyển mới thích hợp ta mạnh lên.

Khương Nghĩa bình tĩnh nói.

Thiên Cơ huyền lão tựa hồ nghe ra cái gì, nhíu mày hỏi:

- Nhất định phải làm thế này sao?

Khương Nghĩa gật đầu nói:

- Đại kiếp cũng không phải chiến tranh, là nghiệp lực bên trong hư không, ngươi không cảm giác được à, Tiên đạo muốn chân chính chung kết đại kiếp, ta sẽ phải gánh chịu cừu hận của chúng sinh, vừa hay ta sẽ rời đi nơi này, đuổi theo tương lai càng cao hơn.

Thiên Cơ huyền lão cảm khái nói:

- Cho nên ngươi sáng lập Hắc Ám đế đình? Ngươi sớm đã nghĩ đến một ngày này?

Khương Nghĩa thở dài một hơi, nói:

- Ta rõ ràng nhất tính tình phụ thân ta, chớ nhìn hắn gần đây một mực đang khai chiến, thật ra trong lòng hắn khẳng định hết sức dày vò, Thiên Đình không thể trở thành thế lực thô bạo bá đạo, mà muốn trở thành tiên thần tín ngưỡng để chúng sinh đáng giá tín nhiệm, cho nên ta không thể ngồi xem Thiên Đình

hoành hành bá đạo, ta sẽ ra tay, huyết tẩy ba ngàn thiên địa, trở thành tội nhân của Hư Không Vô Tận, lại chật vật bị khu trục.

Nói đến phần sau, hắn lộ ra nụ cười, ngữ khí đầy ngả ngớn.

Thiên Cơ huyền lão trợn trắng mắt, nói:

- Ngươi còn muốn lại tra tấn ta? Ta cũng không muốn theo ngươi để gặp nạn đâu.

Khương Nghĩa cười nói:

- Huyền lão, ngươi trở về từ Đại Thiên thế giới, khẳng định chịu không ít khổ, ngươi không muốn tìm trở lại mặt mũi? Đừng sợ, về sau ta sẽ làm chỗ dựa cho ngươi.

Thiên Cơ huyền lão bĩu môi nói:

- Chỉ dựa vào ngươi, ta cũng không tin.

- Còn có ta đại ca đây, hắn là Vạn Cổ Sát Tinh, cùng ta là tuyệt phối, có hai huynh đệ chúng ta làm chỗ dựa cho ngươi, về sau đều là người khác sợ chúng ta.

Chương 1197 - Cứu Vớt Tiên Đạo (2)

Khương Nghĩa mong đợi nói, vừa nghĩ tới Đại Thiên thế giới, hùng tâm của hắn liền bị nhen lửa.

Không tính Tiên đạo, hắn tự giác đã không có địch thủ tại Hư Không Vô Tận.

Thiên Giới thứ tư có rất nhiều tồn tại kinh khủng, nhưng bọn hắn đều thuộc về Tiên đạo, hắn tuyệt sẽ không đối phó người trong đồng đạo.

Thiên Cơ huyền lão nghe xong, lộ ra vẻ chờ mong.

Trước kia hắn sợ Đại Thiên thế giới, hiện tại, hắn thật không sợ.

Có Tiên đạo mạnh mẽ như thế ở sau lưng làm chỗ dựa, hắn sợ cái gì?

Võ đạo không dung hắn nhưng Tiên đạo dung hắn.

- Mà lại gia gia của ta tất nhiên sẽ xây dựng Thiên Giới tại Đại Thiên thế giới, đến lúc đó ngươi mệt mỏi, cũng có nơi đặt

chân, cũng không phải nhất định phải một mực đi theo chúng ta xông xáo.

Khương Nghĩa cười nói.

Thiên Cơ huyền lão lắc đầu, nói:

- Tốt, không nói mấy chuyện này, Thiên Giới thứ ba sắp mở ra Vạn Bảo đại hội, do Đạo Mẫu chủ trì, thông qua tỷ thí phẩm giai những pháp bảo được luyện chế, người thắng có thể nhận được chí bảo của Đạo Tổ, ngươi muốn đi không?

Khương Nghĩa nghe vậy, gật đầu nói:

- Dĩ nhiên đến tham gia, không vì pháp bảo, ta cũng phải đi.

Thiên Cơ huyền lão nói theo:

- Vạn Bảo đại hội lần này, ngay cả những đại năng của Thiên Giới thứ tư cũng sẽ tới, danh vọng của Phúc Nguyên thánh mẫu tại Thiên Giới thứ tư rất cao, về sau ngươi cũng chớ đắc tội nàng, chỉ nhìn nhân mạch trước mắt mà nàng nắm giữ, Thiên Đế đều chưa hẳn so được với nàng.

Khương Nghĩa tức giận nói:

- Nàng là trưởng bối của ta, ta đắc tội nàng làm gì.

- Ngươi không có có đắc tội, nhưng Hắc Ám đế đình đắc tội.

- Há, phải không?

Ánh mắt Khương Nghĩa trong nháy mắt băng lãnh xuống tới..

Thiên Cơ huyền lão cũng không có nói tiếp, mà trò chuyện về Đại La chi đạo.

Nhắc đến Đại La chi đạo, Khương Nghĩa liền thao thao bất tuyệt, cực kỳ hưng phấn….

Thiên Giới thứ.

Tây Thiên, trên biển mây, Bạch Kỳ đang ngồi ở bên trong một tòa cung điện, trước mặt nàng chất đầy Phật Kinh, phật bảo, nàng đang vui thích chọn lựa phật bảo, đến mức Phật Kinh, nàng không có hứng thú.

Lúc này, một tên nữ yêu chạy vào, nói:

- Thánh mẫu, bên ngoài có một hòa thượng muốn bái phỏng ngài.

- Ồ? Chỉ là hòa thượng, không phải phật?

- Không phải, nghe nói là một tên đệ tử vừa gia nhập phật môn, tự xưng Kim Thiền Tử.

- Vừa gia nhập? Ai là sư phụ của hắn?

- Tạm không có sư phụ, các phật tòa đều đang trù bị cho Vạn Bảo đại hội, không rảnh phản ứng đệ tử mới.

- Thế hắn dựa vào cái gì để tới gặp ta, ngươi cũng không hiểu chuyện như thế?

Bạch Kỳ cau mày nói, ngữ khí không vui.

Nữ yêu kinh sợ quỳ xuống, vội vàng nói:

- Thánh mẫu, hắn nói hắn có thể dự báo tương lai, hắn thấy được tương lai của Khương tộc, một tương lai bi thảm, việc quan hệ đến Khương tộc, ta không thể không mang theo đến đây.

Nghe vậy, chân mày Bạch Kỳ nhíu chặt hơn, nàng không do dự, nói:

- Còn không mau đi mời.

Nữ yêu lúc này tan biến trong điện.

Bạch Kỳ tự lẩm bẩm:

- Dám vọng nghị Khương tộc, thật sự to gan lớn mật, chẳng lẽ ngươi có thể nhìn càng thêm xa so với chủ nhân ta?

Lời tuy như thế, nhưng nàng sợ chủ nhân thấy được, chẳng qua chủ nhân không nói thôi.

Rất nhanh, nữ yêu mang theo một tên hòa thượng tuổi trẻ đi vào trong điện.

Vị Kim Thiền Tử này có làn da trắng nõn, khuôn mặt tuấn tú, người mặc áo cà sa, lộ ra một cỗ khí chất xuất trần.

- A Di Đà Phật, Kim Thiền Tử bái kiến Thánh Mẫu, hôm nay tùy tiện đến đây, là vì cứu vớt Tiên đạo.

- Cứu vớt Tiên đạo? Khẩu khí thật lớn, mà Tiên đạo cần gì ngươi cứu, ngươi rõ ràng câu nói mà ngươi đang nói sao?

Bạch Kỳ nhìn chằm chằm Kim Thiền Tử, lạnh giọng hỏi.

Giọng điệu của đối phương làm nàng hết sức không thoải mái, nhưng nàng vẫn muốn nghe đối phương nói rõ ràng, tránh cho mình bỏ lỡ cái gì.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Hư không bao la, tồn tại rất rất nhiều năng lực cùng thiên phú không thể tưởng tượng nổi, một phần vạn tên này thật có thể đoán được tương lai thì sao?

Kim Thiền Tử trả lời:

- Tự nhiên sẽ hiểu, thật là mạo phạm Thiên Đạo, nhưng bần tăng xác thực thấy được, bần tăng thấy được một tương lai, Tiên đạo nghênh đón đại kiếp, chính như võ đạo, mà kiếp nạn mà Tiên đạo đối mặt càng thêm đáng sợ, Khương tộc hiến tế toàn tộc huyết mạch trên người một người, quá mức bi tráng, tương lai dạng này, bần tăng muốn thay đổi một phen.

Nữ yêu nghe xong, gương mặt trắng bệch.

Bạch Kỳ chăm chú nhìn hắn, hỏi:

- Ngươi biết được Khương tộc?

Bên trong Thiên Giới thứ tư, thanh danh của Khương tộc ngoại trừ tín đồ, có rất ít người biết được.

Nếu như Kim Thiền Tử từng tiến vào Thần Du đại thiên địa, Đạo Tổ tất nhiên có thể phát giác được tiếng lòng của hắn.

Kim Thiền Tử lắc đầu, thở dài nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng tại một tháng trước kia, căn bản không biết tên Khương tộc, từ khi tính tới tương lai này về sau, bần tăng mới tìm hiểu qua.

Phật môn là giáo phái trước hết nhất tín ngưỡng Đạo Tổ bên trong Thiên Giới thứ tư, Kim Thiền Tử nếu có tâm tìm hiểu, rất dễ dàng thành công, bất quá bởi vì bản thân hắn chỉ vừa gia

nhập vào phật môn, cho nên cũng không có bảo sao hay vậy, sinh ra lòng kính trọng cuồng nhiệt Đạo Tổ.

Chương 1198 - Tương Lai Xa Xôi (1)

Bạch Kỳ hỏi:

- Kết cục sau khi hiến tế như thế nào?

Kim Thiền Tử lần nữa lắc đầu, nói:

- Bần tăng chỉ nhìn đến đây, nhưng tối hậu quan đầu, bần tăng thấy được một thân ảnh cực kỳ đáng sợ, khí thế của thân ảnh còn cường đại hơn lực lượng đại năng toàn tộc của Khương tộc, chỉ sợ…

Bạch Kỳ lâm vào trong trầm mặc.

Nữ yêu cũng đang tiếp thu tin tức, đến mức tin hay không, chỉ có các nàng rõ ràng.

Kim Thiền Tử do dự một chút nói:

- Bần tăng muốn gặp Đạo Tổ, không biết thánh mẫu có thể dẫn gặp?

Bạch Kỳ liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi nói một lời vô căn cứ, liền muốn thấy Đạo Tổ, chính ngươi không cảm thấy quá dễ dàng sao?

Kim Thiền Tử bất đắc dĩ nói:

- Bần tăng tin tưởng, Đạo Tổ có năng lực nhìn trộm đến chỗ bần tăng đã thấy, bần tăng sinh tại Tiên đạo, mặc dù biết được đạo lý Đại Đạo luân hồi, cũng không hy vọng Tiên đạo đi theo gót võ đạo.

Bạch Kỳ trầm ngâm trong chốc lát nói:

- Ngươi lại đi xuống trước đi, việc này ta sẽ tự nói cho Đạo Tổ.

Kim Thiền Tử nghe vậy, không khỏi thở dài một hơi, lúc này hành lễ lui ra.

Đợi hắn rời đi cung điện, nữ yêu mới vừa hỏi nói:

- Thật tin được không?

Bạch Kỳ nói:

- Ngươi ta không thể phán đoán, Đạo Tổ tự có định đoạt, bất quá, ngươi giúp ta điều tra một chút, có người Khương tộc nào sáng tạo ra pháp môn hiến tế huyết mạch một tộc hay không.

Nữ yêu gật đầu, Bạch Kỳ phất tay, ra hiệu nàng lui ra.

Bạch Kỳ ngồi trước phật bảo chồng chất trong chốc lát, thật sự là không tĩnh tâm được, nàng không khỏi ở trong lòng kêu gọi chủ nhân, không có đạt được hồi phục, nàng chỉ có thể chờ đợi.

…

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Khương Trường Sinh thu hồi thần niệm, hắn mở hai mắt ra, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đi theo đóng lại.

Trí nhớ của Cừu Hung cực kỳ to lớn, khiến cho Khương Trường Sinh có nhận biết tương đối rõ ràng về Đại Thiên thế giới, không đề cập tới Trần Khư trước kia, Huyền Mệnh, Đạo Diễn, Trấn Xu mạnh mẽ đã làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Ba đạo thống siêu thoát này lưu động, mang theo đạo thống của bọn họ hoành hành Đại Thiên thế giới, nhưng phạm vi hoạt động tương đối cố định, đều tranh đấu trong Trần Khư lĩnh vực.

Nếu tính thực lực tổng hợp của ba đại siêu thoát đạo thống, Đạo Diễn nhất mạnh, nhưng luận chiến lực đơn độc, chủ nhân Trấn Xu cường đại nhất, mà Huyền Mệnh là hết sức cân đối ở các phương diện, không có một mặt nào là yếu nhất.

Trần Khư Thất Hung trước kia từng rời khỏi Trần Khư đại thiên lĩnh vực, bên ngoài Đại Thiên thế giới càng thêm đặc sắc, nhưng cũng càng nguy hiểm, bọn hắn sở dĩ có thể còn sống sót, chính là trước khi Trần Khư yên diệt, đi ra bên ngoài thu được pháp môn trảm khí vận nhân quả, nhưng cũng đồng thời gặp nguyền rủa vĩnh thế.

Hiện tại bọn hắn bất tử bất diệt, lực lượng nguyền rủa sẽ chỉ làm cho bọn hắn không ngừng biến thành bộ dáng chúng sinh đương thời sợ hãi nhất, quan niệm của chúng sinh một mực

đang thay đổi, cho nên hình tượng của bọn hắn cũng một mực đang thay đổi, loại biến hóa này sẽ mang đến thống khổ khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh bắt đầu suy tư xử trí bọn hắn như thế nào.

Trần Khư Thất Hung nhìn như bất tử bất diệt, nhưng đây chẳng qua là so ra, ngay cả Đại Đạo đều sẽ yên diệt, nào có bất tử bất diệt chân chính.

Mấy tên này cừu hận Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trấn Xu, điểm này đả động Khương Trường Sinh.

Theo Khương Trường Sinh tru diệt Nộ Diễm Diễn Quân, Lục Diêm Diễn Thiên, hắn và Đạo Diễn đã kết thù, nhân quả không sớm thì muộn cũng sẽ muốn báo.

Ít nhất, hắn không cẩn lo lắng Trần Khư Thất Hung sẽ tìm ba đại siêu thoát đạo thống nương tựa.

Chẳng qua, nhìn này lệ khí của bảy người, rất khó hàng phục, chỉ dùng cấm chế tra tấn bọn hắn cũng không đủ, dù sao bọn hắn gặp thống khổ vốn không kém gì cấm chế trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Rất lâu.

Tay phải Khương Trường Sinh vung lên, bên trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh có bảy đạo bạch quang bay ra, hiển lộ ra thân ảnh của Trần Khư Thất Hung.

Thất Hung vừa thấy được Khương Trường Sinh, đều có chút hốt hoảng, dù sao từ đầu đến cuối, bọn hắn căn bản chưa từng gặp qua Khương Trường Sinh, bọn hắn thậm chí không có trước tiên phát hiện đám người mình đã được thả ra.

Cừu Hung cầm đầu lấy lại tinh thần trước tiên, hắn trầm giọng hỏi:

- Là ngươi tróc nã chúng ta?

Sáu hung khác lấy lại tinh thần, ý thức được mình đã trở lại hư không, bọn hắn cũng không có chạy trốn, dù sao kẻ địch còn ở trước mắt, dám thả bọn họ ra, tất có nắm bắt cản bọn họ lại.

Vừa nghĩ tới lúc trước bọn hắn không có chút lực lượng chống đỡ đã bị trấn áp, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập kiêng kị.

- Rời đi đi.

Khương Trường Sinh mở lời, ngữ khí đạm mạc, hoàn toàn không có để Trần Khư Thất Hung vào mắt.

Cừu Hung quên không được con mắt dọc màu vàng kim dựng thẳng kia, không rõ ràng đối phương làm cái gì đối với hắn, bây giờ đối phương thả bọn hắn thoát, khiến cho hắn càng thêm hoang mang.

- Ngươi trấn áp chúng ta, lại thả chúng ta, có mưu đồ gì?

- Không phải là vì Hòa Quang Mệnh Quân?

Chương 1199 - Tương Lai Xa Xôi (2)

- Đúng thế, Huyền Mệnh cường đại dường nào, luôn có tre già măng mọc đám gia hỏa muốn bọn hắn thưởng thức.

- Thực lực cường đại như vậy, vậy mà cam nguyện làm chó cho Huyền Mệnh, thật sự hài hước.

Nghe Trần Khư Thất Hung bắt đầu trào phúng, Khương Trường Sinh rất muốn hỏi, làm sao trong Đại Thiên thế giới, chó cũng là từ dùng để vũ nhục người?

- Nếu cac ngươi không muốn đi, có nguyện hiệu lực cho ta?

Khương Trường Sinh đột nhiên hỏi, cắt ngang tiếng chửi rủa của Trần Khư Thất Hung.

- Càn rỡ!

Một hung trong đó nổi giận, lúc này đưa tay chụp về phía Khương Trường Sinh, huyết khí sục sôi hóa thành một huyết trảo đáng sợ, vừa ngưng tụ đã tan thành mây khói, huyết khí tách ra bốn phương tám.

Lao đến sương mù tím, làm lộ ra thân ảnh vĩ ngạn của gốc Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Muốn tìm chết sao?

Tiếng nói vừa ra, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bay lên, dọa đến Trần Khư Thất Hung lui nhanh.

Cừu Hung vội vàng nói:

- Đa tạ tiền bối khoan dung, chúng ta lúc này đi ngay!

Dứt lời, hắn dùng lực lượng bản thân bao trùm sáu hung khác, cưỡng ép dẫn bọn hắn rời đi.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, xác định bọn hắn không có trở về, hắn mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Một bên khác.

Trần Khư Thất Hung nhanh chóng đào vong, không ngừng xuyên toa hư không.

- Đại ca, hắn đến cùng đang đùa hoa chiêu gì?

Một hung vật máu thịt be bét mở miệng hỏi, tiếng hết sức dễ nghe, để cho người ta dễ dàng liên tưởng thành một vị nữ tử dáng người uyển chuyển, mỹ mạo, trên thực tế, mặt của nàng cồng kềnh, chảy đầy máu, chỉ có một con mắt bảo trì hoàn hảo.

Cừu Hung nhìn chằm chằm phía trước, cắn răng nói:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng ít nhất nói rõ hắn không thuộc về Huyền Mệnh, Đạo Diễn, Trấn Xu.

Sáu hung còn lại yên lặng, cảm thấy có đạo lý.

Nếu gặp được ba đại siêu thoát đạo thống, có thể sẽ không có bất kỳ cái mánh khóe gì liền đuổi giết bọn hắn, ngược đãi bọn hắn, không có khả năng chủ động thả bọn hắn đi.

Bên trong tháng năm dài đằng đẵng, bọn hắn bị ba đại siêu thoát đạo thống đuổi bắt rất nhiều lần, mỗi lần đều làm bọn hắn trải qua một đoạn trí nhớ thống khổ.

- Trước kia tại sao không có gặp qua cái tên này, đại đỉnh kia của hắn mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hắn đến tột cùng đến từ phương đạo thống nào?

- Chẳng lẽ là Bảo Uyên?

- Bảo Uyên? Xác thực có khả năng, bảo vật của hắn quá mạnh, ta lần đầu tiên bị địch nhân dùng ngoại vật trấn áp.

- Nhưng Bảo Uyên vì sao muốn tới bên trong này? Mưu đồ gì?

- Có lẽ Bảo Uyên xảy ra chuyện, hắn không thể không lang thang.

Sáu hung bắt đầu nghị luận mà Cừu Hung thì tâm sự nặng nề.

Hắn luôn cảm giác Khương Trường Sinh đã làm cái gì đối với hắn, nhưng hắn nghĩ mãi mà không rõ, luôn cảm thấy giống như quên lãng cái gì, loại cảm giác này khiến cho hắn rất khó chịu.

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nhìn thấy Bạch Kỳ chờ đã lâu.

- Chủ nhân, ngài đi Đại Thiên thế giới sao?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi, hư không tồn tại đã không phải bí mật, các đại năng Tiên đạo cũng hướng tới Đại Thiên thế giới.

Khi Bạch Kỳ trở về, không có nhìn thấy Khương Trường Sinh, cái này khiến nàng suy nghĩ càng nhiều.

Chẳng lẽ Kim Thiền Tử nói là sự thật, tương lai Tiên đạo gặp phải đại kiếp, sở dĩ thảm như vậy, là bởi vì chủ nhân không ở nơi này?

Nàng cảm thấy rất có thể, theo chủ nhân càng ngày càng mạnh, về sau không có khả năng vĩnh viễn ở trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nói:

- Ừm, ngươi là vì tiên đoán của Kim Thiền Tử mà tới?

Bạch Kỳ nghe xong, con mắt trừng lớn, lúc này tiến đến bên cạnh hắn, khẩn trương hỏi:

- Chẳng lẽ ngài từ lâu đã dự liệu được?

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, nhân quả đều trong mắt ta, chẳng qua là Kim Thiền Tử còn chưa tìm hiểu thấu đáo, chỗ hắn đã thấy chưa hẳn tất cả đều là thật, dĩ nhiên, cũng chưa hẳn là giả, Tiên đạo cuối cùng gặp được đại kiếp, nếu vượt qua, có thể trở thành đạo thống siêu thoát, cùng nhau phi thăng đến Đại Thiên thế giới.

- Nhưng ta nghe hắn nói, Khương tộc sẽ huyết tế.

- Vậy cũng tính Khương tộc có huyết tính, bảo vệ thứ mà bọn hắn nên bảo vệ.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, Bạch Kỳ nghe được lời này yên lặng.

Bạch Kỳ càng nghĩ, vẫn không nhịn được hỏi:

- Chủ nhân, chẳng lẽ chúng ta liền không thể làm gì sao?

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn nàng, hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

- Dĩ nhiên là mạnh mẽ Tiên đạo, tránh cho bi kịch như thế này xuất hiện.

- Bây giờ không phải là đang đi trên con đường này sao?

- Có thể…

Bạch Kỳ đột nhiên không biết nên nói như thế nào.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cười nói:

- Ngươi đã quan tâm như vậy, chuyện này giao cho ngươi, nếu như dựa vào cố gắng của ngươi, tiên đoán của Kim Thiền Tử chưa từng xuất hiện, vậy ngươi sẽ đạt được Thiên Đạo đại công đức, ngươi có dám thử một chút?

- Ta được không?

- Đừng quên, đó là Tiên đạo đại kiếp, là tại tương lai vô cùng xa xôi.

Khương Trường Sinh nói lời này, Bạch Kỳ nghe được ánh mắt sáng lên.

Đúng thế.

Tương lai vô cùng xa xôi.

Chương 1200 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (1)

Bạch Kỳ mang theo hoành nguyện cứu vớt Tiên đạo rời đi, lúc đến nàng tâm sự nặng nề, đi lúc nàng sục sôi ý chí chiến đấu.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu quy hoạch tương lai cho Tiên đạo.

Hắn xác thực không có khả năng một mực đợi trong Hư Không Vô Tận, tại Đại Thiên thế giới, hắn cảm ngộ Đại Đạo càng thêm dễ dàng, trợ giúp hắn tu hành, hiện tại không đi, chẳng qua là kiêng kị Đạo Diễn, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ dời đến Đại Thiên thế giới.

Không chỉ như thế, hắn sẽ còn để Tiên đạo phát triển đến Đại Thiên thế giới, tránh cho Tiên đạo không chịu đựng được bên trong Hư Không Vô Tận.

Hắn luôn cảm thấy đạo thống siêu thoát không có đơn giản như vậy, Trần Khư Thất Hung không có trải qua Trần Khư siêu thoát, cho nên không biết quá trình.

Nhưng võ đạo cường đại cỡ nào, nhiều Thiên tồn tại như vậy, vẫn như cũ chịu qua được võ đạo đại kiếp, võ đạo còn như vậy, đại kiếp trước kia thế nào, người nào dám khẳng định trước võ đạo không có tồn tại đạo thống mạnh hơn, võ đạo nhìn như bởi vì Khương Trường Sinh mà diệt, nhưng không có hắn, còn có Đạo Diễn, cho dù sống qua Đạo Diễn, có lẽ vẫn sẽ là Cổ Thuật tiếp theo.

Khương Trường Sinh có dự cảm, tương lai nhất định sẽ xuất hiện một loại nhân tố nào đó, ngăn chế hắn duy trì Tiên đạo độ kiếp, tựa như tiên đoán của Kim Thiền Tử.

Suy nghĩ đến Kim Thiền Tử, Khương Trường Sinh rất tò mò.

Hắn bấm ngón tay suy tính, nhân quả mệnh số Kim Thiền Tử rơi vào trong mắt của hắn, nhưng sau khi dính đến Tiên đạo đại thống, nhân quả của Kim Thiền Tử liền trở nên mơ hồ.

Kiếp trước hắn từng nghe nói đến Kim Thiền Tử, hắn lại nghĩ đến trước đó đạo thống phản thần gặp phải Thiếu Hạo, Hình Thiên, đều là nhân vật lịch sử trong thần thoại kiếp trước.

Hắn thậm chí sinh ra một ý nghĩ to gan.

Chẳng lẽ kiếp trước cũng không phải là quá khứ, mà là tương lai?

Bên trong Tiên đạo sau này, sẽ có Địa Cầu sinh ra?

Khương Trường Sinh càng thêm chờ mong về tương lai.

Đáng nhắc tới chính là, lúc thả đi Trần Khư Thất Hung, một vị hung vật nào đó ra tay với hắn, kết quả đến bây giờ cũng không có sinh tồn ban thưởng, có lẽ là còn chưa đủ để uy hiếp được hắn, dù sao thì cũng bị cản lại.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu bế quan ngộ đạo.

Một năm sau.

Kim Thiền Tử đang niệm kinh ở trong sân được La Hán kêu gọi, mang đi đến đạo tràng của Vị Lai phật tổ, chính thức bái Vị Lai phật tổ làm thầy, triệt để bước vào bên trong Phật môn.

Kim Thiền Tử quỳ gối trên điện, cái trán dán trên mặt đất, trong lòng cũng không có hưng phấn, mà là thấy bi thương.

Hắn biết mình được Phật Tổ đặc cách thu làm đệ tử, không có trải qua qua thời gian lắng đọng, chỉ có thể là bởi vì lời tiên đoán của hắn là thật, Phúc Nguyên thánh mẫu đã nói cho Đạo Tổ, nghiệm chứng hết thảy hắn chứng kiến.

So với tu vi tiền đồ của bản thân, hắn càng để ý Tiên đạo hơn.

Tiên đạo còn chưa nhất thống Hư Không Vô Tận, hắn đã thấy điểm cuối cùng, cái này khiến hắn có loại cảm giác người mang số mệnh.

- Kim Thiền Tử, nghe nói ngươi có thể dự báo được tương lai?

Vị Lai phật tổ mở miệng hỏi, hắn luyện là Kim Thân, cả người như kim phật, không nhúc nhích, rất uy nghiêm.

Kim Thiền Tử ngẩng đầu, nói:

- Hồi bẩm sư phụ, chẳng qua có thể thấy một chút đoạn ngắn thôi, không thể xem như dự báo tương lai.

Câu trả lời của hắn có chút bảo thủ, bởi vì hắn không phân rõ ý tưởng chân thật mà Vị Lai phật tổ thu mình làm đồ đệ là gì, nếu như hắn là Vị Lai phật tổ, đoán chừng chướng mắt đệ tử như vậy, dù sao không phải mình lựa chọn.

Vị Lai phật tổ yên lặng một lát, nói:

- Đi xuống đi, trước tu phật tâm như cũ, để tâm của ngươi yên lặng một chút.

- A Di Đà Phật.

Kim Thiền Tử lên tiếng, sau khi đứng dậy rời đi.

Theo hắn rời khỏi Kim điện, bên cạnh Vị Lai phật tổ xuất hiện một hư ảnh, càng cao hơn lớn hắn.

- Ngươi xem kẻ này như thế nào?

Kẻ nói chuyện chính là Vạn Phật thủy tổ.

Vị Lai phật tổ suy nghĩ mấy tức thời gian, chậm rãi nói:

- Có giữ lại, hắn cũng không có thành kính phật môn, nhưng hắn có một trái tim từ bi.

Vạn Phật thủy tổ nói:

- Thành kính với Tiên đạo chính là thành kính với Phật môn, người trong Phật môn nhất định phải có đảm đương kiểu này.

Vị Lai phật tổ yên lặng.

Bên trong thời gian về sau, Kim Thiền Tử mặc dù trở thành đệ tử của Phật Tổ, cũng không có hưởng thụ đãi ngộ ưu việt, thậm chí khiến người ta cảm thấy bị lạnh nhạt, bất quá tình huống như vậy cũng tính phổ biến trong Phật môn, Phật môn chú trọng chịu khổ….

Tuế nguyệt như thoi đưa, mỗi một ngàn năm đều có đại thế biến hóa, đấu chuyển tinh di.

Theo thế công của Thiên Đình càng ngày càng mạnh, một chỗ khác ở phía xa của ba ngàn thiên địa, Hắc Ám đế đình cũng

bắt đầu lộ ra răng nanh hung tàn, so với sách lược chiêu hàng của Tiên đạo, Hắc Ám đế đình thì làm việc bá đạo.

Hắc Ám đế đình chỉ tiếp thu người đầu nhập vào trước khi chiến đấu, một khi khai chiến, chắc chắn đuổi tận giết tuyệt, không chút lưu tình.

Bởi vì Hắc Ám đế đình làm việc càng không có nguyên tắc, cho nên tốc độ Hắc Ám đế đình khuếch trương càng nhanh.

Chương 1201 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (2)

Vạn năm về sau, Hư Không Vô Tận đã trở thành cục diện Thiên Đình, Hắc Ám đế đình địa vị ngang nhau, thế lực khác đều cầu sinh trong kẽ hở.

Hắc Ám đại đế chính là con trai của Thiên Đế, bây giờ hai phe thế lực đã không có đối thủ, các phương Đại Đạo, thế gia vọng tộc đều thấy tuyệt vọng, biết được mình lại không có cơ hội.

Nhưng Hắc Ám đế đình cùng Thiên Đình cũng không có hòa bình ở chung, thời điểm không có phe thế lực thứ ba cường đại cản tay, bọn hắn vậy mà khai chiến.

Những sinh linh Hắc Ám đế đình cũng cừu hận Thiên Đình, bởi vì bọn hắn biết được Thiên Đình không giúp bọn hắn báo thù, nhưng theo Thiên Đình bắt đầu chinh phạt Hắc Ám đế đình, bọn hắn thấy được hi vọng.

Trong lúc nhất thời, danh vọng Thiên Đình trong ba ngàn thiên địa càng ngày càng cao.

Khi ba ngàn thiên địa còn đang tranh phong vì đại kiếp, Thiên Giới thứ tư lại nghênh đón kết cấu Tiên đạo biến hóa.

Bỉ Ngạn đạo quân mang theo Đạo Môn từ Thiên Giới thứ nhất buông xuống Thiên Giới thứ hai, không chỉ là Đạo môn tới, Vong Trần đại tiên mang theo giáo chúng của mình cũng theo tới đó, sau lại là Thiên Vận đại giáo của Thiên Địa Tiếu, Thái Thượng đạo của Thái Thượng Thiên.

Khi Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ những cường giả đỉnh tiêm đời đầu bắt đầu bế quan truy đuổi Đại La chi cảnh,

một đời nhân vật mới chống tràng xuất hiện, trong đó, uy vọng lớn nhất chính là Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Linh Tiêu giáo chủ, Vị Lai phật tổ các loại.

Một ngày này.

Trên vách núi, hai bóng người sóng vai tĩnh toạ, mặt hướng đến sông lớn đang sôi trào mãnh liệt, một người trong đó chính là lão giả mà Khương Trường Sinh trước kia đi tới Huyền Thiên tinh hải gặp phải, bắt chuyện.

- Sư phụ, Huyền Đề tổ sư giảng đạo thật có quan trọng như vậy?

Vị nam tử bên cạnh mở miệng hỏi.

Nếu Khương Trường Sinh ở đây liền có thể nhận ra hắn chính là Hãi Thiên, hai người giống nhau như đúc, chẳng qua là vị Hãi Thiên này càng lộ ra vẻ non nớt.

Lão giả cười tủm tỉm nói:

- Tự nhiên quan trọng, trong thiên địa, không có người nào có đạo hạnh cao hơn hắn.

Hãi Thiên kinh ngạc hỏi:

- Đạo Tổ, Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ cũng không so bằng?

- Tiểu tử thúi, ta nói là phiến thiên địa hiện tại.

- Được, đồ nhi chẳng qua lo lắng cho ngài, dù sao cừu gia của ngài cũng không ít.

- Vi sư tự nhiên có biện pháp tránh thoát, bất quá chuyến đi này nói ít cũng là mấy ngàn năm, ngươi cần chiếu cố tốt cho mình.

Lão giả quay đầu nhìn chằm chằm Hãi Thiên, nói, trong mắt lập loè thần sắc khác thường.

Hãi Thiên đã thành thói quen bị sư phụ thường xuyên dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, hắn cũng trước kia hỏi, sư phụ chỉ nói bởi vì chờ mong thiên tư của hắn, nhưng từ nhỏ đến lớn,

sống hơn ngàn năm, Hãi Thiên không có phát hiện thiên tư của mình là cái gì, hắn cảm giác mình rất bình thường.

Lão giả nâng tay phải lên, một tấm bia đá xuất hiện trong tay, Hãi Thiên liếc nhìn, trong nháy mắt bị hai dòng chữ máu phía trên hấp dẫn.

Hận thiên hận địa hận Đại Đạo.

Thí tiên thí thần thí thương sinh.

Một cỗ sát khí ngất trời đập vào mặt Hãi Thiên, khiến cho hắn lại có loại cảm giác hít thở không thông.

Lão giả cười nói:

- Tiểu tử thúi, đây là bảo bối quan trọng nhất của vi sư, tạm thời giao cho ngươi bảo quản, có chớ làm mất.

Hãi Thiên nghe xong, nhíu mày, khẩn trương hỏi:

- Người làm sao giống như bàn giao hậu sự vậy, bằng không chớ đi!

Lão giả trợn mắt nói:

- Ta chỉ phòng ngừa vạn nhất, một phần vạn Huyền Đề tổ sư ngấp nghé bảo vật của lão phu, mà lại gặp được sinh tử chi kiếp, vi sư cũng có thể bỏ đi thân thể, dùng linh hồn bỏ chạy, mà như vậy thì sẽ mất đi nó.

Hãi Thiên rất chần chờ, lão giả mặc kệ nhiều như vậy, nhét bia đá vào trong ngực hắn, hắn vô ý thức dùng hai tay ôm bia đá, trong chốc lát, hai mắt của hắn trong nháy mắt biến thành màu máu, cả người trở nên cứng đờ.

Lão giả đứng dậy, lui lại hai bước, mặt mũi tràn đầy mong đợi nhìn Hãi Thiên.

Khí thế Hãi Thiên hiện chậm rãi biến hóa, vẻ mặt cũng đang biến hóa, trở nên uy nghiêm, một cỗ khí thế chỉ ta độc tôn xuất hiện, thấy lão giả kích động không thôi, vội vàng quỳ xuống.

- Bái kiến Thánh Tôn!

Hãi Thiên không có trả lời nói, chẳng qua là ôm bia đá, khuôn mặt dữ tợn, hai mắt màu đỏ ngòm như hai khối huyết ngọc, rất

doạ người….

…

Huyền Thiên tinh hải, bên trong Linh Tiêu giáo.

- Là thật, thánh mẫu, ta không biết nên như thế nào báo đáp ngươi..

Tiêu Hòa tiên tử nhìn ngồi bên cạnh bàn đối diện Bạch Kỳ, xúc động nói.

Huyền Đề tổ sư là tồn tại hạng gì, có thể thu được danh ngạch tham dự hắn giảng đạo, đây chính là cơ duyên to lớn.

Sư phụ nàng Linh Tiêu giáo chủ nhìn như là tồn tại có địa vị giống như Huyền Đề tổ sư, nhưng Linh Tiêu giáo chủ từng nói, Huyền Đề tổ sư sớm đã vượt qua hắn.

Huyền Đề tổ sư tuyệt đối là Tu Tiên giả ngộ tính mạnh nhất kỷ nguyên này, Linh Tiêu giáo chủ thậm chí cảm thấy đến Vạn Phật thủy tổ cũng không sánh bằng hắn.

Bạch Kỳ lắc lư chén trà, cười nói:

- Nói cái gì báo đáp không báo đáp, ngươi tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường thôi.

Tiêu Hòa tiên tử gật đầu, lại cảm tạ vài câu, sau đó hạ thấp người rời đi.

Chương 1202 - Mọi thứ đều được định trước

Bạch Kỳ thở dài một tiếng, nàng đặt chén trà xuống, tay phải chống cằm, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, lâm vào bên trong xoắn xuýt thật sâu.

Nàng suy đoán Tiêu Hòa tiên tử bị chủ nhân nhìn trúng, nhưng chủ nhân chưa từng minh xác biểu thị qua, bây giờ Linh Tiêu giáo gặp đại nạn, nàng không biết nên ra tay hay không.

Mấu chốt nhất là, nàng muốn ra tay, cũng không có tư cách kia.

Đừng nhìn Phúc Nguyên thánh mẫu có thanh danh cực lớn, nhưng đối mặt với mối thù sinh tử của đại năng đỉnh tiêm của Thiên Giới thứ tư, nàng như thế nào có thể hóa giải?

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn quyết định không nhúng tay vào, nếu như chủ nhân thật để ý Linh Tiêu giáo, tự sẽ ra tay.

Trực giác nói cho nàng, chủ nhân để ý không phải Linh Tiêu giáo, là Tiêu Hòa tiên tử.

Nàng đứng dậy, cùng đi ra theo khỏi cửa phòng.

Nàng cũng phải nắm chắc thời gian, rời đi vùng đất thị phi này….

Tử Tiêu cung bên trong.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, một tay nắm mặt, nhẹ giọng tự nói:

- Nhân quả khó dò, quả nhiên là lực lượng đến từ bên ngoài Đại Đạo hư không.

Hắn đang theo dõi Hãi Thiên.

Vị Hãi Thiên này vốn là một khối đá, bị lão giả kia dùng lực lượng Hãi Thiên thánh tôn điểm hóa thành tinh, nhưng tư chất của hắn cũng không có xông ra thanh danh.

Không có một vị đại năng nào bên trong Thiên Giới thứ tư phát giác được sự dị thường của hắn.

Khương Trường Sinh cảm nhận được trên người Hãi Thiên có một cỗ khí tức thâm bất khả trắc.

Hắn hoài nghi là Hãi Thiên của viễn cổ Tiên Đạo còn sống, lặng lẽ đưa lực lượng của mình vào Tiên đạo hiện tại.

Khương Trường Sinh không rõ ràng Hãi Thiên muốn làm gì, nhưng theo tấm bia đá kia đến xem, Hãi Thiên một mực chờ đợi đợi Tiên đạo mới đến, tất có đồ mưu cực lớn.

Huyền Đề tổ sư lần này giảng đạo có ý chí thân của Khương Trường Sinh gia nhập, chính là một lần đạo thống phản thần lúc trước của hắn, lần này giảng đạo sẽ cải biến hai con người khi còn sống, một là Hãi Thiên, hai là Tiêu Hòa tiên tử.

Sư phụ của Hãi Thiên, cũng chính là lão giả bị cừu địch tru diệt thê thảm, từ đó, Hãi Thiên chôn xuống hạt giống cừu hận.

Linh Tiêu giáo gặp phải Ma đạo xâm lấn, ngoại trừ Tiêu Hòa tiên tử đi nghe đạo, Linh Tiêu giáo chủ cùng bảy vị đồ đệ đều ngã xuống, việc này chấn kinh toàn bộ Thiên Giới thứ tư, chữ 'Ma' này triệt để đi vào trong mắt chúng sinh Thiên Giới thứ tư.

Thiên Giới thứ tư đi qua nhiều năm phát triển, đã xuất hiện phân chia chính ma, chính đạo chú trọng đạo pháp tự nhiên, Ma đạo thì tương đối cấp tiến, dùng bất cứ thủ đoạn nào, cái này cũng dẫn đến huyết mạch của rất nhiều sinh linh lột xác, tiếp theo sẽ sinh ra Ma tộc.

Linh Tiêu giáo mặc dù không tính là đại phái, nhưng Linh Tiêu giáo chủ dù sao cũng là đại năng thế gian nghe tiếng, tu vi đi đến Thái Ất Kim Tiên, đứng hàng Tiên Đế, loại tồn tại này vậy mà ngã xuống, để trong lòng chúng sinh thiên địa bị lo lắng bịt kín.

Khương Trường Sinh không có nhúng tay, nhân quả cắn trả vẫn còn, hắn đương nhiên sẽ không tự mình nhúng tay chuyện của Thiên Giới thứ tư, mà hắn cũng không có khả năng đi cứu vớt nhân sinh của tất cả mọi người.

Chuyện như vậy ngược lại để Khương Trường Sinh có cảm ngộ càng sâu.

Từ nơi sâu xa, tựa hồ là một loại quy luật nào đó, bất kỳ thiên địa gì đều sẽ trải qua biến cố như vậy, theo đó thay đổi trật tự chúng sinh.

Trước đó, Thiên Giới thứ tư rất hòa thuận, Tu Tiên giả trong đó đều rất nhiệt tình, hỗ trợ cùng có lợi, theo thái độ của Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ cũng có thể thấy được đến, đại năng trước đó đều dùng tu hành hướng đến thiên hạ thương sinh làm nhiệm vụ của mình.

Khương Trường Sinh cũng không lo lắng cho Tiêu Hòa tiên tử, bởi vì hắn đã thấy Bạch Kỳ trong bóng tối âm thầm bảo hộ Tiêu Hòa tiên tử, trong cuộc sống về sau của Tiêu Hòa tiên tử, có thể nhiều lần biến nguy thành an, đều có nhân quả của nàng, cũng sẽ trưởng thành trở thành Tiêu Hòa nương nương mạnh mẽ trong trí nhớ của Khương Trường Sinh.

Đến mức Hãi Thiên, mặc dù không rõ ràng Hãi Thiên có mục đích gì, nhìn lại một chút, cho dù hiện hắn liều lĩnh chịu nguy hiểm bị nhân quả cắn trả đi gạt bỏ Hãi Thiên, cũng không biết được đối phương còn có thủ đoạn khác hay không, chẳng thà giả vờ không phát hiện được.

Lực lượng Khương Trường Sinh chính là hắn còn không có cảm nhận được bình cảnh, hắn còn có thể không ngừng mạnh lên.

Bất quá Hãi Thiên xuất hiện cũng mang cho Khương Trường Sinh một tia cảm giác cấp bách.

Bây giờ đại thế Tiên đạo đã định, hắn cũng không cần tự mình nhìn chằm chằm, chẳng thà sớm đi tới Đại Thiên thế giới cảm ngộ Đại Đạo.

Thế là, hắn sáng tạo ra một tôn phân thân, ở lại giữ Tử Tiêu cung, sau đó mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa nhảy đến trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bắt đầu tu luyện.

Hắn không có thu hồi phân thân trên cây, tiếp tục để phân thân trông coi.

Hắn nhắm mắt lại, dự định tiến vào chu kỳ bế quan trước nay chưa từng có….

Hồng trần cuồn cuộn, tuế nguyệt như thoi đưa, đại thế không thể nghịch, thương sinh chìm nổi.

Thiên Giới thứ tư, Thái Thượng sơn.

Trên biển mây, một ngọn núi nhọn ngoi đầu lên, vài cây cây liễu thành hàng, tung bay theo gió, dưới cây, Thái Thượng Côn Luân cùng Thế Diễn Thiên đang ngồi đối diện uống rượu.

Chương 1203 - Đại thiên tu hành (1)

Bây giờ Thái Thượng Côn Luân đã rút đi phong mang vạn cổ thiên kiêu của Võ đạo, thay vào đó là cao thâm mạt trắc của đại năng Tiên đạo, hắn nhìn chằm chằm Thế Diễn Thiên, vẻ mặt tươi cười, ánh mắt mang theo một tia trêu tức, hắn cười hỏi:

- Mười vạn năm sớm đã đi qua, ngươi khi nào mới dám đi khiêu chiến Đạo Tổ?

Thế Diễn Thiên thở dài một tiếng, nói:

- Ta xác thực muốn cứu vớt Đạo Tổ, nhưng bây giờ đã không có tư cách này.

Bị Đạo Tổ kích thích, thực lực của hắn một mực tăng vọt, mấy vạn năm trước, hắn trở lại Đạo Diễn, được Đạo Diễn trợ giúp thành công bước vào Tự Tại Thiên, nhưng hắn nghe nói một sự kiện, một kiện đủ để cho hắn bỏ đi chuyện cứu vớt Đạo Tổ.

- Thế về sau, ngươi có tính toán gì, Lục Diêm Diễn Thiên như lời ngươi nói một mực không có hiện thân, đoán chừng đã bị Đạo Tổ giải quyết, ngươi vẫn về sớm một chút đi, mảnh Đại Đạo hư không này không cần Đạo Diễn các ngươi nhúng tay.

Thái Thượng Côn Luân nghiêm túc nói.

Hắn trước kia rất chán ghét Thế Diễn Thiên làm bộ làm tịch, nhưng sau này phát hiện Thế Diễn Thiên mặc dù làm việc bá đạo, nhưng hắn là thật đang cứu vớt chúng sinh mà hắn cho rằng cực khổ, mặc dù hắn có tiêu chuẩn của hắn, nhưng hắn xác thực cứu vớt không ít tồn tại, dù hắn gặp nạn, Thế Diễn Thiên cũng sẽ ra tay, trải qua nhiều chuyện như vậy, nhận biết của hắn về Thế Diễn Thiên sớm đã đổi mới, cũng là chân tâm hi vọng hắn có thể sớm ngày rời đi.

Mang theo thân phận Đạo Diễn, Thái Thượng Côn Luân thật sợ hắn ngày nào đui mù, cứng rắn muốn khiêu chiến Đạo Tổ, Đạo Tổ cũng sẽ không một mực cho người ta cơ hội.

Thế Diễn Thiên gật đầu nói:

- Ừm, ta xác thực chuẩn bị trở về, lần này từ biệt, về sau sợ là không ngày gặp lại, ta sẽ không lại trở về.

Thái Thượng Côn Luân lắc đầu bật cười nói:

- Ngươi sẽ không trở về, ta đây có thể đi đến trong hư không.

Thế Diễn Thiên nhìn chằm chằm hắn, chân thành nói:

- Về sau nếu gặp được Đạo Diễn, không được lỗ mãng, cách sinh tồn của Đại Thiên thế giới tàn khốc hơn xa so với Đại

Đạo hư không.

Thái Thượng Côn Luân nghe ra hắn nói bóng gió, hỏi:

- Chẳng lẽ Đạo Diễn xảy ra chuyện gì?

Thế Diễn Thiên đứng dậy, hắn quay đầu nhìn về phương xa, chầm chậm nói:

- Đạo Tổ rất mạnh, Tiên đạo chưa hẳn không thể siêu thoát, đi theo cường giả như vậy, tính là vinh hạnh của các ngươi.

Đánh giá như vậy để Thái Thượng Côn Luân động dung, hắn cũng không phải nghi ngờ Đạo Tổ, mà bị thái độ Thế Diễn Thiên làm chấn kinh.

Cái tên này chẳng lẽ đã lần thứ hai khiêu chiến qua Đạo Tổ, bị thu phục?

Thế Diễn Thiên hóa thành một đạo quang hồng rời đi, tiếng của hắn còn quanh quẩn trên bầu trời:

- Thái Thượng Côn Luân, Thái Thượng đạo của ngươi rất có tiềm lực, hi vọng có một ngày ta có thể nghe được uy danh của ngươi trong Đại Thiên thế giới.

Nghe thấy vậy, Thái Thượng Côn Luân lộ ra nụ cười, hắn nhẹ giọng tự nói:

- Đợi ta đi đến Đại La, sẽ để cho ngươi toại nguyện.

Thế Diễn Thiên rời đi đại biểu cho võ đạo đại kiếp sắp chung kết, những cường giả đến từ bên trong hư không đều ý thức được mình đã vô lực hồi thiên, thế là liên tục rời đi.

Hiện nay ba ngàn thiên địa chỉ còn lại có hai phe thế lực đang chiến đấu, mà hai phe thế lực này đều đến từ Tiên đạo, bọn hắn đang chiến đấu trở thành Tiên đạo chính thống.

Vạn cổ thế gia vọng tộc của ba ngàn thiên địa đều đang đứng đội, Thiên Đế cùng Hắc Ám đại đế đều là huyết mạch của Đạo Tổ, nhìn từ điểm này, cả hai đều có ưu thế, Thiên Đình thì Tiên đạo mạnh hơn, nhưng Hắc Ám đại đế lại có thực lực gần như vô địch.

Thiên Đế cùng Hắc Ám đại đế đã đại chiến nhiều lần, người thắng một mực là Hắc Ám đại đế, dẫn đến phần thắng của Hắc Ám đế đình càng ngày càng nhiều, càng như thế, sinh linh của Hắc Ám đế đình càng trương dương, bọn hắn làm việc dẫn đến nghiệp lực của Hắc Ám đế đình không ngừng tăng thêm, nhìn như uy thế của bọn hắn đang bành trướng, nhưng cân tiểu ly cho người thắng sau cùng của đại kiếp đã khuynh hướng Thiên Đình.

…

Đại Thiên thế giới, trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hắn âm thầm cảm khái:

- Không hổ là Đại Thiên thế giới, ở trong đây ngộ đạo có hiệu quả gấp mười lần ngộ đạo tại Hư Không Vô Tận.

Tốc độ giá trị hương hỏa bản thân hắn tăng trưởng đã bắt đầu tăng tốc, khiến cho hắn rất hài lòng.

Lần này bế quan khiến cho số tuổi của hắn đã đi đến hơn hai mươi sáu vạn tuổi, tới gần hai mươi bảy vạn, mang ý nghĩa hắn lần này bế quan Đại Thiên thế giới mất mười một vạn năm, phá vỡ thời gian hắn bế quan dài nhất.

Hắn vốn có thể tiếp tục bế quan, khi có khí tức sinh linh tới gần.

Giờ phút này, bên trong sương mù tím cuồn cuộn, có một vật gì đó to lớn cùng loại với hồ lô đang nhanh chóng tiến lên, trên đó có hai bóng người đang đứng, một nam một nữ, nam người mặc thần giáp uy vũ, nữ mặc váy dài màu sắc rực rỡ, quanh người có hào quang bao quanh, cực kỳ xuất trần.

- Đại Đạo linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm, xem ra thật có đạo bảo tàng ở đây đây.

Chương 1204 - Đại thiên tu hành (2)

Nữ tử váy lụa nói khẽ, đôi mắt đẹp quét nhìn xung quanh.

Nam tử thần giáp nghiêm túc nói:

- Cẩn thận một chút, ta luôn cảm giác nơi này cất giấu hung vật gì đó.

Rất nhanh, bọn hắn thấy được thân ảnh vĩ ngạn của Chư Thiên Đại Đạo Thụ, mặc dù giấu ở bên trong sương mù tím, cũng lộ ra rất có cảm giác áp bách.

Nam tử thần giáp bỗng nhiên đưa tay, hồ lô dưới chân dừng lại.

Nữ tử váy lụa lấy ra một dải lụa màu từ trong tay áo, mặt ngoài đầy sao lấp lánh, vừa ra đã bắt đầu tự chủ hấp thu Đại Đạo linh khí, quanh người nàng hình thành gió lốc mắt thường có thể nhìn thấy.

- Xin hỏi là vị tiền bối nào ở đây?

Nam tử thần giáp mở lời, giọng nói như chuông đồng, quanh quẩn không dứt.

Giọng Khương Trường Sinh đi theo vang lên:

- Chớ có tiêm nhiễm nhân quả, nhanh chóng rời đi.

Nghe nói như thế, nam tử thần giáp chau mày.

Nữ tử váy lụa không có mở miệng, mà nhìn về phía hắn, giao cho hắn phán đoán.

Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, bất kỳ địa phương nào đều có thể gặp được nhân vật hung ác, bọn hắn tuy bị bảo vật hấp dẫn, nhưng cũng sẽ không lỗ mãng.

Nam tử thần giáp suy nghĩ một lát, lúc này đưa tay hành lễ, nói:

- Quấy rầy đến tiền bối, thật sự là thật có lỗi.

Dứt lời, hắn thao túng hồ lô rời đi, tốc độ cực nhanh.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng giá trị hương hỏa của hai người, một vị vừa đi đến hai vạn Thiên Đạo giá trị

hương hỏa, một vị tiếp cận ba vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không tệ.

Hắn thật không có suy nghĩ nhiều, trong những năm nay, cũng không chỉ hai người này đi ngang qua vùng hư không này, những sinh linh nhỏ yếu nhìn thấy sương mù tím cũng không dám tới gần.

Chân chính hấp dẫn Khương Trường Sinh cũng không phải nam tử thần giáp, nữ tử váy lụa, mà là gia hỏa đi theo hai người này.

Giá trị hương hỏa tại tám vạn Thiên Đạo giá trị.

Xem như giá trị hương hỏa cao nhất mà trước giờ Khương Trường Sinh tiếp xúc qua, tên này hóa thành vô hình, lặng lẽ đi theo hai người kia, không biết đang mưu đồ cái gì, nhưng có một chút có thể xác định, vị tồn tại vô hình này mang theo một tia sát khí khó mà phát giác.

Khương Trường Sinh cũng không có ý nhắc nhở hai người kia, bất quá theo hai người rời đi, tồn tại vô hình cũng chưa đi, mà tiềm phục bên trong sương mù tím, chậm rãi tới gần Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh dùng thần niệm quan sát hắn, cái tên này giống như tẩu thú ở lục địa, thân thể như hổ, mọc ra ba cái đuôi, đầu như hùng sư, lông bờm màu đỏ ngòm, phía trên mọc ra bốn cái sừng, trên sống lưng mọc ra vảy màu đen, đôi mắt kia lộ ra tham lam cực hạn.

Hắn cách Chư Thiên Đại Đạo Thụ càng ngày càng gần, nhưng chậm chạp không có ra tay, tựa hồ đang phán đoán thực lực của Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, ra vẻ tu luyện.

Qua đi mấy tháng, tên kia mới xuất kích, thả người vọt lên, móng phải mang theo khí tức hắc phong rất có tính hủy diệt hạ xuống, mục tiêu chính là Khương Trường Sinh.

Oanh —

Hồng Mông Thần Nguyên Khí xuất kích, giống như một bút mực màu tím đánh đối phương bay ra ngoài.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn.

Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục.

Đối phương trong nháy mắt hốt hoảng, bị cố định ở trong hư không.

Nhưng cái tên này vậy mà không có bị Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục đánh tan, bên trong ý chí của hắn, có một cỗ lực lượng Đại Đạo cường đại bảo hộ.

Cái này khiến Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần đã dung nhập Thiên Đạo.

Ba tên này rất giống nhau, chẳng qua là tên này càng mạnh hơn thôi.

Thấy Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục không thành công Khương Trường Sinh đưa tay đánh ra một chưởng.

Địa Tàng Luân Hồi Chưởng.

Một chưởng này mang theo ảo diệu thần thông nhân quả trục xuất. Tồn tại vô hình tám vạn giá trị hương hỏa bị cách không đánh trúng, trong nháy mắt hiện hình, thân thể hắn bị một chưởng này phá hủy, hóa thành sương máu bạo tán, dòng máu cũng dùng tốc độ cực nhanh bốc hơi, ngay cả thân thể và thần hồn đều cùng nhau bị tiêu diệt.

Ngoại trừ yên diệt mà mắt thường có thể thấy, liên đới đến nhân quả cùng mệnh số của hắn đều bị phá hủy, tránh cho sau lưng tên này còn có chỗ dựa mạnh hơn.

Miểu sát!

Dùng thực lực của Khương Trường Sinh hôm nay, nếu có sát tâm, tru diệt tồn tại tám vạn giá trị hương hỏa là không khó, vừa rồi chỉ là muốn tìm kiếm trí nhớ của đối phương, nếu lục soát không được, vậy liền giết.

Thần niệm Khương Trường Sinh đã bắt không được khí tức của đối phương, dùng hương hỏa diễn toán cũng không tính được.

Xem bộ dáng là chết rồi.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, tiếp tục cảm ngộ Đại Đạo lực lượng.

Một lát sau.

[Tiên tuế năm hai mươi sáu vạn, chín trăm tám mươi bảy (267,987), Đại Đạo chi thần Vô Tự Hống tập kích ngươi, ngươi thành công sinh tồn khi bị hắn công kích, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo linh bảo - Vong Sinh tỉnh.

Thiên Đạo linh bảo?

Còn không tệ.

Khương Trường Sinh lúc này tiếp nhận truyền thừa của Vong Sinh tỉnh.

Vong Sinh tỉnh, bất kỳ sinh linh nào rơi vào trong đó đều sẽ bị tẩy đi trí nhớ quá khứ, mà lại không có khả năng khôi phục.

Bảo vật này không có lực sát thương, nhưng diệu dụng vô tận. Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, lấy Vong Sinh tỉnh ra, đặt trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, miệng giếng này có đường kính đi đến mười trượng, nhìn như một mảnh hồ nhỏ, không gian bên trong càng lớn, tương đương với một thế giới nhỏ.

Chương 1205 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (1)

Mặt hồ màu lam phản chiếu lấy nhánh cây Chư Thiên Đại Đạo Thụ, sóng nước lấp loáng, Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi tầm mắt, sau đó tiếp tục ngộ đạo.

Hắn hiện tại đang không ngừng tiếp xúc lực lượng Đại Đạo mới, không cầu nghiên cứu, chỉ cầu nhập đạo.

Bên trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn sơ bộ nắm giữ ba ngàn Đại Đạo lực lượng, hắn có thể đột phá, đi đến cảnh giới càng cao hơn.

Đại La khiến cho hắn tạm thời vô địch, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, hắn cũng không có vô địch thật sự, hắn chẳng qua là không có gặp được uy hiếp trong phạm vi hoạt động cực hạn của mình giống như quá khứ, cho nên vô địch.

Mục tiêu của hắn là Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ ba mươi sáu, khi đó, dù cho đối mặt siêu thoát đạo thống, cũng không cần sợ hãi như vậy.

Đại khái lại qua hơn bốn trăm năm.

Khương Trường Sinh mở mắt, lấy ra Quân lệnh của Huyền Mệnh Mệnh.

- Tiền bối, Khương Tiển thật không tầm thường, nhanh như vậy đã bước vào cảnh giới Tự Tại Thiên, sư phụ ta rất tán dương hắn, ta muốn cho hắn đi tới Huyền Mệnh Thánh Thiên tu hành, tiền bối yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cho hắn chịu ủy khuất.

Tiếng cười của Hòa Quang Mệnh Quân truyền ra, từ khi mang theo Khương Tiển đi tới Thối Mệnh trì, hắn thường xuyên đạt được kinh hỉ, dựa theo hắn nói, Khương Tiển đã trở thành thiên kiêu không thể khinh thường tại Huyền Mệnh.

Khương Trường Sinh nói:

- Hắn nghĩ như thế nào, nếu như hắn nguyện ý, vậy thì dẫn hắn đi, nếu như hắn không muốn, tiễn hắn trở về.

Hắn có thể nghe được tiếng lòng của Khương Tiển, hỏi như vậy, chẳng qua là khảo nghiệm Hòa Quang Mệnh Quân có thành thật đối với hắn hay không.

Hòa Quang Mệnh Quân cười nói:

- Hắn tự nhiên nguyện ý, bất quá việc này nhất định phải nói cho ngài một tiếng, nếu ngài không đồng ý, ta khẳng định trả hắn lại, dù sao lúc trước chỉ là đi tới Thối Mệnh trì, ai có thể nghĩ tới tiểu tử này vậy mà có tiềm lực như thế, Đại Đạo Chi Nhãn thật không tầm thường.

Nhắc đến Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Tiển, hắn nhịn không được kinh ngạc tán thán.

Khương Tiển xác thực mong muốn đi Huyền Mệnh Thánh Thiên, Khương Trường Sinh cũng muốn để cho hắn thử một chút, nội tình của Huyền Mệnh xác thực không phải Tiên đạo có thể so sánh, ít nhất hiện tại không được.

- Vậy làm phiền Mệnh Quân chiếu cố nhiều hơn.

- Tiền bối khách khí, tiền bối có cần chúng ta tương trợ chỗ nào không?

- Tạm thời không có.

- Tốt, ta không quấy rầy tiền bối thêm.

Khương Trường Sinh ném Mệnh Quân lệnh vào trong tay áo, sau đó hắn bắt đầu cảm thụ tiếng lòng của các tín đồ, thông qua bọn hắn, cảm thấy Tiên đạo biến hóa.

Đã nhiều năm trôi qua, Thiên Đình bằng vào lòng người, thế lực càng ngày càng mạnh mẽ, ngay cả một vài giáo phái của Thiên Giới thứ tư cũng bắt đầu tương trợ Thiên Đình, Hắc Ám đại đế gặp phải Thiên Đế, Vị Lai phật tổ và một đám đại năng vây công, suýt nữa ngã xuống, từ trận chiến kia về sau, Hắc Ám để đình bắt đầu đi đến hướngsuy sụp, bây giờ chẳng qua là đang khổ cực duy trì.

Chúng sinh đều thấy được hi vọng đại kiếp bị chung kết.

- Hắc Ám đại đế đáng chết, khi nào mới có thể để cho hắn đền tội?

- Hi vọng Thiên Đình không tha thứ cho Hắc Ám để đình.

- Cũng không biết sinh thời ta có thể nhìn thấy Tiên đạo thống nhất ba ngàn thiên địa hay không?

- Đáng tiếc, theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh, lại muốn nhìn thấy Đạo Tổ liền khó khăn.

- Hắc Ám đại đế làm quá nhiều việc ác, nếu như kiếp nạn này kết thúc, Thiên Đình còn phong hắn làm thần, thế thì có khác gì Võ đạo có?

Vô số tín đồ chán ghét Hắc Ám đế đình, Hắc Ám để đình những năm nay làm quá nhiều việc ác, đã gánh chịu cừu hận của ba ngàn thiên địa, dĩ nhiên, Thiên Đình cũng góp nhặt cừu hận, nhưng ở trước mặt cừu hận càng lớn, Thiên Đình lại càng dễ được tiếp nhận.

So với để Hắc Ám để đình thống trị ba ngàn thiên địa, bọn hắn càng muốn tiếp nhận Thiên Đình thống trị, ít nhất Thiên Đình

là nhân nghĩa, là giảng đạo lý.

Thiên Đình thắng đã là xu thế, nhưng kết cục của Hắc Ám đế đình để chúng sinh không dám lạc quan.

Đối với những sinh linh đã mất đi hết thảy mà nói, nếu Hắc Ám đế đình cuối cùng rơi vào trừng phạt không đau không ngứa, vậy bọn hắn sẽ thất vọng đối với Tiên đạo.

Khương Trường Sinh cũng thấy được tương lai, Hắc Ám đế đình bị trấn áp dưới mười tám tầng địa ngục, tiếp nhận hình phạt theo tội nghiệt đã gây ra, một người sẽ chịu cực hình trăm vạn năm, cuối cùng hồn phách bị khu trục ra khỏi Hư Không Vô Tận, trong đó bao gồm cả Khương Nghĩa. Không một người nào của Hắc Ám đế đình phong thần, đến tận đây, Tiên đạo định nghĩa toàn trật tự mới, một trật tự hoàn toàn khác biệt võ đạo.

Đây là Thiên Đế quyết định, cũng là lựa chọn của Khương Nghĩa.

Theo Khương Trường Sinh đi đến Đại La, tương lai Tiên đạo đã lộ rõ trong mắt hắn, mãi đến lần sau Lượng Kiếp đến, nhìn thấu vạn sự vạn vật, hắn sẽ nghĩ biện pháp chữa trị Tiên đạo phát triển, ít nhất để Tiên đạo có tư cách đi nghênh đón kiếp nạn của mình.

Bất quá hắn sửa đổi không phải dựa vào cải biến vận mệnh con người, mà là đi ảnh hưởng đến sự phát triển của Tiên đạo.

Đối với kết cục của Khương Nghĩa, hắn thấy, điều này là tốt nhất, cho nên hắn không muốn đi cải biến.

Chương 1206 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (2)

Khương Nghĩa cũng không thích hợp lưu lại ba ngàn thiên địa, bởi vì thiên phú thôn phệ của hắn chỉ thích hợp bên trong thời đại hắc ám náo động.

Về sau cứ để Khương Nghĩa làm cái bóng thủ hộ Tiên đạo.

Sau mấy tháng, tâm tư của Khương Trường Sinh mới rời khỏi từ trong lòng chúng sinh.

Theo Đạo Diễn rút lui, Hư Không Vô Tận xem như triệt để không có biến số, hắn cũng lười trở về, an tâm ở đây tu luyện.

Chờ Tiên đạo bị Đại Đạo ý chí tiếp nhận, hắn lại chuyển Tử Tiêu cung đến, thuận tiện sáng tạo Đại La tiên vực, để những người vẫn đi theo mình sớm một chút chuyển đến, hưởng thụ hoàn cảnh tu hành tốt hơn….

Trong một đại điện tối tăm.

Khương Nghĩa tĩnh toạ ở trong ao, ao nước sôi trào, sát khí tràn ngập, thân thể hắn trần trụi, hiển lộ ra thể phách cường tráng, tóc trắng phơ hơi hơi lay động.

Phệ Diễm đao phiêu phù ở xung quanh hắn, phát ra tiếng u oán:

- Chủ nhân, nếu thực làm như thế? Những gia hỏa đi theo ngài chẳng qua chỉ là quân cờ?

Khương Nghĩa nhắm mắt lại, nói:

- Nếu như đại đạo khác biệt, sớm đã rời khỏi Hắc Ám đế đình, những năm nay, còn thiếu sinh linh rời đi à, phàm là lưu lại, đều gieo gió gặt bão, huống hồ, ta mặc dù có lựa chọn, trong những năm nay cũng không có hạ thủ lưu tình, ta cũng tận toàn lực, đánh không lại là sự thật.

Phệ Diễm đao hét lên:

- Vì sao nhất định phải như thế, quy thuận Thiên Đình, không phải tốt sao?

- Làm như vậy, hòa bình mặc dù sẽ buông xuống, nhưng hạt giống cừu hận cũng sẽ bị chôn xuống, chúng ta cũng không phải phàm linh đấu tranh, cừu hận sẽ theo tuổi thọ của chúng ta mà trường tồn, dần dà, Tiên đạo liền sẽ trở thành võ đạo tiếp theo.

Khương Nghĩa bình tĩnh nói, Phệ Diễm đao nghe được rung động, vẫn như cũ không vừa lòng.

Phệ Diễm đao nhịn không được nói:

- Chủ nhân, thật ra ngươi cũng muốn khiêu chiến một thoáng chúng sinh, muốn cho mình áp lực càng lớn, đúng không?

Bằng không, Đạo Tổ thần thông quảng đại, xóa đi trí nhớ của chúng sinh, chẳng phải tất cả đều vui vẻ?

- Làm sao có thể, nhân quả cùng nghiệp lực là tồn tại chân thật, còn về suy nghĩ của ta, có lẽ vậy, bản thân ta cũng không có thiện lương, trong lòng ta không có chúng sinh, chỉ có Tiên đạo.

Khương Nghĩa trả lời để Phệ Diễm đao yên lặng.

Đúng lúc này, sát khí xung quanh phun trào, dần dần ngưng tụ ra một đạo thân ảnh, xem thân hình giống Khương Nghĩa như đúc.

Sát khí thân ảnh mở lời:

- Ngươi thật cam tâm à, ngươi nói ngươi là vì Tiên đạo, nhưng Tiên đạo sẽ hiểu ngươi sao? Nếu như ngươi trở thành Đại Đạo ý chí, ngươi có thể thủ hộ Tiên đạo, còn có thể trở thành giống Đạo Tổ được chúng sinh kính ngưỡng, người thật không hướng tới sao?

Khương Nghĩa cùng Phệ Diễm đao cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với sự xuất hiện của hắn, bởi vì bọn hắn đã thành thói quen.

Phệ Diễm đao giễu cợt nói:

- Trở thành ý chí Đại Đạo, vậy còn ngươi, ngươi nghĩ chiếm cứ thân thể chủ nhân của ta?

- Thân là Đại Kiếp Chi Thần, ngươi hết sức thảm thương, bởi vì ngươi không có hùng tâm trở thành Đại Đạo Chi Thần.

- Hài hước, nếu ta có thực lực kia, tự nhiên sẽ có hùng tâm như lời ngươi nói, chính là bởi vì không có, mới không dám suy nghĩ nhiều, bằng không liền giống như ngươi, đối mặt số mệnh, không cam tâm, đây không phải một loại tra tấn Vĩnh Hằng sao?

Phệ Diễm đao phản kích để Đại Đạo ý chí yên lặng.

Khương Nghĩa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn trên trán, liếc nhìn Đại Đạo ý chí mở lời:

- Ngươi sợ hãi Thiên Đạo?

Đại Đạo ý chí giống như bị đạp đuôi mèo, tức giận nói:

- Làm sao có thể! Nó chẳng qua là sinh linh sáng tạo ra, mà ta chính là bản nguyên của đại đạo, bên trong tháng năm dài đằng đẵng, ta là bản nguyên của nguyên đạo, là Cửu U bản nguyên, là sáng tạo bản nguyên, là cổ thuật bản nguyên, bây giờ càng là Võ đạo bản nguyên, về sau, ta thậm chí có khả năng trở thành Tiên đạo bản nguyên, mà Thiên Đạo tính là gì, nó thì ngay cả ý chí cũng không có.

Khương Nghĩa mở lời:

- Ngươi có ý chí, vậy sao ngươi lại khinh thường sinh linh? Ít nhất sinh linh còn có thể lựa chọn nhân sinh của mình, mà ngươi chỉ có thể nhìn, cái gì cũng can thiệp không được, cái gì cũng làm không được, mặc dù có thể quan sát Đại Đạo luân hồi, nhưng ngươi không tịch mịch, không hâm mộ cả đời ngắn ngủi của phàm nhân?

Đại Đạo ý chí yên lặng.

Cả tòa đại điện lâm vào trong yên lặng.

Đột nhiên.

- Muộn! Hết thảy đã trễ rồi! Ta đã cho các ngươi cơ hội lựa chọn cuối cùng. Nếu các ngươi không muốn, vậy liền hủy diệt đi.

Đại Đạo ý chí cuồng loạn gầm thét, trong lời nói tràn ngập hận ý vô tận. Khương Nghĩa đột nhiên đứng dậy, hai mắt mở ra, Phệ Diễm đao giống như bị kinh sợ, đi vào trước mặt hắn.

Sát khí của Đại Đạo ý chí điên cuồng phun trào, cấp tốc ngưng tụ ra khuôn mặt của Khương Nghĩa, diện mạo hắn dữ tợn, lạnh giọng nói:

- Đại Đạo luân hồi thật sự hài hước! Các ngươi nghĩ Đại Đạo luân hồi có ai ở sau lưng? Các ngươi lần lượt mong muốn hàng phục ta, từ trước tới giờ không biết cảm ân, Đại Đạo căn bản không cần các ngươi.

- Căn bản không cần.

Một luồng khí tức đáng sợ truyền ra từ bên trên thân thể Đại Đạo ý chí, Khương Trường Sinh đang tu luyện bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ phía xa đi theo mở mắt.

Chương 1207 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (1)

- Cỗ khí tức này là.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Thiên Địa Vô Cực Nhãn đã khóa chặt lên người ý chí Đại Đạo đang giằng co cùng Khương Nghĩa.

Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ cao thâm, còn cường đại hơn cả Diễn Quân.

Phải biết Diễn Quân của Đạo Diễn là tồn tại có thể hủy diệt một phương Đại Đạo hư không, nói cách khác, ý chí Đại Đạo không có khả năng thể hiện ra lực lượng mạnh hơn Diễn Quân.

Chẳng lẽ ý chí Đại Đạo có cấu kết với cường giả của Đại Thiên thế giới?

Khương Trường Sinh không có ra tay, bởi vì một khi xuất hiện lực lượng vượt qua Tự Tại Thiên, Đại Đạo hư không sẽ sụp đổ, dù cho là tồn tại đỉnh tiêm trong Tự Tại Thiên cũng rất khó tru diệt Khương Nghĩa.

Ý chí Đại Đạo cũng không thể lựa chọn đồng quy vu tận dưới tình huống phẫn nộ cực đoan đó chứ?

Còn chưa tới đến mức đó nha.

Tình huống giống như hắn dự đoán, ý chí Đại Đạo cùng Khương Nghĩa chạm nhau một chưởng liền rời khỏi.

Một chưởng này, để Khương Nghĩa bị lực lượng nhân quả quấn quanh, rất khó chịu.

Khương Trường Sinh lúc này vận dụng hương hỏa diễn toán.

- Tồn tại sau lưng ý chí Đại Đạo mạnh bao nhiêu?

【 Cần tiêu hao ba mươi sáu vạn ba ngàn ba trăm (363,300) Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Ba mươi sáu vạn.

Rất mạnh.

Vì sao tồn tại như thế lại nhìn chằm chằm một phương Đại Đạo hư không?

Khương Trường Sinh hết sức không hiểu, chẳng lẽ đối phương đến từ Đạo Diễn.

Chỉ có khả năng này, Đạo Diễn Diễn Quân bị giết, việc này làm sao có thể không giải quyết được gì, bọn hắn vừa đạt được Đại Đạo sinh cơ, tiếp nhận Huyền Mệnh, Trấn Xu điên cuồng công kích, chỉ có thể nhìn chằm chằm Hư Không Vô Tận, ngày sau lại tính toán.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, ý chí Đại Đạo trở lại tầng sâu trong không gian phía trên Hư Không Vô Tận, trong bóng đêm bắt đầu luyện công.

Ý chí Đại Đạo không ngờ lại có thể luyện công, chuyện sắp sinh ra biến hóa.

Thật ra đối với ý chí Đại Đạo, Khương Trường Sinh sớm có ý tưởng, ít nhất hắn cảm thấy không thể cứ như vậy tru diệt ý chí Đại Đạo, ý chí Đại Đạo có ân đức đối với chúng sinh, trong đó bao gồm cả hắn.

- Đã như vậy, vậy thì mượn trận chiến cuối cùng đại kiếp, tiêu trừ thù hận của ngươi.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ sau đó lần nữa nhắm mắt.

Từ khi Hắc Ám đại đế thảm bại sau khi các đại năng Tiên đạo hợp lại tấn công, Hắc Ám đế đình liên tục lùi về phía sau, trong mấy ngàn năm liên tục mất đi đại thiên địa, chúng sinh đều có thể cảm nhận được trận chiến cuối cùng sắp đến. Thiên Đình đại biểu Tiên đạo có thể thắng, cơ hồ không có bất ngờ.

Ngàn năm sau.

Quyết chiến cuối cùng buông xuống, Hắc Ám đế đình bị Thiên Đình cùng với rất nhiều giáo phái Tiên đạo bao vây, trong đó

bao gồm cả giáo phái trong Thiên Giới thứ hai.

Trong hư không, tràn đầy Tthân ảnh u Tiên giả.

Tiêu Hòa tiên tử cũng tới, nàng đi theo bên cạnh Bạch Kỳ, ánh mắt nhìn phương xa, vẻ mặt bình thản, Bạch Kỳ ngồi ở kiệu trên, do tám vị nữ yêu đang khiêng, nàng bày ra tư thái lười nhác.

- Lần này đại chiến, ngươi phải cẩn thận một chút, Khương Nghĩa tên kia ra tay rất ác, ngươi đối phó tồn tại khác của Hắc Ám đế đình là được, chớ tới gần Khương Nghĩa.

Bạch Kỳ quay đầu căn dặn, Tiêu Hòa tiên tử khẽ gật đầu.

Gặp vẻ mặt nàng như vậy, trong lòng Bạch Kỳ ai thán.

Từ khi Linh Tiêu giáo bị diệt, Tiêu Hòa tiên tử giống như biến thành người khác, lại không còn hoạt bát cùng nhiệt tình như ngày xưa.

Tiêu Hòa tiên tử lần này đến đây, là muốn lập xuống công đức, lại phong thần vào Thiên Đình, làm như vậy có trợ giúp cực lớn đối với tu hành sau này của nàng, mà nàng cũng xem như có nơi đặt chân.

Cái chủ ý này vẫn là Bạch Kỳ ra, nàng đã mưu tính vị trí Chính thần cho Tiêu Hòa tiên tử, tiếp theo chỉ cần lấy được công đức là được, tương đương với đi ngang qua sân khấu, không cần liều mạng.

Nàng không thể không thừa nhận, lúc trước mình nhìn lầm, nàng dần dần hiểu rõ vì sao chủ nhân coi trọng Tiêu Hòa tiên tử, thiên tư của vị tiên tử này xác thực khó lường, nhất là từ sau khi Linh Tiêu giáo bị diệt, thiên tư của nàng triệt để bị kích phát, tu vi tăng trưởng tốc độ mười phần mãnh liệt, cho dù không có Bạch Kỳ tương trợ, nàng cũng có năng lực tung hoành hư không.

Bốn phương tám hướng xuất hiện càng ngày càng nhiều thân ảnh Tu Tiên giả, Bạch Kỳ liếc mắt nhìn lại, trong lòng cảm khái vạn phần.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Trong nháy mắt, Tiên đạo đã có quy mô như hiện tại, mà võ đạo đã triệt để biến thành bàng môn tà đạo, hiện tại ba ngàn thiên địa đều đang tu hành Tiên đạo.

Bạch Kỳ tận mắt nhìn thấy Tiên đạo đi từ không đến cường thịnh, tâm tình của nàng cũng đang biến hóa, dần dần, bắt đầu đối đãi theo hướng toàn thể Tiên đạo đi, mà không phải chỉ chú ý lợi nhỏ của mình nữa.

Phương xa vang lên một đạo tiếng chuông, Bạch Kỳ cùng Tiêu Hòa tiên tử quay đầu nhìn lại, sâu trong hư không xuất hiện cường quang, một vệt kim quang tung hoành bắn tới, hư ảnh ngàn tỉ liệt mã xuất hiện, lao nhanh ở trên kim quang, về sau là từng con Tam Túc Kim Ô, vỗ cánh bay lượn, thần uy hạo đãng, sau Tam Túc Kim Ô, thì là đếm không hết thiên binh thiên tướng.

Chương 1208 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (2)

Từng tôn Thiên Tướng ngưng tụ ra pháp tướng của mình, từng người uy nghiêm đến cực điểm, mà thân ảnh Thiên Đế cũng dần dần xuất hiện, cao tới ngàn vạn trượng, giống như thần linh địa vị cao nhất thế gian, long bào lay động, tay hắn cầm Xạ Nhật thần cung, khuôn mặt bị hào quang của Đế quan che đậy, sự xuất hiện của hắn để vô số Tu Tiên giả hiện ra ánh mắt sùng bái.

Bây giờ Thiên Đế tuyệt đối là tồn tại có uy danh lớn nhất Hư Không Vô Tận, đến mức Đạo Tổ, đó là hư truyền thuyết vô mờ mịt, mà Thiên Đế là người đứng đầu chúng tiên, càng thêm gần đối với chúng sinh.

- Tư thái này thật giống phụ thân hắn.

Bạch Kỳ nhịn không được cười nói.

Tiêu Hòa tiên tử tò mò hỏi:

Phụ thân của Thiên Đế thật sự là Đạo Tổ?

Nàng còn không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, đây cũng là tình huống phổ biến của Thiên Giới thứ tư, rất nhiều Tu Tiên giả cũng biết truyền thuyết về Đạo Tổ, nhưng không xác

định Đạo Tổ có thật tồn tại hay không, lại không có kiến thức được năng lực của Đạo Tổ, Tu Tiên giả rất khó tín ngưỡng Đạo Tổ.

Bạch Kỳ cười nói:

- Xuỵt, hai chữ này cũng không thể nói thẳng ra.

Tiêu Hòa tiên tử nghe xong, ánh mắt khẽ biến, không còn dám hỏi, nhưng nàng đã đạt được đáp án.

Thiên Đế cường đại dường nào, vị Đạo Tổ xây dựng Tiên đạo kia lại phải mạnh cỡ nào?

Nàng không cách nào tưởng tượng, nhưng trong nội tâm nàng tràn ngập chờ mong, nếu như nàng có thể trở thành tồn tại cường đại như Đạo Tổ, bi kịch của Linh Tiêu giáo sẽ không lại lần nữa xuất hiện.

Thiên Đình đến, mang ý nghĩa quyết chiến sắp bắt đầu.

Chủ nhân Đạo môn Bỉ Ngạn đạo quân, phật môn Vị Lai phật tổ, Giáo chủ Thiên Vận đại giáo Thiên Địa Tiếu, Địa Tiên chi tổ Vong Trần đại tiên các đại năng liên tục đến, theo phương hướng khác nhau tới gần thiên địa còn sót lại của Hắc Ám đế đình.

- Trận chiến ngày hôm nay, để ta kết thúc ân oán, chung kết đại kiếp.

Giọng nói lạnh lùng vang lên, vừa dứt lời, phía trên hư không xuất hiện một thụ nhãn to lớn, sâm nhiên kinh dị, nhìn xuống chúng sinh Tiên đạo.

Trước mặt con mắt này, chúng sinh đều lộ ra nhỏ bé.

- A Di Đà Phật, vậy thì đánh đi!

Vị Lai phật tổ mở miệng nói, kim phật lập lòe, mười phần bá khí.

Thiên Đế kéo Xạ Nhật thần cung đến đầy tròn, bắn một tiễn về phía thiên địa phương xa.

Một tiễn này mang theo đế uy cực hạn.

Oanh!

Một chùm sáng màu đen càng bá đạo hơn bắn ra từ trong thiên địa, chính là thần thông mang tính tiêu chí của Đại Đạo Chi Nhãn.

Hai cỗ lực lượng chạm vào nhau, nhấc lên sóng gió khủng bố, võ đạo linh khí, hư không linh khí vì đó nhộn nhạo, khiến đám tu tiên giả dồn dập lấy ra pháp bảo của mình để ngăn cản.

Một đạo thân ảnh bước ra từ trong thiên địa, tay cầm đại đao đang thiêu đốt lửa nóng hừng hực, chính là Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa.

Tóc trắng bay loạn, thụ nhãn trợn trừng giống như Ma Thần, tỏa ra sát khí bao phủ thế lực tu tiên ở bốn phương tám hướng, khiến cho trong lòng hết thảy Tu Tiên giả run lên, bao gồm cả những Tiên Đế.

Cái tên này lại mạnh lên.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Khương Trường Sinh mở mắt, bắt đầu quan sát trận quyết chiến cuối cùng của Lượng Kiếp.

Sau trận chiến này, Tiên đạo nhất thống ba ngàn thiên địa, kỷ nguyên mới sẽ thay đổi.

Đại chiến hết sức căng thẳng, Khương Nghĩa bị mười mấy vị Tiên Đế vây công, hai bên lâm vào trong quyết chiến, mà các cường giả Hắc Ám đế đình cũng bắt đầu điên cuồng chiến đấu, bọn hắn đã không có đường lui, chỉ có thể tử chiến.

Khương Trường Sinh nhìn thấy Tiêu Hòa tiên tử cũng đang tham chiến, nàng đã có phong thái đại năng của Tiêu Hòa nương nương ngày xưa, hai tay thi pháp, tư thái uy nghi, không có kẻ địch dám đến gần nàng.

Càng ngày càng nhiều sinh linh đến đây tham chiến, phạm vi của chiến trường cực lớn, uy áp hội tụ vào một chỗ đáng sợ để ba ngàn thiên địa đều có thể cảm nhận được.

Khương Trường Sinh bắt đầu tán thưởng phương thức chiến đấu của Tu Tiên giả, xác thực càng đặc sắc hơn võ đạo, đủ loại pháp bảo, thần thông, phù văn, đan dược, trận pháp các loại kết hợp, mỗi một vị Tu Tiên giả chiến đấu đều hết sức hoa lệ,

những đại năng đỉnh tiêm càng như vậy, phiên vân phúc vũ, điên đảo càn khôn.

Trận đại quyết chiến này tuyệt không phải mấy ngày sẽ kết thúc, giống nư Khương Nghĩa, đã không bị pháp lực hạn chế, chỉ cần không bị tru diệt là sẽ một mực tiếp tục đánh.

Mấy năm sau, huyết khí tràn ngập, bao phủ các phương đại thiên địa, Tiên đạo quyết chiến còn đang tiếp tục.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ánh mắt nhìn về một phương hướng, hắn lập tức lấy ra Hồng hồ lô, mở ra miệng bình, một tia sáng trắng mau chóng đuổi theo.

Sâu trong hư không Đại Thiên thế giới, một khỏa thiên thạch thiêu đốt lửa nóng hừng hực đang rơi xuống, thế không thể đỡ, viên thiên thạch này cực kỳ to lớn, thiên địa, sao trời dọc đường ở trước mặt nó tựa như là bụi bặm.

Mục tiêu của nó chính là chỗ Hư Không Vô Tận của Tiên đạo! Một vị cường giả nào đó của Đại Thiên thế giới mong muốn hủy diệt Hư Không Vô Tận.

Dưới tình huống cực tốc hạ xuống, thiên thạch khủng bố bắt đầu vặn vẹo, nó xuyên toa không gian, nhảy ra Đại Thiên thế giới, đánh tới một tọa độ khác trong Đại Đạo hư không.

Chương 1209 - Đại địch mạnh nhất từ trước đến nay

Một tia sáng trắng bắn nhanh đến, trong bóng đêm đánh nát thiên thạch, vô tận liệt diễm xen lẫn đá vụn khuếch tán, một thanh phi đao bay ra từ bên trong.

Chính là Trảm Tiên Phi Đao.

Phương xa, Khương Trường Sinh đứng dậy, theo hắn xuất thủ, hắn cảm giác được một cỗ khí tức cường đại đang đến gần.

Đối phương bị hắn phá hư kế hoạch, cũng không tiếp tục ra tay với Hư Không Vô Tận, mà quay đầu hướng thẳng đến hắn.

Mặc dù còn chưa gặp nhau, Khương Trường Sinh đã có thể cảm nhận được khí thế của đối phương cường đại.

Là tồn tại ba mươi sáu vạn giá trị hương hỏa kia.

Hắn đứng ở trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, từng kiện pháp bảo hiện ra, Tam Thanh Thánh Linh, Thiên Đạo Trật Tự Kiếm, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, Tử Kim Hồ Lô, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính các loại.

Đối phương tuyệt đối là cường địch mà hắn từ trước đến giờ đối mặt, hắn nhất định phải toàn lực đối mặt.

Bàng bạc sương mù tím phía trước bị xua tan, một tôn thân ảnh đáng sợ đạp lên hư không bắn tới, người này có khuôn mặt lạnh lùng, tóc trắng tản mát ở phía dưới Giao Long quan, người mặc áo bào màu tím, sau lưng lơ lửng mười mấy thanh kiếm, hiện lên hình quạt, cường quang vạn trượng, chiếu sáng vùng hư không này.

- Hừ, chính là ngươi tru sát Nộ Diễm Diễn Quân cùng Lục Diêm Diễn Thiên?

Người đến lạnh giọng hỏi, sát cơ lộ ra.

Khương Trường Sinh đạm mạc hỏi:

- Các hạ là tên gì, nói đi, trong tuế nguyệt về sau, ta còn có thể lâu lâu nhớ lại tên của ngươi.

Nghe vậy, người đến đưa tay, kiếm ảnh sau lưng đột nhiên biến lớn, nở rộ như kiếm hoa, che đậy nửa bên hư không, chỉ nghe hắn lạnh giọng nói:

- Tên ta Kiếm Đố Diễn Thánh, còn về danh hào của ngươi, ta không muốn biết, bởi vì người chết trong tay ta quá nhiều, ta cũng không muốn nhớ lại.

Nghe được lời Kiếm Đố Diễn Thánh nói, Khương Trường Sinh cũng không có bị chọc giận, chẳng qua thầm nghĩ quả nhiên.

Nhân quả với Đạo Diễn cuối cùng còn chưa kết thúc.

Hắn có thể cảm nhận được một cỗ cảm xúc đố kỵ mãnh liệt tràn ngập hư không, mà kiếm ảnh sau lưng Kiếm Đố Diễn Thánh trở nên vô cùng loá mắt, hắn giống như cảm giác bản thân đang ở trong Kiếm Vực.

Cỗ kiếm ý này khác biệt với kiếm ý của Võ đạo, càng hung hiểm hơn, như lực lượng Đại Đạo sắc bén trải rộng hư không, hơi động đậy sẽ chạm vào, đối mặt loại sắc bén cực hạn kia, chỉ mang đến hoảng sợ.

Khương Trường Sinh thân ở trong một đám chí bảo, không có khó chịu, hắn nắm chặt Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, mặt kính chiếu đến Kiếm Đố Diễn Thánh.

Toàn bộ hư không vặn vẹo, Kiếm Đố Diễn Thánh ngẩng đầu, nhíu mày, hắn nâng cánh tay phải, ngàn tỉ kiếm ảnh bắn ra, đánh nát không gian bốn phương tám hướng, để vùng hư không này phá toái, vô tận Đại Đạo linh khí, sương mù tím tràn vào sâu trong không gian.

Kiếm Đố Diễn Thánh xuất hiện trước mặt vô số kiếm ảnh, hình thành gió lốc hùng vĩ vô song, nương theo gió lốc cao tốc xoay tròn, từng trận Thiên Hỏa xuất hiện, đây là lực lượng của Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, còn chưa tới gần hắn đã bị ngăn cản xuống.

- Điên đảo thời không? Xem ra ngươi có quan hệ với Hỗn Bảo.

Kiếm Đố Diễn Thánh hừ lạnh nói, trong lời nói để lộ ra cảm xúc ghen tỵ.

Khương Trường Sinh âm thầm im lặng, cái tên này thật sự vận dụng cảm xúc đến cực hạn, đối mặt với một kiện pháp bảo không có thương tổn đến hắn mà vẫn có thể sinh ra ghen tỵ.

Đã như vậy, vậy thì xem ghen tỵ của ngươi có thể chống bao lâu.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lạnh lẽo, bộc phát pháp lực, Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính lay động kịch kiệt, bắn ra lực lượng mạnh hơn.

Ba mươi sáu vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa xác thực mạnh mẽ.

Nhưng hắn cũng không sợ.

Tại hai mươi ba vạn năm trước, hắn cũng đã đến cảnh giới Đại La, giá trị hương hỏa đi đến mười hai vạn.

Bây giờ mặc dù giá trị hương hỏa không bằng đối phương, nhưng chênh lệch cũng không lớn, hắn tự nhiên có lòng tin đánh một trận.

Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính nhanh chóng xoay tròn, ánh sáng do kính phát ra quét ngang từng hướng đi, hoà lẫn với kiếm ảnh của Kiếm Đố Diễn Thánh.

Trong hư không, hai người bày ra vô số lần va chạm, nhấc lên sóng gió rung chuyển Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Một tia sáng trắng xuyên qua, tru diệt đếm không hết kiếm ảnh cùng chùm sáng, chính là Trảm Tiên Phi Đao, giống như thuấn di giết tới trước mặt Kiếm Đố Diễn Thánh.

Hai mắt Kiếm Đố Diễn Thánh ngưng tụ, định lại Trảm Tiên Phi Đao.

Khương Trường Sinh yên lặng niệm khẩu quyết, Trảm Tiên Phi Đao đột nhiên tan biến, xuất hiện sau đầu Kiếm Đố Diễn Thánh, trực tiếp cắt đầu của hắn, thậm chí muốn lôi kéo hồn phách hắn ra ngoài.

Trong chớp mắt, hồn phách của Kiếm Đố Diễn Thánh bỗng nhiên tán đi, quay về thân thể.

Mặc dù mất đi cái đầu, Kiếm Đố Diễn Thánh vẫn duy trì thế công, ghen tỵ đáng sợ hơn bùng nổ, hết thảy kiếm ảnh của hắn đột nhiên đổi màu, hóa thành màu đỏ khiếp người.

Khương Trường Sinh không có thi triển thần thông, một mực dùng pháp bảo chiến đấu, muốn thử xem thực lực của Diễn Thánh, mà lại hắn cũng không có nắm chắc cường thế trấn sát đối phương, cho nên đang tìm cơ hội….

Chương 1210 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (1)

Huyền Hoàng Đại Thiên Địa, chiến trường trên hư không.

Khương Nghĩa máu me khắp người, bị từng đại năng Tiên đạo bao vây, bốn phương tám hướng tất cả đều là thân thể tàn phế, tóc trắng trên đầu hắn ngổn ngang, ba con mắt đều vằn vện tia máu, một tôn Ma Ảnh đứng ở sau lưng, liệt diễm trên thân Phệ

Diễm đao còn đang thiêu đốt, như là ý chí chiến đấu của hắn còn chưa bị dập tắt.

Thiên Đế nhìn con của mình thê thảm như thế, lòng có không đành lòng, nhưng dưới con mắt của mọi người, sao hắn lại có thể buông tha đứa con trai đã làm nhiều việc ác này.

Thân là Thiên Đế, nhất định phải tuân theo đại nghĩa.

Nhưng hắn biết rõ Khương Nghĩa đi đến con đường này, ngoại trừ bản thân hiếu chiến ra cũng có muốn cho hắn cơ hội danh chính ngôn thuận, nguyên nhân chính là như thế, hắn càng thêm dày vò.

Bỉ Ngạn đạo quân mở miệng nói:

- Khương Nghĩa, thúc thủ chịu trói đi, Hắc Ám đế đình đã không có phần thắng.

Khương Nghĩa lắc lắc cổ, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nói:

- Thúc thủ chịu trói? Muốn kết thúc thì phải giết bản đế.

Hoắc —.

Liệt diễm trên thân Phệ Diễm đao tăng vọt, bao phủ nửa bên hư không, khí thế của hắn đột nhiên tăng lên, khiến cho không ít đại năng động dung.

Vị Lai phật tổ âm thầm kinh hãi:

- Huyết mạch của Đạo Tổ đáng sợ như thế, Khương tộc có thể vẫn tồn tại thiên tư mạnh hơn Khương Nghĩa hay không?

Đối mặt nhiều đại năng như vậy vây công, Khương Nghĩa quyết chiến lâu như vậy, càng đánh càng mạnh, dứt bỏ cừu hận, bọn hắn không thể không bội phục ý chí chiến đấu cùng thiên tư của đối phương.

- Quả nhiên không chịu nổi.

Một tiếng cười mỉa mai truyền đến, dẫn tới các đại năng nhìn xung quanh, Thiên Đế ngửa đầu, híp mắt mắt nhìn lên.

Một đạo thân ảnh buông xuống từ sâu trong bóng tối, vô cùng vĩ ngạn, thân hình giống như Khương Nghĩa.

Chính là ý chí Đại Đạo.

Ý chí Đại Đạo bộc phát ra khí thế còn mạnh hơn Khương Nghĩa, khiến cho các đại năng cùng với đám tu tiên giả đang đánh quét chiến trường phương xa tụ tập ánh mắt về phía hắn.

Khương Nghĩa cũng ngẩng đầu nhìn lại, chau mày.

Ý chí Đại Đạo khí thế làm hắn thấy ngoài ý muốn.

Cái tên này làm sao trở nên mạnh mẽ như thế?

- Đám tạp chủng các ngươi ngỗ nghịch Đại Đạo, chuẩn bị tiếp nhận Đại Đạo thẩm phán đi.

Ý chí Đại Đạo nâng lên hai tay, giống như đang nghênh đón cái gì, chuyện này khiến đám tu tiên giả khẩn trương đến cực điểm, ngay cả đám Tiên Đế cũng nhíu mày.

Hư không yên lặng lại.

Hết thảy tham chiến Tu Tiên giả bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tiêu Hòa tiên tử nhíu chặt đôi mi thanh tú, xa xa nhìn ý chí Đại Đạo thân ảnh, lo lắng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng chờ trong chốc lát, cũng không có bất kỳ cái gì đáng sợ chuyện xảy ra.

Ý chí Đại Đạo phát giác được không thích hợp, trong lòng không ngừng kêu gọi Kiếm Đố Diễn Thánh, nhưng cũng không có đạt được đáp lại.

- Xảy ra chuyện gì.

Ý chí Đại Đạo có chút hoảng, hắn đột nhiên suy nghĩ Đạo Tổ, suy nghĩ những cường giả bị Đạo Tổ thần không biết quỷ không hay tru diệt.

Chẳng lẽ Kiếm Đố Diễn Thánh bị Đạo Tổ ngăn lại, thậm chí… Làm sao có thể.

Đây chính là…

Ý chí Đại Đạo có bộ phận trí nhớ của Kiếm Đố Diễn Thánh, biết rõ Kiếm Đố Diễn Thánh mạnh bao nhiêu.

- Hừ, cố làm ra vẻ bí ẩn! Còn chờ cái gì! Lên.

Thái Thượng Côn Luân hừ lạnh nói, hắn lúc trước còn tưởng rằng Đạo Diễn muốn tới, hiện tại xem ra, thật sự là hài hước, nếu Đạo Diễn thật có thể địch nổi Đạo Tổ, đã sớm tới, cần gì đợi đến hôm nay?

Hắn xuất thủ trước, đánh tới một chưởng, đánh chính là thần thông hắn tự sáng tạo, Thái Thượng Diệt Tình Chưởng.

Cơ hồ trong nháy mắt, hết thảy Tiên Đế ra tay, mục tiêu của bọn hắn là ý chí Đại Đạo, trước diệt ý chí Đại Đạo, lại đối phó Khương Nghĩa.

Ý chí Đại Đạo thao túng lực lượng Đại Đạo trong hư không ngăn cản, nhưng các Tiên Đế cường đại dường nào, Vị Lai phật tổ càng là tồn tại đỉnh tiêm có thể so với Tự Tại Thiên.

Oanh!

Thân ảnh ý chí Đại Đạo bị hơn mười luồng pháp lực cường đại vây công, hình thần câu diệt, Khương Nghĩa sau đó ra tay, thoáng hiện đến trước mặt Thái Thượng Côn Luân, chém xuống một đao.

Thái Thượng Côn Luân không chút hoảng hốt, hai quả đấm đan xen, đột nhiên đẩy về phía trước, đây là thần thông dung nhập hơn mười loại lực lượng Đại Đạo khác biệt.

Thái Thượng Tịch Diệt Quyền.

Thiên Đế đi theo kéo cung, Xạ Nhật thần cung bắn liền bảy mũi tên.

Đại chiến lần nữa bùng nổ.

Không có ý chí Đại Đạo quấy nhiễu, các Tiên Đế quyết định, muốn nhất cử tiêu diệt Khương Nghĩa, trận quyết chiến này để bọn hắn cũng cảm nhận được mỏi mệt.

Trong hắc ám loạn lưu phá toái mà hỗn loạn, Chư Thiên Đại Đạo Thụ như đang ở trong cuồng phong bạo vũ, thân cây kịch liệt run rẩy.

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh treo cao ở phía trước, bao lại Kiếm Đố Diễn Thánh, cột sáng tỏa ra hào quang sáng tỏ choi mắt nhất trong bóng tối.

Kiếm Đố Diễn Thánh bị thần lực của Hỗn Nguyên linh bảo trấn áp, không thể động đậy.

- Đáng giận, bảo vật này là cái gì?

Kiếm Đố Diễn Thánh lần này thật ghen tỵ đến bùng nổ, không thể ngăn chặn, đối phó Khương Trường Sinh gian nan hơn xa so với hắn dự đoán.

Lúc trước hắn đoán Khương Trường Sinh khả năng có thực lực Diễn Thánh, bằng không sao có thể tru diệt Nộ Diễm Diễn Quân?

Chương 1211 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (2)

Cho nên hắn tự mình đến đây, hắn cũng không phải Diễn Thánh yếu nhất.

- Không được, tiếp tục như vậy nữa có thể sẽ bại.

Trong lòng Kiếm Đố Diễn Thánh đã mất đầu suy nghĩ như vậy, thân thể hắn đột nhiên co vào, ngưng tụ thành một thanh kiếm màu đỏ thẫm.

Thanh kiếm này trực tiếp tiến vào Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Oanh!

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh lay động kịch kiệt, Khương Trường Sinh nhíu mày, đây là tự chui đầu vào lưới?

Không đúng.

Kiếm Đố Diễn Thánh dùng toàn lực tiến vào trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, mặc dù không có đánh nát Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, nhưng tạo thành rung chuyển to lớn, mà trong chớp nhoáng này, lực trói buộc của Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bắt đầu yếu bớt.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn sang, Đại Đạo Chi Nhãn cũng đang tìm tòi.

Hắn có thể cảm giác được Kiếm Đố Diễn Thánh đang di chuyển rất nhanh chóng, tên này còn không hết hi vọng, vẫn muốn tìm cơ hội tru diệt hắn.

Đã như vậy, vậy để ngươi nhìn thấy Tiên đạo đại sát trận.

Khương Trường Sinh vung tay áo, từng thân ảnh bay ra, sánh đôi mà đứng cùng hắn, chợt nhìn, tất cả đều là Khương Trường Sinh, chỉ là áo bào mà bọn hắn đang mặc không hoa lệ bằng của Khương Trường Sinh.

Bàn Cổ phân thân.

Hết thảy mười một tôn, là mười một tôn Bàn Cổ phân thân mạnh nhất của hắn.

Hắn không nói hai lời, trực tiếp thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bản tôn cùng Bàn Cổ phân thân cùng nhau bộc phát ra khí thế cường đại, dẫn ra lực lượng Đại Đạo trong hư không.

Thôi động tâm pháp, khí thế như cầu vồng.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố buông xuống, đang hướng về phía hắn.

- Không tốt!

Kiếm Đố Diễn Thánh đang di động nhanh chóng cảm nhận được khí tức nguy hiểm đến cực hạn, hắn bị dọa đến lập tức chạy trốn, nhảy ra tầng tầng không gian, bỏ chạy vào chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới.

Tốc độ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bày ra cực nhanh, pháp lực của bản tôn cùng mười một Bàn Cổ phân thân hội tụ vào một chỗ, ngưng tụ ra một thân ảnh to lớn, như Ma Thần từ thời Hồng Mông sơ khai buông xuống, dáng người đầy bá khí, tay cầm một thanh Cự Phủ.

Chính là hư ảnh Bàn Cổ.

Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, Bàn Cổ hư ảnh giơ lên Cự Phủ trong tay, chém đi một búa.

Một búa này mang theo lực lượng của Bàn Cổ trảm ra một đường búa khí vô hình, dùng tốc độ đến cả Khương Trường Sinh đều khó mà nắm bắt đánh tới, cấp tốc tan biến ở sâu trong hư không.

Ông ông!

Trong nháy mắt Bàn Cổ hư ảnh vung búa, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được và khóa chặt khí tức của Kiếm Đố Diễn Thánh.

Một búa này, không tránh được, chỉ có thể tiếp nhận.

- Diễn Thánh, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể gánh vác hay không.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, khóe miệng hơi giương lên, mười một tôn Bàn Cổ phân thân đứng ở hai bên người hắn, mặt không biểu tình.

Bọn hắn cùng nhau nhìn phương xa, chờ đợi chiến quả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mang tới.

Một bên khác, Kiếm Đố Diễn Thánh hóa thành một đạo kiếm ảnh, cực tốc xuyên qua, lướt qua từng mảnh từng mảnh lĩnh vực, hắn cũng không có buông lỏng cảnh giác, ngược lại càng ngày càng hoảng.

Hắn có thể cảm giác được tử vong tiếp cận, loại cảm giác này làm hắn rùng mình, linh hồn run rẩy.

Giờ khắc này, hắn thậm chí không thể điều động ghen tỵ của mình, chỉ có hoảng sợ.

Hắn chưa từng có loại cảm giác này, hắn thậm chí không có ý thức được mình không ngờ lại sinh ra hoảng sợ, đây là một loại bản năng, phản ứng đến từ ý thức khi đối mặt với tuyệt cảnh.

Hắn đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó đã giết tới sau lưng, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, trong con mắt phản chiếu ra dáng người bá khí của Bàn Cổ khi vung búa.

Đây là tàn ảnh bên trong búa khí vô hình.

Kiếm Đố Diễn Thánh quay người, thân thể như hộp kiếm, bắn ra vô cùng vô tận kiếm ảnh, thế không thể đỡ lao thẳng đến búa khí vô hình.

Đối mặt thế công toàn lực của hắn, búa khí vô hình hiện hình, một thân ảnh to lớn bá khí đứng lên từ bên trong, một tay giơ

cao Cự Phủ, chính là Bàn Cổ hư ảnh.

Kiếm Đố Diễn Thánh run rẩy toàn thân, khuôn mặt vừa được ngưng tụ thành tràn đầy vẻ không thể tin được.

Ngàn tỉ kiếm ảnh đánh vào trên người Bàn Cổ hư ảnh, căn bản không có tạo thành nửa điểm tổn thương.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, Kiếm Đố Diễn Thánh nhìn như đối mặt với Bàn Cổ hư ảnh, trên thực tế thân thể còn đang không ngừng xuyên toa hư không, tương tự, Bàn Cổ hư ảnh cũng đang truy đuổi, hai bên thoạt nhìn tựa như ở cùng một chỗ, chẳng qua là thời không xung quanh đang không ngừng rút lui. Bàn Cổ hư ảnh chém xuống một búa.

Đây là một búa khai thiên tích địa.

Một búa bá đạo vô song trảm diệt ngàn tỉ kiếm ảnh rơi vào trên người Kiếm Đố Diễn Thánh.

- Không…

Kiếm Đố Diễn Thánh phát ra tiếng gầm gừ thê lương….

Khương Trường Sinh ở dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ phía xa thở dài một hơi, hắn có thể cảm giác được Bàn Cổ hư ảnh đã ra tay, một kích này trực tiếp tiêu hao hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể hắn.

Hắn đã là Đại La, pháp lực gần như vô cùng vô tận, nhưng một kích mới rồi kia khiến cho tốc độ đạo quả hắn thúc giục sinh ra pháp lực đều theo không kịp.

Chương 1212 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (1)

Không chỉ là tiêu xài pháp lực, còn có tiêu xài Tinh Thần lực, chỉ một kích này, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được mỏi mệt.

Hắn âm thầm kinh hãi, đây chỉ là Bàn Cổ hư ảnh, vậy Bàn Cổ chân chính lại phải mạnh cỡ nào?

Hắn bắt đầu hương hỏa diễn toán Kiếm Đố Diễn Thánh, tra không này nhân quả, nói rõ đối phương đại khái đã chết.

Bất quá, một kích vừa rồi gây ra động tĩnh cực lớn, hắn có nên chuyển đi chỗ khác hay không?

Hắn nghĩ lại, Đại Thiên thế giới tàng long ngọa hổ, chuyển lại có thể chuyển đi nơi nào, ngược lại Hư Không Vô Tận đã bị Đạo Diễn để mắt tới, một khi hắn ra tay sẽ bị phát giác, tựa như Kiếm Đố Diễn Thánh, mấy tức thời gian đã giết tới trước mặt hắn.

Không bằng cứ ở nơi này, Bàn Cổ thần uy vừa rồi có lẽ sẽ chấn nhiếp được kẻ địch.

Khương Trường Sinh giải trừ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mười một Bàn Cổ phân thân cũng không có bị hắn thu vào Đạo Giới, mà nhảy đến Chư Thiên Đại Đạo Thụ tu luyện.

Hắn nhìn về phía chiến trường ba ngàn thiên địa, ý chí Đại Đạo không có Kiếm Đố Diễn Thánh tương trợ, căn bản lật không nổi sóng gió, chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Nghĩa bị trấn áp, đến tận đây, lại không còn Đại Kiếp Chi Thần nào có thể giúp hắn quấy phong vân.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm hai mươi sáu vạn chín ngàn năm trăm lẻ một (269501), Kiếm Đố Diễn Thánh muốn phá hủy Hư Không Vô Tận, ngươi kịp thời ra tay, lại thành công sinh tồn khi bị hắn công kích, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo đại trận - Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận 】

Thiên Đạo đại trận.

Cái tên thoạt nhìn rất mạnh.

Khương Trường Sinh không có lập tức truyền thừa trận pháp, mà là khôi phục pháp lực thuận tiện muốn nhìn xem Đạo Diễn có lần nữa đến tập kích hay không….

…

Trong hư không, dưới cái nhìn soi mói của vô số Tu Tiên giả, Thiên Đế cắn răng, chém xuống đầu Khương Nghĩa, máu vẩy

hư không, một giây sau, toàn bộ hư không bộc phát ra tiếng náo động kinh thiên.

Hắc Ám đại đế ngã xuống.

Võ đạo đại kiếp chung kết.

Về sau chính là thời đại của Tiên đạo.

Trong bóng tối trên đỉnh hư không rơi xuống vầng sáng màu vàng kim, bao trùm toàn bộ Hư Không Vô Tận.

- Đáng giận đáng giận.

Trong bóng tối, ý chí Đại Đạo rống giận, thân ảnh của hắn dần dần tiêu tán, nương theo lượng kiếp kết thúc, hắn cũng sắp biến mất, chờ một lần lượng kiếp sau đó đến, hắn mới có thể một lần nữa chuyển động, mà trước lượng kiếp, hắn chỉ có thể ở ngoài hư không Đại Đạo nhìn xem, cái gì cũng không làm được, chịu đựng cô tịch vô tận.

Côn Luân giới, Thiên Đình.

Địa Tiên đạo hùng vĩ bia bắt đầu rung động, bầu trời bốn phương Thiên giới theo đó sinh ra dị tượng, khiến cho chúng sinh đều có thể cảm nhận được một cỗ khí tức cuồn cuộn.

Nương theo lượng kiếp kết thúc, Tiên đạo thủ tiêu Võ đạo, trở thành Đại Đạo chính thống của phương hư không Đại Đạo này, từ đó, các ngõ ngách Hư Không Vô Tận đều có thể tu tiên.

Oanh một tiếng!

Địa Tiên đạo bia bắn ra cột sáng loá mắt, xông vào mây trời, Thiên Đạo bắt đầu dung hợp cùng đại đạo bản nguyên, lực lượng quy tắc bao trùm toàn bộ Hư Không Vô Tận.

Bên trong mênh mông ánh sáng, hai bóng người đang ngao du, chính là Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần.

- Ha ha ha, không ngờ thật thành công.

- Đạo Tổ thật sự thần thông quảng đại, ngay cả Đạo Diễn đều không thể ngăn cản Tiên đạo quật khởi.

- Từ nay về sau, chúng ta chính là Đại Đạo thần linh chân chính.

Tay trái Thiên Đế cầm theo đầu Khương Nghĩa, tay phải xuất ra Phong Thần bảng, Phong Thần bảng cấp tốc biến lớn, bay lên cao, hấp thu nghiệp lực cùng khí vận trong hư không.

Ánh mắt của đám tu tiên giả bị Phong Thần bảng hấp dẫn, không có chú ý tới Thiên Đế lặng lẽ để hồn phách Khương Nghĩa chạy đi.

Thiên Cơ huyền lão đứng ở phương xa, lẳng lặng nhìn một màn này, hắn thở dài một tiếng.

Tiêu Hòa tiên tử nhìn Phong Thần bảng, cũng không nhịn được thở dài ra một hơi, cuối cùng kết thúc.

Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Thanh Nhi, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, Dương Chu, mấy người tụ tập cùng một chỗ, nhìn một màn này, bọn hắn cảm khái sâu nhất, bọn hắn là người sớm nhất nhìn thấy Tiên đạo, cũng là người sớm nhất đi theo Đạo Tổ, từng có lúc, bọn hắn căn bản không dám nghĩ Tiên đạo sẽ có cảnh giới hôm nay.

Xúc động, cảm động, kinh hỉ, vui mừng các loại, đủ loại cảm xúc xen lẫn trong lòng bọn hắn.

Tại biên giới chiến trường, Mộ Linh Lạc cũng tới, nàng lẳng lặng nhìn Phong Thần bảng, thần sắc bình tĩnh. Đợi Tiên đạo khí vận bao phủ Hư Không Vô Tận, tiếp theo chính là phong thần, đây chính là phong thần trước nay chưa từng có, sẽ để cho Thiên Đình trở thành là thế lực to lớn chân chính chúa tể Hư Không Vô Tận, như là Thần Võ giới trước kia, phàm là người tham chiến đều chờ mong có thể trở thành tiên thần.

Không giống với Thần Võ giới, võ giả Thần Võ giới chẳng qua là thu hoạch được quyền lực, mà trở thành tiên thần, bọn hắn mặc dù không bị Chính thần ưu ái, dựa vào khí vận Thiên Đình cũng có thể thu được lợi ích cực lớn.

Chín thành người tham chiến đều đang mong đợi phong thần…

…

Đợi pháp lực khôi phục, xác định Hư Không Vô Tận tạm thời không có gặp nguy hiểm gì, Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Tòa Thiên Đạo đại trận này ẩn chứa muôn vàn biến hóa, là trận pháp loại hình phòng thủ, còn có thể mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, kéo dài tăng cường trận pháp.

Chương 1213 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (2)

Khương Trường Sinh có khả năng thả trận pháp ở xung quanh thiên giới, như thứ thì có thể dẫn độ lực lượng Thiên Đạo.

Truyền thừa xong trận pháp hắn liền bắt đầu tu hành, chuẩn bị tại Chư Thiên Đại Đạo Thụ xung quanh kết xuống Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận mượn nhờ cũng không phải là thiên tài địa bảo, mà là lực lượng Đại Đạo, chuyển hóa lực lượng của ba ngàn Đại Đạo thành cấm chế trận pháp, thiên biến vạn hóa, để người lọt vào trận khó lòng phòng bị.

Quá trình xây dựng trận pháp rất phức tạp, cần thời gian dài dằng dặc.

Cứ như vậy, mỗi năm đi qua.

Khương Trường Sinh dùng trọn vẹn ba ngàn năm mới thành công sáng lập Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, phạm vi bao trùm cực kỳ bao la, mà Chư Thiên Đại Đạo Thụ thì ở chính giữa.

Trong ba ngàn năm, Khương Trường Sinh gặp phải rất nhiều nhìn trộm, nhưng đều không ngoại lệ, không có có sinh linh nào dám tới gần nơi dây.

Hắn tính qua, tồn tại mạnh nhất đi đến hai mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng không dám mạo hiểm, khí tức lóe lên liền biến mất.

Diễn Thánh tốt xấu gì cũng là tồn tại nhất đẳng trong Đạo Diễn, mặc dù phía trên Diễn Thánh có khả năng còn có chủ nhân Đạo Diễn mạnh hơn, bây giờ Đạo Diễn đối mặt Huyền

Mệnh, Trấn Xu vây công, Đạo Diễn không dám tùy tiện đối phó một vị tồn tại có thể tru diệt Diễn Thánh.

Dưới tình huống Khương Trường Sinh không biết, uy danh của hắn đã lan truyền ra ngoài.

Vùng này cũng bị cho là cấm địa.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nhìn hư không bốn phương tám hướng, lộ ra vẻ hài lòng.

Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận vô tướng vô hình, chỉ có lúc đối địch mới có thể hiện hình, trận pháp đã khởi động, có thể ngăn cách ngoại giới nhìn trộm, còn tự chủ ngăn cản ngoại địch xâm nhập.

Sau đó nên sáng lập Đại La tiên vực.

Đi qua ba ngàn năm biến hóa, Tiên đạo đã bao trùm Hư Không Vô Tận, triệt để trở thành Đại Đạo chính thống, ba loại trị số của Khương Trường Sinh cũng vì đó mà tăng vọt, nhất là Thiên Đạo giá trị khí vận, tốc độ tăng tốc độ cực kỳ khoa trương.

Khương Trường Sinh điều ra ba loại trị số: .

【 Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt: 24, 732,894, 787 】

【 Thiên Đạo giá trị khí vận trước mắt: 13,204, 762, 987,087, 231,900 】

【 Giá trị Thiên Đạo đạo thống nhân quả: 17,044,556,543 】

Đơn vị trị số hiện tại là giá trị Thiên Đạo, cũng chính là tỉ tỉ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một lát, quyết định tiêu xài toàn bộ giá trị khí vận, sáng tạo đại thiên địa càng thêm hùng vĩ hơn cả Thiên Giới thứ tư.

Nếu là Đại La tiên vực, vậy thì phải vượt qua suy nghĩ của chúng sinh.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, trong đầu bắt đầu mô tả ra dáng vẻ thiên địa của Đại La tiên vực, không thể chỉ là bộ dáng của Thiên mà phàm linh đã nhận biết, còn có Tinh Hà, vũ

trụ tô điểm trong đó, có các loại thiên tượng, tinh tượng kỳ diệu các loại.

Mấy tức sau, Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, một hơi tiêu hết giá trị khí vận đang có.

Một hồi cường quang loá mắt bắn ra từ trong cơ thể hắn, dũng mãnh lao tới phía dưới.

Đại La tiên vực sẽ tồn tại ở phía dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, cường quang cấp tốc khuếch tán, rung chuyển Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Sương mù tím bị trong hư không cường quang nuốt hết, trong chớp mắt, Đại La tiên vực đã đã vượt qua kích thước của Thiên Giới thứ tư, phải biết Thiên Giới thứ tư đã là thiên địa lớn nhất trong Hư Không Vô Tận, ba phương Thiên Giới khác chung vào một chỗ đều không thể sánh bằng.

Một nén nhang qua đi.

Cường quang tiêu tán, một Tiên Vực to lớn hùng vĩ xuất hiện, đưa mắt nhìn lại, mặt đất là từng dãy núi liên miên, đại dương mênh mông như một hồ nước rộng lớn, càng có hư không vũ trụ ở giữa thiên địa.

Khương Trường Sinh đưa tay, thúc đẩy thiên địa linh khí mà Chư Thiên Đại Đạo Thụ sinh ra tràn vào trong Đại La tiên vực.

Hắn theo đó ngồi xuống, lại mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến.

Hắn trực tiếp trở lại Côn Luân giới.

Trong Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long đã đợi đợi hơn ngàn năm.

Các nàng tựa hồ cảm nhận được cái gì, mở mắt nhìn lại, thấy Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện, các nàng lập tức hiểu rõ bản tôn Khương Trường Sinh trở về.

- Chủ nhân, ngài xem như trở về, ta còn tưởng rằng ngài không cần chúng ta nữa.

Bạch Kỳ vội vàng tiến đến bên cạnh Khương Trường Sinh, ra vẻ ủy khuất nói.

Mộ Linh Lạc cũng đi tới, ánh mắt tràn ngập tò mò, nàng tò mò chuyện là cái gì có thể để Khương Trường Sinh bỏ qua chuyện Tiên đạo kế nhiệm Đại Đạo chính thống sang một bên.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Lần này trở về, chính là tiếp các ngươi, chuẩn bị đi tới Đại La tiên vực, còn về Hư Không Vô Tận, giao cho hậu nhân, từ nay về sau, phàm là tiên đế, đều có thể phi thăng Đại La tiên vực.

Đại La tiên vực?

Ánh mắt Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ sáng lên, chẳng lẽ là thiên địa trong Đại Thiên thế giới?

Khương Trường Sinh một bên giới thiệu Đại La tiên vực, một bên ở trong lòng gọi Thiên Đế đến.

Nghe đến sự bao la cùng đầy tạo hóa của Đại La tiên vực, rồi còn Đại Đạo lực lượng của Đại Thiên thế giới, ánh mắt Mộ Linh Lạc đầy vẻ hướng tới, nàng đã không kịp chờ đợi muốn đi trước Đại La tiên vực.

Rất nhanh, Thiên Đế đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, sau khi vào cung, hắn cung kính quỳ lạy Khương Trường Sinh.

Làm chủ nhân của Thiên Đình, hắn lấy được công đức khổng lồ nhất, tu vi càng tăng vọt, giá trị hương hỏa bản thân hắn bây giờ đã vượt qua hai ngàn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mạnh hơn chính hắn khổ tu hai mươi vạn năm.

Chương 1214 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (1)

- Ngài muốn dọn Tam Thập Tam Trọng Thiên đi? Thiên Đình không thể đi cùng đi theo ngài sao?

Thiên Đế kinh ngạc hỏi, có chút bối rối.

Tiên đạo vừa thống nhất ba ngàn thiên địa, trong những năm nay, hắn một mực bận rộn, trong lòng nghĩ rằng bản thân sẽ được phụ thân tán dương, không ngờ rằng phụ thân lại muốn dọn ra ngoài.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi đi cái gì mà đi, chức trách của Thiên Đình chính là trông giữ chúng sinh Tiên đạo, yên tâm đi, ta cũng không phải vĩnh viễn rời khỏi Tiên đạo, chẳng qua là đi mở ra lĩnh vực Tiên đạo càng cao hơn, đây là Đại La tiên vực, về sau đi đến Tiên Đế cảnh, có thể phi thăng, ta sẽ sáng lập Tiên Đế Phi Thăng đài, mượn đài này, có thể trực tiếp tiến vào Đại La tiên vực, nhưng bên trong có thiên kiếp mà chỉ có Tiên Đế mới có thể tiếp nhận, cho nên chớ để cho người ta tự ý đi vào.

Đại La tiên vực.

Thiên Đế nghe xong, tâm trí hướng về, Đại Thiên thế giới sẽ là thiên địa như thế nào?

Sau đó, Khương Trường Sinh lại bàn giao vài câu, Thiên Đế đáp ứng, đứng dậy rời khỏi, hắn trước tiên phải tìm một chỗ thích hợp cho Thiên Đình đặt chân.

Trên thực tế, Côn Luân giới đã không thích hợp làm đại bản doanh cho Thiên Đình, Thiên Đình tốt nhất là ở tại trung tâm ba ngàn thiên địa, như thế thì mới có thể giám thị toàn bộ ba ngàn thiên địa tốt hơn.

Ngày đó, âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng trong lòng chúng sinh.

- Vô lượng đại kiếp đã chung kết, kỷ nguyên mới đã đến, ta nguyện giảng đạo cho chư vị tại trăm năm sau, cung nghênh kỷ nguyên Tiên đạo tiến đến, đồng thời chỉ dẫn Tiên Đế đi tới thiên địa càng cao hơn, Đại La tiên vực.

Lời này để vô số tín đồ mở mắt, bao gồm cả những tồn tại đã đứng ở trên đỉnh Hư Không Vô Tận.

Các tồn tại như Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ, bọn hắn đã cảm nhận được đại đạo bản nguyên ước thúc, cho nên bình thường hết sức phiền não, không dám tùy tiện tu luyện, bọn hắn không rõ ràng xảy ra cái gì, bây giờ Đạo Tổ thổ lộ ra Đại La tiên vực tồn tại, sao bọn hắn có thể không kinh hi?

Chỉ cần dính đến hai chữ Đại La, cũng đủ để cho bọn hắn miên man bất định. Trong thời gian về sau, tên Đại La tiên vực

truyền khắp ba ngàn thiên địa, mà Đạo Tổ giảng đạo là một chuyện náo động nhất sau đại kiếp phong thần.

Khương Trường Sinh ngồi trong Tử Tiêu cung, nhìn xuống Tiên đạo bây giờ.

Vị trí Chính thần Thiên Đình đã vượt qua số lượng mười vạn, tiên thần vào Phong Thần bảng càng nhiều vô số kể, tuyệt đại đa số tiên thần đều có thế lực của mình, hình thành cấp bậc chênh lệch.

Những giáo phái biểu hiện ưu dị lại đạt được đại công đức trong đại kiếp cũng tạo thành khí vận của mình, mặc dù không trực tiếp móc nối giống như Thiên Đình và Tiên đạo, nhưng cũng tính tự thành hệ thống, phúc duyên độc hữu, có thể đi vào những công đức giáo phái, mệnh số đều sẽ xảy ra thay đổi.

Mặc dù đã đi qua ba ngàn năm, ba ngàn thiên địa còn đang thích ứng cải biến do Tiên đạo mang tới, còn chưa hoàn toàn thích ứng, bây giờ Đạo Tổ lại muốn lộ ra chuyện Đại La tiên vực, điều này khiến chúng sinh rung động đồng thời lại tràn ngập chờ đợi vô hạn.

Toàn thể tới nói, bây giờ Tiên đạo vẫn để Khương Trường Sinh rất hài lòng, Thiên Đạo hắn sáng tạo cũng bắt đầu chuyển hóa quy tắc công đức làm hạt giống đại đạo bản nguyên, ý chí Đại Đạo trước đó cấu kết Kiếm Đố Diễn Thánh chỉ có thể căm hận nhìn xem Thiên Đạo đang điên cuồng trưởng thành.

Võ đạo cũng không có bị hoàn toàn tiêu diệt, nhưng thế gia vọng tộc còn lại đều đã đi vào Tiên đạo, đây cũng là ý nghĩ của Khương Trường Sinh.

Không cần thiết đuổi tận giết tuyệt, dù sao đối với những thế gia vọng tộc Võ đạo mà nói, Võ đạo không phải bọn hắn lựa chọn, Khương Trường Sinh hi vọng Tiên đạo khác biệt với võ đạo một chút, chính là ở điểm càng tôn trọng sinh linh, dưới tình huống không cần thiết, giảm bớt sát lục.

Ánh mắt Khương Trường Sinh quét qua từng mảnh từng mảnh thiên địa, cuối cùng rơi vào Thiên Giới thứ tư.

Tiêu Hòa tiên tử cũng thành Chính thần Thiên Đình, công đức của nàng xác thực đầy đủ, không tính dựa vào quan hệ, thảm

kịch của Linh Tiêu giáo để cho nàng kìm nén một cỗ năng lực, ở trong đại kiếp, nàng tru sát không ít tà ma của Hắc Ám đế đình, cũng cứu vớt qua rất nhiều sinh linh, công đức được cho là viên mãn.

Khương Trường Sinh trước đó nghe Tiêu Hòa tiên tử giảng đạo đã từng nghe qua kinh nghiệm của nàng, bây giờ nhìn lại một lần, trong lòng vẫn hơi xúc động.

Theo Tiên đạo khí vận tăng vọt, nhân quả cắn trả trên người Khương Trường Sinh đang càng suy yếu, hắn cũng không còn mãnh liệt xúc động mong muốn nhìn thấy Tiêu Hòa tiên tử, hôm nay thiên hạ thái bình, Tiêu Hòa tiên tử người mang công đức bàng đại đang dốc lòng tu đạo.

Nhìn rất lâu, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, bắt đầu luyện chế Phi Thăng đài, một bên khác, Thiên Đế đã triệu tập tiên thần, thảo luận địa chỉ cho Thiên Đình mới.

Thời gian trăm năm thoáng qua tức thì.

Động tác của Thiên Đình rất nhanh, đã dời xa ra ngoài, Tam Thập Tam Trọng Thiên trở nên an tĩnh, chỉ trong Tử Tiêu cung là có âm thanh, đó chính là Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, các nàng đang thảo luận giảng đạo tiếp theo.

Chương 1215 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (2)

Khương Trường Sinh mở mắt, bẻ bẻ cổ.

Mộ Linh Lạc đi tới, nói khẽ:

- Trường Sinh ca ca, tiếp theo đi tới Đại La tiên vực, có thể hay không…

- Tự nhiên có thể, sau khi giảng đạo kết thúc, hai người các nàng an bài đi, nguyện ý đi theo ta, ta sẽ dẫn bọn hắn cùng nhau rời khỏi.

Khương Trường Sinh cười nói, không đợi Mộ Linh Lạc nói xong, hắn đã đáp ứng.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lập tức lộ ra nụ cười.

Bạch Kỳ cười hắc hắc nói:

- Chủ nhân quả nhiên nhớ tình cũ.

Khương Trường Sinh nhún vai, nói:

- Tu tiên không thể vô tình, ít nhất đây không phải 'Đạo' của ta, một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên, vừa hay để ta làm minh chứng cho câu nói này.

Đạo của hắn xưa nay sẽ không mù quáng theo truyền thuyết của những tiên thần kia, hắn chỉ đi theo bản tâm.

Mặc dù tu vi chênh lệch cách xa, những cố nhân trước đó đã không còn bất kỳ trợ giúp gì cho hắn, nhưng hắn vẫn đối đãi bọn hắn như lúc ban đầu như cũ.

Chuyện hắn cảm giác có thành tựu nhất cũng không phải dẫn đầu Tiên đạo trèo lên đỉnh Đại Đạo hư không, mà là bảo vệ tốt những người mình để ý, đồng thời có thể cùng nhau nhìn xem phong cảnh trên đường.

- Không cần mang theo quá nhiều người, mang theo mọi người lúc trước ở trong sân Long Khởi sơn là được.

Mộ Linh Lạc cười nói.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói ra, đã rất lâu không chung đụng với bọn hắn. Cũng không biết Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch phải chăng còn dám khiêu chiến hắn?

- Tốt, nên giảng đạo.

Khương Trường Sinh mở miệng lên tiếng, hai nữ nghe xong, lúc này ngồi xuống tại chỗ.

Giờ phút này, Thần Du đại thiên địa đã náo động chấn thiên, sau khi đại kiếp kết thúc, số lượng tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa ba ngàn năm qua tăng trưởng đã vượt qua mười vạn năm tích lũy, may mắn thay, Thần Du đại thiên địa là thiên địa cùng loại với mộng cảnh, có thể kéo dài vô hạn, chỉ cần tinh thần của Khương Trường Sinh có thể tiếp nhận.

Nói đùa, cho dù số lượng tín đồ có tăng thêm một trăm triệu lần, tinh thần của Đại La đều có thể thừa nhận.

Nương theo một tiếng chuông quen thuộc đã lâu mới vang lên, các tín đồ đều an tĩnh lại.

- Giảng đạo bắt đầu.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, các tín đồ ngẩng đầu nhìn lại, thấy được dáng người vĩ ngạn của Đạo Tổ, dù cho các tín đồ trước đó đã nghe đạo gặp lại Đạo Tổ, vẫn xúc động cùng rung động.

Khương Trường Sinh lần này giảng đạo vẫn như cũ nói từ cảnh giới thấp đến cảnh giới cao, thuận tiện để cho tín đồ mới đến nhập đạo.

Lần này, hắn chuẩn bị nói một chút về Đại La chân nghĩa, hắn sẽ thực hiện khác biệt về uy thế cho mỗi cảnh giới, tránh cho Tu Tiên giả cảnh giới thấp tẩu hỏa nhập ma.

Giảng đạo bắt đầu, trước giảng về Thiên Tiên, chúng sinh đều có thể nghe, lần này giảng đạo kéo dài khoảng chừng mười năm, lúc đi vào Thái Ất thiên, chín thành tín đồ đều bị đuổi ra khỏi trạng thái nghe đạo, bọn hắn không có trách tội Đạo Tổ, bởi vì ở trong nháy mắt rời khỏi trạng thái ngộ đạo, bọn hắn cảm nhận được uy áp của Đại Đạo bao phủ trong lòng.

Khi Thái Ất thiên bắt đầu, Tu Tiên giả có thể nghe đạo vẫn như cũ đợi ở chỗ cũ, người không thể nghe đạo có thể tự do rời khỏi, nhưng càng nhiều sinh linh lựa chọn quan sát.

Địa Tiên thiên kết thúc, lại đào thải một nửa Tu Tiên giả.

Mấy chục năm sau, lúc đến Thái Ất Kim Tiên thiên, chỉ còn lại không tới trăm vị Tu Tiên giả, nhìn những thân ảnh đang ngồi kia, chúng sinh đều bội phục, đồng thời tò mò tiến độ của bọn hắn bây giờ đã đi đến trình độ nào.

Lần này giảng đạo, Khương Trường Sinh hết sức dụng tâm, hiệu quả cũng rất tốt, hết thảy người nghe đạo đều thu hoạch được trình độ khác biệt.

Đại La thiên!

Mỗi một vị nghe đạo đều giống như đơn độc đối mặt với Đạo Tổ, ngồi đối diện với Đạo Tổ, giờ khắc này, bọn hắn cũng cảm giác khoảng cách giữa mình và Đạo Tổ đã được rút ngắn.

Thậm chí sinh ra cảm giác tình nghĩa sư đồ…

Sương mù màu xanh tràn ngập, một rừng cây ở trên mặt nước, sóng nước lấp loáng, mặt hồ bởi vì sương mù trở nên sáng lên, chiếu phản chiếu bầu trời đều biến thành màu lam.

Dưới một gốc cây già, Khương Tiển đang tĩnh tọa.

Hòa Quang Mệnh Quân ngồi ở bên cạnh hắn, hồ nghỉ nhìn hắn.

- Tiểu tử này nhập định lâu như vậy, chẳng lẽ lĩnh ngộ được cái gì?

Hòa Quang Mệnh Quân âm thầm tò mò, hắn đã đến mười mấy năm, Khương Tiển vẫn không có phát giác được.

Cái này cũng không giống như Khương Tiển, tính cảnh giác của tiểu tử này cực cao.

Hòa Quang Mệnh Quân nghĩ đến ngộ tính của Khương Tiển, không khỏi chờ mong, tiểu tử này luôn mang cho hắn kinh hỉ.

Đáng tiếc.

Nếu như kẻ này sinh ở Huyền Mệnh, thật tốt biết bao.

Hòa Quang Mệnh Quân thở dài một hơi, bắt đầu lo được lo mất.

Lại đợi sáu năm, Khương Tiển cuối cùng tỉnh lại.

Hòa Quang Mệnh Quân lúc này hỏi:

- Lĩnh ngộ được cái gì?

Khương Tiển trả lời:

- Không có gì, ít nhất so với mấy lần đốn ngộ trước thì không coi là cái gì.

Mặt hắn không biểu tình, trong lòng thì hết sức phấn chấn.

Hắn vậy mà có thể ở Huyền Mệnh tiến vào Thần Du đại thiên địa, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ gia gia đã phát triển Tiên đạo đến Đại Thiên thế giới.

Chương 1216 - Cố nhân gặp nhau, hết sức xúc động

Hắn vừa rồi tham gia quá trình giảng đạo của gia gia, Đại La thiên chân nghĩa làm hắn hận không thể lập tức bế quan một lần thật lâu, nhưng Hòa Quang Mệnh Quân tới, hắn không thể không qua loa.

Đi vào Huyền Mệnh nhiều năm như vậy, nhìn như quan hệ giữa Khương Tiển và Hòa Quang Mệnh Quân càng ngày càng tốt, nhưng hắn từ đầu đến cuối đều không có tín nhiệm Hòa Quang Mệnh Quân.

Cảm thụ lớn nhất mà hắn khi tới Tuyển Mệnh chính là bài ngoại.

Huyền Mệnh hết sức kháng cự dị tộc nhân.

Hắn không tin Hòa Quang Mệnh Quân thật thân cận với hắn.

Hòa Quang Mệnh Quân cười nói:

- Tiếp theo ngươi vẫn ở chỗ này tu hành đi, đừng quản tên kia, hắn tranh cường háo thắng, đợi hắn đột phá cảnh giới mới, đương nhiên sẽ không đến quấy nhiễu thanh tĩnh của ngươi, ít nhất khi ngươi không rời khỏi nơi này, không cần lo lắng hắn tìm phiền toái.

Khương Tiển gật đầu, hắn cũng đang muốn bế quan.

Nụ cười trên mặt Hòa Quang Mệnh Quân càng thêm nồng đậm, chỉ nghe hắn nói sang chuyện khác, nói:

- Đạo Diễn xảy ra một kiện đại sự, chậc chậc, Kiếm Đố Diễn Thánh bị giết, bao nhiêu năm rồi, Đạo Diễn không ngờ lại chết một Diễn Thánh, đây chính là cơ hội tuyệt hảo, thiếu chiến lực của một tôn Diễn Thánh, thời gian Đạo Diễn khổ cực sắp tới.

Khương Tiển tò mò hỏi:

- Mệnh Thánh cùng Diễn Thánh, ai mạnh hơn?

- Khó mà nói, bất quá vị Kiếm Đố Diễn Thánh kia rất mạnh, ít nhất trong Mệnh Thánh, không có ba vị hợp lại thì rất khó tru diệt hắn, cũng không biết là ai ra tay, nếu như cũng không phải đến từ Trấn Xu hoặc Huyền Mệnh, cái kia..

Nói xong lời cuối cùng, Hòa Quang Mệnh Quân nhíu mày.

Khương Tiển cũng không nghĩ tới là gia gia của mình làm ra chuyện này, trong lòng của hắn cảm khái Đại Thiên thế giới tranh đấu thật sự hung hiểm, mạnh như Diễn Thánh, nói ngã xuống liền ngã xuống.

Chờ Tiên đạo đại năng đi vào Đại Thiên thế giới, hắn đi vào Thần Du đại thiên địa khuyên bảo một phen thật tốt, khi làm việc ở trong Đại Thiên thế giới, nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Sau khi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh cũng không có lập tức rời khỏi Côn Luân giới, mà lại ngồi chờ trăm năm, hắn chuyển Phi Thăng đài đến trong thiên địa của Thiên Đình, sau đó lại chuyển các cố nhân đến Tử Tiêu cung trong.

Gặp lại Khương Trường Sinh, bọn hắn đều hết sức xúc động.

Ánh mắt Cơ Võ Quân nhìn về phía Khương Trường Sinh càng tràn ngập dị sắc, hai mắt đều đang tỏa ánh sáng.

Có lẽ đối với Khương Trường Sinh mà nói, tuế nguyệt rất ngắn, nhưng đối với các nàng mà nói, tuế nguyệt rất dài, trong tháng năm dài đằng đẵng, có chút tình cảm không bị hòa tan, ngược lại biến thành chấp niệm, càng sâu.

Đương nhiên, cũng không phải hết thảy cố nhân đều nguyện cùng nhau rời khỏi.

Vong Trần đại tiên vẫn như cũ nguyện lưu Hư Không Vô Tận, gánh chịu chức trách Địa Tiên chi tổ.

Thanh Nhi không bỏ xuống được Long Khởi quan, Long Khởi quan bây giờ là giáo phái nổi danh Côn Luân giới, nàng là nhân vật cấp lão tổ, một trái tim không thể bỏ đi Long Khởi quan, nàng muốn ngày sau mang theo đệ tử Long Khởi quan cùng nhau phi thăng.

Tử Tiêu cung lâm vào trong náo nhiệt bầu không khí, nhìn các cố nhân đấu võ mồm như rất nhiều năm trước, nói không ngừng, trên mặt hắn lộ ra ý cười.

Bình An, Lâm Hạo Thiên còn đang quan tâm Khương Tiển đi đâu, Khương Trường Sinh để bọn hắn đừng đánh nhau nữa để chăm chú nghe hắn nói, hai người mới thôi.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đợi đi đến Đại La tiên vực, các ngươi cố gắng tu luyện, Đại Thiên thế giới rất nguy hiểm, mà nhóm sinh linh đầu tiên của Đại La tiên vực đều là Tiên Đế, nếu xông lầm đạo trường của người khác, đều có thể hình thần câu diệt.

Diệp Tẩm Địch cười nói:

- Đạo Tổ, ngài yên tâm đi, nên xông, nên náo động, chúng ta đã sóm thể nghiệm qua, hiện tại chỉ muốn dốc lòng tu luyện.

Những người khác tiếp lời, đều là có ý như thế.

- Vậy thì đi thôi!

Khương Trường Sinh vung tay áo, mang theo toàn bộ Tam Thập Tam Trọng Thiên nhảy ra Hư Không Vô Tận.

Đại La không cần đi đường như trong nhận thức của sinh linh, chỉ cần có thể khóa chặt vị trí của mục tiêu, có thể trực tiếp chuyển tới.

Tam Thập Tam Trọng Thiên chưa từng có nửa điểm lắc lư, bọn hắn đã đã đi tới Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, nói:

- Các ngươi ra ngoài đi, đều tự tìm nơi thành lập đạo tràng, cũng có thể lựa chọn tam thập tam trọng thiên.

Mọi người ngẩn người, nhanh như vậy đã đến?

Trong dự liệu của bọn hắn, ít nhất phải nửa canh giờ, tốc độ như vậy đã đủ khoa trương, bọn hắn nghĩ đây đã là tưởng tượng cực hạn của bản thân, dù sao thì bọn hắn đi không phải rìa Hư Không Vô Tận, mà là Đại Thiên thế giới càng thêm hư vô mờ mịt.

Bọn hắn mặc dù chấn kinh, nhưng không có nghi hoặc, lúc này hành lễ rời khỏi.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cũng đi theo ra.

Khương Trường Sinh nhìn về phía dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, nơi đó có một Phi Thăng đài, phi thăng giả về sau sẽ đến

Chư Thiên Đại Đạo Thụ, lại xuống Đại La tiên vực, như vậy thì phải chọn lựa đạo tràng của mình, nếu như cố định trong Đại La tiên vực, xung quanh rất dễ dàng bị đạo tràng bao vây.

Mười một tôn Bàn Cổ phân thân thì đợi ở trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, còn có một tôn phân thân bằng pháp lực, ai dám làm càn dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, chính là muốn chết.

Chương 1217 - Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (1)

- Chờ thứ đám Tiên Đế đầu tiên đến, ta mới an tâm tu luyện.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, các Tiên Đế trong Hư Không Vô Tận đều là đại năng đỉnh tiêm của các phương giáo phái, ngoại trừ thiên tư tu hành cao minh, cũng am hiểu sâu quản lý cùng phát triển, tất nhiên có thể chế định trật tự ban đầu cho Đại La tiên vực.

Đương nhiên, có ngưỡng cửa Tiên Đế này, trong một khoảng thời gian rất dài ở tương lai, Đại La tiên vực chắc sẽ có vẻ tịch liêu, như thiên địa sơ khai, vạn vật chưa khai hóa.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại bắt đầu ngộ đạo.

Đại La tuyệt không phải điểm cuối cùng của Tiên đạo, bây giờ Tiên đạo phát triển đến giai đoạn ổn định mới, hắn cũng nên chuyên tâm tu luyện.

Mấy năm sau, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ trở về, bắt đầu bế quan ở trong Tử Tiêu cung, mà đám người Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch thì lựa chọn đạo tràng trong tam thập nhị trọng thiên, ít nhất cách Khương Trường Sinh gần một chút, an toàn hơn.

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Ngàn năm sau.

Nhóm Tiên Đế đầu tiên trải qua Thiên Đạo Phi Thăng đài, liên tục truyền tống đến Phi Thăng đài dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Mỗi một người trong bọn hắn mới ra đều bị Đại Đạo linh khí nồng đậm nơi này chấn kinh, lúc sau, ánh mắt của bọn hắn

không tự chủ được rơi vào Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua thần thụ vĩ ngạn như thế.

- Đạo Quân, cây này có lai lịch ra sao?

Thái Thượng Côn Luân đi đến bên cạnh Bí Ngạn đạo quân, nhẹ giọng hỏi.

Bỉ Ngạn đạo quân lắc đầu nói:

- Bần đạo không nhận ra, chắc là do Đạo Tổ trồng, đi thôi, nên đi Đại La tiên vực.

Thần niệm của bọn hắn đã bắt được Đại La tiên vực, ở ngay phía dưới, vô biên vô hạn, thiên địa linh khí càng bàng bạc, vượt xa Hư Không Vô Tận.

Sau khi hai người kết bạn rời khỏi, các Tiên Đế khác cũng liên tục rời khỏi, bọn hắn cũng không dám có ý nghĩ xấu đối với Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bọn hắn càng mong đợi về Đại La tiên vực.

Những Tiên Đế này rất có ăn ý, sau khi phân tán trong Đại La tiên vực, xây dựng đạo tràng của mình cách nhau rất xa, bọn hắn đều có ánh mắt lâu dài, cũng không muốn cách lẫn nhau quá gần.

Vạn Phật thủy tổ thì đạp mây tiến lên, trước du lịch Đại La tiên vực lại tính toán sau.

Trăm năm sau, phong trào phi thăng tạm thời dừng lại, tổng cộng có năm mươi bốn vị Tiên Đế phi thăng, hơn phân nửa đều đến từ Thiên Giới thứ tư.

Đại La tiên vực cũng không có bởi vì bọn hắn đến mà náo nhiệt, trong một đoạn thời gian rất dài, số lượng sinh linh trong Đại La tiên vực không có tăng trưởng, dù sao thì Tiên Đế đều không phải phàm linh, sẽ không tùy ý sinh sôi hậu đại.

Thời gian qua mau, Tiên Vực đấu chuyển tinh di, ba ngàn người ở giữa thương hải tang điền.

Theo Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận ngăn cách ngoại giới nhìn trộm, khí tức xuất hiện xung quanh Đại La tiên vực càng

ngày càng ít, Khương Trường Sinh tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh, cũng không có dẫn tới Đạo Diễn quy mô xâm lấn.

Cũng không phải Đạo Diễn buông xuống cừu hận, mà là Đạo Diễn đang gặp Huyền Mệnh, Trấn Xu điên cuồng vây công, Khương Trường Sinh biết được từ trong tiếng lòng của Khương Tiển, ở Huyền Mệnh, trận chiến này đã huyên náo đến mọi người đều biết, Khương Tiển đều bị ép tham gia một trận chiến tranh của Tự Tại Thiên.

Hư Không Vô Tận cũng xảy ra một đại sự, chính là Thiên Đế chính thức đổi Huyền Hoàng Đại Thiên Địa thành Thái Ất Tiên Vực, chia nhỏ ba ngàn thiên địa thành rất nhiều tiểu Tiên vực, cách mỗi vạn năm, liền sẽ có mấy vị Tiên Đế phi thăng, mà Thiên Đình cũng đang nhanh chóng bành trướng, tên của Đạo Tổ dần dần rời xa trong tai chúng sinh, nhưng càng ngày càng nhiều sinh linh tôn trọng Tiên đạo.

Khoảng chừng năm mươi vạn năm vội vàng đi qua.

Hư Không Vô Tận đã triệt để biến thành Đại Đạo hư không của Tiên đạo, dấu vết Võ đạo bị xóa đi, chỉ có nhân gian còn thịnh hành võ đạo, mà trong Tu Tiên giới, Võ đạo đã bị hệ thống tu tiên dung hợp, trở thành thể tu.

Một ngày này.

Trên Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế lười biếng chống đỡ nửa bên mặt, hắn đã cởi đi bá khí trước đó tham gia đại kiếp chinh chiến, râu dài tới ngực, phía dưới uy nghiêm lộ ra lòng dạ cực sâu.

Các Chính thần trên điện cũng đều có biến hóa lớn, Trần Lễ, Bạch Tôn, Dương Triệt tóc trắng xoá, tiên phong đạo cốt.

- Hôm nay lại có chuyện gì muốn tấu?

Thiên Đế buồn bực ngán ngẩm hỏi, khi nói chuyện, còn ngáp một cái. Thái Ất Tiên Vực được Thiên Đình quản lý ngay ngắn rõ ràng, bất quá phía dưới thái bình cũng có chỗ âm u, thỉnh thoảng có một chút chuyện sẽ đâm đến Thiên Đình, phần lớn là mâu thuẫn giữa giáo phái, thế gia vọng tộc của các tiên thần, Thiên Đế đã mất đi hứng thú đối với những chuyện này.

Nhất là hắn cảm nhận được Thiên Đạo gạt bỏ, tâm hắn càng hướng đến Đại La tiên vực.

Tu vi của hắn quá mạnh, khi hắn muốn tu luyện thần thông, khí tức bởi vì quá mạnh sẽ chọc cho Thiên Đạo khu trục, một khắc này, hắn cảm giác mình có thể sẽ bị Thiên Đạo trục xuất đến hư không không biết, cho nên hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đại Thiên thế giới bao la, nếu như không thông qua Phi Thăng đài, rất dễ dàng mê thất, thậm chí gặp được nguy hiểm.

Chương 1218 - Chương 1218: Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (2)

Những Thiên của võ đạo đến từ Đại Thiên thế giới cũng đã lan truyền về chuyện Đại Thiên thế giới khủng bố đến mức nào khi tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Trần Lễ cười ha hả nói:

- Bệ hạ, không có đại sự gì, muốn nói, là phải nói về Chân Long tộc, Chân Long tộc chính là chi Thiên Đạo chủng tộc thứ nhất do Thiên Đạo thai nghén mà thành, thiên tư mạnh mẽ, ngũ tạng lục phủ, bao gồm cả khí huyết đều là chí bảo để tu hành, Chân Long tộc trước đó không lâu lại gặp phải săn giết, bệ hạ, bằng không nhận lấy Chân Long tộc?

Vừa dứt lời, có tiên thần đồng ý, cũng có tiên thần phản đối.

Người phản đối đưa ra lý do đều khác biệt, có cảm thấy tư chất Chân Long tộc quá mạnh, sợ Thiên Đình ép không được, có cảm thấy điều này không công bằng đối với chủng tộc khác, lo lắng Chân Long tộc mạnh mẽ sẽ ức hiếp các chủng tộc khác.

Thiên Đế nghe được có chút sốt ruột, nói:

- Vậy thì đưa Chân Long tộc đến Thiên Giới thứ hai, cùng làm bạn với Tiên đạo Vương tộc, vừa hay, Thiên Đạo chủng tộc cùng công đức Vương tộc có thể giúp đỡ cho nhau.

Tiên đạo Vương tộc cũng không có rực rỡ hào quang trong đại kiếp lúc trước, nhưng bọn hắn đã triệt để trưởng thành Kỳ Lân, vị đứng đầu Vương tộc kia đã là Tiên Đế, trong cùng cảnh

giới, không có ba vị Tiên Đế hợp lại đối phó hắn, hắn rất khó chiến bại.

Thời kỳ thái bình, Tu Tiên giả cũng sẽ đấu pháp, hoặc là vì thù riêng chém giết, đối với chuyện dạng này, Thiên Đình chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, để Tu Tiên giả hoàn toàn không đấu pháp, cái đó là không thể, cũng hết sức hài hước.

Tác dụng của Thiên Đình là chế ước Tu Tiên giả ức hiếp phàm linh, đồng thời xử lý bất công những chuyện giữa Tu Tiên giả, dĩ nhiên, phạm trù bất công này rất mơ hồ, cũng bị rất nhiều thế lực tu tiên lợi dụng.

Khương Thiên Mệnh đứng ra, nói:

- Bệ hạ, ta khi nào mới có thể phi thăng Đại La tiên vực?

Vừa dứt lời, lúc này có một vài Thiên Tướng đứng ra, phần lớn là tiên thần của Khương tộc, bọn hắn có huyết mạch của Đạo Tổ, thiên tư vốn cao hơn chúng sinh, dù cho Tiên đạo Vương tộc, Chân Long tộc quật khởi, Khương tộc vẫn như cũ là chủng tộc mạnh nhất, trong năm mươi vạn năm qua, quá nhiều thiên kiêu kinh diễm vô song quật khởi.

Thậm chí có người được vinh dự là vị Khương Nghĩa thứ hai.

Thiên Đế khoát tay nói:

- Trẫm đã nói, chờ một chút, trẫm muốn Thiên đình cùng một chỗ phi thăng, các ngươi muốn làm tiên thần của Đại La tiên vực, hay Tu Tiên giả của Đại La tiên vực?

Khương Thiên Mệnh nghe lời này, muốn nói lại thôi.

Hắn rất muốn nói có làm tiên thần hay không không quan trọng, nhưng dưới ánh mắt của mọi người, hắn không thể làm Thiên Đế mất mặt.

Thiên Đế ngồi thẳng người, hai tay chống đầu gối, lắc lắc cổ nói:

- Còn có chuyện gì? Nhất định phải là việc lớn, bằng không chớ có làm phiền trẫm, trẫm đang sáng tạo Thiên Đế Thần Giám.

Thiên Đế Thần Giám, chính là đạo pháp hắn tự tay sáng tạo, ẩn chứa phương pháp tu hành, pháp thuật, thần thông, trận pháp các loại, là truyền thừa hắn tỉ mỉ chuẩn bị, hắn muốn lưu lại một ít gì đó trước khi mình rời đi. Một lão tiên đứng ra, nói đến một chuyện thế gian khác, Thiên Đế bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể nghe tiếp.

Cùng lúc đó.

Trong Thần Du đại thiên địa.

Một nam tử quỳ gối trên vách núi, xung quanh đều là biển mây, chỉ có chỗ vách núi của hắn ló đầu ra, trán của hắn dán sát mặt đất, thân thể cứng đờ.

- Ngươi luyện thành Bất Diệt Kim Thân?

Một âm thanh truyền đến, nam tử ngẩng đầu nhìn lại, thấy một nữ tử váy trắng đứng ở phía trên đám mây, nhìn xuống hắn.

Nữ tử váy trắng trên đám mây có làn da trắng như tuyết, đôi mi thanh tú như liễu, hai mắt hơi lạnh, mơ hồ lập loè linh quang, dáng người của nàng đoan trang thánh khiết, lại lộ ra một cỗ cảm giác mỹ cảm mị hoặc chúng sinh, hai loại khí chất khác biệt kết hợp với nhau, để nam tử trên vách núi vừa nhìn thấy liền hơi ngẩn ngơ.

Nam tử chỉ thất thần một chớp mắt, đôi mắt hắn lập tức rủ xuống, vội vàng nói:

- Tại hạ xác thực luyện thành Bất Diệt Kim Thân, không biết hứa hẹn năm đó Đạo Tổ ưng thuận là thật?

Nữ tử váy trắng chính là Bạch Kỳ, nàng lần này đến đây, là được Khương Trường Sinh phân phó.

Đạo Tổ từng hứa hẹn qua, Tiên Đạo giả thứ nhất luyện thành Bất Diệt Kim Thân sẽ trở thành Đấu Chiến Tiên Thánh.

Đấu Chiến Tiên Thánh cũng không chỉ là thanh danh nghe uy phong, Đạo Tổ sẽ giao phó cho thần quyền nhất định.

- Ngươi tên là gì?

- Tại hạ họ Tô, tên Dần.

- Đúng là ngươi, đi tới Thiên Đình, tiến vào Phi Thăng đài, ta lại ở một chỗ khác của Phi Thăng đài chờ người.

Phi Thăng đài?

Tô Dần kinh ngạc, hắn vội vàng giải thích.

- Ta mặc dù luyện thành Bất Diệt Kim Thân, nhưng ta cũng không phải Tiên Đế, ngài có phải sai lầm hay không.

Bạch Kỳ phốc phốc một tiếng, nhịn không được che miệng cười khẽ, tiểu tử này tật đủ thành thật.

Tô Dần không dám nhìn nàng, phi lễ chớ nhìn, đồng thời tránh cho của mình nghĩ lung tung.

Hắn sẽ không cho rằng Bạch Kỳ chính là Đạo Tổ, nếu như hắn không có đoán sai, vị nữ tử trước mắt này chính là Phúc Nguyên thánh mẫu dưới trướng của Đạo Tổ.

Chương 1219 - Chương 1219: Bất tử chân chính (1)

- Chính là bởi vì ngươi không phải Tiên Đế mới để cho ngươi đi tới Đại La tiên vực tu hành, ngày sau ngươi còn về được, đợi người công đức viên mãn, mới có thể dỡ xuống tên Đấu Chiến Tiên Thánh.

Lời Bạch Kỳ để Tô Dần thở dài một hơi, trong lòng dâng lên hi vọng vô hạn. Đi tới Đại La tiên vực, hắn có thể nhìn thấy Đạo Tổ không?

Tô Dần mặc dù mới một ngàn tuổi, nhưng trong lòng hắn một mực sùng bái Đạo Tổ, nguyện vọng lớn nhất trong đời hắn chính là có thể thấy được chân dung của Đạo Tổ.

- Tốt, chờ mong Đấu Chiến Tiên Thánh có thể danh chấn Tiên đạo, bảo vệ Tiên đạo, không cô phụ truyền thừa Bất Diệt Kim Thân cùng với chờ mong của Đạo Tổ dành cho ngươi.

Bạch Kỳ vứt xuống lời này liền rời khỏi, Tô Dần đứng dậy, nhìn thân ảnh nàng đi xa, trong lòng phun trào cảm xúc.

Đạo Tổ đang chờ mong ta?

Tô Dần nắm chặt hai quả đấm, chỉ cảm thấy tiền đồ vô hạn quang minh.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đứng dậy, hắn đang hoạt động gân cốt, ngồi im ngộ đạo năm mươi vạn năm, đạo hạnh của hắn tăng trưởng không ít, nhưng khoảng cách đến đột phá vẫn xa xôi khó vời.

Đột phá cảnh giới Đại La, tuyệt không phải trăm vạn năm có thể thành công, bất quá hắn thấy giá trị hương hỏa của mình tăng lên đã rất thỏa mãn.

Hắn hiện tại thật không sợ bất kỳ Diễn Thánh nào.

Bạch Kỳ lại gần, hỏi:

- Chủ nhân, Đấu Chiến Tiên Thánh có thần quyền gì?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đánh thần đả thánh, người đánh hết thảy tiên thần có quyền lực, thậm chí có thể đánh Thiên Đế, điều kiện tiên quyết là Tiên Thánh Thần Phật phạm sai lầm, Đấu Chiến Tiên Thánh tồn tại chính là chống lại hết thảy bất công, vì chúng sinh Tiên đạo mà chiến.

Bạch Kỳ nghe xong, tròng mắt đảo quanh, thần quyền của Đấu Chiến Tiên Thánh lớn hơn nhiều nếu vo với dự đoán của nàng, thậm chí có thể nói là dưới một người, phía trên chúng sinh.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc đã là Tiên Đế, cũng đang phấn đấu tiến vào Đại La chi đạo, Đại La cùng Tiên Đế nhìn như chỉ có chênh lệch một tầng cảnh giới, kì thực có khác biệt ngày và đêm, lớn hơn hết thảy chênh lệch cảnh giới trước mặt cộng lại.

Bất quá, có hai người rất nhanh sẽ xông ra tầng chướng ngại Đại La kia, tiến vào giai đoạn lột xác.

Côn Luân giáo chủ cùng Vạn Phật thủy tổ.

Trừ hai người bọn họ ra, Thiên Đế cách cảnh giới Đại La gần nhất, lúc đầu hắn là Khương Nghĩa gần Đại La nhất, nhưng Khương Nghĩa còn đang ở trong mười tám tầng địa ngục tiếp nhận trừng phạt, gột rửa một thân nghiệp lực, ít nhất còn có

mấy chục vạn năm, Khương Nghĩa mới có thể rời khỏi Địa Phủ, sau đó bị khu trục ra khỏi Hư Không Vô Tận.

- Chờ xuất hiện vị Đại La thứ hai, ta sẽ không còn quá gánh nặng.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Đạo Diễn về sau đột kích, kết quả bị Côn Luân giáo chủ, Vạn Phật thủy tổ ngăn lại, thủy chung không gặp được chân thân của hắn, vậy thì rất có ý tứ.

Không thể luôn là hắn che gió che mưa cho Tiên đạo, cũng nên để Tiên đạo đối mặt, thuận tiện hiện ra sự mạnh mẽ của mình.

Tại Đại Thiên thế giới, không có dùng miệng lưỡi thuyết phục, chỉ có biểu hiện ra mạnh mẽ, mới có thể chấn nhiếp kẻ địch.

Đại Thiên thế giới không giống với Hư Không Vô Tận, chính là vô biên vô hạn thật, giữa các thế lực sẽ chỉ tranh đấu, rất ít liên hợp, càng không có khả năng bởi vì cảm thấy Tiên đạo có tiềm lực, liền đoàn kết lại chèn ép Tiên đạo.

Nói trắng ra, Đại Thiên thế giới không có bá chủ tuyệt đối, cho nên các thế lực chỉ để ý lợi ích của bản thân, không có thời gian đứng ở góc độ Đại Thiên thế giới đi cân nhắc vấn đề. Chuyển động xong gân cốt, Khương Trường Sinh tan biến tại chỗ.

Hắn đi đến trên biển mây, biển mây nơi này hiện lên màu tím, lộng lẫy, lại lộ ra không khí quỷ quái thần bí.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, một đoàn khí dần dần ngưng tụ thân hình trong tay hắn, mặt hắn lộ ra vẻ tò mò.

Đoàn khí này chính là Đại Đạo Chi Thần - Vô Tự Hống mấy chục vạn năm trước tru diệt.

Vô Tự Hống bị tru diệt vậy mà lại sinh ra, trước mắt vẫn còn ở trong trạng thái thai nghén.

Đây mới thật sự là giết không chết.

Khương Trường Sinh nắm Vô Tự Hống, đi đến trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, hắn đi đến trước Vong Sinh Tỉnh.

- Đây là thứ giết ngươi rơi ra, vậy để ngươi nếm thử mùi vị.

Khương Trường Sinh nghĩ thầm, sau đó ném Vô Tự Hống vào trong Vong Sinh Tỉnh.

Nhìn mặt nước Vong Sinh Tỉnh hiện ra nổi sóng, Khương Trường Sinh thấy được tương lai.

Hắn phát hiện cảnh giới Đại La mặc dù không gì làm không được, lại cũng có phiền não, đó chính là sau khi nhìn thấu quá khứ, tương lai, dễ dàng trầm mê trong đó.

Sau khi tu luyện, Khương Trường Sinh ưa thích quan sát tương lai, nhìn một chút muôn vàn biến hóa, hắn có khả năng căn cứ từ một ý nghĩ của mình tới suy đoán tương lai khác biệt, loại cảm giác chưởng khống hết thảy này rất dễ dàng để cho người ta mê thất.

Bây giờ nhìn Vô Tự Hống hãm sâu vào trong Vong Sinh Tỉnh, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảnh giác.

Đại La rất mạnh, nhưng Viễn Cổ Tiên Đạo cũng có không ít Đại La, thậm chí có tồn tại đã quan sát đến tương lai, thấy hắn, mặc dù như thế, Viễn Cổ Tiên Đạo vẫn biến mất.

Chương 1220 - Chương 1220: Bất tử chân chính (2)

- Đại Thiên thế giới tồn tại, chưa hẳn không thể quan sát tương lai.

Khương Trường Sinh bắt đầu nhập định, hắn đứng ở bên cạnh Vong Sinh Tỉnh, thân hình như tùng bách, không nhúc nhích.

Không biết đi qua bao lâu.

Phi Thăng đài phương xa sinh ra gợn sóng, một đạo quang hồng bay lên, ngay sau đó một đạo thân ảnh bước ra từ bên trong.

Rõ ràng là Tô Dần.

Trên mặt Tô Dần còn lộ ra vẻ sợ hãi, mặc dù thiên kiếp của Phi Thăng đài vì hắn mà tạm thời đóng cửa, nhưng loại truyền tống nhảy vọt Đại Đạo hư không này vẫn làm cho hắn rất khó chịu, lúc trước hắn căn bản không dám động, cảm giác hơi không cẩn thận sẽ biến thành tro bụi, hồn phi phách tán.

- Hô –

Tô Dần nỗ lực bình phục cảm xúc, hai mắt theo bản năng quét nhìn xung quanh, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn trừng to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động.

Đây là cây gì?

Không khỏi quá hùng vĩ.

Cái này là Đại La tiên vực sao?

Tim Tô Dần đập nhanh hơn đưa mắt nhìn lại, thưởng thức Chư Thiên Đại Đạo Thụ tráng lệ.

Qua một hồi lâu, hắn đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh, cũng đứng ở trên đất phía dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ. Hắn do dự một chút, lúc này bay qua.

Hắn tới đến bên cạnh Khương Trường Sinh, thận trọng nhìn lại, Khương Trường Sinh không dùng pháp bảo che đậy hình dáng, để hắn thấy rõ rõ ràng ràng.

- Tiền bối….

Tô Dần ôm quyền hành lễ, nhỏ giọng gọi.

Khương Trường Sinh vẫn còn đang ở trong trạng thái nhập định, hắn mở to con mắt, giống như nhìn chằm chằm Vong Sinh Tỉnh đến xuất thần.

Tô Dần cảm thấy kỳ quái, ánh mắt không tự chủ được rơi vào Vong Sinh Tỉnh.

Chẳng lẽ trong hồ này có thứ gì?

Đánh chết Tô Dần cũng không biết, đây cũng không phải là hồ, mà là một cái giếng.

Tô Dần bỗng nhiên nhíu mày, hắn thấy có thứ gì đó đang du động ở trong hồ, chẳng lẽ chính là thứ mà vị tiền bối này đang nhìn?

Dần dần, Tô Dần cũng nhìn đến xuất thần. Trong hồ đến cùng cất giấu cái gì?

- Ngươi cảm thấy Bất Diệt Kim Thân của ngươi đủ mạnh rồi sao?

Một âm thanh truyền đến, cắt ngang Tô Dần suy nghĩ.

Tô Dần quay đầu nhìn lại, thấy Khương Trường Sinh đang nhìn mình chằm chằm, hắn vội vàng hành lễ, nói:

- Bái kiến tiền bối, tại hạ Tô Dần, tiền bối biết được ta tu luyện Bất Diệt Kim Thân? Xin hỏi danh hiệu của tiền bối?

Hắn cũng không ngờ đối phương là Đạo Tổ, trong sự nhận thức của hắn, Đạo Tổ siêu phàm thoát tục, dưới tay có nhiều vô số kể đại năng, làm sao đích thân tới gặp hắn?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tiếp nhận ta một chưởng, nếu ngươi có thể chống đỡ, ta sẽ nói cho ngươi danh hào của ta, ngươi có dám thử một chút?

Tô Dần nghĩ thầm, đối phương nếu có thể nhận ra Bất Diệt Kim Thân của hắn, tất nhiên có quan hệ với Đạo Tổ, không có khả năng hại hắn.

Hắn lúc này gật đầu, nói:

- Vậy thì mời tiền bối chỉ giáo!

Tiếng nói vừa ra, màu da của hắn trong nháy mắt biến thành màu vàng kim, mà lại là màu vàng kim lóng lánh ánh sáng, cả khí chất người hắn đột nhiên thay đổi, từ hơi lộ ra nhát gan biến thành hăng hái.

Từ khi hắn luyện Bất Diệt Kim Thân, hắn chưa bại một lần, sau khi tiến vào trạng thái Bất Diệt Kim Thân, hắn có loại cảm giác tự phụ vô địch thiên hạ, dù cho đối mặt với tiền bối thần bí, hắn cũng có lòng tin.

Hắn muốn cho các tiền bối Tiên đạo nhìn một chút, Bất Diệt Kim Thân của mình mạnh mẽ ra sao!

Hắn là Đấu Chiến Tiên Thánh tương lai.

Khương Trường Sinh mỉm cười, hắn chẳng qua đưa tay, nhẹ nhàng vỗ tới Tô Dần.

Tô Dần còn duy trì tự tin nhếch miệng lên, con ngươi của hắn cũng không kịp biến hóa, một hồi chưởng phong bất ngờ đánh tới.

Hắn trong nháy mắt biến thành tro bụi!

Gió thôi qua, lay động bãi cỏ xung quanh.

Khương Trường Sinh yên lặng chờ mấy tức, hắn nắm tay lại, chưởng phong lúc trước thổi qua lại thổi trở về, một lần nữa ngưng tụ thành thân ảnh của Tô Dần.

Thân thể Tô Dần vừa khôi phục, mãnh liệt ngồi liệt trên mặt đất, há mồm thở dốc, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập hoảng sợ.

- Ngươi.

Tô Dần chưa bao giờ có cảm thụ kinh dị như thế, một khắc vừa rồi là hắn đã chết sao?

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Ngươi bây giờ cảm thấy Bất Diệt Kim Thân của ngươi còn mạnh không?

- Ta…

Tô Dần không phản bác được, chủ yếu là hắn còn chưa tỉnh táo lại từ trong cảm giác sợ hãi khi vừa rồi bỏ mình.

Khương Trường Sinh đưa tay, ngón trỏ cách không điểm tới hắn, hắn đi theo lâm vào trong hoảng hốt, ánh mắt mất đi thần thái.

Rất lâu.

Tô Dần đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhưng trước mắt đã không có thân ảnh của Khương Trường Sinh.

- Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Tô Dần hồi tưởng đến trí nhớ trong đầu, mặt mũi tràn đầy rung động.

Phía trên Bất Diệt Kim Thân lại còn có cảnh giới càng cao hơn, hắn chẳng qua là nhập môn?

Người vừa rồi chẳng lẽ là….

Tô Dần bỗng nhiên suy nghĩ đến một khả năng, toàn thân không khỏi run rẩy.

- Về sau ngươi ở chỗ này tu luyện đi.

Một âm thanh truyền đến, Tô Dần quay đầu nhìn lại, phát hiện cách đó không xa có một đạo thân ảnh đang ngồi, không phải Khương Trường Sinh, mà là Diệp Tầm Địch.

Tô Dần vội vàng đi tới, đưa tay hành lễ, hỏi:

- Vị tiền bối lúc trước kia…

Diệp Tầm Địch nhắm mắt lại, nói:

- Quên hắn đo, ít nhất là giấu ở trong lòng ngươi.

Tô Dần chấn động tâm thần, càng thêm xúc động.

Chương 1221 - Ngài sẽ dạy ta Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

- Tiền bối, Đạo Tổ lão nhân gia ông ta bảo ngài dạy bảo ta tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân sao?

Tô Dần cố nén xúc động, một mặt mong đợi hỏi.

Diệp Tầm Địch nghe xong, vẻ mặt không thay đổi, trong lòng thì hết sức xấu hổ.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

Đó là cái gì?

Lão Tử ngay cả Bất Diệt Kim Thân đều không luyện xong, tiểu tử này thật biết đoán.

Cũng không nghĩ một chút, ta nếu tu luyện được Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, Đấu Chiến Tiên Thánh còn đến phiên ngươi?

Thấy Diệp Tầm Địch yên lặng, Tô Dần không dám hỏi tiếp, hắn tiếp tục bình phục tâm tình.

Một chưởng lúc trước của Đạo Tổ thật sự đáng sợ.

Hắn tự cho là luyện thành Bất Diệt Kim Thân, thân thể bất tử bất diệt, cho dù đánh không lại các đại năng kia, nhưng bọn họ cũng đừng hòng giết hắn.

Qua một hồi lâu, Tô Dần bình tĩnh trở lại, hắn đi đến bên hồ Vong Sinh tỉnh, bắt đầu tĩnh toạ luyện công.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh thối luyện thể phách, luyện tự nhiên là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Bất Diệt Kim Thân khó luyện, mấy chục vạn năm trôi qua, Tiên đạo cũng chỉ có Tô Dần thành công, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân tự nhiên càng khó, cho dù Khương Trường Sinh cũng không có đại thành, dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu là hắn không có nghiên cứu Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Mặc dù không có đạt đến đại thành, lực lượng thân thể hắn đã rất mạnh, không sử dụng pháp lực, hắn cảm giác mình cũng có thể dễ dàng bắt chẹt Kiếm Đố Diễn Thánh.

Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, nói về các sự tích trong Đại La tiên vực.

Số lượng Tiên Đế càng ngày càng nhiều, này vài đại năng cũng bắt đầu đi lại giao lưu lẫn nhau, hoặc là sáng tạo công đức, tỷ như điểm hóa sinh linh, xây dựng tạo hóa phúc địa các loại.

Trừ ra Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ quen thuộc ra, bắt đầu xuất hiện đạo hiệu mới, quát tháo phong vân.

Khương Trường Sinh rất hài lòng, không thể luôn là mấy vị đại năng kia một mực đi ở phía trước, cường giả càng nhiều, càng có lợi cho Tiên đạo phát triển.

Đối với việc các Tiên Đế muốn điểm hóa hoa cỏ cây trong Đại La tiên vực cối thành chủng tộc, Khương Trường Sinh không có ý kiến, dù sao tạo hóa như thế rất khó, người có thể làm được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Đúng rồi, chủ nhân, Đại La tiên vực có phải bị trận pháp gì nhốt chặt hay không, có người muốn rời khỏi, nhưng xông ra không được, rất dễ dàng mê thất, sau đó lại bay trở về.

Bạch Kỳ tò mò hỏi, mỗi lần suy nghĩ toàn bộ Đại La tiên vực đều là chủ nhân sáng tạo, cho dù là nàng, cũng cảm thấy kinh ngạc tán thán, đây rốt cuộc là thủ đoạn như thế nào?

- Không sai, đây là Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, khi ai có thể xông ra khỏi Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, vậy thì có có được tư cách dừng chân tại Đại Thiên thế giới, ta không phản đối có người đi xông.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại nói, lời này để Bạch Kỳ nhớ kỹ, quyết định đến lúc đó truyền đi, Đại Thiên thế giới sao mà nguy hiểm, cũng nên để các đại năng Tiên đạo xông ra đi, thay chủ nhân hấp dẫn cừu hận.

Bạch Kỳ mặc dù không có một mình xông xáo qua Đại Thiên thế giới, nhưng nàng cảm thấy Tiên đạo khẳng định có kẻ địch, lúc đi lên từ Hư Không Vô Tận lên, nàng đã nghe thấy rất nhiều tồn tại ngoài hư không, nhưng những tồn tại này không có uy hiếp được Hư Không Vô Tận, nói rõ là chủ nhân một mình gánh chịu.

Càng bình tĩnh, càng nói rõ áp lực chủ nhân gánh chịu càng lớn.

Trò chuyện trong chốc lát, Bạch Kỳ rời khỏi Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh thì tiếp tục luyện thể.

Tô Dần xuất hiện kích thích hắn nho nhỏ, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân truyền xuống từ chỗ hắn nơi này, cũng không thể bị hậu bối vượt qua.

Một bên khác.

Thiên Đế cùng Trần Lễ đang ở trong rừng Bàn Đào trò chuyện về Tô Dần.

- Ngàn tuổi đã luyện thành Bất Diệt Kim Thân, quả nhiên, thiên tư của hậu bối sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, huống chi Tiên đạo kỷ nguyên hơn xa tại võ đạo kỷ nguyên.

Trần Lễ cảm khái nói.

Bọn hắn tự mình đưa Tô Dần vào Phi Thăng đài, đến nay suy nghĩ đến gương mặt của Tô Dần, bọn hắn đều có loại cảm giác xưa đâu bằng nay.

Thiên Đế nhẹ gật đầu, hỏi:

- Không biết Khương tộc Đế mạch có người kế tục hay không?

Bây giờ Khương tộc Đế mạch đã danh chấn Thái Ất Tiên Vực, thậm chí đại thiên địa ở biên giới khu vực Hư Không Vô Tận đều có thân ảnh bọn hắn xông xáo.

Trần Lễ cười nói:

- Tự nhiên là có, đều đã đi tới Thiên Giới thứ ba tu hành, bất quá đến mức có thể so cùng Tô Dần hay không, rất khó phán định, dù sao đi không phải một con đường.

Thiên Đế cảm thấy có lý, Tô Dần có thiên tư rất khủng bố trong việc luyện thể, nhưng trên việc nạp khí tu luyện chưa hẳn sẽ quá xuất chúng.

Hai người trò chuyện về các thiên kiêu trong Thái Ất Tiên Vực, dự đoán ai sẽ chúa tể phong vân thời đại tiếp theo.

Nói tóm lại, Thiên Đình vẫn có rất nhiều thiên kiêu, điều này nói rõ Thiên Đình phát triển rất tốt, cũng không có đi nhầm đường.

Trò chuyện một chút, Thiên Đế bỗng nhiên nhắc đến Khương Nghĩa và Khương Thiện.

Hai đứa con trai này, một vị người mang thiên phú thôn phệ, thành tựu Đại Kiếp Chi Thần, một vị chính là Vạn Cổ Sát Tinh, sát nghiệp thâm trọng, lúc trước trong đại kiếp, lưng đeo ác nghiệp khổng lồ, khiến cho hắn mỗi lần suy nghĩ, liền sẽ áy náy.

Chương 1222 - Đại La khó cứu (1)

Hắn cảm thấy hai đứa con trai này đều là vì hắn mới cõng những thứ này.

- Đợi sau khi công đức viên mãn, Bạch Kỳ sẽ đón bọn hắn nhóm đi Đại La tiên vực, Đạo Tổ sẽ đích thân dạy bảo bọn hắn.

Trần Lễ nói khẽ.

Thiên Đế cảm khái nói:

- Chẳng qua là đợi thêm mấy chục vạn năm, cũng không biết Đại La tiên vực sẽ có quang cảnh thế nào.

- Bệ hạ, không cần lo lắng, Thái Ất cùng Đại La chênh lệch lớn biết bao, huống chi còn có Thần Du đại thiên địa.

Trần Lễ an ủi nói, hắn biết Thiên Đế một mực có lo lắng về điều, lưu lại Thái Ất Tiên Vực, luôn cảm giác lạc hậu một bước, sợ bị người ta cách xa trên con đường tu luyện.

Thiên Đế mở miệng hỏi:

- Trần Lễ, ngươi nói, đợi Tiên đạo đại kiếp đến, sẽ là hệ thống Đại Đạo như thế nào khởi xướng trùng kích chúng ta?

- Bệ hạ, chờ Tiên đạo đại kiếp đến, sẽ là bao nhiêu năm về sau? Ngàn vạn năm? Hay là một trăm triệu năm? Không ai nói rõ được, nhưng có một điều có thể hiểu rõ, thời giờ đại kiếp dị số phủ xuống, nhất định sẽ mang đại kiếp đến, mà không phải kỷ nguyên vừa mới bắt đầu.

- Đúng như thế, hiện tại không cần suy nghĩ quá nhiều.

- Bất quá nói thật, ta thật không tưởng tượng ra được, hệ thống Đại Đạo như thế nào mới có thể phá vỡ Tiên đạo.

- Ha ha ha, trẫm rất thích nghe lời này.

Xuân đi thu đến, bốn mùa thay đổi, thời gian một năm như một giây trôi qua.

Ngàn năm thoáng qua tức thì.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Tô Dần treo lơ lửng ở giữa không trung, hắn ở trần thừa nhận lôi điện thối luyện, làn da hiện lên màu vàng kim, mặt ngoài hiện ra từng hoa văn, rất sống động, trạng thái cả người mười phần quỷ dị.

Diệp Tầm Địch đứng trên đồng cỏ ngước nhìn hắn, mặt mũi tràn đầy vẻ hâm mộ.

Khí tức thân thể tiểu tử này thật sự càng ngày càng đáng sợ.

- Đáng chết, Bất Diệt Kim Thân làm sao khó như vậy luyện?

Diệp Tầm Địch phiền muộn không thôi.

Mấy chục vạn năm trước, lúc Đạo Tổ truyền xuống Bất Diệt Kim Thân, hắn đã từng luyện qua, thất bại, bây giờ đi vào Đại Thiên thế giới, mượn Đại Đạo linh khí, hắn vẫn không thể

luyện được Bất Diệt Kim Thân, chuyện này khiến hắn hết sức sụp đổ.

Diệp Tầm Địch không nhìn Tô Dần nữa, thấy Tô Dần đột phá, làm hắn khó chịu hơn cả việc giết hắn.

Ánh mắt của hắn quét qua Vong Sinh tỉnh, bỗng nhiên nhìn thấy mặt hồ nổi lên gợn sóng, tựa hồ dưới đáy nước có động tĩnh, hắn lúc này đứng lên, lách mình đi vào bên hồ, cúi đầu nhìn lại.

Mặt hồ lấp loáng sóng nước, mơ hồ có một thân ảnh đang du động, rất khó phát giác đạo thân ảnh này, như là ẩn thân, cho dù là tu vi của Diệp Tầm Địch cũng thấy không rõ thân hình cụ thể.

Trong hồ này có thứ gì đó?

Trong nhận thức của Diệp Tầm Địch, đất dai bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ chính là hậu hoa viên của Đạo Tổ, sao có thể gặp nguy hiểm?

Nếu như không phải kẻ địch xâm lấn, vậy đáy hồ cất giấu cái gì?

Chẳng lẽ mảnh hồ nước này có thể thai nghén sinh linh?

Diệp Tầm Địch đang muốn tiến lên nhìn lại, kết quả bả vai bị vỗ một cái, dọa hắn toàn thân lắc một cái, hắn quay đầu nhìn lại, thở dài một hơi.

Đập bả vai hắn chính là Bạch Kỳ, chỉ thấy Bạch Kỳ cười khanh khách nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Chớ tới gần giếng này, sẽ chết, đây là chủ nhân nói.

Diệp Tầm Địch nghe xong, tò mò hỏi:

- Ngươi cũng đã biết phía dưới cất giấu cái gì? Còn có, ngươi nói đây là một giếng?

Bạch Kỳ thần thần bí bí nói:

- Không sai, đây là một cái giếng, cụ thể là cái gì, ta không thể nói cho ngươi, ngươi chỉ cần biết, rơi vào, ngay cả Đại La cũng khó cứu.

- Khoa trương như vậy?

Diệp Tầm Địch bị dọa đến lui lại hai bước, rời xa Vong Sinh tỉnh.

Bạch Kỳ quay đầu nhìn về phía Tô Dần, nói:

- Chủ nhân bảo ngươi dạy hắn một chút thần thông phép thuật, hắn không thể chỉ rèn luyện thân thể.

- Tốt, ta cũng muốn thử xem những thiên phú khác của tiểu tử này như thế nào.

Diệp Tầm Địch cười gật đầu, hai người cùng nhau nhìn về phía Tô Dần, giờ phút này, Tô Dần đang ở thời điểm then chốt, lôi điện to lớn khiến cho Bất Diệt Kim Thân của hắn bắt đầu xuất hiện vết rách, cũng may không có giải thể.

Bạch Kỳ cùng Diệp Tầm Địch cũng không lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện.

- Đạo Tổ làm sao phái ngươi đến, chẳng lẽ Đạo Tổ không có bế quan?

Diệp Tầm Địch suy nghĩ cái gì, kinh ngạc hỏi.

- Hắn nói có người muốn chết tới đây.

- Muốn chết?

Diệp Tầm Địch càng thêm hoang mang, những Tiên Đế đó đều giết ra từ trong hồng trần, ai dám đắc tội Đạo Tổ?

Chờ chút.

Chẳng lẽ là…

Diệp Tầm Địch quay đầu nhìn về phía phương xa, thiên địa phần cuối Đại La tiên vực, nơi đó là hắc ám cực hạn, không có cái gì.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, trong sương mù tím bàng bạc, có ba thân ảnh đang tiến lên, hai người trong đó chính là hai người vô tính ngang qua đây khi đi theo Vô Tự Hống trước đó, nam tử mặt thần giáp cùng nữ tử váy lụa, sau lưng bọn họ chính là một người mang theo mặt nạ đồng xanh,

người mặc áo bào rộng thùng thình, tóc trắng xoá, không biết là nam hay nữ.

- Sư phụ, lúc nào đi vào?

Chương 1223 - Đại La khó cứu (2)

Nữ tử vay lụa màu hỏi, nhíu chặt đôi mi thanh tú, bọn hắn đã tới mấy chục năm, nhưng sư phụ một mực để bọn hắn án binh bất động.

Nàng không thể nào hiểu được sư phụ lợi hại như thế, cần gì chờ đợi?

Nam tử thần giáp cũng nhìn về phía thân ảnh đeo mặt nạ.

Thân ảnh đeo mặt nạ mở miệng, phát ra âm thanh trầm thấp:

- Nơi đây có lực lượng nào đó tồn tại, hẳn là trận pháp, có thể thi triển ra đại trận tinh diệu như thế, đối phương có lai lịch không nhỏ, ít nhất nơi này cũng không phải nơi vô chủ, theo ta biết, Đạo Diễn cùng Huyền Mệnh cũng không có trận pháp cao thâm như thế, có lẽ đạo thống siêu thoát khác.

Dạo thống siêu thoát khác?

Nam tử thần giáp nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ cường giả bí ẩn tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh mấy chục vạn năm trước đang ở bên trong?

Thân ảnh đeo mặt nạ nói:

- Rất có thể, nhưng đối phương cũng không có tập kích chúng ta, cho nên ta đang do dự.

Nam tử thần giáp cùng nữ tử váy lụa màu yên lặng, nếu như thật sự là tồn tại tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh, vậy bọn hắn xác thực cần lo lắng nhiều thêm một phen.

- Không được, tới đều đã tới, nếu như gốc cây kia là Đại Đạo linh vật, tồn tại này thủ ở đây, chứng minh giá trị Đại Đạo linh vật của này vượt qua chúng ta tưởng tượng, cứ để vi sư thử một chút, nếu như hắn thật chính là tồn tại tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh, thế thì tính toán sau.

Thân ảnh đeo mặt nạ mở miệng nói, hắn nâng tay phải lên, một bia đá trống rỗng xuất hiện, cấp tốc biến lớn.

Nam tử thần giáp, nữ tử váy lụa màu yên lặng thối lui đến sau lưng sư phụ, bọn hắn không chút hoảng hốt, dù sao thì sư phụ của bọn hắn vốn mạnh hơn Diễn Thánh, chẳng qua không xác định đối phương đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Bia đá do thân ảnh mặt nạ lấy ra cấp tốc biến lớn, tựa như núi cao vượt qua đỉnh đầu của sư đồ ba người bọn hắn.

Mặt ngoài bia đá hiện ra từng chữ viết cổ quái, trong chữ viết bắn ra từng tia sáng màu xanh đáng sợ, chiếu rọi vùng hư không này, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận bị xúc động, đại trận lay động kịch kiệt hiện ra trận hình hồng quang.

- Hừ!

Thân ảnh mặt nạ hừ lạnh một tiếng, mang theo hai vị đồ đệ trực tiếp chui vào trong tấm bia đá.

Bia đá bay lên cao, mang theo khí thế bá đạo không thể ngăn cản đánh tới Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, oanh một tiếng, trận hình hồng quang bị đụng đến kịch liệt vặn vẹo, hết thảy Tiên Đế trong Đại La tiên vực dồn dập mở mắt, cùng nhau nhìn về phương hướng bia đá.

Thần niệm của Tiên Đế cường đại dường nào, liếc mắt đã thấy được bia đá cử động.

Đây là địch tập?

Từng người từng người Tiên Đế lập tức bay về phía bia đá.

Bọn hắn cấp tốc đi vào rìa Đại La tiên vực, hơn trăm vị Tiên Đế sánh đôi mà đứng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn bia đá ngoài hắc ám.

Theo bia đá tập kích, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận sinh ra biến hóa, dẫn đến bọn hắn đã có thể cảm nhận được tình huống ngoài trận, bia đá phát ra khí tức làm bọn hắn vô cùng lo sợ.

- Thật mạnh, đối phương tuyệt đối vượt qua Thái Ất Kim Tiên.

- Đây là tà bảo gì?

- Không đúng, bảo vật này có khí huyết.

- Chẳng lẽ là Đạo Diễn?

- Rất có thể, dù sao võ đạo đã rung chuyển không được chúng ta, chỉ có Đạo Diễn thần bí đã từng xuất hiện kia mới có phần thực lực này.

- Nếu như chúng ta hợp lại, có thể ngăn lại nó hay không?

- Rất khó, chỉ sợ chỉ có cảnh giới Đại La trong truyền thuyết mới có thể hàng phục nó.

Các Tiên Đế luận ầm ĩ, cảnh giới của bọn hắn là Thái Ất Kim Tiên, cách cảnh giới Đại La đã rất gần, lại rất xa xôi, thậm chí có Tiên Đế đã cảm giác đời này vô vọng chứng đạo Đại La.

Tiêu Hòa tiên tử cũng ở trong đó, bây giờ nàng đã trưởng thành, trở thành Thái Ất Kim Tiên, trùng kích cảnh giới Đại La.

Các Tiên Đế không có tùy tiện hành động, bởi vì bọn hắn rõ ràng Đạo Tổ đang chống cự kẻ địch, bọn hắn cũng muốn nhìn một chút Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Cùng lúc đó.

Trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, từng tôn Bàn Cổ phân thân đứng dậy, Diệp Tầm Địch, Tô Dần dưới cây cũng bị khí tức đáng sợ phương xa kinh động, bọn hắn không có chú ý tới Bàn Cổ phân thân phía trên.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc cũng nhìn chăm chú lấy bia đá kia.

- Trường Sinh ca ca, kiếp nạn này nguy hiểm không?

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhẹ giọng hỏi.

Nàng mặc dù bước chân vào Vận Mệnh Chi Đạo, nhưng Đại Thiên thế giới tồn tại phần lớn mạnh hơn nàng, vận mệnh chi đạo của nàng tạm thời không phát huy được tác dụng tại Đại Thiên thế giới.

- Nguy hiểm? Chỉ có thể nói, sống sót không tốt sao, nhất định phải để cho đạo mình thành không.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, thở dài thay cho thân ảnh đeo mặt nạ.

Bốn mươi ba vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, thật sự đáng tiếc.

Mộ Linh Lạc nghe xong, nhịn không được lộ ra nụ cười, nàng phát hiện Khương Trường Sinh mặc dù hàng năm bế quan, nhưng nhân tính vẫn còn, cũng không có giống như các đại năng Tiên đạo khác, thoạt nhìn lạnh lùng vô tình, giống như khôi lỗi.

- Ta đi một lát sẽ trở lại, nàng hãy chờ xem.

Chương 1224 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đấu chân nhân (1)

Vứt xuống nói lời này, Khương Trường Sinh lúc này mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong điện.

Bia đá còn đang trùng kích Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, thanh quang mênh mông đã bao vây đại trận, trong thanh quang hiện ra đếm không hết thân ảnh khủng bố, giống như đang tập kích toàn thể Đại La tiên vực, dù các tiên đế nhìn thấy cũng nhíu chặt mày, trong lòng tràn đầy bất an.

Đúng lúc này.

Phía trước Tiên Đế nhóm, rìa Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trống rỗng xuất hiện, vô cùng cao lớn, từng đạo Bàn Cổ phân thân trống rỗng xuất hiện hai bên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cũng thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, vĩ ngạn như cự nhạc sáng thế.

Nhìn xem lần lượt từng bóng người, các Tiên Đế động dung, không ngờ Đạo Tổ lại có nhiều phân thân như vậy?

Trước đó khi nghe đạo trong Thần Du đại thiên địa, bọn hắn đã từng gặp thân ảnh của Đạo Tổ, cho nên trí nhớ khắc sâu, liếc mắt liền nhận ra.

Tiêu Hòa tiên tử cũng nhận ra, nói ra, lúc trước nghe đạo, nàng cảm giác Đạo Tổ và Trường Sinh đạo hữu trong trí nhớ của nàng có một tia tương tự, nhưng sau này cảm thấy là mình nghĩ sai, chẳng qua là thân hình tương tự, khí chất hoàn toàn khác biệt.

Đạo Tổ bộc lộ ra khí tức vô lượng cuồn cuộn, không người nào trong Tiên đạo có thể so sánh.

Mười một tôn Bàn Cổ phân thân cùng nhau bày trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cấp tốc kết thành.

Ngoài trận, bia đá cũng ngưng tụ ra khí thế trước nay chưa có, vô tận thanh quang ngưng tụ thành một tầng ánh sáng choàng lên trên tấm bia đá, muốn nhất kích đánh nát Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Trong tấm bia đá.

Thân ảnh đeo mặt nạ cùng hai vị đệ tử đứng sóng vai, nhìn thân ảnh Khương Trường Sinh, pháp bảo bộc phát ra cường quang che đậy hình dáng Khương Trường Sinh cùng nhóm phân thân, nhưng trận thế này rõ ràng không đơn giản.

- Sư phụ, ngài có từng gặp qua người này?

Thần giáp nam tử mở miệng hỏi, ngữ khí đầy ngưng trọng.

Hắn thấy qua vô số tồn tại cường đại, nhưng hắn trước nay chưa từng gặp qua tồn tại thần bí lại bộc phát khí thế khoáng đạt giống người trước mắt.

Dù cho là chủ nhân của Trấn Xu, cũng không có tư thái như vậy.

Thân ảnh mặt nạ trả lời:

- Chưa từng thấy qua, nhưng hắn có thực lực vượt qua Thánh của đạo thống siêu thoát.

Hắn nhấc tây, vỗ tới phía trước, bia đá lay động kịch kiệt, lấy khí thế cực kỳ bá đạo đánh tới.

Cơ hồ là đồng thời, đỉnh đầu Khương Trường Sinh cùng mười một tôn Bàn Cổ phân thân ngưng tụ ra một tôn thân ảnh càng thêm bá khí, hắn giống như đột nhiên đứng lên, im ắng gào thét, thân thể rất có sức kéo, vung động Cự Phủ trong tay, nộ trảm mà đi.

Phía sau, vùng trời rìa Tiên Vực, tất cả Tiên Đế đều trừng to hai mắt, một khắc khi Bàn Cổ hư ảnh hiện ra, linh hồn của bọn hắn đều đang run sợ.

Chém đi một búa.

Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận không có ngăn cản, bỏ mặc đạo búa khí này đánh về phía bia đá đối diện.

Oanh một tiếng!

Bia đá bị thanh quang vờn quanh trong nháy mắt bị đập tan nổ tung, thân ảnh mặt nạ cùng hai đồ nhi của hắn đi theo hiện

thân, thân ảnh mặt nạ dùng lực lượng bản thân hình thành vòng bảo hộ, nhưng căn bản ngăn không được.

Vòng bảo hộ phá toái.

Thân ảnh mặt nạ, nam tử thần giáp, nữ tử váy lụa màu đều biến thành tro bụi, không còn sót lại chút gì.

Búa khí quét ngang đến phần cuối của hư không, giết ra một dấu vết tịch diệt thật dài, Đại Đạo linh khí hình thành tường khí to lớn tại hai phía, giống như Vĩnh Hằng Thần Đạo quán triệt muôn vàn thời không.

Đại La tiên vực yên tĩnh.

Các Tiên Đế đều không dám tin vào hai mắt của mình.

Lúc trước bia đá kia bộc phát ra khí thế sao mà khủng bố, lại bị Đạo Tổ ra một chiêu tru diệt?

Bọn hắn biết Đạo Tổ là vô địch, nhưng không rõ ràng vô địch lại biểu hiện ra lực lượng như vậy.

Chênh lệch giữa bọn hắn và Đạo Tổ lại bao xa?

Trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh cũng không có cảm thấy chiến đấu kết thúc, ba người trong bia đá xác thực biến thành tro bụi, nhưng cỗ khí tức cường đại vẫn còn tồn tại.

Tồn tại có bốn mươi ba vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa có lẽ không địch lại hắn, nhưng chưa hẳn không có biện pháp tự vệ.

Khương Trường Sinh đưa tay, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bay ra, đang muốn biến lớn, khí tức cường đại kia đột nhiên tan biến, không còn sót lại chút gì, cho dù thần niệm của hắn cũng không cách nào bắt.

Nhanh như vậy?

Khương Trường Sinh nhíu mày, trách không được đối phương dám cưỡng ép xông trận.

Hắn lúc này thu hồi Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, cùng mười một tôn Bàn Cổ phân thân đồng thời tan biến, trên không còn lưu lại tàn ảnh của hư ảnh Bàn Cổ, dáng người bá khí của hư ảnh

Bàn Cổ khi vung búa vừa rồi sẽ vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ của bọn hắn.

- Thật mạnh.

- Phân thân chi đạo… Thì ra phân thân cũng có thể kết trận, để thực lực bản thân tăng lên mức độ lớn.

- Đạo Tổ thi triển chính là trận pháp gì, triệu hoán ra hư ảnh thật đáng sợ

- Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, có lẽ đó là dáng người kiếp trước của Đạo Tổ, mặc dù hắn đã đầu thai, cũng có thể hình chiếu ra chính mình thời đỉnh phong.

Chương 1225 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đấu chân nhân (2)

- Xác thực có khả năng, thật sự không thể tưởng tượng nổi, có lẽ Đạo Tổ đã vượt qua cảnh giới Đại La, đang đứng ở trên cảnh giới càng cao hơn.

Các Tiên Đế kinh ngạc tán thán, trong lời nói tràn ngập kính ý.

Một bên khác.

Một chỗ khác trong hư không xa xôi, thân ảnh đeo mặt nạ trống rỗng xuất hiện, mặt nạ của hắn vỡ vụn, lộ ra một gương mặt anh tuấn đến cực điểm, thậm chí có chút tướng của nữ nhi.

Hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, cả người trong nháy mắt uể oải.

Hắn trừng lớn hai mắt, lập tức vận công, nhưng không có cách ngăn chặn trạng thái thổ huyết.

- Đáng chết, đây là lực lượng gì?

Thân ảnh mặt nạ thấp giọng mắng, ngữ khí tràn ngập thống khổ.

Chợt, thân thể hắn bỗng nhiên hóa đá, hình thành một tấm bia đá, linh hồn hắn bay ra từ trong tấm bia đá, sau đó ngưng tụ ra một thân thể mới, chẳng qua là sắc mặt của hắn tái nhợt, thân thể như hồn thể, như ẩn như hiện, không có hoàn toàn ngưng tụ thành công.

- Một lần thua thiệt này ít nhất phải tĩnh dưỡng ngàn vạn năm, tên kia đến cùng là thần thánh phương nào, tuyệt không phải đến từ Huyền Mệnh, Đạo Diễn, thật sự là xúi quẩy.

Thân ảnh đeo mặt nạ mắng, trong lĩnh vực vùng hư không này, xác thực có khả năng xuất hiện cường giả đến từ lĩnh vực khác, nhưng hắn vẫn là lần đầu tiên đụng phải tồn tại mạnh mẽ như thế, ra tay chính là sát chiêu, mấu chốt nhất là hắn kém chút đã hình thần câu diệt.

Hắn nhớ lại tư thế vung búa của Bàn Cổ hư ảnh, đó là bá khí bực nào, thẳng tiến không lùi, thế không thể đỡ.

Có cường giả như vậy chiếm cứ ở đây, chỉ sợ vùng lĩnh vực này sắp biến thiên.

Thân ảnh đeo mặt nạ thở dài một tiếng, mang theo bia đá rời khỏi.

Này lần một, hắn nhận thu.

【 Tiên tuế năm bảy mươi sáu vạn chín ngàn tám trăm tám mươi bảy (769887), Hư Tâm lão tổ để mắt tới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, ngươi thành công sinh tồn sau khi nhận công kích của hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo tuyệt học - Đại La Trận Pháp Lục 】

Nhìn dòng thông báo trước mắt, Khương Trường Sinh vẫn tính hài lòng.

Trận pháp cũng là thứ hắn cần, theo Bàn Cổ phân thân càng ngày càng nhiều, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã không thỏa mãn được hắn, hắn mong muốn khai phá Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, để trận này càng mạnh.

Theo tên đến xem, Đại La Trận Pháp Lục, Thái Thượng đan đạo, Thiên Công bảo điển đều thuộc về tổng cương đạo pháp, có trận pháp cụ thể, cũng có thể dẫn dắt hắn sáng tạo trận pháp mới.

Hắn lúc này bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại La Trận Pháp Lục, Mộ Linh Lạc không có quấy rầy hắn, lần nữa nhập định tu luyện.

Ngoại giới, các Tiên Đế vẫn khó mà bình tĩnh.

Rất nhanh, trong Thần Du đại thiên địa liền truyền ra trận chiến này, chuyện về phân thân của Đạo Tổ trở thành đề tài chính để càng ngày càng nhiều tín đồ thảo luận.

Trong thời gian dài về sau, Đại La tiên vực nhấc lên phong trào tu luyện phân thân, phàm là tiên đế, đều suy nghĩ đến luyện chế phân thân, nhưng không phải phân thân của ai đều có thực lực của bản tôn.

Vạn năm sau, một Tiên Đế gọi là Bắc Đấu chân nhân thành công sáng tạo ra ba tôn phân thân, hắn xưng là Quá Khứ thân, Hiện Tại thân cùng với Tương Lai thân, tam thân còn có thể kết thành Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận, đấu pháp luận bàn cùng năm vị Tiên Đế, không rơi vào thế hạ phong.

Tên Bắc Đấu chân nhân cấp tốc truyền ra, không chỉ có ở Đại La tiên vực, ngay cả Thái Ất Tiên Vực thông qua Thần Du đại thiên địa cũng lan truyền thanh danh của hắn.

Vạn năm qua đi, không có cường địch đột kích, mà Bất Diệt Kim Thân của Tô Dần càng ngày càng mạnh, ngay cả các Tiên Đế phi thăng đến đây đều bị khí huyết mạnh mẽ của hắn hấp dẫn ánh mắt.

- Người đó là ai? Đạo hữu có từng gặp qua hắn?

Một đạo nhân mặc đạo bào hỏi nữ tiên vừa mới đi xuống từ Phi Thăng đài ở sau lưng, ánh mắt của hắn rơi trên người Tô Dần ở phương xa, Tô Dần ngồi tĩnh tọa ở giữa không trung, khí huyết hình thành gió lốc vờn quanh người hắn, khí tượng có chút hùng vĩ.

Nữ tiên liếc mắt nhìn tới, khẽ lắc đầu, nói:

- Chưa từng thấy qua, tuổi tác người này không lớn, cảnh giới cũng không cao lắm, sao có thể ở Đại La tiên vực?

Vũ bào đạo nhân cười nói:

- Có lẽ là một vị hậu duệ của một Tiên Đế nào đó tại Đại La tiên vực, tuy chỉ có Tiên Đế có thể phi thăng đến Đại La tiên vực, nhưng Đại La tiên vực không sớm thì muộn sẽ xuất hiện chúng sinh.

Nữ tiên không tiếp tục lên tiếng, ánh mắt của nàng bị Chư Thiên Đại Đạo Thụ hấp dẫn.

Vũ bào đạo nhân thầm kêu đáng tiếc, hắn đi theo nhìn về phía Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Chư Thiên Đại Đạo Thụ tráng lệ giống như chống đỡ lấy đỉnh chóp hư không của Đại Thiên thế giới, để hai vị Tiên Đế cảm nhận được bản thân nhỏ bé.

Mới tới Đại La tiên vực, bọn hắn đã bị Chư Thiên Đại Đạo Thụ rung động, bắt đầu thu lại kiêu ngạo trong lòng.

Bọn hắn chỉ vừa bước vào Thái Ất Kim Tiên, cũng không giống các Tiên Đế đầu tiên phi thăng, đã đi đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tâm tính không bằng đại năng trước đó.

Chờ đợi trọn vẹn nửa ngày, bọn hắn mới nhích người chạy tới Đại La tiên vực.

Chương 1226 - Tử Tiêu cung giảng đạo (1)

Sau mấy tháng.

Tô Dần luyện xong thể phách, rơi trên mặt đất, bắt đầu vung vẩy một thanh mộc búa.

Búa này là hắn dùng nhánh cây Chư Thiên Đại Đạo Thụ rơi xuống tạo thành, rất nặng, ít nhất là Diệp Tầm Địch không cầm lên được.

- Ngươi bị điên rồi à, động một chút lại vung búa, về sau muốn lấy cái này làm vũ khí?

Diệp Tầm Địch mở mắt, thấy Tô Dần lần nữa luyện búa, hắn nhịn không được trêu chọc.

Tô Dần cũng không quay đầu lại nói:

- Đó là tự nhiên, trước đó Đạo Tổ triệu hoán hư ảnh của kiếp trước, bá khí hạng gì, ta muốn trở thành tồn tại như thế.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ bị các Tiên Đế cho rằng là dáng người của Đạo Tổ kiếp trước, lời này đã truyền ra khắp Thần Du đại thiên địa, Tô Dần tự nhiên sẽ hiểu.

Dáng người của Bàn Cổ hư ảnh vung búa thật sự bá khí, hắn đến nay hồi tưởng lại, cũng nhịn không được nổi da gà, thân thể run nhè nhẹ, trên mặt lộ ra nụ cười cuồng nhiệt.

Thấy Tô Dần không hiểu sao lại cảm thấy phấn khởi, Diệp Tầm Địch lắc đầu.

Hậu bối của kỷ nguyên mới thật sự làm người xem không hiểu.

Đúng lúc này.

Một đạo âm thanh quen thuộc vang lên trong lòng hắn:

- Ngàn năm sau, Tam Thập Tam Trọng Thiên mở rộng, ta sẽ giảng đạo cho chư vị ở trong Đại La tiên vực tại Tử Tiêu cung, người nguyện ý nghe đều có thể tới.

Diệp Tầm Địch trừng to mắt, mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tô Dần đang luyện búa nơi xa nghe thế dừng tay, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Tầm Địch, hỏi:

- Tiền bối, ta có thể đi nghe sao?

Tô Dần không có quên thân phận của mình, Đấu Chiến Tiên Thánh hắn chẳng qua tạm thời tới đây tu hành, về sau còn phải trở về, cho nên nghiêm ngặt mà nói, hắn không thuộc về Đại La tiên vực.

Diệp Tầm Địch tức giận nói:

- Nếu ngươi nghe được, dĩ nhiên có thể đi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy chúng sinh Thái Ất Tiên Vực cũng có thể nghe được?

Nghe vậy, Tô Dần lập tức bị nhen lửa, rống lớn vài tiếng, tốc độ vung búa càng nhanh.

Cùng lúc đó, trong động phủ các phương, đạo tràng khắp Đại La tiên vực đều có khí tức cường đại gợn sóng, chứng minh các Tiên Đế cũng rất phấn chấn.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang đang bố trí đạo tràng, không gian trong Tử Tiêu cung đang tự do biến hóa, thậm chí có khả năng diễn biến thành một vùng trời nhỏ, hắn nhớ lại đạo tràng trước

đó mình từng đi qua, hắn muốn sáng tạo ra đạo tràng khí phái nhất.

Không gian trong Tử Tiêu cung không ngừng biến ảo, thỉnh thoảng có tinh không sáng chói, thỉnh thoảng có thiên hải xinh đẹp như tranh vẽ.

Mộ Linh Lạc thỉnh thoảng đưa ra ý kiến, Khương Trường Sinh cũng nghiêm túc nghe.

Đáng nhắc tới chính là, lần này giảng đạo, các Tiên Đế rất có ăn ý không có tuyên dương trong Thần Du đại thiên địa, mấy người Bạch Kỳ cũng như thế….

Trong một vực sâu hắc ám, Hư Tâm lão tổ trước đó mạnh mẽ xông tới Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận đang tĩnh tọa dưỡng thương, bên cạnh hắn có mấy chục bia đá đang dựng thẳng.

Trên đỉnh đầu của hắn, phía trên vực sâu là Tinh Hải tráng lệ, sao trời tô điểm, nhiều vô số kể, thỉnh thoảng có lưu quang lướt qua.

Một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên cạnh Hư Tâm lão tổ.

Hư Tâm lão tổ mắt cũng không trợn, khẽ nói:

- Ngươi cũng đến chê cười ta?

Tinh quang chiếu rọi đến, người tới là một nam tử thanh tú mặc áo tím, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, vẻ mặt đạm mạc như quân vương bễ nghễ hạ thần của mình, mang theo vẻ xem kỹ.

Nam tử mặc áo tím không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn xuống Hư Tâm lão tổ.

Một lát sau.

Hư Tâm lão tổ mở mắt, nhìn về phía nam tử mặc áo tím, trầm giọng nói:

- Ngươi lần này đến đây cần làm chuyện gì?

Mặt nam tử mặc áo tím không chút thay đổi nói:

- Gần đây, vùng hư không này xuất hiện lực lượng mới, trước có Đạo Diễn Diễn Thánh ngã xuống, bây giờ ngươi lại bị trọng thương, vì sao ngươi không truyền tình báo lên?

Hư Tâm lão tổ nghe xong, vẻ mặt âm trầm nói:

- Bởi vì vì lòng hiếu kỳ của các ngươi quá nặng, đây cũng là mao bệnh của Trấn Xu, xúc động tham lam của Trấn Xu vượt qua lý trí, bây giờ ba đại siêu thoát đạo thống đang đại chiến, ta không muốn liên lụy phe thế lực thứ tư tham gia tranh đoạt Đại Đạo sinh cơ, mà ta đi chuyến này vì cá nhân, nếu như Trấn Xu lại ra tay, thù này sẽ càng sâu.

Nam tử mặc áo tím hừ lạnh một tiếng, có chút không vừa lòng.

Hư Tâm lão tổ thở dài một hơi, nói:

- Tên kia rất mạnh, ngoại trừ ngô chủ, đều không thể đụng vào hắn, hoặc là các Xu Thánh của Trấn Xu cùng nhau xuất động, vây công hắn, ngươi cảm thấy hiện tại Trấn Xu có phần quyết đoán này sao? Còn nữa, nếu như ngươi hoài nghi tồn tại tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh chính là hắn, Trấn Xu lại đắc tội, Huyền Mệnh không phải sẽ trở thành tồn tại duy nhất có thể lôi kéo hắn, đến lúc đó nếu xuất hiện cục diện làm khó cho Công Thủ, ngươi nguyện ý hợp tác cùng Đạo Diễn?

- Làm sao có thể!

Nam tử mặc áo tím quả quyết từ chối, nhắc đến Đạo Diễn, hắn đãkhông thể bảo trì được trấn định.

Hắn quá hận Đạo Diễn.

Huyền Mệnh cùng Trấn Xu hợp lại đối phó Đạo Diễn, tuyệt không phải chỉ là bởi vì Đại Đạo sinh cơ, Đại Đạo sinh cơ đều đã bị Đạo Diễn đắc thủ, cho dù chiến thắng, Đại Đạo sinh cơ đoán chừng đã bị sử dụng, bọn hắn chẳng qua là cầm lấy lý do này mong muốn phế Đạo Diễn.

Chương 1227 - Tử Tiêu cung giảng đạo (2)

Nam tử mặc áo tím cau mày nói:

- Tên kia thật cường đại như vậy?

Hư Tâm lão tổ gật đầu nói:

- Chỉ mạnh không yếu, lai lịch của hắn đầy bí ẩn, tuyệt không phải ba đại siêu thoát đạo thống, nếu như đến từ lĩnh vực khác, càng không dễ trêu chọc, Đại Thiên thế giới chính là mạnh được yếu thua, không có người nào có thể rõ ràng trong hư không còn cất giấu tồn tại kinh khủng ra sao, bao nhiêu siêu thoát đạo thống không ai bì nổi bởi vì đắc tội nhân vật bí ẩn mà bị đánh tan, điểm này, ngươi sẽ không quên?

Sắc mặt nam tử mặc áo tím càng thêm khó coi.

Hư Tâm lão tổ nhắm mắt, không nói thêm lời nào, sắc mặt hắn lại trở nên khó coi, ngoài thân dần dần hóa đá.

Hắn lại muốn bỏ một mạng.

Nam tử mặc áo tím thấy một màn này, chân mày nhíu chặt hơn, hắn do dự một chút, nói:

- Vậy ngươi cứ dưỡng thương cho tốt đi, tạm thời gác lại việc này.

Dứt lời, hắn biến mất tại chỗ.

Hư Tâm lão tổ đi theo hóa thành một bia đá, linh hồn thoát ra từ bên trong, một lần nữa ngưng tụ thân thể.

Mỗi một lần liều mình, khí tức của hắn sẽ biến yếu, hắn giờ phút này đã không có khí thế xông trận lúc trước….

Ngàn năm kỳ hạn rất nhanh đã tới.

Tam Thập Tam Trọng Thiên mở rộng, từng vị từng vị Tiên Đế đạp mây bay lượn, xuyên qua tầng tầng trời, đi vào trước Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ đứng ở cửa ra vào, cười khanh khách nhìn xem các Tiên Đế, đám Tiên Đế chờ ở trước mặt nàng, mãi đến khi đại môn mở ra.

Tiêu Hòa tiên tử bay tới, Bạch Kỳ nhìn thấy, lúc này vẫy chào, cười nói:

- Tiêu Hòa, còn không qua đây.

Tiêu Hòa tiên tử lúc này mới đi đến trước mặt nàng, đưa tay hành lễ.

Các Tiên Đế khác đã nhìn quen không trách, ai cũng biết sau lưng Tiêu Hòa tiên tử có Phúc Nguyên thánh mẫu bảo hộ, trên thực tế, mỗi một vị Tiên Đế đều được Phúc Nguyên thánh mẫu trợ giúp qua, cho nên bọn hắn đều hết sức kính trọng Phúc Nguyên thánh mẫu.

Bầu không khí trước Tử Tiêu cung rất hòa hài, ít nhất thì mặt ngoài là như thế.

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn về phía Vạn Phật thủy tổ, cảm khái nói:

- Đạo hữu tựa hồ đã một nữa chân đạp vào cảnh giới Đại La?

Côn Luân giáo chủ cũng nhìn sang, hắn vẫn luôn xem Vạn Phật thủy tổ là đối thủ, dĩ nhiên, là mặc tốt, bọn hắn đều là loại người cùng chung chí hướng.

Vạn Phật thủy tổ lắc đầu, nói:

- Cảnh giới Đại La khó khăn cỡ nào, bần tăng vẫn đang cố gắng tu hành.

Nhìn ba vị đại năng đỉnh tiêm nói chuyện với nhau, những Tiên Đế tu vi hơi thấp đều đang nghiêm túc lắng nghe, muốn từ biết được một chút huyền bí về Đại La trong miệng bọn hắn.

Tô Dần đứng ở bên cạnh Diệp Tầm Địch, không ngừng truyền âm trao đổi, hỏi thăm Diệp Tầm Địch về thân phận của các đại năng ở đây, mỗi khi nghe được một cái tên, hắn hưng phấn không thôi, đều là nhân vật cấp thần thoại.

Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật thì nhìn Tiêu Hòa tiên tử, trực giác nói cho các nàng biết, cô gái này không đơn giản.

Kiếm Thần như cọc gỗ, không có nhìn bất kỳ ai, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Những người bọn hắn mặc dù không có đi đến Thái Ất Kim Tiên cảnh, nhưng không người nào dám khinh thường bọn hắn, bây giờ tại Đại La tiên vực, tồn tại không phải Tiên Đế có thể càng thêm đáng sợ hơn cả Tiên Đế, dù sao thì các Tiên Đế điểm hóa sinh linh vẫn còn hồ đồ ở trong giai đoạn khai trí, không có tư cách tới nghe đạo.

Đợi đến lúc không còn Tiên Đế đến, cửa lớn Tử Tiêu cung đột nhiên mở ra, cường quang xuất hiện, chiếu rọi trên người Bạch Kỳ, Tiêu Hòa tiên tử ở trước cửa.

Tiếng chuông quen thuộc truyền ra từ trong Tử Tiêu cung, khiến cho các Tiên Đế nhóm loại cảm giác đi vào Thần Du đại thiên địa.

- Chư vị, mời vào!

Bạch Kỳ xắn tay áo nói, sau đó quay người, tư thái đoan trang vào cung.

Những người nghe đạo theo sát phía sau.

Tiêu Hòa tiên tử đi sau lưng Bạch Kỳ, không khỏi suy nghĩ đến một vị cố nhân, nếu như hắn đã là Thái Ất Kim Tiên, thật tốt biết bao, lại có thể đến đây cùng nhau nghe đạo.

Nàng đều biết tất cả Tiên Đế trong Đại La tiên vực, cũng không có vị Trường Sinh đạo hữu kia, bất quá khi nàng nhắc đến cái tên Trường Sinh đạo hữu, vẻ mặt của một ít đạo hữu có chút mất tự nhiên.

Sau khi tiến vào Tử Tiêu cung, các Cầu Đạo giả hành tẩu trên một con đường lớn bằng đá, ánh sáng long lanh, hai phía có hào quang bảy màu lưu động, màu nền của không gian là màu tím, để trong này lộ ra lóa mắt mà thần bí.

Hết thảy Cầu Đạo giả đều bị hào quang hai bên hấp dẫn, bọn hắn không ngờ lại thấy được quá khứ của mình từ trong hào quang, lần lượt từng bóng người tựa hồ đang ở một chỗ khác trong hào quang sóng vai tiến lên với bọn hắn.

Tiêu Hòa tiên tử cũng nhìn thấy quá khứ của mình, để cho nàng có chút hốt hoảng.

Đại đạo thềm đá lâm vào trong yên tĩnh, ngoại trừ Bạch Kỳ, hết thảy Cầu Đạo giả đều đang tắm ở trong quá khứ của mình.

Bạch Kỳ âm thầm tò mò, chủ nhân đang làm pháp gì?

Dù Vạn Phật thủy tổ có đạo hạnh cao thâm, cũng hãm sâu vào trong thủ đoạn của chủ nhân, nếu như chủ nhân muốn giết hắn, hắn tất sẽ không có cơ hội hoàn thủ.

Bạch Kỳ sở dĩ nghĩ như vậy là bởi vì Vạn Phật thủy tổ đã ngồi vững ở vị trí cường giả thứ hai của Tiên đạo, nàng cũng sợ sau khi Tiên đạo cường thịnh thì sẽ có người phản bội chủ nhân.

Chương 1228 - Nhìn trộm quá khứ, hiện tại, tương lai

Tiêu Hòa tiên tử vừa đi, ánh mắt một bên nhìn chằm chằm hào quang phía bên phải, thân ảnh trong hào quang không ngừng biến hóa, khiến cho nàng có thể tìm hiểu đến quá khứ.

Dần dần, thân ảnh đi qua trở nên lạ lẫm, cái này khiến nàng ý thức được mình bắt đầu nhìn trộm tương lai.

Nàng nghĩ đến lúc Đạo Tổ giảng đạo từng nói, Đại La siêu thoát quá khứ, hiện tại, tương lai, chẳng lẽ Đạo Tổ đang chỉ dẫn các nàng hướng đi đến Đại La chi đạo?

Nàng càng thêm khâm phục Đạo Tổ, Đạo Tổ thật rất chiếu cố hậu bối củaTiên đạo, thậm chí tràn ngập chờ mong, không có nửa phần kiêng kị.

Những đại năng của Đại La tiên vực mặc dù thỉnh thoảng sẽ giảng đạo, nhưng phần lớn đều sẽ ẩn tàng một chút, chẳng qua chỉ là trao đổi với nhau, đổi lại những người khác là Đại La, tất sẽ không để lộ ra Đại La chân nghĩa, hận Tiên đạo không thể không có Đại La, như thế này mới có thể củng cố địa vị của mình, dù sao Tiên đạo mới sinh ra không đến trăm vạn năm, võ đạo phát triển nhiều năm như vậy, võ giả mạnh nhất lưu lại Hư Không Vô Tận cũng không bằng Tiên Đế.

Ý nghĩ này của Tiêu Hòa tiên tử không có dừng lại quá lâu, rất nhanh nàng đã bị tương lai của mình hấp dẫn.

Khí chất của tương lai nàng càng thêm xuất chúng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có khí độ cao thâm siêu thoát quy tắc, nàng có dự cảm, nàng cũng đã sắp thành Đại La, trên thực tế, trong ngàn năm tu luyện gần nhất, nàng thường xuyên thấy được từng tuyến thời gian khác biệt của mình.

Một đường tiến lên, Tiêu Hòa tiên tử không có chú ý tới số lượng người bên cạnh càng ngày càng ít.

Dần dần, trên đường lớn thềm đá cũng chỉ còn lại có một mình nàng.

Không biết đi qua bao lâu, Tiêu Hòa tiên tử mở mắt, nàng phát hiện mình đi vào một đại điện sáng ngời mà bát ngát.

Phía trước có từng cái bồ đoàn, đã có vài vị Cầu Đạo giả ngồi xuống, chính là Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ các đại năng đỉnh tiêm.

Nàng nhìn thấy thân ảnh của Đạo Tổ, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cái ghế được vinh dự là thần tọa chí cao của Tiên đạo, phân biệt hai bên là Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long lộ ra bản thể, chiếm cứ ở phía trên thần tọa.

Nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, bắt đầu tìm bồ đoàn ngồi xuống.

- Tiêu Hòa, lên tới trước một chút, ngồi ở trước mặt ta.

Âm thanh của Bạch Kỳ truyền đến, đây là Truyền âm thuật, chỉ có nàng có thể nghe được.

Tiêu Hòa tiên tử do dự một chút, vẫn lựa chọn đi về phía trước.

Càng ngày càng nhiều người nghe đạo tỉnh lại, sau đó cấp tốc tìm tới bồ đoàn thích hợp cho bản thân ngồi xuống.

Khuôn mặt Khương Trường Sinh bị thần quang che đậy, hắn đang đánh giá Tiêu Hòa tiên tử, Tiêu Hòa tiên tử thì không cảm giác được ánh mắt của hắn.

Tỉnh lại cuối cùng là Tô Dần, hết thảy Tiên Đế đều rất tò mò đối với hắn, tu vi của người này rất thấp, nhưng khí huyết trong thân thể lại cực kỳ cường đại, hết sức không hợp với lẽ thường.

Đợi hết thảy người nghe đạo ngồi xuống, Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Chư vị đại biểu cho lực lượng đỉnh tiêm của Tiên đạo, ta rất chờ mong chư vị cũng có thể phát dương Tiên đạo tại Đại Thiên thế giới, cho nên ta nguyện trợ chư vị càng tiến một bước đến cảnh giới Đại La.

Vừa dứt lời, hết thảy người nghe đạo động dung, ai nấy đều phấn khởi, mạnh như Vạn Phật thủy tổ, trong lòng cũng hiện nổi sóng.

Phát dương Tiên đạo.

Đạo Tổ muốn giao phó trách nhiệm phát triển Tiên đạo cho bọn hắn.

Bọn hắn không có cảm giác được áp lực, chỉ có chờ mong vô hạn.

Quan trọng nhất chính là cảnh giới Đại La, sau lần này giảng đạo sẽ xuất hiện tồn tại Đại La sao?

Âm thanh của Khương Trường Sinh mang theo đạo ý, khiến cho những người nghe đạo nghe không rõ giọng nói chân thật của hắn, nhưng đạo âm này có thể để lòng của bọn hắn an định, không còn táo bạo.

Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo, trực tiếp giảng về cảnh giới Đại La, dù cho Tô Dần không phải Tiên Đế cũng nghe như si như say.

Đạo tràng không ngừng sinh ra hoa sen, thỉnh thoảng thiên nữ tán hoa, thỉnh thoảng gió nhẹ chầm chậm, khiến cho hết thảy người nghe đạo đều lâm vào một loại trạng thái ngộ đạo mỹ diệu mà huyền bí.

Bọn hắn quên đi thời gian, quên đi đạo của mình, đi tắm ở trong huyền ảo của cảnh giới Đại La.

Khương Trường Sinh dùng lực lượng bản thân dẫn đầu bọn hắn đi nhìn trộm quá khứ, hiện tại, tương lai của mình, để bọn hắn sớm cảm thụ ánh mắt của cảnh giới Đại La.

Tiêu Hòa tiên tử đứng ở bên ngoài siêu thoát, nhìn trộm quá khứ cùng tương lai của mình, nàng có muôn vàn dòng suy nghĩ của, dù có việc trong người cũng dần dần buông xuống.

Không biết đi qua bao lâu, Tiêu Hòa tiên tử chợt phát hiện một người.

Vị Trường Sinh đạo hữu kia.

Nàng phát hiện mình và Trường Sinh đạo hữu có rất nhiều lần cùng nhau nghe đạo, nhưng nàng đứng ở chỗ này nhìn lại, lại không nhìn thấy quá khứ hoàn chỉnh của vị Trường Sinh đạo hữu kia.

Lực chú ý của nàng bị Trường Sinh đạo hữu hấp dẫn.

Dần dần, nàng vậy mà bắt đầu thay vào thị giác của Trường Sinh đạo hữu, từ sinh ra đến chết, từ một thế đến vạn thế.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ mình vì sao chỉ thấy qua Trường Sinh đạo hữu hai lần, muốn dò xét đều tìm hiểu không đến, thì ra hai lần đó gặp nhau, nàng gặp phải là hai vị Trường Sinh đạo hữu, chuẩn xác mà nói là không thuộc về cùng một thế.

Chương 1229 - Trường sinh là hắn (1)

Cơ hồ sau khi mỗi lần nghe đạo kết thúc, Trường Sinh đạo hữu đều sẽ chết trong mệnh số của mình, nhưng hắn vẫn sẽ lần nữa trưởng thành từ trong luân hồi, tiếp tục truy đuổi đại đạo, mà hắn tựa hồ vẫn nhớ nàng.

Trong mấy lần gặp nhau ở tương lai, nàng lại gặp Trường Sinh đạo hữu, hắn vẫn như cũ nhớ kỹ nàng, chẳng qua là nàng một mực sống sót, mà hắn không ngừng trải qua tử vong, tu vi của hai người chênh lệch càng lúc càng lớn.

Tâm tình Tiêu Hòa tiên tử chìm vào trong sự trầm trọng, nàng cảm nhận được một loại cảm giác số mệnh đầy thê lương từ trên người Trường Sinh đạo hữu, hắn đến cùng là đeo cái gì trên lưng?

So sánh với Trường Sinh đạo hữu, những trắc trở mà nàng gặp phải tựa hồ không coi cái gì, thứ nàng mất đi cũng kém xa Trường Sinh đạo hữu rất nhiều.

- Ngươi xác định ngươi thấy là thật? Ngươi xác định ngươi suy nghĩ là đúng?

Một âm thanh hư vô mờ mịt truyền đến, thức tỉnh Tiêu Hòa tiên tử.

Tiêu Hòa tiên tử mở mắt, một lần nữa dùng góc độ siêu thoát đi đối đãi muôn vàn thời không.

Đúng vậy.

Chỗ nàng đã thấy nhất định là thật sao?

- âm thanh mới rồi là của Đạo Tổ?

Tiêu Hòa tiên tử âm thầm kinh ngạc, không rõ Đạo Tổ đang chỉ điểm hết thảy kẻ nghe đạo, hay là chuyên chỉ bảo nàng.

Nàng không có xoắn xuýt vấn đề này, mà đang suy nghĩ hết thảy tình cảnh mà mình nhìn thấy.

Trường Sinh đạo hữu không ngừng trải qua luân hồi, chẳng lẽ là…

Làm sao có thể có người một mực trải qua luân hồi, rồi lại duy trì trí nhớ?

Mà nàng chú ý thấy Trường Sinh đạo hữu mỗi lần nghe đạo, trạng thái đều sẽ trở nên không giống nhau.

Nàng đột nhiên suy nghĩ Đạo Tổ lúc trước giảng về ảo diệu của Đại La.

Chẳng lẽ vị Trường Sinh đạo hữu kia chính là Đại La, bản tôn của hắn đang đưa ra ý chí của mình đến quá khứ, hiện tại, tương lai?

Trách không được lúc mỗi lần nghe đạo, trạng thái của Trường Sinh đạo hữu giống như hai người, đó là ý chí bản tôn buông xuống?

Tiêu Hòa tiên tử lập tức nghĩ thông suốt, suy nghĩ của bản thân triệt để bước vào một cảnh giới toàn mới.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh một bên giảng đạo, vừa quan sát hết thảy người nghe đạo trong điện, Tiêu Hòa tiên tử được hắn phá lệ chiếu cố không làm cho hắn thất vọng, đã đi vào đường ngay.

Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ, Địa Tàng đại tôn, Vị Lai phật tổ, Bỉ Ngạn đạo quân những Tiên Đế đỉnh tiêm cũng giống như thế, vị Bắc Đấu chân nhân sáng lập ba phân thân kia cũng không tệ, vị Tiên Đế này xem như nhân tài mới nổi,

tình thế hết sức mãnh liệt, nếu như hắn và Vạn Phật thủy tổ sinh ở cùng một thời kì, người thứ hai Tiên đạo bây giờ chưa chắc là Vạn Phật thủy tổ.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào Tô Dần phía sau nhất, cũng không biết tiểu tử này có thể mang cho hắn vui mừng lớn hơn hay không.

Thời gian tiếp tục chuyển dời.

Lần này giảng đạo kéo dài rất lâu, dù sao Đại La tiên vực không có phàm linh, các Tiên Đế cũng không có chuyện khẩn yếu cần làm, cho nên Khương Trường Sinh nguyện ý nói nhiều thêm một quãng thời gian.

Năm trăm năm sau.

Giảng đạo vẫn đang kéo dài, nhưng có một vị cố nhân để Khương Trường Sinh lộ ra vẻ vui mừng.

Đó chính là Kiếm Thần.

Kiếm ý của Kiếm Thần không ngờ lại trực tiếp bước vào Thái Ất Kim Tiên cảnh, chẳng qua là tu vi còn kém xa lắm, như thế mới lạ, Kiếm đạo tạm thời không có trở thành phe phái đặc biệt ở trong Tiên đạo, Kiếm Tu còn chưa chân chính quật khởi.

Khương Trường Sinh nhớ lại suy nghĩ ban đầu, khi đó Kiếm Thần hành tẩu mấy tháng, kiếm ý dẫn động trăm vạn bảo kiếm đến khiêu chiến hắn, khi đó, phong thái của Kiếm Thần ở võ đạo nhân gian đã rất có khí phái của Tu Tiên giả, chẳng qua là bước chân sau này của Khương Trường Sinh quá nhanh, nhanh đến tất cả mọi người bên người theo không kịp.

Tư chất tu tiên của Kiếm Thần không tính xuất chúng, giống như những cố nhân khác, có thể đi đến một bước này toàn bằng quan hệ với Khương Trường Sinh, nhưng ngộ tính kiếm đạo của hắn rất không tệ, chẳng qua là Tiên đạo khuyết thiếu Kiếm Tiên đỉnh tiêm dẫn đường cho hắn.

Có lẽ, hắn sẽ trở thành đệ nhất kiếm Tiên của Tiên Đạo, dẫn dắt Kiếm Tu chi lộ.

Khương Trường Sinh hi vọng thấy Tiên đạo càng đa dạng hơn, không chỉ là tu hành pháp lực, tu hành thân thể.

Cuối cùng, trận giảng đạo này kéo dài đến một ngàn ba trăm năm.

Sau khi giảng đạo kết thúc, đám người nghe đạo liên tục tỉnh lại, đều lộ ra vẻ còn chưa thỏa mãn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Về sau, phàm là người đi đến Đại La, tự nguyện đi tới thiên ngoại xông xáo, phát dương Tiên đạo, ba người trước nhất đi đến Đại La, tới Tử Tiêu cung, ta sẽ ban thưởng cho Thiên Đạo linh bảo.

Vừa dứt lời, đại điện phấn chấn, các Tiên Đế dồn dập bái tạ Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh vung tay áo, tất cả mọi người thấy hoa mắt, lần nữa mở mắt đã ở ngoài Tử Tiêu cung.

Lúc này có vài vị Tiên Đế vội vã hành lễ, cấp tốc rời khỏi.

Tiêu Hòa tiên tử nhìn cửa lớn của Tử Tiêu cung, ánh mắt đầy phức tạp.

Nếu như vị Trường Sinh đạo hữu kia chính là ý chí hình chiếu của tồn tại Đại La, thân phận chân thật của Trường Sinh đạo hữu liền không cần nói cũng biết, bởi vì hiện tại chỉ có một vị Đại La.

Chương 1230 - Trường sinh là hắn (2)

Lại thêm Phúc Nguyên thánh mẫu rất nhiệt tình với nàng, hết thảy đều chỉ hướng đến một chân tướng.

Tiêu Hòa tiên tử bình phục tâm tình, nàng hướng về phía Tử Tiêu cung cúi người hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

Nói muốn tại Đại Đạo phần cuối gặp nhau, nàng tự nhiên hạ xuống quyết tâm tới tu luyện, không thể để cho hắn chờ quá lâu….

Tử Tiêu cung khôi phục như lúc ban đầu, Mộ Linh Lạc cấp tốc trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu ngộ đạo, đi qua lần này giảng đạo, nàng có rất nhiều cảm ngộ cần thực tiễn.

Bạch Kỳ ngược lại không gấp, nàng luôn luôn không chú ý về tu hành, chỉ cần không quá kém là được.

- Chủ nhân, điều những Đại La đó ra ngoài, bọn hắn có thể tự lập môn hộ hay không, về sau thoát khỏi Tiên đạo?

Bạch Kỳ đưa ra lo lắng của mình.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Tất nhiên sẽ có, nhưng bọn hắn mong muốn thoát khỏi Tiên đạo, thì phải chém rụng Tiên đạo khí vận cùng đạo quả của mình, tái tạo thân thể, lại tu hành đạo khác, tại Đại Thiên thế giới, không có chỗ có thể cho phép bọn hắn có nhiều thời giờ đi lại một con đường như vậy, mà sau khi thành tựu Đại La, không có khả năng bỏ qua Tiên đạo.

Hắn rõ ràng nhất mùi vị của Đại La, ngược lại hắn là không thể nào từ bỏ Đại La, một lần nữa đi tu luyện Đại Đạo khác, hắn như thế, các Tu Tiên giả khác cũng như thế.

Khương Trường Sinh không muốn kiêng kị kẻ rượt đuổi phía sau, hắn chỉ muốn khai thác Tiên đạo, để kẻ rượt đuổi vĩnh viễn đuổi không kịp, rồi lại tràn ngập chờ mong đối với hắn, không chịu từ bỏ.

Bạch Kỳ nói theo:

- Vị Kim Thiền Tử kia, cần đặc biệt chiếu cố không?

Kim Thiền Tử tiên đoán được Khương Trường Sinh tán thành, cái này khiến Bạch Kỳ cảm thấy hắn rất hữu dụng, có thể sử dụng Kim Thiền Tử giúp chủ nhân lẩn tránh một chút phiền toái.

- Thuận theo tự nhiên đi, hắn có mệnh của hắn, không cần đặc biệt quan tâm, càng không cần ký thác hi vọng ở trên người hắn, nhớ kỹ một chút, tương lai chưa có xảy ra đều có thể là hư ảo, chớ có cố chấp.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, Bạch Kỳ nghe xong lâm vào trong suy tư, cẩn thận suy nghĩ lời nói này của chủ nhân.

- Giảng đạo kết thúc, tiếp theo ta chuẩn bị lại bế một lần trường quan, ngươi tốt nhất đừng đi khắp nơi giày vò, tìm chút

thời giờ tu hành đi, Đại Thiên thế giới tồn tại quá nhiều lực lượng quỷ dị, ngươi cũng đừng hình thần câu diệt ở trong líc ta bế quan.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời nói này liền nhắm mắt lại.

Bạch Kỳ nghe xong, không khỏi bĩu môi.

Nàng lưỡng lự trong chốc lát, vẫn lựa chọn nghe theo chủ nhân, đi theo bế quan tu luyện.

Nhưng ngàn năm sau, nàng kìm nén không được tính tình, chuồn ra khỏi Tử Tiêu cung.

Đại La tiên vực thì lâm vào trong yên tĩnh, từ sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu cung kết thúc, hết thảy Tiên Đế đều kìm nén một cỗ năng lực, muốn xung kích cảnh giới Đại La.

Nhất là ba vị Đại La trước nhất sẽ nhận được pháp bảo của Đạo Tổ, đây chính là đại cơ duyên.

Thiên Đạo linh bảo, nghe thôi đã rất mạnh.

Khi các Tiên Đế Đại La tiên vực vì cảnh giới Đại La mà nỗ lực, Thái Ất Tiên Vực ở phía Hư Không Vô Tận xa xa thì đamh trải qua phấn khích của mình.

Thái Ất Tiên Vực quá mức bao la, cho nên kỷ nguyên Tiên đạo trong mấy trăm vạn năm trước đều là quá trình duy trì trật tự và trùng kiến, cho rất nhiều thiên kiêu, người có dã tâm thực hiện khát vọng không gian, càng ngày càng nhiều nhân vật phong vân, thiên kiêu sinh ra.

Uy danh lớn nhất chính là Khương tộc Đế mạch.

Khương tộc Đế mạch đã vượt qua địa vị hoàng thất Thiên Cảnh, Thiên Cảnh cuối cùng chẳng qua là vận triềuc ủa Côn Luân giới, mà hoàng đế Thiên Cảnh sau khi từ nhiệm đều có thể gia nhập Khương tộc Đế mạch, mà tuyệt thế thiên kiêu của chi mạch Khương tộc cũng có thể tiến vào Đế mạch, cho nên Thiên Cảnh, chi mạch đều phục Đế mạch.

Chủ nhân Đế mạch là Thiên Đình Thiên Hoàng, Tuyên Đạo Thiên Tử Khương Lộc, vị Thiên Hoàng này đã thành tựu Thái Ất Kim Tiên, từng ra tay vì Đế mạch, danh chấn Thái Ất Tiên

Vực, trở thành một trong nhân vật mạnh nhất sau đại kiếp của Hư Không Vô Tận.

Thương hải tang điền, đấu chuyển tinh di, vạn tộc Tiên đạo bắt đầu khuếch trương từ Thái Ất Tiên Vực, những giấu thiên địa ở sâu trong hư không bị xâm lấn, Hư Không Vô Tận rung chuyển lần nữa nhấc lên.

Địa Phủ, mười tám tầng địa ngục.

Chăn trời bao trùm mây đen, đếm không hết Thiên Hỏa rơi xuống phía dưới, đánh tới mặt đất đang đầy ắp vết thương do dung nham tác động.

Khương Nghĩa ngồi trên một tảng đá lớn, hắn mặc hắc giáp tàn phá, quanh thân lượn lờ lửa cháy, tàn phá thể phách hắn, mái đầu bạc trắng theo gió phất phới, hiển thị rõ thê lương.

Một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện tại bên cạnh hắn, chính là Thiên Cơ huyền lão.

Thiên Cơ huyền lão được lồng ánh sáng màu xanh lam che chở, không có gặp Địa Ngục Chi Hỏa xâm hại.

Nhìn Khương Nghĩa còn đang chịu khổ, Thiên Cơ huyền lão thở dài một hơi, hỏi:

- Muốn ta đi cầu tình bệ hạ? Ta nhìn ra được, trong lòng bệ hạ vẫn lo lắng về ngươi.

Khương Nghĩa không có ngẩng đầu, dùng âm thanh khàn khàn trả lời:

- Không cần, đây là điều ta nên chịu, cũng là Hắc Ám đế đình phải chịu, dự tính ban đầu của ta mặc dù là vì sớm ngày chung kết đại kiếp, nhưng trên lưng ta xác thực đeo quá nhiều tội nghiệt, nhất định phải rửa sạch.

Chương 1231 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (1)

Thiên Cơ huyền lão thở dài, hắn nhiều khi đều xem không hiểu Khương Nghĩa, cảm thấy cái tên này quá mâu thuẫn, lúc sát lục như yêu ma, tỉnh táo lại lại lòng từ bi.

- Vì sao ngươi còn không có phi thăng? Không cần chờ ta, ngươi đi trước, ta tự sẽ đi tìm ngươi.

Khương Nghĩa khẽ ngẩng đầu hỏi, vẫn không có lộ ra mặt mình.

Thiên Cơ huyền lão nói:

- Không vội, mà ta cũng không phải Tiên Đế, mặc dù có Thiên Đế bệ hạ duy trì, cũng không hợp quy củ.

Khương Nghĩa nhịn lệnh không được khẽ cười một tiếng, nói:

- Còn Thiên Đế bệ hạ, ngươi rõ ràng là thủ hạ của gia gia, làm sao trộn lẫn cùng Thiên Đế bệ hạ?

Thiên Cơ huyền lão bất đắc dĩ nói:

- Nhân tộc không phải có một câu à, quý ở tự mình hiểu lấy, ta đối với Đạo Tổ mà nói, đã không có tác dụng, so với việc chọc ngài ấy phiền lòng, không bằng phụ tá con của ngài, cháu của ngài, tìm đúng vị trí của mình, Đạo Tổ sẽ nhìn ở trong mắt.

Ngữ khí tuy không có đùa cợt, nhưng hắn là đang cười nói, hắn chân chính nhìn thấy lại tham gia vào việc kiến thiết Tiên đạo, không giống võ đạo kỷ nguyên, hắn là người ngoài cuộc, hiện tại mặc dù không thể đi theo Đạo Tổ, hắn cũng vừa lòng thỏa ý, giấu trong lòng kỳ vọng to lớn.

- Tốt, không nói ta nữa, lần này đến đây, chủ nếu là bởi vì một chuyện khác, gần đây có Tiên đạo đại năng để mắt tới lực lượng của ngươi, đã âm thầm mưu tính, cụ thể là ai, ta tạm thời không biết, nhưng ta biết tin tức, bọn hắn sẽ trù hoạch hành động xâm lấn Địa Phủ, mục tiêu chính là ngươi.

Thiên Cơ huyền lão nghiêm túc nói, ngữ khí tràn ngập sầu lo.

Khương Nghĩa mạnh mẽ, không có ai nghi vấn, hắn thậm chí vì đó kiêu ngạo, nhưng bây giờ thân thể Khương Nghĩa bị trảm diệt, chỉ còn lại có hồn phách, hồn phách còn chịu tra tấn mấy chục vạn năm, thực lực sớm không bằng như trước.

Nghe được lời Thiên Cơ huyền lão, Khương Nghĩa cười, hắn đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt tuấn lãng, tái nhợt lại tràn đầy huyết văn, trên trán dựng thẳng một con mắt dọc lộ ra khí tức tĩnh lặng.

- Muốn đoạt lực lượng của ta? Xem ra bây giờ hậu bối hết sức có tự tin, vậy cứ để cho bọn họ tới, ngươi đừng lẫn vào việc này, cũng đừng ngăn cản.

Khương Nghĩa tàn nhẫn vừa nói nói, khí phách thể hiện ra một cỗ duy ngã độc tôn (ngoài ta còn ai) của Hắc Ám đại đế trong võ đạo đại kiếp,

Mặc dù bị trấn áp nhiều năm, ngạo khí của hắn không có biến mất, thậm chí càng mạnh.

Lưng hắn đang đeo tội nghiệt của Tiên đạo, trong mắt của hắn chỉ có Đại Thiên thế giới, hết thảy Hư Không Vô Tận đều không ở trong mắt hắn.

Ai dám tới trêu chọc hắn, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Trong lòng của hắn cũng tích lũy lấy lệ khí cùng phẫn nộ.

Thiên Cơ huyền lão nhìn thấy Khương Nghĩa như thế, ngược lại nở nụ cười, hắn triệt để yên lòng, tin tưởng không ai có thể uy hiếp được Khương Nghĩa.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, Thiên Cơ huyền lão rời khỏi.

Khương Nghĩa một lần nữa gục đầu xuống, tiếp tục thừa nhận Địa Ngục Chi Hỏa tàn phá, thỉnh thoảng có oan hồn tàn ảnh từ bay ra trong cơ thể hắn, bốc lên đến không trung, lại tiêu tán không thấy.

Tây Thiên, trên biển mây màu đỏ, Kim Thiền Tử ngồi trên đám mây, tay cầm một cần câu, chỉ có dây câu không có móc câu, câu vào trong mây.

Một Phật Đà già nua gầy còm bay tới, rơi vào bên cạnh hắn, nói khẽ:

- A Di Đà Phật, Kim Thiền Tử, ngươi còn không chịu cúi đầu, dùng tư chất của ngươi không sớm thì muộn có thể ngộ được Đại Thừa phật pháp, bây giờ lại muốn cố chấp, đây là đang trì hoãn tiền đồ của ngươi, Phật Tổ đã biểu đạt không vừa lòng.

Kim Thiền Tử nhìn chằm chằm cần câu, mặt không đổi sắc, nói:

- A Di Đà Phật, vì sao muốn cúi đầu, Phật pháp luận bản tâm, ta cảm thấy hi sinh chính mình, để cho mình tiếp nhận khổ nạn, cũng không khó mang cho thương sinh thái bình, làm gương tốt chưa hẳn có thể đưa đến hiệu quả tốt.

- So với việc để chúng sinh đi tiếp thu khổ nạn, để Phật Đạo đi tiếp nhận khổ nạn, vì sao chúng ta không thể hóa giải khổ nạn, ngăn cản khổ nạn sinh ra?

Nói xong lời cuối cùng, hắn quay đầu nhìn về phía lão phật, ánh mắt đầy nghiêm túc.

Lão phật nhíu mày, nói:

- Khổ nạn sao mà nhiều, chỉ cần có sinh linh, liền có khổ nạn, mặc dù trên đời chỉ có hai người tồn tại, bọn hắn cũng sẽ mang đến khổ nạn cho lẫn nhau, bởi vì khổ nạn là lòng người sẵn có, trừ phi ngươi mong muốn hủy diệt chúng sinh, nhưng Phật đạo cũng thuộc về chúng sinh, nếu như không có chúng sinh, hết thảy lại có ý nghĩa gì? Kim Thiền Tử, bản thân khổ nạn là hành tướng đúng.

Kim Thiền Tử lắc đầu, nói:

- Khổ nạn đúng là hành tướng đúng, cho nên cần lập trường, bản thân Phật đạo là lập trường, chúng ta đã có lập trường, vì sao muốn làm chuyện không có lập trường? Thế gian có Bồ Đề, cũng không có Bồ Đề, Phật Đạo cần Bồ Đề, Bồ Đề sẽ tồn tại.

Lão phật thở dài một tiếng, không khuyên Kim Thiền Tử nữa.

Cuối cùng, lão phật rời khỏi.

Mấy ngày sau, một tăng nhân trẻ tuổi đến đây.

Chương 1232 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (2)

- Kim Thiền Tử sư thúc, ngươi dùng hóa giải chúng sinh khổ nạn làm Phật Đạo, nhưng nếu ngươi không có Phật pháp cao thâm, như thế nào hóa giải khổ nạn, vì sao không cúi đầu, đây cũng là vì chúng sinh cúi đầu, trước khi Đạo Tổ sáng lập kỷ nguyên Tiên đạo, đã từng cúi đầu dắt tay cùng võ đạo.

Tăng nhân trẻ tuổi nghiêm túc khuyên.

Kim Thiền Tử cũng không nhìn hắn cái nào, nói:

- Ngươi cũng đã nói là dắt tay, làm bá chủ Hư Không Vô Tận, không ngờ Võ đạo lại dắt tay cùng Tiên đạo, đến cùng là Đạo Tổ cúi đầu, hay là Võ đạo cúi đầu?

Tăng nhân trẻ tuổi cau mày nói:

- Đạo Tổ là sau khi mạnh mẽ mới lộ ra thanh danh, cứu vớt thương sinh, ngươi bây giờ chấp mê bất ngộ, khi nào mới có thể cường đại lên?

- A Di Đà Phật, Đạo Tổ lòng có đại thiện, ta tự có thiên địa ở trong trái tim.

- Ngươi…

Tăng nhân trẻ tuổi tức giận, lại khuyên vài câu, thật sự không khuyên nổi, chỉ có thể phất tay áo rời khỏi.

Trong năm tháng về sau, rất nhiều Phật Đà, La Hán thay phiên tới khuyên, sự tích Kim Thiền Tử luận khổ nạn với chư phật cũng truyền ra khắp Thái Ất Tiên Vực.

Kim Thiền Tử bởi vậy thu hoạch được danh vọng cực lớn, bởi vì hắn luận khổ hướng đến tâm của chúng sinh, so sánh với luận khổ của hắn, luận khổ của Phật đạo càng lập lờ nước đôi, khó để chúng sinh tiếp nhận.

Côn Luân giới, tổng đạo tràng của Đạo Môn.

Bảy vị đạo nhân ngồi sánh đôi trong một cung điện, mặt hướng đến một đại đỉnh, trên đỉnh toát ra hư ảnh của Bỉ Ngạn đạo quân.

Một nữ đạo sĩ mở miệng nói:

- Đạo Quân, tranh luận về khổ của Phật đạo đưa tới tiếng vọng cực lớn, mặc dù Tu Tiên giới rất có phê bình kín đáo đối với Phật đạo, nhưng Phật đạo cũng không có áp dụng thủ đoạn mạnh đối với Kim Thiền Tử, có tranh luận cũng ở mức bằng phẳng, trải qua chuyện này, danh tiếng của Phật Đạo xem như triệt để dương danh Thái Ất Tiên Vực, ta hoài nghi Phật Đạo muốn đẩy Kim Thiền Tử lên làm Phật Tổ, dù sao thì hắn cũng là đồ đệ của Vị Lai phật tổ.

Lời nàng được các đạo nhân khác đồng ý.

- Đúng vậy, chúng sinh phê bình kín đáo về Phật Đạo, lại tràn ngập hảo cảm với Kim Thiền Tử.

- Không thể không nói, Phật Đạo không ngờ lại có thể sử dụng chuyện nhỏ này chế tạo ảnh hưởng lớn như thế, xác thực có thủ đoạn.

- Chủ yếu là Kim Thiền Tử hạ phàm lịch luyện, vốn là thân thế hoàng tử, lại muốn hành hiệp trượng nghĩa, nỗ lực vừa trở thành đại hiệp, cuối cùng bị hoàng thất vu oan, hàm oan mà chết, chuyện xưa này lại thêm chấp nhất cùng lý niệm của hắn, quá dễ dàng bắt được lòng người.

- Đạo Môn cũng không thể lạc hậu, dù sao chúng ta lấy đạo làm tên, há có thể để tuột mất cái danh đệ nhất giáo phái?

Nghe chư vị đệ tử thảo luận, thần sắc Bỉ Ngạn đạo quân đầy bình tĩnh.

Đợi bọn hắn nói xong, trong điện an tĩnh lại, Bỉ Ngạn đạo quân mới mở miệng nói:

- Nếu Phật môn đang tạo thế, Đạo Môn cũng nên có chút động tĩnh, Phật môn có kế sách bắt tâm của phàm linh, Đạo Môn ta sẽ đi con đường tạo nên thiên kiêu, từ nay về sau, Đạo Môn chia ra bảy mạch, mời chào thiên kiêu vạn giới, Đạo Môn đấu pháp vạn năm một lần, người mạnh nhất có thể làm mạch chủ của bảy mạch.

Chúng đạo nhân nghiêm túc nghe, cảm thấy sách lược về thiên kiêu rất không tệ.

Phật Đạo đi vào trong lòng phàm linh, Đạo Môn thì đi vào trong lòng Tu Tiên giả, hướng đi khác biệt, cũng cạnh tranh càng tốt hơn.

Một đạo nhân trung niên mở miệng nói:

- Đạo Quân, có một người rất thích hợp, hắn còn đến từ Khương tộc Đế mạch, trước mắt đang tu hành trong môn hạ của ta, hắn có được thiên tư cùng loại với Hắc Ám đại đế, bởi vì thiên tư này ảnh hưởng quá lớn, bị Thiên Hoàng che giấu thanh danh.

- Đạo Môn đấu pháp nhất định phải công bằng công chính, dù cho đệ tử Khương tộc Đế mạch, cũng không thể làm việc thiên tư.

Ngữ khí của Bỉ Ngạn đạo quân hết sức nghiêm túc, để vị đạo nhân đề cử thiên kiêu Khương tộc Đế mạch vội vàng gật đầu. Sau đó, Bỉ Ngạn đạo quân lại dặn dò vài câu, hư ảnh mới tán đi.

Bảy vị đạo nhân thì bắt đầu phân chia bảy mạch, bọn hắn đều là đồ đệ của Bỉ Ngạn đạo quân, một người một mạch, chẳng qua định nghĩa bảy mạch như thế nào, có cần phải xếp hạng hay không, cần thương thảo them.

Mười năm sau.

Đạo Môn Thất Tiên tuyên bố sáng lập bảy mạch Đạo Môn, cũng mở rộng mời thiên kiêu khắp Thái Ất Tiên Vực gia nhập, cũng tuyên bố phúc duyên về Đạo Môn đấu pháp, bao hàm cả tuyệt học, pháp bảo, truyền thừa của Đạo Môn, Đạo Môn đưa ra giải thưởng to lớn như thế dẫn tới Thái Ất Tiên Vực chấn động, rất nhanh đã che lại lần tranh phong luận về khổ nạn của Phật môn. Luận khổ nạn, nói cho cùng, chúng sinh cũng chỉ đang xem kịch, tham gia náo nhiệt mà thôi.

Nhưng chuyện Đạo Môn đấu pháp cùng với bảy mạch chiêu thu đệ tử là lợi ích thiết thật, tự nhiên dẫn động trái tim tuyệt đại đa số Tu Tiên giả. Trong thời gian dài về sau, Đạo MÔN cùng Phật môn dần dần hình thành tập tục cạnh tranh, chúng sinh cũng đang tò mò ai mới là đệ nhất giáo phái của Tiên Đạo.

Đại La tiên vực.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hắn mở miệng nói:

- Bạch Kỳ, đi đón Khương Nghĩa, để cho hắn tu luyện bên cạnh Diệp Tầm Địch, thuận tiện để Tô Dần trở lại hư không vô tận.

Chương 1233 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (1)

Bạch Kỳ đang luyện chế pháp bảo nghe xong, lúc này lách mình rời khỏi Tử Tiêu cung.

Kỳ hạn Khương Nghĩa chuộc tội trăm vạn năm đã qua, Thiên Đế đang đưa hồn phách của hắn đến Phi Thăng đài, đi theo còn có Khương Thiện, Thiên Cơ huyền lão.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, số tuổi của hắn đã đi đến một trăm hai mươi bảy vạn tuổi, nhưng lần này bế quan tuy lâu, nhưng Đại La tiên vực vẫn không có sinh ra vị thứ hai.

Hắn giương mắt nhìn về phía Vạn Phật thủy tổ. Vạn Phật thủy tổ đã đến gần vô hạn Đại La, chỉ kém một bước rất nhỏ thôi đã có thể tiến vào kỳ lột xác đến Đại La.

Côn Luân giáo chủ cuối cùng vẫn chậm một bước, ít nhất thì giá trị hương hỏa bị Vạn Phật thủy tổ hất ra chênh lệch mỏng manh.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Mộ Linh Lạc.

Tử Tiêu cung, Tam Thập Tam Trọng Thiên đều có thể trợ giúp tu hành, thiên tư bản thân Mộ Linh Lạc cũng không kém, lại thêm đã sớm bước chân vào Vận Mệnh Chi Đạo, nàng đã cũng bắt đầu chiến đấu đến cảnh giới Đại La.

Khương Trường Sinh đưa tay, đánh một đoạn Đại Đạo chân nghĩa vào trong đầu Mộ Linh Lạc, trợ nàng tu hành.

Một bên khác.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Diệp Tầm Địch cùng Tô Dần cũng ngồi tĩnh toạ, mấy trăm ngàn năm qua đi, khí chất của hai người biến hóa cực lớn, Tô Dần cũng biến thành trầm ổn, rất có phong cách cao nhân đắc đạo. Bạch Kỳ nhanh chóng bay tới, rơi vào trước Phi Thăng đài, khí tức của nàng để Diệp Tầm Địch, Tô Dần hai người mở mắt.

Tô Dần vừa thấy là Bạch Kỳ, lập tức đứng dậy hành lễ.

- Tô Dần, chuẩn bị đi trở về, ngươi cũng nên gánh vác chức trách Đấu Chiến tiên thánh.

Bạch Kỳ nhìn Tô Dần, nói khẽ, âm thanh rõ ràng bay vào trong tai hai người.

Tô Dần đã sớm chuẩn bị thật tốt trong lòng, hắn trước đó không lâu vừa bước vào Thái Ất Kim Tiên, thân thể cường đại đến cực hạn, cũng nên trở về.

Mấy trăm ngàn năm qua đi, hết thảy phi thăng giả đến Đại La tiên vực đều đã đi tới Thái Ất Kim Tiên cảnh, bao gồm cả những cố nhân của Khương Trường Sinh, dù sao thì bọn hắn đã phi thăng trăm vạn năm, thiên tư bản thân hắn cũng không tính cực kỳ bình thường.

Thái Ất Kim Tiên, cũng chính là Tiên Đế, đây là điểm cuối cùng của chúng sinh Tiên đạo, muốn tiến thêm một bước, không chỉ khảo nghiệm thiên tư còn khảo nghiệm ngộ tính cùng phúc duyên.

Thiên tư của Tô Dần được cho là xuất chúng, nếu như hắn tiếp tục lưu lại nơi này, hắn cảm giác mình có hi vọng tấn thăng đến cảnh giới Đại La, nhưng hắn cũng hiểu rõ mình sở dĩ đi đến một bước này là bởi vì trở thành Đấu Chiến tiên thánh mới lấy được, hắn nhất định phải thực hiện chức trách của Đấu Chiến tiên thánh.

Tô Dần đứng dậy, sau khi hành lễ với Diệp Tầm Địch liền cầm theo mộc búa của mình đi theo Bạch Kỳ.

Diệp Tầm Địch cũng không nói gì thêm, đối phương thân là Đấu Chiến tiên thánh, sớm muộn sẽ trở lại, hai người vẫn có cơ hội gặp lại.

Đi vào trước mặt Bạch Kỳ, Tô Dần cung kính hành lễ, hỏi:

- Thánh mẫu, hiện lại xuất phát sao?

Bạch Kỳ trả lời:

- Đầu tiên chờ chút đã, có người đang phi thăng.

Tô Dần gật đầu, đứng ở một bên kiên nhẫn chờ đợi.

Trong những năm nay, hắn gặp qua quá nhiều Thái Ất Kim Tiên phi thăng, cho nên cũng không hiếm lạ đối với chuyện phi thăng.

Một lát sau, Phi Thăng đài rung động, cường quang xuất hiện, cột sáng bay lên, trong cột sáng dần dần ngưng tụ ra ba đạo thân ảnh.

Khương Nghĩa, Khương Thiện, Thiên Cơ huyền lão cùng nhau bước ra Phi Thăng đài, Tô Dần đưa mắt nhìn, hắn không khỏi nhíu mày.

Sát khí thật đáng sợ, sát khí!

Hắn chú ý tới thụ nhãn của Khương Nghĩa, Khương Thiện, trong nháy mắt đoán ra thân phận của đối phương, tất nhiên đến từ Khương tộc.

Bất quá cho dù đến từ Khương tộc, khí thế của hai người này không khỏi quá đáng sợ.

Chẳng lẽ Thái Ất Tiên Vực bây giờ đã cường đại đến loại tình trạng này?

Ba người Khương Nghĩa mặt không biểu tình, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch Kỳ, vẫn lộ ra nụ cười, sau đó đưa tay hành lễ.

Bạch Kỳ cười nói:

- Các ngươi tạm thời đi theo Diệp Tầm Địch tu luyện đi, cây này thật không đơn giản, đợi ở chỗ này tu luyện cũng là phúc phận lớn lao.

Nghe vậy, ba người Khương Nghĩa nhắc mắt nhìn tới, Chư Thiên Đại Đạo Thụ cao không thể chạm, Thần Thánh vĩ ngạn, tản ra khí tức cuồn cuộn tuế nguyệt không thể xâm.

Bạch Kỳ nhìn về phía Tô Dần, nói:

- Lên đi.

Tô Dần gật đầu, cất bước tiến lên, lúc đi ngang qua ba người Khương Nghĩa, ba người Khương Nghĩa không khỏi nhìn về phía hắn.

Khí huyết thật cường đại.

Ba người đều bị khí huyết trong thân thể Tô Dần kinh động.

Tô Dần lễ phép gật đầu, trong lòng âm thầm đắc ý, hắn cố ý lộ ra khí huyết, làm cho đối phương chú ý tới mình.

Rất nhanh, Tô Dần thông qua Phi Thăng đài rời khỏi Đại La tiên vực.

Khương Thiện tò mò hỏi:

- Người này là ai? Làm sao chưa thấy qua?

Bạch Kỳ cười ha hả nói:

- Hắn chính là Đấu Chiến tiên thánh, cũng đừng xem nhẹ hắn, hắn được cho là đệ tử thân truyền của chủ nhân, tu hành là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân phía trên Bất Diệt Kim Thân.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Ba người Khương Nghĩa nghe được động dung, bọn hắn là lần đầu tiên nghe được cái tên này, đây tuyệt đối là truyền thừa của Đạo Tổ.

Hình ảnh cùng địa vị của Tô Dần trong lòng bọn họ trong nháy mắt thay đổi, có thể bị Đạo Tổ chọn trúng, về sau tất nhiên là tồn tại Đấu Chuyển Tinh Di trong Tiên đạo.

Chương 1234 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (2)

Bạch Kỳ bắt đầu giới thiệu cho ba người về Đại La tiên vực hiện tại, ba người nghiêm túc nghe, dù sao mới đến, tóm lại trước tiên cần phải hiểu rõ một phen.

Trong Tử Tiêu cung.

Ánh mắt Khương Trường Sinh dịch chuyển khỏi trên người ba người Khương Nghĩa, đi theo rơi vào một người trong Đại La tiên vực.

Phong Dục.

Vị võ giả mà hắn đưa Hỗn Nguyên thần phù, tại ba vạn năm trước đã phi thăng đến Đại La tiên vực, bây giờ đã là đại năng tu tiên triệt triệt để để, hết thảy nhờ vào trong người có thần phù mạnh mẽ.

Hỗn Nguyên thần phù chính là pháp bảo nhân quả loại trưởng thành, nhưng hấp thu quy tắc, lực lượng Đại Đạo làm chính mình càng mạnh mẽ, trăm vạn năm trôi qua, Hỗn Nguyên thần phù đã nắm giữ hết thảy lực lượng quy tắc của hư không, lực

lượng Đại Đạo, bây giờ đi vào Đại La tiên vực, cũng bắt đầu hấp thu Đại Đạo lực lượng tầng thứ cao hơn, dựa theo Khương Trường Sinh đánh giá, Hỗn Nguyên thần phù đã có thể so với Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh ở trong tay hắn, tương đương với Hỗn Nguyên linh bảo.

Mấu chốt nhất là, Hỗn Nguyên thần phù còn có thể tiếp tục trưởng thành.

Khương Trường Sinh tạm thời không dùng được Hỗn Nguyên thần phù, cho nên để Hỗn Nguyên thần phù tiếp tục đợi ở trong cơ thể Phong Dục.

Hắn chờ mong Hỗn Nguyên thần phù vượt qua Hỗn Độn Linh Bảo, đi đến mức độ mạnh hơn.

Phong Dục tuy là Thái Ất Kim Tiên, vẫn còn không thể nhìn rõ Hỗn Nguyên thần phù tồn tại, dù sao bên trong Hỗn Nguyên thần phù ẩn chứa thần niệm cùng pháp lực của Khương Trường Sinh, hắn chỉ coi đây là một cỗ lực lượng, một cỗ lực lượng do Thiên Đạo ban cho.

Ngay sau đó, Phong Dục đang tu luyện ở trong đạo tràng, bất quá gần đây hắn càng ngày càng muốn rời khỏi Đại La tiên vực, ra ngoài xông vào một lần.

Bởi vì hắn phát hiện tu vi của mình rất khó tinh tiến, ít nhất hắn hoàn toàn bắt không được hi vọng đến Đại La, cỗ lực lượng thần bí trong cơ thể cũng không cách nào lại đẩy hắn tiến vào.

Đi đến Thái Ất Kim Tiên, lại hướng lên, thì phải xem mình cảm ngộ về Đại Đạo ra sao.

- Nếu nhiều Tiên Đế muốn đi ra ngoài xông xáo, cũng có thể để bọn hắn thử một chút, vừa rồi chấn nhiếp những tên ở bên ngoài kia.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, ánh mắt lấp lánh.

Đại Thiên thế giới sao mà nguy hiểm, mấy trăm ngàn năm qua đi, làm sao không có sinh linh phát hiện Đại La tiên vực, bọn hắn chẳng qua bị Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận ngăn lại.

Gần đây, lại có rất nhiều tồn tại mạnh mẽ đến, giá trị hương hỏa của tồn tại mạnh nhất trong khoảng năm vạn, tương đương với Diễn Quân.

Thực lực như vậy cũng có thể cho nhóm Tiên Đế trong Đại La tiên vực một chút áp lực.

Đến mức, đối với Khương Trường Sinh mà nói, tồn tại năm vạn giá trị hương hỏa đã rất khó nhấc lên hứng thú của hắn, bởi vì giá trị hương hỏa kiểu này đã không thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng.

Tâm thần Khương Trường Sinh khẽ động, một góc Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận bỗng nhiên mở ra, Đại Đạo linh khí ngoài trận điên cuồng tràn vào, như thiên ngoại ma phong bao phủ tới Đại La tiên vực, lập tức quấy rầy cảm giác của hết thảy Tiên Đế.

Đại La tiên vực tuy bao la vô biên, nhưng thần niệm của Tiên Đế càng càng rộng lớn. Khương Trường Sinh lợi dụng Thiên Đạo đưa lên ý chí đến các Tiên Đế.

Cơ hồ trong nháy mắt, hết thảy Tiên Đế nếu có minh ngộ, cảm nhận được Thiên Đạo, biết được có Tà Ma Thiên Ngoại đột kích, nếu ngăn cản Tà Ma Thiên Ngoại, bảo vệ Thiên Đạo, sẽ đạt được công đức từ Thiên Đạo.

Đi đến cảnh giới Tiên Đế, vốn là có thể cảm nhận được Thiên Đạo tồn tại, bây giờ có thể thu được Thiên Đạo công đức, bọn hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ, mà bọn hắn cũng muốn hiện ra sự mạnh mẽ của mình.

Từ sau khi Võ đạo đại kiếp kết thúc, các Tiên Đế thật lâu không có chân chính chiến đấu qua, cho dù là đấu pháp, cũng chỉ là chạm đến thì thôi, không dám tiến hành sinh tử đấu trong Đại La tiên vực, chỉ sợ làm Đạo Tổ tức giận.

Trong lúc nhất thời, từng người từng người Tiên Đế xuất quan, bay đến hướng lỗ hổng của Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Ba người Khương Nghĩa dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ cũng bị sóng gió Đại Đạo linh khí phương xa hấp dẫn.

Bất quá bọn hắn mới đến, còn không thể đạt được Thiên Đạo minh ngộ.

- Không cần lo lắng, đã có rất nhiều gia hỏa kìm nén không được, các ngươi trước tu luyện đi, Đại La tiên vực vẫn hết sức an toàn, đây là lần đầu xảy ra chuyện Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn.

Diệp Tầm Địch cười nói.

Khương Nghĩa gật đầu, hắn mặc dù tự tin, nhưng bây giờ vừa ngưng tụ thân thể, hắn cần khôi phục thực lực, mà không phải lỗ mãng chiến đấu.

Vạn Cổ Sát Tinh Khương Thiện từ lâu có thể khống chế bản tính, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Thiên Cơ huyền lão càng không có ý lẫn vào một tay, hắn vẫn còn cảm giác hoảng sợ về Đại Thiên thế giới.

Cùng lúc đó.

Trong hư không.

Một khỏa quang châu màu lam mau chóng đuổi theo, Hòa Quang Mệnh Quân, Khương Tiển cùng với một nam một nữ đứng ở phía trên, nhìn về phía trước.

- Cứ như vậy tùy tiện tiến đến, gia gia ngươi thật sẽ không thấy mạo phạm?

Hòa Quang Mệnh Quân lưỡng lự hỏi, từ khi Đại La tiên vực sáng lập, Thiên Đạo càng ngày càng mạnh, Mệnh Quân lệnh của hắn bắt đầu không có tác dụng, cũng may Khương Tiển có thể thông qua tâm linh liên hệ gia gia hắn.

Chương 1235 - Tầng thứ cao hơn Đại La (1)

- Không sao đâu, đây là ý của bản thân gia gia ta, ngài không phải một mực rất tò mò đạo thống của chúng ta sao?

Khương Tiển nhẹ giọng cười nói, đối với việc sắp trở về Tiên đạo, hắn rất xúc động.

Hòa Quang Mệnh Quân nghe xong, nói:

- Đạo thống của các ngươi đã phát triển đến Đại Thiên thế giới?

Khương Tiển gật đầu, nói:

- Nói ra, thật ra ta cũng không hiểu rõ đạo thống của chúng ta, ta chẳng qua là sinh ở Đại Đạo hư không, nhưng không thể xác định đạo thống của chúng ta có thuộc về Đại Đạo hư không hay không, có lẽ bản thân đến từ Đại Thiên thế giới.

Hòa Quang Mệnh Quân cũng cảm thấy có lý, hắn cũng không có khả năng nói cho con cháu của mình rõ mọi ngọn ngành, mà hắn lại cảm thấy đạo thống của Bất Tử đạo quân không có khả năng đến từ Đại Đạo hư không, mảnh Đại Đạo hư không kia có khả năng chẳng qua chỉ là một trong lĩnh vực mà siêu thoát đạo thống phân bố, điều này cũng như thường, Huyền Mệnh cũng sẽ phát triển một chút ở Đại Đạo hư không, góp nhặt một chút cơ sở tài nguyên.

Một nam một nữ đi theo không có mở miệng, chẳng qua là ánh mắt của bọn hắn trong tràn đầy tò mò cùng chờ mong.

Hòa Quang Mệnh Quân nhìn về phía bọn hắn, cười nói:

- Hai người các ngươi có thể được đi theo sư phụ, tu hành cho thật tốt, đi đạo thống khác, chớ có mang theo ngạo khí của Huyền Mệnh.

Hai người này chính là đồ đệ mà Khương Tiển thu ở Huyền Mệnh, đây cũng là do Hòa Quang Mệnh Quân tác hợp, chỉ vì Khương Tiển càng ngày càng mạnh, Huyền Mệnh cảm thấy không thể trả giá đơn phương, thế là Hòa Quang Mệnh Quân liền đưa ra ý này, Khương Tiển cũng vui vẻ tiếp nhận.

Nam tên Đồng Tứ, nữ là Đồng Tuyết, chính là một đôi huynh muội, phụ thân của bọn hắn là một vị Huyền Thánh của Huyền Mệnh, địa vị cao cả.

Đồng Tứ cười nói:

- Sư huynh, yên tâm đi, chúng ta bội phục sư phụ mạnh mẽ nhất, sao trong tâm sẽ sinh ra cao ngạo đây?

Đồng Tuyết gật đầu, một mặt nhu thuận.

Danh tiếng của hai người bọn họ tại Huyền Mệnh không thấp, thuộc về thiên kiêu nhất lưu, nhưng ở trước mặt Khương Tiển, tư thái rất thấp, bởi vì bọn hắn có thể làm đồ đệ của Khương Tiển, cũng không phải an bài, mà là nỗ lực tranh thủ tới, có rất nhiều thiên kiêu Huyền Mệnh muốn bái Khương Tiển làm sư phụ.

Làm một người ngoài, Khương Tiển nhấc lên một cỗ phong ba không nhỏ trong Huyền Mệnh, hắn cũng thông qua chiến đấu để chứng minh mình không kém gì thiên kiêu của Huyền Mệnh.

Bốn người một bên nói chuyện phiếm, một bên bay về phía Đại La tiên vực, có Khương Tiển dẫn đường, Hòa Quang Mệnh Quân bay rất nhanh.

Đợi bọn hắn đi vào gần Đại La tiên vực, cảm nhận được khí tức chiến đấu.

Hòa Quang Mệnh Quân kinh ngạc hỏi:

- Lại có người dám trêu chọc tiền bối?

Khương Tiển bình tĩnh nói:

- Cũng không phải gia gia của ta ra tay, Tiên đạo cũng có không ít cường đại tồn tại, huống hồ nếu thật là gia gia ta ra tay, chiến đấu sẽ không giằng co như vậy.

Hòa Quang Mệnh Quân cảm thấy có lý, lúc trước hắn bị Trần Khư thất hung vây công, Bất Tử đạo quân dùng một cái đỉnh dễ dàng trấn áp Trần Khư thất hung, loại thực lực kia xác thực không phải tồn tại với loại thực lực như hắn hiện tại có thể rung chuyển.

Hắn có thể cảm giác được những người đang chiến đấu bên ngoài Đại La tiên vực kia không sai biệt lắm với hắn, mạnh nhất cũng là không sai biệt lắm với Trần Khư thất hung.

Một đường tiến lên.

Bọn hắn thấy được những thân ảnh đang chiến đấu kia, chiến trường có phạm vi bao la, chia làm mấy chục phương chiến trường lớn nhỏ, trong đó, chú mục nhất chính là một tôn kim

phật, tản ra ức vạn dặm kim quang, Thiên Thủ Thiên Tí, bá khí tuyệt luân.

Chính là Vạn Phật thủy tổ.

Hắn độc đấu mười mấy tên Hư Không cường giả, không rơi vào thế hạ phong.

Trừ cái đó ra, còn có một người, cực kỳ hút con ngươi, không phải Côn Luân giáo chủ, không phải Huyền Đề tổ sư, cũng không phải Bỉ Ngạn đạo quân, mà là Kiếm Thần, chân hắn đạp bảo kiếm, tay trái chắp vào sau thắt lưng, tay phải khu sử ngàn vạn pháp kiếm, biến hóa kiếm trận.

Ngàn vạn thanh pháp kiếm thỉnh thoảng khuếch tán, thỉnh thoảng tụ tập, còn như pháo hoa nở rộ, hùng vĩ vô song, hắn cũng hấp dẫn rất nhiều kẻ địch vây công.

Kiếm Thần thành tựu Thái Ất Kim Tiên triệt để phóng thích thiên phú về Kiếm đạo, kiếm ý của hắn đã vượt qua Tiên Đế.

Hòa Quang Mệnh Quân cũng bị Kiếm Thần hấp dẫn, Kiếm đạo được ứng dụng rộng khắp Đại Thiên thế giới, trong Huyền Mệnh cũng không ít người bước chân vào Kiếm đạo.

- Tạo nghệ Kiếm đạo của người này rất bất phàm, chẳng lẽ đạt được truyền thừa về Kiếm đạo của cổ kỷ nguyên?

Hòa Quang Mệnh Quân tán thán nói.

Trước đây thật lâu, đầu nguồn Kiếm đạo là một phương siêu thoát đạo thống, dùng kiếm mà sống, dùng kiếm dưỡng hồn, sau khi đạo thống yên diệt, nhưng Kiếm đạo một mực ảnh hưởng đến hiện tại, trong các phương siêu thoát đạo thống bây giờ đều có sinh linh nghiên cứu Kiếm đạo, bao gồm cả Huyền Mệnh.

Khương Tiển nhận ra Kiếm Thần, trên mặt hắn đầy tươi cười, thấy phong thái bây giờ của cố nhân, hắn cao hứng, cũng cảm giác rất có mặt mũi.

- Người này là một vị tiền bối của ta, đi theo gia gia của ta tu hành, hắn được xưng là Kiếm Thần trong đạo thống của chúng ta.

Khương Tiển giới thiệu nói.

- Ồ? Phần kiếm ý này xác thực xứng với hai chữ Kiếm Thần.

Chương 1236 - Tầng thứ cao hơn Đại La (2)

Hòa Quang Mệnh Quân hết sức nể tình cười nói, Đồng Tứ cùng Đồng Tuyết thì tràn đầy phấn khởi xem chiến.

Một bên khác, trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh cũng đang xem chiến.

Mấy vị Tiên Đế mạnh nhất cũng mới vượt qua một vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, giá trị hương hỏa của kẻ địch thì gấp bọn hắn mấy lần, dứt bỏ người mạnh nhất không có ra tay, các Tiên Đế đỉnh tiêm đều đang đối mặt tồn tại có giá trị hương hỏa mạnh mẽ hơn mình.

Trong những địch nhân Vạn Phật thủy tổ đối mặt, có một vị mạnh đạt đến bốn vạn giá trị hương hỏa, gần gấp ba Vạn Phật thủy tổ, nhưng vẫn không làm gì được Vạn Phật thủy tổ.

Mặc dù những Tiên Đế đỉnh tiêm này không thể nhanh chóng đi đến cảnh giới Đại La như Khương Trường Sinh, nhưng bởi vì bọn hắn đợi lâu tại Thái Ất Kim Tiên cảnh, cho nên bọn nội tình của hắn rất mạnh.

Khương Trường Sinh phát hiện Vạn Phật thủy tổ đang đánh thẳng vào xiềng xích Đại La trong chiến đấu, sau khi trận chiến này kết thúc, Vạn Phật thủy tổ sẽ bước vào kỳ thuế biến của Đại La, nghênh đón giá trị hương hỏa tăng vọt.

Côn Luân giáo chủ trước kia một mực đi ở phía trước nhất lại chậm chạp tìm không thấy thời cơ đột phá, ngược lại có một kẻ đến sau vượt qua rất nhiều tiền bối. Bắc Đấu chân nhân.

Không sai, căn cứ theo Khương Trường Sinh diễn toán, sau trận chiến này, Bắc Đấu chân nhân cũng có thể bước vào kỳ thuế biến của Đại La.

Không ngờ Bắc Đấu chân nhân có thể trở thành Tiên đạo người thứ ba, Côn Luân giáo chủ, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Bỉ Ngạn đạo quân chờ tồn tại bị hắn vượt qua.

- Đại La lại là khởi đầu mới, sau này kết cấu tiên đạo luôn biến hóa, không thể dùng ánh mắt trước kia phán đoán.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, đối với kẻ đến sau đang dần đuổi theo bước chân, hắn không chút nào hoảng hốt.

Hắn không đến ba vạn tuổi đã thành Đại La, phần ghi chép này là không thể bị đánh phá trong thời gian rất dài trong tương lai, trừ phi hắn mạnh hơn cảnh giới Đại La, dẫn đầu Tiên đạo đi đến độ cao hiện tại khó có thể tưởng tượng, tự nhiên có người có thể đạt đến Đại La tại ba vạn tuổi.

- Chư vị sắp chứng được Đại La, mà ta cũng đang càng tiến theo một bước, cảnh giới tiếp theo Đại La thì nên gọi tên gì?

Khương Trường Sinh lộ ra vẻ suy tư.

Không sai, hắn sắp nghênh đón đột phá.

Từ khi đi đến Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười lăm, đã qua hơn một trăm hai mươi vạn năm, hắn cuối cùng cũng sắp đột phá.

Dựa theo ra cảm thụ của hắn, Đại La cảnh hẳn là cũng phân ra giai đoạn, sau khi đột phá, hắn chẳng qua là tầng thứ Đại La cao hơn thôi.

Hắn một bên xem chiến, đi một bên nghĩ đến tên cảnh giới.

Trận đại chiến ở thiên ngoại này kéo dài rất lâu, Hòa Quang Mệnh Quân, Khương Tiển bốn người đến, cũng gia nhập trong chiến đấu, nhưng cũng không thể nhanh chóng chung kết chiến đấu, Hòa Quang Mệnh Quân lâm vào trong quyết chiến, biểu hiện cường thế nhất chính là Khương Tiển, thậm chí để Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân đều cảm thấy choáng váng.

Trên đời vốn cũng không có chuyện trùng hợp như vậy, Khương Trường Sinh là tính tới bốn người bọn họ đến, mới mở ra trận chiến tranh này, hắn có mưu tính của mình.

Trọn vẹn kéo dài mấy tháng, đại chiến mới kết thúc, mấy người xâm lấn đánh lâu không xong, chỉ có thể rút lui.

Khương Tiển bốn người cũng đã nhận được nhóm Tiên Đế cảm tạ, Tiên Đế trong Đại La tiên vực đều biết rõ lẫn nhau, số ít người biết đến Khương Tiển, theo Khương Tiển giới thiệu, Hòa Quang Mệnh Quân thành công kết bạn cùng các Tiên Đế.

Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân thì lặng yên rời khỏi, bọn hắn chuẩn bị bế quan chứng đạo Đại La.

Hòa Quang Mệnh Quân bị những Tiên Đế này kinh động, rất nhiều tồn tại vượt qua Tự Tại Thiên, quả thật không đơn giản, dựa theo Khương Tiển nói, những người này đều là phi thăng tới từ Đại Đạo hư không, mà lại là ở trong trăm vạn năm qua.

Sau một phen nói chuyện với nhau, bốn người tiến vào Đại La tiên vực, mục đích Hòa Quang Mệnh Quân lần này đến đây chẳng qua là hộ tống đưa ba người bọn họ, thuận tiện quan sát một thoáng Tiên đạo, hắn không có quấy rầy Khương Trường Sinh, chờ đợi mấy năm liền rời khỏi.

Khương Tiển thì mang theo Đồng Tứ, Đồng Tuyết bái phỏng Khương Trường Sinh.

Sau khi tiến vào Tử Tiêu cung, ba người tới trước mặt Khương Trường Sinh hành lễ.

Đồng Tứ, Đồng Tuyết nhìn không thấy hình dáng của Khương Trường Sinh, càng như thế, bọn hắn càng ngày càng khẩn trương.

Khương Trường Sinh đánh giá Khương Tiển, hài lòng nói:

- Không tệ, xem ra ngươi thu hoạch rất lớn tại Huyền Mệnh.

Quả thật rất lớn, đã vượt qua Vạn Phật thủy tổ.

Bất quá Khương Tiển cũng không có đi đến Đại La, đến Huyền Mệnh không thể tu tiên, hắn chẳng qua là kiêm tu tu hành chi đạo của Huyền Mệnh, bây giờ giá trị hương hỏa đang áp sát bốn vạn, rất cao minh.

Đương nhiên, chờ Vạn Phật thủy tổ thành tựu Đại La, lại sẽ hất Khương Tiển ra, Khương Tiển vẫn cần truy đuổi thêm một đoạn năm tháng dài đằng đẵng.

Khương Tiển cười nói:

- Mệnh Quân đối đãi ta xác thực tốt, gia gia, hai vị này là đồ đệ của ta.

Hắn giới thiệu sơ lược một phen về Đồng Tứ, Đồng Tuyết.

Hai huynh muội cùng nhau nói:

- Bái kiến tổ sư.

Khương Trường Sinh đưa tay, hai bình bạch ngọc bay tới trước mặt hai người, rơi vào trong tay bọn họ.

Chương 1237 - Vạn phật thủy tổ bước vào Đại La

- Coi như là lễ gặp mặt, đan này có tác dụng thối luyện thể phách, hiệu quả rất không tệ.

Thái độ của Khương Trường Sinh rất hòa ái, cũng không có sĩ diện.

Đối với Khương Tiển mang đến huynh muội Đồng thị, Khương Trường Sinh cũng thật cao hứng, dù sao thì rất cảm nhận được loại cảm giác này, con cháu quá để ý địa vị chênh lệch, rất khó tùy tính giống như Khương Tiển.

Lúc này mới giống như người một nhà, thu đồ đệ mang đến cho trưởng bối nhìn một chút, cũng hợp cấp bậc lễ nghĩa.

Đương nhiên, nhiều lần, Khương Trường Sinh đoán chừng mình cũng sẽ phiền.

Người chính là như vậy, là một loài sinh vật rất mâu thuẫn.

Ngược lại, Khương Trường Sinh lần đầu thể nghiệm tình cảnh như vậy, ít nhất bản tôn là như thế, hắn vẫn hết sức hưởng thụ.

Khương Trường Sinh nghe Khương Tiển kể về chuyện của bản thân trải qua những năm gần đây, nghe được say sưa ngon lành. Đồng Tứ cùng Đồng Tuyết thỉnh thoảng bổ sung, nhất là Đồng Tuyết, mười phần sôi nổi, lúc nói đến thời điểm sư phụ tỏa sáng, tâm tình của nàng cũng rất sung mãn, giống như hát hí khúc, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đều cảm thấy thú vị, ngay cả Bạch Long đang ngủ say cũng bị hấp dẫn.

Rất lâu sau.

Khương Tiển để hai vị đồ đệ ra ngoài chờ mình, Đồng Tứ, Đồng Tuyết vội vàng hành lễ, quay người rời khỏi.

Sau đó, Khương Tiển nghiêm mặt nói:

- Gia gia, lần này tiếp xúc tất nhiên sẽ dẫn tới Huyền Mệnh quan tâm Tiên đạo, như thế được không?

Hắn cũng bị các Tiên Đế trong Đại La tiên vực hù dọa, nhiều tồn tại vượt qua Tự Tại Thiên như vậy, Tiên đạo phát triển quá nhanh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tiên đạo mong muốn dừng chân tại Đại Thiên thế giới, không thể núp trong bóng tối, để bọn hắn tiếp xúc Huyền Mệnh nhiều một chút, cũng là chuyện tốt.

Bạch Kỳ cười nói:

- Khương Tiển, ngươi cũng đừng xem nhẹ các Tiên Đế trong Đại La tiên vực, đã có người muốn thành tựu Đại La, một khi có ba vị Đại La sinh ra, chúng ta còn cần kiêng kị Huyền Mệnh?

Ba vị Đại La?

Khương Tiển bị kinh động, hắn vô ý thức muốn nói Huyền Mệnh thâm bất khả trắc, nhưng nghĩ lại, hắn căn bản không rõ ràng Đại La mạnh bao nhiêu.

Nhưng nếu có ba cường giả mạnh mẽ như gia gia…

Khương Tiển không thể phản bác, chỉ có thể cảm thấy phấn chấn khi nghe tin Tiên đạo phát triển.

- Tiếp theo cứ ở Đại La tiên vực tu luyện thật tốt đi, nếu hai vị đồ đệ của ngươi muốn tu tiên, ngươi cũng không cần đặc biệt tị huý.

Khương Trường Sinh cười nói.

Khương Tiển gật đầu, hắn cũng đang có ý này.

Hai ông cháu lại trò chuyện trong chốc lát, Khương Tiển cáo từ rời khỏi.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Tiển Nhi bây giờ tu hành Huyền Mệnh chi đạo, còn có thể an tâm tu tiên?

Khương Trường Sinh híp mắt nói:

- Đạo tâm của hắn xác thực hết sức hỗn tạp, nhưng có lẽ hắn có thể đi ra một con đường hoàn toàn mới.

Hắn hết sức tin tưởng Khương Tiển, bởi vì Khương Tiển có một trái tim cường giả rất kiên cường.

Bạch Kỳ đi theo chuồn ra khỏi Tử Tiêu cung, nàng rất tò mò về Huyền Mệnh, cho nên dự định đi tìm Khương Tiển tâm sự.

Một trận chiến cùng Tà Ma Thiên Ngoại để các Tiên Đế Đại La tiên vực kiến thức được sinh linh Đại Thiên thế giới mạnh mẽ, đám tà ma kia không thuộc về siêu thoát đạo thống, điều này nói rõ ở trong Đại Thiên thế giới, ngoại trừ siêu thoát đạo thống, còn có càng nhiều tồn tại mà cần bọn hắn cảnh giác.

Tin tức liên quan tới Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân bế quan trùng kích cảnh giới Đại La cấp tốc truyền ra.

Thời kỳ này, các Tiên Đế hết sức tín nhiệm lẫn nhau, cũng tồn tại quan hệ cạnh tranh, người nào thành tựu cảnh giới Đại La trước là chuyện mà các Tiên Đế hiện tại quan tâm nhất.

Lỗ hổng của Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận một mực không có che lại, liên tục không ngừng có Đại Đạo linh khí tràn vào, hình thành một con đường đầy gió, trong đoạn thời gian về sau, phong đạo này trở thành kỳ quan của Đại La tiên vực.

Tạm thời không có Tiên Đế muốn đi ra ngoài, đến mức có sinh linh chui vào hay không, các Tiên Đế cũng không dám xác định.

Nhật Nguyệt lưu chuyển, tinh mang của mặt trời trên bầu trời Đại La tiên vực mang theo uy thế to lớn xẹt qua chân trời, từ đông đến tây, chạm đến trận pháp, lại lần nữa trở lại phía đông.

Thời gian giống như mất đi ý nghĩa tại Đại La tiên vực, các Tiên Đế không có chú ý đến mặt trời không ngừng qua từ đỉnh đầu xẹt, chỉ chú ý tu hành của mình.

Nhưng ở trong Đại La tiên vực, có một vài sinh linh vừa khai trí cả ngày nhìn mặt trời, nhìn bầu trời ngày đêm giao thế, bọn hắn hồ đồ vô tri, rồi lại tràn ngập tò mò đối với hết thảy.

Lại hai mươi vạn năm qua đi.

Đại La tiên vực xuất hiện một trận bão mặt trời màu vàng kim, bao trùm toàn bộ Đại La tiên vực, những sinh linh bản thổ đản sinh trong Đại La tiên vực tắm gội trong thiên vũ, linh trí cùng thân thể đều tăng lên cực lớn.

Kỳ cảnh như thế, dẫn tới rất nhiều Tiên Đế quan tâm, sau này, Tây Thiên truyền ra tin tức, Vạn Phật thủy tổ chứng được cảnh giới Đại La.

- A Di Đà Phật, bần tăng chứng được cảnh giới Đại La, nguyện mở đạo tràng tại Tây Thiên, giảng giải Đại La chân nghĩa cho các vị đạo hữu, trợ các đạo hữu cũng đi vào cảnh giới Đại La.

Đạo âm thanh này vang dội vang vọng toàn bộ Đại La tiên vực, dẫn tới các Tiên Đế xôn xao.

Chương 1238 - Nhìn trộm tới từ hư không (1)

Vạn Phật thủy tổ, cuối cùng vẫn là người trước bọn hắn một bước thành tựu cảnh giới Đại La.

Ở giữa dãy núi, bên trong một thạch điện.

Khương Tiển đang tĩnh tọa luyện công, Đồng Tứ, Đồng Tuyết bước nhanh chạy vào.

- Sư phụ, Đại La là cảnh giới gì?

Đồng Tứ trước tiên hỏi.

Bọn hắn đi vào Đại La tiên vực lâu như vậy, một mực đang dốc lòng tu hành Tiên đạo, bởi vì không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, bọn hắn là lần đầu tiên nghe nói cảnh giới Đại La.

Khương Tiển mở mắt, nói:

- cảnh giới Đại La chính là cảnh giới cực cao của Tiên đạo, siêu thoát hết thảy, càng thêm huyền diệu hơn so với siêu thoát

trong Đại Thiên thế giới, nhảy ra thời không, không vào nhân quả mệnh số.

Mặt hắn lộ vẻ cảm khái, Vạn Phật thủy tổ không có áp chế khí tức, hắn đã có thể cảm nhận được khí tức cuồn cuộn phương xa, hắn lần đầu tiên cảm nhận được khí tức Đại La, khiến cho hắn có loại cảm giác kính sợ khi ngưỡng mộ núi cao.

Đã không biết có bao nhiêu lần cảm thụ như vậy, mỗi lần hắn cho rằng mình đã đánh giá cao Tiên đạo, Tiên đạo luôn có thể đánh vỡ nhận biết củ hắn, nhất là đối với người đi ra ngoài xông xáo như hắn mà nói, loại cảm giác trùng kích này là cường liệt nhất.

- Nhảy ra thời không là có ý gì?

Đồng Tuyết tò mò hỏi.

Khương Tiển cười nói:

- Thời không trật tự một mực tồn tại, sau khi thành tựu Đại La, sẽ nhảy ra hết thảy tuyến thời gian, nói cách khác, ngươi không thể đi tới quá khứ tìm kiếm Đại La lúc nhỏ yếu, cũng không cách nào đến tương lai nhìn thấy Đại La.

Đồng Tứ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Năng lực như thế này xác thực mạnh mẽ, trong Đại Thiên thế giới có một nhánh siêu thoát đạo thống tên là Tuế Nguyệt, ưa thích xuyên qua quá khứ tương lai, can thiệp nhân quả, bọn hắn đã từng muốn làm gì thì làm, quấy Đại Thiên thế giới nghiêng trời lệch đất, sau này bọn hắn gặp Đại Đạo cắn trả, đạo thống yên diệt, toàn bộ đạo thống đều hóa thành lực lượng thời không trật tự, tiếp nhận cô tịch vĩnh thế.

Khương Tiển nói theo:

- Không chỉ như thế, Đại La còn có thể đưa ra vô số ý chí đến quá khứ, hiện tại, tương lai, để các ý chí trải qua nhân sinh chân thực, lại kiểm chế ý chí, thu hoạch được cảm ngộ về Đại Đạo, nói cách khác, chỉ cần Đại La nghĩ, hắn có khả năng trong vòng một ngày trải qua ngàn vạn thế luân hồi, chồng chất kinh nghiệm tu hành của ngàn vạn thế.

Nghe đến nơi này, huynh muội hai người lần nữa động dung.

Đây chẳng lẽ chính là thần thông quảng đại mà Tiên đạo nói tới?

Tâm trí Đồng Tuyết hướng về, cảm khái nói:

- Tốt cho một Tiên đạo, rất khác biệt với Huyền Mệnh, Đạo Diễn, Trấn Xu, cũng không phải đạo mượn nhờ thiên tư tu hành, mà là cảm ngộ Đại Đạo, phương thức tu hành dạng này có lẽ có thể đi được càng xa, dù sao từ xưa đến nay, bao nhiêu siêu thoát đạo thống yên diệt, mà Đại Đạo vĩnh viễn tồn tại.

Đồng Tứ gật đầu, ánh mắt hắn nhìn về phía Khương Tiển tràn ngập nóng bỏng.

Khương Tiển bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đừng nhìn ta, sư phụ các ngươi cách Đại La vẫn còn rất xa, Tiên đạo chỉ có thể tu hành ở Đại La tiên vực, trước đó tại Huyền Mệnh, ta không có tu luyện Tiên đạo, một mực tu luyện pháp môn của Huyền Mệnh.

Đồng Tuyết phấn chấn nói:

- Đại ca, nếu chúng ta đi đến Đại La lại trở về, trong cùng thế hệ, ai có thể so với chúng ta?

Ánh mắt Đồng Tứ lấp lánh, hỏi:

- Sư phụ, ta có thể đi bái phỏng Vạn Phật thủy tổ không?

Khương Tiển xem thấu tâm tư của hắn, cười gật đầu.

Đồng Tứ lúc này hành lễ rời khỏi, Đồng Tuyết vội vàng đi theo.

Sau khi hai người đi, một đạo thân ảnh xuất hiện bên cạnh Khương Tiển, chính là Bình An.

Đã khôi phục linh trí, Bình An không có ngu dại như ban đầu, ngược lại có loại khí chất tuệ căn nhìn thấu hết thảy.

- Không phải hắn muốn đi khiêu chiến Vạn Phật thủy tổ đó chứ?

Bình An nhẹ giọng hỏi.

Khương Tiển không thèm để ý nói:

- Người của Huyền Mệnh tính cao ngạo, cứ để cho hắn đi thôi, Vạn Phật thủy tổ sẽ không giết bọn hắn, ta trước đó đã bắt chuyện qua ở bên trong Thần Du đại thiên địa.

Hắn quay đầu nhìn về phía Bình An, hỏi:

- Lần này đến đây, cần làm chuyện gì?

Bình An nói:

- Mấy chục vạn năm trước, Khương Nghĩa ở Thái Ất Tiên Vực từng bị thế lực thần bí tập kích, mặc dù đều bị hắn giết, nhưng cỗ thế lực này còn tôn tài, gần đây, bọn hắn lại để mắt tới các đệ tử Khương tộc khác, trong đó bao gồm cả con cháu của ngươi.

Khương Tiển trong ngày thường vội vàng tu luyện, đã có một quãng thời gian không có tiến vào Thần Du đại thiên địa, cho nên không biết việc này.

Nghe nói việc này, Khương Tiển cũng không có tức giận, ngược lại lắc đầu nói:

- Con cháu tự có phúc họa của con cháu, giao cho Khương tộc xử lý đi.

Khương tộc bây giờ sao mà lớn mạnh, con cháu của hắn lại sao mà nhiều.

Bình An hỏi:

- Cần muốn ta giúp ngươi ra tay không, sư phụ cho phép ta tự do trở về Thái Ất Tiên Vực, Đại Đạo chi thân của ta có khả năng áp chế khí tức, không bị Thiên Đạo Hư Không Vô Tận khu trục.

Khương Tiển bất đắc dĩ nói:

- Sư huynh, ngươi bớt đi quan tâm chuyện của Khương tộc, thật tốt tu hành đi, ngươi phải nắm chắc thời gian chứng được Đại La, gia gia không nhiều đệ tử, nhưng còn không có người nào có thể tranh phong cùng Vạn Phật thủy tổ, đây cũng không phải chuyện tốt.

Chương 1239 - Nhìn trộm tới từ hư không (2)

Từ khi Bình An khôi phục linh trí, tâm tư đều rơi vào trên người Khương tộc, bởi vì hắn cảm kích Khương Trường Sinh, mà đem cỗ ân tình này chuyển dời đến trên người Khương tộc, trên thực tế, trên người hắn cũng tính là một nữa người Khương tộc, chẳng qua là huyết mạch của hắn cũng không phải được truyền lại từ Khương Trường Sinh, mà là phụ thân của Khương Trường Sinh.

Bình An cười cười, cũng không nhiều lời, thân hình hóa thành một tia khói xanh tán đi, hắn cũng không phải là bản tôn tới, đây là thần thông hắn tự mình sáng tạo.

Khương Tiển suy nghĩ một lát, vẫn quyết định đi Thần Du đại thiên địa một lần.

Ngàn năm qua đi, Đồng Tứ, Đồng Tuyết mới trở về, Đồng Tứ cưỡng ép khiêu chiến Vạn Phật thủy tổ, bị giam tại Tây Thiên Đại Lôi âm tự, niệm kinh ngàn năm, vào ngay hôm nay mới được phóng thích.

Lần này sau khi trở về, nhuệ khí của hai huynh muội đã thu liễm không ít, hai ngườicàng thêm kiên định về việc muốn tu hành Tiên đạo.

Lại qua vạn năm, Đại La tiên vực lần nữa xuất hiện kim vũ.

Các Tiên Đế tò mò là ai chứng được Đại La.

- Ta chính là Bắc Đấu chân nhân, hôm nay chứng được Đại La, nguyện cùng chư vị cùng hưởng Đại La chân nghĩa, ngàn năm sau, ta lại mở đạo tràng ở Bắc Đấu tinh vực, bất kỳ sinh linh nào trong Đại La tiên vực chỉ cần muốn nghe, đều có thể đến đây.

Một đạo âm thanh nghiêm túc vang vọng Đại La tiên vực.

Bắc Đấu chân nhân.

Hết thảy Tiên Đế đều bị hù dọa, Bắc Đấu chân nhân ngày thường điệu thấp, cũng rất ít kết giao với người, trước đó nổi danh là do muốn thí nghiệm một thoáng Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận của mình, chẳng ai ngờ rằng vị Đại La thứ hai lại là Bắc Đấu chân nhân.

Những Tiên Đế tự biết Đại La xa xa khó vời bắt đầu xem kịch, Đạo Tổ hứa hẹn ba vị Đại La đầu tiên sẽ có thể nhận được chí bảo, bây giờ còn kém một vị, Đại La tiên vực chắc hẳn sẽ nhấc lên một phen chiến đấu.

Vị Đại La thứ ba sẽ là ai?

Côn Luân giáo chủ?

Địa Tàng đại tôn?

Bỉ Ngạn đạo quân?

Hay hoặc là Kiếm Thần mới quật khởi?

Trước khi Bắc Đấu chân nhân thành tựu Đại La, bọn hắn sẽ cảm thấy là cường giả thế hệ trước, hiện tại, bọn hắn cảm thấy hết thảy đều có khả năng.

Vạn năm thời gian, Đại La tiên vực xuất liên tục hai vị Đại La, dẫn đến Đại La tiên vực trở nên náo nhiệt, tin tức cũng truyền ra tại Thần Du đại thiên địa, Bắc Đấu chân nhân xem như lập tức thành danh, nhân gian Thái Ất Tiên Vực thế mà dựng lên vô số miếu thờ hắn.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh tựa vào Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại.

Bạch Kỳ lại gần, tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài đang nhìn cái gì, đều nhìn đã vài ngày.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đại La tỏa ra khí tức rất mạnh đúng không?

- Đúng vậy! Hai cỗ khí tức Đại La kia thật cuồn cuộn, cũng may không có nguy hại đối với chúng sinh, này hai người cũng thật là, không ngờ lại không thể áp chế khí tức của mình.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu nói, trong giọng nói tràn ngập hâm mộ.

Nàng cũng muốn thành tựu Đại La.

- Vừa thành Đại La, bọn hắn cần thời gian đi áp chế.

Khương Trường Sinh tùy ý đáp.

Ánh mắt của hắn đang tập trung vào một đạo thân ảnh.

Đạo thân ảnh kia ở sâu trong hư không ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, đó là một thân ảnh người mặc hắc bào đang treo ngược, tóc trắng tung bay, trên mặt mang theo một cái mặt nạ đồng xanh tràn đầy huyết văn, trường bào che đậy hai chân, liên tiếp với mây đen cuồn cuộn, giống như đầu nguồn của sự tà ác, hai mắt trong mặt nạ tràn ngập vẻ tham lam.

Hắn bị khí tức Đại La hấp dẫn tới.

【 Cần tiêu hao 89 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Khương Trường Sinh lần nữa diễn toán một lần giá trị hương hỏa của vị cường giả bí ẩn kia, với giá trị hương hỏa cao như thế xác thực có tư cách đi săn tồn tại vừa đột phá vào Đại La.

Trong trí nhớ của Cừu Hung đứng đầu Trần Khư thất hung, Khương Trường Sinh biết được Đại Thiên thế giới xác thực tồn tại rất nhiều kẻ săn thú, tồn tại này không có đạo thống của mình, chuyên môn đi săn tồn tại cường đại, dùng cái này hóa thành lực lượng của mình.

Vị thân ảnh áo bào đen mang mặt nạ đồng xanh tản ra một cỗ khí tức hết sức âm lãnh, cái này khiến Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền trong Địa Phủ cũng có khí tức dạng này.

Đối phương đã xuất hiện một quãng thời gian, nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ, không biết là đang quan sát cái gì.

Khương Trường Sinh bế quan quá lâu, đang lo có chút buồn tẻ, hắn nhìn chằm chằm đạo thân ảnh kia, đang kế hoạch chiến thuật trong đầu.

Là phương thức chiến đấu như thế nào, thần thông tổ hợp, pháp bảo phối hợp mới tốt hay sao?

Không được, trực tiếp giết, ý nghĩa không lớn, để cho Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân phát hiện ra tên kia tồn tại trước, để bọn hắn bừng tỉnh, đừng cảm thấy thành tựu Đại La liền vô địch.

Khương Trường Sinh quá rõ ràng mùi vị của Đại La, một người thuộc cẩu đạo cẩn thận như hắn cũng dễ dàng tung bay, huống chi Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân.

Hắn không thể trực tiếp truyền âm cho hai vị Đại La, nói như vậy, cảm giác nguy hiểm liền giảm bớt.

Cũng may hắn có Thiên Đạo.

Thiên Đạo có thể dẫn ra tâm của chúng sinh, chúng sinh chỉ biết Thiên Đạo là quy tắc cao nhất Tiên đạo, cũng không hiểu Khương Trường Sinh có thể tùy ý thao túng.

Chương 1240 - Đại Ám Thừa Thiên (1)

Bình thường, Khương Trường Sinh cũng sẽ không can thiệp vào Thiên Đạo, cùng lắm chỉ là chỉ dẫn Tu Tiên giả.

Tây Thiên.

Trên biển mây, Vạn Phật thủy tổ đang cùng đệ tử Phật môn niệm kinh, phật âm không ngừng, để mảnh biển mây này ở trong một bầu không khí tường hòa.

Bỗng nhiên, Vạn Phật thủy tổ dừng lại, chúng phật đi theo im miệng, dồn dập mở mắt nhìn về phía hắn.

Vị Lai phật tổ mở miệng hỏi:

- A Di Đà Phật, sư phụ, chuyện gì nhiễu ngài tiếng lòng?

Hắn hết sức hoang mang, dù sao sư phụ đã thành tựu Đại La, còn có thể có chuyện gì có thể quấy rầy phật tâm của ngài?

Chúng phật cũng hoang mang, hết thảy ánh mắt đều rơi vào trên người Vạn Phật thủy tổ.

Phật Đà trong khu đạo trường này vượt qua trăm vị, mang ý nghĩa phật môn có hơn trăm vị Tiên Đế, phần nội tình này là rất mạnh mẽ.

Vạn Phật thủy tổ mở miệng nói:

- Thiên ngoại lại xuất hiện mầm tai vạ, bản tọa đi ra một chuyến, chư vị chiếu cố tốt phật môn, chuẩn bị sẵn sàng, tương lai Tiên đạo chắc chắn đối mặt hồng trần cuồn cuộn của Đại Thiên thế giới, làm giáo phái đứng đầu trong Tiên đạo, Phật môn nhất định phải có giác ngộ bảo vệ Tiên đạo.

- A Di Đà Phật.

Chúng phật đáp, trên mặt đều lộ ra vẻ kiên định.

Vạn Phật thủy tổ đi theo tan biến tại chỗ cũ.

Một bên khác.

Trong núi rừng mây mù lượn lờ, một đạo quan như ẩn như hiện trong sương mù, cửa lớn bỗng nhiên mở ra, một đạo nhân khoác áo bào xanh đi ra, hạc phát đồng nhan (tóc trắng mặt non), tay cầm phất trần, hai mắt bắn ra tinh quang, xuyên thấu sương mù.

Bắc Đấu chân nhân.

Hắn cũng cảm ngộ đến Thiên Đạo, biết được một mối nguy của Thiên Đạo sắp đến.

Đối với bảo vệ Tiên đạo, Bắc Đấu chân nhân cũng không mâu thuẫn, thậm chí rất chờ mong, khác với các đại năng của Thiên Giới thứ tư, hắn có thể bước vào Tiên đạo, là bởi vì Thần Du đại thiên địa, bộ công pháp thứ nhất hắn tu tiên chính là công pháp mà Đạo Tổ lưu lại trong Thần Du đại thiên địa, hắn mặc dù yên lặng ít nói, nhưng đạo tâm của hắn đối với Tiên đạo là rất nóng bỏng.

Từ khi hắn tu tiên đến nay đều dựa vào Đạo Tổ ban ân cùng với phúc duyên của bản thân, trên đường hắn đi gặp phải đều là người tốt, cho nên trong mắt của hắn, Tiên đạo là đẹp là tốt.

Bây giờ hắn đứng ở trên độ cao người thứ ba của Tiên đạo, đối mặt kiếp nạn của Tiên đạo, hắn chỉ có chờ mong vô hạn.

Hắn muốn hướng chứng minh mình cho Đạo Tổ xem, để Đạo Tổ nhớ kỹ đạo hiệu của mình.

Bắc Đấu chân nhân đi về phía trước hai bước đã biến mất tại chỗ.

Ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, thân ảnh áo bào đen vẫn đang treo ngược, áo bào đen chui vào biển mây không ngừng bốc lên, giống như một mảnh Ma Vực.

Trong con mắt hắn phản chiếu lấy một vệt kim quang, trong kim quang kia có một tôn kim phật to lớn bá khí tuyệt luân đột kích.

Chính là Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ nhìn thân ảnh áo bào đen, mày nhăn lại, hắn cảm nhận được một cỗ rất khí tức nguy hiểm, dù cho là đã thành tựu Đại La, hắn cũng cảm thấy kiêng kị theo bản năng.

Quả nhiên.

Đại Thiên thế giới còn cất giấu tồn tại mạnh hơn Đại La.

Trách không được Đạo Tổ để Đại La tiên vực ẩn giấu ở đây, không có mù quáng khuếch trương.

Tâm tư Vạn Phật thủy tổ như điện, muôn vàn suy nghĩ lóe lên ở trong lòng, hắn mở miệng hỏi:

- A Di Đà Phật, xin hỏi danh hiệu của các hạ?

Cảnh giới của bọn hắn sao mà cao, không cần trao đổi giống như phàm nhân, chỉ cần một vài hành động, tư thế, đối phương đã đọc hiểu được tâm tình của hắn.

Thân ảnh áo bào đen thâm trầm cười nói:

- Ngươi có thể gọi ta là Đại Ám Thừa Thiên, khí tức của ngươi rất mỹ vị, chẳng qua là ngươi mới vừa đột phá, khí tức còn chưa đủ ổn, ta rất tò mò, trận pháp bao phủ phiến thiên địa này là ai lập? Là ngươi sao?

Vạn Phật thủy tổ yên lặng ghi lại danh hiệu của đối phương, nói theo:

- A Di Đà Phật, đây là Đại La tiên vực của Tiên đạo, nếu như các hạ không có ác ý, bản tọa tất nhiên hoan nghênh, nhưng nếu trong lòng các hạ có ý làm loạn, vậy ta sẽ để các hạ lĩnh giáo Phật pháp.

Mặc dù biết được đối phương rất mạnh, thái độ của Vạn Phật thủy tổ vẫn như cũ rất cường ngạnh.

- Chỉ bằng ngươi? Ngươi có biết ngươi và ta có bao nhiêu chênh lệch?

Đại Ám Thừa Thiên híp mắt hỏi, sát cơ đã hiện ra, phong tỏa vùng hư không này.

- Còn có ta!

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, một đạo ánh sáng màu xanh từ phía trên hạ xuống, rơi vào bên cạnh Vạn Phật thủy tổ, chính là Bắc Đấu chân nhân.

Sau lưng Bắc Đấu chân nhân có ba đạo thân ảnh đang đứng, giống hắn như đúc, chính là Quá Khứ thân, Hiện Tại thân cùng với Tương Lai thân của hắn, đều nắm lấy pháp bảo khác biệt.

Vạn Phật thủy tổ liếc mắt nhìn Bắc Đấu chân nhân, khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Trước đó, hai người chỉ gặp qua vài lần, cũng không có thâm giao, bây giờ bọn hắn đều trở thành Đại La, còn không có vị Đại La thứ ba sinh ra, điều này có nghĩ quan hệ sau này của bọn hắn sẽ trở nên chặt chẽ.

- Lại thêm ngươi cũng không đáng chú ý, phiến thiên địa này còn có tồn tại mạnh hơn các ngươi sao?

Đại Ám Thừa Thiên lạnh giọng hỏi, hai mắt dưới mặt nạ đồng xanh bắn ra sát ý doạ người.

Bắc Đấu chân nhân mở miệng nói:

- Phật Tổ, hợp lại chiến một trận, có nguyện cùng ta?

Lần đầu tiên nhìn thấy Đại Ám Thừa Thiên, hắn đã biết mình rất khó chiến thắng đối phương.

Chương 1241 - Đại Ám Thừa Thiên (2)

Vạn Phật thủy tổ chấp tay hành lễ, nói:

- A Di Đà Phật, vinh hạnh đến cực điểm.

Hai vị Đại La đạt thành nhất trí, sau đó trực tiếp ra tay, bọn hắn đầu tiên xuất ra pháp bảo của riêng mình, Vạn Phật thủy tổ trước tiên bày ra thế công, Bắc Đấu chân nhân thì bố trí Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận.

Oanh!

Cuộc chiến của Đại La kinh động Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, trận pháp hiện ra hồng quang, kịch liệt gợn sóng, các trong Đại La tiên vực bị kinh động, dồn dập đưa thần niệm tới, rất nhanh bọn hắn đã bị chiến đấu kinh động đến.

- Là Vạn Phật thủy tổ cùng Bắc Đấu chân nhân, hai vị Đại La vậy mà tham chiến, địch nhân là người nào?

- Sát ý thật đáng sợ, thần niệm của ta không ngờ lại không thể bắt được thân ảnh của hắn.

- Trật tự thời không đang thao túng lực lượng Đại Đạo, là Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận của Bắc Đấu chân nhân, trận pháp này mạnh hơn trước rất nhiều, hoàn toàn không phải một trận pháp cấp thấp.

- Đây là sự mạnh mẽ của Đại La à, mặc dù thấy không rõ cụ thể tình huống chiến đấu, nhưng uy áp này thật quá khó tin.

Các Tiên Đế dồn dập tụ tập cùng một chỗ, cùng nhau thảo luận trận chiến này.

Đối mặt Đại Thiên thế giới không biết, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Đến cùng là tồn tại cường đại như thế nào mới cần hai vị Đại La hợp lại?

Khương Trường Sinh cũng đang xem chiến, lúc Mộ Linh Lạc bị kinh động, hắn xuất ra Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, để mặt kính hiện ra tình hình chiến đấu.

Bạch Kỳ cũng lại gần xem chiến, thỉnh thoảng hét lên kinh ngạc.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Nghĩa, Khương Thiện nhìn phương xa, ánh mắt đầy sắc bén.

Thiên Cơ huyền lão cảm nhận được một cỗ khí tức trong đó, sắc mặt kịch biến, run giọng nói:

- Là kẻ săn thú hư không, hỏng bét, lại bị bọn hắn để mắt tới, cỗ khí tức đi săn này đến tột cùng là…

Khương Nghĩa liếc mắt nhìn hắn, hỏi:

- Chớ muốn sốt sắng, nói rõ ràng.

Thiên Cơ huyền lão hít sâu một hơi, nói:

- Trong Đại Thiên thế giới có tồn tại kẻ săn thú, dựa vào thôn phệ đạo thống của người tu hành mạnh lên, bởi vì thôn phệ quá nhiều, trên người bọn họ sẽ hình thành một cỗ sát cơ quỷ khí cùng loại, bị quỷ khí quấn quanh, mặc dù đào thoát, cũng sẽ bị vận rủi quân thân.

- Ta trước kia đụng phải một kẻ săn thú, kém xa cỗ khí tức này…

Nói xong lời cuối cùng, hắn nhịn không được thân thể run lên.

Khương Thiện khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, gia gia cũng còn không có ra tay, sợ cái gì? Đừng xem nhẹ Đại La.

Diệp Tầm Địch lại gần, cười nói:

- Chờ hai người các ngươi thành tựu Đại La, các ngươi sẽ thành tồn tại càng đáng sợ hơn kẻ săn thú.

Khương Nghĩa không thể phủ nhận, mà ánh mắt Khương Thiện thì hiện ra vẻ chờ mong.

Đại chiến kéo dài.

Nương theo lấy Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận kết trận, trong trận hư không biến hóa khó lường, trật tự thời gian bắt đầu quấy nhiễu Đại Ám Thừa Thiên.

Đại Ám Thừa Thiên một mực đang né tránh, mặc dù thần thông của Vạn Phật thủy tổ lao đến, lại không đả thương được hắn một chút, mỗi lần sắp đụng phải Đại Ám Thừa Thiên, Đại Ám Thừa Thiên sẽ huyễn hóa thành một đoàn khói đen tán đi.

Vạn Phật thủy tổ rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng vô hình cuốn lấy thân thể của mình, cùng loại với nhân quả, vận rủi, rất âm độc.

Vạn Phật thủy tổ công lâu vô hiệu, lúc này dừng lại, xếp bằng ở trên Kim Liên, bắt đầu niệm kinh, phật âm rung chuyển hư không, khiến cho con ngươi Đại Ám Thừa Thiên co rụt lại.

Đúng lúc này, Bắc Đấu chân nhân mang theo ba phân thân đột kích, cùng nhau huy kiếm, kiếm thế ẩn chứa sự kỳ diệu của thần thông, mới đầu cũng không có hiệu quả, bị Đại Ám Thừa Thiên đùa bỡn xoay quanh, nhưng rất nhanh, tốc độ Đại Ám Thừa Thiên tránh né chậm lại, Bắc Đấu chân nhân có một kích thành công, đánh xuống mặt nạ đồng xanh của Đại Ám Thừa Thiên.

Sau khi Mặt nạ đồng xanh vỡ vụn, vô tận khói đen bay ra, bao phủ hai mắt Đại Ám Thừa Thiên.

- Rất tốt, các ngươi đủ tư cách trở thành thức ăn của ta, cảm thụ khí tức hắc ám chí cực đi!

Đại Ám Thừa Thiên giang hai cánh tay ra, thân ảnh hắn vẫn như cũ đang treo ngược, nhưng vô tận khói đen cuồng bạo rơi ra, cấp tốc bao phủ Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận trong hư không.

Đây chính là quỷ khí mà Thiên Cơ huyền lão nói tới.

Bắc Đấu chân nhân nhíu mày, giác quan của hắn biến mất, thần niệm cũng không cách nào dò xét tình huống xung quanh, giống như bản thân đi vào trong bóng tối tuyệt đối.

Hắn cũng không có bối rối, vẫn như cũ huy kiếm, thi triển thần thông của mình.

Vạn Phật thủy tổ cũng đứng trước khốn cảnh này.

Khương Trường Sinh lại nhìn thấy Đại Ám Thừa Thiên chạy ra Bắc Đấu Thời Không Đại Trận, đi tới Đại La tiên vực.

Mục tiêu của tên này không phải hai vị Đại La, mà là Đại La tiên vực? Khương Trường Sinh lúc này ra tay, lúc Đại Ám Thừa Thiên sắp đi vào trong Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ

Trận, một đại đỉnh trống rỗng xuất hiện, đập trúng thân thể hắn, thân thể hắn trong nháy mắt bị đánh thành quỷ khí.

Đại Ám Thừa Thiên lần nữa ngưng tụ ra thân hình, hắn treo ngược thân thể, diện mạo bị vô tận quỷ khí che đậy, hắn mở miệng quát:

- Người nào?

Ngữ khí của hắn lần đầu tiên xuất hiện vẻ bối rối.

Bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh đập trúng trong nháy mắt, trên người hắn bản nguyên quỷ khí vậy mà tiêu tán không ít.

Chương 1242 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (1)

Đối mặt Đại Ám Thừa Thiên quát hỏi, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện trên Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, chân hắn đạp miệng đỉnh, Chí Dương thần quang trôi nổi sau lưng, hào quang vạn trượng, che đậy mặt mũi của hắn.

Đại Đạo linh khí dị động tạo thành cuồng phong quét qua bóng tối, ánh mắt Đại Ám Thừa Thiên rơi vào trên người Khương Trường Sinh, cho dù là hắn, cũng không cách nào nhìn thấu hình dáng của Khương Trường Sinh, nhưng Khương Trường Sinh mang cho hắn áp lực vô hạn.

Đại Ám Thừa Thiên cũng sẽ không e sợ, thân thể đang treo ngược của hắn lấy bỗng nhiên đứng lên, vô tận quỷ khí ngưng tụ quanh thân hắn thành một bộ hắc giáp, xung quanh hắc giáp tràn đầy phù văn, ẩn chứa dày đặc khí tức Đại Đạo.

- Thi triển toàn lực đi, để ta nhìn một chút sao ngươi dám đến đây.

Khương Trường Sinh từ trên cao nhìn xuống Đại Ám Thừa Thiên, lạnh lùng nói.

Đại Ám Thừa Thiên lúc này nâng lên song chưởng, đánh tới Khương Trường Sinh, trong chốc lát, vô tận quỷ khí như gió lốc bao phủ tới Khương Trường Sinh, trong quỷ khí mênh mông lộ ra vô số vong hồn, giương nanh múa vuốt lao thẳng đến Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được có lực lượng vô hình như là ngàn tỉ châm nhọn đâm tới hồn phách của mình, loại phương thức công kích này là mắt trần khó mà bắt, cũng rất khó chống cự.

Đáng tiếc, tại trong mắt Khương Trường Sinh, công kích như vậy quá mức vụng về!

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh dưới chân bắn ra thần uy, vô tận quỷ khí bị miệng đỉnh hấp thu, mà Khương Trường Sinh đứng ở phía trên chiếc đỉnh lớn chậm rãi bay lên, hắn nâng tay phải lên, trực tiếp bắt Đại Ám Thừa Thiên tới, thu vào trong lòng bàn tay.

- Nếu ngươi tới sớm trăm vạn năm, có lẽ còn có thể cho ta thêm chút phiền toái.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Đại Ám Thừa Thiên trong lòng bàn tay, yên lặng suy nghĩ.

Hắn phát hiện, tần suất gặp được phiền toái ở Đại Thiên thế giới ít hơn Hư Không Vô Tận rất nhiều, nhưng phiền toái sẽ không dừng lại, luôn có tồn tại cường đại đến đây, có lẽ đây là ba nguyên nhân đại siêu thoát đạo thống luôn chuyển động, bọn hắn sẽ không đặt đạo thống của của mình ở một chỗ cố định.

Khương Trường Sinh cũng không khỏi sinh ra một ý nghĩ to gan, có cần để Đại La tiên vực đi theo du đãng trong Đại Thiên thế giới?

Đại Ám Thừa Thiên bị Chưởng Trung Càn Khôn thu nhỏ, vừa kinh vừa sợ. Một cỗ khí tức vô cùng cường đại bùng nổ, rung chuyển toàn bộ Đại La tiên vực.

Hư không kịch liệt vặn vẹo, đếm không hết hư ảnh mang mặt nạ đồng xanh xuất hiện, trải rộng toàn bộ hư không, những Tiên Đế trong Đại La tiên vực cũng cảm nhận được khí thế của Đại Ám Thừa Thiên, ai nấy đều cảm thấy kinh hãi.

Khương Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, nâng tay trái lên, thi triển Đại Thiên Tru Đạo Chỉ vào lòng bàn tay phải, một đạo kình khí bắn ra, ngay sau đó, khí tức khủng bố bao phủ hư không trong nháy mắt tan biến.

Dùng đạo hạnh của hắn bây giờ, có thể hoàn mỹ khống chế pháp lực, khiến cho Đại Thiên Tru Đạo Chỉ cũng không có đả thương cùng lòng bàn tay của mình, chẳng qua vừa đủ để trấn sát Đại Ám Thừa Thiên.

Khương Trường Sinh không có rời khỏi, đợi Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh thôn phệ xong hết thảy quỷ khí, hắn vừa hạ xuống, một lần nữa đứng ở miệng đỉnh, hai tay tự nhiên rủ xuống, nhìn Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân còn bị lĩnh vực quỷ khí vây khốn ở phương xa.

Các Tiên Đế trong Đại La tiên vực cũng nhìn thấy thân ảnh của Đạo Tổ, Đạo Tổ đứng ở phía trên chiếc đỉnh lớn, đưa lưng về phía bọn hắn, hơn phân nửa thân thể bị thần quang che đậy mang cho bọn hắn cảm giác an toàn vô hạn.

- Kẻ địch được giải quyết?

- Khẳng định, Đạo Tổ ra tay, tự nhiên dễ dàng.

- Đáng tiếc, không có thấy rõ diện mạo thật của kẻ địch.

- Lúc trước trận thế kia, nếu để cho ngươi thấy rõ, địch nhân đã giết tới trước mặt ngươi.

- Xem ra muốn đi ra Đại Thiên thế giới xông xáo, thực sự chứng Đại La mới được.

Các Tiên Đế nghị luận ầm ĩ, mà Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân còn không biết địch nhân đã bị tru diệt.

Đại Ám Thừa Thiên mặc dù bị diệt, nhưng quỷ khí của hắn không có tùy theo hắn chết mà tán đi, đây cũng là sự mạnh mẽ của cảnh giới cao.

Khương Trường Sinh sở dĩ không có trợ giúp hai vị Đại La thoát khốn, là muốn xem xem biểu hiện của bọn hắn.

Cho tới nay, hắn đều không rõ ràng thực lực bản thân ở chỉ số giá trị hương hỏa của Tiên đạo cùng với những giá trị hương hỏa của các Đại Đạo khác thì có bao nhiêu sai biệt, dù sao thì địch nhân hắn gặp phải đều bị hắn cường thế trấn sát, nếu trêu chọc tồn tại đánh không lại, hắn cũng sẽ không cứng đối cứng, Côn Luân giới chính là bởi vậy mà được sinh ra.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

【 Tiên tuế năm một trăm bốn mươi tám vạn ba ngàn bốn trăm năm mươi bảy (1483457), Đại Ám Thừa Thiên bị khí tức Đại La hấp dẫn tới, muốn thôn phệ Đại La tiên vực, ngươi thành công sinh tồn sau khi chịu công kích của hắn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Thiên Đạo tuyệt học - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp 】

Nhìn dòng nhắc nhở trước mắt, tâm tình Khương Trường Sinh trở nên tốt đẹp.

Tên dài như vậy, đoán chừng giá trị rất cao.

Hắn tiếp tục chờ đợi.

Chương 1243 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (2)

Một lúc lâu sau, Vạn Phật thủy tổ phá vỡ quỷ khí, giết ra, khi hắn không cảm giác được khí tức Đại Ám Thừa Thiên, nhăn mày, thần niệm quét ngang, bỗng nhiên bắt được thân ảnh của Khương Trường Sinh, sắc mặt hắn biến hóa, lập tức bay về phía Khương Trường Sinh.

Hắn tới đến trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính hành lễ.

- Đạo Tổ, kẻ địch…

Vạn Phật thủy tổ cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngửa lòng bàn tay ra cho Vạn Phật thủy tổ xem, trong lòng bàn tay còn có một tia quỷ khí đang cuộn trào, hắn bình tĩnh nói:

- Đã chết trong tay ta.

Vạn Phật thủy tổ nghe xong, trong lòng kinh hoàng.

Hắn đã sớm dự liệu được mình dù chứng được Đại La, cũng không có khả năng so cùng Đạo Tổ, nhưng lúc chân chính so sánh, hắn mới biết được chênh lệch.

Trách không được hắn có thể giãy dụa lâu như vậy trong quỷ khí, thì ra là Đạo Tổ đang khảo nghiệm hắn. Hắn liếc mắt nhìn

sang một chỗ khác trong hư không, trong quỷ khí cuồn cuộn, Bắc Đấu chân nhân còn đang quyết chiến.

Thời gian một nén nhang về sau, Bắc Đấu chân nhân mới giết ra, khí tức hắn hỗn loạn, tư thái hơi lộ ra chật vật, khi hắn trông thấy Đạo Tổ lúc, cũng cấp tốc bay tới, sau đó hành lễ.

Biết được Đại Ám Thừa Thiên đã chết, Bắc Đấu chân nhân cũng không có sợ hãi như Vạn Phật thủy tổ, mà dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh cũng không ngờ vị hậu bối này kính ngưỡng hắn mênh mông như thế, mặc dù chứng được Đại La, phần kính ngưỡng này không chỉ không có yếu bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

- Về sau, Đại La tiên vực vẫn phải đối mặt với rất nhiều phiền toái, các ngươi lại không có thể bởi vì chứng được Đại La mà kiêu căng, phải gìn giữ đạo tâm cần cù tu luyện.

Khương Trường Sinh căn dặn, hai vị Đại La gật đầu, bọn hắn quả thật bị Đại Ám Thừa Thiên đánh thức.

Vừa thành Đại La, lúc đưa ra ý chí, bọn hắn cảm giác mình không gì làm không được, kết quả đối mặt quỷ khí thần bí, bọn hắn không ngờ lại phí nửa ngày mới thoát khỏi khốn cảnh, nếu như không có Đạo Tổ ra tay, hậu quả khó mà lường được.

- Bất quá biểu hiện của các ngươi vượt qua dự liệu của ta, dù sao thì kẻ địch này cũng không phải các ngươi hiện tại có thể địch, Tiên đạo có các ngươi, ta hết sức an tâm, ta cũng rất chờ mong các ngươi sau này.

Nói xong nói lời này, Khương Trường Sinh hư không biến mất.

Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân sục sôi cảm xúc, có thể được Đạo Tổ tán dương, sự không cam lòng trong lòng bọn họ lập tức bị kinh hỉ thay thế.

Sau ki trở thành Đại La, bọn hắn không có đối tượng tham chiếu, mà Đạo Tổ có quyền lên tiếng lớn nhất, bọn hắn tự nhiên tin tưởng Đạo Tổ.

- A Di Đà Phật, Bắc Đẩu đạo hữu, về sau chúng ta vẫn phải cố gắng hơn nữa.

Vạn Phật thủy tổ nghiêm túc nói.

Bắc Đấu chân nhân gật đầu nói:

- Lần này là đạo hữu trước hết giết ra khốn cảnh, nhưng lần sau, ta sẽ không lạc hậu hơn đạo hữu.

Nghe vậy, Vạn Phật thủy tổ cười to, quan hệ của hai người lập tức rút ngắn đi không ít….

Trở lại trong Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ tò mò truy vấn, Khương Trường Sinh không có giấu diếm, đại khái nói quá trình chiến đấu một lần.

- Chủ nhân, ngài thật là bắt kẻ địch đặt ở trong lòng bàn tay, sau đó đâm chết, quá sức tưởng tượng…

Bạch Kỳ cảm khái từ đáy lòng.

Đại năng tiên đạo rất thích trang bức, nàng nghiêm trọng hoài nghi truyền thống này là truyền xuống từ trên người của chủ nhân.

Khương Trường Sinh liếc nàng một cái, dọa nàng vội vàng né tránh.

Sau đó, hắn cùng Mộ Linh Lạc hàn huyên vài câu, bắt đầu quan sát lòng bàn tay phải.

Sợi quỷ khí kia cũng không phải hắn tận lực lưu lại, mà là Đại Ám Thừa Thiên sau khi chết lưu lại, hắn là còn không thể xua tan trong một đoạn thời gian ngắn.

Thủ đoạn như vậy, lúc trước hắn trải qua, trước đó chính là nguyền rủa, lần này lại là cái gì?

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán:

- Khí tức này dẫn tới người mạnh nhất mạnh bao nhiêu?

Đã nhiều năm trôi qua, phạm vi hương hỏa diễn toán của hệ thống đã xưa đâu bằng nay, mặc dù không thể hoàn toàn tính hết, nhưng trong phạm vi đã biết đã xuất hiện cường giả vượt

qua trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, còn không chỉ có một vị.

【 Cần tiêu hao 152 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có hay không tiếp tục 】

Không.

Mạnh như vậy.

Khương Trường Sinh mặc dù kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng thở dài một hơi.

Nếu xuất hiện tồn tại ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, hắn phải chạy trốn, chẳng qua là trăm vạn, không cần hoảng hốt.

Khương Trường Sinh lại diễn toán một vài vấn đề mới thôi, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp.

Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp, là Đại La chiếu ý chí kéo dài tới, thi triển pháp này, sẽ sáng tạo ra muôn vàn sự vật, mà không bị người phát giác, nhưng những vật này cũng không phải tồn tại Vĩnh Hằng, một khi bản thể hình thần câu diệt, hết thảy sự vật biến thành đều sẽ yên diệt.

Cùng loại với phân thân, lại cao hơn phân thân, hắn dùng pháp sáng này tạo sự vật sẽ sinh ra linh trí của mình, lại không thể thoát khỏi hắn, đồng sinh cộng tử với hắn.

Tuyệt học như thế để Khương Trường Sinh suy nghĩ đến những tồn tại như Sáng Thế thần, Sáng Thế chủ.

Chương 1244 - Lửa giận của Đạo Diễn (1)

Nếu như thật có Sáng Thế thần, sẽ không phải lợi dụng thủ đoạn như vậy chứ?

Sáng Thế thần sáng tạo chúng sinh, nhưng nếu Sáng Thế thần chết rồi, hết thảy hắn sáng tạo đều sẽ không còn tồn tại.

Khương Trường Sinh cảm thấy pháp này không có tăng lên rõ rệt cho thực lực bản thân, nhưng hắn vẫn lựa chọn học tập, trước nắm giữ lại nói.

Đại Ám Thừa Thiên tập kích lại kết thúc quá nhanh, nên không có để cho các chúng sinh trong Đại La tiên vực hoảng hốt, các Tiên Đế tiếp tục bế quan chiến đấu cho vị Đại La thứ ba.

Mà sinh linh bản thổ do Đại La tiên vực dựng dục cùng với các tinh quái mà đám Tiên Đế điểm hóa cũng đang trưởng thành, Đại La tiên vực càng ngày càng nhiều khí tức sinh mệnh.

Đầu tiên là hoa cỏ cây cối thành tinh, lại sinh ra trùng chim, đến đằng sau, ngay cả ngọn núi nham thạch, dòng sông đều có thể thai nghén ra linh trí của mình, tạo hóa như thế chủ yếu là bởi vì Đại Đạo linh khí, một trong những nguyên nhân khiến Đại Đạo linh khí mạnh hơn thiên địa linh khí chính là có lực lượng Tạo Hóa mạnh hơn.

Thời gian cực nhanh.

Bốn vạn năm sau, vị Đại La thứ ba cuối cùng được sinh ra.

Cũng không phải Kiếm Thần, Tiêu Hòa nương nương mà Khương Trường Sinh ký thác kỳ vọng, mà là Bỉ Ngạn đạo quân.

Đối với Bỉ Ngạn đạo quân, Khương Trường Sinh không chỉ một lần bị kinh động, sau khi vị Võ Tổ võ đạo này chuyên tu tiên đạo, không ngờ lại thể hiện ra ngộ tính siêu phàm, thiên tính của hắn rất thích hợp tu tiên.

Về sau không đến trăm năm, Huyền Đề tổ sư thành tựu Đại La, các Tiên Đế không khỏi tiếc hận cho hắn khi kém trăm

năm, bỏ lỡ pháp bảo mà Đạo Tổ ban ân.

Một ngày này, Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân được Đạo Tổ triệu hoán, đi tới Tử Tiêu cung bái phỏng, nửa ngày sau mới rời khỏi, sau này trong Thần Du đại thiên địa có người hiểu chuyện lưu lại rất nhiều lời đồn, người hiểu chuyện này tự nhiên là Bạch Kỳ.

- Nghe nói ba vị tiến vào Đại La trước nhất đạt được chí bảo củaĐạo Tổ, mỗi người ba kiện.

- Không phải đạt được truyền thừa sao?

- Bây giờ Đại La tiên vực có bao nhiêu vị Đại La?

- Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, hết thảy năm vị.

- Đạo Môn ta có Đại La, người vào Đạo Môn ta, đều có thể lĩnh hội Đại La chi đạo.

Phần lớn các tín đồ trong Thần Du đại thiên địa cũng đang thảo luận Đại La tồn tại, từ Thái Ất cảnh giới, cho tới Tu Tiên giả thế gian, tất cả đều tâm trí hướng về.

Lúc đầu, Thần Du đại thiên địa đã hình thành hàng rào cấp độ khác biệt, nhưng Đại La trùng kích thật sự quá nhiều, cho nên truyền đi cực lớn.

Theo Vạn Phật thủy tổ, Bỉ Ngạn đạo quân thành tựu Đại La, hơn nữa còn là ba vị bước vào Đại La trước nhất, Phật môn cùng Đạo môn chi tranh trở nên càng thêm kịch liệt, theo hiện thực đã lan tràn đến Thần Du đại thiên địa.

Trừ cái đó ra, giáo phái của Huyền Đề tổ sư cũng bắt đầu quật khởi, Bắc Đấu chân nhân cùng Địa Tàng đại tôn không có giáo phái, rời xa tranh phân.

Địa Tàng đại tôn là người chứng được Đại La sau Huyền Đề tổ sư, là người thứ năm thành tựu Đại La trong ngàn năm, rất điệu thấp, chẳng qua bị Bạch Kỳ để lộ ra, ngoại trừ ba vị Đại La trước nhất, Đạo Tổ cũng đơn độc gặp mặt Huyền Đề tổ sư cùng Địa Tàng đại tôn.

Pháp bảo mà Khương Trường Sinh cho ba vị đến Đại La trước nhất là Thiên Đạo linh bảo, còn chế tạo riêng công pháp công đức cho bọn họ, mà đối với Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn thì chỉ truyền công đức chi pháp.

Đại Công Đức Thần Pháp diễn hóa muôn vàn công đức chi pháp, đại năng gánh chịu trách nhiệm của Tiên đạo tất sẽ đạt được công đức, không dùng thì phí.

Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn cũng cực kỳ cảm kích Khương Trường Sinh, cảm nhận được Đạo Tổ kỳ vọng bọn hắn rất cao.

Từ nơi sâu xa, nhân quả giữa bọn họ và Đạo Tổ trở nên càng thêm chặt chẽ.

Đã nhiều năm trôi qua, nhân quả cắn trả do Khương Trường Sinh dời đi thiên địa của Viễn Cổ Tiên Đạo mang tới mặc dù không có hoàn toàn tan biến, nhưng ảnh hưởng đối với hắn đã không lớn, tình cờ nhìn một vài sinh linh đến từ Thiên Giới thứ tư, ảnh hưởng cũng không lớn.

Sau khi năm vị Đại La sinh ra, không có Đại La mới sinh ra, có vài đại năng quá nóng vội, ngược lại không thành được, tỷ như Côn Luân giáo chủ, người đã từng là cường giả thứ hai của Tiên đạo.

Chuyện về Đại La, Khương Trường Sinh cũng không cách nào chỉ điểm, hắn nên giảng đều đã giảng, còn lại chỉ có thể xem chính bọn hắn.

Đương nhiên, đối với người bên cạnh mình, Khương Trường Sinh vẫn sẽ tận lực dìu dắt.

Tỷ như Mộ Linh Lạc, Kiếm Thần.

Từ khi Kiếm Thần thể hiện ra tạo nghệ Kiếm đạo siêu tuyệt, sau khi Khương Trường Sinh tu luyện đều sẽ báo mộng cho hắn, giảng giải Đại La chân nghĩa.

Khương Trường Sinh thật hy vọng trong các cố nhân của mình có thể sinh ra một vị Đại La, bất quá đề bạt phàm linh, vốn là một chuyện nghịch thiên….

Trong hư không tối tăm, một con đường bằng ánh sáng bảy màu tung hoành đến chỗ vô cùng sâu, trong con đường ánh sáng kia có sao trời đủ mọi màu sắc, hội tụ vào một chỗ, hình thành tinh quang sáng chói xinh đẹp, chiếu sáng mảnh hư không hắc ám này.

Chương 1245 - Lửa giận của Đạo Diễn (2)

Một đạo thân ảnh đi trên con đường ánh sáng bảy màu, chính là Thế Diễn Thiên lúc trước mong muốn cứu vớt Khương Trường Sinh.

Thế Diễn Thiên thoạt nhìn không có gì khác hơn một triệu năm trước, trên mặt hắn mang vẻ từ bi, mi tâm của hắn bởi vì thói quen cho nên xuất hiện nếp nhăn.

Đi đi, trên con đường ánh sáng bảy màu dần dần hiện ra các thân ảnh khác, tất cả đều là bộ dáng nhân tộc, chẳng qua là hỉ nộ ái ố biểu hiện rõ ràng, Thế Diễn Thiên bình tĩnh đi, không chào hỏi ai.

Rất lâu.

Một đạo thân ảnh bỗng nhiên đụng vào Thế Diễn Thiên, nhưng chỉ va chạm nhẹ nhàng, cũng không có ác ý, Thế Diễn Thiên liếc mắt nhìn sang, hỏi:

- Ngươi tới làm cái gì? Bây giờ ta là người mang tội.

Người tới là một thiếu niên, người mặc áo trắng đai lam, phong thần tuấn dật, trên mặt tràn đầy nụ cười.

- Tội kia của ngươi tính là gì, huống chi bây giờ Đạo Diễn có việc lớn muốn hành động, đều điều động ngươi, sợ gì tội lỗi.

Thiếu niên cười nói.

Sự xuất hiện của hắn hấp dẫn ánh mắt không ít người tu hành Đạo Diễn xung quanh.

Thế Diễn Thiên khẽ nói:

- Tội lỗi của ta xác thực có thể bị xem nhẹ, nhưng ngươi là Tiểu Diễn Thánh, ngươi tới gần ta, tất sẽ bị người có ý lợi dụng, sẽ nhắc lại chuyện xưa cho phía trên.

Thiếu niên được xưng là Tiểu Diễn Thánh thân cận ôm bờ vai của hắn, cười nói:

- Tiểu Diễn Thánh, cuối cùng vẫn có chữ 'tiểu', ngươi đến cùng làm sao vậy, từ khi sau khi trở về, ngươi giống như biến thành người khác, trước kia ngươi muốn cứu vớt ta, đều là ngươi dây dưa ta, hiện tại làm sao trái ngược, chẳng lẽ ngươi biết được Lục Diêm Diễn Thiên là chết như thế nào?

Nhắc đến Lục Diêm Diễn Thiên, không ít người nhìn sang.

Thế Diễn Thiên mặt không đổi sắc, nói:

- Không biết, cho dù biết được, ta cũng sẽ không nói, tội nghiệt của Đạo Diễn đã rất sâu nặng, không thể tái tạo mầm tai vạ.

Tiểu Diễn Thánh bĩu môi nói:

- Ngươi nha ngươi nha, đi lầm đường, nếu không phải chúng ta thuộc về Đạo Diễn, với hành động của ngươi, đặt ở các đạo thống khác, phải chết bao nhiêu lần?

Đạo Diễn làm việc bá đạo, nhưng bên trong lại rất khai sáng, ngoại trừ cần thiết phục tùng ra, quyền nói chuyện là hết sức tự do, người từ bi, ưu sầu giống như Thế Diễn Thiên cũng không phải số ít, thậm chí có người càng bi quan khoa trương hơn, vô luận nói cái gì, đều không đến mức bị trừng trị, Đạo Diễn thậm chí còn có thể kích thích thiên phú tâm tình của bọn hắn.

Thế Diễn Thiên cười cười, lười nhác phản bác.

Con ngươi Tiểu Diễn Thánh đảo một vòng, nói:

- Ngươi muốn biết lần hành động này cần làm chuyện gì?

- Chuyện gì?

- Liên quan tới Đại Đạo sinh cơ, liên quan tới phản kích đối với Huyền Mệnh, Trấn Xu, lần này, phía trên thật sự tức giận, Kiếm Đố Diễn Thánh ngã xuống đến nay vẫn là cái gai của Đạo Diễn.

Tiểu Diễn Thánh nghiêm túc nói, lời nói tràn ngập hưng phấn.

Nhắc đến Kiếm Đố Diễn Thánh, Thế Diễn Thiên cũng lộ ra vẻ ưu sầu.

Kiếm Đố Diễn Thánh vẫn lạc tạo thành chấn động trong Đạo Diễn lớn ra sao, chỉ có bọn hắn rõ ràng, đây chính là Diễn Thánh, hàng ngàn vạn năm đến này, lần đầu tiên có Diễn Thánh ngã xuống, còn là dưới tình huống Huyền Mệnh, Trấn Xu đang vây công Đạo Diễn.

Trăm vạn năm qua, Đạo Diễn đang một mực tích súc lửa giận.

Tiểu Diễn Thánh tiếp tục nói:

- Căn cứ theo ta hiểu rõ, Đạo Diễn đã có ba ngàn vạn năm không có triệu tập hết thảy Diễn Thánh, Diễn Quân, Diễn Thiên giống như vậy, đây là muốn làm đại sự, đại loạn nhất định ra anh hùng, lần này đại chiến, ta nhất định phải gỡ xuống chữ 'tiểu' của ta.

Thế Diễn Thiên vừa nghĩ tới sắp đại chiến, hắn càng sầu lo, tiếp theo lại phải chết bao nhiêu người?

Hắn không khỏi suy nghĩ đến Đạo Tổ trong Hư Không Vô Tận.

Đã nhiều năm trôi qua, cũng không biết Đạo tổ đã mạnh bao nhiêu?

Hắn chỉ biết hiểu Nộ Diễm Diễn Quân là bởi vì Lục Diêm Diễn Thiên mà chết, chết trong tay Đạo Tổ, mà Kiếm Đố Diễn Thánh, hắn không biết được, hắn nghĩ tới có phải Đạo Tổ hay không, nhưng lại cảm thấy không thực tế.

Càng ngày càng nhiều Diễn Thiên buông xuống, phần lớn đều vội vàng bước đi, phần cuối thất thải quang đạo bắt đầu xuất hiện một cánh cửa ánh sáng.

Tiểu Diễn Thánh nói không ngừng, nhưng Thế Diễn Thiên đã nghe không vào, tâm tư bắt đầu tung bay….

…

Từ khi Đại La tiên vực sinh ra năm vị Đại La, tâm tư Khương Trường Sinh càng định, hắn cũng không có đặc biệt chờ mong vị Đại La kế tiếp, cho nên an tâm tu luyện.

Trên thực tế, sau khi ba vị Đại La sinh ra trước nhất, cũng làm cho tâm những Tiên Đế đang căng cứng kia thư giãn, dẫn đến một đoạn năm tháng dài đằng đẵng về sau, một mực không có Đại La sinh ra.

Mỗi năm đi qua.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, hắn bấm ngón tay tính toán, lần này bế quan lại có mười một vạn năm thời gian.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía bên ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, giờ phút này đang có người đang chiến đấu, chính là Kiếm Thần, hắn đang chiến đấu cùng một sinh linh có khí tức cùng loại Đại Ám Thừa Thiên.

Trong những năm tháng hắn bế quan, thường xuyên có sinh linh tới gần Đại La tiên vực, phần lớn đều lựa chọn lách qua, nhưng luôn có tồn tại không có mắt, bất quá đều bị các Tiên Đế trấn áp, Đại La cũng không có ra tay.

Tồn tại khủng bố giống như Đại Ám Thừa Thiên cũng ít khi thấy, cho nên Khương Trường Sinh một mực không có mở mắt.

Chương 1246 - Nhờ Bạch Kỳ truyền lời

Chẳng qua lần này lại xuất hiện quỷ khí tồn tại, điều này nói rõ tồn tại sau lưng Đại Ám Thừa Thiên có khả năng đã để mắt tới Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Người mạnh nhất trong phạm vi đã biết đi đến một trăm chín mươi sáu vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đối phương cũng không có ở gần đó Đại La tiên vực.

Bạch Kỳ nhìn thấy Khương Trường Sinh tỉnh lại, lúc này lại gần, thận trọng nói:

- Chủ nhân, có một chuyện, ta không biết có nên nói hay không.

- Nói đi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, trong lòng bắt đầu nghe tiếng lòng của chúng sinh, đây cũng là thói quen của hắn, dùng cái này để xác định Tiên đạo không có đi sai đường, không có cô phụ chúng sinh.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Chủ nhân, ngài hẳn biết được Côn Luân giáo chủ, hắn bởi vì không có chứng được Đại La, một mình rời khỏi Đại La tiên vực, đi tới Đại Thiên thế giới xông xáo, hành vi của hắn sẽ không khiến cho càng nhiều Tiên Đế trốn đi đó chứ? Đại La xác thực quá khó khăn.

Trước khi không có năm vị Đại La sinh ra, các Tiên Đế nhóm đều mang hi vọng trong lòng, kìm nén một cỗ năng lực, bây giờ có năm vị Đại La sinh ra, có so sánh, bọn hắn mới cảm nhận được tuyệt vọng.

Tựa hồ bọn hắn một mực tu luyện, cũng không thể đi đến Đại La.

Tâm tính như thế để tâm thái không ít Tiên Đế sinh ra biến hóa, có người không muốn từ bỏ bắt đầu đi con đường cực đoan, tỷ như Côn Luân giáo chủ, cũng có bắt đầu nghiên cứu công đức, khí vận chi pháp, cũng có bắt đầu trở về Thái Ất Tiên Vực, ngược lại Tiên Đế vạn kiếp bất tử, so với việc lãng phí thời gian trong Đại La tiên vực, không bằng trở lại Thái Ất Tiên Vực hưởng thụ nhân sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu có người muốn đi ra ngoài xông xáo, liền đi thôi, Tiên Đế đi vào Đại Thiên thế giới cũng không phải không có năng lực sinh tồn, đến mức ảnh hưởng, ta để ý không phải hiện tại có bao nhiêu Tiên Đế, để ý tương lai còn có thể sinh ra bao nhiêu Tiên Đế.

Bạch Kỳ nghe được lời này, kính nể không thôi.

Cách cục của chủ nhân luôn lớn hơn so với nàng tưởng tượng.

Khương Trường Sinh còn nói thêm:

- Nói cho Tử Ngọc, từ nay về sau, phi thăng giả không thể lại trở về, người vi phạm, gạt bỏ Tiên Đế đạo quả của hắn.

Nghe vậy, Bạch Kỳ gật đầu, lập tức nhích người đi tới Phi Thăng đài.

Khương Trường Sinh mặc dù có khả năng trực tiếp liên hệ Thiên Đế, nhưng giao chuyện này cho Bạch Kỳ đi truyền đạt, cũng có thể tăng lên địa vị của Bạch Kỳ, cũng có thể để tầm quan trọng của chuyện này tăng lên.

Đạo Tổ truyền âm cho Thiên Đế, cùng Đạo Tổ phái người đi gặp Thiên Đế, hoàn toàn là hai khái niệm.

Sau khi Bạch Kỳ rời khỏi, Khương Trường Sinh đột nhiên mong muốn tu hành Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp, vừa hay để Đại La tiên vực tăng thêm một chút sinh khí, thuận tiện điều động một vài tồn tại thu thập tình báo về Đại Thiên thế giới cho hắn.

Hắn luôn cảm thấy Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp còn có ảo diệu cao thâm hơn, chỉ có chân chính tu hành cùng thi triển mới có thể hiểu rõ.

Hắn bắt đầu dựa theo trí nhớ truyền thừa vận công, hắn quên mất xung quanh, chuyên tâm tu hành tuyệt học của Thiên Đạo.

Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp gian nan hơn nhiều nếu so với dự đoán của hắn, cần thời gian dài hơn so các Thần Thông mà lúc trước hắn tu luyện, hắn giống như tu lại Đạo Pháp Tự Nhiên Công một lần.

Qua đi vạn năm, hắn mới nhập môn Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp.

Hắn chuẩn bị trước sáng tạo một nhánh chủng tộc, một nhánh chủng tộc cùng loại như thần linh vậy, trời sinh ẩn chứa lực lượng cường đại, nhưng không có năng lực sinh sôi.

Một ngày này, Đại La tiên vực rơi xuống một trận mưa to bàng bạc trước nay chưa từng có, bao trùm chín thành đất đai, vô số hồ nước, đại dương mênh mông đều nổi lên gợn sóng, chúng sinh hưởng thụ lấy trận mưa lớn này.

Một vài Tiên Đế cũng đang nhìn mưa rơi, cảm ngộ đạo pháp tự nhiên.

Mưa to huyên náo, nhưng cũng mang đến an bình cho chúng sinh, những Tiên Đế đang vì Đại La mà hấp tấp nhìn mưa rơi lại thấy tâm trở nên yên tĩnh, riêng phần mình nhìn xem trận mưa to trăm vạn năm không có này.

Mưa to liền mấy ngày, sau cơn mưa trời lại sáng, mặt trời mọc, chiếu rọi thiên hạ, phía trên đám mây hiện ra cầu vồng vượt ngang sông núi, tráng lệ vô song.

Trong từng đám từng đám mây bỗng nhiên lần lượt hiện ra từng bóng người, tất cả đều là thiếu niên thiếu nữ, người mặc vân vụ hà y, bọn hắn tự do bay lượn, mười phần hoạt bát.

Khương Trường Sinh nhìn hết một màn này ở trong mắt.

Khương Trường Sinh nhìn chủng tộc mình sáng tạo, không tính đặc biệt hài lòng, nhưng cũng không có thất vọng, dù sao cũng là mới nếm thử.

Hắn tiêu hao không chỉ pháp lực, còn có lực lượng công đức của bản thân.

Thân là người sáng tạo Tiên đạo, công đức của hắn tự nhiên nhiều nhất, bất kỳ sinh linh gì tạo ra công đức, hắn cũng bởi vậy đạt được bộ phận công đức.

Ngoại trừ công đức, hắn còn có khả năng lợi dụng hết thảy của mình thi triển Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp.

Như thế nào vô tướng vô hình, nói cũng không phải là sự vật hắn sáng tạo, mà là liên hệ giữa sự vật hắn sáng tạo và hắn là vô tướng vô hình, không thể bắt, không thể thôi diễn.

Chương 1247 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (1)

Hắn bắt đầu quan tâm chủng tộc mình sáng tạo, đồng thời, hắn phát hiện nương theo lấy trận mưa tràn đầy linh khí bàng bạc, tinh quái trong thiên địa được tiến hóa, cũng có rất nhiều sinh linh mới sinh ra.

Theo sinh linh giữa thiên địa càng ngày càng nhiều, các Tiên Đế nhóm bắt đầu thu đồ đệ, theo bọn hắn nghĩ, sinh linh Đại

La tiên vực làm sao thì cũng có tư chất mạnh hơn sinh linh ở Thái Ất Tiên Vực.

Chủng tộc Khương Trường Sinh sáng tạo cũng dần dần bị càng ngày càng nhiều Tiên Đế phát hiện, bọn hắn cũng có tên của mình.

Tiên Linh tộc.

Tiên Linh tộc sinh ra chính là Địa Tiên, có thể thao túng thiên tượng, có thể huyễn hóa vạn vật, bởi vì Tiên Linh tộc không thể sinh sôi, dẫn đến các Tiên Đế cũng sẽ không kiêng kị bọn hắn, ngược lại cảm khái Thiên Đạo công chính.

Trong năm tháng về sau, Tiên Linh tộc trở thành đối tượng mà các Tiên Đế tranh đoạt, cơ hồ mỗi một vị Tiên Đế đều thu Tiên Linh làm đệ tử.

Khương Trường Sinh cũng sáng tạo ra chủng tộc thứ hai, bất quá chi chủng tộc này cũng không phải lưu lại Đại La tiên vực trong, mà là ở hư không Đại Thiên thế giới.

Tiệc vui chóng tàn.

Vừa thả ra mấy ngàn năm, chi chủng tộc này đã bị diệt sạch.

Xem ra muốn sáng tạo chủng tộc đi tới Đại Thiên thế giới thu thập tình báo, không đủ hợp lý.

Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp của Khương Trường Sinh tạm thời còn không thể trực tiếp sáng tạo ra chủng tộc cường đại, mà không gian sinh tồn trong Đại Thiên thế giới cũng không có quá lớn.

Khương Trường Sinh chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý nghĩ này, hắn tiếp tục bế quan tu luyện.

Tu hành Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp khiến cho hắn thu hoạch được không ít cảm ngộ, lúc đầu hắn cách đột phá đã rất gần, bây giờ càng chỉ kém một hàng rào.

Đợi hắn đột phá đến tầng cảnh giới tiếp theo, hắn sẽ tuyên bố cho các Tiên Đế về cảnh giới Đại La phân hoá.

Theo Khương Trường Sinh bắt đầu bế quan trùng kích cảnh giới cao hơn, Đại La tiên vực nghênh đón thịnh thế trước nay

chưa từng có, càng ngày càng nhiều Tiên Đế bắt đầu xuất quan, hành tẩu thiên địa, truyền đạo bốn phía, điểm hóa sinh linh, để Đại La tiên vực càng ngày càng địa nhiệt náo.

Vạn năm sau, khắp nơi trên đất Đại La tiên vực đều là sinh linh, sinh cơ bừng bừng.

Cùng lúc đó, chiến đấu ở thiên ngoại Đại La tiên vực lại càng ngày càng tấp nập, các Hư Không cường giả muốn xâm lấn Đại La tiên vực càng ngày càng nhiều, thậm chí còn kinh động tồn tại Đại La, Bắc Đấu chân nhân ra tay, cũng có Tiên Đế bị trọng thương.

Dần dần, Tà Ma Thiên Ngoại mạnh mẽ đi sâu vào trong lòng chúng sinh Đại La tiên vực.

Một bên khác.

Từ khi Thiên Đế truyền ra thiên quy của Đạo Tổ, phi thăng giả không chỉ giảm bớt, ngược lại tăng nhiều.

Tồn tại có thể tu luyện tới Tiên Đế cảnh đều đã hưởng thụ qua nhân sinh, đứng ở đỉnh điểm một giới, trong lòng bọn họ tự nhiên còn giấu hi vọng cùng lòng tin to lớn, bọn hắn cảm giác mình còn có thể lại hướng lên trên.

Nương theo Tà Ma Thiên Ngoại càng ngày càng nhiều, một vài Tiên Đế trong Đại La tiên vực cũng bắt đầu xông ra uy danh của mình.

Mà trong Thái Ất Tiên Vực, thanh danh lớn nhất chính là Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần.

Tô Dần thành tựu Tiên Đế, lại thêm đại thành Bất Diệt Kim Thân, tung hoành vô địch, hắn đã trừng trị rất nhiều đại năng làm chuyện bất chính, uy danh của hắn từ Thiên Đình Tiên Đế, cho tới phàm linh chúng sinh, đều xem hắn như anh hùng.

Trong hư không, khắp nơi đều là thân ảnh đang giao chiến, Khương Tiển đứng ở đỉnh đầu một đầu Giao Long màu vàng kim, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm đang Đồng Tứ, Đồng Tuyết chiến đấu.

- Thiên kiêu Huyền Mệnh xác thực cao minh, mặc dù chuyển tu tiên đạo, cũng có năng khiếu rất cao.

Trong lòng Khương Tiển cảm khái nói, thời gian lúc trước hắn đều bế quan tu luyện, nửa năm gần đây khó có được thời gian đi ra, bồi hai vị đồ nhi chiến đấu, Đồng Tứ, Đồng Tuyết cho hắn kinh hỉ rất lớn.

Chẳng qua là.

Khương Tiển đưa ánh mắt nhìn về phía những Tà Ma Thiên Ngoại, trong lòngcảm thấy rất lo lắng.

Gần đây, tần suất Đại La tiên vực gặp phải tập kích càng ngày càng cao, số lượng của địch nhân cũng đang tăng nhiều, phần lớn là đi ngang qua nơi này, cảm thấy trong Đại La tiên vực có giấu đại cơ duyên, cho nên muốn mạnh mẽ xông tới.

Nhưng nhiều sinh linh như vậy lang thang cùng một chỗ, bản thân chuyện này mang ý nghĩa hư không có việc lớn xảy ra.

Hôm nay, hắn càng phát hiện tồn tại của Đạo Diễn.

Đối thủ của Đồng Tứ, Đồng Tuyết chính là bốn vị sinh linh Đạo Diễn, bốn vị Diễn Thiên.

Khương Tiển sống ở trong Huyền Mệnh lâu như vậy, tự nhiên hiểu ba đại siêu thoát đạo thống tranh đấu, hắn lo lắng chiến hỏa ảnh hưởng đến Tiên đạo.

- Không ngờ hai vị thiên kiêu Huyền Mệnh lại trốn ở chỗ này, chẳng lẽ trong đại trận kia cất giấu bí mật của Huyền Mệnh?

Một Diễn Thiên diện mạo dữ tợn nói, sát ý tăng vọt, để khí thế của hắn đã vượt qua Tự Tại Thiên.

Đồng Tứ hừ lạnh nói:

- Ta cũng không ngờ người Đạo Diễn còn dám ra đây.

Sát Ý Diễn Thiên cười to nói:

- Ha ha ha, xem ra các ngươi còn không biết được tình huống, Huyền Mệnh các ngươi sắp bị Đạo Diễn công phá, Trấn Xu cũng tự lo không xong.

Chương 1248 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (2)

Nghe vậy, Đồng Tứ, Đồng Tuyết nhíu mày, trong nháy mắt bọn hắn phân thần, một cây gậy màu bạc từ sâu trong hư không quét ngang tới, tốc độ cực nhanh, sắc mặt hai người kịch biến, đã không kịp né tránh, chỉ có thể theo bản năng điều động pháp lực.

Cạch!

Khương Tiển xuất hiện trước mặt Đồng Tứ, cánh tay phải ngăn lại cây gậy màu bạc, hai cỗ lực lượng cường đại chạm vào nhau sinh ra tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc, đếm không hết lôi điện theo cây gậy màu bạc bắn ra, muốn xâm chiếm lên trên người Khương Tiển.

- Hừ!

Thụ nhãn trên trán Khương Tiển bắn ra kim quang, xua tan lôi điện quanh thân, đẩy lui cây gậy màu bạc.

Hắn liếc mắt nhìn một bóng người đang đứng ở sâu trong hư không, thân hình cường tráng, khuôn mặt già nua, duy trì tư thế nắm côn, chẳng qua cây gậy màu bạc cũng không có ở trong tay hắn, mà là cách không thao túng.

- Đồ Diễn Quân, không ngờ còn có thể gặp được ngươi ở đây!

Khương Tiển híp mắt nói, không có ẩn giấu sát ý.

Đồ Diễn Quân thu tay lại, một cây gậy màu bạc trống rỗng xuất hiện sau lưng, mặt hắn không biểu tình, nói:

- Khương Tiển, dị đạo thiên kiêu của Huyền Mệnh, ta hết sức tán thưởng ngươi, rời khỏi Huyền Mệnh, hiệu lực cho ta đi, mệnh số Huyền Mệnh đã không nhiều, Đạo Diễn sẽ tru diệt Huyền Mệnh, Trấn Xu, gia nhập dưới trướng ta, ta có thể mang ngươi đi được càng xa, kiến thức thiên địa rộng lớn hơn.

Khương Tiển xuất ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, ta nghĩ đến chính các ngươi đều không tin.

Dứt lời, hắn thả người vọt lên, giống như thuấn di xuất hiện trước mặt Đồ Diễn Quân, một đánh xuống đao, hư không rung chuyển.

Đồ Diễn Quân cấp tốc tránh né, sau đó phát động thế công, hai vị cường giả lâm vào trong kịch đấu, thân hình không ngừng xê dịch, chiến đấu sinh ra sóng xung kích thần lực lan ra phạm vi cực lớn, giống như hư không đang không ngừng nổ tung.

Đồng Tứ, Đồng Tuyết quay người nhìn về phía chiến cuộc khác.

Càng ngày càng nhiều Tiên Đế bay ra từ bên trong Đại La tiên vực, gia nhập chiến trường, nhưng tình hình chiến đấu không quá lạc quan, chiến đấu không có nhanh chóng kết thúc, ngược lại lâm vào giằng co, không chỉ Tiên đạo một phương tăng nhiều số lượng, số lượng sinh linh xâm lấn cũng đang tăng trưởng.

Mấy canh giờ sau.

Sâu trong hư không, xuất hiện từng vòng sáng màu tím, cấp tốc mở rộng, đếm không hết sao trời, đại địa bay ra, phía trên tất cả đều là Đạo Diễn Thần quân.

Trong một đại lục trong đó, trên núi cao, một nữ tử khoác trường bào hoa lệ, trên mặt bị sương mù màu xanh sẫm lượn lờ bao quanh đang ngồi trên ghế đá, trên áo bào của nàng tràn đầy phù văn đồ văcổ quái n, đầu đội mũ miện như hai lợi trảo tạo thành, nàng bày ra tư thái lười biếng, giống như đang nghỉ ngơi.

Một nam tử trống rỗng xuất hiện ở trước mặt nàng, trầm giọng nói:

- Thánh Tôn, đại thiên địa phía trước quả nhiên có quan hệ cùng Huyền Mệnh như ngài phỏng đoán, chúng ta gặp hai vị thiên kiêu của Huyền Mệnh, tạm thời không rõ ràng trong phương thiên địa kia còn cất giấu bao nhiêu cường giả.

Vị nữ tử thần bí này chính là Đạo Diễn Diễn Thánh, tên Tham Mộng Diễn Thánh, nhóm Diễn Quân chi chúng này chính là do nàng chưởng khống.

Tham Mộng Diễn Thánh chậm rãi ngẩng đầu, nói:

- Giấc mộng này thật sự là không đủ thanh tĩnh, nếu có quan hệ cùng Huyền Mệnh, vậy thì diệt đi, sớm ngày tụ hợp cùng

với những Diễn Quân khác, cùng nhau tiêu diệt Huyền Mệnh.

- Tuân mệnh.

Nam tử lúc này tan biến tại chỗ.

Tham Mộng Diễn Thánh nâng lên hai tay, duỗi cái lưng mệt mỏi, giãn ra dáng người uyển chuyển của mình.

- Trước khi các ngươi chết, làm một giấc mộng hoang đường đi.

Vừa dứt lời, sương mù trên mặt Tham Mộng Diễn Thánh hóa thành vô hình, hiển lộ ra một gương mặt đẹp đẽ đang lộ ra ý cười thanh lãnh, đồng tử của nàng sáng ngời, giống như ẩn chứa cả Tinh Hải ở bên trong.

Cùng lúc đó.

Tam Thập Tam Trọng Thiên, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn hơi nhíu mày, thầm nghĩ:

- Đây là lực lượng Đại Đạo gì?

Hắn có thể cảm giác được có một cỗ lực lượng mong muốn đưa hắn vào trong mộng cảnh, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận có một lỗ hổng thông ra thiên ngoại, cho nên trận này không thể hoàn toàn ngăn cản lực lượng từ ngoài đến.

Tâm thần hắn khẽ động, triệt tiêu cỗ lực lượng kia, hắn không có ý xuất thủ, trước hết để cho Đại La tiên vực đối mặt.

Mà hắn muốn chuẩn bị đột phá.

- Khoảng cách lần trước đột phá đã qua một trăm sáu mươi vạn năm, thật là lâu, sắp quên đi mùi vị đột phá.

Trên mặt Khương Trường Sinh hiện ra vẻ tươi cười, gần đây hắn cũng cảm giác được hư không có việc lớn muốn xảy ra, hắn đã không chỉ một lần cảm nhận được có tồn tại siêu cường đang chiến đấu ở chỗ cực xa.

Rất rõ ràng, đại chiến giữa các siêu thoát đạo thống tiến vào giai đoạn mới.

Lúc Khương Trường Sinh suy nghĩ đến đột phá, chúng sinh trong Đại La tiên vực dần dần lâm vào ngủ say.

- A Di Đà Phật.

Một âm thanh trang nghiêm vang lên, nương theo tiếng chuông lớn vang vọng, tâm thần chúng sinh trong nháy mắt tỉnh táo.

Rìa Đại La tiên vực, bốn bóng người trống rỗng xuất hiện, chính là Bỉ Ngạn đạo quân, Bắc Đấu chân nhân, Địa Tàng đại tôn, Huyền Đề tổ sư.

- Cứ để Vạn Phật đạo hữu thủ hộ Tiên Vực đi, chúng ta cũng nên ra tay chiến một trận.

Bỉ Ngạn đạo quân mở miệng nói.

Huyền Đề tổ sư vuốt râu cười nói:

- Gần đây, ta vừa lĩnh ngộ một chiêu thần thông điên đảo quá khứ, tương lai, vừa hay thử một chút..

Chương 1249 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (1)

Sau khi bước vào cảnh giới Đại La, đám người Huyền Đề tổ sư cũng không có mất đi mục tiêu, ngược lại đi tắm ở trong ảo diệu của Đại La, trong khoảng thời gian này, thực lực của bọn hắn nhanh chóng trưởng thành, cũng dần dần thành Đại La chân chính.

Huyền Đề tổ sư ngộ được thần thông điên đảo quá khứ, tương lai, Bắc Đấu chân nhân, Địa Tàng đại tôn, Bỉ Ngạn đạo quân cũng không kém, trên người mỗi một vị Đại La đều tản ra tự tin tuyệt đối.

Bọn hắn lúc này đi đến chiến trường, rất nhanh, uy áp của chiến đấu mạnh hơn truyền đến, theo chân trời góc biển Đại La tiên vực nhìn lại, hư không bị hào quang bảy màu chiếu sáng, giống như phần cuối vũ trụ đang ở phía trước, nơi đó là phần cuối mà phàm linh không thể tưởng tượng nổi.

Ở sâu trong hư không phía xa, Tham Mộng Diễn Thánh bỗng nhiên nhíu mày, nàng đứng lên từ trên ghế đá, mặt lộ ra dị sắc.

- Huyền Mệnh lại còn có tồn tại bực này, có ý tứ, trách không được có trận pháp, xem ra nơi này là địa phương quan trọng

của Huyền Mệnh.

Tham Mộng Diễn Thánh nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nắm một cái, một tấm lệnh bài trống rỗng xuất hiện tại trong tay nàng, trong miệng nàng lẩm bẩm cái gì, ngay sau đó ánh mắt sinh ra biến hóa….

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu suy tư một vấn đề.

Chính là tiếp theo đi đâu độ kiếp.

Về sau, mỗi một lần đột phá đều là trải nghiệm không biết, hắn nhất định phải chuẩn bị kỹ càng cho mọi tình huống, mà điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến Đại La tiên vực.

Rời khỏi Đại La tiên vực, hắn lại sợ khi đột phá sẽ có cường địch tập kích Đại La tiên vực, dù sao gần đây người xâm nhập càng ngày càng nhiều, không thể dùng tình huống trước kia đi cân nhắc.

Khương Trường Sinh thử thôi diễn nhân quả, nhưng liên quan đến tồn tại không yếu hơn mình nhưng không ở trong Tiên đạo, nhân quả rất mơ hồ.

Nhưng phàm là nhân quả mơ hồ, đều mang ý nghĩa biến số.

Xem ra, Đại La tiên vực gần đây sẽ gặp phải đại kiếp.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn, nhìn về phía chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, đồng thời chờ đợi cuộc chiến ở thiên ngoại kết thúc.

Sau khi bốn vị Đại La ra tay, tình hình chiến đấu đã sinh ra biến hóa to lớn, mặc dù có Đạo Diễn Diễn Quân đến giúp, vẫn đánh không lại thần thông của Đại La.

Bắc Đẩu chân nhân bày ra Bắc Đẩu Thời Không Đại Trận để mười mấy Diễn Quân tốc trở nên già nua, sinh cơ lại trôi qua, tươi sống chịu chết tại trong trận.

Huyền Đề tổ sư không có hiện thân, nhưng có rất nhiều kẻ địch biến mất khỏi hư không.

Địa Tàng đại tôn siêu thoát vong linh, sáng tạo luân hồi niết bàn, khí thế vô song.

Bỉ Ngạn đạo quân thì hành tẩu ở trong chiến trường, vung động phất trần trong tay, không ai có thể ngăn cản đạo pháp của hắn.

Ngoại trừ Bắc Đấu chân nhân ra, ba vị Đại La khác biểu hiện ra thực lực không mạnh, không bằng các Tiên Đế, ít nhất thoạt nhìn như thế, nhưng các Tiên Đế đều bị chấn kinh, bởi vì thủ đoạn của Đại La quá mức không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều kẻ địch biến mất làm bọn hắn rùng mình.

Đồng Tuyết còn đang quyết chiến, kẻ địch bỗng nhiên dừng lại, thân thể cấp tốc hóa thành tro bụi, nàng thấy mà sửng sốt, trong con mắt nàng còn phản chiếu diện mạo đầy hoảng sợ của kẻ địch.

- Chẳng lẽ là…

Đôi mắt đẹp Đồng Tuyết nhìn về phía các cường giả Đại La thế không thể đỡ phương xa.

Một Diễn Quân bỗng nhiên lao thẳng đến Bắc Đấu chân nhân, nhưng Bắc Đấu chân nhân rõ ràng sớm phát giác được hắn, khi hắn vừa lấn người lên đã bị Bắc Đấu chân nhân tung một chưởng đánh trúng lồng ngực.

Một chưởng này trực tiếp đánh hồn phách Diễn Quân bay ra ngoài thân, mặt Diễn Quân lộ ra vẻ không thể tin được.

Bắc Đấu chân nhân vung tay áo cuốn đi hồn phách của hắn, tay trái vồ một cái, thu thân thể hắn vào trong trong đầu tóc, hóa thành một cây Ngọc Trâm.

Một màn này triệt để hù đến một phương Đạo Diễn.

Mạnh như Diễn Quân, không ngờ lại không có chút lực lượng chống đỡ nào.

Cũng không lâu lắm, đại quân của Đạo Diễn tựa hồ nhận được mệnh lệnh, dồn dập bắt đầu rút lui, những sinh linh lang thang cũng đi theo thoát khỏi nơi này, Tiên đạo một phương không có theo đuổi không bỏ, đưa mắt nhìn bọn hắn rời khỏi.

- Các ngươi thấy rõ ràng chưa?

- Không có, nhưng lúc trước ta một mực có cảm giác rợn cả tóc gáy.

- Đúng vậy, giống như bị một loại tồn tại kinh khủng nào đó nhìn chằm chằm.

- Thái Ất Kim Tiên cùng Đại La chênh lệch thật sự khó có thể tưởng tượng.

- Ta cũng tò mò, lúc trước địch nhân đến từ phương thế lực nào, bọn hắn rõ ràng có trật tự, nên là một phương thế lực của Đại Thiên thế giới, chẳng lẽ chính là Đạo Diễn?

Các Tiên Đế nghị luận ầm ĩ, có người đang thán phục Đại La mạnh mẽ, cũng có đang lo lắng kiếp nạn sau này.

Bốn vị Đại La tụ tập tại cùng một chỗ, bọn hắn cũng đang thảo luận kiếp nạn này.

- Mạnh nhất trong bọn họ không có ra tay, thật không cần truy kích sao?

Bắc Đấu chân nhân nhíu mày hỏi, hắn khuynh theo hướng chủ động xuất kích, triệt để tiêu diệt địch nhân.

Bỉ Ngạn đạo quân lắc đầu nói:

- Bọn hắn đến từ Đạo Diễn, thủ đoạn không thể đánh giá thấp, ngông cuồng đuổi theo có thể sẽ trúng kế, hoặc là chúng ta gặp bất trắc, hoặc là Đại La tiên vực bị vây công.

Chương 1250 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (2)

Địa Tàng đại tôn cười ha hả nói:

- Đại La tiên vực làm sao có thể xảy ra chuyện?

Huyền Đề tổ sư vuốt râu nói:

- Nếu lại phải để Đạo Tổ ra tay, vậy ý nghĩa bọn ta thành tựu Đại La ở đâu? Lúc trước chỉ có Đạo Tổ là một vị Đại La, ngài đã có thể một mình bảo hộ Tiên đạo, vì sao chúng ta thành tựu Đại La, vẫn còn cần làm phiền ngài?

Lời hắn để Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân cảm thấy có lý, Địa Tàng đại tôn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có lý, bọn hắn phải cân nhắc hết thảy tình huống khi không có Đạo Tổ ra tay.

Bốn vị Đại La trò chuyện trong chốc lát, riêng phần mình trở về đạo tràng.

Khương Tiển, Đồng Tứ, Đồng Tuyết nhìn bóng lưng bọn hắn rời khỏi, ánh mắt đều hết sức phức tạp.

- Sư phụ, khi nào ngài mới có thể chứng được Đại La? Ngài cảm thấy hai huynh muội chúng ta có cơ hội không?

Đồng Tứ cố nén xúc động hỏi.

Đồng Tuyết cảm khái nói:

- Ta thế nào cảm giác Đại La còn mạnh mẽ hơn Huyền Thánh? Đại quân quy MÔ Như lúc trước, tất có Diễn Thánh đang chỉ huy, có thể dọa được Diễn Thánh không dám hiện thân, Đại La ít nhất đã có thể so với Diễn Thánh, nếu như như thế, bốn vị Đại La dọa lùi Diễn Thánh, vậy chẳng có gì lạ.

Khương Tiển nhìn Đại La tiên vực, đột nhiên cảm giác được phiến thiên địa này có chút lạ lẫm.

Hắn thậm chí cảm giác mình những năm nay lựa chọn sai lầm, lúc trước trải qua Thối Mệnh trì, hắn trở về là được rồi, nhưng hắn lại động tâm đối với Huyền Mệnh, muốn muốn tiếp tục nhanh chóng mạnh lên, trên thực tế hắn làm được, trước khi đám người Vạn Phật thủy tổ chứng được Đại La trước, đều không như hắn. Nhưng Đại La thật chính là hào rộng không thể vượt qua.

Hắn hiện tại mặc dù tu luyện rất khắc khổ, nhưng khoảng cách đến Đại La, còn rất xa xa khó vời.

Ngay cả hắn cũng không có lòng tin, hắn như thế nào cho các đồ nhi hi vọng?

Cảnh giới Tiên Đế, dựa vào cơ duyên thì có thể đền bù tư chất chênh lệch, mà Đại La thật chính là xem mệnh.

Ít nhất Khương Tiển hiện tại cảm giác tư chất của mình còn chưa đủ để thành tựu Đại La….

- Chủ nhân, Đạo Diễn sẽ không để mắt tới chúng ta chứ?

Bạch Kỳ ghé vào một bên lan can Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, khẩn trương hỏi.

Trận chiến lúc trước tỏa ra quá nhiều khí tức cường đại, nàng dùng thần niệm đi nhìn trộm, bị thanh thế củ Đạo Diễn hù dọa.

Đạo Diễn nhiều vô số kể cường giả, nếu không phải Đại La ra tay, chỉ sợ các Tiên Đế của Đại La tiên vực rất khó ngăn cản.

Khương Trường Sinh nhìn phương xa, nói:

- Xem như thế đi, chuẩn xác mà nói, Đạo Diễn để mắt tới vùng hư không này.

Trong lúc dùng Thiên Địa Vô Cực Nhãn tìm kiếm địa điểm thích hợp để độ kiếp, Khương Trường Sinh nhìn thấy rất nhiều chiến trường, chợt nhìn, giống như Đại Thiên thế giới nghênh đón đại kiếp.

- Vậy làm sao bây giờ?

Bạch Kỳ càng căng thẳng hơn.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Tránh thôi, còn có thể làm sao?

Thừa dịp hết thảy Tiên Đế đã trở về Đại La tiên vực, hắn bắt đầu thao túng Đại La tiên vực tiến hành chuyển di, có Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận tại, sinh linh trong trận không phát hiện được đại trận di chuyển, bao gồm cả năm vị Đại La kia.

Đạo Diễn điên cuồng như vậy, Khương Trường Sinh lại đứng trước đột phá, trước tiên cần phải tránh một chút.

Chờ hắn đột phá thành công, lấy nắn Đạo Diễn.

- Tránh?

Bạch Kỳ kinh ngạc, suy nghĩ cái gì, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Từ Thái Hoang đến Côn Luân giới, Côn Luân giới lại chuyển vị trí, chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên xảy ra, Bạch

Kỳ cũng không có cảm thấy không ổn, ngược lại cảm thấy rất ổn.

Chủ nhân chính là ổn trọng, không tung bay.

Đúng như thế, chính là bởi vì chủ nhân đầy đủ ổn trọng, Tiên đạo mới có thể có hôm nay, từ xưa đến nay, bao nhiêu đạo thống bị võ đạo trấn áp, lại có bao nhiêu đạo thống có thể từ Đại Đạo hư không giết tới Đại Thiên thế giới?

Nghĩ được như vậy, ánh mắt nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh lần nữa tràn ngập sùng bái.

Đối với cường giả mà nói, tránh né mũi nhọn có đôi khi càng khó, nhất là cường giả chưa từng bại trận.

- Đúng rồi, chủ nhân, nếu Kiếm Thần thật có thể thành tựu Đại La, ngài có nghĩ nên luyện chế cho hắn một món pháp bảo không?

Bạch Kỳ ngược lại hỏi.

Khương Trường Sinh liếc nhìn nàng, nàng vội vàng giải thích.

- Ta không có ý tứ gì khác, dù sao đây là vị Đại La thứ nhất của Long Khởi sơn chúng ta trừ ngài ra, ta không muốn Kiếm Thần làm mất mặt ngài, không phải sao? Khương tộc tạm thời không có Đại La, Côn Luân giới cũng không có, phía dưới đoán chừng cũng sẽ suy nghĩ nhiều.

Nói đến việc này, trong nội tâm nàng vạn phần cảm khái, nàng trước kia không ngờ Kiếm Thần sẽ là lực lượng mới xuất hiện.

Cái này khiến nàng có nhận thức mới về Đại La.

Khương Trường Sinh cười cười, không có nói tiếp, trên thực tế, hắn cũng có tâm tư như vậy, hắn sẽ luyện chế pháp kiếm chuyên môn cho Kiếm Thần.

Bạch Kỳ thấy hắn cười, đã biết được mình không có đoán sai, lá gan của nàng lập tức lớn hơn, bắt đầu nói về chuyện cũ.

Khương Trường Sinh hiện tại cũng nhớ lại những chuyện trước kia, hồi ức đi qua có thể làm cho hắn nhớ rõ tâm thái ban đầu, nhớ được bản thân là bắt đầu từ đâu.

Chương 1251 - Di chuyển, chủ nhân vẫn ổn trọng như ngày xưa

Sau nửa canh giờ, Bạch Kỳ bỗng nhiên nhìn thấy Khương Trường Sinh đứng dậy, nàng không khỏi hỏi:

- Làm sao vậy?

Nàng đang nói đến hưng phấn, khó có được cơ hội cùng chủ nhân nói chuyện phiếm.

Hẳn là Đạo Diễn lại tới?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đến hư không mới, ta có việc muốn chuẩn bị, ngươi ở một bên đợi đi.

Bạch Kỳ nghe xong vội vàng thối lui, trong lòng thì rất tò mò hiện tại đến chỗ nào rồi.

Nàng đột nhiên lại suy nghĩ một vấn đề, lúc này rời khỏi Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thì nhảy ra Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, tĩnh tọa trong hư không hắc ám.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cùng Chí Dương thần quang hào quang tiêu tán, hắn triệt để ẩn vào trong bóng tối.

Thời gian kế tiếp, Khương Trường Sinh đều đang dò lại Đạo Pháp Tự Nhiên Công, tìm kiếm thời cơ đột phá.

Một bên khác.

Bạch Kỳ đi vào Tây Thiên, bái phỏng Vạn Phật thủy tổ.

Nàng xem như khách quen của Tây Thiên, các Phật Đà đều hết sức cung kính nàng, Vạn Phật thủy tổ cũng nguyện ý tự mình tiếp kiến nàng, dù sao phật môn có thể có nội tình, hôm nay Bạch Kỳ có công lao không thể chối bỏ.

- Phật Tổ, có cảm giác Đại La tiên vực biến hóa hay không?

Bạch Kỳ cười ha hả hỏi, nghe vậy, Vạn Phật thủy tổ hoang mang, lúc này dùng thần niệm quét ngang Đại La tiên vực, nhưng hắn cũng không có phát hiện ra dị thường.

Bạch Kỳ xem thấu hắn, nhắc nhở:

- Không ở trong, mà là thiên ngoại.

Thiên ngoại?

Vạn Phật thủy tổ bấm ngón tay tính toán, vẻ mặt đột biến, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Làm sao có thể!

Vùng hư không này.

Tuyệt không phải hư không trước đó.

Xảy ra chuyện gì?

Là địch nhân tập kích?

Nếu như là địch nhân, hắn không ngờ lại không có chút nào phát giác.

Không đúng.

Vạn Phật thủy tổ nhìn về phía Bạch Kỳ đang có ý cười đầy mặt, lập tức đoán được biến cố đến từ Tử Tiêu cung, cái này khiến hắn càng thêm rung động.

Lúc trước hắn nghĩ Đạo Tổ mạnh hơn, cũng giống như hắn, đều ở vào bên trong Đại La, bây giờ xem ra, mình nghĩ quá đơn giản, đánh giá thấp Đạo Tổ.

- Chẳng lẽ là bởi vì kiếp nạn lúc trước, cho nên Đạo Tổ….

Vạn Phật thủy tổ nhìn chằm chằm Bạch Kỳ, cẩn thận hỏi.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Không sai, Đạo Diễn dù sao cũng là siêu thoát đạo thống, Tiên đạo còn không thể so sánh cùng, nhìn thế công lúc trước của Đạo Diễn, ngươi cũng thấy được, đây chẳng qua là một góc trong núi băng của Đạo Diễn, Đạo Diễn càng có tới tám mươi mốt vị Diễn Thánh, Diễn Thánh chưa hẳn chính là chiến lực mạnh nhất, chủ nhân lựa chọn tránh né mũi nhọn, muốn cho các ngươi thời gian càng dài.

Vạn Phật thủy tổ nghe vậy, đi theo thở dài, hổ thẹn nói:

- A Di Đà Phật, chúng sinh Tiên đạo xác thực liên lụy Đạo Tổ.

Đứng ở góc độ của hắn, Đạo Tổ hoàn toàn có khả năng dựa vào chính mình, không cần thiết mang theo Tiên đạo chúng sinh, sở dĩ mang theo, tất nhiên là có một tấm lòng từ bi.

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Cũng không thể nói lời như vậy, chủ nhân thường nói, không có cái gì liên lụy hay không liên lụy, Tiên đạo đối với ngài mà nói, cũng là ký thác, vì sao ngài không có một mình đi tới Đại Thiên thế giới lại mang Tiên đạo, cũng là bởi vì ngài sinh ra tại Hư Không Vô Tận, sinh ra tại Côn Luân giới, chúng ta đều là duyên phận trên con đường ngài ấy tu hành, ngài ấy từng nói, biểu hiện mạnh mẽ không phải xem cảnh giới bản thân cao bao nhiêu, mà là mình có thể hài lòng như ý hay không, có thể bảo hộ tốt những thứ mà mình mong muốn che chở hay không, Phật Tổ, chắc hẳn Phật môn bây giờ cũng là lo lắng của ngươi.

Vạn Phật thủy tổ gật đầu, trong lòng sinh ra kính trọng đối với Đạo Tổ.

Đạo Tổ mạnh mẽ cũng làm hắn không tưởng được.

Đúng vậy, bảo hộ người khác, càng khó hơn nhiều nếu so với bảo vệ chính mình.

Bạch Kỳ lại trò chuyện với hắn trong chốc lát, sau đó rời khỏi.

Vạn Phật thủy tổ ngước nhìn lên bầu trời, lâm vào trong suy tư.

Sau đó một quãng thời gian, Bạch Kỳ bái phỏng bốn vị Đại La khác, các Đại La cũng không có ý thức được ngoài trận biến hóa, đều kinh ngạc vì thủ đoạn của Đạo Tổ, đồng thời cũng bị lời Bạch Kỳ nói kích thích càng thêm có đấu chí.

Năm vị Đại La bắt đầu bế quan, nỗ lực để cho mình trở nên càng mạnh hơn….

Ở trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, trong hư không tối tăm, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, quanh người hắn lập loè tinh quang thản nhiên, như ẩn như hiện.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí trong bóng đêm phun trào, như một đầu Tử Long, rất sống động.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết đi qua bao lâu, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán Khương Trường Sinh mở ra, hắn cuối cùng cảm nhận được thời cơ đột phá.

Pháp lực mênh mông trong cơ thể đã kìm nén không được, từng tia từng tia hơi nóng tràn ra ngoài thân, hắc ám hư không quanh mình xuất hiện ảo ảnh, đó là không gian đang vặn vẹo, dẫn động quy tắc lực lượng của ba ngàn Đại Đạo.

- Đại La là tung hoành thời không, cảnh giới càng cao hơn chính là áp đảo vận mệnh, không nhận nhân quả cuốn theo, cảnh giới dạng này…

Khương Trường Sinh lẩm bẩm, ngữ khí hắn hơi chậm, nói tiếp.

- Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười lăm là Đại La siêu thoát, thế tầng thứ mười sáu sẽ là Đại La thần tướng, người đến Thần Tướng, không thể tiêm nhiễm nhân quả, mệnh số.

Chương 1252 - Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (1)

Vừa dứt lời, sau lưng hắn ngưng tụ ra một tôn hư ảnh kim quang sáng chói, chính là Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng của hắn.

Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng chính là thứ hắn đoạt được khi đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công mười bốn tầng, pháp tướng này có khả năng ngưng tụ tất cả ý chí của hắn đưa ra, bao gồm cả lực lượng của quá khứ, tương lai, bây giờ được hắn sáng tạo theo, nó sắp thành tiêu chí của Đại La Thần Tướng cảnh.

Hắn chính là người sáng tạo ra Tiên đạo, Đạo Pháp Tự Nhiên Công bây giờ chỉ là hướng dẫn cho hắn tu luyện, cảnh giới về sau đều do hắn sáng tạo, cho nên hắn có thể đưa vào ý nghĩ của mình.

Dù sao thì hắn còn chưa chân chính nhảy ra Đại La, tiếp theo chẳng qua là đi vào giai đoạn cao cấp hơn Đại La, cho nên có

thể thêm hậu tố cho tên cảnh giới của Đại La.

Thần tướng ẩn chứa uy năng của Pháp Thiên Tượng Địa, lại càng thêm siêu nhiên, không theo mệnh số, nhân quả xâm nhiễm, thần tướng bất diệt, chân thân bất diệt, linh hồn cũng có thể trường tồn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ thông suốt, hai mắt theo đó mở ra.

Vạn Thế Diễn Thiên Đại Pháp Tướng phía sau hắn bắt đầu biến hóa, thân hình giống như hắn, rồi lại không giống hắn, nếu như hắn là đạo pháp tự nhiên, khí tức ôn hoà, vậy Thần Tướng của hắn chính là bễ nghễ bá đạo hết thảy.

Theo thần tướng của hắn dung nhập trong cơ thể, khí thế của hắn đột nhiên tăng vọt.

Đại La thần tướng dung nhập thân thể, mà lúc thần tướng kết hợp cùng thân thể, linh hồn, chính là trạng thái cường đại nhất của người đi đến cảnh giới Đại La thần tướng, có sự cương mãnh của võ đạo, lại có sự huyền diệu của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh không ngừng tưởng tượng Đại La thần tướng trong lòng mình, mô tả cảnh giới này càng thêm rõ ràng.

Dần dần, thiên lôi bắt đầu xuất hiện, bao phủ trên đỉnh đầu của hắn.

Thiên kiếp đến.

Khương Trường Sinh lập tức điều ra ba loại trị số của mình.

【 Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt: 9,324,744,565,000 】 .

【 Thiên Đạo giá trị khí vận trước mắt: 2,256,705,550,100,956,473, 210 】

【 Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả trước mắt: 120, 017,044,557, 862 】

Tốc độ giá trị khí vận tăng nhanh nhất, chủ yếu là Thiên Đạo khí vận càng mạnh, giá trị khí vận của hắn cũng sẽ tùy theo tăng cường, dù sao thì hắn chính là Thiên Đạo, sau khi Tiên

đạo thống nhất Hư Không Vô Tận, tốc độ Thiên Đạo phát triển cực kỳ khoa trương.

Tăng chậm nhất ngược lại là giá trị hương hỏa, chủ yếu là khoảng cách giữa Khương Trường Sinh và chúng sinh càng ngày càng xa, truyền thuyết của hắn vẫn vẫn như cũ có thể dẫn dắt các sinh linh tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhưng so với Thiên Đạo khí vận tăng trưởng, vẫn là quá chậm.

Giá trị khí vận giữ lại sáng lập Tiên Vực, giá trị đạo thống nhân quả giữ lại nghe đạo, lần này độ kiếp vẫn là phải dựa vào giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn quanh, đã làm tốt chuẩn bị độ kiếp.

Hắn hiện tại rất tò mò, trước đó ở trong Hư Không Vô Tận, hắn độ kiếp là đối mặt võ đạo bản nguyên, bây giờ hắn độ kiếp, đối mặt là cái gì?

Chẳng lẽ là đại đạo bản nguyên của Đại Thiên thế giới? Thiên uy đè nén đang súc thế, có Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, chúng sinh trong Đại La tiên vực không cảm giác được cỗ uy áp này, nhưng một vài Tiên Đế tu vi cực cao lại có thể phát giác được, năm vị Đại La càng như vậy.

Bọn hắn dồn dập đi ra động phủ, đạo tràng, dùng thần niệm nhìn về phía ngoài đại trận, bọn hắn nhìn thấy thân ảnh của Đạo Tổ.

Đó là.

Đạo Tổ đang độ kiếp?

Chẳng lẽ ngài ấy đang đột phá?

Hết thảy Tiên Đế đều bị hù dọa, Đạo Tổ cường đại dường nào, lại còn có thể đột phá.

Chẳng lẽ phía trên Đại La còn có cảnh giới càng cao hơn?

Ánh mắt năm vị Đại La thay đổi, trở nên nóng bỏng.

Khương Trường Sinh cảm nhận được ánh mắt cùng thần niệm của bọn hắn, nhưng cũng không thèm để ý, vừa hay, để đám Tiên Đế cảm thụ một chút thiên uy mà hắn sắp đối mặt.

Ầm ầm.

Lôi vân cuồn cuộn, thiên uy đã đi đến mức cực kỳ đáng sợ, dù là các Đại La cũng vô cùng lo sợ.

Bọn hắn chưa bao giờ cảm thụ qua thiên uy như thế.

Mộ Linh Lạc cũng đi ra Tử Tiêu cung, ngước đầu nhìn lên phía trên, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Bạch Kỳ đứng ở nàng bên cạnh, biểu lộ cổ quái.

Nàng đột nhiên ý thức được một chút, thì ra sở dĩ dời đi Đại La tiên vực, cũng không phải sợ Đạo Diễn, mà là chủ nhân muốn đột phá.

Chủ nhân cường đại dường nào, lại đột phá, có phải cũng không cần e ngại Đạo Diễn hay không?

Cuối cùng.

Thiên kiếp hạ xuống, lại là một tia sét màu vàng chiếu sáng cả hư không đánh dưới, bị Hồng Mông Thần Nguyên Khí đánh tan, sau đó là vạn quân lôi đình đột nhiên bùng nổ, điên cuồng đánh xuống Khương Trường Sinh, đều bị các chí bảo của hắn ngăn lại.

Các Tiên Đế nhìn thấy tình cảnh độ kiếp như thế, không khỏi than thở, pháp bảo của Đạo Tổ thật không tầm thường.

Tiên đạo mặc dù phát triển hơn một trăm vạn năm, nhưng luận về năng lực luyện chế pháp bảo, vẫn là Đạo Tổ mạnh nhất, trừ cái đó ra, các Đại La trong Đại La tiên vực cũng rất khó luyện chế ra Thiên Đạo linh bảo, chớ nói chi pháp bảo mạnh hơn.

Chương 1253 - Chương 1253: Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (2)

Khương Trường Sinh không có thi triển vòng bảo hộ hương hỏa, trước dựa vào chính mình chống đỡ một quãng thời gian, đồng thời, hắn không ngừng diễn toán cường địch xung quanh ở trong lòng, mặc dù thần niệm của hắn rất mạnh mẽ, nhưng Đại Thiên thế giới không thiếu cái lạ, hắn không thể chỉ tin tưởng thần niệm của mình, thêm một thủ đoạn hương hỏa diễn toán, không dùng thì phí.

Lôi uy to lớn, mặc dù có Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận ngăn cách thiên uy, nhưng chúng sinh trong Đại La tiên vực vẫn rất bất an, ngẹn họng nhìn trân trối, giống như trời muốn sập, Tiên Linh tộc dồn dập tránh vào trong đám mây, sông núi, tẩu thú thì lùi về hang động của mình.

Một lúc lâu sau.

Khương Trường Sinh bắt đầu có chút gánh không được, chủ yếu là nhiều người như vậy đang nhìn chằm chằm, hắn nhất định phải duy trì tư thái ung dung, không thể mất mặt.

Kết quả là, hắn bắt đầu tiêu hao giá trị hương hỏa, hình thành vòng bảo hộ.

Đơn vị giá trị hương hỏa đã là Thiên Đạo giá trị, tương đương với một trăm triệu ức, cho nên trị số giảm xuống còn lâu mới nhanh như trước đó, cái này khiến hắn hết sức yên tâm.

- Sau lưng thiên kiếp này đến cùng là cái gì, là lực lượng gì đang ngăn cản Tiên đạo phát triển.

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, dựa theo trí nhớ của Cừu Hung, phần lớn sinh linh của các siêu thoát đạo thống khác khi đột phá sẽ không gặp phải lôi kiếp, chỉ có số ít tồn tại trong truyền thuyết mới độ lôi kiếp, tên những truyền thuyết kia đã mơ hồ trong trí nhớ của Cừu Hung, Khương Trường Sinh cũng không rõ ràng là ai.

Nhưng hắn nghĩ lầm, thiên kiếp ngăn cản không phải Tiên đạo, là hắn.

Theo vòng bảo hộ hương hỏa hình thành, cả người Khương Trường Sinh trầm tĩnh lại.

Mà theo góc độ các Tiên Đế đang đứng xem, hắn vẫn như cũ ngồi trên thần tọa, mặc cho thiên lôi cuồn cuộn, không ngừng bổ kích, vẫn rung chuyển không được dáng người của hắn, độ kiếp như thế làm bọn hắn rung động.

Tu Tiên giả đột phá cũng muốn độ kiếp, chẳng qua là kiếp nạn là do Thiên Đạo chế định, công đức nhiều, uy lực của thiên kiếp sẽ rất yếu, nghiệp lực thâm trọng, thiên kiếp sẽ rất khủng bố, nói tóm lại, Tu Tiên giả độ kiếp cực kỳ nguy hiểm, cần trù

bị rất nhiều thứ, đan dược, trận pháp, pháp bảo, phù văn, linh vật các loại, trận thế không nhỏ, nào giống Đạo Tổ an vị trên thần tọa, ung dung đối mặt thiên kiếp.

Một vị nữ tiên nhịn không được lấy ra giấy vẽ, mong muốn miêu tả tình cảnh đạo tổ đang độ kiếp, nhưng làm sao cũng không cách nào đặt bút, từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng đang ước thúc nàng, không muốn nàng mạo phạm Đạo Tổ.

Ở giữa quần sơn mênh mông, Phong Dục đứng ở trên đỉnh núi, ngước nhìn Đạo Tổ độ kiếp, ánh nắng vẩy ở trên người hắn, trên mặt hắn đẩy vẻ hướng tới.

Trong cơ thể hắn có một cỗ lực lượng thần bí đang cuộn trào, dẫn đến pháp lực của hắn sôi trào.

- Kia chính là Đại La sao? Không, đó là dáng người phía trên Đại La, ta nhất định phải đi đến.

Phong Dục yên lặng suy nghĩ, hắn đã không còn là võ giả dùng gia đình làm chủ, bây giờ là Tiên Đế vấn đạo trường sinh, hắn tin tưởng cơ duyên trong cơ thể mình có thể giúp hắn lại hướng lên, chẳng qua là bây giờ đi chậm rãi mà thôi.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Nghĩa, Khương Thiện, Thiên Cơ huyền lão, Diệp Tầm Địch, Khương Tiển cùng với Đồng Tứ, Đồng Tuyết cũng đang ngước nhìn.

- Sư phụ, Đạo Tổ sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Đồng Tuyết nhịn không được hỏi.

Khương Tiển lắc đầu, nói:

- Ta há có thể biết được?-.

Thiên Cơ huyền lão cảm khái nói:

- Phong thái như thế, dù cho tại Đại Thiên thế giới, cũng tính là tồn tại siêu nhiên.

Đồng Tứ rất tán thành gật đầu, hắn ở trong Huyền Mệnh gặp qua rất nhiều Mệnh Thánh, những Mệnh Thánh đó xác thực mạnh mẽ, nhưng luận phong thái, kém xa Đạo Tổ.

Giờ khắc này, tâm tình của hắn sinh ra biến hóa.

Hắn cảm thấy Huyền Mệnh mong muốn đột phá xiềng xích, phát triển đến giai đoạn càng cao hơn, có lẽ học tập Tiên đạo mới là một con đường để đi ra.

Chẳng qua là đạo thống chi tranh thâm căn cố đế, hắn không có khả năng thuyết phục Huyền Mệnh đổi tu Tiên đạo, ngôn luận kiểu này tuyệt đối là tội chết.

Khương Trường Sinh không có đi nghe tiếng lòng các tín đồ, hắn chuyên chú vào trong độ kiếp, lượt thiên kiếp này còn muốn dài hơn so với hắn dự đoán, thiên uy vững bước tăng lên, giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Trước năm canh giờ, hắn cảm thấy ổn.

Nhưng sau này, hắn phát giác được không thích hợp.

Xảy ra đại sự.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt khóa chặt trong trung tâm lôi vân, nơi đó có một cỗ khí tức điềm xấu đang ngưng tụ, không giống với thiên kiếp trước kia.

Đến cùng là cái gì?

Khương Trường Sinh đi theo diễn toán người mạnh nhất trong phạm vi gần đó, cũng không có tính tới tồn tại có thể uy hiếp được hắn.

Hắn chỉ có thể kiên trì chờ đợi, lấy tốc độ Thiên Đạo giá trị hương hỏa tiêu hao trước mắt, hắn còn có thể kiên trì thật lâu, chẳng qua là thời gian độ kiếp kéo càng dài, càng dễ dàng hấp dẫn tồn tại cường đại.

Suy nghĩ kỹ một chút, mỗi lần độ kiếp trước đó đều sẽ rước lấy tồn tại cường đại, Thiên Cơ huyền lão chính là bị dẫn tới như vậy.

Khương Trường Sinh sáng tạo ra một bộ phân thân đứng ở bên cạnh mình, tránh cho hắn gặp tập kích lúc thất thần, chợt, hắn bắt đầu vận chuyển tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười lăm, tiếp tục suy nghĩ cảnh giới phía sau.

Chương 1254 - Chương 1254: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (1)

Nương theo hắn nhập định, Đại Đạo linh khí trong hư không bắt đầu vọt tới phía hắn, trong bóng đêm hình thành gió lốc mà mắt thường có thể thấy, đường kính cấp tốc mở rộng, ngay cả Chư Thiên Đại Đạo Thụ đều bị rung chuyển, nhánh cây kịch liệt chập chờn.

Sau một ngày.

Tốc độ Thiên Đạo giá trị hương hỏa tiêu hao vẫn đang tăng nhanh, tốc độ tiêu hao đã đi đến mức độ Khương Trường Sinh cảm thấy bất an, thiên uy còn đang tăng cường.

Oanh! Oanh! Oanh.

Thiên lôi khủng bố điên cuồng bổ Khương Trường Sinh, bị vòng bảo hộ hương hỏa triệt tiêu, không để cho hắn nửa phần tổn thương, đi qua một ngày độ kiếp, tâm cảnh của hắn đã sớm tiến vào cảnh giới càng cao hơn, tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu không ngừng hiện ra trong đầu của hắn.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu vẫn như cũ là công pháp tổng cương, trợ giúp hắn càng hiểu hơn về của bản chất Đại Đạo, không có hướng đi tu hành cụ thể.

Trong Đại La tiên vực, các Tiên Đế vẫn đang quan sát Khương Trường Sinh độ kiếp, không ít tồn tại lấy được cảm ngộ khác biệt từ trong tràng độ kiếp này, nhất là năm vị Đại La.

Khi Thiên Đạo giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh tiêu hao hơn phân nửa, thiên uy còn đang tăng cường.

- Còn đánh giá thấp thiên kiếp, về sau vẫn phải phát triển hương hỏa nhiều hơn, xem ra cũng phải thành lập ở trong Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn nắm giữ Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp không cần đi mời chào tín đồ, hắn có khả năng sáng tạo sinh linh, cũng có thể điểm hóa sinh linh.

Trước đó mong muốn sáng tạo chín Đại Thiên Giới tại ba ngàn thiên địa, nửa đường chậm trễ, kế hoạch này có khả năng lần nữa áp dụng tại Đại Thiên thế giới, bất quá các Tiên Vực khác sẽ không phân tán ra, hắn chuẩn bị tụ tập các đại Tiên Vực trong tương lai cùng một chỗ, hình thành một hoàn cảnh lớn hơn.

Oanh!

Tiếng sấm càng thêm lớn, Khương Trường Sinh cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, hắn thấy trong lôi vân xuất hiện một cái trảo cực lớn, vô cùng đen kịt, năm ngón tay bén nhọn, muôn vàn lôi điện vòng qua cự trảo hạ xuống, mà cự trảo cũng đang buông xuống, mục tiêu chính là Khương Trường Sinh.

Trước mặt cái móng to lớn này, Khương Trường Sinh vô cùng nhỏ bé, hắn có thể cảm giác được cái móng to lớn này cũng không phải một bộ phận của thiên kiếp.

Có cường địch tham gia thiên kiếp của hắn.

Khương Trường Sinh lập tức diễn toán tồn tại sau lưng cái móng to lớn này mạnh bao nhiêu.

[Liên quan đến đại đạo bản nguyên, tạm thời không thể diễn toán thực lực của đối phương]

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn đưa tay điểm ra Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, một chỉ tru diệt cự trảo, thuận thế xuyên thủng lôi vân vô biên.

Nhưng chỗ sâu trong lôi vân lại buông xuống từng cái cự trảo, như ảo ảnh, làm cho người ta hoa cả mắt, tất cả đều nhằm vào Khương Trường Sinh, giống như có ngàn vạn Hỗn Độn tà ma muốn bắt lấy Khương Trường Sinh.

Những Tiên Đế đang quan sát Đạo Tổ độ kiếp đều động dung.

- Đó là cái gì?

- Một khâu của thiên kiếp?

- Không đúng, khí tức thật đáng sợ, lại không sợ thiên uy, trong này rõ ràng có một loại sát ý.

- Chẳng lẽ là Đạo Diễn tới, muốn ngăn cản Đạo Tổ độ kiếp?

- Không sao đâu, Đạo Tổ cũng không có đứng lên, tin tưởng Đạo Tổ.

Những Tiên Đế đang tụ tập cùng một chỗ nghị luận, mà các Tiên Đế đứng ở trước động phủ của riêng mình mong mỏi cùng trông mong, bọn hắn tin tưởng Đạo Tổ có thể thuận lợi độ kiếp, bọn hắn mong đợi là dáng người Đạo Tổ sau khi đột phá.

Đối mặt ngàn vạn cự trảo, Khương Trường Sinh không hoảng hốt chút nào, hắn vẫn không có đứng dậy, nhưng lại có một hư ảnh màu vàng toát ra từ trong cơ thể hắn, giống như thần hồn bỗng nhiên đứng lên, chính là Đại La thần tướng của hắn.

Đại La thần tướng giơ cao tay phải lên, ngón trỏ nhô ra, bắn ra một đạo Đại Thiên Tru Đạo Chỉ mạnh hơn lúc trước gấp trăm lần, trong nháy mắt đạo chỉ khí này bắn ra, đột nhiên mở rộng, bao phủ hết thảy cự trảo, bá đạo vô song, đánh tan toàn bộ lôi vân.

Cái này là sự mạnh mẽ của Đại La thần tướng.

Khương Trường Sinh sở dĩ sáng tạo Đại La thần tướng là vì được hư ảnh bá đạo của Bàn Cổ dẫn dắt.

Trên thực tế, Đại La thần tướng không để cho hắn thất vọng, trận chiến mở màn biểu hiện ra lực lượng rất mạnh, so lực phá hoại khi dùng pháp lực phát huy ra thì hoàn toàn không phải cùng một cấp độ.

Hắn còn chưa chân chính đi đến Đại La thần tướng cảnh.

Các Tiên Đế trong Đại La tiên vực thấy cảnh này, tất cả đều bị hù dọa, phạm vi thiên kiếp lôi vân bao trùm lớn hơn Đại La tiên vực, bây giờ mỗi một thiên lôi bổ xuống cũng đủ để hủy diệt Đại La tiên vực, biển mây thiên kiếp đáng sợ như vậy lại bị một chỉ phá diệt.

Năm vị Đại La nhìn Đại La thần tướng, đạo tâm của bọn họ không hiểu run lên, từ nơi sâu xa, bọn hắn giống như bắt gặp cái gì, lại không cách nào bắt lấy.

Dưới cái nhìn soi mói của đám Tiên Đế, thiên kiếp lôi vân lại lần nữa ngưng tụ, phạm vi bao trùm như lúc trước, vô biên vô

hạn, đè nén đến cực điểm.

Cũng may trong độ kiếp về sau, cự trảo kia không tiếp tục xuất hiện.

- Từ bỏ sao?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, nếu như đối phương thật muốn giết hắn, thực lực vượt qua phạm vi hệ thống diễn toán tất có thể giết tới trước mặt hắn, nhưng nếu vì vậy mà tan biến, nói rõ đây chỉ là một loại thăm dò hoặc khảo nghiệm.

Chương 1255 - Chương 1255: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (2)

Hắn tiếp tục diễn toán người mạnh nhất ở gần xung quanh, vẫn không có cường địch xuất hiện, xem ra cự trảo lúc trước cũng không phải ở vùng hư không này.

Độ kiếp còn đang tiếp tục.

Đợi đến khi Thiên Đạo giá trị hương hỏa của hắn tiêu hao hai phần ba lúc, thiên kiếp oai đã đi đến cực kỳ trình độ kinh khủng, thần niệm chạm đến, trực tiếp yên diệt.

Cũng may cỗ thiên uy này đã là giai đoạn mạnh nhất.

Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận xung quanh Đại La tiên vực bị thiên uy làm cho hiện hình, kịch liệt gợn sóng, giờ khắc này, chúng sinh trong Tiên Vực đều có thể cảm nhận được uy thế kia lớn lao bao nhiêu.

Tâm thần các Tiên Đế kéo căng, cảm thụ được uy áp như thế, Thái Ất đạo quả của bọn hắn đều đang run sợ.

Phi Thăng đài dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ hạ sáng, một đạo thân ảnh bước ra.

Rõ ràng là Hãi Thiên.

Hắn vừa phi thăng tới, còn không tới kịp dò xét Đại La tiên vực đã cảm nhận được một cỗ uy thế lớn lao ở trên trời, hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại.

Ngàn vạn nhánh cây Chư Thiên Đại Đạo Thụ điên cuồng lay động, như cự ma đang vặn vẹo, tràn ngập cảm giác áp bách.

- Đây là…..

Sắc mặt Hãi Thiên kịch biến, thần niệm xuyên qua Chư Thiên Đại Đạo Thụ, thấy được một màn hắn vĩnh thế khó quên.

Vô biên vô tận thiên lôi cùng nhau hạ xuống, giống như Hỗn Độn lôi ngục, muốn muốn hủy diệt hết thảy vũ trụ.

Cùng lúc đó.

Khương Trường Sinh có một loại cảm giác hốt hoảng quen thuộc.

Đến rồi!

Khi độ kiếp nhất định gặp ý chí xuyên qua. Khương Trường Sinh cũng không có mâu thuẫn, ngược lại tò mò, sắp đi đến Đại La thần tướng thì hắn sẽ xuyên qua đến tương lai xa xôi ra sao?

Một hồi cảm giác hôn mê mãnh liệt đột kích, hết thảy trước mắt Khương Trường Sinh đều trở nên mơ hồ.

Không biết bao nhiêu vạn năm, lại hoặc là trong nháy mắt, ý thức Khương Trường Sinh đột nhiên chạm đất.

Hắn từ từ mở mắt, trước tiên thấy là hai tay của mình.

Hắn giương mắt lên, bão cát đầy trời ánh vào trong mắt của hắn, đây là một mảnh hoang mạc, khắp nơi là từng chồng bạch cốt, bão cát không thể che đậy như máu màu đỏ trên bầu trời, mây trời tán loạn như vải vóc bị xé tan treo ở phía trên, hiển thị rõ thê lương.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn mở rộng bước chân, đi về phía trước, bão cát đang tàn phá bừa bãi sắp đụng phải hắn thì tự động lách qua. Một đường tiến lên, Khương Trường Sinh cuối cùng thấy được một đạo thân ảnh, đó là một đạo nhân áo bào trắng, áo bào phá toái, đầu tóc rối bời, ngồi ở trên một tảng đá, tay phải bị một thanh bảo kiếm đâm xuyên, đầu cúi thấp xuống, hai mắt vô thần nhìn đất cát, cả người không hề có khí tức.

Khương Trường Sinh dùng bước, cùng hắn cách xa nhau mười trượng, mở miệng hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu, nơi này là chỗ nào?

Hắn có thể cảm giác được đạo nhân áo bào trắng chưa chết, chỉ là không có động đậy thôi.

Đạo nhân áo bào trắng chậm rãi giương mắt, dùng ánh mắt chết lặng vô thần nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, qua một hồi lâu, hắn mở miệng nói:

- Nếu là di lầm, vậy thì mời về, phía trước là tuyệt lộ, là tuyệt lộ của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Tiên đạo tuyệt lộ trong lời nói của đối phương làm hắn hết sức mẫn cảm.

Chẳng lẽ Tiên đạo thời đại này đang tràn ngập trong cơn nguy khốn?

- Xin hỏi đạo hữu vì sao nói như vậy?

Đối mặt Khương Trường Sinh truy vấn, áo bào trắng đạo nhân cúi đầu, không tiếp tục trả lời.

Khương Trường Sinh lại hỏi vài câu, đối phương vẫn như cũ không trả lời, hắn không thể không tiếp tục đi tới.

Lúc đi qua đạo nhân áo bào trắng, hắn rõ ràng nghe được đối phương thở dài một tiếng, hắn liếc mắt nhìn sang, phát hiện phía sau lưng đạo nhân áo bào trắng có hồn phách tràn ra, đang dần dần tiêu tán. Người này đã đến đại nạn.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi tới, hắn ngược lại muốn xem xem Tiên đạo tuyệt lộ là như thế nào?

Trong dọc đường về sau, hắn thấy tăng nhân, tĩnh tọa phía trên toà sen đầy tàn phá, hắn thấy Kiếm Tiên, hai tay dâng pháp kiếm đứt gãy, hắn thấy Yêu Thánh, máu me khắp người, nhìn chòng chọc vào thương khung, có người trả lời hắn, nhưng trả lời không sai biệt lắm với đạo nhân áo bào trắng lúc trước, khuyên hắn trở về.

Hồn phách những tồn tại này đều đang tiêu tán, đã mất đi sức chiến đấu. Đến cùng là chiến đấu như thế nào để nhiều cường giả gặp phải tình cảnh như thế?

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được những cường giả này đều không kém gì Đại La bình thường, ngay cả Đại La đều muốn tiêu vong, trong lòng của hắn bịt kín vẻ lo lắng.

Hắn không phải lo lắng vì mình bây giờ mà, hắn lo lắng cho Tiên đạo.

Sau nửa canh giờ.

Trong bão cát phia trước xuất hiện một miếu thờ, đến gần mới thấy miếu thờ đầy tàn phá, tường đất đứt gãy, còn có vết máu trải rộng, cây già trong viện bị đánh đến cháy đen, còn thiêu đốt lên ngọn lửa màu trắng vĩnh viễn không tắt.

Khương Trường Sinh đi vào trước viện, hắn thấy cửa lớn miếu thờ mở rộng, bên trong có một thân ảnh tóc trắng xoá đang ngồi tĩnh tọa ở trước một tượng đá.

- Vì sao dừng lại, lại vì sao tới?

Một đạo âm thanh khàn khàn truyền ra từ trong miếu thờ, trong giọng nói vô cùng mỏi mệt.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Xin hỏi đạo hữu, Tiên đạo tuyệt lộ phía trước là như thế nào?

- Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt, cho dù là Tiên Thánh cũng một đi không trở lại.

Am thanh khàn khàn lần nữa truyền ra, Khương Trường Sinh nghe được, chân mày nhíu chặt hơn.

Khủng bố như vậy?

Chương 1256 - Chẳng lẽ không phải tương lai

Khương Trường Sinh càng thêm tò mò về Tiên đạo hiện tại, hắn chưa hiểu nơi này là tương lai bao xa.

Hắn nhìn thân ảnh tóc trắng trong miếu thờ, lần nữa mở miệng hỏi:

- Xin hỏi Tiên đạo bây giờ thật không người có thể thay đổi càn khôn? Đạo Tổ kia đâu?

Thân ảnh tóc trắng nghe xong, toàn thân run lên, hắn chậm rãi nghiêng đầu lại, khuôn mặt như cây khô, hai mắt hiện lên màu máu, một đôi mắt như những sinh linh trước đó gặp phải trên đường, chết lặng vô thần.

- Đạo Tổ? Đây chẳng qua là truyền thuyết hư vô mờ mịt, nếu như Đạo Tổ thật tồn tại, lại nguyện ý chiếu cố Tiên đạo, Tiên đạo sẽ không có tuyệt lộ, chúng sinh trong ngàn tỉ thiên địa bị huyết tế, chư thiên hạ mưa máu chín trăm vạn năm, nhưng chưa từng thấy Đạo Tổ hiện thân?

Thân ảnh tóc trắng chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn khàn lộ ra cảm giác cực kì không cam lòng.

Đối mặt với đối phương nhìn chăm chú, Khương Trường Sinh vô ý thức tưởng rằng tương lai mình bị kềm chế, cho nên không thể chiếu cố Tiên đạo, trong lòng của hắn hiện ra cảm giác hổ thẹn không biết nên như thế nào.

Đúng lúc này.

Tượng đá phía sau thân ảnh tóc trắng sinh ra vết rách, vết rách cấp tốc mở rộng, trong chớp mắt trải rộng cả tượng đá.

Khương Trường Sinh định thần nhìn lại, tượng đá kia cũng không phải là hắn, cũng không phải người hắn quen biết.

Chờ chút!

Xem thân hình, cũng có chút quen thuộc.

Khương Trường Sinh chợt nhớ, lúc trước hắn đi tới Viễn Cổ Tiên Đạo dời đi một phiến thiên địa, tùng gặp phải thân ảnh thần bí.

Người kia bỏ mặc hắn điên đảo quá khứ tương lai, nhưng cũng cảnh cáo hắn, không phải là hắn đó chứ.

Đối phương tựa hồ là Đạo Tổ của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Thì ra nơi này cũng không phải là tương lai, mà là quá khứ.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Khương Trường Sinh thở dài một hơi, Viễn Cổ Tiên Đạo đã không còn tồn tại, tất cả những thứ này đều là mệnh số, nhưng nếu nơi này thuộc

về tương lai chỗ Tiên đạo của hắn, vậy hắn suy nghĩ nhiều thậm chí sẽ có khả năng biến khéo thành vụng.

Thân ảnh tóc trắng quay đầu nhìn tượng đá nút ra, hắn thờ ơ, lâm vào trong yên lặng.

Bão cát vẫn vù vù thổi như cũ, lại che giấu không được sự thê lương của phiến thiên địa này.

Khương Trường Sinh ngừng chân quan sát trong chốc lát, cuối cùng quyết định tiếp tục lên đường, nếu tới, vậy thì đi xem một chút Viễn Cổ Tiên Đạo đối mặt là cái gì, tại sao lại tan biến.

Lách qua chùa miếu, cát đá trên mặt đất trở nên mềm mại, nhưng gió cũng càng lúc càng lớn.

Gió nơi này âm lãnh phá hồn, dù tồn tại như Khương Trường Sinh cũng cảm thấy thấy khó chịu.

- Nơi này đến tột cùng là nơi nào?

Trong lòng Khương Trường Sinh tràn ngập kiêng kị, hắn có thể cảm giác được nơi này tuyệt không phải thiên địa Tiên đạo, giữa thiên địa tràn ngập một cỗ tử khí, không thể hấp thu, không thể điều động, còn lại không ngừng từng bước xâm chiếm hồn phách.

Theo gió cát càng lúc càng lớn, Khương Trường Sinh càng không có cách nào thấy vật gì, thần niệm cũng không cách nào tản ra.

Thân ở nơi này, hắn như là phàm linh, cảm thụ như vậy đối với Tu Tiên giả mà nói cực kỳ khó chịu, trách không được những đại năng Tiên đạo đó, từng người đều thê thảm như thế.

Phía trước đến cùng là cái gì.

Trong lòng Khương Trường Sinh bất an suy nghĩ, bước chân chưa từng dừng lại, hắn ngược lại chẳng là ý thức, nếu thật gặp nạn, ý thức của hắn sẽ trở về.

- Dừng lại!

Một tiếng quát theo sau lưng truyền đến, Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, bão cát được mở ra, một đạo thân ảnh bước

nhanh đi tới.

Đây là một nam tử người mặc áo vải kiểu hiệp khách, mang theo mũ rộng vành, cõng ba thanh bảo kiếm, bên hông đeo lấy dây đỏ cùng một đầu hồ lô, mặt mũi của hắn tang thương, một mí mắt trong đó sụp đổ, rõ ràng không có tròng mắt.

Nhìn cách ăn mặc của người này hoàn toàn không giống như là Tu Tiên giả, càng giống như giang hồ hiệp khách lang thang, nhưng Khương Trường Sinh không có xem nhẹ hắn, có thể đi đến nơi đây, tất nhiên là đại năng cái thế.

Nam tử mũ rộng vành đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, trầm giọng nói:

- Cứ như vậy xông về phía trước, ngươi là đi chịu chết?

Khương Trường Sinh hỏi:

- Nếu không đi lên phía trước, chăng lẽ ta muốn trở về? Nơi này chính là Tiên đạo tuyệt lộ, tu sĩ chúng ta có thể đi đến nơi này, không phải đã sớm giác ngộ tốt?

Nam tử mũ rộng vành yên lặng, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh thay đổi, mặc dù chỉ có một con mắt, ánh mắt của hắn vẫn rất có cảm giác áp bách.

Cái tên này tuyệt đối là tồn tại Đại La, mà không phải Đại La siêu thoát, ít nhất đi đến Đại La thần tướng cảnh mà Khương Trường Sinh đang muốn đột phá.

Đương nhiên, tại Viễn Cổ Tiên Đạo, phân chia trong Đại La cảnh tất nhiên khác biệt.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta muốn hiểu Tiên đạo tuyệt lộ, nhưng dọc theo con đường này, toàn bộ sinh linh đều từ bỏ, không người nào nguyện ý nói cho ta nghe, ngươi có nguyện ý?

Nam tử mũ rộng vành híp mắt hỏi:

- Ngươi muốn hiểu rõ như thế nào? Chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không biết gì về Tiên đạo tuyệt lộ?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Từ sau khi đầu nhập Tiên đạo, ta một mực bế quan trong phúc địa, chưa từng xuất thế, không ngờ rằng, vừa ra tới đã nghe Tiên đạo gặp kinh biến.

Chương 1257 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (1)

Sau khi nói xong, mặt hắn còn lộ vẻ phiền muộn.

Nam tử mũ rộng vành không có hoài nghi hắn, dù sao đều là Tu Tiên giả, đối mặt kiếp nạn của Tiên đạo, còn có thể có mục đích khác?

- Hết thảy bắt đầu từ trận mưa máu kia, không biết từ khi nào bắt đầu, có một trận huyết vũ buông xuống, không ngừng khuếch tán, cho đến khi bao trùm toàn bộ Tiên đạo, sau khi bị huyết vũ tiêm nhiễm, Tu Tiên giả sẽ nhập ma, mà trận huyết vũ này cũng làm cho Thiên Đạo tan thành mây khói, khí vận Tiên đạo tán loạn, không còn tồn tại, lại sau này, đủ loại kiếp nạn theo nhau mà đến.

Nam tử mũ rộng vành chậm rãi nói, vẻ mặt bình tĩnh, chẳng qua là tâm tình của hắn rõ ràng khó mà khắc chế.

Khương Trường Sinh yên lặng ghi lại từ mấu chốt.

Huyết vũ.

Về sau, Tiên đạo của hắn nếu gặp được huyết vũ, vậy phải thật cẩn thận.

Nam tử mũ rộng vành tiếp tục giảng giải, thì ra phiến thiên địa này chính là do trận huyết vũ kia tạo thành, tản ra tử khí vô tận, có thể làm cho phàm linh hình thần câu diệt, có thể làm cho Tu Tiên giả thân quấn vận rủi, mạnh như tồn tại vượt qua Đại La đều khó mà ngăn cản.

Công diệt phiến thiên địa này, có lẽ sẽ cứu vớt được Tiên đạo.

Ôm tâm tính dạng này, vô số Tu Tiên giả tre già măng mọc, bao nhiêu Đại La ngã xuống ở đây, lại có bao nhiêu tiên thánh mất tích tại nơi này.

Danh xưng ‘Tiên đạo tuyệt lộ’, là hung danh do vô số đại năng Tiên đạo dùng hài cốt đắp lên mà thành.

Một mảnh tuyệt địa đứng ở trung tâm Tiên đạo, trong năm tháng dài đằng đẵng, mạnh mẽ tiêu hao Tiên đạo đến sắp diệt vong, Khương Trường Sinh nghe được như thế, nhíu mày.

- Phía trước đến cùng cất giấu cái gì, là Tu Tiên giả nhập ma sao?

Khương Trường Sinh hỏi.

Nam tử mũ rộng vành lắc đầu nói:

- Không người biết được, ta không phải muốn ngăn cản ngươi kính dâng vì Tiên đạo, chẳng qua hi vọng ngươi không muốn đi vào chịu chết không có ý nghĩa, chúng ta có khả năng hợp lại, chờ một chút đi, Tiên đạo mặc dù tiến vào kiếp số, nhưng không thiếu Tu Tiên giả có quyết tâm.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Chờ đã, muốn đợi bao lâu, chờ bao nhiêu người?

Nam tử mũ rộng vành yên lặng.

Đúng vậy.

Phải chờ tới bao nhiêu người?

Đợi thêm, khi nào mới có thể so với thế công đầu tiên mà Tiên Đạo khởi xướng đối tuyệt địa?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì để ta vì ngươi đi nhìn một đi.

Dứt lời, hắn quay người, làm việc nghĩa không chùn bước đạp đi về phía trước.

Nếu hiểu rõ nguyên nhân gây ra Tiên đạo tuyệt lộ, vậy hắn không cần thiết đợi thêm, ngược lại hắn không thuộc về thời đại này.

Nam tử mũ rộng vành nhìn bóng lưng của hắn, nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi danh hiệu của đạo hữu?

Khương Trường Sinh dừng bước, nói:

- Ta tên Trường Sinh, ngươi?

- Tại hạ Hồng Cực.

Sau khi nghe được đối phương tự báo danh hiệu, Khương Trường Sinh lúc này cất bước tiến lên, rất nhanh đã tan biến trong bão cát.

Hồng Cực thở dài một tiếng, nói một mình:

- Vì ta đi nhìn một chút, nhưng lại có ý nghĩa gì, đây có lẽ là đường về tu tiên, ít nhất chứng minh cho Đại Đạo về quyết tâm của mình.

Hắn ngay ngồi xuống tại chỗ, bão cát không thể che giấu bóng lưng của hắn.

Một bên khác.

Bước chân Khương Trường Sinh cực nhanh, hắn đã không kịp chờ đợi muốn phải kết thúc trận xuyên không này, dù sao hắn cũng không thuộc về nơi này.

Một đường bay nhanh, hắn lại gặp không ít thân ảnh, vẫn như cũ giống như các tồn tại lúc trước, từng người đều đang đợi đến sự diệt vong của mình, hắn không có đi an ủi, cũng không có dừng lại.

Xuyên qua một mảnh khu vực cuồng phong gào thét, bão cát bắt đầu yếu bớt.

Đợi hắn xông ra bão cát, hắn cuối cùng dừng bước, phía trước là một sườn đồi, hai đầu chui vào trong bão cát, nhìn không thấy phần cuối, sườn đồi rộng chừng vạn dặm, phía dưới vô cùng đen kịt, mà đối diện đoạn nhai là một mảnh đại địa tối tăm, mây đen cuồn cuộn.

Hắn sở dĩ dừng lại, là thấy phía trên vực sâu có một đạo thân ảnh lơ lửng. Đó là một nam tử thân mặc đạo bào màu đen, tay cầm phất trần, tóc trắng xóa, sau lưng có một đóa hoa sen to lớn màu đen đang toả sáng.

Khương Trường Sinh muốn nhìn rõ mặt mũi của đối phương, nhưng khi ánh mắt, thần niệm vừa đến gần mặt của đối phương thì trở nên mơ hồ.

- Ngươi tu vi như vậy, cũng muốn cứu vớt Tiên đạo?

Một đạo âm thanh xa lạ truyền đến, trong giọng nói tràn ngập khinh miệt.

Khương Trường Sinh nghe nói như thế, một cỗ cảm giác choáng váng quen thuộc truyền đến, hắn biết mình sắp rời khỏi.

Bất quá hắn nghĩ tới Hồng Cực, quyết định lưu lại ít đồ.

Hắn không cứu vớt được Tiên đạo, nhưng cũng ít nhất cho người có duyên gặp mặt một lần một tia hi vọng.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ về phía nam tử áo bào đen, mặt hắn không biểu tình, nói:

- Có việc, biết rõ không thể làm, cũng phải làm…

Oanh một tiếng.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ bắn ra, kim quang sáng chói, khi đạo kình khí này vừa bắn ra, hết thảy trước mắt của Khương Trường Sinh đều biến mất, cảm giác choáng váng mãnh liệt truyền đến, khiến cho ý chí của hắn lâm vào trong Hỗn Độn.

Bên tai truyền đến tiếng sấm, ý thức Khương Trường Sinh thức tỉnh, hắn mở choàng mắt.

Hắn còn đang độ kiếp, phân thân đứng bên cạnh hắn, bốn phương tám hướng không có kẻ địch tới gần.

Chương 1258 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (2)

Khương Trường Sinh tựa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cảm xúc còn ở trong Viễn Cổ Tiên Đạo.

Trước lúc rời khỏi, hắn mặc dù động tâm tư, nhưng không ngờ mình thật có thể bắn ra một đạo Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, xem ra ý chí của hắn bám vào trên người một vị Tu Tiên giả có tu vi tương đương hắn ở trong Viễn Cổ Tiên Đạo.

Ý thức của hắn đã trở về, mang ý nghĩa độ kiếp sắp kết thúc giai đoạn mạnh nhất, sống qua thiên lôi tiếp theo, hắn sẽ tiến vào Đại La thần tướng cảnh mà hắn mong muốn.

Đối với những Tiên Đế đang ngắm nhìn mà nói, bọn hắn cũng không có phát giác được ý thức Đạo Tổ rời khỏi trong chốc lát, trên thực tế ý thức xuyên qua chẳng qua là mấy tức thời gian mà thôi.

Lôi ngục cuồng bạo trận trận buông xuống, để giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh giảm xuống cực nhanh.

Không đến nửa canh giờ, toàn bộ giá trị hương hỏa còn lại của Khương Trường Sinh hao hết, hắn không thể không tự mình độ kiếp.

Pháp lực hình thành vòng bảo hộ, kết quả bị thiên lôi tuỳ tiện đánh tan, dù cho Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn cũng bị thiên lôi bổ đến toàn thân đau nhói, ngay cả linh hồn đều khó chịu giống như muốn vỡ vụn.

Khương Trường Sinh cắn răng kiên trì, bắt đầu vận chuyển tâm pháp Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, muốn mượn thiên lôi rèn luyện thân thể. Hắn cũng không có hoảng bởi vì hắn cảm giác thiên lôi sắp trở nên yếu đi.

Thực tế như hắn suy đoán, thiên kiếp rất nhanh đã bắt đầu suy yếu, Đại La đạo quả của hắn lần nữa tiến hóa, pháp lực mới hiện ra, thay thế hắn pháp lực cũ.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên bắt được một cỗ khí tức đang nhanh chóng tới gần.

Trong nháy mắt Khương Trường Sinh phát giác được đạo khí tức kia, ở trong lòng vận dụng hương hỏa diễn toán, phát hiện giá trị hương hỏa của đối phương là một trăm năm mươi hai vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Con số này để hắn nghĩ tới Đại Ám Thừa Thiên trước đó tập kích Đại La tiên vực.

Tồn tại sau lưng Đại Ám Thừa Thiên chính là một trăm năm mươi hai vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Tuy Khương Trường Sinh bị Thiên sét đánh bị thương, nhưng hắn cũng không sợ, hắn đã luyện thành Đại La thần tướng, căn bản không sợ đột kích người.

Trước khi đột phá, giá trị hương hỏa của hắn đã vượt qua trăm vạn, hắn rất tò mò mình sau khi đột phá sẽ mạnh bao nhiêu.

Nương theo thiên kiếp càng ngày càng yếu, pháp lực của Khương Trường Sinh cũng bắt đầu tăng vọt, chẳng qua là thân thể cùng linh hồn hắn vẫn đang chịu đựng thiên lôi thối luyện, không có vòng bảo hộ hương hỏa, hắn lựa chọn mạnh mẽ chống đỡ, sở dĩ không sử dụng pháp bảo, một là sợ pháp bảo bị bổ hỏng, hai muốn nhân cơ hội rèn luyện thân thể.

Đại Đạo linh khí trong hư không đột nhiên kịch liệt cuồn cuộn, Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn tới, trong bóng tối có một thanh trường mâu làm bằng xương trắng lượn lờ lấy quỷ khí xuyên qua không gian lao tới, trong chớp mắt muốn đánh trúng hắn.

Đại La thần tướng lần nữa đứng lên từ trong cơ thể của Khương Trường Sinh, tay phải đột nhiên vung lên, dễ dàng đánh nát bạch cốt trường mâu.

Tốc độ của bạch cốt trường mâu quá nhanh, mạnh như năm vị Đại La đều chưa kịp phản ứng, trong mắt bọn hắn, bạch cốt trường mâu giống như trống rỗng xuất hiện trước mặt Đạo Tổ, nhưng bị Đạo Tổ dễ dàng đánh nát.

Lần này, các Đại La có thể xác định có cường địch đột kích, bọn hắn lập tức nhảy ra Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, đi vào phía dưới hư không.

- Không cần ra tay, nhìn xem là được.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền vào trong tai năm vị Đại La, khiến cho bọn hắn thở dài một hơi, điều này nói rõ Đạo Tổ tràn ngập lòng tin tuyệt đối.

Đếm không hết thiên lôi tranh nhau chen lấn bổ vào trên người Khương Trường Sinh, hắn vẫn như cũ lười biếng ngồi, một tay chống đỡ gương mặt, giống như đang nghỉ ngơi, hoàn toàn không nhận thiên kiếp ảnh hưởng.

Rất thống khổ, nhưng phải nhịn, dù sao thì nhiều tín đồ như vậy đang nhìn xem, cũng không thể mất mặt.

Đại La thần tướng đứng ở trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh bỗng nhiên đưa tay chỉ hướng một phương hướng.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ!

Uy năng của một chỉ này còn muốn đáng sợ hơn lúc trước.

Không còn là màu vàng kim, mà là một đạo ánh sáng trắng đến cực hạn, quét ngang mà đi, để hắc ám trong hư không nháy mắt tăng thêm một lối đi màu trắng, kéo dài tới đến phần cuối hư không, liên đới lấy lôi vân mênh mông đều bị trảm làm hai nửa.

Tốc độ của Đại Thiên Tru Đạo Chỉ thật sự quá nhanh, nhanh đến mức tốc độ các Đại La xoay cổ hoàn toàn theo không kịp.

Bọn hắn nhìn lực lượng phá hoại của Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, cảm xúc sục sôi.

Thần thông của Đạo Tổ thật sự mạnh mẽ, thế này sao lại là Trần gia khí chỉ, tuyệt đối là thần thông cấp Đại Đạo.

Đương nhiên, cũng có thể là do Đạo Tổ đủ mạnh, tùy tiện ra một kích đã có lực phá hoại hùng vĩ giống như thế này.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm một phương hướng, hắn nhìn thấy vị một trăm năm mươi hai vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa kia, đó là một đầu Cốt Long thân người do quỷ khí ngưng tụ, trên xương trán của đầu rồng kết nối nửa người trên, làn da tái nhợt khiếp người, cái cổ và khắp khuôn mặt đều là tơ máu, tóc dài tùy ý rối tung, khuôn mặt thoạt nhìn như tử thi.

Chương 1259 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (1)

Đối mặt Đại Thiên Tru Đạo Chỉ đột kích, Cốt Long thi nhân thay đổi thân thể, nhưng một nửa long cốt bị chỉ khí phá hủy, biến thành tro bụi.

Lực lượng hủy diệt bá đạo muốn lan tràn đến thân thể còn lại của hắn, hắn lập tức bỏ long thân, cấp tốc rời khỏi vùng hư không này, nhảy đến một vùng không gian khác.

Mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

- Đây là lực lượng gì, chẳng lẽ là Hủy Diệt Đại Đạo trong truyền thuyết?

Hắn chính là Hàn Quỷ Tôn, tồn tại sáng tạo Đại Ám Thừa Thiên, hắn sáng tạo ra vô số quỷ khí tồn tại trong năm tháng dài đằng đẵng, nhưng cường đại giống như Đại Ám Thừa Thiên thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên Đại Ám Thừa Thiên ngã xuống khiến cho hắn hết sức phẫn nộ, hắn một mực chờ đợi chờ cơ hội.

Mãi mới chờ đến lúc đối phương bị lôi kiếp trấn áp, hắn mới xuất thủ, không ngờ không chỉ không thành công, ngược lại bị đối phương phản kích, để bản thân mình bị trọng thương.

Chỉ là một kích này, Hàn Quỷ Tôn đã ý thức được mình tuyệt không phải đối thủ của đối phương.

Hắn lúc này ẩn vào trong bóng tối, từ bỏ báo thù Khương Trường Sinh. Một bên khác, Khương Trường Sinh đã khóa chặt khí tức của Hàn Quỷ Tôn, hắn quyết định chờ sau khi đột phá kết thúc lại đi tìm Hàn Quỷ Tôn tính sổ.

Hắn bắt đầu cảm ngộ tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công, dưới tình huống không có người quấy rầy, tâm cảnh của hắn đột phá rất nhanh.

Dần dần, Đại La đạo quả của hắn bắt đầu sinh ra biến hóa, mặt ngoài hiện ra các loại hoa văn, đó là ấn ký của lực lượng Đại Đạo.

Các Đại La cũng cảm nhận được thiên uy đang yếu bớt, mặt bọn hắn lộ ra nụ cười, xem ra Đạo Tổ độ kiếp ổn thỏa.

Đồng thời, bọn hắn suy nghĩ một khả năng khác.

Có khả năng Đạo Tổ lần này độ kiếp là cho bọn hắn xem hay không?

Bởi vì trạng thái Đạo Tổ độ kiếp quá dễ dàng.

Ánh mắt của bọn hắn rơi vào trên người Đại La thần tướng, khoảng cách gần ngước nhìn Đại La thần tướng, bọn hắn không hiểu sao lại động tâm, cũng muốn thần tướng như thế này.

- Nhớ kỹ lần này độ kiếp, đây chính là mục tiêu kế tiếp của các ngươi.

Âm thanh của Đạo Tổ bỗng nhiên truyền vào trong tai bọn hắn, khiến cho bọn hắn chấn động tâm thần.

Quả nhiên!

Đạo Tổ đang chỉ dẫn bọn hắn.

Vạn Phật thủy tổ mạnh nhất không thể không thừa nhận, từ khi hắn đi đến cảnh giới Đại La, trong lòng của hắn có một chút chậm trễ, hắn cảm giác mình đã đi đến đỉnh của Tiên đạo, tìm không thấy phương hướng tu hành.

Không có công pháp ghi chép cảnh giới cao hơn, dùng ngộ tính của hắn, hắn cũng không nghĩ ra như thế nào vượt qua bản thân.

Năm vị Đại La cảm xúc sục sôi, lúc này hướng Đạo Tổ hành lễ, sau đó cẩn thận cảm thụ ảo diệu của Đại La thần tướng. Đại La thần tướng cũng đang hấp thu lấy Đại Đạo linh khí, thậm chí hấp thu lực lượng quy tắc của Đại Đạo, thông qua lực lượng Đại Đạo thối luyện thần tướng, để hắn đi đến mức độ nhân quả, mệnh số không thể xâm nhiễm.

Tu Tiên giả có được Đại La thần tướng, sẽ không bị diễn toán, sẽ không bị quy tắc cuốn theo, đây là giai đoạn siêu thoát cao cấp hơn.

Khương Trường Sinh cũng đi tắm ở trong cảm ngộ của bản thân.

Mấy ngày sau, thiên kiếp triệt để tiêu tán, mà Khương Trường Sinh vẫn còn ở trong cảm ngộ, năm vị Đại La cũng như thế, mà Đại La tiên vực thì khôi phục lại bình tĩnh.

Các Tiên Đế thấy một trận độ kiếp vĩnh thế khó quên, cũng để bọn hắn lần nữa dấy lên động lực tu tiên.

Tu tiên khô khan, cần năm tháng dài đằng đẵng đi tích lũy, đối với bọn hắn mà nói, tu luyện vạn năm, đạo hạnh chưa hẳn có thể tăng trưởng, sau khi ba vị đi đến Đại La trước nhất được định ra, rất nhiều Tiên Đế đều lười biêng.

Bọn hắn hiện tại nhớ tới Đạo Tổ có thể có hôm nay, Tiên đạo có thể có hôm nay, không phải Đạo Tổ cũng chịu đựng lấy buồn tẻ dài đằng đẵng như thế sao?

Đạo Tổ có rất nhiều truyền thuyết, duy chỉ không có truyền thuyết hưởng lạc, Thiên Đế đều có thần thoại tình yêu, hắn hạ phàm động tâm với phàm nữ, yêu nhau xúc động lòng người, nhưng Đạo Tổ không có, ở trong thần thoại, mỗi một lần Đạo Tổ hiện thân đều là cứu rỗi phàm linh đang ở trong khổ nạn, cũng hoặc là truyền bá Tiên đạo.

Trong đoạn thời gian về sau, chuyện Đạo Tổ độ kiếp cũng truyền ra trong Thần Du đại thiên địa, cái này khiến các tín đồ Thái Ất Tiên Vực cũng theo đó kinh ngạc tán thán.

Bọn hắn cảm nhận được bốn chữ 'đạo không bờ bến' ở trên người Đạo Tổ, mạnh như Đạo Tổ đều còn đang đi tới.

Cứ như vậy, mỗi năm đi qua.

Trong lúc năm vị Đại La đang có cảm nhận của riêng mình, khí tức cuồn cuộn trên người Đạo Tổ đã tan biến, nếu nhắm mắt lại, thần niệm của bọn hắn đều không thể bắt được Đạo Tổ, giống như Đạo Tổ căn bản không tồn tại, càng như thế, bọn hắn càng cảm giác Đạo Tổ thâm bất khả trắc.

Trên thực tế, pháp lực của Khương Trường Sinh một mực đang tăng vọt, hắn đi tắm ở trong cảm thụ nhanh chóng mạnh lên, không thể tự kềm chế.

Trăm năm sau, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã tăng lên gấp mười lần, phạm vi thần niệm của hắn bao trùm đi đến mức độ vô cùng rộng lớn, hắn thậm chí thấy ngàn vạn chiến trường của ba đại siêu thoát đạo thống.

Chương 1260 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (2)

[Tiên tuế năm một trăm sáu mươi bốn vạn ba ngàn tám trăm bảy mươi chín (1643879), đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu, thành công vượt qua Dung Thần Đại Đạo kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, đại đạo thần thông - Ngôn Xuất Pháp Tùy]

【 Kiểm trắc thấy ngươi độ kiếp lần thứ mười một thành công, bởi vì phương pháp ngươi tu hành không thuộc về Thiên Đạo trước mắt, ngươi có hai mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới - Đạo Hư Tôn Chủ 】

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên chính là truy cầu Thiên Đạo 】

Đạo Hư Tôn Chủ?

Khương Trường Sinh hoàn toàn chưa nghe nói qua cảnh giới này, ngay cả trong trí nhớ của Cừu Hung cũng không có, dùng giá trị hương hỏa bản thân hắn bây giờ, chắc hẳn cũng là tồn tại rất khó gặp trong Đại Thiên thế giới.

Hắn yên lặng lựa chọn mục thứ hai, tiếp tục tu tiên.

Đồng thời, hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Ngôn Xuất Pháp Tùy, đại đạo thần thông tất sẽ không đơn giản.

Ngôn Xuất Pháp Tùy, tên như ý nghĩa, đối mặt với tồn tại có cảnh giới thấp hơn mình, dùng lời nói định ra số mệnh của đối phương, đối mặt tồn tại cảnh giới ngang nhau hoặc càng cao, có thể dùng những lời nói thi triển hết thảy thần thông mình nắm giữ, nhảy vọt khoảng cách khóa chặt đối phương.

Thần thông hết sức bá đạo.

Càng thêm phù hợp thân phận của Đạo Tổ.

Truyền thừa xong Ngôn Xuất Pháp Tùy, Khương Trường Sinh tiếp tục củng cố tu vi, nương theo hắn thu Đại La thần tướng vào trong cơ thể, pháp bảo thần quang tan biến, hắn ẩn vào trong bóng tối.

Năm vị Đại La hoàn toàn bắt không được thân ảnh và khí tức của Đạo Tổ, còn tưởng rằng Đạo Tổ đã thối lui, đồn dập hướng phía Tử Tiêu cung hành lễ, sau đó riêng phần mình rời khỏi.

Lại qua ngàn năm. Khương Trường Sinh triệt để củng cố tu vi, hiện tại hắn đạt đến Đại La thần tướng cảnh như trong tưởng tượng của hắn, trạng thái hoàn mỹ, thân thể cùng thần tướng hợp nhất, bản chất sinh mệnh nhảy vọt khỏi khái niệm sinh linh, đi đến hoàn cảnh như là Đại Đạo quy tắc!

- Ta muốn biết ta bây giờ mạnh bao nhiêu?

Khương Trường Sinh trong bóng đêm nói một mình, giống như sáng thế tiên thần ẩn ra khỏi quy tắc vạn vật đang thì thầm. Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt hắn, chỉ có hắn có thể nhìn thấy.

[Cần tiêu hao một ngàn bốn trăm hai mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không]

Không!

Khương Trường Sinh rất hài lòng giá trị hương hỏa hiện tại, thật ra không cần diễn toán hắn cũng cảm giác mình có loại cảm giác mạnh mẽ gần như vô địch.

Bất quá cảm thụ như vậy chẳng qua là căn cứ vào những gì trước đó trải qua.

Hắn chậm rãi đứng dậy, Chí Dương thần quang bắn ra cường quang, như là hạo nhật trôi nổi ở sau đầu hắn, một đạo phân thân toát ra từ trong cơ thể hắn, đi theo ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, sau đó mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trở lại Tử Tiêu cung.

Bản tôn hắn không có trở về, bởi vì hắn có việc muốn làm.

Nếu đột phá, vậy thì phải hiện ra lực lượng thật tốt.

Khương Trường Sinh trước đó đã khóa chặt khí tức của Hàn Quỷ Tôn, bây giờ còn có thể bắt được.

Cái này là sự mạnh mẽ của Đại La thần tướng, thần niệm đã bước vào một cảnh giới khác, không còn là cảm giác trong nhận của Tu Tiên giả biết, mà là cảm giác nhảy vọt thời không, nhảy vọt trật tự cùng loại với Luân Hồi ấn ký.

Tiêu chí của Đại La thần tướng chính là như thế, ngoại trừ không nhận nhân quả, mệnh số xâm nhiễm, thần niệm của hắn

cũng siêu thoát, đi đến mức độ tùy theo tâm ý của ta.

Khương Trường Sinh lúc này tan biến ở trong hư không, hắn nhảy vọt tầng tầng không gian, không ngừng nhảy vọt lĩnh vực hư không, rất nhanh, hắn đã đi đến một mảnh hư không ảm đạm.

Nơi này tràn ngập quỷ khí, sương mù Đại Đạo dày đặc như vô cùng vô tận, để trong này lộ ra cảm giác vô cùng đè nén.

Khương Trường Sinh trực tiếp tiết lộ ra một tia khí tức, cơ hồ trong nháy mắt, vô số cỗ sát ý khóa chặt hắn.

Quỷ khí bàng bạc vô cùng vô tận lượn lờ quanh thân Khương Trường Sinh, Chí Dương thần quang trôi nổi sau đầu hắn, những pháp bảo khác thì bị hắn thu vào, cũng không có lấy ra.

Lần này đến đây, không chỉ có muốn nhằm vào tồn tại sau lưng Đại Ám Thừa Thiên, hắn muốn thuận tiện tôi luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân cùng Đại La thần tướng, vùng lĩnh vực này sắp thành chỗ hắn tu hành.

Càng ngày càng nhiều sát ý khóa chặt hắn, thần niệm của hắn bắt được vô số quỷ ma, khí tức rất giống Đại Ám Thừa Thiên, chẳng qua là mạnh yếu không giống nhau.

Theo thời gian hắn ở đây bắt đầu kéo dài, hắn rõ ràng cảm giác được có một loại nhân quả đặc thù muốn tới gần hắn, nhưng hắn chính là Đại La thần tướng, không nhận nhân quả xâm nhiễm, những nhân quả quỷ dị này trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, không thể lưu ở trong cơ thể hắn, càng không cách nào dính ở ngoài thân thể hắn, những khí tức quỷ dị này không rung chuyển được hắn.

Khương Trường Sinh không có vội vã ra tay, chờ đợi những tên kia tìm tới cửa.

Hắn chuẩn bị sẽ ở đây trong một đoạn thời gian rất dài, nghĩ như vậy, khóe môi của hắn hơi giương lên….

…

Chương 1261 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (1)

Dưới tinh không, trên đỉnh núi cao, lần lượt từng bóng người tụ tập, Tham Mộng Diễn Thánh ngồi ở trên ghế đá, nhìn ba thân ảnh trước mặt, lông mày của nàng nhíu chặt.

- Cũng chỉ có các ngươi có thể tới?

Tham Mộng Diễn Thánh trầm giọng hỏi.

Một nam tử cả người bị liệt diễm vòng quanh tức giận nói:

- Ba tôn Diễn Thánh tới giúp ngươi, ngươi còn cảm thấy ít?

- Đúng đấy, đến cùng là chuyện gì?

- Đạo Diễn đang chủ công Trấn Xu, có thể phân ra chúng ta giúp ngươi, đã là chiếu cố cực lớn, nếu như mục tiêu của ngươi không cần nhiều Diễn Thánh như vậy, đừng trách chúng ta không khách khí.

Hai vị khác Diễn Thánh mở miệng, ngữ khí đều hết sức bất thiện. Bọn hắn bị phía trên gọi đến, bây giờ Đạo Diễn khai chiến, mỗi một vị Diễn Thánh đều có mục tiêu cùng nhiệm vụ của mình, trong lúc trợ giúp Tham Mộng Diễn Thánh kiến công vô hình cũng làm chậm trễ bọn hắn kiến công.

Trong Đạo Diễn có một chế độ thưởng phạt hoàn chỉnh, mạnh như Diễn Thánh cũng có nhu cầu nỗ lực mới có thể thu được vật liệu, bây giờ Đạo Diễn đứng trước tổng tiến công mấy ngàn vạn năm khó gặp, cơ hội khó được, bọn hắn không muốn bỏ qua.

Tham Mộng Diễn Thánh mở miệng nói:

- Ta phát hiện một phương thiên địa của Huyền Mệnh, có đại trận đặc thù bảo hộ, còn có một đám không phải Huyền Mệnh đạo thống, nơi này Đại Đạo linh khí dồi dào, tất nhiên có chí bảo, chí bảo như thế rơi vào trong tay Huyền Mệnh, rất bất lợi đối với hành động sau này của Đạo Diễn, ta cần càng nhiều Diễn Thánh cùng nhau công phá đại trận!

Liệt diễm nam tử nhíu mày hỏi:

- Đối phương có vài vị đạo thống Thánh cảnh?

Tham Mộng Diễn Thánh lắc đầu nói:

- Tạm thời không rõ ràng, nhưng ta từng tính qua, nếu ta cưỡng ép xông vào hẳn phải chết không nghỉ ngờ, dùng thực lực của ta, coi như đánh không lại, trốn cũng rất dễ dàng, mà tồn tại có thực lực tuyệt đối tru diệt ta, tuyệt không phải bốn vị Diễn Thánh có thể địch.

Vừa dứt lời, sắc mặt ba vị Diễn Thánh đều trở nên ngưng trọng. Bọn hắn không cảm thấy Tham Mộng Diễn Thánh đang khuếch đại thực lực của mình, sự thật như thế, các đạo thống Thánh cảnh đều là tồn tại siêu thoát hư không, không nhận thời không trật tự ước thúc, theo trình độ nào đó tới nói, Diễn Thánh không cách nào bị giết chết, nhưng bọn hắn rõ ràng năng lực thôi diễn của Tham Mộng Diễn Thánh, trong rất nhiều lần kiếp nạn then chốt của Đạo Diễn, Tham Mộng Diễn Thánh đều làm ra tác dụng mang tính then chốt, đây cũng là nguyên nhân phía trên hơi thiên vị với nàng.

Một vị Diễn Thánh khác trầm giọng hỏi:

- Nguy hiểm như thế, ngươi xác định chúng ta phải phá trận? Ngươi xác định nơi này thuộc về Huyền Mệnh, hay chẳng qua là thấy được người của Huyền Mệnh? Vùng hư không này có khả năng có siêu thoát đạo thống khác tham gia.

Nghe vậy, lông mày Tham Mộng Diễn Thánh nhíu chặt, nàng cũng đang lâm vào do dự, không thể cho ra đáp án khẳng định.

Trên thực tế, nàng xác thực chẳng qua thấy được hai người của Huyền Mệnh.

Nàng nghĩ đến pháp thuật, thần thông của đám tu tiên giả, càng phát giác đạo thống trong trận kia không đơn giản.

- Đừng nhìn Đạo Diễn hoành hành bá đạo tại vùng hư không này, vô số tiểu đạo thống đều không thể không cúi đầu, nhưng xảy ra bất cứ chuyện gì tại Đại Thiên thế giới đều chẳng có gì lạ, tồn tại còn mạnh mẽ hơn Đạo Diễn trong khoảnh khắc bị hủy diệt, cũng không phải không có khả năng, Tham Mộng Diễn Thánh, ngươi tính toán nếu chúng ta trêu chọc bọn hắn, Đạo Diễn sẽ có kết quả như thế nào?

Liệt diễm nam tử nhìn chằm chằm Tham Mộng Diễn Thánh, hỏi.

Tham Mộng Diễn Thánh lắc đầu nói:

- Tính không thấu, chính là bởi vì tính không thấu, ta cảm thấy sớm giải quyết mới tốt nhất, có lẽ Huyền Mệnh cũng đã nhận được Đại Đạo sinh cơ, Đại Đạo sinh cơ ảo diệu, chư vị hẳn là rõ ràng, Đại Đạo sinh cơ sinh ra vốn khó mà đoán trước, lại có thể khẳng định cùng một mảnh hư không cùng một thời kỳ chỉ có thể sinh ra một Đại Đạo sinh cơ?

Lời nàng nói để ba vị Diễn Thánh lâm vào trong trầm tư.

Tinh không sáng chói, thỉnh thoảng có sao băng xẹt qua, đẹp như bức tranh, mà tâm tình bốn vị Diễn Thánh đứng trên đỉnh núi cũng không tốt cho lắm.

Rất lâu.

Liệt diễm nam tử mở miệng nói:

- Nếu chúng ta hợp lại không có nắm chắc, vậy thì nói việc này nói cho tôn chủ đi.

Hai vị Diễn Thánh khác đồng ý, bọn hắn không muốn mạo hiểm.

Tham Mộng Diễn Thánh gật đầu đồng ý, khi chỉ có ba vị Diễn Thánh đến đây, nàng đã không có chiến ý, nàng không muốn đi chịu chết…

…

Trong hư không, trên một mảnh thế giới tàn phá, một vài thân ảnh tụ tập ở đây, trong đó bất ngờ có Thương Thủy Thiên của Thần Võ giới cùng với vị có thiên tư mạnh nhất võ đạo từ trước tới nay - Võ Tắc.

Võ Tắc đã rút đi ngạo khí của tuổi trẻ, càng giống Võ Đạo tông sư, khí độ trầm ổn, hắn ngồi tĩnh tọa ở phía sau cùng, quanh thân bao quanh phù văn màu lam, áo bào lay động.

Thương Thủy Thiên đi đến bên cạnh một nam tử phía trước nhất, mở miệng hỏi:

- Thần Thánh, nơi này đến tột cùng là nơi nào?

Những võ giả khác dồn dập nhìn về phía nam tử được xưng là Thần Thánh, ánh mắt không yên, bọn hắn đi vào hư không mạo hiểm, bị một tà ma để mắt tới, một đường đã trải qua rất nhiều chiến đấu, trận chiến cuối cùng nhất bị ép vào lĩnh vực của vùng hư không này. Võ Chiến thần thánh nhìn chằm chằm phía trước, không trả lời ngay, một lát sau, hắn phun ra hai chữ:

- Quỷ Vực.

Quỷ Vực?

Chúng võ giả kinh ngạc, chưa nghe nói qua cái tên này, ngay cả Võ Tắc cũng mở mắt.

Chương 1262 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (2)

- Nơi này là tuyệt địa thập tử vô sinh, tà ma lúc trước để mắt tới chúng ta đoán chừng chính là quỷ ma của Quỷ Vực, hắn sở dĩ bức chúng ta vào Quỷ Vực, là muốn chiếm lấy thân thể chúng ta, thai nghén thành tân quỷ ma, võ bảo dưới chân ta đã không thể trợ giúp chúng ta đào thoát.

Ngữ khí của hắn bình tĩnh, lại lộ ra một cỗ lạnh lùng để chúng võ giả tuyệt vọng.

Thập tử vô sinh?

Vẻ mặt phần lớn đám võ giả xám như tro, bọn hắn tràn ngập tín nhiệm đối với Võ Chiến thần thánh, tin tưởng Võ Chiến thần thánh phán đoán.

- Nói đùa cái gì!

Một âm thanh từ phía sau truyền đến, chỉ thấy Võ Tắc đứng dậy, sắc mặt hắn nghiêm túc, chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm Võ Chiến thần thánh, nói:

- Thần Thánh, không quan tâm thân ở trong tuyệt địa nào, ngồi chờ chết tuyệt không phải phong cách của võ đạo, tôn chỉ của võ đạo không phải chính là dựa vào vũ lực khắc phục gian nan hiểm trở?

Võ Chiến thần thánh không quay đầu lại, hắn thở dài một tiếng, nói:

- Nếu ở ngoài Quỷ Vực, đối mặt quỷ ma, ta xác thực sẽ không từ bỏ, nhưng thân ở Quỷ Vực, dù cho Đạo Diễn Diễn Quân rơi vào vực này, cũng phải chết.

Nghe được hắn lấy Diễn Quân ra để làm ví dụ, sắc mặt một đám võ giả khó coi tới cực điểm.

Võ Chiến thần thánh buồn bã nói:

- Không có khí vận của đạo thống bảo hộ, chúng ta sẽ nhanh chóng bị quỷ khí xâm nhiễm, đầu tiên là Phong Ma, sau đó thì ý chí bị nuốt, chết đi trong tuyệt vọng cùng đau đớn.

- Nếu như Quỷ Vực thật đáng sợ như vậy, vì sao tà ma kia còn không động thủ đối với chúng ta?

Võ Tắc trầm giọng nói, hắn lần nữa dấy lên hi vọng của đám võ giả.

- Đúng vậy! Chúng ta đến đây đã có một quãng thời gian, từ khi chúng ta tiến đến, ngược lại trở nên an toàn, không tiếp tục gặp tập kích.

- Xác thực, nếu muốn đoạt thân thể của chúng ta, bọn hắn cần gì đợi thêm?

- Võ Tắc nói không sai, nếu bọn hắn còn kiêng kị chúng ta, chúng ta có một chút hi vọng sống.

- Chờ một chút, các ngươi có nghe được âm thanh gì hay không?

Đám võ giả nghị luận, nhưng có một người đột nhiên lên tiếng khiến cho mọi người an tĩnh lại, ngay cả Võ Chiến thần thánh cũng nhíu mày.

Bọn hắn cẩn thận lắng nghe.

Oanh! Oanh! Oanh.

Là tiếng nổ vang rền, càng ngày càng mãnh liệt, nhưng bọn hắn không thể phân rõ ràng âm thanh từ chỗ nào truyền đến.

Không biết động tĩnh làm bọn hắn càng căng thẳng hơn, đồn dập xuất ra thần binh của mình, chuẩn bị chiến đâu.

Võ Tắc nhíu chặt mày kiếm, xuất ra một thanh kiếm, ánh mắt của hắn quét nhìn xung quanh, căn bản bắt không đến âm thanh truyền tới từ hướng nào.

Đột nhiên.

Một cỗ uy áp kinh khủng buông xuống, ép bọn hắn cùng nhau rơi xuống, vòng bảo hộ như võ lá cây cũ nát bắn ra, che chở bảo vệ bọn họ, bọn hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, đi theo trừng to mắt.

Chỉ thấy hư không trên đỉnh hắc ám phá toái, một đầu long cốt to lớn rơi xuống phía dưới, nương theo đó là từng tia lửa điện xuyên qua thời không, huyền ảo chói mắt.

Long cốt này cực kỳ to lớn, ánh mắt của bọn họ không có cách hoàn toàn nhìn hết được nó, thị lực của bọn họ siêu quần, ánh mắt cấp tốc bị bóng người trên đầu rồng hấp dẫn, đứng nơi đó là một thân ảnh thần bí, sau đầu treo một khỏa hạo nhật, cường quang che đậy hình dáng của hắn, hắn đang bóp lấy cái cổ kết nối đầu rồng và một nửa nhân thân.

Thấy người kia, toàn thân Thương Thủy Thiên run lên, một thân ảnh phủ bụi trong trí nhớ hiện lên ở trong đầu hắn.

Đạo Tổ!

Không có khả năng.

Tại sao Đạo Tổ lại ở chỗ này?

Thương Thủy Thiên vô ý thức phủ quyết suy đoán này, cảm giác đối phương chẳng qua là tương tự Đạo Tổ, tại Đại Thiên thế giới xác thực tồn tại rất nhiều tồn tại cường đại có hình dáng giống nhau.

Dưới cái nhìn soi mói của một đám võ giả, thân ảnh thần bí bóp nát một nửa nhân thân, ngay sau đó, long cốt vô cùng to lớn đi theo bị đập tan, bụi cũng không có để lại, trong khoảnh khắc, không còn sót lại chút gì.

Uy áp mạnh mẽ bao phủ hư không Quỷ Vực tan biến, thay vào đó là một cỗ uy áp càng thêm bá đạo, nhưng không có cảm giác kinh dị, đối mặt cỗ uy áp này, đám võ giả theo bản năng

muốn quỳ lạy, ngoại trừ số ít võ giả, hai chân của phần lớn võ giả như nhũn ra, trực tiếp quỳ xuống.

Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, bắt được một và hơi thở nhược khí, hắn cúi đầu nhìn lại, nhìn thấy đám người Võ Chiến thần thánh.

Hơi thở của võ đạo.

Nói ra, Khương Trường Sinh và Thương Thủy Thiên còn chưa thực sự gặp mặt nhau, Thương Thủy Thiên mượn dùng khí vận võ đạo công kích Tiên đạo, sau khi thất bại liền trốn đi.

Mặc dù chưa thấy qua, nhưng đôi mắt của Khương Trường Sinh có thể nhìn thấu nhân quả, liếc mắt đã nhận ra thân phận của Thương Thủy Thiên.

Sư phụ của Bỉ Ngạn đạo quân.

Đối mặt kình địch trước kia, Khương Trường Sinh cũng không có sát ý, nhân quả giữa hắn và võ đạo đã kết thúc, tự nhiên không cần thiết chém tận giết tuyệt võ giả, huống chi, hắn và Thương Thủy Thiên chỉ tranh đấu vì đạo thống của bản thân.

Bất quá hắn cũng không có ý nghĩ cứu trợ đám võ giả này, hắn biến mất tại chỗ cũ, tiếp tục chiến đấu.

Trong khoảng thời gian này, Đại La thần tướng của hắn càng ngày càng mạnh mẽ, ngay cả thần thông Ngôn Xuất Pháp Tùy cũng thu liễm, quỷ khí mặc dù không đả thương được hắn nhưng hắn có khả năng chủ động hấp thu quỷ khí, hắn phát hiện lợi dụng quỷ khí rèn luyện thân thể, có thể kích thích Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân mạnh lên nhanh hơn.

Mảnh tu luyện tràng này rất không tệ.

Chương 1263 - Tồn tại mạnh thứ hai trong giá trị hương hỏa đã biết

Thấy Khương Trường Sinh tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đám võ giả vẫn không có tỉnh lại từ bên trong rung động, một màn lúc trước thật sự quá dọa người, bọn hắn sinh tồn tại Đại Thiên thế giới lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy chiến đấu như thế.

Tồn tại long cốt thoạt nhìn đã khiến người ta tê dại da đầu bị thân ảnh thần bí bóp hóa thành tro bụi, đó là lực lượng như thế nào?

Võ Tắc nhìn về phía Võ Chiến thần thánh, mở miệng hỏi:

- Thần Thánh, người đó là cảnh giới cỡ nào?

Võ Chiến thần thánh còn ngửa đầu, hắn hít sâu một hơi, nói:

- Ta cũng không biết.

Hắn chấn kinh không ít hơn những võ giả khác.

Hắn mặc dù tự xưng Thần Thánh, nhưng cũng không thể so cùng Diễn Thánh của Đạo Diễn, thậm chí kém xa Diễn Quân, dù sao thì võ đạo không có siêu thoát, cảnh giới của những võ giả như bọn hắn rất khó vượt qua Tự Tại Thiên, thuộc về thế lực lang thang bên trong Đại Thiên thế giới.

Thương Thủy Thiên mất hồn mất vía, hắn luôn cảm thấy thân ảnh kia rất giống Đạo Tổ, lý trí nói cho hắn biết không có khả năng, nhưng hắn khống chế không nổi suy nghĩ của mình.

Một phần vạn thật sự là hắn.

Hắn lần nữa ý thức được một chút, hắn không hiểu rõ Đạo Tổ, không biết được lai lịch của Đạo Tổ, không rõ ràng Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

- Tốt, người kia tuyệt không phải quỷ ma, sự xuất hiện của hắn có lẽ là nguyên nhân quỷ ma không có ra tay đối với chúng ta, Võ Tắc nói đúng, chúng ta còn có một chút hi vọng sống, không thể buông tha.

Võ Chiến thần thánh quay người nói, võ bảo dưới chân đi theo gia tốc, mang theo bọn hắn rời xa mảnh hư không phá toái này.

Đám võ giả khẩn trương cũng chậm lại, dồn dập mở miệng hỏi thăm.

- Thần Thánh, người kia đến từ Đạo Diễn sao, hay đến từ siêu thoát đạo thống khác? Hắn tới Quỷ Vực, là vì cái gì?

- Chẳng lẽ Quỷ Vực ẩn giấu đại cơ duyên?

- Làm sao có thể, các ngươi cố gắng cảm thụ, quỷ khí đã bắt đầu muốn tới gần chúng ta.

- Người kia rõ ràng đi vào vực này, bằng không như thế nào ra tay đối với quỷ ma mạnh mẽ như vậy, nhìn tư thế của hắn, đoán chừng đang đi săn quỷ ma.

- Cường giả Đại Thiên thế giới là không thể tưởng tượng, không quan tâm hắn tới từ phương đạo thống nào, trong tuyệt địa nơi đây, địch nhân của chúng ta chỉ có tà ma nơi này.

Võ Chiên thần thánh không tiếp tục trả lời, hắn cũng đang suy nghĩ lai lịch người vừa rồi kia.

Khí thế cường đại như vậy tất đến từ siêu thoát đạo thống.

Hắn từng chứng kiến khí thế của Diễn Quân, cũng không có cường đại như vậy.

Trong lúc nhất thời, tâm lý Võ Chiến thần thánh cũng dấy lên hi vọng, có lẽ bọn hắn thật có cơ hội từ nơi này giết ra ngoài.

Bên trong hư không, từng đạo quỷ khí như vòi rồng truy sát một thân ảnh lập lòe kim quang, tốc độ của bọn nó cực nhanh, nhưng khi đến gần thân ảnh đang phát ra kim quang, trong nháy mắt bị xua tan.

Chính là Khương Trường Sinh đang đại chiến với quỷ ma.

Hắn không có thi triển pháp lực, toàn chiến đấu bằng thân thể, vô cùng nhuần nhuyễn hiện ra sự mạnh mẽ của Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Quỷ Vực cực kỳ bao la, tuyệt không phải Hư Không Vô Tận có thể so sánh, quỷ khí nơi này càng đi đến trình độ cực kỳ khoa trương, mỗi giờ mỗi khắc đều sinh ra quỷ ma, căn bản giết không bao giờ hết.

Trong thời gian này, Khương Trường Sinh gặp phải rất nhiều tồn tại mạnh mẽ tập kích, người mạnh nhất vượt qua một trăm bảy mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, gánh không được một quyền của hắn, mà chiến đấu đến tận đây, hắn không có kích khởi ra một lần sinh tồn ban thưởng, nói cách khác, những quỷ ma này uy hiếp không được hắn.

Đối với Khương Trường Sinh mà nói, hắn không cần kinh nghiệm chiến đấu, không cần tôi luyện kỹ xảo chiến đấu, sở dĩ một mực chiến đấu, là bởi vì lúc trước hắn phát hiện quỷ khí có một loại kích thích nào đó tác dụng lên Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, may mắn mà có Hàn Quỷ Tôn ném ra trường mâu xương trắng.

Trong chiến đấu, quỷ khí kích thích Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân càng lớn, như linh khí đặc thù, những điểm xấu, lực lượng nhân quả tà ác lại không có bất kỳ hiệu quả gì.

Theo chiến đấu kéo dài, càng ngày càng nhiều hư không Quỷ Vực sụp đổ, liên đới đến trật tự thời không nơi này đều trở nên hỗn loạn.

Tốc độ hư không Quỷ Vực khôi phục rất nhanh, dưới tình huống không có thi triển toàn lực, Khương Trường Sinh rất khó triệt để hủy diệt Quỷ Vực, hắn thậm chí cảm thấy mặc dù vận dụng toàn lực, cũng rất khó làm được.

Quỷ Vực thật sự quá lớn, vị diện vũ trụ nhiều vô số cấp độ, thậm chí còn có thời không song song, Khương Trường Sinh sở dĩ phán đoán như thế, là bởi vì khí tức, vị diện khác biệt đều có thể tìm tới khí tức giống nhau như đúc.

Hắn thậm chí còn gặp sinh linh khác đi vào Quỷ Vực, bao gồm cả cường giả của ba đại siêu thoát đạo thống, hắn cũng bắt gặp không gian tràn đầy thi thể, lít nha lít nhít, khó mà dùng con số đi cân nhắc số lượng, mà những thi thể này đang hấp thu quỷ khí.

- Càn rõ, ngươi muốn hủy diệt Quỷ Vực?

Một tiếng quát âm lãnh mà thô bạo vang vọng Quỷ Vực, Khương Trường Sinh dùng hương hỏa diễn toán, phát hiện một giá trị hương hỏa kinh người.

Bốn trăm bốn mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Chương 1264 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (1)

Tuyệt đối là giá trị hương hỏa lớn thứ hai trong phạm vi hệ thống đã biết.

Toàn bộ Quỷ Vực quỷ khí bị điều động, vô số quỷ ma dồn dập lui đi, giống như gặp được thiên địch.

Đại La tiên vực, Tây Thiên, Lôi âm tự.

Lôi âm tự ở vào trên biển mây, chùa miếu trang nghiêm hùng vĩ, tản ra phật quang vạn trượng, nghe nói trên một ngọn núi cao bất kỳ nào tại Đại La tiên vực, nhìn lại về hướng tây đều có thể thấy phật quang, đây là một loại thần thông phật đạo vượt qua thiên tượng.

Hãi Thiên đi lên bậc thang, đi vào bên trên quảng trường trước Lôi âm tự, nhìn Lôi âm tự tản ra khí thế cuồn cuộn phía trước, mặt hắn lộ ra vẻ kích động.

Hắn nỗ lực khắc chế cảm xúc, dạo bước đi vào trước Lôi âm tự, hắn kéo lên vạt áo, quỳ lạy trên mặt đất, cao giọng nói:

- Tại hạ Hãi Thiên, muốn vào Phật môn, thỉnh Phật Tổ thành toàn.

Bên trong Lôi âm tự, mấy trăm vị Phật Đà, Bồ Tát đang cùng Vạn Phật thủy tổ niệm kinh, phật âm quanh quẩn không dứt. Nghe được tiếng của Hãi Thiên, Vạn Phật thủy tổ dừng lại niệm kinh, chư phật đi theo dừng lại.

Tất cả bọn hắn đều có thể cảm nhận được khí tức của Hãi Thiên, đây là một vị Tiên Đế.

Có thể thu nạp Tiên Đế, đối với Phật môn mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt cho nên trên mặt mỗi một vị Phật Đà, Bồ tát đều lộ ra nụ cười, chỉ là bọn hắn không dám làm chủ, đều nhìn về Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ bấm ngón tay tính toán, mày nhăn lại.

- Một vị Tiên Đế tính không thấu nhân quả…

Trong lòng Vạn Phật thủy tổ kinh ngạc, bên trong Đại La tiên vực, rất ít tồn tại để cho hắn không thể diễn toán, cơ hồ đều có quan hệ mật thiết cùng Đạo Tổ, nhưng những tồn tại này cũng sẽ không tới bái nhập Phật môn, mà bên trong khí tức của Hãi Thiên khó nén một tia sát khí.

Đối phương có sát họa, mà lại là sát họa không nhỏ.

- A Di Đà Phật, Hãi Thiên thí chủ, đạo duyên của ngươi không ở Tây Thiên, mời trở về đi.

Vạn Phật thủy tổ mở lời, tiếng truyền đến bên ngoài chùa, Hãi Thiên nghe được như bị sét đánh, vội ngẩng đầu, khẩn cầu Phật Tổ.

Nhưng Vạn Phật thủy tổ cũng không có lại mở miệng.

Lôi âm tự ngăn cách tiếng, ngăn cách nhìn trộm, cho nên Hãi Thiên không rõ ràng bên trong xảy ra chuyện gì.

Vị Lai phật tổ mở miệng hỏi:

- A Di Đà Phật, sư phụ, vì sao nói hắn không có phật duyên?

Cái gọi là phật duyên, bản thân hư vô mờ mịt, chỉ là một loại lí do thoái thác, bây giờ phật môn tuy mạnh mẽ, nhưng còn không có cường đại đến mức độ bỏ qua Tiên Đế.

Các Phật Đà khác cũng cảm thấy kinh ngạc, bọn hắn cũng không có nhìn ra Hãi Thiên không thích hợp, bất quá bọn hắn càng tin tưởng ánh mắt của Đại La.

Vạn Phật thủy tổ trả lời:

- Kẻ này không hiện nhân quả, nhất định có đại nhân quả trên người, phật môn thanh tịnh, không nên lâm vào trong đó, chư vị không được dùng tầm mắt hiện tại đi đối đãi tương lai, cách cục của Tiên đạo sẽ một mực biên hóa, Phật môn nhiều nhất một mực bảo trì ở vị trí giáo phái hàng đầu, nhưng không có khả năng một môn độc đại, tương lai Tiên đạo hết sức phồn hoa, nhưng càng là phồn hoa, nhân quả càng phức tạp.

Thân là Đại La, hắn nhìn càng thêm xa, hắn đã bắt đầu đứng tại góc độ của Đạo Tổ đi xem Tiên đạo, mà không phải dùng thân phận chủ nhân của Phật môn.

Lời hắn nói để chư phật lâm vào trầm tư, nhất là Vị Lai phật tổ, hắn làm đại đệ tử của Vạn Phật thủy tổ, được vinh dự là vị phật có hi vọng nhất thành tựu Đại La bên trong Phật môn, làm sao Đại La quá khó khăn, hắn chỉ có thể đi suy nghĩ đến những lời giảng của sư phụ, ngộ đạo từ bên trong.

Hãi Thiên cầu xin nửa canh giờ không có kết quả, chỉ có thể ảm đạm xuống núi.

Sau khi hắn lại đi Đạo Môn, Huyền đề giáo, đây đều Đại La giáo phái, đều không ngoại lệ, đều bị từ chối, việc này truyền ra tại Đại La tiên vực, thậm chí truyền đến bên trong Thần Du đại thiên địa, tên Hãi Thiên cũng được càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả biết đến.

Bây giờ Đại La tiên vực có được quá nhiều Tiên Đế, việc này cũng không có dẫn tới Bạch Kỳ quan tâm, nàng đã không cần đi nịnh nọt mỗi một vị Tiên Đế giống như trước.

Từ khi chủ nhân độ kiếp, Bạch Kỳ một mực đang suy nghĩ một vấn đề.

Chính là công đức.

Nàng nên như thế nào lợi dụng công đức bản thân để mạnh lên?

Sau khi phân thân Khương Trường Sinh trở về Tử Tiêu cung, tâm Bạch Kỳ bị nhen lửa mạnh lên, thế là hỏi thăm con đường của nàng nên đi như thế nào, phân thân phun ra hai chữ.

Công đức.

Về sau, mặc cho Bạch Kỳ truy vấn như thế nào, phân thân cũng không có trả lời, cái này khiến nàng lâm vào suy tư thời gian dài.

Lập giáo phái, sáng lập chủng tộc, điểm hóa sinh linh, truyền bá đạo pháp.

Đủ loại công đức chi pháp đã thực hiện qua vờn quanh trong đầu của nàng, nhưng nàng luôn cảm giác mình muốn chân chính mạnh mẽ thì phải đi một con đường không có người đi qua.

Nhưng con đường như vậy, nàng nghĩ không ra.

- Ta chính là Bắc Đấu chân nhân, xây dựng đạo tràng tại Bắc Đẩu Tiên Vực, trăm năm sau, ta sẽ giảng đạo về thời không, người nguyện ý nghe đều có thể đến đây.

Một tiếng vang vọng Đại La tiên vực, uy nghiêm đến cực điểm.

Chương 1265 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (2)

Bạch Kỳ nghe xong, cảm giác mình tĩnh tọa cũng vô dụng, không bằng đi hỏi một chút những Đại La đó, vừa hay Bắc Đấu chân nhân giảng đạo, nàng có thể đi nghe một chút.

Thời không, công đức.

Từ nơi sâu xa, Bạch Kỳ giống như bắt được cái gì, rồi lại nghĩ không rõ lắm.

Quỷ Vực.

Toàn thân Hàn Quỷ Tôn run rẩy, tuyệt vọng nhìn thân ảnh lóng lánh kim quang phía trên, lần này, trong mắt của hắn lại không tức giận chỉ có vô tận hoảng sợ.

- Ngươi đến cùng muốn làm gì…

Hàn Quỷ Tôn run giọng nói, hắn bị Khương Trường Sinh lần lượt đuổi tới, bị lần lượt tru diệt, mỗi khi hắn phục sinh sống một đoạn thời gian, Khương Trường Sinh lại sẽ giết tới trước mặt hắn.

Mặc dù hắn có khả năng không ngừng phục sinh, nhưng cảm giác áp bách khủng bố khi đối phương tru diệt hắn là chân thật, hắn sắp hỏng mất.

Mấu chốt nhất là, ngay cả Thuỷ Tổ Quỷ Vực đều đánh không lại đối phương, bị đối phương vỗ một chưởng tiêu diệt, loại tồn tại này thật sự quá kinh khủng, trong lòng của hắn cực hận Đại Ám Thừa Thiên đã chết đi. Làm sao không có mắt như thế, nhất định phải trêu chọc loại tồn tại này.

Hắn nhận định Khương Trường Sinh đến từ hư không lĩnh vực khác, mà lại là đến từ siêu thoát đạo thống cực kỳ cường đại.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hắn, không có trả lời hắn, chẳng qua đang vẫy tay với hắn.

Toàn thân Hàn Quỷ Tôn run rẩy, long cốt chi thân của hắn đã bị diệt, chỉ còn lại có người nửa người trên, lộ ra vô cùng thê thảm.

Thấy Hàn Quỷ Tôn không dám động thủ, Khương Trường Sinh nói khẽ:

- Chết tại Phong kiếp.

Vừa dứt lời, sắc mặt Hàn Quỷ Tôn đại biến, dùng hắn làm trung tâm, bốn phương tám hướng bỗng nhiên kéo tới gió mạnh đáng sợ.

Phá Đạo Tuyệt Phong.

Sóng gió ẩn chứa lực lượng Hủy Diệt cực hạn xé nát Hàn Quỷ Tôn, ngay cả không gian hắn chạy trốn cũng không có.

Bên trong hư không, hai bóng người đứng sóng vai, quỷ vụ vờn quanh quanh người bọn hắn, trong con mắt của bọn hắn phản chiếu lấy một tia kim quang, ở vào sâu trong hư không.

- Không nghĩ tới lĩnh vực vùng hư không này lại có tồn tại mạnh mẽ như thế, hắn tuyệt đối đạt đến cảnh giới Bất Diệt Mệnh Chủ.

- Rất có thể, bằng không sao có thể tung hoành mảnh Quỷ Vực này.

Hai bóng người đều có bộ dáng nhân tộc, ít nhất mặt ngoài như thế, một vị mặc áo bào đỏ, eo quấn Hắc Mãng, khuôn mặt tang thương, tóc trắng tản ra ở phía dưới mũ miện, một vị khác mặc lam y, đẹp đẽ ngũ quan tuấn lãng, sau lưng lơ lửng một thanh trường thương lấp lánh hào quang.

Hồng bào nam tử tên Kỷ Táng, nam tử áo lam thì tên Thần Thương, hai người xông nhầm vào Quỷ Vực, quỷ ma bình thường không làm gì được bọn họ, nhưng bọn hắn cũng không cách nào chạy đi.

Lúc trước, Khương Trường Sinh lướt qua từ đỉnh đầu bọn họ, cỗ uy áp kinh khủng làm bọn hắn đến nay hồi tưởng lại cũng

vì đó tim đập nhanh.

Kỷ Táng quay đầu nhìn về phía Thần Thương, hỏi:

- Nếu chúng ta không trốn thoát được, sao không thừa gió của hắn?

Thần Thương cau mày nói:

- Không rõ lai lịch người này, không rõ tính tình, nếu là làm hắn tức giận.

Bọn hắn mặc dù tự tin, nhưng kiến thức qua thực lực của Khương Trường Sinh, bọn hắn cũng không cho rằng mình có thể đối địch với đối phương.

Thần Thương thậm chí cảm thấy nếu người kia muốn đối phó bọn hắn, bọn hắn sẽ không có chút lực lượng chống đỡ.

Kỷ Táng bất đắc dĩ nói:

- Mặc dù những quỷ ma không đả thương được chúng ta, nhưng trong thời gian dài, quỷ khí tất sẽ quấn quanh chúng ta, khi đó, tình huống sẽ càng thêm hỏng bét, không bằng cược một lần.

Thần Thương muốn phản đối nhưng không thể không thừa nhận, xác thực chỉ có thể cược một lần, dù sao bọn hắn xông vào Quỷ Vực đã có một quãng thời gian, nhưng làm sao cũng không trốn thoát được.

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát liền hướng về phía kim quang của Khương Trường Sinh.

Không chỉ hai người bọn hắn, những sinh linh còn chưa ngã xuống bên trong Quỷ Vực cũng bắt đầu có chủ ý này, bay về phía Khương Trường Sinh.

Nhưng khí thế của Khương Trường Sinh quá mạnh, bọn hắn không dám dán quá gần, chỉ có thể đi theo xa xa.

Khương Trường Sinh đi chỗ nào, tổng có vô số quỷ ma tre già măng mọc, ỷ vào năng lực bất tử, các quỷ ma một mực liều mạng chiến đấu.

Trên thực tế, Khương Trường Sinh chẳng qua tạm thời không muốn giết bọn hắn, năng lực phục sinh của quỷ ma là căn cứ vào quỷ khí tồn tại, tiêy diệt Quỷ Vực, quỷ ma tự nhiên không tồn tại.

Chẳng qua hắn tạm thời còn không có đợi đủ, đang muốn đợi thêm một đoạn thời ngắn.

Thời gian cực nhanh.

Khoảng cách Khương Trường Sinh đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu đã qua trên vạn năm, quỷ khí đã không cách nào lại kích thích Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn.

Nên kết thúc.

Hắn đứng ở trong hư không, đưa mắt nhìn tới rất nhiều sinh linh phương xa, đối với những sinh linh muốn mượn lực lượng của hắn để sống tiếp, hắn thật không có ý gì khác đặc biệt cho nên bỏ mặc những sinh linh kia đi theo.

Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại, thấp giọng nói:

- Phá.

Hư không mà ánh mắt chiếu tới bỗng nhiên phá vỡ, đó là không gian do Đại Thiên Tru Đạo Chỉ phá vỡ, lăng không mà hiện, quấy tan quỷ vụ, hình thành gió lốc dị thường đáng sợ, các sinh linh phương xa dồn dập điều động lực lượng bản thân chống cự.

Chương 1266 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (1)

- Sinh lộ của các ngươi là ở chỗ này, mau đi đi, nếu không các ngươi sẽ cùng nhau yên diệt theo vùng lĩnh vực này.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Các sinh linh phương xa nghe xong hai mặt nhìn nhau, mãi đến Kỷ Táng, Thần Thương bay đi trước, bọn hắn mới bắt kịp.

Lúc chui vào lỗ rách hư không, Kỷ Táng truyền âm cho Khương Trường Sinh:

- Chúng ta đến từ Động Ô Thần Đài, đa tạ tiền bối cứu giúp, ngày sau như có cần chúng ta hai người hiệu lực, có thể tới Động Ô thần đài tìm ta hai người chúng ta.

Động Ô thần đài?

Khương Trường Sinh chưa nghe nói qua cái tên này, cũng không biết so với ba đại siêu thoát đạo thống trước đó thì như thế nào, đoán chừng không yếu bao nhiêu, thậm chí mạnh hơn, bởi vì khí tức hai người này đã mạnh hơn Diễn Quân bình thường.

Ngoại trừ hai người này, những sinh linh khác đều không dám bắt chuyện Khương Trường Sinh, cấp tốc rời đi.

- Yên diệt Quỷ Vực, ngươi thật sự càn rỡ.

Một tiếng nói đầy âm hàn vang lên, Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn đi, sâu trong hư không có một thân ảnh to lớn vĩ ngạn đang đi tới, chính là vị kia quỷ ma bốn trăm bốn mươi vạn giá trị hương hỏa, là tồn tại mạnh nhất Quỷ Vực, bây giờ đã suy yếu đến ba trăm chín mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Tên này chết trong tay Khương Trường Sinh không dưới trăm lần, vẫn như cũ mạnh miệng.

Khương Trường Sinh lười nhác đấu võ mồm với hắn, nói khẽ:

- Diệt.

Vừa dứt lời, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của hắn bắn ra cường quang khủng bố, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Quỷ Vực.

Thiên Địa Câu Diệt.

Quỷ Vực, không còn tồn tại.

Phía trên Đại La tiên vực, Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện trên một nhánh cây, cây nhánh cây này rất rộng lớn, hắn như đứng trên một mảnh mặt đất, tay phải vung lên, một bộ Bàn Cổ phân thân xuất hiện, đưa mắt nhìn lại, bên trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ đã có

một trăm sáu mươi lăm tôn Bàn Cổ phân thân, tật cả đều đang lắng lặng tĩnh toạ tu luyện.

Theo Bàn Cổ phân thân càng ngày càng nhiều, Khương Trường Sinh cũng có ý nghĩ cải tiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hắn ngồi tại chỗ, bắt đầu suy nghĩ trận pháp.

Hắn đã đi đến Đại La Thần Tướng cảnh không vội mà tu luyện, trước tăng lên thần thông mình nắm giữ lại nói.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, đám người Diệp Tầm Địch, Khương Nghĩa cũng không có chú ý tới bóng dáng Khương Trường Sinh, Đại La Thần Tướng nếu không muốn để cho bọn hắn phát giác, Đại La Thần Tướng đứng ở trước mặt bọn hắn, bọn hắn đều không phát hiện được.

Trong khoảng thời gian Khương Trường Sinh rời đi, Đại La tiên vực lại nghênh đón rất nhiều Tiên Đế, mà bản thổ cũng hiện ra không ít sinh linh mạnh mẽ, sinh linh bản thổ chỉ cần khai trí đã có thể tu tiên, tu tiên rất nhanh.

Khương Trường Sinh phát hiện, tựa hồ tiêu hao giá trị khí vận càng nhiều, nên hạn mức cao nhất về tư chất của sinh linh trong thiên địa càng cao.

Thời gian tiếp tục trôi qua. Một ngày này.

Bên cạnh Vong Sinh tỉnh.

Diệp Tầm Địch khó được không có tu luyện, hắn đang đùa với Vô Tự Hống trong hồ.

Vô Tự Hống bị Khương Trường Sinh tru diệt lại lần nữa thai nghén sinh ra, nhưng sau khi rơi vào Vong Sinh tỉnh, nó đã quên quá khứ, tương đương với đầu thai chuyển thế, từ khi Diệp Tầm Địch phát hiện nó tồn tại, hai bên liền thành lập nhân quả, liên đới đám người Khương Nghĩa cũng như thế, coi nó như sủng vật để nuôi.

Đột nhiên.

Vô Tự Hống nhảy ra mặt hồ, tứ chi nó chạm đất, nhìn một phương hướng, nhe răng gào thét, ba cái đuôi lay động không

ngừng, giống như hướng kia có thiên địch đến.

Diệp Tầm Địch kinh ngạc nhìn lại, thần niệm của hắn một đường kéo dài tới, cũng không có phát hiện dị thường.

Thiên Cơ huyền lão đi tới, hỏi:

- Cái tên này làm sao vậy?

Trước kia Vô Tự Hống không nóng nảy như vậy, thân ở bên trong Đại Thiên thế giới, hắn không thể không khẩn trương.

Bởi vì rất sớm trước kia đã xông xáo qua Đại Thiên thế giới, Thiên Cơ huyền lão mặc dù sùng bái Đạo Tổ, lại sẽ không cho rằng Đạo Tổ đã thật vô địch, bên trong Đại Thiên thế giới phát sinh bất cứ chuyện gì đều chẳng có gì lạ, vô luận gặp được tồn tại mạnh cỡ nào đều hợp tình hợp lí.

- Ta cũng không rõ ràng.

Diệp Tầm Địch nhíu mày nói, hắn nỗ lực trấn an, thậm chí còn dùng pháp lực, kết quả Vô Tự Hống đột nhiên hướng hắn rống một tiếng, dọa hắn kém chút hồn phi phách tán.

Hắn bây giờ là tiên đế, tu vi Thái Ất Kim Tiên, cường đại dường nào, như thế nào bị tinh quái mình nhìn lớn lên hù dọa?

Diệp Tầm Địch đột nhiên ý thức được Vô Tự Hống không đơn giản, Khương Nghĩa ở xa xa đi theo mở mắt, kinh ngạc nhìn về phía Vô Tự Hống.

Vừa rồi Vô Tự Hống gào thét khiến cho hắn có loại cảm giác gặp được đồng loại.

Dĩ nhiên không phải chỉ huyết mạch Khương tộc, mà là thân phận của Đại Đạo Chi Thần, từ khi võ đạo đại kiếp kết thúc, Khương Nghĩa tự nhiên cũng lột xác từ Đại Kiếp Chi Thần thành Đại Đạo Chi Thần, giống như Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần bên trong Thiên Đạo.

- Cảm giác không sai, nó là Đại Đạo Chi Thần, thậm chí cao hơn ta, như thế nào sinh ở trong mảnh hồ này, chẳng lẽ là gia gia nuôi?

Khương Nghĩa yên lặng suy nghĩ, này mảnh hồ không tầm thường, Bạch Kỳ nhiều lần nhắc nhở qua, không được vào hồ,

bằng không hậu quả khó mà lường được.

Chương 1267 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (2)

Cùng lúc đó.

Phía trên, trên nhánh cây cao mấy ngàn vạn dặm, Khương Trường Sinh mở mắt.

Hắn thấy một trận chiến đấu, một phương trong đó chính là Diễn Quân trước đó mong muốn mạnh mẽ xông tới Đại La tiên vực, vị Diễn Thánh kia cũng ra tay, bọn hắn đang vây công một tôn Đại Đạo Chi Thần mạnh mẽ, giá trị hương hỏa của Đại Đạo Chi Thần tới gần trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đạo Diễn một phương có hai vị Diễn Thánh ra tay, Diễn Quân thì bày trận, vây khốn Đại Đạo Chi Thần.

Đạo Diễn đại trận rất mạnh, để Khương Trường Sinh mở rộng tầm mắt, hắn không nghĩ tới Đạo Diễn cũng có trận pháp của mình, cầm giữ quy tắc Đại Đạo vùng hư không kia, Đại Đạo Chi Thần bị nhốt phát ra rên rỉ, tựa hồ đang hiệu triệu Đại Đạo Chi Thần khác, cho nên Vô Tự Hống mới bạo động.

Chiến trường kia cách Đại La tiên vực cực kỳ xa xôi, ngay cả Tiên Đế đều không thể thấy.

Khương Trường Sinh chẳng qua nhìn thoáng qua, cũng không có để ở trong lòng.

Quỷ Vực cũng không có mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng, huống chỉ những Diễn Quân đó, trừ phi Đạo Diễn phái hết thảy Diễn Thánh đến tập kích Đại La tiên vực, hắn mới có thể cảm thấy hứng thú.

Vô Tự Hống xao động trong chốc lát, cuối cùng vẫn an phận xuống. Mà Đại Đạo Chi Thần bị nhốt phương xa bắt đầu rơi vào hạ phong, bị hai vị Diễn Thánh hợp lại, đánh cho khí tức càng ngày càng mỏng manh.

Ba ngàn năm sau, Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung.

Hắn thần không biết quỷ không hay thay thế phân thân, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ không có chút phát giác.

Hắn ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, mở rộng thân thể, trong lòng cảm khái nói:

- Vẫn là ngồi dễ chịu.

Về sau có thể ngồi, liền không đứng.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Bạch Kỳ, phát hiện Bạch Kỳ không có tu luyện, mà ngồi ở đằng kia trầm tư suy nghĩ, nhíu mày.

- Ngươi đang phiền não cái gì?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Hắn tự nhiên hiểu Bạch Kỳ đang suy nghĩ gì, nếu cái tên này nghĩ lâu như vậy còn không có nghĩ rõ ràng, vậy hắn trợ giúp.

Dù sao cũng là yêu của hắn, bồi hắn lâu như vậy, há không yêu chuộng?

Bạch Kỳ nghe xong, hoảng hốt ngẩng đầu, đợi nàng ý thức được là chủ nhân đang hỏi, nàng cẩn thận từng li từng tí đi đến trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, phát hiện chủ nhân đang mở to hai mắt, nàng kích động lên.

Nàng ghé vào trước đầu gối Khương Trường Sinh, đáng thương nói:

- Chủ nhân, nô gia thật sự nghĩ mãi mà không rõ, ta đến cùng nên đi công đức chi lộ như thế nào?

Khương Trường Sinh nhéo nhéo cằm của nàng, nói:

- Ngươi quên mình kêu cái gì?

- Ta gọi Bạch Kỳ, làm sao vậy?

- Ừm?

- Ngài là nói Phúc Nguyên thánh mẫu?

- Không sai, ngươi có khả năng nghĩ ở trên phúc nguyên, giáo phái, chủng tộc, truyền đạo trên đời này nhìn như lớn mạnh quyền lực của mình, nhưng cũng cho sinh linh nhỏ yếu một

loại ‘nguyên’ may mắn, nhưng không có có một loại phương thức nào tặng phúc duyên, nếu như ngươi có thể, công đức của ngươi sẽ càng thêm thuần túy.

Mặt mũi Bạch Kỳ tràn đầy xoắn xuýt, khổ não nói:

- Những đưa phúc khắp nơi, cũng rất mệt mỏi.

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Ngươi có khả năng khẩn cầu công đức với Thiên Đạo, để chúng sinh tâm thành thì Linh, chỉ cần tâm thành, có thể đạt được phúc duyên trời ban của ngươi.

- Tâm thành thì linh, nên lựa chọn như thế nào, cũng không thể tất cả mọi người tin ta, ta đều phải cho phúc duyên?

Bạch Kỳ nhíu mày hỏi, trong lòng nàng đã bắt đầu xúc động, nàng trước đó chưa từng nghĩ tới mạch suy nghĩ này, ít nhất không có nghĩ qua lợi dụng Thiên Đạo tản ra phúc duyên.

Khương Trường Sinh nói:

- Vậy dĩ nhiên là công đức trao đổi, phàm nhân có lẽ có linh căn tư chất không được, nhưng dùng làm việc thiện tích lũy công đức, dùng công đức của bản thân đổi lấy đồ vật mình mong muốn, mà ngươi có công đức càng ngày càng mạnh, công đức diệu dụng tuyệt không phải các ngươi có thể tưởng tượng, về sau, công đức sẽ trở thành đồ vật mà đại năng tu tiên truy cầu, thậm chí một cảnh giới nào đó cần dựa vào công đức đi đột phá.

Nói lời này tuyệt đối không phải ngoa, bản thân Thiên Đạo là quy tắc công đức, bây giờ chiếm đoạt những lực lượng quy tắc khác, trở thành Thiên Đạo càng thêm hoàn chỉnh, diêud này đã nói bản thân công đức có khả năng lột xác, Khương Trường Sinh về sau cũng sẽ lợi dụng công đức sáng tạo cảnh giới càng cao hơn, dù sao thì công đức của hắn vô cùng to lớn.

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, nàng nghe thấy vậy đã biết được mình tiếp xúc đến tình báo lớn nhất của Tiên đạo, mà tình báo này còn không thể truyền ra ngoài, bằng không nàng sẽ không có ưu thế.

Sau đó, Khương Trường Sinh giảng đạo cho Bạch Kỳ, chủ yếu là giảng Thái Thượng đan đạo, Thiên Công bảo điển, Đại La Trận Pháp Lục cùng với Đại Công Đức Thần Pháp, Bạch Kỳ muốn không ngừng chúc phúc, phải sáng tạo rất nhiều bảo vật, Bạch Kỳ cũng không dám yêu cầu xa vời hết thảy dựa vào chủ nhân, cho nên nghe được chân thành.

Ngàn năm sau.

Giảng đạo kết thúc, Bạch Kỳ bắt đầu luyện đan, Khương Trường Sinh thì đến bên ngoài Đại La tiên vực, sáng lập phương Tiên Vực thứ hai phía dưới Đại La tiên vực, hắn hao hết giá trị khí vận, sáng tạo ra đại thiên địa còn bao la hơn Đại La tiên vực.

Chương 1268 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (1)

Bên trong suy nghĩ của hắn, hắn chuẩn bị không ngừng gia tăng Tiên Vực hướng xuống, càng hướng xuống, thiên địa càng lớn, mà tại về sau bên trong Tiên Vực sẽ hình thành giai cấp Tiên đạo, Tu Tiên giả sẽ theo tu vi tăng lên, không ngừng phi thăng.

- Giới này gọi là Linh giới!

Khương Trường Sinh định ra tên cho mảnh Tiên Vực này, đồng thời khắc sâu vào bên trong Thiên Đạo, đợi đại năng Tiên đạo đi vào giới này, sẽ được Thiên Đạo cảm ứng, biết được tên giới này.

Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung, bắt đầu tu luyện.

Theo Linh giới sinh ra, thiên địa linh khí bàng bạc từ sông núi địa mạch sinh ra, đồng thời Linh giới bắt đầu hấp thu Đại Đạo linh khí, chuyển hóa làm thiên địa linh khí thích hợp cho sinh linh.

Cũng không lâu lắm đã có Tiên Đế phát giác được Linh giới sinh ra, trước tiên mà đến tự nhiên là năm vị Đại La, nhìn thấy Linh giới tráng lệ cùng bao la, bọn hắn càng thêm kính nể về thần thông của Đạo Tổ.

Từ sau khi các Tiên Đế đi vào Đại La tiên vực, không ít Tiên Đế xây dựng tiểu thiên địa, hoặc xây dựng đại thiên địa xung quanh Đại La tiên vực, nhưng đều không thể so sánh cùng Đại La tiên vực, năm vị Đại La cũng có cử động tương tự, nhưng quy tắc trong đại thiên địa bọn hắn sáng tạo không hoàn chỉnh, hoàn toàn không thể so sánh cùng Đại La tiên vực.

Điểm khó lường nhất của Đại La tiên vực là bản thổ có khả năng sinh ra sinh linh, mà tư chất rất bất phàm, bây giờ đã có một vài chủng tộc lộ ra thanh danh, không còn là Tiên Đế phi thăng độc bá Tiên Vực.

Năm vị Đại La liếc nhau, sau đó bắt đầu tĩnh toạ, bắt đầu cảm ngộ khí tức tạo hóa khi Linh giới vừa sinh ra.

Bên trong thời gian dài về sau, giáo phái, chủng tộc Đại La tiên vực bắt đầu chạy tới Linh giới, dần dần, Linh giới cũng có nơi đóng quân của bọn hắn, thậm chí còn có Tiên Đế chuyên môn đi vào Linh giới, xây dựng đạo tràng.

Cùng lúc đó, cách mỗi trăm năm, đều có một vị hoặc hai vị Tiên Đế phi thăng, đi qua hơn một trăm vạn năm phát triển, Tiên đạo trong Hư Không Vô Tận chân chính bước vào đỉnh phong, dưới tình huống không có hao tổn bên trong cùng ngoại địch, có rất nhiều phi thăng giả, trong đó, bên trong Khương tộc cũng không ít người phi thăng.

Tiên Đế Khương tộc tuy không thể nhìn thấy Đạo Tổ, nhưng có Bạch Kỳ chiếu cố cùng an bài, rất nhanh đã định cư trong một mảnh phúc địa, đồng thời triệu tập đại năng Khương tộc trước đó phi thăng lại, thành lập Khương tộc tại Đại La tiên vực.

Bốn vạn năm sau.

Vị Đại La thứ sáu sinh ra, người này chính là Kiếm Thần, dùng kiếm chứng Đại La, kiếm trảm quá khứ, tương lai, nhảy ra bên ngoài thời gian.

Kiếm Thần thành công, để Đại La tiên vực xuất hiện càng ngày càng nhiều Kiếm Tiên, một vạn năm về sau, Kiếm Thần sáng lập Kiếm Vực, ở vào phía bắc Đại La tiên vực, nhận được Thiên Đạo công đức, trở thành công đức giáo phái.

Trong những năm nay, Đại La tiên vực cũng thường xuyên gặp phải người xâm nhập, nhưng đều không cần Khương Trường Sinh tự mình ra tay.

Thông qua tù binh, Tiên đạo cũng hiểu biết ba đại siêu thoát đạo thống đang đại chiến, mà lại là đại chiến xưa nay chưa từng có, Đạo Diễn tựa hồ mong muốn tiêu diệt Huyền Mệnh, Trấn Xu.

Một ngày này, Phật Môn, Đạo Môn chung nhau hiệu triệu các phương giáo phái, chủng tộc, chung nhau thảo luận về tương lai của Tiên đạo.

Bọn hắn chuẩn bị tham gia một chân.

Đạo Diễn thỉnh thoảng đột kích, Tiên đạo một mực bị động phòng thủ, đây cũng không phải chuyện tốt.

Huống hồ tham chiến, còn có thể thu được không ít bảo bối, đã có Tiên Đế ra ngoài xông xáo, phát hiện Đại Thiên thế giới có rất nhiều bảo vật do Đại Đạo linh khí ngưng tụ, trên người sinh linh đạo thống khác cũng có không ít bảo vật giá trị cực cao, lần này hành động một là vì báo thù, hai cũng là để bọn hắn mạnh lên.

Việc này được định thành chinh chiến Thiên Ngoại Tà Ma.

Bạch Kỳ báo việc này cho Khương Trường Sinh, hắn thờ ơ.

- Tùy bọn hắn đi, đây mới là phát triển như thường.

Khương Trường Sinh trả lời để Bạch Kỳ ý thức được hắn không muốn làm người cầm quyền Tiên đạo, chỉ muốn làm thần bảo hộ của Tiên đạo, hắn sẽ chỉ uốn nắn phương hướng Tiên đạo phát triển, mà sẽ không can dự vào lựa chọn của các giáo phái tu tiên.

Trên thực tế, Đại La tiên vực không có thế lực cầm quyền tuyệt đối, an ổn nhiều năm như vậy, chỉ là bởi vì các Tiên Đế nhớ đến Đạo Tổ mạnh mẽ, giống Hư Không Vô Tận, Đạo Tổ trong lòng chúng sinh đã là truyền thuyết thần thoại hư vô mờ mịt, nơi có người đều có ánh đao bóng kiếm, đều có tranh đấu, Đại La tiên vực không có khả năng duy trì thái bình vĩnh cửu.

Trăm năm sau, nhóm Tiên đạo đại quân đầu tiên được Bỉ Ngạn đạo quân, Bắc Đấu chân nhân dẫn đầu rời khỏi Đại La tiên vực.

Đại La tiên vực bị Khương Trường Sinh chuyển qua địa phương, rời xa trong tranh đấu của ba đại siêu thoát đạo thống, nhưng ba đại siêu thoát đạo thống cũng di chuyển, chiến trường của bọn hắn đang dần dần tới gần Đại La tiên vực.

Mười vạn năm thoáng qua tức thì.

Khi Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, Đại La tiên vực đã có khí tượng mới.

Chương 1269 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (2)

Lỗ hổng của Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận đã bị đám tu tiên giả kiến tạo ra một tòa thành trì thật to, tương đương với bến cảng hư không, do các đại công đức giáo phái chung nhau quản lý, sinh linh rất nhiều lui tới.

Khương Trường Sinh còn chứng kiến hư không ngoài trận xuất hiện không ít thiên địa, tất cả đều do Tiên Đế sáng tạo, kiến thức đến Đạo Tổ sáng lập Linh giới, bọn hắn cho rằng sáng lập thiên địa có công đức, trên thực tế đúng là như thế, mà một phương thiên địa mới sinh ra có thể hấp thu Đại Đạo linh khí, thai nghén càng nhiều tư nguyên hơn.

Mười vạn năm qua đi, đi ra thiên ngoại đã không phải hiếm lạ chuyện, rất nhiều Tu Tiên giả gặp được bình cảnh sẽ đi hư không xông xáo.

Bên trong Đại Thiên thế giới có rất nhiều bảo vật, có loại có thể tăng lên tư chất, có loại có thể tăng cường thực lực càng có nhiều vô số kể bảo vật Luyện khí, luyện đan, tuyệt không phải Đại La tiên vực có thể so sánh.

Bỉ Ngạn đạo quân dựa vào bảo vật của Đại Thiên thế giới luyện chế ra một kiện chí bảo, còn mạnh hơn Thiên Đạo linh bảo bình thường, chuyện này thúc đẩy càng nhiều Tiên Đế ra ngoài xông xáo, bất quá bản thân Bỉ Ngạn đạo quân từng trải

qua sinh tồn tại Đại Thiên thế giới, mong muốn bắt chước hắn, quá khó khăn, chớ nói chi là năng lực luyện khí.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, không hổ là Võ Tổ, vô luận thân đạo ở gì, chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn sẽ lần nữa trèo lên đỉnh phong.

Trước mắt, vị Đại La thứ bảy còn chưa ra đời.

Tâm tư Khương Trường Sinh khẽ động, lúc này truyền âm cho hết thảy Tiên Đế, Đại La của Tiên đạo.

- Đợi Tiên đạo có được chín vị Đại La, ta sẽ giảng đạo về Đại La chi cảnh, dẫn dắt chư vị truy đuổi theo cảnh giới càng cao hơn.

Lời vừa nói ra, các Tiên Đế đang bế quan mở mắt, Tiên Đế đang đi đường đột nhiên dừng lại, ngoại trừ Tiên Đế đang chiến đấu, hết thảy Tiên Đế đều buông xuống chuyện trong tay.

Ngay cả những Tiên Đế không ở Đại La tiên vực cũng nghe được.

Côn Luân giáo chủ ở sâu trong hư không phía xa không khỏi ngẩng đầu, mặt lộ vẻ rung động.

Nơi này cách Đại La tiên vực sao mà xa xôi, tiếng của Đạo Tổ vậy mà truyền đến trong óc của hắn.

Chẳng lẽ Đạo Tổ là ám chỉ hắn?

Tâm cảnh bao la mờ mịt lúc đầu của Côn Luân giáo chủ bắt đầu nhen lửa, không có liều thuốc an thần nào bằng sự cổ vũ của người khai sáng Tiên đạo dành cho mình cả.

Ngay cả Đạo Tổ đều chờ mong hắn thành tựu Đại La, hắn há có thể không thành công?

Khương Trường Sinh không có đi để ý tới các Tiên Đế phản ứng, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Hư Không Vô Tận.

Gần đây Thiên Đình gặp được phiền toái, không có vĩnh viễn an bình, giai cấp cố định cùng lâu dài để Thái Ất Tiên Vực đã tích lũy không ít phiền toái, sau mấy chục vạn năm, Thiên Đình gặp được rung chuyển.

Đừng nhìn hiện tại Thiên Đình có được lực thống trị tuyệt bên trong Thái Ất Tiên Vực, trong tương lai, sẽ có một vị Tiên Đế trước nay chưa từng có sinh ra, sự xuất hiện của hắn mang đến cho những thế lực không có lòng tốt hi vọng, thế là duy trì hắn tiến đánh Thiên Đình, đây cũng là kiếp nạn mà Thiên Đình sẽ phải gặp.

Theo Thiên Đạo càng ngày càng mạnh, thiên kiêu Tiên đạo đản sinh ra càng ngày càng yêu nghiệt, đã xuất hiện thiên kiêu không kém hơn Khương Nghĩa.

Khương Trường Sinh liếc nhìn tương lai, vị Tiên Đế kia độc xông Thiên Đình, toàn bộ Thiên Đình đều không giết được hắn, Thiên Đế và các cường giả Thiên Đình hợp lực, hắn bị trấn áp, nhưng Tu Tiên giới về sau mượn danh cứu vớt vị Tiên Đế kia, hợp lại vây công thiên đình, đây chính là đại kiếp nạn đầu tiên của Thiên Đính từ khi kỷ nguyên Tiên đạo sáng lập đến nay.

Mặc dù có thể nhìn trộm tương lai, nhưng Khương Trường Sinh không có ý nhúng tay, hắn thiết lập Thiên Đình, vốn là để Thiên Đình giúp hắn ứng đối mâu thuẫn bên trong, chỉ cần Thiên Đình không đến thời khắc diệt vong, hắn sẽ không xuất thủ.

Một bên khác, một thân ảnh đang bay tới phía Đại La tiên vực. Chính là Hòa Quang Mệnh Quân tới từ Huyền Mệnh.

Mệnh Quân lệnh của hắn không thể liên hệ Bất Tử đạo quân, hắn chỉ có thể tự mình đến đây.

Khi hắn đi vào phụ cận Đại La tiên vực, nhìn từng mảnh từng mảnh thiên địa phía trước cùng với sinh linh Tiên đạo lui tới, hắn không có ngạc nhiên, gần đây hắn đã nghe nói về Tiên đạo.

Ba đại siêu thoát đạo thống hỗn chiến, rất nhiều sinh linh cường giả của các đạo thống lang thang đục nước béo cò, trong đó Tiên đạo đã quật khởi thanh danh, bởi vì bọn họ là số ít đạo thống có thể làm cho Đạo Diễn ăn quả đắng, dĩ nhiên, thương vong Tiên đạo một phương cũng rất lớn. Chính là bởi

vì nghe nói ân oán giữa Tiên đạo cùng Đạo Diễn, Hòa Quang Mệnh Quân mới vừa tự mình đến bái phỏng Bất Tử đạo quân.

- Đạo hữu đến đây, cần làm chuyện gì?

Còn chưa chờ Hòa Quang Mệnh Quân tiến vào Đại La tiên vực, giọng Khương Trường Sinh đã truyền vào trong tai hắn.

Hòa Quang Mệnh Quân nghe xong thở dài một hơi, nếu hắn muốn đi vào, đoán chừng sẽ tốn công tốn sức, nếu Bất Tử đạo quân có thể tiếp kiến hắn, không thể tốt hơn.

- Sau khi Đạo Diễn nhận được Đại Đạo sinh cơ, thực lực tăng mạnh, Huyền Mệnh không địch lại Đạo Diễn, tại hạ chuyên tới để xin tiền bối ra tay, trợ giúp Huyền Mệnh!

Huyền Mệnh hướng phía Đại La tiên vực hành lễ, trầm giọng nói.

Chương 1270 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (1)

Sau khi nói ra thỉnh cầu của mình, Hòa Quang Mệnh Quân hết sức không yên, mặc dù Huyền Mệnh có ơn tài bồiKhương Tiển, nhưng lúc này không giống ngày xưa, nếu Huyền Mệnh vẫn cường thế như cũ, hắn nhờ Bất Tử đạo quân làm việc, sẽ là vàng thật không sợ lửa, nhưng Huyền Mệnh đang ở trong cơn nguy khốn, hắn sợ đối phương từ chối.

Nếu như Khương Trường Sinh từ chối hắn, hắn có thể có biện pháp nào?

- Tốt!

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền đến, nghe được, hắn kinh hỉ quá đỗi.

Thật ra Khương Trường Sinh sở dĩ tỉnh lại tại thời điểm này, cũng là bởi vì cảm nhận được khí tức của hắn, đối với việc trợ giúp Huyền Mệnh, tâm tình hắn không có mâu thuẫn, ngược lại hắn cùng Đạo Diễn là địch, mà tình nghĩa Huyền Mệnh vun trồng Khương Tiển còn ở đây.

- Ta đây…

Hòa Quang Mệnh Quân vội mở miệng, nhưng còn chưa có nói xong liền bị đánh gãy.

- Ta đã thấy chiến trường, thời điểm thích hợp, ta sẽ ra tay.

Nghe nói như thế, Hòa Quang Mệnh Quân muốn nói lại thôi, do dự một chút, hắn hành lễ với Đại La tiên vực, sau đó quay người rời khỏi.

Sau khi Hòa Quang Mệnh Quân rời khỏi, Khương Trường Sinh cũng không có trước tiên nhìn về phía chiến trường giữa Huyền Mệnh và Đạo Diễn, mà tiếp tục quan sát các giới trong Tiên đạo.

Một bên khác, Bạch Kỳ đi qua mấy chục vạn năm tích lũy, nắm giữ nhiều vô số kể bảo vật, nàng cũng bắt đầu trù bị chuyện công đức.

Giờ phút này, cố nhân trong đình viện Long Khởi sơn ngày xưa tụ tập dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, ngay cả Mộ Linh Lạc, Kiếm Thần cũng tới.

Kiếm Thần thành tựu Đại La cũng không có xa lánh cố nhân, thường cách một đoạn thời gian, bọn hắn vẫn sẽ gặp nhau, lẫn nhau luận đạo.

- Hướng đến Thiên Đạo thỉnh công đức thì ngươi phải chuẩn bị kỹ càng lí do thoái thác, lí do thoái thác này là dành cho thiên địa chúng sinh.

Kiếm Thần nhắc nhở.

Bạch Kỳ gật đầu, đắc ý cười nói:

- Hầu hạ chủ nhân nhiều năm, sao ta lại không biết những thủ đoạn này?

Diệp Tầm Địch trêu chọc nói:

- Đừng nói khoác ở trước mặt chúng ta, Đạo Tổ còn cần ngươi hầu hạ?

- Ngươi biết cái gì, ngươi cho rằng trao đổi thì không cần phí tâm tư?

Mắt thấy hai người lại muốn ầm ĩ, Mộ Linh Lạc vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi:

- Ngươi chuẩn bị khi nào sáng lập công đức phúc duyên?

Bạch Kỳ nghe xong, nghiêm mặt nói:

- Một năm sau đi, chẳng qua không biết có thể đạt được Thiên Đạo chiếu cố hay không.

Cơ Võ Quân trêu ghẹo nói:

- Nếu Đạo Tổ chỉ dẫn ngươi đi đường này, ngươi còn lo lắng cái gì, Thiên Đạo không nghe Đạo Tổ?

Mọi người đi theo lộ ra nụ cười.

Kiếm Thần thì nghiêm túc nói:

- Không nên nghĩ như thế, Thiên Đạo tồn tại tuyệt đối độc lập với Đạo Tổ, ta có thể cảm giác được nó chân thực tồn tại, không thể vượt qua.

Đại La đều có thể cảm ngộ Thiên Đạo, trong cảm thụ của bọn hắn, Thiên Đạo cuồn cuộn, thần uy huy hoàng, sau khi cảm giác được Thiên Đạo tồn tại, trong lòng đám Đại La, Thiên Đạo là không thể khinh nhờn, dĩ nhiên, Đạo Tổ cũng giống như thế, chẳng qua cả hai khác nhau ra, đây mới là sự tôn trọng của bọn hắn.

Bạch Kỳ bị hắn nói đến khẩn trương, thầm nói:

- Xem ra cần phải kính trọng Thiên Đạo, để tránh chậm trễ vận mệnh của ta.

Thời gian một năm đối với bọn hắn mà nói sao mà nhanh, đối với Đại La tiên vực mà nói, như cùng một ngày.

Một năm sau.

Một đạo âm thanh dễ nghe lại đầy trang nghiêm vang vọng toàn bộ Đại La tiên vực.

- Ta chính là Phúc Nguyên thánh mẫu - Bạch Kỳ, niệm chúng sinh khó khăn, nguyện ưng thuận hoành nguyện, vì chúng sinh chúc phúc, phàm là người làm việc thiện, người có công đức,

tâm thành thì linh, đây là Phúc Nguyên đạo, Thiên Đạo chứng giám.

Nương theo âm thanh Bạch Kỳ vang lên, Thiên Đạo chấn động, bầu trời hiện ra đại dương màu vàng óng, sóng biển không ngừng khuếch tán, chúng sinh ngẩng đầu đã thấy được, đồng thời bọn hắn cũng nghe đến âm thanh của Bạch Kỳ.

Phúc Nguyên đạo.

Trong trung tâm đại dương màu vàng, một vệt kim quang hạ xuống, gắn vào trên người Bạch Kỳ, rung chuyển Chư Thiên Đại Đạo Thụ bên cạnh.

Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật, Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Khương Nghĩa, Khương Thiện, Thiên Cơ huyền lão, Hoang Xuyên, tất cả đám người đều nhìn Bạch Kỳ trong kim quang, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

Kiếm Thần tựa hồ cảm nhận được cái gì, mặt lộ vẻ kinh dị.

Cột sáng màu vàng cũng không có nhanh chóng tiêu tán, ngược lại càng ngày càng loá mắt, khí thế không ngừng tăng lên.

Âm thanh Bạch Kỳ theo đó quanh quẩn tại Linh giới, cùng với các phương thiên địa Tiên đạo ở ngoài trận, cũng không lâu lắm, lời nói lúc trước kia lại truyền đến Hư Không Vô Tận, kinh động chư thiên vạn giới.

Lăng Tiêu bảo điện, tiên thần tụ tập.

- Ta chính là Phúc Nguyên thánh mẫu - Bạch Kỳ, niệm chúng sinh khó khăn, nguyện ưng thuận hoành nguyện, vì chúng sinh chúc phúc, phàm là người làm việc thiện, người có công đức, tâm thành thì linh, đây là Phúc Nguyên đạo, Thiên Đạo chứng giám.

Âm thanh của Bạch Kỳ cắt ngang cuộc thảo luận của đám tiên thần, hết thảy tiên thần động dung, ngay cả Thiên Đế cũng như thế.

Thiên Đế nắm giữ lấy khí vận của Thiên Đình, hắn quan hệ rất gần Thiên Đạo, cho nên có thể cảm nhận được trong lời nói

của Bạch Kỳ cuồn cuộn thiên uy, cái này khiến hắn rất chấn kinh.

Bạch Kỳ đều có thể dẫn ra thiên uy như thế…..

Chương 1271 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (2)

Lo lắng trong lòng Thiên Đế lần nữa bị dẫn ra, hắn bức thiết muốn đi trước vào Đại La tiên vực, truy cầu cảnh giới càng cao hơn.

Tên Phúc Nguyên thánh mẫu truyền khắp hết thảy thiên địa Tiên đạo, Phúc Nguyên đạo cũng khắc sâu khắc sâu vào trong lòng chúng sinh.

Đại La tiên vực, trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Vạn Phật thủy tổ, Bỉ Ngạn đạo quân, Bắc Đấu chân nhân, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn trống rỗng xuất hiện, cùng nhau nhìn về phía Bạch Kỳ.

- Lực lượng công đức thật khổng lồ.

- Chuyện đương nhiên, trong năm tháng dài đằng đẵng, thánh mẫu tương trợ qua bao nhiêu sinh linh, trong đó bao gồm cả chúng ta.

- Đúng vậy, nàng nên có thiện quả này.

- Bất quá công đức của nàng có chút không đúng, Thiên Đạo là muốn trợ nàng đột phá?

- Tu vi của nàng tại tăng trưởng!

Các Đại La thấp giọng nghị luận, đều rất khiếp sợ.

Khí tức của Bạch Kỳ nhanh chóng tăng trưởng, đã vượt qua phần lớn Tiên Đế, khí tức của nàng không hoàn toàn là tu vi của mình, còn có Thiên Đạo oai.

Kiếm Thần cũng đang chú ý Bạch Kỳ, hắn bỗng nhiên có chỗ minh ngộ.

Sáng lập công đức giáo phái, nhìn như là vì chúng sinh, vì thôi động Tiên đạo, nhưng người được lợi có hạn, mà Phúc Nguyên đạo khác biệt, có thể bao trùm chúng sinh, bất kể cảnh

giới nào, cho nên Bạch Kỳ nhận được phản hồi của Thiên Đạo lớn hơn.

Ở trong cảm giác của hắn, Bạch Kỳ hao hết lực lượng công đức của mình, lại đổi lấy Thiên Đạo công đức càng thêm bàng bạc, lực lượng Thiên Đạo công đức không còn vô hình vô sắc, có thể tăng lên thực lực của sinh linh.

Công đức cũng có thể khiến người ta mạnh lên?

Các Đại La mở rộng ánh mắt, càng thêm kính trọng Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đi con đường này thật không đơn giản, vì chúng sinh chúc phúc, này chính là một con đường trả giá không ngừng không nghỉ, Bạch Kỳ rất có thể sẽ hoang phế tất cả thời gian tu luyện, đây đối với Đại La mà nói là không thể bắt chước.

Thiên Đạo công đức buông xuống kéo dài nửa canh giờ, đợi Thiên Đạo công đức tán đi, Bạch Kỳ hiển lộ thân ảnh, sau đầu nàng lơ lửng một vòng sáng màu vàng kim, khuếch tán co vào vòng đi vòng lại.

Khí tức của Bạch Kỳ đã lột xác, trên người nhiều thêm một phần thánh khí, dù là Kiếm Thần đều có chút nhìn không thấu nàng.

Cũng không phải Bạch Kỳ đã đi đến Đại La, mà là nàng có công đức quá lớn, có thiên uy bảo hộ, dù cho Đại La cũng không thể nhìn trộm nàng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, người đi công đức chi lộ tương đương với thân tín, tôi tớ của Thiên Đạo, cho nên Thiên Đạo càng chiếu cố người tu hành công đức.

Phúc Nguyên đạo xem như được thành lập.

Bên trong Tử Tiêu cung phía xa xa, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

- Để ta dìu ngươi đi một đoạn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Bạch Kỳ có thể có tạo hóa như vậy, chỉ dựa vào công đức chi pháp của nàng cũng không đủ, ở trong đó có Khương Trường Sinh trợ giúp.

Hắn thu hồi ánh mắt, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, trực tiếp khóa chặt chiến trường lớn nhất giữa Đạo Diễn và Huyền Mệnh.

Phạm vi của chiến trường cực kỳ lớn, liên quan đến rất nhiều vị diện vũ trụ, nhiều vô số kể chiến trường lớn nhỏ, hình thành một vòng chiến vô biên vô tận.

Trận chiến này đã kéo dài trên vạn năm, Mệnh Thánh đối Diễn Thánh, Mệnh Quân cùng Diễn Quân thì suất lĩnh đại quân của riêng mình tung hoành giao chiến, số lượng thương vong của hai bên rất nhiều, nhưng vẫn không ngừng có viện quân liên tục lao đến.

Trước mắt, Đạo Diễn chiếm cứ ưu thế, nơi ưu thế phát ra ở chỗ chiến đấu của Thánh cảnh, một vị Diễn Thánh kiềm chế năm vị Mệnh Thánh, khiến cho tình hình chiến đấu cực kỳ không công bằng, thậm chí năm vị Mệnh Thánh đều rơi vào hạ phong, bị vị Diễn Thánh kia áp chế.

Khương Trường Sinh diễn toán một thoáng, vị giá trị hương hỏa của Diễn Thánh kia vượt qua ba trăm vạn Thiên Đạo giá trị, năm vị Mệnh Thánh đều thấp hơn trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không phải đối thủ cũng bình thường.

Bất quá Diễn Thánh như thế nào mạnh hơn Mệnh Thánh nhiều như vậy?

Khương Trường mang Sinh cảm thấy có thể có quan hệ đến Đại Đạo sinh cơ.

Hắn không có lập tức ra tay, mà chú ý Thánh cảnh chiến đấu….

Cuồng phong đáng sợ bừa bãi tàn phá hư không, hai bóng người sóng vai trôi nổi, nhìn phương hướng sóng gió kéo tới.

Chính là Thần Thương, Kỷ Táng mà Khương Trường Sinh trước đó gặp phải trong Quỷ Vực, hai người trước khi đi còn truyền âm cho Khương Trường Sinh, tự xưng đến từ Động Ô Thần Đài.

- Đạo Diễn mạnh mẽ đã để vùng lĩnh vực này mất cân bằng, xem ra bọn hắn đã lợi dụng Đại Đạo sinh cơ, một khi Bất Diệt

Mệnh Chủ của bọn hắn đột phá, đi đến Đạo Hư Tôn Chủ càng cao hơn, bọn hắn có tư cách bước ra vùng lĩnh vực này, siêu thoát đạo thống trong lĩnh vực xung quanh đều sẽ thành con mồi của bọn họ.

Kỷ Táng trầm giọng nói, ánh mắt lấp lánh.

Thần Thương lắc đầu nói:

- Ngươi ta tuyệt không phải đối thủ của vị Diễn Thánh kia, quên đi thôi, chúng ta về trước đi.

Kỷ Táng cau mày nói:

- Xuyên qua lĩnh vực, cần hao phí quá nhiều thời gian, chờ chúng ta trở lại, trăm vạn năm đã trôi qua, Đạo Diễn rất có thể đã tiêu diệt Huyền Mệnh, Trấn Xu, hoàn thành đạo thống lột xác.

Chương 1272 - Các phương cường giả, đục nước béo cò?

Đối với cường giả như bọn hắn mà nói, mấy trăm vạn năm không coi là cái gì, nhưng đối với tình thế bây giờ mà nói, mấy trăm vạn năm thay đổi sẽ tạo thành kết quả bọn hắn không thể coi nhẹ.

Hai người lâm vào trong yên lặng.

Bọn hắn tới vùng lĩnh vực này, chính là tính tới Đại Đạo sinh cơ nhưng có thể giáng sinh ở đây, nhưng khi bọn hắn mới đến, bị quỷ ma dây dưa, hãm sâu vào trong Quỷ Vực, nếu không phải gặp được Khương Trường Sinh, bọn hắn sẽ bị nhốt rất nhiều năm.

Một bên khác, có bảy thân ảnh đang đến gần chiến trường, chính là Trần Khư thất hung đã từng tập kích Hòa Quang Mệnh Quân, bị Khương Trường Sinh bắt.

Nghe nói ba đại siêu thoát đạo thống khai chiến, bọn hắn sao có thể bỏ lỡ.

- Ha ha ha, đại ca, thật là nhiều sinh khí, ăn bọn hắn, chúng ta tất có thể mạnh lên.

- Huyền Mệnh thật sự nhỏ yếu, lại bị Đạo Diễn đánh thành dạng này, Trấn Xu cũng là phế vật, cho Trần Khư truyền thừa của chúng ta, lại đánh không lại Đạo Diễn.

- Không có cảm nhận được khí tức của tên kia, xem ra hắn thật không thuộc về ba phe siêu thoát đạo thống.

- Đừng đề cập tên kia, thật sợ hắn đột nhiên xuất hiện, ta cũng không muốn lại vào chiếc đỉnh kia.

Trần Khư thất hung một bên tiến lên, một bên nghị luận, bọn hắn tham lam ngửi ngửi khí tức sinh linh phía trước, nhanh chóng tới gần vòng chiến.

Cuộc chiến giữa Huyền Mệnh và Đạo Diễn còn hấp dẫn thế lực khác trong hư không, phần lớn đều là Siêu Thoát giả lấy lực chứng đạo, đã bỏ qua đạo thống của mình, trong đó bao gồm cả võ đạo.

Tiên đạo cũng tới, tới đều là tiên đế.

Bọn họ đều là tu vi đi đến bình cảnh, nghĩ đến bảo vật của Huyền Mệnh, Đạo Diễn, tìm kiếm Thiên Cơ.

Số lượng sinh linh chuyển động ở rìa vòng chiến cực kỳ khổng lồ, ngoại trừ chiến trường Thánh cảnh, cơ hồ đều có thân ảnh bọn hắn đục nước béo cò.

Khương Trường Sinh nhìn xem những người tu tiên kia biểu hiện, chưa nói tới hài lòng, cũng chưa nói tới thất vọng, dù sao siêu thoát đạo thống chiến tranh rất nguy hiểm, Tu Tiên giả có thể tham gia trong đó, đã rất khó được, thời gian Đạo Diễn, Huyền Mệnh phát triển sao mà dài đằng đẵng, Tiên đạo không đến hai trăm vạn năm có thể tham gia vào cuộc tranh phong của bọn hắn, đã rất không tệ.

Ngoại trừ Tu Tiên giả, Khương Trường Sinh còn nhìn thấy một chút tồn tại nhìn quen mắt.

Đến từ hai vị sinh linh Động Ô Thần Đài, Trần Khư thất hung, Võ đạo võ giả, Khương Trường Sinh thậm chí còn cảm nhận được một vài khí tức của đạo thống quen thuộc.

Tỷ như Cổ Thuật, Nguyên Thuật, Thần Đạo các loại, thì ra, các đạo thống đã từng xưng bá qua Hư Không Vô Tận, cũng

khai chi tán diệp tại Đại Thiên thế giới, mặc dù không kịp ba đại siêu thoát đạo thống, nhưng những Siêu Thoát giả lấy lực chứng đạo cũng sẽ truyền thừa tiếp phương pháp tu hành của đạo thống.

Khương Trường Sinh phát hiện một điểm, chính là Đại Thiên thế giới vẫn như cũ dùng nhân tộc làm chủ, ba đại siêu thoát đạo thống đều là nhân tộc, điều này nói rõ Đại Thiên thế giới từng xảy ra qua cuộc chiến giữa các chủng tộc, nhân tộc đứng ở đỉnh phong, dĩ nhiên, cũng có khả năng chẳng qua là chỗ lĩnh vực của hắn như thế, có khả năng ở trong hư không lĩnh vực rộng lớn hơn sẽ không phải nhân tộc làm chủ.

Ánh mắt của hắn rơi vào trong chiến đấu của Thánh cảnh.

Từ thực lực những Thánh cảnh này đến xem, vô luận Mệnh Thánh, Diễn Thánh đều rất khó vượt qua một ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, chênh lệch thật sự quá lớn, nếu như vượt qua ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không nên cùng cấp với Thánh cảnh, đến mức Đạo Diễn, Huyền Mệnh có tồn tại vượt qua ngàn vạn Thiên Đạo hương hỏa giá trị hay không, Khương Trường Sinh cảm thấy chưa hẳn không có.

Tựa như Đạo Diễn, tám mươi mốt vị Diễn Thánh, mong muốn tập trung quyền lực, tất nhiên có tồn tại mạnh hơn trấn áp.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi Hòa Quang Mệnh Quân trở về chiến trường, Khương Trường Sinh vẫn không có ra tay, cái này khiến Hòa Quang Mệnh Quân rất hoài nghi thành ý của Khương Trường Sinh, nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không quản được Khương Trường Sinh, chỉ có thể tham chiến.

Một vị Mệnh Quân gia nhập cũng không khó cải biến xu hướng của cuộc chiến giữa hai siêu thoát đạo thống.

Mấy trăm năm về sau, lại thêm một vị Diễn Thánh buông xuống, trong nháy mắt cải biến tình hình chiến đấu, ngay khi Khương Trường Sinh chuẩn bị ra tay, bốn vị Mệnh Thánh đến, ổn định tình hình chiến đấu.

Bây giờ là hai vị Diễn Thánh đại chiến chín vị Mệnh Thánh, vị Diễn Thánh thứ hai đến kém xa vị Diễn Thánh đang quyết

chiến, cùng chênh lệch không lớn hơn Mệnh Thánh, mà tình hình chiến đấu đang dần thay đổi, Đạo Diễn bắt đầu rơi vào hạ phong.

Như thế để Khương Trường Sinh xem trọng Huyền Mệnh hơn, ba đại siêu thoát đạo thống có thể cản tay nhiều năm, nội tình tất nhiên chênh lệch không lớn.

Khương Trường Sinh chuyển dời ánh mắt, nhìn về phía chiến trường càng xa xôi.

Phiến chiến trường này mặc dù hùng vĩ, nhưng tuyệt không phải chiến trường lớn nhất, Đạo Diễn mở ra vô số chiến trường, có chiến trường phân biệt đối kháng Huyền Mệnh, Trấn Xu, mà chiến trường lớn nhất ở vào một chỗ khác của hư không, chủ lực của ba phương siêu thoát đạo thống hội tụ ở này, có thể nói là Thần Ma đại chiến, vượt qua trăm vị Thánh cảnh tồn tại đang đại chiến, trong những năm này, uy áp của chiến trường kia đã truyền đến Đại La tiên vực, càng có uy phong đáng sợ cuốn tới.

Chương 1273 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (1)

Ở trong mảnh chiến trường lớn nhất này, Khương Trường Sinh nhìn thấy Diễn Thánh càng cường đại hơn, phạm vi hệ thống diễn toán đã bao trùm chiến trường kia.

Sáu trăm năm mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Giá trị hương hỏa như vậy đã đủ để quét ngang Quỷ Vực.

Nhưng hắn vẫn như cũ là Diễn Thánh, cái này khiến Khương Trường Sinh càng thêm chắc chắn chủ nhân Đạo Diễn vượt qua ngàn vạn giá trị hương hỏa, chẳng qua không ở trong phạm vi hệ thống dò xét mà thôi.

Khương Trường Sinh phát hiện, phạm vi Tu Tiên giả sôi nổi thật to lớn, khắp nơi đều có Tu Tiên giả, sinh linh mạnh mẽ mà bản thổ Đại La tiên vực đản sinh cũng bắt đầu xông xáo hư không, thậm chí còn khai thiên tích địa tại nơi khác, phồn diễn sinh sống.

Như thế là chuyện tốt, chờ sinh linh của Tiên đạo trải rộng Đại Thiên thế giới, Tiên đạo sẽ rất khó vong, còn có thể thúc đẩy Tiên đạo phát triển tốt hơn.

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh một mực ở vào trạng thái quan chiến.

Đại chiến giữa siêu thoát đạo thống có thể nói trầm bổng chập trùng, hiểm tử hoàn sinh, tình hình chiến đấu một mực thay đổi, vô luận người nào rơi xuống hạ phong đều có thể thay đổi tình huống, Khương Trường Sinh thấy được những lực lượng khác của ba đại siêu thoát đạo thống, bọn hắn cũng có trận pháp cùng với bảo vật của mình, thậm chí còn có bí pháp.

Tỷ như Đạo Diễn, bọn hắn có khả năng tập trung những người có cùng một cảm xúc thiên phú, truyền thiên phú lực lượng cho một người, để bọn hắn có thể tạm thời sinh ra mấy vị chiến lực Diễn Thánh, chẳng qua là thời gian kéo dài không lâu.

Bí pháp của Huyền Mệnh thì là rất khó hoàn toàn chết đi, Khương Trường Sinh thấy không ít người Huyền Mệnh phục sinh, ngay cả hồn phách cũng có thể tái sinh.

Đến mức Trấn Xu, tạm thời không nhìn ra, quá đúng quy đúng củ, bất quá so với Huyền Mệnh, Đạo Diễn, đại quân của Trấn Xu có tính ổn định mạnh hơn, đại quân Trấn Xu ở các phương chiến trường chưa bao giờ loạn trận qua, cứng như bàn thạch, mặc dù đồng bào chết đi càng ngày càng nhiều, bọn hắn cũng chưa từng bối rối, mặc dù một mực liên tục lùi về phía sau, bọn hắn còn đang tử chiến.

Trong hư không phá toái, các loại hàn phong bừa bãi tàn phá, hình thành từng đầu trường long kinh khủng, điên cuồng xoay chuyển thân thể.

Hòa Quang Mệnh Quân ổn định thân hình, vẻ mặt cực kỳ khó coi, Lam Châu dưới chân đã sinh ra vết rách, hắn không kịp điều chỉnh khí tức, một đạo lãnh quang chạy nhanh đến, hắn vội vàng xoay người tránh né.

Ầm!

Một thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước người hắn, một chưởng đánh trúng bộ ngực của hắn, đánh hồn phách của hắn ra khỏi thân thể.

Mấy tên Mệnh Quân đi theo đánh tới, vây công vị Diễn Quân đã đánh Hòa Quang Mệnh Quân trọng thương.

- Hừ! Mệnh số của Huyền Mệnh đã định, các ngươi phí công giãy dụa, sẽ chỉ làm mình càng thêm tuyệt vọng.

Vị Diễn Quân này cười lạnh nói, hai mắt tràn ra khí diễm màu xanh lam, song chưởng nâng lên, trong chốc lát, vùng hư không này biến sắc, đếm không hết Thanh Lam liệt diễm đốt cháy hư không, đó là cảm xúc biến thành, đại biểu cho nội tâm của hắn. Các Mệnh Quân không có bối rối, lưng tựa lưng, thi triển thủ đoạn, thần lực bàng bạc trùng kích bốn phương tám hướng, muốn phá lĩnh vực mà vị Diễn Quân này bố trí.

Một bên khác.

Côn Luân giáo chủ cũng đang tham chiến, khoảng cách Hòa Quang Mệnh Quân không tính quá xa, tay phải hắn cầm phất trần, đối chiến mười mấy vị Diễn Thiên, trong lòng bàn tay trái có vài vị Diễn Thiên bị nhốt, không thể nhảy ra trong lòng bàn tay của hắn.

Oanh —

Hư không vặn vẹo, một cỗ áp lực mênh mông đáng sợ kéo tới, Côn Luân giáo chủ quay người, nhanh chóng vung lên phất trần, phất trần như bút lông vung vẩy, lại vạch ra một dãy núi vĩ ngạn vô song nằm ngang ở phía trước hắn.

Nương theo một tiếng nổ vang rền càng thêm đinh tai nhức óc vang lên, dãy núi vĩ ngạn lay động kịch kiệt, không đến một hơi thời gian liền bị đập tan.

Một đạo thân ảnh xuyên qua vô số đá vụn, thẳng hướng Côn Luân giáo chủ, con ngươi Côn Luân giáo chủ co rụt lại, sau đầu bay lên một tòa Kim Chuông, bắn ra hư ảnh, cấp tốc bao hắn lại.

Người đến chém tới một đao, không có đánh nát hư ảnh kim chuông, lại đánh Côn Luân giáo chủ bay ra ngoài.

Sắc mặt Côn Luân giáo chủ tái đi, khóe miệng tràn ra máu tươi, không chỉ là thân thể thụ thương, ngay cả linh hồn đều gặp chấn thương.

Hắn chăm chú nhìn thân ảnh đang nâng đao phương xa, đối phương đang bễ nghễ nhìn hắn.

- Bò sát từ đâu tới, cũng dám nhúng tay vào tranh đấu của siêu thoát đạo thống, ta nhớ kỹ khí tức của ngươi, về sau nhìn thấy cùng ngươi đồng đạo của người, ta đều sẽ sẽ giết.

Thân ảnh nâng đao dứt lời, lần nữa lao thẳng đến Côn Luân giáo chủ.

Thân là tồn tại số một số hai trong Tiên Đế, hắn còn gặp được khốn cảnh, chớ nói chi các Tiên Đế khác.

Đạo Diễn bắt đầu thanh lý những sinh linh mong muốn đục nước béo cò, không chỉ Tiên đạo gặp phải đả kích, thế lực khác cũng giống như thế.

Một bên khác của chiến trường, võ đạo cũng giống như thế, thậm chí thảm hại hơn, dù sao võ đạo yếu hơn Tiên đạo.

Võ Chiến thần thánh cùng mười mấy vị Thần Thánh bảo hộ lấy đám võ giả Võ đạo Thiên cảnh, bọn hắn bị một vị Diễn Quân trấn áp, tình huống nguy cấp.

Chương 1274 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (2)

Kỷ Táng, Thần Thương đến từ Động Ô Thần Đài cũng không có gặp nạn, thực lực bọn hắn mạnh mẽ, Diễn Quân bình thường đều không phải đối thủ của bọn họ.

- Trận chiến này nên chung kết, Đạo Diễn nghe lệnh, kính dâng ra lực lượng của các ngươi, kết thúc trận chiến tranh sớm nên kết thúc này.

Một đạo âm thanh vang dội vang vọng hư không, trong giọng nói ẩn chứa lửa giận.

Côn Luân giáo chủ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, đỉnh hư không như mặt kính bị phá toái, mười một tôn thân ảnh tản ra khí tức khủng bố buông xuống, chín bóng người trong đó vây

công hai thân ảnh bên trong, chiêu thức của bọn hắn rung chuyển lực lượng Đại Đạo.

Theo đỉnh hư không phá toái, bầu trời hư không giống như bị cất cao vô số lần, ngẩng đầu nhìn lại, ngay cả Tiên Đế đều cảm thấy cao không bờ bến, Diễn Thánh, Mệnh Thánh cách bọn họ xa xôi, nhưng thị lực của bọn họ có thể thấy thân ảnh Diễn Thánh, Mệnh Thánh.

- Rút lui!

Côn Luân giáo chủ lúc này cao giọng quát, thân ảnh đao nâng ở trước mặt hắn vẫn đang dây dưa hắn, đao khí xen lẫn hận ý mảnh liệt bộc phát ra thế công hung mãnh, căn bản không cho hắn không gian xê dịch.

Thân ảnh nâng đao lần nữa vung đao, một đao này giống như trảm không gian trước mắt Côn Luân giáo chủ ra làm hai nửa, Côn Luân giáo chủ vung ra mười hai viên ngọc châu, hình thành trận pháp ngăn cản, nhưng bị một đao này dễ dàng đánh tan, dẫn tới thân thể hắn cũng bị trảm diệt, cũng may hồn phách trốn được nhanh.

Thân ảnh nâng đao không tiếp tục truy đuổi, mà giơ cao đao trong tay, truyền đi sự thù hận của của mình sang chỗ khác.

Hư không có các loại khí tức bay lên, dùng tốc độ cực nhanh xông đến một vị Diễn Thánh phía trên, các Mệnh Thánh cũng không cách nào ngăn cản Đạo Diễn truyền thâu thần lực, lực lượng của bọn hắn không thể đụng vào, bọn hắn chỉ có thể tăng tốc thế công, nhanh chóng trấn áp hai vị Diễn Thánh.

Diễn Thánh đang hấp thu lực lượng tộc nhân ở bốn phương tám hướng tên Đại Dục Diễn Thánh, thân hình cường tráng, khoác lên hắc giáp, quanh thân lượn lờ khói đen mang theo khí tức Đại Đạo, hắn một bên chống cự nhóm Mệnh Thánh công kích, một bên tham lam hấp thu lực lượng trên người đồng đạo.

Diễn Thánh bên cạnh dùng hết toàn lực, tranh thủ thời gian cho hắn.

Ngoại trừ ứng đối thế công bá đạo của chín vị Mệnh Thánh, bọn hắn vẫn phải phòng bị thân ảnh không cùng thời không

đánh tới, những thân ảnh này sẽ trống rỗng xuất hiện ở trước mặt bọn hắn, căn bản không có cách phán đoán trước.

Thánh cảnh của các Đạo thống chiến đấu tạo ra uy áp để toàn bộ sinh linh có loại sắp cảm giác không thở nổi, vô cùng lo sợ, bọn hắn dồn dập rời xa, dù cho là Diễn Quân, Mệnh Quân, đều không dám tới gần.

Thánh và Quân chênh lệch lớn biết bao.

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, Đại Dục Diễn Thánh cao cao tại thượng điên cuồng hấp thu Đạo Diễn thần lực, thân hình lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt đã giống như Sáng Thế thần, giống như mới buông xuống từ đỉnh của vũ trụ, ở trước mặt hắn, những Hung thú hư không khổng lồ hơn các đại thiên địa đều lộ ra nhỏ bé như hạt bụi.

- Đáng chết, sao hắn lại có thể hấp thu nhanh như vậy?

- Tất nhiên là Đại Đạo sinh cơ, chỉ có một khả năng này.

- Không được, không thể lại để cho hắn hút tiếp, bằng không chúng ta đều phải chết.

- Đáng giận, chỉ kém một chút, lúc trước kém một chút đã phong ấn được hắn.

- Chính là bởi vì kém một chút, cho nên hắn mới điên cuồng không kiêng kỵ hấp thu cảm xúc của chúng sinh Đạo Diễn, hắn cũng sẽ tiếp nhận cái giá cực lớn.

Nhóm Mệnh Thánh tức miệng mắng to, không thể bảo trì thong dong, mặc cho bọn hắn tiến công như thế nào, vẫn rung chuyển không được thân hình Đại Dục Diễn Thánh, chỉ có thể đưa mắt nhìn Đại Dục Diễn Thánh càng ngày càng mạnh, đáy lòng của bọn hắn bắt đầu rơi xuống thâm uyên tên là Tuyệt Vọng.

- Xong…

Hòa Quang Mệnh Quân nhìn thân ảnh rung động của Đại Dục Diễn Thánh, mặt mũi tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Trận chiến này, sinh linh Đạo Diễn sao mà nhiều, nếu như bọn hắn hội tụ toàn bộ lực lượng vào một chỗ, sẽ mạnh bao nhiêu?

Những sinh linh Huyền Mệnh điên cuồng nhân cơ hội này đồ sát những sinh linh Đạo Diễn kính dâng ra lực lượng, trong lúc nhất thời, số lượng lớn sinh linh Đạo Diễn ngã xuống, bất quá Diễn Quân cùng một vài Diễn Thiên cũng không có bởi vì kính dâng cảm xúc lực lượng mà mất đi sức chiến đấu, mặt khác, theo khí thế Đại Dục Diễn Thánh càng ngày càng mạnh, cũng có rất nhiều sinh linh Huyền Mệnh mất đi đấu ý chí, dồn dập bắt đầu rời xa chiến trường.

Huyền Mệnh còn như vậy, huống chi những sinh linh các đạo chạy tới vì lợi ích, Tiên đạo, võ đạo đều đang rút lui.

- Dám chống lại Đạo Diễn, người nào cũng đừng hòng trốn, cùng nhau yên diệt theo vùng hư không này đi.

Đại Dục Diễn Thánh lạnh giọng cười nói, song chưởng hắn hợp lại cùng nhau, quanh thân không ngừng tóe hiện thần lực quang hồng, đánh tan từng tôn thân ảnh khác thời không trống rỗng xuất hiện, mà lực lượng của chín vị Mệnh Thánh đã không thể rung chuyển hắn.

Thấy thế, chín vị Mệnh Thánh lập tức kết trận, hồn phách của bọn hắn toát ra từ trong cơ thể, dồn dập bắt đầu điều động thần lực, thần lực của bọn hắn bùng nổ, hình thành màn sáng bay lên, trong thời gian cực ngắn ngưng tụ thành cột sáng, trên không bờ bến, cho tới sâu trong bóng tối.

Chương 1275 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (1)

Huyền Mệnh đại trận, ánh vàng lập lòe, ẩn chứa nhiệt độ cao đến cực hạn, khiến cho lực lượng ba ngàn Đại Đạo rung động, lại mơ hồ hiện hình, tựa như ba ngàn thần lôi đang nhấp nháy.

Trong Huyền Mệnh đại trận, thân hình Đại Dục Diễn Thánh không có bị hoàn toàn che giấu, bị đại trận cắt ra, Đại Dục Diễn Thánh lộ ra càng thêm khủng bố, giống như một tuyệt thế Ma Thần bị phong ấn sắp giết ra khỏi trận.

Oanh!

Một cỗ uy áp càng cường đại hơn buông xuống, khiến cho chín vị Diễn Thánh động dung, những sinh linh đang chạy trốn đều dừng lại, không phải bọn hắn không muốn trốn, mà có một bàn tay vô hình nắm lấy bọn hắn, quả thực để bọn hắn không thể động đậy.

- Làm sao có thể, đây là lực lượng gì?

Hồn thể Côn Luân giáo chủ run rẩy, trong lòng tràn ngập hối hận.

Hắn không nên cuốn vào trận chiến này, có lẽ hắn nên khổ tu thêm trăm vạn năm đã chứng được Đại La.

Hắn còn như vậy, huống chi những sinh linh khác, phàm là sinh linh không thuộc về ba đại siêu thoát đạo thống đều đang hối hận.

Tham lam hại bọn hắn, trước khi ba đại siêu thoát đạo thống khai chiến, đại bộ phận người trong bọn họ đều không dám trêu chọc siêu thoát đạo thống.

Những sinh linh không hối hận thì đang giận mắng, tỷ như Trần Khư thất hung, Động Ô thần đài Kỷ Táng, Thần Thương.

- Tên đó thật muốn hủy diệt vùng hư không này.

Thần Thương trợn trừng hai mắt, nghiến răng nghiến lợi nói.

Trước đó chẳng qua là lo lắng Đạo Diễn quá mạnh, về sau sẽ uy hiếp được Động Ô thần đài, bây giờ thấy Đạo Diễn hành động, hắn thật sự nổi giận.

Hủy diệt hư không, đó là tội lỗi lớn.

Động Ô thần đài kính sợ hư không cùng Đại Đạo nhất, cho rằng vô luận mạnh cỡ nào, đều không thể bỏ qua hư không tồn tại, dù sao bọn hắn mạnh hơn, cũng phải sinh tồn ở hư không.

Ánh mắt Kỷ Táng đầy âm lãnh, bất đắc dĩ nói:

- Bằng vào thực lực của chúng ta, căn bản ngăn cản không được hắn, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Huyền Mệnh còn có người mạnh hơn ra tay.

Khí tức của Đại Dục Diễn Thánh đã vượt qua Thánh cảnh bình thường, dù có Mệnh Thánh tới, vẫn không đủ để thay đổi càn khôn, bọn hắn hiện tại chỉ có thể chờ mong chủ nhân Huyền Mệnh đến, thế nhưng mọi người rất rõ ràng chủ nhân Huyền Mệnh rất khó đến, bởi vì chiến trường không chỉ ở nơi này.

- Không được! Ngăn không được!

Một Mệnh Thánh cắn răng hô, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

Sắc mặt tám vị Mệnh Thánh khác cũng khó coi, một khi trận chiến này bị Đạo Diễn chung kết, chiến trường còn lại lại có thể chống bao lâu?

Oanh!

Đại Dục Diễn Thánh trong Huyền Mệnh đại trận đã đi đến mức độ sắp chèn phá trận pháp, không sai, là thân hình sắp vượt qua đường kính của đại trận, phải biết là mặt ngoài phạm vi của đại trận đủ để chứa mấy chục phương Đại La tiên vực.

- Mệnh Thánh các ngươi còn muốn giãy dụa, thật sự hài hước! Đi theo vùng hư không này cùng nhau yên diệt đi!

Âm thanh của Đại Dục Diễn Thánh lần nữa vang lên, trong giọng nói tràn ngập thoải mái.

Toàn bộ sinh linh trên chiến trường đều có thể cảm nhận được một cỗ khí tức hủy diệt khó có thể tưởng tượng sắp bùng nổ.

Hòa Quang Mệnh Quân triệt để hết hy vọng, mặt xám như tro cùng đợi bi kịch buông xuống, hắn thậm chí quên đi cường giả trước kia mà hắn thỉnh qua.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, khiến cho cỗ khí thế khủng bố đang tăng vọt kia hơi ngưng lại, lực lượng trói buộc trên người chúng sinh yếu bớt, một luồng ánh sáng chói mắt từ sâu trong hư không truyền đến, xua tan hắc ám, chiếu rọi hư không phá toái, trong hư không giống như có vô số mảnh vỡ của mặt kính nổi lơ lửng, phản chiếu bộ dáng của chúng sinh.

Trong cường quang kia, một thân hình hiện ra, đó là một thân ảnh ngồi trên thần tọa.

Côn Luân giáo chủ cùng với những Tu Tiên giả khác trừng to mắt, tất cả đều phấn khởi.

- Tiền bối!

Hòa Quang Mệnh Quân mừng rỡ kêu lên, hắn không ngờ đối mặt mạnh mẽ Diễn Thánh như thế, Khương Trường Sinh còn dám đến.

Võ đạo một phương, Thương Thủy Thiên nhận ra thân ảnh của Khương Trường Sinh, Đạo Tổ trong truyền thuyết ra tay đều là ngồi trên thần tọa, mà hắn thấy được những người tu tiên kia đanh lộ ra vẻ sùng bái.

Như thế xem ra, vị này là vị trước đó gặp phải trong Quỷ Vực kia.

Sắc mặt Thương Thủy Thiên vô cùng phức tạp, nhìn thân ảnh Khương Trường Sinh, cả người lâm vào trong hoảng hốt.

Đệ nhất thiên tư của Võ đạo - Võ Tắc nhìn Khương Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ hướng tới.

Trong tuyệt cảnh, dáng người này thật sự làm cho người ta tâm trí hướng về, nhất người mà trong lòng mang theo tâm thái truy đuổi mạnh nhất. Trần Khư thất hung nhìn thấy Khương Trường Sinh, bị dọa đến run lẩy bẩy, dồn dập lui lại.

Kỷ Táng cùng Thần Thương thì kinh hỉ quá đỗi, bọn hắn không ngờ ở trong đây còn có thể gặp được ân nhân cứu mạng mình.

Khương Trường Sinh thi triển Pháp Thiên Tướng Địa, dáng người hắn không thấp bé hơn Đại Dục Diễn Thánh, lại thêm Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bộc phát thần quang, khí thế của hắn thậm chí càng mạnh, Thái Cực Huyền Đạo Tướng từ từ bay lên ở phía sau thần quang, Hồng Mông Thần Nguyên Khí toát ra từ dưới đáy thần tọa, vờn quanh thần tọa, đủ loại hình ảnh lộ ra để hô hấp của chúng sinh dồn dập.

Người đến thật không đơn giản.

Chỉ xem trận thế đã rất khó lường.

Huyền Mệnh không xác định Khương Trường Sinh có phải đồng minh là hay không, nhưng Đạo Diễn hết sức xác định Khương Trường Sinh là địch nhân, bằng không cũng sẽ không nhảy ra tại lúc này, tranh phong cùng Đại Dục Diễn Thánh.

Chương 1276 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (2)

Oanh!

Huyền Minh đại trận bỗng nhiên nổ tung, khí tức màu vàng kim kinh khủng bùng nổ, chấn động đến tám vị Mệnh Thánh biến thành tro bụi, cơ hồ trong nháy mắt, một đạo quang mang dùng tốc độ nhanh hơn lao đến, chiếu rọi thân hình của chúng sinh.

Chỉ thấy Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính lơ lửng trước mặt Khương Trường Sinh, mặt kính bắn ra ánh sáng, chỗ mà luồng ánh sáng chiếu tới, sinh linh ở trong đó đều được bảo hộ, chống cự khí tức màu vàng đốt cháy.

Trong kim diễm cuồn cuộn, Đại Dục Diễn Thánh bước ra, tay phải nắm lấy một thanh đại đao do khí diễm màu vàng kim ngưng tụ mà thành, lưỡi đao là khí diễm, cháy hừng hực, ý chí vặn vẹo, ánh mắt của hắn khóa chặt Khương Trường Sinh, chau mày.

Lực lượng của hắn là hấp thu tới, cũng không phải thuộc về mình, cho nên cảnh giới của hắn không có tăng lên, hắn nhìn không thấu Khương Trường Sinh rốt cuộc mạnh cỡ nào, nhưng trực giác nói cho hắn… Đối phương rất mạnh.

Diễn Thánh đứng ở phía sau Đại Dục Diễn Thánh hoảng hốt đến cực điểm, chúng sinh Đạo Diễn không có lực lượng của cảm xúc, càng có thể cảm thụ được Khương Trường Sinh mạnh mẽ.

- Ngươi đến từ đạo thống phương nào?

Đại Dục Diễn Thánh lạnh giọng hỏi.

Ở đây nhiều như vậy sinh linh, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không trang điệu thấp.

- Ta chính là Tiên đạo Đạo Tổ, sinh tại vùng hư không này, ta không cho phép ngươi hủy diệt nó, ngươi mạo phạm Đại Đạo, ta sẽ đại biểu Thiên Đạo tru diệt ngươi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, trong đạm mạc lộ ra cường thế ngoài ta còn ai.

- Tru diệt ta? Hài hước! Tiên đạo từ đâu tới, ta chưa từng nghe tới, chịu chết đi!

Đại Dục Diễn Thánh tức giận quát, ngàn tỉ cảm xúc dung nhập vào trong cơ thể hắn, dẫn đến hắn đã không thể bảo trì lý trí, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, đó chính là hủy diệt hết thảy, chung kết chiến trường nơi đây, người nào đến, người đó đều phải chết.

Hắn giơ lên đại đao trong tay, gào thét chấn động hư không, hư không phá toái phía sau đều biến thành màu tím sậm, u ám đến cực điểm, ngay sau đó, vô tận sóng lửa màu vàng lao tới bao phủ toàn bộ hư không, nhanh chóng lướt qua hắn.

Này sóng lửa cao không bờ bến, cũng không nhìn thấy đáy, có thể thôn phệ hết thảy ở dọc đường, không có khe hở chạy trốn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Chống lại lực lượng của Thiên Đạo, không nên còn tồn tại.

Vừa dứt lời, một chùm sáng khủng bố lướt qua từ đỉnh đầu hắn, dùng tốc độ mà Diễn Thánh, Mệnh Thánh đều không kịp phản ứng xuyên thủng sóng lửa, trực tiếp đánh sóng lửa xơ xác.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Ngôn Xuất Pháp Tùy.

Sau khi sóng lửa bị đánh tan, thân ảnh Đại Dục Diễn Thánh xuất hiện, bộ ngực của hắn bị xuyên thủng ra một lỗ thủng to, toàn thân hắn cứng đờ, khó tin nhìn về phía người mình.

Không có khả năng.

Đại Dục Diễn Thánh ở trong lòng gào thét, hắn có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ muốn phá hủy toàn bộ thân thể của hắn, hắn cấp tốc xua tan thân thể tàn phá,

hóa thành Đạo Diễn Thần lực, hình thành khí hải huyễn lệ bảy màu, cấp tốc bao phủ tới Khương Trường Sinh.

Trong khoảnh khắc, chúng sinh đều bị thần lực của Đại Dục Diễn Thánh ảnh hưởng cảm xúc, thất tình lục dục nổi lên trong lòng, đủ loại cảm xúc đều có.

Khương Trường Sinh đưa tay, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bay ra trong lòng bàn tay, miệng đỉnh bắn ra hấp lực bá đạo, đột nhiên thôn phệ hết khí hải bảy màu tràn ngập trong hư không.

Không đến hai hơi thời gian, toàn bộ khí hải bảy màu đều bị Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh thôn phệ, hư không khôi phục thành bộ dáng phá toái, một đường ranh cực hạn màu đen phân hư không một thành hai, chính là phá hư do Đại Thiên Tru Đạo Chỉ tạo thành, giống như vẽ cho hư không một tia hắc tuyến, rất khó bị xóa đi.

Các Diễn Thánh con dư lại cấp tốc lấy lại tinh thần, quay người muốn trốn.

Kết quả, vừa quay người, bọn hắn đã cảm giác trời đất quay cuồng, ngay sau đó liền rơi vào trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Tám vị Mệnh Thánh bị diệt thân thể đã khôi phục hồn thể, bọn hắn nghẹn họng nhìn trân trối nhìn về phía Khương Trường Sinh, khó mà bình phục cảm xúc.

Chúng sinh cũng chưa có lấy lại tinh thần, hết thảy đến quá nhanh, kết thúc quá đột ngột, bọn hắn thậm chí không có ý thức được Đại Dục Diễn Thánh đã chiến bại.

Toàn thân Kỷ Táng run rẩy, hắn bắt lấy tay của Thần Thương, run giọng nói:

- Đạo Hư Tôn Chủ nhất định là Đạo Hư Tôn Chủ…..

Thần Thương không có phản bác, cũng không có đồng ý, chẳng qua là ngây ngốc nhìn Khương Trường Sinh.

Lúc này, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa thay đổi hướng đi, mang theo Khương Trường Sinh rời khỏi, chúng sinh nhìn thần tọa lướt đi mới thanh tỉnh lại.

- Diễn Thánh bại?

- Ti — Làm sao có thể! Vị Diễn Thánh vừa rồi kia bộc phát ra khí thế cường đại dường nào.

- Tiên đạo Đạo Tổ, các ngươi có từng nghe tới?

- Tiên đạo, không phải chính là đám người dựa vào ngoại vật kia sao?

- Thật cường đại, Thiên Đạo Tiên đạo chẳng lẽ cũng là siêu thoát đạo thống?

Chúng sinh kinh hô, đám tu tiên giả thì cảm giác vinh hạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Võ đạo một phương kinh ngạc nhất, Tiên đạo hai chữ đối với bọn hắn mà nói, quá nhạy cảm.

Toàn thân Võ Tắc run rẩy, lúc trước hắn một mực dùng việc hạ gục Đạo Tổ làm mục tiêu tu hành, mặc dù bị mang đến Đại Thiên thế giới, trong lòng hắn vẫn kìm nén cỗ năng lực này.

Nhưng hiện tại…

Chương 1277 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (1)

Nhìn Tiên đạo Đạo Tổ tan biến tại sâu trong hư không, phần lớn người tham chiến vẫn chưa có lấy lại tinh thần, chín vị Mệnh Thánh cùng các Mệnh Quân dồn dập bày ra thế công, diệt trừ sinh linh Đạo Diễn.

Sau khi bị Đại Dục Diễn Thánh hấp thu cảm xúc lực lượng, lực lượng đại quân Đạo Diễn không lớn bằng lúc trước, huống chi giờ phút này sĩ khí tán loạn.

Càng ngày càng nhiều sinh linh đầu nhập vào trong đại chiến, nhóm Diễn Quân còn lại tuyệt không phải đối thủ của chín vị Mệnh Thánh, bọn hắn lúc này ra lệnh rút lui, người phía dưới có thể rút lui, bọn hắn thối lui không được.

Đại Dục Diễn Thánh chẳng qua là ví dụ rất ít, nhận được lực lượng Đại Đạo sinh cơ mới mạnh như vậy, thực lực của phần lớn Diễn Thánh, Mệnh Thánh sai biệt không lớn.

- Tiên đạo Đạo Tổ, người này tuyệt đối là tồn tại cường đại nhất vùng hư không này.

- Có cường giả như vậy đối phó Đạo Diễn, hư không phải đổi chủ rồi.

- Vị Đạo Tổ này rất không tệ, ta biết một vị Tu Tiên giả, trước kia ta còn cảm giác truyền thuyết về Đạo Tổ quá khuếch đại, hôm nay gặp mặt, ngược lại đánh giá thấp hắn.

- Trận chiến này có lẽ có thể thay đổi cách cục Đại Thiên thế giới, ít nhất thì Đạo Diễn có thể sẽ bị trọng thương.

- Bí pháp kính dâng cảm xúc của Đạo Diễn thật sự quá nguy hiểm, không thể lưu bọn hắn sống sót.

Nhóm sinh linh một bên kinh ngạc tán thán, một bên truy sát Đạo Diễn, bọn hắn bắt đầu nhằm vào Đạo Diễn.

Kỷ Táng, Thần Thương cũng đang cảm khái.

Bọn hắn đến từ đạo thống mạnh hơn, kiến thức rộng rãi, nhận định Khương Trường Sinh đã đạt đến cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ.

Dù sao thì trong Động Ô thần đài chỉ có Đạo Hư Tôn Chủ, đối với bọn hắn mà nói, cũng thuộc về nhân vật thần thoại, chỉ thấy qua một lần.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đã trở lại Tử Tiêu cung, một trận chiến này không tệ, chẳng qua là vùng hư không kia bị phá hư tương đối nghiêm trọng, cần rất nhiều thời gian khôi phục.

Hắn đưa thần niệm nhìn vào Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, hai vị Diễn Thánh còn đang giãy dụa, chẳng qua là phí công.

Dù sao cũng là Diễn Thánh, giữ lại để Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh luyện hóa, còn có thể hấp thu lực lượng của bọn hắn hình thành cấm chế mới. Ánh mắt Khương Trường Sinh một lần nữa nhìn về phía chiến trường, sau khi mất đi Diễn Thánh, quân lính Đạo Diễn tan rã, đã phân ra ngàn vạn con đường chạy trốn.

- Trường Sinh ca ca lúc trước xảy ra chuyện gì?

Mộ Linh Lạc hỏi.

Khí thế của Đại Dục Diễn Thánh thật sự quá mạnh, mạnh đến ngay cả Đại La tiên vực đều bị kinh động, nàng mới bừng tỉnh từ trạng thái tu luyện, sau đó thấy Khương Trường Sinh tan biến, trong nội tâm nàng không khỏi khẩn trương, cũng may Khương Trường Sinh trở về.

Bạch Kỳ cũng lại gần, khẩn trương lại chờ mong.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đạo Diễn cùng Huyền Mệnh đang đại chiến, một vị Diễn Thánh hấp thu lực lượng đại quân Đạo Diễn, ta vừa đi ngăn cản.

Nghe vậy, hai nữ thở dài một hơi, giải quyết thì tốt, lúc trước Đại Dục Diễn Thánh tỏa ra uy áp thật sự quá đáng sợ, không chỉ các nàng, toàn bộ Đại La tiên vực cùng Linh giới đều ở vào trong xao động lo lắng, ngay cả những Đại La đều bị kinh động.

Thấy Khương Trường Sinh tựa hồ còn đang chăm chú cái gì, hai nữ không dám quấy rầy, Mộ Linh Lạc tiếp tục tu luyện, Bạch Kỳ thì tiến vào Thần Du đại thiên địa, chuẩn bị lại biên một thần thoại cho Đạo Tổ.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm một trăm tám mươi mốt vạn chín ngàn hai trăm sáu mươi bảy (1819267), Đại Dục Diễn Thánh muốn phá hủy hư không, ngươi kịp thời ra tay, ngươi thành công sinh tồn dưới công kích của hắn dưới, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, Hỗn Độn linh vật – Thất Thải Lưu Ly Kiều 】

Nhìn xem dòng nhắc nhở này, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, hắn thật sợ Đại Dục Diễn Thánh không thể mang đến cho mình sinh tồn ban thưởng.

Cái tên này mặc dù thu được lực lượng vượt xa Diễn Thánh, nhưng cảnh giới, bản chất sinh mệnh cùng Mệnh Thánh, Diễn Thánh. Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thừa Thất Thải Lưu Ly Kiều.

Thất Thải Lưu Ly Kiều, cũng không phải pháp bảo, lại có pháp bảo oai, có năng lực xuyên qua thời không, truyền tống, đồng thời cũng có lực lượng sát phạt, nếu để cho kẻ địch đi vào trong đó, trong lặng yên không một tiếng động rút đi tuổi thọ của địch nhân, đi trên cầu càng xa, khoảng cách đến đại nạn càng gần.

Khương Trường Sinh xuất ra Thất Thải Lưu Ly Kiều, một cây cầu ánh sáng bảy màu sặc sỡ xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong.

Mặc dù không phải pháp bảo, lại có lực lượng của pháp bảo, có thể chưởng khống, mà Thất Thải Lưu Ly Kiều còn có thể tự mình trưởng thành, như là Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Bàn Cổ thụ các loại, cũng mang ý nghĩa nó có thể tru diệt kẻ địch càng mạnh….

Trăm năm sau, Tu Tiên giả tham gia cuộc chiến giữa Huyền Mệnh và Đạo Diễn bắt đầu lần lượt trở về, những người tu tiên này đều là Tiên Đế đỉnh tiêm, bằng không cũng không thể nhanh như vậy, bọn hắn cũng truyền ra trận chiến năm đó.

Tiên đạo Đạo Tổ xem như nhất chiến thành danh, Khương Trường Sinh có thể cảm giác được tín đồ của của mình đã thắp sáng trong Đại Thiên thế giới, chẳng qua là Đại Thiên thế giới cũng không phải Phàm giới, độ khó thu hoạch được tín đồ càng cao.

Chương 1278 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (2)

Theo nhóm Tu Tiên giả đầu tiên trở về, Khương Trường Sinh cũng cảm nhận được khí tức khác, tỷ như hai vị cường giả đến từ Động Ô thần đài.

Thực lực hai người này không tầm thường, mạnh hơn Mệnh Quân, nhưng không bằng Mệnh Thánh, Khương Trường Sinh cảm thấy rất hứng thú về Động Ô thần đài.

Đại Thiên thế giới hết sức quỷ dị, vùng hư không vị trí của hắn vô biên vô hạn, ngay cả thần niệm của Đại La Thần Tướng đều không thể hoàn toàn bao trùm, mà phạm vi hoạt động của ba đại siêu thoát đạo thống lại cực kỳ bao la, hắn tạm thời

không làm rõ ràng được siêu thoát đạo thống khác ở hư không bao xa.

Trực giác nói cho hắn biết, Đại Thiên thế giới cũng không phải một vị diện, có lẽ vị trí hư không mà Động Ô thần đài đang ở căn bản kết nối không đến chỗ hư không của Đại La tiên vực, hai phiên hư không đều thuộc về Đại Thiên thế giới, nhưng chúng nó cũng không phải một thể.

Kỷ Táng, Thần Thương không dám tùy tiện tiến vào Đại La tiên vực, bởi vì Đại La tiên vực trước mắt còn không cho phép sinh linh đạo thống khác tiến vào, dễ dàng bị xem như Thiên Ma, bọn hắn đặt chân tại một mảnh thiên địa hoang vu ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Các Tiên Đế khai thiên tích địa, càng nhiều hơn chính là vì cảm ngộ, công đức, rất ít Tiên Đế chân chính phát triển thiên địa, cho nên dẫn đến ngoài trận xuất hiện rất nhiều thiên địa không người quản.

Bọn hắn ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh một con sông lớn, đang thương lượng như thế nào mới có thể nhìn thấy Đạo Tổ.

Mặt trời lặn xinh đẹp, giang hà mãnh liệt.

Phiến thiên địa này tự có Nhật Nguyệt quay quanh, mặc dù tạm thời không có sinh linh sinh ra, nhưng phong cảnh hết sức đẹp đẽ.

- Nếu như là không thể thỉnh Đạo Tổ ra tay, chỉ sợ Đạo Diễn sẽ diệt hư không còn lại, ta xem như hiểu rõ, Đạo Diễn đã muốn bỏ qua vùng hư không này.

Vẻ mặt Kỷ Táng khó coi nói.

- Đã như vậy, vì sao không mời Động Ô thần đài ra tay?

Một âm thanh truyền đến, Kỷ Táng, Thần Thương nghe được vội vàng đứng lên, bọn hắn ngẩng đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh quen thuộc xuất hiện phía trên giang hà.

Hai người bị dọa đến vội khom lưng hành lễ, người đến chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lơ lửng giữa không trung, sau lưng có hạo nhật, ánh nắng che đậy khuôn mặt, thần thánh mà uy nghiêm.

- Hồi bẩm Đạo Tổ, chúng ta cũng muốn, nhưng đến lúc này trở lại, mấy trăm vạn năm qua đi, chỉ sợ…

Kỷ Táng giải thích.

Khương Trường Sinh bẽ nghẽ bọn hắn, hỏi:

- Chẳng lẽ Động Ô thần đài còn không thể nhảy vọt hư không?

Kỷ Táng cười khổ nói:

- Tự nhiên không thể, chẳng lẽ Tiên đạo đến từ hư không khác?

Vừa hỏi ra lời này, hắn liền hối hận, sợ mạo phạm đến Đạo Tổ.

Thần Thương lúc này bù một câu, nói:

- Đạo Diễn nhận được Đại Đạo sinh cơ, lại có lòng bỏ qua hư không, nếu Đạo Tổ không ra tay, hậu quả khó mà lường được, chúng ta thừa nhận, chúng ta là tới tìm hiểu tình báo, nhưng chúng ta cũng không phải ham vùng hư không này, chỉ sợ ba đại siêu thoát đạo thống quật khởi, mang đến cho Động Ô thần đài trải qua thật không tốt giống như Trần Khư trước đó, chúng ta không muốn xâm lấn vùng hư không này, nhưng cũng không hy vọng bị xâm lấn, cho nên để Đạo diễn ngã xuống, đối với hai bên chúng ta mà nói, đều có chỗ tốt.

Hắn không có rõ ràng, nhưng hắn tin tưởng Tiên đạo không có khả năng sống lâu phía dưới Đạo Diễn, càng không khả năng ngồi nhìn Đạo Diễn hủy diệt vùng hư không này.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta không cần đi tìm Đạo Diễn, bọn hắn tự sẽ ra tay với Tiên đạo, ta đang muốn hiểu hơn về Đại Thiên thế giới cùng với Động Ô thần đài.

Hai tôn Diễn Thánh chết, còn có đếm không hết Diễn Quận, Diễn Thiên chôn cùng, Đạo Diễn làm sao có thể bỏ qua cho hắn?

Hắn đã cảm giác được có tồn tại mong muốn tính nhân quả của hắn, mong muốn đi tìm quá khứ của hắn, nhưng hắn chính là Đại La, không thể bắt, những lực lượng kia chỉ có thể lần lượt thất bại, không công mà lui.

Không được bao lâu, lửa giận của Đạo Diễn sẽ buông xuống. Khương Trường Sinh sở dĩ không có trước tiên ra tay, là hi vọng Huyền Mệnh, Trấn Xu tiếp tục đối chiến cùng Đạo Diễn, suy yếu lẫn nhau, bằng không hắn diệt Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trân Xu lại sẽ nhằm vào Tiên đạo, mặc dù hắn không sợ, nhưng cục diện như vậy quá phiền toái, ảnh hưởng đến hắn tu luyện.

Đạo Diễn đã có thể trấn áp Huyền Mệnh, Trân Xu, Huyền Mệnh, Trấn Xu hợp lại mang tới sinh tồn ban thưởng cũng rất khó vượt qua Đạo Diễn đơn độc mang tới, cho nên hắn chỉ cần mong đợi Đạo Diễn tiến công tiếp theo.

Kỷ Táng, Thần Thương sửng sốt, có chút không hiểu rõ ý của Khương Trường Sinh, hiểu rõ Động Ô thần đài, bọn hắn có thể hiểu được, hiểu rõ Đại Thiên thế giới…..

Sao chúng ta có thể hiểu càng nhiều hơn ngài?

Khương Trường Sinh nói:

- Nói cho ta, vì sao các ngươi vừa đi vừa về muốn mấy trăm vạn năm, ta muốn biết hư không phân bố trong Đại Thiên thế giới.

Hắn không muốn sưu hồn, dù sao hai người này cũng không phải địch nhân của hắn, mà lại liên quan đến trí nhớ, dễ dàng nhìn trộm đến tồn tại cường đại còn mạnh hơn ba đại siêu thoát đạo thống của Động Ô thần đài, quỷ mới biết sẽ cất giấu tồn tại như thế nào.

Chương 1279 - Tìm hiểu về hư không, Tiên đạo nổi danh

Kỷ Táng, Thần Thương liếc nhau, kiềm chế lại hoang mang trong lòng, bắt đầu giới thiệu về Đại Thiên thế giới.

Thì ra Đại Thiên thế giới có rất nhiều, chỗ hư không ba đại siêu thoát đạo thống là Đại Thiên thế giới, nhưng chỉ là một

trong Đại Thiên thế giới, đại thiên đại biểu cho vô cùng vô tận, mà ở giữa mỗi một phe Đại Thiên thế giới sẽ tồn tại khu vực tịch diệt, trật tự thời không nơi đó hỗn loạn, mà lại không thể bị nhìn trộm, hai người Kỷ Táng nếu trở về, mấy trăm vạn năm chẳng qua là suy đoán, đây cũng là nguyên nhân lĩnh vực hư không khác biệt rất ít xâm lấn lẫn nhau.

Không chỉ như thế, khu vực tịch diệt sẽ còn phản chiếu lấy cảnh tượng các phương Đại Thiên thế giới, nếu tới gần, giống như đạo thống khác đang ở phía trước, rất khó phân biệt thật giả, những cảnh tượng này lại không ngừng biến ảo, điều này cũng làm cho mỗi một phe Đại Thiên thế giới lộ ra vô biên vô hạn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến những đại thiên địa trong trí nhớ của Cừu Hung, cũng không biết cái nào là huyễn tượng.

Liên quan tới Động Ô thần đài, Kỷ Táng hai người nói rất đơn giản, nhưng cũng làm cho Khương Trường Sinh biết được thực lực đại khái của Động Ô thần đài, Động Ô thần đài tương đương với Trần Khư trước kia, độc bá một phương hư không, lịch sử lâu đời.

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm, hai người Kỷ Táng cẩn thận đáp trả, sợ làm hắn không vừa lòng, lại sợ dẫn đến phiền toái cho Động Ô thần đài.

Sau nửa canh giờ.

Khương Trường Sinh đột nhiên thi triển Đại Đạo Chi Nhãn, xóa đi đoạn trí nhớ vừa rồi, làm như vậy cũng sẽ không khiến cho một ít tồn tại cường đại nhìn trộm thấy hắn từ chỗ sâu trong trí nhớ của hai người.

Kỷ Táng, Thần Thương chỉ cảm thấy hoảng hốt một thoáng, hai người nhìn xem lẫn nhau, đột nhiên lời có chút không khớp.

- Có chút không đúng…

Kỷ Táng cau mày nói, Thần Thương cũng có cảm giác như vậy.

Hai người xoắn xuýt trong chốc lát, cuối cùng vẫn rời khỏi.

Bọn hắn càng hoảng sợ kính trọng Khương Trường Sinh hơn, dù sao bọn hắn đã nhìn thấy phong cách hành sự của Khương Trường Sinh ở trong Quỷ Vực, đã có cảm giác không tốt lắm, vậy thừa dịp chưa thấy mà mau chóng rời khỏi.

Sau khi Kỷ Táng, Thần Thương rời khỏi, Khương Trường Sinh lại đầu nhập vào trong tu hành, thuận tiện chờ đợi Đạo Diễn tới tìm hắn để gây sự.

Theo danh tiếng Tiên đạo Đạo Tổ truyền ra hư không, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bắt đầu bước ra Đại La tiên vực, lịch luyện trong Đại Thiên thế giới.

Vùng hư không này mặc dù dùng ba đại siêu thoát đạo thống làm bá chủ, nhưng thế lực nhiều như cá trong biển, tuyệt đại đa số đều là bá chủ một phương Đại Đạo hư không, chỉ là không có sống qua đại kiếp, siêu thoát thất bại.

Nương theo tin tức Tiên đạo Đạo Tổ tru diệt Đại Dục Diễn Thánh truyền ra, những đạo thống, chủng tộc kia bắt đầu rục rịch, bọn hắn giống như thấy dấu hiệu ba đại siêu thoát đạo thống tan rã.

Hao tổn hai vị Diễn Thánh, cũng không có để Đạo Diễn tan tác, những chiến trường khác vẫn đang chinh chiến.

Giờ phút này, trong một chỗ tinh không thần bí, mười mấy đạo thân ảnh đứng ở dưới tinh hải (biển sao) sáng chói, bọn hắn đứng vòng đứng quanh, mặt hướng về phía nhau, tất cả bọn hắn đều lóng lánh thần quang, làm cho không người nào có thể nhìn trộm được hình dáng.

- Như thế xem ra, tồn tại thần bí trước đó tru diệt Kiếm Đố Diễn Thánh chính là Tiên đạo Đạo Tổ, Tiên đạo thay thế Võ đạo, mà trong trận đại kiếp kia, có hai vị Diễn Thiên bước chân vào trong.

Một vị Diễn Thánh mở miệng nói, ngữ khí đầy ngưng trọng.

Diễn Thánh khác mở miệng, phát biểu cái nhìn của mình.

- Vô luận có phải là hắn hay không, Đại Dục Diễn Thánh gánh chịu rất nhiều kỳ vọng của Đạo Diễn, hắn chết như thế là

không thể bỏ qua.

- Đại Dục Diễn Thánh nhận được lực lượng của Đại Đạo sinh cơ, đã vượt qua đạo thống Thánh cảnh, loại tồn tại này bị Đạo Tổ tuỳ tiện tru diệt, chúng ta như thế nào đối phó Tiên đạo Đạo Tổ?

- Nhất định phải nắm chặt thời gian kết thúc những chiến trường khác, tập trung lực lượng.

- Thế này không được, dễ dàng bị một mẻ hốt gọn, Huyền Mệnh, Trấn Xu không có khả năng dừng tay tại lúc này.

- Chờ tôn chủ xuất quan đi, Đại Đạo sinh cơ trong tay hắn, chỉ có thể do hắn đi đối phó Đạo Tổ.

Đối với Tiên đạo Đạo Tổ, bọn hắn đều biểu đạt ra kiêng kị lớn nhất, không dám tùy tiện báo thù.

Một vị Diễn Thánh thân hình nhỏ nhắn xinh xắn mở miệng nói:

- Trấn Xu chưa hẳn sẽ không bỏ qua.

Âm thanh của nàng hết sức dễ nghe, lập tức hấp dẫn ánh mắt của các Diễn Thánh khác.

Nàng tiếp tục nói:

- Ta có quan hệ không tệ với một vị Xu Thánh trong Trấn Xu, ta biết được Trấn Xu cũng muốn rời khỏi nơi này, không muốn tiếp tục hao tổn xuống, ba đại siêu thoát đạo thống tranh đấu nhiều năm, bây giờ Đại Đạo sinh cơ bị chúng ta đoạt được, chẳng biết lúc nào mới có thể lại xuất hiện, Trấn Xu cũng muốn tìm kiếm một đầu con đường mới, mà không phải cùng chết với chúng ta.

Vừa dứt lời, bầu không khí trong các Diễn Thánh lập tức hòa hoãn, bắt đầu truy vấn vị Xu Thánh kia còn nói cái gì….

Trong một đạo quan tràn ngập đàn hương, Tiêu Hòa tiên tử ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn, y phục hơi lay động.

Nàng mở mắt, đôi mắt thanh lãnh như là nước giếng, thâm thúy mà thăm thẳm, nàng bấm ngón tay tính toán, lúc này đứng dậy, đi ra cửa lớn.

Chương 1280 - Chân chính phi thăng (1)

Sau khi đi ra đạo quan, nàng ngẩng đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống, chính là Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ người khoác y phục công đức, sau lưng càng có công hơn đức kim quang đang nhấp nháy, khí chất siêu nhiên, tư thái cũng hết sức đoan trang.

- Bái kiến thánh mẫu.

Tiêu Hòa tiên tử cười hành lễ.

Bạch Kỳ bắt lấy nàng tay, cười nói:

- Tiêu Hòa, giữa ngươi và ta mà còn làm lễ thế này, ngươi đang trêu ghẹo ta à.

Bạch Kỳ giao hảo cùng Linh Tiêu giáo chủ năm đó, được cho là trưởng bối của Tiêu Hòa tiên tử, nhưng Bạch Kỳ lại quan hệ rất gần cùng với nàng, chủ yếu là Bạch Kỳ hết sức chủ động.

Tiêu Hòa tiên tử cười hỏi:

- Ta đây cũng là hành lễ cho Thiên Đạo, không biết Thánh mẫu đến đây cần làm chuyện gì?

Bạch Kỳ kéo nàng đi tiểu đình đến trong sân, ngồi xuống, cười tủm tỉm nói:

- Có muốn đi con đường công đức?

Sau khi biết được Diễn Thánh bị Khương Trường Sinh tru diệt, Bạch Kỳ đã ý thức được vùng hư không này có khả năng không có người nào là đối thủ của chủ nhân, cái này mang ý nghĩa tương lai Tiên đạo sẽ nghênh đón bay lên.

Trong đại thế dạng này, nàng tự nhiên muốn chiếu cố người của mình, để cho vòng quan hệ trong Tiên đạo của mình bảo trì tại giai tầng nhất lưu, mà Tiêu Hòa tiên tử tự nhiên là người nàng trọng điểm chiếu cố.

Nàng có dự cảm, tương lai Tiêu Hòa tiên tử sẽ cho nàng phản hồi to lớn, không chỉ Tiêu Hòa tiên tử, chủ nhân cũng lại bởi vậy mà khen thưởng nàng, nàng thậm chí đã bắt đầu huyễn tưởng mình sẽ được chí bảo gì.

- Công đức chi lộ?

Tiêu Hòa tiên tử lâm vào trong suy tư, không trả lời ngay, đối với công đức, nàng xác thực từng có ý nghĩ, nhưng lại cảm thấy pháp lực dựa vào công đức tăng lên không chân thật bằng tự mình tu luyện ra, huống hồ nàng cũng không có đi đến bình cảnh, nàng cảm giác mình cách Đại La càng ngày càng gần.

Nhưng ý nghĩ này không thể nói thẳng ra, nàng sợ đả thương tâm Bạch Kỳ, dù sao hai người kết bạn lâu như vậy, nàng rất hiểu thiên tư của Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ hạng gì khôn khéo, gặp nàng yên lặng, đã biết nàng không muốn, nàng mở miệng hỏi:

- Thật ra ngươi không cần giống ta, đạo công đức của ta là không rảnh tu luyện, ngươi có khả năng đi một đường có công đức khác, lại có thể tu luyện, công đức có thể để ngươi cảm ngộ Thiên Đạo, có trợ giúp ngươi chứng được Đại La, sớm ngày chứng được Đại La, còn có thể vào Tử Tiêu cung.

Đạo Tổ từng nói, chỉ cần có chín vị Đại La liền sẽ giảng đạo, ý vị này là chín vị Đại La được Đạo Tổ thưởng thức.

Tiêu Hòa tiên tử nghe xong, lập tức động tâm, chủ yếu là đi Tử Tiêu cung.

Nàng mong muốn xác nhận một việc.

Nàng rất có tự mình hiểu lấy, nàng mặc dù cảm giác mình có hi vọng chứng được Đại La, nhưng toàn dựa vào bản thân mình tu luyện, gần như không có khả năng trở thành vị trí Đại La thứ chín.

- Ta nên đi công đức chi lộ gì? Lập giáo phái sao?

Tiêu Hòa tiên tử hỏi.

Bạch Kỳ cười nói:

- Điểm hóa sinh linh đim tuy có đại năng điểm hóa sinh linh, nhưng phần lớn đều là nhất thời hứng khởi, mà lại điểm hóa ít sinh linh, cũng sẽ không có công đức, ta sẽ dùng công đức bản thân giúp ngươi, đi điểm hóa Linh giới đi, để Linh giới tràn ngập sinh khí.

Tiêu Hòa tiên tử do dự nói:

- Làm như vậy, có thể tiêu hao công đức của ngươi hay không?

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Muội muội, ta cái gì đều thiếu, chính là không thiếu công đức, đi thôi, sớm ngày chứng được Đại La, trong lòng ta mới chân thật, về sau có thể chiếu cố cho ta.

Tiêu Hòa tiên tử cũng không ưỡn ẹo, lúc này đồng ý.

Hai nữ rất nhanh rời khỏi, đi tới Linh giới.

Hư Không Vô Tận, Thái Ất Tiên Vực.

Thiên Đình, bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế ngồi trên đế tọa, mặt ủ mày chau, thậm chí bắt đầu xuất thần, giờ phút này nhóm tiên thần đang đang thảo luận một ân oán của đại thiên địa, chuyện làm lớn, theo thế gian đến Tu Tiên giới, lại đến Thiên Giới.

Chuyện như vậy dẫn động tới chúng sinh, nhưng theo Thiên Đế thấy, đây chỉ là một chuyện nhỏ, hơn nữa còn là chuyện thường gặp, cơ hồ có thể nói, một chuyện cách ngàn năm sẽ gặp.

Dưới tình huống không có ngoại địch, mâu thuẫn giữa phàm linh sẽ Tu Tiên giả càng tăng cao, mỗi lần gặp được chuyện như vậy sẽ hình thành truyền thuyết, thần thoại, nếu Thiên Đình xử lý không thích đáng sẽ để tiếng xấu muôn đời, tựa như Thiên Đế, hạ phàm coi trọng một phàm nữ lại không mang đến Thiên Đình, đã trở thành truyền thuyết nổi danh nhất của hắn, hắn còn không thể làm gì, bởi vì quá nhiều người tuyên truyền việc này, hắn tìm không thấy đầu nguồn.

Dần dần, hình ảnh của Thiên Đế không còn mạnh mẽ, mà là trở nên bình thường lại đa tình, hắn hoài nghi có người trong bóng tối bôi đen hắn, sau đó tính toàn bàn lớn cờ hơn, nhưng hắn cũng không có để ở trong lòng, ở trong Hư Không Vô Tận, ai có thể mưu phản hắn?.

Huống hồ, hắn xác thực cảm thấy chán ngán đối với việc xử lý chuyện thế gian, hắn cảm thấy loại chuyện này không nên lên

thiên đình, nhưng ngoại trừ những việc này, Thiên Đình không có việc lớn gì để bàn.

Thái bình lâu, cũng không phải chuyện tốt.

Đột nhiên.

Ầm ầm —

Lăng Tiêu bảo điện bắt đầu rung động, cắt ngang nhóm tiên thần nghị luận, Thiên Đế cũng híp mắt mắt nhìn tới, nhìn về phía ba ngàn đại thiên địa.

Chương 1281 - Chân chính phi thăng (2)

Nhóm tiên thần cũng không hoảng, tình huống như vậy không phải lần đầu tiên.

Trần Lễ vuốt râu cười nói:

- Xem ra lại có tuyệt thế thiên kiêu sinh ra, cũng không biết xuất ra từ tộc nào.

Thiên Đình tụ tập Tiên đạo khí vận, những thiên kiêu theo thời thế mà sinh tự nhiên sẽ kinh động Thiên Đình.

Khương Thiên Mệnh khẽ nói:

- Bệ hạ, chúng ta lúc nào mới có thể phi thăng, bao nhiêu hậu bối đã đi trước chúng ta một bước phi thăng, chúng ta thật muốn ở chỗ này làm tiên thần vĩnh viễn sao? Cả ngày xử lý những việc vặt, Thiên Tướng chúng ta đã thật lâu không có ra tay, ta muốn chiến một trận, nhưng mỗi lần hiện thân, đối phương trực tiếp sợ hãi.

Vừa dứt lời, những tiên thần đã là Tiên Đế cũng kích động, Tiên đạo thống nhất Hư Không Vô Tận đã sắp hai trăm vạn năm, bọn hắn thật đa ngán, muốn đi vào Đại La tiên vực, đi xông xáo thế giới càng cao.

Đối mặt nhóm tiên thần truy vấn, Thiên Đế rất thiếu kiên nhẫn, hừ lạnh một tiếng, một cỗ áp lực mênh mông đểđiện náo động hơi ngừng.

Thiên Đế trầm giọng nói:

- Còn thể thống gì, chẳng lẽ các ngươi bức trẫm, trẫm sẽ để các ngươi phi thăng? Tại sao các ngươi không đi tìm Đạo Tổ?

Khương Thiên Mệnh bĩu môi, lại không cách nào phản bác.

Bọn hắn nào dám đi tìm Đạo Tổ, mà bọn hắn cũng tìm không thấy.

- Bệ hạ, còn có chư vị, ta ngược lại thật ra có một lời, có khả năng phá giải Thiên Cơ, nhưng lại không thể không nói.

Trần Lễ bỗng nhiên mở miệng nói, hấp dẫn ánh mắt của hết thảy tiên thần.

Thiên Đế cũng muốn nghe xem hắn có thể nói cái gì, thân phận của hắn thật không đơn giản, bạn thân duy nhất của Đạo Tổ chuyển thế, tại Thiên Đình, ngay cả Thiên Đế đều phải cho hắn mặt mũi.

Trần Lễ ngắm nhìn bốn phía, nói:

- Chư vị chẳng lẽ không có nghe chuyện công đức của Phúc Nguyên thánh mẫu? Các ngươi ngẫm lại, Thiên Đình đi chuyển chẳng lẽ không có công đức? Phúc Nguyên thánh mẫu sáng lập Phúc Nguyên đạo, đạo hạnh tới gần Đại La, Thiên Đình thành lập bao lâu, chư vị làm tiên thần làm bao lâu? Chư vị thật sự cho rằng Đạo Tổ không nhìn thấy chúng ta trả giá? Đạo Tổ không nói, là bởi vì cần chúng ta dùng chân tâm đi đối đãi chúng sinh, đi đối mặt Thiên Đạo.

Nói lời này vừa ra, ánh mắt hết thảy tiên thần sáng lên, ngay cả Khương Thiên Mệnh cũng phấn khởi.

Bạch Tôn gật đầu nói:

- Cảnh giới Đại La khó khăn cỡ nào, đến nay mới có mấy vị Đại La, những phi thăng giả kia cũng không có đi đến Đại La, chúng ta sao dám xác định chúng ta phi thăng sẽ thành tựu Đại La? Sao không tiếp tục tích lũy công đức, đến lúc đó làm một trận phi thăng chân chính?

Nhóm tiên thần bị nói đến cảm xúc sục sôi.

Luận về công đức, bọn hắn xác thực rất có lòng tin.

Trên đời ngàn ngàn vạn vạn công đức, nhưng người nào có thể có công đức so được với Thiên Đình đang bảo hộ chúng sinh?

Bọn hắn có lẽ có sơ sẩy, nhưng bọn hắn không thẹn với lương tâm, bởi vì Đạo Tổ có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ, lại thêm Thần Du đại thiên địa tồn tại, cho nên bọn hắn một mực tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của tiên thần, cũng không có làm loạn qua, nhiều lắm thì đồng ý với một ít chuyện bất công, nhưng đây là khó tránh khỏi.

Tâm tình Thiên Đế chuyển biến tốt, cười nói:

- Nói hay lắm, Đạo Tổ kỳ vọng Thiên Đình rất cao, nếu như chúng ta muốn phi thăng, mong muốn truy đuổi cảnh giới cao hơn, vậy thì cần tiếp tục cố gắng, thuận tiện bồi dưỡng đời sau, chư vị, lại kiên trì đi thôi trì.

- Chúng ta nhất định không phụ kỳ vọng cao của Đạo Tổ.

Các tiên thần trăm miệng một lời, bầu không khí trong Lăng Tiêu bảo điện cũng biến hóa theo, không còn âm u đầy tử khí.

Thiên Đế cười nói:

- Vừa hay, đã có tuyệt thế tư thái sinh ra, không bằng đưa mang hắn đến Thiên Đình, xem dư bồi dưỡng cho Thiên Đình đời sau, ý chư vị như thế nào?

Đạo Diễn phản công còn muốn lâu hơn Khương Trường Sinh dự đoán, Đạo Diễn dù sao cũng là siêu thoát đạo thống, Khương Trường Sinh chỉ tính ra bọn hắn sẽ đến đây báo thù, thời gian cụ thể thì lại rất mơ hồ, một mực đang biến hóa.

Trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ có hơn một trăm tôn Bàn Cổ phân thân, trong Tử Tiêu cung còn có phân thân hắn vừa sáng tạo, nếu thật có địch tập, hắn có thể phát giác trước tiên, thế là, hắn bắt đầu tiến vào trong tu luyện.

Sau khi đi đến Đại La Thần Tướng, hắn tu hành ngoại trừ lĩnh hội ba ngàn Đại Đạo quy tắc ra, chính là suy nghĩ cảnh giới tiếp theo nên có biểu hiện như thế nào.

Hư không Đại Thiên thế giới tràn ngập ba ngàn Đại Đạo quy tắc, mặc dù hư không bị hủy diệt, Đại Đạo quy tắc còn tại,

chính là bởi vì bọn chúng tồn tại, hư không phá toái mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Tuế nguyệt nhanh chóng trôi qua.

Sự tích Tiêu Hòa tiên tử, Phúc Nguyên thánh mẫu trắng trợn điểm hóa sinh linh tại Linh giới cũng truyền ra, hoa cỏ cây cối, sông núi cát đá, phù du trong nước đều được điểm hóa, trong thời gian vạn năm ngắn ngủi, Linh giới trở nên sinh cơ dạt dào.

Một ngày sau vạn năm, Tiêu Hòa tiên tử lại điểm hóa một ngọn núi cao, để hắn làm sơn thần, bảo hộ sinh linh trong dãy núi nghìn vạn dặm.

Ầm ầm.

Biển mây bốc lên, lôi minh rung khắp thiên địa, có thể ngẩng đầu nhìn lại, không thấy mây đen, hay là càn khôn tươi sáng.

Chương 1282 - Đại La thời đại (1)

Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh Tiêu Hòa tiên tử, cười nói:

- Thiên Đạo công đức tới, xem ra công đức ngươi tích lũy đã đi đến một trình độ rất cao, trong những năm này, ngươi điểm hóa sinh linh sao mà nhiều, cũng nên đến lúc ngươi thu hoạch công đức.

Tiếng nói vừa ra, một vệt kim quang xuyên qua biển mây hạ xuống, xuyên qua bầu trời tráng lệ rơi vào trong quần sơn, buông xuống trên người Tiêu Hòa tiên tử.

Bạch Kỳ lui lại hai bước, cười nhìn nàng, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Cột sáng công đức mặc dù không bằng Phúc Nguyên đạo của Bạch Kỳ trước đó, nhưng được cho là đại công đức, ít nhất thì các đại năng Đại La tiên vực chưa từng chiếm được công đức khổng lồ như thế.

Công đức khổng lồ cũng kinh động đến các đại năng trong Đại La tiên vực, rất nhanh liền có Đại La đến, người tới trước là Địa Tàng đại tôn, thứ hai là Kiếm Thần, Bắc Đấu chân nhân.

Bọn hắn nhìn Tiêu Hòa tiên tử, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Điểm hóa sinh linh có thể có công đức khổng lồ như thế?

Bọn hắn hoặc nhiều hoặc ít đều điểm hóa qua sinh linh, cơ hồ không có công đức, cũng có Tiên Đế từng thu được công đức, nhưng hao phí quá nhiều tinh lực cùng pháp lực, lấy được công đức còn không bằng truyền đạo, vì sao Tiêu Hòa tiên tử có thể thu được công đức khổng lồ như thế?

Chẳng lẽ bởi vì nàng điểm hóa sinh linh đủ nhiều?

Cho tới nay, Tu Tiên giả điểm hóa sinh linh, theo đuổi là tư chất, sẽ không đi truy cầu số lượng, số lượng quá nhiều, ngược lại ảnh hưởng bọn hắn khai thác tài nguyên.

Nhưng hôm nay Tiêu Hòa tiên tử đoạt được công đức chắc chắn dẫn tới một làn gió mới, ba vị Đại La giống như thấy cảnh tượng sinh linh khắp nơi trên đất Linh giới.

Thời gian một nén nhang sau, Tiêu Hòa tiên tử hưởng thụ xong công đức tẩy lễ, đợi công đức kim quang tán đi, nàng cảm giác toàn bộ thiên địa đều trở nên khác biệt, từ nơi sâu xa, nàng có thể cảm giác được có một đạo quy tắc chí cao vô thượng ở trên trời đất, bao phủ vạn vật trong thiên địa, nàng cũng không có e ngại, chỉ có cảm giác an toàn, giống như có Thiên Đạo tồn tại, nguy nan lớn hơn nữa cũng không sợ.

Trong chớp nhoáng này, Tiêu Hòa tiên tử hiểu rõ ý nghĩa chân chính của công đức.

Bảo hộ Thiên Đạo.

Nàng quay người nhìn về phía ba vị Đại La, đưa tay hành lễ.

- Không cần đa lễ, về sau ngươi sẽ đi đến Đại La, chúng ta chính là đạo hữu.

Địa Tàng đại tôn cười nói, hắn xem như mở rộng ánh mắt, không ngờ còn có loại biện pháp này chứng được Đại La.

Không sai, Tiêu Hòa tiên tử đã có mệnh cách Đại La, trong mắt ba vị Đại La, nhân quả thời gian của nàng đang nhạt đi.

Tiêu Hòa tiên tử cũng có thể phát giác được biến hóa của mình, nàng không có kiêu căng, vẫn khách sáo nói chuyện với ba vị Đại La.

Đợi ba vị Đại La rời khỏi, nàng nhìn về phía Bạch Kỳ, lộ ra nụ cười, nói:

- Đại La, cách ta không xa, ân tình lần này, ta sẽ không bao giờ quên, về sau ngươi có bất kỳ chuyện, cũng có thể tìm ta.

Bạch Kỳ tiến lên, quan sát tỉ mỉ nàng, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Công đức chẳng qua là một bộ phận nguyên nhân, tư chất bản thân ngươi cũng rất quan trọng.

Nàng lấy được công đức càng thêm khổng lồ hơn Tiêu Hòa tiên tử, nhưng vẫn như cũ nhìn không thấy Đại La, điều này nói rõ công đức quyết định không được Đại La, chỉ có thể đẩy đến gần thôi.

Tiêu Hòa tiên tử suy nghĩ đến trước đó gánh chịu công đức, từ nơi sâu xa, nàng nhìn thấy một chút đoạn ngắn, cảm ngộ đến một ít chân nghĩa.

Nàng thu hoạch cũng không phải chỉ là công đức, nàng thậm chí còn tìm hiểu Đại Đạo chân nghĩa, trong nội tâm nàng suy đoán được xác định, nhưng nàng cũng không có nói ra.

Nàng giương mắt nhìn về phía bầu trời, nói:

- Thiên Đạo công đức xác thực có trách nhiệm bảo hộ, ta sẽ không thư giãn, chắc chắn đi đến Đại La, gánh chịu chức trách thủ hộ Tiên đạo.

Bạch Kỳ gật đầu, lôi kéo nàng rời khỏi, trên đường đi cười cười nói nói.

Thời gian thoáng qua.

Lại là vạn năm qua đi.

- Ta chính là Tiêu Hòa, chứng đạo Đại La, xây dựng Linh Tiêu đạo tràng, sẽ giảng đạo tại ngàn năm sau, người có duyên đều có thể đến đây nghe công đức chi đạo.

Đạo âm thanh này vang vọng Đại La tiên vực, Linh giới, biểu thị lại có một vị Đại La sinh ra.

Thiên hạ sợ hãi, không ít sinh linh bắt đầu truy tìm Linh Tiêu đạo tràng.

Bởi vì Tiêu Hòa tiên tử điểm hóa vô số sinh linh, lại chứng được Đại La, các Tiên Đế cùng chúng sinh bắt đầu tôn xưng nàng là nương nương.

Tiêu Hòa nương nương.

Vô số Tu Tiên giả vào Linh giới, bắt đầu điểm hóa sinh linh, dẫn đến số lượng sinh linh trong Linh giới kịch liệt bành trướng.

Đại khái lại qua ba vạn năm.

- Ta chính là Giáo chủ Thái Thượng đạo, Thái Thượng Côn Luân, hôm nay chứng được Đại La, chém đi quá khứ tương lai, xây dựng đạo tràng tại Thái Thượng Thiên vực, ngàn năm sau, chúng sinh đều có thể tới nghe đạo.

Lại một vị Đại La.

Tiên đạo chấn động.

Khoảng cách chín vị Đại La mà Đạo Tổ nói tới, chỉ còn lại có một vị.

Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân, Huyền Đề tổ su, Địa Tàng đại tôn, Kiếm Thần, Tiêu Hòa nương nương, Thái Thượng Côn Luân.

Tám vị Đại La, đều đã trở thành thần thoại, kỳ danh thậm chí truyền ra Hư Không Vô Tận, cũng bắt đầu truyền đi hư không Đại Thiên thế giới.

Chương 1283 - Đại La thời đại (2)

Hiện tại toàn bộ Tiên đạo đều đang chờ mong vị Đại La thứ chín sẽ là ai, những Tiên Đế đỉnh tiêm kia cũng bắt đầu bế quan, không muốn bỏ qua phần cơ duyên của Đạo Tổ này.

Âm Phủ, Địa Phủ.

Từ sau khi Đại La tiên vực được xây dựng, Địa Phủ được Khương Trường Sinh chỉ dẫn, khí vận bắt đầu kéo dài tới đến Đại La tiên vực, sinh linh chết đi trong Đại La tiên vực đều là bình thường, có rất ít Tiên Đế ngã xuống, dù vậy, khí vận của Địa Phủ cũng đang rất bành trướng, thậm chí không kém gì Thiên Đình.

Diêm La điện.

Hình Thủ cầm trong tay Sinh Tử bạc, thần sắc đầy nghiêm túc.

Thái Hòa Thiên Tử Khương Triệt đứng ở bên cạnh cười nói:

- Hình Thủ, ngài thật không muốn trở thành vị Đại La thứ chín?

Nghe vậy, Hình Thủ buông xuống Sinh Tử bạc, nhìn về phía hắn, khẽ lắc đầu, nói:

- Ta tuy chủ nhân Địa Phủ, khí vận hùng hậu, nhưng công đức của ta không coi là khổng lồ, dù sao sinh tử luân hồi không chỉ là công đức, còn có oan khuất, huống hồ tư chất của ta không được, không nhìn thấy hi vọng Đại La.

Đại La, sao mà khó.

Hình Thủ cũng hướng tới, nhưng trong lòng lại có tự mình hiểu lấy.

- Chín vị Đại La thành lập, tất nhiên sẽ hình thành kết cấu tiên đạo mới, nếu như Địa Phủ không Đại La, chỉ sợ…

Khương Triệt nhíu mày nói.

Bây giờ Tiên đạo quá lớn, giáo phái san sát, số lượng mạnh mẽ xông tới Địa Phủ cũng không ít, thậm chí còn có đại giáo phái lấy thế đè người, mỗi lần đứng trước tình huống như vậy, Địa Phủ không thể không thỉnh Thiên Đình tương trợ, nhưng một mực như thế này, cũng không phải chuyện tốt.

Nói cho cùng, Địa Phủ thiếu một vị tuyệt thế đại năng danh chấn Tiên đạo!

- Không cần hoảng hốt, Địa Phủ sẽ có Đại La, mà lại là vị Đại La thứ chín.

Hình Thủ nhẹ giọng cười nói.

Khương Triệt nghe xong, lập tức kinh hỉ, tò mò hỏi:

- Xin hỏi là ai?

Hắn đã từng là Thiên Cảnh Thiên Tử, lại là huyết mạch trực hệ của Đạo Tổ, sớm đã không phải quỷ thần bình thường, đã thu hoạch được tự do không nhỏ, thường xuyên trở lại Khương tộc, cái này cũng dẫn đến hắn không đủ hiểu biết hết về Địa phủ.

Mà Địa Phủ quá lớn, mặc dù không có Đại La, nhưng số lượng Tiên Đế cũng không ít. Hình Thủ nhìn về phía ngoài Diêm La điện, buồn bã nói:

- Hắn sẽ ở trong luân hồi chúng được Đại La, ngươi có thể gọi hắn là Luân Hồi đại đế.

- Đại Đế? Này không khỏi….

Khương Triệt nghi ngờ hỏi, hắn chưa nghe nói qua tên của Luân Hồi đại đế, nhưng gọi người này là Đại Đế, vậy Hình Thủ và mười tám điện Diêm La thì tính là cái gì?

Hình Thủ cười nói:

- Không sai, chính là Đại Đế, hắn sáng tạo ra luân hồi quân, xưng là Đại Đế, không tính vô lễ, sau này Địa Phủ vẫn phải dựa vào hắn bảo hộ.

- Luân Hồi đại đế trước kia kêu cái gì?

- Gọi Diệp Thần Không….

Vạn năm về sau, một âm thanh vang vọng chư thiên vạn giới, hết thảy thiên địa Hư Không Vô Tận cùng với tất cả Tiên đạo trong Đại Thiên thế giới.

Thiên địa có thể nghe được âm thanh của hắn, khí thế không giống với Đại La khác.

- Ta là Luân Hồi đại đế, chứng được Đại La trong luân hồi, ta xây dựng đạo tràng ở Luân Hồi hải, giảng đạo tại ngàn năm sau, người có duyên đều có thể tới nghe luân hồi chi đạo.

Đạo âm thanh này đạm mạc lại bá khí, phàm là Tiên đế đều tiếp thu được một cỗ trí nhớ, đó là chỉ dẫn đi về phía Luân Hồi hải.

Đến tận đây, chín vị Đại La tề tựu.

Tại phần cuối Hoàng Tuyền, trong bóng tối u tĩnh, một đạo thân ảnh xếp bằng ở phía trên một đóa Bạch Liên, tóc dài đầy đầu tản mát tại phía dưới ngọc quan, khuôn mặt anh tuấn lại lạnh lùng, giữa mi tâm có một tế văn huyền ảo.

Luân Hồi đại đế.

Cách hắn không xa, còn có một người, đang hưng phấn đánh giá hắn.

Chính là Thiên Địa Tiếu.

- Thành công, thành công.

Thiên Địa Tiếu nắm chặt hai quả đấm, trăm vạn năm trước, hắn thành công phục sinh Diệp Thần Không đã từng là đệ nhất thiên kiêu của Võ đạo, sau này, Diệp Thần Không một mực đợi ở trong luân hồi tu luyện, tu vi một mực tại tăng lên, trước đó không lâu Thái Thượng Côn Luân chứng được Đại La, kích thích đến Diệp Thần Không, thế là Diệp Thần Không không phụ sự mong đợi của mọi người bước vào Đại La.

Thấy Diệp Thần Không thành tựu Đại La, Thiên Địa Tiếu hưng phấn đến giống như chính hắn chứng được Đại La, đi qua nhiều năm tu luyện, hắn đã tuyệt tâm Đại La, cho nên hắn sinh ra ý định bồi dưỡng Đại La, thiên tư cao nhất ở trong tay của hắn chính là Diệp Thần Không, bởi vì hắn giúp Diệp Thần Không sống lại, Diệp Thần Không hết sức kính trọng hắn, về sau tự nhiên sẽ trở thành núi dựa của hắn.

Cảm thụ được khí thế Diệp Thần Không đang tán đi, Thiên Địa Tiếu hỏi:

- Ngươi về sau còn muốn đợi ở luân hồi, không trở về Diệp tộc nhìn một chút?

Luân Hồi đại đế nhắm mắt lại, bình tĩnh nói:

- Nhân quả giữa Diệp tộc và ta đã theo luân hồi mà đi, ta không thua thiệt Diệp tộc, Diệp tộc cũng không nợ ta, về sau ta chính là Thủ Hộ giả luân hồi, thuộc về âm Phủ.

- Mà Diệp Chiến rất không tệ, hắn sẽ chiếu cố tốt Diệp tộc.

Nói đến vị đệ đệ mà bản thân chưa từng thấy qua kia, ngữ khí của Luân Hồi đại đế mang theo một tia vui mừng.

Thiên Địa Tiểu không có xoắn xuýt việc này, hắn xích lại gần về sau, phấn khởi nói:

- Đạo Tổ sẽ giảng đạo cho chín vị Đại La, ngươi nghe xong, có thể nói cho ta một chút.

Chương 1284 - Thái Sơ Cửu Thánh (1)

Đại La tiên vực, Tam Thập Tam Trọng Thiên, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa từ từ mở mắt, trong mắt của hắn phản chiếu lấy lần lượt từng bóng người, tất cả đề là Xu Thánh của Trấn Xu.

Trấn Xu rút lui, là toàn diện rút lui, sẽ không tiếp tục tác chiến cùng Đạo Diễn, điều này có nghĩa cuộc chiến giữa siêu thoát đạo thống chẳng mấy chốc sẽ kết thúc, một khi kết thúc, Đạo Diễn sẽ rảnh tay ra ngoài đối phó hắn.

Bất quá Khương Trường Sinh vẫn còn có chút hoang mang, bởi vì Huyền Mệnh còn đang chém giết lẫn nhau, vì sao Trấn Xu trước tiên đã lui, không có chào hỏi trước?

Chẳng lẽ Trấn Xu gánh không được áp lực, đã cúi đầu với Đạo Diễn?

Nhưng theo trước đó đại chiến đến xem, Trấn Xu càng có tính bền dẻo hơn Huyền Mệnh, tỉ lệ sinh linh Huyền Mệnh chạy trốn vượt xa Trấn Xu.

Liên quan đến siêu thoát đạo thống, hắn cũng tính không rõ nguyên do trong đó, có một điểm có thể xác định, Đạo Diễn có chỗ dựa vào, bởi vì trong phạm vi hương hỏa diễn toán xuất hiện một vị tồn tại đi đến một ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Tám chín phần mười đến từ Đạo Diễn, rất có thể có quan hệ với Đại Đạo sinh cơ.

Khương Trường Sinh cũng không sợ, hắn hôm nay không cần thiết ở sau lưng bảo hộ Tiên đạo, Tiên đạo không có yếu ớt như vậy, chờ Đạo Diễn đột kích, còn có thể ma luyện Tiên đạo một trận.

Hắn sở dĩ tỉnh lại, là bởi vì chín vị Đại La đã quy vị, nên giảng đạo cho bọn họ.

Luân Hồi đại đế trễ nhất đã kết thúc cuộc giảng đạo về Đại La của mình, chín vị Đại La tạm thời cũng không có chuyện khẩn

yếu, kết quả là, Khương Trường Sinh truyền âm cho bọn hắn, đồng thời biến ảo tình cảnh trong Tử Tiêu cung, phân ra một đạo tràng đơn độc cho chín vị Đại La.

Bạch Kỳ, Mộ Linh Lạc, Bạch Long ở trong không gian bên cạnh cũng có thể nghe được, chỉ không cách nào trao đổi cùng các Đại La, các nàng cảm nhận được Tử Tiêu cung biến hóa, dồn dập mở mắt, không cần hỏi ý kiến các nàng đã đoán được Khương Trường Sinh muốn làm cái gì.

Các nàng bắt đầu chờ mong giảng đạo tiếp theo.

Chín vị Đại La tới rất nhanh, dù sao bọn hắn đang đợi đến một lần này.

Đợi bọn hắn tề tụ trước Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở ra cửa lớn, để bọn hắn vào điện.

Lần này, đạo tràng trong Tử Tiêu cung cũng không có quá sức tưởng tượng, lộ ra rất xưa cũ, không gian cũng không lớn, nhưng các Đại La nhóm vẫn rất xúc động, mỗi người bọn họ tìm xong bồ đoàn, sau khi hành lễ xong thì liền ngồi xuống.

Khương Trường Sinh vẫn như cũ bị thần quang che đậy, nhưng thân hình của hắn để ánh mắt Tiêu Hòa nương nương tràn ngập dị sắc.

- Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Kiếm Thần, Tiêu Hòa nương nương, Thái Thượng Côn Luân, Luân Hồi đại đế.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, mỗi một vị Đại La bị đọc đến tên đều là đạo tâm run lên, bao gồm cả Vạn Phật thủy tổ sớm vào Đại La nhất.

Âm thanh của Đạo Tổ ẩn chứa một loại đạo uy mạnh mẽ nào đó, khiến cho bọn hắn lòng rộn ràng yên tĩnh, đồng thời cũng không tự chủ được sinh ra kính sợ.

Bọn họ chênh lệch với Đạo Tổ vẫn hết sức cách xa.

- Chư vị chính là chín vị thành tựu Đại La sớm nhất Tiên đạo, ta phong chư vị làm Thái Sơ Cửu Thánh.

Âm thanh của Khương Trường Sinh lần nữa vang lên, khiến cho chín vị Đại La vội vàng bái tạ, trên thực tế, hai lời nói này cũng không phải chỉ nói cho bọn hắn, mà là cho chúng sinh của Tiên đạo.

Giờ khắc này, hết thảy tín đồ đều nghe được lời Đạo Tổ, biết được danh hiệu của Thái Sơ Cửu Thánh.

Hai chữ Thái Sơ khiến cho hết thảy tín đồ có loại cảm giác nhìn thấy dòng sông dài của lịch sử.

Đúng vậy, Tiên đạo vừa thành lập không đến hai trăm vạn năm, đối với phàm linh mà nói là dài đằng đẵng, nhưng đối với đạo thống mà nói, đây mới là vừa rồi bắt đầu, tồn tại hiện tại trưởng thành đều sẽ là thần thoại cổ lão trong lịch sử tương lai.

- Ta sáng lập cảnh giới Đại La, chư vị trước mắt đang tại cảnh giới Đại La Siêu Thoát, đi lên chính là Đại La Thần Tướng cảnh, lần này giảng đạo, chính là giảng về Thần Tướng.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiến vào đề tài chính, Đại La Thần Tướng cái tên này để chín vị Đại La động dung.

Quả nhiên, cảnh giới Đại La cũng chia nhỏ ra, bọn hắn lập tức đoán được Đại La Thần Tướng tuyệt không phải cảnh giới cao nhất, chẳng qua là Đạo Tổ muốn dẫn dắt bọn hắn thôi.

Giảng đạo chính thức bắt đầu, nương theo việc Khương Trường Sinh rót đạo ý vào trong âm thanh, chín vị Đại La nhập định, đi tắm ở trong đạo ý.

Trong lòng mỗi một vị Đại La, đều đối mặt với Đại La Thần Tướng của Khương Trường Sinh, trước mặt Đại La Thần Tướng, bọn hắn cảm nhận được bản thân nhỏ bé, loại cảm giác này đã thật lâu chưa từng xuất hiện.

Quan sát Đại La Thần Tướng, có thể để bọn hắn cảm nhận được rất nhiều Đại Đạo chi ý, nhất là đối với nhân quả, mệnh số.

Đại La Thần Tướng có thể siêu thoát nhân quả, mệnh số, bản thân là hiểu thấu đáo hai loại Đại Đạo này.

Lần này, Khương Trường Sinh không tiếp tục thiên vị cho Tiêu Hòa nương nương, muốn nhìn xem chênh lệch ngộ tính giữa Thái Sơ Cửu Thánh.

Chương 1285 - Thái Sơ Cửu Thánh (2)

Đi đến Đại La, ngộ tính quan trọng hơn tư chất Tiên Thiên, mà ngộ tính cái đồ chơi này cực kỳ mơ hồ, việc quan hệ đến linh hồn bản nguyên.

Thái Thượng Côn Luân cùng Luân Hồi đại đế để Khương Trường Sinh có chút ngoài ý muốn, trách không được hai người này có thể trở thành đệ nhất thiên kiêu của Võ đạo ở các thời đại khác nhau, ngộ tính xác thực khó lường, mà hai người rõ ràng đang phân cao thấp, sợ yếu hơn đối phương.

Đạo tâm của Vạn Phật thủy tổ là bình tĩnh nhất, ngay cả Bỉ Ngạn đạo quân cũng không sánh bằng.

Đạo tâm của Kiếm Thần thì hết sức lăng lệ, cỗ kiếm ý kia đã đi sâu vào trong linh hồn, mà Địa Tàng đại tôn gần đây đang lĩnh hội luân hồi chi đạo, nhân quả của hắn đang đến gần Địa Phủ, Khương Trường Sinh có thể tính ra hắn và Hình Thủ có quan hệ mật thiết.

Địa Tàng muốn vào địa phủ.

Địa Phủ có được hai tôn Đại La sắp thành thế lực mạnh nhất Tiên Đạo, ngay cả Thiên Đình cũng không sánh bằng.

Đại La sẽ không nghênh đón bành trướng về số lượng, vài vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm mới sinh ra một vị Đại La, khó khăn như vậy đã định trước Đại La chính là lực lượng quan trọng quyết định kết cấu của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh cũng không quá để ý về cách cục của Tiên đạo, người nào hưng thịnh, người nào suy sụp, hắn đều chỉ muốn nhìn, dù cho Thiên Đình, Khương tộc suy sụp, hắn cũng sẽ chỉ bảo đảm bọn hắn một mạng ở một khắc cuối cùng, nhưng mất đi thì nên mất đi, dù sao hắn đã cho Thiên Đình, Khương tộc ưu đãi độc nhất.

Đương nhiên, tất cả những thứ này chỉ có thể là cạnh tranh bình thường trong Tiên đạo như, nếu liên quan đến lực lượng

ngoài Tiên đạo can thiệp, vậy hắn sẽ can thiệp.

Nói ngắn gọn, trong Tiên đạo, nếu có thế lực có thể lật tung Thiên Đình thống trị, cái Khương Trường Sinh nguyện ý tán thành bọn hắn, cho nên hắn không sợ có thế lực mạnh hơn Thiên Đình.

Trận giảng đạo này kéo dài thật lâu, tuy chỉ là giảng về Đại La Thần Tướng, nhưng Đại Đạo chân nghĩa ẩn chứa bên trong không ít, chín vị Đại La đi tắm trong đó, quên đi thời gian.

Ngàn năm trôi qua.

Khương Trường Sinh giảng đạo kết thúc, hắn cũng không có xua đuổi chín vị Đại La, mà chờ đợi bọn hắn tỉnh lại.

Tỉnh lại trước tiên là Kiếm Thần, diêud này cũng nói ngộ tính của Kiếm Thần là kém nhất trong đám người, dĩ nhiên, ưu thế chủ yếu của Kiếm Thần là Kiếm đạo, mà lần giảng đạo này cũng không có liên quan đến Kiếm đạo.

Về sau là Bỉ Ngạn đạo quân, Luân Hồi đại đế, Huyền Đề tổ sư thứ hai, Tiêu Hòa nương nương không ngờ lại có thể xếp hạng phía trên Huyền Đề tổ sư, như thế để Khương Trường Sinh cảm thấy vui mừng.

Ngộ tính mạnh nhất là Vạn Phật thủy tổ, cũng không có vượt qua dự liệu của Khương Trường Sinh, hắn cũng xác thực hết sức tán thưởng Vạn Phật thủy tổ.

Phật Môn được Vạn Phật thủy tổ dẫn đầu, quả thật lấy việc cứu vãn chúng sinh khó khăn làm mục tiêu tu hành, trở thành phật thì phải đi đầu trên con dường thiện nghiệp trăm thế, riêng một điểm này, cũng không phải các giáo phái khác có thể so sánh.

Đợi hết thảy Đại La tỉnh lại, Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Tiếp theo các ngươi có thể đặt câu hỏi, ta sẽ tận lực trả lời.

Kiếm Thần trước tiên hỏi:

- Kiếm chi đạo, có thể đi được bao xa?

Khương Trường Sinh nói:

- Tiên đạo bao dung vạn vật, theo ta thấy, cái gọi là Đại Đạo, vạn sự vạn vật đều có thể thành Đại Đạo, ta rất chờ mong kiếm đạo của ngươi, nếu như Tiên đạo không thể bao dung vạn đạo, lại có gì khác Võ đạo, Đạo Diễn, Huyền Mệnh?

Nói lời này để chín vị Đại La gật đầu, sau đó có Đại La khác đi theo đặt câu hỏi.

Mới đầu, đều là hỏi hoang mang trên tu hành, nhưng dần dần, Thái Thượng Côn Luân dẫn lệch tiết tấu, hỏi đều là Tiên đạo đại thế cùng với Đại Thiên thế giới.

Dạng này trao đổi kéo dài bảy ngày, cuối cùng Khương Trường Sinh hạ lệnh trục khách, chín vị Đại La dồn dập đứng dậy hành lễ.

Tiêu Hòa nương nương không nhìn thấy đôi mắt Khương Trường Sinh, không biết hắn có đang nhìn mình hay không, nhưng nàng vẫn nhịn được ý nghĩ trong lòng.

Hai người có một ước định, trước khi ước định này đạt thành, cứ bảo trì quan hệ như vậy, ít nhất nàng cảm thấy rất tốt.

Chín vị Đại La rời khỏi, mình trở lại đạo trường của riêng mình, mà tên Thái Sơ Cửu Thánh cũng triệt để truyền ra, trở thành đỉnh tiêm trong lòng chúng sinh Tiên đạo, đến mức Đạo Tổ, kia chính là bản thân Tiên đạo.

Sau khi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh cũng không có lập tức tu luyện, mà bắt đầu đưa ra ý chí, theo tu vi của hắn càng ngày càng mạnh, hắn có thể đưa vào quá khứ càng thêm xa xôi, có thể đưa đến tương lai đang không ngừng tiến lên.

Hắn cũng đang thu về ý chí, để cho mình tăng thêm luân hồi.

Đây cũng là sự mạnh mẽ của Đại La, theo thời gian, Đại La có thể trải qua rất nhiều tiêu chuẩn nhân sinh cùng với trải nghiệm mà những sinh linh khác khó có thể tưởng tượng.

Nếu luận mỗi về ý chí Đại Đạo, Khương Trường Sinh tương đương với đã trải qua ngàn vạn thế.

Hắn đột nhiên suy nghĩ một chuyện, hắn tự xưng vạn thế luân hồi, thì ra nói trúng.

- Đã như vậy, gì không hóa thân hành tẩu thế gian, truyền đạo cho chúng sinh?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn lúc này đưa thêm cho các ý chí đang xuyên qua chư thiên vạn giới một mục tiêu, chính là dạy bảo phàm linh.

Chương 1286 - Chu du nhân gian, điểm hóa sinh linh

Chính hắn cũng cảm thấy rất hứng thú.

Không bằng bỏ ra trăm năm, đi nhân gian một chút, ngược lại trăm năm đối với cảnh giới bây giờ mà nói, ảnh hưởng quá mức bé nhỏ.

Khương Trường Sinh tu tiên, chưa bao giờ quên mình là người thật việc thật, cũng không cảm thấy tiên thì càng cao quý hơn phàm linh, trên thực tế, so với thế giới tiên thần, hắn càng ưa thích sinh hoạt trong nhân gian, càng có màu sắc.

Hắn lúc này đứng dậy, dùng bản tôn hành tẩu nhân gian.

Bạch Kỳ đuổi theo Tiêu Hòa nương nương, Mộ Linh Lạc còn đang củng cố đạo mà Khương Trường Sinh giảng, Bạch Long thì lại đi ngủ.

Hành tẩu nhân gian tự nhiên trước muốn đi đến Long Mạch đại lục ngày xưa, Kinh thành Thiên Cảnh.

Phiến đại địa này vẫn như cũ do Thiên Cảnh làm chủ, Kinh Thành phồn hoa so với hơn tám trăm ngàn năm trước, hoàn toàn khác biệt.

Khương Trường Sinh thu liễm khí tức, hóa thân thành một đạo nhân nhân gian, đi vào Kinh Thành.

Gương mặt hắn duy trì bộ dáng mười sáu mười bảy tuổi, dưới tình huống tận lực ẩn giấu khí thế, hắn rất có khí chất thiếu niên.

Long Khởi sơn, Võ Phong vẫn còn, nhưng Long Khởi quan đã không ở trên núi, bọn hắn theo đuổi Tiên đạo càng cao, bất quá trên núi vẫn có đạo quan, đó là nơi Thiên Tử tĩnh tâm.

Khương Trường Sinh đi vào một gian khách sạn, chọn mấy món thịt cùng rượu ngon, tựa ở bên cửa sổ nhìn đám người muôn hình muôn vẻ trên đường phố.

Đợi rượu và thức món ăn được đưa lên, hắn bắt đầu nhấm nháp.

Ăn món ăn, uống chút rượu, hắn có loại cảm giác kỳ dị, dùng lời nói của Địa Cầu kiếp trước, đó chính là trở về thanh xuân.

Tình cờ làm một phàm nhân, mới có thể để cho tu hành càng có ý nghĩa.

Mục đích mà hắn tu hành, chính là có thể tùy tâm sở dục hưởng thụ một vài thứ như thế này, không cần lo lắng bởi vì trì hoãn tu hành mà không địch lại kẻ thù.

- Nha, tiểu đạo sĩ, còn ăn thịt uống rượu, đạo quan nhà ai sáng suốt như vậy?

Một loạt tiếng cười tràn ngập ý trêu chọc truyền đến.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy một nam tử trung niên với cách ăn mặc thôn phu đến từ rừng núi ở bàn bên đang cười nhìn hắn, bên chân còn để một giỏ trúc, tất cả bên trong đều là lá món ăn.

- Không có đạo quan, mình muốn làm đạo sĩ, không được sao?

Khương Trường Sinh cười hỏi, khi nói chuyện, còn hướng đối phương kính một chén rượu.

Trung niên nam tử lúc này cầm theo bầu rượu, bưng bát rượu đi tới, Khương Trường Sinh cũng không để ý, bắt đầu cùng hắn nói chuyện phiếm, hắn xem Khương Trường Sinh như người xứ khác, thế là nhiệt tình giới thiệu Kinh Thành phồn hoa cho Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, mặc dù hắn có thể liếc mắt thu hết Kinh Thành vào đáy mắt, nhưng có chút chuyện nói ra từ trong miệng người khác, mùi vị hoàn toàn khác biệt.

Hàn huyên nửa canh giờ, trung niên nam tử cõng lên giỏ trúc rời khỏi, khách trong khách sạn vẫn kín người hết chỗ như cũ, có người đi, có người đến, mỗi một khách sạn trong Kinh

Thành đều như thế, tập tục tu tiên nơi này rất đậm, Tu Tiên giả đi đầy đường.

Nói tóm lại, bây giờ Kinh Thành không có để cho Khương Trường Sinh thất vọng, bách tính an cư lạc nghiệp, còn có thể tu tiên, đặt ở Đại Cảnh ban đầu, đó là chuyện không dám tưởng tượng.

Sau khi đi ra khách sạn, Khương Trường Sinh không có lưu lại ở Kinh Thành, bắt đầu đi về phương xa, trăm năm tiếp theo, hắn dự định đi bộ nhìn phong thái nhân gian….

Đại Thiên thế giới, trong hư không.

Một khối đất tàn tạ đang nổi lơ lửng, phía trên có một ngọn núi cao, trong khe núi, Côn Luân giáo chủ ngồi tĩnh tọa ở bên bờ sông, giữa mi tâm có một cỗ sát khí, khó để xua tan.

Lúc này.

Cỗ sát khí kia bay ra khỏi mi tâm của hắn, cấp tốc mở rộng, ngưng tụ ra một tôn nhân ảnh thần bí ở trước mặt hắn.

- Từ bỏ Tiên đạo đi, tu hành Ma đạo, ta có thể cảm giác được trong lòng ngươi có cảm giác cực kì không cam lòng, tràn ngập khát vọng đối với việc mạnh lên, nếu Tiên đạo đã đi không thông, vì sao không đi theo con đường ta ban cho ngươi?

Nhân ảnh thần bí mở miệng nói, ngữ khí tràn ngập mê hoặc.

Côn Luân giáo chủ không có mở mắt cũng không có trả lời.

Nhân ảnh thần bí tiếp tục nói:

- Ma đạo chẳng qua là mặt trái của Đại Đạo, cũng không phải Ma tộc trong nhận thức của ngươi, Ma đạo, những Ma đạo, Ma tộc tản mạn khắp nơi trong Đại Đạo hư không chẳng qua là nhìn trộm đến một tia Ma Ý của đạo ta mà thôi.

Côn Luân giáo chủ vẫn như cũ thờ ơ.

Nhân ảnh thần bí cười quái dị nói:

- Ngươi đang khát vọng Đại La? Tiên không thể giúp ngươi chứng được Đại La, nhưng ma có khả năng, ta đã hiểu thấu

đáo ảo diệu của Đại La, cũng không phải không thể đạt đến.

Nghe được hai chữ Đại La, Côn Luân giáo chủ cuối cùng không nín được, hắn mở mắt, nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhân ảnh thần bí.

- Nhập ma đi, trở thành tiên trong ma, ma trong tiên, xây dựng đạo thống trước nay chưa từng có!

Ngữ khí của nhân ảnh thần bí trở nên điên cuồng, cuồng loạn.

Côn Luân giáo chủ nghe xong lời này, dị sắc trong mắt trong nháy mắt rút đi, sát khí giữa mi tâm theo đó tiêu tán, dẫn đến nhân ảnh thần bí dần dần tiêu tán.

- Ngươi làm sao lại…

Nhân ảnh thần bí kinh sợ quát, còn chưa có nói xong, hắn triệt để tiêu tán, không còn tồn tại.

Chương 1287 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (1)

Côn Luân giáo chủ hít sâu một hơi, hắn bỗng nhiên ý thức được của mình cần phải trở về.

Có việc, nhất định phải đối mặt.

Trước đó, hắn cũng nghe đến âm thanh của Đạo Tổ, biết được Thái Sơ Cửu Thánh sinh ra, nguyên nhân chính là như thế, hắn mới kém chút sinh ra tâm ma.

Mà đạo thân ảnh vừa rồi cũng không phải tà ma, mà là Tà Túy du đãng ở trong hư không, Côn Luân giáo chủ cảm giác mình xử lý không được nó, chỉ có thể nhớ lại Tiên đạo.

Hắn quyết định đi tìm Đạo Tổ.

Đạo Tổ cao cao tại thượng, nhưng hắn cảm giác Đạo Tổ chưa hẳn sẽ không cứu hắn, mà tà ma đã để mắt tới Tiên đạo, việc này nhất định phải sớm ngày để Đạo Tổ biết được.

Côn Luân giáo chủ đứng dậy, nhích người chạy về Đại La tiên vực.

Hắn không có phát hiện sâu trong hư không phía sau hắn, có ma khí cuồn cuộn đang cùng theo, thỉnh thoảng tan biến, thỉnh thoảng hiện hình, cực kỳ quỷ dị….

- Dạy ta tu tiên? Chỉ bằng tiểu đạo trưởng ngươi, chớ nói lời mê sảng.

Ở giữa rừng núi, trong một thạch đình, một thư sinh cõng hòm thư sách một bên lau mồ hôi nóng trên mặt, một bên nói.

Khương Trường Sinh ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng cười nói:

- Ta thấy ngươi tích lũy công đức mười thế, nhưng đời này long đong, gặp nhau tức là duyên, muốn kéo ngươi lên một chút, ngươi thật muốn từ chối?

Thư sinh thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, làn da trắng nõn, mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi, hắn nghe được lời mê sảng của Khương Trường Sinh, bắt đầu nghiêm túc dò xét Khương Trường Sinh.

Vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, hắn cũng nhìn thấy Tu Tiên giả, thậm chí còn gặp được quỷ thần, hắn vì thế còn viết một quyển sách, giấu ở trong hòm thư sách của hắn.

- Ngươi còn có thể thấy kiếp trước của ta? Vậy ngươi hiện ra thủ đoạn của Tiên gia xem?

Thư sinh nhíu mày hỏi, trong lòng hắn cũng ôm một tia hi vọng.

Khương Trường Sinh đưa tay, giữa thiên địa nhấc lên gió lớn, gào thét mà qua, khiến cho rừng núi lay động, như sóng biển liên tiếp.

Thư sinh bị thổi vội vàng nắm chặt cọc gỗ bên cạnh, dưới vẻ mặt kinh hãi của hắn, tay phải Khương Trường Sinh vừa nắm, sóng gió giữa thiên địa trong nháy mắt dừng lại.

Lần này, thư sinh bị hù dọa.

Hắn lúc này buông xuống hòm thư sách, quỳ lạy Khương Trường Sinh, không ngừng dập đầu.

- Tại hạ có mắt như mù, xin tiền bối tha thứ, tại hạ nguyện thỉnh giáo tiền bối pháp môn tu tiên.

Thư sinh cực kỳ xúc động, hắn hàng năm khảo công danh thất bại, bản thân đã mất đi lòng tin, nếu có thể có một con đường

khác, hắn nguyện ý tuyển chọn, huống hồ đây là một con đường lột xác phàm thành tiên.

Khương Trường Sinh đưa tay, ngón trỏ điểm tới hắn, hắn ngẩng đầu, con mắt đối mặt với đầu ngón tay của Khương Trường Sinh.

Thư sinh trong nháy mắt hốt hoảng, trong con mắt phản chiếu ra thân ảnh Khương Trường Sinh tĩnh toạ tu luyện.

Không biết đi qua bao lâu, trời dần dần đen.

Khi thư sinh khi tỉnh lại, phát hiện trong đình cũng chỉ có một mình. Hắn vội vàng đứng lên, tìm kiếm khắp nơi, cao giọng hô:

- Tiền bối! Tiền bối! Tiền bối.

La lên rất lâu, cũng không có đạt được đáp lại, thư sinh lúc này mới xác định vị tiền bối kia đã đi, nhưng trong đầu của hắn nhiều thêm một bộ công pháp.

Kim Thân quyết…

Sông lớn thao thao bất tuyệt tuôn trào không ngừng, Khương Trường Sinh đứng ở vách đá, nhìn từng cơn sóng bàng bạc đập vào bờ, suy nghĩ của hắn tung bay.

Chẳng biết tại sao, những năm nay hành tẩu nhân gian, hắn thường xuyên nghĩ đến Địa Cầu ở kiếp trước.

Mặc dù trở thành Đại La, đưa ý chí đến quá khứ tương lai, hắn cũng không tìm tới Địa Cầu trước kia, có lẽ Địa Cầu tồn tại ở trong quá khứ càng cổ lão, cũng hoặc là tương lai càng xa xôi hơn.

- Cần gì để ý quá khứ, nếu muốn, không bằng sáng tạo một thiên địa mà ta luôn hoài niệm.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn quyết định đi hết nhân gian một lần sẽ sáng tạo ra một mảnh đại địa, nơi đó có văn minh cổ đại mà hắn nhận biết ở Địa Cầu.

Tựa như trước đó lúc đạo thống phản thần gặp phải Thiếu Hạo, Hình Thiên, bọn hắn chính là nhân vật truyền thuyết trong thần thoại trong kiếp trước của hắn trí nhớ.

Khương Trường Sinh cất bước tiến lên, lăng không mà đi, từng cơn sóng đánh tới, tung tóe ở trên người hắn, hắn cũng đang hưởng thụ lấy phần mát mẻ này.

Hắn tuy đi bộ, nhưng lộ trình hắn đi một năm là khoảng cách mà phàm nhân dùng cả một đời không thể bước qua, nhưng phạm vi của Thiên Cảnh cực lớn, một nửa cương thổ của Côn Luân giới đều thuộc về Thiên Cảnh.

Trên đường đi, Khương Trường Sinh gặp được không ít Tu Tiên giả đấu pháp, thậm chí còn có người muốn tìm hắn để gây sự, tự nhiên là không có quả ngon để ăn.

Dần dần, hắn đi đến đỉnh núi ngọn tuyết rất cao, đứng trên đồng cỏ ngẩng đầu nhìn lại, phong cảnh sông núi đầy tráng lệ.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, phần cuối sông núi có hai bóng người đang đấu pháp, dẫn đến thiên địa khẽ run.

Nếu những người khác, Khương Trường Sinh có thể nhìn một chút rồi không để ý đến, nhưng một người trong đó đến từ Khương tộc, hơn nữa còn là đến từ Khương tộc Đế mạch.

Từ khi đi qua chỗ tương lai của Khương Tầm, Khương Trường Sinh một mực duy trì tâm tính hoài nghi đối với Khương tộc Đế mạch, cho nên hắn cũng không có đặc biệt chiếu cố Khương tộc, bằng không dùng tư chất thiên kiêu của Khương tộc Đế mạch, lại thêm hắn chỉ điểm, Thái Sơ Cửu Thánh tất có một người trong Khương tộc Đế mạch.

Chương 1288 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (2)

Dưới tình huống một đánh một, vị đệ tử Khương tộc Đế mạch kia rõ ràng áp chế đối thủ, Khương Trường Sinh liếc mắt đã nhìn thấu nhân quả của bọn hắn.

Cũng không phải đệ tử Đế mạch sai, mà là đối phương ngấp nghé chí bảo của hắn, kết quả đá trúng thiết bản.

Khương Trường Sinh an tĩnh xem chiến, đại khái đi qua nửa canh giờ, chiến đấu kết thúc, đệ tử Khương tộc Đế mạch chiến thắng, thành công tru diệt kẻ địch, đối với chuyện này, hắn không có nhúng tay, đây đều là mệnh số nhân quả của cá nhân, đều là tự mình lựa chọn.

Sau khi vị đệ tử Khương tộc kia giải quyết xong thi thể, quay người bay tới phương hướng của Khương Trường Sinh, sau đó nhìn thấy Khương Trường Sinh, hắn lúc này dừng lại, ở trên không trung nhìn xuống Khương Trường Sinh, ánh mắt lấp lánh.

Khương Trường Sinh trêu tức nhìn hắn, muốn nhìn một chút hắn chuẩn bị làm cái gì.

Cuối cùng, tên đệ tử Khương tộc này hạ xuống, mở miệng nói:

- Tại hạ Khương Uyên, đạo hữu tới nơi đây, cũng phải cẩn thận, vùng này có không ít Ma tông, nếu bị để mắt tới, sẽ rất phiền toái.

Hắn chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, trong cảm nhận của hắn, Khương Trường Sinh chẳng qua là một tu sĩ Luyện Khí, nhưng nếu chẳng qua là Luyện Khí, sao dám tới phiến địa vực này?

Hắn hoài nghi Khương Trường Sinh có bí pháp, thậm chí hoài nghi Khương Trường Sinh khả năng đến từ Ma tông.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Khương Uyên, cái tên này thật sự đã rất lâu rồi mới nghe.

- Ồ? Ngươi nghe nói qua ta?

Vẻ mặt Khương Uyên trở nên mất tự nhiên.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Một vị cố nhân cũng gọi Khương Uyên, ta không phải hết sức ưa thích hắn, nhưng lại không thể không chiếu cố hắn, ngươi nói, duyên phận nhân quả thế này, có phải hết sức kỳ lạ hay không?

Nghe được lời Khương Trường Sinh nói, Khương Uyên cảm thấy không hiểu thấu, trong lòng càng thêm đề phòng.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên hứng thú, cười lạnh nói:

- Tốt, không nói nhảm, ta chuẩn bị chiếm lấy huyết mạch của Khương tộc Đế mạch, ngươi đến rất đúng lúc, đụng phải ta, chính là số mệnh của ngươi đã định trước tuyệt vọng.

Oanh.

Một cỗ khí tức cường đại bùng nổ dâng trào để Khương Uyên cả kinh lui nhanh, lúc này xuất ra từng thanh từng thanh pháp kiếm, hình thành kiếm trận ở quanh thân.

- Thật mạnh, chẳng lẽ hắn là Thái Ất Địa Tiên?

Trán Khương Uyên chảy đầy mồ hôi lạnh, hắn cũng không phải dựa vào tu vi tiến vào Đế mạch, hắn có thiên tư xuất chúng, tu hành trong thời gian ngắn ngủi, cho nên mới đến Tu Tiên giới Thiên Cảnh lịch luyện, không ngờ gặp một vị Thái Ất Địa Tiên.

Đáng chết!

Khương Uyên mặc dù hoảng hốt, nhưng vẫn cấp tốc phát động thế công, hai tay kéo ra, mấy chục thanh phi kiếm bay lên, cùng nhau đâm thẳng tới Khương Trường Sinh, mỗi một thanh phi kiếm đều bắn ra hào quang màu tím, sông núi phía sau rung động kịch liệt, thậm chí dẫn tới tuyết lở.

Khương Trường Sinh đưa tay đánh ra một chưởng.

Oanh!

Mấy chục thanh phi kiếm nổ nát vụn, Khương Uyên vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đánh bay ra ngoài, gân cốt đứt từng khúc, rơi vào trên vách núi đá, nện đến vách núi đứt gãy, ngay sau đó đã bị băng tuyết cuồn cuộn bao phủ.

Khương Trường Sinh vừa ra tay đã khiến Khương Uyên ăn vào đau khổ.

- Tiểu tử, đừng để ta thất vọng, có thể đạt cơ duyên được trong tay của ta hay không, vẫn phải xem lòng can đảm của ngươi.

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi suy nghĩ, theo hắn đánh ra một chưởng, nhân quả của Khương Uyên bắt đầu biến hóa.

Dần dần, Khương Trường Sinh suy nghĩ đến một người khác.

Kim Thiền Tử.

Thì ra là thế.

Khóe miệng Khương Trường Sinh hơi giương lên.

Oanh!

Trong tuyết đọng, Khương Uyên máu me khắp người giết ra đến, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn mở ra, lập loè tử mang, lấp lánh thiên địa, tứ chi hắn mất tự nhiên rủ xuống, tóc tai bù xù, diện mạo dữ tợn như Ma Thần hàng thế nhìn chằm chằm vào Khương Trường Sinh.

- Khương tộc huyết mạch cũng là thứ mà ngươi có thể mơ ước? Cho dù chết, ta cũng không cho phép ngươi nhục nhã Khương tộc.

Khương Uyên nổi giận nói, Đại Đạo Chi Nhãn trợn to, một tia tử quang ẩn chứa khí tức đáng sợ bắn ra, quét ngang giữa không trung, một đường giết tới trước mặt Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh đứng ngạo nghễ trên mặt đất, không có nhúc nhích, chẳng qua là đạo bào chấn động, tử quang đáng sợ kia trong nháy mắt tiêu tán, hình thành sóng khí mà mắt thường có thể thấy lay động đất trời, biển mây trên trời theo đó tản ra, giống như thương khung bị trảm làm làm hai nửa.

Khương Uyên trừng to mắt, toàn thân run rẩy, trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Hắn đã vượt qua cực hạn, để lực lượng của mình đi đến độ cao trước đó chưa từng có, vậy mà không thể làm bị thương đối phương một chút.

- Ngươi đã có giác ngộ chết đi, vậy thì đi chết đi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh đạm mạc truyền đến, một cỗ sát ý làm hồn phách rét lạnh khóa chặt Khương Uyên.

Khương Uyên cắn răng, cố nén thân thể đau đớn, hắn lần nữa lao thẳng đến Khương Trường Sinh.

Hắn vừa động, Khương Trường Sinh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn cả kinh, con ngươi của nhiên phóng to, một ngón tay điểm lên trán của hắn, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn rõ ràng cảm giác được một cỗ cảm giác áp bách, giống như lúc nào cũng có thể sẽ bị nghiền nát.

- Ngươi quá yếu, đại đạo chi nhãn của ngươi không đáng để ta có được đến

Chương 1289 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (1)

Ngón trỏ Khương Trường Sinh uốn lượn lại búng ra, một cỗ lực lượng to lớn khó có thể tưởng tượng được đột kích, khiến cho Khương Uyên trong nháy mắt hôn mê, trong chớp mắt đã tan biến tại chân trời.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh vỗ vỗ áo bào, hắn nhìn lên trên trời, sau đó tiếp tục tiến lên dựa theo lộ tuyến của mình.

Thiên ngoại hư không, một đạo thân ảnh đang cúi đầu nhìn xem Côn Luân giới, chính là Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Vị Thiên Hoàng này sở dĩ có thể trở thành Thiên Hoàng, là tiếp nhận chức trách giám thị Khương tộc từ trong tay Khương Trường Sinh, trong năm tháng dài đằng đẵng, theo chức trách, cho nên hắn bình thường hết sức quan tâm Khương tộc, lúc Khương Uyên bắn ra lực lượng Huyết Mạch mạnh mẽ, hắn cảm nhận được cộng minh, cho nên chuyên tới để xem xét tình huống, kết quả thấy được một màn khiến cho hắn khiếp sợ.

Như thế nào là tổ tông?

Hắn chú ý tới tổ tông cũng không có giết Khương Uyên, điều này nói rõ tổ tông muốn khảo nghiệm Khương Uyên.

Chẳng lẽ Khương Uyên khó lường?

Tuyên Đạo Thiên Hoàng yên lặng suy nghĩ, hắn không dám truy vấn tổ tông, dù sao tổ tông chẳng qua chỉ nhìn hắn một cái, không ý muốn nói gì, hắn yên lặng rời khỏi, coi như không biết việc này.

Ý thức của Khương Uyên chậm rãi thức tỉnh, hắn chật vật mở mắt, ánh vào mắt hắn chính là bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, sao băng xẹt qua.

- Ta không chết…

Trong lòng Khương Uyên tràn ngập hoang mang cùng bao la mờ mịt, trí nhớ trước khi hôn mê hiện lên ở trước mắt hắn.

Vừa nghĩ tới tên kia, hắn đã lửa giận công tâm, cũng dám vọng tưởng mưu đoạt huyết mạch của Khương tộc, lẽ nào lại như vậy, quả nhiên là to gan lớn mật.

Khương Uyên nghiến răng nghiến lợi, hắn hận thấu người kia, nhưng hắn rõ ràng mình tuyệt không phải địch thủ của đối phương, hắn chuẩn bị đi trở về báo việc này cho các trưởng bối.

Hắn chật vật muốn đứng lên, nhưng gân cốt đứt từng khúc, căn bản không được.

Hắn đột nhiên suy nghĩ một vấn đề.

- Vì sao hắn không có giết ta, thật là không nhìn trúng ta, cần gì bại lộ mục đích của hắn?

Khương Uyên ý thức được một điểm hết sức không thích hợp.

Hắn cũng không nghĩ đối phương có ý tốt, dù sao thì đánh hắn thành trọng thương như thế, hắn hoài nghi đối phương có âm mưu khác.

Mặc kệ như thế nào, hắn chỉ có thể trước dưỡng thương lại nói, chỉ hy vọng đối phương thật rời khỏi, mà không phải đang âm thầm quan sát hắn. Xông xáo Tu Tiên giới nhiều năm, hắn gặp được quá nhiều đối thủ, luôn có vài gia hỏa tâm tư âm hiểm, ưa thích dùng tra tấn người khác làm niềm vui.

Một đêm trôi qua, thân thể Khương Uyên hơi khôi phục chút tri giác, hắn bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí trị thương cho mình.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác tốc độ mình dẫn động thiên địa linh khí vượt xa lúc trước, mười phần thông thuận, chẳng lẽ có quan hệ đến lúc trước hắn đột phá?

Đối mặt tuyệt cảnh, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn bắn ra lực lượng để chính hắn đều không thể tưởng tượng nổi, có lẽ chính là cỗ lực lượng này tại trợ hắn lột xác.

Chờ chút.

Chẳng lẽ.

Khương Uyên lập tức hiểu rõ, đối phương sở dĩ hạ thủ lưu tình, là bởi vì Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đột phá, cho nên đối phương muốn quan sát nhiều một chút.

Suy đoán này vừa ra, hắn cảm giác mình đoán đúng.

- Từ xưa đến nay, số lượng người ngấp nghé huyết mạch Khương tộc cũng không ít, đến cùng như thế nào mới có thể ngăn chặn loại tình huống này?

Khương Uyên lâm vào trong trầm tư, hắn cảm giác mình có cần phải làm gì đó cho Khương tộc, dù sao hắn đã lâm vào trong âm mưu này.

Khi Khương Uyên đang trầm tư suy nghĩ, lo lắng hãi hùng, Khương Trường Sinh đang dạy một con thỏ nhỏ công pháp.

Vạn vật đều có linh, lúc hắn đi ngang qua một mảnh rừng núi, một con thỏ hoang không có e ngại hắn, ngược lại đi theo hắn, khiến cho hắn cảm thấy thú vị, cho nên điểm hóa nó.

Con thỏ nay đã mở ra linh trí, nhưng linh trí không thành thục, tạm thời còn không thể trao đổi.

Sau khi truyền thụ cho nó phương pháp tu hành cơ sở, Khương Trường Sinh rời khỏi.

Hành tẩu nhân gian mấy chục năm, hắn chỉ bảo rất nhiều sinh linh, có người có yêu cũng có sinh linh chủng tộc khác, hắn cũng không có truyền thụ tuyệt học khó lường, nhưng những thứ hắn truyền thụ đủ để cải biến mệnh số của những phàm linh này, thậm chí có một chút sinh linh có thể đi đến cảnh giới Tiên Đế, tương lai đều ở trong mắt hắn.

Chuyến đi trăm năm ở nhân gian rất nhanh trôi qua, Khương Trường Sinh lặng yên rời khỏi, đi vào rìa Đại La tiên vực, tại vị trí ở giữa Đại La tiên vực cùng Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận còn cách một mảnh hư không bao la, hắn sáng tạo thiên địa.

Hắn lợi dụng Thiên Đạo giá trị khí vận sáng tạo ra một mảnh thiên địa kém xa Đại La tiên vực, phiến thiên địa này có rót

vào ý chí của hắn, Thiên Đạo sẽ căn cứ theo cỗ ý chí này diễn sinh ra sinh linh cùng nhân quả mà hắn mong muốn.

Mặc dù Khương Trường Sinh chế định hết thảy, nhưng hắn có lưu lại biến số, mà chúng sinh của phiến thiên địa này cũng là tồn tại chân thật, cũng không phải hư ảo.

Trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu cảm ngộ hành động lúc trước.

Loại sáng tạo sự vật và chế định mệnh số quỹ tích mà mình muốn này khiến cho hắn có ý nghĩ càng sâu về cảnh giới Đại La. Nói theo một ý nghĩa nào đó, Đại La Thần Tướng đã là tồn tại như Sáng Thế thần, nhưng còn chưa đủ, hắn chỉ có thể thao túng, chế định chúng sinh phía dưới khí vận của mình, năng lực như thế không tính quá mạnh.

Chương 1290 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (2)

Bất quá nếu Khương Trường Sinh có thể làm cho Tiên đạo bao trùm Đại Thiên thế giới, vậy hắn chính là tồn tại không gì làm không được.

Oanh!

Trong đầu Khương Trường Sinh bỗng nhiên vỡ ra một tiếng, từ nơi sâu xa, hắn cảm giác ý chí mình bị thứ gì đó chạm vào, loại cảm giác này hết sức đột ngột, hết sức quỷ dị, hắn thậm chí không thể tính thấu loại cảm giác này từ đâu mà tới.

Chẳng lẽ là hắn mạo phạm Đại Thiên thế giới?

Khương Trường Sinh cảm thấy rất có thể, hắn lâm vào trong suy tư.

Một lát sau, hắn buồn cười, mình làm sao giống như Khương Uyên tiểu tử kia, bắt đầu tự biên tự diễn.

Hắn tạm thời bỏ qua ý nghĩ này, tiếp tục cảm ngộ về ảo diệu của sáng tạo, chỉ cần đặt suy nghĩ của mình ở trong Tiên đạo, sẽ không còn có loại cảm giác đột ngột kia.

Ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, trong hư không, trên một tòa đại lục, Khương Tiển, Đồng Tứ, Đồng Tuyết cùng

với Hòa Quang Mệnh Quân đang đứng ở trên vách núi trò chuyện với nhau.

- Cái gì? Huyền Mệnh muốn cúi đầu?

Đồng Tử tức giận hỏi, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được, Đồng Tuyết cũng lộ ra vẻ mặt giống như thế, kiêu ngạo trong lòng bị đả kích đến.

Khương Tiển nhíu mày, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Hòa Quang Mệnh Quân.

Hòa Quang Mệnh Quân cười khổ nói:

- Đây là ý của phía trên, Huyền Mệnh cũng bị buộc bất đắc dĩ, Trấn Xu từ bỏ tác chiến, Huyền Mệnh đối mặt với Đạo Diễn thu hoạch được Đại Đạo sinh cơ, căn bản không có phần thắng. Mà Đạo Diễn còn nói một chuyện, đó mới là nguyên nhân để Huyền Mệnh ngưng chiến.

- Chuyện gì?

Đồng Tuyết truy vấn.

Hòa Quang Mệnh Quân gắn từng chữ một:

- Đạo Diễn muốn rời khỏi vùng hư không này, đi tới cố thổ của bọn hắn.

Nghe vậy, Đồng Tứ, Đồng Tuyết động dung, bọn hắn giờ mới hiểu được.

Vì sao Huyền Mệnh muốn đáp ứng, nếu như Đạo Diễn muốn rời khỏi, ngưng chiến lại như thế nào, ngược lại cũng đánh không lại.

- Không đúng, nếu như Đạo Diễn muốn rời khỏi, cần gì tốn công tốn sức, bọn hắn chỉ cần không chủ động tiến công Huyền Mệnh, dưới tình huống không có Trấn Xu trợ giúp, Huyền Mệnh làm sao có thể đuổi theo không thả?

Đồng Tứ lộ ra sắc mặt nghiêm túc hỏi, hắn tựa hồ suy nghĩ cái gì, thần sắc trở nên khó coi.

Hòa Quang Mệnh Quân thở dài một tiếng, nói:

- Không sai, Đạo Diễn rời khỏi có thể là thật, nhưng bọn hắn muốn Huyền Mệnh, Trấn Xu cúi đầu, tất nhiên là vì một kẻ địch khác, mà tên địch nhân này rất rõ ràng, Đại Dục Diễn Thánh nhận được lực lượng của Đại Đạo sinh cơ, trở thành Diễn Thánh mạnh nhất, kết quả…

Đạo Tổ!

Ánh mắt Khương Tiển trở nên lạnh xuống đến, Đồng Tứ, Đồng Tuyết thì cảm thấy hoang đường.

Tu hành lâu như vậy tại Đại La tiên vực, bọn hắn sớm đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, trở thành tín đồ của Đạo Tổ, bọn hắn cũng không hy vọng Tiên đạo xảy ra chuyện, bọn hắn kiên định cho rằng Đạo Diễn không có khả năng hạ gục Đạo Tổ, sở dĩ cảm thấy hoang đường, là bởi vì cử động lần này của Huyền Mệnh là xóa đi tình nghĩa với Đạo Tổ.

Ban đầu, ba người bọn họ chính là đầu mối then chốt của hai phe đạo thống, nhưng theo Huyền Mệnh cúi đầu trước Đạo Diễn, chuyện tất sẽ đi về hướng quyết liệt.

- Lúc trước Đạo Tổ ra tay, có thể đã cứu Huyền Mệnh, bằng không Huyền Mệnh phải chết bao nhiêu Mệnh Thánh, Mệnh Quân cùng với Mệnh Thiên, chúng ta làm như vậy, làm sao đối mặt với Đạo Tổ?

Đồng Tứ không chút khách khí nói, thân là nhân vật thiên kiêu, hắn có tính tình của mình, cũng dám chỉ trích Huyền Mệnh.

Hòa Quang Mệnh Quân buồn bã nói:

- Phía trên đưa ra rất nhiều ý kiếm, có người cảm thấy nên hợp lại cùng Đạo Tổ, nhưng cũng có người kiêng kị Đạo Tổ, bởi vì sau khi Đạo Diễn rời khỏi, nếu Huyền Mệnh muốn xưng bá vùng hư không này thì phải đối mặt với Đạo Tổ, chúng ta đều rõ ràng, thế của Tiên đạo quá lớn mạnh, chúng ta thậm chí không rõ ràng Tiên đạo phải chăng còn có lai lịch khác.

Hắn đứng ở bên cạnh Đại La tiên vực nói mấy lời này, rõ ràng hạ quyết tâm, không sợ bị Đạo Tổ nghe được.

Khương Tiển nhìn chằm chằm Hòa Quang Mệnh Quân, nói:

- Nói đi, Mệnh Quân đến tột cùng vì sao tới đây?

Từ tiền bối đến Mệnh Quân, quan hệ trở nên xa lánh, cái này khiến Hòa Quang Mệnh Quân rất khó chịu, nhưng không có cách, lập trường khác biệt.

- Ta quyết định không được kế sách của Huyền Mệnh, nhưng ta có thể sớm báo việc này cho các ngươi, ba đại siêu thoát đạo thống còn đang thương nghị phân chia hư không lĩnh vực, không được bao lâu, Đạo Diễn sẽ đột kích, ta không rõ ràng Trấn Xu sẽ làm thế nào, cũng không rõ ràng Huyền Mệnh sẽ đứng đội như thế nào, nhưng theo góc độ cá nhân ta, ta không hy vọng Đạo Tổ bị kiếp nạn này làm khó.

Hòa Quang Mệnh Quân nói đến chỗ này, không khỏi nhìn về phía Đại La tiên vực xa xa.

Hắn đã nói rõ, Đạo Tổ lại còn không có hiện thân.

Yên lặng có đôi khi chính là thái độ ngang ngạnh nhất.

Hòa Quang Mệnh Quân nhìn về phía Đồng Tứ, Đồng Tuyết, nói:

- Hai người các ngươi cùng ta trở về đi, rời xa nơi thị phi.

- Không được! Chúng ta không quay về!

Đồng Tuyết kích động nói, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Hòa Quang Mệnh Quân giận dữ, trầm giọng nói:

- Ngươi quên mình có thân phận gì? Chẳng lẽ ngươi bỏ qua Huyền Mệnh, gia nhập Tiên đạo?

Chương 1291 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (1)

- Chúng ta tự nhiên thuộc về Huyền Mệnh, một khắc cũng sẽ không quên, nhưng Huyền Mệnh cử động lần này không phù hợp đạo nghĩa, mà lại hết sức ngu xuẩn, đắc tội Đạo Tổ, nghiêm trọng hơn xa so với đắc tội Đạo Diễn, mà tích lũy cừu hận nhiều năm, như thế nào phục chúng?

Đồng Tứ trầm giọng nói, trên mặt hắn lộ ra vẻ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đồng Tuyết liều mạng gật đầu, gấp giọng nói:

- Huyền Mệnh sao không hợp lại cùng Tiên đạo thảo phạt Đạo Diễn, mà Tiên đạo cũng không phải muốn xưng bá, Huyền Mệnh cùng Tiên đạo hoàn toàn có khả năng sáng tạo một Đại Thiên thế giới, lui một vạn bước, cho dù Đạo Diễn có thể hạ gục Đạo Tổ, không có Đạo Tổ uy hiếp, Huyền Mệnh nên như thế nào đối mặt Đạo Diễn, Đạo Diễn có thù tất báo, thật có thể buông tha Huyền Mệnh?

Nghe được lời hai huynh muội, vẻ mặt Hòa Quang Mệnh Quân cực kỳ khó coi, trong lòng hắn tràn ngập bất đắc dĩ.

Trong lòng hắn không phải không nghĩ như vậy, nhưng có thể làm được cái gì?

Hắn chẳng qua là một Mệnh Quân, can thiệp không được quyết sách của phía trên, ngay cả Mệnh Thánh cũng chỉ đề xuất ý nghĩ, không thể quyết định.

- Có lẽ cừu hận giữa ba đại siêu thoát đạo thống chỉ quan hệ đến tầng trung và tầng dưới thấp, mà chủ nhân ba đại siêu thoát đạo thống là bạn chứ không phải địch.

Khương Tiển bỗng nhiên nói, suy đoán này để Đồng Tứ, Đồng Tuyết động dung.

Hòa Quang Mệnh Quân nhìn về phía hắn, trong lòng càng thêm khó chịu.

- Thôi, các ngươi đi về trước đi, chú ý an toàn.

Khương Tiển nói theo, nhất thời làm Đồng Tứ, Đồng Tuyết lo lắng.

Đi qua một phen thuyết phục, Đồng Tứ, Đồng Tuyết chỉ phải đồng ý.

Hòa Quang Mệnh Quân thở dài nói:

- Khương Tiển, mặc kệ ngươi như thế nào đối đãi ta cùng Huyền Mệnh, nhưng ta hết sức tán thưởng ngươi, về sau nếu có cần ta hỗ trợ, cứ tới Huyền Mệnh tìm ta.

Khương Tiển cười cười, chỉ chắp tay hành lễ.

Sau khi ba người Hòa Quang Mệnh Quân rời khỏi, Khương Tiển thì bay về Tam Thập Tam Trọng Thiên Đại La tiên vực.

Đợi hắn nhìn thấy Khương Trường Sinh, bắt đầu nói lại chuyện của Huyền Mệnh, Khương Trường Sinh nghe xong, thờ ơ.

- Gia gia, Huyền Mệnh sẽ trở thành địch nhân của chúng ta sao?

Khương Tiển nhíu mày hỏi.

Khương Trường Sinh thì trả lời:

- Vậy thì xem Huyền Mệnh lựa chọn như thế nào, nếu chỉ mềm yếu, Tiên đạo không đến mức đuổi tận giết tuyệt bọn hắn, dù sao Đại Thiên thế giới dùng sinh tồn làm chủ, nhưng nếu Huyền Mệnh đối địch với Tiên đạo, vậy bọn hắn nên bị xóa đi.

n tình mà Hòa Quang Mệnh Quân chiếu cố Khương Tiển, Khương Trường Sinh đã hoàn lại thông qua việc ra tay cứu giúp.

- Nếu như ba đại siêu thoát đạo thống hợp lại vây công chúng ta, vậy phải làm thế nào?

Khương Tiển sầu lo mà hỏi.

- Sẽ không, chỉ có Đạo Diễn sẽ đến, ta có thể nhìn trộm tương lai.

Khương Trường Sinh bình tĩnh trả lời, hắn không nhìn thấy nhân quả cùng mệnh số cụ thể của siêu thoát đạo thống, nhưng nếu có người nào muốn động thủ với hắn, vẫn có dấu vết mà lần theo, trước mắt chỉ có Đạo Diễn sẽ tiến đánh Tiên đạo, chẳng qua tính không thấu thời gian cụ thể.

Khương Tiển nghe xong, âm thầm kinh hãi.

Ngay cả tương lai siêu thoát đạo thống đều có thể thấy, cảnh giới của gia gia đến tột cùng cao bao nhiêu?

Khương Tiển càng nghĩ, vẫn mở miệng nói:

- Gia gia, ta cảm thấy nên tăng lên sức mạnh cho Thiên Đình, bảo vệ Tiên đạo, không thể chỉ dựa vào các đại giáo phái tự giác, Thiên Đình diễn luyện thiên binh thiên tướng, có thể càng có trật tự thủ hộ Tiên đạo, bây giờ, tên Tiên đạo đã truyền

ra Đại Thiên thế giới, tương lai sẽ chỉ có càng nhiều phiền toái.

Hắn cũng là một trong tiên thần, khí vận còn chưa hoàn toàn đoạn, hắn cảm thấy để cho Thiên Đình trấn thủ Hư Không Vô Tận, quá mức đại tài tiểu dụng.

Khương Trường Sinh nói:

- Chờ Thiên Đình trải qua kiếp số, lại phi thăng.

- Kiếp số? Kiếp số gì?

- Thiên cơ bất khả lộ.

Khương Tiển nhíu mày, Thiên Đình tại Hư Không Vô Tận, đương nhiên sẽ không gặp Đạo Diễn ảnh hưởng đến, chẳng lẽ kiếp số đến từ Hư Không Vô Tận?

Trong những năm này, Thái Ất Tiên Vực xác thực xuất hiện rất nhiều tồn tại có thiên tư không thể tưởng tượng nổi, gia gia hắn đều có thể dựa vào sức một mình thay thế toàn bộ Võ đạo, về sau chưa hẳn sẽ không xuất hiện người dạng này, mà theo lời của gia gia đến xem, kiếp số chỉ nhằm vào Thiên Đình.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, Khương Tiển thấy này, đành phải đứng dậy hành lễ cáo lui.

Thái Ất Tiên Vực, tộc địa Khương tộc Đế mạch.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng dùng Tiên Đế pháp lực mở ra mảnh thiên địa độc lập này, không người nào có thể mạnh mẽ xông tới, mà trong phiến thiên địa này, số lượng đệ tử Đế mạch hơn ngàn vạn, số lượng nô bộc càng nhiều vô số kể, tự thành một phương thiên địa quy tắc.

Trong một đại điện, Khương Uyên quỳ gối trên điện, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

- Cái gì? Không tính được tới? Làm sao có thể! Xác thực có người muốn đạt được huyết mạch Khương tộc Đế mạch, tộc trưởng, không thể chủ quan, thực sự không được, thỉnh Thiên Đình Bạch Tôn Thiên Quân mà tính.

Khương Uyên gấp giọng nói, vừa nghĩ tới Khương Trường Sinh, hắn đã hết sức hoảng hốt, không ngờ người này lại có

thể trốn qua tộc trưởng diễn toán.

Chương 1292 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (2)

Tuyên Đạo Thiên Hoàng ngồi trên thủ tọa, mặt không biểu tình, nói:

- Bạch Tôn Thiên Quân thân phận hạng gì, há có thể bởi vì lời của một mình ngươi mà mời được, so với lo lắng người khác chiếm lấy huyết mạch của ngươi, không bằng ngươi nắm chặt thời gian mạnh lên, chỉ cần ngươi đủ mạnh, ai có thể tước đoạt huyết mạch của ngươi?

- Không phải tước đoạt huyết mạch của ta, mà là ngấp nghé huyết mạch toàn bộ Khương tộc.

- Vậy thì chờ hắn buông xuống Khương tộc Đế mạch.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng không nhịn được nói, hắn thấy rất rõ ràng, người nói dọa Khương Uyên là lão tổ tông, lời hắn uy hiếp tự nhiên không phải thật sự, hắn tưởng trên người Khương Uyên có kiềm chế đặc thù, nhưng cẩn thận xem xét, luận thiên tư, Khương Uyên hiện tại ở trong tộc địa, dù xếp hạng trước một vạn cũng chưa thể lọt vào.

Khương Uyên cúi đầu, trong lòng biệt khuất, vì sao không có người tin hắn?

Đã như vậy.

Vậy để hắn một mình giấu trong lòng sứ mệnh này mà tu luyện! Đợi có một ngày kiếp nạn của Khương tộc Đế mạch đến, hắn lại ra tay, khi đó, hắn muốn làm cho tất cả mọi người sinh ra cảm giác hổ thẹn đối với hắn.

Cứ như vậy, Khương Uyên rời khỏi.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng đi theo tan biến trong điện, hắn chẳng qua là một đạo hóa thân, sẽ không đích thân tọa trấn Đế mạch….

Năm tháng dằng dặc, sao trời di chuyển.

Thoáng chớp mắt.

Ba vạn năm đi qua.

Khương Trường Sinh lý giải càng sâu về sáng tạo, mà vùng thế giới hắn sáng tạo kia cũng bị một vài Tiên Đế phát hiện, bất quá có Thiên Đạo ý chí bảo hộ, các Tiên Đế vừa tới gần, liền bị cảnh cáo.

Dần dần, vùng thế giới kia được truyền ra, nghe nói đó là thiên địa được Thiên Đạo chiếu cố, về sau sẽ có đại tạo hoá xưa nay chưa từng có.

Ba vạn năm đối với một phương thiên địa mà nói, tính không được bao lâu, tạm thời không có sinh linh thai nghén sinh ra.

Một ngày này, Khương Trường Sinh tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, đưa ý thức của mình vào sâu trong Đạo Giới.

Đạo Giới đi qua một trăm chín mươi vạn năm phát triển, vô tư khuếch trương xa khổng lồ hơn so với Đại La tiên vực, mà ở trong đó cũng sinh ra chúng sinh, Thái Tuế, Doanh Ngư các Hung thú đều đã đi đến cảnh giới Tiên Đế, Khương Trường Sinh mỗi một lần giảng đạo đều sẽ đưa vào trong Đạo Giới, bọn hắn không có ngoại địch, lại có thể hưởng thụ đầy đủ Linh khí trong Đạo Giới, tu vi đương nhiên sẽ không trì trệ không tiến, bất quá bọn hắn tạm thời cũng không có hi vọng đi đến Đại La.

Khương Trường Sinh gần đây lĩnh hội sự ảo diệu của sáng tạo, quyết định áp dụng trong Đạo Giới.

Khai thiên tích địa ở bên ngoài, cần tiêu hao giá trị khí vận, dĩ nhiên, không cần giá trị khí vận, hắn cũng có thể sáng tạo, chỉ là không có tính hoàn chỉnh cùng tạo hóa như thiên địa khí vận.

Hắn bắt đầu sáng tạo rất nhiều kỳ cảnh trong Đạo Giới, đưa vào vận mệnh khác biệt, sáng tạo thần tích khác biệt.

Đã nhiều năm trôi qua, những Hung thú bị hắn thu vào trong Đạo Giới đã trở thành tồn tại thần linh, Doanh Ngư lớn như che trời, Thái Tuế trốn ở trong núi sâu, máu thịt trên người kết nối trời cùng đất, mỗi một vị Hung thú đều trở nên vô cùng to lớn, triển hiện cảm giác áp bách bá đạo của thần linh.

Một bên khác.

Càng ngày càng nhiều sinh linh Đạo Diễn bắt đầu ẩn hiện ở gần Đại La tiên vực, dẫn đến Tu Tiên giả trong các phương thiên địa ngoài trận lần lượt gặp tập kích, tin tức dần dần truyền ra.

Đạo Diễn muốn tập kích Tiên đạo.

Nghe được tin tức này, các sinh linh Tiên đạo ở trong Đại Thiên thế giới cũng không hoảng, ngược lại đang mong đợi, kích động.

Tu Tiên giả trước đó tham gia đại chiến giữa Đạo Diễn, Huyền Mệnh đều có thu hoạch không nhỏ, có trợ giúp bọn hắn luyện đan, luyện khí, thậm chí tu luyện, dù sao Đạo Diễn chính là siêu thoát đạo thống, mỗi một vị sinh linh của bọn hắn đều có của cải không nhỏ.

Trong Thần Du đại thiên địa.

Khương Tiển cùng Đồng Tứ, Đồng Tuyết tụ tập dưới một gốc đại thụ, Đồng Tứ đang đang giảng giải tình báo mình nghe được.

- Huyền Mệnh xác thực ngưng chiến, Đạo Diễn tựa hồ hứa hẹn cái gì, nhưng Huyền Mệnh không chịu đối phó Tiên đạo, Trấn Xu cũng như thế, bây giờ Đạo Diễn đã chuẩn bị bày ra hành động, nghe nói chủ nhân của Đạo Diễn cũng sẽ ra tay.

Đồng Tứ nghiêm túc nói.

Huyền Mệnh chỉ là đối phó một bộ phận lực lượng của Đạo Diễn đã cố hết sức, rất khó tưởng tượng đơn độc đối mặt toàn bộ lực lượng của Đạo Diễn sẽ là áp lực như thế nào.

Khương Tiển thì đang nghĩ đến một chuyện khác, Đồng Tứ, Đồng Tuyết trở lại bên trong Huyền Mệnh, còn có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa, điều này nói rõ cái gì?

Tiên đạo đã bao trùm Huyền Mệnh?

Ít nhất thần thông của gia gia có thể bao trùm Huyền Mệnh.

Đồng Tuyết nói theo:

- Sư phụ, chủ nhân Đạo Diễn thật không đơn giản, đó là tồn tại cổ lão đã sống không biết bao lâu, sau khi đạt được Đại Đạo

sinh cơ, thực lực hắn tất đi đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, gần đây, ta nghe nói, biên giới hư không đang sụp đổ, có một loại lực lượng cường đại nào đó đang phá hủy hư không, có người nói là chủ nhân Đạo Diễn đang luyện công ở sâu trong hư không.

Chương 1293 - Chương 1293: Dường như có âm mưu sâu hơn

- Đúng vậy, Đạo Diễn lâu như vậy còn chưa khai chiến Tiên đạo, đây cũng không phải chuyện tốt, ngài dứt khoát khuyên nhủ Đạo tổ sớm xuất kích đi.

Đồng Tứ gật đầu nói.

Trong đáy lòng bọn hắn không hy vọng Tiên đạo xảy ra chuyện, mặc dù Đạo Tổ không gì làm không được, nhưng Đại Đạo sinh cơ cũng đại biểu cho không gì làm không được, chờ đợi thêm nữa, thua thiệt là Tiên đạo.

Khương Tiển lắc đầu nói:

- Việc này ta cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng Đạo Tổ cũng không thèm để ý.

Hai huynh muội nghe xong, không khỏi nhìn về phía nhau, trong mắt tràn đầy vẻ sầu lo.

Bọn hắn sợ Đạo Tổ quá coi thường Đạo Diễn.

Khương Tiển nói theo:

- Tốt, các ngươi không cần lo lắng, thời gian có lợi đối với Đạo Diễn, nhưng tương tự cũng có lợi đối với Đạo Tổ, nói cho ta một chút, chuyện ba đại siêu thoát đạo thống đàm phán, ta luôn cảm thấy Đạo Diễn ẩn giấu âm mưu càng lớn, có khả năng Huyền Mệnh, Trấn Xu đều bị hí lộng.

Đồng Tứ gật đầu nói:

- Ta cũng có loại cảm giác này, Đạo Diễn quá rộng lượng, nếu như bọn hắn thật muốn rời khỏi, không cần thiết mạo hiểm trước khi rời khỏi, ban đầu bọn hắn có khả năng toàn thân trở ra, nhất định phải trêu chọc Đạo Tổ, điều này có thể dẫn tới

kết cục đạo thống yên diệt, quá mạo hiểm, chỉ là vì báo mối thù của Diễn Thánh?

Hai huynh muội bắt đầu cẩn thận nhớ lại, nói hết ra tình báo tương quan mà mình nghe được.

Khương Tiển càng nghe, vẻ mặt càng ngưng trọng….

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, đầu tiên là giãn ra thân thể, sau đó diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Giá trị hương hỏa cao nhất trong phạm vi đã biết đã đi đến mười lăm triệu Thiên Đạo giá trị, hắn suy đoán có quan hệ đến chủ nhân Đạo Diễn.

Chủ nhân Đạo Diễn đang càng mạnh, hắn cũng đang càng mạnh, chỉ cần giá trị hương hỏa của đối phương không có đi đến mức độ vượt xa hắn, hắn vẫn có thể chờ một chút, như thế mới có thể nhận được sinh tồn ban thưởng càng lớn.

Bây giờ, Khương Trường Sinh rất khó thu hoạch được sinh tồn ban thưởng, nhưng chỉ cần đạt được, tất sẽ là sinh tồn ban thưởng có giá trị cực cao.

Khương Trường Sinh thi triển Thiên Địa Vô Cực Nhãn nhìn lại, Thiên Địa Vô Cực Nhãn bây giờ trở nên càng thêm siêu nhiên, tốc độ nhảy vọt cùng phương thức buông xuống hoàn toàn khác biệt trước kia, vừa mới mở mắt, vô số cảnh tượng đã ánh vào trong mắt của hắn.

Hắn thấy từng nhánh Đạo Diễn Diễn Quân đang ở xung quanh Đại La tiên vực, từng người từng người Diễn Thánh ở trong đó, xem ra, Đạo Diễn thật chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ Tiên đạo.

Ba đại siêu thoát đạo thống chiến lâu như vậy, cũng không có hao tổn một Thánh cảnh, nhưng Khương Trường Sinh vừa ra tay đã tru diệt hai vị Diễn Thánh, một vị trong đó còn là tồn tại được lực lượng Đại Đạo sinh cơ cất nhắc, Đạo Diễn làm sao có thể không giận?

Diễn Quân đi ở phía trước nhất cũng không có trực tiếp thẳng hướng Đại La tiên vực, mà tiềm phục trong chỗ sâu của một tầng không gian, chờ đợi mệnh lệnh.

Không chỉ một nhánh Diễn Quân như thế, các Diễn Quân khác cũng đều tự tìm chỗ trốn, rất khó phát giác.

Như vậy xem ra, Đạo Diễn chuẩn bị sau khi tru diệt Khương Trường Sinh, sẽ quy mô lớn xâm lấn.

Đạo Diễn sắp hành động.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy phần cuối hư không, từng mảnh từng mảnh hư không đang sụp đổ, hư không nơi này ẩn chứa quy tắc đặc thù, giống như một bức tường vô hình, ngăn cách hết thảy nhìn trộm.

Chẳng lẽ là khu vực tịch diệt?

Vì sao khu vực tịch diệt đang sụp đổ?

Chẳng lẽ Đạo Diễn đang phá hư khu vực tịch diệt?

Không đúng, Đạo Diễn hẳn không có thực lực như vậy, nếu như Đạo Diễn có thể làm được, siêu thoát đạo thống khác xung quanh Đại Thiên thế giới cũng có thể làm được, tựa như Động Ô thần đài.

Mà theo lời Kỷ Táng, Thần Thương đến xem, xuyên qua tịch diệt khu vực cũng không khó, nếu Đạo Diễn chỉ muốn rời khỏi, không cần phá hủy khu vực tịch diệt.

Khương Trường Sinh phát hiện Thiên Địa Vô Cực Nhãn của mình cũng không cách nào đi sâu vào khu vực tịch diệt, sáng tạo một tôn Đạo Tâm thần chỉ tại chỗ ánh mắt hắn chiếu tới, để Đạo Tâm thần chỉ chui vào khu vực tịch diệt, xem tình huống.

Đạo Tâm thần chỉ đi sâu vào trong đó, phát hiện nơi này không có hắc ám như hư không, tia sáng lưu động, nhưng quy tắc của nơi này nặng nề dị thường, áp chế rất mạnh đối với hồn thể.

Theo càng bay về phía khu vực tịch diệt sụp đổ, Đạo Tâm thần chỉ nhìn thấy một đạo ánh sáng, như là ánh nến, hắn lúc này tăng tốc đi tới.

Còn chưa thấy rõ tia ánh sáng kia, một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng kéo tới, trong nháy mắt tru diệt Đạo Tâm thần

chỉ.

Trong Tử Tiêu cung phía xa, Khương Trường Sinh nhíu mày.

Đạo tâm thần chỉ của hắn tuy không thể so cùng bản tôn, nhưng tuyệt đối là lực lượng mà Diễn Thánh đều rất khó chống đỡ, lại bị ánh sáng thần bí trong nháy mắt tru diệt.

Lực lượng bực này tuyệt không phải một ngàn năm trăm vạn giá trị hương hỏa có thể so sánh.

Nghĩ tới đây, Khương Trường Sinh không dò xét nữa.

Hắn bắt đầu quan sát những phương hướng khác có khu vực tịch diệt mà Đạo Diễn muốn xuyên qua hay không.

Trong hư không, một đầu Tinh Hà do khí lưu màu xanh hình thành đang tiến lên, phía trên tinh hà có lần lượt từng bóng người đang đứng.

Chương 1294 - Chương 1294: Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (1)

Thế Diễn Thiên đứng ở rìa Tinh Hà, nhìn xuống phía dưới, chau mày.

Tiểu Diễn Thánh xuất hiện bên cạnh hắn, cười nói:

- Làm sao? Còn đang sợ Tiên đạo Đạo Tổ?

- Thật ra ngươi đổi lại mạch suy nghĩ suy nghĩ thử, Đạo Tổ ngay cả Đại Dục Diễn Thánh đều có thể tru diệt, ngươi bại trong tay hắn không oan, tương phản, ngươi có thể sống sót từ trong tay hắn, ngược lại là bản sự.

Thế Diễn Thiên lườm Tiểu Diễn Thánh một cái, gặp hắn cười không tim không phổi, không khỏi lắc đầu.

Tiểu Diễn Thánh ôm Thế Diễn Thiên, tiếp tục cười nói:

- Trân quý thấy Đạo Tổ một lần cuối đi, không đúng, có khả năng ngươi thấy không được, ngươi quá yếu, không có tư cách tham chiến.

Thế Diễn Thiên tức giận nói:

- Chẳng lẽ ngươi có?

- Không sai, ta đã trở thành Diễn Thánh chân chính.

Tiểu Diễn Thánh cười đến vô cùng đắc ý, Thế Diễn Thiên nghe được sửng sốt, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thánh cảnh.

Hắn lúc này mới chuẩn bị trùng kích Diễn Quân, Tiểu Diễn Thánh đã đã đi đến Diễn Thánh cảnh?

Mặc dù hắn biết được bản thân và Tiểu Diễn Thánh có chênh lệch khó mà vượt qua, nhưng vẫn bị tốc độ tiến bộ của đối phương hù dọa.

Chờ chút, trở thành Diễn Thánh chẳng phải mang ý nghĩa….

Thế Diễn Thiên lập tức khẩn trương lên, hắn bắt lấy tay Tiểu Diễn Thánh, trầm giọng nói:

- Ngươi không thể tham chiến, tuyệt đối không nên đi đối mặt Đạo Tổ.

Trước kia hắn cảm giác mình có hi vọng vượt qua Đạo Tổ, nhưng khi nghe nói chiến tích của Đạo Tổ tại Đại Thiên thế giới, hắn bị hù dọa, mắt hắn thấy Đạo Tổ từ Hư Không Vô Tận giết tới Đại Thiên thế giới, một đường tung hoành vô địch, hắn bây giờ nhớ lại tình cảnh ngày đó đối mặt Đạo Tổ, hắn không rét mà run, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

- Ngươi đã trở thành Diễn Thánh, vậy lời nói của ngươi càng có trọng lượng, khuyên nhủ phía trên, không nên đi đối phó Đạo Tổ, nếu Đạo Diễn muốn rời khỏi, nên gọn gàng mà linh hoạt rời khỏi, chờ tiêu hóa xong cơ duyên mà Đại Đạo sinh cơ mang tới, lại đi báo thù cũng không muộn!

Thế Diễn Thiên nắm lấy tay Tiểu Diễn Thánh, nghiêm túc nói.

Tiểu Diễn Thánh khoát tay nói:

- Nói đùa cái gì, Đạo Diễn thành lập đến nay, chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như thế? Yên tâm đi, chúng ta đã đánh giá rất cao Đạo Tổ, cũng không có chủ quan, đợi chúng ta phát động thế công, tất sẽ dùng tư thái mạnh mẽ tuyệt đối trấn giết Đạo Tổ, sẽ không lại giẫm lên vết xe đổ! Lần này, ngay cả Tôn chủ cùng hai vị Thuỷ Tổ đều muốn xuất thủ.

Nhắc đến Tôn chủ và hai vị Thuỷ Tổ, sắc mặt Thế Diễn Thiên trở nên hòa hoãn.

Trong Đạo Diễn, Tôn chủ đại biểu cho lực lượng bách chiến bách thắng, mà lần này còn có hai vị Thuỷ Tổ cùng nhau ra tay, xác thực đã chứng minh trình độ Đạo Diễn coi trọng đối thủ.

Nhưng dù cho như thế, Thế Diễn Thiên vẫn cảm giác không cần thiết.

Nhưng Đạo Diễn là siêu thoát đạo thống do cảm xúc làm chủ, tôn chủ luôn luôn bá đạo, trận chiến này chỉ sợ khó tránh khỏi.

Thế Diễn Thiên vừa nghĩ tới có rất nhiều sinh linh muốn chết thảm, tâm hắn liền khó chịu, hắn muốn cứu vớt những sinh linh này, nhưng hắn quá nhỏ bé, cái gọi là Diễn Thiên, chẳng qua là thiên tài được coi trọng thôi, không thể ảnh hưởng đến quyết chiến loại tầng thứ này.

Ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía trước, Đại La tiên vực giống như đã ánh vào trong ánh mắt của hắn.

Tiểu Diễn Thánh bắt đầu nói đến chuyện trong vòng tầng của Diễn Thánh, nói đến hết sức hưng phấn, thao thao bất tuyệt, nhưng Thế Diễn Thiên không quan tâm, căn bản nghe không vào.

Lúc Đạo Diễn bắt đầu hành động, tin tức cũng truyền ra Đại Thiên thế giới.

Một bên hư không, nơi này tọa lạc hơn trăm phương thiên địa, bao quanh một tòa cự tháp, nơi này chính là chỗ của Võ đạo đạo thống.

Đỉnh cự tháp, trong đại điện, mười mấy vị Thần Thánh cùng với hơn mười vị Thiên của Võ đạo tụ tập cùng một chỗ, Thương Thủy Thiên, Võ Tắc, Võ Chiến thần thánh cũng ở trong đó.

Cầm đầu là một lão giả tóc trắng lưng còng, hắn ngồi tĩnh tọa ở trên tháp cao, đôi mắt buông xuống.

- Đạo Diễn muốn đối phó Tiên đạo, chậc chậc, Tiên đạo vừa ngoi đầu lên đã bị đánh tan, thật sự thê thảm.

- Ta đạo cảm thấy không nhất định, Tiên đạo Đạo Tổ rất mạnh, ngay cả Đại Dục Diễn Thánh độc chiến chín vị Mệnh Thánh đều không thể đỡ được một chiếu của hắn.

- Đúng vậy, Đạo Diễn hưng sư động chúng, tất nhiên không nắm chắc được.

- Chúng ta nên ứng đối ra sao, tiếp tục quan sát?

- Ta lại cảm thấy có khả năng tham gia, chẳng qua giúp ai, còn chờ thương thảo.

Đám võ giả nghị luận ầm ĩ, trò chuyện về cuộc chiến giữa Đạo Diễn cùng Tiên đạo, phần lớn người đều hết sức hưng phấn, chỉ có số ít người sầu lo đến cực điểm.

Võ Tắc nhịn không được nói:

- Tự nhiên là tương trợ Tiên đạo, nói cho cùng, chúng ta cùng Tiên đạo đồng căn đồng nguyên, đến từ cùng một phương Đại Đạo hư không, võ đạo mặc dù bại, nhưng đó là mệnh số, Tiên đạo được cho là người thừa kế của chúng ta, huống hồ, căn cứ chúng ta tìm hiểu, Tiên đạo cũng không có chém tận giết tuyệt chúng sinh Võ đạo, chẳng qua là cải biến thay đổi một cách bất tri bất giác, chuyện này đã hết sức nhân từ, phải biết chúng ta truy sát Cổ Thuật hết sức triệt để!

Chương 1295 - Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (2)

Nói lời này vừa ra, dẫn tới rất nhiều người bất mãn, thậm chí có người hừ lạnh một tiếng.

Võ Chiến thần thánh lườm Võ Tắc một cái, trong lòng thở dài, Thương Thủy Thiên tràn đầy xấu hổ.

Võ Tắc bị bọn hắn dạy bảo, thường xuyên mất lễ phép, miệng nhanh hơn não, dĩ nhiên, tiểu tử này chưa bao giờ hối hận

- Ta cũng cảm thấy có lý, Tiên đạo rất thân thiện đối với chúng ta, chư vị suy nghĩ kỹ một chút, Tiên đạo có từng chủ động tiến công qua Võ đạo? Từ hạ giới truyền đến ghi chép xem đều là Võ đạo chúng ta chèn ép Tiên đạo, nhiều lần thất bại, ngay cả khi khí vận Võ đạo tán loạn, cũng là chúng ta đợi

không được quyết định, lúc trước Thần Võ giới trốn đi, dùng năng lực của Đạo Tổ, thật không phát hiện được? Đây chính là tồn tại tru diệt Đại Dục Diễn Thánh, trăm vạn năm trước, Đạo Tổ có thể yếu hơn bao nhiêu?

Một lão giả đứng ra nói, lời hắn nói để đám võ giả lâm vào trong trầm tư, Thương Thủy Thiên cũng cảm thấy có đạo lý, nỗi lòng trở nên phức tạp. Tâm tư đám võ giả cũng theo đó cải biến, đã nhiều năm như vậy, oán hận của bọn hắn dành cho Tiên đạo sớm đã nhạt phai, chẳng qua hồi tưởng lại, vẫn có chút khó chịu, nhưng nghe phân tích lần này, bọn hắn cảm thấy Tiên đạo quả thật rộng lượng vượt qua bọn hắn nhận biết, ít nhất không có đạo thống nào có thể làm được như thế, cho dù là Võ đạo cũng không được, ba đại siêu thoát đạo thống càng thô bạo bá đạo.

Võ Tắc thấy ý kiến của mình có hiệu quả, lúc này nói:

- Ba đại siêu thoát đạo thống tích lũy bao nhiêu cừu hận, chúng ta không hận sao? Nếu như Tiên đạo đánh tan Đạo Diễn, điều này có ý vị gì, mang ý nghĩa Tiên đạo chính là bá chủ tiếp theo, hơn nữa còn là bá chủ không có siêu thoát, cái này khoa trương hơn, sau khi đánh tan Đạo Diễn, những đạo thống khác của Đại Thiên thế giới tất sẽ nịnh bợ Tiên đạo.

Hắn ngừng lại, quan sát một thoáng vẻ mặt các tiền bối, tiếp tục nói:

- Nếu như Võ đạo là đạo thống duy nhất duy trì Tiên đạo, hơn nữa còn dùng thân phận đồng nguyên, Tiên đạo há có thể không chiếu cố chúng ta, Võ đạo thậm chí có thể rửa sạch sỉ nhục siêu thoát thất bại, hình ảnh lập tức thay đổi, một phương đạo thống siêu thoát thất bại, lại nguyện ý tương trợ người kế nhiệm đối mặt uy hiếp của Đại Thiên thế giới, đạo thống như thế, chư vị chẳng lẽ không khâm phục?

Đám người động tâm, cảm thấy có đạo lý, nhưng bọn hắn không có lập tức đồng ý, đây cũng không phải duy trì đơn giản, đắc tội Đạo Diễn, hậu quả khó mà lường được.

Muốn giúp Tiên đạo, phải ôm chắc chắn tín niệm Đạo Tổ có thể thắng.

Thương Thủy Thiên mở miệng nói:

- Đồ đệ của ta - Bỉ Ngạn đã trở thành một trong Thái Sơ Cửu Thánh của Tiên đạo, nghe nói Đại La của Tiên đạo đã siêu thoát cảnh giới Thiên của Võ đạo, chúng ta thế tìm hắn hỏi một chút, thăm dò một thoáng hắn trình độ tín nhiệm Đạo Tổ, thuận thế khôi phục quan hệ, nếu như Đạo Tổ thật có thể thắng, Bỉ Ngạn cũng chính là cầu nối quan hệ giữa Võ đạo cùng Tiên đạo.

Đề nghị này lập tức được chư vị võ giả đồng ý, so với phương hướng chung mà Võ Tắc đưa ra, Thương Thủy Thiên cấp ra sách lược hữu hiệu thực tế.

- Vậy thì do ngươi tự mình xuất phát đi.

Võ Chiến thần thánh nhìn chằm chằm Thương Thủy Thiên nói.

Thương Thủy Thiên gật đầu, không có có dị nghị.

Lúc này, lão giả tóc trắng ngồi trên đài cao chậm rãi mở miệng nói:

- Vậy nhanh chóng hành động đi, các ngươi trước tiên đi đến gần Tiên đạo, để tránh muốn đặt cược bên Tiên đạo, lại không kịp, đối với Tiên đạo, ta cũng xác thực cảm thấy rất hứng thú.

- Cái chữ Tiên này, thật là cổ lão, để ta suy nghĩ đến chuyện cũ đã sắp quên đi.

Đại La tiên vực, một chỗ trong hư không, từng ngọn núi cao treo ngược trên biển mây, cách xa mặt đất duy trì cự ly rất xa, như từng thanh từng thanh cự kiếm treo ở trên trời, rung động vô song, trên đỉnh một ngọn núi cao trong đó, một đám Tu Tiên giả đang nghe đạo.

Người giảng đạo chính là Kiếm Thần, mà kẻ nghe đạo đều là Kiếm Tiên, quanh thân từng người bao quanh phi kiếm, khí thế lăng lệ.

Kiếm Thần kết thúc giảng đạo, để các Kiếm Tiên tự chủ đặt câu hỏi.

- Tiền bối, Đạo Diễn đột kích, Kiếm Tiên có thể nhập kiếp, giành công đức?

Một nữ Kiếm Tiên trước tiên hỏi, vấn đề này cũng là vấn đề các Kiếm Tiên khác quan tâm.

Kiếm Thần trả lời:

- Nếu nếu có thể đứng ra đối mặt với kiếp nạn Tiên đạo, tự nhiên có công đức.

Một vị Kiếm Tiên khác mở miệng hỏi:

- Công đức có trợ giúp bao lớn cho Kiếm đạo, có hi vọng thành tựu Đại La hay không?

- Đại La không quan hệ đến bất kỳ con đường gì, đây là một cánh cửa dính đến bản chất của sinh mệnh, bất kỳ con đường gì đều có thể thành tựu Đại La, bao gồm cả công đức, nhưng trái lại, bất kỳ con đường gì đều có thể đi không đến Đại La.

Lời Kiếm Thần nói rất có cảm giác quan niệm về số mệnh, nhưng hắn không có phán định số mệnh các Kiếm Tiên ở đây, cho nên nhóm Kiếm Tiên không có bị đả kích, cũng không có Kiếm Tiên hỏi thăm mình có tư cách chứng được Đại La hay không.

Càn khôn chưa định, bọn hắn đều cảm giác mình có hi vọng, chẳng qua không rõ ràng phương pháp nào càng nhanh hơn.

Chương 1296 - Quyết chiến sinh tử (1)

Trận giảng đạo vấn đáp này kéo dài một ngày, các Kiếm Tiên hành lễ rời đi.

Kiếm Thần nhảy ra núi treo, thiên địa xoay tròn, hắn đứng ngạo nghễ trên biển mây, hắn nâng tay phải lên, từng đạo phi kiếm bay ra từ trong từng mỏm núi treo ngược, thiên địa rung động, ngay sau đó, đến cả trong lòng đất cũng bay ra từng thanh từng thanh phi kiếm, từng tanh phát ra ánh sáng, phẩm chất phi phàm.

Ánh mắt của hắn thì nhìn về phía thiên ngoại, tựa hồ đang chuẩn bị đối mặt với cái gì.

Một bên khác.

Tây Thiên.

Trong Lôi âm tự, từng tôn Phật Đà, Bồ Tát, La Hán đang bay ra, xếp thành hai nhóm, hình thành một đường lớn thật dài.

Đợi Vị Lai phật tổ bay ra ngoài, hết thảy Phật Đà ngẩng đầu, Bồ Tát hành lễ, La Hán, sứ giả, phật chúng quỳ lạy, chỉ thấy sau lưng Vị Lai phật tổ là Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ đã luyện thành Kim Thân, cả người tản ra khí thế thần uy vô tận, hai đầu lông mày không có từ bi, chỉ có uy nghiêm tận diệt hết thảy tà túy.

Hắn đứng ở trước cổng chính Lôi âm tự, chấp tay hành lễ, mở miệng nói:

- A Di Đà Phật, ngã phật từ bi, từ bi là cho chúng sinh Tiên đạo, bây giờ Tiên đạo gặp khó, Phật Môn ứng kiếp ngăn ở phía trước nhất, thay chúng sinh đón lấy khổ nạn, chư vị có nguyện vì Tiên đạo mà đạp máu tiến lên?

- A Di Đà Phật, chúng ta nguyện đi.

Hết thảy sinh linh Phật Môn cùng đáp, trên mặt không có không yên, sầu lo, chỉ có kiên định.

Không chỉ Phật Môn, Thái Sơ Cửu Thánh đều đang chuẩn bị chiến đấu, Đại La Kim Tiên có thể nhìn trộm mệnh số, bọn hắn càng dễ nhìn trộm tương lai hơn các Tiên Đế, bọn hắn thấy Đạo Diễn đã rất gần, một trận quyết chiến kinh thế trước nay chưa có sắp đột kích.

Mà bên ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, một vài Tu Tiên giả đã bắt đầu chiến đấu với sinh linh Đạo Diễn.

Phần lớn những sinh linh Đạo Diễn kia tương đương với trinh sát, nhưng cũng có một vài người vì lợi ích bản thân mà tới, cơ hồ đều là sinh linh địa vị thấp, bọn hắn không rõ ràng Tiên đạo đến tột cùng mạnh bao nhiêu, cũng không rõ ràng kế hoạch của Đạo Diễn, bọn hắn chỉ biết Đạo Diễn muốn đối phó Tiên đạo, có lẽ có thể thừa dịp loạn này kiến công lập nghiệp, thậm chí cướp đoạt bảo vật.

Trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ thấy Khương Trường Sinh đứng dậy, lúc này xê dịch tới, khẩn trương hỏi:

- Chủ nhân Đạo Diễn muốn tới sao?

Bây giờ Tiên Đế phân tán tại Đại Thiên thế giới, càng có Đồng Tử, Đồng Tuyết, tin tức Chủ nhân Đạo Diễn muốn đích thân đến đây sớm đã truyền ra, mặc dù mỗi lần chủ nhân đều có thể thắng, nhưng nghe nói sự mạnh mẽ của kẻ địch, nàng vẫn cảm thấy khẩn trương.

Loại khẩn trương này cũng không phải bắt nguồn từ sợ hãi, mà nguồn gốc từ hưng phấn, có thể nhìn thấy chủ nhân lần nữa lộ ra thần uy.

Nàng cao hứng hơn bất kỳ ai.

Nàng ở trong lòng cầu nguyện Chủ nhân Đạo Diễn mau lại đây, như thế nàng mới có thể biên ra thêm một thần thoại mới.

- Ừm, sắp rồi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, hắn bắt đầu chuyển động gân cốt.

Mười tám triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đối thủ rất mạnh mẽ.

Luận giá trị giá trị hương hỏa, Khương Trường Sinh đều kém hơn một chút, nhưng chỉ cần không phải cao hơn hắn gấp đôi, hắn không hoảng hốt, nếu như hắn không cẩn thận, thật ra đối mặt với kẻ địch gấp mấy lần giá trị hương hỏa, cũng có thể liều một phen, nhưng hắn không dám.

Các Đại La có hắn bảo hộ, sau lưng của hắn không có người, hắn nhất định phải cẩn thận lựa chọn đối thủ.

- Chủ nhân, Bỉ Ngạn đạo quân cùng Võ đạo gần đây kết giao mật thiết, cần gõ không?

Bạch Kỳ mở miệng hỏi.

Nàng nheo mắt lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, trong lúc mấu chốt, Bỉ Ngạn đạo quân giao thiệp với Võ đạo, thật sự rất khó làm người ta không nghĩ ngợi thêm.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không sao đâu, tâm hắn vẫn như cũ thuộc về Tiên đạo, Võ đạo cũng không phải bỏ đá xuống giếng, Võ đạo, vẫn có cốt khí, sau trận chiến này, cho phép Võ đạo tiến vào Đại La tiên vực, ngươi cũng có thể tùy ý giao tiếp cùng Võ đạo.

Thiên tư Bạch Kỳ rất yếu, nhưng hôm nay dựa vào Phúc Nguyên đạo cũng đạt tới thực lực Tiên Đế đỉnh tiêm, thực lực như vậy đủ để quét ngang Võ đạo, dù cân nhắc đến sức chiến đấu của Bạch Kỳ không thể phán định theo cảnh giới, Võ đạo muốn giết Bạch Kỳ, cũng rất khó.

Nghe vậy, Bạch Kỳ như có điều suy nghĩ, con mắt bắt đầu tỏa ánh sáng, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của nàng, nàng đang nổi lên một vài kế hoạch âm hiểm, hắn cũng không có ngăn cản, chỉ cần kết quả tốt là được.

Một bên khác.

Ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, trong một vùng tiểu thế giới, Bỉ Ngạn đạo quân đang trò chuyện cùng một đám cường giả Võ đạo, ngay cả Võ Đạo Cổ Tổ đều tới.

Võ Đạo Cổ Tổ sống vô số năm, theo Võ đạo bắt đầu sống cho tới bây giờ, mặc dù không phải vị Võ Tổ sáng tạo Võ đạo kia, nhưng cũng là một trong võ giả cổ xưa nhất, cũng là lãnh tụ hiện tại của Võ đạo tại Đại Thiên thế giới, trong ngày thường đều bế quan, tận khả năng kéo dài thọ nguyên.

Hai tay Võ Đạo Cổ Tổ chống lấy một cây quải trượng, chậm rãi mở ra đôi mắt vẩn đục, nhìn về phía Bỉ Ngạn đạo quân, nói:

- Nói xong về Đạo Tổ, nói một chút về Tiên đạo đi, ta nguyện ý tin tưởng Đạo Tổ thật cường đại như vậy, nhưng ta rất tò mò Tiên đạo như thế nào phát triển tại Hư Không Vô Tận, ở trong đây, ngươi hẳn là rõ ràng nhất.

Chương 1297 - Quyết chiến sinh tử (2)

Ánh mắt Bỉ Ngạn đạo quân khẽ biến, đi theo thở dài nói:

- Tiên đạo quật khởi, xác thực hết sức không thể tưởng tượng nổi, còn ly kỳ hơn bất kỳ siêu thoát đạo thống gì nào, nhưng nếu hết thảy quy công cho Đạo Tổ mạnh mẽ, vậy là hiểu được.

Hắn nói lại quỹ tích Tiên đạo phát triển mà mình hiểu rõ, tình huống đại khái giống như Thương Thủy Thiên đã nói, chẳng qua, Bỉ Ngạn đạo quân nói càng thêm chi tiết, chúng cường giả Võ đạo nghe được dần dần động dung.

Võ Tắc cũng bị hù dọa.

Nếu như Đạo Tổ thật không đến hai trăm vạn tuổi, mà lại là sinh linh sinh trưởng từ Hư Không Vô Tận, thiên tư này… Hắn không thể tin được, ấn tượng trong lòng đối với Đạo Tổ cũng đang thay đổi.

Hắn càng ngày càng ý thức được của mình không xứng làm đối thủ của Đạo Tổ.

Cường giả như thế, thiên tư như thế, đến cùng nên có Thiên Mệnh như thế nào mới có thể tranh tài?

Võ Chiến thần thánh đang muốn mở miệng hỏi thăm, bỗng nhiên bị đánh gãy, một cỗ áp lực mênh mông buông xuống, vẻ mặt Bỉ Ngạn đạo quân đột biến, theo đó tan biến tại chỗ cũ.

Tốc độ thật nhanh.

Thương Thủy Thiên âm thầm kinh hãi, lúc này mới bao nhiêu năm, đồ đệ của hắn vậy mà cường đại đến loại tình trạng này.

Đại La sao?

Tâm thần Thương Thủy Thiên không hiểu sao run lên.

- Tiên đạo Đạo Tổ, còn không hiện thân.

Một đạo âm thanh bá đạo vang lên, ngữ khí cường ngạnh, không thể nghi ngờ.

Tiếng quát của hắn để các sinh linh bên ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận đều là khí huyết cuồn cuộn, khó tin nhìn về phía phương hướng âm thanh truyền tới.

Sâu trong hư không, cường quang chói mắt đang đang khuếch đại, tựa như một mặt trời to lớn chói chang đang không ngừng

bành trướng, kéo gần lại xem, nơi đó cuồn cuộn liệt diễm, hai thân ảnh vĩ ngạn chậm rãi bước ra giống như nhảy vọt thời không trường hà đi tới, dáng người tản ra thần uy bá khí, như hai tôn Chiến thần thời kỳ man hoang xa xưa. Xung quanh mảnh cường quang bắt đầu xuất hiện vòng sáng lớn nhỏ không đều, toàn bộ hư không giống như bị xuyên thủng, số lượng lớn Diễn Quân bay ra từ bên trong, hình ảnh rung động, ngay cả Bỉ Ngạn đạo quân đều bị kinh động.

- Khí thế thật mạnh mẽ, tuyệt không phải Diễn Thánh.

Bỉ Ngạn đạo quân chăm chú nhìn hai thân ảnh kia, hắn không hiểu suy nghĩ đến Đại Dục Diễn Thánh trước đó bị Đạo Tổ ra tay chém giết, khi đó, uy áp mà Đại Dục Diễn Thánh phát ra cũng đáng sợ giống như thế, thậm chí còn hơi kém hơn cỗ uy áp này.

Phía sau hắn, phương hướng Đại La tiên vực, hư không vặn vẹo, lần lượt từng bóng người cấp tốc bay ra, cầm đầu chính là chư vị Đại La, đằng sau có Tiên Đế các giáo các phái đi theo, riêng phần mình cầm trong tay pháp bảo, không sợ hãi chút nào nhìn về phía đại quân Đạo Diễn có số lượng nhiều hơn xa bọn hắn.

Đám võ giả dồn dập đi vào hư không, đều bị quy mô của đại quân Đạo Diễn hù dọa.

- Đây quả thật là dốc toàn bộ lực lượng.

- Xem ra Đạo Diễn muốn làm thật.

- Hai người này là Diễn Thánh, hay là trong đó có một vị là Đạo Diễn chi chủ?

- Hình như đều không phải.

- Nội tình của Đạo Diễn là chúng ta không cách nào tưởng tượng nổi, chúng ta thật muốn tham chiến à, đối mặt lực lượng bực này, chỉ sợ chúng ta căn bản tương trợ không được Tiên đạo, chỉ có thể đi chịu chết không có ý nghĩa.

Có võ giả nghị luận, tất cả đều kinh hoảng, ngay cả đám Thần Thánh cũng hoảng.

Lúc trước Đại Dục Diễn Thánh mạnh mẽ một lần để bọn hắn tuyệt vọng, bây giờ xuất hiện hai tôn tồn tại mạnh hơn Đại Dục Diễn Thánh, bọn hắn như thế nào trấn định?

Võ Tắc thì quay đầu nhìn về phía Đại La tiên vực, hắn muốn nhìn xem Đạo Tổ ứng đối ra sao.

Rất nhanh, trong Đại La tiên vực truyền ra một đạo âm thanh đạm mạc, giống như truyền đến từ phần cuối tuế nguyệt, không có một tia tâm tình chập chờn:

- Chư vị có chút nóng nảy, vì sao chúng ta không tìm một chỗ, quyết chiến sinh tử, để tránh ảnh hưởng đến sinh linh vô tội.

Quyết chiến sinh tử.

Bốn chữ này đã để hết thảy người nghe cảm nhận được Đạo Tổ cường ngạnh.

Đối mặt Đạo Diễn đột kích toàn lực, Đạo Tổ không chút nào hoảng hốt, ngược lại lộ ra sát ý.

- Bọn hắn sẽ kiến chứng địch nhân ngăn cản Đạo Diễn sẽ có kết cục như thế nào, vô luận tồn tại mạnh cỡ nào, chỉ cần trêu chọc Đạo Diễn, đều sẽ rất thê thảm.

- Không sai, đúng không, tôn chủ?

Hai thân ảnh kẻ xướng người hoạ, tiếng nói vừa ra, sau lưng bọn họ xuất hiện một thân ảnh càng thêm vĩ ngạn to lớn, trước mặt bóng người này, bọn hắn chỉ có thể cuối đầu, khí thế càng không thể đánh đồng với Chủ nhân Đạo Diễn.

Ba người đứng trong cường quang, khiến cho người không thể nhìn trộm hình dáng, nhưng chỉ là thân hình của bọn hắn cũng đủ để cho toàn bộ sinh linh trong hư không sinh ra cảm giác tuyệt vọng, ngay cả rất nhiều sinh linh Đại La tiên vực, Linh giới trong trận đều có thể thấy thân hình của bọn hắn.

Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận không thể hoàn toàn che đậy lực lượng của ba người.

- Tiên đạo Đạo Tổ, nói cho bản tôn, ngươi đến từ phương lĩnh vực nào?

Giọng nói lạnh lùng vang lên, quanh người hắn xuất hiện liệt diễm màu trắng, cấp tốc hình thành một bộ Thần giáp bá khí, khiến cho khí thế của hắn càng thêm đáng sợ.

Chương 1298 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (1)

Chủ nhân Đạo Diễn lên tiến hỏi thăm làm cả hư không yên lặng lại, bao gồm cả rất nhiều thiên địa trong Tiên đạo cũng như thế, tin tức liên quan tới Đạo Diễn sắp tiến đánh Tiên đạo sớm đã truyền ra.

Đại La tiên vực buông xuống Đại Thiên thế giới lâu như vậy, Đạo Diễn mạnh mẽ ra sao, sớm đã thâm nhập vào trong lòng đám tu tiên giả, Chủ nhân Đạo Diễn tất nhiên là nhân vật mạnh nhất trong Đạo Diễn, hắn tới đối phó Đạo Tổ, đây chính là một trận chiến mạnh nhất.

- Tiên đạo bắt nguồn từ Đại Đạo, tự nhiên đến từ Đại Đạo.

Ngữ khí Khương Trường Sinh vẫn đạm mạc như cũ, nhưng âm thanh của hắn lại làm cho chúng sinh Tiên đạo an tâm, trong lúc vô hình triệt tiêu đi không ít cảm giác áp bách.

Chủ nhân Đạo Diễn đi trong cường quang hừ lạnh một tiếng, bạch diễm quanh thân khuếch tán, xoay quanh sau lưng hắn, hình thành một vòng lửa to lớn, như một loại thần quyền mạnh mẽ nào đó biến thành, tản ra vô tận thần uy.

- Ngươi đã không muốn nói, thế thì mang theo bí mật này cùng nhau hủy diệt đi.

Chủ nhân Đạo Diễn lạnh giọng quát, tiếng nói vừa ra, toàn bộ hư không sáng lên, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận bảo hộ Đại La tiên vực trong nháy mắt hiện hình.

Một tôn cự đỉnh trống rỗng xuất hiện trước Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, trong chốc lát, trước đỉnh chợt hiện bạch diễm khủng bố, bay lên, như một bức tường sóng bị cự đỉnh ngăn lại.

Cự đỉnh chính là Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Màn ánh sáng Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận theo đó tiêu tán, Đại La tiên vực hiện ra nguyên hình, Tinh Hà sáng chói,

sông núi tráng lệ, đại địa bao la vô biên, biển mây trùng điệp như bảo tháp, hiển thị rõ lộng lẫy, khí tức thần bí.

Một vệt kim quang bay lên từ trong Đại La tiên vực, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cấp tốc biến lớn, mà Khương Trường Sinh ngồi ở trên thần tọa cũng giống như thế, tư thế hắn ngồi hơi lộ ra lười biếng, Chí Dương thần quang trôi nổi bên trên vai trái, sau lưng là Thái Cực Huyền Đạo Tướng, quanh thân có Hồng Mông Thần Nguyên Khí bao quanh.

Khương Trường Sinh nhìn ba tôn thân ảnh vĩ ngạn đang đạp tới ở phương xa, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Này một trận chiến cũng đừng làm cho hắn thất vọng.

Hắn yên lặng diễn toán người mạnh nhất xung quanh, sau khi xác định không có người mạnh hơn buông xuống, hắn yên tâm.

Lực lượng thần bí trong khu vực tịch diệt làm hắn kiêng kị, bất quá lúc hắn diễn toán tồn tại mạnh nhất mà Đạo Diễn có thể mời tới, giá trị hương hỏa chính là giá trị hương hỏa của Chủ nhân Đạo Diễn, hắn chỉ lo lắng tồn tại trong khu vực tịch diệt giấu trong lòng mục đích khác buông xuống.

Lực chú ý của tất cả chúng sinh trong hư không đều rơi vào trên người Khương Trường Sinh cùng Chủ nhân Đạo Diễn.

Chủ nhân Đạo Diễn cùng Tiên đạo Đạo Tổ, đến tột cùng ai mạnh hơn?

Trong đếm không hết Diễn Quân, ánh mắt của hết thảy sinh linh Đạo Diễn nhìn về phía Khương Trường Sinh đều không giống nhau, có người đố kỵ, có người hâm mộ, có người phẫn nộ, có người cừu hận, có người bi yêu, cũng có người tràn ngập sát ý.

Thế Diễn Thiên đứng ở phía trên tinh hà, một bên tiến lên, một bên nhìn lại.

Lần nữa nhìn thấy thân ảnh Đạo Tổ, hắn cảm giác Đạo Tổ vẫn lạ lẫm như vậy, nhưng hắn vĩnh viễn quên không được tư thái của Đạo Tổ.

Thân ảnh ngồi cao cao tại thượng trên thần tọa thật là Đạo Tổ.

Trong lòng hắn không thể ngăn chặn sinh ra một nỗi nghi hoặc, Đạo Tổ lúc trước vì sao muốn giả bộ nhỏ yếu, vì sao muốn thả hắn một con đường sống?

Trước đó hắn cảm giác mình có thể còn sống sót, là dựa vào năng lực của mình, hiện tại hắn cảm thấy là Đạo Tổ thả hắn một con đường sống.

Nhưng lần này, hắn cảm giác Đạo Tổ không có khả năng lại buông tha cho hắn.

Chờ chút.

Sao ta có ý tưởng như vậy, chẳng lẽ nhận định Tôn chủ cùng hai vị Thuỷ Tổ hợp lại, đều không phải đối thủ của Đạo Tổ?

Thế Diễn Thiên bị ý nghĩ của mình hù dọa, ngay cả hắn cũng không rõ ràng tại sao mình lại nghĩ như vậy, chỉ bởi vì Đạo Tổ tru sát hai vị Diễn Thánh?

- Ha ha ha, đây là Đạo Tổ à, tư thái thật mạnh, hết sức phù hợp với bộ dáng trong tưởng tượng của ta.

Tiếng cười to của Tiểu Diễn Thánh truyền đến, chỉ thấy hắn bay ở đỉnh đầu Thế Diễn Thiên, vô số sinh linh Đạo Diễn ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

- Chư vị, chuẩn bị hưởng thụ trận chiến dịch cuối cùng này đi.

Âm thanh của Tiểu Diễn Thánh vang lên truyền vào trong tai mỗi một vị Đạo Diễn sinh linh phía trên tinh hà.

Không chỉ hắn, các Diễn Thánh khác cũng bắt đầu ra lệnh, bây giờ toàn bộ Đại La tiên vực đều bị Diễn Quân bao vây, không chút nào khoa trương, số lượng sinh linh Đại La tiên vực chung vào một chỗ, đều kém xa số lượng sinh linh Đạo Diễn, mà chúng sinh Đại La tiên vực cũng không phải đều có thể tham gia chiến tranh trong hư không.

Khi các Diễn Thánh đang điều động sĩ khí Diễn Quân, Khương Trường Sinh cùng Chủ nhân Đạo Diễn lâm vào trong yên lặng quỷ dị, mà Chủ nhân Đạo Diễn cùng hai vị Thuỷ Tổ chẳng biết lúc nào đã dừng bước lại, hai bên cách không giằng co, khí thế không có biến hóa.

Dần dần, vô luận Đạo Diễn, hay Tiên đạo, hay tất cả sinh linh khác đến đây thừa dịp loạn giành lợi ích đều phát giác được không thích hợp.

Chương 1299 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (2)

Xảy ra chuyện gì?

Đại chiến khoáng thế trong dự đoán vì sao không có xảy ra?

Vạn Phật thủy tổ tựa hồ suy nghĩ cái gì, ánh mắt trở nên ngưng trọng, Vị Lai phật tổ bên cạnh mở miệng hỏi:

- Có thể đang tiến hành ý chí giao chiến?

- Ừm, ba vị kia của Đạo Diễn cũng tìm hiểu trật tự thời không, bất quá lực lượng của bọn hắn không thể rung chuyển Tiên đạo ở quá khứ, bởi vì có Đạo Tổ bảo hộ chúng ta.

Vạn Phật thủy tổ trả lời.

Vừa dứt lời, Chủ nhân Đạo Diễn bỗng nhiên bay lên bay lên, vòng sáng bạch diễm phía sau hắn khuếch tán, đỉnh chóp hư không cất cao vô hạn, hắn nâng hai tay lên, một khối ngọc dài màu trắng xuất hiện trước mặt, như một khối cự xích.

Hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ thì trống rỗng xuất hiện ở hai bên Khương Trường Sinh, cùng nhau huy chưởng, hai cỗ thần lực kinh khủng bùng nổ, như vũ trụ hồng lưu, rung chuyển chư thiên Tiên đạo.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí dễ dàng ngăn cản hai cỗ lực lượng này, nhưng hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ cũng không có bối rối.

- Như ngươi mong muốn, chuyển sang nơi khác quyết sinh tử.

Một đạo âm thanh lạnh như băng truyền đến, ngay sau đó, hai cỗ thần lực bắn ra kỳ quang, mang Khương Trường Sinh đi, Chủ nhân Đạo Diễn cùng hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ cao cao tại thượng cùng nhau tan biến. Cùng lúc đó, hết thảy Diễn Thánh hạ lệnh, phát động mệnh lệnh tiêu diệt toàn bộ Tiên đạo.

Sát ý khủng bố như là gió lốc diệt thế theo từng hướng đi kéo tới, khiến cho tâm thần đám tu tiên giả chuẩn bị chiến một trận run lên.

Thái Sơ Cửu Thánh lập tức tách ra, riêng phần mình trấn thủ một phương.

Đã nhiều năm trôi qua, thực lực của bọn hắn sớm đã tăng nhanh như gió, như Khương Trường Sinh năm đó sau khi chứng được Đại La về sau, thực lực nghênh đón tăng nhanh như gió, lại thêm có Đạo Tổ chỉ dẫn, bọn hắn đã có được thực lực chống lại Thánh cảnh bình thường….

Trong hư không màu tím, nơi này tràn ngập vô số lôi điện, còn có trận trận gió lốc màu sắc rực rỡ như ẩn như hiện.

Khương Trường Sinh cùng Chủ nhân Đạo Diễn, hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ giằng co, bọn hắn trở thành tồn tại chói mắt nhất trong hư không mảnh màu tím này.

Giờ phút này, Khương Trường Sinh ngạc nhiên đánh giá vùng hư không này, lúc trước hắn nhưng không có phát hiện nơi này.

- Đây là Đạo Diễn Thần Vực, độc lập phía trên Đại Thiên thế giới, không nhận thời gian, nhân quả, mệnh số ảnh hưởng, cuộc chiến của Bất Diệt Mệnh Chủ, không nên liên luỵ kẻ yếu.

Chủ nhân Đạo Diễn lạnh lùng nói, hắn nắm chặt bạch ngọc cự xích trước mặt, bạch ngọc cự xích trong nháy mắt dấy lên liệt diễm, trong thế lửa ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, ghen ghét, phẫn nộ, sát ý, bi thương các loại, cũng để Khương Trường Sinh cảm thấy ngoài ý muốn.

Sinh linh Đạo Diễn không phải chỉ có thiên phú của một loại cảm xúc thôi sao?

Chẳng lẽ sinh linh Đạo Diễn mong muốn đi đến cảnh giới càng cao hơn, thì cần kích thích cảm xúc khác?

Khương Trường Sinh chẳng qua hơi tò mò, hắn có thể bị chuyển dời đến Đạo Diễn Thần Vực cũng không phải hắn chủ quan, hắn là cố ý.

Một là sợ lan đến gần chúng sinh Tiên đạo, hai là để chúng sinh Tiên đạo đi đối kháng Đạo Diễn, tôi luyện Tiên đạo, mặc dù sẽ có thương vong rất lớn, nhưng sinh tồn ở Đại Thiên thế giới, há có thể không có kiếp nạn?

Ba đại siêu thoát đạo thống cũng không phải bế quan tu luyện mà thành, đều đi qua vô số chinh chiến thối luyện, lột xác trong chiến hỏa.

- Vậy thì biểu hiện ra sự cường đại của các ngươi đi cho ta thấy đi.

Khương Trường Sinh hừ lạnh nói, Chủ nhân Đạo Diễn đã đi đến cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ, vẫn còn đang dùng Bất Diệt Mệnh Chủ để xò xét hắn.

Cũng đúng, giá trị hương hỏa của Đại Dục Diễn Thánh tuy mạnh nhưng bản chất sinh mệnh cũng không có đi đến cảnh giới Bất Diệt Mệnh Chủ, mà Chủ nhân Đạo Diễn sống lâu bao nhiêu năm, số tuổi đều phải dùng ức năm làm đơn vị, bây giờ đạt được Đại Đạo sinh cơ mới bước vào cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ, hắn không thể tin được Khương Trường Sinh đã vượt qua Bất Diệt Mệnh Chủ.

Hết sức cẩn thận.

Nhưng đã cẩn thận như vậy, vì sao tại trước khi đi, nhất định phải tới trêu chọc ta?

Trong lòng Khương Trường Sinh thở dài, hắn cảm thấy Chủ nhân Đạo Diễn có khả năng có khác tính toán, bất quá những chuyện này đã không quan trọng.

Hiện tại bày ở trước mặt Chủ nhân Đạo Diễn chỉ có một con đường.

Đường cùng.

Oanh.

Hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ trước tiên phát ra thế công, giá trị hương hỏa của bọn họ đều vượt qua sáu trăm vạn, Bất Diệt Mệnh Chủ hàng thật giá thật, thực lực mạnh mẽ, thần lực của bọn hắn ẩn chứa hai loại cảm xúc khác biệt.

Cuồng ý cùng hận ý.

Khương Trường Sinh không có lấy ra pháp bảo, chỉ nói khẽ:

- Diệt!

Thần thông, Thiên Địa Câu Diệt.

Một cỗ khí tức rất có lực lượng hủy diệt bùng nổ, cấp tốc bao phủ hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ, sắc mặt Chủ nhân Đạo Diễn kịch biến, đột nhiên lui nhanh, rời xa Khương Trường Sinh.

Phạm vi Thiên Địa Câu Diệt phá hư cũng không có kịch liệt khuếch trương, bao phủ hai vị Thuỷ Tổ sau liền dừng lại.

Cường quang cấp tốc tiêu tán, hư không màu tím xuất hiện một vùng khu vực tăm tối, mà Khương Trường Sinh đang đứng ở chính giữa, xung quanh đã không thấy thân ảnh của hai vị Thuỷ Tổ.

Hai đại Bất Diệt Mệnh Chủ còn chưa chân chính hiện ra sự mạnh mẽ của cảnh giới này đã bị phá hủy, hình thần câu diệt.

Chương 1300 - Kết quả không như mong muốn

- Tốt, không người có thể quấy nhiễu cuộc chiến giữa ngươi và ta, tới đi, để ta xem Đạo Hư Tôn Chủ mạnh mẽ ra sao.

Khương Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, đứng ngạo nghễ trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Chủ nhân Đạo Diễn nhìn chòng chọc vào hắn, phun ra bốn chữ:

- Đạo Hư Tôn Chủ.

Hắn thật ra sớm có suy đoán, chẳng qua không dám xác định, cảm thấy không có khả năng, đạo thống có được Đạo Hư Tôn Chủ vì sao xuất hiện tại vùng hư không này?

Mà Đạo Diễn điều tra qua, Tiên đạo là giết đi lên từ Đại Đạo hư không của Võ đạo, rất có thể là một phương đạo thống chưa có siêu thoát.

Đây là suy đoán của các Diễn Thánh, nhưng Chủ nhân Đạo Diễn lại cảm giác Tiên đạo mà bọn hắn hiểu biết chẳng qua là chi nhánh.

Bây giờ xem ra, hắn suy nghĩ không sai.

Chuyện cho tới bây giờ, Chủ nhân Đạo Diễn cũng không sợ, ngược lại bị kích phát đấu chí, hắn lộ ra nụ cười dữ tợn, tay

nắm bạch ngọc cự xích, cười to nói:

- Rất tốt! Bản tôn còn chưa đánh với Đạo Hư Tôn Chủ một trận, ngươi cũng đừng làm cho bản tôn thất vọng, thi triển toàn lực của ngươi đi, bằng không Tiên đạo của ngươi sẽ chống đỡ không được bao lâu.

Đạo Diễn Thần Vực không bị thời gian ước thúc, nhưng bị hắn điều khiển.

Dứt lời, khí thế Đạo Hư Tôn Chủ triệt để bùng nổ, Đạo Diễn Thần Vực sinh ra biến hóa, vô số lôi điện trở nên càng thêm đáng sợ, những gió lốc kia hóa thành gió lốc hủy diệt hết thảy, tàn phá hư không.

Khương Trường Sinh nghe được lời đối phương, không khỏi cười.

Đây không phải là lời mà hắn trước kia hay nói sao?

Hắn cuối cùng cảm nhận được tâm tính đám địch nhân ngày xưa của khi nghe mình nói như vậy.

Khương Trường Sinh chợt phát hiện toàn bộ Đạo Diễn Thần Vực đang cực tốc co vào, loại thủ đoạn này để hắn nghĩ tới chưởng khống càn khôn ở trong lòng bàn tay của mình.

Chủ nhân Đạo Diễn đột nhiên vung lên bạch ngọc cự xích, trực tiếp thu trọn Đạo Diễn Thần Vực vào cổ tay, hắn thì hiện thân ở trong bóng tối, còn chưa chờ hắn tiếp tục hành động, bạch ngọc cự xích vậy mà xuất hiện vết rách, cấp tốc mở rộng.

Mắt thấy bạch ngọc cự xích đang vỡ vụn, song chưởng Chủ nhân Đạo Diễn cách không kẹp lấy bạch ngọc cự xích, rót thần lực Đạo Hư Tôn Chủ vào trong đó, muốn muốn mạnh mẽ trấn áp tồn tại trong thước.

Thời gian không đến ba hô hấp, bạch ngọc cự xích đột nhiên bị đập tan, một hồi cường quang loá mắt bắn ra, cấp tốc bành trướng, hắn vô ý thức mong muốn tránh né, nhưng một cỗ lực lượng cường đại khác nắm kéo hắn, muốn đưa hắn vào trong cường quang, hắn cảm nhận được lực lượng Không Gian mạnh mẽ.

Oanh.

Cường quang loá mắt chợt hiện, trong nháy mắt để hư không mất đi màu sắc.

Một bên khác, xung quanh Đại La tiên vực đã bày ra đại chiến, liên tục không ngừng có sinh linh Đạo Diễn đánh tới theo bốn phương tám hướng, như là thủy triều, nhưng Tiên đạo cũng không có trong nháy mắt bị đánh tan, từng tôn Tiên Đế trở thành hàng rào cứng rắn nhất.

Thực lực cảnh giới Tiên Đế sai biệt rất lớn, Tiên Đế cường đại nhất đã vượt qua Tự Tại Thiên, lại thêm chí bảo cùng thần thông của bản thân, thậm chí có thể đối kháng Diễn Thánh.

Thái Sơ Cửu Thánh đối mặt Diễn Thánh thì hết sức cố hết sức, lượng Diễn Thánh của Đạo Diễn số vượt xa bọn hắn, bọn hắn cơ hồ đều lấy một địch nhiều.

Kiếm Thần một tay chắp ở sau thắt lưng, tay phải không ngừng vung lên, thao túng ngàn tỉ phi kiếm, hình thành kiếm trận Thông Thiên, quét ngang hư không, độc cản ba vị Diễn Thánh, đồng thời còn có thể phân tâm trợ giúp những chiến trường khác.

Tiêu Hòa nương nương nhấc một bình ngọc, Thiên Hà ẩn chứa lực lượng đặc thù tràn ra từ trong bình, phàm là sinh linh Đạo Diễn bị nước sông dính vào, thân thể sẽ trong thời gian cực ngắn hóa đá, lại bị Tiên Đế tru diệt, ngay cả Diễn Thánh đều không dám tùy tiện tới gần Thiên Hà.

Vạn Phật thủy tổ cường đại nhất, Kim Thân đi đến độ cao không kém hơn hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ, muôn vàn cánh tay kéo ra từ sau lưng, mỗi một cánh tay đều có thể thi triển thần thông khác biệt, kềm chế chín vị Diễn Thánh, khiến cho Diễn Thánh rất đỗi giật mình.

- Cái tên này làm sao mạnh như thế?

- Không chỉ là hắn, Tiên đạo làm sao có nhiều Tự Tại Thiên như vậy?.

- Không ngờ trong lúc ba đại siêu thoát đạo thống chúng ta tranh đấu lẫn nhau, hư không lại xuất hiện thế lực mạnh mẽ như thế.

- Không sao đâu, còn có Diễn Quân đang trên đường chạy tới.

- Đánh đi, không có Đạo Tổ, Tiên đạo không thể nào là đối thủ của Đạo Diễn.

Đạo Diễn một phương kinh hô Tiên đạo mạnh mẽ, những sinh linh đến đây đục nước béo cò cũng bị hù dọa, không ngờ Tiên đạo lại ngăn cản được đợt thế công thứ nhất của Đạo Diễn.

Võ đạo một phương triệt để hạ quyết tâm, trực tiếp gia nhập đại chiến, chiến Đạo Diễn.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Thiên Cơ huyền lão nhìn chiến đấu phương xa, mở miệng hỏi:

- Chúng ta có nên tham chiến?

Lời hỏi ra khỏi miệng, hắn đã biết đáp án, bởi vì Khương Nghĩa, Khương Thiện, Diệp Tầm Địch đã xuất ra pháp bảo của riêng mình.

- Về sau không cần hỏi lời như vậy.

Khương Nghĩa lạnh lùng nói, trong mắt tràn đầy sát ý, đã ngăn chặn không được, vừa dứt lời đã biến mất tại chỗ.

Khương Thiện, Diệp Tầm Địch cũng giống như thế.

Chương 1301 - Thuần túy chiến ý (1)

Không chỉ bọn hắn, Mộ Linh Lạc cũng mang theo Bạch Kỳ, Bạch Long đi chiến trường, hai nữ đứng ở trên đầu rồng, một đường hô phong hoán vũ dùng lực lượng công đức trợ giúp đám tu tiên giả khôi phục khí huyết cùng pháp lực.

Tầng tầng lớp lớp pháp bảo, thần thông biến hóa khó lường, trận pháp không hợp với lẽ thường, Tiên đạo bày ra rất nhiều thủ đoạn để Đạo Diễn một phương cảm nhận được khó giải quyết.

Không có Đạo Tổ, bọn hắn cũng không thể trước tiên đánh tan Tiên đạo, đây cũng không phải chuyện tốt.

Những người tu tiên này còn như vậy, Đạo Tổ kia lại mạnh bao nhiêu?

Võ Tắc một bên chiến đấu, một bên nhìn cảnh tượng Tu Tiên giả chiến đấu, trong lòng sôi trào máu nóng.

Nhất là Bỉ Ngạn đạo quân mạnh mẽ, cực đại kích thích đến hắn, dù sao Bỉ Ngạn đạo quân đã từng xuất thân từ võ giả, làm hậu bối, Bỉ Ngạn đạo quân đã vượt qua hết thảy tiên hiền của võ đạo, cường đại cùng tiến bộ tốc độ như vậy, há có không làm cho Võ Tắc tâm trí hướng về?

Đúng lúc này, một cường khí cỗ tuyệt thế từ sâu trong hư không truyền đến, khiến cho Thái Sơ Cửu Thánh ghé mắt, khiến cho hết thảy Tiên Đế vô cùng lo sợ, bọn hắn còn như vậy, huống chi những sinh linh khác.

Từng tôn Bàn Cổ phân thân trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ phía xa dồn dập mở mắt, từng người đứng dậy.

Đây cũng là lý do để Khương Trường Sinh dám bỏ mặc Tiên đạo cùng Đạo Diễn quyết chiến, có hơn một trăm tôn Bàn Cổ phân thân, có thể lật bàn.

Mười mấy tôn Bàn Cổ phân thân sớm nhất đã vượt qua Diễn Thánh bình thường, một tôn Bàn Cổ phân thân yếu nhất đi qua mấy ngàn năm tu luyện, cũng đã đi đến cảnh giới Tiên Đế.

Bàn Cổ phân thân không có linh trí độc lập thuộc về mình, nhất định phải có một tia ý chí của Khương Trường Sinh mới có thể hành động, trong ngày thường, bọn họ đều trốn ở trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, tu luyện theo bản năng của thân thể.

Bọn hắn đứng ở trên cành cây, lạnh lùng nhìn phương xa, không có vội vã ra tay, ngược lại bọn hắn đã khóa chặt kẻ địch….

Trong không gian lĩnh vực thần bí, trải qua Thiên Địa Câu Diệt phá hủy, nơi này lâm vào trong bóng tối cực hạn.

Chủ nhân Đạo Diễn nhìn Khương Trường Sinh phương xa, vẻ mặt vô cùng khó coi, lúc trước Thiên Địa Câu Diệt khiến cho hắn bỏ nhục thân của mình, linh hồn xuất khiếu, một lần nữa ngưng tụ thân thể, làm Đạo Hư Tôn Chủ, thủ đoạn đổi thân thể dạng này cũng không có tiêu hao hắn quá nhiều lực lượng, nhưng vừa giao thủ đã thất bại khiến cho hắn rất khó tiếp nhận.

Khương Trường Sinh cũng đang cảm khái ở trong lòng.

Loại tuyệt chiêu như Thiên Địa Câu Diệt này vẫn không dùng được đối với Đạo Hư Tôn Chủ, lực hủy diệt của thần thông này xác thực mạnh mẽ, nhưng tốc độ thi triển là khuyết điểm, ít một đạo Hư Tôn Chủ rất dễ dàng né tránh, mà lúc trước hắn còn đồng thời thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, níu lại Chủ nhân Đạo Diễn, tên này đều có thể bỏ thân thể đào thoát.

Tốc độ Đạo Hư Tôn Chủ sáng tạo thân thể thật nhanh, mà khí tức lại không có chút yếu bớt.

Vừa hay, lấy Chủ nhân Đạo Diễn ra để hiểu Đạo Hư Tôn Chủ mạnh mẽ ra sao.

Sau khi đi đến Đại La Thần Tướng cảnh, Khương Trường Sinh mong muốn lại đột phá, cũng cần thời gian dài dằng dặc đi tích lũy, trong một đoạn thời gian rất dài tương lai, Đạo Hư Tôn Chủ đều có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Dù sao, Đạo Hư Tôn Chủ mạnh nhất mà hắn tính qua đã đi đến năm ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Ánh mắt hai người đụng nhau, cho dù là khu vực hư vô, bọn hắn cũng có thể thấy ánh mắt của nhau.

Oanh.

Khí thế hai người đột nhiên thay đổi, quanh thân hai bên đồng thời xuất hiện vô số hư ảnh, thân hình tất cả đều giống như bọn hắn, giống như ngàn tỉ phân thân.

Chủ nhân Đạo Diễn sáng tạo là lực lượng tâm tình của mình, lấy ý chí hiện thân, mà Khương Trường Sinh thì là lực lượng ý chí thuần túy, lực lượng của hai bên cấp tốc lao thẳng vào nhau, hai cỗ hồng lưu có thể dễ dàng hủy diệt chư thiên vạn giới chạm vào nhau, vô số kể hư ảnh đều tự tìm đến đối thủ giao chiến.

Ý chí hóa thân của bọn hắn đều có thể thi triển năng lực của bản tôn, trong khoảnh khắc sinh ra chiến trường còn muốn to lơn hơn nêu so vơi toàn bộ chiến trường Đại La tiên vực.

Trong bóng tối tràn đầy thân ảnh hai người giao chiến, để hắc ám đều trở nên vặn vẹo, Khương Trường Sinh cùng Chủ nhân

Đạo Diễn không có xem chiến, mà lần nữa lao thẳng đến nhau.

Chủ nhân Đạo Diễn thả người vọt lên, thất tình lục dục ngưng tụ thành một thanh quyền trượng, lượn lờ lấy bạch diễm hừng hực, mang theo khí thế phá thiên vung nện mà đi, đếm không hết ý chí hóa thân trong nháy mắt yên diệt.

Khương Trường Sinh đưa tay chính là một chỉ.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Một chỉ này chiếu sáng hư vô hắc ám, đánh tan vô tận bạch diễm.

Ngay sau đó, trong cơ thể Khương Trường Sinh có một hư ảnh đứng lên, cấp tốc cất cao, chính là Đại La Thần Tướng.

Đại La Thần Tướng đột nhiên mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, đại đạo kim quang bắn ra, quét ngang chỗ có cảm xúc hóa thân, thế không thể đỡ giết tới Chủ nhân Đạo Diễn.

Chủ nhân Đạo Diễn không lùi mà tiến tới, bạch diễm khuếch tán quanh thân, lại hình thành cự tháp màu trắng, đỉnh tháp có chín đầu Bạch Long dữ tợn vặn vẹo long thân, giống như tranh nhau chen lấn mong muốn trốn vào trong tháp.

Chương 1302 - Thuần túy chiến ý (2)

Oanh.

Chủ nhân Đạo Diễn không ngờ lại ngăn cản được đại đạo kim quang.

Nhưng chỉ đi qua nửa hơi thời gian, bạch diễm cự tháp bị đập tan, thân thể vĩ ngạn của Chủ nhân Đạo Diễn bị đại đạo kim quang chém ngang lưng, máu tươi bắn tung toé, hóa thành vô số đám lửa nhỏ, tô điểm cho hư vô hắc ám.

- Nuốt!

Hai mắt Đạo Diễn Chi Chủ chợt trợn, tay phải cách không bắt tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh rõ ràng cảm giác được có một loại lực lượng không nhìn thấy, sờ không được tràn vào trong cơ thể

của mình, tựa như một thứ gì đó vô hình nhưng rất tham ăn bắt đầu thôn phệ hắn.

Đây là.

Tình Tự lực lượng.

Đếm không hết âm thanh cảm xuc mặt trái muốn muốn xông vào đạo tâm của hắn, nhưng đạo tâm của hắn vững chắc, căn bản không bị ảnh hưởng.

Đại La Thần Tướng vỗ ra một chưởng, Chủ nhân Đạo Diễn đột nhiên xê dịch né tránh, xuất hiện phía sau Khương Trường Sinh, vung lên quyền trượng quét tới, vừa làm ra động tác này, con ngươi của hắn không khỏi hướng lên trên.

Một chưởng ảnh màu tím vô cùng to lớn phẫn nộ đập xuống, Chủ nhân Đạo Diễn còn muốn khổng lồ hơn Đại La tiên vực trong nháy mắt bị đập thành tro bụi.

Đại La Thần Tướng đi theo nhấc chưởng, trở tay vỗ tới sườn phía bên trái, đánh lui Chủ nhân Đạo Diễn vừa hiện thân.

Trong nháy mắt bị Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng vỗ trúng, thân thể Chủ nhân Đạo Diễn yên diệt, nhưng cái này cũng không thể tru diệt hắn, thậm chí không cách nào làm cho thế công của hắn đình trệ.

Đối mặt Chủ nhân Đạo Diễn không ngừng đột kích, Đại La Thần Tướng không ngừng thi triển thần thông, Khương Trường Sinh có loại cảm giác trở lại Quỷ Vực.

Chẳng lẽ Quỷ Vực có quan hệ với Đạo Diễn?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Khương Trường Sinh, hắn chuyên tâm quan sát Chủ nhân Đạo Diễn.

Chủ nhân Đạo Diễn lần lượt bị tru diệt, nhưng thần lực của hắn giống như vô cùng vô tận, khí tức cảm xúc cơ thể phát ra hắn đang nhanh chóng hoán đổi, khí tức không ngừng tăng vọt.

Chủ nhân Đạo Diễn lại còn đang thay đổi mạnh.

Như thế để Khương Trường Sinh cảm thấy tò mò, đến tột cùng là cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ để Chủ nhân Đạo Diễn bất tử

bất diệt, hay là Đại Đạo sinh cơ thần bí kia đang chống đỡ cho Chủ nhân Đạo Diễn?

Không thể không nói, Chủ nhân Đạo Diễn xác thực mạnh mẽ, nếu như Tiên đạo không có hắn, Thái Sơ Cửu Thánh hợp lại cũng không thể chịu nổi một kích của Chủ nhân Đạo Diễn.

Mặc dù trong bóng tối hư vô không có quy tắc Đại Đạo, Chủ nhân Đạo Diễn cũng có thể để lực lượng của mình hóa thành Đại Đạo, trợ hắn tác chiến tốt hơn.

Tiết tấu chiến đấu càng lúc càng nhanh, Đại La Thần Tướng không ngừng thi triển thần thông, nhanh như Thiên Thủ Thiên Tí, chợt nhìn, giống như có ngàn ngàn vạn vạn Chủ nhân Đạo Diễn từ các hướng đi khác nhau đột kích, đến đằng sau, trong một hơi thời gian ngắn ngủi, Chủ nhân Đạo Diễn phát động ngàn vạn lần tiến công, nhưng cũng bị tru diệt ngàn vạn lần.

Thời gian dần qua, Khương Trường Sinh cảm nhận được có một cỗ cảm xúc trong rất nhiều cảm xúc của Chủ nhân Đạo Diễn sắp trổ hết tài năng.

Không còn là tâm tình tiêu cực, mà là chiến ý thuần túy.

Đại La tiên vực, hư không xung quanh đã triệt để biến thành chiến trường, từng phương thiên địa bị hủy diệt, đá vụn hình thành vô số thiên thạch hoành hành trong hư không.

Ở sâu trong hư không, từng chùm sáng chạy nhanh đến, sánh đôi tiến lên, ở phía trên những chùm sáng kia, vô cùng vô tận Đạo Diễn sinh linh đang chạy đến, hình thành uông dương hạo hãn, cực kỳ tráng quan.

- Không có Đạo Tổ, không ngờ các ngươi còn có thể giãy dụa, đã như vậy, vậy thì tiếp ta một đao.

Một đạo âm thanh ẩn chứa sát ý giết ra, phía trên Diễn Quân quang hải bỗng nhiên có một mảnh đao khí màu xanh lướt qua, tốc độ vượt xa Diễn Quân, trong chớp mắt giết tới biên giới chiến trường.

Những Tiên Đế đang chiến đấu cảm nhận được đao khí màu xanh đáng sợ, nhưng tốc độ thật sự quá nhanh, nhanh đến các Tiên Đế cũng không kịp tránh né.

Một đạo búa khí đột nhiên chém tới từ phía trên Đại La tiên vực, lướt qua chiến trường bao la, đối diện tiêu diệt đao khí màu xanh, Tu Tiên giả dọc đường chỉ cảm thấy một cơn gió lướt qua, nhưng các sinh linh Đạo Diễn thì trực tiếp biến thành tro bụi.

Nương theo đạo búa khí này trảm ra giải trừ nguy nan cho chúng sinh Tiên đạo, hết thảy Tu Tiên giả quay đầu nhìn lại, đều thấy một tôn hư ảnh.

Bàn Cổ hư ảnh.

Đó là.

Đạo Tổ.

Ngày xưa Đạo Tổ thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Bàn Cổ hư ảnh, mà Bàn Cổ hư ảnh cũng bị bọn hắn nhận định là một trong pháp tướng của Đạo Tổ.

Thấy Bàn Cổ hư ảnh, đám tu tiên giả liền nghĩ đến truyền thuyết Thiên Thân Vạn Tướng của Đạo Tổ, xem ra Đạo Tổ lưu lại thủ đoạn bảo hộ Đại La tiên vực.

Suy nghĩ đây, áp lực của đám Tu Tiên giả giảm mạnh, sĩ khí tăng vọt.

Mà Đạo Diễn một phương nhìn Bàn Cổ hư ảnh, cảm thấy rất bất an, Đạo Tổ là tồn tại kinh khủng có thể dễ dàng tru diệt Đại Dục Diễn Thánh, nếu như Đạo Tổ có lưu lực lượng phiến chiến trường này, vậy thì không tốt chút nào.

Đại chiến đã mở ra, không lại bởi vì Bàn Cổ hư ảnh xuất hiện mà ngưng hẳn, lúc này có ba mươi vị Diễn Thánh bao vây Đại La tiên vực, muốn bố trí xuống đại trận, ngăn cách Bàn Cổ hư ảnh can thiệp.

Chương 1303 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (1)

Một bên khác.

Chủ nhân Đạo Diễn còn đang quyết chiến, lần lượt bị tru diệt, cũng không có xóa đi chiến ý của hắn, tương phản, chiến ý của hắn đã vượt qua cảm xúc khác, thành là cảm xúc cao nhất.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nhìn xem Chủ nhân Đạo Diễn bị Đại La Thần Tướng lần lượt trấn diệt thân thể, hắn dần dần mất đi hứng thú.

Sau khi hiểu rõ lực lượng của Đạo Hư Tôn Chủ, hắn không lưu tay nữa.

Trong thần quang, ánh mắt hắn ngưng tụ, lạnh lùng nói:

- Định!

Ngàn vạn thân ảnh xung quanh hư không biến mất, chỉ còn lại có bản tôn Đạo Hư Tôn Chủ bị cố định ở trong hư không, hắn trừng to mắt, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đây là lực lượng gì?

- Thân thể bất diệt, lại có thể theo ý chí khôi phục nhanh chóng, cái này là lực lượng của Đạo Hư Tôn Chủ à, nếu như ta tru diệt thần hồn của ngươi, ngươi còn có thể phục sinh không?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, lời nói lộ ra sát ý kinh hồn.

Thân thể chủ nhân Đạo Diễn bỗng nhiên nổ tung, vô cùng vô tận bạch diễm tản mạn ra, Khương Trường Sinh lấy ra Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, thu hết bạch diễm vào trong kính.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn rõ ràng cảm giác được lực lượng của Chủ nhân Đạo Diễn cũng không có bị hoàn toàn thôn phệ, vẫn có chút lực lượng vô hình không thể bắt đang tràn ngập, đây là thiên phú của Đạo Diễn, Tình Tự lực lượng.

- Tiên đạo Đạo Tổ, ngươi xác thực rất mạnh, đáng giá để ta được ăn cả ngã về không, ta mặc dù không rõ ràng trong Đạo Hư Tôn Chủ có bao nhiêu chênh lệch, nhưng chắc hẳn không có bao nhiêu Đạo Hư Tôn Chủ có thể so bằng được ngươi.

Âm thanh của Chủ nhân Đạo Diễn vang lên, trong giọng nói tràn ngập vui mừng, cỗ chiến ý kia đã tan biến.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Được ăn cả ngã về không chịu chết?

- Đó là ngươi còn không nhìn thấu, khu vực tịch diệt sắp sụp đổ, Đại Thiên thế giới sẽ không còn trở ngại, bảo hộ của Đại Đạo dành cho đạo thống nhỏ yếu sắp biến mất, Đại Đạo sinh cơ quá mạnh, đã bị ngấp nghé.

Ngữ khí Chủ nhân Đạo Diễn sụt sịt, có bất đắc dĩ, cũng có cảm khái.

Khương Trường Sinh cảm thụ được Tình Tự lực lượng tràn ngập ở xung quanh, trong nháy mắt hiểu rõ ra.

Đạo Diễn sở dĩ dám đến xâm chiếm Tiên đạo, sớm đã làm dự tính rõ ràng, nếu không còn Tiên đạo, chính là báo thù thành công, nếu không thể, vậy đại biểu cho Tiên đạo mạnh hơn, bọn hắn muốn mượn lực lượng của Tiên đạo đi đối mặt tồn tại càng mạnh mẽ hơn.

Đến nỗi mượn như thế nào, đó chính là thân hóa Tình Tự lực lượng, dung nhập trong Tiên đạo, ẩn núp trong năm tháng dài đằng đẵng, chờ đợi đến thời điểm giành lấy cuộc sống mới rồi tái lập Đạo Diễn.

Không thể không nói, cảm xúc của Đạo Diễn xác thực khó lường, có thể miễn cưỡng bắt, nhưng mong muốn hoàn toàn tru diệt, rất khó, nhất là cường giả như Chủ nhân Đạo Diễn.

- Đạo Tổ, mặc dù không rõ ràng Tiên đạo đến tột cùng đến từ phương nào, nhưng theo thực lực của ngươi đến xem, Tiên đạo tất nhiên đến từ lĩnh vực mạnh hơn lớn hơn, cuộc chiến giữa ngươi và ta sẽ không kết thúc, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ trở về, khi đó, ngươi tốt nhất sống sót, chịu thêm khiêu chiến của ta.

Âm thanh của Chủ nhân Đạo Diễn lần nữa vang lên, đã không thể phán định hướng đi.

Trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính có tâm tình lực lượng của hắn, vùng hư không này cũng có, giống như hắn ở khắp mọi nơi.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Vô luận đi qua bao lâu, ngươi đều khó có khả năng hạ gục ta, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế.

Hắn cũng không phải người mở đường, hắn là người phản siêu tất cả.

Rất nhiều cường địch đều cho rằng hắn có bối cảnh cực lớn, thật tình không biết, hắn là bối cảnh lớn nhất.

- Bất quá, mong muốn phụ thuộc Tiên đạo, hài hước, số mệnh của các ngươi thì cần tự các ngươi gánh chịu đi.

Ngữ khí Khương Trường Sinh chuyển hướng, lạnh giọng quát.

Mặt kính Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính lấp lánh ánh sáng, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Chủ nhân Đạo Diễn, hơi ngừng lại.

Cùng lúc đó.

Phía trên Đại La tiên vực, hư không trống rỗng xuất hiện liệt diễm màu trắng, hình thành biển lửa vô tận, che đậy toàn bộ hư không.

Các Diễn Thánh nhìn thấy một màn này, tất cả đều phấn chấn, bọn hắn nhận ra đây là ngọn lửa cảm xúc của tôn chủ.

Sinh linh Đạo Diễn khác đi theo cảm nhận được cảm xúc của Chủ nhân Đạo Diễn, sĩ khí phóng đại, giống như thấy ánh rạng đông của thắng lợi đến.

Chỉ có số ít cổ lão Diễn Thánh tựa hồ đoán được cái gì, vẻ mặt có chút khó coi, bọn hắn biết tôn chủ đã thua, hiện tại đang con đường thứ hai.

Bọn hắn cũng không phải không thể nào tiếp thu được, tôn chủ bước vào cảnh giới trong truyền thuyết, lại vẫn không có biện pháp hạ gục Đạo Tổ, Đạo Tổ kia mạnh bao nhiêu?

Có Tiên đạo bảo hộ, Đạo Diễn bọn họ mới có thể vượt qua kiếp nạn tiếp theo.

Bỗng nhiên.

Trong Đại La tiên vực bắn ra hào quang bảy màu, cấp tốc mở rộng, bạch diễm rơi xuống đụng phải thất thải hào quang liền không thể xâm nhập vào trong, ngoài thân hết thảy sinh linh Tiên đạo theo đó phát ra thất thải hào quang, trên người như khoác một lớp áo ánh sáng….

- Thiên Đạo lực lượng! Thiên Đạo đang giúp chúng ta.

- Lực lượng thật ấm áp, những âm thanh kia đã biến mất.

- Ha ha ha, Đạo Diễn còn muốn mê hoặc đạo tâm của ta, thật sự không biết tự lượng sức mình.

- Giết hết bọn hắn, người phạm Tiên đạo ta, nhất định phải hình thần câu diệt.

Chương 1304 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (2)

Từ khi đại chiến mở ra, rất nhiều cường giả Đạo Diễn tán đi tâm tình của mình, ý đồ kích động đạo tâm của các Tu Tiên giả, ảnh hưởng bọn hắn chiến đấu, cái này khiến Tu Tiên giả khổ không thể tả, bây giờ Thiên Đạo lực lượng hiển hiện, những âm thanh này toàn đều biến mất, Tu Tiên giả sao có thể không phấn chấn?

Vạn Phật thủy tổ ngước nhìn lực lượng Thiên Đạo mênh mông cùng với biển lửa vô tận càng cao, từ nơi sâu xa, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì.

- A Di Đà Phật!

Vạn Phật thủy tổ thì thầm một tiếng, chợt lại thả người nhảy vào trong chiến đấu.

Trong bóng tối hư vô.

- Thế nào lại thế! Ngươi như thế nào làm được?

Âm thanh hoảng sợ của Chủ nhân Đạo Diễn vang lên lần nữa, lần này cũng không phải đến từ trong Thiên Hỏa âm Dương Đại Diệt Kính, mà đến từ trong hư không.

Hắn có thể cảm nhận được lực lượng tâm tình của mình không thể xâm nhập vào Tiên đạo, hắn lần đầu tiên gặp được tình huống như vậy.

Trong tuế nguyệt xa xưa, Đạo Diễn gặp được rất nhiều kiếp nạn, mỗi lần gặp được tồn tại không thể đối đầu, bọn hắn sẽ hóa thành Tình Tự lực lượng vô hình vô sắc, xâm nhập vào trong một phương đạo thống tránh né, đợi cường địch rời khỏi sẽ đi ra ngoài, chưa bao giờ thất bại qua, mà những đạo thống bị bọn hắn phụ thuộc cuối cùng đều sẽ bị bọn hắn nuốt hết.

Lần này, đối mặt cường địch ở khu vực tịch diệt bên ngoài, Chủ nhân Đạo Diễn suy nghĩ đến sách lược vạn bất đắc dĩ này, hắn thành tựu Đạo Hư Tôn Chủ vẫn như cũ bảo lưu lấy suy đoán về một chiến bại, đủ để thấy hắn cẩn thận ra sao, nhưng

trăm triệu lần không ngờ, hắn bại, mà hậu thủ của hắn cũng thất bại.

Giờ khắc này, Chủ nhân Đạo Diễn gần như sụp đổ, bởi vì hắn biết Đạo Diễn sau đó sẽ phải đối mặt với cái gì.

Khương Trường Sinh không có trả lời, nhưng trong lòng lại đang vui mừng, mình rất sớm trước kia đã sáng lập Thiên Đạo, Thiên Đạo bản ý là vì cứu trợ chúng sinh trong khổ nạn, hạn chế cường giả lạm sát kẻ vô tội, từ từ, Thiên Đạo cường đại lên theo Tiên đạo, đã có được lực lượng bảo hộ mạnh mẽ, Tình Tự lực lượng của Chủ nhân Đạo Diễn không thể bắt, Thiên Đạo cũng hư vô mờ mịt, mà Thiên Đạo bởi vì Khương Trường Sinh đã cường đại đến có khả năng chống lại lực lượng của Đạo Hư Tôn Chủ, cho nên có thể chống cự cảm xúc của Chủ nhân Đạo Diễn xâm lấn.

- Đạo Tổ! Ngươi chết không yên lành, như vậy thì theo ta cùng nhau yên diệt đi.

Âm thanh của Chủ nhân Đạo Diễn không còn thong dong như trước đó, trở nên cuồng loạn, vừa dứt lời, toàn bộ không gian hắc ám hư vô hiện ra vô số diện mạo, tất cả đều là mặt của hắn, đủ loại biểu lộ, đều đang vặn vẹo, lộ ra đến mức dị thường quỷ dị kinh dị.

Đối mặt với đối phương muốn đồng quy với tận, Khương Trường Sinh đương nhiên sẽ không nuông chiều hắn.

- Diệt!

Nương theo chữ này phun ra, Đại La Thần Tướng giang hai cánh tay, thi triển Thiên Địa Câu Diệt.

Xung quanh Đại La tiên vực, sinh linh Đạo Diễn trong chiến trường các phương đều có tâm linh cảm ứng, bọn hắn cảm nhận được cái gì, từng người động dung.

Tôn chủ cùng hai vị Thuỷ Tổ, vẫn lạc.

Nhưng hết thảy sinh linh Đạo Diễn cũng không có hoảng sợ, ngược lại tất cả đều điên cuồng, tại thời điểm đạo thống đứng trước tuyệt cảnh, đám bá chủ hoành hành hư không Đại Thiên thế giới thể hiện ra dứt khoát không sợ chết.

Tiên đạo một phương không rõ ràng đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng trong chiến tranh, bọn hắn căn bản không quản được như vậy nhiều.

Sâu trong hư không, trên một khỏa sao trời như là Thái âm tinh, một nữ tử tóc trắng đứng trên đất bằng, nhìn về phương xa, người nàng mặc váy dài màu vàng kim, trên váy khảm nạm nhiều vô số kể mảnh ngôi sao nhỏ, phía trên đầu còn có lấy ba vầng mặt trời đang lơ lửng, cả người như Thần Vương, hiển thị rõ khí chất cao quý mà thần thánh.

Nàng nhíu đôi mi thanh tú, nói một mình:

- Khí vận Đạo Diễn giảm nhiều, lại có tư thái sụp đổ, chẳng lẽ Đạo Diễn bại?

Vừa nghĩ tới Chủ nhân Đạo Diễn đạt được Đại Đạo sinh cơ không ngờ lại thua ở trong tay Tiên đạo Đạo Tổ, nàng không có cảm thấy hoang đường, ngược lại cảm nhận được áp lực cường đại.

Tại Đại Thiên thế giới, xảy ra bất cứ chuyện gì đều chẳng có gì lạ, ngày xưa Trần Khư sao mà bá đạo, không phải cũng bị tồn tại cường đại tập kích, cho sau đó cho ba đại siêu thoát đạo thống cơ hội.

Đối mặt sự thật Đạo Diễn sắp tan tác, nữ tử áo vàng nghĩ đến là Huyền Mệnh nên tự xử như thế nào.

Nàng quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác, phần cuối ánh mắt của nàng, khu vực tịch diệt còn đang sụp đổ, đợi khu vực tịch diệt hoàn toàn sụp đổ, lại sẽ có tồn tại kinh khủng như thế nào đột kích, lại sẽ có bao nhiêu siêu thoát đạo thống đến đây tranh phong.

Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện trong Tử Tiêu cung, hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, lẳng lặng xem chiến.

Mặc dù Chủ nhân Đạo Diễn đã bại trận, nhưng hắn cũng không có lập tức ra tay chung kết trận chiến này, mà muốn cho Tiên đạo đi đối mặt kiếp nạn.

Có người ngã xuống, nhưng cũng có người trong chiến đấu tăng cao tu vi.

Đi qua điên cuồng ngắn ngủi, số ít Diễn Thánh cuối cùng không áp chế được sợ hãi trong lòng, bọn hắn biết được, dưới tình huống không có Tôn Chủ kiềm chế Đạo Tổ, bọn hắn không có khả năng thắng, tiếp tục đấu nữa, cũng là chịu chết, một khi Đạo Tổ buông xuống, vậy thì phiền phức lớn.

Có ba vị Diễn Thánh thần không biết quỷ không hay thoát đi, dần dần, các Diễn Thánh khác cũng ý thức được không thích hợp, cũng bắt đầu khôi phục lý trí, chỉ có sinh linh Đạo Diễn phía dưới còn đang điên cuồng.

Chương 1305 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (1)

- Đại Đạo sinh cơ đến tột cùng ở nơi nào?

Khương Trường Sinh cúi xem trận chiến tranh này, yên lặng suy nghĩ, sau khi tru diệt Chủ nhân Đạo Diễn, hắn cũng không có bắt được khí tức Đại Đạo sinh cơ, hắn thậm chí không rõ ràng Đại Đạo sinh cơ đến tột cùng là cái gì.

Trong mệnh số chúng sinh Đạo Diễn cũng không có đặc thù đáng giá để hắn quan tâm chỗ.

Chẳng lẽ Đại Đạo sinh cơ đã bị Chủ nhân Đạo Diễn tiêu hao?

Khương Trường Sinh cảm thấy rất có thể, lần này tiến công, Chủ nhân Đạo Diễn rõ ràng mang theo quyết tâm, không có khả năng còn để lại cái gì.

Một lát sau.

【 tiên tuế năm một trăm chín mươi vạn bốn trăm sáu mươi mốt (1,900,461), Đạo Diễn xâm lấn Tiên đạo, dưới sự công kích của Chủ nhân Đạo Diễn, hai vị Đạo Diễn Thuỷ Tổ hợp lại, ngươi thành công sinh tồn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng. đại đạo thần thông - Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang 】

Đại đạo thần thông.

Không tệ, không hổ là Đạo Hư Tôn Chủ.

Khương Trường Sinh còn chưa truyền thừa thần thông, chỉ nhìn đến bốn chữ đại đạo thần thông, đã biết sinh tồn ban thưởng lần này không tầm thường.

Hắn không có lập tức tiến hành truyền thừa, mà tiếp tục xem chiến, đồng thời tiến hành hương hỏa diễn toán.

Trừ hắn ra, giá trị hương hỏa mạnh nhất trên chiến trường đã giảm xuống đến phía dưới trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nương theo lấy số ít Diễn Thánh chạy trốn, áp lực của Tiên đạo cũng sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Một vài Tiên Đế biểu hiện hấp dẫn Khương Trường Sinh chú ý, khiến cho hắn rất hài lòng, bây giờ Tiên đạo đang ở giai đoạn tiến tới thời kỳ vàng son, đủ loại thiên tài thiên tư kinh diễm đang phồn vinh mạnh mẽ hiện ra, khiến cho hắn thấy được Tiên đạo trăm vạn năm sau sẽ là quang cảnh như thế nào.

Sau khi Đạo Diễn chiến bại, Tiên đạo lần nữa nghênh đón bay lên, nhưng cùng lúc cũng sẽ đứng trước càng nhiều kiếp nạn không biết, tỷ như lĩnh vực khu vực tịch diệt ngoài Đại Thiên thế giới.

Cùng lúc đó, chỗ tối trong hư không, vô số cường giả đang nhìn trộm trận chiến này, người mạnh nhất có thể so với Thánh cảnh của đạo thống, bọn hắn đều là người lưu lãng, đến từ các đạo thống không có siêu thoát khác, bọn hắn không biết Chủ nhân Đạo Diễn đã ngã xuống, nhưng thấy Tiên đạo chống lại thế công của Đạo Diễn, đều rất đỗi giật mình.

- Tiên đạo mạnh như thế?

- Đại Thiên thế giới sắp biến thiên, trải qua trận này, phe bá chủ thứ tư muốn sinh ra.

- Không chỉ như thế. Tiên đạo rõ ràng yếu hơn Đạo Diễn không ít, nhưng có thể chống đỡ, toàn bộ đều dựa vào hư ảnh kia, xem ra có quan hệ cùng Đạo Tổ, một khi Tiên đạo chiến thắng, ý vị này là Tiên đạo Đạo Tổ rất có thể là người mạnh nhất trong hư không hiện tại.

- Mạnh nhất hư không, chậc chậc, Tiên đạo này đến tột cùng xuất hiện từ chỗ nào?

- Có lẽ là vì Đại Đạo sinh cơ tới đây.

- Đúng thế, ta trước đó đã gặp được một vị cường giả đến từ lĩnh vực khác, xem ra lĩnh vực vùng hư không này sẽ lâm vào trong náo động lâu dài.

Một vài cường giả tiềm phục trong chỗ tối riêng phần mình nghị luận, có người sợ hãi than Đạo Tổ mạnh mẽ, có người hoảng sợ Tiên đạo trong tương lai, cũng có người tò mò Tiên đạo là đạo thống như thế nào.

Một ngày ngày đi qua, càng ngày càng nhiều Diễn Thánh, Diễn Quân chạy trốn, cũng dẫn đến chúng sinh Đạo Diễn còn lại ý thức được không thích hợp, nhưng không có mệnh lệnh của lãnh tụ, bọn hắn không dám chạy trốn, những Diễn Thánh, Diễn Quân còn đang tác chiến cũng xoắn xuýt, bọn hắn biết, mình vừa lui, cho dù trốn qua Tiên đạo truy sát, cũng sẽ đối mặt với Huyền Mệnh, Trấn Xu đuổi tận giết tuyệt.

Mới đầu, bọn hắn ôm quyết tâm quyết tử dù sao Tôn chủ đều đã chết, nhưng chiến mấy ngày, Tiên đạo Đạo Tổ vẫn không có hiện thân, chuyện này để lòng của bọn hắn nổi sóng.

Chẳng lẽ Tiên đạo Đạo Tổ không muốn giết bọn hắn, cũng hoặc là bị tôn chủ làm trọng thương?

Dưới tình huống có thể sống, người nào muốn chết?

Diễn Thánh nghĩ như vậy, huống chi chúng sinh phía dưới.

- Rút lui đi!

Một âm thanh vang vọng trong lòng chúng sinh Đạo Diễn, chủ nhân của đạo âm thanh này chính là Tham Mộng Diễn Thánh.

Nàng là người sớm nhất để mắt tới Đại La tiên vực, nàng hiện tại vô cùng vui mừng vì kế hoạch triệu tập Diễn Thánh xâm lấn lúc trước thất bại, bằng không nàng đã chết.

Lúc nói ra lời này, cả người Tham Mộng Diễn Thánh giống như trở nên già nua, mất đi tinh khí thần.

Không chỉ là nàng, tuyệt đại đa số thiên kiêu Đạo Diễn nghe nói như thế, đều chịu đả kích to lớn.

Đạo Diễn bao nhiêu năm không có nếm qua mùi thất bại, thậm chí có thể độc đấu Huyền Mệnh, Trấn Xu, bây giờ xâm lấn một phương đạo thống không biết tên, lại muốn thất bại tan tác mà quay trở về, châm chọc bực nào.

Tiểu Diễn Thánh máu me khắp người nhìn về phía Bàn Cổ hư ảnh phía trên Đại La tiên vực, mặt mũi tràn đầy không cam tâm.

Hắn cảm thấy Tiên Đế chỉ đến như thế, chân chính quyết định trận chiến này vẫn là Đạo Tổ, mỗi khi những Đại La, Tiên Đế kia sắp phải đối mặt tử cảnh, Đạo Tổ sẽ ra tay.

Đáng chết.

Tiểu Diễn Thánh rất không cam tâm, lần này đến đây, hắn thậm chí muốn khiêu chiến Đạo Tổ, nhưng hôm nay biết được Tôn chủ đã ngã xuống, hắn không dám có ý tưởng này.

Cho dù trong lòng có mọi loại không cam lòng, hắn cũng chỉ có thể rút lui.

Chương 1306 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (2)

Mắt thấy Đạo Diễn bắt đầu giống như nước thủy triều thối lui, Tiên đạo một phương, sĩ khí như hồng, dồn dập bày ra truy sát, trong chiến đấu này, bao nhiêu bạn thân, thân nhân của bọn hắn bỏ mình, há có thể từ bỏ ý đồ?

Thái Sơ Cửu Thánh cũng giống như thế, đây cũng là hộ giá hộ tống cho đại quân Tiên đạo.

Mắt thấy Đạo Diễn rút lui, Khương Trường Sinh yên lòng, đến nỗi lần này Tiên đạo thương vong, hắn không để ở trong lòng, khởi tử hồi sinh chi thuật đã sớm bị hắn phủ bụi, chỉ có hi sinh mới có thể kích thích người sống.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thừa Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang, trí nhớ khổng lồ tràn vào trong óc của hắn.

Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang, sơ tích đại biểu cho ban đầu, lưỡng cực đại biểu cho sinh cùng tử, sáng tạo cùng hủy diệt, thần thông này chính là có thể để người sống chết, người chết

sống, người tồn tại không còn tồn tại, chưa hiện tồn từng xuất sẽ sinh ra.

Thần thông này rất thích hợp cho Đại Đạo Chi Nhãn, mà không gian khai phá cực cao, Khương Trường Sinh đã suy nghĩ rất nhiều diệu dụng, thậm chí có thể dùng để làm sát chiêu đối địch.

Nửa ngày sau, Đạo Diễn triệt để tán đi, nhưng mây đen bao phủ Tiên đạo nhưng không có tán đi, trải qua trận chiến này, các Tiên Đế ý thức được chênh lệch giữa Tiên đạo và siêu thoát đạo thống, bọn hắn có thể thắng, là dựa vào lấy phân thân Đạo Tổ bảo hộ, mà bản tôn Đạo Tổ vẫn phải đối mặt nhân vật mạnh nhất Đạo Diễn.

Trong tuế nguyệt từ nay về sau, một trận chiến này cấp tốc truyền ra, dần dần, danh xưng hư không mạnh nhất rơi vào trên đầu Tiên đạo Đạo Tổ.

Một ngày trăm năm sau, Thái Sơ Cửu Thánh cùng nhau đi vào Tử Tiêu cung bái phỏng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh để bọn hắn vào điện, sau khi Cửu Thánh hành lễ, Bỉ Ngạn đạo quân trước tiên nói:

- Đạo Tổ, thỉnh Thiên Đình phi thăng, cũng hoặc là tuyển một vị người đại biểu cho Thiên Đạo, chủ đạo Đại La tiên vực phát triển, như thế thì ngài cũng có thể an tâm tu luyện, chúng ta cũng tiện thống nhất ý kiến.

Trong đại chiến cùng Đạo Diễn, một điểm trí mạng nhất của Tiên đạo chính là không có trù tính chung, Đại La giáo phái đều là từng người tự chiến, sau khi đại chiến, bọn hắn lại muốn đề cử ra một vị Cửu Thánh đứng đầu, nhưng liên luỵ quá nhiều, rất khó đạt thành quan niệm thống nhất, đã có riêng phần mình cân nhắc cùng nhận biết, cũng có áp lực đến từ phía dưới.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Thiên Đình phi thăng, cần kinh nghiệm kiếp nạn của mình, còn cần chờ đợi thêm một đoạn thời gian ngắn, huống hồ để chư vị Đại La nghe hiệu lệnh của Thiên Đình, chỉ sợ có sai lầm thân phận của chư vị.

Vạn Phật thủy tổ trước tiên nói:

- A Di Đà Phật, Đạo Tổ, ngài quá lo lắng, chúng ta vốn tương xứng cùng Thiên Đế đạo hữu, như thế nào dùng cảnh giới luận cao thấp, cuối cùng sẽ có một ngày, Thiên Đế sẽ thành tựu Đại La, mà tương lai, người nào cảnh giới càng cao, ai cũng không nói chắc được.

Lời hắn nói được các Đại La khác đồng ý, thật ra bọn hắn cũng muốn bắt chước Đạo Tổ bế quan tu luyện, nhưng bọn hắn không được, mỗi người bọn họ nắm giữ giáo phái, một khi bế quan, nếu giày vò ra nhân quả, vậy cũng không tốt tiếp nhận.

Các Đại La khác dồn dập tỏ thái độ, biểu thị nguyện ý duy trì Thiên Đình chưởng khống quyền chủ đạo của Đại La tiên vực.

- Đã như vậy, vậy thì các giáo tuyển ra đệ tử giỏi, cùng nhau vào Thiên Đình phong thần, cộng trị Đại La tiên vực, khi như vậy, các giáo phái mới có thể không mâu thuẫn Thiên Đình.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói.

Lời này được Thái Sơ Cửu Thánh tán đồng, đều không có ý kiến.

Bọn hắn chuyện trò chuyện trong chốc lát về danh ngạch phong thần của Thiên Đình, Bỉ Ngạn đạo quân thừa dịp nhắc đến Võ đạo.

Ánh mắt Thái Thượng Côn Luân khẽ biến, Luân Hồi đại đế thì mặt không đổi sắc.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Tiên Đạo đại môn rộng mở, chỉ cần không có ác ý, không cần ngăn cản, nhưng tới Tiên đạo lĩnh vực, nhất định phải tuân theo quy tắc Thiên Đạo.

Nói lời này đặt vững chuẩn tắc Tiên đạo phát triển sau này.

Bỉ Ngạn đạo quân như trút được gánh nặng, hắn thật ra cũng lo lắng Đạo Tổ gạt bỏ Võ đạo, trên thực tế hắn quá lo lắng, lòng dạ của Đạo Tổ xác thực cũng không phải hắn có thể so sánh.

Đợi Thái Sơ Cửu Thánh rời khỏi, Khương Trường Sinh thì đang nghĩ về chuyện chọn người đại biểu cho Thiên Đạo.

Cảnh giới Đại La quá khó đi đến, tuyệt không phải hắn muốn cho người nào đi đến, người đó sẽ đến được, Thiên Đình có thể thống trị chúng sinh phía dưới Đại La, nhưng như thế nào có thể quản được Đại La, trong tuế nguyệt từ nay về sau, số lượng Đại La tất nhiên sẽ tăng trưởng, nhất định phải có một người có thể dẫn dắt nhóm Đại La khi Tiên đạo đối ngoại.

Hắn cũng chỉ hơi ngẫm lại, việc này còn chờ thương thảo, dù sao Đại La đại biểu cho siêu thoát, vô câu vô thúc, nếu cưỡng ép an bài một người chưởng khống Đại La, cảnh giới này sẽ mất đi ý nghĩa, ít nhất hiện tại, Đại La không cần bị quản lý.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long đều không ở trong điện, sau khi đại chiến kết thúc, Đại La tiên vực có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, Khương Trường Sinh rất ít can thiệp chuyện của chúng sinh, cho nên hắn là người thanh nhàn nhất.

Hắn bắt đầu tu hành Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang.

…

Chương 1307 - Cái gì? Đạo Diễn bại?

- Cái gì? Đạo Diễn bại!

Hòa Quang Mệnh Quân toàn thân run rẩy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Giờ phút này, hắn đang đứng ở hư phía dưới không, mặt quay về phía sư phụ mình, Trầm Quang Mệnh Thánh.

Trầm Quang Mệnh Thánh ẩn trong thần quang, chỉ lộ thân hình, thấy không rõ hắn hình dáng, trong ánh sáng giống như lúc nào cũng có thể sẽ tan biến.

- Không sai, Chủ nhân Đạo Diễn cùng hai vị Thuỷ Tổ đều vẫn lạc, sau trận chiến này, Đạo Diễn tổn thương nguyên khí nặng nề, sau này sẽ không thể tranh phong cùng Huyền Mệnh, Trấn Xu.

Trầm Quang Mệnh Thánh bình tĩnh nói, ngữ khí không có bất kỳ cái gợn sóng gì. Trong lòng Hòa Quang Mệnh Quân thì ngũ vị tạp trần, cái này khiến hắn như thế nào đối mặt Đồng Tứ,

Đồng Tuyết cùng với Khương Tiển? Hắn có dự cảm, sư phụ lại phái hắn đi tìm Khương Tiển tiếp tục thương lượng, lôi kéo quan hệ.

Hòa Quang Mệnh Quân suy nghĩ một màn mình và Đạo Tổ lần đầu gặp, cảm khái vạn phần, ai có thể nghĩ tới người mình ngẫu nhiên gặp lại là cường giả như thế.

Bất Tử đạo quân.

Cái danh hiệu này thật qua loa.

Hòa Quang Mệnh Quân cười khổ, hắn đi theo suy nghĩ điều gì, hỏi:

- Vì sao Đạo Tổ không có đuổi tận giết tuyệt Đạo Diễn?

- Có lẽ Đạo Tổ không vừa lòng thái độ của Huyền Mệnh và Trấn Xu, cũng hoặc là, hắn không có đạt được Đại Đạo sinh cơ.

Trầm Quang Mệnh Thánh trả lời.

Hòa Quang Mệnh Quân suy nghĩ chuyện lúc trước, xác thực cảm thấy Huyền Mệnh làm không đúng.

Đến nỗi Đại Đạo sinh cơ, sẽ không phải…

Hòa Quang Mệnh Quân cẩn thận dò xét Trầm Quang Mệnh Thánh, trong lòng rất lo lắng.

- Đi giao hảo lại với vị sinh linh Tiên đạo gọi Khương Tiển kia đi, chữa trị quan hệ trước đó, sau này cũng có thể dẫn đầu càng nhiều thiên kiêu đi tới Tiên đạo tu hành.

Lời Trầm Quang Mệnh Thánh để Hòa Quang Mệnh Quân rất khó chịu.

Hắn hết sức muốn từ chối, nhưng hắn biết mình từ chối không được.

Sau khi đánh tan Đạo Diễn, Tiên đạo cũng là tồn tại không phải Huyền Mệnh, Trấn Xu có thể trêu chọc, ít nhất trong thời gian ngắn, hai phe siêu thoát đạo thống nhất định phải lôi kéo Tiên đạo.

(* Tác gia: Tối hôm qua thay đổi, có cái chữ đánh nhầm, Tiên Đế mạnh nhất có khả năng chiến Diễn Quân, không phải Diễn Thánh.)

Cuộc chiến giữa Đạo Diễn và Tiên đạo tạo ra lực ảnh hưởng cực lớn, không ngừng khuếch tán, càng ngày càng nhiều sinh linh biết được, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh cũng nghênh đón tăng vọt, đồng thời, trong hư không xuất hiện càng ngày càng nhiều tín đồ, phân tán tại các nơi hư không cũng làm cho Thần Du đại thiên địa càng ngày càng náo nhiệt, liên quan tới tình báo Đại Thiên thế giới, trở thành ưu thế lớn nhất của các tín đồ mới dung nhập vào Tiên đạo.

Trong năm tháng về sau, chúng sinh Tiên đạo hiểu rõ Đại Thiên thế giới càng ngày càng nhiều, cũng không phải dò ra từ Đại Thiên thế giới, mà là lưu truyền ra từ trong Thần Du đại thiên địa.

Sau khi đại chiến kết thúc, thời gian đại khái đi qua ba ngàn năm, một tin tức truyền vào trong Tiên đạo, chính là Võ đạo tuyên bố gia nhập Tiên đạo, tất cả đều chuyển vào trong Đại La tiên vực, tin tức này dẫn tới rất thảo luận nhiều, dù sao Võ đạo từng là địch nhân lớn nhất của Tiên đạo, rất nhiều Tu Tiên giả lo lắng Võ đạo có âm mưu, cái này cũng dẫn đến Bỉ Ngạn đạo quân tác hợp việc này chịu rất nhiều nghị luận.

Bỉ Ngạn đạo quân tuy đến Đại La, nhưng chuyện ở trong Đại La tiên vực cũng không phải xem nắm tay người nào lớn, rơi vào đường cùng, hắn truyền vị trí giáo chủ Đạo Môn cho Nhị đệ tử Hỗn Nguyên Tử, mà mình thì bắt đầu bế quan tu luyện, không có nhúng tay vào của chuyện Võ đạo, mà Đạo Môn cũng không có mời chào sinh linh Võ đạo làm đệ tử.

Thái Thượng Côn Luân cũng không quản nhiều như vậy, chiêu thu không ít đệ tử Võ đạo, rước lấy rất nhiều nghị luận, cái này khiến Thái các đệ tử Thượng đạo Tiên đạo rất bất mãn.

Ngoại trừ Võ đạo ra, cũng có đạo thống lang thang khác muốn gia nhập Tiên đạo, Đại La tiên vực không có ngăn cản, đồng thời, có càng nhiều Tu Tiên giả đi ra Đại La tiên vực, đi tới Đại Thiên thế giới lịch luyện.

Khương Trường Sinh luyện thành Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang sau đó tiếp tục tiến hành bế quan, không hỏi thế sự.

Sau khi đi qua kiếp nạn đến từ Đạo Diễn, một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, Tiên đạo đều sẽ không gặp phải đại kiếp nạn, hắn có thể an tâm tu luyện….

Dãy núi liên miên, tuyết bay bao phủ một đỉnh núi, mà nửa dưới sườn núi, cỏ xanh cây cối tràn ngập, sinh cơ dạt dào.

Tô Dần ngồi trên đá lớn, hắn mặc một bộ áo dài trắng thuần, tóc dài bị một sợi dây cỏ cột chặt, tiêu sái mà không bị trói buộc, một cây trường thương màu vàng kim dựng thẳng bên người, từng cơn gió nhẹ thổi qua, lay động lọn tóc của hắn, hắn đang thưởng thức phong cảnh tráng lệ.

Một nữ tu sĩ cõng bảo kiếm trống rỗng xuất hiện sau lưng hắn, ôm quyền nói:

- Sư phụ, mau đi xem một chút đi, Đại sư huynh cùng Tam sư huynh lại đánh nhau.

Tô Dần thờ ơ, nói:

- Đánh thì đánh thôi, còn có, ta không phải phụ ngươi của các sư, các ngươi đừng tự phân bối phận cho mình, ta là Đấu Chiến tiên thánh uy chấn chư thiên vạn giới, không thu đồ đệ.

Chương 1308 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (1)

Từ khi trở lại Thái Ất Tiên Vực, Tô Dần nương tựa theo Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân cùng với tu vi Tiên Đế, quét ngang vô số cường giả Thái Ất Tiên Vực, thậm chí ngay cả Chiến thần Thiên Đình đều lạc bại trong tay hắn, tên Đấu Chiến tiên thánh triệt để truyền ra, hắn hành tẩu chư thiên, phàm là gặp được chuyện bất công, hắn đều sẽ ra tay, tựa như bốn tên phàm nhân trên núi này, chính là hắn cứu, mà bốn người này còn muốn bái hắn làm thầy, bị hắn từ chối.

Tuy từ chối, Tô Dần vẫn không nhịn được chỉ bảo bọn hắn vài câu, chỉ vì thân thế bọn hắn đặc thù, nếu như không có bản lĩnh, rất khó sống sót giữa thiên địa đầy thương mang.

- Sư phụ, nếu ngài dạy mấy người chúng ta, ngài chính là sư phụ của chúng ta, ngài yên tâm, chúng ta biết được ngài đang lo lắng cái gì, trong lòng của chúng ta, ngài là sư phụ của chúng ta, việc này tuyệt sẽ không lan truyền ra ngoài, ngày sau chúng ta cho dù chết, cũng sẽ không nói ra sự thật này!

Nữ tu sĩ nghiêm túc nói, Tô Dần nghe được, khóe miệng giật giật.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nói:

- Gọi ba tiểu tử thúi kia đến đây, ta có chuyện muốn nói.

Nữ tu sĩ nghe xong, lúc này tan biến tại tại chỗ

Tô Dần giương mắt nhìn về phía bầu trời, suy nghĩ tung bay đến Đại La tiên vực, một trận chiến với Đạo Diễn đã qua mấy vạn năm, cũng không biết tình huống Diệp Tầm Địch tiền bối bây giờ như thế nào.

Tu luyện dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Diệp Tầm Địch cả ngày lẫn đêm làm bạn hắn, hai người tuy không có danh sư đồ, lại có tình sư đồ, Diệp Tầm Địch truyền thụ hắn không ít thần thông cùng với kinh nghiệm chiến đấu, mới để cho hắn trở về Thái Ất Tiên Vực đến giờ chưa bại một lần.

Đã có trên vạn năm không có đụng phải Diệp Tầm Địch ở trong Thần Du đại thiên địa, Tô Dần có chút bận tâm an nguy của hắn.

Bây giờ Đại La tiên vực ngư long hỗn tạp, có rất nhiều cường giả của đạo thống khác đến đây, trước đó không lâu đã có Tiên Đế gặp phải ám toán, kinh động Tiên đạo, tin tức truyền ra trong vòng tầng Tiên Đế trong Thần Du đại thiên địa, Đạo Môn cùng Phật Môn đã nhúng tay việc này, đang nghiêm túc điều tra.

Đang lúc Tô Dần lo lắng cho Diệp Tầm Địch, bốn bóng người xuất hiện sau lưng hắn, cùng nhau quỳ xuống, ba nam một nữ, trong đó hai người, trên mặt còn có vết thương, hai đầu lông mày còn chưa tan hết tức giận.

Tô Dần đưa lưng về phía bọn hắn, vạt áo tung bay theo gió, hắn nâng tay phải lên, nắm lấy trường thương màu vàng kim

đứng thẳng bên cạnh, khí thế cả người đột nhiên thay đổi, thấy bốn người động dung, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Đây chính là sư phụ của bọn họ, nhân vật mạnh nhất thiên hạ hôm nay, trên có thể đánh thần, dưới có thể phục ma, Đấu Chiến tiên thánh.

- Nam Túc đại thiên địa có cái thế Yêu Vương làm hại dân chúng, hư hư thực thực có cấu kết cùng Thiên Đình, ta sẽ đích thân đi tới, về sau sẽ không trở về nữa, các ngươi ngày sau cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, mặc dù lai lịch các ngươi khác biệt, lại có vận mệnh giống nhau, cũng gánh lấy cừu hận giống nhau, về sau nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau, chớ có cô phụ chờ mong của ta dành cho các ngươi.

Tô Dần đưa lưng về phía bốn người nói, ngữ khí bình tĩnh.

Bốn người nhất thời gấp, nữ tu sĩ vội vàng nói:

- Sư phụ, ngài không thể mang chúng ta cùng nhau đi cũng sao?

- Các ngươi quá yếu, Yêu Vương thổi một hơi sẽ tiêu diệt các ngươi, huống hồ, ta chính là Đấu Chiến tiên thánh, đây là chức trách của ta, ta sẽ vĩnh thế cô độc, sẽ không dừng lại ở bất kỳ chỗ nào, cũng sẽ không mang theo bất cứ người nào.

Tô Dần dứt lời, chậm rãi bay lên bay lên.

Bốn người vội vàng đứng lên, mong muốn giữ lại.

Tô Dần vung thương về sau quét qua, một cỗ gió mạnh kinh khủng quét ngang mà đi, hất tung bốn người ở trên mặt đất, khí huyết rung chuyển, vách núi phương xa càng bị quét ra một vết ngân to lớn, bụi đất cuồn cuộn, tuyết bay đầy trời.

- Ngay cả thương kình của ta đều gánh không được, các ngươi từ bỏ vọng tưởng đi.

Tô Dần nói xong lời này liền hóa thành một đạo kim quang mau chóng phi hành, trong chớp mắt đã tan biến tại chân trời.

Bốn người đầy bụi đất đỡ nhau đứng lên, bọn hắn mười phần khó chịu, linh lực trong cơ thể thật lâu không thể bình tĩnh.

- Đại sư huynh, tiếp theo chúng ta đi chỗ nào?

Nữ tu sĩ cắn răng hỏi.

Đại sư huynh yên lặng, trong mắt cũng là vẻ mờ mịt.

Một nam tu khí chất nho nhã sĩ mở miệng nói:

- Không bằng đi Thiên Giới thứ hai, bái nhập dưới trướng Huyền Nhật đế quân, Huyền Nhật đế quân mời chào giáo đồ, không hỏi nền móng, không hỏi tư chất.

Nữ tu sĩ cau mày nói:

- Huyền Nhật đế quân có nhiều ma sát với Thiên Đình, sư phụ không phải đã dặn dò qua, không cho phép chúng ta lại cuốn vào trong nhân quả của Thiên Đình à.

Ánh mắt tu sĩ nho nhã lạnh xuống, nói:

- Mặc dù chúng ta không muốn cuốn vào, vậy thì có thể vĩnh viễn tránh đi sao? Mặc dù các tiên thần tàn sát gia tộc chúng ta đều đền tội, nhưng hồn phách hắn xẫn còn, nói không chừng vạn năm sau sẽ lần nữa khôi phục thần vị, như thế thật công bằng sao? Mà nhân quả giữa chúng ta và Chính thần Thiên Đình đủ để cho các đại giáo phái, vận triều, thế gia vọng tộc thế gian tránh không kịp, chỉ có Huyền Nhật đế quân mới có thể nhận lấy chúng ta, đồng thời bảo hộ cho chúng ta.

Chương 1309 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (2)

Nghe vậy, nữ tu sĩ yên lặng, hai vị nam tu sĩ khác cũng ngầm cho phép.

Thật tình không biết, trên biển mây ở chân trời, Tô Dần nghe nói như thế, không khỏi thở dài.

Hắn sớm đã đoán được sẽ như thế, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn hết sức không yên tâm, hắn cũng không trách bốn người này, bọn hắn xác thực không đường có thể đi.

Trên thực tế, hắn đã gặp được rất nhiều tình huống như vậy, hắn có dự cảm Thiên Đình sắp gặp đại kiếp.

Bây giờ Thiên Đình đã là quái vật khổng lồ bao phủ Hư Không Vô Tận, số lượng Chính thần vượt qua trăm vạn, người có tiên vị quá trăm triệu, thiên binh thiên tướng nhiều vô số

kể, tùy tùng Thần Giả cùng thần bộc càng không cách nào tính toán, Thiên Đế cũng không thể giám thị đến mỗi một vị tiên thần, dưới tình huống không có ngoại địch, Thiên Đình góp nhặt mâu thuẫn càng ngày càng nhiều, bốn người vừa rồi kia chẳng qua là một ảnh thu nhỏ.

Thiên Đế thiết diện vô tư, dù cho Chính thần tàn sát phàm linh, cũng sẽ bị trấn áp tới địa ngục chịu khổ, nhưng rất nhiều phàm nhân chỉ sống trăm năm, ngàn năm lại cảm thấy Chính thần chịu khổ mười vạn năm không tính là trừng phạt, nhất định phải gọt thần vị của hắn.

Trừ cái đó ra, còn có Chính thần tranh đấu gay gắt, cố ý thiết kế để mặt Chính thần khác thương tổn tới phàm linh, đây cũng là nguyên nhân Thiên Đế khó xử, người có thể trở thành Chính thần, không ai là góp nhặt bàng đại công đức, nếu như bởi vì Chính thần giết mấy trăm người liền xóa đi công đức cứu vớt ngàn tỉ phàm linh, cái này cũng sẽ khiến trái tim tiên thần khác băng giá.

Theo Tô Dần, tiên thần và phàm linh đã tách rời, lập trường khác biệt, mâu thuẫn chỉ có thể càng ngày càng lớn.

- Được rồi, ta chỉ cần làm tốt việc nằm trong phận sự, ta cũng không phải Thiên Đế, người nào phạm sai lầm, ta sẽ đánh người đó! Quản như vậy nhiều làm gì.

Tô Dần hừ lạnh một tiếng, không đi nghĩ những chuyện phiền lòng kia nữa.

Hắn tiếp tục chạy tới Nam Túc đại thiên địa, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Nghe nói Yêu Vương của Nam Túc đại thiên địa chính là đồ đệ của Thiên Cương Tam Thập Lục Thiên Tướng của Thiên Đình, sau khi thành tựu Tiên Đế, chiến lực không tầm thường, hy vọng có thể mang đến cho hắn một chút áp lực.

Nhân sinh của Đấu Chiến tiên thánh hết sức khô khan, Tô Dần chưa từng bại qua, hắn hiện tại hy vọng có thể gặp được đối thủ mạnh mẽ một chút, để cho chiến đấu của mình trở nên đặc sắc.

Trong hư không u ám, vô số thiên thạch trôi nổi tại đây, trên một khỏa thiên thạch trong đó, có một đạo thân ảnh đang ngồi, chính là Côn Luân giáo chủ.

Toàn thân Côn Luân giáo chủ quấn quanh đầy ma khí, đầu đang rung động, nhíu mày, tựa hồ đang chịu đựng một loại đau đớn khó tả nào đó.

Bỗng nhiên.

Côn Luân giáo chủ đột nhiên mở mắt, gầm thét một tiếng, hai mắt biến thành màu máu, giữa mi tâm tràn ra sát khí, ngưng tụ thành từng tôn nhân ảnh thần bí màu đen, vây khắp xung quanh.

- Ngươi còn không chịu từ bỏ sao?

- Đạo Tổ nghe không được tiếng lòng của ngươi, từ bỏ đi.

- Ma mới là nơi ngươi trở về, đợi Đại Thiên thế giới khôi phục trật tự dĩ vãng, Ma tướng hoành hành Đại Thiên thế giới.

- Tiên ma chi đạo, có lẽ sẽ để ngươi có tư cách dừng chân tại Đại Thiên thế giới cường giả như rừng, ngươi không muốn trở thành tồn tại xây dựng đạo thống à?

Những nhân ảnh thần bí này dồn dập mở miệng nói, không ngừng kích thích Côn Luân giáo chủ.

Côn Luân giáo chủ cắn răng nói:

- Cái gì tiên ma! Tiên chính là tiên, ma chính là ma.

Một đạo nhân ảnh thần bí trong đó mở miệng nói:

- Nếu như Tiên đạo thật chính là Thiên Mệnh sở quy, Đạo Tổ thật không gì không biết, vì sao hắn không thể cứu trợ ngươi đang ở trong khổ nạn, chẳng lẽ bây giờ Tiên đạo có rất nhiều Tiên Đế giống như ngươi, cho nên ngươi đã không trọng yếu ở trong lòng Đạo Tổ nữa?

Tâm thần Côn Luân giáo chủ run lên, hắn xác thực sợ hãi.

Hắn rời khỏi Đại La tiên vực đã có một đoạn thời gian rất dài, từ khi bị ma quấn thân, hắn không cách nào lại tiến vào Thần

Du đại thiên địa, cũng không rõ ràng bây giờ Tiên đạo phát triển đến giai đoạn như thế nào.

Chẳng lẽ, hắn thật đã không quan trọng?

Đối mặt Ma líu lo không ngừng, Côn Luân giáo chủ rất phiền, hắn trầm giọng quát:

- Ngươi thổi phồng mê muội, cũng không dám bỏ mặc ta trở về Đại La tiên vực, há không phải nói rõ ngươi hoảng sợ Tiên đạo, hoảng sợ Đạo Tổ?

Vừa dứt lời, một đám Ma Ảnh an tĩnh lại.

Nhưng an tĩnh chỉ kéo dài một lát, một đám Ma Ảnh cùng nhau mở miệng, giận mắng hắn.

- Ngươi biết cái gì, Ma làm sao có thể sợ tiên.

- Chúng ta chẳng qua là không muốn ngươi lại sâu sa vào đầm lầy, Ma mới là ngươi thuộc về!

- Đạo Tổ mạnh hơn, bản thân cũng khó đảm bảo, hà tất trở lại Tiên đạo?

- Đúng đấy, ngươi quên sao, Đạo Diễn muốn tiến đánh Tiên đạo, đã nhiều năm như vậy, chỉ sợ Tiên đạo đã vong!

- Không sai, ngươi tựa hồ nắm giữ lấy một loại biện pháp nào đó liên hệ cùng Tiên đạo, nhưng bây giờ mất đi loại biện pháp này, ngươi không có nghĩ qua Tiên đạo có khả năng đã không còn tồn tại?

Sắc mặt Côn Luân giáo chủ trở nên khó coi, hắn cũng đang lo lắng việc này, vạn năm trước, bọn hắn nghe sinh linh đi ngang qua nói về Đạo Diễn sắp tiến đánh Tiên đạo, bất quá hắn tin tưởng Đạo Tổ không gì làm không được, Đạo Diễn căn bản không uy hiếp được Tiên đạo, nhưng trong những năm này, trong lòng hắn đang không ngừng kể rõ Ma uy hiếp cùng đáng sợ ra sao, chưa từng được Đạo Tổ đáp lại.

Chương 1310 - Khí Linh, Ma nguyên (1)

Dùng khí độ của Đạo Tổ, tất sẽ không quên hắn, chỉ có một khác khả năng.

Chính là…

Côn Luân giáo chủ không dám nghĩ tiếp, thân thể run rẩy.

Các Ma Ảnh còn đang mê hoặc hắn, xé mở vết sẹo trong lòng hắn, miêu tả khả năng hắn không dám nghĩ.

Một lát sau.

Ngay lúc Côn Luân giáo chủ không thể nhịn được nữa, một hồi gió mạnh đột kích, nhóm Ma Ảnh cả kinh dồn dập chui vào trong cơ thể hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, một đạo thân ảnh thừa theo gió mà đến.

Người này thân mặc đạo bào màu đen, khuôn mặt tang thương, cõng một mộc quan to lớn, khí chất cả người hết sức âm lãnh.

Chính là Phong Dục nhận được pháp bảo của Khương Trường Sinh, nương tựa theo Hỗn Nguyên thần phù trợ giúp, Phong Dục đã trở thành Tiên Đế đứng đầu nhất, bắt đầu xông xáo Đại Thiên thế giới.

Phong Dục đi vào trước mặt Côn Luân giáo chủ, nhíu mày hỏi:

- Chúng ta không phải đã gặp qua?

Côn Luân giáo chủ cảm nhận được khí tức của hắn, vẻ mặt dừng một chút, nói:

- Đều là tu tiên, chẳng có gì lạ.

- Tình trạng của ngươi tựa hồ hết sức không thích hợp, cần giúp một tay không?

Phong Dục chăm chú nhìn Côn Luân giáo chủ hỏi, trong lòng hắn có một âm thanh chỉ dẫn lấy hắn tới chỗ này.

Côn Luân giáo chủ lắc đầu nói:

- Ta không sao, bất quá ta vừa hay có việc muốn hỏi ngươi, Đạo Diễn có tập kích Tiên đạo không?

Hắn đã trải nghiệm được sự khủng bố của Ma, không muốn bị đối phương lôi xuống nước.

Phong Dục biểu lộ cổ quái, nói:

- Dĩ nhiên tập kích qua, mà đã qua vạn năm, ngươi như thế nào không biết?

- Mấy vạn năm trước, bản thân bị trọng thương, một mực không có cơ hội trở về, vạn năm trước nghe nói việc này, rất lo lắng.

Côn Luân giáo chủ nói rõ lí do giọt nước không lọt, Phong Dục không có hỏi nhiều, hắn tiếp tục nói:

- Đạo Diễn xác thực tạo thành phiền toái không nhỏ cho Tiên đạo, nhưng Chủ nhân Đạo Diễn cùng hai vị Thuỷ Tổ đều chết trong tay Đạo Tổ, bây giờ Đạo Diễn đã không phải bá chủ, đang gặp Huyền Mệnh, Trấn Xu truy sát, mà Đạo Tổ cũng được vinh dự trở thành cường giả mạnh nhất hư không, thân phận của Tiên đạo đã thay đổi, ngươi ngày sau hành tẩu hư không, càng thêm cẩn thận, không thể nói trước có người muốn mượn thân phận của ngươi, chui vào Đại La tiên vực.

Nghe vậy, Côn Luân giáo chủ kinh hỉ, trong lòng thở dài một hơi, hắn đồng thời nghe thấy Ma ở trong lòng kinh hô không có khả năng, cái này khiến hắn vô cùng sảng khoái.

- Ngươi cao hứng cái gì, Tiên đạo vẫn còn, nhưng Đạo Tổ vẫn như cũ không để ý tới ngươi kêu gọi, ngươi không càng buồn hơn?

Ma tức đến nổ phổi nói, đáng tiếc, Côn Luân giáo chủ đã không quan tâm.

Côn Luân giáo chủ nhìn về phía Phong Dục, ánh mắt trở nên ôn hòa, hắn nói khẽ:

- Đa tạ đạo hữu vì ta giải ưu, ngươi lại tiếp tục đi đường đi, ta còn phải tiếp tục ở đây dưỡng thương.

Phong Dục bỗng nhiên suy nghĩ cái gì, híp mắt hỏi:

- Ngươi là Côn Luân giáo chủ?

Côn Luân giáo chủ, đây chính là một cái tên hết sức cổ lão, đã sắp bị người quên lãng.

Hơn một triệu năm trước, không có Thái Sơ Cửu Thánh, Côn Luân giáo chủ chính là người thứ hai trong Tiên đạo, gần với Đạo Tổ, chẳng qua sau này bị đám người Vạn Phật thủy tổ vượt qua, một mực không có chứng được Đại La, sự tích của hắn cũng bị Tiên Đế dùng để chứng minh Đại La có bao nhiêu khó khăn.

Côn Luân giáo chủ rời khỏi Đại La tiên vực đã rất nhiều năm, thậm chí có người nói hắn đã vẫn lạc tại thiên ngoại, Phong Dục không ngờ mình có thể ở chỗ này gặp được Côn Luân giáo chủ.

- Không sai.

Côn Luân giáo chủ thản nhiên nói, ánh mắt đối phương dị dạng, thật không có làm hắn không thoải mái, hắn sớm đã tiếp nhận địa vị giảm xuống.

Đúng lúc này, Phong Dục bỗng nhiên ra tay, một chưởng vỗ tới hắn, pháp lực sục sôi đè ép ngàn vạn thiên thạch bốn phía thành bột mịn, cấp tốc bao phủ hắn.

Côn Luân giáo chủ vốn có thương thế, lại thêm không có bố trí phòng vệ, căn bản chưa kịp phản ứng.

- Ngươi …

Côn Luân giáo chủ động dung, hậu bối Tiên đạo hiện tại đã thích ứng Đại Thiên thế giới như thế sao?

Mặt Phong Dục không chút thay đổi nói:

- Tiền bối, xem ra ngươi bị vật liệu trong cơ thể ngươi cuốn theo, vậy để ta cứu ngươi rời khỏi khổ hải đi!

Hữu chưởng của hắn túm một cái, thân thể Côn Luân giáo chủ lập tức tiêu tán ra ma khí đáng sợ, cấp tốc khuếch tán.

- Ngươi đến tột cùng là ai? Ngươi làm sao phát giác được ta.

Ma phát ra âm thanh đầy kinh sợ, ma khí cuồn cuộn bao trùm vùng hư không này, muốn bao vây Phong Dục.

Phong Dục cười lạnh nói:

- Trong cơ thể ta cũng có một vật, nó nói nó muốn nuốt ngươi!

- Cái gì?

Ma hoảng sợ nói, không đợi nó phản ứng gì, Phong Dục lấy ra mộc quan sau lưng, cấp tốc mở mộc quan ra, hấp lực khủng bố bùng nổ, liên tục không ngừng thôn phệ ma khí xung quanh.

Côn Luân giáo chủ khó tiếp thụ hiện thực.

Mặc dù hắn không có đi đến Đại La, nhưng hắn vẫn cho rằng của mình là Tiên Đế đứng đầu nhất phía dưới Đại La, ngay cả hắn đều không làm gì được Ma, vị hậu bối ấn tượng không sâu này lại xem Ma như con mồi?

Chẳng lẽ sau khi hắn đi, Tiên đạo đã xưa đâu bằng nay?

Đại La tiên vực, Tam Thập Tam Trọng Thiên, trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, toàn bộ đại điện trong nháy mắt trở nên sáng ngời, hắn bấm ngón tay tính toán mình lúc này mới bế quan năm vạn năm.

Quá ngắn.

Khương Trường Sinh có loại cảm giác khó chịu vì bị quấy nhiễu mộng đẹp, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía sâu trong hư không, đồng thời diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Chương 1311 - Khí Linh, Ma nguyên (2)

Dưới tình huống bài trừ hắn ra, người mạnh nhất trong phạm vi đã biết chỉ có bảy trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa mà thôi.

Xem ra, Bất Diệt Mệnh Chủ là cảnh giới có sức chiến đấu cao nhất vùng hư lĩnh vực không này, chiến lực ở trong khoảng một trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa đến một ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Thánh cảnh thì khoảng mười vạn đến trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Tức tới quấy rầy Khương Trường Sinh tu luyện khí gần khu vực tịch diệt, hắn định thần nhìn lại, thấy hai tồn tại cường đại đang giao chiến.

Khí tức một vị trong đó cùng rất gần với khí tức của Hòa Quang Mệnh Quân, chính là một nữ tử tóc trắng.

Hắn bấm ngón tay tính toán, xem ra nữ nhân này chính là đầu nguồn khí vận cùng nhân quả của Huyền Mệnh, chắc hẳn chính là chủ nhân của Huyền Mệnh.

Mà một vị khác tám chín phần mười chính là chủ nhân của Trấn Xu, khí tức của hắn rất gần sinh linh Trấn Xu, chẳng qua là Khương Trường Sinh chưa có tiếp xúc qua sinh linh Trấn Xu, cho nên không thể suy tính đến nhân quả cùng khí vận của hắn.

- Vì sao bọn hắn đánh nhau, Huyền Mệnh cùng Trấn Xu không phải đang hợp lại truy sát Đạo Diễn à?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, trong những năm nay, Đạo Diễn vô cùng thê thảm, gặp hai phe siêu thoát đạo thống còn lại điên cuồng trả thù, bất quá hư không bao la, dù cho Khương Trường Sinh cũng không cách nào thấy rõ mỗi một chỗ, cho nên Đạo Diễn bốn phía ẩn núp còn không có bị diệt, đạo thống còn tồn tại.

Đạo Diễn còn chưa triệt để tiêu diệt, hai vị siêu thoát chủ nhân đã đấu nhau?

Chờ chút.

Chẳng lẽ là.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Đại Đạo sinh cơ, hắn không khỏi nheo mắt lại.

Chủ nhân Đạo Diễn muốn cùng hắn đồng quy vu tận, cuối cùng chết bên trong Thiên Địa Câu Diệt, dẫn đến Khương Trường Sinh không thể tìm kiếm trí nhớ của hắn, càng không cách nào tìm tới Đại Đạo sinh cơ.

Hắn thậm chí ngay cả bộ dạng của Đại Đạo sinh cơ dài ngắn thế nào đều không biết được.

Ánh mắt của hắn quét nhìn hư không xung quanh hai vị đạo thống chủ nhân, cũng không có phát giác được chỗ dị thường, ngược lại rìa tịch diệt khu vực còn đang sụp đổ, đoán chừng

không cần mấy chục vạn năm, hết thảy khu vực tịch diệt vờn quanh vùng lĩnh vực này đều sẽ tan biến.

Giá trị hương hỏa của chủ nhân Huyền Mệnh cùng chủ nhân Trấn Xu không sai biệt lắm, hai người chiến đến lực lượng ngang nhau, khó phân, sàn sàn nhau, Khương Trường Sinh một bên luyện công, một bên xem chiến.

Đại khái đi qua hơn hai mươi năm.

Chủ nhân Trấn Xu bỗng nhiên thay đổi hướng đi thoát đi, chủ nhân Huyền Mệnh cũng giống như thế, rời khỏi phương hướng ngược lại, hai người trong chớp mắt đã tan biến, giống như chuyện thương lượng đã xong.

Còn chưa chờ Khương Trường Sinh hoang mang, trong bóng tối khu vực tịch diệt hiện ra một gương mặt to lớn, chỉ có thể miễn cưỡng thấy đường nét ngũ quan, thấy không rõ hình dáng cụ thể, dù vậy, khuôn mặt này mang tới cảm giác áp bách cũng cực kỳ đáng sợ, dù Khương Trường Sinh, trong lòng cũng cảm thấy rụt rè.

Không chỉ thị cảm giác đè nén trên giác trên, còn có khí tức điềm xấu xem không được sờ không đến.

Chẳng lẽ cái tên này chính là kẻ cầm đầu dẫn đến khu vực tịch diệt sụp đổ?

Khương Trường Sinh đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt, hắn cả kinh vội vàng thu hồi.

Trách không được chủ nhân Huyền Mệnh, chủ nhân Trấn Xu chạy trốn, thì ra cảm nhận được khí tức của vị tồn tại thần bí kia.

Sau khi Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, không có cảm nhận được bất kỳ khó chịu nào, nói rõ đối phương cũng không có truy xét tới, như thế khiến cho hắn thở dài một hơi.

Hắn không có suy nghĩ nhiều, ngược lại tạm thời không tiện đi đắc tội vị tồn tại thần bí kia, không bằng nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá, đây cũng là con đường hắn đi thẳng, tồn tại không đắc tội nổi, vậy thì giả chết không để ý tới, chờ đến khi bản thân có năng lực đầy đủ bắt chẹt đối phương, lại ra tay.

Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía một chỗ khác trong hư không.

Phong Dục.

Trong mấy ngàn năm sau đại chiến cùng Đạo Diễn, Hỗn Nguyên thần phù đã sinh ra linh trí, tương đương với Khí Linh, Khí Linh có thể tiến hành tâm linh trao đổi cùng Khương Trường Sinh, vẫn như cũ dùng hắn làm chủ, hắn để Khí Linh che giấu mình tồn tại, tiếp tục phụ tá Phong Dục.

Sau này, Hỗn Nguyên thần phù được sự giúp đỡ của Phong Dục thôn phệ tâm ma của Côn Luân giáo chủ, dĩ nhiên, đây cũng là Khương Trường Sinh chỉ dẫn cho Khí Linh, dù sao hắn cảm giác Côn Luân giáo chủ sắp chịu không nổi.

Thật ra hắn đã sớm nghe được tiếng lòng của Côn Luân giáo chủ, nhưng hắn tính tới nếu Côn Luân giáo chủ đột phá trận kiếp nạn vận mệnh này, sẽ thu được được thời cơ Đại La, đáng tiếc, Côn Luân giáo chủ thất bại.

Đối với Ma trong cơ thể, Côn Luân giáo chủ Khí Linh Hỗn Nguyên thần phù đã giới thiệu qua.

Sau khi thôn phệ Ma, Khí Linh đạt được hết thảy trí nhớ của Ma.

Ma đến từ một chỗ khác của Đại Thiên thế giới, khoảng cách vùng lĩnh vực này cực kỳ xa xôi, Ma trước đó sáng tạo ra vô số ma niệm, phân tán trong từng lĩnh vực, khuếch tán Ma lực ảnh hưởng, Ma đạo, Ma tộc trước đó trong Hư Không Vô Tận, đều bắt nguồn từ ma niệm.

Dựa theo trí nhớ của Ma, trong Ma nguyên đã sinh ra một ma vật trước nay chưa từng có, hiện tại ma niệm đang mê hoặc người có đại khí vận trong các phương đạo thống, để bọn hắn trở thành Ma đồ, trợ giúp Ma bao phủ Đại Thiên thế giới.

Chương 1312 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (1)

- Ma sao?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ, lặng yên suy nghĩ, Ma kiếp nạn là nhằm vào toàn bộ Đại Thiên thế giới, hắn cũng không cần lo lắng quá

nhiều, Đại Thiên thế giới sao mà bao la, tạm thời ảnh hưởng đến không đến hắn, dù sao Tiên đạo còn chưa siêu thoát, không đủ để dẫn tới Ma chú ý.

Bất quá Ma hành động cùng khu vực tịch diệt sụp đổ đồng thời xảy ra, hắn rất khó không liên tưởng cả hai đến nhau.

Chẳng lẽ làm khu vực tịch diệt sụp đổ chính là Ma, không có khu vực tịch diệt, Ma tướng hành động tốt hơn, đồng thời có thể thúc đẩy Đại Thiên thế giới hỗn loạn, dù sao không có khu vực tịch diệt, ở giữa đạo thống sẽ lẫn nhau thôn phệ, Đại Thiên thế giới trở nên càng tàn khốc hơn.

Khương Trường Sinh cũng có chút ngoài ý muốn về nhân quả của Phong Dục, Côn Luân giáo chủ.

Bởi vì Hỗn Nguyên thần phù cùng Ma đều là biến số, cho nên lúc trước hắn không ngờ hai người này có thể sinh ra nhân quả chặt chẽ.

Sau khi Phong Dục giúp Côn Luân giáo chủ diệt trừ Ma, nghe nói Phong Dục muốn xông xáo Đại Thiên thế giới, tìm kiếm cơ duyên, Côn Luân giáo chủ cùng nhau đi tới, lúc trước hắn sở dĩ muốn về Đại La tiên vực, chính là muốn diệt trừ Ma trong lòng, bây giờ Ma đã trừ, hắn tự nhiên muốn làm theo dự định của mình.

Chúng sinh bách thái, chúng sinh đều có nhân duyên tế hội của mình, mà những thứ này đã bện thành một tấm lưới to lớn mà tinh vi ở bên trong Thiên Đạo, gọi là vận mệnh.

Khương Trường Sinh dần dần tiến vào một loại trạng thái cảm ngộ.

Đạo không bờ bến, mà Tiên đạo lấy đạo làm phương pháp tu hành, ở trên con đường này, nhìn thấy hết thảy đều có thể trở thành thời cơ ngộ đạo.

Bây giờ cảnh giới Khương Trường Sinh cao thâm, theo góc độ vĩ mô nhìn lại, ngược lại không dễ dàng ngộ đạo, bởi vì vĩ mô đã là ánh mắt của hắn, tập mãi thành thói quen, ngược lại là những chuyện thật nhỏ kia có thể xúc động hắn.

Theo Khương Trường Sinh nhắm mắt, vòng quay thời gian lần nữa gia tốc….

Thoáng chớp mắt, lại là năm vạn năm đi qua.

Một ngày này, Khương Trường Sinh mở mắt, Bạch Kỳ sớm đã chờ đợi nhiều năm lại gần, nói:

- Chủ nhân, ngài đã hai trăm vạn tuổi, có muốn làm một thọ thần sinh nhật, khắp chốn mừng vui hay không.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh đã đi đến hai trăm vạn tuổi.

Khương Trường Sinh đột nhiên nghe được cái số lúc này, cũng có chút cảm khái.

Đại Cảnh chỉ có hơn ba trăm năm ngắn ngủi, lại giống như đại biểu hơn phân nửa nhân sinh của hắn, bây giờ hồi tưởng lại, thời điểm khi Khương Huyền Chân cầu hắn lên ngôi giống như mới hôm qua.

Khương Trường Sinh vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ lại, thọ thần sinh nhật của hắn, không chỉ là vì hắn.

- Khắp chốn mừng vui coi như thôi, nên làm nhạt hình ảnh của ta trong lòng chúng sinh, không mừng thọ thần cũng được, bảo các cố nhân ngày xưa tới thôi, trở lại Long Khởi sơn.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói.

Bạch Kỳ nghe được câu trước, không khỏi thất vọng, nhưng nghe câu sau, lập tức phấn chấn, lúc này gật đầu đáp ứng.

Nàng nhanh chóng nhanh rời khỏi Tử Tiêu cung, mà Mộ Linh Lạc cũng đứng dậy, hướng tới bên cạnh Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh kéo tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh ngồi xuống, hắn hài lòng cười nói:

- Không tệ, đã có Đại La mệnh cách.

Làm người sớm nhất lĩnh hội Đại Đạo quy tắc trừ Khương Trường Sinh ra, tư chất của Mộ Linh Lạc cũng không phải đỉnh tiêm Tiên đạo, nhưng đi qua nhiều năm khổ tu, cuối cùng sắp thành tựu Đại La.

Thái độ tu luyện của Mộ Linh Lạc tuyệt đối là người giống hắn nhất, cũng nên chứng được Đại La.

Mà trong những năm này, Đại La tiên vực đã sinh ra hai vị Đại La mới, tăng thêm Mộ Linh Lạc, tổng cộng mười hai vị Đại La, đợi số lượng Đại La đi đến bảy tám chục, Tiên đạo có thể so với ba đại siêu thoát đạo thống.

Còn chưa trải qua siêu thoát chi kiếp, Tiên đạo đã mạnh mẽ như thế, Khương Trường Sinh cảm thấy nếu như siêu thoát chi kiếp chỉ xảy ra tại Hư Không Vô Tận, Tiên đạo siêu thoát hẳn là ổn, nhưng chỉ sợ siêu thoát chi kiếp sẽ phức tạp hơn trong tưởng tượng của hắn.

- May mắn mà có Thiên Đạo chỉ dẫn.

Mộ Linh Lạc ý vị thâm trường nói.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Đại La tuyệt không phải người khác chỉ dẫn có thể thành, chủ yếu vẫn cần bản thân nàng ngươi bỏ ra đầy đủ nỗ lực.

Mộ Linh Lạc cười cười, cũng không có xoắn xuýt về việc này, nàng bắt đầu trò chuyện về thọ thần sinh nhật, nàng muốn mời cố nhân ngày xưa cùng nhau hoạn nạn tại Vô Tận Hải Dương dự tiệc, nàng cũng đã qua hai trăm vạn tuổi, muốn nhân cơ hội này nhìn cố nhân một chút, đối với điểm này, Khương Trường Sinh tự nhiên không có ý kiến.

- Hai trăm vạn năm đi qua nhân gian sớm đã cảnh còn người mất, cố nhân mười không còn một, có vài người lại muốn nhìn thấy, đã không có khả năng.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói, bởi vì hàng năm bế quan, nàng cảm thụ giống như Khương Trường Sinh, hoài niệm thời điểm khi còn ở nhân gian.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy lần này đều gặp một lần đi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, sau đó nói về tình huống của một ít cố nhân.

Chương 1313 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (2)

Bởi vì với bọn hắn có nhân quả, phàm là cố nhân sống đến bây giờ cũng đã trở thành đại năng của Tiên đạo, dứt bỏ những người trong đình viện Long Khởi quan không đề cập tới, Hắc Thiên, Hoàng Thiên năm đó lập chí muốn làm Yêu Vương đã trở thành tồn tại quyền thế thao thiên trong yêu tộc.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nghe về sự lựa chọn nhân sinh của các cố nhân, hắn không có chút kinh ngạc, mặc dù nói đến con cháu của mình, cũng như thế.

Chuyện thọ thần sinh nhật hoàn toàn giao cho Bạch Kỳ đi gánh vác, nàng chỉ dùng không đến trăm năm, đã quản lý hoàn thiện.

Nàng trở lại Tử Tiêu cung, thỉnh hai người Khương Trường Sinh di xuống nhân gian.

Tiên Đế trở về Hư Không Vô Tận, chỉ cần không hiện ra lực lượng vượt qua Tự Tại Thiên sẽ không bị Thiên Đạo khu trục, mà đám người Khương Trường Sinh không nhận quy củ ước thúc, tình cờ phá lệ, không gì đáng trách.

Khương Trường Sinh phất tay, trực tiếp mang theo Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long trở lại Long Khởi sơn, mà đám người Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch sớm đã trở về, còn quét dọn sạch sẽ sân nhỏ.

Mọi người nhìn thấy Khương Trường Sinh, vô ý thức muốn hành lễ, nhưng bị hắn ngăn cản:

- Không cần đa lễ, ít nhất trong thọ thần sinh nhật là không cần lễ tiết.

Mọi người gật đầu, theo đó lộ ra nụ cười.

Ánh mắt Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật nhìn về phía Khương Trường Sinh phá lệ xúc động, sau khi xua tan thần quang, Khương Trường Sinh hiển lộ ra hình dáng làm các nàng hốt hoảng.

Theo đạo hạnh Khương Trường Sinh càng ngày càng cao, hình tượng của hắn trong lòng chúng sinh càng ngày càng mơ hồ, bao gồm cả những người gặp qua hắn.

Ngoại trừ những người ở trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh trong trí nhớ của những người khác, đều không cách nào thấy rõ hình dáng của hắn.

- Tất cả ngồi xuống đi, tâm sự, đều nói đến những năm nay trả qua cái gì.

Khương Trường Sinh cười nói, sau đó dẫn đầu đi đến trước bàn ngồi xuống, những người khác đi theo tới gần.

Một cái bàn đá chỉ có thể ngồi bốn người, sau khi Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật ngồi xuống, những người khác riêng phần mình cầm lấy ghế ngồi ở xung quanh, một chút cũng không có giá đỡ của Tiên đạo đại năng, giống như giang hồ hào khách tụ họp.

Diệp Tầm Địch tính cách nhiệt tình nhất mở ra máy hát trước nhất, nói về trắc trở mà bản thân những năm qua gặp phải gặp.

Ở trong Tiên đạo, có rất ít người dám trêu chọc hắn, nhưng ở ngoài Tiên đạo, thế thì rất nhiều, cũng may hắn đều gắng gượng trôi qua.

Mọi người nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng xen vào trêu chọc hắn, nhìn xem Kiếm Thần và hắn vẫn như cũ có thể đấu võ mồm, Khương Trường Sinh rất vui mừng.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất người trong viện này không có quên sơ tâm.

Khi mọi người trò chuyện, Bạch Kỳ chào hỏi Bạch Long, Thái Oa, Thanh Nhi bận rộn, còn có từng người từng người nữ yêu bưng tới rượu ngon món ngon từ trong hoàng cung.

Long Khởi sơn tại Thiên Cảnh một mực có ý nghĩa đặc thù, mỗi khi có Thiên Tử muốn lật đổ Long Khởi sơn, sẽ có người Khương tộc đến cảnh cáo, mà theo tuế nguyệt lâu dài, bách tính sớm đã quên lai lịch của Long Khởi sơn, ngay cả đương triều thiên tử không lật xem sách sử, cũng sẽ không biết Long Khởi sơn đã từng có người nào ở.

Mà những năm nay, tin tức tiên thần trở về gặp nhau tại Long Khởi sơn đã sớm truyền ra, bây giờ nhìn xem từng người từng người nữ yêu đẹp như tiên tử chuyển đưa rượu ngon món ngon

ở trên không trung, dân chúng trong thành đều đang xem náo nhiệt, thậm chí có tài tử giai nhân mượn cảnh sinh tình, thi từ ca phú hiện khắp Kinh Thành.

Thiên tử đương triều muốn đến Long Khởi sơn bái phỏng, kết quả đến dưới chân núi nhìn thấy một tiền bối của Khương tộc Đế mạch, hắn bị dọa đến vàng đi qua chào hỏi.

- Bái kiến tiền bối, sao ngài lại tới đây? Chẳng lẽ là vì tiên thần trên núi? Nhưng ngài…

Sau khi Thiên Tử hành lễ, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Đối mặt hắn là một bạch y nam tử, khuôn mặt thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi, giữa mi tâm có Đại Đạo chi văn, cả người lộ ra thần tuấn đến cực điểm.

Bạch y nam tử liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Không nên hỏi thăm thì ít hỏi thăm, mang nhiều người như vậy tới làm gì? Chớ có quấy rầy người trên núi thanh tĩnh.

Trái tim Thiên tử lắc một cái, khi hắn còn là Thái Tử được mang đến Khương tộc Đế mạch tu luyện, khi đó, bạch y nam tử tương đương với sư phụ của hắn, phá lệ chiếu cố hắn, không ngờ hôm nay gặp lại, lại lạnh lùng như vậy, nguyên nhân là người ở trên núi.

Trong lòng của hắn tràn ngập tò mò, trên núi đến cùng là người nào?

Không phải là Thiên Hoàng tới đó chứ?

Đúng lúc này, bạch y nam tử động dung, chỉ thấy hắn quay người hướng hành lễ với chân trời, còn chưa chờ Thiên Tử phản ứng lại, một đám người trống rỗng xuất hiện, cầm đầu chính là Khương Thiên Mệnh.

- Lão tổ, ngài sao lại tới đây?

Bạch y nam tử cung kính hỏi.

Lão tổ?

Thiên tử lập tức khẩn trương, không biết nên hành lễ hay không.

Khương Thiên Mệnh trừng mắt hắn một cái, nói:

- Ta làm sao không thể tới, ta khác biệt với các ngươi nhưng, ta là được lão nhân gia ông ta nuôi lớn, có tư cách lên núi, các ngươi lại tiếp tục chờ, gần đây để lộ tin tức, cũng đừng làm cho người ta xông vào, quấy rầy lão nhân gia ông ta hào hứng!

Chương 1314 - Như thật như ảo (1)

Dứt lời, Khương Thiên Mệnh một thân một mình, đi lên đường núi, dù cho đã là Tiên Đế, hắn cũng không có trực tiếp nhảy tới, mà từng bước một leo núi, biểu hiện thành ý của mình.

Hành động của hắn càng làm Thiên Tử hiếu kỳ, người trên núi không phải là Thiên Đế đó chứ?

Nếu như là Thiên Hoàng, Đế mạch chi tổ Khương tộc, cũng không cần chuyên môn trở về chứ.

Đối với Thiên Đế chí cao vô thượng trong thần thoại, Thiên Tử cũng tràn ngập kính ngưỡng, là đế giả, mục tiêu cao nhất không phải chính là Thiên Đế sao?

Bạch y nam tử lườm Thiên Tử một cái, âm thầm thở dài.

Đáng tiếc, Thiên Tử hiện tại vậy mà vào không được Thần Du đại thiên địa, không biết thảm thương, hay là quá hạnh phúc.

Trong thời gian về sau, Thiên Tử cũng không có rời khỏi, đi theo bạch y nam tử cùng nhau duy trì trật tự dưới núi, đồng thời mắt thấy từng người từng người khí thế bất phàm trống rỗng xuất hiện, lại từng người leo núi.

Một bên khác, trong đình viện trên núi, tiếng cười cười nói nói không ngừng.

- Vong Trần, tới tới đây, quét rác đi, sẽ không làm Địa Tiên chi tổ rồi thì quên thân phận trước kia đó chứ?

Bạch Kỳ trêu ghẹo nói.

Vong Trần đại tiên lắc đầu bật cười, hắn xuất ra một cây chổi, bắt đầu tùy ý quét sân.

Kiếm Thần nhìn về phía Vong Trần đại tiên, nói:

- Sắp đến Đại La? Ta cảm giác ngươi sẽ trở thành vì người thứ nhất không cần phi thăng đã có thể chứng được Đại La.

Đại La hai chữ vừa ra, ánh mắt tất cả mọi người đều rơi vào trên người Vong Trần đại tiên.

Nắm giữ lấy Thiên Địa bảo giám, Vong Trần đại tiên cũng được Thiên Đạo chiếu cố, khí tức càng ngày càng cao thâm mạt trắc, ở đây ngoại trừ Khương Trường Sinh, Kiếm Thần, Mộ Linh Lạc ra, không ai có thể nhìn thấu tu vi của hắn.

- Còn sớm, cảnh giới Đại La quá khó khăn.

Vong Trần đại tiên cười khổ nói, nói lời này để không ít người ở đây cảm thấy đáy lòng chua xót.

Thấy bầu không khí trong viện có chút hạ xuống, Bạch Kỳ tức giận nói:

- Ngươi đây là được tiện nghi còn khoe mẽ, bao nhiêu tu tiên giả ngay cả Tiên Đế đều xa không thể chạm, chủ nhân, ta thấy hắn quá tung bay, ném hắn vào Luân Hồi trọng tu lại một lần đi.

Lời vừa dứt, mọi người buồn cười, Vong Trần đại tiên vội vàng khoát tay nói:

- Không thể không thể, ta quả thật có chút tung bay, về sau không dám nói nữa loại lời này nữa.

Hắn rất muốn trừng mắt Bạch Kỳ, nhưng Khương Trường Sinh ở đây, hắn nhịn được.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hôm nay không có Đạo Tổ, chỉ có Trường Sinh đạo trưởng.

Nói lời này để mọi người nghe được có chút cảm động, xem ra Đạo Tổ thật hi vọng bọn họ có thể ôn chuyện, ít đi lo nghĩ.

Nương theo rượu ngon món ngon đến đông đủ, trong ngoài đình viện bày rất nhiều bàn ăn.

- Đạo Tổ, ta tới, hôm nay ta mang không ít lễ tốt tới.

Một tiếng cười truyền đến, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người bước nhanh đi vào đình viện, một vài

người nhận ra hắn đều lộ ra biểu lộ kinh ngạc.

Trương Anh.

Đà chủ Kỳ Duyên thương hội trong Thiên Hải lúc trước, vì thành lập liên hệ với Khương Trường Sinh, làm người hầu Đại Cảnh, thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tới bái phỏng Khương Trường Sinh, thuận tiện tặng lễ.

Bạch Kỳ cũng thấy sửng sốt, cái tên này còn sống?

Mộ Linh Lạc nghiên cứu Vận Mệnh Chi Đạo nhìn ra nguyên do trong đó, nàng không khỏi nhíu mày, trong lòng tràn ngập chấn kinh.

Đây là thủ đoạn gì?

Khương Trường Sinh cười chào hỏi Trương Anh.

Một lát sau, một lão giả đi vào đình viện, chính là Lý công công Lý Thái Xuân, phụ tá khai triều hoàng đế Đại Cảnh, sau hiệu lực cho Khương Trường Sinh, cuối cùng thọ hết chết già.

Chỉ có số ít người nhớ kỹ Lý công công, cho nên sự xuất hiện của hắn thật không có dẫn tới cảm khái.

Mãi đến khi Tứ Hải hiền thánh xuất hiện, Khương La nhịn không được hô:

- Sư phụ!

Tứ Hải hiền thánh chết một mực là tâm kết của hắn, sau khi bản thân cường đại, cũng không cách nào truy tìm đến vong hồn của sư phụ, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy Tứ Hải hiền thánh.

Khương La lập tức đi đến trước mặt Tứ Hải hiền thánh, kích động ôm hắn.

Tứ Hải hiền thánh cười ha ha nói:

- Tiểu tử ngốc, lớn bao nhiêu, còn khóc sướt mướt.

Lúc này, một hồi kim quang từ trên trời giáng xuống, Thiên Đế mang theo một nhóm tiên thần buông xuống, tới đều là người quen biết Khương Trường Sinh.

Khương Tú, Khương Thiên Sinh, Khương Nghĩa, Khương Thiện, Dương Triệt, Bạch Tôn, Trần Lễ mấy người đều rơi xuống đất, cười chắp tay hành lễ, hòa tan bầu không khí âm u do Khương La mang tới.

Khương Trường Sinh không có đứng dậy, cười nhìn bọn hắn chào hỏi.

Trần Lễ tóc trắng xoá đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, cười nói:

- Đạo Tổ, hôm nay ta nên là thân phận như thế nào?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đương nhiên là Trần Lễ.

Mộ Linh Lạc yên lặng đứng dậy, vì Trần Lễ nhường đường, thấy thế, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật cũng đứng dậy, cùng những người khác trò chuyện với nhau.

Trần Lễ cũng không chối từ, sau khi ngồi xuống cảm khái nói:

- Nếu không phải hôm nay, ta không dám mở ra đoạn trí nhớ bị phủ bụi này.

Chương 1315 - Như thật như ảo (2)

Hắn nhìn Khương Trường Sinh lớn lên, cho nên hắn rõ ràng Đạo Tổ ở kiếp này có thiên tư đáng sợ ra sao, liên quan tới điểm này, hắn căn bản không dám nghĩ hắn một mực dùng hai thế Trần Lễ tự cho mình, tên là Đạo Tổ đặt, có rất ít người biết hắn từng là bạn thân duy nhất của Đạo Tổ.

- Ít nhất hôm nay, ngươi có khả năng mở ra, ta còn nhớ rõ ngươi ta vừa gặp, ngươi nói ta là hung thủ giết người.

Khương Trường Sinh cười ha hả nói.

Nghe được hắn nhắc lên việc này, vẻ mặt Trần Lễ đầy quẫn bách, mặt mo khó được đỏ lên.

Hai người bắt đầu trò chuyện về những năm Đại Cảnh vừa thành lập.

Trong thời gian về sau, vẫn có cố nhân đến, bọn hắn đều tới chào hỏi Khương Trường Sinh, sau đó riêng phần mình thối

lui, không dám chen trong sân.

Thanh Nhi chợt thấy bốn người đi tới từ tiểu đạo trong rừng, nàng không khỏi ngẩn người, có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Thanh Hư đạo trưởng, Lý Trường Thanh, Mạnh Thu Hà, Thanh Khổ.

- Nhiều năm không thấy, Thu Sương, còn nhận ra chúng ta?

Thanh Hư đạo trưởng tay cầm phất trần, nhẹ giọng hỏi.

Thanh Nhi kích động đến quay đầu, muốn nói cho Khương Trường Sinh, vừa đối đầu ánh mắt Khương Trường Sinh, bốn mắt nhìn nhau, nàng đọc hiểu rất nhiều chuyện, một trái tim theo đó bình tĩnh trở lại.

Nàng hít sâu một hơi, lúc này trước đi nghênh đón bốn người Thanh Hư đạo trưởng.

Trần Lễ chú ý tới một màn này, hắn cảm khái nói:

- Như thật như ảo, đạo pháp thần diệu.

Khương Trường Sinh bưng lên một bát trà, nói:

- Ngươi cho rằng là thật, chính là thật, ngươi cho rằng là giả, kia hết thảy đều là huyễn cảnh.

thọ thần sinh nhật trận này, đi tới đều là người từng có giao tiếp với Khương Trường Sinh, có còn tiến lên trên con đường Tiên đạo, có sớm đã theo luân hồi mà đi, những người giả kia tự nhiên là Khương Trường Sinh sáng tạo ra, để thỏa mãn sự nhớ nhung của mình, cũng là cơ hội cho người sống giải quyết xong tâm nguyện.

Còn có một vài người, Khương Trường Sinh dùng Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp, hắn dùng trí nhớ của mình sáng tạo ra những cố nhân này, chỉ cần hắn suy nghĩ còn tại, hắn có thể cho này những vốn cố nhân không nên tồn tại này một lần nữa sống sót, chẳng qua là hắn còn đang do dự có nên làm như vậy hay không.

Trước hưởng thụ thọ thần sinh nhật đi.

Trần Lễ cũng đang phẩm vị sự ảo diệu trong này, trực giác nói cho hắn biết, Đạo Tổ đang chỉ điểm hắn, nếu có thể tìm hiểu thấu đáo, tương lai không thể nói trước.

Thọ thần sinh nhật còn đang tiếp tục, bởi vì Khương Trường Sinh đã thông báo, cho nên lần này thọ thần sinh nhật không có nhiều tục lễ, mọi người hưởng thụ tiệc rượu là được, lẫn nhau đi lại, tâm sự cũng rất tốt.

Trong đây, cũng có rất nhiều người trùng phùng khi xa cách từ lâu, buông xuống tu hành khô khan cùng sự vụ căng cứng trong tay, tới trước mặt Đạo Tổ ôn lại quá khứ, bọn hắn phát hiện tâm cảnh có một phen đặc biệt.

Một ngọn cây một cọng cỏ ở Long Khởi sơn tựa hồ cũng trở nên có đạo ý.

Dưới bóng cây, Thiên tử khai triều Đại Cảnh - Khương Uyên cùng hoàng hậu của hắn ngồi dó, nhìn dòng suối nhỏ uốn lượn rơi xuống trước mặt, hai người thật lâu không nói gì.

Cuối cùng, hoàng hậu đánh vỡ yên lặng, hỏi:

- Hối hận không?

Khương Uyên lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nói:

- Ngươi đã hỏi bao nhiêu lần, tự nhiên hối hận, nhưng ngươi đứng ở góc độ trẫm đi xem, trẫm thật sai lầm rồi sao? Trẫm lúc ấy đối mặt Đại Thừa long lâu, là không có sức lực cỡ nào.

Hoàng hậu nhếch miệng lên, cười nói:

- Còn Đại Thừa long lâu, ngươi không đề cập tới, bản cung đã sớm quên, ngươi nên cảm thấy vui mừng đi, nếu không phải hắn đầu thai đến trong bụng bản cung, ngươi nào có phúc phận hôm nay, không chịu nỗi khổ luân hồi?

Khương Uyên yên lặng.

Trên núi phi thường náo nhiệt, bọn hắn nhưng cũng không dám đi lên, sợ bị người biết hiểu thân phận của bọn hắn.

Đạo Tổ há có thể có cha mẹ?

Mấu chốt nhất là bọn hắn rõ ràng mình không có ân dưỡng dục đối với Đạo Tổ ở kiếp này, mà bọn hắn có thể làm người hầu tại địa phủ cũng là con trai ban tặng, có chút tình nghĩa để ở trong lòng là được.

Khương Uyên tựa ở trên cành cây, theo giữa sườn núi cúi xem Kinh Thành, cảm khái nói:

- Có thể thấy nhân gian hai trăm vạn năm sau, thật sự là đại hạnh của nhân sinh, trẫm hiện tại hết sức thỏa mãn, cũng không dám lại hy vọng xa vời, ngươi ta chẳng qua là bởi vì dính nhân quả cha mẹ ruột của hắn, sẽ đổi lấy chính quả vĩnh thế tiêu dao, trẫm ngẫm lại đều cảm thấy ngại ngùng.

Hoàng hậu không tiếp tục nói, nàng không phải cũng cảm thụ như thế à.

Ánh mắt Khương Uyên dần dần mê ly, cảm khái nói:

- Đại cảnh đã không nhớ rõ Võ Tổ, nhưng vĩnh viễn nhớ đến Đạo Tổ cùng con của hắn, Thiên Đế.

Thiên Đế đứng được càng cao, hắn càng cảm giác khó chịu, cũng không phải ghen ghét, mà là hổ thẹn.

Cũng là đối đãi với con trai, con trai của Khương Trường Sinh được hưởng phúc của hắn, hết thảy dòng dõi đều có thể hưởng phúc, mà Khương Trường Sinh làm con của hắn chỉ có khổ nạn.

Hắn biết rõ một chút, nếu như Khương Trường Sinh không phải Đạo Tổ chuyển thế, chỉ sợ sớm đã chết trong kinh thành.

Chương 1316 - Bị xen ngang, Huyền Nhật đế quân

Một bên khác.

Trong sân, Khương Trường Sinh cũng nghe đến đối thoại của cha mẹ ở kiếp này, tiếng lòng của hắn bị kích thích.

Nói thật, hắn không có tình cảm quá sâu đối với cha mẹ của kiếp này, đối với Khương Uyên, càng rất không ưa thích, cho nên hắn chưa từng đi xem qua bọn hắn, cũng không phải nói hắn vô tình, mà hắn mang theo trí nhớ giáng sinh, nếu thật là cha mẹ của hắn, hắn càng để ý cha mẹ của kiếp trước, kiếp

trước ở địa cầu, hắn là người bình thường, cha mẹ cũng chỉ là người bình thường, hắn còn chưa tận hiếu đã mất sớm đầu thai.

Cũng không biết kiếp trước sau khi hắn chết, cha mẹ của hắn làm sao vượt qua quãng đời còn lại sau này.

Sau một ngày.

Trên Long Khởi sơn vẫn người người nhốn nháo, náo nhiệt không thôi, Thiên Tử một mực thủ ở dưới chân núi lại kìm nén không được.

Hắn là Thiên Tử của Thiên cảnh, nơi này hay là địa bàn Kinh Thành, chẳng lẽ hắn không có tư cách đi lên ngồi xuống?

Mỗi khi hắn muốn lên núi, thấy bạch y nam tử cũng đang chờ đợi, chỉ có thể nhịn được, hắn cũng chỉ sợm chọc giận tồn tại không chọc nổi.

Thiên tử đi vào bên cạnh bạch y nam tử, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tiền bối, ngài không đi lên sao?

Bạch y nam tử lắc đầu nói:

- Ta nhưng không có tư cách đi lên, ta chỉ phụ trách thủ hộ Long Khởi sơn, tránh cho có người đi lên quấy rầy thọ thần sinh nhật.

Thiên tử đang muốn truy vấn, một cỗ khí thế khủng bố buông xuống, hắn cả kinh đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Một vệt kim quang từ chân trời chạy nhanh đến, mục tiêu trực chỉ Long Khởi sơn.

- Càn rỡ!

Một tiếng hừ lạnh tiếng vang lên, Thiên Tử trừng to mắt, mặt lộ vẻ không thể tin được, chỉ thấy bầu trời xuất hiện một bàn tay to lớn, dùng tốc độ cực nhanh bắt lấy kim quang bay tới.

Thật nhanh.

Thật lớn.

Thiên tử nhìn cự thủ trên trời, rất khó tưởng tượng bản tôn hắn khổng lồ ra sao, Côn Luân giới giống như chỉ là một cái vạc, có người ở ngoài đưa tay vào trong vạc, loại thị giác rung động này cho dù là hắn, người từng tu hành qua ở Khương tộc Đế mạch đều trở nên khiếp sợ.

- Đạo Tổ! Ta muốn gặp Đạo Tổ! Thả ta ra!

Một tiếng mắng chửi truyền ra từ trong cự thủ, cự thủ lúc này thu hồi.

- Để cho hắn vào đi.

Âm thanh của Khương Trường Sinh truyền ra từ trong Long Khởi sơn, cự thủ run lên, do dự một chút, vẫn buông tay ra, một tên nam tử áo bào tím hiện thân, áo bào hoa lệ, thoạt nhìn không giống như người trong khổ nạn, hắn lập tức bay tới phía Long Khởi sơn.

Trong đình viện.

Thiên Đế liếc nhìn Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Tuyên Đạo Thiên Hoàng lộ ra nụ cười khổ, trong lòng không vừa lòng về Khương tộc, chuyện thế nào?

Trần Lễ yên lặng đứng dậy, lui qua một bên, tất cả mọi người trong ngoài viện dừng lại nói chuyện với nhau, nhìn qua nam tử áo bào tím đang bay tới từ chân trời.

Nam tử áo bào tím cấp tốc rơi vào trong nhà, đối mặt các đại năng nhìn chăm chú xung quanh, trán của hắn tràn đầy mồ hôi lạnh, hắn nỗ lực điều chỉnh tâm tính, đi đến trước mặt Khương Trường Sinh quỳ xuống, nói:

- Tại hạ Huyền Nhật đế quân bái kiến Đạo Tổ!

Khương Trường Sinh lắc lư chén trà, không có mở miệng.

Trong đình viện lâm vào trong yên lặng đè nén, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía hắn đều rất bất mãn.

Huyền Nhật đế quân ngẩng đầu, cắn răng nói:

- Đạo Tổ, xin cho Thiên Đình phi thăng!

Vừa dứt lời, các tiên thần đều kinh ngạc, ngay cả Thiên Đế cũng lộ ra ánh mắt có chút ngoài ý muốn, hắn còn tưởng rằng Huyền Nhật đế quân muốn cáo trạng.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hắn, nhẹ giọng cười hỏi:

- Vì sao?

- Hai trăm vạn năm, Thái Ất Tiên Vực tích lũy quá nhiều ân oán không thể hóa giải, Thiên Đình không thể làm gì, chỉ có thể phi thăng, bằng không cuối cùng sẽ có một ngày, Thái Ất Tiên Vực sẽ loạn.

Huyền Nhật đế quân cả gan, trầm giọng nói.

Lời Huyền Nhật đế quân nói ra để sắc mặt của mọi người ở đây trở nên khó coi, nhất là Thiên Đình một phương, lời ấy không phải chính là đang nói Thiên Đình không có năng lực xử lý mâu thuẫn trong Thái Ất Tiên Vực sao?

Cơ Võ Quân nhịn không được hừ lạnh nói:

- Cuồng vọng, sau khi Thiên Đình phi thăng, có phải nên do ngươi tới chấp chưởng quyền hành Tiên đạo hay không?

Huyền Nhật đế quân trả lời:

- Người nào chấp chưởng quyền hành, tự nhiên do Đạo Tổ tới định, ta chẳng qua cảm thấy Thiên Đình không thể xử lý phiền toái hiện tại, bởi vì phiền toái bắt nguồn từ Thiên Đình, chắc hẳn, Thiên Đế bệ hạ rõ ràng nhất!

Thiên Đế mặt không biểu tình, không có lên tiếng.

Ánh mắt chúng tiên thần nhìn về phía Huyền Nhật đế quân cực kỳ bất mãn, nói lời này đã không phải nội hàm, là chỉ cái mũi của bọn hắn mắng bọn hắn.

Khương Trường Sinh rót cho mình một ly trà, bình tĩnh nói:

- Mâu thuẫn cần phải giải quyết, đây chính là kiếp nạn Thiên Đình cần vượt qua, độ kiếp thành công sẽ được phi thăng, độ kiếp thất bại, vậy thì đánh tan.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người động dung.

Đánh tan?

Nhóm tiên thần mặc dù cảm thấy sinh hoạt hiện tại có chút buồn tẻ, mỗi ngày không có bao nhiêu hi vọng, nhưng nếu gọt sạch tiên vị của bọn hắn, bọn hắn có nguyện ý hay không.

Chương 1317 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (1)

Huyền Nhật đế quân nghe xong, giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Xin hỏi Đạo Tổ, Thiên Đình kiếp nạn tới từ ngoài, hay là trong Tiên đạo?

Khương Trường Sinh nhìn hắn thật sâu, thấy hắn cúi đầu xuống, vừa rồi mở miệng nói:

- Trong Tiên đạo, ai có thể lật đổ Thiên Đình thống trị, người nào sẽ chấp chưởng Thái Ất Tiên Vực.

Nghe vậy, tất cả mọi người lộ vẻ mặt kinh ngạc, Thiên Đế vô ý thức muốn nói cái gì, nhưng lời đến khóe miệng lại nén trở về.

Trong Tiên đạo.

Thiên Đình đã là thế lực cường đại nhất, nếu như còn bị người lật đổ, Thiên Đình xác thực không có tư cách quyền hành tiếp tục chấp chưởng Tiên đạo.

Huyền Nhật đế quân nghe nói như thế, thần tâm chấn động, hắn nỗ lực khống chế tâm tình của mình, hắn lần nữa ngẩng đầu, đang muốn tiếp tục nói chuyện lại nghe được âm thanh của Bạch Kỳ:

- Uy, nếu như không oan khuất, cũng đừng giả trang cái gì lòng mang thiên hạ, nếu câu nói tiếp theo của ngươi không có quan hệ đến chính ngươi, nếu không tính oan ngươi quấy rầy thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ, ngươi có biết là tội gì?

Huyền Nhật đế quân muốn nói lại thôi, không còn dám nhiều lời.

Kiếm Thần hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, đem Huyền Nhật đế quân trực tiếp đưa ra Côn Luân giới.

Thiên Đế lườm Tuyên Đạo Thiên Hoàng một cái, rất không vừa lòng, Tuyên Đạo Thiên Hoàng lúc này tan biến tại chỗ.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Thiên Đình chi kiếp là tránh không khỏi, chớ vì chuyện như vậy làm khó dễ hắn, thả sự bất mãn của các ngươi vào trong kiếp số, quang minh chính đại mà đọ sức.

Thiên Đế vội vàng xưng phải, Bạch Kỳ đi theo nói sang chuyện khác, để thọ thần sinh nhật tiếp tục.

Trong thời gian về sau vẫn có cố nhân tới thăm, tỷ như đệ đệ của Khương Trường Sinh là Khương Dự, còn có Tông Thiên Vũ từng hiệu lực cho Khương Dự.

Bất quá bởi vì Huyền Nhật đế quân đến, trận thọ thần sinh nhật này vẫn không nhiệt liệt như ban đầu.

Ba ngày sau, thọ thần sinh nhật kết thúc, Khương Trường Sinh mang theo Mộ Linh Lạc trở lại Tử Tiêu cung, mà Bạch Kỳ thì còn có việc phải xử lý, Khương Trường Sinh biết được là chuyện gì, cũng không có hỏi thăm.

Thọ thần sinh nhật chỉ chuẩn bị trăm năm, tin tức cũng không có truyền ra, Huyền Nhật đế quân lại có thể biết được, đồng thời tìm tới Khương Trường Sinh tại thời điểm chuẩn xác, trong này có vấn đề rất lớn.

Khương Trường Sinh cũng không để ý, hắn cũng không cần thiết đi bảo hộ Huyền Nhật đế quân, nếu như Huyền Nhật đế quân là vì oan khuất tới, vậy hắn còn có thể chiếu cố một thoáng, sự thật không phải, người này cũng là vì lợi mà tới, điểm thông minh nhỏ này rất khó để cho người ta sinh lòng hảo cảm.

Những cố nhân xuất hiện trong thọ thần sinh nhật kia, Khương Trường Sinh cũng không có biến bọn hắn thành sinh linh chân chính, dù sao thì hồn phách của bọn hắn sớm đã luân hồi, không cần thiết cưỡng cầu nữa, cho dù trở thành sự thật, cũng sẽ theo tuế nguyệt mà thay đổi, nếu gặp được bản tôn, lại sẽ sinh ra biến số, được không bù mất.

Sau khi trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh không có vội vã tu luyện, mà bắt đầu luyện bảo.

Mặc dù hắn có rất nhiều pháp bảo, nhưng không thể hạ xuống năng lực luyện bảo, dù sao theo cảnh giới của hắn càng ngày càng cao, pháp bảo phẩm giai cũng phải bắt kịp, mà trong quá trình luyện bảo còn có thể cảm ngộ.

Từ nay về sau, tin tức Huyền Nhật đế quân xông vào thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ truyền ra, đồng thời, lời Đạo Tổ nói về Thiên Đình chi kiếp cũng lưu truyền ra, theo rất nhiều người có dã tâm đến xem, Đạo Tổ không vừa lòng Thiên Đình, cũng xem như một tín hiệu.

Thái Ất Tiên Vực bắt đầu cuồn cuộn sóng ngầm, các đại giáo phái, thế gia vọng tộc, vận triều đều súc tích lực lượng , chờ đợi Thiên Đình đại kiếp đến.

Đối với thế lực lớn mà nói, ai không muốn thay thế Thiên Đình, tự mình làm chủ?

Một vài Đại La giáo phái ở Đại La tiên vực cũng bắt đầu rục rịch, mong muốn để giáo phái ở Hạ Giới dồn lực lượng đi tranh đoạt quyền hành, dạng này sẽ trợ giúp giáo phái phát triển tốt hơn, bất quá tất cả đều gặp phải các Đại La giận dữ mắng mỏ.

Ở hiện tại, không có Đại La dám có ý nghĩ xấu đối với Thiên Đình, ít nhất ngoài miệng không dám biểu đạt ra.

Thiên Đình là do Đạo Tổ sáng tạo.

Dưới tình huống ba đại siêu thoát đạo thống không còn dám xâm lấn Tiên đạo, ánh mắt Đại La tiên vực rơi vào Hư Không Vô Tận, đều đang tò mò Thiên Đình có thể phi thăng hay không, nếu như Thiên Đình phi thăng thành công, khí vận Thiên Đình có thể tăng lên hay không, tiên vị lại sẽ tăng trưởng bao nhiêu?

Thời gian cực nhanh.

Năm vạn năm sau, Huyền Nhật đế quân mang theo Đế Đình khai chiến Thiên Đình, đây là chi thế lực thứ nhất dám chính diện tuyên chiến Thiên Đình từ Tiên đạo kỷ nguyên đến nay, mà Đế Đình chiêu binh mãi mã mấy chục vạn năm, nội tình đã đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ, sau khi đệ nhất chiến bùng, Đế

Đình cũng không có bị nghiền ép, cái này khiến chúng sinh cảm nhận được dấu hiệu Thiên Đình đại kiếp.

Nhưng theo Đế Đình nhấc lên đại chiến, lại còn có thế lực khác đi theo nhấc lên đại chiến, thậm chí ngay cả Thiên Cảnh đều gặp phải các vận triều khác tập kích, ngắn ngủi trăm năm, ba ngàn thiên địa Thái Ất Tiên Vực khắp nơi chiến hỏa, như lượng kiếp đến, nghiệp lực trong Hư Không Vô Tận bỗng nhiên tăng lên.

Khương Trường Sinh thì hoàn toàn không có quan tâm việc này, đi tắm ở trong tu luyện.

Chương 1318 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (2)

Hắn thấy, Thiên Đình không có khả năng bại, nhiều lắm là gặp được cút khó khăn trắc trở, nhóm Chính thần phần lớn đã là tiên đế, mà Chính thần lại không thể phản bội Thiên Đình, có Phong Thần bảng trói buộc, tất cả đều là người trên một thuyền, dưới loại tình huống này, Thiên Đình thế nào bại?

Đại Thiên thế giới tịch liêu, theo phương hướng khu vực tịch diệt đã triệt để tán đi, mảnh đại thiên lĩnh vực này không còn phong bế như trước.

Trong hư không tối tăm, có một chiếc thuyền cực lớn đang tiến lên, thân thuyền như Kỳ Lân, mọc đầy lân giáp màu đen cùng với tứ chi, tứ chi thiêu đốt liệt diễm, đầu thuyền có dựng thẳng cái đầu của một tôn Hung thú đáng sợ, hai mắt sinh động như thật.

Trên thân thuyền có một từng tòa lầu cao, trên một toà lầu trong đó, hai bóng người đứng ở trước lan can, nhìn về phương xa.

Một người trong đó mặc trường bào màu trắng, trên áo bào thêu một đám mây đỏ, thân hình hắn cao lớn, tóc trắng xoay tròn phía dưới ngọc quan, tay phải nắm một tấm gương, mặt kính đen kịt, không có chút sáng bóng.

- Không có dấu hiệu Đại Đạo sinh cơ?

Thân ảnh bên cạnh mở miệng hỏi, người này khoác chiến giáp màu tím, khí thế đáng sợ, hai mắt như huyết châu, trên trán còn mọc ra hai cây sừng thú sắc bén.

Nam tử áo bào trắng trả lời:

- Không có, có lẽ đã bị Đạo Diễn thôn phệ, cái này cũng bình thường, dù sao đi qua nhiều năm như thế.

Thân ảnh áo giáp màu tím khẽ nói:

- Đạo Diễn thật sự gặp may mắn, nếu như chậm thêm trăm vạn năm đạt được Đại Đạo sinh cơ, bọn hắn nhất định phải chết, tốc độ khu vực Tịch Diệt tan biến vẫn quá chậm.

- Đã rất nhanh, đây chính là khu vực Tịch Diệt, ít nhất thì đạo thống của chúng ta không thể xóa tan nó đi.

- Cũng không biết đến cùng là thần thánh phương nào đang tan rã khu vực Tịch Diệt, trước đó ta nhìn trộm qua, chỉ thấy được một gương mặt chưa từng thấy qua, xác thực hết sức đáng sợ.

Nhắc đến một lần trải qua trước kia, trong mắt thân ảnh áo giáp màu tím lộ ra vẻ kiêng dè.

Ánh mắt nam tử áo bào trắng thâm thúy, ngữ khí không có nửa điểm gợn sóng:

- Chẳng cần biết hắn là ai, ngược lại không phải chúng ta có thể trêu chọc, tìm hiểu xong tình huống Đại Đạo sinh cơ liền đi thôi, Cổ Đạo thần vực sắp mở ra, chúng ta không thể bỏ qua cơ duyên lần này.

Thân ảnh áo giáp màu tím gật đầu.

Thuyền lớn tiếp tục tiến lên, nhìn như bay thong thả, kì thực không ngừng nhảy vọt, xuyên qua từng mảnh từng mảnh hư không.

Một bên khác.

Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ đang ngồi chung một chỗ ở trên một đại lục không có chút sinh khí nào, nơi này không có mặt trời, thiên địa ở trong bóng tối.

Trước mặt hai người đều có một tôn đại đỉnh, bên trong luyện chế đan dược, ánh lửa trở thành ánh sáng duy nhất giữa thiên địa.

Côn Luân giáo chủ từ từ mở mắt, nói:

- Ngươi cảm nhận được sao?

Phong Dục nghe xong, đi theo mở mắt, hắn không có trả lời, mà cẩn thận cảm thụ, qua một hồi lâu, vừa rồi mở miệng nói:

- Có tiếng tim đập, hết sức mỏng manh.

- Không sai, phiến đại địa này không ngờ lại dựng dục ra sinh cơ, đáng tiếc không ở trên đại địa mà là bản thân khối đại địa này.

Côn Luân giáo chủ vuốt râu nói.

Phong Dục yên lặng hỏi ở trong lòng:

- Ngươi muốn nuốt nó?

- Nó cũng không phải lực lượng cường đại gì, nuốt cái gì, khẩu vị của đại gia ta kém như thế sao!

Một đạo âm thanh non nớt vang lên trong lòng hắn, tựa như nam đồng sáu bảy tuổi.

Đạo âm thanh này chính là Khí Linh của Hỗn Nguyên thần phù, từ khi nghe được âm thanh của nó, Phong Dục hết sức tôn kính nó, coi nó là một vị cường giả viễn cổ nào đó.

Hắn có thể có thành tựu ngày hôm nay, toàn bộ đều nhờ vào vị tiền bối này tương trợ, hắn sao có thể không cảm kích?

Mà Khí Linh cũng không có nói ra thân phận chân thật của mình, giống như là một tồn tại cổ lão ngủ say vô số năm, bị Phong Dục thức tỉnh.

- So với khối đại địa này, ta càng muốn nuốt lão đầu kia, lực lượng nhân quả trên người hắn rất đặc thù, hắn tựa hồ vốn không nên tồn tại, lại vẫn tồn tại, dẫn đến nhân quả lột xác.

Âm thanh của Khí Linh lần nữa vang lên, nói đến Côn Luân giáo chủ, ngữ khí của nó trở nên phấn khởi.

- Không thể!

Phong Dục ở trong lòng từ chối nói, Côn Luân giáo chủ tốt xấu gì cũng là đại năng Tiên đạo, cũng không thể mở cái miệng này, một khi nuốt Côn Luân giáo chủ, sau này có thể muốn nuốt Tiên đạo đại năng khác hay không, cứ thế mãi, chẳng phải muốn đi đến mặt đối lập của Tiên đạo?

Sau khi bị từ chối, Khí Linh không tiếp tục lên tiếng.

Phong Dục thì cùng Côn Luân giáo chủ tiếp tục nói chuyện phiếm, trò chuyện trong chốc lát, hai người lại bắt đầu tu luyện.

Nhưng lần này, bọn hắn phát hiện mình không ngờ lại có thể đi vào Thần Du đại thiên địa.

Ý vị này là gì?

Mang ý nghĩa Đạo Tổ lại mạnh lên, mặc dù khoảng cách giữa bọn hắn và Đại La tiên vực vô cùng xa xôi, cũng có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Lúc hai người đi tắm trong Thần Du đại thiên địa, trong bóng tối có một đạo thân ảnh chậm rãi buông xuống, đây là một thân ảnh chân trần thướt tha, trên người quấn quanh lấy từng đầu Đại Xà màu xanh, hình thành áo bào, khuôn mặt như rắn, dị thường kinh dị.

Nàng chậm rãi tới gần Phong Dục, Côn Luân giáo chủ.

Ngay khi nàng sắp đụng phải Phong Dục, trong cơ thể Phong Dục bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, thổi nàng bay ra ngoài ra, ý thức Phong Dục đi theo bị kéo trở lại hiện thực.

Chương 1319 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (1)

Phong Dục đưa mắt nhìn lại, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của địch nhân, nhưng ý thức của hắn bị lôi ra ngoài, nói rõ lúc trước gặp phải nguy hiểm.

- Có thứ gì đó, cẩn thận!

Âm thanh của Khí Linh vang lên trong lòng hắn, ngữ khí đầy ngưng trọng.

Phong Dục lúc này gọi Côn Luân giáo chủ tỉnh lại, sau khi nói rõ tình huống, hai người đứng dậy, riêng phần mình xuất ra pháp bảo.

Đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều là hắc ám, không thể thấy vật, mà thần niệm của bọn hắn cũng không có bắt được khí tức của sinh linh, thậm chí không có một tia không tầm thường gì, nhưng càng như thế, Côn Lôn giáo chủ mày nhíu càng chặt.

Loại cảm giác này quá quen thuộc.

Lúc trước bị Ma dây dưa lúc, cũng là loại cảm giác này, đến tột cùng là vì sao?

Chẳng lẽ lại có Ma đột kích?

Tâm Côn Luân giáo chủ trở nên trầm trọng, hắn thấp giọng nói:

- Nơi này không nên ở lại lâu, đi thôi!

Phong Dục cũng cảm thấy như thế, lúc này gật đầu đồng ý, hai người cấp tốc rời khỏi.

Sau khi bọn hắn rời khỏi, trong bóng tối hiện ra thân ảnh thanh xà, nàng nâng tay phải lên, trêu chọc một sợi tóc dài của mình, khuôn mặt như yêu xà lộ ra nụ cười thâm trầm.

- Nhân quả bị trục xuất, biến số, có ý tứ, không ngờ ở trong phương lĩnh vực này cũng có thể gặp được biến số, hắn nhỏ yếu như vậy, xem ra bởi vì một vị tồn tại cường đại nào đó mới biến thành biến số, cũng không biết hắn là sinh ra ở lĩnh vực này, hay là trốn qua từ lĩnh vực khác.

Thân ảnh thanh xà liếm môi một cái, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

Nàng lặng lẽ theo sau, thân hình rất nhanh đã ẩn trong bóng tối, vô thanh vô tức.

Năm tháng dằng dặc.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, sau đó giãn ra thân thể, hắn yên lặng tính toán, hắn đã bế quan mười vạn năm, mà khoảng cách Huyền Nhật đế quân cùng Thiên Đình khai chiến

cũng đi qua năm vạn năm, Thái Ất Tiên Vực đã khôi phục lại bình tĩnh.

Huyền Nhật đế quân suất lĩnh Đế Đình xác thực mạnh mẽ, cho vô số thế lực dã tâm bừng bừng hi vọng, nhưng khi ba ngàn thiên địa đại loạn, các Chính thần Thiên Đình dồn dập ra tay, dùng tư thái cường thế tuyệt đối trấn áp đại loạn, Huyền Nhật đế quân bị chém giết, thi thể hắn bị treo ở trước Nam Thiên môn, chịu đựng vô tận khuất nhục.

Chúng sinh đều nghĩ kiếp nạn đã qua, nhóm tiên thần Thiên Đình cũng đang chờ đợi ngày phi thăng, mà ở trong mắt Khương Trường Sinh, Thiên Đình đại kiếp chẳng qua chỉ chôn xuống một hạt giống, chân chính đại kiếp còn đang nổi lên.

Nhân vật chính của đại kiếp cũng không phải Huyền Nhật đế quân, mà là một cháu trai của Huyền Nhật đế quân, kẻ này tên Chu Bất Thế, Chu là họ cha nuôi của hắn.

Chu Bất Thế đang đi bốn phía tu luyện, gia nhập qua không ít giáo phái, tu vi tăng trưởng cực nhanh, thậm chí được xưng là thiên kiêu số một Thái Ất Tiên Vực, hắn có danh vọng cực cao.

Nhưng không có người biết được thân phận chân thật của hắn, trên người hắn có một kiện chí bảo, có thể ngăn cách tồn tại phía dưới Đại La nhìn trộm, mà Thái Ất Tiên Vực nhưng không có Đại La.

Chính là bởi vì danh vọng của Chu Bất Thế bây giờ, đợi hắn tuyên chiến Thiên Đình, mới có thể tạo thành lực ảnh hưởng trước nay chưa từng có.

Lúc Chu Bất Thế mới thành Tiên Đế, đã được nhận định là Đại La tư thái, đây là Thiên Đế chính miệng tán dương.

Chu Bất Thế ẩn giấu rất khá, lúc thành tựu Tiên Đế, hắn đã thức tỉnh trí nhớ huyết mạch, biết được thân phận chân thật của mình, hắn cũng chuẩn bị báo thù cho gia gia cùng với phụ thân.

Mà trước khi thức tỉnh trí nhớ, hắn đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, danh tiếng đã truyền đến Đại La tiên vực, không ít

giáo phái Đại La đều đang mời chào hắn, chờ mong ngày hắn phi thăng.

Trong Thần Du đại thiên địa có quy tắc của Khương Trường Sinh, cho nên Đại La cũng không cách nào tính thấu lai lịch của Chu Bất Thế trong Thần Du đại thiên địa, mà bọn hắn đều hi vọng giáo phái có thể nhiều thêm một vị cường giả Đại La.

Ngắn ngủi năm vạn năm, đã sản sinh ra tồn tại để Đại La đều chạy theo như vịt, Khương Trường Sinh không khỏi cảm khái, thời đại thay đổi.

Sau này bế trường quan, rất có thể Đại La tiên vực đều sẽ thay đổi thành tình cảnh mới.

Không đề cập tới Thiên Đình đại kiếp, ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại La tiên vực, trong mười vạn năm, Đại La tiên vực lại thêm ra hai vị Đại La, trong đó một vị là Mộ Linh Lạc, nàng đang đang lĩnh hội quá khứ, tương lai.

Mười vạn năm sinh ra hai vị Đại La, tần suất này còn không quá tệ.

Ngoại trừ Đại La ra, số lượng sinh linh Đại La tiên vực càng vượt xa lúc trước, số lượng Tiên Đế cũng tăng trưởng không ít, hết thảy đều đang phát triển theo phương hướng tốt, các Đại La cũng bắt đầu xông xáo Đại Thiên thế giới, thành lập càng nhiều nhân quả.

Khương Trường Sinh một lần nữa nhìn về phía Chu Bất Thế.

Đi qua một trận chiến giữa Đế Đình cùng Thiên Đình, chúng sinh đều bị nội tình khủng bố của Thiên Đình chấn nhiếp, Chu Bất Thế thiên tư mạnh hơn, cũng rất khó lực áp toàn bộ Thiên Đình, hắn nhất định phải có thực lực để chúng sinh thấy được hi vọng, mới có thể dẫn phát đại kiếp.

Chương 1320 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (2)

- Đã như vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay, để ngươi có được lực lượng lấy một địch vạn cùng cảnh giới.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, hắn nâng tay phải lên, một thanh trường thương xuất hiện trên lòng bàn tay, đây là hắn pháp bảo mạnh nhất luyện chế ra, phẩm giai có thể so với Thiên Đạo chí bảo.

Đương nhiên, mạnh nhất là chỉ trong số pháp bảo hắn luyện chế, thương này tạm thời còn không thể so sánh cùng Hỗn Độn Linh Bảo do sinh tồn ban thưởng ban cho.

Thương này được hắn đặt tên là Tru Thiên thương.

Hắn nhẹ nhàng ném Tru Thiên thương một cái, Tru Thiên thương trong nháy mắt tan biến.

Theo sau, ánh mắt hắn lần nữa nhìn về phía Mộ Linh Lạc, muốn nhìn xem nàng đang tắm trong cái gì.

Dùng đạo hạnh của hắn bây giờ, bình thường có thể chui vào trong ý chí của Đại La, ánh mắt hắn biến đổi, thần không biết quỷ không hay đi vào ý chí của Mộ Linh Lạc.

Đêm tối, ý chí Mộ Linh Lạc đứng ở trên một đám mây, nhìn xuống thành trì phía dưới, nàng không có chú ý tới ý chí Khương Trường Sinh đang ở cách đó không xa nhìn nàng.

- Nơi này là…

Khương Trường Sinh cảm nhận được quen thuộc, không khỏi cúi xuống nhìn lại.

Trên mái hiên trong thành có lần lượt từng bóng người đang nhanh chóng xuyên qua, chạy trước tiên chính là một thân ảnh áo trắng, dáng người hắn là một nữ tử, hai tay cầm kiếm, mang theo mặt nạ cười.

Ánh mắt tử Trường Sinh Lộ ra vẻ hoài niệm.

Đây không phải Đại Cảnh năm đó à?

Người áo trắng chính là kiếp trước của Mộ Linh Lạc, Hoa Kiếm Tâm.

Thấy Hoa Kiếm Tâm, Khương Trường Sinh không khỏi có chút hoài niệm.

Luân hồi có thể thay đổi người, vị bạch y nữ tử trước kia kia sớm đã biến mất, mặc dù Mộ Linh Lạc đã thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, nàng cũng không còn là nàng năm đó, người đều đang thay đổi.

Khương Trường Sinh có thể tính tới Mộ Linh Lạc lặp đi lặp lại nhìn xem đoạn trí nhớ này đã mấy chục lần, tựa hồ đang tìm cái gì.

Rất nhanh, người áo trắng bị bao vây, tình thế nguy cấp.

Cầm đầu là một hắc y nhân tay cầm đại đao, lạnh lùng nói:

- Bạch Y vệ thật muốn nhúng tay vào việc này?

Người áo trắng hừ lạnh nói:

- Đại Cảnh bạch y, hộ quốc hộ dân.

Đại Cảnh bạch y.

Nghe cái tên đã lâu này, Khương Trường Sinh càng thêm hoài niệm, bởi vì Bạch Y vệ sớm đã là lịch sử, bây giờ Thiên Cảnh không còn Bạch Y vệ.

Lại nhìn tiếp, người áo trắng giết ra khỏi trùng vây, một đường đi vào dưới chân Long Khởi sơn, lúc mạng sống như treo trên sợi tóc, được Khương Trường Sinh hiện tại dùng Thái Hành kiếm cứu.

Trong quá khứ của Mộ Linh Lạc, Khương Trường Sinh là mơ hồ, chỉ vì hắn đã là Đại La, thoát khỏi vận mệnh, Khương Trường Sinh mơ hồ là trí nhớ của nàng sinh ra, cũng không phải Khương Trường Sinh thật.

Cứ như vậy, người áo trắng là Hoa Kiếm Tâm sinh ra nhân quả với Khương Trường Sinh, đây cũng là điểm xuất phát giữa nhân quả của Mộ Linh Lạc và Khương Trường Sinh.

Đợi Hoa Kiếm Tâm chuyển vào Long Khởi sơn, Mộ Linh Lạc phất tay, để đoạn quá khứ này tái hiện.

Khương Trường Sinh xem như thấy rõ, nàng muốn tìm được chân ngã.

Quá trình này, hắn cũng từng trải qua.

Bất quá nàng tựa hồ muốn tìm được không phải chân ngã nàng mong muốn, mà nàng cho rằng chân ngã mà Khương Trường Sinh mong muốn đối với nàng.

Thân là Hoa Kiếm Tâm chuyển thế, Mộ Linh Lạc mặc dù ngoài miệng tiếp nhận, thật ra trong lòng một mực có một cái khe, nhất là khi nghiên cứu Vận Mệnh Chi Đạo, càng làm cho nàng có cách nhìn không giống với kiếp trước kiếp này.

Khương Trường Sinh yên lặng nhìn xem, không có nhúng tay, cũng không có chỉ dẫn, quá trình Đại La tạo nên chân ngã nhất định phải dựa vào chính mình, bất kỳ người nào tham gia, đều sẽ ảnh hưởng đến tu hành từ nay về sau.

Nếu như hắn dùng cái nhìn của mình trợ giúp Mộ Linh Lạc tạo nên chân ngã, Mộ Linh Lạc sau này có khả năng chẳng qua là cảnh giới Đại La thứ nhất, nếu dựa vào chính mình, mới có tư cách tìm kiếm đến cảnh giới tiếp theo - Đại La Thần Tướng.

Đạo, vô cùng huyền diệu.

Mạnh như Khương Trường Sinh, cũng có rất nhiều thời điểm nhìn không thấu đạo ý.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh thu hồi ý chí, hắn yên lặng nhìn xem Mộ Linh Lạc, nhìn xem vị đạo lữ được hắn che chở mọi loại lớn lên, tu hành đến đây.

Con đường hướng đạo, hắn thật có thể dựa vào sức một mình, bảo hộ người bên cạnh đi đến đạo phần cuối sao?

Đại La tiên vực, Linh Tiêu giáo.

Một trong Thái Sơ Cửu Thánh - Tiêu Hòa nương nương là người thu đồ đệ ít nhất trong các Đại La, Linh Tiêu giáo trước mắt chỉ có vài vị nữ đệ tử, động thiên phúc địa hiển thị rõ tĩnh mịch.

Trong một đạo quan, Tiêu Hòa nương nương đang cùng các đệ tử luận đạo, trong đó một vị rõ ràng là Thanh Khâu thánh mẫu mà Khương Trường Sinh từng gặp phải trong đạo thống phản thần, bây giờ, nàng còn không phải thánh mẫu.

- Sư phụ, Thiên Đình đại kiếp đã kết thúc, vì sao Thiên Đình còn chưa phi thăng, chẳng lẽ Đạo Tổ còn có ý nghĩa càng sâu?

Một nữ đệ tử hỏi, những người khác dồn dập nhìn về phía Tiêu Hòa nương nương.

Chương 1321 - Tràn đầy chiến ý

Tiêu Hòa nương nương bình tĩnh nói:

- Đây chẳng qua là nguyên nhân gây ra đại kiếp thôi, trận chiến kia cũng không có đi đến trình độ đại kiếp, nghiệp lực giữa thiên địa còn chưa tích lũy, cái gọi là đại kiếp, đều có quan hệ cùng Nghiệp lực, đây là quá trình bản thân Thiên Đạo thay đổi, gột rửa nghiệp lực, để chúng sinh vạn vật rực rỡ hẳn lên, nếu nói đến chỗ này, vi sư sẽ nói một chút về nghiệp lực cùng công đức.

Chúng đệ tử lúc này ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc lắng nghe.

Cùng lúc đó, rìa phúc địa Linh Tiêu giáo, đang có một người đi tới.

Người này chính là Hãi Thiên, tồn tại bị Khương Trường Sinh hoài nghi kế thừa ý chí Viễn Cổ Tiên Đạo.

Hãi Thiên thành tựu Tiên Đế nhiều năm, nhưng một mực không tìm được sự ảo diệu của Đại La, lần này đến đây, hắn chính là tới bái phỏng Tiêu Hòa nương nương, muốn cầu một phen tiên duyên.

Hắn không dám tùy tiện xông vào, mà đi bộ tiến lên, tin tưởng Tiêu Hòa nương nương có thể cảm nhận được khí tức của hắn.

Một đường tiến lên.

Hãi Thiên bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, dừng bước lại, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chân trời có một người đang bay tới.

Người đến chính là Phật môn Kim Thiền Tử, từ sau khi khổ nạn luận kết thúc, Phật Môn đại hưng, hắn cũng chính thức bắt đầu tu hành, đi qua mấy trăm ngàn năm tu luyện, tự nhiên chứng được Tiên Đế, phi thăng lên.

Kim Thiền Tử rơi vào bên cạnh hắn, chấp tay hành lễ, nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng chính là Kim Thiền Tử, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?

Đồ tôn của Vạn Phật thủy tổ.

Hãi Thiên rõ ràng từng nghe nói về tên của Kim Thiền Tử, vội vàng trả lời:

- Tại hạ Hãi Thiên, gặp qua đạo hữu.

Kim Thiền Tử nhìn chằm chằm Hãi Thiên, nói:

- Trên người đạo hữu có hai loại nhân quả, một loại là thuộc về hiện tại, một loại đến từ quá khứ, hai loại nhân quả đều thuộc về ngươi, nhưng hai loại nhân quả không thể tính thấu, xem ra đạo hữu có lai lịch rất lớn, chẳng lẽ hồn phách của đạo hữu đến từ Đại Thiên thế giới?

Nghe vậy, Hãi Thiên cau mày nói:

- Ta sinh tại Tiên đạo, như thế nào đến từ Đại Thiên thế giới, đạo hữu đừng nói bậy, nếu ngươi có thể nhìn thấu nhân quả của ta, khi đó khẳng định cũng không muộn.

Nghe xong Hãi Thiên trả lời, Kim Thiền Tử cũng không nói nữa, mà chăm chú nhìn Hãi Thiên, ánh mắt dường như mong muốn xem thấu Hãi Thiên, mà Hãi Thiên nhíu mày, bầu không khí giữa hai người trở nên khẩn trương lên.

Đúng lúc này, một âm thanh truyền tới:

- Hai vị nếu tới cầu đạo, vì sao ngừng bước ở nơi này?

Chủ nhân của giọng nói chính là Tiêu Hòa nương nương, hai người nghe xong, lúc này di chuyển ánh mắt, đi về phía Linh Tiêu giáo.

Hai người vẫn duy trì một khoảng cách, cũng không có tiếp tục trao đổi.

Trăm năm sau.

Hai người nghe đạo kết thúc rời khỏi Linh Tiêu giáo, bọn hắn sóng vai bay ra, rời khỏi này mảnh động thiên phúc địa vẫn cùng bay về một phía.

Một đường bay nhanh đi vào một mảnh sa mạc lớn hoang tàn vắng vẻ, Hãi Thiên dừng lại, Kim Thiền Tử rơi ở phía trước, đi theo rơi xuống đất, quay người xắn tay áo, nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng vẫn không yên lòng, không bằng đạo hữu theo ta đi một lần?

Hãi Thiên hừ lạnh nói:

- Nhiều lời vô ích, vậy thì đấu một trận!

Oanh.

Sa mạc lớn xuất hiện bão cát đầy trời, kinh thiên động địa, thân ảnh của hai người cấp tốc đan xen.

Tiêu Hòa nương nương ở trong đạo quan phía xa không khỏi lắc đầu, Thanh Khâu bên cạnh tò mò hỏi:

- Sư phụ, Phật Môn không phải lòng dạ từ bi, vì sao tính tình vị Kim Thiền Tử này như thế lớn? Chẳng lẽ vị Hãi Thiên này thật có lai lịch không thể cho ai biết?

Tiêu Hòa nương nương bình tĩnh nói:

- Kim Thiền Tử xem như người cố chấp nhất trong Phật môn, thậm chí dám tranh cùng Phật Tổ, đến nỗi vị Hãi Thiên này, vi sư trước kia gặp qua hắn, hắn đi bốn phía cầu đạo, không có giáo phái Đại La nào nguyện thu, bây giờ vi sư đã thấy rõ, nhân quả của hắn xác thực cổ quái, dù cho là vi sư cũng không cách nào nhìn thấu.

Thanh Khâu che miệng, hoảng sợ nói:

- Ngay cả Đại La đều nhìn không thấu, chẳng lẽ hắn thật đến từ thiên ngoại?

Tiêu Hòa nương nương không có trả lời, nàng cũng đang suy đoán lai lịch của Hãi Thiên.

Phải biết, trước khi Đại La tiên vực và thiên ngoại khai thông, Hãi Thiên đã tồn tại trong Đại La tiên vực, chẳng lẽ có lực lượng thiên ngoại cải biến nhân quả của Hãi Thiên?

- Càng ngày càng nhiều lực lượng xâm nhập Đại La tiên vực, cũng không biết là phúc, hay là họa.

Tiêu Hòa nương nương sầu lo suy nghĩ.

Suy nghĩ của nàng bay tới Tam Thập Tam Trọng Thiên, nàng đang nghĩ vị trong Tử Tiêu cung kia có thể liệu định hết thảy hay không?

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc từ từ mở mắt, khí chất cả người đột nhiên thay đổi, trước đó nàng như là một đầm nước u tĩnh, bây giờ lại phong mang tất lộ, tựa như dung nham cuồn cuộn, vận sức chờ phát động.

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện Khương Trường Sinh đang luyện đan, lúc này đứng dậy đi đến.

Đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh ngồi xuống, Mộ Linh Lạc mở miệng nói:

- Ta muốn tìm một vị Đại La đấu pháp, nhưng nhóm Đại La nhất định cố kỵ thân phận của ta, Trường Sinh ca ca, không bằng chàng sáng tạo một tôn phân thân đấu pháp với ta đi?

Ánh mắt nàng sáng rực, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý.

Chương 1322 - Biến số, Tru Thiên thương (1)

Khương Trường Sinh một bên luyện đan, một bên cười nói:

- Được, chờ ta luyện xong đan, tự mình đấu pháp với nàng.

- Thật sự quá tốt.

Mộ Linh Lạc phấn chấn nói, nàng bắt đầu nói đến những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này, nàng đang tìm đồng thời tạo nên chân ngã.

Khương Trường Sinh cảm thấy nàng đã tìm đúng, đấu chí trước mắt của nàng cực kỳ giống nàng lúc tuổi còn trẻ, khác biệt Hoa Kiếm Tâm, nàng cũng buông xuống kiếp trước, chuẩn bị đi con đường ở kiếp này.

Rất lâu.

Sau khi Mộ Linh Lạc ra nói xong kinh nghiệm của mình, cảm khái nói:

- Nhân quả thật sự khó mà nắm lấy, không thể tưởng tượng nổi, cảm giác cao thâm hơn Vận Mệnh Chi Đạo.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có nhân tất có quả, vận mệnh bản thân là do nhân quả bện thành, thôi diễn nhân quả, sẽ biết mệnh số, cả hai chặt chẽ không thể tách rời, đến nỗi đạo nào cao siêu hơn, thật ra không có phân chia cao thấp, chẳng qua là nàng tu hành Vận Mệnh Chi Đạo trước, đối hiểu rõ hơn Vận Mệnh Chi Đạo, càng lạ lẫm về Nhân Quả thôi.

- Nói đến nhân quả, gần đây ta phát hiện trong Đại Thiên thế giới tồn tại một nhóm sinh linh đang tìm biến số, cái gọi là biến số, chính là người vốn nên bỏ mình, nhảy ra Đại Đạo, sống tiếp được, nhân quả sẽ biến thành biến số không thể diễn toán.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi

- Ta xem như biến số sao?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Nàng là luân hồi đầu thai như thường, bị ta tìm đến thôi, nhân quả của nàng bởi vì ta mà thay đổi, nhưng còn ở trong phạm vi nhân quả có thể tiếp nhận, chân chính biến số là vốn không nên tồn tại, lại tồn tại, có lẽ những sinh linh đang tìm biến số kia, là chịu Đại Đạo chỉ dẫn, mong muốn chữa trị lỗ thủng trong quy tắc Đại Đạo, dĩ nhiên, cũng tồn tại một nhóm sinh linh lòng mang ý đồ xấu khác.

Mộ Linh Lạc như có điều suy nghĩ, mở miệng hỏi:

- Trường Sinh ca ca, chẳng lẽ trong Tiên đạo có biến số?

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Không sai, còn không chỉ có một vị.

Trong lòng của hắn cảm khái, lúc trước hắn tùy hứng làm việc, sáng tạo ra không ít biến số, chuẩn xác mà nói, phàm là sinh linh đến từ Viễn Cổ Tiên Đạo đều là biến số, chỉ là nhân quả của bọn hắn phụ thuộc với Tiên đạo, ẩn giấu rất sâu, mà Hãi

Thiên kế thừa lực lượng sống sót từ Viễn Cổ Tiên Đạo, cho nên biến số hiện ra càng thêm phức tạp.

Trong đó, Côn Luân giáo chủ chết trước khi đến Đại La, mà trước mắt vẫn không thể đột phá đến Đại La, mà các Tiên đạo đại năng khác trong lúc đi đến cảnh giới tối cao trong vận mệnh ban đầu cũng gặp được khốn cảnh trước mắt của Côn Luân giáo chủ, lại xem ai đi tới cảnh giới càng cao trước.

- Chẳng lẽ biến số sẽ mang đến kiếp nạn cho Tiên đạo?

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi.

Khương Trường Sinh nói:

- Là kiếp, tránh không khỏi, độ là được.

Hắn cũng cảm thấy dễ dàng, bởi vì kiếp nạn này không còn một mình hắn đi độ, Tiên đạo đang nhanh chóng mạnh lên, theo Đại La càng ngày càng nhiều, sau này hắn sẽ không còn một mình tác chiến, thậm chí có khả năng giảm bớt số lần chiến đấu.

Mộ Linh Lạc càng thêm hứng thú về nhân quả, tiếp tục hỏi về nhân quả chi đạo.

Mấy trăm năm sau, hai người rời khỏi Đại La tiên vực, đi vào một mảnh tầng sâu hư không cô tịch bắt đầu đấu pháp.

Mộ Linh Lạc chẳng qua đi đến cảnh giới Đại La thứ nhất, Đại La siêu thoát, đánh cùng với nàng, Khương Trường Sinh tự nhiên không thể toàn lực mà làm, hắn một bên chiến đấu, một bên nhìn trộm phần cuối hư không.

Khu vực Tịch Diệt đã tiêu tán đại bộ phận, hắn có thể thấy không ít sinh linh đến từ lĩnh vực khác chui vào, thậm chí còn có đạo thống cùng nhau hành động, thanh thế to lớn.

Đáng nhắc tới chính là Đạo Diễn lại còn không hề rời khỏi, Huyền Mệnh, Trấn Xu còn đang đuổi giết bọn hắn, chẳng qua cường độ kém xa trước kia, hai đại siêu thoát đạo thống tựa hồ đang chuẩn bị cái gì, phạm vi hoạt động co vào không ít.

Xem ra vẫn là có quan hệ với Đại Đạo sinh cơ.

Mộ Linh Lạc một bên thi triển thần thông, một vừa nhìn khuôn mặt Khương Trường Sinh bị thần quang che đậy, nàng âm thầm nghĩ tới:

- Dùng ánh sáng của pháp bảo che đậy dung nhan, nhìn như nghiêm túc đối đãi, trên thực tế đang muốn che giấu mình đang thật sự không chăm chú?

Nàng không có nhụt chí, ý nghĩ này chợt lóe lên, nàng bắt đầu chuyên tâm chiến đấu, thi triển tất cả vốn liếng.

Tồn tại Đại La rất ít khi luận bàn, nhiều lắm thì luận đạo giảng pháp, dù sao Đại La đều để ý mặt mũi.

Dãy núi liên miên, từ trên biển mây nhìn xuống, như từng đầu Thần Long chiếm cứ phía trên đại địa, thương mang đại khí.

Một chỗ giữa sườn núi, một cây đại thương đứng thẳng, mũi thương chui vào trong nham thạch, thân thương màu bạc điêu khắc long văn, cuối cùng như đuôi rồng, thiêu đốt lên hỏa diễm vĩnh viễn không tắt.

Ở phía trên trên vách núi đá có một nam tử đang ngồi xổm, người này người mặc áo bào màu tím, thiêu hoa văn đơn giản, khuôn mặt anh tuấn, tóc dài tùy ý cột sau đầu.

Hắn chính là đệ nhất thiên tài Tiên đạo hiện thời, Chu Bất Thế.

- Tru Thiên thương. Tru Thiên

Chu Bất Thế nhìn chằm chằm ba chữ to trên cán thương, yên lặng suy nghĩ, mày kiếm nhíu chặt.

Chương 1323 - Chương 1323: Biến số, Tru Thiên thương (2)

Hắn đã là Tiên Đế, sớm đã nhảy ra ngoài tam giới, nhưng hắn không thấy rõ vật này từ đâu tới, hơn nữa lúc trước thương này rõ ràng hướng phía hắn rơi xuống, thế là hắn lưu lại ở nơi đây, quan sát thương này, hắn từng cố gắng rút Tru Thiên thương ra, nhưng thất bại.

Ngay cả Tiên Đế như hắn đều rút không ra thương này, Chu Bất Thế luôn cảm thấy thương này có lớn lai lịch.

Chẳng lẽ là pháp bảo của Đại La?

Nhưng vì sao Đại La ném pháp bảo cho hắn, mặc dù có Đại La giáo phái lôi kéo hắn, nhưng hắn còn chưa thấy tận mắt Đại La, cho nên trong lòng hắn tràn đầy hoang mang.

Mấu chốt nhất là hai chữ Tru Thiên.

Hắn biết được thân thế cùng số mệnh của mình, hắn nhất định báo thù cho gia gia và các bậc cha chú, không sớm thì muộn sẽ đối kháng Thiên Đình.

Tru Thiên, tru có thể là Thiên Đình?

Chẳng lẽ có Đại La cũng có ý muốn lật đổ Thiên Đình, cho nên coi hắn làm quân cờ?

Chu Bất Thế cũng không sợ âm mưu dạng này, thậm chí cảm thấy là chuyện tốt, bởi vì như thế có nghĩa hắn có Đại La duy trì.

Đại La cường đại dường nào, tùy tiện một vị Đại La duy trì hắn, hắn có thể thành sự.

- Mặc kệ, trước tiên cần phải rút nó ra, có lẽ đây là một loại khảo nghiệm, chứng minh ta có tư cách Tru Thiên hay không.

Anh mắt Chu Bất Thế lấp lánh, hắn chậm rãi đứng dậy, trống rỗng xuất hiện trước Tru Thiên thương, tay phải nắm chặt thân thương.

Hắn hít sâu một hơi, cánh tay phải đi theo dùng sức.

Ầm ầm.

Đại địa dãy núi vì đó rung động, hắn giống như không phải đang nâng thương, mà đang nâng cả mặt đất.

Rất nhanh, hắn từ bỏ, nhìn như hắn chẳng qua nhấc lên một tay, kì thực đã dùng hết khí lực toàn thân, căn bản không có cách rung chuyển thương này.

- Phẩm giai thương này không đơn giản, là pháp bảo của ngươi sao?

Một đạo tiếng cười truyền đến, Chu Bất Thế cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh chẳng biết lúc nào xuất hiện trên bầu trời phía sau hắn.

Chu Bất Thế âm thầm kinh hãi, hắn không ngờ lại không có phát giác được đối phương đến.

Hắn xoay người, trầm giọng hỏi:

- Đạo hữu xuất quỷ nhập thần, có quá mất lễ phép!

Người đến chính là Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần, hắn ở trên cao nhìn xuống đánh giá Tru Thiên thương, tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Thương nay rất không tệ, ta đều rất thích, bất quá ngươi không nhổ ra được, chẳng lẽ còn không thuộc về ngươi?

Chu Bất Thế khẽ nói:

- Ta rút không ra, chẳng lẽ ngươi có thể?

Tô Dần nghe xong, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tru Thiên thương.

Tốc độ thật nhanh.

Con ngươi Chu Bất Thế phóng to, trong lòng tràn ngập đề phòng.

Hắn đã đã đánh bại mấy vị Tiên Đế, thậm chí không thiếu đệ tử thân truyền của công đức giáo phái, nhưng hắn chưa bao giờ thấy qua thân pháp nhanh như vậy.

Người này đến tột cùng là thần thánh phương nào? Tô Dần đưa tay nắm Tru Thiên thương, đi theo nhấc lên, nhưng Tru Thiên thương vững như bàn thạch, bất động.

Chu Bất Thế lộ ra nụ cười khinh thường, đang muốn trào phúng.

Oanh.

Một cơn gió lốc kim quang bay lên ngập trời, xuyên thủng biển mây, dãy núi run rẩy, gió mạnh đáng sợ tàn phá bừa bãi giữa thiên địa. Tóc dài trên đầu Chu Bất Thế bị lay động, hắn trừng to mắt, nhìn chòng chọc vào Tô Dần đã hóa thành kim thân.

Thể phách thật cường đại.

Khí huyết thành lửa, đều sắp tràn ra ngoài thân.

Chu Bất Thế vô cùng lo sợ, chỉ riêng phần khí phách này, tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất hắn gặp qua, chỉ sợ ngay cả Thiên Đế cũng không sánh được.

Thế gian vì sao lại có cường giả như thế, mà hắn còn chưa thấy qua.

- Ngươi đến cùng là ai?

Chu Bất Thế trầm giọng hỏi.

Tô Dần một lần nữa nắm chặt Tru Thiên thương, bình tĩnh nói:

- Thế nhân gọi ta là Đấu Chiến tiên thánh, ngươi có từng nghe tới?

- Đấu Chiến tiên thánh!

Chu Bất Thế nhíu mày, trong lòng tràn đầy tán thán, kinh ngạc.

Thán phục không phải đối phương là Đấu Chiến tiên thánh, mà là tư thái của đối phương.

Đúng là mẹ nó biết các trang bức.

Dưới cái nhìn soi mói của Chu Bất Thế, Tô Dần tiến vào Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân nắm chặt Tru Thiên thương, hắn đột nhiên nhấc lên, chân đạp xuống núi, ngọn núi trong nháy mắt hóa thành tro bụi, đại địa phía dưới trở nên hoang vu, bụi đất tung bay bay lên, cuốn lên bầu trời.

Nhưng dãy núi phá toái, mặt đất sụt lún, Tru Thiên thương vẫn như cũ đứng ở chỗ cũ, Tô Dần căn bản không thể động được nó.

Chu Bất Thế bị khí thế của hắn kinh động, nhưng thấy đối phương không thể di động Tru Thiên thương, hắn âm thầm thở dài một hơi.

Hắn trông coi Tru Thiên thương đã rất nhiều năm, nếu bị đối phương lấy đi, còn đến mức nào.

Vẻ mặt Tô Dần nghiêm túc, dùng hết toàn lực, vẫn như cũ không thể rung chuyển Tru Thiên thương, lông mày của hắn nhăn lại, chậm rãi buông tay ra.

Tiếp tục như vậy nữa, tất sẽ hủy diệt phương thiên địa này, Đấu Chiến tiên thánh cũng không thể làm việc này.

- Xem ra vật này không có duyên với ta, bảo vật này là ai cho ngươi?

Tô Dần lắc đầu cười nói, màu vàng kim trên người rút đi.

Chu Bất Thế trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng, từ trên trời giáng xuống, rơi ở trước mặt ta.

Tô Dần gật đầu nói:

- Chí bảo như thế, rơi ở trước mặt ngươi, chính là hướng về phía ngươi tới, hậu bối, xem ra ngươi có đại cơ duyên, bảo vật này tất nhiên đến từ Đại La tiên vực.

Chương 1324 - Chương 1324: Địa Tiên giới, truyền thuyết (1)

Chu Bất Thế nghe xong, suy đoán trong lòng được nghiệm chứng, hắn nghe ra Tô Dần tán thưởng, lúc này ôm quyền nói:

- Đa tạ tiên thánh chỉ bảo.

Tô Dần khoát tay, quay người rời khỏi, lưu lại một phen cảm khái:

- Hậu bối thật sự càng ngày càng lợi hại, chờ mong ngươi ta có một ngày có thể chiến một trận.

Nghe vậy, trong mắt Chu Bất Thế lộ ra vẻ chờ mong.

Đánh với Đấu Chiến tiên thánh một trận?

Thân là thiên kiêu số một đương thời, hắn sao có thể không mong muốn.

Chu Bất Thế đưa ánh mắt nhìn về phía Trụ Thiên thương đang lơ lửng giữa không trung, nếu hắn còn không thể cầm lấy thanh thương này, vậy hắn cần tiếp tục mạnh lên, mãi cho đến khi có thể cầm lấy mới thôi.

Nghĩ xong, Chu Bất Thế lúc này tĩnh toạ, ở giữa không trung bắt đầu tu luyện.

Sau đó, không ngừng có Tu Tiên giả đến đây, đều do động tĩnh bị Đấu Chiến tiên thánh tạo thành hấp dẫn, nhưng cảm nhận được khí thế Chu Bất Thế cường đại, đều không dám quấy rầy, cũng có hai vị Tiên Đế cùng Chu Bất Thế hàn huyên một phen.

Cứ như vậy, chuyện xưa của Chu Bất Thế cùng Tru Thiên thương truyền ra ba ngàn thiên địa, lại thông qua Thần Du đại thiên địa truyền đến Đại La tiên vực.

Tiên Đạo đệ nhất thiên kiêu gặp thiên hàng chí bảo, mà chí bảo này là ngay cả Đấu Chiến tiên thánh đều cầm không nổi này, việc này để danh vọng của Chu Bất Thế trở nên càng cao, đồng thời cũng làm cho Đại La tiên vực bắt đầu chờ mong sau khi hắn phi thăng sẽ mang đến trùng kích như thế nào.

Từ sau khi đại chiến với Đạo Diễn kết thúc, nhóm Tiên Đế cùng Đại Thiên thế giới giao tiếp càng ngày càng nhiều, Tiên đạo sinh ra ma sát với càng nhiều đạo thống, các phương đạo thống không dám trực tiếp đắc tội Tiên đạo, cho nên ma sát đều là phạm vi nhỏ, mà tranh đấu giữa các thiên kiêu cũng đã mở màn, các Tiên Đế chờ mong Chu Bất Thế có thể dùng thân phận thiên kiêu làm rạng danh Tiên đạo.

Trong hư không.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc đã đấu ngàn năm, không có phân thắng bại, chẳng qua chỉ là hưởng thụ chiến đấu, dĩ nhiên, Khương Trường Sinh rất khó hưởng thụ, dù sao thực lực sai biệt cách xa, nhưng có thể thấy Mộ Linh Lạc cao hứng, tâm tình của hắn cũng rất tốt.

- Trường Sinh ca ca. Phía trên Đại La Thần Tướng là cảnh giới gì?

Mộ Linh Lạc đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nhẹ giọng hỏi.

Đại chiến ngàn năm, để cho nàng triệt để quen thuộc về phương thức chiến đấu của Đại La, có thể vận dụng Đại La áo nghĩa trong đó, qua trận chiến này, nàng đã bắt đầu mơ về cảnh giới càng cao hơn.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của nàng, cười nói:

- Chờ nàng đi đến Đại La Thần Tướng cảnh mới có thể nhìn trộm cảnh giới càng cao hơn, bằng không, không có chỗ tốt với nàng.

Hắn sẽ không thừa nhận mình cũng không biết cảnh giới càng cao hơn là cái gì, ngược lại cảnh giới là do hắn sáng tạo.

- Đi thôi, cần phải trở về, thuận tiện đi đến vùng trời nhỏ ta sáng tạo dạo một hồi.

Khương Trường Sinh dứt lời liền vung tay áo, mang theo Mộ Linh Lạc tan biến tại chỗ cũ.

Ngay sau đó, hai người tới xung quanh Đại La tiên vực.

Rìa Đại La tiên vực, tồn tại một phương thiên địa không người quấy rầy, nơi này chính là vũ trụ kiếp trước do Khương Trường Sinh sáng tạo, tuy chỉ là tiểu thiên địa, trên thực tế đã có thể được xưng là một phương vũ trụ.

Khương Trường Sinh hi vọng trong đây có thể thai nghén ra Địa Cầu, hắn gọi giới này là Địa Tiên giới.

Đã rất nhiều năm qua đi, Địa Tiên giới tạm thời còn không có thai nghén ra sinh linh, bất quá thiên địa phát triển rất không tệ.

Hai người rơi vào trong núi rừng, nơi này dòng sông tung hoành, xỏ xuyên qua rừng cây, sương mù mỏng manh tràn ngập, rất có ý vị của Tiên cảnh.

- Phiến thiên địa này có chỗ gì khác biệt?

Mộ Linh Lạc hỏi, thần niệm của nàng dễ dàng bao phủ Địa Tiên giới, không có xem ra chỗ gì khác biệt, ít nhất kém xa Đại La tiên vực, Linh giới.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Xác thực không có chỗ khác biệt, chẳng qua là tùy tính mà làm, ta rót suy nghĩ của mình vào trong phiến thiên địa này, cho nên phiến thiên địa này khác biệt với những thiên địa khác, nó phát triển chịu ta ảnh hưởng, không giống thiên địa khác, còn không ra đời thì vạn sự vạn vật đều là không biết.

- Rót vào suy nghĩ? Còn có thể làm như vậy?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

Dùng tu vi của nàng, nàng cũng có thể khai thiên tích địa, vẫn chưa thể mở ra đại thế giới như Đại La tiên vực dạng này, mà tiểu thiên địa nàng tạo ra sẽ không sai biệt lắm với Phàm giới trong Hư Không Vô Tận, nàng chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể rót suy nghĩ của mình vào trong thiên địa.

- Ừm, mảnh thiên địa này sẽ sinh ra tồn tại trong tưởng tượng của ta, cũng sẽ xuất hiện mệnh số trong tưởng tượng của ta, dĩ nhiên, phiến thiên địa này cũng có tạo hóa của chính mình.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói.

Hắn sở dĩ không có trực tiếp sáng tạo tinh cầu, là bởi vì kiếp trước có lớn nói thuyết 'Big Bang' sáng tạo vũ trụ, cho nên hắn thiết lập tương lai Địa Tiên giới sẽ gặp được một trận nổ tung, hình thành vũ trụ Địa Cầu mà hắn biết, mà nhân loại sẽ sinh ra bắt nguồn từ một giọt nước ở trong biển cả.

- Chờ phát triển đến một giai đoạn, phiến thiên địa này sẽ không thể tu tiên.

Câu nói này của Khương Trường Sinh để Mộ Linh Lạc hoang mang.

Không thể tu tiên?

Nàng không khỏi hỏi:

- Vì sao không thể tu tiên?

- Ta muốn biết, nếu như không thể tu tiên, phàm linh không có lực lượng vượt qua cực hạn, bọn hắn sẽ đi con đường như thế nào.

Khương Trường Sinh cười nói.

Chương 1325 - Chương 1325: Địa Tiên giới, truyền thuyết (2)

Kiếp trước phát triển khoa học kỹ thuật, không phải bởi vì nhân loại không thể tu tiên à, không thể có lực lượng vượt qua phàm linh, cho nên mới đi đến con đường khoa học kỹ thuật, dùng thủ đoạn khoa học kỹ thuật hoàn thành năng lực tu tiên.

Lên trời xuống đất, khởi tử hồi sinh, nhìn trộm trong cơ thể, truyền âm khoảng cách xa các loại, khoa học kỹ thuật thậm chí có thể sáng tạo ra tồn tại như Thần Du Đại thiên địa.

Mộ Linh Lạc hỏi:

- Không thể tu tiên, không thể có được lực lượng vượt qua phàm linh, đó không phải là nhân gian luân hồi, vĩnh thế khổ nạn?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Khổ nạn bắt nguồn từ nhận biết, nàng suy nghĩ một chút, nàng trước hai mươi tuổi lại bởi vì không thể tu tiên mà tiếc

nuối, thống khổ hay sai? Đáp án là sẽ không, bởi vì nàng căn bản không biết tu tiên, mặt khác, mặc dù không có đạo thống truyền thừa, nhân loại cũng sẽ đi ra một con đường mà chúng ta tạm thời không tưởng tượng nổi.

Mộ Linh Lạc lâm vào trong suy tư, nàng suy nghĩ đến những đạo thống ngàn hình vạn trạng mà mình từng nghe nói ở trong Đại Thiên thế giới, không phải đều là từ không tới có à.

Nghĩ được như vậy, nàng đột nhiên sinh ra say mê hứng thú về Địa Tiên giới.

Nàng cũng muốn nhìn một chút, tiểu thiên địa này có thể đi ra một con đường làm nàng kinh ngạc hay không.

- Sau này ta có thể thường tới đây không?

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên có thể, nếu là nàng muốn sáng tạo cái gì, cũng có thể.

Mộ Linh Lạc bất đắc dĩ cười nói:

- Ta cũng không làm được cái gì, tựa như Thiên Giới trước đó, cuối cùng ta vẫn giao cho Thái Oa.

- Đúng rồi, Thái Oa vẫn rất có tâm đắc về sáng tạo chủng tộc, nhân tộc khác biệt với chủng tộc khác, mong muốn Tiên Thiên thai nghén ra, gần như không có khả năng, đến lúc đó có muốn để nàng tới sáng tạo nhân tộc cho Địa Tiên giới hay không?

Đối mặt đề nghị của Mộ Linh Lạc, Khương Trường Sinh gật đầu đồng ý.

Thái Oa.

Nữ Oa?

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, theo đề nghị này của Mộ Linh Lạc lên, Địa Tiên giới đã bắt đầu đi theo hướng Hoa Hạ thần thoại trong nhận biết của hắn.

Hai người đi ra núi rừng, du lịch phiến thiên địa này.

Mấy chục năm sau, hai người rời khỏi Địa Tiên giới.

Trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh lần nữa bắt đầu tu luyện, mà Mộ Linh Lạc thì cùng Bạch Kỳ trò chuyện về Địa Tiên giới, Bạch Kỳ cũng sinh ra hứng thú về Địa Tiên giới.

Hai nữ lúc này đứng dậy rời khỏi.

Vạn năm thoáng qua tức thì.

Đi qua vạn năm lắng đọng, tu vi Chu Bất Thế đã đi đến Tiên Đế đỉnh phong.

Giữa không trung, Chu Bất Thế mở mắt, khí thế cả người hoàn toàn khác biệt vạn năm trước.

- Tựa hồ đã có thể phi thăng…

Chu Bất Thế tự lẩm bẩm, hắn có thể cảm nhận được thiên địa quy tắc gạt bỏ mình.

Chuẩn xác mà nói, là Đại Đạo quy tắc càng cao cấp hơn. Lực lượng của hắn sắp vượt qua lực lượng mà Thái Ất Tiên Vực có thể tiếp nhận.

Hắn đứng dậy, đi vào trước Tru Thiên thương.

Tru Thiên thương vẫn như cũ lơ lửng giữa không trung, vạn năm không thay đổi.

Phương xa, trên đỉnh từng ngọn núi có rất nhiều Tu Tiên giả đang ngồi, sinh linh các tộc đều có, bọn họ đều bởi vì truyền thuyết mà tới.

Chu Bất Thế khi nào có thể cầm lấy Tru Thiên thương, đã trở thành đề tài câu chuyện của chúng sinh Thái Ất Tiên Vực sau khi tu tiên, cái này cũng hấp dẫn rất nhiều Tu Tiên giả đến đây quan sát, thậm chí còn có Tu Tiên giả chờ đợi ở đây, cùng tu luyện với Chu Bất Thế, cũng để bọn hắn thỏa mãn lòng hư vinh.

- Hắn đứng lên!

Có người hoảng sợ hô, lập tức thức tỉnh hết thảy sinh linh đang tu luyện, ánh mắt tập trung ở trên người Chu Bất Thế giữa thiên địa.

Chu Bất Thế đứng ở trước mặt Tru Thiên thương, dáng người của hắn để hết thảy người xem khẩn trương. Lần này có thể thành công sao?

Nhìn chằm chằm Tru Thiên thương trước mắt, trong lòng Chu Bất Thế không có một tia khẩn trương, chỉ có tự tin tuyệt đối.

Từ khi hắn bước vào con đường tu tiên lên, cuộc đời của hắn chính là thông thuận, hắn mong muốn cái gì, sẽ đạt được cái đó, hắn một mực dẫn trước người cùng thế hệ, không ngừng vượt qua tiền bối, mãi đến khi hắn biết được số mệnh cùng thân thế của mình, đối mặt số mệnh, hắn có lòng tin đánh vỡ, mà Tru Thiên thương là thứ khó khăn nhất hắn gặp phải.

- Nếu như từ xưa đến nay, chỉ có một người xứng với ngươi, vậy chỉ có thể là ta!

Chu Bất Thế nắm chặt Tru Thiên thương, nói một mình.

Oanh.

Một cỗ khí thế trùng thiên bùng nổ, không chỉ là phiến thiên địa này, Tu Tiên giả cảnh giới cao trong ba ngàn đại thiên địa đều có thể cảm nhận được.

Thiên Giới, trong lăng tiêu bảo điện.

Trần Lễ đang hồi bẩm báo chuyện, đột nhiên bị đánh gãy, các tiên thần nhóm bị hù dọa. Thiên Đế mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, nhìn trộm nhân gian, ánh mắt rất nhanh đã bắt được trên người Chu Bất Thế, sau đó rơi vào trên Tru Thiên thương.

Đây là hắn lần đầu tiên thấy Tru Thiên thương, trước đó thậm chí chưa từng nghe nói qua việc này, dù sao chỗ hắn ở khác biệt cùng chúng sinh.

Thiên Đế chăm chú nhìn Tru Thiên thương, khi hắn thấy được hai chữ Tru Thiên, khiến cho hắn theo bản năng cảm thấy không thoải mái.

Hắn cảm nhận được một tia khí tức ở trên thân thương. Giờ khắc này, hắn cái gì cũng đều hiểu.

Chương 1326 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (1)

- Khí thế thật mạnh mẽ, là ai không kiêng nể gì thế hiện ra pháp lực của mình?

- Cỗ khí tức này là của Chu Bất Thế! Chẳng lẽ hắn muốn nhổ cây thương kia lên?

- Thật đúng là khí tức của hắn, không ngờ vạn năm qua đi, hắn đã trưởng thành đến tình trạng như thế, pháp lực dạng này đủ để phi thăng nha?

- Cây thương kia đến tột cùng có lai lịch ra sao, ngay cả Tiên Đế đều cầm không nổi, đến tột cùng là vị đại năng nào đang khảo nghiệm hắn?

Trong Lăng tiêu bảo điện, nhóm tiên thần nghị luận ầm ĩ, biết được là Chu Bất Thế làm ra, các tiên thần không lúng túng, bắt đầu tò mò thảo luận.

Thiên Đế nhìn chằm chằm Tru Thiên thương, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười.

- Thì ra là thế, đại kiếp chân chính mới bắt đầu, Chu Bất Thế, ngươi cũng đừng làm cho trẫm thất vọng.

Đánh với Huyền Nhật đế quân một trận đã qua thật lâu, Thiên Đình chậm chạp không có phi thăng, Thiên Đế trước đó hoài nghi, bây giờ thấy Tru Thiên thương, hắn mới hiểu được.

Huyền Nhật đế quân chẳng qua là một kíp nổ, một mở màndẫn tới đại kiếp.

Nhân vật cho đại kiếp chân chính chính là Chu Bất Thế, dùng uy vọng cùng thiên tư của con hàng này bây giờ, tất nhiên có thể tụ tập lực lượng vượt qua Đế Đình ngày xưa.

Một bên khác.

Chu Bất Thế nắm chặt Tru Thiên thương đang không ngừng tăng lên lực lượng, hắn sợ bị Thiên Đạo khu trục ra khỏi Thái Ất Tiên Vực, cho nên khống chế lực đạo rất tinh chuẩn.

Tru Thiên thương hơi rung động, điều này đại biểu Chu Bất Thế đã có được lực lượng nắm giữ nó.

Phương xa, tất cả người vây xem đang rất khẩn trương, không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ cái gì.

- Lên!

Chu Bất Thế bỗng nhiên hét lớn một tiếng, cánh tay phải đột nhiên nhấc lên, Tru Thiên thương đi theo dâng lên, tạo ra sóng khí khủng bố, chấn động cả bầu trời.

Giờ khắc này, chúng sinh hết thảy thiên địa trong Hư Không Vô Tận đều nghe được một tiếng hét lớn của hắn.

Ầm ầm

Lôi vân lăng không tụ tập, bao trùm đỉnh đầu Chu Bất Thế, mà các quỷ hồn âm Phủ tựa hồ cảm nhận được cái gì, dồn dập kêu rên.

Kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Một tia kim quang xuyên thủng biển mây, chiếu vào trên người Chu Bất Thế.

Chu Bất Thế một tay cầm Tru Thiên thương, cẩn thận cảm thụ được kim quang trên người, hắn mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

- Đây là…

Chu Bất Thế nói một mình, từ nơi sâu xa, hắn hiểu được cái gì, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái.

Phương xa truyền đến tiếng hoan hô, đều đang chúc mừng Chu Bất Thế thành công, hoàn thành truyền thuyết.

Chu Bất Thế không có cao hứng, hắn vung vẩy Tru Thiên thương một vòng, thuận tay dẫn theo, quay người nhìn về phía bầu trời phương xa, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý.

- Nếu ta là người chấp kiếp, vậy thì để cho ta náo long trời lở đất!

Đại La tiên vực, phía trên đám mây, một cung điện đứng thẳng, dị tượng cái này tiếp cái khác, Long Phượng Trình Tường.

Trong đại điện, Khương Tiển ngồi tĩnh tọa ở trên thủ tọa, phía dưới có ba người ngồi, phân biệt là Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa, Đồng Tứ, Đồng Tuyết.

Khoảng cách võ đạo đại kiếp kết thúc đã qua rất lâu, thân phận của Hắc Ám đại đế sớm đã thành lịch sử, bây giờ sau khi Khương Nghĩa trùng tu, lần nữa đi đến đỉnh điểm phía dưới Đại La, hắn hiện tại cũng đang dùng Đại La làm mục tiêu.

Khương tộc nên ra một vị Đại La.

Mặc dù Đạo Tổ cùng Tổ Mẫu đều là Đại La, nhưng trong mắt Khương tộc, bọn hắn là phụ mẫu của toàn bộ Tiên đạo, Khương tộc nên tự mình xuất hiện một vị Đại La, mới có thể không phụ huyết mạch nổi danh của Đạo Tổ.

- Chu Bất Thế khiêu chiến đám tiên thần Thiên Đình đã tám mươi trận, đều bất bại, ngay cả Thiên Mệnh đều bại trong tay hắn, kẻ này còn không bỏ qua, xem ra tâm tư của hắn không đơn giản.

Khương Nghĩa ý vị thâm trường nói.

Khương Thiên Mệnh một mực là cường giả số một số hai Khương tộc, Thiên Hoàng, Tử Vi đại đế đều chỉ có thể dùng đại khí vận miễn cưỡng bảo trì bất bại, người Khương tộc chân chính có thể áp chế Khương Thiên Mệnh chỉ có Thiên Đế.

Đương nhiên, Khương Nghĩa vẫn cảm thấy mình mới là người mạnh nhất Khương tộc, chẳng qua là hắn hiện tại không thích hợp dùng thân phận người Khương tộc hiện thế.

Khương Tiển mở miệng nói:

- Trên người Chu Bất Thế mang đại nhân quả, đại kiếp Thái Ất Tiên Vực đã đang nổi lên, phụ hoàng tất đã biết được, chẳng qua đang bồi hắn diễn kịch thôi.

Đồng Tuyết nhịn không được hỏi:

- Vì sao muốn diễn, sư phụ, nghe các ngươi nói, Chu Bất Thế kia sẽ uy hiếp được Thiên Đình, nếu là uy hiếp, sao không nhổ hắn trước khi kiếp nạn kéo đến?

Đồng Tứ lắc đầu nói:

- Có lẽ đây là nhân quả mà Tiên đạo giảng, sớm nhổ, sẽ có vị Chu Bất Thế thứ hai, vị thứ ba, vô cùng vô tận, nhất định phải cùng nhau giải trừ cừu hận đã tích lũy trước đó, một kiếp này

mới tính qua đi, mà đại chiến chính là phương thức giải quyết tốt nhất, một trận đại chiến đủ để cho chúng sinh từ bỏ cừu oán mới là điều Thiên Đế mong muốn.

Nghe vậy, Đồng Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- Trách không được, ở trong Huyền Mệnh, không cùng thời kỳ cũng có mâu thuẫn khác biệt, mỗi lần đều sẽ dẫn phát đại động, vô số cường giả trước vào sau tiếp, chết bởi trong tranh đấu, trước kia ta còn tưởng rằng là Huyền Mệnh dễ dàng nội đấu, hiện tại xem ra, mặc cho đạo thống gì đều gặp phải tình huống như vậy.

Chương 1327 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (2)

Nghe hai vị đồ nhi nói đến Huyền Mệnh, trên mặt Khương Tiển đầy tươi cười, nói:

- Nói đến chủ đạo đại kiếp, tiền bối bên cạnh các ngươi rất có tâm đắc, chính là hắn tụ tập được tất cả cừu hận của chúng sinh trong Đại Đạo hư không, Thiên Đình cùng Tiên đạo mới có thể danh chính ngôn thuận thống nhất Đại Đạo hư không.

Đồng Tứ, Đồng Tuyết lúc này nhìn về phía Khương Nghĩa, trong mắt tràn ngập kính nể.

Khương Nghĩa lắc đầu bật cười nói:

- Chủ đạo đại kiếp, sẽ bị nhân quả cắn trả, các ngươi chớ có học ta, chuyển di cừu hận, bản thân là đang sáng tạo cừu hận, nghiệp lực của ta phải dùng trăm vạn năm tra tấn mới tẩy sạch được.

Khương Tiển nói:

- Không sai, hắn ở tầng thứ mười tám Địa Ngục chịu khổ trăm vạn năm, mỗi ngày đều trải qua tra tấn sinh tử, cái này là cái giá, khác biệt với những đạo thống khác chính là Tiên đạo có Thiên Đạo chấp chưởng quy tắc, trêu đùa chúng sinh, sẽ cần phải trả giá thật lớn.

Thiên Đạo.

Đồng Tứ, Đồng Tuyết nổi lòng tôn kính, bọn hắn cũng là Tu Tiên giả, dùng cảnh giới của bọn hắn bây giờ đã có thể cảm

nhận được Thiên Đạo tồn tại, đây là quy tắc mà Huyền Mệnh không có.

Huyền trong số mệnh, nhưng không hề có quy tắc đơn độc giám thị chúng sinh.

Mà lại bọn hắn có thể cảm giác được Thiên Đạo đang trưởng thành, đã không kém hơn lực lượng Đại Đạo.

Đạo thống có được quy tắc của mình, Tiên đạo đã đi ở đằng trước Huyền Mệnh.

- Tốt, không trò chuyện Hạ Giới nữa, gần đây Đại Thiên thế giới thịnh truyền về Cổ Đạo thần vực, các ngươi thấy như thế nào?

Khương Nghĩa nói sang chuyện khác.

Khương Tiển lắc đầu nói:

- Ta ngược lại không có hứng thú, trước đó đi Huyền Mệnh tu hành, mặc dù thu được lực lượng, nhưng cũng làm trễ nải tu tiên.

Khương Nghĩa cười nói:

- Cổ Đạo thần vực cũng không phải đạo thống, chẳng qua là một phương cơ duyên, bất quá nếu ngươi không đi, ta cũng không bắt buộc, ta cùng vài vị Khương tộc Tiên Đế chuẩn bị đi xem một chút.

Đồng Tứ do dự một chút, nói:

- Nghe đồn Cổ Đạo thần vực xuất hiện rất kỳ quái, ta lần trước trở lại Huyền Mệnh, cũng nghe có người trò chuyện về Cổ Đạo thần vực, Huyền Mệnh từng điều tra qua là ai tản ra tin tức, nhưng một mực không có điều tra rõ ràng, có khả năng là một hồi âm mưu, nghe đồn Cổ Đạo thần vực quá khoa trương, cái gì khởi tử hồi sinh, lập địa thành thánh, Đại Đạo Thánh bảo, phúc địa dạng này, trước kia chưa từng nghe nói qua.

Đồng Tuyết gật đầu, muốn khuyên Khương Nghĩa, lại sợ lộ ra mạo phạm.

Khương Nghĩa khoát tay nói:

- Không quan trọng, nếu như đây là một trận âm mưu, người sau lưng cũng tất có mưu đồ, trong này tất cũng có cơ duyên, mà ta cũng nên ra ngoài xông xáo, cứ tĩnh tọa ở đây, không nhìn thấy hi vọng Đại La.

Trước kia, hắn hăng hái bực nào, cảm giác mình thiên tư vô song, mà ở trong chuyện Đại La, hắn lần đầu thấy vô lực.

Trước Đại La, thiên tư thật không coi là cái gì, thiên kiêu mạnh hơn không thành được Đại La, không sớm thì muộn cũng sẽ bị những người khác đuổi theo, Khương Nghĩa nhìn xem hậu bối ngày xưa nhỏ yếu trở thành Tiên Đế giống như mình, hắn bị kích thích thật sâu, hắn càng thêm mong muốn đi đến Đại La.

- Không bằng mang chúng đi ta theo?

Đồng Tuyết bỗng nhiên nói, lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã cảm giác có chút không ổn.

Đồng Tứ kinh ngạc nhìn về phía nàng, Khương Tiển thì cười không nói.

- Không cần, lần này đi cửu tử nhất sinh, cũng không phải trò đùa.

Khương Nghĩa trực tiếp từ chối, nói xong, hắn đứng dậy rời khỏi, hai bước đã tan biến trong đại điện.

Đồng Tuyết không khỏi nhìn về phía Khương Tiển, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Sư phụ, ta nói sai?

Khương Tiển lắc đầu, không có nhiều lời cái gì.

Không chỉ Khương Nghĩa, theo tin đồn Cổ Đạo thần vực truyền vào trong Đại La tiên vực, càng ngày càng nhiều Tiên Đế đều muốn đi thử thời vận.

Trong hư không, các thiên địa lớn nhỏ không đều tụ tập, một mảnh đại thiên địa trung ương nhất tản ra hào quang óng ánh, chiếu sáng hết thảy thiên địa.

Một chiếc thuyền lớn dừng sát ở bên cạnh một vùng tiểu thế giới, đầu thuyền hướng đến đại thiên địa phương xa, có hai

bóng người đang đứng trên boong thuyền, một nam tử áo bào trắng, một thân ảnh áo giáp màu tím.

Nam tử áo bào trắng gọi là Tư Trấn thánh quân, khuôn mặt uy nghiêm, thân ảnh áo giáp màu tím thì gọi là Cực Diệt chiến thần, tử khí vòng quanh cả người, chỉ có thể nhìn thấy thân hình, không thể xem rõ hình dáng của hắn.

- Muốn tiến hành ở chỗ này sao?

Cực Diệt chiến thần mở miệng hỏi.

Tư Trấn thánh quân thở dài một tiếng, nói:

- Vùng lĩnh vực này tồn tại ba phương siêu thoát đạo thống, nơi lưu cho chúng ta lựa chọn đã không nhiều, nơi này từng là cố thổ của Trần Khư, sáng tạo Cổ Đạo thần vực trong đây, lại càng dễ để các sinh linh trong lĩnh vực này tin tưởng.

Cực Diệt chiến thần yên lặng.

Tư Trấn thánh quân quay người, nhìn về phía một vòng màn sáng trên lầu chót của thuyền, hỏi:

- Cực ý có truyền tin tức tới hay không?

Chương 1328 - Kết quả không ngờ, Thiên Đế tạo kinh hỉ

Cực Diệt chiến thần lắc đầu nói:

- Không có, từ sau khi lần trước đã không còn có tin tức nào truyền đến, xem ra phía trên nhận định Đại Đạo sinh cơ vẫn còn, không hy vọng chúng ta từ bỏ Đại Đạo sinh cơ.

Tư Trấn thánh quân cau mày nói:

- Ta biết được nhưng Đạo Diễn đã tán đi, rất khó tìm được Đại Đạo sinh cơ, chỉ có thể hi vọng lần này Cổ Đạo thần vực có thể dẫn xuất Đại Đạo sinh cơ ra.

Cực Diệt chiến thần ngược lại hỏi:

- Đối với Tiên đạo, ngươi thấy thế nào?

Tư Trấn thánh quân lắc đầu nói:

- Tiên đạo khí vận mỏng manh, nhưng dù sao cũng là tồn tại đánh tan Đạo Diễn, chắc hẳn Tiên đạo Đạo Tổ có được năng lực trấn áp một phương siêu thoát đạo thống, không trêu chọc được.

- Có thể là Cổ Đạo thần vực truyền ra, Tiên đạo Đạo Tổ có thể hay không cũng động tâm?

- Không có khả năng, dạng tồn tại kia có lẽ đã phát giác được chúng ta tồn tại, chỉ cần chúng ta không nhằm vào Tiên đạo là tốt, mục tiêu lần này là Đạo Diễn, nhớ kỹ.

Tư Trấn thánh quân nghiêm túc nói, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Cực Diệt chiến thần, tựa hồ lo lắng đối phương không nghe lời.

Cực Diệt chiến thần khẽ nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, đã trải qua trường kiếp nạn lần trước, ta sẽ không hành sự lỗ mãng, cũng sẽ không khinh thường những đạo thống vừa ló đầu ra, hiện tại Đại Thiên thế giới thật sự cổ quái, chưa đạo thống siêu thoát lật tung siêu thoát đạo thống, không ngờ lại không tính hiếm thấy, làm ta bây giờ nhìn ai cũng giống cường giả.

Tư Trấn thánh quân thở dài một hơi, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía đại thiên địa phương xa, buồn bã nói:

- Điều này nói rõ Đại Thiên thế giới sắp biến thiên.

Tư Trấn thánh quân cùng Cực Diệt chiến thần đang trò chuyện về Đại Thiên thế giới biến hóa, bỗng nhiên một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện, đây là nam tử một chỉ có nửa người trên, quanh thân lượn lờ lấy khí tức thần bí như lửa như sương, trên mặt mang theo mặt nạ bạch ngọc còn lớn hơn cả đầu.

- Thánh Quân, chúng ta dò xét thấy Động Ô thần đài tiến vào phương lĩnh vực này, ý đồ không rõ!

Người đeo mặt nạ trầm giọng nói, nghe được, Tư Trấn thánh quân nhíu mày.

Cực Diệt chiến thần hừ lạnh nói:

- Động Ô thần đài tất cũng hướng về phía Đại Đạo sinh cơ tới, như thế sẽ trở ngại chúng ta làm việc, ta lại đi cảnh cáo một phen!

Đối mặt đạo thống mới không biết, hắn có thể sẽ kiêng kị ba phần, nhưng đối với loại lão đạo thống thành danh đã lâu, hắn cũng không sợ.

Tư Trấn thánh quân do dự một chút, nói:

- Đi thôi, trước hiểu Động Ô thần đài vì sao tới đây, xem bọn hắn là vì tới mình, hay là làm quân cờ.

- Hiểu rõ!

Cực Diệt chiến thần vứt xuống lời này đã biến mất tại chỗ.

Người đeo mặt nạ đến đây hồi báo tình báo đi theo tiêu tán, hóa thành khói xanh bay đi.

Tư Trấn thánh quân nhìn về phía đại thiên địa phương xa, đưa tay vung lên, hào quang trận trận như là sóng nước bao phủ mà đi, rung chuyển hư không, thiên địa lớn nhỏ dọc đường cũng vì đó gợn sóng, giống như hoa trong gương trăng trong nước.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Thái Ất Tiên Vực, Thiên Đình chi kiếp nghênh đón đỉnh phong, Chu Bất Thế mang theo bộ hạ tinh nhuệ của hắn đã giết tới Lăng Tiêu bảo điện, toàn bộ Thiên Giới bị đánh đến thủng trăm ngàn lỗ, không chỉ Thiên Giới, ba ngàn thiên địa từ lâu đã nhấc lên chiến loạn.

Chu Bất Thế quét ngang chúng tiên thần Thiên Đình vô địch thủ, để thế lực khắp nơi Hư Không Vô Tận ý thức được địa vị của Thiên Đình đã không vững chắc như xưa, ít nhất, từ trên chiến lực cá nhân có người có năng lực đè thiên đình một đầu, thế là, càng ngày càng nhiều thế lực bắt đầu giật dây Chu Bất Thế, cuối cùng thành lập Tru Thiên liên minh, Chu Bất Thế làm minh chủ, hơn ngàn thế lực lớn nhỏ đầu nhập vào Tru

Thiên liên minh, hoặc nhiều hoặc ít đều có ân oán với Thiên Đình.

Mà Thiên Đình sớm có phòng bị, khi Tru Thiên liên minh vừa thành lập, Thiên Đình đã phát động trấn áp lôi đình, từ đó đốt lên chiến hỏa.

Một trận chiến này chính là hơn ngàn năm.

Ngàn năm trôi qua, Chu Bất Thế cuối cùng đánh tới Thiên Giới, mà trong ngàn năm, chiến loạn ảnh hưởng đến toàn bộ ba ngàn đại thiên địa, chúng sinh theo từ náo nhiệt tâm tính biến thành chán ghét, Tru Thiên liên minh cũng gặp phỉ nhổ, nguyên nhân nằm ở chỗ theo Tru Thiên liên minh lớn mạnh, càng ngày càng nhiều người tu hành bắt đầu tùy ý làm bậy.

Có cảm thấy Tru Thiên liên minh có thể thắng, tâm tính bành trướng.

Có cảm thấy Tru Thiên liên minh tất thua, đắc tội Thiên Đình là tội chết, càng muốn vui sướng.

Mà Tru Thiên liên minh là liên minh, tuân thủ quy củ khác biệt, Thiên Đình mặc dù tích lũy rất nhiều thù hận, nhưng đều là tích lũy ở các thời kỳ không đồng nhất, Thiên Đình tuân thủ thiên quy càng được lòng người.

Ngắn ngủi ngàn năm, Chu Bất Thế từ nhường tồn tại được vô số Tu Tiên giả kính ngưỡng biến thành tà ma chúng sinh thóa mạ.

Chúng sinh không có cừu oán cùng Thiên Đình cũng không hy vọng chỗ mình ở bị thế lực không biết giám thị.

Chương 1329 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch

Thái Ất Tiên Vực tràn ngập nghiệp lực, để người Thiên Đình cùng Tru Thiên liên minh tham chiến đã lâm vào tâm tình tiêu cực, chỉ muốn giết chóc, giết hết đối phương, ngay cả Chu Bất Thế, Thiên Đế cũng là như thế.

Giờ phút này, bên trên Lăng Tiêu bảo điện, Thiên Đế đang cùng Chu Bất Thế giằng co, Chu Bất Thế nói xong số mệnh của mình, Thiên Đế lại nói chức trách cùng chua xót của mình, hai người tựa như nội dung cốt truyện trong các câu chuyện

xưa tiến hành đến đỉnh điểm, phát tiết tâm tình của mình, chuẩn bị quyết chiến một trận cuối cùng.

Khương Trường Sinh điều chỉnh tư thế ngồi, sau đó quan sát trận chiến này.

Chu Bất Thế tay cầm Tru Thiên thương đã chứng minh thực lực của mình, nếu là đơn đấu, trong Thái Ất Tiên Vực không người là đối thủ của hắn, theo các Thiên Tướng bị cường giả trong Tru Thiên liên minh kiềm chế, nhìn cùng Chu Bất Thế giằng co Thiên Đế, trong lòng các tiên thần tràn ngập tuyệt vọng.

Bọn hắn đều cho rằng Thiên Đế không phải đối thủ của Chu Bất Thế.

Hòa bình quá lâu, Thiên Đế lại bị truyền ra rất nhiều truyền thuyết phong hoa tuyết nguyệt, mặc dù trong lòng đám tiên thần, Thiên Đế cũng không phải Vô Địch giả, chẳng qua là đứng đầu chúng tiên nắm giữ khí vận Thiên Đình thôi.

Nhưng sau khi đại chiến bùng nổ, Thiên Đế thể hiện ra khí thế tuyệt đối, thô bạo trấn áp Chu Bất Thế.

- Tiểu tử này cũng không có khiến ta thất vọng.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, Thiên Đế không ngờ lại nắm giữ Vận Mệnh Chi Đạo, hết sức rõ ràng, hắn tìm Mộ Linh Lạc tu hành, không người biết được điểm này.

Mộ Linh Lạc nghiên cứu Vận Mệnh Chi Đạo hai trăm vạn năm, sáng lập rất nhiều vận mệnh thần thông, Thiên Đế hiểu được tinh túy của nàng, lại thêm Đại Đạo Chi Nhãn, thế mà đánh cho Chu Bất Thế không có chút lực lượng chống đỡ, nếu không phải có Tru Thiên thương, chỉ sợ Chu Bất Thế đã bị miểu sát.

Không chỉ như thế, Thiên Đế còn sáng lập khí vận thần giáp, thần giáp dùng đại khí vận của Thiên Đình ngưng tụ mà thành, Tru Thiên thương không ngờ lại không cách nào phá tan phòng ngự của nó.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến lần trước thọ thần sinh nhật, Thiên Đế hỏi thăm hắn về phương pháp vận dụng khí

vận, hắn truyền thụ một thoáng, không ngờ Thiên Đế lại có nghiên cứu ra thành tựu.

Đây cũng không phải nói Thiên Đế thôi diễn vượt qua Khương Trường Sinh, mà Khương Trường Sinh chỉ thôi diễn kết quả, trong quá trình hắn bế quan, không có quan tâm Thiên Đế.

Nhìn thấy bây giờ, hắn mới hiểu được Thiên Đế thắng như thế nào.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đang tu luyện mở mắt, lập tức đi vào bên cạnh hắn, hỏi:

- Có thể là Thiên Đình muốn phi thăng?

- Tiên giả vi phạm Thiên Đạo, trăm họ lầm than, đợi kiếp số sắp hết lúc, Phúc Nguyên thánh mẫu nên hiện thế, vì chúng sinh khu trục nghiệp lực nghênh đón tân sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, đây cũng là giúp Bạch Kỳ moi thêm công đức.

Bạch Kỳ tự nhiên có thể hiểu ý, lập tức phấn khởi, vội vàng đáp ứng, sau đó hỏi thăm có muốn nghênh đón Thiên Đình hay không.

- Không cần, làm tốt thuộc bổn phận là được, mặt ngươi nên hướng về chúng sinh.

Nghe được Khương Trường Sinh trả lời, Bạch Kỳ tỏ ra hiểu rõ, sau đó nhích người rời khỏi.

Khương Trường Sinh chậm rãi duỗi lưng, giãn ra một thoáng, chuyện Thiên Đình phi thăng giao cho Thiên Đạo an bài, trong Đại La tiên vực sớm đã có điểm cho Thiên Đình dừng chân, chuyện còn lại, không cần hắn quan tâm, chỉ cần sau khi Thiên Đình phi thăng, hắn tuyên bố quyền hành của Thiên Đình.

Đến nỗi chuyện Thái Ất Tiên Vực, Thiên Đế tất nhiên sớm có sắp xếp, Thiên Đình cũng không phải hết thảy tiên thần đều có thể phi thăng, chỉ có Tiên Đế cùng với tiên vị trong Phong

Thần bảng mới có thể phi thăng, còn có thể lưu lại trật tự, nghênh đón tân chủ.

Chờ Thiên Đình phi thăng, Đại La tiên vực sẽ nghênh đón trật tự mới, cái này cũng thôi động Tiên đạo phát triển tốt hơn, cùng với thăm dò Đại Thiên thế giới.

- Gần đây Đại Thiên thế giới, quả thật rất đặc sắc.

Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại, theo khu vực Tịch Diệt tan biến, vị tồn tại thần bí kia đã lặng yên rời khỏi, nương theo mà đến là các phương đạo thống, có siêu thoát đạo thống, cũng có đạo thống lang thang.

Có người đang đuổi bắt biến số, có người đang lắc qua lắc lại âm mưu gọi là Cổ Đạo thần vực, có người đang tấn công Trấn Xu, quả nhiên là vừa hỗn loạn lại đặc sắc.

Đạo Diễn đã trốn, Huyền Mệnh, Trấn Xu đều bắt đầu gặp được phiền phức của mình, Tiên đạo cũng hết sức an ổn, chiến tích đánh tan Đạo Diễn để kẻ ngoại lai đều không dám tùy tiện trêu chọc Tiên đạo.

Nhưng kẻ ngoại lai này cũng không lỗ mãng, làm việc đều sẽ trước điều tra tình báo, bất quá chuyện này cũng không đại biểu bọn hắn không có biện pháp đối phó Tiên đạo.

Những tồn tại tìm không thấy Đại Đạo sinh cơ bắt đầu đánh chủ ý vào trên Tiên đạo.

Đổi lại Khương Trường Sinh, cũng cảm thấy Tiên đạo có khả năng nhất, dù sao Tiên đạo là tồn tại hạ gục Đạo Diễn, nếu như người Đạo Diễn cũng tìm không thấy Đại Đạo sinh cơ, rất có thể bị Tiên đạo cầm đi.

Chương 1330 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch (2)

Khương Trường Sinh tạm thời không có ý ra tay, chuẩn bị giao trường kiếp nạn này cho Thiên Đình sắp phi thăng lên đi giải quyết, do Thiên Đình dẫn đầu Đại La tiên vực bây giờ đi ứng đối, có thể rèn luyện tốt hơn.

Bất quá nếu xuất hiện tồn tại Siêu Thoát cảnh vượt qua Đại La, Khương Trường Sinh sẽ vẫn xuất thủ.

Nếu như gặp sinh tồn ban thưởng, Khương Trường Sinh sẽ không bỏ qua.

Tâm thần Khương Trường Sinh khẽ động, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong điện.

Mộ Linh Lạc mở mắt liếc sang, chỉ nhìn thoáng qua đã thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục tu luyện.

Một bên khác.

Sâu trong hư không, Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện, hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của hắn, mà ánh mắt của hắn thì khóa chặt một phương hướng.

Nơi này từng là khu vực Tịch Diệt, bây giờ đã không khác gì hư không bình thường.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, ở trong hư không có một tảng đá lớn lẳng lặng nổi lơ lửng, mặt đá hiện lên màu tím đen, có từng vết nứt, tựa như phù văn, cổ quái huyền diệu.

Hắn sở dĩ đến, chính là bị khối cự thạch này hấp dẫn.

- Khí tức nhân quả thật kỳ lạ, trong này đến cùng cất giấu cái gì?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, dùng đạo hạnh của hắn bây giờ, vùng lĩnh vực này hơi có động tĩnh, hắn sẽ phát giác được, Huyền Mệnh cùng Trấn Xu còn không phát hiện thạch này, hắn đã trước tiên phát hiện.

Hắn nhấc tay khẽ vẫy, hút cự thạch đến trước mặt.

Sau đó, hắn nhảy vào tầng sâu trong không gian, khối cự thạch này rất cổ quái, hắn cũng không dám trực tiếp mang về, cho nên muốn tìm nơi nghiên cứu.

Hắn vừa rời khỏi, thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện.

Chính là Tư Trấn thánh quân.

Tư Trấn thánh quân nhíu mày, nói một mình:

- Kỳ quái, thế nào biến mất?

Hắn tìm kiếm bốn phía, giày vò rất lâu mới dừng lại, ý thức được vật kia bị người sớm cướp đi.

- Có thể phát hiện vật này sớm hơn ta, đối phương tất nhiên là Đạo Hư Tôn Chủ, phiền toái rồi.

Chân mày Tư Trấn thánh quân nhíu chặt, suy nghĩ mảnh lĩnh vực này tồn tại Đạo Hư Tôn Chủ, hắn liền muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Ở Đại Đạo sinh cơ có Đạo Hư Tôn Chủ xuất hiện, bọn hắn tất sẽ đụng chạm.

Hắn lúc này tan biến tại chỗ cũ, không dám lưu lại.

Cùng lúc đó.

Trong bóng tối, Khương Trường Sinh nhìn cự thạch trước mặt, lâm vào trầm tư trong.

- Thạch này không ngờ lại không nhận thần niệm dò xét, đến tột cùng là vật gì, vì sao ta có loại cảm giác quen thuộc.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hoang mang trong lòng càng lúc càng lớn.

Dùng đạo hạnh của hắn, không ngờ lại không làm gì được khối cự thạch này.

Khí tức nhân quả trong này quá mức quỷ dị, quyết không thể mang về Đại La tiên vực.

- Hay là đạo hạnh nhân quả của ta không đủ

Khương Trường Sinh bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ, hắn lúc này sáng tạo một tôn phân thân ở bên cạnh, đồng thời xuất ra rất nhiều chí bảo, giao cho phân thân chưởng khống..

Hắn thì điều ra giá trị đạo thống nhân quả, chuẩn bị tiến hành đạo thống phản thần.

【 Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả: 22,200, 987,133,049,097 】

Do dự một chút sau, Khương Trường Sinh tiêu xài hết toàn bộ giá trị đạo thống nhân quả, trong lòng lặng yên nghĩ đến nhân quả.

Dựa theo trước đó trải qua, chỗ đạo tràng hắn đi tới sẽ giảng về đạo pháp hắn muốn tìn hiểu.

Trong chốc lát, ý thức của hắn bắt đầu trời đất quay cuồng.

Cảm giác lần này càng thêm mãnh liệt hơn dĩ vãng, cũng càng nhanh hơn.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một tòa cung điện màu vàng óng sáng ngời, hai bên biển mây phun trào, trông không đến phần cuối, Đại Đạo phía trước cũng không bờ bến, từng tôn tượng thần đứng ở hai bên Đại Đạo, dáng người không đồng đều.

Lúc lần trước đột phá, Khương Trường Sinh đi đến Tiên đạo mạt lộ, cũng không biết lần này tình cảnh nghe đạo đến từ quá khứ, hay là tương lai.

Nhìn lên cung điện màu vàng óng trước mắt, Khương Trường Sinh đánh giá mấy tức thời gian mới cất bước đi về phía trước.

- Đoán chừng đi lên phía trước một đoạn đường sẽ xuất hiện Tu Tiên giả.

Khương Trường Sinh nghĩ như vậy.

Sự thật như hắn suy nghĩ, đi đại khái trăm bước, bên trái đã trống rỗng xuất hiện một đạo thân ảnh, cùng hắn tiến lên.

Hắn liếc qua, nhìn không thấu tu vi của đối phương.

Hắn đột nhiên hi vọng nơi này là tương lai, nếu như Viễn Cổ Tiên Đạo có rất nhiều tồn tại có tu vi giống như hắn còn đang thăm dò Tiên đạo, vậy thì Viễn Cổ Tiên Đạo sẽ mạnh bao nhiêu?

Viễn Cổ Tiên Đạo mạnh mẽ như vậy, chung quy vẫn tan biến trong năm tháng, số mệnh Tiên đạo lại phải đối mặt cường địch như thế nào?

Vị Tu Tiên giả kia cũng liếc mắt nhìn Khương Trường Sinh một cái, hai người cũng không có mở miệng, tiếp tục đi tới.

Trên dọc đường từ nay về sau, không ngừng có thân ảnh Cầu Đạo giả xuất hiện, bất quá không coi là nhiều, Khương Trường Sinh cảm giác bọn hắn ít nhất cũng là tu vi Đại La đệ nhị cảnh.

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh thấy phía trước xuất hiện một cánh cổng bằng cổ thụ to lớn, hoàn toàn không hợp với cung điện màu vàng óng.

Một đám Cầu Đạo giả đi vào trước cổ thụ môn chờ đợi, đại môn đóng chặt, không người dám đẩy ra.

Chương 1331 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (1)

Lại một lát sau, không có Cầu Đạo giả mới đến, một nhóm Cầu Đạo giả này tăng thêm Khương Trường Sinh, chỉ có mười bảy người, đều hóa thành nhân hình, nhìn không thấu nền móng, không có người nào là hắn từng thấy qua.

Cầu Đạo giả ở đây không có trao đổi, bầu không khí nặng trĩu.

Ầm ầm.

Cổ thụ môn to lớn chậm rãi rung động, bắt đầu mở ra.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm cổ thụ môn, đang mong đợi giảng đạo tiếp theo.

Đợi đại môn mở ra, một hồi cường quang xuất hiện từ bên trong, lúc này có người bước vào trong đó, Khương Trường Sinh theo sát hắn.

Chỉ đi chín bước, bọn hắn đã xuyên qua khu vực hào quang, ánh mắt Khương Trường Sinh khôi phục, ánh vào mắt chính là một mảnh hư không tịch liêu, sao trời thưa thớt, mà ngay phía trước bọn hắn có một đàn tế, phía trên có một đạo thân ảnh đang ngồi, tướng mạo già nua, lưng còng xuống.

- Chư vị người có duyên, mời ngồi.

Lão giả mở miệng nói, ngữ khí đầy tang thương, để trong lòng Khương Trường Sinh có chút bi ý không hiểu.

Phía trước tế đàn xuất hiện từng cái bồ đoàn, chúng Cầu Đạo giả đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Ngồi xuống xong, Khương Trường Sinh nhìn về phía lão giả, phát hiện làn da lão giả tối đen, trải rộng tơ máu, hai mắt càng không có con ngươi, chỉ có tròng trắng mắt, kinh dị đáng sợ.

Trong lòng Khương Trường Sinh hồ nghi, hắn có thể cảm nhận được đối phương tựa hồ gặp nhân quả cắn trả, giống như hắn lúc trước dời đi cả một phiến thiên địa Viễn Cổ Tiên Đạo, chỉ là đối phương bị nhân quả cắn trả vượt xa hắn.

Bất quá, điều này cũng nói tràng giảng đạo bây giờ chính là về nhân quả chi đạo.

Đợi tất cả mọi người ngồi xuống, lão giả cúi mắt xuống, nói:

- Có thể nhảy vọt ngàn khó vạn hiểm đi vào nơi tuyệt địa này, hướng đạo chi tâm của chư vị khiến lão phu bội phục, bất quá nhân quả chi đạo mà ta sắp giảng đây chưa chắc là phúc duyên, cũng có thể là họa duyên, chư vị chuẩn bị xong chưa?

Một nữ tử trả lời:

- Chúng ta nếu tới đây, tự nhiên sớm đã có quyết tâm, huống hồ, bây giờ Đại Thiên thế giới, nơi nào không phải họa loạn?

Các Cầu Đạo giả khác dồn dập đáp, ngữ khí của tất cả mọi người đều rất bình tĩnh, không có một tia gợn sóng.

Nơi nào không có họa loạn?

Câu nói này để Khương Trường Sinh suy nghĩ rất nhiều.

- Nhân quả chi đạo, vì chúng sinh sáng tạo, không có chúng sinh, đã không có nhân quả, đạo của ta, chính là đạo đánh cắp nhân quả.

Lão giả chậm rãi giảng đạo, đạo âm vừa ra, rất nhanh đã kéo Khương Trường Sinh vào trạng thái ngộ đạo.

Đánh cắp nhân quả chi đạo, đầu tiên phải hiểu rõ nhân quả.

Lão giả hiểu rõ cùng chưởng khống nhân quả chi đạo vượt qua Khương Trường Sinh suy nghĩ, theo hắn giảng đạo bắt đầu, Khương Trường Sinh thấy vô số nhân quả hiện ra với trước mắt mình, chính là hết thảy nhân quả ở vùng hư không này.

Khương Trường Sinh thậm chí có thể thấy nhân quả của các Cầu Đạo giả khác, bất quá chút nhân quả này không thể để cho hắn thấy những cụ thể cuộc đời trải qua của người khác, chỉ có thể nhìn thấy hiện tượng nhân quả hiện ra.

Lão giả kể, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào trên người Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh không có phát giác, bởi vì hắn đã lâm vào trạng thái ngộ đạo quên mình.

Vô cùng vô tận nhân quả đang phun trào ở trước mắt Khương Trường Sinh, không ngừng kết hợp không ngừng rút ra, lại sáng tạo ra nhân quả mới.

Bản thân nhân quả đã có khả năng thôi diễn, nghiên cứu nhân quả chi đạo, nhất định không thể thiếu chính là năng lực thôi diễn.

Người nhân quả đại thành, từ một đầu nhân quả bình thường thôi diễn đến vạn sự vạn vật, dù cho không có tiếp xúc đến nhân quả cũng có thể thôi diễn.

Dần dần, Khương Trường Sinh bắt đầu lĩnh ngộ thần thông.

Đại Thiết Thiên Thuật.

Thần thông này trộm đoạt nhân quả mà không bị bất kỳ tồn tại nào phát giác, nhưng vẫn sẽ phải gánh chịu nhân quả cắn trả.

Diệu dụng của thần thông này nằm ở thần không biết quỷ không hay cải biến hết thảy, cực kỳ đáng sợ.

Nếu như lão giả dùng thần thông này hủy diệt Tiên đạo, Khương Trường Sinh sẽ không phát hiện được hắn tồn tại, sẽ chỉ nghi hoặc tại sao Tiên đạo lại đột nhiên sụp đổ.

Thông qua thần thông truyền thừa, Khương Trường Sinh cũng hiểu biết đạo hiệu của lão tổ.

Thiết Thiên lão tổ.

Tốt cho một Thiết Thiên.

Khương Trường Sinh một bên tu hành thần thông, một bên cảm khái trong lòng.

Trong lúc đang giảng đạo, Thiết Thiên lão tổ giống như đang đơn độc truyền thụ cho hắn thần thông, có bất kỳ chỗ nào hắn không hiểu, Thiết Thiên lão tổ đều sẽ chỉ bảo, khiến cho hắn tu hành vô cùng thuận lợi.

Giảng đạo dạng này kéo dài rất lâu.

Đợi Khương Trường Sinh triệt để nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, hắn mở mắt, ánh vào mắt của hắn chính là thân ảnh của Thiết Thiên lão tổ.

Thiết Thiên lão tổ ngồi tĩnh tọa ở trên tế đài, cả người lộ ra vô cùng suy yếu, thoạt nhìn đã gần đất xa trời, nhưng Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được thân thể của hắn ẩn chứa lực lượng kinh khủng, đủ để nhân quả cắn trả có thể thôn phệ hết thảy không thể rung chuyển được hắn.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn quanh, các Cầu Đạo giả khác đã lần lượt tỉnh lại, hắn không phải người đầu tiên tỉnh lại, nhưng cũng không phải một vị cuối cùng nhất.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi, nếu những người khác còn chưa rời khỏi, nói rõ giảng đạo còn chưa kết thúc, phía sau chính là khâu giải hoặc.

Hắn tiếp tục củng cố cảm ngộ về nhân quả mà mình đoạt được, nhưng người đã tỉnh lại khác cũng đều như thế.

Chương 1332 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (2)

Thời gian cực nhanh trôi qua.

Rất lâu sau.

Hết thảy Cầu Đạo giả đều đã tỉnh lại, Thiết Thiên lão tổ tằng hắng một tiếng, tất cả mọi người mở mắt nhìn về phía hắn.

- Đại Thiết Thiên Thuật dễ dàng để cho người ta trầm luân, chư vị sau này sử dụng cần phải vạn phần cẩn thận, chớ có rơi vào kết quả bi thảm như lão phu, sống không bằng chết.

Thiết Thiên lão tổ thở dài nói.

Một đạo nhân áo bào đen mở miệng hỏi:

- Xin hỏi lão tổ, Đại Thiết Thiên Thuật có thể bảo vệ Tiên đạo?

Thiết Thiên lão tổ trả lời:

- Chỉ có thể giữ được một tia hương hỏa, mệnh số của Tiên đạo đã hết.

Nghe nói như thế, Khương Trường Sinh càng ngày càng khẳng định, đạo tràng nơi đây cũng không phải tương lai, mà là quá khứ, cũng chính là Viễn Cổ Tiên Đạo.

Sự thật cũng đúng như thế, theo đạo hạnh của hắn càng ngày càng cao, càng ngày càng ít đại năng bị hắn đưa từ quá khứ đến tương lai có thể bắt kịp bước chân hắn, huống chi hắn mong muốn theo đuổi đạo pháp, dưới tình huống trong tương lai không có phối hợp, hắn chỉ có thể tới đến quá khứ nghe đạo.

Đạo thống phản thần chỉ có thể để Khương Trường Sinh thu hoạch được đạo pháp từ trên người những người khác, không thể tiến hành cảm ngộ theo truyền thừa bản thân hắn, tỷ như, Khương tộc chính là hậu duệ của hắn, đạo pháp có nguồn gốc từ hắn, nếu như hắn đi đạo tràng của Khương tộc ở tương lai nghe đạo, cũng thu hoạch được cảm ngộ, không phải trở thành tương lai của mình dạy bảo chính mình bây giờ mạnh lên.

Suy nghĩ như thế là không thể thành lập, càng không phù hợp nhân quả.

Có nhân mới có quả, không thể nhân cùng quả đều là hắn.

Trước đó hắn đi đạo tràng Tương Lai, chủ nhân đạo tràng đều là được Viễn Cổ Tiên Đạo truyền thừa, tỷ như Tiêu Hòa nương nương, Vạn Phật thủy tổ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ nguyên nhân mình tới nghe đạo, hắn mở miệng nói:

- Nhân quả có nhưng ngưng tụ thành tồn tại tính thực chất hay không?

Khối cự thạch kia tràn ngập nhân quả quỷ dị, khiến cho hắn hoài nghi bản thân nó do nhân quả biến thành.

Thiết Thiên lão tổ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Bản thân nhân quả như khí vận, sờ không được, không nhìn thấy, không có khả năng hóa thành tồn tại chân thực, nếu như có một vật có thể để ngươi sinh ra phán đoán sai lầm dạng này, nói vật này bị nhân quả bao bọc, để ngươi không thể nhìn thấu bản chất của nó.

Khương Trường Sinh nghe xong, truy vấn:

- Tồn tại như thế nào mới có thể làm đến loại trình độ này?

Thiết Thiên lão tổ yên lặng một lát, nói:

- Tiên đạo Thánh cảnh.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Tiên đạo Thánh cảnh, hắn đã không chỉ một lần nghe nói, mặc cho đạo thống gì đều có Thánh cảnh, mà Tiên đạo Thánh cảnh tuyệt không phải Đại La, mà là tồn tại càng cao vượt qua Đại La đạo quả.

Thấy Khương Trường Sinh không muốn hỏi tiếp, một vị Cầu Đạo giả khác nói ra hoang mang của mình:

- Đại Thiết Thiên Thuật có tạo hóa Đại Đạo khó phân biệt, nhưng sẽ gặp phải nhân quả cắn trả, nếu nhân quả cắn trả quá nặng, sẽ như thế nào?

Thiết Thiên lão tổ đưa ánh mắt rơi vào trên người người kia, tóc dài khô trắng phất phới dâng lên, hắn dùng một loại ngữ khí kinh dị nói:

- Như lão phu.

- Nhưng còn có người thảm hại hơn so với ngài?

Khương Trường Sinh nghe nói như thế, không khỏi nhìn về phía người đặt câu hỏi này, phương thức đặt hỏi này hết sức lạ lẫm. Kẻ nói chuyện là một đạo nhân áo bào trắng, khuôn mặt bình thường, thân hình cũng hết sức bình thường, trên người hắn ẩn chứa một cỗ khí chất vi diệu, khiến cho người gặp qua hắn rồi rất dễ dàng quên mất hắn.

Thiết Thiên lão tổ không trả lời ngay, bầu không khí trở nên vi diệu.

Đạo nhân áo bào trắng gắt gao nhìn chằm chằm hắn, tựa hồ là vì một chấp niệm nào đó.

Qua một hồi lâu, Thiết Thiên lão tổ mới trả lời:

- Có lẽ đầu nguồn họa loạn chính là nhân quả cắn trả đến cực hạn.

Đạo nhân áo bào trắng nghe vậy, như bị sét đánh, cả người trở nên thất hồn lạc phách.

Các Cầu Đạo giả khác tựa hồ biết cái gì, cũng không có kỳ lạ, bọn hắn tiếp tục hỏi thăm.

Khương Trường Sinh cũng không có lãng phí cơ hội, tức thời hỏi ra hoang mang của mình về nhân quả, mà vị đạo nhân áo bào trắng kia không hỏi thăm nữa, cả người cúi đầu, trạng thái hết sức không thích hợp.

Một mực đợi đến giảng đạo kết thúc, Thiết Thiên lão tổ mở miệng nói:

- Chư vị, cần phải trở về, bằng không sóng lớn nhân quả đột kích, các ngươi sẽ đi không được, chỉ có thể bồi lão phu ở đây chịu đựng tra tấn Vĩnh Hằng.

Tất cả mọi người đứng dậy, hướng Thiết Thiên lão tổ hành lễ, sau đó quay người rời khỏi, đi trở về cổ thụ môn xa xa.

Khương Trường Sinh cũng như thế, nhưng khi hắn rời, hắn cảm nhận được phía sau có ánh mắt khóa chặt mình, quay đầu nhìn lại, vừa rồi đối đầu với ánh mắt Thiết Thiên lão tổ.

- Chớ có cô phụ truyền thừa, cũng nên cảnh giác giáo huấn của quá khứ.

Thanh âm Thiết Thiên lão tổ truyền đến, ngữ khí đầy phức tạp.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn đang muốn hỏi thăm lời này có ý gì, đã thấy Thiết Thiên lão tổ nhắm mắt, hắc ám dần dần thôn phệ thân ảnh của hắn.

- Thôi!

Khương Trường Sinh nghiêng đầu đi, tiếp tục hướng đến cổ thụ môn.

Rất nhanh, hắn bước ra cổ thụ môn, đạo thống phản thần lần này kết thúc.

Ý thức của hắn trở về hiện thực, hắn mở mắt, hắn tập được Đại Thiết Thiên Thuật lập tức bị cự thạch phía trước hấp dẫn.

Nhân quả này.

Lại là do Đại Thiết Thiên Thuật tạo thành.

Chương 1333 - Chưởng khống cắn trả (1)

Thiết Thiên lão tổ?

Không đúng.

Không chỉ Đại Thiết Thiên Thuật mà Thiết Thiên lão tổ nắm giữ.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm cự thạch phía trước, trong lòng nhanh chóng lướt qua ngàn vạn suy nghĩ.

Thiết Thiên lão tổ cũng không có nói qua Đại Thiết Thiên Thuật là hắn tự sáng tạo, cho dù suy đoán ra là Đại Thiết Thiên Thuật, cũng không cách nào xác định là không có quan hệ với Viễn Cổ Tiên Đạo.

Chẳng lẽ trong nhân quả này cất giấu cái gì?

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến Thiết Thiên lão tổ, hắn đang do dự có muốn hay không mở ra nhân quả xem xét bên trong hay không.

Nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, hắn tự nhiên có thể giải mở do kén nhân quả do Đại Thiết Thiên Thuật tạo thành, chẳng qua là liên quan đến Đại Thiết Thiên Thuật, hắn sợ bên trong cất giấu tồn tại mà hắn tạm thời không thể trêu chọc.

Bất quá này, bản thân viên đá này là đi tới phía vùng lĩnh vực này, hắn không sớm thì muộn cũng sẽ đối mặt.

Tuy không sớm thì muộn, nhưng có thể muộn thì muộn.

Khương Trường Sinh quyết định tạm thời buông xuống thạch này, để phân thân ở đây trông giữ, hắn ngược lại cũng không màng cái gì.

Nghĩ xong, Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa rời khỏi, lưu lại phân thân trông coi cự thạch thần bí. Trở lại trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh không có đi xem Thái Ất Tiên Vực, mà củng cố nhân quả chi đạo.

Ngoại trừ Đại Thiết Thiên Thuật ra, nhân quả chi đạo mà Thiết Thiên lão tổ giảng giải có dẫn dắt rất lớn dành cho hắn, khiến cho hắn có nhiều ý nghĩ hơn về sáng tạo cảnh giới tiếp theo.

Cho đến hôm nay, Khương Trường Sinh nhận thấy quy tắc Đại Đạo đã vượt qua trăm loại, nhưng phần lớn đều là đọc lướt qua, quy tắc Đại Đạo chân chính hiểu sâu vẫn là nhân quả, thứ hai chính là khí vận cùng công đức.

Trước kia, hắn nghĩ trước quen thuộc ba ngàn Đại Đạo, lại sáng tạo đạo pháp hoàn toàn mới, sau đó mới phát hiện Đại Đạo cao thâm khó có thể tưởng tượng, trên trăm loại Đại Đạo lực lượng tập hợp một thân, cho dù Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, cũng rất khó tiếp nhận.

Hắn cần xác định một loại Đại Đạo lực lượng là chủ thể, từ đó chưởng khống các Đại Đạo lực lượng khác.

Ngoài Lăng Tiêu bảo điện, Chu Bất Thế máu me khắp người nửa quỳ trước bậc thang ngọc, tay nắm Tru Thiên thương đang run rẩy.

Hai mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh ngạo nghễ phía trên Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế.

Thiên Đế cao cao tại thượng, người mặc đế bào, nhưng mặt ngoài đế bào bám vào lấy tầng một khí giáp màu vàng nhạt, phía sau càng có chín đầu khí vận Chân Long dữ tợn gầm thét, mà trong tay hắn nắm lấy một thanh kiếm, hiện lên màu xám, như là khói xám ngưng tụ mà thành.

Nhìn xuống Chu Bất Thế, vẻ mặt Thiên Đế đầy đạm mạc, chẳng qua, đáy mắt của hắn lộ ra vẻ tán thưởng.

Sau khi Hắn cùng Chu Bất Thế đại chiến phân ra thắng bại, tâm tình của hắn thối lui, lý trí khôi phục, đã nhảy ra kiếp số đi đối đãi tất cả những thứ này.

- Trường tranh đấu này cũng nên kết thúc, ngươi nói xem?

Thiên Đế chậm rãi mở miệng nói, ngữ khí bình thản, để cho người ta suy nghĩ không thấu ý nghĩ của hắn.

Chu Bất Thế không có trả lời, pháp lực cùng thể lực của hắn đã triệt để hao hết, không có nằm xuống là đang ráng chống đỡ.

Thiên Đế giương mắt nhìn lên bốn phương tám hướng chiến trường cũng sắp kết thúc, theo Chu Bất Thế thảm bại, sĩ khí một phương Tru Thiên liên minh giảm lớn, càng đánh càng hoảng hốt, cuối cùng rơi vào kết cục bị tàn sát.

Đúng lúc này, một hồi kim quang rơi xuống, bao phủ toàn bộ Thiên Giới, không chỉ Thiên Giới, phàm là nơi có chiến loạn trong Thái Ất Tiên Vực đều có thể thấy kim quang hạ xuống đầy trời.

- Kiếp nạn này nên kết thúc, ta, Phúc Nguyên thánh mẫu, nguyện bỏ công đức suốt đời trợ cứu hết thảy người vô tội gặp nạn, nguyện tiên thần sinh ra lòng thương hại, nguyện người mang thù mang hận, buông xuống cừu hận.

Âm thanh của Bạch Kỳ vang lên, thông qua Thiên Đạo công đức, rơi vào trong tai chúng sinh.

Nếu trước đó nói lời như vậy, những người tham chiến đều sẽ bỏ qua, chỉ cảm thấy hài hước, nhưng trải qua chiến đấu lâu như thế, trong lòng Tru Thiên liên minh chỉ có sợ hãi, Thiên Đình một phương cũng mệt mỏi, dù sao bọn hắn không phải vì Tiên đạo mà chiến, mà là nội đấu cùng sinh linh của Tiên đạo, làm trái chức trách của Thiên Đình.

Lực lượng công đức rơi xuống đầy trời, hóa thành sức sống tràn trề cứu vớt những người vô tội nhận lấy cái chết, phàm là

người có công đức lớn hơn nghiệp lực, cũng đều sẽ theo đó phục sinh.

Đối mặt tạo hóa dạng này, Tru Thiên liên minh, Thiên Đình đều thu tay lại.

- Tiên đạo có kiếp nạn này, thật là do trẫm và Thiên Đình thất trách, trẫm sẽ lựa chọn một trật tự mới, thay thế Thiên Đình!

Âm thanh của Thiên Đế theo đó vang lên, xem như vẽ lên dấu chấm tròn co kiếp nạn này.

Chu Bất Thế triệt để nằm xuống, hắn chật vật mở hai mắt ra, nhìn công đức kim quang đầy trời, hắn thậm chí cảm nhận được thương thế của mình đang khôi phục.

- Công đức của ta cũng có thể thắng được nghiệp lực sao.

Chu Bất Thế lộ ra cười khổ, hồi tưởng lại một khắc mới được Tru Thiên thương, giống như ngay hôm qua.

Hắn bại trong trận chiến số mệnh này, hắn vốn nên thân tử đạo tiêu, bây giờ lại còn có thể sống được, có lẽ đây là do Thiên Đạo nhân từ.

Chương 1334 - Chưởng khống cắn trả (2)

Giờ khắc này, Chu Bất Thế buông xuống thù hận quá khứ.

Chỉ có trải qua chiến tranh tàn khốc, mới biết được hòa bình không dễ.

Trong quá trình chủ đạo Tru Thiên liên minh, hắn cũng cảm nhận được chỗ khó của Thiên Đế, rất nhiều chuyện không phải dễ quyết đoán, cần cân nhắc các phương lợi ích, hắn cũng có thể hiểu được xử trí của Thiên Đế dành cho gia gia, bởi vì lập uy, hắn đã từng làm qua cách làm này.

Vì số mệnh gia tộc của mình, hắn đã tranh qua, cũng nên buông xuống tất cả những thứ này, chân chính truy cầu nhân sinh thuộc về chính mình.

Thiên Đình phi thăng.

Việc này truyền ra bên trong Thần Du đại thiên địa, tiếp theo truyền đến Đại La tiên vực, Linh giới.

Chúng sinh Tiên đạo trong Đại La tiên vực đều ý thức được Thiên Đình sẽ lên đây giám quản bọn họ, trật tự buông xuống, sau này làm việc sẽ không thể không kiêng nể gì cả.

Đối với Thiên Đình phi thăng, có người duy trì, có người phản đối, theo Thiên Đế hạ gục Chu Bất Thế, các đại giáo phái cũng chẳng còn chờ mong về Chu Bất Thế, thậm chí có giáo phái đã đưa ra mật lệnh không tuyển nhận Chu Bất Thế, bọn hắn sợ rước họa vào thân.

Kiếp nạn này để chúng sinh hồi tưởng lại đủ loại công tích và tầm quan trọng của Thiên Đình, khi Thiên Đình chuẩn bị rút lui, chúng sinh Thái Ất Tiên Vực ngược lại không bỏ, bởi vì bọn hắn không rõ ràng trật tự tiếp theo có thể làm được càng tốt hơn Thiên Đình hay không.

Từ xưa đến nay, mặc dù Thiên Đình có phán quyết cùng với làm việc bất công, nhưng trên tổng thể tới nói, Thiên Đình cứu trợ chúng sinh khổ nạn, đây là không đổi, tuyệt đại đa số sinh linh cũng không có bị Thiên Đình hãm hại qua, thậm chí hưởng thụ lấy bảo hộ của Thiên Đình, theo âm thanh của bọn hắn càng lúc càng lớn, trong Thái Ất Tiên Vực nhấc lên từng tiếng nói muốn giữ lại Thiên Đình.

Mà sau khi đại kiếp trôi qua, Thiên Đình thu hoạch được công đức to lớn, nhưng bị Thiên Đế tạm thời trấn áp, hắn bắt đầu vội vàng xây dựng hệ thống trật tự mới.

Trong một kiếp này, nổi danh nhất vẫn là Phúc Nguyên thánh mẫu, Phúc Nguyên thánh mẫu buông xuống ngay thời điểm cuối cùng của đại chiến, cứu vớt thương sinh, chuyện xưa này được lưu truyền rộng rãi, khiến cho địa vị của nàng trong thần thoại lần nữa được đề cao.

Qua đi trăm năm, Thiên Đình mới phi thăng, lần này phi thăng, có tới trăm vạn tiên thần, tiên thần còn lại thì phân đất phong hầu giám thị Thái Ất Tiên Vực, không còn tập quyền như trước đó, mỗi một phe đại thiên địa đều có tiên thần thuộc về chính mình, lại thành lập Thần Tướng quân, tuần tra chư thiên, ngăn chế tiên thần các phương.

Đến tận đây, Thái Ất Tiên Vực nghênh đón ngày tháng không có Thiên Đình.

Năm tháng dài dằng dặc.

Theo Thiên Đình phi thăng, Đại La tiên vực cũng trở nên náo nhiệt, thời điểm phi thăng, hết thảy tiên thần đều chiếm được trình độ công đức khác biệt, mà Thiên Đế nương tựa theo công đức mà hai trăm vạn năm qua Thiên Đình góp nhặt, càng bước vào cảnh giới Đại La, sau khi phi thăng vạn năm thành tựu Đại La, cũng khai sáng Thiên Giới, mời chúng sinh Tiên đạo nghe đạo.

Thiên Đế thành tựu Đại La, biểu thị Thiên Đình cũng triệt để biến mình trở thành thế lực nhất lưu trong Đại La tiên vực, mà lại luận nội tình của Tiên Đế, Thiên Đình mạnh nhất, các phương Đại La giáo phái đều có điều động đệ tử tiến vào Thiên Đình làm tiên thần, tiến một bước củng cố địa vị của Thiên Đình.

Bất quá Thiên Đình còn thiếu một tán thành chính thức, Thiên Đế cũng đang chờ.

Trước Tử Tiêu cung.

Thiên Đế lần nữa đến đây bái phỏng, nhưng bị Bạch Kỳ ngăn ở ngoài cung.

- Phụ thân còn không có kết thúc tu luyện?

Thiên Đế nhíu mày hỏi.

Bạch Kỳ nhún vai nói:

- Đạo hạnh của chủ nhân không giống chúng ta, trăm năm của chúng ta đối với ngài mà nói, chỉ sợ chưa bằng một ngày, ngươi nha, đừng đợi nữa, yên tâm to gan đi làm đi.

Thiên Đế chần chờ nói:

- Nhưng mà, không có ngài lên tiếng, các đại giáo phái có thể nghe theo lời của trẫm?

Bạch Kỳ lắc đầu, hỏi ngược lại:

- Vì sao muốn ngay từ đầu hiệu lệnh các đại giáo phái, Thiên Đình không thể tự kiềm chế làm việc, theo công tích của Thiên Đình càng lúc càng lớn, các giáo phái khác tự nhiên bắt chước, so với cường ngạnh bắt bọn hắn phối hợp, còn không bằng trước chứng minh chính mình.

Thiên Đế cảm thấy có lý, hắn chần chờ nói:

- Trẫm muốn đi ngoài thăm dò, ngươi cảm thấy thế nào?

- Rất tốt, xác thực nên đi ra ngoài thăm dò, trật tự trong Đại La tiên vực ổn định, cũng không có dấu hiệu hỗn loạn, các đại giáo phái đều đang thăm dò Đại Thiên thế giới, nếu như Thiên Đình có thể làm được càng tốt hơn, cũng cung cấp cho Tiên đạo càng nhiều tình báo hơn về Đại Thiên thế giới, tất có thể làm cho mọi người quy tâm.

Bạch Kỳ tán thán nói, nàng cho Thiên Đế lòng tin rất lớn.

Thiên Đế tuy là Đại La, nhưng hắn hiểu quá ít về Đại Thiên thế giới, chỉ biết Đại Thiên thế giới là mối nguy tứ phía, hắn cũng không muốn để Thiên Đình táng thân trong Đại Thiên thế giới.

Trò chuyện trong chốc lát, Thiên Đế rời khỏi.

Bạch Kỳ một lần nữa trở lại Tử Tiêu cung, nàng đi vào bên cạnh Mộ Linh Lạc, hai nữ cùng nhau nhìn Khương Trường Sinh.

- Tình huống của chủ nhân không thích hợp!

Bạch Kỳ thấp giọng nói.

Chương 1335 - Diệu không thể tả

Chỉ thấy Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa nhắm mắt lại, nhưng không gian quanh thân sáng tối biến ảo, liên đới lấy thân thể của hắn đều sinh ra cái bóng chồng chéo lên nhau, trạng thái cực kỳ quỷ dị.

Mộ Linh Lạc nói khẽ:

- Yên tâm đi, không có cái gì có thể làm khó hắn, có khả năng là hắn đang tu hành một loại thần thông, ta có thể cảm nhận

được lực lượng nhân quả mãnh liệt, có được lực lượng nhân quả dạng này, đủ để cho người ta không gì làm không được.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ hướng tới, lực lượng vận mệnh của nàng khi nào có thể mạnh đến loại trình độ này?

Bạch Kỳ nghe xong nhân quả liền nhức đầu, nàng ghét nhất chính là nhân quả cùng mệnh số, cực kỳ phức tạp, nàng càng ưa thích khí vận cùng công đức, đơn giản mà trực tiếp.

Cùng lúc đó.

Khương Trường Sinh đang tiếp nhận nhân quả cắn trả.

Hắn trăm triệu lần không ngờ, trở lại hiện thực thi triển Đại Thiết Thiên Thuật, mặc dù còn chưa cải biến cái gì, cũng sẽ phải gánh chịu nhân quả cắn trả.

Bất quá nhân quả cắn trả cỗ này là có thể điều khiển, hắn đang nghiên cứu nhân quả cắn trả, chỉ có lý giải nhân quả cắn trả, sau này mới có thể tìm ra biện pháp hữu hiệu để né tránh.

Dựa theo hắn dự đoán, Đại Thiết Thiên Thuật tới từ viễn cổ, hắn hiện tại tu hành, bản thân liền là đánh cắp viễn cổ nhân quả, cho nên vừa tu luyện liền sẽ phải gánh chịu nhân quả cắn trả.

Này cũng có thể suy luận một chút, tại hiện tại không có Đại Thiết Thiên Thuật truyền thừa.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng trấn áp nhân quả cắn trả, cũng không có để nó tổn thương đến mình, hắn từ từ mở mắt.

Ánh vào mắt hắn không phải Tử Tiêu cung, mà là vô số kể nhân quả, như ngàn tỉ tia sáng màu sắc không đồng đều đang xoay quanh xung quanh hắn, từ trong những nhân quả này, hắn thấy được vô số đoạn hình ảnh ngắn ngủi.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, ngàn tỉ tia sáng đều tan biến, lần nữa khôi phục thành cảnh tượng trong Tử Tiêu cung.

- Đại Thiết Thiên Thuật, thật sự là ảo diệu vô tận.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái nói, truyền thừa Đại Thiết Thiên Thuật, không chỉ khiến cho hắn thu được một đạo thần thông, cũng làm cho hắn vận dụng lực lượng nhân quả càng thêm khắc sâu.

Không chút nào khoa trương mà nói, trải qua lần truyền thừa này, thực lực của hắn gia tăng gấp bội.

Trong chiến đấu sau này, hắn có thể càng thêm hài lòng như ý thi triển lực lượng nhân quả, nghĩ được như vậy, hắn thậm chí có chút chờ mong.

Dùng nhân quả chiến đấu, nhất định có thể để cho địch nhân không thể suy nghĩ.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, từ sau khi đạo thống phản thần, hắn đã bế quan hơn mười sáu ngàn năm, mà Thiên Đình đã triệt để chuyển giao thần quyền, bắt đầu phát triển ở trong Đại La tiên vực.

Đối với Thiên Đế có thể thành tựu Đại La, hắn cũng không cảm thấy kì lạ, bây giờ hướng Thiên Đình làm việc đều ở trong dự liệu của hắn, được cho là một con đường ngay.

Khương Trường Sinh đầu tiên diễn toán người mạnh nhất trong từng phạm vi, điều kiện tiên quyết đều là trừ hắn ra, giá trị hương hỏa của người mạnh nhất trong phạm vi đã biết đã vượt qua ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, như thế vẫn ở trong dự liệu của hắn.

Bây giờ Đại Thiên thế giới xem như triệt để đả thông, không có khu vực Tịch Diệt gây trở ngại, các phương siêu thoát đạo thống hoành hành vô kỵ, ít nhất trong vùng lĩnh vực này, hắn đã phát giác được vài luồng siêu thoát đạo thống thế lực, Huyền Mệnh, Trấn Xu đều tự mình khó đảm bảo.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Địa Tiên giới, Thái Oa được Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ chỉ dẫn, đã di cư đến Địa Tiên giới, nhưng nàng còn chưa sáng lập nhân tộc, đang quan sát Địa Tiên giới phát triển.

Mà trong Linh giới phía dưới Đại La tiên vực cũng đã náo nhiệt lên, thân ảnh Tu Tiên giả khắp sông khắp núi khắp biển, luận sinh khí, đã không kém Đại La tiên vực, chẳng qua là

thực lực tổng hợp không bằng, sinh linh ban đầu đều là hậu duệ của các Tiên Đế trong Đại La tiên vực, phồn diễn sinh sống tại Linh giới.

Linh giới phát triển thuận lợi, cũng không cần Khương Trường Sinh quan tâm, hắn nhìn về phía Thái Ất Tiên Vực, dưới chế độ phân đất phong hầu mới của Thiên Đế, Thái Ất Tiên Vực tạm thời không có nhiễu loạn lớn, bất quá tương lai đều ở trong mắt hắn.

Tiên đạo kỷ nguyên thay đổi, trật tự phía dưới cũng sẽ luân hồi, không có trật tự vĩnh viễn không băng diệt.

Chu Bất Thế sau khi chiến bại đang ở mười tám tầng địa ngục chịu khổ, tẩy đi nghiệp lực, đợi hắn chịu đựng xong nghiệp quả, sẽ được phi thăng.

Đến nỗi Tru Thiên thương, Khương Trường Sinh quyết định lưu cho hắn.

Lúc Chu Bất Thế cầm lấy Tru Thiên thương đã được Thiên Đạo ý chí chiếu sáng, biết được số mệnh của mình trong tiến trình Thiên Đạo diễn biến, không chỉ đơn giản như mối thù của gia gia và phụ thân, mặc dù biết được mình sẽ bại, hắn vẫn nguyện ý đón lấy nhân quả này.

Khương Trường Sinh rất xem trọng hắn, cảm thấy hắn có tư thái Đại La.

Xem xong tất cả tình huống trong Tiên đạo, Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại, Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ còn đang xông xáo, bọn hắn đang chạy về Cổ Đạo thần vực, không chỉ có bọn hắn, Khương Nghĩa, Khương Thiện các đệ tử Khương tộc cũng đang tìm kiếm Cổ Đạo thần vực, Cổ Đạo thần vực hấp dẫn không ít Tiên Đế, nhấc lên một cỗ phong trào không nhỏ trong vùng lĩnh vực này.

Chương 1336 - Tham nhân chi mưu (1)

Không chỉ Tiên đạo, các đạo thống khác cũng đang tìm Cổ Đạo thần vực.

Khương Trường Sinh sớm đã thấy Cổ Đạo thần vực, thứ được gọi là Cổ Đạo thần vực bất quá chỉ là một trận tử cục, không có phúc duyên, chỉ có tính toán, tồn tại sáng tạo Cổ Đạo thần vực đang tìm Đại Đạo sinh cơ, muốn dẫn xà xuất động, bất quá Đạo Diễn không hề bị lay động, vẫn như cũ co đầu rút cổ ở tầng sâu trong không gian.

Nhìn một lúc lâu, Khương Trường Sinh mới đem ánh mắt đặt vào nhân quả cự thạch trước mặt phân thân.

Nhiều năm qua đi, nhân quả cự thạch không có bất kỳ dị động cùng biến hóa gì.

Khương Trường Sinh luôn cảm thấy nó bay tới phương lĩnh vực này, phía sau cất giấu tính toán to lớn, cho nên hắn để phân thân tiếp tục giám sát.

Một bên khác.

Bạch Kỳ rời khỏi Thần Du đại thiên địa, nàng đưa mắt nhìn lại, phát hiện Khương Trường Sinh đã tỉnh, nàng lúc này lại gần, nói một lần về yêu cầu của Thiên Đế.

- Đề nghị của ngươi rất không tệ, trước hết để cho hắn hành động đi, chờ có thể phục chúng, ta lại định ra địa vị cho Thiên đình.

Khương Trường Sinh tùy ý nói, bây giờ Đại La tiên vực rất hòa hài, mang việc cũng không cần nóng vội, hắn cũng không muốn cho các Đại La quá nhiều cảm giác áp bách.

Trong tương lai, Đại La vẫn như cũ lại là mục tiêu Tu Tiên giả cố gắng truy đuổi cả đời, cho nên hắn muốn cho Đại La đầy đủ tự do, dĩ nhiên, nếu có Đại La có tâm chướng, muốn thách thức uy nghiêm của hắn, vậy hắn cũng sẽ để cho chúng sinh biết được Đại La cũng không phải không gì làm không được.

Đại La Thần Tướng mặc dù có thể hạ gục Đại La Siêu Thoát, nhưng không thể triệt để tru diệt Đại La Siêu Thoát, mà Khương Trường Sinh khác biệt, hắn chính là Tiên đạo Sáng Tạo giả (người sáng tạo Tiên Đạo), hắn có thể dùng Thiên Đạo giải trừ khí vận Đại La, lại dùng nhân quả gọt đi thân phận Tiên đạo của hắn, khi đó, Đại La ở trước mặt hắn, cũng không phải không thể giết.

Đương nhiên, không phải vạn bất đắc dĩ, Khương Trường Sinh không hy vọng làm như vậy, suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn là Tu Tiên giả, trên đầu có một vị tồn tại có thể tùy ý chưởng sinh tử của hắn, mặc dù là Đại La, hắn cũng rất khó an tâm.

Khương Trường Sinh hi vọng trong Tiên đạo bảo trì tín nhiệm không thay đổi, không nên sụp đổ.

- Đúng rồi, chủ nhân, Cổ Đạo thần vực huyên náo xôn xao, ta luôn cảm thấy có vấn đề, ta để Kiếm Thần đi một lần, nhưng tâm thần ta luôn không yên, luôn cảm giác sẽ xảy ra việc lớn.

Bạch Kỳ lo lắng nói, nàng không có nói hết lời, nhưng Khương Trường Sinh đã hiểu rõ ý nàng.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Nếu như Tiên đạo thật sự đối mặt kiếp nạn, ta sẽ ra tay, cạnh tranh bình thường trong Tiên đạo, ta không sẽ quản, nhưng đối mặt đạo thống khác, liên quan đến lực lượng quan trọng của Tiên đạo hoặc mối nguy của rất nhiều sinh linh, nếu ta chú ý, sẽ không thấy chết không cứu.

Bạch Kỳ nghe xong lập tức lộ ra nụ cười.

Nàng bắt đầu hồi báo chuyện phong vân gần đây trong Đại Thiên thế giới, Khương Trường Sinh nghe, bây giờ, Tiên đạo hiểu rõ về Đại Thiên thế giới càng ngày càng nhiều, ở trong rất nhiều phúc địa, đại thiên địa bắt đầu xuất hiện sinh linh Tiên đạo, Tiên đạo cũng xem như triệt để dung nhập vào Đại Thiên thế giới, bắt đầu tiến hành giao tiếp với các phương đạo thống.

Bạch Kỳ nói đến Kim Thiền Tử cùng Hãi Thiên, hai người này kết ra thù hận không nhỏ, Hãi Thiên bị đuổi rời khỏi Đại La tiên vực, Kim Thiền Tử vẫn đuổi chết không thả.

Hãi Thiên không có chỗ dựa, Kim Thiền Tử lại có Phật Môn làm chỗ dựa, dẫn đến nhân quả này kéo dài không ngừng, Hãi Thiên mạnh hơn Kim Thiền Tử, nhưng lại giết không được Kim Thiền Tử, chỉ có thể chịu truy đuổi vĩnh viễn.

Bạch Kỳ không có cảm thấy Hãi Thiên tội nghiệp, mà hỏi:

- Chủ nhân, căn nguyên Hãi Thiên này đến tột cùng là một chuyện thế nào, Phật Môn nói nhân quả hắn không hiện ra, lai lịch bí ẩn, ngay cả Đại La đều nhìn không thấu?

Khương Trường Sinh nói:

- Không sai, hắn quả thật có đại nhân quả, nhân quả này đến từ chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, khó phân biệt thiện ác.

- Thế vì sao không bóp chết trước?

- Giết hắn, còn sẽ có vị Hãi Thiên thứ hai, trừ phi ta có thể tìm tới đầu nguồn nhân quả, tiêu diệt nó, huống hồ, Hãi Thiên cũng không có làm chuyện nguy hại Tiên đạo, trong năm tháng hắn tu hành, một mực an phận, chẳng qua là các phương giáo phái nghi kỵ quá nhiều.

Nghe đến nơi này, Bạch Kỳ lâm vào trong trầm tư.

Khương Trường Sinh thì đi qua một gốc, chuẩn bị luyện đan.

Vô cùng vô tận đại tiểu thiên địa trôi nổi tụ tập, phong cảnh tráng lộc, mà trung ương nhất chỗ đại thiên địa tản ra vô hạn hào quang, bốn phương tám hướng đều có sinh linh bay hướng trong đó.

Trên một mảnh không gian rất to lớn, một chiếc thuyền lớn trôi nổi ở đây, Tư Trấn thánh quân đứng ở đầu thuyền, nhìn xuống chúng sinh phía dưới.

Cực Diệt chiến thần trống rỗng xuất hiện, đi về phía trước hai bước, đi vào bên cạnh hắn, nói:

- Điều tra rõ ràng, Động Ô thần đài đúng là vì Đại Đạo sinh cơ mà tới, đồng thời, bọn hắn còn đang điều tra Tiên đạo.

Chương 1337 - Tham nhân chi mưu (2)

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Trong khoảng thời gian này, ta cũng thuận thế đã điều tra một phen, Tiên đạo thật không đơn giản, rất giống đạo thống ta trước đó gặp phải, phát triển trong thời gian cực ngắn, nhưng thực lực dị thường đáng sợ, Đạo Diễn lại trong tay Tiên đạo Đạo Tổ, ta suy đoán Đại Đạo sinh cơ tất ở trong tay Đạo

Tổ, muốn từ bỏ, hay muốn khai chiến với Tiên đạo, ta kiến nghị cái trước.

Tư Trấn thánh quân cau mày nói:

- Khai chiến là không được, dùng lực lượng chúng ta đang nắm giữ tuyệt không phải đối thủ của Tiên đạo Đạo Tổ, nhưng nếu từ bỏ Đại Đạo sinh cơ, không thể bàn giao cho Cực Ý, gần đây những kẻ săn mồi- Tham Nhân cũng tiến vào phương lĩnh vực này, đuổi bắt biến số bốn phía, ta lại cảm nhận được khí tức của Ma Nguyên, phương lĩnh vực này tất sẽ đại loạn, đến lúc đó Tiên đạo không thể chỉ lo cho thân mình, chúng ta có lẽ sẽ có cơ hội.

Nghe vậy, thân hình Cực Diệt chiến thần run lên, hắn mãnh liệt xoay người, nhìn chằm chằm Tư Trấn thánh quân nói:

- Tham Nhân tới, Ma Nguyên tới, chuyện đã không phải chúng ta có thể nhúng tay, chúng ta tuy là nửa bước Đạo Hư Tôn Chủ, nhưng nửa bước chính là có ý không đạt tới, ngươi cũng không muốn ngã xuống tại đây đó chứ?

Sắc mặt Tư Trấn thánh quân âm tình, biến ảo mấy lần.

Cực Diệt chiến thần còn muốn khuyên nhủ, đột nhiên, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, xoay người sang chỗ khác, trong tay trống rỗng xuất hiện một đạo khí nhận.

- Bản tôn đang khó hiểu vì sao vùng lĩnh vực này lại có Cổ Đạo thần vực, thì ra là Cực Ý các ngươi đang làm trò quỷ, Tư Trấn thánh quân, ngươi không quay lại à, cẩn thận không đuổi kịp Cổ Đạo thần vực chân chính!

Một tiếng cười âm lãnh truyền đến, chỉ thấy một đoàn khói đen trống rỗng xuất hiện, mang theo khí tức rung chuyển Đại Đạo quy tắc buông xuống, rơi vào trên thuyền lớn, khói đen tán đi, từng phù văn màu đỏ thẫm xuất hiện, ngưng tụ thành một bóng người, không thể nhìn trộm chân thân.

Tư Trấn thánh quân híp mắt nói:

- Ta nghĩ là ai, thì ra là Tham Nhân Vô Tướng tôn chủ, chẳng lẽ Tham Nhân muốn phá hỏng chuyện của Cực Ý?

Vô Tướng tôn chủ bẻ bẻ cổ, buông tay nói:

- Tham Nhân cùng Cực Ý không có thù hận, bản tôn đương nhiên sẽ không kết nghịch duyên, huống chi các ngươi muốn tìm Đại Đạo sinh cơ, mà Tham Nhân không nhìn trúng Đại Đạo sinh cơ, bản tôn chỉ muốn đi săn biến số, bản tôn phát hiện Tiên đạo chất chứa rất nhiều biến số, mà Tiên đạo Đạo Tổ tất nhiên là Đạo Hư Tôn Chủ, hợp lại đi, cùng nhau tru diệt Tiên đạo, Tiên đạo mạnh hơn, cuối cùng vẫn không có siêu thoát, tất chỉ có Đạo Tổ một vị Đạo Hư Tôn Chủ.

Vừa dứt lời, Tư Trấn thánh quân động dung.

Cực Diệt chiến thần hừ lạnh nói:

- Chúng ta đến tìm Đại Đạo sinh cơ, trừ phi Đại Đạo sinh cơ trong tay Đạo Tổ?

Vô Tướng tôn chủ cười lạnh nói:

- Đúng thế, mà bản tôn đã đưa qua, trước đó Tư Trấn thánh quân hẳn là cảm nhận được, còn kém chút tìm thấy.

- Cái gì? Vật kia chính là Đại Đạo sinh cơ?

Tư Trấn thánh quân tức giận nói, hắn nghĩ tới mình trước đó cảm nhận được khí tức thần bí tại rìa hư không, trách không được hắn chậm một bước, thì ra đã bị Đạo Tổ trước bắt lấy.

Đồng thời, hắn cảm nhận được Vô Tướng tôn chủ dụng tâm hiểm ác, đây là muốn kéo Cực Ý xuống nước.

Vô Tướng tôn chủ nhún vai nói:

- Chủ nhân Đạo Diễn trước khi khai chiến đã đưa Đại Đạo sinh cơ đến khu vực Tịch Diệt, bị bản tôn đoạt được, bản tôn thôi diễn đến trận chiến kia, Đạo Tổ mạnh mẽ không thể nghi ngờ, tuyệt đối là Đạo Hư Tôn Chủ, mà không phải Đạo Hư Tôn Chủ bình thường, bằng lực lượng một người bản tôn, rất khó chiến thắng hắn, bản tôn cần Cực Ý hợp lại, theo như nhu cầu của mỗi bên.

Cực Diệt chiến thần khẽ nói:

- Khu vực Tịch Diệt? Thời điểm chủ nhân Đạo Diễn ngã xuống, đúng lúc là thời điểm khu vực Tịch Diệt sụp đổ, chẳng lẽ khu vực Tịch Diệt sụp đổ có quan hệ với Tham Nhân?

Vô Tướng tôn chủ lắc đầu nói:

- Tham Nhân không có thủ đoạn như vậy. Bản tôn cũng nhìn thấy cái dáng người khủng bố kia, nhưng không thể nói tới.

Nghe xong lời Vô Tướng tôn chủ, Tư Trấn thánh quân lâm vào trong yên lặng, hắn đang cân nhắc lợi hại. Vô Tướng tôn chủ ném Đại Đạo sinh cơ cho Tiên đạo, mặc dù khiến cho hắn hết sức phẫn nộ, nhưng hắn không thể không vào bẫy, bởi vì mục đích chuyến đi này của bọn hắn chính là Đại Đạo sinh cơ. Cực Diệt chiến thần cũng yên lặng, giao quyền quyết định cho Tư Trấn thánh quân.

Thật lâu.

Tư Trấn thánh quân mở miệng hỏi:

- Ngươi có mấy phần chắc chắn?

Vô Tướng tôn chủ bẻ bẻ cổ, cười nói:

- Nếu Cực Ý chịu ra tay, vậy bản tôn có chín mươi phần trăm chắc chắn, đến nỗi một thành còn lại này, sợ có đạo thống mạnh hơn thò một chân vào, loại chuyện này xảy ra, tại Đại Thiên thế giới, chẳng có gì lạ, không phải sao?

Tư Trấn thánh quân gật đầu, hắn hít sâu một hơi, nói:

- Nói một chút kế hoạch của ngươi đi.

Vô Tướng tôn chủ nói:

- Bản tôn am hiểu nhân quả chi đạo, có thể thần không biết quỷ không hay chui vào Tiên đạo, đến lúc đó, Đạo Tổ sẽ do bản tôn đối phó, Cực Ý cần làm chính là xua tan khí vận Tiên đạo, suy yếu thực lực Đạo Tổ.

Tư Trấn thánh quân cùng nghiêm túc nghe lời Cực Diệt chiến thần, một trận âm mưu nhằm vào Tiên đạo liền triển khai như vậy.

…

Chương 1338 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (1)

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang luyện đan, đúng lúc này, Đại La tiên vực lại sinh ra một vị Đại La, kinh động Đại La tiên vực cùng với các phương thiên địa xung quanh.

Vị Đại La này không thuộc về giáo phái Đại La, sau khi thành tựu Đại La, tự sáng tạo giáo phái, để Đại La tiên vực càng thêm đặc sắc.

Tính cho đến trước mắt, không có một phương Đại La giáo phái nào có thể nuôi dưỡng được vị Đại La thứ hai, cho dù có hai vị Đại La, cũng là lôi kéo tới chứ không phải đệ tử bản giáo.

Đại La sinh ra đã không thể phân tán lực chú ý của Khương Trường Sinh, gần đây, tâm thần hắn, không yên luôn cảm thấy có chuyện gì muốn xảy ra.

- Tính không thấu, là bởi vì nhân quả cắn trả mang tới lo lắng, hay là ta bỏ sót cái gì?

Khương Trường Sinh cau mày, hắn là cảnh giới cỡ nào, tâm tình của hắn biến hóa thường thường đại biểu cho xung quanh sẽ xuất hiện biến cố, nhất là khi hắn còn nghiên cứu nhân quả chi đạo.

Hắn đột nhiên suy nghĩ đến khối cự thạch thần bí kia.

Nếu khối cự thạch thần bí kia là do Đại Thiết Thiên Thuật tạo thành, sẽ rất khó bài trừ, vậy cũng có nghĩa tồn tại nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật đã buông xuống vùng lĩnh vực này.

Đại Thiết Thiên Thuật sao mà tinh diệu, có thể che giấu Thiên Cơ, làm cho không người nào có thể phát giác, nếu như đối phương là hướng về phía Tiên đạo mà tới, dựa vào Đại Thiết Thiên Thuật che đậy, hắn xác thực không thể tính thấu.

- Xem ra phải cẩn thận một chút, ngay cả Huyền Mệnh, Trấn Xu đều gặp phải sát kiếp, Tiên đạo không có khả năng tránh né, Đạo Diễn mạnh hơn, cũng chỉ là trong phương lĩnh vực này, hạ gục Đạo Diễn không coi là cái gì.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cảm giác mình không thể phớt lờ, càng không thể bị động.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Cổ Đạo thần vực, mặc dù có vài nơi, hắn thấy không rõ, nhưng ít ra có khả năng nhìn trộm có có động tĩnh hay không.

Trong hư không bây giờ mặc dù tồn tại rất nhiều đạo thống, nhưng đạo thống dám nhằm vào Tiên đạo có thể đếm được trên đầu ngón tay, bản thân Cổ Đạo thần vực là một cái bẫy, người sau lưng chuyện này rất có thể lại là kẻ địch của Tiên đạo.

Nhìn rất lâu, hắn cũng không có phát hiện vấn đề, thế là, hắn sáng tạo một tôn phân thân, chuyên môn nhìn chằm chằm Cổ Đạo thần vực.

Đồng thời, hắn phân ra rất nhiều ý chí cho các Bàn Cổ phân thân trên Chư Thiên Đại Đạo thụ, để đám Bàn Cổ phân thân cùng nhau nhìn chằm chằm Tiên đạo, nếu như kẻ địch nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, vậy rất có thể sẽ tránh thoát Thiên Đạo đề phòng.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn đứng dậy trở lại trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếp tục tham ngộ nhân quả chi đạo, làm như vậy, hắn có thể sáng tạo ra một tấm lưới nhân quả lớn bao trùm Tiên đạo, vừa ngộ đạo lại đồng thời thu hết Tiên đạo vào trong mắt.

Oanh.

Trong hư không bộc phát ra một trận lớn nổ lớn, nhấc lên gió mạnh bao phủ tám phương, Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ bị đẩy lui, sắc mặt hai người vô cùng khó coi.

- Không được, bọn hắn quá mạnh, còn tiếp tục đánh như vậy, chúng ta hẳn phải chết không nghi ngờ!

Phong Dục trầm giọng nói, lực lượng Hỗn Nguyên thần phù bám vào ngoài thân hắn, hình thành một phù ảnh màu tím.

Côn Luân giáo chủ cầm trong tay phất trần, một hồ lô to lớn trôi nổi ở phía sau hắn, miệng hồ lô liên tục không ngừng bắn ra linh khí đặc thù, chui vào trong cơ thể hắn.

- Khí tức rất giống sinh linh lúc trước truy đuổi chúng ta, bọn hắn hẳn là đến từ cùng một tộc hoặc cũng một đạo thống, lực

lượng của bọn hắn quỷ dị khó dò, vô tướng vô hình, ta hoài nghi có quan hệ đến nhân quả chi đạo, trong ba ngàn Đại Đạo, chỉ có nhân quả cùng mệnh số là không thể nhìn thẳng, trong đó thì nhân quả càng thêm khó mà quan sát, hơn cả vận mệnh.

Côn Luân giáo chủ trầm giọng nói, ánh mắt của hắn quét về phía bốn phương tám hướng.

Nương theo cuồng phong tiêu tán, kẻ địch vẫn không có hiện hình.

- Hai biến số giả các ngươi thật khó gặm, tiểu tử, trong cơ thể ngươi đến cùng cất giấu bảo vật gì?

- Quản nó là bảo vật gì, lần này nhất định phải bắt bọn hắn, tôn chủ đã truyền lệnh, nhất định phải nhanh chóng trở về.

- Tiên đạo thật sự cổ quái, lại có dị số đa dạng như thế, biến số lần trước ta ăn rất mỹ vị, càng có cảm giác huyền diệu hơn các biến số của lĩnh vực khác.

- Trước hết giết tiểu tử này, lực lượng trong cơ thể hắn không bảo vệ được bọn hắn bao lâu!

Bốn phương tám hướng vang lên từng đạo âm thanh âm lãnh.

Nghe nói có Tu Tiên giả đã táng thân trong bụng bọn hắn, ánh mắt Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ đều trở nên lạnh lẽo.

Phong Dục không nói hai lời, nâng tay phải lên, phù ảnh màu tím trên người huyễn hóa thành từng sợi tử khí, vọt tới trong lòng bàn tay của hắn, ngưng tụ thành một khối phù màu tím, chính là Hỗn Nguyên thần phù.

- Tiền bối, xin ban cho ta lực lượng!

Phong Dục trầm giọng nói, hắn không rõ ràng thân phận chân thật của Khí Linh, vẫn cho rằng là hồn phách của một vị tồn tại cường đại nào đó nằm ở trong cơ thể mình, mà Hỗn Nguyên thần phù chính là lực lượng của vị tiền bối này.

Côn Luân giáo chủ không khỏi liếc nhìn Phong Dục, hắn vô cùng hiếu kỳ về Hỗn Nguyên thần phù, hắn gặp qua rất nhiều pháp bảo, nhưng chưa từng thấy qua chí bảo như thế, hắn hoài

nghi đây là một món pháp bảo, nhưng Phong Dục thề thốt phủ nhận.

Chí ít có một chút có thể xác định, lực lượng trong cơ thể Phong Dục thuộc về Tiên đạo.

Chương 1339 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (2)

Trong Tiên đạo còn cất giấu đại năng?

- Giết!

Một tiếng quát âm lãnh vang lên, Phong Dục rõ ràng cảm nhận được vài luồng khí tức âm lãnh tới gần mình.

Trong chốc lát, Hỗn Nguyên thần phù trên lòng bàn tay hắn phát ra lực lượng đáng sợ, như một khỏa quả cầu ánh sáng màu tím kịch liệt bành trướng, cấp tốc quét qua toàn bộ hư không.

Phong Dục định thần nhìn lại, thấy được năm bóng người, trong đó một vị chính là thân ảnh thanh xà ban đầu truy đuổi bọn hắn.

- Đây là lực lượng gì? Không ngờ lại có thể trấn áp thần lực Nhân Quả của chúng ta?

Một bóng người khác kinh hoảng kêu to, vừa dứt lời, thân ảnh thanh xà hư không biến mất, lần nữa lao thẳng đến Phong Dục.

- A? Đại Đạo khí tức!

Âm thanh Khí linh Hỗn Nguyên thần phù vang lên, trong lời nói tràn ngập kinh hỉ.

Hỗn Nguyên thần phù có thể hấp thu Đại Đạo lực lượng, Đại Đạo ở khắp mọi nơi, hơn hai trăm vạn năm qua đi, Hỗn Nguyên thần phù đã hấp thu tuyệt đại đa số Đại Đạo lực lượng, trong đó bao gồm cả nhân quả.

- Rất tốt, ta muốn nuốt các ngươi!

Âm thanh non nớt của Khí Linh bỗng nhiên trở nên bén nhọn, khiến cho năm vị thân ảnh thần bí không hiểu sao cảm thấy sợ hãi, giống như gặp được thiên địch, sợ hãi theo bản năng.

Côn Luân giáo chủ nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên thần phù, trong lòng rất đỗi chấn kinh.

Đại Đạo khí tức của bảo vật này như thế nào nồng đậm, phức tạp như thế?

Cuối cùng là vật gì?

Đúng lúc này, Hỗn Nguyên thần phù cao tốc xoay tròn, bắn ra đếm không hết chùm sáng màu tím, dùng tốc độ cực nhanh bao phủ hư không.

Năm bóng người vội vàng tránh né, nhưng không chỗ có thể trốn, dù cho chạy trốn tới chỗ sâu trong không gian, cũng bị chùm sáng màu tím trống rỗng xuất hiện bắt đi thân thể.

Sau ba hơi, Hỗn Nguyên thần phù dừng lại, không bắn ra chùm sáng màu tím nữa, mà năm bóng người đã hoàn toàn biến mất.

Phong Dục thở dài một hơi, may mắn tiền bối ra sức.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Hỗn Nguyên thần phù lần nữa xoay tròn, lần này là xoay tròn theo phương hướng ngược, đếm không hết chùm sáng màu tím trống rỗng xuất hiện, theo từng hướng đi phóng tới, từ lớn biến thành nhỏ, chui vào trong Hỗn Nguyên thần phù.

Trong thoáng chốc, Phong Dục tựa hồ thấy được năm bóng người kia trong chùm sáng màu tím.

Hỗn Nguyên thần phù hấp thu xong hết thảy chùm sáng, lần nữa dừng lại, hư không khôi phục lại bình tĩnh.

Phong Dục nhìn về phía Côn Luân giáo chủ, đắc ý hỏi:

- Như thế nào, tiền bối của ta có phải rất mạnh hay không?

Côn Luân giáo chủ nhìn về phía Hỗn Nguyên thần phù, chắp tay hành lễ, hỏi:

- Xin hỏi đạo hiệu của tiền bối?

- Không thể nói, không thể nói.

Trong Hỗn Nguyên thần phù truyền ra âm thanh của Khí Linh, nó còn ợ no nê một cái.

Côn Luân giáo chủ nhìn Hỗn Nguyên thần phù thật sâu, sau đó nói với Phong Dục:

- Đi nhanh lên

Hắn vốn muốn trở lại Tiên đạo, nhưng cảm nhận được thần uy của Hỗn Nguyên thần phù, hắn cảm thấy còn có thể tiếp tục hành tẩu Đại Thiên thế giới càng lâu hơn, hắn tựa hồ dần dần cảm nhận được cơ duyên đến Đại La.

Tiếp xúc nhiều với linh khí trong Hỗn Độn thế giới làm hắn cảm giác về Đại Đạo càng thêm rõ ràng, dứt bỏ nguy hiểm không đề cập tới, hắn thật có ý muốn một mực ở trong Đại Thiên thế giới.

Không chỉ hắn, Phong Dục cũng nghĩ như vậy.

Phong Dục vừa chuẩn bị cất kỹ Hỗn Nguyên thần phù, một cỗ sát ý kinh khủng buông xuống, bao phủ hắn cùng Côn Luân giáo chủ.

- Không tốt!

Sắc mặt Côn Luân giáo chủ đại biến, cỗ này sát ý tuyệt đối là sát ý mạnh nhất mà hắn gặp được từ khi bắt đầu xông xáo Đại Thiên thế giới.

Sự mạnh mẽ của kẻ địch đã vượt xa bọn hắn.

Phong Dục không nói hai lời, nâng lên Hỗn Nguyên thần phù.

Hỗn Nguyên thần phù phát ra Tử Quang, cấp tốc khuếch tán, lúc này, sâu trong hư không trống rỗng xuất hiện một đạo thân ảnh, tung một chưởng đánh tan Tử Quang.

- Phốc…

Phong Dục gặp cắn trả, phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết toàn thân vì đó chấn động.

Côn Luân giáo chủ lập tức đỡ hắn, hồ lô phía sau dùng tốc độ phàm linh khó có thể tưởng tượng mang theo bọn hắn thoát đi, không ngừng nhảy vọt hư không.

- Là tồn tại phía sau đám người kia sao?

Sắc mặt Phong Dục tái nhợt, cắn răng hỏi.

Côn Luân giáo chủ không có trả lời hắn, bởi vì cỗ sát ý kia vẫn còn, thậm chí càng mãnh liệt.

- Tiền bối, lại giúp bọn ta một lần!

Phong Dục cúi đầu nhìn về phía Hỗn Nguyên thần phù trong lòng bàn tay, gấp giọng nói.

Hỗn Nguyên thần phù phát ra âm thanh hoảng sợ:

- Không ổn, ta giống như đánh không lại hắn.

Vừa dứt lời, mặt Phong Dục xám như tro.

Cho tới nay, tiền bối thần bí trong cơ thể là chỗ dựa lớn nhất của hắn, đều có thể trợ giúp hắn gặp dữ hóa lành, đây là lần đầu tiên nghe được tiền bối nói đánh không lại.

Côn Luân giáo chủ bỗng nhiên dừng lại, Phong Dục theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong bóng tối phía trước xuất hiện từng điểm hồng quang, không ngừng khuếch tán, một dáng người vĩ ngạn chậm rãi đi tới.

- Chẳng lẽ chúng ta muốn táng thân ở nơi này?

Mặt Phong Dục lộ vẻ không cam lòng.

Côn Luân giáo chủ thở dài một tiếng, không có nhiều lời, xuất ra từng kiện từng kiện pháp bảo của mình, chuẩn bị tử chiến.

- Mặc dù ta đánh không lại, nhưng ta có khả năng thỉnh động lực lượng mạnh hơn!

Trong Hỗn Nguyên thần phù truyền ra âm thanh của Khí Linh, ngữ khí của Khí Linh có chút quỷ dị, vừa hoảng sợ lo lắng, lại có chút hưng phấn cùng tham lam.

Lực lượng mạnh hơn?

Phong Dục cùng Côn Luân giáo chủ đều động dung, đáy mắt xuất hiện tia hi vọng.

Chương 1340 - Có lẽ nên đi theo hướng nhân quả

- Tiền bối, lực lượng mạnh hơn là của ngài …

Phong Dục thận trọng hỏi, trong lòng không hiểu lo lắng.

Côn Luân giáo chủ cũng nghĩ tới chỗ này, nếu như phía sau Hỗn Nguyên thần phù còn có lực lượng mạnh hơn, vì sao tồn tại mạnh hơn không giúp đỡ hắn khôi phục bản thể?

Khí Linh hừ hừ nói:

- Tự nhiên là lực lượng Đại Đạo, Đại Đạo ở khắp mọi nơi!

Phong Dục, Côn Luân giáo chủ nghe xong, đều bừng tỉnh đại ngộ.

Côn Luân giáo chủ tin tưởng không nghi ngờ, bởi vì hắn xác thực cảm nhận được khí tức Đại Đạo rất nồng đậm từ bên trong Hỗn Nguyên thần phù.

Cùng lúc đó.

Khương Trường Sinh đang ở bên trong Tử Tiêu cung lĩnh hội nhân quả chi đạo nghe được tiếng của Khí Linh.

- Chủ nhân, cầu cứu a!

Khương Trường Sinh mở mắt, liếc mắt đã khóa chặt vị trí Hỗn Nguyên thần phù, hắn thấy được thân ảnh thần bí kia.

Khí tức nhân quả thật nồng nặc.

Quả nhiên, phía sau cự thạch thần bí có một nhánh đạo thống nắm giữ nhân quả chi đạo đang mưu đồ cái gì.

Khương Trường Sinh xem thấu cảnh giới của kẻ địch mà hai người Phong Dục phải đối mặt, Thánh cảnh.

Hắn dùng hương hỏa diễn toán, không ngoài dự liệu của hắn, giá trị hương hỏa ở vào khoảng hơn ba mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ duỗi ra, cách không thi triển thần thông. Lần này, thật sự là Trần gia Khí Chỉ.

Trần gia Khí Chỉ đi qua hắn cải tiến, đã trở thành thần thông khí kình có thể gánh chịu đủ loại lực lượng Đại Đạo.

Một chỉ bắn ra, một đạo kình khí theo đầu ngón tay toát ra, cấp tốc tan biến.

Trong chớp nhoáng này, khí thế cường đại kinh động đến Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ.

- Xảy ra chuyện gì?

Mộ Linh Lạc vội vàng hỏi.

Bạch Kỳ cũng khẩn trương nhìn về phía Khương Trường Sinh, chẳng lẽ có cường địch giết tới Đại La tiên vực?

Khương Trường Sinh phong khinh vân đạm trả lời:

- Không có cái gì, có tiểu gia khỏa đang cầu cứu, trợ giúp nó một chút.

Giết Thánh cảnh của đạo thống đã không thể thu được sinh tồn ban thưởng, cho nên hắn cũng không có nghiêm túc.

Đến nỗi dò xét tình báo, hắn cũng bỏ đi ý nghĩ này, người sau lưng nếu hư hư thực thực nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, dựa vào thu lấy trí nhớ là không thể thực hiện được, còn dễ dàng đánh rắn động cỏ.

Giết là xong, còn có thể chấn nhiếp kẻ địch.

- Lực lượng mạnh hơn? Ta cũng muốn xem xem các ngươi có thể mời đến lực lượng như thế nào, chẳng lẽ các ngươi còn có thể mời đến Đạo Tổ?

Thân ảnh vĩ ngạn ở giữa hồng quang tiến lên, phát ra tiếng hừ lạnh khinh miệt.

Hắn điều tra qua Tiên đạo, ngoại trừ Tiên đạo Đạo Tổ, những sinh linh khác không đáng để lo, đến nỗi tồn tại gọi là Đại La, hắn không biết đến, nhưng nghe nói chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Thánh cảnh của Đạo Diễn.

Hắn tới từ Tham Nhân, cùng là Thánh cảnh, hắn tự nhiên cảm giác mình mạnh hơn Diễn Thánh, đây là cảm giác ưu việt do đạo thống chênh lệch mang tới.

Khí Linh Hỗn Nguyên thần phù phát ra tiếng:

- Chờ Đại Đạo lực lượng buông xuống, ngươi cũng đừng khóc!

Lời hài đồng nói ra dẫn tới thân ảnh vĩ ngạn phát ra tiếng chế giễu, ngay cả Phong Dục đều cảm giác đến thẹn thùng không thôi.

Thế nào cảm giác vị tiền bối này….

Có thể bị trấn áp nhiều năm, linh trí bị hao tổn?

Phong Dục chỉ có thể đưa ra lí do như thế, dù sao thì tiền bối đã bồi hắn hơn hai trăm vạn năm, không thể nào là hài đồng.

Thân ảnh vĩ ngạn càng ngày càng gần, sát ý đã phong tỏa hai người Phong Dục, để bọn hắn không thể động đậy.

Côn Luân giáo chủ tản thần niệm ra, nhưng hắn thất vọng phát hiện bên trong phạm vi thần niệm cũng không có khí tức cường đại tiếp cận, càng không có lực lượng Đại Đạo gợn sóng.

- Lực lượng Đại Đạo? Bên trong hư không này.

Thân ảnh vĩ ngạn lần nữa mở miệng, còn chưa có nói xong, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Một cột sáng màu tím sậm từ trên trời giáng xuống, dùng tốc độ vượt qua đạo thống Thánh cảnh phản ứng buông xuống, thân ảnh vĩ ngạn đều không kịp phản ứng, huống chi Phong Dục, Côn Luân giáo chủ.

Trần gia Khí Chỉ mang theo lực lượng nhân quả, tru diệt thân ảnh vĩ ngạn.

Chính là bởi vì Nhân Quả đại đạo, dẫn đến thân ảnh vĩ ngạn không thể cảm giác.

Thân tử đạo tiêu.

Phong Dục, Côn Luân giáo chủ hoàn toàn không có thấy rõ ràng, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên màn sáng màu tím, một cỗ lực lượng kinh khủng trùng kích thổi bay bọn hắn ra ngoài.

Đợi hai người ổn định thân hình, nhân quả Khí Chỉ đã tan biến, biến mất theo còn có thân ảnh vĩ ngạn kia.

- Kết thúc?

Phong Dục trừng to mắt, nuốt nước miếng một cái, nhịn không được hỏi.

Côn Luân giáo chủ cũng bị hù dọa, hắn đã đến gần vô hạn với Đại La, hắn lại hoàn toàn không thấy rõ lực lượng Đại Đạo vừa rồi.

Hắn không khỏi nhìn về phía tay phải đang run rẩy của Phong Dục, Hỗn Nguyên thần phù phiêu phù ở trên lòng bàn tay, thoạt nhìn rất thần bí.

- Như thế nào?

Tiếng Khí Linh truyền ra, ngữ khí tràn ngập đắc ý.

Phong Dục vội vàng hỏi:

- Đây là lực lượng Đại Đạo gì?

- Nhân quả!

Khí Linh chắc chắn nói, đi theo cười nói:

- Dùng đạo của người, trả lại cho người!

Côn Luân giáo chủ cũng nghiên cứu nhân quả chi đạo, hôm nay gặp phải phiền toái khiến cho hắn bỗng nhiên có hướng đi.

Có lẽ, hắn nên đi theo nhân quả chi đạo.

Chương 1341 - Bị động biến chủ động (1)

Bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh không có tu luyện.

Hắn bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Đó chính là tru diệt những tồn tại đang đuổi bắt Tiên đạo biến số kia, hóa bị động làm chủ động, để người sau lưng sớm ngày hiện thân.

Ngược lại mấy chục vạn năm, hắn rất khó đột phá, mà người mưu hại hắn đánh lén ở sau lưng, nói rõ cũng không nắm chắc đánh bại được hắn.

Khương Trường Sinh bắt đầu cảm thụ tiếng lòng các tín đồ, quả nhiên, còn có cường giả thần bí khác đang đuổi giết Tiên

đạo biến số, những biến số này đều đến từ Viễn Cổ Tiên Đạo, bây giờ đã trở thành trụ cột rất vững vàng của Tiên đạo.

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh thỉnh thoảng bắn ra một đạo Trần gia Khí Chỉ, không có sinh linh có thể gánh vác một chỉ của hắn.

Dần dần, việc này truyền ra bên trong Thần Du đại thiên địa, càng ngày càng nhiều Tiên Đế lộ ra việc này, bọn hắn hàn huyên trò chuyện, cuối cùng khi được Phúc Nguyên thánh mẫu nhắc nhở mới biết được chân tướng, là Đạo Tổ đang che chở bảo vệ bọn họ.

Một góc trong Thần Du đại thiên địa.

Phong Dục đi vào trong một tòa thành vừa hay nghe đến mấy chuyện này.

- Đại Đạo lực lượng kia là Đạo Tổ? Chẳng lẽ tiền bối nhận biết Đạo Tổ?

Phong Dục yên lặng suy nghĩ, không chỉ hắn được cứu, cho nên hắn không có suy nghĩ theo hướng âm mưu.

Hắn cũng cảm thấy tiền bối thần bí trong cơ thể có thể là người trong tiên đạo, chẳng qua là không biết thân phận chân thật của hắn, nếu như có quan hệ cùng Đạo Tổ.

Tim Phong Dục đập nhanh hơn, không dám nghĩ sâu.

Dù sao Đạo Tổ có thể nghe được tiếng lòng của chúng sinh.

Phía trên thuyền lớn.

Tư Trấn thánh quân đối mặt với Cổ Đạo thần vực phương xa, đang đánh đàn.

Một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện phía sau hắn, chính là Vô Tướng tôn chủ tới từ Tham Nhân.

- Đạo Tổ đang tiễu sát sinh linh Tham Nhân, xem ra Đạo Tổ đã phát giác được bản tôn tồn tại, chuẩn bị hành động đi.

Lời Vô Tướng tôn chủ để Tư Trấn thánh quân dừng lại đánh đàn.

Tư Trấn thánh quân đưa lưng về phía Vô Tướng tôn chủ, hỏi:

- Vội vàng ra tay, có thể không ổn hay không?

- Nhất định phải ra tay, ngươi ta ngược lại đều muốn hành động, với loại đạo thống chưa có siêu thoát này, chủ nhân của nó có được thiên tư không thể tưởng tượng nổi, mười vạn năm đã có thể xuất hiện sự lột xác về thực lực, nếu hắn đã phát giác được, chúng ta không thể đợi thêm!

Vô Tướng tôn chủ không thể nghi ngờ nói, dứt lời, hắn quay người, để lại một câu nói rồi tan biến:

- Đợi Cực Ý phát động thế công đối với Tiên đạo, ta sẽ ra tay, ngẫm lại Đại Đạo sinh cơ!

Nghe vậy, vẻ mặt Tư Trấn thánh quân âm tình biến ảo.

Đối phương cường thế làm cho hắn rất khó chịu, mà lại để cho hắn xuất thủ trước, nguy hiểm thật sự quá lớn.

Tư Trấn thánh quân do dự một chút, cắn răng, từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, bóp nát nó.

- Lão tổ, ta cần ngài tương trợ!

…

Sau khi ra tay mấy chục lần, những sinh linh thần bí đuổi bắt biến số rõ ràng đạt được tin tức, dồn dập rút đi, không còn dám nhằm vào Tiên đạo.

Khương Trường Sinh thì bắt đầu chuẩn bị đại chiến.

Dùng đạo hạnh của hắn bây giờ, có thể dễ dàng thi trọn Tiên đạo vào trong lòng bàn tay, nếu như đánh không lại, vậy liền trốn, cho nên hắn không có áp lực quá lớn.

Một thân chí bảo, hắn vẫn rất có phấn khích.

- Theo những hành động của đám gia hoả kia đến xem, đối phương tuyệt đối là đạo thống, nếu là đạo thống, vậy thì mang ý nghĩa sẽ có người kiềm chế ta, sẽ có đạo thống tập kích Tiên đạo.

Khương Trường Sinh nghĩ được như vậy, lúc này để Thiên Đạo báo cho chư vị Đại La, để bọn hắn làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Rất nhanh, từng người từng người Đại La đạt được Thiên Đạo cảm ứng, thôi diễn đến kiếp nạn, bọn hắn dồn dập xuất quan, bắt đầu trù bị cho đại chiến.

Mấy năm sau.

Phân thân phụ trách giám sát Cổ Đạo thần vực phát hiện có từng đạo khí tức cường đại bay ra từ trong thiên địa phụ cận Cổ Đạo thần vực, hướng về phía Đại La tiên vực.

Quả nhiên.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Cổ Đạo thần vực, hắn vốn muốn cho Cổ Đạo thần vực trở thành chỗ phúc họa của Tu Tiên giả, bất quá nếu đối phương muốn nhằm vào Tiên đạo, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Hắn rút ra một sợi tóc, nhẹ nhàng bắn ra, sợi tóc này hư không tiêu thất, xê dịch đến bên trong hư không, theo hư không linh khí trôi đến chỗ sâu.

Phía trên thuyền lớn, Tư Trấn thánh quân nói với Cực Diệt chiến thần bên cạnh:

- Ngươi lại đi Tiên đạo, ta mời một vị tôn chủ ra tay, mục tiêu của ngươi là Đại Đạo sinh cơ, chớ có ham chiến, đồng thời đề phòng Tham Nhân, bọn hắn không đáng tín nhiệm.

Cực Diệt chiến thần nghe xong, thở dài một hơi, lúc này tan biến tại chỗ.

Tư Trấn thánh quân thì thả người nhảy lên, bay về trung ương đại thiên địa phương xa, nơi đó chính là Cổ Đạo thần vực do hắn sáng tạo.

Bên trong Cổ Đạo thần vực tự thành một phương vũ trụ mênh mông.

Trên đỉnh núi, biển mây cuồn cuộn.

Kiếm Thần đứng bên trên vách núi, nhìn mặt trời lặn phương xa, bên trong Thái Dương tinh có một đầu Tam Túc Kim Ô đang vỗ cánh.

Lần lượt từng bóng người như kiếm buông xuống, rơi vào hắn phía sau.

Chương 1342 - Bị động biến chủ động (2)

- Sư phụ, ngài triệu chúng ta trở về, cần làm chuyện gì?

Một Kiếm Tiên áo bào trắng hỏi.

Hết thảy mười ba người, đều là Tiên Đế, chuyên tu Kiếm đạo, đây là thân truyền đệ tử Kiếm Thần thu sau khi thành tựu Đại La.

Kiếm Thần đưa lưng về phía bọn hắn, nói:

- Tiên đạo lại sắp đối mặt với kiếp nạn, lần này chỉ sợ càng thêm nguy hiểm hơn Đạo Diễn chi kiếp, vi sư sẽ mang theo các ngươi đi tới bên ngoài hư không, lập kiếm trận, đề phòng kẻ địch xâm lấn.

Mười ba vị Kiếm Tiên nghe xong, tự nhiên không có ý kiến, bọn hắn chẳng qua tò mò địch nhân là người nào?

- Đại Thiên thế giới phát sinh thiên biến, kẻ địch mạnh nhất vùng hư không này không còn ba đại siêu thoát đạo thống, còn có đạo thống mạnh hơn, nhưng bất kể là ai, Kiếm Tu chúng ta nhất định phải bảo vệ Tiên đạo cẩn thận.

Ngữ khí Kiếm Thần đây bình thản, giống như đang nói một chuyện nhỏ.

Các Kiếm Tiên đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Không chỉ Kiếm Thần, các Đại La khác cũng đều áp dụng sách lược giống nhau, chính là đi tới thiên ngoại trấn thủ, không thể để cho kẻ địch giết tới bên trong Tiên đạo.

Đi qua nhiều năm tích lũy, Đại La tiên vực đã mạnh hơn so với trước đó, càng thêm tự tin hơn lúc đối mặt Đạo Diễn.

Càng ngày càng nhiều Đại La giáo phái xuất động, tin tức cũng kinh động đến Thần Du đại thiên địa.

Kiếp nạn lại tới.

Vô số Tu Tiên giả xông xáo qua Đại Thiên thế giới bắt đầu thảo luận, kẻ địch lần này sẽ là ai?

Sinh linh Võ đạo cho ra rất nhiều đáp án, Đồng Tứ, Đồng Tuyết đến từ Huyền Mệnh vội vàng liên hệ Hòa Quang Mệnh

Quân, sợ là Huyền Mệnh lại làm chuyện hồ đồ.

…

Bên trong hư không, từng bóng người to lớn tản ra khí tức cường đại đang nhanh chóng xuyên qua, trong tay mỗi người bọn họ nâng thuyền lớn, lâu vũ, phía trên có rất nhiều sinh linh.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh lóng lánh thanh quang, hắn dừng lại, trầm giọng nói:

- Tiên đạo đã sớm phát giác, bên ngoài Đại La tiên vực đã có rất nhiều cường giả Tiên đạo bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Lời vừa nói ra, những bóng người to lớn đang tiến lên thả chậm lại tốc độ.

- Tiên đạo cường giả? Còn rất nhiều?

- Ngoại trừ Tiên đạo Đạo Tổ, những sinh linh khác của Tiên đạo không coi là cường giả.

- Sắp đến Tiên đạo, tiếp tục tiến lên đi.

- Vậy để chúng ta nhìn một cái Tiên đạo đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

- Chưa siêu thoát đã có thể lật tung siêu thoát đạo thống, có lẽ Tiên đạo không có yếu như chúng ta nghĩ, bất quá chúng ta đến từ Cực Ý, còn có Tham Nhân hiệp trợ, Tiên đạo tất vong.

Lời của những bóng người to lớn để thân ảnh được bao bọc bởi thanh quang yên lặng, hắn chẳng qua truyền lại tình báo, tự nhiên không dám phát biểu ý kiến.

- Tốt.

Bóng người to lớn đi ở trước nhất mở lời, người hắn khoác hắc giáp, tóc trắng như Ngân Hà đang tung bay, trong tay nắm lấy một cây roi ánh sáng vô cùng to lớn, bên trên roi đính nhiều vô số kể hạt châu, đến khoảng cách gần xem xét thì sẽ thấy là từng khỏa sao trời, mà bên trong còn có sinh linh cuồn cuộn ở lại.

Cực Mộng mệnh chủ, Bất Diệt Mệnh Chủ đến từ Cực Ý, phía trên Thánh cảnh, đã xông vào cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ.

Nghe được Cực Mộng mệnh chủ lên tiếng, hết thảy bóng người to lớn đều an tĩnh lại.

Cực Mộng mệnh chủ tiếp tục nói:

- Ta mặc dù không rõ ràng Tư Trấn thánh quân vì sao hợp lại cùng Tham Nhân, nhưng Tiên đạo có thể làm cho Cực Ý, Tham Nhân hợp lại đối phó, Tiên đạo này tất không phải tầm thường, trận chiến này dùng kiếm chế làm chủ, nếu Tiên đạo Đạo Tổ hiện thân, chúng ta rút lui, trừ phi tồn tại cường đại của Tham Nhân ra tay đối phó Đạo Tổ.

- Thu hồi lòng kiêu ngạo của các ngươi, tại Đại Thiên thế giới, bao nhiêu đạo thống mạnh mẽ đã chết vì sự ngạo mạn của mình.

Nghe được lời hắn, tất cả bóng người to lớn đều xuất ra thần binh của mỗi người, để bày tỏ thái độ.

Cực Mộng mệnh chủ tăng tốc, tất cả mọi người theo sát phía sau hắn.

Mà phương hướng bọn hắn chỗ đi tới chính là Đại La tiên vực, giáo phái phụ trách trấn thủ phương vị này là Phật Môn.

Vị Lai phật tổ suất lĩnh ngàn vạn Phật Đà, Bồ Tát, La Hán trấn thủ ở đây, phật quang của bọn hắn ngưng tụ thành một tôn phật ảnh to lớn, nhìn dáng người, chính là Vạn Phật thủy tổ.

Phật Môn trấn thủ nơi này đều đang tụng kinh niệm phật, giống như đang siêu độ vong hồn bên trong hư không, phật âm thanh vang, quanh quẩn không dứt.

Một bên khác.

Bên trongTử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang diễn toán giá trị hương hỏa cường giả đang chạy tới.

Có ba vị tồn tại vượt qua trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tồn tại vượt qua mười vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa thì có khoảng trăm vị, luận đội hình, đã mạnh hơn Đạo Diễn.

Trừ cái đó ra, hắn cảm giác được có một tồn tại vượt qua năm trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa đang chạy đến, mà người mạnh nhất bên trong phạm vi đã biết đã vượt qua hai trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Không cần suy nghĩ nhiều, những tên này đều đi tới phía hắn, nhất là người mạnh nhất kia, trước đó chưa từng xuất hiện, khi Tiên đạo gặp phải kiếp nạn, giá trị hương hỏa cao nhất bị đánh vỡ, giữa hai bên tất có liên hệ.

Chương 1343 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (1)

Khương Trường Sinh lười đi phán đoán, hết thảy xem như kẻ địch là tốt.

Lần này, hắn sẽ không lại lưu thủ.

Phàm là cường giả vượt qua Đại La, tới liền giết, vừa hay chấn nhiếp Đại Thiên thế giới khi vừa được đả thông, không nên trêu chọc Tiên đạo.

Trong mắt Khương Trường Sinh lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Trên người những sinh linh đuổi bắt biến số quấn quanh khí tức nhân quả, nói rõ đạo thống của bọn họ là nhân quả đạo thống.

Hắn tiếp nhận truyền thừa Đại Thiết Thiên Thuật, gặp phải nhân quả cắn trả, nói rõ hiện thời không có truyền thừa Đại Thiết Thiên Thuật, nhưng cự thạch thần bí lại do Đại Thiết Thiên Thuật sáng tạo, hắn hoài nghi nhân quả đạo thống thần bí này mặc dù không có truyền thừa Đại Thiết Thiên Thuật, lại nắm giữ lực lượng Đại Thiết Thiên Thuật.

Nếu như như thế, nhân quả đạo thống này có thể biết được Viễn Cổ Tiên Đạo hay không?

Khương Trường Sinh suy tư, đồng thời chờ đợi chiến đấu sắp đến.

Bên trong tầng sâu không gian, Cực Diệt chiến thần đang nhanh chóng tiến lên.

Hắn đột nhiên dừng lại, tử khí bên trên áo giáp màu tím cháy hừng hực như liệt diễm, cấp tốc cháy lên, hắn cảnh giác nhìn về phía xung quanh, trầm giọng nói:

- Người nào? Còn không mau ra đây!

Vừa dứt lời, không gian phía trước kịch liệt gợn sóng, như mưa sa rơi xuống dưới mặt hồ, gợn sóng không ngừng, một đạo thân ảnh chậm rãi đi ra.

Vô Tướng tôn chủ.

Cực Diệt chiến thần lúc này đưa tay, lấy ra thần binh của mình, lạnh lùng nói:

- Vô Tướng tôn chủ, chẳng lẽ ngươi tính toán Cực Ý? A, không đúng, ngươi đã tính toán qua!

Vô Tướng tôn chủ lộ ra nụ cười rét lạnh, nói:

- Bản tôn như thế nào tính toán đồng minh, yên tâm, bản tôn chỉ là vì bảo đảm không có sơ hở nào, muốn lưu lại chút thủ đoạn ở trên thân thể của ngươi, ngươi không cần phải lo lắng, đối phó Đạo Tổ chính là ta, mà không phải ngươi.

Cực Diệt chiến thần vừa muốn mở miệng, không gian tầng sâu tối đen bỗng nhiên sáng tối biến hóa, hắn cảm nhận được vô cùng vô tận lực lượng âm lãnh vọt tới mình, nhìn không thấy, sờ không được, hắn thậm chí không thể nhảy ra mảnh không gian này.

- Thế nào lại…

Cực Diệt chiến thần kinh hãi, ngay sau đó, đếm không hết tia sáng màu đen trống rỗng xuất hiện, đột nhiên chui vào trong cơ thể hắn, theo đó, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bên trong hư không.

Vị Lai phật tổ ngồi tĩnh tọa ở bên trên Thập Nhị Phẩm Kim Liên, nhẹ giọng niệm kinh, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở mắt, trong con mắt đen kịt của hắn xuất hiện từng điểm tinh quang.

Từng trận khí thế cường đại kéo tới, kinh động hết thảy tu sĩ Phật Môn, bọn hắn mở mắt nhìn lại, thấy sâu trong bóng tối

xuất hiện tia sáng chói mắt, trong ánh sáng kia có từng thân ảnh vĩ ngạn sánh đôi đi tới, như thần linh cổ lão đạp nát tuế nguyệt trường hà (dòng sông thời gian) buông xuống.

Cực Mộng mệnh chủ đi ở trước nhất giơ lên trường tiên trong tay, quật tới Đại La tiên vực.

- Ra tay!

Vị Lai phật tổ quát, nhưng hắn vừa đưa tay, đạo thần quang to lớn do trường tiên hóa thành kia biến thành thần quyền quét ngang tới, kim phật bao phủ bọn hắn trong nháy mắt bị đánh tan, hết thảy tu sĩ Phật Môn bị chấn động đến phun máu, người thấp hơn cảnh giới Tiên Đế càng là thịt nát xương tan.

Không chỉ bọn hắn, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận càng bị đánh cho hiện hình, quang trận rung động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phá toái.

- A Di Đà Phật!

Một tiếng niệm phật trang nghiêm truyền đến, chỉ thấy phật ảnh bị đánh tan một lần nữa ngưng tụ, mà lần này ngưng tụ là chân thân của Vạn Phật thủy tổ.

Cực Mộng mệnh chủ cũng không có thấy ngoài ý muốn, hắn nâng lên tay trái, khẽ vẫy, các bóng người to lớn phía sau dồn dập tản ra, thuyền lớn, lâu vũ trong tay bọn họ đều bay ra, từng nhánh đại quân như cá diếc sang sông rơi ra, cấp tốc bao vây toàn bộ Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Các phe giáo phái trấn thủ Đại La tiên vực đều bị kinh động, dồn dập chuẩn bị chiến đấu.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Đại La tiên vực, Linh giới đều bị kinh động, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bay ra giáo phái, tộc địa, động phủ của mỗi người.

- Tiên đạo gặp khó, phàm là Tiên Đế, đều tham chiến!

Một tiếng quát uy nghiêm vang vọng Đại La tiên vực cùng Linh giới, chính là Thiên Đế.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, nhìn hắn đang hoạt động gân cốt, Bạch Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Chủ nhân, ngài cũng muốn xuất thủ? Hơn nữa còn thật tình như thế?

Mỗi khi Khương Trường Sinh chuyển động gân cốt, lại đúng lúc gặp kiếp nạn, vậy mang ý nghĩa hắn muốn đích thân ra tay.

Bây giờ Tiên đạo sao mà cường thịnh, thực lực các Đại La thâm bất khả trắc, Bạch Kỳ cảm thấy mặc dù chủ nhân không ra tay, Tiên đạo chưa hẳn không thể chịu nổi.

- Ừm, có hai vị tồn tại còn cường đại hơn cả chủ nhân Đạo Diễn sắp buông xuống, ta thu thập bọn họ, những địch nhân khác thì giao cho chúng sinh Tiên đạo.

Khương Trường Sinh lắc lắc cổ nói, hai nữ nghe được động dung.

Mạnh hơn Đạo Diễn Chi Chủ?

Mộ Linh Lạc lúc này rời đi, nàng cũng là Đại La, há có thể trốn ở chỗ này.

Bạch Kỳ do dự một chút, vẫn đi theo, Phúc Nguyên thánh mẫu sao có thể một mực xuất hiện tại thời điểm kiếp nạn kết thúc, dần dà, tất sẽ bị chúng sinh lên án.

Chương 1344 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (2)

Khương Trường Sinh thì bắt đầu nghĩ như thế nào giải quyết kẻ địch.

Nhất định phải dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp, dạng này mới có thể có hiệu quả chấn nhiếp.

Tốt nhất là tru diệt kẻ địch trước mặt thủ hạ của bọn hắn, như thế thì tin tức mới có thể truyền trở về, tạo thành chấn nhiếp, nếu như tru diệt kẻ địch dưới tình huống không người tận mắt thấy, kẻ địch phán đoán không được tình huống, lại sẽ đến làm loạn.

Khương Trường Sinh đã qua giai đoạn cần kẻ địch liên tục không ngừng, huống chi, miểu sát kẻ địch, kẻ địch chưa hẳn có thể thăm dò rõ ràng thực lực chân thật của hắn.

- Nhanh hiện thân đi!

Sau khi đại quân Cực Ý và Tiên đạo bày ra đại chiến, rất nhanh đã để sinh linh Cực Ý chấn kinh, bao gồm cả những bóng người to lớn Thánh cảnh kia.

Tiên đạo thật mạnh.

Bây giờ, số lượng Tiên Đế cực kỳ khổng lồ, Tiên Đế mặc dù không so được Diễn Quân, nhưng cũng là thực lực Tự Tại Thiên, một vài Tiên Đế mạnh mẽ có thể chống đỡ tồn tại Quân cảnh của đạo thống.

Làm bọn hắn thấy ngoài ý muốn nhất chính là Đại La.

Đại La có thể so với Thánh cảnh đạo thống, chẳng có gì lạ, nhưng những Đại La này lại càng mạnh hơn đạo thống Thánh cảnh bình thường.

Vạn Phật thủy tổ mạnh nhất độc đấu Cực Mộng mệnh chủ.

Cực Mộng mệnh chủ cũng không phải đạo thống Thánh cảnh, hắn chính là Bất Diệt Mệnh Chủ mạnh hơn, Vạn Phật thủy tổ tự nhiên không phải đối thủ của hắn, nhưng cũng không có bị nghiền ép, dựa vào thần thông cùng chí bảo của Phật môn, Vạn Phật thủy tổ vậy mà kiềm chế Bất Diệt Mệnh Chủ.

- Thiên tư của ngươi không tệ, gia nhập Cực Ý đi, bằng không chết ở chỗ này, chẳng phải đáng tiếc?

Cực Mộng mệnh chủ mở lời, vẻ mặt đạm mạc, trường tiên dài với vô số thần tinh trong tay bao vây Vạn Phật thủy tổ.

Hắn có thể cảm giác được Vạn Phật thủy tổ đã nắm giữ một loại lực lượng Đại Đạo nào đó, tạo nghệ như thế đã có tư cách trùng kích Bất Diệt Mệnh Chủ.

Tiên đạo mới sinh ra hơn hai trăm vạn năm, ngoại trừ Đạo Tổ, lại còn có thiên kiêu như thế, Cực Mộng mệnh chủ có chút không nỡ giết Vạn Phật thủy tổ.

- A Di Đà Phật, bản tọa sinh tại Tiên đạo, tiếp nhận truyền thừa của Tiên đạo, chịu ân tình của Đạo Tổ trưởng thành đến nay, há sẽ phản bội Tiên đạo, phản bội Đạo Tổ?

Vạn Phật thủy tổ cường ngạnh trả lời, hắn khác biệt cùng phần lớn Phật Đà, gương mặt hắn không từ bi, càng có cảm giác áp bách thần uy.

Khi nói chuyện, Vạn Phật thủy tổ đưa tay, Kim Thân phía sau bay lên một khoả Bảo Thụ, cây này cấp tốc cất cao, mọc ra vô số nhánh, phía trên treo từng kiện từng kiện pháp bảo.

Bảo vật này chính là hắn quan sát Chư Thiên Đại Đạo Thụ ngộ ra chế tạo, tên là Vạn Bảo thần thụ, pháp bảo phía trên đều là hắn tự mình luyện chế, hội tụ vào một chỗ, có thể phát huy ra vượt qua lực lượng phẩm giai trước mắt, thậm chí điều động lực lượng Đại Đạo trong hư không.

- Hừ!

Cực Mộng mệnh chủ hừ lạnh một tiếng, nâng trường tiên lên, vung tới.

Vạn Bảo thần thụ đối diện đánh tới, hai cỗ lực lượng kinh khủng tấn công nhau, phát ra dư ba rung chuyển Đại Đạo, bao phủ bốn phương tám hướng, chấn bay không ít sinh linh đang chiến đấu ra ngoài.

Bỉ Ngạn đạo quân đang chiến đấu cùng năm vị Thánh cảnh, ánh mắt của hắn lại rơi vào trên thân Vạn Bảo thần thụ.

Chí bảo thật mạnh.

Năng lực luyện bảo của hắn đã đi đến loại trình độ này?

Lúc Khương Trường Sinh còn chưa đi đến Đại La Thần Tướng cảnh, giá trị hương hỏa đã vượt qua trăm vạn giá trị Thiên Đạo, Vạn Phật thủy tổ hiện tại cũng thế, hàng năm bế quan để giá trị hương hỏa của hắn đã vượt qua trăm vạn giá trị Thiên Đạo, mặc dù chênh lệch mấy lần với tồn tại như Cực Mộng mệnh chủ, lại có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Không chỉ Cực Mộng mệnh chủ, những Cực Ý Thánh cảnh khác cũng bị các Tiên đạo Đại La ngăn lại, không thể xông vào bên trong Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận.

Cái này khiến sĩ khí một phương Cực Ý giảm lớn, trận chiến này hoàn toàn khác biệt với dự đoán của bọn hắn trước khai chiến.

Cực Ý là siêu thoát đạo thống, Tiên đạo mạnh hơn, không nên chẳng qua là Đạo Tổ một người mạnh sao?

Trái lại Tiên đạo một phương, cũng không có phấn chấn, bởi vì trong lòng các Tiên Đế, Đại La đã là tồn tại rất mạnh mẽ, các Đại La bị kiềm chế để bọn hắn ý thức được lần này thật chính là kiếp nạn của Tiên đạo.

Càng ngày càng nhiều Tiên Đế bay ra từ trong Đại La tiên vực, Linh giới, bay về chiến trường.

Không chỉ bên trong Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận, còn có Tiên Đế chạy đến từ bên trong Đại Thiên thế giới, có Thần Du đại thiên địa, tình báo Tiên đạo truyền đi rất nhanh.

Thiên Đế suất lĩnh Thiên Đình trấn thủ một phương, hắn một thân một mình ngăn lại bảy vị Cực Ý Thánh cảnh, hắn cũng không có đắc chí, ngược lại cảm nhận được áp lực thực lớn.

- Cái này là Đại Thiên thế giới à, tùy tiện nhảy ra một phương đạo thống đã mạnh mẽ như thế.

Thiên Đế âm thầm suy nghĩ, sau khi phi thăng thành tựu Đại La, hắn vốn cho rằng mình có khả năng tung hoành vô địch, mặc dù sớm có nghe nói Đại Thiên thế giới khủng bố, nhưng

hắn cảm thụ được Đại La mạnh mẽ, cảm giác mình đã có tư cách rong ruổi Đại Thiên thế giới.

Chương 1345 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (1)

Trận chiến ngày hôm nay, hắn mới hiểu được Đại Thiên thế giới mạnh mẽ.

Nhất là Cực Mộng mệnh chủ đang giao chiến cùng Vạn Phật thủy tổ, khí thế đó làm hắn kinh hãi, hai bên còn cách toàn bộ Đại La tiên vực.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng kinh ngạc tán thán Vạn Phật thủy tổ mạnh mẽ.

Trong lúc bất tri bất giác, Vạn Phật thủy tổ đã có khí phách của Đạo Tổ, có thể một mình gánh vác tồn tại cường đại nhất của địch quân.

Kiếm Thần, Mộ Linh Lạc, Địa Tàng đại tôn, Huyền Đề tổ sư, Thái Thượng Côn Luân, Luân Hồi đại đế các Đại La cũng đang quyết chiến, đều lấy một địch nhiều, áp lực to lớn.

Cũng may cảnh giới xuống chút nữa, Tiên đạo mạnh hơn, dù sao Cực Ý chẳng qua phái ra một nhánh đại quân, mà Tiên đạo lại là tác chiến ở ngay bản thổ.

Đúng lúc này, một cỗ khí thế cường đại không kém hơn Cực Mộng mệnh chủ truyền đến.

- Tiên đạo Đạo Tổ, còn không hiện thân, ngươi muốn nhìn chúng ta tàn sát chúng sinh Tiên đạo sao?

Tiếng nói này rõ ràng là của Cực Diệt chiến thần.

Một đoàn tử diễm dùng khí thế không thể ngăn cản đánh tới, bên trong lộ ra thân ảnh của Cực Diệt chiến thần.

Khí thế của hắn để hết thảy Đại La động dung, bọn hắn mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không hoảng.

Sĩ khí một phương Cực Ý đại chấn.

- Chiến thần đến rồi!

- Cực Diệt chiến thần ra tay, hẳn là có thể bức Đạo Tổ ra tay?

- Chớ nương tay, nếu Cực Ý đánh không lại đạo thống chưa siêu thoát, truyền đi, tuyệt đối sẽ bị chế nhạo.

- Người nào lưu thủ, chính ngươi đều đánh không lại đối thủ của ngươi!

- Thánh Quân quả nhiên có hậu thủ.

Sinh linh Cực Ý nghị luận, Thánh cảnh thì đang lẫn nhau mắng to, trong lòng bọn họ cực kỳ biệt khuất, chỉ vì sau khi khai chiến hiện ra chênh lệch quá lớn.

Cực Diệt chiến thần đột nhiên bước ra bên trong tử diễm, hắn giơ cao một thanh tử diễm đại đao, muốn chém về phía Đại La tiên vực.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, con ngươi Cực Diệt chiến thần bỗng nhiên co rụt lại, khí diễm quanh người trong nháy mắt đình trệ, lực lượng nhân quả vô hình vô sắc như thủy triều bao phủ đến hắn.

Trong chốc lát, bên cạnh hắn xuất hiện một đạo thân ảnh, chính là Vô Tướng tôn chủ.

Vô Tướng tôn chủ động dung, còn không tới ra tay, Cực Diệt chiến thần đã bị lực lượng nhân quả tiêu diệt, hình thần câu diệt, trong mắt những sinh linh vừa lúc nhìn sang, Cực Diệt chiến thần vừa nhấc đao, đã biến thành tro bụi, mà Vô Tướng tôn chủ đồng thời xuất hiện bên cạnh.

- Nhân quả chi đạo thật mạnh! Cái tên này…

Vô Tướng tôn chủ kinh hãi, cảm nhận được rất nhiều tầm mắt quăng tới, hắn lúc này quát:

- Đạo Tổ, ngươi dám tru diệt Cực Ý Chiến thần, còn không dám hiện thân sao?

Lời vừa nói ra, những ánh mắt tràn ngập căm thù kia mới chuyển dời, đồng thời, bên trong hư không liên tiếp vang lên tiếng kinh hô.

- Cái gì? Cực Diệt chiến thần chết rồi?

- Không có khả năng, đây chính là Chiến thần nha, tồn tại còn mạnh hơn Thánh cảnh!

- Đạo Tổ muốn xuất thủ rồi?

- Đáng chết, Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

- Người kia là ai? Chẳng lẽ là người của Tham Nhân?

Cực Ý một phương thất kinh, ngay cả Cực Mộng mệnh chủ cũng ghé mắt nhìn lại, giờ khắc này, hắn bị hù dọa, chỉ có thể cố giả bộ trấn định.

- Còn có một vị, cùng một chỗ hiện thân đi, để ta nhìn xem một thoáng năng lực của các ngươi, nhìn một chút các ngươi dựa vào lực lượng gì mà dám phạm đến Tiên đạo ta!

Giọng Khương Trường Sinh vang lên che giấu hết thảy náo động.

Nghe vậy, Vô Tướng tôn chủ nghiêng đầu nhìn lại, một đạo thân ảnh đi ra từ trong bóng tối.

- Bản tôn đảo đã coi thường, Tư Trấn thánh quân.

Khẩn trương trong lòng Vô Tướng tôn chủ dần dần tiêu tan.

Đạo Tổ vừa rồi ra tay xác thực hù đến hắn.

Hắn am hiểu nhân quả chi đạo, lại không cách nào ngăn lại Đạo Tổ dùng lực lượng nhân quả giết người bên cạnh hắn, điều này nói rõ nhân quả chi đạo của Đạo Tổ mạnh hơn hắn, hắn lúc đầu muốn rút lui, bây giờ lại có một vị Đạo Hư Tôn Chủ đến, hắn lần nữa khôi phục lòng tin.

Người đến cũng không phải Đạo Hư Tôn Chủ bình thường, là tồn tại rất có uy vọng bên trong Cực Ý, nếu như hắn không đánh lén, cũng không có trăm phần trăm nắm chắc hạ gục đối phương.

- Không nghĩ tới phương lĩnh vực này vậy mà sinh ra đạo thống khó lường như thế, Đạo Tổ, ngươi đi đến Đạo Hư Tôn Chủ cảnh xây dựng đạo thống, không cảm thấy quá mạo hiểm? Dùng thực lực của ngươi, nơi nào không dung ngươi?

Một tiếng nói tang thương vang lên, các sinh linh Tiên đạo tham chiến âm thầm tò mò.

Đạo Hư Tôn Chủ là cảnh giới gì?

Ngay cả đám sinh linh Võ đạo đang chuyển hóa tu Tiên đạo cũng đang hoang mang, bọn hắn xông xáo Đại Thiên thế giới vô số năm, còn chưa từng nghe nói đến Đạo Hư Tôn Chủ.

Đợi người đến đi đến Vô Tướng tôn chủ bên cạnh, Giọng Khương Trường Sinh vang lên:

- Cực Ý? Tham Nhân?

Hắn từ trong miệng sinh linh Cực Ý tham chiến biết được tên của hai phe đạo thống này.

Đây là hai phe siêu thoát đạo thống không có trong trí nhớ của Cừu Hung.

Người đến mặc vũ bào, dáng người thẳng tắp, tướng mạo tuấn lãng, tóc lại trắng xoá, trên hai vai có hư ảnh hai tôn thần điểu, rất có khí chất đại năng Tiên đạo.

Chương 1346 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (2)

Hắn vuốt râu nói:

- Bản tôn chính là Tư Phạt tôn chủ, đến từ Cực Ý, giao ra Đại Đạo sinh cơ, trận kiếp nạn nhằm vào Tiên đạo này chưa hẳn không thể hóa giải!

Vô Tướng tôn chủ liếc nhìn Tư Phạt tôn chủ, âm thầm kinh hãi, tên này tựa hồ mạnh hơn so với lần trước gặp nhau.

- Ta không biết Đại Đạo sinh cơ ở nơi nào, nhưng mặc kệ các ngươi là ngộ phán, hay mượn cơ hội sinh sự, xâm chiếm Tiên đạo, chính là một sự kiện cuối cùng mà các ngươi đời này đi làm!

Giọng Khương Trường Sinh vừa dứt, một vệt kim quang bay lên từ bên trong Đại La tiên vực, ở ngay phía trên Đại La tiên vực huyễn hóa thành đại dương màu vàng óng, thân ảnh Đạo Tổ cấp tốc xuất hiện, ngồi cao cao trên thần tọa, thân hình bị thần quang che đậy.

Giờ khắc này, ngay cả một phương Cực Ý đều đang ngước nhìn Khương Trường Sinh.

Bọn hắn chưa bao giờ thấy qua tồn tại khí thế như vậy, khiến cho bọn hắn theo bản năng kính sợ.

Khương Trường Sinh đưa tay, Tam Thanh Thánh Linh xuất hiện trong tay.

Vô Tướng tôn chủ còn không có ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, dù sao hắn không biết Tam Thanh Thánh Linh tồn tại.

Hắn mở miệng cười nói:

- Tư Phạt tôn chủ, hôm nay ngươi ta hợp lại, cũng đừng làm cho hậu bối chế giễu.

Vẻ mặt Tư Phạt tôn chủ đạm mạc, ngắm nhìn Tiên đạo Đạo Tổ phương xa, bình tĩnh nói:

- Theo như nhu cầu mỗi bên, nhưng ngươi tính toán, bản tôn nhớ kỹ, sau này nhất định…

Còn chưa có nói xong, một hồi tiếng chuông vang lên.

Sắc mặt hai vị tôn chủ kịch biến, đột nhiên thôi động Đại Đạo thần lực của mỗi người chống cự, nhưng đã không kịp, Tam Thanh Thánh Linh rót vào lực lượng nhân quả, lực lượng điên hồn mê phách đáng sợ đã truyền vào trong tai của bọn hắn.

Trong chốc lát, bọn hắn chỉ cảm thấy toàn bộ hư không đều đang xoay tròn.

Cực Ý một phương cùng sinh linh Tiên đạo cũng không có có cảm thụ dị thường, bởi vì Khương Trường Sinh chỉ nhằm vào hai vị tôn chủ.

- Diệt!

Khương Trường Sinh phun ra một chữ, vô tận lực lượng nhân quả bùng nổ từ trong cơ thể hắn, dưới tình huống chúng sinh không thể nhìn thấy mà bao phủ hai vị tôn chủ.

Hai vị tôn chủ rất thanh tỉnh, cũng không có bị Tam Thanh Thánh Linh trấn áp, có thể mặc dù chẳng qua là hốt hoảng

trong nháy mắt, cũng đã không kịp.

Lực lượng nhân quả kinh khủng như Hung thú Hồng Hoang vây quanh hai người bọn hắn, muốn thôn phệ bọn hắn.

- Là lực lượng nhân quả!

Vô Tướng tôn chủ quát, theo đó nâng hai tay lên, dùng lực lượng nhân quả bản thân ngăn cản.

Tư Phạt tôn chủ cũng giống như thế, trước mắt bọn hắn chỉ có thể trước ngăn cản.

Đúng lúc này, Vô Tướng tôn chủ bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Lực lượng Nhân Quả của hắn bị cướp đi.

Lực lượng nhân quả trong cơ thể không còn sót lại chút gì.

Mấu chốt nhất là hắn căn bản không có phát giác được phát sinh cái gì, giống như lực lượng nhân quả hư không tiêu thất.

Oanh.

Vô Tướng tôn chủ trong nháy mắt biến thành tro bụi, dẫn đến áp lực mà Tư Phạt tôn chủ đang chịu bỗng nhiên tăng lên, đơn độc đối mặt lực lượng nhân quả của Khương Trường Sinh, hắn căn bản không chống đỡ được, ngay sau đó liền hình thần câu diệt.

Toàn bộ quá trình phát sinh trong thời gian cực ngắn, chúng sinh chỉ thấy hai vị tôn chủ bỗng nhiên dừng lại nói chuyện, sau khi Đạo Tổ phun ra một chữ Diệt, hai vị tôn chủ đã biến thành tro bụi.

Toàn bộ sinh linh một phương bên Cực Ý nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin vào hai mắt của mình.

Chúng sinh Tiên đạo thì lộ ra vẻ cuồng nhiệt, vẻ kính sợ, đây là Đạo Tổ, tồn tại vô địch trong lòng bọn họ.

Dưới cái nhìn soi mói của chúng sinh, Vô Tướng tôn chủ, Tư Phạt tôn chủ bỗng nhiên trống rỗng xuất hiện, nhưng nhanh chóng tan biến, vòng đi vòng lại, tần suất cực cao.

Bọn hắn đang phục sinh, nhưng bọn hắn vừa phục sinh đã bị lực lượng nhân quả trấn diệt.

Ngắn ngủi mấy tức thời gian, hai vị tôn chủ sống lại trăm vạn lần, cuối cùng nhân quả triệt để bị xóa đi, không phục sinh nữa.

Đạo Hư Tôn Chủ bất tử bất diệt theo lực lượng Đại Đạo bản thân tan biến, Đại Thiên thế giới đã không còn ấn ký của bọn hắn.

Tĩnh.

Toàn bộ hư không yên lặng lại.

Ngay cả Vạn Phật thủy tổ đều xem đến ngây người, tu vi của hắn sao mà cao, được xưng là đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, nhưng hắn căn bản không có thấy rõ ràng phát sinh cái gì.

Càng không rõ ràng, càng sùng bái về thực lực của Đạo Tổ.

Hắn sùng bái, nhưng Cực Ý một phe là rét lạnh, hoảng sợ đến hồn phách, cảm giác tràn đầy tuyệt vọng.

Một trận chiến này lật đổ tưởng tượng của bọn hắn, cho dù thất bại, cũng không thể thất bại đến không hợp thói thường như thế chứ.

Đạo Hư Tôn Chủ trong ngày thường rất khó nhìn thấy, duy nhất một lần xuất hiện hai vị, kết quả bị Đạo Tổ trấn diệt?

Bọn hắn đến cùng trêu chọc tồn tại kinh khủng như thế nào?

Khương Trường Sinh tan biến bên trong đại dương màu vàng óng, nhưng mảnh đại dương màu vàng óng này vẫn còn, hiện lộ rõ ràng Đạo Tổ xác thực hiện thân qua.

- Giết!

Tiếng hét phẫn nộ của Thiên Đế vang lên, đánh vỡ yên lặng, lần nữa thổi lên kèn lệnh chiến tranh.

Cực Ý một phương nào dám tái chiến, dồn dập đào vong bốn phía.

Chương 1347 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (1)

Sau khi một phương Cực Ý bắt đầu chạy trốn, chúng sinh Tiên đạo dồn dập lấy lại tinh thần, bắt đầu truy sát.

- Giết sạch đám người kia!

- Đạo Tổ ra tay, các ngươi thấy rõ ràng chưa?

- Sao có khả năng, Đạo Tổ là tồn tại sáng lập Tiên đạo, chúng ta thế nào có thể nhìn trộm đến sự cường đại của hắn.

- Thật sự không thể tưởng tượng nổi, mặc dù không biết được hai người đó lai lịch ra sao, nhưng khí thế bọn hắn lúc trước xác thực khủng bố, khí thế của Đại La ở trước mặt bọn hắn, căn bản không coi là cái gì, nhưng tồn tại kinh khủng như vậy, vậy mà ngã xuống, ta thậm chí cũng không có thấy rõ Đạo Tổ ra tay thế nào.

- Có Đạo Tổ bảo hộ, chuyện còn lại nên giao cho chúng ta!

Bên trong hư không, ngoại trừ tiếng la giết, tất cả đều đám tu tiên giả đều kích động tiếng hoan hô, đối mặt một màn vừa rồi, cho dù tu tiên đại năng sống hai trăm vạn năm đều rất khó bảo trì trấn định.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh đã trở lại bên trong Tử Tiêu cung.

Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng Đại Thiết Thiên Thuật tiến hành chiến đấu, mặc dù mang đến nhân quả cắn trả, nhưng ở bên trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận, tu hành thần thông này, chắc chắn phải dùng một lần để biết được hiệu quả như thế nào.

Kết quả khiến cho hắn hết sức kinh hỉ, hắn dùng Đại Thiết Thiên Thuật chiếm lấy lực lượng Đại Đạo của Vô Tướng tôn chủ, Tư Phạt tôn chủ, thậm chí còn tước đoạt trí nhớ của cả hai, đây là năng lực của Thiết Thiên, trong nháy mắt, trộm đổi hết thảy, để cho người ta khó lòng phòng bị, thậm chí về sau đều không phát hiện được phát sinh cái gì.

Đương nhiên, mong muốn đạt thành hiệu quả như thế, thực lực của đối phương không thể vượt xa hắn, bằng không liên quan đến bản tôn đối phương, một khi thực lực sai biệt quá lớn, Đại Thiết Thiên Thuật cũng dễ dàng bị phát giác.

Bất quá dù cho đối mặt tồn tại mạnh xa hơn mình, Đại Thiết Thiên Thuật cũng có rất nhiều diệu dụng, chỉ cần không tới gần thân thể bản tôn đối phương, trộm đổi nhân quả, biến số muôn vàn.

Hắn không có đi cảm thụ trí nhớ của hai vị tôn chủ, mà quan sát chiến tranh tiếp theo.

Theo chúng sinh Tiên đạo truy giết ra ngoài cách Đại La tiên vực càng ngày càng xa, sinh linh một phương Cực Ý bắt đầu phản kích, tình hình chiến đấu lại trở nên kịch liệt.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm 2,130,076, Vô Tướng tôn chủ đến từ Tham Nhân hợp lại với Tư Phạt tôn chủ của Cực Ý xâm lấn Tiên đạo, muốn tru sát ngươi, ngươi kịp thời ra tay, trấn diệt bọn hắn, thành công sinh tồn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Hỗn Nguyên linh bảo - Trượng Thiên đạo xích 】

Hỗn Nguyên linh bảo.

Còn không yệ, ít nhất cùng một cấp bậc với Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh có thể luyện hóa hết thảy, đã có thể luyện đan, cũng có thể giết địch, diệu dụng vô tận, đây chính là bảo vật hắn chứng được Đại La đoạt được.

Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Trượng Thiên đạo xích.

Trượng Thiên đạo xích, Hỗn Nguyên linh bảo, lớn nhỏ như ý, có thể vượt ngang Hỗn Độn, bản thân là một kiện chí bảo sát phạt, ẩn chứa trọng lượng Đại Đạo khó nhận, sau khi bị Trượng Thiên đạo xích đánh trúng, sâu trong linh hồn sẽ còn lưu lại ấn ký Trượng Thiên, vĩnh thế khó tiêu.

Đến nỗi ấn ký Trượng Thiên có diệu dụng gì, vẫn phải để bảo vật này nhận chủ mới biết được.

Khương Trường Sinh xuất ra Trượng Thiên đạo xích, một cây thước dài màu ngọc tím xuất hiện trong tay của hắn, bên trong thân thước có Đại Đạo chi ý nồng đậm đang cuộn trào.

Hắn đột nhiên rất tò mò về lai lịch của hệ thống sinh tồn, đến tột cùng là tồn tại như thế nào sáng tạo ra hệ thống này, có thể cất giữ nhiều chí bảo như thế ở trong không gian đến cả hắn đều không thể theo dõi.

Có được lực lượng tạo hóa sáng tạo như thế, vì sao không thể cứu vãn Viễn Cổ Tiên Đạo?

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, vừa bắt đầu luyện hóa cấm chế trong Trượng Thiên đạo xích.

Cổ Đạo thần vực, trong một thần miếu cổ xưa bị tàn phá hư hại, Tư Trấn thánh quân đứng trước một tôn đại đỉnh, hắn nhìn quả cầu ánh sáng như là mặt trời nhỏ trên đỉnh, chau mày.

- Chuyện thế nào, vì sao tâm thần không yên. Dựa theo thời gian, bọn hắn cũng đã khai chiến cùng Tiên đạo.

Tư Trấn thánh quân nói một mình, hắn đã mời một vị Đạo Hư Tôn Chủ ra tay, lại thêm Vô Tướng tôn chủ, cho dù Tiên đạo Đạo Tổ có bản lĩnh thông thiên, hai vị tôn chủ đánh không lại cũng có thể rút lui.

Nhưng tại sao, trong lòng hắn cảm thấy lo lắng như thế, luôn cảm thấy có việc lớn muốn phát sinh.

Hắn xoay người sang chỗ khác, đi ra thần miếu tàn phá.

Ánh nắng chiếu ở trên người hắn, phía trước hắn là một mảnh mặt đất bao la, bầu trời cực cao, hoang mạc vô biên, chân trời càng có vô số thân ảnh đang loạn chiến, tiếng la giết cấp tốc tràn ngập toàn bộ thiên địa.

Nhìn những chúng sinh đang tắm bên trong sát lục, chân mày Tư Trấn thánh quân nhíu chặt hơn.

Hắn thi triển trận pháp đã bao trùm hết thảy sinh linh tiến vào Cổ Đạo thần vực, hắn có thể đọc được tiếng lòng của những sinh linh kia, nhưng hắn không có bắt được manh mối về Đại Đạo sinh cơ.

Chương 1348 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (2)

Hắn sáng lập Cổ Đạo thần vực chính là vì đạt được manh mối về Đại Đạo sinh cơ, mặc dù Vô Tướng tôn chủ nói cho hắn biết, đã giao Đại Đạo sinh cơ cho Đạo Tổ, nhưng hắn vẫn bảo lưu lại thái độ nghi vấn, vẫn như cũ tiến hành kế hoạch này.

Làm tồn tại cường đại nhất trong phương lĩnh vực này, Đạo Tổ là tồn tại hắn không thể tránh khỏi trên con đường tìm kiếm Đại Đạo sinh cơ.

- Chẳng lẽ Đại Đạo sinh cơ thật trong tay Đạo Tổ?

Tư Trấn thánh quân yên lặng suy nghĩ, trong lòng hắn không thể ngăn chặn sinh ra một ý nghĩ.

Nếu như Tư Phạt tôn chủ cùng Vô Tướng tôn chủ hợp lại đều không làm gì được Tiên đạo Đạo Tổ, vậy hắn nên làm sao?

Chỉ có thể lựa chọn rút lui, sau đó bị phía trên trách cứ, mất đi cơ duyên hắn mong muốn.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Tư Trấn thánh quân buồn phiền đến hoảng, đều cảm thấy mọi chuyện sau khi đi tới Cổ Đạo thần vực tẻ nhạt vô vị.

- Chỉ lần này, thất bại, ta sẽ rút lui.

Tư Trấn thánh quân thở dài nói, hắn nói cho mình nghe.

Đi vào vùng lĩnh vực này lâu như thế, chậm chạp tìm không thấy Đại Đạo sinh cơ, hắn đã cảm thấy việc này không ổn.

Hắn không thể không di chuyển lực chú ý, nhìn về phía chém giết phương xa.

Nếu như lần hành động này thất bại, vậy chọn một chút hạt giống tốt trở về, cũng không uổng công đi chuyến này.

Tư Trấn thánh quân quét mắt tới, rất nhanh đã có vài vị sinh linh hấp dẫn hứng thú của hắn, trong đó có Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa có thiên phú thôn phệ lực lượng của người khác, lại hấp thu không có tác dụng phụ, thiên phú này đặt vào Đại Thiên thế giới cũng tính rất hiếm thấy, mà thiên phú chiến đấu của hắn còn cực mạnh.

Bất quá hấp dẫn Tư Trấn thánh quân hứng thú nhất chính là một sinh linh có lai lịch bí ẩn, trên người có áo bào bảy màu, linh động đến cực điểm, lực lượng Đại Đạo tới gần hắn, không thể sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

- Phương lĩnh vực này cũng dựng dục một chút hạt giống tốt, cũng xem như một chút an ủi cho ta.

Tư Trấn thánh quân miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, đúng lúc này, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, sắc mặt kịch biến.

- Thế nào khả năng!

Toàn thân Tư Trấn thánh quân run rẩy, mặt lộ vẻ hoảng sợ, tuyệt vọng.

Hắn cảm nhận được lão tổ Tư Phạt tôn chủ vẫn lạc.

Đây chính là Đạo Hư Tôn Chủ.

Cơ hồ là tồn tại bất tử bất diệt, sao sẽ vẫn lạc?

Chẳng lẽ cảnh giới của Đạo Tổ còn cao hơn cả Đạo Hư Tôn Chủ?

Tư Trấn thánh quân run rẩy toàn thân, giờ khắc này, trong lòng hắn sinh ra hoảng hốt trước nay chưa có.

Bên trong cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ, dưới tình huống một đánh một, rất khó tru diệt lẫn nhau, nhiều nhất hạ gục, đánh lui, nhất là lão tổ Tư Phạt tôn chủ của hắn cũng không phải Đạo Hư Tôn Chủ bình thường, tồn tại vừa vào cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ căn bản không phải đối thủ của Tư Phạt tôn chủ, Tư Phạt tôn chủ từng đánh rớt một tên hậu bối vừa bước vào Đạo Hư Tôn Chủ cảnh trở lại Bất Diệt Mệnh Chủ cảnh, việc này lưu truyền rộng rãi.

Tư Phạt tôn chủ còn hợp lại với Vô Tướng tôn chủ.

Không tốt.

Tư Trấn thánh quân lúc này quay người, thả người nhảy ra Cổ Đạo thần vực, hắn nhấc tay khẽ vẫy, thu thuyền lớn phương xa vào lòng bàn tay của mình.

Hắn quyết định rời khỏi phương lĩnh vực này.

Đột nhiên.

Tư Trấn thánh quân thoáng nhìn thấy một sợi tóc bay tới trước mặt mình, con ngươi của hắn chậm rãi phóng to.

Bên trong hư không, vì sao lại có sợi tóc lặng yên không tiếng động đi vào trước mặt hắn?

Tư Trấn thánh quân vừa toát ra ý nghĩ này, đã thấy sợi tóc kia phát ra ánh sáng màu lam, một đạo hư ảnh màu lam trống rỗng xuất hiện, điểm một chỉ tới đầu hắn, trong con mắt hắn phản chiếu ra thân hình của đối phương.

Đạo Tâm thần chỉ.

Oanh.

Đạo Tâm thần chỉ điểm ra một chỉ ẩn chứa lực lượng nhân quả, trong nháy mắt trấn diệt Tư Trấn thánh quân.

Làm xong tất cả những thứ này, Đạo Tâm thần chỉ đưa tay, thu chiếc thuyền lớn đang bay tới kia vào Cổ Đạo thần vực, bên trong quá trình rơi xuống, thuyền lớn bị đập tan, vô số bảo vật như là mưa sao băng hạ xuống.

Thân hình Đạo Tâm thần chỉ tiêu tán, sợi tóc cũng không còn.

Khương Trường Sinh dùng trọn vẹn ngàn năm, mới hoàn toàn luyện hóa cấm chế bên trong Trượng Thiên đạo xích, mà ngàn năm trôi qua, Tiên đạo kiếp nạn đã kết thúc, đáng nhắc tới chính là, trong chiến đấu này còn sinh ra một vị Đại La, chính là Vị Lai phật tổ tới từ Phật môn.

Đến tận đây, Phật Môn có được hai vị Đại La, sánh vai với Địa Phủ thích điệu thấp.

Địa Phủ có được Địa Tàng đại tôn, Luân Hồi đại đế hai tôn Đại La, nhưng Địa Phủ đặc thù, sẽ không mời chào đệ tử, theo giáo phái đến xem, Phật Môn đã là hoàn toàn xứng đáng đệ nhất giáo phái, chuyện này cực đại kích thích đến Đạo Môn, Đạo Môn thất mạch cũng bắt đầu bế quan.

Tin tức Đạo Tổ trấn sát hai tôn Đạo Hư Tôn Chủ đã truyền ra khắp Đại Thiên thế giới, thuận thế đưa tới tên của một cảnh giới cho các phương đạo thống vùng lĩnh vực này.

Đạo Hư Tôn Chủ cảnh.

Đây là tên cảnh giới sau khi Tiên đạo thông qua cường giả Cực Ý biết được, vì tuyên dương Đạo Tổ mạnh mẽ, Tu Tiên giả xông xáo hư không tự nhiên dùng hết toàn miệng nói khoác trận chiến lúc trước.

Chương 1349 - Quả Thật Không Thể Tin Được, Khắp Nơi Kinh Hãi

Những đạo thống đến từ lĩnh vực khác, hay cường giả lang thang đều cảm thấy kinh hãi.

Đạo Hư Tôn Chủ của Cực Ý cùng Tham Nhân hai người hợp lại, lại bị Đạo Tổ cường thế trấn diệt, mà lại không có chút lực lượng chống đỡ.

Liên quan với Đạo Tổ như thế nào trấn diệt hai tôn Đạo Hư Tôn Chủ, truyền ngôn rất nhiều, nhưng đều có một đặc điểm, chính là chiến đấu kết thúc rất nhanh, hai bên hoàn toàn không phải tồn tại cùng một cấp bậc.

Từ sau một trận chiến với Đạo Diễn, Đạo Tổ đã là tồn tại mạnh nhất vùng lĩnh vực này, khi đi qua một trận chiến ngàn năm trước, địa vị của Đạo Tổ lần nữa đề cao.

Tiên đạo được Đạo Tổ dẫn đầu chắc chắn sẽ siêu thoát, đạo thống siêu thoát có thể trợ giúp những sinh linh bị kẹt cảnh giới đột phá gông cùm xiềng xích, thế là, càng ngày càng nhiều sinh linh hướng về phía Đại La tiên vực, mong muốn tham gia vào Tiên đạo.

Mà tiếng gió thổi bề Cổ Đạo thần vực đã ngừng, không có người lại đi quan tâm.

Sau khi luyện hóa xong Trượng Thiên đạo xích, Khương Trường Sinh lôi ra trí nhớ của hai vị tôn chủ từ bên trong lực lượng Nhân Quả, bắt đầu nhìn trộm trí nhớ của bọn hắn.

Hắn muôn hiểu nhất về lai lịch của cự thạch thần bí, cùng với Tham Nhân có nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật hay không.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh động dung.

Khối cự thạch thần bí kia lại là Đại Đạo sinh cơ?

Hắn thấy được quá trình Vô Tướng tôn chủ phong ấn Đại Đạo sinh cơ, Đại Đạo sinh cơ vốn là một sợi tử khí, bị Vô Tướng tôn chủ thỉnh động lực lượng Đại Đạo thần bí buông xuống, cuối cùng phong ấn nó thành khối kia cự thạch thần bí kia.

Vô Tướng tôn chủ không có nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, nhưng hắn có thể hiệu triệu lực lượng Đại Thiết Thiên Thuật.

Ở trước mặt hắn, cỗ lực lượng Đại Thiết Thiên Thuật kia như Đại Đạo, không biết từ nơi nào đến, lại có được lực lượng nhân quả khó có thể tưởng tượng.

Nhân quả trong trí nhớ Vô Tướng tôn chủ, Tư Phạt tôn chủ đã bị Đại Thiết Thiên Thuật tước đoạt, vô luận Khương Trường Sinh thăm dò như thế nào, đều không sẽ kinh động những tồn tại cường đại trong trí nhớ bọn hắn.

Sau khi hiểu rõ cự thạch thần bí chính là Đại Đạo sinh cơ, Khương Trường Sinh tiếp tục thăm dò Tham Nhân đạo thống.

Số tuổi của Vô Tướng tôn chủ còn muốn lâu đời hơn cả toàn bộ lịch sử của Võ đạo, trí nhớ của hắn rất khổng lồ, khó có thể tưởng tượng, nhưng dùng cảnh giới Khương Trường Sinh, hắn có khả năng tự động loại bỏ tuyệt đại đa số trí nhớ không có ý nghĩa.

Mấy tháng sau, Khương Trường Sinh cuối cùng hiểu rõ xong về Tham Nhân.

Đây là một cự vô phách bên trong siêu thoát đạo thống, tuyệt không phải Đạo Diễn có thể so sánh, bên trong Tham Nhân, Đạo Hư Tôn Chủ không chỉ một vị, thậm chí còn có một vị tồn tại vượt qua Đạo Hư Tôn Chủ, đó là Tham Nhân Thần Tổ.

Tham Nhân bắt nguồn từ một khối thần bia, ẩn chứa lực lượng nhân quả khó có thể tưởng tượng, sau khi Tham Nhân thành lập đạo thống, vẫn như cũ lượn quanh không ra khỏi được tấm bia thần này, dưới sự trợ giúp của Tham Nhân thần bia, Tham Nhân đạo thống dùng tư thái không thể ngăn cản siêu thoát, trấn áp các đạo thống khác chỗ lĩnh vực của bọn hắn.

Bên trong Tham Nhân, bất kỳ sinh linh nào đều có thể dẫn động lực lượng của Tham Nhân thần bia, cảnh giới càng cao, lực lượng được sử dụng sẽ càng mạnh.

Chính là dựa vào lực lượng của Tham Nhân thần bia, Vô Tướng tôn chủ mới phong ấn Đại Đạo sinh cơ, không người có thể nhìn thấu Đại Đạo sinh cơ tồn tại, cũng không người có thể tính tới.

Đáng nhắc tới chính là, Tham Nhân thần bia chỉ là một tồn tại mơ hồ trong trí nhớ của Vô Tướng tôn chủ, nói cách khác, Đại Thiết Thiên Thuật không thể giấu diếm được bia này.

Có ý tứ.

Bia này tất là một vị tồn tại cổ lão nào đó dùng Đại Thiết Thiên Thuật sáng tạo.

Không phải là Thiết Thiên lão tổ đó chứ?

Ký ức của Khương Trường Sinh về đại năng giảng đạo cho lần đạo thống phản thần gần đây nhất vẫn còn mới mẻ, hắn cảm thấy Thiết Thiên lão tổ đã đi đến cảnh giới cực cao, nhưng xem trạng thái của Thiết Thiên lão tổ, rõ ràng thân hãm nhân quả cắn trả, không thể thoát thân.

Hắn đến nay không rõ ràng thời điểm Viễn Cổ Tiên Đạo diệt vong cách hiện tại bao nhiêu xa xôi, có một điểm có khả năng xác định là rất nhiều đạo thống trong Đại Thiên thế giới đều có cái bóng của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Tham Nhân còn có rất nhiều phương diện đáng giá hắn đi tìm hiểu, cũng may đoạn này trí nhớ bị hắn khắc ấn bên trên lực lượng nhân quả của mình, trừ phi hắn ngã xuống, bằng không sẽ không bao giờ tiêu tán, hắn sau này bất cứ lúc nào có thể lặp đi lặp lại xem xét.

Xem xong Tham Nhân, Khương Trường Sinh tiếp theo xem xét trí nhớ của Tư Phạt tôn chủ.

Tham Nhân vì đi săn biến số tới đây, Cực Ý thì là vì Đại Đạo sinh cơ.

Thông qua trí nhớ Tư Phạt tôn chủ, Khương Trường Sinh cuối cùng hiểu rõ Đại Đạo sinh cơ là như thế nào.

Từ Hỗn Độn sơ khai, ba ngàn Đại Đạo thành lập, Đại Đạo sinh cơ tồn tại bên ngoài ba ngàn Đại Đạo, Đại Đạo sinh cơ có thể

sáng tạo, hủy diệt sinh linh, thậm chí có khả năng thoát thai hoán cốt, thu hoạch được như là bản chất của Đại Đạo.

Chương 1350 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (1)

Bên trong Đại Thiên thế giới, tồn tại rất nhiều Đại Đạo thần linh, Đại Đạo Chi Thần chính là ý chí hóa thân của những quy tắc Đại Đạo hình thành bên trong lượng kiếp từ trong hư không Đại Đạo, mà Đại Đạo thần linh thì là sinh linh thông qua Đại Đạo sinh cơ lột xác mà thành.

Bên trong Cực Ý có Đại Đạo thần linh, lúc Tư Phạt tôn chủ đối mặt một vị Đại Đạo thần linh, vẫn phải quỳ xuống.

Đến nỗi Đại Đạo thần linh đến tột cùng mạnh bao nhiêu, vô luận Vô Tướng tôn chủ, hay Tư Phạt tôn chủ, cũng không có giao chiến qua Đại Đạo thần linh.

Bọn hắn không dám.

Đương nhiên, không phải sinh linh chiếm được Đại Đạo sinh cơ đều có thể trở thành Đại Đạo thần linh, phải xem cơ duyên cùng ý nguyện của bản thân, có sinh linh đạt được Đại Đạo sinh cơ sẽ dùng ở phương diện khác, tỷ như sáng thế, phục sinh tồn tại đã chết, nguyền rủa các loại.

Khương Trường Sinh không rõ ràng Đại Đạo sinh cơ bên trong cự thạch thần bí có còn có thể dùng hay không, dù sao cái đồ chơi này lưu truyền từ trong tay chủ nhân Đạo Diễn tới đây, mà chủ nhân Đạo Diễn đã nhảy vọt khỏi cực hạn của Đạo Diễn, bước vào cảnh giới Đạo Hư Tôn Chủ.

Bất quá Cực Ý còn đang tìm kiếm, đã nói rõ còn có thể dùng.

Khương Trường Sinh đi tắm trong trí nhớ hai vị tôn chủ, không hỏi thế sự.

Sau khi đánh với Cực Ý một trận, bên trong hư không càng không có đạo thống dám trêu chọc Tiên đạo, ý vị này là một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, Tiên đạo đều sẽ ở bên trong thái bình.

Năm tháng dằng dặc.

Nhân gian lại trôi qua mấy ngàn năm.

Một ngày này.

Đạo Môn, trong Cửu Tiêu cung.

Bỉ Ngạn đạo quân ngồi bên trên bồ đoàn, ánh mắt nhìn về phía một trung niên đạo nhân trên điện, đạo nhân này tên Hỗn Nguyên Tử, chính là thân truyền đệ tử của hắn, bây giờ là chưởng giáo Đạo môn.

Hỗn Nguyên Tử mở mắt, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn giương mắt nhìn về phía sư phụ, mở lời:

- Sư phụ, ta vẫn không thể tìm đến thời cơ Đại La.

Cho tới nay, Đạo Môn cùng Phật Môn tranh đấu gay gắt, đều đang tranh tên tuổi đệ nhất công đức giáo phái, bây giờ Vị Lai phật tổ thành tựu Đại La, Phật Môn đại hưng, bầu không khí bên trong Đạo Môn rất ngột ngạt, thân là chưởng giáo, Hỗn Nguyên Tử tự nhiên nhẫn nhịn một cỗ khí.

Bỉ Ngạn đạo quân thở dài nói:

- Chúng sinh có duyên của chúng sinh, Đại La chi đạo, không thể cưỡng cầu, vi sư đều đã truyền thụ kinh nghiệm của mình cho ngươi, ngộ không đến chính là ngộ không đến, tựa như ngày xưa Côn Luân giáo chủ, mãi mãi không đạt được Đại La chi cảnh, rơi xuống khỏi vị trí đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, bây giờ đã không có bao nhiêu người nhớ kỹ hắn, có lẽ tiếp nhận mình không thành được Đại La, mới vừa là nơi quy tụ của chúng sinh.

Hỗn Nguyên Tử nghe xong, ánh mắt phức tạp, đáy mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Làm đại năng đứng tại Tiên Đế đỉnh, ai có thể buông xuống tưởng niệm đối với Đại La?

- Đạo pháp tự nhiên, lòng mang chấp niệm, không thể thực hiện được, Đạo Môn mong muốn vị Đại La thứ hai, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Một lời nói phong mang tất lộ truyền vào trong cung, ngay sau đó, một con gió nhẹ thổi vào, một đạo thân ảnh trống rỗng

xuất hiện bên cạnh Hỗn Nguyên Tử.

Hỗn Nguyên Tử đứng dậy, chắp tay hành lễ, nói.

- Bái kiến Thái Thượng Đại La.

Người đến chính là Thái Thượng Côn Luân, chưởng giáo Thái Thượng đạo, Tiên đạo Đại La, trước kia là đệ nhất thiên kiêu Võ đạo.

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn về phía Thái Thượng Côn Luân, hỏi:

- Xin hỏi đạo hữu nói vậy có ý gì?

Từ sau khi Thái Thượng Côn Luân thành tựu Đại La, bọn hắn xưng hô ngang hàng, trên thực tế, Bỉ Ngạn đạo quân tương đương với sư tổ Thái Thượng Côn Luân, Thần Võ Chí Thượng dạy bảo Thái Thượng Côn Luân đều là vãn bối của Bỉ Ngạn đạo quân.

Thái Thượng Côn Luân nhìn chằm chằm Bỉ Ngạn đạo quân, nói:

- Ngươi ta đồng căn đồng nguyên, bây giờ cùng nhau gia nhập Tiên đạo, tự nhiên giúp đỡ cho nhau, ta nguyện dẫn đầu Thái Thượng đạo gia nhập Đạo Môn, sáng lập một mạch Đạo Môn vô tình.

Bỉ Ngạn đạo quân nhíu mày, hắn không tin Thái Thượng Côn Luân, hai người tuy đều đến từ Võ đạo, nhưng lúc ở Võ đạo đại kiếp, bọn hắn đã trở mặt, sau khi gia nhập Tiên đạo, lẫn nhau rất ít qua lại.

Thái Thượng Côn Luân lắc đầu, cười nói:

- Được thôi, ăn ngay nói thật, ta cảm thấy rất hứng thú đối với chữ Đạo này, Thái Thượng đạo để ta càng ngày càng không vừa lòng, nhưng ngươi đã sáng lập Đạo Môn, ta không tiện đoạt, không bằng gia nhập vào Đạo Môn, Đạo Môn bảy mạch phát triển xác thực so càng tốt hơn Thái Thượng đạo, điểm này, ta không thể không bội phục ngươi.

Làm Võ Tổ trước kia, năng lực phát triển thế lực của Bỉ Ngạn đạo quân tự nhiên mạnh hơn hắn, trong ngày thường, hắn vội vàng tu luyện, sơ sẩy quản giáo Thái Thượng đạo, nghe nói

Đạo Phật chi tranh tựa hồ đã kết thúc, hắn muốn lần nữa quấy đục nước.

Phật Môn muốn trở thành đệ nhất giáo phái?

Khó mà làm được.

Bỉ Ngạn đạo quân híp mắt, hỏi:

- Ngươi có yêu cầu gì?

Thái Thượng Côn Luân nói:

- Ta nói, đã vào Đạo Môn, thành lập Vô Tình đạo, Hỗn Nguyên Tử vẫn như cũ là chưởng giáo, cũng có thể quản lý Vô Tình đạo, ngươi chỉ cần lập ta làm Đạo Môn tôn sư, tuyên cáo thiên hạ, ta cũng sẽ không cầm quyền, chỉ muốn nghiên cứu đạo pháp càng cao.

Chương 1351 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (2)

Hỗn Nguyên Tử nhìn Thái Thượng Côn Luân, mặt lộ vẻ vui mừng.

Bây giờ Đại La tiên vực không có nhiều ngươi lừa ta gạt như vậy, ít nhất thì trong công đức giáo phái không có, Đạo Môn cùng Phật Môn chi tranh cũng chỉ là cạnh tranh tốt, không có thương tổn hòa khí.

Cho nên Hỗn Nguyên Tử vẫn hết sức tin tưởng Thái Thượng Côn Luân, nếu như Thái Thượng đạo thật có thể gia nhập Đạo Môn, Đạo Môn há có thể không hưng thịnh?

Chỉ suy nghĩ đến tuyên cáo rathiên hạ, đưa tới chấn động, Hỗn Nguyên Tử đã phấn khởi không thôi.

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn thật sâu Thái Thượng Côn Luân một cái, hắn xác thực không thể từ chối.

Không chỉ Đạo môn muốn tranh với Phật Môn, hắn cũng muốn tranh một chút về thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ cùng Vạn Phật thủy tổ.

Tốt xấu gì hắn trước đó là địch nhân vốn có của Đạo Tổ, mà Vạn Phật thủy tổ là được Đạo Tổ che chở trưởng thành, hắn há

có thể thua Vạn Phật thủy tổ?

- Thật ra Đạo Môn có một điểm thắng qua Phật Môn, chỉ là các ngươi không có có lợi dụng tốt.

Thái Thượng Côn Luân ý vị thâm trường nói.

Hỗn Nguyên Tử liền vội vàng hỏi:

- Điểm nào?

Thái Thượng Côn Luân nói:

- Không nói Phật Môn có cánh cửa nhập môn cao khắc nghiệt, người nhập môn vẫn phải tiếp nhận khổ nạn, ma luyện như vậy không phải ai đều có thể tiếp nhận, mà ta cảm thấy không có ý nghĩa, so sánh qua, nhập Đạo Môn thì không có khó như vậy, chỉ là Đạo môn quá chú trọng tư chất cùng phúc duyên, cho nên không có sẽ vượt qua Phật Môn.

- Muốn trở thành đệ nhất công đức giáo phái, phải hữu giáo vô loại, giống như Đạo Tổ, nguyện ý truyền thụ đạo pháp cho chúng sinh, không hỏi tư chất, không hỏi nền móng, vừa hay, Đạo Môn lấy đạo làm tên, tuân theo lý niệm của Đạo Tổ, lại càng để nhường chúng sinh tiếp nhận.

Bỉ Ngạn đạo quân nhíu mày, lâm vào trong suy tư.

Hỗn Nguyên Tử chần chờ nói:

- Nếu là sinh linh gì đều thu, địa vị của Đạo Môn.

Bọn hắn là Đại La giáo phái, đâu để người ta gia nhập dễ dàng như vậy?

Thái Thượng Côn Luân nói:

- Nơi này là Đại La tiên vực, quả thật không hỏi nền móng, nhưng các ngươi suy nghĩ kỹ một chút, thiên tư của phàm linh Đại La tiên vực lại kém, thì có thể kém đến mức nào, theo Đạo Môn mở rộng giáo môn, còn có thể thành lập mạng lưới nhân quả rắc rối phức tạp, càng thêm củng cố tầm quan trọng của Đạo Môn trong Tiên đạo.

Hỗn Nguyên Tử yên lặng, hắn cảm thấy có chút đạo lý, bằng không mặc dù có vị Đại La thứ hai, Đạo Môn mong muốn

vượt qua Phật Môn, vẫn rất khó.

Hắn không khỏi nhìn về phía Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu.

Bỉ Ngạn đạo quân chậm rãi phun ra một chữ:

- Thiện!

Bên trong một tòa đại điện kim bích huy hoàng, chính giữa có một ao nước màu lam, sóng nước lấp loáng, hiện ra khí tức Đại Đạo, lần lượt từng bóng người đứng bên cạnh ao.

Một nữ tử mặc áo bào đỏ dáng người thướt tha mở lời:

- Hao tổn một tôn Đạo Hư Tôn Chủ cùng hai vị Bất Diệt Mệnh Chủ, tổn thất không thể bảo là không lớn.

Các thân ảnh khác dồn dập mở miệng, ngữ khí không đồng đều.

- Ngay cả Vô Tướng tôn chủ của Tham Nhân đều đã chết, không thể khinh thường Tiên đạo Đạo Tổ, phải biết nhân quả chi đạo của Vô Tướng tôn chủ khiến cho địa vị của hắn bên trong Đạo Hư Tôn Chủ cực kỳ đặc thù, không có Đạo Hư Tôn Chủ có thể tru diệt hắn.

- Tư Phạt tôn chủ thật ngu xuẩn, vì nhiệm vụ của một hậu bối, liên lụy đến chính mình.

- Một Đại Đạo sinh cơ đã bị dùng qua mang đến cho Cực Ý tổn thất lớn như thế, việc này chỉ sợ là điềm không may.

- Ta đề nghị, không cần đi tới vùng hư không kia, thực lực Tiên đạo Đạo Tổ thâm bất khả trắc, cho dù Cực Ý có thể địch nổi, cũng sẽ trả giá thảm liệt, mà lại thắng cũng không chiếm được cái gì.

- Đáng chết, gần đây thế nào lại toát ra đạo thống không có siêu thoát, lại mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi như thế?

Lực ảnh hưởng của chuyện Tiên đạo Đạo Tổ trấn diệt hai tôn Đạo Hư Tôn Chủ còn đang không ngừng khuếch tán, đã lan

truyền đến trong lĩnh vực khác, thậm chí kinh động đến siêu thoát đạo thống trong các lĩnh vực xung quanh.

Trong đó bao gồm cả Động Ô thần đài.

Trên một sân khấu, Thần Thương, Kỷ Táng lúc trước được Khương Trường Sinh cứu cung kính nửa quỳ, trên đỉnh đầu là tinh không sáng chói, phía trước không có một ai.

- Các ngươi lại nói rõ quá trình gặp Đạo Tổ, không được bỏ sót.

Một tiếng nói hư vô mờ mịt truyền đến, không thể biết được tiếng từ chỗ nào truyền đến. Kỷ Táng ngẩng đầu, sau đó bắt đ nói về chuyện ở Quỷ Vực.

Thần Thương bên cạnh thì lộ ra ánh mắt đầy phức tạp, không nghĩ tới Đạo Tổ đã để Động Ô thần đài bất an như vậy.

Chỗ lĩnh vực của Động Ô thần đài nối liền với chỗ lĩnh vực của Tiên đạo, nếu như Tiên đạo có dã tâm, Động Ô thần đài rất khó không đếm xỉa đến.

Đây chính là Cực Ý, Tham Nhân nha.

Thần Thương trong khoảng thời gian này cũng tìm hiểu qua lai lịch của hai phe siêu thoát đạo thống này, càng chấn kinh khi biết, ở trước mặt hai phe siêu thoát đạo thống này, Động Ô thần đài căn bản không coi là cái gì.

Nhất là Tham Nhân, từng lưu lại qua truyền thuyết Diệt Thế khủng bố trong thần thoại cổ lão của Động Ô thần đài, đây cũng là chuyện hắn gần đây mới hiểu rõ.

Chương 1352 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (1)

Đại Thiên thế giới bây giờ không có khu vực Tịch Diệt trở nên càng tàn khốc hơn, Thần Thương đột nhiên lo lắng Động Ô thần đài bị cuốn vào bên trong phân tranh.

Động Ô thần đài rất mạnh mẽ, nhưng đạo thống mạnh hơn Động Ô thần đài cũng không ít, quỷ mới biết thế nào ngày bị tồn tại mạnh hơn tiêu diệt.

Rất lâu.

Đợi Kỷ Táng nói xong, sân khấu lâm vào trong yên tĩnh.

Qua một hồi lâu, tiếng nói hư vô mờ mịt mới mới lần nữa vang lên.

- Có lẽ các ngươi đã tiết lộ tình báo của Động Ô thần đài.

Lời vừa nói ra, Kỷ Táng cùng Thần Thương vội ngẩng đầu, thề thốt phủ nhận, cảm xúc xúc động.

- Chúng ta cũng không có giao thủ cùng Đạo Tổ, như thế nào tiết lộ tình báo? Nhiều lắm là trao đổi bình thường thôi!

Kỷ Táng trầm giọng nói.

- Không trách các ngươi, chẳng qua là Đạo Tổ kia tu hành nhân quả chi đạo, có thể ra tay đối với các ngươi dưới tình huống các ngươi cũng không có phát giác được, việc này coi như thôi, ta sẽ để cho hết thảy sinh linh đang hoạt động ở vùng hư không kia trở về, sau này Tiên đạo lĩnh vực chính là cấm khu của Động Ô thần đài, người nào cũng không cần tự tiện đi tới.

Tiếng nói thần bí lần nữa vang lên, tựa hồ đang thở dài cái gì.

Hai người Kỷ Táng nghe xong, đầu tiên kinh ngạc, sau lại là thở dài một hơi.

Bọn hắn rất rõ ràng Động Ô thần đài mong muốn cái gì, nếu như không còn dã tâm, như thế nào phái bọn hắn điều tra tình huống của Đạo Diễn.

Bây giờ Tiên đạo Đạo Tổ quá mức mạnh mẽ, trong lòng bọn hắn không hy vọng Động Ô thần đài đi trêu chọc Tiên đạo.

Không chỉ Động Ô thần đài, rất nhiều đạo thống mơ ước đến mảnh lĩnh vực kia đều bị Tiên đạo Đạo Tổ chấn nhiếp, dồn dập bỏ đi kế hoạch vốn có.

Mặc dù Đạo Tổ không có nói cái gì, nhưng hết thảy đạo thống đều ngầm thừa nhận Tiên đạo sẽ thống trị mảnh lĩnh vực kia, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi Khương Trường Sinh quét qua trí nhớ hai vị cường giả đại khái một lần, lại tiếp tục bế quan, thông qua trí nhớ của hai vị tôn chủ, hắn biết được Đại Thiên thế giới vẫn tồn tại rất

nhiều cường giả mạnh mẽ, cái này khiến hắn lại không dám thư giãn.

Chỉ có không ngừng mạnh lên, mới có thể bảo hộ Tiên đạo, bảo hộ người bên cạnh.

Bên trong năm tháng từ nay về sau, Đại La tiên vực phát sinh một đại sự, đó chính là Thái Thượng đạo gia nhập vào Đạo Môn, từ đó, Đạo Môn thêm ra Vô Tình đạo, Vô Tình đạo độc lập với bảy mạch bên ngoài, mấu chốt nhất là Đạo Môn có được hai vị Đại La.

Trong lúc nhất thời, Đại La tiên vực gió nổi mây phun, lúc chúng sinh kinh ngạc tán thán Bỉ Ngạn đạo quân chơi lớn, Đạo Môn bắt đầu mời chào đệ tử, bất kể tư chất, không hỏi nền móng, chỉ quan tâm công đức cùng nghiệp lực, công đức càng cao, nhập môn sẽ có đãi ngộ càng cao, nếu không có công đức, chỉ có nghiệp lực, không vào được Đạo Môn.

Sách lược như thế, Đạo Môn cũng từng áp dụng qua tại Thái Ất Tiên Vực, nhưng lần này là ở Đại La tiên vực, ảnh hưởng lớn hơn.

Đạo phật chi tranh trở thành đề nóng hỏi cho chúng sinh Đại La tiên vực hiện tại nói chuyện say sưa.

Không có ngoại địch, chúng sinh tự nhiên quan tâm chuyện phong vân bên trong Tiên đạo.

Thiên Đình không có tham gia hai phe công đức giáo phái tranh đấu, mà là tiếp tục dẫn đầu tiên thần thăm dò Đại Thiên thế giới.

Bên ngoài Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận xuất hiện càng ngày càng nhiều thiên địa, như muôn vàn sao trời vờn quanh đại trận, dùng Đại La tiên vực làm trung tâm xoay tròn, rất có ảo diệu Thiên Đạo.

Mỗi một trăm năm đều có vài vị thậm chí mười mấy vị Tiên Đế phi thăng, nhưng tần suất Đại La sinh ra vẫn như cũ khó mà dự đoán.

Thời gian cực nhanh, tuế nguyệt như thoi đưa.

Thoáng chớp mắt.

Mười vạn năm đi qua, hư không xung quanh Đại La tiên vực đã thay đổi bộ dáng, xuất hiện vô số tiểu thiên địa, thành trì, các phương đạo thống sinh linh đều có, trong đó bao gồm cả Huyền Mệnh, Trấn Xu.

Được chư vị Đại La bày mưu đặt kế, Đại La giáo phái dựa theo phương hướng khác nhau hóa thành khu vực, quản giáo một phương, tiến hành giao tế cùng các phương đạo thống, xúc tiến Tiên đạo dung nhập Đại Thiên thế giới tốt hơn, mười vạn năm qua đi, Đại La tiên vực đã có xu thế trở thành đại thế giới trung tâm của vùng hư không này.

Cách sinh tồn của Đại Thiên thế giới chính là cường giả vi tôn, Đạo Tổ mạnh nhất, tự nhiên có sinh linh liên tục không ngừng tới gần, những cái đạo thống kia cũng sợ đắc tội Tiên đạo, không thể không chủ động lấy lòng.

Theo dạng giao tiếp này càng ngày càng nhiều, đan đạo, khí đạo, phù văn chi đạo các loại của Đại La tiên vực đều chiếm được thôi động cực lớn, bắt đầu trăm hoa đua nở.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh tỉnh lại, hắn nhích người đi vào bên trong tầng sâu không gian, nhìn về phía khối cự thạch thần bí bị Đại Thiết Thiên Thuật che giấu.

Phân thân mở mắt, nhìn về phía hắn, lặng yên không lên tiếng..

Khương Trường Sinh lúc này thi triển Đại Thiết Thiên Thuật, cởi ra lực lượng nhân quả phong ấn cự thạch thần bí.

Bên trong mười vạn năm, hắn chuyên môn lĩnh hội nhân quả chi đạo, dùng Đại Thiết Thiên Thuật làm chủ, sáng tạo ra thần thông cởi bỏ Đại Thiết Thiên Thuật, trước đó hắn cũng có thể cưỡng ép mở ra, nhưng làm như vậy, sẽ phải gánh chịu nhân quả cắn trả, bây giờ dùng thần thông này cởi ra, lực lượng nhân quả bao trùm Đại Đạo sinh cơ sẽ không thể chuyển dời đến trên người hắn.

Lực lượng nhân quả, cực kỳ huyền diệu, tựa như Vô Tướng tôn chủ, mặc dù không phải đối thủ của Khương Trường Sinh,

nhưng trước đó Khương Trường Sinh căn bản không phát hiện được hắn ở đâu, không thể thôi diễn.

Chương 1353 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (2)

Rất nhanh, cự thạch thần bí tiêu tán ra từng tia từng tia khói đen, mặt đá bên ngoài cấp tốc tiêu tán, cuối cùng triệt để hóa thành khói đen, chỉ để lại một đầu tử khí phiêu động trong hư không, như một đầu Linh Xà, rất linh động.

Khương Trường Sinh nhấc tay khẽ vẫy, Đại Đạo sinh cơ rơi vào trong tay hắn.

- Đại Đạo linh khí thật nồng nặc, bên trong còn cất giấu rất nhiều lực lượng Đại Đạo, trong đó có một cỗ lực lượng Đại Đạo càng mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh động dung, tay cầm Đại Đạo sinh cơ, hắn lại sinh ra một loại xúc động mãnh liệt mong muốn chiếm cứ nó, giống như đạt được nó, có thể hoàn thành tâm sự.

Hắn chưa bao giờ thấy qua linh vật tinh diệu như thế, giống như ba ngàn Đại Đạo ngưng tụ lại, hết thảy Đại Đạo lực lượng hắn nắm giữ đều có thể tìm tới bên trong Đại Đạo sinh cơ.

- Cũng không biết chủ nhân Đạo Diễn sử dụng bao nhiêu, nếu như chẳng qua còn lại chút Đại Đạo sinh cơ này, Đại Đạo sinh cơ lúc đầu sẽ lớn mạnh bao nhiêu.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, trách không được chủ nhân Đạo Diễn dám đơn đấu Huyền Mệnh, Trấn Xu, tay cầm Đại Đạo sinh cơ, xác thực dễ dàng bành trướng.

Hắn lúc này mang theo Đại Đạo sinh cơ trở lại bên trong Tử Tiêu cung, mà phân thân phụ trách trấn thủ Đại Đạo sinh cơ cũng biến mất.

Ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh bắt đầu xoắn xuýt xử trí Đại Đạo sinh cơ như thế nào.

Là để cho mình dùng, hay lưu cho người của mình?

Một khắc khi đạt được Đại Đạo sinh cơ, hắn xác thực sinh ra rất nhiều ý nghĩ, nhưng sau đó, hắn luôn cảm giác không vững

vàng.

Hắn luôn cảm thấy Đại Đạo sinh cơ sẽ ảnh hưởng đến con đường cầu đạo của hắn sau này, huống chi đây là một Đại Đạo sinh cơ bị người dùng qua.

Càng nghĩ, Khương Trường Sinh quyết định trước không sử dụng, mà dò xét bản chất của Đại Đạo sinh cơ, có lẽ còn có thể trợ giúp hắn nắm giữ lực lượng Đại Đạo khác.

Bạch Kỳ đi tới, tò mò nhìn Đại Đạo sinh cơ, sau đó mở miệng hỏi:

- Chủ nhân, Địa Tiên chi tổ có thể phi thăng? Vong Trần đại tiên tựa hồ có dấu hiệu bước vào Đại La, chẳng qua là Thiên Đạo hạn chế hắn trưởng thành.

Khương Trường Sinh nghe xong, ánh mắt nhìn về phía Thái Ất Tiên Vực, liếc mắt đã khóa chặt Vong Trần đại tiên đang giảng đạo.

Làm tồn tại có công đức gần với với Bạch Kỳ, Thiên Đế, tư chất tu tiên của bản thân Vong Trần đại tiên cực cao, lại hàng năm bế quan tu luyện, bây giờ xác thực đã có một nữa chân đạp vào Đại La chi cảnh, nhưng Thiên Đạo áp chế hắn.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Vậy thì để cho hắn phi thăng đi, phạm vi Địa Tiên chi tổ kéo dài tới đến Đại Thiên thế giới, phàm là Tu Tiên giả không phải Thiên đình, hắn đều có thể quản.

Bạch Kỳ nghe xong, vội vàng thay Vong Trần đại tiên nói lời cảm tạ, sau đó đi qua ngồi xuống ở một bên, chuẩn bị đi tới Thần Du đại thiên địa lan truyền việc này.

Khương Trường Sinh tản thần niệm ra, sau khi quét ngang Tiên đạo, lại nghe tiếng lòng các tín đồ, xác định không có việc lớn phát sinh, hắn mới vừa bắt đầu chuyên chú nghiên cứu Đại Đạo sinh cơ.

Một bên khác.

Phong Dục, Côn Luân giáo chủ xuyên qua thành trì thiên ngoại, tiến vào bên trong Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận,

nhìn Đại La tiên vực phía trước, Côn Luân giáo chủ dừng lại, gương mặt đầy tang thương.

Côn Luân giáo chủ nói một mình:

- Khác biệt rất xa so với cảnh tượng trong trí nhớ, hết thảy cũng đã thay đổi.

Phong Dục dừng lại, quay người nhìn về phía hắn, nói:

- Buông xuống quá khứ, chỉ cần ngươi vẫn còn tâm hướng đạo, không sớm thì muộn sẽ đột phá xiềng xích.

Côn Luân giáo chủ lộ ra nụ cười, nói:

- Ừm, bất quá ta không định trở lại Đại La tiên vực, ngươi ta từ biệt tại đây, ta định tìm một phương tiểu thiên địa bế quan thật dài, không phá Đại La, sẽ không xuất quan.

Phong Dục cười gật đầu, sau đó quay người hóa thành một đạo hồng quang rời đi.

Côn Luân giáo chủ đưa mắt nhìn lại, tìm kiếm điểm dừng chân thích hợp, xung quanh Đại La tiên vực có nhiều vô số kể thiên địa lớn nhỏ, như là bâu trời đầy sao. Ánh mắt của hắn bỗng nhiên khóa chặt một phương tiểu thiên địa.

Bên trong tiểu thiên địa này vậy mà không có sinh linh, có lẽ bởi vì linh khí không đủ nồng đậm.

Côn Luân giáo chủ vừa muốn tìm một phương thiên địa không người quấy rầy tiến hành tu luyện, thế là hắn bay về phía phương tiểu thiên địa kia.

Thật tình không biết, phương tiểu thiên địa kia sở dĩ không có sinh linh, là bởi vì chúng sinh không dám tùy tiện tiến vào.

Tên của nó là Địa Tiên giới.

Vạn năm luân chuyển, lại tám vạn năm qua đi.

Bên trong Tử Tiêu cung, tầm mắt Khương Trường Sinh cuối cùng chếch đi khỏi Đại Đạo sinh cơ, trong mắt hắn lộ ra tinh quang.

- Đại đạo sinh cơ này xác thực không thích hợp với ta, mặc dù thành tựu Đại Đạo thần linh, cũng sẽ trở thành trói buộc, Đạo

Pháp Tự Nhiên Công của bản thân ta đã là một con đường hướng đạo hoàn mỹ, không cần lại mượn những lực lượng khác trợ giúp.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn có ý nghĩ mới.

Mặc dù chính hắn không thể dùng, nhưng cũng có thể lưu cho những người khác dùng.

Đại La tiên vực rất còn nhiều Tiên Đế kẹt tại Đại La chi cảnh, phần cuối của bọn hắn chỉ là tiên đế, cố gắng cả đời đều không thể đột phá, mà Đại Đạo sinh cơ chính là biến số, chính là cơ duyên của Đại Đạo, có thể trợ Tiên Đế đột phá cực hạn, nghênh đón tân sinh.

Hắn chuẩn bị luyện chế Đại Đạo sinh cơ thành một khỏa Đại La đạo quả.

Chương 1354 - Tiên đạo chi biến (1)

Sáng tạo Đại Đạo sinh cơ thành Đại La đạo quả chẳng qua là suy nghĩ, Khương Trường Sinh cũng không có làm qua, dù sao thì hắn cũng chỉ là Đại La, bất quá Đại Đạo sinh cơ ẩn chứa lực lượng ba ngàn Đại Đạo, chưa hẳn không làm được.

Khương Trường Sinh đặt mục tiêu tu hành ở trên sáng tạo Đại La đạo quả, đi đến cảnh giới của hắn, đã không cần nạp khí tu luyện, tu hành càng nhiều hơn chính là suy nghĩ, ngộ đạo, mà sáng tạo Đại La đạo quả của bản thân là quá trình ngộ đạo, có thể làm cho hắn lý giải càng sâu về Đại La đạo quả.

Cảnh giới thứ ba của Đại La, còn đang đợi hắn đi xây dựng.

Hắn chuẩn bị sáng tạo cảnh giới thứ ba Đại La thành cảnh giới cao nhất Đại La, nếu như chia nhỏ cảnh giới quá nhiều sẽ dẫn đến chênh lệch giữa các cảnh giới khác nhau không đủ rõ ràng, hắn không hy vọng như thế.

Rồi còn phía trên Đại La nên là cảnh giới nào, hắn tạm thời vẫn không rõ.

Khương Trường Sinh liếc nhìn Địa Tiên giới, sau đó thu hồi ánh mắt, chuyên tâm lĩnh hội Đại Đạo sinh cơ.

Lần này bế quan, hắn dự định bế quan thật dài, mãi cho đến sáng tạo ra Đại La đạo quả mới thôi, đồng thời hắn chờ mong lần sau mở mắt, Tiên đạo có thể mang cho hắn một chút kinh hỉ.

Theo Khương Trường Sinh nhắm mắt, Hồng Mông Thần Nguyên Khí Đại xuất hiện bay xung quanh Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, vờn quanh thần tọa, như sương mù che đậy thân hình Khương Trường Sinh.

Mộ Linh Lạc cảm nhận được cái gì, mở mắt nhìn lại, nhìn thấy một màn này, nàng ý thức được Khương Trường Sinh muốn bế quan thật lâu dài.

Nàng cười cười sau đó tiếp tục tu luyện, gần đây, nàng càng hiểu rõ hơn về Vận Mệnh Chi Đạo, nàng đã bắt đầu chờ mong lần sau đấu pháp với Khương Trường Sinh.

Mục tiêu của nàng rất lớn, chính là để Khương Trường Sinh nghiêm túc đối đãi.

Nàng tin tưởng vững chắc, nếu là đấu pháp, hiện tại Tiên đạo không có người nào có thể khiến Khương Trường Sinh nghiêm túc đối đãi.

Đại Thiên thế giới, đạo thống san sát, hư không chia làm vô số lĩnh vực, theo một trận chiến kinh thế của Đạo Tổ, sau khi rất nhiều siêu thoát đạo thống thối lui, chỗ lĩnh vực của Tiên đạo khôi phục thành yên tĩnh như dĩ vãng, Tiên đạo cũng bởi vậy nghênh đón giai đoạn cao tốc phát triển.

Mặc dù đạo thống không dám trêu chọc Tiên đạo, nhưng sinh linh Tiên đạo xông xáo hư không, vẫn gặp được liên tục không ngừng phiền toái, dù sao Đại Thiên thế giới giảng chính là mạnh được yếu thua, không có quá nhiều đạo nghĩa có thể giảng.

Theo Tiên đạo cùng hư không dung hợp, xông xáo thiên ngoại trở thành lịch luyện mà đám tu tiên giả Đại La tiên vực cần phải trải qua.

Linh giới cũng trở nên cường thịnh, sinh ra rất nhiều nhân vật thiên kiêu.

Một ngày này.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Phi Thăng đài lần nữa sáng lên, cường quang bay lên, một đạo thân ảnh chậm rãi ngưng tụ mà ra.

Chính là Chu Bất Thế.

Hắn thay đổi một kiện áo bào trắng rộng rãi, khuôn mặt tang thương, không có hăng hái như trước khi Thiên Đình gặp đại kiếp, có loại trầm ổn cùng thương cảm hiểu rõ hồng trần.

Trên lưng hắn cõng một cây thương, chính là Tru Thiên thương.

Hắn ngửa đầu, ánh mắt bị Chư Thiên Đại Đạo Thụ tráng lệ hấp dẫn, hắn tự lẩm bẩm:

- Nơi này chính là Đại La tiên vực à, quả thật khác biệt với trong mộng.

Trong những năm chịu khổ dưới mười tám tầng địa ngục, hắn thường xuyên huyễn tưởng tình cảnh mình lúc phi thăng, nhưng loại cảm giác tự mình đạp đi lên này thì hoàn toàn khác biệt.

Hắn không còn là thiên kiêu số một được Tiên đạo chú mục, hắn là kẻ thất bại bị chúng sinh phỉ nhổ, bị giáo phái chế giễu.

Bất quá Chu Bất Thế cũng không có thất vọng, tương phản, hắn lòng mang chờ mong.

Hắn đã thoát khỏi số mệnh, tiếp theo thì nên vì mình mà sống, mặc dù đã không có giáo phái nguyện ý tuyển nhận hắn, hắn cũng có thể xông ra một bầu trời mới của mình.

Nghĩ được như vậy, Chu Bất Thế sờ về phía Tru Thiên thương phía sau, có Tru Thiên thương, có thể mang đến cho hắn lực lượng.

Nghĩ được như vậy, Chu Bất Thế thu hồi ánh mắt, cất bước tiến lên, tiến tới thiên địa mới thuộc về hắn.

Hắn thả người vọt lên, rời khỏi mảnh đất của Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bay về phía Đại La tiên vực.

Thời điểm khi hắn sắp rơi vào biển mây cao nhất Đại La tiên vực, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức đang nhanh chóng tới gần, hắn định thần nhìn lại, chỉ thấy một đạo nhân xông lên đám mây.

Chính là Phong Dục.

Phong Dục cũng bị Chu Bất Thế hấp dẫn ánh mắt, lúc này dừng lại, mở miệng hỏi:

- Đạo hữu là vừa phi thăng tới?

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Chu Bất Thế rất nguy hiểm, nói rõ người này có đạo hạnh cực cao.

Vừa phi thăng đã có thực lực như thế?

Hiện tại hậu bối thật sự đáng sợ.

Chu Bất Thế gật đầu nói:

- Không sai, đạo hữu có việc?

Hắn cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm từ trên người Phong Dục, cái này khiến hắn càng thêm chờ mong về Đại La tiên vực, mới đến tùy tiện đã gặp được một người đã cho hắn cảm giác áp bách rất mạnh, điều này nói rõ Đại La tiên vực vượt xa tưởng tượng của hắn.

Cũng không biết Đại La mạnh bao nhiêu.

Phong Dục tâm huyết dâng trào, muốn giáo dục hậu bối một chút, thế là cười nói:

- Không bằng luận bàn đấu pháp một trận?

Chu Bất Thế nghe xong, lúc này nhíu mày nói:

- Chính hợp ý ta.

Chương 1355 - Tiên đạo chi biến (2)

Hắn quét ngang Thái Ất Tiên Vực hết thảy Tiên Đế, mặc dù cuối cùng thua với Thiên Đế, nhưng hắn vẫn còn rất ngạo nghễ, hắn có thể cảm giác được đối phương tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là Tiên Đế thôi.

Cùng là Tiên Đế, hắn há có thể lại thua?

Thiên Đế là con trai của Đạo Tổ, ngươi lại là cái thứ gì?

Chu Bất Thế không nói hai lời, trực tiếp rút ra Tru Thiên thương phía sau.

Tru Thiên thương vừa ra, sát khí trùng thiên, phát động biển mây, thấy Phong Dục nhíu mày.

Dối phương không đơn giản.

Phong Dục cũng không lên tiếng, trực tiếp đưa tay, Hỗn Nguyên thần phù ngưng tụ trên lòng bàn tay, phù này vừa ra, Tru Thiên thương cảm thấy rung động.

Chu Bất Thế động dung, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Thế nào có khả năng.

Tru Thiên thương đang sợ hãi?

Chu Bất Thế lần đầu tiên cảm nhận được Tru Thiên thương có phản ứng như thế, cái này khiến hắn như lâm đại địch.

Mặc dù chấn kinh, nhưng hắn cũng sẽ không sợ, càng như thế, chiến ý của hắn càng cao.

Chu Bất Thế lúc này phát động thế công, triệt để phóng thích khí thế của mình.

Một trận đại chiến như vậy bùng nổ.

Ba mươi tầng trời, Phúc Nguyên cung.

Nơi này là đạo tràng do Phúc Nguyên thánh mẫu mở, chúng sinh đều có thể tự do tới bái phỏng nàng, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể tới ba mươi tầng trời.

Giờ phút này, có hai người đang bái phỏng Bạch Kỳ.

Chính là Phong Dục cùng Chu Bất Thế.

Bạch Kỳ ngồi trên toà sen, hai vầng mặt trời nhỏ vờn quanh đầu của nàng, làm cho không người nào có thể thấy rõ nàng hình dáng, tư thái của nàng rất đoan trang, khí chất đầy Thần Thánh, khiến cho người ta khó sinh ra vẻ khinh nhờn.

Phong Dục hai người đứng ở trên điện, cúi đầu, không dám nhìn thẳng Phúc Nguyên thánh mẫu, sợ mất lễ phép.

Trải qua nhiều kiếp nạn như vậy, Phúc Nguyên thánh mẫu tích lũy được danh vọng đã đi đến mức độ cực cao, phàm là Tu Tiên giả, đều kính ngưỡng nàng.

- Thì ra là thế, các ngươi mong muốn sáng lập công đức giáo phái? Đây cũng không phải chuyện dễ, công đức giáo phái cần công đức khổng lồ, công đức của hai người các ngươi quá ít.

Bạch Kỳ chậm rãi nói, nghe được Chu Bất Thế hổ thẹn, hắn vừa rồi rửa sạch một thân nghiệp lực, nói gì đến công đức?

Phong Dục bình sinh làm việc chỉ vì chính mình, càng đừng nói đến công đức.

Mặt Phong Dục lộ ra vẻ thất vọng, hai người trải qua đấu pháp, hận gặp nhau quá muộn, trở thành bạn thân, biết được thân phận của Chu Bất Thế, Phong Dục quyết định giúp hắn tìm nơi đặt chân.

Hắn càng nghĩ, chỉ có thể suy nghĩ Phúc Nguyên thánh mẫu, dù sao Chu Bất Thế từng đối nghịch cùng Thiên Đế, bây giờ Thiên Đế đã là Đại La, những giáo phái ai dám thu Chu Bất Thế?

Phúc Nguyên thánh mẫu, cầu sao được vậy.

Phong Dục giương mắt hỏi:

- Vậy trừ sáng lập công đức giáo phái, có thể…

- Ta biết được ý nghĩ của ngươi, kỳ thật Chu Bất Thế có một nơi đến tốt đẹp, ngươi lo lắng các phương giáo phái bởi vì mặt mũi Thiên Đế mà không thu hắn đúng không?

Bạch Kỳ ung dung nói:

- Vậy các ngươi có nghĩ tới hay không, Thiên Đình chính là nơi đến tốt đẹp nhất của các ngươi? Hai người các ngươi đều có tinh thần mạo hiểm rất lớn, Thiên Đình bây giờ đang khai thác hư không, vừa hay cần lực lượng của các ngươi, mặt khác, Đạo Môn, Phật Môn đều có hai vị Đại La, ngay cả Địa

Phủ cũng như thế, thân là đại biểu thần quyền chưởng khống vạn giới, Thiên Đình há có thể chỉ có một vị Đại La?

Phong Dục nghe xong, vội vàng hỏi:

- Ngài cảm thấy Thiên Đế sẽ thu chúng ta, hơn nữa còn có thể cho chúng ta cơ duyên Đại La?

Chu Bất Thế cũng không khỏi giương mắt, hắn nhớ tới trận quyết chiến cuối cùng kia, Thiên Đế nói với hắn, bây giờ suy nghĩ một chút, ánh mắt Thiên Đế dường như còn lộ ra dụng ý khác.

Bạch Kỳ cười nói:

- Thu thì khẳng định thu, đến nỗi cơ duyên về Đại La, ta khó mà nói chắc được, nếu các ngươi muốn, vậy thì sớm một chút, trăm năm sau, Thiên Đế muốn tự mình dẫn Thiên Đình đi tới một chỗ tuyệt địa trong hư không, nghe nói nơi đó ẩn giấu đi một phương đạo thống cổ lão rách nát, đây chính là cơ duyên rất khó gặp.

Hai người nghe vậy, lúc này hành lễ, bái tạ Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ ra hiệu hạ, hai người rời khỏi, nhìn bóng lưng hai người bọn họ, Bạch Kỳ lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, thầm nghĩ:

- Tru Thiên thương kia tất nhiên là chủ nhân luyện chế, nhưng vì sao trên người vị gọi Phong Dục này cũng có một tia khí tức của chủ nhân?

Công đức khổng lồ quấn thân, mặc dù Bạch Kỳ trong ngày thường không tu luyện, nhưng khoảng cách giữa nàng và Thiên Đạo càng ngày càng gần, dẫn đến nàng có thể cảm giác được những thứ Tiên Đế và Đại La bình thường không phát hiện được.

Bạch Kỳ cũng không có suy nghĩ nhiều, ngược lại nàng đã chỉ bảo sai lầm cho hai người.

- Chủ nhân bế quan nhiều năm, nếu trông thấy Tiên đạo xuất hiện hậu bối bây giờ, hẳn là sẽ rất cao hứng.

Bạch Kỳ nhếch miệng, trong những năm, Tiên đạo sinh ra rất nhiều hậu bối thiên tư vô song, lưu lại không ít chuyện xưa

đặc sắc trong Đại La tiên vực, nàng cũng có thể cảm giác được Tiên đạo tiến bộ, chủ nhân bế quan lâu như vậy, đợi khi nào xuất quan tất sẽ cảm thấy vui mừng.

Trong một tiểu đình, Khương Tiển đang chiêu đãi Hòa Quang Mệnh Quân, Đồng Tứ, Đồng Tuyết cũng ngồi ở hai bên.

Chương 1356 - Không cùng đẳng cấp

Hòa Quang Mệnh Quân cảm khái nói:

- Không ngờ Cổ Đạo thần vực kia thật có bảo bối, đáng tiếc, ta trước đó còn tưởng rằng là âm mưu, không có đi.

Đồng Tứ cười nói:

- Bây giờ Khương Nghĩa tiền bối xem như xông ra uy danh tại hư không.

- Không chỉ Khương Nghĩa, Tiên đạo đạo môn, Phật Môn cũng truyền ra thanh danh ở trong hư không, thật là không tầm thường, đoạn thời gian trước, Huyền Mệnh còn mời Đạo Môn Thái Thượng Côn Luân tiến đến làm khách, sư phụ ta đánh giá hắn rất cao.

Hòa Quang Mệnh Quân cảm khái nói.

Trăm vạn năm đối với một phương đạo thống mà nói là rất ngắn, tốc độ Tiên đạo phát triển vượt xa dự đoán của hắn, không ngờ sau khi đạo tổ bế quan, Tiên đạo còn có những người khác có thể quật khởi, Vạn Phật thủy tổ giống như là vị Đạo Tổ thứ hai, đã có thể đại biểu Tiên đạo chấn nhiếp các phương đạo thống.

Đồng Tuyết lắc đầu nói:

- Há lại chỉ có từng đó, hơn ba trăm ngàn năm trước, ta đi Đạo Môn làm khách, gặp được một đạo đồng nhỏ tuổi, lúc ấy chẳng qua là chỉ nhìn hắn một cái, ngươi đoán thế nào, ngắn ngủi hơn ba mươi vạn năm qua đi, tiểu tử kia đã có được tư thái Đại La, được vinh dự Tiên Đế đệ nhất nhân, quá bất hợp lí.

Ba người cảm khái Tiên đạo thần kỳ cùng mạnh mẽ, Khương Tiển cười không nói.

Hòa Quang Mệnh Quân nhìn về phía Khương Tiển, hỏi:

- Đúng rồi, Đạo Tổ đến tột cùng khi nào xuất quan? Ta đã tới bốn lần, thân là cháu trai của Đạo Tổ, ngươi không hề có một chút tin tức nào sao?

Tại Huyền Mệnh, cũng có cường giả bế quan, nhưng bế quan chẳng qua là không rời khỏi chỗ ở của mình thôi, cũng không phải một mực không để ý tới thế sự.

Khương Tiển lắc đầu nói:

- Tu Tiên giả bế quan, sẽ quên mất thời gian, huống chi đạo hạnh gia gia của ta khó có thể tưởng tượng, có lẽ chúng ta cảm thấy trăm vạn năm rất dài, trên thực tế đối với người đó mà nói, bất quá chỉ là thời gian một giấc mộng, thậm chí ngắn hơn, từ nay về sau lại muốn nhìn thấy hắn, sẽ chỉ càng ngày càng khó, nếu ngươi có việc, có thể đi tìm Đại La khác của Tiên đạo, cũng hoặc là đi tìm phụ thân ta, Thiên Đình cũng có thể làm chủ.

Tiên đạo đang nhanh chóng trưởng thành quái vật khổng lồ, từng công đức giáo phái đã thành lập liên hệ mật thiết cùng hư không, Hòa Quang Mệnh Quân muốn vượt qua Đại La, trực tiếp thấy Đạo Tổ, Khương Tiển cảm thấy chuyện này không hợp với quy củ, có thể mạo phạm đến gia gia của mình.

Hiện tại gia gia, cho dù là chủ nhân Huyền Mệnh, cũng chưa chắc có thể thấy, bằng cái gì gặp một vị Mệnh Thánh như ngươi?

Lúc trước, trước khi Đạo Diễn đột kích, Hòa Quang Mệnh Quân lựa chọn xa lánh quan hệ với bọn hắn, bây giờ còn có thể gặp mặt, chẳng qua là khách sáo mà thôi.

Đồng Tuyết cười nói:

- Tiền bối, cũng đừng nghĩ đến việc gặp mặt Đạo Tổ, vô luận ngươi bởi vì chuyện gì, chuyện của ngươi đều không đủ để kinh động Đạo Tổ, nếu như Huyền Mệnh bảo ngươi đến, đó chính là không hợp cấp bậc lễ nghĩa, lãnh đạm Đạo Tổ, trừ phi chủ nhân Huyền Mệnh tự mình đến đây.

Hòa Quang Mệnh Quân lườm nàng một cái, âm thầm khó chịu, hai huynh muội này thật sự càng ngày càng không tưởng nổi, giọng điệu này giống như là người trong tiên đạo, mà không phải người Huyền Mệnh.

Trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ, trên thực tế, trong Huyền Mệnh cũng có rất nhiều sinh linh bắt đầu tiếp xúc Tiên đạo, phàm là người tiếp xúc Tiên đạo đều giống như mê muội, điên cuồng tôn sùng Tiên đạo khiến hắn hết sức khó lý giải.

Tiên đạo thật có khó lường như vậy?

Hắn có muốn thử một chút hay không?

Khương Tiển nhìn ra Hòa Quang Mệnh Quân quẫn bách, cười nói:

- Gần đây, Địa Tiên chi tổ Vong Trần đại tiên muốn giảng đạo, vừa hay ngươi đến, không ngại đi nhìn một chút? Có lẽ có trợ giúp cho việc tu hành của ngươi.

Mặc dù hắn rất không vừa lòng Hòa Quang Mệnh Quân, nhưng hắn thủy chung không quên chuyện phát dương Tiên đạo, để càng ngày càng nhiều sinh linh gia nhập Tiên đạo, đây là chuyện mà mỗi một vị Tu Tiên giả nên làm.

Hòa Quang Mệnh Quân do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Hắn cũng nghe nói tên Vong Trần đại tiên, làm tân tấn Đại La, Vong Trần đại tiên tay cầm Thiên Địa bảo giám, thực lực không tầm thường, có uy vọng cực cao trong Tiên đạo.

Đồng Tứ, Đồng Tuyết thì nói đến hành động gần nhất của Vong Trần đại tiên, là Đại La mới nhất, Vong Trần đại tiên cùng Kiếm Thần đã so tài một phen, trận chiến này dẫn tới rất nhiều đại năng Tiên đạo quan sát, cuối cùng chiến ngang tay, cho dù ngang tay, cũng đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của Địa Tiên chi tổ.

Bây giờ, số lượng Đại La đã đi đến hai mươi lăm vị, dưới tình huống Đại La thế hệ trước bế quan, Đại La mới trở thành tồn tại quấy phong vân Đại La tiên vực đương thời, rất được quan tâm.

Bốn người tiếp tục trò chuyện, trò chuyện về việc lớn của Tiên đạo, Hòa Quang Mệnh Quân nghiêm túc nghe, hắn cũng không có ý thức được, trong lúc bất tri bất giác, việc lớn xảy ra trong Tiên đạo bắt đầu dẫn động sự quan tâm của các phương đạo thống, ngay cả trong Huyền Mệnh đều thường xuyên lưu truyền về tin sóng gió của Tiên đạo.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa như là một bức tượng thần, không nhúc nhích, hắn vẫn duy trì tư thế hơi lộ ra lười biếng.

Chương 1357 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (1)

Bỗng nhiên.

Mí mắt hắn run lên, từ từ mở mắt, toàn bộ Tử Tiêu cung đều sáng lên.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, lộ ra vẻ cảm khái.

Lần này bế quan thật thoải mái.

Hắn thành công luyện chế Đại Đạo sinh cơ thành một khỏa Đại La đạo quả có thể dung hợp, đồng thời thôi diễn nhân quả chi đạo của mình đến cảnh giới càng cao hơn, nói tóm lại, thu hoạch rất lớn, không có uổng phí bế quan.

Hắn bấm ngón tay tính toán, mình không ngờ lại bế một trăm hai mươi vạn năm quan.

Thật là dài.

Khương Trường Sinh cảm khái, sở dĩ có thể bế quan dài như thế, chủ nếu là không có địch nhân đến trêu chọc Tiên đạo.

Hắn bắt đầu diễn người mạnh nhất trong từng phạm vi.

Trừ hắn ra, giá trị hương hỏa cao nhất trong phạm vi đã biết lần nữa vượt qua một ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mạnh nhất trong Tiên đạo đã đi đến một trăm năm mươi vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tự nhiên là Vạn Phật thủy tổ, Bỉ Ngạn đạo quân kém không ít, còn đang trùng kích trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Dần dần, Thái Sơ Cửu Thánh cũng bắt đầu đứng trước mâu thuẫn trong tu hành, theo Đại La Siêu Thoát đi đến Đại La Thần Tướng, độ khó tự nhiên vượt xa cánh cửa từ Tiên Đế đến Đại La.

Mặc dù trước đó được Khương Trường Sinh giảng đạo, các Đại La vẫn sờ không tới cánh cửa Đại La Thần Tướng.

Mà Khương Trường Sinh thì đã bắt đầu nếm thử sáng tạo cảnh giới càng cao hơn.

Không thể không nói, Đại Đạo sinh cơ mười phần huyền diệu, dù cho đã bị người dùng qua, cũng cho hắn rất nhiều dẫn dắt.

Hắn nâng tay phải lên, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh trống rỗng xuất hiện ở trước mặt, trong miệng đỉnh bay ra một quả cầu ánh sáng, rơi vào trong tay hắn, hào quang tán đi, một đạo quả óng ánh sáng long lanh hiện ra, đạo quả bảy phần giống trái cây, ba phần giống tinh thạch, mặt ngoài có rất nhiều Đại Đạo hoa văn tỉ mỉ.

Tâm thần hắn khẽ động, sáng tạo ra một bảo hạp đẹp đẽ bằng gỗ lim, đặt Đại La đạo quả vào trong đó.

Viên đạo quả này có tác dụng gì, hắn sớm đã có quyết đoán, tự nhiên lưu cho Thiên Đình, để Thiên Đình dùng cái này hấp dẫn số lượng lớn cường giả gia nhập, lớn mạnh thực lực.

Hắn đã nuôi dưỡng không ít người không phải Khương tộc, không cần thiết cố ý tránh hiềm nghi, bản thân Thiên Đình chính là hắn sáng tạo, bây giờ Thiên Đình phi thăng thành công, cũng nên có được lực lượng lớn hơn.

Khương Trường Sinh lúc này thức tỉnh Bạch Kỳ, Bạch Kỳ mở mắt sau, tiến đến trước mặt hắn.

- Chủ nhân, ngài cuối cùng tỉnh lại, lần này ngài bế quan thực sự quá dài.

Bạch Kỳ xúc động muốn hỏng, nói năng lộn xộn.

Mặc dù chỉ cần ở trong Tử Tiêu cung luôn luôn được nhìn thấy Khương Trường Sinh, nhưng nàng muốn trò chuyện cùng chủ nhân hơn, dù sao lúc chủ nhân tu luyện, nàng cũng không dám tới gần giở trò.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hộp này để ngươi tự mình giao cho Tử Ngọc, hộp này trong vật liệu có thể nuôi dưỡng được một vị Đại La, việc này không được để người thứ tư biết được, cứ nói là Thiên Đình tự mình sáng tạo.

Nghe vậy, Bạch Kỳ trừng lớn đôi mắt đẹp.

Đại La?

Ngay cả Mộ Linh Lạc tu luyện ở nơi xa cũng mở mắt nhìn tới..

Khương Trường Sinh xem thấu tâm tư của Bạch Kỳ, nói:

- Ngươi đừng suy nghĩ, ngược lại địa vị của ngươi đã cao hơn một vài Đại La, cùng ở bên cạnh ta, không sớm thì muộn thành tựu Đại La, món bảo vật này không thuộc về ngươi.

Bạch Kỳ nghe xong, mở cờ trong bụng, vội vàng tiếp nhận bảo hạp gỗ lim, nói:

- Yên tâm đi, ta nhất định làm tốt việc này.

Nàng thu bảo hạp gỗ lim vào trong nhẫn trữ vật, sau đó nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh khoát tay nói:

- Đi trước đi, trong khoảng thời gian này ta sẽ không bế quan, có lời gì, sau đó trò chuyện tiếp.

Bạch Kỳ nghe xong, triệt để yên tâm lại, lúc này hành động rời khỏi Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Mộ Linh Lạc, cười nói:

- Nên hai người chúng ta ở cùng một chỗ.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lúc này đứng dậy, đồng thời phất tay, sáng tạo một mảnh sương trắng che đậy Bạch Long, để nó không thể thấy gì, mà Bạch Long giờ phút này vẫn đang ngủ say, cũng không có phát giác được điểm này.

Nàng đi về phía Khương Trường Sinh, trên mặt đầy tươi cười.

Bạch Kỳ nhanh chóng nhất đi tới Thiên Đình mới phát hiện Thiên Đế không ở trong Thiên Đình, Thiên Đế trước mắt đang

ở Linh giới, nàng không thể không lại nhích người đi tới Linh giới.

Mà tại Linh giới, Thiên Đế đang giảng đạo, Bạch Kỳ lại không tiện trực tiếp cắt ngang, làm trễ nải mấy năm, khi nàng trở lại Tử Tiêu cung, đúng lúc gặp được Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc muốn đấu pháp, nàng đi theo tiến đến xem chiến.

Nàng rất tò mò về thực lực của Mộ Linh Lạc, dù sao Mộ Linh Lạc cũng bế quan trăm vạn năm, nàng không rõ ràng Mộ Linh Lạc mạnh bao nhiêu.

Ba người đi tới tầng sâu trong không gian không có khí tức sinh linh luận bàn, một bên khác, Thiên Đế trở lại Thiên Đình.

Hắn một mình ở trong tẩm cung của mình, thận trọng lấy ra bảo hạp gỗ lim, theo bảo hạp mở ra, hắn thấy rõ bộ dáng của Đại La đạo quả.

Khí tức này.

Thiên Đế động dung, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên.

Thật chính là Đại La đạo quả.

Có chút khác biệt với đạo quả của hắn, đạo quả này tràn ngập lực hấp dẫn, để cho người ta muốn há miệng một ngụm nuốt vào.

Chương 1358 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (2)

Hắn lập tức đóng bảo hạp gỗ lim, đồng thời suy nghĩ đến một vấn đề khác.

Nên đưa Đại La đạo quả cho ai?

Cho dù thả ra tin tức, để cho người ta tới cạnh tranh, cũng phải nghĩ biện pháp để cho người mình đạt được, dù sao bây giờ Đại La tiên vực ngư long hỗn tạp, thậm chí còn có đạo thống khác tồn tại.

Thiên Đế càng nghĩ, quyết định tổ chức một trận đại hội Vạn Giới đấu pháp, phàm là tiên thần của Thiên Đình, hết thảy cảnh giới tồn tại phía dưới Đại La đều có thể tham gia.

Vì hấp dẫn càng nhiều sinh linh gia nhập Thiên Đình, hắn quyết định tổ chức đại hội Vạn Giới đấu pháp tại mười vạn năm sau.

Mười vạn năm, đối với Tiên Đế mà nói, mặc dù được cho là thời gian dài, nhưng cũng không phải không thể tiếp nhận, mà mười vạn năm mới có thể để cho thế lực Thiên Đình gia tăng sức mạnh.

Sau khi Thiên Đế có quyết đoán, lập tức để cho người ta gõ vang Thiên Đình Thần Chung, hiệu triệu hết thảy Chính thần tụ tập vào Lăng Tiêu bảo điện.

Đợi tiên thần tụ tập, sau khi Thiên Đế nói về đại hội Vạn Giới đấu pháp, cả điện đều cảm thấy sợ hãi.

- Có thể khiến người ta trực tiếp thành tựu Đại La?

- Bệ hạ, vì sao ngài lại có như thế bảo vật?

- Nói đùa sao, Đại La thật có thể dựa vào ngoại vật để đạt thành ?

- Chẳng lẽ bệ hạ có được từ Tử Tiêu cung?

- Bệ hạ, việc này quả nhiên là thật? Những tiên thần chung ta cũng có thể tham gia?

Các tiên thần nghị luận ầm ĩ, ngay cả Trần Lễ, Cơ Võ Quân và các vị tiên thần cũng theo đó xúc động.

Đại La, đây chính là mộng tưởng cao nhất của nhóm Tiên Đế mong muốn.

Thiên Đế cười nói:

- Lai lịch ra sao, chư vị thống nhất giữ kín, đây là trẫm sáng tạo, trên thực tế là trẫm hướng Đạo Tổ khẩn cầu trăm vạn năm, vừa hay đạt được cơ duyên này, chư vị cũng đừng lan truyền ra ngoài.

Nghe xong là Đạo Tổ, các tiên thần lập tức tin.

Có chuyện khó tin hơn cỡ nào hơn nữa, chỉ cần có liên quan đến Đạo Tổ, bọn hắn đều có thể tin.

Thế là, các tiên thần bắt đầu hòi về chi tiết về đại hội Vạn Giới đấu pháp, Thiên Đế thì để bọn hắn tiếp thu ý kiến quần chúng, thương thảo quy tắc cùng chế độ thưởng phạt.

Một năm này, Thiên Đình truyền ra tin tức đại hội Vạn Giới đấu pháp long trời lở đất, kinh động toàn bộ Tiên đạo.

Có thể khiến người ta trực tiếp thành tựu Đại La đạo quả.

Cái này, ngay cả các Đại La đều đứng ngồi không yên, Đại La trong các phương công đức giáo phái nghe nói tin tức đều xuất quan bái phỏng Thiên Đế, sau khi xác định tính chân thực của việc này, bọn hắn bắt đầu chuẩn bị để các đệ tử gia nhập Thiên Đình, tranh nhau một chuyến.

Thiên Đình khác biệt với các giáo phái, thuộc về thần quyền, giáo phái thì là truyền thừa, gia nhập Thiên Đình, cũng sẽ không ảnh hưởng giáo phái truyền thừa bọn hắn.

Huống chi Thiên Đình chính là do Đạo Tổ sáng tạo, các phương giáo phái cũng không dám suy nghĩ Thiên Đình thành địch nhân giả tưởng.

Theo các phương công đức giáo phái làm ra động tác, lực ảnh hưởng của đại hội Vạn Giới đấu pháp càng lớn, thậm chí lan truyền đến trong Đại Thiên thế giới, bị các đạo thống khác biết được.

Đạo thống vùng lĩnh vực này cơ hồ đều có sinh linh bắt đầu liên quan đến Tiên đạo, có rất nhiều đạo thống an bài nhiệm vụ, có rất nhiều sinh linh chủ động tìm kiếm, vô luận là loại tình huống nào, các phương đạo thống hiểu rõ rất sâu về Đại La.

Thành tựu Đại La, tương đương với thành tựu Thánh cảnh như đạo thống, đây chính là cơ duyên rất to lớn.

Tầng sâu trong hư không, Đại Đạo linh khí hỗn loạn, hình thành gió lốc tùy ý hoành hành, hư không nhiều chỗ đều có dấu hiệu sụp đổ.

Bạch Kỳ ngồi trên toà sen, quan sát trận chiến này, cảm khái vạn phần.

Nàng phát hiện Mộ Linh Lạc có một trái tim rất hiếu chiến, trước đó khi Cực Ý đột kích, Mộ Linh Lạc đã thể hiện ra sức chiến đấu siêu cao, chẳng qua nàng là đạo lữ của Đạo Tổ, rất nhiều người không để ý đến điểm này, cảm thấy nàng lẽ ra nên mạnh như thế.

Trên thực tế, tính toán tuổi tác của Mộ Linh Lạc, đặt ở trong đạo thống khác, thực lực như vậy tuyệt đối là thiên kiêu nhất lưu.

Đương nhiên, Bạch Kỳ cảm giác chủ nhân của mình càng thêm không thể tưởng tượng nổi.

Nàng thủy chung không tin có gì vạn thế luân hồi, Thiên Thân Vạn Tướng, nhất định là tư chất, ngộ tính của chủ nhân đi đến mức độ phàm linh như nàng không thể tưởng tượng nổi.

- Cũng không biết nếu Đại La hiện thời tiến hành đấu pháp, ai có thể xếp hàng trước ba.

Bạch Kỳ bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ như vậy, nhất là nghĩ đến Vạn Giới đấu pháp đại hội mà Thiên Đình tuyên bố.

Xem chiến ngàn năm, nàng cảm thấy mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ tiến vào trong Thần Du đại thiên địa, biết được chuyện đương thời khiến chúng sinh Tiên đạo chú ý nhất, đó chính là Vạn Giới đấu pháp đại hội mà Thiên Đình sắp tổ chức.

Bạch Kỳ cẩn thận suy tư, dưới tình huống không tính chủ nhân, Vạn Phật thủy tổ hẳn là có thể ổn thỏa xếp thứ nhất, đến nỗi người thứ hai, nàng đột nhiên cảm thấy Mộ Linh Lạc chưa hẳn không phải đối thủ của Bỉ Ngạn đạo quân, còn có Thái Thượng Côn Luân, kiêm tu rất nhiều Đại Đạo lực lượng, đạo hạnh cao thâm đến cực điểm.

Nàng lại nghĩ tới vị ở Địa Phủ kia, nàng trước đó từng đi Địa Phủ du ngoạn, đụng phải Luân Hồi đại đế, mặc dù Luân Hồi đại đế hết sức khách khí đối với nàng, nhưng Luân Hồi đại đế cho nàng một loại cảm giác cao thâm nói không ra.

Chương 1359 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (1)

Tên kia nhất định rất mạnh, ngay cả Địa Tàng đại tôn trong Thái Sơ Cửu Thánh đều đối hết sức cung kính với hắn.

Còn có Cực Quang thần quân gần nhất vừa xuất hiện, chỉ dùng năm mươi vạn năm đã từ một phàm linh bước vào Đại La, để hết thảy thiên kiêu, đại năng từ xưa đến nay đều ảm đạm phai mờ, thật sự là không thể nghĩ.

Bạch Kỳ nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt lộ ra vẻ tự hào, nàng nhìn thấy Tiên đạo từ không tới có, còn tham gia quá trình Tiên đạo kiến thiết cùng phát triển, chư thiên vạn giới, nhắc đến Tiên đạo trưởng thành, ai có thể bỏ qua Phúc Nguyên thánh mẫu?

Không nói hết thảy Tu Tiên giả, chín thành Tu Tiên giả đều thu hoạch được chúc phúc nàng cho, công đức của nàng bây giờ cực kỳ khoa trương, thân là chủ nhân Thiên Đình, Thiên Đế còn không bằng một phần trăm của nàng.

Không chút nào khoa trương đâu, chỉ cần nàng không rời khỏi phạm vi Tiên đạo, dù cho Đại La, cũng không gây thương tổn nàng một chút, Thiên Đạo chính là chỗ dựa thứ hai của nàng.

Dần dần, Bạch Kỳ lại bắt đầu xuất thần, suy nghĩ nên tăng thêm cho Tiên đạo phấn khích như thế nào.

Tiên đạo bây giờ xác thực mạnh mẽ, nhưng tập tục tu hành ở Đại La tiên vực vẫn như cũ dùng cảnh giới cao làm chủ, dùng cảnh giới quyết định hết thảy, đối với những sinh linh không đạt được Đại La mà nói, không khỏi cũng quá tàn khốc một chút.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc còn đang quyết chiến, hắn khống chế pháp lực của mình trình độ Đại La Siêu Thoát cảnh, nhưng dù cho như thế, bản chất của hắn vẫn như cũ là Đại La Thần Tướng, Mộ Linh Lạc tuyệt không phải đối thủ của hắn, nhưng chiến lâu như thế, Khương Trường Sinh không thể so nàng với chính mình, nhưng so với trận chiến hơn trăm vạn năm trước, hắn phát hiện Mộ Linh Lạc tiến bộ xác thực rất lớn.

Hắn diễn toán một thoáng giá trị hương hỏa của Mộ Linh Lạc, đã tới gần trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, so với Bỉ Ngạn đạo quân cũng chênh lệch không lớn.

Trong lòng Khương Trường Sinh hết sức vui mừng, nhưng lại cảm thấy nên cho nàng một chút áp lực, để tránh nàng kiêu căng, ngược lại đã chiến ngàn năm, cũng nên kết thúc.

- Nàng không phải rất muốn biết được cảm giác khi ta nghiêm túc mang đến cho nàng sao? Nàng chuẩn bị xong chưa?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói, vung tay áo đánh tan vận mệnh thần thông của Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lúc này dừng lại, mặc dù ngàn năm chiến đấu để cho nàng cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề, rất muốn một mực tiếp tục, nhưng nàng biết đó là Khương Trường Sinh cố ý phối hợp, chiến đấu chân chính không có thông thuận như vậy.

- Trường Sinh ca ca, tới đi, không cần lo lắng cho ta chịu khổ.

Mộ Linh Lạc nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, ánh mắt sáng rực.

Nàng thật muốn truy đuổi đến con đường mạnh nhất.

Nàng ở kiếp này rất khác kiếp trước, sinh ra đã có một lòng hiếu chiến, chẳng qua là đợi ở bên cạnh Khương Trường Sinh, để cho nàng không cảm giác được áp lực, cho nên lòng hiếu chiến bị ẩn giấu ở đáy lòng.

Nghe vậy, khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, hắn đột nhiên phóng thích lực lượng Nhân Quả của mình, trong chốc lát, Mộ Linh Lạc cảm giác cả người đột nhiên rơi vào trong vực sâu khủng bố, vô tận lực lượng âm hàn bao phủ nàng, để cho nàng không thể động đậy.

Giờ khắc này, nàng có loại cảm giác bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, không thể hiểu rõ, thân thể, hồn phách không chịu khống chế, chỉ có cảm giác kinh dị khi đối mặt với tử vong.

Phương xa, Bạch Kỳ cũng cảm nhận được, chẳng qua cảm thụ của nàng không có sâu như vậy, nàng liếc mắt nhìn tới, lập tức ý thức được trận chiến đấu nhàm chán này cuối cùng phải kết thúc.

Nàng cũng muốn tìm cơ hội thân cận cùng chủ nhân một chút, nhưng không phải dùng phương thức chiến đấu.

Khương Trường Sinh thu hồi lực lượng Nhân Quả, nhún vai cười nói:

- Cảm giác như thế nào?

Mộ Linh Lạc như trút được gánh nặng, vẻ mặt hết sức mất tự nhiên, nhưng cảm xúc trong nội tâm nàng đã từ hoảng sợ chuyển biến làm kinh hỉ.

Cái này là lực lượng vượt qua Đại La Siêu Thoát sao.

Nhân quả chi đạo có thể đi đến loại trình độ này, nàng nghiên cứu Vận Mệnh Chi Đạo lẽ ra nên cũng có thể.

Vẻ mặt Mộ Linh Lạc khôi phục rất nhanh, nàng mở miệng trả lời:

- Tuyệt không phải cảnh giới mà Siêu Thoát có thể địch, đây vẫn chỉ là một tia khí tức của Trường Sinh ca ca, thật không cách nào tưởng tượng nếu chàng dùng hết toàn lực, địch nhân sẽ tuyệt vọng ra sao.

Nghe được lời này, Khương Trường Sinh hết sức dễ chịu, lúc này đưa tay đưa nàng cách không kéo nàng vào trong ngực, sau đó dùng thần niệm bắt lấy vị nữ yêu ở phương xa, cùng nhau trở lại Tử Tiêu cung.

- Ngàn năm sau, lại cùng nhau ngao du nhân gian, ta cũng muốn đi nhìn phong mạo nhân gian bây giờ.

Khương Trường Sinh vứt xuống nói lời này liền lấy ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bắt đầu luyện đan.

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức nhảy nhót, Mộ Linh Lạc cũng lộ ra nụ cười, nhưng nàng không có xúc động như Bạch Kỳ, mà đi đến một bên, bắt đầu xem lại cảm thụ lúc trước.

Tin tức Đạo Tổ xuất quan cũng không có truyền ra, chuẩn xác mà nói, bây giờ Tiên đạo không có bao nhiêu người quan tâm Đạo Tổ đang làm cái gì, dù sao Đạo Tổ cách bọn hắn quá xa xôi.

Từ khi Hòa Quang Mệnh Quân nghe Vong Trần đại tiên giảng đạo, trở lại Huyền Mệnh, bắt đầu tu Tiên.

Lúc Khương Trường Sinh luyện đan, thuận tiện cảm thụ tiếng lòng của tín đồ.

Chương 1360 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (2)

Bây giờ, tín đồ hương hỏa của hắn triệt để nở hoa tại hư không lĩnh vực, nếu như hư không lĩnh vực là một tấm giấy đen, thắp sáng toàn bộ tín đồ hương hỏa, sẽ giống như đầy sao cuồn cuộn, rất hùng vĩ.

Hắn đã không còn ở thời kì dễ xúc động như phàm nhân, nhưng hắn vẫn như cũ cảm nhận được một phần ý thức trách nhiệm.

- Quá lâu không có giảng đạo, mặc dù có Thiên Đạo bảo hộ chúng sinh, nhưng cuối cùng có chút tình huống chiếu cố không được, đợi du lịch xong nhân gian, sẽ giảng đạo ngay bên trong Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh một bên nghe tiếng lòng của những sinh linh đang chịu khổ nạn, một bên suy nghĩ.

Đứng ở góc độ của hắn, sinh linh gặp khổ nạn sao mà nhiều, hắn không có khả năng đi tương trợ mỗi một vị sinh linh, dù sao nhân quả là tướng đúng, hắn muốn làm chính là để tuyệt đại đa số sinh linh của Tiên đạo có thể hưởng thụ Tiên đạo.

Thời gian ngàn năm luyện đan rất nhanh, lúc Khương Trường Sinh đứng người lên đã nhìn thấy Bạch Kỳ đã đứng ở cách đó không xa, trông mong mà đối đãi.

Mộ Linh Lạc lại còn đang ở trong ngộ đạo.

Khương Trường Sinh đứng dậy, thu Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh vào trong tay áo.

- Lần này, cứ để Bạch Kỳ theo chàng, ta thì không đi được.

Mộ Linh Lạc bỗng nhiên nói, nàng mở mắt, hướng về phía Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười.

Chu kỳ nàng bế quan không sai biệt lắm với Khương Trường Sinh, cho nên cũng không có cảm giác được thời gian buồn tẻ, nàng hiện tại xác thực càng để bụng hơn vào việc tu hành.

Khương Trường Sinh tự nhiên không có ý kiến, khẽ gật đầu, hắn đã xem thấu kế vặt của Mộ Linh Lạc và Bạch Kỳ.

- Chủ nhân, ta…

Bạch Kỳ tiến lên, đang muốn nói cái gì.

- Vậy thì cùng một chỗ đi đi.

Khương Trường Sinh vung tay áo, không đợi Bạch Kỳ nói xong đã dẫn nàng tan biến tại chỗ.

Trong chốc lát, bọn hắn đi vào trong một vùng núi, dãy núi vờn quanh, dòng sông nhỏ chảy qua, phong cảnh hợp lòng người, Bạch Kỳ mở mắt, nhìn thấy phong cảnh trước mắt, lập tức gấp, nàng đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh Khương Trường Sinh còn có hai người.

Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật.

Hai người bây giờ đều là tiên thần của Thiên Đình, bởi vì các nàng là tồn tại có nhân quả chặt chẽ cùng Đạo Tổ, cho nên địa vị rất đặc thù.

Bạch Kỳ sửng sốt, không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đi thôi, cùng đi nhìn Địa Tiên giới biến hóa một chút, nói ra, hai người các ngươi còn chưa có tới Địa Tiên giới.

Cơ Võ Quân cùng Ngọc Nghiên Dật cũng có chút mộng, mặc dù sớm biết Bạch Kỳ sẽ giúp các nàng nói chuyện, các nàng cũng một mực khẩn trương lại mong đợi chuẩn bị, nhưng giờ khắc này tới quá đột ngột.

Ngọc Nghiên Dật là cảm xúc phức tạp nhất, lúc nàng nhận biết Khương Trường Sinh còn không có Tiên đạo, khi đó các nàng còn ở trong Long Mạch đại lục, tranh phong cùng vận triều, triều tông, nàng đại biểu Phù Nguyệt thế gia lôi kéo Khương Trường Sinh, thường xuyên qua lại, nàng dần dần sinh ra lòng ái mộ Khương Trường Sinh, thậm chí còn chủ động thổ lộ qua, nhưng lại bị cự tuyệt.

Nhưng, đã ái mộ qua dạng nam tử như Khương Trường Sinh, sao nàng lại có thể coi trọng nam tử khác.

Cơ Võ Quân thì đến từ Thánh triều, đang lúc chém giết cùng yêu ma, nàng được Khương Trường Sinh cứu, sau đó đi vào đình viện Long Khởi quan, cũng đã trở thành một thành viên trong vòng quan hệ, dứt bỏ tình cảm mà nàng dành cho Khương Trường Sinh, địa vị hay nguồn gốc bản thân nàng tương ứng với thực lực của nàng, bây giờ cũng thuộc về với Tiên Đế đỉnh tiêm đương thời.

Cảm xúc của Ngọc Nghiên Dật là lo được lo mất, Cơ Võ Quân thì là mừng rỡ, dù sao thì trình độ thân cận giữa hai nữ và Khương Trường Sinh vẫn có chút khoảng cách.

- Đi thôi, một bên lịnh hội nhân gian phong tình, một bên tự ôn chuyện, ta cũng cảm thấy rất hứng thú đối với việc mà các ngươi đã trải qua.

Khương Trường Sinh cười nói.

Cố nhân ban đầu của hắn không nhiều, mà hai nữ cũng một mực một lòng hướng đạo, không có kết đạo lữ, điểm này vẫn đả động hắn.

Bất quá đứng ở cảnh giới của bọn hắn, tình yêu thật ra không có quá quan trọng, nếu có thể khích lệ ý chí tu hành lẫn nhau, đó cũng là điều cực tốt.

Bạch Kỳ thở dài một hơi, sau đó bắt đầu sôi nổi bầu không khí, nàng tính là khách quen của Địa Tiên giới, rất tinh tường đối với nơi này.

- Trong Địa Tiên giới có thể cất giấu một vị Đại La, trước đó không lâu còn lặng lẽ đột phá Đại La, không người biết được, các ngươi có biết là ai?

Bạch Kỳ bán một nút hỏi.

Cơ Võ Quân lắc đầu bật cười nói:

- Côn Luân giáo chủ, đúng không? Thật ra lúc hắn chứng được Đại La, ta có cảm ứng.

Vừa dứt lời, Bạch Kỳ, Ngọc Nghiên Dật đều kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Chẳng lẽ nói, nàng đã đụng chạm đến cảnh giới Đại La?

Khương Trường Sinh liếc nhìn Cơ Võ Quân, nhẹ giọng cười nói:

- Có tư thái Đại La, nhưng vẫn còn có chút khoảng cách, mặc kệ như thế nào, ngươi có hi vọng rất lớn chứng được Đại La.

Theo đạo hạnh của hắn càng ngày càng cao, Thiên Đạo cùng với toàn bộ Tiên đạo đều chịu ảnh hưởng của hắn, một khi hắn đột phá cảnh giới càng cao hơn, độ khó về Đại La cũng sẽ hơi giảm xuống, nhưng vẫn như cũ là cánh cửa mà tuyệt đại đa số sinh linh cố gắng cả đời đều không thể vượt qua.

Cơ Võ Quân cùng hắn có nhân quả mật thiết, tự nhiên chịu Thiên Đạo chiếu cố, lại thêm ngộ tính bản thân không tệ, cuối cùng sẽ có một ngày có thể đi đến Đại La.

Chương 1361 - Quy trình phát triển, mọi thứ nên để tự nhiên

Địa Tiên giới đã tồn tại rất nhiều năm, trong tình huống Thái Oa và Bạch Kỳ ra tay quản lý, nơi này đã sinh ra nhân tộc, chỉ là linh khí và thiên địa tạo hóa ở Địa Tiên giới kém xa Đại La tiên vực, cho nên cũng không có người tiến vào tầm mắt của đại chúng Tiên đạo, có rất nhiều thiên địa giống như Địa Tiên giới dạng này, xung quanh Đại La tiên vực càng nhiều vô số kể, hội tụ thành bầu trời đêm đầy sao cho Đại La tiên vực.

Trước mắt, nhân tộc Địa Tiên giới còn ở giai đoạn Man Hoang, nhân tộc còn đang khổ cực kiếm sống, ngoại trừ nhân tộc, nơi này còn có số lượng Hung thú càng thêm khổng lồ, đều do tự nhiên thai nghén mà thành.

Bản thân nhân tộc thì do Thái Oa sáng tạo, đã quấy rầy cân bằng tự nhiên của Địa Tiên giới, cho nên Thái Oa không có đặc biệt chiếu cố bọn hắn, sau khi truyền thụ kỹ xảo sinh tồn cơ bản liền trở lại Thiên Giới thứ hai, Tiên đạo Vương tộc do nàng sáng lập đã đổ bộ Đại La tiên vực, bắt đầu dừng chân, nàng càng để ý Tiên đạo Vương tộc hơn.

Khương Trường Sinh mang theo Bạch Kỳ, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật một bên nói chuyện phiếm, một bên du lịch sông núi hồ nước, dần dần, bọn hắn đi vào tộc địa của Nhân tộc.

Nhân tộc chia làm vô số bộ lạc, phân tán tại các nơi thiên địa, trước mắt còn trải qua sinh hoạt làm nông, tu tiên tạm thời không có truyền vào giới này, nhưng có thiên địa linh khí, tố chất thân thể Nhân tộc cũng rất tốt, ít nhất không phải chủng tộc yếu nhất, lại thêm linh trí, cũng có sức cạnh tranh của mình tại thời đại Man Hoang.

Bốn người Khương Trường Sinh với quần áo hoa lệ xuất hiện, đám người trong bộ lạc này vừa thấy được bọn hắn, dồn dập quỳ xuống, bải rằng tiên thần buông xuống.

Trước kia Thái Oa, Bạch Kỳ buông xuống qua các bộ lạc Nhân tộc, cho nên lưu lại truyền thuyết về Tiên Thần.

Gặp nhau tức là duyên, Khương Trường Sinh ở lại đây, chỉ điểm bọn hắn sinh hoạt, cùng với rèn luyện thân thể, đến nỗi Tiên đạo, tạm thời còn không thích hợp truyền bá.

Chủng tộc khác còn không ra đời linh trí, nếu hiện tại truyền thụ Tiên đạo, rất dễ dàng tạo thành phá hư hệ sinh thái.

Đợi sau khi vạn tộc quật khởi, Khương Trường Sinh sẽ cho chúng sinh Địa Tiên giới một cái cơ hội, để bọn hắn tiếp xúc Tiên đạo, nhưng diễn biến đến một giai đoạn nào đó, Tiên đạo sẽ bị ngăn chặn lại ở Địa Tiên giới, hắn muốn nhìn, dưới tình huống như vậy, Địa Tiên giới có thể thai nghén ra Địa Cầu trong trí nhớ của hắn hay không.

Hắn biết rõ, cho dù có thai nghén ra, Địa Cầu cũng không phải Địa Cầu kiếp trước của hắn, có nhân mới có quả, không có khả năng khép kín.

Chính là bởi vì có trí nhớ của kiếp trước, hắn ở kiếp này mới càng để ý sinh tử, đều như giẫm trên băng mỏng, đi đến hôm nay, cho nên trí nhớ của kiếp trước đã tồn tại trước khi hắn tu tiên, tuyệt không phải ý chí chiếu đến tương lai.

Tựa như đám người Vạn Phật thủy tổ của Tiên đạo, mặc dù còn sống, nhưng đó là trộm đoạt nhân quả bố trí, Viễn Cổ Tiên

Đạo sớm đã không còn, cũng sẽ không phải tương lai Tiên đạo hiện thời.

Đương nhiên, ít nhất Khương Trường Sinh trước mắt cho rằng như vậy.

Địa Tiên giới tồn tại cùng phát triển diễn hóa, thật ra cũng chỉ là Khương Trường Sinh muốn để trí nhớ kiếp trước của mình một mực không bị lãng quên, từ đó không quên sơ tâm.

Vô luận cảnh giới cao bao nhiêu, đều phải cẩn thận, không thể coi trời bằng vung.

Mặt trời chiều ngã về tây.

Bầu trời Địa Tiên giới là đầy thê lương nhưng xinh đẹp, biển mây đè lên nhau, rất có thần vận hải thị thận lâu.

Khương Trường Sinh ngồi trên một tảng đá lớn, thưởng thức thiên địa nhân gian.

Đã quen ngồi ở chỗ cao nhìn xuống chúng sinh, bây giờ ngồi ở nhân gian, ngước nhìn bầu trời, cũng có một phen ý cảnh đặc biệt.

Giờ khắc này, trong lòng hắn không có bất kỳ tạp niệm, buông suy nghĩ của mình ra, trong lúc vô hình, đạo ý hắn tản ra, khiến cho thiên địa được lợi.

Hoa cỏ giữa thiên địa bắt đầu gia tăng tốc độ trưởng thành, tinh thần nhóm sinh linh cũng vì đó rung một cái, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật, Bạch Kỳ đang dạy bảo mọi người cảm nhận được cỗ biến hóa này, quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Ngọc Nghiên Dật cảm khái nói:

- Cũng không biết hắn bây giờ có đạo hạnh cao bao nhiêu, ta thế nào cảm giác, đạo hạnh càng cao, càng cảm thấy hắn cao không thể chạm.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Nói nhảm, tốc độ của chúng ta so có thể so được chủ nhân?

Cơ Võ Quân nhìn về phía Bạch Kỳ, hỏi:

- Trước đó Mộ cô nương cùng Đạo Tổ chiến đấu, tình huống như thế nào?

Bạch Kỳ nhún vai nói:

- Đại La làm sao có khả năng uy hiếp được chủ nhân, chủ nhân hơi một nghiêm túc đã để chủ mẫu đánh mất sức chiến đấu, bất quá nói thật, ta cảm giác tồn tại bên trong Đại La có thể so sánh với chủ mẫu, nhiều nhất là hai vị, mà rất có thể là chiến ngang tay.

Lời vừa nói ra, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật động dung.

Các nàng và Mộ Linh Lạc cũng tính giao hảo, chẳng qua Mộ Linh Lạc cùng Khương Trường Sinh thích bế quan, cho nên đã rất lâu rồi chưa từng gặp mặt, Cơ Võ Quân cũng có một tâm hiếu chiến, nhưng Thiên Đình quá nhiều sự vụ, nàng không thể bế quan trăm vạn năm.

Chương 1362 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (1)

Cùng lúc đó.

Chân trời, chỗ sâu trong dãy núi, sương mù vờn quanh, như Tiên cảnh nhân gian, một chỗ giữa sườn núi, sương mù bỗng nhiên tán đi, hiển lộ ra một đạo quan xưa cũ, trước cửa còn có một khu vườn nhỏ, trồng các loại dược liệu, còn có mấy con chim đang đậu ở trên lan can.

Cửa lớn của đạo quan bỗng nhiên mở ra, một đạo thân ảnh đi ra, đây là một lão đạo nhân tóc trắng xoá, chính là Côn Luân giáo chủ.

Côn Luân giáo chủ tay cầm phất trần, đi đến trong vườn, nhìn hướng chân trời.

- Cỗ đạo ý này thật sự cao thâm.

Côn Luân giáo chủ nhíu mày, hắn bỗng nhiên suy nghĩ điều gì.

Hắn đã chứng được Đại La, những vẫn làm cho hắn cảm nhận được giống như thế, ngoại trừ Thái Sơ Cửu Thánh ra, chính là Đạo Tổ.

Từ khi chứng được Đại La, lòng tin của hắn tăng nhiều, hắn cảm giác mình chưa hẳn yếu hơn so với những người tiến lên Đại La trước đó, nếu như không phải Thái Sơ Cửu Thánh, vậy chỉ có thể là…

Côn Luân giáo chủ lại nghĩ tới trước đó gặp qua Phúc Nguyên thánh mẫu ở đây, hắn ý thức được cái gì, mặt lộ vẻ kích động, lúc này tan biến tại tại chỗ.

Khương Trường Sinh ngồi trên đá lớn, bên cạnh là vách núi cách hắn không đến mười bước, tư thế hắn ngồi hơi lộ ra lười biếng, một tay còn chống đỡ trên mặt tảng đá, gió nhẹ lay động mái tóc dài cùng đạo bào của hắn.

Hắn nhìn thấy một đạo thân ảnh từ chân trời bay tới, hắn cũng không có kinh ngạc, cũng không có né tránh, mắt thấy đối phương bay tới trước người mình.

Côn Luân giáo chủ rơi vào bên vách núi, kéo lên vạt áo, ngay tại chỗ quỳ lạy Khương Trường Sinh.

Toàn bộ Tiên đạo, chỉ có một người đáng giá để hắn đại lễ như thế.

- Côn Luân gặp qua Đạo Tổ.

Côn Luân giáo chủ mở lời, ngữ khí bình tĩnh, nhưng nội tâm của hắn lại rất mãnh liệt.

Cho dù là Đại La, cũng rất khó nhìn thấy Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đứng lên đi, ngươi ta cũng không tính lần đầu tiên gặp mặt.

Côn Luân giáo chủ đứng dậy, mặt toát mồ hôi nói:

- Ta không nghĩ tới lúc trước tới nghe đạo là Đại La ý chí của ngài, bây giờ chứng được Đại La, mới ý thức được Đại La không thể tưởng tượng nổi.

Khương Trường Sinh đánh giá hắn, cười nói:

- Trừ cái đó ra, ngươi còn cảm nhận được cái gì?

Côn Luân giáo chủ do dự một chút, nói:

- Còn có nhân quả, một cỗ nhân quả ta không thể nhìn trộm, khiến cho ta thấy hít thở không thông, Đạo Tổ, vận mệnh của ta có phải bị thay đổi hay không?

Sau khi thành tựu Đại La, hắn hiểu được rất nhiều chuyện, hắn thậm chí suy đoán mình trước kia sở dĩ thành tựu không được Đại La, là có quan hệ đến nhân quả bị cải biến.

Chuẩn xác mà nói, hắn sở dĩ có thể thành tựu Đại La, là có người cải biến nhân quả của hắn.

Người có thể làm được loại trình độ này, ngoại trừ Đạo Tổ, hắn nghĩ không ra người thứ hai, đến nỗi Vạn Phật thủy tổ, giao tình của hai người cũng không có sâu như vậy, trước kia thậm chí có chút xấu hổ, dù sao đều là đối thủ truy đuổi danh hào đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh hài lòng gật đầu nói:

- Xem ra ngươi đã có tạo nghệ về nhân quả chi đạo, quá khứ thì cứ để nó đi qua, hướng đến tương lai thôi, ta rất xem trọng ngươi, ta cho phép ngươi tiến vào giới này, cũng là nguyên nhân như thế.

Côn Luân giáo chủ nghe xong, nổi lòng tôn kính, cảm kích lần nữa hành lễ.

Khương Trường Sinh cũng tiếp nhận cúi đầu của hắn.

Nếu như không có Khương Trường Sinh ra tay, vận mệnh của Côn Luân giáo chủ tại Viễn Cổ Tiên Đạo là chết ở thiên ngoại, ít nhất bản thân Côn Luân giáo chủ là không có nhân quả Đại La.

Nói ra, đối với Tiên đạo bây giờ mà nói, Côn Luân giáo chủ cũng tương đương với vẫn lạc, hắn đã thật lâu chưa từng xuất hiện ở trước mắt chúng sinh Đại La tiên vực.

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, nói chuyện tự nhiên là về nhân quả chi đạo.

Rất lâu, một mực chờ mặt trời triệt để lặn xuống, Khương Trường Sinh cáo biệt hắn, trở lại trong bộ lạc, hắn thì trở lại đạo quan của mình, không còn dám quấy rầy.

Gặp mặt cùng Đạo Tổ, mặc dù trò chuyện không nhiều, nhưng cởi bỏ tâm sự cho Côn Luân giáo chủ, ít nhất có thể làm cho hắn chân chính bắt đầu sáng tạo tân sinh thuộc về chính mình.

Có thể được Đạo Tổ xem trọng, đây không thể nghi ngờ là ca ngợi lớn nhất.

Côn Luân giáo chủ quyết định lần nữa truy đuổi độ cao đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Một tháng sau, đám người Khương Trường Sinh tiếp tục lên đường, du lịch Địa Tiên giới.

So sánh cùng Đại La tiên vực, Địa Tiên giới không tính lớn, nhưng trên thực tế, Địa Tiên giới đối với phàm linh mà nói, cực kỳ bao la, như là một phương vũ trụ.

Khương Trường Sinh dự định đi ngàn năm, sau đó lại tiếp tục bế quan thật dài, lần sau trở ra, chỉ sợ lại là trăm vạn năm sau.

Trăm vạn năm sau, Địa Tiên giới sẽ nghênh đón Tiên giới, dựa theo tiến trình Thiên Đạo phát triển, khi số lượng Tu Tiên giả đi đến mức độ phiến thiên địa này khó có thể chịu đựng, sẽ nghênh đón đại kiếp, khi đó, Địa Tiên giới sẽ bị đánh nát trong các cuộc chinh chiến của các đại năng, hóa thành vô số ngôi sao, một trong số đó sẽ là Địa Cầu hắn mong muốn.

Sở dĩ để Địa Tiên giới có được Tiên đạo, lại mất đi, đây là vì thỏa mãn tưởng tượng của phàm nhân.

Chương 1363 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (2)

Khoa học kỹ thuật không phải là vì thỏa mãn những năng lực vượt mức bình thường của Tu Tiên giả à?

Trước khi phi cơ sinh ra, cổ nhân đã huyễn tưởng qua tiên nhân có thể lên trời xuống đất, khi còn chưa phóng vệ tinh đi ra vũ trụ, cổ nhân đã nói về Hỗn Độn.

Dựa theo tiến trình của Thiên Đạo, đây sẽ là một thời đại rất xa xôi, nhưng Khương Trường Sinh cảm thấy lấy quan niệm thời gian của mình trước mắt đến xem, cũng sẽ không lâu.

Bây giờ hắn bế quan một lần sẽ cần trăm vạn năm, chờ hắn đột phá, chỉ sợ sẽ là ngàn vạn năm.

Thiên Đình, trong ngự hoa viên.

Thiên Đế triệu kiến Trần Lễ, Vong Trần đại tiên cùng với Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần.

Từ khi Thiên Đình phi thăng, cũng từng bước chưởng khống Đại La tiên vực, Tô Dần cũng đi theo phi thăng, dù sao thì thần quyền của hắn là giám thị tiên thần Thiên Đình, phi thăng đã có mấy chục vạn năm, Tô Dần đã bắt đầu trùng kích Đại La, đưa ra ý chí của bản thân.

- Hôm nay triệu kiến các ngươi đến, là hi vọng các ngươi có thể tương trợ Thiên Đình.

Thiên Đế cười nói.

Tô Dần nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ là vì Vạn Giới đấu pháp đại hội? Ta đầu tiên nói trước, ta sẽ không tham gia.

Đại hội Vạn Giới đấu pháp mong muốn dương danh, chắc chắn cần rất nhiều cường giả danh vọng cực cao gia nhập, không lại chỉ là tiện nghi người thắng trận thành tựu Đại La, Thiên Đình không thể bởi vậy dựng nên quyền uy càng cao.

Vong Trần đại tiên nhíu mày, hắn đã là Đại La, tự nhiên cũng không muốn can thiệp đại hội Vạn Giới đấu pháp, hai người bọn họ bởi vì thần quyền đặc thù, càng sẽ không giúp người tranh đoạt Đại La đạo quả.

Thiên Đế lắc đầu bật cười, nói:

- Trẫm há lại không có đúng mực như vậy? Thiên Đình phát hiện một chỗ di tích của siêu thoát đạo thống viễn cổ ở trong hư không, bên trong thậm chí phát hiện dấu vết của Tiên đạo, cái này khiến trẫm cảm thấy có gì đó quái lạ cho nên muốn thăm dò một phen, nhưng mảnh di tích này ẩn chứa rất nhiều trận pháp mạnh mẽ cùng tà ma không có linh trí, trẫm nghĩ, thỉnh hai người các ngươi là tốt nhất, nếu thỉnh Đại La của giáo phái, không thể thiếu vì lợi ích mà sinh ra mâu thuẫn.

- Dấu vết của Tiên đạo? Chẳng lẽ Đạo Tổ từng có quá khứ?

Tô Dần tò mò hỏi.

Vong Trần đại tiên cũng suy đoán như vậy, Đạo Tổ thiên thân vạn tướng, luân hồi vạn thế, Đại La tiên vực chính là Đạo Tổ xây dựng dưới tình huống không người biết được.

Thiên Đế lắc đầu nói:

- Trẫm cũng không biết, nhưng theo tình báo mà Thiên Tướng gửi về, dấu vết thời gian của Tiên đạo kia hết sức cổ lão, thậm chí có khả năng càng thêm cổ lão hơn đạo thống, mặc kệ như thế nào, trẫm cần đi xem một chút, một khi đạt được của cải của đạo thống mới kia, Thiên Đình cũng có thể tạo phúc cho Tiên đạo, bảo hộ chúng sinhtốt hơn.

Trần Lễ vuốt râu, cười không nói.

Tô Dần bất đắc dĩ nói:

- Lời đều nói đến đây, ta sao tiện từ chối, bất quá bệ hạ, vì sao ngài không đi hỏi Đạo Tổ?

Thiên Đế lắc đầu, sau đó tự mình bưng chén rượu lên.

Trần Lễ cười nói:

- Chuyện gì đều hỏi Đạo Tổ, sao còn cần Tiên đạo để làm gì, mà chân tướng là cái gì, chẳng qua là thứ hai, vật do phương đạo thống kia lưu lại, là tình thế bắt buộc của Thiên Đình, Đại Thiên thế giới vô cùng mênh mông, lịch sử càng không có phần cuối, vùng hư không này có quá nhiều bảo tàng chờ chúng ta đi đào móc, đây cũng là nguyên nhân ba đại siêu thoát đạo thống lưu động trong hư không, Tiên đạo không thể động, vậy chỉ có thể Thiên Đình trả giá, hành động càng nhiều.

Vong Trần đại tiên cảm thấy có lý, thân là một trong người làm bạn Đạo Tổ sớm nhất, hắn cũng cảm thấy Đạo Tổ nên nghỉ ngơi, huống hồ, Đạo Tổ đối mặt áp lực tuyệt không phải bọn hắn có thể tưởng tượng.

Tô Dần hỏi:

- Khi nào hành động?

- Chờ các ngươi chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất động, nhất định phải trở về trước khi đại hội Vạn Giới đấu pháp kết thúc.

Thiên Đế cười nói, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tràn ngập dã tâm, đối với đại hội Vạn Giới đấu pháp, hắn có dự định rất lớn, hắn tin tưởng trận đại hội kia lại là bước ngoặt quan trọng của Thiên Đình.

Thiên Đình còn chưa thực sự trở thành Thiên Đình của Đại La tiên vực.

Tô Dần, Vong Trần đại tiên đáp ứng, trở về đi chuẩn bị.

Chuyến đi Địa Tiên giới ngàn năm đi qua rất nhanh, đợi Khương Trường Sinh trở lại Tử Tiêu cung, Cơ Võ Quân, Ngọc Nghiên Dật cũng dọn đến Tam Thập Tam Trọng Thiên, chờ Thiên Đế trở về, có thể một lần nữa thu lại tiên vị cho các nàng, để cho các nàng có thể buông xuống chức trách trong Thiên Đình, bắt đầu truy cầu Tiên đạo của mình.

Ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh cũng không có tu luyện, mà đem ánh mắt nhìn về phía chư thiên vạn giới Tiên đạo.

Trong lúc bất tri bất giác, Tiên đạo đã phồn thịnh như thế.

Dứt bỏ thiên địa đã bị Tiên đạo chiếm lĩnh ra, số lượng thiên địa do đám tu tiên giả Tiên đạo sáng tạo, xây dựng đã vượt qua ngàn vạn, trong mỗi thiên địa đều có sinh linh.

- Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận bắt đầu tản ra.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn chỉ lưu Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận một lỗ hổng, đối với Đại La tiên vực phồn hoa bây giờ mà nói, lỗ hổng kia trở nên chen chúc, từ đó làm sinh ra không ít phiền toái.

Chương 1364 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (1)

Tâm thần hắn khẽ động, Sâm La Vạn Tượng Thiên Trợ Trận tiêu tán, đồng thời để Thiên Đạo cáo tri hết thảy Đại La việc này, tin tưởng nhóm Đại La sẽ chuẩn bị sớm.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh lại diễn toán cường giả bên trong từng phạm vi, xác định không có cường địch, hắn mới triệt để yên tâm.

Lần này bế quan, hắn đã chuẩn bị sáng tạo cảnh giới càng cao hơn, trong lòng hắn đã có hướng đi, nếu như Tiên đạo không kiếp nạn, vậy hắn sẽ một mực bế quan đến khi thành công xây dựng cảnh giới mới mới thôi.

Trước đó, phóng xuất đám phân thân Bàn Cổ, để bọn hắn ở trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ tu luyện.

Bây giờ Phi Thăng đài đã di chuyển đến bên trong Thiên Giới do Thiên Đình sáng tạo, như thế thì Thiên Đình mới có thể tiện hơn cho việc ghi chép về các phi thăng giả, củng cố trật tự, điều này cũng làm cho Chư Thiên Đại Đạo Thụ trở thành thánh địa, không người dám tự tiện xông vào.

Năm tháng dằng dặc, nhân gian thương hải tang điền, vương triều thay đổi như cả đời phù du, đấu chuyển tinh di, chủng tộc bá quyền, giáo phái tranh khí vận cũng lộ ra ngắn ngủi.

Đại La tiên vực cách mỗi vài vạn năm sẽ sinh ra một vị Đại La, phần lớn Đại La mới đều là hậu bối mới đản sinh sau khi Tiên đạo trở thành bá chủ phương hư không này, bọn hắn sinh ra trong bối cảnh có Tiên đạo khí vận càng thêm khổng lồ, thiên tư không ngừng vượt qua cực hạn của tiền bối, chẳng qua người xưa vĩnh viễn là mục tiêu mà người đời sau truy đuổi.

Vĩnh viễn có người xưa sinh ra, cũng vĩnh viễn có hậu bối xuất thế.

Một ngày này, bên trong Linh Tiêu giáo.

Tiêu Hòa nương nương đang chiêu đãi Bạch Kỳ, bên cạnh còn có hai vị nữ tiên cùng đi, trong đó có Thanh Khâu thánh mẫu tương lai.

- Thánh mẫu? Như vậy không tốt đâu, có thể mạo phạm đến ngươi hay không?

Tiêu Hòa nương nương do dự nói.

Bạch Kỳ lắc lư bầu rượu nhỏ, nói:

- Đây cũng là ta tranh lợi cho các nữ tiên, Thiên Đình tuy có nữ tiên nhưng số lượng rất ít, mà Đại La tiên vực thiếu nữ tiên, cho nên ta chuẩn bị sáng lập vị thánh mẫu, hưởng công đức cùng khí vận của ta, người trở thành thánh mẫu dùng cứu rỗi chúng sinh gặp khổ nạn làm chức trách, điểm này cũng rất giống Phật Môn.

- Mặt khác, ta sẽ tận lực trợ giúp thánh mẫu thành tựu Đại La.

Đại La.

Thanh Khâu bên cạnh nhịn không được hỏi:

- Trở thành thánh mẫu, cần tư cách cái gì?

Bạch Kỳ nâng lên cái cằm trắng nõn của nàng, cười nói:

- Để cho ta hài lòng, cái này là tư cách.

Thanh Khâu đỏ mặt, nàng vẫn như cũ không quen bộ dáng Bạch Kỳ khinh bạc đối với nữ tu các nàng.

Một vị nữ tiên khác thì mong đợi nhìn về phía Bạch Kỳ.

Đại La, đây chính là tồn tại siêu thoát.

Tiêu Hòa nương nương hỏi:

- Vậy ngươi chuẩn bị thành lập bao nhiêu vị thánh mẫu?

- Mười hai vị đi, ta chuẩn bị giống như Thiên Đình, tổ chức một trận đại hội cùng loại với Vạn Giới đấu pháp, để Thập Nhị thánh mẫu càng được mọi người tán thành.

Bạch Kỳ cười nói, trên mặt lộ ra vẻ hướng tới.

Chủ nhân đang bế quan, nàng không có bao nhiêu phiền não, thế là tìm chút việc vui, trên thực tế, làm như vậy cũng có ý nghĩa.

Nếu như Thập Nhị thánh mẫu đều thành Đại La, nàng sẽ càng thêm uy phong.

Bây giờ trong Đại La giáo phái, lợi hại nhất cũng mới có ba vị Đại La.

Tiêu Hòa nương nương cảm khái nói:

- Nói đến đại hội Vạn Giới đấu pháp, Thiên Đế bệ hạ thật sự làm tốt, đã trở thành giai thoại, rất nhiều đạo hữu đều đang chờ mong đại hội lần sau, đáng tiếc, đại hội Vạn Giới đấu pháp ngàn vạn năm một lần, khoảng cách thực sự quá dài. .

Sau khi đại hội Vạn Giới đấu pháp diễn ra rồi kết thúc, oanh động toàn bộ Tiên đạo, ngay cả Thái Ất Tiên Vực cũng có rất nhiều nghe đồn, ngoại trừ người thứ nhất thu hoạch được Đại La đạo quả ra, trăm người đứng đầu đều thu được ban thưởng cực tốt, thậm chí có Đại Đạo tinh thạch có được từ bên trong đạo thống cổ lão, có thể giúp người ta lĩnh hội Đại Đạo.

Bên trong một trận đại hội kia, hết thảy Đại La đều tiến đến quan sát, cho Thiên Đình đủ mặt mũi, Bạch Kỳ cũng có kế hoạch mời tất cả Đại La, tạo thế cho Thập Nhị thánh mẫu.

Thanh Khâu hung hăng gật đầu, nói:

- Đúng đấy, ngàn vạn năm quá dài, thánh mẫu, ngài thỉnh cầu bệ hạ rút ngắn thời gian đi.

Bạch Kỳ liếc nàng một cái, tức giận nói:

- Ngàn vạn năm đối với Tiên Đế mà nói, cũng là một loại tôi luyện, huống chi, Đại La đạo quả dễ sáng tạo như vậy sao?

- Đúng thế.

Thanh Khâu lẩm bẩm một câu.

Tiêu Hòa nương nương đột nhiên hỏi:

- Gần đây, lại có siêu thoát đạo thống mưu đồ làm loạn đối với Tiên đạo, việc này, Đạo Tổ có biết được?

Nàng lo lắng Đạo Tổ bế quan, sơ sót chuyện ngoại giới, nàng từng có cảnh ngộ như thế, trước đó có một lần là như thế, đang lúc nàng bế quan, kẻ địch đánh vào Linh Tiêu giáo, nàng mới phát giác.

Bạch Kỳ khinh thường nói:

- Chu Quái mạnh hơn, có thể mạnh như Cực Ý, Tham Nhân? Bất quá là một đám ngốc không biết tự lượng sức mình thôi, không cần chủ nhân ra tay, chư vị Đại La chẳng lẽ không thể đối phó?

Chu Quái là siêu thoát đạo thống gần đây xông vào phương lĩnh vực này, bọn hắn khí thế hung hăng, tróc nã không ít Tu Tiên giả, tìm kiếm tình báo về Tiên đạo, việc này đã truyền ra bên trong Thần Du đại thiên địa.

Tiêu Hòa nương nương vẫn có lo lắng, nàng luôn cảm thấy Chu Quái là tồn tại mạnh mẽ như Cực Ý, thậm chí có khả năng mạnh hơn Cực Ý.

Chương 1365 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (2)

Khí thế của Tư Phạt tôn chủ cùng Vô Tướng tôn chủ, nàng đến nay đều không thể quên, kia là tồn tại tuyệt không phải Đại La có thể địch, ít nhất không phải Đại La Siêu Thoát có thể địch, mà bây giờ Tiên đạo chưa có sinh ra Đại La Thần Tướng, ngay cả Vạn Phật thủy tổ cũng đau khổ không thể đột phá Đại La Thần Tướng.

Bạch Kỳ đứng dậy, cười nói:

- Tốt, ta nên đi địa phương tiếp theo.

Lần này đến đây, cũng là vì củng cố quan hệ với các Đại La, tiếp theo nên đi bái phỏng vị Đại La kế tiếp, thuận tiện làm chăn đệm cho Thánh Mẫu đại hội.

Tiêu Hòa nương nương đứng dậy đưa tiễn.

Thanh Khâu cùng tiên tử bên cạnh đứng dậy hành lễ, cũng không có theo sau, bởi vì các nàng biết được sư phụ cùng thánh mẫu còn có lời muốn trò chuyện.

Đợi các nàng đi xa, tiên tử nhìn về phía Thanh Khâu, truyền âm hỏi:

- Ngươi nói, thánh mẫu có phải Đại La hay không?

Thanh Khâu trừng nàng một cái, hồi âm nói:

- Tự nhiên, ngươi không có cảm giác được khí thế của nàng đã không kém với sư phụ à, còn có, nàng nói tới kế hoạch thánh

mẫu thành tựu Đại La, điều này nói rõ bản thân nàng đã dùng công đức thành tựu Đại La.

Tiên tử nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ, càng thêm chờ mong đối với việc trở thành thánh mẫu.

Trong một tòa đại điện tối tăm, rất nhiều đám lửa màu xanh lơ lửng phía dưới bầu trời.

Một thân ảnh người mặc hắc bào rộng thùng thình ngồi trước một cái đỉnh lớn, trong đỉnh có hỏa diễm khổng lồ đang thiêu đốt, màu xanh biếc, đang cháy hừng hực, dẫn cái bóng của hắn kéo ra thật dài.

Dưới mũ, mặt của hắn như khô lâu, cực kỳ doạ người, hai tay của hắn đặt ở trước bụng biến ảo thủ thế, nhanh như tàn ảnh, tựa hồ đang thôi diễn cái gì.

- Ngươi thật quyết định ra tay với Tiên đạo à, Cực Ý, Tham Nhân còn chưa báo thù, nói rõ Tiên đạo có được lực lượng mạnh hơn Đạo Hư Tôn Chủ.

Một tiếng nói vang lên, ngữ khí đầy bình tĩnh.

Chỉ thấy một hư ảnh màu tím sậm đi ra từ trong bóng tối, giống như do tử diễm ngưng tụ mà thành, khí tức rất đáng sợ.

Người áo đen trả lời:

- Trước khi không có hoàn toàn hiểu rõ, ta đương nhiên sẽ không ra tay với Tiên đạo, ta chẳng qua cảm thấy rất hứng thú đối với Tiên đạo, mặc dù Tiên đạo còn chưa siêu thoát, nhưng đạo thống dạng này, tựa hồ trước đây thật lâu đã xuất hiện qua, ta lại nhớ không nổi gặp qua ở đâu.

Hư ảnh màu tím sậm hỏi:

- Ngươi phải làm như thế nào?

- Tự nhiên là dùng thủ đoạn của Chu Quái, nhiễu loạn Tiên đạo, nhìn một chút Đạo Tổ sẽ xử lý như thế nào, Chu Quái cách Tiên đạo rất xa xôi, Đạo Tổ không có khả năng giết tới, hắn thật có tàn nhẫn như vậy, đã sớm tự tiện xông vào Cực Ý.

Người áo đen dừng lại thủ thế, hắn chậm rãi đứng dậy.

Hư ảnh màu tím sậm nói:

- Chu Quái tự nhiên không sợ hắn đánh tới, ta chẳng qua cảm thấy trêu chọc Tiên đạo không biết, không lợi có thể cầu.

Người áo đen khẽ nói:

- Vậy cũng không nhất định, có thể làm cho ta cảm thấy hứng thú như thế, đoán chừng có quan hệ đến những Chúa Tể đạo thống trước kia, dù cho là kế thừa truyền thừa của Chúa Tể đạo thống đã tàn phá, cũng có trợ giúp rất lớn cho việc giải trừ khốn cảnh hiện tại của Chu Quái, nếu như Tiên đạo biểu hiện để ta hài lòng, ta sẽ ban cho Đạo Tổ một chỗ tốt không thể từ chối.

Hư ảnh màu tím sậm lắc đầu nói:

- Ta không cảm thấy phương lĩnh vực kia sẽ có đạo thống nào có thể trợ giúp Chu Quái, Cực Ý, Tham Nhân chẳng qua là tạm thời không dám trả thù thôi, hai tôn Đạo Hư Tôn Chủ hi sinh là không thể nào bị lãng quên, nếu như ngươi chuẩn bị lôi kéo bọn hắn, kết quả bọn hắn bị Cực Ý, Tham Nhân hợp lại diệt, trả giá của ngươi sẽ trở nên hài hước, Chu Quái không có tinh lực trợ giúp Tiên đạo đối phó Cực Ý, Tham Nhân.

- Ta chỉ có biện pháp, sẽ không mượn dùng lực lượng của Chu Quái.

Người áo đen khẽ nói, ngữ khí có chút không vừa lòng.

Hư ảnh màu tím sậm không nói thêm lời, quay người đi vào trong bóng tối, giống như chưa từng tới.

Người áo đen nhìn chằm chằm liệt diễm màu xanh bên trong chiếc đỉnh lớn trước mặt, lâm vào suy tư, cũng không lâu lắm, hai tay của hắn lần nữa biến hóa thủ thế, tiến hành thôi diễn.

Bởi vì Tiên đạo Đạo Tổ tru diệt Đạo Hư Tôn Chủ của Cực Ý, Tham Nhân, dẫn đến thanh danh Tiên đạo một mực đang khuếch tán, truyền đi càng ngày càng xa, mặc dù đi qua hơn một trăm vạn năm, vẫn đang không ngừng khuếch tán, càng ngày càng nhiều đạo thống bắt đầu quan tâm Tiên đạo, nhưng đại bộ phận đều đang ở giai đoạn quan sát.

Theo Khương Trường Sinh bắt đầu trùng kích cảnh giới cao hơn, tốc độ thời gian Đại La tiên vực trôi qua tăng tốc, bên trong đoạn thời gian từ nay về sau, hai chữ Chu Quái cường thế xâm nhập vào trong tầm mắt chúng sinh Tiên đạo.

Không ít Tiên Đế được Chu Quái báo mộng, thu hoạch được phương pháp tu hành của Chu Quái, Chu Quái có thể thôi diễn quá khứ, tương lai thậm chí trợ giúp thôi diễn kết quả cho mỗi một quyết định, dần dần, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bắt đầu truy cầu Chu Quái, năng lực hiểu rõ vận mệnh, cải biến mệnh số, ai có thể không động tâm?

Các phương Đại La giáo phái cũng đang điều tra về hành tung của Chu Quái, dù sao ở thiên ngoại có Tu Tiên giả bị Chu Quái bắt giết, nhưng Chu Quái không có chui vào Đại La tiên vực, căn cứ báo mộng thì đám Đại La cũng không cách nào truy xét đến bọn hắn, chỉ có thể ngồi nhìn càng ngày càng nhiều Tiên Đế thu hoạch được phương pháp tu luyện của Chu Quái.

Chương 1366 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (1)

Mấy ngàn năm sau, Vị Lai phật tổ của Phật môn tìm tòi nghiên cứu tu hành Pháp môn của Chu Quái, kết quả trầm mê, bế quan không ra.

Tựa hồ Đại La tiên vực đã bắt đầu tiếp nhận, thậm chí tôn sùng Pháp môn của Chu Quái.

Tiên đạo cũng có pháp môn suy tính, nhưng Chu Quái suy tính càng thêm tường tận, thần kỳ hơn, thậm chí có loại cảm giác trêu đùa vận mệnh, để Tu Tiên giả đấu với trời dễ dàng yêu thích, huống chi chẳng qua là tu hành Pháp môn của Chu Quái, cũng không phải gia nhập Chu Quái, bọn hắn cũng không có trả giá cái gì.

Theo các phương giáo phái cùng với Thiên Đình thế nào cũng tra không được tung tích của sinh linh Chu Quái, việc này không giải quyết được gì, cuối cùng Đại La tiên vực cũng tiếp nhận Pháp môn của Chu Quái phổ biến, trên thực tế, bản thân Tiên đạo có tính bao dung, phương pháp tu hành của đạo

thống khác cũng lưu truyền trong Đại La tiên vực, chủ yếu tu hành pháp lực, rung chuyển không được căn cơ Tiên đạo.

Nhưng nhìn trộm vận mệnh, nắm giữ vận mệnh, dễ dàng để cho người ta mê thất.

Một bên khác, mấy trăm ngàn năm qua đi, Địa Tiên giới đã có biến hóa lớn, sóng gió ở trong Đại La tiên vực cũng không có ảnh hưởng đến thế giới này, các bộ lạc nhân tộc bắt đầu đi đến chế độ tập quyền, khái niệm về Tộc đã sinh ra.

Trong núi sâu, trong một đạo quan.

Bạch Kỳ đang làm khách bái phỏng Côn Luân giáo chủ.

Địa Tiên giới là thiên địa mà chủ nhân nàng đặc biệt quan tâm, nàng tự nhiên thường xuyên đến đây xem xét.

- Thập Nhị thánh mẫu đã danh chấn Tiên đạo vạn giới, vì sao ngươi còn mặt mày ủ rũ?

Côn Luân giáo chủ cười ha hả hỏi.

Đối với vị nữ yêu bên người Đạo Tổ này, hắn cũng rất có hảo cảm, bởi vì trước đây thật lâu, hắn trước kia nhận qua ân của nàng, mà nàng không màng hồi báo.

Trên thực tế, Bạch Kỳ cũng rất ít khi gặp được khốn cảnh, để mời một vài Đại La ra mặt mượn thế giải quyết.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Tự nhiên không phải sầu lo vì chuyện của chính ta, Pháp môn của Chu Quái phổ biến, ngươi hẳn là từng nghe nói, ta luôn cảm thấy đây không phải chuyện tốt, mà gần đây, bầu không khí trong Đại La tiên vực hết sức quỷ dị, tín nhiệm giữa các Tu Tiên giả tựa hồ đã giảm xuống, ai nấy đều đề phòng lẫn nhau, có lẽ thấy được những vận mệnh không tốt, lo lắng người bên ngoài hại mình.

Côn Luân giáo chủ vuốt râu nói:

- Có lẽ thứ bọn hắn thấy không phải thật sự, chỉ là có người muốn bọn hắn thấy, dùng thần thông của Đạo Tổ, không có đạo thống nào dám vào phạm Tiên đạo, Chu Quái dùng

phương pháp này tan rã Tiên đạo từ bên trong, đúng là một loại thủ đoạn rất cao minh.

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, hỏi:

- Ngươi cũng cảm thấy là âm mưu?

Côn Luân giáo chủ gật đầu nói:

- Vận mệnh, nhân quả chi đạo, nào có dễ dàng như vậy, bây giờ, Tu Tiên giả không có đi đến Tiên Đế đều có thể luyện thành Pháp môn của Chu Quái, bản thân đã không hợp lý, bất quá ngươi không cần phải gấp, ta tự có biện pháp.

- Biện pháp gì?

- Chính là sáng tạo ra thôi diễn chi pháp, có thể hiểu rõ Pháp môn của Chu Quái ta xưng là bát quái, chịu Đạo Tổ dẫn dắt, nếu kẻ địch muốn tan rã từ bên trong, thì không cần thiết quấy nhiễu Đạo Tổ, chúng ta tự mình giải quyết, cũng nói cho Chu Quái cùng với các đạo thống khác rằng, Tiên đạo không chỉ có mỗi Đạo Tổ.

Côn Luân giáo chủ khí phách nói, tinh thần hắn phấn chấn, khôi phục sự tự tin đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ ngày xưa.

Bạch Kỳ đột nhiên cảm giác được hắn chưa hẳn không thể vượt qua Vạn Phật thủy tổ.

Suy nghĩ kỹ một chút, Vạn Phật thủy tổ trước kia là truy đuổi bóng lưng của hắn trưởng thành, chẳng qua hắn bị Đại La ngăn cản rất nhiều năm, mới bị kéo ra chênh lệch.

- Nếu ngươi có thể sáng tạo ra Bát Quái chi pháp, ta sẽ dùng công đức bản thân giúp ngươi truyền bá.

Bạch Kỳ phấn chấn nói.

Côn Luân giáo chủ cười nói:

- Kiếp nạn Tiên đạo lần này, cứ để ngươi và ta hợp lại giải quyết, để Đạo Tổ xem xem năng lực của chúng ta.

Nói lời này triệt để nhóm lửa trong lòng Bạch Kỳ.

Hai người thương lượng trong chốc lát, Bạch Kỳ không lại quấy rầy, để Côn Luân giáo chủ nắm chặt thời gian nghiên

cứu.

Đối với Bát Quái chi pháp, Côn Luân giáo chủ mặc dù đã có hướng đi, nhưng vẫn cần thời gian nghiên cứu, hắn dùng nhân quả chi đạo sáng tạo thôi diễn bát quái, bản thân hắn tràn ngập lòng tin, nói cho Bạch Kỳ, nhiều nhất hai mươi vạn năm, nhất định có thể thành công.

Hai mươi vạn năm đối với nhân gian mà nói, vô cùng dài đằng đẵng, nhưng đặt ở Đại La tiên vực, còn chưa đủ để Tiên đạo đại loạn.

Đạo Môn, bên trên một ngọn núi cao trong mây.

Bỉ Ngạn đạo quân cùng Thái Thượng Côn Luân ngồi đối diện đánh cờ, hắc bạch hai cờ, mỗi một con đều có đạo vận.

- Pháp môn của Chu Quái, ngươi như thế nào xem?

Bỉ Ngạn đạo quân hỏi.

Thái Thượng Côn Luân khịt mũi coi thường nói:

- Thủ đoạn nham hiểm lừa gạt người, tính thiên ngoại, cái gì đều không tính được, chỉ có thể coi là xem được tình huống bên trong Thiên, nhưng Chu Quái lại không thể làm chủ Thiên Đạo, âm mưu ở trong này còn chưa đủ rõ ràng?

Bỉ Ngạn đạo quân lắc đầu nói:

- Nhưng chúng sinh nhìn không thấu, tự cho là đạo hạnh của mình không đủ.

Chương 1367 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (2)

Thái Thượng Côn Luân cười nói:

- Đây là một trường kiếp nạn, nếu như Đạo Môn có thể bảo trì bản tâm, có lẽ có thể triệt để đè lên Phật Môn, nghe nói Vị Lai phật tổ trầm mê Pháp môn của Chu Quái, không thể tự kềm chế, Vạn Phật thủy tổ xác thực cao minh, ta bội phục hắn, nhưng vị đệ tử này của hắn không được.

Bỉ Ngạn đạo quân gật đầu, hắn đang muốn mở miệng, một tiếng nói to vang vọng chư thiên vạn giới Tiên đạo.

- Ta, Đạo Côn Luân, lĩnh hội nhân quả chi đạo, sáng lập Pháp môn Bát Quái chi pháp suy diễn được Chu Quái, đã thấy được cơ hội tiến tới thần tướng, ta nguyện vì chúng sinh giảng về Bát Quái đạo, phàm là người tâm hướng Thiên Đạo, đều có thể nghe đạo từ trong mộng.

Nghe vậy, Bỉ Ngạn đạo quân động dung, Thái Thượng Côn Luân càng đứng dậy.

- Cơ hội đến Thần Tướng, Đạo Côn Luân - Côn Luân giáo chủ, nguyên lai Đại La khí vận thêm ra là hắn, hắn lại còn sống.

Thái Thượng Côn Luân trong nháy mắt suy tính ra thân phận chân thật của đối phương.

Bỉ Ngạn đạo quân tự nhiên quên không được Côn Luân giáo chủ, đây chính là tồn tại từng để cho hắn truy đuổi.

- Bát Quái chi pháp - Bỉ Ngạn đạo quân tự lẩm bẩm.

Bọn hắn đều rõ ràng giảng đạo trong mộng mà Đạo Côn Luân nói tới là Thần Du đại thiên địa, đây là ám hiệu của hết thảy tín đồ, Thần Du đại thiên địa tồn tại đã không phải bí mật, nhưng như thế nào tiến vào Thần Du đại thiên địa, lại thành vấn đề làm khó người ta.

Hai người liếc nhau, lúc này ngồi xuống nhập định, tiến vào bên trong Thần Du đại thiên địa.

Tiếng của Đạo Côn Luân vang vọng bên trong Thần Du đại thiên địa, mà còn không chỉ một lượt, nói cho các tín đồ về thời gian giảng đạo cụ thể.

Các tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa không thể tiến hành truyền lời cho chúng sinh, tiếng truyền không được quá rộng, đạo hạnh mạnh hơn ở bên trong Thần Du đại thiên địa cũng không có khác biệt với những tín đồ khác, Đạo Côn Luân sở dĩ có thể, chính là nhờ Bạch Kỳ trợ giúp, theo Bạch Kỳ trở thành người có Thiên Đạo công đức nhiều nhất, vì để cho nàng tốt hơn gánh chịu chức trách Phúc Nguyên thánh mẫu, Khương Trường Sinh sớm mở đặc quyền cho nàng.

Cử động lần này của Đạo Côn Luân chưa bao giờ phát sinh qua lúc trước, chỉ có Đạo Tổ có thể giảng đạo cho hết thảy tín đồ bên trong Thần Du đại thiên địa, trong lúc nhất thời, những chuyện liên quan tới Đạo Côn Luân là ai, Bát Quái chi pháp có gì tinh diệu, đủ loại ngôn luận tràn ngập toàn bộ Thần Du đại thiên địa, các phương thiên địa trong hiện thực cũng đang thảo luận.

Hết thảy Đại La đều bị kinh động, mong muốn bái phỏng Đạo Côn Luân, nhưng lại không biết Côn Luân ở nơi nào.

Đạo Côn Luân dùng nhân quả chi đạo che giấu hành tung của mình, chẳng qua chỉ để các Đại La có thể tính tới thân phận chân thật của hắn, đây cũng là tín hiếu hắn muốn báo cho các đối thủ ngày xưa, ta đã trở lại.

Sở dĩ đổi tên, đó là bởi vì Côn Luân giáo chủ đã không còn, hắn muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Giờ phút này, Côn Luân giáo chủ đổi tên là Đạo Côn Luân đang cảm khái năng lực của Bạch Kỳ.

- Bên trong Thần Du đại thiên địa, có thể có năng lực này, ngoại trừ Đạo Tổ, cũng chỉ có ngươi, đa tạ thánh mẫu tương trợ.

Đạo Côn Luân nhìn về phía Bạch Kỳ, cảm khái nói.

Tuyên bố lần này khiến cho hắn cảm giác mở mày mở mặt, rất thoải mái.

Bạch Kỳ khoát tay, cười nói:

- Chủ yếu là ngươi sáng tạo ra Bát Quái chi pháp, lần này kiếp nạn, vẫn phải dựa vào ngươi đến giải quyết, một vài Đại La giáo phái mơ hồ có dấu hiệu khai chiến, may mắn ngươi kịp thời sáng tạo ra ra pháp này, hy vọng có thể hóa giải kiếp nạn.

- Đúng rồi, ngươi nói, đã nhìn trộm đến cơ hội Thần Tướng, thật chứ?

Bạch Kỳ tò mò nhìn về phía Đạo Côn Luân.

Đại La Thần Tướng, đây chính là cảnh giới ngay cả Vạn Phật thủy tổ đều đang phát sầu khi đi đến không được.

Đạo Côn Luân cười nói:

- Tự nhiên là giả, nếu không dùng nó là mánh lới, làm sao có khả năng hấp dẫn đám Đại La coi trọng, nếu Đại La bình thường sáng lập Bát Quái chi pháp, các cường giả Đại La tất nhiên xem thường, nhưng bây giờ khác biệt, bọn hắn chắc chắn sẽ tới nghe đạo.

Bạch Kỳ trừng mắt nhìn hắn, trong lòng cảm khái nói:

- Thế nhân đều nói Vạn Phật thủy tổ có phong cách của Đạo Tổ, ta thấy, vị này mới giống.

Nàng không dám nói lời này ra khỏi miệng, có hại hình ảnh của chủ nhân.

Theo sau, Bạch Kỳ để Đạo Côn Luân viết một bản tổng cương về Bát Quái chi pháp, xong rồi cầm cuốn sách này rời đi.

Đạo Côn Luân nhìn nàng rời đi, nói một mình:

- Cũng cần phải trở về, bất quá ta nên lựa chọn nơi nào, có lẽ gia nhập một phương Đại La giáo phái cũng không tệ, còn có thể cùng Đại La luận đạo.

Hắn đã sáng lập qua giáo phái, bây giờ tâm hướng đạo đầy kiên định, đã không còn hứng thú với việc quản lý giáo phái, cho nên muốn gia nhập một phương Đại La giáo phái.

Càng nghĩ, trong lòng Đạo Côn Luân có nắm chắc.

Trong đại điện tối tăm.

- Thế nào có khả năng! Không có khả năng.

Người áo đen thoáng một cái đứng dậy, nổi giận quát, hai tay của hắn run rẩy, hỏa diễm trong đỉnh kịch liệt chập chờn, để cái bóng của hắn như là yêu ma đang giương nanh múa vuốt.

- Vì sao đột nhiên có nhiều sinh linh từ bỏ tu hành Chu Quái như thế, đến cùng phát sinh cái gì? Đạo Tổ ra tay rồi? Hắn lại làm được bằng cách nào? Cưỡng ép nghiêm cấm?

Chương 1368 - Chuyển cơ, danh tiếng vang xa, anh hùng của Tiên Đạo

Bởi vì khoảng cách đến Tiên đạo quá mức xa xôi, người áo đen không thể thôi diễn đến tình huống cụ thể bên trong Tiên đạo, hắn chẳng qua chỉ để cho người ta khoảng cách gần truyền bá Pháp môn của Chu Quái, hắn rõ ràng số lượng sinh linh tu hành Pháp môn của Chu Quái.

Số lượng duy trì xu thế tăng trưởng, vậy đã nói rõ kế hoạch của hắn hết sức thuận lợi.

Nhưng hôm nay số lượng sinh linh tu hành Pháp môn của Chu Quái sụt giảm, khiến cho hắn rất bất an.

Kế hoạch thất bại rồi?

Nhưng vì sao thủ hạ hắn phái đi không có truyền về tình báo?

Người áo đen ngây người trong chốc lát, cuối cùng lựa chọn thôi diễn Tiên đạo, hắn cần phải hiểu rõ tình huống, bằng không hắn sẽ một mực nhớ thương việc này.

Ngược lại hắn cách Tiên đạo xa xôi, cũng sẽ không làm ra chuyện gì.

Người áo đen bắt đầu vận công, thi triển Chu Quái Đại Đạo chi pháp, thôi diễn đại thế bên trong Tiên đạo.

Nương theo Chu Quái đại pháp thôi động, trong điện nhấc lên một cỗ gió lạnh, vờn quanh người hắn, lay động áo bào đen của hắn, tốc độ động tác tay của hắn biến hóa càng ngày càng nhanh, thậm chí sinh ra không gian vặn vẹo, mơ hồ có từng đạo tàn ảnh bay ra từ bên trong, cấp tốc tan biến, giống như mộng như ảo.

Đột nhiên.

Người áo đen dừng tay, áo bào của hắn nổ tung, khói đen cuồn cuộn bùng nổ, hình thành khói đen bàng bạc che phủ đại điện.

- Đây là lực lượng gì, vậy mà có thể cắn trả đến nơi đây.

Trong hắc vụ truyền ra tiếng gầm gừ của người áo đen, trong lời nói tràn ngập hoảng sợ.

Một bên khác.

Bên trong Tử Tiêu cung phía xa, Khương Trường Sinh mở to con mắt, lộ ra vẻ không vừa lòng.

- Đạo chích phương nào, dám nhìn trộm nhân quả của ta, muốn chết, trước hết để cho ngươi nếm thử nỗi khổ nhân quả cắn trả, đợi ta đột phá sẽ là tử kỳ của ngươi.

Khương Trường Sinh hừ một tiếng, trong lòng nghĩ như vậy.

Chợt, hắn lần nữa nhắm mắt, trùng kích cảnh giới cao hơn.

Hắn thậm chí không có đi tính mình trước đó bế quan bao lâu thời gian, bởi vì hắn sắp sáng tạo ra cảnh giới cao hơn, hiện trong lòng của hắn chỉ có đột phá chuyện này.

Từ khi Đạo Côn Luân giảng về Bát Quái đạo, tuyệt đại đa số tín đồ đều thu hoạch được tu hành Bát Quái chi pháp, bao gồm cả đám Đại La.

Pháp môn của Chu Quái chỉ có thể thôi diễn nhân quả bên trong trời đất, mà lại chú trọng tập trung vào kết quả không tốt, mà Bát Quái chú trọng tự nhiên, không có tốt và không tốt, thậm chí còn có thể tiến hành thôi diễn bên trong Đại Thiên thế giới, không chỉ ở bên trong Tiên đạo.

Quan trọng nhất chính là, bát quái tự nhiên hơn, cũng không có tính chỉ hướng quá mạnh.

Nếu như vận mệnh thật có thể bị hoàn toàn đoán trước, người đã trải qua nhiều chuyện, quay đầu nhìn lại, tự nhiên có thể phán đoán thật giả.

Bát Quái chú trọng chính là hướng đi, tôn trọng vận mệnh không thể dự đoán, đồng thời dẫn dắt Tu Tiên giả truy cầu Đại Đạo tốt hơn.

Theo Bát Quái được truy cầu, địa vị của Đạo Côn Luân nhất phi trùng thiên, sánh vai với Thái Sơ Cửu Thánh, đồng thời, âm mưu luận liên quan đến Pháp môn của Chu Quái càng ngày càng nhiều, bản thân Chu Quái đã không thuộc về Tiên đạo, bởi vì Chu Quái quả thật làm cho Tiên đạo sinh ra rất nhiều không hài hòa, sao không khiến người ta nghi vấn?

Khi phần lớn Tiên Đế tỉnh ngộ mới phát hiện đây là một điểm trí mạng, khi bọn hắn mong muốn tìm Chu Quái tính sổ sách,

lại phát hiện căn bản tìm không thấy Chu Quái, càng thêm chứng minh dã tâm của Chu Quái.

Mặc dù như thế, vẫn như cũ có một nhóm Tu Tiên giả cho rằng Pháp môn của Chu Quái càng đúng, Tu Tiên giả dạng này thường thường dựa vào nửa đời trước trải qua mà phán đoán, một khi Pháp môn của Chu Quái trùng hợp cùng quan niệm của bọn hắn, sẽ sinh ra cảm giác tán đồng cao độ.

Một năm này, Thái Sơ Cửu Thánh mời các Tiên Đế của Đại La tiên vực tề tụ ngọn núi cao nhất trong thiên địa gần Đạo Môn, cùng bàn đối phó với Chu Quái.

Bởi vì lần này ,Đạo Côn Luân cũng sẽ đi tới, dẫn đến tuyệt đại đa số Tiên Đế nhận được tin tức dồn dập chạy tới Đạo Môn.

Bên trong lần đại hội Tiên Đế này, Đạo Côn Luân đưa ra cách dùng Bát Quái chi pháp thôi diễn sinh linh Chu Quái tồn tại, bởi vì lúc trước xác thực phát sinh qua tình huống Tu Tiên giả bị sinh linh Chu Quái tru diệt, cho nên có thể khẳng định, vùng lĩnh vực này tất ẩn giấu đi một nhóm sinh linh Chu Quái.

Trải qua lần đại hội này, Chu Quái trở thành đại địch số một của Tiên đạo, như Đạo Diễn trước đây thật lâu, mà Đạo Côn Luân cũng thu được uy vọng cực cao, nhất là khi Thiên Đạo công đức phủ xuống, các Tiên Đế mới càng thêm xác định Đạo Côn Luân xác thực hóa giải được một trận kiếp nạn của Tiên đạo.

Việc này lưu truyền rộng rãi, cũng làm cho chúng sinh Đại La tiên vực ý thức được đạo thống chi tranh có khả năng không chỉ là chém giết mắt thường có thể thấy, còn có thủ đoạn càng âm hiểm, càng không cách nào phát giác.

Vạn năm sau, lại một việc lớn oanh động Đại La tiên vực, mà lại có quan hệ cùng Đạo Côn Luân.

Đó chính là Đạo Côn Luân tuyên bố gia nhập Đạo Môn, trở thành Đạo Môn tôn sư, bây giờ Đạo Môn có ba tôn sư, cũng chính là ba tôn Đại La.

Chương 1369 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (1)

Danh vọng Đạo Môn phóng đại, cuối cùng có danh vọng của đệ nhất giáo phái Tiên Đạo.

Một bên khác, Vị Lai phật tổ bị Vạn Phật thủy tổ cấm túc dưới Bồ Đề thụ để hối lỗi, chuyện này càng lộ ra Đạo Côn Luân thánh minh, hắn là anh hùng chung kết kiếp nạn của Tiên đạo.

Nghe nói bên trong đoạn thời gian dài về sau, Vị Lai phật tổ hối lỗi, dẫn đến Bồ Đề thụ bay ra vô số hạt giống Bồ Đề, mỗi một hạt giống đều ẩn chứa đạo ý của hắn, cuối cùng hình thành một mảnh Bồ Đề hải.

Phật Môn cũng không có che giấu Vị Lai phật tổ sai lầm, ngược lại dẫn nó thành điển cố, để đệ tử Phật môn lưu truyền rộng rãi, ngay cả Phật Tổ cũng sẽ mắc sai lầm, dù cho Phật Tổ phạm sai lầm, cũng phải hối lỗi, sáng tạo công đức để đền bù sai lầm.

Đạo Môn, Côn Lôn sơn.

Trong một chỗ đình viện, Phong Dục cùng Đạo Côn Luân ngồi đối diện trước bàn nhỏ, uống trà ôn chuyện.

Phong Dục nói đến những năm nay xông xáo, Đạo Côn Luân mỉm cười nghe, như đang xem đồ đệ của mình kể chuyện, ánh mắt đầy hiền lành.

- Bất quá không có tiền bối bồi tiếp, ta mấy năm nay xông xáo hư không, trong lòng luôn không vững vàng.

Phong Dục cười nói.

Đạo Côn Luân thành tựu Đại La, khiến cho hắn thật cao hứng, nhưng hắn cũng không có vì vậy trèo cành cây cao của Đạo Côn Luân, hắn ở trong Tiên đạo vẫn như cũ là Tiên Đế không nổi danh.

Đạo Côn Luân cười nói:

- Vậy ngươi lần sau lại đi, ta đi cùng ngươi.

Phong Dục nhíu mày, nói:

- Ngươi là Đại La, sao có thể theo ta xông xáo hư không?

- Đi ra xem nhiều một chút, mới có thể cảm ngộ càng nhiều nhân quả, thuận tiện điều tra chuyện của Chu Quái, Chu Quái ám toán Tiên đạo, còn giết hại không ít sinh linh Tiên đạo, nếu không trừng trị, đạo tâm ta khó thông.

Đạo Côn Luân nhẹ giọng trả lời.

Một ngày không tìm được Chu Quái, tâm hắn khó có thể bình an, luôn cảm thấy Chu Quái còn có âm mưu càng lớn.

Đạo Diễn, Cực Ý, Tham Nhân, đều chủ động xâm lấn Tiên đạo, mặc dù đều bị đánh bại, nhưng Đạo Côn Luân cảm thấy đây không phải chuyện tốt, Tiên đạo nhất định phải thích ứng quy tắc Đại Thiên thế giới, chủ động đi tiến đánh cừu địch, mới có thể chân chính chấn nhiếp những cường địch tiềm ẩn kia.

Còn có chuyện đạo thống siêu thoát.

Mặc dù Tiên đạo đã rất mạnh mẽ, nhưng Đạo Côn Luân xông xáo hư không rất lâu, có nghe thấy, mặc dù đạo thống đã dừng chân tại Đại Thiên thế giới, vẫn sẽ trải qua siêu thoát chi kiếp, cái gọi là siêu thoát chi kiếp, là từ nơi sâu xa sẽ có một cỗ lực lượng để bên trong đạo thống sinh ra một cỗ lực lượng đạo thống khác, mượn náo động bên trong trùng kích.

Bao nhiêu đạo thống, đều bị hủy vào lúc này.

Đạo Côn Luân cảm thấy bây giờ Tiên đạo đã có dấu hiệu, giáo phái san sát, Đại La mỗi người lôi kéo thế lực, ma sát càng ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ có một ngày, sẽ dẫn phát phân loạn, nếu như thật đi đến tình trạng Đại Đạo ý chí tương trợ sinh ra đạo thống mới, mà Đạo Tổ lại đang bế quan, thật có khả năng cho đối phương thời cơ.

Đạo Tổ bây giờ bế quan động một tí trăm vạn năm, mà Tiên đạo phá vỡ Võ đạo, chỉ dùng vài vạn năm, càng không đến hai trăm vạn năm đã đánh tan Đạo Diễn.

Thời gian là thứ đáng sợ nhất, có thể làm cho cường giả lười biếng, có thể làm cho biến số nhanh chóng trưởng thành.

Đạo Côn Luân được Đạo Tổ nghịch thiên cải mệnh, hắn cảm giác mình có nghĩa vụ trợ giúp Đạo Tổ bảo hộ Tiên đạo, xa

không nói, Chu Quái nhất định phải giải quyết, ít nhất muốn biết rõ ràng Chu Quái ở phương nào, lại có mạnh bao nhiêu.

- Vậy thì tốt quá, ta bất cứ lúc nào đều có thể đi, ngược lại ta một thân một mình, không ràng buộc.

Phong Dục cười nói.

Hắn trước kia bảo vệ gia đình, sớm đã biến mất ở trong luân hồi, mà hắn cũng đã nghĩ thoáng.

Trên đời này luôn có tiếc nuối, e là cho dù Đạo Tổ, cũng sẽ có tiếc nuối.

Đạo Côn Luân cười nói:

- Vậy thì ngàn năm sau lên đường đi, Thái Thượng Côn Luân chuẩn bị giảng đạo, ngươi cũng đi nghe một chút đi.

Nhắc đến Thái Thượng Côn Luân, sắc mặt Phong Dục có chút mất tự nhiên, dù sao hắn trước kia cũng trúng tuyển Thất Thập Nhị Thần Động, làm thủ hạ cho Thái Thượng Côn Luân.

- Tại hạ Cực Quang thần quân, nghe nói Đạo Môn Thái Thượng Côn Luân đạo pháp vô song, chuyên tới để thỉnh giáo.

Một tiếng hô đầy bá khí vang vọng Đạo Môn phúc địa.

Cực Quang thần quân.

Ánh mắt Phong Dục sáng lên, hỏi:

- Là vị vạn cổ thiên kiêu không đến năm mươi vạn tuổi đã chứng được Đại La?

Đạo Côn Luân gật đầu, nói:

- Ta từng gặp mặt hắn, đạo hạnh của hắn xác thực rất cao, có thể làm cho ta cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Trước khi Cực Quang thần quân thành tựu Đại La, hắn như là Chu Bất Thế, nhân vật chính của Thiên Đình đại kiếp trước đó, chính là đệ nhất thiên tài Tiên Đạo, mà hắn càng khoa trương hơn, dẫn tên tuổi tới Đại La tiên vực, đi khắp nơi khiêu chiến Tiên Đế, chưa bại một lần, một trận chiến mạnh nhất chính là lấy một địch ba mươi, vang dội cổ kim.

Không nghĩ tới sau khi thành tựu Đại La, Cực Quang thần quân vẫn không an phận, dám khiêu chiến Thái Thượng Côn Luân, một trong Thái Sơ Cửu Thánh.

Chương 1370 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (2)

Phong Dục phấn chấn, hắn trước kia đã không quen nhìn tư thái của Thái Thượng Côn Luân, bây giờ muốn xem Thái Thượng Côn Luân ăn quả đắng.

Đạo Côn Luân cười nói:

- Vậy chúng ta đi cùng một chỗ nhìn một chút, vừa hay để ngươi lĩnh hội Đại La đấu pháp, ta cũng sẽ đích thân chỉ điểm cho ngươi, giúp ngươi sớm ngày thành tựu Đại La.

Sau khi thành tựu Đại La, hắn vẫn nhìn không thấu Hỗn Nguyên thần phù, lúc này, hắn hiểu rõ lai lịch của Hỗn Nguyên thần phù, nhưng hắn không có vạch trần.

Trong lòng hắn, vị kia tồn tại là không tính toán sinh linh Tiên đạo, đây lại là cơ duyên của Phong Dục.

Toàn bộ Đạo Môn oanh động, đối mặt Cực Quang thần quân đánh tới cửa, Thái Thượng Côn Luân đương nhiên sẽ không e sợ chiến, thế là có rất đông đệ tử Đạo môn đến đây quan chiến.

Đại La tiên vực phát sinh phấn khích thuộc về Đại La, Khương Trường Sinh ở Tử Tiêu cung phía xa thì chuyên chú vào việc bản thân đột phá.

Không biết bao nhiêu năm trôi qua, Khương Trường Sinh cuối cùng đã tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Hắn hiện đang tự hỏi một vấn đề.

Cảnh giới tiếp theo nên gọi là cái gì?

Làm cảnh giới thứ ba của Đại La, cũng chính là cảnh giới cuối cùng nhất.

Càng nghĩ, Khương Trường Sinh quyết định vẫn bình thường một chút, Tiên Đế chính là Thái Ất Kim Tiên, điểm cuối cùng của Đại La chính là Đại La Kim Tiên, vừa hay đối ứng với đạo quả hai giai đoạn cuối cùng.

Đại La Kim Tiên.

Khương Trường Sinh mở mắt, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đi vào bên trong hư không.

Hắn ngồi trên thần tọa, bắt đầu vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, hắn muốn tạo nên Đại La Kim Tiên trong lòng của hắn.

Đại La Siêu Thoát, có thể nhảy ra quá khứ, hiện tại, tương lai.

Đại La Thần Tướng, không nhận nhân quả, mệnh số xâm nhập.

Đại La Kim Tiên.

Đó chính là đạo.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Đại Đạo thần linh, dựa vào tồn tại Đại Đạo sinh cơ lột xác, Tiên đạo vì sao không thể sinh ra tồn tại có thể so với Đại Đạo?

Bất diệt cùng Đại Đạo, không gì không biết như Đại Đạo vậy, đâu đâu cũng có.

Sau khi xác định phương hướng Đại La Kim Tiên, Khương Trường Sinh bắt đầu toàn lực chuẩn bị đột phá.

Hư không lâm vào trong yên lặng, hết thảy bảo vật thần quang của hắn đi theo ẩn nấp, cùng một chỗ về với hắc ám.

Hắn đã đi đến lằn ranh đột phá, cho nên quá trình chuẩn bị từ nay về sau sẽ không quá dài đằng đẵng.

Mỗi năm đi qua.

Trong bóng tối bỗng nhiên mở ra một đôi mắt, trong đôi mắt bắn ra hào quang óng ánh, chiếu sáng hư không.

Tất cả pháp bảo quanh người Khương Trường Sinh đều bắn ra thần quang, mà hắn không có đột phá, mà đang bấm ngón tay suy tính.

Từ khi hắn bế quan, đến bây giờ, Tiên đạo đã qua một trăm hai mươi bảy vạn năm.

Hắn không khỏi cảm khái, mình đã là người năm trăm vạn tuổi.

Khương Trường Sinh xem quá khứ, tuyệt đại đa số tuế nguyệt đều ở bên trong bế quan, cuộc đời của hắn trải qua chưa chắc phong phú như Địa Tiên bình thường, nhưng dựa vào đầu nhập vào ý chí, trong trí nhớ của hắn có vô số kinh nghiệm nhân sinh.

Hắn trước nhìn về phía Tiên đạo, bản đồ Tiên đạo xung quanh Đại La tiên vực đã khuếch trương không chỉ gấp mười lần, vô số thiên địa, khí tức dồi dào, thậm chí càng thêm phồn vinh hơn những siêu phàm đạo thống tại thời điểm hắn lúc trước nhìn trộm Đại Thiên thế giới.

Giờ khắc này, trong lòng hắn không còn cảm giác tự hào, mà là vui mừng.

Trên thực tế, hắn đã thật lâu không có để ý Tiên đạo, Tiên đạo có thể phát triển đến nay, tất nhiên có quan hệ cùng các phương giáo phái, Đại La, điều này chứng minh, hắn không có nhìn lầm người.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán người mạnh nhất bên trong phương lĩnh vực này, xác định không có cường địch chui vào, hắn mới điều ra từng bảng trị số của mình.

【 Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt: 21,879,660,811, 206,786 】

【 Thiên Đạo giá trị khí vận trước mắt: 346,777,799,743,245,836,890, 032 】

【 Thiên Đạo đạo thống nhân quả giá trị: 124,609,551,100,766,763 】

Đơn vị của những chữ số này là tỉ tỉ, tốc độ tăng chậm nhất chính là giá trị hương hỏa, sau khi Tiên đạo thái bình, tốc độ giá trị hương hỏa tăng trưởng không nhanh, mặc dù Tiên đạo càng ngày càng cường thế, nhưng giá trị hương hỏa vẫn tăng nhanh như trong thời điểm còn náo động.

Khương Trường Sinh lần này vẫn sẽ chỉ dùng Thiên Đạo giá trị hương hỏa độ kiếp, giữ lại giá trị khí vận khai thiên tích địa, giữ lại giá trị đạo thống nhân quả đi Viễn Cổ Tiên Đạo nghe đạo.

Vạn niệm đều có, cũng nên độ kiếp rồi.

Lần này, để hắn tới trèo lên đỉnh Đại La, làm cảnh giới tối cao Tiên đạo đề thăng thêm một cảnh giới.

Một đường đi đến nơi đây, Khương Trường Sinh đối mặt thiên kiếp, đã không thấp thỏm, chỉ có tự tin thẳng tiến không lùi.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công thôi động, theo hắn nhắm mắt, vạn suy nghĩ xuất hiện từ trong đầu của hắn, tất cả đều là suy nghĩ về Đại La Kim Tiên.

Chưa tới nửa năm, một áp lực đáng sợ theo vùng hư không này bao phủ tới, trong bóng tối bắt đầu xuất hiện sấm sét màu tím, như long xà xoay chuyển thân thể, kinh dị đáng sợ.

Khương Trường Sinh đã tiến vào giai đoạn đột phá, hơn bốn trăm vạn năm khổ tu cùng tích lũy tại thời khắc này nghênh đón lột xác trước nay chưa có.

Chương 1371 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (1)

Đại La Kim Tiên chính là cột mốc Tu Tiên giả lột xác thân phận thành đạo.

Oanh!

Một tiếng chấn động âm u đè nén vang vọng, như Thái Cổ Thiên Long trong bóng đêm đang gầm nhẹ, Khương Trường Sinh tiếp tục vận công, cũng không mở mắt đi xem.

Từ nơi sâu xa, hắn cảm giác được một cỗ lực lượng chí cao vô thượng đang bao phủ tới hắn.

Tựa hồ Tiên đạo đang đeo cái gì trên lưng, cho nên mỗi lần hắn độ kiếp, đều gặp được kiếp nạn tương ứng, nhưng kiếp nạn này cũng không phải không thể hóa giải, có lẽ đây cũng là một loại khảo nghiệm.

Khương Trường Sinh đột nhiên nghĩ đến một suy đoán to gan.

Đạo thống cần siêu thoát, Viễn Cổ Tiên Đạo có thể đi đến một độ cao khác hay không, cho nên nghênh đón kiếp nạn khảo nghiệm mạnh hơn?

Chúng sinh vạn vật đều có kiếp, mà kiếp là không ngừng, thường cách một đoạn thời gian đều sẽ xuất hiện, mặc dù sinh linh mạnh mẽ thoát khỏi tuổi thọ hạn chế, lại không thoát khỏi được kiếp theo nhau mà đến.

Mà phía sau kiếp này là lực lượng gì đang chủ đạo?

Là Đại Đạo?

Hay bản nguyên thai nghén ba ngàn Đại đạo?

Cũng hoặc là tồn tại mà Khương Trường Sinh tạm thời không cách nào tưởng tượng.

Có một chút có thể xác định, tu vi hắn bây giờ đặt ở thời kì cuối Viễn Cổ Tiên Đạo, căn bản không coi là cái gì, Viễn Cổ Tiên Đạo còn có Tiên Thánh càng cao, bất quá Tiên đạo cũng mới bắt đầu phát triển, có lẽ khi đi đến mức độ của Viễn Cổ Tiên Đạo, cũng sẽ đối mặt kiếp như thế.

Đây cũng là luân hồi?

Khương Trường Sinh một bên vận công, một bên suy tư, trong lúc đang tự hỏi, hắn cảm ngộ rất nhiều, dần dần, cũng sinh ra càng nhiều tưởng tượng về bản chất của Đại Thiên thế giới.

Sáng tạo của bản thân là dựa vào tưởng tượng, tựa như chuyện hắn hiện tại đang làm, là đột phá, cũng là sáng tạo.

Trong lúc bất tri bất giác, trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh tụ tập Tử Vân vô biên vô tận, cuồn cuộn không ngừng, đè nén đến cực điểm, ngay cả Hồng Mông Thần Nguyên Khí xung quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cũng vì đó mà run rẩy.

Lôi uy đang nổi lên, tốc độ tăng cường cực kỳ đáng sợ.

Cùng lúc đó.

Bên trong một đại điện tại một chỗ khác ở hư không phía xa, chủ nhân Huyền Mệnh mở choàng mắt, nàng nhíu chặt lông mày, lẩm bẩm:

- Chuyện thế nào, cảm giác bị đè nén thật mạnh.

Nàng không tính được tới loại cảm giác này từ đâu tới, nhưng loại cảm giác này làm nàng rất khó chịu, có loại cảm giác trời

muốn sập.

Không chỉ là nàng, phàm là Thánh cảnh của đạo thống, thậm chí các Tiên đạo Đại La đều có loại cảm giác này.

Đại La tiên vực, Tây Thiên.

Vạn Phật thủy tổ đang niệm kinh bỗng nhiên dừng lại, nhíu mày nhìn về phía bầu trời bên ngoài Lôi âm tự, theo hắn dừng lại, hơn vạn phật chúng dừng lại theo, nhìn về phía phương hướng hắn đang hướng tới.

Vạn Phật thủy tổ nói một tiếng A Di Đà Phật, lại tiếp tục niệm kinh.

Trừ hắn ra, các Đại La khác đều có chút bất an, thậm chí có chút Đại La bắt đầu tụ tập, đàm luận loại cảm giác bị đè nén này.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc nhìn thấy Khương Trường Sinh không ở đây, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong lòng sinh ra cảm xúc lo lắng.

Nàng còn tưởng rằng là tồn tại cường đại của Chu Quái đột kích, Khương Trường Sinh tiến đến ứng đối, cảm giác để người ta bất an chính là đại chiến đưa đến.

Khi nàng bắt đầu lo lắng, Khương Trường Sinh mới bắt đầu độ kiếp.

Trong lôi vân màu tím, mênh mông lôi đình vô biên vô hạn, giống như toàn bộ Đại Thiên thế giới sắp sụp đổ, cũng hoặc là lửa giận của Đại Đạo sắp buông xuống.

Khương Trường Sinh nhắc mắt nhìn tới, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán mở ra.

Hắn có thể cảm nhận được kiếp nạn này rất khủng bố, cho nên hắn nhất định phải toàn lực ứng đối.

Oanh.

Vô biên lôi vân bỗng nhiên bị xuyên thủng ra, một đạo lôi điện màu vàng mang theo uy lực bá đạo hủy diệt hư không buông

xuống, Hồng Mông Thần Nguyên Khí ngăn cản, kém chút bị rối tung.

Hư không xung quanh trong nháy mắt sụp đổ tan rã, thời không loạn lưu lan tràn, những quy tắc Đại Đạo nhìn không thấy kia cũng bắt đầu bạo động.

Thật mạnh.

Khương Trường Sinh híp mắt, đây mới là đạo lôi điện thứ nhất, đã đáng sợ như thế?.

Hắn lúc này đứng dậy, đầu tiên là sáng tạo một tôn phân thân, thủ ở bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, sau đó hắn cởi ra áo bào trên người, bay lên bay lên, dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ kiếp lôi.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Hắn muốn mượn kiếp lôi ẩn chứa khí tức khủng bố hủy diệt này thôi luyện thể phách, dùng cái này để độ kiếp.

Bản thân Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân dị thường cường đại, bên trong Tiên đạo, không có dược liệu, lực lượng kỳ dị có thể giúp hắn lại thôi luyện thể phách, hắn tự nhiên không thể bỏ qua kiếp lôi này, mà lại dùng thân thể đi cảm thụ, hắn mới biết rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba đạo kiếp lôi đột nhiên đánh xuống, thế không thể đỡ.

Khương Trường Sinh bị đánh đến diện mạo vặn vẹo, trong nháy mắt, lại có cảm giác hồn phách muốn bị bổ ra khỏi thân thể.

Hắn nhe răng, run run bả vai, triệt tiêu lực lượng lôi điện trong cơ thể, tiếp tục tiếp nhận.

Còn ở bên trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Chương 1372 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (2)

Từ nay về sau, thiên kiếp đã xảy ra là không thể ngăn cản, vạn quân lôi đình điên cuồng đánh xuống, điên cuồng oanh kích

thân thể hắn, Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân mạnh mẽ trong khoảng thời gian ngắn trở nên máu me đầm đìa.

Khương Trường Sinh vận công, khôi phục thân thể, đây cũng là quá trình thối luyện, nhìn như thê thảm, nhưng hắn phấn khởi không thôi.

- Lại đến!

Khương Trường Sinh khẽ quát một tiếng.

Uy lực thiên lôi phóng đại, bổ đến hắn không ngừng hạ xuống, hư không sụp đổ đã trở thành lĩnh vực hư vô, nhưng hắn còn đang tiếp nhận.

Dần dần, hắn thậm chí không cảm giác được thống khổ, chỉ có cảm giác sảng khoái đến cực hạn.

Tiếp tục như vậy, hắn tất nhiên có thể đột phá, mà Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân cũng có thể đi đến trình độ mạnh hơn.

Khương Trường Sinh phấn chấn suy nghĩ, mặc dù da thịt ngoài thân thể đã mục nát, hắn vẫn không lo lắng.

- Đây là kiếp.

Một tiếng quát lạnh truyền đến, Khương Trường Sinh cả kinh mãnh liệt thức tỉnh, mở ra vòng bảo hộ hương hỏa.

Kẻ nói chuyện chính là phân thân của hắn, phân thân ẩn chứa ý chí của hắn, cả hai là một thể, nhưng vừa rồi khi độ kiếp, tâm thái cả hai lại sinh ra mất cân bằng to lớn, phân thân lý giải không được hắn phấn khởi, cho nên mở miệng nhắc nhở.

Theo vòng bảo hộ hương hỏa mở ra, Khương Trường Sinh không cảm giác được thiên lôi, hắn rơi vào bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, xuất ra đan dược, lại vận công chữa thương.

Thời gian không đến năm hơi, thân thể hắn khôi phục bình thường, chẳng qua là trong cơ thể vẫn lưu lại lôi uy bá đạo.

- Kiếp nạn này vậy mà quỷ dị như thế, còn có thể mê hoặc tâm tình của ta.

Khương Trường Sinh nhìn về phía đỉnh đầu, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Nếu không phải hắn sớm lưu lại phân thân, rất có thể sẽ hình thần câu diệt bên trong tê liệt, đến chết cũng không có mở ra vòng bảo hộ hương hỏa.

Khương Trường Sinh điều ra Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mới vừa bắt đầu, đã xuất hiện ba chữ số nhảy lên, tương đương với một kích đánh xuống mất trên trăm tỉ tỉ giá trị hương hỏa.

Hắn một lần nữa mặc vào đạo bào, xuất ra từng kiện từng kiện chí bảo, hắn cảm giác giá trị hương hỏa có khả năng không đủ dùng.

Thiên kiếp càng ngày càng mạnh, ánh chớp để tầm mắt Khương Trường Sinh đều trở nên mơ hồ, dần dần, hắn thậm chí cảm nhận được ý chí tinh thần sa sút.

- Thế nào mà đến giá trị hương hỏa đều không thể ngăn cản loại thẩm thấu này?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn lúc này nhắm mắt.

Mặc dù nhắm mắt lại, hắn cũng có thể thấy Thiên Đạo giá trị hương hỏa biến hóa, chẳng qua là che giấu quan sát thị giác đối với ngoại giới.

Quả nhiên, nhắm mắt lại, loại cảm giác tinh thần sa sút kia tan biến.

- Chẳng lẽ bên ngoài có một loại lực lượng đại đạo nào đó đang ở gần, một khi tầm mắt đối đầu, sẽ ảnh hưởng hồn phách?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy thiên kiếp này trở nên càng ngày càng xảo quyệt.

Hắn chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến, tiếp tục độ kiếp.

Lôi kiếp còn đang tăng lên, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa ở bên trong lôi quang chói mắt lại lộ ra nhỏ bé, giống như lúc nào cũng có thể sẽ bị dìm ngập.

Khương Trường Sinh cũng không hoảng, Thiên Đạo giá trị hương hỏa còn đủ nhiều, có thể chống đỡ thật lâu.

Hắn không khỏi suy nghĩ lần này đột phá có thể lại xuất hiện tình huống ý chí xuyên qua hay không.

Lần trước đi đến thời viễn cổ, đã là giai đoạn Tiên đạo sắp diệt vong, lần này, hắn không sẽ rơi vào lúc Tiên đạo diệt vong đó chứ?

Mặc dù rất tò mò Tiên đạo vì sao tan biến, nhưng hắn cũng không muốn sớm tiếp xúc với lực lượng mà Viễn Cổ Tiên Đạo cũng không có cách nào chống lại.

Canh giờ nhanh chóng trôi qua..

Khi Thiên Đạo giá trị hương hỏa tiêu hao hơn phân nửa, khí thế lôi kiếp tăng cường còn chưa gián đoạn, mặc dù đang ở trong vòng bảo hộ hương hỏa, Khương Trường Sinh cũng có thể cảm nhận được cỗ lôi uy kinh khủng kia.

Thiên kiếp trước kia tuy mạnh, nhưng vẫn lưu một chút hi vọng sống.

Mà lôi kiếp bây giờ là thật muốn hắn chết.

Khương Trường Sinh một bên chờ đợi, một bên đang suy nghĩ sách lược độ kiếp. Lực lượng thiên kiếp này quỷ bí khó dò, không chỉ chống đỡ lôi kiếp như trước kia là xong, còn có rất nhiều lực lượng xem không được, sờ không được đang rục rịch, bất cứ lúc nào chuẩn bị cắn chết hắn.

Khương Trường Sinh khẽ động tâm thần, quyết định gọi đám Bàn Cổ phân thân bên trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ đến đây.

Hơn một trăm vạn năm, hắn một mực bế quan, cho nên không có luyện chế những Bàn Cổ quả thành Bàn Cổ phân thân, nhưng bên trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ đã có hơn hai trăm Bàn Cổ phân thân, thời gian ngắn nhất sinh ra cũng tu luyện trên trăm vạn năm, đã đi đến tu vi Tiên Đế.

Đây là cảnh giới tối cao mà Bàn Cổ phân thân có thể đạt tới, ý chí không đơn độc, không có cách nào bước vào Đại La, nhưng dù cho như thế, bọn hắn tụ tập cùng một chỗ, triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ, cũng là cực kỳ đáng sợ.

Một bên khác.

Phía trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ tại Đại La tiên vực phía xa bắt đầu run rẩy, từng tôn thân ảnh mạnh mẽ nhảy ra theo trong lá cây, như là mưa tên bay lên không, cấp tốc tan biến vào sâu trong hư không.

Chương 1373 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (1)

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bên trong Vong Sinh tỉnh toát ra thân ảnh Vô Tự Hống, nó ngoẹo đầu, hồ nghi nhìn về phía đám Bàn Cổ phân thân rời đi.

Độ kiếp còn đang tiếp tục, Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, không có nhìn xung quanh, đạo tâm của hắn hết sức vững chắc, đã không còn gợn sóng, cũng không đi nghĩ có thể thất bại hay không, hắn dùng tâm tính tuyệt đối bình tĩnh đi đối mặt trận độ kiếp này.

Tốc độ Thiên Đạo giá trị hương hỏa giảm xuống càng lúc càng nhanh, này biểu thị uy thế lôi kiếp còn đang tăng lên.

Thời gian tiếp tục nhanh chóng chuyển dời.

Đợi đến lúc Thiên Đạo giá trị hương hỏa còn lại không đến một phần tư, vẫn không thấy uy thế của lôi kiếp yếu bớt.

Khương Trường Sinh ý thức được hắn không thể chỉ dựa vào Thiên Đạo giá trị hương hỏa độ kiếp, cũng may lúc trước hắn đã gọi đến hết thảy Bàn Cổ phân thân.

- Mặc kệ đến tột cùng là ai đang thao túng thiên kiếp, thiên kiếp mạnh hơn, cũng có hạn độ, nhiều nhất là lực lượng vượt qua ta một cảnh giới, bằng không, ta đã sớm chết.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ hắn có thể cảm giác được Bàn Cổ phân thân đã đến.

Đã như vậy, vậy để cho hắn cùng thiên kiếp đọ sức một phen.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh đột nhiên có loại cảm giác trời đất quay cuồng.

- Vì sao vậy? Thế nào chuyện tới nhanh như thế…

Khương Trường Sinh kinh hãi, trước kia khi độ kiếp xuất hiện loại cảm giác này, đều là khi vượt qua giai đoạn gian nan nhất.

Lần này thế nào đến trước thời hạn?

Không đợi hắn suy nghĩ nhiều, giác quan hắn mất đi hiệu quả, ý thức lâm vào bên trong Hỗn Độn.

Phân thân đứng ở bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, phần cuối từng phương hướng trong hư không đều có thân ảnh của Bàn Cổ phân thân đang chạy đến.

Không biết đi qua bao lâu, ý thức Khương Trường Sinh mãnh liệt thức tỉnh, hắn mở mắt, ánh vào tầm mắt hắn chính là một mảnh sông núi hoang vu, hắn đang đứng ở trên vách núi.

Thiên địa bao la, gió mát đìu hiu.

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn lại, ý thức của hắn đang dung hợp cùng thân thể hiện tại, nhưng hắn còn không thể dùng thần niệm quan sát.

Nhưng rất nhanh, hắn bị cảnh tượng bên dưới vách núi hấp dẫn.

Rất nhiều ngôi mộ.

Nhìn một cái, đầy khắp núi đồi đều là mộ, bao trùm ngàn dặm, phối hợp với giữa hàn phong lạnh thấu xương khắp thiên địa, thiên địa phía trước quả thật rất thê lương.

Ánh mắt Khương Trường Sinh sao mà sắc bén, hắn thấy rõ ràng dòng chữ bên trên mỗi một ngôi mộ.

Khương Khôn, Khương Tử Giải, Khương Vô, Khương Chấn, Khương Tuyệt, Khương Bất Khốc, Khương Long, Khương Tầm, Khương Triệt, Khương Thiên Nhất, Khương Hán, Khương Lục.

Tất cả đều họ Khương.

Khương Trường Sinh nhìn từng ngôi mô của các hậu bối mà mình rất mong đợi trong tương lai, cảm giác trong lòng hắn hết sức khó chịu.

Rất rõ ràng, lần này không phải ở Viễn Cổ Tiên Đạo, mà là tương lai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Khương Tầm, Khương Tầm bị Đế mạch truy sát.

Lần thứ hai nhìn thấy Khương Tầm, hắn vẫn như cũ một mình đau khổ chống đỡ.

Bây giờ lần thứ ba gặp, nhìn thấy là mộ bia của hắn.

Ở trong hiện thực, Khương Tầm còn không ra đời, nhưng loại tình cảm nhảy vọt thời không này cũng là thật.

Khương Trường Sinh nhìn về phía bên trên một ngọn núi cao xa nhất, phía trên đứng thẳng một tòa mộ bia thật to.

Thiên Hoàng, Khương Lộc chi mộ.

Ý vị này là tất cả người trong Khương tộc đều táng thân ở đây, bao gồm cả Đế mạch.

Số lượng mộ bia thu vào trong mắt của hắn ít nhất cũng có ngàn vạn.

Khương tộc đến cùng đã trải qua cái gì?

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ đến lời tiên đoán của Phật Môn Kim Thiền Tử, hắn nói có một ngày, Khương tộc tương lai sẽ đối mặt kiếp nạn, không thể không huyết tế toàn tộc, chẳng lẽ là chỉ tình cảnh hắn hiện tại nhìn thấy?

Vậy lần này ý thức hắn xuyên qua là nhân quả vì sao?

Khương Trường Sinh thả người nhảy xuống, đi vào trước một bia mộ, hắn cất bước tiến lên, đi ngang qua mỗi một mộ bia của người Khương tộc, phát hiện trước mỗi một khối bia mộ đều đặt một khối đá, đó là do Đại Đạo Chi Nhãn biến thành.

Sau khi Đại Đạo Chi Nhãn tiêu hao toàn bộ lực lượng, hóa thành tảng đá, đây càng thêm nghiệm chứng suy đoán của Khương Trường Sinh.

Hắn không khỏi nghi hoặc, tương lai hắn đang làm cái gì, vì sao ngồi nhìn Khương tộc bị diệt tộc?

Dù cho để Khương tộc dựa vào chính mình, hắn cũng không thể nhìn hết thảy con cháu của mình đều chết thảm.

Mỗi khi đi qua một bia mộ, hắn đều có thể thông qua tên thấy được tình cảnh sinh động của mỗi một con cháu Khương tộc, cái này khiến tâm tình của hắn càng thêm trầm trọng.

Mấy canh giờ sau.

Khương Trường Sinh ngừng bước, trên sườn núi phía trước có lấy vô số kể bia mộ Khương tộc, có một nam tử mặc trung niên mặc áo vải tả tơi đang đào hố trên một khối đất trống, tóc tai hắn bù xù, khí tức mỏng manh, mỗi một lần vung cuốc, thân thể đều sẽ run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ ngã xuống.

- Ngươi đang làm cái gì?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, mặt hắn không biểu tình, không có lộ ra tâm tình trong lòng.

Người kia tựa hồ không có nghe thấy, vẫn như cũ chuyên tâm làm chuyện của mình. Khương Trường Sinh không thể không hỏi lần nữa, đối phương lần này nghe được, hai tay cứng đờ, run run rẩy rẩy xoay người.

Khuôn mặt nam tử trung niên như Lệ Quỷ, hai mắt tràn ngập tơ máu, hai mắt của hắn xuyên thấu qua khe hở tóc dài khô bại, rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Chương 1374 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (2)

- Vì sao ngươi tới nơi đây.

Tiếng nam tử trung niên đứt quãng, yếu ớt.

Hắn là người sắp dầu hết đèn tắt, không có chút pháp lực nào, thậm chí không bằng phàm nhân, một hơi treo cao.

Khương Trường Sinh nói:

- Vì Khương tộc tới, ngươi đang làm cái gì?

Hắn đã hỏi lần thứ ba, ngữ khí mang theo một tia lạnh lùng.

Trung niên nam tử lộ ra nụ cười dữ tợn, nói:

- Đào mộ cho mình, còn xem không ra sao….

Dứt lời, hắn thu hồi tầm mắt, quay người tiếp tục vung cuốc.

Khương Trường Sinh truy vấn:

- Khương tộc bây giờ còn thừa lại bao nhiêu người?

- Không… Còn… Ai

Nam tử trung niên cũng không quay đầu lại nói.

Khương Trường Sinh cứ như vậy nhìn hắn đào mộ cho mình, không có can thiệp.

- Linh hồn đã thâm hụt, khí huyết hao hết vô lực hồi thiên, hắn đến tột cùng gặp phải cái gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày, nếu đối phương cũng là người Khương tộc, vậy đã nói rõ nạn tộc của Khương kiếp cũng chưa qua lâu.

Hắn không thể cứu trợ nam tử trung niên, chỉ có thể ngồi nhìn hắn tiếp tục.

Nửa canh giờ sau, nam tử trung niên run run rẩy rẩy nằm vào bên trong chỗ đào hầm của mình, vừa nằm xuống, hắn thở dài ra một hơi.

Một hơi này, triệt để để thân thể của hắn trầm tĩnh lại, một tia sinh cơ cuối cùng nhất cũng chặt đứt.

Khương Trường Sinh đi đến bờ hố, vung tay áo dùng bùn đất che giấu thi thể hắn, thuận tiện giúp hắn lập bia.

Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, hắn đã biết được tên của đối phương, đây là dự báo của nhân quả chi đạo về huyết mạch của bản thân.

Người này tên là Khương Thất, một cái tên rất bình thường.

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được nhân quả của hắn khi còn sống cực kỳ phức tạp, vận mệnh nhiều thăng trầm, nhận qua vô số khổ nạn, trước khi chết, hắn cũng không có oán hận, ngược lại có loại cảm giác giải thoát.

Giúp Khương Thất lập tốt mộ bia, Khương Trường Sinh ngẩng đầu nhìn lại.

- Phiến thiên địa này không thích hợp, ngăn cách cùng hư không, đây là một lồng giam?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, hắn cũng không có tùy tiện nhảy ra giới này.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, một người từ trên trời rơi xuống, người kia khoác hắc giáp tàn phá, bên trên áo giáp còn giữ vết máu.

Ánh mắt Khương Trường Sinh hơi động, người kia bắt đầu bay về phía hắn, rơi vào trước chân hắn.

Nam tử mặc áo giáp đen có tướng mạo rất trẻ trung, Đại Đạo Chi Nhãn còn mở to, chẳng qua là Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đã biến thành mắt đỏ, không thấy con ngươi, cả người đều đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

Khương Trường Sinh đưa tay, cách không chụp về phía hắn, trị liệu cho hắn.

Mỗi một lần ý chí xuyên qua, rõ ràng là phụ thân trên người người khác, cỗ thân thể này mặc dù không bằng bản tôn hắn, nhưng cũng có tu vi Đại La Siêu Thoát, cứu trợ nam tử mặc áo giáp đen cũng không khó.

Linh hồn nam tử mặc áo giáp đen cũng không nhận được trọng thương trí mạng, tam hồn thất phách chỉ còn lại có nhất phách, tất cả đều đã bị lấy hết.

Một lát sau.

Nam tử mặc áo giáp đen từ từ mở mắt, khi hắn thấy Khương Trường Sinh lúc, nhảy dựng lên, lách mình đi ra ngoài hơn mười trượng, một bộ tư thế chiến đấu.

Khương Trường Sinh hiển lộ ra Đại Đạo Chi Nhãn của mình, nam tử mặc áo giáp đen trừng to mắt, thở dài một hơi.

- Ngươi là ai? Vì sao ta chưa từng gặp qua ngươi?

Nam tử mặc áo giáp đen nhíu mày hỏi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Tiểu bối vô danh của Khương tộc mà thôi, ta một mực bế quan, chẳng biết tại sao bị chuyển đến đây, ngươi có thể nói cho ta biết, nơi này là chỗ nào, vì sao có nhiều mộ của đệ tử Khương tộc như thế?

Hắn không thể suy tính đến tột cùng phát sinh cái gì, có một cỗ lực lượng nhân quả cao hơn tu vi hắn trước mắt đang che giấu hết thảy suy tính.

Nam tử mặc áo giáp đen nhíu mày, khẽ nói:

- Vậy ngươi bế quan đủ lâu, cũng được, đệ tử Khương tộc nhiều vô số kể, người khổ tu giống như ngươi chưa hẳn không có, mà con mắt của ngươi cũng sẽ không làm giả, ta sẽ nói cho ngươi.

- Nơi này là thiên địa ngày xưa của Khương tộc Đế mạch, được các đại năng Khương tộc trợ giúp, trở thành chỗ sinh cơ chống cự lực lượng hắc ám, nhưng lực lượng hắc ám đã bao vây phiến thiên địa này, ta là một trong vài người Khương tộc còn sót lại, vốn định tử chiến, không nghĩ tới bị ngươi cứu được, xem ra ngươi đã vượt qua Tiên Đế.

Lúc nói đến tu vi của Khương Trường Sinh, trên mặt nam tử mặc áo giáp đen lộ ra vẻ trào phúng.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Lực lượng hắc ám là cái gì?

Nam tử mặc áo giáp đen nghe xong, vẻ mặt trở nên mất tự nhiên, nói:

- Không có người biết được lực lượng hắc ám từ đâu tới, lực lượng hắc ám sinh ra ở Đại Thiên thế giới, sau khi ăn mòn Đại Thiên thế giới liền bắt đầu ăn mòn vô số Đại Đạo hư không phía dưới, Khương tộc vì thủ hộ Thái Ất Tiên Vực, vô số tộc nhân huyết tế bản thân, ngưng tụ ra Tổ Nhãn, bảo hộ phương thiên địa này, nhưng hắc ám ăn mòn vượt xa tưởng tượng của chúng ta, dù cho đợi ở chỗ này, pháp lực của chúng ta cũng đang không ngừng tiêu tán.

Nói đến chỗ này, trong ánh mắt của hắn không thể ngăn chặn toát ra vẻ tuyệt vọng.

- Lúc ta sinh ra, chính là thời đại hắc ám náo động, ngươi vậy mà không biết, ngươi đến tột cùng bế quan bao lâu? Ngươi là bối phận thế nào?

Chương 1375 - Đại La đại năng buông xuống Thái Ất Tiên Vực?

Đối mặt nam tử mặc áo giáp đen hỏi thăm, Khương Trường Sinh tùy tiện đưa ra một cái tên, Khương tộc sao mà khổng lồ, nam tử mặc áo giáp đen cũng không có khả năng nhận biết mỗi một người trong Khương tộc, thế là cũng không hỏi thêm nữa.

Có Đại Đạo Chi Nhãn, đủ để chứng minh thân phận của Khương Trường Sinh, hắn sở dĩ hỏi, chỉ đơn thuần là tò mò.

Hình ảnh của Khương Trường Sinh thoạt nhìn không thuộc về thời đại này, khí tức của hắn cũng rất bình thản, không có gặp lực lượng hắc ám ăn mòn, loại tồn tại này, hết sức hiếm thấy.

- Ngươi nói ngươi không rõ ràng thế nào tới, chắc hẳn có đại năng tương trợ, chẳng qua là Thái Ất Tiên Vực sớm đã luân hãm, đại năng đều ngã xuống, còn có ai có thể giúp ngươi?

Nam tử mặc áo giáp đen nhíu mày tự nói.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi lúc trước đang đánh với người nào? Cái gọi là lực lượng hắc ám chẳng lẽ còn có thể chiến đấu với ngươi?

Nam tử mặc áo giáp đen cau mày nói:

- Đó là tự nhiên, lực lượng hắc ám mới đầu là một loại lực lượng của Đại Đạo, khuếch tán tại Đại Thiên thế giới, nhưng sau đó sinh ra một nhóm Hắc Ám Tà Linh, bọn hắn không có linh trí, chỉ biết sát lục, bên ngoài thiên địa này đã bị Hắc Ám Tà Linh bao vây, ta lúc trước chính là muốn xông ra đi làm người tìm kiếm biện pháp cầu sinh, làm sao kém chút góp mình đi vào.

Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn về phía phương xa, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ngươi đang tìm Khương Thất, hắn đã táng mình vào trong đất.

Nghe vậy, toàn thân nam tử mặc áo giáp đen run lên, nhưng hắn cũng kìm chế được nỗi nòng, chẳng qua chỉ nắm chặt hai quả đấm, hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm cảnh.

Khương Trường Sinh tính tới nhân quả giữa hắn và Khương Thất, Khương Thất là Thất ca của hắn.

- Khương tộc chỉ còn lại có hai người chúng ta sao?

Khương Trường Sinh hỏi, cũng muốn chuyển đổi sự chú ý của nam tử mặc áo giáp đen.

Nam tử mặc áo giáp đen lấy lại tinh thần, gật đầu nói:

- Ít nhất phiến thiên địa này là như thế.

Khương Trường Sinh truy vấn:

- Vậy ngươi kế tiếp có dự định như thế nào?

Nam tử mặc áo giáp đen khẽ nói:

- Sau khi khôi phục thương thế, lại xông một lần, binh sĩ Khương tộc, chỉ có chết trận, tuyệt không kéo dài hơi tàn.

Khương Trường Sinh thì đang suy tư, nếu hắn xông ra thiên ngoại, gặp phải Hắc Ám Tà Linh tập kích, ý chí hắn sẽ trở về hiện thực.

Nhưng nếu cứ thế mà đi, vậy hắn đến nơi này có ý nghĩa là cái gì.

Mà lại nhìn thấy Khương tộc thê thảm như thế, hắn cũng không đành lòng, nếu như nam tử mặc áo giáp đen thật sự là một vị con cháu Khương tộc cuối cùng nhất, để tiểu tử này một mình đối mặt, hẳn phải chết không nghi ngờ.

- Chẳng lẽ ta mỗi một lần độ kiếp, ý chí xuyên qua đến tương lai, là ta của tương lai muốn mượn dùng ta của quá khứ đi chỉ bảo con cháu, bởi vì hắn không thể ra tay?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ đến khả năng này, hắn nhìn về phía nam tử mặc áo giáp đen.

- Nói cho ta một chút quá trình chiến đấu giữa ngươi và lực lượng hắc ám đi.

Khương Trường Sinh dứt lời, đi đến một bên, ngồi trên một tảng đá lớn.

Nam tử mặc áo giáp đen nhíu mày, chần chờ một lát, vẫn lựa chọn ngồi xuống, hắn một bên vận công chữa thương, một bên nói lên quá trình chiến đấu.

Hắc Ám Tà Linh, không thể nhìn trộm, nhưng xác thực chân thực tồn tại, chỉ có gặp phải công kích, nam tử mặc áo giáp đen mới có thể phát giác được bọn chúng tồn tại, mà trong quá trình chiến đấu cùng Hắc Ám Tà Linh, sẽ dần dần quên đi thống khổ trên da thịt, đạo tâm sẽ dần dần trở nên điên cuồng, có xu thế nhập ma.

Còn về lực lượng hắc ám, cũng không phải hiện ra thành hắc ám, trên thực tế, lực lượng hắc ám là nhìn không thấy, sờ không được, chỉ có lúc bị nó quấn lên, mới có thể cảm nhận được nó tồn tại.

Khương Trường Sinh nghe nghe, phát hiện vấn đề.

Lực lượng hắc ám thế nào giống như nhân quả cắn trả?

Chẳng lẽ Hắc Ám Tà Linh cũng là sản phẩm bởi vì quả cắn trả?

Đến tột cùng là nhân quả khủng bố như thế nào mới có thể dẫn đến Đại Thiên thế giới bị hủy diệt?

Khương Trường Sinh nhíu mày, bên trong Đại Thiên thế giới nắm giữ không ít đạo thống tu luyện nhân quả chi đạo, Chu Quái là một trong số đó.

Mặt khác, nhân quả chi đạo của hắn tuyệt không phải mạnh nhất cho nên hắn không dám xác định vấn đề xuất hiện ở Tiên đạo, hay đạo thống khác.

- Có phải cảm giác lực lượng hắc ám rất giống lực lượng nhân quả hay không? Xác thực như thế, then chốt của đại nhân quả dạng này là không thể hóa giải, như thế mới là nguyên nhân được xưng là lực lượng hắc ám, ta từng mắt thấy một tên Đại La bị lực lượng hắc ám từng bước xâm chiếm, đạo quả yên

diệt trong thời gian cực ngắn, cả người như hoa cỏ khô, sau đó biến thành tro bụi, toàn bộ quá trình không đến bảy hơi thở thời gian, hắn căn bản không thể làm gì, nếu chúng ta gặp lực lượng hắc ám, thật là chết chắc, đụng phải Hắc Ám Tà Linh, còn có một chút hi vọng sống.

Nói đến chỗ này, trên mặt nam tử mặc áo giáp đen lộ ra vẻ hoảng sợ, thảm trạng của vị Đại La lúc trước làm hắn đến nay nhớ tới đều không rét mà run.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Đại La đại năng buông xuống Thái Ất Tiên Vực?

Chương 1376 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (1)

Nam tử mặc áo giáp đen nhìn hắn một cái, thở dài nói:

- Trước kia xác thực không thể, nhưng sau khi thời đại hắc ám, vách ngăn giữa Đại Đạo hư không và Đại Thiên thế giới đã không còn, vị Đại La kia cũng là chạy trốn tới Thái Ất Tiên Vực, nhưng vẫn không có trốn qua lực lượng hắc ám truy đuổi.

Khương Trường Sinh biết rõ năng lực của Đại La, có thể tùy ý nhảy vọt thời không, rất khó đuổi tới, đây càng thêm nói rõ lực lượng hắc ám là nhân quả cắn trả.

Nhân quả cắn trả chính là như thế, căn bản không có cách tránh né, hắn lúc trước dời đi một phiến thiên địa của Viễn Cổ Tiên Đạo đã gặp phải nhân quả cắn trả, vẫn dựa vào bỏ xuống một miếng xương cốt, mới để cho hắn thoát khỏi.

Mà khối đạo cốt kia của mình đã trở thành truyền thuyết, lâu dài chôn dưới mặt đất, đến nay vẫn có sinh linh mưu toan tìm kiếm.

- Nhân quả cắn trả.

Khương Trường Sinh lâm vào suy tư.

Nếu xác định lực lượng hắc ám là lực lượng nhân quả cắn trả, thế thì nên giải quyết như thế nào?

Hắn đầu tiên suy nghĩ chính là Đại Thiết Thiên Thuật, nhưng bản thân Đại Thiết Thiên Thuật cũng sẽ dẫn phát nhân quả cắn trả.

Đại Thiết Thiên Thuật có thể thay đổi nhân quả cắn trả, từ đó sinh ra cái mới, lại không liên quan gì nhân quả cắn trả nữa?

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm giác được chưa hẳn không có khả năng, mạch suy nghĩ này nghe qua quá hoang đường, trên thực tế chỉ cần xác định một chút, lực lượng hắc ám đã sinh ra Hắc Ám Tà Linh, nói rõ nó đã từ lực lượng nhân quả tiến hóa đến một tầng thứ khác, sau khi Đại Thiết Thiên Thuật thay đổi nó, sẽ chỉ mang đến nhân quả cắn trả thuần túy, mà không phải lực lượng hắc ám sau khi tiến hóa.

Nhưng lực lượng hắc ám bao trùm Đại Thiên thế giới, như thế nào thay đổi?

Không đúng, nếu như lực lượng hắc ám thật đã hoàn toàn bao trùm Đại Thiên thế giới, Thái Ất Tiên Vực chẳng phải đã sớm không còn tồn tại, há có thể giằng co đến hôm nay, Khương tộc cho dù huyết tế, cũng không có khả năng huyết tế ra lực lượng rung chuyển Đại Thiên thế giới.

Điều này nói rõ, bên trong Đại Thiên thế giới rất có thể tồn tại một nhóm tồn tại cường đại, bọn hắn chân chính chống cự lực lượng hắc ám, để Đại Đạo hư không có thể kéo dài hơi tàn.

Đã như vậy, chỉ cần dùng Đại Thiết Thiên Thuật cải biến Hắc Ám Tà Linh thiên ngoại.

Trước cứu vớt Thái Ất Tiên Vực, lại đi một bước xem một bước, ít nhất là bước ra.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nam tử mặc áo giáp đen, chậm rãi mở lời:

- Khương Cửu, đại đạo tam thiên, đều lưu một chút hi vọng sống, mà bên trong Thiên Đạo, số chín là số lớn nhất, có lẽ, từ nơi sâu xa, ngươi chính là người gánh vác sứ mệnh, bây giờ Khương tộc chỉ còn lại có ngươi, ngươi có nguyện dấng thân vào nguy hiểm có thể hi sinh cứu vớt Thái Ất Tiên Vực?

Nam tử mặc áo giáp đen nhíu mày, vô ý thức muốn hỏi không phải ngươi là người Khương tộc sao?

- Ngươi thế nào biết tên ta?

Vẻ mặt nam tử mặc áo giáp đen đầy lạnh lùng, trong mắt tràn ngập đề phòng.

Dù cho là đồng tộc, hắn cũng phải đề phòng, vạn nhất đối phương bị Hắc Ám Tà Linh mê hoặc, hắn không thể khinh thường.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ta liếc mắt nhìn ngươi, đã có thể tính ra.

Khi nói chuyện, hắn lần nữa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn của mình, phát ra lực lượng cường đại, Khương Cửu không chịu khống chế, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đi theo mở ra, màu máu trong mắt cấp tốc rút đi.

Toàn thân Khương Cửu run rẩy, khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Thế nào có khả năng, đây là lực lượng của tổ nhãn, nhưng tổ nhãn mà Khương tộc huyết tế tạo ra không phải đã bị hủy diệt bên trong đại chiến tại vạn năm trước.

Khương Cửu cắn răng hỏi:

- Ngươi đến cùng là ai?

Khương Trường Sinh hơi hơi ngồi thẳng lưng, nâng tay phải lên, ngón trỏ cách không điểm tới hắn, nói:

- Ta đúng là người Khương tộc, nhưng ngươi không tính được tới bối phận của ta, nói như thế này, Thiên Hoàng Khương Lộc là con cháu của ta.

Con ngươi Khương Cửu co rụt lại, không đợi hắn mở miệng, một vệt kim quang bắn ra từ ngón trỏ của Khương Trường Sinh, đánh vào bên trong Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, cả người hắn cứng đờ, ánh mắt mất đi thần thái.

Khương Trường Sinh muốn cưỡng ép dạy bảo Đại Thiết Thiên Thuật cho Khương Cửu.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng thiên ngoại đang trùng kích phiến thiên địa này, Khương Cửu không có tháng năm dài đằng đẵng đi nghe hắn giảng đạo, chậm rãi tu hành, nhất định phải dấng thân vào nguy hiểm, nhanh chóng học được.

Không đề cập tới Khương Cửu có thể nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật hay không, cho dù nắm giữ, cũng chưa chắc có thể giải quyết tuyệt cảnh hiện tại.

Nhưng đây là biện pháp duy nhất mà Khương Trường Sinh có thể nghĩ tới.

Trong ý thức của Khương Cửu, hắn đang đối mặt Khương Trường Sinh giảng đạo, bốn phương tám hướng đều là thân ảnh của Khương Trường Sinh , không ngừng kể rõ nhân quả chi đạo, vô cùng ồn ào, khiến cho đạo tâm của hắn gần như sụp đổ, nhưng hắn căn bản không có cách thoát khỏi cục diện như vậy, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Cửu từ từ mở mắt, lúc này bầu trời đang vào hoàng hôn, không thấy bóng dáng Khương Trường Sinh.

Chương 1377 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (2)

- Đây là…

Khương Cửu mãnh liệt thức tỉnh, đứng dậy, đưa mắt nhìn lại, rất nhanh đã khóa chặt bóng dáng Khương Trường Sinh, hắn đứng ở giữa sườn đồi, ngước đầu nhìn lên bầu trời, gió lạnh lay động đạo bào của hắn, hắn giống như lúc nào cũng có thể sẽ phi thăng, vũ hóa mà đi, khiến cho Khương Cửu có có loại cảm giác không chân thật.

Hắn vội vàng lách mình đi vào phía sau Khương Trường Sinh, hai đầu gối quỳ xuống đất, cắn răng nói:

- Vãn bối nhìn thấy tổ tiên, xin hỏi danh hiệu của tổ tiên?

Khương Trường Sinh đưa lưng về phía hắn, nói:

- Thiên Thân Vạn Tướng, không cần biết danh hào của ta, ta tới từ địa phương mà ngươi không cách nào tưởng tượng,

chuyện làm cũng là ngươi không thể nào đoán trước.

Thiên thân vạn tướng.

Khương Cửu cảm giác giống như nghe qua cái từ này ở đâu, nhưng hắn nghĩ không ra đến tột cùng là nghe qua ở đâu, lại là miêu tả vị tổ tông mạnh mẽ nào.

Khương Trường Sinh quay người, nhìn nghiêng tới hắn, nói:

- Thuật này gọi Đại Thiết Thiên Thuật, ngươi cũng đã rõ ràng sự cường đại của nó, cùng với hậu quả thì thi triển nó, ngươi có nguyện gánh chịu cái giá lớn này?

Khương Cửu lúc này đứng dậy, vẻ mặt dứt khoát, nói:

- Khương tộc chỉ còn lại có ngài, chỉ còn lại có ta, ta vốn không muốn sống một mình, sao lại e ngại, dù cho bị nhân quả thôn phệ, bị người hậu thế quên đi, không người nhớ kỹ ta, chỉ cần có thể thành công, ta đều nguyện ý.

Sau khi kế thừa Đại Thiết Thiên Thuật, trong lòng của hắn tràn ngập lòng tin trước nay chưa từng có.

Thần thuật như thế, tất nhiên có thể khởi xướng phản kích Hắc Ám Tà Linh, thậm chí có khả năng thay đổi tuyệt cảnh của Thái Ất Tiên Vực.

Khương Trường Sinh nhìn Khương Cửu bởi vì tiếp nhận truyền thừa Đại Thiết Thiên Thuật mà trắng tóc đi, trong lòng của hắn vui mừng, vô luận ở tương lai bao xa, bên trong con cháu của hắn, luôn có người có được quyết tâm loại thẳng tiến không lùi cùng ý thức trách nhiệm này.

Hắn mở ra Tiên đạo, để Khương tộc nhận được lợi ích nhất, Khương tộc nên gánh vác càng nhiều trách nhiệm Tiên đạo hơn các thế gia vọng tộc khác.

- Tổ tiên, ngài không đi cùng ta.

Khương Cửu nhìn Khương Trường Sinh, một mặt lưỡng lự nói, Đại Thiết Thiên Thuật khiến cho hắn kinh động như gặp thiên nhân, tổ tiên có thể truyền thụ Thần thuật như thế, đạo hạnh của đối phương tất nhiên là hắn không cách nào tưởng tượng.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta không thuộc về thời đại này, không thể nhúng tay, một khi ta tiếp xúc đến Hắc Ám Tà Linh, ta sẽ tan biến, trở lại chỗ thời đại của ta.

Nghe được lời này, Khương Cửu động dung.

Khương Cửu đang muốn nhiều lời, đã thấy Khương Trường Sinh xoay người đi, đưa lưng về phía hắn, nói:

- Ngươi nên chuẩn bị, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, lại đi cứu vớt thiên địa hỏng bét này đi.

Khương Cửu nghe xong, không lời nào để nói, hắn hướng về phía bóng lưng Khương Trường Sinh hành lễ sau, ngồi xuống đất, bắt đầu dưỡng thương.

Khương Trường Sinh thì đứng bên vách núi, ngưỡng vọng thiên ngoại, hắn muốn nhìn rõ ràng Hắc Ám Tà Linh, như thế thì sau này mới có thể có đề phòng, nhưng vô luận hắn xem xét hay nhìn trộm như thế nào đều không thấy Hắc Ám Tà Linh tồn tại, nhưng có một chút, đó chính là hắn có thể cảm giác được thiên ngoại rất nguy hiểm, đây là cảm giác mà hư không Đại Thiên thế giới chỗ của hắn không có, điều này nói rõ từ nơi sâu xa có một cỗ sức mạnh hết sức nguy hiểm đang ẩn núp.

- Cũng không biết Thái Ất Tiên Vực còn thừa lại bao nhiêu thiên địa dạng này.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, bởi vì lực lượng hắc ám tồn tại, hắn không thể dùng thần niệm nhìn trộm Thái Ất Tiên Vực.

Lần này ý chí xuyên qua cũng là chuyện tốt, nhắc nhở hắn, mặc dù hắn lại nỗ lực thế nào, Tiên đạo cũng sẽ có kiếp nạn này, giống như Viễn Cổ Tiên Đạo ngày xưa, có lẽ đây cũng là 'Kiếp' của Đại Thiên thế giới.

Biết được có kiếp này, mới có chuẩn bị tốt hơn.

Thiên địa lâm vào trong an tĩnh, Khương Trường Sinh quan sát, Khương Cửu thì chữa thương.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngàn năm thoáng một cái đã qua.

Ròng rã ngàn năm, hai người cũng không có trao đổi qua, mà quan sát hư không thiên ngoại cũng cũng sẽ không làm Khương Trường Sinh cảm thấy buồn tẻ, thậm chí cảm ngộ càng sâu về nhân quả chi đạo.

Một ngày này.

Hạo nhật lên đầu, Khương Cửu chậm rãi mở ra hai mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đi theo mở ra, đã khôi phục như thường, ánh mắt trong veo, rồi lại lộ ra dị dạng thần quang.

Hắn nhìn về phía bóng lưng Khương Trường Sinh, đứng dậy, hít sâu một hơi, nói:

- Tổ tiên, ta đã chuẩn bị kỹ càng.

Khương Trường Sinh quay người nhìn về phía hắn, mỉm cười gật đầu, sau đó bay lên bay lên, Khương Cửu theo sát phía sau hắn.

- Tổ tiên, Khương tộc còn có khả năng duy trì hay sao?

Khương Cửu nhịn không được hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh không có nhìn về phía hắn, nói:

- Tương lai là do ngươi sáng tạo, chỉ cần ngươi nỗ lực, chắc chắn sẽ có hi vọng.

Khương Cửu nghe xong, không khỏi thở dài một hơi.

Hắn biết lần này ra đi là một trận chiến cuối cùng nhất bên trong nhân sinh của hắn, mặc dù thành công, hắn cũng sẽ bị vô biên nhân quả của Đại Thiết Thiên Thuật cắn trả nuốt mất, thân tử đạo tiêu, dùng Thần thuật này cứu vãn hết thảy, hết thảy nhân quả của hắn đều sẽ bị xóa đi.

Chương 1378 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (1)

Bất quá trong lòng mặc dù có tiếc nuối, nhưng Khương Cửu sẽ không lưỡng lự.

Tất cả mọi người hắn để ý đã táng thân trong tay Hắc Ám Tà Linh, hắn không chỉ là vì cứu vớt Thái Ất Tiên Vực, cũng là vì báo thù.

Hai ông cháu bay qua bầu trời, xuyên qua một vòng bảo hộ, đi vào bên trong hư không hắc ám yên tĩnh, đưa mắt nhìn lại, hư không tối tăm rõ ràng có đồ vật gì đó đang cuộn trào, nhìn kỹ lại, lại thấy không rõ đến tột cùng là vật gì.

- Chúng nó đến rồi.

Khương Cửu trầm giọng nói, hắn đột nhiên xông đến phía trước Khương Trường Sinh, một cây trường thương lăng không xuất hiện trong tay của hắn.

Hắn vô ý thức muốn muốn chiến đấu, nhưng bỗng nhiên suy nghĩ mình nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, hà tất chiến đấu giống như trước đó.

Vừa hay thử trước một chút.

Tay phải Khương Cửu nắm trường thương, tay trái thi triển Đại Thiết Thiên Thuật, rót lực lượng nhân quả vào bên trong trường thương.

Khương Trường Sinh nhìn dáng người hắn độc đấu hắc ám, mặt lộ vẻ vui mừng.

- Ta cũng cần phải trở về.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, mặc dù không rõ ràng Khương Cửu có thể làm được đến trình độ gì, nhưng hắn đã không có biện pháp tương trợ tốt hơn, mà hắn đã cảm nhận được Hắc Ám Tà Linh tới gần.

Một khi hắn và Hắc Ám Tà Linh tiếp xúc, hắn sẽ rời khỏi nơi này.

Oanh!

Khí thế Khương Cửu bùng nổ, một cơn gió vô hình bắt nguồn từ lực lượng nhân quả rung chuyển hắc ám hư không, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được những Hắc Ám Tà Linh vô hình kia bắt đầu bạo động, bốn phương tám hướng vọt tới

khí tức âm hàn, dị thường hung mãnh, dù là Khương Trường Sinh cũng cảm thấy giật mình.

Tầm mắt Khương Trường Sinh trong nháy mắt bắt đầu mơ hồ, một loại cảm giác trời đất quay cuồng quen thuộc bao phủ hắn.

Hắn trong thoáng chốc trông thấy Khương Cửu vung vẩy trường thương trong tay, quanh người lấp lánh cường quang sáng chói, giống như quang minh khu trục hắc ám.

Ngay sau đó, ý thức của hắn lâm vào trong bóng tối.

Sau khi đi qua Hỗn Độn ngắn ngủi, hắn đột nhiên mở mắt.

Hắn đã trở lại hiện thực, đang độ kiếp.

Hơn hai trăm tôn Bàn Cổ phân thân còn chờ đợi ở rìa các phương hư không, phân thân bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa vẫn đang ngước nhìn thiên kiếp.

Xem ra, ý chí của hắn xuyên qua cũng không hề rời đi quá lâu.

- Như vậy xem ra, mỗi lần khi độ kiếp, ý chí xuyên qua, cũng không phải là bởi vì thiên kiếp mà dẫn tới, là lực lượng nào đó đang dẫn dắt ta, lần này, chẳng lẽ là hi vọng ta dùng Đại Thiết Thiên Thuật độ kiếp?

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, tốc độ Thiên Đạo giá trị hương hỏa giảm xuống vẫn như cũ rất nhanh.

Hắn ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, thể xác tinh thần bắt đầu buông lỏng.

So với tuyệt cảnh mà Khương Cửu đang đối mặt, hắn lần này độ kiếp lại coi là cái gì?

Hắn đã làm tốt chuẩn bị giá trị hương hỏa hao hết, dùng thực lực bản thân chống lại thiên kiếp.

Không gian hư vô vẫn như cũ thừa nhận lôi kiếp tàn phá bừa bãi, Đại Đạo bạo loạn, không có có sinh linh dám tới gần mảnh không gian này, thần niệm Khương Trường Sinh và hương hỏa diễn toán đều không có bắt được tồn tại cường đại nào đến đây.

Rất lâu sau.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh cuối cùng hao hết, cơ hồ là trong nháy mắt, hơn hai trăm tôn Bàn Cổ phân thân trống rỗng xuất hiện xung quanh Hồng Mông Thần Nguyên Khí, cấp tốc bày trận, ngưng tụ ra Bàn Cổ hư ảnh to lớn.

Hắn không có ý định dùng Đại Thiết Thiên Thuật độ kiếp, thuật này không phải vạn bất đắc dĩ, quyết không thể sử dụng, hắn không hy vọng lực lượng hắc ám tương lai là do hắn mà ra.

Vừa hay, hắn cũng muốn thử xem cực hạn của Bàn Cổ hư ảnh.

Một tôn hư ảnh to lớn trước nay chưa có chậm rãi đứng lên, Khương Trường Sinh ngửa đầu nhìn lại, dáng người Bàn Cổ hư ảnh vĩ ngạn, bá khí như vậy, giống như có khả năng chèo chống toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Hắn rất tò mò về lai lịch của Bàn Cổ, lúc trước hắn tiến về Viễn Cổ Tiên Đạo từng nghe nói đến Bàn Cổ, nhưng truyền thuyết rất ít.

Bàn Cổ lại có thể lưu lại thần thoại khai thiên ích địa ở Hoa Hạ kiếp trước, đoán chừng lai lịch vô cùng cổ lão.

Chỉ là tôn hư ảnh này đã đủ để chứng minh Bàn Cổ đã đi đến cảnh giới mạnh hơn Đại La.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, bên dưới lôi đình cuồng bạo đầy trời, Bàn Cổ hư ảnh nổi giận gầm lên một tiếng.

Một tiếng quát lớn này, kinh động toàn bộ hư không lĩnh vực.

Chúng sinh Tiên đạo, chúng sinh Huyền Mệnh, chúng sinh Trấn Xu các loại, cùng với chúng sinh Đạo Diễn giấu ở tầng sâu trong không gian đều nghe được tiếng quát lớn này.

Toàn bộ sinh linh đều cho rằng có cường địch khủng bố đang đột kích, tất cả đều thấp thỏm lo âu, cường giả các đạo thống dồn dập bay ra thiên địa, chuẩn bị chiến đấu.

Bàn Cổ hư ảnh nhấc lên cây búa lớn trong tay, một hạt châu thần bí toát ra từ phần lưng của hắn, bắn ra ánh sánh chói lóa, cổ vũ khí thế của hắn, muôn vàn thiên lôi hạ xuống, đều không thể rung chuyển Bàn Cổ hư ảnh.

Khí tức hơn hai trăm tôn Bàn Cổ phân thân thì đang nhanh chóng giảm xuống, triệu hồi ra Bàn Cổ hư ảnh mạnh mẽ như thế, đối với bọn hắn mà nói, tiêu hao rất nhiều.

Tâm thần Khương Trường Sinh khẽ động, Bàn Cổ hư ảnh đề búa chém đi.

Một búa trảm Thiên kiếp.

Chương 1379 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (2)

Một đạo búa khí gió lốc giống như có thể chém ra Hỗn Độn bay lên, dùng tư thái bá đạo không thể ngăn cản, đánh tan thiên kiếp lôi vân.

Nhưng thiên kiếp lôi vân đâu dễ dàng phá như thế, mặc dù không có lôi vân, từng đạo thiên lôi vẫn không ngừng đánh xuống, điên cuồng oanh kích Bàn Cổ hư ảnh.

Trong trạng thái người đầy lôi điện, Bàn Cổ hư ảnh lần nữa nhấc búa.

Vô số lôi điện theo thân hình của hắn rơi vào trên người Khương Trường Sinh, Hồng Mông Thần Nguyên Khí không thể ngăn cản, vòng bảo hộ của Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trong nháy mắt phá toái.

Đại bộ phận lôi uy bị Bàn Cổ hư ảnh triệt tiêu, vẫn để Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của Khương Trường Sinh cảm thấy rất khó chịu.

Tốc độ Bàn Cổ hư ảnh vung búa càng lúc càng nhanh, Khương Trường Sinh cũng xuất ra từng kiện từng kiện chí bảo, trợ giúp mình chống cự lôi uy.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh xem như đem hết tất cả vốn liếng, không tiếp tục lưu thủ.

Không có vòng bảo hộ hương hỏa, từ nay về sau độ kiếp độ một giây như một năm.

Khương Trường Sinh kém chút muốn thi triển Đại Thiết Thiên Thuật, nhưng hắn nhịn được.

Đột nhiên.

Bàn Cổ hư ảnh thả người nhảy lên, đề búa phóng tới bên trong đại dương mênh mông thiên lôi vô cùng vô tận, hai tay hắn nắm chắc Cự Phủ, hạt châu thần bí phía sau phát ra lực lượng cường đại, rót vào bên trong Bàn Cổ hư ảnh.

Một búa chém xuống, đại dương lôi điện mênh mông vô biên vô tận trong nháy mắt yên diệt, cường quang khủng bố che giấu hết thảy.

Khương Trường Sinh bị cường quang sáng chói híp mắt, ánh sáng này đúng là ánh sáng cực hạn, khiến cho hồn phách của Đại La Thần Tướng như hắn cũng cảm thấy rung động.

Ánh mắt của hắn khóa chặt Bàn Cổ hư ảnh, vậy mà nhìn thấy Bàn Cổ hư ảnh quay đầu, bỗ nghễ nhìn hắn.

Bởi vì là hư ảnh, Khương Trường Sinh thấy không rõ ánh mắt của Bàn Cổ hư ảnh, nhưng hắn vừa nghiêng đầu cũng đủ để làm cho tâm thần Khương Trường Sinh chấn động.

Đây chẳng qua là trận pháp, hắn thế nào có thể tự chủ quay đầu?

Chẳng lẽ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận còn cất giấu huyền bí mà hắn không biết?

Bàn Cổ hư ảnh chẳng qua là nhìn Khương Trường Sinh khoảng hai hơi thời gian, sau khi quay đầu, thân hình tiêu tán.

Theo Bàn Cổ hư ảnh tán đi, hơn hai trăm tôn Bàn Cổ phân thân theo bản năng tĩnh toạ, bắt đầu khôi phục pháp lực.

Cường quang tan biến, uy thế của thiên kiếp giảm nhiều, mặc dù vẫn có thiên lôi không ngừng hạ xuống nhưng đã kém xa khủng bố của trước đó.

Khương Trường Sinh thở dài một hơi, chỉ cần thiên lôi bắt đầu trở nên yếu đi, kiếp nạn này coi như vượt qua.

- Khí thế vừa rồi.

Khương Trường Sinh còn đang nghiền ngẫm về khí thế bá đạo của Bàn Cổ hư ảnh, cảnh giới phía trên Đại La Kim Tiên, hắn tựa hồ có hướng đi.

Thiên kiếp lúc sau giống như hắn nghĩ, không ngừng suy yếu, một canh giờ sau, hắn thu hồi hết thảy chí bảo, để Hồng Mông Thần Nguyên Khí giúp hắn chống cự thiên lôi.

Khương Trường Sinh bắt đầu vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, dẫn pháp lực đến hướng Đại La Kim Tiên mà hắn tưởng tượng, tạo nên Đại La Kim Tiên đạo quả.

Từng hướng đi trong không gian hư vô vậy mà có vô cùng vô tận Đại Đạo linh khí vọt tới, chui vào trong cơ thể hắn trợ giúp pháp lực của hắn tăng vọt.

Khương Trường Sinh chuyên tâm đột phá, mà theo Bàn Cổ hư ảnh tiêu tán, khí tức lĩnh vực đáng sợ bao phủ vùng hư không này tan biến, cũng làm cho các phương đạo thống thở dài một hơi.

Sinh linh các phương đạo thống đều đang suy đoán, đến tột cùng phát sinh chuyện gì.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh không bị người quấy rầy cuối cùng đột phá tới cảnh giới càng cao hơn, đạo quả lột xác, ngay cả bản chất linh hồn của hắn cũng đang lột xác.

Linh hồn đang lột xác theo hướng Đại Đạo chi hồn, vô số nhân quả bên trên các tuyến thời gian có tương quan cùng hắn tràn vào trong óc của hắn, hắn cũng không có bị quấy nhiễu, ngược lại hấp thu những nhân quả này.

Đại La Kim Tiên, không gì không biết, chính là vì vậy mà tới.

Lần này đột phá tiêu tốn thời gian dài hơn trong dự đoán của Khương Trường Sinh, đợi thiên kiếp triệt để tiêu tán, hắn vẫn đang ở bên trong cảm giác cảm ngộ tạo hóa.

Đợi hắn tạo nên xong Đại La Kim Tiên cảnh, cả người đạt đến một loại trạng thái thăng hoa khó tả, bên trong không gian hắc ám hư vô, hào quang óng ánh, trong đó còn mang từng điểm tử tinh.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, trước mắt hiện ra từng hàng nhắc nhở:

【 Tiên tuế năm 4,783,208, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy, thành công vượt qua Đại Đạo sinh tử kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Hỗn Nguyên chí bảo - Tạo Hóa Quy Nguyên Quan 】

【 Kiểm tra thấy ngươi lần thứ mười hai độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về Thiên Đạo trước mắt, ngươi có hai hạng lựa chọn, chỉ có thể chọn một loại 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến thành cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới - Vĩnh Hằng thần tôn 】

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên, chính là truy cầu con đường Thiên Đạo 】

Khương Trường Sinh không chút do dự lựa chọn đầu thứ hai, tiếp tục truy đuổi Tiên đạo.

Chương 1380 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (1)

Mặt khác, bốn chữ 'Hỗn Nguyên Chí Bảo' làm hắn rất chờ mong, cũng không biết Tạo Hóa Quy Nguyên Quan này có gì thần hiệu.

Còn có Vĩnh Hằng thần tôn, đây chính là cảnh giới hắn trước mắt không có tiếp xúc đến.

Hắn một bên củng cố tu vi, một bên diễn toán giá trị hương hỏa của Vĩnh Hằng thần tôn.

Giá trị hương hỏa thấp nhất của Vĩnh Hằng thần tôn là năm ngàn vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tương đương với năm ngàn vạn tỉ tỉ giá trị hương hỏa, mà giá trị hương hỏa cao nhất thì là năm trăm triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa, tương đương với năm trăm triệu tỉ tỉ giá trị hương hỏa, chênh lệch gấp mười lần.

Khương Trường Sinh cảm giác mình hẳn là sẽ không ở giai đoạn trung hạ tầng, bởi vì hắn có thể cảm nhận được bản thân

đã lột xác.

Bất quá tu vi còn chưa triệt để củng cố, cho nên hắn cũng không có diễn toán giá trị hương hỏa của mình.

Đại khái lại qua ngàn năm.

Tu vi Khương Trường Sinh không nữa tăng trưởng, hắn mới vừa bắt đầu diễn toán giá trị hương hỏa của mình.

【 Cần tiêu hao 42500 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】

Không.

425 triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Tuyệt đối thuộc về cấp độ nhất lưu bên trong Vĩnh Hằng thần tôn.

Phải biết, trong hư không lĩnh vực chỗ Tiên đạo, trừ hắn ra, người mạnh nhất cũng mới tám trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, chênh lệch cách rất xa.

Bàn lại Tiên đạo, Vạn Phật thủy tổ đến nay không có vượt qua hai trăm vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đạo hạnh gặp bình cảnh, nếu không đi đến Đại La Thần Tướng, không cách nào lại tăng lên giá trị hương hỏa.

Khương Trường Sinh đứng dậy, thu hồi phân thân, sau đó mang theo hơn hai trăm tôn Bàn Cổ phân thân cùng nhau rời khỏi chỗ này.

Hắn không có trở lại Tử Tiêu cung, mà đi vào bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Bàn Cổ phân thân đều trở lại trên cây, hắn thì đi đến bên cạnh Vong Sinh tỉnh, bắt đầu luyện chế Bàn Cổ quả, luyện chế nó thành phân thân.

Bàn Cổ thụ một vạn năm kết một lần quả, cho nên hắn có bao nhiêu vạn năm, thì có thể có bao nhiêu tôn Bàn Cổ phân thân, lần này độ kiếp thành công, may mắn mà có Bàn Cổ ý chí, hắn xem như hiểu rõ, Bàn Cổ phân thân càng nhiều, Bàn Cổ hư ảnh càng mạnh.

Bản thân Bàn Cổ quả có thể có quan hệ với Bàn Cổ, tương đương với máu thịt Bàn Cổ phân hoá ra, gọp số lượng càng

nhiều, Bàn Cổ hư ảnh tự nhiên càng mạnh.

- Không có ngoại địch, có thể thật tốt củng cố Đại La Kim Tiên chi đạo.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, thần niệm của hắn đã có khả năng dễ dàng bao trùm vùng lĩnh vực này, thậm chí thăm dò vào đến chỗ lĩnh vực của Động Ô thần đài, vì đề phòng thêm một tay, hắn còn dùng hương hỏa diễn toán, xác định Tiên đạo trong thời gian ngắn không có khả năng gặp được nguy cơ lớn.

Cứ như vậy, ba ngàn năm thoáng qua tức thì.

Luyện hóa xong hết thảy Bàn Cổ phân thân, hắn xuất ra Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, một đầu thần quan trắng loá xuất hiện trong tay của hắn, ngoại trừ màu bạc, không còn màu sắc gì khác, tạo hình đẹp đẽ, màu bạc này không giống như kim loại, mà giống tinh thạch, mơ hồ có Đại Đạo thần vận.

Xem lần đầu tiên đã có thể cảm nhận được quan này bất phàm.

Khương Trường Sinh lúc này bắt đầu tiếp nhận truyền thừa bảo vật này, chí bảo khác biệt có phương pháp luyện hóa khác biệt, nhất là liên quan đến Hỗn Nguyên chí bảo, không thể chủ quan.

Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, do Hỗn Độn nguyên khí thai nghén mà ra, không nhận lực lượng Đại Đạo xâm nhiễm, có thể làm cho đeo người bảo trì bảo trì đạo tâm trấn tĩnh, vĩnh viên không lay động.

Nói ngắn gọn, đây là một kiện chí bảo phòng ngự, chỉ là không nhận lực lượng Đại Đạo đã rất mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh tò mò, quan này có thể triệt tiêu nhân quả cắn trả hay không.

Hắn bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, cấm chế bên trong món chí bảo này cực kỳ phức tạp, đều có dấu hiệu quy tắc của Đại Đạo, trách không được có thể ngăn cách lực lượng Đại Đạo.

Lại thêm ngàn năm trôi qua.

Khương Trường Sinh cuối cùng luyện hóa thành công Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, hai tay của hắn bưng quan này, chậm rãi mang trên đầu mình, trong chốc lát, Tạo Hóa Quy Nguyên Quan phát ra ánh bạc thần dị, từng tia từng tia bạc khí tiêu tán, ngưng tụ thành Long Phượng cùng với rất nhiều thân hình kỳ dị, bốc lên bên trên quan, hình thành kỳ cảnh biến hóa khó lường, giống như là một phương thiên địa trong quan.

Sau khi mang vào Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, giác quan của Khương Trường Sinh đạt được tăng lên, tâm cảnh sinh ra biến hóa rõ ràng, loại cảm giác này rất kỳ diệu, không thể nói rõ, chỉ có thể nói khiến cho hắn cảm giác thật tốt, trạng thái chưa bao giờ hoàn mỹ như vậy.

- Bảo bối tốt.

Mặt Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, hắn lúc này mới đứng dậy, đưa tay hái bốn Đại Đạo quả từ bên trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ trăm vạn năm kết một lần quả, có thể thai nghén ra Đại Đạo quả để cho người ta cảm ngộ lực lượng Đại Đạo, lần này đột phá tất nhiên là muốn giảng đạo, vừa hay cầm bốn khỏa Đại Đạo quả khao thưởng cho chúng sinh Tiên đạo, thuận tiện vững chắc hình tượng của mình.

Lĩnh hội lực lượng Đại Đạo, một khi nhập đạo, trên cơ bản là có thể đi vào Đại La, Mộ Linh Lạc như thế, Thái Thượng Côn Luân dung hợp lực lượng Đại Đạo khác biệt cũng như thế, bốn khỏa Đại Đạo quả, tương đương với bốn vị có tư thái Đại La.

Khương Trường Sinh đi vào bên trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ đứng trước một dược đỉnh, không biết đang suy nghĩ chút cái gì, Mộ Linh Lạc mặc dù đang tu luyện, nhưng hắn có thể cảm giác được lòng của nàng không thể bình tĩnh.

Chương 1381 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (2)

- Các ngươi đang lo lắng cho ta?

Khương Trường Sinh mở miệng cười hỏi.

Lần này độ kiếp đột phá, bỏ ra mấy ngàn năm, xác thực khiến hai nữ lo lắng.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc đột nhiên mở mắt, xuất hiện ở trước mặt hắn, Bạch Kỳ đi theo quay người, phản ứng đầu tiên của nàng cũng là xông lại, chẳng qua là tốc độ kém xa Mộ Linh Lạc.

- Trường Sinh ca ca, có cường địch đột kích? Là Chu Quái sao?

Mộ Linh Lạc nhanh chóng hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Không có, chẳng qua đột nhiên có lĩnh ngộ, ra ngoài tu hành thần thông.

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, hỏi:

- Chẳng lẽ khí tức khủng bố vài ngàn năm trước kia là thần thông của chủ nhân ngài?

Khương Trường Sinh gật đầu, Bàn Cổ hư ảnh xác thực tương đương với thần thông của hắn.

- Thì ra là thế.

Mộ Linh Lạc thở dài một hơi.

Khương Trường Sinh chuyển hướng nói:

- Mặc dù Chu Quái không có đến, nhưng ta chuẩn bị đi một chuyến.

Ý nghĩ của Đạo Côn Luân rất đúng, làm số ít người được Khương Trường Sinh quan tâm, tiếng lòng Đạo Côn Luân tự nhiên bị hắn nghe được.

Từ khi đi vào Đại Thiên thế giới, uy vọng của Tiên đạo đúng là dựa vào từng cuộc chiến phòng thủ đánh ra, thoạt nhìn mạnh mẽ, nhưng cũng không vững chắc.

Một đầu lão hổ không đả thương người, tuy mạnh mẽ, nhưng ở chung lâu, cũng sẽ cho người quên đi hoảng sợ.

Khương Trường Sinh muốn cho Chu Quái cảm thụ một chút sự mạnh mẽ của nhân quả chi đạo, nhìn một chút nhân quả chi

đạo của người nào càng mạnh hơn.

- Chủ nhân, cần phải mang các Đại La đi không?

Bạch Kỳ hỏi.

Tựa hồ sợ Khương Trường Sinh hiểu lầm, nàng bồi thêm một câu, nói:

- Không cầu bọn hắn có thể giúp đỡ, ít nhất phải nhìn một chút ngài mạnh mẽ, như thế mới tiện củng cố địa vị của ngài, hậu bối Tiên đạo, bắt đầu xem Đại La là trời, đây cũng không phải chuyện tốt.

Khương Trường Sinh mặc dù có thể nghe được tiếng lòng của hết thảy tín đồ, nhưng số lượng tín đồ được hắn nghe tiếng lòng vĩnh viễn chỉ có thể là số ít, tuyệt đại đa số sinh linh có địa vị chênh lệch với hắn quá xa xôi, rất dễ dàng quên đi thần thoại của hắn.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Được thôi, vừa rồi ta chuẩn bị giảng đạo, trước tiên giảng một trận ở bên trong Thần Du đại thiên địa, lại giảng một trận cho các Đại La.

Bạch Kỳ nghe xong, phấn khởi.

Hai nữ cùng hắn trò chuyện trong chốc lát, không lại quấy rầy hắn.

- Quan mà chủ nhân đang mang trên đầu thật dễ nhìn, cũng không biết có phải pháp bảo hay không.

Bạch Kỳ yên lặng suy nghĩ, Tạo Hóa Quy Nguyên Quan quá hấp dẫn ánh mắt của nàng, nếu trước đó hình dung Khương Trường Sinh, chỉ có thể dùng hai từ nội liễm, nhưng khi mang theo Tạo Hóa Quy Nguyên Quan, hình tượng đã trở nên khác biệt.

Khương Trường Sinh không có tu luyện, mà đi ra Tử Tiêu cung, đứng trên bậc thang, nhìn xuống Tam Thập Tam Trọng Thiên, hắn phát hiện mình lần đầu tiên đứng ở chỗ này cúi xem chúng sinh trong Đại La tiên vực.

So sánh với cảnh tượng xây dựng Đại La tiên vực, quả nhiên là hoàn toàn khác biệt, thậm chí có thể nói là khác biệt như ngày và đêm.

Đối với hắn mà nói, xây dựng Đại La tiên vực giống như mới xảy ra hôm qua, nhưng đối với những người khác mà nói, Đạo Tổ xây dựng Đại La tiên vực đã là truyền thuyết xa xưa.

Khương Trường Sinh cái gì cũng không làm, chỉ nhìn như vậy, chúng sinh vạn thái vào hết trong mắt của hắn.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán.

- Người mạnh nhất bên trong Chu Quái mạnh bao nhiêu?

Năng lực diễn toán của hệ thống một mực có quan hệ với hắn, phạm vi diễn toán trải qua hơn trăm vạn năm mở rộng, sớm đã không biết lớn bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao 46,500 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】

Không.

Trách không được dám ám toán Tiên đạo.

Bất quá thực lực như vậy, không khó lắm khi đi diệt Tiên đạo trước đó, vì sao chẳng qua là ám toán?

Khương Trường Sinh lại tính toán một thoáng tồn tại sau lưng truyền bá pháp môn Chu Quái lúc trước mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao 28 triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】

Trách không được, xem ra lúc trước hành động ám toán, chẳng qua là một vị Đạo Hư Tôn Chủ nào đó bên trong Chu Quái tự tiện làm chủ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ như vậy, hắn cũng không tính từ bỏ kế hoạch trả thù.

Cái gì đánh chó còn phải xem mặt chủ, không tồn tại.

Bây giờ hắn đã đủ mạnh, vậy sẽ phải để Chu Quái ăn hết khổ, bằng không thường cách một đoạn thời gian lại có siêu thoát

đạo thống đột kích, quá ảnh hưởng hắn tu luyện.

Sau khi đi đến Đại La Kim Tiên, hắn lại bế quan, nhất định thời gian dài hơn.

Hắn đã quyết định, muốn tận toàn lực bồi dưỡng được một tôn Đại La Thần Tướng, như thế thì hắn mới có thể an tâm tu luyện.

Trước mắt, về ứng cử viên cho Đại La Thần Tướng, hắn còn đang do dự.

Trước kia hắn muốn bồi dưỡng Vạn Phật thủy tổ, nhưng Đạo Côn Luân hóa giải một trận kiếp nạn cho Tiên đạo, cường thế đi vào ánh mắt của hắn.

Đạo Côn Luân có đại công gần đây, mà Vạn Phật thủy tổ thì có đại công lâu dài, khó phân cao thấp.

Vậy thì xem ở bên trong giảng đạo lần sau, ai có thể biểu hiện càng tốt hơn!

Khương Trường Sinh có quyết định, hắn tan biến trước đại điện.

Một giây sau, hắn đến Thiên Giới của Đại La tiên vực.

Nói ra, hắn đã có mấy trăm vạn năm chưa có tới Thiên Đình, hôm nay tới nhìn một cái, ngược lại vừa đột phá xong, cũng để cho mình thư giãn một tí.

Hắn xuất hiện tại trước Nam Thiên môn, nhìn Nam Thiên môn dãi dầu sương gió, mặt trên còn có một chút vết máu mà tuế nguyệt đều không thể xóa đi.

Chương 1382 - Lần này không thể bỏ qua

Trước Nam Thiên môn có thiên binh trấn thủ, bất quá Khương Trường Sinh tận lực ẩn nấp khí tức cùng thân hình của mình, các thiên binh căn bản không có cảm giác được hắn đến, mặc dù hai bên chỉ có mấy bước.

Từ khi đi vào Đại La tiên vực, Thiên Giới chưa bao giờ gặp địch tập, cho nên các thiên binh rất lười nhác, thậm chí còn có người dựa vào cột nhà ngủ gật.

Khương Trường Sinh cũng không có ý nghĩ bất mãn, đối với Tu Tiên giả mà nói, đứng thủ một chỗ, xác thực buồn tẻ, mà thời điểm thật có địch tập tiến đến, cũng không phải bọn hắn có thể ngăn cản.

Hắn dậm chân đi vào Nam Thiên môn, theo trong mây đi đến.

.

Lần này đến đây, ngoại trừ nhìn Khương Tử Ngọc một chút, hắn cũng muốn nhìn Thiên Đình biến hóa ra sao, Thiên Đình bây giờ có gì khác biệt với Thiên Đình khi hắn còn tại vị.

Thiên Giới rất lớn, đi đến bên trên thiên đạo, Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy không ít kỳ trân dị thú đang phi hành, còn có tiên thần đang cưỡi vật cưỡi, pháp bảo, tung hoành bay lượn.

Bầu không khí trong Thiên Đình cũng rất không tệ, rất có cảm giác hàng năm thái bình.

Một đường tiến lên, không phải không có gặp được vài chuyện không công đạo, nhiều nhất là một vài tiên thần đang lười biếng, cũng hoặc là tiên tử riêng tư gặp thiên binh.

Đi dạo nửa ngày, hắn mới đến trong ngự thư phòng của Thiên Đế.

Thiên Đế cũng không thẩm phê tấu chương giống như hoàng đế thế gian, hắn đang ở trong ngự thư phòng đều luyện đan, luyện bảo.

Dù cho đã đi đến Đại La Siêu Thoát cảnh, Thiên Đế cũng không có chú ý tới Khương Trường Sinh đã đứng ở phía sau hắn, dù sao tu vi hai bên chênh lệch cách xa, Khương Trường Sinh lại là người khai sáng Thiên Đình, khí vận Thiên Đình không thể bố trí phòng vệ hắn.

Thiên Đế đang luyện chế một kiện pháp bảo hình kính, coi phẩm giai, đã có tư chất Thiên Đạo linh bảo, coi như không tệ, dù sao Thiên Đạo linh bảo là Đại La dùng pháp bảo, chỉ có số rất ít Tiên Đế có được Thiên Đạo linh bảo.

Khương Trường Sinh quan sát đến thủ đoạn hắn luyện bảo, mặc dù trong mắt hắn còn có rất nhiều tì vết, nhưng thuật

luyện bảo như vậy ở bên trong Đại La tiên vực, tuyệt đối có thể xếp hạng rất cao.

Thật lâu sau.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Thiếu một đạo cấm chế.

Lời vừa nói ra, toàn thân Thiên Đế run lên, quay đầu, vừa thấy là Khương Trường Sinh, hắn vô ý thức muốn đứng dậy hành lễ nhưng bị Khương Trường Sinh đè bả vai lại.

- Cũng đừng phí công nhọc sức.

Khương Trường Sinh nói khẽ, Thiên Đế thu hồi tâm tư, nghiêng đầu tiếp tục luyện bảo, hắn đã luyện chế bảo vật này mấy trăm năm, xác thực không muốn phí công nhọc sức.

- Phụ thân, ngài thế nào tới đây?

Thiên Đế mở miệng hỏi, trong lòng không hiểu có chút thấp thỏm, chẳng lẽ gần đây phát sinh việc lớn gì, mà vị Thiên Đế như hắn không có phát giác được?

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của hắn, không khỏi trợn trắng mắt, Thiên Đế ở trước mặt hắn không dám dùng thần niệm, cho nên không nhìn thấy nét mặt của hắn, trong lòng thấp thỏm lo lắng.

Khương Trường Sinh cũng không có vạch trần, bắt đầu chỉ bảo hắn luyện bảo.

Dần dần, Thiên Đế cũng trấn định lại.

Mấy năm sau, món pháp bảo này cuối cùng được luyện chế thành công, Thiên Đế mừng rỡ nhìn về phía pháp bảo trong tay, hắn đứng dậy, cười nói:

- Phụ thân, có ngài chỉ bảo, phẩm chất của món pháp bảo này tăng lên mấy độ cao.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ngươi không cần cảm thấy áp lực, ta chẳng qua ra đây đi dạo, bế quan lâu, muốn đi một vòng, gần đây trôi qua như thế nào? Có chuyện phiền lòng hay không?

Gần đây bên trong lời hắn nói cũng không phải mấy ngày gần đây, hoặc mấy năm gần đây nhất, mà là trăm vạn năm gần đây.

Thiên Đế lắc đầu bật cười nói:

- Có ngài bảo hộ, ta có thể có chuyện gì phiền lòng, Thiên Đình cũng phát triển rất tốt.

Hắn bắt đầu hồi báo hành động của Thiên Đình, nhưng Khương Trường Sinh không thích nghe, nghe một hồi đã cắt ngang, sau đó cáo từ.

Thiên Đế kinh ngạc, chẳng lẽ mình nói sai?

Sau khi rời đi Thiên Đình, Khương Trường Sinh đi vào Đại La tiên vực, lần này, hắn một mình tiến lên, không mang theo bất kỳ người nào, hắn cũng muốn hưởng thụ thời gian một mình.

Đi một chút nhân gian, chỉ bảo phàm linh, cũng xem như rất tốt.

Trước kia lúc nhỏ tuổi, hắn cũng từng nghĩ tới cầm kiếm đi Thiên Nhai, nhưng Kinh Thành khốn trụ hắn, cừu hận ước thúc ý nghĩ này của hắn.

Hành tẩu nhân gian, hồi ức đi qua, cũng tính như một trận tu hành.

Một ngày này, Thiên Cơ huyền lão theo thói quen tiến vào Thần Du đại thiên địa, làm tồn tại cổ lão lại cường đại nhất Hư Không Vô Tận trước kia, thanh danh của hắn bên trong Thần Du đại thiên địa cũng không cao, bây giờ cũng không có hi vọng Đại La, nhưng hắn hết sức ưa thích ở trong Thần Du đại thiên địa, hắn cũng có một đám hảo hữu của mình, không quan tâm thân phận cùng tu vi, đàm kinh luận đạo, cực kỳ thoải mái.

- Ta sẽ giảng đạo cho chúng sinh Tiên đạo vào mười năm sau, chư vị đừng bỏ qua.

Khi Thiên Cơ huyền lão nghe được tiếng nói quen thuộc mà xa lạ này, kích động không thôi.

Đạo Tổ giảng đạo.

Đây là chuyện đã bao nhiêu năm rồi không có phát sinh qua?

Lần này không thể bỏ qua.

Chương 1383 - Đại La tranh phong (1)

Thiên Cơ huyền lão đi vào trong đình viện phía trước, đã có mười mấy vị Tu Tiên giả ở bên trong chờ đợi, mỗi người đều nói về lần giảng đạo tiếp theo của Đạo Tổ, tất cả đều hết sức xúc động.

- Đạo Tổ, ngoại trừ vừa mới tiến đến, nghe qua tiếng của ngài, đây vẫn là lần đầu tiên nghe, không nghĩ tới sinh thời có thể nghe được Đạo Tổ giảng đạo.

- Tu vi Đạo Tổ bây giờ thế nào? Phía trên Đại La có phải còn có cảnh giới càng cao hơn hay không?

- Nói nhảm, Đạo Tổ khẳng định cao hơn Đại La.

- Đây chính là Đạo Tổ, tồn tại chí cao xây dựng Tiên đạo, cảnh giới của ngài ấy là chúng ta không nghĩ tới nổi.

- Các ngươi đó, còn chưa phi thăng, nếu đi Đại Thiên thế giới xông xáo, sẽ hiểu lực uy hiếp của Đạo Tổ mạnh bao nhiêu.

Nghe trong sân nói chuyện phiếm, Thiên Cơ huyền lão âm thầm khinh thường.

Các ngươi có hiểu rõ Đạo Tổ bằng ta?

Thiên Cơ huyền lão không có nói khoác, hắn quả thật hiểu Đạo Tổ hơn đám hảo hữu của mình nhiều.

Chuyện Đạo Tổ muốn giảng đạo đã truyền khắp Tiên đạo, vô luận là Đại La tiên vực, hay Thái Ất Tiên Vực cũng đang thảo luận việc này, tín đồ của Đạo Tổ trải rộng các ngõ ngách Tiên đạo, tốc độ truyền bá tự nhiên rất nhanh.

Đạo Tổ rất khó giảng đạo.

Tin tức cũng cấp tốc truyền vào bên trong các phương Đại La, nhóm Đại La vội vàng tu luyện, bình thường cũng sẽ không đợi ở bên trong Thần Du đại thiên địa, nhưng việc quan hệ đến Đạo Tổ, thân truyền đệ tử của bọn hắn đều không thể không cưỡng ép bái phỏng bọn hắn, báo cho việc này.

Sau khi hết thảy Đại La biết được việc này, đều quyết định muốn nghe đạo, nhất là những Đại La còn chưa thấy qua Đạo Tổ, đều hy vọng có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu cho Đạo Tổ.

Bất quá lần giảng đạo này, Khương Trường Sinh chủ yếu là nhằm vào chúng sinh, không có hiệu quả đặc biệt cho nhóm cường giả Đại La.

Mười năm thoáng qua tức thì.

Trận giảng đạo này đưa tới oanh động trước nay chưa có, ngay cả các Đại La cũng bị số lượng tín đồ trong Thần Du đại thiên địa bây giờ chấn kinh, vô biên vô hạn, thật sự hùng vĩ.

Giảng đạo kéo dài một tháng, sau khi kết thúc, Khương Trường Sinh truyền âm cho hết thảy Đại La, ngàn năm sau tới Tử Tiêu cung nghe đạo.

Nhóm Đại La ban đầu có chút thất vọng bắt đầu xúc động.

Này mới đúng, Đại La đương nhiên muốn nghe về Đại La chi đạo.

Chuyện này cũng không có truyền ra, mặc dù có Thần Du đại thiên địa tồn tại, nhưng giữa Đại La và chúng sinh phía dưới Đại La có vách ngăn không thể vượt qua, các Đại La cũng sẽ không thảo luận cùng Tiên Đế những việc này, để cho Đại La chi cảnh vô cùng thần bí ở trong mắt đám tu tiên giả.

Thần bí, mới tràn ngập sức tưởng tượng.

Ngàn năm sau, từng người từng người Đại La đi vào trước Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ cùng Kiếm Thần thủ ở trước cổng chính, nghênh đón các Đại La, một vài Đại La hậu bối không biết giữa Kiếm Thần và Đạo Tổ có quan hệ, giờ mới hiểu Kiếm Thần là trưởng thành từ dưới tay Đạo Tổ.

Bây giờ Kiếm Thần có địa vị cực cao trong tầng thứ Đại La, kiếm đạo của hắn mạnh mẽ đến cực điểm, từng một mình đại chiến hai vị Đại La, ngay cả Cực Quang thần quân phong mang tất lộ đều chỉ có thể miễn cưỡng chiến ngang tay.

Từng người từng người Đại La đến, lúc Cực Quang thần quân đến, bầu không khí trở nên quỷ dị.

Thái Thượng Côn Luân hừ lạnh một tiếng, đánh vỡ yên lặng, nói:

- Tốt rồi, đều là tồn tại nhất lưu của Tiên đạo, hà tất so đo mặt mũi như phàm nhân, ta thua tâm phục khẩu phục.

Lời vừa nói, các Đại La dồn dập tán dương Thái Thượng Côn Luân lòng dạ bao la.

Nguyên lai, lần trước Cực Quang thần quân khiêu chiến Thái Thượng Côn Luân, chiến thắng Thái Thượng Côn Luân, Đại La hậu bối chiến thắng tồn tại cổ lão, một trong Thái Sơ Cửu Thánh, đưa tới oanh động cực lớn, cũng thành công khích lệ vô số hậu bối.

Bây giờ Cực Quang thần quân được xưng là Đại La bất bại, chúng sinh cảm thấy chỉ có Vạn Phật thủy tổ có thể trấn áp hắn.

Cực Quang thần quân người mặc một bộ áo trắng, đầu đội ngọc quan, phong thần tuấn dật, chẳng qua là vẻ mặt đạm mạc, hắn nhìn về phía Thái Thượng Côn Luân, nói:

- Đa tạ tiền bối không so đo ta mạo phạm.

Nói thì nói như vậy, nhưng các Đại La luôn cảm thấy thái độ của hắn rất cường ngạnh.

Đúng lúc này, lại có người đến, chính là Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ đến, hấp dẫn hết thảy ánh mắt của Đại La, các Đại La không thể không thừa nhận, bây giờ Vạn Phật thủy tổ vẫn như cũ là đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Vạn Phật thủy tổ mang theo Vị Lai phật tổ tới, Kim Thân của hắn ngồi phía trên toà sen, khí thế uy nghiêm.

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn về phía Vạn Phật thủy tổ, ánh mắt vi diệu.

Đạo phật chi tranh đã kéo dài mấy trăm vạn năm, bây giờ Đạo Môn đã là giáo phái mạnh nhất, nhưng Vạn Phật thủy tổ vẫn

như cũ một mực chiếm lấy thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Bầu không khí trở nên yên lặng.

- Phật Tổ, sau khi lần này nghe đạo, ta muốn đi Tây Thiên thỉnh giáo ngài, có nguyện chỉ giáo?

Một tiếng nói truyền đến, chỉ thấy Cực Quang thần quân nhìn về phía Vạn Phật thủy tổ, trong ánh mắt tràn ngập chiến ý.

Chương 1384 - Đại La tranh phong (2)

Nhóm Đại La kinh ngạc, không nghĩ tới Cực Quang thần quân dám khiêu chiến Vạn Phật thủy tổ, hơn nữa là còn ở trong loại trường hợp này.

Một chút Đại La lòng dạ sâu thì lại cảm thấy Cực Quang thần quân muốn biểu hiện trước mặt Đạo Tổ.

Vẻ mặt Vạn Phật thủy tổ không biểu tình, nói:

- A Di Đà Phật, Tây Thiên mặc cho ngươi tới.

Phật Môn mặc dù lòng dạ từ bi, nhưng hình ảnh của Vạn Phật thủy tổ một mực rất cường ngạnh, khác nhau với phần lớn phật khác.

- Ha ha ha, Cực Quang thần quân, khi nào tới khiêu chiến ta?

Một tiếng cười lớn truyền đến, hết thảy Đại La quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đạo Côn Luân đạp mây bay tới.

Nhìn thấy Đạo Côn Luân, các Đại La dồn dập mở miệng chào hỏi, Bát Quái chi pháp của Đạo Côn Luân dẫn dắt bọn hắn rất lớn, cho nên nhân duyên của Đạo Côn Luân bên trong Đại La rất tốt.

Cực Quang thần quân nhìn thấy hắn, cũng không thể không đưa tay hành lễ.

Lúc gặp Chu Quái quấy nhiễu, Cực Quang thần quân trước kia trầm mê, cho nên sau khi chuyện đã qua, để hắn hết sức xấu hổ, cực kỳ tôn kính Đạo Côn Luân, Đạo Côn Luân làm được chuyện hắn muốn làm.

Chính là làm cứu thế chủ của Tiên đạo.

Cực Quang thần quân đang muốn trả lời Đạo Côn Luân, cửa lớn Tử Tiêu cung bỗng nhiên mở ra.

Bạch Kỳ cười nói:

- Chư vị, mời đến, các ngươi còn có rất nhiều cơ hội ôn chuyện, cũng đừng bỏ lỡ cơ duyên lần này.

Nghe vậy, các Đại La đều cười một tiếng, sau đó theo thứ tự đi vào bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đã bố trí tốt đạo tràng, hơn qua trăm bồ đoàn đã vào chỗ, hắn không có phân phối cụ thể, để các Đại La tự động an bài.

Thái Sơ Cửu Thánh không chút do dự đi đến một hàng trước nhất, kế tiếp là hàng thứ hai, Cực Quang thần quân cường thế chọn một chỗ ngồi trên cao, khiến cho một vài Đại La âm thầm không vui.

- Chỗ ngồi này, chẳng lẽ không nên dùng bối phận để xếp hạng?

Một lão giả mở lời, hắn là người thứ mười sáu thành tựu Đại La, lẽ ra nên ngồi ở hàng thứ hai, thấy Cực Quang thần quân chiếm cứ hàng thứ hai, hắn cực kỳ bất mãn lên tiêns.

Có người dẫn đầu, các Đại La khác đi theo phụ họa, đều có chút không quen nhìn Cực Quang thần quân ngang ngược càn rỡ.

Cực Quang thần quân là một ngoại tộc ở cấp độ Đại La, các Đại La không phải ai cũng không thèm để ý mặt mũi giống như Thái Thượng Côn Luân nói, trên thực tế, bọn hắn đã không có truy cầu, mặt mũi chính là truy cầu lớn nhất, giữa các Đại La cơ hồ đều duy trì khách khí, giữa lẫn nhau đều để ý mặt mũi, dù sao ai cũng giết không được đối phương, nhưng Cực Quang thần quân khác biệt, khiêu chiến của hắn luôn khiến cho Đại La mất mặt, cho nên nhân duyên cực kém.

- Cực Quang thần quân, nơi này chính là Tử Tiêu cung, há có thể làm ẩu?

- Tiên đạo chú trọng truyền thừa, nếu ngươi không tôn trọng tiền bối, sau này sẽ có hậu bối không tôn trọng ngươi, tiếp tục như vậy, lễ tiết Tiên đạo sẽ tiêu vong?

- Không sai, ở phía sau nghe đạo hay ở đằng trước nghe đạo đều không có gì khác nhau, nhưng nếu ngươi tự tiện ngồi ở phía trước, sẽ ảnh hưởng đến bối phận.

- Nhanh đến phía sau đi thôi, hậu bối.

Trong lúc mấy vị Đại La quở trách Cực Quang thần quân, các Đại La khác cũng không có lên tiếng, bao gồm cả Vạn Phật thủy tổ, Đạo Côn Luân ở bên trong, bọn hắn đều cảm thấy ngồi chỗ nào đều giống nhau, khoảng cách đối với Đạo Tổ mà nói không có ý nghĩa, nhưng Cực Quang thần quân lỗ mãng như thế, quả thật làm cho tràng diện không dễ nhìn.

Cực Quang thần quân nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ tức giận, hắn cũng không phải cướp, chẳng qua là tốc độ của hắn nhanh hơn mà thôi.

Hắn thấy, nghe đạo đều không tích cực, trách được ai?

Mà ai nói nhất định phải giảng bối phận?

Từ khi Cực Quang thần quân hắn tu luyện đến nay, không có nửa điểm quan hệ với các Đại La ở đây, hắn có tôn trọng cũng chỉ là tôn trọng Đạo Tổ.

Ngay khi Cực Quang thần quân sắp phẫn nộ, Bạch Kỳ đi tới, nói:

- Tốt rồi, còn không nắm chặt thời gian ngồi xuống, nói không chừng Đạo Tổ đang nhìn.

Lời vừa nói ra, các Đại La vây quanh Cực Quang thần quân dồn dập tìm chỗ ngồi xuống, không dám la lối nữa.

Không đến hai hơi, hết thảy Đại La ngồi xuống.

Bạch Kỳ không lưu dấu vết lườm Cực Quang thần quân một cái, sau đó đi đến đứng bên cạnh bồ đoàn của Đạo Tổ.

Đông.

Một tiếng chuông quen thuộc vang lên, khiến cho hết thảy Đại La ngồi nghiêm chỉnh.

Đây là tiếng chuông lớn lúc đi vào Thần Du đại thiên địa, bọn hắn vĩnh thế khó quên.

Một đạo ánh bạc từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên trên bồ đoàn của Đạo Tổ, Khương Trường Sinh hiện thân, đạo bào phiêu động, hắn dùng một tư thái rất tự nhiên ngồi xuống, ánh mắt hết thảy Đại La đều rơi vào trên người hắn.

Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của hắn nhưng Tạo Hóa Quy Nguyên Quan phối hợp thân hình của hắn lộ ra cực kỳ hoàn mỹ, đại khí mà thần thánh, khiến cho người miên man bất định.

- Bái kiến Đạo Tổ.

Tất cả Đại La cùng chào hỏi, tu vi bọn hắn cao thâm, không có người nào tụt lại phía sau, người nào vừa mở miệng, những người khác liền nối liền, lộ ra trăm miệng một lời.

Chương 1385 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (1)

Ánh mắt Khương Trường Sinh quét qua tất cả mọi người bọn hắn, đối với tranh phân lúc trước, hắn cũng không có để ở trong lòng, nơi có người thì sẽ có tranh đấu gay gắt, chuyện này rất bình thường, cho dù hắn mở miệng, cũng chỉ có thể ngăn chặn mặt ngoài, không phục trong đáy lòng sẽ chỉ tăng trưởng.

- Chư vị đều là Đại La, chính là cột trụ của Tiên đạo, chư vị trả giá cùng hành động, ta rất hài lòng, hôm nay giảng đạo Đại La cho chư vị, trợ chư vị có thể sớm ngày đi đến Đại La Thần Tướng cảnh, đồng thời cũng nên nói cho chư vị cảnh giới hoàn chỉnh của Đại La.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở lời, nói lời này để hết thảy Đại La động dung.

Cảnh giới hoàn chỉnh của Đại La?

Chẳng lẽ Đại La Thần Tướng phía trên còn có cảnh giới?.

Mặc dù sớm có suy đoán, nhưng bọn hắn liền Đại La Thần Tướng đều sờ không tới, suy nghĩ như thế nào tượng Đại La Thần Tướng phía trên cảnh giới.

Khương Trường Sinh không chờ bọn họ hỏi thăm, bắt đầu giảng đạo.

Bạch Kỳ lấy ra một cái bồ đoàn, ngồi bên cạnh hắn bắt đầu nghe đạo.

Khương Trường Sinh mở miệng chính là Đại La chi đạo, không phải Đại La, căn bản nghe không hiểu, đây là đạo ý

phương diện Đại Đạo.

Bạch Kỳ cũng rất nhanh đi tắm ở trong đó, bên trong Tử Tiêu cung quanh quẩn đạo âm của Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc ngồi ở nội điện cũng đang nghe đạo.

Bắt đầu bài giảng từ Đại La đưa ra ý chí, Khương Trường Sinh từng bước dẫn dắt bọn hắn tiến vào Đại La Thần Tướng cảnh, dùng đạo ý của bản thân để bọn hắn cảm thụ ảo diệu của Đại La Thần Tướng.

Lần này giảng đạo kéo dài ba ngàn năm.

Đối với Đại La mà nói, ba ngàn năm vốn ngắn ngủi, huống chi là nghe đạo ba ngàn năm.

Đợi giảng đạo kết thúc, các Đại La còn chưa đã thèm, bọn hắn đều nhìn về Khương Trường Sinh, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Bọn hắn còn không biết cảnh giới phía trên Đại La Thần Tướng, mà Đạo Tổ không có ý đuổi khách, nói rõ giảng đạo còn chưa hoàn toàn kết thúc.

- Dám hỏi Đạo Tổ, cảnh giới hoàn chỉnh của Đại La là gì?

Vạn Phật thủy tổ mở miệng hỏi, cũng chỉ có hắn dám là người thứ nhất mở miệng.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta chia Đại La ra làm ba cảnh giới, một là Siêu Thoát cảnh, Đại La Siêu Thoát có thể nhảy ra quá khứ, tương lai, hai là Thần Tướng cảnh, Đại La Thần Tướng, không nhận nhân quả, mệnh số xâm nhiễm, ba là Kim Tiên cảnh, Đại La Kim Tiên, hồn phách hóa thành Đại Đạo, bất tử bất diệt.

Đại La Siêu Thoát.

Đại La Thần Tướng.

Đại La Kim Tiên!

Chúng Đại La nghe được hoa mắt thần mê, chỉ là nghe đạo tổ miêu tả đơn giản, đã có thể làm bọn tâm trí hắn hướng về.

Đạo Côn Luân hỏi:

- Đạo Tổ, Đại La Thần Tướng, không nhận nhân quả xâm nhiễm, chẳng phải là nói, có thể bỏ qua lực lượng nhân quả?

Hắn nghĩ như thế nào đối phó Chu Quái, chuyện này làm hắn tâm tâm niệm niệm, khó mà từ bỏ.

Khương Trường Sinh nói:

- Tự nhiên là chống cự quy tắc nhân quả thuần túy, nếu như gặp được lực lượng nhân quả càng mạnh mẽ hơn, tỷ như Chu Quái, thần tướng cũng chưa chắc có thể hoàn toàn chống cự, nhưng có một điểm, nếu Chu Quái muốn lấy lực lượng nhân quả ám toán thần tướng, thần tướng sẽ sớm phát giác. -

Nghe vậy, Đạo Côn Luân gật đầu, chỉ là sớm phát giác cũng đủ để cho người ta chờ mong.

Ba ngàn Đại Đạo chẳng phân biệt được cao thấp, chân chính quyết định thực lực vẫn là cảnh giới, đi đến Đại La Thần Tướng, sẽ mang đến cảnh giới tăng lên, để thân thể cùng linh hồn phát sinh biến chất, đây chính là thứ bọn họ theo đuổi.

Các Đại La sờ không tới cánh cửa Đại La Thần Tướng, cũng không cách nào dựa vào tự mình tìm tòi cảnh giới càng cao hơn.

Thiên Đế ngồi ở hàng thứ hai, trong lòng tò mò chính là phụ thân là thuộc về Đại La Kim Tiên, hay đã nhảy ra Đại La?

Hắn luôn cảm thấy là cái sau.

Khương Trường Sinh nói:

- Cách mỗi vạn năm, ta sẽ giảng đạo một lần, sau ba lần giảng đạo kết thúc, Đại La thu hoạch lớn nhất, ta sẽ thu làm đệ tử thân truyền, trợ hắn thành tựu Đại La Thần Tướng, Đại La mà thu được xếp hạng thứ hai, thứ ba, có thể đạt được một khỏa Đại Đạo quả, quả này có thể để cho sinh linh lĩnh hội Đại Đạo, thu hoạch được tư thái đi đến Đại La.

Nghe vậy, hết thảy Đại La động dung.

Vô luận là cơ duyên đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, hay Đại La quả, đều để bọn hắn phấn khởi.

Tuyệt đại đa số Đại La đều mở ra giáo phái, cho dù không có, cũng có đệ tử, dòng dõi của mình, nếu có thể đỡ thêm một vị Đại La, tuyệt đối có thể tạo phúc cho bọn hắn.

Thái Thượng Côn Luân vội vàng hỏi:

- Đạo Tổ, như thế nào bình phán thu hoạch nghe đạo?

Khương Trường Sinh nói:

- Đến lúc đó các ngươi sẽ cảm nhận được, tốt, có thể đi về, vạn năm sau lại đến.

Dứt lời, Khương Trường Sinh khoát tay, hết thảy Đại La chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua, tập trung nhìn vào, ngạc nhiên phát hiện mình đã đi ngoài điện.

Mạnh như Vạn Phật thủy tổ mà thần sắc đều có chút hốt hoảng.

Chênh lệch quá xa.

Đối mặt lực lượng của Đạo Tổ, bọn hắn thậm chí không kịp phản ứng, giống như phàm linh đối mặt tiên thần, điều này để bọn hắn càng thêm khát vọng truyền thừa của Đạo Tổ.

Thân truyền đệ tử.

Đây không chỉ là đại cơ duyên, cũng là địa vị tăng lên.

Chương 1386 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (2)

Hết thảy Đại La đều dấy lên đấu chí, bao gồm cả Thiên Đế, Thiên Đế mong đợi là Đại La Thần Tướng cảnh, hắn không muốn đi cầu phụ thân, hắn muốn dựa vào cố gắng của mình đi đạt được phần cơ duyên này.

Chúng Đại La rời đi, ai nấy đều nắm chặt thời gian, tranh thủ để mình tiến bộ lớn hơn một chút, mới tiện tranh cơ duyên.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Đi gọi Bình An, Hoang Xuyên đến đây.

Hắn có bốn Đại Đạo quả, cố ý lưu lại hai quả, Bình An là đại đồ đệ của hắn, mà Hoang Xuyên là đệ tử thứ ba, trừ Thiên Đế,

Hoang Xuyên có thể tính là nhị đệ tử, hắn còn có một vị đệ tử, tên Lăng Tiêu, đều là đệ tử mà hắn từng thu nhận khi còn ở Long Khởi quan, bây giờ đã là Tiên Đế.

Trước bồi dưỡng Bình An, Hoang Xuyên thành Đại La, đến nỗi Lăng Tiêu, chờ một chút, cứ theo bối phận mà tính.

Đã nhiều năm đi qua, có rất ít người còn nhớ rõ Đạo Tổ có ba vị đệ tử này, mà ba người bọn hắn cũng chưa từng dùng thân phận này rêu rao cho mình.

Bạch Kỳ nghe xong, mặt giãn ra ý cười, nhích người rời đi.

Đạo tràng trong điện tan biến, khôi phục thành bộ dáng như trước.

Mộ Linh Lạc đi tới, hỏi:

- Chàng còn có nhiều Đại Đạo quả?

Khương Trường Sinh cười gật đầu.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói:

- Cuối cùng đợi đến một ngày này, thật ra đã sớm nên bồi dưỡng bọn hắn, ta còn tưởng rằng chàng kiêng kị quan hệ này.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Như thế nào, chẳng qua là tư thái Đại La, không có đơn giản như vậy, Đại Đạo quả trăm vạn năm mới kết một lần, huống hồ, thành tựu Tiên Đế, đã là độ cao mà chúng sinh khó mà với tới.

Hắn cũng không phải không có chiếu cố các đệ tử, chỉ là không có cần thiết nhất định phải nâng các đệ tử lên cấp độ nhất lưu của Tiên đạo.

Ba người Bình An mặc dù không có dùng thân phận đệ tử Đạo Tổ tự xưng, nhưng ở bên trong Tiên đạo, không người nào dám trêu chọc bọn hắn.

Mộ Linh Lạc hỏi:

- Chàng cảm thấy người nào có thể trở thành thân truyền đệ tử của mình?

Khương Trường Sinh ý vị thâm trường nói:

- Ta tự nhiên có thể tính tới, đến nỗi là ai, lại xem đi, cũng tính như chừa chút chờ mong cho cuộc sống của nàng.

Mộ Linh Lạc cười cười, nói:

- Không có ngoài ý muốn, lại là Vạn Phật thủy tổ, dù sao hắn đứng ở vị trí đệ nhất Đại La, không hề động dao động qua.

Khương Trường Sinh bắt lấy tay nàng, ôm nàng vào trong ngực, nói khẽ:

- Tâm sự về chuyện của chúng ta đi.

Hắn bảo Bạch Kỳ đi ra ngoài cũng là có một phen ý khác.

Không biết là ai truyền đi, tin tức liên quan tới Đạo Tổ muốn thu đồ truyền ra khắp Đại La tiên vực, thậm chí còn có lời bình, thành đệ tử của Đạo Tổ, có thể trở thành Chấp Pháp giả của Thiên Đạo.

Trong lúc nhất thời, các phương giáo phái đều đang tranh đấu gay gắt, lôi kéo thanh thế cho giáo phái Đại La của mỗi người.

Vạn Phật thủy tổ thân là đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ lại không được xem trọng, dù sao hắn đã kẹt tại cánh cửa Đại La Thần Tướng đã quá nhiều năm, tựa như lúc trước Côn Luân giáo chủ, trước đó là đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, lại bị Đại La ngăn cản, cho đến khi mai danh ẩn tích.

Tư chất cho mỗi tầng một đại cảnh giới cũng có khác nhau, bởi vậy, Cực Quang thần quân ngược lại danh vọng cực lớn.

Làm tồn tại chói mắt nhất bên trong Đại La, mà lại càng tuổi trẻ, phần lớn Tiên Đế đều cho rằng hắn có hi vọng nhất, hắn cũng sẽ giống như Vạn Phật thủy tổ lúc trước, cải biến kết cấu của tiên đạo.

Cứ như vậy, vạn năm qua đi, giảng đạo ở Tử Tiêu cung lần nữa mở ra, hết thảy Đại La lần nữa tề tụ trước Tử Tiêu cung chờ đợi.

Oanh.

Nương theo cửa lớn của Tử Tiêu cung mở ra, chúng Đại La theo thứ tự vào cung, lần này không có Đại La lại đi tranh đoạt, mà dựa theo chỗ ngồi lần trước an vị.

Hết thảy Đại La đều giữ yên lặng, sau đó chờ mong cùng đợi.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh hiện thân cũng không nói nhảm, bắt đầu giảng đạo.

Lần này giảng đạo kéo dài ba ngàn năm, sau khi Khương Trường Sinh đưa tiễn bọn hắn, lại đợi vạn năm, lần thứ ba giảng đạo đã đến.

Lần này, hết thảy Đại La đều rất khẩn trương, hơn quá nửa Đại La đã bỏ đi hi vọng, nhưng bọn hắn hy vọng có thể nắm bắt tốt cơ hội lần này, có thể có điều ngộ ra liền tận lực ngộ ra.

Sau khi vào điện và ngồi xuống, vẻ mặt các Đại La không đồng đều, bầu không khí đầy ngưng trọng.

Liền Cực Quang thần quân cũng cau mày, cho tới bây giờ, hết thảy Đại La cũng không có ngộ được Đại La Thần Tướng, trong lòng bọn họ tràn ngập áp lực, không có người cảm giác mình có thể chắc chắn, muốn trở thành thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, rất khó.

- Bắc Đẩu, ngươi cảm giác như thế nào?

Kiếm Thần ngồi bên cạnh Bắc Đẩu chân nhân, nhẹ giọng hỏi.

Vẻ mặt Bắc Đẩu chân nhân đầy lạnh lùng, hắn khẽ lắc đầu, không nói gì, cũng coi như biểu đạt ý tứ.

Bỉ Ngạn đạo quân nhìn về phía Thái Thượng Côn Luân, Thái Thượng Côn Luân nhíu chặt chân mày, trên mặt che phủ mây mù.

Bỉ Ngạn đạo quân vừa nhìn về phía Đạo Côn Luân, đã thấy Đạo Côn Luân khí định thần nhàn, trong lòng hắn đầy chấn động.

Chương 1387 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (1)

Mấy chục vạn năm đi qua, Đạo Côn Luân sáng lập Bát Quái chi pháp, tự xưng nắm giữ phương pháp tu hành Đại La Thần Tướng, mặc dù sau đó làm sáng tỏ chẳng qua là hướng đi, cũng không có đi đến Đại La Thần Tướng, nhưng hiện tại xem ra, người nào lại dám khẳng định hắn nhất định không có đi đến Đại La Thần Tướng?

Không có người thấy Đạo Côn Luân ra tay, bao gồm cả Đạo Môn Tam Tôn - Bỉ Ngạn đạo quân.

Vừa nghĩ tới Đạo Côn Luân trước kia còn cường đại hơn cả Vạn Phật thủy tổ, Bỉ Ngạn đạo quân chấn động tâm thần, hắn không có ghen ghét, ngược lại hết sức xúc động.

Nếu như Đạo Côn Luân vượt qua Vạn Phật thủy tổ.

Đạo phật chi tranh sẽ kết thúc.

Trong lúc các Đại La đều mang tâm tư, Khương Trường Sinh hiện thân, bắt đầu giảng đạo lần thứ ba.

Lại ba ngàn năm đi qua, Khương Trường Sinh giảng xong đạo pháp, nhưng cũng không có kết thúc đạo ý của mình, chúng Đại La còn đi tắm ở trong đó.

Lúc lần thứ ba giảng đạo, Khương Trường Sinh vận dụng đạo ý Đại La Kim Tiên, triệt để dẫn độngĐại La đạo quả của các vị Đại La ở đây, để đạo quả cộng minh cùng đạo ý của hắn.

Giờ phút này, quanh người các Đại La đều có dị tượng.

Có người xung quanh sinh liên, có người tam hoa tụ đỉnh, có người lôi điện quấn thân, cũng có người khô tọa bất động, lộ ra dáng vẻ già nua.

Có ba người dị tượng cực kỳ rõ rệt, phân biệt là Vạn Phật thủy tổ, Đạo Côn Luân, Cực Quang thần quân. Ba người bọn họ đều có hư ảnh phù với thân thể phía trên, hư ảnh cùng hình tượng của bọn hắn rất giống, chẳng qua là cao thấp khác biệt, sâu cạn khác biệt.

Hư ảnh của Cực Quang thần quân cao lớn nhất, dáng người như là Chiến thần, tay cầm song kiếm, chẳng qua là hư ảnh lộ ra mỏng manh, lúc nào cũng có thể tán đi.

Hư ảnh của Vạn Phật thủy tổ không cao lớn bằng Cực Quang thần quân, nhưng càng thêm ngưng tụ như Kim Thân của hắn.

Hư ảnh Đạo Côn Luân đột xuất nhất, không cao lớn, lại như là phân thân, ngay cả ngũ quan, sợi tóc đều ngưng tụ ra, còn tản ra thần quang đặc biệt.

Dần dần, các Đại La lần lượt bắt đầu tỉnh lại, ngoại trừ ba người Vạn Phật thủy tổ, dị tượng quanh thân các Đại La khác đều biến mất.

Sau khi các Đại La tỉnh lại, tầm mắt tự nhiên bị ba người Vạn Phật thủy tổ hấp dẫn, hư ảnh trên người bọn họ thật sự quá rõ ràng.

Tâm thần nhóm Đại La khẽ động, hiểu rõ cái gì.

Đồng thời, sinh ra càng nhiều liên tưởng đối với ba danh ngạch mà Đạo Tổ trước đó có nói tới, chẳng lẽ Đạo Tổ đã sớm dự liệu được sẽ có ba vị Đại La có thể thành tựu Thần Tướng?

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, nhìn Cực Quang thần quân, trong lòng đành chịu thất bại.

Khó chịu như thế còn có Thiên Đế, thân là con trai của Đạo Tổ, hắn tiếp nhận áp lực càng nhiều.

Bỉ Ngạn đạo quân đã ý thức được mình vô lực đi tranh thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Đại điện yên lặng.

Vạn Phật thủy tổ, Đạo Côn Luân, Cực Quang thần quân cũng đang quan sát lẫn nhau, trong lòng bọn họ đều nắm chắc.

Vạn Phật thủy tổ mặt không biểu tình, Đạo Côn Luân mỉm cười, Cực Quang thần quân thì thất hồn lạc phách, hắn thấy, thu hoạch được Đại Đạo quả không tính cái gì, chỉ có trở thành thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, mới là cơ duyên lớn nhất.

Lần này bỏ lỡ cơ duyên, sau này không biết phải bao lâu mới có thể gặp được.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ba người các ngươi đã trải qua sơ bộ ngưng tụ thần tướng, xem như thu hoạch được tư thái Đại La Thần Tướng, chỉ cần không kiêu không ngạo, không sớm thì muộn có thể thành tựu Đại La Thần Tướng.

Lời vừa nói, ánh mắt hết thảy Đại La nhìn về phía ba người bọn họ cũng thay đổi.

Bên trong Thái Sơ Cửu Thánh, lại chỉ có Vạn Phật thủy tổ có thể trở thành Đại La Thần Tướng, chuyện này tạo thành ảnh hưởng cực lớn cho địa vị của Thái Sơ Cửu Thánh.

- Chư vị, con đường tu hành dài đằng đẵng, chớ có hấp tấp, quay đầu lại nhìn lại, bao nhiêu kỳ tài ngút trời ngã ở trên đường, nhất thời thành liền quyết định không được vĩnh cửu, sau khi trở về, mỗi người tu luyện thật tốt đi.

Khương Trường Sinh quay sang đối mặt với các Đại La nói, nói xong, hắn đột nhiên vung tay áo, đưa các Đại La còn lại đưa ra ngoài, chỉ còn lại có Vạn Phật thủy tổ, Đạo Côn Luân, Cực Quang thần quân cùng với Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ cười nói:

- Chúc mừng ba vị.

Đạo Tổ vẫn còn, ba người Vạn Phật thủy tổ không dám thất lễ, chỉ có thể gật đầu.

- Đạo Côn Luân sắp thành thân truyền đệ tử của ta, ta sẽ tận lực giúp ngươi thành tựu Đại La Thần Tướng, hai vị khác thì thu hoạch được một Đại La quả, các ngươi muốn làm gì, ta đều sẽ không quản.

Khương Trường Sinh nói với ba vị Đại La, ba người bái tạ.

Vạn Phật thủy tổ có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không tiếp nhận, ít nhất có thể làm cho Phật Môn nhiều thêm một vị Đại La, cũng coi là chuyện tốt.

Cực Quang thần quân rất khó chịu, ban thưởng Đại Đạo quả đối với hắn mà nói, càng giống như thất bại châm chọc.

- Hai người các ngươi mặc dù không bằng Đạo Côn Luân, nhưng cũng có phúc phận, ta nguyện thu các ngươi làm đệ tử ký danh, đợi ngày sau trùng kích Đại La Kim Tiên, các ngươi chứng minh chính mình, ta sẽ thu các ngươi làm đệ tử thân truyền, các ngươi có nguyện?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nói, nghe được như thế, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân kinh hỉ ngẩng đầu, hai người vội vàng bái tạ.

Chương 1388 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (2)

Khương Trường Sinh lấy ra hai khỏa Đại Đạo quả cho Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân.

- Các ngươi mỗi người trở về đi, Đạo Côn Luân, ta sẽ giảng đạo cho ngươi, không cần ở điện này.

Nghe vậy, ba người không dám nhiều lời, hành lễ, sau đó cáo lui.

Sau khi đi ra Tử Tiêu cung, cửa lớn đóng lại.

Bạch Kỳ đứng ở trước cửa, cười nói:

- Ba vị, ta sẽ không tiễn, sau này đoán chừng có thể thường gặp mặt, cũng tính người mình.

Nói lời này để Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân cực kỳ dễ chịu, điều này nói rõ thân phận đệ tử ký danh cũng rất hữu dụng.

Ba người hành lễ với Bạch Kỳ, Bạch Kỳ cũng không quấy rầy bọn hắn, quay người chui vào trong cửa lớn.

Vạn Phật thủy tổ nhìn về phía Đạo Côn Luân, nói:

- Tiền bối, ngươi vẫn đi ở đằng trước ta.

Đối với Đạo Côn Luân vượt qua mình, Vạn Phật thủy tổ mặc dù thất lạc, lại không có đến mức độ không thể nào tiếp thu được, dù sao trước đó Đạo Côn Luân liền là mục tiêu hắn truy đuổi.

Cực Quang thần quân không biết thân phận trước kia của Đạo Côn Luân, cho nên có chút ngoài ý muốn đối với lời của Vạn Phật thủy tổ.

Đạo Côn Luân lại là tiền bối của Vạn Phật thủy tổ?

Đạo Côn Luân lắc đầu nói:

- Cái gì đằng trước hay không trước mặt, Đại Đạo chi lộ, mục tiêu của chúng ta hẳn là cùng nhau truy đuổi Đại Đạo, Đại Đạo chi lộ sao mà dài đằng đẵng, chúng ta có thể dắt tay lẫn nhau, không phải cũng là một loại chuyện tốt?

Vạn Phật thủy tổ cười nói:

- A Di Đà Phật, đại thiện.

Đạo Côn Luân nhìn về phía Cực Quang thần quân, nói:

- Ngươi sau này không sớm thì muộn sẽ thành tựu Đại La Thần Tướng, làm việc không thể lại tự vì chính mình quá, nên đi cân nhắc nhiều chút về góc độ của Đạo Tổ đi, sư đệ.

Câu nói này để Cực Quang thần quân hết sức mâu thuẫn, nhưng một tiếng sư đệ để Cực Quang thần quân thụ sủng nhược kinh, vội vàng gật đầu.

Ba người trò chuyện trong chốc lát, mỗi người rời đi.

Bên trong năm tháng từ nay về sau, Đạo Côn Luân thành đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân thành đệ tử ký danh, những chuyện này cấp tốc truyền ra.

Thời đại Thái Sơ Cửu Thánh xem như hạ màn kết thúc, tiếp theo chính là thời đại Tam Thánh.

Không sai, có Đại La gọi bọn họ là Tam Thánh, đạt được các Đại La khác tán thành, dần dà; liền thành tên tuổi.

Mặc dù các Đại La rất không vừa lòng về Cực Quang thần quân, nhưng không còn dám đắc tội, sẽ chỉ nịnh nọt, bởi vì Cực Quang thần quân đã là ký danh đệ tử của Đạo Tổ.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc nhìn Khương Trường Sinh đang luyện đan, hỏi:

- Chẳng chuẩn bị khi nào đi tới Chu Quái?

Khương Trường Sinh nói:

- Đợi Đạo Côn Luân thành tựu Đại La Thần Tướng, ta sẽ dẫn Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân tiến đến.

- Không mang theo Đạo Côn Luân?

- Hắn ở lại giữ Tiên đạo liền tốt, mang Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, cũng là muốn kích động bọn hắn sớm ngày thành tựu Đại La Thần Tướng.

Lúc Khương Trường Sinh nói chuyện, bắt đầu biến hóa thế lửa.

Mộ Linh Lạc trừng mắt nhìn, tò mò hỏi:

- Chàng có phải đã tính tới kết quả này hay không, cho nên mới lấy ra hai khỏa Đại Đạo quả?

Quá xảo diệu, nếu như có vị thứ tư tu luyện ra tư thái Thần Tướng, Đại La lạc đàn sẽ tiếc nuối bao nhiêu, nói không chừng sẽ sinh ra tâm ma.

Khương Trường Sinh liếc nhìn nàng, nói:

- Từ nơi sâu xa tự có thiên ý, mà ta chính là thiên ý.

Mộ Linh Lạc ngẩn người, trong lòng cảm khái vạn phần.

Chỉ tư thái này, các Đại La vẫn phải học nhiều thêm một ít.

Bên trong hư không u ám, đếm không hết lâu vũ, thuyền lớn vây quanh một đại thiên địa, đếm không hết sinh linh đang đang đi tuần.

Nơi này là chỗ Đạo Diễn ẩn giấu, từ sau khi bại trong tay Tiên đạo, bọn hắn gặp phải Huyền Mệnh, Trấn Xu điên cuồng đuổi giết, chỉ có thể ẩn núp ở đây.

Trên một đại điện có vô số thủy tinh màu tím đứng thẳng, một đạo thân ảnh đứng trên đài cao, đưa lưng về phía sinh linh Đạo Diễn cả điện.

- Tiên đạo Tam Thánh? Vượt qua Đại La bình thường? Xem ra là tồn tại có thể so với Bất Diệt Mệnh Chủ, Tiên đạo phát triển thật sự khoa trương, Đạo Diễn bị bại không oan.

Thân ảnh trên đài cao quay người người, hắn khoác chiến giáp màu đen tràn đầy gai nhọn, mỗi một cây gai nhọn giống như vật sống, còn đang hơi hơi vặn vẹo, bên trên đầu của nó tràn ra khói xanh, đó là Tình Tự lực lượng biến thành.

Hắn tên Tầm Tà Diễn Thánh, là Chấp Chưởng giả Đạo Diễn bây giờ.

Một nữ tử phía dưới mở lời:

- Bây giờ Tiên đạo thế lớn, chúng ta không có khả năng lại một lần nữa quật khởi ở nơi này, có muốn rời đi hay không?

Lời vừa nói ra, các Diễn Thánh, Diễn Quân khác dồn dập đồng ý.

Tiên đạo quá mức đáng sợ, để bọn hắn không còn dám đụng Tiên đạo.

Tiên đạo đáng sợ không chỉ mạnh mẽ, còn có lực thẩm thấu, bây giờ bên trong Đạo Diễn cũng xuất hiện Tu Tiên giả, mà lại cực kỳ cuồng nhiệt đối với Tiên đạo, còn tuyên bố quy thuận Tiên đạo mới là chính đạo.

Bọn hắn điều tra rất lâu, căn bản tra không được Tiên đạo như thế nào mê hoặc những sinh linh kia.

Dưới loại tình huống này, một loại không khí lo lắng lại vi diệu khuếch tán bên trong Đạo Diễn.

Tầm Tà Diễn Thánh trầm giọng nói:

- Không được, bên ngoài loạn hơn, Chu Quái, Cực Ý, Tham Nhân đều là đạo thống bá chủ, trước kia còn có khu vực Tịch Diệt cách ly bọn hắn, bây giờ không có khu vực Tịch Diệt, bên ngoài tất nhiên càng thêm nguy hiểm.

Chương 1389 - Kế hoạch Đạo Diễn niết bàn

Tầm Tà Diễn Thánh vừa dứt lời, hết thảy Diễn Thánh, Diễn Quân đều lâm vào bên trong an tĩnh, đều mang tâm tư.

Phần lớn bọn hắn đều hết sức bao la mờ mịt, không biết nên đi nơi nào, không biết vận mệnh Đạo Diễn nên như thế nào.

Rất lâu.

Tầm Tà Diễn Thánh chậm rãi mở lời:

- Bây giờ chúng ta nhìn như an ổn, nhưng thời gian lưu cho chúng ta đã không nhiều lắm, ta kiến nghị vận dụng kế hoạch Đạo Diễn niết bàn.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sợ hãi.

- Không thể! Chúng ta còn chưa tới loại trình độ đó.

- Niết bàn kế hoạch đây chính là tuyệt không sinh lộ dưới tình huống mới có thể thi triển, mà lại…

- Ta phản đối, đùa gì thế, ngươi nói bên ngoài nguy hiểm hơn, vậy cũng phải đi mới biết được!

- Ta cũng cảm thấy có thể được, cùng lúc nào đi xông xáo nguy hiểm không biết, không bằng mượn uy phong Tiên đạo mà sống sót, các ngươi còn không nhìn ra được sao, Tiên đạo có xu thế đạo thống bá chủ, thậm chí vượt qua Cực Ý, Tham Nhân.

Diễn Thánh, Diễn Quân tranh luận lấy, tuyệt đại đa số người đều phản đối, nhưng có số ít Diễn Thánh đồng ý, bọn hắn cảnh giới cao, nhìn càng thêm xa.

Đạo Diễn thảm bại đã rất nhiều năm, bọn hắn ẩn núp lâu như thế, một mực không nhìn thấy hi vọng, đừng nói khôi phục nguyên khí, vẫn luôn đang chạy trốn, Huyền Mệnh cùng Trấn Xu cắn bọn hắn không thả, còn có vô số cừu địch của Đạo Diễn cũng bất cứ lúc nào trả thù, Đạo Diễn hoành hành bá đạo quá lâu, bao nhiêu sinh linh hận không thể chém tận giết tuyệt bọn hắn, chút cừu hận này đã hoàn toàn bạo phát sau khi Đạo Diễn thảm bại, dù là Diễn Thánh, cũng cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Tầm Tà Diễn Thánh dùng một giọng nói dứt khoát lại bất đắc dĩ:

- Có lẽ Đạo Diễn đã đến mức độ bị dồn vào tử địa rồi sinh ra, người nào không muốn, có thể tự động rời đi, ta sẽ dẫn đầu những người còn lại mở ra kế hoạch niết bàn.

- Chư vị, Đại Thiên thế giới, gặp lại!

…

Từ sau khi kết thúc giảng đạo, Khương Trường Sinh không hề rời đi Tử Tiêu cung, hắn ở bên trong Tử Tiêu cung báo mộng giảng đạo cho Đạo Côn Luân, Bình An, Hoang Xuyên, đều đơn độc giảng đạo, để ba người được ích lợi không nhỏ.

Trong đó, khoảng cách giữa Đạo Côn Luân và Đại La Thần Tướng càng ngày càng gần, hắn sở dĩ có thể thu hoạch lớn

nhất bên trong quá trình nghe đạo, ngoại trừ tư chất cùng ngộ tính bản thân ra, càng quan trọng hơn là hắn giống như Khương Trường Sinh, đều tinh tu nhân quả chi đạo, xem như người trong đồng đạo.

Có đôi khi, lựa chọn có thể quyết định lộ trình dài hay ngắn.

Bởi vì vì Đạo Tổ vừa giảng đạo kết thúc, cho nên bầu không khí trong Đại La tiên vực rất hòa hài, giữa các giáo phái không có ma sát.

Thoáng chớp mắt mười vạn năm đi qua.

Khương Trường Sinh dừng lại việc cho giảng đạo ba người, Đạo Côn Luân tại Đạo Môn tuyên bố bế trường quan, mà Bình An, Hoang Xuyên đã sờ đến cánh cửa Đại La.

Đợi Đạo Côn Luân chứng được Đại La Thần Tướng, Khương Trường Sinh sẽ hành động.

Đã rất nhiều năm qua đi, hắn đã đã tìm được Chu Quái tồn tại.

Bên trong vùng lĩnh vực này ẩn núp một vài sinh linh Chu Quái, dựa vào bọn hắn, Khương Trường Sinh có rất nhiều biện pháp tìm được vị trí của Chu Quái, không thể không nói, Chu Quái là thật xa, xa xôi như thế còn tới ám toán Tiên đạo, Khương Trường Sinh cảm thấy người quyết định ít nhiều có chút bệnh vặt.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa đưa lên ý chí, cảm ngộ ý chí, sau khi thành tựu Đại La Kim Tiên, tất cả những thủ đoạn này đều trở nên càng thêm thông thuận, tự nhiên, hiệu quả cũng vượt xa lúc trước.

Hắn đang đang tự hỏi, tiếp theo chuyên tu Đại Đạo quy tắc nào, bây giờ, hắn có thể cảm giác được Đại Đạo quy tắc cũng càng thêm rõ ràng, hắn không cần cố ý đi tìm, ngồi bên trong Tử Tiêu cung, đã có thể cảm ngộ Đại Đạo quy tắc bên trong hư không.

Một ngàn loại Đại Đạo quy tắc mặc hắn lựa chọn, đây cũng là sự mạnh mẽ của Đại La Kim Tiên.

Đại Đạo một mực tồn tại, nhưng như thế nào sinh ra cảm ứng cùng Đại Đạo, đây là cửa ải khó mà chúng sinh rất khó vượt

qua.

Khương Trường Sinh càng nghĩ, quyết định trên đường đi đến Chu Quái có khả năng cảm thụ Đại Đạo bên trong hư không một phen thật tốt, có lẽ tồn tại Đại Đạo quy tắc đặc thù.

Ba ngàn Đại Đạo chẳng qua là gọi chung, cụ thể có bao nhiêu Đại Đạo quy tắc, không người biết được.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía bên trong hư không.

Chỉ thấy sâu trong hư không có một hồi thất thải hào quang đang vọt tới, giống như sương mù giống như sông, bao phủ tới Đại La tiên vực.

Đây là tầm mắt của Đại La Kim Tiên, trên thực tế, mảnh hào quang này căn bản nhìn không thấy, như là một hồi gió mát vô hình lướt qua hư không.

- Đây là Tình Tự lực lượng của Đạo Diễn, bọn hắn muốn làm cái gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, đi theo bấm ngón tay suy tính.

Cảnh giới của hắn đã vượt qua toàn thể đạo thống, tính thấu Đạo Diễn, đối với hắn mà nói không khó.

Chương 1390 - Đại Đạo cũng hữu tình (1)

- Thì ra là thế, đem linh hồn hóa thành Tình Tự lực lượng, muốn nhập vào Tiên đạo, cũng tính là một loại thủ đoạn cao minh, các ngươi đã nguyện vào, vậy cứ vào đi, nhân quả trước kia, như mây khói trôi qua, tiêu tán đi.

Trong lòng Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn đưa mắt nhìn Tình Tự lực lượng khổng lồ của Đạo Diễn tràn vào Đại La tiên vực, dung hợp cùng Thiên Đạo, ở trong quá trình này, Khương Trường Sinh dùng lực lượng bản thân, xóa đi nhân quả của bọn hắn.

Hắn có khả năng cho sinh lộ, nhưng sẽ không chôn xuống hạt giống nguy cơ.

Sau này Đạo Diễn nhiều nhất xây dựng giáo phái, nhưng làm sinh linh của Tiên đạo, bọn hắn vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi khí vận của Tiên đạo.

Cùng lúc đó.

Đạo Môn, trong Bát Quái cung.

Đạo Côn Luân mở mắt, mày nhăn lại, tự lẩm bẩm:

- Cỗ khí tức này là…

Hắn nhìn kỹ lại, cái gì đều không nhìn thấy, hắn không thể không vận dụng Bát Quái chi pháp suy đoán.

Rất nhanh, sắc mặt hắn đại biến, vội vàng ổn định đạo tâm.

- Bên trong Thiên Đạo đến cùng ẩn giấu đi lực lượng gì, vậy mà để cho ta kém chút đạo tâm sụp đổ…

Đạo Côn Luân lòng vẫn còn sợ hãi suy nghĩ, có nhận biết khắc sâu hơn về Thiên Đạo.

Thật tình không biết, hắn cảm nhận được là lực lượng của Đạo Tổ.

Đây cũng là một loại cảnh cáo, tránh cho hắn bởi vì nắm giữ lực lượng nhân quả, mà trở nên không cố kỵ gì.

Đợi Tình Tự lực lượng của Đạo Diễn dung nhập vào Thiên Đạo, luân hồi cũng biến hóa, Luân Hồi đại đế tọa trấn Hoàng Tuyền xem thế nào, tính thế nào, cũng không có phát giác được chân tướng, chỉ có thể cảm thấy kỳ quái.

Đến tận đây, Đạo Diễn không còn tồn tại, nhưng Tiên đạo sẽ trở nên càng thêm cường đại.

Khương Trường Sinh bảo lưu lại thiên tư tâm tình của bọn hắn, tương lai Tiên đạo sẽ sinh ra một nhánh chủng tộc cường đại.

Thiên Đạo biến hóa cũng không có ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới cùng chúng sinh, chỉ có Khương Trường Sinh biết được việc này, mà Đạo Côn Luân cùng Luân Hồi đại đế chẳng qua là phát giác được dị thường.

Tuế nguyệt tiếp tục trôi qua.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh đã hơn năm trăm vạn tuổi, hắn tu hành rất nhạt, thỉnh thoảng mở mắt, đi xem tình huống của Đạo Côn Luân.

Đạo Côn Luân vẫn bận trùng kích Đại La Thần Tướng, nhưng Đại La Thần Tướng quá mức gian nan, mấy trăm ngàn năm qua đi, cho đến hôm nay, Khương Trường Sinh đã năm trăm lẻ năm vạn tuổi, hắn mới vừa nghênh đón cơ hội đột phá.

- Chu Quái, các ngươi thật đúng là phải cảm tạ hắn.

Trong lòng Khương Trường Sinh nhạo báng, ánh mắt của hắn quét về phía nhân gian, trước khi đi, nhìn lại tình huống Đại La tiên vực một chút.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy một người, tâm thần khẽ động, có ý nghĩ.

Đại La tiên vực.

Bên trong phúc địa của Linh Tiêu giáo, dãy núi liên miên, phong cảnh hợp lòng người.

Tiêu Hòa nương nương đang ở trong núi hái hoa, ngắt cũng không phải hoa bình thường, đây là trân bảo nàng chuyên môn gieo trồng, tất cả đều là trăm vạn năm tuổi, bên trong quá trình hái hoa cũng là thời khắc nàng tu tâm, nàng cảm thấy không thể luôn ngồi một chỗ tu tiên.

Phương xa, còn có mấy vị tiên tử đang đang gieo trồng, làm cho cảnh tượng của bức tranh càng thêm xinh đẹp.

Bỗng nhiên.

Tiêu Hòa nương nương nghe được tiếng vang, nàng quay đầu nhìn lại, bên trong bụi cỏ bên cạnh có một quả trái cây.

- Đây là…

Tiêu Hòa nương nương trừng lớn đôi mắt đẹp, nàng có thể cảm nhận được bên trong quả này ẩn chứa Đại Đạo chi ý.

Nàng trong nháy mắt suy nghĩ một cái tên.

Chẳng lẽ đây là Đại Đạo quả mà Đạo Tổ nói tới?

Lúc nghe đạo ở Tử Tiêu cung, nàng mặc dù ở hàng thứ nhất, lại không có phúc duyên thu được đến Đại Đạo quả, nhưng đối với Đại Đạo quả, nàng khắc sâu ấn tượng.

Có thể khiến người ta thu hoạch được tư thái Đại La, Tiên đạo hiện thời còn có bảo vật gì làm người thèm nhỏ dãi như thế?

Nàng đưa mắt nhìn lại, thần niệm tản ra, cũng không có bắt được mặt khí tức Đại La khác, nàng đi theo nhìn về phía chân trời, trong lòng có chỗ minh ngộ.

Theo Đại La giáo phái trong Tiên đạo càng ngày càng nhiều, ở giữa các Đại La giáo phái không có khả năng một mực hài hòa, từ khi tam thánh thành lập, uy danh của Thái Sơ Cửu Thánh không lớn bằng lúc trước, cũng có Đại La giáo phái bắt đầu để mắt tới phúc địa mà Linh Tiêu giáo chiếm đoạt.

Thái Sơ Cửu Thánh đều là Đại La sớm nhất, thời gian bọn hắn buông xuống Đại La tiên vực cũng sớm, cho nên bọn hắn lựa chọn phúc địa đều là nơi mà đám hậu bối không thể so, Linh Tiêu giáo thế yếu, đệ tử thiếu, tự nhiên rước lấy rình mò.

Nếu như Linh Tiêu giáo có thể có hai vị Đại La, vậy thì không có Đại La giáo phái dám nhớ thương Linh Tiêu giáo.

Tiêu Hòa nương nương lộ ra mỉm cười, nhẹ giọng tự nói:

- Đại Đạo cũng hữu tình

Một ngày này.

- Ta chính là Đạo Côn Luân, chứng được Đại La đệ nhị cảnh, nguyện vì chúng sinh giảng đạo, ngàn năm sau, người có duyên đều có thể tới Bát Quái cung Đạo Môn nghe đạo.

Tiếng nói của Đạo Côn Luân vang vọng Đại La tiên vực, Linh giới cùng với chư thiên vạn giới xung quanh, chỉ là không có truyền vào Thái Ất Tiên Vực.

Đại La đệ nhị cảnh.

Chúng sinh rung động, nhóm Tiên Đế đều cảm khái, thành đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, quả nhiên là cơ duyên to lớn.

Chương 1391 - Đại Đạo cũng hữu tình (2)

Cùng lúc đó, đang lúc Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân tâm tình phức tạp, giọng Khương Trường Sinh truyền vào trong tai bọn hắn:

- Nhanh chóng chuẩn bị, đến Tử Tiêu cung chờ, ta mang dẫn các ngươi công phạt Chu Quái.

Công phạt Chu Quái?

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân kinh hãi lúc này đứng dậy, bắt đầu chuẩn bị, bọn hắn đều không phải người nói nhiều, cũng không có lại nói việc này cho giáo phái của mình.

Bất quá chờ bọn hắn đi vào Tử Tiêu cung, phát hiện cũng chỉ có kia hai người này, bọn hắn lúc này mới ý thức được không thích hợp.

- Chỉ có hai người chúng ta?

Cực Quang thần quân nhíu mày hỏi.

Chu Quái lúc trước không có hiện thân, đã họa loạn Tiên đạo, trong lòng bọn họ, Chu Quái tất nhiên vượt qua Đạo Diễn, có thể so với Cực Ý, thậm chí là đạo thống càng mạnh mẽ hơn.

Vạn Phật thủy tổ thì nghĩ tới hành động tương lai của Phật Tổ, chẳng lẽ Đạo Tổ bảo hắn đến, là có thâm ý khác?

- A Di Đà Phật, Đạo Tổ tất nhiên có tính toán của ngài, chúng ta chờ là được.

Vạn Phật thủy tổ nói khẽ.

Cực Quang thần quân gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi.

Hai người không có đợi bao lâu, bỗng nhiên cảm giác hoa mắt, lần nữa mở mắt ra, phát hiện chính đang ở bên trong hư không loạn lưu, bọn hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Đạo Tổ đang ở phía sau bọn hắn, ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bọn hắn vội vàng hành lễ.

Khuôn mặt Khương Trường Sinh bị thần quang che đậy, bình tĩnh nói:

- Dọc theo con đường này, các ngươi có khả năng cảm thụ một chút Đại Đạo quy tắc dọc đường, ta sẽ mang các ngươi đi tới

Chu Quái, chuyến này không cần các ngươi động thủ, chỉ cần nhìn, đi cảm ngộ. .

Nghe vậy, hai người vui mừng, Đạo Tổ muốn đề điểm bọn hắn, bọn hắn vội vàng bái tạ Đạo Tổ.

- Các ngươi đều đệ tử ký danh của ta, sau này cứ gọi ta là lão sư đi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, vì khác nhau với cảnh giới phía dưới, dùng lão sư để gọi càng tốt hơn, cũng không để hai vị Đại La lộ ra thấp kém.

- Bái kiến lão sư!

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân vội vàng hành lễ, trong lòng đều hết sức xúc động, có thể theo Đạo Tổ tu hành, hơn nữa còn đi tới Đại Thiên thế giới tu hành, đây là phúc duyên hạng gì?

Khương Trường Sinh nói:

- Nắm bắt tốt cơ hội lần này, tranh thủ sau khi trở về, Tiên đạo có thể lại nhiều thêm hai vị Đại La Thần Tướng.

Hai vị Đại La nghe được lời này cảm xúc sục sôi, nhất là đối với Vạn Phật thủy tổ, hắn quá muốn chứng được Đại La Thần Tướng, kẹt ở cảnh giới này lâu như thế, khiến cho hắn cùng Phật Môn chịu rất nhiều chỉ trích.

Khương Trường Sinh mang theo bọn hắn nhanh chóng tiến lên, đồng thời chỉ dẫn Đại Đạo quy tắc dọc đường cho bọn họ.

Hai vị Đại La phát hiện Đại Đạo quy tắc nơi này rất khác biệt với Đại Đạo quy tắc xung quanh Đại La tiên vực, càng thêm nồng đậm, lại sinh động, theo bọn hắn bay lượn, Đại Đạo quy tắc đi theo vọt tới bọn hắn, giống như đang đi theo mấy người bọn hắn.

Rất nhanh, Vạn Phật thủy tổ đã phát hiện nguyên nhân, là Đạo Tổ đang dẫn động nhưng Đại Đạo quy tắc này.

Thì ra là thế.

Vạn Phật thủy tổ buông xuống hoang mang, bắt đầu chuyên tâm cảm ngộ.

- Ba ngàn Đại Đạo, mỗi người đều có Đại Đạo thích hợp bản thân, trước nắm giữ một loại, suy nghĩ tiếp nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, các ngươi thân là Đại La, đã nắm giữ lực lượng Đại Đạo, nhưng các ngươi còn không có nhìn trộm đến bản chất của Đại Đạo, để cho pháp lực mình như là bản thân Đại Đạo…

Khương Trường Sinh nói, như đang giảng đạo, tiếng của hắn ẩn chứa đạo ý có thể làm cho Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân suy nghĩ, cũng có thể cảm ngộ Đại Đạo quy tắc.

Cảm giác này rất kỳ diệu, hai vị Đại La không thể nào hiểu được hắn là thế nào làm được.

Thật tình không biết, đây là phương thức giảng đạo mà Đại La Kim Tiên mới có thể làm được.

Trước Đại La Kim Tiên, đại năng giảng đạo, đều dùng đạo ý làm cho người nhập cảnh, sau khi nhập cảnh, kẻ nghe đạo đều sẽ quên mất hết thảy xung quanh, mà Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân hiện tại hết sức tỉnh táo, cái này là chỗ thần kỳ nhất.

Tốc độ Khương Trường Sinh phi hành không tính quá nhanh, ngoại trừ để hai vị đệ tử ký danh có thể có chỗ cảm ngộ, chính hắn cũng đang cảm ngộ Đại Đạo quy tắc của Đại Thiên thế giới, tìm kiếm hướng đi tu hành tiếp theo.

Ngoại trừ nhân quả, hắn liên quan đến nhiều nhất chính là vận mệnh, lần này, hắn muốn tu đi một loại lực lượng Đại Đạo càng thêm trực quan.

Nhân quả xem không được, sờ không được, nhìn như quỷ bí đến cực điểm, trên thực tế, bên trên lực sát thương, lực lượng nhân quả sẽ hơi yếu hơn lực lượng Đại Đạo khác.

Lựa chọn lực lượng Đại Đạo như thế nào có thể hiện ra lực phá hoại trực quan, Khương Trường Sinh đang cân nhắc.

Một đường tiến lên, không có có sinh linh quấy rầy bọn hắn, Khương Trường Sinh dùng pháp lực Đại La Kim Tiên bao trùm bọn hắn, tồn tại phía dưới Đại La Thần Tướng thậm chí không nhìn thấy bọn hắn, cũng không cảm giác được khí tức của bọn hắn.

Ven đường, Khương Trường Sinh cảm nhận được khí tức của rất nhiều siêu thoát đạo thống, thậm chí cảm nhận được một chút đạo thống không có siêu thoát nhưng cực kỳ cường đại.

Chương 1392 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (1)

Đạo thống có siêu thoát hay không, có một đặc điểm rất rõ ràng, đó chính là khí vận, siêu thoát đạo thống có thể dung nhập cùng một chỗ với Đại Đạo quy tắc trong hư không, mà đạo thống chưa siêu thoát, khí vận cùng hư không sẽ hình thành vách ngăn, đối với sinh linh cảnh giới cao mà nói, điểm này rất dễ dàng nhìn ra.

Khương Trường Sinh thỉnh thoảng sẽ vận dụng hương hỏa diễn toán, diễn toán người mạnh nhất trên đường đi, tạm thời không có phát hiện tồn tại càng mạnh mẽ hơn so với hắn, nhưng cũng phát hiện ba vị Vĩnh Hằng thần tôn, giá trị hương hỏa vượt qua một trăm triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đại Thiên thế giới thật vô biên vô hạn, dùng tốc độ Đại La Kim Tiên tiến lên, cũng sẽ có loại cảm giác vĩnh viễn chống đỡ không đến cuối.

Cũng không biết Chu Quái bên trong Đại Thiên thế giới thì được tính là cấp độ gì.

Trong đại điện tối tăm.

Trước đại đỉnh, người áo đen đang ngồi, tâm thần không yên, từ sau khi hắn phổ biến Chu Quái chi pháp vào Tiên đạo thất bại, hắn một mực có loại cảm giác này, gần đây càng ngày càng mãnh liệt, giống như đại kiếp đang đến.

Chẳng lẽ Tiên đạo Đạo Tổ sẽ trả thù hắn?

Ý nghĩ này vừa ra, chính hắn đều giật mình.

Tiên đạo cách Chu Quái sao mà xa xôi, hắn sở dĩ có thể thành công, cũng là dựa vào khí vận to lớn của Chu Quái tiến hành thôi động, bằng không chỉ dựa vào năng lực nhân quả của hắn, hắn cũng làm không được.

Người áo đen càng nghĩ càng hoảng hốt, hắn đứng dậy, bồi hồi trước đại đỉnh.

Một lát sau, trong bóng tối có một đạo thân ảnh đi ra, chính là hư ảnh màu tím sậm trước đó khuyên hắn.

- Chu Quái kiếp nạn sắp tới, đã có Thần Tôn hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu.

Hư ảnh màu tím sậm mở lời, nghe vậy, toàn thân người áo đen run lên, vội vàng nhìn về phía hắn, hỏi:

- Các lão tổ có không tính tới kiếp nạn đến từ phương nào?

Hư ảnh màu tím sậm lắc đầu nói:

- Không có, nếu có thể tính tới đã không cần khẩn cấp như vậy.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng kiếp nạn đến từ Tiên đạo?

Nói đến chỗ này, ngữ khí của hắn mang theo trào phúng.

Hắn thấy, Tiên đạo lại mạnh thế nào, cũng không có khả năng cường đại đến mức mang đến kiếp nạn cho Chu Quái, trên thực tế, bản thân Chu Quái đang ở trong khốn cảnh, xuất hiện loại tình huống này cũng như thường.

Người áo đen thở dài một tiếng, nói:

- Ta thật hối hận, có lẽ không nên đi trêu chọc Tiên đạo, Tiên đạo mạnh mẽ vượt qua ta dự đoán, bất kể có phải Tiên đạo hay không, Chu Quái cũng chỉ có thể đối mặt.

Hư ảnh màu tím sậm quay người, chui vào trong bóng tối, chỉ để lại một lời nói:

- Một vị thần tôn nào đó rất bất mãn ngươi, ngươi không nên một mực trốn ở chỗ này, Chu Quái cần tồn tại chân chính có thể ngăn địch.

Nghe vậy, gương mặt như khô lâu của người áo đen trở nên âm trầm.

Bên trong hư không, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Khương Trường Sinh, trên người của

bọn hắn đều ngưng tụ hư ảnh, đó là hình thức ban đầu của Đại La Thần Tướng.

Khương Trường Sinh rất hài lòng về ngộ tính của hai người, mặc dù còn chưa triệt để bước vào Đại La Thần Tướng, nhưng việc này trên cơ bản ván đã đóng thuyền, bọn hắn chỉ cần thời gian đi tạo nên thần tướng của mình.

- Chu Quái muốn tới.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng mở lời, cắt ngang hai vị Đại La suy nghĩ.

Cực Quang thần quân đứng dậy, hỏi:

- Lão sư, thật không cần chúng ta ra tay? Thật ra ta cũng muốn đấu cùng Chu Quái!

Lúc trước trầm mê trong Chu Quái chi pháp, hắn coi đó là sỉ nhục, hắn nhất định phải rửa nhục.

Vạn Phật thủy tổ đứng dậy, nhưng hắn không có mở miệng, chẳng qua là nhìn chằm chằm lão sư của mình.

Khương Trường Sinh nhìn phía trước, bình tĩnh nói:

- Đây không phải chiến đấu mà các ngươi có thể lẫn vào, mà ta không có thời gian đi khảo nghiệm các ngươi, các ngươi hãy nhìn kỹ, ta sẽ dùng Đại La đệ tam cảnh, thần thông Đại La Kim Tiên chiến đấu.

Đại La Kim Tiên.

Thần sắc hai người chấn động, mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Đồng thời, trong lòng bọn họ không thể ngăn chặn sinh ra một hoang mang.

Dùng Đại La đệ tam cảnh.

Chẳng lẽ Đạo Tổ đã vượt qua Đại La cảnh?

Nên như vậy, nếu không, sao sẽ dẫn dắt bọn hắn quan sát cuộc chiến của Đại La Kim Tiên?

Huống hồ, không có người biết được Đạo Tổ mạnh bao nhiêu, xem lịch sử, mỗi một trận Đạo Tổ ra tay cơ hồ đều cường thế

tru diệt kẻ địch, tựa hồ tồn tại cường đại tới đâu trước mặt ở Đạo Tổ đều không chịu nổi một kích.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện cường quang, Khương Trường Sinh mang theo bọn hắn nhảy ra đường hầm không có thời gian, buông xuống lĩnh vực chỗ hư không của Chu Quái.

Bọn hắn đi vào một mảnh hư không có vô số hồng khí, tử khí lưu động, nơi này vô số sao trời, thiên địa vờn quanh, tất cả đều bị hồng khí, tử khí che đậy, lộ ra thần bí, mà toàn thể vùng hư không này cũng lộ ra một cỗ bầu không khí thần bí u tĩnh.

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân nhìn kỹ lại, mặc dù phát giác được khí tức của không ít sinh linh, nhưng cũng không có nhìn thấy đạo thống Chu Quái.

- Chu Quái bị lực lượng nhân quả vờn quanh, cho nên các ngươi không nhìn thấy, trên thực tế, chúng ta đã đi tới trước mặt Chu Quái.

Chương 1393 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (2)

Khương Trường Sinh nói khẽ, hai người nghe được động dung, nhất là Vạn Phật thủy tổ, trước kia hắn tự nhận là đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, dù cho đối mặt Chu Quái, hắn cũng có sức đánh một trận, nhưng hôm nay đi vào trước Chu Quái, hắn thậm chí không nhìn thấy Chu Quái cụ thể ở đâu.

Chênh lệch to lớn, khó có thể tưởng tượng.

Khương Trường Sinh lại thấy được một mảnh thiên địa cực kỳ rung động hùng vĩ, khổng lồ hơn xa so với Đại La tiên vực, phía sau lực lượng nhân quả, hào quang mãnh liệt, rìa thiên địa có từng tòa cự tháp đứng thẳng, như thần linh cổ lão, bên trên một tòa cự tháp đối diện bọn hắn, đã có sinh linh Chu Quái phát giác được bọn hắn.

Sinh linh Chu Quái cũng sẽ thuế biến theo hướng hình người, nhưng bản chất của bọn hắn cũng không phải là người.

Phía trên cự tháp, một nam tử người mặc giáp đỏ dày nặng nhíu mày nhìn về phía ba người Khương Trường Sinh, có pháp lực Khương Trường Sinh bao bọc, hắn không cảm giác được

một tia khí tức nguy hiểm, nhưng trực giác nói cho hắn biết, đối phương kẻ đến không thiện, mà lại rất mạnh.

Nhưng chỉ là ba người, còn chưa đủ để gõ chuông cảnh báo.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, một khối trường xích xuất hiện ở trong tay của hắn, chính là Hỗn Nguyên linh bảo, Trượng Thiên đạo xích.

Đây là pháp bảo chiến đấu cường đại nhất trong tay hắn, còn chưa sử dụng qua.

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân thấy Trượng Thiên đạo xích một lần đã không dời mắt nổi.

- Món pháp bảo này..

Cực Quang thần quân xúc động tâm thần, mặc dù nhìn không thấu Trượng Thiên đạo xích, nhưng hắn bản năng sinh ra một loại khát vọng.

Hỗn Nguyên linh bảo, hai chữ Hỗn Nguyên vốn tương quan cùng Đại Đạo, bọn hắn gần đây một mực lĩnh hội Đại Đạo tự nhiên dễ dàng bị Hỗn Nguyên linh bảo hấp dẫn.

Chỉ nhìn một chút, bọn hắn đã biết được bảo vật này cực kỳ trân quý.

Tay phải Khương Trường Sinh nắm chặt Trượng Thiên đạo xích, nhẹ nhàng vung lên phía trước, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân thuận thế quay người nhìn lại, chỉ thấy hư không tối tăm phía trước bỗng nhiên sụp đổ, vô số hồng khí, tử khí đi theo đánh vào trong đó, giống như hư không bị đánh xuyên, dù là hai vị Đại La ở trước mặt đồn tấn công như vậy đều cảm giác bản thân cực kỳ nhỏ bé.

Sau khi hư không sụp đổ, bên trong bắn ra cường quang, một phần cảnh tượng của Chu Quái đại thiên địa xuất hiện ra, bên trong vô cùng sáng ngời, mà bên ngoài tối tăm, như hai vũ trụ đụng vào nhau.

- Thật đúng là…

Cực Quang thần quân lẩm bẩm, tâm thần phấn chấn.

Bên trong Chu Quái đại thiên địa vang lên vô số tiếng chuông, liên tiếp, đinh tai nhức óc, Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nâng tay phải lên, Trượng Thiên đạo xích bay lên bay lên, phóng qua đỉnh đầu hai vị Đại La, bọn hắn vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, mắt thấy Trượng Thiên đạo xích cấp tốc biến lớn, hai đầu đã chui vào chỗ sâu hư không.

Giờ khắc này, toàn bộ hư không giống như bị Trượng Thiên đạo xích một phân thành hai, mặc dù dùng thần niệm của hai vị Đại La, đều không thể thu trọn Trượng Thiên đạo xích vào bên trong phạm vi của thần niệm.

Thần niệm của bọn hắn đã có thể bao phủ toàn bộ chư thiên vạn giới Tiên đạo.

Trượng Thiên đạo xích thật sự quá lớn.

Dưới cái nhìn soi mói và phấn chấn của bọn hắn, Trượng Thiên đạo xích mang theo sức mạnh to lớn sáng thế vung xuống, giống như từ nơi sâu xa có cự thần vô hình đang vung thước, một thước nện vào đại thiên địa của Chu Quái.

Hư không vỡ nát, gió mạnh gào thét, hai vị Đại La giống như đi từ đêm tối vào ban ngày ánh mặt trời chói chang, Chu Quái đại thiên địa triệt để lộ ra ngoài, hào quang vạn trượng lấp lánh hư không, xua đuổi hắc ám.

Một vòng bảo hộ khí vận to lớn ngăn cản Trượng Thiên đạo xích, nhưng Chu Quái đại thiên địa bên trong vẫn bị trọng thương, thiên địa bị đánh rách tả tơi, vô số phàm linh chết bất đắc kỳ tử.

Một thước hạ xuống, nhân quả lui tán, thiên địa hiện hình, ngàn tỉ sinh linh trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân tinh tường thấy tất cả những thứ này, trong lòng run lên.

Làm sinh linh Tiên đạo, không sợ nhất là Đạo Tổ, bởi vì trong lòng bọn họ, Đạo Tổ là Đạo Thần sáng tạo che chở bảo vệ bọn họ, là tồn tại bọn hắn chân chính tín nhiệm, đây chính là tín ngưỡng của bọn họ.

Thật không nghĩ đến, khi Đạo Tổ đối mặt ngoại địch, ra tay bá đạo như vậy.

Nhưng trong lòng bọn họ không có lòng dạ đàn bà, chẳng qua hơi cảm khái, càng nhiều là sợ hãi than Đạo Tổ mạnh mẽ.

Trượng Thiên đạo xích lớn như vô biên lần nữa nâng lên, mang theo lực lượng càng thêm bá đạo nện xuống, oanh một tiếng tiếng vang, khí vận xung quanh Chu Quái đại thiên địa triệt để tán đi.

Cơ hồ trong nháy mắt, một đạo thân ảnh xuất hiện phía trên đại thiên địa, một tay ngăn cản Trượng Thiên đạo xích.

Người này mặc lân bào màu tím, tóc trắng xoá, trên trán khảm nạm hai khỏa tinh thạch quỷ dị, như là hai con mắt dài, nhìn kỹ lại, hắn đang dùng một ngón tay chống đỡ Trượng Thiên đạo xích che khuất bầu trời.

- Đạo chích phương nào dám vào xâm chiếm Chu Quái.

Chương 1394 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (1)

Lão giả áo tím tức giận quát, mặc dù ngôn ngữ khác biệt, nhưng ba người Khương Trường Sinh có thể trong nháy mắt nghe hiểu ý hắn.

Khương Trường Sinh khẽ cười một tiếng, Trượng Thiên đạo xích đột nhiên chìm xuống, sắc mặt nam tử áo bào tím kịch biến.

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân vốn đang đang giật mình lại có người có thể ngăn cản chí bảo của Đạo Tổ, ngay sau đó đã thấy Trượng Thiên đạo xích chìm xuống, bọn hắn thở dài một hơi.

- Đây là cái đồ vật gì …

Lão giả áo tím tức giận quát, hắn bùng nổ thần lực của bản thân, liên đới lấy lực lượng Nhân Quả đại đạo đi theo vọt tới, trợ hắn cùng nhau rung chuyển Trượng Thiên đạo xích, nhưng dù như thế, hắn không cách nào làm cho Trượng Thiên đạo xích dừng lại.

Càng ngày càng nhiều thân ảnh chạy đến, trợ hắn cùng nhau ngăn cản Trượng Thiên đạo xích, nhưng vô luận tới bao nhiêu người, đều ngăn cản không được Trượng Thiên đạo xích chìm xuống.

Lúc này.

Vạn Phật thủy tổ tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức đưa tay hiện ra kim chưởng muốn đánh ra, chỉ thấy đỉnh đầu bọn họ xuất hiện hai đạo thân ảnh đen kịt, giống như quỷ mị đánh tới, mỗi người duỗi ra một quỷ trảo, lượn lờ lấy nhân quả sát khí nồng đậm.

Cực Quang thần quân không kịp né tránh, động tác hơn Vạn Phật thủy tổ chậm một chút.

Oanh.

Một vệt kim quang lướt qua hai đỉnh đầu của người, dùng khí thế càng nhanh, càng bá đạo tru diệt hai đạo quỷ ảnh.

Hai người quay đầu nhìn lại, Khương Trường Sinh vẫn như cũ ngồi trên thần tọa, hào quang Chí Dương thần quang che đậy không được Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn, ngược lại khiến cho Đại Đạo Chi Nhãn càng thêm thần dị.

- Đại Đạo Chi Nhãn của Khương tộc.

Cực Quang thần quân âm thầm kinh ngạc tán thán, hắn lúc tuổi còn trẻ từng gặp một vị thiên kiêu Khương tộc, đó là bạn chí thân của hắn, đáng tiếc lúc hai người cùng nhau tầm bảo, vị thiên kiêu Khương tộc kia hi sinh, cũng là trận cơ duyên kia khiến cho hắn chân chính có tư cách dừng chân, bên trong tuế nguyệt từ nay về sau, phàm là gặp được đệ tử Khương tộc gặp khó, hắn đều sẽ xuất thủ tương trợ.

Chính là bởi vì hiểu rõ Khương tộc, hắn mới biết Đại Đạo Chi Nhãn của Đạo Tổ khó lường ra sao.

Đây mới thật sự là Đại Đạo Chi Nhãn, có thể dùng Đại Đạo làm tên.

Sinh Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường liên tục bắn ra, từng thân ảnh quỷ mị vừa hiện thân đã bị tru diệt, nhanh đến mức để hai vị Đại La cũng hoa cả mắt.

Phía trước.

Trượng Thiên đạo xích chung quy hạ xuống, ép tới Chu Quái đại thiên địa đứt gãy, một phân thành hai, từng cường giả có khí tức không kém Đại La, Tiên Đế yên diệt, tạo thành trùng kích rung chuyển hư không.

Vạn Phật thủy tổ nhìn Khương Trường Sinh một người trấn áp Chu Quái, trong lòng sinh ra kính ngưỡng vô hạn.

Hắn có thể cảm nhận được bên trong Chu Quái đại thiên địa có rất nhiều khí tức mạnh mẽ hơn hắn, nhưng đều ngăn không được Trượng Thiên đạo xích, thậm chí có một đạo khí tức lao thẳng tới hắn, bị Đạo Tổ cường thế trấn sát, dễ dàng giống như tru diệt phàm linh.

Chỉ bằng một bảo, đã trấn áp Chu Quái?

Vạn Phật thủy tổ có chút thất vọng đối với Chu Quái, mặc dù bởi vì Đạo Tổ quá mạnh, nhưng chênh lệch lớn như thế, Chu Quái thế nào dám chọn âm Tiên đạo?

Nhất định phải ghi nhớ trận chiến này, không thể đối phó kẻ địch mà mình nhìn không thấu.

- Muốn kết thúc rồi à?

Cực Quang thần quân nắm chặt hai quả đấm, run giọng hỏi, hắn không phải sợ hãi, là hưng phấn, hắn hận không thể tham chiến.

Từ đầu đến cuối, Đạo Tổ cũng không có đứng lên, khí độ như vậy quá rung động hắn.

Bình thường ở bên trong Đại La tiên vực, Cực Quang thần quân cơ hồ không có phô trương, không có vật cưỡi không có có đệ tử hộ tống, hắn tuy có giáo phái, nhưng thói quen độc lai độc vãng, ngay cả đấu pháp đều là tự bản thân đi lên, rất có tư thái của võ đạo.

Hắn quyết định, sau khi trở về cũng muốn rèn đúc một chiếc thần tọa, cứ như vậy ngồi, ai có thể khiến cho hắn đứng dậy thì đại biểu cho thu được công nhận của hắn.

Ý nghĩ này vừa ra, hắn đã cảm thấy rất khéo, đã bắt đầu mong đợi.

Vạn Phật thủy tổ cũng không có những tâm tư đó, bất quá hắn cũng cảm thấy dựa vào tâm ngự pháp bảo đã có thể tru diệt cường địch, loại cảnh giới đó mới là hắn nên theo đuổi.

Hắn nhớ kỹ từng có Đại La nói đùa qua, chênh lệch lớn nhất giữa hắn và Đạo Tổ chính là, khuyết thiếu cảm giác thần bí, thủ đoạn của hắn mặc dù bá đạo, lại khuyết thiếu một loại khí thế vô địch.

Lúc hai vị Đại La suy tư phương thức chiến đấu sau này, Khương Trường Sinh lại cảm nhận được một cỗ khí tức cực mạnh đang tiếp cận.

Vĩnh Hằng thần tôn.

Tồn tại phía dưới Vĩnh Hằng thần tôn đã không tạo thành uy hiếp cho Khương Trường Sinh, mà Vĩnh Hằng thần tôn của Chu Quái cũng không có sinh sống ở bên trong Chu Quái.

Chu Quái có tới mấy chục vị Đạo Hư Tôn Chủ, loại quái vật khổng lồ này xác thực khủng bố, Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trấn Xu chung vào một chỗ đều không đủ Chu Quái nghiền ép.

Đối mặt Vĩnh Hằng thần tôn sắp đến, Khương Trường Sinh cũng không có khẩn trương, ngược lại rất chờ mong.

Lần này đến đây, hắn muốn giao thủ cùng Vĩnh Hằng thần tôn.

Hắn không có tự tin quá mức, theo thói quen dùng hương hỏa diễn toán, phạm vi hương hỏa diễn toán của hệ thống sinh tồn một mực lớn hơn so với phạm vi thần niệm của hắn, cho đến trước mắt, cũng chưa từng sinh ra sai lầm.

Chương 1395 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (2)

Sau khi tính toán một lần, hắn phát hiện hai tôn Vĩnh Hằng thần tôn, đều hơn bốn tỷ Thiên Đạo giá trị giá trị hương hỏa, một vị trong đó chính là người mạnh nhất Chu Quái trước đó đã tính ra.

- Trước đó tính toán, Chu Quái không có hai vị Vĩnh Hằng thần tôn, hiện tại thế nào thêm ra một vị? Là đi ngang qua, hay là viện binh? Cũng hoặc là cừu địch?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không sợ, ngược lại đánh không lại có khả năng trốn, hắn mang theo hai người, không có khác gì một mình đến đây.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân đều chấn động tâm thần, có loại cảm giác đè nén khó tả.

Chỉ thấy đại thiên địa phá toái bị nện thành hai nửa đang dâng lên, lực lượng nhân quả mà mắt thường có thể thấy, vòng qua Trượng Thiên đạo xích, ngưng tụ ở phía trên, hình thành một thân ảnh cao to, hắn đứng bên trên Trượng Thiên đạo xích.

Người này mặc nội giáp màu bạc, khoác lên đại bào có thiêu đốt hỏa diễm, khuôn mặt lạnh lùng, mái tóc dài màu trắng theo gió bay loạn, ngàn tỉ khí tức nhân quả vờn quanh quanh người hắn.

Đứng bên trên Trượng Thiên đạo xích, khí thế ngân giáp nam tử đạt tới cực điểm, giống như Chiến thần Đại Thiên thế giới, bễ nghễ hết thảy kẻ địch trên chiến trường, toàn bộ Chu Quái đại thiên địa ở dưới chân hắn, như một bãi cỏ không lớn.

- Các hạ còn không xưng tên ra.

Ngân giáp nam tử trầm giọng nói, hắn nhìn không thấu thực lực của Khương Trường Sinh, cho nên không có tùy tiện ra tay.

Khương Trường Sinh không có đứng dậy, chẳng qua là trên người hắn ngưng tụ ra thần tướng của mình, cao cao ngang hàng với ngân giáp nam tử.

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân quay đầu nhìn lại, không khỏi trừng to mắt.

Đại La Thần Tướng.

Hai người liếc nhau, đều nhìn ra hổ thẹn trong mắt nhau.

Đây mới thật sự là Đại La Thần Tướng.

Đồ vật bọn hắn ngưng tụ ra tính cái đồ chơi gì?

Khương Trường Sinh không có đi nghe tiếng lòng của bọn họ, mà nhìn ngân giáp nam tử, nói:

- Ta chính là Tiên đạo Đạo Tổ, Chu Quái họa loạn Tiên đạo, lần này đến đây, ta muốn chấm dứt nhân quả, nói danh hào của ngươi, cũng tiện để ta sau này nhớ lại những đối thủ đã chết trước kia đối mặt, nhớ kỹ có nhân vật số một như ngươi.

Thật cuồng.

Trong mắt Cực Quang thần quân tràn đầy vẻ sùng bái, đây mới là Đạo Tổ vô địch trong lòng của hắn.

Đối nội, hòa ái nhân từ, đối ngoại, vậy là cường ngạnh tuyệt đối.

Vạn Phật thủy tổ yên lặng ghi lại lời Đạo Tổ.

Ngân giáp nam tử nheo mắt lại, trong lòng của hắn tính toán một thoáng, phát hiện xác thực có nhân quả này, hắn không khỏi thầm mắng, gần đây Chu Quái đã đủ nhiều phiền toái, thế nào còn có tên ngốc không có mắt đi tính toán người khác?

Mà, Tiên đạo cách bọn họ sao mà xa xôi?

Trong lòng ngân giáp nam tử tràn ngập phẫn nộ, quyết định sau chuyện này nhất định phải nghiêm trị người áo đen.

- Hừ, ta chính là Chu Quái thần tôn, các hạ hủy thiên địa của ta, đây cũng là nhân quả, tức là như thế, vậy thì phân cao thấp.

Ngân giáp nam tử đưa tay, ngàn tỉ lực lượng nhân quả quanh người nhảy lên, ngưng tụ thành một thanh Nhân Quả thần binh, vô tướng vô hình, chỉ có Khương Trường Sinh có thể thấy thần binh này khủng bố đến mức nào.

Không chỉ như thế, phía sau Chu Quái thần tôn, xuất hiện từng tồn tại tản ra khí thế cường đại, tất cả đều là Đạo Hư Tôn Chủ, Bất Diệt Mệnh Chủ, đặt vào chỗ hư không của Tiên đạo ở phía trước năm trăm vạn năm, vậy cũng là cường giả vô địch hoành hành hư không, mà ở đây, có tới hơn trăm vị.

Không ít thân ảnh đã bị thương, đều là chống cự Trượng Thiên đạo xích lúc trước chịu thương, ánh mắt bọn hắn nhìn về phía ba người Khương Trường Sinh tràn ngập phẫn nộ cùng hoảng sợ.

- So sánh? Hừ! Ta chỉ quyết sinh tử!

Khương Trường Sinh đạm mạc nói, vừa dứt lời, Trượng Thiên đạo xích bị Chu Quái thần tôn đạp tại dưới chân đột nhiên lay động, chấn bay Chu Quái thần tôn ra ngoài.

Mượn lực này, Chu Quái thần tôn vọt tới Khương Trường Sinh, thân chưa đến, Nhân Quả thần binh vô hình đã đánh tới, phong tỏa hư không, khiến cho hắn không chỗ có thể trốn.

Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường Sinh lần nữa phát ra cường quang, đối diện đánh trúng Nhân Quả thần binh.

Đây cũng không phải là thần thông bình thường, mà là đại đạo thần thông, Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang.

Thần thông đoạt được sau cuộc chiến với Đạo Diễn.

Oanh.

Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang bị thần binh vô hình ngăn lại, uy áp khủng bố để Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân run rẩy toàn thân, linh hồn của bọn hắn đều cảm thấy âm hàn, lực lượng nhân quả muốn tràn đầy bên trên nhục thể của bọn hắn, đây là thứ mà pháp lực của Khương Trường Sinh đều khó mà đón đỡ.

Cơ hồ trong nháy mắt, Khương Trường Sinh vận dụng Đại Thiết Thiên Thuật, chuyển di lực lượng nhân quả trên người bọn họ, làm như vậy sẽ không dẫn tới nhân quả cắn trả, xem như thủ đoạn nhỏ của Đại Thiết Thiên Thuật.

Khương Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, ngữ khí đạm mạc nói:

- Lùi lại hai bước.

Nghe vậy, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân lùi lại, đi vào hai bên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Trong cái nhìn soi mói của bọn hắn, Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, cách không vừa nắm, Trượng Thiên đạo xích đột nhiên thu nhỏ, lăng không xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

- Vậy nhìn một chút bảo bối người nào càng mạnh.

Khương Trường Sinh khẽ nói, lúc trước vận dụng Trượng Thiên đạo xích cũng không phải uy năng chân chính của bảo vật này.

Trượng Thiên đạo xích, là sát phạt chí bảo.

Chương 1396 - Bá đạo tuyệt đối (1)

Nhìn xem Nhân Quả thần binh của mình bị Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang ngăn lại, con ngươi Chu Quái thần tôn co rụt lại, hắn liếc mắt nhìn thấy Khương Trường Sinh thu bảo vật thần bí kia vào trong lòng bàn tay.

Hắn không dám khinh thường, lập tức tiến lên, một tay nắm chặt Nhân Quả thần binh vô tướng vô hình, đối diện lao thẳng đến Khương Trường Sinh, đồng thời hắn phóng thích Nhân Quả lực lượng của mình, hình thành lưới lớn vô hình, ngăn cách Chu Quái đại thiên địa tàn phá phía sau, tránh cho bọn hắn lần nữa bị đả kích.

Dù cho đứng ở hai bên Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, có Đại La Thần Tướng của Khương Trường Sinh bảo hộ, Vạn Phật thủy tổ cùng Cực Quang thần quân vẫn cảm thấy áp lực đập vào mặt, khiến cho bọn hắn kinh hồn động phách.

Khương Trường Sinh đứng ở trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tay cầm Trượng Thiên đạo xích, thân thể hắn bỗng nhiên biến lớn, dùng thần thông Pháp Thiên Tượng Địa dung nhập vào trong Đại La Thần Tướng, Trượng Thiên đạo xích trong tay theo đó biến lớn.

Đối mặt với Chu Quái thần tôn khí thế hung hăng, trong chốc lát, Khương Trường Sinh phun ra một chữ:

- Khốn!

Nhân Quả lực lượng vô cùng vô tận hóa thành vô hình gió lốc bao phủ Chu Quái thần tôn, mặc dù Chu Quái thần tôn là

chuyên tu Nhân Quả lực lượng, đối mặt sóng biển nhân quả hung mãnh như vậy, vẫn cảm thấy kinh hãi, thân hình hơi ngưng lại.

Khương Trường Sinh đi theo vung thước, khí thế cùng tốc độ của một thước này vượt xa thế công trước đó, Chu Quái thần tôn tay cầm Nhân Quả thần binh nghênh đón.

Keng.

Một tiếng vang đánh rách tả tơi hư không đột nhiên vang lên, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân đều có loại cảm giác kinh dị thần hồn điên đảo.

Không chỉ bọn hắn, các sinh linh Chu Quái phương xa cũng giống như thế.

Sắc mặt Chu Quái thần tôn kịch biến, chỉ thấy Nhân Quả thần binh của hắn lại bị Trượng Thiên đạo xích đánh tan, trong nháy mắt đánh tan Nhân Quả thần binh, tốc độ Trượng Thiên đạo xích mãnh liệt tăng lên, một thước nện ở trên đỉnh đầu của hắn.

- Muốn chết!

Chu Quái thần tôn giận dữ, chấp tay hành lễ, làm ra tư thế kéo cung, trực tiếp kéo cái đầy tròn.

Hư không phá toái vì đó mà biến sắc, khí tức thâm hồng vặn vẹo bao trùm hết thảy.

Khương Trường Sinh cũng không muốn đánh bền bỉ chiến, dù sao còn có một tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn thần bí rình mò trong bóng tối, không phân rõ quan hệ giữa hắn và Chu Quái.

Khương Trường Sinh ngưng tụ lực lượng Đại La Thần Tướng, rót vào pháp lực bàng đại của Đại La Kim Tiên vào trong Trượng Thiên đạo xích.

Pháp lực của Đại La Kim Tiên cũng không chỉ nhiều hơn Đại La Thần Tướng, Đại La Kim Tiên trên bản chất có thể so với Đại Đạo, pháp lực tự nhiên như lực lượng Đại Đạo.

Một thước vung ra, kim quang bắn ra, khu trục thâm hồng vô tận, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân trừng to mắt,

trong cái nhìn chăm chú của bọn hắn, Trượng Thiên đạo xích bắn ra kim quang dùng khí thế không thể ngăn cản đối diện đụng vào Chu Quái thần tôn.

Quanh thân Chu Quái thần tôn xuất hiện không gian ba động rõ ràng, đó là lực lượng Nhân Quả bị đánh tan.

- Thế nào khả năng.

Chu Quái thần tôn động dung, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được, một kích này làm hắn không thể tránh né, mà trong nháy mắt bị đánh trúng, hắn cảm giác thần lực trong cơ thể lập tức tiêu tán, không chỉ như thế, trên trán của hắn còn có một loại lực lượng thần bí đang tàn phá thần hồn của hắn.

- Là một kích vừa rồi kia.

Chu Quái thần tôn suy nghĩ đến lúc trước bị Trượng Thiên đạo xích đánh trúng đỉnh đầu, thì ra một kích kia lưu lại một loại ấn ký thần bí.

Kim quang chói mắt bao phủ hắn, pháp lực Đại La Kim Tiên cuồng bạo muốn xé nát hắn, cho đến hình thần câu diệt.

- Không được! Đánh không lại.

Chu Quái thần tôn cấp tốc làm ra quyết đoán, hắn trực tiếp từ bỏ thân thể, thần hồn được lực lượng Nhân Quả bao bọc trực tiếp thoát ra mảnh kim quang này.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, mặc dù tại hai vị Đại La Siêu Thoát trong mắt, thoạt nhìn cũng giống như một kích của Khương Trường Sinh không thể tưởng tượng nổi tru diệt Chu Quái thần tôn biến thành tro bụi.

Cái này cũng… .

Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân không dám tin vào hai mắt của mình.

Cái này là lực lượng của Đại La Kim Tiên?

Không khỏi quá khoa trương đi.

Bọn hắn dù sao cũng là Đại La Siêu Thoát đỉnh tiêm, đã bắt đầu trùng kích Thần Tướng, nhưng đối mặt Chu Quái thần tôn,

bọn hắn tự biết căn bản không phải đối thủ, bọn hắn thậm chí không cách nào tưởng tượng Chu Quái thần tôn đến tột cùng mạnh bao nhiêu, dù sao bọn hắn được Đạo Tổ che chở xem chiến, mặc dù chỉ cảm nhận được một phần nhỏ uy áp của Chu Quái thần tôn, cũng đủ làm cho bọn hắn tuyệt vọng.

Không chỉ hai người bọn hắn cảm thấy rung động, tất cả sinh linh một phương Chu Quái đều ngớ ngẩn, không dám tin vào hai mắt của mình.

Đây chính là thần tôn của bọn hắn, đối mặt với Đạo Tổ, lại bị dễ dàng giết chết như thế?

Lúc trước thấy Chu Quái thần tôn cường thế, bọn hắn còn ôm hi vọng, không ngờ hi vọng bị đánh nát nhanh như vậy.

- Rút lui! Rút lui!

Một lão giả khàn cả giọng hô, ánh mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Hắn rõ ràng, bọn hắn căn bản trốn không thoát.

Hết thảy sinh linh Chu Quái bị dọa đến chạy tứ tán bốn phía, các cường giả không thể đi cứu viện.

Chương 1397 - Bá đạo tuyệt đối (2)

Khương Trường Sinh lần nữa diễn toán cường giả ở phạm vi gần đó, phát hiện Chu Quái thần tôn cùng vị Vĩnh Hằng Thần Tôn thần bí kia đều biến mất.

Cái này…

Bị hù chạy?

Khương Trường Sinh đột nhiên có chút hối hận, mình không nên ra tay toàn lực.

Hắn thu hồi Đại La Thần Tướng, thân hình khôi phục như thường, sau đó ngồi lên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân đem ánh mắt nhìn về phía hắn, đều tràn ngập cuồng nhiệt.

- Lão sư, xử trí những sinh linh Chu Quái đó như thế nào?

Vạn Phật thủy tổ cung kính hỏi.

Trải qua trận chiến này, tín ngưỡng bọn hắn dành cho Khương Trường Sinh đã đi đến cực hạn.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Chu Quái tổn thất đã đủ lớn, mặc dù không có tru diệt người vừa rồi, nhưng hắn không có ngàn vạn năm, rất khó khôi phục thực lực, Chu Quái cũng sẽ yên tĩnh một quãng thời gian, cứ như vậy đi.

Hắn cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, Chu Quái mặc dù tính toán Tiên đạo, nhưng cũng không có đến mức độ kém chút hủy diệt Tiên đạo.

Hắn thậm chí không có bắt được kẻ chủ mưu sau lưng lúc trước, hắn tin tưởng Chu Quái sẽ để cho người kia hối hận.

Khương Trường Sinh quay người, mang theo Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân trở về.

- Lão sư, người vừa rồi kia đến tột cùng là cảnh giới gì?

Cực Quang thần quân nhịn không được tò mò mở miệng hỏi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Vĩnh Hằng Thần Tôn, đây là cảnh giới phía trên Đạo Hư Tôn Chủ, mặc dù các ngươi đi đến Đại La Thần Tướng, cũng không nên tùy tiện trêu chọc Vĩnh Hằng Thần Tôn, các ngươi cũng nhìn thấy, dù cho bị ta tru diệt, hắn vẫn có thủ đoạn sống sót.

Cực Quang thần quân gật đầu, hắn tự nhiên không dám suy nghĩ đối phó Vĩnh Hằng Thần Tôn, hắn chẳng qua tò mò về cảnh giới thôi.

Vạn Phật thủy tổ cảm khái nói:

- Vĩnh Hằng Thần Tôn xác thực khó lường, vận dụng lực lượng Nhân Quả là chúng ta không thể so.

Hai người triệt để mở ra máy hát, thao thao bất tuyệt thảo luận, Khương Trường Sinh cũng không có ngăn cản, mặc cho bọn hắn trò chuyện.

Chuyến này cũng tính để bọn hắn gia tăng ánh mắt, tin tưởng bọn họ sau này làm việc tại Đại Thiên thế giới sẽ càng thêm cẩn thận.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm 5,049,208, ngươi gặp phải Chu Quái thần tôn cùng với rất nhiều cường giả Chu Quái vây công, ngươi thành công sống sót, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Hỗn Nguyên linh bảo Nhân Quả Chử Thanh Bào 】 .

Nhìn xem nhắc nhở này, Khương Trường Sinh cảm thấy không tệ, ít nhất thu được một kiện Hỗn Nguyên linh bảo.

Không hổ là Chu Quái.

Trong hư không.

Chu Quái thần tôn hiện thân, quanh người hắn lượn lờ lực lượng Nhân Quả, trạng thái vô cùng suy yếu, hồn thể như ẩn như hiện, hắn cảnh giác nhìn về phía xung quanh, trầm giọng nói:

- Người nào? Cút ra đây!

Đang trong quá trình thoát đi, hắn cảm giác được có một cỗ lực lượng đang truy đuổi hắn.

Tuyệt không phải Tiên đạo Đạo Tổ, dùng năng lực của Tiên đạo Đạo Tổ, thật muốn đuổi giết hắn, cũng sẽ không theo sát như thế.

Mà hắn có thể cảm giác được sau khi hắn rời khỏi, nhân quả của những sinh linh Chu Quái vẫn còn, nói rõ Đạo Tổ cũng không có đuổi tận giết tuyệt, cái này khiến hắn hết sức bực bội, đối với Đạo Tổ, hắn tự nhiên không cam tâm, nhưng hắn tức giận chính là tên ngốc đắc tội Đạo Tổ kia.

Thua trong tay Đạo Tổ, hắn tâm phục khẩu phục, chỉ cảm nhận kim quang vừa rồi, hắn biết mình đời này không có khả năng rung chuyển Đạo Tổ, cho nên không dám sinh ra hận ý, thế là, hắn chỉ có thể đi hận tên ngốc đầu nguồn gây ra nhân quả kia.

- Ha ha, không ngờ Chu Quái thần tôn cũng có một ngày chật vật như thế, ta thế nào cảm giác, không cần ta ra tay, Chu Quái các ngươi sẽ tự đùa chơi chết chính mình, bây giờ bị mấy phương đạo thống vây công, các ngươi còn có tâm tình đi trêu chọc Tiên đạo gì đó đúng không!

- Mặc dù không rõ ràng Tiên đạo có lai lịch ra sao, nhưng thực lực vị Đạo Tổ này đáng sợ đến cực điểm, ngươi có thể còn sống sót, tất nhiên là hắn lưu thủ.

Một tiếng cười thần bí truyền đến, nghe vậy, sắc mặt Chu Quái thần tôn trở nên vô cùng khó coi.

Hắn chậm rãi phun ra một:

- Hàn Tôn, không ngờ ngươi lại còn không hết hi vọng, ngươi thật sự cho rằng trạng thái ta bây giờ không thể phản kích ngươi?

Hắn nhìn sang một phương hướng, chỉ thấy sâu trong bóng tối có hàn khí màu tím sậm cuồn cuộn vọt tới, trong hàn khí có một thân ảnh như ẩn như hiện.

Hàn Tôn ẩn náu trong hàn khí, cười nói:

- Ta đương nhiên sẽ cho rằng không như thế, nhưng mối thù Chu Quái diệt đạo thống của ta, ta cũng sẽ không quên, hôm nay coi như không thể triệt để diệt ngươi, ta cũng muốn để ngươi co đầu rút cổ mấy trăm triệu năm!

Hai mắt Chu Quái thần tôn như muốn phun lửa, so với Đạo Tổ quang minh chính đại, hắn thật sự thống hận những người âm hiểm kiểu này.

- Vậy để ta nhìn thử một chút, ngươi có lực lượng này hay không!

…

Trên đường chạy về Đại La tiên vực, Khương Trường Sinh cảm nhận được một tia khí tức chiến đấu mỏng manh, tới từ phần cuối hư không cách đây rất xa.

Trong đó có một đạo khí tức rất quen thuộc, chính là Chu Quái thần tôn.

Chương 1398 - Hướng đi mới, Bàn cổ đại đạo

Hắn cũng không có giết trở về, mà lộ ra nụ cười, nghĩ thầm:

- Chu Quái ơi Chu Quái, các ngươi có nhiều kẻ địch như vậy, còn dám tới trêu chọc Tiên đạo, hi vọng các ngươi có thể giúp ta lan truyền uy danh của Tiên đạo.

Hắn nhìn về phía Vạn Phật thủy tổ cùng Cực Quang thần quân còn đang bắt chuyện phía trước.

Hắn càng để ý tương lai của Tiên đạo, hi vọng tương lai có một ngày, không cần hắn ra tay, Tiên đạo sẽ được dễ dàng thu thập loại quái vật khổng lồ như Chu Quái.

Hai người này đã thu hoạch được tư thái Thần Tướng, cũng không biết vị Đại La Thần Tướng thứ tư sẽ là ai?

Khương Trường Sinh âm thầm hướng về, dù cho là Đạo Tổ cao cao tại thượng cũng hi vọng lòng của mình có mang chờ mong.

Có chờ mong, mới có thể tu hành tốt hơn.

Tu hành là khô khan, trong năm tháng dài đằng đẵng, Khương Trường Sinh sẽ thiết lập từng mục tiêu cho mình, mới có thể vì chờ mong mà đi chịu đựng tịch mịch vô tận.

Trên đường trở về, Khương Trường Sinh vẫn để bọn hắn cảm thụ lực lượng Đại Đạo, mà hắn cũng như thế.

Hắn bỗng nhiên tìm được hướng đi cho tu hành tiếp theo.

Hắn cần lựa chọn lực lượng Đại Đạo nhất định phải là cương mãnh bá đạo, tựa như pháp lực Đại La Kim Tiên của hắn lúc trước, cường thế tru diệt kẻ địch.

Đại đạo lực lượng kiểu này thật đúng là khó tìm, những lực lượng Đại Đạo về Thủy, Hỏa, Lôi các loại nguyên tố không phù hợp yêu cầu của hắn, hắn muốn là bá đạo thuần túy.

Chẳng biết tại sao, dáng người của Bàn Cổ hư ảnh hiện ra ở trong đầu hắn.

Nếu tìm không thấy ở trong hư không, có lẽ hắn có khả năng cảm thụ từ trên thân Bàn Cổ hư ảnh.

Bàn Cổ Đại Đạo.

Mấy chục năm sau, ba người Khương Trường Sinh mới trở lại Đại La tiên vực, Vạn Phật thủy tổ cùng Cực Quang thần quân sau khi cung kính hành lễ với Khương Trường Sinh, riêng phần mình rời khỏi.

Khương Trường Sinh trở lại trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ không có tu luyện, nhìn thấy hắn trở về, lập tức xông đến, hỏi thăm tình huống của chuyến này.

- Cho Chu Quái một bài học, sau này Chu Quái không còn dám tới nữa.

Khương Trường Sinh phong khinh vân đạm nói.

Lời hắn nói mặc dù đơn giản, nhưng lại cho hai nữ không gian tưởng tượng vô hạn.

Không còn dám tới.

Chuyện này phải là giáo huấn bao lớn?

Đạo thống sẽ không bị diệt đó chứ?

Lấy sự hiểu rõ của các nàng về Khương Trường Sinh, quả thật có thể làm được.

Đối với sinh linh Tiên đạo, Khương Trường Sinh sẽ vô cùng nhân từ, nhưng đối mặt với địch nhân, hắn sẽ vô cùng tàn nhẫn.

Bất quá các nàng cũng không có đồng tình Chu Quái, ngược lại có chút cười trên nỗi đau của người khác, vô duyên vô cớ bị Chu Quái ám toán, các nàng thế nào có hảo cảm với Chu Quái.

Khương Trường Sinh cùng các nàng hàn huyên nửa canh giờ, kể về cảnh tượng cùng năng lực của Chu Quái đạo thống, để hai nữ càng thêm tò mò về Đại Thiên thế giới, đồng thời cũng càng thêm kiêng kị.

Đại Thiên thế giới thật sự quá lớn, lớn đến cho dù đạo thống mạnh hơn, tựa hồ cũng có khả năng bất cứ lúc nào bị diệt.

Sau khi trò chuyện xong, Khương Trường Sinh xuất ra Nhân Quả Chử Thanh Bào, bắt đầu luyện hóa cấm chế.

Bào này trắng noãn không tì vết, nhưng xung quanh mơ hồ có từng tia khói đen vờn quanh, lộ ra thập phần thần bí, huyền bí.

Dính 'nhân quả' hai chữ, tự nhiên chứng minh bào này có quan hệ cùng nhân quả, mặc vào này bào, có thể không dính bất kỳ nhân quả nào, đồng thời ẩn chứa lực phòng ngự cực mạnh.

Thấy Khương Trường Sinh lại lấy ra pháp bảo, Mộ Linh Lạc cùng Bạch Kỳ đã không cảm thấy kinh ngạc, cũng không có hoài nghi, dù sao Khương Trường Sinh từng tự mình luyện bảo ở trước mặt các nàng.

Tháng ngày lại trở nên bình dị nhàn nhạt, sau khi Khương Trường Sinh thành tựu Đại La Kim Tiên, đã trải qua một trận chiến, đã cảm thấy thoải mái, tiếp theo nên một lần nữa trở về tu tiên.

Nhưng hắn còn đánh giá thấp lực ảnh hưởng của trận chiến đánh với Chu Quái.

Nội tình Chu Quái đạo thống cực kỳ đáng sợ, Khương Trường Sinh tập kích chính là chủ thiên địa, còn đánh Chu Quái thần tôn trọng thương, hắn tính như chân chính danh dương Đại Thiên thế giới, tên tuổi bắt đầu đi vào trong mắt các bá chủ đạo thống.

Bá chủ đạo thống chính là tồn tại cực kỳ cường đại trong siêu thoát đạo thống, thường thường có thể xưng bá một phương, thậm chí có thể nói, bá chủ đạo thống gần như không sẽ bị diệt.

Sở dĩ dùng cơ hồ, là bởi vì Đại Thiên thế giới có một quy tắc vĩnh hằng bất biến, đó chính là xảy ra bất cứ chuyện gì tại Đại Thiên thế giới, đều chẳng có gì lạ.

Sau khi Đạo Côn Luân chứng được Đại La Thần Tướng, tên cảnh giới này bắt đầu truyền ra ở Đại La tiên vực, hắn cũng bởi vậy triệt để ngồi vững thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ.

Trong mười vạn năm từ nay về sau, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân lần lượt tuyên bố bế trường quan, đột phá Đại La Thần Tướng cảnh, chuyện này triệt để đẩy Tiên đạo đến thời đại Thần Tướng.

Trong thời đại này, sinh ra Đại La đã không đủ để dẫn tới oanh động như dĩ vãng.

Đáng nhắc tới chính là, Thiên Đình sau đó, sinh ra càng ngày càng nhiều Đại La, trở thành khí vận thế lực có số lượng Đại La nhiều nhất.

Chương 1399 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (1)

Năm tháng dằng dặc, theo phạm vi của sinh linh Tiên đạo hoạt động càng lúc càng lớn tại Đại Thiên thế giới, dần dần, tin tức Đạo Tổ tập kích Chu Quái bị sinh linh Tiên đạo biết được.

Bản thân chuyện này đã vượt qua danh tiếng của Chu Quái, thời gian Đạo Tổ hạ gục Vĩnh Hằng Thần Tôn quá ngắn, đủ để cho hết thảy đạo thống nghe nói đến tin tức này cảm thấy kiêng kị, mà sinh linh Tiên đạo vẫn còn nhớ rõ ký ức về Chu Quái, đây chính là một trường kiếp nạn của Tiên đạo.

Sau khi tin tức truyền vào Đại La tiên vực, đưa tới chấn động không nhỏ, cũng làm cho giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh phóng đại.

Thoáng chớp mắt, khoảng cách cùng cuộc chiến với Chu Quái đã qua ba mươi vạn năm.

Đối với Đại La tiên vực mà nói, ba mươi vạn năm rất dài, đầy đủ để thiên địa xảy ra thay đổi ngất trời, càng ngày càng nhiều nhân vật thiên kiêu lên sàn, không ngừng đổi mới ghi chép thiên tư cực hạn của Tiên đạo.

Một ngày này.

Địa Tiên giới, một nam tử người mặc thú bào thô kệch đứng ở ngoài bìa rừng, ánh mắt nhìn về núi sông tráng lệ phía trước, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, giữa thiên địa có rất nhiều Hung thú cường đại đi lại, có hình thể lớn như dãy núi đi châm hoặc là lên trời xuống đất, thể hiện ra năng lực thần kỳ khác biệt.

Nam tử thô kệch tên Thần Nông Thị, hắn chau mày, hai đầu lông mày tràn đầy vẻ sầu lo.

- Ôn dịch trong bộ lạc không cho phép ta chậm trễ thời gian nữa, mặc dù có nguy hiểm, ta cũng phải xông vào.

Thần Nông Thị yên lặng suy nghĩ, ánh mắt hắn trở nên kiên định, lúc này thả người vọt lên, như là vượn đang nhanh chóng nhảy lên trong núi rừng, đi vào phía trước càng rộng lớn hơn.

Rất nhanh, rừng núi chấn động, theo đó truyền ra liên tiếp tiếng gầm gừ, kinh thiên động địa, như yêu ma sắp xuất thế.

Cùng lúc đó.

Trên biển mây trên trời, Bạch Kỳ cùng Đạo Côn Luân sóng vai đứng ở trên đám mây, nhìn xuống Thần Nông Thị phía dưới.

- Xác định chính là hắn?

Bạch Kỳ nhíu mày hỏi.

Nàng không nhìn ra Thần Nông Thị có năng khiếu gì, nhiều lắm thì là dũng cảm.

Đạo Côn Luân vuốt râu cười nói:

- Ta cảm ngộ Thiên Đạo, biết được người này ẩn chứa đại khí vận, có ảnh hưởng không thể coi thường cho Địa Tiên giới diễn hóa sau này.

Bạch Kỳ nghe xong, cười nói:

- Đã như vậy, vậy vì sao ngươi còn không thu hắn làm đồ đệ? Chờ đợi thêm nữa, hắn sẽ phải chết.

Đạo Côn Luân lắc đầu nói:

- Không cần thiết thu làm đồ đệ, làm như vậy, Đại La tiên vực sẽ can thiệp Địa Tiên giới diễn hóa, chỉ cần lưu lại truyền thừa là được rồi, ta ban thưởng cho hắn phương pháp tu hành, ngươi tặng cho hắn một kiện công đức pháp bảo, như thế nào?

- Chuyện tố, đa tạ ngươi tặng cho ta công đức.

Bạch Kỳ cười nói.

Địa Tiên giới mặc dù kém xa Đại La tiên vực, nhưng mấy năm gần đây, công đức cùng khí vận trong Địa Tiên giới càng ngày càng khổng lồ, tốc độ tăng trưởng hết sức không tầm thường, lại thêm đây là thiên địa chủ nhân cố ý sáng tạo, nàng sao có thể bỏ lỡ cơ hội thu hoạch được công đức?

Nghĩ là làm, Đạo Côn Luân ném xuống một bản bí tịch, Bạch Kỳ thì vứt xuống một Tiểu Đỉnh, đồng thời, tạo ra đi một cơn gió nhẹ, đưa Thần Nông Thị ra mảnh rừng núi này.

Bị Thanh Phong đập vào mặt, Thần Nông Thị trong nháy mắt mơ hồ ngủ thiếp đi.

Không biết đi qua bao lâu.

Thần Nông Thị cuối cùng tỉnh lại, hắn phát hiện mình nằm bên cạnh một dòng sông nhỏ, tóc còn bị nước sông thấm ướt.

Hắn mơ mơ màng màng đứng lên, lúc tay chống đất không cẩn thận đụng phải một vật cứng, hắn định thần nhìn lại, phát hiện là một món đồ chơi hiếm lạ chưa từng gặp qua.

Một bên khác.

Đạo Côn Luân cùng Bạch Kỳ chạy tới một chỗ khác của thiên địa, buông xuống một bộ lạc nhân tộc ở chỗ khác…

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh tỉnh lại, hắn đứng ở trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi.

- Bạch Kỳ, gần đây Tiên đạo có chuyện gì lạ hay không?

Khương Trường Sinh hững hờ hỏi.

Bạch Kỳ lập tức lại gần, nói:

- Chuyện lạ? Vậy thì nhiều lắm, không biết chủ nhân muốn nghe phương diện nào?

- Đều nói một chút đi.

- Tốt!

Bạch Kỳ bắt đầu dựa theo tuyến thời gian mà nói, giảng theo từng giai đoạn Khương từ khi Trường Sinh bắt đầu tu luyện.

Chuyện lạ trước mặt đều liên quan đến thiên kiêu các phái các tộc, mãi cho đến khi nói đến giáo phái, Khương Trường Sinh cảm thấy hứng thú.

- Linh giới sinh ra một phương giáo phái phàm nhân, bọn hắn trời sinh không thể tu tiên, thế là phát minh ra rất nhiều bảo vật linh khí có khả năng lợi dụng tiên đạo, những bảo vật này không thể nhận chủ, cũng không có ý thức tự chủ, nhất định phải bị người điều khiển.

Nghe đến chỗ này, Khương Trường Sinh thế nào cảm giác như vậy giống văn minh khoa học kỹ thuật kiếp trước?

Hắn bấm ngón tay tính toán, phát hiện thật đúng là như thế.

Giáo phái này tên Vạn Vật giáo, đệ tử trong giáo đều là phàm nhân không cách nào tu luyện, Linh giới sao mà nguy hiểm, thiên địa cự thú chợp mắt đều bộc phát ra lực hủy diệt kinh thiên động địa, bọn hắn vì sinh tồn, phát minh càng ngày càng nhiều vũ khí, thậm chí còn có người bắt đầu nghiên cứu linh khí cùng với các loại nguyên tố.

Chương 1400 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (2)

Khương Trường Sinh vẫn tính đến một chút, đó chính là sau lưng Vạn Vật giáo có tiên thần chỉ bảo, chính là một vị Tiên quan của Thiên Đình, dựa vào báo mộng truyền thụ cho hắn sáng tạo khí đạo, sở dĩ như vậy, là bởi vì những phàm nhân không thể tu luyện này có nhân quả rất lớn với hắn.

Có rất nhiều con cháu của hắn, có là hậu duệ hảo hữu của hắn, sở dĩ sinh ra nhiều phàm nhân không thể tu luyện như thế, là bởi vì hắn tìm hiểu một loại Đại Đạo đặc thù tên là nguyền rủa.

Tu hành nguyền rủa chi đạo sẽ để cho bản thân mang nguyền rủa, mà các hảo hữu của hắn đều cùng một chỗ tu luyện với hắn, cuối cùng toàn bộ ngã xuống, chỉ còn lại có hắn, hắn có thể còn sống sót, vẫn là dựa vào chuyện hắn có linh hồn ấn ký trong Phong Thần bảng, có thể phục sinh.

Vị tiên thần này là đản sinh ở mấy chục vạn năm gần nhất, không tính là tuyệt thế thiên kiêu, chẳng qua là một Tiên quan

trông coi Thiên Lao của Thiên Đình, phụ trách dùng lực lượng nguyền rủa tra tấn tù phạm.

Sau khi Khương Trường Sinh tính toán hiểu rõ, cũng không có ý nhúng tay.

Hắn ngược lại muốn xem xem Vạn Vật giáo có thể phát triển đến giai đoạn như thế nào, có thể ảnh hưởng đến Địa Tiên giới hay không.

Hắn đặt vững một chút hướng đi cơ sở cho Địa Tiên giới trong Thiên Đạo, nhưng hắn cũng không có can thiệp bản thân Địa Tiên giới trưởng thành, hắn rất tò mò về tương lai của Địa Tiên giới, cũng không có đi diễn toán qua.

Năm tháng tu hành khô khan, dù sao cũng phải lưu lại chút lo lắng.

- Chủ nhân, nếu như Địa Tiên giới sau này không thể tu tiên, cũng có thể dẫn Vạn Vật giáo vào, đừng nói, có vài đồ chơi còn thật có ý tứ, rõ ràng không phải tính bảo, lại có tác dụng kỳ diệu của pháp bảo.

Bạch Kỳ cười nói, rõ ràng là nàng từng đi qua Vạn Vật giáo.

Nàng bình thường không thế nào tu luyện, tự nhiên sẽ đi khắp nơi, củng cố thân phận cùng địa vị Phúc Nguyên thánh mẫu của mình, thuận tiện để chúng sinh nhớ đến sự tồn tại và công lao của Đạo Tổ.

- Thuận theo tự nhiên đi.

Khương Trường Sinh lắc mông, nói.

Đại La Kim Tiên cho dù không động đậy cả ức năm, cũng sẽ không có chuyện gì, hắn chẳng qua là duy trì thói quen của kiếp trước.

Đúng lúc này, bên ngoài Tử Tiêu cung truyền tới một hồi tiếng nổ vang rền trầm thấp.

Bạch Kỳ nhíu mày, nói:

- Chủ nhân, động tĩnh này có quan hệ với một vị Thiên Tử ở nhân gian, hắn đang khóc lóc cầu ngài hiện thân, có muốn ta đi giải quyết hay không?

Đại La tiên vực cũng đã sinh ra nhân tộc vận triều, thậm chí còn diễn sinh ra phẩm giai cho khí vận, từ thấp đến cao là Vương triều, Hoàng triều, Thánh triều, Tiên triều.

Thiên Tử đang khóc chính là Thiên Tử của đệ nhất tiên triều Đại La tiên vực, sở dĩ khóc cầu, là bởi vì khí vận của tiên triều bị trộm đoạt, lại bị các Thánh triều khác vây công, giang sơn phá toái.

Khí vận của Tiên triều vững chắc ra sao, thế nào có khả năng bị trộm đoạt?

Hắn hoài nghi là Thiên Đình làm, cho nên khóc cầu Đạo Tổ chủ trì công đạo cho hắn.

- Ngươi xem thế nào?

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi.

Bạch Kỳ tự nhiên hiểu chuyện gì đều chạy không khỏi con mắt của chủ nhân, châm chước nói:

- Xác thực không phải cách làm của Thiên Đình, nhưng có quan hệ với Thiên Đình, Thiên Đình nóng lòng chủ đạo Đại La tiên vực, phán tán ra rất nhiều cơ duyên và nuôi dưỡng không ít tồn tại tà ác.

- Trộm đoạt khí vận tiên triều chính là Quỷ Thiên Tử, Lệ Quỷ sau khi chết tu luyện thành tinh, nhận được pháp môn khí vận của Thiên Đình, hắn muốn rèn đúc một phương quỷ hồn tiên triều, Địa Phủ tựa hồ hết sức duy trì, bởi vì vong hồn trong Địa Phủ thật sự là quá nhiều.

Bạch Kỳ nói đến chỗ này, cảm khái vạn phần.

Trong lúc bất tri bất giác, tất cả những thế lực chủ nhân sáng lập đều quật khởi, địa vị bắt đầu ngang nhau.

Bây giờ, số lượng sinh linh Tiên đạo cực kỳ to lớn, quỷ hồn mỗi ngày đi vào địa phủ nhiều vô số kể, cho nên chủ nhân Địa Phủ mới suy nghĩ ra chủ ý như thế, chính là thành lập quỷ hồn khí vận chi triều tại dương gian, dù sao thì hồn thể cũng có thể tu tiên.

Kế hoạch này được Thiên Đế duy trì, thế là mới sinh ra Quỷ Thiên Tử cùng Quỷ Thánh triều của hắn, nhưng mà, lòng người khó dò, Quỷ Thiên Tử càng ngày càng bành trướng trên đường nắm giữ quyền lực, cuối cùng đi đến cực đoan.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Đã là oan khuất, vì sao Thiên Đình mặc kệ?

Bạch Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Trước khi Quỷ Thiên Tử quật khởi, từng bị phương tiên triều này chèn ép qua, mặc dù là chuyện của đời trước, nhưng mâu thuẫn giữa vận triều há lại có thể dễ dàng giải quyết như vậy, mà hai bên đều có quan hệ với Thiên Đình, căn bản không dễ giảng đạo lý.

Khương Trường Sinh không lên tiếng nữa.

Nhân quả cừu hận, xác thực khó mà nói rõ ràng, huống hồ, vận triều chi tranh, bản thân đã là thuận theo Thiên Đạo, cường giả sinh, kẻ yếu vong, nếu như không có tâm tranh bá, sao lại sáng lập vận triều?

- Hắn có thể tạo thành động tĩnh dạng này, nói rõ quyết tâm không nhỏ, không còn là chuyện nhỏ, bảo Thiên Đình nắm chặt thời gian giải quyết đi.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói.

Chương 1401 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (1)

Đến nỗi Thiên Đình giải quyết như thế nào, tự có Thiên Đạo đi phán công đạo.

Đi qua một chuyện này quấy rầy, Bạch Kỳ cũng không có tâm tình trò chuyện tiếp, lập tức nhích người đi tới Thiên Đình.

Ánh mắt Khương Trường Sinh thì nhìn về phía Địa Tiên giới.

Được Đạo Côn Luân che chở, Địa Tiên giới cùng Đại La tiên vực bị ngăn cách, không có Tu Tiên giả xông vào, cũng không có sinh linh đi ra ngoài, độc lập hình thành một phương thiên địa, vận hành diễn hóa thiên địa của mình.

Địa Tiên giới mới thật sự có tốc độ mà thiên địa nên phát triển, Đại La tiên vực, Thái Ất Tiên Vực bị hắn can thiệp. phát triển quá nhanh được mức bình thường, dưới tình huống bình thường, năm trăm vạn năm đối với một phương thiên địa mà nói, căn bản không coi là cái gì, thậm chí đối với một phương chủng tộc mà nói, cũng không có tiến bộ quá lớn.

Địa Tiên giới trước mắt vẫn ở trạng thái Man Hoang, mặc dù Đạo Côn Luân truyền thừa phương pháp tu hành cho số ít sinh linh, nhưng đều là cơ sở, không đủ để cấu thành văn minh Tiên đạo.

Thấy Địa Tiên giới đã xuất hiện nhân vật lịch sử thần thoại trong nhận thức biết kiếp trước, Khương Trường Sinh cũng không rõ ràng có xem như chếch đi hay không, ngược lại Địa Tiên giới đã được sáng lập, hắn chỉ có thể thuận theo tự nhiên quan sát.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát liền thu hồi ánh mắt, sau đó lách mình đi vào trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, hắn triệu hoán hết thảy Bàn Cổ phân thân xuống, đồng thời xuất ra Bàn Cổ phân thân mới.

Từng tôn Bàn Cổ phân thân như mưa lớn hạ xuống, mười phần hùng vĩ, tất cả đều rơi vào gần Vong Sinh tỉnh, dọa đến Vô Tự Hống toàn thân run rẩy.

Khương Trường Sinh để Bàn Cổ phân thân mới bắt đầu tu luyện, các Bàn Cổ phân thân khác thì tĩnh toạ ngưng tụ Bàn Cổ hư ảnh ngay tại chỗ.

Rất nhanh, Bàn Cổ hư ảnh được ngưng tụ mà ra, bởi vì không cần chiến đấu, cho nên Bàn Cổ hư ảnh có khả năng ngưng hình thời gian dài, để cho hắn lĩnh hội.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, dùng Đại Đạo bản thân đi cảm giác Bàn Cổ Đại Đạo.

Hắn muốn không phải lực lượng của Bàn Cổ Đại Đạo, mà là lĩnh hội loại lực lượng Đại Đạo chí cương chí mãnh này.

Có lẽ, hắn còn có thể sáng tạo Đại Đạo lực lượng thuộc về chính mình.

Pháp lực của Đại La Kim Tiên có thể so với Đại Đạo, lại không phải Đại Đạo, đây cũng là quá trình sáng tạo Đại Đạo.

Khương Trường Sinh thậm chí hoài nghi, nguồn gốc ba ngàn Đại Đạo chính là một ít chí cường giả biến thành.

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh đi tắm ở trong ngộ đạo, gió mát nhè nhẹ, lay động cành cây to của Chư Thiên Đại Đạo Thụ, đều là từng cơn gió linh khí.

Một năm như một ngày, đấu chuyển tinh di, tuế nguyệt như thoi đưa.

Hai mươi vạn năm cấp tốc đi qua.

Đại La tiên vực lại sinh ra hơn hai mươi vị Đại La, mà Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân vẫn đang bế quan.

Tựa hồ từ sau khi Đại La Thần Tướng hoành không xuất thế, tần suất Đại La sinh ra đã được đề cao, không ít Đại La đàm được việc này khi luận đạo, đều cho rằng có quan hệ với Đạo Tổ, bởi vì bọn hắn có thể cảm nhận được Thiên Đạo càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi, điều này nói rõ Đạo Tổ xây dựng Thiên Đạo đang không ngừng mạnh lên.

Khó có thể tưởng tượng, tồn tại vô địch như Đạo Tổ còn có thể không ngừng mạnh lên, cái này cũng khích lệ không ít Đại La tiếp tục cố gắng.

Một ngày này.

Thiên Đình, điện trong Lăng Tiêu bảo, năm bóng người đứng ở trên đại điện.

Phân biệt là Khương Tiển, Lữ Thần Châu, Khương Thiên Mệnh, Bình An cùng với một đạo nhân phong thần tuấn dật.

Thiên Đế ngồi trên đế tọa, mở miệng nói:

- Lần hành động này chính là lần đầu tiên Thiên Đình xuất động lực lượng Đại La vây quét mục tiêu, cũng đừng làm cho trẫm thất vọng.

Thiên Đình bây giờ, tăng thêm Thiên Đế, hết thảy sáu vị Đại La, luận thực lực, ngay cả đạo môn đều hơi kém mấy phần.

Lữ Thần Châu cười nói:

- Yên tâm đi, bệ hạ, năm người chúng ta hợp lại, nhất định có thể thành công, Dương đạo hữu còn là người tinh thông Bát Quái chi pháp.

Nghe vậy, ba người Khương Tiển nhìn về phía đạo nhân bên cạnh, người này trổ hết tài năng bắt đầu từ đại hội Vạn Giới đấu pháp, càng sớm hơn thành tựu Đại La hơn bọn hắn, bây giờ tại cũng cực kỳ nổi tiếng trong Đại La tiên vực.

Dương đạo nhân nhẹ giọng cười nói:

- Người kia đánh cắp đạo cốt, mà đạo cốt có nguồn gốc từ Đạo Tổ, tất nhiên có quan hệ nhân quả không thể tách rời cùng Thiên Đạo, bần đạo còn có thể tính tới hắn, bệ hạ chớ có lo.

Thiên Đế gật đầu, căn dặn nói:

- Có lẽ có đạo thống khác đang cấu kết với hắn, ngược lại nhớ kỹ một chút, Đại Thiên thế giới, vô cùng nguy hiểm, không thể chủ quan.

Năm vị Đại La đều gật đầu.

Thiên Đế lúc này vung tay áo, năm vị Đại La đi theo tan biến trong điện.

Sau khi bọn hắn rời khỏi, Trần Lễ xuất hiện trong điện, hắn quay người nhìn về phía Thiên Đế, nói:

- Bệ hạ, đạo cốt đến tột cùng là vật gì? Ngài có hỏi qua Phúc Nguyên thánh mẫu?

Thiên Đế trả lời:

- Đúng là một khối xương cốt bị cắt ra từ trên người lão nhân gia ông ta, mà lại là cố ý làm, khối xương cốt này có lực lượng Nhân Quả cực kỳ nồng nặc, Phúc Nguyên thánh mẫu cũng không rõ ràng tác dụng cụ thể, nhưng phụ thân nếu để cho nàng chôn đạo cốt xuống, nói rõ không hy vọng nó hiện thế.

Trần Lễ cảm thấy có lý, nói:

- Bệ hạ, Thiên Đình càng ngày càng nhiều tiên thần, sau này còn sẽ xuất hiện đường rẽ như thế, ngoại trừ Chính thần,

Phong Thần bảng rất khó trấn áp tiên thần bình thường, đã không ngừng xuất hiện chuyện như vậy một lần, mặc dù không có người dám xâm lấn Thiên Đình, lại suy nghĩ mượn nhờ nội tình Thiên Đình mưu lợi, cứ thế mãi, những nhân quả này đều sẽ tính trên đầu Thiên Đình.

Chương 655: Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)

Nghe vậy, Thiên Đế nhíu mày.

Hắn nghĩ tới nâng cấp Phong Thần bảng, nhưng Phong Thần bảng căn bản không thuộc về hắn, chẳng qua là phụ thân giao cho hắn, mà lại dùng năng lực thối luyện của hắn, làm không được trình độ như vậy.

- Xem ra trẫm không thể không đi Tử Tiêu cung một chuyến.

Thiên Đế chậm rãi mở miệng nói.

Trần Lễ cười nói:

- Bệ hạ, thuận tiện mời Phúc Nguyên thánh mẫu đi ra, ta cũng có việc thỉnh giáo nàng.

Thiên Đế gật đầu, lúc này tan biến tại chỗ ngồi.

Bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đi theo thu lại tia sáng.

Đi qua hai mươi vạn năm cảm ngộ, hắn đại khái hiểu về lực lượng của Bàn Cổ Đại Đạo, cùng loại với lực lượng thân thể, nhưng càng thêm thuần túy, vô cùng cương mãnh.

Trong lòng Khương Trường Sinh đã có ý nghĩ.

Lực lượng Bàn Cổ Đại Đạo là lực lượng thân thể, pháp lực tuyệt đối cương mãnh, có thể dùng Lực Chi Đại Đạo để hình dung.

Mà hắn muốn nếm thử sáng tạo lực lượng càng cường đại hơn Đại Đạo, hắn thấy, thân thể, pháp lực cương mãnh chưa chắc là bá đạo cực hạn, hắn muốn truy cầu ý chí cương mãnh, lấy ý chí dẫn động thân thể, linh hồn cùng với pháp lực.

Suy nghĩ này rất khó, dù sao muốn ngưng tụ, có lẽ sẽ sáng tạo ra lực lượng Đại Đạo chưa từng có.

Bất quá trước khi làm những chuyện này, hắn cần ôn chuyện với con trai.

Hắn liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy Thiên Đế từ chân trời bay tới.

Thiên Đế nhìn phía trăm vị Bàn Cổ phân thân trước mấy, rất đỗi giật mình, tất cả Bàn Cổ phân thân này đều là có bộ dáng của Khương Trường Sinh, khí huyết sục sôi, thậm chí còn cường đại hơn nếu so với khí huyết của rất nhiều Đại La.

Xung quanh Chư Thiên Đại Đạo Thụ có cấm chế cường đại, lại thêm Thiên Đạo bảo hộ, Đại La đều không thể nhìn trộm, Thiên Đế lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Bàn Cổ phân thân như thế.

Bàn Cổ hư ảnh sớm đã tiêu tán, cho nên Thiên Đế cũng không có nhìn thấy dáng người bá đạo của Bàn Cổ.

Hắn thận trọng đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh người mặc Nhân Quả Chử Thanh Bào vẫn rất rõ ràng trong đám Bàn Cổ phân thân.

- Phụ thân.

Thiên Đế khom người hành lễ.

Khương Trường Sinh ngồi trên một tảng đá lớn, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Nhìn một chút, ngươi có thể cảm nhận được cái gì?

Thiên Đế là vì Phong Thần bảng tới, nhưng nghe phụ thân hỏi thăm, hắn không thể không đi cảm thụ.

- Khí huyết mạnh mẽ, nhưng bọn hắn tựa hồ không có linh trí?

Thiên Đế thận trọng hỏi, thân là Đại La, chủ nhân của Thiên Đình, nhãn lực của hắn vẫn phải có.

Khương Trường Sinh nói:

- Tiếp tục xem.

Thiên Đế không khỏi khẩn trương lên lần nữa cảm thụ, lần này, hắn không vội mà trả lời.

Rất lâu.

Thiên Đế động dung, kinh ngạc hỏi:

- Lực lượng Đại Đạo thật bá đạo! Phụ thân, đây là Đại Đạo gì?

Hắn bình thường cũng sẽ cảm ngộ Đại Đạo quy tắc trong hư không, nhưng chưa bao giờ từng gặp phải khí tức Đại Đạo cương mãnh như thế, giống như hung thú Hồng Hoang, ẩn chứa lực lượng hủy diệt hết thảy.

- Không sai, đây là một loại Đại Đạo lực lượng, tạm thời nhận định là lực chi đại đạo, Tử Ngọc, ngươi có từng nghĩ kỹ ngươi muốn đi một đầu Đại Đạo như thế nào?

Khương Trường Sinh hỏi.

Dù sao cũng là con trai duy nhất của hắn, hắn cũng không hy vọng con trai lười nhác.

Đại La Thần Tướng đã xuất hiện, Thiên Đế nhất định phải bắt kịp bậc thang cao nhất của Tiên Đạo.

Thiên Đế nhíu mày, lâm vào trong trầm tư.

Thật ra, hắn cũng đang xoắn xuýt vấn đề này, không chỉ là hắn, các Đại La khác cũng giống như thế.

Thành tựu Đại La, có thể nhẹ nhõm cảm giác Đại Đạo, nhưng Đại La cảm ngộ khác biệt về quy tắc Đại Đạo khác biệt, dẫn đến các Đại La không ngừng cảm ngộ quy tắc Đại Đạo mới, có nghiên cứu chỉ một loại Đại Đạo thì ít càng thêm ít.

Khương Trường Sinh chầm chậm nói:

- Gần đây, ta đang muốn sáng tạo Đại Đạo, sáng tạo một loại Đại Đạo thuộc về ta, ngươi cảm thấy có thể làm được không?

Thiên Đế động dung, kinh ngạc hỏi:

- Đại Đạo còn có thể sáng tạo?

Ba ngàn Đại Đạo, vốn là tồn tại, hắn thấy, Tu Tiên giả mượn dùng lực lượng Tiên đạo tìm hiểu những quy tắc Đại Đạo khác, mà không phải sáng tạo Đại Đạo.

- Nghĩ thêm đi, bắt đầu sáng tạo ra tồn tại không thể nào, mới có thể đi ra con đường thuộc về chính mình.

Khương Trường Sinh nói lời này để Thiên Đế cảm thấy hổ thẹn.

Hắn nghe được phụ thân nói bóng gió, hi vọng hắn có thể nâng cao một bước, tựa như Đạo Côn Luân kia, sáng tạo Bát Quái chi pháp trước nay chưa từng có, phi thăng Đại La Thần Tướng.

Nhưng đưa mắt khắp Tiên đạo, lại có bao nhiêu người có thể có tạo hóa như Đạo Côn Luân

- Lấy Phong Thần bảng ra đi, nhìn ta tinh luyện.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, nghe vậy, Thiên Đế vội vàng lấy ra Phong Thần bảng.

Lần nữa nhìn thấy Phong Thần bảng, Khương Trường Sinh có chút cảm khái.

Hơn năm trăm vạn năm không thấy, Phong Thần bảng trở nên dày nặng.

Thiên Đế giao Phong Thần bảng cho Khương Trường Sinh, hắn thì lấy ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bắt đầu thối luyện Phong Thần bảng.

Xem trong chốc lát, Thiên Đế nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi phụ thân, khối đạo cốt kia đến tột cùng có tác dụng gì?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, mắt không chớp trả lời:

- Vô dụng đối với ta, nhưng nếu bị người ta đạt được, các ngươi sẽ đối mặt với một ta khác, một ta không nhận ước thúc.

Chương 1402 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)

Nghe vậy, Thiên Đế nhíu mày.

Hắn nghĩ tới nâng cấp Phong Thần bảng, nhưng Phong Thần bảng căn bản không thuộc về hắn, chẳng qua là phụ thân giao cho hắn, mà lại dùng năng lực thối luyện của hắn, làm không được trình độ như vậy.

- Xem ra trẫm không thể không đi Tử Tiêu cung một chuyến.

Thiên Đế chậm rãi mở miệng nói.

Trần Lễ cười nói:

- Bệ hạ, thuận tiện mời Phúc Nguyên thánh mẫu đi ra, ta cũng có việc thỉnh giáo nàng.

Thiên Đế gật đầu, lúc này tan biến tại chỗ ngồi.

Bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đi theo thu lại tia sáng.

Đi qua hai mươi vạn năm cảm ngộ, hắn đại khái hiểu về lực lượng của Bàn Cổ Đại Đạo, cùng loại với lực lượng thân thể, nhưng càng thêm thuần túy, vô cùng cương mãnh.

Trong lòng Khương Trường Sinh đã có ý nghĩ.

Lực lượng Bàn Cổ Đại Đạo là lực lượng thân thể, pháp lực tuyệt đối cương mãnh, có thể dùng Lực Chi Đại Đạo để hình dung.

Mà hắn muốn nếm thử sáng tạo lực lượng càng cường đại hơn Đại Đạo, hắn thấy, thân thể, pháp lực cương mãnh chưa chắc là bá đạo cực hạn, hắn muốn truy cầu ý chí cương mãnh, lấy ý chí dẫn động thân thể, linh hồn cùng với pháp lực.

Suy nghĩ này rất khó, dù sao muốn ngưng tụ, có lẽ sẽ sáng tạo ra lực lượng Đại Đạo chưa từng có.

Bất quá trước khi làm những chuyện này, hắn cần ôn chuyện với con trai.

Hắn liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy Thiên Đế từ chân trời bay tới.

Thiên Đế nhìn phía trăm vị Bàn Cổ phân thân trước mấy, rất đỗi giật mình, tất cả Bàn Cổ phân thân này đều là có bộ dáng của Khương Trường Sinh, khí huyết sục sôi, thậm chí còn cường đại hơn nếu so với khí huyết của rất nhiều Đại La.

Xung quanh Chư Thiên Đại Đạo Thụ có cấm chế cường đại, lại thêm Thiên Đạo bảo hộ, Đại La đều không thể nhìn trộm, Thiên Đế lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Bàn Cổ phân thân như thế.

Bàn Cổ hư ảnh sớm đã tiêu tán, cho nên Thiên Đế cũng không có nhìn thấy dáng người bá đạo của Bàn Cổ.

Hắn thận trọng đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh người mặc Nhân Quả Chử Thanh Bào vẫn rất rõ ràng trong đám Bàn Cổ phân thân.

- Phụ thân.

Thiên Đế khom người hành lễ.

Khương Trường Sinh ngồi trên một tảng đá lớn, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Nhìn một chút, ngươi có thể cảm nhận được cái gì?

Thiên Đế là vì Phong Thần bảng tới, nhưng nghe phụ thân hỏi thăm, hắn không thể không đi cảm thụ.

- Khí huyết mạnh mẽ, nhưng bọn hắn tựa hồ không có linh trí?

Thiên Đế thận trọng hỏi, thân là Đại La, chủ nhân của Thiên Đình, nhãn lực của hắn vẫn phải có.

Khương Trường Sinh nói:

- Tiếp tục xem.

Thiên Đế không khỏi khẩn trương lên lần nữa cảm thụ, lần này, hắn không vội mà trả lời.

Rất lâu.

Thiên Đế động dung, kinh ngạc hỏi:

- Lực lượng Đại Đạo thật bá đạo! Phụ thân, đây là Đại Đạo gì?

Hắn bình thường cũng sẽ cảm ngộ Đại Đạo quy tắc trong hư không, nhưng chưa bao giờ từng gặp phải khí tức Đại Đạo cương mãnh như thế, giống như hung thú Hồng Hoang, ẩn chứa lực lượng hủy diệt hết thảy.

- Không sai, đây là một loại Đại Đạo lực lượng, tạm thời nhận định là lực chi đại đạo, Tử Ngọc, ngươi có từng nghĩ kỹ ngươi muốn đi một đầu Đại Đạo như thế nào?

Khương Trường Sinh hỏi.

Dù sao cũng là con trai duy nhất của hắn, hắn cũng không hy vọng con trai lười nhác.

Đại La Thần Tướng đã xuất hiện, Thiên Đế nhất định phải bắt kịp bậc thang cao nhất của Tiên Đạo.

Thiên Đế nhíu mày, lâm vào trong trầm tư.

Thật ra, hắn cũng đang xoắn xuýt vấn đề này, không chỉ là hắn, các Đại La khác cũng giống như thế.

Thành tựu Đại La, có thể nhẹ nhõm cảm giác Đại Đạo, nhưng Đại La cảm ngộ khác biệt về quy tắc Đại Đạo khác biệt, dẫn đến các Đại La không ngừng cảm ngộ quy tắc Đại Đạo mới, có nghiên cứu chỉ một loại Đại Đạo thì ít càng thêm ít.

Khương Trường Sinh chầm chậm nói:

- Gần đây, ta đang muốn sáng tạo Đại Đạo, sáng tạo một loại Đại Đạo thuộc về ta, ngươi cảm thấy có thể làm được không?

Thiên Đế động dung, kinh ngạc hỏi:

- Đại Đạo còn có thể sáng tạo?

Ba ngàn Đại Đạo, vốn là tồn tại, hắn thấy, Tu Tiên giả mượn dùng lực lượng Tiên đạo tìm hiểu những quy tắc Đại Đạo khác, mà không phải sáng tạo Đại Đạo.

- Nghĩ thêm đi, bắt đầu sáng tạo ra tồn tại không thể nào, mới có thể đi ra con đường thuộc về chính mình.

Khương Trường Sinh nói lời này để Thiên Đế cảm thấy hổ thẹn.

Hắn nghe được phụ thân nói bóng gió, hi vọng hắn có thể nâng cao một bước, tựa như Đạo Côn Luân kia, sáng tạo Bát Quái chi pháp trước nay chưa từng có, phi thăng Đại La Thần Tướng.

Nhưng đưa mắt khắp Tiên đạo, lại có bao nhiêu người có thể có tạo hóa như Đạo Côn Luân

- Lấy Phong Thần bảng ra đi, nhìn ta tinh luyện.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, nghe vậy, Thiên Đế vội vàng lấy ra Phong Thần bảng.

Lần nữa nhìn thấy Phong Thần bảng, Khương Trường Sinh có chút cảm khái.

Hơn năm trăm vạn năm không thấy, Phong Thần bảng trở nên dày nặng.

Thiên Đế giao Phong Thần bảng cho Khương Trường Sinh, hắn thì lấy ra Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bắt đầu thôi luyện Phong Thần bảng.

Xem trong chốc lát, Thiên Đế nhịn không được hỏi:

- Xin hỏi phụ thân, khối đạo cốt kia đến tột cùng có tác dụng gì?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, mắt không chớp trả lời:

- Vô dụng đối với ta, nhưng nếu bị người ta đạt được, các ngươi sẽ đối mặt với một ta khác, một ta không nhận ước thúc.

Chương 1403 - Là truyền thừa của Chúa tể đạo thống?

Nghe được lời phụ thân nói, sắc mặt Thiên Đế kịch biến, đáy lòng hắn càng run lên.

Một vị Đạo Tổ không nhận ước thúc?

Chuyện đó sẽ có bao nhiêu khủng bố?

Thiên Đế bỗng nhiên tràn ngập kiêng kị đối tồn tại đã đánh cắp đạo cốt kia, luôn cảm thấy lần này thả chạy là điềm báo của kiếp nạn.

Khương Trường Sinh liếc nhìn hắn, nói:

- Nếu cảm nhận được áp lực, vậy thì hảo hảo tu luyện, nếu không có tu vi Đại La Thần Tướng, vậy sẽ rất khó ngăn cản khối xương kia, mà lại có khối xương cốt kia, vượt qua Đại La Thần Tướng, cũng chưa chắc không có khả năng.

Thiên Đế nghe được lời này càng thêm hoảng hốt.

Đại La Thần Tướng khó khăn cỡ nào, hắn thủy chung sờ không được con đường này.

- Tốt, trước nhìn ta luyện chế Phong Thần bảng đi.

Khương Trường Sinh kéo lực chú ý của Thiên Đế về hiện tại.

Thiên Đế hít sâu một hơi, nỗ lực không đi suy nghĩ nhiều, chuyên tâm nhìn chằm chằm Phong Thần bảng.

Phong Thần bảng vốn là chí bảo, Khương Trường Sinh chỉ có thể dùng khí vận để đề thăng nó, gia tăng số lượng Chính thần cùng với lực trói buộc về khí vận, hắn ngộ được một loại ấn pháp từ bên trong Trượng Thiên đạo xích, vừa hay bắt chước, rót một loại ấn ký khí vận đặc thù vào trong Phong Thần bảng, từ đó trợ giúp Thiên Đình giám thị tiên thần tốt hơn.

Thiên Đế nghiêm túc nhìn xem, rất nhanh đã đi tắm ở trong đó, quên đi áp lực do đạo cốt mang đến.

Mỗi năm đi qua.

Đại khái dùng ba trăm năm, Khương Trường Sinh mới tăng Phong Thần bảng lên trên diện rộng, sau khi luyện chế thành công, hắn giao Phong Thần bảng cho Thiên Đế.

Thiên Đế cất kỹ Phong Thần bảng, tâm sự nặng nề rời khỏi.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng của hắn, lộ ra một ý cười.

Khối đạo cốt kia không có quámơ hồ, đi qua nhiều năm lắng đọng, nhân quả cắn trả phía trên khúc xương kia của hắn đã tiêu tán không ít, mà lúc hắn phân ra khối xương này, thực lực kém xa hiện tại, vô luận người nào đạt được khối xương, nhiều lắm sẽ thu hoạch được một chút lực lượng, không có thể trở thành một hắn khác.

Hắn sở dĩ nói như vậy, cũng chỉ là muốn cho Thiên Đế một chút áp lực, để Thiên Đình căng cứng một chút.

Theo sau, Khương Trường Sinh tiếp tục ngộ đạo.

Đám Bàn Cổ phân thân phân tán ở xung quanh, ngoài thân hắn đều ngưng tụ ra từng đạo hư ảnh, tất cả đều là Bàn Cổ hư ảnh, chỉ là hư ảnh của bọn hắn có khí thế áp đảo kém xa hư ảnh Bàn Cổ mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại trận ngưng tụ.

- Nếu như sáng tạo Đại Đạo thuộc về ta, phải làm thế nào để ban tên.

Trong hư không tối tăm, mấy chục đầu sấm sét màu tím sậm đan vào một chỗ, tùy ý vặn vẹo, kinh dị đến đáng sợ.

Chỉ thấy trong sấm sét có một đạo thân ảnh bị khóa lại, đang tiếp nhận vô tận lôi điện tra tấn, chính là người mặc hắc y trước đó chủ đạo tính toán Tiên đạo, vành nón hắn giờ phút này phá toái, trên đầu như là khô lâu tràn đầy khí xám, đó là lực lượng Nhân Quả của hắn.

Khí tức của hắn mỏng manh, hấp hối.

Trong bóng tối có một đạo hư ảnh màu tím sậm đi ra.

- Thần tôn hạ lệnh, sẽ không để cho ngươi dễ dàng chết đi như vậy.

Nói ra lời này, hư ảnh màu tím sậm thở dài một tiếng, bọn hắn có giao tình rất sâu, nhìn thấy kết quả của hắc y nhân như vậy, tâm tình của hắn đương nhiên sẽ không hề dễ chịu, mà hắn cũng hiểu được mục đích của thần tôn khi bảo hắn giám thị hắc y nhân, đó chính là đang gõ hắn.

Hắc y nhân không có lên tiếng, ý chí của hắn đã lâm vào trong hoảng hốt.

Hư ảnh màu tím sậm nói theo:

- Bởi vì kế hoạch của ngươi, Chu Quái không ngừng gặp phải đả kích, mười không còn một, thần tôn bị ép lựa chọn di chuyển, trải qua tai nạn này, Chu Quái đã mất đi khả năng trùng kích địa vịcàng cao, sau này chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Một câu cuối cùng nhất tràn ngập lửa giận, hắn cũng cảm thấy phẫn nộ đối với việc hắc y nhân tạo họa, hắn lúc trước đã khuyên qua hắc y nhân, hắn chẳng qua không ngờ Đạo Tổ lại cường đại đến trình độ như vậy, căn bản không thể chạm vào.

Đúng lúc này, hắc y nhân chậm rãi ngẩng đầu, chật vật mở miệng nói:

- Tiên đạo có truy sát Chu Quái hay không?

- Không có, nghe nói Tiên đạo cũng không phải đạo thống bá đạo khuếch trương, thậm chí có khả năng tiếp nhận đạo thống khác, nếu không phải ngươi tính toán, Tiên đạo cùng Chu Quái căn bản không có khả năng là địch.

Hư ảnh màu tím sậm càng thêm nổi nóng, đồng tình trong lòng triệt để tiêu tán.

Hắc y nhân yếu ớt nói:

- Đã như vậy, sao không tới gần phương hướng Tiên đạo.

- Hồ ngôn loạn ngữ! Cừu hận của Chu Quái, vẫn phải báo, há có thể tới gần Tiên đạo? Chờ Chu Quái khôi phục nguyên khí, lại tính toán sau.

- Không được, quyết không thể đối địch với Tiên đạo… Ta đã nghĩ ra, ta từng gặp qua trong di tích của Chúa Tể đạo thống. Tiên đạo có thể truyền thừa từ Chúa Tể đạo thống, chuyện này nhất định phải nói cho thần tôn… Kiếp cũng là duyên, lấy hay bỏ như thế nào, quyết định tương lai của Chu Quái.

Hắc y nhân đứt quãng nói xong, hư ảnh màu tím sậm nghe được, thân hình chập chờn, như là ánh nến trong gió.

Chương 1404 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La.

Một lát sau, hư ảnh màu tím sậm trầm giọng hỏi:

- Thật chứ? Ngươi cũng đừng tái phạm hồ đồ.

Hắc y nhân cúi thấp đầu, âm thanh yếu ớt:

- Ta gặp qua… Ta gặp qua.

Hư ảnh mau tím sậm lúc này quay người, chui vào trong bóng tối.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Khương Trường Sinh khong hỏi thế sự, không để ý tới tuế nguyệt cuối cùng có một tia minh ngộ.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân xác lập thân thể cương mãnh, Đạo Pháp Tự Nhiên Công xác lập pháp lực, hồn phách chí cường, mà hắn muốn xác lập ý chí của mình, đợi bốn thứ hợp nhất, ngưng tụ thành chí cường chi đạo của hắn.

- Đại đạo này sẽ tên là Hồng Mông Đại Đạo.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, chẳng biết tại sao, Hồng Mông hai chữ xẹt qua ở trong đầu hắn.

Hồng Mông, vạn vật khởi nguyên, mà hắn xây dựng Tiên đạo, chính là khởi nguyên của Tiên đạo, mà hết thảy đều là luân hồi, Viễn Cổ Tiên Đạo đã qua, vậy hắn sẽ làm mới Hồng Mông, mở ra luân hồi tiếp theo.

Hồng Mông Đại Đạo của hắn, là tuyệt đối bá đạo, nhưng uy lực cụ thể, vẫn phải nhìn hắn tạo nên như thế nào.

Sau khi xác định tên, suy nghĩ của Khương Trường Sinh bắt đầu sinh động, như thế nào sáng tạo Đại Đạo, hắn cũng có ý nghĩ của mình.

Bản thân hắn đã nắm giữ lực lượng của rất nhiều Đại Đạo, lại nắm giữ không ít bí pháp, thần thông, chưa hẳn không thể thành công.

Hắn nếm thử đặt vững con đường đi lên Đại La Kim Tiên.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đưa tất cả Bàn Cổ phân thân trở về trên nhánh cây, hắn thì trở lại trong Tử Tiêu cung.

Sau đó sáng tạo Đại Đạo, không cần nhìn đám Bàn Cổ phân thân.

Trở lại trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh nhìn thấy chỉ có Mộ Linh Lạc ở đây, mà nàng không có tu luyện, trong tay bưng lấy một quyển sách đang nhìn.

Khương Trường Sinh tiến tới, liếc qua, nói:

- Vạn vật bảo điển? Nàng còn thích cái này?

Mộ Linh Lạc quay đầu cười nói:

- Tình cờ thư giãn một tí, bản vạn vật bảo điển này hết sức lưu hành ở nhân gian, thậm chí có không ít tu tiên giáo phái nghiên cứu, thứ phàm nhân sáng tạo ra cũng có thể để tiên thần cảm thấy ngoài ý muốn.

Khương Trường Sinh ngồi bên cạnh nàng nói:

- Dù sao thì chúng ta cũng là theo phàm nhân đi tới.

- Trường Sinh ca ca, dựa theo trước đó chàng nói, Địa Tiên giới có phải sẽ đi con đường của Vạn Vật giáo hay không?

Mộ Linh Lạc còn nhớ rõ Khương Trường Sinh từng nói qua, Địa Tiên giới tồn tại chính là muốn nhìn xem nhân tộc không có Tiên đạo sẽ phát triển như thế nào.

Bây giờ Vạn Vật giáo chính là người mở đường.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Có chỗ tương tự, cũng có chỗ khác biệt, cứ xem đi.

Vạn Vật giáo là lợi dụng linh khí để thôi động bảo cụ, xác thực có cảm giác khoa học kỹ thuật, nhưng vẫn có chênh lệch với văn minh khoa học kỹ thuật kiếp trước hắn nhận biết.

Ít nhất bọn hắn lợi dụng năng lượng quá đơn nhất, cũng khuyết thiếu sức tưởng tượng nhất định.

Có lẽ, Vạn Vật giáo lại là đời trước và điểm xuất phát của khoa học kỹ thuật.

Chỉ tiếc, Sáng Tạo giả của Vạn Vật giáo đã tan biến trong luân hồi, khi hắn còn sống, hắn sáng lập Vạn Vật giáo cũng không có vì hắn thu hoạch được công đức.

Vạn Vật giáo chỉ có thể sinh ra hứng thú của Tiên đạo, nhưng nếu đặt ở Đại Thiên thế giới, rất dễ dàng bị bóp chết, ít nhất ở trong Tiên đạo, tu tiên giáo phái là không được nhằm vào phàm nhân, đây mới là cơ hội cho Vạn Vật giáo phát triển.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc cứ như vậy trò chuyện, trò chuyện xong về Vạn Vật giáo, hắn lại hỏi thăm Mộ Linh Lạc tu hành ra sao.

Bởi vì một mực nghiên cứu Vận Mệnh Chi Đạo, Mộ Linh Lạc như là Đạo Côn Luân, đi được thuận lợi hơn so với các Đại La khác, mặc dù không có ra ngoài xông xáo, cảm ngộ quy tắc Đại Đạo, nàng cách Đại La Thần Tướng cũng đã rất gần.

Nếu như không có ngoài ý muốn, Mộ Linh Lạc chính là vị Đại La Thần Tướng thứ tư.

Hàn huyên mấy canh giờ, Khương Trường Sinh trở lại trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, hắn nhìn về phía Đại La tiên vực, trong mười vạn năm gần nhất, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân lần lượt chứng được Đại La Thần Tướng, triệt để mở ra thời đại Thần Tướng.

Hai vị Thần Tướng đã giảng đạo mấy lần, để các Đại La cũng bắt đầu bế quan ngộ đạo, dẫn đến địa vị Tiên Đế trong khoảng thời gian ngắn tăng lên, ít nhất trong mấy chục vạn năm là như thế.

Đại La không ra, Tiên Đế chính là tồn tại mạnh nhất.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, đang muốn tu luyện, hắn bỗng nhiên tính tới cái gì, ánh mắt nhìn về phía sâu trong hư không, tiện tay rút ra một cây sợi tóc, ném ra ngoài, sợi tóc hư không biến mất.

Trong hư không thần bí, vô số hắc ảnh va đập vào một khỏa quả cầu ánh sáng màu xanh lam, quả cầu ánh sáng màu xanh lam kia là do vòng bảo hộ pháp bảo ngưng tụ.

Trong vòng bảo hộ, Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh, Bình An, Lữ Thần Châu, Dương đạo nhân đang dùng pháp lực bản thân gia trì vòng bảo hộ.

- Không được! Tiếp tục như vậy nữa, tuyệt đối ngăn không được.

Lữ Thần Châu trầm giọng nói, sắc mặt của hắn vô cùng ngưng trọng.

Ánh mắt Khương Tiển đầy sắc bén, xuyên qua vô số hắc ảnh, tập trung vào một đạo thân ảnh.

Chương 1405 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La (2)

Đó là một lão giả gầy còm, người mặc áo bào xám tàn phá, tóc trắng bay loạn, khuôn mặt kiệt ngạo mà dữ tợn, lòng bàn tay phải của hắn hướng lên trên, một khối xương cốt lượn lờ lấy từng tia từng tia hắc khí lơ lửng.

Đạo cốt.

- Tên ngốc kia quả nhiên đầu phục đạo thống khác!

Khương Thiên Mệnh cắn răng nói, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Dương đạo nhân nói:

- Cũng không có cảm nhận được khí tức đạo thống khác, những bóng đen này là có nguồn gốc từ hắn.

Lữ Thần Châu nhíu mày, nói:

- Ý của ngươi là, hắn dựa vào đạo cốt đã trấn áp năm vị Đại La chúng ta? Thế nào có khả năng?

Dương đạo nhân buồn bã nói:

- Đây chính là xương cốt của Đạo Tổ, có cái gì không có khả năng?

Lữ Thần Châu nhớ tới Đạo Tổ trước kia mình đối địch, nhịn không được rùng mình một cái.

- Mặc kệ như thế nào, chúng ta đều không thể ngồi chờ chết, ta đến mở đường, giết đi qua.

Bình An trầm giọng nói, thân thể cấp tốc cường tráng lên.

Từ sau khi khôi phục linh trí, Bình An không còn là ngốc tử, thậm chí hình ảnh trở nên nho nhã, nhưng lúc chiến đấu, hắn lại biến thành Chiến thần Đại Cảnh lúc trước.

Bình An bùng nổ khí thế, làn da lại biến thành màu vàng kim.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Hắn trực tiếp xông ra vòng bảo hộ pháp bảo, bốn người Khương Tiển cũng không do dự, lập tức đuổi theo kịp.

Đếm không hết hắc ảnh đánh tới, hai quả đấm Bình An như gió, một bên nhanh chóng tiến lên, một bên tru diệt hắc ảnh cản đường, bốn người Khương Tiển đi theo phía sau phối hợp tác chiến, hiển ra đủ loại thần thông.

- Năm cường giả Đại La của Thiên Đình, vừa hay lấy Đại La đạo quả của các ngươi hiến tế thánh thể ta sắp sinh ra.

Lão giả gầy còm cười lạnh nói, đạo cốt trong bắn ra càng nhiều khói đen, chui vào trong cơ thể hắn.

Đối mặt lão giả gầy còm uy hiếp, Bình An hoàn toàn không có để ý, một đường xông về phía trước, vô cùng nhuần nhuyễn hiện ra lực lượng bá đạo của Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, nhưng hắc ảnh trong hư không thật sự quá nhiều, giết không bao giờ hết, diệt không hết.

Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh bay lên bay lên, bay tới phía trên Bình An, hai người sóng vai mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, dùng Đại Đạo chi quang quét ngang hai bên, Lữ Thần Châu thì vận dụng không gian thần lực của mình, bảo hộ lấy không gian xung quanh bọn hắn, phòng ngừa có thứ gì đó đột nhiên giết tới trước mặt.

Dương đạo nhân thì tay cầm một thanh thiết quyển, bên trong ẩn chứa uy năng Đấu Chuyển Tinh Di, thẳng thắn thoải mái, bắn ra đủ loại nguyên tố thần thông, thế công kinh người.

Năm cường giả Đại La hợp lại, nhanh chóng tới gần lão giả gầy còm.

Tay cầm đạo cốt, khắp khuôn mặt nam tử gầy còm đầy nụ cười kiệt ngạo bất tuần, hoàn toàn không có để thế công của năm người Khương Tiển vào mắt.

- Châu chấu đá xe.

Nam tử gầy còm cười lạnh một tiếng, theo đó nâng lên một tay khác, dùng chỉ thi pháp, dẫn càng nhiều lực lượng của đạo cốt vào trong cơ thể mình.

Theo khói đen tràn vào cơ thể, ngoài thân hắn dần dần bị tầng một hắc giáp bao trùm, ngay cả phía dưới từng sợi tóc trắng cũng tràn ra vảy màu đen, hình thành một mặt nạ màu đen dữ

tợn, lạnh lẽo, chỉ lộ ra một đôi mắt, trong cặp mắt của hắn tràn đầy vẻ điên cuồng.

- Chính là loại cảm giác này! Quá mạnh.

Nam tử gầy còm nắm chặt đạo cốt trong tay, khó đè nén xúc động.

Rất nhanh, toàn thân hắn bị hắc giáp bao trùm, khí chất cả người biến hóa theo, giống như Ma Thần tới từ phần cuối của hư không, phía sau toát ra khói đen cuồn cuộn, bùng cháy thành Hắc Diễm sâm nhiên kinh dị, như là một cái áo choàng thật dài.

Hắn đặt đạo cốt theo ở trên lồng ngực của mình, hắc giáp di động như sóng nước, đạo cốt dung nhập vào trong đó.

- A a a,,,

Nam tử gầy còm giãn ra tứ chi, phát ra tiếng gầm gừ thê lương, hắc ảnh tràn ngập trong hư không đều dừng lại, năm người Bình An lập tức đánh tới.

Bình An ra một quyền đánh trúng bộ ngực của hắn, nhưng căn bản rung chuyển không được thân thể hắn.

Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh dùng Đại Đạo chi quang hợp lực, muốn đánh xuyên sọ đầu của nam tử gầy còm, nhưng tương tự bị hắc giáp ngăn lại.

Lữ Thần Châu huy kiếm chém tới, một kiếm này ẩn chứa lực lượng không gian mạnh mẽ, nhưng lực lượng Không Gian của hắn chạm đến hắc giáp của nam tử gầy còm đã bị đỡ được.

Dương đạo nhân lách mình đi vào phía sau nam tử gầy còm, cầm trong tay thiết quyển đánh tới hắn, hai tay nhanh chóng thi pháp, một hơi đánh ra ngàn vạn cấm chế, hình thành một bộ trận pháp phong ấn mạnh mẽ.

Nam tử gầy còm vẫn đang thét gào, nhưng hắn đã không thể động đậy, càng không cách nào công kích năm người Khương Tiển.

- Không thích hợp, hắn đang làm cái gì thế?

Khương Thiên Mệnh nổi giận mắng, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán gia trì lấy thần quang, nhưng cũng không cách nào bắn thủng nam tử gầy còm.

Dương đạo nhân trầm giọng nói:

- Hắn dung hợp đạo cốt, rất có thể là đang tiếp nhận lực lượng cường đại trong đạo cốt, pháp lực tăng mạnh, nhất định phải ngăn cản hắn.

Dứt lời, hắn nâng lên tay trái, triệu hồi ra mấy pháp bảo, cùng nhau tiến công nam tử gầy còm, bốn người Khương Tiển cũng giống như thế.

Chương 1406 - Ta là Đạo Tổ (1)

Ầm ầm.

Pháp lực của năm vị Đại La nhấc lên từng trận không gian ba động, rung chuyển toàn bộ hư không, cực kỳ tráng quan, nhưng nam tử gầy còm người khoác hắc giáp không nhúc nhích tí nào, căn bản không bị ảnh hưởng, hắn còn đi tắm ở trong vô tận thống khổ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, tiếng gào thét của nam tử gầy còm từ thống khổ dần dần biến thành điên cuồng, loại biến hóa này để trái tim năm người Khương Tiển chìm vào cốc đáy.

Bọn hắn thi triển tất cả vốn liếng, đều không thể rung chuyển nam tử gầy còm, một khi tên này nắm giữ lực lượng của đạo cốt, chờ đợi bọn hắn chính là tuyệt cảnh.

Đột nhiên.

Nam tử gầy còm mãnh liệt cúi đầu, hai mắt dưới mặt nạ màu đen biến thành huyết hồng, giống như ác quỷ, hắn quét nhìn năm người Khương tiển, năm người cả kinh lập tức lui nhanh, rời xa hắn.

Chẳng qua là đối mặt ánh mắt, năm người Khương Tiển đã cảm nhận được vô cùng lo sợ.

Khí tức của tử vong.

Sau khi thành tựu Đại La sau, bọn hắn là lần đầu tiên có cảm thụ như vậy.

- Từ đây về sau, gọi ta là Đạo Tổ.

Nam tử gầy còm cười lớn, lời nói điên cuồng đến cực điểm.

Nghe được lời hắn, Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh, Bình An nổi giận, Lữ Thần Châu trực tiếp tức miệng mắng to:

- Ngươi tính thứ gì! Cũng dám tự xưng Đạo Tổ?

Nam tử gầy còm cảm thụ được lực lượng liên tục không ngừng trong cơ thể, hắn cực kỳ hưng phấn.

Cái này là lực lượng của Đạo Tổ sao?

Trách không được hắn có thể mở ra Tiên đạo.

Thật sự quá mạnh.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy có thể làm được bất cứ chuyện gì, hắn chính là tồn tại vô địch của toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Trong lòng chúng sinh Tiên đạo, Đạo Tổ chính là mạnh nhất, dù cho là những Tu Tiên giả xông xáo qua Đại Thiên thế giới cũng cho rằng như thế, nhiều nhất là kiêng kị đạo thống khác mạnh mẽ, cảm khái bọn hắn đi trên con đường lâu hơn Tiên đạo.

Năm người Khương Tiển lần nữa phát động thế công, nhiệm vụ của bọn hắn chính là đuổi bắt người này, sẽ không từ bỏ, nhất là tên này dám vũ nhục Đạo Tổ.

Đại chiến lần nữa bùng nổ.

Năm người Khương Tiển thi triển thần thông, tất cả đều bộc phát ra toàn bộ thực lực, nhưng căn bản không đả thương được nam tử gầy còm.

Nam tử gầy còm còn đi tắm bên trong thực lực bản thân, không thể tự kềm chế.

- Làm cho người ta rất mê muội….

Nam tử gầy còm nói một mình, lúc năm vị Đại La của Thiên Đình trước truy sát hắn đến chật vật không chịu nổi trong mắt hắn hiện tại trở nên chỉ đến như thế, đây chỉ là sơ bộ nắm giữ lực lượng của đạo cốt, cũng không biết Đạo Tổ chân chính mạnh bao nhiêu?

Hắn thậm chí hoài nghi Đạo tổ có khả năng cũng là mượn nhờ lực lượng của đạo cốt.

Lực lượng cường đại như thế thật chính là tu luyện có thể đạt tới sao?

- Không được, căn bản không đả thương được hắn, hắc giáp trên người hắn đến tột cùng là vật gì? Chẳng lẽ thật sự là lực lượng Huyết Mạch của Đạo Tổ?

Lữ Thần Châu nổi giận mắng, mười phần tức giận, kẻ địch còn chưa ra tay, bọn hắn đã không thể làm gì.

Bọn hắn là Đại La nha.

Khương Tiển nhíu mày, không biết nên nói cái gì.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, vô ý thức quay đầu nhìn lại.

Đầu của hắn vừa chuyển động, một sợi tóc đi vào trong ánh mắt của hắn, thấy thế, ánh mắt của hắn trợn to.

Đây là.

Khương Tiển vô ý thức bắt lấy sợi tóc kia, thân thể của hắn run nhè nhẹ.

Không sai.

Nhất định là nó.

Khương Tiển trước kia từng chiếm được sợi tóc này, không chỉ một lần cứu vớt qua hắn.

Nắm sợi tóc này, bất an trong lòng Khương Tiển không còn sót lại chút gì, thay vào đó là cảm giác an toàn vô tận.

Lần nữa nhìn về phía nam tử gầy còm, trong mắt của hắn tràn ngập trêu tức.

Khương Thiên Mệnh, Bình An, Lữ Thần Châu, Dương đạo nhân còn đang ở trạng thái căng cứng, một bên tiến công, một bên thương lượng đối sách.

- Tốt, để ta tới.

Khương Tiển mở miệng nói, bốn người khác cả kinh dồn dập thối lui, quay đầu nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Khương Tiển một mặt tự tin đi về phía trước, Khương Thiên Mệnh vốn định khuyên can, nhưng nghĩ tới tính cách Khương Tiển trầm ổn, tất nhiên sẽ không làm loạn.

Nam tử gầy còm đang chìm sâu với sự mạnh mẽ của bản thân nghe Khương Tiển nói, không khỏi lạnh nhạt nhìn về phía hắn, khinh miệt nói:

- Thế nào? Ngươi muốn dựa vào một người hạ gục ta?

Khương Tiển không nói hai lời, trực tiếp ném ra sợi tóc trong tay.

Sợi tóc này như chớp giật giết ra, cấp tốc giết tới trước mặt nam tử gầy còm.

Thân thể nam tử gầy còm đã lột xác, thị lực vượt xa lúc trước liếc mắt đã nhìn thấy sợi tóc, trong mắt hắn lộ ra vẻ khinh thường, hắn đang muốn ra tay, sợi tóc đột nhiên gia tốc.

Một vệt kim quang trống rỗng xuất hiện, dùng tốc độ Đại La đều khó mà phản ứng đánh xuyên nam tử gầy còm, khiến cho hắn trừng lớn hai mắt.

Bốn người Bình An cũng trừng to mắt, Khương Thiên Mệnh tựa hồ thấy cái gì, kích động nói:

- Cái kia…

- Thế nào có thể, không có khả năng…

Nam tử gầy còm run rẩy toàn thân, hắc giáp trên người biến mất, lộ ra lồng ngực gầy như que củi của hắn.

Hắn có thể cảm giác được lực lượng của mình đang tiêu tán, cả sinh cơ cũng đang trôi qua nhanh chóng.

Chương 1407 - Ta là Đạo Tổ (2)

Chờ chút.

Nam tử gầy còm tựa hồ ý thức được cái gì, chật vật quay đầu nhìn lại, phía sau hắn có một đạo hư ảnh màu lam đưa lưng về phía hắn, hắn thấy không rõ đối phương cụ thể là ai.

Hắn không biết, nhưng bốn người Khương Tiển nhận biết.

- Là sư phụ.

Bình An hưng phấn nói, Dương đạo nhân nghe được động dung.

Sư phụ của hắn không phải chính là bản tôn Đạo Tổ sao?

Là Đạo Tổ tới cứu bọn họ?

Dương đạo nhân chăm chú nhìn bóng lưng của Đạo Tâm thần chỉ, chỉ thấy trong tay Đạo Tâm thần chỉ lơ lửng một khối xương, chính là đạo cốt.

Thân hình Đạo Tâm thần chỉ tiêu tán, nhưng đạo cốt thì lưu lại ở trong hư không.

Nam tử gầy còm chật vật quay người, muốn nắm đạo cốt, Khương Thiên Mệnh nâng thương đâm tới, trực tiếp đâm vỡ đầu của hắn, sau đó thu thương, trên mũi thương còn mang theo hồn phách của hắn.

Hồn phách của nam tử gầy còm cũng đang dần dần tiêu tán, ánh mắt của hắn trở nên mơ hồ.

Trong mắt hắn, đạo cốt là xa không thể chạm như vậy.

- Tại sao có thể như vậy….

Nam tử gầy còm đến chết đều không nghĩ ra, vì sao hắn được đạo cốt vẫn bị người ta tuỳ tiện tru diệt, tính cả đạo cốt đều bị đào ra.

Dương đạo nhân lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, phong ấn hồn phách của hắn, cứ như vậy giết hắn cũng không tốt, cần giữ lại dò xét lấy tình báo, vạn nhất phía sau người này còn có cái bóng của đạo thống khác?

Lữ Thần Châu đi vào bên cạnh Khương Tiển, hỏi:

- Ngươi mời Đạo Tổ tới?

Khương Tiển lắc đầu nói:

- Không có, nơi này cách Đại La tiên vực sao mà xa xôi, mà ngươi thấy ta giống loại người sẽ khẩn cầu trưởng bối tương

trợ sao? Tám chín phần mười là gia gia tính tới chúng ta có kiếp nạn này.

Bình An gật đầu, hắn là người gặp qua Khương Trường Sinh gần đây nhất trong năm người, xác thực không có nói qua việc này.

Lữ Thần Châu cảm khái nói:

- Năng lực của Đạo Tổ thật sự khó có thể tưởng tượng, nơi này cách Đại La tiên vực sao mà xa xôi, đều sắp đi vào rìa lĩnh vực.

Nhưng nếu Đạo Tổ chậm tay, bọn hắn có khả năng đã chết.

Chẳng qua, Đạo Tổ thế nào sẽ chậm, hết thảy đều ở trong mắt của ngài ấy.

Năm người tụ tập lại cùng một chỗ, nhìn nam tử gầy còm bị phong ấn, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng nếu không có Đạo Tổ ra tay, hậu quả thật không tưởngnổi.

- Ha ha ha, còn không thấy tên này thi triển ra lực lượng của đạo cốt, cứ như vậy không còn, thật buồn cười.

Khương Thiên Mệnh bỗng nhiên phình bụng cười to, mấy người khác đưa mắt nhìn nhau, lại không thể cười được.

Khương Tiển cất kỹ khối đạo cốt kia, nhất định phải mang vật này về.

Mặc dù không có nhìn thấy sự mạnh mẽ chân chính của đạo cốt, nhưng chỉ là lực lượng mà nam tử gầy còm biểu hiện ra, cũng đủ để cho hắn sợ hãi.

Vật này thật sẽ ủ thành đại họa.

- Chờ một chút, các ngươi nhìn xung quanh một chút, những hắc ảnh kia thế nào vẫn tồn tại?

Lữ Thần Châu bỗng nhiên nói ra dẫn tới tất cả mọi người nhìn về phía bốn phương tám hướng.

Vô số hắc ảnh bị nam tử gầy còm triệu hoán ra vẫn trôi nổi ở trong hư không, không nhúc nhích, như là huyễn tượng.

Khương Tiển liếc nhìn Dương đạo nhân, Dương đạo nhân lập tức xuất ra thiết quyển, phong ấn một tôn hắc ảnh, sau đó năm người cấp tốc rời khỏi, không dám lưu lại.

Một bên khác.

Ở trong Tử Tiêu cung phía xa, Khương Trường Sinh mở mắt, trong mắt hắn lộ ra vẻ ngờ vực.

Lúc trước hắn tính tới Khương Tiển năm người sẽ gặp nạn, nhưng không có tính tới những hắc ảnh kia xuất hiện.

Những bóng đen này thế nào giống như Hắc Ám Tà Linh hắn trong tương lai nhìn thấy? Bất quá Hắc Ám Tà Linh là không thấy được, những bóng đen này tuy là sản phẩm của nhân quả, nhưng không có đáng sợ như vậy.

Khương Trường Sinh bắt đầu suy tính nhân quả của vị lão giả gầy còm kia, quả nhiên, ngoại trừ nhân quả Tiên đạo, còn có nhân quả của một phương đạo thống khác.

Chẳng qua là nhân quả phương đạo thống cực này kỳ thần bí, hắn tạm thời tính không thấu, ít nhất trước đó chưa có tiếp xúc qua loại nhân quả này.

Hắn nhìn về phía Thiên Đạo, thông qua Thiên Đạo cảm giác khí vận của chúng sinh, cũng không có lại phát hiện loại nhân quả này, có lẽ lão giả gầy còm chẳng qua ngẫu nhiên tiếp xúc qua phương đạo thống này.

- Chẳng lẽ đạo thống cùng này có quan hệ đến hắc ám náo động?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không có lo lắng, thời đại hắc ám náo động chắc chắn ở tương lai vô cùng xa xôi, hắn hiện tại đi điều tra, cũng không cải biến được cái gì, không bằng đặt tinh lực ở trên bản thân.

Hắn cảm giác đến quá khứ, tương lai trải qua không phải là vì để cho hắn cải biến cái gì, mà là để cho hắn bảo trì cảm giác nguy hiểm nỗ lực đi mạnh lên.

Sáng lập Hồng Mông đại đạo là hắn chuyện hiện tại muốn làm, vô luận tốn hao bao lâu thời gian, hắn đều sẽ đi sáng tạo.

Nương theo lấy Khương Trường Sinh nhắm mắt, hắn nghênh đón chu kỳ bế quan trước nay chưa từng có.

Mấy chục năm sau, năm người Khương Tiển hữu kinh vô hiểm trở lại Đại La tiên vực, phong tồn đạo cốt lại ở bên trong Thiên Đình.

Nhưng chẳng biết tại sao, tin tức đạo cốt vẫn lưu truyền ra, thậm chí truyền ra chiến tích người trộm đạo cốt trấn áp năm vị Đại La, dẫn đến truyền thuyết của đạo cốt trở nên càng thêm huyền bí.

Chương 1408 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (1)

Tuế nguyệt như thoi đưa, Tiên đạo không ngừng lật ra chương mới, Linh giới bắt đầu dần dần đi đến sàn nhảy chính của Tiên đạo, chỉ vì Cực Quang thần quân buông xuống Linh giới, xây dựng đạo tràng, dùng lực hiệu triệu của Đại La Thần Tướng dẫn đi ra rất nhiều Tiên Đế đạo pháp cho Linh giới, khiến cho Linh giới nhanh chóng quật khởi.

Đại La tiên vực tồn tại đã lâu, kết cấu tiên đạo đã định ra, hết sức khó sửa đổi, nhưng Linh giới khác biệt, vẫn có rất nhiều kỳ ngộ, nhất là Cực Quang thần quân, một trong Tiên đạo tam thánh lại ở đây.

Không chỉ như thế, Linh giới cũng hấp dẫn các đạo thống khác dung nhập, bên trong Đại Thiên lĩnh vực này, cơ hồ hết thảy đạo thống đều đã thành lập đủ loại quan hệ cùng Tiên đạo, Tiên đạo cũng đã trở thành trung tâm của mảnh Đại Thiên lĩnh vực này, rút ngắn quan hệ với Đại La Thần Tướng cũng đã trở thành chuyện mà tuyệt đại đa số đạo thống muốn làm.

Đạo Tổ không ra, Đại La Thần Tướng chính là Thiên của Tiên đạo.

Trong Tiên đạo Tam Thánh, chỉ có Cực Quang thần quân còn sôi nổi ở trước mắt chúng sinh, mà Đạo Côn Luân cùng Vạn Phật thủy tổ giống như là Đạo Tổ, hàng năm bế quan, thần bí đến cực điểm, không người biết được hành tung của bọn hắn cùng tình hình gần đây.

Không chỉ ở Linh giới, thiên địa xung quanh Đại La tiên vực cũng bắt đầu quật khởi, không ngừng khuếch trương ra ngoài, bản đồ Tiên đạo nghênh đón khuếch trương trước nay chưa có.

Trăm vạn năm thoáng qua tức thì, Thiên Đình cũng quên đi bóng mờ do đạo cốt mang tới, bắt đầu đối mặt với phiền toái mới, Thiên Đế thì bắt đầu bế quan trùng kích Đại La Thần Tướng, Tứ Cực đại đế bắt đầu chủ đạo thần quyền của Thiên Đình.

Thần thoại như vậy bắt đầu có tiết điểm.

Đạo Tổ trở thành Sáng Thế thần, Thái Sơ Cửu Thánh cùng Thiên Đế làm đại năng đại biểu cho giai đoạn đầu của Tiên đạo trở thành thần linh cổ lão, đại năng giả mới thì bắt đầu chủ đạo phong vân.

Công đức giáo phái cũng bị chủng tộc, vận triều thay thế phong quang.

Tiên đạo Vương tộc do Thái Oa sáng tạo trèo lên đỉnh làm bá chủ, tộc này chết càng nhiều người, những người còn lại càng mạnh, dạng thiên tư này để chủng tộc khác không thể đuổi theo, dù sao ở trong Tiên đạo, không có khả năng tiến hành truy sát Tiên đạo Vương tộc, nhưng nhân quả cừu hận khó mà tiêu trừ, Tiên đạo Vương tộc tổng sẽ chết người.

Mấy trăm vạn năm tích lũy để Tiên đạo Vương tộc sinh ra Đại La, mà lại là tồn tại chiến lực đỉnh tiêm trong Đại La, như là Cực Quang thần quân ngày xưa, bốn phía khiêu chiến Đại La.

Hậu duệ của Đạo Tổ, Khương tộc Đế mạch cũng mạnh mẽ, Đại Đạo Chi Nhãn đã trở thành đại danh từ ‘Thánh Đồng’ của Tiên đạo.

Trừ cái đó ra, còn có yêu tộc.

Khí thế của Yêu tộc, rất có xu thế nghịch tập Tiên đạo Vương tộc, Khương tộc, dù sao thì phạm trù của Yêu lớn hơn.

Một ngày này.

Đại La tiên vực, chỗ sâu trong vô tận tiên lâm.

Trong một rừng trúc, một tiểu đình ở đó, giờ phút này, Địa Tiên chi tổ Vong Trần đại tiên, Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần, Phúc Nguyên thánh mẫu Bạch Kỳ cùng với Chu Bất Thế đã từng thúc đẩy Thiên Đình phi thăng tụ tập tại đây.

Nhiều năm qua đi, Vong Trần đại tiên, Tô Dần cùng với Chu Bất Thế đều đã trở thành Đại La, cả hai đều có đại khí vận, Chu Bất Thế dựa vào pháp bảo của Đạo Tổ là Tru Thiên thương cùng với tư chất bản thân, dù sao thì hắn cũng từng là thiên kiêu số một kinh diễm một thời đại.

- Khó được có thể tụ tập đến ba vị các ngươi, trước nếm thử rượu của ta, đây chính là Thương Mai tửu do yêu tộc thánh mẫu ủ chế, thời gian đi đến năm mươi vạn năm.

Bạch Kỳ cười nói, rót một chén cho ba người từng, Chu Bất Thế có chút co quắp, dù sao hắn và Bạch Kỳ không tính giao tiếp quá sâu.

Vong Trần đại tiên cười hỏi:

- Thập Nhị thánh mẫu bình định Thương Ma chi loạn, xem như triệt để đặt vững uy danh của mình, thánh mẫu quả nhiên có phương pháp giáo dục.

Tô Dần cảm khái nói:

- Ta gặp qua Thanh Khâu thánh mẫu, nhận được truyền thừa của ngài và Tiêu Hòa nương nương, đạo hạnh của nàng xác thực rất cao, kiện pháp bảo kia của nàng là ngài cho?

Đương đại Tiên đạo, luận năng lực luyện bảo, Phúc Nguyên thánh mẫu tuyệt đối có thể xếp trước ba, cũng chỉ có Thiên Đế, Vạn Phật thủy tổ có thể so sánh, Đạo Côn Luân đều kém hơn một chút, dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân, chính là pháp bảo của Đạo Côn Luân không có chảy ra ngoài.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Đó là tự nhiên, ta nhận được chân truyền của Đạo Tổ, không phải ta thổi, pháp bảo do Vạn Phật thủy tổ rèn ra đều không nhất định so bằng pháp bảo của ta.

Vong Trần đại tiên đồng ý nói:

- Điểm này, ta có khả năng chứng minh.

Ba người tán gẫu, Chu Bất Thế thì hơi lộ ra co quắp nghe.

Thật lâu.

Bạch Kỳ nghiêm mặt nói:

- Tốt rồi, hôm nay gặp nhau, là có một chuyện, gần đây Tiên đạo có một phương cường tộc quật khởi, cảm xúc thiên phú của bọn hắn cực giống Đạo Diễn, rước lấy rất nhiều chỉ trích, các ngươi một vị là Địa Tiên chi tổ, một vị là Đấu Chiến tiên thánh, Chu Bất Thế cũng có chút yêu thích về đấu pháp của Đại La, ta hi vọng các ngươi có thể đi thu thiên tài của tộc này làm đệ tử, thành lập tốt quan hệ, thuận tiện giám thị tộc này, ta tín nhiệm nhất chính là các ngươi.

Chu Bất Thế nghe được hình dung này, khóe miệng hơi co rút.

Vong Trần đại tiên bấm ngón tay suy tính, lông mày nhíu lại.

Chương 1409 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (2)

Tô Dần thì mở miệng nói:

- Ta cũng từng nghe nói qua tộc này, thiên phú chiến đấu xác thực khoa trương, lại thêm Đạo Diễn đã mai danh ẩn tích, ta cũng hoài nghi bọn hắn là Đạo Diễn sinh linh đầu thai mà thành, thu bọn hắn cũng không quan trọng, nhưng ta nghe nói những Đại La giáo phái kia đều để mắt tới tộc này.

Giáo phái đã rời khỏi sân khấu tranh bá thiên địa, bắt đầu củng cố nội tình bản thân, lôi kéo sinh linh của các phương cường tộc chính là chuyện bọn hắn đang làm.

Theo Đại La càng ngày càng nhiều, ở giữa Đại La cũng tạo thành rất nhiều vòng tròn, Vong Trần đại tiên cùng Tô Dần thân phận đặc thù, dẫn đến bọn hắn không thể dung nhập vào vòng tròn của Đại La, dù sao bọn hắn là có được giám thị thần quyền Đại La.

Bạch Kỳ cười nói:

- Chính là bởi vì quá nhiều Đại La giáo phái để mắt tới, cho nên ta mới tìm trên các ngươi, ta xem Thiên Đạo, biết được

trận kiếp nạn đầu tiên của Đại La tiên vực sắp đến, đến nỗi là gì kiếp nạn, ta tạm thời không biết được, nhưng nhất định có quan hệ đến Đại La, dù sao nếu yếu hơn Đại La, căn bản không nổi lên được sóng gió.

Kiếp nạn của Đại La tiên vực.

Ba người nghe xong, vẻ mặt đều nghiêm túc.

Kiếp nạn Thái Ất Tiên Vực đều dẫn đến chúng sinh khó khăn, rất khó tưởng tượng nếu Đại La tiên vực bùng nổ kiếp nạn, sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Thân là Đại La, bọn hắn quá rõ ràng Đại La tiên vực bây giờ mạnh bao nhiêu, mà lại quan hệ phức tạp, một tác động sẽ ảnh hưởng đến nhiều cái, một khi các Đại La tham gia tranh phân, ba người càng nghĩ càng sợ hãi, Chu Bất Thế nhịn không được hỏi:

- Có Đạo Tổ tồn tại, đám Đại La sẽ không đến nỗi vạch mặt chứ?

Bạch Kỳ nói:

- Nhưng nếu Đạo Tổ không ở đây? Mà, chuyện ân cừu, tích lũy lâu, vẫn sẽ ép không được, mà các ngươi không có phát hiện Đại La càng ngày càng quan tâm mặt mũi à?

Chu Bất Thế yên lặng.

Chuyện Đại La quan tâm mặt mũi sớm đã truyền ra, đã có rất nhiều truyền thuyết Đại La bị mạo phạm xuất hiện, người mạo phạm đều bị Đại La đánh vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Thậm chí có người chẳng qua nói đùa một câu, đã rước lấy vận rủi quấn thân.

Nghiêm trọng nhất chính là so sánh ở giữa Đại La, nói vị Đại La nào không bằng một vị Đại La khác, đây là chuyện nguy hiểm nhất.

- Nói cho cùng, vẫn là do nhiều chuyện từ đấu pháp giữa các Đại La đưa đến, trước khi thành tựu Đại La, người nào không cho rằng Đại La chính là mạnh nhất, kết quả thành Đại La, còn bị Đại La khác hạ gục, xác thực khó chịu.

Vong Trần đại tiên lắc đầu nói.

Hắn là người phản đối đấu pháp nhất, người tu tiên cũng không phải võ giả, cần phải dựa vào luận bàn để tăng trưởng tu vi.

Chu Bất Thế nhấc chén uống rượu lên uống, mặt không đỏ, tim không nhảy.

Tô Dần khẽ nói:

- Nếu thật là bùng nổ kiếp nạn, vậy cứ để bọn hắn nhìn một chút uy phong của Đấu Chiến tiên thánh.

Vong Trần đại tiên trừng mắt liếc hắn một cái, hắn không thể không nhếch miệng cười một tiếng, học Chu Bất Thế uống rượu.

- Mặc kệ như thế nào, các ngươi đều phải đi tộc kia chọn lựa đệ tử, tận lực chọn lựa tư chất cao, bởi vì cho quyền lên tiếng của bọn hắn trong tương lai lớn hơn.

Bạch Kỳ căn dặn.

Ba người gật đầu, đều đáp ứng việc này.

Rất lâu.

Bạch Kỳ đứng dậy rời đi.

Ba người Vong Trần đại tiên thì tiếp tục uống rượu, bọn hắn vốn là bạn thân, Chu Bất Thế bị Thiên Đình xa lánh, mà cùng Tô Dần có duyên cũ, cho nên bọn hắn một cách tự nhiên tiến tới cùng nhau.

- Đạo Tổ bế quan nhiều năm như thế, các ngươi nói, ngài ấy hiện tại là cảnh giới gì?

Chu Bất Thế tò mò hỏi.

Cái gì đại kiếp của Đại La tiên vực, hắn căn bản không thèm để ý, hắn để ý là truy đuổi mạnh nhất, mà Đạo Tổ chính là mạnh nhất.

Vong Trần đại tiên cười nói:

- Lần trước giảng đạo Đại La, Đạo Tổ đã nhắc đến Đại La Kim Tiên, ngươi cảm thấy ngài ấy hiện tại có nhảy ra Đại La

hay không?

Tô Dần gật đầu nói:

- Ta cảm thấy rất có thể đã nhảy ra, trước đó không lâu, ta và một vị bạn thân của Động Ô thần đài tán gẫu qua, Vĩnh Hằng Thần Tôn, đây chính là cảnh giới mà chủ nhân đạo thống của bọn hắn đều đang truy đuổi, Đạo Tổ có thể dễ dàng tru diệt Vĩnh Hằng Thần Tôn, trong mắt các siêu thoát đạo thống khác, ngài đã là tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Trò chuyện về Đạo Tổ, ba người thao thao bất tuyệt, trong rừng trúc thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Đột nhiên, ba người tựa hồ cảm nhận được cái gì, dồn dập dừng lại nói chuyện với nhau, ngẩng đầu nhìn lại.

Một lát sau.

Vong Trần đại tiên híp mắt hỏi:

- Ta thấy được trong Thiên Đạo tinh tướng xuất hiện ngôi sao Đế Vương.

Tô Dần cau mày nói:

- Ta nhìn thấy phương Nam có một cỗ sát khí, phóng lên tận trời.

Chu Bất Thế thì cười nói:

- Sinh ra tại yêu tộc.

Ba người đứng dậy.

- Hai vị, trước hoàn thành nhiệm vụ mà Phúc Nguyên thánh mẫu nhắn nhủ đi, xem ra Thiên Đạo kiếp nạn trận đầu của Đại La tiên vực sắp tới.

Vong Trần đại tiên căn dặn, Tô Dần cùng Chu Bất Thế đều gật đầu.

Ba người đi theo các phương hướng khác nhau, thân ảnh chui vào trong sương mù trong rừng trúc, biến mất không thấy gì nữa, mà tiểu đình bọn hắn lúc trước ở đã hóa thành tro bụi, tan theo gió, trên mặt cỏ bên cạnh hiện ra mầm mon.

Tân sinh đến!

Chương 1410 - Sao lại không nói với ta một tiếng

Trong Tử Tiêu cung u ám hiện ra tử quang thản nhiên, chỉ thấy quanh thân Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bao quanh từng sợi tử khí thần bí, khiến cho hắn thoạt nhìn thần bí đến cực điểm, Tử Quang chiếu rọi ở trên mặt, sáng tối biến hóa, đầu nguồn tử khí đến từ Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn.

Vì để sáng tạo đạo tốt hơn, Khương Trường Sinh chia Tử Tiêu cung làm hai khu vực, cho dù Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long cũng không cách nào quấy rầy hắn.

Nhìn như toàn thân tâm, gần như vong ngã, trên thực tế hắn có lưu lại phân thân tọa trấn Tiên đạo, nếu Tiên đạo gặp khó, hắn nhất định có thể trước tiên phát giác được.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Hắn thất bại.

Quá trình sáng tạo Đại Đạo gian nan hơn xa so với trong tưởng tượng của hắn, mà hắn còn muốn sáng tạo Đại Đạo còn cường đại hơn cả Bàn Cổ.

Bất quá mặc dù thất bại, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, thông qua sáng tạo đại đạo, hắn càng hiểu hơn về bản chất của Đại Đạo.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, lần này bế quan mới đi qua hai trăm vạn năm.

Muốn dùng hai trăm vạn năm thời gian đi sáng tạo Đại Đạo hoàn toàn mới, xác thực là người si nói mộng, Khương Trường Sinh thân là Đại La Kim Tiên, gần như bất tử bất diệt, mà Tiên đạo mới sinh ra hơn bảy triệu năm, khoảng cách đến đại kiếp của bản thân vô cùng xa xôi, hắn còn có vô hạn thời gian đi sáng tạo Hồng Mông Đại Đạo.

Khương Trường Sinh cũng không có đứng dậy, mà tiếp tục xem lại quá trình sáng tạo đại đạo trước đó.

Sáng tạo Đại Đạo còn muốn phức tạp hơn, tươi đẹp hơn xa so với khai thiên tích địa, có loại cảm giác huyền diệu không nói

rõ, giống như ý thức nhảy ra khỏi Đại Thiên thế giới, đi vào một mảnh không gian không có bất kỳ trói buộc cùng với quấy rầy gì, nơi đó chỉ có hắn cùng với Đại Đạo trong tay.

Thời gian tiếp tục nhanh chóng trôi qua.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh mở mắt, ánh mắt ngưng tụ, không gian cấm chế trong Tử Tiêu cung tan biến, hắn trở lại trong đại điện, thân ảnh Mộ Linh Lạc tĩnh toạ tu luyện ánh vào trong mắt của hắn.

Chỉ là xem lại quá trình sáng tạo đại đạo đã bỏ ra gần hai mươi vạn năm của hắn, khiến cho hắn cảm khái thời gian trôi qua quá dễ dàng.

Hắn chẳng qua hơi xem một thoáng quá trình ngộ đạo, đã đã trải qua thời gian mấy ngàn thế luân hồi của phàm nhân, đây cũng là chênh lệch của bản chất sinh mệnh.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại La tiên vực, quả nhiên, lần nữa nhìn về phía Đại La tiên vực, lại là diện mạo hoàn toàn mới.

Hắn thậm chí thấy chủng tộc Đạo Diễn chuyển thế, tên là Diễn tộc, Diễn tộc đã là trong Đại La tiên vực chủng tộc cường thịnh.

Hắn chẳng qua bế quan một trận, Đạo Diễn đã sinh sôi nảy mầm ở trong Tiên đạo, thậm chí lớn mạnh, khiến cho trong lòng hắn cảm khái vạn phần.

Trong hơn hai trăm vạn năm, đủ để sinh ra rất nhiều Đại La, có lẽ có một ngày, hắn nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, sẽ có Đại La Kim Tiên chưa từng thấy qua xuất hiện ở trước mắt hắn.

Đến ngày đó, hắn lại phải mạnh cỡ nào?

Ngoại trừ Đại La tiên vực, Linh giới cùng với các phương đại thiên địa xung quanh phát triển đều có thể dùng bốn chữ ‘cải thiên hoán địa’ để hình dung, khí vận Tiên đạo bàng bạc, hiển thị rõ phồn hoa cường thịnh.

Đến nỗi Thái Ất Tiên Vực, bởi vì Đại Đạo hư không không thể vô tư khuếch trương, cho nên Thái Ất Tiên Vực biến hóa cũng không có bao nhiêu, nhiều lắm thì các đại năng đứng ở đỉnh tiêm tu tiên đã đổi một nhóm người mà thôi.

Khương Trường Sinh nhìn nửa canh giờ, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mộ Linh Lạc.

Trong những năm hắn bế quan, Mộ Linh Lạc đã thành công chứng được Đại La Thần Tướng, nàng một mình đi tới hư không đột phá, không có quấy nhiễu đến Tiên đạo, chỉ có Tiên đạo tam thánh biết được nàng đột phá, Đại La Thần Tướng sinh ra sẽ khiến cho Thiên Đạo khí vận tăng vọt, bọn hắn há có thể không phát hiện, bất quá bởi vì Đại La Thần Tướng đến từ Tử Tiêu cung, bọn hắn không cảm thấy kỳ quái.

Mộ Linh Lạc trong ngày thường rất điệu thấp, nhưng Đại La đều biết nàng tồn tại, dù sao có Bạch Kỳ tồn tại, nàng sẽ để cho hậu bối nhớ kỹ Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc tồn tại.

Khương Trường Sinh không có quấy rầy Mộ Linh Lạc, hắn lách mình đi vào dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, bắt đầu luyện chế Bàn Cổ quả những năm này thành Bàn Cổ phân thân.

Vô Tự Hống lao ra từ trong Vong Sinh tỉnh, đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, một bộ dáng nịnh nọt.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt đầu của nó, cười cười, xua đuổi đưa nó qua một bên.

Phía dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ chỉ có một sinh linh như Vô Tự Hống, các Bàn Cổ phân thân không hề có ý chí đơn độc, cho nên nơi này lộ ra rất tịch liêu.

Mấy chục năm sau.

Bạch Kỳ đến đây bái phỏng, nàng là có thể một trong số ít tồn tại tự do ra vào xung quanh cấm chế Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

- Chủ nhân, ngài tỉnh lại, thế nào không nói một tiếng với ta.

Bạch Kỳ tiến đến bên cạnh Khương Trường Sinh, ra vẻ ủy khuất nói.

Nếu để cho Đại La của Tiên đạo thấy được bộ dạng tư thái này của nàng, khẳng định rất khó tin tưởng nàng là Phúc Nguyên thánh mẫu.

Chương 1411 - Đại Đạo thần binh (1)

Trong tay Khương Trường Sinh cầm một Bàn Cổ quả, bình tĩnh hỏi:

- Vì sao muốn nói với ngươi một tiếng?

- Nô gia không phải có ý kia, là lão nhân gia ngài bế quan thời gian quá dài, sau khi ra lại không đi tìm nô gia, nên ta muốn nói với ngài một chút?

Sắc mặt Bạch Kỳ càng thêm mị hoặc.

Khóe miệng Khương Trường Sinh khẽ cong, nói:

- Vậy ngươi nói một chút xem.

Bạch Kỳ lập tức bắt đầu kể rõ, chủ yếu là nói đến kết cấu tiên đạo hiện thời, cùng với suy đoán của nàng.

Nàng nói tới Thiên Đạo đại kiếp, Khương Trường Sinh sớm đã nhìn thấy, đó căn bản không coi là cái gì, đây là một loại tiến trình Thiên Đạo tiêu trừ mâu thuẫn cùng với gánh vác quá nhiều, không đủ để hủy diệt Tiên đạo.

Trên thực tế, theo Đại La càng ngày càng nhiều, quan hệ trong Đại La tất nhiên sẽ xa lánh, cuối cùng sinh ra mâu thuẫn, có mâu thuẫn, tự nhiên muốn giải quyết, bất quá thù hận không cách nào hoàn toàn tiêu trừ, chỉ có thể mượn kiếp số tiêu trừ phần lớn thù hận.

Bạch Kỳ nói rất lâu, thấy Khương Trường Sinh thờ ơ, đã biết được trong lòng hắn nắm chắc, thế là nói lên Đại Thiên thế giới.

- Chủ nhân, Chu Quái phái người tìm đến Thiên Đế, thậm chí còn đưa tới rất nhiều hậu lễ, ngài cảm thấy Chu Quái có đang tính tính toán cái gì hay không?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi.

Nàng nhớ kỹ Khương Trường Sinh nói qua về cuộc chiến với Chu Quái thần tôn, trận chiến kia có thể liên lụy không ít sinh linh, dưới cái nhìn của nàng, Chu Quái rất khó nuốt xuống một hơi này, hiện tại cúi đầu, chẳng qua là bất đắc dĩ.

- Giao cho Tử Ngọc đi quyết đoán, hiện tại ta không muốn chưởng quản việc lớn của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh trả lời.

Trên thực tế, Tiên đạo phát triển đến nay, hắn chỉ làm ra tác dụng bảo hộ, có thể có hôm nay, vẫn là công tích của Thiên Đình và các Đại La, hắn cũng không muốn đem thời gian lãng phí ở trên việc giám thị Thiên Đạo, chỉ cần phương hướng Tiên đạo phát triên không sai liền tốt.

Bất quá trong lòng hắn vẫn còn có chút nghiền ngẫm.

Chu Quái lấy lòng, xem ra phiền toái của Chu Quái không nhỏ, không thể không tìm Tiên đạo hỗ trợ.

Chu Quái tồn tại vô số năm, tất nhiên có được nhiều vô số kể cừu địch, Khương Trường Sinh rất khó xếp ở hàng đầu.

Bạch Kỳ nghe xong, cười nói:

- Đó là tự nhiên, chủ nhân ngài vì bảo hộ chúng sinh mà tu luyện, loại chuyện này tự nhiên không thể quấy rầy ngài, ta chỉ nói chuyện, ngài biết được là tốt.

Mấy canh giờ sau.

Đợi Bạch Kỳ nói xong, Khương Trường Sinh gỡ xuống một Đại Đạo quả, giao cho Bạch Kỳ, nói:

- Tặng cho yêu tộc đi, đến nỗi lựa chọn người nào, do ngươi làm chủ.

Bạch Kỳ tiếp nhận Đại Đạo quả, cảm thụ được đạo ý bàng bạc bên trong, nàng lập tức kích động.

- Đa tạ chủ nhân! Yêu tộc có thể có chủ nhân yêu chuộng, tuyệt đối là phúc phận, ta nhất định sẽ giám thị tốt yêu tộc, để yêu tộc trở thành chủng tộc thủ hộ Tiên đạo, mà không phải chỉ thích tranh bá.

Bạch Kỳ vội vàng bái tạ, bản thân nàng là yêu, yêu tộc có thể có hôm nay, tự nhiên không thoát được liên quan đến nàng.

Phúc Nguyên thánh mẫu mặc dù đều đưa qua phúc duyên cho chúng sinh, nhưng rõ ràng yêu chuộng Yêu tộc hơn, điểm này Yêu tộc càng rõ ràng, ở trong yêu tộc, Phúc Nguyên thánh mẫu đã trở thành thần có địa vị cao nhất, gần với với Đạo Tổ, ngay cả Yêu Đế cũng không bằng nàng.

Khương Trường Sinh không lên tiếng nữa, Bạch Kỳ lại không có lập tức rời khỏi, mà lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, nhìn xem Khương Trường Sinh luyện chế phân thân.

Bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ lần nữa lâm vào bên trong an tĩnh.

Bạch Kỳ nhìn rất chân thành, nhưng tâm lại không ở trên Bàn Cổ phân thân, mà là nhớ thương Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh có lòng muốn chỉ bảo nàng, cho nên tốc độ luyện chế chậm lại, nhưng tên này không ngờ lại không có khai khiếu, khi hắn đi đọc tiếng lòng của nàng, lập tức bó tay rồi.

Ba.

Khương Trường Sinh đập lên đỉnh đầu Bạch Kỳ một cái, nói:

- Nghiêm túc nhìn xem, đừng tưởng rằng công đức thành tựu Đại La như vậy đủ rồi, từ nay về sau, thời đại Đại La Kim Tiên cuối cùng sẽ buông xuống, nếu thực lực của ngươi không đủ, bối phận lại cao hơn, cũng dễ dàng bị người xem nhẹ.

Bạch Kỳ lấy lại tinh thần, vội vàng gật đầu, khuôn mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt cũng rất hưng phấn.

Chẳng lẽ chủ nhân đã đọc được tiếng lòng của ta?

Ai nha.

Những hình ảnh kia chẳng lẽ cũng bị hắn nhìn thấy?

Thiên Giới, bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Tử Vi đại đế Khương Tú ngồi trên đế tọa, thần tình hắn nghiêm túc, các tiên thần cũng giống như thế, ánh mắt đều tập

trung ở trên người một nam tử mặc chiến giáp màu lam.

Thanh giáp nam tử chính là sứ giả của Chu Quái, đã không phải lần đầu tiên đến đây.

Lần này, Thanh giáp nam tử đưa tới một phần đại lễ để hết thảy tiên thần không thể từ chối.

- Thật có thần binh do Đại Đạo biến thành?

Khương Tú híp mắt hỏi.

Chương 1412 - Đại Đạo thần binh (2)

Thanh giáp nam tử gật đầu nói:

- Tự nhiên có, Chu Quái thần tôn chúng ta nắm giữ Nhân Quả thần binh, bất quá cái đó là do chính hắn ngưng tụ ra, Đại Đạo thần binh ẩn chân chính chứa toàn bộ uy năng của Đại Đạo, cực kỳ cường đại, Chu Quái có manh mối của thần binh này, đến nỗi Chu Quái vì sao không muốn, chỉ là bởi vì thần binh kia cũng không phải Nhân Quả đại đạo, chúng ta càng nghĩ, quyết định hiến cho Tiên đạo, chúng ta biết được vị trí chuẩn xác của Đại Đạo thần binh kia, có thể trợ giúp Thiên Đình thuận lợi cầm tới, bệ hạ chỉ cần phái một vị Đại La tiến đến, như vậy, cũng có thể giảm rất nhiều lo lắng.

Khương Tú lâm vào trong trầm tư.

Một lão đạo nhân đứng ra, hỏi:

- Lễ nặng như thế, xin hỏi Chu Quái muốn có được cái gì? Cũng hoặc là muốn Thiên Đình làm cái gì?

Thiên Đình Tiên quan đã thay đổi triều đại, Chính thần thế hệ trước đều đã ẩn lui, bắt đầu riêng phần mình bế quan tu luyện, chỉ có khi Thiên Đình đứng trước mối nguy mới hiện thân.

Thanh giáp nam tử hướng hắn ôm quyền hành lễ, sau đó nhìn về phía Khương Tú, nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Chu Quái gặp phải kiếp nạn của bản thân, chúng ta hy vọng có thể đi vào Đại Thiên lĩnh vực củ Tiên đạo ở lại, nhận được Tiên đạo bảo hộ, từ đây sau này, mặc cho Tiên đạo phân công, mặc cho Thiên Đình phân công.

Một câu cuối cùng nhất, hắn tận lực nhấn mạnh.

Trong Tiên đạo phe phái phức tạp, Thiên Đình là thần quyền ở bề ngoài, nhưng chưa hẳn có thể quản được những giáo phái Đại La.

Nếu muốn lựa chọn chỗ dựa, chính là lựa chọn Thiên Đình, dù sao Thiên Đình là do Đạo Tổ sáng tạo.

Trong Chu Quái, thanh danh Tiên đạo Đạo Tổ cực kỳ vang dội, dù sao đây là cường giả khủng bố dễ dàng trấn diệt thân thể thần tôn của bọn hắn.

Khương Tú nheo mắt lại, nói:

- Các ngươi có phải nên giới thiệu cho trẫm một chút, Chu Quái có bao nhiêu kẻ địch lại, có bao nhiêu thế lực cực mạnh hay không?

Thanh giáp nam tử gật đầu, lúc này bắt đầu nói ra.

Tiên thần cả triều đều đang nghiêm túc nghe, dần dần, sắc mặt của mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Trong đầu của bọn họ sinh ra cùng một ý nghĩ.

Chu Quái các ngươi làm bao nhiêu chuyện thất đức?

Đợi Thanh giáp nam tử nói xong, Lăng Tiêu bảo điện lâm vào trong yên lặng, lực hấp dẫn của Đại Đạo thần binh xác thực lớn, nhưng cũng không thể bỏ qua cừu địch của Chu Quái, thật sự là nhiều lắm.

Khương Tú cũng lâm vào trong xoắn xuýt, bây giờ Thiên Đình dùng Tứ Cực đại đế cầm đầu, còn hắn là người quyết định lớn nhất trong Tứ Cực đại đế, hắn sớm thành thói quen, đồng thời làm ra rất nhiều công tích, nhưng đối mặt Chu Quái, hắn không thể không cẩn thận.

Trong Đại Thiên thế giới, đạo thống cường đại tới đâu đều có thể bởi vì một ý nghĩ sai lầm mà hủy diệt.

Thanh giáp nam tử nhìn ra hắn khó xử, mở miệng nói:

- Thật ra bệ hạ không cần lo lắng, tại Đại Thiên thế giới, cái gọi là cừu hận bất quá là mạnh được yếu thua, lúc đạo thống

yếu thế, cường địch vây quanh, lúc đạo thống mạnh mẽ, hết thảy đều thân thiện, bây giờ Tiên đạo Đạo Tổ đang uy danh cường thịnh, nếu đón tiếp Chu Quái, kẻ địch của Chu Quái cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tìm kiếm mục tiêu khác.

Lời hắn để không ít tiên thần lộ ra vẻ mặt thư giãn, đúng là đạo lý này.

Tiên đạo trước kia kẻ địch cũng nhiều, không phải đều hóa thù thành bạn?

Tử địch Đạo Diễn càng chuyển thế vào Tiên đạo, trở thành cường tộc của Đại La tiên vực.

Tại Đại Thiên thế giới, không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có cường giả làm đầu.

Khương Tú càng nghĩ, cảm thấy không thể bỏ qua, pháp môn Chu Quái đã phổ biến qua ở trong Tiên đạo, Đạo Tổ còn chưa ra tay, đã bị Đạo Côn Luân giải quyết, điều này nói rõ Chu Quái đạo thống rất khó thay thế Tiên đạo.

Chờ Chu Quái đến, lại phổ biến Tiên đạo, hắn tin tưởng Tiên đạo có thể đồng hóa Chu Quái.

- Việc này, trẫm chuẩn, bất quá Thiên Đình cần lấy được Đại Đạo thần binh trước, ngươi lại tạm thời ở lại, chờ trẫm cân nhắc ứng cử viên Đại La.

Khương Tú trầm giọng nói, Chu Quái tới mấy lần, mỗi lần đều đưa tới lễ lớn, rõ ràng rất nóng lòng.

Nếu chỉ là tính toán, một vị Đại La đối với Tiên đạo mà nói, không coi là tổn thất lớn, Chu Quái không đáng cầm một tôn Đại La tới đắc tội toàn bộ Tiên đạo.

Thanh giáp nam tử lộ ra nụ cười, nói:

- Tiên đạo cùng Chu Quái hợp lại, tất nhiên có thể uy chấn các phương đạo thống, dùng năng lực tình báo của Chu Quái, trợ giúp Tiên đạo tìm tới Cực Ý, Tham Nhân, tuyệt không phải việc khó.

Cực Ý, Tham Nhân điều động Đạo Hư Tôn Chủ tập kích Tiên đạo, bị Tiên đạo Đạo Tổ tru diệt, trận chiến kia mới là một trận chiến Đạo Tổ chân chính danh chấn Đại Thiên thế giới, cho nên trong mắt rất nhiều đạo thống, Tiên đạo cùng Cực Ý, Tham Nhân là quan hệ thù địch.

Khương Tú tự nhiên nhớ kỹ việc này, hắn cũng cảm thấy nếu báo thù Cực Ý, Tham Nhân, vậy hắn mới xem như chân chính kiến công cho Tiên đạo, trước đó đều là trò đùa trẻ con, thế là hắn cười đáp ứng.

Sau khi thanh giáp nam tử rời khỏi, nhóm tiên thần bắt đầu thảo luận nên phái ai đi.

Chương 1413 - Tiên đạo xâm lấn (1)

Đại La đi đến đó nhất định phải hoàn toàn thuộc về Thiên Đình, đồng thời lại có thực lực hoành hành Đại Thiên thế giới.

Phần lớn tiên thần đều đề cử Khương Tiển, dù sao Khương Tiển là cháu trai Đạo Tổ thương yêu nhất, nếu hắn xảy ra chuyện, Đạo Tổ tất nhiên sẽ ra tay, mà lại thực lực bản thân Khương Tiển rất mạnh, tuyệt đối là tồn tại gần với Thiên Đế nhất trong Thiên Đình.

Khương Tú cũng cảm thấy hợp lý, bất quá bọn hắn là huynh đệ, điều động huynh đệ đi làm nguy hiểm như thế chuyện, hắn vẫn còn có chút khó xử.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Sau khi Khương Trường Sinh luyện chế hết thảy Bàn Cổ quả thành Bàn Cổ phân thân, nhìn về phía bên cạnh Bạch Kỳ, hỏi:

- Ngươi ngộ được bao nhiêu?

Bạch Kỳ bừng tỉnh, vô ý thức trả lời:

- Ngộ được ảo diệu của phân thân, bất quá ta vẫn không cách nào nhìn thấu phân thân của chủ nhân.

- Ngươi có muốn đi một chút về phân thân chi đạo hay không? Phúc Nguyên thánh mẫu chúc phúc cho chúng sinh, sao có thể chẳng qua là dựa vào ngươi một người, nếu ngươi có muôn

vàn phân thân, chẳng phải có thể tốt hơn thực hiện chức trách của Thiên Đạo?

Lời Khương Trường Sinh để ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên.

Thiên Thân Vạn Tướng.

Đây không phải biểu tượng thần thoại của chủ nhân sao?

Bạch Kỳ lập tức động tâm, nàng thân là tôi tớ duy nhất của Đạo Tổ, tự nhiên phải có phong cách cực cao, dạng này mới có thể không làm cho Đạo Tổ mất mặt.

- Tốt, ta sẽ nghiên cứu thật tốt.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu như gà con mổ thóc, tâm tư của nàng đã bay về phía truyền thuyết Thiên Thân Vạn Tướng.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi về phương xa.

Bạch Kỳ vội vàng đuổi theo, nhắm mắt theo đuôi.

- Chủ nhân, tiếp theo ngài muốn làm cái gì?

- Tự nhiên là tu luyện.

- Không đi nhân gian nhìn một chút?

- Tạm thời không có tâm tình, chờ ta hoàn thành ta mong muốn hoàn thành đạo pháp, lại đi nhân gian đi một chút.

- Được.

Bạch Kỳ có chút thất vọng, đối với nàng không thế nào tu luyện mà nói, hai trăm vạn năm sao mà dài đằng đẵng, cho nên mỗi lần nhìn thấy Khương Trường Sinh, nàng đều hết sức vui vẻ, hy vọng có thể ở chung với hắn thêm một đoạn thời gian ngắn, dù cho đều là nàng nói chuyện, hắn đang nghe, nàng cũng thật cao hứng.

Khương Trường Sinh đi không nhanh, Bạch Kỳ cũng ý thức được điểm này, thế là bắt đầu nói về chuyện cũ.

- Chủ nhân, còn nhớ rõ thời điểm ngài và ta lần đầu gặp nhau không, khi đó ta bị đuổi giết, ngài dễ dàng hàng phục ta, ta khi đó cho rằng mình chết chắc, là chủ nhân nhân từ, lưu ta một mạng, trả lại cho ta phúc duyên bây giờ.

Bạch Kỳ thao thao bất tuyệt nói xong, Khương Trường Sinh cũng đang chăm chú nghe.

Hồi ức trước kia, trân quý hiện tại.

Đoạn đường này đi mấy canh giờ, bọn hắn mới trở lại Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ không còn dám quấy rầy, thế là nhích người đến yêu tộc, chuẩn bị chọn lựa nhân tuyển thích hợp kế thừa Đại Đạo quả.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nhắm mắt tiếp tục sáng tạo đại đạo.

Trong quá trình luyện chế Bàn Cổ phân thân, hắn lại có lý giải về lực lượng của Bàn Cổ Đại Đạo, thế là muốn thử một chút.

Hắn muốn sáng tạo Đại Đạo, là dung hợp Đại Đạo lực lượng khác, cần một loại đại đạo lực lượng cực kỳ bá đạo đi áp chế các đại đạo lực lượng khác, từ đó gấp rút khiến cho chúng nó dung hợp.

Lực lượng Bàn Cổ Đại Đạo đang thích hợp, lại từ nhân quả chi đạo tiến hành dung hợp, có lẽ có thể thành công.

Có ý nghĩ, Khương Trường Sinh có động lực mới.

Theo hắn nhắm mắt, bánh răng thời gian lần nữa tăng tốc, tiến trình của Thiên Đạo nhanh chóng tiến lên.

Trong đoạn thời gian dài từ nay về sau, Thiên Đình điều động Khương Tiển đi tới Chu Quái, dù cho dùng tu vi Đại La, vẫn trải qua trăm vạn năm giày vò, vừa mới lấy được Đại Đạo thần binh trở về, ở trong quá trình này, hắn gặp phải rất nhiều phiền toái, may mắn được Chu Quái yểm hộ, mới thành công trở về.

Chính là bởi vì đoạn đường này mạo hiểm, Thiên Đình mới tín nhiệm Chu Quái, Chu Quái là thật đang cầu xin để sinh tồn, không có tính toán.

Đến tận đây, Chu Quái bắt đầu di chuyển hướng về Tiên đạo.

Làm siêu thoát đạo thống cường đại hơn Đạo Diễn rất nhiều, Chu Quái hành động đưa tới rất nhiều đạo thống chú ý, đồng thời tin tức liên quan đến việc Chu Quái đầu nhập vào Tiên đạo bị truyền ra.

Cái này khiến Huyền Mệnh, Trấn Xu đứng ngồi không yên.

Trong một ngôi đại điện, chủ nhân Huyền Mệnh cùng chủ nhân Trấn Xu mang theo thủ hạ của riêng mình gặp nhau.

Chủ nhân Trấn Xu người mặc đại bào, mang theo mặt nạ, thập phần thần bí, hắn cùng chủ nhân Huyền Mệnh sánh đôi mà ngồi, bầu không khí ngưng trọng.

Chủ nhân Huyền Mệnh trước tiên đánh vỡ yên lặng hỏi:

- Trấn Xu đến tột cùng có dự định gì, mời chúng ta đến đây, tất nhiên có việc lớn muốn thương lượng.

Các cường giả một phương Huyền Mệnh đều bất thiện nhìn chằm chằm Trấn Xu.

Trước đó Huyền Mệnh cùng Trấn Xu hợp lại đối kháng Đạo Diễn, kết quả Trấn Xu đầu hàng, việc này đã trở thành một cây gai trong lòng chúng sinh Huyền Mệnh, ít nhất bọn hắn cảm thấy Trấn Xu không đáng tin.

Chương 1414 - Tiên đạo xâm lấn (2)

Chủ nhân Trấn Xu chậm rãi mở miệng nói:

- Huyền Mệnh cùng Trấn Xu nên hạ quyết định, khí thế Tiên đạo khuếch trương là không thể ngăn cản, chắc hẳn, trong đạo thống các ngươi đã xuất hiện phương pháp tu hành của Tiên đạo, càng ngày càng nhiều người tôn sùng Tiên đạo, mà lại không thể ngăn chặn, đúng không?

Nghe vậy, chủ nhân Huyền Mệnh nhíu mày, Huyền Mệnh xác thực xuất hiện tình huống như vậy, làm cho các nàng không thể làm gì.

Nếu như Tiên đạo không đủ mạnh, bọn hắn đã sớm đi diệt.

Nhưng bọn hắn hết lần này tới lần khác không dám trêu chọc Tiên đạo, điều này rất khó chịu.

- Đạo Diễn đã đầu thai đi vào Tiên đạo, còn có Chu Quái không biết lai lịch sắp đến đây tìm Tiên đạo nương tựa, chúng ta mặc dù không hiểu rõ Chu Quái, nhưng nghe nói Chu Quái là đạo thống còn cường đại hơn Động Ô thần đài vạn lần, đạo thống như thế đến đây, có lẽ là vì nịnh nọt Tiên đạo.

Chủ nhân Trấn Xu còn chưa dứt lời, nhưng mọi người ở đây đều hiểu ý hắn.

Chủ nhân Huyền Mệnh giễu cợt nói:

- Ồ? Vậy ngươi dự định làm thế nào? Là muốn cúi đầu trước Tiên đạo sao?

Trấn Xu chủ nhân lắc đầu, nói:

- Làm như vậy, chờ tự chịu diệt vong sao, đạo thống không còn, ý nghĩa chúng ta hiện tại làm việc tính là cái gì?

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói:

- Cùng nhau rời khỏi phương lĩnh vực này thôi, Huyền Mệnh và Trấn Xu hợp lại, sẽ có thể sinh tồn tốt hơn.

Vừa dứt lời, Huyền Mệnh một phương vỡ tổ.

- Đi với các ngươi? Các ngươi tính là thứ gì?

- Hài hước, còn muốn lại bán chúng ta một lần?

- Cùng đi với các ngươi, còn không bằng tìm Tiên đạo nương tựa, ít nhất Tiên đạo làm việc rõ rõ ràng ràng.

- Không sai, cùng lắm thì chúng ta xây dựng giáo phái, không có gì khác đạo thống, chẳng qua là trên đầu nhiều thêm một Tiên đạo mà thôi.

Nghe lời của thủ hạ, chân mày chủ nhân Huyền Mệnh nhíu chặt hơn.

Cái này là hiện trạng của Huyền Mệnh, bọn hắn đã bị Tiên đạo toàn diện xâm nhập, phần lớn Mệnh Thánh đều có giao tiếp với Đại La của Tiên đạo, giáo phái Đại La của Tiên đạo đều mang tâm tư, đi bốn phía đào người, mong muốn lớn mạnh bản thân.

Ngày xưa Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân, không phải chính là võ giả chuyển thành Tu Tiên giả à, còn thành tựu Đại La, lấy ví dụ của bọn hắn rất có lực hấp dẫn đối với Mệnh Thánh, dù sao các Mệnh Thánh đã đi đến cực hạn của thực lực, nếu như có thể đi được càng xa ở trên tiên đạo, cũng xem như cơ duyên.

Trấn Xu một phương rõ ràng không ngờ tình huống của Huyền Mệnh còn nghiêm trọng hơn so với bọn hắn, xem điệu bộ này, Huyền Mệnh rõ ràng đã phản chiến, thế là bọn hắn cũng bắt đầu mở miệng trào phúng, khiến cho đại điện lâm vào trong ồn ào.

- Tốt, ta cho Huyền Mệnh thời gian cân nhắc, trăm năm sau, nếu như còn không có trả lời chắc chắn, Trấn Xu sẽ tự mình rời khỏi.

Chủ nhân Trấn Xu đứng dậy, bình tĩnh nói.

Chủ nhân Huyền Mệnh gật đầu, đưa mắt nhìn bọn hắn rời khỏi.

Các Mệnh Thánh vẫn đang trào phúng Trấn Xu, biểu đạt khó chịu trong lòng.

Chủ nhân Huyền Mệnh nhìn xem một màn này, trong lòng có quyết đoán.

Trong hư không tối tăm, chủ nhân Trấn Xu trống rỗng xuất hiện.

Hắn nhìn phía trước, mở miệng nói:

- Huyền Mệnh đã đi về phía Tiên đạo, chỉ có thể từ bỏ.

Trong bóng tối xuất hiện một thân ảnh đỏ đậm, như ẩn như hiện, cực kỳ quỷ dị.

- Đã như vậy, vậy thì từ bỏ bọn hắn, nếu có khả năng, để bọn hắn nếm chút đau khổ, ngược lại dù như thế nào, bọn hắn đều muốn gia nhập Tiên đạo, không bằng suy yếu thực lực của bọn hắn.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên, trong lời nói tràn ngập sát cơ.

Chủ nhân Trấn Xu trả lời:

- Chúng ta không có lực đi chiến với Huyền Mệnh, trước rời khỏi vùng lĩnh vực này lại nói, đường xá sau này còn cần các ngươi xuất thủ tương trợ, bằng không rất khó vượt qua thập phương hỗn loạn của đạo thống lĩnh vực.

Thân ảnh đỏ đậm lạnh giọng nói:

- Các ngươi cứ đi, nếu các ngươi làm không được, vậy ta sẽ ra tay, sau khi các ngươi rời khỏi, ta sẽ bị tiêu diệt Huyền Mệnh, cũng không biết Đạo Tổ kia có thể phát giác được hay không.

Linh Tiêu giáo, phía trên quỳnh lâu trong mây, Bạch Kỳ cùng Tiêu Hòa nương nương đang uống trà.

- Chậc chậc, không ngờ Huyền Mệnh lại bị kiếp nạn này, nhớ năm đó, ba đại siêu thoát đạo thống là tồn tại mà Tiên đạo chúng ta phải ngước nhìn, mỗi lần suy nghĩ đến điểm này, ta cảm giác tốc độ Tiên đạo phát triển không thể tưởng tượng nổi, bình thường ta còn cảm giác thời gian trôi qua thật chậm, quả nhiên, rất nhiều chuyện phải dựa vào so sánh.

Bạch Kỳ cảm khái nói, gần đây có một việc lớn truyền vào Đại La tiên vực, dẫn tới rất nhiều đại năng cảm khái.

Huyền Mệnh bị lực lượng thần bí hủy diệt.

Trấn Xu bỏ chạy vào chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới.

Ba đại siêu thoát đạo thống vô cùng cường đại trước đó đã không còn tồn tại, Đạo Diễn cũng đã đo vào trong Tiên đạo, bây giờ, trong mảnh Đại Thiên lĩnh vực này chỉ có một bá chủ, đó chính là Tiên đạo, mà uy danh của Tiên đạo đã vượt qua ba đại bá chủ ngày xưa, có thể chấn nhiếp các phương lĩnh vực xung quanh.

Chương 1415 - Thần binh thở dài (1)

Tiêu Hòa nương nương hỏi:

- Việc này có phải là nhằm vào Tiên đạo tính toán hay không? Dù sao Chu Quái sắp đến, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Huyền Mệnh cùng Trấn Xu sớm muộn gì cũng sẽ bị Tiên đạo đồng hóa, nhưng hôm nay, chúng ta xem như mất đi lực lượng của hai phe siêu thoát đạo thống, tổn thất không thể bảo là không lớn.

Bạch Kỳ gật đầu, nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy, Đạo Môn đã phái người đi điều tra.

Nói đến tạo hóa của Huyền Mệnh, Bạch Kỳ cảm khái vạn phần, lại bắt đầu hồi ức cách cục hư không năm đó.

Tiêu Hòa nương nương nghe một hồi lâu, hợp thời mà hỏi:

- Đạo Tổ bây giờ còn đang bế quan sao?

Bạch Kỳ nghe nàng nhắc đến Đạo Tổ, trên mặt đầy tươi cười, nói:

- Không sai, thời gian lão nhân gia ông ta bế quan càng ngày càng dài, nhưng ta mỗi lần nhìn thấy ngài ấy, cũng có thể cảm giác được ngài mạnh lên, quả nhiên là cao thâm mạt trắc, mạnh như Đại La Thần Tướng, thấy hắn, chỉ sợ cũng phải cảm giác mình vẫn là phàm nhân.

Miêu tả như thế để trên mặt Tiêu Hòa nương nương lộ ra vẻ hướng tới.

Bạch Kỳ tựa hồ suy nghĩ điều gì, hỏi:

- Trước kia ngươi từng có duyên cùng Đạo Tổ?

Tiêu Hòa nương nương lắc đầu, nàng cùng Đạo Tổ chẳng qua là gặp nhau ở trong mấy đạo tràng, không ai nhận ra thân phận của Đạo Tổ, nếu Đạo Tổ không muốn thừa nhận, nàng cũng sẽ không nói ra ngoài.

Bất quá nhớ tới duyên phận giữa mình và Đạo Tổ, nàng cũng cảm thấy kỳ diệu, không biết là nàng gặp được Đạo Tổ trước, hay là Đạo Tổ nhìn trúng nàng trước, có lẽ, là bọn hắn lựa chọn lẫn nhau trên con đường tầm đạo.

Mặc dù trong ngày thường, nàng không gặp được Đạo Tổ, nhưng nàng tin tưởng Đạo Tổ đang chăm chú nhìn nàng, cho nên nàng luôn nỗ lực tu luyện, không muốn để cho Đạo Tổ thất vọng.

- Đúng rồi, ngươi có nắm chắc chứng được Đại La Thần Tướng hay không?

Bạch Kỳ ngược lại hỏi, bây giờ Tiên đạo ở bề ngoài vẫn như cũ chỉ có Tiên đạo Tam Thánh là Đại La Thần Tướng, chúng sinh đều đang đợi vị Đại La Thần Tướng thứ tư sinh ra.

Nàng biết được Mộ Linh Lạc đã trở thành Đại La Thần Tướng, nhưng Mộ Linh Lạc không thích hư danh, nàng chỉ nhận ba vị Đại La Thần Tướng, trên thực tế, vạn giới bởi vì nàng mà truyền lưu lấy một lời đồn, chính là đạo lữ của Đạo Tổ cũng là Đại La Thần Tướng.

Tiêu Hòa nương nương lắc đầu nói:

- Còn kém xa lắm, Đại La Thần Tướng quá khó khăn.

Cảnh giới càng lên cao, độ khó tự nhiên càng cao, nhưng độ khó của Đại La Thần Tướng càng khủng bố hơn, nhanh nhất vạn năm có thể sinh ra một vị Đại La, nhưng ba trăm vạn năm cũng khó khăn sinh ra một vị Đại La Thần Tướng, từ sau Tiên đạo Tam Thánh, lại không có người thành tựu Đại La Thần Tướng, thậm chí ngay cả một tia thời cơ đột phá cũng không có.

Bạch Kỳ lắc đầu, nói:

- Đại La Thần Tướng xác thực khó, nhưng ngươi tốt xấu gì cũng là Thái Sơ Cửu Thánh, tất nhiên hi vọng lớn, có lẽ ngươi nên ngẫm lại, nghiên cứu Đại Đạo nào thích hợp ngươi nhất.

Tiêu Hòa nương nương nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Bạch Kỳ đợi ở bên cạnh Đạo Tổ thời gian dài nhất, lời nói này rõ ràng tại đề điểm nàng.

Nghiên cứu một đạo.

Tiêu Hòa nương nương xem đạo pháp của mình, suy tư mình rốt cuộc thích hợp đạo gì?

Chẳng biết tại sao, nàng nhớ tới đạo tràng lúc trước lần đầu gặp mặt Đạo Tổ, nói ra, khi đó vẫn là nghe Đạo Côn Luân giảng đạo, Đạo Côn Luân bây giờ cũng thành tựu Đại La Thần Tướng.

Từ nơi sâu xa, nàng giống như bắt lấy cái gì.

Bạch Kỳ gặp nàng lâm vào trong suy tư, cũng không quấy rầy, tự mình uống trà, sau đó phẩm vị phong cảnh Linh Tiêu giáo.

Đạo Môn, một hòn đảo treo ở chân trời, biển mây vờn quanh, xinh đẹp như tranh.

Phía trên phù đảo có một chỗ đạo đài do bạch ngọc đắp lên mà thành, bốn bóng người tĩnh toạ ở đây, phân biệt là Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân cùng với hai vị Đại khác La.

Bây giờ đạo môn tăng thêm Đạo Côn Luân, có tới năm vị Đại La, vẫn như cũ là đệ nhất công đức giáo phái, Phật Môn không bằng.

- Chu Quái sắp đến, Đạo Môn chuẩn bị thu đồ đệ đi.

Bỉ Ngạn đạo quân mở miệng nói.

Đây cũng là sách lược của hết thảy Đại La giáo phái, chiêu thu đệ tử trong các tộc, có thể làm cho căn cơ của giáo phái trong Tiên đạo càng sâu, mặc dù chưa có tiếp xúc qua sinh linh Chu Quái, nhưng Chu Quái là siêu thoát đạo thống có thể dẫn Đạo Tổ tự mình ra tay, thiên phú của bọn hắn tất nhiên không kém.

Mà nhân quả chi đạo, rất xứng với Đạo Môn.

Sắc mặt Thái Thượng Côn Luân bình tĩnh nói:

- Tuyển nhận Chu Quái làm đệ tử là không có vấn đề, chẳng qua so với Chu Quái, ta càng muốn biết Thiên Đình sẽ xử trí Đại Đạo thần binh như thế nào, phải chăng Chu Quái còn có thanh Đại Đạo thần binh thứ hai.

Từ khi Khương Tiển mang Đại Đạo thần binh về, thần binh kia được đặt ở trong Thiên Đình, phát ra khí tức Đại Đạo cuồn cuộn, hết thảy Đại La đều có thể cảm nhận được.

Khí tức Đại Đạo cường đại như vậy, để Thái Thượng Côn Luân cũng vì đó mà động tâm.

Bỉ Ngạn đạo quân mặt không đổi sắc, đạm mạc nói:

- Đã là Thiên Đình đoạt được, vậy thì nên do Thiên Đình quyết đoán. -

Thái Thượng Côn Luân cau mày nói:

- Tiếp nhận Chu Quái, mang đến hậu quả cũng không phải một mình Thiên Đình đối mặt, mà là toàn bộ Tiên đạo, Đạo Môn làm đệ nhất đại giáo, tự nhiên sẽ gánh chịu càng nhiều trách nhiệm cùng áp lực, vì sao không thể đưa thanh Đại Đạo thần

binh này cho Đạo Môn, ít nhất cho một cơ hội cạnh tranh công bằng.

Chương 1416 - Thần binh thở dài (2)

Lời vừa ra, hai vị Đại La khác đều gật đầu.

Lấy việc lớn trước đó liên quan đến tương lai Tiên đạo, Thiên Đế đều sẽ tìm các phương Đại La giáo phái cùng nhau thương lượng, bây giờ Tử Vi đại đế cầm quyền, làm theo ý mình, chỉ biết Thiên Đình, mặc dù làm việc như thế càng có hiệu suất, nhưng cũng sẽ tổn hại lợi ích của Đại La giáo phái.

Bỉ Ngạn đạo quân nhíu mày, không trả lời ngay.

Đại Đạo thần binh can hệ trọng đại, Thiên Đình thế nào sẽ từ bỏ?

Mà bọn hắn mong muốn, Phật Môn chẳng lẽ không muốn?

Đại La giáo phái khác gặp bọn họ hành động, sao lại từ bỏ ý đồ?

Cùng lúc đó, Phật Môn xác thực cũng đang thương nghị việc này, bây giờ Phật Môn do Vị Lai phật tổ độc tài quyền hành, còn có hai tôn Đại La Phật Tổ, hết thảy ba vị, phân biệt tự xưng Quá Khứ Phật, Hiện Tại Phật cùng với Vị Lai Phật.

Đạo Môn, Phật Môn mặc dù thành lập đã lâu, nhưng số lượng Đại La cũng không có tăng vọt, bởi vì người thành tựu Đại La, đều muốn một mình xây dựng giáo phái, hưởng thụ đại khí vận cho nên Đại Đạo thần binh tồn tại đối với Đạo Môn, Phật Môn mà nói, đều khó mà coi nhẹ. Cuối cùng, áp lực đi vào trên đầu Tử Vi đại đế Khương Tú.

Khương Tú lại thể hiện ra thái độ càng cường ngạnh hơn Thiên Đế, tuyên bố Đại Đạo thần binh chỉ có thể thuộc về Thiên Đình, chuyện nháo đến Thiên Đế nơi đó, Thiên Đế không thể không xuất quan, dạy dỗ Khương Tú một chầu, bảo Khương Tú khách khí đối với các La một chút, sau đó chuyện không giải quyết được gì.

Bất quá Thiên Đình cũng gặp khó.

Trong Thiên Đình không có một vị Đại La có thể hàng phục Đại Đạo thần binh, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Khương Tiển cũng chỉ mang nó về, cũng không thể dẫn động lực lượng của nó.

Thiên Đình, trong Cấm Ngục.

Lôi vân cuồn cuộn, tám trụ lớn bằng bạch ngọc vờn quanh, tám đầu xiềng xích quấn quanh lấy một thanh thần binh khổng lồ, phía trên dán đủ loại lá bùa.

Thần binh này chính là là một thanh trường kích khổng lồ, toàn thân nổi lên màu bạc, lưu động một tia Lôi Điện cùng đạo quang kỳ dị.

Lưỡi kích bá khí, như một đầu Thương Long chiếm cứ, cán thân to lớn, tản ra khí thế vô tận thương mang, nó giống như Sáng Thế thần trụ, lù lù bất động, khiến cho sinh linh nhìn mà sợ.

Ở ngoài trận, hai thiên binh đang ở chờ đợi, bọn hắn đã tập mãi thành thói quen đang ở riêng phần mình tĩnh toạ luyện công.

Bỗng nhiên, một vị thiên binh trong đó mở mắt, nhíu mày nhìn về phía Đại Đạo thần binh phương xa.

- Này, ngươi có nghe được âm thanh gì không?

Thiên binh nhìn về phía đồng bạn bên cạnh, trầm giọng hỏi, nghe vậy, đồng bạn mở mắt nhìn lại.

Hai người nhìn chằm chằm Đại Đạo thần binh rất lâu, cũng không có nhìn ra dị thường gì.

- Ngươi không phải là nghe lầm đó chứ?

- Không có, tuyệt đối nghe được, có người đang thở dài.

- Thở dài? Chẳng lẽ có người chui vào, chúng ta đạo hạnh thấp, không nhìn thấy?

- Không là, là Đại Đạo thần binh đang thở dài, muốn báo cáo việc này hay không?

- Việc quan hệ Đại Đạo thần binh, vẫn nên đi bẩm báo, thà rằng phạm sai lầm nhỏ, không thể phạm tội lớn.

- Tốt! Ta đi, ngươi trông coi.

Dứt lời, thiên binh đứng dậy, nhanh chóng nhanh rời khỏi Cấm Ngục.

Một lát sau, thiên binh lưu lại đang muốn ngồi xuống, bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh:

- Ai!

Một tiếng thở dài nay khiến cho toàn thân hắn căng cứng, lập tức quay người nhìn lại.

Đại Đạo thần binh ở trong trận không nhúc nhích, xung quanh cũng không có bất kỳ dị thường gì, nhưng hắn dám xác định mình không có nghe lầm, âm thanh chính là truyền đến từ Đại Đạo thần binh.

- Chẳng lẽ có Khí Linh?

Thiên binh nhíu mày suy nghĩ, pháp bảo cường đại sinh ra Khí Linh cũng không hiếm lạ, huống chi Đại Đạo thần binh.

Nhưng Đại Đạo thần binh thai nghén ra Khí Linh không phải là Đại Đạo Chi Thần đó chứ.

Ngay tại thời điểm hắn khẩn trương, tiếng thở dài kia lần nữa vang lên, càng thêm rõ ràng.

- Ai!

Tiếng thở dài mỗi một lần vang lên, đều càng thêm mãnh liệt, đến phía sau, đối với thiên binh mà nói như là thiên lôi cuồn cuộn, đinh tai nhức óc.

Dần dần, thiên binh ngây người cả người, ánh mắt mất đi thần thái, hắn vô ý thức bay về phía Đại Đạo thần binh.

Ngay khi hắn sắp đến rìa đại trận, một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện, ấn ở trên bờ vai của hắn, đồng thời đánh vào một đạo pháp lực, khiến cho hắn bừng tỉnh.

Thiên binh tỉnh lại, toàn thân run lên, vô ý thức quay đầu nhìn lại, lúc này hoảng hốt hành lễ, nói:

- Bái kiến Thánh Quân.

Người đến chính là Khương Tiển.

Khương Tú cũng đi theo phía sau, thiên binh vội vàng hướng hắn hành lễ.

- Tất cả đi xuống đi.

Khương Tú vung tay áo nói, hai vị thiên binh lập tức lui ra.

Rất nhanh, trong Cấm Ngục chỉ còn lại có Khương Tú và Khương Tiển.

- Thần binh nay làm thật có Khí Linh?

Khương Tú hoang mang hỏi.

Nếu như có Khí Linh, sẽ càng khó hàng phục.

Khương Tiển nhìn chằm chằm Đại Đạo thần binh, nói:

- Cũng không tính Khí Linh, thở dài vừa rồi, có thể là một vị tồn tại nào đó trước kia đối mặt với nó phát ra, nó ghi chép lại.

Chân mày Khương Tú nhíu chặt hơn, đi theo thở dài nói:

- Chỉ có thần binh, lại không cách nào hàng phục, đây gọi là chuyện gì, trẫm đã biết Chu Quái không có hảo tâm như vậy.

Nói đến chỗ này, hắn sinh ra oán niệm đối với Chu Quái, có loại cảm giác bị trêu đùa.

Đại Đạo thần binh trước mắt chỉ mang đến phiền toái, cũng không có mang đến chỗ tốt cho Thiên Đình.

Khương Tiển híp mắt nói:

- Ta luôn cảm thấy nó đang triệu hoán người nào đó, có lẽ nó đã tìm tới chủ nhân của mình.

Chương 1417 - Đại Đạo sơ sinh (1)

- Tìm tới chủ nhân? Ý gì?

Sắc mặt Khương Tú trong nháy mắt trở nên khó coi.

Thiên Đình vì đạt được Đại Đạo thần binh, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, mạo hiểm bao lớn, kết quả Đại Đạo thần binh tự mình lựa chọn chủ nhân, nếu như chọn trúng không phải tiên

thần của Thiên Đình, vậy bọn hắn không phải phí công nhọc sức?

Khương Tiển bình tĩnh nói:

- Có lẽ nên để tất cả tiên thần Thiên Đình đều tới thử một lần, nếu như Đại Đạo thần binh không có lựa chọn Thiên Đình, chúng ta cũng chỉ đành thành toàn cho nó, vô luận người nào đạt được bảo vật này, đều có trợ giúp đối với Tiên đạo, nó không nên mai một ở đây.

Vẻ mặt Khương Tú âm tình biến ảo, hắn biết là lý này, nhưng vẫn rất không cam lòng, chủ yếu là hắn mong đợi rất nhiều năm, nếu kết quả không như ý, tự nhiên khó chịu, bất quá dù như thế nào, hắn nhất định phải dùng toàn thể lợi ích Tiên đạo là việc lớn hạng nhất.

Chợt, Khương Tú quay người rời khỏi, chuẩn bị an bài hết thảy tiên thần theo thứ tự vào Cấm Ngục.

Khương Tiển ngóng nhìn Đại Đạo thần binh, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Hắn thấy Đại Đạo thần binh lần đầu tiên đã sinh ra yêu thích mãnh liệt, đáng tiếc, Đại Đạo thần binh cũng không có lựa chọn hắn.

- Cũng không biết là ai có vận khí tốt như thế…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Tử Tiêu cung lại không nhận thời gian ảnh hưởng.

Khương Trường Sinh đi tắm vào trong sáng tạo đại đạo, không thể tự kềm chế, không biết đi qua bao lâu, hắn cuối cùng tỉnh lại.

Sở dĩ tỉnh lại, là bởi vì trên con đường sáng tạo đại đạo, hắn đã lấy được một chút kết quả.

Hắn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay toát ra một sợi tử khí, không đến hai hơi, tử khí đã tan thành mây khói, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

- Mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng đây cũng là điềm tốt.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, lần này bế quan cuối cùng có kết quả.

Hắn bấm ngón tay suy tính, phát hiện lần này bế quan lại gần ba trăm vạn năm, hắn đã hơn một ngàn một trăm vạn tuổi, vượt qua tất cả thời gian bế quan trước đó.

Hắn nhìn về phía Đại La tiên vực, khí tức của chúng sinh lại khác biệt so với lần trước, liếc mắt quét tới, chúng chuyện của chúng sinh đều lọt vào mắt hắn.

Trong lúc bất tri bất giác, ánh mắt của hắn nhìn đến Thiên Đình.

- Là cỗ khí tức Đại Đạo kia.

Khương Trường Sinh nheo mắt lại, trong lúc hắn bế quan, hắn từng cảm nhận được hai cỗ khí tức Đại Đạo, một là Đại Đạo thần binh của Thiên Đình, hai là thần bí khí tức nhằm vào Huyền Mệnh.

Đối với hai thứ này, hắn cũng không có đi quản, Đại Đạo thần binh mặc dù ẩn chứa lực lượng Đại Đạo bàng bạc, thế nhưng là vật vô chủ, sẽ không hại Tiên đạo, đến nỗi Huyền Mệnh, giao tình giữa hắn và Huyền Mệnh cũng không sâu, ân tình lúc trước Huyền Mệnh bồi dưỡng Khương Tiển, Khương Trường Sinh sớm đã trả.

Nếu không phải hắn lúc trước ra tay, Huyền Mệnh đã bị Đạo Diễn tru diệt.

Khương Trường Sinh hiện tại cảm thấy rất hứng thú đối với Đại Đạo thần binh, hắn có thể cảm giác được Đại Đạo thần binh đã vượt qua phẩm giai Thiên Đạo chí bảo, có thể so với Hỗn Nguyên linh bảo, mà lại là có được lực lượng Đại Đạo hoàn chỉnh, theo trình độ nào đó mà nói, Đại Đạo thần binh mạnh hơn Hỗn Nguyên linh bảo.

Bây giờ, Hỗn Nguyên linh bảo này đã lựa chọn được chủ nhân của mình.

Khương Nghĩa trời sinh có được thiên phú thôn phệ, đã từng là Hắc Ám đại đế.

Bởi vì Hắc Ám đế đình cùng Thiên Đình từng là tử địch, dẫn đến Khương Nghĩa đến nay không thể dung nhập vào trong Thiên Đình, sau khi đạt được Đại Đạo thần binh, Khương Nghĩa trốn đi tu luyện, ngoại trừ Đại La Thần Tướng, không có Đại La có thể phát giác được tung tích của hắn, dù sao bản thân hắn cũng là Đại La.

Tìm không thấy Khương Nghĩa, dần dà, các đại giáo phái từ bỏ truy tìm về Đại Đạo thần binh.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Khương Nghĩa, phát hiện sau khi Khương Nghĩa đạt được Đại Đạo thần binh liền thu được nhân quả Đại La Thần Tướng.

Tiểu tử này sẽ vượt qua đại năng các triều đại, trở thành vị Đại La Thần Tướng thứ năm, cũng chính là vị Đại La Thần Tướng thứ nhất trong mắt chúng sinh từ sau Tam Thánh.

- Cũng không ngờ hắn có nhân quả này, đôi mắt này của ta, vẫn có rất nhiều chuyện không thấy được.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, dù cho là Tiên đạo, cũng có chuyện hắn không dự đoán được, huống chi là Đại Thiên thế giới.

Từ một chút này cân nhắc, hắn còn chưa đủ mạnh mẽ.

Hồng Mông Đại Đạo, bắt buộc phải làm.

Khương Trường Sinh thấy Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ đều không ở đây, thế là lách mình tan biến khỏi Tử Tiêu cung, tính cả Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cũng cùng nhau tan biến.

Cơ hồ là đồng thời, hắn xuất hiện ở trong hư không, đứng trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chậm rãi tiến lên.

Sở dĩ đi ra ngoài là bởi vì hắn cảm nhận được một cỗ khí tức Đại Đạo mỏng manh, đây là một đạo quy tắc Đại Đạo vừa sinh ra không lâu.

Trước khi sáng tạo đại đạo, mặc dù có được tu vi Đại La Kim Tiên, hắn cũng rất khó cảm nhận được quy tắc Đại Đạo sinh ra, nhìn từ điểm này, tiến bộ của hắn rất to lớn.

Khương Trường Sinh bay từ từ, tránh cho khí tức của mình kinh động quy tắc Đại Đạo vừa sinh.

Chương 1418 - Đại Đạo sơ sinh (2)

Qua một hồi lâu, hắn đi đến rìa lĩnh vực hư không, lại hướng phía trước chính là một mảnh hư không khác, siêu thoát đạo thống nơi đó là đạo thống mạnh mẽ không kém hơn Động Ô thần đài, chẳng qua hiện nay cũng không dám đối nghịch cùng Tiên đạo, thậm chí không thể không thành lập liên hệ chặt chẽ cùng các giáo Tiên đạo.

Khương Trường Sinh dừng lại, tư thái tùy ý ngồi trên thần tọa, hư không phía trước yên tĩnh mà tối tăm, xem không thấy bất kỳ tồn tại gì, ngat cả Đại Đạo linh khí đều hết sức mỏng manh.

Nhưng hắn thấy được một loại quy tắc Đại Đạo, đó là màu sắc mắt trần không thấy được, trong cảm giác của hắn, tựa như một dải lụa màu hơi chập chờn.

Đầu quy tắc Đại Đạo này vô cùng yếu ớt, cho dù Đại La Siêu Thoát, cũng có thể tuỳ tiện tru diệt nó, nhưng cũng may Đại La Siêu Thoát không nhìn thấy, không cảm giác được nó tồn tại, nhưng nếu vùng hư không này sụp đổ, nó sẽ bị tiêu diệt.

Nó không thể di chuyển.

Khương Trường Sinh lẳng lặng cảm thụ được Đại Đạo sinh ra, có lẽ từ trong đó có thể thu được càng nhiều cảm ngộ về sáng tạo đại đạo.

Cứ như vậy Khương Trường Sinh lại lâm vào trong trạng thái yên lặng ngộ đạo.

Tình cờ có sinh linh đi ngang qua hư không gần đó, đều bị đạo ý của hắn dẫn dắt rời khỏi, tất cả những thứ này xảy ra ở trong vô hình, những sinh linh kia cũng không có phát giác được.

Mỗi năm đi qua.

Mãi đến khi một cường đại tồn tại tới gần, Khương Trường Sinh bị quấy nhiễu.

Đạo Hư Tôn Chủ.

Loại tồn tại này, hắn cũng không thể dùng đạo ý dẫn dắt rời khỏi, làm như vậy, tất nhiên sẽ bị phát giác được.

Khương Trường Sinh lúc này mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa ẩn hình, giống như chưa từng xuất hiện.

- Cũng không phải khí tức của Chu Quái, cũng không phải hướng về phía Tiên đạo, chẳng lẽ là đi ngang qua?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Đạo Hư Tôn Chủ cũng không phổ biến ở trong Đại Thiên thế giới trong, cho dù ở trong ba đại siêu thoát đạo thống trước đó cũng rất khó có một vị Đạo Hư Tôn Chủ.

Rất nhanh, hai bóng người bay tới, bọn hắn đứng ở phía trên một đóa tinh vân, Đạo Hư Tôn Chủ chính là một nam tử mặc áo trắng, trên đỉnh đầu mọc ra hai cây sừng dài uốn lượn về phía sau, quanh thân bao quanh từng sợi khí tức màu lam kỳ dị, bên cạnh hắn còn có một thiếu niên đang đứng, khuôn mặt anh tuấn, thoạt nhìn mười bốn mười lăm tuổi, đang ngạc nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây.

- Phụ thân, chính là chỗ này, nó giấu ở chỗ này.

Thiếu niên mở miệng nói, ngữ khí đầy kinh ngạc.

Khương Trường Sinh nghe được, âm thầm tò mò, chẳng lẽ thiếu niên này có thể cảm nhận được khí tức Đại Đạo?

Nhưng thiếu niên cũng bất quá chỉ có thực lực Thái Ất Địa Tiên, hắn làm được bằng cách nào?

Chẳng lẽ trong Đại Thiên thế giới tồn tại thiên phú cảm giác được quy tắc Đại Đạo?

Khương Trường Sinh hứng thú, quyết định nhìn tiếp.

Ánh mắt bạch y nam tử quét nhìn phía trước, chẳng biết tại sao, hắn luôn có loại cảm giác bị nhòm ngó, nhưng hắn căn bản không có phát hiện có khí tức của sinh linh khác, ngay cả ở trong tầng sâu không gian cũng không có.

Vùng này, cũng chỉ có cha con bọn họ.

- Chẳng lẽ là quy tắc Đại Đạo đang ngó chừng ta? Đây không phải quy tắc Đại Đạo vừa sinh à, là Đại Đạo Chi Thần?

Trong lòng bạch y nam tử suy nghĩ như vậy.

Hắn tên Độ Vũ tôn chủ, mà con của hắn thì tên Thiếu Thần.

- Phụ thân, dừng lại đi, lại hướng về phía trước sẽ quấy rầy đến nó.

Thiếu Thần mở miệng nói.

Độ Vũ tôn chủ lúc này dừng lại, hắn mở miệng nói:

- Đến giai đoạn nào? Xác định là quy tắc, mà không phải Đại Đạo Chi Thần?

- Đúng, chính là Đại Đạo Chi Thần, đang ở giai đoạn bành trướng, dự tính còn có năm ngàn vạn năm mới qua giai đoạn này, lại có năm trăm triệu năm, sẽ trở thành Đại Đạo quy tắc.

Thiếu Thần phấn chấn nói.

- Khí tức Đại Đạo này mười phần cương mãnh, là quy tắc loại hình lực lượng hiếm thấy, dùng nó để tạo nên Đại Đạo thần binh, nhục thân của đạo thống, đều là tài liệu thượng thừa.

Đại Đạo thần binh, nhục thân của đạo thống.

Trách không được.

Khương Trường Sinh trước đó đã cảm thấy Đại Đạo thần binh mà Thiên Đình đoạt được không giống như tự nhiên diễn hóa, tự nhiên, hình dáng của thần binh là có người dẫn dắt.

Nghe thiếu niên này nói, suy đoán của hắn có khả năng chắc chắn.

Hắn dùng hương hỏa diễn toán xem thử tồn tại sáng tạo Đại Đạo thần binh mạnh bao nhiêu, đáng tiếc, tra không ra nhân quả.

Độ Vũ tôn chủ hỏi:

- Chúng ta muốn đợi bao lâu mới có thể phong ấn nó?

Thiếu Thần trả lời:

- Ít nhất phải chờ ngàn vạn năm.

Nghe vậy, Độ Vũ tôn chủ nhíu mày, nói ngay:

- Vật thì từ bỏ nó.

- Vì sao?

Thiếu Thần lập tức gấp, vội vàng nhìn về phía phụ thân.

Độ Vũ tôn chủ dùng một loại ngữ khí ý vị không rõ trả lời:

- Bởi vì nơi này tới gần Tiên đạo.

Thiếu Thần tỉnh táo lại, hắn tự nhiên nghe nói qua uy danh của Tiên đạo, chiến tích Tiên đạo Đạo Tổ một mình đi Chu Quái, một tay trấn áp Chu Quái quá mức khủng bố, đến nay vẫn lưu truyền rộng rãi, bị cường giả, thiên kiêu các đạo thống liên tục nhắc đến.

Trong đạo thống của bọn họ, cũng có rất nhiều tồn tại tò mò Tiên đạo Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu, có vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn hay không.

Chương 1419 - Rất biết cách học theo vi sư

- Chúng ta không có làm chuyện nguy hại Tiên đạo, hắn sẽ không đối phó chúng ta đâu.

Thiếu Thần chần chờ nói.

Độ Vũ tôn chủ thở dài nói:

- Nếu như ở rìa lĩnh vực hư không của chúng ta xuất hiện Đạo Hư Tôn Chủ của đạo thống khác, còn đang thu thập quy tắc Đại Đạo vừa sinh ra, ngươi sẽ nghĩ thế nào? Lại sẽ thế nào làm?

Thiếu Thần yên lặng.

Nếu như là hắn, tất nhiên sẽ phẫn nộ, bởi vì hết thảy trong hư không lĩnh vực đều là của đạo thống bọn họ, mà đối phương không có chào hỏi, coi như là xâm lấn.

Hắn do dự nói:

- Tiên đạo có lẽ không có năng lực cảm giác được Đại Đạo sinh ra, bằng không vùng này sao lại không có người?

Độ Vũ tôn chủ nhìn về phía xung quanh, bình tĩnh nói:

- Mặc kệ như thế nào, không thể ở lại lâu.

Hắn bỗng nhiên ý thức được cảm giác lúc trước bị nhòm ngó chẳng lẽ đến từ Tiên đạo Đạo Tổ?

Nếu như như thế, vậy thì phiền phức lớn.

Thiếu Thần đang muốn nhiều lời, Độ Vũ tôn chủ bỗng nhiên thoáng nhìn cái gì, sắc mặt biến hóa, một cỗ khí thế lăng lệ không tự chủ được bùng nổ, Thiếu Thần cả kinh đi theo nhìn lại.

Chỉ thấy phương xa xuất hiện một thân ảnh, hắn ngồi tĩnh tọa ở trên một thần tọa thần bí, phía sau tản ra kim quang vạn trượng, chỉ lộ ra thân hình.

Cũng không phải Khương Trường Sinh.

Mà là.

Cực Quang thần quân.

Nhìn xem tư thái của Cực Quang thần quân, Khương Trường Sinh núp trong bóng tối bó tay.

Vi sư bảo các ngươi cảm ngộ Đại Đạo, kết quả các ngươi lại học cách trang bức của vi sư.

Thật sự là cái tốt không học, lại học cái tốt hơn.

Các ngươi rất được.

Khương Trường Sinh đánh giá tư thái của Cực Quang thần quân, có chút hài lòng, không có làm hắn mất mặt, bất quá so với hắn mà nói, vẫn còn kém không ít.

- Hai vị đến từ đạo thống phương nào, vì sao đi vào lĩnh vực của Tiên đạo?

Cực Quang thần quân ngồi trên bảo tọa, ngữ khí đạm mạc hỏi, bày ra khí thế Đại La Thần Tướng, bao phủ Độ Vũ tôn chủ cùng Thiếu Thần.

Độ Vũ tôn chủ âm thầm kinh hãi, khí tức người này thật mạnh, chẳng lẽ là Đạo Tổ?

Không đúng.

Đạo Tổ không có khả năng chỉ là trình độ như vậy, đạo thống của bọn hắn cũng có Vĩnh Hằng Thần Tôn, hắn may mắn gặp

qua.

Đừng nhìn Đạo Hư Tôn Chủ cùng Vĩnh Hằng Thần Tôn là cảnh giới sát nhau, trên thực tế, Đạo Hư Tôn Chủ đối mặt Vĩnh Hằng Thần Tôn, loại cảm giác tràn ngập áp lực kia giống như phàm linh đối mặt với Đại Đạo quy tắc.

Tâm tư Độ Vũ tôn chủ lao nhanh như điện, cấp tốc phán đoán thực lực của đối phương, mở miệng nói:

- Chúng ta đến từ Kinh Tuyệt, cũng không có ác ý, chẳng qua là đi ngang qua nơi này thôi.

- Đi ngang qua?

Cực Quang thần quân cũng không tin, hắn có thể cảm giác được đối phương so với hắn, chỉ mạnh hơn chứ không yếu, thực lực như thế làm gì lại đi ngang qua, nếu thật đi ngang qua, cũng là xuyên qua tầng sâu trong không gian, như thế nào lại để sinh linh tầm thường có thể nhìn thấy?

Ánh mắt Cực Quang thần quân rơi vào trên người Thiếu Thần, khí tức kẻ này nhỏ yếu, vì sao cũng đi theo tới đây?

Chẳng lẽ kẻ này có năng lực đặc thù?

Cực Quang thần quân nâng tay phải lên, lấy ra pháp bảo.

Nhìn thấy động tác của hắn, Độ Vũ tôn chủ vội vàng nói:

- Chúng ta thật không có ác ý, nếu quấy rầy đến Tiên đạo, chúng ta hiện tại đi ngay.

Cực Quang thần quân khẽ nói:

- Chỉ sợ các ngươi đã đạt được mục đích! Chạy đi đâu.

Hắn đã sớm muốn đánh với Đạo Hư Tôn Chủ một trận, gặp được sẽ không bỏ qua cơ hội, huống chi đối phương xác thực khả nghi.

Đạo Hư Tôn Chủ là thân phận hạng gì, sao lại đi lầm?

Tất nhiên có mưu đồ!.

Dứt lời, Cực Quang thần quân trực tiếp ra tay, dùng khí thế lôi đình đánh về phía Độ Vũ tôn chủ.

Độ Vũ tôn chủ thầm mắng, lập tức mang theo Thiếu Thần chạy trốn, Cực Quang thần quân lại không bỏ qua cho bọn hắn.

Nhìn bọn hắn đi xa, Khương Trường Sinh núp trong bóng tối dở khóc dở cười, tính tình tiểu tử này quả thật quá gấp.

Bất quá nghe Độ Vũ tôn chủ hai người nói, hắn cảm thấy nên ngăn cản, ít nhất phải cảnh cáo một phen.

Độ Vũ tôn chủ mặc dù kiêng kị hắn, nhưng trên thực tế vẫn tới, chẳng qua là nghe nói muốn chờ ngàn vạn năm, hắn mới có ý lui, nếu như chẳng qua là trăm năm, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp chiếm lấy.

Cứ để Cực Quang thần quân đi náo, Khương Trường Sinh cũng không sợ đắc tội Kinh Tuyệt đạo thống gì kia.

Trong Đại Thiên thế giới, không phải nhượng bộ sẽ có ích, hôm nay Kinh Tuyệt tới cướp đi Đại Đạo trong lĩnh vực của Tiên đạo, ngày sau sẽ có đạo thống tới đoạt thiên địa tạo hóa.

Khương Trường Sinh tiếp tục quan sát Đại Đạo mới sinh, cảm ngộ quá trình nó diễn hóa.

Một ngày ngày đi qua.

Cực Quang thần quân chưa có trở về, Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được khí tức hắn và Độ Vũ tôn chủ chiến đấu, hai người đang đại chiến ở trong tầng sâu của mảnh không gian nào đó, trong thời gian ngắn rất khó kết thúc chiến đấu, thực lực hai người sai biệt không tính lớn, chỉ cần Cực Quang thần quân muốn quấn chết Độ Vũ tôn chủ, sẽ một mực đánh tiếp.

Mấy năm sau.

Thiếu Thần không ngờ lại lại trở về.

Chương 1420 - Thiên số, bản nguyên (1)

Hắn cẩn thận từng li từng tí, ánh mắt quét nhìn tám phương, sợ lại có cường giả Tiên đạo trấn thủ gần đó.

Một đường đi vào trước Đại Đạo vừa sinh, hắn ngồi xếp bằng xuống, cái gì cũng không có làm, mà chăm chú nhìn, trong

mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Khương Trường Sinh không có xua đuổi Thiếu Thần, hắn cũng muốn nhìn một chút tiểu tử này có thể làm cái gì với Đại Đạo.

Cứ như vậy, hai người cùng nhau quan sát tân sinh Đại Đạo, dần dần, đều quên thời gian.

Sâu trong hư không, không gian sụp đổ, vô số cực quang hóa thành từng đạo sát khí, trải rộng hư không bị tàn phá.

Độ Vũ tôn chủ nhìn Cực Quang thần quân vẫn ngồi ở trên bảo tọa phía trước, chau mày, trong lòng hắn vô cùng tức giận.

Nói nhiều như vậy, tên này vẫn không tin.

Hắn thật muốn đánh chết Cực Quang thần quân, lại sợ quấy nhiễu đến Đạo Tổ, Đạo Tổ có thù tất báo, Chu Quái chính là kết cục.

Kinh Tuyệt tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không có đến mức mạnh hơn Chu Quái.

- Độ Vũ tôn chủ, ngươi xác thực rất mạnh mẽ, có tư cách đeẻ ta đứng dậy, nghiêm túc chiến một trận.

Giọng nói của Cực Quang thần quân truyền đến, hắn đi theo thả lỏng cả người, hai tay hướng lên trên, bảy đạo cực quang bay lên, dẫn phát thiên lôi cuồn cuộn, thanh thế to lớn.

Độ Vũ tôn chủ thầm mắng:

- Còn nghiêm túc? Nếu không phải kiêng kị Đạo Tổ, bản tôn đã sớm đập chết ngươi.

Hắn xem như đã nhìn ra, Cực Quang thần quân cực đoan tự phụ, đã không thể nói chuyện với nhau, chỉ có thể hạ gục.

Độ Vũ tôn chủ xông xáo hư không nhiều năm, cũng sẽ không một mực lưỡng lự, ánh mắt hắn ngưng tụ, lúc này bộc phát ra khí thế trước nay chưa từng có, một bước giết tới trước mặt Cực Quang thần quân, tay phải hóa thành chưởng vung tới, trong chốc lát, toàn bộ cánh tay phải của hắn bắn ra cường quang sáng chói.

Bả vai Cực Quang thần quân lắc một cái, bảy đạo cực quang cùng nhau lao thẳng tới Độ Vũ tôn chủ.

Hai cỗ lực lượng cường đại đụng vào nhau, hủy diệt hết thảy, cường quang bao phủ tất cả màu sắc.

Ngàn năm rất nhanh đi qua.

Khương Trường Sinh chậm rãi thu hồi ánh mắt, quan sát ngàn năm, hắn đã có nhận thức mới về Đại Đạo diễn hóa, chẳng qua là động tĩnh chiến đấu ở phương xa càng lúc càng lớn, bắt đầu ảnh hưởng đến diễn hóa Đại Đạo mới sinh.

Hắn liếc mắt nhìn đi, giờ phút này Độ Vũ tôn chủ đã rơi vào tuyệt cảnh, đối thủ của hắn không chỉ là Cực Quang thần quân, bởi vì Vạn Phật thủy tổ cũng tới.

Luận đạo hạnh, Vạn Phật thủy tổ càng cao, hai thánh hợp lại, Độ Vũ tôn chủ hoàn toàn là đang bị đánh.

Vạn Phật thủy tổ cũng không hiếu chiến giống như Cực Quang thần quân, hắn ra tay đều là sát chiêu, muốn khiến đối phương hình thần câu diệt, quyết không lưu tình.

Khương Trường Sinh lúc này truyền âm cho bọn hắn:

- Di chuyển chiến trường xa một chút.

Đạo Hư Tôn Chủ đã không cho hắn sinh tồn ban thưởng, cho nên hắn lười ra tay, cũng không có nghĩ sẽ lưu Độ Vũ tôn chủ một mạng, hắn tin tưởng hai người Vạn Phật thủy tổ có thể xử lý tốt.

Nghe vậy, Cực Quang thần quân, Vạn Phật thủy tổ đang chiến đấu liếc nhau, lập tức bắt đầu áp chế Độ Vũ tôn chủ rời xa Tiên đạo.

Khương Trường Sinh đi theo hiện thân, mở miệng nói:

- Hậu bối, ngươi nên rời khỏi.

Vừa dứt lời, toàn thân Thiếu Thần đang chìm sâu vào trong quan sát Đại Đạo mới sinh run lên, vội vàng quay đầu nhìn lại, kết quả nhìn thấy Khương Trường Sinh. Tư thái của Khương Trường Sinh càng thêm thần bí hơn so với Cực Quang thần

quân lúc trước, chỉ là không có phong mang tất lộ, nhưng cũng đủ để dọa Thiếu Thần lui xa.

Thiếu Thần bay tới phương xa, quay đầu nhìn lại, muốn nói lại thôi.

Khi hắn nhìn thấy Khương Trường Sinh đứng ở trước Đại Đạo mới sinh, hắn không khỏi động dung, hắn xem như biết, đối phương có thể phát giác được Đại Đạo sinh ra.

Thiếu Thần không còn dám dừng lại, lúc này thoát đi khỏi phiến hư không này.

Khương Trường Sinh đứng ở trước tân sinh Đại Đạo, nhìn như trước mặt hắn là một vùng tăm tối, trên thực tế, tân sinh Đại Đạo cách hắn không đến bảy bước, trong mắt hắn, phía trước là một mảnh cường quang huyễn lệ, còn như đám mây, lại như trường long, thỉnh thoảng biến ảo.

Hắn chuẩn bị đưa ý thức của mình thăm dò vào trong tân sinh Đại Đạo, thiết thật cảm thụ nó diễn hóa.

Muốn làm là làm, ý thức Khương Trường Sinh trực tiếp xông vào trong đó.

Một cỗ gợn sóng sinh linh không thể theo dõi truyền ra từ trong Đại Đạo mới sinh ra, quét ngang từng hướng đi, khuếch tán vào sâu trong hư không.

Trong bóng tối, một mảnh tinh vân màu tím lẳng lặng nổi lơ lửng, từ phương xa nhìn lại, như một bàn tay to lớn màu tím, lòng bàn tay hướng lên trên.

Phía trên tinh vân màu tím có vô số thiên địa lơ lửng, trong một phiến thiên địa trong đó, lôi vân cuồn cuộn, đại địa đầy vết nứt, vô số núi lửa liên tục phun trào lấy, một lão giả ngồi tĩnh tọa ở rìa một đại dương mênh mông dày đặc nham thạch nóng chảy, sóng gió nóng rực lay động áo bào, tóc dài hoa râm của hắn.

Hắn đột nhiên mở mắt, con ngươi của hắn hẹp dài giống như rắn, hắn nhíu mày, hắc văn quỷ dị giữa mi tâm tựa như một con mắt sắp mở ra.

- Người nào đang chạm đến đại đạo bản nguyên?

Lão giả tự lẩm bẩm, trường bào màu xanh như là khói xanh đi theo kịch liệt lay động.

Chương 1421 - Thiên số, bản nguyên (2)

Hắn bấm ngón tay suy tính, phát hiện mình không tính được.

- Không tính được tới, đó chính là biến số, thôi, không phá thì không xây được.

Lão giả thở dài một tiếng, sau đó buông xuống tay phải, hắn ngẩng đầu nhìn về phía lôi vân cuồn cuộn.

- Thiên số còn đây, nhưng sinh cơ làm sao không còn, ai có thể thoát khỏi xiềng xích luân hồi Vĩnh Hằng này.

Trong đại điện tối tăm, người áo bào đen trước đó tính toán Tiên đạo, phổ biến pháp môn Chu Quái đã được phóng thích, về tới cung điện của mình.

Giờ phút này, hắn đang đang suy tính quy tắc Đại Đạo của Đại Thiên thế giới, vì Chu Quái tìm kiếm phương pháp sinh tồn tiếp theo.

Dù cho muốn đầu nhập vào Tiên đạo, bọn hắn cũng phải dựa vào chính mình, dù sao Tiên đạo có rất nhiều giáo phái, còn có đạo thống khác đang cạnh tranh.

Kiến nghị của hắn được thần tôn tiếp thu, địa vị hôm nay ngược lại được đề cao, còn chiếm được rất nhiều ngợi khen, hiện tại chức trách của hắn chính là nghĩ biện pháp thôi diễn ra càng nhiều khả năng của Tiên đạo.

Thân thể người áo đen bỗng nhiên run lên, song chưởng đang khép lại đột nhiên bị bắn ra, hắn đi theo ngã nhào trên đất.

- Làm sao mà nhân quả của mảnh lĩnh vực kia đã thay đổi… Chẳng lẽ là Tiên đạo Đạo Tổ làm ra?

Hắc y nhân hoảng sợ tự nói, hắn bắt đầu hoài nghi mình thôi diễn.

Hắn không tính được tới nhân quả của Tiên đạo, nhưng cũng dùng thôi diễn nhân quả chỗ lĩnh vực của Tiên đạo, từ đó dự đoán Tiên đạo phát triển, mấy chục vạn năm trước đó còn rất tốt, đột nhiên bây giờ để hắn bị cắn trả.

Tất nhiên là Tiên đạo làm ra?

Tiên đạo đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Người áo đen lo sợ bất an, Tiên đạo xác thực mạnh mẽ, nhưng truyền thừa Chúa Tể đạo thống cũng có thể mang đến cho hắn hậu quả không ngờ.

Hắn đột nhiên không dám xác định chủ trương của mình có chính xác hay không.

Nhưng không chính xác thì như thế nào, bọn hắn đã đạp vào con đường này, chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi.

Giờ khắc này, người áo đen hi vọng sớm ngày đến Tiên đạo, hắn ngược lại muốn xem xem trong Tiên đạo đến tột cùng phát sinh cái gì.

Đại La tiên vực, trong vô tận sơn mạch, lôi vân đang chậm rãi tiêu tán, trong phạm vi ngàn tỉ dặm một mảnh bừa bộn, đại địa trải rộng cháy khói, nghiễm nhiên có một trường hạo kiếp vừa kết thúc.

Giữa không trung, có một dáng người thẳng tắp lơ lửng, đây là một nam tử ở trần, tóc trắng phơ, khuôn mặt lạnh lùng, cả người hắn tản ra một cỗ khí thế duy ngã độc tôn, hắn đang mê luyến cảm nhận lực lượng của mình.

- Chúc mừng chúc mừng, ngươi cuối cùng thành tựu Đại La.

Một giọng nói dễ nghe truyền đến, chính là Bạch Kỳ, nàng trôi nổi ở cách đó không xa, mỉm cười nhìn hắn.

Nam tử tóc trắng lúc này quay người, ôm quyền hành lễ, nói:

- Đa tạ thánh mẫu ban ân.

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Nhớ kỹ, không phải ta ban ân, là Đạo Tổ.

- Bái tạ Đạo Tổ.

Nam tử tóc trắng trầm giọng nói, ngữ khí khó nén vẻ kích động.

Hắn vô cùng vui mừng một cái quỳ năm đó của mình, nhìn như bỏ đi tự tôn, lại đổi lấy đỉnh phong mà cả đời hắn lúc

trước không có khả năng nghĩ.

Hắn chính là Yêu Tộc Chí Tôn năm đó bao phủ Vô Tận Hải Dương, từ khi hắn nguyện ý quy hàng Đạo Tổ, Yêu tộc của hắn thường xuyên đạt được Bạch Kỳ chiếu cố, một đường theo Võ giới, đi đến đỉnh Côn Luân giới, lại đi đến Thái Ất Tiên Vực, bây giờ càng buông xuống Đại La tiên vực.

Mà hắn vẫn là Yêu Tộc Chí Tôn, theo Yêu Tộc Chí Tôn của Phàm giới biến thành Yêu Tộc Chí Tôn của Đại La tiên vực.

- Ngươi tấn thăng Đại La, vẫn có chút chậm, bây giờ danh vọng của Yêu Đế cực cao, trong Yêu tộc tự thành lập thế lực Yêu Thánh, nhiều vô số kể Yêu Hoàng, uy danh Yêu Tộc Chí Tôn của ngươi đã không còn to lớn như trước kia.

Bạch Kỳ dùng ngữ khí đáng tiếc nói, nàng lúc đầu hi vọng Yêu Tộc Chí Tôn có thể thống nhất Yêu tộc Đại La tiên vực, nhưng cánh cửa Đại La thật sự quá cao, Yêu Tộc Chí Tôn kẹt tại trước cửa Đại La gần ngàn vạn năm, nếu không phải có Đại Đạo quả chủ nhân cho, vĩnh viễn không có hi vọng Đại La.

Yêu Tộc Chí Tôn cảm thụ được pháp lực Đại La trong cơ thể, tràn ngập tự tin nói:

- Nhất trọng cảnh giới nhất trọng thiên phú, bây giờ bước vào Đại La, ta cùng Yêu Đế xem như đứng ở cùng một điểm xuất phát, ta tự tin, ta không yếu hơn hắn!

- Yêu Đế xác thực mạnh mẽ, thiên tư tuyệt đối là người mạnh nhất của Yêu tộc từ xưa đến nay, nhưng hắn không có hùng tài vĩ lược, càng không có quyết tâm thống nhất Yêu tộc, những cự phách Yêu tộc kia hướng hắn ngoắc ngoắc cái đuôi, hắn đã tin, đợi hắn xế chiều, mặt trời sắp lặn, không sớm thì muộn sẽ gặp phải cắn trả.

Theo thế gian đi tới đây, hắn tin tưởng vững chắc thống nhất mới là căn bản cho sự cường thịnh của một tộc.

Bạch Kỳ cười nói:

- Ngươi có phần tự tin này thì rất tốt, vậy hãy vượt qua Yêu Đế, dẫn đầu Yêu tộc đi đến tương lai càng cường thịnh.

- Nhất định không phụ mong đợi của thánh mẫu.

Yêu Tộc Chí Tôn hăng hái nói, sau khi thành tựu Đại La, bắt đầu thức tỉnh sự ngông nghênh của hắn khi còn ở thế gian, thậm chí càng hơn lúc trước.

Tiên đạo có bao nhiêu sinh linh?

Lại có bao nhiêu Đại La!

Chương 1422 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (1)

Có thể đi đến một bước này, hắn tự nhiên thu được thiên đại phúc duyên, vì xứng đáng cho phần phúc duyên này, hắn tất nhiên phải nỗ lực thật tốt, không để Đạo Tổ thất vọng.

Bây giờ Yêu tộc náo động, đã có xu thế là họa lớn, chính là thời khắc hắn lên sàn, Chúa Tể phong vân.

Bạch Kỳ lại dặn dò vài câu liền rời khỏi, Yêu Tộc Chí Tôn thì ngồi tĩnh tọa ở giữa không trung bắt đầu củng cố tu vi.

Cho dù là thời đại Tiên đạo Tam Thánh, mỗi khi sinh ra một vị Đại La đều có thể dẫn tới oanh động, còn được Bạch Kỳ tạo thế, rất nhanh, toàn bộ Đại La tiên vực đều biết Yêu Tộc Chí Tôn tấn thăng Đại La, mà dấu vết những chuyện trước kia của Yêu Tộc Chí Tôn cũng bắt đầu được truyền ra.

Trong hư không.

Cực Quang thần quân, Vạn Phật thủy tổ đứng sóng vai, bọn hắn xa xa nhìn dáng người Khương Trường Sinh dang ngộ đạo, trong lòng bọn họ kỳ quái, không biết Đạo Tổ đang làm cái gì.

Bọn hắn đến đây đã một quãng thời gian, đã từng cẩn thận cảm thụ qua, cũng không có bất kỳ phát hiện gì, nhưng bọn hắn tin tưởng Đạo Tổ sẽ không tĩnh tọa bình thường ở đây.

Bọn hắn không dám tùy tiện quấy rầy, chờ đợi mấy chục năm, bọn hắn cuối cùng quyết định riêng phần mình rời khỏi, đoán chừng Đạo Tổ cũng không quan tâm vị Đạo Hư Tôn Chủ kia.

Sau khi bọn hắn rời khỏi, vùng hư không này lâm vào trong yên lặng.

Khương Trường Sinh đi tắm trong trong diễn hóa Đại Đạo, không thể tự kềm chế.

Dần dần, hắn một bên dùng ý thức cảm thụ Đại Đạo diễn hóa, một bên bắt đầu dùng thân thể tiếp tục sáng tạo Đại Đạo.

Trong một chỗ hư không xa xôi khác, trên một khỏa thiên thạch không chút nào thu hút, Độ Vũ tôn chủ, Thiếu Thần

đang tĩnh tọa chữa thương.

Trạng thái của Độ Vũ tôn chủ hết sức suy yếu, khí huyết từ trong cơ thể tiêu tán mà ra, như là khí diễm, thật lâu không thể tiêu tán, sắc mặt của hắn càng tái nhợt.

Thiếu Thần ngồi ở bên cạnh, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

- Phốc…

Độ Vũ tôn chủ bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, bên trong máu ẩn chứa tinh khí cùng mảnh vụn linh hồn, để tình trạng của hắn càng kém.

Hắn mở mắt, cắn răng nói:

- Lực lượng Tiên đạo cuối cùng là cái gì?

Hắn bỏ đi một nữa mạng mới chạy thoát, nhưng dù cho như thế, bộ phận hồn phách của hắn bị Vạn Phật thủy tổ cắt đi, bây giờ càng bản thân bị trọng thương, không thể tiêu trừ lực lượng Đại Đạo trong cơ thể.

Trong con mắt hắn không khỏi hiện ra thân ảnh của Vạn Phật thủy tổ.

Tên kia thật sự quá kinh khủng.

Tiên đạo ngoại trừ Đạo Tổ, lại còn cất giấu nhân vật như vậy.

Độ Vũ tôn chủ cảm thấy các đạo thống khác đều đoán sai Tiên đạo, Tiên đạo khác biệt với đạo thống mạnh mẽ chưa siêu thoát khác, không chỉ có một mình Đạo Tổ mạnh.

Nói chung, đạo thống không có siêu thoát, ngoại trừ chủ nhân đạo thống, những sinh linh khác đều sẽ không quá mạnh, bởi vì không có vượt qua Đại Đạo chi kiếp, không thể đạt được Đại Đạo tán thành.

Những đạo thống chưa siêu thoát mạnh mẽ cơ hồ đều là sau khi cường giả cái thế mạnh mẽ mới xây dựng đạo thống, Tiên đạo cũng bị cho rằng như thế.

Bởi vì trước khi Đại Thiên thế giới biết được tên Đạo Tổ, Đạo Tổ đã rất mạnh mẽ, bất cứ địch nhân nào ở trước mặt hắn đều không chịu nổi một kích.

Độ Vũ tôn chủ đột nhiên cảm giác được chuyến đi này của mình gặp phải cũng coi là tốt chuyện, ít nhất biết được thực lực chân chính của Tiên đạo, mặc dù cần thời gian rất dài đi dưỡng thương, nhưng hắn cũng giúp Kinh Tuyệt lẩn tránh một con đường không nên đi.

Tiên đạo, không thể trêu chọc.

Thiếu Thần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói người mình gặp phải kia, hắn hoài nghi người đó là Đạo Tổ.

- Không nhất định, Tiên đạo cao thâm mạt trắc hơn trong tưởng tượng của ngươi, có lẽ ngoại trừ Đạo Tổ, còn có tồn tại khác có thể nhìn trộm đến Đại Đạo sinh ra.

Độ Vũ tôn chủ buồn bã nói.

Vạn Phật thủy tổ mạnh mẽ, khiến cho hắn vô hạn mơ màng về Tiên đạo.

Khi nói chuyện, hắn nhịn không được lại phun ra một ngụm máu.

Thiếu Thần lâm vào trong xoắn xuýt, nếu như người kia không phải Đạo Tổ, Đạo Tổ lại nên là tư thái như thế nào?

Chu Quái trải qua gần trăm vạn năm, cuối cùng đến lĩnh vực thuộc Tiên đạo, đổi lại trước kia, có khu vực Tịch Diệt ngăn cách, mong muốn nhảy vọt tới, thời gian ít nhất phải gấp trăm lần.

Thiên Đình tự mình nghênh đón Chu Quái, an bài Chu Quái ở lĩnh vực hư không gần Đại La tiên vực, đây cũng là một loại thủ đoạn chấn nhiếp, biết được Đạo Tổ đang ở trong Đại La tiên vực, đám sinh linh Chu Quái lo sợ bất an, sợ Đạo Tổ ra tay.

Đạo Tổ trong lòng chúng sinh Chu Quái đã là tồn tại tuyệt đối mạnh mẽ, dù sao cũng là tồn tại hạ gục thần tôn của bọn hắn, bọn hắn cần thời gian đi chuyển đổi loại tâm tính này.

Chu Quái đến kích thích đến vùng lĩnh vực này, cũng làm cho Đại La tiên vực trở nên càng thêm náo nhiệt, những người nắm quyền của Chu Quái thì trước tiên chạy tới Đại La tiên vực, bái phỏng Thiên Đình.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, ánh mắt liếc nhìn sâu trong hư không, chỉ thấy một đạo thân ảnh đang đến, không dám tới gần.

Chu Quái thần tôn.

Chu Quái đều đã tới, Chu Quái thần tôn tự nhiên được đến, mặc dù đắn đo khó định thái độ của Đạo Tổ đối với mình ra sao, hắn vẫn quyết định tới bái phỏng Đạo Tổ, hắn cũng là vì phụ trách cho chúng sinh Chu Quái.

Chương 1423 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (2)

Chu Quái thần tôn nhìn thấy Khương Trường Sinh nhìn mình, lúc này đưa tay hành lễ, kết quả còn chưa có nói xong, liền bị đánh gãy.

- Tiên đạo bao dung các phương đạo thống, chỉ cần các ngươi không nguy hại Tiên đạo, ta sẽ không gạt bỏ các ngươi, nhìn các ngươi có thể sớm ngày dung nhập Tiên đạo hay không.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, lời nói này để Chu Quái thần tôn như trút được gánh nặng.

Đồng thời, Chu Quái thần tôn cũng hiểu rõ Đạo Tổ đang vội vàng, hắn không lại quấy rầy, hành lễ cáo lui.

Khương Trường Sinh vẫn lưu lại một tâm nhãn, sáng tạo ra một tôn phân thân, thủ ở bên cạnh, phụ trách nhìn chằm chằm Chu Quái thần tôn, dù sao đây là Vĩnh Hằng Thần Tôn, nếu không nhìn, có thể trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ Tiên đạo.

Sau khi tạo ra phân thân, Khương Trường Sinh lần nữa chìm vào trong ngộ đạo.

Một bên quan sát Đại Đạo sinh ra, một bên sáng tạo Đại Đạo của mình, loại phương thức này khiến cho hắn tìm được cảm giác, hắn cảm giác mình cuối cùng có hi vọng sáng tạo đại đạo mới.

Một khi xây dựng Hồng Mông Đại Đạo, chưa hẳn không thể vượt qua Đại La Kim Tiên, đi đến cảnh giới càng cao hơn.

Cùng lúc đó, trong Chu Quái còn có một người vô cùng khẩn trương, đó chính là hắc y nhân tính toán qua Tiên đạo.

Sau khi chờ đợi mấy trăm năm ở trong Tiên đạo lĩnh vực, hắn mới buông xuống lo lắng.

Đạo Tổ cũng không có so đo lỗi lầm của hắn.

Không chỉ là hắc y nhân, Chu Quái phần lớn sinh linh cũng yên lặng mấy trăm năm mới dám tiếp xúc sinh linh Tiên đạo, sinh linh Tiên đạo càng nhiệt tình hơn so với bọn hắn tưởng tượng.

Sinh linh các cảnh giới của hai phe đạo thống cũng bắt đầu trao đổi mật thiết, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân cùng nhau gặp mặt các Đạo Hư Tôn Chủ của Chu Quái, mặc dù số lượng kém xa đối phương, nhưng khí tràng của bọn hắn mạnh mẽ, chủ động giảng đạo cho các Đạo Hư Tôn Chủ, bầu không khí rất hòa hợp.

Phương thức giảng đạo của Tiên đạo là thứ mà các đạo thống khác không có, các đạo thống khác truy cầu lực lượng, đều dựa vào thiên tư tu hành của chính đạo thống của bản thân, cho dù có trao đổi, cũng sẽ không đi đến trình độ giảng đạo.

Một góc của Đại La tiên vực, trong một vùng sơn cốc.

Khương Nghĩa ngồi ở bờ sông, đang dùng nước sông rửa sạch Đại Đạo thần binh trong tay, Phệ Diễm đao trôi nổi ở bên cạnh.

- Thần thương ơi thần thương, đến cùng như thế nào mới có thể triệt để được ngươi tán thành?

Khương Nghĩa tự lẩm bẩm, hắn đã có khả năng khu sử thần thương, nhưng không thể nắm giữ lực lượng chân thật của thần thương.

Đại La Siêu Thoát đều không đủ, chẳng lẽ muốn Đại La Thần Tướng?

Thần thương run nhè nhẹ, lưỡi kích trên bắn ra lãnh quang dị thường, được ánh nắng chiếu rọi đến lộ ra thần tuấn không thôi.

- Ngươi tiếp theo có tính toán gì không?

Một giọng nói truyền ra từ trong cơ thể của Khương Nghĩa, chính là hồn phách của Ma Tổ lúc trước hắn thôn phệ ở trong đại kiếp, Đại Thiên thế giới tồn tại rất nhiều Ma tộc, vị Ma Tổ này cũng chỉ là Ma Tổ của một phương Ma tộc mà thôi, bây giờ đi theo Khương Nghĩa, đã đi tới độ cao trước kia không dám tưởng tượng.

Ma Tổ mặc dù không có thực lực, nhưng hắn sống được càng lâu hơn Khương Nghĩa, có thể cho rất nhiều kiến nghị.

Khương Nghĩa hỏi ngược lại:

- Ngươi có tính toán gì không, ta đều đã nguyện ý buông tha ngươi, vì sao ngươi không muốn trùng sinh?

Âm thanh của Ma Tổ theo đó vang lên:

- Ta dự cảm thấy có việc lớn sắp xảy ra, mặc dù không rõ ràng ở tương lai bao xa, nhưng trốn ở trong cơ thể ngươi an toàn hơn, ít nhất còn có hồn phách.

Khương Nghĩa hừ một tiếng, cũng không hỏi thêm nữa, tiếp tục dò xét thần thương.

Thấy Khương Nghĩa không muốn nói, Ma Tổ không lên tiếng nữa.

Rất lâu.

Khương Nghĩa đứng dậy, cầm theo thần thương, chuẩn bị rời khỏi.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trời xuất hiện một vệt kim quang, xẹt qua chân trời.

Khương Nghĩa hứng thú, lúc này theo sau.

Kim quang xẹt qua chân trời, rơi xuống ở rìa một vùng biển mênh mông, kim quang tán đi, một nữ tử người khoác váy màu vàng xinh đẹp hạ xuống, nàng có dáng người thướt tha, khuôn mặt đẹp đẽ, mắt to lộ ra thần thái nhí nhảnh.

Nàng đưa mắt nhìn lại, lộ ra nụ cười hài lòng, hai tay chống nạnh, nói:

- Nơi này không tệ, sau này xây dựng đạo tràng ở ngay chỗ này, chờ ta tu tiên thành công, nhất định để bọn hắn giật mình.

- Phong cảnh trong Tiên đạo thực sự không tồi, trách không được thần tôn nguyện ý đi về Tiên đạo.

Nàng tiến lên hai bước, ngồi xổm ở bờ biển, đưa tay đi cảm thụ nước biển.

Nàng không có chú ý tới ở trên trời có người đang nhìn nàng chằm chằm.

- Khí tức kỳ quái, tựa hồ là lực lượng Nhân Quả, chẳng lẽ nàng đến từ Chu Quái?

Khương Nghĩa yên lặng suy nghĩ, thấy nữ tử phía dưới có một bộ dáng ngây thơ lãng mạn, hắn lộ ra nụ cười khinh thường.

Thực lực co gái này coi như không tệ, có thể so với Tiên Đế, nhưng lại ra vẻ tư thái tiểu nữ nhân, khiến cho hắn nhìn không quen.

Bất quá hắn tốt xấu gì cũng là Đại La, không đến nỗi bởi vì ấn tượng đầu tiên đã đi nhằm vào người khác.

Hắn luôn cảm thấy thân phận của cô gái này không đơn giản, có khả năng có địa vị đặc thù trong Chu Quái.

Chu Quái buông xuống vùng hư không này lĩnh vực đã có một quãng thời gian, còn không có sinh linh Chu Quái dám xây dựng đạo tràng ở Đại La tiên vực.

Chương 1424 - Sớm ngày trưởng thành để nếm thử Tiên đạo

Khương Nghĩa xem trong chốc lát, liền mất đi hứng thú, đang muốn rời đi, nhưng đột nhiên nhìn thấy nữ tử kia bắt đầu tĩnh toạ tu luyện.

Theo nàng bắt đầu vận công, Khương Nghĩa cảm nhận được một cỗ lực lượng nhân quả kỳ dị.

Chẳng biết tại sao, cỗ lực lượng này khiến cho hắn không hiểu muốn có được.

Nhưng hắn bây giờ đã không phải Hắc Ám đại đế lúc trước, bên trong phạm vi Tiên đạo, hắn cũng sẽ không thôn phệ lực lượng của những sinh linh khác.

Thế là, hắn lưu lại tiếp tục quan sát.

Bên trong năm tháng dài đằng đẳng về sau, vị nữ tử Chu Quái kia thu mấy chục tiểu yêu hải dương làm đồng nam đồng nữ, xây dựng một quần điện hùng vĩ, nhìn từ đằng xa, nghiễm nhiên thành một tòa thành trì ở bờ biển.

Vạn năm sau, tòa Đạo Thành này có danh tiếng của mình, tu sĩ đi ngang qua đều sẽ dừng lại ở đây, mà Khương Nghĩa vẫn tránh ở trong mây tu luyện, quan sát vị nữ tử kia, dưới tình huống không có Đại La đi ngang qua, không người có thể phát giác được Khương Nghĩa tồn tại.

Cực quang bảy màu tươi đẹp làm hư không chia vô số khu vực, để vùng này hư không lộ ra sáng chói hoa lệ.

Từng đội thuyền to lớn, lâu vũ, cung điện, phù đảo đang tiến lên, hình thành một nhánh đội ngũ hư không thật lớn, chẳng qua, ở trong mảnh hư không cực quang này, lộ ra rất nhỏ bé.

Chủ nhân Trấn Xu đứng trên hành lang của một lầu cao, lẳng lặng nhìn thất thải cực quang giống như đang chỉ dẫn phương hướng cho bọn hắn tiến lên ở hư không phía trước.

Đúng lúc này, một lão giả xuất hiện bên cạnh hắn, tay cầm một cây trượng cổ thụ lớn, thân thể còng lưng, mở ra hai mắt vẩn đục, nói:

- Tôn thượng, chuyến này đã không phải cát số, còn phải tiếp tục tiến lên sao?

Chủ nhân Trấn Xu nhìn về phía phương xa, bình tĩnh nói:

- Cát họa khó liệu, vốn là truy tìm một chút hi vọng sống, nếu đi đến đây, há có thể dừng lại, há có thể từ bỏ.

Lão giả nhíu mày, thở dài một tiếng, không khuyên nữa.

Toàn bộ Trấn Xu tràn ngập một cỗ bầu không khí yên lặng mà ngột ngạt, tiến lên trăm vạn năm, trên đường đi, bọn hắn liên tục gặp tập kích, không ngừng trải qua thương vong, mà bọn

hắn thủy chung không biết bọn hắn rốt cuộc muốn đi về phía phương nào.

Khi lão giả đang chuẩn bị rời đi, phía trước bỗng nhiên tràn tới một hồi cuồng phong đáng sợ lão giả, cả kinh trợn mắt nhìn tới, chủ nhân Trấn Xu nheo mắt lại, trong mắt tràn đầy ý lạnh.

Chỉ thấy phần cuối hư không xuất hiện một Thâm Uyên như cái miệng lớn, như Hồng Hoang cự sa , hai hàng răng bén nhọn như từng ngọn núi, thôn phệ linh khí Đại Đạo cùng cực quang bên trong hư không, dẫn tới các cường giả Trấn Xu dồn dập giết ra, bay về phía trước.

Chủ nhân Trấn Xu đi theo tan biến tại chỗ cũ, xuất hiện ở phía trước nhất, hắn xung phong đi đầu, trước tiên lao thẳng tới miệng lớn thần bí kia.

Một trận đại chiến lần nữa bùng nổ, đại chiến như vậy, Trấn Xu đã trải qua rất nhiều lần, cho nên cũng không có bối rối, mà mỗi người bày trận tiến hành chiến đấu.

Nhưng bọn hắn không có ý thức được, một trận chiến này khác biệt dĩ vãng.

Trong một vùng hư không khác.

Hai bóng người đứng sóng vai, đều hiện lên màu đỏ thẫm, thấy không rõ hình dáng.

- Thực lực của chi đạo thống này chỉ đến như thế, thật chẳng biết tại sao có thể lọt vào mắt của ngươi.

Một người trong đó mở lời, ngữ khí tràn ngập khinh thường.

Một người khác trả lời:

- Thực lực mặc dù không mạnh, nhưng cách Tiên đạo rất gần, sau khi thôn phệ bọn hắn, tất nhiên có thể làm cho chúng ta càng hiểu Tiên đạo hơn.

- Thì ra là thế, như thế thì được, Tiên đạo rất nhiều biến số, thậm chí có thể nói, con đường này là biến số, Đạo Chủ hết sức quan tâm về Tiên đạo.

- Tiên đạo Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, nhưng cũng không có khoa trương như vậy, ta trước đó ra tay xóa đi Huyền Mệnh,

cũng không có bị Đạo Tổ phát hiện.

- Có lẽ là Đạo Tổ không thèm để ý thì sao?

- Nhưng nếu có tồn tại thần bí ra tay ở trong lĩnh vực của ngươi, ngươi có thể không động?

- Vậy cũng đúng, có lẽ là ta đánh giá Tiên đạo quá cao.

Hai người lâm vào trong trầm mặc, cùng nhau nhìn Trấn Xu, dưới cái nhìn của soi mói bọn hắn, càng ngày càng nhiều sinh linh Trấn Xu chết thảm.

Rất lâu.

Đợi toàn quân Trấn Xu bị diệt sau, một đạo thân ảnh trong đó mở lời:

- Tốt, ta cũng cần phải trở về, gần đây vị Thiên Tôn kia lại đang quét ngang đạo thống, uy danh cường thịnh, Đạo Chủ hi vọng chúng ta có thể ngăn chặn một phen, nhưng Thiên Tôn kia rất khó đối phó, thật sự hâm mộ, chỉ cần thu thập tình báo về Tiên đạo.

Dứt lời, hắn đã ẩn vào trong bóng tối hư không.

Thân ảnh Thâm Hồng còn lại nâng tay phải lên, cách không ra tay, một đầu cá nhỏ màu đỏ sậm xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, giống như kình côn, đầu như cá mập, mọc ra tám vây cá, như là tám lợi trảo, thoạt nhìn kinh dị đáng sợ.

- Ăn no rồi chứ, nếu còn không có ăn no, ta sẽ mang ngươi đi ăn mấy phương đạo thống.

- Sớm ngày trưởng thành, đến lúc đó nếm thử mùi vị của Tiên đạo.

Chương 1425 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (1)

Ý thức của Khương Trường Sinh đi tắm vào bên trong Đại Đạo, Đại Đạo sinh ra ẩn chứa thiên địa diễn hóa, phương Đại Đạo này mặc dù còn chưa triệt để sinh ra, nhưng trầm luân ý chí trong đó, có loại cảm giác trải qua luân hồi vạn thế.

Hắn thấy được cảnh tượng chúng sinh thiên địa của Đại Đạo sau này có khả năng đản sinh, thấy được như kiếp nạn luân hồi Đại Đạo.

Không biết đi qua bao lâu, Hồng Mông Đại Đạo trong tay hắn cũng bắt đầu có biến hóa cùng loại.

Ý vị này là hắn sắp thành công sáng tạo Đại Đạo.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hư không ánh vào trong mắt của hắn đã thay đổi, khắp nơi tràn ngập biển mây mà tìm, đó là cảnh tượng mà Hồng Mông Đại Đạo đến, mà quanh người hắn có bốn mươi chín đầu khí tức màu tím bao quanh, cuộn xoáy như rồng.

Bốn mươi chín đầu tử khí muốn đi tới phía trước, nhưng lại bị lực lượng vô hình ngăn cách.

Hồng Mông Đại Đạo mong muốn thôn phệ Đại Đạo mới sinh.

Nhưng bản thân nó mới sinh ra, còn chưa đủ để chiếm đoạt quy tắc Đại Đạo khác.

Từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh cảm giác được đạo quả của mình đang biến hóa, mặc dù không tính đột phá, nhưng cũng là tiến triển tốt.

Bất quá hắn phát hiện một vấn đề.

Hắn mặc dù miễn cưỡng sáng tạo Đại Đạo thành công, nhưng Hồng Mông Đại Đạo như các quy tắc Đại Đạo khác, cần thời gian thai nghén.

Hắn nghĩ tới Thiếu Thần, Hồng Mông Đại Đạo sẽ không cần thai nghén mấy trăm triệu năm, thậm chí càng lâu, mới tính triệt để thành hình đó chứ?

Mắt thấy hai phe Đại Đạo này đang phân cao thấp lẫn nhau, Khương Trường Sinh quyết định rời đi, trước khi đi, hắn nhìn Đại Đạo mới sinh thật sâu.

- Quy tắc Đại Đạo bá đạo như vậy cũng không biết sẽ mang đến biến hóa như thế nào cho Tiên đạo.

Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến, lưu lại phân thân thủ ở nơi này.

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc và Bạch Kỳ đều không ở đây, hai nữ đang ở bên trong Địa Tiên giới.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh đã hơn một ngàn ba trăm năm mươi vạn tuổi, khoảng cách thành tựu Đại La Kim Tiên, đã qua gần chín trăm vạn năm, mà giá trị hương hỏa của hắn cũng không có phát sinh biến hóa long trời lở đất, khiến cho hắn không khỏi không cảm khái, muốn tăng lên Vĩnh Hằng Thần Tôn cảnh giới, quá khó khăn.

Cũng may hắn miễn cưỡng vượt qua giá trị hương hỏa cực hạn của Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Khương Trường Sinh nghĩ, trước khi Hồng Mông Đại Đạo triệt để ngưng tụ, rất khó đột phá.

Ngược lại Tiên đạo không có cường địch vây quanh, bên trong lại phát triển thuận lợi, hắn cũng chờ được.

Hắn ánh mắt ngưng tụ, tan biến Hồng Mông Đại Đạo tràn ngập bên trong Tử Tiêu cung, bị hắn thu vào sâu trong linh hồn Đạo Giới.

Đạo Giới chính là nội thiên địa hắn tu luyện Đạo Pháp Tự Nhiên Công chỗ dựng dục ra, đi qua ngàn vạn năm thai nghén, Đạo Giới khuếch trương vô trật tự, còn bao la hơn Đại La tiên vực, Thiên cũng vô cùng cao, như là hư không, hắn đặt Hồng Mông Đại Đạo ở trên trời Đạo Giới.

Như thế này có thể bảo hộ Hồng Mông Đại Đạo, cũng có thể trợ giúp Đạo Giới diễn hóa.

Đạo Giới một mực là bí mật của Khương Trường Sinh, chỉ có số ít người biết được, cho dù biết được, cũng không rõ ràng tình huống Đạo Giới bây giờ.

Nếu như có một ngày, Tiên đạo gặp phải đả kích không thể ngăn cản, Đạo Giới có lẽ sẽ trở thành điểm trùng sinh của Tiên đạo, ít nhất Khương Trường Sinh đã làm tốt chuẩn bị tâm lý này.

Bên trong tuế nguyệt từ nay về sau, Khương Trường Sinh cuối cùng có thể nghỉ ngơi, không cần phải gấp gáp đi tu luyện, chỉ cần chờ đợi, lại bảo hộ Hồng Mông Đại Đạo diễn hóa..

Suy nghĩ kỹ một chút, tuế nguyệt sau khi đột phá Đại La Kim Tiên thật nhanh, nhanh đến khiến cho hắn cảm giác không bằng mười năm trước khi thành tiên.

Hắn cảm thụ Tiên đạo biến hóa một chút, không thể lại tiếp tục bế quan.

Chỉ là hiện tại Tiên đạo đã để hắn có loại cảm giác xa lạ, nhưng loại lạ lẫm này là chuyện tốt, nói rõ Tiên đạo phát triển được rất nhanh.

Từ khi Chu Quái tìm vào Tiên đạo nương tựa, Đại La tiên vực phát triển càng ngày càng mãnh liệt, đủ loại phương pháp tu hành của đạo thống trăm hoa đua nở bên trong, đồng thời cũng sinh ra rất nhiều tuyệt học mạnh mẽ, huyết mạch thể chất, đây là một thời đại thiên kiêu vô số.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Nghĩa đạt được Đại Đạo thần binh đã thành tựu Đại La Thần Tướng, trở thành vị Đại La Thần Tướng thứ tư ở bề ngoài Đại La tiên vực, cũng làm cho danh tiếng Đại Đạo thần binh lưu truyền rộng rãi, thậm chí nhấc lên phong trào truy tìm Đại Đạo thần binh.

Bất quá, Khương Nghĩa thành tựu Đại La Thần Tướng cũng không có bế quan, hoặc giảng đạo khắp nơi, mà trốn ở một góc của Đại La tiên vực, sinh hoạt cùng một nữ tử Chu Quái.

Khương Nghĩa cũng không phải lần đầu tiên lấy vợ sinh con, trước đó tại Hắc Ám đế đình, từng có hậu cung, dòng dõi của hắn cũng đã nhập vào Khương tộc chẳng qua là che giấu một mối liên hệ này.

Khương Trường Sinh nhìn Khương Nghĩa trải qua cuộc sống bình thản, khẽ lắc đầu.

Chương 1426 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (2)

Tiểu tử này che giấu thân phận chân thật của mình, nữ tử Chu Quái cũng không biết hắn chính là người nhà họ Khương, lại càng không biết hắn là Đại La Thần Tướng.

Mới đầu Khương Nghĩa chẳng qua tò mò lực lượng của nàng, đi qua lâu dài ở chung, vậy mà luân hãm với một chữ 'tình'.

Khương Trường Sinh liếc mắt đã thấy tình duyên hai người trong tương lai sẽ trở nên long đong, dù cho Đại La Thần Tướng cũng sẽ hãm sâu trong vũng bùn.

Dù sao Chu Quái cũng là tồn tại không kém với Đại La Thần tồn.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh suy tư, muốn đưa hai người một kiện lễ vật hay không.

Mặc dù mệnh số sẽ long đong, nhưng tình duyên của hai người cũng không có kết thúc, một mực lan tràn đến tương lai tiết điểm hắn nhìn không thấu.

Khương Trường Sinh có ý nghĩ, thế là truyền âm cho Bạch Kỳ, để Bạch Kỳ trở về một chuyến.

Sau đó, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Chu Quái.

Chu Quái gia nhập Tiên đạo, vốn là muốn tìm kiếm bảo hộ, bản thân vẫn tồn tại dã tâm, nhưng bọn hắn đánh giá thấp tính ăn mòn đáng sợ của Tiên đạo.

Theo các pháp môn tu tiên đi vào Chu Quái, lại thêm đạo thống song phương trao đổi, càng ngày càng nhiều sinh linh Chu Quái tiến vào Thần Du đại thiên địa, gia tăng ảnh hưởng của Tiên đạo đối với Chu Quái.

Ngay cả Chu Quái thần tôn cũng bắt đầu nghiên cứu pháp môn của Tiên đạo, bản thân hắn bị trọng thương, chỉ có thể dựa vào thời gian đi khôi phục, cho nên muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này nghiên cứu tinh diệu của Tiên đạo, sau đó hắn liền đi tắm ở trong đó, không thể tự kềm chế.

Mặc dù hắn rất khó tiến vào Thần Du đại thiên địa, nhưng theo hắn nghiên cứu Tiên đạo, quên đi thời gian, không để mắt đến Tiên đạo truyền bá cùng với ảnh hưởng ở bên trong Chu Quái.

Bên trong Chu Quái đã xuất hiện không ít tín đồ cuồng nhiệt của Đạo Tổ, thậm chí dùng đạo pháp để khiêu chiến cường giả Chu Quái, dùng cái này kích động sinh linh Chu Quái đi về chính đạo.

Khương Trường Sinh đang do dự, muốn đơn độc giảng đạo cho sinh linh Chu Quái hay không.

Khương Trường Sinh đứng dậy giãn ra thân thể, nhìn một vòng sau Đại La tiên vực, hắn quyết định đi một chút, không vẫn đi chốn cũ, mà đi địa phương nào mình chưa từng đi qua.

Trạm thứ nhất chính là Đạo Môn.

Làm Đại La giáo phái cường đại nhất Tiên đạo, hắn tự nhiên quan tâm.

Thân truyền đệ tử Đạo Côn Luân của hắn cũng ở bên trong Đạo Môn, đi nhìn đệ tử một chút, nói còn nghe được.

Bây giờ Đạo Côn Luân tuyệt đối xem như người khiêng đỉnh của Đạo Môn, luận danh vọng, ngay cả Thuỷ Tổ Bỉ Ngạn đạo quân lập giáo phái cũng không bằng, cũng chính bởi vì Đạo Côn Luân quật khởi, Đạo Môn cũng triệt để thuộc về môn hạ của Đạo Tổ.

Lấy đạo làm tên, Đạo Tổ chính là chí cao thần của Đạo Môn.

Khương Trường Sinh đi ra một bước đã đến sơn môn Đạo Môn, Đạo Môn chiếm cứ ức vạn dặm sông núi, bên trong có vô số tiểu thiên địa, giấu ở dị tầng không gian, trước sơn môn có một cửa lớn đứng thẳng, do gỗ lim chế thành, hiển thị rõ đại khí.

Trước sơn môn có rất nhiều Cầu Đạo giả đang dập đầu, như là người hành hương thành kính, ba bước cúi đầu, theo thứ tự lên núi.

Cũng có người không triều bái, lên núi, những người này đều là người của giáo phái khác đến đây làm khách, người dập đầu thì đều muốn tiến vào Đạo Môn.

Ngàn vạn năm đi qua, Đạo Môn bây giờ không quá cần đệ tử, bây giờ cánh cửa cũng rất cao, ngoại trừ ngộ tính, vẫn phải giảng phúc duyên, đến nỗi về cái đồ chơi phúc duyên này, vậy thì phức tạp, rất khó nói tỉ mỉ.

Khương Trường Sinh đi tới, thần quang trên người tán đi, nhưng Nhân Quả Chử Thanh Bào cùng Tạo Hóa Quy Nguyên Quan khiến cho hắn thoạt nhìn vẫn như cũ tinh thần phấn chấn, chọc cho Cầu Đạo giả dọc đường ghé mắt.

Hắn lười nhác ngụy trang mình, huống chi chúng sinh Tiên đạo bây giờ sao mà nhiều, lại có mấy người nhận ra hắn?

Khi Khương Trường Sinh đi vào trước sơn môn, đệ tử Đạo môn thủ sơn thấy khí thế của hắn bất phàm, lúc này hướng hắn hành lễ, hỏi thăm lai lịch của hắn, hắn chỉ nói đến từ Thiên Đình, muốn lãnh hội phong thái của Đạo Môn.

Đệ tử Đạo Môn không có tiếp tục truy vấn, còn phái một người tới dẫn đường, một đường giới thiệu Đạo Môn cho Khương Trường Sinh nghe.

Làm đệ nhất giáo phái, Đạo Môn thật không sợ cừu địch hoặc tiểu nhân xâm lấn, bởi vì đủ mạnh, mới có thể tận lực phóng thích thiện ý, bọn hắn không cần người khác hồi báo, cũng không sợ bị lừa gạt.

Trên đường đi, ấn tượng của Khương Trường Sinh về Đạo Môn vẫn rất không tệ, ít nhất Đạo Môn biểu hiện ra khí lượng của đệ nhất giáo phái.

Phong thái của Khương Trường Sinh thật sự quá làm cho người chú mục, người dọc đường đều sẽ nhìn về phía hắn, thậm chí còn có thể có người chủ động kết giao với hắn.

Lần này đi ra, tâm tình của hắn rất bình thản, thậm chí ôm chờ mong, vô luận người nào chào hỏi hắn, hắn đều sẽ cười đáp lại.

Đi đến một chỗ đạo tràng, Khương Trường Sinh đã thu hoạch rất nhiều hảo hữu, dĩ nhiên, hắn dùng tên là Trường Sinh.

Dưới một gốc cây già, Thiên Địa Tiếu đang giảng cho mấy vị đạo đồng về chuyện xưa thần thoại của Đạo Tổ.

Chương 1427 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (1)

Từ khi Thái Thượng Côn Luân gia nhập Đạo Môn, Thiên Địa Tiếu cũng mang theo Thiên Vận Đại Giáo của mình tiến vào Đạo Môn, đáng tiếc, ngàn vạn năm đi qua, hắn vẫn tìm không được tư thái Đại La, nhưng dựa vào tư lịch, địa vị cỉa hắn trong Đạo Môn cực cao, ngay cả chủ nhân bảy mạch đều khách khí với hắn.

Chỗ Thiên Địa Tiếu ở chính là một phù đảo nhỏ, nằm ở vùng trời xung quanh đạo tràng, có thể ở trên cao nhìn xuống tiên cảnh trong thiên địa.

- Khí vận Võ đạo ngưng tụ thế công, chiếu sáng chư thiên vạn giới, một khắc này chúng sinh đều cảm nhận được tuyệt vọng, đúng lúc này, các ngươi đoán thế nào?

Thiên Địa Tiếu trầm bổng du dương nói, các đạo đồng nghe được cùng kêu to, hỏi hắn tiếp theo phát sinh cái gì.

Thiên Địa Tiếu dương dương đắc ý, vuốt chòm râu, đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên, hắn thoáng nhìn thấy một đạo thân ảnh phía dưới, cả người hắn đột nhiên ngồi thẳng, thậm chí còn học phàm nhân mà dụi dụi mắt.

Lần nữa thấy rõ ràng thân hình của đối phương, Thiên Địa Tiếu triệt để kích động.

Hắn đứng dậy, ném ra câu nói liền rời đi:

- Các ngươi đạo hạnh không đủ, còn chưa đủ để nhìn trộm Thiên Cơ.

Các đạo đồng không vừa lòng, nhưng vô luận kêu gào thế nào, Thiên Địa Tiếu đều không quay đầu lại.

Khương Trường Sinh đứng trước cửa đạo tràng, nhìn tấm bảng hiệu kia, trên đó viết bốn chữ lớn.

Tĩnh Tâm đạo tràng.

Đệ tử Đạo Môn bên cạnh đang tự hào giới thiệu về Tĩnh Tâm đạo tràng, Khương Trường Sinh có thể đi đến nơi này, cũng là hắn cố ý dẫn dắt.

- Tốt, ngươi đừng nói nữa, lui ra đi, ta sẽ dẫn vị tiền bối này đi.

Thiên Địa Tiếu lại gần, đẩy đệ tử Đạo Môn ra.

Đệ tử Đạo Môn đang thao thao bất tuyệt bị đẩy ra, ban đầu hết sức phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy người đến, vội vàng hành lễ, sau đó cáo từ.

Trên đường rời đi, hắn liên tiếp quay đầu.

Người đó là ai?

Vậy mà để Thiên Địa Tiếu gọi là tiền bối.

Trái tim của đệ tử Đạo Môn đập nhanh hơn, cảm giác mình đụng vào nhân vật không tầm thường, cũng không biết đây có tính là phúc duyên hay không.

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của hắn, lộ ra nụ cười, ngón trỏ tay phải điểm về phía hắn một cái.

Thiên Địa Tiếu đứng ở trước mặt Khương Trường Sinh, rất co quắp, đột nhiên không biết nên nói cái gì, cũng không dám nói thẳng ra thân phận của Khương Trường Sinh, dù sao hắn không rõ ràng Khương Trường Sinh vì sao tới đây.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì ngươi dẫn ta đi dạo, để cho ta tìm hiểu Đạo Môn một chút.

Nghe vậy, Thiên Địa Tiếu vội vàng lộ ra nụ cười tha thiết, bắt đầu dẫn đường.

Khương Trường Sinh cũng không có đi vào đạo tràng, hắn cũng không phải tới nghe đạo.

Đạo Môn rất lớn, một đường đi qua trên trăm đạo tràng, vẫn chỉ là một chỗ góc nhỏ của Đạo môn, khác biệt với đệ tử đạo môn trước đó, Thiên Địa Tiếu còn giới thiệu cho Khương Trường Sinh lịch sử Đạo Môn phát triển, có ưu điểm, cũng có khuyết điểm, hắn tin tưởng Đạo Tổ cái gì đều rõ ràng, hắn nhất định phải chỉnh sửa lời nói của mình để Đạo Tổ cảm thấy dễ chịu.

Thiên Địa Tiếu đối mặt với bất kỳ Đại La nào đều không hoảng hốt bây giờ lại cực kỳ khẩn trương, mặc dù đoán được tâm tư của Đạo Tổ, vẫn toát mồ hôi vì Đạo Môn.

Đừng nhìn Đạo Môn cường thế như vậy, Đạo Côn Luân càng là thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, nhưng hắn tin tưởng, một câu nói của Đạo Tổ có thể làm cho Đạo Môn từ đệ nhất giáo phái không còn tồn tại.

Giáo phái Tiên đạo san sát, cường giả vô số, càng có Thiên Đình tọa trấn phía trên vạn giới, dạng đạo thống này mạnh mẽ đến cực điểm, thâm bất khả trắc.

Nhưng phía trên tất cả mạnh mẽ đó còn có một vị chí cao tồn tại, mặc dù chúng sinh hiện tại rất khó nghĩ đến hắn.

Dần dần, tin tức Thiên Địa Tiếu tự mình dẫn dắt một đạo nhân thần bí truyền ra, cũng kinh động đến một vị Đại La.

Đạo Môn bất cứ lúc nào cũng sẽ có một vị Đại La ở trạng thái không bế quan, chuyên môn thủ hộ, giám thị Đạo Môn, tránh cho Đạo Môn phạm sai lầm.

Vị Đại La này rõ ràng sự kiêu ngạo của Thiên Địa Tiếu, Thiên Địa Tiếu gặp Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân cũng dám mắng, còn chưa bao giờ có người có thể làm cho hắn ưu đãi như thế.

Chẳng lẽ là vị Đại La cổ lão nào buông xuống?

Thế là, vị Đại La này hiện thân, hướng Khương Trường Sinh hành lễ.

Khương Trường Sinh cười gật đầu, mở lời:

- Đạo Môn phát triển rất không tệ, chỉ đến nơi đây thôi, động tĩnh hơi lớn.

Dứt lời, Khương Trường Sinh hư không tiêu thất.

Con ngươi của cường giả Đại La này co rụt lại, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Tốc độ thật nhanh.

Mặc dù hắn là tồn tại Đại La Siêu Thoát cảnh, cũng thấy không rõ tốc độ Khương Trường Sinh, thậm chí bắt không đến khí tức của đối phương.

Hắn lấy lại tinh thần, nhìn về phía Thiên Địa Tiếu, lại phát hiện Thiên Địa Tiếu đang lộ ra vẻ mặt oán trách nhìn chằm chằm hắn.

- Xảy ra chuyện gì?

Đại La phiền muộn hỏi, trong lòng cũng có chút khó chịu, người vừa rồi kia đi quá nhanh, hoàn toàn không nể mặt hắn.

Thiên Địa Tiếu tức giận nói:

- Ngươi tốt xấu gì cũng là Đại La trấn giáo, gấp như thế? Có ta ở đây, ngươi lo lắng cái gì? Ta còn có thể dẫn kẻ địch tiến đến hay sao?

Chương 1428 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (2)

- Đáng tiếc, Đạo Môn bỏ qua đại kỳ ngộ, nếu có thể lưu lão nhân gia ông ta giảng đạo cho Đạo Môn, Đạo Môn xem như triệt để phi thăng.

Nói xong, Thiên Địa Tiếu gật gù đắc ý rời đi.

Đại La càng thêm ngoài ý muốn, người nào có tư cách có thể giảng đạo cho Đạo Môn?

Chờ chút.

Chẳng lẽ là…

Sắc mặt Đại La kịch biến, hối hận đến phát điên.

Nhất định là vị trong Tử Tiêu cung kia.

Quá lâu không có nghe được tiếng Đạo Tổ, khiến cho hắn bình thường sẽ xem nhẹ Đạo Tổ tồn tại, cho nên mới vừa rồi không có suy nghĩ đến Đạo Tổ, dù sao hắn từng nghe nói Đại La tiên vực ẩn giấu đi Đại La Thần Tướng không biết.

- Đạo tâm của ta quả nhiên còn chưa đủ trấn định.

Sau khi rời khỏi Đạo Môn, Khương Trường Sinh lại đi một lượt Phật Môn, Phật Môn cũng không có cố nhân như Thiên Địa Tiếu, cho nên không có người nhận ra thân phận chân thật của hắn.

Mãi đến khi Khương Trường Sinh rời đi Phật Môn, cũng không có người biết được Đạo Tổ đã tới.

Địa điểm tiếp theo chính là Diễn Tộc.

Đạo Diễn ngày xưa biến thành, bây giờ là cường tộc tiếng tăm lừng lẫy của Đại La tiên vực, thiên phú cảm xúc để huyết mạch của bọn hắn gặp phải tu sĩ Ma đạo rình mò.

Dù vậy, Diễn Tộc vẫn đứng lên, thành vì một trong ba đại cường tộc của Nhân tộc

Thế gia vọng tộc cường đại nhất Nhân tộc tự nhiên là Khương tộc.

Một bên khác.

Tiên đạo Tam Thánh tụ tập cùng một chỗ, chủ yếu là bọn hắn cũng biết tin tức Đạo Tổ du lịch nhân gian.

- Vì sao lão sư lặng lẽ hành tẩu các đại giáo phái, chẳng lẽ là chúng ta làm không được tốt?

Cực Quang thần quân sầu lo hỏi.

Trước đó không có giữ lại Độ Vũ tôn chủ khiến cho hắn một mực đau đáu trong lòng, luôn cảm giác mình mất đi mặt mũi của Đạo Tổ, để Đạo Tổ thất vọng.

Vạn Phật thủy tổ nhìn về phía Đạo Côn Luân, hỏi:

- A Di Đà Phật, sư huynh không lo lắng sao?

Đạo Côn Luân vuốt râu cười nói:

- Có lẽ là các ngươi suy nghĩ nhiều, lão sư chỉ muốn đi dạo, không có dụng ý đặc biệt, dù sao ngài hàng năm bế quan, mà tính tình của ngài cũng không phải quá thích náo nhiệt.

Vạn Phật thủy tổ cảm thấy có lý, nhưng Cực Quang thần quân lại cảm thấy có việc lớn muốn phát sinh.

Đạo Côn Luân ý vị thâm trường nói:

- So với nhiều nghĩ những việc này, không bằng chúng ta quan tâm một thoáng vị Đại La Thần Tướng thứ sáu đi, hắn sắp sinh ra, Đại La tiên vực muốn kinh biến.

Vạn Phật thủy tổ bấm ngón tay tính toán, Cực Quang thần quân cũng giống như thế, sắc mặt hai người khẽ biến.

- Như thế nào là Yêu Đế? Yêu tộc đã mạnh mẽ đến tận đây?

Vạn Phật thủy tổ tự lẩm bẩm.

Bọn hắn trong ngày thường đều đang bế quan, có cảm thụ như Khương Trường Sinh vậy, mỗi lần mở mắt, thiên địa sẽ phát sinh cải biến to lớn, rất có cảm giác cảnh còn người mất.

Đạo Côn Luân nói khẽ:

- Được sự giúp đỡ của Phúc Nguyên thánh mẫu, Yêu tộc sinh ra một vị Yêu Tộc Chí Tôn, hùng tâm của hắn cực lớn, muốn nhất thống Yêu tộc, đẩy Yêu Đế vào tuyệt cảnh, nhưng Yêu Đế cuối cùng vẫn đột phá cực hạn, lĩnh ngộ Thần Tướng chi đạo, yêu tộc muốn thống nhất.

Yêu tộc thống nhất.

Cực Quang thần quân cau mày nói:

- Bây giờ Yêu tộc còn mạnh hơn, đã uy hiếp được địa vị của Nhân tộc, không thêm chút khống chế sao?

Nhân tộc làm chủ, là nhận thức chung của bọn hắn, cơ hồ hết thảy Đại La, Tiên Đế đều cho rằng như vậy, những Yêu tộc đại năng kia mặc dù có dã tâm, cũng không dám suy nghĩ thay thế Nhân tộc.

Đạo Côn Luân chầm chậm nói:

- Khống chế như thế nào? Chúng ta không thể xen vào chuyện hồng trần, yêu tộc sẽ nhấc lên đại kiếp, lại nhìn tiếp đi.

Cực Quang thần quân khẽ nói:

- Nhân tộc đứng đầu, không thể lay động, nếu chúng ta không thể tự mình can thiệp, vậy để các đệ tử của chúng ta ra tay, sư huynh, nếu như Nhân tộc bị Yêu tộc thay thế, Tiên đạo nhất định đại loạn, lão sư cũng sẽ không cao hứng.

Từ khi Tiên đạo được sáng lập, đều là nhân tộc làm chủ, không chỉ Tiên đạo, các sinh linh đạo thống khác đi đến cảnh giới nhất định, đều sẽ hóa thành nhân hình, cho nên người trở thành nhân vật chính của tuyệt đại đa số đạo thống.

Bất quá cũng có rất nhiều chủng tộc cho rằng, vạn vật đều có thể hóa thành nhân hình, nhân tộc chỉ là đã chiếm ưu thế về

ngoại hình, không có tư cách trở thành nhân vật chính của thiên địa, bởi vì nhân tộc vừa sinh ra thật ra sự quá yếu.

Bây giờ Yêu tộc trong Đại La tiên vực cường thịnh, vô luận cảnh giới, hay số lượng sinh linh, đều có xu thế vượt qua nhân tộc, cái này khiến dã tâm của Yêu tộc dần dần bành trướng.

Vị Yêu Đế sắp thành tựu Đại La Thần Tướng kia cũng như thế, nói ra hắn lúc đầu không có dã tâm lớn như vậy, chẳng qua hi vọng Yêu tộc thái bình, nhưng Yêu tộc tự đẩy hắn đi, thậm chí khiến cho hắn gặp phải phản bội, cái này khiến hắn triệt để điên cuồng, quyết ý muốn chưởng khống hết thảy, đi con đường bá đạo.

Cực Quang thần quân suy tính lấy hành động gần đây của Yêu Đế, vẻ mặt từ âm trầm trở nên phấn khởi.

Hắn có thể cảm giác được Yêu Đế có được thiên tư chiến đấu vượt qua tiền bối, nhất định có thể trở thành đối thủ của hắn.

Chương 1429 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (1)

Mặc dù trở thành Đại La Thần Tướng, hắn vẫn như cũ có một tâm rất hiếu chiến, chẳng qua là hắn đã thật lâu không có gặp được đối thủ thích hợp.

- Vậy để nhường đệ tử của mỗi người đi ngăn cản đi, nhớ kỹ, Đại La Thần Tướng chúng ta không thể tự mình ra tay, làm trái Thiên Đạo.

Đạo Côn Luân căn dặn, hắn biết rõ Đại La Thần Tướng mạnh mẽ, một khi Đại La Thần Tướng tham gia, chính là hạo kiếp trước nay chưa từng có.

Cực Quang thần quân nói:

- Nhưng nếu Yêu Đế thành tựu Đại La Thần Tướng, vẫn như cũ muốn chủ đạo Yêu tộc, làm sao đây?

Đạo Côn Luân ý vị thâm trường nói:

- Nhân tộc cũng sẽ sinh ra Đại La Thần Tướng.

Lời vừa nói ra, trong lòng Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân chấn động, bọn hắn kinh ngạc không phải lại một vị Đại

La Thần Tướng sinh ra, mà là chấn kinh đạo hạnh của Đạo Côn Luân, bọn hắn còn không tính được tới mới Đại La Thần Tướng tồn tại, nhưng Đạo Côn Luân có thể, điều này nói rõ đạo hạnh của bọn hắn chênh lệch càng lúc càng lớn.

Thân truyền đệ tử cùng ký danh đệ tử chênh lệch quả nhiên tồn tại.

Trong lòng hai vị Đại La Thần Tướng có hơi đắng chát.

Theo sau, bọn hắn lại trò chuyện trong chốc lát, đường ai nấy đi.

Bờ biển, Khương Nghĩa cùng Bạch Kỳ ngồi đối diện trên bờ cát, ở giữa có đặt một cái bàn nhỏ, phía trên trưng bày thịt rượu.

Khương Nghĩa đang nắm một khối ngọc bội, cẩn thận xem xét, càng xem càng kinh ngạc.

Bạch Kỳ uống một chén, cười nói:

- Đừng xem, chủ nhân cho, có thể kém?

Khương Nghĩa hơi lộ ra lúng túng nói:

- Ta tự nhiên không phải nghi vấn, chỉ là có chút hổ thẹn, dù sao việc này ta che giấu, không có thông báo gia gia một tiếng, có mất lễ phép.

Bạch Kỳ liếc nhìn thành trì đạo tràng phương xa, trong lúc mơ hồ có thể thấy rất nhiều sinh linh ra ra vào vào, náo nhiệt mà phồn hoa.

Nàng một lần nữa nhìn về phía Khương Nghĩa, nói:

- Ngươi đã là Thần Tướng, muốn một mực đợi ở chỗ này à, gạt nàng, cẩn thận xảy ra việc lớn.

Khương Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Thân phận của nàng mẫn cảm, một khi biết được thân phận của ta, tất nhiên bị Chu Quái lợi dụng, huống hồ, nàng cũng không hy vọng lại bị Chu Quái cùng với thế tục quấy rầy, chỉ muốn đợi ở chỗ này tu tiên thật tốt, hiện tại rất tốt, không người nào bên trong Chu Quái quan tâm nàng.

Hắn là Đại La Thần Tướng, nếu quan hệ của hai người truyền ra, Chu Quái tất sẽ kết giao hắn, thậm chí cuốn theo nàng, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Chu Quái đầu nhập Tiên Đạo đã lâu, càng ngày càng nhiều cường giả phản chiến, thậm chí muốn dung nhập vào bên trong Tiên đạo, xây dựng giáo phái của mình, nhưng Đại La giáo phái hết sức đề phòng đối với bọn hắn, dẫn đến bọn hắn một mực không thể tu được đạo pháp thượng thừa nhất.

Bạch Kỳ không tiếp tục khuyên nhiều, đây đều việc riêng của Khương Nghĩa.

Nàng nói sang chuyện khác, nói: -

Yêu tộc Yêu Đế sắp thành tựu Đại La Thần Tướng, dã tâm của hắn rất lớn, thậm chí muốn muốn lật đổ địa vị của nhân tộc, mặc dù ta cũng thuộc về với Yêu tộc, nhưng ta rõ ràng, làm như vậy, chỉ sẽ khiến Tiên đạo gặp hạo kiếp, Yêu Tộc Chí Tôn ta đến đỡ chung quy là không địch lại hắn, bây giờ ngoại trừ Tiên đạo Tam Thánh, nhân tộc không có Đại La Thần Tướng, nếu như hai tộc bùng nổ đại chiến, ngươi sẽ ra tay kiềm chế Yêu Đế sao?

Khương Nghĩa nghe xong, trong mắt lóe lên tinh quang, nói:

- Khương tộc cũng thuộc về với nhân tộc, nếu như Tiên đạo Tam Thánh không tiện ra tay, ta nguyện lại nhập kiếp, cùng lắm thì lại lần nữa vào địa phủ, chịu khổ ngàn vạn năm.

Bạch Kỳ lườm hắn một cái, nói:

- Không có nghiêm trọng như vậy, kiếp nạn hai tộc chẳng qua là tiến trình của Thiên Đạo thôi, nói trắng ra, cũng có ý nhằm vào nhân tộc, nhân tộc quá mạnh mẽ, Thiên Đạo cũng gặp phải thời khắc không chịu nổi, không có Yêu tộc, cũng sẽ có chủng tộc khác quật khởi, tiếp đó bùng nổ trường kiếp nạn này.

- Hừ, thánh mẫu cứ yên tâm, lúc nên xuất thủ, ta nhất định sẽ ra tay.

Khương Nghĩa lộ ra vẻ ngạo nghễ thản nhiên, hắn đã trải qua trăm vạn năm không có chiến đấu, nhưng trong lòng hắn rất

hiếu chiến, nghe nói kiếp nạn đến, hắn thậm chí có chút chờ mong.

Bạch Kỳ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó đứng dậy, nói:

- Tốt, ngươi cũng cần phải trở về, nương tử nhà ngươi một mực quan tâm nơi này.

Dứt lời, Bạch Kỳ cười một tiếng, hóa thành một hồi gió nhẹ rời đi.

Khương Nghĩa đứng dậy, vung tay áo lấy đi bàn nhỏ, sau đó lách mình trở lại nội thành.

Hắn đi đến một đình viện, thê tử của hắn Kim Diệu Y đang luyện kiếm, luyện là một bộ kiếm pháp cua phàm nhân, nhưng kiếm thế lại ẩn chứa một cỗ tiên ý.

Nhìn thấy Khương Nghĩa trở về, Kim Diệu Y thu kiếm, hỏi:

- Nữ tử đó là ai?

Khương Nghĩa cùng Bạch Kỳ nói chuyện tự nhiên có cấm chế ngăn cách, không người có thể nghe được.

Khương Nghĩa cười nói:

- Một vị trưởng bối bên trong tộc, ta cũng không muốn liên lụy với nàng quá nhiều.

Kim Diệu Y nghe xong, không hỏi thêm nữa, hai người ước định qua, không tìm hiểu lai lịch lẫn nhau, nàng sợ thân thế của mình để Khương Nghĩa kiêng kị, cho nên cũng không có đến hỏi thân thế của Khương Nghĩa.

Hai người giấu trong lòng bí mật của mình ở chung trên trăm vạn năm, con cháu thành đoàn, cũng là mỹ mãn, nàng hết sức hưởng thụ cuộc sống bây giờ, không muốn đi đánh vỡ.

Chương 1430 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (2)

Hai người hàn huyên vài câu, Kim Diệu Y tiếp tục ngộ kiếm.

Khương Nghĩa thì ngồi bên bờ ao nhỏ tĩnh toạ, tâm tư lại bay đến kiếp nạn mà Bạch Kỳ nói tới.

- Yêu Đế, đừng để ta thất vọng, hi vọng ngươi có thể để cho ta nhận rõ ràng thực lực của mình.

Trong mắt Khương Nghĩa tràn đầy nhuệ khí, hắn cũng không chỉ là Đại La Thần Tướng, trong tay hắn còn có một thanh Đại Đạo thần binh.

Hắn quá cần một trận đại chiến nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề.

Vào lúc giữa trưa, mặt trời chiếu cao.

Khương Trường Sinh ngồi bên trong thạch đình giữa sườn núi, thưởng thức đấu pháp trong núi, trên núi đều là Tu Tiên giả đang xem chiến, thỉnh thoảng có người khen hay. Những người tu tiên này mạnh nhất bất quá chỉ là Thái Ất Địa Tiên, xem như Tu Tiên giả tầng dưới chót Đại La tiên vực, bọn hắn cũng có giang hồ cùng chuyện xưa của mình.

Khương Trường Sinh còn thật thích loại tập tục này, có lẽ là bởi vì biết được không đủ nhiều, ngược lại để những người tu tiên này ít đi kính sợ, có thể càng thoải mái là chính mình.

Vòng tầng Tiên Đế, Đại La bởi vì quan hệ rắc rối phức tạp, người người đều mang mặt nạ, nhìn như tương kính như tân, kì thực như giẫm trên băng mỏng.

- Vị đạo hữu này tựa hồ một thân một mình đến đây?

Một tiếng nói mỹ diệu truyền đến, chỉ thấy một nữ tử mang mạng che mặt đi tới, nàng một thân áo xanh, hiển lộ ra mặt mày rất kinh diễm, hai mắt càng giống như ngậm lấy thu thuỷ.

Khương Trường Sinh mỉm cười nói:

- Không sai.

Nữ tử che mặt nghe xong, bắt đầu tự giới thiệu, hàn huyên cùng Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh cũng không có từ chối, hai người tùy ý trò chuyện.

Nửa canh giờ sau, Khương Trường Sinh mất đi hứng thú đối với đấu pháp nơi này, đứng dậy cáo từ.

- Đạo hữu, ta thấy khí độ ngươi bất phàm, có từng nghe tới Thần Kiếm thánh giáo?

Nữ tử che mặt vội vàng hỏi, nghe vậy, Khương Trường Sinh lắc đầu, hai bước đã tan biến ở trước mắt nàng.

Con ngươi nàng co rụt lại, thầm nghĩ thật nhanh.

Người này quả nhiên là đại năng.

Đáng tiếc, nàng bỏ qua cơ hội.

Ở nhân gian hành tẩu ngàn năm sau, Khương Trường Sinh trở lại bên trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ lúc này chào đón, hỏi:

- Chủ nhân, nếu như Yêu tộc cùng Nhân tộc khai chiến, có thể lưu Yêu tộc một chút hi vọng sống hay không?

Yêu Đế bành trướng dã tâm, đã không nghe nàng thuyết phục, nàng đã bắt đầu chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

- Thiên Đạo chi tranh, thuận theo tự nhiên đi, trừ phi đi đến mức độ nguy hại Thiên Đạo, bằng không ta sẽ không xuất thủ, đến nỗi nhân tộc, nếu như thủ không được địa vị của mình, bị thay thế cũng là gieo gió gặt bão.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, sau đó đi đến Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ngồi xuống.

Bạch Kỳ nghe xong, thầm nghĩ:

- Nói là gieo gió gặt bão, đoán chừng cũng nhiều nhất là để nhân tộc tạm thời rơi xuống.

Nàng sẽ không cho rằng yêu tộc thật có thể thay thế nhân tộc.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đạo Tổ là người.

Bạch Kỳ tuy là yêu, nhưng ở trong mắt nàng, Khương Trường Sinh quan trọng hơn yêu tộc.

Bất quá có câu nói này của Khương Trường Sinh, nàng có thể cho yêu tộc đi quậy phá, ít nhất yêu tộc sẽ không hoàn toàn biến mất.

Bạch Kỳ thấy Khương Trường Sinh còn chưa bắt đầu tu luyện, thế là tiến tới, cảm khái nói:

- Chủ nhân, Tiên đạo càng lúc càng lớn, mong muốn hoàn toàn tưởng khống, quá khó khăn, thế cục sau này sợ là liền Thiên Đình đều khó mà khống chế.

Khương Trường Sinh cũng nhìn thoáng được, nói:

- Đây không phải chuyện tốt à, chỉ có cạnh tranh, mới có thể thúc đẩy Tiên đạo không ngừng tiến lên, đứng tại Thiên Đạo góc độ nhìn lại, ngươi không có khả năng chiếu cố đến mỗi một vị sinh linh, càng không khả năng đi cứu vớt mỗi một vị sinh linh, ngươi chỉ chỉ để ý đại thế.

Thiên Đạo vô tình, chúng sinh hữu tình, hữu tình liền sẽ có thiên vị, có thiên vị liền sẽ có bất công.

Bạch Kỳ nghiêm túc nghe, cũng cảm giác mình quá lo xa, bây giờ không phải là thời kỳ đầu của Tiên đạo, nàng không thể lại cảm giác mình có thể chưởng khống hết thảy.

- Chủ nhân, Đại Thiên thế giới cũng có một chuyện xưa, nghe nói có một vị tự xưng Thiên Tôn tồn tại, đang đi khắp nơi khiêu chiến đạo thống, mặc dù khoảng cách Tiên đạo xa xôi, nhưng tin tức thông qua các đạo thống khác đã truyền đến, uy danh ngài ở hư không vang dội như vậy, ta lo lắng Thiên Tôn sẽ đến khiêu chiến ngài.

Bạch Kỳ đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, không tính được tới Thiên Tôn, người kia tựa hồ có một loại nào đó chí bảo hộ thể.

Hắn không thể không vận dụng hương hỏa diễn toán.

【 Cần tiêu hao 49,000 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không? 】

Rất mạnh, cái này gần như là cực hạn của Vĩnh Hằng Thần Cảnh, còn mạnh hơn Chu Quái thần tôn, khó trách có thể đi khắp nơi khiêu chiến đạo thống.

Khương Trường Sinh cũng rất chờ mong Thiên Tôn có thể tới, khiến cho hắn chuyển động gân cốt.

- Vậy cứ để cho hắn tới đi.

Khương Trường Sinh lên tiếng, sau đó nói:

- Ta chuẩn bị giảng đạo, ngươi chuẩn bị một chỗ đạo tràng, bố trí xong ta lại báo cho chúng sinh.

Nghe vậy, ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, gật đầu đồng ý, nàng quay người đi làm việc.

Nói đến đây, Khương Trường Sinh lần đầu tiên giảng đạo cho chúng sinh trong hiện thực, Bạch Kỳ có thể tưởng tượng đến chuyện này sẽ tạo thành động tĩnh lớn như thế nào, tất nhiên sẽ trở thành truyền thuyết thần thoại tuyên cổ không quên.

Trong lòng Khương Trường Sinh còn có một ý nghĩ, quyết định gia tăng điểm tặng thưởng cho Đại La tiên vực.

Chương 1431 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (1)

Bạch Kỳ chỉ dùng ngàn năm, đã chuẩn bị xong đạo tràng cho Khương Trường Sinh, nằm ở trên cự nhạc cao nhất của Đại La tiên vực, nơi này ban đầu thuộc về một vị Đại La, nhưng vị Đại La này nghe nói Đạo Tổ muốn tới giảng đạo, hắn lập tức phối hợp, không có nửa lời oán giận.

Đợi Bạch Kỳ trù bị tốt, âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng ở giữa đất trời:

- Ta chính là Đạo Tổ, ba ngàn năm sau, giảng đạo tại Thiên Đỉnh Phong, chúng sinh đều có thể tới nghe đạo.

Lời nói này rất đơn giản, nhưng lại tràn ngập phân lượng, vang vọng trong tai chúng sinh.

Vô luận là Đại La trên chín tầng trời hay phàm linh trong hồng trần nhân gian, tất cả đều thả ra chuyện trong tay, ngước nhìn bầu trời.

Trong Đại La tiên vực cũng có phàm linh, chỉ bất quá khí huyết của phàm linh nơi này càng mạnh hơn phàm linh của Thái Ất Tiên Vực.

Ba ngàn năm thời gian đầy đủ để đám tu tiên giả sắp xếp tốt chuyện trong tay, vì chuẩn bị cho việc nghe đạo.

Không ít đại năng xuất quan, đều tự tìm bạn thân, tiền bối trao đổi, muốn tìm kiếm về tình báo của giảng đạo lần này, Tiên đạo Tam Thánh đều thành đệ tử của Đạo Tổ, chuyện này để các Đại La trong Đại La tiên vực không thể quên được.

Nghe nói Đạo Tổ muốn giảng đạo, bọn hắn đầu tiên nghĩ chính là việc này.

Bị Đạo Tổ nhìn trúng, tuyệt đối có thể trở thành vị Đại La Thần Tướng kế tiếp.

Ngay cả Tiên đạo Tam Thánh cũng dồn dập xuất quan, phỏng đoán dụng ý của Khương Trường Sinh khi giảng đạo, mà lần giảng đạo này không phải ở trong Tử Tiêu cung, không thể để cho bọn hắn không nghĩ ngợi thêm.

Thiên Đình cũng vì thế mà chấn động, càng ngày càng nhiều tiên thần cổ lão xuất quan, ngay cả Thiên Đế cũng hiện thân, bắt đầu chọn lựa hạt giống tốt ở Thiên Đình, đến lúc đó mang theo những tiên thần này ngồi ở hàng trước, cách Đạo Tổ gần một chút.

Mặt đất bao la, từng tòa thành trì tô điểm trên mặt đất, từ trên cao nhìn lại, như Chu Thiên đại trận, Sâm La Vạn Tượng, ẩn chứa vô tận đạo vận.

Trong một tòa thành lớn hùng vĩ nhất, Yêu thú khổng lồ trấn thủ bát phương, đếm không hết yêu binh như là mây đen bao phủ đại bộ phận đường đi của thành trì, đề phòng sâm nhiên.

Trong một đại điện, từng tôn yêu ma đã hoá hình tụ tập lại đây.

Cầm đầu chính là Yêu Đế, người hắn mặc đại bào màu vàng, dáng người bá khí, hai sợi yêu khí hình thành như sừng rồng ở trên đỉnh đầu hắn, trong lúc yêu khí vặn vẹo, hiển thị rõ tà dị.

Yêu Đế bễ nghễ nhìn tất cả đại năng yêu tộc trên điện, ánh mắt đạm mạc lộ ra ngạo khí duy ngã độc tôn, hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Đạo Tổ sắp giảng đạo, chúng ta có đi hay không?

Một Lão Dương Yêu đứng ra, nói:

- Tự nhiên phải đi, mà chúng ta đều phải đi, không thể bỏ qua trận cơ duyên này.

Lời hắn nói được không ít Đại Yêu đồng ý, nhưng Yêu Đế lại có chút chần chờ.

- Đạo Tổ giảng đạo, tất nhiên khác biệt với người khác giảng đạo, thời gian khó mà nắm bắt, nếu là thời gian dài, chỉ sợ không có lợi cho đại kế của Yêu tộc.

Yêu Đế mở miệng nói, đây là một điểm hắn lo lắng nhất.

Sau khi thành tựu Đại La Thần Tướng, lòng tự tin của hắn bành trướng, không cảm giác mình cần một lần cơ hội nghe đạo, mặc dù không phải đệ tử của Đạo Tổ, hắn cũng thành tựu Đại La Thần Tướng, cho nên hắn cảm giác mình không cần bất kỳ người nào trợ giúp.

Trên thực tế, Đại La tiên vực cũng lưu truyền lời này, đều cảm thấy Yêu Đế là tồn tại duy nhất hoàn toàn dựa vào chính mình thành tựu Đại La Thần Tướng, cái này khiến uy vọng của hắn ở trong Yêu tộc trong đi đến mức độ xưa nay chưa từng có, về sau cũng không có người đến.

Một nữ yêu ôn nhu nói:

- Bệ hạ, ngài quá lo lắng, không cần bao lâu, những tên kia sẽ đưa đến thỉnh cầu ngưng chiến, cơ duyên của Đạo Tổ, ai không muốn muốn? Bệ hạ, ngài là Đại La Thần Tướng, có khả năng không thèm để ý, nhưng chúng ta đều để ý, những Yêu Vương, Yêu Thánh cũng sẽ để ý.

Đám Yêu quái dồn dập phụ họa, bọn hắn cũng sợ Yêu Đế không để bọn hắn đi.

Bên trong yêu tộc, Đạo Tổ cũng có địa vị không có thể thay thế.

Yêu Đế mang cho bọn hắn quyền lực, nhưng Đạo Tổ là tồn tại chí cao dẫn bọn hắn đi đến con đường tu hành, cho dù không có thu hoạch, có thể thấy được chân dung của Đạo Tổ, cũng là cực tốt.

Yêu Đế nhìn hết thảy Đại Yêu bên dưới, đã biết được tâm ý của bọn hắn.

Trong lòng hắn thoáng có chút không vui, xem ra Đạo Tổ trong lòng Yêu tộc vẫn như cũ cao hơn Yêu Đế như hắn.

Sau khi hắn đạp vào con đường tu hành, đã từng nhận qua ân đức trong Thần Du đại thiên địa, hắn tự nhiên cảm kích Đạo Tổ, nhưng loại cảm giác này không có khả năng chủ đạo hắn, hắn muốn chưởng khống toàn bộ Yêu tộc, không hy vọng còn có tồn tại khác có địa vị cao hơn hắn trong lòng chúng sinh Yêu tộc.

Mặc dù không vui, hắn cũng không có khả năng cừu hận Đạo Tổ, hắn nghĩ là như thế nào vượt qua Đạo Tổ, ít nhất là ở trong lòng đám Yêu tộc.

Nửa canh giờ sau.

Chúng Đại Yêu thối lui, chỉ còn lại có một Lão Dương Yêu lưu lại, vị Lão Dương Yêu này chỉ có đầu duy trì hình dáng của dê, tay hắn nắm quạt lông, lộ ra bụng dạ cực sâu.

Chương 1432 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (2)

- Bệ hạ, lần này Đạo Tổ giảng đạo, ngài nên bỏ xuống ngạo ý trong lòng, nỗ lực tranh thủ, đây cũng là vì Yêu tộc.

Lão Dương Yêu thở dài nói.

Yêu Đế nhíu mày hỏi:

- Ý gì? Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc?

Hắn nghĩ tới Phúc Nguyên thánh mẫu, chẳng lẽ là Phúc Nguyên thánh mẫu đi cáo trạng?

Lão Dương Yêu lắc đầu nói:

- Đạo Tổ đương nhiên sẽ không quản Yêu tộc, Yêu tộc mạnh hơn, so với toàn bộ Tiên đạo thì lại coi là cái gì, nhưng được Đạo Tổ tán thành, ngươi sẽ được chúng sinh tán thành, không còn cực hạn ở Yêu tộc, chúng ta truy đuổi khát vọng lớn, vô cùng gian nan, chúng ta cần thiện ý của đám Đại La.

Yêu Đế mặc dù là Đại La Thần Tướng cao quý, nhưng hắn cũng không có dung nhập vòng tầng của Đại La Tiên đạo, thậm chí mơ hồ có cảm giác bị xa lánh.

Yêu Đế nghe xong, chân mày nhíu chặt hơn.

Hắn lại tự phụ, cũng hiểu rõ ý của Lão Dương Yêu.

Hắn còn không có mạnh đến mức độ có khả năng một mình ngăn cản hết thảy Đại La.

Giờ phút này, không chỉ là Yêu tộc đang thương lượng chuyện Đạo Tổ giảng đạo, còn có chủng tộc khác, trong đó trù trừ nhất chính là Khương tộc.

Thân là huyết mạch của Đạo Tổ, Đạo Tổ đối với bọn hắn mà nói, cũng xa xôi, chính vì bọn họ là người đời sau của Đạo Tổ, bọn hắn càng căng thẳng hơn, muốn thân cận Đạo Tổ, lại sợ để Đạo Tổ không vừa lòng.

Dưới bối cảnh như vậy, ba ngàn năm thoáng qua tức thì.

Thiên Đỉnh phong, đây là do một vị Đại La mở, lúc đầu không phải đỉnh cao nhất Đại La tiên vực, nhưng các Đại La tổng muốn giữ lại cái gì, vị Đại La này bắt đầu lưu lại cao phong đệ nhất Tiên Đạo.

Thiên Đỉnh phong, dãy núi liên miên mấy tỷ dặm, đất rộng của nhiều, dựng dục vô số trân bảo, dị thú, bởi vì Đại La bảo hộ, nơi này giống như là thế ngoại đào nguyên, Tiên cảnh của nhân gian.

Ngay sau đó, trên dãy núi bao la này đang có vô số sinh linh chạy tới Thiên Đỉnh phong, thậm chí có không ít Cầu Đạo giả đi ba bước gõ một cái tiến lên, hướng Đạo Tổ biểu đạt quyết tâm của mình.

Các đại năng đi vào nơi này, dồn dập từ trên trời hạ xuống, không bay lượn nữa, sợ mất cấp bậc lễ nghĩa ở trước mặt Đạo Tổ.

Mặc dù không có cảnh tượng khoa trương trong Thần Du đại thiên địa, nhưng sinh linh xung quanh Thiên Đỉnh phong nhiều đến mức đã có thể dùng từ đại dương mênh mông để hình dung.

Thậm chí có sinh linh đã đến đây chờ ở vào ba ngàn năm trước, năm đó khi Đạo Tổ vừa tuyên bố giảng đạo, từng có vạn Tu Tiên giả đi đến đây, thậm chí không thiếu Đại La.

Đại La cao cao tại thượng, nhưng cũng xem là đối mặt với người nào, có chút Đại La cũng muốn nịnh nọt Đạo Tổ, đi đột phá Thần Tướng cảnh thoạt nhìn không thể đột phá kia.

Giờ phút này.

Phía trên Thiên Đỉnh phong, nơi này có một giảng đạo đài đứng thẳng trên bầu trời, chiếm diện tích trăm dặm, trưng bày gần vạn bồ đoàn, có thể đếm được, ngay phía trước có một đầu Thông Thiên đài, đi lên là một đài cao, không có bồ đoàn, bởi vì đó là vị trí của Đạo Tổ, Đạo Tổ có thần tọa của mình.

Bạch Kỳ cùng Thiên Đỉnh đạo nhân đứng ở bên vách núi, đang thương thảo về chuyện nghe đạo.

- Đại La sẽ mang bao nhiêu người đến, không dễ tính ra, một khi vị trí không đủ, có thể rước lấy không vui hay không?

Thiên Đỉnh đạo nhân do dự hỏi.

Hắn thuộc về tính nết ôn hòa ở trong số các cường giả Đại La, từ trước tới giờ không gây chuyện, không có quá nhiều bạn thân, nhưng cũng không có bao nhiêu cừu địch, cho nên hắn không hy vọng chuyện như vậy kết thù kết oán.

Bạch Kỳ khoát tay nói:

- Yên tâm đi, đều là ta an bài, bọn hắn không trách được trên đầu ngươi, huống hồ, vị trí nhiều hơn nữa, đây chẳng phải mạo phạm Đạo Tổ rồi? Người nào đều có thể tiến đến trước mặt Đạo Tổ, coi ra gì?

Thiên Đỉnh đạo nhân lộ ra nụ cười, nói:

- Ai dám trách Phúc Nguyên thánh mẫu ngài, chúng ta đều được ngài dìu dắt.

Lời này mặc dù khoa trương, nhưng cũng là sự thật, bây giờ hết thảy Đại La đều từng từng chiếm được phúc duyên của Phúc Nguyên thánh mẫu, cho nên không có người sẽ hận nàng.

Tựa như Yêu Đế, hắn mặc dù xảy ra qua xung đột cùng Phúc Nguyên thánh mẫu, nhưng cũng chưa từng hận qua Phúc Nguyên thánh mẫu, mỗi lần Phúc Nguyên thánh mẫu đi tìm hắn, hắn vẫn như cũ dùng lễ đối đãi.

- Muốn bố trí đơn độc cho Tiên đạo Tam Thánh hay không?

Thiên Đỉnh đạo nhân bỗng nhiên suy nghĩ điều gì đó, vội vàng hỏi.

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Đạo Tổ giảng đạo, là hướng về chúng sinh, không thể quá đặc thù đối với tồn tại cá biệt, có thể làm cho các Đại La đi vào nơi này, cũng chỉ là muốn cho chúng sinh rõ ràng địa vị của Đại La, dẫn dắt chúng sinh truy cầu Đại La đạo quả.

Nàng vừa nói chuyện, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy chân trời xuất hiện hai đạo thân ảnh đang đấu pháp, nàng thấy thế nhíu mày, không khỏi hỏi:

- Bọn hắn vì sao đấu? Thật sự là không ra thể thống gì.

Chương 1433 - Giảng đạo bắt đầu, là vì chúng sinh

Thiên Đỉnh đạo nhân bất đắc dĩ nói:

- Bắc Đấu chân nhân nuôi một đầu yêu sủng, lúc hắn ra ngoài luận đạo, yêu sủng không cẩn thận đụng đổ đại đỉnh mà hắn luyện đan, hỏa diễm trong chiếc đỉnh lớn kia rơi xuống nhân gian, đốt cháy nghìn vạn dặm, chết không biết bao nhiêu sinh linh, nhưng có một người sống sót, còn mượn kiếp nạn này luyện thành Xích Diễm thần thể chấn kinh Đại La tiên vực, chính là Xích Diễm đại thánh đang đấu pháp cùng Bắc Đấu chân nhân.

- Xích Diễm đại thánh thành tựu Đại La tại mười vạn năm trước, đoán chừng hắn đã ẩn nhẫn thật lâu.

Bắc Đấu chân nhân xây dựng đạo tràng ở trên trời, Bắc Đẩu giáo của hắn cũng là một cỗ giáo phái cực mạnh trong Đại La tiên vực.

Luận thực lực chân thật, Bắc Đấu chân nhân có thể xếp trước ba trong Đại La Siêu Thoát.

Bạch Kỳ lắc đầu nói:

- Nhân quả dạng này thật là càng ngày càng nhiều.

Các Đại La không cẩn thận cử động rất dễ dàng mang đến hạo kiếp cho thương sinh, mà theo Đại La càng ngày càng nhiều, tổng sẽ có Khí Vận Chi Tử ứng kiếp mà sinh, nhân quả giống như Bắc Đấu chân nhân cùng Xích Diễm đại thánh, còn có các mấy ví dụ khác tương tự..

Có được công đức khổng lồ nhất, Bạch Kỳ có thể nhìn ra Thiên Đạo vận hành.

Từ nơi sâu xa, Thiên Đạo đang chiếu cố sinh linh bị Đại La làm hại, nhìn như là nhân từ, nhưng cũng chôn xuống hạt giống kiếp nạn.

Thiên Đỉnh đạo nhân nghe nói như thế, không còn dám nói tiếp, sợ phạm vào kiêng kị, dù sao Đạo Tổ lúc nào cũng có thể buông xuống.

Dần dần, nhóm Đại La đầu tiên đi bộ đã trèo lên tới đỉnh.

Đạo Côn Luân, Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân mang theo bảy mạch tuyệt đại thiên kiêu Đạo Môn tới đây, thân là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Đạo Côn Luân tự nhiên không dám phô trương, nhất định phải là người thứ nhất đến.

Thiên Đỉnh đạo nhân vội vàng hành lễ, tuyệt đại đa số Đại La trong Đạo Môn đều là tiền bối của hắn, xứng đáng để hắn chủ động hành lễ.

- Không cần đa lễ, Thiên Đỉnh phong có thể có phúc duyên như thế này, Thiên Đỉnh đạo hữu nên nắm bắt thật tốt.

Bỉ Ngạn đạo quân nhẹ giọng cười nói, lời hắn làm cho trong lòng Thiên Đỉnh đạo nhân hiện nổi sóng.

Phúc duyên?

Các Đại La của Đạo Môn bắt đầu trò chuyện cùng Thiên Đỉnh đạo nhân, thái độ của Đại La Đạo Môn càng thêm nóng bỏng

hơn dĩ vãng, khiến cho Thiên Đỉnh đạo nhân được sủng ái mà lo sợ.

Mặc dù cùng là Đại La, nhưng số lượng Đại La đã vượt qua năm trăm, số lượng nhiều, sẽ hình thành giai cấp khác biệt, Đạo Môn chính là đệ nhất giáo phái, Đại La trong môn tự nhiên là tôn tại mà loại Đại La thế lực nhỏ như Thiên Đỉnh đạo nhân cần ngước nhìn.

Theo sau, Phật Môn cũng tới.

Tựa hồ các Đại La giáo phái đều đã ước định cẩn thận trình tự, lại về sau chính là Thiên Đình, Khương tộc các loại.

Theo thời gian trôi qua, trên Thiên Đỉnh phong bắt đầu càng ngày càng nhiều người, tiếng nói chuyện dần dần ồn ào, tín đồ tới trước nghe đạo càng ngày càng nhiều, trật tự sắp không vững vàng.

Đạo Tổ chỉ nói là giảng đạo sau ba ngàn năm, không có báo thời gian cụ thể, Cầu Đạo giả sợ bỏ lỡ, cho nên nhìn thấy các đại năng đến, dồn dập chen lên phía trước, hi vọng khoảng cách đến Đạo Tổ càng gần càng tốt.

Cuối cùng, Thiên Đế không thể không để các tiên thần chủ đạo trật tự.

Tiêu Hòa nương nương mang theo năm nữ tiên hành tẩu ở trong núi, nhìn Thiên Đỉnh phong nguy nga phương xa, các nữ tiên đều là lộ ra vẻ chờ mong, thần sắc đầy hưng phấn.

- Sư phụ, chúng ta thật có thể lên núi à, có thể không thích hợp hay không?

Một nữ tiên thoạt nhìn trẻ tuổi nhất khẩn trương hỏi.

Tiêu Hòa nương nương chính là Đại La, tự nhiên có khả năng trèo lên đỉnh Thiên Đỉnh phong, nhưng các nàng cũng không phải, cho dù là Đại La, có thể duy nhất một lần mang năm đệ tử sao?

Thanh Khâu thánh mẫu khẽ cười nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều, sư phụ chỉ mang theo hai người, ba người còn lại đi theo ta, ngồi ở phía sau Phúc Nguyên thánh

mẫu.

Các nữ tiên bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là mượn ánh sáng của Phúc Nguyên thánh mẫu.

Phúc Nguyên thánh mẫu có quan hệ rất tốt với sư phụ, các nàng sớm hiểu, đây cũng là chuyện mà mọi người trong Đại La tiên vực đều biết.

Thập Nhị thánh mẫu dưới trướng Phúc Nguyên thánh mẫu cũng đều trưởng thành, một nửa thành tựu Đại La, trong đó Thanh Khâu thánh mẫu cũng gần thành Đại La, lại thêm nàng là người bên cạnh Đạo Tổ, nàng muốn bao nhiêu người nghe đạo, ai dám nhiều lời?

Trên đường đi, rất nhiều Tu Tiên giả nhìn thấy Tiêu Hòa nương nương, dồn dập chắp tay hành lễ.

Làm một trong Đại La cổ lão, địa vị của Tiêu Hòa nương nương rất cao, chủ yếu là từng có tiếng luận nghi vấn Tiêu Hòa nương nương, nhưng rất nhanh đã biến mất, dù sao phía sau nàng là Phúc Nguyên thánh mẫu.

Một ngày ngày đi qua, càng ngày càng nhiều Đại La đi vào trên đỉnh Thiên Đỉnh phong, đợi các Đại La đến đông đủ, Đạo Tổ vẫn không có buông xuống, bất quá đối với chuyện này, các Đại La cũng không vội nóng nảy ngược lại nhiều hứng thú nói chuyện với bằng hữu cũ.

Thật ra bọn hắn đều rõ ràng, Đạo Tổ không phải cố ý cho bọn hắn chờ, mà đang cho chúng sinh cơ hội, vẫn có liên tục không ngừng Cầu Đạo giả theo bốn phương tám hướng chạy đến.

Chương 1434 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (1)

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, đứng dậy, chuyển động gân cốt, hắn nhìn về phía Mộ Linh Lạc, hỏi:

- Nàng muốn đi không?

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Ta thì không đi được, lần này giảng đạo khẳng định hướng đến chúng sinh, ảnh hưởng không lớn đối với Đại La, vừa hay ta gần đây cũng có sở ngộ của mình.

Khương Trường Sinh gật đầu, không có cưỡng cầu.

Hắn phát hiện Mộ Linh Lạc càng ngày càng không thích xuất đầu lộ diện, cả ngày đi tắm ở trong ngộ đạo của mình, hắn hiểu được ý nghĩ của nàng.

Nàng không chỉ là muốn làm đạo lữ của Đạo Tổ, mà hi vọng mình chân chính cường đại lên, có thể giúp đỡ cho Đạo Tổ, cho nên nàng không muốn đi hưởng thụ những hư danh kia, chỉ muốn tu luyện.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại La tiên vực, sinh linh tiến đến nghe đạo thật sự quá nhiều, cứ như vậy chờ đợi, chỉ sợ lại muốn chờ ngàn năm, thậm chí có thể sẽ một mực có sinh linh chạy đến.

Khương Trường Sinh lúc này ngồi xuống, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong điện.

Ngay sau đó.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa xuất hiện trên đỉnh Thiên Đỉnh phong, hết thảy Đại La dồn dập nhìn tới, đệ tử bọn hắn mang theo thì phản ứng hơi chậm.

- Chúng ta bái kiến Đạo Tổ!

Các Đại La cùng kêu hành lễ, dẫn tới các hậu bối dồn dập khom lưng hành lễ.

Âm thanh của bọn hắn sao mà to, dẫn tới vô số sinh linh dưới núi nghe được, nghe được Đạo Tổ buông xuống, các sinh linh dồn dập tìm nơi ngồi xuống, chuẩn bị nghe đạo.

Lần này nghe đạo, Chu Quái cũng tới, bao gồm cả Chu Quái thần tôn, chẳng qua hắn rất điệu thấp, trốn ở trong một rừng cây, không người biết được.

Khương Nghĩa mang theo Kim Diệu Y ngồi ở bên cạnh một dòng sông nhỏ, Kim Diệu Y không biết Khương Nghĩa là Đại La, lại sợ gặp được Chu Quái, cho nên hai người cách Thiên

Đỉnh phong khá xa, hai bên quyết định vẫn như cũ để riêng phần mình hài lòng.

- Thật sự là khí phái, cũng chỉ có Đạo Tổ có lực hiệu triệu như vậy.

Kim Diệu Y cảm khái.

Trong Chu Quái, không có việc trọng đại như giảng đạo dạng này, truyền thừa đều dựa vào quan hệ cùng tư chất, thậm chí có thể nói, tư chất quyết định hết thảy.

Kim Diệu Y là thật bội phục Đạo Tổ, chủ nhân đạo thống truyền thụ Đại Đạo của mình cho toàn bộ sinh linh, đây là lòng dạ bực nào?

Đạo Tổ tựa hồ không sợ bị vượt qua cũng không sợ bị phản bội.

Khương Nghĩa cười nói:

- Đó là tự nhiên, Tiên đạo chỉ có một Đạo Tổ, trước kia như thế, sau này cũng là như thế.

Trong lòng của hắn tràn ngập kiêu ngạo, đây chính là gia gia của hắn.

Bất quá theo hắn xuất sinh ra, Đạo Tổ chính là truyền thuyết của Tiên đạo, cho nên hắn cũng không có xúc động, cảm thấy tất cả những thứ này là chuyện đương nhiên.

Ngay khi hai vợ chồng đang thảo luận về lực ảnh hưởng của Đạo Tổ, âm thanh của Đạo Tổ cũng theo đó vang lên.

- Chuẩn bị nghe đạo đi, chúng sinh đều ngồi xuống, người đến cũng như thế.

Nói lời này ẩn chứa đạo ý khó có thể tưởng tượng, khiến cho người nghe không khỏi vô ý thức ngồi xuống, trái tim đang xao động cũng đi theo bình tĩnh trở lại.

Những sinh linh còn đang ở trên đường đi cũng như thế, Khương Trường Sinh để những sinh linh còn đang đi đường cũng có thể nghe đạo ở trên đường, đạo hạnh của hắn sao mà cao, lại thêm có thể nghe được tiếng lòng, tự nhiên có thể

chiếu cố đến hết thảy sinh linh mong muốn nghe đạo đồng thời bày ra hành động.

Khương Trường Sinh cũng không có cho chúng sinh nhiều thời gian chuẩn bị, trực tiếp bắt đầu giảng đạo, bắt đầu nói về tu tiên.

Phàm là kẻ nghe đạo, quanh thân đều sẽ được đạo quang bao phủ, có thể tránh khỏi bị tập kích khi đang nghe đạo.

Theo Đạo Tổ bắt đầu nói về cảnh giới thấp, các Đại La cũng không ngoài ý liệu, cũng cũng bắt đầu nghiêm túc lắng nghe.

Sâu trong hư không, một đầu Hồng hồ lô đang đi về phía trước, phía trên có hai bóng người một trước một sau đang ngồi, người trước đang khống chế Hồng hồ lô, người sau thì nhắm chặt hai mắt.

Đây là hai Tu Tiên giả, đều là nam tử, tướng mạo bình thường, khí chất xuất trần.

Tử bào đạo nhân ngồi ở phía sau từ từ mở mắt, cảm khái nói:

- Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo, đáng tiếc, chúng ta bỏ qua.

Đạo nhân áo bào xám trước mặt cũng không quay đầu lại nói:

- Thần Du đại thiên địa đã bao trùm đến nơi đây?

Tử bào đạo nhân cười nói:

- Đúng vậy, chúng ta rời khỏi Tiên đạo đã tám ngàn năm, ngay cả đường trở về đều phải tìm tòi, nhưng vẫn như cũ có thể đi vào vào Thần Du đại thiên địa, khó có thể tưởng tượng pháp lực của Đạo Tổ cao thâm đến mức nào.

Cũng không phải ở bất kỳ nơi nào đều có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa, các tiền bối lúc đầu thăm dò Đại Thiên thế giới từng nói, rời khỏi phạm vi Tiên đạo sẽ rất khó tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Đã nhiều năm qua đi, phạm vi tiến vào Thần Du đại thiên địa càng lúc càng rộng, hai vị Tiên Đế đi xa tám ngàn năm, vẫn có thể tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Bọn hắn không khỏi hoài nghi, mình bay tám ngàn năm, có thể trốn qua khoảng cách một ý niệm của Đạo Tổ hay không?

Bất quá đây cũng là Đạo Tổ trong lòng bọn họ, cao không bờ bến, không gì làm không được.

- Chúng ta còn muốn tiến lên bao lâu?

Tử bào đạo nhân mở miệng hỏi.

Chương 1435 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (2)

Tro bào đạo nhân trả lời:

- Ta cũng không rõ ràng, nhưng ta có thể cảm giác được nó chỉ dẫn càng ngày càng gần.

Bọn hắn là tới Đại Thiên thế giới tầm bảo, bọn hắn đổi được một dị bảo từ trong tay một sinh linh Chu Quái, chính là dị bảo này dẫn dắt bọn hắn đạp vào hư không.

Tìm kiếm cơ duyên trong Đại Thiên thế giới, là chuyện mà rất nhiều sinh linh Tiên đạo truy cầu, phần lớn trong bọn họ đều là người đau khổ không thể đột phá.

Tử bào đạo nhân nhíu mày.

Lại là đáp án này, hắn cũng hoài nghi đối phương có phải đang lừa gạt hắn hay không.

Dù sao dị bảo ở trong tay đối phương, nhưng suy nghĩ đến giao tình của bọn hắn, bọn hắn nhận biết đã hai trăm vạn năm, mà lại là quen biết từ khi còn nhỏ tuổi, chẳng qua thời gian của đại bộ phận nhân sinh đều tách rời.

Tử bào đạo nhân nỗ lực để cho mình không suy nghĩ nhiều, nhưng người tu tiên chỉ tin chính mình, ngay cả mệnh đều không tin.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí âm u.

Một lát sau.

Phần cuối hư không xuất hiện một tia sáng chói mắt, trong chớp mắt đã giết tới trước Hồng hồ lô, một chân đạp lên trên đầu hồ lô.

Oanh!

Hồng hồ lô chợt ngừng, hai người cả kinh lập tức đứng dậy, riêng phần mình xuất ra pháp bảo.

Bọn hắn định thần nhìn lại, ngăn lại Hồng hồ lô chính là một nam tử người khoác ngân giáp hồng văn, dáng người to con, đầu đầy tóc đeb tùy ý phất phới, khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ, hai đầu lông mày lộ ra ý lạnh.

Hắn một chân giẫm lên Hồng hồ lô, tư thái bá khí, ở phía sau hắn có ba sợi diễm với màu sắc khác nhau đang vặn vẹo, như là tà ma đang giương nanh múa vuốt, một cỗ cảm giác áp bách khó tả đập vào mặt hai vị đạo nhân.

Trò bào đạo nhân trầm giọng hỏi:

Các hạ có ý gì?

- Bản tôn chính là Thiên Tôn, các ngươi có phải là sinh linh Tiên đạo?

Ngân giáp nam tử đạm mạc hỏi, ngữ khí không thể nghi ngờ.

Hai người nghe xong, trong lòng chìm xuống, dù sao bọn hắn đã rời xa Tiên đạo, không xác định uy danh của Tiên đạo phải chăng còn có ích?

Bọn hắn không trả lời ngay, mà tâm tư như điện, cấp tốc cân nhắc lợi hại.

- Nói cho bản tôn, phương hướng của Tiên đạo, bản tôn không sẽ nhằm vào Tiên đạo, cũng sẽ không tru diệt các ngươi.

Lời của Thiên Tôn lệnh hai người hơi thở dài một hơi.

Khí thế đối phương mạnh mẽ như thế, nếu như thật có ác ý, không đáng hỏi thăm, trực tiếp cưỡng chế là được.

Trò bào đạo nhân trầm ngâm nói:

- Hướng phía sau chúng ta chính là phương hướng tiến đến, một đường đi tới, chúng ta chưa từng cải biến qua hướng đi.

Nghe vậy, Thiên Tôn lập tức tan biến, Hồng hồ lô đi theo tiến lên.

Hai vị đạo nhân quay người nhìn lại, đã không nhìn thấy thân ảnh của Thiên Tôn.

Bọn hắn nhìn về phía nhau, đều nhìn ra ánh mắt vui mừng lẫn nhau.

- Không thể khinh thường, lại đi về phía trước, đoán chừng còn gặp được cường giả như vậy.

Tro bào đạo nhân thở dài nói.

Khí thế của Thiên Tôn làm bọn hắn nghĩ lầm phía trước đều là cường giả như vậy.

Tử bào đạo nhân gật đầu, hắn đang muốn nói chuyện.

Một âm thanh truyền đến:

- Đúng rồi, nếu các ngươi nguyện chỉ đường, vậy bản tôn sẽ chỉ bảo các ngươi một câu, đồ trong tay các ngươi cũng không phải vật thiện gì.

Là giọng nói của Thiên Tôn.

Hai vị đạo nhân bị dọa đến toàn thân run lên, đi theo nhìn về phía bốn phương tám hướng, bọn hắn tìm không thấy thân ảnh của Thiên Tôn.

Bọn hắn lập tức thao túng Hồng hồ lô rời khỏi, chẳng qua trên đường đi từ nay về sau, bọn hắn cũng nhịn không được suy nghĩ đến lời của Thiên Tôn.

Cũng không phải là vật thiện?

Đó là ý gì?

Một bên khác.

Thiên Tôn nhanh chóng tiến lên, mắt hắn đảo lưu trong hư không, bốn phương tám hướng bày ra loạn lưu huyễn lệ, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn phía trước, trong ánh mắt tràn ngập nóng bỏng.

- Tiên đạo Đạo Tổ, không nên để cho bản tôn thất vọng, bản tôn chỉ cần chiến thắng ngươi, lại chiến thắng hai vị thần tôn tuyệt đỉnh, sẽ bước vào tuyệt đỉnh của Đại Đạo.

Thiên Tôn nói một mình, hắn tựa hồ suy nghĩ đến tình cảnh giao thủ cùng Đạo Tổ, nụ cười trên mặt trở nên càng thêm dữ tợn.

Khương Trường Sinh giảng đạo ở trên Thiên Đỉnh phong kéo dài ngàn năm, theo thấp cảnh giới giảng đạo đến Đại La, khiến cho hết thảy kẻ nghe đạo đều được ích lợi không nhỏ, người cảnh giới thấp có phán đoán cùng nhận biết rõ ràng hơn về Đại La, người cảnh giới cao cũng một lần nữa củng cố lý giải về Tiên đạo của mình.

Mạnh như tiên đạo Tam Thánh, cũng cảm ngộ rất sâu, điều này để bọn hắn càng thêm kính sợ Đạo Tổ, đồng thời cảm giác sâu sắc đạo hạnh của bản thân nhỏ bé.

Đợi giảng đạo kết thúc, Khương Trường Sinh cũng không có trước tiên rời khỏi, mà bắt đầu giải hoặc cho đám người đến nghe đạo, các Đại La bắt đầu từng người hỏi thăm, đưa ra hoang mang của mình.

- Đạo Tổ, Đại La Thần Tướng có số lượng thiên định hay không?

- Thiên Đạo đang thay đổi mạnh, số lượng Đại La Thần Tướng tự nhiên sẽ một mực tăng nhiều.

- Đạo Tổ, trước tu hành pháp môn của đạo thống khác, lại tu hành Tiên đạo, hay là chuyên tu tiên đạo tốt hơn?

- Chúng sinh có duyên của chúng sinh, thích hợp bản thân mới là tốt nhất, không phải toàn bộ sinh linh đều có thể dựa vào kết quả ban đầu mà phán đoán, vạn pháp đều thông, cuối cùng căn bản đều là lĩnh hội quy tắc Đại Đạo.

Chương 1436 - Đại Đạo chân chính (1)

Đại bộ phận đặt câu hỏi đều rất đơn giản, không quan hệ gì với tu hành cụ thể, nhưng có mấy lời do Đạo Tổ nói, càng có thể làm cho kẻ nghe đạo quyết đoán.

Bảy ngày sau.

Khương Trường Sinh cắt ngang các Đại La truy vấn, nói:

- Nên để mọi người dưới núi đặt câu hỏi, chư vị cũng nghe một chút hoang mang của chúng sinh đi.

Nghe vậy, các Đại La cùng nhau nói một chữ - Thiện.

Theo sau, dưới núi lúc này có một Tu Tiên giả đứng dậy, cao giọng hỏi:

- Dám hỏi Đạo Tổ, Tiên đạo chỉ có thể do nhân tộc tới Chúa Tể sao?

Vừa dứt lời, vô số sinh linh xôn xao, đám Đại La trên đỉnh núi đều nhíu mày.

Bọn hắn bấm ngón tay tính toán, phát hiện người hỏi thăm cũng tới từ nhân tộc, điều này để bọn hắn càng thêm im lặng.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Vạn vật đều có thể hoá hình, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, người chỉ là đã chiếm cơ hội Tiên Thiên, có được hình dáng của Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng người cần phải bỏ ra càng nhiều nỗ lực hơn chủng tộc khác để tu hành, theo ta thấy, Đắc Đạo giả nên từ bỏ ý kiến chủng tộc, chung nhau truy đuổi Đại Đạo, có lẽ sẽ rất khó, nhưng ta hi vọng Tiên đạo tương lai có thể có một ngày này.

Lần này trả lời mặc dù không thể để cho chúng sinh được như ý, nhưng cũng để bọn hắn lâm vào trầm tư trong.

Khương Trường Sinh biết được hết thảy, nhân quả cừu hận không phải nói buông xuống là sẽ buông xuống được, chỉ có sinh linh thân ở trong khổ nạn mới có mọi loại khổ sở.

Hắn chỉ là muốn cho vạn tộc của Tiên đạo một phương hướng, quá trình hết sức gian nan, nhưng trên đời không có chuyện không thể nào.

Theo sau, dưới núi có người thứ hai đứng dậy đặt câu hỏi.

- Đạo Tổ, tu đạo nhất định phải dựa vào thân thể tư chất, nếu như tâm hướng Đại Đạo, có không ngày đạp đất thành tiên?

Tu vi người hỏi thăm bất quá là Thái Ất Địa Tiên, hắn là đại biểu cho sinh linh đạo hạnh thấp hơn bên cạnh hỏi thăm.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thiên Đạo có công đức, tâm hướng Đại Đạo, đi làm chuyện công đức, Thiên Đạo tự nhiên rõ ràng, thành tiên tuy chỉ là một ý niệm, nhưng vô luận đi con đường tu hành, hay đi con đường trả giá, đều cần nỗ lực.

Một hỏi một đáp như thế kéo dài trọn vẹn một tháng, thời gian càng lâu hơn so với giải đáp cho đám Đại La.

Mặc dù không có trợ giúp trên tu hành đối với các Đại La, nhưng bọn hắn càng thêm hiểu rõ về ý nghĩ của chúng sinh Đại La tiên vực hiện tại, Tiên đạo nhìn như phồn hoa, lại có vô số sinh linh đang vì tu hành mà phát sầu.

Bọn hắn cũng ý thức được ý đồ chân chính của lần giảng đạo này của Đạo Tổ.

- Lần này giảng đạo kết thúc, mong chư vị sau này có thể kiên định đạo tâm, nguyện khilần sau giảng đạo, còn có thể nhìn thấy chư vị.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời nói này, liền mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến.

Cùng lúc đó, trên trời buông xuống một vệt kim quang, đó là công đức chi quang, lao xuống hạ xuống, chiếu vào trên người Thiên Đỉnh đạo nhân.

Các Đại La nhóm cùng đệ tử của bọn hắn dồn dập nhìn về phía Thiên Đỉnh đạo nhân, đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Đạo công đức kim quang này thật nồng nặc.

Quan trọng nhất chính là, Đạo Tổ nhớ kỹ Thiên Đỉnh đạo nhân, không chừng Thiên Đỉnh đạo nhân thế nào ngày đó sẽ thành tựu Đại La Thần Tướng.

Dưới núi.

Khương Nghĩa đứng dậy, nói với Kim Diệu Y:

- Chúng ta cũng cần phải trở về.

Hắn lo lắng người Khương tộc phát hiện thân ảnh của hắn, cho nên mau chóng rời khỏi thì tốt hơn.

Kim Diệu Y đứng dậy, cảm khái nói:

- Lần này giảng đạo thật sự cho ta được ích lợi không nhỏ, rõ ràng Đạo Tổ là giảng đạo cho tất cả chúng sinh, ta lại có loại cảm giác đang giảng đạo đơn độc cho ta, chỉ có truyền thừa, mới có thể có cảm thụ như vậy, mà lại Đạo Tổ truyền thừa rất cao minh.

Nàng muốn nói cao minh hơn Chu Quái, rồi lại sợ bại lộ thân phận của mình.

Khương Nghĩa cười cười, không có nói tiếp, mà mang theo nàng lập tức rời khỏi.

Cùng lúc đó, Thiên Đế bị các tiên thần vây quanh tựa hồ cảm nhận được cái gì, liếc nhìn hướng đi hai người bọn họ rời khỏi, trong mắt hắn lộ ra dị sắc.

- Là khí tức của hắn.

Thiên Đế yên lặng suy nghĩ về Khương Nghĩa, hắn một mực hết sức áy náy, cảm giác mình không có làm tốt nghĩa vụ của một phụ thân, lại thêm Khương Nghĩa xả thân thành toàn Thiên Đình, hắn một mực có loại cảm xúc khó mà đối mặt với Khương Nghĩa.

Trong hết thảy đám con trai, hắn sợ nhất chính là Khương Nghĩa, loại sợ này không phải hoảng sợ khi đối mặt địch nhân, mà bắt nguồn từ áy náy.

Hắn rất tò mò Khương Nghĩa đạt được Đại Đạo thần binh gần đây đang làm cái gì, đáng tiếc, hắn đã truy tra không được khí tức của Khương Nghĩa.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt nhìn về phía hư không.

Hắn vốn còn muốn lại tiếp tục, nhưng hắn đã nhận ra một cỗ khí tức rất mạnh mẽ đang lại gần, còn mạnh hơn Chu Quái thần tôn.

Hắn dùng hương hỏa diễn toán giá trị hương hỏa của đối phương.

【 Cần tiêu hao 49999 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Khương Trường Sinh nhíu mày, còn kém một vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa nữa đã đi đến cực hạn của Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Nói chung, rất khó đi đến cảnh giới cực hạn, bởi vì đột phá sẽ mang đến thực lực bay vọt, đại bộ phận có thể đến cảnh giới cực hạn đều là vô vọng đột phá.

Người này rất có thể đã kẹt tại Vĩnh Hằng Thần Tôn thật lâu, không có thời cơ đột phá.

Nhưng Khương Trường Sinh lại cảm thấy không đúng, khí tức của đối phương mơ hồ đã vượt qua phạm trù của Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Chương 1437 - Đại Đạo chân chính (2)

Hắn lúc này nhìn về phía hư không.

Người kia đang ở ngoài lĩnh vực Tiên đạo, đang đứng ở phía trên một cánh cửa lớn ngoài tinh không, cửa lớn tinh không này chính là do Thiên Đình sáng tạo, bản thân ẩn chứa năng lực truyền tống, toàn thân như tinh vân màu đỏ ngưng tụ mà thành, nhưng dung nạp ngàn tỉ sinh linh cùng nhau truyền tống.

- Đây là đang chờ ta?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, theo ánh mắt của hắn tới gần đối phương, đối phương đột nhiên mở mắt nhìn thẳng hắn, vững chắc suy đoán của hắn.

Người này chính là Thiên Tôn!.

Thiên Tôn đứng ở trên cửa lớn tinh không, khoanh tay hướng ánh mắt về phía Khương Trường Sinh, nhẹ nhàng vẫy vẫy, ý vị khiêu khích mười phần.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thật là hung hăng càn quấy.

Phòng ngừa có bẫy, Khương Trường Sinh lại tiếp tục tiến hành hương hỏa diễn toán, xác định không có Vĩnh Hằng Thần Tôn

khác hoặc tồn tại mạnh hơn ẩn núp, hắn lúc này lách mình đi vào trước cửa lớn tinh không.

Chí Dương thần quang như hạo nhật treo lơ lửng ở trước mặt hắn, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa lóng lánh thần quang, Thiên Tôn chỉ có thể nhìn thấy thân hình Khương Trường Sinh, không nhìn thấy hình dáng hắn, cái này khiến hắn nhíu mày.

Đối phương rất mạnh.

Thậm chí có thể dùng cao thâm mạt trắc để hình dung.

Thiên Tôn không có hoảng sợ, ngược lại càng thêm phấn chấn, hắn quả nhiên không có chọn sai đối thủ, Tiên đạo Đạo Tổ chính là tuyệt đỉnh thần tôn.

- Tiên đạo Đạo Tổ, ngươi đã đạp vào con đường Đại Đạo tuyệt đỉnh?

Thiên Tôn mở miệng hỏi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta không biết như thế nào là Đại Đạo tuyệt đỉnh, cũng không biết ngươi là lai lịch ra sao, có mục đích gì.

Nhân quả chi đạo của hắn tuy mạnh, nhưng còn không thể hoàn toàn thấy rõ Đại Thiên thế giới.

Thiên Tôn hăng hái cười to nói:

- Bản tôn chính là Thiên Tôn, ngàn vạn năm trước bước vào con đường Đại Đạo tuyệt đỉnh, chiến thắng một trăm vị tuyệt đỉnh thần tôn, sẽ đạt được Đại Đạo tán thành, ngươi chính là một trong đối thủ bản tôn nhận định, tuyệt đỉnh thần tôn chính là tồn tại cực hạn trong Vĩnh Hằng Thần Tôn, thậm chí thực lực vượt qua cảnh giới, Đạo Tổ, ngươi có thể tuỳ tiện trấn áp Chu Quái thần tôn, đã chứng minh thực lực của ngươi, bất quá ngươi không biết Đại Đạo tuyệt đỉnh, nói rõ Đại Đạo không có tán thành ngươi, có lẽ ngươi không nên sáng lập Tiên đạo, chết đi thì nên mất đi, chớ còn cưỡng cầu gì hơn.

Khương Trường Sinh nghe xong, không khỏi hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Tôn nhận biết Tiên đạo?

- Đó là tự nhiên, Đại Đạo lâu đời, từ xưa đến nay, tồn tại qua Chúa Tể ba ngàn Đại Đạo đạo thống, Tiên đạo chính là một trong số đó, nhưng Tiên đạo sớm đã hủy diệt, bản tôn cũng chỉ là nhìn thấy qua chữ Tiên trong một chỗ di tích cổ, Đạo Tổ, ngươi hẳn là đạt được truyền thừa của Tiên đạo, mong muốn khôi phục Tiên đạo, không cần thiết, trong Đại Thiên thế giới, cũng không chỉ là ngươi đạt được truyền thừa của Chúa Tể đạo thống, nhưng không có người thành công, Chúa Tể đạo thống hủy diệt chính là do Đại Đạo làm ra, Đại Đạo chân chính cũng không phải tràn ngập ở trong quy tắc hư không, đây chẳng qua là sinh linh biếu tặng cho Đại Đạo thôi.

Thiên Tôn dùng một loại ngữ khí không rõ ràng nói, Khương Trường Sinh nghe được bắt đầu lo lắng.

Thì ra Tiên đạo xác thực đã Chúa Tể qua Đại Thiên thế giới, mà Tiên đạo đi đến mạt lộ cũng không phải ngẫu nhiên, từ nơi sâu xa tự có thiên số của Đại Đạo, cũng có đạo thống mạnh mẽ khác gặp phải qua kiếp nạn này.

Cái này khiến hắn sinh ra càng nhiều liên tưởng về bản thân Đại Đạo.

- Truy cầu đạo thống là sai! Đám sinh linh chúng ta chỉ cần làm bản thân lớn mạnh là được, Đạo Tổ, để bản tôn lĩnh giáo sự cường đại của ngươi, ngươi sẽ nhìn xem bản tôn đạp vào Đại Đạo tuyệt đỉnh.

Thiên Tôn cười đến hung hăng ngang ngược, ba sợi thần khí phía sau hắn bùng nổ, trùng kích chân trời hư không.

Khương Trường Sinh biết được một trận chiến này là không thể tránh né, vừa hay thử một chút Thiên Tôn có thể mang đến cho hắn sinh tồn ban thưởng hay không.

- Là diễn một thoáng, hay là trực tiếp đè chết?

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút xoắn xuýt, thuận thế chờ đợi Thiên Tôn phát động thế công.

Chỉ thấy Thiên Tôn thả người vọt lên, một cước đạp tới Khương Trường Sinh, một cước này mang theo khí thế đạp diệt Đại Đạo, toàn bộ hư không vỡ nát, vô số Đại Đạo linh khí mãnh liệt cuốn tới, giờ khắc này, các Đại La ở phía xa Đại La

tiên vực còn chưa tan đi dồn dập động dung, cùng nhau quay đầu nhìn về phía hư không.

Chu Quái thần tôn ở chỗ sâu trong rừng cây đột nhiên đứng dậy.

- Cỗ khí thế này là…

Ầm ầm.

Đại Đạo linh khí điên cuồng phun trào, sinh ra tiếng nổ vang tràn khắp Đại Đạo, toàn thân Thiên Tôn bị thần khí ba màu lượn lờ trừng lớn hai mắt, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Toàn lực của hắn đạp mạnh, lại bị Đạo Tổ dùng một ngón tay cách không đè lại.

Hắn điều động thần lực của bản thân, căn bản không có cách tiến lên, Đạo Tổ giống như Đại Đạo, không thể rung chuyển.

Ánh mắt Thiên Tôn rơi vào trên mặt Khương Trường Sinh, khoảng cách gần như vậy, hắn vẫn không có pháp thấy hình dáng của Khương Trường Sinh, nhưng Tạo Hóa Quy Nguyên Quan khiến cho gương mặt của Khương Trường Sinh tản ra nhuệ khí khó tả.

Đó là một cỗ nhuệ khí bễ nghễ hết thảy.

Thiên Tôn đột nhiên lách mình né tránh, một lần nữa trở lại trên cửa lớn tinh không.

Hắn chẳng qua là ra một kích, hư không tối tăm trở nên tái nhợt, khắp nơi hiện đầy mảnh vỡ không gian, như là mặt kính bị phá toái, trong hư không xuất hiện một trận mưa to lớn vô biên.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Nếu như Đại Đạo tuyệt đỉnh chẳng qua là trình độ như vậy, ta khuyên ngươi, từ bỏ con đường này thì hơn.

Chương 1438 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (1)

Nghe thấy Khương Trường Sinh nói vậy, sắc mặt Thiên Tôn trong nháy mắt khó coi, chấn kinh trong lòng bị phẫn nộ thay

thế, bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chọn trúng là một chuyện để hắn tự hào nhất, đối phương dám khinh thường.

Ngàn vạn năm qua, hắn khiêu chiến rất nhiều tuyệt đỉnh thần tôn, cũng không phải đều thuận buồm xuôi gió, hắn là mạnh lên trong chiến đấu, cho nên hắn cũng không có e ngại.

- Đạo Tổ, Đại Đạo Tuyệt Đỉnh tuyệt không phải ngươi có thể tưởng tượng, cuộc chiến giữa ngươi và bản tôn, lúc này mới bắt đầu.

Thiên Tôn đứng trên cửa lớn tinh không, tức giận quát, khí thế khủng bố bùng nổ, để hư không đã sụp đổ cũng vì đó rung động, vô số mảnh vỡ hư không hóa thành tro bụi, cửa lớn tinh không dưới chân hắn càng sinh ra vết rách, trong khoảnh khắc đã không còn sót lại chút gì.

Thần khí ba màu phía sau hắn ngưng tụ ở trên người hình thành một thần giáp ẩn chứa đạo ý đáng sợ, khí tức của hắn kịch liệt tăng lên, mặc dù thân ở hư vô lĩnh vực, khí thế đáng sợ của hắn cũng bao phủ toàn bộ lĩnh vực Tiên đạo, khiến cho vô số sinh linh động dung.

Bên trong hư không.

Chu Quái thần tôn trống rỗng xuất hiện, ánh mắt của hắn nhìn về phía một phương hướng, hắn đã nhìn trộm đến Khương Trường Sinh cùng Thiên Tôn chiến đấu.

- Quả nhiên là Thiên Tôn, hắn lại mạnh mẽ như thế .

Chu Quái thần tôn động dung, hắn trước kia chỉ thấy qua Thiên Tôn, khi đó Thiên Tôn vẫn chỉ là thiên kiêu.

Giờ khắc này, hắn thật sự có loại cảm giác bị Đại Đạo vứt bỏ.

Bị Đạo Tổ hạ gục, hắn không hiểu rõ Đạo Tổ, còn có khả năng an ủi mình.

Nhưng đối mặt hậu bối vượt qua mình, sau khi khiêu chiến đối thủ mà hắn không thể chiến thắng, lực trùng kích này chỉ có hắn có thể biết.

Dưới cái nhìn soi mói của Chu Quái thần tôn, Thiên Tôn lần nữa bắt đầu tấn công, hai cánh tay hắn nâng lên, một thân thần

lực sôi trào, khí thế đạt đến đỉnh điểm.

Khương Trường Sinh cảm nhận được một loại khí tức Đại Đạo bá đạo, cùng thuộc cương mãnh chi đạo như Bàn Cổ Đại Đạo, trách không được tự tin như vậy.

Đại đạo dạng này, là quy tắc Đại Đạo rất khó đụng phải ở trong hư không, chuẩn xác mà nói, đây không phải quy tắc Đại Đạo mà sinh linh có thể ngộ được.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, bắn ra Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang, đây là một kích toàn lực.

Oanh.

Thiên Tôn đang bùng cháy thần lực hùng vĩ hạng gì, không ai bì nổi ra sao, khí thế của hắn giống như muốn đánh xuyên Đại Thiên thế giới, nhưng trong nháy mắt Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang bắn ra, hắn bị dìm ngập.

Ba ngàn Đại Đạo của Đại Thiên thế giới vì đó phát ra tiếng rung, chúng sinh trong Tiên đạo lĩnh vực và mấy lĩnh vực phụ cận đều có thể cảm nhận được một cỗ uy thế lớn lao bao phủ trong lòng, khiến cho bọn hắn kinh hãi, cảnh giới càng cao, càng trở nên hoảng sợ.

Khuôn mặt Chu Quái thần tôn bị ánh sáng chói lóa của Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang chiếu rọi, hắn trừng to mắt, đầy mắt vẻ sợ hãi.

- Không có khả năng tuyệt, không phải Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Chu Quái thần tôn tự lẩm bẩm, thân thể run rẩy.

Hắn đợi vô số năm tại cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn, được chứng kiến rất nhiều cường giả có thực lực Vĩnh Hằng Thần Tôn, Vĩnh Hằng Thần Tôn vốn là cường giả kỷ nguyên tung hoành Đại Thiên thế giới, một kỷ nguyên, bên trong một phương đạo thống rất khó sinh ra một vị, thậm chí có thể nói, độ khó để đạo thống siêu thoát kém xa độ khó của chuyện một vị Vĩnh Hằng Thần Tôn được sinh ra trong đạo thống.

Vĩnh Hằng Thần Tôn nắm giữ tinh túy Đại Đạo khác biệt rất mạnh mẽ, là Đại Đạo thần linh chân chính, mà không phải những người dựa vào Đại Đạo sinh cơ cưỡng ép nâng lên Đại

Đạo thần linh có thể so sánh, khí thế Thiên Tôn bây giờ đã cường đại hơn tất cả Vĩnh Hằng Thần Tôn mà Chu Quái thần tôn từng được chứng kiến.

Nhưng Đạo Tổ càng vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn.

Đại Đạo lực lượng của Thiên Tôn đã đi đến mức độ không thể ngăn cản, nhưng Đạo Tổ lại dùng tư thái cường thế tuyệt đối nghiền nát Đại Đạo lực lượng của Thiên Tôn.

Loại cường thế này để Chu Quái thần tôn không thể nào hiểu được.

Hắn cảm giác Đạo Tổ mạnh hơn so với lúc đánh với hắn, nhưng trong lòng lại có một tiếng nói nói cho hắn biết, có khả năng khi Đạo Tổ đánh hắn căn bản không hề sử dụng toàn lực.

Nương theo cường quang trên mặt hắn tan biến, hắn cảm giác được cỗ uy áp kinh khủng kia không còn sót lại chút gì.

Tốc độ khí tức chiến đấu thu lại thật sự quá nhanh, mà lại không có để lại một tia dấu hiệu.

Chu Quái thần tôn càng thêm xác định Tiên đạo Đạo Tổ đã vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Hắn không khỏi suy nghĩ trước đây thật lâu, hắn từng gặp được một tồn tại cổ lão đối mặt Đạo Hạn, tồn tại kia sống không biết bao lâu, sở dĩ đứng trước Đạo Hạn, là bởi vì trùng kích cảnh giới càng cao hơn, quá mức liều lĩnh, gặp phải Đại Đạo cắn trả.

Hắn hỏi tồn tại cổ lão:

- Phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn thật có tồn tại mạnh hơn sao?

- Đại Đạo không phải là vậy sao?

Đây là câu trả lời của tồn tại cổ lão lúc ấy, khiến cho Chu Quái thần tôn khắc sâu ấn tượng.

Chu Quái thần tôn nhìn tư thái Đạo Tổ đang ngồi trên thần tọa, trong lòng sinh ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ.

Đạo Tổ, không phải Tiên đạo chi tổ, mà là Đại Đạo chi tổ?

Lĩnh vực hư vô trải qua pháp lực Đại La Kim Tiên tàn phá, cường quang tiêu tán, Khương Trường Sinh vẫn như cũ ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đưa mắt nhìn một hồn thể phương xa.

Thiên Tôn.

Giờ phút này, hồn thể Thiên Tôn bị kim quang che chở, thần khí ba màu đã không còn, hồn thể của hắn đang ở vào trạng thái rất hư nhược.

Thiên Tôn hiện tại thất hồn lạc phách nhìn Khương Trường Sinh, hồn thể run rẩy, thật lâu không nói.

Khương Trường Sinh yên lặng diễn toán người mạnh nhất mà Thiên Tôn có thể mời tới.

Giá trị hương hỏa cũng không có vượt qua bản thân Thiên Tôn, như thế hợp lý, nếu như phía sau Thiên Tôn còn có tồn tại càng mạnh mẽ hơn, vậy chỉ có thể là tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, có tồn tại cường đại như vậy làm chỗ dựa, cần gì đi con đường cực đoan như thế.

Chương 1439 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (2)

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Ngươi đạp vào Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, nếu bại lần này, còn có cơ hội?

Bờ môi Thiên Tôn run rẩy, tất cả cảm xúc đều kẹt trong cổ họng, không thể chuyển hóa làm lời nói.

Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi:

- Muốn sống, hay chết.

Thiên Tôn triệt để gánh không được, đạo tâm sụp đổ.

- Muốn giết cứ giết bản tôn! Bại là bại! Hà tất nhục nhã bản tôn?

Thiên Tôn giận dữ hét, khàn cả giọng.

Hắn vẫn không thể tin được mình thua, nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Hắn chưa bao giờ gặp phải kẻ địch khủng bố như thế, chỉ ra một chiêu đã đánh nát niềm kiêu ngạo của hắn, một khắc lúc trước, hắn thật cảm giác mình chết rồi.

Trong nháy mắt khi xác định mình sống sót, bên trong đáy lòng của hắn không thể ngăn chặn sinh ra một vẻ vui mừng cùng sống sót sau tai nạn, nhưng chính là bởi vì có cảm xúc như thế càng làm hắn vô cùng phẫn nộ, thậm chí phẫn nộ còn hơn dành cho Đạo Tổ.

Hắn cùng Đạo Tổ không cừu không oán, bại là bại.

Hắn không thể tiếp nhận mình nhát gan.

Không đợi Khương Trường Sinh nói tiếp, Thiên Tôn dẫn đốt hồn thể của mình, hắn muốn chịu chết.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, thi triển Đại Thiết Thiên Thuật, thay đổi nhân quả này, Thiên Tôn chỉ cảm thấy hốt hoảng một thoáng, hắn rõ ràng cảm giác được mình bị cải biến, nhưng lại không biết bị cải biến cái gì.

Khương Trường Sinh đưa tay, đánh vào mấy đạo cấm chế về phía hắn, phong ấn ý thức của Thiên Tôn, sau đó thu hắn vào trong lòng bàn tay.

- Cũng rất có cốt khí, bất quá ta không muốn ngươi chết, ngươi không chết được.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, yên lặng suy nghĩ, bàn tay hắn chập lại, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong hư vô.

Trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh vừa hiện thân, Mộ Linh Lạc đã xuất hiện bên cạnh hắn, hỏi thăm phát sinh cái gì.

Khương Trường Sinh cũng không có giấu diếm, nói ra lai lịch của Thiên Tôn.

- Đại Đạo Tuyệt Đỉnh.

Ánh mắt Mộ Linh Lạc lấp lánh, trong lòng nổi lên gợn sóng.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của nàng, không khỏi lườm nàng một cái, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Mộ Linh Lạc thấy hồn thể Thiên Tôn trong lòng bàn tay của hắn, hiểu rõ hắn có chuyện bận rộn, thế là quay người trở lại bên trên bồ đoàn của mình, tiếp tục tu luyện.

- Không nghĩ tới nàng có cơ duyên này, không biết là phúc hay họa.

Khương Trường Sinh nghĩ thầm, hắn thật không có đi can dự ý nghĩ của Mộ Linh Lạc, dù sao nàng cũng có quyền lựa chọn của riêng mình.

Hắn bắt đầu điều tra trí nhớ của Thiên Tôn, tìm kiếm lai lịch Đại Đạo Tuyệt Đỉnh cùng với nhìn trộm cuộc chiến với các Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm 13553208, ngươi gặp Thiên Tôn tập kích, ngươi thành công sinh tồn khi bị hắn tấn công, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Hỗn Nguyên linh bảo - Đại Đạo Càn Khôn Bút 】

Nhìn dòng nhắc nhở này, trong lòng Khương Trường Sinh lại có chút cảm xúc.

Lần trước thu hoạch được sinh tồn ban thưởng đã hơn năm trăm vạn năm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Bất quá, hắn cảm thấy đoạn thời gian sau khi thăng tiến lên Đại La Kim Tiên trải qua không phong phú bằng trước đó, chẳng qua chỉ tăng tiến hắn cảm ngộ về đạo pháp.

Trong lúc bất tri bất giác, trăm vạn năm trong mắt hắn không đáng giá nhắc tới, còn nhớ ngày đó, trăm năm đối với hắn mà nói đều là thời gian vô cùng dài dằng dặc.

Khương Trường Sinh không có lấy ra Đại Đạo Càn Khôn Bút, mà bắt đầu điều tra trí nhớ của Thiên Tôn.

Thiên Tôn vậy mà hiểu rõ Viễn Cổ Tiên Đạo, cái này khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Thiên Tôn trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh là rất nhỏ bé, thoạt nhìn không giống như một tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Một trận chiến giữa Đạo Tổ và Thiên Tôn cũng không có truyền ra, nhưng trận chiến kia bộc phát ra uy áp khủng bố lại làm cho các cường giả mấy lĩnh vực phụ cận kiêng dè không thôi, Tiên đạo cũng giống như thế, còn tưởng rằng có cường địch đột kích.

Các Đại La có cảm xúc sâu nhất, nhất là Đại La Thần Tướng, vô luận là khí thế Thiên Tôn hay uy áp khủng bố do Khương Trường Sinh thi triển ra, đều để bọn hắn lo lắng, tâm lười biếng của bọn hắn cuối cùng cảm nhận được áp lực, bắt đầu nỗ lực nghiên cứu Đại Đạo, không hỏi thế sự.

Ngay cả Yêu Đế Yêu tộc cũng như thế, lúc trước hắn tâm tâm niệm niệm thống nhất Yêu tộc, khiêu chiến Nhân tộc, nhưng bây giờ hắn muốn trở nên càng mạnh hơn.

Đại La tiên vực gió nổi mây phun, sau khi Yêu tộc an phận, lại có chủng tộc khác bắt đầu lên sàn, chủ đạo phong vân.

Vài vạn năm thời gian như bóng râm qua khe cửa, một đi không trở lại.

Một ngày này.

Bên trên mặt đất bao la, dãy núi chập trùng, tráng lệ hoa mỹ.

Khe núi, bên cạnh thác nước, một tiểu đình ở đây, nước từ thác nước xối vào đá ngầm, bắn ra hơi nước, khiến cho tiểu đình càng thêm mông lung.

Trong đình có bốn bóng người gặp nhau, chính là Bạch Kỳ, Yêu Tộc Chí Tôn, Hoàng Thiên, Hắc Thiên.

Yêu Tộc Chí Tôn thành tựu Đại La hơi lộ ra đồi phế, Hoàng Thiên, Hắc Thiên từng lớn lên bên cạnh Khương Trường Sinh bây giờ đã là hùng chủ một phương của Yêu tộc, hai yêu đều có một cỗ khí phách, lông mi thậm chí có một tia tương tự Khương Trường Sinh, bọn hắn trải qua mấy lần hoá hình, thân hình thoạt nhìn giống như người thường.

Bạch Kỳ rót một chén rượu cho Yêu Tộc Chí Tôn, cười nói:

- Không sánh bằng Yêu Đế, vậy nhận đi, nỗ lực thật tốt là được, nhớ kỹ, miễn còn sống mới là thật, sống sót mới có thể thay đổi hết thảy.

Yêu Tộc Chí Tôn thở dài một hơi, uống một hơi cạn sạch, sau đó cảm khái nói:

- Trước kia ta không tin số mệnh, cảm giác mình nên là nhân vật chính chúa tể hết thảy, như là những nhân vật chính trong chuyện thần thoại xưa, mãi đến khi ta gặp được Đạo Tổ, gặp lại Yêu Đế, ta cuối cùng hiểu rõ, có việc, thật không phải mình tận lực thì có thể làm.

Hoàng Thiên nhíu mày, nói:

- Chí Tôn, có thể đừng nghĩ như vậy, nói thế nào, ngươi cũng đã là Đại La, lại nhìn hai huynh đệ chúng ta một cái, những người năm đó trong sân Long Khởi quan cũng chỉ có chúng ta còn chưa thành tựu Đại La.

Chương 1440 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (1)

Sau khi Hoàng Thiên mở miệng, Hắc Thiên đi theo thở dài nói:

- Tại thế gianm thiên tư của chúng ta cũng tính đỉnh tiêm, nhưng bây giờ đưa mắt Đại La tiên vực thậm chí Linh giới, thiên tư như chúng ta căn bản không coi là cái gì, chớ nói chi ngộ tính. Năm đó huynh đệ chúng ta hai người nếu không có rời đi Long Khởi quan, một mực tu hành dưới gối chủ nhân, nghe một chút đạo pháp của ngài ấy, cũng không đến nỗi như thế.

Kiếm Thần thành tựu một trong Thái Sơ Cửu Thánh, lúc trước đã làm bọn hắn choáng váng, sau đó liên tục có Diệp Tầm Địch, Cơ Võ Quân, Hoang Xuyên đám người lần lượt thành tựu Đại La, càng ngồi vững suy đoán của bọn hắn, nhất định là ở lâu bên cạnh Đạo Tổ, ngộ tính mới cao như vậy.

Bạch Kỳ cười cười, đối với Hoàng Thiên, Hắc Thiên, nàng cũng có loại cảm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dù sao nàng nhìn hai yêu này lớn lên, nàng cũng hiểu biết chủ nhân trước kia hết sức yêu thích bọn hắn, chỉ là bọn hắn không có nắm chắc tốt, chỉ muốn sớm ngày bay cao.

Sự thật chứng minh, bọn hắn quả thật có thể bay, nhưng bọn hắn bay không ra Thiên mà Khương Trường Sinh chèo chống.

- Thánh mẫu, ngươi tìm chúng ta đến, là vì chuyện gì?

Yêu Tộc Chí Tôn không muốn lại bàn luận thiên tư, ngược lại hỏi, Hoàng Thiên cùng Hắc Thiên nhìn về phía Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đặt chén rượu xuống, nghiêm mặt nói:

- Xác thực có một chuyện, đó chính là Thiên Đình chuẩn bị liên hợp các cái đại giái phái đi tới Đại Thiên thế giới tu kiến Tinh Không cự môn, có thể tiến hành truyền tống hư không, đồng thời, Thiên Đình sẽ hứa hẹn quyền quản lý hư không phụ cận, đây chính là chuyện tốt, sau này, trọng tâm Tiên đạo phát triển nhất định ở hư không, các ngươi đều có thế lực yêu tộc của mỗi người, ta đã tranh thủ cho các ngươi, cũng đừng khiến ta thất vọng.

Ba yêu nghe vậy, mừng tít mắt, cơ hội như vậy đều là thế lực lớn mới có, chủng tộc giống như Yêu tộc, chỉ có thể phân đến một tòa Tinh Không cự môn, bọn hắn chẳng qua là hai cỗ thế lực bên trong hai tộc, lại có thể mỗi người được chia một tòa Tinh Không cự môn, đây tuyệt đối là đại cơ duyên.

Bọn hắn vội vàng bái tạ Bạch Kỳ.

- Ta cũng giành một tòa Tinh Không cự môn cho Yêu Đế, làm Đại La Thần Tướng duy nhất của Yêu tộc, ta nhất định phải cho hắn mặt mũi.

Bạch Kỳ nói theo.

Yêu Tộc Chí Tôn cũng không có bất kỳ ý nghĩ không thích gì, hắn cảm thấy Yêu Đế xứng với đãi ngộ như vậy, ngược lại là hắn, vẫn phải một mực dựa vào Phúc Nguyên thánh mẫu dìu dắt.

Theo sau, Bạch Kỳ bắt đầu giảng giải tác dụng trước mắt của Tinh Không cự môn trong Đại Thiên thế giới.

Tinh Không cự môn chính là do Thiên Đình cùng Đạo Môn hợp lực sáng tạo, ẩn chứa cấm chế phòng ngự mạnh mẽ, số lượng truyền tống cùng khoảng cách cũng là nhiều nhất, đỉnh

cao nhất trong truyền tống trận của Tiên đạo, dùng tài liệu đặc thù, trước mắt chỉ bị Thiên Đình chưởng khống.

Sau khi thành lập Tinh Không cự môn, lấy cánh cửa đó làm trung tâm, tu kiến Hư Không thành bầu trời, trong này ẩn chứa ích lợi thật lớn, có thể tiến hành giao dịch tài nguyên cùng trong ngoài Tiên đạo, cũng có thể nhờ vào đó xông xáo hư không, đào móc đại cơ duyên thuộc về mình.

Nói ra, chính là bởi vì trọng tâm Đại La giáo phái phát triển chuyển hướng sang Đại Thiên thế giới, mới cho Yêu tộc cơ hội vùng lên, bên trong Đại La giáo phái ẩn chứa các đại năng Nhân tộc, bọn hắn chuyển đi, lộ ra nhân tộc không còn quá cường thế, yêu tộc mới phát giác được có hi vọng phá vỡ nhân tộc.

Nửa canh giờ sau.

Bạch Kỳ rời đi.

Hoàng Thiên nhìn bóng lưng của nàng, cảm khái nói:

- Bây giờ Thiên Đình vẫn rất cho thánh mẫu mặt mũi.

Xem tư thế của Bạch Kỳ kia, trong tay rõ ràng còn nắm bắt không ít danh ngạch.

Yêu Tộc Chí Tôn vuốt râu cười nói:

- Đó là tự nhiên, nàng cũng không chỉ dựa vào Đạo Tổ, chủ yếu là đại năng hiện, không ai không nhận qua chúc phúc của nàng, ân nghĩa ở đó, Thiên Đình càng như vậy, sau khi Thiên Đình phi thăng, có thể có địa vị như hôm nay, thánh mẫu ra sức không ít.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên bởi vì cảnh giới thấp, cho nên hiểu không nhiều bằng Yêu Tộc Chí Tôn, bọn hắn nghe đến nơi này, lại có càng nhận thức mới về Bạch Kỳ.

Trong ngày thường, bọn hắn không cảm thấy Bạch Kỳ ghê gớm cỡ nào, nhưng khi Bạch Kỳ làm việc, bọn hắn mới biết được nàng là thật mạnh mẽ, tựa hồ bất cứ chuyện gì xin nàng giúp đỡ, nàng đều có thể giải quyết.

Ba yêu không có rời đi, mà tiếp tục uống rượu, biểu đạt buồn khổ của mỗi người.

Thân là hùng chủ bên trong Yêu tộc, bọn hắn không sớm thì muộn muốn đối mặt với phong mang của Yêu Đế, Yêu Đế bế quan đã nhiều năm, lần sau xuất quan tất nhiên sẽ bao phủ toàn bộ Yêu tộc, bọn hắn nhất định phải sớm nghĩ ra đối sách, hoặc làm ra quyết sách.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh chậm rãi thu hồi thần niệm, ánh mắt phức tạp, có hưng phấn, cũng có bao la mờ mịt, cũng có một chút bất an.

Thiên Tôn cường đại cỡ nào, nhưng trong ký ức của hắn, cũng chưa từng đi khắp toàn bộ Đại Thiên thế giới, nhưng Thiên Tôn đi qua ngàn vạn siêu thoát đạo thống, ở chỗ sâu của Đại Thiên thế giới, đạo thống nhiều như sao trời, cường giả như mây.

Trong trí nhớ của Thiên Tôn, vẫn có mấy thân ảnh mạnh mẽ là hắn không cách nào thấy rõ, không chỉ như thế, lĩnh vực của bọn họ còn bị lực lượng gì đó che đậy, không thể nhìn trộm.

Đại Thiên thế giới càng bao la hơn, ngược lại để Khương Trường Sinh càng thêm chờ mong.

Con đường Tiên đạo phải đi còn rất dài, mà hắn còn có nơi càng xa xôi hơn chưa từng đi qua.

Mặt khác, trong trí nhớ của Thiên Tôn, Khương Trường Sinh thấy được mảnh di tích cổ của Tiên đạo kia, chính là một mảnh tiểu thiên địa tàn phá, đoán chừng là một phương giáo phái của Viễn Cổ Tiên Đạo, còn lưu lại bộ phận truyền thừa, chẳng qua không thể tu hành Tiên đạo bên trong Đại Thiên thế giới, dễ dàng gặp Đại Đạo lôi kiếp.

Tu Tiên giả bây giờ cũng như thế, một khi đứng trước độ kiếp, đều sẽ trở lại bên trong phạm vi của khí vận Tiên đạo, từng có người thử độ kiếp bên ngoài phạm vi khí vận, hình thần câu diệt.

Chương 1441 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (2)

Cho đến tận hôm nay, vẫn chưa có người nào độ kiếp thành công ở bên ngoài phạm vi khí vận của Tiên đạo.

Chính vì vậy, Tiên đạo lĩnh vực một mực rất náo nhiệt, tổng có sinh linh trở về, sẽ không giống đạo thống khác, xuất hiện sinh linh một đi không trở lại, thậm chí ruồng bỏ đạo thống.

Thông qua phương di tích cổ này, Khương Trường Sinh cũng không có hiểu rõ đến quá nhiều tình báo về Viễn Cổ Tiên Đạo, chỉ có phương pháp tu hành.

Nhưng có một chút có thể xác định, chính là có không ít đạo thống biết được Viễn Cổ Tiên Đạo tồn tại, thậm chí có đạo thống là nhận được bộ phận truyền thừa của Viễn Cổ Tiên Đạo mới thành lập, một vị cố nhân của Thiên Tôn biểu đạt qua cảm thấy hứng thú về Tiên đạo, ý vị này, Tiên đạo còn sẽ có phiền toái mới.

Đến nỗi Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, cũng không phải một phương thế lực, là cảm ứng của Đại Đạo.

Ngày nào đó, Thiên Tôn trong chiến đấu đạt được Đại Đạo tán thành, thu được lực lượng đại đạo, như là công đức giáng xuống bao phủ hắn, từ đó thu được lực lượng vượt qua chúng sinh, cũng mở ra con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh.

Nhất định phải hạ gục một trăm vị Thần Tôn tuyệt đỉnh, mới có thể thông qua trận thí luyện này.

Không thể không thừa nhận, nếu như Thiên Tôn thành công, hắn mặc dù không có thu hoạch được lớn hơn, hắn cũng đã chứng minh chính mình.

Trên con đường truy đuổi Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, mỗi khi chiến thắng một đối thủ, hắn đều có thể được Đại Đạo tăng lên, đáng tiếc, hắn đụng phải Khương Trường Sinh, mà Khương Trường Sinh còn không phải một vị đối thủ cuối cùng nhất của hắn.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Thiên Tôn, bắt đầu lưỡng lự xử trí đối phương như thế nào.

Theo trí nhớ của Thiên Tôn đến xem, tên ngốc này mặc dù hiếu chiến, cường ngạnh, nhưng không phải người hiếu sát, lúc hoành hành Đại Thiên thế giới, tình cờ cũng sẽ tương trợ tồn tại cảnh giới thấp hơn xa so với mình.

Ở nhân gian, hắn nhiều lắm là tính không bị hỏng người, nhưng đặt ở Đại Thiên thế giới, tuyệt đối là người tốt hiếm thấy.

Khương Trường Sinh càng nghĩ, vẫn quyết định thả Thiên Tôn.

Giết chết có lẽ không có hậu hoạn, nhưng hắn càng muốn thu phục Thiên Tôn.

Nghĩ xong, Khương Trường Sinh đưa tay, đưa hồn phách Thiên Tôn đến trong hư không bên ngoài Tiên đạo lĩnh vực.

Sau khi Thiên Tôn hiện thân, ý thức cấp tốc trở về, hắn đột nhiên mở ra hai mắt, ngạc nhiên phát hiện mình còn sống, không thấy thân ảnh của Đạo Tổ.

Cảm thụ được trên người không có chút nào trói buộc, Thiên Tôn hiểu rõ hết thảy.

Mặt hắn lộ ra vẻ phức tạp, nhớ tới tình báo Tiên đạo mà mình tìm hiểu được, cơ hồ đều nói Tiên đạo rất bao dung, Tiên đạo Đạo Tổ nhân từ, nếu không phải tập kích Tiên đạo, Đạo Tổ tuyệt không ra tay, thậm chí có các phương đạo thống làm khách.

Thiên Tôn hít sâu một hơi, hắn cũng không phải hạng người cố chấp, Đạo Tổ đều không hiện ở trước mắt hắn, hắn cũng không thể lại tự sát, làm như vậy, sẽ chỉ lộ ra hắn ngu xuẩn.

Hắn nhìn về hướng Tiên đạo thật sâu, âm thầm suy nghĩ.

- Đạo Tổ, hôm nay ngươi thả bản tôn, bản tôn nhất định sẽ không quên, ngày sau nhất định trả lại ngươi một cái mạng.

Hắn cấp tốc tan biến ở sâu trong hư không, lần này thất bại, hắn cần thời gian tiêu hao.

Mấu chốt nhất là con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh của hắn đã đứt gãy, ngàn vạn năm nỗ lực phí công nhọc sức, còn hủy

tương lai, tất cả những thứ này, hắn đều không dám suy nghĩ.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh xuất ra Đại Đạo Càn Khôn Bút, bắt đầu luyện hóa cấm chế bên trong.

Đại Đạo Càn Khôn Bút chính là Hỗn Nguyên linh bảo, nghe cái tên dường như không có lực sát thương, kì thực là chí bảo chủ sát phạt, ẩn chứa nhân quả, mệnh số và các loại quy tắc lực lượng, có thể một bút đoạn sinh tử của người, một bút câu hồn, một bút diệt chư thiên.

Sau khi theo tiếp nhận truyền thừa trí nhớ, Đại Đạo Càn Khôn Bút rất mạnh.

Khương Trường Sinh tò mò, những pháp bảo bên trong hệ thống sinh tồn là diễn hóa ra, hay là pháp bảo của các đại năng Viễn Cổ Tiên Đạo trước kia?

Bất quá, những pháp bảo này cũng không có bất kỳ dấu hiệu gì có chủ trước đó, giống như sản phẩm mới vừa chế tạo ra.

Bỏ ra trọn vẹn ba ngàn năm, Khương Trường Sinh phương mới hoàn toàn luyện hóa Đại Đạo Càn Khôn Bút.

Đến tận đây, trong tay hắn nhiều thêm một cây bút lông, thân bút như bạch ngọc, râu bút như ba búi tóc đen buộc chung một chỗ, linh động mà phiêu dật.

Nắm bút này, Khương Trường Sinh đột nhiên có loại cảm giác sắp thi triển thần thông Ngôn Xuất Pháp Tùy.

Một tay hắn xoay tròn Đại Đạo Càn Khôn Bút vài vòng, sau khi nhìn về phía Mộ Linh Lạc, nói:

- Bút này là ta vừa luyện chế thành công, cho nàng dùng đi, bảo vật này vẫn như cũ nhận ta làm chủ, nếu như sau này xông xáo hư không, gặp được nguy hiểm, ta cũng có thể mượn cấm chế tìm đến nàng.

Hỗn Nguyên linh bảo, cũng không phải pháp bảo cấp bậc cao nhất trong tay hắn, cấp bậc cao nhất chính là Tạo Hóa Quy Nguyên Quan trên đỉnh đầu hắn, chính là Hỗn Nguyên chí

bảo, mà lại hắn không thiếu thủ đoạn sát phạt, không bằng thành toàn cho Mộ Linh Lạc.

Mộ Linh Lạc mở mắt, hỏi:

- Vì sao ta muốn đi hư không?

Vừa hỏi ra, nàng hối hận, Khương Trường Sinh có thể nhìn trộm lòng người, dù cho Đại La Thần Tướng, cũng khó thoát khỏi mắt hắn.

Do dự một chút, Mộ Linh Lạc hỏi:

- Chỉ là ta không rõ ràng cái gọi Đại Đạo Tuyệt Đỉnh kia là thật hay không, có phải là âm mưu tính toán hay không, tựa như lúc trước Chu Quái báo mộng cho Tiên đạo.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta xem trí nhớ của Thiên Tôn, Đại Đạo Tuyệt Đỉnh cũng không phải một trận âm mưu, mà lại mỗi lần khiêu chiến thành công, đều sẽ đạt được Đại Đạo chúc phúc, bất quá nàng còn chưa đi đến cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn, còn chưa đủ để đạp vào con đường này, cho nên trí nhớ có quan hệ Đại Đạo Tuyệt Đỉnh trong đầu của nàng rất ít, chờ nàng thành tựu Đại La Kim Tiên, khi đó sẽ biết Đại Đạo Tuyệt Đỉnh là thật hay không.

Không sai, Mộ Linh Lạc cũng bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chọn trúng.

Trước đó Khương Trường Sinh đã phát giác được điểm này, cái này khiến hắn có chút ngoài ý muốn, Đại Đạo Tuyệt Đỉnh không phải lựa chọn Vĩnh Hằng Thần Tôn tuyệt đỉnh sao?

Mà đã lựa chọn Tiên đạo, vì sao không chọn hắn?

Chẳng lẽ bởi vì hắn không hiếu chiến?

Chương 1442 - Tính toán đại nhân quả (1)

- Trước chứng được Đại La Kim Tiên rồi nói sau, cho dù muốn đi cũng phải có tự tin tuyệt đối, sao có thể suy nghĩ để chàng tới cứu, nếu có ý nghĩ như vậy, còn không bằng không đi.

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói, nàng có lòng háo thắng, nhưng cũng không phải mù quáng, đạo trước mắt nàng đi, chính nàng cảm thấy nó là chính đạo, cho nên Đại Đạo Tuyệt Đỉnh bị nàng giấu ở trong lòng, trước đó không có nói.

Khương Trường Sinh ném Đại Đạo Càn Khôn Bút cho nàng, nói:

- Trước nắm giữ sử dụng nó đi, còn có thể thông qua nó lĩnh hội Đại Đạo, đây chính là Hỗn Nguyên linh bảo, vượt qua pháp bảo Thiên Đạo chí bảo, ẩn chứa ảo diệu của Đại Đạo.

Hỗn Nguyên linh bảo?.

Mộ Linh Lạc lần đầu tiên nghe cái tên này, bên trong Tiên đạo, mạnh nhất là Thiên Đạo chí bảo, trước kia nàng còn tưởng rằng chẳng qua là giữa các Thiên Đạo chí bảo có khoảng cách, không nghĩ tới phía trên Thiên Đạo chí bảo còn có pháp bảo phẩm cấp càng cao hơn.

Nàng đột nhiên tò mò, Khương Trường Sinh mở bao nhiêu phẩm giai cho pháp bảo.

Nàng vừa nghĩ, một bên nắm chặt Đại Đạo Càn Khôn Bút.

Cơ hồ trong nháy mắt, nàng động dung.

- Cái này…

Mộ Linh Lạc cảm nhận được khí tức Đại Đạo bên trong Đại Đạo Càn Khôn Bút, không khỏi chấn kinh.

Uy năng của Thiên Đạo chí bảo có thể so với quy tắc Đại Đạo, nhưng cũng chỉ là có thể so, mà bên trong Đại Đạo Càn Khôn Bút xác thực ẩn chứa quy tắc Đại Đạo chân chính.

Nàng vô ý thức nhìn về phía Khương Trường Sinh, thấy Khương Trường Sinh đã nhắm mắt, nàng đành phải kềm chế chấn kinh trong lòng.

Có thể ngưng tụ quy tắc Đại Đạo vào bên trong pháp bảo, đây là đạo hạnh cao cỡ nào?

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nhưng vẫn đang quan sát biểu tình biến hóa trên mặt Mộ Linh Lạc, kết quả khiến cho hắn rất hài lòng.

Hồng Mông Đại Đạo đã ở bên trong quá trình dựng dục, Khương Trường Sinh tiếp theo không cần bế tử quan, hắn quyết định tu hành sau này sẽ sáng tạo một chút đạo pháp cùng pháp bảo thuộc về mình, lưu truyền đến chư thiên vạn giới, cũng là biếu tặng cho chúng sinh Tiên đạo.

Mười vạn năm thoáng qua tức thì, tin tức Thiên Tôn bại ở trong tay Đạo Tổ cũng không có truyền ra Tiên đạo lĩnh vực, nhưng ở bên trong chỗ Đại Thiên thế giới càng sâu, chuyện này tạo thành chấn động cực lớn, nhất là Thiên Tôn chính miệng thừa nhận của mình kém xa Tiên đạo Đạo Tổ, để tên của Đạo Tổ lần nữa vang vọng Đại Thiên thế giới.

Vô số cường giả cho rằng Tiên đạo quật khởi đã không thể ngăn cản, cái gọi là siêu thoát chi kiếp căn bản ngăn không được Đạo Tổ.

Trong đó, Cực Ý, Tham Nhân kinh hoảng nhất, vết xe đổ của Chu Quái để bọn hắn lo lắng Đạo Tổ tập kích đạo thống của bọn họ, bọn hắn không thể không nhiều lần chuyển dời vị trí đại thiên địa của đạo thống.

Bên trong bọn họ thậm chí xuất hiện một vài tiếng vọng nên cúi đầu, hi vọng đạo thống có thể chịu nhận lỗi với Tiên đạo, ít nhất tiêu trừ nhân quả này.

Trong lúc Khương Trường Sinh tu hành, rõ ràng cảm giác được có rất nhiều nhân quả bao phủ đến hắn, đây cũng là uy danh chiến thắng Thiên Tôn dẫn tới.

Hắn cũng không có để ở trong lòng, hắn đã đầy đủ mạnh mẽ, uy danh nay chỉ trợ giúp hắn giảm bớt phiền toái không cần thiết, bây giờ còn dám tới tìm hắn để gây sự, tất nhiên là tồn tại ít nhất đã đi đến Vĩnh Hằng Thần Tôn, loại tồn tại kia ít càng thêm ít, nào có dễ dàng đụng phải như vậy.

Một năm này.

Chư thiên vạn giới Tiên đạo xuất hiện vô số cột đá quỷ dị, những cột đá không có quy luật phân bố ở sông núi, trong Hải Vực, có Tu Tiên giả nếm thử đụng vào, kết quả ý thức tiến vào một vùng không gian khác, ở bên trong có khả năng lợi dụng

công đức hối đoái pháp bảo, đạo pháp, cũng có thể thông qua thí luyện Đại Đạo thu hoạch được cơ duyên.

Một khi việc này bị phát hiện, nhấc lên sóng gió kinh thiên bên trong Thiên Đạo, toàn bộ Tiên đạo điên cuồng.

Tin tức cấp tốc truyền đến bên trong đạo thống khác ở các phương lĩnh vực, thiên địa của bọn hắn không có cột đá đại đạo như thế này, không thể không chạy tới Tiên đạo.

Cơ duyên Đại Đạo thạch trụ bị lấy sạch sẽ tan biến, nhưng không ngừng có Đại Đạo thạch trụ mới xuất hiện.

Yêu Đế vừa thống nhất Yêu tộc, đang đại triển quyền cước bị việc này làm vội vàng không kịp chuẩn bị, Yêu tộc điên cuồng, căn bản không nghe mệnh lệnh của hắn, khiến cho hắn rất bất đắc dĩ.

Các Đại La cũng đang thảo luận lai lịch của Đại Đạo thạch trụ, cuối cùng đều cho rằng là Đạo Tổ làm.

Cho dù không phải Đạo Tổ, cũng có quan hệ với Thiên Đạo, hết thảy đều dưới tình huống Đạo Tổ ngầm đồng ý, bằng không, lực lượng từ bên ngoài đến là không thể nào tham gia vào bên trong Tiên đạo.

Một ngày này, Bạch Kỳ trở lại bên trong Tử Tiêu cung, đúng lúc trông thấy Khương Trường Sinh đang luyện bảo, lúc này lại gần, hỏi:

- Chủ nhân, những Đại Đạo thạch trụ là tác phẩm của ngài?

- Ừm.

Khương Trường Sinh lên tiếng.

Bạch Kỳ cảm khái nói:

- Không hổ là ngài, chiêu này để Tiên đạo phấn chấn, đạo thống phía ngoài càng thêm muốn gia nhập Tiên đạo, những dã tâm bừng bừng thế lực bên trong Tiên đạo cũng không lo được hùng tâm của mình, đều đang tranh đoạt Đại Đạo thạch trụ, bất quá cái này cũng dẫn đến xuất hiện nhiều thương vong hơn dĩ vãng.

Vì cơ duyên, Tu Tiên giả phần lớn sẽ không từ thủ đoạn, thế là xuất hiện rất nhiều hiện tượng vì tranh đoạt Đại Đạo thạch trụ mà ra tay đánh nhau.

- Khó có biện pháp song toàn chi pháp, cơ duyên vốn là muốn tranh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh trả lời.

Bạch Kỳ không khỏi hỏi:

- Muốn để Thiên Đình đi quản không?

Khương Trường Sinh lườm nàng một cái, không có trả lời.

Cái nhìn này để Bạch Kỳ cảm nhận được ý lạnh, lúc này ý thức được lỗi lầm của mình.

Đây là phúc duyên mà Đạo Tổ cho chúng sinh, không phải Thiên Đình ban cho.

Bây giờ Thiên Đình đã đầy đủ mạnh mẽ, quyền thế che trời, nếu để cho bọn hắn chưởng quản Đại Đạo thạch trụ, quỷ biết sẽ phát sinh cái gì.

Ngay cả loại tồn tại như nàng này đều sẽ vì cơ duyên bên trong Đại Đạo thạch trụ mà động tâm, huống chi những tiên thần cảnh giới thấp.

Chương 1443 - Tính toán đại nhân quả (2)

Bạch Kỳ vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi:

- Chủ nhân, Động Ô thần đài kết giao mật thiết cùng Tiên đạo Vương tộc, thậm chí lôi kéo được không ít Tiên đạo Vương tộc vào thiên địa của bọn hắn, sinh con dưỡng cái, ngài nói, Động Ô thần đài có phải đang tính toán cái gì hay không?

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, hỏi ngược lại:

- Những người đó là tự nguyện, còn bị bức?

- Tự nguyện, nhưng thể việc này liên quan đạo thống Tiên đạo Vương tộc quá mức mạnh mẽ, đã sinh ra ba vị Đại La, Thiên Đình thật đúng là không khuyên nổi bọn hắn, mà phía sau bọn

hắn là Thái Oa, Thái Oa lại thương bọn họ, càng chiếu cố hơn nhân tộc Địa Tiên giới.

Bạch Kỳ thở dài nói.

Khương Trường Sinh khẽ cười nói:

- Vạn vật đều có tình, dù cho Vô Tình đạo của Thái Thượng Côn Luân, cũng không phải triệt để vô tình, không phải ngươi cũng yêu chuộng Yêu tộc, thuận theo tự nhiên đi, nếu xuất hiện phiền toái, đó chính là gieo gió gặt bão, bản thân nhất định phải nhập kiếp.

Hắn sáng lập Thiên Đạo, muốn cho mình thanh nhàn, hắn cũng không muốn để ý tới những việc vặt này.

Bạch Kỳ triệt để hiểu rõ ý Khương Trường Sinh, sau đó nói tiếp, bất quá tiếp theo là giảng giải, cũng không có hỏi thăm ý kiến.

Khương Trường Sinh lúc này mới thấy dễ chịu, hắn nguyện ý nghe chuyện phong vân của Tiên đạo, nhưng không hy vọng Bạch Kỳ nhờ hắn nhúng tay.

Mấy ngày sau.

Bạch Kỳ nói còn chưa hết dừng lại, đang kể chuyện xưa cho chủ nhân, nàng không có chút mệt mỏi, thậm chí hết sức hưng phấn, mỗi làm chủ nhân có biểu tình biến hóa, nàng cảm giác thành tựu nổ tung.

- Tốt, ngươi cũng mệt mỏi, cho ngươi hết đám đan dược bên kia, phụ thêm đan phương.

Khương Trường Sinh mở lời, nghe vậy, Bạch Kỳ nhìn về phía một cái bàn gỗ bên cạnh, phía trên chất đầy bình đan, bên trên mỗi một bình đan đều dán vào lá bùa, ghi chép tên cùng dược hiệu của bọn nó.

Bạch Kỳ cao hứng bừng bừng bổ nhào qua, Mộ Linh Lạc thấy thế mở mắt, nàng còn chia sẻ cho Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc cũng rất tò mò Khương Trường Sinh luyện chế ra đan dược gì.

Khi hai nữ vây quanh đan dược, thần niệm Khương Trường Sinh rời khỏi Đại La tiên vực.

Hắn rơi vào chỗ hư không Đại Đạo mới sinh ra trước đó, phân thân của hắn vẫn còn, nhưng giờ phút này, Đại Đạo vừa sinh ra kia đang không ngừng tản ra gợn sóng Đại Đạo, khiến cho phân thân đều có chút chân tay luống cuống.

- Đây là…

Khương Trường Sinh híp mắt, hắn bỗng nhiên suy nghĩ Đại Đạo thần binh của Khương Nghĩa trước kia phát ra qua gợn sóng đại đạo kiểu này.

Chẳng lẽ Đại Đạo mới sinh đang triệu hoán cái gì?

Nếu là cưỡng ép ngăn cản, này tân sinh Đại Đạo chỉ sợ muốn phá tán, Khương Trường Sinh đành phải theo Đại Đạo gợn sóng khuếch tán thần niệm.

Cuối cùng, hắn phát hiện Đại Đạo gợn sóng chỉ ở trong lĩnh vực của Tiên đạo, nói cách khác, cũng sẽ không khiến cho lĩnh vực khác chú ý.

- Nó đang triệu hoán người nào… Có chút không đúng.

Khương Trường Sinh nhíu mày.

Khương Nghĩa bị Đại Đạo thần binh triệu hoán, Mộ Linh Lạc bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh triệu hoán, hiện tại Đại Đạo vừa sinh cũng đang gọi một vị sinh linh nào đó.

Nào có chuyện trùng hợp như thế?

Khương Trường Sinh bắt đầu thôi diễn, suy đoán nhân quả giữa Mộ Linh Lạc và Khương Nghĩa.

Trong tương lai vô cùng xa xôi, nhân quả hai người dần dần mơ hồ, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không nhìn thấy điểm cuối cùng của nhân quả này.

Quả nhiên có vấn đề.

Khương Trường Sinh không có vội vã ra tay mà nhìn một chút kế tiếp là ai bị triệu hoán.

Nếu như sinh linh của Tiên đạo, vậy nói rõ có đại nhân quả đang đến gần Tiên đạo, nếu như đều là người có quan hệ chặt

chẽ với hắn, vậy hắn không thể không hoài nghi nhân quả phía sau đang tính toán hắn.

Theo Đại Đạo gợn sóng lướt qua chư thiên vạn giới Tiên đạo, thần niệm Khương Trường Sinh khóa chặt một người.

Chỉ có người kia dẫn tới gợn sóng Đại Đạo biến hóa, đồng thời, hắn bản thân cũng rõ ràng cảm nhận được cái gì.

Vong Trần đại tiên.

Chân mày Khương Trường Sinh nhíu chặt, hắn hiện tại có khả năng khẳng định từ nơi sâu xa có đại nhân quả đang tính toán hắn.

Không có khả năng trùng hợp như thế.

Hắn cũng không có ngăn cản Vong Trần đại tiên, mà nghĩ lại quan sát một phen, dù sao không rõ ràng lần này tính toán là ác ý hay tốt ý, mà lại từ bỏ một Đại Đạo như vậy, cũng rất đáng tiếc.

- Dùng Đại Đạo làm mồi dụ, khiến cho ta không thể từ chối?

Ánh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, tầm mắt một lần nữa nhìn về phía Đại Đạo vừa sinh.

Có gợn sóng Đại Đạo chỉ dẫn, Vong Trần đại tiên lưỡng lự mấy ngày, cuối cùng bay ra hư không, một đường đi vào trước Đại Đạo mới sinh.

Gợn sóng Đại Đạo của Đại Đạo mới sinh chỉ có Vong Trần đại tiên cùng Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được, cho nên cũng không có dẫn tới chấn động.

Vong Trần đại tiên xa xa nhìn thấy phân thân Khương Trường Sinh, không khỏi ngẩn người, sau đó âm thầm thở dài một hơi.

Nguyên lai là Đạo Tổ.

Khát vọng không hiểu trong lòng làm hắn lo lắng, nhưng hắn thật sự kìm nén không được, cho nên mới đến.

Hắn tin tưởng Đạo Tổ sẽ không tính toán hắn, hắn càng thêm tin tưởng trong lĩnh vực Tiên đạo, không ai có thể giả trang

Đạo Tổ, nếu có, dùng thần thông của Đạo Tổ, nhất định có thể phát giác được.

Vong Trần đại tiên đi vào trước người phân thân cung kính hành lễ, mở lời:

- Bái kiến Đạo Tổ, không biết Đạo Tổ vì sao triệu ta tới?

Trước kia khi ở trong sân Long Khởi quan, hắn đã cung kính với Khương Trường Sinh như thế, cho nên cũng không tính xa lạ.

Phân thân mở lời:

- Không phải ta triệu hoán ngươi, là nó, ngươi ngồi xuống cảm thụ thật tốt.

Nó?.

Trong lòng Vong Trần đại tiên càng thêm hoang mang, hắn lúc này ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh phân thân, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ cảm xúc không hiểu trong lòng.

Dần dần, hắn mơ hồ cảm giác được phía trước có một cỗ lực lượng nhìn không thấy sờ không được.

Đó là.

Oanh.

Một cỗ lực lượng đả kích cường liệt xông vào ý thức của Vong Trần đại tiên, khiến cho toàn thân hắn run lên, ý thức lâm vào bên trong Hỗn Độn.

Chương 1444 - Dấu hiệu của Đại kiếp (1)

Khương Trường Sinh tận mắt thấy Vong Trần đại tiên tiếp nhận Đại Đạo cộng minh, hắn có thể làm là bảo vệ tốt Vong Trần đại tiên, một khi xuất hiện sai lầm, hắn lúc nào cũng có thể sẽ ra tay.

Đại Đạo mới sinh còn đang không ngừng xuất phát ra gợn sóng Đại Đạo, chẳng qua là tất cả đều tập trung ở bên trên Vong Trần đại tiên, khí tức Vong Trần đại tiên cũng theo đó mà thay đổi.

Đây là Đại Đạo tẩy lễ.

Có thể gột rửa thân thể, linh hồn Vong Trần đại tiên, đến nỗi có thể tịnh hóa đến loại trình độ nào, khó mà nói.

Mỗi năm đi qua.

Qua đi ba trăm năm, Vong Trần đại tiên mới tỉnh lại, Khương Trường Sinh đang luyện đan định thần nhìn lại, hắn có thể cảm giác được Đại Đạo mới sinh trở nên suy yếu.

Sở dĩ đến nơi đây kết thúc, chính là bởi vì Đại Đạo mới sinh còn cần chính mình thai nghén.

Khương Trường Sinh không biết đây là hành vi tự chủ của Đại Đạo mới sinh, hay từ nơi sâu xa, có cỗ lực lượng nào đó hắn nhìn không thấu đang thao túng tất cả những thứ này.

Vong Trần đại tiên mở mắt, đầu tiên là nhìn chằm chằm Đại Đạo mới sinh, mặt lộ ra vẻ phức tạp, sau đó quay đầu nhìn về phía phân thân của Khương Trường Sinh, nói:

- Đạo Tổ, đây là một Đại Đạo vừa đản sinh, nó muốn phụng ta làm chủ, ở trong đó…

Hắn hết sức lưỡng lự, không biết đây là Đạo Tổ làm, hay hắn đang quấy nhiễu Đạo Tổ.

Dựa theo trí nhớ truyền thừa, một khi Đại Đạo phụng hắn làm chủ, cũng chỉ có thể để cho hắn sử dụng.

Đây chính là Đại Đạo, hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Phân thân mở lời:

- Nếu ngươi nguyện tiếp nhận, vậy cứ tiếp nhận, không cần suy nghĩ nhiều, ta cũng không phải muốn Đại Đạo này, chẳng qua trước đó có người ngoại vực đến đây cướp đoạt, ta không thể không dùng phân thân trấn thủ nơi này.

Phân thân?

Vong Trần đại tiên thở dài một hơi, nếu như chẳng qua là phân thân, vậy nói rõ Đạo Tổ cũng không có coi trọng Đại Đạo này như vậy.

Hắn lâm vào do dự, Đạo Tổ đều nói, có người tới cướp đoạt Đại Đạo, nếu như hắn tiếp nhận, sau này sẽ không chuyên tâm

chấp hành thần quyền của mình, đây là điều khiến hắn xoắn xuýt nhất.

Làm Địa Tiên chi tổ nhiều năm, Vong Trần đại tiên cũng không có hình thành chấp niệm quá lớn cho việc truy đuổi Đại La Thần Tướng, hắn thấy, chỉ cần tu vi của hắn không hạ xuống là đã rất tốt, không cần thiết đuổi theo đạo hạnh đỉnh tiêm.

Bây giờ Đại Đạo chọn trúng hắn, chỉ cần hắn tiếp nhận, sau này rất có hi vọng ngang hàng cùng Tiên đạo Tam Thánh, suy nghĩ đến đây, hắn bắt đầu cân nhắc lợi hại, nếu mình đánh vỡ kết cấu tiên đạo có thể rước lấy phiền toái cho Đạo Tổ hay không?

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của Vong Trần đại tiên, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tên ngốc này không cân nhắc cho chính mình, ngược lại suy tính vì hắn.

Phân thân mở lời:

- Không cần cân nhắc quá nhiều, hỏi một chút bản tâm ngươi, chớ có không quả quyết.

Nghe vậy, Vong Trần đại tiên hít sâu một hơi, hướng về phía phân thân hành lễ, nói:

- Ta nguyện tiếp nhận.

- Ngươi ngồi xuống cảm thụ thật tốt, đợi ngươi sơ bộ nắm giữ nó, ta sẽ tán đi.

Phân thân bình tĩnh nói.

Lời nói này để Vong Trần đại tiên càng thêm cảm kích.

Khương Trường Sinh ở bên trong Tử Tiêu cung phía xa thì thu hồi tầm mắt, việc này tạm thời buông xuống, lại xem Khương Nghĩa, Mộ Linh Lạc, Vong Trần đại tiên sẽ nghênh đón cơ duyên như thế nào.

Dựa theo tính toán, Mộ Linh Lạc thành Đại La Kim Tiên mới có thể đạp vào con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, Khương

Trường Sinh cũng không dám tưởng tượng khi đó mình sẽ mạnh bao nhiêu.

Đến nỗi Vong Trần đại tiên, muốn chân chính đạt được lực lượng của Đại Đạo, ít nhất phải chờ mấy trăm triệu năm, Đại Đạo mới sinh mới hoàn toàn thai nghén thành công.

Mấy trăm triệu năm, Khương Trường Sinh muốn xem thử một chút, mình có thể đột phá đến cảnh giới cao hơn hay không.

Bên trong quá trình luyện đan, luyện bảo, hắn cũng sẽ đi suy nghĩ cảnh giới càng cao hơn.

Phía trên Đại La nên là cảnh giới nào?

Lúc trước hắn đạo thống phản thần từng nghe nói về hai chữ Tiên Thánh, nhưng tên không quan trọng, quan trọng là cảnh giới nên có biểu hiện gì.

Đại La Kim Tiên đã đầy đủ mạnh mẽ, vượt qua suy nghĩ của chúng sinh, hiện tại hắn muốn làm chính là đột phá trí tưởng tượng cùng sức sáng tạo của mình.

Đại Đạo thạch trụ nhấc lên một thời đại hoàn toàn mới, một thời đại điên cuồng trước nay chưa có, chúng sinh đều đang tranh đoạt Đại Đạo thạch trụ, vô số pháp bảo, linh đan diệu dược, pháp bảo tràn vào Tiên đạo, cổ vũ Tiên đạo nhanh chóng phát triển.

Tên của Đạo Tổ lần nữa truyền vào trong mắt chúng sinh, chư thiên vạn giới dựng lên càng ngày càng nhiều thần bia của Đạo Tổ, cung phụng Đạo Tổ.

Cơ duyên Đại Đạo thạch trụ cũng hấp dẫn các đạo thống khác, càng ngày càng nhiều sinh linh ngoại vực chạy đến, cỗ gió lốc này đã ảnh hưởng đến các lĩnh vực khác ở gần, khiến cho Đại La tiên vực đi đến trình độ phồn hoa trước nay chưa có.

Không chỉ là Đại La tiên vực, thiên địa xung quanh cũng mượn làn gió này nhanh chóng quật khởi.

Thời gian như thế kéo dài ba vạn năm.

Ba vạn năm sau, Đại Đạo thạch trụ phân tán khắp chư thiên vạn giới đều tan biến, dưới tình huống chúng sinh không có

chuẩn bị tâm tư, hết thảy Đại Đạo thạch trụ trong nháy mắt tan biến, những thế lực, sinh linh vừa phí hết tâm huyết mới tranh đến Đại Đạo thạch trụ thất vọng mất mát.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thở ra một hơi, những năm nay tiêu hao không ít tài nguyên, những linh đan diệu dược, pháp bảo cũng không phải lăng không biến ra, đều là những năm này từng giáo phái đến cống lên cho Tử Tiêu cung, bị Bạch Kỳ đặt ở bên trong tầng sâu thiền điện của Tử Tiêu cung, hắn tiêu xài xong.

Hắn cũng không đau lòng, ngược lại bình thường không cần đến những tư thứ này.

Hắn giãn ra cái lưng mệt mỏi, tiếp theo hắn chuẩn bị lần nữa bế quan, đi một bên nghĩ cảnh giới mới, một bên trải qua thời gian rất nhanh.

Đây là hắn lần đầu có ý nghĩ như vậy, hi vọng thời gian nhanh lên, sớm ngày đi đến ngày Hồng Mông Đại Đạo ngưng tụ thành công.

Hắn đã đi qua nhân gian, tạm thời không có hứng thú đối với chư thiên vạn giới.

Chương 1445 - Dấu hiệu của Đại kiếp (2)

Sau khi Vong Trần đại tiên được Đại Đạo tán thành, hắn càng thêm bức thiết mong muốn vượt qua Đại La Kim Tiên, như thế mới có thể đối mặt lực lượng tầng thứ cao hơn.

Giãn ra xong thân thể, Khương Trường Sinh ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Bây giờ Đạo Pháp Tự Nhiên Công đã không thể dẫn dắt hắn tu luyện, nhưng hắn cũng không hề từ bỏ Đạo Pháp Tự Nhiên Công, mà là theo thói quen từng lần một lặp lại tu hành, bên trong rèn luyện, hắn có thể thu được cảm ngộ mới.

Thời gian thấm thoắt, kỷ nguyên Tiên đạo thay đổi.

Từ sau khi Đại Đạo thạch trụ tan biến, thực lực yêu tộc đã bay lên đến giai đoạn mới, lại thêm Yêu tộc nắm giữ mấy Tinh

Không cự môn, tốc độ phát triển vượt xa các giáo phái khác tưởng tượng.

Một ngày này.

Phía trên một ngọn núi cao, Yêu Đế cùng Yêu Tộc Chí Tôn giằng co, Hoàng Thiên, Hắc Thiên đứng phía sau Yêu Tộc Chí Tôn, vẻ mặt đầy khó coi.

Cuồng phong gào thét, biển mây bốc lên, mơ hồ có thể thấy được mặt mặt đất bao la đều là vết nứt, nhìn thấy mà giật mình.

Đại bào của Yêu Đế tung bay theo gió, hiển thị rõ dáng người bá đạo, mặc dù tóc tai bù xù, lại vẫn để cho người ta cảm nhận được một loại khí phách vững như thái sơn.

Hắn hơi hơi ngửa đầu, bễ nghễ Yêu Tộc Chí Tôn, nói:

- Yêu tộc bây giờ, chỉ còn lại có ba người các ngươi còn chưa thần phục, Chí Tôn, ngươi là tiền bối của trẫm, trẫm tôn trọng ngươi, nhưng đại thế đã tới, nếu ngươi còn cố chấp, đừng trách trẫm không khách khí.

Yêu Tộc Chí Tôn nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng nói:

- Lý niệm ngươi có sai lầm, mưu toan thay thế Nhân tộc, sẽ gặp đại kiếp, ngươi không ngăn nổi.

Đại kiếp?

Yêu Đế khinh thường cười một tiếng, theo đó ngửa đầu cười to, cười đến càn rỡ, giữa thiên địa quanh quẩn tiếng cười của hắn.

Hắn mãnh liệt cúi đầu, nhìn hằm hằm Yêu Tộc Chí Tôn, quát mắng:

- Ngươi đến tột cùng đang e ngại cái gì? Ngươi đang sợ cái gì? Ngươi e ngại Thiên Đình? Hay Đạo Tổ càng cao? Không dám tranh phong cùng nhân tộc, ngươi thật xứng thống nhất yêu tộc? Chủng tộc tranh đấu, vốn là ngươi mạnh ta yếu, nếu như yêu tộc mạnh hơn Nhân tộc, cũng là nhân tộc cô đơn, sao Đạo Tổ lại trách cứ? Không có người nào là bá chủ tuyệt đối vĩnh

viễn, Nhân tộc chính là bàn đạp của Yêu tộc, mà Yêu tộc cũng như thế.

- Ngươi không dám, vậy chạy trở về động phủ của ngươi, thành thành thật thật tu hành, không cần hỏi thế sự! Trẫm chính là muốn tranh! Muốn cho yêu tộc trở thành chủng tộc cường thế nhất Tiên đạo, muốn vì Tiên đạo chấn nhiếp Đại Thiên thế giới! Mặc dù Yêu tộc sau đó sẽ có lúc thụt lùi, sẽ bị Nhân tộc lần nữa đè lên, nhưng trẫm cũng muốn tranh ánh sáng nhất thời.

Lúc nói ra lời này, trên mặt hắn lộ ra cố chấp lại điên cuồng, khiến cho Yêu Tộc Chí Tôn, Hoàng Thiên, Hắc Thiên động dung.

Nguyên lai Yêu Đế biết được hậu quả làm như vậy, nhưng hắn vẫn muốn khăng khăng mà làm.

Dũng cảm như vậy.

Ba yêu đột nhiên có chút bội phục hắn.

Yêu Tộc Chí Tôn không thể không thừa nhận, hắn cũng là bởi vì kiêng kị Đạo Tổ, mới không dám có ý nghĩ xấu, nếu lúc trước hắn ở nhân gian, cũng sẽ không kiêng kị cái gì, cảm thấy vạn tộc nên thần phục phía dưới Yêu tộc.

Bây giờ, hắn nhìn như là suy nghĩ vì Yêu tộc, trên thực tế, thật ra hắn cũng là vì sự sợ hãi của mình, nhưng lại không nỡ bỏ quyền thế của Yêu tộc?

Giờ khắc này, Yêu Tộc Chí Tôn dao động.

Yêu Đế bay lên bay lên, giang ra hai tay, lôi vân bỗng nhiên tụ tập, mây gió đất trời kịch biến.

- Đại La nằm ở đỉnh Tiên đạo, còn chưa có tin Đại La ngã xuống qua, trẫm thật ra cũng muốn nhìn một chút nếu Đại La ngã xuống, sẽ là cảnh tượng như thế nào, thế nhưng, Chí Tôn, trẫm không hy vọng là ngươi ngã xuống, nhưng nếu ngươi khăng khăng ngăn cản trẫm, trẫm sẽ để cho ngươi cảm nhận được lực lượng của trẫm.

Yêu Đế nhìn xuống Yêu Tộc Chí Tôn, tiếng nói đầy lạnh lùng.

Yêu Tộc Chí Tôn nghe xong, nộ khí trong lòng trong nháy mắt dâng trào, hắn đi theo lăng không, điều động pháp lực một thân sục sôi.

- Đã như vậy, vậy thì chiến một trận định càn khôn.

Yêu Tộc Chí Tôn lạnh giọng nói, mặc dù cảnh giới hắn không bằng Yêu Đế, nhưng dầu gì cũng là Đại La.

Hắn ngược lại muốn xem xem Đại La Siêu Thoát cùng Đại La Thần Tướng đến tột cùng kém bao nhiêu.

Hoàng Thiên, Hắc Thiên gấp gáp, bọn hắn không muốn nhìn thấy Yêu Tộc Chí Tôn chết, nhưng còn chưa chờ hai yêu khuyên can, Yêu Đế cùng Yêu Tộc Chí Tôn đã chiến đấu với nhau.

Hai người dùng thân thể mạnh mẽ của mỗi người tấn công.

Oanh.

Thiên địa rung mạnh, hết thảy Đại La đợi trong Tiên đạo lĩnh vực dồn dập mở mắt.

Tiên đạo phát triển đến nay, Đại La đấu pháp đều ở trong hư không, càng không có Đại La Thần Tướng ra tay qua, một trận chiến này bộc phát ra uy áp kinh động đến toàn bộ Tiên đạo.

Các tiên thần Thiên Đình dồn dập xuất hiện trên đám mây, nhìn xuống trận chiến đấu này.

Ngay cả Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc ở bên trong Tử Tiêu cung cũng bị kinh động, Bạch Long bị bừng tỉnh, đột nhiên ngẩng đầu, nháy đôi mắt to, mộng bức.

- Hai tên ngốc này.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không thấu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Cuộc chiến toàn lực của Đại La sao mà kinh thiên động địa, mạnh như Đại La tiên vực cũng theo đó rung mạnh, nếu không phải có Tiên đạo khí vận hùng hậu vô biên bảo hộ, Đại La tiên vực đã sớm vỡ nát.

Khương Trường Sinh không có ý ngăn cản, hắn ngược lại muốn xem xem hai yêu này có thể tạo ra động tĩnh như thế nào.

Một trận chiến này đoán chừng cũng là dấu hiệu của đại kiếp.

Tiên đạo thành lập hơn ngàn vạn năm, cũng nên có một kiếp.

- Cuộc chiến giữa người và yêu sao, cũng được, vừa hay để nhân tộc lười biếng, ngạo mạn thức tỉnh.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn bấm ngón tay suy tính, nhân quả Tiên đạo vậy mà trở nên khó dò.

Thiên Đạo chính là hắn sáng tạo, không có khả năng che giấu sự thăm dò của hắn, nói cách khác, từ nơi sâu xa, còn có lực lượng cao hơn đang thao túng bản thân kiếp số.

Chương 1446 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (1)

Cuộc chiến giữa Đại La, trong đó còn có một vị là Đại La Thần Tướng, trận đại chiến này kinh thiên động địa, khiến các phương giáo phái, chủng tộc không thể không ra tay bảo hộ phúc địa của mỗi người.

Mặc dù Yêu Đế cao hơn một đại cảnh giới, cũng không có dễ dàng hạ gục Yêu Tộc Chí Tôn, hết thảy Đại La đều đang quan chiến.

Mới đầu, các Đại La cảm thụ là Yêu Tộc Chí Tôn thật tàn nhẫn, hoàn toàn không nương tay, tuyệt không cho thể diện, để bọn hắn cảm thấy kiêng kị.

Đại La sợ nhất là mất đi mặt mũi, dù sao bọn hắn đứng ở trên điểm đỉnh phong của Tiên đạo, chúng sinh mong muốn, bọn hắn đều có thể hưởng thụ được, bọn hắn theo đuổi ngoại trừ cảnh giới cao hơn, đó chính là chúng sinh kính ngưỡng.

Đại La chiến bại, nói ra mất mặt thế nào.

Nhưng theo chiến đấu kéo dài, Yêu Tộc Chí Tôn biểu hiện cũng làm bọn hắn bội phục, mặc dù bị đè lên đánh, chật vật đến cực điểm, nhưng hắn chưa từng cúi đầu qua, cỗ khí thế

thấy chết không sờn, phấn đấu quên mình để tất cả Đại La rung động.

Đại La Thần Tướng là mạnh hơn Đại La Siêu Thoát, nhưng bên trong phạm vi Thiên Đạo, Đại La Siêu Thoát là tồn tại bất tử, Yêu Đế chỉ có thể hạ gục Yêu Tộc Chí Tôn, không thể tru diệt hắn, mà Yêu Tộc Chí Tôn thề không bỏ qua, dẫn đến Yêu Đế ngược lại xuống đài không được.

Hai yêu chiến đấu khó mà kết thúc, nhưng tạo thành phá hư cho Đại La tiên vực cũng đang không ngừng tăng nhiều, để Thiên Đình đứng ngồi không yên.

Thiên Quân Trần Lễ hạ giới, muốn khuyên can, nhưng Yêu Đế cùng Yêu Tộc Chí Tôn đã giết đỏ cả mắt, căn bản không nghe, còn ngộ thương Trần Lễ.

Cái này, Thiên Đế chấn nộ, mang theo mười vạn Chính thần buông xuống, người yếu nhất cũng là tu vi Tiên Đế, mười vạn Chính thần đứng ngạo nghễ phía trên đám mây, mỗi người ngưng tụ ra khí vận tượng thần, khí thế khoáng đạt.

Thiên Đình không có Đại La Thần Tướng, nhưng Thiên Đế làm Đại La đỉnh tiêm, dùng khí vận Thiên Đình ngưng tụ ra đại trận, khí vận mười vạn Chính thần tương liên, lại dẫn ra Thiên Đạo dẫn tới thiên uy.

Thiên uy hạo đãng, khiến Yêu Tộc Chí Tôn, Yêu Đế dừng tay.

Yêu Đế được Yêu khí vòng quanh thân thể ngẩng đầu nhìn lại, toàn bộ bầu trời Đại La tiên vực đều bị lôi vân bao phủ, thiên uy mênh mông, khiến cho hắn cảm giác áp lực sâu sắc.

Hắn là Đại La Thần Tướng, vậy mà lại cảm nhận được áp lực.

Giờ khắc này, hắn đổi cái nhìn về Thiên Đình.

Trước đó bởi vì Thiên Đình không có Đại La Thần Tướng, dẫn đến hắn không có kính sợ Thiên Đình, đưa mắt toàn bộ Tiên đạo, chỉ có bốn vị tồn tại có thể làm cho hắn kiêng kị.

Dưới tình huống như vậy, đủ để thấy vì sao hùng tâm của hắn bành trướng đến tận đây.

- Yêu Đế, không thu tay lại, cẩn thận bị Thiên thu.

Thiên Đế đứng ngạo nghễ bên trong tiên thần, khí vận tượng thần trên người vĩ ngạn to lớn nhất, chợt nhìn, hắn giống như đã đi đến Đại La Thần Tướng cảnh.

Yêu Đế ngửa đầu, nhìn về phía Thiên Đế, nói ra, ngoại trừ trước đó đi nghe Đạo Tổ giảng đạo, Đây là lần đầu tiên hắn giằng co với Thiên Đế.

Cùng là đế giả, hắn chỉ có thể thống nhất Yêu tộc, mà Thiên Đế thì là thống ngự toàn bộ Tiên đạo.

Thiên tư của hắn vượt xa Thiên Đế, bây giờ tu vi cũng càng cao, nhưng hắn không bằng Thiên Đế, hắn cho rằng nguyên nhân tất cả những thứ này nằm ở nền móng.

Thiên Đế chính là con ruột của Đạo Tổ.

Cũng là con độc nhất.

Thiên Đình đại trận này, hắn không sợ.

Nhưng Đạo Tổ.

Lúc trước hắn đến nghe Đạo Tổ giảng đạo, biết rõ chênh lệch giữa mình và Đạo Tổ là không thể vượt qua.

Mặc dù không sợ thiên uy này, nhưng hắn cũng hiểu rõ chỉ cần hắn phản kháng, đánh tan thiên uy, Đạo Tổ tất nhiên sẽ ra tay, việc này sẽ triệt để không thể ngăn cản.

Mặc dù không sớm thì muộn sẽ có một ngày này, nhưng tuyệt không phải hiện tại.

Trong chốc lát, trong đầu Yêu Đế lóe lên rất nhiều ý nghĩ, ánh mắt của hắn đi dịch chuyển khỏi người Thiên Đế, rơi đi xuống trên người Yêu Tộc Chí Tôn.

Yêu Tộc Chí Tôn máu me khắp người, ánh mắt hắn cũng đã khôi phục thư thái.

Hai yêu liếc nhau, đọc hiểu ý của đối phương.

Bọn hắn cũng không muốn cứng rắn chống đỡ thiên uy.

Nhìn hai vị Đại La thu liễm khí tức, Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, phất tay áo quay người, tan biến phía trên bầu trời.

Theo lôi vân đầy trời tán đi, thân ảnh các Chính thần Thiên Đình liên tục tan biến, bầu trời bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh.

Đến tận đây, trận cuộc chiến Đại La này xem như kết thúc.

Hai yêu rơi vào phía trên phế tích, ngóng nhìn lẫn nhau.

Giờ khắc này, Yêu Tộc Chí Tôn thu được tự tin càng lớn, mặc dù thấp hơn đối phương một cảnh giới, nhưng hắn cũng có thể cùng đánh một trận.

Yêu Đế thì hết sức sốt ruột, một trận chiến này tuy là hắn một mực chiếm thượng phong, nhưng hắn rất không hài lòng, hắn cảm giác mình làm mất mặt Đại La Thần Tướng.

Tiên đạo Tam Thánh cao cao tại thượng sẽ đối đãi hắn ra sao?

- Chỉ đến như thế.

Khương Nghĩa hừ lạnh nói, hắn đứng ở trên mái hiên nhà mình, tận mắt thấy trận chiến ở phần cuối thiên địa kia, hắn rất khinh thường biểu hiện của Yêu Đế.

Từ khi Bạch Kỳ đi tìm hắn, hắn đã lấy Yêu Đế làm địch giả tưởng.

Đáng tiếc, Yêu Đế làm hắn thất vọng.

- Cái gì chỉ đến như thế, phu quân, chẳng lẽ ngươi có thể thấy cuộc chiến đấu kia?

Một tiếng truyền đến chỉ thấy Kim Diệu Y đứng ở trong sân, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Khương Nghĩa quay đầu, cười nói:

- Chiến đấu? Cỗ uy áp kia cường đại cỡ nào, ta thế nào dám dùng thần niệm nhìn trộm, ta nói trận chiến đấu này kết thúc quá nhanh, lúc trước chân trời hiện ra huyễn tượng hắn là các tiên thần Thiên Đình hiện thân, Thiên Đình vừa ra, uy áp khủng bố đã biến mất, không phải là chỉ đến như thế thôi à, nàng còn nói là Đại La đang chiến đấu, Đại La há có thể e ngại Thiên Đình?

Kim Diệu Y lắc đầu bật cười, nói:

- Phu quân, ngươi quá coi thường Thiên Đình.

- Thiên Đình có Đại La Thần Tướng?

- Một phần vạn có thì sao, chẳng qua là ngươi không biết được thôi.

- Đúng thế thế.

Khương Nghĩa ra vẻ suy tư, sau đó cảm khái nói.

Chương 1447 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (2)

Kim Diệu Y rầu rĩ nói:

- Yêu tộc bùng nổ cuộc chiến Đại La, đây chính là chuyện mà Tiên đạo trước kia chưa từng phát sinh qua, sau này Tiên đạo sẽ không nghênh đón đại kiếp đó chứ, ta nghe nói bên trong mỗi một phe đạo thống đều sẽ trải qua kiếp số không ngừng, đánh vỡ trật tự vốn có, trong lúc hỗn loạn thành lập trật tự mới, mà chuyện này cũng sẽ khiến vô số sinh linh chết đi.

Khương Nghĩa an ủi:

- Nếu thật có kiếp số, chúng ta dời xa đến hư không là được, phu nhân hà tất lo lắng?

Kim Diệu Y lắc đầu, nói:

- Kiếp số không có dễ tránh, chắc chắn sẽ có nhân quả ràng buộc ngươi.

Khương Nghĩa đột nhiên cảm thấy có đạo lý, hắn ngược lại trốn không thoát trận kiếp số này, bởi vì hắn muốn chủ đạo kiếp số.

Cùng lúc đó, các phương Đại La cũng đang thảo luận việc này, như Yêu Đế đoán, các Đại La Siêu Thoát đã ít sợ hãi Đại La Thần Tướng hơn một chút.

Đây cũng là bọn hắn lần đầu tiên kiến thức Đại La Thần Tướng ra tay, trước đó là theo thực lực của Đạo Tổ đi cân nhắc.

Bây giờ suy nghĩ một chút, mạnh mẽ không phải là Đại La Thần Tướng, mà là Đạo Tổ.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh không có bất kỳ lời bình gì, chẳng qua là nhẹ gật đầu với Mộ Linh Lạc, lại tiếp tục bế quan.

Mộ Linh Lạc lại cảm giác mình nên làm chút gì đó, thế là đứng dậy rời đi.

Rất nhiều năm từ nay về sau, một trận chiến này đều bị sinh linh hậu thế thường xuyên nhắc đến, cho rằng trận chiến này sẽ là bước ngoặt của Đại La, từ đó về sau, Đại La không còn cao cao tại thượng, cũng bắt đầu nhập thế.

Năm ngàn năm sau khi đại chiến kết thúc, Yêu Tộc Chí Tôn cuối cùng đi vào dưới trướng Yêu Đế, Yêu Đế hoàn thành thống nhất Yêu tộc Đại La tiên vực, bắt đầu tiến quân Linh giới cùng với các giới xung quanh, mở rộng thế lực Yêu tộc.

Đến nỗi Thái Ất Tiên Vực, tuy hắn có biện pháp đưa tay duỗi xuống, nhưng hắn không nhìn trúng.

Dùng hai vạn năm thời gian, Yêu Đế đã thu phục được thế lực Yêu tộc chư thiên vạn giới xung quanh Đại La tiên vực, để Yêu tộc thực sự trở thành chủng tộc cường thế nhất, nhân tộc cũng không sánh bằng, bởi vì nhân tộc cũng không có thống nhất.

Ba vạn năm sau.

Yêu tộc lại sinh ra một vị Đại La, phóng đại sĩ khí của Yêu tộc, càng ngày càng nhiều Đại La giáo phái bắt đầu đi vào Yêu tộc thu đồ đệ, bởi vì thiên tư của một bộ phận yêu xác thực cao đến quá đáng.

Nhân tộc bắt đầu ngồi không yên, bởi vì mâu thuẫn giữa yêu và nhân tộc tu sĩ càng ngày càng nhiều, dã tâm của Yêu tộc, đã sắp giấu không được.

Thế cục khắp Đại La tiên vực trở nên càng khẩn trương.

Trong một lần vạn tiên đại hội, Phúc Nguyên thánh mẫu tới gần Thiên Đạo nhất thở dài, đại kiếp sắp đến, lượng kiếp lần đầu tiên của Tiên đạo sắp tới.

Lượng kiếp.

Hai chữ này trong thời gian cực ngắn truyền khắp các đại giáo phái, thậm chí có đại năng thôi diễn lượng kiếp, đều không thể nào đoạt được, người đạo hạnh cao, thậm chí còn gặp phải cắn trả.

Yêu Đế biết được việc này, càng càn rỡ, tâm hắn đã cao ngất.

- Nếu như thật sự có lượng kiếp, vậy để nhường trẫm đến đánh vỡ trật tự để chúng sinh phiền muộn này đi.

Đây là lời Yêu Đế nói sau khi sáng lập bảy mươi hai Yêu Thánh, truyền khắp Đại La tiên vực.

Tiên đạo sắp nghênh đón kiếp số, cũng không có để các đạo thống khác rời xa, ngược lại có càng nhiều cường giả của các đạo thống đến, chuẩn bị đặt cược.

Nhất là Chu Quái, thân là siêu thoát đạo thống, bọn hắn quá rõ ràng kiếp số bên trong đạo thống quan trọng bao nhiêu.

Nhìn như là thanh tẩy, kì thực là lột xác lớn.

Đạo thống là lần lượt lột xác bản thân từ bên trong kiếp số, cho đến siêu thoát, đi đến bá chủ.

Dưới tuyệt đại tử vong sẽ thúc đẩy sinh trưởng tồn tại càng cường đại hơn, những tồn tại cường đại này sẽ dẫn đầu sinh linh hậu thế khai sáng đỉnh phong mới.

Lúc mây đen lượng kiếp bao phủ Tiên đạo, cũng có một nhóm Tu Tiên giả quyết tâm cứu thế, ngăn cản lượng kiếp đến.

Không phải hết thảy cường giả đều chờ mong kiếp số đến, đối với kẻ yếu mà nói, cũng là như thế.

Hết thảy Đại La đều hiểu, lượng kiếp cần một thời cơ chân chính.

Cơ hội này không phải mâu thuẫn bên trong một tộc, mà là một mâu thuẫn giữa Yêu tộc cùng Nhân tộc bùng nổ, đại năng hai tộc đều đang khắc chế mình, không hy vọng tồn tại bên người mình trở thành vật hi sinh.

Đối với nhân tộc mà nói, còn gặp phải một khốn cảnh khác.

Chính là nhân tộc không có Nhân Hoàng.

Nhân tộc có được rất nhiều vận triều trong Đại La tiên vực, nhưng không có bá chủ tuyệt đối.

Lúc này, nhân gian có một phương vận triều, cả triều phi thăng, từ xưa đến nay chưa hề có, kinh động đến toàn bộ Đại La tiên vực, ngay cả yêu tộc cũng vì đó kiêng kị.

Thiên Cảnh phi thăng từ Thái Ất Tiên Vực.

Bầu trời xanh thẳm, ức vạn dặm không mây.

Từng đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, càng ngày càng nhiều, hình thành lít nha lít nhít kim vũ, rơi xuống mặt đất bao la, rơi vào sông núi, hùng vĩ vô song.

Một đạo kim quang cực kỳ sáng chói buông xuống, to lớn hơn, loá mắt hơn xa so với các kim quang khác.

Đạo kim quang này rơi trên đỉnh núi, ngưng tụ ra hình người.

Đây là một nam tử người mặc long bào, khí vũ hiên ngang, khí vận ngưng tụ thành chín con rồng vàng vờn quanh quanh người, đế quan bá khí, hơi lộ ra khuôn mặt tuổi trẻ anh tuấn lộ ra ngạo khí bễ nghễ thiên hạ.

Thiên Cảnh Thiên Tử, Khương Hồng Trần, ở nhân gian được vinh dự Long Đế, bởi vì hắn sinh ra đã có hai đầu Chân Long vượt giới đi tới, phụng hắn làm chủ.

Khương Hồng Trần ngẩng đầu, giang hai cánh tay, tự nhủ:

- Cái này là Đại La tiên vực à, trẫm đến rồi.

Cảm thụ được linh khí sục sôi trong Đại La tiên vực, mặt hắn lộ vẻ mê luyến.

- Nhưng ngươi tới không phải lúc.

Một tiếng cười khẽ truyền đến, Khương Hồng Trần liếc mắt nhìn đi, sắc mặt biến hóa, khom người hành lễ.

Chỉ thấy Bạch Kỳ đứng bên vách núi cách đó không xa, cười nhìn hắn.

Khương Hồng Trần hành lễ xong, ngạo nghễ nói:

- Trẫm hai ngàn tuổi đã đạp đến đỉnh phong Tiên Đế, nhất định có thể thành tựu Đại La, cùng với Đại La Thần Tướng,

thánh mẫu hãy nhìn kỹ, yêu tộc kia muốn nhấc lên kiếp số, kia chính là muốn chết.

Chương 1448 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (1)

- Vậy ngươi cũng phải trước đi đến Đại La Thần Tướng lại nói.

Bạch Kỳ lắc đầu bật cười nói, đối với vị thiên tài trước nay chưa có trong hoàng tộc Thiên Cảnh này, nàng trước kia có quan tâm qua, thậm chí hạ phàm chúc phúc, hai đầu Chân Long chính là chịu nàng sai khiến.

Nàng được công đức quấn thân, chỉ cần không thể hiện ra lực lượng vượt qua Tự Tại Thiên, đã có thể tự do hành tẩu bên trong Thái Ất Tiên Vực, không bị khu trục.

Khương Hồng Trần cười cười, không nữa phóng đại lời nói nữa.

Bạch Kỳ quay người, nhìn về phía tướng sĩ, con dân Thiên Cảnh trùng trùng điệp điệp buông xuống, cảm khái nói:

- Đây là lần đầu tiên có vận triều cả triều phi thăng, Long Đế bệ hạ lý giải về khí vận thật không tầm thường, Thiên Đình mặc dù có thể phi thăng, nhưng tất cả mọi người kia đều là tiên thần.

Khương Hồng Trần khiêm tốn cười nói:

- Thiên Cảnh vẫn có huyết mạch lưu ở nhân gian.

Bạch Kỳ nhìn chân trời, nói:

- Kiếp số còn có một quãng thời gian, ngươi trước tiên cần phải trở thành Nhân Hoàng, muốn trở thành Nhân Hoàng của Đại La tiên vực, không có đơn giản như vậy, ngươi ít nhất phải chứng đạo Đại La.

Đại La.

Ánh mắt Khương Hồng Trần sáng rực, trên mặt tràn ngập vẻ tự phụ, hắn tin tưởng vững chắc mình nhất định có thể đi đến cảnh giới này.

Hắn vừa ra đời đã biết đến kiếp số của Đại La tiên vực, hắn từ nhỏ đã ôm sứ mệnh chống lại Yêu tộc mà tu hành trưởng thành, hắn tin tưởng vững chắc mình nhất định có thể làm được.

Nửa đời trước của hắn vô cùng thông thuận, mong muốn cái gì, đều có thể đạt được cái đó, muốn làm cái gì, đều có thể đạt được cái đó, chính là trải qua như vậy, khiến cho tâm hắn ngược lại càng thêm thuần túy, hắn từ trước tới giờ không bao la mờ mịt, làm một chuyện gì, không đạt mục đích, thề không bỏ qua.

Nương theo lấy con dân Thiên Cảnh trùng trùng điệp điệp buông xuống, công đức khổng lồ theo đó buông xuống, làm vận triều thứ nhất phi thăng của Thiên Đạo, Khương Hồng Trần thu hoạch được công đức cực kỳ khổng lồ, dẫn đến tu vi cũng vì đó tăng vọt.

Hắn đã là Tiên Đế đỉnh phong, lại tăng thêm.

Nhìn Khương Hồng Trần tắm gội bên trong công đức kim quang, Bạch Kỳ như có điều suy nghĩ.

Mọi thứ đều có lần đầu tiên, mà đối với Thiên Đạo, một vài đại sự diễn ra lần đầu tiên rất có ý nghĩa công đức, cũng chính là tính khai thác.

Từ sau Thiên Cảnh, tất sẽ có càng nhiều vận triều cả triều phi thăng, từ đó xúc tiến Tiên đạo phát triển.

Bên trong thời gian từ nay về sau, Bạch Kỳ dẫn tới mấy giáo phái, trợ giúp Thiên Cảnh khai hoang, chuyện của Thiên Cảnh cũng cấp tốc truyền khắp Đại La tiên vực, dẫn tới thế lực khắp nơi nghị luận, các nhân tộc vận triều khác thì ý thức được 'Sói' đã tới.

Hết thảy vận triều đều có dã tâm hùng bá thôn tính thiên hạ, nhưng bọn hắn làm không được, phía sau mỗi một phe vận triều đều có thân ảnh công đức giáo phái, quan hệ phức tạp, chỗ dựa của bọn họ cũng là chỗ dựa của người khác, một khi khai chiến, rất dễ dàng bị ngăn cản.

Nhưng Thiên Cảnh khác biệt, người sáng suốt cũng nhìn ra được Thiên Cảnh lúc này lên sàn, tất nhiên có quan hệ đến

Thiên Đình Thiên Đế, có người nói trải qua trận chiến của Đại La, Thiên Đế không vừa lòng về Yêu tộc, thế là ở sau lưng bồi dưỡng Thiên Cảnh, muốn muốn trợ giúp Thiên Cảnh nhất thống nhân tộc.

Càng có âm mưu bàn rằng, phía sau Thiên Cảnh là Đạo Tổ.

Đạo Tổ chính là nhân tộc, chuyện này đã chú định Yêu tộc sẽ không thành công.

Nhưng ở bên trong vòng tầng Đại La, cũng cảm thấy Yêu tộc rất có triển vọng, bọn hắn rõ ràng hơn về ý nghĩa của kiếp số, Yêu tộc thắng, chưa chắc là chuyện xấu, nhân tộc chỉ cần không vong là được.

Chỉ cần Yêu Đế không tìm đường chết, chưa hẳn không có có hi vọng thành công.

Vạn năm sau, Thiên Cảnh triệt để đứng vững bước chân tại Đại La tiên vực, căn cơ càng ngày càng thâm hậu, cơ hồ hết thảy Đại La giáo phái đều điều động đệ tử gia nhập Thiên Cảnh, lớn mạnh thực lực Thiên Cảnh.

Vạn năm tích lũy, để Khương Hồng Trần tràn ngập lòng tin, hắn bắt đầu con đường chinh chiến, hô lên khẩu hiệu nhất thống nhân tộc, Bách Triều có thể tồn.

Chỉ cần thần phục Thiên Cảnh, Thiên Cảnh Long Đế nguyện giữ lại chế độ mà các phương vận triều xây dựng, hắn muốn Nhân tộc thống nhất, ai dám ngăn cản đại thế này, Thiên Cảnh nhất định sẽ không lưu tình.

Ngàn năm đầu sau khi khai chiến, Thiên Cảnh đạp bằng một phương vận triều, máu chảy thành sông, thương vong khủng bố, nghiệp lực trùng thiên, một trận chiến này kích thích đến các vận triều khác của nhân tộc.

Những đệ tử giáo phái đang quan sát không nghĩ tới kiếp số giữa Nhân tộc và Yêu tộc còn chưa đến, Nhân tộc nội loạn trước.

Mới đầu là mấy chục phương vận triều vây công Thiên Cảnh, nhưng đánh lấy đánh lấy, bắt đầu đại hỗn chiến, so tài với

Thiên Cảnh tạo thành thương vong quá lớn, bọn hắn không thể không tiến đánh vận triều nhỏ yếu để lớn mạnh bản thân.

Nhân tộc phân bố sao mà rộng, gần như chiếm hơn phân nửa Đại La tiên vực, chiến hỏa đầy trời, dẫn đến một vài thế lực Yêu tộc đều gặp ảnh hưởng, đồng thời kinh ngạc tán thán huyết tính của Nhân tộc.

Trước kia, bọn hắn luôn cảm thấy Nhân tộc mềm yếu, không nghĩ tới sau khi Nhân tộc mở ra nội chiến, một người càng tàn nhẫn hơn một người.

Lúc nhân tộc nội loạn, Yêu Đế lựa chọn án binh bất động, cũng không có mở ra kiếp số tại lúc này.

Hắn đang chờ Nhân tộc nhất thống.

Hắn đánh bại chính là Nhân tộc đang lúc cường thịnh nhất, mà không phải thừa lúc vắng mà vào.

Một ngày này.

Thiên Cảnh, Tiên Kinh.

Đây là Hoàng thành Thiên Cảnh chế tạo sau khi phi thăng, đã có tên nhân tộc đệ nhất hùng thành, nội thành dãy núi chập trùng, trải rộng đủ loại động thiên phúc địa, như trong triều trong triều.

Trong rừng cây, Khương Hồng Trần, Bạch Kỳ cùng với Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần đangở uống rượu.

Bạch Kỳ cười nói:

- Tô Dần, sau này nên dạy bảo hắn thật tốt, đối thủ của hắn thật không đơn giản.

Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần đã phi thăng mấy trăm vạn năm trước, dùng tu vi Đại La, giám thị tiên thần Đại La tiên vực, đến nỗi Thái Ất Tiên Vực, đã có chế độ mới, không cần Đấu Chiến tiên thánh.

Tô Dần gật đầu nói:

- Yên tâm đi, mà ta sớm có nghe thấy về thiên tư của bệ hạ, ta sẽ tận hết khả năng dạy bảo.

Chương 1449 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (2)

Khương Hồng Trần nâng chén cười nói:

- Nghe nói trong Đại La, dùng từ sư để gọi thầy, từ hôm nay, ngươi chính là lão sư của trẫm.

Tô Dần đi theo nâng chén, nở nụ cười, hắn cũng tràn ngập chờ mong về vị Thiên Cảnh Long Đế này.

Đây chính là đệ nhất thiên tài Nhân tộc, nếu không phải thân phận Thiên Cảnh Thiên Tử, Khương Hồng Trần sớm đã trở thành đồ đệ mà các phương Đại La giáo phái tranh đoạt.

- Tập được Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, có trợ giúp rất lớn cho đại chiến sau này, phải biết thân thể Yêu Đế vô cùng mạnh mẽ, nếu như không tu luyện Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, mặc dù ngươi đi đến Đại La Thần Tướng, cũng rất khó làm hắn bị thương.

Bạch Kỳ căn dặn nói.

Khương Hồng Trần cười gật đầu, sau khi đi vào Đại La tiên vực hắn mới thực sự hiểu rõ đối thủ của mình là tồn tại như thế nào.

Tồn tại trong năm vị trí đầu của Tiên đạo hiện thời, quét ngang rất nhiều Đại La, chưa từng bại trận.

Dưới trướng hắn càng có năm tôn Đại La, trong đó có hai vị đến từ Đại La giáo phái.

- Chu Bất Thế cũng tới, kinh nghiệm chiến đấu của hắn hết sức phong phú, trước đó đi Chu Quái tu hành, náo động ra động tĩnh không nhỏ.

Tô Dần cười nói.

Chu Bất Thế?

Ánh mắt Khương Hồng Trần sáng lên, hắn có nghe nói qua tên này, kẻ địch mạnh nhất lúc Thiên Đình phi thăng, trong những năm này một mực đợi ở trong Chu Quái, khiêu chiến thiên kiêu cùng cảnh giới, chưa bại một lần, thậm chí được một vị tôn chủ của Chu Quái yêu thích.

Không chỉ là thiên tài Tiên đạo sẽ đi tới Chu Quái khiêu chiến, cũng có thiên tài Chu Quái tới đấu thiên tài Tiên đạo, không có đại năng cảnh giới cao hơn nhúng tay, hai bên cũng tính là cạnh tranh tốt, cảm giác Chu Quái tán đồng Tiên đạo càng ngày càng cao, chỉ vì Tiên đạo cũng không có lấy thế khinh người.

- Để hắn đến, bảo hắn đến, đều là thiên kiêu vô địch của Tiên đạo, trẫm tất nhiên sẽ không bôi nhọ truyền thừa của hắn!

Khương Hồng Trần hưng phấn cười nói.

Trong lòng hắn tự nhiên có ngạo khí, không cảm giác mình kém hơn Tô Dần, Chu Bất Thế, sở dĩ cao hứng như vậy, là sau khi kết thành thầy trò, có thể cột hai người này vào chiếc thuyền Thiên Cảnh.

Hắn và Yêu Đế trước mắt đều đang thi hành một sách lược, lung lạc càng nhiều đại năng gia nhập.

Cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc trong tương lai, tuyệt không phải cuộc chiến giữa hai tộc, mà là cuộc chiến của toàn bộ Tiên đạo, phía sau người nào có càng nhiều thế lực, người đó sẽ có phần thắng.

Bạch Kỳ xem thấu tâm tư của Khương Hồng Trần, chỉ cười cười, không có nhiều lời.

Tô Dần bắt đầu nói về Yêu tộc gần đây phát triển ra sao, hắn làm Đấu Chiến tiên thánh, có thể tự do hành tẩu các tộc, không có có ai dám ngăn cản.

Hắn tự nhiên tiếp xúc không đến cơ mật của Yêu tộc, nhưng vừa đi vừa nghỉ, thấy được thực lực Yêu tộc hôm nay.

- Yêu tộc mạnh hơn nhân tộc, mà còn mạnh hơn rất nhiều! Thiên Cảnh tốt nhất có thể thu phục Diễn Tộc!

Sau khi kể xong thực lực đại khái của Yêu tộc, Tô Dần nói thẳng.

Diễn Tộc chính là Đạo Diễn đầu thai, đời trước của bọn hắn vốn là Nhân tộc, bây giờ ở bên trong Tiên đạo cũng là chi nhánh Nhân tộc, chỉ là bọn hắn có tư tưởng bài ngoại mãnh liệt, có chút phong bế.

Diễn Tộc không có thành lập vận triều, chẳng qua là độc bá một phương thiên địa, an tâm tu luyện.

Khương Hồng Trần cười nói:

- Trẫm cũng có ý đó, bất quá Diễn Tộc có chút khó bắt, trẫm về sau sẽ đích thân đi một chuyến.

Khi bọn hắn trò chuyện về đại kế Nhân tộc, một bên khác, trước sơn môn Đạo Môn chủ mạch.

Một nam tử quỳ lạy ở trước sơn môn, nếu Khương Trường Sinh ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của hắn, Hãi Thiên.

Hãi Thiên có nhân quả Viễn Cổ Tiên Đạo.

Ở kiếp này, Hãi Thiên bởi vì thiên tư có hạn, một mực không có đột phá Đại La, đi quanh các phương giáo phái, lưu lại rất nhiều chuyện xưa, bất quá phần lớn đều là chuyện xưa về mặt trái của sự thật.

Khi các đại giáo phái nói về ngộ tính, độ khó chứng được Đại La, đều sẽ nhắc đến Hãi Thiên.

Dựa theo bối phận, Hãi Thiên cũng xem như tồn tại cổ lão của Tiên đạo, đáng tiếc lăn lộn không như ý.

Sau cửa lớn Đạo Môn, một đạo đồng đi ra từ trong mây mù.

- Sư phụ nói, duyên phận chưa đến, mời trở về đi.

Tiếng đạo đồng mang theo ngây thơ, tiếng vang vọng đất trời, không phân rõ phương hướng truyền đến.

Hãi Thiên ngẩng đầu lên nói:

- Ta đi khắp Đại La tiên vực, nhưng duyên phận đến tột cùng ở nơi nào?

Đạo đồng nhăn lại lông mày nhỏ, không trả lời ngay.

Đúng lúc này, một hồi gió lớn kéo tới, thổi tan mây mù, lay động áo bào của đạo đồng, một tờ giấy trắng rơi vào trước mặt Hãi Thiên.

Hãi Thiên đưa tay tiếp được, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trên tờ giấy trắng trắng noãn dần dần hiện ra hai chữ.

Thiên Cảnh.

Hãi Thiên động dung, trong mắt bắn ra thần thái khác thường, cả người khôi phục tinh khí thần.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh không hỏi thế sự, mặc cho thời gian lưu chuyển, nhưng chuyện không như ý, hắn vẫn bị quấy rầy.

Hắn mở mắt nhìn lại, có chút im lặng.

Đại La tiên vực lại có Đại La đánh nhau.

Hơn nữa còn là tử chiến.

Người tham chiến có tới bốn vị Đại La, chuẩn xác mà nói là ba vị Đại La vây công một vị Đại La.

Càng ngày càng nhiều Đại La tiến đến, ngay cả Thiên Đình cũng bị kinh động, động tĩnh của một trận chiến này thậm chí còn muốn kịch liệt hơn cuộc đại chiến giữa Yêu Đế cùng Yêu Tộc Chí Tôn.

Dù sao đánh Yêu Tộc Chí Tôn, Yêu Đế không dùng toàn lực.

Khương Trường Sinh không biết bốn vị Đại La này, bấm ngón tay tính toán, phát hiện lại là thiên kiêu đản sinh ra trong khoảng thời gian hắn bế quan, Đại La bị vây công đến từ Tiên đạo Vương tộc, lấy một địch ba, lại còn chiếm thượng phong.

Ba vị Đại La khác thì lại đến từ Diễn Tộc.

Hai tộc này đều tính là chi nhánh Nhân tộc, nhưng độc lập với bên ngoài, trước kia không liên quan tới nhau, như thế nào đánh lên?

Khương Trường Sinh tiếp tục suy tính, vẻ mặt cổ quái.

Thật là khéo.

Lại là bởi vì đạo cốt của hắn.

Từ khi Thiên Đình tìm về đạo cốt, đạo cốt một mực phong tồn ở trong Thiên Đình, gần đây không biết thế nào, lại chạy ra ngoài.

Chương 1450 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (1)

Đạo cốt để Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc tử chiến, tất nhiên có những lực lượng khác đang xui khiến.

Phải biết Đại La đối với hai tộc mà nói, cũng không có lực hấp dẫn không thể chống cự.

Khương Trường Sinh tính tới có người muốn cầm đạo cốt xem như kiếp số, tuyên bố đạo cốt có được lực lượng của Đạo Tổ, người nào nhận được đạo cốt, người đó có thể có được thực lực tuyệt đối cải biến hết thảy.

Đưa ra lời đồn như thế, hắn càng thêm bó tay.

Là Thiên Đế cùng Bạch Kỳ mưu đồ.

Dùng đạo cốt dẫn thế lực khắp nơi vào kiếp.

Theo bọn hắn nghĩ, Thiên Đạo kiếp nạn không nên chỉ là Nhân tộc cùng Yêu tộc, mạnh mẽ chân chính là các phương công đức giáo phái, hiện đang phát triển quá nhanh, mặc dù có Đại Thiên thế giới có khả năng khai thác, nhưng tài nguyên bên trong Tiên đạo cũng đã không đủ dùng, đại kiếp không thể chỉ là hai tộc chịu thiệt hại, tốt nhất là thế lực khắp nơi Tiên đạo chia đều, bao gồm cả Thiên Đình, cũng phải vào kiếp.

Nhập kiếp, nhìn như chịu chết, nhưng cũng là một trận cơ duyên, đại kiếp là chém giết, cũng là một trận thí luyện, mà sống đến cuối cùng nhất, hết thảy người nhập kiếp đều sẽ đạt được Thiên Đạo công đức, trận công đức kia cũng không phải việc thiện như lý giải của phàm linh, mà là ban thưởng khi trợ giúp Thiên Đạo hoàn thành tịnh hóa bản thân.

Từ sau khi Khương Trường Sinh bế quan, đến nay đã có tám mươi vạn năm, Thiên Cảnh đã trở thành bá chủ Nhân tộc, chẳng qua là khoảng cách nhất thống, còn kém một chút.

Khương Trường Sinh đang nghĩ, muốn hay không dùng cấm chế ngăn cách bên ngoài, bởi vì Đại La sau này tất sẽ tấp nập đại chiến, cũng không thể một mực quấy nhiễu nỗi lòng của hắn?

Nhưng hắn lại lo lắng khi mình không chú ý, Tiên đạo sẽ xảy ra nhiễu loạn lớn.

Càng nghĩ, hắn quyết định không thể nhìn chằm chằm Thiên Đạo lượng kiếp, như thế quá ảnh hưởng hắn tu luyện, hắn sáng tạo ra một tôn phân thân, ngồi tĩnh tọa ở trên mái hiên Tử Tiêu cung, hắn lại bố trí cấm chế ngăn cách Tử Tiêu cung, an tâm tu luyện.

Vừa hay, đoạn thời gian gần đây Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long đều không ở bên trong Tử Tiêu cung, đều đi nhân gian tham gia náo nhiệt.

Khương Trường Sinh suy nghĩ mình dùng hơn hai vạn năm thành lập Đại La tiên vực, không đến mười vạn năm đã khiến Tiên đạo cường thịnh như thế, hắn luôn cảm thấy bên trong thời gian dài như thế, có nhân vật càng mạnh mẽ đang bế quan, không biết hắn tồn tại, mà ở trong tương lai xa xôi, bọn hắn sẽ trở thành đối thủ của nhau.

Có thể trong lúc hắn bế quan cũng sẽ xuất hiện một hắn khác, nhanh chóng quật khởi hay không?

Lo lắng như vậy không chỉ một lần xuất hiện, nhưng hắn cuối cùng chọn tin tưởng mình, nỗ lực tu luyện.

Dù sao địch nhân tiềm ẩn là không phòng được, hắn nhìn chằm chằm vào Tiên đạo, lại có thể phòng đến khi nào?

Mà kẻ địch chưa hẳn đến từ bên trong Tiên đạo.

Khương Trường Sinh xem như hiểu tâm thái của đám địch nhân ngày xưa, gặp được đối thủ có tiềm lực, hắn cũng sẽ không trước tiên nghiêm túc đối đãi, dù sao hắn đã có được thế lực Tiên đạo khổng lồ, không cần đến mọi chuyện đều là bản thân đi làm.

- Sớm ngày sáng lập Đại Đạo mới là chính đồ, đường ta đi cũng không phải truy đuổi Đại Đạo, mà là sáng tạo Đại Đạo mới, sẽ không có người có thể đuổi kịp ta, cho dù có, toàn lực ứng phó là được, trên đời nào có chuyện tuyệt đối.

Ánh mắt Khương Trường Sinh trở nên kiên định, bất kỳ lựa chọn nào đều có nguy hiểm, mà hắn chỉ cần làm chuyện mình

muốn làm là được.

Đạo tâm thông thấu, một lòng hướng đạo là được.

Thiên Đình, trong ngự thư phòng.

Tử Vi đại đế Khương Tú nhìn gương đồng trên bàn, bên trong phản chiếu lấy đại chiến ở nhân gian, bốn vị Đại La chiến đấu kinh thiên động địa, để khối gương đồng này cũng vì đó mà rung động.

Khương Tú nhịn không được cảm khái nói:

- Tiên đạo hiện thời thật sự là thiên tài như mây, mà tập tục thiên tài đã bao phủ đến cảnh giới Đại La.

Bốn vị Đại La đang giao chiến cũng chưa tới hai mươi vạn tuổi, đối với Đại La mà nói, sao mà tuổi.

Trần Lễ đứng trước bàn vuốt râu cười nói:

- Đó là tự nhiên, dù sao Tiên đạo đã là bá chủ cả lĩnh vực, tương đương với ba đại siêu thoát đạo thống trước đó, nghiêm chỉnh mà nói, còn mạnh hơn bọn hắn.

Khương Tú nhìn chằm chằm mặt kính, nói:

- Diễn Tộc xác thực rất mạnh, thiên kiêu của Tiên đạo Vương tộc cang kế thừa quá nhiều thủ hộ nhân quả, nhưng từ tình hình chiến đấu đến xem, ba vị thiên kiêu đến từ Diễn Tộc đang thích ứng lực lượng của hắn.

Trần Lễ ý vị thâm trường nói:

- Tiên đạo Vương tộc vì truy cầu lực lượng, đã đi vào lối rẽ, hi vọng có thể đảo ngược ở trong kiếp số.

Ý chí cùng hồn phách của người chết trong Tiên đạo Vương tộc sẽ hóa làm lực lượng thủ hộ người mình để ý, mà có khả năng chồng chất, dẫn đến bọn hắn bắt đầu xuất hiện một loại tình huống cực đoan, chính là lựa chọn ra người tu hành có thiên tư mạnh nhất bên trong tộc, toàn tộc hiến tế, hóa thành lực lượng của hắn.

Loại hiện tượng này dẫn đến Tiên đạo Vương tộc xuất hiện rất nhiều chi nhánh, bọn hắn thậm chí còn cố ý sinh sôi đời sau,

hóa làm lực lượng, điểm này vi phạm Nhân đạo, bị phần lớn giáo phái mắng trơ trẽn, nhân tộc cũng hết sức gạt bỏ bọn hắn.

Diễn Tộc cũng không có hi sinh tộc nhân, nhưng bọn hắn bị cảm xúc ảnh hưởng, vô luận cảm xúc thiện, hay cảm xúc ác, đều lộ ra cố chấp, nhân tộc không thích ở chung bọn hắn.

Bọn hắn đều là tồn tại bị nhân tộc gạt bỏ, nhưng không có hợp lại, ngược lại căm thù lẫn nhau, điểm này để Khương Tú cảm thấy buồn cười.

Buồn cười đồng thời, hắn cũng cảm nhận được sầu lo.

Tiên đạo càng ngày càng mạnh, nhưng lực ngưng tụ của Tiên đạo cũng tán ra, đây là quy luật tất nhiên, chẳng qua hắn cũng chỉ là người trong cục, không chỉ hắn, phụ thân hắn Thiên Đế cùng với Tiên đạo Tam Thánh đều là người trong cục.

Chân chính siêu thoát hết thảy trói buộc chỉ có một vị, hắn không thể không vui mừng gia gia của mình không có tham lam như vậy.

Chương 1451 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (2)

Đạo Tổ tha thứ Tiên đạo cũng khiến đạo thống khác kính nể, thậm chí còn có người mượn phong cách hành sự của Đạo Tổ đi làm chuyện phản nghịch, nghĩ muốn lật đổ chủ nhân của đạo thống.

- Ngươi nói, đạo cốt thật là bị Yêu tộc đánh cắp sao, mặc dù Yêu tộc rất mạnh mẽ, nhưng trẫm luôn cảm thấy là một trận cục.

Khương Tú giương mắt hỏi, hắn giống như muốn xem thấu Trần Lễ.

Trần Lễ lắc đầu cười nói:

- Việc này không phải còn đang điều tra à, đạo cốt bị Yêu thánh Yêu tộc đánh cắp, Thiên Đình đuổi giết hắn, kết quả đạo cốt rơi xuống ở trên đường, bị Tiên đạo Vương tộc đạt được, hết thảy thoạt nhìn xác thực hoang đường, nhưng chúng ta chỉ

có thể tin tưởng chúng ta thấy, nghĩ quá nhiều cũng không có ý nghĩa.

Khương Tú nghe xong, nheo mắt lại, không tiếp tục lên tiếng.

Thật lâu.

Hắn thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía mặt kính, thở dài một tiếng:

- Nhưng làm như thế này, sẽ đồ thán sinh linh, nhất định phải như thế sao?

Vừa nghĩ tới kiếp số mở ra, chúng sinh Tiên đạo chịu khổ, hắn rất khó chịu.

Nếu như hắn có thể chưởng khống Tiên đạo, không hy vọng xảy ra chuyện như vậy.

Trần Lễ nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, thái bình là rất tốt đẹp, mỗi một vị sinh linh đều có quyền lực sinh tồn, nhưng sinh tồn vốn là hi sinh kẻ yếu để đổi lấy, mặc dù không có cục này, kiếp số vẫn sẽ buông xuống, hiện tại ít nhất còn có thể điều khiển, nếu thuận theo tự nhiên, đây mới thực sự là hạo kiếp.

Hiện tại nói về kiếp số, cao tầng các thế lực lớn vẫn còn có thể bảo trì lý trí.

Nhưng nếu thuận theo tự nhiên, không ngừng tích lũy nhân quả thù hận, khi đó, chúng sinh tranh không phải kiếp số, là một hơi, là báo thù, là tham lam cực hạn.

- Nếu như Tiên đạo đủ lớn, có tài nguyên vô hạn…

Khương Tú tự lẩm bẩm.

Trần Lễ ngắt lời nói:

- Nếu là như vậy, Tiên đạo chính là kiếp nạn của Đại Thiên thế giới.

Khương Tú lần nữa thở dài.

Đúng lúc này, một tiếng quát to vang lên:

- Trẫm chính là Thiên Cảnh Thiên Tử, hôm nay chứng được Đại La Siêu Thoát, nguyện vì nhân tộc phát ra hoành nguyện, vĩnh thế bảo hộ nhân tộc, khí vận của trẫm, là khí vận của Nhân tộc! Nhân tộc hưng, trẫm sẽ mạnh, nhân tộc vong, trẫm cùng vong.

Tiếng Khương Hồng Trần vang lên, lời vừa nói ra, chư thiên vạn giới rung động.

Từ nơi sâu xa, công đức khổng lồ buông xuống, một đường hạ xuống Thiên Cảnh Tiên Kinh.

Khương Tú, Trần Lễ động dung, quay đầu nhìn về phía ngoài điện.

Trần Lễ phun ra một câu:

- Giỏi cho một Long Đế, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện hoành nguyện, cũng không phải không có người làm qua, nhưng Khương Hồng Trần khóa cả bản thân cùng cả Nhân tộc, từ xưa đến nay chưa hề có, vừa đột phá Đại La Siêu Thoát, Khương Hồng Trần cũng vì vậy mà hậu tích bạc phát.

Gương mặt Khương Tú lộ ra vẻ không thể tin được.

Hắn bị đại khí phách của người đời sau này chấn kinh.

Một bên khác.

Đạo Môn, trong bát quái cung.

Đạo Côn Luân mở mắt, bấm ngón tay tính toán, ánh mắt biến hóa, nhẹ giọng tự nói:

- Nhất cử Thần Tướng cảnh, Thiên Mệnh chi nhân.

Hắn tính tới Khương Hồng Trần muốn mượn lấy khí vận cùng công đức, nhất cử đột phá Đại La Thần Tướng cảnh.

Chuyện thế nào?

Dưới tình huống chưa có tiếp xúc qua Đại La Thần Tướng, thiên tư lại yêu nghiệt cũng không có khả năng bước vào Đại La Thần Tướng, Thiên Cảnh không có Đại La Thần Tướng.

Chẳng lẽ là…

Đạo Côn Luân nhanh chóng dùng Bát Quái chi pháp thôi diễn, kết quả càng tính càng kinh ngạc.

Hắn căn bản không tính được.

Chỉ có một khả năng.

Đạo Côn Luân còn như vậy, huống chi Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, tính tình gấp nhất Cực Quang thần quân xuất quan.

Một góc của Đại La tiên vực.

Khương Nghĩa trống rỗng xuất hiện trên mái hiên, nhìn về phương xa, vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn một mực tự xưng là thiên tư mạnh nhất Khương tộc, nhưng hắn cũng bị Khương Hồng Trần hù dọa.

Thiên Cảnh phi thăng mới bao nhiêu vạn năm, Long Đế vừa phi thăng bất quá hai ngàn tuổi, bây giờ mới đi qua mấy trăm ngàn năm, kẻ này lại muốn nhất cử chứng được Đại La Thần Tướng.

Từ xưa đến nay, không ai có thể duy nhất một lần đột phá đến Đại La Thần Tướng như Tiên Đế.

Đại Đạo chi nhãn của hắn cũng cảm ứng được, có một đôi Đại Đạo chi nhãn trước nay chưa có đang sinh ra, đó là Đại Đạo chi nhãn thuộc về Thiên Cảnh Long Đế.

Kim Diệu Y đi ra nhà ở của mình, xem hướng chân trời, đang kinh ngạc.

Nàng còn không có đi đến cấp độ Đại La, nhưng ấn tượng của nàng khắc sâu đối với Thiên Cảnh Long Đế, thiên uy bao phủ toàn bộ Đại La tiên vực phải là tu vi cường đại như thế nào mới có thể đưa tới?

Trên biển mây, Bạch Kỳ, Tô Dần, Chu Bất Thế đứng sóng vai, cuồng phong gào thét khuôn mặt của bọn hắn, thổi áo bào bọn hắn lay động, bên trong con ngươi của bọn họ đều là màu vàng kim.

Theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, phía trước là một mảnh đại dương màu vàng óng, công đức kim vũ mênh mông không

ngừng hạ xuống, mà trong biển rộng kia, có một thân ảnh ngạo nghễ mà đứng.

Không phải Khương Hồng Trần, còn là ai?

- Tiểu tử này lúc trước bằng vào khí vận cùng công đức khi phi thăng cũng đủ để chứng được Đại La, nhưng hắn ngăn chặn, một mực nghẹn đến bây giờ, ngay cả vị lão sư là ta đây cũng không suy nghĩ, thiên phú của hắn không chỉ ở trên tu hành, cảm giác và sự lợi dụng của hắn về khí vận, công đức là không ai bằng.

Tô Dần cảm khái nói.

Sắc mặt Chu Bất Thế đầy nghiêm túc, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Lúc tuổi còn trẻ, hắn cũng cho rằng mình là Tiên Đạo đệ nhất thiên tài, nhưng hắn bây giờ căn bản sờ không tới cánh cửa Đại La Thần Tướng.

Nhìn lại Khương Hồng Trần một chút.

Hắn cuối cùng hiểu rõ ánh mắt những tiền bối kia đối đãi hắn, nguyên lai là cảm giác này.

Tô Dần nhìn về phía Bạch Kỳ, tò mò hỏi:

- Bất quá nói đi thì nói lại, vì sao hắn có thể ngộ được Thần Tướng chi cảnh, chẳng lẽ thánh mẫu còn mời lão sư khác cho hắn?

Nghe vậy, Bạch Kỳ che miệng cười nói:

- Hết thảy Đại La Thần Tướng chỉ có bốn vị, Tiên đạo Tam Thánh không ra, chẳng lẽ ta thỉnh chính là Yêu Đế?

Chương 1452 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (1)

Tô Dần, Chu Bất Thế cũng nhịn không được trợn trắng mắt, bọn hắn biết Tiên đạo không chỉ có bốn vị Đại La Thần Tướng, bất quá nếu Bạch Kỳ không muốn nói, vậy bọn hắn cũng chỉ có thể thôi.

Bọn hắn tiếp tục quan sát Khương Hồng Trần đột phá.

Khương Hồng Trần đột phá cũng không có dẫn tới thiên kiếp, bởi vì có lực lượng công đức cực kỳ to lớn đang che chở bảo vệ cho bọn họ, công đức kim quang liên tục không ngừng hạ xuống, để đại dương màu vàng óng phía trước không ngừng nhấc lên sóng biển.

Càng ngày càng nhiều đại năng chạy đến, đứng ở các phương hướng quan sát thịnh sự rầm rộ này.

- Khí thế của hắn đã đi đến Đại La Siêu Thoát, lại còn đang tăng lên điên cuồng, chẳng lẽ hắn còn muốn tiếp tục đột phá?

- Thế nào có khả năng, từ Tiên Đế một hơi đột phá đến Đại La Thần Tướng?

- Giỏi cho một Thiên Cảnh Long Đế, trách không được đại thế lựa chọn hắn làm Nhân Hoàng.

- Không thể không thừa nhận, ở trước mặt hắn, bất kỳ thiên kiêu gì đều trở nên bình thường, từ xưa đến nay không có loại tồn tại này?

- Có trình trò hay để nhìn rồi, một khi Long Đế thành tựu Đại La Thần Tướng, kiếp số thắng bại ra sao sẽ khó liệu đây.

Các đại năng nghị luận ầm ĩ, không ít tồn tại đã bắt đầu thi pháp truyền lại tình báo.

Bên trong Thiên Giới, vô số tiên thần xuất quan, đứng trên tầng tám trời, cúi xem trận đột phá to lớn này.

Một bên khác.

Trong khu vực Yêu tộc, Yêu Đế đứng giữa sườn núi, đón gió mà đứng, hai tay của hắn chắp ra sau eo, hiển thị rõ khí thế bá đạo của đế tôn yêu tộc.

Bên trong hai con mắt của hắn phản chiếu lấy dáng người Khương Hồng Trần độ kiếp, hắn cùng Khương Hồng Trần mặc dù chưa từng gặp qua, nhưng hai bên đều đã biết được đối phương chính là đối thủ số mệnh an bài.

- Lúc này mới đúng.

Yêu Đế nhếch miệng lên, trước đó nghe nói Thiên Cảnh Long Đế, hắn có chút im lặng, cảm thấy tìm một vị hậu bối làm

Nhân Hoàng, thật sự không xứng là đối thủ của hắn, hắn mong muốn chính là một trận chiến đỉnh phong, một trận đại chiến để thương sinh hậu thế nhắc tới đều cảm thấy ghê gớm, hắn muốn trèo lên đỉnh bên trong một tràng đại chiến kiểu này.

Theo Tiên Đế nhất cử chứng được Đại La Thần Tướng, Yêu Đế không thể không thừa nhận, mình thật đánh giá thấp đối phương.

Một khi Thiên Cảnh Long Đế thành công, hắn sẽ được ghi vào sử sách Tiên đạo, đây tuyệt đối là hành động vĩ đại xưa nay chưa từng có.

Suy nghĩ kỹ một chút, Thiên Cảnh Long Đế đã làm được chuyện không ít người xưa chưa từng làm, để Yêu Đế càng thêm chờ mong vào kiếp số sau này.

Hắn xoay người sang chỗ khác, đi vào bên trong động phủ của mình, tan biến trong bóng tối.

Trước khi đại kiếp tiến đến, hắn sẽ không lười biếng tu luyện, bởi vì dã tâm của hắn rất lớn, tồn tại mà hắn muốn muốn khiêu chiến cũng rất nhiều.

Khương Hồng Trần cuối cùng thành công chứng được Đại La Thần Tướng cảnh, danh chấn Tiên đạo, uy danh của hắn cũng truyền ra Đại Thiên thế giới, thiên tư của hắn thật sự đáng sợ, bên trong các đạo thống khác, từ xưa tới nay chưa từng có ai ở số tuổi của hắn đi đến Đại La Thần Tướng cảnh, Chu Quái cũng không có.

Theo Khương Hồng Trần quật khởi, các phương đại năng càng thêm chờ mong Tiên đạo đại kiếp.

Chu Quái cũng bắt đầu đặt cược, điều động vô số sinh linh Chu Quái đã tu tiên tiến đến đứng đội, như phần lớn thế lực, Chu Quái cũng là đặt cược hai đầu, để sinh linh trong đạo thống lựa chọn bằng tâm của mình.

Sau khi thành tựu Đại La Thần Tướng, Thiên Cảnh tiếp tục chinh chiến, thể hiện ra khí thế oai hùng nuốt hết thảy, không có vận triều có thể ngăn cản.

Nương tựa theo uy năng của Đại La Thần Tướng, Khương Hồng Trần chỉ dùng vạn năm đã nhất thống Nhân tộc, trong đó bao gồm cả nhân tộc trong Linh giới và chư thiên vạn giới.

Vì tuyên bố Nhân tộc nhất thống, Khương Hồng Trần tổ chức một trận đại điển, tuyên bố rằng Nhân tộc Tiên đạo đã sinh ra Nhân Hoàng.

Cùng lúc đó, đạo cốt cũng đang phát huy tác dụng của mình.

Thiên kiêu Diễn Tộc tay cầm đạo cốt dùng tu vi Tiên Đế hạ gục Đại La, rung động toàn bộ Tiên đạo, mặc dù Đại La bất tử, nhưng Đại La quả thật bị hắn hạ gục, cái này cũng dẫn đến càng nhiều cường giả chạy theo đạo cốt như vịt.

Có người từng đưa ra một ý nghĩ, Tiên Đế dựa vào đạo cốt có thể hạ gục Đại La Siêu Thoát, Đại La Siêu Thoát tay cầm đạo cốt, lại phải mạnh cỡ nào?

Cái này khiến các Đại La điên cuồng lên, biết rõ là kiếp số dẫn đến, vẫn có không ít đại năng nhịn không được động tâm.

Kiếp số là thật, cơ duyên cũng là thật, người tài có được.

Cứ như vậy, Đại La tiên vực nhấc lên phong trào truy đuổi đạo cốt, đạo cốt không ngừng thay đổi chủ nhân, dần dần, Đại La Siêu Thoát cũng không còn quá cao lớn, thần thánh trong lòng chúng sinh, cũng không phải cấp độ đỉnh tiêm của Tiên đạo.

Thoáng chớp mắt.

Trăm vạn năm trôi qua.

Đạo cốt lưu lạc đến trong tay hoàng thất Thiên Cảnh, một hậu duệ hoàng tộc đạt được lúc đi ra bên ngoài lịch luyện, kết quả bị một phương Yêu Thánh phát hiện, cuối cùng chết thảm bên ngoài Thiên Cảnh, việc này triệt để đốt lên kiếp số.

Vị hậu duệ hoàng tộc chính là một trong dòng dõi mà Thiên Cảnh Long Đế thương yêu nhất, Long Đế cũng trăm triệu lần không nghĩ tới kiếp số bắt đầu sẽ ở trên người đứa trẻ này, mặc dù sớm có đoán trước, nhưng khi dòng dõi mình thương yêu nhất chết thảm, hắn vẫn nổi giận, hắn hiệu triệu hết thảy vận triều nhân tộc, chuẩn bị tuyên chiến Yêu tộc.

Yêu Đế biết được việc này, bắt đầu điều động thế lực khắp nơi Yêu tộc, chuẩn bị nghênh đón trận chiến thứ nhất của lượng kiếp.

Tràng lượng đầu tiên của Thiên Đạo chính thức khai hỏa.

Bên trong Tử Tiêu cung, bởi vì có cấm chế ngăn cách, Khương Trường Sinh hoàn toàn không cảm giác được Tiên đạo biến hóa, đi tắm bên trong cảm ngộ của bản thân.

Một mực đến khi hắn tự nhiên tỉnh lại, hắn cảm giác bản thân như mơ một giấc mộng kéo dài, khiến cho hắn có chút mê mang.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực đang suy nghĩ cảnh giới tiếp theo.

Cuối cùng, hắn nghĩ ra.

Chương 1453 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (2)

Hắn dùng đại đạo mình sáng tạo thành tựu cảnh giới tiếp theo, cảnh giới này tự nhiên có quan hệ đến Đại Đạo sáng tạo ra, bất quá sáng tạo Đại Đạo khó khăn cỡ nào, hắn cân nhắc cho chúng sinh, không thể không lui một bước.

Dùng lực lượng Thiên Đạo sáng tạo Hậu Thiên Đại Đạo.

Cái gọi là Hậu Thiên Đại Đạo, chính là Đại Đạo không đủ thuần túy, nhưng lại có được lực lượng có thể so với lực lượng của Đại Đạo.

Đạo.

Dùng tu hành của bản thân sáng tạo đạo thuộc về mình, sánh vai với Đại Đạo của Đại Thiên thế giới.

Nghe hoang đường, nhưng chỉ cần Khương Trường Sinh đủ mạnh, hắn nguyện ý chèo chống một mảnh bầu trời vì chúng sinh Tiên đạo, nếu khó đột phá ở trong Đại Thiên thế giới, vậy thì đột phá ở bên trong thiên hạ của hắn, đi đến cảnh giới càng mạnh mẽ hơn.

Khương Trường Sinh cảm thấy ý nghĩ này không tệ, bất quá, đợi sau khi Hồng Mông Đại Đạo thành công trưởng thành mới có thể phổ biến.

Cảnh giới tiếp theo, cứ gọi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đi.

Tựa như pháp bảo, phía trên Thiên Đạo chí bảo chính là Hỗn Nguyên linh bảo.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể gọi tắt là Tiên Thánh, đây là Thánh cảnh của Tiên đạo, dùng cái này để đè lên đạo thống khác, biểu lộ ra Tiên đạo mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Đại La tiên vực.

Nghiệp lực thật nồng nặc.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thầm nghĩ:

- Lượng kiếp đã bắt đầu rồi sao, cũng đúng, chờ lâu như thế mà.

Ánh mắt của hắn hướng về Đại La tiên vực, đầy rẫy thê lương.

Lượng kiếp nằm trong dự liệu của hắn mở ra, tất nhiên sinh linh đồ thán, theo vong hồn càng ngày càng nhiều, giữa thiên địa tràn ngập nghiệp lực, toàn bộ Đại La tiên vực đã hóa thành luyện ngục, khắp nơi đều là chém giết.

Lượng kiếp đã mở ra gần trăm vạn năm, mà Khương Trường Sinh bế quan hai trăm vạn năm.

Đối với hắn mà nói, hai trăm vạn năm như một giấc mộng, nhưng đối với chúng sinh trong thiên địa mà nói, là một trận thí luyện thống khổ vĩnh viễn.

Hết thảy giáo phái đều bị cuốn vào trong đó, nhân vật chính lượng kiếp mặc dù là Nhân tộc và Yêu tộc, nhưng chủng tộc khác cũng vội vã tham chiến, trừ phi rời xa Đại La tiên vực, bằng không người nào cũng không thể chỉ lo thân mình.

Số lượng chúng sinh đã giảm bớt bảy thành, toàn bộ Đại La tiên vực đều đìu hiu hơn dĩ vãng, nhưng khí vận Thiên Đạo lại đang tăng cường, nguyên nhân là sinh linh sống sót càng ngày càng mạnh, số lượng Đại La càng nghênh đón tăng vọt, bên trong một vạn năm, ít nhất sinh ra hai vị Đại La, đủ để thấy áp lực do lượng kiếp mang đến lớn bao nhiêu.

Khương Trường Sinh thấy Thiên Đình cũng nhập kiếp, Thiên Đế ở sau lưng bày mưu nghĩ kế, nhưng lại đánh giá thấp nhân quả, các tiên thần luôn có bạn thân ở trong Đại La tiên vực, người đời sau, người mình để ý gặp nạn, thế là chôn xuống hạt giống cừu hận, theo cừu hận càng ngày càng nhiều, Thiên Đình cuối cùng hãm sâu vào trong vũng bùn.

- Từ nơi sâu xa thao túng kiếp số lại là lực lượng gì.

Khương Trường Sinh cẩn thận cảm thụ, ngoại trừ lượng kiếp vận hành Thiên Đạo ra, có một cỗ lực lượng quỷ dị có thể che đậy nhân quả, đồng thời thúc đẩy sinh trưởng tâm tình tiêu cực, để chúng sinh lại càng dễ vào kiếp.

Ánh mắt của hắn dần dần đi vào phía trên Đại La tiên vực, chuẩn xác mà nói là phía trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Thiên Đạo khí vận hội tụ tại đây, hắn mơ hồ thấy một cỗ lực lượng vô hình không biết từ nơi nào đến, vô thanh vô tức chui vào bên trong khí vận Thiên Đạo.

Dùng tu vi Đại La Kim Tiên của hắn cũng nhìn không thấu cỗ khí tức này, thậm chí không thể đụng vào.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát đã thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi xem Đại La tiên vực.

Giờ phút này, Nhân tộc, Yêu tộc lại đang dẫn phát một trận đại chiến, đã chiến đấu mấy trăm năm, có tới vượt qua năm mươi vị Đại La tham chiến.

Khương Trường Sinh phát hiện Đại La tiên vực trở nên càng kiên cố hơn, chuẩn xác mà nói là Thiên Đạo khí vận gia trì, cho các Đại La sân khấu chiến đấu tốt hơn.

Khương Hồng Trần cùng Yêu Đế đều đã xuất chiến, hai vị Đại La Thần Tướng cũng không có đánh ở bên trong chiến trường, mà nhảy đến tầng sâu không gian tiếp tục quyết chiến, Khương Hồng Trần tiểu tử này lại còn đã luyện thành Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân.

Như thế để Khương Trường Sinh thật bất ngờ.

Nhân quả tới gần kiếp số sẽ trở nên mơ hồ, hắn biết được Khương Hồng Trần tồn tại, lại không nghĩ tới thiên tư của vị

hậu bối này yêu nghiệt như thế, gần như không có thiếu hụt.

Trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra vẻ tự hào, dù sao đối phương là huyết mạch của mình, có thể chiến đấu phong vân ở cấp độ đỉnh tiêm của Tiên đạo, há không tăng thể diện cho hắn, ít nhất huyết mạch của hắn cũng không phải hạng người bình thường.

Hắn bắt đầu say sưa ngon lành quan chiến, không có ý xuất thủ.

Thiên Đạo lượng kiếp lần đầu tiên không cần hắn hiện thân, chờ sắp phải kết thúc thì để Tiên đạo Tam Thánh ra mặt là được, vừa hay tạo nên địa vị cho bọn hắn.

Tiên đạo Tam Thánh càng siêu nhiên, hắn thân là lão sư tự nhiên càng thêm không thể tưởng tượng.

Rất lâu.

Bạch Kỳ bỗng nhiên trở lại Tử Tiêu cung, khi nàng nhìn thấy Khương Trường Sinh mở to mắt, vội vàng lại gần, hỏi:

- Chủ nhân, ngài cuối cùng tỉnh, đối với lượng kiếp hiện thời, ngài có chỉ thị gì không?

Khương Trường Sinh hững hờ trả lời:

- Thuận theo tự nhiên, ta sẽ không nhúng tay, trừ phi Đại La tiên vực bị đánh nát.

Bạch Kỳ che miệng cười nói:

- Đại La tiên vực thế nào có khả năng bị đánh nát, có Thiên Đạo bảo hộ, lần lượng kiếp này không được, lượng kiếp từ nay về sau càng không có khả năng, Đại La tiên vực sẽ chỉ càng ngày càng cường đại.

Khương Trường Sinh từ chối cho ý kiến.

Bạch Kỳ bắt đầu giảng giải các sự kiện lớn phát sinh trong lượng kiếp.

Theo lượng kiếp mở ra, hai tộc đại chiến, càng ngày càng nhiều công đức giáo phái đi theo điều động đệ tử trợ giúp, nhưng theo sinh linh hi sinh càng ngày càng nhiều, không thể

tránh khỏi kéo cừu hận giữa các Đại La, bởi vì có không ít thân truyền đệ tử của Đại La chết thảm trong đó.

Ngay cả Kiếm Thần, Thái Thượng Côn Luân, Bắc Đấu chân nhân bên trong Thái Sơ Cửu Thánh cũng tham gia vào, thề phải báo thù cho đệ tử nhà mình.

Chương 1454 - Đại đạo lực lượng, đột kích (1)

Ngay cả Thái Sơ Cửu Thánh Đại La đều đã xuống tràng, trận lượng kiếp này thật đúng là kịch liệt.

Khương Trường Sinh nghe Bạch Kỳ giảng giải lượng kiếp, trong lòng đầy cảm khái.

Mặc dù đại kiếp đã lên trăm vạn năm, nhưng vẫn chưa tới mức độ kết thúc, Thiên Đạo có quy tắc của mình, khi nghiệp lực đạt tới trình độ nhất định, nó sẽ ám chỉ chúng sinh kết thúc lượng kiếp, khi đó, tự có người trong Thiên Mệnh được Thiên Đạo cảm ứng.

Thân là chủ nhân Thiên Đạo, Khương Trường Sinh có thể cảm giác được Thiên Đạo còn chưa lựa chọn ra người trong Thiên Mệnh.

Yêu Đế, Khương Hồng Trần cũng xem như Thiên Mệnh tồn tại, nhưng bọn hắn chỉ phụ trách mở ra lượng kiếp, kết thúc lượng kiếp lại là vị tồn tại thứ ba.

Trận lượng kiếp này sẽ thành tựu một tộc, cùng với chủ nhân của tộc đó, trừ cái đó ra, kẻ thu lợi lớn nhất chính là người trong Thiên Mệnh thứ ba kia, đến nỗi sẽ là ai, Khương Trường Sinh không muốn làm dự đoán, hắn chuẩn bị để Thiên Đạo tự mình lựa chọn, cũng tính cho chúng sinh một cái cơ hội.

Bạch Kỳ nói trọn vẹn nửa ngày, mới kể xong các sự kiện lớn của lượng kiếp.

Nói đến đạo cốt, nàng có chút thấp thỏm lo lắng, cũng may Khương Trường Sinh không có so đo để cho nàng thở dài một hơi.

Bây giờ đạo cốt đã mất tích, không biết bị người nào đoạt được, bất quá hành tung của đạo cốt chạy không khỏi mắt Khương Trường Sinh.

- Chủ nhân, khối đạo cốt kia mất tích, có thể dẫn phát nhiễu loạn hay không, bây giờ nhân quả Đại La tiên vực khó phân biệt, ngay cả Đạo Côn Luân cũng không tính được.

Bạch Kỳ nhíu mày, một mặt sầu lo nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có thể có nhiễu loạn gì, người khác thì cũng thôi đi, ngươi còn thật sự cho rằng khối đạo cốt này có thể sáng tạo ra một ta khác?

Bạch Kỳ nghe xong, ánh mắt sáng lên, nàng trước kia đương nhiên sẽ không cho rằng như vậy, nhưng theo lượng kiếp mở ra, lực lượng của đạo cốt càng ngày càng mạnh, mỗi lần xuất hiện đều có thể chấn kinh chúng sinh Tiên đạo, không thể để cho nàng không nghi ngờ đạo cốt thật có sức mạnh vô cùng vô tận.

- Khối xương này là ta gặp nhân quả cắn trả rồi sáng tạo, sở dĩ mạnh lên, là bởi vì nó tiếp nhận nhân quả càng ngày càng nhiều, nhất là nghiệp lực của lượng kiếp kích thích, bất quá toàn bộ nhân quả Tiên đạo chung vào một chỗ, cũng không đủ để nó vượt qua ta.

Lúc Khương Trường Sinh nói lời này, ngữ khí bình tĩnh, nhưng Bạch Kỳ nghe được thì cảm xúc sục sôi.

Nàng dùng một loại ánh mắt cuồng nhiệt, sùng bái nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Chủ nhân, vậy khối đạo cốt này bây giờ ở nơi nào?

Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, nói:

- Đang ở trong tay Chu Quái, bọn hắn mong muốn nhập kiếp, vậy thì tùy theo bọn hắn đi.

Chu Quái?

Bạch Kỳ sửng sốt, thế nào chạy tới trong tay Chu Quái?

Bên trong hư không, một bảo tháp to lớn đứng ngạo nghễ trong bầy trời đầy ngôi sao.

Đỉnh bảo tháp, bên trong một đại điện.

Một nam tử quỳ một chân, hai tay nâng lên, một khối xương trôi nổi, chính là đạo cốt.

Bảy vị Đạo Hư Tôn Chủ ngồi trên điện không khỏi động dung, tầm mắt nhìn chòng chọc vào đạo cốt.

- Cái này là đạo cốt? Lực lượng nhân quả thật mạnh.

- Không nghĩ tới thật đúng là bị các ngươi đạt được, có khối đạo cốt này, chúng ta có thể sáng tạo ra vị Đạo…. thứ hai.

- Không thể gọi thẳng tên huý.

- Không sai, đạo hạnh của hắn quá cao, chúng ta nói chuyện cần chú ý cẩn thận.

- Ha ha ha, Đại La tiên vực vì khối xương này đánh túi bụi, ai có thể nghĩ tới sẽ rơi vào trong tay chúng ta?

Bảy vị Đạo Hư Tôn Chủ trò chuyện với nhau, phần lớn đều hết sức hưng phấn.

Từ khi Chu Quái thần tôn vội vàng nghiên cứu Tiên đạo, Đạo Hư Tôn Chủ được cho là đỉnh tiêm bên trong Chu Quái, mỗi người nắm khống quyền thế.

Bây giờ bên trong Chu Quái đã bắt đầu chia năm xẻ bảy, có người kiên trì đạo thống của mình, có người tôn sùng Tiên đạo, tự nhiên sẽ dẫn tới phân liệt.

Bảy vị bọn hắn chính là trận doanh tôn sùng Tiên đạo, cho nên để mắt tới đạo cốt.

Nam tử nửa quỳ ngẩng đầu lên nói:

- Bảy vị tôn chủ, khối xương này cực kỳ tà dị, các ngươi nên cẩn thận sử dụng, chủ nhân trước đó của nó chính là một tên Đại La, cưỡng ép dung nhập xương này, đã rơi vào ma đạo, cả ngày điên điên khùng khùng.

Lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt bảy vị Đạo Hư Tôn Chủ tan biến, thần sắc đều nghiêm túc.

Đại La mạnh mẽ, bọn hắn đã cảm thụ qua.

Thực lực Đại La không bằng Đạo Hư Tôn Chủ, nhưng tâm trí Đại La kiên định lạ thường, bọn hắn từng trao đổi qua với Đại

La, đều kính nể đạo tâm của Tu Tiên giả.

Ngay cả Tu Tiên giả Đại La đều gánh không được đạo cốt cắn trả.

Một vị Đạo Hư Tôn Chủ mở lời:

- Không sao đâu, chúng ta không dung hợp đạo cốt là được, so với việc sử dụng lỗ mãng như thế, chúng ta càng để ý nghiên cứu lực lượng trong đạo cốt hơn.

Sáu vị Đạo Hư Tôn Chủ khác đều gật đầu, thấy thế, vị nam tử kia hành lễ rời đi.

Đạo cốt treo lơ lửng trong không trung, quanh thân lượn lờ lấy khí xám quỷ dị, giống như tượng trưng cho điềm xấu.

…

Sau khi kết thúc trạng thái bế quan, Khương Trường Sinh cũng không có lại tiếp tục bế quan, mà bắt đầu luyện chế pháp bảo, Bạch Kỳ thì thủ ở bên cạnh hắn, hầu hạ hắn.

Không đến ngàn năm, có người ở tầng trời ba mươi kêu gọi Bạch Kỳ, nàng không thể không đứng dậy rời đi.

Khương Trường Sinh cũng không cần Bạch Kỳ bồi tiếp, hắn một bên luyện bảo, một bên nhìn về phía Địa Tiên giới.

Đưa mắt xung quanh Đại La tiên vực, Địa Tiên giới là thiên địa duy nhất không có bị kiếp số ảnh hưởng, ngoại trừ Khương Trường Sinh chiếu cố ra, còn có Mộ Linh Lạc, Thái Oa tọa trấn Địa Tiên giới, để nó ngăn cách bên ngoài, từ đó bảo vệ quy tắc thiên địa cùng chúng sinh của giới này.

Bây giờ Địa Tiên giới cũng hiện ra rất nhiều đại năng, số lượng Tiên Đế hơn trăm, nhưng tạm thời không có Đại La, những Tiên Đế này cũng hiểu biết Đại La tiên vực đang trải qua kiếp số, cho nên cũng không dám ra ngoài, mà Tiên Đế phía dưới, căn bản không rõ ràng thiên ngoại còn có Tiên đạo càng rộng lớn hơn.

Chương 1455 - Đại đạo lực lượng, đột kích (2)

Một vài nhân vật thần thoại cổ xưa trong trí nhớ kiếp trước của Khương Trường Sinh bắt đầu xuất hiện, tỷ như Hoàng Đế,

Thần Nông, Phục Hi, Xi Vưu, Chúc Long các loại, ngay cả Hình Thiên mà Khương Trường Sinh trước đó gặp phải bên trong đạo thống phản thần cũng đã sinh ra, chẳng qua là còn rất trẻ.

- Như thế xem ra, Địa Cầu không phải là Địa Tiên giới.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Địa Tiên giới do hắn sáng tạo, đã giảm bớt đi quá trình diễn hóa tự nhiên, nếu như phát triển mấy chục ức năm như thường, Địa Tiên giới nhất định sẽ đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng, khi đó, đám người Hoàng Đế, Thần Nông tuyệt đối càng thêm cổ lão hơn so với hình ảnh thần thoại trong trí nhớ của hắn.

Nhìn rất lâu, Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Đại Thiên thế giới.

Tiên đạo an bình nhiều năm cuối cùng sắp nghênh đón ngoại địch, đối phương rõ ràng biết được Tiên đạo đang đứng trước lượng kiếp, muốn nhân cơ hội này xâm lấn.

Sau khi Thiên Tôn bị hắn hạ gục, còn có thế lực chạy đến, cũng không biết là cần cái gì.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay suy tính, phát hiện đạo thống của đối phương có một chút nhân quả quen thuộc.

Huyền Mệnh, Trấn Xu.

Dựa theo hắn diễn toán, Huyền Mệnh, Trấn Xu chính là vong ở trong tay đạo thống này.

Hắn muốn tiếp tục thôi diễn, không thể tính tới nhân quả của bản thân đạo thống kia.

Hắn vận dụng hương hỏa diễn toán:

- Người mạnh nhất đạo thống này mạnh bao nhiêu?

【 Liên quan đến đại đạo lực lượng, không thể thôi diễn 】

Đại đạo lực lượng.

Đây là Khương Trường Sinh lần đầu tiên thấy nhắc nhở như thế.

Trách không được dám đến gây sự với Tiên đạo.

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn đã rất lâu không có tâm lý gợn sóng dạng này.

Hắn có dự cảm, đạo thống này tuyệt không phải đối thủ trước kia, mà hắn còn không rõ ràng lắm đối phương rốt cuộc muốn làm cái gì.

Dưới cái nhìn soi mói của hắn, một đầu khói xám đang ở bao phủ hư không bên ngoài Tiên đạo lĩnh vực, bên trong khói xám, vô số thân ảnh khủng bố như ẩn như hiện.

Bởi vì cách xa nhau quá xa, Khương Trường Sinh cũng không dễ dùng thần niệm dò xét, sợ đánh rắn động cỏ.

Khói xám là đi về phía Tiên đạo, tốc độ tiến lên rất nhanh, nhưng mong muốn đi đến Tiên đạo, đoán chừng vẫn cần trăm vạn năm.

Trăm vạn năm, không đủ để Tiên đạo lượng kiếp kết thúc.

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, có lẽ đối phương cũng không phải đi tới phía Tiên đạo, chẳng qua ven đường thuận tiện chuẩn bị thu thập Tiên đạo.

Không chỉ là hắn, Thiên Đạo cũng cảm nhận được mối nguy, chỉ là không có phản hồi cho chúng sinh.

Càng nghĩ, Khương Trường Sinh quyết định thăm dò một phen.

Hắn sáng tạo ra một tôn phân thân, lại dùng Đại Thiết Thiên Thuật thay đổi khí tức nhân quả, sửa đổi hình tượng, để phân thân tiến đến dò xét.

Phân thân hóa thành một người áo đen tóc tai bù xù, thoạt nhìn rất giống tà ma ngoại đạo, không có nửa điểm khí chất của bản tôn.

Bên trong hư không, vô biên vô tận khói xám mang theo khí tức Đại Đạo lan tràn, chiếm đoạt hết thảy tồn tại dọc đường, những sao trời vô cùng to lớn như cát sỏi bị đại dương mênh mông thôn phệ, lộ ra cực kỳ nhỏ bé.

Phân thân Khương Trường Sinh cấp tốc bay tới, giống như một người đang ngao du ở trong hư không, hắn đột nhiên dừng

lại, nhíu mày nhìn về khói xám vô biên phía trước.

Trong mắt hắn, khí tức tựa như Hỗn Độn tại bao phủ Đại Thiên thế giới, thương mang, đìu hiu.

Phân thân do dự một chút, bỗng nhiên vỗ tới phía trước một chưởng, pháp lực ngưng tụ thành một hắc chưởng to lớn, như chưởng lớn của Ma Thần hủy diệt hết thảy, cường thế đánh tan khói xám, nhưng bị khói xám càng xa cấp tốc thôn phệ.

Bên trong khói xám kia lại ngưng tụ ra càng nhiều thân ảnh khủng bố, từng người lóe ra ánh mắt đỏ tươi, kinh dị đáng sợ.

Ánh mắt phân thân ngưng tụ, sáng tạo ra một tôn Đạo Tâm thần chỉ, tiến vào bên trong khói xám.

Sau khi Đạo Tâm thần chỉ xông vào khói xám, trong nháy mắt mất đi giác quan, bốn phương tám hướng kéo tới sát cơ đáng sợ, hắn cấp tốc tiến vào trạng thái chiến đấu.

Theo góc độ phân thân nhìn lại, khói xám phía trước kịch liệt cuồn cuộn, mãi đến mười hơi sau mới vừa bỗng nhiên bình tĩnh.

Đạo Tâm thần chỉ bị diệt.

Một màn này để tâm Khương Trường Sinh và phân thân đều chìm xuống.

Phân thân có một nửa pháp lực của bản tôn, Đạo Tâm thần chỉ hắn sáng tạo cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu, ít nhất tuyệt không phải Đạo Hư Tôn Chủ có thể chống đỡ.

Vĩnh Hằng Thần Tôn bình thường cũng rất khó tru diệt Đạo Hư Tôn Chủ bên trong mười hơi.

Phân thân bắt đầu lùi lại, chẳng qua vẫn hết sức lưỡng lự.

- Hừ, nếu bị ngươi gặp được, vậy thì ở lại đây đi.

Một tiếng nói đầy rét lạnh truyền ra từ một bên trong khói xám, trong chốc lát, tốc độ khói xám vô biên đi tới bỗng nhiên tăng lên.

Phân thân chạy trốn, vừa nhảy ra hư không, đi vào tầng sâu trong không gian, phía sau xuất hiện khói xám bàng bạc, hóa

thành mấy chục cánh tay bắt lấy thân thể của hắn, cưỡng ép hắn túm trở về.

Phân thân chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua, định thần nhìn lại, phát hiện người mình đã ở bên trong khói xám, bốn phương tám hướng đều là thân ảnh khủng bố thấy không rõ hình dáng, từng người trừng đôi mắt màu đỏ tươi khóa chặt lấy hắn.

Oanh!

Phân thân bùng nổ pháp lực, hình thành vòng bảo hộ, kết quả gặp vô số va chạm, pháp lực vòng bảo hộ chỉ chống đỡ năm hơi đã bị phá tan.

Đối mặt thân ảnh đánh tới từ bốn phương tám hướng, phân thân tác chiến, cường thế tru diệt từng kẻ địch kéo tới.

Từ đầu đến cuối, hắn đều thấy không rõ hình dáng của những thân ảnh kia, có một loại lực lượng cường đại nào đó che đậy hình dáng của bọn hắn.

Phân thân đột nhiên cảm nhận được cái gì, ý thức của hắn đột nhiên xuất hiện ở trong bóng tối tuyệt đối, hắn ngẩng đầu nhìn lại, trong bóng tối dần dần ngưng tụ ra một thân ảnh khủng bố cao không bờ bến.

Cũng chính là lúc này, liên hệ giữa Khương Trường Sinh và phân thân bị chặt đứt.

Chương 1456 - Thiết Thiên (1)

Sau khi chặt đứt liên hệ với phân thân, Khương Trường Sinh chỉ có thể dùng tầm mắt đi nhìn trộm tình huống của phân thân.

Bên trong khói xám bàng bạc, sóng sương mù dâng lên, rõ ràng có một cỗ lực lượng cường đại ở bên trong chiến đấu, những thân ảnh khủng bố như ẩn như hiện đều phóng tới một phương hướng, không ngừng có thân ảnh ngưng mới tụ mà ra, tiếp tục đánh tới.

Không đến ba mươi hơi, khói xám vô biên đã bình tĩnh trở lại.

Điều này có nghĩa phân thân đã bị tru diệt hoặc bị hàng phục.

Mặc dù phân thân chỉ có một nửa pháp lực của hắn, cũng không có pháp bảo tương trợ, nhưng rất nhanh đã bị tru diệt, đủ để chứng minh lực lượng bên trong khủng bố đến mức nào.

Mấu chốt nhất là Khương Trường Sinh còn không rõ ràng lắm tồn tại sau lưng trong này.

Khương Trường Sinh lúc này lách thần niệm qua khói xám vô biên, nhìn về phía những hư không bị khói xám vô biên bao phủ qua, phát hiện những sao trời, thiên địa cũng không có chút sinh cơ, theo nhân quả lưu lại, một ít thiên địa trước kia tồn tại chúng sinh.

Như thế xem ra, đối phương chưa chắc đi về phía Tiên đạo, chẳng qua là Tiên đạo đang ở trên con đường đối phương tiến lên, bọn hắn sẽ thôn phệ hết thảy sinh linh dọc đường, nhưng không sẽ phá hư thiên địa.

Khương Trường Sinh đầu tiên suy nghĩ chính là dịch chuyển Tiên đạo khỏi quỹ đạo của đối phương, nhưng làm như vậy, sợ rằng sẽ kinh động đối phương, bị đối phương khóa chặt.

Thiên Đạo đều cảm nhận được nguy hiểm, cho nên đối phương đã chú ý tới Tiên đạo.

Càng nghĩ, Khương Trường Sinh quyết định vận dụng Đại Thiết Thiên Thuật.

Đại Thiết Thiên Thuật dễ dàng gặp nhân quả cắn trả, nhưng nếu học xong, không thể không cần, hiện tại chính là thời điểm then chốt.

Kẻ địch thần bí mà cường đại trước nay chưa từng có, hắn không thể tùy tiện đi cược.

Đi qua ngàn vạn năm, Khương Trường Sinh đối đầu với kẻ địch đều dễ dàng tru diệt, nhưng đó là dưới tình huống có nắm chắc tuyệt đối, hắn cũng sẽ không qua bành trướng.

Thần niệm Khương Trường Sinh bao trùm toàn bộ lĩnh vực Tiên đạo, trong đó bao hàm cả mấy trăm phương đạo thống không có siêu thoát.

Phương lĩnh vực này vô cùng bao la, nhưng ở bên trong thần niệm của Đại La Kim Tiên, không coi là cái gì, sau khi thành

công bao trùm toàn bộ lĩnh vực, Khương Trường Sinh bắt đầu thi triển Đại Thiết Thiên Thuật.

Hắn muốn dùng Đại Thiết Thiên Thuật che giấu sự tồn tại và nhân quả của Tiên đạo.

Đại Thiết Thiên Thuật, là Thần thuật thay đổi càn khôn, cải biến nhân quả, cơ hồ không gì làm không được, nhưng tương ứng, chuyện làm càng không thể tưởng tượng nổi, mang tới nhân quả cắn trả càng mạnh.

Chúng sinh Tiên đạo thân ở bên trong lượng kiếp cũng không có cảm giác nào, vẫn như cũ đi tắm ở trong thiên địa của mình.

Chợt, Khương Trường Sinh làm cho hết thảy trời đất bên dưới lĩnh vực Tiên đạo chìm vào bên trong tầng sâu không gian tránh né.

Đợi khói xám vô biên đột kích, bọn hắn tìm không thấy Tiên đạo, cũng không cách nào thôi diễn Tiên đạo.

Phân thân của Khương Trường Sinh bên trong khói xám vô biên bị một thân ảnh khủng bố dùng một tay dẫn theo, hắn dùng sức bóp, phân thân tiêu tán.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình, dám điều động lực lượng phân trước đến xò xét.

Thân ảnh khủng bố hừ lạnh nói, trong lời nói tràn ngập khinh thường.

Thân hình hắn giống như người, lại giống tà ma, quanh người đen kịt, thấy không rõ hình dáng, chỉ có một đôi mắt màu đỏ tươi lộ ra diện mạo chân thực.

Bốn phương tám hướng đều là thân ảnh khủng bố như hắn, thân hình lớn nhỏ không đều.

- Đạo thống cường đại nhất phía trước chính là Tiên đạo, có phải là vị Tiên đạo Đạo Tổ kia làm hay không?

Một thân ảnh mở miệng hỏi.

- Khó nói, nhìn không thấu nhân quả của phân thân này.

- Có thể che lấp nhân quả, ta nghĩ là Tham Nhân, khối Nhân Quả thần bia kia của Tham Nhân có được lực lượng như thế.

- Bất kể có phải Tiên đạo hay không, ngược lại chẳng mấy chốc sẽ gặp được.

- Trước đó, thần bộc của ngươi không phải điều tra qua Tiên đạo à, tình huống như thế nào?

- Hắn? Đồ bỏ đi thôi, chẳng qua trở ngại Tiên đạo chiếm đoạt hai phương đạo thống, hắn cũng chỉ thích hợp để nuôi ma đạo.

Các thân ảnh bên trong khói xám liên tục mở miệng, để khu này trở nên ồn ào.

Trong lời nói của bọn hắn, thân ảnh khủng bố tru diệt phân thân Khương Trường Sinh xưng là Đạo Thủy Ma tôn, Đạo Thủy Ma tôn tựa hồ là người chủ đạo trong bọn họ, nhưng ngữ khí của bọn hắn không có kính sợ tuyệt đối, càng giống như cùng cấp.

Đạo Thủy Ma tôn mở lời:

- Tốt, nếu gặp được Tiên đạo, vậy thì nuốt, mặc kệ tên vừa rồi là ai phái đến xò xét, đều không thể ngăn cản bước chân của chúng ta, mục tiêu của chúng ta là thần tích, chiếm đoạt thần tích, nhất định phải thành công.

Lời vừa nói ra, các thân ảnh xung quanh đều an tĩnh lại.

Danh tiếng Tiên đạo Đạo Tổ gần đây xác thực truyền đi rất rộng, nhưng bọn hắn cũng chỉ tò mò.

Sau khi thi triển xong Đại Thiết Thiên Thuật, nhân quả khổng lồ cắn trả cuốn lấy Khương Trường Sinh, nhưng hắn đã xưa đâu bằng nay, không cần lại sáng tạo một cục xương để loại trừ, hắn dễ dàng trấn áp nhân quả cắn trả.

Nhân quả cắn trả này mặc dù mãnh liệt nhưng không có độc như lần trước đó, dù sao thì hành vi của hắn bây giờ chẳng qua là che giấu hành tung, nhân quả cắn trả trước đó chính là cứu vớt chúng sinh ở trong thiên địa vốn nên không còn tồn tại sống sót, vượt qua vô số kỷ nguyên, nhân quả cắn trả hắn phải gánh chịu khó mà tiêu tán, có lẽ, thời gian vượt qua bao lâu,

nhân quả cắn trả ở bên trên đạo cốt cũng cần nhiều thời giờ như vậy để tiêu hóa.

Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, yên lặng chờ khói xám vô biên rời đi.

Lượng kiếp bên trong Tiên đạo còn đang tiếp tục.

Yêu tộc cùng Nhân tộc lại đã trải qua một trận đại chiến lưỡng bại câu thương, Yêu Đế cùng Nhân Hoàng cũng không có quyết ra thắng bại.

Nội thành Yêu Đế, trên đại điện sáng ngời mà bát ngát, Yêu Đế ngồi bên trên đế tọa, trên điện có trăm vạn cường giả yêu tộc đứng vững, địa vị thấp nhất cũng là Yêu Vương tay cầm trăm vạn yêu binh.

Sắc mặt Yêu Đế rất khó nhìn.

Chương 1457 - Thiết Thiên (2)

Hắn và Khương Hồng Trần giao thủ hơn trăm lần, trước kia còn có thể thắng, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, bọn hắn chỉ có thể ngang tài ngang sức, đến lần đại chiến này, hắn thậm chí cảm thấy khí tức thất bại.

Trong chiến đấu, thế công của Khương Hồng Trần cường đại dị thường, hắn căn bản không dám khinh thường, đây là một lần hắn chiến cực khổ nhất.

Sau khi đi đến Đại La Thần Tướng, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác cấp bách như thế.

Khương Hồng Trần hơn xa hắn khi tuổi trẻ.

Hắn có loại cảm giác hoảng loạn lúc nào cũng có thể sẽ bị vượt qua.

- Bệ hạ, Thái Thượng Côn Luân gia nhập nhân tộc, đây cũng không phải tin tức tốt.

Một tên Yêu Thánh già nua đứng ra nói, phá vỡ yên lặng, cả điện xôn xao.

- Đạo Môn không phải ủng hộ chúng ta sao? Vì sao Thái Thượng giáo chủ cải biến trận doanh?

- Khẳng định là sau lưng có thủ đoạn chúng ta không biết được.

- Chủ yếu là Nhân tộc gần đây đản sinh càng ngày càng nhiều Đại La, đáng chết, Diễn Tộc thế nào gia nhập nhân tộc, bọn hắn không phải hết sức tự phụ sao?

- Bệ hạ, chúng ta nhất định phải nghĩ ra đối sách, trận pháp mà Nhân tộc dùng trong chiến tranh càng ngày càng tinh diệu, trái lại tộc ta, trước đại trận của Nhân tộc thì như là cát vụn.

- Nhưng yêu tộc không có đại năng tinh thông trận đạo.

Nghe thủ hạ nghị luận, Yêu Đế càng ngày càng tâm phiền ý loạn.

Càng ngày càng nhiều đệ tử trong các công đức giáo phái bắt đầu rút lui khỏi yêu tộc, giống như yêu tộc phải thua.

Yêu Đế suy nghĩ đến Nhân Hoàng khắp nơi mời đại năng tiên đạo rời núi, đột nhiên do dự.

Trước kia hắn rất khinh thường loại hành vi này, cảm thấy làm nhục uy nghiêm chủ nhân của một tộc, nhưng theo nhân tộc càng ngày càng mạnh, Yêu tộc dần dần rơi vào hạ phong, hắn cảm nhận được cố hết sức, cũng bắt đầu khát vọng có càng nhiều đại năng tương trợ.

Nhưng thời đại một mình hắn quyết định chiến cuộc đã qua.

Yêu Đế càng nghĩ càng khó chịu, hắn cao ngạo bực nào, để cho hắn đến cửa bái phỏng những công đức giáo phái kia, càng làm hắn khó chịu hơn so với giết hắn.

Nhưng nếu không làm như vậy, hắn như thế nào cười đến cuối cùng?

Trừ phi hắn có thể chứng được Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên.

Trong mắt Yêu Đế lộ ra cảm giác cực kì không cam lòng.

Đúng lúc này, Yêu Tộc Chí Tôn đứng ra, nói:

- Bệ hạ, yêu tộc xác thực không có đại năng trận đạo, nhưng Phúc Nguyên thánh mẫu tất nhận biết đại năng dạng này, sao

ngài không đi bái phỏng nàng?

Lời vừa nói ra, không ít đại năng yêu tộc dồn dập đồng ý, bắt đầu khuyên Yêu Đế.

Sắc mặt Yêu Đế đầy phức tạp, lúc trước hắn có thể đã phát sinh qua xung đột với Phúc Nguyên thánh mẫu, mặc dù không có kết thù, nhưng bây giờ bảo hắn đi cầu Phúc Nguyên thánh mẫu.

Yêu Tộc Chí Tôn nói theo:

- Ta có thể đi cùng. Bệ hạ chớ có lo ngại, trước đó xác thực có không vui nhưng thánh mẫu sẽ không để những chuyện nhỏ này ở trong lòng, huống hồ, bệ hạ thánh minh, một mực không có lãnh đạm thánh mẫu.

Yêu Đế chần chờ nói:

- Nhưng phía sau Thiên Cảnh cũng có ủng hộ của nàng.

- Bệ hạ! Phúc Nguyên thánh mẫu là thánh mẫu của chúng sinh, cũng không phải của riêng Nhân tộc, trong những năm nay, yêu tộc thiếu chiếu cố của nàng sao?

Ngữ khí Yêu Tộc Chí Tôn tăng thêm.

Tuyệt đại đa số cường giả yêu tộc trên điện đều nhận qua ân tình của Phúc Nguyên thánh mẫu, đều nói chuyện thay Phúc Nguyên thánh mẫu.

Thấy này, trong lòng Yêu Đế càng thêm khó chịu, nhưng lại không thể không đồng ý biện pháp này.

Trong lúc yêu tộc đang tìm đường ra, sĩ khí nhân tộc một phương cường thịnh, Nhân Hoàng đã sắc phong rất nhiều công thần, thi ân thiên hạ, giống như đã thắng lợi bên trong đại kiếp.

Nhưng kiếp số còn đáng sợ hơn xa so với bọn hắn nghĩ.

Đại kiếp kết thúc hay không, không có quan hệ đến bọn hắn nghĩ thế nào, vẫn phải xem Thiên Đạo.

Vạn năm như một ngày, đấu chuyển tinh di, thoáng chớp mắt, bốn mươi vạn năm đi qua.

Từ khi Yêu Đế tìm Phúc Nguyên thánh mẫu tương trợ, được Phúc Nguyên thánh mẫu giới thiệu, yêu tộc cuối cùng thu được một bộ đại trận sát phạt, một lần nữa chiếm thượng phong bên trong các trận đại chiến sau này.

Nhưng Nhân tộc cũng không yếu thế, tập được Bắc Môn Thiên Cương Đại Trận từ trong tay Bắc Đấu chân nhân, chống lại đại trận của yêu tộc.

Kiếp số lại trở nên thắng bại khó liệu.

Một năm này, Tiên đạo Vương tộc cùng Diễn Tộc lần nữa bùng nổ xung đột, dẫn đến Diễn Tộc không thể không rút lui, trở về phòng thủ tộc địa, cái này cũng dẫn đến nhân tộc gặp áp chế bên trong đại chiến.

Tộc trưởng Tiên đạo Vương tộc và Tộc trưởng Diễn Tộc ra tay đánh nhau, hai người đều là tồn tại đỉnh tiêm bên trong Đại La Siêu Thoát, nương tựa theo thiên phú của mỗi người, vậy mà thể hiện ra khí thế để Yêu Đế, Nhân Hoàng đều vì thế choáng váng.

Đại La tiên vực vì đó rung rẩy, rất nhanh có xu thế không chịu nổi.

Cuối cùng, vẫn là một trong Tiên đạo Tam Thánh - Vạn Phật thủy tổ ra tay, cưỡng ép gián đoạn bọn hắn đại chiến.

Một trận chiến này cải biến cách cục củaĐại La tiên vực, chúng sinh lúc này mới phát hiện ngoại trừ Yêu Đế, Nhân Hoàng ra, Tiên đạo còn ẩn giấu đi những tồn tại khác có thể so tay với Đại La Thần Tướng vào kiếp.

Sau trận chiến này, Tiên đạo Vương tộc cùng Diễn Tộc trở nên càng thêm cường thế, nhưng bọn hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm lẫn nhau, thậm chí thỉnh thoảng sẽ lan đến gần nhân tộc, yêu tộc, nhưng bọn hắn không cố kỵ gì, chỉ muốn làm phế chủng tộc của đối phương.

Cứ như vậy, theo Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc điên cuồng xuất hiện, thế cục của lượng kiếp trở nên càng thêm khó lường.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang quan sát khói xám vô biên kia, mười vạn năm gần đây, khói xám vô biên tăng lên tốc độ đi tới, đã đi tới rìa tiên đạo.

Hiện tại nhìn đối phương có thể hiểu rõ Đại Thiết Thiên Thuật hay không.

Khương Trường Sinh vẫn rất có lòng tin về Đại Thiết Thiên Thuật, đây chính là Thần thuật bên trên Nhân Quả đại đạo, ngay cả Đại Đạo sinh cơ đều có thể che giấu.

Theo khoảng cách giữa khói xám vô biên với Tiên đạo càng ngày càng gần, các tồn tại thần bí bên trong cũng phát giác được kỳ quặc.

Chương 1458 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (1)

- Chuyện thế nào? Tiên đạo đi đâu rồi?

Trong khói xám, một thân ảnh mở miệng hỏi, ngữ khí đầy kinh sợ, giống như bị đùa bỡn.

Thân ảnh khác lập tức nhìn về phía Tiên đạo, rất nhanh, tiếng kinh ngạc khó tin liên tiếp vang lên.

Đạo Thủy ma tôn tiến lên, trong đôi mắt hiện ra hồng quang, ánh mắt hắn quét ngang Tiên đạo lĩnh vực, thậm chí nhìn về phía tầng không gian càng sâu.

Hết thảy thiên địa đều không thấy.

Chỉ có số ít sinh linh đang lảng vãng, những người kia đều là sinh linh tìm không thấy về nhà, cũng chỉ có thể trách số mệnh không tốt, đụng phải kiếp nạn này, Khương Trường Sinh không thể quan tâm mỗi một vị sinh linh đang ở bên ngoài.

Xem trong chốc lát, Đạo Thủy ma tôn chậm rãi mở miệng nói:

- Tiên đạo đã rời khỏi, mà một chút dấu vết cũng không hề lưu lại, xem ra chúng ta đánh giá thấp Tiên đạo Đạo Tổ.

Vừa dứt lời, thân ảnh xung quanh nhất thời vỡ tổ.

- Không ngờ lại để bọn hắn chạy trốn?

- Xác thực, ngay cả một tia nhân quả cũng không có để lại.

- Dù cho là siêu thoát đạo thống, cũng rất khó đi được sạch sẽ như thế, muốn tìm một vài sinh linh du đãng hỏi một chút hay không?

- Không cần, những sinh linh kia đều không thuộc về Tiên đạo, Đạo Tổ thật sự là thủ đoạn cao cường, trách không được có thể chiến thắng Thiên Tôn.

- Được rồi, trốn thì trốn thôi, đừng để thần tích chạy trốn là được.

Đạo Thủy ma tôn nhìn phía trước, lâm vào trong yên lặng.

Đoạn đường này đi tới, bọn hắn trước đó đã gặp được đạo thống chạy trốn, nhưng theo nhân quả cùng khí tức sinh linh,

luôn có thể tìm đến những đạo thống kia, bắt bọn hắn trở về.

Tiên đạo là tồn tại đầu riền có thể chạy trốn từ dưới mí mắt của bọn hắn.

Đi qua một hồi nghị luận, khói xám vô biên lại lâm vào trong yên lặng.

Đối với bọn hắn mà nói, Tiên đạo chẳng qua là một trong đạo thống đáng giá quan tâm thôi, cũng không có đi đến để trình độ bọn hắn không thể không cần.

- Sau này lại truy tung Tiên đạo, tiếp tục xuất phát về phía thần tích.

Đạo Thủy ma tôn hạ lệnh, đối với cái này, các thân ảnh khủng bố khác cũng cũng không có ý kiến.

Thần tích, mới là mục tiêu lần hành động này của bọn hắn.

Nhìn khói xám vô biên cũng không có động tĩnh, Khương Trường Sinh thở dài một hơi.

Hắn lúc trước cảm nhận được từng tia ánh mắt quét qua mảnh không gian tầng sâu này, cũng may hắn Đại Thiết Thiên Thuật đủ mạnh, cũng không có bị đối phương phát giác được.

Trong khoảng thời gian ẩn giấu, Tiên đạo phát triển trở nên chậm, bởi vì Đại Đạo linh khí cùng Đại Đạo quy tắc nơi này không nồng đậm bằng hư không Đại Thiên thế giới, cho nên tốc độ Tiên đạo phát triển giảm bớt, đạo hạnh các đại năng đang vượt kiếp tăng trưởng với tốc độ không lớn bằng lúc trước, bất quá bọn hắn không phát hiện được thiên ngoại biến hóa, còn tưởng rằng là do lượng kiếp gây ra.

Trên thực tế, Khương Trường Sinh vận dụng Đại Thiết Thiên Thuật, cũng tiến lên tiến trình Thiên Đạo lượng kiếp, nhưng hắn đã không cố được nhiều như vậy.

Đúng lúc gặp lượng kiếp, gặp phải thế lực cường đại kéo tới, dưới tình huống không có tuyệt đối nắm chắc, hắn chỉ có thể dùng việc bảo toàn Tiên đạo làm chủ.

- Bọn hắn đến cùng là thần thánh phương nào, lại đang truy tìm cái gì?

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, thái độ của đối phương rõ ràng không có để Tiên đạo vào mắt, chẳng qua chỉ cảm thấy tò mò về việc Tiên đạo biến mất.

Nước trong Đại Thiên thế giới quả nhiên rất sâu, nếu không có Tiên đạo, chỉ sợ ba đại siêu thoát đạo thống trước đó sẽ bị cỗ thế lực này thu thập.

Huyền Mệnh, Trấn Xu chính là kết cục này, nói ra, Tiên đạo hoành không xuất thế, ngược lại cứu được Đạo Diễn.

Khương Trường Sinh không có chủ quan, tiếp tục nhìn chăm chú khói xám vô biên, chờ cỗ thế lực này triệt để rời khỏi Tiên đạo lĩnh vực, hắn mới yên lòng.

Đến nỗi lượng kiếp, hắn không quan tâm.

Mấy vạn năm sau.

Khói xám vô biên triệt để ra khỏi Tiên đạo lĩnh vực, để tất cả sinh linh vừa trở về hình thần câu diệt.

Toàn bộ Tiên đạo lĩnh vực bị nó bao phủ, hư không như Hỗn Độn sơ khai, mà từng thân ảnh khủng bố kia giống như Ma Thần thuở sơ khai.

Qua đi mười vạn năm, khói xám vô biên mới hoàn toàn rời khỏi Tiên đạo lĩnh vực.

Khương Trường Sinh cũng không có trước tiên chuyển Tiên đạo trở về, cần chờ một chút, tránh cho những tên kia Hồi Mã thương giết về.

Ngay sau đó, kiếp số Đại La tiên vực đã đạt đến đỉnh phong, toàn bộ thiên địa tràn ngập nghiệp lực cực kỳ to lớn, đã đi đến trình độ mắt thường có thể thấy, thậm chí đã tràn ra ngoài Đại La tiên vực.

Nhân tộc, Yêu tộc chém giết nhiều năm cũng bắt đầu mỏi mệt, chinh chiến nhiều năm như thế, ngoại trừ bao la bên ngoài Đại La tiên vực, hai tộc còn hấp thu xung quanh các sinh linh đồng tộc trong thiên địa khác, số lượng chiến đấu liên tục không ngừng.

Nhưng số lượng quá nhiều, cũng không chịu nổi chinh chiến trên trăm vạn năm.

Số lượng Nhân tộc, Yêu tộc đã kém xa một phần trăm đỉnh phong, nhưng luận thực lực chủng tộc, hai tộc bây giờ mạnh hơn xa so với trước lượng kiếp, số lượng Đại La càng tăng không chỉ gấp mười lần, đây là dưới tình huống không có tính số đệ tử trong các đại giáo phái.

Bất quá được lợi nhất vẫn là Tiên đạo Vương tộc và Diễn Tộc.

Chương 1459 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (2)

Tiên đạo Vương tộc hi sinh càng nhiều người, tộc nhân còn lại càng mạnh, mà Diễn Tộc chịu cảm xúc ảnh hưởng, những người Diễn Tộc yêu thích sát lục, ghen tị, cừu hận trong lượng kiếp điên cuồng trở nên mạnh mẽ, hai tộc này đã trở thành tồn tại Nhân tộc, Yêu tộc đều không dám trêu chọc.

Lúc đầu, Nhân tộc có thể thu phục hai tộc này, nhưng bọn hắn đã rất cường thịnh, căn bản không để ý tới Nhân Hoàng hiệu triệu.

Trong lúc nhất thời, một lời đồn truyền ra khắp Đại La tiên vực.

Nhân vật chính chân chính của lần lượng kiếp này là Tiên đạo Vương tộc cùng Diễn Tộc, mà không phải Nhân tộc cùng Yêu tộc.

Mãi đến một ngày tộc trưởng Tiên đạo Vương tộc đột phá Đại La Thần Tướng cảnh, kinh thiên động địa.

Tựa hồ bị kích thích, tộc trưởng Diễn Tộc cũng nghênh đón đột phá, trong vòng một ngày, hai tôn Đại La Thần Tướng đồng thời sinh ra, ánh sáng chói mắt cả Thiên Đạo.

Đại La tiên vực lay động kịch kiệt, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời giống như một phân thành hai, một nửa bầu trời tràn đầy mây tím bạo động, một nửa thì là mây đỏ, như hai Thiên đang tranh phong, cực kỳ tráng lệ.

Trong Tử Tiêu cung, ánh mắt Khương Trường Sinh cũng bị hấp dẫn.

- Chi Thiên Đạo chủng tộc thứ nhất, nội tình siêu thoát đạo thống không ngờ vẫn để bọn hắn dựng lên.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, sắc mặt bình tĩnh.

Trong ý nghĩ của hắn, đúng là Nhân tộc, Yêu tộc tranh phong, ai thắng ai thua, hắn cũng không có định ra.

Thật không ngờ Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc lại giết ra khỏi trùng vây.

Xem ra cho dù hắn mở ra Tiên đạo, cũng không phải hết thảy như hắn suy nghĩ.

Khương Trường Sinh cũng không có tức giận, ngược lại cảm thấy thú vị.

Hai tộc này cường thế trở thành nhân vật chính của lượng kiếp, cũng đúng thế, thực lực bọn hắn đủ mạnh, lại có thể làm cho Nhân tộc, Yêu tộc dừng tay, có lẽ đây cũng là lựa chọn tạm thời của Thiên Đạo.

Trừ cái đó ra, đoán chừng còn có quan hệ đến Đại Thiết Thiên Thuật mà hắn thi triển.

Một ngày sinh ra hai cường giả Thần Tướng, hết thảy đại năng toàn bộ Tiên đạo dồn dập xuất quan, bao gồm cả Đạo Môn Tam Thánh.

Tộc trưởng Tiên đạo Vương tộc, Đế Tuyệt.

Tộc trưởng Diễn Tộc, Thủy Diễn.

Uy danh của hai người đã truyền khắp trong phạm vi Tiên đạo khí vận, ngay cả trong Chu Quái đều đang nghị luận tên của bọn hắn.

- Đế Tuyệt, Thủy Diễn, cũng có tư cách làm đệ tử của ta.

Khóe miệng Khương Trường Sinh giương lên, sau đó nhắm mắt tu hành.

Sau khi Đế Tuyệt, Thủy Diễn thành tựu Đại La Thần Tướng, cũng không có dừng tay giảng hòa, càng không có bận tâm mặt mũi Đại La Thần Tướng, vẫn tử đấu như cũ.

Hai người thậm chí bắt đầu ngưng tụ lực lượng cả tộc tiến hành chiến đấu, bọn hắn giết đỏ cả mắt hoàn toàn không thèm để ý phá hư Đại La tiên vực.

Phúc Nguyên thánh mẫu tác hợp các đại giáo phái Đại La, cùng nhau tiến đến ngăn cản hai vị Thần Tướng, kết quả căn bản ngăn không được, bọn hắn quá mạnh, hoàn toàn không giống như những ai vừa đi vào Thần Tướng cảnh.

Bất đắc dĩ, Phúc Nguyên thánh mẫu bắt đầu giật dây, để Nhân Hoàng và Yêu Đế tiến hành hoà đàm, cùng chống chọi với ma uy của Đế Tuyệt cùng Thủy Diễn.

Không sai, theo Phúc Nguyên thánh mẫu, Đế Tuyệt, Thủy Diễn đã nhập ma, hai đại thần tướng bị nghiệp lực ảnh hưởng, đã thành họa lớn.

Phúc Nguyên thánh mẫu vì bảo vệ Đại La tiên vực, bắt đầu hiệu triệu hết thảy Đại La tham chiến, điều này cũng làm cho thế lực khắp nơi ý thức được trận chiến cuối cùng của lượng kiếp sắp buông xuống.

Một góc Đại La tiên vực, trong thành lớn ở cạnh bờ biển.

Khương Nghĩa đang lau rửa thần thương Đại Đạo thần binh, Đại Đạo thần binh không cần lau vĩnh viễn vẫn sạch sẽ, không bị ô nhiễm, chẳng qua hắn lau không phải thần thương, mà đang chải chuốt cảm xúc kích động trong lòng của mình.

Hắn cuối cùng đợi đến thời khắc hắn nên ra tay.

Kim Diệu Y đi tới, nhíu mày hỏi:

- Bên ngoài đang đại loạn, phu quân, ngươi đừng đi ra.

Theo lượng kiếp diễn ra, thành trì của bọn hắn gặp phải vô số lần tập kích, cũng may đều biến nguy thành an, bây giờ hai Đại Ma Thần đại chiến, kinh thiên động địa, cường giả giữa thiên địa tránh né bốn phía, Hung thú chạy tán loạn, cực kỳ nguy hiểm, dù cho là Tiên Đế, cũng không có niềm tin tuyệt đối bảo toàn bản thân.

Cảm thụ được hai cỗ uy áp đáng sợ giữa thiên địa, chân mày Kim Diệu Y nhíu chặt hơn.

Mây đen cuồn cuộn bao phủ bầu trời, đã có mấy vạn năm chưa từng gặp qua bầu trời sáng rỡ.

Khương Nghĩa một bên lau chùi thần thương, một bên cười nói:

- Phu nhân, ngươi không phải thường xuyên hỏi tràng lượng kiếp này khi nào kết thúc à, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.

Kim Diệu Y nghe xong, trong lòng càng căng thẳng hơn, tiến lên hai bước, một mặt lo lắng hỏi:

- Phu quân, ngươi nói thế ý gì? Ngươi cũng chớ làm loạn.

Khương Nghĩa ném đi vải trong tay, một tay giơ cao thần thương, nhìn lên bầu trời, hăng hái cười nói:

- Cũng nên làm chính mình, phu nhân, ngươi cs ở chỗ này chờ đi, đợi lượng kiếp kết thúc, ta sẽ trở lại.

Ông.

Thần thương phát ra tiếng rung, một vệt thần quang bay lên trời, xuyên thủng lôi vân trên trời, để đám tu tiên giả trong thành dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, toàn thành náo động.

Kim Diệu Y gấp:

- Nói mê sảng cái gì đấy! Phúc Nguyên thánh mẫu hiệu triệu nhiều Đại La như vậy ngăn cản không được hai vị Ma Thần kia, ngươi cũng đừng đi chịu chết.

Chương 1460 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (1)

Khương Nghĩa chậm rãi bay lên bay lên, cười nói:

- Đại La không được, ta chưa hẳn lại không được, thật ra ta họ Khương, ta cũng sớm biết ngươi đến từ Chu Quái.

Nghe vậy, Kim Diệu Y sửng sốt.

Một thân hắc giáp ngưng tụ ra trên người Khương Nghĩa, Phệ Diễm đao vờn quanh người hắn, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn mở ra, Hắc Ám đại đế ngày xưa tái hiện nhân gian.

Khí chất Khương Nghĩa từ nho nhã trong nháy mắt trở nên bá khí, tùy tiện.

Kim Diệu Y lần đầu tiên trông thấy hình dạng này của Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa nhìn xuống nàng, cười nói:

- Ở nhà chờ ta, đợi ta chung kết lượng kiếp, dẫn nàng đi gặp gia gia của ta.

Dứt lời, Khương Nghĩa đưa tay tiến quân mãnh liệt, gió mạnh gào thét mà đi, mây đen trên toàn bộ bầu trời trong nháy mắt tán đi, giống như vung lên đã khiến bầu trời phá toái, rung động vô song.

Khương Nghĩa đi theo hóa thành một đạo hắc quang, tan biến tại chân trời.

Kim Diệu Y vẫn đang ở trong rung động, khí thế vừa rồi để cho nàng suy nghĩ đến uy áp Đế Tuyệt, Thủy Diễn lúc chứng được Đại La Thần Tướng.

- Khương tộc… Phu quân ngươi đến tột cùng là ai.

Kim Diệu Y nhìn chân trời, tự lẩm bẩm, cả người lâm vào trong mê mang vô hạn.

Đạo Môn, trong Bát Quái cung.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân đang gặp nhau.

Cực Quang thần quân nhíu mày hỏi:

- Sư huynh, vẫn chưa tới thời cơ chúng ta xuất thủ?

Đối mặt Cực Quang thần quân hỏi thăm, vẻ mặt Đạo Côn Luân đầy đạm mạc, nhẹ giọng trả lời:

- Thời cơ chưa đến, chớ có táo bạo, trận lượng kiếp này sắp kết thúc.

Vạn Phật thủy tổ hỏi:

- Người nào sẽ trở thành người chung kết lượng kiếp? Là Nhân tộc cùng Yêu tộc hợp lại sao?

Mặc dù dùng đạo hạnh của hắn, cũng nhìn không thấu xu hướng của lượng kiếp, hắn thấy, Đạo Côn Luân nghiên cứu nhân quả chi đạo có lẽ có thể nhìn thấu nhân quả.

Cực Quang thần quân nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía nhân gian.

Đối mặt mấy trăm vị Đại La vây công, Đế Tuyệt, Thủy Diễn còn đang bình tĩnh, trong mắt của bọn hắn chỉ có lẫn nhau, ai dám ngăn cản bọn hắn, đều sẽ gặp phải bọn hắn toàn lực công kích.

Đại La Thần Tướng, pháp lực vô biên, chỉ cần không bị thua, bọn hắn có thể vĩnh viễn chiến đấu tiếp.

Trên người Đế Tuyệt có vô số ý chí thủ hộ, khí thế của hắn rất mạnh, dẫn tới trời động đất lật.

Thiên phú cảm xúc của Thủy Diễn là sát ý, chính là bởi vì sát ý, hắn có thể mượn nghiệp lực thao thiên trổ hết tài năng, trở thành tộc trưởng Diễn Tộc, cũng đã trở thành nhân vật mạnh nhất Diễn Tộc.

Hai người bị nghiệp lực quấn thân, sát khí trùng thiên, trong mắt chỉ có đối phương.

Vạn Phật thủy tổ nhìn bọn họ chống lại mấy trăm vị Đại La, không khỏi cảm khái nói:

- A Di Đà Phật, hậu bối Tiên đạo thật sự càng ngày càng mạnh, bọn hắn không ngừng đánh vỡ cảnh giới cực hạn khác biệt.

Cực Quang thần quân gật đầu, năm đó hắn chính là tồn tại hiếu chiến nhất trong Đại La, nhưng hôm nay nhìn Đế Tuyệt, Thủy Diễn, trong lòng cũng không khỏi rụt rè.

Hai người này quá độc ác, quyết tâm thề không bỏ qua vẻ kia cơ hồ không nhìn thấy ở trong Đại La.

Tu tiên chú trọng tu tâm, đạo hạnh càng cao, đạo tâm càng tĩnh.

Mặc dù không phải Tu Tiên giả, đặt ở đạo thống khác, nào có tình huống một mực tử chiến, hai người này thật sự đã nhập

ma.

Cực Quang thần quân lưỡng lự trong chốc lát nhịn không được mở miệng hỏi:

- Còn như vậy đánh tiếp, sợ rằng Đại La tiên vực sẽ không chịu được nữa, nhân quả lượng kiếp không hiện ra, có thể không có thời cơ hay không, ít nhất chúng ta không tính được tới?

Nghe vậy, Đạo Côn Luân cuối cùng động dung, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cũng thầm nói, mình thật có thể tính đến thời cơ sao?

Làm thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, là người thứ hai Tiên đạo bây giờ, Đạo Côn Luân rất có quyết đoán, lúc này đứng dậy, nói:

- Chúng ta đi bái phỏng lão sư đi!

Vạn Phật thủy tổ đứng dậy theo, Cực Quang thần quân ngẩn người, thở dài một hơi, đứng dậy đi theo hai vị sư huynh cùng nhau đi tới Tử Tiêu cung.

Tốc độ của ba người bọn hắn cực nhanh, đi vào Tử Tiêu cung tiến lên hành lễ, không có tùy tiện mở miệng.

Bọn hắn tin tưởng Đạo Tổ có thể phát giác được bọn hắn đến.

Quả nhiên.

Rất nhanh, cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, Tiên đạo Tam Thánh lập tức vào cung.

Trong Tử Tiêu cung chỉ có một người Khương Trường Sinh, hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, trong tay vuốt vuốt một món pháp bảo mình vừa luyện chế, như một vòng tay.

Ba người đi tới trước mặt Khương Trường Sinh khom lưng hành lễ, Đạo Côn Luân trước tiên nói.

- Xác thực không có thời cơ tuyệt đối, nhưng lượng kiếp cũng đã đến mức độ bất cứ lúc nào cũng sẽ kết thúc, từ trong lần lượng kiếp này, các ngươi lĩnh hội cái gì?

Khương Trường Sinh hững hờ hỏi, hắn một tay chống mặt, tư thái lười biếng, nhưng dù cho như thế, cũng để ba người cảm giác được một cỗ đạo ý không hiểu, giống như tư thế này có thâm ý.

Cực Quang thần quân do do dự dự nói:

- Lượng kiếp mặc dù để khí vận Tiên đạo tăng lên, nhưng cũng đào thải chúng sinh, không thành tiên, cuối cùng sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ?

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ không khỏi liếc nhìn hắn, âm thầm kinh hãi.

Vẫn là ngươi dũng cảm.

Cái gì cũng dám nói.

Trên thực tế, bọn hắn cũng có cảm thụ như vậy, trong đáy lòng bọn hắn có chút mâu thuẫn, chẳng qua là không thể không thuyết phục chính mình.

Chương 1461 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (2)

Khương Trường Sinh nói:

- Nghe rất tàn khốc, nhưng xác thực cũng là sự thật, Thiên Đạo ở mỗi giai đoạn có khả năng tiếp nhận số lượng sinh linh có hạn, cũng không thể đuổi chúng sinh ra ngoài, trong Đại Thiên thế giới, bọn hắn càng thêm khó mà sinh tồn.

Cực Quang thần quân hỏi:

- Luân hồi không thể là đường ra?

Còn chưa chờ Khương Trường Sinh trả lời, Vạn Phật thủy tổ lắc đầu nói:

- Linh hồn chúng sinh đi vào địa phủ, nhưng bản thân Hoàng Tuyền sẽ sinh ra liên tục không ngừng hồn phách mới, vẫn gặp phải vấn đề Thiên Đạo đối mặt, hết thảy luôn có định số, không có khả năng vô hạn.

Đạo Côn Luân gật đầu, bản thân tu tiên là vì mình siêu thoát mà tu, chẳng qua, quan niệm mà Đạo Tổ dùng để phát dương

Tiên Đạo là bảo hộ chúng sinh.

Đây đã là kết quả cực tốt, ở trong đạo thống khác, căn bản sẽ không để ý đến sinh linh tầng dưới chót.

- Vạn vật cuối cùng cũng có mệnh, chúng ta vì bọn họ chèo chống Thiên đã rất tốt, nhân sinh của bọn hắn, cứ giao cho chính bọn hắn nắm, có đôi khi, mấy chục năm một đời cũng có thể càng thêm đặc sắc, có ý nghĩa hơn trăm vạn năm tu tiên, ngày sau, ta sẽ sáng lập Tiên đạo Thánh cảnh, là Thánh Giả, không thể nhìn vấn đề ở góc độ chúng sinh, mà cần đứng ở góc độ Thiên Đạo, đối đãi chúng sinh.

Lời Khương Trường Sinh để ánh mắt Tiên đạo Tam Thánh sáng lên.

Tiên đạo Thánh cảnh?

Đạo Côn Luân trước tiên hỏi:

- Có thể là phía trên Đại La Kim Tiên?

Khương Trường Sinh gật đầu, để Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân đều kích động lên.

- Tiên đạo Thánh cảnh chú trọng không phải tu vi, mà là lý giải về Thiên Đạo, Tiên Thánh cần gánh chịu chức trách thủ hộ Thiên Đạo cùng Tiên đạo, không thể vì tư tình mà thay đổi, cái này cần vứt bỏ rất nhiều, nhưng có thể đổi lấy Thiên Đạo bất diệt, Tiên Thánh không cần đại khí vận.

Lời Khương Trường Sinh nói để Tam Thánh tỉnh táo lại.

Thiên Đạo bất diệt?

Điều này tương đương bọn hắn vĩnh viễn không thể phản bội Thiên Đạo, điều này để bọn hắn có chút do dự.

Bọn hắn cũng không phải có lòng phản nghịch, chẳng qua đạo thống ở bên trong Đại Thiên thế giới cũng không phải an ổn tuyệt đối, đạo thống cường đại tới đâu đều có thể bị hủy diệt, nếu như Tiên đạo sắp hủy diệt, nếu bọn hắn là thân là Tiên Thánh, chỉ có thể chết trận.

- Lão sư, ta nguyện ý.

Đạo Côn Luân trước tiên tỏ thái độ.

Vạn Phật thủy tổ mở miệng, Cực Quang thần quân thấy thế, lập tức đuổi theo kịp.

Khương Trường Sinh cảm thấy buồn cười, pháp bảo thần quang che đậy ánh mắt của hắn, hắn nói khẽ:

- Ta không có nói Tiên Thánh nhất định sẽ là các ngươi, dù sao các ngươi ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có chứng được.

Nghe vậy, Tiên đạo Tam Thánh đều lúng túng.

Nhưng Đại La Kim Tiên thật khó mà đột phá, bọn hắn không có đầu mối.

Khương Trường Sinh nói sang chuyện khác:

- Ta chuẩn bị thu Đế Tuyệt, Thủy Diễn làm đệ tử ký danh, bất quá trước đó, tâm tính của hai người này cần được ma luyện một phen, vẫn nhờ các ngươi ra tay.

Cực Quang thần quân lập tức phấn khởi, nói ngay:

- Lão sư, ngài yên tâm, ta nhất định khiến bọn hắn tỉnh ngộ!

Hắn đã sớm muốn tham chiến.

- A Di Đà Phật!

Vạn Phật thủy tổ niệm một câu phật hiệu, chẳng qua là trên vẻ mặt uy nghiêm của hắn lộ ra một cỗ khí tức lăng lệ.

Đạo Côn Luân gật đầu, trong lòng đã bắt đầu tính toán, nên như thế nào tôi luyện Đế Tuyệt, Thủy Diễn.

Oanh.

Đại địa truyền đến một cỗ khí thế kinh thiên động địa, cả kinh Tiên đạo Tam Thánh quay đầu nhìn lại, tất cả đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Khương Trường Sinh cũng cười không nói.

Cùng lúc đó, Thiên Giới, Thiên Đế trống rỗng xuất hiện phía trên đám mây, nhìn xuống nhân gian, mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, nói một mình:

- Là thanh Đại Đạo thần binh kia!

Đại Đạo thần binh, có được lực lượng Đại Đạo, cũng không phải Đại La bình thường có thể địch.

Đây chính là thần binh mà Chu Quái đều theo đuổi.

Phía dưới bầu trời, Khương Nghĩa một tay xách theo thần thương, khí thế quanh thân như gió lốc, tàn phá bừa bãi toàn bộ thiên địa, biển mây trên trời bốc lên, hình thành vòng xoáy vô biên thôn phệ hết thảy.

Đế Tuyệt, Thủy Diễn máu me khắp người đều nhìn về phía Khương Nghĩa, bốn phương tám hướng, mấy trăm vị Đại La riêng phần mình cầm lấy pháp bảo, cũng khó tin nhìn Khương Nghĩa.

- Hắn là ai?

- Không tốt! Là Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa! Kiếp số ban đầu của Tiên đạo!

- Cái gì? Hắc Ám đại đế trong truyền thuyết kia, hắn thế nào còn sống?

- Dù sao cũng là con trai của Thiên Đế, phụ tử tương tàn, thế nào có khả năng không lưu lại một chút hi vọng sống?

- Đó là pháp bảo gì? Khí thế thật mạnh mẽ, một món pháp bảo không ngờ lại càng mạnh hơn Đế Tuyệt, Thủy Diễn? Chẳng lẽ là chí bảo do Đạo Tổ luyện chế?

Các Đại La kinh hãi nghị luận liên tục, ngay cả Yêu Đế, Khương Hồng Trần đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đế Tuyệt, Thủy Diễn đã để bọn hắn rất khó chịu, có loại cảm giác rơi xuống đám mây, bây giờ lại toát ra một tôn Đại La Thần Tướng, hơn nữa còn không phải tồn tại bọn hắn nhận biết, sao bọn hắn lại có thể tiếp nhận?

Khương Hồng Trần nhìn Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Nghĩa, tim đập nhanh không thôi.

Đối phương cũng là người Khương tộc.

Thì ra Khương tộc còn ẩn giấu đi tồn tại cường đại như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy mình căn bản không hiểu rõ Khương tộc, không hiểu rõ Tiên đạo.

Chương 1462 - Phải có người gánh chịu

Từ nơi sâu xa có bao nhiêu nhân vật mạnh mẽ đang xem bọn hắn tranh đấu trong kiếp số?

Khương Nghĩa nhìn xuống Đế Tuyệt, Thủy Diễn, ngạo nghễ nói:

- Nghiệp lực khắp thiên địa đã đi đến cường thịnh, hai người các ngươi còn chưa tỉnh ngộ, vậy thì gánh chịu lấy nghiệp lực thao thiên, theo kiếp số cùng nhau mất đi, nếu các Đại La không thu phục được các ngươi, vậy thì để ta làm, nhớ kỹ, thần binh trong tay ta chính là thần thương!

Dứt lời, một tay Khương Nghĩa vung vẩy thần thương, quét ngang rơi xuống, một đạo vầng sáng giống như trăng tròn quét ra, hóa thành vô số khí nhận, dùng quỹ tích vận hành khác biệt lao thẳng đến Đế Tuyệt, Thủy Diễn.

Hai người cấp tốc tránh đi, nhưng vừa động, bốn phương tám hướng có vô số khí nhận kéo tới, bao phủ bọn hắn.

Một trận đại chiến như vậy bùng nổ.

Thủy Diễn nổi giận, hai mắt phát ra sát ý doạ người, tay hắn cầm song đao, muốn lao thẳng đến Khương Nghĩa, kết quả Khương Nghĩa lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, nện thần thương xuống.

Oanh.

Thủy Diễn bị nện xuống đất đáy, toàn bộ Đại La tiên vực vì đó lay động kịch kiệt, thiên địa linh khí nhấc lên gió lốc diệt thế.

Khương Nghĩa quay đầu, Đại Đạo Chi Nhãn bắn ra hắc quang, trong nháy mắt đánh trúng Đế Tuyệt đang xê dịch, đánh từ trên không trung rơi xuống đi.

Đắc thế không tha người, Khương Nghĩa bộc phát ra thế công mạnh hơn, khí thế kia rõ ràng là đang hạ tử thủ, hắn thể hiện ra quyết tâm không kém Đế Tuyệt, Thủy Diễn.

Khương Nghĩa một bên hành hung Đế Tuyệt, một bên lạnh giọng quát:

- Nếu như các ngươi chỉ có chút thực lực ấy, các ngươi cũng không xứng gánh chịu kiếp số, vậy cứ để ta tới đi!

Vừa dứt lời, Đại Đạo Chi Nhãn chợt trợn to, hắn thi triển ra thiên phú thôn phệ kinh khủng, lại thôn phệ nghiệp lực.

Nghiệp lực tràn vào trong cơ thể khiến cho quanh người hắn phán tán ra khói đen như ma khí, khí thế cả người liên tiếp đề cao.

- Đại La cac ngươi, chung kết không được lượng kiếp, đã như vậy, nghiệp lực đưa về thân ta, trận lượng kiếp này, muốn ta chết, muốn Đại La các ngươi cùng nhau ngã xuống!

Khương Nghĩa bay lên bay lên, giơ cao thần thương, kiệt ngạo bất tuần cười to nói.

Nghiệp lực giữa thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, khiến cho hai mắt của hắn cũng bắt đầu tràn ra khói đen đáng sợ, cả người hóa thành Ma Thần.

Lời hắn để hết thảy Đại La động dung, ngay cả Tiên đạo Tam Thánh ở bên trong Tử Tiêu cung cũng như thế.

Cực Quang thần quân nhíu mày hỏi:

- Hắn muốn làm cái gì? Muốn chết sao?

Lượng kiếp lần này cũng không phải kiếp số Tiên đạo thống nhất Đại Đạo hư không, đây là tiến trình của Thiên Đạo, nghiệp lực nhất định tiêu tán, Khương Nghĩa hấp thu nghiệp lực, sao có thể có kết cục tốt?

Cực Quang thần quân đang hỏi hai vị sư huynh, cũng là đang hỏi chính mình.

Sau khi lượng kiếp mở ra, hắn có quá nhiều chuyện nhìn không thấu, chuyện này để thân là một trong Tiên đạo Tam Thánh như hắn vô cùng khó chịu.

Vạn Phật thủy tổ cảm khái nói:

- A Di Đà Phật, hướng chết mà sinh, Khương Nghĩa có một sự thành tâm chân chính nghĩ vì Tiên đạo, trong lòng hắn, Tiên đạo là quan trọng nhất, hắn có khả năng vứt bỏ hết thảy, bao gồm cả chính hắn.

Đạo Côn Luân gật đầu.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của Khương Nghĩa, tự nhiên rõ ràng cách làm người của Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa xác thực xem Tiên đạo nặng nhất, chỉ vì Tiên đạo là do gia gia hắn xây dựng, tương đương gia nghiệp của Khương tộc bọn hắn, thân là người Khương tộc, hắn tự nhiên muốn thủ hộ phần vinh quang cao nhất này.

Theo Khương Nghĩa thôn phệ nghiệp lực càng ngày càng nhiều, khí thế của hắn đã đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng.

- Tiểu tử này…

Các Đại La dồn dập ngồi không yên, bắt đầu vây công Khương Nghĩa.

Ngay cả Đế Tuyệt, Thủy Diễn cũng như thế.

Yêu Đế, Khương Hồng Trần, Yêu Tộc Chí Tôn, Bắc Đấu chân nhân mấy người là đại năng đỉnh tiêm giữa thiên địa cũng giống như thế, chiến đấu càng ngày càng kịch liệt.

Khương Nghĩa tay cầm Đại Đạo thần binh lấy một địch nhiều, không có chút nào rơi xuống hạ phong, thậm chí càng đánh càng mạnh, hắn trong chiến đấu còn có thể lợi dụng Đại Đạo Chi Nhãn thôn phệ nghiệp lực khắp thiên địa.

Ầm ầm.

Chỗ thần thương chém ra bộc phát pháp lực khủng bố như bão lớn Hỗn Độn, đánh nát vòng bảo hộ pháp lực của hơn mười vị Đại La Siêu Thoát, vô số pháp bảo bay loạn, nửa bầu trời vì đó biến sắc, đại địa vốn hoang vu nhấc lên bụi đất đầy trời.

Khương Nghĩa đã bị nghiệp lực ảnh hưởng, không ngừng phát ra tiếng gầm gừ như Hung thú Hồng Hoang, diện mạo dữ tợn, thẳng thắn thoải mái, chiêu chiêu trí mạng, nếu không phải Đại

La chịu Thiên Đạo khí vận bảo hộ, tuyệt đại đa số Đại La sẽ bị hắn miểu sát.

Nghiệp lực chính là oán niệm của chúng sinh, hắn hấp thu không chỉ nghiệp lực, còn có oán niệm, bi thảm của vô số chúng sinh giữa thiên địa nhưng không thể xua tan, trí nhớ khủng bố chui vào trong óc của hắn, để cho hắn có loại cảm giác trở lại mười tám tầng địa ngục.

Nhìn như điên cuồng, kì thực tâm Khương Nghĩa vẫn trấn định như cũ.

Hắn không có quên sơ tâm của mình, hành vi của hắn cũng không phải chỉ là sát lục, hắn đang muốn chung kết lượng kiếp.

Trong đầu lóe lên thân ảnh Kim Diệu Y của đám con cháu, nhưng cũng chỉ làm tâm thần hắn run lên, căn bản không có cách khiến cho hắn dừng lại.

Trong lòng hắn, chỉ có một người có thể làm cho hắn dừng lại.

Chương 1463 - Phách tuyệt tại thế (1)

Nếu như người kia không có hiện thân, vậy hắn làm hết thảy chính là có ý nghĩa.

Khương Nghĩa bắt đầu đi tắm ở trong quyết tâm của bản thân, từ nơi sâu xa, hắn tiến vào một cỗ cảm giác cực kỳ huyền diệu.

Giờ khắc này, Đại Đạo Chi Nhãn của hết thảy người Khương tộc vì đó cộng minh.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh cảm thụ được trong Đại Đạo Chi Nhãn truyền đến cảm giác kỳ dị, hắn âm thầm kinh ngạc.

Tiểu tử này...

Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường Sinh chính là Đại Đạo Chi Nhãn đời thứ nhất, con cháu hậu thế đều khó có khả năng vượt qua Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, mạnh nhất chi nhãn của Khương tộc quyết định bởi Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đứng ở trên độ cao như thế nào.

Từ xưa đến nay, hơn một nghìn vạn năm trôi qua, Thiên Đế không có làm đến, Khương Tiển không có làm đến, Khương Thiên Mệnh không có làm đến, Vạn Cổ Sát Tinh chuyển thế Khương Thiện không có làm đến, hiện thời Nhân Hoàng Khương Hồng Trần cũng không có làm đến, nhưng Khương Nghĩa làm được.

Đây là vị con cháu thứ nhất có thể sử dụng Đại Đạo Chi Nhãn kết nối hắn.

Giờ khắc này, Khương Nghĩa đã có khả năng mượn dùng lực lượng Đại Đạo Chi Nhãn của hắn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn nguyện ý ban cho Khương Nghĩa.

- Đã như vậy, vậy sẽ cho ngươi mượn một tia lực lượng, nhìn một chút ngươi có thể nắm bắt hay không.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không dám nắm ban toàn bộ lực lượng Đại Đạo Chi Nhãn cho Khương Nghĩa, nếu như vậy, thân thể cùng linh hồn của Khương Nghĩa không chịu nổi.

Một bên khác.

Trong thành lớn bên bờ biển.

Kim Diệu Y nhìn con cháu trong đình viện, thần sắc phức tạp, chỉ thấy trên trán đám con cháu đều mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, từng người cực kỳ hưng phấn, bởi vì bọn hắn cũng biết gia thế chân thực của mình.

Bọn hắn lại là hậu duệ của Khương tộc.

Bởi vì Khương Nghĩa tận lực phong ấn, dẫn đến hắn huyết mạch tất cả đều bị phong tồn Đại Đạo Chi Nhãn, thậm chí ngay cả một tia đạo văn cũng không có, cho đến hôm nay, Đại Đạo Chi Nhãn của bọn hắn cường thế thoát khỏi phong ấn, xuất hiện ra.

Giờ khắc này, Kim Diệu Y không còn hoài nghi Khương Nghĩa, nhưng trong nội tâm nàng vẫn đang lo lắng, khí tức của Khương Nghĩa bao phủ toàn bộ Đại La tiên vực, khiến cho nàng đều cảm thấy sợ hãi.

Nàng thấy rung động vì tu vi của Khương Nghĩa, lại cực kỳ lo lắng cho tương lai.

Hắn thật có thể chung kết lượng kiếp sao?

Sau khi Lượng kiếp kết thúc, cái nhà này của các nàng lại thật có thể trường tồn?

Bao la mờ mịt vô hạn cùng lo lắng tràn ngập trong lòng nàng, nàng chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía chân trời.

- Không ngờ chúng ta lại là người đời sau của Khương tộc.

- Gia gia đến tột cùng là lai lịch ra sao, con mắt này của ta có thể cảm nhận được lực lượng của ngài ấy, thật cường đại.

- Trời ơi, Khương tộc mạnh như thế sao? Các ngươi cảm nhận được không? Rất nhiều Đại Đạo Chi Nhãn, cảm giác còn nhiều hơn tất cả sinh linh trong tòa thành này của chúng ta…

- Nói nhảm, ngay cả Thiên Đình đều bị Khương tộc chủ đạo, ngươi nói Khương tộc mạnh bao nhiêu?

- Thì ra ta họ Khương, ha ha ha.

Trong đình viện, đám đời sau của Khương Nghĩa hưng phấn nghị luận, không có người chú ý tới Kim Diệu Y đang lo được lo mất.

- Hảo tiểu tử, không ngờ ngươi đã vượt qua trẫm.

Thiên Đế đứng ở phía trên đám mây, từ đáy lòng cảm khái.

Khương Tú, Khương Tiển đứng ở hai bên hắn cũng lộ vẻ mặt khiếp sợ, Đại Đạo Chi Nhãn của ba người đang ở trạng thái trợn to, thậm chí tràn ngập tơ máu, Đại Đạo Chi Nhãn của bọn hắn lại bị Khương Nghĩa chi phối.

Khương Tú rầu rĩ nói:

- Hắn mượn nhờ nghiệp lực cưỡng ép tăng lên lực lượng của mình, lại mượn dùng lực lượng Đại Đạo Chi Nhãn của Khương tộc, hắn làm như vậy, sẽ không thật dự định diệt đi hết thảy Đại La đó chứ?

Khương Tiển bình tĩnh nói:

- Đại ca, ngươi suy nghĩ nhiều rồi, Khương Nghĩa không có khả năng làm như vậy, chỉ là hắn muốn dùng bản thân tiêu hóa nghiệp lực khắp thiên địa, chung kết lượng kiếp, sở dĩ để hết thảy Đại La vây công hắn, là bởi vì hắn cần tiêu hao lực lượng bản thân trong chiến đấu, từ đó tiêu hao nghiệp lực.

Đối với Khương Nghĩa, hắn ở chung nhiều nhất, cũng tràn ngập tín nhiệm Khương Nghĩa.

Trong mắt hắn, Khương Nghĩa tuyệt không phải tà ác như trong truyền thuyết thần thoại, tương phản, Khương Nghĩa đều vĩ đại hơn hết thảy tiên thần trong Thiên Đình.

Khương Tú nghe xong, tâm bất an bình tĩnh một chút, hắn cũng không hy vọng hết thảy Đại La ngã xuống, nói như vậy, Tiên đạo phát triển hơn một nghìn vạn năm, một lần thành không.

- Nếu như hắn thật có thể chung kết lượng kiếp, hắn sẽ không trở thành vị Đại La Kim Tiên thứ nhất sau gia gia đó chứ?

Khương Tú nhịn không được hỏi một vấn đề khác.

Thiên Đế không có trả lời, thật ra hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Toàn bộ Tiên đạo đều bị khí thế của Khương Nghĩa rung động, càng ngày càng nhiều đại năng bắt đầu tham chiến, từ nơi sâu xa, chúng sinh đều cảm nhận được trận chiến cuối cùng sắp đến.

Đây là Thiên Đạo chi ý.

Kế Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Khương Nghĩa gánh chịu thù hận của chúng sinh.

…

Trong hư không, trong đại thiên địa của Chu Quái.

Chu Quái thần tôn đang ngồi tĩnh tọa ở trong cung điện của mình, nhìn trận đại chiến ở Tiên đạo xa xa.

Chương 1464 - Phách tuyệt tại thế (2)

- Hắn mượn thiên địa nghiệp lực, còn có con mắt kia, lại mượn lực lượng gì?

Chu Quái thần tôn tự lẩm bẩm, hắn tu tiên đã có một quãng thời gian, hiểu rõ rất sâu về Tiên đạo, nhưng đối với Đại Đạo Chi Nhãn, hắn vẫn nhìn không thấu.

Đại Đạo Chi Nhãn, làm tiêu chí cho huyết mạch Khương tộc, một mực có sắc thái thần bí, chúng sinh chỉ biết Đại Đạo Chi Nhãn là nhãn đồng mạnh nhất Tiên đạo, nhưng ở giữa các Đại Đạo Chi Nhãn cũng có khoảng cách.

Chu Quái thần tôn có thể cảm giác được Khương Nghĩa mượn hai cỗ lực lượng, mới có thể để cho hắn vô địch tại thế.

Phần khí thế này đã vượt qua Đại La Thần Tướng.

Hắn thậm chí cảm thấy đối phương có thể sinh ra một tia uy hiếp đối với mình.

Chuyện này hết sức không thể tưởng tượng nổi, chớ nhìn tu vi Tiên đạo của hắn không coi là cái gì, nhưng bản thân hắn chính là Vĩnh Hằng Thần Tôn, đặt ở Đại Thiên thế giới cũng là tồn tại thần thoại.

Đại La Thần Tướng, tối đa cũng chính là có thể so với thực lực Đạo Hư Tôn Chủ, Khương Nghĩa làm sao có thể vượt qua cảnh giới, uy hiếp được Vĩnh Hằng Thần Tôn?

Đại Đạo thần binh, thiên địa nghiệp lực, lại thêm lực lượng Huyết Mạch của Đạo Tổ.

Ngay cả Chu Quái thần tôn đều không thể không thừa nhận Khương Nghĩa quá xuất sắc, bất kỳ thiên kiêu nàoở trước mặt hắn đều ảm đạm phai mờ.

Oanh! Oanh! Oanh.

Thiên địa nổ tung, đá vụn, bụi đất đánh bay, Tô Dần cùng Chu Bất Thế song song rơi xuống đất, hai người nằm ở trong phế tích, máu me khắp người.

Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân của Tô Dần đều bị đánh rách, đau đến diện mạo vặn vẹo, loại đau này không chỉ thịt trên người, còn có đau nhức đến từ linh hồn.

Chu Bất Thế cắn răng, bay lên bay lên, nhìn thân ảnh không ai bì nổi ở chân trời, trong lòng Chu Bất Thế tràn ngập cảm giác bị thất bại.

Năm đó Thiên Đình phi thăng, nếu có Khương Nghĩa ra tay.

Tô Dần thì không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy nổi nóng đến cực điểm, thân là Đấu Chiến tiên thánh, vậy mà chật vật như thế, hắn cảm giác mình thẹn với tín nhiệm của Đạo Tổ.

Trận chiến này tạo ra động tĩnh như thế lớn, Đạo Tổ tất nhiên còn đang nhìn.

Tô Dần càng nghĩ, ngọn lửa trong lòng càng ngày càng tràn đầy, hắn gầm thét một tiếng, dùng công đức cường hóa Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, lần nữa đánh tới.

Kiếm Thần mang theo hơn mười vị Đại La Kiếm Tiên bắt đầu bày trận, hai tay của hắn thi pháp, điều khiển chín thanh phi kiếm quanh thân, hắn nhìn Khương Nghĩa, trong lòng cảm khái vạn phần.

- Cháu trai của Đạo Tổ, thật sự không tầm thường, bất quá hắn dám tiếp nhận thiên địa nghiệp lực, phần khí phách này mới là được truyền thừa từ Đạo Tổ.

Kiếm Thần đoán được ý nghĩ của Khương Nghĩa, giống như hơn một nghìn vạn năm trước.

Hơn một nghìn vạn năm.

Thật sự rất xa xôi.

Cho dù tu vi của hắn, cũng sắp quên đi một ít người và chuyện của Tiên đạo trước khi thống nhất Hư Không Vô Tận, dù sao hắn không thường bế quan dài giống như Khương Trường Sinh, cuộc đời của hắn trôi qua dài đằng đẵng, cũng hết sức đặc sắc.

Không chỉ là hắn, rất nhiều cường giả cổ lão của Tiên đạo đều đang thán phục, bao gồm cả đám người Thái Sơ Cửu Thánh Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân, Vị Lai phật tổ.

Tiêu Hòa nương nương cũng đến đây tham chiến, nàng tự nhiên hiểu Khương Nghĩa là cháu trai của Đạo Tổ.

Trong nội tâm nàng hơi đắng chát.

Ngay cả cháu của hắn cũng không sánh nổi, như thế nào truy đuổi hắn?

Gặp gỡ ở phần cuối Đại Đạo, xa không thể chạm.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Tốt, lui ra đi, đợi các Đại La sắp phải bỏ mạng, các ngươi lại ra tay.

Cực Quang thần quân kinh ngạc hỏi:

- Đại La sẽ vẫn lạc?

Khương Trường Sinh nói:

- Trong lượng kiếp, chuyện gì đều có thể xảy ra.

Cực Quang thần quân còn muốn hỏi lại, nhưng bị Đạo Côn Luân ngăn cản, hắn nhìn về phía Đạo Côn Luân, đã thấy Đạo Côn Luân hướng hắn khẽ lắc đầu, hắn lập tức biết ý.

Tam Thánh hành lễ cáo từ, rời khỏi Tử Tiêu cung.

Khương Trường ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa Sinh thì chuyển lực chú ý vào trong Đạo Giới, hắn nhìn về phía Hồng Mông Đại Đạo còn đang ở trong quá trình thai nghén.

Khương Nghĩa biểu hiện để Khương Trường Sinh thu được cảm ngộ không nhỏ, hắn quyết định rót vào ý nghĩ của hắn trong quá trình Hồng Mông Đại Đạo thành hình.

Hồng Mông Đại Đạo chính là hắn sáng tạo, hắn mong muốn Hồng Mông Đại Đạo thành kiểu dáng gì, tự nhiên đều có thể.

Thôn phệ nghiệp lực, tiêu hóa cho bản thân dùng.

Nếu như Hồng Mông Đại Đạo có thể có năng lực như thế, tất nhiên có thể càng mạnh.

Nương theo càng ngày càng nhiều thiên địa nghiệp lực tụ tập ở trên người Khương Nghĩa, mây đen ở khu vực biên giới Đại La tiên vực bắt đầu tán đi.

Số lượng Đại La tham chiến vượt qua một ngàn, vị trí khu vực đại chiến chìm xuống mấy vạn trượng, ở từng phương hướng hình thành từng dãy núi hùng vĩ.

Khương Nghĩa còn đang quyết chiến, mặc dù không thể tru diệt Đại La, nhưng chiến ý của hắn vẫn cao như cũ.

Khí thế của Đế Tuyệt, Thủy Diễn cũng đang liên tiếp đề cao, bọn hắn không ngừng mạnh lên trong chiến đấu, theo sát chính là Yêu Đế, Khương Hồng Trần.

Bốn người Đế Tuyệt đảm nhiệm chức trách chủ chiến, các Đại La khác chỉ có thể phối hợp tác chiến, bọn hắn căn bản gánh không được một chiêu của Khương Nghĩa.

Thần thương bá đạo, quét ngang phía dưới, không có Đại La có thể ngăn cản phong mang, mỗi một vị Đại La đều không biết chịu bao nhiêu lần thần thương đập lên, bọn hắn đã bị tê liệt.

Chương 1465 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (1)

Bọn hắn không có có ý thức được, lôi vân trên đầu bọn hắn cuồn cuộn đến càng lúc càng nhanh, mơ hồ có thiên uy đang cuộn trào.

Ý thức Khương Trường Sinh đang tắm ở trong Hồng Mông Đại Đạo không để ý đến phản ứng bên ngoài, mà Tử Tiêu cung lại có cấm chế của hắn, không chủ động dùng thần niệm nhìn trộm ra ngoài, động tĩnh ở bên ngoài rất khó truyền vào tới.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh cuối cùng tỉnh lại, hắn mở mắt, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Hắn đầu tiên nhìn về phía Tiên đạo lĩnh vực.

Khói xám vô biên đã triệt để rời khỏi, nhìn không thấy tăm hơi, xem ra là sẽ không trở lại nữa.

Khương Trường Sinh lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía Đại La tiên vực.

Tranh phong trong lần lượng kiếp đầu tiên của Thiên Đạo đã kết thúc, nhưng thiên địa lại yên lặng âm u đầy tử khí.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán không ngờ lại đã trôi qua hai mươi vạn năm.

Hắn bắt đầu xem kết cục của lượng kiếp.

Trong lúc Khương Nghĩa hấp thu ba thành thiên địa nghiệp lực khắp Đại La tiên vực, các Đại La khổ chiến mấy vạn năm không chịu nổi, có một vị Đại La bị thần thương đánh tan thân thể, hồn phách đều bị xé nát một nửa, kém chút ngã xuống, cả kinh hết thảy Đại La lui nhanh.

Cũng chính là vào lúc này, Tiên đạo Tam Thánh ra tay.

Bọn hắn là ba vị tồn tại tiến đến Đại La Thần Tướng trước nhất, lại được Đạo Tổ giảng đạo, thực lực bọn hắn mạnh hơn đám người Đại La Thần Tướng cảnh mới tấn thăng, bọn hắn kết hợp với hết thảy lực lượng Đại La, cuối cùng hữu kinh vô hiểm trấn áp Khương Nghĩa.

Đến tận đây, một trận chiến cuối cùng nhất trong lượng kiếp kết thúc, các Đại La riêng phần mình thối lui, ngay cả Đế Tuyệt, Thủy Diễn cũng không đấu nữa, bọn hắn đều bị Khương Nghĩa đả kích tự tin.

Yêu Đế, Khương Hồng Trần cũng giống như thế.

Mà Khương Nghĩa thì bị trấn áp ở giữa chiến trường kia, do Tiên đạo Tam Thánh tự mình thủ hộ, hắn vẫn đang hấp thu nghiệp lực, đợi nghiệp lực giữa thiên địa triệt để tiêu tán, lượng kiếp mới tính thực sự kết thúc, khi đó, Thiên Đạo sẽ theo thứ tự khen thưởng công đức.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Nghĩa hấp thu ba thành nghiệp lực đã đi đến trình độ vô địch đương thời, nếu không phải phân thân Khương Trường Sinh ở phía trên Tử Tiêu cung ra tay, Khương Nghĩa thậm chí có thể lật tung Tiên đạo Tam Thánh.

Mặc kệ như thế nào, lượng kiếp lần đầu tiên của Thiên Đạo xem như kết thúc, phàm là sinh linh nhập kiếp lại sống sót đều

đã được tăng lên cực lớn, chờ nghiệp lực tan hết, còn có Thiên Đạo công đức có thể tiếp nhận.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía đại địa.

Khu vực nơi các Đại La quyết chiến chiếm cứ một phần tám địa vực Đại La tiên vực, cỏ dại không sinh, không có một tia sinh cơ, mặc dù nghiệp lực tiêu tán, nơi này vẫn lưu lại oán niệm, sẽ trở thành tuyệt địa trong thời gian sau này.

Giờ phút này, trên một mảnh đất hoang, Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở trên mặt đất, liên tục không ngừng có thiên địa nghiệp lực đang đang tràn vào Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, mà thân thể hắn thì đang thiêu đốt.

Đây là thiên địa nghiệp lực cắn trả, nếu không phải hắn có đạo hạnh cực cao, đã sớm biến thành tro bụi.

Tiên đạo Tam Thánh phân bố ở xung quanh hắn, trợ giúp hắn khắc chế thiên địa nghiệp lực cắn trả, dù vậy, hắn cũng thừa nhận thống khổ Đại La đều không cách nào tưởng tượng.

Cực Quang thần quân lòng không đành, nhíu mày hỏi:

- Ngươi hối hận sao?

Sau đại chiến, Khương Nghĩa tất sẽ lần nữa thân bại danh liệt, trong thần thoại hậu thế, cũng chính là hình ảnh của tà ma, không chỉ như thế, hắn bây giờ có thể sống đến cuối cùng hay không cũng là một vấn đề.

Dù cho là Tiên đạo Tam Thánh cảm thụ được nghiệp lực cắn trả, cũng vô cùng lo sợ.

Trên mặt Khương Nghĩa đều đang thiêu đốt, làn da xuất hiện vết rách, trong đôi mắt chỉ có hỏa diễm trắng đen xen kẽ.

- Vì sao muốn hối hận…

Khương Nghĩa hỏi ngược lại, chẳng qua là âm thanh của hắn hơi khàn khàn.

Phệ Diễm đao trôi nổi ở phía xa, hồn phách Ma Tổ cũng ở trong đó, đây là Khương Nghĩa thả ra, không muốn ảnh hưởng đến bọn hắn.

Vạn Phật thủy tổ mở miệng nói:

- A Di Đà Phật, gánh chịu nghiệp lực của kiếp số, quả thật đại công đức, nhưng công đức này lại rơi không đến trên đầu ngươi, tội gì như thế?

Khương Nghĩa nở nụ cười, chẳng qua là tiếng cười của hắn vô cùng suy yếu, còn dẫn đến nghiệp lực chi hỏa trên người tăng theem.

- Luôn có người hi sinh, so với việc tổn thất một nhóm Đại La, không bằng hi sinh ta, đến nỗi công đức, ta không thèm để ý, trước đó không có để ý qua, yên tâm đi, ba vị, chút trừng phạt này coi là cái gì, luôn có một ngày, ta còn sẽ xuất hiện ở trước mặt các ngươi, hi vọng khi đó, chúng ta có thể luận đạo một phen.

Khương Nghĩa nói đến mây trôi nước chảy làm cho Tiên đạo Tam Thánh càng thêm kính nể.

Thiên địa lại khôi phục yên lặng.

Khương Nghĩa chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, cũng không biết nàng bây giờ trôi qua ra sao.

- Thật có lỗi, lượng kiếp mặc dù kết thúc, nhưng ta cần thật lâu mới có thể trở về nhà..

Khương Nghĩa yên lặng suy nghĩ, cảm thụ được thân thể cùng linh hồn đau đớn, hắn biết cái giá phải trả cho kiếp số lần này nghiêm trọng hơn so với lần một ngàn sáu trăm triệu năm trước kia.

Nhưng hắn không hối hận.

Hắn vĩnh viễn quên không được sự lạnh lùng của phụ thân mình khi còn bé, mẫu thân bất đắc dĩ, còn có đám tiên thần hoảng sợ hắn.

Cái tên Khương Nghĩa này là gia gia ban cho hắn, đời này của hắn cũng là gia gia đang bảo hộ, hắn nhất định phải cẩn thận bảo vệ Tiên đạo mà gia gia lập nên, bảo vệ cẩn thận vinh quang lớn nhất Khương tộc.

Chẳng qua là thân thể này thế nào càng ngày càng lạnh. Thiên địa này lại vì sao an tĩnh như vậy?

Chương 1466 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (2)

Hai mắt Khương Nghĩa chậm rãi nhắm lại, để cho mình nỗ lực không đi suy nghĩ lung tung.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của Khương Nghĩa, không khỏi thở dài một tiếng.

Nói ra, bởi vì thân phận Đạo Tổ, yêu cầu của hắn về tử tôn một mực rất cao, cũng cố ý tránh hiềm nghi, sẽ không đơn độc giảng đạo cho Khương tộc, cũng sẽ không chủ động đi gặp bọn họ.

Khương tộc cũng yêu cầu rất cao đối với chính mình, đều sợ làm hắn mất mặt.

Rõ ràng có tình cảm huyết mạch, lại tựa như đến từ hai phương gia tộc.

- Thôi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn mở ra, bắt đầu thông qua Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Nghĩa hấp thu thiên địa nghiệp lực.

Thuận theo tự nhiên, chung quy đánh không lại sự mềm lòng.

Chỉ có thể nói, là sự dứt khoát của Khương Nghĩa đả động hắn.

Đã như vậy, thiên địa nghiệp lực này sẽ để Đạo Tổ là hắn tới gánh chịu, đến nỗi tên tuổi, thì để cho Khương Nghĩa.

Cùng lúc đó.

Oanh.

Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Nghĩa đột nhiên trợn to, tốc độ thôn phệ thiên địa nghiệp lực càng lớn, đồng thời, pháp lực của Tiên đạo Tam Thánh đều bị đánh văng ra, sắc mặt bọn hắn kịch biến, vô ý thức muốn thi triển pháp lực.

- Chờ một chút! Không cần!’

Khương Nghĩa đột nhiên mở miệng nói, hắn đột nhiên không đau nữa.

Cực Quang thần quân hỏi:

- Chuyện thế nào? Ngươi cũng đừng làm chuyện điên rồ!

Khương Nghĩa bẻ bẻ cổ, lắc đầu nói:

- Có người đang giúp ta, thay ta hấp thu nghiệp lực.

Tiên đạo Tam Thánh sửng sốt.

Bọn hắn trong nháy mắt đoán được là ai, đều thở dài một hơi.

Có lão nhân gia ông ta ra tay, hết thảy tự sẽ đều kết thúc.

- Cái này là nghiệp lực cắn trả sao?

Khương Trường Sinh nhìn hắc bạch hỏa diễm trên lòng bàn tay phải, nói một mình, dùng cảnh giới của hắn tự nhiên không sợ chút thống khổ này.

Hắn cũng không phải Đại La Thần Tướng, hắn chính là Đại La Kim Tiên.

Vừa hay, cũng để cho hắn cảm thụ một chút kiếp số, cảm thụ đau khổ mà chúng sinh phải chịu.

Theo hắn xuất thủ, thiên địa nghiệp lực tăng tốc tiêu tán, dẫn đến phong vân trong Đại La tiên vực biến hóa.

Không đến ngàn năm, hết thảy nghiệp lực toàn bộ Đại La tiên vực thông qua Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Nghĩa rơi vào trong cơ thể Khương Trường Sinh.

Hắn áp súc thiên địa nghiệp lực ở trong lòng bàn tay, sau đó đứng dậy, đi đến trước Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Hắn chuẩn bị luyện chế thiên địa nghiệp lực thành đan dược, gọi là Nghiệp Lực đan.

Chuyên môn dùng để âm người.

Hi vọng sau này không dùng.

Khi Khương Trường Sinh bắt đầu luyện đan, Thiên Đạo cuối cùng hạ xuống công đức kim vũ, thương khung bị đại dương

màu vàng óng bao trùm, vô số kim vũ như mưa sao băng hạ xuống.

Tiên đạo Tam Thánh đứng dậy, ngước đầu nhìn lên, bọn hắn cảm nhận được công đức thuộc về bọn hắn.

Khương Nghĩa cũng giống như thế, hắn có chút kinh hỉ, bởi vì hắn đã làm tốt chuẩn bị muốn chuộc tội, không ngờ còn có một phần công đức của hắn.

Nghĩ lại, hắn đã hiểu được.

Lần trước, hắn đúng là làm rất nhiều chuyện tội nghiệt, mà lần này, hắn mặc dù gánh chịu thiên địa nghiệp lực, nhưng cũng không có giết quá nhiều sinh linh, cùng hắn giao chiến đều là Đại La, không có người ngã xuống, chẳng qua chỉ có một vài sinh linh ở gần chiến trường chịu ảnh hưởng, đây cũng không phải là hắn có thể khống chế.

Trong quy tắc Thiên Đạo, Tiên đạo Tam Thánh cùng các Đại La mới là tồn tại chung kết lượng kiếp, nhưng tiến trình Khương Nghĩa thôi động lượng kiếp, cũng có công lao của mình, Tiên đạo Tam Thánh cùng các Đại La nhóm cần chia công đức vì chung kết lượng kiếp, nhưng Khương Nghĩa có khả năng độc hưởng phần công đức thúc đẩy lượng kiếp kia.

Kim vũ hạ xuống, càng lúc càng lớn, như cột sáng màu vàng kim bao phủ chúng sinh khắp thiên địa.

Có người bay vọt cảnh giới, có người thành tựu Đại La, cũng có sinh linh nhờ vào đó công đức hoá hình.

Tiên đạo Tam Thánh cùng Khương Nghĩa tắm gội trong Thiên Đạo công đức, đạo tâm cũng theo đó bình tĩnh trở lại.

Bạch Kỳ đứng ở trước Tử Tiêu cung, hưởng thụ lấy công đức thuộc về nàng, tác dụng của nàng ở trong lượng kiếp cũng không nhỏ.

- Công đức dành cho lượng kiếp quả nhiên khác nhau.

Bạch Kỳ vui vẻ suy nghĩ, trận lượng kiếp gian nan, dài đằng đẵng này cuối cùng kết thúc, nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt một phen.

Lúc đang hưởng thụ công đức, nàng nhịn không được triển vọng trận Thiên Đạo lượng kiếp tiếp theo.

Lần lượng kiếp thứ nhất của Thiên Đạo khiến hết thảy Đại La xuống tràng, trận lượng kiếp thứ hai có thể cuốn vào Đại La Kim Tiên xuống tràng hay không?

Nàng cảm thấy rất có thể, dù sao lần thứ hai lượng kiếp ít nhất ở ngàn vạn năm sau, khi đó, Tiên đạo hẳn là có thể sinh ra Đại La Kim Tiên.

Nương theo lấy công đức kim quang hạ xuống, Đại La tiên vực rực rỡ hẳn lên, tin tức lượng kiếp kết thúc cũng cấp tốc truyền ra.

Không chỉ là Đại La tiên vực, các thiên địa khác gần đó cũng có sinh linh thu hoạch được công đức, những người kia đều là tồn tại nhập kiếp trước trung kỳ, chẳng qua sau đó trốn ra ngoài Đại La tiên vực tránh kiếp, nhưng dù cho như thế, các thiên địa khác chém giết cũng không ít.

Khi chúng sinh đang hưởng thụ công đức, Khương Trường Sinh rõ ràng cảm nhận được khí vận Thiên Đạo nghênh đón bừng bừng phấn chấn.

Thiên Đạo đang làm mới.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Nghiệp Lực đan trong đỉnh.

Đan dược gánh chịu toàn bộ nghiệp lực của Tiên đạo ngưng tụ thành sẽ có bao nhiêu độc?

Sau này cũng có thể dùng trong trận lượng kiếp tiếp theo, đến nỗi đối địch, không dùng được, dù sao địch nhân của hắn tất nhiên có cấp độ không sai biệt lắm với hắn, không phải Nghiệp Lực đan hiện tại có khả năng ảnh hưởng.

Thối luyện Nghiệp Lực đan, cần cần rất nhiều thời gian, ở trong lúc này, không ngừng có Tiên Đế chứng được Đại La, thậm chí sinh ra năm vị Đại La Thần Tướng.

Chương 1467 - La Đạo (1)

Lượng kiếp kết thúc, Thiên Đạo tân sinh, Đại La tiên vực khôi phục lại bình tĩnh, càng ngày càng nhiều đại năng bắt đầu hành

tẩu chư thiên, truyền đạo ra ngoài, trùng kiến văn minh Tiên đạo trong hoang vu.

Mấy chục vạn năm sau, Khương Trường Sinh mới vừa luyện chế thành công Nghiệp Lực đan, hết thảy ba viên, bình thuốc chứa Nghiệp Lực đan vẫn là do hắn chuyên môn luyện chế, để phòng khí tức nghiệp lực tiết ra ngoài.

Hắn thu Nghiệp Lực đan vào trong tay áo, sau đó đứng dậy nhìn về phía Đại Thiên thế giới.

Khói xám vô biên đã cách Tiên đạo lĩnh vực rất xa xôi, trong lĩnh vực Tiên đạo cũng không có những cường giả khác ẩn núp, hắn thậm chí vận dụng hương hỏa diễn toán, cũng không có phát hiện tồn tại có thể uy hiếp được hắn.

- Cần phải trở về.

Khương Trường Sinh nói một mình, sau đó cất bước đi ra khỏi Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Trong chốc lát, thần niệm của hắn bao trùm toàn bộ Tiên đạo, dùng sức mạnh to lớn của Đại La Kim Tiên chuyển trọn Tiên đạo trở lại bên trong Tiên đạo lĩnh vực, cùng lúc đó, vách ngăn tồn tại vô hình ở rìa tiên đạo tan biến, từ giờ trở đi, chúng sinh Tiên đạo lại có thể xông xáo bên trong Đại Thiên thế giới.

Tất cả những thứ này, ngoại trừ Chu Quái thần tôn, không người phát giác, dù cho Đại La Thần Tướng, cũng tưởng rằng lượng kiếp bố trí.

Ở chỗ sâu trong Chu Quái phía xa, Chu Quái thần tôn nhìn mà than thở.

- Ngay cả La Đạo đều không thể phát giác được Tiên đạo ẩn giấu, năng lực của Đạo Tổ thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Chu Quái thần tôn ngồi tĩnh tọa ở bên trong cung điện của mình, tự lẩm bẩm.

Năng lực thôi diễn của La Đạo cường đại dường nào, dù cho Chu Quái cũng chưa chắc có thể hoàn toàn vượt qua, bá chủ đạo thống này hoành hành vô kỵ tại Đại Thiên thế giới, trước đó nhìn thấy vô xám lúc biên khói, hắn đã có dự định thoát đi,

nhưng lại muốn nhìn Đạo Tổ dự định làm như thế nào, không nghĩ tới Đạo Tổ thành công lừa gạt được cường giả La Đạo.

Hắn đợi ở tầng sâu bên trong không gian cũng cảm nhận được cường giả La Đạo quét nhìn, bất quá từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng đến cả hắn đều nhìn không thấu trợ giúp hắn ngăn cách hết thảy nhìn trộm.

Chu Quái thần tôn đang do dự có muốn đi bái phỏng Đạo Tổ hay không, nói chuyện với hắn một chút về La Đạo?

Hắn luôn cảm thấy Đạo Tổ không phải hiểu rất rõ về Đại Thiên thế giới, có thể, thực lực Đạo Tổ thì mạnh xa hơn hắn, hắn sợ mình làm như vậy, sẽ mạo phạm đến Đạo Tổ.

Dù sao tồn tại mạnh mẽ như vậy, lại thiếu khuyết hiểu rõ về Đại Thiên thế giới, thật sự cổ quái, hắn luôn cảm thấy Đạo Tổ là hóa thân của một vị tồn tại cổ lão nào đó, không có khả năng giống như chúng sinh Tiên đạo nói tới, Đạo Tổ bây giờ mới hơn 17 triệu tuổi.

Càng nghĩ, Chu Quái thần tôn vẫn quyết định tiến đến bái phỏng Đạo Tổ, dù sao Đạo Tổ mặc dù có thần thông vượt quá tưởng tượng, nhưng rõ ràng tràn ngập kiêng kị về La Đạo.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh sáng tạo một mảnh không gian độc lập, đơn độc gặp mặt Chu Quái thần tôn.

Đối với Chu Quái thần tôn, hắn vẫn rất hài lòng, nói ra, thù hận giữa hắn và Chu Quái chẳng qua bắt nguồn từ tại một sinh linh Chu Quái, cũng không phải Chu Quái thần tôn chủ đạo, mà đi tới Tiên đạo lĩnh vực lâu như thế, Chu Quái thần tôn một mực hết sức an phận, giữa Chu Quái cùng Tiên đạo cũng không có phát sinh mâu thuẫn lớn, cũng đang ở trên con đường dung hợp, điều này nói rõ Chu Quái thần tôn là chân tâm gia nhập Tiên đạo.

Bất quá Chu Quái thần tôn còn không phải tín đồ hương hỏa của hắn, hắn nghe không được tiếng lòng của Chu Quái thần tôn.

Loại tồn tại giống như Chu Quái thần tôn, không có khả năng đi tín ngưỡng người khác, chỉ sẽ tín ngưỡng chính mình.

- Đạo Tổ, lần này đến đây, ta muốn nói một chút về La Đạo.

Chu Quái thần tôn nói khẽ, trong lòng hắn đã tổ chức tốt những gì đã nói, hiện tại muốn làm chính là nhìn mặt mà nói chuyện.

Thế mà, Đạo Tổ bị thần quang che đậy khuôn mặt, hắn căn bản thấy không rõ thần sắc của Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh ngồi trên thần tọa, tư thái thoáng có chút lười nhác, càng như thế, càng để Chu Quái thần tôn tràn ngập áp lực.

- La Đạo? Nói một chút.

Khương Trường Sinh đáp lại, ngữ khí đạm mạc, không có chút nào cảm xúc.

Trong lòng hắn đang lẩm bẩm.

La Đạo là đạo thống gì?.

Hay là người gì?

Hắn âm thầm suy tính, căn bản không tính được tới La Đạo, giống như khói xám vô biên trước đó.

Chu Quái thần tôn mở lời:

- La Đạo, chính là đạo thống bá chủ chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, tồn tại không biết bao lâu, vô cùng cổ lão, bọn hắn nắm giữ rất nhiều lực lượng Đại Đạo, trong đó bao gồm cả nhân quả, không thể diễn tính hành tung của bọn hắn, trước đó sở dĩ đi ngang qua Tiên đạo lĩnh vực, ta đoán là đi tới phía Thần Tích.

Nguyên lai tồn tại bên trong khói xám vô biên là La Đạo.

Khương Trường Sinh không khỏi nghiêm túc, tiếp tục nghe Chu Quái thần tôn giảng giải.

Bên trong Chu Quái thần tôn giảng giải, Thần Tích là một phương đạo thống chúa tể khác, thù hận cực sâu cùng La Đạo, bên trong kỷ nguyên cổ lão xa xôi, Thần Tích đánh tan La

Đạo, dẫn đến La Đạo một mực ở trong trạng thái thấp thỏm bên trong năm tháng dài đằng đẵng, bây giờ La Đạo quét ngang hư không, tất sẽ tìm Thần Tích báo thù.

Thần Tích trước đó là đạo thống khủng bố sừng sững trên đỉnh Đại Thiên thế giới, Chu Quái thần tôn nói, đạo thống giống như Chu Quái, từng có hơn trăm hiệu lực cho Thần Tích, nhưng một trăm triệu năm trước, Thần Tích bùng nổ nội loạn, mặc dù đạo thống không có sụp đổ, nhưng thực lực mười không còn một, sau lần kia, Thần Tích liền phong bế, ẩn ở trong bóng tối.

- Truyền thuyết nói rằng, người Thần Tích, trời sinh được Đại Đạo yêu chuộng, tư chất tu hành vô song, thuộc về tư thái đỉnh tiêm của Đại Thiên thế giới, đưa mắt đông đảo đạo thống, có thể so sánh cùng bọn hắn, không đến mười phương đạo thống, mấu chốt nhất là, người thôn phệ Thần Tích, có thể tăng mạnh ngộ tính đối với Đại Đạo, người Thần Tích, một giọt máu đã có thể để phàm linh lột xác thành tư thái tuyệt đỉnh.

Nói đến Thần Tích, trên mặt Chu Quái thần tôn toát ra vẻ hướng tới.

Chương 1468 - La Đạo (2)

Khương Trường Sinh không phân rõ hắn là hâm mộ Thần Tích mạnh mẽ, hay thèm nhỏ dãi máu thịt của sinh linh Thần Tích.

Đạo thống mạnh mẽ như thế cũng sẽ nội loạn, quả nhiên lòng người khó dò.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Tiên đạo của mình, một ít mâu thuẫn đã lộ ra, chỉ có thể giao cho lần lượng kiếp sau giải quyết.

Cứ như vậy, Chu Quái thần tôn một mực nói xong, Khương Trường Sinh nghiêm túc lắng nghe.

Rất lâu.

Chu Quái thần tôn kể xong Thần Tích, dừng lại một lát, nói:

- La Đạo đã đi ngang qua phương lĩnh vực này, lần này đi Thần Tích, không biết muốn bao nhiêu năm, vô luận chiến bại hay chiến thắng, bọn hắn tất nhiên cũng sẽ giày vò thật lâu,

ngài không cần quá lo lắng bọn hắn trở về, mà Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, quy tắc khó dò, bọn hắn muốn về La Đạo, không nhất định trở về đường cũ, dùng tốc độ Tiên đạo bây giờ phát triển, ta cảm thấy chúng ta có khả năng nắm chặt thời gian, so với việc trốn tránh, không bằng nhanh chóng lớn mạnh, Chu Quái biết được một vài bí cảnh của đạo thống cổ lão, di tích, nguyện cùng Tiên đạo tiến hành đào móc.

Ngữ khí của hắn hết sức chân thành, Khương Trường Sinh cũng cảm thấy có đạo lý.

Nếu như La Đạo thật muốn nhằm vào Tiên đạo, hắn cũng không thể một mực dùng Đại Thiết Thiên Thuật đi tránh né, nói như vậy, hắn không sớm thì muộn sẽ đùa chơi mình tới chết.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Việc này thảo luận cùng Thiên Đế, Tam Thánh đi.

Chu Quái thần tôn thở dài một hơi, hắn cũng không dám cầu Đạo Tổ tự mình ra tay, chỉ cần Đạo Tổ đồng ý liền tốt.

Những bí cảnh, di tích của các đạo thống cổ lão kia tràn ngập nguy hiểm, hắn sợ tự tiện làm chủ, sẽ chọc cho tới Tiên đạo nghi kỵ, giống như âm thầm tính toán Tiên đạo.

Hắn không còn dám quấy rầy, đứng dậy rời đi.

Sau khi đi ra Tử Tiêu cung, hắn không khỏi tự giễu cười một tiếng.

Hắn thật nghĩ nhiều, Đạo Tổ thế nào không biết La Đạo?

Bên trong quá trình hắn giảng thuật, Đạo Tổ rất ít mở miệng, cũng không có biểu đạt không vừa lòng.

Có lẽ suy nghĩ thật giống như Tiên đạo chúng sinh, tâm Đạo Tổ chỉ ở trên đại đạo, sẽ không để ý những mặt mũi, cảm xúc, chỉ có lúc Tiên đạo gặp nguy nan, hắn mới có thể hiện thân.

Trước khi Chu Quái thần tôn đi, quay đầu nhìn thoáng qua Tử Tiêu cung.

Chỗ ngồi trong cung điện đỉnh phong của Tiên đạo này là cô tịch như vậy, giống như không nhận thời gian xâm nhiễm, như

là Đạo Tổ, đứng trên đỉnh chúng sinh, đạm mạc đối mặt hết thảy.

Chu Quái thần tôn cảm giác mình cũng phải có một hướng đạo chi tâm kiên định, có thể chiếu cố Chu Quái, nhưng không thể để cho Chu Quái dắt nhiễu đạo tâm của mình.

Hắn đột nhiên cảm giác được chỗ Tiên đạo mạnh hơn Chu Quái không phải về mặt chiến lực, mà là tâm.

Mười vạn năm đối với đại năng tu tiên mà nói, như là một giấc mộng, nhưng đối với Đại La tiên vực đã tan hết nghiệp lực mà nói, chính là rực rỡ hẳn lên, sau khi Thiên Đạo tân sinh, năng lực tự lành vượt xa lúc trước, cách mỗi mười vạn năm, sinh cơ trong Đại La tiên vực sẽ tăng lên một bậc thang.

Từ khi nghiệp lực tán đi ở năm thứ tám mươi vạn, Đại La tiên vực đã khôi phục lại phồn vinh trước lượng kiếp, mà thực lực tổng hợp của Tu Tiên giả cũng cao hơn trước lượng kiếp.

Bây giờ, số lượng Đại La đã đi đến hai ngàn, có thể nói là tăng trưởng bùng nổ, địa vị của Đại La đã không bằng trước kia, chúng sinh bắt đầu truy cầu Thần Tướng cảnh.

Các Đại La cũng vẫn gặp nhau luận đạo của mỗi người, khôi phục tập tục tu tiên dĩ vãng.

Khương Nghĩa, Khương Hồng Trần, Yêu Đế, Đế Tuyệt, Thủy Diễn những tồn tại rực rỡ hào quang ở bên trong lượng kiếp cũng đã trở thành biểu tượng cho lực lượng cường đại trong thần thoại, nhất là Khương Nghĩa, dùng lực lượng một người trấn áp lượng kiếp, khiến cho uy danh lan xa, thậm chí vượt qua Tiên đạo Tam Thánh.

Người thứ hai tiên đạo.

Tại thời kì cuối lượng kiếp, Khương Nghĩa xác thực làm được chuyện một người đè ép Tam Thánh mà đánh, mặc dù cuối cùng Tam Thánh cười đến cuối cùng nhất, nhưng các hậu bối đều cho rằng luận thực lực cá nhân, Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa tuyệt đối là người mạnh nhất phía dưới Đạo Tổ.

Điểm này thậm chí các đạo thống khác ở gần tán thành.

Sau khi lượng kiếp kết thúc, Khương Nghĩa thu được công đức khổng lồ, một mực ở trong Thiên Đình bế quan, Tiên đạo Tam Thánh cũng như thế, bọn hắn đều đang tranh đoạt vị trí Đại La Kim Tiên.

Ai cũng muốn làm thứ nhất trở thành Đại La Kim Tiên.

Năm tháng dằng dặc, dần dần, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long trở lại Tử Tiêu cung, cũng bắt đầu tự tu hành, không ra ngoài nữa.

Không chỉ có các nàng, tuyệt đại đa số Đại La, Tiên Đế đều như thế, không đi tranh quyền đoạt lợi, đều muốn tăng cao tu vi.

Từng Tinh Không cự môn do Thiên Đình sáng lập tại rìa Tiên đạo lĩnh vực cũng bắt đầu khôi phục vận hành, tin tức liên quan đến chuyện Tiên đạo vượt qua lượng kiếp truyền ra, các đạo thống lĩnh vực khác thì khẩn trương, dồn dập điều động thám tử, dò xét thực lực Tiên đạo hôm nay.

Bên trong hư không màu tím, vô số tinh vân màu vàng kim lơ lửng, lớn nhỏ không đều, từng cái hùng vĩ tuyệt mỹ.

Phía trên một chỗ tinh vân như là bàn tay to lớn, Thiên Tôn quỳ một chân trên đất, bên trên một vân trụ phía trước hắn có một đạo thân ảnh đang ngồi, toàn thân lóng lánh hào quang, chỉ thấy thân hình.

- Con đường tuyệt đỉnh của ngươi bại như thế?

Một tiếng nói uy nghiêm truyền đến, ngữ khí lộ ra một tia không vừa lòng.

Thiên Tôn cúi đầu, trầm giọng nói:

- Sư phụ, là đồ nhi không có năng lực, nhưng đồ nhi xác thực không phải đối thủ của Đạo Tổ, Đại Thiên thế giới, cường giả như mây, có lẽ ta thật không đủ tư cách, ta nguyện làm lại từ đầu.

- Làm lại từ đầu? Muộn! Đại Đạo Tuyệt Đỉnh cũng không phải ngươi muốn chọn liền chọn, vi sư cũng không trợ giúp được ngươi, ngươi thất bại đã định trước ngươi chỉ có thể đi đến cảnh giới hiện tại.

Thân ảnh cao cao tại thượng trong cường quang phẫn nộ quát, tiếng như hồng lôi, vang vọng hư không màu tím.

Sắc mặt Thiên Tôn kịch biến, nắm chặt hai quả đấm, hắn cắn răng, lại không có ngẩng đầu phản bác.

Chương 1469 - Đạo của mình (1)

hư không Màu tím lâm vào trong yên lặng, tâm thần Thiên Tôn lâm vào bên trong không cam lòng vô hạn.

Sư phụ phủ định cuộc đời cùng với tương lai của hắn, cảm giác bị thất bại bao phủ tâm hắn, nhưng sâu trong đáy lòng hắn ngược lại hiện ra đấu chí càng thêm mãnh liệt.

Hắn không tin mình chỉ có thể đi đến trình độ này, hắn nhất định phải, không, nhất định sẽ trở nên càng mạnh.

Hắn điều chỉnh tốt cảm xúc, ngẩng đầu nhìn về phía sư phụ cao cao tại thượng trước mặt, ánh mắt trở nên kiên định, hắn đứng dậy, cao giọng nói:

- Cái gì đã định trước, ta chưa bao giờ tin có chuyện đã định trước, sư phụ, ta khiến ngài thất vọng, nhưng con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh này, ta sẽ tiếp tục đi tới đích, mặc dù không có ngài trợ giúp, ta vẫn sẽ lần nữa đạp lên.

Dứt lời, Thiên Tôn phất tay áo rời đi.

- Ngươi hẳn là sẽ không quên một chuyện, chính là con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chỉ có thể do một người đạp vào, khi ngươi gián đoạn, có lẽ sẽ có những người khác đạp vào con đường này.

Thân ảnh trong cường quang mở lời, ngữ khí đầy lạnh lùng.

Thiên Tôn dừng bước lại, cũng không quay đầu lại nói:

- Vô luận là ai, đều vượt không qua ngọn núi Tiên đạo Đạo Tổ này, trước khi ta một lần nữa đạp vào con đường này, sẽ không có người thành công, Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chỉ có thể để ta tới trèo lên đỉnh.

Hắn thả người nhảy lên, hóa thành thần quang ba màu, tan biến tại phần cuối hư không.

Thân ảnh trong cường quang hừ lạnh một tiếng nhẹ giọng tự nói:

- Đạo Tổ à, vậy nhìn một chút ngươi có thể hạ gục Đạo Tổ hay không, hi vọng đừng khiến ta thất vọng giống như kẻ này.

La Đạo mang tới áp lực kéo dài thật lâu cho Khương Trường Sinh, dẫn đến Khương Trường Sinh bế quan đều không thể không kiêng nể gì, thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tỉnh lại, quan sát hư không.

Thời gian thoáng qua, Khương Trường Sinh vượt qua mười tám triệu tuổi, bây giờ Đại La tiên vực đã triệt để thoát khỏi lượng kiếp ảnh hưởng, lượng kiếp đã trở thành truyền thuyết, các hậu bối không biết hắc ám cùng khó khăn khi đó, chẳng qua chỉ hướng tới các loại nhân vật thần thoại tranh phong của thời đại kia.

Sau khi đi qua lượng kiếp, tốc độ phạm vi khí vận của Tiên đạo bao trùm càng nhanh, đã liên quan đến bên ngoài phương lĩnh vực này, bắt đầu thẩm thấu ra lĩnh vực xung quanh.

Dần dần, cảnh giới Tiên đạo đưa tới giai cấp chênh lệch càng ngày càng rõ ràng.

Một ngày này.

Khương Nghĩa đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, Bạch Kỳ tự mình dẫn hắn vào cung, Mộ Linh Lạc cũng đi đến bên cạnh Khương Trường Sinh chờ đợi, đối với vị cháu trai này, nàng vẫn hết sức đau lòng.

Nàng chỉ có một đứa con trai là Khương Tử Ngọc, Khương Tử Ngọc cũng có rất nhiều con cái, nhưng lại nhiều hơn nữa, nàng cũng có thể chiếu cố đến mỗi một vị tôn nhi tôn nữ, nhưng bối phận xuống chút nữa, nàng chẳng quan tâm nhiều.

Bên trong rất nhiều con cái của Khương Tử Ngọc, phần lớn đều trôi qua hạnh phúc mỹ mãn, duy chỉ có Khương Nghĩa khiến cho nàng đau lòng, nàng từng thử khuyên bảo Khương Nghĩa, nhưng Khương Nghĩa luôn mỉm cười tiếp nhận, nhưng mỗi khi gặp được việc lớn cần đưa ra lựa chọn, hắn sẽ cố chấp.

Cho dù mang tiếng xấu, hắn cũng phải bảo vệ Tiên đạo, thủ hộ Thiên Đình.

Gần đây, Khương Nghĩa đứng trước một chút sóng gió, lựa chọn của hắn để Mộ Linh Lạc thở dài.

Khương Nghĩa đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, kéo lên vạt áo, chuẩn bị quỳ xuống.

- Không cần nghi thức xã giao, ngồi xuống đi, hôm nay là gia yến, ta không phải Đạo Tổ, ngươi cũng không phải Hắc Ám đại đế.

Khương Trường Sinh cười nói, một cỗ lực lượng cường đại vô hình để Khương Nghĩa không thể quỳ xuống, hắn chỉ có thể thôi.

Bạch Kỳ vung tay áo, lấy ra một cái bàn gỗ lim, bắt đầu bày ra thịt rượu, Khương Trường Sinh thu lại thần quang trên người, hiển lộ hình dáng.

Khương Nghĩa thấy hình dáng của hắn, cũng không khỏi sững sờ.

Mặc dù trong lòng hắn cho rằng gia gia quan trọng nhất, nhưng hắn lúc này mới ý thức được, trong đầu của mình căn bản không có khuôn mặt rõ ràng của gia gia.

Thật trẻ tuổi.

Thật tuấn.

Khương Nghĩa vẫn cảm thấy dung mạo Tu Tiên giả, túi da sẽ theo cảnh giới tăng lên càng ngày càng dễ nhìn, nhưng hắn sống nhiều năm như thế, chưa bao giờ thấy qua hình ảnh hoàn mỹ như vậy.

Từ trên người Khương Trường Sinh, Khương Nghĩa có thể thấy dấu vết của hết thảy phong thái phong hoa tuyệt đại từ xưa đến nay, nguyên lai hết thảy đều bắt nguồn từ gia gia của hắn.

- Đưa thần thương của ngươi cho ta xem một chút.

Khương Trường Sinh cười nói, Mộ Linh Lạc ngồi bên cạnh hắn, vì hắn rót rượu.

Khương Nghĩa vội vàng xuất ra thần thương, hai tay dâng lên.

Một tay Khương Trường Sinh bắt lấy thần thương, cẩn thận thưởng thức thần thương.

Thấy thế, Khương Nghĩa không hiểu khẩn trương, có loại cảm giác bị trưởng bối khảo nghiệm.

Bạch Kỳ ngược lại rót rượu cho hắn, sau khi ngồi ở một bên, ánh mắt đi theo rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh tán thán nói:

- Không hổ là Đại Đạo thần binh, xác thực ẩn chứa Đại tạo hóa Đạo.

Khương Nghĩa không khỏi lộ ra nụ cười, hắn đã dung hợp cùng thần thương, cả hai hợp hai làm một, không phân khác biệt, thần thương được khen ngợi, hắn cao hứng từ đáy lòng, mà người tán dương lại là tồn tại hắn kính trọng nhất.

- Bất quá ngươi tựa hồ còn không có hoàn toàn hàng phục nó.

Khương Trường Sinh chuyển lời, bình tĩnh nói, nụ cười của hắn đi theo tan biến, khiến cho Khương Nghĩa động dung.

Khương Nghĩa có loại bị cảm giác đánh tỉnh, bởi vì gia gia nói là sự thật.

Đại Đạo thần binh có ý chí, của mình bây giờ mặc dù đã có thể nắm giữ lực lượng của thần thương, nhưng hắn luôn cảm thấy thần thương có tự mình giữ lại, ít nhất hắn còn không thể nắm giữ đại đạo bản nguyên của thần thương.

Khương Nghĩa cung kính mà hỏi:

- Gia gia, ta nên thế nào làm? Mặc dù ta đã là Đại La Thần Tướng, nhưng luôn cảm thấy khoảng cách Đại Đạo còn rất xa xôi, đến nỗi Đại La Kim Tiên, quá khó khăn.

Nói đến Đại La Kim Tiên, Khương Nghĩa phát ra cảm khái của vô số Tiên Đế khi đối mặt Đại La.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười.

Ta cũng không có vượt qua Đại La Kim Tiên, các ngươi như thế nào đi đến Đại La Kim Tiên?

Chương 1470 - Đạo của mình (2)

Tu tiên chi đạo, hắn là người dẫn đường, đã định trước hắn không có khả năng ở vào cùng một cảnh giới với những Tu Tiên giả khác, chỉ có hắn xây dựng cảnh giới càng cao hơn, mới có thể để cho cảnh giới cực hạn của Tu Tiên giả càng đi về phía trước một bước.

Ở trong mắt Khương Trường Sinh, Khương Nghĩa có được tiềm chất Đại La Kim Tiên, không chỉ là hắn, Tiên đạo Tam Thánh đều có.

Bây giờ, Tiên đạo có rất nhiều đại năng, Khương Trường Sinh đột nhiên có loại cảm giác là mình liên lụy Tiên đạo.

Bất quá hắn chỉ có thể chờ đợi Hồng Mông Đại Đạo thai nghén thành công, khi đó hắn có thể xây dựng Tiên đạo Thánh cảnh.

Hiện tại để đám Đại La Thần Tướng lắng đọng thật tốt đi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đại La Kim Tiên khác biệt với cảnh giới lúc trước, ngươi sẽ đạt tới, chẳng qua là thời cơ không đến, Đại La Kim Tiên chính là chất biến, vượt xa tưởng tượng của ngươi.

Khương Nghĩa nghe xong kinh hỉ, gia gia đều nói hắn có thể đi đến, vậy hắn tất nhiên có thể.

- Đến nỗi như thế nào triệt để nắm giữ thanh Đại Đạo thần binh này, vẫn phải hỏi chính ngươi, ngươi đi con đường bá đạo, làm cho tất cả mọi người tiếp nhận sự bá đạo của ngươi, vì sao không thể để Đại Đạo cũng thần phục dưới sự bá đạo của ngươi?

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói.

Khương Nghĩa một mình tiếp nhận thiên địa nghiệp lực, nhìn như vĩ đại, trên thực tế liền là một loại bá đạo.

Ý nghĩ của hắn sẽ không bị dao động, tựa như đoạn thời gian trước, hắn cùng Chu Quái náo loạn mâu thuẫn không nhỏ, nguyên nhân là Chu Quái biết được quan hệ giữa hắn và Kim Diệu Y, cuốn theo Kim Diệu Y muốn Khương Nghĩa giúp Chu

Quái mưu được lợi ích, kết quả Khương Nghĩa giết hết những người kia, cũng dẫn đến hắn và Kim Diệu Y sinh ra ngăn cách không thể xóa đi.

Vì lắng lại lửa giận của Chu Quái, Thiên Đình không thể không cấm túc Khương Nghĩa trăm vạn năm.

Chu Quái cũng không dám truy đến cùng, dù sao hiện tại dùng Tiên đạo làm chủ, bản thân bọn hắn là người tính toán Khương Nghĩa trước.

Thiên Đình càng ngày càng kiêng kị Khương Nghĩa, bọn hắn cho rằng sát tính của Khương Nghĩa thật sự quá lớn.

Trên thực tế, theo lượng kiếp kết thúc, chúng sinh mặc dù sùng bái Hắc Ám đại đế, nhưng tất cả những Đại La tham gia lượng kiếp đều phản cảm Khương Nghĩa, dù sao Khương Nghĩa để bọn hắn mất hết mặt mũi.

Bây giờ, Khương Nghĩa nhìn như phong quang, nhưng ở trong Tiên đạo lại bị bài xích cực lớn.

Khương Nghĩa tự lẩm bẩm:

- Bá đạo sao

Bạch Kỳ trêu chọc nói:

- Khương Nghĩa, sự bá đạo của ngươi, chỉ có thể đối với phía dưới gia gia ngươi, ngươi có nhớ kỹ.

Khương Nghĩa nghe xong, vội vàng nói:

- Đạo tâm của ta là thủ hộ Tiên đạo, mà gia gia mới là căn bản của Tiên đạo, ta tuyệt sẽ không mạo phạm gia gia.

Khương Trường Sinh lườm Bạch Kỳ một cái, dọa nàng không còn dám nói bậy.

Mộ Linh Lạc mở lời:

- Thiên phú của ngươi tựa hồ cũng là một loại Đại Đạo, thôn phệ hết thảy lực lượng, bản thân chuyện này đã là bá đạo, có lẽ ngươi có khả năng thử sáng tạo thiên phú của mình thành Đại Đạo.

Nói lời này ngược lại để Khương Trường Sinh kinh ngạc, chẳng qua mặt hắn không đổi sắc.

Hắn không nghĩ tới Mộ Linh Lạc vậy mà muốn sáng tạo Đại Đạo.

Đây chính là đường hắn đang đi.

Bất quá hắn có tạo hóa của toàn bộ Tiên đạo bên người, cho nên thành công, Mộ Linh Lạc thì không có khả năng thành công, trừ phi nàng tự mình mở ra đạo thống, lại phát triển đến trình độ của Tiên đạo, cũng hoặc là chờ hắn đi đến trình độ đủ để cho Tu Tiên giả tự mình mở ra đạo của mình.

Khương Nghĩa như có điều suy nghĩ, càng nghĩ càng hưng phấn.

Sáng tạo Đại Đạo.

Nghe cũng rất không tệ.

Theo lượng kiếp kết thúc, hắn truy tìm Đại La Kim Tiên không có kết quả, dẫn đến hắn hiện tại hết sức bao la mờ mịt không biết nên như thế nào mạnh lên.

Khương Trường Sinh trả thần thương lại cho Khương Nghĩa, nói:

- Thanh thần binh này hết sức thích hợp cho ngươi, ngươi còn chưa chân chính phát huy lực lượng của nó, ta rất chờ mong ngươi cùng nó hoàn toàn dung hợp.

Khương Nghĩa cất kỹ thần thương, liền vội vàng gật đầu nói:

- Gia gia, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực thật tốt.

Theo sau, Khương Trường Sinh bắt đầu trò chuyện cùng Khương Nghĩa về chuyện lập nghiệp, giống như là gia đình phàm nhân.

Khương Nghĩa mặc dù tạm thời quyết liệt cùng Kim Diệu Y, nhưng hắn cũng không thống khổ, cũng không hối hận, một lần nữa, hắn cũng sẽ giết hết những người có uy hiếp đối với Tiên đạo, bất kể là ai.

Đợi Khương Nghĩa rời đi, Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi cảm thấy Khương Nghĩa có thể đi vào con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh hay không?

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi:

- Như thế nào đoán trước được?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chẳng biết tại sao, ta luôn cảm thấy hắn sẽ được tuyển chọn.

Mộ Linh Lạc không có phản bác, chẳng qua, thần sắc lo lắng trong mắt càng ngày càng đậm, nàng cũng cảm thấy đường Khương Nghĩa đi có khả năng sẽ bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chọn trúng.

Khương Trường Sinh thì đang nghĩ Khương Nghĩa trở thành Đại La Kim Tiên giao chiến cùng Thiên Tôn sẽ là cảnh tượng như thế nào.

- Chủ nhân, theo lượng kiếp kết thúc, đạo cốt ngài mất tích, một lần xuất hiện cuối cùng nhất là trong tay Chu Quái, chuyện này có thể hay không…

Bạch Kỳ tiến đến trước mặt Khương Trường Sinh nói.

Khương Trường Sinh nhìn về phía thiên ngoại, bình tĩnh nói:

- Xác thực sẽ dẫn tới phiền toái, bất quá không phải phiền toái của Tiên đạo.

Hắn có thể cảm giác được đạo cốt ở phương nào.

Trước mắt, đạo cốt đã rơi vào bên trong một phương đạo thống xa xôi, phương đạo thống này vẫn là người quen biết cũ.

Tham Nhân.

Lúc trước, Tham Nhân tàn phá bừa bãi phương lĩnh vực này, tập kích Tiên đạo, nhân quả này còn chưa chấm dứt, không nghĩ tới Tham Nhân lại lần nữa tính toán.

Bạch Kỳ đang muốn tiếp tục hỏi thăm, lại nghe Khương Trường Sinh phân phó nói:

- Đi truyền gọi Đế Tuyệt, Thủy Diễn đến đây.

Bạch Kỳ nghe xong, vội vàng đáp ứng.

Nàng do dự một chút, hỏi:

- Chủ nhân, ngài có cái nhìn như thế nào về Yêu Đế?

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Thiên tư, ngộ tính thượng thừa, nhưng hắn khuyết thiếu tâm thủ hộ, Khương Nghĩa vì Tiên đạo, Đế Tuyệt, Thủy Diễn vì chủng tộc của mình, mà Yêu Đế chỉ vì chính mình.

- Mà lại hắn cũng không có thắng.

Chương 1471 - Lực lượng bá đạo (1)

Trước Tử Tiêu cung, Đế Tuyệt, Thủy Diễn đứng trước cổng chính chờ, hai người yên lặng, không có mở miệng, mỗi người giấu tâm tư trong lòng.

Sau khi lượng kiếp kết thúc, tiêu cực tâm tình của chúng sinh giảm xuống, nhưng huyết hải thâm cừu giữa Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc vẫn còn, hai vị Đại La Thần Tướng mặc dù không tiếp tục chiến đấu, nhưng đối mặt nhau, cũng không thể nào dùng khuôn mặt tươi cười đón lấy.

Giờ phút này, trong lòng bọn họ thấp thỏm lo lắng, không biết Đạo Tổ tìm bọn hắn làm cái gì.

Nếu như đơn độc triệu gặp bọn họ, bọn hắn cũng có thể miên man bất định, nhưng đối thủ một mất một còn cùng đến, để tâm tình của bọn hắn hết sức phức tạp.

Đạo Tổ muốn hỏi tội, hay muốn khuyên giải?

Thủy Diễn đến từ Diễn Tộc, hắn đã thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, sinh linh Đạo Diễn vô cùng hoảng sợ Đạo Tổ, dù sao Đạo Diễn là bởi vì Đạo Tổ mà giải tán.

Đế Tuyệt đến từ Tiên đạo Vương tộc, Thái Oa sáng tạo bọn hắn là Đạo Tổ nuôi lớn, cho nên toàn bộ Tiên đạo Vương tộc đều dùng Đạo Tổ là tổ, trong lòng hắn càng nhiều hơn chính là tâm tình khẩn trương khi gặp mặt tổ tông.

Đợi đã lâu, cửa lớn vẫn không có mở ra, hai người đều tưởng rằng Đạo Tổ đang ra oai phủ đầu cho bọn hắn, bọn hắn cũng chỉ có thể chịu lấy.

Mãi đến khi Tiên đạo Tam Thánh đến.

- Hai người các ngươi vậy mà cũng ở đây.

Cực Quang thần quân mở lời, ngữ khí mang theo vẻ trêu chọc.

Đế Tuyệt, Thủy Diễn quay người vội vàng hành lễ với Tam Thánh.

Mặc dù Tam Thánh bị Khương Nghĩa áp chế, nhưng bày ra thực lực khi ở bên trong lượng kiếp, xác thực mạnh hơn bọn hắn, bọn hắn vẫn hết sức kính nể Tam Thánh.

Nếu như không Tam Thánh ra tay, chỉ sợ bọn họ đều phải chết trong tay Khương Nghĩa.

Đạo Côn Luân đi đến bên cạnh Đế Tuyệt, hướng về phía cửa lớn cung kính hành lễ, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân cũng giống như thế.

Ầm ầm.

Cửa lớn Tử Tiêu cung từ từ mở ra, phát ra tiếng vang trầm nặng.

Ánh vào tầm mắt năm người chính là dáng người thướt tha của Bạch Kỳ, nàng đứng trong bóng tối mở miệng cười nói:

- Chư vị, theo ta tiến vào đi.

Tiên đạo Tam Thánh đã không phải lần đầu tiên đến, cũng không có khẩn trương, nhưng Đế Tuyệt, Thủy Diễn rất căng thẳng, lời cũng không dám nói.

Bên trong lượng kiếp, bọn hắn bừa bãi tàn phá thiên địa sắp gặp mặt Đạo Tổ, quá khứ mây khói xuất hiện trong mắt bọn họ, trong lòng bọn họ hối hận, cảm thấy rất nhiều chuyện mình làm sai, không nên làm như vậy.

Thật ra bọn hắn sở dĩ nghĩ như vậy, chính là cấm chế trong Tử Tiêu cung ảnh hưởng, bất quá ở trước Tử Tiêu cung, bọn hắn cũng không dám dùng thần niệm đi điều tra.

Được Bạch Kỳ dẫn đầu, bọn hắn đi vào bên trong Tử Tiêu cung.

Dưới sáng tạo của Khương Trường Sinh, không gian bên trong trở nên thật dài, xuyên qua thông đạo thật dài, bọn hắn đi vào bên trong một đại điện trống trải, phía trên là tinh không sáng chói, có một ngôi sao màu tím dị thường sáng ngời.

Đế Tuyệt, Thủy Diễn nhìn thấy thân ảnh của Đạo Tổ, đôi mắt dồn dập rủ xuống, không dám nhìn thẳng Đạo Tổ.

Rất nhanh, bọn hắn đi vào phía trước Đạo Tổ, cung kính khom lưng hành lễ.

Khương Trường Sinh vung tay áo, lấy ra năm cái bồ đoàn, để bọn hắn ngồi xuống.

Thấy thế, Đế Tuyệt, Thủy Diễn hơi thở dài một hơi, có thể ngồi thì chứng minh Đạo Tổ không phải muốn hỏi tội tại bọn hắn, nhiều nhất gõ một cái.

- Lượng kiếp đã kết thúc, các ngươi có cảm ngộ về Đại La Kim Tiên hay không?

Khương Trường Sinh mở lời, Bạch Kỳ ở bên cạnh ngồi xuống, tư thái rất thấp.

Đế Tuyệt, Thủy Diễn sửng sốt, không nghĩ tới câu nói đầu tiên khi Đạo Tổ mở miệng là hỏi bọn hắn tu hành, bọn hắn mừng như điên, điều này nói rõ Đạo Tổ cố ý đề bạt bọn hắn.

Đạo Côn Luân trước tiên mở miệng giảng về cảm ngộ của bản thân, bốn người khác nghiêm túc nghe, cảm thấy đây cũng là một loại luận đạo.

Hắn kể xong sau là Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt hai người cũng không có cướp lời, mãi cho đến Cực Quang thần quân nói xong, hai người liếc nhau.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn đối mặt sau khi đến ba mươi tầng ba trời.

- Đế Tuyệt nói trước đi, không cần suy nghĩ nhiều.

Khương Trường Sinh mở lời để cho hai người đều thở dài một hơi, bọn hắn quá rõ ràng tính tình lẫn nhau, sợ đối phương huyên náo khó xử ở trước mặt Đạo Tổ, không xuống đài được.

Đế Tuyệt ngẩng đầu, bắt đầu nói về cảm ngộ của những năm này.

Theo hắn giảng giải, Tiên đạo Tam Thánh không khỏi gật đầu, tên này ngoại trừ thiên tư chiến đấu cao minh, ngộ tính xác thực cao.

Thủy Diễn lần đầu tiên bình tĩnh lại nghe hắn giảng đạo, hắn không thể không thừa nhận ngộ tính của vị đối thủ cũ này của mình xác thực kinh diễm, cũng không phải chỉ dựa vào thiên phú của Tiên đạo Vương tộc.

Đợi Đế Tuyệt kể xong, Thủy Diễn tiếp tục.

Đi qua lần thay phiên giảng đạo này, cách nhìn của Đế Tuyệt và Thủy Diễn về nhau hơi cải biến.

- Lượng kiếp đã qua, quá khứ mây khói thì không cần nhắc lại, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, các ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của ta, môn hạ ta có một quy củ, chính là quyết không thể đồng môn tương tàn, các ngươi có khả năng nghiêm túc cân nhắc, có nguyện ý tiếp nhận hay không, cho dù từ chối, ta cũng sẽ không giận chó đánh mèo các ngươi, đạo pháp chú trọng phúc duyên, mà không phải cưỡng cầu.

Khương Trường Sinh mở lời, lời này để Đế Tuyệt, Thủy Diễn cảm thấy kinh hoàng.

Bái nhập vào làm môn hạ của Đạo Tổ.

Điều này tương đương với việc bay cao ở phía trên chúng sinh.

Đừng xem thực lực bọn hắn mạnh mẽ, luận địa vị và lực hiệu triệu, tuyệt đối không bằng Tiên đạo Tam Thánh.

Thành đệ tử của Đạo Tổ, hết thảy Đại La đều sẽ cung kính bọn hắn, liên đới lấy địa vị chủng tộc của bọn họ đều sẽ nước lên thì thuyền lên.

Chẳng qua là buông xuống cừu hận…

Hai người không khỏi nhìn về phía nhau, phát hiện hận ý trong mắt đối phương không có mãnh liệt như trong lượng kiếp, này để bọn hắn hết sức hốt hoảng.

- Nhân quả là thứ mà người tu đạo không thể tránh khỏi, nếu không bỏ xuống được quá khứ, ngày nào mới có thể chân chính chứng đạo?

Đạo Côn Luân mở lời.

Chương 1472 - Lực lượng bá đạo (2)

Hắn có tư cách nói lời này, giáo phái của hắn đã sớm tiêu vong, nhưng hắn cũng không có đi báo thù, mà một lòng vấn đạo.

Đế Tuyệt hít sâu một hơi, khẽ nói:

- So với Đại Đạo, cừu hận tính cái gì, ta nguyện bái nhập môn hạ của Đạo Tổ.

Thủy Diễn khinh thường nói:

- Diễn Tộc chính là Đạo Diễn chuyển thế, cừu hận sao mà nhiều, ta đương nhiên sẽ không bị cừu hận sở vấp chân, ta cũng nguyện ý bái nhập vào môn hạ của Đạo Tổ.

Cực Quang thần quân âm thầm cảm khái, mặt mũi của lão sư thật lớn, hai người cừu hận nhau mấy trăm vạn năm, cứ như vậy buông xuống.

Bất quá cũng đúng, đổi lại là hắn, cũng từ chối không được phần cơ duyên này.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Từ nay về sau, các ngươi chính là đệ tử ký danh của ta, gọi ta là lão sư, đợi các ngươi thành tựu Đại La Kim Tiên, có thể trở thành đệ tử thân truyền.

Đệ tử ký danh?

Trong lòng Đế Tuyệt, Thủy Diễn có chút thất vọng, nhưng vừa nghe đến Đại La Kim Tiên, bọn hắn liền máu nóng sôi trào.

Đã nhiều năm qua đi, bọn hắn thế nào cũng tìm không thấy phương hướng Đại La Kim Tiên, hiện tại có Đạo Tổ làm lão sư, tất nhiên sẽ có hướng đi, bọn hắn tràn ngập lòng tin về thiên phú của bản thân.

Khương Trường Sinh xuất ra từng kiện từng kiện pháp bảo, tặng cho năm người bọn hắn, thuận tiện lấy ra năm khối ngọc phiến màu tím, mở lời:

- Đây là Đại Đạo lục ta sáng tạo, bên trong bao hàm lý giải của ta về từng Đại Đạo, đồng thời còn có rất nhiều thần thông, đan đạo, trận pháp.

Nghe vậy, năm người vui mừng, cùng cảm tạ lão sư.

Khương Trường Sinh lại giảng một chút chuyện, liên quan đến sự mạnh mẽ của Đại La Kim Tiên, năm người nghe được, lòng sinh hướng tới.

Lúc bọn hắn rời đi Tử Tiêu cung, Đạo Côn Luân mời bọn hắn đi làm khách, luận đạo một phen, bốn người cũng không có từ chối, dù sao bọn hắn đã là đồng môn.

Bên trong Tử Tiêu cung.

- Chủ nhân, có thể cho ta một phần Đại Đạo lục hay không?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi, ba chữ Đại Đạo lục, nghe qua đã cảm thấy rất mạnh mẽ.

Khương Trường Sinh lúc này lấy ra một khối ngọc phiến, ném cho Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ bắt lấy Đại Đạo lục, nở nụ cười tràn đầy sáng lạn, nàng hỏi:

- Chủ nhân, nếu ghi chép về đại đạo truyền ra, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Khương Trường Sinh nhắm mắt, nói:

- Không quan trọng. .

Đứng ở góc độ của hắn, hắn cũng không sợ đạo pháp cao thâm truyền ra, Tu Tiên giả càng mạnh, hắn càng được lợi, huống hồ, đi con đường của hắn, không thể nào vượt qua hắn.

Bạch Kỳ nghe xong, bắt đầu phỏng đoán ý của ba chữ này.

Có thể là do ở lượng kiếp quá lâu, dẫn đến nàng bắt đầu có chút không mò ra tâm tư của chủ nhân.

Tin tức liên quan đến Đế Tuyệt, Thủy Diễn được Đạo Tổ thu làm đệ tử ký danh cấp tốc truyền ra Đại La tiên vực, Tiên đạo Vương tộc cùng Diễn Tộc lại cũng bắt đầu trao đổi mậu dịch, nghe nói bên trong hai tộc đã nghiêm lệnh không được kết thù lẫn nhau.

Sau khi chuyện này truyền ra, chúng sinh đều hâm mộ Đế Tuyệt, Thủy Diễn, đồng thời cũng thở dài một hơi, Diễn Tộc cùng Tiên đạo Vương tộc thật sự quá mạnh, nếu mâu thuẫn không ngừng, tất nhiên sẽ dẫn phát hạo kiếp, lan đến gần bọn hắn.

Đại La đánh nhau, phàm linh gặp nạn.

Việc này cũng là để Yêu tộc cực kỳ đè nén.

Yêu tộc cùng Nhân tộc tranh phong, cuối cùng không có thắng, cũng không có thua, nhưng bị đoạt đầu ngọn gió, dẫn đến Yêu tộc phân liệt, hóa thành từng nhánh chủng tộc cường đại, Yêu tộc còn lại, kém xa một phần mười thực lực đỉnh phong, nương theo Đế Tuyệt, Thủy Diễn được Đạo Tổ thu làm đồ đệ, mà Yêu Đế không được chọn, dẫn đến uy vọng của Yêu Đế giảm xuống cực nhanh.

Rất nhiều yêu quái đều không vừa lòng Yêu Đế, cảm thấy Yêu Đế cô phụ bọn hắn trông đợi, trước lượng kiếp là một bộ khí thế chỉ ta độc tôn, kết quả tham gia vào lượng kiếp lại không tranh nổi những người khác.

Yêu Đế một mực bế quan, cũng không có xuất đầu lộ diện, rõ ràng bị kích thích.

Nhân tộc một phương cũng còn tốt, bản thân bọn hắn là phương phòng thủ, vẫn như cũ chỗ là địa vị chủng tộc nhân vật chính của Thiên Đạo.

Mây đen cuồn cuộn bao trùm bầu trời, trong khe hở đám mây là sao trời mơ hồ rõ ràng, mặt đất bên dưới bị khói đen dầy đặc tràn ngập, mặt đất trải rộng dung nham, như rạn nứt, nhìn thấy mà giật mình.

Ở một góc của mặt đất, một tên nam tử tóc trắng ngồi xếp bằng trong không trung, lòng bàn tay hai tay hắn nổi lơ lửng một khối xương, chính là đạo cốt của Khương Trường Sinh.

Nam tử tóc trắng gầy trơ cả xương, áo bào xám cũ nát trên người đều lộ ra rộng thùng thình, mặt mũi của hắn tang thương, mí mắt sụp đổ, rõ ràng không có tròng mắt.

Oanh.

Đạo cốt bắn ra một cỗ lực lượng cường đại, đánh văng hai tay của hắn ra, dẫn đến mây đen đầy trời bị xua tan, nhưng rất nhanh lại che đậy tinh không.

- Lực lượng thật bá đạo, không hổ là Tiên đạo Đạo Tổ.

Nam tử tóc trắng tự lẩm bẩm, khóe miệng tràn ra một dòng máu màu xanh lục.

Hắn không hề từ bỏ, tiếp tục bắt đầu dung hợp đạo cốt.

Lúc này, mây đen lật ra, một đầu Cốt Long từ trên trời giáng xuống, chỉ lộ ra một nửa long thân, đã kết nối trời cùng đất, ở trước mặt nó, nam tử tóc trắng nhỏ bé như bụi trần.

- Còn không thành công à, kỳ hạn của ngươi đã không nhiều.

Một tiếng nói khàn khàn lại hùng hậu vang lên, như là thiên lôi cuồn cuộn, quanh quẩn không dứt.

Nam tử tóc trắng không có ngẩng đầu, bình tĩnh nói:

- Còn có mười vạn năm, đủ để ta thành công.

Cốt Long nhìn xuống hắn, nói:

- Ngươi hẳn là rõ ràng, nếu ngươi thất bại, kết quả của ngươi sẽ thê thảm ra sao.

Nam tử tóc trắng khẽ nói:

- Bên trong cùng đường mạt lộ người, nếu như ta không thể thành công, những người khác cũng không có khả năng thành công, Đạo Tổ cũng là nghiên cứu nhân quả chi đạo, ta có thể cảm giác được nhân quả chi đạo của hắn và thần bia có chút sâu xa, các ngươi tốt nhất chờ mong ta có thể thành công, đổi những người khác, rất có thể sẽ quấy nhiễu đến Đạo Tổ, các ngươi cũng không hy vọng Tham Nhân đi vào kết quả của Chu Quái chứ.

Chương 1473 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (1)

- Ngươi quá đề cao chính mình, cũng coi trọng khối đạo cốt này, nếu như thất bại, cùng lắm thì từ bỏ là được, nhớ kỹ, đây là sinh cơ duy nhất của ngươi, cũng không phải là sinh cơ của Tham Nhân.

Âm thanh của Cốt Long lộ ra hơi lạnh thấu xương, nam tử tóc trắng nghe được, thân thể không khỏi cứng ngắc.

Theo sau, Cốt Long mang theo gió lốc bay lên, tan biến trong đám mây, thân xương khổng lồ giống như đánh vỡ bầu trời, hiển lộ ra một chỗ trống to lớn, không đến thời gian ba hô hấp, đã bị mây đen bổ sung.

Nam tử tóc trắng tiếp tục dung hợp đạo cốt, một cỗ khí thế lăng lệ bùng nổ, rung chuyển mặt đất, mặt mũi của hắn trở nên dữ tợn, tự nhủ:

- Sinh cơ duy nhất? Hài hước! Thật hài hước!

Song chưởng của hắn dần dần tới gần đạo cốt, đạo cốt bộc phát ra rung lực lượng động thiên địa, hai cánh tay của hắn đều đang run rẩy, nhưng hắn tựa hồ đã lâm vào trạng thái điên cuồng, liều lĩnh.

Trời cao đất rộng, ở giữa dãy núi, Khương Trường Sinh dạo bước hành tẩu, hai tay áo đón gió, tiêu sái mà phiêu miểu.

- Thiên địa càng bao la hơn Đại La tiên vực, bất quá linh khí so ra kém Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh lặng yên suy nghĩ.

Nơi này là Đạo Giới, hắn đang dùng thần niệm hóa thân đi lại.

Hơn mười tám triệu năm phát triển, Đạo Giới đã có sinh thái cùng trật tự thiên địa của mình, sinh cơ ngang nhiên, khắp nơi đều là Hung thú khổng lồ lớn như dãy núi, Đạo Giới còn chỗ ở trạng thái Man Hoang, không có nhân tộc tồn tại.

Mặc dù không có nhân tộc, nhưng theo Khương Trường Sinh, Đạo Giới càng thêm hài hòa, cũng càng thêm an tĩnh hơn Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh một mực đang suy nghĩ đến tình huống Tiên đạo bị diệt, cho dù đạo thống mạnh mẽ đều có thể bị hủy diệt, tựa như La Đạo trước đó, Tiên đạo ở trước mặt bọn hắn căn bản không đáng chú ý, cho nên Đạo Giới một mực bị hắn coi là hậu thủ.

Đến lúc không thể dời đi Tiên đạo, Đạo Giới chính là sinh tồn chỗ cuối cùng nhất của chúng sinh Thiên Đạo.

Đến nỗi hắn có thể đào thoát hay không, không ở trong phạm vi suy nghĩ, bởi vì ngay cả chính hắn đều tránh không khỏi kiếp nạn, hắn lại bận tâm chúng sinh Tiên đạo cũng không có ý nghĩa.

Đáng nhắc tới chính là, Tiên đạo trong Đạo Giới khác biệt Đại La tiên vực, chú trọng hơn thân thể, trực tiếp nhảy qua nạp khí, từ sau khi Hồng Mông Đại Đạo bắt đầu thai nghén, sinh linh mạnh mẽ nơi này bắt đầu lĩnh hội Hồng Mông Đại Đạo, tiếp đó đi lên một khác con đường Tiên đạo không giống.

Thái Tuế, Lỏa Ngư, Vân Thiên thần thụ, Lạc Đà mấy tên này là tồn tại rất sớm ở trong Đạo Giới, đều đã trở thành thần minh Chí Cao của Đạo Giới, nắm trong tay trật tự của Đạo Giới, bất quá bọn hắn rất ít ẩn hiện ở trước mắt chúng sinh.

Khương Trường Sinh hành tẩu mấy năm bên trong Đạo Giới mới đi đến phía dưới Hồng Mông đại đạo.

Hồng Mông Đại Đạo nằm ở đỉnh Đạo Giới, trong hư không tối tăm, nó giống như một đầu Tử Hà, tản ra khí tức điềm lành vô tận.

Một đầu cá to lớn đứng ở phía dưới Tử Hà, ở trên đầu của nó đỉnh có một bóng người, toàn thân như bạch ngọc, không có ngũ quan, không có lông tóc, cũng không có nam nữ đặc thù, chính là Doanh Ngư cùng Thái Tuế.

Chúng nó không có chú ý thấy Khương Trường Sinh đã đến.

Bây giờ chúng nó đã có khí tức có thể so với Đại La Thần Tướng, chúng nó không thể thu liễm khí tức giống như Tu Tiên giả, mà là không chút kiêng kỵ tản ra khí tức Thái Hoang thô bạo mà mạnh mẽ của mình.

Khương Trường Sinh lẳng lặng quan sát Hồng Mông Đại Đạo.

Lúc này, Hồng Mông Đại Đạo đã có hình thức ban đầu, lực lượng phía dưới Vĩnh Hằng Thần Tôn không thể phá hủy nó, không bao lâu nữa, đoán chừng ngay cả Vĩnh Hằng Thần Tôn đều không thể diệt nó.

Đại Đạo chân chính là Vĩnh Hằng bất diệt, Vĩnh Hằng Thần Tôn chẳng qua là Vĩnh Hằng đối với chúng sinh mà thôi, gặp được tồn tại mạnh hơn, vẫn sẽ bị tiêu diệt, nhưng đại đạo khác biệt.

Bất quá Khương Trường Sinh tạm thời không nhìn ra Hồng Mông Đại Đạo khi nào mới tính chân chính thành hình.

Trong những năm nay, hắn không thể nào tu luyện, nhưng tu vi một mực theo Hồng Mông Đại Đạo trưởng thành mà chậm rãi mạnh lên, bởi vì tốc độ mạnh lên không đủ nhanh, cho nên khiến cho hắn không thể nào đoán trước khi nào mới có thể đột phá.

- Một loại đại đao cương mãnh ẩn chứa muôn vàn tạo hóa, không bằng để Đạo Giới đi một con đường bá đạo, mà Đại La tiên vực thì tu tâm, nhìn một chút hai con đường này, bên nào sẽ đi đến càng xa hơn.

Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, hắn muốn trợ giúp, để đại đạo trong Đạo Giới càng phát triển thêm một bước.

Hồng Mông Đại Đạo ẩn chứa rất nhiều Đại Đạo tạo hóa, nhưng trên bản chất là con đường cương mãnh, cùng một loại với Lực Chi Đại Đạo, là Đại Đạo dùng để chiến đấu, mà sinh linh thể phách mạnh mẽ trong Đạo Giới thì có được bản năng chiến đấu mạnh hơn sinh linh trong Đại La tiên vực.

Nghĩ tới đây, thần niệm hóa thân của Khương Trường Sinh tan biến, ý thức trở lại trong hiện thực.

Hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu suy tư Tiên đạo trong Đạo Giới.

Cứ như vậy, hắn quên đi thời gian, đi tắm ở trong ngộ đạo.

Quang cảnh của thiên địa bên ngoài trôi qua cực nhanh, dù cho ở Đại Thiên thế giới cũng đang Đấu Chuyển Tinh Di, từng phương đạo thống yên diệt, từng phương đạo thống sinh ra, hủy diệt cùng tân sinh đồng thời xảy ra, như Đại Đạo, không ngừng sinh sôi.

Trăm vạn năm như một ngày, thoáng qua tức thì.

Khương Trường Sinh giống như trầm tư mấy ngày, hắn rõ ràng không có tiến vào trạng thái Hỗn Độn, ý thức thanh tỉnh, nhưng khi hắn lấy lại tinh thần, lại phát hiện hết thảy đã thay đổi.

Loại biến hóa này mãnh liệt hơn so với bất kỳ lần nào bế quan trong quá khứ, giống như xuyên qua.

Khương Trường Sinh mở mắt, bấm ngón tay tính toán, không ngờ lại đã qua hơn bốn trăm vạn năm.

- Ta tựa hồ tiến vào cảnh giới nào đó…

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, cảm thụ lúc trước thật sự quá kỳ diệu, tuyệt không phải bế quan bình thường, hắn cảm giác chẳng qua là đi qua mấy ngày, nhưng trên thực tế, hắn đã sáng tạo ra một loại hệ thống tu hành khổng lồ khác, cực kỳ hoàn chỉnh.

Chương 1474 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (2)

Loại cảm giác này quá kỳ diệu.

Khương Trường Sinh còn muốn bắt lấy cái loại cảm giác này, lại không cách nào làm được, dùng đạo hạnh của Đại La Kim Tiên đều làm không được.

- Mặc kệ như thế nào, ta xem không như thành công.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, mặc dù thời gian trôi qua thật lâu, Tiên đạo đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng chỉ cần Tiên đạo còn đang ở trên quỹ đạo, vậy hắn không cần phiền não.

Hắn mở miệng kêu:

- Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đang tu luyện lập tức bừng tỉnh, vội vàng lách mình đi vào trước mặt hắn, kích động nói:

- Chủ nhân, ngài cuối cùng đã tỉnh.

Hơn bốn trăm vạn năm, nàng đi ra không biết bao nhiêu lần, mỗi lần trở về đều thấy chủ nhân duy trì một loại tư thế suy nghĩ, chợp mắt, nàng cũng hoài nghi chủ nhân có phải xuất hiện đường rẽ trong lúc ngộ đạo hay không.

Khương Trường Sinh duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

- Nói một chút Tiên đạo bây giờ đi.

Thu Đế Tuyệt, Thủy Diễn làm đồ đệ giống như ngày hôm qua, nhưng hôm nay, Đại La tiên vực đã mất thân ảnh của hai người, không chỉ là bọn hắn, rất nhiều khí tức quen thuộc đều không ở trong Đại La tiên vực.

Lại nhìn về phía Tiên đạo lĩnh vực, số lượng của thiên địa vượt xa lúc trước.

Thì ra là rất nhiều giáo phái dời xa Đại La tiên vực, cũng không ít Đại La gặp được bình cảnh bắt đầu ra ngoài xông xáo, trong những năm Khương Trường Sinh ngộ đạo, các Tiên đạo Đại La đều xông ra uy danh trong Đại Thiên thế giới, Tiên đạo cũng có uy vọng cường thế hơn Chu Quái, Cực Ý, Tham Nhân.

Trong lúc Bạch Kỳ kể rõ, Khương Trường Sinh nghe được một vài cái tên của cố nhân gặp phải trong lúc đạo thống phản thần.

Vị Hãi Thiên thánh tôn đạt được lực lượng của Hãi Thiên ở Viễn Cổ Tiên Đạo cũng bắt đầu trưởng thành là Hãi Thiên thánh tôn chân chính, từ sau khi thành tựu Đại La, thế không thể đỡ, chẳng qua trước mắt đang quấy phong vân tại thiên ngoại, không dám tiến vào Đại La tiên vực báo thù.

Bây giờ, Đại La tiên vực có hơn hai mươi vị Đại La Thần Tướng, trong đó Kiếm Thần tọa trấn Đại La tiên vực, kiếm ý của hắn thủ hộ Đại La tiên vực.

Thái Thượng Côn Luân cũng sinh sôi Thái Thượng nhất tộc, Thái Thượng Thiên mà Khương Trường Sinh gặp phải trong

đạo thống phản thần chính là thiên kiêu đang thịnh ở đầu ngọn gió hiện tại, đang tranh phong cùng thiên kiêu mạnh nhất đương đại của Khương tộc, Tiên đạo Vương tộc, Chu Quái.

Một vài đối thủ cũ từng uy hiếp qua Khương Trường Sinh tại Hư Không Vô Tận cũng bắt đầu quật khởi, tỷ như Tất Liễu thần tôn, Hồn Hài đại đế các loại.

Bất quá, nhân vật chính uy danh lớn nhất Tiên đạo hiện tại là Phong Dục nắm giữ Hỗn Nguyên thần phù, hắn và Đạo Côn Luân từng cùng nhau lưu lạc Đại Thiên thế giới, thành lập tình duyên sư đồ, được Đạo Côn Luân tương trợ, vượt qua siêu rất nhiều tiền bối, thành tựu Đại La Thần Tướng, triệt để thu hoạch được lực lượng của Hỗn Nguyên thần phù, dùng Hỗn Nguyên thần phù chinh chiến Đại Thiên thế giới, khiến cho tên Hỗn Nguyên thần phù hiện ra ở Đại Thiên thế giới.

Thậm chí có người xưng Hỗn Nguyên thần phù có thể là Đại Đạo thần binh, như là thần thương của Hắc Ám đại đế.

Trong nhận thức của Khương Trường Sinh, Hỗn Nguyên thần phù xác thực mạnh mẽ rất nhiều, chiếu theo xu thế này, chưa hẳn không thể trưởng thành là Đại Đạo thần binh.

- Phong Dục tiểu tử này đến cùng đã trải qua cái gì, Hỗn Nguyên thần phù thế nào thôn phệ khí tức Đại Đạo nồng hậu dày đặc như thế?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, hắn yên lặng suy tính, lại không cách nào suy tính thành công.

Xem ra Phong Dục đã đi đến một nơi ngay cả nhân quả cũng không thể dò tới, bất quá Khương Trường Sinh còn có khả năng hỏi Khí Linh của Hỗn Nguyên thần phù.

- Đúng rồi, chủ nhân, gần đây Thiên Đình đang tổ chức khai chiến với Tham Nhân, trong Tham Nhân có người dung hợp đạo cốt, thực lực kinh khủng dị thường, tiễu sát Tu Tiên giả bốn phía Đại Thiên thế giới, sau đó vẫn là Khương Nghĩa ra tay, quyết chiến vạn năm, mới hạ gục hắn, chuyện này để Thiên Đế chấn nộ, quyết ý muốn trả thù Tham Nhân.

Bạch Kỳ một mặt sầu lo nói.

Tiên đạo có không ít Đại La Thần Tướng đã có thể so với Đạo Hư Tôn Chủ, trong đó thì Khương Nghĩa có chiến lực càng khoa trương nhất, đã có chiến tích tru diệt mấy vị Đạo Hư Tôn Chủ, hắn hiện tại là chiến lực mạnh nhất Tiên đạo, gần với Đạo Tổ, chấn nhiếp vô số đạo thống.

Bất quá Tham Nhân có lịch sử lâu đời, Bạch Kỳ hết sức lo lắng bên trong Tham Nhân cất giấu tồn tại vượt qua Đạo Hư Tôn Chủ.

Tham Nhân nắm giữ Tham Nhân thần bia, khối kia thần bia chính là Đại Thiết Thiên Thuật sáng tạo, cho nên Khương Trường Sinh không thể diễn toán, ngay cả hương hỏa diễn toán của hệ thống sinh tồn cũng tính không thấu Tham Nhân.

Dưới tình huống không thể diễn toán, Thiên Đình chỉ có thể tốn công tốn sức dùng số lượng tiên thần sưu tập hành tung của Tham Nhân, hao phí trăm vạn năm mới khóa chặt chủ thiên địa của Tham Nhân, nhưng đến nay, Thiên Đình cũng không rõ ràng Tham Nhân đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh nói:

- Không sao đâu, để Thiên Đình thử một chút đi.

Từ sau khi gặp được La Đạo, dạng đạo thống như Tham Nhân đã không lọt vào pháp nhãn của Khương Trường Sinh.

Hắn thấy, Tham Nhân không có khả năng có Vĩnh Hằng Thần Tôn, bằng không lúc trước đã sớm trả thù Tiên đạo, mà hắn hiện tại đã ở phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Ngoại trừ La Đạo, hắn còn không có gặp được tồn tại kinh khủng mạnh hơn Vĩnh Hằng Thần Tôn, thậm chí ngay cả tên cảnh giới đều không biết.

Thiên Đình có Phong Thần bảng, cho dù tiên thần chết trận, cũng có thể phục sinh, do Thiên Đình đi dò xét, không có gì thích hợp bằng.

Chờ giá trị của cục đá mài đao như Tham Nhân sử dụng hết, Khương Trường Sinh sẽ hủy diệt nó.

Hắn sở dĩ ngầm đồng ý đạo cốt lưu truyền ra, thật ra chính là muốn lợi dụng đạo cốt, khóa chặt những kẻ địch đang ẩn núp.

Tỷ như hiện tại, hắn đã biết được Tham Nhân ở đâu, chẳng qua không rõ ràng Tham Nhân cụ thể mạnh bao nhiêu.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Kỳ, nói:

- Hiện tại Tiên đạo có để ngươi cảm giác hơi chán hay không?

Chương 1475 - Bí Pháp Của Khương Tộc (1)

- Chán?

Nghe được Khương Trường Sinh tra hỏi, Bạch Kỳ ngẩn người, đi theo hoảng hốt.

Chẳng lẽ nàng làm không tốt?

Trong lúc Bạch Kỳ đang kinh sợ, vắt hết óc nghĩ lỗi lầm của mình, Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của nàng.

Hắn lắc đầu bật cười, Bạch Kỳ mặc dù có tham tài, hư vinh, nhưng xác thực làm rất tốt trên vị trí ở Phúc Nguyên thánh mẫu này, hắn hỏi như vậy cũng không phải muốn trách móc nặng nề Bạch Kỳ, mà có mục đích khác.

- Ngươi không cần lo ngại, ta chỉ đang nghĩ, muốn đưa ngươi đến nơi khác hay không, Thập Nhị thánh mẫu dưới trướng ngươi đã trưởng thành, có thể thay thế ngươi chấp hành thần quyền.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói.

Bây giờ Thập Nhị thánh mẫu quả thật có thể một mình đảm đương một phía, trong lòng chúng sinh, các nàng cũng là đại biểu cho phúc duyên.

Bạch Kỳ nghe xong, khẩn trương lập tức biến mất, nàng cẩn thận mà hỏi:

- Chủ nhân, ngài muốn ta đi chỗ nào? Ta sẽ hầu ở ngài bên người, ngài sẽ không sung quân ta đến Đại Thiên thế giới đó chứ?

Dưới tình huống Thiên Đình, Đại La giáo phái, chủng tộc cường thế điên cuồng khuếch trương, bản đồ Tiên đạo khí vận không ngừng khuếch trương, mặc dù Đại La tiên vực vẫn như

cũ là trung tâm của Tiên đạo, nhưng ở trong hư không cũng quật khởi đại thiên địa khác của Tiên đạo.

Bạch Kỳ thật sợ đi Đại Thiên thế giới, chỉ có khi được chủ nhân che chở, nàng mới cảm giác được an toàn, nàng mới có niềm tin.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Còn nhớ rõ Đạo Giới không?

Bạch Kỳ nghe xong, ánh mắt sáng lên, vội vàng gật đầu.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Đạo Giới một mực ở trong cơ thể ta, nếu ngươi đi, không cần lo lắng an nguy, bây giờ Đạo Giới cũng không kém hơn Đại La tiên vực, chẳng qua thiếu đi nhân quả, mà ngươi sẽ không một mực đợi ở nơi đó, muốn về, chỉ cần có ý nghĩ, ta sẽ thả ngươi đi ra.

Nghe vậy, Bạch Kỳ trong nháy mắt suy nghĩ rất nhiều.

Nàng do dự một chút, hai tay nắm lấy lụa xanh bên hông, ra vẻ ưỡn ẹo mà hỏi:

- Chủ nhân, Đạo Giới có ở trong phạm vi Thiên Đạo quản hạt?

Khương Trường Sinh thu lại thần quang, liếc nhìn Bạch Kỳ, trêu tức cười nói:

- Không tại, chẳng lẽ ngươi muốn cả một đời bị quản bởi Thiên Đạo?

Bạch Kỳ lập tức hiểu được, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lười nhác nói nhảm nữa, trực tiếp thu nàng vào trong Đạo Giới.

Mộ Linh Lạc đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ Thiên Đạo phát triển không thuận, cũng hoặc là có tai hoạ ngầm?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Thiên Đạo phát triển rất tốt, cũng sẽ không sinh ra tai hoạ ngầm cho ta, chỉ là ta có ý nếm thử, ta một mực đang nghĩ, Đại Thiên thế giới từ xưa đến nay có bao nhiêu đạo thống, đến cùng có đạo thống có thể Vĩnh Hằng bất diệt hay không.

Đây là lời thật lòng.

Hắn cảm thấy nguyên nhân trực tiếp hủy diệt Viễn Cổ Tiên Đạo nằm ở Đại Thiên thế giới, vô luận là bởi vì, cái gì lực lượng hắc ám chính là sinh ra tại Đại Thiên thế giới, tương lai khả năng hủy diệt Tiên đạo.

Đạo Giới khác biệt, cũng không có móc nối cùng Đại Thiên thế giới, mà là bị linh hồn, thân thể hắn ngăn cách, tồn tại độc lập. Lại thêm hắn đã mở ra một con đường khác cho Tiên đạo, hắn muốn xem thử một chút, Đạo Giới có thể mang cho hắn kinh hỉ hay không.

Hắn sẽ không chỉ bảo Bạch Kỳ làm như thế nào, nhưng hắn tin tưởng Bạch Kỳ có thể tìm tới con đường thích hợp, kế đó thu được công đức trong Đạo Giới, khi đó, Bạch Kỳ sẽ có được công đức của hai giới, có lẽ có thể đền bù tư chất thiếu hụt cùng với đạo tâm không đủ, bước vào cảnh giới càng cao hơn.

Khương Trường Sinh thấy Mộ Linh Lạc lâm vào trong suy tư, không khỏi cảm thụ Vận Mệnh Chi Đạo trong cơ thể nàng.

Vận Mệnh Chi Đạo thật cường đại.

Mặc dù Mộ Linh Lạc rất ít xuất đầu lộ diện, nhưng nàng là tồn tại sớm nhất cảm ngộ quy tắc Đại Đạo trong Tiên đạo, lại thêm khổ tu, lực lượng vận mệnh bây giờ đã đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ.

- Chẳng lẽ ta tìm tới nàng kiếp này, mở ra vận mệnh chi đạo của nàng?

Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Mộ Linh Lạc đi trên con đường Vận Mệnh Chi Đạo được càng lúc càng nhanh, lực lượng vận mệnh của nàng khiến cho hắn đều có chút nhìn không thấu, cũng không biết là thiên tư của nàng để Đại Đạo Tuyệt Đỉnh tán thành, hay là bởi vì Đại Đạo

Tuyệt Đỉnh, để thiên tư và ngộ tính của nàng càng ngày càng mạnh.

Mặc kệ như thế nào, Mộ Linh Lạc có thể đi đến con đường của mình, đây cũng là chuyện tốt.

Mộ Linh Lạc đột nhiên nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Trường Sinh ca ca, chàng nói xem, ta nếu là xây dựng vận mệnh chi giới, có xem như chính đạo hay không?

Khương Trường Sinh không có thấy ngoài ý muốn, dù sao hắn có thể nghe được tiếng lòng của nàng.

- Bất kỳ nếm thử gì đều có ý nghĩa, không có chính đạo tuyệt đối, cảnh giới nàng hay ta, chỉ có thể thăm dò, không có con đường mà người xưa đã đi để bắt chước.

Khương Trường Sinh nghiêm túc nói, đây cũng là nói cho chính hắn nghe.

Thấy Mộ Linh Lạc lâm vào trong suy tư, Khương Trường Sinh đi theo cười nói:

- Có ta bên cạnh, nàng cứ yên tâm to gan nếm thử đi, có ta thủ hộ cho nàng.

Mộ Linh Lạc không khỏi lộ ra vẻ mặt tươi cười, sao đó ngồi bên cạnh hắn, hai người bắt đầu trò chuyện về Khương tộc.

Đối với con cháu hậu thế, Mộ Linh Lạc vẫn hết sức quan tâm, nếu có đệ tử Khương tộc lộ ra thiên tư tuyệt đỉnh, nàng cũng sẽ chỉ bảo một ít.

Khương Trường Sinh cũng nguyện ý trò chuyện cùng với nàng về những việc nhà này, giữ lại nhân chi thường tình.

Trong dãy núi chập trùng, liên miên vô số, phong cảnh tráng lệ, từng ngọn núi hùng vĩ như là lưỡi dao đâm thẳng chân trời, ở giữa dãy núi có thể trông thấy không ít cung điện, đạo quan, lầu các các loại kiến trúc.

Nơi này là thiên địa của Khương tộc, linh khí dồi dào, sinh cơ dạt dào.

Một tòa cự nhạc lay động kịch kiệt, một vệt kim quang từ đỉnh núi phóng lên tận trời, giống như chui vào thiên ngoại, trông không đến phần cuối.

- Ha ha ha! Xong rồi! Xong rồi!

Một tiếng cười cuồng ngạo vang lên, trong lời nói tràn ngập xúc động.

Chương 1476 - Bí Pháp Của Khương Tộc (2)

Chỉ thấy trên đỉnh núi là một chỗ đình viện, bên trong chỉ có một gian đạo quan đơn sơ, một nam tử tóc tai bù xù đứng ở trong viện, hai tay giơ cao, lòng bàn tay hướng lên, kích động đến toàn thân run rẩy.

Mặt hắn mọc đầy râu, lôi thôi lếch thếch, nhưng hắn ba con mắt phát ra thần thái sáng chói.

Hắn rõ ràng là Khương Uyên.

Dệ tử Khương tộc luc trước Khương Trường Sinh hành tẩu nhân gian ngẫu nhiên gặp phải, cùng tên với thiên tử khai quốc của Đại Cảnh, Khương Trường Sinh tận lực hù dọa hắn một phen, khiến hắn mong muốn sáng tạo huyết mạch chi pháp, phòng bị có người chiếm lấy huyết mạch của Khương tộc.

Đi qua năm tháng dài đằng đẵng bế quan, Khương Uyên cuối cùng thành công, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đã lột xác, biến thành một đầu Huyết Nhãn, sâm nhiên kinh dị.

Lần lượt từng bóng người xuất hiện ở các phương thiên địa, cấp tốc bay tới phía hắn.

Oanh!

Một đạo thất thải quang trụ từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Khương Uyên.

Quang mang tán đi, Tuyên Đạo Thiên Hoàng dậm chân mà ra, chân mày hắn nhíu chặt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán mở to, nhìn chòng chọc vào Khương Uyên.

- Thiên Hoàng! Ta thành công! Ta thành công! Ta sáng tạo ra bí pháp bảo hộ huyết mạch Khương tộc, mà pháp này còn có thể dung hợp huyết mạch của Khương tộc, dung hợp hết thảy Đại Đạo Chi Nhãn thành tổ nhãn, đây chính là thủ đoạn thay đổi càn khôn lúc Khương tộc ta gặp nguy cơ sớm tối.

Khương Uyên phấn khởi nói, điên cuồng đến cực điểm.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng không có buông lông mày ra, chỉ nói:

- Pháp nay không thích hợp.

Nụ cười trên mặt Khương Uyên cứng đờ, hắn khó tin nhìn về phía Tuyên Đạo Thiên Hoàng, run giọng hỏi:

- Vì sao?

Tuyên Đạo Thiên Hoàng trả lời:

- Tác dụng của nó chỉ có thể hiện ra lúc Khương tộc nguy nan, nhưng Khương tộc không có khả năng xuất hiện nguy nan, trừ cái đó ra, pháp dễ dàng này kích thích tham lam, ngươi tỉnh táo lại, suy nghĩ kỹ một chút sẽ biết, ta bảo ngươi sáng tạo bảo hộ pháp môn về huyết mạch, pháp này tương phản, không phải chính là thứ ngươi sợ hãi sao?

Nghe vậy, Khương Uyên trong nháy mắt bừng tỉnh.

Hắn vội vàng giải thích nói:

- Pháp nay chỉ có Khương tộc có được Đại Đạo Chi Nhãn mới có thể học được…..

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận.

Thì tính sao?.

Nếu có đệ tử Khương tộc bị đoạt xá, hoặc lợi dụng thủ đoạn luân hồi chui vào Khương tộc, lại dùng phương pháp này phá hủy Khương tộc, đây chẳng phải là hạo kiếp của Khương tộc?

Khương Uyên càng nghĩ càng sợ, mình lúc ngộ đạo quá mức hưng phấn, quên đi tính nguy hại của pháp môn này.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng quay người, nhìn về phía thân ảnh bốn phương tám hướng, trầm giọng nói:

- Chuyện hôm nay, không được truyền ra ngoài.

- Chúng ta hiểu rõ.

Hết thảy người Khương tộc cùng đáp, chỉ là ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Khương Uyên hết sức phức tạp, thậm chí lộ ra kiêng kị.

Khương Uyên vừa rồi vận dụng bí pháp, để bọn hắn cảm giác Đại Đạo Chi Nhãn của mình sắp bị rút đi, khiến cho bọn hắn rất bất an.

Ở trong Khương tộc, Đại Đạo Chi Nhãn là quan trọng nhất, thường thường, Đại Đạo Chi Nhãn càng mạnh, tư chất, ngộ tính càng mạnh, mà tộc nhân mất đi Đại Đạo Chi Nhãn, không chỉ sẽ bị xa lánh, tu hành cũng rất khó tiếp tục tiến lên.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng bắt lấy bả vai Khương Uyên, mang hắn rời đi.

Trong hư không vo biên, khắp nơi là vết nứt không gian, lôi điện xen lẫn, hai bóng người đang kịch đấu, một vị là Khương Nghĩa, một vị là nam tử tóc trắng dung hợp đạo cốt.

Vị nam tử tóc trắng này không còn lôi thôi trước đó, bộ dáng chật vật, dáng người cứng rắn, thân mặc hắc bào, tay cầm một thanh thần binh giống như lưỡi hái, trên binh khí phát ra muôn vàn hàn khí, trong lúc vung vẩy, khí thế mười phần.

Khương Nghĩa người mặc hắc giáp, tay phải nắm thần thương, tay trái cầm Phệ Diễm đao, Đại La Thần Tướng đứng ở trên vai, Đại Đạo Chi Nhãn trợn to, thế công còn muốn đáng sợ hơn nam tử tóc trắng.

- Khương Nghĩa! Lại là ngươi! Ngươi cần phải đối nghịch với ta?

Nam tử tóc trắng tức giận quát, trong lòng cảm thấy cực kỳ biệt khuất.

Khi hắn thành công dung hợp đạo cốt, thu hoạch được tự do, hắn còn cho rằng mình sẽ đi tới đỉnh phong nhân sinh hoàn toàn mới, không ngờ gặp phải Khương Nghĩa.

Mặc dù nắm giữ lực lượng của đạo cốt, hắn cũng không phải đối thủ của Khương Nghĩa, thậm chí kém chút bị tru diệt, để Tham Nhân cực kỳ thất vọng đối với hắn.

Trong thời gian dài về sau, mỗi lần nam tử tóc trắng hành tẩu Đại Thiên thế giới, đều sẽ bị Khương Nghĩa tìm tới, nhiều lần bị trọng thương, khiến cho hắn biến thành chê cười của Tham Nhân, mà tên Hắc Ám đại đế của Khương Nghĩa triệt để truyền ra khắp Đại Thiên thế giới.

Hắc Ám đại đế từ sau khi hoành không xuất thế, chưa từng bại trận, thậm chí có chiến tích dũng mãnh tru diệt Đạo Hư Tôn

Chủ, uy chấn vô số đạo thống.

- Hừ! Không phải ta nhất định phải đối nghịch cùng ngươi, là Tham Nhân tặc tâm bất tử.

Khương Nghĩa hừ lạnh nói, ánh mắt lạnh lẽo, Đại Đạo Chi Nhãn lần nữa bắn ra hắc quang doạ người, xuyên thủng lồng ngực nam tử tóc trắng, để nam tử tóc trắng đau đến khuôn mặt vặn vẹo.

- Đáng chết, vì sao lực lượng của đạo cốt không có có hiệu quả đối với hắn? Chẳng lẽ bởi vì hắn chính là cháu trai của Đạo Tổ? Nhưng hắn đây là phạm thượng.

Trong lòng nam tử tóc trắng gầm thét, phẫn nộ đến cực điểm.

Khương Nghĩa cũng mặc kệ nội tâm của hắn suy nghĩ như thế nào, vẫn như cũ toàn lực ứng phó, rất nhanh đã đánh cho nam tử tóc trắng không có có chút lực lượng chống đỡ.

Khác biệt với các Tu Tiên giả khác, phương thức chiến đấu của Khương Nghĩa không có loè loẹt, toàn bằng thân thể cùng số ít thần thông cương mãnh tiến hành trấn áp kẻ địch, bất kỳ chiêu thức gì ở trước mặt hắn đều sẽ bị hắn đánh nát.

Cùng lúc đó.

Sâu trong hư không.

Có hai người đang xem chiến, chính là Độ Vũ tôn chủ tới từ Kinh Tuyệt đạo thống cùng con hắn Thiếu Thần, lúc trước bọn hắn đi tới Tiên đạo tìm kiếm Đại Đạo tân sinh, gặp phải Vạn Phật thủy tổ cùng Cực Quang thần quân xua đuổi, bây giờ bọn hắn lần nữa truy tìm khí tức Đại Đạo, không ngờ lại gặp được sinh linh của Tiên đạo.

Chương 1477 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (1)

- ĐẠI Đạo thần binh kia, không thể chạm vào.

Thiếu Thần nhìn chằm chằm hư không hắc ám phương xa, phun ra một câu.

Bên trong hai con mắt của hắn phản chiếu lấy thân ảnh Khương Nghĩa cùng nam tử tóc trắng đang chiến đấu, con

ngươi của hắn thỉnh thoảng co vào.

Độ Vũ tôn chủ thở dài nói:

- Tiên đạo thật sự không thể tưởng tượng nổi, lúc này mới bao nhiêu năm, đã trưởng thành đến loại tình trạng này, Đạo Tổ không cần hiện thân, đã có thể chấn nhiếp rất nhiều đạo thống, Hắc Ám đại đế còn muốn bá đạo, cường thế hơn so với Đạo Tổ lúc trước, xác thực không trêu chọc được.

Thiếu Thần quay đầu nhìn về phía phụ thân, nói:

- Chúng ta đi thôi, để tránh bị ảnh hưởng đến.

Độ Vũ tôn chủ gật đầu, mang theo hắn cấp tốc rời khỏi, đi tới lĩnh vực khác tìm kiếm Đại Đạo.

Cùng lúc đó, từng phương hướng sâu trong hư không khác, còn có những cường giả khác đang nhìn trộm trận chiến này, đều kiêng kị thực lực của Khương Nghĩa.

- Người này mạnh hơn so với một trận chiến trước.

- Đây là Đại Đạo thần binh à, thật sự là tạo hóa vô tận.

- Hừ, Chu Quái chính là phế vật, phí hết tâm tư đạt được Đại Đạo thần binh, kết quả dùng để lấy lòng Tiên đạo, uổng là siêu thoát đạo thống.

- Mặc kệ như thế nào, Chu Quái ít nhất còn sống, bây giờ Tiên đạo xác thực mạnh mẽ, mà lại tràn ngập bao dung, đệ tử ta từng đi qua, phát hiện ra ở đó, không có đạo thống bị Tiên đạo cừu thị, chỉ cần không gây rối ở trong lĩnh vực của Tiên đạo là được.

- Hắc Ám đại đế có sát tính quá nặng, thả mặc cho hắn trưởng thành, sợ rằng sẽ uy hiếp được chúng ta.

Cường giả trốn ở các nơi các nghị luận, thậm chí có rục rịch, mong muốn đánh lén Khương Nghĩa, nhưng dùng cảm giác của bọn hắn, căn bản tìm không thấy Khương Nghĩa có sơ hở.

Đại chiến mấy năm, nam tử tóc trắng lần nữa thảm bại, dùng cái giá cực lớn đào thoát.

Khương Nghĩa ngừng ở trong hư không, bốn phương tám hướng đã không có thân ảnh của nam tử tóc trắng, càng không có chút khí tức.

- Hừ, nhân quả chi đạo, thật là phiền.

Khương Nghĩa hừ lạnh nói, trong lời nói tràn ngập khinh thường.

Nhân quả chi đạo có thể xóa đi hết thảy diễn toán cùng cảm giác, xác thực số một trong việc tránh né, đào vong, bất quá Khương Nghĩa cũng bắt đầu nghiên cứu nhân quả chi đạo, hắn tin tưởng sau này không sớm thì muộn khiến nam tử tóc trắng trốn không thoát.

Hắn xoay người, bay về phía một hướng khác, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một khe hở, ngay sau đó, nam tử tóc trắng chui ra từ bên trong, một đường hướng brrg phía trước, rơi vào trên một bệ đá.

Hắn ghé vào trên bệ đá, toàn thân run rẩy, quanh thân lượn lờ lấy từng tia từng tia khói đen, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Không chỉ có lực lượng của Khương Nghĩa đang tàn phá hắn, còn có trả lực lượng đạo cốt cắn.

- Đáng chết, vì sao khối xương này có lực lượng nhân quả cắn trả mạnh mẽ như thế.

Bạch y nam tử nghiến răng nghiến lợi, hắn hiện tại thật hối hận, sớm biết như thế, lúc trước không nên dung hợp đạo cốt.

Sau khi dung hợp đạo cốt, hắn xác thực mạnh lên, nhưng hắn một mực bị Khương Nghĩa đè đánh, chịu đủ nhân quả cắn trả thống khổ, sống không bằng chết.

Cộc!

Hắn đột nhiên nghe được tiếng bước chân, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện một người khoác áo bào xanh, bên trong mặc huyết giáp thần bí đứng ở trước mặt hắn, trên mặt hắn còn mang theo mặt nạ Thái Cực.

Nam tử tóc trắng vội vàng đứng lên, cảnh giác hỏi:

- Ngươi là ai? Muốn làm cái gì?

Người đeo mặt nạ chậm rãi mở miệng nói:

- Bản tọa chính là Hãi Thiên thánh tôn, bản tọa có khả năng cứu rỗi ngươi, ngươi có nguyện thần phục?

- Thần phục? Chê cười! Ta là Tội Tôn Chủ đến từ Tham Nhân, ngươi tính là thứ gì?

Nam tử tóc trắng tức giận nói, tay phải hắn nâng lên, ngưng tụ ra thần binh, chuẩn bị chiến đấu.

Hãi Thiên thánh tôn bay lên bay lên, nhìn xuống hắn, nói:

- Bản tọa biết được ngươi tên Tội Tôn Chủ, đường đường Đạo Hư Tôn Chủ, lại bị trấn áp tại tầng dưới chót nhất của Tham Nhân, đây chẳng lẽ không phải sỉ nhục à. Bản tọa biết được ngươi hận Tham Nhân, chẳng qua bị Tham Nhân thần bia trói buộc, bản tọa sẽ có được Tham Nhân thần bia, giúp ngươi thoát khỏi thần bia này khống chế, mà ngươi cần cần phải làm là phụng bản tọa làm chủ.

Ngữ khí của hắn không cho phản bác, lộ ra một cỗ cường thế.

Tội Tôn Chủ cười lạnh nói:

- Thì ra ngươi là đánh chủ ý đến Tham Nhân thần bia, hài hước, Đại Thiên thế giới bao nhiêu cường giả mơ ước, ngươi đến ngay cả nó ở đâu đều không biết, ngươi thế nào đạt được? Ngươi sẽ không coi là ta có thể tìm tới Tham Nhân thần bia chứ?

Hãi Thiên thánh tôn nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía hắn, khiến cho hắn càng căng thẳng hơn.

- Ngươi nghĩ xem, đám người Tham Nhân các ngươi như thế nào đạt được Tham Nhân thần bia? Thật là các ngươi phúc duyên hùng hậu sao?

Hãi Thiên thánh tôn đạm mạc nói, lời hắn để sắc mặt Tội Tôn Chủ đại biến.

- Chẳng lẽ… Ngươi đến tột cùng là ai?

Tội Tôn Chủ cố nén kinh sợ hỏi, còn không đợi Hãi Thiên thánh tôn trả lời, hắn đột nhiên tan biến tại tại chỗ.

Tay phải Hãi Thiên thánh tôn vừa nắm, Tội Tôn Chủ trống rỗng xuất hiện, thân thể giống như bị xiềng xích vô hình cuốn lấy, không thể động đậy.

Tội Tôn Chủ lộ vẻ mặt sợ hãi, run giọng hỏi:

- Ngươi như thế nào nắm giữ lực lượng Nhân Quả mạnh mẽ như thế?

Hãi Thiên thánh tôn không trả lời mà hỏi lại:

- Thần phục, hoặc là triệt để chết.

Nghe vậy, Tội Tôn Chủ vội cúi đầu, cắn răng nói:

- Ta nguyện thần phục.

Hắn đã không có lựa chọn, sống sót mới là quan trọng nhất.

- Khối xương này không thích hợp với ngươi, từ bỏ đi. ‘

Hãi Thiên thánh tôn cách không đào ra đạo cốt trong người Tội Tôn Chủ, để lồng ngực hắn bị phá vỡ, huyết nhục văng tung tóe, Tội Tôn Chủ cực kỳ thống khổ, lại không có sức lực đi phản kháng.

Chợt, Hãi Thiên thánh tôn tiện tay vung lên, đạo cốt rơi vào trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Tội Tôn Chủ cố nén đau nhức ngẩng đầu hỏi:

- Đây chính là đạo cốt! Chẳng lẽ ngài không nhìn trúng?

Chương 1478 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (2)

- Đạo Tổ xác thực rất có năng lực, bất quá đây là tính toán của hắn, bản tọa làm việc không vụ lợi.

Dứt lời, Hãi Thiên thánh tôn quay người, Tội Tôn Chủ không bị khống chế bay lên, đi theo hắn tan biến trong bóng tối.

Từ khi sáng lập đầu Tiên đạo thứ hai, Khương Trường Sinh đã không có bế quan, mà là đi tắm ở trong việc thăm dò Đạo

Giới, đến nỗi Tiên giới, đã đi vào quỹ đạo, không cần hắn lo lắng nhiều.

Từ khi Bạch Kỳ tiến vào Đạo Giới, nàng không có đặc biệt tiến lên thiên địa diễn hóa, chẳng qua là tặng phúc duyên rộng rãi, dù vậy, trong lòng chúng sinh, dần dần có bóng dáng của nàng.

Thái Tuế, Doanh Ngư, Lạc Đà các Thái Cổ thần linh đều nhận ra Bạch Kỳ, ở chung vẫn rất hài hòa.

Khương Trường Sinh dùng thời gian vào việc quan sát Đạo Giới, có Bạch Kỳ gia nhập, tiến trình Đạo Giới diễn hóa được tăng tốc, càng ngày càng nhiều sinh linh khai linh trí, nhưng hắn một mực chờ một phổ biến thời cơ Tiên đạo mới.

Liên quan đến Tiên đạo mới, hắn cũng đã nghĩ tên rất hay, cứ gọi là Hỗn Độn Tiên đạo.

Đạo Giới mặc dù bùng bổ sinh cơ, sinh linh mạnh mẽ, nhưng vẫn như cũ đang ở giai đoạn Man Hoang kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, bị kẻ mạnh làm thịt, không có nửa điểm dấu hiệu của văn minh, nhưng chính vì vậy, thân thể của chúng sinh Đạo Giới vượt xa sinh linh cùng cảnh giới ở Đại La tiên vực, dạng này, để Đạo Giới như là Hỗn Độn sơ khai, vạn vật hồ đồ, vạn pháp không ra.

Cái gọi là Hỗn Độn Tiên đạo, cũng là Tiên đạo chú trọng thân thể, dùng thân thể thành thánh làm mục tiêu.

Tiên đạo ngoài cơ thể Khương Trường Sinh là tu hồn, Tiên đạo mà trong cơ thể hắn là tu thân, hai con đường khác nhau, hắn rất chờ mong ai có thể đi được càng xa.

Mãi đến một ngày nào đó.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm giác đạo cốt rời khỏi sinh linh Tham Nhân, hắn không khỏi truy tìm đạo cốt, phát hiện đạo cốt phiêu phù ở một mảnh hư không không có chút nào sinh khí.

- Tên kia không ngờ lại có thể bỏ qua lực lượng của đạo cốt?

Khương Trường Sinh không khỏi đổi mới nhìn với Tội Tôn Chủ, hắn đi theo thôi diễn, lại phát hiện không tính được tới

nhân quả của Tội Tôn Chủ.

Tham Nhân mặc dù thần bí, nhưng không có nghĩa Khương Trường Sinh không thể tính đến bất kỳ một vị sinh linh nào của Tham Nhân, trước đó Tội Tôn Chủ vẫn ở trong sự thôi diễn của hắn, nhưng hôm nay không còn ở bên trong, điều này nói rõ Tội Tôn Chủ dính đến một loại lực lượng nhân quả mạnh đại nào đó.

- Chẳng lẽ tên này đang ở gần Tham Nhân thần bia?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trước đây thật lâu, hắn đã biết được sự tồn tại Tham Nhân thần bia trong trí nhớ của kẻ địch, Tham Nhân thần bia chính là Đại Thiết Thiên Thuật biến thành, có thể ngăn cách hết thảy nhân quả thôi diễn.

Không đúng.

Vì sao hắn vứt bỏ đạo cốt?

Khương Trường Sinh nhíu mày, Tham Nhân phí hết tâm tư đạt được đạo cốt, lại tốn mấy trăm vạn năm để cho người ta dung hợp lực lượng trong đạo cốt, nói từ bỏ liền từ bỏ?

Không hợp lý.

Dù sao Khương Trường Sinh còn không có thông qua đạo cốt đả kích Tham Nhân, Tham Nhân hẳn là không rõ ràng hắn có thể lợi dụng đạo cốt nhìn trộm đến Tham Nhân.

- Xem ra là xuất hiện biến số.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, mặc dù không nghĩ ra, nhưng hắn cũng không có bỏ qua, mà điều khiển đạo cốt bay về phía trước đó mà hắn đã nhìn trộm đến Tham Nhân.

Đi qua mấy ngàn năm trôi nổi, cuối cùng, đạo cốt vẫn bay vào đạo thống lĩnh vực của Tham Nhân, bị một sinh linh Tham Nhân đạt được.

Dựa vào đạo cốt, tên sinh linh kia cấp tốc quật khởi, tiếp theo được Tham Nhân trọng dụng.

Lại sau đó, Tham Nhân cũng hiểu biết vị sinh linh kia đạt được lực lượng của đạo cốt, bọn hắn cũng hoang mang, Tội

Tôn Chủ đi đâu rồi?

Trong chỗ tối của Đại Thiên thế giới, từ nơi sâu xa, có lực lượng không biết đang quấy phong vân.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía Đạo Giới.

Hắn hiện tại chỉ chờ mong một chuyện.

Chính là Hồng Mông Đại Đạo ngày nào mới triệt để thành đạo.

Sẽ không thật muốn chờ mấy trăm triệu năm chứ ?

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút lo lắng.

Tuế nguyệt qua nhanh, vạn năm chớp mắt tức thì, trong lúc Tiên đạo đang nhanh chóng phát triển, Khương Trường Sinh cũng cuối cùng nghênh đón hi vọng.

Thì ra không cần chờ đến Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình, hắn cũng có thể đột phá, vượt qua cảnh giới Đại La.

Khi Khương Trường Sinh có dự cảm đột phá, hắn quả thật cảm thấy rung động về sự cao thâm của Đại Đạo.

Sinh linh đến tột cùng muốn tu hành đến loại tình nhưng trạng nào mới có thể so với Đại Đạo?

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, lại tràn ngập chờ mong.

Trong lúc bất tri bất giác, Khương Trường Sinh đã đi đến hai mươi triệu tuổi, đối với hắn trước khi thành tiên mà nói, đây là tuế nguyệt xa xôi cỡ nào, nhưng đối với tại hắn hiện tại mà nói, ngàn vạn năm cũng không có dài đăng đẳng.

- Tiếp theo nên đi nơi nào đột phá?

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trầm tư.

Lần trước đột phá Đại La Kim Tiên, vẫn là hai ngàn vạn năm trước, khi đó hắn mới hơn bốn trăm vạn năm.

Nhưng hai ngàn vạn năm đối với hắn hiện tại mà nói, so Đại La Kim Tiên trước đó tuế nguyệt đều muốn nhanh, thậm chí có thể dùng ngắn ngủi để hình dung.

Đang lúc Khương Trường Sinh xoắn xuýt, bên ngoài Tử Tiêu cung nghênh đón một đạo thân ảnh, chính là chủ nhân của Thiên Đình hiện thời, Tử Vi đại đế Khương Tú.

Khương Trường Sinh mở ra cửa lớn của Tử Tiêu cung, để Khương Tú vào cung.

Một đường đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, Khương Tú cung kính hướng Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc hành lễ.

- Khó được ngươi tới bái phỏng ta, chẳng lẽ có việc lớn gì xảy ra?

Khương Trường Sinh dùng một loại ngữ khí trêu chọc hỏi, lại mang cho Khương Tú áp lực thực lớn.

Khương Tú quỳ trên mặt đất, cái trán dán xuống mặt đất, cắn răng nói:

- Gia gia, ta muốn mời ngài ra tay.

Vừa dứt lời, Mộ Linh Lạc không khỏi nhìn về phía hắn.

Tiểu tử này muốn làm cái gì?

Dù cho Thiên Đế, cũng không dám nói thẳng thỉnh cầu nói tổ ra tay.

Khương Trường Sinh nhẹ cười hỏi:

- Vì sao ra tay?

Khương Tú trầm giọng nói:

- Thỉnh gia gia ra tay, hủy diệt Kinh Tuyệt, Kinh Tuyệt bất diệt, Tiên đạo nhất định vong.

Chương 1479 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (1)

- Vì sao muốn diệt Kinh Tuyệt?

Khương Trường Sinh bình tĩnh hỏi, đối với Kinh Tuyệt, hắn tự nhiên sẽ hiểu, đây là một nhánh đạo thống gần đây vô cùng sôi nổi, chi đạo thống này cũng không có nhân quả chi đạo cao thâm, rất dễ thôi diễn.

Trong chớp nhoáng này, hắn thôi diễn đến, hai người lúc trước đến lĩnh vực Tiên đạo tìm kiếm Đại Đạo tân sinh chính là đến từ Kinh Tuyệt.

Khương Tú ngẩng đầu, nhìn về phía gia gia, nói:

- Kinh Tuyệt đang sưu tập quy tắc Đại Đạo bốn phía, một tiên thần Thiên Đình dùng thân mạo hiểm, chui vào trong Kinh Tuyệt, phát hiện truyền thừa Tiên đạo hư hư thực thực trong thiên địa Kinh Tuyệt, bọn hắn chính là dựa vào truyền thừa này, chiếm đoạt Đại Đạo quy tắc khắp nơi, muốn phục sinh Kinh Tuyệt Thuỷ Tổ, căn cứ tình báo mà tiên thần dò tới, Kinh Tuyệt đã để mắt tới Tiên đạo, muốn có được truyền thừa hoàn chỉnh của Tiên đạo.

Tiên thần kia chết ở trong Kinh Tuyệt, nếu không phải có Phong Thần bảng, Khương Tú còn không biết việc này.

Căn cứ tình báo, trong Kinh Tuyệt có tồn tại hư hư thực thực vượt qua Đạo Hư Tôn Chủ, Khương Tú càng nghĩ, chỉ có thể tới Tử Tiêu cung, không hy vọng mặt Đại La Thần Tướng khác ngã xuống trong tay Kinh Tuyệt trong.

Khương Trường Sinh nghe Khương Tú nói chuyện đồng thời diễn toán, biết được Khương Tú cũng chưa có nói hết, thông qua tiếng lòng vị tiên thần kia, cũng ấn chứng độ chuẩn xác của tình báo.

Hư hư thực thực truyền thừa của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh đột nhiên phát hiện Viễn Cổ Tiên Đạo mặc dù vong, nhưng cũng lưu lại rất nhiều dấu vết. Tham Nhân thần bia của Tham Nhân chính là Đại Thiết Thiên Thuật của Viễn Cổ Tiên Đạo biến thành.

Có lẽ Viễn Cổ Tiên Đạo mặc dù giải tán, nhưng không có nghĩa các đại năng của Viễn Cổ Tiên Đạo đều chết hết.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ừm, ta biết được, ta sẽ cân nhắc.

Khương Tú muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nén trở về.

Tiếp theo, Khương Tú đứng dậy cáo lui.

Mộ Linh Lạc không có hỏi thăm thái độ của Khương Trường Sinh đối với Kinh Tuyệt, nàng lần nữa bế quan ngộ đạo, mong muốn sáng tạo thế giới vận mệnh.

Khương Trường Sinh ở trong lòng diễn toán:

- Ta muốn biết người mạnh nhất Kinh Tuyệt mạnh bao nhiêu?

【 cần tiêu hao 49000 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không!

Quả nhiên có Vĩnh Hằng Thần Tôn, mà lại là cường giả không kém hơn Thiên Tôn, nhìn như vậy, Kinh Tuyệt mạnh hơn Chu Quái, chỉ là không có tùy tiện như Chu Quái.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, phạm vi hoạt động của Tiên đạo bây giờ cực lớn, đã tiếp xúc được đến Kinh Tuyệt, Kinh Tuyệt xử sự rất điệu thấp, cũng không có thích giết chóc, không nhiều cừu địch, không giống Chu Quái, bị bầy địch vây công.

Bất quá Kinh Tuyệt âm thầm mưu tính Tiên đạo sau lưng việc này xác thực không thể bỏ qua.

- Trước đột phá lại nói, đến lúc đó đi xem một chút, nếu như bọn hắn thật có lòng xấu xa với Tiên đạo, vậy liền diệt đi.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, việc cấp bách là vượt qua Đại La.

Hắn lúc này mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa rời khỏi Tử Tiêu cung, thần không biết quỷ không hay.

Hắn nhảy đến tầng sâu trong không gian, xuyên qua bốn phía, rời xa Tiên đạo, không hy vọng của mình độ kiếp để Tiên đạo bị tồn tại cường đại rình mò.

Cứ như vậy, quanh đi quẩn lại rất lâu, Khương Trường Sinh cuối cùng tìm tới một mảnh hư không lĩnh vực rời xa Tiên đạo lĩnh vực lại không có sinh cơ.

Vì dùng phòng ngừa vạn nhất, hắn điều tới hai ngàn vị Bàn Cổ phân thân, thủ ở bốn phương tám hướng, sau đó bắt đầu bố trí cấm chế, tận lực để uy thế của độ kiếp không có tiết ra ngoài.

Qua ngàn năm, hắn mới bố trí xong.

- Chín mươi chín lớp cấm chế, coi như không thể hoàn toàn triệt tiêu uy thế độ kiếp, cũng có thể đưa đến tác dụng?

Khương Trường Sinh cười nói, hắn sáng tạo một tôn phân thân, thủ ở Đại bên cạnh Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, sau đó bản tôn bắt đầu khôi phục pháp lực.

Đợi pháp lực triệt để khôi phục, hắn bắt đầu vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công, cảm ngộ Hồng Mông Đại Đạo trong Đạo Giới.

Từ hôm nay về sau, hắn tu hành chính là dùng Hồng Mông Đại Đạo làm chủ.

Lĩnh hội Hồng Mông, tăng lên thân thể cùng linh hồn.

Trong quá trình đang trùng kích đột phá, không có người tới quấy rầy Khương Trường Sinh.

Thoáng chớp mắt.

Ba vạn năm đi qua.

Khương Trường Sinh cuối cùng bắt lấy cơ hội đột phá, hắn mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán mở ra, từng kiện từng kiện chí bảo bay ra, trôi nổi xung quanh, Hồng Mông Thần Nguyên Khí như một con sông lớn vờn quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, khí thế khoáng đạt.

Khương Trường Sinh điều ra ba loại Thiên Đạo trị số xem xét:

【 Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt: 34, 528,091,777,900, 984, 321 】

【 Thiên Đạo giá trị khí vận trước mắt: 9,871,876, 558,915, 868,964,143, 578,547, 842 】

【 Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả: 145, 187,653,990, 722,166,641 】

Thiên Đạo giá trị khí vận nhiều nhất, giá trị khí vận có thể dùng để khai thiên tích địa, cũng hoặc là trợ giúp Thiên Đạo cùng Thiên Đình, nhưng bây giờ Thiên Đạo cường thế, căn bản không cần sử dụng giá trị khí vận.

Chờ độ kiếp lần này kết thúc, Khương Trường Sinh chuẩn bị sẽ xây dựng mấy phương đại thiên địa, tạo thành tồn tại như Đại La tiên vực, trợ giúp Tiên đạo khuếch trương tốt hơn.

Đến nỗi Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả, hắn cũng dự định đột phá sau mới sử dụng, mặc dù hắn đang đi trên con đường Đại Đạo của mình, vẫn có khả năng tham khảo kinh nghiệm của các tiền bối.

Tốc độ tăng chậm nhất vẫn là Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Tiên đạo càng mạnh, sinh ra giá trị hương hỏa càng ít, cũng may càng lúc càng nhiều chúng sinh biết đến Tiên Đạo, khiến cho giá trị hương hỏa của hắn tăng lên rất nhanh, chẳng qua kém xa Thiên Đạo cùng Tiên đạo đạo thống phát triển.

Điều này nói rõ, Tiên đạo trước mắt đang phát triển cực tốt, các đại năng trong Tiên đạo đều có công lao không thể coi thường.

Ầm ầm.

Tiếng sấm trầm muộn vang lên, cắt ngang Khương Trường Sinh suy nghĩ.

Khương Trường Sinh nhấc mắt nhìn đi, phát hiện biển mây lôi kiếp trên đỉnh đầu lại là màu trắng, trong màu trắng lại có cảm giác tối tăm, cực kỳ đè nén.

Chương 1480 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (2)

- Lần này cũng có thể cảm thụ kiếp số thật tốt.

Ba con mắt Khương Trường Sinh lập loè dị quang, trong lòng toát ra một ý nghĩ kiểu thế này.

…

Cường quang tóe hiện trong hư không phá toái, hai bóng người bị đẩy lui, rời xa lẫn nhau.

Một người trong đó là Thiên Tôn từng khiêu chiến qua Khương Trường Sinh, một người khác là Hãi Thiên thánh tôn mang theo mặt nạ Thái Cực.

Thiên Tôn cúi đầu, nhìn dấu vết nhân quả trên giáp ngực của mình, khóe miệng hơi giương lên, hắn một lần nữa nhìn về phía Hãi Thiên thánh tôn, mở miệng nói:

- Chín loại Đại Đạo lực lượng, trách không được dám tấn công bản tôn, bất quá thực lực của ngươi quá yếu, không thể phát huy ra những lực lượng Đại Đạo này, cút đi, chờ ngươi trưởng thành lại đến khiêu chiến bản tôn.

Phía sau Hãi Thiên thánh tôn, Tội Tôn Chủ cùng một đám thân ảnh đang xem chiến, bọn hắn cũng mang theo mặt nạ Thái Cực.

Tội Tôn Chủ âm thầm kinh hãi:

- Tê là Thiên Tôn đã từng quét ngang Đại Thiên thế giới à, thật đáng sợ.

Thiên Tôn càng mạnh, hình ảnh Đạo Tổ trong lòng hắn càng cao.

Đến cùng là tồn tại cường đại như thế nào để nhân vật như Thiên Tôn mặc cảm?

- Thiên Tôn, Đại Đạo Tuyệt Đỉnh từ bỏ ngươi, nếu không đi theo bản tôn, ngươi sẽ vĩnh viễn ngừng bước tại đây.

Hãi Thiên thánh tôn lạnh lùng nói, hắn không có bị thương nghiêm trọng, khí tức vẫn hùng hậu như cũ.

Sắc mặt Thiên Tôn trong nháy mắt lạnh xuống, lạnh giọng nói:

- Ngươi đang muốn chết!

Thần quang ba màu bay lên từ phía sau hắn, khí thế khủng bố, giống như toàn bộ Đại Thiên thế giới đều bị hắn đè sập.

Hãi Thiên thánh tôn vẫn trấn định như cũ, nói:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết chân tướng Đại Đạo Tuyệt Đỉnh? Không muốn biết vì sao Đại Đạo Tuyệt Đỉnh lựa chọn ngươi? Từ nơi sâu xa, thật chính là Đại Đạo lựa chọn sao?

- Ngươi nói vậy ý gì?

Thiên Tôn híp mắt hỏi, hắn mặc dù đã động sát tâm, nhưng lý trí vẫn còn, lai lịch người trước mắt này rõ ràng không đơn

giản.

Hãi Thiên thánh tôn đưa tay chỉ phía trên, nói:

- Đại Đạo thao túng hết thảy, nhưng từ xưa đến nay, sớm có người dung đạo, mục đích của bản tôn là triệu tập tuyệt đỉnh thiên tư, đương thời phá vỡ Đại Đạo, đánh vỡ trật tự Đại Đạo, thành lập trật tự hư không chưa từng có, Thiên Tôn, dùng thiên tư của ngươi, không nên mù quáng truy cầu cái gọi là Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, đây chẳng qua là hư danh, có lẽ ngươi có thể bởi vậy mà được Đại Đạo chiếu cố, nhưng ngươi cũng sẽ không thể vượt qua Đại Đạo của bản thân.

Thiên Tôn nghe lời này, nhíu mày.

Hai chữ hư danh kích thích hắn.

Hắn không thể không thừa nhận, hắn truy cầu Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, là bởi vì Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chỉ tuyển chọn một Vĩnh Hằng Thần Tôn mạnh nhất thời đại, hắn cũng không thèm để ý trèo lên đỉnh Đại Đạo Tuyệt Đỉnh sẽ có được cái gì.

Hiện tại, lời Hãi Thiên thánh tôn vừa nói quả thật làm cho hắn do dự, hắn xác thực không có suy nghĩ qua Đại Đạo Tuyệt Đỉnh đến tột cùng là cái gì, dù sao truyền thuyết này là từ xưa đến nay, dựa theo sư phụ hắn nói, trèo lên đỉnh Đại Đạo Tuyệt Đỉnh sẽ có được Đại Đạo chiếu cố, nhưng trên thực tế, sư phụ hắn cũng không có trèo lên đỉnh.

Đưa mắt khắp Đại Thiên thế giới hiện tại, tìm không thấy tồn tại trèo lên đỉnh qua Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, đây chỉ là truyền thuyết hư vô mờ mịt, mà hắn từng là tồn tại lại gần Đại Đạo Tuyệt Đỉnh nhất.

Trong quá trình khiêu chiến các thần tôn tuyệt đỉnh, hắn đúng là mạnh lên, cho nên khiến cho hắn tin tưởng cái này là cơ duyên.

Nhưng hôm nay ngẫm lại, chuyện này có phải là một loại thủ đoạn dẫn dụ hay không?

Thiên Tôn nhìn chằm chằm Hãi Thiên thánh tôn, trầm giọng nói:

- Ngươi đến tột cùng biết được cái gì?

Hãi Thiên thánh tôn đạm mạc nói:

- Đi theo bản tôn một quãng thời gian, ngươi tự nhiên sẽ hiểu rõ, thực lực ngươi trước mắt xác thực mạnh hơn bản tôn, nhưng bản tôn chẳng qua là thân thể chuyển thế, bản tôn chỉ có thể nói cho ngươi chân tướng về Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, bản tôn biết được, bản tôn có thể mang cho ngươi cơ duyên mạnh hơn.

Thiên Tôn yên lặng.

Sau khi bại trong tay Đạo Tổ, hắn bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh từ bỏ, bây giờ thương thế còn chưa khỏi hẳn, hắn cũng đang bao la mờ mịt như thế nào vượt qua Đạo Tổ.

Hắn híp mắt hỏi:

- Ồ? Cơ duyên mạnh hơn? Có thể vượt qua Đạo Tổ hay không? Còn có mặt nạ này của ngươi, có quan hệ gì với Đạo Môn trong Tiên đạo?

Hãi Thiên thánh tôn cũng yên lặng.

Rất lâu.

Hãi Thiên thánh tôn phun ra một câu:

- Đạo Tổ không phải địch nhân của ngươi, đến nỗi quan hệ giữa ta và Đạo Môn, hết thảy nguồn gốc từ Chúa Tể đạo thống trước đây thật lâu, đi theo bản tôn, sau khi đoạt được Tham Nhân thần bia, bản tôn sẽ nói cho ngươi biết hết thảy.

Thiên Tôn nghe xong, lộ ra nụ cười, nói:

- Thì ra là thế, cũng được, vậy đi theo ngươi một lần, ngược lại ngươi không phải đối địch với Đạo Tổ.

Hắn còn thiếu Đạo Tổ một mạng.

Hắn lúc trước còn tưởng rằng Hãi Thiên thánh tôn là cường giả chạy ra từ bên trong Tiên đạo, dã tâm hắn lớn như thế, hắn thật đúng là sợ Hãi Thiên thánh tôn muốn đối nghịch cùng Đạo Tổ.

Hãi Thiên thánh tôn quay người, nói:

- Đi thôi, lại tìm đến một vị cuối cùng, sau đó có thể phát động tập kích đối với Tham Nhân.

Thiên Tôn theo sau, hỏi:

- Ồ? Còn có ai có thể xếp phía sau bản tôn?

- Hoàng Kinh Tuyệt!

Hãi Thiên thánh tôn phun ra cái tên này khiến cho sắc mặt Thiên Tôn kịch biến, hắn vô ý thức há miệng, nhưng vẫn kẹt lời này ở trong cổ họng, lại nén trở về.

- Dã tâm thật lớn, bất quá ngay cả Hoàng Kinh Tuyệt cũng biết, xem ra xác thực không phải sinh linh Tiên đạo, mà là một vị tồn tại cổ lão nào đó chuyển thế.

Thiên Tôn nhìn chằm chằm bóng lưng Hãi Thiên thánh tôn, yên lặng suy nghĩ.

Tên Hoàng Kinh Tuyệt cũng không vang dội trong Đại Thiên thế giới, Thiên Tôn cũng biết được từ trong miệng của sư phụ.

Vĩnh Hằng Thần Tôn mạnh nhất.

Đây là đánh giá của sư phụ hắn, cho nên hắn xem Hoàng Kinh Tuyệt là một vị đối thủ cuối cùng nhất trên con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh của mình.

Đáng tiếc, hắn đến nay chưa giao thủ qua với Hoàng Kinh Tuyệt.

Chương 1481 - Thân ảnh trong lôi kiếp (1)

Oanh! Oanh! Oanh.

Dưới muôn vàn trắng sét đánh xuống, mang theo khí tức tử vong rét lạnh, khiến cho chỗ hư không của Khương Trường Sinh càng ngày càng âm lãnh.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí nhanh chóng quật như roi, xua tan từng tia lôi trắng đang không ngừng hạ xuống, thanh thế to lớn.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được Hồng Mông Thần Nguyên Khí sắp chống đỡ không được, lôi kiếp đang không ngừng mạnh lên, mà tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bất quá hắn cũng không có hoảng, hắn không ít chí bảo, Hỗn Nguyên chí bảo Tạo Hóa Quy Nguyên Quan mạnh nhất còn chưa phát lực, đây chính là chí bảo phòng ngự.

Hắn ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, một bên vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công vừa tưởng tượng cảnh giới mới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phân thân thủ bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, không nhúc nhích như tượng đá.

Phương xa, hơn hai ngàn Bàn Cổ phân thân riêng phần mình ngồi tĩnh tọa ở các phương hướng khác nhau, quay lưng với Khương Trường Sinh.

Theo lôi kiếp càng ngày càng mạnh, Khương Trường Sinh bày ra cấm chế đều hiện hình, tùy ý vặn vẹo, giống như không gian đang vặn vẹo.

Bản chất khác nhau giữa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Đại La Kim Tiên ở đâu?

Khương Trường Sinh đang suy nghĩ vấn đề này.

Hắn có thể tưởng tượng ra Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mạnh mẽ, nhưng như thế nào chế định bản chất, vẫn phải suy nghĩ nhiều hơn.

Độ kiếp cứ như vậy nhanh chóng trôi qua.

Mấy ngày sau.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí chống đỡ không được, Khương Trường Sinh không thể không điều khiển nó giật ra, trực tiếp dùng Tạo Hóa Quy Nguyên Quan tiến hành ngăn cản, Tạo Hóa Quy Nguyên Quan phát ra ánh bạc sáng chói, chống cự lấy từng đạo lôi trắng bổ kích.

Nhân Quả Chử Thanh Bào cũng bắt đầu tản mát ra một vòng lại một vòng gợn sóng nhân quả, khuếch tán ra toàn bộ hư không, trợ giúp vùng này hư không không bị nhân quả thôi diễn.

Suy nghĩ rất lâu, Khương Trường Sinh vẫn quyết định dùng đạo quả lột xác thành chủ, để ý chí Đại Đạo lạc ấn trên Đại La

đạo quả, hình thành Hỗn Nguyên Đại La đạo quả.

Hắn dùng Hồng Mông Đại Đạo để in dấu đạo quả, Đại La hậu thế thì có khả năng dùng đại đạo sáng tạo trong Thiên Đạo tiến hành lạc ấn.

Sau khi quyết định tốt, Khương Trường Sinh mở ra ba mắt, ánh mắt vô cùng kiên định.

Hắn bắt đầu chờ mong giá trị hương hỏa của bản thân sau đột phá.

Bây giờ hắn đã vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, lại hướng lên một bước, lại sẽ có khoảng cách như thế nào?

Cho đến trước mắt, thế lực cường đại nhất hắn gặp được là La Đạo, mà kẻ địch mạnh mẽ nhất vẫn đứng ở cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn, một khi hắn đột phá thành công, hắn cũng sắp thành tồn tại chí cường mà tuyệt đại đa số đạo thống trong Đại Thiên thế giới nghe đều chưa từng nghe nói qua.

Bây giờ suy nghĩ một chút, đã thật lâu không có đột phá, Khương Trường Sinh vừa chờ mong, vừa cảm thấy khẩn trương.

Ngay trong lúc hắn miên man bất định, lôi kiếp phía trên sinh ra biến hóa, trong lôi vân màu trắng cuồn cuộn, bắt đầu hiện ra màu đỏ sậm, bên trong ẩn chứa lôi uy vượt xa trước đó.

Không chỉ là lôi uy.

Khương Trường Sinh cảm thụ một cỗ khí tức cực kỳ ngột ngạt.

Đó là một loại khí tức cùng loại với Đại Đạo lại không phải Đại Đạo.

Khương Trường Sinh nheo mắt lại, âm thầm hoang mang, kia đến cùng là cái gì?

Trước đây thật lâu, hắn đã cảm giác được mình độ kiếp sẽ phải gánh chịu lôi kiếp kinh khủng hơn người cùng cảnh giới, trước kia hắn tưởng rằng Tiên đạo đặc thù, bây giờ phát hiện Đại Thiên thế giới còn rất nhiều đạo thống kế thừa truyền thừa của

Viễn Cổ Tiên Đạo, nhưng ở trong Đại Thiên thế giới, độ kiếp đột phá cũng không có đáng sợ như vậy.

Mà trong mấy lần độ kiếp trước đó, hắn gặp một loại ý chí hóa thân nào đó.

- Thật muốn nhìn thấu phía sau lôi kiếp cất giấu cái gì?

Trong mắt Khương Trường Sinh lộ ra từng tia ý lạnh, dù như thế nào, lôi kiếp là không thể nào ngăn cản hắn.

Oanh.

Một đạo lôi điện màu đỏ sậm đánh xuống, một tia chớp này không ngờ lại ẩn chứa khí tức cĐại Đạo.

Đại Đạo chi lôi.

Tạo Hóa Quy Nguyên Quan bộc phát ra thần quang tiếp nhận một kích này, vẫn để Khương Trường Sinh cảm nhận được toàn thân tê dại, linh hồn run lên.

Khương Trường Sinh cẩn thận cảm thụ, chủng loại của cỗ khí tức Đại Đạo quy tắc này có chút khó mà suy nghĩ, duy nhất có thể xác định chính là, nó nhất định là do Đại Đạo biến thành.

Hắn chú ý thấy trong lôi vân còn nổi lên lôi uy mạnh hơn, hắn lúc này điều ra vòng bảo hộ hương hỏa, cẩn thận một chút.

Vòng bảo hộ hương hỏa mới ra, không đến năm hơi thời gian.

Một đạo Đại Đạo chi lôi khủng bố trước kia chưa từng xuất hiện bỗng nhiên buông xuống, giống như toàn bộ hư không đều muốn sụp đổ, bầu trời Đại Thiên thế giới bị đè xuống, nện ở trên người Khương Trường Sinh.

Mặc dù số đơn vị của giá trị hương hỏa đã là tỉ tỉ, nhưng vẫn giảm xuống rất nhanh.

Trong lòng Khương Trường Sinh thoáng cảm thấy có một tia may mắn, may mắn mình kịp thời làm ra lựa chọn.

Lần này độ kiếp không có cường độ vững bước tăng lên giống như trước đó, mà là thỉnh thoảng tăng vọt, khiến cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị.

- Nếu trong lôi kiếp ẩn chứa khí tức Đại Đạo, đối với Hồng Mông Đại Đạo mà nói, cũng là tốt cơ hội.

Anh mắt Khương Trường Sinh lấp lánh, lập tức điều động Hồng Mông Đại Đạo trongĐạo Giới, kết nối với nhục thân của mình, cảm thụ khí tức Đại Đạo trong lôi kiếp.

Cùng lúc đó.

Trong Đạo Giới.

Thái Tuế, Lỏa Ngư đang ở xung quanh Hồng Mông Đại Đạo tu luyện tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên mở mắt, dưới cái nhìn soi mói của bọn chúng, Hồng Mông Đại Đạo bắn ra từng vòng từng vòng quang hồng, khuếch tán ra toàn bộ Đạo Giới.

Bầu trời Đạo Giới bắt đầu xuất hiện dị tượng, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lại, thấy được tình cảnh Khương Trường Sinh độ kiếp, ngay cả Thái Tuế, Lỏa Ngư đang ở thiên ngoại cũng nhìn thấy.

Ở giữa một dãy núi, Bạch Kỳ đang điểm hóa sinh linh, nàng vô ý thức nhấc mắt nhìn sang, đôi mắt đẹp không khỏi trừng lớn.

- Chủ nhân lại đang độ kiếp?

Bạch Kỳ thấy rung động.

Từ sau khi thành hình, chủ nhân cũng rất ít độ kiếp ở trước mặt chúng sinh, nhưng nàng biết tốc độ chủ nhân mạnh lên hết sức khoa trương, cơ hồ không có đình trệ qua.

Chương 1482 - Thân ảnh trong lôi kiếp (2)

Chúng sinh Đạo Giới, phàm là có thể thấy bầu trời, đều đang ngước nhìn xem Khương Trường Sinh độ kiếp.

Dưới từng tia Đại Đạo chi lôi bá đạo mà hùng vĩ đánh xuống, lại rung chuyển không được dáng người của Khương Trường Sinh, toàn bộ bầu trời đều không thể dung nạp biển mây lôi kiếp kia, rõ ràng nó có nao nhiêu hùng vĩ, ở trước mặt hắn, Khương Trường Sinh lại là nhỏ bé hạng gì, chính là bởi vì tương phản như thế, rung động chúng sinh Đạo Giới thật sâu.

Dù cho sinh linh linh trí còn thấp cũng đang ngơ ngác nhìn, sinh trong thiên địa, bất kỳ sinh linh gì đều sẽ kiêng kị thiên uy, mà hành vi của Khương Trường Sinh ngay thời khắc này đã lưu lại ấn ký khó mà ma diệt trong suy nghĩ còn đang hồ đồ của bọn hắn.

Khương Trường Sinh cũng không có để ý chúng sinh trong Đạo Giới nghĩ thế nào, hắn đang chuyên tâm để Hồng Mông Đại Đạo cảm thụ lôi uy.

Hồng Mông Đại Đạo chính là hắn sáng tạo, loại quan hệ này gần như bản tôn và phân thân, hắn có khả năng hoàn mỹ chưởng khống Hồng Mông Đại Đạo, hắn hiện tại có thể thông qua Hồng Mông Đại Đạo thăm dò vào trong lôi kiếp, cảm thụ Đại Đạo oai mênh mông kia.

Hắn nhắm mắt lại, ý thức dùng phương thức vô hình nương theo Hồng Mông Đại Đạo xuyên qua màu đỏ sậm, màu trắng, đi vào trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh.

Nơi này không có Lôi Minh, không có đạo uy đè nén.

Ý thức của hắn tiếp tục tiến lên.

Đột nhiên.

Ý thức Khương Trường Sinh nhìn thấy trong bóng tối có một dáng người cực kỳ vĩ ngạn, hắn ở trần, eo quấn Thạch Long, hai tay bị xiềng xích Đại Đạo kéo hắn cúi thấp đầu, không nhúc nhích, giống như một tôn viễn cổ cự thần bị phong ấn.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này đã khiến Khương Trường Sinh vô cùng lo sợ, hắn lập tức rút ý thức về.

Hắn đi theo mở mắt, nhíu mày nhìn về phía lôi vân.

Trong lôi kiếp vì sao cất giấu một tồn tại kinh khủng như thế?

Chỉ nhìn một chút, hắn lại có loại cảm giác Hồng Mông Đại Đạo sắp tán đi.

Dáng người kia có điểm giống Bàn Cổ, nhưng tuyệt không phải Bàn Cổ, dù sao hắn triệu hoán qua Bàn Cổ hư ảnh, hắn chưa bao giờ thấy qua loại tồn tại này.

Khương Trường Sinh suy nghĩ xiềng xích Đại Đạo trên người hắn, bỗng nhiên suy nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ đối phương giống như hắn, cũng bị lôi kiếp nhằm vào, nhưng đối phương cuối cùng ngã vào trong một lần độ kiếp, sau đó lưu lạc thành bộ dáng như vậy?

Hắn lập tức không rét mà run, tồn tại thần bí kia, chỉ là hình ảnh thôi đã làm hắn cảm thấy sợ hãi, khó có thể tưởng tượng hắn đến tột cùng mạnh bao nhiêu.

Tồn tại mạnh mẽ như vậy cũng sẽ lật xe ở trong lôi kiếp?

Oanh!

Đại Đạo chi lôi lần nữa mạnh lên, Khương Trường Sinh nhìn Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt giảm xuống với tốc độ cực nhanh.

Khương Trường Sinh cũng không có lo lắng, cho dù giá trị hương hỏa hao hết, hắn cũng có thể dựa vào một thân chí bảo chống đỡ, thậm chí còn có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm át chủ bài.

Lần trước độ kiếp, Bàn Cổ hư ảnh một búa trảm phá lôi vân, cho hắn lòng tin rất lớn.

Chẳng qua không biết lần này nếu triệu hoán Bàn Cổ hư ảnh, có thể kinh động tồn tại trong lôi vân hay không?

Thật là đến tình trạng kia, hắn cũng không chiếu cố được như vậy nhiều, có thể còn sống sót mới là quan trọng nhất.

Đại Đạo lôi kiếp không ngừng tăng lên, tiếng sấm đinh tai nhức óc, đạo uy mênh mông bao phủ toàn bộ hư không.

Dần dần, Khương Trường Sinh lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục để Hồng Mông Đại Đạo cảm ngộ lôi kiếp.

Lại mấy ngày đi qua.

Lôi kiếp đã đi đến một điểm đỉnh phong khác, hư không đã hóa thành lĩnh vực hư vô, Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đáy lòng yên tĩnh như nước.

Đại La Thần Tướng của hắn hiện ở trên người hắn, nhưng cũng không có ngồi, mà ngước nhìn lôi kiếp.

Giờ phút này, chúng sinh trong Đạo Giới còn đang quan sát hắn độ kiếp, Bạch Kỳ càng cực kỳ khẩn trương, lôi kiếp này quá dọa người, để nàng, một vị dùng công đức tấn thân Đại La đều chưa từng gặp qua.

So sánh với chủ nhân độ kiếp, các đại năng Tiên đạo độ kiếp đơn giản như trò đùa.

Trong hư không, một khối sao băng to lớn đang nhanh chóng tiến lên.

Hãi Thiên thánh tôn, Thiên Tôn, Tội Tôn Chủ cùng với mười mấy vị thân ảnh tản ra khí tức cường đại đứng ở trên sao băng, hướng về cùng một phương hướng.

Đột nhiên.

Hãi Thiên thánh tôn quay đầu nhìn lại, Thiên Tôn tựa hồ cảm nhận được cái gì, đi theo quay đầu.

- Ngươi cũng cảm nhận được?

Thiên Tôn liếc nhìn Hãi Thiên thánh tôn, hỏi.

Hãi Thiên thánh tôn mang theo mặt nạ Thái Cực, để cho người ta không nhìn thấy nét mặt của hắn, hắn dùng một giọng phức tạp, nói:

- Hắn đã càng lún càng sâu.

- Ngươi nói tới ai?

- Một người đầy chấp niệm, biết rõ không thể làm, lại phải làm.

Thiên Tôn yên lặng, nhịn không được trợn trắng mắt, tên này thích nói một nửa giữ một nửa, giống y như sư phụ hắn vậy, ra vẻ cao thâm, làm người khác khó chịu vì tò mò.

Tội Tôn Chủ lợi dụng nhân quả chi đạo của bản thân tiến hành thôi diễn, đột nhiên, toàn thân hắn phún máu kém chút bạo thể mà chết, cũng may Hãi Thiên thánh tôn kịp thời ra tay, dùng đại pháp lực của bản thân ổn định thân thể hắn.

- Không cần ngông cuồng thôi diễn, nhân quả chi đạo của Tham Nhân chỉ có thể nhằm vào phía dưới đại đạo, lại có lần tiếp theo, bản tôn cũng không thể nào cứu được ngươi!

Hãi Thiên thánh tôn hừ lạnh nói, ngữ khí đầy bất mãn.

Những cường giả khác thì hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy kinh hãi.

Thiên Tôn nhịn không được hỏi:

- Uy, ngươi cũng nên nói rõ ràng, khí tức đó là người phương nào tán phát? Ngươi hẳn là nhận biết chứ, nghe ngữ khí của ngươi, không có nửa điểm khinh thường cùng bất kính, chẳng lẽ là Đạo Tổ?

Nhắc đến Đạo Tổ, ngữ khí của hắn khó nén vẻ mong đợi.

Đạo Tổ càng mạnh, hắn thảm bại mới lộ ra chẳng có chút sỉ nhục.

Hãi Thiên thánh tôn trả lời:

- Không sai, chính là hắn, đến nỗi hắn đang làm cái gì, bản tôn không thể nói cho ngươi, bản tôn chỉ có thể nói, Đạo Tổ đã vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn cảnh trong Đại Thiên thế giới, nhưng làm như vậy, sẽ chọc cho Vĩnh Hằng tộc bất mãn.

Chương 1483 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (1)

Vĩnh Hằng tộc.

Trong mắt Thiên Tôn lóe lên vẻ nghi hoặc, hết sức rõ ràng hắn cũng không hiểu biết Vĩnh Hằng tộc.

Không chỉ là hắn, các cường giả như Tội Tôn Chủ cũng cũng chưa từng nghe tới Vĩnh Hằng tộc, bọn hắn không khỏi nhìn về phía Hãi Thiên thánh tôn, hi vọng Hãi Thiên thánh tôn có thể kể nhiều thêm một ít.

Hãi Thiên thánh tôn nhìn về phương hướng sao băng mà mọi người đang tiến lên, mở miệng nói:

- Liên quan đến Vĩnh Hằng tộc, tạm thời không thể nói cho các ngươi biết quá nhiều, các ngươi chỉ cần biết được một

điểm, Vĩnh Hằng tộc là tồn tại không trêu chọc được, bọn hắn là tồn tại xây dựng cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn, Vĩnh Hằng Thần Tôn trong Đại Thiên thế giới bất diệt, Vĩnh Hằng tộc sẽ thật Vĩnh Hằng.

Thiên Tôn chấn kinh, hắn không ngờ Vĩnh Hằng Thần Tôn lại là do một nhánh chủng tộc sáng tạo, hơn nữa còn có thể móc nối vận mệnh vào chủng tộc này.

Mặc dù không rõ ràng là thật hay giả, nhưng Hãi Thiên thánh tôn có thể nói đến loại tồn tại này, trong lòng của hắn, hình ảnh của Hãi Thiên thánh tôn càng cao hơn lớn.

Có lẽ tên ngốc này thật sự là đại năng viễn cổ chuyển thế.

Trong lúc nhất thời, các cường giả trên sao băng đều lâm vào trong yên lặng, ai nấy đều mang tâm tư.

Lôi kiếp còn đang tiếp tục, mà Khương Trường Sinh cũng đang tiếp tục cảm ngộ.

Trong lúc bất tri bất giác, Thiên Đạo giá trị hương hỏa đã tiêu hao bảy thành, lôi kiếp đã đi tới giai đoạn kinh khủng nhất, đạo uy kinh khủng bao phủ hư không, Khương Trường Sinh đều không dám để Bàn Cổ phân thân tới gần.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, nhìn xem Thiên Đạo giá trị hương hỏa, thần sắc của hắn vẫn trấn định như cũ.

Hắn đã để Hồng Mông Đại Đạo chiếu rọi lôi kiếp, mặc dù không có hoàn toàn phục chế, Hồng Mông Đại Đạo sau này cũng có thể có được uy thế như đại đạo chi lôi.

Hiện tại, hắn sẽ đối mặt lôi kiếp chân chính.

Lôi kiếp lần này, hắn vẫn rất có lòng tin, chẳng qua tầng sâu trong lôi kiếp cất giấu thân ảnh thần bí làm trong lòng hắn cảm thấy lo lắng, vung đi không được.

Đại Đạo chi lôi đã hình thành lôi ngục, để không gian trong phạm vi độ kiếp không có chút khe hở có thể né tránh.

Cuối cùng, khi Thiên Đạo giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh còn sót lại không đến bảy phần trăm, uy thế của lôi kiếp bắt đầu giảm xuống.

Lần này, Khương Trường Sinh không tiếp tục gặp được tình huống ý thức xuyên qua.

Hắn mặc dù hoang mang, nhưng không có trì hoãn thời gian, bắt đầu ngồi tĩnh tọa ở trên thần tọa vận chuyển Đạo Pháp Tự Nhiên Công.

Đại La đạo quả của hắn bắt đầu lột xác.

Hồng Mông đại đạo vô hình hóa hữu hình, vờn quanh quanh thân, như từng đoá từng đoá hoa sen màu tím nở rộ quanh người hắn, như huyễn lại như thật, vụt xuất hiện, lại nhanh chóng tiêu tán, khiến cho người ta hoa cả mắt.

Theo lôi kiếp bắt đầu yếu bớt, Khương Trường Sinh trực tiếp hủy bỏ vòng bảo hộ hương hỏa, để Hồng Mông Đại Đạo tới tiếp nhận Đại Đạo chi lôi.

Mới đầu, hắn còn có chút khó chịu, nhưng dần dần, hắn bắt đầu quen, thậm chí có khả năng lợi dụng Hồng Mông Đại Đạo đình trệ Đại Đạo chi lôi lao tới từ bốn phương tám hướng.

Mấy ngày sau.

Đại La đạo quả của hắn lột xác thành công, đạt đến cảnh giới toàn mới.

Hỗn Nguyên Đại La đạo quả.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, chính là thông đến cảnh giới Đại Đạo.

Bản chất sinh mệnh của Khương Trường Sinh đã vượt qua phạm trù sinh linh, đi đến cấp bậc của đạo.

Pháp lực của hắn cũng đang lột xác, hắn thậm chí cảm giác lần lột xác này có biên độ mạnh lên vượt xa thành tựu Đại La Kim Tiên trước đó.

Cảnh giới Đại La và cảnh giới Tiên Thánh có chênh lệch cực lớn.

Điều này chứng minh Khương Trường Sinh đi một con đường chính xác.

Cùng lúc đó.

Khí vận của toàn bộ Tiên đạo đều đang lột xác, hết thảy linh khí của thiên địa đều đang dâng lên, từ nơi sâu xa Thiên Đạo cũng đang lột xác.

Trong Tử Tiêu cung phía xa, Mộ Linh Lạc không khỏi mở mắt, không chỉ là nàng, hết thảy Đại La vô luận đang làm cái gì, đều mở mắt, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chu Quái thần tôn đang ở làm khách Đạo Môn thấy Bỉ Ngạn đạo quân động dung, không khỏi hỏi:

- Chuyện gì lại để cho Đạo Quân sầu lo?

Vẻ mặt Bỉ Ngạn đạo quân đầy cổ quái, không trả lời ngay.

Mà lúc này, Chu Quái thần tôn cũng cảm nhận được cái gì, hắn kinh ngạc hỏi:

- Vì sao Thiên đạo linh khí tăng trưởng nhanh như vậy?

Không chỉ là linh khí, còn có khí vận.

Tăng lên như thế, cho dù là Chu Quái thần tôn tồn tại đã lâu cũng chưa từng gặp qua loại chuyện này, hắn hiện tại cũng là Tu Tiên giả, chẳng qua là đạo hạnh còn đuổi không kịp cấp độ đỉnh tiêm của Tiên đạo, cho nên cảm thụ chậm chạp.

- Có thể làm cho cả Tiên đạo xảy ra biến hóa như thế, tự nhiên có quan hệ đến vị ở Tử Tiêu cung kia, xác thực không thể tưởng tượng nổi, dạng này tăng lên càng to lớn hơn so với tăng lên mà lượng kiếp lúc trước mang tới, khó có thể tưởng tượng, tồn tại kia đến cùng đã làm cái gì.

Bỉ Ngạn đạo quân nói xong, trên mặt lộ ra vẻ hướng tới.

Mặc dù hắn đã không có tư cách tranh đoạt thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ trong lòng hắn vĩnh viễn là tồn tại mà hắn muốn đuổi theo nhất.

Tâm thái của Chu Quái thần tôn không sai biệt lắm với hắn, hai người đều từng là đối thủ của Đạo Tổ, cho nên tâm tình tương tự.

Nghe được lời Bỉ Ngạn đạo quân, vẻ mặt của Chu Quái thần tôn cũng trở nên phức tạp.

Hắn và Đạo Tổ lại chênh lệch càng ngày càng xa.

Có lẽ, từ khi vừa bắt đầu, hắn đã không có thấy rõ chênh lệch giữa hắn và Đạo Tổ.

Cảnh giới phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn, đến tột cùng là cái gì?

Trong lúc nhất thời, hai người đều lâm vào trong yên lặng.

Không đề cập tới bọn hắn yên lặng, tuyệt đại đa số Đại La đều hết sức phấn khởi, khí vận của Tiên đạo càng mạnh, bọn hắn tự nhiên càng được lợi.

Cái này cũng dẫn đến càng ngày càng nhiều tín đồ tiến vào Thần Du đại thiên địa, lan truyền ra tin tức.

Tiên đạo lột xác kéo dài rất lâu, bởi vì thời gian Khương Trường Sinh củng cố tu vi rất dài.

Nương theo lấy lôi kiếp tiêu tán, ý thức hắn cũng không có xuyên qua, thân ảnh thần bí giấu ở trong lôi kiếp kia cũng chưa từng xuất hiện, hết thảy cũng rất thuận lợi, hết thảy đều lộ ra nước chảy thành sông.

Dị tượng trong Đạo Giới đã tán đi, nhưng những các sinh linh đã sinh ra linh trí vẫn đang ngước nhìn bầu trời, thật lâu không thể lấy lại tinh thần.

Chương 1484 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (2)

Dáng người Khương Trường Sinh độ kiếp mang cho chúng nó hi vọng vô hạn.

Không biết đi qua bao lâu, ý thức Khương Trường Sinh dần dần thức tỉnh, hắn chú ý tới từng hàng nhắc nhở trước mắt.

【 Tiên tuế năm 25047902, đạo hạnh của ngươi phóng đại, lĩnh ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám, thành công vượt qua Đại Đạo siêu thoát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đại Đạo thần thông Đại Thiên Tru Diệt Chưởng 】

【 Kiểm tra thấy ngươi độ kiếp thành công lần thứ mười ba, bởi vì phương pháp tu hành của ngươi không thuộc về Đại

Đạo trước mắt, ngươi có hai mục lựa chọn, chỉ có thể chọn một trong hai 】

【 Một, từ bỏ tu tiên, tu vi của ngươi sẽ chuyển biến làm cảnh giới tu hành của Đại Thiên thế giới - Đạo Niệm chủ nhân 】

【 Hai, tiếp tục tu tiên, tiên chính là phía trên chúng sinh, vạn vật kính ngưỡng, con đường tu tiên, chính là truy cầu con đường Thiên Đạo 】

Đại Đạo thần thông.

Đạo Niệm chủ nhân.

Khương Trường Sinh yên lặng lựa chọn lựa chọn thứ hai, tiếp tục tu tiên.

Không ngờ đến một bước này, Tiên đạo vẫn bị Đại Đạo gạt bỏ, cái này cũng chứng minh con đường của hắn còn chưa có tới điểm cuối cùng, mặc dù hắn đã cảm giác mình mạnh mẽ gần như không gì làm không được.

Khương Trường Sinh không có diễn toán giá trị hương hỏa của mình, bởi vì pháp lực của hắn còn đang trong quá trính tăng trưởng.

Lần này đột phá độ kiếp thuận lợi làm hắn lưu thêm một tâm nhãn, hắn luôn cảm thấy có việc lớn sắp xảy ra.

Bất quá dùng sự mạnh mẽ của hắn bây giờ, hắn có lòng tin đối mặt hết thảy khó khăn.

Cứ như vậy, mỗi năm đi qua.

Trọn vẹn ngàn năm sau, tu vi Khương Trường Sinh mới hoàn toàn vững chắc, mà khí vận Thiên Đạo cũng đang bắt đầu ổn định lại, linh khí của toàn bộ Tiên đạo vượt xa lúc trước, cái này cũng dẫn đến Đại Đạo linh khí trong lĩnh vực Tiên đạo trở nên mỏng manh.

Khương Trường Sinh mở mắt, tay phải vung lên, thu hết thảy Bàn Cổ phân thân vào trong tay áo, sau đó mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến.

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn đã trở lại Tử Tiêu cung.

Ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, Khương Trường Sinh giãn ra thân thể một thoáng, sau đó yên lặng diễn toán bản thân mình mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao 582 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Giá trị hương hỏa tăng lên gần 50 lần.

Trước đó, cảnh giới Đại La cũng mới gia tăng gấp mười lần, phải biết cảnh giới càng cao, hai ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa cùng một trăm triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa nhìn như chỉ kém gấp đôi, trên thực tế thì là khác biệt giữa ngày và đêm, gần như không thể vượt qua.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán Đạo Niệm chủ nhân yếu nhất mạnh bao nhiêu.

Một trăm ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Mạnh nhất thì là một ngàn ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Điều này nói rõ ở giữa Vĩnh Hằng Thần Tôn và Đạo Niệm chủ nhân, còn có cách một đại cảnh giới.

Khương Trường Sinh đã thật lâu không có loại cảm giác vừa đột phá đã vượt qua hai tầng đại cảnh giới trong Đại Thiên thế giới.

Quá thoải mái!

Khương Trường Sinh lại tiếp tục diễn toán người mạnh nhất cùng với cường giả mạng thứ hai trong phạm vi đã biết.

Người mạnh nhất chính là giá trị hương hỏa của hắn, cường giả mạng thứ hai thì là 49999 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đến gần vô hạn tại Vĩnh Hằng Thần Tôn cực hạn.

Cường giả mạng thứ hai về mặt giá trị hương hỏa, lại chỉ bằng một phần trăm của hắn.

Khương Trường Sinh rất hài lòng giá trị hương hỏa của mình, điều này cũng nói rõ, Đại La và Tiên Thánh chênh lệch như là

trời và đất, sau này có thể nói phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến.

Sau khi thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không chỉ pháp lực tăng vọt, giác quan, Đại Đạo, linh hồn, thân thể các loại của hắn, đều là tăng lên toàn phương diện, lấy nhân quả chi đạo diễn toán để nói, rất nhiều tồn tại tính không thấu đã được tính đến mức rõ ràng.

Hắn liếc nhìn Mộ Linh Lạc xa xa, đã có thể thấy được tình cảnh mà nàng đạp vào con đường Đại Đạo Tuyệt Đỉnh.

Lại nhìn về phía Bạch Long, hắn có thể tuỳ tiện thấy điểm cuối cùng của Bạch Long.

Mộ Linh Lạc không có điểm cuối cùng, nhưng Bạch Long có.

Trong vô số năm sau, Bạch Long cuối cùng nghênh đón đại nạn của mình, khi đó nó đã là Cự Long cổ xưa nhất của Đại Thiên thế giới, cuối cùng thân hóa một đầu Thiên Uyên, lưu động xuyên xuốt Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh lại nhìn về phía Thiên Đạo, những nhân vật thiên kiêu còn không ra đời, nhưng nhất định sẽ sinh đều ra là xuất hiện ở trong mắt hắn.

Mấy chục lượng kiếp tương lai đều ở trong mắt hắn, ngay cả siêu thoát chi kiếp của Tiên đạo cũng rơi vào trong mắt của hắn, hắn thấy được một đạo thống khác sinh ra trong Tiên đạo, giống như Tiên đạo thay thế võ đạo, muốn thay thế Tiên đạo, cuối cùng bị các tộc Tiên đạo hợp lại trấn áp, đạo thống tiêu tán, dị số diệt hết, Tiên đạo cũng thuận lợi siêu thoát, bắt đầu trùng kích bá chủ đạo thống.

Rất rất nhiều sự vật xuất hiện ở trong mắt hắn, đây cũng không phải là nhìn trộm vận mệnh, mà là thông qua nhân quả, diễn hóa tương lai, một khi nhân quả cải biến, tất cả những thứ này đều sẽ đạp đổ làm lại.

Bất quá mong muốn cải biến nhân quả của Tiên đạo, tất nhiên cần phải có lực lượng vượt qua được Khương Trường Sinh, cũng hoặc là lực lượng hắn nhìn không thấu.

Nhưng trước mắt đến xem, tạm thời không có loại lực lượng này.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại Thiên thế giới, lần này, không cần đạo cốt, hắn liếc mắt đã khóa chặt thiên địa của Tham Nhân.

Phương đạo thống này bị lực lượng Nhân Quả khổng lồ bao phủ, lực lượng Nhân Quả vô cùng vô tận bắt nguồn từ một khối bia đá to lớn.

Tham Nhân thần bia.

Trước Tham Nhân thần bia có một tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn đang trấn thủ, chẳng qua, khi khí tức của hắn rơi vào trong mắt Khương Trường Sinh, lại không có khác phàm linh.

Bỗng nhiên.

Khương Trường Sinh nhìn thấy xung quanh Tham Nhân xuất hiện một đám thân ảnh tỏa ra khí tức không kém, một vị trong đó chính là sinh linh Tham Nhân từng chiếm được đạo cốt của hắn, còn có một vị từng là đối thủ của hắn.

Thiên Tôn.

Ánh mắt Khương Trường Sinh khóa chặt trên người Hãi Thiên thánh tôn, mặc dù thân thể đối phương quấn đầy nhân quả, nhưng hắn liếc mắt đã nhận ra đối phương.

Hãi Thiên thánh tôn tới từ Viễn Cổ Tiên Đạo.

Đến Hãi Thiên của Tiên đạo hiện thời.

Một người hai hồn.

Chương 1485 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (1)

- Hai người này vì sao trộn lẫn cùng một chỗ?

Khương Trường Sinh nhìn xem đoàn người Hãi Thiên thánh tôn, trong lòng tràn ngập tò mò.

Hãi Thiên thánh tôn mặc dù có được hồn của Viễn Cổ Tiên Đạo, nhưng Hãi Thiên ở kiếp này cũng chỉ là Đại La bình thường thôi, làm sao có thể kết đội cùng Thiên Tôn, loại nhân vật cường đại tung hoành Đại Thiên thế giới này?

Hơn nữa nhìn tình huống, tựa hồ dùng Hãi Thiên thánh tôn làm chủ.

Không đúng.

Trong cơ thể Hãi Thiên thánh tôn có được lực lượng vượt qua Đại La bình thường, lực lượng thậm chí sắp sánh vai Đại La Kim Tiên, kia tuyệt không phải lực lượng Tiên đạo hiện tại.

Khương Trường Sinh sinh ra say mê hứng thú đối với Hãi Thiên thánh tôn, hắn bắt đầu thôi diễn nhân quả của đối phương.

Trong thôi diễn của hắn, nhân quả Hãi Thiên thánh tôn cực kỳ phức tạp, thậm chí càng thêm phức tạp hơn tổng cộng nhân quả trong Đại La tiên vực, rất rất nhiều nhân quả đan vào một chỗ, hình thành hỗn loạn lại ổn định trật tự.

Cùng lúc đó.

Hãi Thiên thánh tôn đang đi trên đường tựa hồ cảm nhận được cái gì, không khỏi để sao băng dừng lại, hắn tĩnh toạ ngay tại chỗ.

- Ngươi xảy ra chuyện gì?

Thiên Tôn nhíu mày hỏi.

Trong chúng cường người ở đây, thực lực của hắn mạnh nhất, cho nên hắn là tồn tại duy nhất dám lấy tư thái bình đẳng đối mặt với Hãi Thiên thánh tôn, nhiều khi, Hãi Thiên thánh tôn cũng hết sức khoan dung hắn.

Hãi Thiên thánh tôn mang theo mặt nạ Thái Cực, không người có thể thấy rõ thần sắc của hắn, chỉ nghe hắn trả lời:

- Có người đang thôi diễn quá khứ của bản tôn.

Nghe vậy, Thiên Tôn lộ ra nụ cười trêu tức, nói:

- Ồ? Đại Thiên thế giới hiện thời, người nào có thể làm được? Không phải là Đạo Tổ đó chứ?

- Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, nhưng dùng trình độ Tiên đạo trước mắt, hắn làm không đến trình độ như vậy, có lẽ kế hoạch của chúng ta đã bị một ít tồn tại cổ lão phát giác được.

Hãi Thiên thánh tôn chậm rãi nói, cũng không có bị Thiên Tôn chọc giận, ngữ khí của hắn vô cùng ngưng trọng.

Thiên Tôn nghe xong, lộ ra vẻ tò mò, hỏi:

- Chẳng lẽ là tồn tại phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn? Cảnh giới càng cao hơn đến cùng là cái gì, ngươi một mực không chịu nói, hôm nay đã có tồn tại như thế phát giác được dã tâm của ngươi, ngươi còn không chịu nói sao? Nếu là như vậy, vậy bản tôn cũng không dám phụng bồi tiếp.

Nói lời này tràn ngập tia uy hiếp, nhưng Thiên Tôn cũng không phải cố ý hù dọa.

Hắn là có một tâm thái cao ngạo trùng kích đến cảnh giới mạnh nhất, nhưng hắn cũng không ngốc, tồn tại phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn hư vô mờ mịt, hắn xông xáo trong Đại Thiên thế giới lâu như vậy, đều chưa bao giờ gặp, bây giờ có tồn tại mạnh hơn Đạo Tổ đang thôi diễn Hãi Thiên thánh tôn, vậy hắn chỉ có thể cho rằng đối phương vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Những cường giả khác cũng không có lên tiếng, bọn hắn thật ra cũng đang lo lắng điểm này.

Đi theo Hãi Thiên thánh tôn đã có một quãng thời gian, mặc dù càng ngày càng kính nể Hãi Thiên thánh tôn, nhưng bọn hắn cũng không muốn cuốn vào trong kiếp số càng khủng bố hơn.

Hãi Thiên thánh tôn yên lặng một lát, nói:

- Phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn chính là Vĩnh Hằng Chí Thượng, đi đến cảnh giới này, mới là Vĩnh Hằng chân chính, không gì làm không được.

- Vĩnh Hằng Chí Thượng! Thực?

Thiên Tôn nheo mắt lại, trong lòng nổi lên chờ mong vô hạn.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh dừng lại diễn toán Hãi Thiên thánh tôn, hắn đã cảm nhận được đối phương phát giác được hắn diễn

toán, bất quá tu vi của đối phương cùng hắn chênh lệch quá lớn, không có khả năng truy tìm đến trên đầu của hắn.

- Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xác thực mạnh mẽ, cũng không biết cảnh giới của thiên địa này là Đạo Niệm chủ nhân có thể so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sẽ mạnh bao nhiêu.

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, thần niệm vô hạn, cảm giác thôi diễn vạn vật làm cho người rất mê muội, hắn thậm chí có loại cảm giác mình không gì làm không được.

Hắn thu hồi thần tâm, không trầm mê bản thân trong cường đại, mà là bắt đầu tiếp nhận truyền thừa sinh tồn ban thưởng do độ kiếp đoạt được.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Thần thông này để hắn nghĩ tới Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, Thiên Địa Câu Diệt, hai loại thần thông đều là ẩn chứa lực lượng Hủy Diệt đến cực hạn, có thể phá hủy hết thảy lực lượng quy tắc, bất quá hắn còn chưa có thử qua Hủy Diệt Đại Đạo, Đại Đạo vô cùng vô tận, đâu đâu cũng có, cho dù hư không bị phá hủy thành khu vực hư vô, được sự giúp đỡ của Đại Đạo, khu vực hư vô cũng sẽ khôi phục thành hư không.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng cùng Đại Thiên Tru Đạo Chỉ tuy chỉ có kém một chữ, nhưng uy năng lại có chênh lệch, chuẩn xác mà nói, chỉ có Tiên đạo Thánh cảnh mới có thể thi triển Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, nhất định phải dùng lực lượng Đại Đạo hoàn chỉnh dẫn động thần thông này, tiếp theo bộc phát ra lực lượng đáng sợ hủy diệt hết thảy.

Theo trí nhớ truyền thừa đến xem, Đại Thiên Tru Diệt Chưởng thật có thể làm đến mức hủy diệt hết thảy.

Đây là thần thông mà Hủy Diệt Chi Thần trong Viễn Cổ Tiên Đạo nắm giữ, hắn nắm giữ Hủy Diệt Đại Đạo, thần quyền của hắn chính là hủy diệt.

Sau khi Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa thần thông này, bắt đầu tu luyện ở trong ý thức.

Cái này là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không cần tự mình động thủ tu luyện, chỉ dựa vào quan tưởng, sẽ học được thần thông.

Chương 1486 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (2)

Khi Khương Trường Sinh đang minh tưởng thần thông, Tiên đạo cũng triệt để khôi phục quỹ đạo, ngoại trừ Bạch Kỳ cùng sinh linh Đạo Giới, không người biết được Khương Trường Sinh đã đột phá.

Dù cho là Mộ Linh Lạc đợi ở trong Tử Tiêu cung cũng cảm thụ không ra, hình ảnh cùng khí tức của Khương Trường Sinh thoạt nhìn không có chênh lệch gì với lúc trước, trên thực tế đã triệt để lột xác, hắn hôm nay chính là hành tẩu trên Đại Đạo.

Bỏ ra ngàn năm nắm giữ Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, Khương Trường Sinh đứng dậy.

Hắn chuyển động xong gân cốt xong, lần nữa ngồi xuống, mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến tại chỗ.

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn nhảy vọt mấy chục phương Đại Đạo lĩnh vực, đi vào một mảnh hư không thần bí mà lãnh tịch, nơi này có vô số sao băng hình mũi khoan lơ lửng, âm u đầy tử khí.

Nơi này ẩn giấu đi chủ thiên địa của Tham Nhân, tất cả những sao băng kia đều là sinh linh Tham Nhân gặp phải nhân quả cắn trả biến thành.

Trong năm tháng dài đằng đẵng, Tham Nhân dựa vào lực lượng Nhân Quả, không ngừng mạnh lên, nhưng mỗi một lần mạnh lên đều sẽ hi sinh vô số tộc nhân.

Nhân quả chi đạo của Chu Quái nằm ở thôi diễn, mà nhân quả chi đạo của Tham Nhân nằm ở thôn phệ, bọn hắn ưa thích thôn phệ biến số để tăng cường nhân quả chi đạo của mình, nhưng lần lượt vận dụng lực lượng Nhân Quả thay đổi càn khôn, cũng để bọn hắn luân hãm trong vực sâu, không thể tự kềm chế.

Khác biệt với Chu Quái, Tham Nhân không phải bởi vì sinh linh cá biệt mong muốn trêu chọc Tiên đạo, trên thực tế, Tham

Nhân một mực mơ ước Tiên đạo, theo bọn hắn nghĩ, toàn bộ Tiên đạo đều là biến số, nếu có thể thôn phệ chúng sinh Tiên đạo, bọn hắn đều sẽ nghênh đón mạnh lên trước nay chưa từng có.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, dùng tay trái nhẹ chống đỡ gò má, ánh mắt của hắn bị pháp bảo thần quang che đậy, trong hư không tối tăm mà yên tĩnh, hắn như Đại Đạo thần linh duy nhất, quan sát lĩnh vực của mình.

- Thôi, vậy liền diệt đi.

Khương Trường Sinh vốn định cho Tham Nhân một sinh cơ, như là Chu Quái, chỉ trả giá đắt, không đến nỗi bị chém tận giết tuyệt.

Nhưng hắn đã tới đây, vừa nhìn thấy Tham Nhân đã hết sức phản cảm.

Tham Nhân tuy là đạo thống, nhưng càng giống như vô số tồn tại tẩu hỏa nhập ma hội tụ vào một chỗ, mượn đạo hạnh nhân quả đoạt tạo hóa của người khác, làm bản thân lớn mạnh.

Vô luận chủng tộc như thế nào, vô luận cảnh giới mạnh cỡ nào, chỉ cần thua ở trước mặt chúng sinh Tham Nhân, đều sẽ bị gặm ăn hầu như không còn.

Bọn hắn sẽ dùng một loại phương thức cực kỳ tàn nhẫn ăn hết biến số mà bọn hắn nhận định.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, cách không túm một cái, lần nữa mở tay ra, trong lòng bàn tay hiện ra một mảnh thiên địa nhỏ bé.

Thần thông, Chưởng Trung Càn Khôn.

Cách không nắm bắt Tham Nhân, như là lấy đồ trong túi, chúng sinh Tham Nhân thậm chí không phát hiện được điểm này.

Nhìn xem đại thiên địa Tham Nhân trong lòng bàn tay, trong lòng Khương Trường Sinh có loại cảm giác kỳ diệu.

Đạo thống mạnh mẽ đã từng tạo thành cho Tiên đạo uy hiếp to lớn khủng bố, bây giờ bị hắn dễ dàng trêu đùa trong lòng bàn tay, quả nhiên là vật đổi sao dời.

Tham Nhân đoán chừng thế nào cũng không nghĩ ra hắn có thể lớn lên nhanh như vậy.

Giờ phút này, toàn bộ sinh linh trong Tham Nhân đại thiên địa cũng không có phát giác được Khương Trường Sinh xuất hiện, cũng không có phát hiện bọn hắn đã rơi vào trong tay của địch nhân, vị Vĩnh Hằng Thần Tôn mạnh nhất của Tham Nhân kia cũng không có ý thức được điểm này, hắn vẫn đang bế quan.

Vĩnh Hằng Thần Tôn và Đạo Niệm chủ nhân chênh thể lệch còn muốn lớn trong dự đoán của Khương Trường Sinh.

Lực lượng cùng với suy nghĩ của Đạo Niệm chủ nhân đã vượt qua sinh linh, dù cho Vĩnh Hằng Thần Tôn cũng không cách nào bắt được một tia dấu hiệu của Đạo Niệm chủ nhân.

Trách không được Vĩnh Hằng Thần Tôn không cảm giác được tồn tại cảnh giới cao hơn.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Tham Nhân, quan sát phương đạo thống này cùng với vị Vĩnh Hằng Thần Tôn kia.

Hắn cảm thấy ở giữa Vĩnh Hằng Thần Tôn và Đạo Niệm chủ nhân hắn là tồn tại một đại cảnh giới, chẳng qua là hắn tạm thời không biết là cảnh giới gì, dù cho là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn suy diễn, ít nhất cũng cần biết đầu mối nhân quả.

Ánh mắt Khương Trường Sinh dần dần khóa chặt tồn tại thần bí nhất bên trong Tham Nhân đại thiên địa.

Tham Nhân thần bia.

Bia này đứng ở trung ương nhất Tham Nhân đại thiên địa, khí vận Tham Nhân đạo thống tập trung trong nó, nó cũng đang liên tục không ngừng tỏa ra lực lượng Nhân Quả ảnh hưởng đến chúng sinh.

Chúng sinh Tham Nhân dựa vào lực lượng của Tham Nhân thần bia mà sinh tồn, bị cỗ lực lượng nhân quả này ảnh hưởng, thường xuyên không bị bản thân khống chế.

Theo góc độ Khương Trường Sinh nhìn lại, mỗi một vị sinh linh Tham Nhân giống như đều là con rối mà Tham Nhân thần bia rèn luyện ra, vô số đường dây nhân quả hội tụ trên Tham Nhân thần bia, hỗn loạn mà hùng vĩ.

Tham Nhân thần bia đúng là do Đại Thiết Thiên Thuật biến thành, không thể không nói, Đại Thiết Thiên Thuật xác thực mạnh mẽ, ngay cả thần niệm của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thôi diễn đều không thể xâm nhập vào trong đó.

Bất quá Khương Trường Sinh có thể dùng Đại Thiết Thiên Thuật hóa giải, để Tham Nhân thần bia hiện ra khuôn mặt thật.

Chương 1487 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (1)

Hắn quan sát rất lâu, xác định cao tầng Tham Nhân xác thực ôm lấy ý xấu đối với Tiên đạo, lại thêm đạo thống này quá mức tàn nhẫn, thô bạo, hắn quyết định diệt cả đạo thống.

Tay phải của hắn nhẹ nhàng nắm lại, để Tham Nhân đại thiên địa tan biến trong lòng bàn tay.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Khương Trường Sinh lần nữa lật tay phải ra, chỉ còn lại có Tham Nhân thần bia còn bồng bềnh ở trong lòng bàn tay hắn, bao gồm cả vị Vĩnh Hằng Thần Tôn kia ở trong, đều hóa thành tro bụi, không có chút nào thống khổ, ngoại trừ vị Vĩnh Hằng Thần Tôn kia ra, chúng sinh đều chưa kịp phản ứng.

Toàn bộ quá trình, không đến nửa hơi, một phương đạo thống mạnh mẽ đã bị diệt ở trong tay hắn.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tan biến trong hư không.

Trong hư không, một viên sao băng dùng tốc độ cao đi về phía trước.

Hãi Thiên thánh tôn chậm rãi đứng dậy, mở miệng nói:

- Sắp đến Tham Nhân chủ thiên địa, chư vị, lần hành động này nhất định phải thành công.

Nghe vậy, các cường giả phía sau hắn dồn dập đứng dậy, trên mặt Thiên Tôn lộ ra vẻ kích động.

- Tham Nhân đều là tên điên, chúng ta nhất định phải hành sự cẩn thận.

- Đáng tiếc, không có thể tuyết phục Hoàng Kinh Tuyệt.

- Hoàng Kinh Tuyệt kia xác thực rất mạnh, không người có thể ước thúc hắn, bất quá dùng thực lực của chúng ta, trấn áp Vĩnh Hằng Thần Tôn của Tham Nhân, cũng không phải việc khó.

- Đã sớm nhìn Tham Nhân khó chịu, đám này là sâu mọt của Đại Thiên thế giới, nhất định phải để bọn hắn cảm thụ đau đớn.

- Đừng nhìn ta, ta mặc dù đến từ Tham Nhân, nhưng ta càng cừu thị Tham Nhân hơn so với các ngươi.

- Cẩn thận Tiên đạo một chút, gần đây Tiên đạo Thiên Đình đang truy sát Tham Nhân khắp nơi, nếu gặp bọn hắn, vậy thì phiền toái.

Các cường giả nghị luận, ngữ khí thong dong, đều tràn ngập lòng tin.

Một đường đi tới, bọn hắn đã hiểu rõ thực lực lẫn nhau, lại thêm năng lực thôi diễn mạnh mẽ của Hãi Thiên thánh tôn, bọn hắn nhất định có thể thành công.

Thiên Tôn có chiến lực cá nhân mạnh nhất càng tự phụ, Vĩnh Hằng Thần Tôn của Tham Nhân vốn là bại tướng dưới tay của hắn, hắn tự nhiên không sợ.

Phía trước bắt đầu xuất hiện từng khỏa thiên thạch hình mũi khoan, đứng im bất động, một cỗ khí tức âm lãnh kéo tới.

- Thế nào có khả năng.

Tội Tôn Chủ bỗng nhiên thất thanh kêu to, đi theo thả người vọt lên, một mình bay về phía trước.

Hãi Thiên thánh tôn vung tay áo dẫn động sao băng gia tốc, đuổi kịp Tội Tôn Chủ.

- Không có khả năng không có khả năng.

Toàn thân Tội Tôn Chủ run rẩy, ngữ khí đầy khó tin.

Thiên Tôn đưa tay, cách không hút hắn tới gần, trầm giọng nói:

- Cái gì không có khả năng?

Tội Tôn Chủ run giọng nói:

- Tham Nhân không còn…

Vừa dứt lời, mọi người động dung, một cường giả vội vàng hỏi:

- Tham Nhân chạy trốn? Thánh Tôn, ngài không phải nói, bọn hắn ở ngay chỗ này?

Hãi Thiên thánh tôn yên lặng.

Thiên Tôn giương mắt quét tới, nói một mình:

- Cũng không có khí tức chiến đấu, cũng không có dấu hiệu sinh linh di chuyển quy mô lớn, không thể nào là tạm thời chạy trốn, trừ phi bọn hắn trước kia đã không ở nơi này, nhưng khí tức nhân quả của nơi này vẫn như cũ cuồn cuộn.

- Không phải chạy trốn mà là bị diệt… Nhân quả của Tham Nhân đã tiêu tan.

Tội Tôn Chủ tuyệt vọng nói, mọi người nghe được càng thêm chấn kinh.

Tham Nhân bị diệt?

Mặc dù bọn hắn có chiến lực như Thiên Tôn, cũng phải kế hoạch một phen mới dám ra tay, dù sao thì nội tình Tham Nhân cực kỳ hùng hậu, pháp môn nhân quả càng quỷ bí khó dò.

Hãi Thiên thánh tôn mang theo mặt nạ, tay của hắn đang nhanh chóng thôi diễn, hắn càng tính càng kinh ngạc.

Tham Nhân thật mất rồi.

Nhân quả còn sót lại đang tán đi, mà sinh linh Tham Nhân bị nhân quả quấn thân cũng theo nhân quả tiêu tán mà biến thành tro bụi.

Hãi Thiên thánh tôn quay người nhìn về phía Tội Tôn Chủ, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, hai tay Tội Tôn Chủ bắt đầu hóa thành tro bụi, hắn đã lâm vào trong tuyệt vọng, trực tiếp tĩnh toạ ngay tại chỗ, ủ rũ.

- Đại Thiên thế giới… Hài hước, mặc dù lĩnh hội nhân quả lại như thế nào….

Tội Tôn Chủ tự giễu cười, hắn cũng không có cầu cứu, mà là tùy ý để mình tiêu tán.

Rất nhanh, cả người hắn hóa thành tro bụi tiêu tán, sau đó không có để lại nửa điểm dấu vết.

Một màn này để tất cả mọi người ở đây bị chấn nhiếp, đến tột cùng xảy ra chuyện gì chuyện, có thể làm cho Tham Nhân mạnh mẽ như thế đều biến thành tro bụi?

Thiên Tôn nhíu mày nhìn về phía Hãi Thiên thánh tôn, hỏi:

- Có thể là Vĩnh Hằng Chí Thượng ra tay?

Hãi Thiên thánh tôn lắc đầu nói:

- Bản tọa cũng không biết.

Tâm tình hắn lúc này cũng rất nặng nề, lần trước bị tồn tại thần bí diễn toán, lần này thì là mục tiêu hắn tỉ mỉ chuẩn bị lại bị diệt sạch, hắn cảm giác mình đã bị tính kế, đáng sợ nhất là hắn còn không thể nhìn thấu.

- Vẫn là bộ thân thể này quá yếu.

Hãi Thiên thánh tôn ở trong lòng thở dài nói, hắn cũng không có tâm tình đi an ủi mọi người ở phía sau, hắn điều khiển sao băng tiếp tục đi tới, muốn tìm Tham Nhân thần bia.

Trên một mảnh đất hoang vu, Khương Trường Sinh ngồi bên vách núi, giang hà khí thế bàng bạc ở ngay dưới vách núi, nước sông đập vào đá lớn, tạo ra vô số bọt nước ở hai bên vách đá.

Chương 1488 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (2)

Nước sông nơi này đang sôi trào, nhiệt độ giữa thiên địa cực cao, trên trời có mười mặt trời.

Phía sau Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa có vùng trời đang lơ lửng, Khương Trường Sinh vuốt vuốt Tham Nhân thần bia trong tay, trong lòng suy tư có nên cởi ra Đại Thiết Thiên Thuật phía trên hay không.

Tham Nhân thần bia bị thần thông của hắn thu nhỏ, như là một khối thạch bài, bỏ vừa trong cái túi nhỏ nhắn.

Cách Đại Thiết Thiên Thuật, vẫn liên tục không ngừng phóng thích ra lực lượng nhân quả, tồn tại trong thần bia tất nhiên không đơn giản.

Càng nghĩ Khương Trường Sinh vẫn quyết định mở nó ra, bằng không, nếu xử lý không tốt khối Tham Nhân thần bia này, quỷ mới biết Tham Nhân có thể hay không bởi vì nó một lần nữa phục sinh, mà có lẽ có thể thông qua bia này đạt được tình báo của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Trước đó khi độ kiếp, trông thấy thân ảnh thần bí ở trong biển mây lôi kiếp khiến cho hắn khó mà quên, luôn cảm thấy có chuyện gì đó muốn xảy ra, nhất định phải tính toán nhiều hơn.

Có lẽ khối Tham Nhân thần bia này có thể mang cho hắn hi vọng nhìn thấu sương mù.

Khi Khương Trường Sinh nhìn thấy Tham Nhân thần bia đã có ý nghĩ như vậy, cho nên mới không có trực tiếp phá hủy nó.

Sau khi nghĩ kỹ, hắn bắt đầu thôi động Đại Thiết Thiên Thuật, cởi bỏ Đại Thiết Thiên Thuật trên Tham Nhân thần bia.

Nương theo lấy Đại Thiết Thiên Thuật phát động, bên trên Tham Nhân thần bia bay ra từng tia khí tức nhân quả nhìn không thấy, sờ không được, như tơ tằm bị mở ra, chẳng qua là bị quấn vô số tầng.

Tham Nhân tồn tại vô số năm, Tham Nhân thần bia gánh chịu lực lượng Nhân Quả cũng khó có thể tưởng tượng, nhưng đối mặt với pháp lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lực lượng tích lũy thời gian bao lâu cũng không có sức chống cự.

Chỉ nửa canh giờ, Đại Thiết Thiên Thuật trên Tham Nhân thần bia đã bị cởi bỏ, thần bia theo đó tan biến, một luồng khí tức màu vàng kim bắn ra, Khương Trường Sinh không có ngăn cản, để nó bay ra khỏi lòng bàn tay của mình.

Khí tức màu vàng kim nhanh chóng xoay quanh, cuối cùng rơi vào phía trên giang hà, dần dần ngưng tụ thành bộ dáng của một sinh linh.

Lại là một con khỉ, nó cuộn mình ở giữa không trung, gầy trơ cả xương, một thân lông đen, lông tóc sau lưng còn có hồng văn quỷ dị, giống như chữ viết thần bí, trên trán hắn còn khảm nạm một khối thủy tinh màu tím, tựa như con mắt thứ ba.

Khương Trường Sinh phát hiện trên người con khỉ này không có nửa điểm nhân quả, lực lượng Nhân Quả khẽ dựa gần nó lập tức sẽ tiêu tán.

Tình huống như vậy, hắn lần đầu tiên đụng phải.

Bất quá, lực lượng Nhân Quả không được, Khương Trường Sinh cũng không có cảm nhận được uy hiếp, hắn nắm giữ lực lượng cũng không chỉ là lực lượng Nhân Quả.

Bỏ qua nhân quả, thực lực con khỉ này mạnh hơn Vĩnh Hằng Thần Tôn, đại khái là mạnh hơn Thiên Tôn, ở trình độ một trăm triệu Thiên đạo giá trị hương hỏa.

Chuyện này cũng bình thường, nếu như không có thực lực như vậy, như thế nào thai nghén ra Tham Nhân?

Đám người Hãi Thiên thánh tôn còn muốn cướp đi bia này, nếu như không cẩn thận thả ra con khỉ này, chỉ sợ Thiên Tôn đều phải bị trọng thương, thậm chí thân tử đạo tiêu.

Khương Trường Sinh cứ như vậy nhìn chằm chằm Hầu Tử thần bí, chờ đợi nó thức tỉnh.

Cũng không lâu lắm.

Hầu Tử thần bí từ từ mở mắt, hai mắt linh động, óng ánh sáng long lanh, như là hai viên bảo châu nhỏ, thoạt nhìn cũng hết sức đáng yêu, trên thực tế lại cực kỳ nguy hiểm.

Nó giãn ra thân thể ở giữa không trung, hai tay giơ cao, ngáp một cái, ánh mắt quét nhìn xung quanh, rất nhanh đã khóa chặt Khương Trường Sinh.

Nó ngoẹo đầu, một bộ hồ đồ, nhìn qua rất dễ thương.

Một giây sau.

Bộ mặt của nó bỗng nhiên trở nên dữ tợn, hai mắt trong nháy mắt sung huyết, toàn thân tản mát ra khí tức thô bạo vô tận.

Nó lại trực tiếp nhào về phía Khương Trường Sinh.

Tốc độ cực nhanh.

Đổi lại Khương Trường Sinh trước đột phá, chưa hẳn có thể phản ứng lại, nhưng hắn hiện tại chẳng qua là ngưng tụ ánh mắt, đã để Hầu Tử thần bí định ở trước mặt mình.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, ngón trỏ ngón giữa nhẹ nhàng điểm lên trên trán Hầu Tử thần bí, hắn không có thôi động pháp lực của mình, nhưng chính là cái chạm này, Hầu Tử thần bí run lên bần bật, hai mắt cấp tốc khôi phục lại thư thái.

- Tiền bối tha mạng! Tiền bối tha mạng.

Hầu Tử thần bí lớn tiếng kêu to, ngữ khí đầy hoảng hốt.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, nói:

- Nói lai lịch của ngươi.

- Ta… Ta gọi Đọa Đạo, nói ra lai lịch của ta, tiền bối ngài cũng không biết.

Hầu Tử thần bí sợ hãi nói, bị hai ngón tay của Khương Trường Sinh điểm vào cái trán, nó không thể động đậy, cái này khiến nó cảm thấy kinh khủng lại bao la mờ mịt.

Chuyện thế nào?

Vì sao vừa tỉnh lại sau giấc ngủ liền bị áp chế?

Cường giả ở thời đại hiện tại đã kinh khủng đến như thế sao?

- Đọa Đạo? Tên thật cuồng, không quan tâm ta có biết không, ngươi hãy nói, nếu có nửa phần giả dối, ngươi sẽ hình thần câu

diệt, chớ hoài nghi ta có thể làm được hay không.

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi nhìn chằm chằm nó, ngữ khí đầy đạm mạc.

Đọa Đạo nghe xong vội vàng nói:

- Ta sinh tại Tiên đạo kỷ nguyên, bất quá Tiên đạo sớm đã diệt sạch, ngươi có khả năng không biết, ta chính là do Huyền Diệu đạo tổ nuôi, trước khi Tiên đạo bị diệt sạch, ta bị ông ấy dùng một loại đạo pháp tên là Đại Thiết Thiên Thuật phong ấn lại, tránh thoát một kiếp, mãi cho đến hôm nay, ta mới được giải phong.

Chương 1489 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (1)

Nó nói một mạch, phun ra rất nhiều cái tên mà Khương Trường Sinh chưa từng nghe nói qua.

Tiên đạo kỷ nguyên!

Huyền Diệu đạo tổ.

Khương Trường Sinh bị hai thứ này hấp dẫn, tên này quả nhiên đến từ Cổ Tiên đạo, chẳng qua, Huyền Diệu đạo tổ lại là cái gì?

Hắn không khỏi suy nghĩ đến thân ảnh thần bí mình gặp phải lúc trước dời đi một phương thiên địa của Viễn Cổ Tiên Đạo, người kia cũng tự xưng Đạo Tổ, chẳng lẽ chính là Huyền Diệu đạo tổ?

Trong chốc lát, Khương Trường Sinh bỗng nhiên cảm giác nhân quả thông.

Hắn cuối cùng hiểu rõ vì sao lúc mình nhìn thấy Tham Nhân thần bia lại sinh ra xúc động muốn giải khai, thì ra là tác phẩm của người kia.

Nương theo lấy Đọa Đạo giảng giải chuyện Cổ Tiên đạo, càng ngày càng nhiều nhân quả xuất hiện ở trong mắt Khương Trường Sinh.

Thì ra lúc trước Huyền Diệu đạo tổ nhìn thấy Khương Trường Sinh từ tương lai nghịch chuyển vận mệnh của chúng sinh

trong một phương thiên địa ở quá khứ, hắn cũng bởi vậy sinh ra ý nghĩ, Đọa Đạo chính là thứ hắn nếm thử.

Tham Nhân sở dĩ đi tìm biến số, chính là cách làm của Huyền Diệu đạo tổ, bởi vì Tiên đạo bị diệt, khi Tiên đạo mới xuất hiện, đó chính là biến số, chẳng qua trong tháng năm dài đằng đẵng, không biết thế nào, ý chí vốn nên tìm kiếm biến số biến thành thôn phệ biến số.

Đọa Đạo nói rất lâu, Khương Trường Sinh cắt ngang nó đang thao thao bất tuyệt, hỏi:

- Trong quá trình bị phong ấn, ý thức của ngươi hẳn là còn?

Đọa Đạo ngẩn người, thận trọng nói:

- Vẫn còn, nhưng quá buồn tẻ, cho nên phần lớn thời gian ta đều ngủ, lần trước tỉnh lại, đại khái có chừng năm sáu ngàn vạn năm, tiền bối, xảy ra chuyện gì? Vừa rồi ta không phải cố ý mạo phạm ngài, chỉ là vừa tỉnh, không có phân rõ ràng tình huống.

Nói đến chỗ này, nó có chút ủy khuất.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Tham Nhân và ngươi là quan hệ như thế nào?

- Tham Nhân? Đám cẩu vật kia, ta với bọn hắn thế bất lưỡng lập!

Đọa Đạo tức giận không thôi nói, vừa nói xong, cổ nó co rụt lại, không dám nhìn thẳng con mắt Khương Trường Sinh.

Dưới con mắt lạnh lùng của Khương Trường Sinh, nó thổ lộ ra quan hệ giữa mình và Tham Nhân.

Thì ra trước kia, đạo thống nó phụ tá tên Cổ Nhân, nó thấy Cổ Nhân tương tự Tiên đạo.

Trong lúc ngủ thì Cổ Nhân xuất hiện phản loạn, có người nghịch phản đạo thống, sáng lập Tham Nhân, vì nhanh chóng mạnh lên, bọn hắn để mắt tới lực lượng nhân quả của Đọa Đạo, chờ khi Đọa Đạo tỉnh lại, vô số nhân quả tương liên với nó, nó đã không thể thoát khỏi, chỉ có thể chịu được chúng nó hút lấy vô cùng vô tận.

Cũng may nó đạo hạnh cao thâm, trong tuế nguyệt tương lai, nó cũng bắt đầu hấp thu lực lượng của Tham Nhân, hóa bọn hắn thành khôi lỗi của mình.

Khi nó triệt để chưởng khống Tham Nhân, nó bắt đầu an nghỉ, mấy trăm triệu năm mới tỉnh một lần.

Nó một mực chờ đợi đợi ngày phá phong, chẳng qua là trăm triệu không ngờ đột nhiên như thế, mà đối phương dùng hai ngón tay đã có thể đè lại nó.

Khương Trường Sinh cảm thấy nó không nói sai, bởi vì những lời này vừa ra, hắn đã thấy được nhân quả của những chuyện kia, có nhân quả, đã nói lên chân thực tồn tại.

Hắn thu hồi tay phải, đứng dậy, dẫn theo Đọa Đạo lách mình trở lại Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Đọa Đạo không dám nhúc nhích, nó cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Tiền bối, chẳng lẽ Tham Nhân trêu chọc ngài? Không quan hệ với ta nha! Ta không có sai sử bọn hắn.

Nó sợ bị Khương Trường Sinh giận chó đánh mèo, vừa tỉnh lại sẽ chết, cái kia quá khó tiếp thu đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Ta chính là Tiên đạo Đạo Tổ hiện thời, mở ra Tiên đạo.

Nghe vậy, Đọa Đạo lập tức sửng sốt, một đôi mắt trợn to, lộ ra cực kỳ đáng yêu, tưởng như hai người nếu so với bộ dáng hung hãn lúc trước.

- Tiên đạo Đạo Tổ… Chẳng lẽ…

Đọa Đạo tự lẩm bẩm, thân khỉ không nữa run rẩy, cả người mất đi sợ hãi rụt rè lúc trước, ngược lại nhiều hơn một loại khí chất tang thương, ưu thương.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Sau này có dự định như thế nào?

Đọa Đạo lấy lại tinh thần, nói:

- Tự nhiên gia nhập Tiên đạo, Đạo… Đạo Tổ, ngài nhận lấy ta đi, ta nguyện phụ tá ngài.

Khi nói đến hai chữ Đạo Tổ, ánh mắt của nó có chút khó chịu.

Khương Trường Sinh dẫn theo nó tan biến tại chỗ cũ.

Một giây sau.

Bọn hắn đi vào Địa Tiên giới, rơi vào trong một mảnh núi rừng phong cảnh hợp lòng người, nơi này có một tiểu viện, trong gieo trồng rất nhiều hoa cỏ, dược liệu, đàn hương tràn ngập.

Bọn hắn rơi vào trong đình viện, cố ý phát ra âm thanh, Bạch Kỳ nhanh chóng đi ra từ trong một gian lầu các, khi nàng nhìn thấy là Khương Trường Sinh, lập tức mở cờ trong bụng, muốn nhào tới.

- Bày một bàn tiệc, ta muốn cùng nó tâm sự thật tốt.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, để bước chân Bạch Kỳ dừng lại.

Đọa Đạo bị hắn dẫn theo không ngừng ngửi ngửi thiên địa linh khí, ánh mắt của nó càng ngày càng có thần thái.

- Không sai, chính là tiên đạo linh khí… Chủ nhân… Không ngờ ngài… Cũng có thể coi như…

Đọa Đạo âm thầm cảm khái, ưu sầu trong lòng thật lâu không tiêu tan.

Nó đã nhớ không rõ hình dáng của Huyền Diệu đạo tổ, chỉ nhớ rõ tên, khi Đại Đạo xóa đi dấu vết của Tiên đạo, nó sớm đã không ôm hi vọng về việc Tiên đạo khôi phục, cho nên an nghỉ, ít nhất ở trong mơ còn có Tiên đạo.

Không ngờ vô số năm sau, nó lại bị vị Đạo Tổ thứ hai thức tỉnh.

Từ nơi sâu xa, đây có lẽ chính là thiên số, là ương ngạnh đến từ Tiên đạo.

Chương 1490 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (2)

Nghe được Khương Trường Sinh muốn cùng của mình tâm sự, Đọa Đạo cũng không có sợ hãi, nó cũng tràn ngập tò mò về Tiên đạo hiện thời.

Bạch Kỳ nghe vậy, cấp tốc hành động.

Rất nhanh, trong sân được dọn xong một bàn thịt rượu. Bạch Kỳ đứng ở bên cạnh Khương Trường Sinh, rót rượu cho hắn, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía Đọa Đạo, trong mắt tràn ngập đề phòng.

Chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm giác Đọa Đạo không phải đồ tốt.

Thoạt nhìn lén lén lút lút.

Đọa Đạo không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, đối mặt câu hỏi của Khương Trường Sinh, nó nhất nhất trả lời.

Trong trí nhớ của Đọa Đạo, cũng không có mấy cái tên như Vạn Phật thủy tổ, Côn Luân giáo chủ, hết sức rõ ràng, nó sinh ra tại điểm thời gian sau khi Khương Trường Sinh dời đi thiên địa viễn cổ, mà đám người Vạn Phật thủy tổ lúc trước tu vi yếu nhỏ, sau khi bị Khương Trường Sinh cải biến nhân quả, sớm đã thay đổi một cách bất tri bất giác quên đi chuyện của Viễn Cổ Tiên Đạo, bọn hắn đã cho rằng mình thuộc về Tiên đạo trước mắt.

- Thiên địa ta đản sinh tên là Nam Uyên đại thiên địa, nơi đó không có chiến loạn, thậm chí không có phân chia chủng tộc, thiên địa chúng sinh hài hòa ở chung, dựa vào hấp thu thiên địa linh khí sinh tồn, mãi đến một ngày, chủ nhân của ta Huyền Diệu đạo tổ buông xuống.

Đọa Đạo bưng lấy bát rượu còn lớn hơn móng vuốt của mình, một bộ lão nhân, ngữ khí đầy cảm khái nói.

Huyền Diệu đạo tổ?

Con ngươi Bạch Kỳ co rụt lại, nàng đột nhiên ý thức được mình đang tiếp xúc một chuyện khó lường, chủ nhân để cho nàng ở bên, tất nhiên cũng là hi vọng nàng có thể tiếp xúc, thế là nàng ngồi xuống, nghiêm túc lắng nghe.

Đọa Đạo giảng thuật cuộc đời của mình trải qua những gì, theo khi còn bé bắt đầu, theo nội dung nó giảng dần dần tăng nhiều, cảnh tượng của Viễn Cổ Tiên Đạo bắt đầu xuất hiện ở trước mắt Khương Trường Sinh.

Nhân quả đang hiện ra cảnh tượng, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể thông qua lời nói dòm dò xét quá khứ, tương lai.

Bạch Kỳ nghe nghe liền cảm thấy không thích hợp.

Nghe lời con khỉ này, nó tựa hồ không thuộc về Tiên đạo hiện tại.

Chẳng lẽ còn có Tiên đạo khác?

Tiên đạo đã đi vào Đại Thiên thế giới hơn hai ngàn vạn năm, Bạch Kỳ tự nhiên cũng từng nghe nói một chút nghe đồn ở trong Đại Thiên thế giới, nghe nói chỗ sâu Đại Thiên thế giới vẫn tồn tại một chút đạo thống cùng loại với Tiên đạo, hoặc là di tích viễn cổ có truyền thừa của Tiên đạo, điều này nói rõ có lẽ trước kia có khả năng tồn tại Tiên đạo.

Nàng trước đó hoài nghi chủ nhân chính là tồn tại của Viễn Cổ Tiên Đạo chuyển thế, giống như những đạo thống mạnh mẽ kia, Viễn Cổ Tiên Đạo trải qua diệt vong, chủ nhân không thể không chuyển thế một lần nữa thành lập Tiên đạo.

Bách thế luân hồi, có lẽ mỗi một thế đều rất dài, là một đạo thống một thế.

Nửa canh giờ sau.

Khương Trường Sinh thôi diễn nhân quả đi đến một cực điểm nào đó, ý thức của hắn cảm nhận được cái gì, trực tiếp nhảy ra thân thể, đi vào một không gian mà chúng sinh không thể nào hiểu được.

Nơi này là không gian mà Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể bước chân đến, hắn cũng là lần đầu tiên phát hiện.

Không gian tối tăm, có từng điểm tinh thần đang lóe lên.

Hắn thấy một đạo thân ảnh đang ngồi ở phía trước, dưới thân là toà sen màu đen, không ngừng hiện ra dị tượng màu đỏ sậm.

- Ngươi cuối cùng đã tới.

Đối phương mở miệng nói, ngữ khí bình tĩnh.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Chỉ cần đến, không coi là trễ, không phải sao?

Đối phương chậm rãi tiến lên, hiển lộ ra thân ảnh, đây là một lão giả mặc đạo bào, tóc trắng xoay tròn phía dưới cái quan hình hạc, tiên phong đạo cốt, mặc dù già nua, nhưng thân hình cứng rắn, hai đầu lông mày lộ ra một cỗ uy nghiêm khó tả, đối mặt, sẽ cảm nhận được cảm giác áp bách lớn lao.

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được đối phương vượt xa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh.

Bất quá đó cũng là khi còn sống.

Hắn hôm nay, chẳng qua là một luồng ý chí, cuối cùng rồi sẽ tán đi.

- Tiên đạo Thánh cảnh, không tệ, ngươi đi một con đường trước nay chưa có, Thánh cảnh của ngươi càng mạnh hơn Thánh cảnh của ta.

Đối phương cảm khái nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Bất quá là kế thừa cơ duyên của đám tiền bối thôi, nếu như không có truyền thừa, ta cũng chỉ là phàm nhân thôi.

Đối phương lắc đầu nói:

- Hết thảy cuối cùng đều là mệnh, tuyệt không ngẫu nhiên.

Khương Trường Sinh nghe hắn, trong lòng cảm khái vạn phần.

Nghe lời của vị Đạo Tổ này giống như là nhận mệnh, lần trước xuyên qua cũng như vậy, nhưng hắn làm việc lại cũng không nhận mệnh.

- Tiên đạo đã không còn tồn tại, ngươi đi đường lại gian nan hơn so với chúng ta, thành tựu Thánh cảnh, tất nhiên sẽ bị Đại Đạo quan tâm, tiếp theo ngươi cần vạn phần cẩn thận, không được mê thất trong sự mạnh mẽ của Thánh cảnh, kiếp số Đại

Đạo sẽ dùng phương thức ngươi không tính được tới buông xuống.

Huyền Diệu đạo tổ nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh gật đầu, nói:

- Dưới tình huống ngài có thể lộ ra, ngài còn có lời khuyên gì cho ta không?

Huyền Diệu đạo tổ lộ vẻ mặt hoài niệm, nói:

- Cũng không biết đêm nay là năm nào, ngươi có thể tới đây, nói rõ ngươi đã tiếp xúc đến Đọa Đạo, bảo vệ tốt nó, cuối cùng sẽ có một ngày, nó có thể vì ngươi ngăn lại một kiếp, có lẽ chính là một chút hi vọng sống khi Tiên đạo đột phá xiềng xích Đại Đạo.

Khương Trường Sinh nhíu mày, Đọa Đạo có lợi hại như vậy?

Chương 1491 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (1)

Đọa Đạo không nhận nhân quả ảnh hưởng, xác thực không tầm thường.

Chẳng lẽ tên này là Nhân Quả đại đạo biến thành?

Cho nên lực lượng nhân quả mới vô hiệu đối với nó?

Trong lòng Khương Trường Sinh phán đoán, bằng vào điểm này rất khó kết luận Đọa Đạo là Nhân Quả đại đạo, dù sao tên này quá yếu, cũng không phải không thể phá hủy như Đại Đạo.

- Bên trong Đại Đạo kiếp vân cất giấu một thân ảnh bị giam cầm, tiền bối, ngươi có biết là ai?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, sau đó chiếu ra thân ảnh thần bí trong kiếp vân, treo lơ lửng ở trước mặt hắn.

Huyền Diệu đạo tổ thấy thân ảnh này, trong ánh mắt toát ra một tia bi thương.

Thấy thần sắc của hắn, Khương Trường Sinh biết hắn nhận biết người này.

Quả nhiên là cường giả đến từ Cổ Tiên đạo.

Chẳng qua không biết đến từ thời kỳ nào.

Huyền Diệu đạo tổ chậm rãi nói:

- Không thể nói ra tên của hắn. Hắn là người thừa kế Tiên đạo giống như ngươi và ta, hắn một mình tu tiên, không có xây dựng Tiên đạo, muốn chờ bản thân tuyệt đối mạnh mẽ lại khởi động Tiên đạo, đáng tiếc, cuối cùng ngã xuống bên trong độ kiếp.

Nghe nói như thế, Khương Trường Sinh nhíu mày, ý chí của hắn xuyên qua qua các tuyến thời gian lại chưa từng nhìn thấy phương Tiên đạo kia, cái này khiến hắn sinh ra càng nhiều kiêng kị về Đại Đạo.

- Một luồng ý chí của ta làm bạn hắn tu hành ba trăm triệu năm, mắt thấy hắn từ lúc mới sinh ra đến quật khởi, lại quét ngang Đại Thiên thế giới, hắn từng một lần vô địch toàn bộ Đại Thiên thế giới, không có địch thủ, đến loại trình độ kia, hắn mới xây dựng Tiên đạo, đáng tiếc, vừa xây dựng không đến một trăm triệu năm, hắn đã nghênh đón Đại Đạo kiếp nạn, Tiên đạo yên diệt, dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cưỡng ép đột phá, rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, liên đới đến nhân quả đều bị xóa đi, không người nhớ kỹ hắn.

Huyền Diệu đạo tổ dùng một loại ngữ khí bi thương cảm thán, mấy câu đã miêu tả xong một đời của vị tồn tại kia.

Dù cho Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giờ phút này cũng không tính được nhân quả bên trong lời nói.

Giống như tất cả những thứ này chưa từng phát sinh qua.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Hắn đã vô địch Đại Thiên thế giới, Đại Đạo như thế nào nhằm vào hắn?

Huyền Diệu đạo tổ dùng một loại ngữ khí quỷ dị nói:

- Thấy có thể là thật, cũng có thể là hư ảo, Đại Đạo có thể sáng tạo hết thảy, cũng có thể hủy diệt hết thảy.

Không đợi Khương Trường Sinh tiếp tục hỏi thăm, Huyền Diệu đạo tổ nói tiếp:

- Lần này gặp lại chính là xa nhau, từ nay về sau, lại không có Huyền Diệu đạo tổ, Đạo Tổ chỉ có ngươi, làm tiền bối, trên cương vị một vị Đạo Tổ thất bại, ta truyền cho ngươi Huyền Diệu chân kinh, cũng xem như đền bù tiếc nuối của mình, chiếu cố tốt Đọa Đạo.

Hắn nâng tay phải lên, bên trong ngón trỏ bắn ra một vệt sáng, chui vào bên trong cái trán của Khương Trường Sinh.

Một cỗ trí nhớ tu hành mênh mông tràn vào trong óc của hắn, cái này cũng không thể chiếm cứ toàn bộ ý thức của hắn.

Khương Trường Sinh nhìn Huyền Diệu đạo tổ, có muôn vàn nghi hoặc muốn hỏi, nhưng hắn rõ ràng không thể hỏi lại, đối với quá khứ, biết được quá nhiều ngược lại sẽ ràng buộc bước tiến của mình.

Hắn muốn làm chính là tin tưởng vững chắc đạo của mình.

Lần này trao đổi ít nhất để hắn hiểu được Đại Đạo xác thực sẽ trở thành kẻ địch của Tiên đạo, điểm này là đủ.

- Chúc ngươi có thể thấy phong cảnh bên ngoài Đại Đạo.

Huyền Diệu đạo tổ lưu lại nói lời này liền tan thành mây khói, mảnh không gian Thánh cảnh chỉ thuộc Tiên đạo này theo đó phá toái.

ý Thức Khương Trường Sinh trở lại hiện thực, Đọa Đạo một bên gặm gà quay, một bên giảng chuyện cũ.

Nó tu vi như vậy đã không cần ăn uống, nhưng thỏa mãn dục vọng ăn uống, có thể làm cho nó càng có một loại cảm giác còn sống.

Nhìn cái Hầu Tử mà Huyền Diệu đạo tổ không bỏ xuống được, Khương Trường Sinh thấy được bên trên một hi vọng của Tiên đạo từ trên người nó.

- Nếu như Đọa Đạo là truyền thừa do Huyền Diệu đạo tổ cho phương Tiên đạo tiếp theo, hệ thống sinh tồn trong cơ thể ta lại là cái gì?

Trong lòng Khương Trường Sinh sinh ra một hoang mang, hệ thống sinh tồn không có lý trí độc lập, không thể trao đổi, hắn

cũng không thể thông qua hương hỏa diễn toán đi tính chính nó.

Nếu như Huyền Diệu đạo tổ nói là sự thật, đường hắn đi đã vượt qua Huyền Diệu đạo tổ, vậy nói rõ lai lịch của hệ thống sinh tồn vượt xa Huyền Diệu đạo tổ.

Mặc kệ như thế nào, hiện tại hệ thống sinh tồn ảnh hưởng đến hắn càng ngày càng nhỏ, hắn phải đi con đường của mình.

Hồng Mông Đại Đạo cũng không phải do hệ thống sinh tồn sáng tạo, mà là chính hắn, từ khi bước vào Đại La, Đạo Pháp Tự Nhiên Công đã không thể chỉ dẫn hướng đi cho hắn, hết thảy đều phải dựa vào chính mình, hắn cũng hưởng thụ lấy niềm vui thú khi đi thăm dò.

Mặc dù con đường phía trước bao la mờ mịt, mối nguy tứ phía, hắn cũng không sợ.

Mấy canh giờ sau, Đọa Đạo kể xong.

Bạch Kỳ còn đang ở bên trong rung động, không nghĩ tới Tiên đạo từng là bá chủ Đại Thiên thế giới.

Nàng không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, cũng không biết chủ nhân đến tột cùng là tiếp nhận truyền thừa của Cổ Tiên đạo, hay là Đạo Tổ Cổ Tiên đạo chuyển thế.

- Mọi loại đều là huyễn tượng, nếu các ngươi tin, đó chính là thật, nếu không tin, đó chính là giả, vô luận quá khứ, ay tương lai, đều không thuộc về các ngươi, suy nghĩ tại hiện tại đi.

- Sau này, Đọa Đạo sẽ lưu lại giới này tu luyện, vừa hay tránh né Đại Đạo cắn trả.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, trước đó bắt lấy Đọa Đạo, hắn đã cảm nhận được ba ngàn Đại Đạo bên ngoài phương thiên địa đang ở gần, điều này nói rõ Đại Thiên thế giới còn không dung Đọa Đạo.

Đợi Đọa Đạo dung hợp cùng khí vận Đạo Giới, lại thả ra.

Tuy Tiên đạo hắn mở bị Đại Thiên thế giới gạt bỏ, nhưng còn chưa tới mức độ hoàn toàn không dung, bởi vì chúng sinh Tiên

đạo là sinh ra ở trong mảnh Đại Thiên thế giới này, bản chất thuộc về hiện tại.

Đọa Đạo vội vàng gật đầu, chỉ cần Khương Trường Sinh tin nó là được, nó hiện tại chỉ cầu sống sót.

Chương 1492 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (2)

Khương Trường Sinh đi theo tan biến tại chỗ.

Bạch Kỳ nhìn về phía Đọa Đạo, khẽ nói:

- Sau này nghe lời của ta, hiểu chưa?

Đọa Đạo nhìn Lang yêu nhỏ yếu trước mắt, lại nghĩ tới Khương Trường Sinh mạnh mẽ, nhếch miệng cười nói:

- Không có vấn đề.

Nó có thể cảm nhận được khắp nơi ở giới này đều là khí tức của vị Đạo Tổ kia, nếu như nó không có đoán sai, phiến thiên địa này thuộc về thiên địa trong cơ thể Đạo Tổ.

Chủ nhân của nó Huyền Diệu đạo tổ cũng có thiên địa dạng này, nó trước kia thường xuyên đợi ở bên trong.

Một bên khác.

Trở lại Tử Tiêu cung bên trong, Khương Trường Sinh bắt đầu nghiên cứu Huyền Diệu chân kinh do Huyền Diệu đạo tổ truyền thụ.

Mấy trăm vạn năm trước, hắn sáng lập Đại Đạo lục, đưa cho các đệ tử của mình, bây giờ, Đại Đạo lục đã truyền ra thanh danh, được vinh dự là đệ nhất công pháp của Tiên Đạo, chỉ có Đại La đứng đầu nhất mới có thể nắm giữ.

Khương Trường Sinh muốn nhìn Huyền Diệu chân kinh cùng Đại Đạo lục so sánh, bên nào mạnh hơn.

Nửa canh giờ sau.

Khương Trường Sinh hoàn toàn hiểu Huyền Diệu chân kinh, kinh này bác đại tinh thâm, còn ghi lại kỹ càng cảnh giới tu tiên, trước Đại La, cũng có thể hiểu được cảnh giới như hắn suy nghĩ, trước Đại La, hắn dựa theo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tu luyện, tự nhiên trăm sông đổ về một biển.

Huyền Diệu chân kinh cũng có Đại La, chẳng qua Đại La không có phân chia ba tầng, lực lượng Đại La là ỷ vào lực lượng Thiên Đạo, mà người khai sáng thì ỷ lại lực lượng Đại La, điểm này cũng là sự khác biệt duy nhất với hiện tại, đến Thánh cảnh thì khác biệt, Thánh cảnh của Huyền Diệu chân kinh là dung hợp lực lượng Đại Đạo, trợ giúp bản thân đi đến cảnh giới mạnh hơn, thậm chí đi lên trên cũng là như thế, bất quá là theo một loại Đại Đạo biến thành nhiều loại.

Dung hợp ba ngàn Đại Đạo, có thể đi đến phần cuối Đại Đạo, bên trong suy nghĩ của Huyền Diệu đạo tổ, chưởng khống ba ngàn Đại Đạo, trợ giúp Tiên đạo tồn tại Vĩnh Hằng, bất quá Huyền Diệu đạo tổ đến chết cũng không có đi đến.

- Huyền Diệu chân kinh xác thực cao thâm, đáng tiếc, không thích hợp Tiên đạo của ta, đi con đường Đại Đạo, làm sao có thể không bị Đại Đạo cắn trả.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Tiên đạo của hắn là tự mình sáng tạo Đại Đạo mới, mà chúng sinh Tiên đạo lĩnh hội Thiên Đạo của hắn, nhìn như chịu hắn hạn chế, nhưng ít ra hắn sẽ không hại chúng sinh Tiên đạo, dù sao cũng tốt hơn nếu so với Đại Đạo không biết.

Theo sau, Khương Trường Sinh xóa đi Huyền Diệu chân kinh trong đầu.

Sở dĩ làm như vậy, một là không cần, hai là Huyền Diệu đạo tổ.

Thấy có thể là thật, cũng có thể là hư ảo.

Nói lời này chưa hẳn chẳng qua chỉ Đại Đạo, có lẽ Huyền Diệu đạo tổ mà Khương Trường Sinh nhìn thấy cũng là giả, ít nhất hắn không thể hoàn toàn cam đoan Huyền Diệu đạo tổ nhất định sẽ không bị Đại Đạo thao túng.

Huyền Diệu đạo tổ thật có mạnh như vậy, cũng sẽ không rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Khương Trường Sinh bắt đầu chỉnh lý Tiên đạo do mình khai sáng, chuẩn bị giảng đạo cho đám Tiên đạo Đại La, trợ Tiên đạo sớm ngày sinh ra Đại La Kim Tiên.

Thành tựu Đại La Kim Tiên, tương đương có được một vị Vĩnh Hằng Thần Tôn, mà hạn mức cao nhất có khả năng vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, cường giả như vậy tọa trấn Tiên đạo, Khương Trường Sinh mới yên tâm.

Mà hắn cũng chuẩn bị rải ra một chút tin tức, để các Đại La biết được tình cảnh của Tiên đạo.

Ý nghĩa của đạo thống tồn tại hẳn là đồng tâm hiệp lực, mà không phải cái gì đều tự mình gánh chịu, tựa như thân ảnh thần bí trong lôi vân, mặc dù bản thân vô địch lại như thế nào, cuối cùng nhất còn không phải thân tử đạo tiêu.

Nếu như chỉ muốn dựa vào chính mình, hà tất khai sáng Tiên đạo.

Trong mắt Khương Trường Sinh, Tiên đạo không nên là quan trọng nhất, lợi dụng Tiên đạo bảo hộ người bên cạnh, chung nhau truy đuổi Đại Đạo mới là quan trọng nhất.

Tham Nhân bị diệt!

Tin tức này cấp tốc truyền khắp mấy chục phương hư không lĩnh vực, cũng truyền vào bên trong Tiên đạo.

Thiên Đình chịu ảnh hưởng nhất, dù sao thì Thiên Đế vẫn muốn tiến đánh Tham Nhân, không nghĩ tới Tham Nhân bị thế lực thần bí bắt lại.

Các phương đạo thống đều đang suy đoán đến tột cùng là ai diệt Tham Nhân, rất nhiều đạo thống đều cho rằng là Tiên đạo, dù sao Tiên đạo cùng Tham Nhân đánh túi bụi, Đạo Tổ lại có chiến tích chiến thắng Vĩnh Hằng Thần Tôn, bây giờ Tham Nhân, bất quá là Chu Quái quá khứ thôi.

Tham Nhân bị diệt, cũng làm cho sinh linh Chu Quái càng thêm cảm kích ân không giết của Đạo Tổ.

Vạn năm qua đi, khi Tiên đạo chúng sinh tiếp nhận Tham Nhân hủy diệt, một tin tức truyền ra.

Nghe nói, Đạo Tổ mời hết thảy Đại La đi tới Tử Tiêu cung nghe đạo, đây là một vị Đại La nào đó lộ ra cho đệ tử, việc này đã dẫn phát rất nhiều suy đoán, tin tức thông qua Thần Du đại thiên địa truyền bá cực nhanh.

Đại La Kim Tiên, muốn có rồi.

Mỗi một lần Đạo Tổ giảng đạo đều sẽ khiến Tiên đạo tiến lên phát triển, lần này chỉ giảng đạo cho Đại La, chúng sinh tự nhiên sẽ suy nghĩ đến Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết.

Nói đến Đại La Kim Tiên, đã truyền ra thật lâu, nhưng theo Đại La Thần Tướng càng ngày càng nhiều, cũng không thấy Đại La Kim Tiên sinh ra.

Trong lúc nhất thời, Tiên đạo các nơi cũng bắt đầu suy đoán ai sẽ thành tựu Đại La Kim Tiên trước tiên.

Đạo Côn Luân có tiếng hô cao nhất, nhưng Hắc Ám đại đế ở đầu ngọn gió cũng không yếu, Khương Nghĩa tuy bị Đại La gạt bỏ, nhưng đối với chúng sinh hâm mộ người mạnh mà nói, hắn tung hoành vô địch cực kỳ được thổi phồng.

Một ngày ngày đi qua.

Ngày cuối cùng giảng đạo ở Tử Tiêu cung đã đến, từng người từng người Đại La đi vào ba mươi tầng ba trời, tụ tập trước cổng chính, Bạch Kỳ đứng phía trước, Thập Nhị thánh mẫu đứng hai bên, hình thành một phong cảnh xinh đẹp như tranh.

Phong Dục cũng tới, nhìn biển người nơi này, hắn cảm khái vạn phần.

Hắn chứng kiến Tiên đạo quật khởi, bây giờ thấy nhiều cường giả Đại La như thế, hắn cảm thấy cùng có quang vinh.

Hắn đến cũng hấp dẫn không ít tầm mắt, tên Hỗn Nguyên thần phù đã truyền khắp hư không, dựa vào từng trận đại chiến, Hỗn Nguyên thần phù đã được liệt kê vào mười đại chí bảo của Tiên đạo.

Chương 1493 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (1)

Không chỉ là Phong Dục đang cảm khái, tâm lý các Đại La khác cũng như thế, Tiên đạo rất nhiều Đại La, nhưng không có một vị đại năng có thể tụ tập đến nhiều Đại La như vậy.

Cái này là lực hiệu triệu của Đạo Tổ.

Dù cho những tân tấn Đại La còn chưa từng thấy qua Đạo Tổ, cũng khát vọng nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Càng ngày càng nhiều Đại La đến, bọn hắn bắt đầu tự mỗi người trao đổi, thấy Phúc Nguyên thánh mẫu cùng Thập Nhị thánh mẫu cũng không có ngăn cản, cái này khiến nhóm Đại La càng thêm buông lỏng.

Theo phạm vi khí vận Tiên đạo càng lúc càng lớn, phạm vi Tu Tiên giả có thể tu luyện cũng đang không ngừng kéo dài ra, dẫn đến khoảng cách các đại năng càng ngày càng xa nhau, trong ngày thường rất ít chạm mặt, chỉ có thể ở gặp gỡ bên trong Thần Du đại thiên địa, bây giờ có cơ hội trao đổi thực tế, bọn hắn tự nhiên cao hứng.

Đạo Môn, Phật Môn, Thiên Cảnh, Linh Tiêu giáo, Bắc Đẩu giáo, Kiếm tông các loại, càng ngày càng Đại La giáo phái cổ lão đến, khiến cho trước Tử Tiêu cung càng ngày càng náo nhiệt.

Lần này, nhóm Đại La đợi mấy ngày, cửa lớn Tử Tiêu cung mới mở ra.

Các Đại La được mấy vị thánh mẫu dẫn đầu đi vào bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Nghĩa hành tẩu trong đám người, dùng hắn làm trung tâm, bên trong phương viên bảy bước, không người dám tới gần, lộ ra cực kỳ đột xuất.

Nhóm Đại La đều có bằng hữu của mỗi người, từng đội từng đội đi về phía trước, đám người Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân đi cùng một chỗ, nhìn thấy tình huống của Khương Nghĩa, cũng không có tới gần.

Không có cách, ý lạnh trên người Khương Nghĩa thật sự quá nặng, một bộ khí phái người sống chớ gần.

Thiên Đế được các Tiên thần Đại La chen chúc tiến lên, ánh mắt rơi vào trên người Khương Nghĩa trong lòng, hắn cũng đang thở dài.

Hắn muốn tới gần Khương Nghĩa, nhưng hai cha con không có lời nào để trò chuyện, mà hắn cũng sợ hãi đối mặt Khương Nghĩa.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn đi ở phía trước Đại La, bọn hắn đại biểu cho đệ tử của Đạo Tổ, từng người khí thế bất phàm, trong lòng bọn họ là kích động nhất, bởi vì theo bọn hắn nghĩ, nếu muốn sinh ra Đại La Kim Tiên, hi vọng của bọn hắn lớn nhất.

Thời gian bọn hắn truy đuổi Đại La Kim Tiên là dài nhất, giữa lẫn nhau tồn tại ý cạnh tranh.

Xuyên qua hành lang thật dài, bọn hắn đi vào một mảnh không gian rộng lớn, nơi này có từng bồ đoàn, giữa lẫn nhau duy trì khoảng cách ba trượng, ngẩng đầu nhìn lại, ngôi sao đầy trời, sáng chói chói mắt, thân như ở trong tinh không.

Lần này, các Đại La không có tranh đoạt vị trí, mà mỗi người đi theo hảo hữu ngồi xuống.

Ở phía trước nhất có năm cái bồ đoàn sánh đôi, Tiên đạo Tam Thánh, Đế Tuyệt, Thủy Diễn việc nhân đức không nhường ai vào vị trí, về sau là hàng thứ nhất có tới hai mươi chỗ, Thái Sơ Cửu Thánh ban đầu dồn dập vào chỗ, Khương Nghĩa, Thiên Đế, Yêu Đế, Nhân Hoàng Khương Hồng Trần, Phong Dục những Đại La Thần Tướng đỉnh tiêm liên tục ngồi xuống.

Bạch Kỳ mang theo Thập Nhị thánh mẫu đi đến một bên, lẳng lặng nhìn nhóm Đại La chọn chỗ ngồi.

Tất Liễu thần tôn lựa chọn một cái góc ngồi xuống, mặt nạ vàng kim che đậy hai mắt và cái trán của nàng, nhưng con mắt của nàng có thể thấy rõ hết thảy ở đây, giờ phút này tâm tình của nàng vô cùng thấp thỏm.

Trước kia bị Đạo Tổ trục xuất, nàng trọng tu tiên đạo, chứng được Đại La, đi đến một bước này, cực kỳ không dễ, không có người nhớ kỹ nàng đến từ Thần Đạo, không biết được quá khứ của nàng, nguyên nhân chính là như thế, nàng mới cảm giác sâu sắc Đạo Tổ mạnh mẽ.

Nàng rất rõ ràng, nếu như Đạo Tổ thật muốn giết nàng, nàng đã sớm chết.

Từ khi liên quan đến Tiên đạo, nàng từ cừu hận Đạo Tổ, biến thành kính nể Đạo Tổ, lại đến cuồng nhiệt sùng bái, cuối cùng bước vào Thần Du đại thiên địa, trải qua hơn hai ngàn vạn năm, cuối cùng thành Đại La.

Gặp lại Đạo Tổ, trong lòng nàng vẫn hết sức thấp thỏm.

Người thấp thỏm giống nàng như thế là còn có mấy vị, đều đến từ Hư Không Vô Tận, trước đó đối địch với Đạo Tổ.

Đông.

Một tiếng chuông vang lên, để đại điện lâm vào an tĩnh.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trống rỗng xuất hiện ở phía trước nhất, thấy bảo tọa này, hết thảy Đại La đều nổi lòng tôn kính.

Bóng dáng Khương Trường Sinh theo đó xuất hiện, cho dù thần quang che đậy khuôn mặt, cũng để các Đại La xúc động.

- Bái kiến Đạo Tổ!

Tất cả Đại La cùng hô lên, thần sắc đầy kích động.

Hơn quá nửa Đại La ở đây đều là lần đầu tiên nhìn thấy Đạo Tổ, nhìn thấy điểm xuất phát Tiên đạo trong truyền thuyết trước mặt, bọn hắn sao có thể không xúc động?

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tư thái tự nhiên, cũng không có ngồi xếp bằng, ánh mắt của hắn quét nhìn Đại La ở đây, bất tri bất giác, số lượng Đại La trong Tiên đạo đã vượt qua năm ngàn, hắn thấy được một vài khuôn mặt của cố nhân.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Hắn chẳng qua chỉ thoáng cảm khái, rất nhanh đã bắt đầu giảng đạo.

Nhóm Đại La nghe được đạo âm của hắn, lòng rộn ràng của mỗi người cấp tốc trấn định lại.

Lần này giảng đạo, Khương Trường Sinh bắt đầu nói về từ Đại La, hắn chuẩn bị tuyên bố Tiên đạo Thánh cảnh tồn tại bên trong lần giảng đạo này, để các Đại La có mục tiêu càng xa hơn.

Trong một đại điện sáng ngời, lần lượt từng bóng người đứng thành hai hàng, một vị trong đó chính là Độ Vũ tôn chủ trước đó đi tới Tiên đạo tìm kiếm tân sinh Đại Đạo.

Nơi này chính là Kinh Tuyệt đạo thống.

Phía trên bầu trời tản ra ánh sáng chói mắt, mơ hồ có từng sợi hắc ảnh đang du động.

Trên đài cao phía trước nhất có một thân ảnh vĩ ngạn đang đứng, người khoác vũ y như mây trắng, phía sau lơ lửng một nửa vầng trăng màu vàng kim, mặt mũi của hắn bị ánh trăng màu vàng chiếu sáng thần uy, cảm giác áp bách cực mạnh.

- Tham Nhân bị diệt, khả năng Tiên đạo Đạo Tổ ra tay có bao nhiêu?

Vũ Y nam tử cao cao tại thượng mở miệng hỏi, ngữ khí đạm mạc, giống như Đạo Tổ không có chút nào lực uy hiếp trong lòng hắn.

Chương 1494 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (2)

Phía dưới, các cường giả Kinh Tuyệt dồn dập mở miệng.

- Ngoại trừ Tiên đạo Đạo Tổ còn có thể là ai?

- Không sai, Tham Nhân có rất nhiều cừu địch, nhưng nhiều năm qua, sớm không diệt, muộn không diệt, hết lần này tới lần khác lại bị diệt tại thời điểm đối địch với Tiên đạo.

- Mà cho dù Tiên đạo Đạo Tổ lại như thế nào, Tham Nhân quá làm người ta chán ghét, chết thì chết đi thôi.

- Bất quá, thực lực Tiên đạo Đạo Tổ xác thực không thể tưởng tượng, chúng ta mong muốn đoạt được Tiên đạo, nhất định phải vượt qua ngọn núi này.

- Dùng Đạo Tổ trước mắt biểu hiện ra thực lực đến xem, hắn muốn tìm được chúng ta, tuyệt không phải việc khó.

Trò chuyện một chút, bọn hắn bắt đầu thương thảo như thế nào đối phó Tiên đạo.

Kinh Tuyệt sinh ra bắt nguồn từ truyền thừa của một chỗ di tích viễn cổ, Kinh Tuyệt chi tổ mượn truyền thừa kia, phát dương quang đại, mở ra Kinh Tuyệt đạo thống.

Sau đó, Tiên đạo quật khởi, Kinh Tuyệt phát hiện đạo pháp cùng truyền thừa của Tiên đạo có chút tương tự bọn hắn, điều này để bọn hắn hoài nghi truyền thừa hai bên lấy được có nguồn gốc từ cùng một mạch, thậm chí, Tiên đạo càng hoàn chỉnh hơn.

Nhìn Tiên đạo nhanh chóng trưởng thành, tâm tư của Kinh Tuyệt càng ngày càng linh hoạt, bọn hắn bắt đầu lặng lẽ đuổi bắt sinh linh Tiên đạo, thông qua đạo pháp của Tu Tiên giả, bọn hắn càng thêm xác định một chút, chính là Tiên đạo xác thực cùng một mạch với truyền thừa của bọn hắn.

Vũ Y nam tử nhíu mày hỏi:

- Nếu như khu ngự quy tắc Đại Đạo trước mắt chúng ta nắm giữ, có thể chinh phạt Tiên đạo hay không?

Một lão giả phía dưới lắc đầu nói:

- Không thể, không thể khống chế Đại Đạo quy tắc, chỉ có thể chờ đợi Hoàng Kinh Tuyệt triệt để nắm giữ lực lượng Đại Đạo.

Nhắc đến Hoàng Kinh Tuyệt, rất nhiều người ở đây đều lộ vẻ mặt cuồng nhiệt, bao gồm cả Độ Vũ tôn chủ.

Hoàng Kinh Tuyệt là thiên kiêu cường đại nhất từ xưa đến nay của Kinh Tuyệt, cũng là người mạnh nhất, hắn làm người rất điệu thấp, hàng năm khổ tu, cũng không có hiển lộ thanh danh ở trong Đại Thiên thế giới, nhưng ở trong mắt cao tầng Kinh

Tuyệt, Hoàng Kinh Tuyệt có được tiềm lực vô địch Đại Thiên thế giới, hắn chẳng qua là cần thời gian.

Vũ Y nam tử giãn ra lông mày, mặt lộ vẻ kiêu ngạo, Hoàng Kinh Tuyệt chính là nhi tử đắc ý nhất của hắn, mặc dù quan hệ phụ tử chẳng quá thân cận, nhưng nếu hắn mở miệng, Hoàng Kinh Tuyệt sẽ rất ít khi từ chối hắn.

- Cái tính tình không thích đấu tranh kia, chúng ta có thể không kinh nhiễu hắn liền không muốn quấy nhiễu, con đường của hắn khác biệt chúng ta, hắn đại biểu cho tương lai.

Vũ Y nam tử cười nói, trên mặt không còn nghiêm túc cùng sầu lo như lúc trước.

Độ Vũ tôn chủ không khỏi suy nghĩ đến Thiếu Thần, trong lòng âm thần thở dài.

Con của hắn lúc vừa ra đời được cho rằng có thể so sánh với Hoàng Kinh Tuyệt, nhưng tuổi nhỏ gặp phải Đại Đạo nguyền rủa, cả đời không thể trưởng thành, đồng thời thiên tư bị hao tổn, mỗi lần suy nghĩ đến điểm này, hắn sẽ cảm thấy rất khó chịu.

- Tốt, đã như vậy, chúng ta không nên trêu chọc Tiên đạo, lại đi càng nhiều lĩnh vực xem một chút, nhất định còn có đạo thống khác cùng loại Tiên đạo.

Vũ Y nam tử trầm giọng nói, quyết định cho chuyện này.

Đối với cái này, không có người phản bác, đều thở dài một hơi.

Kinh Tuyệt mạnh mẽ là quan trọng, nhưng kết cục khiêu khích Đạo Tổ quá thảm, bọn hắn không dám đánh cược.

Đúng lúc này.

Vũ Y nam tử bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, biến sắc, không chỉ là hắn, trên điện còn có mấy người động dung, lúc này tan biến tại chỗ.

Vũ Y nam tử giương mắt nhìn lên, tự lẩm bẩm:

- Cỗ áp cảm giác bức này không sai, là bọn hắn, vì sao bọn hắn lại tới?

…

Tử Tiêu cung giảng đạo kéo dài vạn năm, bên trong vạn năm, Tiên đạo không có Đại La ra ngoài, nhưng cũng không có vì vậy gặp được kiếp nạn, ngược lại để càng nhiều Tiên Đế quật khởi, đại biểu Tiên đạo hoành hành hư không.

Sau khi giảng đạo vạn năm kết thúc, từng người từng người Đại La lần lượt tỉnh lại, bọn hắn đi tắm ở trong sự cường đại của Đại La Kim Tiên, khó mà tự kềm chế.

Sau đó chính là mở miệng đặt câu hỏi.

Đợi hết thảy Đại La tỉnh lại, Khương Trường Sinh mở lời:

- Chư vị, có cái gì muốn hỏi, cứ mở miệng đi.

Cực Quang thần quân vội vã không nhịn nổi mà hỏi:

- Đại La Kim Tiên có thể là điểm cuối cùng của Tiên đạo?

Bên trong lần giảng đạo này, hắn đã đã tìm được phương hướng đi đến Đại La Kim Tiên, tràn ngập lòng tin đối với thành tựu Đại La Kim Tiên, thế là hắn bắt đầu mơ ước đến cảnh giới càng cao hơn.

Mặt Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ lộ vẻ vẻ chờ mong.

Khương Trường Sinh nói:

- Phía trên đại La, chính là Thánh cảnh, giống như Thánh cảnh của các đạo thống khác, Tiên Thánh chi cảnh là tầng thứ mà chư vị tạm thời không thể tưởng tượng.

Đại La đến từ Võ đạo, Chu Quái, Diễn Tộc các đạo thống khác đều động dung, Đại La cũng không phải Tiên đạo Thánh cảnh?

Yêu Đế mở miệng hỏi:

- Dám hỏi Đạo Tổ, Tiên đạo Thánh cảnh mạnh hơn Đại La Kim Tiên bao nhiêu?

Khương Trường Sinh yên lặng một lát, nói:

- Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến, lại nhiều Đại La hơn nữa cũng không phải địch thủ của một ý niệm của Tiên Thánh.

Lời vừa nói, tâm tính Đại La càng thêm hừng hực.

- Tốt, chư vị trước truy cầu Đại La Kim Tiên đi, không cần mơ tưởng xa vời.

Khương Trường Sinh cắt ngang tâm tư của các Đại La.

Đạo Côn Luân lúc này hỏi thăm hoang mang trên tu hành, nói sang chuyện khác.

Cứ như vậy, mở miệng hỏi kéo dài trăm năm, mỗi một vị Đại La đều hỏi ra hoang mang của mình, được ích lợi không nhỏ.

Đợi vấn đạo kết thúc, Khương Trường Sinh mở lời:

- Chư vị, có nguyện gánh chịu trách nhiệm của Tiên đạo?

Nghe vậy, nhóm Đại La sửng sốt, không rõ Đạo Tổ có ý gì?

Chẳng lẽ bọn hắn sáng lập công đức giáo phái, không tính trách nhiệm?

Khương Trường Sinh dùng một loại ngữ khí không hiểu nói:

- Chư vị hẳn là biết được, bên ngoài phạm vi khí vận Tiên đạo là không thể tu tiên, đây là khốn cảnh mà các đạo thống khác chưa từng xuất hiện.

- Sở dĩ như vậy, là bởi vì Tiên đạo không được Đại Đạo chấp nhận.

Chương 1495 - Thời đại Đại La Kim Tiên (1)

Không được Đại Đạo chấp nhận.

Lời vừa nói ra, hết thảy Đại La động dung, đều khó tin nhìn về phía Khương Trường Sinh, bao gồm cả Tiên đạo Tam Thánh.

Cực Quang thần quân tính tình nôn nóng trước tiên hỏi:

- Lão sư, cớ gì nói lời ấy? Nếu như Tiên đạo không được Đại Đạo chấp nhận, vì sao Tiên đạo còn có thể tồn tại?

Lời này đề tỉnh hết thảy Đại La, đúng vậy, nếu như thật không dung, há có thể có Tiên đạo tồn tại?

- Cái gọi là không dung, cũng không phải không cho phép tồn tại, Tiên đạo bị Đại Đạo gạt bỏ, không chỉ Tiên đạo, các đạo thống khác cuối cùng cũng có mệnh số, điều này nói rõ Đại Đạo không cho phép đạo thống quá mạnh, cứ thế sẽ uy hiếp

được bản thân Đại Đạo, mà Tiên đạo cao hơn các đạo thống khác, bị gạt bỏ càng lớn, chư vị đều có tu vi đỉnh tiêm Tiên đạo, sau này đối mặt Đại Đạo gạt bỏ sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, nhìn chư vị có thể phân rõ Đại Đạo mê hoặc hay không.

Khương Trường Sinh ung dung nói, lời này khiến các Đại La sinh ra nhận thức mới về Đại Đạo.

Nguyên lai Đại Đạo sẽ gạt bỏ đạo thống?

Suy nghĩ kỹ một chút cũng đúng như thế, cho dù đạo thống mạnh mẽ đều sẽ nghênh đón ngày diệt vong, tựa như Tham Nhân trước đó, nói diệt liền diệt.

Chu Quái thần tôn cảm thụ càng sâu, bởi vì hắn sống vô số năm, trong ký ức của hắn, có quá nhiều đạo thống mạnh như Tiên đạo hiện tại bị diệt, từ nơi sâu xa, giống như có một loại số mệnh nào đó áp chế đạo thống, không có đạo thống nào có thể một mực tồn tại.

Một tên Đại La hỏi:

- Đại La Kim Tiên tự thành một đạo, con đường này tính Thiên Đạo, hay Đại Đạo?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Tính Thiên Đạo.

Hắn cũng không sợ các Đại La suy nghĩ nhiều, bước vào Tiên đạo, đã không kịp quay đầu.

Mà tin tưởng sau khi bọn họ tu hành Tiên đạo, sẽ không thể động tâm đối với các đạo thống khác.

Thổ lộ việc này, Khương Trường Sinh chẳng qua hi vọng bọn họ có thể sinh ra đề phòng đối với Đại Đạo, không được mù quáng nhận định Đại Đạo là cơ duyên.

Theo sau, các Đại La tiếp tục hỏi thăm quan hệ giữa Thiên Đạo và Đại Đạo, Khương Trường Sinh trả lời từng người.

Mấy ngày sau, Tử Tiêu cung mở ra cửa lớn, từng người từng người Đại La rời đi.

Đại La Thần Tướng trước tiên tan biến vội vã trở về bế quan, trùng kích Đại La Kim Tiên.

Các Đại La Siêu Thoát ngược lại không gấp, ngược lại kết bè kết đội rời đi, thuận tiện tâm sự cảm ngộ cùng hoang mang trong lần nghe đạo này.

Bên trong Tử Tiêu cung, không gian khôi phục như thường.

Mộ Linh Lạc đi tới bên cạnh, đứng ở một bên thần tọa, hỏi:

- Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chẳng phải là một loại tính toán?

Nếu như Đại Đạo không dung Tiên đạo, nàng thân là sinh linh Tiên đạo bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh chọn trúng, vậy chỉ có thể là một trận tính toán.

Khương Trường Sinh nói khẽ:

- Phía sau Đại Đạo đến cùng là cái gì, không người rõ ràng, nhưng bản thân Đại Đạo xác thực thể hiện ra gạt bỏ, chèn ép Tiên đạo, trong lòng nàng bảo trì cẩn thận là được, ngược lại nàng còn chưa bước vào Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, có lẽ chờ nàng thành tựu Đại La Kim Tiên, lại đi xem Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, có thể thấy dáng vẻ Đại Đạo có giống chúng ta tưởng tượng hay không.

Mộ Linh Lạc gật đầu, nàng đối với Đại La Kim Tiên cũng là tình thế bắt buộc.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh bắt đầu tu hành.

Thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được cho là vô địch bên trong phạm vi hệ thống đã biết, nhưng hắn cũng không có lười biếng, hắn muốn lục lọi ra phương pháp tu hành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đến nỗi Hồng Mông Đại Đạo, khoảng cách triệt để thành hình, còn không biết phải bao lâu, mặc dù hắn không cần chồng chất pháp lực, nhưng bình tĩnh suy nghĩ cảnh giới tương lai cũng là một loại tu hành….

Sau khi giảng đạo trong Tử Tiêu cung kết thúc, tên Tiên Thánh cấp tốc truyền khắp Tiên đạo, dẫn tới đám tu tiên giả điên

cuồng.

Phía trên Đại La quả nhiên còn có cảnh giới càng cao hơn.

Trong lúc nhất thời, tập tục tu hành phóng đại.

Đến nỗi ngôn luận Tiên đạo không bị Đại Đạo chấp nhận cũng không có truyền ra, thật ra các Đại La lo lắng việc này truyền ra sẽ ảnh hưởng ra sao hơn Đạo Tổ, bởi vì bọn hắn đều có giáo phái, chủng tộc của mình, cũng không hy vọng dẫn phát náo động từ bên trong.

Thoáng chớp mắt.

Mười vạn năm đi qua.

Vị Đại La Kim Tiên đầu tiên nhất phía dưới Đạo Tổ cuối cùng cũng được sinh ra.

Đạo Côn Luân, không phụ sự mong đợi của mọi người.

Việc này không chỉ kinh động Tiên đạo, còn truyền đến mấy chục phương Đại Thiên lĩnh vực phụ cận, dẫn vô số đạo thống kiêng kị.

Đạo Côn Luân càng là sáng lập Bát Quái đạo cung ở rìa lĩnh vực Tiên đạo, rộng mời các cường giả Đại Thiên thế giới tiến đến nghe đạo, việc này được mọi người bên trong Đại La tiên vực nói chuyện say sưa.

Đại La Kim Tiên đến tột cùng mạnh bao nhiêu, trở thành chuyện chúng sinh tò mò nhất.

Rất nhiều Tu Tiên giả đều cho rằng Đạo Côn Luân muốn mượn giảng đạo, hiện ra thần uy của Đại La Kim Tiên, chấn nhiếp các đạo thống khác, bằng không sao hắn cần phải đi hư không xa xôi như vậy giảng đạo?

Vạn năm sau, giảng đạo bắt đầu, như chúng sinh dự đoán, Đạo Côn Luân xác thực hiện ra sự mạnh mẽ của Đại La Kim Tiên, Đạo Hư Tôn Chủ bị hắn trêu đùa bên trong lòng bàn tay, cũng làm cho các phương đạo thống mạnh mẽ có nhận biết rõ ràng hơn.

Đại La Kim Tiên có thể sánh vai Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Đạo Côn Luân cũng không có gặp được Vĩnh Hằng Thần Tôn, nhưng hắn dùng thần thông bản thân, trấn áp hơn mười vị Đạo Hư Tôn Chủ ở đây, mạnh mẽ vô song, uy danh của hắn triệt để bay lên.

Tên tuổi đệ tử thân truyền của Đạo Tổ cũng theo đó bày ra.

Từ nay về sau, Đạo Côn Luân bắt đầu đi khắp Đại Thiên thế giới, bốn phía giảng đạo, mở rộng Tiên đạo.

Hành vi của hắn cũng đưa tới rất nhiều đại năng bắt chước, càng ngày càng nhiều Đại La bắt đầu hành tẩu Đại Thiên thế giới, tuyên dương Tiên đạo, khiến cho khí vận Tiên đạo bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng.

Lời Đạo Tổ để các Đại La sinh ra cảnh giác về Đại Đạo, bọn hắn gặp nhau bên trong Thần Du đại thiên địa, trải qua nghiên cứu thảo luận, bọn hắn cảm thấy nếu Đại Đạo không dung, bọn hắn không nên bó tay bó chân, ngược lại nên dùng tư thái cường thế hơn khuếch trương Tiên đạo.

Chương 1496 - Thời đại Đại La Kim Tiên (2)

Khi toàn bộ Đại Thiên thế giới đều tu hành Tiên đạo, Đại Đạo lại không cho, lại có biện pháp gì?

Khương Trường Sinh bị Đạo Côn Luân đột phá quấy nhiễu, từ nay về sau không tiếp tục toàn thân toàn ý nhập định, hắn cũng hiểu cử động của nhóm Đại La, hắn cũng không có mở miệng ngăn cản, tương phản, hắn cũng biểu thị đồng ý.

Kết cục của một vị Đạo Tổ trước đó lộ ra một sự kiện, chính là một người mạnh hơn, cũng cứu không được vận mệnh của đạo thống mình, chẳng thà cùng đạo thống trưởng thành.

Bây giờ Tiên đạo cường thịnh, không có một nhà thế lực nào có thể hiệu lệnh toàn bộ Tiên đạo, nhưng có Thần Du đại thiên địa, nếu Khương Trường Sinh lên tiếng, toàn bộ Tiên đạo đều có thể đoàn kết lại, đây cũng là ưu thế của hắn.

Đợi tất cả các đệ tử của hắn đều đi đến Đại La Kim Tiên, tương đương có được năm tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn, đạo thống dạng này, đưa mắt Đại Thiên thế giới, cũng tính là chúa tể một phương.

Ngay sau đó, Khương Trường Sinh lại đang tự hỏi một chuyện khác.

Cái kia chính là Kinh Tuyệt.

Trước đó Khương Tú đi tìm hắn, đề cập Kinh Tuyệt có ác ý đối với Tiên đạo, thỉnh cầu hắn diệt trừ Kinh Tuyệt, hắn cũng không thích giết chóc, cho nên cũng không có ra tay, nhưng gần đây, phụ cận Kinh Tuyệt xuất hiện khí tức cường đại, đó là khí tức vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Khương Trường Sinh diễn toán qua, giá trị hương hỏa của đối phương tiếp cận bảy ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, mặc dù kém xa hắn, nhưng đây là một tín hiệu không tốt.

Hắn vẫn như cũ không có ý định ra tay, giá trị hương hỏa như thế đã không thể mang đến sinh tồn ban thưởng cho hắn, chẳng thà lưu cho nhóm Đại La Kim Tiên đối phó, hạn mức cao nhất của Đại La Kim Tiên là có thể vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Mà nếu hắn ra tay diệt đối phương, quỷ mới biết sẽ dính đang đến tồn tại như thế nào kế tiếp, chẳng thà chậm rãi hao tổn, ngược lại hắn chờ được.

Phía dưới vũ trụ mênh mông, một sinh linh Thần Quy to lớn như Huyền Vũ lơ lửng, bên trên mai rùa có nó của một tòa sơn nhạc thật to đứng thẳng, bên trên đỉnh núi có một lầu các.

Giờ phút này, một nam tử người mặc ngân giáp đang nhìn tinh không, hắn dáng người Thần Võ, bên trên ngân giáp có vô số sao trời nhỏ bé bao quanh, hai bờ vai hắn càng có hai khỏa hạo nhật lơ lửng, một thanh thần binh đứng ở sau đầu hắn, như trường kích.

- Đại La Kim Tiên à, hắn vậy mà không có đi con đường Đại Đạo, Tiên đạo quả nhiên là dị số.

Ngân giáp nam tử tự lẩm bẩm, hắn tên Vĩnh Hằng Tuyệt, đến từ Vĩnh Hằng tộc.

Kinh Tuyệt chủ nhân, Vũ Y nam tử trống rỗng xuất hiện bên cạnh hắn, thấp giọng nói:

- Thần linh, Đạo Côn Luân đã rời đi phạm khỏi của Tiên đạo.

Vĩnh Hằng Tuyệt khẽ gật đầu, sau khi liếc nhìn hắn, hỏi:

- Nghe nói con của ngươi Hoàng Kinh Tuyệt có được thiên tư vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, sao không dẫn tiến cho ta nhìn một cái, có lẽ ta có thể giúp hắn một tay.

Sắc mặt Vũ Y nam tử biến hóa, trở nên mất tự nhiên, hắn miễn cưỡng cười nói:

- Đa tạ thần linh có ý tốt, con ta làm theo ý mình, đi Vĩnh Hằng tộc, sợ là sẽ phải mạo phạm đến các thần linh, đến nỗi thiên tư kia, bất quá là người ngoài truyền loạn mà thôi.

Vĩnh Hằng Tuyệt cười, chẳng qua là cười vô cùng lạnh.

- Tộc ta không thể bị chúng sinh biết được, nhưng Đại Đạo chỉ dẫn ta đến đây, nhất định phải diệt Tiên đạo, bất quá Tiên đạo chính là biến số, ta không thể không cẩn thận, sau khi đuổi bắt Đạo Côn Luân, nhất định phải trấn áp bên trong Đại Đạo cấm ngục của Kinh Tuyệt, để phòng Đạo Tổ phát giác.

Vĩnh Hằng Tuyệt nghiêm túc nói, Vũ Y nam tử nghe được vội vàng đáp ứng.

Đại Đạo cấm ngục chính là lao ngục mà Kinh Tuyệt dùng mấy quy tắc Đại Đạo dựng mà thành, có thể ngăn cách hết thảy nhìn trộm, nhân quả diễn toán.

Trong lòng hắn đầy đắng chát, một khi bỏ mặc Vĩnh Hằng Tuyệt đi vào Đại Đạo cấm ngục, dùng sự tham lam của Vĩnh Hằng tộc, quy tắc Đại Đạo bên trong sợ là sẽ bị cướp đi.

Mặc dù không vừa lòng, lo lắng, hắn cũng chỉ có thể kiên trì đáp ứng, dù sao Vĩnh Hằng tộc là tồn tại mà Kinh Tuyệt bọn hắn không chọc nổi.

- Đúng rồi, để Kinh Tuyệt điều tra một chút hướng đi của La Đạo, bọn hắn tiến đến tìm kiếm Thần Tích, không biết kết quả như thế nào.

Vĩnh Hằng Tuyệt tựa hồ suy nghĩ điều gì, lần nữa hạ lệnh.

Trong lòng Vũ Y nam tử bất đắc dĩ, trên miệng vội vàng đáp ứng.

Hắn không khỏi tò mò hỏi:

- Không biết thần linh vì sao quan tâm La Đạo, chẳng lẽ La Đạo mạo phạm Thần tộc?

Vĩnh Hằng Tuyệt khẽ nói:

- Đám người kia chỉ là mấy tên ngốc tự cho ở phía trên Đại Đạo, xác thực mạo phạm chúng ta, bất quá không sao, kiếp số của bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ buông xuống.

Hắn một lần nữa nhìn về phía phương xa.

- Gần đây một tỷ năm, Đại Thiên thế giới thật sự càng ngày càng không bình yên, quá nhiều đạo thống ngu xuẩn hiện ra, tự tiện nghĩ rằng đạo thống của của mình chính là Thiên Mệnh sở quy, thật sự là ngu xuẩn, ta sẽ để bọn hắn tỉnh táo, mục tiêu thứ nhất chính là Tiên đạo.

Vĩnh Hằng Tuyệt lạnh lùng nói, ngữ khí tràn ngập ý lạnh, sự lạnh lùng này là miệt thị và chán ghét tuyệt đối.

Vũ Y nam tử yên lặng, không cần phải nhiều lời.

Kinh Tuyệt tuy có dã tâm lớn, nhưng dưới tình huống thực lực không đủ, chỉ có thể ẩn nhẫn, hắn biết lời Vĩnh Hằng Tuyệt cũng là đang nói cho hắn nghe.

Sau khi Đạo Côn Luân thành tựu Đại La Kim Tiên, ước chừng hai mươi ba vạn năm, Vạn Phật thủy tổ thành công chứng được Đại La Kim Tiên, khí vận Thiên Đạo tăng trưởng, chúng sinh vui mừng.

Đến tận đây, Tiên đạo có được hai vị cường giả có thể so với Vĩnh Hằng Thần Tôn, trong đó Chu Quái thần tôn tuy là Đại La Siêu Thoát cảnh, nhưng thực lực là Vĩnh Hằng Thần Tôn, có được ba tôn chiến lực Vĩnh Hằng Thần Tôn, Tiên đạo trở nên càng thêm cường thế.

Thời đại Đại La Kim Tiên cuối cùng đã đến.

Một ngày này.

Bỉ Ngạn đạo quân đến bái phỏng Khương Trường Sinh.

Sau khi được Khương Trường Sinh đồng ý, Bạch Kỳ mang theo hắn vào cung, một đường đi vào trước mặt Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ, Đạo Côn Luân mất tích, việc này không thể coi thường, chỉ có thể xin ngài ra tay.

Bỉ Ngạn đạo quân trầm giọng nói, trong giọng nói tràn ngập vẻ sầu lo.

Chương 1497 - Trảm diệt Đại Đạo (1)

Đạo Côn Luân mất tích, đây cũng không phải việc nhỏ, làm vị Đại La Kim Tiên thứ nhất phía dưới Đạo Tổ, Đạo Côn Luân có địa vị cực cao trong lòng chúng sinh, nếu như Đạo Côn Luân ngã xuống, điều này sẽ nghiêm trọng hao tổn đến uy nghiêm của Tiên đạo.

Bỉ Ngạn đạo quân cùng các Đại La của Đạo Môn thôi diễn rất lâu, đều không có thể tính tới hành tung của Đạo Côn Luân, bọn hắn cũng không dám lộ ra, rơi vào đường cùng, chỉ có thể đi cầu trợ Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nghe được lời của Bỉ Ngạn đạo quân, thần tâm khẽ động, bắt đầu truy tra đến hành tung của Đạo Côn Luân.

Vậy mà ở bên trong Kinh Tuyệt.

Lại là Kinh Tuyệt.

Xem ra xác thực không giữ lại được đạo thống này, hắn lúc đầu còn muốn lưu Kinh Tuyệt và vị cường giả thần bí kia làm làm đá mài đao cho Tiên đạo, nhưng Đạo Côn Luân đã bị cầm tù, vậy hắn chỉ có thể ra tay.

- Ừm, ta đã tính tới hắn ở đâu, ngươi cứ yên tâm đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, Bỉ Ngạn đạo quân nghe xong, thở dài một hơi, quả nhiên, vẫn nên tìm Đạo Tổ hỗ trợ là hợp lý nhất.

Trước khi đến, hắn hết sức thấp thỏm, sợ Đạo Tổ từ chối, dù sao thì hắn đã có hơn hai ngàn vạn năm không ở một chỗ cùng Đạo Tổ, là người đều sẽ thay đổi, bây giờ xem ra, Đạo Tổ vẫn như trước đây thật lâu, tính tình không có biến hóa.

Bỉ Ngạn đạo quân không dám quấy rầy nhiều, sau khi bái tạ liền rời đi.

Đợi hắn rời đi Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ mới vừa hỏi nói:

- Chủ nhân, Đạo Côn Luân đã có thể so với Vĩnh Hằng Thần Tôn, là người nào lại có thể vây khốn hắn?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hắn xác thực đã có thể so với Vĩnh Hằng Thần Tôn, nhưng tồn tại đuổi bắt hắn là vượt qua cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Nghe vậy, Bạch Kỳ trừng lớn đôi mắt đẹp.

Nàng mặc dù chưa bao giờ rời đi phạm vi của Tiên đạo, nhưng mắt của nàng nhìn ra rất nhiều chuyện, vô số hảo hữu, hiểu rõ cực sâu về Đại Thiên thế giới, nhưng nàng vẫn chưa từng nghe nói cảnh giới cao hơn Vĩnh Hằng Thần Tôn.

- Phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn, là cảnh giới gì?

Bạch Kỳ nhịn không được truy vấn.

Khương Trường Sinh nói:

- Nếu ngươi có thể đi đến Tiên Thánh chi cảnh, tự nhiên có thể nhìn thấu hết thảy.

Tiên Thánh?

Bạch Kỳ lộ ra hướng tới, sau đó gượng cười.

Tiên Thánh?

Quá xa vời.

Nàng ngay cả Đại La Kim Tiên đều sờ không được, căn bản không dám suy nghĩ đến Tiên Thánh.

Lòng của nàng thật sự quá táo bạo, căn bản bình tĩnh không nổi để an tâm tu luyện.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh thu Bạch Kỳ vào bên trong Đạo Giới, sau đó ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới xa xôi.

Chỗ sâu trong Kinh Tuyệt, bảy đầu quy tắc Đại Đạo hình thành một lao ngục, độc lập bên ngoài hư không, Đạo Côn Luân bị trấn áp tại đây.

Bên trong Đại Đạo cấm ngục tối tăm, Đạo Côn Luân ngồi tĩnh tọa ở bên trên một đài cao, xung quanh đài cao đều là lửa nóng, không gian bên ngoài lộ ra hắc ám, mơ hồ có lôi điện xen lẫn.

Trong bóng tối truyền ra một đạo tiếng nói lạnh như băng:

- Đại La Kim Tiên quả nhiên khó lường, không nhận Đại Đạo mê hoặc, không nhận nhân quả cắn trả.

Đạo Côn Luân nhắm mắt lại, bình tĩnh trả lời:

- Nếu không phải ta còn chưa nắm giữ toàn bộ ảo diệu của Đại La Kim Tiên, sao lại bị ngươi trấn áp? Ngươi hẳn không có thủ đoạn có thể tru diệt ta, cho nên chỉ có thể cứng rắn hao tổn.

Hắn xác thực không bằng đối phương, nhưng bản chất sinh mệnh của Đại La Kim Tiên đã đang hướng đến Đại Đạo lột xác, mong muốn tru diệt hắn, gần như không có khả năng, ít nhất dùng thực lực của đối phương là không được.

- Hừ, xác thực không thể diệt ngươi, nhưng ở bên trong Đại Đạo cấm ngục này, Đại La Kim Tiên ngươi có thể chống bao lâu?

Trong bóng tối chậm rãi hiển lộ ra thân ảnh của Vĩnh Hằng Tuyệt.

Vĩnh Hằng Tuyệt nhìn chằm chằm Đạo Côn Luân, tiếng lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết Đại Đạo không dung Tiên đạo? Ở trước đây thật lâu đã tồn tại Tiên đạo, Tiên đạo từng Chúa Tể qua Đại Thiên thế giới, nhưng cuối cùng bị Đại Đạo hủy diệt, bây giờ bên trong Đại Thiên thế giới có rất nhiều Chúa Tể tiếp nhận truyền thừa của Tiên đạo, Tiên đạo của các ngươi chỉ là một trong số đó.

- Thiên tư của ngươi không tệ, nghe nói Bát Quái chi pháp là ngươi một mình sáng tạo, đúng là thành một phái riêng bên trên nhân quả chi đạo, nếu ngươi đi thẳng con đường tiên đạo, không sớm thì muộn sẽ vạn kiếp bất phục, không bằng hiệu lực cho ta, ngươi có biết tộc ta có lai lịch ra sao?

Vĩnh Hằng Tuyệt nhìn chằm chằm Đạo Côn Luân, ngạo nghễ nói.

Đạo Côn Luân nhắm mắt lại, nói:

- Quản ngươi là gì tộc, Tiên đạo có thể Chúa Tể Đại Thiên thế giới, lại có thể khởi động lại sau hủy diệt, ngươi thế nào biết sau khi Tiên đạo trèo lên đỉnh, không thể thay thế Đại Đạo?

- Thay thế Đại Đạo? Cuồng vọng!

Vĩnh Hằng Tuyệt nổi giận, khí thế khủng bố bùng nổ, trấn vỡ thân thể Đạo Côn Luân, chỉ còn lại có hồn phách của hắn.

Đạo Côn Luân vẫn như cũ mặt không đổi sắc, không vì thân thể thống khổ mà thay đổi.

- Đã như vậy, vậy ngươi cứ đợi đến bị Đại Đạo ma diệt đi!

Vĩnh Hằng Tuyệt vung tay áo rời đi, tan biến trong bóng tối.

Đạo Côn Luân không để ý đến tiếp tục tu luyện Đại Đạo lục.

Ở trong tuyệt cảnh, hắn chỉ tin tưởng đạo, tin tưởng đạo mà Đạo Tổ ban cho.

Hắn thậm chí cảm thấy Đạo Tổ đang xem hắn, đây là một trận tôi luyện đối với hắn, làm vì vị Đại La Kim Tiên thứ nhất phía dưới Đạo Tổ, hắn không thể chết ở chỗ này.

Hắn nhất định phải giết ra ngoài, giương cao thần uy của Tiên đạo.

Khương Trường Sinh nghe được tiếng lòng của Đạo Côn Luân, không khỏi hài lòng cười một tiếng.

Không hổ là đệ tử thân truyền của hắn, đạo tâm vững chắc.

Hắn lúc này phát ra đạo ý của mình, truyền đến trong đầu Đạo Côn Luân, giúp đỡ nhập định, cảm ngộ đạo pháp.

Đạo ý Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là không thể bắt, dù cho là toà kia Đại Đạo cấm ngục cũng không cách nào ngăn cản.

Khương Trường Sinh cũng không có để Vĩnh Hằng Tuyệt vào mắt, thực lực như vậy mặc dù hắn không có đột phá, cũng có thể dễ dàng đối phó.

Chương 1498 - Trảm diệt Đại Đạo (2)

Người mạnh nhất tộc này cũng không đáng giá quan tâm, vượt qua chín tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cũng không biết một kích toàn lực đánh vào trên người Khương Trường Sinh, có thể rơi ra sinh tồn ban thưởng hay không.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía phương hướng La Đạo trước đó đi tới.

Một đường nhìn lại, dùng sinh cơ đến xem, con đường của La Đạo giống như kéo đại dương chúng sinh ra một vết rách, những nơi đi qua cho dù trăm vạn năm trôi qua, sinh cơ cũng không có khôi phục.

Tầm mắt lướt qua từng mảnh từng mảnh lĩnh vực, khoảng cách hắn nhìn thấy đã vượt qua khoảng cách Tiên đạo thăm dò, Khương Trường Sinh nhìn thấy không ít đạo thống mạnh mẽ.

Đại Thiên thế giới thật sự cuồn cuộn, số lượng đạo thống giống Chu Quái, Kinh Tuyệt dạng này cũng không ít, Tiên đạo cũng chỉ là khoe oai ở các lĩnh vực gần đây, đặt vào toàn bộ Đại Thiên thế giới, còn không nổi lên được sóng gió gì.

Khương Trường Sinh rất tò mò, những Đạo Niệm chủ nhân đó ẩn tàng ở nơi nào.

Hắn cũng không tin Đại Thiên thế giới không có Đạo Niệm chủ nhân.

Có lẽ Đạo Niệm chủ nhân đều đã phát giác được Đại Đạo tồn tại, cho nên đều trốn đi, dốc lòng tu luyện, để tránh bị Đại Đạo kiếp số tìm tới.

Mấy canh giờ sau, tầm mắt Khương Trường Sinh đã quét qua hơn ngàn phương đạo thống, khiến cho hắn mở rộng tầm mắt, vẫn như trước truy tìm không được La Đạo, La Đạo giống như đã tan biến.

Hắn ngược lại không gấp, tiếp tục quan sát, cho dù tìm không thấy La Đạo, quan sát một chút Đại Thiên thế giới cũng là chuyện tốt.

Cũng không biết thần niệm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể hay không đến phần cuối Đại Thiên thế giới hay không?

Hải dương màu đỏ sôi trào sóng biển, như biển nham thạch nóng chảy, nhưng lại tản ra ý lạnh giữa thiên địa, đếm không hết băng tinh vương vãi xuống.

Thiên Tôn tĩnh toạ ở bên bờ biển, nhìn đại dương mênh mông vô biên phía trước, chau mày.

Trong con mắt hắn phản chiếu lấy dáng người của Hãi Thiên thánh tôn, Hãi Thiên thánh tôn đang hấp thu lấy năng lượng bên trong mảnh hải dương màu đỏ này, liên tục không ngừng, giống như vô cùng vô tận.

Một thân ảnh đi đến bên cạnh Thiên Tôn, đây là một lão giả áo đen, hắn cảm khái nói:

- Đây chính là Vận Mệnh Chi Hải, bá chủ đạo thống trước kia dùng tu hành Vận Mệnh chi đạo làm chủ đã ngã xuống tại đây, lực lượng vận mệnh của bọn hắn hình thành tuyệt địa, Vĩnh Hằng bất diệt, nhưng bị hắn hấp thu, ngươi nói, hắn đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Thiên Tôn nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói:

- Bản tôn không rõ ràng lai lịch của hắn, nhưng có một chút có thể xác định, đi theo hắn, quả thật có thể mạnh lên, chúng ta đều thu được cơ duyên trình độ khác biệt.

Lão giả áo đen ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Là không tệ, có thể bỏ qua Tham Nhân thần bia, hắn lại để mắt tới Trần Mệnh, hắn tựa hồ đang tìm truyền thừa của Vận Mệnh chi đạo, Nhân Quả chi đạo, hắn đến cùng đang mưu đồ cái gì?

- Vận mệnh, nhân quả là không thể dò xét nhất bên trong ba ngàn Đại Đạo, đi theo hắn, con đường phía trước khó liệu.

Thiên Tôn nhíu mày, hắn cũng đang lo lắng việc này.

Theo Hãi Thiên thánh tôn hấp thu vận mệnh, lực lượng nhân quả càng ngày càng nhiều, hắn càng cảm giác Hãi Thiên thánh

tôn thâm bất khả trắc, thậm chí có loại cảm giác mất đi chưởng khống.

Trước đó, hắn còn cảm giác mình có thể dễ dàng hạ gục Hãi Thiên thánh tôn, bây giờ hắn cảm giác mình có khả năng không phải đối thủ của Hãi Thiên thánh tôn.

Khí tức của Hãi Thiên thánh tôn để hắn nghĩ tới Đạo Tổ.

Tiên đạo không hổ là truyền lại từ Chúa Tể đạo thống cổ lão, hắn bắt đầu hoài nghi Hãi Thiên thánh tôn là cường giả Cổ Tiên đạo chuyển thế.

Ầm ầm.

Mặt đất lay động, hải dương màu đỏ phía trước nhấc lên kinh đào hải lãng, mơ hồ có tiếng rống thần bí đang vang vọng.

- Rất lâu không thấy, Chúc Long, ẩn giấu bên trong vận mệnh hư vô mờ mịt, hẳn là hết sức dày vò đi.

Tiếng nói của Hãi Thiên thánh tôn vang lên, trong lời nói lộ ra vẻ hưng phấn.

Chúc Long?

Thiên Tôn đứng dậy, lão giả áo đen định thần nhìn lại, cường giả bí ẩn khác mặt mang mặt nạ Thái Cực liên tục xuất hiện, đứng bên bờ biển cùng nhau nhìn lại.

- Là ngươi… Không nghĩ tới ngươi còn sống vì sao muốn lôi ta ra từ bên trong vận mệnh?

Một tiếng nói đầy tang thương vang lên, không phân rõ tiếng từ chỗ nào truyền đến.

Tiếng Hãi Thiên thánh tôn theo đó vang lên:

- Bây giờ Đại Đạo đang đang ở thời ký đầy u ám, đây là cơ hội của chúng ta, ta cần ngươi, đi phục sinh vị chiến thần kia, trảm phá Đại Đạo.

Trảm phá Đại Đạo?

Đám người Thiên Tôn động dung, đều bị hù dọa.

- Ngươi đúng là điên… Đã thất bại qua, vì sao còn muốn nếm thử.

Bên trong tiếng nói của Chúc Long lộ ra kiêng kị cùng lo lắng.

Ngữ khí Hãi Thiên thánh tôn trở nên bình tĩnh:

- Nếu không thử nghiệm, ngươi cam nguyện cẩu thả sống sót?

Chúc Long trầm mặc.

Thiên Tôn nhíu mày, hắn đột nhiên có cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Tranh phong cùng Đại Đạo, tên ngốc này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Sống như thế lâu, hắn còn chưa từng nghe nói có chi đạo thống nào dám trảm diệt Đại Đạo, dù sao Đại Đạo là cơ sở xây dựng Đại Thiên thế giới, không có Đại Đạo, Đại Thiên thế giới như thế nào vững chắc?

Chẳng lẽ mấy tên ngốc này muốn hủy diệt Đại Thiên thế giới?

Điên rồi.

…

Thiên Cảnh, Tiên Kinh.

Nhân Hoàng Khương Hồng Trần đang tĩnh toạ tu luyện trong một tòa tiên trì, linh khí hóa sương mù, xung quanh là phong cảnh sơn thủy.

Bên trong linh vụ, một lão giả đi ra, bản thân hắn cũng là tu vi tiên đế, khí vận hùng hậu.

Hắn đến rìa tiên trì, khom lưng chắp tay, nói:

- Bệ hạ, Thiên Đình đưa tới một khối Đại Đạo nguyên ngọc, nghe nói chất chứa phúc duyên to lớn.

Khương Hồng Trần nhắm mắt lại, nói:

- Lưu cho Thái Tử đi, trẫm không cần đồ vật của Đại Đạo, trẫm có thể bằng vào ngộ tính của bản thân chứng được Đại La Kim Tiên.

Thiên Đình, Thiên Cảnh, Khương tộc nhìn như là tam phương thế lực, kì thực quan hệ chặt chẽ, Thiên Đế rất xem trọng Khương Hồng Trần, cho nên tìm kiếm cách muốn trợ giúp

Khương Hồng Trần, để Khương tộc sớm ngày sinh ra vị Đại La Kim Tiên thứ nhất.

Không chỉ Khương Hồng Trần, Khương Nghĩa cũng được Thiên Đế xem trọng, nhưng Khương Nghĩa đang ở Đại Thiên thế giới, hành tung khó tìm.

Chương 1499 - Chiến thần quyền lực (1)

- Bệ hạ, nói đến Đại La Kim Tiên, thần nghe nói một sự kiện, Tiên đạo Tam Thánh đứng đầu Đạo Côn Luân tựa hồ mất tích, Đạo Môn đang tìm kiếm, ngay cả các Đại La đều xuất động.

Thủ thừa nhìn Khương Hồng Trần, dùng một loại ngữ khí không hiểu nói.

Nghe vậy, Khương Hồng Trần mở mắt, cau mày nói:

- Đại Thiên thế giới lại xuất hiện kẻ đối địch với Tiên đạo? Đạo Côn Luân đã là Đại La Kim Tiên, cho dù Vĩnh Hằng Thần Tôn ra tay, cũng chưa chắc có thể trấn áp hắn.

Thân làm Nhân Hoàng nhân tộc, lại là nhân vật chính của Thiên Đạo, hắn một mực xem Tiên đạo nguy nan như nguy nan của mình, cho nên nghe nói việc này, hắn không còn tâm tư tu hành.

Thủ thừa trầm ngâm nói:

- Không rõ ràng, bây giờ phạm vi hoạt động của Tiên đạo quá lớn, mỗi ngày tiếp xúc nhiều vô số kể đạo thống, rất khó tính tới là thế nào phương đạo thống có ý xấu đối với Tiên đạo.

- Vậy cứ đi thăm dò theo Vĩnh Hằng Thần Tôn, đạo thống có được Vĩnh Hằng Thần Tôn cũng không nhiều.

- Tuân lệnh!

Thủ thừa chắp tay đáp, sau đó quay người rời đi.

Khương Hồng Trần lại không có có tâm tư đi tu luyện, hắn hư không tiêu thất tại chỗ.

Hắn xê dịch đến bên trong tộc địa Khương tộc, rơi vào trước Thiên Hoàng cung.

Thiên địa Khương tộc chính là nội thiên địa do Tuyên Đạo Thiên Hoàng xây dựng, hắn dùng tất cả công đức của bản thân đưa vào mảnh nội thiên địa này, khiến cho mảnh nội thiên địa này rất bao la, quy tắc thiên địa hoàn mỹ, dựng dục vô số kể đệ tử. Khương tộc

Cửa lớn Thiên Hoàng cung mở ra, Khương Hồng Trần cất bước đi vào.

Một đường đi đến đại điện bên, hắn nhìn Tuyên Đạo Thiên Hoàng đang ngồi trên đài cao, mở lời:

- Tiên đạo kiếp số sẽ xuất hiện, Khương tộc bức thiết cần một vị Đại La Kim Tiên.

Nghe vậy, Tuyên Đạo Thiên Hoàng từ từ mở mắt, hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vị tử tôn này, hỏi:

- Ngươi còn không có buông xuống?

- Bí pháp của Khương Càn xác thực có chỗ thích hợp, huống hồ pháp này đã sáng lập, một mực không cần, chỉ có thể chờ đợi đến nó bị gian nhân sử dụng, đây cũng không phải chuyện tốt, lúc trước Hắc Ám đại đế từng hấp thu lực lượng của đệ tử Khương tộc trong kiếp số, Đại Đạo Chi Nhãn liên hệ, đây là thiên phú của Khương tộc chúng ta, nếu không thêm vào lợi dụng, quá lãng phí, nhìn một chút Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc, bọn hắn đang một mực khai phá thiên phú của bản thân.

Khương Hồng Trần nghiêm túc nói, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Tuyên Đạo Thiên Hoàng.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng nhíu mày, trong lòng hắn cũng đang xoắn xuýt.

Luận thiên phú, Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc xác thực khai phá mạnh hơn Khương tộc, Khương tộc chẳng qua là thế lực lớn thôi.

- Đừng đợi, bây giờ Tiên đạo phát triển sao mà nhanh, các phương giáo phái đều đang trùng kích Đại La Kim Tiên, nếu như Khương tộc sinh ra một vị Đại La Kim Tiên, lại đưa thân vào danh sách năm vị trí đầu, danh vọng lớn biết bao!

Khương Hồng Trần tiếp tục thuyết phục.

Chúng sinh đều cho rằng Tiên đạo Tam Thánh, Đế Tuyệt, Thủy Diễn sắp thành năm vị Đại La Kim Tiên trước nhất, dưới loại tình huống này, ai có thể đánh vỡ loại ngôn luận này, người đó có thể danh chấn Tiên đạo, thậm chí đạt được vị trong Tử Tiêu cung coi trọng.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng híp mắt hỏi:

- Ngươi nghĩ làm thế nào? Hi sinh Khương tộc, thành toàn ngươi?

Khương Hồng Trần lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, trẫm muốn trợ giúp Khương Thiên Mệnh! Với thiên tư của Trẫm, không sớm thì muộn sẽ đi đến Đại La Kim Tiên, không cần đến ngoại lực, huống hồ, trẫm thân làm Nhân Hoàng, không thích hợp quá cấp tiến, nhưng các đệ tử Khương tộc khác thì khác biệt, cho nên trẫm muốn lấy lực lượng một tộc trước đẩy ra một vị Đại La Kim Tiên.

Lời này ngược lại để Tuyên Đạo Thiên Hoàng thở dài một hơi, nếu như Khương Hồng Trần là vì chính mình, vậy hắn lo lắng Khương Hồng Trần có thể càng ngày càng cực đoan hay không.

Càng nghĩ, cuối cùng Tuyên Đạo Thiên Hoàng vẫn thỏa hiệp.

Hắn lúc này gọi Khương Uyên sáng lập huyết mạch chi pháp đến.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang đưa ra ý chí, hắn có thể thấy quá khứ, tương lai càng ngày càng xa, đưa ra ý chí cũng càng ngày càng nhiều, hiện tại Tiên đạo, cơ hồ mỗi một phe thiên địa độc lập, tất cả đều có ý chí của hắn chuyển thế, trải nghiệm nhân gian muôn màu, củng cố lý giải của hắn về Đại Đạo.

Đột nhiên, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía một phương hướng.

Đó là phương hướng của Kinh Tuyệt.

Khương Nghĩa đang đại chiến cùng Vĩnh Hằng Thần Tôn của Kinh Tuyệt.

Từ sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu cung kết thúc, Khương Tú thủy chung không yên lòng Kinh Tuyệt, thế là lại điều động tiên thần tiến đến điều tra, cầm đầu là một Tiên thần Đại La, mang theo hơn mười vị Tiên Đế chui vào lĩnh vực Kinh Tuyệt, nhưng vẫn bị Kinh Tuyệt phát hiện, cứ như vậy, bạo phát một trận đại chiến.

Cuối cùng, nhóm tiên thần bị diệt, nhưng bọn hắn móc nối cùng Phong Thần bảng, Phong Thần bảng bất diệt, bọn hắn bất tử.

Sau một trận chiến này, Kinh Tuyệt ý thức được Tiên đạo đã chú ý tới mình, bọn hắn không chỉ không có tránh né, ngược lại chủ động khai chiến, xâm lấn một phương thiên địa Tiên đạo.

Thế là, Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa nghe tin tức đi tới, một mình xông Kinh Tuyệt.

Bên trong cảm giác của Khương Trường Sinh, Khương Nghĩa đã sắp đột phá Đại La Kim Tiên, ở trước mắt điều này, hắn không có lựa chọn đột phá, mà lao thẳng tới Kinh Tuyệt, rõ ràng trong lòng hắn, Tiên đạo quan trọng hơn xa so với mình.

Trong Đại Thiên thế giới, cũng không thể đột phá, cưỡng ép đột phá, đưa tới kiếp nạn cực kỳ đáng sợ.

Theo một mạch chủ của Đạo Môn quan sát, xác xuất thành công trong phạm vi khí vận Tiên đạo độ kiếp không đến một thành, bao gồm hết thảy cảnh giới.

Khương Trường Sinh vẫn hết sức quan tâm đứa cháu trai này, mặc dù con cháu rất nhiều, nhưng người có thể cùng hắn sinh ra nhân quả mật thiết, ít càng thêm ít.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ, lúc này đưa tay, ngón trỏ tay phải chỉ về Kinh Tuyệt phía xa, trong chốc lát, Thiên Đạo khí vận phun trào, phía trên Đại La tiên vực hình thành một con đường lớn màu vàng kim, dùng tốc độ cực nhanh kéo dài tới sâu trong hư không.

Chương 1500 - Chiến thần quyền lực (2)

Ven đường, vô số sinh linh đang đi đường ngẩng đầu nhìn lại, trong chốc lát, bọn hắn đều đạt được Thiên Đạo cảm ứng.

Tiên đạo gặp khó, thừa Thiên trợ giúp.

Tu Tiên giả tu vi thấp do dự, phàm là sinh linh đi đến Tiên Đế chi cảnh dồn dập nhảy lên hoàng kim Đại Đạo, khí tức thoáng qua tan biến ở sâu trong hư không.

Những Đại La còn đang bế quan tựa hồ cảm nhận được cái gì, dồn dập mở mắt, lách mình xuất tràng, bọn hắn xa xa nhìn lại, liếc mắt đã nhìn thấy hoàng kim Đại Đạo đang nằm hư không, đồng thời hiểu rõ lai lịch cùng tác dụng của con đường này, bọn hắn dồn dập rơi vào trên đường lớn màu vàng kim, trong chốc lát, bọn hắn cảm giác hư không đang lấy tốc độ mà bọn hắn không thể nào hiểu được rút lui.

- Đây là lực lượng Thiên Đạo?

- Thật nhanh!

- Kinh Tuyệt à, quả nhiên là bọn hắn, từ sau Tham Nhân, thật lâu mới có đạo thống dám tính toán chúng ta.

- Ha ha ha, Thiên Đạo tự mình đưa chúng ta tham chiến, Kinh Tuyệt tính là người thứ nhất.

- Nguyên lai Thiên Đạo còn có dạng năng lực này, sau này mở ra cuộc chiến đạo thống, càng thuận tiện.

Đám tu tiên giả trên đường lớn màu vàng nghị luận ầm ĩ, phần lớn đều hết sức hưng phấn, cũng không e ngại đối với đại chiến tiếp theo.

Càng ngày càng nhiều sinh linh Tiên đạo gia nhập hoàng kim Đại Đạo, nhất là Đại La tiên vực cùng với xung quanh, đếm không hết Tu Tiên giả như mũi tên mưa bắn về phía hoàng kim Đại Đạo, hùng vĩ vô song.

Mộ Linh Lạc cũng đã bị kinh động, số lượng lớn khí tức cùng bay về một phía, từ xưa đến nay, còn chưa xuất hiện qua chuyện như vậy, nàng trợn mắt đi nhìn, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

- Đó là Thiên Đạo?

Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi.

Khương Trường Sinh nhìn kiệt tác của mình, cười nói:

- Nếu ta là lại đẩy một vị Chiến thần, giao phó cho hắn thần quyền Thiên Đạo nhất định, dẫn đầu Tiên đạo chinh chiến, nàng cảm thấy thế nào?

Mộ Linh Lạc lấy lại tinh thần, nói:

- Vậy dĩ nhiên là chuyện tốt, Đại Thiên thế giới quá bao la, hết thảy đạo thống đều rất khó trong khoảng thời gian ngắn ngưng tụ lực lượng của toàn bộ đạo thống, nếu có Chiến Thần có thể làm được điểm này, nhất định có trợ giúp rất lớn đối với Tiên đạo phát triển sau này.

Khương Trường Sinh cười cười, trong lòng bắt đầu suy nghĩ ứng cử viên.

Khương Nghĩa không được, tiểu tử này ưa thích làm bừa, làm một mình.

Đấu Chiến tiên thánh Tô Dần cũng có thể, chẳng qua là hắn đã có thần quyền giám sát tiên thần, không thể lại mở rộng thần quyền.

Bên trong hư không, Khương Nghĩa đang giao chiến cùng Vũ Y nam tử của Kinh Tuyệt, tay cầm thần thương, hắn không ngừng khởi xướng tiến công, không ngừng bị đánh lui, Đại La Thần Tướng trên người đang không ngừng ngưng tụ.

Vũ Y nam tử cầm một khỏa quả cầu ánh sáng trong tay, tựa như nắm hạo nhật, hắn lạnh lùng nghiêm mặt, nhìn chằm chằm Khương Nghĩa, lạnh giọng nói:

- Hắc Ám đại đế, ngươi không phải đối thủ của ta, ngươi thật phải chết ở chỗ này?

Nếu không phải xem ở đối phương là cháu trai của Đạo Tổ, hắn đã sớm tru diệt đối phương.

Chuôi Đại Đạo thần binh này mạnh hơn, cũng không có khả năng thay đổi thực lực sai biệt giữa hắn và Khương Nghĩa.

Hắn là Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Khương Nghĩa giơ cao thần thương, gầm thét một tiếng, khí thế phóng đại, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán chợt trợn to, bắn ra một đạo hắc quang, trong nháy mắt bao phủ Vũ Y nam tử.

Một giây sau, Vũ Y nam tử vung tay áo xua tan hắc quang, hắn giơ cao tay phải lên, hạo nhật trong tay bắn ra vô số liệt diễm, giống như ngàn tỉ Hỏa Long lao thẳng tới Khương Nghĩa, khiến cho Khương Nghĩa không chỗ có thể trốn.

Khương Nghĩa vung vẩy thần thương, dùng pháp lực bản thân tăng lớn lực lượng Đại Đạo Thần binh ngăn cản, vẫn ngăn không được như trước.

Thân thể gặp phải vô số kể oanh tạc, thịt nát xương tan, chỉ còn lại có hồn phách.

Đối với Đại La mà nói, hồn phách còn kiên cố hơn thân thể.

Vũ Y nam tử đi theo thu tay lại, hư không tàn phá có vô số liệt diễm co vào, trở lại trong lòng bàn tay của hắn, hắn buông cánh tay xuống, không tiếp tục tiến công.

Khương Nghĩa khôi phục thân thể, không tiếp tục khởi xướng tiến công, theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trong hư không tối tăm phía sau Vũ Y nam tử xuất hiện từng ánh sao, cấp tốc biến lớn, đếm không hết cường giả Kinh Tuyệt đang chạy đến, hào quang trên người bọn họ chiếu rọi hư không tối tăm.

Khương Nghĩa nỗ lực bình phục tâm cảnh, hắn biết lần này phải thua.

Một chọi một, hắn không phải đối thủ của địch nhân, lại là một mình chiến đấu hăng hái, đánh đến một bước này, hắn muốn chạy trốn cũng không có cơ hội.

Trực giác nói cho hắn biết, còn có địch nhân mạnh hơn âm thầm bên trong nhìn trộm, đối phương rõ ràng nhìn chằm chằm Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, khiến cho Đại Đạo Chi Nhãn của hắn cảm thấy nhói nhói.

- Thúc thủ chịu trói đi, xem ở phân lượng ngươi là cháu trai của Đạo Tổ, ta có thể không giết ngươi.

Vũ Y nam tử một mặt khinh miệt nói, vị Hắc Ám đại đế uy chấn Đại Thiên thế giới này cuối cùng không phải đối thủ của

hắn.

Mặt mày Khương Nghĩa đầy âm u, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mặt hắn lộ ra nụ cười quỷ dị.

Gặp hắn không trả lời thậm chí còn đang cười, Vũ Y nam tử không còn kiên nhẫn, lúc này quát:

- Nếu không muốn, vậy liền đi chết đi!

Oanh!

Vũ Y nam tử vừa dứt lời, sâu trong hư không phía sau Khương Nghĩa truyền đến tiếng nổ vang rền đinh tai nhức óc, cả kinh hết thảy cường giả Kinh Tuyệt định thần nhìn lại, chỉ thấy một vệt kim quang đang lao nhanh đến.

Bên trên kim quang, một tôn cự phật cao mười triệu dặm đang ngồi, ánh vàng lập lòe, thần uy hạo đãng.

Chính là Vạn Phật thủy tổ.

- A Di Đà Phật, Vĩnh Hằng Thần Tôn khi dễ tiểu bối tính cái gì, sao không chiến cùng bản tọa một trận.

Tiếng Vạn Phật thủy tổ vang lên, ngữ khí cường ngạnh, lộ ra một cỗ sát ý.

Phật Đạo từ bi, nhưng Vạn Phật thủy tổ khai sáng Phật Đạo lại rất không mềm yếu khi đối ngoại, hắn một mực là một trong tồn tại cường thế nhất của Tiên đạo.

Chương 1501 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (1)

Phía sau Vạn Phật thủy tổ, trên đường lớn màu vàng kim trông không đến phần cuối có lần lượt từng bóng người đứng thẳng, không thể ít hơn nếu so với số lượng sinh linh của Kinh Tuyệt ở phía trước.

Từng tôn Đại La tản mát ra khí thế cường đại của mình, Vũ Y nam tử cả kinh động dung, hắn không nghĩ tới Tiên đạo trợ giúp tới nhanh như vậy.

Tốc độ của đường lớn màu vàng còn nhanh hơn so với giác quan của hắn.

Trong chớp nhoáng này, hắn cảnh giác.

Hắn cũng không phải kiêng kị Vạn Phật thủy tổ, chỉ lo lắng Đạo Tổ đến.

Trên đường lớn màu vàng, lần lượt từng bóng người bay lên bay lên, liên tục tế ra pháp bảo của mỗi người, các loại hào quang lấp lánh hư không Đại Thiên thế giới.

Cùng lúc đó.

Chỗ sâu trong Kinh Tuyệt, bên trong Đại Đạo cấm ngục.

Vĩnh Hằng Tuyệt đứng trước mặt Đạo Côn Luân, tay phải cách không nhắm ngay cái trán Đạo Côn Luân, khí tức năng lượng màu xanh lam kết nối hai bên, Đạo Côn Luân nhíu chặt lông mày.

Vĩnh Hằng Tuyệt quay đầu nhìn lại, hừ lạnh nói:

- Không nghĩ tới cuối cùng vẫn tới, cũng không biết Đạo Tổ có đến hay không.

- Ngươi cầu nguyện lão nhân gia ông ta không có đến, bằng không ngươi sẽ chết rất thảm.

Đạo Côn Luân nhắm hai mắt, cắn răng nói.

Vĩnh Hằng Tuyệt đang đọc đến trí nhớ của hắn, bị Đại Đạo cấm ngục áp chế, hắn căn bản không có cách ngăn cản, thậm chí ngay cả tự vẫn đều làm không được, hắn như là khôi lỗi, mặc kệ bài bố.

Vĩnh Hằng Tuyệt khẽ nói:

- Đạo Tổ tới lại như thế nào, chúng ta dám ra tay với Tiên đạo, tự nhiên có chuẩn bị, những cường giả khác của tộc ta cũng tới, Đạo Tổ mạnh hơn, có thể hạ gục mười hai vị tồn tại phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn sao?

Nghe vậy, sắc mặt Đạo Côn Luân không có biến hóa, chẳng qua lâm vào trong trầm mặc.

Hắn ở trong lòng lặp lại tình báo này, hi vọng lão sư có thể nghe được.

Mặc dù không nghe thấy, hắn cũng tin tưởng lão sư có thể hạ gục đám cường địch này, dù sao cho tới bây giờ, lão sư chưa từng bại qua cũng không ai có thể khiến lão sư chật vật qua.

Vĩnh Hằng Tuyệt thu tay lại, xoay người sang chỗ khác.

- Ta đi trước nhìn một cái Đạo Tổ có dám đến hay không, nếu như hắn thật tới, vậy ngươi không còn giá trị lợi dụng.

Vĩnh Hằng Tuyệt vứt xuống lời này liền biến mất tại chỗ.

Bên trong hư không, Tiên đạo, Kinh Tuyệt đều chiếm một bên hư không, hai cỗ khí vận cường đại địa vị ngang nhau, hai bên đều có liên tục không ngừng sinh linh chạy đến, cũng có sinh linh đến từ đạo thống khác đi ngang qua phụ cận, bị quấy nhiễu tới.

Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Thiên Đế, Khương Hồng Trần, Bỉ Ngạn đạo quân, Kiếm Đế, Bắc Đấu chân nhân, Tiêu Hòa nương nương, Luân Hồi đại đế các Đại La Thần Tướng sánh đôi mà đứng, từng người khí thế to lớn.

Đệ tử các giáo đã bắt đầu bày trận, từ khi Tiên đạo thành lập đến nay, trải qua lượng kiếp, xuất hiện qua vô số lần đối ngoại chiến tranh, có thể đi đến một bước này, Tu Tiên giả đều là thân kinh bách chiến, đối với trận đạo thống đại chiến trước nay chưa có này, bọn hắn cũng không có bối rối, chỉ có vô hạn chờ mong.

Kinh Tuyệt lại như thế nào.

Đạo thống ngã vào Tiên đạo dưới chân sao mà nhiều?

- Hừ! Kinh Tuyệt thần tôn, Kinh Tuyệt chỉ sinh ra một vị Vĩnh Hằng Thần Tôn là ngươi, tội gì muốn chết?

Một tiếng hừ lạnh tiếng truyền đến, chỉ thấy Chu Quái thần tôn đạp lên hoàng kim Đại Đạo mà tới, hòa thành từng đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đa đi đến bên cạnh Thiên Đế.

Nhìn thấy Chu Quái thần tôn, Vũ Y nam tử thân là Kinh Tuyệt thần tôn nhíu mày.

Chu Quái thần tôn, Vạn Phật thủy tổ đã là hai tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn, tình huống cũng không tốt.

Nếu như Đạo Tổ lại ra tay.

Tâm thần Kinh Tuyệt thần tôn dần dần tập trung vào tầm mắt, ánh mắt nhìn về phía phía sau hoàng kim Đại Đạo, tựa hồ mong muốn tìm thân ảnh của Đạo Tổ.

Bên trong rất nhiều thân ảnh của Tiên đạo, có một người đang nhìn đường lớn màu vàng dưới chân, chính là Tất Liễu thần tôn tới từ Thần Đạo trong Hư Không Vô Tận.

Tất Liễu thần tôn sinh ra tại Hư Không Vô Tận, trong chiến đấu ở đây, nàng lộ ra không có ý nghĩa, mặc dù nàng đã là Đại La Siêu Thoát.

- Đầu Thiên Đạo này chẳng lẽ là Đạo Tổ bắt chước Thần Đạo của ta.

Tất Liễu thần tôn yên lặng suy nghĩ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Nàng không thể không thừa nhận, so sánh cùng Thiên đạo, Thần Đạo của nàng quá nhỏ bé, căn bản không đáng giá nhắc tới.

Phía trước nhất, Khương Nghĩa nâng lên thần thương, nhìn lại chúng sinh phía sau, trong lòng có loại tâm tình kích động trước nay chưa có.

Hắn lần đầu tiên được nhiều sinh linh Tiên đạo như thế trợ giúp, trước đó ở bên trong Tiên đạo, những người này từng người e ngại hắn, có đôi khi khiến cho hắn lạnh lòng.

Nhưng lúc hắn sắp bỏ mình, những tồn tại bị hắn khinh thường, chán ghét, không nhìn, đều tới.

Giờ khắc này, bọn họ đều vì Tiên đạo mà chiến.

Bọn hắn đều là người trong đồng đạo.

- Đã như vậy, vậy thì khai chiến đi.

Khương Nghĩa giơ thần thương lên, hăng hái nói, dứt lời, hắn trước tiên lao thẳng tới Kinh Tuyệt thần tôn.

- A Di Đà Phật!

Vạn Phật thủy tổ cao giọng quát, đi theo đưa tay, huy chưởng đánh tới.

Kinh Tuyệt thần tôn giơ hạo nhật trong tay lên, phía sau là vô số cường giả Kinh Tuyệt đánh tới.

Trận đại chiến đỉnh cao giữa hai đạo thống chính thức bùng nổ.

Hai bên đều hội tụ đại bộ phận chủ lực, chiến trường kéo dài vô số, như hai cỗ hồng lưu đụng vào nhau, chiếm cứ toàn bộ hư không.

Khương Nghĩa trước tiên chiến cùng một chỗ cùng Kinh Tuyệt thần tôn, Chu Quái thần tôn đuổi theo kịp, cùng hắn kề vai chiến đấu, hai người hợp lại, trong thời gian cực ngắn áp chế Kinh Tuyệt thần tôn.

Khương Tiển cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, suất lĩnh thiên binh thiên tướng của mình, dùng thiên trận đánh tới, thế không thể đỡ, mục tiêu trực chỉ thiên địa Kinh Tuyệt.

Không chỉ là hắn, còn có rất nhiều Thiên Quân cùng đệ tử Đạo Môn cũng như thế, trận đại chiến này có thể không chỉ vì cứu vớt Khương Nghĩa, công phá Kinh Tuyệt mới là mục tiêu hàng đầu.

Từ khi Kinh Tuyệt khởi xướng chiến tranh bắt đầu, Thiên Đình tổn thất không ít tiên thần, thề muốn báo thù.

Chương 1502 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (2)

Mà Đạo Môn thì là muốn tìm tìm Đạo Côn Luân, gần đây, đạo thống xâm chiếm Tiên đạo ít càng thêm ít, đạo thống có thực lực đuổi bắt Đạo Côn Luân, bọn hắn chỉ có thể suy nghĩ Kinh Tuyệt.

Tử Vi đại đế Khương Tú chỉ huy một nhánh Thiên Quân, sắc mặt hắn cũng không ngưng trọng, ngược lại lộ ra nụ cười.

Động tĩnh này tất nhiên sẽ kinh động gia gia, Kinh Tuyệt xong.

Hắn đã sớm phát giác Kinh Tuyệt có ý xấu đối với Tiên đạo, cũng đã nói với gia gia, nhưng gia gia không động, trong những năm này, hắn thường xuyên sầu lo về việc này, hôm nay cuối cùng khai chiến, tảng đá treo cao trong lòng của hắn cuối cùng hạ xuống.

Đến nỗi có thể thắng hay không, hắn căn bản không đi nghĩ.

Tất nhiên sẽ thắng.

Lúc trước hắn lo lắng Kinh Tuyệt trù tính, hoặc đánh lén, bây giờ Tiên đạo dùng lực lượng đông đảo như thế chủ động khai chiến, sao sẽ bị thua.

Nghĩ tới đây, Khương Tú phóng đại chiến ý.

Khương Nghĩa, Chu Quái thần tôn hợp lại, đủ để áp chế Kinh Tuyệt thần tôn, khi Vạn Phật thủy tổ ra tay, Kinh Tuyệt thần tôn triệt để ngăn không được.

Ngay cả sức chiến đấu cao nhất đều bị áp chế, sĩ khí tự nhiên giảm nhiều.

Bất quá nơi này là lĩnh vực của Kinh Tuyệt, chúng sinh Kinh Tuyệt không có nơi để rút lui.

Khương Nghĩa vung lên thần thương, đánh Kinh Tuyệt thần tôn bay vào Phật Quốc bên trong lòng bàn tay của Vạn Phật thủy tổ, sau đó đi theo Chu Quái thần tôn cùng nhau tiến vào bên trong.

Đúng lúc này.

Đến từ phương hướng Kinh Tuyệt, trong bóng tối vô cùng xa xôi phát ra một đạo cường quang, một đạo thân ảnh mạnh mẽ vô song chạy nhanh đến, đánh nát hư không dọc đường, để không gian hóa thành mảnh vỡ, quấy Đại Đạo linh khí, hình thành gió lốc Diệt Thế doạ người.

Vạn Phật thủy tổ tựa hồ cảm nhận được cái gì, đột nhiên giương mắt, quanh người ngưng tụ ra muôn vàn cánh tay, cùng nhau đẩy về một phương hướng đi

Một thân ảnh mang theo khí thế không thể ngăn cản đột kích, cuốn bay vô số sinh linh ven đường, hắn đập tới một quyền, dùng tư thái bá đạo tuyệt đối đánh nát muôn vàn cánh tay của Vạn Phật thủy tổ, chấn động đến Vạn Phật thủy tổ lui nhanh.

Một màn này để vô số người quay đầu.

Người tới là một nam tử người khoác chiến giáp màu vàng, dáng người bá khí, tóc dài tùy ý phất phới, còn dài hơn so với

thân thể, nắm chặt hai quả đấm, hiển thị rõ khí thế không ai bì nổi.

Hắn hơi hơi nâng cằm, bễ nghễ nhìn Vạn Phật thủy tổ.

Vạn Phật thủy tổ ổn định thân hình, chắp tay trước ngực, mở lời:

- A Di Đà Phật! Lực lượng của các hạ thật bá đạo, xin hỏi tên của các hạ?

Kinh Tuyệt lại có hai tôn Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Trách không được dám khiêu khích Tiên đạo.

Bằng vào vừa rồi giao thủ, hắn hiểu rõ mình tuyệt không phải đối thủ của đối phương.

- Hoàng Kinh Tuyệt!

Kim giáp nam tử nâng tay phải lên, một cỗ lực lượng Đại Đạo cường đại sôi trào ở trong cơ thể hắn, ngưng tụ ra một thanh đại đao.

Một tay hắn cầm đao, nộ bổ về phía chúng sinh Tiên đạo.

Vạn Phật thủy tổ chợt quát một tiếng, Kim Thân xuất phát ra kim quang, ngưng tụ thành một kim phật vạn tay, ngăn cản một đao này.

Chém ra một đao, một đao khí sáng chói trong nháy mắt trảm phá kim phật vạn tay.

Trong chốc lát, vô số Tu Tiên giả cảm nhận được khí tức tử vong, bao gồm cả Đại La Siêu Thoát.

Bên ngoài khí vận Tiên đạo, Đại La Siêu Thoát cũng sẽ chết!

Đúng lúc này.

Đao khí sáng chói hư không tiêu thất, những sinh linh Tiên đạo bị khí tức tử vong bao phủ có loại cảm giác trở về từ trong vực sâu của tử vong, rung động lòng người.

Tất cả mọi người định thần nhìn lại, phát hiện bên trong hư không nhiều thêm một đạo thân ảnh, người kia ngồi bên trên một bảo tọa, bao quanh là tử khí thần bí, pháp bảo bộc phát ra cường quang che đậy nửa người trên của hắn, nhưng dù cho

như thế, thân hình của hắn cũng để vô số sinh linh Tiên đạo tham chiến xúc động.

- Đạo Tổ!

Có người la thất thanh, hấp dẫn càng nhiều sinh linh quay đầu nhìn lại.

Dáng người Đạo Tổ trong nháy mắt để hết thảy sinh linh Tiên đạo máu nóng sôi trào, một trận chiến này lại có Đạo Tổ ra tay.

Hoàng Kinh Tuyệt híp mắt mắt nhìn đi, giờ khắc này, cảm thụ của hắn giống như Vạn Phật thủy tổ.

Hắn tuyệt không phải đối thủ của người này.

Khương Trường Sinh hơi lộ ra lười biếng ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt của hắn liếc xéo Hoàng Kinh Tuyệt.

49999 vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Chỉ kém một vạn Thiên Đạo giá trị hương hỏa đã có thể vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Tên này đang cố ý đè ép cảnh giới?

Khương Trường Sinh rất có hứng thú đối với Hoàng Kinh Tuyệt, bất quá Hoàng Kinh Tuyệt cũng không phải nguyên nhân hắn chân chính hiện thân.

- Ra đi, hà tất ẩn giấu.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, Hoàng Kinh Tuyệt nghe được nhíu mày.

Sau khi Hoàng Kinh Tuyệt tiến vào chiến trường đã cảm nhận được từng luồng ý niệm nhìn trộm làm hắn bất an, hắn không thể cảm giác ra những ánh mắt này tới từ đâu.

Hắn còn không biết Kinh Tuyệt phát sinh cái gì, chẳng qua cảm nhận được Kinh Tuyệt gặp khó, cho nên mới nhanh chóng lao tới.

- Ha ha, Tiên đạo Đạo Tổ quả nhiên bất phàm, có thể phát giác được chúng ta tồn tại.

Vĩnh Hằng Tuyệt tiếng vang lên, trong giọng nói xen lẫn một tia phấn khởi.

Chiến tranh trong hư không còn đang tiếp tục, nhưng hai bên đều chú ý tới Đạo Tổ cùng Hoàng Kinh Tuyệt, hiện tại xem ra, còn có chí cường giả thần bí sắp đến.

Cũng không biết thuộc về phương đạo thống nào.

Khương Trường Sinh không động chờ đợi đối phương hiện thân.

Chỉ thấy phía trước hắn vạn dặm, lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện, cầm đầu chính là Vĩnh Hằng Tuyệt, tăng thêm hắn, hết thảy mười hai thân ảnh, trên người từng người tràn dâng khí diễm Đại Đạo, giống như mười hai đầu Đại Đạo hiện thân tại đây.

Vạn dặm khoảng cách sao mà gần, sao mà nguy hiểm.

Vĩnh Hằng Tuyệt trêu tức nhìn Đạo Tổ, một bộ dáng ăn chắc Đạo Tổ.

- Đạo Tổ, ngươi cũng đã vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, đi đến cảnh giới Vĩnh Hằng Chí Thượng, mặc dù không rõ ràng ngươi như thế nào nhảy vọt cảm giác của tộc ta đi đến cảnh giới này, nhưng ngươi mạo phạm Đại Đạo, mạo phạm tộc ta, hậu quả chỉ có thể là vạn kiếp bất phục.

Vĩnh Hằng Tuyệt lạnh lùng nói, các cường giả Vĩnh Hằng tộc hai bên hắn từng người mặt không biểu tình, ánh mắt toàn đều đã khóa chặt Khương Trường Sinh.

Chương 1503 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (1)

Nghe Vĩnh Hằng Tuyệt nói lời mạnh miệng, Khương Trường Sinh nhịn không được bẻ bẻ cổ, bất quá động tác của hắn bị pháp bảo thần quang che đậy, không ai có thể thấy rõ.

Vĩnh Hằng tộc?

Nghe cái tên là rất mạnh.

Khương Trường Sinh phát hiện trên người Chu Quái thần tôn, Kinh Tuyệt thần tôn đều có nhân quả của mười hai vị cường

giả Vĩnh Hằng tộc này, mà loại nhân quả này không phải giao tiếp sinh ra, hắn lần đầu tiên nhìn thấy loại nhân quả này.

Có điểm giống nhân quả giữa chúng sinh Thiên Đạo và hắn.

Vĩnh Hằng tộc.

Vĩnh Hằng.

Khương Trường Sinh bỗng nhiên suy nghĩ đến điều gì, lập tức hiểu được, trách không được đối phương nói hắn mạo phạm Đại Đạo.

Bất quá hắn sớm đã làm tốt chuẩn bị đối kháng Đại Đạo, lúc trước khi độ kiếp, hắn đã cảm nhận được sẽ có một kiếp này đến.

Lực lượng của hắn chính là thực lực bản thân, cùng với kẻ địch đoán không được thực lực của hắn.

Giống bây giờ đối phương rõ ràng cho rằng hắn chẳng qua là Vĩnh Hằng Chí Thượng, thật tình không biết, hắn đã đi đến Đạo Niệm chủ nhân càng cao, mà lại không phải Đạo Niệm chủ nhân bình thường.

- Vĩnh Hằng tộc? Chưa từng nghe tới, nhưng các ngươi tự xưng là cùng cấp với Đại Đạo, không cảm thấy đây mới là mạo phạm Đại Đạo sao?

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, âm thanh của hắn vang vọng toàn bộ chiến trường hư không, vô luận sinh linh Tiên đạo ở bao xa đều có thể nghe được, sau khi nghe được đều là trong lòng nhất định.

Âm thanh của Đạo Tổ cho bọn hắn lực lượng vô hạn, để bọn hắn không chút sợ hãi nào.

Vĩnh Hằng Tuyệt khẽ nói:

- Vô tri, Vĩnh Hằng tộc chính là đại biểu cho Đại Đạo, ngươi là dị số, không hiểu chính đạo, thôi, vậy đi chịu chết đi.

Dứt lời, khí thế của hắn bùng nổ, bao phủ toàn bộ hư không, không chỉ là hắn, mười một vị cường giả Vĩnh Hằng tộc khác cũng giống như thế, thậm chí có người mạnh hơn hắn.

Từ sau khi Vĩnh Hằng tộc hiện thân, Hoàng Kinh Tuyệt một mực đang quan sát, hắn âm thầm kinh hãi, những người này đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Hắn cũng chưa từng nghe nói qua Vĩnh Hằng tộc, trong lòng tràn ngập hoang mang, Kinh Tuyệt thế nào quấn quýt với những người này?

Còn có Tiên đạo, hắn sớm có nghe thấy về Tiên đạo, thậm chí tiếp xúc qua, hắn vẫn rất có hảo cảm đối với sinh linh Tiên đạo, phong trào luận đạo trog Tiên đạo khiến cho hắn hết sức tán thưởng, hắn cảm thấy đạo thống phải như vậy, mà không phải truyền thừa kẹp theo cảnh giới.

Làm sao, hôm nay lại muốn đối địch với Tiên đạo.

Mặc dù hoang mang, nhưng Hoàng Kinh Tuyệt vẫn có lập trường, hắn cũng sẽ không lưỡng lự, một khi có cơ hội, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh nâng lên tay trái, cách không thi triển Chưởng Trung Càn Khôn, trong nháy mắt để khí tức của mười hai vị cường giả Vĩnh Hằng tộc tan biến.

Sắc mặt mười hai vị cường giả Vĩnh Hằng tộc kịch biến, không thể động đậy, Vĩnh Hằng Tuyệt càng lộ vẻ mặt không thể tin được.

Lúc này, Khương Trường Sinh đi theo nâng tay phải lên, phía dưới tay trái, lòng bàn tay hướng lên trên, tay phải thì ép xuống lòng bàn tay trái.

Động tác của hắn không nhanh, nhưng các cường giả bị Vĩnh Hằng tộc Chưởng Trung Càn Khôn cố định lại cảm nhận được uy thế lớn lao, dưới tình huống bọn hắn không thể động đậy, bọn hắn cảm nhận được một loại cảm giác kinh dị khó tả.

Hoàng Kinh Tuyệt trừng to mắt, trong mắt hắn, Khương Trường Sinh cũng không chỉ vỗ tay đơn giản như vậy, hắn thấy được hai chưởng lớn vô hình, một đầu nắm lấy mười hai vị cường giả của Vĩnh Hằng tộc, một đầu đang ép xuống bọn hắn.

Ba!

Theo tay Khương Trường Sinh khép lại tựa như nhẹ nhàng vỗ tay, nhưng đạo âm thanh này lại truyền vào trong tai toàn bộ sinh linh, dị thường rõ ràng, không có chút chói tai.

Dưới cái nhìn soi mói của vô số sinh linh, mười hai vị cường giả Vĩnh Hằng tộc hư không tiêu thất, không còn tồn tại, hình thần câu diệt.

Cái này khiến hết thảy sinh linh thấy cảnh này trừng to mắt.

Lúc Vĩnh Hằng tộc xuất hiện sao mà bá đạo, lại thêm bọn hắn triển lộ ra khí thế, để Tiên đạo, Kinh Tuyệt cũng vì đó sợ hãi, cứ tưởng rằng sẽ là đại chiến dị thường kinh thiên động địa, không ngờ…

Hoàng Kinh Tuyệt cũng lộ vẻ mặt không thể tin được, không dám tin vào hai mắt của mình.

Kinh Tuyệt thần tôn mới trốn ra từ Phật Quốc há to mồm, trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm.

Xong cmnr!

Triệt để xong.

Đặt cược Vĩnh Hằng tộc, không ngờ lại đặt sai.

- Thế nào có khả năng… Hắn đến cùng là người gì …

Kinh Tuyệt thần tôn sống vô số năm, cũng chưa từng gặp qua nhân vật như vậy, mười hai vị tồn tại kinh khủng vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, lại bị Đạo Tổ chụp chết.

Mà lại là dùng một loại phương thức mười phần khinh miệt chụp chết.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng hiểu rõ vì sao Chu Quái thần tôn tâm cao khí ngạo cúi đầu trước Đạo Tổ.

Hắn mất hết can đảm, cả người lộ ra tử khí.

Hắn mặc dù như thế, nhưng chúng sinh Kinh Tuyệt lại không từ bỏ, ngược lại bởi vì bị kích thích, trở nên càng thêm điên cuồng.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, hướng lòng bàn tay trái phẩy phẩy, giống như đang vung đi tro tàn, sau đó hắn

khôi phục tư thế cũ, ngồi xem cuộc chiến giữa Tiên đạo và Kinh Tuyệt.

Đám người Vạn Phật thủy tổ, Khương Nghĩa lấy lại tinh thần mà, tiếp tục chiến đấu, đại chiến kéo dài.

Hoàng Kinh Tuyệt cắn răng, hắn không ngờ lại bay về phía Đạo Tổ.

- Ta không có khả năng e ngại ta không có khả năng e ngại bất kỳ cái gì người.

Hoàng Kinh Tuyệt ở trong lòng gầm thét, nỗ lực trấn áp hoảng hốt cùng tuyệt vọng trong lòng.

Mặc dù lý trí nói cho hắn biết, hắn không có khả năng thắng, hắn cũng muốn chiến, hắn không có đường lui.

Mà hắn chỉ có thể tìm Đạo Tổ, bởi vì không hạ gục Đạo Tổ, Kinh Tuyệt nhất định vong.

Nhìn xem Hoàng Kinh Tuyệt bay tới, Khương Trường Sinh dùng một tay chống đỡ mặt, hoàn toàn không có để hắn vào mắt.

Oanh!

Tiếng nổ kinh khủng vang vọng chư thiên hư không, toàn bộ hư không vì đó biến sắc, quy tắc Đại Đạo vô hình càng phun trào theo Hoàng Kinh Tuyệt vọt tới.

Hoàng Kinh Tuyệt không ngờ lại điều động lực lượng quy tắc Đại Đạo, giờ khắc này, hắn vượt qua dĩ vãng, thu được lực lượng trước nay chưa từng có.

Chương 1504 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (2)

Trong chốc lát, trong lòng Hoàng Kinh Tuyệt cũng lóe lên hoang mang, nhưng hắn đã không lo được nhiều như vậy, hắn dốc hết toàn lực, phát ra một kích mạnh nhất, giờ khắc này, thần lực trong tay hắn biến thành tia sáng Đại Đạo bắn ra, lấp lánh toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Đại La tiên vực ở cách đó vô cùng xa xôi đều bị tia sáng lạnh lấp lánh, vô số chúng sinh trong các đạo thống ngẩng đầu nhìn

lại.

Hoàng Kinh Tuyệt chém xuống một đao, tựa như muốn chém toàn bộ Đại Thiên thế giới thành hai khúc.

Thời gian giống như chậm dần, Khương Trường Sinh dùng tốc độ chúng sinh khó có thể lý giải được nâng lên ngón trỏ tay phải, cách không bắn ra một đạo Khí Chỉ.

Đây mới thực là Trần gia Khí Chỉ, không có ẩn chứa lực lượng Đại Đạo, nhưng dù cho như thế, cũng trong nháy mắt đánh tan công kích của Hoàng Kinh Tuyệt.

Lồng ngực Hoàng Kinh Tuyệt bị xuyên thủng, trong nháy mắt hóa thành sương máu.

Khương Trường Sinh theo đó cách không túm một cái, hút hồn phách của hắn vào trong lòng bàn tay.

Kinh Tuyệt thần tôn chỉ nhìn thấy con của mình vọt tới Đạo Tổ, sau đó hư không biến mất, khí thế cuồn cuộn mang đến cho hắn một tia hi vọng không còn sót lại chút gì.

- Không…

Kinh Tuyệt thần tôn phát ra tiếng gầm gừ khàn cả giọng, hắn điên cuồng muốn phóng tới Đạo Tổ, nhưng bị đám người Vạn Phật thủy tổ ngăn lại.

Nương theo lấy mười hai vị cường giả Vĩnh Hằng tộc ngã xuống cùng với Hoàng Kinh Tuyệt biến mất, Kinh Tuyệt đã đi về hướng mạt lộ, còn lại chẳng qua là trốn tránh mà thôi.

Khương Trường Sinh chậm rãi kéo tay phải ra, bốn ngón tay che đậy hồn thể Hoàng Kinh Tuyệt trong lòng bàn tay, không ai có thể phát hiện Hoàng Kinh Tuyệt còn sống.

Giờ phút này, Hoàng Kinh Tuyệt đứng ngẩn người, hồn thể run rẩy.

Một khắc vừa rồi, hắn cảm nhận được khí tức của tử vong.

Hắn chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Từ khi hắn sinh ra, thiên phú vô song, vang dội cổ kim, hạ gục từng thiên kiêu của Kinh Tuyệt, từ khi tiến vào Đại Thiên thế

giới, quét ngang cùng cảnh giới, thậm chí có thể vượt cảnh giới chiến đấu, hắn mô tả được hai chữ vô địch, nhưng giờ khắc này, hắn bại.

Bại đến bị đè đầu xuống đất.

Hắn chậm rãi nhấc mắt nhìn đi, Đạo Tổ trong mắt hắn vĩ ngạn ra sao, chiếm cứ cả trời ở trong mắt của hắn.

Mặc dù cách gần như thế, hắn cũng thấy không rõ khuôn mặt của Đạo Tổ.

Sau một lát hốt hoảng, hắn thanh tỉnh.

Hắn không có chết, Đạo Tổ không muốn giết hắn?

Âm thanh của Khương Trường Sinh lúc này vang lên:

- Tên Kinh Tuyệt có ý nghĩa gì?

Hoàng Kinh Tuyệt không rõ ý hắn, nhưng vẫn vô ý thức trả lời:

- Kinh triệt Đại Đạo, tuyệt đỉnh trên đỉnh.

- Ngươi cảm thấy Kinh Tuyệt Bây giờ còn đang đi đường này, vì sao muốn dựa vào Vĩnh Hằng tộc?

Hoàng Kinh Tuyệt yên lặng, hắn căn bản không biết Vĩnh Hằng tộc là lai lịch ra sao, lại càng không biết phụ thân cùng Vĩnh Hằng tộc đã đạt thành ước định như thế nào.

- Đạo thống chi tranh, ngươi tồn ta vong, ngươi hẳn là rõ ràng, Kinh Tuyệt nên vong, nhưng Tiên đạo khác biệt đạo thống bình thường, Tiên đạo cũng có hùng tâm chiếm đoạt Đại Thiên thế giới, cũng không phải đi con đường đuổi tận giết tuyệt, làm bản thân lớn mạnh, nếu ngươi như nguyện vì Kinh Tuyệt cúi đầu, bái ta làm thầy, ta sẽ buông tha Kinh Tuyệt.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, hắn thấy được một tia khí tức không tầm thường trên người Hoàng Kinh Tuyệt.

Chính là vừa rồi, dưới cơn thịnh nộ, Hoàng Kinh Tuyệt không ngờ lại có thể điều động hết thảy lực lượng quy tắc Đại Đạo trong hư không.

Tên này không đơn giản.

Còn điều này, Hoàng Kinh Tuyệt tận mắt thấy cường giả Vĩnh Hằng tộc chết thảm trong tay hắn, lại dám ra tay với hắn, phần khí phách này, khiến cho hắn tán thưởng.

Dám vì đạo thống làm đến bước này, sau này gia nhập Tiên đạo, cũng dám vì Tiên đạo khiêu chiến Đại Đạo.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Hoàng Kinh Tuyệt nguyện ý cúi đầu.

Nghe vậy, Hoàng Kinh Tuyệt động dung, hồn thể lần nữa run rẩy lên.

Để cho hắn cúi đầu?

Thế nào có khả năng.

Nhưng nghe bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét, cảm thụ được khí vận của Kinh Tuyệt nhanh chóng giảm xuống, hắn càng không có cách nào từ chối.

Giờ khắc này, Hoàng Kinh Tuyệt nắm chặt hai quả đấm, lâm vào trong do dự thật khó khắn.

Đáng giận.

Hoàng Kinh Tuyệt gần như sụp đổ.

- Đạo Tổ! Ngươi tru con ta, ta muốn ngươi chết!

Tiếng gầm gừ cuồng loạn của Kinh Tuyệt thần tôn truyền đến, nghe nói như thế, Hoàng Kinh Tuyệt cơ hồ phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, vội vàng hô:

- Ta nguyện cúi đầu! Ta nguyện cúi đầu!

Nói xong, hắn đột nhiên quỳ xuống, không ngừng hướng Khương Trường Sinh dập đầu.

Hắn buông xuống kiêu ngạo của Hoàng Kinh Tuyệt.

Khương Trường Sinh phun ra một ngụm chữ:

- Ngừng!

Trong chốc lát, toàn bộ chiến trường hư không, toàn bộ sinh linh đều bị lực lượng vô hình định trụ, không thể động đậy,

bọn hắn đều có thể thấy kẻ địch trước mắt đang lộ ra mặt mũi dữ tợn.

- Hoàng Kinh Tuyệt dam vì chúng sinh của đạo thống mà cúi đầu, ngươi thu được thứ quan trọng hơn so với thiên tư, thực lực, Kinh Tuyệt, các ngươi nên cảm tạ các ngươi có được Hoàng Kinh Tuyệt, Đại Thiên thế giới rất lớn, có dã tâm rất bình thường, nhưng trêu chọc tồn tại không nên trêu chọc, đó chính là kiếp số của các ngươi.

- Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo có tình, nhớ tới Kinh Tuyệt cùng Tiên đạo không có huyết hải thâm cừu, bây giờ các ngươi quay đầu là bờ còn kịp, từ nay về sau, Kinh Tuyệt nhập vào Tiên đạo, đến nỗi Hoàng Kinh Tuyệt, sau này sẽ là đồ đệ của ta.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Anh mắt Kinh Tuyệt thần tôn lập tức thay đổi.

Hoàng Kinh Tuyệt còn sống?

Trong chúng sinh Kinh Tuyệt, có người phẫn nộ, có người tràn ngập sát ý, nhưng tuyệt đại đa số sinh linh đều thở dài một hơi.

Chu Quái gia nhập Tiên đạo, mặc dù mất hết mặt mũi, nhưng Chu Quái sống được thật tốt, dưới tình huống đứng trước con đường chắc chắn phải chết, có thể sống tự nhiên muốn sống, hơn nữa còn có thể sống được rất tốt, bọn hắn sao có thể không vui vẻ?

Khương Trường Sinh mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa quay người, hư không biến mất ở trong hư không.

Trở lại Tử Tiêu cung, hắn bắt đầu chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Đến nỗi Hoàng Kinh Tuyệt, bị hắn ném vào trong Đạo Giới, trước hết để cho hắn yên tĩnh một chút, suy nghĩ kỹ một chút.

Chương 1505 - Tiên Đạo thần thụ (1)

【 Tiên tuế năm 25688698, Vĩnh Hằng Tuyệt cầm đầu mười hai vị cường giả của Vĩnh Hằng tộc, một đài cường tộc mang theo Kinh Tuyệt đạo thống tập kích ngươi, ngươi thành công sinh tồn dsu khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trận sát

kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đại Đạo linh vật - Tiên Thiên Hồng Mông Thủy 】

Chờ trong chốc lát, Khương Trường Sinh cuối cùng chờ để sinh tồn ban thưởng.

Đại Đạo linh vật.

Còn không tệ.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí, Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Bàn Cổ thụ đều là Đại Đạo linh vật, trợ giúp đối với hắn rất lớn, cho nên nghe nói là Đại Đạo linh vật, Khương Trường Sinh vẫn cảm thấy rất chờ mong.

Hắn bắt đầu truyền thừa trí nhớ của Tiên Thiên Hồng Mông Thủy.

Tiên Thiên Hồng Mông Thủy, chính là một loại linh vật sinh ra tại thời kỳ Hỗn Độn sơ khai, đi qua nó chăm bón, bất kỳ cái gì đều có thể trưởng thành đến cực hạn của bản thân, mà lại là trạng thái hoàn mỹ không có bất kỳ tì vết gì.

Khương Trường Sinh mở mắt, bắt đầu lưỡng lự cho ai dùng.

Đây là thứ đoạt được từ cuộc chiến giữa đạo thống, cho cá nhân, có sai lầm bất công, chẳng thà đặt ở Chư Thiên Đại Đạo Thụ hoặc trên Bàn Cổ thụ, cả hai đều có thể bảo hộ Tiên đạo, để chúng sinh được lợi.

Càng nghĩ, ánh mắt của hắn rơi vào Chư Thiên Đại Đạo Thụ đứng ở phía trên Đại La tiên vực.

Bàn Cổ thụ thai nghén Bàn Cổ quả, cuối cùng cũng phản hồi vào Bàn Cổ hư ảnh, hắn cũng không muốn triệu hồi ra Bàn Cổ thật, trước đó khi độ kiếp, hư ảnh Bàn Cổ nhìn hắn một cái, đến nay khó quên.

Quỷ mới biết sau khi hư ảnh Bàn Cổ phục sinh sẽ là địch hay bạn.

Chẳng thà đặt ở Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Đại Đạo quả còn có thể trợ giúp Tiên đạo sản sinh ra càng nhiều thế hệ đại năng, ngoại trừ thực lực bản thân, hắn cũng hy vọng có thể tăng lên thực lực tổng hợp của Tiên đạo.

Đại La vẫ quá ít.

Cũng không biết năm nào mới có thể trưởng thành thành đạo thống như La Đạo.

Khương Trường Sinh đưa tay vung lên, Tiên Thiên Hồng Mông Thủy bay ra, phía trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ xuất hiện mưa to bàng bạc, làm Vô Tự Hống ở trong Vong Sinh tỉnh cả kinh, thoát ra mặt sông, ngẩng đầu nhìn lại.

Tắm gội trận mưa lớn này, Chư Thiên Đại Đạo Thụ bắt đầu cất cao, đếm không hết nhánh cây kém cỏi trưởng thành rất dài, cấp tốc lan tràn.

Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, trên mặt đầy tươi cười.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ có thể trở thành thần vật mang tính tiêu chí của Tiên đạo, mà các đạo thống khác không có, bao phủ toàn bộ Tiên đạo.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ đã dung nhập Diệt Thế thụ ở địa phủ, năm đó cây này giúp hắn chèo chống Địa Phủ, cả đời trước đó mặc dù làm nhiều việc ác, nhưng hơn hai ngàn vạn năm qua đi, công đức của nó sớm đã vượt qua tội nghiệt.

Cũng có thể cho nó chút công đức, trợ nó bước vào cảnh giới cao hơn.

Trong lòng Khương Trường Sinh đã có một ý nghĩ, hắn nhìn Chư Thiên Đại Đạo Thụ, yên lặng không nói.

Cùng lúc đó, Tiên đạo cùng Kinh Tuyệt còn đang thương lượng, sinh linh Tiên đạo tiến đến tham chiến cũng thuận thế nhìn Kinh Tuyệt.

Kinh Tuyệt một phương ủ rũ, mặc dù chợt có người phản kháng, nhưng rất nhanh đã bị trấn áp.

Kinh Tuyệt thần tôn lo lắng đến Hoàng Kinh Tuyệt, không dám phản kháng, bồi theo các đại năng Tiên đạo, biểu hiện hết sức thuận theo.

Chu Quái thần tôn làm người từng trải, cũng không để cho hắn quá xấu hổ, Kinh Tuyệt thần tôn cũng phát hiện Tiên đạo tràn ngập nhiệt tình, khúc mắc trong lòng cũng giảm xuống.

Một bên khác.

Hoàng Kinh Tuyệt ngồi yên trước một con sông lớn trong Đạo Giới, nhìn từng con Hung thú bay lượn ở chân trời, tâm hắn lại ở ngoài Đạo Giới.

Hắn cúi đầu.

Hắn đã từng kiêu ngạo nhất không ngờ lại cúi đầu trước kẻ địch.

Nhưng vừa nghĩ tới phụ thân cùng chúng sinh Kinh Tuyệt sống sót, trong lòng hắn lại chảy hiện ra một cỗ cảm xúc khác.

Hắn nghĩ tới Đạo Tổ.

Dùng thực lực của Đạo Tổ, xác thực có tư cách làm sư phụ của hắn, Đạo Tổ tuyệt đối là người mạnh nhất mà hắn đã thấy qua, chẳng qua là hắn có thể tín nhiệm Đạo Tổ không?

Đạo thống chi tranh ngươi lừa ta gạt, há có thể dễ tin người khác?

Nhưng Hoàng Kinh Tuyệt nghĩ đến những truyền thuyết kia của Tiên đạo, trong lòng không khỏi sinh ra chờ mong.

Vạn nhất là thật?

Không biết đi qua bao lâu, một thân ảnh rơi vào bên trái hắn, cách nhau xa hai mươi bước.

- Uy, bái chủ nhân ta làm thầy, vì sao rầu rĩ không vui? Đây chính là cơ duyên lớn nhất kiếp này của ngươi đó.

Âm thanh không vừa lòng của Bạch Kỳ truyền đến.

Hoàng Kinh Tuyệt liếc mắt nhìn nàng, không có lên tiếng.

Bạch Kỳ cười nói:

- Thật ra, các ngươi không nên xem Tiên đạo thành đạo thống, các ngươi ngẫm lại, nếu Thiên Đạo thay thế Đại Đạo, Kinh Tuyệt tranh đoạt vị trí đệ nhất giáo phái, không phải chính là đệ nhất đạo thống Đại Thiên thế giới hiện thời?

Hoàng Kinh Tuyệt nhịn không được cười.

Thiên Đạo thay thế Đại Đạo?

Thật là cảm tưởng.

Bạch Kỳ cười nói:

- Có phải cảm thấy hoang đường hay không, nhưng ngươi suy nghĩ một chút, Tiên đạo mới sáng lập bao nhiêu năm, ngươi gặp qua tồn tại cường đại như chủ nhân nhà ta chưa, ngươi thật rõ ràng hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào sao?

- Mà, trong trật tự Đại Đạo hiện tại, mặc cho đạo thống gì đều có thể nghênh đón kiếp số, ngươi không cảm thấy đây là Đại Đạo ước thúc đạo thống à, đạo thống là lực lượng do chúng sinh hội tụ vào một chỗ, bọn hắn để Đại Đạo cảm nhận được uy hiếp, cho nên đạo thống mới có kiếp số, nhưng từ một điểm này cân nhắc, Đại Đạo cũng không phải vô tình, thậm chí có tư tưởng của mình.

- Dưới trật tự kiểu này, Kinh Tuyệt có thể đi bao xa?

Hoàng Kinh Tuyệt yên lặng, hắn còn chưa bao giờ suy nghĩ qua từ góc độ này.

Hắn không thể không thừa nhận, Bạch Kỳ nói rất có đạo lý, hắn xác thực chưa từng gặp qua đạo thống vĩnh hằng bất diệt.

Từ xưa đến nay, Đại Thiên thế giới sinh ra bao nhiêu Chúa Tể đạo thống khủng bố, cuối cùng, bởi vì đủ loại nguyên nhân tan biến trong dòng sông lịch sử.

Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, đạo thống cũng sẽ không nghiền ép tài nguyên Đại Thiên thế giới, này há không phải nói rõ Đại Đạo không cho phép đạo thống tồn tại.

Chuẩn xác mà nói, Đại Đạo không cho phép chúng sinh phản kháng.

Suy nghĩ kỹ một chút, đạo thống mạnh mẽ đều đang bước chân ở trên Đại Đạo.

Chương 1506 - Tiên Đạo thần thụ (2)

Hoàng Kinh Tuyệt càng nghĩ trái tim càng băng giá, nếu như đi con đường Đại Đạo này không thông, đạo thống tồn tại có ý nghĩa gì?

Thời điểm cá nhân lực lượng mạnh hơn, cũng không có chân chính tồn tại vĩnh hằng bất diệt, ít nhất hắn chưa nghe nói qua có sinh linh nhìn thấy Đại Thiên thế giới sinh ra, đến nay vẫn tồn tại.

Bạch Kỳ bắt đầu nói lên Tiên đạo phát triển trải qua, dùng Đạo Tổ trưởng thành trải qua nói lên.

Mới đầu, Hoàng Kinh Tuyệt không thèm để ý, nhưng hắn càng nghe càng tò mò.

Đạo Tổ lại trưởng thành theo một phàm nhân, mà Tiên đạo lại sinh ra trong một phương đạo thống.

Trong tưởng tượng của hắn, Đạo Tổ tuyệt đối là một vị cường giả cổ lão nào đó chuyển thế, Tiên đạo cũng là do Đạo Tổ thành lập sau khi bản thân mạnh mẽ.

Bạch Kỳ thấy tận nhìn mắt Đạo Tổ trưởng thành, nàng thêm mắm thêm muối miêu tả cho Hoàng Kinh Tuyệt hình ảnh một vị Đạo Tổ lòng mang chúng sinh.

Cả đời đều khắc khổ tu luyện, chưa từng hưởng lạc, mỗi lần ra tay đều là vì thiên hạ thương sinh.

Theo một phương đại lục, đến một phương võ giới, lại đến Đại Đạo hư không, cuối cùng đi vào Đại Thiên thế giới.

Thì ra Tiên đạo là một đường chiếm đoạt mà thành, Đạo Tổ để cho địch nhân liên tục thay đổi triệt để, dùng thương vong nhỏ nhất kết thúc từng tràng phân tranh.

Nghe được đến phía sau, Hoàng Kinh Tuyệt đột nhiên cảm giác được Đạo Tổ sở dĩ buông tha Kinh Tuyệt, cũng không phải xem ở phân lượng của hắn, tương phản, chẳng qua lấy hắn làm cái cớ, khoan dung cho chúng sinh Kinh Tuyệt.

Phụ thân hắn chính là chủ nhân đạo thống, phụ thân hắn tập hợp toàn bộ quyền lực Kinh Tuyệt trong một thân, hưởng lạc, cũng bởi vì gặp qua những chuyện hoang đường kia, hắn mới một mình tu luyện.

Nhìn lại Đạo Tổ một chút, hắn đột nhiên cảm thấy Tiên đạo mới thật sự là đạo thống.

Có lẽ, tu hành dưới gối Đạo Tổ, không chỉ mạnh lên, còn có thể khiến cho hắn học được càng nhiều.

Hoàng Kinh Tuyệt suy nghĩ lời nói trước đó của Đạo Tổ.

- Ngươi thu được thứ quan trọng hơn thiên tư, thực lực.

Thứ quan trọng hơn thiên tư, thực lực là cái gì?

…

Chư Thiên Đại Đạo Thụ điên cuồng trưởng thành hấp dẫn chúng sinh Tiên đạo chú ý, trong vòng trăm năm ngắn ngủi, Chư Thiên Đại Đạo Thụ đã bao phủ vùng lĩnh vực này, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lại, đều có thể thấy đỉnh hư không có bóng mờ của nhánh cây đan xen.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ còn đang trưởng thành.

Mà đầu hoàng kim đại đạo kết nối Kinh Tuyệt đã bắt đầu trở về địa điểm xuất phát, mang tuyệt đại đa số đại năng Tiên đạo xuất chiến trở về.

Từng người từng người đại năng Tiên đạo đứng ở trên đường lớn màu vàng ngẩng đầu nhìn lại, bọn hắn đã cảm nhận được khí vận của Thiên Đạo, nhưng lúc đi, Chư Thiên Đại Đạo Thụ còn chưa khổng lồ như thế.

- Đó là Đại Đạo thụ phía trên Đại La tiên vực sao?

- Là khí tức này, là không sai.

- Chuyện thế nào, đến cùng xảy ra chuyện chuyện gì?

- Là Đạo Tổ làm, thật sự ghê gớm, nó tựa hồ còn đang nhanh chóng trưởng thành, khó có thể tưởng tượng nó sẽ trưởng thành đến bao lớn.

- Đạo Tổ ra tay, mới có thể để cho Tiên đạo chân chính bay lên.

Thiên Đế cũng đang ngước nhìn Chư Thiên Đại Đạo Thụ, trong lòng của hắn cảm khái vạn phần.

Tựa hồ vô luận hắn cố gắng như thế nào, cũng không sánh nổi phụ thân tiện tay mà làm.

Cũng may tâm tình của hắn đã bình thường, tựa như hắn uỷ quyền cho Khương Tú, hắn hiện tại cũng lui khỏi vị trí sau lưng Thiên Đình, cười nhìn thủy triều lên xuống, chúng sinh chìm nổi.

Ngay cả Vạn Phật thủy tổ cũng đang ngước nhìn thần mạo của Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Kinh Tuyệt thần tôn đứng ở bên cạnh hắn, trong lòng rung động không thôi.

- Khí tức Đại Đạo thật nồng nặc, cuối cùng là thần vật gì?

Kinh Tuyệt thần tôn si ngốc nhìn Chư Thiên Đại Đạo Thụ, cảm xúc thật lâu khó mà bình phục.

Thoáng chớp mắt.

Ngàn năm trôi qua.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn cùng nhau đi vào Tử Tiêu cung.

Giờ phút này, trong đại điện có một người ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Khương Trường Sinh, chính là Hoàng Kinh Tuyệt.

Hoàng Kinh Tuyệt vẫn như cũ mặc kim giáp, chẳng qua là khí thế của hắn không có khủng bố như trước đó, thu lại rất khá.

Năm người Đạo Côn Luân nhìn thấy hắn, đều nghĩ đến phong thái của hắn trong đại chiến đạo thống, đối với người này, bọn hắn đều rất chờ mong.

Người này có thể trở thành sư đệ của bọn hắn, bọn hắn công nhận, thậm chí chờ mong năng lực của hắn mang đến biến hóa như thế nào cho Tiên đạo.

- Bái kiến lão sư.

Năm vị đệ tử cùng nhau hành lễ, trăm miệng một lời.

Theo sau, bọn hắn ngồi tĩnh tọa ở xung quanh Hoàng Kinh Tuyệt.

Hoàng Kinh Tuyệt nhìn bọn hắn một lượt, cũng không có chủ động chào hỏi, mặc dù hắn đã nghĩ thông suốt, nhưng hắn còn chưa hoàn toàn tiếp nhận thân phận hiện tại.

- Trong khoảng thời gian bị Vĩnh Hằng tộc trấn áp, có thu hoạch hay không?

Khương Trường Sinh nhẹ giọng hỏi, ngữ khí bình tĩnh, để cho người ta nghe không ra tâm tình của hắn.

Đạo Côn Luân cũng không có xấu hổ, mà nghiêm túc trả lời:

- Lão sư, đa tạ ngài chỉ bảo, đồ nhi biết được, lúc ấy là đạo ý của ngài truyền đạt cho ta, ta đã lĩnh ngộ hết thảy quy tắc Đại Đạo trong mảnh Đại Đạo cấm ngục kia.

Nghe vậy, Hoàng Kinh Tuyệt kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Đại Đạo cấm ngục có thể là chỗ cơ mật nhất của Kinh Tuyệt, Đại Đạo ẩn chứa ở nơi đó đều không tầm thường, là quy tắc Đại Đạo rất khó tìm thấy ở trong hư không.

Không ngờ người này lại lĩnh ngộ hết?

Dám người Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân cũng giật mình, bọn hắn cũng đi qua Đại Đạo cấm ngục, chính là vì giải cứu Đạo Côn Luân.

Đại Đạo nơi đó lại bị Đạo Côn Luân lĩnh hội.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác cấp bách mãnh liệt, bọn hắn biết mình nhất định phải nỗ lực, nếu không sẽ bị Đạo Côn Luân càng vung càng xa.

Khương Trường Sinh nói theo:

- Từ hôm nay trở đi, Hoàng Kinh Tuyệt sẽ là đệ tử của ta, cũng chính là Lục sư đệ của các ngươi.

Các đệ tử như Bình An, Hoang Xuyên đều là đơn độc nhất mạch, cũng không có nhập làm một với mấy người Đạo Côn Luân, dùng lời Khương Trường Sinh tới nói, mấy người trước là đồ đệ của thân phàm nhân, mấy người sau là đồ đệ sau khi thành đạo.

Chương 1507 - Vứt bỏ (1)

- Gặp qua các vị sư huynh.

Hoàng Kinh Tuyệt đưa tay hành lễ với năm người Đạo Côn Luân, mặc dù hắn tự cảm thấy bản thân mạnh hơ những người này, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Hắn bái chính là Đạo Tổ, đồng môn mạnh yếu không quan trọng, ngược lại hắn nhất định sẽ là mạnh nhất.

Thủy Diễn cảm thụ phức tạp nhất, dù sao đời trước Diễn Tộc là Đạo Diễn, thấy có một đạo thống dung nhập Tiên đạo, trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, kiếp trước hắn từng nghe nói đến danh tiếng của Kinh Tuyệt.

Xem ra, từ hôm nay về sau sẽ còn có càng nhiều đạo thống gia nhập vào Tiên đạo, đối thủ cạnh tranh của hắn không chỉ đến từ trong Tiên đạo, còn có Đại Thiên thế giới.

Bất quá dạng đạo thống kiểu này mới có thể đi được càng xa.

Thủy Diễn suy nghĩ các Đạo Diễn làm việc bá đạo trước kia, chính là bởi vì quá mức bá đạo, sau khi Đạo Diễn thảm bại, bọn hắn gặp phải các phương đạo thống điên cuồng đuổi giết.

- Hôm nay, ta giảng cho các ngươi về Đại Đạo lục.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, để các đệ tử thu lại suy nghĩ.

Biết được lão sư muốn giảng đạo, bọn hắn đều hết sức hưng phấn, nhất là Hoàng Kinh Tuyệt, hắn sớm muốn biết sự tinh diệu của Tiên đạo, nhất là kiến thức được thực lực bá đạo của Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh cũng không nói nhảm, bắt đầu giảng giải Đại Đạo lục do hắn khai sáng.

Rất nhanh, Hoàng Kinh Tuyệt đã đi tắm trong đó, đây là hắn lần đầu tiên bị đạo âm kéo vào trạng thái ngộ đạo.

Một bên khác.

Tin tức Tiên đạo chiếm đoạt Kinh Tuyệt triệt để truyền ra, dẫn tới hết thảy đạo thống xung quanh hoảng hốt, lại có một phương đạo thống mạnh mẽ ngã vào trước mặt Tiên đạo.

Bất quá, sau khi hiểu rõ tình hình thực tế sau, các đạo thống lại an lòng.

Ít nhất thua trong tay Tiên đạo còn có một chút hi vọng sống, trong Đại Thiên thế giới, không có gặp được Tiên đạo, cũng sẽ gặp đạo thống mạnh mẽ khác, đạo thống tranh đấu trước đó đều là ngươi chết ta sống, có thể đuổi tận giết tuyệt thì sẽ không chút lưu tình.

Không thể không nói, loại hành vi này của Tiên đạo cũng đưa tới rất nhiều sinh linh cộng minh, chẳng qua phần lớn cường giả khịt mũi coi thường, cảm thấy Tiên đạo không đủ cường ngạnh.

Theo thời gian trôi qua, Chư Thiên Đại Đạo Thụ càng ngày càng lớn, thậm chí bắt đầu che đậy mấy lĩnh vực gần đó, dẫn tới những chúng sinh trong lĩnh vực lo lắng, không rõ ràng sẽ xảy ra chuyện gì.

Dần dần, tên của Chư Thiên Đại Đạo Thụ cũng theo đó truyền ra.

Mặc dù Chư Thiên Đại Đạo Thụ trở nên vô cùng to lớn, nhưng Đại Đạo quả vẫn như cũ tập trung ở trên cành chủ, do Bàn Cổ phân thân trông giữ, không người có thể trộm.

Đáng nhắc tới chính là, theo Khương Trường Sinh thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi đám Bàn Cổ phân thân không còn trì trệ không tiến, bắt đầu không ngừng tăng vọt, giống như không có cảnh giới hạn chế, đã có hơn năm trăm Bàn Cổ phân thân đi đến cảnh giới Đại La Thần Tướng, mười vị hàng trước nhất đang trùng kích Đại La Kim Tiên.

Không chút nào khoa trương mà nói, Khương Trường Sinh mặc dù không ra tay, dựa vào phân thân cũng có thể trấn áp toàn bộ Tiên đạo, cho nên Chư Thiên Đại Đạo Thụ hết sức an toàn, không ai có thể đến trộm Đại Đạo quả.

Khương Trường Sinh giảng đạo vạn năm, sáu người Đạo Côn Luân mới đi ra khỏi Tử Tiêu cung.

Đạo Côn Luân trước sau như một mời năm vị sư đệ đi tới đạo trường của hắn, Hoàng Kinh Tuyệt do dự một chút, không có

từ chối, cùng nhau tiến đến, hắn vừa mới gia nhập vào tu tiên chi đạo, trong lòng cũng có rất nhiều hoang mang muốn hỏi.

Thấy Hoàng Kinh Tuyệt có chút co quắp, Đế Tuyệt cười to, nói đến quá trình lượng kiếp lần trước.

Nghe nói Tứ sư huynh cùng Ngũ sư huynh từng là tử địch, Hoàng Kinh Tuyệt rất đỗi kỳ lạ, nghiêm túc nghe tiếp, Cực Quang thần quân thỉnh thoảng xen vào, miêu tả cho Hoàng Kinh Tuyệt thời đại lượng kiếp ầm ầm sóng dậy kia.

Kinh Tuyệt cũng sẽ có kiếp nạn dạng này, bất quá phần lớn là phạm thượng, cuối cùng một đao cắt hết.

Hoàng Kinh Tuyệt càng ngày càng cảm thấy hứng thú về Tiên đạo, hắn đột nhiên cảm thấy gia nhập Tiên đạo, tựa hồ không sai.

Trên thực tế, Tiên đạo bảo lưu lại hệ thống Kinh Tuyệt, Kinh Tuyệt chẳng qua tìm một chỗ dựa thôi, trong Tiên đạo, có quá nhiều sự vật không biết để Hoàng Kinh Tuyệt cảm thấy hứng thú, không giống như trước, hắn ở Kinh Tuyệt vô cùng buồn tẻ.

Trên con đường Tiên đạo này, hắn có thể đi bao xa?

Hư không tối tăm, một đầu Thương Long cả người bị lửa lớn vòng quanh đang tiến lên, long thân rung chuyển hư không, nhiệt độ cao thiêu đốt linh khí, hình thành sương mù nóng bàng bạc.

Trên đầu rồng, một đám người đứng vững, bọn hắn giống như đứng ở trên một mảnh đại lục bát ngát, bản thân lộ ra vô cùng nhỏ bé, sừng rồng của Chúc Long giống như hai sơn phong thông thiên, đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lại, trông không đến đỉnh núi.

Thiên Tôn nhíu mày, nhìn chằm chằm một người hắc y, trầm giọng hỏi:

- Thật chứ? Kinh Tuyệt đầu hàng, Hoàng Kinh Tuyệt đâu?

Trước đó bọn hắn đi mời Hoàng Kinh Tuyệt, bị Hoàng Kinh Tuyệt từ chối, mọi người hợp lực đều không thể trấn áp Hoàng Kinh Tuyệt, loại tồn tại này không ngờ lại hàng Đạo Tổ.

- Đầu hàng, nghe nói Đạo Tổ xem ở thiên tư Hoàng Kinh Tuyệt mới buông tha Kinh Tuyệt.

Người hắc y trả lời, nói lên việc này, ngữ khí của hắn lộ ra vẻ khó tin.

Kinh Tuyệt, đây chính là đạo thống cực kỳ cường đại, thậm chí có thể đi săn Đại Đạo quy tắc.

Chương 1508 - Vứt bỏ (2)

Hãi Thiên thánh tôn đứng ở phía trước nhất, đưa lưng về phía mọi người, không có lên tiếng.

Thiên Tôn quay đầu nhìn về phía hắn, trêu tức cười nói:

- Thánh Tôn, Hoàng Kinh Tuyệt ngươi muốn nhận đã đầu nhập vào môn hạ của Đạo Tổ, chẳng thà chúng ta cũng đầu quân đi, ngược lại ngươi cũng tới từ Tiên đạo, cùng Tiên đạo hợp lại, chẳng phải là tốt hơn?

Đối với việc này, những người khác yên lặng không nói, đều mang tâm tư.

Hãi Thiên thánh tôn nhìn phía trước, bình tĩnh nói:

- Chúng ta làm những chuyện như vậy dễ dàng vạn kiếp bất phục, bản tọa lựa chọn các ngươi, nhìn trúng không chỉ là thực lực của các ngươi, cũng là bởi vì các ngươi đều bị bỏ qua, đã cùng đường mạt lộ, con đường này, bản tọa không muốn cuốn Tiên đạo vào trong đó, nhưng nếu chúng ta thành công, cơ duyên lấy được tự nhiên khó có thể tưởng tượng, các ngươi hẳn là có thể rõ ràng điểm này.

Lời này để Thiên Tôn đều yên lặng.

Hắn quả thật bị sư phụ từ bỏ, bị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh vứt bỏ, mặc dù thực lực hắn mạnh mẽ, có thể sống rất tốt, nhưng đối với hắn mà nói, thực lực không thể tăng trưởng tựa như tử vong, sống sót căn bản không có ý tứ.

Thiên Tôn đưa mắt nhìn tới, nhìn về phía hư không phần cuối xa xôi kia, không biết con đường phía trước có cái gì chờ đợi bọn hắn.

Tuế nguyệt như thoi đưa, hai mươi vạn năm sau.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh duỗi ra cái lưng mệt mỏi, ánh mắt không khỏi nhìn về phía thiên ngoại.

- Thế nào còn chưa tới? Một chút động tĩnh cũng không có, sẽ không ấp ủ cái gì chứ?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn đang đợi Vĩnh Hằng tộc.

Vĩnh Hằng tộc bị hắn diệt mười hai vị cường giả, đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, mà theo lời Vĩnh Hằng Tuyệt, Vĩnh Hằng tộc tựa hồ có quan hệ cùng Đại Đạo, nếu như vậy, Vĩnh Hằng tộc càng không có khả năng buông xuống việc này.

Khương Trường Sinh diễn toán qua, cường giả xếp hạng trước ba trong Vĩnh Hằng tộc cũng không có đi đến cảnh giới Đạo Niệm chủ nhân, đều kém một chút.

Đối với Vĩnh Hằng tộc, hắn rất chờ mong, đã có thể lộ ra thần uy, lại có thể thu được sinh tồn ban thưởng, mặc dù sinh tồn ban thưởng ảnh hưởng hắn đã không lớn, chí ít có cái để hi vọng.

Sở dĩ chỉ có thể chờ đợi, là bởi vì hắn không tính được, không nhìn thấy Vĩnh Hằng tộc ở đâu.

Từ nơi sâu xa, tựa hồ có lực lượng Đại Đạo đang bảo hộ Vĩnh Hằng tộc.

Đúng lúc này, Khương Trường Sinh cảm nhận được một cỗ khí tức bùng nổ, đến từ Đạo Môn.

Hoàng Kinh Tuyệt, chứng được Đại La Siêu Thoát.

Hai mươi vạn năm chứng được Đại La, mười điểm ghê gớm, bất quá tại Tiên đạo hiện thời, đã không phải là thiên tư đứng đầu nhất, huống hồ bản thân Hoàng Kinh Tuyệt là Vĩnh Hằng Thần Tôn, đã giảm bớt đi quá trình nạp khí tích lũy, chỉ cần ngộ đạo, chuyển hóa lực lượng.

Có thể trong hai mươi vạn năm chứng được Đại La, mạnh hơn Chu Quái thần tôn rất nhiều, Khương Trường Sinh sinh ra chờ mong rất lớn đối với hắn.

Mặt khác, Hoàng Kinh Tuyệt tại năm vạn năm trước đã tiến vào trong Thần Du đại thiên địa, thông qua tiếng lòng, Khương Trường Sinh biết suy nghĩ trong lòng hắn.

Tên này thật xem chuyện mạnh lên thành thứ quan trọng nhất, mặc dù mới gia nhập Tiên đạo, nhưng hắn đã muôn muốn xung kích thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, thậm chí đuổi theo vị lão sư là hắn này.

Khương Trường Sinh cũng không ngại đệ tử mong muốn vượt qua mình, tín đồ khắp chư thiên vạn giới mong muốn vượt qua hắn, sao mà nhiều.

Tín ngưỡng một người và mong muốn đi đến, vượt qua độ cao của hắn, cũng không xung đột.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía Đạo Giới.

Hồng Mông Đại Đạo còn đang ở trong quá thai nghén, nhưng Đại Đạo này đã bao phủ toàn bộ Đạo Giới, để khu vực hư không thiên ngoại bị sương mù tím bao phủ, thoạt nhìn rất mê huyễn.

Nó đang hấp thu quy tắc thiên địa, chuẩn xác mà nói là học tập.

Hồng Mông Đại Đạo lột xác toàn bộ thành Đại Đạo lớn nhất, hoàn mỹ nhất, Khương Trường Sinh quan sát nó trưởng thành, bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Trong ba ngàn Đại Đạo, có thể tồn tại một chủng loại Đại Đạo hoàn mỹ như Hồng Mông Đại Đạo, thống trị ba ngàn Đại Đạo hay không?

Ý nghĩ này vừa ra, hắn cảm thấy vô cùng có khả năng.

Ba ngàn Đại Đạo là để chúng sinh tu hành, nhưng bản thân Đại Đạo không thành đạo thống, cả hai quá mức mâu thuẫn, chỉ có thể nói, có hai cỗ ý chí hoặc là quy tắc tồn tại.

Khương Trường Sinh tạm thời còn không muốn khiêu chiến bản thân Đại Đạo, huống hồ Tiên đạo mới sáng lập không đến ba ngàn vạn năm, bây giờ nhìn như thanh thế hạo đại, nhưng luận địa bàn, đưa mắt Đại Thiên thế giới, bất quá như giọt nước trong biển cả, không đáng giá nhắc tới.

Xem Hồng Mông Đại Đạo trong chốc lát, Khương Trường Sinh thu hồi ý thức, cũng phóng xuất Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ đang ngủ gật ở trong đạo quan của của mình, bị cưỡng ép chuyển ra, trong nháy mắt bừng tỉnh, vừa nhìn thấy là chủ nhân, nàng vội vàng vỗ vỗ mặt, để cho mình tỉnh táo một chút.

Vừa rồi, nàng đang hiển uy phong ở trong Thần Du đại thiên địa, cảm xúc còn không có xuống.

- Vật này chính là Thiên Đạo kỳ, Thiên Đạo chí bảo, cầm lấy đi tặng cho Tiển Nhi, giao phó cho hắn thần quyền Chiến thần, sau này hiệu lệnh Tiên đạo tiến hành cuộc chiến đạo thống.

Khương Trường Sinh đưa tay, một nhánh Tiểu Kỳ hiện lên ở trên lòng bàn tay, sau đó bay tới trong tay Bạch Kỳ.

Chương 1509 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (1)

Khương Tiển?

Bạch Kỳ nghe xong, lập tức cao hứng, nàng và Khương Tiển có quan hệ rất tốt, để Khương Tiển làm Chiến thần, sau này cũng tiện trao đổi.

Nàng lập tức lĩnh mệnh rời khỏi.

Khương Trường Sinh đưa mắt nhìn nàng rời khỏi, đang chuẩn bị tiếp tục luyện bảo, hắn tựa hồ phát giác được cái gì, mở ra Đại Đạo Chi Nhãn trên trán.

Đại Đạo Chi Nhãn xuyên thấu thời không đi vào một mảnh không gian không biết.

Hắn nhìn thấy có hai bóng người đang đại chiến, trong đó có một thân ảnh rõ ràng là hắn.

Khương Trường Sinh nhíu mày, vô ý thức suy tính nhân quả này, nhưng bị ngăn cách, không thể diễn toán.

Mảnh không gian này tùy ý vặn vẹo, Đại Đạo quy tắc không hiện ra, mà hai bóng người giao chiến cực mạnh, khí tức kia đặt vào Đại Thiên thế giới, đủ để cho hư không lĩnh vực trong nháy mắt sụp đổ.

Rất nhanh, hai bóng người hư không biến mất, mảnh không gian này đi theo sụp đổ, không còn tồn tại.

Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Trường Sinh không cách nào lại truy tìm đến bọn hắn.

- Chuyện thế nào, đó là quá khứ, hay là tương lai? Cũng hoặc là hiện tại?

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng tràn ngập hoang mang, hắn vận dụng hương hỏa diễn toán, kết quả tra không nhân quả này.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều không tính được.

Chẳng lẽ không phải tồn tại chân thực?

Khương Trường Sinh lúc này vững chắc đạo tâm, để cho mình tiến vào một loại trạng thái không minh, chân ngã, vứt bỏ hết thảy đi suy nghĩ việc này.

- Đại Đạo tàn ảnh mà ngay cả khí tức đều có thể soi chiếu ra, đến tột cùng là ai có thể đánh với ta một trận?

Khương Trường Sinh mở mắt, tự lẩm bẩm, vừa hay ở trong Tử Tiêu cung chỉ có một người là hắn, hắn có khả năng yên tâm nói chuyện.

Đi qua suy tư cùng cảm giác, hắn xác định trong chiến đấu vừa rồi nhìn thấy có hắn, chỉ bất quá cũng không phải là hắn hiện tại, cho nên hắn không thể thôi diễn.

Sở dĩ có thể suy đoán ra điểm này, là bởi vì hắn thấy không gian căn bản không tồn tại, cho nên mới sẽ đột nhiên tan biến.

Dùng cảm giác của hắn, có thể rõ ràng cảm nhận được không gian biến hóa, sau khi vùng không gian kia tan biến, cũng không có quy tắc Đại Đạo tới sửa chữa, điều này nói rõ bản thân nó đã không tồn tại.

Hắn có thể đột nhiên thấy cảnh này, tuyệt không phải trùng hợp.

Đến tột cùng là Đại Đạo kiếp số đến hay là bởi vì duyên cớ khác?

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn tới, ánh mắt nhìn về phía Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Tốc độ Chư Thiên Đại Đạo Thụ phát triển đã bắt đầu chậm lại, đoán chừng sắp đạt tới cực hạn, mà khí tức Tiên Thiên Hồng Mông Thủy đã không còn sót lại chút gì, bị nó hoàn toàn hấp thu.

Chẳng lẽ…

Ánh mắt Khương Trường Sinh khóa chặt Chư Thiên Đại Đạo Thụ, lập tức có trực giác.

Đại Đạo hình chiếu kia, đến từ Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Loại cảm giác này nói không rõ nói không rõ, không có bất kỳ căn cứ gì, nhưng chính là sinh ra ở trong lòng hắn, trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

Có lẽ cái này là một trong các đặc điểm của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trực giác bản thân đã không kém với năng lực thôi diễn.

- Hai loại Đại Đạo linh vật kết hợp, nó cũng đã vượt qua phạm trù Đại Đạo linh vật, soi chiếu Đại Đạo thời không, loại năng lực này quả thật không tệ.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, càng thêm chờ mong về Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Trong mắt hắn, Chư Thiên Đại Đạo Thụ bao phủ mấy phương Đại Thiên lĩnh vực, đã có khí phách của thần vật mang tính tiêu chí Tiên đạo, thấy cây này là cảm thụ được sự uy nghi của Tiên đạo.

Chợt, hắn đứng dậy, đi đến trước Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bắt đầu luyện chế pháp bảo.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ còn đang trưởng thành, Hồng Mông Đại Đạo còn đang ở trong quá trình thai nghén, mà chúng sinh Tiên đạo cũng đang nỗ lực mạnh lên, hắn ngược lại nhàn nhã, khác biệt dĩ vãng, chẳng thà luyện chế pháp bảo, tạo phúc cho đám tu tiên giả.

Từ sau khi thành công sáng lập Hồng Mông Đại Đạo, thời gian hắn luyện bảo, luyện đan càng ngày càng nhiều, cũng may ngày thường, Thiên Đình, Khương tộc cùng với các đại giáo phái cống hiến không ít thiên tài địa bảo….

Sâu trong hư không, nơi này là một mảnh không gian bị đông cứng, hàn băng như là từng mỏm núi bén nhọn đứng thẳng, chạy dài, có thiên địa, sao trời, sinh linh khổng lồ bị băng phong trong đó, đưa mắt nhìn lại, đầy rẫy thê lương, giống như ngăn cách với không gian thời gian.

Ở chỗ sâu trong không gian hàn băng, có một bảo điện to lớn, không có bầu trời, từng cột đá to lớn mà tàn phá bị hàn băng băng phong, lần lượt từng bóng người ngồi trên mặt đất, hàn khí lượn lờ quanh thân bọn hắn, sâm nhiên kinh dị.

Mặt tất cả mọi người đều hướng về cùng một phương hướng, hướng kia có một bóng người to lớn đang ngồi, đây là một tượng đá, mặt ngoài còn đầy vết rách.

Tượng đá cực lớn từ từ mở mắt, hai tia hàn mang khiếp người bắn ra, lấp lánh toàn bộ hư không hàn băng.

Chương 1510 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (2)

Tất cả mọi người trên điện giống như cảm nhận được cái gì, dồn dập mở mắt, bình tĩnh nhìn tượng đá cực lớn.

- Các huynh đệ, lại một phương Đại Đạo dị số sinh ra, mà tộc ta còn có mười hai vị đệ tử chết thảm trong tay hắn, đã bao nhiêu năm, Đại Thiên thế giới đã quên tộc ta tồn tại, nếu Tiên đạo khiêu khích tộc ta, vậy bắt bọn hắn để chấn nhiếp Đại Thiên thế giới.

Tượng đá cực lớn mở miệng nói, âm thanh khàn khàn, lộ ra một cỗ sát ý kinh khủng.

Nghe vậy, tất cả mọi người vẫn như cũ mặt không biểu tình, chẳng qua là ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Bọn hắn chính là Vĩnh Hằng tộc, người chấp hành của Đại Đạo, trong lòng bọn họ, bọn họ khác biệt với chúng sinh, cho nên bọn hắn coi thường hết thảy.

Một nam tử Vĩnh Hằng tộc ngồi ở hàng trước mở miệng hỏi:

- Vĩnh Hằng Tuyệt quá nhỏ tuổi, tâm tính không được, bất quá Tiên đạo Đạo Tổ có thể tru diệt bọn hắn, chúng ta không thể không cẩn thận, dù sao chúng ta vốn nên bất tử bất diệt, nhưng hắn lại có thể tru diệt được Vĩnh Hằng, điều này nói rõ hắn nắm giữ lấy một loại lực lượng không phải Đại Đạo.

Nghe được lời của hắn, không ít cường giả Vĩnh Hằng tộc gật đầu, bọn hắn cũng không tiếc hận đám người Vĩnh Hằng Tuyệt ngã xuống, chẳng qua là nghi ngờ về lực lượng của Đạo tổ.

- Ta hiểu rõ điểm này, cho nên ta chuẩn bị dùng Vĩnh Hằng đạo quyển trấn áp Tiên đạo, từ xưa đến nay, Vĩnh Hằng tộc chỉ dùng qua hai lần, đây chính là lần thứ ba.

Tượng đá cực lớn trả lời, lời hắn cuối cùng khiến cho mọi người động dung.

Các cường giả Vĩnh Hằng tộc dồn dập mở miệng khuyên can:

- Lão tổ, không thể, không đáng, Tiên đạo mạnh hơn, có thể so sánh với Chúa Tể đạo thống hay sao?

- Không sai, có lẽ Đạo Tổ nắm giữ lấy lực lượng không thể tưởng tượng nổi, nhưng chúng ta hợp lại, cũng không phải không có phần thắng chút nào.

- Đúng vậy, Vĩnh Hằng tộc cường đại dường nào, nếu toàn thể chúng ta xuất động, lại xuất hiện một trăm vị Đạo Tổ đều không đủ xem.

- Mười vạn tộc nhân đều xuất hiện, Đại Thiên thế giới này còn có tồn tại chúng ta chinh chiếm không được sao?

- Không thể mở Vĩnh Hằng đạo quyển, một khi mở, chúng ta lại sẽ ngủ say chục tỷ năm, chịu đựng vô tận Đại Đạo tra tấn.

Các cường giả Vĩnh Hằng tộc quần tình xúc động, nhưng tượng đá cực lớn không hề bị lay động.

Đợi âm thanh trên điện nhỏ xuống, tượng đá cực lớn mới mở miệng nói:

- Ta tiến hành qua Đại Đạo thôi diễn, Đạo Tổ chính là kiếp số của tộc ta, không thể khinh thường, chúng ta nhất định phải dùng hết toàn lực.

Một lão giả mở miệng nói:

- Cho dù trấn áp Tiên đạo, các đạo thống khác thì làm sao bây giờ? Thần Tích, La Đạo, Chung Yên, Đại Thiên Tuyệt Thần, Thương Sinh Thiên các loại, nhiều đạo thống có được tiềm lực Chúa Tể lại nên trấn áp như thế nào?

Lời hắn nói khiến người khác nhíu mày.

Tượng đá cực lớn trả lời:

- Chúng ta trước tiên cần phải giải quyết kiếp số trước mắt, chúng ta sáng lập Vĩnh Hằng cảnh, sớm đã liều mình cho Đại Đạo, kết cục cho việc chống lại ý chí của Đại Đạo, các ngươi sẽ không quên chứ?

- Toàn tộc mang theo Vĩnh Hằng đạo quyển ra tay, trấn diệt Tiên đạo, chấn nhiếp Đại Thiên thế giới, việc này cứ định như thế.

Nghe vậy, các cường giả Vĩnh Hằng tộc hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều lựa chọn yên lặng.

Nếu như đây là ý chí Đại Đạo quyết định, bọn hắn xác thực không thể từ chối.

- Khi nào xuất kích?

Một nữ tử Vĩnh Hằng tộc hỏi.

Tượng đá cực lớn nhìn về phía phương xa, trong đôi mắt toát ra thâm ý hiểu rõ hết thảy, hắn chậm rãi nói:

- Đợi người kia thức tỉnh ý chí Đại Đạo, Vĩnh Hằng tộc lại buông xuống Tiên đạo.

- Đại Đạo tạo hóa không thể nghịch, chúng sinh cũng nên nhớ tới việc này.

Luyện khí vạn năm, tâm thần Khương Trường Sinh đột nhiên không yên, luôn cảm thấy đại kiếp sắp đến.

Loại cảm giác này rất mãnh liệt, hắn không khỏi cẩn thận cảm ứng, phát hiện vấn đề không ngờ lại xuất hiện ở trong Tiên đạo.

Hắn nhìn về phía tương lai Tiên đạo, phát hiện lượng kiếp đều trở nên mơ hồ, hướng đi của nhân quả đang nhanh chóng biến hóa trong mắt hắn, chỗ thời không Tiên đạo đều đang kịch liệt vặn vẹo.

Điềm không may.

Khương Trường Sinh đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía nhân gian, muốn nhìn vấn đề đến cùng ra ở đâu.

Mộ Linh Lạc trước đó không lâu vừa trở về chú ý thấy hắn đứng dậy, không khỏi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Khương Trường Sinh quét nhìn nhân gian, phun ra một câu:

- Đại Đạo kiếp sắp đến.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn khóa chặt một người, chính là một con cháu của hắn.

Nhưng cũng không lâu lắm, hắn phát hiện không chỉ là vị trí tôn tử kia, còn có những sinh linh khác.

Nhân quả của những sinh linh này đang kịch liệt biến hóa, khí tức của hắn cũng đang lột xác, tựa như muốn trong khoảng thời gian ngắn lột xác thành Đại Đạo.

Chương 1511 - Cơn giận của Đại Đạo (1)

Khương Trường Sinh cảm thụ được biến hóa của những người kia, nhíu mày, ánh mắt khóa chặt trên người một tử tôn trong đó.

Khương Thiện.

Đứa cháu trai do Vạn Cổ Sát Tinh chuyển thế, Khương Trường Sinh trước đó cũng rất quan tâm hắn, sau đó dần dần quên lãng.

Bây giờ Khương Thiện đang ở Thiên Đình, vì Thiên Đình chinh chiến bốn phía, mặc dù phong mang không bằng Khương Nghĩa, Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh, nhưng thực lực của hắn cũng không yếu, bây giờ cũng đã là Đại La Thần Tướng, là một trong năm vị Thiên Tướng đứng đầu trong Thiên Đình.

Giờ phút này, Khương Thiện ngồi tĩnh tọa ở trong tẩm cung của mình, quanh thân lượn lờ sát khí quỷ dị, toàn thân hắn run rẩy, đầu không bị khống chế lay động, một bộ tư thế tẩu hỏa nhập ma.

Khương Trường Sinh trống rỗng xuất hiện phía sau hắn, tay phải ấn lên trên trên đầu vai của hắn.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể của Khương Thiện, trong dự đoán Khương Trường Sinh, cỗ lực lượng này sẽ phá hủy hơn phân nửa Thiên Giới.

Ngay khi cỗ lực lượng này sắp đập tan tẩm cung, ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, hết thảy đảo lưu, cỗ lực lượng kia một lần nữa lùi về trong cơ thể Khương Thiện, tay phải của hắn hơi bóp, cưỡng ép trấn áp cỗ lực lượng kinh khủng muốn bùng nổ trong cơ thể Khương Thiện.

- Lực lượng thật mạnh, đây là lực lượng của Đại Đạo?

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc, cỗ lực lượng này đủ để cho Đại La Kim Tiên bình thường đều khó mà chống đỡ.

Hắn rất tò mò cỗ lực lượng này từ đâu tới, Khương Thiện không có khả năng sinh ra lực lượng như vậy.

Vạn Cổ Sát Tinh.

Khương Trường Sinh đột nhiên ý thức được, Vạn Cổ Sát Tinh tồn tại một mực là mê hoặc, tại Hư Không Vô Tận, đây bị cho rằng là một loại mệnh cách, nhưng sau khi hắn bỏ mình, mệnh cách còn có thể tiếp tục truyền thừa đặc chất của người, bản thân không thể tưởng tượng nổi, tuyệt không phải lực lượng quy tắc tầm thường có thể so sánh.

- Đại Đạo ở khắp mọi nơi, thì ra là thế, bất quá đến tột cùng là ai đang điều động lực lượng Đại Đạo? Là bản thân của Đại Đạo, hay Vĩnh Hằng tộc?

Trong lòng Khương Trường Sinh tò mò suy nghĩ, hắn đột nhiên cảm giác được trước đó thấy tàn ảnh trong Đại Đạo, người cùng hắn giao chiến kia có khả năng đến từ Vĩnh Hằng tộc.

Nhưng Vĩnh Hằng tộc không cách nào vượt qua Vĩnh Hằng Chí Thượng có thể cùng hắn chiến đến cân sức ngang tài sao?

Trong chớp nhoáng này, Khương Trường Sinh lại sinh ra một ý nghĩ.

Bây giờ ngay cả lực lượng đại đạo đều đã buông xuống, sau này kiếp nạn chắc chắn theo nhau mà tới, dưới tình huống tạm thời không có thể đột phá, hắn cần giữ lại thực lực, không thể để cho kẻ địch thấy rõ toàn bộ thực lực của hắn.

Cho tới nay, Khương Trường Sinh có thể cười đến bây giờ, ngoại trừ thực lực bản thân không ngừng tăng cường ra, ẩn giấu thực lực bản thân cũng cực kỳ quan trọng, kẻ địch vĩnh viễn không mò ra hắn mạnh bao nhiêu.

Mặc dù thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không thể khinh thường.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt một lần nữa nhìn về phía Khương Thiện, trong chốc lát, tâm tư hắn như điện, đột nhiên nâng tay phải lên, tiện tay ném Khương Thiện ra ngoài Thiên Giới.

Khương Thiện bay lên trên biển mây, hai tay mở ra, tóc dài bay loạn, phát ra tiếng gào thét kinh động thiên địa, huyết khí không ngừng khuếch tán, lực lượng kinh khủng phát ra từng vòng từng vòng sóng khí, quét ngang bầu trời.

Thiên Giới cách gần nhất bị kinh động, lúc này có trăm vị tiên thần hiện thân, kết quả nhìn lên thấy là Khương Thiện, bọn hắn đều sửng sốt.

Cùng lúc đó.

Nơi hẻo lánh khác trong Đại La tiên vực cũng có những sinh linh khác bộc phát ra lực lượng đại đạo thần bí, bọn hắn mất đi ý thức, không thể chưởng khống thân thể, chỉ có thể bạo tẩu giữa thiên địa.

Một cỗ khí thế Đại Đạo mạnh mẽ triệt để kinh động Đại La tiên vực, càng ngày càng nhiều Đại La xuất quan.

Khương Trường Sinh trở lại bên trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi:

- Thiện Nhi xảy ra chuyện gì? Là địch nhân đến sao?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không sai, đoán chừng có quan hệ cùng Vĩnh Hằng tộc, trận chiến này càng tàn khốc hơn so với cuộc chiến đạo thống trước đó, chuẩn bị tác chiến đi.

Tâm thần hắn khẽ động, lúc này để Thiên Đạo báo cho các tồn tại có đạo hạnh cao thâm trong Tiên đạo, để bọn hắn sớm chuẩn bị sẵn sàng, thuận tiện điều động thế lực khắp nơi.

Oanh!

Đại La tiên vực truyền đến nổ vang kinh thế, uy áp khủng bố đã vọt tới ba mươi tầng ba trời, thậm chí rung chuyển Chư Thiên Đại Đạo Thụ cao không bờ bến.

Thì ra là Khương Tiển ra tay, hắn cưỡng ép mang theo Khương Thiện đi vào dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, rời xa các phương thiên địa, đại chiến dưới bóng cây.

Không chỉ Khương Thiện, những sinh linh khác bởi vì lực lượng Đại Đạo mà bạo tẩu cũng bị các đại năng Tiên đạo chuyển ra Đại La tiên vực, đại chiến trong hư không.

Thực lực những sinh linh này đã có thể so với Đại La Kim Tiên, dẫn đến các đại năng Tiên đạo căn bản không trấn áp được bọn hắn.

Rất nhanh, đám người Đạo Côn Luân bị kinh động, dồn dập ra tay, ngay cả Hoàng Kinh Tuyệt cũng hiện thân.

Hoàng Kinh Tuyệt xa xa nhìn xem Khương Tiển, Khương Thiện đại chiến, chau mày.

- Đây là lực lượng Đại Đạo, như thế nào ở trên người người này? Mà lại táo bạo như vậy, giống như sinh ra tâm ma, nhưng Đại Đạo không có có ý thức

Hoàng Kinh Tuyệt nhíu mày, hắn càng phát giác cái gọi Đại Đạo là một trận âm mưu mà chúng sinh không thể bước chân.

Tiên đạo đã triển lộ ra tiềm lực nuốt cả Đại Thiên thế giới, kết quả vừa chiếm đoạt một phương đạo thống, lực lượng Đại Đạo đã buông xuống, mặc dù Hoàng Kinh Tuyệt là kẻ bại, cũng vì Tiên đạo cảm thấy trái tim băng giá.

Lúc trong lòng hắn đang cảm giác sợ hãi, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác.

Ánh mắt của hắn xuyên qua lĩnh vực hư không, đến một chỗ hư không khác cực kỳ xa xôi, sắc mặt của hắn kịch biến.

- Đó là cái gì, thế nào có khả năng?

Hoàng Kinh Tuyệt không dám tin vào hai mắt của mình, hắn không chỉ thấy, cũng cảm nhận được.

Chương 1512 - Cơn giận của Đại Đạo (2)

Đạo Côn Luân đang thi pháp, bảo hộ Đại La tiên vực, hắn đột nhiên cảm nhận được một cỗ hơi thở cực kỳ đáng sợ, hắn

không khỏi quay đầu nhìn lại, trên mặt lần đầu tiên thất thố.

Khó tin!

Không chỉ là hai người bọn họ, hết thảy Đại La ở trong Đại La tiên vực cùng với xung quanh, tất cả đều bị hù dọa.

Những Đại La từng tham gia qua cuộc chiến với Kinh Tuyệt vô ý thức suy nghĩ đến đám người Vĩnh Hằng Tuyệt.

Đang có số lượng lớn tồn tại còn cường đại hơn Vĩnh Hằng Tuyệt đang tới gần Tiên đạo, những cường đại tồn tại này hội tụ vào cùng một chỗ, khí thế để vô số đạo thống sợ hãi.

- Chuyện thế nào?

- Đây là khí tức gì..

- Hỏng bét, có địch nhân tập kích.

- Tê… Tiên Đế đạo tâm của ta đối mặt uy áp này, lại có loại cảm giác muốn hình thần câu diệt.

- Chuẩn bị chiến đấu, kẻ địch rõ ràng là hướng về phía Tiên đạo tới.

Các phương giáo phái, chủng tộc, vận triều cũng bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, số lượng lớn Tu Tiên giả bay ra Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc sóng vai đứng ở trên mái hiên Tử Tiêu cung, đừng nói Mộ Linh Lạc, Khương Trường Sinh cũng bị kinh động.

Hắn đoán được Vĩnh Hằng tộc rất mạnh, nhưng thế nào cũng không ngờ Vĩnh Hằng tộc lại có mười vạn tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Mười vạn.

Đừng nói cảnh giới cao hơn, chỉ là mười vạn Vĩnh Hằng Thần Tôn, cũng đủ để quét ngang tuyệt đại đa số đạo thống, Đại Thiên thế giới vô cùng mênh mông, nhưng đạo thống có được Vĩnh Hằng Thần Tôn lại có bao nhiêu?

Khương Trường Sinh vẫn chủ quan, hắn chỉ tính đến cường giả xếp hạng trước ba của Vĩnh Hằng tộc không có vượt qua

một trăm ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, lại không ngờ về sau còn có nhiều tồn tại phía trên Vĩnh Hằng Thần Tôn như thế.

Không chỉ như thế, hắn còn cảm nhận được có một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ đang thai nghén ở một nơi nào đó, rõ ràng nhằm vào Tiên đạo, Thiên Đạo đã cảm nhận được lo lắng.

- Thì ra lo lắng khi độ kiếp là bắt nguồn từ đây, dạng kiếp nạn này, chín thành đạo thống chỉ sợ đều độ không qua.

Khương Trường Sinh nhíu mày suy nghĩ, nếu như hắn mỗi một lần đột phá, cũng chỉ là đột phá một tầng đại cảnh giới của Đại Thiên thế giới, vậy lần này tất nhiên chết chắc.

Bất quá mặc dù hắn đã đi đến cảnh giới Đạo Niệm chủ nhân, đối mặt trường kiếp nạn này, vẫn còn có chút áp lực.

- Ta đi trước.

Mộ Linh Lạc vứt xuống câu nói này đã biến mất ở trên mái hiên, Khương Trường Sinh thì đứng ở chỗ.

Trước hết để cho chúng sinh Tiên đạo cảm thụ một chút cảm giác áp bách của Vĩnh Hằng tộc, đối thủ chân chính của hắn không phải Vĩnh Hằng tộc, mà là lực lượng thần bí phía sau Vĩnh Hằng tộc…

Trong hư không, đếm không hết Tu Tiên giả nhanh chóng bay tới, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Hoàng Kinh Tuyệt, Thiên Đế, Chu Quái thần tôn, Tiêu Hòa nương nương, Kiếm Thần, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân tất cả, rất nhiều cường giả đỉnh tiêm của Tiên đạo đứng ở phía trước nhất, sắc mặt của bọn hắn đều vô cùng ngưng trọng, trong mắt khó nén vẻ kinh hãi.

Trong mắt của bọn họ, sâu trong hư không xuất hiện một tia sáng màu bạc, đang nằm ngang mở rộng, mà áp lực mênh mông áp đảo hết thảy càng khủng bố.

Các Đại La cũng vì đó mà sợ hãi, huống chi sinh linh phía dưới Đại La, bất quá nơi này là Đại La tiên vực, có Đạo Tổ trấn giữ, chúng sinh Tiên đạo mặc dù sợ, lại cũng không có đi đến mức độ tuyệt vọng.

- Lực lượng thanh lý Đại Thiên thế giới trong truyền thuyết.

Chu Quái thần tôn tự lẩm bẩm, âm thanh rất nhẹ, nhưng các Đại La đều nghe được rõ ràng, càng thêm kiêng kị địch tập sắp đến.

Hoàng Kinh Tuyệt nghe được lời này, bỗng nhiên suy nghĩ điều gì, mày kiếm nhíu chặt, hắn trực tiếp xuất ra thần binh của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Đối mặt lực lượng kinh khủng không biết, chúng sinh Tiên đạo không có chạy trốn, ngay cả sinh linh Chu Quái, Kinh Tuyệt cũng lựa chọn thuận theo chủ chiến đấu.

Một góc nào đó của Đại Thiên thế giới.

Giữa thiên địa tối tăm, sương mù bàng bạc, che khuất bầu trời, một thân ảnh vĩ ngạn đang như ẩn như hiện trong sương mù, nhìn kỹ lại, tứ chi của hắn bị xiềng xích thần bí cuốn lấy, có phần giống thân ảnh thần bí Khương Trường Sinh nhìn thấy khi độ kiếp.

Trong Sương mù, hai mắt của hắn lóng lánh hồng quang.

- Vĩnh Hằng đạo quyển, không ngờ thời đại hiện thời còn có hậu bối có thể khiến Vĩnh Hằng tộc vận dụng Vĩnh Hằng đạo quyển.

Bên trong sương mù mãnh liệt truyền ra một âm thanh khàn khàn, ngữ khí tràn ngập ý trào phúng.

- ý Chí các ngươi còn có thể trấn áp chúng sinh bao lâu, cuối cùng sẽ có một ngày, chúng ta sẽ quay đầu trở lại.

Trong hư không, mười vạn cường giả Vĩnh Hằng tộc lóng lánh thần quang, sóng vai tiến lên, hình thành một tia sáng màu bạc, phía sau bọn hắn là hàn khí lạnh thấu xương, như một đầu Ngân Hà đi theo phía sau bọn hắn.

Ở giữa nhất chính là tượng đá cực lớn, hắn đi lại, trên người không ngừng tróc ra da đá.

Mái đầu bạc trắng hiển lộ ra, tùy ý phất phới, hắn ở trần, cơ bắp như là Cổ Thần, đẹp đẽ lại cường tráng, hai quả đấm nắm chặt, thiêu đốt lên liệt diễm màu lam quỷ dị, ánh mắt của hắn

nhìn chằm chằm phía trước, trong con mắt đã phản chiếu ra cảnh tượng chúng sinh Tiên đạo hội tụ ở hư không.

- Phí công trốn tránh thôi, Đại Thiên thế giới, các ngươi hay cảm thụ một chút cơn giận của Đại Đạo đi.

Vị nam tử tóc trắng do tượng đá cực lớn lột xác mà thành này nhẹ giọng lẩm bẩm, hắn chính là Thuỷ Tổ của Vĩnh Hằng tộc, số tuổi còn muốn lâu đời hơn lịch sử của Vĩnh Hằng tộc.

Hắn sống vô số năm, trải qua kẻ địch nhiều vô số kể, thậm chí có đã bị hắn quên, nhưng có địch nhân làm cho hắn coi trọng như vậy, ít càng thêm ít.

Ánh mắt của hắn đã đang dò xét Đại La tiên vực, muốn tìm được thân ảnh của Tiên đạo Đạo Tổ.

Nhưng hắn không có tìm được.

Hắn cũng không thất vọng, Tiên đạo ở đây, hắn tin tưởng Đạo Tổ nhất định sẽ hiện thân.

Chương 1513 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (1)

Tốc độ của Vĩnh Hằng tộc rất nhanh, khi Tiên đạo còn đang bày trận, bọn hắn đã bước vào Tiên đạo lĩnh vực.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ nhìn Chư Thiên Đại Đạo Thụ vĩ ngạn vô song, mày nhăn lại.

- Đây là vật gì?

Vĩnh Hằng Thủy Tổ cảm nhận được khí tức Đại Đạo từ trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, sống vô số năm, hắn lần đầu tiên thấy thần vật như thế.

Trong lòng của hắn tràn ngập tò mò, cho nên quyết định không hủy hoại thần thụ này.

Khi bọn hắn bước vào Tiên đạo lĩnh vực, các đại năng Tiên đạo chuẩn bị chiến đấu đã có thể thấy rõ ràng thân ảnh của bọn hắn.

Mấy ngàn Đại La như lâm đại địch, tất cả đều đã kấy ra pháp bảo của riêng mình, dùng giáo phái làm trận, phân tán ra, riêng

phần mình bày trận, chuẩn bị ngăn cản Vĩnh Hằng tộc thoạt nhìn không thể ngăn cản.

- Hơi thở thật mạnh, từng người đều mạnh đến quá mức.

- Bọn hắn đến tột cùng là phương đạo thống nào?

- Không đúng, không phải đạo thống, trước đó giao chiến cùng Kinh Tuyệt, người của bọn hắn đã xuất hiện qua, tự xưng Vĩnh Hằng tộc, khí tức kia đến nay làm ta khó quên, tuyệt đối không sai.

- Vĩnh Hằng tộc à, thì ra Đại Thiên thế giới cũng không phải chẳng qua dùng đạo thống vi tôn.

- Loại khí thế này, chỉ sợ đã có thể so với Đại La Kim Tiên, nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, chúng ta thật có thể ngăn cản sao?

Dáng người của mười vạn cường giả Vĩnh Hằng tộc để Tiên đạo một phương lo lắng không thôi, khủng hoảng đang lan tràn.

Vĩnh Hằng tộc hội tụ vào một chỗ tạo ra khí thế thật sự quá mạnh, dù là Hoàng Kinh Tuyệt cũng vì đó tê cả da đầu.

Nhìn từng tôn thân ảnh bày ra tư thái vô địch không ai bì nổi, trong đầu toàn bộ sinh linh không khỏi sinh ra cùng một ý nghĩ.

Cường giả như vậy chiến thắng như thế nào?

Số lượng nhiều, Đạo Tổ lại có thể thay đổi càn khôn hay không?

Dựa vào Đạo Tổ chưa từng bại qua, cho nên trong lòng chúng sinh Tiên đạo vẫn bảo lưu chờ mong.

Khương Nghĩa hiện thân trong hư không, tay hắn cầm thần thương, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán định thần nhìn lại mong muốn nhìn trộm Vĩnh Hằng tộc, lại bị khí tức của bọn hắn đốt cháy đến nhắm mắt.

- Chẳng lẽ tất cả bọn hắn đều là tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn?

Khương Nghĩa nhíu mày, giờ khắc này, ngay cả hắn đều khẩn trương.

Tiên đạo trừ gia gia hắn ra, không người có thể vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, bây giờ có nhiều cường địch vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn như thế xuất hiện, cho dù bọn hắn có dũng khí ngăn cản, chỉ sợ cũng phải trong nháy mắt sẽ biến thành tro bụi.

- Tiên đạo Đạo Tổ, ngươi vi phạm ý chí của Đại Đạo, đi hành vi nghịch thiên, còn không hiện thân bị phạt, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn đến chúng sinh của ngươi biến thành tro bụi, chết ở đằng trước của ngươi?

Một đạo âm thanh bá đạo vang lên, cũng không phải do Vĩnh Hằng Thủy Tổ phát ra, nhưng tiếng hét to này chấn động đến chúng sinh Tiên đạo khí huyết chấn động, thậm chí kinh hồn động phách.

Uy áp khủng bố đã bao phủ Đại La tiên vực cùng với các phương thiên địa bốn phương tám hướng, dẫn đến chư thiên vạn giới rung động, giống như lúc nào cũng có thể sẽ sụp đổ, tan rã, nhân gian nổi lên thiên tai bốn phía.

Ngay cả Địa Tiên giới cũng như thế, chúng sinh hoảng hốt, coi là tận thế sắp đến.

Khu vực biên giới ở một phương hướng khác của Tiên đạo lĩnh vực, Vong Trần đại tiên khó tin nhìn về phía ánh bạc phần cuối hư không kia. Hắn không cách nào tưởng tượng đến tột cùng là thế lực như thế nào mới có thể có uy áp giống như thế này, mạnh như hắn, đối mặt dạng uy áp này cũng sinh không nổi chút ý định chống cự.

Hắn không khỏi quay đầu, nhìn về phía phân thân Đạo Tổ, hỏi:

- Đạo Tổ, chúng ta nên làm như thế nào?

Phân thân Đạo Tổ đang ngồi, mắt cũng không trợn, trả lời:

- Tiếp tục dung hợp Đại Đạo, không cần quản chuyện ngươi không quản lý được.

Nghe vậy, Vong Trần đại tiên cũng không có gấp, ngược lại thở dài một hơi.

Nghe lời này, Đạo Tổ rõ ràng chuẩn bị ra tay, mà lại không sợ cường giả xâm phạm.

Hắn thận trọng nhìn về phía phân thân Đạo Tổ, trong lòng tràn ngập vô hạn tò mò.

Đạo Tổ đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Ngay cả uy thế như vậy đều không để vào mắt.

Nhớ lại ngày đó, vị Trường Sinh tiên sư ở chỗ sâu trong trí nhớ sống tại Long Khởi quan kia đã thay đổi đến mức mơ hồ, đang bày ra tư thái Đạo Tổ hiện tại, trở nên càng ngày càng cao thâm mạt trắc, không thể phỏng đoán.

Một bên khác.

Khi tất cả chúng sinh Tiên đạo sợ hãi Vĩnh Hằng tộc mạnh mẽ, một tiếng chuông quen thuộc vang lên.

Đương.

Không ít sinh linh Tiên đạo lộ ra vẻ kích động, bọn hắn vĩnh viễn quên không được tiếng chuông này, đây là tiếng chuông mà bọn hắn tiến vào Thần Du đại thiên địa nghe được, bị bọn hắn cho rằng là điểm xuất phát cho con đường tiên đạo.

Ý vị này là Đạo Tổ muốn xuất thủ.

- Các ngươi tự xưng là thay Đại Đạo làm việc, nói ta vi phạm ý chí Đại Đạo, xin hỏi ý chí Đại Đạo là như thế nào?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, cùng lúc đó, Chư Thiên Đại Đạo Thụ hơi run rẩy, rơi xuống vô cùng vô tận ánh sao màu xanh lá, bao phủ chúng sinh Tiên đạo, khiến cho đáy lòng tất cả chúng sinh Tiên đạo lập tức yên tĩnh, cảm xúc hoảng hốt lập tức bị tiêu trừ.

Giờ khắc này, bọn hắn giống như đang nghe đạo, trong lòng an bình.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ rõ ràng phát giác được cái gì, nhíu mày.

Cường giả Vĩnh Hằng tộc lúc trước kêu gào phẫn nộ quát:

- Sáng lập Tiên đạo chính là vi phạm ý chí của Đại Đạo.

Một vị cường giả Vĩnh Hằng tộc bị Khương Trường Sinh tru diệt chính là dòng dõi của hắn, hắn chỉ có một đứa con trai, chết thảm trong tay Khương Trường Sinh, sao hắn có thể không hận?

- Nếu là như vậy, ý chí Đại Đạo hẳn là ý chí của các ngươi, dám tự xưng Đại Đạo, vậy để ta lĩnh giáo các ngươi có năng lực gì chi phối Đại Thiên thế giới.

Âm thanh của Khương Trường Sinh trở nên uy nghiêm, vừa dứt lời, trong Đại La tiên vực bay lên một tia kim quang, dẫn đến vô số sinh linh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kim quang bốc lên đến đỉnh hư không, chui vào trong nhánh cây của Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Kim quang cấp tốc mở rộng, một thân ảnh vĩ ngạn lộ ra từ bên trong.

Chương 1514 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (2)

Đạo Tổ!

Chúng sinh xúc động, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn ngập cuồng nhiệt.

Hoàng Kinh Tuyệt cũng hết sức xúc động, lần này, hắn không còn là kẻ địch của Đạo Tổ, hắn rất chờ mong Đạo Tổ có thể thể hiện ra mạnh mẽ như thế nào.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng là tuyệt cảnh, nhưng theo Đạo Tổ hiện thân, hắn không nữa lo lắng, chỉ có vô hạn chờ mong.

Hắn tin tưởng Đạo Tổ có thể thắng, hắn mong đợi là Đạo Tổ dùng tư thái như thế nào thủ thắng.

Trong kim quang, thân hình Khương Trường Sinh vô cùng to lớn, Đại La tiên vực giống như một cục đá bên chân hắn, không có ý nghĩa, hắn quan sát đang Vĩnh Hằng tộc đang áp sát, không ai có thể thấy rõ ánh mắt của hắn.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

- Các huynh đệ, hiện ra toàn lực của chúng ta.

Nương theo tiếng nói của hắn hạ xuống, mười vạn cường giả Vĩnh Hằng tộc cùng kêu quát lớn, khiến cho ba ngàn quy tắc Đại Đạo cũng vì đó rung động.

Trong chốc lát, Đại Thiên thế giới bạo động, từng chùm sáng từ các hướng khác nhau bay tới, đã vượt qua phạm trù tốc độ, chỉ có Khương Trường Sinh có thể bắt được.

Hoàng Kinh Tuyệt, Chu Quái thần tôn đều cảm nhận được lực lượng của mình bị rút đi bộ phận, mặt bọn hắn lộ ra vẻ kinh ngạc sắc.

- Lực lượng của các Vĩnh Hằng Thần Tôn Vĩnh Hằng tộc, quả nhiên, tộc này là dùng cảnh giới Vĩnh Hằng chứng đạo, không chỉ có thể mượn dùng lực lượng của hết thảy Vĩnh Hằng cảnh, chỉ sợ Vĩnh Hằng cảnh bất diệt, tộc này cũng không diệt được.

Khương Trường Sinh đứng ở trong kim quang Thiên đạo, yên lặng suy nghĩ.

Hắn nâng lên tay phải, chuẩn bị lần nữa thi triển Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Trước đó trấn diệt mười hai vị cường giả Vĩnh Hằng tộc chính là dựa vào thần thông này.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, có thể tru diệt nhân quả, tru diệt liên hệ với Đại Đạo!

Vĩnh Hằng Thủy Tổ nâng lên hai quả đấm, hết thảy cường giả Vĩnh Hằng tộc đều chuẩn bị bày ra thế công, cơ hồ cùng nhất thời, bọn hắn cùng nhau phát động công kích.

Trong chốc lát, toàn bộ Tiên đạo Tiên Vực đứng trước khí thế muốn sụp đổ.

Khương Trường Sinh đồng thời xuất chưởng, một chưởng đánh ra, chúng sinh Tiên đạo chỉ cảm thấy một cơn gió cực mạnh thổi qua đỉnh đầu.

Oanh!

Mười vạn cường giả Vĩnh Hằng Chí Thượng của Vĩnh Hằng tộc liên thủ tạo ra thần lực khủng bố trực tiếp bị Đại Thiên Tru

Diệt Chưởng vô hình tiêu diệt, toàn bộ Vĩnh Hằng tộc bị chấn động đến lui nhanh.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ trợn to hai mắt, tức giận quát:

- Giết!

Nhưng vừa dứt lời, hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức nhấc quyền đánh lên trên, nhưng đã không kịp.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, từ trên trời giáng xuống.

Hết thảy xảy ra quá nhanh, thị lực của chúng sinh căn bản theo không kịp, chỉ có Đại La Kim Tiên cùng Vĩnh Hằng Thần Tôn có thể miễn cưỡng thấy rõ, chính là bởi vì thấy rõ, phản ứng của bọn hắn kịch liệt nhất, tất cả đều ngây người tại chỗ, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ ung dung nhất cũng không cách nào bảo trì trấn định.

Mười vạn cường giả Vĩnh Hằng tộc trong nháy mắt hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Dưới tình huống không nhìn thấy Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, trong mắt chúng sinh, bọn hắn giống như hư không biến mất.

- Lại là một chưởng này!

Toàn thân Hoàng Kinh Tuyệt run rẩy, ánh mắt đầy nóng bỏng.

Đây tuyệt đối là thần thông mạnh nhất Tiên đạo.

Trong cảm giác Đại Đạo của hắn, có thể cảm nhận được chưởng ảnh của Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, hắn tinh tường thấy một chưởng ảnh trấn diệt mười vạn cường giả Vĩnh Hằng tộc.

Theo một chưởng này hạ xuống, quy tắc Đại Đạo trong hư không bạo động, Đại Đạo linh khí gạt ra, hình thành gió lốc Diệt Thế tàn phá hư không.

Các phương giáo phái, thế lực của Tiên đạo dồn dập dùng đại trận chống cự, nhưng dù cho như thế, bọn hắn vẫn cảm nhận được cố hết sức.

Mộ Linh Lạc đứng ở trong trận doanh của Thiên Đình, nhìn dáng người Khương Trường Sinh, cũng đang cảm thấy khiếp

sợ.

Mặc dù nàng là người làm bạn Khương Trường Sinh thời gian dài nhất, cũng không nhận ra đây là thần thông gì.

Thì ra chàng ấy một mực đang ẩn giấu thực lực.

- Kiếp nạn Tiên đạo còn chưa tan đi đi, ta sẽ đi diệt Vĩnh Hằng tộc, các ngươi bảo vệ cẩn thận Tiên đạo.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, Thiên đạo kim quang theo hắn rời đi mà tan biến.

Vĩnh Hằng tộc còn chưa hoàn toàn diệt đi, nếu khai chiến, vậy hắn phải nghĩ biện pháp vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Hắn bước ra một bước vượt qua mấy hư không lĩnh vực, đi vào một vùng tăm tối, hắn mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, bắn ra Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang, xua tan hắc ám, thần quang bị lực lượng thần bí triệt tiêu.

Trong bóng tối hiện ra một gương mặt khổng lồ khủng bố, còn muốn khổng lồ hơn Chư Thiên Đại Đạo Thụ vô số lần, giống như hóa thân của toàn bộ hư không, kích thước của nó đã không cách nào hình dung, trên mặt nó chỉ có đường nét, không nhìn thấy hai mắt, nhưng càng như thế, càng lộ ra kinh dị đáng sợ.

Khương Trường Sinh nhíu mày, thầm mắng Vĩnh Hằng tộc mời tới ma vật gì?

Gương mặt khổng lồ khủng bố bỗng nhiên há mồm, đếm không hết hắc ảnh bay ra, Khương Trường Sinh tận lực thả đi một nhóm, sau đó thao túng Hồng Mông Thần Nguyên Khí, ngăn cách hư không, ngăn hắc ảnh mặt khác.

Khương Trường Sinh đã không lo được nhiều như vậy, lần nữa huy chưởng, dùng Đại Thiên Tru Diệt Chưởng đánh vào trên khuôn mặt lớn khủng bố.

Oanh.

Hắc ám phá toái, vô tận tia sáng nóng bỏngg xuất hiện, gương mặt khổng lồ khủng bố chống cự được một giây, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Khương Trường Sinh âm thầm thở dài một hơi, một chưởng này là hắn toàn lực ra tay, nếu không thể đánh tan gương mặt khổng lồ khủng bố, vậy hắn phải cân nhắc chạy trốn.

Nương theo gương mặt khổng lồ khủng bố tan biến, từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh cảm nhận được vô số khí tức của mảnh vỡ Đại Đạo vô hình đã tản ra.

Đây là…

Khương Trường Sinh giương tay một vồ cái, mảnh vỡ vô hình bị hắn chạm đến trong nháy mắt tan biến, hắn sau đó cảm nhận được một tia lực lượng đại đạo chui vào trong cơ thể của mình.

Hắn lúc này bắt đầu thu thập những mảnh vỡ này, hấp thu vô cùng vô tận lực lượng đại đạo, hắn không có trực tiếp dung nhập thân thể hoặc linh hồn, mà trấn áp những lực lượng này ở trong đạo quả, tạm thời phong tồn.

Chương 1515 - Tuyệt đối cường thế (1)

Khi Khương Trường Sinh còn đang hấp thu mảnh vỡ đại đạo, hắn tận lực buông tha một nhóm đại đạo hắc ảnh đã giết tới Tiên đạo lĩnh vực, được hắn nhắc nhở, các Đại La của Tiên đạo cũng không có phớt lờ, sớm đã trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhìn thấy số lượng lớn hắc ảnh đột kích, bọn hắn lập tức bắt đầu phòng vệ.

Đại chiến bùng nổ!

Bởi vì Đạo Tổ đã giải quyết Vĩnh Hằng tộc, dẫn đến sĩ khí Tiên đạo phóng đại, hết thảy Tu Tiên giả đều phấn khởi, cùng thi triển thần thông, Hoàng Kinh Tuyệt càng điên cuồng, hắn giống như bị Đạo Tổ nhóm lửa, khí thế khủng bố, thậm chí để Tiên đạo chúng sinh ghé mắt.

Vĩnh Hằng tộc tự xưng tuân theo ý chí của Đại Đạo bị Đạo Tổ dễ dàng trấn diệt, bọn hắn còn có gì e ngại?

Giờ khắc này, Kinh Tuyệt, Chu Quái đều một lòng cùng Tiên đạo, chống lại Đại Đạo tà ma thần bí.

Đếm không hết hắc ảnh đều đã hiển lộ hình dáng, tất cả đều là tà ma, diện mạo dữ tợn, đủ loại tư thái đều có, tiếng gào thét

vang vọng hư không, thực lực của bọn nó đều rất mạnh, mặc dù không khoa trương bằng Vĩnh Hằng tộc, nhưng yếu nhất cũng có thực lực Đại La Siêu Thoát, mà số lượng của bọn họ vượt xa Vĩnh Hằng tộc.

Đây đều là đi qua Khương Trường Sinh suy tính, hắn tận lực thả ra một nhóm kẻ địch có thể mang cho Tiên đạo đau xót cùng áp lực, nhưng chỉ cần chúng sinh Tiên đạo dốc hết toàn lực, tất nhiên có thể thắng lợi.

Sinh tồn ở trong Đại Thiên thế giới, cũng không thể một mực an nhàn, nhất định phải cảm nhận được áp lực, có lẽ làm như vậy, sẽ chết rất nhiều sinh linh, nhưng đứng ở góc độ đạo thống, dạng này mới có thể để cho Tiên đạo càng mạnh.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh dùng tốc độ nhanh nhất lấy đi toàn bộ mảnh vỡ đại đạo, sau đó lách mình rời khỏi.

Trong một góc xa xôi của Đại Thiên thế giới, nơi này là tộc địa của Vĩnh Hằng tộc, hàn băng đông kết hư không, không có chút sinh khí, sâm nhiên đáng sợ.

Chỗ sâu trong tộc địa Vĩnh Hằng tộc, hàn băng kết thành một đại địa to lớn, phía trên là một mảnh hải dương mà xanh dương sẫm, sâu không thấy đáy.

Một thân ảnh bay lên từ bên trong, rõ ràng là Vĩnh Hằng Thủy Tổ.

Hắn ngừng ở trong hư không, há mồm thở dốc, khắp khuôn mặt là vẻ không thể tin được.

- Đạo Niệm chủ nhân nhất định là Đạo Niệm chủ nhân, thế nào có khả năng, hắn bằng cái gì đi đến loại cảnh giới đó?

Toàn thân Vĩnh Hằng Thủy Tổ run rẩy, kinh khủng khó mà khắc chế.

Rất nhanh, trong hải dương U Lam bay ra từng thân ảnh, chính là các cường giả Vĩnh Hằng tộc, tình trạng của bọn họ càng kém, cũng không thể đi ra khỏi cảm giác tuyệt vọng mà Đạo Tổ mang lại cho bọn hắn.

Một lát sau.

Đã không còn cường giả Vĩnh Hằng tộc bay ra, Vĩnh Hằng Thủy Tổ nhìn lướt qua, phát hiện chỉ có không đến trăm người sống sót, tâm tình của hắn vô cùng trầm trọng.

- Thuỷ Tổ, đừng cản Tiên đạo nữa.

Một cường giả Vĩnh Hằng tộc nhịn không được mở miệng nói, hắn vừa mở miệng, những người khác dồn dập mở miệng.

Vĩnh Hằng tộc chính là tồn tại vĩnh hằng bất diệt, nhưng một chưởng của Đạo Tổ kém chút để bọn hắn diệt tộc, tồn tại kinh khủng bực này, bọn hắn thật sự không muốn trêu chọc.

- Đạo Tổ nhất định vượt qua Vĩnh Hằng Chí Thượng cảnh.

- Không ngờ Tiên đạo đã cường đại đến loại tình trạng này.

- Cũng không phải Tiên đạo mạnh, đạo thống giống như Tiên đạo, Đại Thiên thế giới còn nhiều, kinh khủng là Đạo Tổ, hắn nhất định là một vị tồn tại cổ lão nào đó hóa thân, theo truyền thuyết, Cổ Tiên đạo mặc dù hủy diệt, lại có không ít nhân vật đáng sợ còn sống, có đang khiêu chiến Đại Đạo, có sáng lập đạo thống, cũng có ẩn ở sâu trong hư không, Đạo Tổ dám trực tiếp kế thừa tên Tiên đạo, tất nhiên là lực lượng.

- Đúng vậy, ta cảm giác Đại Đạo khí vận Vĩnh Hằng cảnh đều có thể không gánh nổi chúng ta…

Nghe các tộc nhân kinh nghị, tâm tình Vĩnh Hằng Thủy Tổ cũng rất khó chịu.

Hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Tốt, chúng ta không đi đối phó Đạo Tổ nữa, còn lại giao cho Vĩnh Hằng đạo quyển đi, đó là ý chí hóa thân của Đại Đạo, Đạo Tổ chưa hẳn….

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên không còn lòng tin đối với Vĩnh Hằng đạo quyển.

Không có cách, một chưởng kia của Đạo Tổ để lại cho trong lòng của hắn bóng mờ thật sự quá lớn.

Hắn không khỏi suy nghĩ đến một vị tồn tại chí cường nào đó trước đây thật lâu, cũng xây dựng Tiên đạo, hắn nâng lực lượng toàn tộc tiến đến chinh chiến, kém chút bị diệt tộc, bất quá cũng may vị chí cường giả kia đã bị Đại Đạo thu.

Trong lòng của hắn tràn ngập hoang mang.

Vì sao Tiên đạo luôn là giết không bao giờ hết, luôn có tồn tại chí cường đang sinh ra.

- Nha, chư vị Vĩnh Hằng tộc sao rơi vào tình cảnh chật vật như thế?

Một tiếng cười lạnh truyền đến, Vĩnh Hằng Thủy Tổ cùng những người khác dồn dập liếc mắt nhìn đi.

Trong bóng tối có một thân ảnh chậm rãi đi ra, đây là một nữ tử mặc áo bào đen, tóc trắng rối tung, còn dài hơn thân thể, mỗi một sợi tóc giống như vật sống, riêng phần mình nổi lơ lửng, làn da của nàng tái nhợt, trên mặt mang theo nửa khối mặt nạ, lộ ra má trái, trong mắt trái tràn đầy trào phúng cùng vẻ hưng phấn.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ cau mày nói:

- Thế nào? Đại Thiên Tuyệt Thần muốn bỏ đá xuống giếng? Chỉ bằng ngươi, chúng ta đứng ở nơi này, để ngươi giết một ức năm, ngươi cũng diệt không xong chúng ta.

Nữ tử áo bào đen che miệng cười nói:

- Thuỷ Tổ nói đùa, ta bất quá là Vĩnh Hằng Chí Thượng cảnh, thực lực không kém các ngươi bao nhiêu, như thế nào dám giết các ngươi, chỉ là các ngươi náo động đến động tĩnh như thế lớn, ta không thể không đến xem trước, không ngờ Vĩnh Hằng tộc lại bị diệt đến chỉ còn lại có các ngươi, nếu không phải nghe được lời của các ngươi, ta còn tưởng rằng các ngươi ra tay với La Đạo, ta còn đang suy nghĩ, các ngươi điên rồi sao?

Vẻ mặt Vĩnh Hằng Thủy Tổ đầy âm trầm, lòng hắn đang rỉ máu.

Hắn cảm giác mình đã rất coi trọng Tiên đạo, dùng lực lượng toàn tộc tiêu diệt Tiên đạo, thậm chí còn vận dụng Vĩnh Hằng

đạo quyền, nhưng dù cho như thế, cũng không thể tru giết Đạo Tổ.

Chương 1516 - Tuyệt đối cường thế (2)

Hắn không cảm giác mình ngu xuẩn, cũng không hối hận, đây là ý chí Đại Đạo cho hắn chỉ thị, hắn nhất định phải làm như vậy.

Chỉ có thể nói, Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, làm kiếp nạn của Vĩnh Hằng tộc.

- Vạn sự vạn vật cuối cùng cũng có kiếp nạn, Vĩnh Hằng tộc mặc dù Vĩnh Hằng, nhưng cũng có kiếp của mình.

Giờ khắc này, Vĩnh Hằng Thủy Tổ mê mang.

Nữ tử áo bào đen gặp bọn họ từng người yên lặng, bầu không khí thấp thỏm, cũng không nữa giễu cợt bọn hắn, nàng nghiêm mặt nói:

- Vĩnh Hằng Thủy Tổ, giao ra thanh Đại Đạo thần binh kia, nếu như vậy, Đại Thiên Tuyệt Thần chúng ta còn có thể trợ giúp Vĩnh Hằng tộc khôi phục, trải qua trận này, những tên ngốc đang rục rịch kia không sớm thì muộn sẽ xuất hiện, chỉ sẽ kéo dài vô hạn thời gian các ngươi khôi phục.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ nhíu mày, các cường giả khác của Vĩnh Hằng tộc thì tức miệng mắng to.

Bọn hắn sợ Đạo Tổ, cũng không sợ Đại Thiên Tuyệt Thần.

Nữ tử áo bào đen càng nghe, vẻ mặt càng lạnh lẽo.

Nàng đang muốn mở miệng, một âm thanh đạm mạc truyền đến:

- Ồ? Đại Thiên Tuyệt Thần rất mạnh à, dám bảo hộ kẻ địch của Tiên đạo.

Nữ tử áo bào đen đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện một thân ảnh treo ở phía trên hư không, một thân thần quang làm người không cách nào thấy rõ hắn hình dáng.

Vĩnh Hằng tộc thì bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, từng người run rẩy toàn thân.

Nơi này là chỗ bọn hắn phục sinh, bọn hắn đã không có chỗ để lui nữa.

Người đến chính là Khương Trường Sinh.

Nữ tử áo bào đen híp mắt hỏi:

- Các hạ chính là Tiên đạo Đạo Tổ?

Khương Trường Sinh chậm rãi nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ nàng ở phía xa.

Cơ hồ trong nháy mắt, sắc mặt nữ tử áo bào đen kịch biến, cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng bao phủ nàng, khiến cho toàn thân nàng run rẩy, có loại xúc động muốn quỳ lạy.

Đạo Niệm chủ nhân.

Nữ tử áo bào đen vội vàng kêu lên:

- Tiền bối! Ta không ý muốn đối nghịch với Tiên đạo, Đại Thiên Tuyệt Thần cũng thống hận Vĩnh Hằng tộc, ta chỉ muốn tới được bảo thôi, nếu tiền bối đã buông xuống nơi này, bảo vật này liền hiến cho ngài.

Nàng đã không lo được tôn nghiêm, chỉ muốn cầu sinh.

- Đại Đạo thần binh thôi, cũng không ở trong mắt của ta.

Khương Trường Sinh nhìn xuống nàng, không quan tâm nói, hắn đã diễn toán người mạnh nhất của Đại Thiên Tuyệt Thần, giá trị hương hỏa còn thấp hơn hắn mấy chục ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám ép Đại Thiên Tuyệt Thần.

Trải qua trận chiến này, Tiên đạo chắc chắn danh chấn Đại Thiên thế giới, vậy hắn phải hiển uy phong thật tốt, để Tiên đạo thái bình một trăm triệu năm!

- Tiền bối, Đại Đạo thần binh kia không tầm thường, nó chính là Sát Chi Đại Đạo, nắm giữ thần binh này, sát lục càng nhiều, càng mạnh, mà lại là tăng cường vô hạn, bởi vì sát tính quá nặng, mới bị bọn hắn trấn áp, bọn hắn cũng sợ có người cầm này thần binh thu hoạch được lực lượng giết hết Vĩnh Hằng cảnh.

Nữ tử áo bào đen vội vàng nói, lời ấy ngược lại để Khương Trường Sinh động tâm.

Chẳng lẽ Khương Thiện sở dĩ mất đi khống chế, là bởi vì thanh thần binh kia?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Vĩnh Hằng tộc vì sao không chưởng khống thần binh này?

Nữ tử áo bào đen cười nhạo nói:

- Tiền bối, ngài không biết, bọn hắn nhìn như thu hoạch được Vĩnh Hằng, nhưng cũng thu được xiềng xích không kỳ hạn, bọn hắn không thể nắm giữ lực lượng đại đạo, nhiều nhất mượn dùng, mà Đại Đạo thần binh nhất định phải nhận chủ mới có thể sử dụng.

Vĩnh Hằng Thủy Tổ chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, ta thừa nhận ta tộc bại, nhưng ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt? Một khi ta tộc yên diệt, ý chí Đại Đạo tất nhiên sẽ chấn nộ, ít nhất sẽ cho rằng ngươi có thể uy hiếp được Đại Đạo.

Hắn là sợ thật.

Hắn không rõ vì sao Đạo Tổ có được lực lượng tru diệt bọn hắn, bọn hắn là tồn tại vĩnh hằng bất diệt.

Tại Đại Thiên thế giới, bất kỳ lực lượng nào đều khó có khả năng diệt bọn hắn.

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Ngươi đi trước đi, sau này Tiên đạo nếu gặp Đại Thiên Tuyệt Thần, ta hy vọng là thiện duyên.

Nữ tử áo bào đen nghe xong, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh, sau đó cấp tốc chạy trốn.

Hư không lần nữa yên lặng lại.

Vĩnh Hằng tộc lâm vào hoảng hốt, trong tuyệt vọng, bọn hắn thấy không rõ vẻ mặt của Khương Trường Sinh, không rõ hắn sẽ thế nào làm.

- Ngươi nói đúng, ta xác thực kiêng kị Đại Đạo.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, lời này để Vĩnh Hằng tộc lập tức thu hoạch được hi vọng, trong mắt toả ra thần thái.

- Đã như vậy, vậy các ngươi cứ sống sót đi, không có chút tự do nào mà sống sót.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, đột nhiên nhấc chưởng hạ xuống, động tác của hắn thật sự quá nhanh, Vĩnh Hằng Thủy Tổ vừa đưa tay mong muốn ngăn cản, một cỗ lực lượng tuyệt cường đã buông xuống.

Oanh!

Một cỗ lực lượng Nhân Quả khó có thể tưởng tượng buông xuống, để giác quan của tất cả mọi người Vĩnh Hằng tộc mất đi tác dụng, trước mắt của bọn hắn trong nháy mắt tối xuống.

Vô tận kinh khủng bao phủ trong lòng của bọn hắn, bọn hắn thậm chí mất đi chưởng khống thân thể, trong khoảnh khắc, bọn hắn chỉ còn lại có ý chí hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng ý chí lâm vào trong bóng tối vô tận, cái gì đều không làm được.

Đại Thiết Thiên Thuật.

Khương Trường Sinh dùng thủ đoạn Tham Nhân phong ấn Đại Đạo sinh cơ phong ấn Vĩnh Hằng tộc.

Hắn để Vĩnh Hằng tộc tiếp tục tồn tại, nhưng Vĩnh Hằng tộc từ đó sau này đừng nghĩ trở ra.

Trừ phi có tồn tại mạnh hơn Khương Trường Sinh thi triển Đại Thiết Thiên Thuật giải cứu bọn hắn.

Dù vậy, Khương Trường Sinh cũng có thể trước tiên phát giác được.

Hư không co vào, hư không hàn băng của toàn bộ Vĩnh Hằng tộc đều rút vào trong lòng bàn tay của Khương Trường Sinh, hình thành một khối hắc ngọc.

Đợi sau khi hư không hàn băng tan biến, hư không gần đó bắt đầu sụt xuống, không gian kịch liệt vặn vẹo, cực kỳ hùng vĩ.

Tay phải Khương Trường Sinh cầm hắc ngọc, tay trái nắm chặt một đạo chùm sáng huyết hồng, chính là Đại Đạo thần binh mà nữ tử áo bào đen nói tới, tàng ở trong mảnh hải dương U Lam này.

Chương 1517 - Đạo Nguyên cực bảo (1)

Cảm thụ được lực lượng Đại Đạo thần binh trong tay, khóe miệng Khương Trường Sinh hơi giương lên.

Tiên đạo có được hai thanh Đại Đạo thần binh, đây sắp thành nội tình của Tiên đạo, cũng không biết thần binh này có thể trợ giúp Khương Thiện siêu thoát chưởng khống của ý chí Đại Đạo hay không.

Khương Trường Sinh thu Đại Đạo thần binh vào trong tay áo, sau đó cầm hắc ngọc do Đại Thiết Thiên Thuật sáng tạo trong tay rời khỏi.

Trong hắc ngọc phong ấn Vĩnh Hằng tộc, Vĩnh Hằng tộc lại có quan hệ chặt chẽ cùng ý chí Đại Đạo, thậm chí có thể nói là tôi tớ, mặc dù có Đại Thiết Thiên Thuật ngăn cách nhân quả, Khương Trường Sinh cũng không dám đưa nó để vào trong Đạo Giới.

Hắn cấp tốc nhảy trở lại Tử Tiêu cung, giờ phút này, Tiên đạo còn đang ở trong quyết chiến, trong Tử Tiêu cung chỉ còn lại có hắn, ngay cả Bạch Long cũng đi ra ngoài tham chiến.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nhìn thoáng qua hư không đã biết được kết cục của trận chiến này.

Hắn bắt đầu chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Lần này hẳn là có thể bạo lớn một món sinh tồn ban thưởng, mặc dù không có gặp được Đạo Niệm chủ nhân nhưng hắn cảm thấy Vĩnh Hằng tộc và gương mặt khổng lồ thần bí khủng bố kia chung vào một chỗ, tồn tại vừa vào cảnh giới Đạo Niệm chủ nhân chưa hẳn có thể trấn áp.

- Tiếp theo nhất định phải chờ Hồng Mông Đại Đạo thành hình, không thể làm loạn.

Khương Trường Sinh ở trong lòng khuyên bảo chính mình.

Hắn nhìn như mây trôi nước chảy, nhưng đối mặt tư thế với Vĩnh Hằng tộc, hắn vẫn bị hù dọa.

Mười vạn cường giả có chiến lực vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, lại thêm lực lượng đại đạo không biết kia, xác thực gần như tử cục.

May mắn hắn đủ mạnh.

Khương Trường Sinh vô cùng vui mừng mình mở ra Hồng Mông Đại Đạo, nếu như đi nghiên cứu Đại Đạo, hắn chưa hẳn có thể diệt đi Vĩnh Hằng tộc.

Dùng pháp lực Hồng Mông Đại Đạo thi triển Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, đây mới là nguyên nhân hắn có thể trấn diệt Vĩnh Hằng tộc, nếu như dùng lực lượng Đại Đạo trong Đại Thiên thế giới, không thể nào triệt để tru diệt Vĩnh Hằng tộc.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến cái mảnh vỡ đại đạo do gương mặt khổng lồ thần bí biến thành, cũng không biết những mảnh vỡ đại đạo này là lực lượng như thế nào.

Hắn quyết định chờ kiếp nạn này kết thúc sau lại nghiên cứu, có lẽ có thể trợ giúp hắn hiểu hơn về ý chí Đại Đạo.

Đi đến một bước này, quan hệ thù địch giữa hắn và ý chí Đại Đạo đã không có khả năng cải biến, hắn nhất định phải chuẩn bị sớm.

Một lát sau.

Một dòng thông báo xuất hiện ở trước mắt hắn:

【 Tiên tuế năm 25909902, Vĩnh Hằng Thủy Tổ suất lĩnh toàn tộc, điều động Vĩnh Hằng đạo quyển, muốn trấn diệt Tiên đạo, ngươi thành công sinh tồn khi bị bọn hắn vây công, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng Đạo Nguyên cực bảo- Thái Thủy Niết Bàn Thương 】 .

Đạo Nguyên cực bảo?

Khương Trường Sinh lần đầu tiên thấy cái tên này, chẳng lẽ là pháp bảo có phẩm giai càng cao hơn Hỗn Nguyên chí bảo?

Thái Thủy Niết Bàn Thương, tên thật cuồng.

Khương Trường Sinh không có lập tức tiếp nhận truyền thừa bảo vật này, mà chờ đợi đại chiến kết thúc.

Mặc dù không có Vĩnh Hằng tộc uy hiếp, những Đại Đạo tà ma cũng đủ để các chúng sinh Tiên đạo quyết chiến rất lâu, những Đại Đạo tà ma này có được sinh mệnh lực rất mạnh mẽ, đối với không ít Tu Tiên giả mà nói, như là bất tử bất diệt cho, dù Đại La Siêu Thoát đều thấy bọn chúng siêu thoát hơn cả mình.

Cũng may Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Hoàng Kinh Tuyệt, Chu Quái thần tôn, Khương Nghĩa các tồn tại biểu hiện được cực kỳ cường thế, cân tiểu ly của thắng lợi dần dần nghiêng về hướng Tiên đạo.

Nhất là Hoàng Kinh Tuyệt, trước đó hắn bị bại quá nhanh ở trước mặt Đạo Tổ, dẫn đến đám tu tiên giả chỉ biết hắn rất mạnh, không biết đến tột cùng mạnh bao nhiêu, nhưng một trận chiến này, hắn triệt để hiện ra sự mạnh mẽ của mình, cho dù Đại Đạo tà ma, cũng không phải địch thủ của hắn, một mình hắn đã kiềm chế hơn vạn Đại Đạo tà ma, cực kỳ cường thế.

Chu Quái thần tôn một bên chiến đấu, một bên quan sát, trong lòng cảm thấy không bằng.

Hắn trước kia vẫn cho rằng Kinh Tuyệt chỉ có một vị Vĩnh Hằng Thần Tôn, không ngờ còn bồi dưỡng được một nhân vật kinh khủng dạng này, nếu không có gặp được Tiên đạo, Kinh Tuyệt sẽ trưởng thành đến loại trình độ nào?

Hắn không cách nào tưởng tượng, nhưng hắn chờ mong tương lai của Tiên đạo, phương đạo thống tiếp theo gia nhập vào Tiên đạo sẽ là ai?

Sau khi gia nhập vào Tiên đạo, áp lực của hắn kém xa trước kia, còn có thể tốt hơn tu luyện, hắn hiện tại chỉ có một mục tiêu, chính là trợ giúp Tiên đạo thống nhất Đại Thiên thế giới, nói như vậy, Chu Quái sẽ rồi trở thành thế lực cường đại dưới sự thống trị của Tiên đạo, phạm vi quyền lực của hắn vượt xa thời kì đỉnh phong.

Chiến lấy chiến lấy, Tiên đạo một phương đều cảm nhận được lòng tin, mặc dù Đại Đạo tà ma khủng bố vô song, nhưng theo từng tôn Đại Đạo tà ma bị tiêu diệt, áp lực của bọn hắn càng ngày càng nhỏ.

Thương vong của một phương Tiên đạo cũng đã đi đến con số cực kỳ kinh khủng, nhưng so sánh với toàn bộ Tiên đạo mà nói, không đáng để ý.

Khương Thiện cùng mấy vị bị cường giả ý chí Đại Đạo thao túng đã bị các đại giáo phái phong ấn, mất đi sức chiến đấu.

Khương Trường Sinh nghiêm túc xem chiến, phát hiện không ít hạt giống tốt.

Đã có không ít hậu bối thể hiện ra tư chất không kém hơn Thái Sơ Cửu Thánh, thậm chí còn có người socó thiên tư mạnh hơn Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, bất quá muốn trưởng thành đến độ cao như Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ bây giờ, cũng không chỉ xem thiên tư và ngộ tính.

Nói tóm lại, Khương Trường Sinh rất hài lòng đối với biểu hiện của Tiên đạo.

Trong lúc này, hắn cảm nhận được rất nhiều khí tức nhìn trộm, thậm chí có khí tức của hai cường giả Đạo Niệm chủ nhân.

Khương Trường Sinh thông qua hương hỏa diễn toán, cường giả mạnh nhất trước ba trong phạm vi đã biết đều đã đi đến giá trị hương hỏa của Đạo Niệm chủ nhân, mạnh nhất là hắn, thứ hai là một cường giả bí ẩn bốn mươi tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, hạng tư thì có giá trị hương hỏa so với Vĩnh Hằng Thủy Tổ.

Trước đó không có Đạo Niệm chủ nhân hiện thân, xem ra một trận chiến này vẫn kinh động đến toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Chương 1518 - Đạo Nguyên cực bảo (2)

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Cũng không có cường giả Đại Thiên thế giới hoặc thế lực đi Tiên đạo, ngoại trừ chiến trường ở hư không, toàn bộ Đại Thiên thế giới đều lộ ra vô cùng yên lặng, có loại cảm giác đè nén đại kiếp sắp đến.

Trong một chỗ hư không khác, Hãi Thiên thánh tôn đứng ở đỉnh đầu Chúc Long, số lượng thân ảnh cường giả phía sau hắn vượt xa lúc trước, nhất là bảy thân ảnh ở hàng thứ nhất, từng người tản ra khí tức đáng sợ, Thiên Tôn đều ở phía sau bọn hắn, đều không dám tùy tiện mở miệng.

- Không ngờ Vĩnh Hằng tộc lại bại, xem ra vị Đạo Tổ này thật kế thừa truyền thừa của Tiên đạo.

Một tồn tại thần bí toàn thân tản ra hắc khí Đại Đạo mở miệng nói, ngữ khí lộ ra một tia vui mừng.

Hãi Thiên thánh tôn không có quay người, nói:

- Đó là tự nhiên, Vĩnh Hằng tộc thế nào có khả năng hạ gục Đạo Tổ, vị Đạo Tổ trước đó ít nhất cũng có thể chống đỡ đối mặt ý chí Đại Đạo, trong mắt bản tọa, Đạo Tổ bây giờ không kém hơn một vị trước đó.

Một vị thân ảnh thần bí lấp lánh kim quang khác cảm khái nói:

- Sống qua một kiếp này, Tiên đạo đã không cách nào lại ẩn giấu, ta rất chờ mong Tiên đạo tiếp theo sẽ có nhân vật thế nào sinh ra.

Thiên Tôn nghe bọn hắn nghị luận, ánh mắt đầy phức tạp.

Trong khoảng thời gian này, hắn đi theo Hãi Thiên thánh tôn đi rất nhiều nơi, hiểu rõ đến lịch sử càng ngày càng kinh người, cũng hiểu chút đỉnh về Vĩnh Hằng tộc, Vĩnh Hằng tộc cường đại như vậy lại còn ngã vào dưới chân Đạo Tổ.

Hắn đột nhiên mê mang, hắn thật đuổi kịp được Đạo Tổ sao?

Nhất là hắn biết được Đạo Tổ đang đi con đường gì, hắn lo lắng cho mình trưởng thành đến trình độ địch nổi Đạo Tổ, Đạo Tổ đã bị ý chí Đại Đạo gạt bỏ hoặc trục xuất.

Không hạ gục Đạo Tổ, vô địch chi tâm của hắn cuối cùng sẽ có tỳ vết.

Không chỉ bọn hắn, hiện tại, rất nhiều đạo thống mạnh mẽ khắp Đại Thiên thế giới đều đang nghị luận về cuộc chiến giữa

Tiên đạo và Vĩnh Hằng tộc, một trận chiến này, Tiên đạo triệt để đưa thân vào trong mắt nhất lưu đạo thống.

Trong một mảnh hư không thần bí, vô biên vô tận khói xám đang tiến lên, thân ảnh các cường giả La Đạo như ẩn như hiện ở bên trong, sâm nhiên kinh dị.

Trong khói xám, Đạo Thủy ma tôn bị rất nhiều ma ảnh La Đạo vờn quanh, hắn nhìn một phương hướng của hư không, mở miệng nói:

- Trách không được Tiên đạo có thể tránh thoát chúng ta nhìn trộm, Tiên đạo Đạo Tổ thật không tầm thường, chúng ta đã đánh giá thấp hắn.

Lời hắn nói để các cường giả La Đạo không thể phản bác, lúc trước, ở phương hướng Tiên đạo truyền đến uy áp chiến đấu đủ để khiến bọn hắn kiêng kị.

- Tốt, không cần để ý Tiên đạo, Tiên đạo tự có Đại Đạo đi thu, Thần Tích mới là mục tiêu của chúng ta, những tên này giấu quá sâu, Đạo Chủ đã không kiên nhẫn được nữa.

Đạo Thủy ma tôn lần nữa mở miệng nói, kéo lực chú ý của các cường giả La Đạo trở về.

Bọn hắn chẳng qua là một nhánh đại quân của La Đạo, hiện tại toàn bộ La Đạo đều đang vì Thần Tích mà điên cuồng.

Qua đi tới mười năm, đại chiến thiên ngoại mới kết thúc, nương theo một tôn Đại Đạo tà ma cuối cùng bị Hoàng Kinh Tuyệt trảm diệt, hết thảy Tu Tiên giả đều thở dài ra một hơi.

Đúng lúc này, phía trên truyền đến lôi vân cuồn cuộn, toàn bộ sinh linh ngẩng đầu nhìn lại, lôi vân không biết từ chỗ nào mà đến bao trùm Chư Thiên Đại Đạo Thụ, trong lôi vân phát ra vô số chùm sáng màu vàng óng, vương vãi xuống.

Thiên Đạo công đức!

Trong mắt Khương Trường Sinh, một trận chiến này, mặc dù Tiên đạo thương vong không ít, nhưng Thiên Đạo vượt qua một trường kiếp nạn, còn chiếm đoạt Vĩnh Hằng tộc cùng với bộ phận Đại Đạo khí vận, Thiên Đạo xem như đạt được chỗ

tốt rất lớn, nó cũng hóa phần chỗ tốt này thành Thiên Đạo công đức ban cho chúng sinh Tiên đạo.

Công đức nhiều nhất chính là Hoàng Kinh Tuyệt, cột sáng màu vàng bao phủ hắn không người có thể địch, sau một trận này chiến, thân phận đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ chỉ sợ sẽ di chuyển, bất quá Hoàng Kinh Tuyệt sẽ trở thành người thứ hai Tiên đạo, đường phải đi còn rất dài, dù sao hắn dựa vào là lực lượng của Kinh Tuyệt.

Nương theo lấy Thiên Đạo công đức hạ xuống, toàn bộ sinh linh đều biết trận kiếp nạn của Tiên đạo này triệt để đi qua, tiếng hoan hô vang vọng hư không, truyền khắp chư thiên vạn giới.

Những khí tức thần bí nhìn trộm Tiên đạo cũng đều biến mất, không có thế lực dám thừa cơ ra tay với Tiên đạo.

Khương Trường Sinh lúc này mới bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Thái Thủy Niết Bàn Thương, Đạo Nguyên cực bảo, đây là bảo vật phía trên phía trên Hỗn Nguyên chí bảo, cũng không phải thuộc về Tiên đạo, là chí bảo bất diệt tồn tại trước cả Hỗn Độn, có lực lượng niết bàn to lớn.

Tin tức liên quan đến Thái Thủy Niết Bàn Thương không nhiều, trong trí nhớ truyền thừa càng nhiều hơn chính là như thế nào để Thái Thủy Niết Bàn Thương nhận chủ, quá trình nhận chủ vượt xa các chí bảo khác, quan trọng nhất chính là nhận chủ bảo vật này cỗ có nguy hiểm nhất định.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng Khương Trường Sinh ngược lại càng thêm cảm thấy hứng thú.

Hắn vẫn cho rằng hệ thống sinh tồn là thứ mà truyền thừa của Cổ Tiên đạo tạo ra, bây giờ lại xuất hiện bảo vật cổ lão trước cả Tiên đạo, cái này khiến hắn thật bất ngờ.

Hắn lúc này lấy ra Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Ánh sáng bảy màu sáng chói lấp lánh Tử Tiêu cung, một thanh trường thương dài một trượng tinh xảo xuất hiện, hiện tại

chiều dài cũng không phải là chiều dài chân thực của thương này, chẳng qua là bị hắn tận lực thu nhỏ.

Thương nhận của Thái Thủy Niết Bàn Thương chiếm cứ một phần ba thân thương, màu nền hiện lên màu bạc, phía trên có rất nhiều vết lõm tỉ mỉ, khí tức màu vàng lưu động, thân thương thì có màu tím sậm, lượn lờ lấy đếm không hết đạo văn màu đỏ.

Chuôi Đạo Nguyên cực bảo này bộc phát ra lửa lớn bảy màu, trong liệt diễm lập loè vô số ánh sao, tựa như cây trụ chống đỡ cả vũ trụ, vô số vũ trụ vờn quanh xung quanh, sáng chói mà xinh đẹp.

Chí bảo thật đẹp.

Lần đầu tiên Khương Trường Sinh nhìn thấy Thái Thủy Niết Bàn Thương đã thích bảo vật này, hắn càng thêm tò mò về uy năng của bảo vật này.

Chương 1519 - Thiết lập ván cục (1)

Sau khi kiếp nạn mà Vĩnh Hằng tộc mang tới kết thúc, các giáo phái Tiên đạo còn cần thời gian ổn định, Đại La tiên vực làm trung tâm Tiên đạo tự nhiên lâm vào trong bận rộn.

Sau khi đại chiến kết thúc, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long không có trước tiên trở về, các nàng đều đang ở Thiên Đình, tương trợ Thiên Đình vững chắc Tiên đạo.

Trong ngàn năm từ nay về sau, đủ loại tình báo về một trận chiến này điên cuồng truyền khắp Đại Thiên thế giới, Tiên đạo lấy tư thái cực kỳ thô bạo xâm nhập vào trong mắt các phương bá chủ đạo thống.

Vạn năm sau, Tiên đạo lĩnh vực nghênh đón bái phỏng thủy triều trước nay chưa từng có, các phương đạo thống lộn xộn đến, muốn thấy một lần phong thái của Tiên đạo, này cũng may mà các phương giáo phái Tiên đạo hơn hai ngàn vạn năm không lưu lực tuyên truyền, lưu lại thanh danh tốt đẹp trong Đại Thiên thế giới, nếu làm khách, Tiên đạo tự sẽ hoan nghênh.

Vạn năm qua đi, lượng tín đồ hương hỏa của Khương Trường Sinh số tăng vọt, nhưng hắn vẫn như cũ đắm chìm trong việc luyện hóa Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Cấm chế của Đạo Nguyên cực bảo đã không thể dùng số lượng đi hình dung, giống như một phương vũ trụ, như là quy tắc, rắc rối phức tạp, Khương Trường Sinh đi tắm ở trong đó, có loại cảm giác trải qua luân hồi.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long cùng nhau trở về, vừa vào điện, ánh mắt của các nàng đều bị Thái Thủy Niết Bàn Thương hấp dẫn.

Toàn bộ đại điện đều lóng lánh ánh sáng bảy màu của Thái Thủy Niết Bàn Thương, nhìn đến ánh mắt của các nàng đều bị cố định.

Chỉ là lần đầu tiên, các nàng đã cảm giác bảo vật này là đệ nhất Tiên Đạo.

Bạch Kỳ đột nhiên cảm thấy những pháp bảo mình cất giữ kia chỉ đến như thế, bất quá nàng cũng không dám có ý nghĩ xấu, xem bộ dáng nghiêm túc của chủ nhân, nàng hiểu rõ bảo vật này là chủ nhân khổ tâm tạo ra, tất nhiên không thể truyền cho người khác.

Các nàng xem trong chốc lát, tự mình bắt đầu tu luyện.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Đại Thiên thế giới, lĩnh vực vô số, thiên địa càng như cát trong biển, phong phú đến cực điểm, lĩnh vực khác biệt có tiêu chuẩn thời gian khác biệt, nhưng thời gian đều đang trôi qua, một đi không trở lại.

Qua đi mười vạn năm, Khương Trường Sinh mới hữu kinh vô hiểm nắm giữ Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Tay hắn nắm Thái Thủy Niết Bàn Thương, chuôi Đạo Nguyên cực bảo này nhỏ lớn như ý, khiến cho hắn càng ngày càng yêu thích.

Yêu thích, đồng thời, trong lòng Khương Trường Sinh cũng có cảm giác sợ hãi.

Tại thời khắc luyện hóa cấm chế cuối cùng nhất, một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt đột kích, để đạo tâm của hắn kém chút sụp đổ, loại cảm giác áp bách này khó nói lên lời, cũng không phải là lực lượng đại đạo hắn nhận biết, hắn đến nay đều nói không rõ đó là cái gì, nếu không phải hắn kịp thời dùng lực lượng Hồng Mông Đại Đạo bảo hộ đạo tâm, coi như chịu đựng được, đoán chừng cũng sẽ lưu lại tâm ma.

Mặc kệ như thế nào, hắn xem như thành công nắm giữ Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Cảm thụ được lực lượng cường đại vô cùng vô tận bên trong, trong lòng của hắn tràn ngập tò mò.

Cuối cùng là lực lượng gì?

Cũng không phải là Đại Đạo lực lượng trong nhận thức của hắn.

Chẳng lẽ thương này đến từ bên ngoài Đại Đạo?

Hỗn Độn sinh Đại Đạo, trước Hỗn Độn lại lại là cái gì?

Hồng Mông?

Nhưng Hồng Mông chỉ là một loại hình dung, đến tột cùng là cảnh tượng như thế nào, không người biết được.

Khương Trường Sinh mặc dù nắm giữ lấy lực lượng của Thái Thủy Niết Bàn Thương, lại không cách nào nhìn rõ bản chất cùng lai lịch của cỗ lực lượng này, ngay cả thôi diễn nhân quả đều làm không được.

Hắn thu Thái Thủy Niết Bàn Thương vào trong tay áo, quyết định sau này sẽ nghiên cứu bảo vật này nhiều hơn.

Chợt, hắn lấy ra Đại Đạo thần binh lấy được từ trong Vĩnh Hằng tộc, sau đó tiện tay ném một cái, hư không biến mất tại trong điện.

Từ khi kiếp số Vĩnh Hằng tộc đi qua, Khương Thiện và mấy vị sinh linh bị ý chí Đại Đạo thao túng kia đều đã khôi phục lý trí, nhưng Tiên đạo sợ bọn họ lại mất khống chế, thế là đơn độc xây dựng một phương thiên địa, để bọn hắn sinh tồn.

Khương Thiện đang ở dưới một thác nước tu hành, trong những năm nay, hắn một mực đang phiền não, đến tột cùng là lực lượng như thế nào có thể thao túng ý chí của hắn?

Liên quan đến mệnh cách Vạn Cổ Sát Tinh, hắn đã sớm biết, nhưng cũng chỉ là biết được cái tên.

Mặc dù đã là Đại La, hắn vẫn nhìn không thấu ảo diệu của bản thân.

Khương Thiện nhắm mắt lại, chịu đựng lấy thác nước trùng kích, tâm hắn lại vô cùng bình tĩnh, nhớ lại đủ loại cảnh tượng ở quá khứ, tìm kiếm chân ngã, dùng chân ngã thấy rõ mệnh cách của mình.

Đúng lúc này.

Hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, mở choàng mắt.

Con ngươi của hắn phóng to trong phản chiếu ra một tia ánh sáng đỏ, hắn vô ý thức nâng tay phải lên, cầm lấy này đạo hồng quang.

Thiên Giới, Chiến Thần cung.

Thiên Đế đứng ở trên đại điện, nhìn lên một cây cờ lớn trước mặt, cười nói:

- Không hổ là pháp bảo gia gia ngươi tự mình luyện chế, quả thật có thể điều động lực lượng Thiên Đạo, trẫm nghiên cứu con đường luyện khí nhiều năm, đều không thể luyện chế ra chí bảo như thế.

Trong giọng nói của hắn tràn ngập mừng rỡ, không có một tia hâm mộ.

Hắn hiện tại đã lui khỏi vị trí, đi về phía sau, nhưng trong ngày thường cũng sẽ quan tâm Thiên Đình cùng Tiên đạo, nghe nói Khương Tiển được trao cho quyền lực Chiến thần, hắn thật cao hứng, bây giờ Tiên đạo quá lớn, thần quyền tự nhiên cần phân chia cẩn thận, như thế thì khi gặp được kiếp nạn, mới có thể không loạn.

Khương Tiển ngồi trên thủ tọa, hắn không có cao hứng, ngược lại nhíu mày, một mặt rầu rĩ nói:

- Quyền lực chiến thần quá mức trọng đại, ta sợ ta không có chấp hành tốt.

Tuy có Thần quyền chiến thần, nhưng hắn điều động chính là lực lượng của toàn bộ Tiên đạo, hắn sợ mình làm sai, rước lấy hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Thiên Đế hết sức hiểu ý nghĩ của hắn, quyền lực có đôi khi không phải hạnh phúc, mà là áp lực, nhất là thân là người Khương tộc.

Bất quá Thiên Đế không có khuyên bảo hắn, thần quyền đã định ra, Thiên Đế tin tưởng hắn có thể điều chỉnh tốt tâm tình của mình.

Chương 1520 - Thiết lập ván cục (2)

Nhìn một lúc lâu, Thiên Đế mới trả cáycờ lớn lại cho Khương Tiển.

Khương Tiển đưa tay cầm cờ lớn, mở miệng nói:

- Phụ thân, bây giờ, đạo thống đến đây thương lượng cùng Thiên Đình càng ngày càng nhiều, thậm chí xuất hiện mấy chi bá chủ đạo thống, bọn hắn sở cầu khác biệt, ngài nói, thần quyền của ta hẳn là nên dùng khi đối mặt với kiếp nạn, hay đề phòng kiếp nạn xảy ra?

Nghe vậy, Thiên Đế vuốt râu cười nói:

- Vậy phải xem ngươi, thật ra ngươi không cần nghĩ quá phức tạp, cầm lấy cây này cờ, ngươi mới tính là tay cầm thần quyền, không cầm, ngươi vẫn là ngươi, ngươi muốn sớm đề phòng kiếp nạn xảy ra, ngươi đi làm là được.

Khương Tiển gật đầu, nói theo:

- Bất quá nói đi thì nói lại, phụ thân, Vĩnh Hằng tộc có thể hấp thu lực lượng của Vĩnh Hằng Thần Tôn, chỉ cần có một vị Vĩnh Hằng Thần Tôn vẫn còn, bọn hắn sẽ vĩnh hằng bất diệt, ngài không cảm thấy, đây cũng là một loại phương thức thích hợp?

- Nếu như Khương tộc cũng có thể trở thành Vĩnh Hằng tộc của Tiên đạo, sẽ thủ hộ Tiên đạo tốt hơn, Vĩnh Hằng tộc đối

với Tiên đạo mà nói là địch nhân, rất đáng giận, nhưng để ở góc độ Đại Thiên thế giới, Vĩnh Hằng tộc cũng không có làm loạn, điều này nói rõ bọn hắn bị Đại Đạo chưởng khống.

Thiên Đế lắc đầu nói:

- Đừng suy nghĩ, mọi thứ đều có lợi và hại, huống hồ ngươi biết được ấn tượng của gia gia ngươi về Vĩnh Hằng tộc?

Khương Tiển cười khổ một tiếng, mình thật là nghĩ nhiều.

Thật ra không chỉ hắn, Vĩnh Hằng tộc cũng mang đến cho các phương giáo phái, chủng tộc Tiên đạo không thể rung động xóa nhòa.

Nhất là sau trận chiến kia, càng ngày càng nhiều đạo thống mang đến tình báo của Vĩnh Hằng tộc, để bọn hắn càng ngày càng tinh tường Vĩnh Hằng tộc đáng sợ ra sap.

Trận chiến mười vạn năm trước kia, trước khi Đạo Tổ ra tay, Vĩnh Hằng tộc cho bọn hắn cảm giác áp bách đến nay khó quên.

Hai cha con bắt đầu trò chuyện lên tu hành gần đây.

Sau khi kiếp nạn Vĩnh Hằng tộc đi qua, Tiên đạo lại sinh ra một vị Đại La Kim Tiên, cái này khiến Khương tộc càng thêm gấp gáp.

Khương Hồng Trần đề nghị dùng pháp môn huyết mạch của Khương Uyên cưỡng ép đề bạt Khương Thiên Mệnh làm Đại La Kim Tiên, làm như vậy, sẽ khiến cho Khương tộc đánh đổi khá nhiều, dẫn đến âm thanh trong Khương tộc không thống nhất.

- Phụ thân, ta cảm thấy làm như vậy, sẽ dẫn phát ảnh hưởng không tốt, lực hấp dẫn của lực lượng cường đại khó có thể tưởng tượng, luôn có người vì lực lượng mà không từ thủ đoạn.

Khương Tiển nghiêm túc nói.

Thiên Đế đang muốn mở miệng, bỗng nhiên, Chiến Thần cung lay động kịch kiệt.

Sắc mặt hai cha con đại biến, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía một góc của Đại La tiên vực.

Hai người liếc nhau, hư không biến mất trong điện.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang cảm ngộ mảnh vỡ đại đạo do Vĩnh Hằng đạo sách bị đánh nát trước đó biến thành, hắn bỗng nhiên bị một cỗ khí tức cường đại cắt ngang.

Đương nhiên, cỗ khí tức này chẳng qua rất mạnh đối với Tiên đạo, tại trong mắt Khương Trường Sinh thì không coi là cái gì.

Khương Trường Sinh mở mắt, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

- Tiểu tử này không ngờ nhanh như thế đã nắm giữ Đại Đạo thần binh.

Khương Trường Sinh nhíu mày, trong lòng tò mò.

Quả nhiên, tư chất là tính đa dạng, không thể chỉ xem một phương diện.

Bạch Kỳ gặp hắn mở mắt, lập tức lại gần, hỏi:

- Chủ nhân, khí tức này truyền đến từ chỗ thiên địa của Khương Thiện, sẽ không có nhiễu loạn gì chứ?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không có nhiễu loạn, chẳng qua là nhiều hơn một thanh Đại Đạo thần binh thôi.

Đại Đạo thần binh.

Bạch Kỳ trừng to mắt, những chuyện liên quan đến Đại Đạo thần binh sớm đã truyền vào Tiên đạo, Khương Nghĩa chính là dựa vào Đại Đạo thần binh giết ra uy danh vô địch.

- Khương Thiện đạt được Đại Đạo thần binh rồi? Thế nào có khả năng, ta thế nào chưa nghe nói qua thanh Đại Đạo thần binh thứ hai? Chẳng lẽ là chủ nhân ngài cho?

Bạch Kỳ vội vàng hỏi.

Mộ Linh Lạc cũng bị kinh động, mở mắt nhìn tới.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, cái này khiến Bạch Kỳ hứng thú, lập tức tan biến trong điện, tiến đến tham gia náo nhiệt.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Mộ Linh Lạc, cười hỏi:

- Nàng có muốn Đại Đạo thần binh sao?

Mộ Linh Lạc lúc này lắc đầu nói:

- Ta không cần.

Khương Trường Sinh nhìn nàng thật sâu mổ cái, sau đó đứng dậy.

- Chàng đi đâu?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

- Thử một chút năng lực của Đại Đạo thần binh, nàng có muốn đi cùng một chỗ?

Khương Trường Sinh cười ỏi.

Mộ Linh Lạc nghe xong, đứng dậy, hỏi.

- Thử thế nào?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vừa hay hai tiểu tử kia đều ở trong Tiên đạo, cùng nhau bắt lại, bố trí một trận cục.

Mộ Linh Lạc nhíu mày, trong mắt lộ ra ý cười.

Tâm tư của hai người, tu hành buồn tẻ, vừa hay tìm việc vui, việc này còn có thể tôi luyện hậu bối.

Dưới bầu trời, Khương Thiện treo lơ lửng ở giữa không trung, sát khí như lửa máu bùng cháy, tay hắn cầm một cây trường côn màu máu, sắc mặt nghiêm túc.

Hắn đã trải qua sơ bộ để Đại Đạo thần binh nhận chủ, nhưng nguyên nhân chính là như thế, hắn mới có thể cảm nhận được thần binh này khủng bố.

Thân là Vạn Cổ Sát Tinh, hắn cũng bị sát ý trong thần binh hù dọa, hắn lo lắng mình không thể chưởng khống cỗ lực lượng

này, nhưng hắn theo bản năng say mê cỗ lực lượng này, không thể dứt bỏ.

Nơi xa có mấy thân ảnh đang quan sát, đều không dám tới gần.

Một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Khương Thiện, chính là Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa cầm trong tay thần thương, ánh mắt nhìn chằm chằm trường côn màu máu trong tay Khương Thiện, cười nói:

- Quả nhiên là Đại Đạo thần binh, quả nhiên là cơ duyên tốt, Đại Đạo thần binh trong tay ngươi làm thần thương của ta đều thấy sợ hãi.

Hắn và Khương Thiện là huynh đệ ruột thịt, khi còn thuở thiếu thời, còn đi theo Khương Thiện tu hành, quan hệ của hai người cực tốt, đối với Khương Nghĩa, trong Khương tộc ngoại trừ Khương Thiên Mệnh cùng hắn quan hệ tốt nhất ts, xuống chút nữa chính là Khương Thiện.

Khương Thiện hít sâu một hơi, đang muốn hỏi nhiều, thiên địa trước mắt hắn bỗng nhiên xoay tròn, trở nên mơ hồ.

Chương 1521 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (1)

Sau khi Khương Thiện trải qua cảm giác trời đất quay cuồng ngắn ngủi, mở mắt nhìn lại, phát hiện bản thân mình đang ở bên trong hư không, cách đó không xa là thân ảnh Khương Nghĩa, hai người kinh ngạc nhìn về phía nhau, sau đó cảnh giác quét nhìn xung quanh.

Bọn hắn rất có ăn ý tới gần nhau, chuẩn bị kề vai chiến đấu.

- Ngươi cảm nhận được sao?

Khương Thiện trầm giọng hỏi.

Khương Nghĩa trả lời:

- Không có, cái gì đều không cảm giác được, nhưng khẳng định, nơi này đã không thuộc về lĩnh vực Tiên đạo, thế mà lại có người có thể lặng yên không tiếng động dời ngươi và ta đi trong khi ở Tiên đạo? Mà ta cũng không có cảm nhận được lực lượng kỳ dị tới gần, chẳng lẽ là một loại huyễn thuật nào đó?

Khương Thiện nhíu mày, hắn cũng đang suy nghĩ có phải huyễn thuật hay không.

- Hai thanh Đại Đạo thần binh, Tiên đạo quả nhiên có cơ duyên thật tốt, bất quá hai vị không xứng với Đại Đạo thần binh nha.

Một tiếng cười trêu tức truyền đến, hai huynh đệ cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bóng tối xuất hiện hai thân ảnh màu tím, như tử diễm, kịch liệt chập chờn, thấy không rõ hình dáng.

Khương Nghĩa trầm giọng hỏi:

- Các ngươi có lai lịch ra sao? Nơi này chính là Tiên đạo, các ngươi muốn đắc tội Tiên đạo?

- Ha ha ha, xem ra đánh tan Vĩnh Hằng tộc, để cho Tiên đạo các ngươi hết sức bành trướng, các ngươi sẽ không nghĩ mình đánh bại Vĩnh Hằng tộc, cho nên đã là mạnh nhất Đại Thiên thế giới rồi chứ?

Trêu tức tiếng lần nữa vang lên, lần này, tiếng của hắn tràn ngập sát ý.

Một bóng người khác đi theo mở lời:

- Tiên đạo Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, bất quá cũng may hắn không thể mỗi giờ mỗi khắc nhìn chằm chằm Tiên đạo, từ bỏ vọng tưởng đi, các ngươi đã rời khỏi phạm vi của Tiên đạo, nơi này cách Tiên đạo vô cùng xa xôi, là lĩnh vực mà Tiên đạo chưa từng đặt chân qua.

Khương Nghĩa, Khương Thiện nghe được lời này, sắc mặt kịch biến.

Khương Nghĩa lúc này hỏi:

- Các ngươi đã có khả năng như thế, không cần nói nhảm, muốn đoạt Đại Đạo thần binh thì tới đây.

Thân ảnh thần bí nói chuyện trước nhất khẽ nói:

- Đại Đạo thần binh sẽ tự chủ tìm kiếm chủ nhân, mặc dù cưỡng ép tước đoạt, chúng ta cũng không thể sử dụng chúng nó, chẳng thà thử một chút thực lực của các ngươi, nếu như có

thể làm chúng ta hài lòng, ta cũng có thể cân nhắc không giết ngươi.

Dứt lời, hắn nâng tay phải lên, hào quang bảy màu bắn ra, một thanh thần binh xuất hiện trong tay của hắn.

Là Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Hai thân ảnh thần bí chính là Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc biến thành.

Vừa nhìn thấy Thái Thủy Niết Bàn Thương, con ngươi Khương Nghĩa, Khương Thiện bỗng nhiên co rụt lại.

Đó là cái gì?

Đại Đạo thần binh?

Không đúng.

Khí tức của Đại Đạo thần binh cũng không phải như thế, nhưng vì sao cảm giác khí tức của thần binh này càng thêm đáng sợ hơn cả Đại Đạo thần binh?

Khương Trường Sinh một tay dẫn theo Thái Thủy Niết Bàn Thương, chỉ bọn hắn phía xa, bình tĩnh nói:

- Ta sẽ sẽ áp chế thực lực đến cùng các cảnh giới của ngươi, xem xem các ngươi có tư cách có được Đại Đạo thần binh hay không, dù sao Đại Đạo thần binh không có linh trí, cũng sẽ nhìn nhầm.

Nghe vậy, Khương Nghĩa cùng Khương Thiện liếc nhau, lúc này ra tay.

Hai huynh đệ thuấn di đến trước mặt Khương Trường Sinh, cùng nhau vung vẩy Đại Đạo thần binh.

Thần thương cùng trường côn màu máu quét ngang tới, hai cỗ lực lượng Đại Đạo đáng sợ thể hiện ra cảm giác áp bách không thể ngăn cản.

Oanh!

Khương Trường Sinh đưa tay, nâng Thái Thủy Niết Bàn Thương, ngăn lại hai thanh Đại Đạo thần binh hợp kích, lực lượng kinh khủng chấn động đến Khương Nghĩa, Khương

Thiện phun máu bay ngược, nhục thể của bọn hắn cường đại cỡ nào, nhưng đối mặt với lực phản chấn của Thái Thủy Niết Bàn Thương, kém chút thân thể hóa thành tro bụi.

Khương Trường Sinh âm thầm kinh hãi, hắn đã khống chế rất tốt, không nghĩ tới thiếu chút đánh chết hai đứa cháu.

Thái Thủy Niết Bàn Thương thật đáng sợ, dù cho chỉ là một tia lực lượng, cũng đủ làm cho hai vị Đại La Thần Tướng biến thành tro bụi.

Khương Nghĩa, Khương Thiện ổn định thân hình, hai huynh đệ đều bị hù dọa, nhưng kinh khủng chẳng qua xuất hiện trong tích tắc, tiếp theo bị tức giận, sát ý vô cùng vô tận bao phủ.

Hai người gào thét một tiếng, lần nữa lao thẳng tới Khương Trường Sinh, lần này, bọn hắn thi triển các loại thần thông, cự ly xa tiến công Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vung vẩy Thái Thủy Niết Bàn Thương, lôi kéo khắp nơi, dậm chân tiến lên, thần thông của hai người căn bản không đến gần được thân thể của hắn.

Mộ Linh Lạc lúc này xuất ra một thanh kiếm, mở lời:

- Một người tới cùng ta đấu!

Khương Thiện đang muốn gọi Khương Nghĩa trước đi đối phó nàng, kết quả bị Khương Nghĩa một cước đạp tới.

Khương Nghĩa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, một thân hắc giáp kích phát thần lực, tóc dài bay loạn, Hắc Ám đại đế tiến vào trạng thái bùng nổ.

Giờ khắc này, hắn vứt bỏ lý trí, chỉ có tức giận vô tận, thề đánh bại Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không thể không phong ấn thần lực của Thái Thủy Niết Bàn Thương, cứng rắn tiến hành chiến đấu, nhưng dù cho như thế, lực lượng của thần thương cũng không cách nào tạo thành nửa phần tổn thương cho Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Dần dần, hai người bắt đầu cận thân chiến đấu, đánh cho hư không không ngừng vặn vẹo, phá toái.

Ánh sáng bảy màu của Thái Thủy Niết Bàn Thương áp chế ánh bạc sáng chói của thần thương, Khương Trường Sinh một tay cầm thương, giống như cầm thước, nhàn nhã tới lui áp chế Khương Nghĩa, Khương Nghĩa chỉ có thể bị động phòng thủ, không có chút lực lượng chống đỡ.

Một bên khác, Khương Thiện đã cùng Mộ Linh Lạc khai chiến, kiếm trong tay Mộ Linh Lạc chính là vận mệnh đại đạo biến thành, vậy mà có thể gánh vác lực lượng của Đại Đạo thần binh.

Khương Trường Sinh đang áp chế Khương Nghĩa đồng thời cũng đang chăm chú Mộ Linh Lạc.

- Lực lượng vận mệnh của nha đầu này vậy mà cường đại đến trình độ như vậy, cũng là đánh giá thấp nàng.

Trong lòng Khương Trường Sinh kinh ngạc suy nghĩ, Đại Đạo quả nhiên quỷ bí khó dò, dù cho người bên cạnh, cũng rất khó coi thấu lực lượng đại đạo diễn hóa.

Đương nhiên, chủ yếu là Khương Trường Sinh bình thường sẽ không nhìn chằm chằm vào Mộ Linh Lạc.

Chương 1522 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (2)

Mộ Linh Lạc có lẽ chịu Đại Đạo thần binh ảnh hưởng, kiếm do lực lượng vận mệnh biến thành đã có tạo hóa Đại Đạo thần binh, chẳng qua là kém chút khí vận, cũng không lâu lắm, vận mệnh chi kiếm của nàng sẽ bị đánh vỡ.

Nhưng dù cho như thế, Mộ Linh Lạc cũng không có bại, lấy lực lượng vận mệnh trêu đùa Khương Thiện.

Nhìn như hai người đang đấu pháp, ở trong mắt Khương Thiện, hắn lại đang đối mặt với vô số chính mình, quá khứ mình, tương lai của mình, có hiện tại tẩu hỏa nhập ma mình, trong quá trình cùng mình chiến đấu, hắn cũng đang trực diện những chuyện mình sợ nhất kia.

Thái Thủy Niết Bàn Thương bá đạo nện xuống, đánh cho thần thương rời tay Khương Nghĩa, Khương Nghĩa cũng bị đánh bay theo.

Khương Trường Sinh thuận thế đạp tới một cước, đạp thần thương đến trong tay Khương Nghĩa.

- Ngươi chỉ có chút trình độ này? Hắc Ám đại đế của Tiên đạo chỉ đến như thế, bây giờ Hoàng Kinh Tuyệt gia nhập Tiên đạo, chỉ sợ qua ngàn vạn năm, Đại Thiên thế giới nhắc đến Tiên đạo, chỉ biết Hoàng Kinh Tuyệt, không biết Hắc Ám đại đế.

Khương Trường Sinh giễu cợt, nghe được như thế, ba mắt của Khương Nghĩa phát ra hung quang doạ người.

Hắn đột nhiên ném thần thương ra ngoài, thần thương xuyên qua hư không tàn phá, giết tới trước mặt Khương Trường Sinh, bị hắn dùng Thái Thủy Niết Bàn Thương dễ dàng ngăn lại, còn là mũi thương chống đỡ mũi thương.

Đúng lúc này.

Bên trong thần thương bỗng nhiên toát ra một thân ảnh, rõ ràng là Khương Nghĩa, hai tay của hắn đột nhiên nắm chặt Thái Thủy Niết Bàn Thương, thi triển thiên phú thôn phệ của hắn.

Hắn mong muốn thôn phệ thần lực của Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Điều này làm Khương Trường Sinh bị hù đến lắc tay phải một cái, chấn động đến thân thể Khương Nghĩa yên diệt, hồn thể bị đánh bay.

- Tiểu tử này đúng là điên.

Trong lòng Khương Trường Sinh có chút tức giận, lại lại có chút tự trách, xem ra mình quá ép Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa bị buộc đến tuyệt lộ, sẽ đi con đường cực đoan, tính cách hắn là vĩnh viễn không chịu thua, dù cho đồng quy tại tận, cũng muốn chiến đến cùng.

Khương Nghĩa cấp tốc ngưng tụ thân thể, khí tức của hắn trở nên mỏng manh, tay nắm thần thương đều đang run rẩy.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn thôn phệ thất bại, ngược lại bị đối phương hút khô pháp lực, Đại La đạo quả của hắn vậy mà không thể vận chuyển.

Phải biết Đại La đạo quả không giờ khắc nào không thúc giục sinh ra pháp lực, cho nên có thể nói pháp lực của Đại La vô cùng vô tận, đây là hắn lần đầu tiên gặp được tình huống Đại La đạo quả bị đánh đến đình trệ.

Đối phương mặc dù áp chế cảnh giới, cũng không phải hắn có thể địch.

- Không đúng, thanh thần binh kia tuyệt đối cao hơn Đại Đạo thần binh, mà không chỉ một phẩm giai.

Khương Nghĩa nhìn chòng chọc vào Thái Thủy Niết Bàn Thương, trong đầu suy tư đối sách.

Nếu như chẳng qua là một người, hắn chết thì đã chết, nhưng còn có Khương Thiện ở đây, hắn nhất định phải trợ giúp Khương Thiện sống sót.

Khương Trường Sinh lại không tiến công, cho Khương Nghĩa thời gian suy nghĩ.

Hư không phá toái chỉ còn lại có Mộ Linh Lạc cùng Khương Thiện đang chiến đấu.

Trong mắt Khương Nghĩa, đối thủ của Khương Thiện khủng bố kém xa đối thủ của hắn, nhưng vì sao Khương Thiện càng đánh càng gấp, thậm chí có loại tư thế phong ma.

Khương Trường Sinh lại thấy Mộ Linh Lạc đã đạp một nữa chân vào Đại La Kim Tiên, lại thêm Vận Mệnh Chi Đạo quỷ dị, giờ phút này, tâm Khương Thiện đã loạn.

- Tốt, ngươi cũng không có tư cách sống tiếp, không xứng có được Đại Đạo thần binh.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, Mộ Linh Lạc tựa hồ được phân phó, tìm đúng cơ hội, đánh bay Khương Thiện về phía Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa vội vàng tiếp được Khương Thiện.

Khương Trường Sinh thả người vọt lên, giơ cao Thái Thủy Niết Bàn Thương, Đạo Nguyên cực bảo phát ra hào quang bảy màu bao phủ toàn bộ hư không, Mộ Linh Lạc thì đến đến phía sau Khương Trường Sinh.

Bị hào quang bảy màu chiếu rọi, hai người giống như bị giam cầm trong thần quyền thần linh tuyệt đối, hư không bọn hắn sáng tạo ra, lại chuẩn bị hủy diệt. Khương Nghĩa nghiến răng nghiến lợi, muốn thoát đi vùng hư không này, lại cảm nhận được có một cỗ lực lượng không gian áp chế không thể nói rõ đè ép bọn hắn.

Bọn hắn không chỗ có thể trốn, chỉ có thể tiếp nhận thẩm phán.

Khương Trường Sinh cũng không nói nhảm, một thương vung xuống, thế không thể đỡ.

Cơ hồ trong nháy mắt, Khương Nghĩa cùng Khương Thiện mất đi ý thức.

Không biết đi qua bao lâu, Khương Thiện chậm rãi tỉnh lại.

Ánh vào hắn tầm mắt chính là Tinh Hải óng ánh khắp nơi, hắn mở to hai mắt, vội vàng đứng lên, ngạc nhiên phát hiện mình đứng ở bên trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ đứng cách đó không xa, một mặt lo lắng nhìn hắn.

Khương Nghĩa đã tỉnh lại trước hắn một bước, tay cầm thần thương, chau mày.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, mở lời:

- Tốt rồi, các ngươi không cần lo lắng, hai người kia bị ta khu trục, mặc dù không rõ ràng lai lịch của bọn hắn, nhưng đoán chừng sau này không còn dám đến, bất quá các ngươi nếu rời đi Tiên đạo lĩnh vực, chưa hẳn sẽ không gặp phải bọn hắn, các ngươi trước trùng kích Đại La Kim Tiên, triệt để nắm giữ lực lượng của Đại Đạo thần binh đi.

Là gia gia đã cứu chúng ta?.

Khương Thiện thở dài ra một hơi, nhưng vừa nghĩ tới chiến đấu lúc trước, tâm hắn sẽ rất khó chịu, hắn cho rằng mình đã đủ cường đại, không nghĩ tới sẽ bị trêu đùa như phàm linh.

Tâm tình Khương Nghĩa càng khó chịu hơn so với hắn, dù sao Khương Nghĩa đối mặt là Thái Thủy Niết Bàn Thương.

- Gia gia, xin hỏi Đại Thiên thế giới có tồn tại chí bảo mạnh hơn Đại Đạo thần binh?

Khương Nghĩa nhìn về phía Khương Trường Sinh, cắn răng hỏi.

Hắn tin tưởng vững chắc Thái Thủy Niết Bàn Thương mạnh hơn thần thương, tuyệt không phải chẳng qua là thực lực hắn chênh lệch quá xa với đối phương.

Hai thần binh mỗi lần đụng vào nhau, hắn đều có loại cảm giác kinh dị thần thương sắp phá toái.

Từ khi hắn nắm giữ thần thương, lần đầu tiên có cảm thụ như vậy, khiến cho hắn khó mà tiếp nhận.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, vô luận tồn tại gì, cũng có thể, kiếp nạn này vừa để cho các ngươi hiểu rõ Đại Đạo thần binh cũng không có thể giúp các ngươi tung hoành Đại Thiên thế giới, vẫn phải dựa vào bản thân tu hành.

Chương 1523 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (1)

Khương Trường Sinh trấn an Khương Nghĩa, Khương Thiện một hồi, để bọn hắn trở về tu luyện thật tốt.

Bạch Kỳ cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện bọn hắn gặp phải, thế là đuổi theo hỏi thăm.

Trong đại điện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, cùng với một đầu Bạch Long chỉ biết ngủ.

- Thần binh trong tay chàng hẳn là có phẩm giai cao hơn Đại Đạo thần binh?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh cười gật đầu.

Trận chiến này xem như khiến cho hắn rõ ràng chênh lệch giữa Thái Thủy Niết Bàn Thương và Đại Đạo thần binh, hắn cảm thấy nếu vận dụng một thành lực lượng của Thái Thủy Niết Bàn Thương, cũng đủ để đánh xơ xác Đại Đạo thần binh,

nếu thi triển ra toàn bộ thực lực Thái Thủy Niết Bàn Thương, rất khó tưởng tượng sẽ tạo thành uy năng như thế nào.

Ngược lại Khương Trường Sinh tạm thời không dám sử dụng lực lượng chân chính của Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Mộ Linh Lạc mở miệng hỏi:

- Lần này khảo nghiệm có quá mức hà khắc hay không, ta lo lắng bọn hắn…

Làm nãi nãi, nàng chung quy có chút không đành lòng, nhìn thần sắc hai huynh đệ lúc rời đi, trong lòng nàng có chút hối hận.

Khương Trường Sinh khẽ lắc đầu, nói:

- Yên tâm đi, trong quá trình bọn hắn hôn mê, ta truyền thụ bọn hắn đạo ý, dùng ngộ tính của bọn họ, có thể càng sớm hơn bước vào Đại La Kim Tiên, thân là gia gia, ta há có thể khi dễ tôn nhi?

Mộ Linh Lạc nghe xong, mặt mày hớn hở, nàng tiến đến bên cạnh hắn, hai người bắt đầu thì thầm trò chuyện với nhau.

Tin tức Khương Thiện đạt được Đại Đạo thần binh kinh động toàn bộ Tiên đạo, Hắc Ám đại đế dựa vào Đại Đạo thần binh giết ra hung danh vẫn như cũ trở thành truyền thuyết thần thoại, bây giờ Tiên đạo lại có thêm Đại Đạo thần binh, đối với Tiên đạo mà nói, đây tự nhiên là chuyện tốt.

Bất quá hai thanh Đại Đạo thần binh liên tục đều nhận đệ tử Khương tộc làm chủ, điều này khiến cho không ít suy đoán hiện ra.

Trong đó có một đầu ngôn luận truyền đi phổ biến nhất, chính là trong tay Đạo Tổ còn có Đại Đạo thần binh.

Sau khi đánh với Vĩnh Hằng tộc một trận, tên của Đạo Tổ đã truyền đi càng thêm vang dội khắp Đại Thiên thế giới, thậm chí bị nói vượt qua tên tuổi của Vĩnh Hằng, uy danh như thếtruyền vào bên trong Tiên đạo, khiến cho ấn tượng của các hậu bối về Đạo Tổ càng ngày càng cao lớn.

Không gì làm không được, mạnh nhất hư không, sáng tạo hết thảy các loại.

Bên trong đoạn thời gian từ nay về sau, cách mỗi hai mươi vạn năm, Tiên đạo sẽ sinh ra một vị Đại La Kim Tiên.

Khí vận Thiên Đạo không ngừng tăng vọt, Khương Trường Sinh tình cờ cũng đi ra bên ngoài Tiên đạo lĩnh vực, dùng Thiên Đạo giá trị khí vận xây dựng đại thiên địa Tiên đạo, dẫn các đại giáo phái tiến đến kiến thiết.

Thoáng chớp mắt.

Ba trăm vạn năm đi qua.

Số lượng Đại La Kim Tiên của Tiên đạo đã vượt qua hai mươi vị, bên trong ba trăm vạn năm, Tiên đạo phát triển nhanh như gió, các phương diện đều như thế, nương tựa theo uy danh Đạo Tổ trấn diệt Vĩnh Hằng tộc, phạm vi Tiên đạo khuếch trương vượt xa hai ngàn vạn năm quá khứ.

Bây giờ, đạo thống đến đây bái phỏng Tiên đạo đã vượt qua hàng ngàn, đủ loại đạo thống đều có, thậm chí có đạo thống tiếp nhận truyền thừa của một bộ phận Cổ Tiên đạo.

Kinh Tuyệt đã triệt để dung nhập vào Tiên đạo, mới đầu bọn hắn hết sức mâu thuẫn, nhưng theo Tiên đạo đánh với Vĩnh Hằng tộc một trận, Kinh Tuyệt đã không còn dám mâu thuẫn, thậm chí biểu hiện cực kỳ sốt ruột.

Có một lời đồn truyền ra Đại Thiên thế giới, Tiên đạo có được lực lượng cao hơn Đại Đạo, bằng không Đạo Tổ cũng không có khả năng tru diệt Vĩnh Hằng tộc.

Bên trong Đại Thiên thế giới, không phải không có tồn tại mạnh mẽ hơn Vĩnh Hằng tộc, nhưng Vĩnh Hằng tộc bất tử bất diệt, vận mệnh trói buộc cùng một chỗ với cảnh giới Vĩnh Hằng Thần Tôn, đây là thứ khó dây dưa nhất.

Rất nhiều đạo thống bái phỏng Tiên đạo, muốn tìm tìm loại lực lượng này.

Ba trăm vạn năm đi qua, tu vi Khương Trường Sinh một mực đi theo Hồng Mông Đại Đạo trưởng thành mà mạnh lên, nhưng nói tóm lại, biên độ mạnh lên không tính quá lớn.

Hắn một mực đang nghiên cứu mảnh vỡ đại đạo trước đó thu hoạch.

Thông qua mảnh vỡ đại đạo, Khương Trường Sinh hiểu rõ, gương mặt khổng lồ thần bí lúc trước gặp phải xác thực là Vĩnh Hằng đạo quyển mà sinh tồn ban thưởng nhắc nhở.

Cái gọi là Vĩnh Hằng đạo quyển chính là một loại lực lượng đặc thù mà Đại Đạo giao phó cho Vĩnh Hằng tộc, có được sức mạnh to lớn bá đạo trấn áp ba ngàn Đại Đạo, chẳng qua Vĩnh Hằng tộc cần cung cấp nuôi dưỡng Vĩnh Hằng đạo quyển, bọn hắn cần hiến tế tộc nhân, đây cũng là nguyên nhân số lượng Vĩnh Hằng tộc không thể tăng lên, mà mỗi lần sử dụng Vĩnh Hằng đạo quyển, đều sẽ khiến cho tất cả mọi người bên trong tộc gặp phải Đại Đạo cắn trả.

Theo Khương Trường Sinh, Vĩnh Hằng tộc tuy là hiệu lực cho Đại Đạo, nhưng cũng không có đạt được Đại Đạo hoàn toàn tín nhiệm, Đại Đạo cũng kiêng kị Vĩnh Hằng tộc, không hy vọng Vĩnh Hằng tộc cường đại hơn nó.

Từ góc độ này suy nghĩ, Khương Trường Sinh cũng cảm thấy Đại Đạo rất không tệ.

Mặc dù Đại Đạo gạt bỏ Tiên đạo nhưng đây chỉ là sự khác biệt về đạo, Khương Trường Sinh cũng không có căm hận Đại Đạo, nhưng đã đối địch, hắn cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Trong lòng hắn, Tiên đạo lớn hơn Đại Đạo.

Nếu như không có Tiên đạo, Khương Trường Sinh cũng sẽ không đi đến một bước này.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh tỉnh lại từ trong trạng thái ngộ đạo, hắn bẻ bẻ cổ, hỏi:

- Thái Ất Tiên Vực như thế nào?

Nghe vậy, Bạch Kỳ xuất hiện hắn bên cạnh, cung kính nói:

- Thái Ất Tiên Vực vừa trải qua một trường kiếp nạn, cũng may đã bãi bình, trật tự khôi phục, dù sao Thái Ất Tiên Vực còn có người đời sau Khương tộc tồn tại, bọn hắn kế thừa chế

độ Đế mạch cùng chi mạch, mặc dù không có Thiên Đình, bọn hắn cũng đang bảo vệ Tiên đạo.

Khương Trường Sinh gật đầu, trong lòng không khỏi suy nghĩ Khương Tầm.

Chương 1524 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (2)

Trước đó ý chí xuyên qua, hắn bồi bạn Khương Tầm rất nhiều năm, trợ giúp Khương Tầm trưởng thành, trợ giúp Khương Tầm tìm tới đường ra từ trong tuyệt cảnh, thậm chí biết được Khương Tầm chết, hắn vẫn đau lòng, hắn rất có tình cảm đối với vị hậu bối còn có không ra đời này.

Bạch Kỳ thì âm thầm cảm khái, chủ nhân quả nhiên nhớ tình cũ, bây giờ Tiên đạo đã đứng vững gót chân tại Đại Thiên thế giới, hắn vẫn còn nhớ thương chúng sinh ở Đại Đạo hư không phía dưới, Tiên đạo có chủ nhân, quả nhiên là phúc phận của Tiên đạo.

- Chủ nhân, Hoàng Kinh Tuyệt thành tựu Đại La Kim Tiên, bất quá hắn vẫn không có xây dựng giáo phái, có chút đáng tiếc.

Bạch Kỳ nói theo.

Đại La xây dựng giáo phái, tuy là lung lạc quyền lực, nhưng cũng là lan truyền đạo pháp của bọn họ, thôi động Tiên đạo phát triển.

Bây giờ Hoàng Kinh Tuyệt đã được vinh dự mang danh người người thứ hai bên dưới Đạo Tổ, loại tồn tại này, vô số Tu Tiên giả chờ hắn giảng đạo.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Vậy hắn ở bên trong Kinh Tuyệt có giảng đạo hay không?

- Cũng không có, nếu là thế, vậy cũng rất tốt, ít nhất có thể đồng hóa Kinh Tuyệt, cũng không biết tên ngốc này đến cùng đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Kỳ bất đắc dĩ nói, nàng trước kia bái phỏng qua Hoàng Kinh Tuyệt, bất quá Hoàng Kinh Tuyệt không thích nói nhiều, dẫn đến bọn hắn ở chung rất nặng nề ngột ngạt, hai người cũng không có thành lập duyên hảo hữu.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, Bạch Kỳ thấy thế nghĩ không ra.

Hắn không tiếp tục theo hỏi tiếp, mà hỏi những người khác.

Các đệ tử của hắn đều có thành tựu riêng, bao gồm cả Bình An, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu, cũng đều đã trưởng thành, chưởng quản một phương.

Theo bản đồ Tiên đạo càng lúc càng lớn, bao gồm nhiều vô số kể vũ trụ, Thiên Đình cũng không thể không khuếch trương, số lượng Chính thần đã qua ngàn vạn, bên trong hết thảy đại thiên địa của Tiên đạo đều có Thiên Đình Thiên Giới, bên trong có rất nhiều truyền tống đại trận, có thể kết nối mỗi một phe Thiên Giới.

Mấy canh giờ sau.

Khương Trường Sinh đứng dậy, giãn ra thân thể.

Bạch Kỳ không khỏi hỏi:

- Chủ nhân, ngài muốn đi ra ngoài đi một chút?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đúng vậy, bất quá không phải đi nhân gian, mà là đi Đại Thiên thế giới, ngươi dám đi cùng?

Có một việc rất buồn cười, đừng nhìn Tiên đạo bây giờ cường thịnh, địa vị của Phúc Nguyên thánh mẫu cực cao, trên thực tế, Bạch Kỳ không hề rời đi qua thiên địa phụ cận Đại La tiên vực, nàng không dám xông vào Đại Thiên thế giới.

Bạch Kỳ nghe xong, nói:

- Tự nhiên dám, đi theo chủ nhân ngài, tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm, mà thân phận chủ nhân ngài như vậy, nếu muốn làm việc, ta còn có thể giúp ngài nói chuyện, không phải sao, cũng không phải ai cũng có thể đối thoại với ngài.

Khương Trường Sinh không nói nhảm nữa, nhấc tay áo một cái, mang theo Bạch Kỳ rời khỏi Tử Tiêu cung.

Lúc Bạch Kỳ lần nữa mở mắt, phát hiện mình đứng bên trong một mảnh ánh sáng chói lóa bảy màu, nhìn lại bên cạnh, chính

là thân ảnh của chủ nhân.

- Chủ nhân, ngài thế nào không ngồi Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa?

Bạch Kỳ hoang mang hỏi.

Trong truyền thuyết Tiên đạo, mỗi lần Đạo Tổ hiện thân đều ngồi trên thần tọa, trong lúc được nàng tận lực tuyên truyền, chúng sinh đều cho rằng chỉ có để Đạo Tổ đứng dậy, mới chứng minh sự mạnh mẽ của kẻ địch, tựa như Vĩnh Hằng tộc trước đó.

- Bởi vì lần này không phải dùng thân phận của Đạo Tổ làm việc.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm phía trước, bình tĩnh nói.

Lời ấy để Bạch Kỳ càng thêm tò mò địa phương tiếp theo đi đến.

Bên trong thời gian từ nay về sau, Bạch Kỳ một mực quan sát phong cảnh hư không dọc đường, nàng thấy hết thảy đều tràn ngập mới lạ.

Nửa canh giờ sau.

Khương Trường Sinh dừng lại, Bạch Kỳ định thần nhìn lại, con ngươi của nàng dần dần xuất hiện ánh lửa, cấp tốc chiếm cứ song đồng.

Chỉ thấy phía trước bọn họ là một cái biển lửa, chiếm cứ hư không, nhìn không thấy đích, nhìn không thấy đáy, biển lửa này cực kỳ hùng vĩ.

Bên trong biển lửa vô biên, mơ hồ có một quái vật khổng lồ đang vặn vẹo, tựa hồ đang bị phong ấn.

Bạch Kỳ thấy thân ảnh khủng bố kia, toàn thân run lên, nàng không khỏi hỏi:

- Chủ nhân, trong này cất giấu đồ vật gì?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Một vị tồn tại bị Vĩnh Hằng tộc trục xuất.

Hắn sở dĩ tới đây, là bởi vì gần đây nghiên cứu mảnh vỡ đại đạo, thông qua Vĩnh Hằng đạo quyển hiểu rõ đến bơi phong ấn vị này.

Đây là một vị tồn tại sống sót từ thời Viễn Cổ Tiên Đạo, tồn tại bất tử bất diệt, mạnh như Vĩnh Hằng tộc cũng chỉ có thể dùng Đại Đạo chi hỏa trong Vĩnh Hằng đạo quyển tra tấn hắn, khiến cho hắn chịu đựng vô tận thống khổ, vĩnh viễn không thể thoát thân.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, giá trị hương hỏa của đối phương là 91 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nằm ở cảnh giới Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Hắn rất tò mò, dạng cảnh giới này như thế nào sống sót từ Viễn Cổ Tiên Đạo.

Ánh mắt của hắn xuyên thấu biển lửa vô biên, thấy một Thần Quy to lớn, mai rùa hiện lên màu đen, mặt ngoài như là dãy núi chập trùng, cao chót vót đáng sợ, đầu lâu của chúng nó có tới chín cái, phân biệt là đầu rồng, đầu hổ, đầu mèo, rắn đầu, đầu gấu, đầu điêu, đầu trâu, đầu ngựa, đầu sói, từng người trải rộng vết sẹo.

- Hỏi hắn một chút.

Khương Trường Sinh đạm mạc mở lời, nghe vậy, Bạch Kỳ tổ chức ngôn ngữ, cao giọng hỏi thăm.

- Ngươi là ai? Vì sao bị phong ấn tại đây? Hi vọng ngươi thành thật trả lời, đây chính là một chút hi vọng để ngươi thoát khốn.

Tiếng Bạch Kỳ quanh quẩn ở trong hư không.

Thần Quy chín đầu từ từ mở mắt, hung quang doạ người lấp lánh ở trong biển lửa, vô cùng đáng sợ.

- Khí tức của các ngươi…

Một tiếng khàn khàn mà già nua truyền ra, quy thân của hắn cũng bắt đầu rung động.

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Nghe không hiểu à, chẳng lẽ ngươi muốn ta hỏi lần thứ hai?

Thần Quy chín đầu phát ra nụ cười âm lãnh mà khàn khàn:

- Nhiều năm qua đi, Tiên đạo quả nhiên vẫn còn, các ngươi tiếp nhận truyền thừa phải không, đáng thương, tự cho rằng nắm giữ lực lượng Chúa Tể hết thảy, thật tình không biết các ngươi đã lâm vào số mệnh không thể nghịch chuyển, các ngươi sẽ chết rất thảm.

Chương 1525 - Bên ngoài Đại Đạo (1)

Nghe được lời Thần quy chín đầu, Bạch Kỳ buồn bực, tên ngốc này nói chuyện ác ý lớn như thế?

Chờ chút.

Khí tức của nó.

Bạch Kỳ tựa hồ cảm nhận được cái gì, đôi mắt đẹp trừng lớn, sau đó quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Cho nên ngươi chối bỏ Tiên đạo, chỉ cầu sống tạm?.

Nghe vậy, Thần quy chín đầu bên trong biển lửa vô biên nổi giận, chín cái đầu điên cuồng nhập vào xuất ra liệt diễm, dẫn đến biển lửa bên trong nhấc lên kinh đào hải lãng, hùng vĩ đáng sợ.

- Ruồng bỏ… Sống tạm… Hài hước! Hài hước!

Bên trong tiếng gào thét của Thần quy chín đầu tràn ngập lửa giận cùng hận ý.

- Cút đi, hậu bối, các ngươi bất quá cũng là ngấp nghé lực lượng của ta, cứu ta? Ngay cả Tiên đạo Đạo Tổ trước đó đều làm không được, các ngươi bằng cái gì?

Lời Thần quy chín đầu kém chút chọc Bạch Kỳ tức chết, nàng tức giận nói:

- Ngươi hiểu cái gì, ta chủ nhân là.. .

Còn chưa có nói xong, nàng bỗng nhiên suy nghĩ chủ nhân trước đó khuyên bảo, nàng không thể không nghẹn trở về.

Khương Trường Sinh đột nhiên vung tay áo, pháp lực chí cường của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hóa thành gió lốc đủ để xoắn nát vũ trụ đánh tới, thổi tan biển lửa vô biên, thân ảnh Thần quy chín đầu lộ ra, nó vẫn bị từng đầu hỏa khóa quấn quanh, cực kỳ thống khổ.

Rất nhanh, tất cả xiềng xích liệt diễm trên người nó đều đứt từng khúc, sau đó tan thành mây khói.

Chín ánh mắt của nó đều toát ra vẻ không thể tin được.

Nương theo lấy biển lửa vô biên tiêu tán, lộ ra một mảnh hư vô lĩnh vực vô biên vô tận, ngay cả Đại Đạo quy tắc cũng không có, mà Thần quy chín đầu thân ở trong đó giống như lúc nào cũng có thể sẽ bị hắc ám nuốt hết.

- Ngươi..

Thần quy chín đầu nhìn Khương Trường Sinh, muôn vàn hoang mang đều nghẹn ở trong miệng, thế nào cũng nhả không ra.

Phong ấn Vĩnh Hằng tộc trên người nó dễ dàng bị xua tan như thế?

Sao có khả năng.

Tiên đạo Đạo Tổ đời trước đều làm không được việc này.

Thần quy chín đầu tựa hồ suy nghĩ điều gì, cả kinh kêu lên:

- Đại Thiết Thiên Thuật! Ngươi vậy mà nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật? Ngươi từ đâu tập được, thuật này đã trải qua bị truyền thừa đứt đoạn, dù cho là Viễn Cổ Tiên Đạo, cũng chỉ có mấy vị nắm giữ thuật này.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Hiện tại ngươi có thể nói lai lịch của ngươi.

Nghe vậy, Thần quy chín đầu lâm vào trong trầm mặc, không còn dám kêu gào.

Qua một hồi lâu, nó mới chậm rãi mở lời:

- Ta tên Thương Tứ, chính là Thánh thú của một phương khí vận Tiên đạo trước đó, bởi vì Tiên đạo nghênh đón mạt lộ, ta

bị Đạo Tổ ngay lúc đó dùng thần thông vô thượng tước đoạt khí vận Tiên đạo, thu hoạch được mệnh cách bất tử bất diệt, sau khi Tiên đạo yên diệt, Vĩnh Hằng tộc sinh ra, sau khi đó bị Vĩnh Hằng tộc trấn áp, ai, chuyện ta hối hận nhất chính là bảo hộ Vĩnh Hằng tộc, không nghĩ tới bọn hắn vậy mà lại phản ta.

Nghe nói như thế, trong lòng Khương Trường Sinh cảm thấy cổ quái.

Lại là tồn tại Đạo Tổ che chở, giống như Đọa Đạo trước đó, ngay cả mệnh số đều giống nhau, Đọa Đạo cũng bị Tham Nhân phản bội.

Đây là trùng hợp?

Không.

Đoán chừng là Đại Đạo gây chuyện, Đại Đạo sẽ thay đổi, cải biến một cách vô tri vô giác biến số xung quanh sinh linh.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy mình sau này cũng có thể gặp phải phản bội, không biết sẽ bị người nào phản bội.

Thương Tứ tiếp tục giảng về quá khứ của mình, càng giảng lòng càng chua xót, đồng thời cũng bắt đầu xúc động.

Nó cuối cùng đã thoát khốn.

Mà lại đối phương cũng đến từ Tiên đạo, đoán chừng sẽ không làm khó dễ nó.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh cắt ngang nó thao thao bất tuyệt, hỏi:

- Ngươi có nhận biết Đọa Đạo?

Đọa Đạo chính là sủng vật của Đạo Tổ Viễn Cổ Tiên Đạo, bị phong ấn bên trong Tham Nhân thần bia, bây giờ đợi ở bên trong Đạo Giới.

- Đọa Đạo? Nó cũng còn sống?

Thương Tứ kinh ngạc hỏi, ngữ khí phức tạp.

Không có kinh hỉ, xem ra nó và Đọa Đạo không hợp.

Khương Trường Sinh bắt đầu lưỡng lự xử trí nó như thế nào, tên này lệ khí quá nặng, tùy tiện mang về Tiên đạo, cũng không biết có thể ủ thành kiếp nạn hay không, mà hắn nhìn không thấu xu hướng nhân quả của nó, đoán chừng có quan hệ đến mệnh cách của nó.

Nhìn không thấu nhân quả, không thể dự phòng.

- Chắc hẳn ngươi chính là Tiên đạo Đạo Tổ hiện thời, lúc trước trận chiến kia, ta cảm nhận được, mặc dù không rõ ràng ngươi làm được bằng cách nào, nhưng sau khi ngươi đánh tan Vĩnh Hằng tộc, sẽ còn nghênh đón Đại Đạo kiếp nạn càng lớn, không bằng thả ta đi, có lẽ ta có thể vì ngươi chia sẻ bộ phận áp lực, sinh tại Đại Thiên thế giới, thân thể chúng ta đều quấn xiềng xích, ta bất tử bất diệt, nếu như có thể để cho ta làm một ít chuyện, ta tình nguyện từ bỏ dạng mệnh cách này.

Chín ánh mắt của Thương Tứ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, thành khẩn nói, nó thậm chí cúi xuống cái đầu cao ngạo.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi muốn đi làm cái gì?

Trong mắt Thương Tứ lộ ra hận ý, nói:

- Tự nhiên là đi trả thù, lúc trước Vĩnh Hằng tộc tính cả rất nhiều đạo thống vây công ta, trấn áp ta, đến nay còn đạo thống sống sót, ngoại trừ trả thù bọn hắn, ta vẫn phải đi truy tầm chỗ ẩn thân của ý chí Đại Đạo, trong mắt của ta, phía sau ý chí Đại Đạo có thể là một loại đồ vật nào đó chúng ta không cách nào tưởng tượng, Tiên đạo mong muốn thoát khỏi số mệnh, phải biết rõ ràng bản chất của ý chí Đại Đạo.

Nói xong, nó mong đợi nhìn Khương Trường Sinh, sợ Khương Trường Sinh không đồng ý.

Từ xưa đến nay, phàm là tìm đến nó, đều ham lực lượng của nó hoặc mong muốn huyết nhục của nó, người trước mắt này cứu vớt nó, tất nhiên có mưu đồ.

- Tốt, ngươi đi đi.

Khương Trường Sinh mở lời.

Lời vừa nói, Thương Tứ sửng sốt, Bạch Kỳ cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Cứ như vậy thả đi?

Thương Tứ vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh, cấp tốc bỏ chạy, trong chớp mắt, khí tức của nó không còn sót lại chút gì, không thể truy tìm.

Bạch Kỳ vội vàng hỏi:

- Chủ nhân, này…

Chương 1526 - Bên ngoài Đại Đạo (2)

- Không sao đâu, cứu nó chẳng qua là thuận tay thôi, dù sao đều thuộc về Tiên đạo, Viễn Cổ Tiên Đạo mặc dù diệt vong, nhưng nếu không có Viễn Cổ Tiên Đạo, sao có Tiên đạo hôm nay?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói.

Dứt lời, hắn mang theo Bạch Kỳ tiến lên.

Bạch Kỳ vốn đang đang phẩm vị lời hắn, lại phát hiện hắn tại tiến lên, nàng hiểu được.

Thuận tay?

Khương Trường Sinh mang theo Bạch Kỳ đi vào trong hư vô lĩnh vực Thương Tứ lúc trước ở, hắn cẩn thận cảm thụ, sau đó đưa tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn tràn ra từng tia sáng màu lam.

- Không phải quy tắc Đại Đạo, cỗ khí tức này có chút cùng loại với Thái Thủy Niết Bàn Thương, nếu như hệ thống sinh tồn tới từ Viễn Cổ Tiên Đạo, chẳng qua là bao gồm Viễn Cổ Tiên Đạo, Viễn Cổ Tiên Đạo xác thực cũng có thể tiếp xúc đến lực lượng bên ngoài hoặc trước của Đại Đạo, đúng là như thế, vị Đạo Tổ kia mới có thể che chở cho Thương Tứ, mà Thương Tứ cũng có thể không sợ Vĩnh Hằng tộc tra tấn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Vĩnh Hằng tộc bất tử bất diệt nghe dọa người, nhưng đó là đối mặt với lực lượng bên trong Đại Thiên thế giới, lúc trước hắn dùng Hồng Mông Đại Đạo diệt Vĩnh Hằng tộc, không có quá gian nan.

Lực lượng không biết trong tay hắn là hắn lúc trước tháo rời ra từ trên người Thương Tứ, mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng đủ hắn nghiên cứu.

Nếu không phải như thế, hắn như thế nào dùng Đại Thiết Thiên Thuật đi cứu Thương Tứ.

Phong ấn của Vĩnh Hằng tộc trong mắt hắn, không coi là cái gì.

Khương Trường Sinh cất kỹ lực lượng không biết trong tay, sau đó mang theo Bạch Kỳ trở về, đường về bay không tính nhanh, thuận tiện cùng Bạch Kỳ tán thưởng phong cảnh của Đại Thiên thế giới.

Bên trong thời gian về sau, bọn hắn đi ngang qua rất nhiều đạo thống, cũng gặp phải đạo thống đại chiến, cực kỳ khóc liệt, rất có tư thế đánh đến diệt đạo thống.

Bạch Kỳ một đường nhìn, nỗi lòng phun trào.

Nàng đột nhiên hiểu rõ vì sao chủ nhân muốn thu những đạo thống kia.

Trước kia, nàng cảm thấy thu những đạo thống kia không có quá lớn ý nghĩa, nhất là sau khi Tiên đạo cường thịnh, tư chất hậu bối Tiên đạo càng ngày càng khoa trương, đã không cần chiếm đoạt đạo thống khác.

Nhưng bây giờ mới biết, Đại Thiên thế giới, chúng sinh đều khổ.

Cái gọi là đạo thống, cho vô số sinh linh gặp trắc trở, cùng với số mệnh mà chúng sinh khó có thể chạy trốn.

Nhưng ở bên trong Đại Thiên thế giới, không có đạo thống làm chỗ dựa, một thân một mình, rất khó đi xa, những thiên kiêu tung hoành hư không, không khỏi đều là các phương đạo thống bồi dưỡng ra.

Bạch Kỳ không khỏi nhìn về phía gò má Khương Trường Sinh, trong lòng tò mò suy nghĩ:

- Chủ nhân, ngài đến cùng đang theo đuổi cái gì?

Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ hiểu nàng đang suy nghĩ cái gì, chẳng qua là hắn không thèm để ý.

Qua đi mấy năm, bọn hắn trở lại Tử Tiêu cung.

Chuyến này đi ra ngoài để Bạch Kỳ gia tăng hiểu biết, cũng có nhận biết khắc sâu hơn về Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh tiếp tục nghiên cứu mảnh vỡ đại đạo trong Vĩnh Hằng đạo quyển, hắn muốn sau khi nắm giữ Vĩnh Hằng đạo quyển, lại đi nghiên cứu lực lượng không biết trên người Thương Tứ.

Hắn hôm nay không cần tu luyện, chờ đợi Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình là được, thời gian để trống vừa hay dùng để nghiên cứu những lực lượng khác biệt kia.

Bên trong thời gian từ nay về sau, Thương Tứ cũng không có nhấc lên rung chuyển, Tiên đạo vẫn như cũ phát triển theo bước tiến của mình.

Càng ngày càng nhiều Đại La Kim Tiên bắt đầu dương danh ở Đại Thiên thế giới, bất quá theo Tiên đạo càng ngày càng mạnh, tạm thời không có cường địch, bên trong Tiên đạo cũng không cách nào đoàn kết giống như trước kia, giữa các giáo phái bắt đầu sinh ra mâu thuẫn, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên cũng sẽ tức giận.

Trong lúc Khương Trường Sinh bế quan năm thứ năm mươi vạn, hai tên Đại La Kim Tiên thế mà đại chiến tại đạo thống lĩnh vực khác, đại chiến vạn năm, khó phân cao thấp, cuối cùng nhất còn dẫn phát cuộc chiến của các giáo phái, cuối cùng khiến Thiên Đình, Đạo Môn, Phật Môn hợp lại khuyên giải.

Mặc dù Tiên đạo mạnh hơn, Thiên Đình, Đạo Môn, Phật Môn vẫn như cũ là tam đại thế lực của Tiên đạo, không có bất kỳ thế lực nào có thể lay động đến bọn hắn, Thiên Cảnh, Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc cũng không được, bọn hắn thậm chí còn mạnh hơn Chu Quái, Kinh Tuyệt.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống không tính Hoàng Kinh Tuyệt.

Hoàng Kinh Tuyệt từ khi tu hành Tiên đạo, liền như nhập ma, cả ngày bế quan, vừa xuất quan đã bái phỏng đại năng các phương Tiên đạo luận đạo, hắn khổ tu đã truyền thành giai thoại.

Đợi Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, khoảng cách thả đi Thương Tứ đã qua một trăm mười hai vạn năm.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đã hơn ba ngàn vạn tuổi.

Hắn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay hiện ra khói đen, ngưng tụ ra một khuôn mặt đáng sợ.

Vĩnh Hằng đạo quyển.

Hắn luyện chế mảnh vỡ đại đạo Vĩnh Hằng đạo quyển thành một loại thần thông, thần thông này có thể triệu hoán Đại Đạo tà ma lúc trước mà Tiên đạo đối mặt, những Đại Đạo tà ma kia là nghiệp lực của Đại Thiên thế giới vận hành vô số năm qua tích lũy biến thành, như là cô hồn dã quỷ của Tiên đạo, chẳng qua là thời gian dài hơn, càng thêm nguy hiểm hơn.

Lực lượng như vậy đối với hắn mới mà nói, bất quá là tiểu đạo, luyện chế thành thần thông, cũng chỉ là muốn truyền xuống, tăng thêm chút ánh sáng cho Tiên đạo mà thôi.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Đi gọi Bình An, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu tới đây.

Bạch Kỳ đang tu luyện đứng dậy, đi ra Tử Tiêu cung, nàng truyền lời cho thánh mẫu, để thánh mẫu đi gọi ba người kia đến.

Khương Trường Sinh bóp nát Vĩnh Hằng đạo quyển trong tay, sau đó, trong lòng bàn tay toát ra từng tia sáng màu lam.

Lực lượng thần bí trên người Thương Tứ.

So với Vĩnh Hằng đạo quyển, hắn càng chờ mong lực lượng không thuộc về Đại Thiên thế giới này hơn.

Khương Trường Sinh lấy ra Thái Thủy Niết Bàn Thương, đứng ở trước mặt.

Hắn ấn lực lượng không biết trong tay về phía Thái Thủy Niết Bàn Thương, nhưng khi sắp đụng phải, hắn đột nhiên dừng tay.

Chương 1527 - Niết bàn tạo hóa (1)

Khương Trường Sinh nhíu mày, lúc hắn đưa lực lượng không biết trong tay tới gần Thái Thủy Niết Bàn Thương lúc, lại cảm giác được một cỗ hấp lực cường đại, Thái Thủy Niết Bàn Thương mong muốn hấp thu cỗ lực lượng không biết này

Vì dừng lại, hắn còn vận dụng pháp lực bản thân.

Hắn lâm vào trong do dự, hắn có thể cảm nhận được Thái Thủy Niết Bàn Thương khát vọng, như đói khát rất lâu sau gặp được mỹ vị, thậm chí thân thương đang run nhè nhẹ.

Khương Trường Sinh sở dĩ lưỡng lự, chủ yếu là không rõ ràng cỗ lực lượng không biết này sẽ mang đến cho Thái Thủy Niết Bàn Thương biến hóa như thế nào.

- Đây là bảo vật mạnh mẽ phía trên Hỗn Nguyên chí bảo, Đại Đạo ý chí hắn là tính toán không đến nó, mà lại nó có thể có phản ứng như thế, chỉ có thể nói rõ chúng nó đến từ cùng một nơi.

Khương Trường Sinh do dự một chút, vẫn đưa lực lượng không biết vào Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Trước đó, hắn chỉ muốn thử một chút hai cỗ lực lượng này có thể cộng minh hay không, lại không nghĩ tới Thái Thủy Niết Bàn Thương bá đạo như vậy.

Oanh!

Thái Thủy Niết Bàn Thương phát ra một tầng bóng mờ màu lam, Mộ Linh Lạc, Bạch Long cả kinh trợn mắt nhìn sang, ánh sáng màu lam chiếu rọi trên mặt của các nàng.

Trong con mắt của Mộ Linh Lạc xuất hiện một mảnh tinh không mênh mông màu lam, mảnh tinh không màu lam này đang ở trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh nhìn mảnh tinh không màu lam này, trong mắt lộ ra dị sắc.

Đếm không hết ngôi sao nhỏ tô điểm đại điện, trong mỗi một viên tinh thần đều có tia sáng màu lam kết nối, hình thành cảnh tượng huyền ảo xinh đẹp lại hùng vĩ.

Mới đầu, Khương Trường Sinh coi đây là một vùng vũ trụ, nhưng rất nhanh đã phủ định suy đoán này, cảnh tượng trước mắt càng giống như một phiến hải dương.

Thái Thủy Niết Bàn Thương thân ở chính giữa không ngừng khuếch tán ra ánh sáng màu lam, lúc Mộ Linh Lạc, Bạch Long bị cỗ bóng mờ này lướt qua thân thể, đều có loại cảm giác kỳ diệu.

- Đây là…

Đôi mắt đẹp của Mộ Linh Lạc trừng lớn, trong đôi mắt toát ra vẻ kích động.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Thật tốt cảm thụ nhân quả cùng mệnh số sẽ cải biến các ngươi đi.

Nói lời này chủ yếu cho Bạch Long nghe, dù sao cũng là Long hắn nuôi lớn, hắn không hy vọng Bạch Long nghênh đón điểm cuối cùng của mình.

Mộ Linh Lạc gật đầu, bắt đầu nghiêm túc cảm thụ.

Khương Trường Sinh cũng không nghĩ tới Thái Thủy Niết Bàn Thương có thể chuyển hóa lực lượng không biết thành một loại tạo hóa, cung cấp sinh linh lột xác.

Ánh sáng màu lam thậm chí có thể thay lực lượng đổi Đại Đạo, tỷ như lực lượng vận mệnh của Mộ Linh Lạc đã đang lột xác, cứ theo đà này, vận mệnh của nàng khó có thể tưởng tượng.

Không chỉ như thế, Hồng Mông Đại Đạo của Khương Trường Sinh cũng đang hấp thu lấy dạng tạo hóa này.

Thái Thủy Niết Bàn Thương đang phụng dưỡng hắn.

- Niết bàn thì ra là thế…

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, lời nói mang theo một tia cảm khái.

Hắn nguyên lai tưởng rằng Thái Thủy Niết Bàn Thương là sát phạt chí bảo, hiện tại xem ra, Đạo Nguyên cực bảo có được ảo

diệu hắn không tưởng tượng nổi.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ tạo hóa sau khi được Thái Thủy Niết Bàn Thương chuyển hóa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Thái Thủy Niết Bàn Thương không ngừng bắn ra ánh sáng màu lam, giống như đang truyền ra lực lượng vô tận.

…

Trên biển mây, một ngọn núi nhô ra khỏi đám mây, như lợi kiếm ra khỏi vỏ.

- Ha ha ha ha…

Một tiếng cười điên cuồng vang vọng quần phong, chỉ thấy tất cả đỉnh núi có lần lượt từng bóng người bay ra, ngự kiếm phi hành, tất cả đều hướng một cái bay về phía, như mưa kiếm, thanh thế hạo đại, tiếng xé gió không dứt lọt vào tai.

Một đám Tu Tiên giả đi vào xung quanh mỏm núi thứ nhất, vờn quanh đỉnh núi, hùng vĩ vô song, tất cả bọn hắn đều nhìn về thân ảnh trên đỉnh núi.

Một nam tử người mặc áo bào trắng tơ vàng đang vung tay cười to, khuôn mặt hắn tuấn lãng, hai đầu lông mày lộ ra ngạo khí bễ nghễ thiên hạ thương sinh, hai thanh phi kiếm vờn quanh người hắn.

- Hắn thật đã luyện thành?

- Nhìn bộ dáng đắc ý của hắn, đoán chừng là thật…

- Nghe nói Thái Thanh kiếm quyết có thể truy tố đến Đạo Tổ, tuyệt học như thế lại được hắn ngộ ra, quả thật không tầm thường.

- Hừ, Kiếm tông ta thiếu thiên kiêu à, Thái Thanh kiếm quyết xác thực khó luyện, nhưng cũng không phải tuyệt học thượng thừa nhất Kiếm tông.

- Mặc kệ thế nào nói, Cố Tiêu luyện thành Thái Thanh kiếm quyết chúng ta học không được, hắn tính là thông qua khảo nghiệm của sư phụ dành cho hắn.

Đám tu tiên giả nghị luận ầm ĩ, có người khinh miệt, có người kính nể có người tò mò.

Nơi này là Kiếm tông, Kiếm đạo giáo phái đệ nhất Tiên Đạo, người xây dựng người chính là Đại La Kim Tiên Kiếm Thần, từng tu hành dưới gối Đạo Tổ.

Bên trong Tiên đạo, phàm là giáo phái có dính dáng đến Đạo Tổ, địa vị đều cực kỳ cao thượng.

Người có thể vào Kiếm tông, lai lịch đều bất phàm, cũng có được thiên tư chúng sinh khó đạt đến, đệ tử bình thường nhất đặt vào thiên địa khác, cũng là thiên kiêu cao cấp nhất.

Cố Tiêu buông cánh tay xuống, hắn nhìn về phía hai thanh phi kiếm quanh người, lớn tiếng cười nói:

- Chư vị đồng môn, các ngươi xem như chứng kiến lịch sử, nhiều nhất một vạn năm, không, nhiều nhất ba ngàn năm, các ngươi sẽ dùng nhận biết Cố Tiêu ta làm vinh hạnh, chờ đi, mũi kiếm của ta sẽ nổi danh chư thiên.

Hắn khoác lác nghênh đón rất nhiều trào phúng, tất cả mọi người là thiên chi kiêu tử, há có thể dung hắn trang bức như thế.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, đứng ở đỉnh đầu Cố Tiêu, lắc mình biến hoá, một Nữ Kiếm Tiên hiển lộ thân ảnh, dáng người thướt tha, toàn thân áo trắng, mặt mang lụa mỏng, toàn thân lộ ra khí chất thánh khiết mỹ lệ.

- Đệ tử phong thứ bảy mươi hai, Cố Tiêu, tập được Thái Thanh kiếm quyết, kinh động Kiếm Thiên, đi theo ta đi tới Kiếm Thiên, tìm kiếm Đại La chi sư.

Nghe lời Nữ Kiếm Tiên, các đệ tử phía dưới xôn xao, đều khó tin nhìn về phía Cố Tiêu.

Chương 1528 - Niết bàn tạo hóa (2)

Mặt Cố Tiêu lộ ra nụ cười ngẩng đầu ưỡn ngực, sau đó đi theo Nữ Kiếm Tiên rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn hắn rời đi, một đám đệ tử lâm bắt đầu nghị luậ.

Một bên khác.

Diệp Tầm Địch, Tô Dần đang tu hành dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ hạ, bỗng nhiên, bọn hắn cảm nhận được cái gì, nhấc mắt nhìn đi, phát hiện từng mảnh từng mảnh lá cây to lớn rơi xuống, giống như từng thiên địa rơi xuống.

Tô Dần nhíu mày, hỏi:

- Cây này cũng rụng lá?

Bọn hắn được đặc cách đến đây tu luyện, đã có mấy trăm ngàn năm.

Diệp Tầm Địch ngửa đầu, nói:

- Đây là lần đầu tiên, kỳ quái.

Lúc này, con ngươi của hắn bỗng nhiên phóng to, chỉ thấy lá cây đầy trời tung bay rơi xuống bị lực lượng vô hình cắt ra, hóa thành mảnh vỡ, sau đó tiêu tán, lục mang uyển chuyển vương vãi xuống, giống như đại dương màu xanh lục hạ xuống, muốn bao trùm chư thiên.

Trong thoáng chốc, Diệp Tầm Địch cùng Tô Dần thấy được một tình cảnh, có một Chấp Kiếm giả thần bí đi đến Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Hai người nhìn thân ảnh cầm kiếm kia, đều cảm nhận được một cỗ kiếm trùng ý thiên, dù bọn hắn thân kinh bách chiến, trải qua vô số tuyệt cảnh, cũng bị cỗ kiếm ý này hù dọa, thậm chí không thể động đậy.

Dưới cái nhìn soi mói của bọn hắn, thân ảnh cầm kiếm nhấc kiếm, nhất kiếm chém về phía Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

- Không…

Hai mắt Diệp Tầm Địch sung huyết, trước tiên xông phá kiếm ý áp chế, khàn giọng quát, hắn giết tới thân ảnh cầm kiếm, kết quả thân ảnh cầm kiếm trong nháy mắt tan biến.

Hắn sững sờ trên không trung, đưa mắt nhìn lại, căn bản không nhìn thấy thân ảnh cầm kiếm kia.

Tô Dần cũng sửng sốt, cho rằng mình trúng huyễn thuật gì.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh mở mắt, quang hải màu lam trong đại điện vẫn còn, chẳng qua đã hết sức mỏng manh.

Bạch Kỳ cũng tu luyện trong điện, hưởng thụ lấy quang hải màu lam tạo hóa, trước đó nàng mang ba người Bình An đến đây bái phỏng, bởi vì cảm ngộ tạo hóa không biết, Khương Trường Sinh chẳng qua cách cửa lớn truyền thụ cho bọn hắn thần thông Vĩnh Hằng đạo quyển, về sau để mỗi người bọn họ trở về tu luyện.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Chư Thiên Đại Đạo Thụ, hắn bị tiếng gào thét của Diệp Tầm Địch bừng tỉnh, Chư Thiên Đại Đạo Thụ có cấm chế hắn đặc thù bày ra, mạnh như Đại La Kim Tiên cũng nhìn trộm không được tình huống dưới cây.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ lại xuất hiện Đại Đạo soi chiếu.

Khác biệt lần trước, thân ảnh cầm kiếm lần này xuất hiện, Khương Trường Sinh liếc mắt đã có thể nhìn thấu.

Là một vị hậu bối của Tiên đạo, bây giờ còn chưa trưởng thành.

Khương Trường Sinh tiến hành thôi diễn, thấy được tương lai vị hậu bối này, hắn sẽ kinh động toàn bộ Tiên đạo.

Dùng kiếm kinh chư thiên, thậm chí còn có số mệnh quan hệ cạnh tranh cùng Hoàng Kinh Tuyệt.

Trong thật lâu sau này, vị hậu bối này sẽ khiêu chiến Hoàng Kinh Tuyệt, hai bên lần đầu tiên giao thủ là thế hoà không phân thắng bại, từ chuyện này về sau, vị hậu bối này bắt đầu truy cầu lực lượng cao hơn, thế là liền để mắt tới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, cho nên mới có cảnh tượng huy kiếm đối với Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ vượt qua Đại Đạo linh vật mặc dù không có ý chí bản thân, nhưng nó có bản năng dự phòng kiếp

nạn, bao gồm kiếp nạn đến từ tương lai.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, nghĩ thầm:

- Cũng không tệ, Tiên đạo cũng nên sinh ra tồn tại vượt qua Hoàng Kinh Tuyệt..

Hoàng Kinh Tuyệt bây giờ uy danh cường thịnh, thậm chí đè lên Đạo Côn Luân, cái này khiến tư thái Kinh Tuyệt trở nên càng cao, mặc dù không dám tại làm loạn bên trong Tiên đạo, nhưng trong lòng bọn họ, hạn mức cao nhất về thiên tư của Kinh Tuyệt là cao nhất.

Khương Trường Sinh thôi diễn tương lai, dần dần tính tới lượng kiếp.

Nhân vật chính lần thứ hai lượng kiếp đã xuất hiện trong lòng hắn.

Bất quá, đâycũng là chuyện về sau, hắn càng để ý bản thân mạnh lên.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục cảm ngộ cỗ không biết lực lượng kia.

Đi qua cảm ngộ cùng lột xác rất lâu, hắn phát hiện cỗ lực lượng không biết không thuộc về Đại Thiên thế giới kia ẩn chứa tạo hóa cực kỳ cường đại, chỉ cần cỗ lực lượng này vẫn còn, sinh linh bởi vì cỗ lực lượng này mà lột xác sẽ vĩnh viễn bất diệt.

Bất tử bất diệt chân chính.

Ba ngàn Đại Đạo Đại Thiên thế giới cũng không tìm được cỗ lực lượng này tồn tại.

Dù vậy Khương Trường Sinh cũng không có động tâm, hắn có Hồng Mông Đại Đạo, đương nhiên sẽ không lại đi dựa vào những lực lượng khác.

Cỗ lực lượng này vừa hay để Hồng Mông Đại Đạo thôn phệ, diễn hóa xuất mệnh cách tương quan thuộc về chính mình.

Nương theo lấy Khương Trường Sinh nhắm mắt, la bàn thời gian của Tiên đạo lần nữa tăng tốc.

Thoáng chớp mắt.

Vạn năm đi qua.

Cố Tiêu lúc trước tập được Thái Thanh kiếm quyết đã trưởng thành, bây giờ đã là Tiên Đế đỉnh phong.

Ngày nào đó.

Kiếm tông, Kiếm Thiên, trong đại điện Tối Cao Thiên.

Cố Tiêu quỳ gối trên điện, ánh mắt nhìn về phía một thân ảnh trên đài cao phía trước, trên mặt hắn toát ra nụ cười tự phụ.

Kiếm Thần đánh giá trên điện vị thiên kiêu mạnh nhất Kiếm tông từ trước tới nay, trong lòng lại không thế nào hài lòng.

Kẻ này quá kiêu ngạo.

Nếu không rèn luyện tính tình, ngày sau sợ là sẽ phải trở thành tai hoạ ngầm.

Kiếm Thần chậm rãi mở lời:

- Tiêu Nhi, ngươi cảm thấy Thiên Đạo mạnh nhất kiếm, hẳn sẽ là kiếm như thế nào?

Cố Tiêu hăng hái cười nói:

- Sư tổ, ta cảm thấy ta sẽ trở thành một thanh kiếm mạnh nhất Thiên Đạo, chuyện Hoàng Kinh Tuyệt có thể làm được, ta cũng có thể làm được.

- Càn rỡ, không được gọi thẳng tên thật của Đại La Kim Tiên!

Kiếm Thần trầm giọng quát, tiếng gầm thét này ẩn chứa đạo uy, chấn động đến Cố Tiêu kinh hồn động phách, vội cúi đầu.

Đây là Cố Tiêu lần đầu tiên cảm thụ uy áp của Đại La Kim Tiên, trong lòng hắn không thể ngăn chặn sinh ra cảm xúc sợ hãi, hốt hoảng.

Nhưng những tâm tình này rất nhanh đã bị nổi giận thay thế, hắn cảm giác mình hết sức mất mặt, vừa thả xong khoác lác đã bị hù dọa, vô cùng xấu hổ, hắn hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Chương 1529 - Diễn hóa thần bí (1)

Nhìn Cố Tiêu đang cúi đầu, Kiếm Thần thở dài một tiếng, hắn cảm thấy Kiếm tông không để ý đến căn bản là trồng người, tâm tính phẩm đức hẳn là cao hơn tu vi cảnh giới.

Kiếm Thần lần nữa mở lời:

- Tốt, sau này chú ý đúng mực, tu tiên mở miệng nói chuyện không phải tranh cường háo thắng, đối thủ của ngươi vĩnh viễn là chính ngươi, đợi ngươi cường đại lên, cũng phải gánh chịu thủ hộ chức trách chúng sinh Tiên đạo, Tiên đạo giao phó cho chúng ta phúc duyên trường sinh, thế hệ tu tiên chúng ta tự nhiên trợ giúp Tiên đạo che chở thiên địa, nhớ kỹ, vô luận ngươi mạnh hơn thế nào, đều không thể quên tâm cảnh lúc nhỏ yếu.

Cố Tiêu hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía Kiếm Thần, ôm quyền hành lễ.

Kiếm Thần tuy là Đại La Kim Tiên, lại không cách nào nhìn thấu tâm Tiên Đế, cũng không biết Cố Tiêu có nghe vào hay không, nhưng hắn hiểu được mong muốn thuyết phục một người, chỉ dựa vào vài ba câu là không đủ.

- Tiêu Nhi, gần đây Mê Hồn lĩnh vực xuất hiện một tà ma làm loạn, chết không ít tu sĩ Tiên đạo, ngươi đại biểu Kiếm tông tiến đến điều tra việc này đi, thuận tiện tôi luyện đạo tâm, nhớ lấy, Đại Thiên thế giới hung hiểm vạn phần, cường giả vô số, làm việc không thể lỗ mãng.

Kiếm Thần nhọn phân phó, Cố Tiêu nghe xong, tự nhiên không dám từ chối, trong lòng hắn cũng đầy lửa nóng.

Đại Thiên thế giới sao?

Hắn sớm muốn đi.

Hoàng Kinh Tuyệt là đến từ Đại Thiên thế giới, Cố Tiêu hắn cũng muốn giết ra một phen uy danh hiển hách tại Đại Thiên thế giới.

Nhìn vẻ hưng phấn trong mắt Cố Tiêu, Kiếm Thần không cần phải nhiều lời, quơ quơ tay áo, ra hiệu Cố Tiêu lui ra.

Cố Tiêu hành lễ cáo lui, Kiếm Thần đứng dậy, tan biến trong điện.

Nửa canh giờ sau.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Diệp Tầm Địch, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân, Thanh Nhi, Vong Trần đại tiên, Dương Chu đang uống trà trước một cái bàn dài, Tô Dần ở phía xa đùa Vô Tự Hống.

- Đạo thân ảnh kia tuyệt không phải huyễn tượng, có thể là ta dọa lui hắn, Đại Thiên thế giới quá lớn, có người để mắt tới Chư Thiên Đại Đạo Thụ cũng rất bình thường, dù sao cây này quá mức hùng vĩ, nên được xưng là đệ nhất thần thụ đại thiên thế giới.

Diệp Tầm Địch nói đến kiến thức hôm đó, vẻ mặt đầy sầu lo.

Dương Chu trêu chọc nói:

- Người cầm kiếm? Thế phải hỏi một chút Kiếm Thần tiền bối, Đại Thiên thế giới tu hành Kiếm đạo cũng không nhiều, Kiếm đạo bên trong Tiên đạo càng thành một phái riêng, tiền bối không phải đã có thể cảm giác Kiếm đạo sao?

Nghe vậy, mọi người nhìn về phía Kiếm Thần.

Kiếm Thần lắc đầu nói:

- Ta không tính tới, hẳn là không quan hệ gì với Kiếm tông ta, Kiếm tông không có ai có thể mạnh mẽ xông tới nơi này.

Lời này cũng có lý, bọn hắn sở dĩ có thể đi vào, là do Đạo Tổ mở đặc quyền, để cố nhân trong sân Long Khởi quan ngày xưa có thể gặp nhau tại đây, thuận tiện hưởng thụ đạo ý cùng Đại Đạo linh khí dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Chẳng biết tại sao, Kiếm Thần nghe xong lời Diệp Tầm Địch, trong lòng có loại cảm giác vi diệu không nói được.

Cơ Võ Quân cười hỏi:

- Nói đến Kiếm Tu, không biết Kiếm tông có thể chiêu cho ta một nhóm thiên binh thiên tướng hay không, thiên binh thiên tướng dưới tay sắp không đủ dùng, đạo tâm của kiếm tu càng kiên định hơn các Tu Tiên giả khác, hết sức thích hợp theo ta chinh chiến.

Kiếm Thần gật đầu nói:

- Có thể đi theo Thiên Đình chinh chiến, cũng là lịch luyện không tệ.

Tiên đạo nhìn như cường thịnh, bên trong thái bình, không có đạo thống dám trêu chọc, nhưng đây chẳng qua là bên trên đại thế, ở rìa khuếch trương, tiên thần Thiên Đình gặp phải nguy nan vô số kể, chỉ cần đạo thống bên ngoài không tuyên chiến, đều là trò đùa trẻ con, dù sao lòng người khó dò.

Mọi người tiếp tục trò chuyện, dần dần nói đến Bạch Kỳ, Bạch Kỳ đã rất lâu không có đi ra khỏi Tử Tiêu cung, csi này cũng không giống như nàng.

- Có lẽ Đạo Tổ đang đề bạt nàng, lần sau gặp nhau, nàng tất sẽ không giống bình thường.

Cơ Võ Quân ý vị thâm trường nói.

Mọi người cảm thấy có đạo lý, dùng tính tình của Bạch Kỳ, không có khả năng bế quan lâu như thế, chỉ có một khả năng, chính là bị Đạo Tổ cưỡng ép ước thúc.

Trên thực tế, bọn hắn đoán không sai.

Một bên khác, bên trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ chậm rãi mở mắt, khí chất của nàng đã lột xác, trong lòng tràn ngập kinh hỉ.

- Ta vậy mà kết hợp khí vận Thiên Đạo cùng khí vận Đạo Giới với nhau, lực lượng thật cường đại, ta xem như bước vào Đại La Kim Tiên?

Bạch Kỳ âm thầm hưng phấn, có lúc, nàng ngay cả Đại La đều không dám nghĩ, dù sao nàng rõ ràng tính tình cùng thiên tư của mình.

Không nghĩ tới được chủ nhân trợ giúp, nàng có thể đi đến một bước này.

Nàng không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, phát hiện Khương Trường Sinh cũng không có nhắm mắt, mà đang ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, khẽ vuốt Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Quang hải màu lam trong điện rút nhỏ không chỉ gấp mười lần, ánh sáng màu lam không ngừng bắn ra cũng biến thành mỏng manh.

- Cảm giác như thế nào?

Khương Trường Sinh nhẹ giọng hỏi, hắn mở to Đại Đạo Chi Nhãn, ba con mắt cùng nhau quan sát Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Bạch Kỳ một bên suy tư, vừa nói:

- Cảm giác có sự bất đồng rất lớn trước kia, giống như hoàn toàn không hợp cùng thiên địa vạn vật, lại có loại có thể chưởng khống hết thảy, chủ nhân, cỗ tạo hóa lúc trước đến tột cùng là lai lịch ra sao?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Lực lượng trên người Thương Tứ, cỗ lực lượng này để nó bất tử bất diệt, để nó không yên diệt cùng Tiên đạo.

Nghe vậy, Bạch Kỳ trừng lớn đôi mắt đẹp, kích động lên.

Bất tử bất diệt?

Nàng có loại cảm giác sắp bị hạnh phúc nện vào người.

- Bất quá loại lực lượng này để Đại Đạo kiêng kị, gạt bỏ, chớ nhắc về lực lượng này cho bất kỳ người nào, không phải vạn bất đắc dĩ, không muốn hiện ra.

Khương Trường Sinh căn dặn.

Không phải lực lượng của Đại Thiên thế giới, một khi hiện ra, tất sẽ bị ý chí Đại Đạo để mắt tới, tựa như Thương Tứ, rơi vào kết cục sống không bằng chết, dày vò vô số năm.

Chương 1530 - Diễn hóa thần bí (2)

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, nàng đã thật lâu không có chiến đấu, dù sao quyền thế của nàng thao thiên, không người dám đắc tội nàng.

- Chủ nhân, ta có thể đi ra chưa?

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi, khổ tu nhiều năm, nàng thật sự nhịn gần chết, muốn ra đi vòng vòng.

Khương Trường Sinh gật đầu, Bạch Kỳ cao hứng bừng bừng rời đi.

Mộ Linh Lạc thì còn đang tu hành, niềm vui thú lớn nhất của nàng hiện tại là tu đạo.

Khương Trường Sinh bắt đầu chuyên chú Thái Thủy Niết Bàn Thương, ý thức của hắn chui vào trong đó, đi vào trong một mảnh quang hải màu lam.

Đây là cảnh tượng mà lực lượng không biết lúc trước bị Thái Thủy Niết Bàn Thương chuyển hóa ra, nơi này càng thêm rõ ràng, càng bao la.

Khương Trường Sinh hoài nghi nơi này là tình cảnh nào đó ở bên ngoài Đại Thiên thế giới, vừa lúc bị Thái Thủy Niết Bàn Thương soi chiếu ra.

Trong lòng của hắn một mực có rất nhiều hoang mang.

Đại Thiên thế giới là như thế nào sinh ra?

Trước Đại Thiên thế giới, hết thảy là như thế nào?

Bên ngoài Đại Thiên thế giới, có không sự vật tồn tại?

Khương Trường Sinh cảm thấy mảnh quang hải màu lam này có lẽ mang cho hắn một vài đáp án.

Một đường ngao du, hắn phát hiện những điểm sáng như sao trời trong quang hải màu lam đều có ảo diệu của một phương Đại Đạo vũ trụ, mà xung quanh mỗi một điểm sáng đều bị từng tia sáng màu lam vờn quanh, thật giống như bị giam cầm.

Sau khi ngang qua phong cảnh này càng ngày càng nhiều, hắn càng tò mò về mảnh quang hải màu lam này.

Rất lâu.

Ý chí Khương Trường Sinh còn đang ngao du, hắn đột nhiên cảm nhận được cái gì, đột nhiên dừng lại, quay người nhìn lại, chỉ thấy dải đất trung tâm quang hải màu lam xuất hiện một

vòng xoáy khổng lồ, hấp lực khủng bố quấy tia sáng màu lam cùng điểm sáng, theo đó thôn phệ chúng nó.

Theo vòng xoáy khổng lồ thôn phệ tia sáng màu lam, điểm sáng càng ngày càng nhiều, bên trong vòng xoáy dần dần xuất hiện một thân ảnh màu trắng, như bạch quang ngưng tụ mà thành, xem thân hình, tựa như người, nhưng chỉ có nửa người trên, hai tay ôm ngực, không phân rõ nam nữ, không có tóc, ngũ quan cũng bị bạch quang che đậy.

Nhìn từ đằng xa đi, bóng người này cho người ta một loại cảm giác áp bách khó tả, giống như hắn là tạo vật chủ sáng tạo hết thảy.

Khương Trường Sinh lẳng lặng quan sát, tò mò về lai lịch của thân ảnh này.

Vòng xoáy còn đang thôn phệ hết thảy ở trong đó, thân ảnh bạch quang cũng càng ngày càng to lớn.

Rất lâu.

Mảnh ánh sáng màu lam này đã co lại nhỏ rất nhiều, mà thân ảnh bạch quang đã muốn khổng lồ hơn quang hải màu lam, cảm giác áp bách của hắn đã đi đến mức độ cực kỳ đáng sợ, dù cho cảnh giới của Khương Trường Sinh, xem thân hình, trong lòng cũng không tự chủ sinh ra kính sợ.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, thân ảnh bạch quang chậm rãi giang hai cánh tay, vòng xoáy khổng lồ dưới thân đột nhiên bùng nổ, đều hấp thu tất cả quang hải màu lam còn lại, trong chốc lát, hết thảy lâm vào trong bóng tối, chỉ còn lại có ý thức của Khương Trường Sinh và thân ảnh bạch quang.

Thân ở trong bóng tối, thân ảnh bạch quang trở nên càng thêm Thần Thánh.

Hắn giơ cao hai tay, thân thể bắt đầu xuất hiện từng đầu vết nứt màu tím, trong chớp mắt, khắp toàn thân, kinh dị đáng sợ.

Cuối cùng, thân ảnh bạch quang im lặng phá toái, hóa thành vô số ánh sao màu tím, mà đầu lâu của hắn lưu lại ba thân ảnh

màu tím, ba thân ảnh màu tím chỉ có nửa người trên, trong đó có một vị có đặc thù đơn giản của nữ tính.

ý Thức Khương Trường Sinh đột nhiên bị đẩy ra, trở về hiện thực, hắn nhíu mày, ý thức lần nữa tiến vào bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, cũng đã không gặp được tình cảnh vừa rồi.

- Đó là cái gì? Chẳng lẽ là lịch sử diễn biến bên ngoài Đại Thiên thế giới?

Trong lòng Khương Trường Sinh hoang mang, thân ảnh bạch quang hóa thành hết thảy màu tím, màu tím này thật sự làm hắn càng thêm miên man bất định.

Hồng Mông Đại Đạo chính là màu tím.

Tử khí bên trong Tiên đạo cũng có ý nghĩa đặc thù.

Khương Trường Sinh càng nghĩ, nghĩ mãi mà không rõ, thế là đưa tay thu Thái Thủy Niết Bàn Thương vào trong tay áo.

Hắn nhìn về phía Mộ Linh Lạc, tạo hóa của nha đầu này có thể mạnh mẽ hơn Bạch Kỳ rất nhiều, khí tức của nàng đã không giống Đại Đạo, hắn có thể thấy được vận mệnh giới bên trong linh hồn nàng cũng đang lột xác.

Mộ Linh Lạc xem như đi lên con đường giống như hắn, chẳng qua nàng không có sáng tạo Đại Đạo của mình, trên điểm này thì kém xa hắn.

Khương Trường Sinh đứng dậy bắt đầu giãn ra thân thể.

Trong lòng của hắn tính toán một thoáng, phát hiện mình đã 3,061 vạn tuổi.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Khương Trường Sinh càng nghĩ, quyết định đi Địa Tiên giới một chút.

Địa Tiên giới đã bắt đầu đi đến bên trong tiến trình hắn quy hoạch diễn hóa, Hình Thiên và Thiếu Hạo hai vị bạn cũ này đã sinh ra, cũng nên cởi mở thiên địa ngăn cách, để Địa Tiên giới đi vào Tiên đạo.

Đã trải qua Tiên đạo phồn hoa, Địa Tiên giới lại biến thành thế giới không thể tu luyện, như vậy tương đối phù hợp lịch sử thần thoại ở bên trong kiếp trước của hắn.

Giờ phút này.

Địa Tiên giới, rìa mênh môngvô biên đại dương, có một nam tử ở trần đang không ngừng vung vẩy đại phủ, mặt hướng ra mặt biển, giống như muốn chém ra đại dương mênh mông.

Chính là Hình Thiên mà Khương Trường Sinh trước đó đạo thống phản thần gặp phải, chẳng qua Hình Thiên hiện tại còn hết sức non nớt, kém xa phong mang tất lộ bên trong đạo thống phản thần.

Mặt Hình Thiên không biểu tình, không ngừng vung vẩy đại phủ, hắn thậm chí quên đi mình đã huy vũ bao lâu.

Hắn đang chém đi phiền não trong lòng, bây giờ, nhân tộc Địa Tiên giới bắt đầu quật khởi, các đại bộ lạc chinh chiến không ngừng, người nhà của hắn cũng đều đã chết trong chiến loạn, hắn rất muốn báo thù, nhưng thực lực không đủ.

Nghe đồn, Địa Tiên giới có tiên nhân ẩn cư, tiên nhân đều ở hải ngoại, cho nên hắn một lần lại một lần hướng về phía hải dương vung búa, hy vọng có thể hấp dẫn tiên nhân chú ý.

Chương 1531 - Khiêu chiến (1)

Mặt trời chiều ngã về tây, dần dần tới gần mặt biển.

Sau khi Hình Thiên vung búa vô số lần, cuối cùng vẫn mệt mỏi, mặc dù nhân tộc Địa Tiên giới mạnh hơn ở thiên địa khác, nhưng hắn cuối cùng còn chưa tu tiên, vẫn như cũ là phàm thể.

Hắn ngồi xếp bằng trên bờ cát, một bên thở, một vừa nhìn phần cuối mặt biển, không biết đang suy nghĩ chút cái gì.

Rất lâu.

Lúc bóng đêm phủ xuống, Hình Thiên đứng dậy, chuẩn bị đi trở về, đột nhiên, hắn nhìn thấy một sao băng xẹt qua bầu trời đêm, tan biến ở phần cuối mặt biển, hắn ngẩn người, quỷ thần xui khiến nhảy vào trong biển, đi theo tan biến trong bóng tối.

Mặt trăng lặn mặt trời mọc.

Dần dần, Thái Dương mới lên.

Ý thức của Hình Thiên dần dần thức tỉnh, bên tai mơ hồ nghe được hai nữ tử đang nghị luận.

- Người này thật là bị điên, dám xông vào trong biên đuổi theo chúng ta.

- Dù sao hắn là Hình Thiên, luân hồi bách thế, tâm tính muốn trở nên mạnh hơn vẫn còn đó.

- Phúc duyên của hắn không đơn giản, nhưng lão sư không để cho chúng ta điểm tỉnh hắn, làm sao đây?

- Không nhất định, chờ một chút đi, chờ lão sư tới, lại định đoạt.

- Hắn sắp tỉnh, chúng ta tranh thủ thời gian trốn đi.

Hình Thiên mở mắt, hắn đỡ cái trán, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt, vừa rồi nghe được giọng nữ rất mơ hồ, hắn thậm chí không nhớ ra được các nàng đang nói cái gì.

Hắn ngồi dậy, phát hiện mình đợi ở trên bờ cát, đưa mắt nhìn lại, hẳn là đang ở trên một hải đảo thật to, phía sau là núi xanh liên miên, từng bầy điểu cầm xoay quanh giữa rừng núi, tráng lệ như vẽ.

Hình Thiên chỉ nhớ rõ tối hôm qua mình nhảy vào trong biển, mong muốn truy sao băng kia, cuối cùng nhất hết hơi hết sức, rơi vào đáy biển.

Hắn vốn cho rằng mình chết chắc.

Thần tiên.

Hai người lúc trước nói chuyện nhất định là thần tiên.

Hình Thiên nghĩ được như vậy, mừng rỡ, lập tức đứng dậy, bắt đầu tìm kiếm hai vị nữ tiên.

Hắn cảm giác mình nhất định đi vào tiên đảo, bằng không hắn tất đã chết ở trong biển.

Nhưng cả một ngày tiếp theo, hắn cũng không có tìm được nữ tiên, đừng nói tiên nhân, ngay cả tung tích của phàm nhân

cũng không có.

Hình Thiên mệt mỏi, quyết định trước nhét đầy cái bao tử lại nói.

Rìa hư không.

Vong Trần đại tiên cùng phân thân Khương Trường Sinh sánh đôi tĩnh toạ, ở trước mặt bọn hắn, đã đường nét của có Đại Đạo tân sinh, phát động Đại Đạo linh khí, hình thành khí trạng, giống như một hàng dài đang chiếm cứ.

Phân thân mở miệng nói:

- Tâm của ngươi có chút loạn, để cho ngươi hóa thân, là vì để ngươi ngộ đạo tốt hơn, vì sao hoàn toàn ngược lại?

Bởi vì tĩnh tọa thật lâu, phân thân đã sáng tạo cho Vong Trần đại tiên mấy tôn hóa thân, trở về Tiên đạo, gặp lại cố nhân, lãnh hội tập tục Tiên đạo hiện tại.

Vong Trần đại tiên thở dài nói:

- Tiên đạo phát triển quá nhanh, bây giờ Đại La Kim Tiên càng ngày càng nhiều, ta mặc dù thành lập liên hệ cùng Đại Đạo này, ngày nhưng nó thành hình xa xa khó vời, ta sợ chờ đợi thêm nữa, không thể đảm nhiệm thần quyền Địa Tiên chi tổ.

- Đạo Tổ, thu hồi Thiên Địa bảo giám trở lại đi, thay một vị Địa Tiên chi tổ mới.

Hắn nhìn về phía phân thân, nghiêm túc nói.

Các hóa thân của hắn đã kiến thức đến tai hoạ ngầm của Tiên đạo hiện thời, đó chính là mâu thuẫn bên trong càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, cứ thế mãi, tất có đại kiếp xuất hiện, nếu như trước khi đại kiếp Tiên đạo lần sau tiến đến, Đại Đạo trước mặt hắn còn chưa triệt để thành hình, Tiên đạo không có Địa Tiên chi tổ, đây là chuyện hắn nhất lo lắng, rất tự trách.

Chính là bởi vì lo lắng này dẫn đến hắn gần đây suy nghĩ lung tung, đạo tâm càng ngày càng loạn.

Phân thân Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đổi một người, ngược lại sẽ dẫn tới hậu quả càng không tốt, nếu như ngươi là ta, ngươi cảm thấy người nào trong Tiên đạo hiện thời có tư cách trở thành Địa Tiên chi tổ?

Vong Trần đại tiên nghe xong, không khỏi nhíu mày.

Đứng ở Đạo Tổ góc độ đi xem, xác thực không dễ lựa chọn.

- Tốt, chớ có lo lắng, ta muốn không phải một vị Đại La Kim Tiên, ý nghĩa chân chính của Địa Tiên chi tổ không phải là vì chấn nhiếp, mà là dẫn dắt, nếu ngươi có thể nắm giữ Đại Đạo, ý nghĩa lớn hơn so với Địa Tiên ngươi bây giờ đang quản.

Phân thân nghiêm túc nói, Vong Trần đại tiên nghe xong, không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu Đạo Tổ đều đã nói như vậy, hắn xác thực không thể cố chấp.

Nắm giữ ý nghĩa của Đại Đạo.

Trong mắt Vong Trần đại tiên lộ ra vẻ chờ mong, mặc dù không rõ ràng khi nào mới có thể chờ đợi Đại Đạo thành hình, nhưng hắn đã cảm nhận được Đại Đạo mạnh mẽ.

Nếu Đại Đạo thành hình, tu vi của hắn cũng sẽ sinh ra lột xác.

Đạo Tổ nói đúng.

Mặc kệ đợi bao lâu, nắm giữ Đại Đạo, xây dựng dầu dòng Tiên đạo, dẫn dắt tiên nhân sau này.

Cho đến tận hôm nay, vẫn chưa từng nghe nói có Tu Tiên giả có thể dung hợp cùng Đại Đạo, nhiều lắm là lĩnh hội lực lượng của Đại Đạo.

Trong lòng Vong Trần đại tiên càng ngày càng nóng, có lẽ Đạo Tổ đều không làm được đến mức này, cho nên mới chờ đợi hắn, bảo hộ hắn thành công.

Tuế nguyệt như thoi đưa, tiếp tục trôi qua.

Từ sau khi quang hải màu lam hoàn toàn biến mất, Khương Trường Sinh lại bắt đầu sáng tạo đạo pháp, hắn tiến hành chỉnh lý một chút pháp thuật, thần thông mà mình nắm giữ, lại thêm cải tạo, sau đó đưa lên vào trong Tiên đạo.

Mãi đến một ngày, Khương Trường Sinh bị một cỗ khí tức chiến đấu quấy nhiễu.

Hắn mở mắt nhìn lại, ánh mắt ngưng trọng, ánh mắt xuyên qua từng mảnh từng mảnh hư không lĩnh vực.

Cỗ khí tức chiến đấu kia cực kỳ cao thâm, Mộ Linh Lạc cùng các Đại La Tiên đạo cũng không có cách nào phát giác được.

Nhảy vọt thời không, ánh mắt Khương Trường Sinh đến một mảnh hư không không có thời gian, nơi đó tràn ngập khí tức Đại Đạo cực kỳ rậm rạp, có tới một ngàn loại Đại Đạo ngưng tụ tại đây, đè nén mà đáng sợ.

Giờ phút này, Hãi Thiên thánh tôn, Thiên Tôn, Chúc Long cùng với trên trăm vị cường giả đang công kích vào một phương hướng, tất cả đều dùng hết toàn lực.

Chương 1532 - Khiêu chiến (2)

Yếu nhất trong bọn họ cũng là Vĩnh Hằng Thần Tôn, mặc dù đại bộ phận đều là giá trị hương hỏa vừa vào Vĩnh Hằng Thần Tôn, nhưng hợp lực cũng cực kì khủng bố, nhất là Chúc Long kia, đã vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Lần đầu tiên Khương Trường Sinh thấy Chúc Long đã suy tính ra thân phận chân thật, đối phương cũng tới từ Viễn Cổ Tiên Đạo, khí tức nhân quả của hắn còn muốn nồng đậm hơn cả Thương Tứ.

- Viễn Cổ Tiên Đạo thế nào có nhiều tồn tại như thế sống sót?

Khương Trường Sinh âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ đều là cách làm của viễn cổ Đạo Tổ?

Còn có, bọn hắn đang làm cái gì?

Khương Trường Sinh có thể thấy phương hướng bọn hắn hợp lực là nơi Đại Đạo tập trung nhất, trong đó có một đầu Đại Đạo cực kỳ cường đại, giống như đứng đầu ba ngàn Đại Đạo, tản ra sinh cơ bàng bạc, ảnh hưởng toàn bộ Đại Thiên thế giới.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh cuối cùng hiểu rõ bọn hắn đang làm cái gì.

Hủy diệt Đại Đạo.

Quả nhiên là một đám người điên.

Chẳng lẽ bọn hắn không sợ Đại Đạo cắn trả?

Khương Trường Sinh trước đó nghĩ Hãi Thiên thánh tôn sẽ trở thành địch nhân của mình, lại không nghĩ rằng, Hãi Thiên thánh tôn tính toán lại là tru diệt Đại Đạo.

Tru diệt, không phải thôn phệ.

Hắn đã lộ ra quyết tâm, tư thế kia hoàn toàn không để ý bản thân chết sống.

Dần dần, Khương Trường Sinh cảm nhận được hết thảy Đại Đạo vùng hư không kia bắt đầu hội tụ lực lượng tại một điểm, chính là điểm mà bị đám người Hãi Thiên thánh tôn công kích.

Cỗ lực lượng này đang kịch liệt bành trướng.

- Không tốt, vật kia muốn đi ra rồi.

Chúc Long có tu vi cao nhất, trầm giọng quát, nó lần nữa bắn ra long diễm, long diễm của nó ẩn chứa uy năng đốt cháy Đại Đạo, nhưng phía trước là một điểm mà Đại Đạo tập trung nhất, hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Hãi Thiên thánh tôn đột nhiên nâng lên tay trái, một khối tử ngọc bay ra từ trong lòng bàn tay, cấp tốc biến lớn, phù văn đạo đạo thần bí vờn quanh xung quanh tử ngọc, khối tử ngọc này lướt qua một đám thần lực, nện ở ngay điểm mà bọn hắn đang công kích.

Không gian vặn vẹo, trên ngàn quy tắc Đại Đạo lộ ra, như từng đầu rắn dài màu sắc không đồng đều tùy ý vặn vẹo, khiến cho vùng hư không này trở nên vặn vẹo, để cho người ta hoa cả mắt.

Khương Trường Sinh liếc mắt đã nhận ra, khối tử ngọc kia tuyệt đối là Hỗn Nguyên chí bảo.

Phải biết Tiên đạo trừ hắn, còn không có người thứ hai nắm giữ Hỗn Nguyên chí bảo, chớ nói chi là luyện chế ra.

Hãi Thiên thánh tôn chiếm được từ đâu?

Tử ngọc trấn áp trên ngàn Đại Đạo, phía trên những quy tắc Đại Đạo đang tàn phá bừa bãi dần dần ngưng tụ ra từng hư ảnh, thân hình không đồng đều, Khương Trường Sinh lại thấy được thân hình của mình ở trên đường lớn.

Như thế xem ra, những hư ảnh này đều là người tu hành Đại Đạo.

Ngộ đạo, cuối cùng sẽ ở lưu lại ấn ký ở trên quy tắc Đại Đạo.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Trường Sinh không có nhìn thấy Mộ Linh Lạc ở trên vận mệnh Đại Đạo, xem ra lực lượng thần bí của Thương Tứ đã trợ giúp nàng siêu thoát vận mệnh Đại Đạo của Đại Thiên thế giới.

Nương theo lấy tử ngọc bùng nổ thần uy, Khương Trường Sinh cảm nhận được lực lượng đáng sợ hội tụ vào một chỗ kia đã tán đi, vùng Đại Đạo này đang bị tước đoạt, tiếp theo ảnh hưởng đến ba ngàn Đại Đạo Đại Thiên thế giới. Ngoài Đại La tiên vực, hư không xuất hiện rất nhiều vầng sáng như ẩn như hiện, dẫn đến vô số sinh linh lo lắng. Dị tượng như vậy chưa bao giờ xuất hiện qua, chẳng lẽ có đạo thống mạnh mẽ đột kích?

Mộ Linh Lạc mở mắt, cau mày nói:

- Quy tắc Đại Đạo đang bạo động, xảy ra chuyện gì? Trước đó Vĩnh Hằng tộc đột kích cũng không có tình huống như vậy xảy ra.

Khương Trường Sinh hứng thú xem chiến, tùy ý trả lời:

- Có một đám tồn tại cường đại, muốn khiêu chiến Đại Đạo.

- Khiêu chiến Đại Đạo? Ở đâu?

- Đạo hạnh của nàng còn không nhìn thấy nơi xa như vậy.

- …

Mộ Linh Lạc yên lặng, lại không quấy rầy Khương Trường Sinh xem chiến.

Nương theo lấy Hỗn Nguyên chí bảo ra sân, xác xuất thành công của đám người Hãi Thiên thánh tôn tăng lên rất nhiều,

trên ngàn phương Đại Đạo nơi đó đều hiện ra xu thế sắp tán loạn.

Đúng lúc này, Hãi Thiên thánh tôn bỗng nhiên phun máu, quanh thân xuất hiện khí tức trắng đen, như là liệt diễm chập chờn.

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn đã nhận ra đó là lực lượng nào đó cắn trả.

Xem ra để vận dụng Hỗn Nguyên chí bảo, Hãi Thiên thánh tôn cần phải bỏ ra cái giá rất thảm liệt.

Nương theo cắn trả bắt đầu, lực áp chế của tử ngọc giảm xuống trên phạm vi lớn, các Đại Đạo lúc đầu sắp tán loạn lại lần nữa khôi phục ổn định.

Sắp thất bại.

Khương Trường Sinh mặc dù không rõ ràng tru diệt này những Đại Đạo này sẽ mang đến hậu quả như thế nào, nhưng làm người đối lập với Đại Đạo, hắn tự nhiên sẽ cảm thấy tiếc hận cho đám người Hãi Thiên thánh tôn.

Đột nhiên.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, chỉ thấy nơi Đại Đạo tập trung trống rỗng xuất hiện một thân ảnh màu đỏ thẫm.

Thân ảnh kia và Khương Trường Sinh đã gặp qua ở bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương trước đó, thân ảnh đầy ánh sáng kia biến thành một trong ba thân ảnh, nửa người trên giống như người hình, chẳng qua là màu sắc không giống nhau, còn nhiều thêm nửa người dưới.

- Không tốt! Hắn đi ra rồi!

Chúc Long kinh hãi kêu to, trong giọng nói khó nén vẻ sợ hãi.

Hãi Thiên thánh tôn trầm giọng nói:

- Chư vị, cục diện xấu nhất xuất hiện, làm tốt đối mặt Đại Đạo tức giận chưa?

Thiên Tôn mắng:

- Quả nhiên, đi theo ngươi không đáng tin cậy, bất quá khiêu chiến Đại Đạo, bản tôn rất thích! Bản tôn ngược lại muốn xem xem, là Đại Đạo đáng sợ, hay Đạo Tổ càng kinh khủng hơn.

Những cường giả khác cũng không có lùi bước, bọn hắn đã sớm thôi diễn qua tình huống như vậy.

- Khà khà khà khà…

Một hồi tiếng cười âm lãnh vang lên, khiến cho hết thảy cường giả động dung, trong lòng không rét mà run.

Ánh mắt của tất cả bọn hắn đều rơi vào thân ảnh Thâm Hồng kia.

Đại Đạo như thế nào mà cười?

Chương 1533 - Bản Nguyên Chi Lôi (1)

Không chỉ đám người Thiên Tôn bị hù dọa, ánh mắt Khương Trường Sinh cũng sinh ra biến hóa vi diệu.

Thân ảnh Thâm Hồng kia đúng là do Đại Đạo ngưng tụ mà thành, Khương Trường Sinh có thể xác định hắn chính là hóa thân của Đại Đạo.

Đại Đạo nếu có thể cười, há không phải nói rõ, Đại Đạo có tâm tình và ý chí của mình?

Lời như vậy, Đại Thiên thế giới trở nên thật kinh dị đáng sợ.

Ba ngàn Đại Đạo há không phải đều là công cụ để Đại Đạo giám sát chúng sinh?

Hãi Thiên thánh tôn mở miệng nói:

- Không nên suy nghĩ bậy bạ, trước giết hắn!

Vừa dứt lời, hắn trước tiên thao túng tử ngọc đánh về phía thân ảnh Thâm Hồng, trong quá trình tử ngọc phi hành bắn ra ngàn tỉ tia sáng màu tím, giống như từng đầu xiềng xích muốn quấn quanh thân ảnh Thâm Hồng.

Thân ảnh Thâm Hồng đưa tay, hết thảy Đại Đạo trong hư không đột nhiên bắn ra lực lượng Đại Đạo khủng bố.

Toàn bộ hư không vỡ nát, gió lốc Đại Đạo đáng sợ bao phủ ra toàn bộ Đại Thiên thế giới, hư không lĩnh vực cách gần đó bị tàn phá bừa bãi, vạn sự vạn vật đều bị phá hủy.

Thân ảnh đám người Hãi Thiên thánh tôn cũng bị Đại Đạo phong bạo bao phủ.

Khương Trường Sinh vận dụng hương hỏa diễn toán, phát hiện giá trị hương hỏa của thân ảnh Thâm Hồng kia đã đi đến hai trăm ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, cùng cấp Đạo Niệm chủ nhân, thực lực thế này tuyệt không phải Hãi Thiên thánh tôn có thể địch.

Hắn không khỏi lưỡng lự, muốn ra tay hay không?

Trong chớp mắt, hắn cấp tốc nghĩ thông suốt.

Không giúp, ý chí Đại Đạo cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, giúp, kẻ địch ý chí Đại Đạo sẽ gia tăng.

Trong Đại Đạo phong bạo, thân ảnh Thâm Hồng đang không ngừng ngưng tụ ra lực lượng đại đạo, khí tức của hắn còn đang tăng trưởng.

- Cuối cùng thức tỉnh, ta vẫn phải cám ơn những con kiến cỏ tầm thường như các ngươi.

Thân ảnh Thâm Hồng phát ra tiếng cười lạnh thô bạo, sát ý mãnh liệt, khiến cho người nghe không rét mà run.

Hãi Thiên thánh tôn bắt lấy Hỗn Nguyên chí bảo của mình, tử ngọc trong tay hắn hóa thành một khối trường xích, hắn cố nén thân thể thống khổ do gặp cắn trả, lao thẳng đến thân ảnh Thâm Hồng, Chúc Long lập tức đuổi theo kịp, những cường giả còn chưa chết cũng giống như thế.

Thiên Tôn mang theo ba đạo thần quang đánh tới, thể hiện ra toàn bộ khí thế của mình.

Dưới tuyệt cảnh, bọn hắn đã không lo được sợ hãi, chỉ có dùng hết toàn lực, mới có thể chiếm được một chút hi vọng sống.

Thân ảnh Thâm Hồng đưa tay, trên ngàn Đại Đạo đều ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của hắn, hắn bóp tay, lực lượng Đại

Đạo bùng nổ, giống như vô số lôi đình lấp lánh bừa bãi tàn phá.

Oanh! Oanh! Oanh.

Đám người Hãi Thiên thánh tôn, Chúc Long, Thiên Tôn liên tục bị đánh trúng, thân thể đều yên diệt, chỉ còn lại có hồn thể, hồn thể mạnh như Chúc Long cũng bị giam cầm, không thể động đậy.

Hư không vặn vẹo được đủ loại hào quang bổ sung, thân ảnh Thâm Hồng giống như chủ nhân Vũ Trụ, cao cao tại thượng, tay cầm muôn vàn thần quyền, cử thế vô song.

Trên mặt thân ảnh Thâm Hồng lộ ra một cái miệng lớn đầy máu tràn đầy răng nanh, huyết khí màu đỏ tươi phun ra từ bên trong, hắn lạnh giọng cười nói:

-H ãy dùng linh hồn của các ngươi để tuyên cáo ta sinh ra đi.

- Nhớ kỹ tên ta, Phạt Nguyên.

Dám người Hãi Thiên thánh tôn căn bản động đậy không được, giờ khắc này, bọn hắn đều cảm nhận được khí tức tử vong, tuyệt vọng vô tận bao phủ trong lòng của bọn hắn.

- Cuối cùng vẫn thất bại, mà lại giống như lúc trước, không hề có lực hoàn thủ.

Trong lòng Hãi Thiên thánh tôn đắng chát suy nghĩ, nhưng hắn không hối hận.

Bởi vì thời cơ khó tìm.

Trong lòng Thiên Tôn thì nghĩ đến Đạo Tổ, đáng tiếc, mình còn chưa trả Đạo Tổ một mạng.

Đúng lúc này, một hồi kim quang sáng lên từ phía sau bọn hắn, mang cho bọn hắn một cỗ khó tả ấm áp, lại để nhục thể của bọn hắn bắt đầu khôi phục.

Phạt Nguyên tức giận quát:

- Cút ra đây!

Hãi Thiên thánh tôn, Thiên Tôn, Chúc Long các cường giả vô ý thức quay đầu nhìn lại, theo Đại Đạo phong bạo nhìn lại,

phần cuối hắc ám có một thân ảnh kim quang sáng chói dậm chân tới.

Đó là…

Thiên Tôn trừng to mắt, một cỗ cảm giác tâm tình kích động không thể ngăn chặn dâng lên từ trong đáy lòng, khiến cho toàn thân hắn run rẩy.

Người đến chính là Khương Trường Sinh.

Nhân Quả Chử Thanh Bào bắn ra lấy kim quang, Tạo Hóa Quy Nguyên Quan ngăn cách hết thảy lực lượng Đại Đạo xâm nhiễm, mỗi khi hắn bước ra một bước đều làm quy tắc Đại Đạo phía trước run rẩy.

Phạt Nguyên tựa hồ cảm nhận được cảm giác nguy hiểm, lập tức lao thẳng đến Khương Trường Sinh.

Hắn trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau Khương Trường Sinh, tay phải mang theo trên ngàn Đại Đạo đánh về phía Khương Trường Sinh, giống như một quyền mang theo nửa bên hư không vặn vẹo, một quyền đánh ra, toàn bộ hư không bị kéo túm về phía trước.

Ngay khi Khương Trường Sinh sắp bị lực lượng Đại Đạo bao phủ, Đại La Thần Tướng của hắn bỗng nhiên đứng lên từ trong cơ thể hắn, cấp tốc biến lớn, giống như Hỗn Độn cự thần thức tỉnh, vỗ tới một chưởng.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Oanh.

Phạt Nguyên vội vàng không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt yên diệt, trên ngàn quy tắc Đại Đạo đi theo yên diệt, cảnh tượng hư không vặn vẹo bị xé nát, tiếp theo biến thành tro bụi, không còn tồn tại, hư không vặn vẹo trong nháy mắt lâm vào trong bóng tối tuyệt đối.

Một chưởng này, Khương Trường Sinh đánh làm toàn lực, mặc dù giá trị hương hỏa của hắn cao hơn Phạt Nguyên, nhưng Phạt Nguyên chính là do Đại Đạo hóa thân, lại dính đến tồn tại thần bí trước đó của Đại Thiên thế giới, hắn không thể không toàn lực mà đánh.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, bẻ gãy nghiền nát, tru diệt hết thảy tồn tại, ngay cả không gian đều không còn tồn tại, vùng này lâm vào trong yên tĩnh tuyệt đối.

Hãi Thiên thánh tôn, Chúc Long, Thiên Tôn các tồn tại quay người đối mặt Khương Trường Sinh, trong ánh mắt của bọn họ, Đạo Tổ chưa từng quay người, mặc dù quay lưng với Đại Đạo, cũng có thể dễ dàng tru diệt Đại Đạo.

Lực lượng Đại Đạo ở trước mặt hắn, tựa hồ không chịu nổi một kích.

Giờ khắc này, ngay cả Hãi Thiên thánh tôn, Chúc Long đều bị kinh động.

Chương 1534 - Bản Nguyên Chi Lôi (2)

Hãi Thiên thánh tôn có được hồn phách viễn cổ, đã từng gặp qua Khương Trường Sinh khi hắn dùng đạo thống phản thần, xem như nhìn thấy hắn trưởng thành, cho nên ở kiếp này, Hãi Thiên thánh tôn từ đầu đến cuối không có đặt hắn ở vị trí rất cao.

Cho đến hiện tại.

Thiên Tôn đã sớm biết Đạo Tổ rất mạnh, nhưng hiện tại, có nhận thức sâu hơn về sự mạnh mẽ của Đạo Tổ.

Thì ra hắn và Đạo Tổ căn bản không cùng một đẳng cấp, lúc trước Đạo Tổ sở dĩ buông tha hắn, có thể bởi vì niệm tình hắn là hậu bối, thiên tư siêu cao, giống như Hoàng Kinh Tuyệt.

Ấn tượng Đạo Tổ trong lòng hắn vô hạn cất cao, hắn thậm chí sinh ra một loại hướng tới, sùng bái.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Các ngươi tản đi, cơn giận của Đại Đạo tạm thời không phải các ngươi có thể đối phó.

Nương theo Phạt Nguyên bị hắn tru diệt, trên ngàn Đại Đạo đồng thời yên diệt, Đại Thiên thế giới trở thành không thể thôi diễn biến hóa, Khương Trường Sinh đã cảm nhận được lo lắng.

Hãi Thiên thánh tôn vội vàng nói:

- Bây giờ ngươi đánh Đại Thiên thế giới ra một lỗ hổng, sao không thừa thắng xông lên? Đánh vỡ Đại Thiên thế giới, thành lập trật tự hoàn toàn mới!

- Trong truyền thuyết Cổ Tiên đạo, hết thảy đầu nguồn cũng không phải Đại Thiên thế giới, sao chúng ta không để Đại Thiên thế giới trở về Hỗn Độn?

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Ngươi cho rằng vừa rồi chính là toàn bộ lửa giận của Đại Đạo?

Lời này làm Hãi Thiên thánh tôn nghẹn lại.

- Hắn rất mạnh, nhưng sinh linh trong Đại Thiên thế giới có tồn tại mạnh mẽ hơn hắn, chẳng lẽ ngươi cảm thấy đạo thống đã vượt qua Đại Đạo?

Câu hỏi thứ hai của Khương Trường Sinh để tâm thần Hãi Thiên thánh tôn lâm vào đáy cốc.

Theo sau, Khương Trường Sinh tan biến, chỉ để lại một câu nói:

- Nếu không có chỗ, thì trở lại Tiên đạo, có lẽ ngươi không nhìn thấy hi vọng ở trên con đường của ngươi, nhưng dùng thử một chút đạo ta sáng tạo, giữa Tiên đạo và Tiên đạo cũng có khác biệt.

Nghe được lời này, Hãi Thiên thánh tôn lâm vào trong trầm tư.

Chúc Long nhìn phương hướng hắn tan biến, từ đáy lòng cảm khái nói:

- Ở giữa Tiên đạo cũng có khác nhau, vị Đạo Tổ này tựa hồ đi lên một con đường khác người xưa, có lẽ chúng ta chưa hẳn cần phải được ăn cả ngã về không.

Hãi Thiên thánh tôn yên lặng, không có nói tiếp.

Thiên Tôn thúc giục nói:

- Mau chóng rời khỏi đi, nơi này quá tà môn! Luôn cảm giác bị thứ gì đó đang nhìn chằm chằm.

Không chỉ là hắn, những cường giả khác cũng nghĩ như thế, tiếng cười lúc trước của Phạt Nguyên vẫn vờn quanh trong đầu của bọn họ.

Một bên khác.

Trên đường Khương Trường Sinh trở về, cảm nhận được rất nhiều khí tức đang chạy về đám người Hãi Thiên thánh tôn, bất quá phần lớn đều hết sức cẩn thận từng li từng tí, không dám tùy tiện tới gần.

Trở lại Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, lẳng lặng cảm thụ Đại Thiên thế giới biến hóa.

- Giải quyết?

Mộ Linh Lạc vội vàng hỏi.

Ở trong mắt nàng, Khương Trường Sinh chỉ tan biến trong chốc lát, nhưng nàng tin tưởng hắn cũng không phải chẳng qua đi xem trò vui.

Khương Trường Sinh đơn giản nói chuyện xảy ra trước đó, nghe nói Tiên đạo có người liên hợp cường giả Đại Thiên thế giới khiêu chiến Đại Đạo, Mộ Linh Lạc cũng bị hù dọa.

Hãi Thiên tên, nàng cũng có nghe thấy, bất quá tại Tiên đạo trong truyền thuyết, Hãi Thiên đều là dùng để chứng minh thiên tư quan trọng bao nhiêu mặt trái ví dụ.

- Hãi Thiên kia đã là Đại La Kim Tiên? Thế nào có khả năng, nếu hắn là Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo tất có phản ứng.

Mộ Linh Lạc hoang mang hỏi.

Khương Trường Sinh nói khẽ:

- Trong cơ thể hắn có hồn phách Viễn Cổ Tiên Đạo, cho nên nhân quả của hắn đã không bị Thiên Đạo chưởng khống.

Mộ Linh Lạc càng ngày càng tò mò về Viễn Cổ Tiên Đạo, đồng thời cũng rất tò mò về lai lịch của Khương Trường Sinh.

Hắn như thế nào đạt được truyền thừa của Tiên đạo?

Cho dù là người bên cạnh như nàng, cũng cảm thấy tốc độ Khương Trường Sinh phát triển quá mức khoa trương, đừng nhìn thiên kiêu Đại Thiên thế giới bị thổi đến thiên hoa loạn trụy, nếu thật lấy ra so cùng Khương Trường Sinh, hết thảy thiên kiêu toàn bộ Đại Thiên thế giới đều phải ảm đạm phai mờ.

Khương Trường Sinh nghe được tò mò trong nội tâm nàng, nhưng hắn cũng không có giải hoặc.

Dù sao hắn cũng không biết rõ ràng lai lịch của hệ thống sinh tồn.

Nương theo ba ngàn Đại Đạo trong Đại Thiên thế giới bắt đầu bạo động, đạo thống trong các phương lĩnh vực cũng bắt đầu khẩn trương, ngay cả Tiên đạo cũng phát giác được điểm này, Thiên Đình trước tiên chuyển động, các phương Đại La giáo phái cũng đang hành động, bất cứ lúc nào phòng bị kiếp nạn đến.

Một lát sau.

【 Tiên tuế năm 30638608, một trong ý chí Đại Đạo - Phạt Nguyên hóa thân vào đại thiên thế giới, ngươi thành công sinh tồn sau khi nhận công kích của hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo Nguyên linh vật - Bản Nguyên Chi Lôi].

Đạo Nguyên linh vật.

Chẳng lẽ là linh vật phối hợp cùng Đạo Nguyên cực bảo?

Khương Trường Sinh sinh ra say mê hứng thú về Bản Nguyên Chi Lôi, lập tức tiếp nhận truyền thừa.

Năng lượng ban đầu của Bản Nguyên Chi Lôi lôi có trước cả Đại Đạo, Bản Nguyên Chi Lôi có khả năng thai nghén Lôi Chi Đại Đạo, bất quá một khi bản nguyên xuất hiện trong trật tự của Đại Đạo, sẽ phải gánh chịu Đại Đạo gạt bỏ.

Liên quan đến phương pháp sử dụng Bản Nguyên Chi Lôi, trong trí nhớ truyền thừa cũng ghi chép không nhiều lắm.

Nhưng Khương Trường Sinh lại suy nghĩ tác dụng của nó, không phải dùng để tăng cường bản thân, mà là tăng cường

Thiên Đạo.

Thiên Đạo dung hợp Bản Nguyên Chi Lôi, khiến cho Thiên Đạo có được lực lượng của mình, mà cỗ lực lượng này còn có thể tốt hơn giữ gìn trật tự Tiên đạo, thậm chí tác dụng trong lôi kiếp Thiên Đạo, phòng ngừa trong Tiên đạo xuất hiện dị số.

Chờ chút.

Mạch suy nghĩ này không phải tựa như Khương Trường Sinh bị Đại Đạo nhằm vào khi độ kiếp à?

Cho đến tận hôm nay, hắn độ lôi kiếp đều không giống bình thường.

- Muôn vàn con đường, cuối cùng vẫn trăm sông đổ về một biển?

Trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái nói.

Chương 1535 - Thiên uy (1)

Mặc dù có chút cảm khái, nhưng Khương Trường Sinh vẫn quyết định dung hợp Bản Nguyên Chi Lôi cùng Thiên Đạo, cổ vũ Thiên Đạo trưởng thành, để Thiên Đạo có được sức tự vệ.

Đến nỗi Bản Nguyên Chi Lôi sẽ gặp phải Đại Đạo gạt bỏ, hắn căn bản không thèm để ý.

Hiện tại Tiên đạo đã bị bài xích, còn sợ cái gì?

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, lôi điện xen lẫn trong lòng bàn tay, trong lôi tâm mơ hồ có quả cầu ánh sáng, ánh chớp rọi sáng ra nó hình tròn, không thể hoàn toàn rọi sáng bản thể của nó.

Bản Nguyên Chi Lôi!

Khương Trường Sinh không có lập tức dung hợp Bản Nguyên Chi Lôi và Thiên Đạo, mà dùng thần niệm dò xét Bản Nguyên Chi Lôi.

Bản nguyên, linh vật sinh ra Đại Đạo, nghe qua đã hết sức cao thâm mạt trắc.

Nhưng khi thần niệm của hắn thăm dò vào trong, cái gì đều không nhìn thấy, trong bản nguyên lại trống rỗng, cái gì cũng

không có.

Khương Trường Sinh lập tức hiểu rõ, là cấp độ của hắn quá thấp, không nhìn thấy thôi.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, thả Bản Nguyên Chi Lôi vào Thiên Đạo, cũng chính là trong khí vận của chính bản thân hắn.

Thiên đạo vô hình, Tiên đạo ở khắp mọi nơi, giống như khí vận của hắn bao phủ mỗi một góc Tiên đạo.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng kỳ dị dung hợp cùng Thiên Đạo, Khương Trường Sinh chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, biến hóa như thế cũng không có dẫn tới chư thiên sinh ra dị tượng, chỉ có hắn là chủ nhân Thiên Đạo có thể cảm nhận được rõ ràng.

Bản thân Thiên Đạo đã bắt chước đủ loại quy tắc Đại Đạo, hình thành quy tắc Thiên Đạo của mình, sau ki hấp thu Bản Nguyên Chi Lôi, lôi điện chi đạo của Thiên Đạo bắt đầu lột xác, những Tu Tiên giả đang độ kiếp đột nhiên cảm nhận được lôi kiếp đang tăng cường.

Người có công đức, tạo hóa ẩn chứa trong lôi kiếp sẽ tăng lên, để đột phá mang tới tiến bộ lớn hơn.

Người có nghiệp lực to lớn, lôi kiếp tăng lên, tỷ lệ tẩu hỏa nhập ma, biến thành tro bụi tăng lên rất nhiều.

Quá trình dung hợp còn muốn dài hơn Khương Trường Sinh dự đoán, khi Thiên Đạo và Bản Nguyên Chi Lôi còn đang dung hợp, Đại Thiên thế giới biến hóa còn đang tiếp tục, càng ngày càng nghiêm trọng.

Càng ngày càng nhiều quy tắc Đại Đạo bắt đầu bạo động, dẫn đến Đại Đạo linh khí các phương lĩnh vực cũng biến thành hỗn loạn, theo dạng hỗn loạn này xuất hiện, di chỉ những đạo thống tối cổ ẩn núp trong bóng bị chen ra ngoài, thậm chí còn có Đại Đạo thần binh bay ra từ khe hở hư không.

Đại Thiên thế giới thành lập vô số năm, đại năng chiến đấu, thường xuyên đánh nứt hư không, dẫn đến trong vô số tầng

sâu không gian ẩn chứa đủ loại bảo vật, bây giờ liên tục bị Đại Đạo gạt ra.

Khi có đạo thống phát hiện những bảo vật này, Đại Thiên thế giới bắt đầu điên cuồng.

Tiên đạo cũng rất nhanh gia nhập vào trong cỗ triều cường này, bảo vật có thể giấu ở trong khe hở Đại Đạo lâu dài mà không bị diệt, sao có thể không dẫn chúng sinh chạy theo như vịt.

Thoáng chớp mắt, vạn năm qua đi.

Một lời đồn truyền vào trong lĩnh vực Tiên đạo, nghe nói vạn năm trước có một đám tồn tại cường đại khiêu chiến Đại Đạo, đánh xuyên qua Đại Thiên thế giới, dẫn đến ba ngàn Đại Đạo Đại Thiên thế giới bạo động, sau đó mới có cục diện như bây giờ.

Mặc dù đã đi qua vạn năm, phong trào đi vào trong hư không tầm bảo còn đang tăng vọt, bảo vật mà vô số kỷ nguyên để dành đủ để cỗ phong trào này kéo dài thật lâu, phía dưới làn sóng này, phàm linh các phương thiên địa bắt đầu chịu khổ.

Linh khí Đại Đạo đang trở nên mỏng manh.

Cái này cũng dẫn đến rất nhiều quy tắc thiên địa trở nên không ổn định.

Tiên đạo còn tốt, Thiên Đạo có linh khí Thiên đạo của mình, cho nên cũng không có trực tiếp chịu ảnh hưởng.

Vạn năm qua đi, Thiên Đạo mới hoàn toàn dung hợp Bản Nguyên Chi Lôi, Thiên Đạo bây giờ đã bồi dưỡng được thiên uy.

Hết thảy Đại La Kim Tiên đều có thể cảm nhận được, bọn hắn không rõ ràng xảy ra chuyện gì, chỉ có thể suy đoán là Đại Thiên thế giới dị thường để Thiên Đạo trở nên khẩn trương.

Thiên uy mênh mông kia để cả Đại La Kim Tiên cũng cảm thấy sợ hãi, đủ để thấy lực lượng Thiên Đạo có bao nhiêu đáng sợ, điều này cũng làm cho các Đại La càng thêm có lòng tin về Tiên đạo.

Khương Trường Sinh mở mắt, cảm thụ được thiên uy bây giờ, hắn rất hài lòng.

Thiên Đạo chính là hắn sáng tạo, tương đương như con của hắn, bây giờ hài tử có sức tự vệ, làm phụ thân, hắn há có thể không cao hứng?

Hắn đứng dậy, chuyển động gân cốt, ánh mắt nhìn về phía trong hư không.

Mộ Linh Lạc vài ngàn năm trước đã đi Địa Tiên giới, lưu lại rất nhiều đạo pháp trong địa tiên giới.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào lĩnh vực ngoài Tiên đạo, đang có hai phương đạo thống đang đại chiến, phạm vi chiến cuộc bao trùm bao la, dẫn tới sinh linh rất nhiều đạo thống tiến đến xem chiến, trong đó bao gồm cả Tiên đạo.

Hai phe Đại Đạo này đều có chiến lực Vĩnh Hằng Thần Tôn, bọn hắn cũng không phải hàng xóm của Tiên đạo, là vì tranh đoạt một thanh Đại Đạo thần binh.

Khương Trường Sinh tràn đầy phấn khởi xem chiến, cảm thụ đạo thống khác không giống bình thường.

Trong Đại Thiên thế giới, đạo thống khác biệt, thật ra chính là nghiên cứu Đại Đạo khác biệt, mặc cho lực lượng đạo thống ra sao luôn có thể tìm tới cái bóng trong ba ngàn Đại Đạo.

Xem trong chốc lát, Khương Trường Sinh mất đi hứng thú, ánh mắt nhìn về phía nơi Phạt Nguyên trước đó hiện thân.

Nơi đó vẫn như cũ cái gì cũng không có, rất nhiều quy tắc Đại Đạo mong muốn chữa trị nơi này, nhưng trong thời gian ngắn không thể làm được.

Lỗ hổng LỚN Như thế, đoán chừng phải dùng năm tháng dài đằng đẵng đi chữa trị.

Khương Trường Sinh đột nhiên tò mò, nếu như lỗ hổng này một mực tồn tại, sẽ xảy ra chuyện gì

Đây chẳng qua là một mảnh lĩnh vực tuyệt đối hư vô, cũng không thể xuyên qua nơi này đi tới bên ngoài Đại Thiên thế giới chứ.

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến cảnh tượng trước đó nhìn thấy bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, đoán chừng thân ảnh ánh sáng trắng kia chính là khởi nguyên của Đại Đạo.

Suy nghĩ trong chốc lát, Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, bắt đầu quan sát Tiên đạo bây giờ.

Số lượng thiên địa Tiên đạo đã có thể dùng ức làm đơn vị, đây là thiên địa quy tắc viên mãn, thường thường một vùng vũ trụ, chỉ có thể nắm chắc thiên địa có quy tắc viên mãn, cho nên khó có thể tưởng tượng số lượng chúng sinh Tiên đạo.

Chương 1536 - Thiên uy (2)

Theo Tiên đạo lớn mạnh, Thần Du đại thiên địa cũng một mực đang tăng trưởng, ở trong giấc mộng, đây là thiên địa khổng lồ nhất của Tiên đạo, số lượng tín đồ cũng cuồn cuộn.

Có một vị tín đồ dẫn tới Khương Trường Sinh chú ý.

Thiên Tôn.

Tên này không ngờ lại tiến vào Thần Du đại thiên địa, Khương Trường Sinh bấm ngón tay tính toán, năm ngàn năm trước đã đi vào.

Từ khi tiến đến, Thiên Tôn đợi ở trong Thần Du đại thiên địa thời gian thật dài, từ đó đến nay, chín thành thời gian đều đợi ở bên trong Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh cười, Thiên Tôn đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, khoảng cách gia nhập Tiên đạo cũng đã không xa.

Hắn buông tha Thiên Tôn, là có ý nghĩ như vậy, chẳng qua không ngờ hắn còn chưa vận dụng thủ đoạn gì, Thiên Tôn đã quy tâm.

Từ khi Hoàng Kinh Tuyệt tiến vào Thần Du đại thiên địa, mỗi lần trở lại Kinh Tuyệt, đều có thể mang theo một nhóm sinh linh tiến vào Thần Du đại thiên địa, cái này là lực ảnh hưởng của thiên kiêu số một đạo thống.

Thiên Tôn cũng có đạo thống của mình, đợi hắn trở về, tất nhiên cũng có thể trợ giúp Tiên đạo khai chi tán diệp trong đạo thống của bọn họ.

Từ khi trấn áp Vĩnh Hằng tộc, Tiên đạo phát triển với khí thế không thể ngăn cản, Khương Trường Sinh cảm thấy trước khi Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình, Tiên đạo sẽ dựa vào chính mình thành tựu chúa tể một phương.

Các Đại La Kim Tiên cũng đã xông xáo ra uy danh tại Đại Thiên thế giới, dù sao thành tựu Đại La Kim Tiên là được sánh vai với Vĩnh Hằng Thần Tôn, Vĩnh Hằng Thần Tôn có địa vị cực cao trong Đại Thiên thế giới, thậm chí tuyệt đại đa số đạo thống đều chưa từng nghe nói qua Vĩnh Hằng Thần Tôn ên.

Bây giờ, số lượng Đại La Kim Tiên đã vượt qua hai mươi, tương đương với Tiên đạo có được hai mươi vị Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Cái này rất khủng bố.

Chu Quái, Kinh Tuyệt, Tham Nhân tồn tại vô số năm, cũng mới bồi dưỡng được một hai vị Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Đối với đạo thống xung quanh mà nói, đừng nói Tiên đạo, Đại La Kim Tiên giáo phái đối với bọn hắn mà nói đều là quái vật khổng lồ, là tồn tại không dám trêu chọc.

Ngay cả Khương Trường Sinh cũng cảm giác được Tiên đạo mạnh lên có chút nhanh.

Thiên kiêu như măng chui ra sau mưa mùa xuân, liên tục không ngừng, tốc độ phát triển càng lúc càng nhanh, không ngừng đánh vỡ tốc độ cực hạn.

Chờ chút!

Ý thức Khương Trường Sinh cảm nhận được không thích hợp.

Ý chí Đại Đạo không tiếp tục nhằm vào Tiên đạo, ngược lại để Tiên đạo dùng tốc độ không hợp với lẽ thường mạnh lên, giữa hai cái này chẳng lẽ có liên quan gì?

Khương Trường Sinh đột nhiên nhớ tới truyền thuyết của Thần Tích, rất nhiều đạo thống cường đại đều là vong từ nội loạn.

Hắn một lần nữa nhìn về phía Đại La của Tiên đạo, bây giờ có sáu thành số lượng Đại La của Tiên đạo cũng không phải tín

đồ của hắn, trong Đại La Kim Tiên càng có hai vị không phải tín đồ của hắn.

Tiên đạo cường thịnh, đường tắt thu hoạch được đạo pháp rất nhiều, không tín ngưỡng Đạo Tổ cũng có thể đạp vào con đường tu tiên, chuyện này rất bình thường, nhưng bây giờ kết hợp với suy đoán của Khương Trường Sinh, vấn đề này là không thể coi thường.

- Đây quả thật là hết sức đáng sợ, nếu như ta không có sáng tạo Đại Đạo, hiện tại tất đang bế quan, bằng vào cảnh giới ta bây giờ, chỉ cần không có ngoại địch, bế quan ngàn vạn năm, đều như là một giấc mộng, dùng khí thế Tiên đạo phát triển bây giờ, ngàn vạn năm đủ để…

Khương Trường Sinh càng ngày càng vui mừng mình sáng tạo ra Hồng Mông Đại Đạo, cũng không có đi theo con đường lĩnh hội Đại Đạo.

Tu hành Đại Đạo của Đại Thiên thế giới, làm sao có thể siêu thoát ý chí Đại Đạo?

Khương Trường Sinh cũng không có bối rối, ngược lại bắt đầu tính toán.

Hắn không có khả năng bởi vì nghi kỵ, trực tiếp đi tru diệt những tồn tại không phải tín đồ, như thế không công bằng, chẳng thà tăng tốc tiến trình của Thiên Đạo.

Bản thân Tiên đạo có tiến trình lượng kiếp, nếu Đại Đạo muốn cho Tiên đạo loạn, không bằng định ở trong lượng kiếp.

Hắn quyết định mở ra lượng kiếp của Thiên Đạo lần thứ hai trước thời gian.

Chẳng qua là lần này khác biệt lần đầu, không còn là cạnh tranh đơn thuần trong Tiên đạo, còn có chuyện hắn và Đại Đạo cạnh tranh.

Vừa hay Khương Trường Sinh không dùng tu luyện, lần này có khả năng tận mắt thấy toàn bộ quá trình của lượng kiếp.

Chẳng qua là nên lựa chọn người nào nhập kiếp, người nào mở ra lượng kiếp, điều này thành chuyện khiến Khương Trường Sinh xoắn xuýt.

Do dự rất lâu, Khương Trường Sinh quyết định để Khương tộc vào kiếp.

Người mở ra lượng kiếp, gần như không có khả năng trở thành người thắng lớn nhất của lượng kiếp, nhưng Khương tộc bởi vì hắn đã hưởng thụ địa vị cùng phúc duyên mà vạn tộc không có được, thân là người đời sau của hắn, nên gánh vác lên chức trách hộ Tiên đạo.

Khương Trường Sinh lại nghĩ tới tương của mình đi trước gặp phải, Khương tộc ở tương lai hết sức khổ, chẳng lẽ là bởi vì hắn?

Có thể coi là dự báo tương lai, hắn cũng không muốn thay đổi quyết định.

Lần lượng kiếp này, là hắn và Đại Đạo tranh phong, trong Tiên đạo, chỉ có Khương tộc là người đời sau của hắn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ một chút, vẫn gọi Thiên Đế, Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Khương Hồng Trần đến đây.

Ba người nắm giữ quyền lực lớn nhất Khương tộc, hắn quyết định thương lượng cùng ba người một phen, mặc dù hắn cảm thấy Khương tộc hẳn là nên gánh chịu phần chức trách này, nhưng cũng không thể lấy Khương tộc hoàn toàn làm vũ khí sử dụng.

ba Người Thiên Đế tới rất nhanh, sau khi bọn hắn tiến vào Tử Tiêu cung, cùng nhau hành lễ với Khương Trường Sinh, từng người đều rất khẩn trương, dù sao bọn hắn đã rất nhiều năm chưa từng gặp qua tổ tông, nhất là Khương Hồng Trần, đây còn là lần đầu tiên đối mặt với Khương Trường Sinh.

- Lượng kiếp sắp đến, ta muốn cho Khương tộc mở ra lượng kiếp, các ngươi cảm thấy thế nào?

Khương Trường Sinh đi thẳng vào vấn đề nói, ba người nghe được động dung.

Mở ra lượng kiếp, tương đương với lấy Khương tộc ra làm vật hi sinh.

Thiên Đế nhíu mày hỏi:

- Phụ thân, chẳng lẽ là Đại Đạo kiếp nạn tới?

Phía sau Vĩnh Hằng tộc là Đại Đạo, việc này sớm đã truyền vào Tiên đạo, trên thực tế, các đại giáo phái một mực đang trù bị như thế nào đối mặt đại kiếp nạn khi nó đến.

Chương 1537 - Từ nơi sâu xa (1)

- Không sai, lực lượng đại đạo đã xâm nhập vào trong Tiên đạo, nhưng Đại Đạo ẩn giấu cực tốt, ngay ta đều không thể hoàn toàn nhìn thấu, cho nên muốn dùng lượng kiếp để loại bỏ, ta càng nghĩ, lựa chọn chủng tộc khác, giáo phái đều không thích hợp, cho nên muốn chọn Khương tộc, dĩ nhiên, các ngươi cũng có thể đưa ra cái nhìn của mình.

Sắc mặt Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, Thiên Đế, Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Khương Hồng Trần nghe được yên lặng.

Thiên Đế mở miệng nói:

- Tức là như thế, vậy cứ để Khương tộc tới gánh chịu đi, chúng ta hưởng thụ lấy địa vị ưu việt mà thiên địa chúng sinh không thể với tới, lúc Tiên đạo gặp nguy nan, cũng nên đứng ra, phụ thân, lần này không bằng để ta nhập kiếp, ta cũng nên gánh chịu trách nhiệm của mình, thuận tiện để tử tôn chịu chút tội.

Khương tộc gánh chịu lượng kiếp, hắn nguyện ý giúp Khương tộc chia sẻ một bộ phận, dù sao Khương Trường Sinh chỉ có hắn là con trai một, toàn bộ Khương tộc đều là hậu duệ của hắn.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng mở miệng nói:

- Nếu chống lại Đại Đạo, Khương tộc xác thực nên đứng mũi chịu sào.

Khương Hồng Trần cười nói:

- Lần trước lượng kiếp, nhân tộc cùng Khương tộc đã được lợi không ít, cũng nên chủ động gánh vác chức trách mở ra lượng kiếp, tiên tổ, chúng ta tất nhiên tận lực phối hợp với ngài.

Nghe nói muốn chống lại Đại Đạo, tâm hắn đã hừng hực.

Bây giờ Tiên đạo mặc dù cường thế, nhưng Khương tộc bá chiếm địa vị đệ nhất thế tộc, cũng nên để Khương tộc cảm nhận được áp lực, không kiêu không ngạo.

Thiên Đế tò mò hỏi:

- Lần này lượng kiếp, là chủng tộc chi tranh, hay giáo phái chi tranh?

Hắn thấy, giáo phái đã cao hơn chủng tộc, vì để cho Thiên Đạo cân bằng, tốt nhất vẫn mở ra giáo phái chi tranh.

Dạng này cũng có thể để chúng sinh ít chịu chút khó khăn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Hết thảy tự có thiên số, nhưng thiên số này cũng do lòng người định ra, người nào tới tham gia tranh đấu, ta không muốn quyết định, lại xem đi.

- Mặt khác, chớ có nói ra ngoài chuyện liên quan đến Đại Đạo chi tranh.

Ba người vội vàng đáp ứng, theo sau, Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo cho bọn họ, cổ vũ bọn hắn lý giải về Đại Đạo.

Ba người không ngờ có thể được Đạo Tổ đơn độc giảng đạo, đều kinh hỉ, tất cả đều tập trung tinh thần nghe đạo, rất nhanh đã tắm ở trong tạng thái ngộ đạo, không thể tự kềm chế.

Ngàn năm sau.

Bọn hắn rời khỏi Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ vừa trở về, muốn về Đạo Giới nhìn một chút, Khương Trường Sinh trực tiếp thu nàng vào sâu trong linh hồn, rơi vào trong Đạo Giới.

Thiên Đế đã chủ động gánh chịu trách nhiệm mở ra lượng kiếp, đến nỗi như thế nào mở ra, Khương Trường Sinh không có hỏi nhiều, hắn tin tưởng Thiên Đế có thể làm được.

Trên thực tế, bây giờ Tiên đạo đã tích lũy rất nhiều mâu thuẫn, các phương giáo phái vì tranh đoạt cơ duyên, chiêu nạp đệ tử,

luôn có gặp được thời điểm ẩn nhẫn, không người nào dám nhiễu loạn thái bình của Tiên đạo dưới mí mắt Đạo Tổ.

Nếu có người phá tan tầng áp chế này, Đại La tiên vực nhất định nhấc lên đại loạn.

Ngay sau đó, đã có người phát giác được một chút, vì phòng bị đại kiếp đến, bọn hắn bắt đầu trù bị lực lượng, thật tình không biết, bọn hắn hành động như vậy ngược lại thôi động lượng kiếp đến nhanh hơn.

Khi Khương Trường Sinh có ý nghĩ mở ra lượng kiếp, Thiên Đạo đạt được cảm ứng, bắt đầu tăng lên tiến trình lượng kiếp.

Thời điểm không có ý chí Khương Trường Sinh can thiệp, lượng kiếp đã không xa, cho nên Thiên Đạo tiến lên cũng không có dẫn tới các Đại La chú ý.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Mỗi năm, Thiên Đình rộng mời các phương thế lực lớn Tiên đạo, dùng đấu pháp luận đạo làm chủ, chuẩn bị mười Đại Đạo quả, rất nhiều thiên tài địa bảo cùng với đạo pháp thần thông, Thiên Đế đã trở thành Cổ Thần, rất ít xuất đầu lộ diện, hắn tự mình chủ đạo Thiên Đình đại hội, tự nhiên đưa tới tiếng vọng cực lớn.

Đạo Môn, Bát Quái cung.

Đạo Côn Luân mời Thái Sơ Cửu Thánh ngày xưa tụ tập tại đây, mặc dù Cửu Thánh đã không phải là cường giả xếp hạng chín vị trí đầu của Tiên đạo, nhưng bọn hắn vẫn như cũ có địa vị cao thượng, một mực đứng ở cấp độ tu vi nhất lưu.

- Chư vị gần đây còn có cảm ngộ Thiên Đạo?

Đạo Côn Luân hỏi.

Vạn Phật thủy tổ, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân, Huyền Đề tổ sư, Địa Tàng đại tôn, Kiếm Thần, Tiêu Hòa nương nương, Thái Thượng Côn Luân, Luân Hồi đại đế đều nhíu mày.

Muốn nói không có cảm ứng, vậy không ngờ là lời nói dối, chỉ là bọn hắn không rõ ràng Đạo Côn Luân có dụng ý gì.

Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân cùng Đạo Côn Luân đều thuộc Đạo Môn, nhưng bọn hắn cũng không biết Đạo Côn Luân có dụng ý gì.

Ở bên ngoài, đều cho rằng Đạo Côn Luân còn đang bảo hộ Đạo Môn, nhưng Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân lại biết hắn một mực đang tránh hiềm nghi, quan hệ thân cận của ba người kém xa trước kia, tràn ngập ngăn cách.

Kiếm Thần trước tiên mở miệng hỏi:

- Lượng kiếp sắp đến, không biết chư vị cho rằng lần này lượng kiếp sẽ là phương thế lực nào nhập kiếp?

Vừa dứt lời, các Đại La khác dồn dập mở miệng.

- Luận chủng tộc mạnh nhất, vẫn phải là nhân tộc, nhưng nhân tộc đã trải qua một lần lượng kiếp. -

- Không thể lại dùng Đại La tiên vực làm cực hạn, nên đưa mắt toàn bộ Tiên đạo, ta cảm thấy có thể là những đạo thống từ ngoài đến nhấc lên lượng kiếp.

- Bản thân Lượng kiếp liền là bản thân Thiên Đạo thay mới tiến trình, tự nhiên xảy ra ở trong Tiên đạo, ta cảm thấy không phải chủng tộc, mà là giáo phái, chư vị không cảm thấy giáo phái của chúng ta đã mạnh hơn chủng tộc?

- Lời này nói không sai, phía sau mỗi một chi chủng tộc cường đại đều có chúng ta tương trợ, nếu chúng ta nhập kiếp, bọn hắn cũng sẽ bị liên lụy trong đó.

- Xác thực, ta trước đó cảm ngộ Thiên Đạo, đã cảm nhận được khí tức của nghiệp lực, bây giờ Tiên đạo sao mà cường thịnh, nếu bùng nổ lượng kiếp, ta lo lắng đạo thống mạnh mẽ khác sẽ thừa lúc vắng mà vào.

Thái Sơ Cửu Thánh đều cho rằng lượng kiếp sẽ bùng nổ, tất cả đều lo lắng.

Chương 1538 - Từ nơi sâu xa (2)

Bắc Đẩu chân nhân cau mày nói:

- Cho dù chúng ta đều có thể thôi diễn lượng kiếp sẽ đến lại như thế nào? Không phải các đạo hữu muốn ngăn cản lượng

kiếp đó chứ? Cái này không thể được, lượng kiếp nhìn như tàn khốc, kì thực là kiếp số mà Thiên Đạo nhất định phải tiến hành, không có lượng kiếp, Thiên Đạo ngược lại sẽ xảy ra vấn đề.

Lời hắn nói ra được bộ phận Thái Sơ cửu thánh tán thành, bọn hắn cũng không cảm thấy lượng kiếp là chuyện xấu.

Đạo Côn Luân lộ ra nụ cười, nói:

- Lượng kiếp tự nhiên có chỗ tốt, nhưng chư vị đừng quên Vĩnh Hằng tộc, còn có Đại Đạo kịch biến trước đó xảy ra, phía sau Vĩnh Hằng tộc là Đại Đạo, các ngươi cảm thấy kiếp số Tiên đạo đã kết thúc? Trước đó Đại Đạo kịch biến, thật không phải là dấu hiệu nào đó sao?

Lời này để hết thảy Thái Sơ cửu thánh nghe được yên lặng, cẩn thận suy nghĩ.

Bọn hắn quên không được cảm giác áp bách mạnh mẽ của Vĩnh Hằng tộc, mặc dù trong bọn họ đã có người chứng được Đại La Kim Tiên, nhưng hồi tưởng lại cảm giác áp bách như thế, trong lòng vẫn run sợ.

Nhưng nếu không có Đạo Tổ, cho dù Tiên đạo hiện tại cũng ngăn cản không nổi Vĩnh Hằng tộc tập kích.

Lần sau đại kiếp nạn đến, tất nhiên càng kinh khủng hơn Vĩnh Hằng tộc.

Bọn hắn càng nghĩ, trong lòng càng nặng trĩu.

Đạo Côn Luân lần nữa mở miệng nói:

- Biết vì sao ta chỉ gọi các vị đạo hữu đến đây không? Là bởi vì ta rất tín nhiệm các ngươi, có lẽ giữa các ngươi có khả năng có mâu thuẫn, nhưng chúng ta đều nhìn thấy Tiên đạo quật khởi, lần trước Vĩnh Hằng tộc đột kích, trong Đại La tiên vực có mấy người tẩu hỏa nhập ma, ta hoài nghi là đạt được ý chí Đại Đạo chưởng khống, có lẽ lúc lượng kiếp đến, còn sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Nghe vậy, Thái Sơ Cửu Thánh đều động dung.

Lượng kiếp đến, nghiệp lực tràn ngập giữa thiên địa, nhân quả không hiện ra, nếu như thật xuất hiện tình huống như vậy, bọn hắn nên sớm dự phòng đều không tốt.

- Chúng ta xác thực cần sớm chuẩn bị sẵn sàng, không thể luôn là để Đạo Tổ ra tay đi.

Thái Thượng Côn Luân trầm giọng nói.

Mặc dù Đạo Tổ bình thường sẽ không hiện thân, nhưng mỗi lần Tiên đạo đứng trước tuyệt cảnh, đều phải dựa vào Đạo Tổ, cái này khiến Thái Thượng Côn Luân một mực dùng Đạo Tổ làm mục tiêu rất hổ thẹn.

Các Đại La khác cũng có ý nghĩ như vậy, người có thể đi đến Đại La, đều là thiên tư vô song, phúc duyên hùng hậu, người nào không có quyết tâm bảo hộ hết thảy?

Đạo Côn Luân gật đầu, nói:

- Đầu tiên, chúng ta đạt thành một nhận thức chung, đó chính là sau khi lượng kiếp mở ra, vô luận phương nào giáo phái bị cuốn vào trong đó, đều nhất định phải dùng Tiên đạo làm trọng, nếu như ở giữa Tiên đạo và Đạo Môn để ta nhất định phải lựa chọn một, ta sẽ hi sinh Đạo Môn.

Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân động dung.

Những người khác cũng là âm thầm kinh hãi, thì ra Đạo Côn Luân có mục đích này.

Nhưng Đại La cũng tu hành mà đến, giáo phái của bọn hắn đều là do bọn hắn sáng tạo, bồi dưỡng, tình cảm rất sâu đậm, há lại như vậy dứt bỏ dễ dàng?

Trong lúc nhất thời, Bát Quái cung lâm vào trong yên lặng.

Vạn năm sau, Đại La tiên vực trở nên cực kỳ khẩn trương, nguyên nhân nằm ở Thiên Đình đại hội, có thiên kiêu kết xuống cừu hận trong lúc đấu pháp, sau khi đại hội kết thúc vẫn không cam tâm, thế là trả thù, tru sát đối phương, nhất là người hành hung có thân thế, bởi vì thân thế, hành vi của hắn chọc cho Đại La tiên vực nổi lên mưa gió.

Người hành hung đến từ Khương tộc.

Người bị tru diệt tới từ một Đại La Kim Tiên giáo phái tân tấn, bởi vì kiêng kị Khương tộc, bọn hắn không dám phản kháng, chỉ có thể trong bóng tối rải đủ loại tin nhảm nhằm vào Khương tộc.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh thu tất cả những thứ này vào đáy mắt, trong mắt chúng sinh, thanh danh Khương tộc đã bắt đầu trở nên thối, vị thiên kiêu Khương tộc kia càng tội đáng chết vạn lần.

Trên thực tế, trong trận đấu pháp kia, người bị tru diệt cố ý khiêu khích thiên kiêu Khương tộc, chọc hắn giận choáng váng đầu óc, trái với quy tắc đấu pháp, không thể không bị Thiên Đế phán định là thua, thậm chí còn trách phạt một phen, điều này mới đưa đến thiên kiêu Khương tộc kìm nén không được một hơi này, quyết định ám sát đối phương, nhưng bị đại năng đi ngang qua nhìn thấy, tin tức nhanh chóng lan truyền ra.

Hai bên lúc đầu là quen biết cũ, mấy lần cùng nhau lịch luyện mạo hiểm, trong một lần mạo hiểm hư không, đạo lữ của thiên kiêu Khương tộc chết thảm trong hư không, hắn vốn cho rằng là trùng hợp, không ngờ trong đại hội, người bị tru diệt truyền âm bảo là hắn biết, là hắn làm ra, cái này mới khiến thiên kiêu Khương tộc choáng váng đầu óc.

Theo Khương Trường Sinh thôi diễn, cũng không có đại năng tính toán việc này, chỉ có thể nói, ân oán giống như vậy nhiều vô số kể trong Tiên đạo, từ nơi sâu xa, Thiên Đạo lựa chọn Khương tộc làm người mở ra kiếp số, được nhân quả thúc đẩy, trời xui đất khiến, chuyện này bắt đầu phóng to.

Khương tộc quá mức cường đại, luôn có người sẽ lấy thế đè người, cũng có người sẽ ghen ghét bọn hắn, chính là bởi vì tâm tình như vậy tích lũy nhiều, nghe nói một chuyện xấu phát sinh, tự nhiên có người trợ giúp.

Chúng sinh chỉ biết là một vị thiên kiêu Khương tộc bởi vì đấu pháp thất bại, thẹn quá hoá giận, tru diệt đối thủ.

Hành vi dạng này, khiến cho người người oán giận.

Trong Khương tộc cũng khảo vấn vị thiên kiêu kia, mặc dù hắn thổ lộ ra chân tướng, nhưng một lần hành động kia, liên quan đến hư không ngoài Tiên đạo, đại năng Khương tộc cũng không cách nào thôi diễn, không có người làm chứng.

Cuối cùng, Khương tộc vì cho chúng sinh một công đạo, không thể không chém đầu trước mặt hắn mọi người, hồn phách đưa về Sám Hối giới của Khương tộc, đợi thời hạn thi hành án xong mới có thể Luân Hồi.

Khương tộc cứ tưởng rằng chuyện này sẽ đi qua, nhưng không ngờ cũng không phải như thế.

Đủ loại chuyện xấu liên quan đến Khương tộc lấy thế khinh người gián tiếp truyền ra, thậm chí còn có người muốn mời Đạo Tổ làm chủ, chuyện này kinh động đến Thiên Đế, Thiên Đế tự mình buông xuống Khương tộc.

Chương 1539 - Lượng kiếp đột kích (1)

Quá nhiều thế lực Tiên đạo nhằm vào Khương tộc nói bóng nói gió, Khương tộc nghe lâu, dần dần, cũng bắt đầu có tức giận.

Mấy trăm thân ảnh Khương tộc Đế mạch tụ tập trên đại điện, mà Tuyên Đạo Thiên Hoàng ngồi trên thủ tọa, mặt không biểu tình.

- Cả ngày cầm lấy những chuyện lâu năm rồi mù kia ra nói, mẹ nó chứ, chẳng lẽ giáo phái, thế gia vọng tộc, chủng tộc khác không có tộc nhân phạm qua sai lầm?

- Khương tộc ta đến tột cùng đã làm ra tội ác thao thiên gì, không phải chỉ là ân oán cá nhân à, huống hồ, công lao của chúng ta đâu, thế nào không ai nhớ kỹ? Hắc Ám đại đế chung kết lượng kiếp, chọc cừu hận của chúng sinh, nhưng cẩn thận tính toán, trận lượng kiếp kia, bởi vì hắn mà sinh linh chết đi có bao nhiêu?

- Còn không phải bởi vì chúng ta chính là người đời sau của Đạo Tổ, sinh ra mặc dù có được hết thảy, lại nhận yêu cầu lớn nhất, bản thân tu luyện, ngoại trừ trong tộc, ra ngoài lại không dám tranh với người, sợ hỏng thanh danh của tổ tông.

- Việc này kéo dài quá lâu, tất có thế lực trong bóng tối thôi động, chẳng qua là giáo phái, thế gia vọng tộc trong Tiên đạo quá nhiều, rất khó nói rõ ràng là ai.

Hết thảy đệ tử Đế mạch ồn ào trên điện đều đang phát tiết oán khí của của mình.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng tuy biết Khương tộc muốn vào lượng kiếp, nhưng không ngờ lại dùng loại phương thức này, trong lòng hắn cũng thấy biệt khuất.

Tộc quy trong Khương tộc đã đủ nghiêm ngặt, nhưng sao có thể hoàn toàn phòng ngừa sâu mọt sinh ra, chỉ cần nhiều người, luôn có ác nhân sinh ra, một khi phát hiện, Khương tộc không có bao che, điểm này, hắn không thẹn với lương tâm.

Vì giám thị Khương tộc, hắn một mực không có nhường qua vị trí tộc trưởng, cho nên đối mặt với bất kỳ một đệ tử đời sau nào, hắn đều cam lòng quyết tâm đi trừng trị.

Nhưng hôm nay, những tiếng vọng trong Đại La tiên vực làm trái tim hắn băng giá, ngay cả một vài tri kỷ trong Thần Du đại thiên địa cũng đang chất vấn việc này.

Mặc dù biệt khuất, phẫn nộ, Tuyên Đạo Thiên Hoàng càng nhiều hơn chính là lo lắng.

Lần này lượng kiếp tất nhiên càng thêm đáng sợ hơn so với một lần trước.

Phía dưới hòa bình sớm đã cuồn cuộn sóng ngầm.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- An tĩnh!

Đại điện trong nháy mắt yên lặng lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tuyên Đạo Thiên Hoàng, hi vọng hắn làm chủ cho Khương tộc, bọn hắn không muốn lại nhịn xuống nữa.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng trầm giọng hỏi:

- Xem ánh mắt của các ngươi, tựa hồ hết sức phẫn nộ, nhưng các ngươi có nghĩ tới, dù chúng ta có thể tìm tới thế lực sau

lưng, các ngươi muốn làm thế nào? Diệt bọn hắn? Để chúng sinh càng thêm nghi vấn Khương tộc?-

Lời này để tất cả mọi người nghe qua càng thêm biệt khuất.

- Vậy để Thiên Đình làm chủ cho chúng ta!

Một thiên kiêu nhịn không được nói.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, cũng không người đáp lại hắn.

Chủ nhân Thiên Đình Thiên Đế cũng là người Khương tộc, để Thiên Đình làm chủ, chúng sinh như thế nào tin phục?

Hai tay Tuyên Đạo Thiên Hoàng chống đầu gối, ánh mắt quét nhìn tất cả mọi người ở đây, lạnh lùng nói:

- Vạn sự vạn vật đều có mệnh số, kiếp số, Khương tộc từ khi thành lập tới nay, kiếp số chân chính lần đầu tiên sắp đến, chuẩn bị kỹ càng đi!

Lời này có chút bi tráng, ý vị không rõ, nhưng người Khương tộc đang tức giận không có nghĩ nhiều.

Đi qua kịch liệt thảo luận, Tuyên Đạo Thiên Hoàng điều động một nhóm người điều tra việc này, đến nỗi đối ngoại, Khương tộc lựa chọn ẩn nhẫn, điều này cũng làm cho trong Khương tộc xuất hiện âm thanh không vừa lòng.

Bắt đầu có người cảm thấy Tuyên Đạo Thiên Hoàng quá bận tâm thanh danh, thanh danh còn quan trọng hơn Khương tộc!

Đại Thừa Vân Giáo, nơi này là Đại Thừa chân nhân mở công đức giáo phái.

Đại Thừa chân nhân là một trong Đại La Kim Tiên đương thời, từng là đệ tử của Đạo Môn, xuất sư khi còn ở cảnh giới Tiên Đế, sau đó mở Đại Thừa Vân Giáo, theo hắn chứng được Đại La, địa vị Đại Thừa Vân Giáo nước lên thì thuyền lên, bây giờ càng là một trong mười đại giáo phái của Đại La tiên vực.

Chi giáo phái này nằm ở phía trên trời cao, phàm linh không thể chạm đến.

Trên một đại điện, Đại Thừa chân nhân ngồi tĩnh tọa ở trên bồ đoàn, khuôn mặt hắn tuấn lãng, một bộ áo bào tím, tóc trắng như tuyết, khí chất nho nhã, lại hiển thị rõ phong phạm xuất trần.

Hắn nhìn ba mươi sáu vị đệ tử trên điện, chậm rãi mở miệng hỏi:

- Lời đồn liên quan đến Khương tộc hiện tại, có quan hệ cùng các ngươi?

Vừa dứt lời, các đệ tử trên điện động dung.

Một đạo nhân trung niên bi phẫn nói:

- Sư phụ, học trò cưng của ta bị Khương tộc giết chết, việc này đã qua ngàn năm, người chỉ bị gọt thân thể, ta còn có thể làm sao?

Những người khác dồn dập mở miệng, có nhiều bảo vệ ý của hắn, còn có người trào phúng Khương tộc quá mức bá đạo, gây thù hằn vô số, mới có cục diện hôm nay.

Vẻ mặt Đại Thừa chân nhân đạm mạc, nói:

- Vi sư biết được ý nghĩ trong lòng các ngươi, cảm thấy vi sư không có vì các ngươi ra mặt, đúng là ủy khuất các ngươi, bất quá đồ nhi kia của ngươi, công đức thiện nghiệp quá ít, rất rõ ràng đã làm nhiều lần nghiệt, công đức bị tội nghiệt triệt tiêu, lại thêm Khương tộc cũng có lời giải thích của mình, cho nên vi sư không ra mặt.

Lời này để sắc mặt đạo nhân trung niên xanh lét tái đi.

- Hôm nay hỏi ý kiến hỏi các ngươi về việc này, là muốn nói cho các ngươi biết, lượng kiếp lần thứ hai của Thiên Đạo sắp đến, vi sư không hy vọng Đại Thừa Vân Giáo trở thành nhân tố mở ra lượng kiếp, điều này sẽ có nguy hiểm diệt giáo, vi sư đều có thể cứu không được các ngươi.

Lời Đại Thừa chân nhân nói để ba mươi sáu đệ tử động dung, vẻ mặt bọn hắn không đồng đều, trong lòng giấu ý nghĩ khác biệt.

- Vi sư không biết đến tột cùng là ai đang tính toán Khương tộc, nhưng rất rõ ràng, chuyện như vậy xảy ra trước lượng kiếp, Khương tộc đã bước vào trong lượng kiếp, bây giờ ai dám đối nghịch cùng Khương tộc, sẽ bị Khương tộc kéo vào lượng kiếp, trận chiến kia sắp thành đệ nhất chiến của lượng kiếp.

Chương 1540 - Lượng kiếp đột kích (2)

Đại Thừa chân nhân nói lời thấm thía nói, nhìn xem ba mươi sáu vị đệ tử của mình, trong lòng hắn tràn đầy sầu lo.

Ngàn vạn năm vun trồng, mới bồi dưỡng được ba mươi sáu vị đệ tử, mạnh nhất đã thành tựu Đại La Thần Tướng, hắn cũng không hy vọng những đệ tử này bỏ mạng trong lượng kiếp.

Trong lòng hắn thở dài.

Thế nào lại nhảy ra ra dạng nhân quả này.

Hắn chẳng qua bế quan một lần thật dài, kết quả tỉnh lại đã nghe giáo phái và Khương tộc xảy ra xung đột, hắn đã từng tức giận qua, nhưng theo chuyện càng ngày càng không bị khống chế, hắn mới hiểu được việc này vốn không đủ để đến trình độ như vậy, phía sau có lực lượng không biết đang thôi động.

Nhìn xem vẻ mặt các đệ tử biến hóa, sầu lo trong lòng Đại Thừa chân nhân tăng lên, nhưng hắn cũng không thể tránh được, cũng không thể bế giáo, nói như vậy, lộ ra hắn sợ Khương tộc.

Lúc Đại Thừa Vân Giáo đang thảo luận việc này, trong Đại La tiên vực còn có giáo phái khác cũng đang đàm luận, càng ngày càng nhiều Đại La tính tới khí tức lượng kiếp.

Năm ngàn năm sau.

Lời đồn liên quan đến Khương tộc muốn nhập kiếp đã truyền ra, chúng sinh hoảng hốt.

Lượng kiếp đối với chúng sinh mà nói, chính là tai hoạ.

Mãi đến một ngày, một tin tức theo trên trời truyền đến trên mặt đất, thậm chí xuyên đến âm Phủ.

Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa trở về, còn đi Khương tộc Đế mạch.

Lần này, chỉ trích trong Đại La tiên vực về Khương tộc lập tức ít hơn phân nửa, sinh linh còn đang nghị luận đều là ở cấp độ không biết tin tức này.

Theo lượng kiếp Tiên đạo sắp đến, đạo thống khác tiến vào Tiên đạo càng ngày càng nhiều, giống như cá mập ngửi được mùi tanh, tất cả đều muốn kiếm một chén canh.

Lượng kiếp đến, chém giết không ngừng, luôn có truyền thừa, bảo vật rơi xuống, điều này đối với sinh linh trong hư không mà nói, là cơ hội hết sức khó được.

Đương nhiên, tất cả những thứ này dựa vào thái độ cởi mở của Tiên đạo, đổi lại đạo thống khác, bọn hắn căn bản không có cơ hội tiến vào.

Thiên Đế không có bởi vì lượng kiếp phong tỏa Tiên đạo, bởi vì lần lượng kiếp này còn có tầng sâu ý nghĩa đối mặt với Đại Đạo, hắn đã tán gẫu qua với phụ thân, có phụ thân ở phía sau, lòng hắn an ổn, chỉ là suy nghĩ đến người đời sau, hắn có chút băn khoăn.

Bất quá, dù không có một lần này, lượng kiếp mở ra, Khương tộc cũng chạy không thoát, hiện tại chẳng qua là gánh chịu càng nhiều trách nhiệm thôi.

Lại mấy ngàn năm trôi qua, một năm này, Khương Hồng Trần thoái vị, nhường vị trí Nhân Hoàng cho con của mình, quyền hành con của hắn chưởng nhân tộc đã ngàn vạn năm, sớm đã là Nhân Hoàng thực quyền.

Nhưng tân Nhân Hoàng vừa đăng cơ ngàn năm, bỗng nhiên bị tồn tại thần bí đào đi Đại Đạo Chi Nhãn, việc này kinh động toàn bộ Đại La tiên vực, cũng làm cho cả Tiên đạo xôn xao.

Đại Đạo Chi Nhãn, đây chính là sự kiêu ngạo của Khương tộc.

Đạo Môn, mạch thứ hai, trong một đạo quan.

- Cái gì! Ngươi điên rồi?

Mạch chủ mạch thứ hai đứng dậy, giận không kềm được, chỉ về một đạo nhân trẻ tuổi phía trước mình, run giọng quát.

Tên đạo nhân tuổi trẻ này thân mặc hắc y, khuôn mặt bình thường, nhưng trên mặt hắn tràn đầy tươi cười đắc ý, phía trên lòng bàn tay phải của hắn, lơ lửng một con mắt, ánh mắt bị từng tia từng tia khói đen vờn quanh.

Đại Đạo Chi Nhãn.

- Sư phụ, người đừng hoảng hốt, ta đã dùng thần thuật xóa đi nhân quả của nó, không người có thể tính tới, chỉ cần ngài không nói, ta không nói.

Đạo nhân áo đen ngạo nghễ cười nói.

Mạch chủ mạch thứ hai cố nén tức giận, mắng:

- Nói hươu nói vượn, ngươi chẳng qua là Đại La Siêu Thoát, còn muốn giấu diếm được Đại La Kim Tiên?

Vị đệ tử trước mắt này là đồ đệ hắn kiêu ngạo nhất, hắn thế nào cũng không ngờ vị đồ đệ này to gan lớn mật như thế, nhất là tại thời điểm mấu chốt này.

Nhìn Đại Đạo Chi Nhãn của Nhân Hoàng, mạch chủ mạch thứ hai có loại cảm giác đầu choáng hoa mắt.

Lượng kiếp sắp đến, Đạo Môn lại bởi vì hắn mà bị bắt vào lượng kiếp à?

Nếu là như vậy…

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, vị Đại La Thần Tướng này đã khống chế không nổi thân thể, run nhè nhẹ.

- Sư phụ, người đừng hoảng hốt, thuật này chính là ta tu hành được ở Đại Thiên thế giới, đối phương chính là tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Đạo nhân áo đen hưng phấn nói, vừa dứt lời, mạch chủ mạch thứ hai nổi giận, thuấn di đến trước mặt hắn, một bàn tay rơi xuống.

Đạo nhân áo đen cũng không tránh, cứng rắn chịu một chưởng này.

Mạch chủ mạch thứ hai cũng không dám động toàn lực, sợ kinh động toàn bộ Đạo Môn.

Hắn lập tức gia tăng cấm chế với đạo quan, sau đó nhìn về phía đạo nhân áo đen, nản lòng đến cực điểm, nói:

- Ngươi phản bội Tiên đạo?

- Thế nào có khả năng! Sư phụ, người kia căn bản không biết ta đến từ Tiên đạo, hắn điên điên khùng khùng, sau khi truyền thụ cho ta thuật này, cũng không có đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, yên tâm đi, ta và hắn cũng không có giao tiếp quá sâu, sư phụ, ta sở dĩ nói cho ngài, cũng không phải là muốn hại ngài, ta muốn Đại Đạo lục, Đạo Môn có truyền thừa của Đạo Tổ, ngài cho ta một phần, ta lập tức rời khỏi Tiên đạo, đợi ta tu đạo đại thành, chắc chắn trở lại để báo đáp ngài.

Đạo nhân áo đen nói rất nhanh, rõ ràng rất gấp gáp.

Nói xong, hắn mặt lộ vẻ ngoan cường, cắn răng nói:

- Sư phụ, lửa giận của Khương tộc đã sắp không nín được, dù ngài bắt ta giao ra, Đạo Môn cũng nhất định nhập kiếp, ngài xem như việc này không có xảy ra, Đạo Môn còn có thể tránh thoát một kiếp.

Hắn nghe nói lượng kiếp sắp mở ra, mới dám xuống tay, chỉ có dùng Đạo Môn áp chế, hắn có thể đạt được Đại Đạo lục.

Đại Đạo lục, đó là Tiên Đạo đệ nhất công pháp, do Đạo Tổ sáng tạo.

Mạch chủ mạch thứ lộ ra vẻ mặt âm tình biến ảo.

Đúng lúc này, Đại Đạo Chi Nhãn trong tay đạo nhân áo đen phát ra ánh sáng chói lóa, khói đen xung quanh ánh mắt theo đó tiêu tán.

- Này…

Sắc mặt đạo nhân áo đen kịch biến, lập tức thi pháp với Đại Đạo Chi Nhãn.

Nhưng cơ hồ là trong nháy mắt khói đen tán đi, một cỗ sát ý đáng sợ xuyên qua không gian cấm chế, khóa chặt ở trên người hắn.

Chương 1541 - Thiên Đạo Thánh cảnh (1)

Sát ý bao phủ thân thể, bao phủ linh hồn, bản thân đạo nhân áo đen như ở rất bên trong sông băng thâm sâu, khủng hoảng trước nay chưa có chạy lên não.

Chủ nhân mạch thứ hai cũng đã nhận ra, mặt lộ vẻ hoảng sợ, run giọng nói:

- Hắc Ám… Đại Đế!

Oanh.

Thiên địa bên ngoài đạo quan lay động, Chủ nhân mạch thứ hai rõ ràng cảm nhận được có người đang mạnh mẽ xông tới thiên địa Đạo Môn, mà lại đang nhanh chóng tới gần chỗ đạo quan của bọn hắn.

Chủ nhân mạch thứ hai quá quen thuộc cỗ sát ý này, ở lượng kiếp lần đầu tiên, hắn từng giao thủ qua cùng Hắc Ám đại đế, hắn quá rõ ràng Hắc Ám đại đế mạnh mẽ, ít nhất đối với hắn mà nói, là không thể chiến thắng.

- Càn rỡ! Khương Nghĩa, ngươi muốn làm cái gì?

Thái Thượng Côn Luân nổi giận quát, vang vọng thiên địa Đạo Môn, kinh động toàn bộ Đạo Môn.

- Hừ!

Khương Nghĩa hừ lạnh một tiếng, cũng không giải thích.

Đạo nhân áo đen không dám chạy trốn khỏi đạo quan, vội vàng nói:

- Sư phụ, nhất định phải bảo vệ ta! Một khi việc này bại lộ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, ngươi cũng đừng hòng thoát khỏi quan hệ.

Chủ nhân mạch thứ hai lâm vào bên trong dày vò, hắn thời muốn bao che, nhưng bao che như thế nào?

Khương Nghĩa tự mình đến đây, há có thể bỏ qua như vậy?

Nếu bị Khương Nghĩa phát hiện, dùng tính cách Khương Nghĩa cùng quyền thế của Khương tộc, đại náo Đạo Môn tuyệt không phải việc khó, thậm chí kinh động Đạo Tổ.

Hắn càng nghĩ càng tuyệt vọng, hận không thể bóp chết đạo nhân áo đen.

Đạo nhân áo đen đang muốn mở miệng, oanh một tiếng, đạo quan hóa thành tro bụi, gió mạnh khủng bố bừa bãi tàn phá, thổi đến áo bào hai sư đồ sắp phá toái.

Bọn hắn vô ý thức nhắc mắt nhìn đi, vừa hay nhìn thấy thân ảnh Khương Nghĩa cầm trong tay thần thương từ trên trời giáng xuống.

Đạo nhân áo đen vô ý thức huy chưởng đánh tới, kết quả tốc độ Khương Nghĩa bỗng nhiên tăng lên, vung lên thần thương, chém xuống cánh tay của hắn.

Máu tươi bắn tung toé.

Đại Đạo Chi Nhãn trong tay Đạo nhân áo đen bay lên, cảm giác tuyệt vọng triệt để bao phủ lòng hắn, Chủ nhân mạch thứ hai cũng có tâm tình giống như hắn.

Khương Nghĩa rơi xuống đất, bắt lấy Đại Đạo Chi Nhãn.

Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân đồng thời xuất hiện, hai người bao vây Khương Nghĩa, đang muốn chất vấn, kết quả nhìn thấy Đại Đạo Chi Nhãn trong tay Khương Nghĩa, con ngươi của bọn họ bỗng nhiên phóng to.

Bọn hắn lần nữa nhìn về phía đạo nhân áo đen, trong mắt tràn ngập phẫn nộ hận không thể ngàn đao bầm thây hắn.

- Khương tộc ta cần một lời giải thích.

Khương Nghĩa vứt xuống lời nói này, hóa thành một đạo hắc quang tan biến tại phần cuối thiên địa.

- Không nên cản hắn.

Thái Thượng Côn Luân tức giận quát, tiếng rất lớn, khiến cho toàn bộ sinh linh bên trong Đạo Môn đều có thể nghe được.

Đạo nhân áo đen tê liệt ngồi dưới đất, mặt xám như tro tàn.

Chủ nhân mạch thứ hai càng quỳ trên mặt đất, không có chút khí độ của Đại La Thần Tướng.

Hắn biết hắn đã xong, dù cho là Đại La Thần Tướng, lại như thế nào?.

Bây giờ cũng không phải thời đại của Đại La Siêu Thoát, mà là Đại La Kim Tiên.

Đệ tử Đạo Môn trộm đoạt Đại Đạo Chi Nhãn của Nhân Hoàng, chuyện này cấp tốc truyền khắp Đại La tiên vực, lan truyền ra các phương thiên địa xung quanh.

Chuyện này kinh động đến toàn bộ Tiên đạo.

Một bên là đệ nhất thế gia vọng tộc Thiên Đạo, một phe là đệ nhất giáo phái Thiên Đạo, vậy mà phát sinh bê bối như thế, hình ảnh Đạo Môn sụp đổ, uy nghiêm của Khương tộc cũng bị hao tổn.

Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Nhân Hoàng đời trước Khương Hồng Trần cùng nhau đi tới Đạo Môn, mong muốn đòi một cái công đạo, kết quả phẫn nộ rời đi.

Nghe nói, Khương tộc muốn khai chiến cùng Đạo Môn.

Việc quan hệ đến Đại Đạo Chi Nhãn của Nhân Hoàng, Khương tộc muốn đạo nhân áo đen cùng Chủ nhân mạch thứ hai cùng nhau hình thần câu diệt, mới có thể tiêu trừ đi cừu hận, nhưng Bỉ Ngạn đạo quân muốn giữ lại Chủ nhân mạch thứ hai, khi Đạo Môn muốn giao ra đạo nhân áo đen, đạo nhân áo đen lại tự vẫn, ngay cả Đại La Kim Tiên đều không ngăn cản kịp, không thể giúp Chủ nhân mạch thứ hai giải vây, chuyện này truyền đến trong tai Khương tộc, tự nhiên không tin.

Mà theo Khương tộc thấy, việc này thế nào có thể là một người làm ra.

Mâu thuẫn giữa hai phe thế lực càng ngày càng nghiêm trọng.

Đệ tử hai bên thậm chí bùng nổ chiến đấu ở các nơi, mà cao tầng song phương bị dẫn động, không xuống đài được, đồng thời trong lòng kìm nén tức giận, chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Ngày nào đó.

Khương Nghĩa đột nhiên buông xuống Đạo Môn, giơ cao thần thương, nhất kích bổ ra cấm chế sơn môn của Đạo Môn.

Lần này, hắn là ôm quyết tâm hủy diệt Đạo Môn đến đây, dẫn phát một trận đại chiến ngàn vạn năm khó gặp.

Lượng kiếp lần thứ hai của Thiên Đạo chính thức bắt đầu.

Làm nhân vật chính của lượng kiếp lần đầu tiên, Khương Nghĩa trước đó đóng vai nhân vật tà ma, lần này thì là nhân vật mở ra lượng kiếp, đối với chúng sinh mà nói, Hắc Ám đại đế hiện thân, bản thân đã đại biểu cho lượng kiếp buông xuống.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Hoàng Kinh Tuyệt cùng ngồi trước mặt Khương Trường Sinh.

Bây giờ lượng kiếp mở ra, thần sắc của bọn hắn đều hết sức ngưng trọng, mặc dù là Hoàng Kinh Tuyệt lần đầu tiên mặt đối lượng kiếp của Thiên Đạo cũng bị hù dọa.

Khi Đạo Môn và Khương tộc khai chiến, sát khí ngất trời bùng nổ, giống như muốn hủy diệt hết thảy, hắn đều chưa từng gặp qua tư thế như vậy ở trong Kinh Tuyệt.

- A Di Đà Phật, đệ tử đạo môn cướp đi Đại Đạo Chi Nhãn hẳn là có quan hệ với lực lượng đại đạo, tu vi của hắn sao lại có thể cướp đi Đại Đạo Chi Nhãn, còn không thể diễn toán, còn có phương thức hắn tự vẫn, đủ loại đều lộ ra ly kỳ.

Vạn Phật thủy tổ thở dài nói, tuy thở dài, nhưng ánh mắt hắn lạnh lùng, không có chút sầu lo.

Cực Quang thần quân khẽ nói:

- Vĩnh Hằng tộc bị diệt lâu như thế, Đại Đạo kiếp số cũng nên tới, lần này lượng kiếp, không bằng làm một trận lớn, ngược lại Cực Quang thần giáo ta đã chuẩn bị nhập kiếp.

Đạo Côn Luân vuốt râu cười nói:

- Nếu muốn nhập kiếp, không bằng chúng ta mỗi người xuất ra một chút bảo vật, để ngợi khen tồn tại chung kết lượng kiếp?

Chương 1542 - Thiên Đạo Thánh cảnh (2)

Mọi người cũng không có ý kiến, dồn dập gật đầu.

Hoàng Kinh Tuyệt nhịn không được hỏi:

- Lão sư, nếu có thể phát giác là lực lượng đại đạo làm ra, vì sao chúng ta không giải quyết lực lượng đại đạo?

Nghe đồn, chỗ sâu Đại Thiên thế giới, có cường giả bí ẩn đánh xuyên Đại Đạo, tuyệt đại thiên kiêu Thiên Tôn vang dội cổ kim ở bên trong bốn phía Thần Du đại thiên địa tuyên truyền là Đạo Tổ làm, Hoàng Kinh Tuyệt cảm thấy hắn sẽ không nói dối.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta không tính được Đại Đạo nhân quả, cho dù không có Đại Đạo ý chí can thiệp, Thiên Đạo cũng sẽ tiến hành lượng kiếp, mà Đại Đạo ý chí phát giác được điểm này, cho nên một mực chờ đợi lượng kiếp bùng nổ, nếu đợi thêm ngàn vạn năm, Tiên đạo có bao nhiêu Đại La Kim Tiên, khi đó muốn khống chế cục diện, không có dễ dàng như vậy.

Đợi thêm ngàn vạn năm?

Trong lòng chúng đệ tử phát lạnh, bọn họ đều là Đại La Kim Tiên, biết rõ Đại La Kim Tiên ảo diệu, suy nghĩ theo lời nói của lão sư, bọn hắn triệt để hiểu rõ.

Sớm một chút giải quyết càng tốt hơn.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Chúng sinh khó khăn, bên trong lượng kiếp, các ngươi chớ có bế quan tu luyện, để tránh bị Đại Đạo ý chí tìm tới khe hở, các ngươi có thể đi chư thiên, cứu vớt phàm linh, đây cũng là một loại tu hành.

Chúng đệ tử cùng đồng thanh đáp ứng, đối với lượng kiếp cùng với Đại Đạo ý chí, bọn hắn cũng tràn ngập tò mò.

Thủy Diễn hỏi:

- Lão sư, Khương tộc cùng Đạo Môn mở ra lượng kiếp, vậy để cho ai tới chung kết lượng kiếp?

Bọn hắn đều trải qua lần lượng kiếp đầu tiên, người mở ra lượng kiếp, đều là người thua, nhân vật chính chân chính của Thiên Đạo lại ở phía sau lên sàn, hắn cùng Đế Tuyệt từng cho rằng mình là nhân vật chính, không nghĩ tới một Khương Nghĩa giết ra.

Bây giờ Khương tộc trước tiên mở ra lượng kiếp, để bọn hắn kính nể, ở dưới tình huống biết rõ không có kết cục tốt còn dám mở ra kiếp nạn, nhất là Khương Nghĩa, bọn hắn không cách nào tưởng tượng đạo tâm của Khương Nghĩa là kiên nghị bực nào.

Đừng nhìn Khương Nghĩa mạnh mẽ như thế nào, nhưng hắn đi đầu chịu khổ là hết thảy Đại La Kim Tiên đều không thể so được, mỗi lần đều làm ác nhân, sau đó tiếp nhận tra tấn cực hạn trong thời gian dài.

Nghiệp lực không thể tán đi, chỉ có thể chịu khổ rửa sạch hoặc dụng công đức để đổi.

- Thời thế tạo anh hùng, ta sẽ không quyết định ai đi chung kết lượng kiếp, chúng sinh đều bằng bản sự, vô luận ai có thể chung kết lượng kiếp, đều sẽ thu hoạch được Thiên Đạo công đức, phàm linh đạp đất thành Đại La, Đại La lột xác thành Thiên Đạo Thánh cảnh.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói lời vừa nói, mọi người động dung.

- Xin hỏi lão sư, Thiên Đạo Thánh cảnh cùng Tiên đạo Thánh cảnh có gì khác biệt?

Cực Quang thần quân vội vàng hỏi, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong, những người khác cũng giống như thế.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thiên Đạo Thánh cảnh, là dùng công đức chứng đạo, bên trên tu vi sẽ yếu hơn Tiên đạo Thánh cảnh dựa vào chính mình tu hành, nhưng sẽ không kém quá nhiều, hơn nữa còn có thể khóa chặt cùng Thiên Đạo, từ đó Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân không chết, mà lại không chỉ là bên trong phạm vi Tiên đạo, rời đi Tiên đạo cũng giống vậy.

Đây là hắn thông qua lĩnh hội lực lượng không biết của Thương Tứ mà hiểu được, đã rót vào bên trong Thiên Đạo.

Thiên Đạo Thánh cảnh như thế, lúc trước hắn cũng đề cập qua, thật ra chẳng qua là hắn còn không thể vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh, cho nên dùng Thiên Đạo chi cảnh để giảm xóc.

Khác biệt với cảnh giới trước đó, đi đến Đại La Kim Tiên cảnh, mạnh như Đạo Côn Luân cũng cảm thấy sắp đi đến đỉnh, nếu có thể đồng sinh cộng tử cùng Thiên Đạo, cũng xem như cực hạn của Tiên đạo. Dù sao bọn hắn rất rõ ràng, cái gọi Thiên Đạo là ý chí của lão sư, chẳng qua là không dám nói lời này.

- Đợi sau khi lượng kiếp kết thúc, ta sẽ truyền thụ Hỗn Nguyên chi pháp, chỉ bảo các Đại La tìm kiếm con đường tiến nào Tiên đạo Thánh cảnh, tốt, hôm nay trước giảng Đại Đạo cho các ngươi, tăng cường cảm giác của các ngươi về Đại Đạo ý chí, thuận tiện hiệp trợ Thiên Đạo tiến hành lượng kiếp.

Khương Trường Sinh nói xong, không đợi chúng đệ tử mở miệng, hắn bắt đầu giảng đạo.

Đạo Môn cùng Khương tộc khai chiến sau, thế lực khắp nơi Tiên đạo phát hiện Đạo Tổ, Thiên Đình không có nhúng tay, hiểu rõ lượng kiếp đã mở ra, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả bắt đầu nhập kiếp, nhập kiếp không chỉ là chém giết, cũng là vì cơ duyên, bên trong lượng kiếp, thương vong vô số, bảo vật rơi xuống rất có thể biến thành vật vô chủ, há có thể không cho Tu Tiên giả động tâm?

Phật Môn nhớ tới chúng sinh khó khăn, tiến đến khuyên giải, kết quả gặp Đạo Môn, Khương tộc vây công, không thể không nhập kiếp.

Sau khi Phật Môn nhập kiếp, Yêu tộc cũng bị ép nhập kiếp, nguyên nhân nằm ở bên trong Phật Đạo có rất nhiều sinh linh Yêu tộc, khi số lượng sinh linh Yêu tộc nhập kiếp đạt tới trình độ nhất định, Yêu Đế không thể không nhúng tay, nhúng tay tự nhiên không chiếm được lợi ích, cũng bị cuốn vào trong đó.

Yêu tộc vừa vào kiếp, Nhân tộc cũng đi theo nhập kiếp, Nhân Hoàng bị đào Đại Đạo Chi Nhãn, mặc dù đã trả lại, nhưng vô cùng nhục nhã, hắn há có thể nhẫn?

Sau khi hắn chỉnh đốn mấy trăm năm, liền khởi xướng tập kích Đạo Môn.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều giáo phái, chủng tộc nhập kiếp, phân biệt đứng đội Đạo Môn cùng Khương tộc..

Đạo Môn thân là đệ nhất công đức giáo phái, đệ tử trong môn vân du chư thiên, giảng đạo khắp nơi, kết rộng thiện duyên, bọn hắn bộc phát ra giao thiệp vượt xa Khương tộc.

Khương tộc giao thiệp mặc dù kém xa Đạo Môn, nhưng không chịu nổi bọn hắn chính là huyết mạch của Đạo Tổ, rất nhiều sinh linh cảm thấy Khương tộc không có khả năng thua, thế là trợ giúp Khương tộc.

Từ khi Khương Nghĩa tập kích Đạo Môn, không đến ngàn năm, tất cả toàn bộ Đại La tiên vực đều là chiến hỏa, sinh linh đồ thán, thiên địa xung quanh bắt đầu gặp ảnh hưởng, ngay cả bên trong hư không cũng là cảnh tượng Tu Tiên giả chém giết khắp nơi.

Thiên Đạo nghiệp lực dần dần vào trong cơ thể chúng sinh, khiến cho chúng sinh lại càng dễ nổi giận, đi theo hướng cực đoan, lượng kiếp đã không thể thay đổi.

Chương 1543 - Phân thân chi đạo (1)

Hư không u ám, đếm không hết hài cốt xương trắng nổi lơ lửng, trong đó có một bộ xương trắng vô cùng to lớn như dãy núi đình trệ bất động, trên kỳ cốt, đếm không hết vong hồn tụ tập, các chủng tộc đều có, bọn hắn giống như bị xiềng xích vô hình cuốn lấy, không thể rời khỏi, lít nha lít nhít, liếc mắt nhìn lại, vô cùng sợ hãi.

Bộ xương trắng này có được tứ chi, lưng rộng thùng thình, vượt xa tứ chi, không có đầu đuôi, khiến cho người ta không cách nào tưởng tượng thân thể chân thực của nó là dáng dấp ra sao.

Chỗ cao nhất trên lưng xương trắng, có một thân ảnh đang ngồi, quanh người lượn lờ khói xanh quỷ dị, mơ hồ có thể thấy quỹ tích của đại đạo.

Bên trong khói xanh, có thể miễn cưỡng thấy hình người, hắn tựa hồ đang tu luyện, song chưởng không ngừng biến ảo chiêu thức, thậm chí sinh ra từng đạo tàn ảnh.

Hắn bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ thấy được cái gì, phun ra tiếng nói băng lãnh:

- Thế nào, chẳng lẽ Tiên đạo còn chưa mở ra lượng kiếp?

Trong bóng tối vô biên vô tận xuất hiện khuôn mặt, khổng lồ đến cực điểm, chỉ có đường nét ngũ quan, không nhìn thấy hai mắt cùng mồm miệng, rất giống Vĩnh Hằng đạo quyển Khương Trường Sinh trước đó gặp phải.

- Tiên đạo đã mở ra lượng kiếp, nhưng ta suy đoán đây là Đạo Tổ bày cục, muốn dẫn chúng ta ra tay.

Gương mặt khổng lồ không có mở miệng, nhưng tiếng của hắn lại quanh quẩn ở trong hư không, thật lâu không dứt.

Bóng người khói xanh khẽ nói:

- Dù cho tính toán, lại như thế nào? Hắn có thể tru diệt trấn áp Vĩnh Hằng tộc nhưng hắn dám diệt đi Tiên đạo của mình?

Trong lời nói của hắn không có quá kiêng kị Đạo Tổ, thậm chí có chút khinh miệt.

- Từ xưa đến nay, Tiên đạo bị diệt mấy lần, tồn tại càng mạnh mẽ hơn Đạo Tổ hiện thời cũng không phải chưa từng xuất hiện, chẳng qua ta một mực rất tò mò sao hắn lại có thể diệt Vĩnh Hằng tộc, cho dù hắn không có đi theo Đạo mà ta chế định, cũng không nên có được lực lượng như vậy.

Ngữ khí của gương mặt khổng lồ mang theo một tia lo âu, hắn nói theo:

- Phạt Nguyên phụ thần vừa muốn ngưng tụ thân thể, liền bị hắn diệt, Đạo Tổ tất nhiên có được sức mạnh hàng đầu của Đạo Niệm chủ nhân, ta chuẩn bị bồi dưỡng một Đạo Niệm chủ nhân bên trong Tiên đạo.

Nghe vậy, bóng người khói xanh cười nhạo nói:

- Đạo Niệm chủ nhân? Tiên đạo lượng kiếp có thể kéo dài bao lâu, ngươi không khỏi quá mức ngây thơ.

- Theo Đại La Kim Tiên của Tiên đạo ra tay, chưa hẳn không được, bất quá phải nghĩ biện pháp dẫn Đạo Tổ dắt đi đi.

- Ồ? Ngươi sẽ không muốn thỉnh ta ra tay chứ? Ta đã giúp ngươi đảo loạn Tiên đạo cũng không muốn lại tranh vào vũng nước đục.

- Nếu Tiên đạo phát triển tiếp, không sớm thì muộn sẽ uy hiếp đến đạo thống của ngươi.

- Đại Đạo chẳng lẽ có thể buông tha cho Tiên đạo?

- Đại Đạo không sớm thì muộn sẽ diệt trừ dị số, nhưng trước lúc này, Tiên đạo sẽ phát triển đến loại trình độ nào, không người biết được.

Lời của gương mặt khổng lồ lệnh để bóng người trong khói xanh yên lặng.

Chỗ Tiên đạo làm các phương bá chủ đạo thống kiêng kỵ nhất là tốc độ phát triển, ba ngàn vạn năm có thể sinh ra một vị Đạo Niệm chủ nhân cùng với hơn hai mươi vị Vĩnh Hằng Thần Tôn, tốc độ phát triển dạng này không có một đạo thống nào có thể so sánh.

Chẳng qua, đạo thống có được Đạo Niệm chủ nhân, trừ phi có huyết hải thâm cừu, bằng không không có bá chủ đạo thống nào dám chủ động trêu chọc, dù sao Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, không thể trêu vào thì nên tránh, cho dù đạo thống mạnh mẽ cũng không có khả năng hoàn toàn xưng bá Đại Thiên thế giới.

Từ xưa đến nay, bao nhiêu đạo thống muốn làm chúa tể Đại Thiên thế giới, mạnh nhất cũng chỉ là Chúa Tể đại bộ phận lĩnh vực, sau đó bị Đại Đạo ý chí ma diệt.

Tiên đạo đời trước chính là Chúa Tể đạo thống như vậy, cho nên bóng người trong khói xanh cũng cho rằng Tiên đạo bây giờ sẽ tiếp tục đi một con đường như thế.

Tiên đạo diệt mà sinh, mỗi lần đều đi con đường Chúa Tể, khoảng cách giữa đạo thống của hắn đến Tiên đạo càng ngày càng gần, không sớm thì muộn sẽ có một trận chiến, mà hắn sớm đã đạt được truyền thừa của Đại Đạo, cũng sẽ không giống Kinh Tuyệt, Chu Quái như, dung nhập vào bên trong Tiên đạo.

- Tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp kiềm chế Đạo Tổ, nhưng ta cần món bảo vật kia, ngươi cũng nên giao cho ta!

Bóng người trong khói xanh trầm giọng nói.

Gương mặt khổng lồ yên lặng một lát, buồn bã nói:

- Ba ngàn Đại Đạo, đều có mệnh của nó, ngươi muốn quá nhiều, sẽ chỉ hại ngươi.

- Hừ, nếu không cho, ta ngược lại muốn xem xem Đại Đạo ý chí khi nào mới có thể chân chính thức tỉnh.

Nghe vậy, gương mặt khổng lồ chậm rãi chui vào trong bóng tối, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua, tiếng của hắn lần nữa vang lên:

- Nó chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện trước mặt ngươi.

Bóng người trong khói xanh suy nghĩ một lát, tiếp tục tu luyện, hai tay lần nữa nâng lên, biến hóa khó lường.

Rìa Tiên đạo lĩnh vực, từng người từng người đệ tử Đạo Môn máu me khắp người, tất cả đều tựa lưng vào nhau, bọn hắn hoảng sợ nhìn từng người hướng đi, chỉ thấy đếm không hết thân ảnh đang đang áp sát bọn hắn, đã hoàn toàn bao vây bọn hắn.

Thân hình những thân ảnh này giống nhau như đúc, cái trán bắn ra cường quang, che đậy hình dáng bọn hắn, nhưng nhìn kỹ lại, có thể cảm giác được bọn họ đều là phân thân.

- Còn muốn trốn ở chỗ nào? Phụ ngươi các sư đoạt Nhân Hoàng chi nhãn của Khương tộc ta, cứ nghĩ kết thúc bản thân thì có thể kết thúc?

Một tiếng nói tràn ngập sát ý vang lên, giống như ngàn vạn người cùng hò hét, thanh thế doạ người.

Một nữ đệ tử khàn cả giọng hô:

- Khương Vạn Tuyên, ngươi chẳng qua là muốn lấy được pháp lực của chúng ta, sao phải nói như thế nhiều, nếu bị ngươi đuổi kịp, vậy cứ tới giết chúng ta.

Đệ tử Đạo Môn khác cũng bắt đầu thóa mạ, mặc dù rất hoảng sợ, nhưng bọn hắn hung hãn không sợ chết, mắng lấy mắng lấy, trong lòng bọn họ chỉ còn lại có sát ý.

Khương Vạn Tuyên, thiên kiêu có thể xếp hạng mười vị trí đầu Khương tộc Đế mạch đương đại, chẳng qua là thanh danh của hắn cũng không có lớn, trước lượng kiếp, hắn rất điệu thấp, hàng năm bế quan.

Chương 1544 - Phân thân chi đạo (2)

- Pháp lực của các ngươi coi là cái gì.

Khương Vạn Tuyên hừ lạnh, ngàn vạn phân thân cùng nhau thi triển Đại Đạo Chi Nhãn, đếm không hết chùm sáng màu vàng óng theo bốn phương tám hướng phóng tới, bao phủ đám đệ tử Đạo Môn này, bọn hắn mặc dù dùng pháp bảo ngăn cản, cũng vô dụng, trong khoảnh khắc đã biến thành tro bụi, ngay cả một khối mảnh vỡ pháp bảo cũng không có để lại.

Làm xong tất cả những thứ này, ngàn vạn phân thân cùng nhau hướng về một phương hướng, sau đó cấp tốc bay đi, tất cả đều chui vào bên trong một thân thể, biến mất không thấy gì nữa, không đến thời gian ba hô hấp, chỉ có một thân ảnh, chính là bản tôn Khương Vạn Tuyên.

Khương Vạn Tuyên sờ trán mình, từng tia từng tia máu tươi trượt xuống từ khóe mắt con mắt thứ ba, hắn nhíu mày.

- Tu vi của ta còn chưa đủ để khống chế lực lượng như vậy, đáng tiếc, thực lực như thế, làm sao có thể tung hoành lượng kiếp?

Khương Vạn Tuyên yên lặng suy nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Đại Đạo Chi Nhãn của đệ tử Khương tộc trở nên mạnh mẽ lại phong phú, thập đại thiên kiêu Đế mạch đương thời, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn đều có năng lực khác biệt, tỷ như Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, có thể sáng tạo ra số lượng lớn phân thân, phân thân thậm chí có thể thi triển thần thông hắn nắm giữ, cực kỳ cường đại, nhưng tương ứng tiêu hao cũng rất lớn, dẫn đến hắn không thể không tu hành công pháp thôn phệ pháp lực của người khác, tránh cho thân thể không chịu nổi.

Lần này chiến đấu, hắn thử một chút cực hạn của mình, số lượng phân thân có thể vượt ngàn vạn, nhưng không thể thi triển thần thông cường đại, nhiều lắm là sử dụng thần quang của Đại Đạo Chi nhãn, nếu lại thi triển thần thông khác biệt, hắn rất có thể chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Ngàn vạn là số lượng cực hạn, nhưng trạng thái mạnh nhất của hắn là sáng tạo một ngàn phân thân, một ngàn phân thân này có thể thi triển ra toàn bộ năng lực của hắn.

Khương Vạn Tuyên hít sâu một hơi, không nghĩ nhiều nữa, quay người rời đi.

Không lâu sau khi hắn rời đi, lần lượt từng bóng người trống rỗng xuất hiện, rõ ràng là đám người Hãi Thiên thánh tôn, Thiên Tôn, Chúc Long khổng lồ chậm rãi hiện hình ở phía sau, cực kỳ hùng vĩ.

- Thiên phú kẻ này không đơn giản, có điểm giống Phân Thân đại đạo, loại Đại Đạo này cực kỳ hiếm thấy, ta chỉ ở gặp qua bên trong vô lượng đạo thống.

Thiên Tôn tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói, hắn đã tiến vào Thần Du đại thiên địa, thành tín đồ của Đạo Tổ, yêu ai yêu cả đường đi, hắn cũng ôm thái độ tán thưởng đối với đệ tử Khương tộc.

Hãi Thiên thánh tôn bình tĩnh nói:

- Xác thực giống Phân Thân đại đạo, nhưng trên người hắn không có khí tức Đại Đạo, chỉ có khí tức Thiên Đạo, xem ra con đường Đạo Tổ đang đi là bao quát ba ngàn Đại Đạo, diễn hóa Đại Đạo hoàn chỉnh nhất, lại chuyển hóa làm Thiên Đạo.

Chúc Long ở phía sau hỏi:

- Đằng trước chính là Tiên đạo, chúng ta thật muốn gia nhập sao?

Đối với Đạo Tổ, hắn càng nhiều hơn chính là kiêng kị, hôm đó Đạo Tổ ra tay đến nay khiến cho hắn khó quên.

Hắn được chứng kiến hai vị Đạo Tổ, tính cách đều không giống nhau, nhất là một vị Đạo Tổ trước đó, bá đạo thích giết chóc, dẫn đến hắn cũng cảm thấy tràn ngập kiêng kị đối với Đạo Tổ bây giờ, cảnh giác, Đạo Tổ cứu bọn họ là thật, nhưng chưa hẳn không có mưu đồ.

- Ừm, trước tiên ở Tiên đạo đi, tìm hiểu một chút đạo pháp bây giờ, vừa hay Tiên đạo nghênh đón lượng kiếp, trong này thế tất có Đại Đạo ý chí gây chuyện, Tiên đạo không thể đổ, bằng không chúng ta thật chính là một mình chiến đấu hăng hái.

Hãi Thiên thánh tôn trả lời, mọi người nghe được lời này gật đầu, trước đó khiêu chiến Đại Đạo đã để bọn hắn cảm nhận được mình và Đại Đạo chênh lệch.

Mà bọn hắn cũng tràn ngập hứng thú về Tiên đạo.

Người nào không muốn có được lực lượng như Đạo Tổ?

Mặc dù không thể sánh vai Đạo Tổ, thu hoạch được một thành lực lượng, cũng có thể vượt xa hiện tại.

Bọn hắn lúc này bay về phía Tiên đạo.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Đám người Đạo Côn Luân rời đi không lâu, Khương Trường Sinh một bên luyện đan trước Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, một bên nhìn trộm Tiên đạo.

Thiên tư Khương Vạn Tuyên cũng bị hắn nhìn ở trong mắt, không chỉ Khương Vạn Tuyên, còn có mấy vị thiên kiêu Khương tộc khác thể hiện ra thiên tư không kém cỏi hơn Khương Vạn Tuyên.

- Những đệ tử Khương tộc này đều sinh ra sau khi Hồng Mông Đại Đạo sinh ra, xem ra Hồng Mông Đại Đạo đã ảnh hưởng đến Đại Đạo Chi Nhãn.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Hồng Mông Đại Đạo trong lý niệm của hắn, ẩn chứa huyền diệu của ba ngàn Đại Đạo, Sâm La Vạn Tượng, cái này cũng dẫn đến hắn tìm hiểu tới lực lượng Đại Đạo thông qua Đại Đạo Chi Nhãn truyền thừa tiếp, bất quá truyền thừa không phải Đại Đạo, mà là Thiên Đạo.

Mặt khác, sau khi lượng kiếp mở ra, thiên phú của Khương tộc đạt được tăng lên, đây là lực lượng Thiên Đạo gia trì, làm tồn tại mở ra lượng kiếp, Thiên Đạo cần Khương tộc thanh lý tồn tại mà Thiên Đạo mong muốn tẩy trừ, cho nên Thiên Đạo trợ giúp Khương tộc mạnh lên.

Bây giờ Đại La tiên vực, chín thành thế lực đã nhập kiếp, còn lại một thành đều là tiểu thiên địa đóng cửa, ngăn cách, mới miễn cưỡng tránh thoát một kiếp.

Rất rất nhiều đại năng, thiên kiêu quật khởi, hô phong hoán vũ ở các khu vực khác nhau, dẫn đến Khương Trường Sinh cũng tạm thời nhìn không thấu người nào bị Đại Đạo ý chí chọn trúng.

Đám người Khương Thiện trước đó bây giờ còn đợi ở trong khu vực bị phong ấn, tạm thời chưa từng xuất hiện tình huống gì khác thường.

Khương Trường Sinh cảm thấy Đại Đạo ý chí sẽ không lại tuyển bọn hắn, mà lựa chọn một nhóm người khác, mà là tồn tại càng mạnh mẽ hơn.

Trực giác nói cho hắn biết, tất là Đại La Kim Tiên.

Số lượng Đại La Kim Tiên vượt qua hai mươi, bất quá đại bộ phận Đại La Kim Tiên đều là tín đồ của hắn, điểm này Đại Đạo hẳn là rất khó phân rõ.

Nếu Đại Đạo ý chí mê hoặc tín đồ của hắn, vậy thì càng có ý tứ.

Khương Trường Sinh thử thôi diễn lượng kiếp, ngàn tỉ loại xu hướng xuất hiện ở trong mắt hắn, cảnh tượng trong hai con ngươi hắn nhanh chóng biến ảo.

Chương 1545 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (1)

Vô số hướng đi của lượng kiếp Tiên đạo bay lượn trước mắt Khương Trường Sinh, rất rất nhiều bi kịch bị hắn trông thấy, thậm chí bao gồm bi kịch của bên cạnh hắn người.

Hắn phát hiện dù thôi diễn như thế nào, lượng kiếp lần này đều sẽ mang đến phá hư không thể thay đổi cho Tiên đạo, khí vận Tiên đạo giảm nhiều, Thiên Đạo cần vô số năm chữa trị.

Trước đó diễn toán chưa từng xuất hiện kết cục như vậy, cái này khiến Khương Trường Sinh ý thức được lực lượng đại đạo đã bắt đầu tham gia lượng kiếp Tiên đạo.

- Mới bắt đầu đã kiềm chế không được sao?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không có khẩn trương, ngược lại có chút khinh thường.

Này mà là Đại Đạo ý chí, có thể là một vị sinh linh nào đó thao túng, mặc dù Đại Đạo cũng không phải sinh linh, chấp hành lực lượng của đại đạo nhất định là sinh linh.

Tâm tính không được.

Bất quá ngẫm lại đúng như thế, dù sao đã thất bại mấy lần, đổi lại là Khương Trường Sinh, đến loại trình độ này, đoán chừng cũng sẽ nóng nảy.

Lực lượng Đại đạo chỉ có thể ở sau lưng tính toán hắn, nói rõ lực lượng đại đạo còn chưa đủ để tru diệt hắn.

Khương Trường Sinh suy đoán, Đại Đạo ý chí chân chính sở dĩ không có động thủ với hắn, là bởi vì Tiên đạo chỉ đang ở trong mức độ của Đại Thiên thế giới, còn chưa đủ để dẫn tới uy hiếp trí mạng, chẳng qua là có một đám tồn tại cầm giữ lực lượng đại đạo sớm phát giác được.

Hắn tiếp tục thôi diễn, phân cao thấp cùng Đại Đạo, hắn rất có cảm giác vui thú.

Lượng kiếp Thiên Đạo lần thứ hai bùng nổ, Đạo Môn cùng Khương tộc toàn diện khai chiến, mâu thuẫn ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới, ngay cả Địa Tiên giới cũng bị quấy nhiễu, một vài đệ tử Đạo Môn tránh né Khương tộc truy sát, không thể không tránh vào bên trong Địa Tiên giới.

Số lượng đệ tử các cảnh giới của Đạo Môn vượt qua Khương tộc, dù sao Khương tộc sẽ không chiêu nạp đệ tử từ bên ngoài, nhưng thiên phú của Khương tộc cũng rất cao, lại thêm thân kinh bách chiến, sức chiến đấu của đệ tử Đạo Môn bình thường bế quan vấn đạo căn bản so ra kém Khương tộc cùng cảnh giới.

Sau khi Diễn Tộc, Chu Quái duy trì Khương tộc sau, tình cảnh của Đạo Môn càng thêm gian nan.

Kinh Tuyệt cũng không có xuống tràng, bọn hắn không có trải qua Thiên Đạo lượng kiếp, cho nên hết sức cẩn thận.

Vạn năm sau khi lượng kiếp mở ra, Đại La tiên vực đã bị nghiệp lực tràn ngập, toàn bộ thiên địa đều lộ ra vô cùng đè

nén, các phương giáo phái đóng chặt thiên địa, lòng cảnh giác của các chủng tộc đi đến trình độ trước nay chưa từng có.

Hoàng Kinh Tuyệt đạp mây tiến lên, hắn dỡ xuống chiến giáp, một thân áo áo bào trắng khí độ bất phàm, ánh mắt của hắn quét nhìn núi non biển hồ dọc đường, mắt thấy phàm linh chém giết, Tu Tiên giả đấu pháp, đầy rẫy thê lương.

Từ sau khi tu tiên, trọng tâm tu hành của Hoàng Kinh Tuyệt bắt đầu từ thân thể chuyển dời đến tâm cảnh, hắn cảm giác đến tâm cảnh của mình không đủ ổn, làm không được tâm như nước chảy, hắn muốn trở thành tồn tại như Đạo Tổ, vô luận đối mặt bất cứ chuyện gì, đều có thể ung dung không vội, tựa hồ không có chuyện gì khiến Đạo Tổ nhíu mày.

Nghe đồn, người tu tâm, nếu suy nghĩ thông suốt, có thể lĩnh hội hết thảy, bao gồm ba ngàn Đại Đạo, hắn đang theo đuổi điểm này.

Chuyến này ngoại trừ tu tâm, hắn cũng muốn tìm tới bóng dáng của lực lượng đại đạo.

Trực giác nói cho hắn biết, lực lượng đại đạo đã chui vào Đại La tiên vực.

Tiên đạo có vô số thiên địa, thậm chí còn có thiên địa to lớn hơn Đại La tiên vực, nhưng Đại La tiên vực là trung tâm của Tiên đạo, khí vận nơi này là chỗ nồng nặc nhất bên trong thiên địa Thiên Đạo, nếu Đại Đạo muốn tính toán Thiên Đạo, tất nhiên sẽ tới.

Một đường tiến lên, Hoàng Kinh Tuyệt bị hai đạo khí tức chiến đấu hấp dẫn.

Hắn híp mắt mắt nhìn đi, sau đó bấm ngón tay suy tính, phát hiện song phương giao chiến cũng không phải đến từ Đạo Môn, Khương tộc.

Lượng kiếp bây giờ, phần lớn dùng Đạo Môn, Khương tộc làm chủ, thế lực khác đều đứng đội tương trợ, cảnh giới càng cao càng như thế.

Giờ phút này, hắn cảm nhận được khí tức của hai tôn Đại La Siêu Thoát.

So với lượng kiếp lần trước, cuộc chiến giữa Đại La Siêu Thoát đã không đủ để hủy thiên diệt địa, bởi vì Đại La tiên vực trở nên dày nặng, vượt xa lúc trước.

Song phương giao chiến phân biệt đến từ Đại Thừa Vân Giáo, Bắc Đẩu giáo, đều là đại giáo phái của Đại La tiên vực, ngay cả khi Kinh Tuyệt đối mặt hai phe giáo phái, đều phải khách khí, bởi vì giáo chủ bọn họ đều là Đại La Kim Tiên, tồn tại có thể so với Vĩnh Hằng Thần Tôn.

- Hoàng Thương, ngươi làm thật muốn tử đấu với ta.

Một tên bạch y nam tử cầm trong tay cờ lớn tức giận quát, quanh người có ba mươi sáu thanh phi kiếm bao quanh, hình thành đại trận.

Hoàng Thương đạo nhân cười lạnh nói:

- Trường Nhạc, ngươi là một trong Tam Thập Lục Thiên Cương của Bắc Đẩu giáo, thế nào, còn sợ vị hậu bối là ta?

Trường Nhạc chân nhân, đến từ Bắc Đẩu giáo, chính là thân truyền đệ tử của Đại La Kim Tiên - Bắc Đấu chân nhân, một trong Tam Thập Lục Thiên Cương Kim Tiên.

Hoàng Thương, đến từ Đại Thừa Vân Giáo, là đệ tử của Đại La Kim Tiên, sư phụ Đại Thừa chân nhân làm người điệu thấp, thanh danh không tính vang dội.

Tuy đều dùng chân nhân tự xưng, nhưng ở giữa chân nhân cũng có chênh lệch cách xa.

Trường Nhạc chân nhân cả giận nói:

- Ngươi muốn đánh giết ta, chẳng lẽ muốn dẫn Đại Thừa Vân Giáo nhập kiếp?

Hoàng Thương vung trường tiên, thân roi biến hóa, bên trong có rồn ngâm, rít gào vang tám tầng trời, thế công hạo đại, trong khoảnh khắc, hóa thành một đầu Yêu Long lớn trăm vạn dặm không ngừng tiến công Trường Nhạc chân nhân.

Trường Nhạc chân nhân giơ cao cờ lớn, lôi vân bỗng nhiên tụ tập, dẫn thiên tượng kịch liệt biến hóa, thiên địa lâm vào mờ tối, gió lớn bừa bãi tàn phá sông núi hoang vu, lôi đình vạn

quân xen lẫn trên cờ lớn, thần uy khủng bố, hắn vung lên cờ lớn, đất trời sấm chớp lao thẳng tới Yêu Long.

Mặt đất đầy tiếng rung, bụi đất tung bay, phương xa có vô số sinh linh đang đang chạy trốn, tẩu thú trong sông núi, phi điểu trong rừng sâu, nhiều vô số kể.

Chương 1546 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (2)

- Khí thế thật bá đạo, phẩm giai pháp bảo trong tay hai người không thấp, khống chế pháp lực hết sức tinh diệu, thực lực xem như người nổi bật bên trong Đại La Siêu Thoát.

Ánh mắt Hoàng Kinh Tuyệt khóa chặt trên người Hoàng Thương.

Hắn vậy mà cảm nhận được một tia khí tức không tầm thường trên người Hoàng Thương, hắn sống lâu như thế, tại Đại Thiên thế giới, bên trong Tiên đạo, cũng không có cảm nhận được loại khí tức này.

Hết sức mỏng manh, chỉ có đến gần mới có thể cảm nhận được, mà lại không thể diễn toán.

Hoàng Kinh Tuyệt cảm thấy đối phương có khả năng đạt được lực lượng đại đạo, ánh mắt hắn trở nên băng lãnh, bay đi tới đại chiến kinh thiên phía trước.

Bụi đất đầy trời, bão táp che trời, thổi đến áo bào Hoàng Kinh Tuyệt lay động rung động.

Hoàng Thương phát giác được khí thế Hoàng Kinh Tuyệt, hắn liếc mắt nhìn đi, sắc mặt đại biến.

Không chỉ là hắn, Trường Nhạc chân nhân cũng bị hù dọa, hai người đều gặp qua Hoàng Kinh Tuyệt, thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, người thứ hai Tiên đạo bây giờ.

Bọn hắn dừng tay, cất kỹ pháp bảo, quay người ngóng nhìn Hoàng Kinh Tuyệt, khom lưng hành lễ. Hoàng Kinh Tuyệt một đường đi vào trước mặt Hoàng Thương, cảm nhận được khí thế của hắn tới gần, Hoàng Thương vô cùng lo sợ, không rõ đối phương tìm hắn cần làm chuyện gì?

Chẳng lẽ vị trong Tử Tiêu cung kia muốn tham dự lượng kiếp?

Hoàng Thương không có đắc tội qua Kinh Tuyệt, càng không có gặp Hoàng Kinh Tuyệt.

- Tiền bối, ta…

Hoàng Thương ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện, Hoàng Kinh Tuyệt điểm hai ngón tay ở trên trán của hắn, khiến cho toàn thân hắn run lên, hai mắt mất đi thần thái.

Trường Nhạc chân nhân thấy thế, bị dọa đến bỏ chạy.

Hoàng Kinh Tuyệt cũng không có bắt hắn, mà dẫn theo Hoàng Thương rời đi, cấp tốc tan biến tại chân trời.

Trăm năm sau.

Đại Thừa Vân Giáo tuyên chiến với Kinh Tuyệt, Kinh Tuyệt đang quan sát vẫn phải nhập kiếp.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, cúi xem Tiên đạo, nhìn thấy các đồ đệ của mình đều đang dùng phương thức của mỗi người cứu trợ thương sinh, cũng tìm kiếm tung tích của lực lượng đại đạo.

Hoàng Kinh Tuyệt vì thế còn chọc cho Kinh Tuyệt bị ép nhập kiếp, hắn thấy bất đắc dĩ cười một tiếng.

Lượng kiếp như thế nào, chúng sinh cũng không có thể may mắn thoát khỏi.

Cho dù không có một hồi nhân quả này, Kinh Tuyệt cũng không sớm thì muộn nhập kiếp.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, phóng xuất Bạch Kỳ ra từ trong Đạo Giới, sau đó đưa cho nàng một cái túi vải, nói:

- Bảo vật trong này, ngươi cầm lấy đi phát cho người hữu duyên, càng nhiều càng tốt.

Bạch Kỳ ngẩn người, vội vàng đáp ứng, nàng không có rời đi, mà đi bên cạnh đến Khương Trường Sinh, cùng nhau quan sát Đại La tiên vực hiện tại.

Không nhìn không biết, xem xét giật mình.

Lần lượng kiếp này càng thêm thảm liệt hơn so với lần trước.

Bạch Kỳ hỏi:

- Không hỏi nền móng, ta có thể tùy tiện cho?

Khương Trường Sinh gật đầu.

Bạch Kỳ bắt đầu tính toán.

Ngoại trừ cho tín đồ của nàng phúc duyên, nàng vẫn phải cân nhắc ai có thể chung kết lượng kiếp, nếu như tồn tại chung kết lượng kiếp nhận được ân tình của nàng, công đức của nàng sẽ càng lớn.

Bạch Kỳ tuy là Phúc Nguyên thánh mẫu, nhưng cũng có tư tâm của mình, chẳng qua tư tâm của nàng sẽ không vượt qua trách nhiệm, đúng mực bắt chẹt thật tốt, cho nên Khương Trường Sinh một mực rất hài lòng.

Chỉ cần có thất tình lục dục, đều có tư tâm, chẳng qua là tư tâm lớn nhỏ khác biệt thôi.

Nhìn mấy ngày, Bạch Kỳ xác định lượng kiếp tạm thời uy hiếp không được mình, nàng Hạ Giới mà đi, Thập Nhị thánh mẫu hộ tống trái phải bên cạnh nàng.

Nhìn thấy thánh mẫu, Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ Tiêu Hòa nương nương.

Duyên phận trong đạo thống phản thần để Tiêu Hòa nương nương một mực có một phần địa vị trong lòng hắn, đoạn duyên phận này chỉ có bọn hắn rõ ràng, nhiều năm qua đi như thế, Linh Tiêu giáo đã là đại giáo phái, Tiêu Hòa nương nương đã lui khỏi vị trí sau lưng, Linh Tiêu giáo giáo chủ do nàng đại đệ tử đảm nhiệm.

Bây giờ, Tiêu Hòa nương nương cũng đã là Đại La Kim Tiên, nàng hàng năm bế quan, không hỏi thế sự, lượng kiếp bùng nổ, nàng cũng không có xuất quan.

Tầm mắt Khương Trường Sinh xuyên thấu cấm chế Linh Tiêu giáo, thấy được Tiêu Hòa nương nương.

Tiêu Hòa nương nương đang tu hành nhân quả chi đạo.

Hả?

Khương Trường Sinh bỗng nhiên nhìn thấy đỉnh đầu Tiêu Hòa nương nương bị bao quanh từng sợi lực lượng vô hình.

Đó là…

Khương Trường Sinh nhớ tới Phạt Nguyên trước đó cứu vớt Hãi Thiên thánh tôn đám người lúc gặp được, trên người Phạt Nguyên cũng có lực lượng như vậy, lực lượng thuộc về tầng thứ cao hơn đại đạo.

Thì ra là thế.

Đại Đạo lại tính toán như vậy.

Khương Trường Sinh sẽ quan sát chúng sinh, duy chỉ có Tiêu Hòa nương nương, hắn nhất thấy ít.

Hắn rất tò mò, Đại Đạo có thể thấy nhân quả giữa hắn và Tiêu Hòa nương nương?

Hắn cũng không có lập tức ra tay, hắn có ý tưởng khác.

Đại Đạo có thể tính toán hắn, hắn cũng có thể tính toán Đại Đạo, thuận tiện để Tiêu Hòa nương nương thu hoạch được đại cơ duyên….

Trong cung điện.

Tiêu Hòa nương nương đang thôi diễn lượng kiếp, nàng không phải muốn biết kết quả, chỉ là muốn nhờ vào đó lĩnh hội Nhân Quả đại đạo.

Lượng kiếp mở ra, nhân quả không hiện, nhưng nếu nàng có thể thôi diễn nhân quả của lượng kiếp, vậy chứng minh Nhân Quả đại đạo của nàng đại thành.

Sau khi thành tựu Đại La Kim Tiên, nàng chưa từng bao la mờ mịt, vẫn đang tu luyện, bởi vì nàng được chứng kiến dáng người mạnh hơn Nhân Quả đại đạo, đó là tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên.

Bỗng nhiên.

Tiêu Hòa nương nương mở mắt, phát hiện mình ở trong bóng tối.

- Không tệ, không nghĩ tới hiện thời lại có người có thể tìm hiểu Nhân Quả đại đạo đến loại trình độ này, hậu bối, ngươi có biết Đại Đạo là hình thành như thế nào?

Một tiếng nói hư vô mờ mịt truyền đến, chỉ thấy một bóng mờ mơ hồ từ trong bóng tối đi ra.

Tiêu Hòa nương nương nhíu mày, hỏi:

- Ngươi là ai?

- Chúng sinh đều có thể thành Đại Đạo, cho nên Đại Đạo bất tử bất diệt, vô cùng vô tận, ta chính là Nhân Quả đại đạo.

Bóng mờ mơ hồ trả lời, Tiêu Hòa nương nương nghe được lời này động dung.

Chương 1547 - Thời Tự tiên quân (1)

- Ngươi là Nhân Quả đại đạo? Hừ, chẳng lẽ các hạ cảm thấy Đại La Kim Tiên rất dễ lừa gạt?

Vẻ mặt Tiêu Hòa nương nương khôi phục như lúc ban đầu, lạnh lùng nói.

Nàng nhìn không thấu đối phương, cũng không rõ ràng trước mắt là phương nào, nhưng nàng không cảm giác mình bị bắt, đối phương hẳn là dùng thủ đoạn nào đó liên tiếp ý thức của mình.

Bóng mờ mơ hồ nói:

- Ngươi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng đúng là thật, ta có thể nhìn thấu nhân quả của ngươi, nhân quả của ngươi bị người thay đổi qua, hẳn là Tiên đạo Đạo Tổ làm, không chỉ là ngươi, còn có Đại La Kim Tiên khác, vốn nên là mệnh bị diệt, lại bị Đạo Tổ cứu, thay đổi nhân quả, tránh né Đại Đạo giám sát, đây cũng là sự mạnh mẽ của nhân quả chi đạo.

Nghe được đối phương nói ra nhân quả giữa mình và Đạo Tổ, trong lòng Tiêu Hòa nương nương không thể giữ vững bình tĩnh.

Không có người biết được nhân quả giữa nàng và Đạo Tổ, ngay cả Bạch Kỳ có quan hệ gần nhất với nàng cũng không biết, mới đầu, Bạch Kỳ còn hoài nghi nàng và Đạo Tổ có quan hệ, thời gian dài Bạch Kỳ liền chuyển biến quan niệm, chỉ cho rằng Đạo Tổ tán thưởng nàng thôi.

Chẳng lẽ đối phương thật sự là Nhân Quả đại đạo?

Tiêu Hòa nương nương cũng không có kinh hỉ, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Đại Đạo không dung Thiên Đạo, đây là chuyện mà Đạo Tổ rất sớm trước kia đã nói, trước đó Vĩnh Hằng tộc đột kích, cũng là mượn tên Đại Đạo, cho dù đối phương là Nhân Quả đại đạo thật, nàng cũng chỉ sẽ thấy nguy hiểm, cũng không cảm thấy là cơ duyên.

Đại Đạo lại là sinh linh biến thành.

Tiêu Hòa nương nương có loại cảm giác nhận biết bị phá vỡ, hình ảnh Đại Thiên thế giới trong lòng nàng hoàn toàn thay đổi, giống như có vô số hắc thủ bao phủ Đại Thiên thế giới.

- Ngươi tìm ta, đến tột cùng cần làm chuyện gì?

Tiêu Hòa nương nương lạnh giọng hỏi.

Bóng mờ mơ hồ mở lời:

- Ngộ tính của ngươi kinh động đến ta, ta nguyện giúp ngươi thành tựu Nhân Quả đại đạo, siêu thoát sinh linh, trở thành Đại Đạo vĩnh hằng bất diệt.

Tiêu Hòa nương nương hỏi ngược lại:

- Ở trong Tiên đạo, Nhân Quả đại đạo của Đạo Tổ mạnh hơn ta, vì thế nào ngươi không tìm hắn?

Bóng mờ mơ hồ yên lặng một lát, nói:

- Đạo Tổ có hiểu lầm về Đại Đạo, mâu thuẫn Đại Đạo, thật tình không biết, Đại Đạo Tam Thiên, bất luận lực lượng cường đại gì đều có thể trở thành Đại Đạo, Đại Đạo cũng không phải muốn hủy diệt đạo thống mạnh mẽ, chẳng qua đạo thống tồn tại không có ý nghĩa, vì sao chúng sinh nhất định phải mạnh lên? Bản thân mạnh mẽ, tấn thăng Đại Đạo, chính là tạo hóa của bản thân, nhưng nhất định phải lôi kéo chúng sinh mạnh lên, đây là con đường sai lầm, chúng sinh đều có mệnh của mình, không thể can thiệp.

Tiêu Hòa nương nương vẫn lần đầu tiên nghe được dạng lý thuyết kiểu này, mà lại xuất ra từ miệng Đại Đạo hư hư thực

thực.

Bất quá nàng cũng không có dễ bị lừa gạt như vậy, vẫn như cũ bảo trì canh gác về Nhân Quả đại đạo.

- Đáp ứng hắn, xem hắn muốn làm cái gì.

Một tiếng nói quen thuộc vang lên trong lòng Tiêu Hòa nương nương, lòng của nàng trầm tĩnh lại.

Là Đạo Tổ.

Nhưng một giây sau, nàng lại cảnh giác lên.

Đây có phải là thủ đoạn của Đại Đạo hay không?

- Ngươi ta vẫn phải chung đi phần cuối Đại Đạo, ước định như thế chỉ có ngươi ta biết được.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, có chút bất đắc dĩ.

Nghe được ước định này, Tiêu Hòa nương nương mới buông xuống đề phòng, nàng mở lời:

- Như thế nào trở thành Đại Đạo?

Bóng mờ mơ hồ nói:

- Đại Đạo thủy triều sắp tới, nhân quả bản nguyên sẽ ở trong đó, chỉ có ngươi có thể thu được, chớ có bỏ lỡ.

Tiêu Hòa nương nương đang muốn hỏi thăm như thế nào là Đại Đạo thủy triều, bóng mờ mơ hồ đột nhiên biến mất, mảnh hắc ám này theo đó phá toái.

Nàng mở mắt, phát hiện mình còn ở trong đạo quan.

Thần niệm nàng tán đi, cũng không có tìm kiếm bóng mờ mơ hồ kia, ngay cả hư không bên ngoài Đại La tiên vực cũng không có.

- Đạo Tổ?

Tiêu Hòa nương nương ở trong lòng kêu gọi một tiếng.

- Ừm, ta đây, qua thêm một đoạn thời gian, ta sẽ giảng đạo Đại La nhóm, đến lúc đó lại chỉ dẫn ngươi, chớ có lo lắng.

Tiêu Hòa nương nương nghe nói như thế, an tâm.

Một bên khác.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh âm thầm vui mừng, may mắn mình nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, mới có thể làm đến thần không biết quỷ không hay, ngay cả Đại Đạo đều không thể phát giác.

Bất quá Thiết Thiên lão tổ nắm giữ Thần thuật như thế, cũng không cách nào thay đổi vận mệnh của Cổ Tiên đạo, rõ ràng, nếu Tiên đạo muốn vượt qua một cửa này của Đại Đạo, cực kỳ gian nan.

Khương Trường Sinh tiếp tục quan sát Đại La tiên vực, rất nhanh, liền phát hiện không chỉ Tiêu Hòa nương nương được tuyển chọn, còn có mấy vị Đại La Kim Tiên được tuyển chọn, đại đạo đều không giống nhau.

Trăm năm sau.

Một tên Đại La Kim Tiên đi vào trước Tử Tiêu cung, bái phỏng Khương Trường Sinh.

Một lát sau, đại môn mở ra, hắn khẩn trương vào cung, một đường đi vào trước mặt Khương Trường Sinh.

Lúc tiếp khách, không gian bên trong Tử Tiêu cung sẽ không biến hóa, hình thành một đại điện độc lập trống trải, người đến thấy Đạo Tổ, vội khom lưng hành lễ.

- Khởi bẩm Đạo Tổ, ta phát hiện Đại Đạo đang xâm lấn Tiên đạo, có một vị tồn tại thần bí tự xưng Thời Gian đại đạo tìm tới ta, muốn trợ giúp ta thành Thời Gian đại đạo, nhưng ta không tin hắn.

Người tới là một tên đạo nhân áo bào đen tóc trắng xoá, tướng mạo lại có vẻ tuổi trẻ, bên hông đeo một thanh bảo kiếm, phía sau lơ lửng một thanh lưỡi hái màu đen.

Thời Tự tiên quân, một trong Đại La Kim Tiên đương thời, khi hắn còn bé được Thiên Đình Thiên Quân Trần Lễ cứu, sau khi tu vi đại thành, treo tiên vị ở trong Thiên Đình, nhưng không vào khí vận Phong Thần bảng, bởi vì Trần Lễ dạy bảo, hắn rất sớm đã tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Khương Trường Sinh nhìn một tên con nuôi mà Trần Lễ đắc ý nhất, trong lòng được trấn an, Thời Tự tiên quân là vị Đại La Kim Tiên thứ nhất đến chủ động tìm hắn sau khi bị Đại Đạo mê hoặc, các Đại La Kim Tiên khác mặc dù không tin, cũng không có tùy tiện hành động.

Chương 1548 - Thời Tự tiên quân (2)

- Thời Gian đại đạo à, không biết ngươi có cái nhìn thế nào về thời gian?

Khương Trường Sinh cười hỏi.

Thời Tự tiên quân vừa nghe biết Đạo Tổ muốn chỉ điểm mình, hắn lúc này nói lý giải của mình:

- Thời gian, chẳng qua là quá khứ, hiện tại, tương lai quan hệ thôi, thời gian không tồn tại, tồn tại chính là trình tự, là vạn sự vạn vật đang chính nó diễn hóa, trình tự bên trong tiến trình của nhân quả.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Thời gian chi đạo của ngươi có thể dẫn ngươi đi quá khứ bao xa, đi tới tương lai bao xa? Lại có thể can thiệp tiến trình của bao nhiêu sinh linh?

Thời Tự tiên quân thành thật trả lời.

Hai người một hỏi một đáp, dần dần, Thời Tự tiên quân cũng có phương hướng tu hành sau này.

Sau khi đi đến Đại La Kim Tiên, Thời Tự tiên quân cũng mê mang, không biết nên tu luyện như thế nào, hôm nay được Đạo Tổ chỉ bảo, khiến cho hắn rộng mở trong sáng.

Trong quá trình trao đổi, Khương Trường Sinh cũng không phải đơn giản hỏi thăm, hắn vận dụng lực lượng Hồng Mông đại đạo của mình, chỉ dẫn Thời Tự tiên quân ngộ tính, khiến cho hắn không chỉ có ý tưởng, cũng có thể cảm nhận được sự cường đại cụ thể.

Qua đi tới ba ngàn năm, Thời Tự tiên quân mới rời đi, đi ra Tử Tiêu cung sau, tinh khí thần cả người hắn cũng thay đổi.

Khương Trường Sinh nhìn bóng lưng của hắn, đang suy nghĩ Thời Tự tiên quân có tư cách chung kết lượng kiếp hay không?

- Thời Gian đại đạo xác thực mạnh mẽ, nhưng còn không có được năng lực định càn khôn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ như vậy, hắn phát hiện theo Hồng Mông Đại Đạo càng ngày càng mạnh, Thiên Đạo cũng bởi vì hắn mà mạnh lên, ngộ tính hạn mức cao nhất của sinh linh Thiên Đạo về Đại Đạo đang không ngừng cất cao.

Chẳng qua, nhìn cảm ngộ của sinh linh Thiên Đạo trước mắt, vẫn như cũ là Đại Đạo của Đại Thiên thế giới mà không phải đạo của Thiên Đạo.

Có lẽ chờ Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình, từ nay về sau, sinh linh ngộ đạo, chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo và Đại Đạo đều mạnh mẽ và tiềm lực giống nhau, chẳng qua sinh linh Thiên Đạo không cần lại bị Đại Đạo quản.

Khương Trường Sinh có lòng thương hại chúng sinh, cũng sẽ không tận lực chèn ép giáo phái cường đại, điểm này, hắn tự nhận mạnh hơn Đại Đạo.

Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, còn lâu mới đi đến trình độ phụ tải, thậm chí còn lộ ra cô quạnh, điều này nói rõ Đại Đạo chèn ép đạo thống, không phải bởi vì Đại Thiên thế giới không thể thừa nhận, chẳng qua là gạt bỏ thôi.

Bất quá Khương Trường Sinh tạm thời còn không thể chân chính phỏng đoán Đại Đạo ý chí, có lẽ đứng ở góc độ Đại Đạo ý chí, nhìn thấy nhiều thứ hơn so với hắn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ tiếng lòng các tín đồ, tìm kiếm tung tích của lực lượng đại đạo.

Xung quanh Đại La tiên vực, bên trong một vùng thế giới nhỏ, nơi này là thiên địa do Hãi Thiên thánh tôn mở ra, có lực lượng nhân quả mạnh mẽ bảo hộ, không nhận lượng kiếp ảnh hưởng đến.

Trong đại điện.

Thiên Tôn khẽ nói:

- Đại Đạo vậy mà tìm tới bản tôn, nói có thể làm cho bản tôn lần nữa đi đến Đại Đạo Tuyệt Đỉnh, thật sự hài hước.

Hãi Thiên thánh tôn ngồi trên thủ tọa, bình tĩnh nói:

- Điều này nói rõ bọn nô bộc của Đại Đạo đã đứng ngồi không yên, kết cục của Vĩnh Hằng tộc để bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tính toán như thế.

Những người khác trên điện thấp giọng nghị luận, tò mò những tồn tại thao túng lực lượng đại đạo đến tột cùng là lai lịch ra sao.

- Chẳng lẽ bản thân Đại Đạo cũng không gạt bỏ Tiên đạo, cũng không gạt bỏ những Chúa Tể đạo thống kia, chẳng qua Tiên đạo nắm giữ tồn tại mà bọn hắn kiêng kị?

Thiên Tôn tò mò hỏi.

Liên quan đến Thần Du đại thiên địa, hắn cũng không có báo cho Hãi Thiên thánh tôn cùng với những người khác, đây là bí mật trong đáy lòng của hắn, hắn đã triệt để chuyển hướng Tiên đạo, cho nên hắn cũng muốn vì Đạo Tổ làm việc, hiểu rõ ràng ảo diệu phía sau Đại Đạo.

Hãi Thiên thánh tôn lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải, ý chí Đại Đạo xác thực gạt bỏ Chúa Tể đạo thống, Tiên đạo hiện tại sở dĩ không có chuyện gì, chẳng qua là Tiên đạo còn chưa đủ mạnh, Đạo Tổ cùng Tiên đạo chênh lệch quá lớn, lớn đến Đạo Tổ đã để bọn nô bộc của Đại Đạo lo lắng, nhưng Tiên đạo còn không thể dẫn tới Đại Đạo tiêu diệt toàn bộ, ý chí Đại Đạo hiện tại chẳng qua không ngừng cảnh cáo Tiên đạo thôi.

- Bản tọa biết được các ngươi đang tò mò cái gì, những người được gọi là nô bộc Đại Đạo thật ra thân phận không đồng đều, có rất nhiều tồn tại cổ lão bất diệt, có khả năng đến từ đạo thống mạnh mẽ đương thời, bọn hắn đều đạt được truyền thừa của Đại Đạo bản nguyên, như bản thân Đại Đạo, nhưng bọn hắn chỉ có thể sử dụng lực lượng của một loại Đại Đạo, chỉ có nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, mới là ý chí Đại Đạo, bất quá đây là chuyện không thể nào, nắm giữ lực lượng đại đạo tới trình độ nhất định, sẽ phải gánh chịu ý chí Đại Đạo xóa đi, mặc cho

cảnh giới ngươi cao bao nhiêu, chỉ cần còn sinh tồn trong Đại Thiên thế giới, đều sẽ biến thành tro bụi.

Hắn hơi dừng một chút, nói:

- Tiên đạo Đạo Tổ trước chúa tể qua Đại Thiên thế giới có kết cục như thế.

Hắn tựa hồ hồi tưởng lại cái gì, cảm xúc trong nháy mắt âm u.

Một tên cường giả mở lời:

- Nói ra, Tiên đạo bây giờ cường thịnh, khí thế phát triển cực kỳ khoa trương, nhưng các bá chủ đạo thống lại không có hành động thiếu suy nghĩ, không quá bình thường, phải biết Đại Thiên thế giới có rất nhiều tồn tại mạnh mẽ hơn Tiên đạo, theo lời Thánh Tôn nói, bên trong kế hoạch lực lượng đại đạo xâm lấn Tiên đạo lần này sẽ có có bọn hắn thôi động hay không?

Lời này dẫn tới tất cả mọi người suy nghĩ sâu xa.

Thiên Tôn híp mắt nói:

- Ý của ngươi là, Tiên đạo sau đó sẽ phải gánh chịu vây công?

Người kia không có trả lời, nhưng yên lặng đã đại biểu ý hắn.

Đúng lúc này, Hãi Thiên thánh tôn bỗng nhiên đứng dậy, dẫn tới tất cả mọi người nhìn về phía hắn.

Thiên Tôn nhíu mày hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Hãi Thiên thánh tôn ngóng nhìn hướng chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, buồn bã nói:

- Bọn hắn tới.

- Bọn họ là ai?

- Thương Sinh Thiên.

Chương 1549 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (1)

Thương Sinh Thiên.

Đối với phương đạo thống này, Thiên Tôn tự nhiên từng nghe nói, là một trong đạo thống cổ xưa nhất Đại Thiên thế giới.

Bất quá Thương Sinh Thiên cực kỳ thần bí, Thiên Tôn cũng chưa từng đi qua, chẳng qua từng nghe nói một chút truyền thuyết, nhưng ở trong ấn tượng của hắn, thực lực Thương Sinh Thiên tuyệt đối mạnh mẽ.

Thiên Tôn nhìn chằm chằm Hãi Thiên thánh tôn, hỏi:

- Thương Sinh Thiên muốn ra tay với Tiên đạo?

Hãi Thiên thánh tôn trả lời:

- Không rõ ràng, nhưng đúng đang lao về phía Tiên đạo, mà lại là kéo theo toàn đạo thống tới, kẻ đến không thiện.

Kéo theo đạo thống tới?

Thiên Tôn nhíu mày, hỏi theo:

- Có nên nói cho Đạo Tổ hay không?

- Bản tọa có thể thấy, Đạo Tổ há có thể không nhìn thấy?

Hãi Thiên thánh tôn lắc đầu nói, Thiên Tôn nghe được không thể phản bác.

- Thương Sinh Thiên cách Tiên đạo sao mà xa xôi, vừa hay lại đến Tiên đạo lúc lượng kiếp đến, xem ra Thương Sinh Thiên khá có liên quan đến lực lượng đại đạo.

Hãi Thiên thánh tôn ý vị thâm trường nói, ngữ khí không có kinh khủng, ngược lại mang theo trêu tức.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh quả thật đang quan tâm Thương Sinh Thiên, hắn đã có thể tính tới lai lịch đạo thống của đối phương, bất quá chẳng qua biết tên, không biết đạo thống mạnh bao nhiêu.

Hắn dùng hương hỏa diễn toán, không thể tính tới.

【 Nhân quả này liên quan đến Đại Đạo bản nguyên, không thể diễn toán 】

Đại Đạo bản nguyên.

Vậy xem ra, Thương Sinh Thiên này đến có quan hệ với lực lượng đại đạo xâm lấn Tiên đạo, rất có thể đây là một khâu

trong kế hoạch.

Thương Sinh Thiên rõ ràng mạnh mẽ hơn Kinh Tuyệt rất nhiều, thậm chí mang cho Khương Trường Sinh một loại cảm giác đối mặt với Vĩnh Hằng tộc, đạo thống dạng này tất nhiên sẽ hấp dẫn lực chú ý của Khương Trường Sinh, từ đó coi nhẹ quan sát bên trong Tiên đạo.

Có bên trong có bên ngoài, quả nhiên giỏi tính toán.

Khương Trường Sinh càng ngày càng xác định nắm giữ lực lượng đại đạo là một đám tồn tại cường đại, cũng không phải ý chí Đại Đạo, mà cái gọi là Thương Sinh Thiên này, rất có thể là một thành viên trong đó.

Nói như vậy, các đạo thống cường đại nhất đương thời đều có thể tham gia trong đó.

Trách không được chỉ có Tiên đạo gặp phải dạng nhằm vào như thế, nguyên lai là bọn hắn vì củng cố cách cục hiện tại, cho nên mới nhằm vào Tiên đạo, dù sao Tiên đạo từng là Chúa Tể đạo thống, bọn hắn tự nhiên kiêng kị.

Khương Trường Sinh đột nhiên nghĩ thông suốt hết thảy, hắn đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Đánh một trận với Vĩnh Hằng tộc, cũng không có khiến cho hắn thoải mái, bởi vì Vĩnh Hằng tộc bất tử bất diệt, có thể mượn nhờ lực lượng Vĩnh Hằng cảnh, hắn không dùng hết toàn lực, dùng tốc độ nhanh nhất trấn áp Vĩnh Hằng tộc.

Thương Sinh Thiên thì khác, bọn hắn không có cùng một chút móc nối nào với cảnh giới, Khương Trường Sinh có khả năng đấu một trận thật tốt cùng bọn hắn.

Hi vọng Thương Sinh Thiên có thể làm cho hắn nhiều bạo mấy lần sinh tồn ban thưởng.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, một chỗ khác trong hư không xa xôi, một vầng sáng đang tiến lên, chợt nhìn, tựa như một mảnh bầu trời hoàng hôn, trong ánh sáng có biển mây trùng điệp, chỉ là không có mặt đất ở phía dưới.

Cách gần đó sẽ phát hiện vùng trời này vô cùng bao la, phía dưới Thương Thiên có từng phương thiên địa, bị khí vận nắm

giữ tiến lên, mỗi một phương thiên địa được vô số ngôi sao bao quanh, sáng chói tuyệt mỹ, như là một phương phương vũ trụ.

Vũ trụ, phía dưới Thương Sinh Thiên, nhỏ bé như cát sỏi.

Tại chỗ sâu Thương Thiên, một đầu hỏa điểu to lớn đang tiến lên, trên lưng hỏa điểu có thẳng ba toà bảo tháp, trên đỉnh bảo tháp, tọa lạc cung điện.

Trong đại điện, mây mù phun trào, che đậy mặt đất đại điện, lần lượt từng bóng người rải các ra, mặt tất cả đều hướng về một phương hướng, bọn hắn rất có khí độ Tiên gia, từng người tiên phong đạo cốt, tựa như tiên thần Thiên Đình tụ tập.

Một nam tử người mặc trường bào lông trắng, đầu đội Đế quan ngồi ở bên trên thủ tọa, quanh người có một đầu Thanh Long, Thanh Long này chỉ có hai vuốt chân trước, đầu rồng dán trên mặt đất, đôi mắt buông xuống lộ ra lạnh lùng.

Người này chính là chủ nhân của Thương Sinh Thiên đạo thống, Thương Thiên.

Chủ nhân mỗi một đời đạo thống đều là Thương Thiên, cũng là tồn tại cường đại nhất bên trong Thương Sinh Thiên.

Mặt Thương Thiên không biểu tình, hai đầu lông mày lộ ra ngạo khí chỉ ta độc tôn, giống như có thể nắm giữ hết thảy ở trong tay, không có chuyện gì có thể dẫn tới hứng thú của hắn, hắn chậm rãi mở lời:

- Lần này chiến trận đầu với Tiên đạo, ai muốn ra tay?

Lời vừa nói ra, lúc này có mấy chục thân ảnh đứng ra.

- Để ta tới đi, nghe nói Đại La Kim Tiên rất mạnh, thậm chí có thể quét ngang Vĩnh Hằng Thần Tôn.

- Vẫn để ta tới đi, Vĩnh Hằng Chí Thượng xuất mã, chí ít có sức tự vệ, không thể coi thường Tiên đạo.

- Yên tâm đi, có Thánh Chủ nhìn chằm chằm Đạo Tổ, những người khác của Tiên đạo không đáng chú ý, Hoàng Kinh Tuyệt bất quá là nhi tử của Kinh Tuyệt tôn chủ, yêu nghiệt ra sao,

cũng là hậu bối, hắn đều có thể trở thành cường giả thứ hai Tiên đạo, đủ để thấy thực lực Tiên đạo như thế nào.

- Nhìn chung Tiên đạo trước đó chiến đấu, Đạo Tổ sẽ chỉ một đánh một cùng người mạnh nhất của đạo thống đối phương, cũng sẽ không đối mặt với đạo thống của đối phương.

- Không sai, điểm này, ta vẫn hết sức bội phục Đạo Tổ, Thương Sinh Thiên cũng không phải Tham Nhân mà làm chút động tác nhỏ không ra hồn, chúng ta sẽ đường đường chính chính hạ gục Tiên đạo.

Đối với đại chiến tiếp theo, các cường giả Thương Sinh Thiên đều rất chờ mong.

Trong điện này, tồn tại yếu nhất cũng là Vĩnh Hằng Thần Tôn, hơn nữa òn là Vĩnh Hằng Thần Tôn sống thật lâu, địa vị cao thượng.

Thương Sinh Thiên đã ẩn núp vô số năm, thật vất vả mới có thể khai chiến, bọn hắn tự nhiên hết sức hưng phấn.

Thương Thiên mở lời:

- Đạo Tổ có được thực lực trấn diệt Vĩnh Hằng tộc, nói rõ Tiên đạo đi không phải hệ thống tu hành của Đại Thiên thế giới, đối phó Đại La Kim Tiên, không thể theo lẽ thường đi cân nhắc, nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Chương 1550 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (2)

- Nhớ kỹ, Thương Sinh Thiên muốn làm chính là bền bỉ chiến, không phải nhất cử tiêu diệt Tiên đạo, nếu Đạo Tổ hiện thân, tuyệt đối không thể ra tay với hắn, chỉ có thể để ta tới.

Lúc nhắc đến Đạo Tổ, trong mắt của hắn cuối cùng xuất hiện một tia thần thái.

Đông.

Một tiếng chuông theo ngoài điện truyền đến, tất cả mọi người trên điện cả kinh quay người nhìn lại. .

Thương Thiên híp mắt mắt nhìn đi, nói:

- Thật mau, không hổ là dị số bị Đại Đạo nhằm vào, con ta, đi đối phó hắn đi, đừng tru diệt hắn, để cho hắn trở về nói cho chúng sinh Tiên đạo, Thương Sinh Thiên tới, đây mới là lượng kiếp chân chính của bọn hắn.

Nghe vậy, một nam tử mặc giáp bạc đứng ra, hóa thành một tia ánh bạc rời đi.

Cùng lúc đó.

Phía trước Thương Sinh Thiên, sâu trong bóng tối hiện ra kim quang, một cự phật màu vàng kim đứng trên toà sen bay tới, quanh người hắn, có từng tôn Phật Đà hộ tống, chẳng qua hình thể và khí thế kém xa hắn.

Vạn Phật thủy tổ.

Hắn mang theo Phật Môn đến rồi.

Một màn này bị Khương Trường Sinh thấy.

- Thần thông của Vạn Phật thủy tổ đạo cũng rất tuyệt, có thể mang theo nhiều Phật Đà như thế từ Đại La tiên vực đến trước Thương Sinh Thiên, tựa hồ mượn khí vận của Thiên Đạo, khó lường.

Trong lòng Khương Trường Sinh tán thán, ngộ tính của Vạn Phật thủy tổ một mực rất mạnh, trước kia ổn thỏa thân phận người thứ hai Tiên đạo, chẳng qua sau đó liên tục bị Đạo Côn Luân, Hoàng Kinh Tuyệt vượt qua.

Dựa theo Khương Trường Sinh diễn toán, giá trị hương hỏa của Vạn Phật thủy tổ đã đi đến bốn trăm triệu Thiên Đạo giá trị hương hỏa, luận thực lực chân thật, chưa hẳn không thể đọ sức cùng Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Sau khi Phật Môn hành động, các Đại La giáo phái khác cũng bắt đầu hành động, Tiên đạo đã xưa đâu bằng nay, đối mặt địch tập đã không còn bị động phòng thủ, mặc dù Thương Sinh Thiên cách Tiên đạo còn rất xa xôi, nhưng các Đại La giáo phái cũng có thể sớm phát giác.

Diệp Tầm Địch đang tu hành bên dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ định thần nhìn lại, thấy bên trong Đại La tiên vực có vô số

thân ảnh bay ra, hình thành một đầu hồng lưu trùng trùng điệp điệp, cực kỳ hùng vĩ.

Diệp Tầm Địch theo hướng kia nhìn lại, nhìn thấy Thương Sinh Thiên.

- Hừ, hài hước, cho rằng chúng ta đang ở lượng kiếp thì có thể thừa lúc vắng mà vào?

Diệp Tầm Địch khinh thường cười một tiếng, sau đó nhấc tay khẽ vẫy, kéo Vô Tự Hống vào trong ngực, thả người vọt lên, tan biến ở phần cuối hư không.

Hắn cũng muốn đi tham chiến.

Thương Sinh Thiên đột kích, tin tức cấp tốc truyền ra trong vòng tầng Đại La, các Đại La lại dẫn đầu giáo phái của mỗi người hành động, giờ khắc này, chúng giáo phái Tiên đạo vậy mà buông xuống cừu hận do lượng kiếp thành lập, nhất trí đối ngoại.

Sở dĩ có thể làm được như thế, Thần Du đại thiên địa làm ra tác dụng then chốt, Bạch Kỳ cùng bọn thủ hạ của nàng không ngừng du lịch bên trong Thần Du đại thiên địa, nhắc nhở các đại giáo phái, lực lượng đại đạo lúc nào cũng có thể xâm lấn, một khi Tiên đạo bị diệt, tranh đấu của bọn hắn đều thành phù vân.

Được đám người Bạch Kỳ không ngừng nhắc nhở, các phương giáo phái từ đầu đến cuối không có quên Đại Đạo tồn tại, bây giờ quan sát, nghe nói đạo thống mạnh mẽ đột kích, phản ứng của bọn hắn tự nhiên cấp tốc.

Khương Trường Sinh không có ra tay, chuẩn bị nhìn một chút.

Hắn có thể cảm nhận được ý tứ của Thương Sinh Thiên chủ nhân, đối phương mặc dù muốn đối địch với Tiên đạo nhưng chiến ý cũng không có mạnh như vậy, đoán chừng giống như hắn, đều muốn thử xem lực lượng của đạo thống, chủ nhân như bọn hắn đều sẽ không tùy tiện ra tay.

Vừa hay, Tiên đạo cũng nên cần áp lực.

Sau khi kiếp nạn của Vĩnh Hằng tộc kết thúc, Tiên đạo cao tốc phát triển, tâm thái của Tu Tiên giả cũng đang chuyển biến, tự

cho đã là bá chủ của Đại Thiên thế giới, dù sao bọn hắn bình thường hết sức khó gặp được đạo thống dám trêu chọc Tiên đạo, thật tình không biết, không phải Tiên đạo quá mạnh, chẳng qua Đại Thiên thế giới quá lớn, lớn đến bọn hắn không tưởng tượng nổi.

- Ta cảm nhận được khí tức của Đại Đạo Tuyệt Đỉnh.

Một tiếng nói truyền tới từ phía bên cạnh, chỉ thấy Mộ Linh Lạc đi vào bên cạnh hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Có thể là đến từ phương đạo thống kia?

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Cụ thể là ai, ta không rõ ràng, nhưng trước đó lúc Đại Đạo Tuyệt Đỉnh dẫn dắt ta, mang đến cho ta là loại cảm giác này.

- Xem ra đạo thống này có quan hệ với Đại Đạo.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, cũng không có kinh ngạc.

Mộ Linh Lạc nói:

- Bọn hắn mạnh hơn chúng ta, bọn hắn tham gia có thể gián đoạn lượng kiếp hay không?

- Như thế nào, yên tâm đi, thời điểm này, một trận chiến chết chín thành sinh linh, Tiên đạo lượng kiếp vẫn có thể kéo dài.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói, hắn cũng sẽ không để cho Tiên đạo có thương vong lớn như vậy.

Hai người bắt đầu quan chiến, Phật Môn cùng Thương Sinh Thiên đã đại chiến.

Phật Môn có một vị Đại La Kim Tiên, một trăm vị Đại La Thần Tướng, số lượng Đại La Siêu Thoát qua bốn trăm, tới tất cả đều là Đại La, bọn hắn thi triển thần thông, còn bày trận, gánh vác tồn tại cường đại của Thương Sinh Thiên tiến công.

Đó là một vị tồn tại vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Vạn Phật thủy tổ kiềm chế vị Vĩnh Hằng Chí Thượng này, các Phật khác bày trận phối hợp tác chiến, tình hình chiến đấu rất kịch liệt.

Thấy thế, Thương Sinh Thiên phái ra một vị Vĩnh Hằng Chí Thượng, Khương Trường Sinh xác định Thương Sinh Thiên muốn đánh bền bỉ chiến, đoán chừng là muốn một mực kiềm chế sự chú ý của hắn, thuận tiện để lực lượng đại đạo làm loạn bên trong Tiên đạo.

- Vĩnh Hằng Chí Thượng à, xem ra nên bồi dưỡng một tôn Thiên Đạo Thánh cảnh quét ngang Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn còn chưa vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, dẫn đến các hậu bối không thể đi đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng nếu mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo, đi đến mức độ nửa bước Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đủ để quét ngang Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Hắn bắt đầu suy nghĩ nên lựa chọn người nào.

Lúc này, một thân ảnh xâm nhập vào trong tầm mắt của hắn.

Chương 1551 - Gặp gỡ Tiên đạo (1)

Bắc Đẩu chân nhân.

Dưới cái nhìn nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, Bắc Đẩu chân nhân đang ở trong Bắc Môn giáo đại trận tích súc lực lượng chu thiên tinh thần, khí tức của hắn đang điên cuồng tăng lên.

Nhìn xem Bắc Đẩu chân nhân, trong lòng Khương Trường Sinh hơi xúc động.

Bắc Đẩu chân nhân đã từng phong quang, đứng hàng Thái Sơ Cửu Thánh, chẳng qua hắn vô luận ở thời kì nào, luôn có người hắn ép một đầu, dẫn đến uy danh của hắn không bằng Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Khương Nghĩa, Kiếm Thần, Hoàng Kinh Tuyệt các tồn tại, nhưng vô luận ở thời đại nào, thực lực Bắc Đẩu chân nhân một mực có thể xếp hạng năm vị trí đầu của Tiên đạo.

- Mượn sao trời dẫn ra khí vận Thiên Đạo, biện pháp rất tốt.

Khương Trường Sinh mở miệng tán thán, Mộ Linh Lạc nghe nói không khỏi tò mò, theo hắn tiến hành thôi diễn, ánh mắt cũng rơi vào Bắc Đấu giáo.

Trong khi Đại La giáo phái của hắn dốc toàn bộ lực lượng, Bắc Đấu giáo còn đang ở trong đạo trường của mình kết trận súc thế, khí thế kinh người.

- Bắc Đấu chân nhân xác thực có một trái tim thuần túy tu tiên, nhìn hắn điệu bộ này, là chuẩn bị cho Thương Sinh Thiên một kích trầm trọng?

Mộ Linh Lạc nhíu mày nói, nàng mặc dù rất ít tiếp xúc với các Đại La, nhưng có Bạch Kỳ, nhận biết của nàng về Tiên đạo một mực đổi mới, mà Bắc Đấu chân nhân là số ít một trong Đại La được Bạch Kỳ tán dương.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy thì xem hắn có thể có biểu hiện như thế nào.

Trong lúc hai người nhìn soi mói, biển mây trên Bắc Đấu giáo, Thiên đạo phun trào linh khí, Thiên Đạo khí vận buông xuống, hình thành gió lốc thanh thế thật lớn, lôi vân cuồn cuộn trên trời, cực kỳ đè nén.

Ở trong gió lốc, Bắc Đấu chân nhân một bộ thanh y đứng vững, tay phải hắn nắm trường kiếm, lưỡi kiếm dọc ở trước mặt, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Dưới Thiên Đạo, người mạnh nhất Kiếm đạo được công nhận là Kiếm Thần, nhưng Kiếm đạo của Bắc Đấu chân nhân cũng không có yếu quá nhiều, trên thực tế, Bắc Đấu chân nhân là người tu đạo toàn diện nhất, các đạo đều có lĩnh hội, tựa như hiện tại, hắn dùng Kiếm đạo dẫn động lực lượng Đại Đạo bản thân, pháp lực cùng với khí vận, lại mượn trợ giúp từ đại trận do bọn đồ tử đồ tôn thi triển, khí thế của hắn liên tiếp đề cao, thế không thể đỡ.

Bầu trời Đại La tiên vực đều bởi vì khí thế của hắn sinh ra dị tượng, lôi vân quay cuồng trên trời, giống như tận thế đột kích.

Ánh mắt Bắc Đấu chân nhân đầy sắc bén, nhìn chằm chằm vào chiến trường ở thiên ngoại, theo hắn nhìn soi mói, Tiên đạo đã

cùng Thương Sinh Thiên đại chiến, nương theo lấy càng ngày càng nhiều Đại La giáo phái chạy tới, Thương Sinh Thiên không thể không phái ra càng nhiều cường giả tham chiến, phạm vi chiến tranh kéo dài, thậm chí bao hàm thời không.

- Đạo thống thật cường đại …

Bắc Đấu chân nhân thầm suy nghĩ, trước mắt Thương Sinh Thiên phái ra cường giả, tất cả đều mạnh hơn hắn, ít nhất hắn dựa vào chính mình, là hiện không ra khí thế như vậy.

Thương Sinh Thiên mạnh mẽ cũng không có khiến cho hắn nhụt chí, ngược lại hết sức phấn chấn.

Ở trong Tiên đạo, hắn rất khó dùng hết toàn lực chiến đấu, so với yếu hơn hắn, hắn không đành lòng hạ sát thủ, mạnh hơn hắn, hắn lại không thể vạch mặt, cho nên Thương Sinh Thiên xuất hiện, hắn rất cao hứng.

- Sư phụ, chúng ta sắp không chịu được nữa.

Giọng nói của một đệ tử truyền đến, âm thanh đều đang run rẩy.

Tất cả Đại La, Tiên Đế của Bắc Đấu giáo đều tụ tập tại đây, các thế hệ đại năng hợp lực đều sắp không chịu đựng nổi nữa, đủ để thấy cỗ lực lượng này khủng bố đến mức nào. Bắc Đấu chân nhân chậm rãi mở miệng nói:

- Tốt, dừng ở đây đi.

Tay phải hắn cầm kiếm, nhẹ nhàng vung lên, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, trong chốc lát, thiên uy giữa thiên địa không còn sót lại chút gì, sóng gió bừa bãi tàn phá bầu trời nhanh chóng tản ra, cả người hắn thoạt nhìn không có biến hóa gì, chẳng qua ánh mắt trở nên càng thêm có thần, trong hai con ngươi giống như cất giấu vũ trụ mênh mông, hắn hư không biến mất tại chỗ.

Theo Khương Trường Sinh diễn toán, giá trị hương hỏa của Bắc Đấu chân nhân không ngờ lại tạm thời tăng đến bảy ngàn tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đã đột phá cực hạn của Vĩnh Hằng Thần Tôn.

Hết sức khoa trương.

Mặc dù không phải tăng trưởng gấp bội, nhưng đối với cảnh giới cao mà nói, tốc độ tăng kiểu này quả thật không hợp thói thường.

Dù sao, đơn vị Thiên Đạo giá trị hương hỏa đại biểu cho một trăm triệu ức giá trị hương hỏa.

Bất quá, Bắc Đấu chân nhân mạnh hơn, cũng là cường độ tạm thời, mà trong Thương Sinh Thiên có không ít tồn tại Vĩnh Hằng Chí Thượng, vượt qua một tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, hai tay đều đếm không hết.

Sức sáng tạo của Bắc Đấu chân nhân ngược lại để Khương Trường Sinh tính vào Thiên Đạo Thánh cảnh, chuẩn bị tuyển người làm thành viên.

Lượng kiếp sẽ bồi dưỡng được Thiên Đạo Thánh cảnh, nhưng đó là ban thưởng cho người chung kết lượng kiếp, hiện tại, hắn chuẩn bị tự mình bồi dưỡng một Thiên Đạo Thánh cảnh, dùng cái này chống lại Thương Sinh Thiên.

Vị Thiên Đạo Thánh cảnh này nhất định phải là Đại La Kim Tiên, không phải cho dù dùng năng lực của Khương Trường Sinh, cũng không có khả năng cưỡng ép đề bạt Đại La Thần Tướng đến Thiên Đạo Thánh cảnh.

Chẳng qua, trong lòng tồn tại đi đến Đại La Kim Tiên dù sao cũng hơi có ngạo khí, hắn cũng không thể cưỡng ép tuyển người.

Oanh.

Một nam tử mang giáp bạc bị đánh bay, hắn ổn định thân hình, nhìn về phía vết rách trên giáp ngực, bộ mặt của hắn trong nháy mắt vặn vẹo.

Hắn là Vĩnh Hằng Chí Thượng, lại bị một Đại La Kim Tiên đánh bị thương.

Hắn nhìn hằm hằm, chỉ thấy Khương Nghĩa cầm trong tay thần thương, lần nữa đánh tới.

- Đáng chết!

Ngân giáp nam tử nổi giận, gầm thét một tiếng, lần nữa lao thẳng đến Khương Nghĩa.

Trước khi tham dự chiến đấu, Thương Sinh Thiên đều coi Đại La Kim Tiên tương đương với Vĩnh Hằng Thần Tôn, nhưng không ngờ có Đại La Kim Tiên lại có thể chiến Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Không chỉ Khương Nghĩa một người có chiến lực như vậy, hơn mười vị Đại La Kim Tiên đều có chiến lực như vậy, pháp bảo, thần thông của Tiên đạo gia trì cực lớn cho chiến lực, Thương Sinh Thiên một phương cũng đang mượn trận chiến này thu thập tình báo về Tiên đạo.

Chương 1552 - Gặp gỡ Tiên đạo (2)

Trong cung điện kia, tiếng nghị luận không ngừng.

Thương Thiên mặt không biểu tình, chẳng qua hắn ánh mắt một mực đang biến hóa vi diệu.

Mặc dù Thương Sinh Thiên trước mắt chẳng qua là thăm dò, cũng không có làm thật, nhưng dù cho như thế, Tiên đạo biểu hiện ra tiềm lực cũng làm bọn hắn kinh ngạc.

- Đại La Kim Tiên xác thực khó lường, không thể lại bỏ mặc Tiên đạo trưởng thành tiếp.

- Ta lại sinh ra hứng thú đối với Tiên đạo.

- Bất quá chúng ta còn phải đợi bao lâu? Tiềm lực của Tiên đạo xác thực ly kỳ, nhưng nếu như chỉ có thực lực trước mắt đến xem, không chịu nổi một kích.

- Ngươi gấp cái gì? Ngươi muốn thử xem Đạo Tổ mạnh mẽ?

- Đừng quên mục đích của chúng ta, cứ như vậy tiêu hao đi, vừa hay để đám hậu bối hiểu về Tiên đạo một chút.

Thương Thiên không có mở miệng, trận chiến tranh này cứ như vậy một mực tiêu hao.

Đại La Kim Tiên của Tiên đạo có hạn, khi sức chiến đấu hai bên ngang hàng, Thương Sinh Thiên không có lại điều động lực lượng, đánh lấy đánh lấy, một phương Tiên đạo cũng đã nhận ra dụng ý của Thương Sinh Thiên.

Cái này khiến Tiên đạo một phương rất biệt khuất, có loại cảm giác bị trêu đùa, vũ nhục.

Nhưng bọn hắn cũng không thể ngưng chiến, Thương Sinh Thiên một mực đang tiến lên, nếu bọn hắn lui, Thương Sinh Thiên tất nhiên sẽ giết tới Đại La tiên vực.

Cứ như vậy.

Các Đại La quyết chiến ngàn năm, Thương Sinh Thiên vững bước tiến lên, mang đến áp lực cho Tiên đạo thực lớn, các phương giáo phái rút về toàn bộ đệ tử phía dưới Đại La, chỉ lưu Đại La chống lại.

Khi các Đại La đang ngăn cản Thương Sinh Thiên, lượng kiếp trong Tiên đạo vẫn đang kéo dài, đối kháng với Thương Sinh Thiên, đó là chuyện của Đại La, Tu Tiên giả phía dưới Đại La sao mà nhiều, nhiều vô số kể, bọn hắn vẫn có thể gánh vác trách nhiệm thôi động lượng kiếp.

Trong ngàn năm ngắn ngủi, Đại La tiên vực đã sinh ra mười vị Đại La Siêu Thoát, có rất nhiều bế quan lâu dài, hậu tích bạc phát, nhất cử đột phá, cũng có rất nhiều đốn ngộ trong tuyệt cảnh.

Lượng kiếp sẽ mang đến thương vong to lớn, để thiên địa sinh khí giảm mạnh, nhưng trong lượng kiếp, tốc độ Tu Tiên giả tiến bộ vượt xa thời kỳ hòa bình, khí vận Thiên Đạo đang tăng lên, một vị Tiên Đế mang tới khí vận vượt qua trăm tỷ phàm linh.

Trong Tử Tiêu cung.

- Cứ tiếp thục hao tổn thì không tốt?

Mộ Linh Lạc lưỡng lự hỏi.

Ngàn năm trôi qua, những Đại La đó cũng không có đạt được đột phá, dù sao cảnh giới Đại La mong muốn lại đột phá, cũng không phải dựa vào chiến đấu là được, huống chi bọn hắn một mực ở hạ phong.

Vô luận các Đại La của Tiên đạo bộc phát ra năng lực như thế nào, Thương Sinh Thiên thủy chung có thể điều động cường

giả Vĩnh Hằng cảnh tham chiến, vững vàng ép Tiên đạo một đầu.

Chiến ngàn năm, Tiên đạo cũng không rõ ràng Thương Sinh Thiên có bao nhiêu Vĩnh Hằng cảnh, giống như vô cùng vô tận.

Mỗi khi các Đại La cảm thấy vô lực sẽ nghĩ tới Đạo Tổ, Đạo Tổ lúc trước đối mặt Vĩnh Hằng tộc, mười vạn Vĩnh Hằng cảnh đều không đủ một chưởng của Đạo Tổ vỗ giết.

Nhờ có chiến tích khủng bố của Đạo Tổ làm lực lượng, các Đại La Tiên đạo mới có thể ổn định đạo tâm.

- Đúng như thế, Thương Sinh Thiên có thể nhịn, cũng nằm ngoài dự liệu của ta, đã như vậy, ta cũng nên cho bọn hắn một cảnh cáo.

Khương Trường Sinh mở miệng đáp, hắn vốn muốn lấy Thương Sinh Thiên làm đá mài đao cho Tiên đạo, nhưng Thương Sinh Thiên cũng có ý tưởng như vậy, hai bên giằng co như vậy, đã mất đi ý nghĩa.

Đáng nhắc tới chính là, từ khi Thương Sinh Thiên đột kích, lực lượng đại đạo ở bên trong Tiên đạo trở nên sinh động, càng ngày càng nhiều tín đồ bị lực lượng đại đạo mê hoặc, các cảnh giới đều có.

Ánh mắt Mộ Linh Lạc sáng lên, hỏi:

- Chàng muốn cảnh cáo thế nào?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Lấy đạo của người trả lại cho người, bọn hắn không thích chậm rãi tiến lên à, ta đây cũng đi tới.

Vừa dứt lời, một phân thân xuất hiện bên cạnh hắn.

Nhìn thấy phân thân xuất hiện, Mộ Linh Lạc bắt đầu chờ mong tình hình chiến đấu biến hóa tiếp theo.

Phân thân hư không biến mất.

Cơ hồ trong nháy mắt, hắn buông xuống hư không, tay phải vung lên, dịch chuyển hết thảy cường giả Vĩnh Hằng cảnh của

Thương Sinh Thiên.

Hắn xuất thủ quá nhanh, nhanh đến các cường giả Vĩnh Hằng cảnh đều không kịp phản ứng, các Đại La Tiên đạo cũng giống như thế, khi ánh mắt hai bên rơi ở trên người hắn, sĩ khí đột nhiên thay đổi.

Sĩ khí Tiên đạo tăng mạnh, Thương Sinh Thiên một phương thì lui nhanh, rời xa phân thân của Khương Trường Sinh.

- Các ngươi trở về đi.

Khương Trường Sinh vứt xuống nói lời này, từng bước đi tới Thương Sinh Thiên.

- Đạo Tổ, nhanh như thế đã kiềm chế không được sao?

Một đạo âm thanh lạnh như băng vang lên từ bên trong Thương Sinh Thiên, chính là giọng nói của Thương Thiên.

Khương Trường Sinh không có trả lời, từng bước một đi về phía Thương Sinh Thiên, mỗi khi hắn bước ra một bước, những cường giả Vĩnh Hằng cảnh kia phải lui về sau một một khoảng cách, sợ bị hắn để mắt tới.

Các Đại La thấy một màn này, uất khí trong lòng bị quét hết sạch.

Công thủ thay đổi.

Nhìn thấy Đạo Tổ không có trả lời, Thương Thiên nhíu mày, không rõ Đạo Tổ là thái độ gì, nếu như thẹn quá hoá giận, trực tiếp động thủ là được.

Thương Thiên mặc dù ngồi ở chỗ sâu trong Thương Sinh Thiên, lại có thể cảm nhận được cảm giác áp bách của Khương Trường Sinh.

Loại cảm giác áp bách này cũng không phải bá đạo, khí thế trực quan, mà là một loại cảm giác áp bách vào trong lòng.

Lúc Khương Trường Sinh đại chiến Vĩnh Hằng tộc, Thương Thiên từng nhìn trộm qua, nhưng đó là góc độ của người đứng xem, cảm thụ hoàn toàn khác biệt hiện tại.

- Hừ, vậy thì gặp gỡ ngươi, Tiên đạo.

Thương Thiên hừ lạnh một tiếng, đi theo thân đến, tất cả mọi người trên đại điện nhìn về phía hắn, vừa chờ mong, lại có chút thấp thỏm.

Đây chính là Tiên đạo Đạo Tổ.

Cường giả vô địch đương đại.

Thương Thiên của bọn hắn cũng đi ra một con đường vô địch, chẳng qua là thuộc về thời đại khác nhau thôi.

Chương 1553 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (1)

Theo Thương Thiên đứng dậy, toàn bộ bầu trời Thương Sinh Thiên vì đó đổi màu, dưới cái nhìn soi mói của Tiên đạo một phương, tựa như trời đang hoàng hôn biến thành trời đầy lôi âm, cực kỳ đè nén.

Giờ phút này, phân thân của Khương Trường Sinh còn đang tiến lên.

Các cường giả Vĩnh Hằng cảnh của Thương Sinh Thiên không ngừng lùi lại, đối mặt với Đạo Tổ, bọn hắn không dám ra tay, nhưng cũng không dám trực tiếp chạy trốn, dù sao phía sau chính là đạo thống, vô số sinh linh đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Phân thân Khương Trường Sinh duy trì hình tượng của hắn, thần quang che đậy khuôn mặt, để cho người ta thấy không rõ thần sắc của hắn, đúng là như thế, hắn yên lặng tiến lên mới mang đến cho Thương Sinh Thiên cảm giác áp bách vô hạn.

Nghe truyền thuyết của Đạo Tổ, cùng đối mặt với Đạo Tổ, hoàn toàn là hai cảm thụ.

Phân thân Khương Trường Sinh cố ý tán ra uy áp, chỉ nhằm vào Thương Sinh Thiên, cho nên các Vĩnh Hằng cảnh mới khẩn trương như thế.

Tiên đạo một phương cũng không có lập tức rời khỏi, mặc dù Đạo Tổ lên tiếng để bọn hắn rút lui, nhưng bọn hắn vẫn muốn nhìn xem Đạo Tổ bộc phát thần uy.

Ngàn năm quyết chiến, để bọn hắn ý thức được Tiên đạo và Thương Sinh Thiên có chênh lệch rất cách xa, nhưng đây

chẳng là đạo thống thôi.

Bọn hắn tin tưởng vững chắc, Đạo Tổ nhất định vô địch.

Chỉ thấy phía trên Thương Sinh Thiên xen lẫn lôi điện, dần dần ngưng tụ thành một thân ảnh vĩ ngạn, chính là dáng người của Thương Thiên.

Thương Sinh Thiên vô biên vô tận đang ở dưới chân lôi ảnh của Thương Thiên cũng lộ ra nhỏ bé, Tiên đạo một phương ở cách xa đó, các Đại La đều phải ngửa đầu nhìn lại.

Nếu như Đại Thiên thế giới có Chúa Tể, đây chính là dáng người của Chúa Tể.

Phân thân của Khương Trường Sinh ở trước mặt lôi ảnh của Thương Thiên, sao mà nhỏ bé, bằng vào mắt trần, rất dễ dàng không chú ý hắn.

- Tiên đạo Đạo Tổ, ra tay đi!

Âm thanh của Thương Thiên vang lên, vô cùng uy nghiêm, giống như Đại Đạo đang giận dữ mắng mỏ ngàn tỉ vũ trụ, dù các Đại La Kim Tiên ở phương xa cũng nghe được, đạo tâm không khỏi run lên.

Phân thân Khương Trường Sinh thả người vọt lên, bay tới độ cao có thể đối mặt với Thương Thiên, vô số lôi đình xen lẫn, khuôn mặt của Thương Thiên càng ngày càng rõ ràng, hai mắt hắn đã hoàn toàn hiển hóa ra ngoài, trong lạnh lùng mơ hồ lộ ra một tia chiến ý.

Đạo Niệm chủ nhân.

Khương Trường Sinh ở Tử Tiêu cung phía xa đã đoán được tu vi của đối phương.

Trên người đối phương mang theo Đại Đạo bản nguyên, không thể bị hệ thống diễn toán, nhưng bây giờ mặt đối mặt, Khương Trường Sinh đã có thể cảm nhận được đối phương mạnh mẽ.

Rất mạnh.

Nhưng còn chưa đủ.

Phân thân Khương Trường Sinh nhấc chưởng vỗ tới, động tác không tính nhanh, Thương Thiên cũng huy chưởng, hai bên đều muốn quang minh chính đại đánh tan lẫn nhau, dù sao đạo thống của bọn họ đều đang nhìn.

Ở trước mặt Thương Thiên, khí thế của Khương Trường Sinh cực kỳ bé nhỏ, nhưng theo hắn đánh ra một chưởng, trong hư không phía trước nháy mắt phá toái, khiến cho Thương Sinh Thiên vặn vẹo, như mặt hồ nổi lên gợn sóng.

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Một chưởng này, phân thân dùng toàn lực đánh ra, cũng không sợ trực tiếp hủy diệt Thương Sinh Thiên, hắn tin tưởng Thương Thiên có thể che chở đạo thống của mình, nhưng có thể để cho toàn thân mình trở rahay không, vậy cũng không nhất định.

Thương Thiên cự chưởng đánh về phía Khương Trường Sinh, lôi điện to lớn mang theo khí thế hủy diệt hết thảy buông xuống, ánh chớp cực hạn để các cường giả Vĩnh Hằng cảnh, Đại La, tất cả đều mất đi giác quan, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cảm giác được.

Hai cỗ lực lượng chí cường đụng vào nhau, trong nháy mắt, dùng hai người làm trung tâm, mấy chục phương hư không lĩnh vực trực tiếp yên diệt.

Thương Sinh Thiên, yên diệt.

Các Đại La của Tiên đạo đều biến thành tro bụi.

Phân thân của Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, hắn cùng Thương Thiên đi vào trong không gian hoàn toàn trắng bệch, Thương Thiên đã không có vĩ ngạn như trước đó, thân hình thoạt nhìn không sai biệt lắm với Khương Trường Sinh, hai người liếc nhau, đột nhiên lao thẳng tới nhau.

Trong không gian tái nhợt vô biên vô tận, trừ bọn họ, không có thứ gì khác vật tồn, bọn hắn không chút kiêng kỵ chiến đấu, Khương Trường Sinh không ngừng thi triển thần thông, Thương Thiên thao túng lực lượng bản nguyên Lôi Chi Đại Đạo cùng hắn kịch đấu, lại không phân cao thấp.

- Thì ra là hắn.

Bản tôn Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn nghĩ tới hình ảnh Chư Thiên Đại Đạo Thụ Đại Đạo soi chiếu trước đó, tồn tại thần bí cùng hắn giao chiến thì ra là Thương Thiên.

Ngay sau đó trong chớp nhoáng, vạn sự vạn vật đều đã đình trệ, Mộ Linh Lạc bên cạnh hắn không nhúc nhích, ngay cả mí mắt tự nhiên không có nháy lần này.

Đây là chỗ cường đại của Đạo Niệm chủ nhân.

Một ý niệm, đủ để chúng sinh đình trệ.

Chỉ có Đạo Niệm chủ nhân mới không bị ảnh hưởng.

Không chỉ một niệm để hết thảy đình trệ, thậm chí còn có thể làm cho lực lượng trong phạm vi bao trùm hết thảy đổ về.

Khương Trường Sinh cùng Thương Thiên đối chưởng hủy diệt hai phương đạo thống, nhưng bọn hắn đều có thể thay đổi hết thảy, để những thứ bị hủy diệt lần nữa khôi phục.

Sự vật mà Đại Thiên Tru Diệt Chưởng hủy diệt không thể khôi phục, cũng may Đại Thiên Tru Diệt Chưởng của Khương Trường Sinh hoàn toàn đánh vào trên người của Thương Thiên, những lực phá hoại ảnh hưởng đến hư không lĩnh vực thì lại đến từ Thương Thiên, có thể khôi phục.

Sau vô số lần giao thủ sau, hai người kết thúc chiến đấu.

Phân thân Khương Trường Sinh cố ý lưu thủ, Thương Thiên trong nháy mắt để ý tới, lập tức vận dụng đạo niệm, khôi phục hết thảy trước đó bị hủy diệt.

Các cường giả Vĩnh Hằng cảnh, Đại La lúc đầu đã tan biến lại xuất hiện tại trong hư không, hư không cũng đang cấp tốc khôi phục.

Bọn hắn cũng không biết mình đã chết qua, chẳng qua bị Đại Đạo cường quang lung lay một chút.

Đợi ánh mắt của bọn họ khôi phục, định thần nhìn lại, lôi ảnh vĩ ngạn của Thương Thiên đã tan biến, bản tôn hắn đứng ở phía trước Đạo Tổ, hai người cách xa nhau rất xa, nhưng đối với thực lực bọn hắn mà nói, đây cũng như đang mặt đối mặt.

Thương Thiên thoạt nhìn vẫn thong dong như cũ, bá khí, chẳng qua là hai tay trong tay áo hắn đang run rẩy.

Chương 1554 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (2)

Hắn bại!

Bị bại hết sức triệt để.

- Đây chính là lực lượng tru diệt Vĩnh Hằng tộc sao, đến tột cùng là lực lượng có thể hủy diệt đại đạo? Không đúng, càng thêm đáng sợ…

Thương Thiên chăm chú nhìn Đạo Tổ, trong lòng sinh ra một cỗ ý niệm sợ hãi.

- Trở về đi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, ngữ khí đầy đạm mạc.

Chúng sinh Thương Sinh Thiên nghe được lời này cảm thấy đầy ngạc nhiên, các Đại La của Tiên đạo thì phấn chấn.

Thương Thiên hít sâu một hơi, nói:

- Đạo Tổ quả nhiên danh bất hư truyền, ngươi, xác thực có tư cách cùng Đại Đạo tranh phong.

Dứt lời, hắn quay người, dùng ý chí bản thân thao túng Thương Sinh Thiên rút lui, vẻ mặt hết thảy cường giả Vĩnh Hằng cảnh xuất chiến u ám, lùi lại theo.

Giờ khắc này, vô luận tồn tại kiêu ngạo ra sao, nghe được lời Thương Thiên đều hiểu rõ một chút.

Đó chính là Thương Thiên của bọn họ bại.

Bị bại triệt để.

Khương Trường Sinh không có rời khỏi, mà đứng ở chỗ cũ đưa mắt nhìn bọn hắn rời khỏi.

Thương Thiên thừa nhận Đại Thiên Tru Diệt Chưởng của hắn, nhìn như không sao, kì thực thân thể, linh hồn đều bị hủy diệt một bộ phận, mà lại là thương thế không thể nghịch chuyển, một trận chiến này, đủ để cho thực lực Thương Thiên giảm xuống, vĩnh viễn không có khả năng lại tiến vào.

Các Đại La của Tiên đạo dồn dập hướng Đạo Tổ hành lễ, sau đó quay người trở về Tiên đạo, mỗi một vị Đại La đều hết sức xúc động.

Trong lòng Đạo Côn Luân tràn ngập vô hạn hướng tới, hắn khi nào mới có thể đạt đến trình độ cường đại như lão sư?

Tiêu Hòa nương nương lại có chút bao la mờ mịt, nàng thật có thể cùng hắn đi chung đến phần cuối Đại Đạo sao?

Khương Nghĩa thì đang dư vị một chưởng lúc trước kia, trực giác nói cho hắn biết, trong nháy mắt hắn mất đi giác quan, phát sinh rất nhiều chuyện đáng sợ.

Bắc Đấu chân nhân suy nghĩ đến Thiên Đạo, hắn lúc trước mượn lực lượng khí vận của Thiên Đạo, nếu như lực lượng Thiên Đạo mênh mông kia thuộc về Đạo Tổ, vậy nếu như hắn tiến một bước khai phá trận pháp, có thể dẫn xuất một chưởng vừa rồi kia hay không?

Đám người Kiếm Thần, Diệp Tầm Địch, Cơ Võ Quân thì nghĩ tới, năm đó lúc ở Long Khởi quan, ai có thể nghĩ tới bọn hắn sẽ tùy tùng Đạo Tổ đi tới nơi này.

Các Đại La đều có tâm tư, mắt thấy trận chiến này, tâm tình của bọn hắn đều hết sức xúc động, có chờ mong càng lớn về Tiên đạo Thánh cảnh.

Nhưng tâm tình của bọn hắn đều không giống một người, đó chính là Mộ Linh Lạc.

- Chàng dùng phân thân đã hạ gục hắn rồi?

Mộ Linh Lạc nỗ lực bình phục tâm tình, nhịn không được hỏi.

Nàng đã lĩnh hội lực lượng bên ngoài Đại Thiên thế giới, nguồn gốc từ Thương Tứ trước đó cứu, tồn tại vĩnh hằng bất tử bất diệt kia.

Chính là bởi vì con đường nàng đi đã nghiêng về hướng Đại Thiên thế giới, cho nên cảm thụ của nàng càng sâu, lúc trước phân thân của Khương Trường Sinh và Thương Thiên ra một chưởng kia, để cho nàng chết qua một lần, không chỉ là nàng, hết thảy nhận biết của nàng đều bị hủy diệt.

Cảm giác này rất khó nói rõ ràng, nhưng nàng dám khẳng định, nhất định như thế.

Điều này nói rõ Thương Thiên mạnh mẽ đã đi đến mức nàng không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng chính là nhân vật khủng bố như vậy, lại bị Khương Trường Sinh dùng phân thân hạ gục.

Cái này…

Mặc dù là người làm bạn Khương Trường Sinh thời gian dài nhất, Mộ Linh Lạc cũng chấn động theo, thậm chí không thể nào hiểu được.

Đều ở trong Tử Tiêu cung ngộ đạo, tốc độ đột phá của hắn thế nào khoa trương như thế?

Chẳng lẽ ngộ tính chênh lệch còn muốn lớn hơn nàng tưởng tượng?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chẳng qua là hạ gục, đánh bại hắn thôi, không thể không thừa nhận, thực lực của chủ nhân Thương Sinh Thiên xác thực mạnh mẽ, ta muốn tru diệt hắn, rất khó, đây là tồn tại phía trên Vĩnh Hằng cảnh, Đạo Niệm chủ nhân, một ý niệm, vạn sự tùy tâm.

Đạo Niệm chủ nhân?

Mộ Linh Lạc đọc thầm cái tên này, nhưng nàng vẫn không cách nào đi ra từ trong rung động.

Nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đạo Niệm chủ nhân thật là đối thủ của chàng sao?

Lấy sự hiểu biết của nàng về thực lực của Khương Trường Sinh, hắn chắc chắn có giữ lại.

Khương Trường Sinh cười không nói, hắn một lần nữa ngồi vào Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Lúc trước, mặc dù là thân đang chiến đấu, nhưng hắn cũng nhìn thấy thứ mới lạ, lần đầu tiên hiểu được năng lực của Đạo Niệm chủ nhân, cái này gợi ý hắn rất nhiều.

Hắn đã bắt đầu suy nghĩ con đường phía trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một lát sau.

Khi Mộ Linh Lạc vừa bình phục xong tâm tình, chuẩn bị tu luyện, trước mắt Khương Trường Sinh hiện ra một dòng thông báo:

【 Tiên tuế năm 30699653, chủ nhân Thương Sinh Thiên - Thương Thiên đột kích, ngươi thành công sinh tồn sau khi nhận công kích của hắn, vượt qua một trường kiếp nạn, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo Nguyên linh vật ‘Bản Nguyên Chi Hỏa ‘ 】

Lại là Đạo Nguyên linh vật.

Lần trước là Bản Nguyên Chi Lôi, lần này là Bản Nguyên Chi Hỏa.

Khương Trường Sinh lúc này quyết định, vẫn dung hợp Bản Nguyên Chi Hỏa vào Thiên Đạo, cổ vũ lực lượng của Thiên Đạo.

Nghiệp lực xứng đôi với lửa, cũng càng có thể tra tấn người có nghiệp lực to lớn, xưng là Nghiệp Hỏa.

Sát nghiệp quá nhiều, Nghiệp Hỏa quấn thân, cũng xem như cảnh cáo chúng sinh, cần làm nhiều chuyện thiện.

Tin tức Đạo Tổ ra tay hạ gục chủ nhân Thương Sinh Thiên cấp tốc truyền ra Tiên đạo, Kinh Tuyệt, Chu Quái trở nên khiếp sợ, đối với bọn hắn mà nói, Thương Sinh Thiên chính là thần thoại cổ lão, đạo thống cường đại như vậy đều bị Đạo Tổ hạ gục.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều sinh linh Tiên đạo bắt đầu lan truyền việc này, thuận thế giới thiệu lai lịch của Thương Sinh Thiên, tin tức cũng lưu truyền khắp Đại Thiên thế giới.

Từ sau Vĩnh Hằng tộc, Thương Sinh Thiên đều không phải đối thủ của Đạo Tổ, những đạo thống muốn tính toán Tiên đạo dồn dập hạ lệnh, để thủ hạ của riêng mình rút về, mặc dù Tiên đạo đứng trước lượng kiếp, cũng không thể trêu chọc.

Kiến thức đến sự mạnh mẽ của Thương Sinh Thiên và Đạo Tổ, rất nhiều đại năng Tiên đạo bị kích thích, bắt đầu tự mình nhập kiếp.

Bọn hắn đã rất khó lại đột phá, nhưng nếu có thể chung kết lượng kiếp, công đức Thiên Đạo khổng lồ sẽ mang bọn hắn đi tới cảnh giới càng cao hơn.

Chương 1555 - Giảng đạo Đại La (1)

Thương Sinh Thiên.

Trong đại điện, hoàn toàn tĩnh mịch.

Thương Thiên ngồi bên trên thủ tọa, chẳng qua tư thái đã không có tự nhiên như trước đó, hắn đang ở cố nén thương thế.

- Đến cùng là lực lượng gì… Vậy mà không thể khôi phục.

Thương Thiên âm thầm cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng cảm giác vui mừng.

Nếu như Đạo Tổ thật nổi sát tâm, hắn cảm giác mình có khả năng chết trong tay Đạo Tổ.

Hắn hiểu được Đạo Tổ vì sao không đuổi giết hắn, là hi vọng hắn khuyên bảo tồn tại phía sau hắn.

- Phụ thân, Tiên đạo…

Một ngân giáp nam tử đứng ra hỏi, chẳng qua, lời phía sau thế nào cũng nói không nên lời.

Ngay cả phụ thân hắn - Thương Thiên đều bại, bọn hắn còn thế nào đối mặt Tiên đạo?

Mặc dù không cách nào tiếp nhận, nhưng suy nghĩ đến Đạo Tổ, bọn hắn có không cam lòng đến đâu đều chỉ có thể nuốt xuống.

Thương Thiên giương mắt, chậm rãi mở lời:

- Tiên đạo là không thể chạm vào, từ bỏ Đại Đạo cơ duyên lần này đi, có lẽ hiện tại không phải thời cơ Thương Sinh Thiên nên xuất thế, là ta lỗ mãng, bị La Đạo kích thích.

Nhắc đến La Đạo, tâm tình của tất cả mọi người trên điện đều nhịn không nổi.

- La Đạo? Bọn hắn trước đó cũng muốn diệt trừ Tiên đạo, kết quả bị Tiên đạo trêu đùa, coi như bọn họ gặp may mắn.

- Ai, khi đó Đạo Tổ vì sao không diệt La Đạo?

- Bởi vì Tiên đạo quá yếu, Đạo Tổ không tiện ra mặt quá sớm.

- Đúng như thế, nếu không phải Vĩnh Hằng tộc phát giác được Tiên đạo uy hiếp tiềm ẩn, ta trước đó đều không thèm để ý Tiên đạo.

- Tính như La Đạo có vận khí tốt, nếu như suy nghĩ Đạo Tổ nghiêng một cái, muốn làm thịt bọn hắn, nói không chừng La Đạo đã không còn tồn tại.

- Đúng đấy, La Đạo tính là cái gì, năm đó thắng chúng ta, cũng bất quá là may mắn.

Đại điện náo động, đều đang mắng La Đạo, hết sức rõ ràng, quan hệ giữa bọn họ và La Đạo hết sức ác liệt.

Thương Thiên nghe những lời này, rất muốn nói chủ nhân La Đạo mạnh hơn hắn, nhưng vừa nghĩ tới lực lượng quỷ dị kia của Đạo Tổ, hắn cũng không dám nói chủ nhân La Đạo và Đạo Tổ là ai mạnh hơn.

Trải qua trận này, tâm tình của Thương Thiên hết sức phức tạp.

Hùng tâm thật vất vả tạo dựng lên đã tan nát, Thương Thiên âm thầm thở dài, quyết định để Thương Sinh Thiên tìm địa phương ẩn giấu, giống như dĩ vãng, vì sinh tồn mà tránh kiếp.

Khương Trường Sinh không biết tâm tình của Thương Thiên, hắn đang trợ giúp Thiên Đạo dung hợp Bản Nguyên Chi Hỏa.

Giống như dung hợp Bản Nguyên Chi Lôi lúc trước, hao tổn thật lâu, nhưng cũng không cần chậm trễ lượng kiếp.

Thương Sinh Thiên đến, cực đại kích thích đến các Đại La của Tiên đạo, dẫn đến chiến tranh bên trong Tiên đạo càng ngày càng khủng bố, mấy ngàn năm sau, có hai phe Đại La giáo

phái bày ra cuộc chiến giáo phái, tất cả đều dốc toàn bộ lực lượng, không lưu dư lực.

Trận chiến này kéo dài ba ngàn năm, cuối cùng dùng một phương Đại La giáo phái giải tán là kết cục, khí vận của giáo phái bị đánh tan, bản thân giáo chủ bị trọng thương, mất hết can đảm, lựa chọn phân phát đệ tử còn lại, chuyện này tạo thành cực lớn ảnh hưởng cho Đại La tiên vực.

Hết thảy Đại La giáo phái đều ý thức được, bọn hắn tham gia lượng kiếp không phải trò đùa trẻ con, hoặc làm dáng một chút, giáo phái là thật có khả năng vong.

Trong đại kiếp, nếu không chiếm đoạt khí vận giáo phái khác mạnh lên, sớm muộn gì cũng sẽ bị giáo phái khác chiếm đoạt.

Này như thế gian loạn thế, không tiến ắt lùi, không chiến sẽ bị chiến.

Thoáng chớp mắt.

Hai vạn năm đi qua, Bản Nguyên Chi Hỏa cuối cùng dung hợp xong, Bản Nguyên Chi Hỏa không chỉ tác dụng ở Nghiệp Hỏa, còn là hết thảy hỏa bên trong Thiên Đạo mạnh hơn, công dụng của hỏa có thể so sánh với lôi.

Sau khi dung hợp Bản Nguyên Chi Hỏa, khí vận Thiên Đạo phóng đại, lực lượng Thiên Đạo cũng đang tăng cường.

Kéo theo tu vi Khương Trường Sinh đều tăng dài thêm một chút.

- Thiên Đạo đã rời khỏi Đại Đạo chưởng khống.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, Thiên Đạo là hắn, cảm thụ của hắn sâu nhất, từ đó về sau, độ kiếp bên trong phạm vi Thiên Đạo khí vận sẽ không bị Đại Đạo quấy nhiễu, nhưng độ kiếp ở phạm vi Thiên Đạo khí vận, lôi kiếp sẽ chỉ mạnh hơn, xác suất gặp được tâm ma cũng như thế.

Hắn một lần nữa nhìn về phía Đại La tiên vực.

Hai vạn năm đi qua, bên trong Đại La tiên vực xuất hiện rất nhiều khuôn mặt mới, mặc dù phạm vi lượng kiếp một mực đang khuếch trương, nhưng Đại La tiên vực là vĩnh viễn chiến

trường chính, chém giết lấy được cơ duyên cùng khí vận bên trong đây là nhiều nhất.

Chúng sinh lấy được cơ duyên cũng không phải dựa vào giết địch đoạt được, còn có Phúc Nguyên thánh mẫu đang đi bốn phía tặng cơ duyên, đủ loại bảo vật đều có.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Thời Tự tiên quân, Thời Tự tiên quân rất ít tham chiến, đại bộ phận đều dùng thời gian chi đạo của mình cứu khổ cứu nạn, lượng kiếp là không thể ngăn cản, nhưng các đại năng Tiên đạo vẫn hi vọng tập trung lượng kiếp ở trên người Tu Tiên giả.

Đại La tiên vực cũng có phàm linh, chẳng qua thân thể phàm linh mạnh hơn xa so với phàm linh trong Đại Đạo hư không, nhưng dù cho như thế, đối mặt lượng kiếp, bọn hắn cũng nhỏ bé như bụi bặm.

Nhân quả của Thời Tự tiên quân đã sinh ra biến hóa, trong mắt Khương Trường Sinh, hắn lại chủ đạo một quãng thời gian phong vân ở bên trong lượng kiếp, điều này có nghĩa chỉ cần hắn sống đến khi lượng kiếp kết thúc, công đức của hắn sẽ không nhỏ.

Khương Trường Sinh quét mắt nhìn qua từng vị Đại La Kim Tiên, bao gồm cả hai vị Đại La Kim Tiên mới đản sinh ra.

Đại La Kim Tiên mặc dù siêu thoát hết thảy, nhưng không có siêu thoát Thiên Đạo, bất quá Khương Trường Sinh cũng chỉ có thể nhìn thấy nhân quả của bọn hắn bên trong trăm vạn năm, không nhìn thấy phần cuối số mệnh của bọn hắn, trừ phi hắn muốn tự mình định ra vận mệnh cho Đại La Kim Tiên.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Ta thấy lượng kiếp đã tới, chúng sinh gặp khó, nguyện ngàn năm sau ở Tử Tiêu cung giảng đạo cho tất cả Đại La, nhìn xem người nào có duyên có thể sớm ngày chung kết lượng kiếp, khôi phục càn khôn Thiên Đạo.

Chương 1556 - Giảng đạo Đại La (2)

Tiếng nói này vang vọng chư thiên vạn giới bên trong Thiên Đạo khí vận, bao gồm các lĩnh vực Tiên đạo bên ngoài phạm vi khí vận.

Bây giờ Thiên Đạo khí vận vô biên vô hạn, vượt xa hư không lĩnh vực ba đại siêu thoát đạo thống trước đó chiếm lấy.

Lời này để chúng sinh xôn xao, các Đại La càng phấn chấn.

Đạo Tổ giảng đạo, đây chính là đại cơ duyên, mà lại là giảng đạo liên quan đến lượng kiếp.

Một và tồn tại bị lực lượng đại đạo mê hoặc cũng muốn nhân cơ hội hiểu rõ Đạo Tổ, làm chuẩn bị cho chống lại Đạo Tổ sau này.

Thời gian ngàn năm, đối với những đại năng Tiên Đế đỉnh phong mà nói, còn có cơ hội.

Thế là, các Đại La bắt đầu rút lui chiến trường, nhưng các Tiên Đế chiến đến càng thêm điên cuồng..

Âm Phủ.

Do Diệt Thế thụ chèo chống, âm Phủ độc lập bên ngoài chư thiên vạn giới, nằm ở một vị diện khác, chỉ có kết nối Thiên Đạo khí vận mới có thể đi vào.

Bên trong Lượng kiếp, khổ nhất chính là âm gian địa phủ.

Toàn bộ Địa Phủ đều tràn ngập đủ loại tiếng quỷ khóc sói tru, thê lương kinh dị.

Hình Thủ đi vào một bên Hoàng Tuyền, hắn vẫn như cũ mang theo mặt nạ, nhưng làm chủ nhân Địa Phủ, tu vi của hắn đã là Đại La Thần Tướng, đây là dựa vào công đức Địa Phủ tích lũy, không người biết được thực lực chân thật của hắn, bởi vì hắn không cần chiến đấu.

- Có hồn phách sinh linh Thiên Đạo đầu nhập vào bên trong Lục Đạo luân hồi hay không, việc này vẫn phải do ngươi tới giám sát.

Hình Thủ nhìn Hoàng Tuyền giống như mặt biển nói, Hoàng Tuyền hiện ra sóng ánh sáng lạnh lùng, mặt ngoài bao trùm sương mù bàng bạc, mơ hồ có khả năng thấy nhiều vô số kể

hình bóng quỷ hồn, những cái kia đều ảo tưởng, Hoàng Tuyền có lực lượng đặc thù, quỷ hồn không thể độ, bay đều không được.

Một tiếng nói truyền ra từ trong bóng tối:

- Đại đạo lực lượng sao? Ta đã phát giác được, bọn hắn thậm chí còn muốn mê hoặc ta.

Nghe vậy, Hình Thủ trầm giọng nói:

- Bọn hắn có thể để mắt tới âm Phủ, vậy nói rõ âm Phủ không sớm thì muộn sẽ có một kiếp này, không thể chủ quan.

- Ừm, đợi ta nghe xong Đạo Tổ giảng đạo, sẽ quét sạch âm Phủ, tuy là lượng kiếp, nhưng Thiên Đạo nhất định phải có một địa phương sạch sẽ, đó chính là Địa Phủ.

Kẻ nói chuyện chính là Đại La Kim Tiên hiện thời - Luân Hồi đại đế, cũng là Tmột trong tồn tại cổ lão hái Sơ Cửu Thánh.

Cho dù đã đến Đại La, Luân Hồi đại đế cũng là truyền thuyết, hắn rất ít xuất đầu lộ diện.

Hình Thủ cũng muốn đi nghe Đạo Tổ giảng đạo, hắn đương nhiên sẽ không thúc giục Luân Hồi đại đế, hắn mở miệng hỏi:

- Tu vi Diệp Chiến gần đây gần đây tăng nhanh như gió, lĩnh hội về Luân Hồi đại đạo vượt xa lúc trước, ta có chút bận tâm.

Lời vừa nói, Luân Hồi đại đế cũng không trả lời ngay, trầm mặc rất lâu, tiếng của hắn mới vừa vang lên:

- Ta sẽ không để cho hắn uy hiếp Địa Phủ, uy hiếp Thiên Đạo.

Hình Thủ nghe xong, khẽ gật đầu, không nói thêm lời, quay người rời đi, rất nhanh đã tan biến bên trong sương mù che trời.

Ngàn năm kỳ hạn sao mà nhanh, nhất là đối với Đại La.

Một ngày này, trước Tử Tiêu cung, người người nhốn nháo, tuyệt đại đa số Đại La đã chạy đến, trùng trùng điệp điệp, cực kỳ hùng vĩ.

Trước cổng chính Tử Tiêu cung có một mảnh không gian, những Đại La Kim Tiên đến cũng không có lộ ra chen chúc,

bọn hắn tốp năm tốp ba tán gẫu, liếc nhìn lại, bầu không khí hài hòa, hoàn toàn không có bóng dáng của lượng kiếp.

Bạch Kỳ mang theo Thập Nhị thánh mẫu nàng tự mình bồi dưỡng đứng ở một bên cửa lớn, bình tĩnh nhìn các Đại La bắt chuyện, trên thực tế, các nàng không có ngừng truyền âm, nói xong ân oán tình cừu của đám Đại La.

Bên trong lượng kiếp, Đại La cũng sẽ đánh nhau, đủ loại ân oán đều có.

Hoàng Kinh Tuyệt đang trò chuyện cùng Đạo Côn Luân, bỗng nhiên thấy một người.

Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng là Đại La, chẳng qua khoảng cách đến Đại La Kim Tiên vẫn còn xa xôi.

Không chỉ Thiên Tôn tới, mấy người Hãi Thiên thánh tôn cũng tới, đám cường giả Hãi Thiên thánh tôn trước đó suất lĩnh đều là kỳ tài ngút trời của các lĩnh vực, mặc dù chuyển tu Tiên đạo, cũng không phải toàn bộ đi đến Đại La, nhưng cũng có vượt qua ba thành cường giả bước vào Đại La Siêu Thoát, vị Chúc Long kia càng tới gần Đại La Kim Tiên.

Viễn Cổ Tiên Đạo và Tiên đạo hiện thời vẫn có khác biệt rất lớn, dẫn đến Chúc Long cũng gặp phải bình cảnh, bất quá thực lực của hắn đã tương đương tại Đại La Kim Tiên.

Đột nhiên, Khương tộc tới.

Khương Nghĩa, Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Khương Hồng Trần mang theo số lượng lớn đại năng Khương tộc đến, chỉ nhìn số lượng Đại La đã để các giáo phái kinh hãi, không hổ là thế gia vọng tộc mạnh mẽ đè Đạo Môn xuống mà đánh.

Khương Vạn Tuyên nắm giữ lực lượng phân thân cũng tới, lần đầu tiên tới Tử Tiêu cung nghe đạo, hắn hết sức hưng phấn, nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, để cho mình thoạt nhìn không đáng chú ý.

Thời Tự tiên quân đang cùng Bắc Đẩu chân nhân đang trò chuyện chuyện cũ, ánh mắt bỗng nhiên bị Khương Vạn Tuyên hấp dẫn, lông mày của hắn nhăn lại.

Khương Vạn Tuyên cảm nhận được ánh mắt của hắn, đi theo nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Vạn Tuyên bỗng nhiên cảm nhận được nhói nhói, hắn vô ý thức sờ về phía cái trán, sau đó nhíu mày nhìn về phía Thời Tự tiên quân.

Khương Vạn Tuyên chưa từng gặp qua Thời Tự tiên quân, nhưng thấy đối phương có thể bắt chuyện cùng Bắc Đấu chân nhân, liền biết đối phương có địa vị rất cao, tuyệt không phải mình có thể mạo phạm.

- Hừ , chờ ta thành tựu Đại La Kim Tiên, ta muốn hỏi ngươi vì sao nhìn ta chằm chằm như vậy!

Khương Vạn Tuyên dời mắt, trong lòng không vừa lòng suy nghĩ.

Bên trong lượng kiếp, Khương tộc thật vất vả mới thở dốc, ngắn ngủi ngưng chiến cùng Đạo Môn, hắn cũng không muốn rước lấy cường địch khác cho Khương tộc.

Khương Nghĩa mang theo Khương tộc đi vào một chỗ không người chờ đợi, bọn hắn không có đi vào phía trước nhất, lộ ra rất điệu thấp, nhưng dù cho như thế, các phương giáo phái Đại La đều liên tiếp nhìn về phía bọn hắn, nhất là Khương Nghĩa.

Nghiệp lực của hắn thật sự quá nặng, đã ngưng thành thực chất, quanh người bốc lên hắc quang, quả thật khủng bố.

Chương 1557 - Đạo vô cùng tận (1)

Khương tộc đến để bầu không khí trước Tử Tiêu cung trở nên vi diệu, đại đa số người tâấy, Khương tộc là bị buộc bất đắc dĩ phải nhập kiếp, bọn hắn thậm chí còn chịu ủy khuất cực lớn, không có chỗ phát tiết, cho nên quan hệ giữa Khương tộc và rất nhiều giáo phái đều hết sức thân cận.

Rất lâu.

Cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, các Đại La được nhóm thánh mẫu dẫn đầu, chậm rãi đi vào bên trong Tử Tiêu cung.

Đại điện như không gian độc lập, vô biên vô hạn, lại như thiên khung tây thiên cực nhạc, hoàng vân kim quang, lộng lẫy, nhìn một cái, không gian như bầu trời này có mấy vạn cái bồ đoàn, độ cao như nhau.

Phía trước nhất có một chiếc ghế, mặc dù không có hào quang vạn trượng, cũng cho người ta một loại cảm giác khí phách thần thánh chí cao.

Trong đầu hết thảy Đại La đều hiện lên ra cái tên - Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Truyền thuyết, có một thần tòa, tên là Đại Đạo Càn Nguyên, ngồi ở trên thần tọa này, có thể nhìn thấu quá khứ cùng tương lai, có thể quan sát vận mệnh của chúng sinh, đó là đỉnh cao của đạo, đại biểu cho Đạo Tổ.

Truyền thuyết này tồn tại từ đâu, không người biết được, nhưng hết thảy Đại La đều từng nghe nói.

Đợi Đại La nhóm tất cả đều tiến đến, nhìn trước mặt bồ đoàn, tâm tư của bọn hắn bắt đầu loạn.

Bây giờ Đại La nhiều lắm, phần lớn đều muốn ngồi ở phía trước một chút, có thể để cho Đạo Tổ chú ý tới mình, lại thêm lượng kiếp sinh ra nhân quả, dẫn đến lúc ngồi xuống sẽ xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn, cũng may Bạch Kỳ trấn an được từng người.

Làm ầm ĩ nửa canh giờ, hết thảy Đại La mới ngồi xuống.

Bạch Kỳ nhìn từng người từng người đại năng tu tiên đạo hạnh cao thâm, trong lòng bất đắc dĩ không thôi.

Bình thường thoạt nhìn đều rất cao cao tại thương, thế nào đi vào Tử Tiêu cung liền lộ ra tầm thường?

Hoang mang này vừa ra, nàng đột nhiên bừng tỉnh.

Nàng đột nhiên ý thức được mình thay đổi, tâm tính trở nên cao ngạo, từng có lúc, nàng cũng phải vì một chút hi vọng sống, nằm rạp trên mặt đất, càng chật vật hơn những Đại La này.

Bởi vì nàng gặp được Đạo Tổ, hưởng thụ hết thảy, nhưng đám Đại La này thì không thể, mặc dù là Đại La Siêu Thoát, cũng hãm sâu vào bên trong lượng kiếp, không thể tự cứu, đều muốn nắm chặt cơ duyên Đạo Tổ ban cho.

Bạch Kỳ phát hiện mình không cần nhập kiếp, riêng một điểm này, nàng đã hơn xa các chúng sinh.

- Vẫn cần ổn định tâm tính, không thể làm cho chủ nhân mất mặt, thêm phiền toái, ta nên lấy góc độ của chủ nhân đi đối đãi chúng sinh.

Bạch Kỳ yên lặng suy nghĩ, nếu như là chủ nhân nhìn thấy tình cảnh lúc trước, đoán chừng sẽ không trào phúng, sẽ chỉ thở dài, sẽ chỉ bi thương cùng yêu quý.

Đợi hết thảy Đại La ngồi vào chỗ, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa bắt đầu phát ra ánh sáng chói lóa bảy màu, bên trong dần dần ngưng tụ ra thân hình của Khương Trường Sinh.

- Bái kiến Đạo Tổ!

Các Đại La cùng hô to, ánh mắt tuyệt đại đa số người nhìn về phía Khương Trường Sinh đều tràn ngập cuồng nhiệt, dù cho Đại La, tín ngưỡng trong lòng cũng sẽ không bởi vì cảnh giới tăng lên mà mất đi, sẽ chỉ càng ngày càng sâu.

Những Đại La không phải tín đồ thì lộ ra vẻ mặt xúc động ở trình độ khác biệt, đây chính là tồn tại khai sáng Tiên đạo.

Hãi Thiên thánh tôn một thể hai hồn, song hồn sớm đã dung hợp, chẳng qua là mệnh cách còn một phân thành hai, nhìn Đạo Tổ bây giờ, hắn không khỏi suy nghĩ đến hai vị Đạo Tổ khác mà hắn đã thấy qua.

Huyền Diệu đạo tổ, lòng dạ rộng lớn, đạo hạnh cao thâm nhưng tâm thái quá từ bi.

Một vị Đạo Tổ trước đó, sát phạt quả đoán, trong mắt dung không được một hạt hạt cát, đối mặc đạo thống khác đều đuổi tận giết tuyệt.

Hai vị Đạo Tổ đều ngã xuống trước lửa giận của Đại Đạo.

Bây giờ vị Đạo Tổ này tựa hồ sát nhập, thôn tính ưu điểm của hai vị Đạo Tổ trước đó, khai sáng Tiên đạo cũng có khác biệt rất lớn, cũng không biết hắn có thể dẫn đầu Tiên đạo giết ra một đầu sinh lộ chân chính hay không.

Chúc Long cũng cảm thấy rất hứng thú về vị Đạo Tổ hậu bối của Tiên đạo bây giờ, muốn nghe xem đạo của hắn đến tột cùng như thế nào.

Khương Vạn Tuyên nhìn tổ tông, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Đại trượng phu tu tiên, coi đây là mục tiêu.

Đứng trên đỉnh đại đạo, bác ái thương sinh, đây mới là biểu hiện mạnh nhất.

Tiêu Hòa nương nương thì đang chờ mong Khương Trường Sinh sẽ chỉ bảo nàng đối kháng lực lượng đại đạo rình mò ra sao.

- Bắt đầu giảng đạo đi.

Khương Trường Sinh không có chào hỏi, bắt đầu giảng đạo, trước bắt đầu giảng từ Đại La Siêu Thoát, dù sao có một vài Đại La vừa tấn thăng, còn chưa triệt để nắm giữ lực lượng của Đại La đạo quả, mà đối với Đại La cảnh giới cao hơn, cũng là một quá trình quay đầu suy nghĩ.

Theo đạo âm của Khương Trường Sinh vừa ra, các Đại La rất nhanh đã đi tắm ở trong đó, Đại La Kim Tiên thì tiến vào trạng thái đốn ngộ trễ nhất, bởi vì một khi tiến vào trạng thái đốn ngộ, dễ dàng buông xuống đề phòng, tồn tại có thể làm cho Đại La Kim Tiên quên mất ngoại vật, bản thân chuyện này đã nói đến chênh lệch của song phương cách xa rất nhiều.

Các Đại La của Tiên đạo đều đang nghe đạo, nhưng cái này cũng không hề ảnh hưởng đến lượng kiếp kéo dài.

Không có Đại La, còn có Tiên Đế, ba thành Tiên Đế đều có được giáo phái của mỗi người, bọn hắn vì giáo phái mình mà chiến, triển khai tranh đấu không ngừng không nghỉ khắp chư thiên vạn giới.

Khương Trường Sinh giảng đạo ba ngàn năm, nghiệp lực trong Đại La tiên vực tăng trưởng gấp bội, đồng thời cũng sinh ra hơn mười vị Đại La Siêu Thoát mới, đáng tiếc, bọn hắn đã bỏ qua lần giảng đạo ở Tử Tiêu cung, chỉ có thể ở Đại La tiên vực tiếp tục chinh chiến.

Một ngày này, Khương Trường Sinh giảng đạo xong, bắt đầu chờ đợi các Đại La thức tỉnh.

Cái chờ này lại là mấy trăm năm trôi qua, các Đại La tỉnh lại trước tiên cũng đều kiên nhẫn chờ đợi, bọn hắn cũng không lo lắng, đang nghiền ngẫm cảm ngộ trước đó.

Đợi hết thảy Đại La tỉnh lại, hết thảy ánh mắt tụ vào trên người Khương Trường Sinh, hắn mới mở lời:

- Lần này ta muốn cùng chư vị nghiên cứu thảo luận Đại Đạo, Thiên Đạo nên hữu tình, hay vô tình.

Chương 1558 - Đạo vô cùng tận (2)

Lời vừa nói ra, tất cả Đại La sửng sốt, những Đại La bị lực lượng Đại Đạo dụ hoặc có loại cảm giác bị đánh thức, bọn hắn trước đó không có có ý thức đến điểm này, chẳng qua chỉ đi tắm trong khát vọng lực lượng cường đại.

Giờ phút này, bọn hắn đều đang tự hỏi, Đại Đạo đến tột cùng là vô tình, hay hữu tình?

Hóa thân Đại Đạo tìm tới bọn hắn, đều là sinh linh biến thành, đã là sinh linh, tự nhiên có tình, hữu tình…

Hữu tình liền có ý muốn.

Đạo Côn Luân trước tiên nói:

- Đệ tử cho rằng Đại Đạo cùng Thiên Đạo, đều nên vô tình, vô tình mới là công bằng nhất, một khi hữu tình, dễ dàng bất công.

Đệ tử Khương tộc cảm thấy ghen ghét, trong lòng bọn họ chua chua, trong mắt bọn hắn, tổ tông là đi một con đường chí công, dẫn đến Khương tộc bọn hắn cũng phải bị khuôn sáo ước thúc.

Ngẫm lại chủng tộc khác, thế gia vọng tộc, có thể sẽ không như vậy.

Những đạo thống kia cũng như thế, tình cảm huyết mạch rất quan trọng, thậm chí để tuyệt đại đa số đạo thống xem nhẹ thương yêu dành cho chúng sinh tầng dưới chót.

- A Di Đà Phật, đệ tử cho rằng Đại Đạo và Thiên Đạo nên hữu tình, chư vị cho rằng vô tình là công bằng, nhưng không nghĩ tới, vô tình cũng có thể đại biểu cho Đại Đạo không quan tâm sinh linh, nếu như Đại Đạo căm thù chúng sinh, vô tình như thế thì thật được không, Đại Thiên thế giới tồn tại vô số năm, bao nhiêu đạo thống mạnh mẽ tan thành mây khói, điều này không phải nói rõ Đại Đạo vô tình, mà loại đại đạo vô tình như thế, chư vị thật có thể tiếp nhận? Đối với thương sinh mà nói, thật sự là chuyện may mắn sao?

Vạn Phật thủy tổ đưa ra một quan điểm khác, dẫn các Đại La suy nghĩ sâu xa.

Tựa hồ nói Đại Đạo vô tình có khả năng, nói Đại Đạo hữu tình cũng có thể.

Khương Trường Sinh càng thêm tán thưởng Vạn Phật thủy tổ, có giác ngộ, một câu để các Đại La dứt bỏ Thiên Đạo, bắt đầu suy nghĩ Đại Đạo.

Thủy Diễn mở lời:

- Đã như thế, thảo luận rõ, hẳn là tình cảm dành cho chúng sinh, chúng ta có thể nghĩ tới, chúng ta đối với Đại Đạo mà nói, đến tột cùng là nhân vật gì?

Các Đại La Kim Tiên khác liên tục mở miệng, Đại La Thần Tướng hết sức có chừng mực, không dám đoạt lời, đến nỗi Đại La Siêu Thoát, tự giác không có tư cách thảo luận, chỉ có thể an tĩnh nghe.

Đám Đại La bị lực lượng đại đạo mê hoặc cũng bắt đầu suy nghĩ cơ duyên của bọn hắn có phải là một loại tính toán hay không.

Đương nhiên, cũng có bộ phận Đại La bị mê hoặc khịt mũi coi thường, cho rằng Đại Đạo, Thiên Đạo không có khác nhau, ai có thể để bọn hắn mạnh hơn, cái này là cơ duyên, bởi vì bọn hắn tin tưởng mình có một chút hi vọng sống, dù cho có tính toán, bọn hắn cũng có thể thay đổi càn khôn.

Về sau nghiên cứu thảo luận, Khương Trường Sinh phần lớn nghe, tình cờ điểm danh, tranh thủ để hết thảy Đại La đều tham gia.

Mặc dù không phải luận đạo, nhưng nghiên cứu thảo luận như thế cũng làm cho các Đại La thấy mới lạ, bởi vì trước kia không có trải qua kiểu nảy, cho dù có nghiên cứu thảo luận vấn đề như vậy, cũng là ngồi cùng một chỗ với các đạo hữu của mình, chưa bao giờ giống hiện tại, tất cả Đại La của Tiên đạo hội tụ ở đây cùng nhau nghiên cứu thảo luận, trải nghiệm như thế đối với các Đại La mà nói, vĩnh thế sẽ khó quên.

Mấy năm sau.

Cực Quang thần quân nhịn không được nhìn về phía Khương Trường Sinh, nói:

- Lão sư, chúng ta không thuyết phục được lẫn nhau, ngài cảm thấy thế nào?

Hết thảy Đại La nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh chậm rãi mở lời:

- Chư vị hẳn là biết được, Đại Thiên thế giới trước kia tồn tại qua Tiên đạo, ta mở Tiên đạo, muốn khác biệt quá khứ, ta dùng hai chữ tổng kết.

- Vô hạn.

Vô hạn?

Các Đại La sửng sốt, trong đầu có rất nhiều suy đoán.

Khương Trường Sinh không chờ bọn họ hỏi thăm, nói:

- Đại Đạo đến tột cùng là nên hữu tình, hay vô tình, làm sinh linh mà nói, đều có các cách nhìn, đến nỗi Đại Đạo, chúng ta không thể phỏng đoán, ta hi vọng bên dưới Thiên Đạo, chư vị đều có thể thành Đại Đạo, đều có Đại Thiên thế giới thuộc về mình, đi chế định ý chí Đại Đạo thuộc về của mình, cái gọi là vô hạn, chính là Đại Đạo vô hạn, đạo vô hạn.

- Đại Thiên thế giới, nên vô hạn, sinh linh tăng trưởng vô hạn, vũ trụ tăng nhiều vô hạn, bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần có thể

siêu thoát, đã có thể mở mang hết thảy thuộc về mình, đây là Tiên đạo mà ta hy vọng có thể thành.

Đại điện yên tĩnh, hết thảy Đại La cũng hướng tới.

Đều thành Đại Đạo?

Đều xây dựng Đại Thiên thế giới thuộc về mình?

Đúng vậy.

Vì sao Thiên Đạo cùng Đại Thiên thế giới phải có sức thừa nhận nhất định, chúng sinh nhất định phải có kiếp số?

Chẳng lẽ điều này không thể đánh phá?

Tu tiên, không phải là đánh vỡ đủ loại nhận biết không có khả năng của mình à?

Lúc này, có không ít Đại La nhiệt huyết dâng trào, thậm chí có vài vị Đại La, trong đầu vang lên tiếng chuông.

Bạch Kỳ cũng bị kỳ vọng của Khương Trường Sinh rung động, nếu như thật có Đại Đạo vô hạn, thế giới vô hạn, kia lại sẽ là như thế nào?

Điều này nghe hư ảo như mộng, yếu ớt, không thực tế, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, trước khi tu tiên, sao nàng có thể suy nghĩ đến Đại Đạo hư không, Đại Thiên thế giới tồn tại, lại sao có thể nghĩ mình sẽ bất tử bất diệt, trở thành tồn tại phía trên vạn vật.

Nàng bây giờ có được hết thảy, đối với nàng trước khi tu tiên mà nói, là hư ảo, là không thực tế.

Thời Tự tiên quân thì suy nghĩ thời gian chi đạo của mình, ánh mắt hắn dần dần tỏa ánh sáng:

- Đại Đạo vô hạn, thế giới vô hạn, vậy thì có trình tự vô hạn, vô hạn không có nghĩa là vô tự, nếu như có thời đại như thế thật, thời gian có thể trở thành quy tắc trật tự quan trọng nhất, đó mới là biểu hiện mạnh nhất Thời Gian đại đạo.

Hoàng Kinh Tuyệt tò mò:

- Vô hạn như thế, phải cần thực lực như thế nào mới có thể đi đến? Khoảng cách giữa nó và Đại La Kim Tiên lại có bao xa?

Chương 1559 - Võ Tắc Tiên Thánh (1)

Cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, từng người từng người Đại La đi ra, trên mặt mỗi một vị Đại La đều mang theo nụ cười, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Lần này giảng đạo, bọn hắn đều có lợi, cũng tràn ngập chờ mong vô hạn về Tiên đạo mà Đạo Tổ nói tới.

- Đạo Tổ giảng đạo quả nhiên khó lường, ta đã tìm thấy phương hướng tu hành.

- Ai, cũng không biết mấy vị bị Đạo Tổ lưu lại kia, là dụng ý gì?

- Đoán chừng bọn hắn biểu hiện tốt trong quá trình nghe đạo.

- Chắc thế, ngộ tính không bằng người cũng không có cách nào.

- Không ngờ vị hậu bối vừa vào Đại La Kim Tiên cũng có thể được Đạo Tổ nhìn trúng.

Các Đại La nghị luận ầm ĩ, rời khỏi ba mươi tầng ba trời rồi ai đi đường nấy.

Giờ phút này, trong Tử Tiêu cung, trước mặt Khương Trường Sinh có ba thân ảnh đang ngồi, phân biệt là Tiêu Hòa nương nương, Thời Tự tiên quân, Võ Tắc.

Lần này, các đệ tử của hắn cũng không có bị hắn lưu lại, Tiêu Hòa nương nương tự nhiên hiểu rõ mình vì sao được lưu lại, Thời Tự tiên quân, Võ Tắc thì rất khẩn trương, cũng rất chờ mong.

Võ Tắc, đến từ võ đạo, là thiên kiêu mạnh nhất Võ đạo từ xưa đến nay, đáng tiếc, hắn trưởng thành sau khi Đạo Tổ quật khởi, nửa đời trước dùng vượt qua Đạo Tổ làm mục tiêu, sau đó hộ tống Võ đạo gia nhập Tiên đạo, hắn bởi vì sùng bái Đạo Tổ tiến vào Thần Du đại thiên địa, một mực rất điệu thấp, nỗ lực tu luyện.

Trước khi tiến vào Đại La, Võ Tắc tu tiên hết sức cố hết sức, nhưng hắn chưa bao giờ từ bỏ.

Một mực chờ hắn bước vào Đại La, ngộ tính của hắn và thiên tư triệt để mở ra, trước đó chẳng qua là quan niệm tu hành trói buộc hắn, khi hắn triệt để dung nhập Tiên đạo, thiên tư mạnh nhất Võ đạo cũng nở rộ hào quang trong Tiên đạo, sau khi lần thứ hai lượng kiếp của Thiên Đạo mở ra, hắn càng thành tựu Đại La Kim Tiên.

- Ba người các ngươi biểu hiện không tệ, ở trong tầng cảnh giới Đại La Kim Tiên, các ngươi vượt qua các Tu Tiên giả khác, ta hết sức vui mừng, hiện tại, ta đơn độc giảng đạo cho các ngươi, các ngươi có cơ hội lựa chọn cơ duyên.

Lời Khương Trường Sinh nói để ba người xúc động, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Hắn không nói nhảm nữa, trực tiếp dùng đạo ý bao phủ ba người, kéo ý chí của ba người vào trong không gian ý thức khác biệt, đơn độc truyền thụ.

Đối mặt Tiêu Hòa nương nương, hắn chẳng qua dẫn dắt nàng ngộ nhân quả chi đạo của Thiên Đạo, tránh cho bị lực lượng Đại Đạo dẫn vào lạc lối, đồng thời nói cho nàng biết nên ứng đối Nhân Quả đại đạo thần bí kia ra sao.

Đến nỗi Thời Tự tiên quân, Võ Tắc, Khương Trường Sinh hỏi thăm bọn họ có nguyện ý trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh hay không, hắn nói hết ra ưu khuyết, giao cho bọn hắn tự do lựa chọn, mặc dù từ chối, hắn cũng sẽ chỉ bảo hai người đi đến cảnh giới càng cao hơn.

- Trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, móc nối cùng Thiên Đạo, chẳng phải Thiên Đạo càng mạnh, Thiên Đạo Tiên Thánh càng mạnh?

Võ Tắc mở miệng hỏi, hắn không có nhíu mày giống Thời Tự tiên quân, ngược lại ánh mắt sáng rực.

Khương Trường Sinh không khỏi xem trọng hắn một chút, những người khác chỉ nghĩ đến cực hạn mà Thiên Đạo Tiên Thánh mang tới, tựa như phong ấn hạn mức cao nhất của bọn hắn, lại không nghĩ tới quan hệ giữa Thiên Đạo và Khương Trường Sinh.

- Không sai, Thiên Đạo càng mạnh, Thiên Đạo Tiên Thánh càng mạnh.

- Tốt! Ta nguyện ý!-

Võ Tắc cười to nói, hắn đang nỗ lực khắc chế tâm tình kích động, nhưng âm thanh vẫn đang run rẩy.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi đã nghĩ kỹ, đây là một con đường không thể quay đầu.

- Vừa hay, trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, ta cũng không cần tu luyện, chỉ cần nghiên cứu phương pháp chiến đấu là tốt, hết sức thích hợp ta, mà lại ta tin tưởng, tốc độ Thiên Đạo mạnh lên tất nhiên sẽ nhanh hơn cả tốc độ chúng sinh tu hành.

Võ Tắc nghiêm túc nói.

Hắn tới từ Võ đạo, theo góc độ đạo thống khác nhìn lại, rõ ràng nhất tốc độ Thiên Đạo phát triển có khoa trương ra sao.

Có lẽ không chọn Thiên Đạo Tiên Thánh, hắn có thể thành tựu Tiên đạo Thánh cảnh, nhưng lựa chọn trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, cực hạn của hắn sẽ không có cách nào tưởng tượng.

Hắn tin tưởng Thiên Đạo, càng tin tưởng Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh cũng không nói nhảm, bắt đầu dẫn dắt Võ Tắc trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh.

Ngàn năm sau, Tiêu Hòa nương nương rời khỏi Tử Tiêu cung.

Hai ngàn năm sau, Thời Tự tiên quân rời khỏi, hắn trực tiếp trở lại đạo tràng bế quan.

Mà Võ Tắc một mực không có rời khỏi, chuyện này cũng truyền ra Đại La tiên vực, Võ đạo đã sáng lập Võ Tiên giáo, Võ Tiên giáo có nội tình rất mạnh, xếp hạng chí ít hai mươi vị trí đầu dưới Thiên Đạo, bọn hắn biết được Võ Tắc còn lưu lại Tử Tiêu cung, đều hết sức kinh hỉ.

Hình ảnh Đạo Tổ trong mắt chúng sinh là chính nghĩa hào hùng, mặc dù bọn hắn đã từng là đối thủ, cũng tin tưởng Đạo

Tổ sẽ không tính toán Võ Tắc, tất nhiên là Đạo Tổ coi trọng Võ Tắc, Võ Tắc sắp nhất phi trùng thiên.

Theo các Đại La trở về, lượng kiếp tiếp tục bị thôi động, mà tin tức liên quan đến Đạo Tổ hạ gục Thương Thiên cũng triệt để truyền ra Đại Thiên thế giới.

Đến tận đây, địa vị của Tiên đạo trong Đại Thiên thế giới bay vọt, ít nhất là cấp độ mạnh hơn Thương Sinh Thiên.

Trong Đại Thiên thế giới, có bao nhiêu đạo thống mạnh hơn Thương Sinh Thiên?

Chín thành sinh linh, đạo thống không biết được ngoại trừ Tiên đạo còn có ai, mà những Bá Chủ đạo thống kia bởi vì biết được càng nhiều, càng thêm rung động sự mạnh mẽ của Tiên đạo.

Dần dần, truyền thuyết Cổ Tiên đạo và Bá Tiên đạo lưu truyền khắp Đại Thiên thế giới, đây là hai phe Tiên đạo trước đó, đều từng phát động qua phong vân như Tiên đạo hiện thời, tình thế thậm chí mạnh hơn Tiên đạo hiện thời, truyền thuyết của hai phe Tiên đạo này cũng làm cho chúng sinh hiểu Tiên đạo vì sao mạnh mẽ như thế, thì ra là truyền thừa của Chúa Tể đạo thống trong truyền thuyết.

Khoảng cách từ khi Tử Tiêu cung giảng đạo đã đi qua mười vạn năm, âm thanh của Khương Trường Sinh vang vọng Tiên đạo:

- Ta chính là Đạo Tổ, thấy được Đại La Kim Tiên - Võ Tắc có được lòng dạ thủ hộ Thiên Đạo, thu hắn làm đệ tử, giúp đỡ thành tựu Thiên Đạo Tiên Thánh, từ đây về sau, Thiên Đạo Tiên Thánh thủ hộ Thiên Đạo, hành quyền lực của Thiên Đạo.

Chương 1560 - Võ Tắc Tiên Thánh (2)

âm thanh này vang lên bên tai hết thảy Tu Tiên giả, phàm linh không có bước vào con đường tu tiên thì nghe không được.

Còn chưa chờ chúng sinh phản ứng lại, một cỗ uy thế lớn lao buông xuống:

- Ta chính là vị đệ tử thứ bảy của Đạo Tổ, Võ Tắc, nay thành tựu Thiên Đạo Tiên Thánh, ta nguyện ưng thuận hoành nguyện

to lớn, từ nay mệnh số cùng tồn vong với Thiên Đạo, dùng thủ hộ Tiên đạo làm nhiệm vụ của mình, ta sẽ sớm ngày kết thúc lượng kiếp.

Âm thanh của Võ Tắc theo đó vang lên, ngữ khí nghiêm túc, lộ ra một cỗ quyết tâm để vô số Tu Tiên giả động dung.

Giờ khắc này, hết thảy Đại La đều bị kinh động, các Đại La Kim Tiên kinh hãi nhất, không ngờ Thiên Đạo Tiên Thánh đột nhiên hoành không xuất thế, còn là một vị hậu bối vừa thành tựu Đại La Kim Tiên?

Bọn hắn cũng không có ghen ghét, ngược lại có chút khâm phục.

Người tu thành Đại La Kim Tiên, đáy lòng thủy chung có một phần ngạo khí, cho rằng mình không sớm thì muộn có thể đi đến cảnh giới cao hơn, khóa lại cùng Thiên Đạo là tự đoạn tiền đồ, Võ Tắc là người trẻ nhất thành tựu Đại La Kim Tiên trong bọn họ, càng quả quyết như thế.

Đồng thời, bọn hắn rất tò mò, Thiên Đạo Tiên Thánh sẽ có năng lực như thế nào?

Rất nhanh, Võ Tắc đã thỏa mãn bọn hắn chờ mong, Võ Tắc truyền âm cho hết thảy Đại La, mời bọn hắn đi tới Võ Thần cung ở ba mươi tầng ba trời nghe đạo, Võ Thần cung chính là đạo tràng hắn vừa xây dựng, cùng một tầng trời với Tử Tiêu cung.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, tò mò hỏi:

- Thiên Đạo Tiên Thánh và Đại La Kim Tiên có bao nhiêu chênh lệch?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Hoàn toàn không thể so sánh.

Căn cứ hắn dùng hương hỏa diễn toán, giá trị hương hỏa của Võ Tắc đã vượt qua chục tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có thể so với Đạo Niệm chủ nhân, quan trọng nhất chính là hắn

khóa lại cùng Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Đại Đạo cũng không thể giết chết hắn.

Đáng tiếc là, trước khi lượng kiếp kết thúc, Khương Trường Sinh đã không thể lại tạo nên vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ hai, trước mắt Thiên Đạo chỉ có thể gánh chịu một vị Thiên Đạo Tiên Thánh, bất quá hắn có thể cảm giác được tốc độ Thiên Đạo mạnh lên, sau khi lượng kiếp lần thứ hai kết thúc, tất có thể sinh ra hai vị Thiên Đạo Tiên Thánh.

- Hết thảy Đại La hợp lại, cũng không phải đối thủ của Võ Tắc.

Khương Trường Sinh bồi thêm một câu lời, để Mộ Linh Lạc có nhận biết rõ ràng hơn.

Mộ Linh Lạc thở dài nói:

- Đột nhiên cảm thấy trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh cũng không phải chuyện xấu, ta có dự cảm, Thiên Đạo Tiên Thánh chi tranh sẽ rất kịch liệt, thậm chí trở thành tranh đấu lượng kiếp sau này.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Một lần lượng kiếp ra một vị Thiên Đạo Tiên Thánh? Cũng không tệ.

Hắn tất nhiên sẽ để Thiên Đạo Tiên Thánh mạnh hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường, như thế này mới có thể củng cố địa vị của Thiên Đạo.

Đến nỗi như thế nào làm, hắn sẽ không đi chèn ép Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà không ngừng mạnh lên, để Thiên Đạo vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thiên Đạo Tiên Thánh sẽ cao vì Tiên Thánh.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy dùng Tiên Thánh để hình dung không thỏa đáng, chờ hắn lại đột phá, Thiên Đạo Tiên Thánh có thể đổi tên thành Thiên Đạo Thánh Nhân, tồn tại khác nhau ở cảnh giới tu tiên siêu nhiên.

Theo sau, Khương Trường Sinh bắt đầu chỉ bảo Mộ Linh Lạc tu hành lực lượng ngoài Đại Đạo, một bên khác, đám Đại La

trong Tiên đạo lại là cuồn cuộn sóng ngầm.

Đối với lời mời của Võ Tắc, bọn hắn hết sức lưỡng lự, nếu đi, chẳng phải thừa nhận địa vị của Võ Tắc?

Bọn hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy Thiên Đạo Tiên Thánh mượn nhờ lực lượng Thiên Đạo không phải Tiên đạo Thánh cảnh thật sự.

Võ Tắc tất nhiên mạnh hơn bọn họ, nhưng cũng chỉ là hiện tại.

Thế là, ngàn năm sau, phần lớn tồn tại đi tới Võ Thần cung nghe đạo là Đại La Siêu Thoát, Thần Tướng cảnh chỉ có hơn mười vị, Đại La Kim Tiên càng chỉ có ba vị, mà các đệ tử của Khương Trường Sinh cũng không có đi.

Chuyện này chỉ có thể trách Võ Tắc trước kia quá chuyên chú bế quan, không để ý đến giao tiếp trong vòng tròn cấp độ Đại La.

Mà, hiện tại là lượng kiếp.

Các Đại La Kim Tiên đều nghĩ mình sẽ chung kết lượng kiếp, há có thể trợ giúp Võ Tắc?

…

Mấy ngàn năm sau, Võ Thần cung kết thúc giảng đạo, các Đại La nghe đạo trở lại giáo phái của riêng mình, đều tuyên bố Võ Tắc Tiên Thánh có được vượt qua đạo hạnh Đại La Kim Tiên, điều này khiến cho hắn có tiếng vọng cực lớn.

Một ngày này.

Chư vị cao tầng Võ Tiên giáo đến bái phỏng Võ Tắc, bây giờ tôn xưng là Võ Tắc Tiên Thánh.

Giáo chủ Võ Tiên giáo, Võ Chiến Thần Thánh nhìn Võ Tắc, tràn ngập cảm khái, nói:

- Tắc Nhi, có ngươi, Võ đạo nhất mạch mới tính là chân chính đặt chân, sau này sẽ không bị lượng kiếp xóa đi.

Thiên Đạo Tiên Thánh cùng tồn với Thiên Đạo tại, Võ Tiên giáo bọn hắn tự nhiên được nhờ.

Võ Tắc Tiên Thánh bình tĩnh nói:

- Trên đời chỉ có Võ Tiên giáo, không có võ đạo, chúng ta đã dung nhập vào Tiên đạo, chớ lại có quan niệm cũ, đây không phải chuyện tốt đối với Võ Tiên giáo phát triển.

Các đại năng Võ Tiên giáo đều cười lớn đáp ứng, bọn hắn cũng không có tức giận, ngược lại càng yên tâm hơn, bởi vì Võ Tắc thành thục.

Sau một phen chào hỏi, Võ Tắc Tiên Thánh mở miệng nói:

- Võ Tiên giáo nên nhập kiếp, lão sư đã nói qua, mỗi người đều có Thiên Đạo của mình, Thiên Đạo của ta nguyện lưu lại một tia tư tình vì Võ Tiên giáo, nhưng sợi tư tình này sẽ không vượt qua Thiên Đạo đại thế, Võ Tiên giáo nhập kiếp, nếu có thể sinh ra càng nhiều Đại La, mới tốt dừng chân ở Tiên đạo ngày sau.

- Ta đã có thể nhìn trộm đến lần lượng kiếp sau, nếu Võ Tiên giáo bây giờ không dùng hết toàn lực, trong lần lượng kiếp tiếp theo tất sẽ biến thành tro bụi.

Nghe vậy, đám người đưa mắt nhìn nhau Võ Chiến Thần Thánh nhíu mày, hắn không khỏi sầu lo.

Lần sau lượng kiếp có đáng sợ như vậy?

Chương 1561 - Khương tộc điên cuồng (1)

Lực ảnh hưởng của Thiên Đạo Tiên Thánh không chỉ là ở trong Tiên đạo, càng hướng về các nơi trong Đại Thiên thế giới, bây giờ Tiên đạo dẫn động tới rất nhiều đạo thống, theo Thiên Đạo Tiên Thánh truyền ra, rất nhiều đạo thống tò mò Thiên Đạo Tiên Thánh mạnh bao nhiêu?

Đại La Kim Tiên đã có thể chống đỡ Vĩnh Hằng Thần Tôn, Thiên Đạo Tiên Thánh càng cao hơn thì sao.

Không cách nào tưởng tượng.

Không chỉ các đạo thống trong Đại Thiên thế giới đang tò mò thực lực của Thiên Đạo Tiên Thánh, các Tu Tiên giả trong Tiên đạo cũng đang tò mò.

Thậm chí có Đại La Kim Tiên muốn khiêu chiến Võ Tắc Tiên Thánh, cái này khiến các Đại La giáo phái khác thấy không ổn, Đại La Kim Tiên cùng Thiên Đạo Tiên Thánh đại chiến, sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Sợ rằng sẽ đẩy lượng kiếp về hướng càng thêm nguy hiểm, đến trình độ không thể khống chế.

Bạch Kỳ cũng bái phỏng Khương Trường Sinh, hỏi thăm nếu Đại La Kim Tiên tham chiến, có thể tạo thành phá hư không thể nghịch chuyển cho Đại La tiên vực hay không.

- Đại La tiên vực chính là trung tâm Tiên đạo, theo Thiên Đạo mạnh lên mà càng thêm vững chắc, không cần phải lo lắng, để bọn hắn đấu đấu đi.

Khương Trường Sinh một bên luyện đan, một bên hững hờ nói.

Từ sau khi giảng đạo ở Tử Tiêu cung, có bộ phận Đại La tỉnh ngộ, không nữa dễ tin lực lượng Đại Đạo, nhưng vẫn có một vài Đại La, ngược lại càng thêm chấp mê, mà Thiên Đạo Tiên Thánh hoành không xuất thế để lực lượng Đại Đạo gấp gáp, hoạt động của bọn họ càng ngày càng tấp nập.

Thiên Đạo cùng Đại Đạo chi tranh sắp thành cuộc chiến đỉnh phong của lượng kiếp lần này.

Khương Trường Sinh đã thấy vị Đại La Kim Tiên dần dần đi vào Đại Đạo Thâm Uyên kia, còn là một người quen, bất quá đây là lựa chọn của hắn, nếu muốn nhập kiếp, Khương Trường Sinh cũng sẽ không nhớ tình bạn cũ.

Bạch Kỳ còn có rất nhiều hoang mang muốn hỏi, nhưng lại sợ chủ nhân suy nghĩ nhiều, nàng chỉ có thể kềm chế.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Sau này làm việc, mang theo Đọa Đạo đi.

Khi nói chuyện, Khương Trường Sinh phóng xuất Đọa Đạo từ trong Đạo Giới, một Hầu Tử đen thui gầy còm rơi trên mặt đất.

Đọa Đạo trừng mắt nhìn, chưa kịp phản ứng, khi nó thấy rõ thân ảnh của Khương Trường Sinh, vội vàng quỳ xuống, cái trán kề sát đất.

Hai tay Bạch Kỳ chống nạnh, đắc ý cười nói:

- Đọa Đạo, sau này đi theo ta, ngươi không phải muốn gặp biết Tiên đạo hiện thời à, cơ hội tới.

Nghe vậy, Đọa Đạo ngẩng đầu, lập tức hưng phấn lên, vội vàng bái tạ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh khoát tay áo, Bạch Kỳ lập tức mang theo Đọa Đạo rời khỏi.

- Đọa Đạo… Huyền Diệu đạo tổ, ngươi lưu lại nó đến cùng có chỗ gì huyền diệu?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn muốn dùng Đọa Đạo đi hấp dẫn lực lượng Đại Đạo, đã là thăm dò Đại Đạo, cũng là thăm dò Đọa Đạo.

Đại địa thê lương, nghiệp lực biến thành khói đen thành chùm thổi qua, bầu trời cũng trải rộng rất nhiều vết rách, lôi điện xen lẫn, phiến thiên địa này giống như đã sụp đổ.

Khương Vạn Tuyên rơi xuống đất, tóc tai hắn bù xù, áo đen toàn thân phá toái, nhưng hắn cũng không lộ vẻ chật vật,

ngược lại có loại cảm giác áp bách cực mạnh, hắn mở to Đại Đạo Chi Nhãn trên trán, trong mắt tràn đầy tơ máu, cực kỳ doạ người.

Hắn ngồi xổm người xuống, tay phải nắm một bùn đất, cảm thụ được lực lượng của địa mạch.

- Quả nhiên, là lực lượng Đại Đạo, trách không được không có yên diệt, vừa hay.

Khương Vạn Tuyên tự lẩm bẩm, trên mặt đầy tươi cười.

Đại Đạo Chi Nhãn của hắn chợt trợn to, linh khí trong thiên địa điên cuồng tràn vào trong mắt của hắn.

Phiến thiên địa này nằm ở rìa khí vận Tiên đạo, bởi vì khí vận Thiên Đạo bao trùm, cũng bị nghiệp lực từng bước xâm chiếm, nó vốn là do một phương đạo thống khác mở, bất quá phương đạo thống kia đã bị diệt ngàn vạn năm, khiến cho phiến thiên địa này trở thành nơi vô chủ.

Một âm thanh vang lên trong đầu Khương Vạn Tuyên:

- Thôn phệ quá nhiều quy tắc Đại Đạo, đây cũng không phải chuyện tốt, cẩn thận bị cắn trả.

Âm thanh chính là của Phân Thân đại đạo, ít nhất hắn tự xưng như thế này, mấy vạn năm trước tìm tới Khương Vạn Tuyên, nói cho hắn lực lượng, Khương Vạn Tuyên ban đầu khinh thường, nhưng vừa nghĩ tới Võ Tắc Tiên Thánh, hắn cũng có chút ghen ghét.

Bằng cái gì dư nghiệt của Võ đạo có thể trở thành vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ nhất?

Hắn cảm thấy tổ tông quá mức nhân từ, nhân từ đến xem nhẹ lòng người, chẳng lẽ tổ tông không sợ Võ đạo cắn trả?

Thế là, hắn quyết định bí quá hoá liều, đi theo Phân Thân đại đạo tu luyện.

Gần đây, hắn nghĩ tới một loại Đại Đạo, hắn nắm giữ rất nhiều phân thân, nếu như mỗi một loại phân thân có thể nắm giữ một loại lực lượng, hắn há không phải chính là ba ngàn Đại Đạo, trở thành chủ nhân của Đại Đạo?

Ý nghĩ này vừa sinh ra, hắn đã triệt để điên cuồng, thế là đi ra Tiên đạo lĩnh vực, đi vào Đại Thiên thế giới, tìm kiếm quy tắc Đại Đạo.

Vì tìm kiếm quy tắc Đại Đạo, hắn thậm chí không tiếc hủy diệt một phương thiên địa.

- Hừ, kẻ yếu mới bị cắn trả, nếu như ta không trấn áp được, chết thì chết, sống sót cũng làm cho Khương tộc mất mặt.

Khương Vạn Tuyên hừ lạnh nói, trong lời nói tràn ngập quyết tuyệt.

Phân Thân đại đạo yên lặng.

Cùng lúc đó.

Trong một mảnh hư không thần bí, nơi này vô cùng hắc ám, có hơn ngàn đạo thân ảnh tản ra hào quang màu sắc không đồng đều, bọn hắn ngồi hình thành một vòng tròn to lớn.

Một thân ảnh trong đó mở miệng nói:

- Khương tộc thật điên cuồng, ta chỉ dẫn bọn hắn lĩnh hội Đại Đạo, đều lo lắng bọn hắn sẽ đùa chơi chết chính mình.

Vừa dứt lời, có không ít thân ảnh mở miệng.

- Không sai, ta cũng tìm được một vị đệ tử Khương tộc, cũng điên cuồng, tên này thậm chí còn muốn thôn phệ ta.

- Dù sao cũng là huyết mạch của Đạo Tổ, tâm tính cao ngạo là bình thường.

- Há lại chỉ có từng đó cao ngạo, hoàn toàn là cố chấp, bọn hắn xem cốt khí Khương tộc còn quan trọng hơn cả mệnh.

- Thì tính sao, bọn hắn còn không phải đi lên con đường của chúng ta.

- So với Khương tộc, chỉ sợ vị Võ Tắc Tiên Thánh kia là khôi lỗi mà Đạo Tổ dùng đểđối phó chúng ta, nhất định phải thăm dò một thoáng lực lượng của Võ Tắc Tiên Thánh.

Chương 1562 - Khương tộc điên cuồng (2)

- Vậy để ta tới đi, ta để một vị quân cờ Đại La đi khiêu chiến Võ Tắc Tiên Thánh.

Đám tồn tại thần bí này chính là lực lượng Đại Đạo mê hoặc Tiên đạo, bọn hắn nắm giữ Đại Đạo khác biệt, nhưng chỉ tính như sinh linh, khiến cho người ta rất khó móc nối bọn hắn với Đại Đạo.

Thương lượng một hồi, hư không lại lâm vào trong yên tĩnh.

Trên đỉnh đầu bọn họ, mơ hồ có một thân ảnh to lớn đang cuộn trào, thoáng qua tức thì.

Khoảng cách Võ Tắc Tiên Thánh hoành không xuất thế đã qua mười vạn năm, tổng số sinh linh trong Đại La tiên vực không bằng một thành trước lượng kiếp, nhưng càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả cảnh giới cao.

Một ngày này, đại đệ tử Kiếm Thần, Mộ Tâm kiếm tiên công khai khiêu chiến Võ Tắc Tiên Thánh, tuyên bố muốn kiến thức lực lượng của Thiên Đạo Tiên Thánh.

Võ Tắc Tiên Thánh nghênh chiến, hai bên đi tới thiên ngoại hư không đấu pháp, hết thảy Đại La trong Đại La tiên vực đều tiến đến xem chiến, bao gồm cả Đại La Kim Tiên.

Một trận chiến này, khiến cho hết thảy Đại La rung động.

Mộ Tâm kiếm tiên đã là Đại La Thần Tướng đỉnh phong bị Võ Tắc Tiên Thánh ra một chỉ đánh nát Đại La đạo quả, cảnh giới rơi xuống đến Tiên Đế.

- Thế nào có khả năng.

- Đây chính là Đại La Thần Tướng nha.

- Thì ra Đại La đạo quả cũng có thể bị đánh nát…

- Nói nhảm, ngay cả Vĩnh Hằng tộc vĩnh hằng bất diệt đều bị Đạo Tổ trấn diệt, Võ Tắc Tiên Thánh nắm giữ Thiên Đạo lực lượng, đánh nát Đại La đạo quả, có gì khó khăn?

- Đáng tiếc cho Mộ Tâm kiếm tiên, hắn có tư thái Đại La Kim Tiên.

Các Đại La nghị luận ầm ĩ, ánh mắt rơi vào trên người Kiếm Thần.

Kiếm Thần là Đại La Kim Tiên, mắt thấy đại đệ tử gặp trọng thương như thế, sẽ từ bỏ ý đồ?

Đối mặt rất nhiều ánh mắt, Kiếm Thần mặt không biểu tình, hắn ra lệnh cho các đệ tử khác tiến đến nâng Mộ Tâm kiếm tiên, theo sau hắn dẫn chúng đệ tử rời khỏi, từ đầu đến cuối, hắn cũng không có nhìn Võ Tắc Tiên Thánh.

- Vị sư đệ này thật là đủ mạnh.

Thủy Diễn nhẹ giọng cười nói, trong mắt tràn đầy dị sắc.

Đế Tuyệt, Hoàng Kinh Tuyệt, Cực Quang thần quân cũng bị kích thích, sư đệ không ngờ lại còn mạnh hơn bọn họ.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ cũng trấn định, bọn hắn đang tự hỏi lực lượng của Thiên Đạo Tiên Thánh đến tột cùng là như thế nào?

Võ Tắc Tiên Thánh cao cao tại thượng, thu vẻ mặt của hết thảy Đại La vào đáy mắt, trong lòng hắn cũng đang cảm thấy khó khăn.

Nên làm như thế nào để chung kết lượng kiếp?

Đạo Tổ là khiến để hắn thôi động lượng kiếp phát triển, cũng không phải để cho hắn tự mình nhập kiếp trấn áp hết thảy Đại La.

Huống hồ, bây giờ Đại La Kim Tiên, tương lai cũng có thể giống như hắn, hắn cũng không thể đắc tội tất cả mọi người, mặc dù không vì mình, cũng phải suy nghĩ vì Võ Tiên giáo.

- Võ Tắc Tiên Thánh quả nhiên mạnh mẽ, không biết có thể tiếp nhận khiêu chiến của ta!

Một âm thanh truyền đến, dẫn tới hết thảy Đại La động dung, bởi vì kẻ nói chuyện chính là Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa.

Tên tuổi của Khương Nghĩa quá lớn, mặc dù Hoàng Kinh Tuyệt có được tên tuổi đệ nhất nhân phía dưới Đạo Tổ, rất nhiều Tu Tiên giả đều cho rằng Hắc Ám đại đế chưa hẳn không bằng hắn, chẳng qua là hai người không có đấu nhau.

Hoàng Kinh Tuyệt nhìn về phía Khương Nghĩa, trong lòng đầy kinh ngạc, hắn đều không dám khiêu chiến Võ Tắc Tiên Thánh, bởi vì chênh lệch thật sự cách xa.

Hắn không ngờ Khương Nghĩa dám đứng ra.

- Hắn muốn làm hòn đá kê chân cho Võ Tắc Tiên Thánh, hay thật có niềm tin?

Trong lòng Hoàng Kinh Tuyệt tò mò suy nghĩ.

Khương Nghĩa cầm thần thương trong tay, từng bước một đi vào vị trí cao bằng Võ Tắc Tiên Thánh.

Đối với Hắc Ám đại đế, Võ Tắc Tiên Thánh trước đó kính nể, hắn cũng từng nghĩ tới giao thủ cùng Khương Nghĩa, chẳng qua không ngờ lại là hiện tại.

Võ Tắc Tiên Thánh mở miệng nói:

- Cảnh giới giữa ngươi và ta có chênh lệch không thể vượt qua, chờ lượng kiếp kết thúc rồi tái đấu đi, ta rất chờ mong cùng ngươi quyết thắng thua khi cả hai cùng cảnh giới.

Mặt mũi của Kiếm Thần, hắn có khả năng không cho, nhưng mặt mũi của Đạo Tổ, hắn không thể không cho.

Hắc Ám đại đế lưng đeo bêu danh vạn cổ, nhưng rất nhiều Đại La đều rõ ràng, Khương Nghĩa được Đạo Tổ yêu thương, bằng không hắn há có thể sống đến hôm nay?

Mà Khương Nghĩa cũng là người khiêng đỉnh bề ngoài cho Khương tộc, đại biểu cho sức chiến đấu cao nhất Khương tộc, hắn cũng không muốn để Đạo Tổ không vui, đắc tội Khương tộc.

Mặt Khương Nghĩa không chút thay đổi nói:

- Đối với ta mà nói, đánh cùng cảnh giới không có tính khiêu chiến, ta biết ngươi nắm giữ lực lượng Thiên Đạo, nhưng ta thanh Đại Đạo thần binh này của ta cũng lần đầu trải qua Thiên Đạo tẩy lễ.

Thần thương phát ra cường quang sáng chói.

Hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, từ khi hắn và Khương Thiện bị cường giả bí ẩn tập kích sau, Khương Trường Sinh giảng đạo cho bọn họ, dẫn bọn hắn đi đến con đường mạnh hơn, bây giờ hai người đã hơi nắm giữ lực lượng của Thiên Đạo.

Bọn hắn đang đi theo đạo mà Thiên Đạo ẩn chứa, mà không phải Đại Đạo của Đại Thiên thế giới.

Võ Tắc Tiên Thánh híp mắt, trong lòng cũng có chút tức giận, hắn nghe ra vẻ khinh miệt trong lời nói của Khương Nghĩa.

- Đã như vậy, vậy thì tới đi!

Võ Tắc Tiên Thánh ngạo nghễ mà đứng, một loại khí thế bá đạo thuộc về võ đạo bùng nổ, khiến cho hết thảy Đại La động dung.

Tu Tiên giả phần lớn cao thâm mạc trắc, tiên phong đạo cốt, nhưng Võ Tắc Tiên Thánh đến từ võ đạo, trong xương cốt vẫn có thô bạo từ Võ đạo, bá đạo cũng không có hoàn toàn biến mất.

Một trận đại chiến chấn động thế gian bùng nổ.

Ầm ầm.

Khương Trường Sinh mở mắt, cảm thụ được Tử Tiêu cung nhẹ nhàng rung động, hắn không khỏi nhìn về phía đại chiến thiên ngoại.

Khương Nghĩa đang đại chiến với Võ Tắc Tiên Thánh.

Võ Tắc Tiên Thánh tung ra một kích đánh nát Đại La đạo quả của Khương Nghĩa, nhưng Khương Nghĩa lại bỏ qua Đại La đạo quả, dùng thân thể, thần thương chiến đấu, tuy bị đè lên đánh, nhưng Võ Tắc Tiên Thánh trong chốc lát không ngờ lại không trấn áp được hắn.

- Tiểu tử này không ngờ lại dùng thân mạo hiểm.

Khương Trường Sinh híp mắt, hắn cảm nhận được trên người Khương Nghĩa còn có khác một cỗ lực lượng Đại Đạo cường đại.

Chương 1563 - Sáng Tạo Chi Cảnh (1)

Khương Nghĩa cùng Võ Tắc Tiên Thánh đại chiến cuối cùng vẫn dùng kết cục Khương Nghĩa bại kết thúc, nhưng dù cho như thế, không có người xem nhẹ Khương Nghĩa, ngược lại càng thêm bội phục, bởi vì Khương Nghĩa quyết chiến rất lâu, đã chứng minh mình mạnh mẽ.

Sau khi đại chiến kết thúc, các Đại La tán đi, một trận chiến này đã định trước sẽ ghi vào sử sách, đồng thời danh chấn Đại Thiên thế giới.

Khương Nghĩa trở lại Khương tộc dưỡng thương, Võ Tắc Tiên Thánh cũng trở về bên trong Võ Thần cung của mình.

Lực ảnh hưởng của việc này cấp tốc truyền ra.

Bên trong Võ Thần cung.

Võ Tắc Tiên Thánh nhìn về phía tay phải mình, chau mày, trong lòng hắn sinh ra kiêng kị mãnh liệt về Khương Nghĩa, Khương Nghĩa vậy mà có thể thôn phệ Thiên Đạo lực lượng của hắn.

Mà hắn cảm nhận được một loại lực lượng Đại Đạo từ trên người Khương Nghĩa, hắn chưa bao giờ gặp phải khí tức Đại Đạo mãnh liệt như thế.

Hắn không khỏi suy nghĩ đến uy hiếp của lực lượng Đại Đạo, chẳng lẽ Khương Nghĩa đã…

Hắn bắt đầu lưỡng lự, không biết có nên nói cho lão sư việc này hay không, trực giác nói cho hắn biết, lão sư rất có thể đã biết được, thậm chí cố ý bỏ mặc Khương Nghĩa làm như vậy.

- Chẳng lẽ Khương Nghĩa khiêu chiến ta có một phen thâm ý đặc biệt?

Võ Tắc Tiên Thánh suy nghĩ như vậy, hắn phát hiện mình sau khi trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, vẫn như cũ có rất nhiều chuyện nhìn không thấu.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, mà bắt đầu cảm ngộ Thiên Đạo, từ đó nhìn rõ chư thiên vạn giới, tìm kiếm tung tích của Đại Đạo lực lượng.

Khương Nghĩa, hắn không dám động, nhưng Tiên đạo tất nhiên còn có tồn tại khác bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc.

Trong cung điện u ám, Khương Nghĩa đang luyện công dưỡng thương, hồn phách Ma Tổ quay quanh người hắn, Phệ Diễm đao xoay quanh bốn phía, mười điểm hoạt bát.

Giờ phút này, ý chí Khương Nghĩa đã lâm vào một không gian khác.

- Lần sau không cần lỗ mãng như thế, ngươi còn chưa đạt được Thôn Phệ đại đạo chân chính, cũng đừng chết trên đường.

Một thân ảnh mơ hồ đứng trước mặt Khương Nghĩa, lạnh lùng nói.

Hắn tự xưng Thôn Phệ đại đạo, có thể thôn phệ hết thảy lực lượng.

Mặt Khương Nghĩa không chút thay đổi nói:

- Không phải ngươi tò mò Thiên Đạo Tiên Thánh à, lần này cảm thụ như thế nào?

Thôn Phệ đại đạo cảm khái nói:

- Thiên Đạo Tiên Thánh xác thực khó lường, chỉ sợ hắn đã tiếp cận Đạo Niệm chủ nhân, Đạo Niệm chủ nhân, đưa mắt toàn bộ Đại Thiên thế giới, đều là tồn tại cực kỳ cường đại, Tiên đạo vậy mà sắp có vị Đạo Niệm chủ nhân thứ hai.

Ngữ khí của hắn phức tạp, có kinh ngạc, có trào phúng, cũng có sầu lo.

Khương Nghĩa mở mắt hỏi:

- Khi nào mới có thể truyền thụ cho ta Thôn Phệ đại đạo chân chính, lượng kiếp không sớm thì muộn sẽ kết thúc, mà sẽ không xa, ta hi vọng thu hoạch được Thôn Phệ đại đạo trước khi lượng kiếp kết thúc, để thu được công đức lớn nhất của lượng kiếp.

- Bỏ lỡ lần cơ duyên này, đợi thêm lần lượng kiếp sau, quỷ mới biết còn bao lâu.

Ngữ khí của hắn lộ ra hấp tấp, Thôn Phệ đại đạo nghe được yên lặng.

Thôn Phệ đại đạo gấp hơn, hắn cũng không muốn đợi đến lượng kiếp tiếp theo, hắn muốn Tiên đạo tiêu vong ở bên trong lần lượng kiếp này.

Không có cách, mặc dù truyền thụ tiếp nhận truyền thừa của Đại Đạo, sinh linh cũng cần thời gian đi mạnh lên, mà bản tôn bọn hắn lại không dám đích thân tới.

Thật lâu.

Thôn Phệ đại đạo mở lời:

- Cơ duyên ngươi muốn, chẳng mấy chốc sẽ đến.

Dứt lời, thân hình của hắn biến mất không thấy gì nữa.

Ý thức Khương Nghĩa đi theo trở lại hiện thực, hắn từ từ mở mắt, vẻ mặt khôi phục lại bình tĩnh.

Phệ Diễm đao bay tới, tò mò hỏi:

- Chủ nhân, ngài lúc trước sử dụng lực lượng có lai lịch ra sao? Thế nào lạ lẫm như vậy?

Ma Tổ cũng nhìn về phía Khương Nghĩa, chúng nó cùng một thể với Khương Nghĩa, nhưng cũng bị trước đó lực lượng của Thôn Phệ đại đạo kinh động, nhìn như đều thôn phệ, nhưng mang cho bọn nó cảm giác hoàn toàn không giống.

Khương Nghĩa trả lời:

- Là ta lĩnh ngộ ra, chỉ là lần đầu tiên thi triển thôi, đi đến cảnh giới của ta, tu hành là ngộ đạo, cho nên các ngươi trước đó không có phát giác được.

Phệ Diễm đao, Ma Tổ nửa tin nửa ngờ.

Chúng nó luôn cảm thấy Khương Nghĩa có chút biến hóa, rõ ràng có chuyện gì gạt chúng nó, bất quá chúng nó cũng không lo lắng, bao nhiêu lần tuyệt cảnh, Khương Nghĩa đều có thể còn sống sót, lần lượng kiếp này tất cũng sẽ không vây khốn hắn.

Võ Tắc Tiên Thánh hoành không xuất thế cũng không có ngăn chặn lượng kiếp, ngược lại để chúng sinh chém giết càng thêm điên cuồng, đám Đại La nhóm như thế, sau khi chứng kiến Thiên Đạo Tiên Thánh mạnh mẽ, một vài Đại La Kim Tiên cũng bắt đầu hướng tới trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh.

Như thế nào trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh?

Đạo Tổ sớm đã nói qua, ai có thể chung kết lượng kiếp, người đó có tư cách trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh.

Hai mươi vạn năm sau, số lượng Đại La Kim Tiên trong Đại La tiên vực vượt qua ba mươi người, Đạo Môn cùng Phật Môn chúa tể phong vân, hai đại công đức giáo phái toàn diện khai chiến, đến nỗi Khương tộc, ngược lại bị che giấu đầu ngọn gió.

Khương tộc còn đang chém giết cùng các cừu gia, nhưng uy thế kém xa Đạo Môn, Phật Môn, hai đại môn phái có vô số đệ tử, dùng đại trận chiến đấu, kinh thiên động địa.

Đệ tử đời thứ hai của hai đại môn phái bắt đầu trở thành nhân vật phong vân của Tiên đạo, giống như Đế Tuyệt, Thủy Diễn lúc trước.

Càng ngày càng nhiều Đại La bộc lộ tài năng, bọn hắn nắm giữ Đại Đạo lực lượng khác biệt, chiến lực cường đại, dẫn đến Đại La tiên vực bây giờ không có tồn tại vô địch tuyệt đối, cũng không có thế lực mạnh nhất.

Một ngày này, Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đang tán thưởng Đạo Môn, Phật Môn kinh thế đại chiến, số lượng đệ tử hai bên giáo phái đưa vào hơn ngàn vạn, mà tất cả đều không phải phàm linh, chỉ là số lượng Đại La đã vượt qua năm trăm, Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân đang đại chiến Vị Lai phật tổ, Thái Sơ phật tổ của Phật Môn.

Khương Trường Sinh đã thấy nhân quả kết quả của Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, hai người này một mực tồn tại quan hệ cạnh tranh, nhưng chưa bao giờ giao thủ qua, bên trong lần lượng kiếp này, bọn hắn sẽ phân cao thấp.

Chương 1564 - Sáng Tạo Chi Cảnh (2)

Nhìn một chút, Khương Trường Sinh đem tầm mắt xê dịch về Địa Tiên giới.

Địa Tiên giới bây giờ, sinh linh đồ thán, rất nhiều người từ bên ngoài đến Địa Tiên giới trốn tránh, truyền thụ đạo pháp, dẫn đến Địa Tiên giới cũng đã tiến vào giai đoạn tu tiên, chủng tộc san sát.

Nhân tộc đã tiến vào thời đại Tam Hoàng, Phục Hi, Hoàng Đế, Thần Nông là Tam Hoàng của các bộ lạc Nhân tộc, Đại Đạo lực lượng đã lặn vào Địa Tiên giới, còn để mắt tới Nhân tộc, có hai người đã đạp vào Đại Đạo tiếp nhận truyền thừa, phân biệt là Xi Vưu và Hình Thiên.

Khương Trường Sinh từng gặp qua Hình Thiên bên trong đạo thống phản thần, kết qua duyên phận, cho nên hắn để Bạch Kỳ đặc biệt chiếu cố Hình Thiên, Hình Thiên mặc dù còn chưa danh chấn thiên hạ, lại có thực lực cường đại không kém Tam Hoàng.

Trước mắt, tồn tại cường đại nhất Địa Tiên giới chính là Thái Ất Kim Tiên, cũng chính là Tiên Đế chi.

Không chỉ Địa Tiên giới, phàm là thiên địa có quy tắc viên mãn đều đang ở bên trong lượng kiếp, bao gồm cả Thái Ất Tiên Vực ở bên trong Đại Đạo hư không.

Chém giết, cừu hận, lửa giận, ghen ghét tràn ngập Tiên đạo, chúng sinh khó khăn, số lượng sinh linh giảm mạnh, nhìn như đang đi về hướng mạt lộ, nhưng khí vận của Thiên Đạo lại đang tăng cường.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ, khi nào Thiên Đạo không cần lượng kiếp, có thể để cho sinh linh tùy ý phát triển?

Hắn đưa ra khái niệm vô hạn cho đám Đại La, cũng không phải tùy tiện nói một chút, hắn xác thực có hi vọng kiểu như thế này.

Nếu như hết thảy đều có phần cuối, có biên giới, tất cả những thứ này tồn tại có ý nghĩa là gì?

Hắn cảm thấy chỉ có vô cùng vô tận, không có giới hạn, hết thảy tồn tại mới đủ chân thực, bằng không mạnh hơn, cũng chẳng qua là vật đang ở trong lòng bàn tay của một vị tồn tại nào đó càng mạnh hơn.

Dần dần, Khương Trường Sinh tiến vào một loại trạng thái huyền diệu.

Không có suy nghĩ, nhưng cũng không phải hôn mê, là một loại trạng thái không minh nói không rõ nói không rõ.

Đột nhiên!

Hắn mở mắt, phát hiện mình ở trong một mảnh khí hải màu tím, tử khí bao phủ quanh người, đưa mắt nhìn lại, ngoại trừ tử khí, cái gì cũng không có, không nhìn thấy bờ.

Hồng Mông.

Chuẩn xác mà nói là Hồng Mông Đại Đạo của hắn.

Hắn đang ở bên trong Hồng Mông Đại Đạo.

Khương Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, thời gian dần qua, hắn bắt đầu khôi phục tri giác đối với thân thể, ngay cả thần niệm cũng xuất hiện.

Thần niệm tán đi, không gian Hồng Mông xác thực vô biên vô hạn, dùng thần niệm của hắn cũng không cách nào hoàn toàn bao trùm.

Rất nhanh, hắn đột nhiên có loại cảm giác không gì làm không được.

Tâm thần hắn khẽ động, phía trước xuất hiện một bóng người, chính là Mộ Linh Lạc.

Đây là Mộ Linh Lạc hắn sáng tạo.

Ngay sau đó, đám người Bạch Kỳ, Tiêu Hòa nương nương, Cơ Võ Quân lần lượt xuất hiện ở xung quanh, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, trong chốc lát, Tử Tiêu cung xuất hiện ở phía sau hắn.

Không gì làm không được.

Tùy tâm sở dục.

Sáng tạo hết thảy.

Khương Trường Sinh nhếch miệng, có ý nghĩ về cảnh giới phía trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đại La chi đạo tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là nhằm vào bản thân siêu thoát, bản thân đã đi đến cực hạn, tu hành càng cao thì nên là sáng tạo, tựa như hắn sáng tạo Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng sẽ phụng dưỡng hắn, trợ hắn càng ngày càng mạnh.

Hắn bắt đầu tùy ý sáng tạo hết thảy mình muốn, có thiên địa, có người, có vật hắn muốn.

Vạn sự vạn vật, tâm tư cùng một chỗ, lăng không sinh ra.

Loại cảm giác này quá mức mỹ diệu.

Nhưng hắn cũng không có trầm mê trong đó, cuối cùng hắn dựa vào ý chí của mình thức tỉnh, một lần nữa mở mắt, trở lại bên trong Tử Tiêu cung.

Hồng Mông không gian vừa rồi xác thực tồn tại, nhưng hết thảy thứ hắn vừa rồi sáng tạo có khả năng biến thành hư ảo.

Hắn đã xóa đi hết thảy lúc trước sáng tạo, dù sao Hồng Mông Đại Đạo còn trong quá trình đang trưởng thành, không thể quá sớm sáng tạo ở bên trong, dạng này sẽ ảnh hưởng Hồng Mông Đại Đạo thành hình.

Trước khi Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình, bên trong nhất định phải tinh khiết, không có bất kỳ tì vết.

- Cảnh giới tiếp theo thì nên gọi là Sáng Tạo nhỉ?

Khương Trường Sinh lâm vào trong suy tư, chỉ cần hắn bước vào cảnh giới tiếp theo, bên trong Tiên đạo mới có thể có sinh linh dựa vào chính mình đi đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh.

Oanh!

Bên ngoài Tử Tiêu cung truyền đến một cỗ khí thế kinh thiên, kinh động chư thiên vạn giới.

Khương Trường Sinh nhấc mắt đi nhìn, phát hiện cỗ khí thế này đến từ âm gian địa phủ, hơn nữa còn đến từ một vị cố nhân của hắn.

Diệp Chiến!

Lúc trước ở Thái Hoang, Diệp Chiến đã quy thuận hắn, chẳng qua ở bên trong thời gian dài đằng đẳng về sau, Diệp Chiến cũng không có đứng ở trước mặt hắn, từ sau khi Luân Hồi đại đế phục sinh, Diệp Chiến đã đi Địa Phủ tu hành.

Tu hành hai ngàn vạn năm, Diệp Chiến cuối cùng thành tựu Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên không có dễ đi đến như vậy, đi đến Đại La Kim Tiên cảnh, có tư cách trở thành người chấp cờ lượng kiếp.

Dựa theo Khương Trường Sinh diễn toán, Diệp Chiến thành tựu Đại La Kim Tiên đã có vạn năm, hôm nay sở dĩ bùng nổ khí thế, là bởi vì hắn muốn khiêu chiến Thiên Đình.

Thiên Đình cuối cùng là phải nhập kiếp.

Diệp Chiến theo Hoàng Tuyền bên trong nhảy ra, nhảy ra tam giới, buông xuống Nam Thiên môn phía trên, chiến ý ngưng là thật chất, tựa như đốt diễm bùng cháy.

- Từ xưa đến nay, Địa Phủ nghe lệnh Thiên Đình, nhưng hôm nay Địa Phủ chưởng khống Tiên đạo luân hồi, nhưng Thiên Đình không có chưởng khống khí vận Thiên Đạo, hôm nay, ta, Diệp Chiến, muốn nhìn Thiên Đình còn có tư cách thống lĩnh Địa Phủ hay không.

Tiếng Diệp Chiến vang vọng Thiên Đình, vừa dứt lời, từng đạo cường quang từ trên trời giáng xuống, bao vây hắn.

Tam thập lục Thiên Cương đại tướng quân buông xuống.

Tất cả đều là Đại La Thần Tướng.

Ngay sau đó, thất thập nhị Địa Sát thiên tướng cũng đi theo hiện thân, bọn hắn cấp tốc bày trận, dẫn động khí vận Thiên Đình vây khốn Diệp Chiến.

Chương 1565 - Ma Tôn tự lập (1)

Diệp Chiến cũng thu được Đại Đạo lực lượng, nhìn như vừa đi đến Đại La Kim Tiên, giá trị bản thân thực tế đã vượt qua đại bộ phận Đại La Kim Tiên.

Khương Trường Sinh bình tĩnh quan chiến, thuận tiện diễn toán hướng đi của lượng kiếp.

Bên trong lượng kiếp sẽ xuất hiện tồn tại tiếp nhận thiên địa nghiệp lực, cũng sẽ xuất hiện tồn tại hóa giải thiên địa nghiệp lực, Khương Trường Sinh xưng là Lượng Kiếp Chi Tử.

Lượng Kiếp Chi Tử sinh ra bên trong lượng kiếp, sinh ra ở đây không phải chỉ được đẻ ra, mà là mệnh cách sinh ra, trong thời kỳ đầu của lượng kiếp, mệnh cách Lượng Kiếp Chi Tử sẽ không xuất hiện, chỉ có lượng kiếp đạt đến đỉnh phong, Lượng Kiếp Chi Tử mới vừa hoành không xuất thế.

Diệp Chiến chính là một vị Lượng Kiếp Chi Tử trong đó, mệnh cách của hắn đang hình thành.

Tiếp nhận Đại Đạo lực lượng, Khương Nghĩa muốn tính toán Đại Đạo lực lượng, Diệp Chiến thì thuần túy khát vọng lực lượng, hắn nhìn Tiên đạo quật khởi, nhưng hắn theo không kịp bước tiến của Đạo Tổ, hắn không có đuổi kịp thời đại Đại La sơ kỳ, khi hắn thành tựu Đại La, Đại La đã có cảnh giới càng cao hơn.

Hắn một mực không thể đuổi kịp cấp độ đỉnh tiêm của Tiên đạo, cho nên đối mặt Đại Đạo mê hoặc, hắn không chút do dự tiếp nhận, mặc dù đoán được là âm mưu, là tính toán, hắn cũng muốn thử một chút.

Trong lòng tuyệt đại đa số sinh linh bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc đều ôm một tia huyễn tưởng, cảm giác mình có lẽ có thể thay thế Đại Đạo, chỉ cần mình đủ mạnh.

Khương Trường Sinh tính tới hết thảy của Diệp Chiến, hắn cũng không có tức giận, cũng không có thở dài, đây đều là lựa chọn của mỗi người, hắn cũng sẽ không bảo hộ tất cả mọi người mình nhận biết.

Hắn thử thôi diễn đối thủ của Diệp Chiến.

Đáng tiếc, tạm thời còn không tính được.

Bất quá hắn tính đến lần này Diệp Chiến khiêu chiến Thiên Đình sẽ thành công, từ đó danh tiếng vang xa, đẩy lượng kiếp đến một độ cao khác.

Địa Phủ trong ngày thường không có có cảm giác tồn tại lần đầu leo lên lượng kiếp.

Mà không chỉ tham gia, cũng sẽ gánh chịu nghiệp lực khổng lồ, dù sao Địa Phủ cũng cần tiêu trừ nghiệp lực.

Cho tới nay, bởi vì hồn phách có tân sinh, cho nên hồn phách đi vào Địa Phủ cũng không phải nhất định có thể đầu thai, nếu là oan hồn, vạn kiếp bất phục, hoặc bị tầng mười tám địa ngục ma diệt, nhưng dù cho như thế, Địa Phủ cũng có quá nhiều vong hồn, góp nhặt oán khí để chủ nhân Địa Phủ thấy không ổn, cho nên mới lựa chọn nhập kiếp.

Hình Thủ sợ Địa Phủ sau này sẽ sinh ra tà vật không thể khống chế, dù sao thì bản thân Hoàng Tuyền đã ẩn chứa tạo hóa.

Đối mặt đại trận Thiên Đình, Diệp Chiến bắn ra khí thế cường đại, kinh động chư thiên vạn giới Tiên đạo.

Không đến nửa nén hương thời gian, Diệp Chiến đã phá trận, hắn tiến vào bên trong Thiên Đình, gặp vô số thiên binh thiên tướng vây công, ngay cả bốn Đại Thiên Quân cũng ra tay.

Thiên Đình đi qua nhiều năm phát triển như thế, nội tình cực mạnh, có đệ tử của các đại công đức giáo phái vào ở, mà lại đều là đệ tử bối phận cực cao, sau khi lượng kiếp mở ra, bọn hắn vẫn như cũ đợi ở bên trong Thiên Đình, khi Diệp Chiến đột kích, bọn hắn hiểu rõ Thiên Đình đã vào kiếp.

Đại La tiên vực, vô số chiến trường tham chiến sinh linh dồn dập ngẩng đầu nhìn lại, tại tầm mắt của bọn họ bên trong, bầu trời đã biến sắc.

Từ nơi sâu xa, thiên địa nghiệp lực bắt đầu biến hóa, tốc độ tăng trưởng tăng nhanh.

Vị Lượng Kiếp Chi Tử thứ nhất đã được sinh ra.

Trong lúc Tiên đạo lượng kiếp đang tiến lên, một chỗ khác trong hư không đang phát sinh một trận đại chiến, còn là cuộc chiến giữa hai đạo thống.

Vùng hư không này đã sụp đổ, không gian phá toái, đếm không hết dị thứ nguyên thời không soi chiếu ra từng chỗ phá toái, lộ ra cực kỳ vặn vẹo, mê huyễn. Một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, toàn thân hắn đen kịt, tựa như khoác lên hắc giáp, khuôn mặt lạnh lùng, hai đầu lông mày lộ ra sát khí màu đen, song đồng như rắn, sừng thú trên đầu giống như một vương miện, trên đầu thiêu đốt lên ba tầng khí diễm sâu sắc, giống như khăn dài.

Tay hắn nắm một thanh trường phủ, lưỡi búa có khắc đại đạo ấn ký, mơ hồ vặn vẹo, rất sống động.

- Hừ, cuối cùng kết thúc, từ đây về sau, Thần Tích không còn tồn tại.

Hắn lạnh giọng khẽ nói, hắn là Đạo Thủy ma tôn đến từ La Đạo.

Lúc trước La Đạo đi ngang qua Tiên đạo, hắn dự định hủy diệt Tiên đạo, đáng tiếc bị Tiên đạo trốn qua.

Sát khí quanh người Đạo Thủy ma tôn càng ngày càng nồng đậm, dần dần, bao phủ bản tôn hắn, khiến cho hắn thoạt nhìn càng thêm thần bí.

Sâu trong hư không, một đầu lâu to lớn bay tới, giống như người giống như vượn cấp tốc đi vào phía sau Đạo Thủy ma tôn, ở trước mặt nó, dáng người vĩ ngạn của Đạo Thủy ma tôn đều lộ ra nhỏ bé như con kiến hôi.

- Ma Tôn, đám ngốc Đại Đạo thần đình kia sắp ngồi không yên, Thương Thủy Thiên tiến công Tiên đạo, Thương Thiên bại trong tay Đạo Tổ, Thương Thủy Thiên bị dọa lùi, đã tránh về, hiện tại Đại Đạo thần đình cần tồn tại càng mạnh mẽ hơn tiến đến kiềm chế Đạo Tổ.

Đầu lâu mở lời, ngữ khí bất đắc dĩ.

Đạo Thủy ma tôn cười lạnh nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ Đại Đạo thần đình không thể ra tay?

Nhắc đến Đại Đạo thần đình, ngữ khí của hắn rất bất mãn.

Đầu lâu trả lời:

- Đạo Tổ có được lực lượng đặc thù tru diệt Vĩnh Hằng tộc, cỗ lực lượng này co khả năng uy hiếp được các chí cường giả của Đại Đạo thần đình, dù sao bọn họ cũng đồng nguyên cùng Đại Đạo.

- Đây cũng là ý của Đạo Chủ?

- Ừm, ngài có chiến công hiển hách, thực lực hắn đứng hàng đầu bên trong La Đạo Ma Tôn, nếu như có thể kiềm chế Đạo Tổ, trợ Đại Đạo thần đình tiêu diệt Tiên đạo, ngài sẽ có công với Đại Đạo, sau này chưa hẳn không thể kế thừa vị trí của Đạo Chủ.

Đầu lâu dùng một loại ngữ khí cực kỳ bình tĩnh nói, không có mang chút tình cảm gợn sóng.

Đạo Thủy ma tôn liếc nhìn nó, lạnh lùng nói:

- Chúng ta quen biết ít nhất chục tỷ năm đi, ngươi cảm thấy ta thật có hi vọng?

Đầu lâu yên lặng.

Chương 1566 - Ma Tôn tự lập (2)

Đạo Thủy ma tôn khẽ nói:

- Ta cũng sẽ không đi chịu chết, Vĩnh Hằng tộc bị diệt, Thương Thủy Thiên bị đánh lui, lực lượng của Đạo Tổ đã vượt qua ta, ít nhất ta không có nắm chắc bắt lấy hắn, Đại Đạo thần đình tự xưng đại biểu Đại Đạo, sao không dẫn cơn giận của Đại Đạo trừng trị Tiên đạo? Chẳng lẽ cái gọi là đại biểu Đại Đạo, chẳng qua là một lời nói hoang đường?

Đầu lâu giữ yên lặng, không tiếp tục thuyết phục hắn.

Đạo Thủy ma tôn tiến lên một bước, nói:

- Hiệu lực cho ta đi, bây giờ Tiên đạo kiềm chế Đại Đạo thần đình, Đạo Chủ chấp mê vào Đại Đạo, La Đạo cuối cùng chẳng qua chỉ là quân cờ của Đại Đạo, sao không cùng ta lập nên một đại nghiệp từ xưa đến nay chưa hề có?

Đầu lâu nghe xong, nhịn không được hỏi:

- Hồ ngôn loạn ngữ, chẳng lẽ ngươi quên kết cục của phản đồ rồi?

- Đó là bọn họ không đủ mạnh, có năm vị Ma Tôn tùy tùng ta, Thần Tích tiếp nhận truyền thừa đều bại trong tay ta, nếu ngươi không tranh, không sớm thì muộn trở thành vật hi sinh cho Đại Đạo thần đình.

Đạo Thủy ma tôn khẽ nói, trong lời nói tràn ngập khinh thường. Vừa dứt lời, từng hướng hư không bị tàn phá xuất hiện từng Ma Ảnh khủng bố, đầu lâu liếc mắt quét tới, trong lòng chấn kinh.

- Thế nào lại là bọn hắn.

Đầu lâu run giọng hỏi, ngữ khí khó nén sợ hãi.

Đạo Thủy ma tôn ngạo nghễ nói:

- Ngươi cho rằng ta là mới dâng lên tâm tư? Ngay thời điểm đương đạo chủ lựa chọn gia nhập Đại Đạo thần đình, ta đã bắt đầu trù bị.

Đầu lâu yên lặng.

Thật lâu.

Nó thở dài một tiếng, nói:

- Đã như vậy, ta sẽ bồi tiếp ngươi, nhìn một chút ngươi có thể thành tựu đại nghiệp như lời ngươi nói hay không.

- Vừa hay, ta muốn nhờ Ma tộc trong tay ngươi.

- Tốt!

…

Đại Thiên thế giới, tranh đấu không ngừng, Tiên đạo còn không phải nhân vật chính, khi Tiên đạo đang ở trong vòng xoáy lượng kiếp, các đại đạo thống tranh đấu cũng không dừng lại, bất cứ lúc nào đều có đạo thống yên diệt, cũng có đạo thống sinh ra.

Từ khi Thương Thủy Thiên bị đánh lui, không có đạo thống dám tính toán Tiên đạo, phạm vi hoạt động của Tu Tiên giả còn đang không ngừng mở rộng, không phải hết thảy Tu Tiên

giả đều muốn tham chiến, rất nhiều Tu Tiên giả lựa chọn thoát đi, chờ lượng kiếp kết thúc lại trở về, nhưng vô luận đi chỗ nào, đều sẽ bị Tu Tiên giả tính toán, bị cừu gia truy sát, dẫn đến lượng kiếp Tiên đạo bao trùm càng ngày càng nhiều hư không lĩnh vực, cái này cũng dẫn đến pháp môn tu tiên bị truyền ra, dẫn càng nhiều sinh linh bước vào Tiên đạo.

Diệp Chiến đại náo Thiên Đình, để Thiên Đình tổn thất nặng nề, bị năm vị Đại La Kim Tiên hợp lại trấn áp, nhưng không đến năm ngàn năm, hắn bị một nhóm cường giả bí ẩn cứu đi, cũng sáng lập Chiến giáo tại Đại La tiên vực.

Độc chiến Thiên Đình mà không bại, Diệp Chiến sớm đã nhất chiến thành danh, hắn sáng lập Chiến giáo, hấp dẫn vô số Tu Tiên giả gia nhập, phần lớn là không có chỗ dựa mạnh mẽ hoặc giáo phái đã bị diệt, phiêu bạt Tiên đạo, bây giờ Chiến giáo hoành không xuất thế, không hỏi xuất thân, không hỏi nền móng, bọn hắn tự nhiên muốn gia nhập.

Lý niệm của Chiến giáo chính là vì mình mà chiến, phàm là người có chiến ý, đều có thể tham gia, vô luận cảnh giới cao thấp, vô luận chủng tộc, vào giáo thì có thể thu được truyền thừa đạo pháp của Diệp Chiến, thậm chí là truyền thừa của Đại Đạo.

Chiến giáo thành lập cũng không có dẫn tới đại giáo phái chú ý, hiện tại kiến lập giáo phái quá muộn.

Chiến giáo thành lập, cửa ải khó nhất của bọn họ không phải Thiên Đình, mà là Khương tộc.

Tùy ý thu giáo đồ, sẽ hấp dẫn rất nhiều cừu hận, các giáo phái khác không dám tùy tiện trêu chọc Diệp Chiến, nhưng Khương tộc không sợ, một vài cừu địch bọn họ cũng đi vào Chiến giáo, lại thêm ân oán giữa Diệp Chiến và Thiên Đình, Khương tộc dùng lực lượng toàn tộc tập kích bất ngờ Chiến giáo, muốn san bằng Chiến giáo.

Trong chiến đấu này, Khương Vạn Tuyên nhất chiến thành danh, vị thiên kiêu này vậy mà có thể độc đấu Diệp Chiến.

Thiên tư của Khương Vạn Tuyên để Diệp Chiến ghen ghét, song phương chiến tranh càng ngày càng tàn khốc.

Khương Trường Sinh quan sát tất cả những thứ này, vẫn tính hài lòng về thiên phú của Khương tộc.

Thiên tư các thiên kiêu của Khương tộc cũng không phải đơn giản là Đại Đạo lực lượng, bọn hắn kế thừa chính là đại đạo của Thiên Đạo, chỉ có vài thiên kiêu hấp thu cả Đại Đạo lực lượng, tỷ như Khương Vạn Tuyên.

Nhìn một chút, Khương Trường Sinh tựa hồ cảm nhận được cái gì, ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại.

Trong bóng tối ngoài rìa Tiên đạo xuất hiện một đầu lâu to lớn, đang đang nhìn chăm chú Tiên đạo, từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh cảm giác được đối phương muốn gặp hắn.

Do dự một chút, tiếng Khương Trường Sinh truyền tới.

- Các hạ đến đây, cần làm chuyện gì?

Trong bóng tối, giọng Khương Trường Sinh vang lên, ngữ khí đạm mạc.

Đầu lâu mở lời:

- Tại hạ Thái Uyên Thủy Ma, gặp qua Đạo Tổ, lần này đến đây, là muốn hợp tác cùng Đạo Tổ, lại sợ quấy nhiễu Đại Đạo lực lượng, cho nên cố ý ở chỗ này chờ đợi, thân ta quấn nhân quả đặc thù, Đại Đạo lực lượng không thể cảm giác, xin Đạo Tổ yên tâm.

Khương Trường Sinh chưa nghe nói qua tên Thái Uyên Thủy Ma, cho nên không có nói tiếp.

Thái Uyên Thủy Ma nói theo:

- Những tồn tại tự xưng là Đại Đạo kia đến từ Đại Đạo thần đình, bọn hắn xác thực nắm giữ lực lượng bản nguyên của Đại Đạo, bất tử bất diệt, nhưng bọn hắn cũng không phải là Đại Đạo ý chí chân chính, ngô chủ chính là Đạo Thủy ma tôn, lại là La Đạo Ma Tôn, đã tự lập Đại Đạo Ma tộc, ngô chủ nguyện hợp lại cùng Đạo Tổ, lật đổ Đại Đạo thần đình, Đại Đạo thần đình tồn tại hạn chế đạo thống, chủng tộc phát triển, trừ phi đi đến Đạo Niệm chủ nhân, bằng không vĩnh viễn không thể thoát khỏi bọn hắn chưởng khống, ngô chủ đã sớm chán ghét cách cục này của Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh hơi kinh ngạc, hắn vốn cho rằng mình sẽ đối địch với toàn bộ Đại Thiên thế giới, không nghĩ tới còn có thế lực nguyện ý trợ hắn, hơn nữa còn đến từ La Đạo.

Chương 1567 - Ứng kiếp mà sinh (1)

- Nếu như Đạo Thủy ma tôn thật nghĩ cùng ta hợp lại, vậy dùng hành động để biểu thị, nếu như Đại Đạo Ma tộc thật dám chống lại Đại Đạo, theo thực tế mà nói, Tiên đạo cùng Đại Đạo Ma tộc sẽ thuộc về trên cùng một con thuyền.

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, vẫn đạm mạc như cũ.

Thái Uyên Thủy Ma nghe xong, cũng không có tức giận, ngược lại trong lòng trầm tĩnh lại.

Uy danh của Đạo Tổ quá mức vang dội, cho dù là hắn cũng bị hù dọa qua, trấn diệt Vĩnh Hằng tộc, đánh lui Thương Thủy Thiên, chiến tích dạng này, ở trong tuế nguyệt Thái Uyên Thủy Ma còn sống cũng chưa từng nghe nói qua người thứ hai.

Hắn lần này đến đây chỉ để nói cho Đạo Tổ về thái độ của bọn hắn.

Bọn hắn sợ Đạo Tổ đột nhiên không chịu đựng nổi, cũng sẽ lo lắng Đạo Tổ lại trả thù chuyện lúc trước, mặc kệ như thế nào, sớm chào hỏi, tóm lại không có chỗ xấu.

- Đạo Tổ, Đại Đạo Ma tộc chẳng mấy chốc sẽ hành động, chứng minh thái độ của chúng ta, tại hạ xin được cáo lui trước.

Thái Uyên Thủy Ma cung kính nói, nói xong, hắn chờ trong chốc lát, không thấy Đạo Tổ trả lời, rời đi.

Khương Trường Sinh nhìn hắn rời đi, càng thêm tò mò về Đạo Thủy ma tôn.

Vậy mà có thể chế phục một cường giả Đạo Niệm chủ nhân để cho mình sử dụng.

Giá trị hương hỏa của Thái Uyên Thủy Ma là 125 tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, đến nỗi Đạo Thủy ma tôn, hắn liên quan đến Đại Đạo bản nguyên, tạm thời không thể diễn toán.

Không hổ là La Đạo, chỉ là thế lực chia ra đã mạnh như thế.

Như vậy xem ra, La Đạo mạnh mẽ hơn Thương Thủy Thiên rất nhiều.

Cũng đúng, La Đạo không có đến, Thương Thủy Thiên tới, đã nói ra bên trong nơi là Đại Đạo thần đình kia, Thương Thủy Thiên yếu hơn, tiện ra lệnh hơn.

Cho tới nay, Khương Trường Sinh đều xem La Đạo như địch nhân giả tưởng, lúc trước La Đạo mong muốn hủy diệt Tiên đạo, hắn có thể sẽ không quên nếu có cơ hội, hắn tất sẽ trả thù La Đạo.

Bây giờ La Đạo phân liệt, mất đi ít nhất hai vị Đạo Niệm chủ nhân, Khương Trường Sinh tự nhiên cao hứng.

Sau này thì xem Đại Đạo Ma tộc làm như thế nào.

Khương Trường Sinh thu hồi ánh mắt, tiếp tục quan sát Tiên đạo.

Đối mặt lửa giận của Khương tộc, Chiến giáo lâm vào trong bị động, bên trong một lần đại chiến, Chiến giáo kém chút giải tán, Diệp Chiến bị các đại năng Khương tộc hợp lại trấn áp, hắn mặc dù nắm giữ lực lượng Đại Đạo, nhưng cuối cùng chẳng qua chỉ là Đại La Kim Tiên, mà Khương tộc không chỉ có một vị Đại La Kim Tiên, số lượng cường giả Đại La càng vượt qua hai trăm, sao hắn lại có thể địch?

Chỉ là Khương Nghĩa, đã đủ để kiềm chế Diệp Chiến.

Lúc Diệp Chiến mất hết can đảm, đám cường giả bí ẩn lúc trước giải cứu hắn khỏi Thiên Đình xuất hiện, tất cả bọn hắn đều là tồn tại nắm giữ Đại Đạo lực lượng, bọn hắn được Đại Đạo chỉ dẫn tương trợ Chiến giáo, sau khi đánh lui Khương tộc, bọn hắn lựa chọn gia nhập Chiến giáo.

Một trận chiến này khiến Khương tộc thương vong thảm trọng, nguyên khí tổn thương nặng nề, ít nhất bên trong vạn năm rất khó lại nhấc lên đại chiến như vậy.

Từ nay về sau, Chiến giáo công chiến bốn phía, bên trong vạn năm, đánh tan gần trăm chi giáo phái trở thành để hết thảy Đại La giáo phái đều không thể không quan tâm, kiêng kỵ.

Chiến tích của Chiến giáo để càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả cảm giác đến bọn hắn có khả năng chung kết lượng kiếp, cứ như vậy, Chiến giáo không ngừng lớn mạnh.

Tuế nguyệt như thoi đưa, Đấu Chuyển Tinh Di, vạn năm như một ngày, thoáng qua tức thì.

Cuối năm thứ tám vạn.

Ngày nào đó.

Bát Quái cung.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Hoàng Kinh Tuyệt, Võ Tắc Tiên Thánh tụ tập tại đây.

Cực Quang thần quân híp mắt nói:

- Chiến giáo hẳn là thế lực Đại Đạo lực lượng đẩy ra, thực lực của bọn hắn đã vượt qua Đạo Môn, Phật Môn.

Đế Tuyệt gật đầu nói:

- Ta từng giao thủ qua với Chiến giáo, bảy vị Đại La Kim Tiên đều nắm giữ lấy Đại Đạo lực lượng khác biệt, nếu luận mỗi về số lượng Đại La Kim Tiên, Chiến giáo hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất giáo phái, huống chi phía sau Diệp Chiến còn có lực lượng của Địa Phủ.

Những người khác dồn dập mở miệng.

- Đại La đều sẽ lĩnh hội Đại Đạo, như thế nào phân biệt người nào đi lối rẽ?

- Coi như Chiến giáo thật sự là quân cờ của Đại Đạo, thì nên xử lý như thế nào, diệt trừ Chiến giáo? Trong những năm nay, các đại giáo phái đều có đệ tử gia nhập, nếu thật diệt trừ cả Chiến giáo, Tiên đạo chỉ sợ…

- Các ngươi lo lắng nhiều lắm, trừ phi Tiên Thánh ra tay, bằng không chúng ta đã không có năng lực trấn áp Chiến giáo.

- Võ Tắc sư đệ, ngươi nói thế nào?

Ánh mắt hết thảy Đại La rơi vào trên người Võ Tắc Tiên Thánh.

Võ Tắc Tiên Thánh cau mày nói:

- Chiến giáo xác thực mạnh mẽ, nhưng ta là Tiên Thánh, không thể ra tay lung tung, nghiệp lực trước mắt của Chiến giáo đều đến là ân oán với các phương giáo phái, bọn hắn cũng không có đả thương thương sinh, thậm chí có thể nói, bọn hắn là giáo phái duy nhất không có ảnh hưởng đến chúng sinh tầng dưới chót, từ khi lượng kiếp xảy ra đến nay, các phương giáo phái đều có đệ tử tùy ý làm bậy.

Hoàng Kinh Tuyệt nhíu mày nói:

- Không thể nào, Chiến giáo ngư long hỗn tạp, thế nào có khả năng không có người tùy ý làm bậy?

Võ Tắc Tiên Thánh trả lời:

- Diệp Chiến nắm giữ Chiến Chi Đại Đạo, có thể dùng ý chí liên hệ mỗi một vị giáo chúng, từ đó ước thúc bọn hắn, nếu bị phát hiện ra tay với phàm linh, Diệp Chiến sẽ tự tay giết bọn hắn, đã có thể hấp thu chiến ý của hắn, tăng cường chính mình, cũng xem như góp nhặt công đức.

Hắn thân là Thiên Đạo Tiên Thánh, điều hắn thấy tự nhiên càng nhiều hơn Đại La Kim Tiên khác.

Nghe vậy, chúng Đại La yên lặng.

Rất lâu sau.

Cực Quang thần quân đánh vỡ yên lặng, nói:

- Các ngươi nói, trong lòng Diệp Chiến đến tột cùng là thiện, hay là ác?

Đạo Côn Luân nói:

- Lòng người đều có một mặt hắc ám, luận việc làm không luận tâm.

- Nếu như hắn cố ý như thế, chính là sợ Thiên Đạo Tiên Thánh cùng lão sư ra tay, lại nên làm như thế nào?

Thủy Diễn mở miệng hỏi.

Chương 1568 - Ứng kiếp mà sinh (2)

Hoàng Kinh Tuyệt nói:

- Lượng kiếp không nên luận phẩm đức, đến đứng trên góc độ Thiên Đạo suy nghĩ, nếu biết được Đại Đạo dụng ý khó dò, vậy sẽ phải diệt trừ hết thảy uy hiếp tiềm ẩn.

Hắn mặc dù không lạm sát kẻ vô tội, nhưng hắn cũng sẽ không để chúng sinh vào mắt, đây không phù hợp quan niệm của hắn.

Đứng trước mối nguy đạo thống tồn vong, còn đi quản những chúng sinh tầng dưới chót không có bất kỳ tác dụng gì làm gì?

Không đợi người khác phản bác, Hoàng Kinh Tuyệt trầm giọng nói:

- Không thể do dự nữa, thực lực Chiến giáo đã đi đến mức độ không thể coi thường, chờ đợi thêm nữa, chúng ta sẽ không thu được tràng, cũng không thể chờ lão sư ra tay chứ?

- Chư vị, không nói lời xã giao, chẳng lẽ các ngươi không có biện pháp gì với lượng kiếp? Chức trách của chúng ta là cam đoan Tiên đạo an ổn vượt qua kiếp nạn, mà không phải triệt để diệt trừ Đại Đạo lực lượng, muốn chân chính diệt trừ Đại Đạo lực lượng, ánh sáng bên trong Tiên đạo cũng không đủ, đã như vậy, vậy thì sớm một chút diệt trừ Đại Đạo lực lượng, sau đó truy đuổi công đức, trợ chúng ta sớm ngày thành tựu Tiên đạo Thánh cảnh, khi đó mới có thể tốt hơn đối mặt Đại Đạo ý chí.

Hoàng Kinh Tuyệt đã sớm chịu đủ, theo lượng kiếp lên, nói chuyện với nhau giống như vậy đã không dưới mười lần, nhìn như bày mưu nghĩ kế, nhưng hắn cảm thấy không có tác dụng thực tế.

Mà hắn biết một vài hành động của các sư huynh ở sau lưng, bọn hắn nhìn như đang ở bên ngoài lượng kiếp, thật ra sớm đã hãm sâu vào trong lượng kiếp.

Đế Tuyệt gật đầu nói:

- Xác thực, nên ra tay rồi, thiên địa nghiệp lực sao mà thâm trọng, chúng ta không thể lại ngồi tại đây.

Vạn Phật thủy tổ mở lời:

- A Di Đà Phật chúng ta xác thực không nên cân nhắc theo toàn cục Thiên Đạo, bởi vì chúng ta đã ở trong kiếp, người trong kiếp thì nên làm tốt chuyện trong kiếp.

Đạo Côn Luân, Cực Quang thần quân, Thủy Diễn, Võ Tắc Tiên Thánh yên lặng.

Hoàng Kinh Tuyệt đứng dậy, nói:

- Chư vị sư huynh, ta sẽ xuất thủ trước, đi chiếu cố Chiến giáo kia, bọn hắn tự xưng Đại La Kim Tiên dám xông vào Chiến Vực, tất có đi không về, ta không tin.

Vừa dứt lời, hắn hư không tiêu thất.

Đạo Côn Luân thở dài một tiếng, nói:

- Cũng đúng, chúng ta cũng nên nhập kiếp, lượng kiếp đến tận đây, nên là tranh đấu giữa Đại La Kim Tiên.

Chư vị Đại La Kim Tiên hai mặt nhìn nhau, mỗi người trao đổi ánh mắt….

Bên trong Tử Tiêu cung, Bạch Kỳ đi đến trước mặt Khương Trường Sinh chậm rãi hành lễ, sau đó mở lời:

- Chủ nhân, các đệ tử của ngài bắt đầu nhập kiếp, có phải đại biểu cho thời điểm nên thanh toán Đại Đạo dị số hay không?

Giờ phút này, thiên địa nổ vang, uy thế lớn lao để Đại La tiên vực đều đang run sợ.

Hoàng Kinh Tuyệt đang độc đấu Chiến giáo.

Ngàn năm trước, Hắc Ám đại đế Khương Nghĩa gia nhập Chiến giáo, khiến cho Chiến giáo triệt để trở thành là Đại La giáo phái cường đại nhất, trong lúc toàn bộ Tiên đạo không người nào dám đụng chạm đến bọn hắn, Hoàng Kinh Tuyệt ra tay.

Chiến giáo thành lập Chiến Vực tại bắc bộ Đại La tiên vực, dùng nghiệp lực hóa thành lĩnh vực, sinh linh không thể vào, vạn pháp cô quạnh, đã trở thành tuyệt địa doạ người nhất Đại La tiên vực.

Khương Trường Sinh đang thưởng thức những Đại Đạo khác biệt kia, quả nhiên mạnh mẽ, dưới tình huống Diệp Chiến, Khương Nghĩa không có ra tay, Hoàng Kinh Tuyệt đã bị ngăn cản, phải biết Hoàng Kinh Tuyệt đã có thực lực vô địch bên trong Vĩnh Hằng Thần Tôn, sau khi thành tựu Đại La Kim Tiên, hắn có thể địch nổi Vĩnh Hằng Chí Thượng.

- Ừm, sắp phải kết thúc.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng trả lời hắn có thể cảm giác được Thiên Đạo khí vận đang kịch liệt biến hóa.

Hoàng Kinh Tuyệt độc xông Chiến Vực, sẽ đẩy lượng kiếp đến đỉnh cao nhất.

Rất nhanh, toàn bộ Tiên đạo đều sẽ dùng Chiến Vực làm trung tâm, tiến hành một trận đại chiến trước nay chưa từng có, trận chiến này sẽ sinh ra Lượng Kiếp Chi Tử, cùng Diệp Chiến tiến hành quyết đấu cuối cùng, vô luận ai thắng, đều có thể chung kết lượng kiếp, bất quá nếu Diệp Chiến thắng, Thiên Đạo công đức sẽ thuộc về hắn, Đại Đạo có thể uy hiếp được Thiên Đạo, đây là điều Khương Trường Sinh không cho phép.

Cho nên Diệp Chiến đã định trước sẽ thua.

Hắn lựa chọn Đại Đạo lực lượng, đã chú định kết cục này, nếu như hắn không tuyển chọn Đại Đạo lực lượng, vậy hắn có thể dựa vào chính mình tranh Thiên Mệnh.

Khương Trường Sinh hiện tại rất tò mò ai sẽ trở thành một vị Lượng Kiếp Chi Tử khác.

Hoàng Kinh Tuyệt?

Thời Tự tiên quân?

Cũng hoặc là là một vị thiên kiêu nào đó của tộc nào đó?

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Số lượng Đại La của Chiến giáo đã đi đến mức hơn hai thành cả Tiên đạo, quá nhiều Tu Tiên giả đầu nhập dưới quyền bọn họ, Hoàng Kinh Tuyệt sẽ không ngã xuống chứ?

Nàng hành tẩu Đại La tiên vực, quá rõ ràng Chiến giáo mạnh mẽ, Tiên đạo từ xưa đến nay chưa bao giờ có thế lực mạnh mẽ

như thế.

Đạo Môn, Thiên Đình thời điểm đỉnh phong cũng không thể có địa vị như vậy.

Bây giờ Chiến giáo hội tụ đại năng của thế lực khắp nơi, ngay cả Địa Phủ cũng đang ủng hộ bọn hắn, còn bởi vậy cắt đứt liên hệ cùng Thiên Đình.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Sẽ không, mà không chỉ là hắn.

Hắn đã suy tính nhân quả, Hoàng Kinh Tuyệt người ít không đánh lại đông, sẽ bại thật thê thảm, đến lúc đó, đám người Đạo Côn Luân ngồi không yên, tiến đến nghĩ cách cứu viện Hoàng Kinh Tuyệt, sau khi đi qua chiến đấu gian khổ vượt mọi khó khăn, bọn hắn cũng sẽ thất bại, khi đó, khí vận của Diệp Chiến và Chiến giáo sẽ đạt đến đỉnh phong, thiên địa nghiệp lực tận về Chiến Vực, một vị Lượng Kiếp Chi Tử khác sẽ theo thời thế mà sinh.

Khương Trường Sinh vẫn tính đến không ít cố nhân cũng tiến đến tham chiến, ngay cả Bình An, Hoang Xuyên, Khương Tiển mấy người cũng sẽ tiến vào Chiến Vực, trong này cũng có nhân tố Thiên Đạo ảnh hưởng.

Đáng tiếc, Lượng Kiếp Chi Tử chỉ có thể là sinh ra từ bên trong Đại La Kim Tiên, đám người Bình An còn chưa đủ tư cách, không thể tranh thủ cơ duyên này.

- Chủ nhân, nếu Chiến giáo bại, có phải Đại Đạo lực lượng sẽ rời khỏi Tiên đạo hay không?

Bạch Kỳ tò mò hỏi.

Khóe miệng Khương Trường Sinh khẽ nhếch, nói:

- Không sai, bất quá này nhân quả sẽ không kết thúc như vậy.

- Vì sao?

- Bởi vì ta sẽ tìm bọn hắn gây chuyện.

Chương 1569 - Cuộc chiến cuối cùng (1)

Lượng kiếp tiến hành nhiều năm như thế, Khương Trường Sinh cũng không chỉ nhìn, hắn một mực đang cảm ngộ khí tức Đại Đạo, bây giờ cũng tính có chút manh mối.

Đợi lượng kiếp kết thúc, mục tiêu của hắn sẽ là Đại Đạo thần đình.

Mặc dù không rõ ràng Đại Đạo thần đình đến tột cùng mạnh bao nhiêu, nhưng rất rõ ràng, chẳng mạnh đến đâu, ít nhất bắt hắn không có tuyệt đối nắm bắt, bằng không cũng sẽ không làm âm mưu tính toán nhiều như thế.

Chẳng qua không rõ ràng, nếu tiêu diệt Đại Đạo thần đình, sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Khương Trường Sinh ít nhất phải cho Đại Đạo thần đình một giáo huấn thảm trọng.

Bạch Kỳ theo Khương Trường Sinh cùng nhau quan chiến, thỉnh thoảng mở miệng hỏi thăm, dùng cảnh giới của Khương Trường Sinh, có thể liếc mắt đã nhìn ra thắng bại, mặc dù song phương giao chiến còn chưa chân chính động thủ, Bạch Kỳ rất nhiều lần bị đánh mặt, nàng cho rằng có thể thắng, luôn bị lật tung.

Trong mỗi năm sau đó, đều có đại năng Tiên đạo đi tới Chiến Vực.

Một loại ngôn luận không biết từ chỗ nào truyền ra, dùng tốc độ cực nhanh truyền ra, lan truyền đến bên ngoài Đại La tiên vực, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả nghe nói lượng kiếp sắp nghênh đón trận chiến cuối cùng, bởi vì liên quan đến lực lượng Đại Đạo, Tiên đạo rất có thể đứng trước sinh tử tồn vong.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều Tu Tiên giả chạy tới Đại La tiên vực, tiến đến trợ giúp.

Các đạo thống khác cũng nghe nghe tin tức này, bọn hắn đều đang chờ mong Tiên đạo ngã xuống, nhưng một vài đạo thống mạnh mẽ thì khịt mũi coi thường, cảm thấy đây là Đạo Tổ thả ra bom khói.

Tin tức này ngoại trừ Thiên Đạo đang thôi động, trong này còn có tác dụng của Thần Du đại thiên địa.

Ngắn ngủi ngàn năm, hết thảy Tu Tiên giả cũng biết cửa ải khó khăn nhất của lượng kiếp sắp đến, nếu Tiên đạo vong, bọn hắn cũng khó thoát tử kiếp, dù sao khí vận còn đó, trừ phi bọn hắn hiện tại tự phế tu vi, nhưng làm như vậy, bản thân cũng là một loại hành động tìm chết, không bằng liều một phen.

Mà Chiến giáo biến thành trung tâm lượng kiếp thì sĩ khí như hồng, vô luận tới bao nhiêu đại năng đều có thể bị bọn hắn trấn áp, bách chiến bách thắng sẽ mang đến tự phụ miệt thị hết thảy, hiện tại trên dưới Chiến giáo đều là tâm tính như thế.

Ngay cả đệ tử của Đạo Tổ đều bại ở trong tay bọn họ, đưa mắt Tiên đạo, còn có ai có thể ngăn cản bọn hắn?

Đạo Tổ?

Bọn hắn lại không có làm chuyện ác như tàn sát thương sinh, bọn hắn là quang minh chính đại tranh lượng kiếp.

Cho dù là Đạo Tổ, bọn hắn cũng có lý.

Bên trong thủ cung Chiến giáo, đại năng tụ tập, số lượng vượt qua ba trăm, tất cả đều là Đại La, Diệp Chiến ngồi bên trên thủ tọa, ngồi bên cạnh là Khương Nghĩa, hai người thoạt nhìn giống như ngồi ngang hàng.

Bây giờ Diệp Chiến đã có khí phách bá đạo hùng chủ thiên hạ, hai đầu lông mày lộ ra ngạo khí, khóe miệng khẽ nhếch, rõ ràng không cười, lại có loại nhuệ khí miệt thị thương sinh.

Khương Nghĩa ngồi ở bên cạnh, mặt không biểu tình, hắn vuốt vuốt Phệ Diễm đao, không để ý đến nghị luận trên điện.

- Ha ha ha, Bắc Đẩu chân nhân tuy mạnh, nhưng cuối cùng vẫn ngã vào dưới chân chúng ta.

- Đáng tiếc, vẫn để bọn hắn cứu Hoàng Kinh Tuyệt đi, uy hiếp lớn nhất đối với Chiến giáo chúng ta vẫn Hoàng Kinh Tuyệt.

- Ta lo lắng Võ Tắc Tiên Thánh sẽ ra tay.

- Đạo Tổ để cho hắn tương trợ lượng kiếp kết thúc, hướng chúng ta đi, không phải là chung kết lượng kiếp à?

- Tranh thủ bên trong vạn năm chung kết lượng kiếp đi, bước tiến của chúng ta cũng nên đi ra Đại La tiên vực.

Các Đại La nghị luận ầm ĩ, bọn hắn đến từ giáo phái khác biệt, có rất nhiều người bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc, nhưng càng nhiều hơn chính là mong muốn chung kết lượng kiếp, thu hoạch được công đức, chém giết lâu như thế bên trong lượng kiếp, ai không muốn thu hoạch được công đức?

Tác dụng của Thiên Đạo công đức sớm đã không phải bí mật, rất nhiều Tu Tiên giả có đạo hạnh đạt đến cực hạn đều có thể dựa vào Thiên Đạo công đức đột phá cực hạn.

Lượng kiếp công đức, tạo hóa càng hơn lớn, thậm chí có thể thoát thai hoán cốt, cải biến mệnh cách.

Diệp Chiến nhìn Chiến giáo mình một tay thành lập, trong lòng hào tình vạn trượng, chỉ cần chung kết lượng kiếp, thời đại Tiên đạo tiếp theo để cho hắn tới làm Chúa Tể.

Cũng không phải bọn hắn ngây thơ, mà từ khi Tiên đạo sáng lập đến nay, một mực có nhân nghĩa đạo đức làm chuẩn tắc, thiện ác rõ ràng, mà Đạo Tổ mặc dù mở ra Tiên đạo, nhưng ngoại trừ thời điểm Tiên đạo nguy nan, hắn rất ít ra tay, hắn nguyện ý bỏ mặc trừ Khương tộc để thế lực khác bên ngoài quật khởi, chỉ cần có thể giúp hắn chiếu cố tốt chúng sinh, ổn định trật tự Tiên đạo.

Diệp Chiến mặc dù thu được Đại Đạo truyền thừa, nhưng hắn cũng không có cảm giác mình sai lầm, bởi vì hắn chẳng qua là lợi dụng Đại Đạo, cũng không có hiệu lực cho lực lượng Đại Đạo, trong mắt hắn, lực lượng Đại Đạo mong muốn nhiễu loạn Tiên đạo tất nhiên là hi vọng hắn hủy diệt Tiên đạo, mà hắn đoạt được Đại Đạo nhận truyền thừa chẳng qua là trợ hắn mạnh lên.

Tu hành trong Đại Thiên thế giới, người cảnh giới cao, ai không lĩnh hội Đại Đạo?

Tồn tại bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc đều nghĩ như vậy, bất quá liên quan đến uy hiếp của Đại Đạo lực lượng, đồn đãi bên trong Tiên đạo, bọn hắn cũng sẽ không tùy tiện thừa nhận.

Nguyên nhân chính là như thế, trên dưới toàn bộ Chiến giáo, đều cho rằng mình là chính nghĩa.

Phần lớn các Đại La bị bọn hắn bắt đều được đối xử tử tế, đây cũng là bọn hắn cân nhắc dựa vào toàn cục Tiên đạo.

Lòng của bọn hắn vẫn thuộc về Tiên đạo, chỉ là bọn hắn gặp bình cảnh trong lúc tu tiên, chỉ có thể dựa vào Đại Đạo truyền thừa, tiếp tục đi lên phía trước.

- Hừ! Diệp Chiến, cút ra đây, đánh với ta một trận.

Một tiếng hét phẫn nộ từ ngoài điện truyền đến, tiếng này rõ ràng là của Diệp Tầm Địch.

Diệp Chiến tự nhiên nhận biết Diệp Tầm Địch, dù sao hắn trước kia từng có kết giao mật thiết với vòng quan hệ ở Long Khởi quan, bất quá Diệp Tầm Địch không so được Kiếm Thần, cuối cùng chẳng qua chỉ là thế hệ Nhị lưu của Tiên đạo.

Chương 1570 - Cuộc chiến cuối cùng (2)

Hắn mở lời:

- Đại Thừa chân nhân, ngươi đi hàng phục hắn đi, chú ý một chút đúng mực.

Giáo chủ Đại Thừa Vân Giáo trước kia kém chút mở ra lượng kiếp Đại Thừa chân nhân gật đầu, lúc này tan biến tại tại chỗ.

Khương Nghĩa thì nheo mắt lại, tự lẩm bẩm:

- Hắn tới.

Diệp Chiến liếc nhìn hắn, mở miệng hỏi.

- Người nào tới?

Người có thể làm cho Khương Nghĩa coi trọng như vậy cũng không nhiều, tất nhiên là tồn tại siêu nhiên có thể tung hoành Đại Thiên thế giới.

Khương Nghĩa chậm rãi phun ra hai chữ:

- Hãi Thiên!

Phía trên mặt đất, một Cự Long khổng lồ hơn tất cả dãy núi giữa thiên địa đang tiến lên, đám người Hãi Thiên thánh tôn,

Thiên Tôn đứng trên đỉnh đầu Chúc Long, đón gió mà đứng.

- Ha ha ha, cuối cùng đến thời điểm chúng ta ra tay rồi, bản tôn đã sớm đã đợi không kịp!

Thiên Tôn hưng phấn cười nói.

Hắn trời sinh hiếu chiến, khiêu chiến Đạo Tổ là quang vinh lớn nhất của hắn, bên trong lượng kiếp hiện thời đang tranh phong vân, người nào khiêu chiến qua Đạo Tổ?

Bằng vào điểm này, Thiên Tôn có thể khinh thường Chiến giáo.

Hãi Thiên thánh tôn nhìn thẳng phía trước, bình tĩnh nói:

- Chiến giáo hội tụ đại năng các giáo Tiên đạo, thực lực khủng bố, nghe nói Diệp Chiến kia có được năng lực vượt qua Vĩnh Hằng Thần Tôn, chúng ta không thể khinh thường, chỉ cần có thể đánh tan Chiến giáo, chúng ta có thể thu được công đức lớn nhất lượng kiếp, thậm chí truy đuổi Tiên đạo Thánh cảnh kia.

Từ khi bị Đạo Tổ giải cứu, Hãi Thiên thánh tôn đã nghĩ thông suốt, khiêu chiến Đại Đạo, không thể làm ẩu, lực lượng Tiên đạo lớn xa so với bọn hắn, không bằng tu luyện bên trong Tiên đạo, sau này cùng Đạo Tổ kề vai chiến đấu, cùng nhau đối kháng Đại Đạo.

- Rất nhiều khí tức Đại Đạo, bên trong Chiến giáo có vài tồn tại đã tại tiếp xúc Đại Đạo bản nguyên.

Chúc Long lên tiếng, ngữ khí có chút ngưng trọng.

Trước khi đến, nó cũng không có để Chiến giáo vào mắt, dù sao thực lực của nó đi đến Vĩnh Hằng Chí Thượng, bọn hắn sở dĩ hiện tại ra tay, là đang chờ đợi một cửa cuối cùng nhất của lượng kiếp, không muốn sớm nhập kiếp làm đá đặt chân cho người khác.

Nhưng khi khoảng cách càng gần Chiến Vực, hắn mới cảm nhận được Chiến giáo không tầm thường.

- Ừm, xem ra Đại Đạo ý chí sắp giấu không được, Đạo Tổ tất nhiên sẽ ra tay, nếu như vậy, chúng ta lại càng không có áp

lực.

Hãi Thiên thánh tôn chầm chậm nói.

Bọn hắn đến ngay cả Đại Đạo đều khiêu chiến qua, đối mặt Chiến giáo, nhiều nhất cẩn thận, không đến nỗi khẩn trương.

Cách Chiến Vực càng gần, nghiệp lực giữa thiên địa càng nồng đậm, bầu trời tối tăm, phía trên mặt đất tràn ngập từng mảnh từng mảnh sương mù dày, mơ hồ truyền ra tiếng quỷ khóc sói gào.

Phần cuối thiên địa càng là mây đen giăng kín, sấm sét vang dội, đè nén đến cực điểm.

Ầm ầm.

Bên ngoài Tử Tiêu cung quanh quẩn tiếng kinh lôi, Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tư thái lười biếng quan chiến.

Đám người Hãi Thiên thánh tôn mang đến áp lực trước đó chưa từng có cho Chiến giáo, bọn hắn đầu tiên là giải cứu những Đại La bị trấn áp, lại đánh vỡ cấm chế Chiến Vực, bỏ mặc càng nhiều Tu Tiên giả tiến đến, bên trong Chiến Vực đã lâm vào bên trong loạn chiến.

Mộ Linh Lạc đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, hỏi:

- Ta có thể tham chiến không?

Khương Trường Sinh quay đầu nhìn về phía nàng, nàng sớm đã nhảy ra bên ngoài ba ngàn Đại Đạo, đã sáng tạo đạo thuộc về của mình, nhìn như tương tự Vận Mệnh đại đạo, kì thực là một lực lượng mệnh số khác không nhận ước thúc, sự gia nhập của nàng, quả thật có thể ảnh hưởng đến lượng kiếp.

- Quên đi, nhường cơ duyên cho bọn họ, nếu nàng muốn ra tay, lúc sau ta sẽ dẫn nàng đi một địa phương khác tham chiến.

Khương Trường Sinh lắc đầu cười nói, hắn đã suy tính đến vị trí của Đại Đạo thần đình.

Dù sao thì khi truyền thụ Đại Đạo, sẽ dẫn động quy tắc Đại Đạo trong hư không, không có khả năng lăng không truyền thụ, chỉ là rất khó phát giác mà thôi, theo quy luật quy tắc Đại

Đạo chuyển động, vẫn có thể tìm được vị trí của Đại Đạo thần đình, dĩ nhiên, chủ yếu là năng lực thôi diễn nhân quả của hắn cực mạnh, bên trong Tiên đạo, trừ hắn ra, không người có thể thôi diễn đến, bao gồm cả Hãi Thiên thánh tôn ở bên trong.

Ánh mắt Mộ Linh Lạc sáng lên, hỏi:

- Chẳng lẽ chàng tìm tới chỗ Đại Đạo ý chí ẩn thân?

- Ừm, bọn hắn đâu thể tính là Đại Đạo ý chí, chỉ là một đám mượn danh nghĩa Đại Đạo mưu lợi mà thôi, tránh trong bóng tối làm chút tính toán, cuối cùng không phải chính đạo, cũng nên cho bọn hắn nếm mùi đau khổ.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, nói đến Đại Đạo thần đình, hắn cũng không có quá e ngại.

Trong những năm này, hắn mặc dù không có tu luyện, nhưng tu vi một mực đi theo Hồng Mông Đại Đạo mà trưởng thành, nhất là sau lần ngẫu nhiên tiến vào Hồng Mông Đại Đạo tiến hành Sáng Tạo kia, đạo hạnh của hắn tăng trưởng một đoạn dài.

Hắn tính qua Đạo Niệm chủ nhân mạnh nhất là một ngàn ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, không chút nào khoa trương, Khương Trường Sinh đã vô địch tại cảnh giới Đạo Niệm chủ nhân.

Đến nỗi tồn tại mạnh hơn.

Đại Đạo thần đình không có khả năng có.

Nếu có, Khương Trường Sinh đã chết, hắn có ẩn nhẫn cũng vô dụng.

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi:

- Bọn hắn có lai lịch ra sao? Chẳng lẽ giống như Vĩnh Hằng tộc, cùng tồn vong với cảnh giới?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Thân phận lai lịch của bọn hắn có rất nhiều, có chủ nhân đạo thống, có Đại Đạo thần linh, đều là tồn tại thu hoạch được Đại Đạo bản nguyên, có thể thao túng quy tắc Đại Đạo, cho nên bọn hắn tự xưng là Đại Đạo.

- Nếu như như thế, chẳng lẽ Đại Đạo ý chí căn bản không tồn tại?

- Cũng không phải như thế, Đại Đạo ý chí xác thực tồn tại.

Khương Trường Sinh suy nghĩ tình cảnh trước đó nhìn thấy bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, thân ảnh bạch quang thần bí có lẽ là tồn tại sáng tạo Đại Thiên thế giới.

Nếu như thật sự như thế, ý chí của hắn chính là ý chí của Đại Đạo.

Mộ Linh Lạc nghe xong, càng thêm chờ mong về chiến đấu kế tiếp.

Ngược lại đi theo Khương Trường Sinh chiến đấu, sẽ không gặp phải tử cảnh, nàng cũng cần cơ hội đi nghiệm chứng tu hành của mình.

Chương 1571 - Chúng sinh hò hét (1)

Ầm ầm.

Thiên lôi cuồn cuộn, phía trên bầu trời có mười tám cán cờ lớn, trên mặt cờ in thú tướng với thân hình khác biệt, lúc mặt cờ theo gió lất phất, những thú tướng sinh động như thật này giống như lúc nào cũng có thể sẽ chạy ra.

Lôi đình đầy trời bị trận cờ thao túng, thiên lôi địa hỏa dẫn động, đại địa gào thét, ở trong trận đại chiến đám tu tiên giả liền bị chém trúng, nặng thì biến thành tro bụi, nhẹ thì hành động bị hao tổn.

Thiên Tôn cũng ở trong trận, đang đại chiến với Khương Nghĩa, hắn hoàn toàn bị Khương Nghĩa đè lên đánh, Khương Nghĩa tay cầm thần thương hiển thị rõ tư thế Chiến thần .

Hai người từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trên mặt đất phá toái , hai người không thi triển thần thông, mà dùng thân thể tiến hành cận chiến, dùng trình độ cường đại của nhục thể bọn hắn, mỗi một chiêu đều ẩn chứa uy năng của thần thông.

Dùng hai người làm trung tâm, trong phạm vi mười triệu dặm cũng không có Tu Tiên giả dám tới gần, sợ gặp ảnh hưởng đến, bọn hắn cũng khống chế được rất tốt, phạm vi chiến đấu

không có xê dịch đến quá lớn, chẳng qua xê dịch trên dưới mà thôi.

- Hắc Ám đại đế, danh bất hư truyền! Nghe nói ngươi là một vị mạnh nhất trong hậu duệ của Đạo Tổ?

Thiên Tôn vung vẩy thần quang ba màu, lạnh giọng cười nói, khắp khuôn mặt đều là vẻ thoải sắc mái.

Mặc dù bị áp chế, nhưng hắn chiến đến hết sức thoải mái.

Hắn thật lâu không có gặp được đại chiến nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề như thế, trận đánh lúc trước Đạo Tổ, Đại Đạo hóa thân, thật sự là quá oan uổng, không có chút trải nghiệm chiến đấu nào cả.

Cùng Khương Nghĩa giao thủ, hắn cuối cùng có loại cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Khương Nghĩa một tay nắm thần thương, một bên chiến đấu, một bên bễ nghễ Thiên Tôn, nói:

- Người đời sau Khương tộc sẽ chỉ càng ngày càng mạnh, ta tuyệt đối không tính mạnh nhất, bất quá đối phó ngươi, dư xài.

Hắn biết Thiên Tôn, tuyệt đại thiên kiêu đã từng quét ngang đạo thống Đại Thiên thế giới, nghe nói, Thiên Tôn còn khiêu chiến qua gia gia hắn, mặc dù không biết thực hư, nhưng sau lần này giao thủ, hắn xác thực cảm nhận được Thiên Tôn mạnh mẽ, so với Hoàng Kinh Tuyệt cũng không kém bao nhiêu.

Bất quá ngay cả Hoàng Kinh Tuyệt đều thua ở trong tay Chiến giáo, Thiên Tôn lại có thể nhấc lên sóng gió gì?

So với Thiên Tôn, hắn càng kiêng kị Hãi Thiên thánh tôn.

Hãi Thiên thánh tôn cùng con rồng hắn đứng ở trên cực kỳ cường thế, đã thẳng đến chỗ sâu trong Chiến Vực, hắn tạm thời không thể chú ý, chỉ có thể giao cho Diệp Chiến.

- Trừ bọn họ, còn có ai có thể chung kết Chiến giáo? Gia gia, ngài lại đang nghĩ cái gì?

Trong lòng Khương Nghĩa hoang mang suy nghĩ, hắn thấy, khí thế Chiến giáo đã đi đến tình trạng không thể vãn hồi, dù cho

là vị Võ Tắc Tiên Thánh kia ra tay, cũng rất khó thay đổi càn khôn, mà Chiến giáo làm việc ngay ngắn, nếu như gia gia trực tiếp trấn áp, sợ rằng sẽ lưu lại ảnh hưởng không tốt.

Hắn sợ Chiến giáo có thể có hôm nay, là gia gia sơ sẩy hình thành kết quả, Chiến giáo lớn lên quá nhanh, hắn vốn muốn ẩn núp tiến đến, lại phát hiện tình thế Chiến giáo vượt xa hắn chưởng khống, cho dù hắn hiện tại phản bội Chiến giáo, cũng rất khó hạ gục Chiến giáo.

Bất quá hắn không có khả năng để Chiến giáo thắng được lượng kiếp.

Nghĩ được như vậy, ánh mắt Khương Nghĩa bốc lên sát ý, sát ý này ngay cả Thiên Tôn cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Sát ý thật là đáng sợ.

Thiên Tôn lần đầu tiên gặp được tồn tại có sát tính nặng như thế, mặc dù xông xáo rất nhiều đạo thống, tuyệt địa trong Đại Thiên thế giới, cũng không có gặp được vị tồn tại thứ hai sát tính nặng như thế

Trách không được người này được đặt biệt danh là lượng kiếp chi chủ.

Thiên Tôn phóng đại chiến ý, khí thế đi theo tăng lên, hắn bắt đầu chuyển phòng làm công.

Cùng lúc đó.

Ngoài trận đại, chỗ sâu trong Chiến Vực, liệt diễm bùng cháy khắp đại địa, Chúc Long đang ở trong đó bừa bãi tàn phá, vô số tu sĩ Chiến giáo như là bầy ong vờn quanh nó, các loại thần thông đánh vào trên người nó, cũng không có tạo thành thương thế.

Hãi Thiên thánh tôn đứng ở trên đầu rồng, ánh mắt nhìn về phía cung điện nguy nga phương xa, trong cung điện, trên trăm vị Đại La đều nhìn về phía hắn, bao gồm cả Diệp Chiến ở bên trong.

Thái Thượng Côn Luân khẽ nói:

- Hãi Thiên à, tên ngốc lúc trước bị Đạo Môn từ bỏ không ngờ lại trưởng thành đến loại tình trạng này.

Lúc đầu Hãi Thiên thánh tôn sinh ra trong Tiên đạo, số tuổi giống như hắn đều đã trở thành đại năng của thiên địa, mà Hãi Thiên đã từng bởi vì nhân quả bản thân quỷ bí, bị các đại giáo phái từ chối, truyền ra thanh danh không tốt, ai có thể nghĩ tới, cho đến ngày nay, Hãi Thiên thánh tôn đã trở thành Đại La Kim Tiên.

Diệp Chiến híp mắt, trong lòng vang lên một âm thanh:.

- Nhân Quả đại đạo, hắn là là dị số của Nhân Quả đại đạo, cũng không phải Đại Đạo bản nguyên, ngươi phải cẩn thận một chút, trong cơ thể hắn ẩn chứa hồn phách Viễn Cổ Tiên Đạo, hắn có thể sống đến hôm nay, tất có thủ đoạn siêu nhiên.

Diệp Chiến bỏ qua Chiến Chi Đại Đạo nhắc nhở, hắn chậm rãi đứng dậy.

Chẳng biết tại sao, giờ khắc này trong đầu hắn đột nhiên vang lên tiếng của Diệp tộc lão tổ, đã từng làm bạn hắn xông xáo thiên địa, nhưng từ khi tiến vào Thần Du đại thiên địa, hai người liên hệ ít đi, bọn hắn đã có năm trăm vạn năm không tiếp tục chạm mặt qua.

Ý nghĩ này chỉ là một thoáng mà qua, ánh mắt Diệp Chiến trở nên kiên nghị.

Lần này lượng kiếp, hắn tuyệt đối không thể thất bại, hắn nhất định phải cười đến cuối cùng nhất, đi tranh đoạt tư cách Tiên đạo Thánh cảnh, hắn muốn đường đường chính chính đứng ở trước mặt Đạo Tổ, hi vọng có thể làm cho Đạo Tổ hài lòng.

Hắn ngưng tụ ra thần giáp màu vàng kim, đây là Chiến Chi Đại Đạo tạo thành, ẩn chứa lực lượng chí cường, cả người hắn giống như Thần Vương tại thế, khí thế vô song.

- Chư vị, cùng đi ra nghênh đón hắn đi.

Diệp Chiến lạnh lùng nói, khi nói chuyện, hắn dậm chân tiến lên, các Đại La trên điện dồn dập xuất ra pháp bảo riêng phần mình, đi theo cước bộ của hắn ra khỏi đại điện….

Trên biển mây, Khương Tiển tay cầm một thanh cờ lớn màu trắng, giữa thiên địa nhấc lên cuồng phong, tất cả sóng gió đều tràn vào trong này.

Chương 1572 - Chúng sinh hò hét (2)

Cờ này chính là Thiên Đạo chí bảo do Đạo Tổ luyện chế, Thiên Đạo kỳ, kết nối Thiên Đạo khí vận, hiệu lệnh chúng sinh tham chiến.

Bạch Kỳ, Bình An đứng ở phương xa, chờ đợi hắn.

- Hắn tích lũy Thiên Đạo khí vận thật sự quá nhiều, hắn có thể chống đỡ sao?

Bạch Kỳ một mặt sầu lo hỏi, bây giờ Tiên đạo đại năng đều đang lao tới Chiến Vực, nhưng từng người từng người đại năng thảm bại để thế cục càng ngày càng gian nan, thậm chí còn có Đại La ngã xuống, chư thiên vạn giới rơi xuống mưa vàng, đó là dị tượng Thiên Đạo đang rên rỉ vì Đại La.

Đại La ngã xuống, càng làm cho trong lòng chúng sinh tràn ngập khủng hoảng.

Bình An trầm ngâm nói:

- Nếu như hắn không kiên trì nổi, hắn sẽ không làm loạn, hắn cũng không phải Khương Nghĩa, sẽ lượng sức mà làm thôi.

Bạch Kỳ thở dài nói:

- Hắn còn chưa thành tựu Đại La Kim Tiên, cho dù có Thiên Đạo kỳ, cũng không thể thay đổi càn khôn, còn có Lâm Hạo Thiên cái tiểu tử ngốc kia, cản đều ngăn không được, nhất định phải đi Chiến Vực.

Cứu vớt Thiên Đạo, đã trở thành giọng nói chính trong Đại La tiên vực, trong lúc Thần Du đại thiên địa và ý chí Thiên Đạo ảnh hưởng, chúng sinh đều cho rằng Chiến giáo chung kết lượng kiếp, sẽ chọc cho đến Đại Đạo lực lượng xâm lấn Thiên Đạo, nói như vậy, Tiên đạo sẽ đứng trước kiếp số càng kinh khủng hơn so với trận đánh Vĩnh Hằng tộc lúc trước.

- Chúng ta đều là Tu Tiên giả, vốn là ở trong kiếp số, cứ để bọn hắn đi thôi, đợi Khương Tiển thành công, ta cũng sẽ theo

hắn cùng nhau đi chinh chiến, mà ta cũng cảm thấy rất hứng thú với Diệp Chiến.

Bình An nghiêm túc nói, nhắc đến Diệp Chiến, trong mắt hắn lộ ra sát khí ngày xưa chinh chiến ở thế gian.

Từ khi hắn khôi phục linh trí, tính cách trở nên nội liễm, nho nhã, nhưng hung lệ giấu ở trong xương cốt chưa bao giờ tan biến, chẳng qua là bị hắn chế trụ mà thôi.

Bạch Kỳ lắc đầu, nói theo:

- Chủ nhân nói qua, lượng kiếp đến cuối cùng nhất sẽ xuất hiện hai vị Lượng Kiếp Chi Tử, bây giờ Diệp Chiến tất nhiên là một vị trong đó, cũng không biết một vị Lượng Kiếp Chi Tử khác là ai, trước kia ta tưởng rằng Đạo Côn Luân hoặc Hoàng Kinh Tuyệt, không ngờ bọn hắn đều bại.

Bình An không có nói tiếp, hắn cũng không phải Đại La Kim Tiên, trong mắt hắn, Tiên đạo rất lớn, lớn đến hắn cũng không rõ ràng người nào có thể trở thành Lượng Kiếp Chi Tử, ngược lại hắn tạm thời không có tư cách này.

Hắn là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng cảnh giới quyết định ánh mắt, ở sâu trong nội tâm hắn cũng có một tia khát vọng.

Khát vọng thoát thai hoán cốt trong lần lượng kiếp này.

Cùng lúc đó, Khương Tiển đang thừa nhận thống khổ khó có thể tưởng tượng.

Trong quá trình dẫn động Thiên Đạo khí vận, pha tạp không ít nghiệp lực, nghiệp lực tiến vào Thiên Đạo kỳ, dẫn đến Khương Tiển cũng hấp thu bộ phận nghiệp lực, những nghiệp lực này khiến cho hắn cảm nhận được cảm thụ rất nhiều vong hồn bỏ mình.

Cũng may hắn tu tiên ba ngàn vạn năm, đạo tâm kiên định, không hề động dao động, nhưng dù cho như thế, sức thừa nhận của thân thể hắn cũng sắp đến cực hạn.

- Không được, bằng vào lực lượng trước mắt, còn chưa đủ để trấn áp Chiến giáo.

Khương Tiển cảm thụ được uy năng ẩn chứa trong Thiên Đạo kỳ, không cam lòng suy nghĩ.

Thân là Chiến thần, tương liên cùng Thiên Đạo khí vận, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được khí vận chúng sinh Tiên đạo, Chiến giáo bây giờ hội tụ khí vận cực kỳ đáng sợ, đáng sợ đến khiến cho hắn đều không cách nào tưởng tượng lực lượng như thế nào mới có thể trấn áp khí vận khổng lồ như thế.

Hắn chỉ có thể suy nghĩ đên gia gia của mình.

Bất quá gia gia hắn muốn là lượng kiếp kết thúc, cũng không có quyết định ai có thể thắng.

Lần trước lượng kiếp, gia gia không có hiện thân, như thế bảo đảm tính công bình của lượng kiếp, cho nên hắn cảm thấy gia gia lần này cũng sẽ không ra tay.

Gia gia không chỉ là Thuỷ Tổ của Khương tộc, cũng là Thuỷ Tổ của Tiên đạo.

Khương Tiển nỗ lực bảo trì tỉnh táo, để cho mình không đi nghĩ những tạp niệm kia.

Thật tình không biết, giờ phút này, gia gia của hắn đang nhìn hắn.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh cũng đang tìm Lượng Kiếp Chi Tử, theo tình huống trước mắt đến xem, còn thật không có người triển lộ ra mệnh cách Lượng Kiếp Chi Tử.

Hắn nghe được tiếng lòng Khương Tiển, tại thời điểm lượng kiếp đỉnh phong nhất, cũng là thời khắc chúng sinh Tiên đạo gặp hắn ám nhất, mặc dù không có đối mặt Chiến giáo, nghiệp lực dày nặng giữa thiên địa cũng để chúng sinh gặp tra tấn thân thể, linh hồn.

Vô số tín đồ đều ở trong lòng hướng Đạo Tổ cầu nguyện, cầu nguyện Đạo Tổ có thể sớm ngày kết thúc lượng kiếp.

Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, nếu có lựa chọn, hắn cũng không hy vọng như thế, nhưng Thiên Đạo lượng kiếp là

quá trình mà Thiên Đạo phát triển tới trình độ nhất định chắc chắn trải qua.

Nào chỉ là Thiên Đạo, Đại Thiên thế giới, mặc cho đạo thống gì, bất kỳ tồn tại gì đều có kiếp số của mình, tránh là không tránh được.

Khương Trường Sinh hi vọng saukhi Hồng Mông Đại Đạo sinh ra, Thiên Đạo có thể thoát khỏi kiếp số dạng này.

Càng nghĩ, Khương Trường Sinh quyết định trợ Khương Tiển một chút năng lực, trợ Thiên Tôn, trợ Hoàng Kinh Tuyệt, trợ hết thảy người đối kháng Chiến giáo một chút năng lực, phân lực lượng của mình cho bọn hắn, đến nỗi ai có thể trổ hết tài năng, trở thành vị Lượng Kiếp Chi Tử thứ hai, vậy thì xem tạo hóa của bản thân.

Hắn đem pháp lực của mình thông qua Thiên Đạo truyền trên người những tín đồ đang chiến đấu, hắn khống chế rất tốt, không để cho những tín đồ này thoát thai hoán cốt mạnh lên, hắn muốn bức Đại Đạo lực lượng hiện hình.

Hắn muốn cho Đại Đạo lực lượng cảm giác chỉ thiếu một chút, chỉ cần thêm ít lực lượng sẽ phá diệt được Thiên Đạo, nói như vậy, một khi Đại Đạo lực lượng hiện hình, những sinh linh bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc mới có thể hoàn toàn tỉnh ngộ.

Muốn trở nên mạnh hơn là không có sai, nhưng có đôi khi lựa chọn sẽ dẫn bọn hắn rơi vào cách vạn kiếp bất phục.

Cũng là chỉ dẫn bọn hắn mạnh lên, Khương Trường Sinh hi vọng bọn họ thật có thể mạnh mẽ, mà Đại Đạo thần đình chẳng qua là lợi dụng bọn hắn, cuối cùng cũng sẽ bóp chết bọn hắn, không tồn tại đầu hàng, bởi vì Đại Đạo thần đình muốn là xóa đi hết thảy dấu vết của Tiên đạo.

Chương 1573 - Lực lượng của Thiên Đạo (1)

Oanh!.

Thiên Tôn lần nữa rơi xuống, hắn bay ra từ trong bụi đất, tóc tai bù xù, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Hắn đã dùng hết toàn lực, nhưng cũng không cách nào hạ gục Khương Nghĩa, pháp lực của hắn đã bị Khương Nghĩa hút

khô, chỉ có thể bằng vào lực lượng thân thể đi chiến đấu. Hắn nhấc mắt nhìn đi, Khương Nghĩa cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, trong ánh mắt tựa hồ mang theo bi yêu, loại ánh mắt này nhói nhói đến trái tim Thiên Tôn thật sâu.

- Đáng giận, ta há có thể ngã ở nơi này.

Thiên Tôn ở trong lòng gầm thét, trong đầu không khỏi lóe lên thân ảnh Đạo Tổ.

Hắn một mực dùng Đạo Tổ làm mục tiêu, há có thể thua trong tay cháu trai Đạo Tổ?

Không chỉ là hắn, hết thảy Tu Tiên giả đối kháng Chiến giáo trong trận đều lâm vào trong tuyệt vọng.

Mảnh đại trận này chẳng qua là một trong chiến trường trong Chiến Vực, còn có mấy vạn chiến trường lớn nhỏ không đều, tuyệt đại đa số chiến trường đều bị Chiến giáo chiếm thượng phong, khí vận của Chiến giáo không ngừng tăng vọt, đã có tư thế vô địch.

Càng ngày càng nhiều tín đồ hương hỏa bắt đầu hướng Đạo Tổ cầu nguyện, chinh chiến nhiều năm như thế, bọn hắn đã nghĩ không ra nên như thế nào chiến thắng Chiến giáo không ai bì nổi.

- Chẳng lẽ trận lượng kiếp này thật không thắng được sao.

- Không phải nói Chiến giáo chính là Đại Đạo tà số thao túng sao, vì sao Đạo Tổ còn không hiển linh.

- Không được, vì Tiên đạo, chúng ta cũng phải liều mạng chiến một trận.

- Lại kiên trì, Tiên đạo không có khả năng vong trong kiếp này! Tin tưởng Đạo Tổ, ngài sẽ bảo hộ chúng ta.

- Võ Tắc Tiên Thánh còn chưa ra tay, Tiên đạo còn có phần thắng, chúng ta muốn làm chính là tận lực ngăn chặn khí thế khí vận Chiến giáo tăng trưởng.

Các nơi Chiến Vực có người đang giận mắng, có người đang khích lệ chiến hữu, cũng có người đang cầu khẩn Thiên Đạo ra tay, có thể nói là chúng sinh bày ra trăm loại hình thái, điều

này cũng làm cho Chiến giáo một phương càng thêm bành trướng, đồng thời tràn ngập khinh thường.

Từ xưa đến nay, kẻ thắng làm vua!

Lần này lượng kiếp, Thiên Mệnh tại Chiến giáo.

Thần niệm của Khương Nghĩa một mực chú ý những chiến trường khác, trên toàn cục, Chiến giáo đã toàn diện chiếm lĩnh thượng phong, dù cho mấy người Hãi Thiên thánh tôn cũng không thể chống lại Diệp Chiến, bây giờ Diệp Chiến thật sự quá mạnh, Tiên Thánh không ra tay, không người là đối thủ của hắn.

Đang lúc hắn lưỡng lự muốn hiện tại phản bội hay không, hắn bỗng nhiên chuyển ánh mắt nhìn về phía Thiên Tôn phía dưới, phát hiện trạng thái của Thiên Tôn có chút không đúng.

Thiên Tôn bị bụi đất cuồn cuộn lượn lờ run rẩy toàn thân, phẫn nộ cực đoan làm hắn bị nghiệp lực xâm lấn tâm trí, hắn điên cuồng hơn, hắn bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng kỳ dị hiện ra từ trong cơ thể, khiến cho hắn động dung.

Không chỉ là hắn, hết thảy Tu Tiên giả đối kháng Chiến giáo trong trận đều cảm nhận được.

Loại cảm giác này.

Giống như trời trợ giúp.

Thiên Tôn quét qua mỏi mệt, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Khương Nghĩa, mặt lộ vẻ kiệt ngạo bất tuần như dĩ vãng.

- Khương Nghĩa! Trận chiến đấu này vừa mới bắt đầu thôi

Oanh!

Thiên Tôn bộc phát ra khí thế vượt qua đỉnh phong trước đó, chấn động đến thiên địa đại trận lay động kịch kiệt, rất nhiều Chiến giáo Đại La ghé mắt. Khương Nghĩa cũng vì đó động dung, trong lòng của hắn kinh ngạc, không rõ đang xảy ra chuyện gì.

Thiên lôi cuồn cuộn, ngàn tỉ lôi đình hóa thành chín đầu Lôi Long chiếm cứ phía sau Diệp Chiến, Chiến Đạo kim giáp chiếu xạ ánh chớp, hắn ở trên cao nhìn xuống mặt đất bao la.

Phía trên đại địa, Chúc Long máu me khắp người đang nằm, như giang sơn bị máu nhuộm, hùng vĩ mà thê mỹ.

Phương xa, Hãi Thiên thánh tôn bị hai vị Đại La Kim Tiên, hơn mười vị Đại La kiềm chế, không thể trợ giúp Chúc Long.

Mặt Diệp Chiến không biểu tình, nhẹ giọng tự nói:

- Lực lượng của Viễn Cổ Tiên Đạo à, xác thực mạnh mẽ, bất quá không ai có thể ngăn cản ta.

Trên giáp ngực hắn có khói đang bay ra, đó là chỗ bị Chúc Long làm bị thương, Chúc Long mạnh mẽ cũng không thể phá vỡ Chiến Chi Đại Đạo của hắn.

Từ khi sáng lập Chiến giáo, hắn rất ít ra tay, nhưng hắn một mực đang tích súc chiến ý.

Hắn giương mắt nhìn về phía bầu trời, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh lẽo, hắn biết đối thủ cuối cùng của hắn là người nào.

Là vị Thiên Đạo Tiên Thánh đang ở Võ Thần cung kia.

Võ Tắc Tiên Thánh đang quan sát trận chiến này cảm nhận được ánh mắt của hắn, cái này khiến trong lòng Võ Tắc Tiên Thánh hiện lên nổi sóng.

Võ Tắc Tiên Thánh sinh ra tại võ đạo, xem như đồng căn đồng nguyên cùng Diệp Chiến, trong xương cốt hai người đều thiện chiến, bây giờ thấy Diệp Chiến đã từng cùng ở võ đạo không ngờ lại cường đại đến trình độ như vậy, giờ khắc này, Võ Tắc Tiên Thánh cũng muốn nhập kiếp đánh với Diệp Chiến một trận.

Chẳng qua là hắn sợ mình làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến lượng kiếp.

Ngay tại thời điểm hắn lưỡng lự, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, ánh mắt xuyên qua Võ Thần cung, hướng về phía Tử Tiêu cung.

- Lão sư ra tay rồi.

Trong lòng Võ Tắc Tiên Thánh chấn kinh, rồi lại cảm thấy dễ dàng đi không ít.

Mặc dù Chiến giáo vô hại với chúng sinh, nhưng hắn có thể cảm nhận được Chiến giáo quá nặng khí tức Đại Đạo, tuyệt đối là giáo phái mà Đại Đạo lực lượng đến đỡ, hắn chẳng qua ngại ở chức trách Thiên Đạo Tiên Thánh không dám tùy tiện ra tay, bây giờ thấy Đạo Tổ ra tay, hắn không còn có áp lực.

Hắn lúc này đứng dậy, quyết định nhập kiếp.

Chẳng qua, trong nháy mắt khi đang nhảy ra khỏi Võ Thần cung, trong đầu của hắn lóe lên một ý niệm.

Lượng kiếp thật chính là không thể khống sao?

Trong Chiến Vực.

Diệp Chiến tựa hồ cảm nhận được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy tầng tầng lôi vân kịch liệt cuồn cuộn, từng đạo kim quang vương vãi xuống, xuyên thủng biển mây.

Một cỗ khí thế chí cao vô thượng cuồn cuộn buông xuống , khiến cho hết thảy người chiến đấu trong Chiến Vực dồn dập dừng lại, ngẩng đầu nhìn lại.

Lôi vân gạt ra một thân ảnh vô cùng vĩ ngạn xuất hiện, rõ ràng là Võ Tắc Tiên Thánh, hắn tản ra vô tận kim quang, đó là ánh sáng của Thiên Đạo.

Chương 1574 - Lực lượng của Thiên Đạo (2)

Khương Nghĩa nhíu mày, khí thế của Võ Tắc Tiên Thánh cường đại hơn nhiều so với lúc trước đối mặt hắn, thậm chí có thể nói, hoàn toàn không thể đánh đồng.

Chẳng lẽ…

Trong lòng Khương Nghĩa nhất thời có chút nén giận, càng nhiều hơn chính là không cam tâm.

Chiến giáo một phương cũng bị Võ Tắc Tiên Thánh ra sân hù dọa, đây chính là Thiên Đạo Tiên Thánh, tồn tại siêu nhiên phía trên Đại La, gần với tại Đạo Tổ, bọn hắn dù tự phụ, cũng sẽ có chút hoảng hốt.

Diệp Chiến nâng lên trường thương trong tay, chỉ Võ Tắc Tiên Thánh cao cao tại thượng phía xa, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ Tiên Thánh cũng muốn nhập kiếp?

- Chiến giáo bị Đại Đạo tà số mê hoặc, đi vào lạc lối, khiến cho Thiên Đạo muốn diệt, ta không thể không ra tay, nể tình Chiến giáo ước thúc giáo chúng, không có tàn sát thương sinh, ta nguyện cho ngươi một cơ hội, nếu Diệp giáo chủ nguyện giải tán Chiến giáo, còn có cơ hội quay đầu.

Âm thanh Võ Tắc Tiên Thánh vang vọng Chiến Vực, quanh quẩn không dứt, khiến cho sĩ khí Chiến giáo giảm lớn.

- Cái gì? Chúng ta thật sự là Đại Đạo tà số?

- Không có khả năng, hồ ngôn loạn ngữ.

- Nhưng ngay cả Tiên Thánh đều như vậy nói..

- Có phải có quan hệ gì hay không, chúng ta chỉ muốn tranh công đức, tranh khí vận thôi.

- Tiên Thánh can thiệp, chẳng lẽ cũng muốn tranh lượng kiếp sao?

- Hắn tính cái gì, chẳng qua là một đệ tử của Đạo Tổ thôi, chỉ có Đạo Tổ mới có thể đại biểu Thiên Đạo.

Giáo chúng Chiến giáo nghị luận ầm ĩ, dù sao chỉ có số ít đại năng đạt được Đại Đạo truyền thừa, bọn hắn sẽ không thừa nhận điểm này, cho nên phần lớn giáo chúng đều không thể tin được điểm này.

Diệp Chiến nghe vậy, cất tiếng cười to.

Cười một hồi lâu, hắn lạnh nhạt liếc nhìn Võ Tắc Tiên Thánh, lạnh giọng nói:

- Trước lượng kiếp, Võ Tắc ngươi tính là cái gì, thật sự coi mình được Đạo Tổ ưu ái là có thể đại biểu Thiên Đạo? Vừa hay, hôm nay để ta thử xem, ngươi có tư cách làm Thiên Đạo Tiên Thánh hay không, nếu như ngươi không thể đánh bại Đại La Kim Tiên như ta, nhường ra vị trí Thiên Đạo Tiên Thánh đi.

Oanh! Oanh! Oanh!

Khí thế của Diệp Chiến không ngừng bùng nổ, liên tiếp tăng vọt, đây là Niết Bàn Thần Công hắn sáng lập, kết hợp Chiến Chi Đại Đạo, có thể để lực chiến đấu của mình liên tục bay vọt, mỗi lần ít nhất tăng lên mấy lần, cao nhất có thể tăng lên chín lần.

Hắn một hơi niết bàn tám lần, khí thế như cầu vồng, thiên địa linh khí, nghiệp lực vờn quanh quanh người hắn, dị thường hùng vĩ.

Khuôn mặt Võ Tắc Tiên Thánh có chút động, cũng bị khí thế của Diệp Chiến hù dọa.

Hắn cảm giác Diệp Chiến đã vượt qua Đại La Kim Tiên, cho hắn một loại hết sức cảm giác nguy hiểm.

Võ Tắc Tiên Thánh cũng không có sợ hãi, ngược lại bị kích phát chiến ý, đối phương khinh miệt hắn như thế, hắn há có thể cúi đầu?

- Vậy thì tới đánh đi.

Võ Tắc Tiên Thánh đánh xuống một chưởng, toàn bộ Chiến Vực vì đó vỡ nát, vô số Tu Tiên giả bay lên, mà đối mặt pháp lực cuồn cuộn của hắn, một tay Diệp Chiến nâng thương, nhìn lên một lần, cuồn cuộn lôi vân bị xuyên thủng, giống như Thương Thiên bị đánh xuyên.

Một giây sau, Diệp Chiến lao thẳng tới Võ Tắc Tiên Thánh.

Võ Tắc Tiên Thánh không có lấy ra pháp bảo, hắn thân thể chính là hắn pháp bảo mạnh nhất.

Trong Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc nhíu mày hỏi:

- Thế nào cảm giác Diệp Chiến đã vượt qua Đại La Kim Tiên?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Thế nào có khả năng, nếu như hắn thật có thể vượt qua Đại La Kim Tiên, Võ Tắc tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Trong hương hỏa diễn toán của hắn, giá trị hương hỏa của Diệp Chiến đã đi đến 99 ức Thiên Đạo giá trị.

Đến gần vô hạn tại Đạo Niệm chủ nhân.

Không thể không nói, tốc độ Diệp Chiến phát triển quá nhanh, trong mấy chục vạn năm của lượng kiếp, có thể đi đến loại trình độ này, không thẹn tên Lượng Kiếp Chi Tử, chỉ có thể nói, Diệp Chiến thật vô cùng thích hợp Chiến Chi Đại Đạo.

Khương Trường Sinh giương mắt nhìn về phía sâu trong hư không, hắn cảm giác được một cỗ khí tức Đại Đạo khổng lồ đang đến gần.

Thủ đoạn của Đại Đạo thần đình đến rồi.

Bọn hắn cũng không phải chỉ muốn dựa vào đám người Diệp Chiến.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, một cỗ Đại Đạo lực lượng kỳ dị như sóng triều kéo tới, vô thanh vô tức, lại dẫn động tới Đại Đạo quy tắc dọc đường, những nơi đi qua, linh khí của thiên địa đều bị rút khô, sinh linh bị xẹt qua thì lại không sao.

- Thì ra là thế, muốn trợ bọn hắn vượt qua Vĩnh Hằng cảnh sao?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, ánh mắt hắn một lần nữa nhìn về phía Đại La tiên vực, trong lòng đã có ý nghĩ.

Giá trị hương hỏa chênh lệch giữa Diệp Chiến và Võ Tắc Tiên Thánh đã không lớn, lại mượn nhờ Đại Đạo lực lượng, chiến cùng Võ Tắc Tiên Thánh đến khó phân cao thấp.

Võ Tắc Tiên Thánh muốn mượn dùng Thiên Đạo lực lượng, lại sợ thương tới vô tội, hắn không thể không phá vỡ cấm chế Chiến Vực, bức bách những sinh linh khác né tránh, xa cách bọn họ.

Thấy Diệp Chiến cùng Võ Tắc Tiên Thánh chiến đến chẳng phân biệt được, sàn sàn như nhau, sĩ khí Chiến giáo phóng đại, bọn hắn đều thấy được hi vọng, sùng bái Diệp Chiến tới cực điểm.

Một cỗ uy áp âm lãnh khủng bố buông xuống, chỉ thấy phía trên bầu trời của Chúc Long xuất hiện một lỗ hổng lớn màu đen, một thân ảnh chậm rãi bước ra.

Chính là Luân Hồi đại đế.

Luân Hồi đại đế chính là thiên kiêu Võ đạo ngày xưa Diệp Thần Không phục sinh biến thành, là huynh đệ của Diệp Chiến, hắn chính là một trong Thái Sơ Cửu Thánh, một trong Đại La Kim Tiên cường đại nhất hiện thời, cũng là chiến lực mạnh nhất Địa Phủ, hắn khoác một bộ đạo bào màu đen, hai tay áo cổ động, lực lượng luân hồi biến thành khói đen lượn lờ quanh thân, phía sau dần dần ngưng tụ ra Lục Đạo luân hồi.

Hắn vừa hiện thân, thiên địa trong nháy mắt tối xuống.

Phía sau hắn, trong lỗ hổng màu đen to lớn kia tràn ra sóng biển Hoàng Tuyền thao thao bất tuyệt, hắn chậm rãi đưa tay, Hoàng Tuyền chi thủy lại rơi ra khỏi vết nứt không gian, lao mạnh lên trời.

Võ Tắc Tiên Thánh nhíu mày, hắn rất rõ ràng quan hệ giữa Địa Phủ và Chiến giáo, hắn không có để Luân Hồi đại đế vào mắt, nhưng Luân Hồi đại đế dẫn Hoàng Tuyền ra dương gian, đây chính là muốn dẫn phát hạo kiếp.

Chương 1575 - Đạo Tổ đứng dậy (1)

- Vì sao hắn dẫn Hoàng Tuyền đến dương gian?

Mộ Linh Lạc kinh ngạc hỏi, nàng cũng không tin Hình Thủ sẽ phản bội Khương Trường Sinh.

Mặt Khương Trường Sinh không đổi sắc, nói:

- Chỉ có Thiên Đạo thế yếu, mấy tên ngốc núp trong bóng tối mới dám hiện thân.

Mặt Mộ Linh Lạc lộ vẻ vẻ sầu lo, hỏi:

- Có thể quá mạo hiểm hay không?

- Ta xưa nay không mạo hiểm.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, hắn cũng sẽ không thật để Thiên Đạo thế yếu, chẳng qua áp chế đại bộ phận thiên uy thôi.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào thiên ngoại, khoảng cách giữa Đại Đạo thủy triều đến Tiên đạo lĩnh vực càng ngày

càng gần, nương theo lấy nó tới gần, những đại năng nắm giữ Đại Đạo lực lượng của Chiến giáo cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Ngay sau đó, hai bên tham chiến đều có người đang không ngừng mạnh lên, chẳng qua sinh linh một phương Thiên Đạo đạt được chiếu cố càng nhiều, mà Chiến giáo một phương chỉ có những sinh linh nhận truyền thừa đến từ Đại Đạo mới đang kéo dài mạnh lên.

Dưới tình huống như vậy, tình hình chiến đấu trong Chiến Vực bắt đầu thay đổi.

Chiến giáo đang liên tục mất đi chưởng khống với từng phương chiến trường.

Diệp Chiến được Luân Hồi đại đế tương trợ, gánh vác tiến công mạnh mẽ của Võ Tắc Tiên Thánh, nhưng theo càng ngày càng nhiều sinh linh rút lui, Võ Tắc Tiên Thánh mang cho bọn hắn áp chế càng ngày càng mạnh.

Võ Tắc Tiên Thánh đến từ võ đạo, hắn trong ngày thường rất ít tu tâm, phần lớn đều là nghiên cứu chiến đấu chi đạo, kinh nghiệm tác chiến của hắn thậm chí còn mạnh hơn Diệp Chiến, Luân Hồi đại đế.

Sau mấy canh giờ Quyết chiến.

Diệp Chiến, Luân Hồi đại đế cuối cùng vẫn thua trận.

Thiên Đạo Tiên Thánh đã chứng minh sự mạnh mẽ của mình.

Chỗ chiến trường của bọn hắn mặc dù không có có sinh linh, nhưng các đại năng Chiến giáo, Thiên Đạo đều đang dùng thần niệm xem chiến.

Thấy Diệp Chiến, Luân Hồi đại đế bị Võ Tắc Tiên Thánh dùng một bảo tháp thần thông trấn áp, hai người bị đè trên mặt đất bừa bộn, không thể động đậy.

- Giáo chủ bại!

- Không có khả năng… Chẳng lẽ Thiên Mệnh không thuộc về Chiến giáo?

- Cái này là sự mạnh mẽ của Thiên Đạo Tiên Thánh sao? Rõ ràng giáo chủ đã vượt qua Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn bại trong tay Tiên Thánh.

- Xem ra Chiến giáo thật phải thua.

- Vậy công đức lượng kiếp lần này chẳng phải thuộc về Võ Tắc Tiên Thánh? Điều này không công bằng, hắn đã trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh.

Chiến giáo một phương, lòng người bàng hoàng, những cường giả thu hoạch được Đại Đạo truyền thừa dồn dập hò hét ở trong lòng, khao khát lực lượng mạnh hơn.

Đâu chỉ bọn hắn hoảng hốt, Đại Đạo thần đình phía sau bọn hắn càng thêm hoảng hốt.

Tại một mảnh thần bí tối tăm không gian trong, Đại Đạo thần đình các cường giả riêng phần mình ngồi, tâm tư đều tại Tiên đạo trong.

- Không được, Thiên Đạo Tiên Thánh đã hơi có thực lực Đạo Niệm chủ nhân, những người thừa kế này căn bản không đáng chú ý.

- Chờ một chút, khoảng cách giữa Đại Đạo bản nguyên và Tiên đạo đang tới gần.

- Vì sao Đạo Tổ còn không có động tĩnh?

- Thế nào không có, không có phát hiện những Đại La đó đều mạnh lên sao, khẳng định là Đạo Tổ ở trong bóng tối duy trì.

- Xem ra Đạo Tổ cũng hết sức hoảng, nhưng hắn đặt cho mình khuôn sáo quá nhiều, thân là chủ nhân của đạo thống, lại cố kỵ cái nhìn của chúng sinh về mình.

Mỗi người bọn họ nghị luận, có người lo lắng, có người khinh thường.

Lúc này, một thân ảnh bỗng nhiên đứng dậy.

- Chư vị, lượng kiếp Tiên đạo nghênh đón một trận chiến cuối cùng nhất, cơ hội mà chúng ta muốn chờ cũng đến, chuẩn bị buông xuống đi.

Ngữ khí của hắn đạm mạc lại lộ ra không cho phản bác bá đạo.

Nghe vậy, thân ảnh đứng dậy có tới số lượng trên ngàn, đại biểu cho Đại Đạo khác biệt.

Đối với đại chiến xâm lấn Tiên đạo sắp đến, bọn hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trù bị nhiều năm như thế, nhất định phải diệt trừ Tiên đạo.

Đại địa tiếng rung, một hư ảnh màu vàng kim như bảo tháp đứng ở trên mặt đất bao la, bụi đất tung bay, vờn quanh bảo tháp.

Diệp Chiến quỳ gối trong bảo tháp, toàn thân run rẩy, nỗ lực mong muốn đứng lên, kim giáp của hắn đã phá toái, máu me khắp người, vô cùng thê thảm.

Cách đó không xa, Luân Hồi đại đế ngồi đó, cũng không thể động đậy, chẳng qua là tình trạng của hắn so tốt hơn Diệp Chiến nhiều, bởi vì hắn không có gấp như Diệp Chiến.

Diệp Chiến nhìn Võ Tắc Tiên Thánh ngoài tháp, cảm thụ được khí vận bản thân đang bị rút đi, hắn phẫn nộ đến cực điểm.

Dùng hết toàn lực, thế nào cũng chạy không thoát kết cục thảm bại, tạo thành đả kích thật lớn cho Diệp Chiến.

Chẳng lẽ hắn thật muốn thảm bại tại đây?

Không được.

Đạo Tổ nhất định đang nhìn.

Diệp Chiến tức giận không thôi, hắn không cách nào tưởng tượng Đạo Tổ thấy hắn chiến bại sẽ có cái nhìn gì về hắn.

- Đến rồi!

Ngay tại lúc Diệp Chiến sắp mất hết can đảm, một giọng nói quen thuộc vang lên trong lòng Diệp Chiến.

Hắn chưa bao giờ cao hứng vì đạo âm thanh này, mặc dù trước đó thu hoạch được truyền thừa của hắn, hắn cũng không có nhiều kinh hỉ, chẳng qua vẫn tràn ngập chờ mong.

Diệp Chiến tự nhiên hiểu rõ Chiến Chi Đại Đạo nói tới là ý gì, hắn sớm đã chờ hai chữ này.

Hắn nhắc mắt nhìn đi, ánh mắt xuyên qua bầu trời, nhìn về phía hư không.

Võ Tắc Tiên Thánh cao cao tại thượng chú ý tới ánh mắt của Diệp Chiến, trong lòng của hắn hồ nghi, thần niệm theo đó tản ra thiên ngoại.

Sau khi trấn áp Diệp Chiến, hắn cảm thấy lượng kiếp không cần hắn lại ra tay, nhưng hắn cũng lo lắng Đại Đạo lực lượng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Theo chiến đấu lúc trước đến xem, nếu như Đại Đạo lực lượng chẳng qua là trình độ của Diệp Chiến, Đại Đạo căn bản không tạo thành uy hiếp.

Ngay sau đó, không chỉ Diệp Chiến, hết thảy đại năng nhận được truyền thừa Đại Đạo đều được Đại Đạo nhắc nhở, bọn hắn cảm nhận được khí tức Đại Đạo từ thiên ngoại.

Thần tâm bọn hắn chấn động, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Khương Nghĩa đang giao chiến cùng Thiên Tôn cũng cảm nhận được.

- Không tốt!

Con ngươi Khương Nghĩa co rụt lại, hắn lập tức đẩy lui Thiên Tôn, quay người tan biến.

Chương 1576 - Đạo Tổ đứng dậy (2)

- Trốn chỗ nào!

Thiên Tôn phẫn nộ quát, đi theo tan biến, hai người không ngừng xê dịch, mỗi lần hiện thân đều sẽ giao thủ mấy chục lần.

Rất nhanh, Khương Nghĩa đã xuất hiện ở gần tháp ảnh màu vàng, tay hắn cầm thần thương, cường thế phóng tới tháp ảnh vàng chói.

Oanh!

Thần thương nộ đập lên tháp ảnh màu vàng, Võ Tắc Tiên Thánh nhíu mày, Thiên Tôn dừng lại, một mặt trào phúng nhìn về phía Khương Nghĩa, thầm nghĩ:

- Tên ngốc này thật đúng là một đầu chó ngoan hộ chủ.

Thần thương cũng không có đánh nát tháp ảnh màu vàng, Khương Nghĩa nổi giận, lại thi triển thiên phú thôn phệ, điên cuồng nộ đập tháp ảnh màu vàng.

Võ Tắc Tiên Thánh lưỡng lự muốn hay không ra tay, chợt phát hiện thần thông của Khương Nghĩa không ngờ lại tạo ra một lỗ thủng to, trực tiếp chui vào.

- Đó là lực lượng của lão sư.

Con ngươi Võ Tắc Tiên Thánh phóng to, lập tức không dám nhúng tay.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh thầm mắng một tiếng tiểu tử thúi.

Giống như lượng kiếp lần trước, Khương Nghĩa không ngờ lại mượn lực lượng Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, dĩ nhiên, giống như lần trước, hắn lựa chọn thả cho một tia.

Cho dù một tia, cũng đủ để Khương Nghĩa mở ra tháp ảnh màu vàng kia.

Khương Nghĩa trong nháy mắt đi vào trước mặt Diệp Chiến.

Mặt Diệp Chiến lộ ra nụ cười, vừa muốn mở miệng, Khương Nghĩa vung lên thần thương, trực tiếp chém đầu của hắn xuống, máu vẩy chân trời.

Thiên Tôn sửng sốt, ánh mắt Võ Tắc Tiên Thánh cũng sinh ra biến hóa.

Rất nhiều Tu Tiên giả dùng thần niệm quan tâm nơi này cũng bị hù dọa, Hắc Ám đại đế không ngờ lại chém đầu Diệp Chiến?

Đầu Diệp Chiến cao cao quăng lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Thiên địa tám phương phát ra một cỗ khí thế khủng bố, những Đại La đến nhận được Đạo truyền thừa dồn dập đánh tới, đã không lo được đối thủ của riêng mình.

Rất rõ ràng, Diệp Chiến có địa vị đặc thù trong lòng bọn họ, Đại Đạo thần đình cũng phát giác được mệnh cách Lượng

Kiếp Chi Tử của hắn, chỉ có thông qua mệnh cách này, mới có thể triệt để đánh tan Thiên Đạo.

Một trận đại loạn chiến bùng nổ, mấy trăm vị Đại La giống như bị điên lao thẳng tới Khương Nghĩa, còn có càng nhiều người nhận được Đại Đạo truyền thừa đang trên đường chạy tới.

Tất cả bọn hắn đều tiếp nhận một chỉ thị, tru diệt Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa phản bội cũng làm cho Đại Đạo thần đình cực kỳ phẫn nộ, thậm chí có Đại Đạo tuyên bố muốn cho Khương Nghĩa vạn kiếp bất phục.

Võ Tắc Tiên Thánh nhìn xem Khương Nghĩa bị vây quanh, không có lập tức ra tay, bởi vì có người khuyên cản trở hắn, đó là một đạo âm thanh chỉ có hắn có thể nghe được.

Bị mấy trăm vị Đại La vây công, Khương Nghĩa mở to Đại Đạo Chi Nhãn, cách cư xử bá khí, giống như trở lại thời kì cuối của lượng kiếp lần đầu tiên.

Vượt qua mười vị Đại La Kim Tiên hợp lại kiềm chế Khương Nghĩa, tuyệt đại đa số Đại La Kim Tiên đều là đối thủ của Khương Nghĩa trong lần đầu tiên lượng kiếp, bọn hắn cũng suy nghĩ đến lúc trước, hận ý trong lòng bùng nổ, càng muốn chứng minh mình.

Thái Thượng Côn Luân cũng ở trong đó.

Một đạo cường quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất, đẩy lui trên trăm vị Đại La, đại địa nhấc lên sóng bụi cuốn trời, bao phủ Chiến Vực, bao phủ toàn bộ Đại La tiên vực, thậm chí rung chuyển thiên địa bên ngoài Đại La tiên vực.

Hoàng Kinh Tuyệt.

Hoàng Kinh Tuyệt khôi phục thương thế bắt đầu tương trợ Khương Nghĩa, thế công của hắn cực kỳ bá đạo, một chân đạp một tôn Đại La Thần Tướng, chấn vỡ Thần Tướng của hắn, hai tay dẫn theo một Đại La Siêu Thoát.

- A Di Đà Phật!

Một âm thanh trang nghiêm vang lên, kim quang phổ chiếu Đại La tiên vực, Vạn Phật thủy tổ buông xuống.

Càng ngày càng nhiều đại năng Tiên đạo lập tức xuất quan, trợ giúp Khương Nghĩa, trong đó bao gồm cả Đạo Côn Luân, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn các loại.

Chiến giáo phản ứng cũng rất nhanh, các đại năng trong Chiến giáo đều không hề từ bỏ, hết thảy giáo chúng cũng bắt đầu điên cuồng.

Đại quyết chiến của lượng kiếp cuối cùng buông xuống.

Nghiệp lực trong chư thiên vạn giới bắt đầu tập trung vào Chiến Vực, nghiệp lực chui vào trong cơ thể hết thảy người tham chiến, khiến cho bọn hắn càng thêm điên cuồng, khi bọn hắn ngã xuống, nghiệp lực trên người bọn họ cũng sẽ theo khí vận Thiên Đạo tràn vào tru diệt sự hiện hữu trên người của bọn hắn.

Khương Trường Sinh cảm giác được Đại La tiên vực sắp không chịu nổi, số lượng Đại La tham chiến đã vượt qua ba ngàn, còn đang không ngừng tăng trưởng, cứ theo đà này, Đại La tiên vực tất nhiên vỡ vụn.

Hắn lúc này ra tay, dùng pháp lực bản thân bảo vệ Đại La tiên vực, để Đại La tiên vực có thể tiếp nhận càng nhiều lực lượng.

- Vị Lượng Kiếp Chi Tử thứ hai lại là Khương Nghĩa sao?

Mộ Linh Lạc tò mò hỏi.

Nàng cũng bị tên cháu trai này kinh động, trước đó còn tưởng rằng Khương Nghĩa đi hướng cực đoan, không ngờ tại thời điểm mấu chốt nhất, Khương Nghĩa phản bội, trọng thương Chiến giáo, nhưng cũng bởi vậy gánh chịu toàn bộ cừu hận của Chiến giáo.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, thật ra nếu là Khương Nghĩa, hắn cũng hài lòng.

Khương Nghĩa làm việc mặc dù cực đoan, nhưng tốt xấu gì trong lòng có đạo tâm kiên định thủ hộ Tiên đạo.

Bất quá đáng tiếc, Khương Nghĩa cũng không có triển lộ mệnh cách Lượng Kiếp Chi Tử.

Ồ…

Ánh mắt Khương Trường Sinh khóa chặt một người, ánh mắt biến hóa, trong lòng hơi kinh ngạc.

Lại là hắn.

Mấy ngàn Đại La loạn chiến, số lượng Đại La của Chiến giáo có ưu thế tuyệt đối, bất quá Thiên Đạo một phương có Hoàng Kinh Tuyệt, Thiên Tôn, Khương Nghĩa, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ các đại năng cái thế, dẫn đến tình hình chiến đấu khó phân thắng bại.

Tình huống không ổn xuất hiện, rất nhiều Đại La của Chiến giáo không ngờ lại không ngừng mạnh lên trong chiến đấu, Đại Đạo lực lượng càng ngày càng đáng sợ, thậm chí có tình huống Đại La Thần Tướng chống lại Đại La Kim Tiên xuất hiện.

Bầu trời chư thiên vạn giới xuất hiện dị tượng, thiên lôi cuồn cuộn, thất thải hào quang theo khe hở trong lôi vân hiển lộ ra.

Tồn tại tu vi cao thâm đều có thể cảm nhận được đó là Thiên Đạo hiện hình.

Các đại năng một phương Chiến giáo càng thêm điên cuồng, giống như thấy được hy vọng thắng lợi.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh chậm rãi đứng dậy, bắt đầu chuyển động gân cốt.

Chương 1577 - Không đủ mạnh (1)

Nhìn thấy Khương Trường Sinh đứng dậy, Mộ Linh Lạc càng thêm chờ mong chiến đấu kế tiếp, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm thiên ngoại, nàng cũng cảm nhận được Đại Đạo thủy triều, cỗ khí tức Đại Đạo mênh mông kia thật sự rất khó để nàng xem nhẹ.

Bất quá nàng cũng không có cảm nhận được dấu hiệu của sinh linh trong Đại Đạo thủy triều.

Tựa hồ chỉ là Đại Đạo quy tắc đơn thuần hội tụ vào một chỗ, xem không ra bất kỳ dị thường nào.

- Chàng muốn đích thân ra tay?

Mộ Linh Lạc nhịn không được hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nhìn trò vui nhiều năm như thế, cũng nên vận động, chờ giải quyết Đại Đạo thần đình, đoán chừng Đại Đạo kiếp số cũng sẽ yên tĩnh, ý chí Đại Đạo sẽ một mực chờ Tiên đạo uy hiếp được nó mới có thể lại ra tay.

Ý chí Đại Đạo không có suy nghĩ như sinh linh, nó quan sát, suy tính Đại Thiên thế giới khác biệt, theo các phương đạo thống thì cảm thấy Khương Trường Sinh rất có sự uy hiếp, nhưng Tiên đạo đặt ở Đại Thiên thế giới, dùng giọt nước trong biển cả để hình dung đều có chút khuếch đại.

Cùng lúc đó, chiến đấu trong Đại La tiên vực càng ngày càng kịch liệt, chiến trường đã từ Chiến Vực khuếch trương đến toàn bộ thiên địa, các Đại La phân tán ra đến chiến đấu, nhưng các Đại La vây công Khương Nghĩa vẫn như cũ là nhiều nhất.

Diệp Chiến bị chém đầu cũng không có mất đi sức chiến đấu, hoặc là bỏ mình, hắn rất nhanh được các Đại La Chiến giáo trợ giúp khôi phục thân thể, nhưng dù cho như thế, một kích của thần thương lúc trước thôn phệ pháp lực của hắn, để chiến lực của hắn kém xa thời điểm đỉnh phong.

- Đáng giận…

Bị Khương Nghĩa chém đầu, kém chút để Diệp Chiến tức đến nổ tung.

Có thể nói, hắn và Khương Nghĩa thành thật với nhau, ký thác kỳ vọng, thậm chí để Khương Nghĩa ngồi ngang hàng cùng mình, mặc dù ngoại trừ có dụng ý nịnh nọt Đạo Tổ, nhưng hắn xác thực tán thưởng Khương Nghĩa, thế nào cũng không ngờ Khương Nghĩa lại phản bội hắn, còn muốn giết hắn.

Giờ khắc này, nghiệp lực làm cho đầu não Diệp Chiến hôn mê, hắn trở nên điên cuồng, cuồng loạn.

Trong mắt của hắn chỉ còn lại có Khương Nghĩa, hắn gia nhập trong vây công Khương Nghĩa, theo chiến ý không ngừng tăng lên, thực lực của hắn cũng đang khôi phục.

Khương Nghĩa bắt đầu cảm nhận được cố hết sức, lần này lượng kiếp khác biệt lần trước, kẻ địch cùng cảnh giới càng nhiều, bản thân hắn cũng không phải là tồn tại mạnh nhất trong lượng kiếp, làm sao có thể đỡ lại?

- Giết!

Một tiếng hét to từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy lần lượt từng bóng người xuyên thấu biển mây, thẳng hướng chỗ chiến trường của Khương Nghĩa.

Khương Tiển, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện, Tuyên Đạo Thiên Hoàng, Tử Vi đại đế, Khương Hồng Trần những người Khương tộc đến đây trợ giúp.

- Cứu Khương Nghĩa!

Khương Tiển cao giọng hô, đi theo nâng lên Thiên Đạo kỳ, vung lên Thiên Đạo chí bảo, thiên tượng dị biến, bão táp mưa điện bị Thiên Đạo kỳ quấy, hình thành khí theess cuốn trời, cực kỳ tráng quan.

Hắn như rút kiếm, vung tới Diệp Chiến, Thiên Đạo kỳ đi theo bắn ra một tia cường quang, trong ẩn chứa Thiên Đạo thần uy, trong chớp mắt đã bao lại Diệp Chiến.

Quá nhanh.

Diệp Chiến vốn có chút mất lý trí căn bản tới không kịp né tránh.

Bị Thiên đạo thần quang bao lại, Diệp Chiến lập tức không thể động đậy, hắn ngoài thân bắt đầu phá toái, như là bị chí dương nhiệt độ cao thiêu đốt, tóc dài hóa thành xám lô, không đến thời gian ba hô hấp cũng chỉ còn lại có hồn phách, hồn phách cũng gặp Thiên Đạo thiêu đốt, sắp hồn phi phách tán.

Đúng lúc này, Đại La tiên vực lay động kịch kiệt, giống như toàn bộ đại thiên địa gặp một loại lực lượng cường đại nào đó va chạm, thiên địa vạn vật đều bị kinh động, một tia sáng trắng cực hạn từ phương Đông bắn tới, lấy tư thái cực kỳ bá đạo

đánh nát Thiên đạo thần quang, chui vào trong cơ thể Diệp Chiến.

Ngay sau đó lại là rất nhiều chùm sáng cực hạn từ thiên ngoại kéo tới, bay về phía trên người các Đại La khác.

Khương Tiển bị đẩy lui, Thiên Đạo kỳ rời khỏi tay, khí huyết trong cơ thể hắn rung chuyển, vội vàng vận công trấn áp, ba con mắt của hắn nhìn về phía nguồn gốc ánh sáng, lộ ra vẻ không thể tin được.

Đó là lực lượng gì?

Không chỉ hắn, ngay cả Diệp Chiến cũng bị kinh động đến.

Cực hạn trong ánh sáng trắng, Diệp Chiến sinh mệnh bản chất tại lột xác, Đại Đạo tại cải tạo hắn thân thể.

- Cái này là Đại Đạo bản nguyên?

Diệp Chiến nhìn tay mình, tự lẩm bẩm, cảm giác mạnh lên khó nói lên lời làm hắn khôi phục một chút lý trí.

Những Đại La đạt được lực lượng Đại Đạo bản nguyên khác cũng xúc động, tất cả bọn hắn đều không bị khống chế ngưng tụ ra Đại La Thần Tướng của mình.

Võ Tắc Tiên Thánh một mực nhìn không trung, không có quấy rầy bất kỳ một mảnh chiến trường nào, mà các đại năng khác của Thiên Đạo một phương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì tốc độ khí thế đám Đại La của Chiến giáo tăng lên thật sự quá kinh người.

- Chuyện thế nào?

- Đại Đạo dị số! Quả nhiên là Đại Đạo dị số.

- Lúc trước những ánh sáng kia đều ẩn chứa khí tức Đại Đạo.

- Đáng giận, đến tột cùng như thế nào mới có thể hạ gục bọn hắn?

- Vì sao Thiên Đạo tăng lên tu vi ta ngắn ngủi như vậy?

Lòng người Thiên Đạo một phương bàng hoàng, tất cả đều nhìn các đại năng Chiến giáo.

Những Đại La của Chiến giáo nhận được Đại Đạo truyền thừa dồn dập tụ tập tại cùng một chỗ, dùng Diệp Chiến làm trung tâm, Đại La Thần Tướng trên người bọn họ cực kỳ bá khí, riêng phần mình lượn lờ khí diễm Đại Đạo khác biệt.

Thái Thượng Côn Luân nhíu mày, hắn nhìn về phía Diệp Chiến, muốn nói lại thôi.

Hắn đã ý thức được vấn đề, Đại Đạo bản nguyên xác thực rất mạnh, nhưng chính là quá mạnh, cường đại đến làm hắn lo lắng, hắn chỉ là muốn mượn Đại Đạo mạnh lên, cũng không muốn triệt để đi lên con đường sai trái.

Sắc mặt Diệp Chiến cũng đang biến hóa, theo pháp lực tăng vọt, hắn phát hiện mình bắt đầu có chút không khống chế được pháp lực.

Cứ theo đà này.

Đột nhiên!

Sắc mặt các Đại La của Chiến giáo đều kịch biến, bọn hắn vô ý thức nhắc mắt nhìn đi, ngạc nhiên phát hiện Đại La Thần Tướng của mình không ngờ lại biến thành một khác bộ dáng.

Chương 1578 - Không đủ mạnh (2)

Tất cả Đại La Thần Tướng của bọn hắn đều biến thành thân ảnh thần bí đen kịt, thân hình không đồng đều, tất cả đều hoàn toàn khác biệt bản tôn.

Chỉ nhìn những thân ảnh đen kịt này đã để Thiên Đạo một phương cảm nhận được áp lực.

- Hỏng bét…

Thái Thượng Côn mệnh hoảng sợ phát hiện mình không ngờ lại không động đậy, tay phải của hắn không bị khống chế nâng lên, không chỉ là hắn, hết thảy Đại La bị Đại Đạo bản nguyên phụ thể đều nâng tay phải lên, hướng lên bầu trời.

- Mau ngăn cản bọn hắn.

Đạo Côn Luân quát lớn, vừa dứt lời, những Đại La cùng nhau thi triển pháp lực, cùng nhau đánh về phía bầu trời.

Hào quang hiện ra ở bầu trời chư thiên vạn giới chính là hình tướng Thiên Đạo lộ ra, cho nên mục tiêu của Đại Đạo thần đình là phá hủy Thiên Đạo.

Đám người Đạo Côn Luân lập tức ra tay, nhưng tất cả pháp lực của bọn hắn đụng vào Đại Đạo thần đình đều tan thành mây khói.

Võ Tắc Tiên Thánh trống rỗng xuất hiện trên vòm trời, dùng thân thể ngăn cản Đại Đạo thần đình hợp lực tiến công, pháp lực phát ra, hóa thành tầng một khí hải.

Oanh một tiếng!

Pháp lực khí hải của Thiên Đạo Tiên Thánh trong nháy mắt tan biến, Võ Tắc Tiên Thánh cũng bị tru diệt, hào quang bầu trời bị đánh tan, giống như bầu trời bị đánh xuyên.

Một màn này, để hết thảy người tham chiến trừng to mắt.

Thiên Đạo Tiên Thánh bị diệt?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, ngay sau đó chính là muốn đến Thiên Đạo.

Thiên Đạo bị đánh xuyên?

Phàm là sinh linh của Tiên cảnh đều có thể cảm nhận được hào quang đầy trời kia chính là Thiên Đạo biến thành.

Nương theo lấy hào quang khắp bầu trời bị đánh tan, Tiên đạo khí vận bắt đầu tán đi, linh khí trong thiên địa dũng mãnh lao tới phía thiên ngoại, loại biến hóa rõ ràng này để Thiên Đạo một phương càng thêm lo lắng.

Lúc này, bọn giáo chúng của Chiến giáo cũng ý thức được không thích hợp.

Bọn hắn nhập kiếp, là vì tranh Thiên Đạo công đức, Thiên Đạo bị đánh tan, công đức từ đâu tới?

Chẳng lẽ Chiến giáo thật sự là Đại Đạo dị số?

Một loại khủng hoảng trước nay chưa từng có lan tràn trong lòng bọn hắn, Thần Tướng màu đen trên người các đại năng Chiến giáo làm bọn hắn cực kỳ lo lắng, giống như dàng đối mặt với kinh khủng sâu trong đáy lòng bọn hắn.

Thật ra bọn hắn vẫn luôn lừa mình dối người, muốn nói bọn hắn hoàn toàn chưa từng nghe nói qua nghe đồn về Đại Đạo dị số, không ngờ là giả, chỉ là bọn hắn không tin thôi, nói cho đúng là không muốn tin.

Chúng sinh nhìn lên bầu trời, trong đáy lòng còn có vẻ mong đợi.

Vị tồn tại kia còn chưa hiện thân.

Thiên Đạo không có khả năng vong.

Trong nháy mắt Diệp Chiến thấy Thiên Đạo bị đánh tan, cả người hắn như bị sét đánh, thần sắc ngốc trệ.

Không chỉ là hắn, Khương Nghĩa, Thái Thượng Côn Luân mấy người cũng đều hoảng hốt.

Tuyệt đại đa số tồn tại bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc đều muốn mượn Đại Đạo mạnh lên, hoàn toàn không ngờ Đại Đạo bản nguyên lại đột nhiên khống chế nhục thể của bọn hắn, tiếp theo trực tiếp bày ra công kích tới Thiên Đạo.

Trong thoáng chốc, Diệp Chiến thấy trên trời xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh càng ngày càng rõ ràng trong mắt hắn, con ngươi của hắn phóng to, trong mắt lộ ra vẻ hi vọng.

Đạo Tổ đến rồi!

Khương Trường Sinh trôi nổi ở trên không trung, Nhân Quả Chử Thanh Bào hơi phiêu động, Tạo Hóa Quy Nguyên Quan được Chí Dương thần quang chiếu rọi lộ ra đến vô cùng thần tuấn, Thái Thủy Niết Bàn Thương trôi nổi ở bên người hắn, hắn nhìn xuống thiên địa thương sinh giống như chính Thiên Đạo hư vô mờ mịt, chí cao vô thượng.

- Đạo Tổ, ngươi tới chậm!

Thần Tướng màu đen trên người Diệp Chiến mở miệng nói, ngữ khí đạm mạc.

Trong Tiên cảnh Đại La tiên vực, ánh mắt tất cả Đại La đều rơi vào trên người Khương Trường Sinh, mặc dù thấy không rõ hình dáng Đạo Tổ, nhưng lần đầu tiên bọn hắn thấy Đạo Tổ đã đoán được thân phận của Đạo Tổ.

Trong Tiên đạo, chỉ có Đạo Tổ có thể khiến người ta chưa từng gặp qua, thấy không rõ hình dáng hắn, nhưng liếc mắt đã nhận ra hắn.

Đạo Tổ đến rồi!

Mặc dù Thiên Đạo khí vận còn tại tán đi, nhưng chỉ cần Đạo Tổ vẫn còn, chúng sinh đều cảm thấy còn có hi vọng.

- Các ngươi tự xưng là Đại Đạo, lại đi dùng thủ đoạn thấp kém như thế, không cảm thấy làm nhục Đại Đạo?

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, khác biệt với Thần Tướng màu đen, lời hắn vang vọng Tiên đạo, cho dù những Tu Tiên giả không nhìn thấy tình hình chiến đấu ở Đại La tiên vực cũng có thể nghe được.

- Cách làm thủ đoạn, đây chẳng qua là phàm linh các ngươi chế định thôi, chúng ta chỉ là vì thanh lý dị số của Đại Thiên thế giới.

Vừa dứt lời, từng Thần Tướng màu đen bắt đầu rời khỏi thân thể đám Đại La, cơ hồ trong nháy mắt, tinh khí thần các Đại La đều bị rút đi, tất cả đều rơi xuống phía dưới, nện ở trên mặt đất mênh mông.

Các cường giả Đại Đạo thần đình mượn nhờ pháp lực các Đại La hình thành phân thân, tất cả đều bay lên bay lên, bao vây Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ, vì sao ngươi yên lặng như thế? Chẳng lẽ ngươi muốn cúi đầu?

Thần Tướng màu đen của Chiến Chi Đại Đạo mở miệng lần nữa hỏi, ngữ khí vẫn không có tâm tình chập chờn.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta đang chờ các ngươi dung hợp Đại Đạo bản nguyên phía ngoài.

- Vì sao?

- Bởi vì các ngươi còn chưa đủ mạnh.

Ngữ khí bình thản của Khương Trường Sinh lập tức chọc giận Đại Đạo thần đình, đang lúc hơn ngàn Đại Đạo phân thân chuẩn bị giận mắng, Khương Trường Sinh đột nhiên nắm chặt Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa yên lặng lại.

Chúng sinh không thể mở miệng, một loại cảm giác đè nén khó mà hình dung bao phủ trong lòng của bọn hắn.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Diệp Chiến, Hoàng Kinh Tuyệt, Khương Nghĩa, Luân Hồi đại đế, Kiếm Thần, Thời Tự tiên quân các loại, hết thảy Đại La cũng không thể mở miệng, chỉ có thể ngốc ngốc nhìn Khương Trường Sinh.

Chiến Chi Đại Đạo lập tức đưa tay, Đại Đạo quy tắc ở thiên ngoại đều tuôn về phía Đại La tiên vực, ở chân trời hình thành một đầu sóng khí mênh mông, giống như phân bầu trời một thành hai.

Chương 1579 - Thiên Đạo đạo (1)

Dù chưa lên tiếng, nhưng Đại Đạo thần đình đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm mãnh liệt, cây thương kia trong tay Đạo Tổ không đơn giản.

Khương Trường Sinh bỏ mặc bọn hắn hấp thu quy tắc Đại Đạo lực lượng, hắn cũng không sợ Đại La tiên vực sụp đổ, bởi vì toàn bộ Đại La tiên vực cùng với thiên địa xung quanh đã bị thần niệm của hắn bảo vệ.

Thần niệm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể hóa thành lực lượng tính thực chất.

Thấy Đạo Tổ không có ra tay, bỏ mặc đám đến từ thân ảnh Đại Đạo thần bí hấp thu Đại Đạo lực lượng, hết thảy người xem chiến cũng không có gấp, ngược lại tràn ngập chờ mong.

Địa vị Đạo Tổ trong lòng bọn họ cũng không phải dựa vào thần thoại đắp lên mà thành, mà là từng tràng chiến đấu không thể tưởng tượng nổi mang tới lực ảnh hưởng.

Cho dù những Tu Tiên giả gia nhập Chiến giáo, cũng đều cảm giác Đạo Tổ là vô địch.

Bọn hắn sở dĩ gia nhập Chiến giáo chẳng qua cảm thấy chiến không đối địch với Đạo Tổ thôi.

Trong quá trình trên ngàn Thần Tướng màu đen của Đại Đạo thần đình đang hấp thu Đại Đạo quy tắc, khí thế không ngừng tăng lên, mặc dù thiên địa không có rung động, nhưng mang cho chúng sinh cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng.

Diệp Chiến nhìn thân ảnh Chiến Chi Đại Đạo, trong lòng hối hận, cực hận.

Hắn không có vượt qua Chiến Chi Đại Đạo, ngược lại trở thành quân cờ trong tính toán của đối phương, mặc cho đối phương bài bố, đây là chuyện hắn không thể nhất tiếp nhận.

Khương Trường Sinh một tay dẫn theo Thái Thủy Niết Bàn Thương, không người có thể thấy rõ thần sắc của hắn, dáng người của hắn thật sâu lạc ấn trong lòng hết thảy sinh linh tận mắt thấy hắn, vĩnh không tiêu diệt.

Tốc độ Đại Đạo thần đình hấp thu Đại Đạo lực lượng cực nhanh, không đến nửa nén hương thời gian, khí thế của những

Thần Tướng màu đen đã đi đến mức độ cực kỳ doạ người, mặc dù không đến nỗi đi đến trình độ Đạo Niệm chủ nhân, nhưng đặt ở trong Vĩnh Hằng Chí Thượng, cũng tuyệt đối là tồn tại đỉnh tiêm.

Thiên địa yên tĩnh, Chiến Chi Đại Đạo đánh vỡ yên lặng, nói:

- Đạo Tổ, vậy thì tới đi, để ta nhìn một chút ngươi đến tột cùng có gì ỷ vào!

Hắn trước tiên bay về phía Khương Trường Sinh, mà các Thần Tướng màu đen khác thì phân tán ra.

Bọn hắn nhưng không cảm giác mình có thể chiến thắng Đạo Tổ, dù sao Vĩnh Hằng tộc đều bị diệt, bọn hắn muốn làm chính là hủy diệt Thiên Đạo, trọng thương Tiên đạo.

Một khi đạo thống sụp đổ, Đạo Tổ tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng, thậm chí rất có thể gặp cắn trả.

Bọn hắn vừa nhích người, Khương Trường Sinh đột nhiên giơ lên Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Trong chốc lát, trên ngàn Thần Tướng màu đen bị định ở trên vòm trời, không thể động đậy, chỉ có Chiến Chi Đại Đạo vẫn như cũ có thể thẳng hướng Khương Trường Sinh, nhưng nương theo hắn giơ lên Thái Thủy Niết Bàn Thương, Chiến Chi Đại Đạo theo bản năng dừng lại.

- Hướng ta ra tay, các ngươi còn có một chút hi vọng sống, nếu để ta thất vọng, ta sẽ đi một lần đến Đại Đạo thần đình.

Âm thanh của Khương Trường Sinh đạm mạc vang lên, nghe được bốn chữ Đại Đạo thần đình, trên ngàn Thần Tướng màu đen cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Đạo Tổ như thế nào biết được sự hiện hữu của bọn hắn?

Đưa mắt Đại Thiên thế giới, cũng không có bao nhiêu tồn tại có thể nghe được tên Đại Đạo thần đình, đây chỉ là danh hào của bọn hắn.

Các Thần Tướng màu đen không bị khống chế xoay người, đối mặt Khương Trường Sinh, giờ khắc này, linh hồn của bọn hắn cũng vì đó run rẩy.

Đây là năng lực gì?

Một tay Khương Trường Sinh giơ cao Thái Thủy Niết Bàn Thương tựa như thần minh chí cao khai thiên ích địa, hắn chậm rãi phun ra hai chữ:

- Tới đi.

Vừa dứt lời, trên ngàn Thần Tướng màu đen lập tức lao thẳng tới hắn, giống như mưa tên, tốc độ cực nhanh, chỉ có Đại La Kim Tiên có thể miễn cưỡng thấy rõ thân hình của bọn hắn, các cảnh giới thấp hơn thì không kịp chuyển biến suy nghĩ.

Trên ngàn Thần Tướng màu đen mang theo Đại Đạo lực lượng khác biệt đánh tới, Thái Thủy Niết Bàn Thương bắn ra cường quang sáng chói, bao phủ dáng người của bọn họ, để thiên địa vạn vật mất đi màu sắc.

Không đến thời gian ba hô hấp.

Thiên địa khôi phục màu sắc, chúng sinh mở mắt, các Đại La thì đã không cảm giác được khí tức của Đại Đạo thần đình.

Trên ngàn tôn Thần Tướng màu đen tản ra khí thế đáng sợ toàn bộ tan biến, mà trên bầu trời vẫn như cũ có dáng người Đạo Tổ đang đứng thẳng.

Kết thúc?

Các Đại La mặc dù đã sớm đoán được kết cục này, nhưng không ngờ kết thúc nhanh như vậy, bọn hắn thậm chí không có cảm nhận được khí tức chiến đấu.

Khương Trường Sinh cầm Thái Thủy Niết Bàn Thương trong tay, đứng ngạo nghễ thương khung, chỉ nghe hắn chậm rãi mở miệng nói:

- Đại Đạo kiếp số còn tại, nhưng lần này Thiên Đạo lượng kiếp không nên vì vậy mà kết thúc, chư vị Chiến giáo mặc dù lập đường lạc lối, nhưng nể tình các ngươi có lòng thương hại với chúng sinh, ta nguyện lại cho các ngươi một cơ hội, nhìn một chút các ngươi trong tình thế không có Đại Đạo dị số tương trợ, có thể lại tranh lượng kiếp hay không.

Vừa dứt lời, Khương Trường Sinh vung lên Thái Thủy Niết Bàn Thương, quét qua đại địa, kim quang óng ánh từ trên trời giáng xuống, bao phủ những đại năng bị Đại Đạo thần đình rút đi pháp lực, trợ bọn hắn khôi phục tu vi.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn hư không biến mất ở trên vòm trời.

Thiên Đạo khí vận lúc đầu tán loạn lần nữa khôi phục, cảm giác đè nén bao phủ trong lòng chúng sinh lập tức tán đi.

Diệp Chiến chậm rãi đứng dậy, cảm thụ được pháp lực trong cơ thể, hắn có loại cảm giác thân ở trong mộng cảnh.

Mất đi Chiến Chi Đại Đạo, hắn mặc dù cường đại như trước, nhưng không có cảm giác tự phụ không gì làm không được trước đó.

Một thân ảnh chậm rãi bay tới đỉnh đầu hắn, ở trên cao nhìn xuống nhìn xuống hắn, chính là Khương Nghĩa.

- Ngươi ta đều mất đi Đại Đạo lực lượng, không bằng lại quyết một trận chân chính thắng bại đi.

Ánh mắt Khương Nghĩa sáng rực, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Diệp Chiến hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tốt!

Không chỉ là hắn, các đại năng khác của Chiến giáo cũng dồn dập đứng dậy, Thiên Đạo một phương cũng hội tụ vào một chỗ, Chiến Vực sớm đã hóa thành hoang vu, hình thành hai phe đối chọi hùng vĩ.

Chương 1580 - Thiên Đạo đạo (2)

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh buông ra Thái Thủy Niết Bàn Thương, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếp tục quan chiến.

Mộ Linh Lạc nhìn về phía Thái Thủy Niết Bàn Thương, hỏi:

- Những tên kia bị thương này diệt, hay thu?

Lực lượng của Đại Đạo thần đình xác thực đáng sợ, ít nhất thì một ngàn thân ảnh vừa rồi mang đến cho nàng cảm giác áp bách cực mạnh, mặc dù là một đối một, nàng cũng cảm giác mình rất khó thủ thắng trong khoảng thời gian ngắn.

Chính là đội hình mạnh mẽ như thế, đối mặt Khương Trường Sinh, không chịu nổi một kích.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Diệt tự nhiên đáng tiếc, vừa hay chuyển hóa làm đạo của Thiên Đạo, sau này nhường để chúng sinh lĩnh hội.

Mộ Linh Lạc gật đầu, cảm khái nói:

- Nếu như Thiên Đạo có ba ngàn đại đạo, ai còn sẽ đi lĩnh hội Đại Đạo?

Đây là cảm thụ chân thực của nàng, nàng trước đó đã gặp qua Đại Đạo Tuyệt Đỉnh mời chào, dưới cái nhìn của nàng, tu hành Đại Đạo không thể nghi ngờ là tranh ăn với hổ.

Lĩnh hội Thiên Đạo, vậy thì không giống.

Làm người gần nhất với Khương Trường Sinh, nàng thật bội phục Khương Trường Sinh, theo không tính toán hậu bối, hắn hết thảy mạnh lên, đều dựa vào chính mình, mà không phải hi sinh chúng sinh, hắn cũng không có tham đồ hưởng nhạc qua, nếu như nàng không phải tận mắt nhìn thấy, nàng rất khó tin tưởng có người dạng này tồn tại.

- Lượng Kiếp Chi Tử muốn xuất hiện.

Khương Trường Sinh nói theo.

Nghe vậy, Mộ Linh Lạc không khỏi nhìn về phía Chiến Vực.

Nương theo Đại Đạo lực lượng bị trấn áp, Thiên Đạo khôi phục như thường, nghiệp lực trùng thiên lần nữa bao phủ giữa thiên địa, Chiến giáo trở nên càng thêm điên cuồng, bởi vì bọn hắn đã phạm sai lầm, nếu như không tranh được Thiên Đạo công đức, bọn hắn không cách nào tưởng tượng kết quả của mình có bao nhiêu gian nan.

Chiến giáo mất đi Đại Đạo lực lượng, lại không cách nào lại bảo trì sự cường thế lúc trước, Diệp Chiến bị Khương Nghĩa

một người kiềm chế.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Hoàng Kinh Tuyệt những Đại La Kim Tiên tuyệt đỉnh khôi phục phong mang.

Cùng lúc đó.

Âm gian địa phủ.

Hình Thủ đứng ở một bên Hoàng Tuyền, nhìn mây đen giăng kín bầu trời, tự nhủ:

- Cuối cùng chờ đến một bước này sao, đã như vậy, vậy bản tọa sẽ bồi ngươi tranh một chuyến.

Hắn đưa tay thi pháp, vô tận khí vận của Địa Phủ tuôn tới Hoàng Tuyền, theo khí thế Hoàng Tuyền chảy xiết buông xuống dương gian.

Trong Chiến Vực, Luân Hồi đại đế bởi vì mất đi sức chiến đấu, không có đại năng tìm hắn, ngoại trừ Đại La Kim Tiên ra, không có sinh linh dám trêu chọc hắn, không có người chú ý tới Hoàng Tuyền chảy xuôi trên bầu trời đã hạ xuống ở trên người hắn, vờn quanh thân thể của hắn, trợ hắn khôi phục pháp lực.

Khương Trường Sinh đợi một hồi lâu, không có chờ đến sinh tồn ban thưởng, cái này khiến hắn càng thêm không vừa lòng về Đại Đạo thần đình.

Thật sự là lãng phí cảm xúc.

Xem ra đi tới Đại Đạo thần đình, áp bách Đại Đạo thần đình một thoáng thật tốt.

Trong hư không thần bí.

Các cường giả Đại Đạo thần đình vẫn như cũ đang ngồi, chẳng qua là bầu không khí vô cùng yên lặng.

Bọn hắn trăm triệu lần không ngờ hóa thân của bọn hắn bị Đạo Tổ dễ dàng hạ gục như thế, nhất là Đạo Tổ biết được thân phận của bọn hắn, đây là điều để bọn hắn lo lắng nhất.

- Vì sao khí vận Thiên Đạo vừa tản đã tụ lại, chẳng lẽ đó là do Đạo Tổ bày cục?

Một tồn tại Đại Đạo nhịn không được mở miệng hỏi, hắn trước tiên đánh vỡ yên lặng, cũng điều động cảm xúc của những tồn tại Đại Đạo khác.

- Cây thương kia có thể Thôn Phệ đại đạo bản nguyên, đã vượt qua phạm trù Đại Đạo thần binh.

- Không sai, cây thương kia đến tột cùng là lai lịch ra sao, chẳng lẽ có quan hệ cùng Cổ Tiên đạo?

- Truyền thuyết kể rằng, Cổ Tiên đạo từng xuất hiện chí bảo vượt qua Đại Đạo thần binh, vô cùng có khả năng chính là bảo vật trong tay Đạo Tổ.

- Đạo Tổ có thể tìm được chúng ta hay không?

- Nếu hắn muốn tới, vậy cứ để hắn đến, chúng ta trước đừng tán đi, để tránh bị hắn đánh tan từng người.

Các tồn tại Đại Đạo nhắc lên Thái Thủy Niết Bàn Thương đều sợ hãi theo bản năng, lúc trước tuy dùng hóa thân chiến đấu cùng Đạo Tổ, nhưng bọn hắn thiết thật cảm nhận được Thái Thủy Niết Bàn Thương đáng sợ, trong nháy mắt bị thôn phệ, bọn hắn thậm chí cảm giác bản tôn mình đều sẽ bị thôn phệ, loại cảm thụ kia khiến bọn hắn thật sự không muốn lại trải qua.

Một tồn tại Đại Đạo mở miệng nói:

- Theo ta thấy, sao chúng ta không tụ tập hết thảy đạo thống tạo thế, bóp chết Tiên đạo? Thật chờ Tiên đạo uy hiếp được ý chí Đại Đạo, trong chúng ta, chỉ sợ có không ít đạo thống sẽ bị tru diệt.

Vừa dứt lời, lúc này có người phản bác:

- Đại Đạo thần đình dùng danh nghĩa Đại Đạo làm việc, cũng không thể bại lộ chúng ta quan hệ cùng đạo thống, làm như vậy, chỉ sẽ khiến vô số đạo thống phản cảm, mà chúng ta chẳng qua cảm thấy Đạo Tổ sẽ uy hiếp đến mình, nếu như không làm gì được Đạo Tổ, thế thì từ bỏ đi, giao cho ý chí Đại Đạo trấn áp, đến nỗi có thể bị Tiên đạo tru diệt hay không thì đều bằng bản sự.

Lời hắn nói được không ít tồn tại đồng ý.

Đại Đạo thần đình cũng không phải một lòng, bọn hắn chẳng qua là mượn nhờ danh nghĩa Đại Đạo mưu lợi, thậm chí giữa lẫn nhau còn có cừu hận.

Chiến Chi Đại Đạo chậm rãi mở miệng nói:

- Tốt, chuẩn bị nghênh đón Đạo Tổ đi, nếu trận chiến này lại bại, vậy thì tiếp nhận Tiên đạo quật khởi.

- Quả nhiên, đám ngốc đến từ đạo thống các ngươi không đáng tin cậy, vừa gặp phải phiền toái đã nghĩ đến an nguy đạo thống của mình, tâm tính như thế, như thế nào trở thành Đại Đạo?

Một tồn tại thần bí châm chọc nói.

Trong bọn họ, cũng không phải toàn bộ đều là chủ nhân của một đạo thống, càng nhiều tồn tại chính là Đại Đạo thần linh, có tồn tại không phải sinh linh do quy tắc Đại Đạo thai nghén ra.

- Đủ rồi!

Một âm thanh ẩn chứa vô thượng uy áp buông xuống, hết thảy tồn tại Đại Đạo ngẩng đầu nhìn lại, đều câm như hến, không còn dám mở miệng.

Trong bóng tối phía trên bọn hắn, có một quái vật khổng lồ như ẩn như hiện, kinh dị mà khủng bố.

Chương 1581 - Vấn tâm thành thánh (1)

Luân Hồi đại đế mượn nhờ Hoàng Tuyền, hấp thu khí vận của Địa Phủ, tu vi không ngừng tăng lên, dần dần dẫn tới thiên kiếp.

Lôi vân cuồn cuộn tụ tập ở phía trên đỉnh đầu hắn, thiên tượng như thế tự nhiên dẫn tới các Đại La khác quan tâm, nhất là Thiên Đạo một phương.

Luân Hồi đại đế trước đó tương trợ Diệp Chiến, rõ ràng đứng ở cùng một trận doanh với Chiến giáo, bọn hắn tự nhiên lo lắng.

Thời Tự tiên quân hiện thân, định thần nhìn lại, nhìn Hoàng Tuyền chi thủy cuồn cuộn không dứt kia, hắn nhíu mày.

Hắn vận dụng lực lượng thời gian của mình, mong muốn nghịch chuyển tiến trình Hoàng Tuyền và Luân Hồi đại đế dung hợp, nhưng thiên địa vạn vật xung quanh đều đang đảo lưu, duy chỉ có Hoàng Tuyền không có.

Một đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện bên cạnh Luân Hồi đại đế, chính là Khương Vạn Tuyên, hắn mở to Đại Đạo Chi Nhãn huyết hồng, nâng lên cánh tay phải, mấy trăm phân thân trống rỗng xuất hiện, mặt hướng đến Thời Tự tiên quân.

Bởi vì Khương Nghĩa dẫn đầu, dẫn đến Khương tộc có không ít người gia nhập Chiến giáo, mặc dù nương theo Khương Nghĩa phản chiến, vẫn có đệ tử Khương tộc chưa từ bỏ ý định nghĩ đoạt công đức lượng kiếp trong đấu tranh của Chiến giáo, tỷ như Khương Vạn Tuyên.

Mất đi lực lượng của Phân Thân đại đạo, thực lực của Khương Vạn Tuyên cũng chịu ảnh hưởng, nhưng hắn cũng không có e ngại.

Đối mặt Đại La Kim Tiên, hắn không sợ hãi chút nào.

Dù sao trong mắt hắn, Thời Tự tiên quân xem như tồn tại uy vọng thấp nhất trong Đại La Kim Tiên, mặc dù Thời Tự tiên quân từng nhấc lên qua một đoạn phong vân, nhưng lúc này hắn không ở trong Đại La tiên vực, có nghi vấn về thực lực của Thời Tự tiên quân.

Thời Tự tiên quân mặt không biểu tình, cất bước tới gần Luân Hồi đại đế, Khương Vạn Tuyên lập tức lao thẳng đến hắn.

Đạo Tổ vừa trấn áp Đại Đạo lực lượng, tất nhiên còn chưa bắt đầu tu luyện, có lẽ đang nhìn bọn hắn chiến đấu.

Tựa như Thiên Đạo lượng kiếp lần đầu tiên, Đế Tuyệt, Thủy Diễn chính là biểu hiện đầy đủ ưu dị, mặc dù thất bại, vẫn được Đạo Tổ thu làm đồ đệ.

Mắt thấy biểu hiện vô địch của Đạo Tổ khi đối mặt Đại Đạo thần đình, đừng nói đệ tử Khương tộc, đám tu tiên giả vô luận ở Chiến giáo, hay Thiên Đạo một phương đều kìm nén một cỗ năng lực, mong muốn chứng minh chính mình.

Mặc dù nghiệp lực vẫn tràn ngập giữa thiên địa, nhưng hai bên giao chiến đã khôi phục lý trí.

Hiện tại mới là tranh đấu thuần túy.

Tranh công đức, tranh một hơi.

Không có Đại Đạo lực lượng can thiệp, Khương Trường Sinh cũng không trợ giúp Thiên Đạo một phương, để bọn hắn bằng vào thực lực bản thân đọ sức.

Đại chiến kéo dài, Khương Vạn Tuyên căn bản ngăn không được Thời Tự tiên quân, nhưng Thời Tự tiên quân cũng không cách nào xua tan Hoàng Tuyền, ngăn cản Luân Hồi đại đế.

Dần dần, Luân Hồi đại đế bắt đầu ngưng tụ ra mệnh cách Lượng Kiếp Chi Tử.

Đến tận đây, hai vị nhân vật chính của lượng kiếp cuối cùng đã sinh ra.

Bất quá Khương rường Sinh cảm thấy có khả năng còn có biến cố, bởi vì Diệp Chiến và Luân Hồi đại đế thuộc về cùng một trận doanh.

Hắn cảm thấy Luân Hồi đại đế sở dĩ trở thành Lượng Kiếp Chi Tử, là bởi vì Diệp Chiến bị thôn phệ pháp lực, mệnh cách Lượng Kiếp Chi Tử trở nên yếu kém, cho nên Luân Hồi đại đế mới có cơ hội.

Một trận chiến cuối cùng nhất của lượng kiếp không có dễ dàng kết thúc như vậy.

Các đại năng chia làm từng mảnh từng mảnh chiến trường, dáng người bọn hắn chiến đấu không cùng địa vực, lưu lại truyền thuyết thần thoại khác biệt ở các thiên địa.

Mấy chục năm sau, Luân Hồi đại đế kế thừa khí vận Địa Phủ, tu vi đã đi đến mức độ nửa bước Hỗn Nguyên, thậm chí còn cường đại hơn so với Diệp Chiến lúc trước.

Sau khi Võ Tắc Tiên Thánh bị Thiên Đạo khôi phục thân thể, một mực đang xem chiến, mãi đến khi bị Luân Hồi đại đế hấp dẫn ánh mắt.

Luân Hồi đại đế độc chiến Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Hoàng Kinh Tuyệt, không rơi vào thế hạ phong, có thể nói vang dội cổ kim, bởi vì những tồn tại này đều là đệ tử của Đạo Tổ, ở trước lượng kiếp, đại biểu cho cấp độ nhất lưu của Tiên đạo.

Hết thảy Tu Tiên giả đều hiểu mặc dù Luân Hồi đại đế thua, bằng vào chiến tích này, cũng có thể được Đạo Tổ thưởng thức.

- Khí vận của Địa Phủ không ngờ khổng lồ như vậy, so với Thiên Đình mà còn cường thịnh hơn.

Mộ Linh Lạc tán thán nói.

Luân Hồi đại đế chính là thiên kiêu Võ đạo Diệp Thần Không ngày xưa phục sinh biến thành, không thể không nói, thiên phú chiến đấu của Luân Hồi đại đế cũng là đỉnh tiêm.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Địa Phủ chấp chưởng âm Phủ, khí vận Tiên đạo, dùng âm Dương mà phân, Địa Phủ tự nhiên tương đương với một nửa Thiên Đạo khí vận.

Ánh mắt của hắn không khỏi rơi vào trên người Thiên Đế Thiên Đình.

Thiên Đình cũng đang chiến đấu, bất quá không có tiến vào trong phạm vi Đại La Kim Tiên chiến đấu, mà chiến đấu ở rìa Chiến Vực, Thiên Đế tự mình ra tay, đáng tiếc, đầu ngọn gió của hắn kém xa đám người Luân Hồi đại đế, Khương Nghĩa.

Điều này thật ra cũng là tự Thiên Đế lựa chọn, đối với Thiên Đạo công đức của lượng kiếp lần này, hắn cũng không có quá muốn tranh.

Nhưng đám con trai của Thiên Đế đều hết sức liều mạng, đều muốn trở thành vị Khương Nghĩa, Khương Tiển kế tiếp.

Khương Tiển cầm trong tay Thiên Đạo kỳ cũng thừa nhận Thiên Đạo khí vận, thực lực đạt được tăng lên trên diện rộng, hắn nhìn chằm chằm vào Luân Hồi đại đế, đường lối hai người đi rất giống, đều là mượn nhờ khí vận mà mạnh mẽ, chỉ tiếc,

quá nhiều Đại La quấn lấy Luân Hồi đại đế, dẫn đến Khương Tiển không thể nhúng tay.

- Đáng giận.

Hoàng Kinh Tuyệt một bên chiến đấu, một bên trong lòng nổi lên cơn giận dữ.

Từ khi đối mặt Chiến giáo, trong lòng hắn đã kìm nén một cơn lửa giận, cổ lửa giận này càng thêm tràn đầy khi kiến thức Đạo Tổ trấn áp Đại Đạo dị số.

Hắn giống như Thiên Tôn, một mực lấy Đạo Tổ làm mục tiêu, nhưng hắn mạnh hơn Thiên Tôn, càng ít gặp khốn cảnh hơn Thiên Tôn, hắn không thể nào tiếp thu được không ngừng có người vượt qua của mình.

Không nên như thế.

Tuyệt không nên như thế.

Chương 1582 - Vấn tâm thành thánh (2)

Hoàng Kinh Tuyệt rống giận trong lòng, khí thế chiến đấu của hắn càng ngày điên cuồng, dẫn đến mấy người Đạo Côn Luân cũng bị ảnh hưởng đến.

Cực Quang thần quân nhíu mày, âm thầm kinh hãi, tên ngốc này muốn nhập ma.

Sau khi Hoàng Kinh Tuyệt gia nhập Tiên đạo, cảm thấy rất hứng thú về Tiên đạo, hắn đi khắp các đại giáo phái, tập được nhiều vô số kể đạo pháp, trong đó bao gồm cả một chút pháp môn Ma đạo.

Mặc dù Tiên đạo tác phong tương đối chính phái, nhưng Ma đạo vẫn tồn tại, Ma đạo không phải Ma đầu tàn sát thương sinh, mà là Ma với phương thức tu hành cực đoan, đây cũng là trình độ mà Thiên Đình có thể cho phép.

- Chư vị, nếu như các ngươi chỉ có thể làm được loại trình độ này, người thắng lần lượng kiếp này sẽ để Địa Phủ ta giành.

Âm thanh của Luân Hồi đại đế vang lên, hắn đứng ở trên không trung, phía sau lơ lửng cánh cửa luân hồi, vô tận oan

hồn hình thành đại trận, ngăn cách thần thông, pháp thuật kéo tới từ bốn phương tám, không ai bì nổi.

Nói lời này, hắn cố ý nói, làm cho cả Tu Tiên giả Đại La tiên vực đều có thể nghe được.

Hắn biểu lộ lập trường của mình, hắn không phải vì Chiến giáo mà chiến, hắn đang vì Địa Phủ mà tranh.

Vừa dứt lời, sĩ khí Chiến giáo một phương đại loạn.

Khí thế của Luân Hồi đại đế quá mức mạnh mẽ, dẫn đến Chiến giáo đã ký thác hi vọng lên trên người hắn, nào biết Luân Hồi đại đế cũng không phải vì Chiến giáo mà chiến, nếu như vậy, đó chính là kẻ địch của Chiến giáo bọn họ.

Nhưng như vậy, phần thắng của Chiến giáo càng ngày càng nhỏ.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đã thấy kết quả của lượng kiếp, vẫn tính làm hắn hài lòng.

Hắn tỏa thần niệm ra thiên ngoại, bắt đầu tìm kiếm hư không thích hợp, chuẩn bị dùng hệ thống giá trị khí vận khai thiên tích địa.

Quy tắc thiên địa do giá trị khí vận xây dựng là viên mãn nhất, mà hoàn toàn không nhận Đại Đạo ước thúc, nếu như mình khai thiên tích địa tại Đại Thiên thế giới, tất không thể chặt đứt nhân quả với Đại Đạo.

Tiên đạo có quá nhiều thiên địa không thể rời khỏi Đại Đạo, nhưng tất cả thiên địa cường thịnh nhất đều do hắn dùng giá trị khí vận xây dựng.

Lượng kiếp kéo dài.

Ngàn năm sau.

Nghiệp lực Tiên đạo đã tập trung ở Đại La tiên vực, nhất là Chiến Vực, nhiều vô số kể Tu Tiên giả ngã xuống ở nơi này, máu chảy thành sông, xương trắng xây thành núi, thậm chí có Đại La ngã xuống.

Lượng kiếp chắc chắn có hi sinh, nếu không sẽ không đạt được mục đích của lượng kiếp.

Ngàn năm trôi qua, tình thế lượng kiếp đã nghịch chuyển, không còn Chiến giáo đối chiến với Thiên Đạo một phương, mà là âm dương hai giới chiến đấu.

Luân Hồi đại đế là người mạnh nhất âm Phủ, cũng đã trở thành người mạnh nhất trong lượng kiếp, các đại năng dương gian không ai là đối thủ của hắn.

Cực Quang thần quân, Kiếm Thần, Bắc Đấu chân nhân, Bỉ Ngạn đạo quân những Đại La địa vị cực cao trong thần thoại liên tục bị Luân Hồi đại đế phong ấn, trấn áp.

Càng ngày càng ít tồn tại có thể chống lại Luân Hồi đại đế.

Chiến giáo mặc dù dung nhập trận doanh dương gian, nhưng Diệp Chiến cũng bị Luân Hồi đại đế phong ấn, hai huynh đệ chiến đấu rất khốc liệt, chuẩn xác mà nói là Diệp Chiến rất thê thảm.

Luân Hồi đại đế triển lộ ra tư thái vô địch từ khi lượng kiếp bắt đầu đến nay, không người từng đi đến qua, ngay cả Diệp Chiến lúc đỉnh phong cũng không có cường thế như vậy.

Vô luận âm Phủ, hay dương gian, đều cảm thấy Luân Hồi đại đế sẽ chung kết lượng kiếp.

Trong tuyệt địa luân hồi không người biết được, nơi này phong ấn rất nhiều Đại La, chỉ có Đại La mới có thể miễn cưỡng ở đây sinh tồn, nơi này là không gian đặc thù do Luân Hồi đại đế xây dựng, người bị nhốt đều không thể đào thoát.

Hoàng Kinh Tuyệt ngồi tĩnh tọa ở trên mặt đất, khi đám Đại La đều đang ủ rũ, chờ đợi lượng kiếp lúc kết thúc, hắn vẫn không từ bỏ.

Không thể truy cầu tăng trưởng trên đạo hạnh, hắn chỉ có thể truy cầu tâm cảnh.

Đạo Tổ từng nói, tu tâm, cũng là có thể thông thánh.

Hắn muốn trở nên mạnh hơn, hắn phải cường đại đến mức các chúng sinh Tiên đạo đều ảm đạm phai mờ.

Hắn đi tắm trong loại khát vọng cực hạn này, mặc cho nghiệp lực rót vào trong cơ thể mình, mặc cho những Đại La bị nhốt tâm tình tiêu cực ảnh hưởng đến mình, hắn chỉ muốn mạnh lên.

Dần dần, hắn nghe được hai âm thanh.

- Đấu chí mạnh lên thật cố chấp.

- Hắc hắc, lượng kiếp thật thú vị, không bằng chúng ta cũng tham gia một thoáng, miễn cho thương sinh đều quên chúng ta tồn tại.

Hoàng Kinh Tuyệt tưởng rằng mình nghe nhầm rồi, cho nên không để ý đến.

Một cỗ sát khí ngất trời kinh động đến Tử Tiêu cung, kinh động đến toàn bộ Tiên đạo.

Bạch Kỳ vừa trở về, đang cùng Mộ Linh Lạc trao đổi, kết quả bị cỗ sát khí kia hù dọa.

- A? Thế nào là hắn, vì sao hắn có thể trở nên mạnh mẽ như thế? Lực lượng ở đâu ra?

Mộ Linh Lạc nhíu mày kinh ngạc hỏi.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Chẳng lẽ là thiên phú của Kinh Tuyệt?

- Không đúng, Thiên Đạo cũng đang dị động

Mộ Linh Lạc không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ta không có nhúng tay, đều là cơ duyên của cá nhân, cho dù hắn mạnh lên, cũng chỉ đến mức không sai biệt lắm cùng Luân Hồi đại đế thôi, tiếp theo sẽ xem hai người quyết chiến, một trận chiến định càn khôn.

Lần thứ hai lượng kiếp so với lần đầu tiên lượng kiếp, xác thực thảm liệt hơn nhiều, sinh linh thương vong vượt xa quá khứ, mặc dù các đại năng cũng không có tận lực nhằm vào thương sinh, nhưng thần tiên đánh nhau, phàm linh gặp nạn, mấu chốt nhất là trong lần lượng kiếp này có Đại La ngã xuống.

Đã đến lúc lượng kiếp kết thúc.

Hoàng Kinh Tuyệt bộc phát sát khí đầy người xé rách không gian, buông xuống Đại La tiên vực, sát khí của hắn thật sự quá đè nén, khiến cho tất cả người tham chiến đều ghé mắt, bao gồm cả Luân Hồi đại đế ở bên trong.

Luân Hồi đại đế nhíu mày, hắn cảm nhận được hai cỗ khí tức điềm xấu trên người Hoàng Kinh Tuyệt.

Hoàng Kinh Tuyệt chậm rãi ngẩng đầu, đồng tử bên phải huyết hồng, mắt trái xám đậm, khuôn mặt không ngờ lại hiện ra hai loại biểu lộ, một loại là kiệt ngạo bất tuần, một loại là âm lãnh.

Chương 1583 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (1)

Hoàng Kinh Tuyệt giết ra từ luân hồi tuyệt địa, dùng khí thế tuyệt đối bá đạo để lượng kiếp lại có biến số mới, mục tiêu của hắn chỉ có Luân Hồi đại đế.

Rất nhanh, hai người đã triển khai một trận đại chiến chấn động thế gian, khiến các đại năng khác trong Chiến Vực cũng không thể không dùng pháp lực bản thân bảo hộ chính mình, không cách nào tiếp tục chiến đấu.

Hai vị tồn tại vượt qua Đại La Kim Tiên rất nhanh đã nhảy ra thiên ngoại, chiến đấu ở trong hư không, ngay cả Chư Thiên Đại Đạo Thụ đều bị khí thế của bọn hắn rung chuyển.

Bọn hắn còn chưa đi đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng luận thực lực, đã không phải Đại La Kim Tiên có thể địch, sở dĩ không thể đột phá, nguyên nhân chủ yếu là Tiên đạo còn không thể thừa nhận vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thứ hai.

Nương theo Luân Hồi đại đế, Hoàng Kinh Tuyệt nghênh đón quyết chiến, hỗn chiến trong Đại La tiên vực lần nữa bùng nổ.

Khương Trường Sinh đã thấy kết cục cho nên cũng không kinh ngạc.

Ban cho Hoàng Kinh Tuyệt lực lượng chính là hai tôn Đại Đạo Ma Thần - Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần mà hắn ban đầu thu ở Hư Không Vô Tận, bản thân bọn hắn không có lực

lượng cường đại như vậy, nhưng dung hợp Thiên Đạo nhiều năm như thế, bọn hắn sớm đã dung nhập vào trong Tiên đạo, có được một phần khí vận thuộc về mình, khí vận của bọn hắn chủ yếu có quan hệ với Thiên Đạo kiếp nạn, cho nên ở trong lượng kiếp, khí vận bọn hắn mạnh nhất.

Khương Trường Sinh cũng không phản cảm bọn hắn hành động như vậy, bởi vì bọn hắn cũng cảm nhận được nhu cầu của Thiên Đạo.

Luân Hồi đại đế kế thừa Lượng Kiếp Chi Tử của Diệp Chiến, dẫn đến Thiên Đạo cần một vị Lượng Kiếp Chi Tử khác tới cạnh tranh cùng Luân Hồi đại đế, cho nên bọn hắn liền nhảy ra ngoài.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi.

Trong thời gian từ nay về sau, nghiệp lực trong toàn bộ Tiên đạo đều đang ngưng tụ, tuôn đến Đại La tiên vực, dẫn đến nghiệp lực trên người những Tu Tiên giả còn đang chiến đấu càng ngày càng nặng, thiên địa bị nghiệp vân bao phủ, đè nén đến cực điểm.

Luân Hồi đại đế, Hoàng Kinh Tuyệt hấp thu nghiệp lực bàng bạc nhất, ba ngàn năm sau, hai người đã tụ tập một nửa nghiệp lực của lượng kiếp.

Vô luận người nào chết, một thân nghiệp lực đều sẽ bị Thiên Đạo bài xuất, lượng kiếp cũng sẽ nghênh đón kết thúc.

Cái này là quá trình của lượng kiếp, dưới tình huống đào thải đại bộ phận sinh linh, tập trung nghiệp lực ở trên người một vị nào đó, lại thuận theo bỏ mình mà bài xuất, đến nỗi nghiệp lực còn lại, Thiên Đạo lột xác sẽ từ từ tiêu hóa.

Ở trong quá trình này, Thiên Đạo cũng không phải chỉ đào thải sinh linh, bản thân cũng nghênh đón một loại tiến hóa nào đó, sau khi lượng kiếp kết thúc, sẽ tiến vào giai đoạn mạnh hơn.

Trong khoảng thời gian này, vô số kể Tu Tiên giả ngã xuống, Đại La ngã xuống tạo ra dị tượng, có thể nói là trăm năm một lần.

Đại khái lại qua năm ngàn năm.

Hoàng Kinh Tuyệt cuối cùng thua trận.

Luân Hồi đại đế cười đến cuối cùng nhất, mà Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Khương Nghĩa từng là Chúa Tể qua lần lượng kiếp trước cũng bởi vì Luân Hồi đại đế mà ảm đạm phai mờ.

Nương theo lấy Hoàng Kinh Tuyệt bị chém đầu, nghiệp vân trên trời theo đó bị phá vỡ một lỗ hổng, ánh nắng vương vãi, phổ chiếu đại địa.

Trước khi bị chém đầu, Hoàng Kinh Tuyệt đã mất đi sức chiến đấu, thân thể đứng ở một chỗ trên đỉnh núi.

Một màn này bị vô số thế hệ tu tiên nhìn thấy, nương theo lấy nghiệp lực lui đi, lý trí khôi phục, nhìn thi thể Hoàng Kinh Tuyệt, tất cả đều cảm khái rất sâu. Hình Thiên đến từ Địa Tiên giới nắm chặt hai quả đấm, hắn là duy trì trận doanh dương gian, mà lại vô cùng sùng bái Hoàng Kinh Tuyệt mạnh mẽ, Hoàng Kinh Tuyệt mạnh mẽ thật sâu kích thích đến hắn.

Hắn không thể nào hiểu được, Đại La Kim Tiên bị chém đầu, sao đó liền bại?

Thật tình không biết, trước khi Hoàng Kinh Tuyệt bị chém đầu, Đại La đạo quả đã bị đánh nát, hồn phách bị Luân Hồi đại đế rút đi, chém đầu chẳng qua tuyên cáo với Thiên Đạo thôi.

Võ Tắc Tiên Thánh một mực ở trên trời xem chiến, hắn âm thầm cảm khái, vô luận là Luân Hồi đại đế, hay Hoàng Kinh Tuyệt, thiên phú chiến đấu đều cực cao, thậm chí khiến cho hắn đều có chút cảm thấy không bằng.

Nhất là Luân Hồi đại đế cho hắn một loại cảm giác quỷ dị, hắn luôn cảm thấy Luân Hồi đại đế tập qua võ, mỗi một chiêu một thức rất có bá đạo cương mãnh của Võ đạo.

Thiên địa yên tĩnh.

Khương Trường Sinh cũng không có tuyên bố cái gì, để chúng sinh tự mình đi tiếp thu.

Cũng không lâu lắm, Thiên Đạo công đức bắt đầu buông xuống, thu hoạch được công đức nhiều nhất tự nhiên là Luân

Hồi đại đế, liên đới Địa Phủ đều thu hoạch được công đức khổng lồ.

Đến tận đây, Địa Phủ và Thiên Đình ngồi ngang hàng.

Thiên Đế cảm nhận được Thiên Đạo công đức khổng lồ tràn vào âm Phủ, sắc mặt của hắn hơi biến hóa, lòng có thể nói là ngũ vị tạp trần.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình không thể quá an nhàn, Thiên Đạo đại thế, không phải không phạm sai lầm vẫn được dừng chân, Thiên Đình không đi lên phía trước, không sớm thì muộn sẽ bị đuổi kịp.

Giờ khắc này, Thiên Đế bắt đầu triển vọng lần lượng kiếp sau.

Hắn đột nhiên cảm thấy lần này để địa phủ thu hoạch được công đức, cũng không phải chuyện xấu, ngược lại có lợi cho Thiên Đình bay lên.

Càng ngày càng nhiều Thiên Đạo công đức buông xuống, tựa như rơi xuống một trận kim vũ, bao trùm chư thiên vạn giới, sinh linh may mắn còn sống sót tắm gội ở trong kim vũ, oán khí, áp lực trong lòng không còn sót lại chút gì, chúng sinh đều có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ nhịn không được hỏi:

- Hoàng Kinh Tuyệt liền chết như vậy?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Đệ tử của ta, chỉ có ta có thể xử tử.

Nói ra thật tàn khốc, nhưng cái này là hiện thực, Khương Trường Sinh có thể cho chúng sinh công bằng lớn nhất, nhưng hắn cũng sẽ che chở người bên cạnh mình, bằng không những tồn tại nỗ lực mong muốn đi đến bên cạnh hắn, cầu cái gì?

Bất quá thất bại trong lượng kiếp, Hoàng Kinh Tuyệt không có nửa phần chỗ tốt, sẽ ẩn núp rất nhiều năm, Khương Trường Sinh cũng muốn xem hắn có thể lĩnh hội cái gì từ lần thất bại này hay không.

Chương 1584 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (2)

Hắn đã thu lại hồn phách Hoàng Kinh Tuyệt từ trong tay Luân Hồi đại đế, tin tưởng Luân Hồi đại đế có thể hiểu rõ hết thảy.

Thiên Đạo công đức rơi xuống để người nhập kiếp hưởng thụ Thiên Đạo ban ân, tu vi của hết thảy người nhập kiếp đều đang tăng trưởng, ngay cả Khương Trường Sinh – người sáng tạo ra Thiên Đạo cũng tăng trưởng tu vi.

Chẳng qua, hắn cách đột phá cảnh giới cao hơn còn không biết bao lâu, hết thảy muốn chờ Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình, bất quá cho dù không thể đột phá, tu vi của hắn cũng có thể một mực tăng trưởng.

Vượt qua Đạo Niệm chủ nhân, cũng không khó.

Cũng không biết ngoại trừ ý chí Đại Đạo ra, Đại Thiên thế giới có tồn tại vượt qua Đạo Niệm chủ nhân tồn tại hay không.

Lôi vân cuồn cuộn, sóng biển trận trận, Hoàng Kinh Tuyệt ngồi tĩnh tọa ở trên bờ cát, hai mắt vô thần nhìn phần cuối mặt biển. Hắn không thể nào tiếp thu được mình thất bại.

Nhất là lần nữa thất bại sau khi thu hoạch được hi vọng.

- Ngươi biết ngươi bại ở đâu không?

Một âm thanh truyền đến, Hoàng Kinh Tuyệt cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, theo đó quỳ bái hành lễ.

- Lão… Lão sư..

Hoàng Kinh Tuyệt dán trán ở trên cát đá, xấu hổ đến cực điểm, không dám đối mặt Khương Trường Sinh.

Sau khi biết được mình sống sót, hắn cũng không có kinh hỉ, hắn thậm chí có loại mong muốn tự vẫn, nhưng ở trong phiến thiên địa này, hắn một khi nổi lên ý nghĩ này, cảm giác áp bách vô hình sẽ khiến cho hắn không thể động đậy.

Khương Trường Sinh nhìn mặt biển, bình tĩnh nói:

- Thật ra ngươi cũng không có yếu hơn hắn, thậm chí luận thực lực bản thân, ngươi mạnh hơn hắn, hắn có thể thắng, là bởi vì phía sau hắn có Địa Phủ, ngươi thấy là hắn rất khí

phách, một thân một mình chiến đấu, thật tình không biết ở trong âm Phủ, ức vạn vạn hồn phách đều đang cầu khẩn hắn có thể thắng, tất cả khí vận Địa Phủ đều đang trợ giúp cho hắn.

Nghe vậy, Hoàng Kinh Tuyệt ngẩng đầu, hắn rất muốn nói mình cũng có chỗ dựa, chính là Kinh Tuyệt, nhưng hắn ý thức được quan hệ giữ mình và Kinh Tuyệt cũng không chặt chẽ, trước khi gia nhập Tiên đạo, trước đó chính là như thế, hắn hưởng thụ Kinh Tuyệt bồi dưỡng, hắn lại ra tay lúc Kinh Tuyệt gặp nguy nan, nhưng cũng là chỉ thế thôi, quan hệ của hai bên cũng không chặt chẽ, hắn cũng không có giảng đạo thi ân ở trong Kinh Tuyệt.

Hắn sinh ra cô độc, không nhận bất kỳ tình cảm gì trói buộc.

Hắn một mực tin tưởng vững chắc khi mình đủ mạnh, sẽ bảo hộ được hết thảy.

Chẳng lẽ hắn sai rồi?

- Suy nghĩ thật kỹ đi, qua thêm một đoạn thời gian, ta sẽ dẫn ngươi đi một chỗ, đi mở mang kiến thức một chút lực lượng của Đại Đạo.

Vứt xuống xong lời này, Khương Trường Sinh quay người.

Hoàng Kinh Tuyệt vô ý thức quay đầu nhìn lại, cũng đã không nhìn thấy thân ảnh của lão sư.

Vạn năm sau lượng kiếp kết thúc, vạn vật sinh sôi, Tiên đạo khôi phục sinh khí, các đại năng giảng đạo bốn phía, điểm hóa sinh linh, Thiên Đình bị Thiên Đế chỉ thị đi tới thiên ngoại, chủ trì những thiên địa mới do Đạo Tổ xây dựng.

Thiên Đạo khí vận không ngừng bành trướng, Đại La tiên vực cũng đang không ngừng biến lớn, thiên địa kéo dài, xuất hiện càng ngày càng nhiều chỗ kỳ quan, cũng sinh ra càng ngày càng nhiều chủng tộc mới, thậm chí có chút chủng tộc ẩn chứa Thiên Đạo khí vận rất khổng lồ.

Hết thảy đều lộ ra vui vẻ phồn vinh.

Sau khi đạt được công đức khổng lồ, Luân Hồi đại đế cũng không có bế quan đột phá, mà mang theo Hoàng Tuyền trở lại âm Phủ, hắn đem công đức luyện hóa xong một kiện chí bảo,

tên là Lục Đạo Luân Hồi Đại Bàn, trấn áp khí vận Địa Phủ, dùng công đức trợ vong hồn siêu thoát, lần này làm để vô số vong hồn trong âm Phủ cảm kích.

Chuyện này lưu truyền rộng rãi, cảnh giới Luân Hồi đại đế dù chưa thành thánh, nhưng hắn làm đã làm cho hắn trở thành Thánh trong lòng chúng sinh.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh triệu tập các đệ tử của mình, lần này, ngay cả Bình An, Khương Tiển, Hoang Xuyên, Lăng Tiêu cũng tới.

- Lão sư, Lục Đạo luân hồi đại bàn tính là pháp bảo gì? Cảm giác còn mạnh hơn Thiên Đạo chí bảo, mặc dù âm dương tương cách, ta cũng có thể cảm nhận được khí tức cường đại của nó.

Cực Quang thần quân tò mò hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đây là chí bảo Thiên Đạo công đức, bảo vật này sẽ theo Thiên Đạo khí vận tăng cường mà mạnh lên, Thiên Đạo chí bảo trước đó chưa hẳn có thể trấn áp nó.

Hắn chuẩn bị khi đến lần giảng đạo tiếp theo, một lần nữa chế định phân hoá cho các pháp bảo trong Thiên Đạo.

Thiên Đạo chí bảo, tất nhiên tương quan cùng Thiên Đạo, có thể mượn lực lượng Thiên Đạo trợ giúp, như thế mới không đến nỗi bị thời đại đào thải.

Đạo Côn Luân cảm khái nói:

- Luân Hồi đại đế có lòng mang chúng sinh, có thể đem công đức khổng lồ như vậy dùng để tạo phúc trên người thương sinh, chúng ta không kịp.

Những người khác đi theo gật đầu, đổi lại là bọn hắn, tất nhiên sẽ dùng để tăng cường tu vi bản thân.

Lượng kiếp kết thúc, khí vận Địa Phủ tán đi, Luân Hồi đại đế khôi phục thành tu vi Đại La Kim Tiên, khoảng cách đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn rất xa xôi, dưới tình huống

không hấp thu công đức, hắn không cảm giác được vách ngăn, cho nên hắn cũng không phải bởi vì không thể đột phá, mới lựa chọn cử động lần này, hắn là thật tâm thật ý muốn tạo phúc cho thương sinh, tạo phúc Tiên đạo.

Khương Trường Sinh nói:

- Ta sẽ không bắt buộc các ngươi bắt chước bọn hắn, nhưng tạo phúc thương sinh, nhất định sẽ có được Thiên Đạo phản hồi, Luân Hồi đại đế sau này sẽ tiền đồ vô lượng, vị thứ hai Thiên Đạo Tiên Thánh chính là hắn.

Nghe vậy, chúng đệ tử cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn.

- Lần này triệu các ngươi đến, là muốn cho các ngươi theo vi sư xuất chinh Đại Đạo thần đình, Đại Đạo thần đình chính là cái gọi là Đại Đạo lực lượng kia, trước đó sai sử Thương Sinh Thiên, họa loạn lượng kiếp Đại Đạo lực lượng đều là bọn hắn.

Khương Trường Sinh nói lời này để chúng đệ tử động dung.

Xuất chinh Đại Đạo thần đình?

Đế Tuyệt vội vã không nhịn nổi mà hỏi:

- Lão sư, ngài đã có thể truy xét đến hành tung của Đại Đạo?

Chương 1585 - Cuồng vọng (1)

- Ừm, bỏ mặc bọn hắn tính toán Tiên đạo, ta đang thôi diễn vị trí của bọn hắn.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng trả lời, nghe được chúng đệ tử không khỏi xúc động.

Trong lượng kiếp, Đại Đạo lực lượng xác thực chế tạo không ít phiền toái cho bọn hắn, buông xuống ngay thời điểm Thiên Đạo tán loạn, trong lòng bọn họ cũng sinh ra một tia hoảng hốt, lo lắng lão sư vì vậy mà thực lực suy yếu, Tiên đạo vì vậy mà vong.

Trong giai đoạn trung kỳ của lượng kiếp, bọn hắn vẫn cho rằng thân phận người chấp cờ cúi xem lượng kiếp, chính là bởi vậy, mới cho Đại Đạo lực lượng cơ hội vùng lên, nguyên nhân chính là như thế, trong lòng bọn họ một mực hổ thẹn.

Thẹn với Thiên Đạo, thẹn với lão sư.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ, thế là ngữ trọng tâm trường nói:

- Cuối cùng sẽ có một ngày các ngươi sẽ trở thành người chủ đạo tính cục, dưới tình huống không có tuyệt đối nắm chắc, chớ chủ quan.

Hắn cho phép Đại Đạo lực lượng xâm lấn, đó là trong phạm vi cảm nhận của hắn, nhưng những đệ tử này cũng không thể hoàn toàn cảm giác mỗi một góc của Thiên Đạo.

Chúng đệ tử gật đầu.

Vạn Phật thủy tổ tò mò hỏi:

- Lão sư, Đại Đạo thần đình đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Khương Trường Sinh nó ra nhận biết của mình về Đại Đạo thần đình, nghe được, chúng đệ tử cảm thấy kỳ lạ cùng với phẫn nộ.

Thì ra cái gọi là Đại Đạo, phía sau là một đám chủ nhân của các đạo thống hợp lại ngụy trang, quả thật hài hước.

Lời tuyên bố của Vĩnh Hằng tộc và Thương Sinh Thiên để vị trí của Tiên đạo trong Đại Thiên thế giới hết sức xấu hổ, phàm là đạo thống biết được Tiên đạo đều cho rằng Tiên đạo là dị số Đại Đạo không dung.

- Đáng giận, lão sư, khi nào sẽ đi? Nhất định phải diệt trừ bọn hắn! Để bọn hắn biết cái gì gọi nhân quả báo ứng!

Cực Quang thần quân tức giận nói.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thật ra bọn hắn nói đúng, Tiên đạo đúng là dị số của Đại Đạo, không được Đại Đạo dung thân, nhưng bọn hắn ít nói phân nửa, kia chính là hết thảy Đại Đạo đều không bị Đại Đạo dung thân, chẳng qua Tiên đạo đã từng Chúa Tể qua Đại Thiên thế giới, cho nên Tiên đạo bị Đại Đạo thần đình kiêng kị, cũng bị những chủ nhân các đạo thống kia kiêng kị.

- Con đường tương lai của Tiên đạo vẫn như cũ gian nan, mặc dù tiêu diệt Đại Đạo thần đình, cũng sẽ có đạo thống khác đứng ra, dù sao Đại Thiên thế giới tranh đấu không ngừng, đợi Tiên đạo phát triển tới trình độ nhất định, cũng không sớm thì muộn đối mặt ý chí Đại Đạo.

Chúng đệ tử riêng phần mình suy tư, bọn hắn đều đang nghĩ sau này có thể làm cái gì, không chỉ có là vì Thiên Đạo, cũng là vì các đệ tử của mình.

Cho đến ngày nay, mỗi một người bọn hắn đều có nhân quả của mình, bọn hắn cũng không chỉ là khôi lỗi tu luyện vì Thiên Đạo, cũng có tâm tình của mình.

Hàn huyên một hồi lâu, Khương Trường Sinh đứng dậy, sau đó vung tay áo, mang theo chúng đệ tử tan biến trong điện.

Cảnh tượng trước mắt chúng đệ tử thoáng qua, lần nữa mở mắt, đã đi vào hư không.

Bọn hắn đột nhiên phát hiện Mộ Linh Lạc, vội khom lưng hành lễ.

Đạo Tổ có một vị đạo lữ, đều là chuyện chúng sinh đều biết, trong rất nhiều thần thoại, Mộ Linh Lạc được xưng là Đạo Mẫu, chẳng qua Đạo Mẫu vô cùng điệu thấp, chúng sinh tiếp xúc không đến, cho nên lộ ra hư vô mờ mịt nhưng làm đệ tử của Đạo Tổ, bọn hắn tự nhiên sẽ hiểu Mộ Linh Lạc tồn tại.

Mộ Linh Lạc nhẹ nhàng gật đầu, chúng đệ tử đi theo nhìn về phía trước. Khương Tiển tò mò hỏi:

- Gia gia, mang theo chúng ta, không chỉ là vì gia tăng hiểu biết?

Đệ tử khác cũng nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nói:

- Dù sao cũng phải để bọn hắn trả giá, nói cái gì thì Đại Đạo cũng không tệ.

Đại Đạo?

Ánh mắt chúng đệ tử sáng lên, lúc trước trong lượng kiếp, những đại năng của Chiến giáo ỷ vào Đại Đạo biểu hiện để

bọn hắn khắc sâu ấn tượng, huống hồ tu tiên cũng là cần ngộ đạo, nếu có thể đạt được Đại Đạo, dù sao cũng mạnh hơn so với Đại Đạo quy tắc quan sát hư không.

Chỉ là làm như vậy. Bọn hắn lo lắng bị Đại Đạo lực lượng ăn mòn.

Khương Trường Sinh lại không tiếp tục nói cái gì.

Tốc độ bọn hắn tiến lên rất nhanh, khác biệt lần trước mang Bạch Kỳ đi tới hư không, Khương Trường Sinh cũng không muốn chậm trễ thời gian.

Trong hư không Thần bí, trên ngàn thân ảnh Đại Đạo thần đình vẫn như cũ đang chờ, bọn hắn không dám thiện tự rời khỏi, sợ hãi Đạo Tổ biết chính xác hiểu lai lịch của bọn hắn, lại đánh tan từng người.

Ít nhất ở trong đây, bọn hắn an toàn nhất.

Bỗng nhiên, một thân ảnh mở miệng nói:

- Đạo Tổ đến rồi!

Vừa dứt lời, tất cả thân ảnh cùng nhau đứng dậy, tràng diện hùng vĩ, mà thân ảnh như ẩn như hiện phía trên hoàn toàn biến mất.

Mấy tức sau, trong bóng tối xuất hiện một đám thân ảnh, chính là đám người Khương Trường Sinh.

Dám người Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Bình An, Khương Tiển nhìn những thân ảnh to lớn, đều khẩn trương lên.

Trong này có thể là không ít Đạo Niệm chủ nhân.

Khí thế kia hoàn toàn khác biệt với Đại Đạo hóa thân trong lượng kiếp.

Từ khi Hoàng Kinh Tuyệt đi vào Tử Tiêu cung đều yên lặng ít nói, bây giờ thấy các cường giả Đại Đạo thần đình, trong mắt hắn lóe ra một tia dị sắc.

- Đạo Tổ, ngươi thật đúng là tìm tới.

Một âm thanh vang lên, chính là Chiến Chi Đại Đạo đối thoại cùng Khương Trường Sinh ở trong lượng kiếp trước đó.

Khương Trường Sinh lại không để ý đến hắn, mà giương mắt nhìn về phía đỉnh hư không, sâu trong bóng tối có một tồn tại đỉnh điểm Đạo Niệm chủ nhân kinh khủng đi đến.

Cỗ khí tức kia khủng bố, ẩn giấu rất khá, nhưng chạy không khỏi con mắt của Khương Trường Sinh.

Số lượng Đạo Niệm chủ nhân của Đại Đạo thần đình không ngờ lại vượt qua ba trăm, mà tồn tại có giá trị hương hỏa yếu nhất cũng là 90 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa trở lên.

Nói cách khác, chỉ có đi đến thực lực tộc trưởng Vĩnh Hằng tộc, mới có tư cách gia nhập Đại Đạo thần đình.

Đừng nói Vĩnh Hằng Chí Thượng, chỉ là Vĩnh Hằng Thần Tôn cũng đủ để hoành hành Đại Thiên thế giới, dù sao Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, dưới tình huống không có có ân oán, tồn tại cảnh giới cao rất khó đụng phải lẫn nhau, đến nỗi Đạo Niệm chủ nhân, đó là tồn tại mà chúng sinh Đại Thiên thế giới nghe đều chưa từng nghe nói qua.

Chương 1586 - Cuồng vọng (2)

Khương Trường Sinh cũng không nói nhảm, trực tiếp xuất ra Thái Thủy Niết Bàn Thương, bình tĩnh nói:

- Các ngươi hãy nhìn kỹ, các ngươi nên truy cầu lực lượng như vậy.

Vừa dứt lời, hắn đạp mạnh đi về phía trước, đi đến phía trước các đệ tử, tất cả các đệ tử đều khẩn trương, mắt nhìn phía trước, sợ gặp cái gì.

- Cuồng vọng!

Một giọng nói lạnh lẽo buông xuống, trên đầu bộc phát ra hồng quang, đám người Mộ Linh Lạc, Đạo Côn Luân giương mắt nhìn, thấy trong hư không đỏ sậm hiện ra một quái vật to lớn, thân hình như rồng, mọc ra tám đôi cánh thịt, kinh mạch như Đại Đạo đan xen, nó quan sát toàn bộ hư không, giống như cổ lão thần linh ngoài hư không buông xuống.

Long thân hiện lên màu xanh đậm, bốn trảo như núi treo ngược, đỉnh núi sắc bén, đầu rồng của hắn giống như sư, phía sau sừng rồng là lông tóc rậm rạp, Khương Trường Sinh có thể

cảm nhận được những sợi tóc chính là do quy tắc Đại Đạo khác biệt biến thành.

Đối mặt với tồn tại này, đám người Mộ Linh Lạc, Đạo Côn Luân đều cảm thấy rung động, tồn tại khổng lồ này là thứ mà bọn hắn không tưởng tượng nổi trước khi đến, khí tức của tồn tại này càng làm bọn hắn e ngại bản năng, giống như đang đối mặt với tạo vật chủ sáng tạo thế giới, loại uy áp trực diện đi sâu vào linh hồn kia khó mà nói khó mà hình dung.

Khương Trường Sinh cũng bị hình tượng của đối phương kinh động, bất quá tính toán giá trị hương hỏa, hắn lại bình tĩnh.

Chẳng lẽ ba ngàn Đại Đạo tụ tập, có thể càng dọa người?

Khương Trường Sinh cầm Thái Thủy Niết Bàn Thương trong tay, bay thẳng đến tồn tại thần bí vung lên, giờ khắc này, hư không tĩnh lại, chỉ có tay của hắn, Thái Thủy Niết Bàn Thương cùng với tồn tại thần bí có ba ngàn Đại Đạo sợi tóc còn đang động.

Thấy hắn vung thương, hai mắt tồn tại thần bí phát ra hung quang.

Tồn tại thần bí có ba ngàn Đại Đạo sợi tóc tất cả đều lao tới Khương Trường Sinh, phát ra ba ngàn chùm ánh sáng lớn, giờ khắc này, các cường giả Đại Đạo thần đình đều bị chùm sáng to lớn che giấu.

Thái Thủy Niết Bàn Thương oanh ra một hào quang màu tím không thuộc về Đại Thiên thế giới, chạm vào lực lượng ba ngàn Đại Đạo.

Khương Trường Sinh dùng pháp lực bản thân bảo vệ đám người Mộ Linh Lạc, nhưng Đại Đạo thần đình phía trước không có bị bảo vệ, số ít Đạo Niệm chủ nhân có thể phòng thủ, rất nhiều Vĩnh Hằng Chí Thượng trong nháy mắt đã biến thành tro bụi.

Hai cỗ chí cường lực lượng chạm vào nhau, trong nháy mắt, khó phân cao thấp.

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, thầm nghĩ:

- Nếu như là trước lượng kiếp, có khả năng vẫn phải giày vò cùng ngươi một phen, nhưng bây giờ, chút lực lượng này chưa đủ.

Cánh tay phải của hắn chấn động, mũi thương đẩy về phía trước, hào quang màu tím phóng đại, Hồng Mông lực lượng trong Thái Thủy Niết Bàn Thương lấy khí thế cực kỳ bá đạo đánh tan lực lượng ba ngàn Đại Đạo, xuyên thủng long thân của tồn tại thần bí.

Tồn tại thần bí căn bản tới không kịp né tránh.

Nương theo tồn tại thần bí bị trọng thương, lúc này có hơn trăm vị cường giả Đại Đạo yên diệt, sau khi những cường giả Đại Đạo này yên diệt, lưu lại Đại Đạo bản nguyên, trôi nổi ở chỗ cũ.

Khương Trường Sinh còn muốn lần nữa xuất thủ, tồn tại thần bí đột nhiên hóa thành ba ngàn sao băng, bay về các phương hướng khác nhau, vừa bay ra đã biến mất.

Mà lấy thần niệm của Khương Trường Sinh, cũng không cách nào bắt được tung tích của hắn, giống như đã nhảy ra Đại Thiên thế giới.

Hết thảy khôi phục như thường.

Đối với Khương Trường Sinh và số ít Đạo Niệm chủ nhân mà nói, quá trình cũng không phải một chớp mắt, nhưng đối với tuyệt đại đa số tồn tại mà nói, còn ngắn ngủi hơn một cái chớp mắt.

Dám người Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ không có thấy rõ ràng xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên tử mang, sau đó thì tồn tại thần bí mang cho bọn hắn cảm giác áp bách vô tận liền biến mất.

Bọn hắn đột nhiên cảm thấy Đại La Kim Tiên không coi là cái gì.

Đối mặt lực lượng của lão sư, Đại La Kim Tiên sao mà nhỏ bé.

Đáy lòng đồi phế của Hoàng Kinh Tuyệt lần nữa sinh ra dã vọng, lão sư mạnh mẽ như thế vẫn ôm dùng kỳ rất vọng cao

đối với hắn, chẳng lẽ hắn thật không phải thiên tư không được, chẳng qua là đi lầm đường?

Đệ tử khác đều có cảm xúc khác biệt, nhưng đều cảm thấy rung động.

Mỗi một lần thấy lão sư ra tay, đều có thể đánh vỡ nhận biết của bọn hắn.

So sánh với bọn hắn rung động, hưng phấn, Đại Đạo thần đình một phương thì tràn ngập hoảng sợ.

Hết thảy Đại Đạo cường giả lập tức bỏ chạy, có trong nháy mắt nhảy ra mấy lĩnh vực, có chui vào đường hầm không có thời gian, mượn nhờ Thời Gian đại đạo trốn vào thứ nguyên khác, có xé rách không gian, tan biến trong Đại Đạo loạn lưu.

Khương Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Hồng hồ lô bên hông bay ra một tia sáng trắng, chính là Trảm Tiên Phi Đao, cấp tốc tan biến.

- Đại Đạo phia trước, các ngươi thử thu cất đi, có thể thu bao nhiêu thì thu bấy nhiêu, mỗi người dựa vào tạo hóa.

Khương Trường Sinh mở miệng nói.

Đại Đạo trước mặt đều là quy tắc Đại Đạo, thậm chí có Đại Đạo bản nguyên, bản chất cao hơn Đại Đạo lực lượng chúng sinh nhận biết, mặc dù ở nơi đó không nhúc nhích, chúng đệ tử muốn lấy những Đại Đạo này, cũng phải xem bản thân cảm ngộ.

Chúng đệ tử lập tức tiến đến.

Khương Trường Sinh thì đứng chờ tại chỗ, thuận tiện dò xét mảnh không gian đặc thù này.

Hư không nơi này độc lập Đại Thiên thế giới ngoài, cho dù là Đạo Niệm chủ nhaan, cũng rất khó phát hiện nơi này.

Đại Đạo khí tức nơi đây ratas nồng đậm, đoán chừng ba ngàn Đại Đạo quy tắc đều có, có thể bị Đại Đạo thần đình lựa chọn tại đây, tất nhiên không đơn giản.

Nơi tốt!

Khương Trường Sinh đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, xây dựng một phiến thiên địa trong đây, phát triển Tiên đạo, cũng tieenj phòng bị có Đại Đạo lực lượng một lần nữa sinh ra.

Chỗ hắn lúc này có rất nhiều giá trị khí vận dùng để sáng tạo thiên địa, sau khi đi qua lượng kiếp, giá trị khí vận của hắn tăng thêm không ít, đầy đủ để sáng tạo một phương đại thiên địa vượt qua Đại La tiên vực.

Chương 1587 - Hồng Mông giới (1)

Đợi Khương Trường Sinh sáng tạo xong đại thiên địa, các đệ tử còn đang cảm ngộ những Đại Đạo quy tắc, xem ra một chốc khó mà kết thúc.

【 Tiên tuế năm 31,216,890, ngươi gặp phải Tam Thiên đạo tôn tập kích, ngươi thành công sinh tồn sau khi gặp công kích của hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo Nguyên linh vật - Bản Nguyên Chi Thủy 】

Thấy nhắc nhở này, tâm tình Khương Trường Sinh an tâm một chút.

Mặc dù địch nhân là người mạnh nhất hắn trước mắt gặp qua, nhưng thực lực của chính hắn cũng đang tăng trưởng, sinh tồn ban thưởng một mực là tham khảo cho thực lực địch ta chênh lệch, có thể được đến Đạo Nguyên linh vật cũng xem như rất tốt.

Trước đó Bản Nguyên Chi Lôi, Bản Nguyên Chi Hỏa là một trong nhân tố quan trọng khiến Thiên Đạo bay vọt.

Hắn đột nhiên tò mò bản nguyên đến tột cùng có bao nhiêu, chẳng lẽ có số lượng như Đại Đạo?

Hắn không có lấy ra Bản Nguyên Chi Thủy, mà rơi vào tân thiên địa ở phía dưới.

Thiên địa do giá trị khí vận sáng tạo có quy tắc viên mãn, sông núi biển hồ đều có, phong cảnh rất tươi đẹp, Khương Trường Sinh rơi vào trên một ngọn núi cao nhất, đứng ở đỉnh núi nhìn xuống thiên địa.

Đứng ở chỗ này, có thể cảm nhận được thiên địa thương mang cùng vô biên vô hạn, Khương Trường Sinh thưởng thức phiến

thiên địa này, trong lòng nghĩ lấy tên gì đây.

- Không bằng gọi là Hồng Mông giới.

Khương Trường Sinh có chủ ý, giới này tên là Hồng Mông, còn có thể che giấu Hồng Mông Đại Đạo của hắn, bởi vì tương lai giảng đạo, hắn không sớm thì muộn sẽ giảng đến Hồng Mông Đại Đạo.

Đến nỗi Hồng Mông giới do ai làm Chúa Tể, Khương Trường Sinh còn đang suy nghĩ.

Nơi này cách Đại Thiên thế giới rất xa xôi, bất lợi cho việc phát triển Tiên đạo, tự nhiên không thể xem như trung tâm Tiên đạo, nhiều nhất xem như Thánh địa.

Hả?

Thánh địa không sai, là chỗ tu hành.

Khương Trường Sinh suy nghĩ linh động, quyết định sau này để các đệ tử của mình thủ hộ giới này, thỉnh thoảng để Thiên Đình tuyển bạt một nhóm thiên kiêu, đưa đến giới này tiến hành tu luyện, ở trong đoàn thời gian sau này, chế tạo thành Thánh địa tu đạo để tất cả chúng sinh Tiên đạo hướng tới.

Rất lâu sau.

Trảm Tiên Phi Đao trở về, mang về gần hai trăm linh hồn, tất cả đều là Vĩnh Hằng Chí Thượng, Đạo Niệm chủ nhân rất khó tru diệt, mà Khương Trường Sinh cũng không có ý đuổi tận giết tuyệt.

Đại Đạo thần đình kết cấu phức tạp, giết không tốt, đánh tan càng tốt hơn, khi bọn hắn biết được mình ngưng tụ không dùng được, sẽ có chủ ý khác, thậm chí nội đấu.

Mà một lần duy nhất giết hết Đại Đạo thần đình, Khương Trường Sinh cũng chỉ sợm như vậy sẽ đẩy nhanh quá trình mình đối mặt với ý chí Đại Đạo.

Trảm Tiên Phi Đao tru diệt không có mang để sinh tồn ban thưởng, dù sao giết chết tồn tại đều là Vĩnh Hằng Chí Thượng.

Khương Trường Sinh cũng không cóý siêu độ mấy tên ngốc này, quyết định luyện hóa linh hồn của bọn hắn, dùng hết khả

năng của vật.

Cứ như vậy, thời gian cực nhanh trôi qua.

Ngàn năm thoáng qua mà đi.

Đám người Mộ Linh Lạc, Đạo Côn Luân lần lượt đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, trong bọn họ ít nhất cũng nắm giữ hai loại Đại Đạo, Đạo Côn Luân càng ngộ được sáu loại Đại Đạo.

Trong cái nhìn soi mói của bọn hắn, Khương Trường Sinh vung tay áo, thu nhập tất cả Đại Đạo quy tắc còn lại vào trong tay áo.

Khương Trường Sinh không nói nhảm, mang theo mọi người tan biến tại chỗ.

Lần này trở về, tốc độ của hắn càng nhanh, mọi người cảm thấy chẳng qua là nháy mắt, đã trở lại Tử Tiêu cung, mà hắn đã ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đại thiên địa lúc trước mới xây dựng tên là Hồng Mông giới, sau này các ngươi có thể đi tới Hồng Mông giới tu hành, ta chuẩn bị chế tạo Hồng Mông giới thành Thánh địa ngộ đạo, sau này định kỳ mở ra cho một nhóm danh ngạch.

Nghe vậy, chúng đệ tử đều cao hứng dồn dập cảm tạ lão sư.

Mặc dù không rõ ràng Hồng Mông giới trở thành Thánh địa như thế nào, nhưng có một câu nói kia của lão sư, tất nhiên không đơn giản.

Khương Trường Sinh vung tay áo, chúng đệ tử rời khỏi.

Rất nhanh, trong điện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc, hắn bắt đầu hỏi thăm Mộ Linh Lạc thu hoạch, Mộ Linh Lạc không có giấu diếm, nàng xác thực có rất nhiều hoang mang muốn hỏi.

Chúng sinh Tiên đạo đi tắm trong lượng kiếp kết thúc, vạn vật tân sinh trong vui sướng, thật tình không biết Đại Thiên thế giới lại nghênh đón biến động trước nay chưa có.

Đại Đạo thần đình bị xua tan, dẫn đến càng ngày càng nhiều chủ nhân của các đạo về, bọn hắn có lựa chọn ẩn nấp đạo thống, có lựa chọn chiếm thống trở đoạt hư không lĩnh vực xung quanh.

Mà hết thảy này đều không thể ảnh hưởng đến Tiên đạo.

Theo lượng kiếp kết thúc sau, càng ngày càng nhiều đạo thống lựa chọn nịnh nọt Tiên đạo, Tiên đạo lại lần nữa khôi phục quan hệ kết giao với Đại Thiên thế giới.

Ngàn năm đối với Tu Tiên giới mà nói, không coi là cái gì, nhưng đối với đại địa chư thiên vạn giới mà nói, đó chính là rực rỡ hẳn lên, liên tục không ngừng sinh ra sinh linh, trợ Tiên đạo khôi phục sinh khí.

Thoáng chớp mắt.

Khoảng cách lượng kiếp kết thúc đã qua mười vạn năm.

Tiên đạo đã vượt qua rầm rộ của lượng kiếp trước đó, làm người thắng lớn nhất trong lượng kiếp, khí vận của Địa Phủ cường đại nhất, càng ngày càng nhiều đại năng, thiên kiêu lựa chọn vào âm gian địa phủ làm quỷ thần, lựa chọn như vậy cũng không phải bỏ mình, chẳng qua chỉ dung hợp khí vận, hưởng thụ Địa Phủ chính quả thôi.

Luân Hồi đại đế cũng đã trở thành người thứ hai Thiên Đạo thời đại mới, đến nỗi hắn và Võ Tắc Tiên Thánh thì ai mạnh hơn, đây là chuyện tò mò nhất trong lòng chúng sinh.

Võ Tắc Tiên Thánh vẫn rất cường thế trong lượng kiếp biểu hiện, chẳng qua bị Đại Đạo lực lượng tru diệt qua, liên quan đến Đại Đạo, đó chính là lực lượng thiên ngoại, không tính trong phạm vi suy tính trong lòng chúng sinh.

Trong mười vạn năm, không ngừng có đại năng giảng đạo, Đại La tiên vực cũng hiện ra bối phận Đại La cùng nhân vật thiên kiêu mới.

Mỗi lần lượng kiếp kết thúc, đều là thời đại bối phận mới tranh phong vân.

Chương 1588 - Hồng Mông giới (2)

Đối với đại năng mà nói, ngoại trừ chờ mong hậu bối của mình có thành tựu ra sao, bọn hắn mong đợi nhất một chuyện chính là Đạo Tổ giảng đạo.

Truyền thuyết thần thoại liên quan đến một lần lượng kiếp đã ngàn ngàn vạn vạn, mặc dù Đạo Tổ chỉ hiện thân một lần, nhưng chiến tích của hắn cùng lực ảnh hưởng là cường đại nhất, kéo dài hình ảnh vô địch, cho nên tốc độ tín đồ Thần Du đại thiên địa tăng trưởng lại vượt qua dĩ vãng đỉnh phong.

Một ngày này.

Một âm thanh vang vọng Tiên đạo chư thiên vạn giới.

- Ta chính là Đạo Tổ, nguyện giảng đạo trong Tử Tiêu cung tại năm ngàn năm sau, phàm là Đại La, người có đại công đức, đều có thể tới nghe đạo.

Âm thanh này to rõ, chúng sinh đều có thể nghe được. Năm ngàn năm kỳ hạn, đây là một cơ hội mà Khương Trường Sinh cho chúng sinh, không còn chỉ hướng về Đại La.

Chư thiên vạn giới vì đó sôi trào.

Không biết có bao nhiêu âm thanh bởi vì nghe được lời tuyên bố này mà xác định Đạo Tổ thật tồn tại, thế là kích động tiến nhập Thần Du đại thiên địa, mở ra nhân sinh tu tiên thuộc về chính mình.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh dặn dò Bạch Kỳ một phen, Bạch Kỳ lĩnh hội rồi rời khỏi.

Theo sau, Khương Trường Sinh cũng đứng dậy, chuẩn bị ra đi vòng vòng.

Hắn vừa dung hợp xong Bản Nguyên Chi Thủy và Thiên Đạo, quyết định tự mình đi nhìn một chút Tiên đạo hiện thời.

Bạch Long khó có được tỉnh dậy, nhìn thấy hắn đứng dậy, lập tức lại gần.

- Chủ nhân.

Bạch Long mềm giọng gọi.

Nàng sớm đã hoá hình, chẳng qua là đợi ở trong Tử Tiêu cung, nàng theo thói quen dùng bản thể.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng, Bạch Long dùng đầu cọ hắn.

- Được rồi, vậy sẽ mang theo ngươi, vừa vặn ngươi rất quen Địa Tiên giới.

Khương Trường Sinh nói khẽ.

Hắn có thể nghe được tiếng lòng củ Bạch Long, cho nên đồng ý.

Chỉ trách hắn mấy vạn năm trước nhiều chuyện, không ngờ Bạch Long lại nghe được.

Khó được tên ngốc này nguyện ý ra ngoài đi một chút, Khương Trường Sinh tự nhiên sẽ không từ chối.

Mộ Linh Lạc cũng không muốn đi theo, từ khi trở về, nàng đã trầm mê trong Đại Đạo, không chỉ là nàng, những đệ tử kia cũng giống như thế.

Cũng không lâu lắm, Khương Trường Sinh sẽ dẫn Bạch Long rời khỏi.

Địa Tiên giới, sau khi trải qua lần Thiên Đạo lượng kiếp thứ hai, tập tục Tiên đạo trong Địa Tiên giới càng thêm phồn vinh, chúng sinh tu tiên, dẫn đến càng ngày càng nhiều sinh linh hoá hình, cũng có yêu tộc, Man tộc các loại, điều này cũng làm cho tình cảnh của nhân tộc càng thêm gian nan.

Tu sĩ mạnh mẽ đều đã rời khỏi Địa Tiên giới, ra ngoài xông xáo, Nhân tộc vẫn dừng lại ở giai đoạn bộ lạc, mặc dù không có thành lập triều đại, nhưng nơi bộ lạc này cũng bắt đầu tu hành khí vận.

Hải ngoại, trên một tiên đảo.

Hình Thiên đứng ở trên bờ cát, không ngừng vung búa, búa đá trong tay bị mài đến sáng lên, giống như lưỡi đao, mỗi một lần vung búa, đều có thể trảm ra từng đạo búa khí màu đen, ngay cả biển mây trên trời đều bị trảm tán loạn.

- Thể phách ngươi rất mạnh, nhưng tựa hồ thiếu khuyết một món pháp bảo, ngươi không có đi Đại La tiên vực cầu tiên vấn đạo?

Một tiếng cười khẽ truyền đến, Hình Thiên vô ý thức quay đầu nhìn lại, phát hiện cách đó không xa có một bạch y nam tử đi tới, phía sau đầu hắn có một Bạch Long vô cùng thần tuấn đang xoay quanh.

Chính là Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh không có hiện ra pháp bảo, cũng không có cầm trong tay Thái Thủy Niết Bàn Thương, cho nên Hình Thiên không có liên hệ hắn cùng Đạo Tổ.

Đến nỗi Bạch Long, thanh danh của nàng kém xa Bạch Kỳ, còn chưa tới mức độ chúng sinh đều biết.

Hình Thiên nhíu mày hỏi:

- Đi qua, đại giáo phái không nhìn trúng căn nguyên của ta, tiểu giáo phái lại không đáng để ở đó, đến nỗi pháp bảo, nào có đại năng nguyện ý biếu tặng cho ta.

Đây là điểm của xấu hổ Địa Tiên giới, thiên kiêu Địa Tiên giới mạnh hơn, cũng không có khả năng hơn qua Đại La tiên vực, lại thêm không biết là ai truyền ra, dẫn đến Đại La giáo phái hết sức mẫn cảm về Địa Tiên giới, không muốn tiếp xúc nhiều.

Khương Trường Sinh đưa tay, ném ra một thanh đại phủ cho Hình Thiên, cười nói:

- Thử cây rìu này một chút.

Hình Thiên tiếp nhận đại phủ, lưỡi búa của búa này như Hồng Hoang Hung thú dữ tợn, vô cùng trầm trọng, để thân thể của hắn chấn động, hơi lui về phía sau, hắn giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Hình Thiên nói năng lộn xộn, lần đầu tiên gặp được loại chuyện này.

Bạch Long tò mò nhìn Hình Thiên, có thể bị chủ nhân trước tiên đi tìm được trước, sau này tất nhiên tiền đồ vô lượng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thử một chút đi.

Hình Thiên hít sâu một hơi, không muốn bị xem thường, bắt đầu chật vật vung búa.

Búa này chính là Thiên Đạo chí bảo do Khương Trường Sinh luyện chế, ẩn chứa khí vận Thiên Đạo, Thiên Đạo khí vận theo chủ nhân tăng cường, lực sát thương của cây búa này cũng sẽ tăng cường.

Hình Thiên hiện tại thi triển búa này hết sức gian nan, nhưng hắn vẫn như cũ kìm nén một cỗ năng lực.

Sau khi lần lượt vung búa, hắn không chỉ không có kiệt lực, ngược lại càng thêm thông thuận.

Không sai.

Khương Trường Sinh rất hài lòng về biểu hiện của Hình Thiên, coi trọng Hình Thiên, một là bởi vì duyên kiếp trước, hai là bởi vì thiên phú của Hình Thiên xác thực khó lường.

Địa Tiên giới sẽ dựa theo suy nghĩ của hắn diễn hóa, cho nên toàn bộ Địa Tiên giới đều tương đương với dòng dõi của hắn, hắn có tình cảm đặc thù về Địa Tiên, đã có chờ mong, cũng có thương hại.

Nhìn xem Hình Thiên, Khương Trường Sinh tựa như nhìn con của mình.

Thật lâu.

Hình Thiên buông xuống cây búa lớn trong tay thở hổn hển nhìn về phía Khương Trường Sinh, run giọng nói:

- Tiền bối ngài thấy thế nào?

Hắn rất ưa thích cây búa này, nhưng hắn vô cùng rõ ràng đối phương có thể tuỳ tiện vứt ra, đạo hạnh tuyệt đối cao thâm mạt trắc.

Hắn đã gặp được đại năng.

Tất nhiên là tồn tại Đại La.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Gặp lại tức là duyên, ta muốn biết, nếu là ngươi sau này mạnh lên, ngươi muốn làm cái gì?

Ánh mắt Hình Thiên sáng rực hỏi:

- Mạnh cỡ nào? Trình độ cường đại khác biệt, chuyện ta muốn làm khác biệt.

Chương 1589 - Sau khi mạnh mẽ (1)

- Nếu thành tựu Đại La Siêu Thoát, ngươi muốn thế nào làm?

Khương Trường Sinh cười híp mắt hỏi.

Thân thể Hình Thiên ngạo nghễ đứng thẳng nói:

- Nếu thành tựu Đại La Siêu Thoát, ta định thống nhất Địa Tiên giới, thành lập trật tự, để thương sinh gặp ít chút trắc trở.

- Nếu như thành tựu Đại La Thần Tướng thì thế nào?

- Ta sẽ muốn đi xông xáo Đại Thiên thế giới.

- Thế nếu là Đại La Kim Tiên thì sao?

- Đại La Kim Tiên? Ta muốn ở lại Đại La tiên vực, mưu tính vì lần lượng kiếp sau, ta phải chiến đấu giống như Hoàng Kinh Tuyệt, đúng rồi, mặc dù ta bị chém đầu, ta cũng muốn đứng đấy, tiếp tục chiến đấu.

Khi Hình Thiên nói về lượng kiếp, cả người đều phấn khởi, trong giọng nói của hắn xen lẫn không cam lòng cùng chờ mong.

Khương Trường Sinh lắc đầu bật cười, tên ngốc này nói về lượng kiếp chỉ có hưng phấn, xem ra những năm lúc trước kia cũng không có khắc sâu lượng kiếp vào trong ý thức của hắn.

Hình Thiên chuyển thế hơn trăm lần, mệnh cách một mực còn đó, ở kiếp này có thể sống đến hôm nay, cũng may mắn mà có hai vị thánh mẫu, thủ hạ của Bạch Kỳ cải biến vận mệnh hắn, chẳng qua là hai bên một mực không có gặp mặt qua.

Đối với Bạch Kỳ, Thập Nhị thánh mẫu mà nói, Hình Thiên chẳng qua là một trong các chúng sinh mà các nàng tương trợ, các nàng đã quên đi Hình Thiên tồn tại, mà trong lòng Hình Thiên thì một mực có vị trí của các nàng, mong muốn báo ân.

- Nếu như ngươi trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh thì sao?

Khương Trường Sinh cười hỏi.

Hình Thiên một mặt cổ quái nhìn về phía hắn, trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh?

Thật là cảm tưởng.

Hình Thiên hừ hừ nói:

- Ta không muốn trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, ta muốn Chúa Tể vận mệnh của mình, không bị bất kỳ quy tắc gì ước thúc.

Bạch Long dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn kỹ Hình Thiên, trong lòng sinh ra vẻ đồng tình.

Khương Trường Sinh cũng không có tức giận, cười ha hả nói:

- Giữa ngươi và ta có duyên phận, ta lưu lại dạy bảo ngươi trăm năm, ngươi có bằng lòng hay không?

Hình Thiên nghe xong, lúc này khom lưng ôm quyền, kích động nói:

- Đa tạ tiền bối, ta nguyện ý, ta nguyện ý.

Hắn giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Xin hỏi đạo hiệu của tiền bối?

- Cứ gọi ta là Trường Sinh tiên sư.

- Trường Sinh tiên sư…..

Trăm năm đối với tu đạo mà nói, sao mà ngắn ngủi, trăm năm vội vàng qua đi, đối với Hình Thiên đã vượt qua trăm vạn tuổi mà nói, trăm năm này lại thắng qua trăm vạn năm hắn khổ tu trước đó.

Khương Trường Sinh truyền thụ hắn các loại đạo pháp, hắn bây giờ đã có thể vung lên đại phủ, ngắn ngủi trăm năm đã khiến cho hắn thoát thai hoán cốt.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh ngồi tĩnh tọa ở trên đá ngầm đứng dậy, hắn không có nhìn về phía Hình Thiên xa xa, ánh mắt nhìn

chằm chằm mặt biển, nói khẽ:

- Cũng nên đi rồi.

Âm thanh của hắn rất nhẹ, nhưng lại bị Hình Thiên nghe thấy, Hình Thiên lập tức dừng lại, nhìn về phía hắn, ánh mắt đầy phức tạp. Trăm năm này, là trăm năm để cho hắn không cô đơn nhất, cũng là trăm năm ấm áp nhất.

Hình Thiên đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, cung kính hành lễ.

Hắn sớm đã không còn tuổi trẻ, đương nhiên sẽ không giữ lại nhiều hơn, trong trăm năm này, hắn đã tập quá nhiều, hắn biết đây là đại tạo hoá rất khó gặp phải, mà Trường Sinh tiên sư tất nhiên cũng có chuyện của mình, không thể chậm trễ nữa.

- Tiền bối, ta…

Hình Thiên muốn nói lại thôi.

Khương Trường Sinh đứng dậy, cười nói:

- Ngươi ta cũng tính có danh sư đồ, nếu tâm ngươi hướng chính đạo, sau này có khả năng gọi ta là sư phụ.

Hình Thiên vội vàng hỏi:

- Xin hỏi sư phụ, chính đạo là như thế nào?

Tiên đạo cuồn cuộn, các đại giáo phái có các quy củ, chư thiên vạn giới cũng có chuẩn tắc của mình, chính đạo sao mà nhiều?

- Thiên Đạo tự có pháp tắc, cần ngươi không sát sinh, cuộc sống thống khoái, chỉ cần công đức ngươi lớn hơn nghiệp lực của ngươi, không tàn sát người vô tội, ta còn có thể nhận ngươi.

Khương Trường Sinh vừa cười vừa nói, hắn đi theo vung tay áo, một lá chắn đen nhánh nện ở trên bãi đá, lún thật sâu vào.

- Búa và lá chắn, gọi là Càn Thích, cho ngươi một khảo nghiệm cuối cùng nhất, chính là rút ra lá chắn này, rút không ra…

Sau đó thả người nhảy lên.

Oanh!

Bờ biển nổ tung, một đầu Bạch Long cực kỳ xinh đẹp nhảy ra mặt biển, Khương Trường Sinh thuận thế rơi ở trên đầu rồng, cưỡi rồng mà đi.

Nhìn hướng đi Khương Trường Sinh rời khỏi, Hình Thiên cảm thấy hướng tới.

Hắn gặp qua rất nhiều đại năng, nhưng không có người nào có thể so sánh cùng sư phụ.

- Sư phụ Trường Sinh tiên sư, ngài hỏi ta mạnh lên sau này muốn làm cái gì, cũng không biết ngài bây giờ muốn làm cái gì.

Hình Thiên yên lặng suy nghĩ, ánh mắt của hắn đi theo nhìn về phía lá chắn màu đen hãm ở trong cát đá bên cạnh.

Trên biển mây, Bạch Long ngao du tiến lên, mười phần tiên khí.

- Chủ nhân, ngài coi trọng hắn cái gì rồi?

Bạch Long tò mò hỏi.

Ở trong mắt của nàng, thiên tư của Hình Thiên căn bản không thể so sánh với đám người Đạo Côn Luân, mà người này còn hết sức tự ngạo, không ngờ lại muốn mạnh hơn Hoàng Kinh Tuyệt.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chẳng qua là duyên gặt mặt thôi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy trong mắt chủ nhân ngươi còn xem thiên tư?

Bạch Long nghĩ cũng phải, chỉ cần chủ nhân nhìn trúng, dù sinh linh có bình thường đều có thể biến thành tư thái tuyệt đỉnh nhất Tiên đạo.

- Chủ nhân, tiếp theo đi chỗ nào?

- Đi xem một chút bộ lạc của Tam Hoàng nhân tộc đi.

- Được, vừa hay Bạch Kỳ nhìn trúng nữ nhi của Viêm Đế, Tinh Vệ, muốn nhận làm thánh mẫu.

- Ừm.

Khương Trường Sinh nhìn phía trước, trong mắt là tương lai của Địa Tiên giới.

Theo Địa Tiên giới bắt đầu tiếp xúc Tiên đạo vạn giới, nhân quả của Địa Tiên giới bắt đầu biến hóa, không giống rõ ràng như trước kia, tựa hồ muốn dần dần chếch đi suy nghĩ của hắn.

Làm thiên địa để nhớ lại kiếp trước, Khương Trường Sinh vốn đã nghĩ xong sự phát triển của Địa Tiên giới, cho đến diễn hóa ra Địa Cầu trong ấn tượng của hắn, nhưng hôm nay, ý nghĩ của hắn dần dần phai nhạt.

Chương 1590 - Sau khi mạnh mẽ (2)

Dù sao Địa Tiên giới đã biến thành chân thực, chúng sinh cũng nên có ý nghĩ của mình.

Nếu như hắn nhất định phải chế định vận mệnh của Tiên giới, có gì khác Đại Đạo thần đình?

Suy nghĩ của Khương Trường Sinh dần dần trở lại hết thảy trạng thái trước đó sáng tạo Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Cảm giác kia dư vị vô tận.

Về tên cảnh giới tiếp theo, hắn đến nay còn đang do dự.

Thiên địa của Khương tộc, phía dưới mặt đất, vô tận liệt hỏa cháy hừng hực, ở trong liệt hoả có từng hòn đảo treo cao, trên mỗi một đảo treo đều có lồng giam, tuyệt đại đa số lồng giam đều giam giữ người.

Đây đều là tội nhân của Khương tộc.

Khương Nghĩa cũng ở trong đó, trong lượng kiếp, hắn gia nhập Chiến giáo, tương đương ruồng bỏ Khương tộc, cho nên bị phạt, sự thực là hắn cam nguyện bị phạt, dù sao thì không ai trong Khương tộc có thể hàng phục được Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa rất bình tĩnh, so sánh với mười tám tầng địa ngục của Địa Phủ, nơi này căn bản không coi là cái gì, nhưng có người bị giam giữ mười vạn năm, vẫn không phục.

- Phế vật! Đều là phế vật! Đường đường Khương tộc bị Địa Phủ thắng, thế nào? Bại, còn không nghĩ biện pháp mạnh lên? Giam giữ chúng ta làm gì?

Khương Vạn Tuyên toc tai bù xù gầm thét, thỉnh thoảng phân ra phân thân, va chạm lao ngục, mong muốn xông ra đi, nhưng không có tác dụng.

Phàm là tội nhân Khương tộc trải qua lượng kiếp, không có người nào yếu, không chút khoa trương, nơi này giam giữ một nửa lực lượng của Khương tộc.

- Hừ, đủ rồi, cãi lộn không ngừng, ngươi không mệt, ta đều phiền.

Một âm thanh từ đằng xa truyền đến, Khương Vạn Tuyên liếc mắt nhìn đi, phát hiện là Khương Thiện đang nói chuyện, hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, sau đó ngồi xuống.

Trong lao ngục Khương tộc, Khương Nghĩa là không thể trêu chọc nhất, nhưng Khương Nghĩa không nói lời nào, tội nhân Khương tộc đều không để ý đến hắn, ngoại trừ Khương Nghĩa, đó chính là Khương Thiện có địa vị cao nhất, Khương Thiện thực lực mạnh mẽ, còn là con trai của Thiên Đế, xem như tổ tông của bọn hắn, trêu chọc không nổi.

Khương Vạn Tuyên lại cuồng, cũng không dám khiêu chiến Khương Thiện.

Mảnh lao ngục nay lâm vào trong yên lặng, hết thảy tội nhân đều chịu đựng lấy lửa cháy bừng bừng.

Rất lâu.

Một tia sáng chói từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng hết thảy lao ngục, cả kinh các tội nhân Khương tộc dồn dập quay đầu, nhắc mắt nhìn đi.

Chỉ thấy trong cường quang có một bóng người đang đứng, rõ ràng là Khương Tiển.

Khương Tiển nhìn xuống đám hậu bối phía dưới, chậm rãi mở miệng nói:

- Chư vị, có muốn lập công chuộc tội, có muốn lại thấy ánh mặt trời?

Nghe vậy, trong mắt của tất cả mọi người đều bắn ra thần thái.

- Để cho chúng ta đi lấy đi, cái gọi là lập công chuộc tội, kia chính là ỷ mạnh hiếp yếu, ở Khương tộc không được.

Âm thanh của Khương Nghĩa truyền đến, ngữ khí lười biếng, lời hắn để các tội nhân Khương tộc gấp gáp, nhưng lại không dám can thiệp vào.

Khương Tiển nhếch miệng lên, chầm chậm nói:

- Cái gọi là lập công chuộc tội, các ngươi gặp thống khổ không yếu hơn so với hiện tại, chỉ là cũng chịu khổ, chịu khổ đồng thời còn có thể kiến công vì Tiên đạo, vì tăng uy danh của Khương tộc.

Khương Nghĩa nghe xong không phản bác nữa, các tội nhân Khương tộc lập tức hưng phấn, dồn dập hò hét, mong muốn tham gia.

Cùng lúc đó, các phương Đại La giáo phái Đại La tiên vực cũng đang điều động.

Nguyên nhân là Đại Thiên thế giới xuất hiện một nhánh chủng tộc không biết, bọn hắn không biết từ đâu tới, nhưng chi chủng tộc này có số lượng cực kỳ khổng lồ, nhìn thấy sinh linh liền giết, đã uy hiếp được Tiên đạo.

Năm tháng dằng dặc.

Kỳ hạn năm ngàn năm Đạo Tổ quyết định đã đến, Khương Trường Sinh và Bạch Long đã trở lại trong Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ đang hồi báo Tiên đạo phát triển những năm nay.

- Chủ nhân, cháu trai Diệp Tầm Địch của ngài không đơn giản, không đến mười vạn tuổi đã chứng được Đại La, theo từ khi lượng kiếp kết thúc, kẻ này tuyệt đối xem như tư thái đỉnh tiêm trong đám hậu bối.

Bạch Kỳ cười nói.

Mười vạn năm đối với bọn hắn mà nói, như là giọt nước trong biển cả, nhưng đối với thiên địa mà nói, đó là tuế nguyệt rất dài.

Diệp Tầm Địch động phàm tâm, có dòng dõi, cũng không lạ kỳ.

Khương Trường Sinh cười cười, cũng không có nói cái gì.

Dòng dõi của cố nhân sao mà nhiều, hắn đương nhiên sẽ không tuỳ tiện sinh ra hứng thú đối với một hậu bối, càng sẽ không dễ dàng chỉ bảo.

Nói xong, Bạch Kỳ nhắc đến việc lớn ở thiên ngoại.

Khương Trường Sinh nghe trong chốc lát, nói:

- Tốt, nên chuẩn bị nghe đạo.

Tiên đạo gần đây gặp một chút phiền toái, nhưng ở trong mắt Khương Trường Sinh, cũng không tính là chuyện gì.

Lần này giảng đạo, hắn có chuyện quan trọng hơn thôi động.

Bạch Kỳ nghe xong, lúc này rời khỏi Tử Tiêu cung, tiến đến chuẩn bị.

Trong nhận thức Khương Trường Sinh, các giới Tiên đạo đều có sinh linh đang chạy đến, sinh linh lần này nghe đạo rất nhiều, không chỉ Đại La, người có được đại công đức cũng không ít.

Lần này giảng đạo sẽ lập vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ hai.

Ban đầu, vị trí này nên là của Luân Hồi đại đế, nhưng Luân Hồi đại đế lại có ý nghĩ của mình.

Thông qua tiếng lòng, Khương Trường Sinh biết được Luân Hồi đại đế đã chuẩn bị nhã nhặn từ chối hắn.

Khương Trường Sinh nghĩ đến một nhân tuyển chuẩn bị khác, không thể để cho Luân Hồi đại đế làm hỏng mặt mũi hắn.

Muốn trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, nhất định sẽ có đại công đức vượt qua chúng sinh.

Ngoại trừ Luân Hồi đại đế, còn có thể là ai?

Bạch Kỳ đầu tiên bị hắn bài trừ.

Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng gõ lan can.

Bây giờ, người đại công đức trong Tiên đạo không ít, Đại La Kim Tiên số lượng cũng đã vượt qua năm mươi, Tiên đạo phát

triển để Khương Trường Sinh rất hài lòng.

Cũng không biết bao lâu có thể bắt kịp hai phe Tiên đạo trước đó.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ đạo thống phản thần, rất lâu không có tiến hành qua đạo thống phản thần, giá trị đạo thống nhân quả của hắn đã tích lũy đến một con số hết sức kinh khủng, chờ lần này giảng đạo kết thúc, có thể thử một lần.

Chương 1591 - Đạo Quỷ (1)

Kỳ hạn Đạo Tổ giảng đạo đã đến, càng ngày càng nhiều Cầu Đạo giả đi vào Tử Tiêu cung chờ đợi, trước tiên chạy đến đều là Đại La Thần Tướng, bởi vì ba mươi tầng ba trời có Khương Trường Sinh bày cấm chế, sát hạch về đạo tâm, cho dù Đại La Siêu Thoát cũng cần thời gian đánh hạ.

Đến nỗi Đại La Kim Tiên, bọn hắn cũng không muốn tới quá sớm, dù sao thân phận bày ở kia.

Võ Tắc Tiên Thánh, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ các đệ tử của Đạo Tổ đã sớm đến, Bạch Kỳ và Thập Nhị thánh mẫu cũng ở bên cạnh, ngoại trừ Thập Nhị thánh mẫu, nàng còn nuôi dưỡng mười mấy nữ tiên, đều có tu vi Đại La Siêu Thoát, chuyên môn hiệu lực cho nàng.

Hiệu lực cho Phúc Nguyên thánh mẫu, kia chính là hiệu lực cho Đạo Tổ, cho nên cho dù Đại La Siêu Thoát cũng sẽ trân quý phần phúc duyên này.

Vẻ mặt tất cả bọn hắn đều không biểu tình, chờ đợi tại chỗ, trong âm thầm lại truyền âm trao đổi lẫn nhau, cho dù Đại La Kim Tiên cũng sẽ chào hỏi, thuận tiện giao lưu đạo pháp.

Các Đại La Thần Tướng tới trước thì khó chịu bất an, tốp năm tốp ba đứng đấy không dám nói chuyện.

Số lượng Cầu Đạo giả đợi ở trước Tử Tiêu cung vượt qua năm trăm, dần dần náo nhiệt lên.

Đối với Đạo Tổ giảng đạo, bọn hắn đều rất chờ mong, nhất là trận giảng đạo đầu tiên sau khi lượng kiếp kết thúc, thường thường có thể định ra cách cục Tiên đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Số lượng Cầu Đạo giả vượt qua vạn, vẫn đang không ngừng tăng lên.

Một vài Tiên Đế thông qua cấm chế sát hạch, cũng đi tới trước Tử Tiêu cung, bọn hắn đều có được đại công đức, lần đầu tiên tới Tử Tiêu cung, đều khó mà khắc chế tâm tình kích động.

- Trước mặt chính là Đại La Kim Tiên?

- Mau nhìn, vị kia chính là Võ Tắc Tiên Thánh trong truyền thuyết.

- Tử Tiêu cung thật hùng vĩ, chỉ đứng ở chỗ này, ta đã có loại cảm giác bất cứ lúc nào muốn nhập đạo.

- Cũng không biết Đạo Tổ là phong thái như thế nào.

- Nghe nói lần này giảng đạo sẽ định ra vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ hai, cũng không biết thực hư.

- Võ Tắc Tiên Thánh xác thực đạo hạnh cao minh, ba vạn năm trước, ta đi nghe lão nhân gia ông ta giảng đạo, đến nay còn được ích lợi không nhỏ.

Các Tiên Đế riêng phần mình trao đổi, mỗi một vị đại năng đến đều sẽ đạt được sự chú ý của bọn họ.

Rất lâu.

Số lượng Cầu Đạo giả trước Tử Tiêu cung đã vượt qua ba vạn, hội tụ vào một chỗ, khí tức cuồn cuộn, cho dù một vài đạo thống mạnh mẽ cũng không so bằng.

Rất khó tưởng tượng, mười vạn năm trước, Tiên đạo đang ở trong lượng kiếp.

Đại khái lại đợi ra nửa canh giờ.

Ầm ầm.

Cửa lớn Tử Tiêu cung cuối cùng mở ra, kim quang vạn trượng từ trong bắn ra, kéo cái bóng của hết thảy Cầu Đạo giả ra thật dài.

- Chư vị, mời theo ta vào cung đi.

Âm thanh của Bạch Kỳ vang lên, nàng quay người đi vào trong Tử Tiêu cung, các Cầu Đạo giả theo thứ tự đi theo phía sau Bạch Kỳ, mà thánh mẫu cùng những nữ tiên thì lưu hai bên, chờ người cuối cùng nhất tiến vào với đi vào theo.

Đợi hết thảy Cầu Đạo giả tiến vào Tử Tiêu cung, cửa lớn đóng lại.

…

Chỗ sâu trong Đại Thiên thế giới, hư không trải rộng vết nứt không gian, khắp nơi là liệt diễm màu đen, có thiên địa, sao trời bị đốt cháy, cũng có thi cốt to lớn nổi lơ lửng, từng thân ảnh đáng sợ đang đang lảng vãng, có giống như người, có thân hình như Hung thú.

Đạo Thủy ma tôn đứng ở trong hư không, lẳng lặng nhìn phía trước.

Đầu lâu Thủy Ma to lớn tên là Thái Uyên hiện ra từ trong bóng tối phía sau, âm thanh của hắn theo đó vang lên:

- Ma Tôn, Đạo Chủ đã xuất quan, chấp chưởng La Đạo, mục tiêu của bọn hắn là chúng ta.

Đạo Thủy ma tôn không có lập tức nói tiếp, mắt nhìn về phía trước.

Thái Uyên Thủy Ma yên lặng một hồi, tiếp tục nói:

- Mặc dù Đại Đạo ma tộc đã thành lập, chỉ khi La nào Đạo còn muốn dây dưa đến chúng ta, khi đó vẫn không có lợi cho Đại Đạo ma tộc phát triển, muốn rút lui khỏi vùng hư không này hay không? Hay muốn nghĩ biện pháp diệt trừ La Đạo?

- Diệt trừ La Đạo, ngươi thật đúng là cảm tưởng, không phải trước kia ngươi cảm thấy Đạo Chủ là tồn tại không thể ngỗ nghịch sao?

- Đó là trước kia, toàn bộ Đại Đạo thần đình đều bị Tiên đạo Đạo Tổ đánh tan, điều này đại biểu lấy trật tự mới sắp thành lập, chúng ta có thể tìm Tiên đạo tương trợ.

- Đạo Tổ không có khả năng trợ chúng ta, trước ngươi không phải đi tìm sao?

- Đạo Tổ không tiện ra tay, nhưng Thiên Đạo Tiên Thánh cùng Đại La Kim Tiên chưa hẳn không thể, theo ta quan sát, Thiên Đạo Tiên Thánh đã có năng lực của Đạo Niệm chủ nhân, những Đại La Kim Tiên trong các giáo phái kia cũng không thể coi thường, đã tương đương với một phương đạo thống.

Nghe đến nơi này, Đạo Thủy ma tôn yên lặng.

Thái Uyên Thủy Ma không khuyên nữa, dù sao làm chủ là Đạo Thủy ma tôn.

Trong những năm này, Thái Uyên Thủy Ma một mực đang quan tâm Tiên đạo, tốc độ Tiên đạo phát triển làm hắn chấn kinh, trách không được Đạo Tổ nguyện ý để Tiên đạo trải qua kiếp nạn, thì ra sẽ có lột xác như thế.

Thật lâu.

- Vậy chuyện này cứ giao cho ngươi đi làm.

Đạo Thủy ma tôn chậm rãi mở miệng nói.

Thái Uyên Thủy Ma lúc này đáp ứng, sau đó lui vào trong bóng tối, biến mất không thấy gì nữa.

Đạo Thủy ma tôn nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay hiện ra liệt diễm màu đen, trong liệt diễm có một hồn phách, tướng mạo là một lão giả già nua, người mặc đạo bào cũ nát, hai tay chắp ra sau lưng.

- Khí thế Tiên đạo phát triển cũng vượt quá dự liệu của ta, bất quá hắn nói đúng, Đại Đạo ma tộc nhất định phải nhận được lực lượng của Tiên đạo, bằng không rất khó dừng chân khi bị La Đạo áp bách.

Đạo nhân già nua vuốt râu nói.

Đạo Thủy ma tôn khẽ nói:

- Vậy ngươi cảm thấy Tiên đạo hiện thời có thể vượt qua hai phe Tiên đạo trong quá khứ hay không?

Đạo nhân già nua cười trả lời:

- Khó, tốc độ Tiên đạo phát triển rất nhanh ở giai đoạn sơ kỳ, nhưng đến cảnh giới nhất định sẽ chậm lại, cái gọi là lượng

kiếp quả thật có thể trợ giúp Tiên đạo mạnh lên, nhưng khi Tiên đạo mạnh mẽ tới trình độ nhất định, lượng kiếp sẽ trở thành kiếp số của Tiên đạo.

Chương 1592 - Đạo Quỷ (2)

Đạo Thủy ma tôn ngược lại hỏi:

- Lúc trước ta giết chết những tà vật kia, ngươi hẳn thấy được, bọn chúng đến tột cùng là vật gì?

Nghe vậy, Đạo nhân già nua ngưng lại nụ cười, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, nói:

- Kia hẳn là mặt tối của ba ngàn Đại Đạo, Đại Thiên thế giới sinh ra bao lâu, không người biết được, ba ngàn Đại Đạo soi chiếu chúng sinh, bị vô số sinh linh lĩnh hội tu hành, trong quá trình dài dằng dặc này, những người ngộ đạo sinh ra tâm ma, tạp niệm bị ba ngàn Đại Đạo hấp thu, cuối cùng lại hình thành Đạo Quỷ.

- Cái gọi là Đạo Quỷ chính là xưng hô của Viễn Cổ Tiên Đạo dành cho bọn hắn, nên có người nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, hoặc lúc hạ gục chưởng khống giả ba ngàn Đại Đạo, Đạo Quỷ giấu ở mặt khác Đại Thiên thế giới sẽ giết ra, tai họa Đại Thiên thế giới, hiện tại chẳng qua là thời kỳ đầu, phía sau sẽ xuất hiện Đạo Quỷ đáng sợ hơn, nói như vậy, phàm là người lĩnh hội Đại Đạo, ác niệm của hắn sẽ bị Đại Đạo sáng tạo thành đạo quỷ, ngươi cũng gặp tồn tại Đạo Quỷ thoạt nhìn giống như ngươi, thậm chí thực lực không kém bao nhiêu, từ xưa đến nay, bao nhiêu cường giả lĩnh hội Đại Đạo, số lượng không cách nào tưởng tượng.

Ma khí phun trào quanh thân Đạo Thủy ma tôn đình trệ.

Đạo nhân già nua thở dài, không biết đang sợ, hay đang cảm thán cái gì.

Đạo Thủy ma tôn bỗng nhiên nói:

- Nếu như Đạo Tổ cũng tìm hiểu Đại Đạo quy tắc, chẳng phải là sẽ sinh ra một vị Đạo Tổ khác?

- Không sai.

Đạo nhân già nua trả lời để Đạo Thủy ma tôn triệt để yên lặng.

Sau khi Tiên đạo Đạo Tổ đánh tan Đại Đạo thần đình, ở trong lòng Đạo Thủy ma tôn, hắn chính là tồn tại cường đại nhất Đại Thiên thế giới, nếu như thật có Đạo Quỷ có thể so với Đạo Tổ xuất hiện, kia đúng là kiếp nạn của Đại Thiên thế giới.

Đại Đạo ma tộc vừa thành lập, một bên phòng bị La Đạo, còn vừa phải cẩn thận Đạo Quỷ.

Giờ khắc này, Đạo Thủy ma tôn cũng cảm nhận được áp lực.

Tử Tiêu cung giảng đạo kéo dài vạn năm, Khương Trường Sinh chủ yếu giảng Đại La chi đạo, khí vận công đức chi đạo.

Đợi hắn giảng xong, đám Cầu Đạo giả trong điện còn đang tắm ở trong đó, hắn trước sau như một, kiên nhẫn chờ đợi.

Luân Hồi đại đế mở mắt, nhìn thấy các đại năng khác còn đang lĩnh hội Đại Đạo, hắn lúc này truyền âm cho Đạo Tổ:

- Đạo Tổ, nếu như ngài muốn cho ta trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, ta hi vọng ngài có thể đổi một người, không phải ta tâm cao khí ngạo, mà là Địa Phủ không thích hợp có Thiên Đạo Tiên Thánh.

Khương Trường Sinh nhìn về phía hắn, cười gật đầu.

Không phải tâm cao khí ngạo?

Khẩu thị tâm phi.

Khương Trường Sinh không có vạch trần Luân Hồi đại đế, dù sao hiện tại các Đại La đều coi là Thiên Đạo Tiên Thánh bị khóa chặt vào Thiên Đạo, sau này không thể lại mạnh hơn.

Võ Tắc Tiên Thánh biểu hiện mặc dù được cho là mạnh mẽ trong lượng kiếp, nhưng bị Khương Trường Sinh và Luân Hồi đại đế che giấu phong thái, ít nhất trong lòng chúng sinh, Luân Hồi đại đế đã có thể ngồi ngang hàng cùng Võ Tắc Tiên Thánh.

Đối với ngạo khí từ đáy lòng Luân Hồi đại đế, Khương Trường Sinh cũng không có tức giận, ngược lại Luân Hồi đại đế là tín đồ của hắn, chẳng qua là cá nhân có truy cầu của

mình, Luân Hồi đại đế sớm từ chối nhã nhặn, cũng là sợ hỏng mặt mũi của hắn.

Trong quá trình chờ đợi đám Cầu Đạo giả thức tỉnh, Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại.

Trước đó không lâu, Đại Thiên thế giới truyền đến uy áp chiến đấu mạnh mẽ, đó là uy áp thuộc về Đạo Niệm chủ nhân.

Khương Trường Sinh suy đoán là trong Đại Đạo thần đình xuất hiện mâu thuẫn, cũng hoặc là La Đạo và Đại Đạo ma tộc đang tranh đấu.

Hắn lúc ấy không có để ý, nhưng gần đây, tâm thần hắn không yên, luôn cảm thấy Đại Thiên thế giới sắp xảy ra chuyện.

Suy nghĩ kỹ một chút, hắn cũng không có tru diệt Ba Ngàn đạo tôn - chủ nhân Đại Đạo thần đình, ba ngàn đạo tôn khi sắp chết hóa thành ba ngàn Đại Đạo tán đi, theo chuyện đó xảy ra, quy tắc Đại Thiên thế giới liền xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Cụ thể là biến hóa như thế nào, Khương Trường Sinh cũng nhìn không thấu.

Bỗng nhiên.

Khương Trường Sinh nhìn thấy một lĩnh vực chỗ sâu nào đó trong Đại Thiên thế giới, trong bóng tối có liên tục không ngừng thân ảnh màu đen bay ra, sau khi rời khỏi hắc ám, bọn hắn dần dần lộ ra diện mạo, muôn vàn chủng tộc đều có, vốn là hồn thể, dần dần ngưng tụ, nhưng ngoài thân hiện ra hắc quang thản nhiên, lộ ra kinh dị đáng sợ.

Giống như cô hồn dã quỷ của Tiên đạo, chẳng qua khí tức càng quỷ dị hơn, nhìn không thấu nhân quả, cũng không cách nào thôi diễn mệnh số.

Hắn không có ra tay, chẳng qua chỉ lẳng lặng quan sát.

Mấy trăm năm sau, hết thảy Cầu Đạo giả tỉnh lại, tâm tình bọn hắn đầy xúc động, Đạo Tổ giảng đạo không phải tầm thường, vạn năm nghe đạo thắng qua bọn hắn khổ tu ngàn vạn năm, mỗi một vị Cầu Đạo giả đều có mục tiêu cùng hướng đi rõ rệt cho tu hành sau này.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Lần lượng kiếp thứ hai của Thiên Đạo kết thúc, cũng nên tuyển ra vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ hai.

Vừa dứt lời, cơ hồ tất cả mọi người nhìn về phía Luân Hồi đại đế.

Trừ hắn, không có người nào có thể có tư cách trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh.

Luân Hồi đại đế mặt không biểu tình, để các đại năng kính nể hắn bảo trì bình thản.

- Khương Nghĩa, có nguyện trở thành vị Thiên Đạo Tiên Thánh thứ hai.

Khương Trường Sinh vừa dứt lời, tất cả mọi người động dung, mặt lộ vẻ kinh ngạc, bao gồm cả các đệ tử như Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ.

Khương Nghĩa cũng ở trong điện, các tội nhân Khương tộc nguyện ý đi theo Khương Tiển chinh chiến, cho nên Khương Tiển vẫn có tư cách dẫn người đến Tử Tiêu cung nghe đạo.

Nghe vậy, Khương Nghĩa cũng không có kinh ngạc, trực tiếp đáp:

- Nguyện ý.

Các Cầu Đạo giả tuy khiếp sợ, cũng không dám phản bác, dù sao người nào trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, chỉ có thể do Đạo Tổ định.

Khương Trường Sinh nhìn tất cả mọi người trên điện, nói:

- Khương Nghĩa không có đại công đức, tương phản, lại có nghiệp lực lớn nhất Tiên đạo, lẽ ra nên nói, không nên làm Thiên Đạo Tiên Thánh, nhưng chư vị mời xem một đời của Khương Nghĩa.

Hắn nói xong đưa tay, mênh mông đạo ý bao phủ trong lòng mọi người.

Chương 1593 - Thiên Đạo Thánh Nhân (1)

Khương Trường Sinh dùng đạo ý bản thân bao phủ tất cả mọi người trên điện, để bọn hắn tiến vào một loại trạng thái kỳ diệu, dùng góc độ người đứng xem đi xem một đời của Khương Nghĩa, thậm chí có thể nghe được tiếng lòng của Khương Nghĩa.

Theo ấu niên cô tịch, đến lớn lên quyết tuyệt, các đại năng Tiên đạo lần thứ nhất chân chính nhận thức về Khương Nghĩa.

Từ khi tu tiên, Khương Nghĩa ngoại trừ mạnh lên, làm hết thảy đều là thủ hộ Tiên đạo, lúc ở Hư Không Vô Tận, vì trợ giúp Tiên đạo tốt hơn thành lập trật tự, thân là con trai Thiên Đế, Khương Nghĩa lựa chọn trở thành Hắc Ám đại đế, mang tội nghiệt, tụ tập cừu hận của chúng sinh lên người mình.

Trong lúc quan sát, tâm cảnh các đại năng không có bao nhiêu biến hóa, thủ đoạn tự biên tự diễn dạng này, bọn hắn cũng sẽ sử dụng ở trong giáo phái, thế lực của riêng mình.

Mãi đến khi Hắc Ám đại đế bị trừng phạt, xuống mười tám tầng địa ngục chịu khổ đâu thảm thiết nhất, lúc này, các đại năng mới động dung.

Bọn hắn cũng sẽ tự biên tự diễn, nhưng thường thường bởi vì là tự biên tự diễn, không có trừng trị triệt để đối với những người tác nghiệt.

Khương Nghĩa nhìn như làm ác, nhưng đây chẳng qua là hắn vào cuộc, thủ hạ làm ác, tội nghiệt bản thân hắn chính là để cho người ta xem hắn là kẻ cầm đầu, trên thực tế, hắn trợ giúp xây dựng đạo thống Tiên đạo, công lao cực cao, nhưng cuối cùng, hắn ngoại trừ sống sót, cũng không có thu hoạch được cái gì.

Lại về sau là lần lượng kiếp thứ nhất của Thiên Đạo, Khương Nghĩa có gia đình viên mãn, con cháu đầy đàn khi đối mặt với lượng kiếp lần nữa đứng ra, hắn đứng ra ở thời kì cuối lượng kiếp, cuồng ngôn tấn công hết thảy Đại La, hấp thu toàn bộ nghiệp lực của Tiên đạo vào bản thân.

Từng cảnh tượng ấy để tâm tình những đại năng có kinh nghiệm vượt qua lần lượng kiếp đầu tiên phức tạp, trận chiến kia, để bọn hắn đều cừu thị Khương Nghĩa, mặc dù có người

nói qua Khương Nghĩa cố ý, nhưng đây chẳng qua là người ngoài nói, bây giờ nhìn qua kiếp trước của Khương Nghĩa, lại nhìn thấy hắn bỏ đi gia quyến nhập kiếp, bọn hắn mới biết được chân tướng.

Đã từng là thê tử của Khương Nghĩa - Kim Diệu Y cũng đang ở trên điện, nàng bây giờ cũng là Đại La, chẳng qua là cảm giác tồn tại không mạnh so với tất cả mọi người ở trên đại điện.

Nàng lần đầu tiên hiểu rõ Khương Nghĩa từ khi hai người quen biết, bởi vì nàng muốn giữ lại bí mật thân thế của mình, cũng không đi hỏi thăm Khương Nghĩa, sau khi biết được Khương Nghĩa chính là Hắc Ám đại đế, nàng càng không có suy nghĩ quá khứ của hắn, chẳng qua đi tắm trong sự cường đại của hắn, sau đó Khương Nghĩa vì cái gọi là Tiên đạo đại nghĩa, cùng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, hai người trở thành kẻ thù.

Hôm nay, nàng mới phát hiện Khương Nghĩa sống như vậy quả thật mệt mỏi, giống như chỉ có trong những năm tháng ở cùng với nàng chung đụng ấy, Khương Nghĩa nở nụ cười nhiều nhất.

Giờ khắc này, trong nội tâm nàng hiện ra hối hận.

Khương Nghĩa cũng đang xem quá khứ của chính mình, nhưng Khương Trường Sinh phát hiện trong lòng tiểu tử này không có gợn sóng chấn động, chỉ có kiên định.

Hắn sẽ không vì chính mình nà cảm động, sẽ không vì mất đi người thân mà tiếc nuối.

Về sau chính là lần lượng kiếp thứ hai, Khương Nghĩa ủy thân chui vào Chiến giáo, cuối cùng chém đầu Diệp Chiến, lực trùng kích của những hình ảnh này mặc dù không bằng trước đó, nhưng cũng đã chứng minh Khương Nghĩa là tồn tại như thế nào.

Từ đầu đến cuối, ngoại trừ Đại Đạo thần binh, Khương Nghĩa không có đạt được qua chỗ tốt gì, trong những hình ảnh kia cũng không có tình cảnh Đạo Tổ vun trồng Khương Nghĩa, Đại Đạo thần binh kia cũng không phải Đạo Tổ cho, là chính nó tìm tới Khương Nghĩa.

Rất lâu.

Các đại năng trên điện liên tục mở mắt, vẻ mặt không đồng đều.

Có lẽ bọn hắn xem xong một đời không hoàn chỉnh Khương Nghĩa, nhưng đầy đủ để bọn hắn hiểu rõ Khương Nghĩa, biết được Đạo Tổ vì sao lựa chọn Khương Nghĩa.

- Dùng danh nghĩa đại ác đi làm việc đại thiện, Thiên Đạo minh giám, lẽ ra nên cho hồi báo, nhưng loại hành vi này không thể làm, bởi vì hành tẩu giữa thiện ác, rất khó nắm bắt đúng mực, Nhất Niệm thành Ma, tuyệt không phải nói sạo, ta để Khương Nghĩa trở thành Thiên Đạo Tiên Thánh, là hi vọng hắn có thể gánh chịu quyền lực quản lý lượng kiếp của Thiên Đạo, sau này Khương Nghĩa sẽ là Lượng Kiếp chi chủ, dùng thủ hộ lượng kiếp vận hành làm nhiệm vụ của mình.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, lời này dẫn tới các đại năng trên điện tán đồng.

Ngay sau đó, một tia kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người Khương Nghĩa, thiên uy khổng lồ để các Cầu Đạo giả âm thầm tim đập nhanh.

Thế nào cảm giác cỗ thiên uy so còn cường đại hơn so với trên người Võ Tắc Tiên Thánh?

- Từ đây về sau, Thiên Đạo Tiên Thánh đổi tên thành Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân cùng tồn vong với Thiên Đạo, dùng thủ hộ Thiên Đạo làm nhiệm vụ của mình, đến nỗi Tiên đạo Thánh cảnh, ta rất chờ mong ai sẽ trở thành vị Tiên đạo Thánh cảnh thứ nhất, hắn sẽ thu hoạch được Thiên Đạo chí bảo ta ban cho.

Khương Trường Sinh tiếp tục nói, ngay sau đó, hắn bắt đầu thay đổi định nghĩa phẩm giai của pháp bảo Tiên đạo, chuẩn xác mà nói nói là pháp bảo như thế nào mới tính Thiên Đạo linh bảo, Thiên Đạo chí bảo.

Hắn thậm chí còn lấy ra pháp bảo phẩm giai khác biệt để biểu hiện ra.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn lại giảng giải Hồng Mông giới tồn tại, khiến cho các đại năng hướng tới không thôi.

Đi đến cảnh giới của bọn hắn, lại hướng lên là rất khó, nhưng nếu có thể làm cho giáo phái của riêng mình mạnh lên, bọn hắn cũng có thể được lợi.

Sau khi giảng đạo kết thúc, cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, các Cầu Đạo giả theo thứ tự rời khỏi.

Đợi trong điện chỉ còn lại có Khương Trường Sinh cùng Khương Nghĩa, hắn mới để đại điện khôi phục như lúc ban đầu.

Mộ Linh Lạc đi vào bên cạnh Khương Nghĩa, cảm thụ khí tức Thiên Đạo trên người hắn.

- Thế nào? Nàng cũng muốn trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân?

Khương Trường Sinh cười ha hả hỏi, nếu như Mộ Linh Lạc nguyện ý, hắn tự nhiên cao hứng, dù sao cũng mạnh hơn so với nàng tự mình tìm tòi.

Chương 1594 - Thiên Đạo Thánh Nhân (2)

Mộ Linh Lạc lắc đầu nói:

- Chẳng qua là tò mò, Thiên Đạo Thánh Nhân khan hiếm, ta trong ngày thường lại không làm cái gì, không thể chiếm lấy vị trí, mà muốn tự mình truy đuổi cảnh giới mạnh hơn, là truy cầu duy nhất trong tuế nguyệt buồn tẻ của ta.

Trường sinh là chuyện chúng sinh tha thiết ước mơ, nhưng đến khi trường sinh thật, lại có cảm giác trường sinh không thú vị.

Người dù sao cũng phải có một chuyện để theo đuổi.

Khương Trường Sinh lý giải lựa chọn của Mộ Linh Lạc, cho nên không có khuyên nhiều.

Xem trong chốc lát, Mộ Linh Lạc trở về tu luyện.

Khương Trường Sinh thì tiếp tục quan sát thiên ngoại, nhìn một chút những tà vật thần bí kia.

Thoáng chớp mắt, vạn năm đi qua.

- Ta chính là Khương Nghĩa, được Đạo Tổ ban ân, thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, ta sẽ vĩnh thế thủ hộ Thiên Đạo, giữ gìn trật tự lượng kiếp.

Âm thanh của Khương Nghĩa vang vọng chư thiên vạn giới Tiên đạo, quanh quẩn bên tai chúng sinh.

Hắn không có giảng đạo, chẳng qua tuyên cáo mình tồn tại, cũng chấn nhiếp sinh linh các đạo thống khác.

Trong vạn năm này, chuyện Khương Nghĩa được Đạo Tổ chọn làm Thiên Đạo Thánh Nhân sớm đã truyền ra, nhưng dù cho như thế, sau ki Khương Nghĩa chính miệng tuyên, chúng sinh vẫn rất khiếp sợ, nhất là Đại La tiên vực, lập tức náo nhiệt lên.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang luyện chế pháp bảo, sau khi Khương Nghĩa rời khỏi, trong điện lại khôi phục yên tĩnh, Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh không có âm thanh của lửa cháy, tình cờ có tiếng ngáy của Bạch Long vang lên.

Mộ Linh Lạc tĩnh toạ tu luyện, quanh thân lượn lờ khí tức Đại Đạo.

Khương Trường Sinh hưởng thụ lấy phần an tĩnh này, tâm tình còn không tệ.

Mãi đến khi Bạch Kỳ trở về.

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, tư thái uỡn ẹo, nàng khom người, nghiêng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, cười nói:

Chủ nhân, có một việc, ta không biết nên nói hay không.

Khương Trường Sinh không có lên tiếng.

Bạch Kỳ liền cả gan, tiếp tục nói:

- Chủ nhân, chuyện Vong Trần đại tiên dung hợp Đại Đạo đã truyền ra, đúng lúc, dưới tay ta có một vị đệ tử thiên tư vô song, muốn đi đến bên cạnh Vong Trần đại tiên tu hành, yên tâm, không phải có ý đồ với Đại Đạo, chẳng qua thuận tiện cho Vong Trần đại tiên giải buồn, hắn mấy lần trước đó dùng ý

chí hóa thân cùng gặp chúng ta, nói có chút buồn khổ, muốn nhận một đệ tử giải buồn.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Thế thì cứ đi đi, nhưng không thể có lần tiếp theo.

Tuy bên cạnh Vong Trần đại tiên có phân thân của hắn, nhưng theo Tiên đạo phát triển, vùng hư không kia đã bị người phát hiện, bây giờ luôn có người muốn đi kéo quan hệ, hắn chỉ sợm trễ nải Vong Trần đại tiên tu hành.

Mặc dù không có tham gia lượng kiếp, không có hưởng thụ công đức, nhưng tu vi Vong Trần đại tiên nhưng không có đình trệ, giá trị hương hỏa của hắn đặt ở trong Đại La Kim Tiên đều là tính nhất lưu, một khi dung hợp thành công, càng khó có thể tưởng tượng.

Dung hợp Đại Đạo, vậy sẽ ngang bằng với những tồn tại trong Đại Đạo thần đình, nhảy lên trở thành cường giả đỉnh phong trong Đại Thiên thế giới.

Chẳng qua, quá trình này dài đằng đẵng, dài đến ngay cả Khương Trường Sinh đều tính không được thời gian cụ thể.

Bạch Kỳ nghe được Khương Trường Sinh đồng ý, lập tức mặt mày hớn hở, bắt đầu nói khoác vị thủ hạ này của mình.

- Chủ nhân, ta thấy nha đầu này thật không đơn giản, sinh ra đã có đạo, mà chủ nhân ngài nói tới Thiên Đạo chi đạo, nàng có thể dễ dàng chưởng khống lôi đình, còn cường đại hơn Lôi Thần của Thiên Đình.

Bạch Kỳ càng nói càng kiêu ngạo, Khương Trường Sinh thấy buồn cười.

Còn gọi là nha đầu.

Giống như con gái ngươi.

Khương Trường Sinh có thể tính tới hết thảy nhân quả của Bạch Kỳ, tên ngốc này ở trước mặt hắn nhìn như cẩu thả quyến rủ, ra ngoài lại không có một tia tình duyên, trong lòng nàng, nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Khương Trường Sinh mặc dù xem nàng như người một nhà, nhưng rất khó có loại tình cảm kia.

Hiện tại rất tốt.

Bạch Kỳ nói rất lâu, thấy chủ nhân không có hứng thú, không thể không nói sang chuyện khác.

- Chủ nhân, gần đây Đại Thiên thế giới hiện ra một loại tồn tại tên là Đạo Quỷ, giết cũng giết không bao giờ hết, đã có không ít đạo thống bị phá hủy, các giáo phái Tiên đạo đã bắt đầu ra tay tiêu diệt toàn bộ, nhưng xảy ra một chuyện quỷ dị, chính là có Tu Tiên giả bị lực lượng Đạo Quỷ nhúng chàm, biến thành Đạo Quỷ.

Bạch Kỳ nghiêm túc nói, nàng mặc dù không hề rời khỏi Đại La tiên vực, nhưng một mực chú ý về thế cục Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh nghe sau, thần tâm khẽ động.

Đạo Quỷ này hoàn toàn không phải cùng một vật với lực lượng hắc ám lúc trước hắn hiểu rõ, cho nên hắn không có lo lắng, nhưng nghe Bạch Kỳ nói như vậy, hắn phát hiện mình vẫn khinh thường lực lượng của Đạo Quỷ.

Có khả năng chuyển hóa sinh linh thành đạo quỷ?.

Quả thật có thể tạo thành uy hiếp có tính đột phá cho Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Trước hết để cho Đại Thiên thế giới độ kiếp đi, Tiên đạo còn không phải người bảo hộ cho Đại Thiên thế giới.

Bạch Kỳ gật đầu, nói:

- Ta cũng không phải cầu ngài ra tay, chẳng qua tò mò, ngài có phải biết được nội tình của Đạo Quỷ hay không? Lộ ra một chút tình báo, cũng tiện để các giáo phái ít bị đau khổ một chút.

Khương Trường Sinh nói:

- Đạo Quỷ giống như chúng sinh, không có thống nhất đặc thù, cho nên không có tình báo cụ thể cho các ngươi, tự động tìm tòi đi.

Gặp hắn không có hứng thú với Đạo Quỷ, Bạch Kỳ lại không thể không lần nữa đổi chủ đề.

Mấy ngày sau, Bạch Kỳ không cần phải nhiều lời nữa, mà ngồi bên cạnh Khương Trường Sinh, nhìn hắn luyện đan.

Ánh lửa trong đỉnh lô kéo dài cái bóng của bọn hắn, thỉnh thoảng sẽ còn đụng vào nhau.

Khương Trường Sinh chuẩn bị luyện chế một kiện Thiên Đạo chí bảo, sau đó lại dùng đạo thống phản thần.

Đạo thống phản thần là dùng để nghe đạo, nhưng theo hắn suy nghĩ, sau khi đi vào đạo tràng có lẽ có thể tìm tới tình báo của Đạo Quỷ.

Hắn hỏi thăm qua Đọa Đạo, Viễn Cổ Tiên Đạo đã từng gặp được Đạo Quỷ, có phải chỗ thời đại của nó hay không, cho nên nó không hiểu nhiều.

Mấy ngàn năm sau.

Khương Trường Sinh luyện chế xong pháp bảo, đưa cho Bạch Kỳ, sau đó đứng dậy đi vào trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chuyển động một phen gân cốt, hắn thoải mái ngồi xuống, sau đó xem xét giá trị đạo thống nhân quả.

Chương 1595 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (1)

【 Thiên Đạo giá trị đạo thống nhân quả: 7,992,356,784,245,186,009,080,041,123,358 】 .

Nhìn xem giá trị đạo thống nhân quả của mình, Khương Trường Sinh bỗng nhiên có chút bận tâm.

Nếu như sử dụng hết giá trị đạo thống nhân quả, thật có đạo tràng thích hợp sao?

Phải biết, trị số đơn vị trong này là tỉ tỉ.

Giá trị đạo thống nhân quả phản ánh trình độ Tiên đạo phát triển, Khương Trường Sinh đã thật lâu không có sử dụng qua.

Trong lòng hắn, Viễn Cổ Tiên Đạo mạnh hơn, người mạnh nhất đỉnh phong hẳn là sẽ không vượt qua Đạo Niệm chủ nhân quá nhiều, dù sao trong Đại Thiên thế giới bây giờ, Đạo Niệm chủ nhân đã là cảnh giới mạnh nhất.

Chẳng lẽ thời kỳ viễn cổ, Đại Thiên thế giới càng khủng bố hơn hiện tại?

Hay tồn tại cảnh giới càng cao hơn?

Khương Trường Sinh cảm thấy không có khả năng, dù sao hắn đã tiếp xúc đến Nguyên Phạt do ý chí Đại Đạo hóa thân, ba ngàn đạo tôn, ba ngàn đạo tôn nắm giữ ba ngàn Đại Đạo cũng mới là tồn tại đỉnh tiêm trong Đạo Niệm chủ nhân.

Không lẽ Đại Thiên thế giới còn có tồn tại cổ lão mạnh hơn ba ngàn đạo tôn?

Khương Trường Sinh lại cảm thấy nói không chừng, dù sao Viễn Cổ Tiên Đạo đều có sinh linh còn sinh tồn, chẳng qua là núp trong bóng tối.

Do dự một chút, Khương Trường Sinh vẫn quyết định dùng hết toàn bộ giá trị đạo thống nhân quả, ngược lại hắn đã đi đạo của mình, cũng không quá cần tấp nập nghe đạo.

Giá trị đạo thống nhân quả trực tiếp mất sạch, hết thảy hắn trước mắt trở nên mơ hồ, cảm giác choáng váng đã lâu xuất hiện.

Hắn mất đi chưởng khống với thân thể, rất nhanh, hắn cảm giác hai chân rơi xuống đất.

Hắn mở mắt, ánh vào ánh mắt chính là một cây cầu đã dài màu đỏ trông không đến phần cuối, rộng chừng năm trượng, đưa mắt nhìn lại, cầu này nằm ở trong tinh không.

Phía trên tinh không hiện lên màu xanh đậm, càng hướng xuống, dần dần biến thành màu vàng kim, lại là màu trắng, giống như cầu dài màu đỏ phía dưới có một ngôi sao to lớn đang phát sáng.

Sau khi Khương Trường Sinh dung hợp cùng bộ thân thể này, hắn dùng thần niệm tìm kiếm, phát hiện phía dưới là một mảnh Tinh Hải chói mắt, vô số ngôi sao tô điểm, mơ hồ hình thành vòng.

Khương Trường Sinh phát hiện nơi này không có Đại Đạo quy tắc, cũng không có Đại Đạo linh khí, tràn ngập một loại linh khí thần bí, hắn chưa từng cảm thụ qua.

Hắn lúc này cất bước tiến lên, đi trên cây cầu dài màu đỏ, mỗi khi đi một bước, trước mắt hắn sẽ hiện ra cảnh tượng của một phiến thiên địa, thiên thu vạn thế chợt lóe lên trong mắt.

Như thế khiến cho hắn thấy mới lạ, hắn bắt đầu tinh tế cảm thụ.

Lần này đạo thống phản thần tiêu hao nhiều giá trị đạo thống nhân quả như vậy, cũng không thể phí phạm.

Ngắn ngủi mười bước, Khương Trường Sinh có loại cảm giác đang nghe đạo.

Rõ ràng chẳng qua chỉ thấy được từng phương thiên địa diễn hóa, lại tăng tiến lý giải của hắn về đạo.

Dần dần, hắn đi tắm ở trong đó.

Hắn thậm chí không có phát giác được hai bên có nhiều thân ảnh khác.

Không biết đi được bao lâu, Khương Trường Sinh đột nhiên bừng tỉnh, đi theo dừng bước lại, không chỉ là hắn, còn có các thân ảnh khác.

Mọi người dò xét lẫn nhau, tất cả đều duy trì hình người, có nam có nữ, hết thảy mười bảy người.

Khương Trường Sinh phát hiện hai người quen, một vị là Hồng Cực trước đó đi tới Viễn Cổ Tiên Đạo, gặp phải tại Tiên đạo tuyệt lộ, một vị là con cháu duy nhất của Khương tộc đến từ tương lai khi đối mặt với lực lượng hắc ám, Khương Cửu.

Hồng Cực thân mặc áo bào trắng, eo quấn đai đen, mang theo mũ rộng vành, vẫn như cũ cõng ba thanh bảo kiếm, bên hông đeo dây đỏ và một hồ lô, mặt mũi của hắn bình tĩnh, thoạt nhìn không kém nhiều với lần trước gặp nhau, chẳng qua là mí mắt khô quắt đã no đủ, tựa như đang nhắm một con mắt.

Lúc trước ở Tiên đạo tuyệt lộ, ngẫu nhiên gặp Hồng Cực, Hồng Cực còn khuyên hắn không nên đi chịu chết, không ngờ hôm nay còn có thể gặp lại, theo ánh mắt Hồng Cực nhìn về phía hắn đến xem, rõ ràng biết hắn.

Một người quen khác, Khương Cửu, vẫn như cũ ăn mặc hắc giáp, lúc ý thức Khương Trường Sinh đi tới tương lai, lực lượng hắc ám xâm lấn, Khương tộc huyết tế, tất cả đều mai táng trong thiên địa Khương tộc, chỉ còn lại có Khương Cửu một người, khi đó, Khương Trường Sinh dạy bảo Khương Cửu một quãng thời gian, cũng tính duyên phận có sư đồ, cho nên Khương Cửu nhìn thấy Khương Trường Sinh lúc, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Bất quá nơi này còn có những người khác, Khương Cửu cũng không xúc động.

Bầu không khí có chút yên lặng.

Khương Trường Sinh tạm thời nhìn không thấu tu vi của bọn hắn, không phải chênh lệch cảnh giới, mà là có lực lượng nào đó ngăn cách mọi người nhìn trộm.

Lúc này, một âm thanh tang thương từ phía trước truyền đến:

- Đều đến đây đi.

Nghe vậy, lúc này có người cất bước đi về phía trước, có người phía trước, tự nhiên có người ở phía sau.

Khương Trường Sinh rơi vào cuối cùng nhất, Khương Cửu lúc này đi đến bên cạnh hắn, dùng pháp thuật truyền âm chào hỏi:

- Tổ tông, ngài thế nào tới đây?

Đối với Khương Cửu mà nói, vị tổ tông trước mắt cứu vớt hắn, là tồn tại mà hắn mong muốn báo đáp sau khi tu hành mấy ngàn vạn năm.

Khương Trường Sinh truyền âm hỏi lại:

- Ngươi lại vì sao tới?

Khương Cửu trả lời:

- Ta đang sáng tạo đạo thuộc về của mình, ngẫu nhiên nghe được âm thanh vừa rồi, thế là đi tới.

Lời này khiến Khương Trường Sinh càng thêm tò mò về chủ nhân của khu đạo trường này.

Về sau, Khương Cửu nói đến những chuyện mình trải qua sau khi phân biệt với Khương Trường Sinh, sau khi Khương Trường Sinh truyền thụ cho hắn Đại Thiết Thiên Thuật, hắn một mình chiến đấu cùng lực lượng hắc ám, tìm được một chút hi vọng sống, nhưng lực lượng hắc ám vô cùng vô tận, hi vọng của hắn bị ma diệt ở trong quyết chiến dài đằng đẵng.

Đại chiến vạn năm sau, ngay tại thời điểm hắn sắp thất vọng, một vệt kim quang buông xuống hư không, đó là Tiên đạo cứu viện, Tiên đạo cũng không có bị lực lượng hắc ám triệt để tru diệt, chẳng qua là tạm thời bị xâm nhập, cuối cùng, hắn đi theo Tiên đạo khu trừ lực lượng hắc ám, dựa vào Đại Thiết Thiên Thuật, hắn thu được công đức khổng lồ, địa vị trong Tiên đạo không ngừng tăng lên, sau đó một lần nữa khai sáng Khương tộc.

Chương 1596 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (2)

Trong thời gian dài về sau, Khương Cửu từng tìm qua Khương Trường Sinh, nhưng không có tìm được, cho nên hắn lựa chọn khổ tu, cầu có một ngày có thể tái kiến tổ tông, báo ân cứu mạng.

Liên quan tương lai, Khương Trường Sinh không có hỏi thăm quá nhiều, trên cơ bản là Khương Cửu đang kể.

Nhưng dù cho như thế, lời Khương Cửu giảng cũng làm cho Khương Trường Sinh có rất nhiều hoang mang.

Trong giảng giải của hắn, Tiên đạo đã mười không còn một, Khương tộc thật chỉ còn lại có hắn, tại thời không kia, nếu như Khương Trường Sinh vẫn còn, không thể nào cho phép loại tình huống đó xảy ra.

Mặc dù hoang mang, nhưng hắn vẫn không có hỏi nhiều, sợ ảnh hưởng phán đoán của mình.

Một đường tiến lên.

Chẳng biết lúc nào, phía trước xuất hiện một bậc thang dài lên trời, đỉnh bậc thang dài là một bệ đá, vô cùng to lớn, ở rìa có từng cột đá to lớn, tựa như trụ trời.

Mọi người theo thứ tự trèo lên bậc thang, Khương Trường Sinh cũng đang quan sát những người khác, hấp dẫn hắn nhất chính là lão giả đi ở phía trước nhất.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy vị lão giả này giống Huyền Diệu đạo tổ.

Vị Đạo Tổ của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Chẳng qua là tướng mạo khác biệt, mà ở thời đại Viễn Cổ Tiên Đạo, mạnh nhất hẳn là Huyền Diệu đạo tổ mới đúng.

Một đường đi vào trên bệ đá, Khương Trường Sinh nhìn thấy một thân ảnh vĩ ngạn, hắn tĩnh toạ ở giữa không trung, vừa nhìn thấy thân hình của đối phương, con ngươi Khương Trường Sinh bỗng nhiên co rụt lại.

Đây là…

Khương Trường Sinh suy nghĩ đến màn độ kiếp trước đó, từng thấy thân ảnh thần bí ở trong lôi kiếp, thân ảnh bị cầm tù kia.

Sau đó, hắn biết được thân ảnh đó là một vị Tiên đạo Đạo Tổ trước đó nữa.

Bá Tiên Đạo Đạo Tổ.

Sở dĩ có thêm chữ Bá, chủ yếu là Đạo Tổ quá mức bá đạo, đối nội đối ngoại đều như thế.

Khương Trường Sinh hiểu rất ít về hắn, cho nên ở trong lòng hiện tại tràn ngập tò mò.

Vị Bá Tiên Đạo Đạo Tổ này đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Tiêu hao nhiều giá trị đạo thống nhân quả như thế mà lại đi vào đạo trường của hắn.

Mọi người dừng lại, xếp thành một hàng, từng người khí độ bất phàm, cho dù đối mặt Bá Tiên Đạo Đạo Tổ, cũng không có nhút nhát gan.

Vị Đạo Tổ này người mặc đạo bào rộng rãi, lồng ngực hiển lộ ra cơ bắp ẩn chứa lực lượng đáng sợ, tóc dài rối tung, hắn không giống như người tu đạo, càng giống võ đạo Chí Tôn, toàn thân tản ra khí tức hung lệ.

Hắn từ từ mở mắt, bễ nghễ đám người Khương Trường Sinh, mở miệng nói:

- Ta chính là Đạo Tổ, dĩ nhiên, các ngươi cũng là Đạo Tổ, các ngươi có thể gọi ta là Bá Tổ, bởi vì ta tu hành chính là Bá Chi Đại Đạo, đây cũng là Đại Đạo ta khai sáng.

Bá Chi Đại Đạo.

Khương Trường Sinh chấn động tâm thần, hắn vẫn cho rằng chỉ có mình mở ra Đại Đạo, đây là ưu thế mà hắn khác biệt so với tiên đạo lúc trước, thế nào cũng không ngờ Bá Tổ đã từng sáng tạo Đại Đạo thuộc về mình.

Điều này nói rõ cái gì?

Mặc dù sáng tạo ra Đại Đạo mới, cũng đánh không lại ý chí Đại Đạo?

Không chỉ Khương Trường Sinh, những người khác cũng cảm thấy động dung.

- Các ngươi đến từ thời đại khác nhau, nơi này là thời không ta xây dựng độc lập, không nhận Đại Đạo quản hạt, ở trong đây, các ngươi không cần trao đổi quá khứ, tương lai, chỉ cần nghe ta giảng đạo, trong quá trình ta tu hành, đã nhận ra tử cục của

bản thân, mặc dù ta xây dựng Đại Đạo không thuộc về Đại Thiên thế giới, cũng khó thoát kiếp ngã xuống, cho nên ta một mực đang tìm kiếm sinh cơ hư vô mờ mịt kia.

Vẻ mặt Bá Tổ không thay đổi nói, nói đến tử kiếp của bản thân, ngữ khí của hắn không có gợn sóng chấn động, giống như đang nói một chuyện qua quýt bình bình.

Vừa dứt lời, bồ đoàn xuất hiện trước mặt đám người Khương Trường Sinh, bọn hắn lúc này riêng phần mình ngồi xuống.

Vị lão đạo nhân Huyền Diệu đạo tổ hư hư thực thực kia mở miệng hỏi:

- Ý của ngươi là, dùng lực lượng của một vị Đạo Tổ không cách nào phá vỡ kiếp nạn của Tiên đạo, cho nên muốn liên hợp lực lượng của chúng ta?

Bá Tổ trả lời:

- Cũng không phải, chư vị đều đưa lên ý chí Đại Đạo, bị ta kéo tới, lực lượng của chúng ta không có khả năng tập trung, bởi vì là quá khứ đã không tồn tại, tương lai còn không ra đời, đứng ở góc độ của các ngươi, cũng là như thế, chúng ta chỉ có thể mượn nhờ lực lượng bản thân, ta chẳng qua hi vọng truyền thụ những thứ ta lĩnh ngộ được cho các ngươi, nếu như ta thất bại, cũng hi vọng trong các ngươi có người có thể thành công.

- Tại Đại Thiên thế giới, có tồn tại Đạo Quỷ, là mặt trái của ba ngàn Đại Đạo, ta chính là tìm hiểu bản nguyên của Đạo Quỷ, sáng tạo ra thuật này, ta xưng là Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Hắn bắt đầu giới thiệu Đạo Quỷ tồn tại, không sai biệt lắm với tin tức mà Khương Trường Sinh hiểu rõ từ trong miệng Đọa Đạo.

Sau đó, hắn bắt đầu giảng giải Đại Quy Nhất Chi Thuật do mình sáng tạo.

Thuật này có thể quy nhất hết thảy, là một sự vật thuần túy, có thể là bất kỳ cái gì, có thể là người, cũng có thể là một khối đá.

Đại thành, có thể quy nhất Đại Thiên thế giới, đây là suy nghĩ của Bá Tổ.

Mặc dù không thể đại thành, lúc nguy nan cũng có thể quy nhất Tiên đạo, hóa thành một sự vật, tránh né Đại Đạo truy sát.

Nghe xong giới thiệu về Đại Quy Nhất Chi Thuật, tâm thần Khương Trường Sinh chấn động.

Hệ thống sinh tồn của hắn không phải là Đại Quy Nhất Chi Thuật sáng tạo ra đó chứ?

Quá có khả năng.

Hệ thống sinh tồn ẩn chứa hết thảy truyền thừa của Tiên đạo, giống như trong cơ thể Khương Trường Sinh cất giấu Tiên đạo hoàn chỉnh, hơn nữa còn không phải một Tiên đạo thời kỳ đó nào.

Chẳng lẽ hệ thống sinh tồn là một vị Đạo Tổ nào đó ở quá khứ sáng tạo ra?

Suy nghĩ của Khương Trường Sinh trôi đến các Đạo Tổ hai bên, không biết là vị Đạo Tổ nào sáng tạo.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, Thái Thủy Niết Bàn Thương tồn tại đã chứng minh hệ thống sinh tồn sinh ra ở trước Đại Thiên thế giới, cũng hoặc là từng đi ra bên ngoài Đại Thiên thế giới, bằng không sao có thể có Thái Thủy Niết Bàn Thương tồn tại?

Chương 1597 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (1)

Bá Tổ giới thiệu xong Đại Quy Nhất Chi Thuật, bắt đầu giảng đạo, đạo âm vừa ra, Khương Trường Sinh đã biết được mình và hắn vẫn có chênh lệch rất lớn.

Bá Tổ mạnh mẽ như thế đều ngã ngựa trước ý chí Đại Đạo, Khương Trường Sinh còn cần nỗ lực rất nhiều.

Cũng không biết sau khi Hồng Mông Đại Đạo thành hình, vượt qua hắn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể so sánh cùng Bá Tổ hay không?

Dần dần, Khương Trường Sinh đi tắm ở trong đạo âm của Bá Tổ, quên mất ngoại vật.

Đại Quy Nhất Chi Thuật, bác đại tinh thâm, cho dù dùng đạo hạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không cách nào

hoàn toàn nghiên cứu thấu, cảm giác cao thâm hơn so với Đại Thiết Thiên Thuật.

Không biết đi qua bao lâu.

Đợi Bá Tổ giảng đạo kết thúc, mười bảy vị Đạo Tổ chậm rãi mở mắt, có người hoang mang, có người kinh hỉ, cũng có người thấy sầu lo.

Tập được Thần thuật như thế, tất nhiên sẽ bày ra nhân quả khó có thể tưởng tượng, đối với bọn hắn mà nói, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Nhất là một vài Đạo Tổ đến từ tương lai biết được kết cục của Bá Tổ, cho nên bọn hắn càng thêm kiêng kị, càng thêm sầu lo về Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Vị lão đạo nhân Huyền Diệu đạo tổ hư hư thực thực kia mở miệng nói:

- Bá Tổ, ngươi cảm thấy thuật này có thể quy nhất ba ngàn Đại Đạo hay không? Sau khi quy nhất, ý chí Đại Đạo sẽ phản kháng hay không?

Bá Tổ trả lời:

- Vậy thì bằng tạo hóa của riêng mình, quy nhất không chỉ là ngưng tụ, cũng là một loại khống chế, ta theo đuổi chính là thứ ngươi muốn biết.

Khương Cửu hỏi:

- Đại Quy Nhất Chi Thuật có thể có thể truyền thừa? Tỷ như, chúng ta cùng nhau nỗ lực, mặc dù thất bại, thả hi vọng cho vị Đạo Tổ kế tiếp.

Khương Trường Sinh lườm Khương Cửu một cái.

Khương Cửu cũng là Đạo Tổ, chuyện tương lai kia trở nên càng thêm huyền bí.

Tương lai hắn còn như thế nào đề cử ra vị Đạo Tổ kế tiếp?

Có lẽ chỗ tương lai của Khương Cửu còn xa hơn hắn tưởng tượng.

Nếu như Khương Cửu là Đạo Tổ, vậy đối với Khương Trường Sinh mà nói, tuyệt không phải tin tức tốt.

- Ta là làm không được, nhưng nếu đám hậu bối có thể làm được, kia cũng là chuyện tốt, ngươi cũng nhắc nhở ta, chúng ta định ra ước định tiếp theo đi, nếu chúng ta vô lực hồi thiên, sẽ truyền thừa Tiên đạo đạo thống của riêng mình, dùng Đại Quy Nhất Chi Thuật ngưng tụ, truyền thừa cho đời sau, chúng ta làm không được, nhưng chúng ta cũng có thể tích lũy lực lượng cho đời sau, cuối cùng sẽ có một ngày có thể thành công.

Bá Tổ vừa nói, một bên dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Khương Cửu.

Các Đạo Tổ khác dồn dập biểu thị đồng ý, có thể đi đến một bước này của bọn hắn, trong lòng bọn họ rất xem trọng đối với Tiên đạo truyền thừa, thậm chí còn nặng hơn tính mạng của mình, ít nhất thì mặt ngoài là như thế.

Khương Trường Sinh lại không có tâm tính như thế.

Hắn đầu tiên nghĩ cũng không phải truyền thừa, mà là như thế nào sống sót.

Hắn sáng lập Tiên đạo, là bởi vì Tiên đạo có thể làm cho hắn sống sót, hắn có trách nhiệm, có đại nghĩa, nhưng hết thảy đến xây dựng ở trên cơ sở mình có thể còn sống sót.

Vô luận trở nên mạnh cỡ nào, hắn cũng sẽ không quên bản tâm của mình.

Nếu như ký thác hi vọng cho đời sau, chính là từ bỏ chính mình, cũng hoặc là không tín nhiệm mình.

Khương Trường Sinh cảm thấy Đại Quy Nhất Chi Thuật có khả năng trở thành thủ đoạn của hắn, nhưng quyết không thể là lực lượng.

Chúng Đạo Tổ riêng phần mình nghị luận, duy chỉ có Khương Trường Sinh không có mở miệng.

Thật lâu.

Bá Tổ mở miệng nói:

- Chư vị, nhân duyên tế hội, nên có từ biệt, cứ như vậy đi.

Hắn lúc này vung tay áo, mảnh không gian này trong nháy mắt phá toái.

Nhưng lúc thời không hồng lưu sắp bao phủ ánh mắt Khương Trường Sinh, hắn trông thấy Khương Cửu phóng tới hắn, tựa hồ muốn nói cái gì, đáng tiếc không kịp.

Khương Trường Sinh hoảng hốt, lần nữa mở mắt, hắn về tới Tử Tiêu cung.

Hắn không có đứng dậy, mà nhớ lại lúc trước nghe đạo, chỉnh lý lý giải về Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Quy nhất hết thảy, nhìn như mạnh mẽ vô song, nhưng Khương Trường Sinh cảm thấy đây cũng không phải đường ra.

Nói lớn chuyện ra, đây cũng chính là một loại phong ấn chi thuật, cũng không thể xóa đi tồn tại mình muốn xóa đi.

Đối mặt ý chí Đại Đạo làm khó dễ, Khương Trường Sinh nhất định phải có năng lực hủy diệt nó.

Thật có năng lực kia, nếu trong lòng còn có thiện ý, cũng là có thể lưu ý chí Đại Đạo, nhưng hết thảy điều kiện tiên quyết là dưới tình huống Khương Trường Sinh có thể chưởng khống ý chí Đại Đạo.

Khương Trường Sinh nắm bắt không được kẻ địch nghĩ như thế nào, hắn cần phải làm là để cho mình có được thực lực chưởng khống hết thảy.

- Đại Thiết Thiên Thuật, Đại Quy Nhất Chi Thuật xem ra con đường của ta còn rất dài, không thể chỉ sáng tạo Đại Đạo, ta cũng phải sáng tạo thủ đoạn thuộc về chính mình.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ.

Đại Thiết Thiên Thuật là trộm đoạt nhân quả, giấu diếm được ý chí Đại Đạo.

Đại Quy Nhất Chi Thuật là muốn phong ấn Đại Đạo.

Cả hai đều dùng viễn cảnh không làm gì được ý chí Đại Đạo làm điểm xuất phát cân nhắc, Khương Trường Sinh muốn sáng

tạo thần thông có thể đánh tan ý chí Đại Đạo.

Hắn bắt đầu tĩnh toạ, an tĩnh suy nghĩ.

Đến nỗi Khương Cửu tương lai bị hắn ném ra sau não, hắn thấy tương lai, nếu tin, có thể trở thành tâm chướng của hắn, nếu như hắn không tin, hết thảy đều không thành định số.

Năm tháng dằng dặc, lực ảnh hưởng của Đạo Tổ giảng đạo rất lâu dài, phàm là kẻ nghe đạo, đều bắt đầu sáng lập công lao sự nghiệp ở trong Tiên đạo, giảng đạo giảng đạo, lập giáo phái lập giáo phái, cũng có điểm hóa sinh linh, trong lúc vô hình đều củng cố uy tín của Đạo Tổ, bởi vì bọn hắn đều cảm giác mình xem như đệ tử của Đạo Tổ, thỉnh thoảng sẽ nhắc đến Đạo Tổ.

Trong thời gian dài về sau, đủ loại khủng bố truyền thuyết của Đạo Quỷ cũng truyền vào Đại La tiên vực, các đại giáo phái bắt đầu nghiên cứu như thế nào tru diệt Đạo Quỷ.

Đạo Quỷ là kiếp nạn bao phủ Đại Thiên thế giới, Tiên đạo đang ở giai đoạn phong mang tất lộ, ngược lại không có có nhận ảnh hưởng quá lớn, ít một đạo Quỷ còn không thể tiến vào trong phạm vi Tiên đạo khí vận.

Chương 1598 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (2)

Tuế nguyệt như thoi đưa.

Năm mươi vạn năm đi qua.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn thở dài ra một hơi.

Không quá ngoài ý muốn, hắn phí phạm năm mươi vạn năm, cũng không có suy nghĩ ra.

Mong muốn sáng tạo ra thần thông có thể so với Đại Quy Nhất Chi Thuật, quá khó khăn, chớ nói chi vượt qua.

Có lẽ đạo hạnh còn chưa đủ, Khương Trường Sinh cũng không có cố chấp, hắn nâng tay phải lên, lấy ra từng Bàn Cổ quả, bắt đầu luyện chế Bàn Cổ phân thân.

Bàn Cổ phân thân cũng là một trong lá bài tẩy của hắn, hắn không làm gì sẽ luyện chế Bàn Cổ phân thân, bây giờ sẽ vượt qua ba ngàn Bàn Cổ phân thân, đây cũng là một cỗ lực lượng

rất mạnh, nếu như triệu hồi ra Bàn Cổ hư ảnh, thực lực của hắn vô cùng có khả năng càng mạnh hơn so với bản tôn hắn.

Khương Trường Sinh đã thật lâu không có triệu hoán Bàn Cổ hư ảnh, nhưng trong lòng hắn, Bàn Cổ hư ảnh vẫn như cũ là lá bài tẩy của hắn, dùng ở trong sinh tử chi chiến.

Trong quá trình luyện chế Bàn Cổ phân thân, Khương Trường Sinh đột nhiên tò mò Bàn Cổ đến tột cùng là thân phận ra sao?

Trước đó trong đạo thống phản thần, hắn thấy được mười bảy vị Đạo Tổ, nhưng trong đó không có thân ảnh của Bàn Cổ, bây giờ Tiên đạo cũng không có truyền thuyết về Bàn Cổ, một vài nhân vật thần thoại cổ lão trong trí nhớ kiếp trước của hắn đã bắt đầu xuất hiện, cũng không biết Bàn Cổ thần thoại từ đâu mà đến.

Khương Trường Sinh vừa nghĩ, một bên thao túng pháp lực.

Mấy chục năm sau.

Một tia kim quang xuyên thấu ba mươi tầng ba trời, mặc dù không làm kinh động Tử Tiêu cung, nhưng Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc đều có thể cảm nhận được.

Mộ Linh Lạc cười nói:

- Xem ra Tiên đạo lại có thiên kiêu sinh ra, từ đây về sau, phân chia của thiên kiêu lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Mỗi lần lượng kiếp kết thúc sẽ có rất nhiều tồn tại thiên tư khoa trương sinh ra, sau khi lượng kiếp lần này kết thúc cũng giống như thế, thậm chí so khoa trương hơn lần đầu tiên.

Đây cũng không phải lần thứ nhất có Thiên đạo kim quang chiếu rọi đến ba mươi tầng ba trời.

Người có thể dẫn tới Thiên đạo kim quang, đều là sinh ra có được đại khí vận, vừa ra đời đã đứng điểm xuất phát mà chúng sinh khó mà với tới cuối cùng.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Quả thật không tệ.

Nói nói như thế, trong lòng hắn thật ra cũng không thèm để ý, bởi vì Tiên đạo đã đầy đủ mạnh mẽ, hắn nhưng lười nhác tự mình đi bồi dưỡng hậu bối.

Trừ phi có vừa sinh ra đã là Đại La.

Bất quá thiên tư như thế thật có thể sinh ra sao?

Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười.

Nửa ngày sau.

Bạch Kỳ trở lại Tử Tiêu cung, nàng bước nhanh đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, động tĩnh lúc trước kia là một sinh linh Yêu tộc gọi Khổng Khuyết đưa tới, Khổng Khuyết trời sinh đất dưỡng, thiên địa linh khí do Thiên Đạo khí vận ngưng tụ sinh ra, không cha không mẹ, vừa ra đời chính là Tiên Đế, bây giờ các đại giáo phái đều đang tranh đoạt, rất có tư thế sẽ ra tay.

Sắc mặt Khương Trường Sinh bình tĩnh, nói:

- Ta không muốn thu.

Bạch Kỳ cười hắc hắc nói:

- Thế ta thu, như thế nào?

- Ngươi muốn nhận, ngươi cứ thu.

- Nhưng Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Võ Tắc đều đi, ta không tiện đoạt.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều tham gia tranh đoạt, nói rõ Khổng Khuyết xuất chúng ra sao.

Bất quá, địa vị của ba người Đạo Côn Lôn không sai biệt lắm, cho nên tràng diện có chút giằng co, Bạch Kỳ tuy là Phúc Nguyên thánh mẫu, nhưng muốn đoạt được thiên tư mạnh nhất Tiên đạo hiện thời từ trong tay ba người này, rất khó, nàng chỉ có thể xin Khương Trường Sinh giúp đỡ.

Khương Trường Sinh lườm nàng một cái.

Bạch Kỳ vội cúi đầu, tim đập nhanh hơn.

Khương Trường Sinh vốn muốn từ chối, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, theo lượng kiếp lần thứ hai kết thúc, Thiên Đạo công đức của Bạch Kỳ đã không phải chỉ mình nàng có, nương theo lấy càng ngày càng nhiều đại năng quật khởi, địa vị của nàng cũng nhận uy hiếp, chỉ là bằng vào đám thánh mẫu dưới tay nàng, còn không thể giữ thể diện cho nàng.

Cuối cùng là người của mình, nhất định phải chiếu cố một thoáng, huống chi, công lao của Bạch Kỳ xác thực không thể dùng công đức để cân nhắc.

- Dùng tên của ta, mang đến Tử Tiêu cung, sau này hắn là nghĩa tử của ngươi.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, Bạch Kỳ nghe được lời này kinh hỉ, lúc này hạ giới.

Mộ Linh Lạc lắc đầu bật cười, nàng cũng rất tò mò về Khổng Khuyết, có câu nói này của Khương Trường Sinh, nàng tin tưởng Khổng Khuyết sau này sẽ khiến toàn bộ Tiên đạo khiếp sợ.

Chuyện kế tiếp không có gì bất ngờ, khi Bạch Kỳ nói ra tên Đạo Tổ tên, đám người Đạo Côn Luân dồn dập nhường Khổng Khuyết vừa ra đời ra, thanh danh của Khổng Khuyết cũng bởi vậy phóng đại.

Từ xưa đến nay, ai có thể vừa ra đời đã được đưa đến Tử Tiêu cung?

Phàm là Tu Tiên giả nghe nói việc này đều ôm ý tưởng giống Mộ Linh Lạc.

Tên Khổng Khuyết, không sớm thì muộn sẽ danh chấn Tiên đạo.

Thậm chí có thể trở thành vị Thiên Đạo Thánh Nhân kế tiếp.

Bạch Kỳ trở lại Tử Tiêu cung, trong ngực ôm một nam đồng, tuy vừa ra đời, nhưng ngoài thân hắn hiện lên một đầu Khổng Tước hư ảnh, Khổng Tước dùng hai cánh bao lấy hắn, tựa hồ muốn bảo vệ hắn.

- Chủ nhân, ngài nhìn một chút?

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, cười hỏi.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Khổng Khuyết đã hết sức yêu thích.

Khương Trường Sinh chẳng qua liếc mắt nhìn hắn hỏi:

- Ngươi muốn nuôi hắn ở đâu?

Bạch Kỳ nghe lời này, tròng mắt đảo quanh, nhỏ giọng nói:

- Có thể trước nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung hay không, chờ hắn lớn lên, lại để cho hắn rời khỏi?

Nói lời này, nàng hết sức thấp thỏm, dù sao đây là đãi ngộ mà con cháu Khương tộc cũng không có.

- Ừm.

Khương Trường Sinh lên tiếng khiến cho Bạch Kỳ mừng rỡ, ánh mắt kia hận không thể lập tức nhào vào trong ngực Khương Trường Sinh.

Cứ như vậy, Khổng Khuyết ở lại Tử Tiêu cung, nuôi dưỡng ở bên cạnh Đạo Tổ.

Chu kỳ Khổng Khuyết trưởng thành chậm hơn phàm nhân, vạn năm như một tuổi, nhưng khí huyết của hắn tăng trưởng tuyệt không phải phàm linh có thể bằng.

Chương 1599 - Bắn trúng đối thủ (1)

Ngàn năm sau, Khổng Khuyết đã bay được, nhưng thoạt nhìn mới như hai tuổi, hắn mặc đạo bào nhỏ nhắn, ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh Khương Trường Sinh, rất nhu thuận.

Khương Trường Sinh cũng nuôi qua hài tử, Thiên Đế, Bình An, Khương Tiễn, Khương Thiên Mệnh đều là lớn lên bên cạnh hắn, nhưng bọn hắn cũng không có nhu thuận hiểu chuyện như Khổng Khuyết, có lẽ bởi vì trời sinh có đại khí vận, Khổng Khuyết từ nhỏ đã thông minh, không có quá tinh nghịch.

Sau khi vào Tử Tiêu cung ở, Khổng Khuyết chưa từng khóc rống qua, Khương Trường Sinh cũng sinh ra một tia yêu thích đối với hắn.

Một ngày này, Bạch Kỳ không ở trong Tử Tiêu cung, nàng mang theo Bạch Long tiến đến Địa Tiên giới, Địa Tiên giới xuất hiện đại loạn, đại loạn cần ban thưởng phúc duyên.

Khương Trường Sinh đứng dậy, đi đến Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh trước, Khổng Khuyết nhắm mắt theo đuôi.

Từ khi một ngày hắn cả gan đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh sau, hắn đã mê cảm giác đợi ở bên cạnh Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn cố ý phát ra đạo ý của mình, tới gần hắn thì tâm sẽ cảnh bình tĩnh, thậm chí có thể cảm ngộ Đại Đạo, tự nhiên có thể hấp dẫn Khổng Khuyết trời sinh có đại khí vận.

- Muốn học luyện bảo không?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, Khổng Khuyết nghe xong, vội vàng gật đầu.

Theo sau, Khương Trường Sinh bắt đầu truyền thụ cho hắn pháp thuật khống chế lửa, có lửa, mới có thể luyện đan.

Nói ra, Khổng Khuyết trời sinh đã ẩn chứa Thiên Đạo chi hỏa đặc thù, chẳng qua ẩn tàng ở trong cơ thể hắn, còn không thể điều động, chính là bởi vì người mang hỏa này, Khương Trường Sinh mới nguyện truyền thụ cho hắn thuật luyện đan.

Khổng Khuyết nhìn như tuổi nhỏ, nhưng thông minh đến cực điểm, Khương Trường Sinh dạy bảo hắn rất nhẹ nhàng, bất cứ chuyện gì chỉ cần nói một lần.

Trăm năm sau, trước mặt Khổng Khuyết có một Tiểu Đỉnh đứng thẳng, dáng người nhỏ nhắn của hắn luyện đan trước Tiểu Đỉnh, nhìn qua rất đáng yêu.

Hắn hôm nay đã có thể tự mình luyện đan, ngộ tính của hắn cực cao, đã không cần Khương Trường Sinh dạy bảo, hiện tại có khả năng tự động tìm tòi luyện đan, mà truyền thừa trí nhớ Thái Thượng đan đạo đã ở trong đầu của hắn.

Khổng Khuyết cau mày, hắn đang trầm tư suy nghĩ.

Khương Trường Sinh thì một bên luyện đan, một bên nhìn về phía Đạo Giới.

Đạo Giới một mực diễn hóa, vô số sinh linh, trong sự khống chế của Thái Tuế, Doanh Ngư những tồn tại này, đã thành lập trật tự hệ thống Tiên đạo khác biệt.

Cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, Bạch Kỳ mang theo Bạch Long trở về, nàng như gió đi đến phía sau Khổng Khuyết, nhấc hắn lên cao.

Khổng Khuyết ngẩn người, sau khi thấy rõ là Bạch Kỳ, hắn lập tức nở nụ cười, Bạch Kỳ thấy thế, trái tim đều tan chảy.

Sau đó, nàng bắt đầu trêu đùa Khổng Khuyết.

Khương Trường Sinh vẫn cảm thấy nàng không có tình thương của mẹ, hoàn toàn xem Khổng Khuyết như đồ chơi.

- Tốt, đừng vò hắn, hắn vẫn phải tu hành.

Khương Trường Sinh mở miệng nói.

Bạch Kỳ lúc này mới thuận theo không nỡ buông ra, nàng nói lầm bầm:

- Lại không chơi đùa, lớn lên sẽ không có ý nghĩa.

Khương Trường Sinh khẽ nói:

- Tâm trí của hắn sớm đã thành thục.

- Đúng thế đúng thế, nương.

Khổng Khuyết đáp, sau đó trở lại trước Tiểu Đỉnh tiếp tục luyện đan.

Bạch Kỳ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Khuyết Nhi đã biết luyện đan nha, quả nhiên, ở bên cạnh chủ nhân ngài chính là không giống, hiện tại Tiên đạo đều đang chờ mong Khuyết Nhi trong tương lai, hắn đã bị mang theo tên tuổi đệ nhất thiên kiêu Tiên Đạo, Khuyết Nhi, ngươi phải tu hành thật tốt, không thể để cho Tử Tiêu cung mất mặt.

Khổng Khuyết tò mò hỏi:

- Mất mặt? Ta thế nào mất mặt?

Bạch Kỳ ngồi xuống, sờ đầu của hắn, cười nói:

- Ngươi không sớm thì muộn sẽ rời khỏi Tử Tiêu cung, chính mình đi xông xáo, đến lúc đó khẳng định có rất nhiều người muốn khiêu chiến thiên kiêu như ngươi tên, thua thì sẽ mất mặt.

Thua?

Khổng Khuyết chưa từng nghe thấy cái chữ này, tiếp tục truy vấn.

Càng hỏi, ánh mắt hắn càng ngày càng có thần thái.

Khương Trường Sinh mặc dù không có nhìn về phía hắn, trong lòng vẫn hơi cảm khái.

Người có được Thiên Đạo đại khí vận, trong xương cốt đều hiếu chiến, Khổng Khuyết cũng không ngoại lệ.

Không hiếu chiến, làm sao có thể đi đến phía trên chúng sinh?

Đại khí vận, cũng không phải cho may mắn, mỗi một vị người có đại khí vận đều có sứ mệnh Thiên Đạo của mình, mặc dù Khổng Khuyết chạy tới trước mắt Khương Trường Sinh, hắn cũng không muốn đi phá hư sứ mệnh mà Thiên Đạo giao phó cho Khổng Khuyết.

Hàn huyên một hồi lâu, Bạch Kỳ cũng phấn khởi, nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Chủ nhân, ta muốn mang hắn đi tìm Diệp Tầm Địch bọn hắn, tôi luyện một thoáng phương pháp chiến đấu, ngài cảm thấy thế nào?

- Xương cốt thân thể của hắn còn rất yếu, chờ một chút đi, vạn năm sau lại đi.

- Cũng được.

Vạn năm đối với bọn hắn mà nói, không lâu lắm.

Khổng Khuyết khong có tiếp xúc ngoại giới càng không có quan niệm thời gian.

Truyền thụ xong Thái Thượng đan đạo, Khương Trường Sinh truyền thụ Đại Đạo lục cho Khổng Khuyết, Khổng Khuyết chỉ

dùng mấy trăm năm đã nắm giữ, chính thức đạp vào con đường tu hành, lại tập được rất nhiều thần thông phép thuật, lên trời xuống đất, có thể nói là không gì làm không được.

Kỳ hạn vạn năm đến sau, Khổng Khuyết thoạt nhìn mới mười tuổi đã là Tiên Đế danh phù kỳ thực, cho dù đặt ở trong Đại La tiên vực, cũng tuyệt đối tính là người nổi bật trong Tiên Đế.

- Lão sư, ta đi đây.

Khổng Khuyết mặc đạo bào màu trắng cung kính hành lễ nói với Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh tùy ý khoát tay, Khổng Khuyết quay người đi theo Bạch Kỳ rời khỏi.

Mộ Linh Lạc cười hỏi:

- Chàng rất thích hắn, muốn sinh thêm một đứa hay không?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Con cháu nhiều như vậy, cần gì sinh thêm.

- Thế sinh một đứa con gái thì sao?

- Nữ nhi?

Khương Trường Sinh lưỡng lự, nói thật, hắn tuy có đứa con trai là Thiên Đế, nhưng bình thường rất khó gặp mặt, tương đương tại không có con trai.

Mộ Linh Lạc thấy thế, lập tức đứng dậy, đi về phía hắn.

…

Chương 1600 - Bắn trúng đối thủ (2)

Oanh!

Mặt đất rung động, dãy núi lắc lư, vô số đá vụn trượt xuống rơi xuống, từng đàn chim sợ quá chạy mất.

Bạch Kỳ, Kiếm Thần, Cơ Võ Quân, Diệp Tầm Địch, Vong Trần đại tiên đang xem chiến, phía trước là Khổng Khuyết đang chiến đấu cùng một Thiên Tướng.

Đó là đại nguyên soái Thiên Đình - Từ Thiên Cơ, tồn tại Đại La.

Từ Thiên Cơ trước kia kiến công lập nghiệp cho thiên tử Đại Cảnh, cũng là một phần tử trong Long Khởi quan, dù sao hắn cũng từng quét rác cho Đạo Tổ.

- Kẻ này không tệ, tuổi còn trẻ, lại vô cùng có thiên phú chiến đấu, Từ Thiên Cơ đã bắt đầu nghiêm túc.

Vong Trần đại tiên vuốt râu cười nói, hắn là ý chí hóa thân, phụ trách truyền trí nhớ cho bản tôn, để bản tôn không quá buồn tẻ.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói:

- Đó là đương nhiên, đây chính là nghĩa tử của ta, còn nhận được chân truyền của chủ nhân.

Kiếm Thần nhẹ giọng cười nói:

- Hắn cách Đại La không xa.

Diệp Tầm Địch lắc đầu, cảm khái nói:

- Yêu nghiệt thế hệ thật sự là một đời khoa trương hơn một đời, lúc nào để cho hắn đi tham gia đấu tranh với Đạo Quỷ? Nghe nói chiến đấu cùng Đạo Quỷ, có thể tăng trưởng cảm ngộ về Đại Đạo.

Bạch Kỳ khẽ nói:

- Ta mới không cho hắn đi, chờ hắn hạ phàm, tất phải là Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên.

Mọi người cũng không có cảm thấy hoang đường, ngược lại cảm thấy Khổng Khuyết định có thể trở thành Đại La Kim Tiên.

Dệ nhất thiên tư Thiên Đạo, lại thêm Đạo Tổ tự mình bồi dưỡng, Đại La Kim Tiên chẳng qua là hạn cuối của tương lai Khổng Khuyết, mà không phải thành tựu tối cao nhất.

Một bên khác.

Đạo Môn.

Trên biển mây, một tòa phù đảo bị mây trắng che đậy, trên đảo có một đạo nhân cầm kiếm mà đứng, mặt hướng đến một gốc

cây già.

Hắn dáng người thẳng tắp, bờ vai rộng, mặc dù ăn mặc đạo bào, cũng lộ ra phong thần tuấn dật, giống như tiên trong sách.

Hắn nhắm mắt lại, đi tắm ở trong ngộ kiếm.

Từ sau khi Kiếm Thần quật khởi, Kiếm đạo đã trở thành pháp môn bắt buộc của Đạo Môn, Đạo Môn vì để cho địa vị mình trường tồn, bọn hắn không ngừng hấp thu sở trường các giáo phái, hoàn thiện đạo pháp.

Đột nhiên, đạo nhân cầm kiếm mở mắt, trong mắt tràn đầy nhuệ khí, tựa như trong mắt cất giấu kiếm.

- Loại cảm giác này chẳng lẽ là ta bắn trúng đối thủ?

Hắn quay đầu nhìn về phía chân trời, trong mắt lộ ra chiến ý.

Một thân ảnh xuất hiện phía sau hắn, rõ ràng là chưởng giáo Đạo Môn, Hỗn Nguyên Tử.

Hỗn Nguyên Tử cau mày nói:

- Xích Tâm Tử, tâm ngươi loạn, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Nam tử cầm kiếm tên là Xích Tâm Tử, chính là tiểu sư đệ của Hỗn Nguyên Tử, cũng là tiểu đồ đệ của Bỉ Ngạn đạo quân, là đặc biệt thu nhận, lúc ấy đưa tới cực rung chuyển lớn tron Đạo Môn.

Xích Tâm Tử quay người nhìn về phía Hỗn Nguyên Tử, nói:

- Sư huynh, đối thủ trong mệnh của ta xuất thế, ngài nói, ta nên khi nào đi tìm hắn?

Hỗn Nguyên Tử lắc đầu nói:

- Ngươi còn chưa đủ mạnh, an tâm tu luyện đi, bây giờ Tiên đạo thiên kiêu như mây, đối thủ của ngươi rất nhiều, không cần suy nghĩ ở một người.

Xích Tâm Tử cười cười, không nói gì thêm.

- Chúng sinh chỉ nghe Khổng Khuyết, lại không biết thiên tư của ngươi, ngươi có thể là người khiêng đỉnh của Đạo Môn đời kế tiếp, chớ có lỗ mãng, đối thủ của ngươi không phải một

vị nào đó, mà là chúng sinh, bởi vì ngươi muốn tranh vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân!

Hỗn Nguyên Tử căn dặn.

Xích Tâm Tử gật đầu, nghĩ thầm:

- Thiên Đạo Thánh Nhân tính cái gì, Võ Tắc Tiên Thánh, Hắc Ám đại đế lại không phải là tuyệt đối mạnh mẽ, đợi Hoàng Kinh Tuyệt, Thiên Tôn các tồn tại bước vào cảnh giới càng cao hơn, tuyệt đối có thể thắng được Thiên Đạo Thánh Nhân!

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng không dám biểu lộ ra, dù sao ngẩng đầu ba thước có Thánh Nhân, không thể nói trước, sẽ phạm vào kỵ húy.

Hỗn Nguyên Tử lại căn dặn vài câu, mới rời khỏi.

Ngàn năm sau, Bạch Kỳ mới mang theo Khổng Khuyết trở về, đi qua ngàn năm lịch luyện, tinh khí thần Khổng Khuyết đều cải biến, trải qua chiến đấu, hắn càng giống Tiên Đế.

Bạch Kỳ đi vào bên cạnh Khương Trường Sinh, đang muốn hồi báo những năm này Khổng Khuyết tiến bộ, bỗng nhiên nhìn thấy trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh có một cỗ khí tức sinh linh, nàng định thần nhìn lại, phát hiện bên trong lại có một hài nhi.

Chờ chút!

Đó là…!

Bạch Kỳ thấy được đạo văn giữa mi tâm hài nhi, đó là biểu tượng huyết mạch Khương tộc, chẳng qua đầu đạo văn này là màu tím cực kỳ hiếm thấy.

Nàng tựa hồ suy nghĩ điều gì, quay đầu nhìn về phía Mộ Linh Lạc, phát hiện Mộ Linh Lạc không ở trong điện.

Nàng nhìn về phía Khương Trường Sinh, thần sắc đầy cổ quái.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Mang theo Khuyết Nhi đi tu luyện đi.

Trong lòng hắn cũng không bình tĩnh.

Hắn và Mộ Linh Lạc muốn sinh một đứa con gái, dùng cảnh giới của bọn hắn, mong muốn làm loại chuyện này, tự nhiên hài lòng như ý, nhưng lúc Mộ Linh Lạc sinh con, nàng gặp phải nhân quả cắn trả, Khương Trường Sinh cưỡng ép ra tay, vẫn để nàng bị trọng thương, mà nhân quả cắn trả không thể tiêu trừ, hắn không thể không chuyển dời nàng đến Đạo Giới.

Tiến vào Đạo Giới, cỗ nhân quả cắn trả kia liền biến mất, để Khương Trường Sinh thở dài một hơi.

Mà con của bọn hắn cũng gặp nhân quả cắn trả, mà Đạo Giới còn gạt bỏ đứa bé này tiến vào, Khương Trường Sinh không thể không đưa nàng vào Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, dùng pháp lực bản thân tăng thêm chí bảo tiến hành bảo hộ.

Hắn thậm chí thi triển Đại Thiết Thiên Thuật trên người hài tử, tránh né nhân quả cắn trả.

Trong khoảng thời gian này, Khương Trường Sinh một mực đang suy nghĩ, vấn đề nằm ở đâu.

Hắn hoài nghi có quan hệ với Hồng Mông Đại Đạo, hắn đã sáng tạo Đại Đạo, sau này nếu sinh thêm dòng dõi, Đại Đạo không dung.

- Chủ nhân, nàng gọi là gì?

Bạch Kỳ thận trọng hỏi.

Sẽ không thật sự là hài tử của chủ nhân đó chứ?

Trong nội tâm nàng kêu rên, sớm biết chủ nhân muốn hài tử, nàng đã không đi tìm Khổng Khuyết, nàng cũng có thể sinh mà.

Chương 1601 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (1)

- Tạm thời còn chưa lấy tên.

Khương Trường Sinh mở miệng nói, cô bé này vừa sinh ra đã mang đến nhân quả cắn trả đáng sợ như vậy, hắn tự nhiên không dám tùy tiện lấy tên.

Mộ Linh Lạc gặp nhân quả cắn trả đã vượt qua Nhân Quả đại đạo bình thường, tám chín phần mười là chọc giận tới ý chí Đại Đạo.

Hiện tại, hắn muốn làm là tận lực để nữ nhi của mình sống sót.

Trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, bé gái co ro, nhìn như không có có dị thường, trên thực tế trong cơ thể nàng đang dị động lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Khương Trường Sinh không ngờ cử chỉ tùy tâm của mình sẽ dẫn tới phiền toái như thế, hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết.

Bạch Kỳ mơ hồ đoán được cái gì, không còn dám nhiều lời.

Khổng Khuyết vốn định đi tới, nhưng bị Bạch Kỳ lôi đi.

Khương Trường Sinh chuyên chú nữ nhi trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh, hắn không ngừng chuyển vận pháp lực, nhưng rất khó ngăn chặn lực lượng trong cơ thể nữ nhi, không chỉ như thế, còn có lực lượng nhân quả vô hình cắn trả mong muốn mạnh mẽ xông vào Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Mỗi năm đi qua.

Trăm năm thoáng qua tức thì.

Khương Trường Sinh mặc dù giúp nữ nhi ngăn cách nhân quả cắn trả, nhưng thân thể nữ nhi quá yếu ớt, bản thân gánh không được lực lượng bạo động trong cơ thể, tiếp tục như vậy nữa, nàng tất sẽ biến thành tro bụi.

Đạo Giới, Đại Thiên thế giới đều không dung nàng, nên làm thế nào cho phải?

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn đột nhiên suy nghĩ cái gì, trong mắt lóe lên một tia dứt khoát.

Hắn lúc này bắt đầu thi pháp, bé gái trong Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh bỗng nhiên hóa thành khói tím tiêu tán, rơi ra từ trong miệng đỉnh.

Một màn này hấp dẫn ánh mắt Bạch Kỳ, Khổng Khuyết.

Khổng Khuyết theo bản năng cảm nhận được kinh dị, giống như gặp được thiên địch, hắn nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm tia tử khí kia.

Bạch Kỳ thì cảm nhận được Thiên Đạo, Thiên Đạo tựa hồ đang kiêng kị tử khí này.

Rất nhanh, tử khí tan biến trên Vạn Vật Tam Thiên Đỉnh.

Bạch Kỳ vốn định hỏi thăm, nhưng thấy chủ nhân nhắm mắt lại, nàng kềm chế hoang mang ở nội tâm, kiên nhẫn chờ đợi.

Khương Trường Sinh không cách nào làm cho nữ nhi dùng hình dáng người bình thường sinh tồn, hắn suy nghĩ trước đó Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần, hắn quyết định để nữ nhi của mình dung hợp cùng Thiên Đạo, trở thành thần linh trong Thiên Đạo.

Không có hình dáng sinh linh, có lẽ có thể tránh thoát nhân quả cắn trả.

Đến nỗi như thế có thể mất đi tự do hay không, cũng không cần cân nhắc, chỉ cần ý chí vẫn còn, Khương Trường Sinh còn nhiều biện pháp để cho nàng hóa ra nhân thân.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đại khái dùng ngàn năm, Khương Trường Sinh thành công, nữ nhi của hắn triệt để dung nhập vào trong Thiên Đạo, chúng sinh không thể nhìn trộm, mà có thể nói nàng ở khắp mọi nơi trong Thiên Đạo khí vận.

Ý thức Khương Trường Sinh thăm dò vào trong Thiên Đạo, đi vào trong một mảnh không gian tràn ngập ánh sáng chói lóa, nơi này chỉ có một thân ảnh, đó là một thiếu nữ, người mặc màu trắng vũ y, khí chất xuất trần, nàng đang ngồi ở chỗ đó, như là một khối ngọc trắng tinh khôi, cực kỳ xinh đẹp.

Tướng mạo của thiếu nữ tương tự Khương Trường Sinh, ngũ quan đẹp đẽ, đạo văn màu tím giữa mi tâm để cho nàng lộ ra thần tính.

Khương Trường Sinh đi đến trước mặt nàng, đưa tay sờ về phía đầu của nàng.

Thiếu nữ mở mắt, trong ánh mắt veo, lúc nhìn thấy Khương Trường Sinh, ánh mắt của nàng không có có sóng chấn động, nàng mở miệng gọi:

- Phụ thân.

Nàng sinh ra nhiều năm như thế, lại thêm dung nhập Thiên Đạo, linh trí của nàng đã thành thục, thậm chí thông qua Thiên Đạo, hiểu được rất nhiều.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Sau này ngươi gọi là Quy Ly, như thế nào?

Thiếu nữ trầm ngâm một lát, nói:

- Đa tạ phụ thân ban tên cho.

Quy là trở về Thiên Đạo, Ly là rời khỏi cấp độ sinh linh, rời khỏi thế gian trói buộc, cũng có hàm nghĩa truy cầu bản thân, đi xa rồi trở lại, người cuối cùng cũng có nơi để về.

Khương Trường Sinh bắt đầu nói chuyện phiếm cùng nữ nhi, trò chuyện một chút, trên mặt Quy Ly dần dần có nụ cười, khôi phục một tia sinh khí.

Nữ nhi Đạo Tổ sinh ra cũng không có dẫn tới rung chuyển trong Tiên đạo, không có được Khương Trường Sinh đồng ý, Bạch Kỳ cũng không dám lan truyền ra ngoài.

Về sau, Khương Trường Sinh dẫn ý thức Mộ Linh Lạc vào trong Thiên Đạo, một nhà ba người đoàn tụ.

Mộ Linh Lạc biết được tình cảnh Quy Ly bây giờ, nàng rất đau lòng, cảm thấy là mình không có bảo vệ tốt nữ nhi, Quy Ly cũng không có thương tâm, bởi vì hết thảy nhận biết của nàng còn đang tăng dần.

Cha mẹ làm bạn dần dần để Quy Ly có cảm xúc khác biệt.

Lúc đầu Mộ Linh Lạc muốn sáng tạo huyễn cảnh cho nàng, ít nhất vượt qua sinh hoạt mà hài tử bình thường nên trải qua, nhưng bị Khương Trường Sinh từ chối.

- Bản chất tính mạng của nàng đã chệch hướng nhân tộc, chúng ta không thể dùng quan niệm của người đi bồi dưỡng nàng, như thế sẽ chỉ làm nàng truy đuổi nhân gian.

Khương Trường Sinh truyền âm trả lời.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Quy Ly tràn ngập chờ mong.

Hắn bắt đầu có chờ mong càng lớn về Quy Ly, Quy Ly xuất sinh nhìn như bất hạnh nhưng hiện tại xem ra, đây ngược lại thành một cơ duyên lớn.

Độ cao ngày sau của Quy Ly tuyệt không phải chúng sinh Tiên đạo có thể so sánh, bởi vì trong cơ thể Quy Ly đã có một tia lực lượng của Hồng Mông Đại Đạo, lực lượng này lại đang không ngừng lớn mạnh, thậm chí diễn biến thành Hồng Mông Đại Đạo chân chính.

Lại thêm Quy Ly đã dung nhập vào trong Thiên Đạo, nàng tương đương đang nắm giữ Hồng Mông Đại Đạo cùng lực lượng Thiên Đạo, có được lực lượng như Khương Trường Sinh, dưới tình huống Khương Trường Sinh không tận lực chèn ép, nàng không sớm thì muộn có thể đứng ở phía trên chúng sinh.

Quy Ly mặc dù không phải sinh linh, nhưng có ý chí bản thân tồn tại, cái này là sống sót, sống sót tự nhiên muốn tu hành, sau khi làm bạn nàng mấy ngàn năm, Khương Trường Sinh cùng Mộ Linh Lạc riêng phần mình lưu lại một ý thức phân thân, sau đó chủ ý chí trở lại trong hiện thực của riêng mình.

Chương 1602 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (2)

Chu kỳ Quy Ly trưởng thành rất dài, sau khi dẫn dắt nàng bước vào con đường tu hành, Khương Trường Sinh cũng không cần trông coi nàng.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh mở mắt, ánh mắt của hắn nhìn về phía Khổng Khuyết.

Đã thu xếp tốt Quy Ly, tiếp theo thì hảo hảo vun trồng Khổng Khuyết, vạn năm sau, Khổng Khuyết nên một mình ra ngoài xông xáo.

Dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, Võ Tắc Tiên Thánh, Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh Vong Sinh tỉnh, luồng gió mát thổi qua, lay động áo bào hai thánh.

Võ Tắc Tiên Thánh mở mắt, mở miệng nói:

- Ngươi cảm nhận được sao?

Khương Nghĩa đi theo mở mắt, trầm ngâm nói:

- Ừm, trong Thiên Đạo lại có lực lượng mới sinh ra, nhưng không thể nhìn thấu, cũng không cách nào thôi diễn, đoán chừng có quan hệ với Tử Tiêu cung, chúng ta cũng không cần thăm dò nhiều.

Võ Tắc Tiên Thánh gật đầu, nhưng hắn vẫn không nhịn được cảm khái nói:

- Thiên Đạo tăng thêm lực lượng, rất có hình ảnh Đại Đạo quy tắc Đại Thiên thế giới, xem ra Thiên Đạo vô hạn mà lão sư nói tới, tuyệt đối không phải nói ngoa, ngài đang nỗ lực theo phương hướng này.

Thiên Đạo vô hạn.

Đó là việc Đạo Tổ trước đó giảng đạo, cho Đại La lúc ấy rung động thật lớn, hai người đến nay không có quên.

- Ta phát hiện chúng ta tựa hồ không cần tu luyện?

Khương Nghĩa nói sang chuyện khác.

Võ Tắc Tiên Thánh cười nói:

- Đó là tự nhiên, chỉ cần ngươi thích ứng lực lượng Thiên Đạo, vậy thì không cần tu luyện, nhiều nhất tôi luyện thủ đoạn chiến đấu của mình, cùng với sáng tạo đạo pháp, tạo phúc thương sinh.

Khương Nghĩa nghe xong, lúc này đứng dậy.

- Ngươi đi đâu?

- Đi tiêu diệt những Đạo Quỷ kia, thuận tiện bảo trì ý chí chiến đấu.

- Ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, sao có thể đi làm loại chuyện đó, các giáo phái trong Tiên đạo đủ để trấn áp Đạo Quỷ nguy hiểm, cần gì chúng ta ra tay?

- Thiên Đạo Thánh Nhân nên làm việc như thế nào? Đạo Tổ dạy qua ngươi sao, nếu không có, vậy thì cứ bằng bản tâm, chúng ta bây giờ làm những chuyện như vậy chính là làm gương mẫu cho Thiên Đạo Thánh Nhân lúc sau, ta không rõ ràng ngươi nghĩ làm Thiên Đạo Thánh Nhân thế nào, mà ta muốn làm chính là thủ hộ Tiên đạo.

Dứt lời, Khương Nghĩa thả người vọt lên, hư không biến mất.

Lời này để Võ Tắc Tiên Thánh nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Từ khi thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân, hắn một mực hết sức mâu thuẫn, có thể là đúng lúc gặp lượng kiếp, dẫn đến hắn không rõ ràng mình nên làm như thế nào, sợ hãi quấy rầy đến kế hoạch của lão sư, lại sợ cho Thiên Đạo Thánh Nhân mất mặt.

Trong Tiên đạo, đại năng tất không thể tuỳ tiện xuất đầu lộ diện, Võ Tắc Tiên Thánh cũng nghĩ như vậy, mặc dù trong lòng giấu trách nhiệm thủ hộ Tiên đạo, nhưng hắn cảm giác mình nên giữ một khoảng cách với chúng sinh.

Lời Khương Nghĩa vừa rồi thức tỉnh hắn.

Hắn đến tột cùng muốn làm Thiên Đạo Thánh Nhân như thế nào?

Lão sư không quản hắn phải thế nào, có phải hi vọng hắn có thể tìm tới con đường của mình hay không?

Giờ khắc này, suy nghĩ của Võ Tắc Tiên Thánh dần dần rộng rãi.

Hắn không bằng buông xuống lo lắng về Thiên Đạo Thánh Nhân của mình, tuân theo bản tâm, hỏi một chút mình muốn làm tồn tại như thế nào.

Vạn năm qua đi, Đại La tiên vực không có biến hoá quá lớn, cũng là thiên địa xung quanh đang nhanh chóng phát triển.

Tiên đạo lĩnh vực đã từng dùng ba đại siêu thoát đạo thống làm chủ giờ đều là Tiên đạo thiên địa, mà phạm vi Thiên Đạo khí vận đã bao trùm gần trăm phương lĩnh vực, đây là phạm vi thống trị gấp trăm lần Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trấn Xu, trên thực tế, sinh linh Tiên đạo chuyển động ra phạm vi lớn hơn.

Một ngày này.

Cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra.

Khổng Khuyết người mặc giữ đạo bạo trắng dậm chân mà ra, đầu hắn mang vũ quan, phong thần tuấn dật, trên vai có một đầu Khổng Tước nhỏ, lông vũ bảy màu rực rỡ, quanh thân bao

quanh tinh quang thản nhiên, khí thế phong mang tất lộ, tựa như một thanh kiếm, với kiếm ý trùng thiên.

Khổng Khuyết dừng bước lại, ánh mắt nhìn về phía thiên ngoại, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Nhớ kỹ, không đạt Đại La Kim Tiên, không được trở về Đại La tiên vực.

Khổng Khuyết nhớ tới lời lão sư nói, ánh mắt trở nên kiên định.

Đại La Kim Tiên sao?.

Hắn tất có thể đi đến, mà đây tuyệt không phải điểm cuối của hắn.

Hắn lúc này hóa thành hào quang, bay ra ba mươi tầng ba trời, cấp tốc tan biến ở sâu trong hư không.

Trong Tử Tiêu cung.

Mặt mũi Bạch Kỳ tràn đầy vẻ sầu lo, nàng đứng ở bên cạnh Khương Trường Sinh, thở dài nói:

- Chủ nhân, ngài nói hắn có thể thành tựu Đại La Kim Tiên sao? Dù sao cũng là xông xáo Đại Thiên thế giới, tên ngốc này từ nhỏ đã không hề rời khỏi chúng ta.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Yên tâm đi, không nên coi thường hắn.

Hắn tràn ngập lòng tin về Khổng Khuyết, bởi vì hắn đã có thể thấy tương lai của Khổng Khuyết, chỉ cần Khổng Khuyết không lộ ra quan hệ với hắn, sẽ thuận lợi trưởng thành Đại La Kim Tiên, thậm chí cạnh tranh cùng đám người Đạo Côn Luân vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nghe được lời Khương Trường Sinh, Bạch Kỳ triệt để yên tâm.

Theo sau, Khương Trường Sinh bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Lúc trước hắn chẳng qua sơ bộ nắm giữ Đại Quy Nhất Chi Thuật, nếu không thể sáng tạo Thần thuật tru diệt ba ngàn Đại

Đạo, chẳng thà nghiên cứu Đại Quy Nhất Chi Thuật một phen.

Hắn chuẩn bị lợi dụng Đại Quy Nhất Chi Thuật sáng tạo một bộ thân thể không nhận nhân quả, mệnh số ảnh hưởng cho nữ nhi của mình, nếu có thể, thậm chí không nhận Đại Đạo ảnh hưởng.

Lời như vậy, Quy Ly chính là vị Thiên Đạo thần linh thứ nhất từ khi Thiên Đạo sinh ra đến nay, khác biệt với Thiên Đạo Thánh Nhân, nàng bắt nguồn từ Thiên Đạo, lại có thể nhảy ra Thiên Đạo, bởi vì trong người nàng còn mang theo lực lượng của Hồng Mông Đại Đạo.

Khương Trường Sinh rất chờ mong mình sẽ sáng tạo ra nhân vật mạnh mẽ ra sao.

Khi hắn nhắm mắt, Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ cùng nhau rời khỏi Tử Tiêu cung, các nàng đi vào Thiên Giới, gặp Thiên Đế.

Trong Thiên Đế cung.

Thiên Đế cung kính hành lễ với Mộ Linh Lạc, đối với mẫu thân đến, hắn có chút hoang mang, mẫu thân đã thật lâu không có đến thăm hắn, mà bên cạnh còn có Bạch Kỳ đi theo, chẳng lẽ có việc gì lớn xảy ra?

Chương 1603 - Hắc ám quật khởi (1)

Mộ Linh Lạc đến đây, tự nhiên báo cho Thiên Đế về sự của tồn tại Quy Ly, để tránh hai người sau này gặp nhau, còn không biết quan hệ lẫn nhau.

Nghe nói mình nhiều thêm một vị muội muội, Thiên Đế trải qua kinh ngạc ngắn ngủi, lập tức cao hứng, mặc dù con cháu vô tận, nhưng hắn giống như Khương Trường Sinh, đán hậu bối không dám tùy tiện quấy rầy hắn.

Mà có thể nhiều một vị muội muội, cũng là chuyện tốt, Thiên Đế tin tưởng vị muội muội này có thể trở thành tồn tại có lực ảnh hưởng cực lớn cho Thiên Đạo.

Mộ Linh Lạc cũng không có nói rõ ràng tình cảnh Quy Ly bây giờ, chỉ nói Quy Ly đi theo Khương Trường Sinh tu luyện, cái này khiến Thiên Đế càng thêm chờ mong nhìn thấy Quy Ly.

Năm tháng tiếp tục trôi qua.

Mấy ngàn năm sau, tin tức liên quan đến việc Hắc Ám đại đế đi bốn phía trấn sát Đạo Quỷ cũng truyền vào Đại La tiên vực, cái này khiến chúng sinh phấn chấn, nhất là những Tu Tiên giả mong muốn xông xáo Đại Thiên thế giới.

Đạo Quỷ hoành hành đã có rất nhiều năm, bây giờ đã trở thành nhân vật nguy hiểm nhất Đại Thiên thế giới, bị các đại giáo phái cùng với đám người trở về truyền tin thêm, đám hậu bối đều cho rằng gặp được Đạo Quỷ chính là cục diện cửu tử nhất sinh.

Có Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, Đạo Quỷ chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ bị diệt sạch, ít nhất tuyệt đại đa số sinh linh đều nghĩ như vậy, bọn hắn biết được Đại Thiên thế giới tồn tại, lại không biết nước trong Đại Thiên thế giới đến tột cùng sâu bao nhiêu.

Sâu trong hư không.

Trong một mảnh lĩnh vực, nơi này đang xảy ra đại chiến, một phe là Đạo Quỷ, ngoài thân bọn hắn đều tản ra tia sáng màu đen thản nhiên, rất dễ nhận biết, còn bên kia rõ ràng đến từ các đạo khác nhau thống, có Tu Tiên giả thi triển pháp bảo, cũng có người tu hành khác dẫn động lực lượng quy tắc Đại Đạo.

Khổng Khuyết cũng ở trong đó, từ khi rời khỏi Tử Tiêu cung, hắn lịch luyện trong Đại Thiên thế giới, mai danh ẩn tích, không có người biết được tên thật của hắn, tay hắn cầm một thanh cung lớn màu vàng, không ngừng kéo dây cung, bắn ra muôn vàn thần thông, Đạo Quỷ kéo tới từ bốn phương tám hướng căn bản không đến gần được người hắn.

Hắn cường thế cũng hấp dẫn vô số cường giả chú ý, trong đó bao gồm cả Tiên đạo.

- Người kia không đơn giản.

- Không ngờ Tiên đạo có nhân vật như vậy, coi khí tức, tuổi tác đoán chừng không có vượt qua trăm vạn tuổi.

- Hắn hẳn là Đại La Siêu Thoát ?

- Không biết là thiên kiêu do giáo phái nào vun trồng.

- Ta đã sớm chú ý tới hắn, hắn sôi nổi trên chiến trường Đạo Quỷ, lần trước gặp hắn, khí thế của hắn kém xa hiện tại.

Khổng Khuyết cảm nhận được rất nhiều nhìn trộm, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Hắn không phải đang chiến đấu thuần túy, hắn đang đang tự hỏi đạo pháp.

Không sai, hắn muốn sáng tạo đạo pháp.

Cây cung này chính là Thiên Đạo chí bảo mà lão sư luyện chế cho riêng hắn, hắn thi triển thần thông, lại thông qua cung này bắn ra, uy lực gia tăng gấp bội, khiến cho hắn hết sức ưa thích, cho nên hắn quyết định sáng tạo một bộ pháp môn chiến đấu cho cây cung này.

Dần dần, Khổng Khuyết nhắm mắt lại, hắn bắt đầu bắn tới một Đạo Quỷ cường.

Đạo Quỷ vô cùng vô tận, nhưng hết thảy chỗ tụ tập đều có Đạo Quỷ mạnh mẽ làm chủ, bọn hắn đều là nhân vật đáng sợ nắm giữ Đại Đạo lực lượng, như chủ nhân các đạo thống.

Trước khi rời khỏi Tử Tiêu cung, Khổng Khuyết đã bước vào Đại La Siêu Thoát, đi qua nhiều năm chém giết, tu vi của hắn chưa từng dừng lại tăng trưởng, khoảng cách Đại La Thần Tướng đã rất gần.

Khổng Khuyết không có chú ý tới, có ánh mắt một người nhìn về phía hắn không giống.

Chính là Hình Thiên.

Hình Thiên cầm trong tay Càn Thích, người khoác chiến giáp dày nặng, chiến giáp trên người hắn chính là hắn cầu Đông Hải long cung chế tạo, chính là chiến giáp nhất lưu trong Đại La tiên vực, có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí, còn mang theo cấm chế phòng ngự.

Lúc trước, sau khi phân biệt cùng Khương Trường Sinh, hắn bỏ ra mấy chục vạn năm, vừa mới rút ra được lá chắn đen kia, từ nay về sau, hắn nhất phi trùng thiên, đi vào Đại Thiên thế giới truy sát Đạo Quỷ, ngưng tụ chiến ý bản thân từ trong chém giết.

Hình Thiên chú ý tới Khổng Khuyết đã có một quãng thời gian, hắn cũng biết một vài thần thông mà Khổng Khuyết thi triển, hắn bây giờ hoài nghi sư phụ Khổng Khuyết chính là sư phụ của hắn, Trường Sinh tiên sư.

Hắn không có vội vã đi nhận nhau, ngược lại muốn quan sát Khổng Khuyết nhiều hơn một chút.

Hắn muốn nhìn xem, mình và người này đến tột cùng ai mạnh hơn.

Nếu cùng một sư phụ dạy dỗ, tự nhiên muốn phân cao thấp.

Khổng Khuyết không phải không cảm nhận được chiến ý của hắn, mà tâm tình như vậy nhiều lắm, hắn căn bản không có để vào mắt.

Đúng lúc này.

Phần cuối hư không truyền đến một cỗ khí tức khủng bố áp đảo hết thảy, toàn bộ sinh linh cả kinh nhìn lại, bao gồm cả Khổng Khuyết, Hình Thiên ở bên trong.

Khổng Khuyết liếc mắt nhìn, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Thế nào có khả năng.

Chỉ thấy trong bóng tối có một thân ảnh đang đi tới, thân ảnh kia dáng người thướt tha, đạo bào màu đen cũng khó che dáng người uyển chuyển của nàng, khuôn mặt càng xuất chúng.

- Sư… Sư mẫu?

Khổng Khuyết âm thầm kinh ngạc, một giây sau, hắn phủ định suy đoán của mình.

Hắn đi ra xông xáo nhiều năm như thế, cũng có hiểu rõ không ít về Đạo Quỷ, biết được Đạo Quỷ chính là mặt âm u của ba ngàn Đại Đạo, sẽ xuất hiện quỷ thể của chúng sinh, nhưng hắn không ngờ gặp được quỷ thể của sư mẫu.

Nói ra, hắn còn không rõ ràng lắm sư mẫu mạnh bao nhiêu.

Nhưng hắn tốt xấu gì ở trong Tử Tiêu cung rất lâu, tự nhiên rõ ràng mình tuyệt không phải đối thủ của sư mẫu, hắn đột nhiên muốn nói cho những sinh linh còn đang chém giết lẫn nhau

nhanh chóng rút lui, nhưng dùng tính cách của hắn, nói không nên lời loại lời này, huống hồ, hắn cũng không phải người mạnh nhất nơi này, không có quyền lên tiếng quá cao.

Khổng Khuyết nhìn thật sâu đạo quỷ Mộ Linh Lạc, quay người rời khỏi.

Hình Thiên chú ý tới một màn này, hắn khịt mũi coi thường, thì ra vị đồng môn này nhút nhát như thế.

Chương 1604 - Hắc ám quật khởi (2)

Hắn cũng không sợ cường địch, hắn chỉ muốn khiêu chiến tồn tại mạnh mẽ hơn của mình, chỉ có ở dưới áp lực mạnh, hắn mới có thể không ngừng mạnh lên.

Nghĩ xong, hắn lao về phía đạo quỷ Mộ Linh Lạc, một thân khí thế không chút kiêng kỵ bùng nổ, kinh động toàn bộ sinh linh, càng ngày càng nhiều sinh linh bắt đầu đi theo đánh tới.

Bọn hắn cũng không phải bị Đạo Quỷ cuốn lấy mới chiến đấu, cơ hồ đều chủ động tìm kiếm Đạo Quỷ, cho nên đương nhiên sẽ không không đánh mà lui.

…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, Khương Trường Sinh từ từ mở mắt.

Hắn bấm ngón tay tính toán, lần này ngộ đạo bỏ ra một trăm hai mươi vạn năm, so với những lần bế quan dĩ vãng, không tính dài nhất, bất quá mang cho hắn cảm thụ cũng rất mãnh liệt.

Thiên Đạo khí vận biến hóa thật nhanh.

Hắn đầu tiên nhìn về phía Quy Ly, bây giờ Quy Ly đã trưởng thành, nàng tự do sôi nổi ở trong phạm vi Thiên Đạo khí vận, bây giờ cũng không ở trong Đại La tiên vực, mà đang ở ngoài mấy chục phương lĩnh vực, đang quan sát Đạo Môn cùng Đạo Quỷ chiến đấu.

Thực lực Quy Ly đã như là Đại La Kim Tiên, tốc độ phát triển như vậy cực kỳ khoa trương, nhưng dù sao thì nàng cũng kế

thừa lực lượng Thiên Đạo, Hồng Mông Đại Đạo, cũng là như thường.

Quy Ly một mực đang quan sát chúng sinh Tiên đạo, Khương Trường Sinh cũng không rõ ràng nàng bây giờ đang suy nghĩ cái gì, dù sao nàng cũng không phải tín đồ hương hỏa.

Hiếu thuận, không nhất định phải xem cha mẹ là tín ngưỡng, tương phản, ở giữa cha mẹ và con cái rất khó thành lập quan hệ tín ngưỡng.

Nhìn thấy Đạo Quỷ, Khương Trường Sinh không biết hứng thú từ đâu tới, bắt đầu suy tính nhân vật mạnh nhất trong Đạo Quỷ.

【 Cần tiêu hao 790 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】

Không.

Mạnh như thế?

Khương Trường Sinh hứng thú, hắn lại tính toán một thoáng người mạnh nhất trừ hắn ra trong phạm vi đã biết, giá trị hương hỏa cũng là 790 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Hắn càng thêm cảm thấy hứng thú, thần niệm quét ngang Đại Thiên thế giới, muốn tìm Đạo Quỷ cực mạnh này.

Nhưng hắn tìm tòi rất lâu cũng không có bắt được đối phương, cho dù dùng nhân quả suy đoán, cũng không cách nào tìm ra.

Hắn chỉ có thể từ bỏ ý nghĩ, hắn nâng tay phải lên, pháp lực phun trào trong lòng bàn tay, dấy lên liệt diễm màu tím.

Đi qua trong khoảng thời gian này cảm ngộ, hắn lý giải càng sâu về Đại Quy Nhất Chi Thuật, hắn chuẩn bị ngưng luyệ Vĩnh Hằng tộc thành một pháp bảo.

Vĩnh Hằng tộc nhìn như bị hắn trấn diệt, trên thực tế là bị hắn dùng Đại Thiết Thiên Thuật trấn áp, cắt đứt hết thảy nhân quả, dẫn đến ba ngàn Đại Đạo cũng nghĩ là Vĩnh Hằng tộc bị diệt.

Hiện tại, Khương Trường Sinh muốn phán bọn hắn tử hình.

Một khi toàn bộ bọn hắn bị ngưng tụ thành một thanh pháp bảo, bọn hắn sẽ mất đi ý chí của mình, chẳng qua khí tức nhân quả Vĩnh Hằng tộc vẫn còn, nếu những Đại Đạo tồn tại kia thấy pháp bảo này, có thể trực tiếp đánh giá ra nó có quan hệ với Vĩnh Hằng tộc.

Khương Trường Sinh nâng tay trái lên, một quả cầu ánh sáng màu đen hiện lên ở trên lòng bàn tay, tay phải hắn thi triển Đại Quy Nhất Chi Thuật ấn về phía quả cầu ánh sáng màu đen.

Trong hư không đỏ sậm, đếm không hết thiên thạch nổi lơ lửng, lớn nhỏ không đều.

Trong đó phía trên một khỏa vẫn thạch khổng lồ có lần lượt từng bóng người đứng ở nửa trên sườn núi, bọn hắn đều nhìn về cùng một phương hướng, theo ánh mắt của bọn hắn nhìn lại, trên đỉnh núi có một ghế đá, phía trên có một người ngồi một.

Người này rõ ràng là Khương Trường Sinh.

Chẳng qua, ngoài thân hắn hiện ra hắc quang, hắn là Đạo Quỷ, bởi vì Khương Trường Sinh lĩnh hội Đại Đạo mà ra đời.

- Hắn đang tìm kiếm ta.

Đạo quỷ Khương Trường Sinh mở miệng nói, vẻ mặt đầy lạnh lẽo.

Phía dưới đều là đạo quỷ các đại năng Tiên đạo biến thành, Đạo Côn Luân, Hoàng Kinh Tuyệt, Vạn Phật thủy tổ những gương mặt quen thuộc đều cũng ở trong đó, đều là Đạo Quỷ.

Dạo quỷ Đạo Côn Luân mở miệng nói:

- Mong muốn để hư ảo trở thành sự thật, mong muốn thay đổi hết thảy, Đạo Tổ cùng Tiên đạo là kiếp nạn mà chúng ta không thể vòng qua được, khi nào ngài mới có thể có nắm chắc đối kháng Đạo Tổ?

Đạo quỷ Khương Trường Sinh nheo mắt lại, ánh mắt hắn tràn đầy nguy hiểm, dọa đến đạo quỷ Đạo Côn Luân cúi đầu xuống.

- Chờ một chút đi, thời gian đối với chúng ta mà nói là có lợi, mặc dù sinh linh Đại Thiên thế giới có sống có chết, nhưng từ xưa đến nay, sinh linh lĩnh hội Đại Đạo tuyệt không phải một thời đại có thể so sánh, ta có thể cảm giác được, tồn tại Tiên đạo đã từng xuất hiện cũng đang diễn hóa ra Đạo Quỷ, bọn hắn chẳng mấy chốc sẽ từ trong bóng tối đi ra, nếu ta không có nắm chắc đối phó Đạo Tổ, ta sẽ liên hợp với Đạo Tổ trước kia, nếu ta ra tay, tất có một trăm phần trăm tự tin.

Đạo quỷ Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói, ngữ khí tràn ngập sát ý.

Đạo Quỷ từ lúc sinh ra đã cừu hận chúng sinh, loại cừu hận này là bẩm sinh, cũng không phải nhân quả dẫn đến, bọn hắn càng thêm cừu thị đối với con người khác của mình, xem như kiếp nạn của mình, chỉ có tru diệt chính mình khác, bọn hắn mới có thể trở thành tồn tại duy nhất.

Các Đạo Quỷ phia dưới nghe xong, đều phấn chấn.

- Tiên đạo từ xưa đến nay, chẳng lẽ Tiên đạo Đạo Tổ của hai phe trước đó cũng sẽ giáng sinh?

- Chỉ sợ không chỉ hai phe Tiên đạo, ta trước đó đi qua một chỗ cấm địa, phát hiện một phương Tiên đạo dùng phật làm chủ, bọn hắn suy tàn càng sớm hơn.

- Đạo Tổ, ngài thế nào phát giác được? Vì sao ta cũng không có dự cảm?

- Nếu như hắc ám hóa thân của Tiên đạo khác xuất hiện, vậy bọn ta có thể hàng phục bọn hắn sao?-

Dám Đạo Quỷ bên nào cũng cho là mình phải, có người đang thán phục, có người đang chất vấn.

Cuối cùng, một vấn đề hấp dẫn hết thảy Đạo Quỷ.

Đó chính là ra bọn họ có thể chủ đạo mặt tối của Tiên đạo khác hay không?

Đạo quỷ Khương Trường Sinh chậm rãi mở miệng nói:

- Nếu ta có thể cảm nhận được bọn hắn đến, tự nhiên có biện pháp chưởng khống bọn hắn, các ngươi không cần lo lắng.

Chương 1605 - Vĩnh Hằng châu

Dùng thời gian một ngàn năm, Khương Trường Sinh hóa Vĩnh Hằng tộc thành một hạt châu màu bạc tản ra hàn khí, châu này không phải Thiên Đạo chí bảo, không có quan hệ gì với Thiên Đạo, nhưng lại có được lực lượng có thể so với Hỗn Nguyên linh bảo.

- Gọi là Vĩnh Hằng châu đi.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm.

Vĩnh Hằng châu phát ra ánh sáng, đón nhận cái tên này.

Vĩnh Hằng châu chính là Vĩnh Hằng tộc biến thành, kế thừa toàn bộ lực lượng của Vĩnh Hằng tộc, điều này mang ý nghĩa châu này có thể hấp thu Đại Thiên thế giới hết thảy lực lượng Vĩnh Hằng cảnh, khó mà ước lượng hạn mức cao nhất của nó.

Hắn không có ý định sử dụng Vĩnh Hằng châu, giữ lại cho hậu bối Tiên đạo, đến nỗi cho ai, tạm thời không có ý nghĩ.

Thông qua lần chuyển hóa này, hắn xem như hiểu rõ một chuyện.

Đại Quy Nhất Chi Thuật xác thực có khả năng chuyển hóa bất kỳ tồn tại nào làm pháp bảo, chẳng qua lực lượng mạnh yếu sẽ không biến hóa, cải biến chẳng là hình thức tồn tại.

Khương Trường Sinh vuốt vuốt trong chốc lát, sau đó để Vĩnh Hằng châu vào trong tay áo, dùng Đại Thiết Thiên Thuật che giấu nhân quả.

- Chủ nhân, vừa rồi là bảo vật gì? Cảm giác rất mạnh.

Bạch Kỳ ở bên cạnh quan sát đã lâu xông đến hỏi, Vĩnh Hằng châu tán phát khí tức làm nàng sợ hãi, dẫn đến nàng vừa rồi một mực không dám tới gần.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Ngươi tốt nhất đừng biết, bảo vật này là điềm xấu, cẩn thận vạn kiếp bất phục.

Nghe vậy, Bạch Kỳ khẽ run rẩy, nàng không có dễ dàng bị hù dọa, chỉ là vừa rồi xác thực cảm nhận được khí tức nguy hiểm

khó tả.

Bạch Kỳ lúc này nói sang chuyện khác:

- Chủ nhân, gần đây Đại Thiên thế giới lưu truyền một lời đồn, chuyện này nhất định phải coi trọng.

Khương Trường Sinh giãn ra thân thể, gặp hắn không có phản bác, Bạch Kỳ đi theo giảng giải lời đồn kia.

Thì ra các đạo thống ở Đại Thiên thế giới phát hiện Đạo Quỷ có ý chí, mà bọn hắn đang ngưng tụ thế lực, rõ ràng có mưu đồ.

Nếu như Đạo Quỷ chẳng qua là quái vật thích giết chóc, bọn hắn còn có thể tiếp nhận, nhưng nếu Đạo Quỷ có thể tự phát tập kết thế lực, uy hiếp sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bây giờ Đạo Quỷ mới là kiếp nạn của Đại Thiên thế giới, bọn hắn ẽ hình thành lực lượng uy hiếp mạnh mẽ rung chuyển cách cục Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh nghe xong, không có để ý nhiều.

Đạo Quỷ có ý thức, hắn cảm thấy như thường, dù sao một Đạo Quỷ cường đại nhất đã trở thành kẻ địch mạnh nhất trong phạm vi đã biết, giá trị hương hỏa to lớn như thế sinh ra ý thức của mình cũng chẳng có gì lạ.

Bất quá, tính hạn chế của Đạo Quỷ cũng rất lớn, chính là Đạo Quỷ chỉ biết sát lục, bọn hắn làm theo bản năng, bọn hắn không có thời gian đi tu hành, ít nhất đại bộ phận là như thế, cho nên thực lực của tuyệt đại đa số Đạo Quỷ rất khó tăng lên.

- Các giáo phái biết được việc này sao?

Khương Trường Sinh hỏi.

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu, nói:

- Tự nhiên biết được, bất quá chủ nhân, Tiên đạo không sớm thì muộn sẽ nhất thống Đại Thiên thế giới, bỏ mặc lực lượng có thể uy hiếp Đại Thiên thế giới trưởng thành, sẽ không trở thành kình địch của chúng ta đó chứ?

Khương Trường Sinh vốn muốn nói không đáng để lo, nhưng nghĩ lại, hắn trưởng thành đến nay, mặc dù là tốc độ hắn mạnh lên quá nhanh, nhưng trên đường đi gặp phải rất nhiều kẻ địch xác thực cũng trưởng thành nhanh như hắn.

Người đều có tư duy vốn có của mình, giống như bây giờ, Khương Trường Sinh cảm thấy trong trăm vạn năm không có khả năng sinh ra tồn tại uy hiếp được hắn, thật là không thể nào sao?

Khương Trường Sinh tỉnh táo lại, cảm giác mình không thể bành trướng.

Hắn nghĩ tới tin tức lấy được từ trong đạo thống phản thần trước đó, Khương Cửu là Đạo Tổ, ý này là trong tương lai của Khương Cửu, hắn có khả năng đã ngã xuống, mà khả năng này lại còn không nhỏ.

- Ừm, ta đã biết được việc này.

Khương Trường Sinh đáp, trong chốc lát, hắn nghĩ tới rất nhiều.

Hắn tìm không thấy vị Đạo Quỷ mạnh nhất kia, mà Đạo Quỷ lại không kiêng nể gì cả, nói rõ Đạo Quỷ mạnh nhất đang kiêng kị cái gì, rất có thể chính là kiêng kị hắn, bởi vì Đại Thiên thế giới hiện thời, không có người nào cường thế hơn hắn.

Đã như vậy, vậy đã nói rõ Đạo Quỷmạnh nhất còn cần lực lượng, cần lực lượng có thể đối kháng hắn.

Khương Trường Sinh đột nhiên có chủ ý.

Hắn mở miệng nói:

- Ngươi giúp ta truyền một tin tức ra ngoài, nói Vĩnh Hằng tộc cũng chưa chết, Đạo Tổ chẳng qua trấn áp bọn hắn, bây giờ Đạo Tổ cũng đang phiền não vì suy nghĩ như thế nào tiêu diệt Vĩnh Hằng tộc, cuối cùng Đạo Tổ quyết định luyện chế Vĩnh Hằng tộc thành một kiện bảo vật, một kiện bảo vật có thể hủy diệt hết thảy.

Bạch Kỳ am hiểu nhất loại chuyện rải tin tức này.

Nàng suy nghĩ hạt châu lúc trước, chẳng lẽ chính là Vĩnh Hằng tộc biến thành?

Bạch Kỳ vội vàng gật đầu đáp ứng, Khương Trường Sinh cũng không có nhắc nhở thêm, hắn tin tưởng Bạch Kỳ có thể làm tốt.

Hai người hàn huyên vài câu, Bạch Kỳ đi đến ngồi xuống một bên, nàng chuẩn bị mở rộng việc này trong Thần Du đại thiên địa, lời như vậy, nhân quả sẽ đẩy không tính được tới trên người nàng.

Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của Thần Du đại thiên địa, không bị nhân quả thôi diễn.

Ý thức Khương Trường Sinh tiến vào Thiên Đạo, tìm kiếm Quy Ly.

Giờ phút này, Quy Ly đang quan sát một trận chiến, hai vị Khương Nghĩa đang đại chiến, trong đó một vị tự nhiên là đạo quỷ Khương Nghĩa.

Đám Đạo Quỷ ưa thích dùng hắc ám làm tên, tỷ như Ám Khương Nghĩa.

Có sáng thì có tối, các Đạo Quỷ cho rằng mình có thể là sáng, chẳng qua là chúng sinh Đại Thiên thế giới sinh ra trước thôi, chỉ cần gạt bỏ chúng sinh, bọn hắn sẽ từ tối biến thành sáng.

Quy Ly đứng ở trong hư không, hình dáng của nàng là không người có thể phát giác được, dĩ nhiên, Thiên Đạo Thánh Nhân Khương Nghĩa có thể cảm giác được có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm hắn, chỉ là không cách nào bắt đượcở đâu.

Không chút khoa trương, trong phạm vi Thiên Đạo khí vận, Quy Ly chính là không gì làm không được, tồn tại ở khắp mọi nơi, ánh mắt của nàng thậm chí có thể bao trùm toàn bộ Thiên Đạo.

Chương 1606 - Tin đồn truyền xa

Bây giờ Quy Ly đã lớn, thoạt nhìn mười bảy mười tám tuổi, nàng khoác một bộ áo trắng, khuôn mặt thanh lãnh, đạo văn giữa mi tâm để nàng càng thêm lạnh lùng.

Nàng tựa hồ cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại, sau đó chậm rãi hành lễ.

- Phụ thân.

Quy Ly nói khẽ, tâm tình của nàng vẫn không có gợn sóng, dù sao thì theo góc độ của nàng, Thiên Đạo chính là phụ thân biến thành, nàng chưa từng rời khỏi phụ thân.

Khương Trường Sinh đưa tay sờ lên đầu của nàng, cười nói:

- Ngươi hết sức thích xem bọn hắn chiến đấu?

Hai người nhìn như ở trong hư không, kì thực là nằm ở trong khí vận, nhìn không thấy, sờ không được, cho dù Đại La Kim Tiên cũng không nhìn thấy bọn hắn.

Quy Ly trả lời:

- Cũng không phải ưa thích, chẳng qua là tò mò.

- Tò mò cái gì?

- Bọn hắn vì sao muốn đấu?

- Vậy ngươi xem rõ chưa?

- Không có, nhưng tò mò của ta đang hạ thấp.

- Đây cũng là vì sao?

- Bởi vì không có gì hay, bọn hắn tựa hồ không biết mình vì sao mà đấu.

Khương Trường Sinh phát hiện tâm tính Quy Ly xác thực không giống bình thường, ít nhất khác biệt với sinh linh, ở trong mắt nàng, sinh linh không có gì khác vật chết, tình cảm của nàng gần như không có.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Vậy ngươi phải nhớ kỹ, sinh linh có khí tức tương cận chúng ta, đều được chúng ta bảo hộ, dù sao thì ngươi cũng là Thiên Đạo thần linh.

Quy Ly khẽ gật đầu, mở miệng hỏi:

- Phụ thân, cần ta ra tay trợ giúp vị sinh linh Thiên Đạo này không?

Khương Trường Sinh lắc đầu, sau đó bắt đầu dẫn dắt nàng như thế nào đảm nhiệm trách nhiệm của Thiên Đạo thần linh.

Một bên khác.

Khương Nghĩa dần dần chiếm thượng phong, Ám Khương Nghĩa tinh thông thôn phệ lực lượng, nhưng Khương Nghĩa còn có Thiên Đạo lực lượng, đây là Ám Khương Nghĩa không có, theo chiến đấu của bọn hắn bắt đầu thì đã chú định được kết cục.

Chẳng qua Khương Nghĩa phát hiện Ám Khương Nghĩa tìm tới hắn, cũng không phải vì giết hắn, tựa hồ mong muốn thôn phệ Thiên Đạo lực lượng, đáng tiếc Thiên Đạo lực lượng bắt nguồn từ Thiên Đạo khí vận, một khi rời khỏi phạm vi Thiên Đạo khí vận, cỗ lực lượng này sẽ tan thành mây khói.

Ám Khương Nghĩa bị thần thương trảm làm hai nửa, sau đó tan thành mây khói, cơ hồ trong nháy mắt, vô số Ám Khương Nghĩa theo thời gian tuyến khác biệt lao thẳng tới Khương Nghĩa.

Đại La sớm đã nhảy ra nhân quả, mệnh số, Ám Khương Nghĩa không thể đi tru diệt quá khứ của Khương Nghĩa, nhưng hắn có thể hiệu lệnh thời gian tuyến khác biệt của mình tới trợ trận.

- Ngươi cũng hết sức tinh thông Tiên đạo, phải nói, ngươi bây giờ tu hành vẫn là Tiên đạo.

Anh mắt Khương Nghĩa sáng rực nói, vô số Ám Khương Nghĩa đánh tới, đều bị hắn dùng Thiên Đạo lực lượng trấn diệt.

Thực lực của hai bên chênh lệch cách xa, không chỉ trên lực lượng, còn có trên pháp bảo, Đạo Quỷ không có pháp bảo.

Am thanh của Ám Khương Nghĩa từ bốn phương tám hướng truyền đến:

- Hừ, vạn sự vạn vật đều có một mặt tối, đạo thống tự nhiên cũng có.

- Ồ? Nói cách khác, các ngươi đang phát triển Tiên đạo?

Khương Nghĩa híp mắt nói, Ám Khương Nghĩa tự biết mình lỡ lời, lập tức tan biến.

Khương Nghĩa cũng sẽ không để cho hắn trốn, lúc này đuổi theo, hai bên tựa như hư không biến mất ở trong hư không, trong chớp mắt đã tan biến trong phạm vi Thiên Đạo khí vận.

Khương Trường Sinh không lo lắng Khương Nghĩa, Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ bất diệt.

Hai cha con một bên trò chuyện, một bên xê dịch, đi vào chiến trường Đạo Quỷ khác.

Trong quá trình dạy cho Quy Ly, Khương Trường Sinh cũng nhìn thấy thân ảnh Khổng Khuyết, Hình Thiên các hậu bối.

Cảnh giới của Hình Thiên rớt xuống tầng một, đã bị Khổng Khuyết vượt qua.

Làm thiên tư, ngộ tính số một Thiên Đạo hiện thời, tốc độ phát triển của Khổng Khuyết cực kỳ khoa trương, đã thành tựu Đại La Thần Tướng.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng chuyện Hình Thiên gặp phải, hiểu rõ Ám Mộ Linh Lạc xuất hiện, hắn ý thức được vị Đạo Quỷ mạnh nhất kia rất có thể chính là đạo quỷ của hắn.

- Trách không được cẩn thận như vậy.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn lại nghĩ tới thời điểm ban đầu đối mặt Tam Thiên đạo tôn ở Đại Đạo thần đình.

Tam Thiên đạo tôn hóa thành ba ngàn Đại Đạo, lúc này mới đưa tới Đạo Quỷ hiện ra.

Có lẽ ý chí ba ngàn Đại Đạo cũng giấu ở trên người một vị Đạo Quỷ nào đó.

Cứ như vậy, vài vạn năm đi qua.

Ý thức Khương Trường Sinh rời khỏi Quy Ly, trở về hiện thực.

- Nha đầu này chỉ quan tâm bản thân, cũng không biết nàng có thể gánh vác chức trách Thiên Đạo hay không.

Trong lòng Khương Trường Sinh thở dài, hắn lại không thể cưỡng ép để Quy Ly làm tồn tại như thế nào, chỉ có thể dẫn dắt, nếu như Quy Ly không muốn, hắn cũng chỉ có thể duy trì, nhưng điều kiện tiên quyết cyar hết thảy là Quy Ly không được làm chuyện nguy cho Tiên đạo.

Trước mắt đến xem, Quy Ly chẳng qua là tính cách đạm mạc, nàng mặc dù một mực quan sát, cũng không có ra tay qua.

Vô luận thấy chuyện ác, hay việc thiện, nàng đều có thể không vui không buồn.

Khương Trường Sinh không hy vọng nàng biến thành Thiên Đạo chân chính, mà trở thành chính mình chân chính, chẳng qua là hắn cũng không rõ ràng nữ nhi có chân ngã như thế nào.

Hắn bắt đầu bấm ngón tay suy tính, phát hiện chuyện bàn giao cho Bạch Kỳ đã bắt đầu thổi gió.

Tin tức liên quan đến Vĩnh Hằng tộc bị Đạo Tổ luyện chế thành pháp bảo đã theo Tiên đạo truyền sang Đại Thiên thế giới, người nghe phần lớn đều tin tưởng, nhất là cường giả cảnh giới cao, bởi vì bọn hắn rõ ràng Vĩnh Hằng tộc mạnh mẽ.

Chủng tộc cùng chết cùng sống với Vĩnh Hằng cảnh, há có thể bị triệt để tiêu diệt?

Bất quá, một tin đồn khác để cường giả các phương đạo thống động tâm.

Đó chính là Đạo Tổ tựa hồ không thích pháp bảo mà Vĩnh Hằng tộc biến thành, có chút không thể khống chế, nghe nói kiện pháp bảo kia nhiều lần nghĩ muốn thoát khỏi Đạo Tổ chưởng khống.

Đủ loại tin tức lời đồn nhấc lên sóng gió trong Đại Thiên thế giới, nhưng không người nào dám đi Tiên đạo trộm lấy bảo vật, chẳng qua trong lòng nhiều thêm một hy vọng.

Một phần vạn món bảo vật kia chạy ra khỏi tay Đạo Tổ, có phải bọn họ có thể nhân được lực lượng của Vĩnh Hằng tộc hay không?

Chương 1607 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (1)

Đại Thiên thế giới dồn dập hỗn loạn, mà Đại La tiên vực làm trung tâm Tiên đạo, lại hết sức hài hòa, cơ hồ không nhìn thấy đại sự gì.

Ngày nào đó.

Oanh!

Một tiếng nổ vang rền kinh thiên động địa đột nhiên vang lên, đinh tai nhức óc, chúng sinh đều bị hù dọa, hết thảy đại năng, vô luận đang làm cái gì, đều mở mắt nhìn lại.

Những tồn tại Đại La nhìn thấy một tia sáng bạc bay ra từ phương hướng Tử Tiêu cung, cấp tốc tan biến trong hư không thiên ngoại.

Một màn này hấp dẫn số ít Đại La truy đuổi theo.

Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân lập tức xuất hiện trước Tử Tiêu cung, bọn hắn cau mày, muốn hỏi thăm lão sư xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên:

- Bảo vật này có lực lượng quá mạnh mẽ, khó mà chưởng khống, vô duyên với ta, nhưng nếu như các ngươi có thể hàng phục, có thể nhận nó.

Nghe vậy, ba người lập tức cảm tạ lão sư, sau đó lách mình đuổi theo Vĩnh Hằng châu.

Bất quá đã có người đuổi theo trước bọn hắn, bởi vì nghe đồn về Vĩnh Hằng châu đã huyên náo xôn xao, cho nên các Đại La trước tiên liên tưởng đến Vĩnh Hằng châu, mặc dù đại bộ phận người bảo trì cẩn thận, nhưng luôn có người nguyện ý bí quá hoá liều.

Trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh cười cười, sau đó hư không biến mất trong điện, đi vào trong Hồng Mông giới.

Hồng Mông giới có phân thân của hắn, Đại Đạo thần đình căn bản không dám trở về, mà sinh linh bình thường cũng không có khả năng tìm tới nơi này, cho nên Hồng Mông giới không

có bị xâm lấn qua, nhiều năm qua đi, Hồng Mông giới phóng đại sinh cơ, vô số thiên tài địa bảo thai nghén mà sinh ra, nhưng tạm thời không có có sinh linh sinh ra, đây cũng là ý của Khương Trường Sinh, hắn muốn Thiên Đạo chúa tể Hồng Mông giới, không cho Hồng Mông giới sinh ra sinh linh.

Hồng Mông giới cũng nên thành tựu Thánh địa tu tiên.

Khương Trường Sinh bắt đầu thi pháp, đưa từng đạo thần thông, công pháp, pháp thuật, đan đạo các loại vào trong Hồng Mông giới, lại sáng tạo rất nhiều cấm chế khảo nghiệm, chỉ có thông qua khảo nghiệm, mới có thể thu được truyền thừa của hắn.

Hàng loạt kế hoạch dùng trọn vẹn vạn năm mới thành công, chủ yếu là Hồng Mông giới quá lớn, truyền thừa của hắn lại quá nhiều.

Tu tiên hơn ba nghìn vạn năm, đạo pháp do Khương Trường Sinh tự mình sáng tạo nhiều vô số kể, hắn thậm chí còn giữ không ít pháp bảo tại Hồng Mông giới, trong đó có bảy chuôi Thiên Đạo chí bảo, đây đã là toàn bộ hàng tồn kho của hắn, hắn không cách nào lại sáng tạo càng nhiều Thiên Đạo chí bảo, bởi vì sức thừa nhận của Thiên Đạo khí vận có hạn.

Trở lại trong Tử Tiêu cung, vừa hay Bạch Kỳ đang ở đây.

- Chủ nhân, Vĩnh Hằng châu đã dẫn tới tranh đoạt.

Bạch Kỳ xông đến nói.

Vĩnh Hằng châu chính là Vĩnh Hằng tộc biến thành, lực lượng của nó bị Thiên Đạo gạt bỏ, cho nên người ta chỉ có thể thi triển ở ngoài Thiên Đạo khí vận, như thế mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất của nó, nhưng trong Đại Thiên thế giới, vậy thì không nhận Tiên đạo quy tắc ước thúc, rất dễ dàng bị đoạt đi.

Người ban đầu đạt được Vĩnh Hằng châu chính là Cực Quang thần quân, bản tính của hắn rất cố chấp, cũng rất mạnh, sau khi đạt được Vĩnh Hằng châu, tìm một chỗ nghiên cứu Vĩnh Hằng châu ngay ở trong Đại Thiên thế giới, nào biết rất nhanh gặp phải đạo thống khác tập kích.

Trong vạn năm ngắn ngủi, Vĩnh Hằng châu đã đổi bốn vị chủ nhân, bây giờ lại trở lại trong tay Tiên đạo, bị Đạo Môn Thái Thượng Côn Luân đạt được.

Nghe Bạch Kỳ giảng giải tranh đoạt do Vĩnh Hằng châu đưa tới, trong lòng Khương Trường Sinh cảm khái, Đạo Quỷ cũng bảo trì bình thản.

Trước đó tại Đại Đạo hư không, hắn cũng đã gặp qua tình huống tương tự, đó là lực lượng của âm Dương Chi Thần, hóa thân thành Đại Kiếp Tà Số, bất quá đám Đại Kiếp Tà Số không có thông minh như thế.

Hắn đột nhiên hoài nghi chẳng lẽ sáng tạo Đạo Quỷ chính là bản nguyên âm Dương Đại Đạo?

Sáng tối và âm Dương cũng là có ý tương cận.

Tưởng tượng như vậy rất có thể, dù sao Đại Đạo hư không chẳng qua là tiểu thế giới phía dưới Đại Thiên thế giới, hết thảy mọi thứ trên thế gian đều có bản nguyên của nó, bản nguyên Đại Kiếp Tà Số có khả năng chính là Đạo Quỷ, chẳng qua là Đại Đạo hư không quá yếu, Đại Kiếp Tà Số trưởng thành không đến mức độ của Đạo Quỷ.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng thực lực đạo Quỷ mạnh nhất, không có tăng trưởng, vậy hắn cũng không cần gấp.

Hắn hiện tại hiếu kỳ số lượng Đạo Quỷ có thể có bao nhiêu, dựa theo Bạch Kỳ nói, Đạo Quỷ vô cùng vô tận, nhưng hiện sinh linh tại có thể có bao nhiêu tồn tại lĩnh hội Đại Đạo?

Sẽ không phải phàm là tồn tại từ xưa đến nay lĩnh hội Đại Đạo đều có thể xuất hiện đó chứ?

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ Tiên đạo trước đó, Tiên đạo cũng sẽ lĩnh hội Đại Đạo, nếu thật có thể sáng tạo các cường giả đã từng lĩnh hội Đại Đạo thành đạo quỷ, vậy hắn hiểu rõ Tam Thiên đạo tôn đang đợi cái gì.

Lực lượng của một thời đại không thể trấn áp Khương Trường Sinh, vậy chỉ dùng toàn bộ lực lượng từ xưa đến nay tới đánh hắn.

Không thể không nói xác thực rất tàn nhẫn.

Khương Trường Sinh tò mò Tam Thiên đạo tôn và ý chí Đại Đạo có quan hệ ra sao, nếu không làm gì được hắn, vì sao không chờ đến lúc hắn đối mặt với lửa giận của Đại Đạo?

Là ý chí Đại Đạo không có quá đáng sợ, hay là nói, một khi xuất hiện loại tình huống đó, Tam Thiên đạo tôn cũng sẽ bị ý chí Đại Đạo giận chó đánh mèo?

Khương Trường Sinh cảm thấy rất có thể là ý sau, tất nhiên là có cái giá nhất định, Tam Thiên đạo tôn, Vĩnh Hằng tộc mới vội vã không nhịn nổi mong muốn diệt trừ hắn.

Đại Đạo hỏi tội.

- Chủ nhân, nếu như Vĩnh Hằng châu bị đạo thống khác đạt được, có thể làm cho Vĩnh Hằng tộc phục sinh hay không?

Bạch Kỳ hỏi, mặt mũi tràn đầy sầu lo.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Đương nhiên sẽ không, bọn hắn đã biến trở thành pháp bảo, vĩnh viễn không thể biến trở về được, đây là thủ đoạn của chủ nhân ngươi, đạt được lực lượng Vĩnh Hằng tộc cũng không thể uy hiếp được Tiên đạo, nếu như có đạo thống chạy đến, vừa hay để Tiên đạo danh chính ngôn thuận chiếm đoạt bọn hắn.

Chương 1608 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (2)

Đại Quy Nhất Chi Thuật đáng sợ nhất ở chỗ chính là không thể nghịch chuyển.

Một tồn tại khi đã bị cải biến về hình thức của bản chất, không cách nào lại thay đổi, mặc dù dùng Đại Quy Nhất Chi Thuật cũng không được, bởi vì Đại Quy Nhất Chi Thuật không thể sáng tạo một sự vật nào đó thành từng sinh linh có tư duy khác nhau.

Chỉ có thể quy nhất, không thể một hóa vạn.

Bạch Kỳ rất tò mò chủ nhân làm được bằng cách nào, nhưng lại sợ mạo phạm chủ nhân.

Khương Trường Sinh xem thấu tâm tư của nàng, cười hỏi:

- Muốn học không?

Ánh mắt Bạch Kỳ sáng lên, vội vàng gật đầu.

- Vậy thì phải xem vận mệnh cùng sự bền lòng của ngươi.

- Ta nguyện ý thử một chút!

Năng lực có thể luyện hóa Vĩnh Hằng tộc trở thành pháp bảo, sao nàng có thể thấy mà không thèm?

Khương Trường Sinh cười cười, bắt đầu giảng đạo cho Bạch Kỳ.

Mộ Linh Lạc trong khoảng thời gian này không ở trong Tử Tiêu cung trong, cho nên hắn chỉ giảng đạo cho Bạch Kỳ.

Hắn muốn xem thử một chút, nhìn một chút xem những tồn tại khác có thể hay không Đại Quy Nhất Chi Thuật nắm giữ, mà Đại Quy Nhất Chi Thuật trong tay người khác lại có khác biệt như thế nào.

Đối với Bạch Kỳ, hắn vẫn hết sức tín nhiệm, không có đồng ý của hắn, Bạch Kỳ sẽ không nói lung tung, càng sẽ không truyền loạnđạo pháp của hắn.

Rất nhanh, Bạch Kỳ đã đi tắm trong đó, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Trong hư không tối đen, Ám Tiên đạo tụ tập tại đây, nhiều vô số kể thân ảnh Đạo Quỷ, thậm chí có thể thấy thân ảnh các đại năng Khương tộc, Đạo Môn, Phật Môn.

Ám Khương Tiển nắm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, nhìn một phương hướng, yên lặng không nói.

Tuyệt đại đa số Đạo Quỷ đều như thế, bọn hắn đang chờ đợi Ám Đạo Tổ đưa ra mệnh lệnh.

Mà Ám Đạo Tổ ngồi xếp bằng ở trên ghế đá, quanh thân bao quanh hắc bạch nhị khí quỷ dị, lộ ra cực kỳ âm u, kinh dị.

Nửa trên sườn núi ở phía dưới, Đạo Côn Lôn, Vạn Phật thủy tổ, Cực Quang thần quân, Đế Tuyệt, Thủy Diễn, Hoàng Kinh Tuyệt, Võ Tắc Tiên Thánh, các đệ tử Đạo Quỷ đều đang chờ.

Ở giữa Đạo Quỷ, tựa hồ kế thừa quan hệ của nguyên chủ trong đó.

Bỗng nhiên.

Ám Đạo Tổ mở mắt, trên trán không ngờ lại mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn là màu đen, không có con ngươi.

- Hắn tới.

Ám Đạo Tổ mở miệng nói, dẫn tới các đệ tử phía dưới đang muốn hỏi thăm, kết quả một cỗ uy thế lớn lao bao phủ vùng hư không này, cả kinh hết thảy Đạo Quỷ cảnh giác nhìn lại, tất cả đều làm tốt chiến đấu chuẩn bị.

Chỉ thấy sâu trong hư không xuất hiện từng đạo lôi điện màu đen, nhanh chóng xen lẫn, sáng tối biến hóa, dần dần ngưng tụ ra một khe, một đạo thân ảnh vĩ ngạn chậm rãi bước ra từ bên trong.

Nếu là Khương Trường Sinh ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của đối phương.

Tiên đạo Đạo Tổ đời trước, Bá Tổ.

Chuẩn xác mà nói là đạo quỷ Bá Tổ, Ám Bá Tổ.

Hắn ở trần, eo quấn khăn tím, trên quần khoác lên mảnh tỏa giáp, tóc dài tùy ý phất phới, trong tay hắn nắm lấy một thanh Bạch Cốt Đại đao khắc lấy phù văn màu đỏ tươi, hư không xung quanh lưỡi đao đều đang vặn vẹo.

Ám Đạo Tổ chậm rãi đứng dậy, mở miệng nói:

- Ngươi cuối cùng tỉnh lại!

Ám Bá Tổ giương mắt, lộ ra một đôi mắt thô bạo, tràn ngập sát ý huyết hồng, hắn nhếch miệng lên, cười đến dữ tợn, lạnh giọng nói:

- Đạo Tổ, ngươi quấy rầy giấc mộng của ta, ngươi biết chuyện này sẽ dẫn tới cái gì không?

Ám Đạo Tổ cũng không hiện có e ngại, mà chỉ hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn thay thế Đại Thiên thế giới, để hư ảo hắc ám hóa thành chân thực?

- Nhưng ngươi thế nào biết hắc ám cũng không phải là hiện thực? Đại Thiên thế giới chính là ý chí Đại Đạo sáng tạo, muốn muốn lật đổ Đại Thiên thế giới, phải đối nghịch với ý chí Đại Đạo, ngươi cảm thấy khả năng sao?

Ám Bá Tổ châm chọc nói.

Ám Đạo Tổ trả lời:

- Chỉ cần diệt trừ Tiên đạo, Tam Thiên đạo tôn sẽ nguyện ý xây dựng một mảnh lĩnh vực cho chúng ta, cho chúng ta sinh tồn, mà nếu Tiên là vong, Ám Tiên đạo chúng ta chính là tồn tại duy nhất, chúng ta chính là thật!

Ám Bá Tổ nghe xong, lập tức yên lặng.

- Bây giờ Tiên đạo Đạo Tổ cực kỳ cường đại, ngay cả Tam Thiên đạo tôn đều không phải đối thủ của hắn, tu vi rất có thể đã vượt qua Đạo Niệm chủ nhân, cho nên chúng ta còn phải chờ đợi, chờ đợi càng nhiều lực lượng lớn hơn buông xuống, bây giờ những Đạo Quỷ nhỏ yếu đang nhấc lên kiếp số, một khi kiếp vận đến, ba ngàn Đại Đạo quy tắc sẽ mơ hồ, những tồn tại hắc ám bị Đại Đạo trói buộc sẽ có hi vọng thức tỉnh, ngươi chính là chứng minh tốt nhất.

Ám Đạo Tổ bình tĩnh nói.

Ám Bá Tổ yên lặng rất lâu, chậm rãi mở miệng nói:

- Tiên đạo Đạo Tổ bây giờ à… Ta bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với hắn, đáng tiếc, ta không có cơ hội khiêu chiến chân ngã.

Ám Đạo Tổ đáp:

- Hắn rất mạnh, so với hết thảy Đạo Tổ từ xưa đến nay đều mạnh hơn, ngươi có khả năng cảm thấy hứng thú đối với hắn, nhưng quyết không thể đánh giá thấp hắn.

- Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay? Ha ha ha!

Ám Bá Tổ càn rỡ cười lớn, theo đó bộc phát ra sát ý khủng bố, khóa chặt Ám Đạo Tổ, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi cũng là Ám Đạo Tổ mạnh nhất?

Nghe vậy, Ám Đạo Tổ mặt không đổi sắc, chẳng qua Đại Đạo Chi Nhãn mơ hồ lập loè hàn mang, hắn trả lời:

- Không sai, nếu như ngươi không phục, chúng ta có thể dùng đạo niệm tiến hành chiến đấu, không thể kinh động Đại Thiên thế giới.

- Tốt!

Ám Bá Tổ lúc này đáp, hắn trực tiếp buông ra Bạch Cốt đại đạo trong tay, tản mát ra đạo niệm của mình, hết thảy vùng hư không này lập tức đình trệ, mà Ám Đạo Tổ cũng tản mát ra đạo niệm.

Hai cỗ đạo niệm cường đại đụng vào nhau, hủy diệt hết thảy, để hết thảy lâm vào trong tái nhợt, mất đi màu sắc.

Năm mươi vạn năm sau.

Trong Tử Tiêu cung.

- Không xong rồi! Không xong rồi! Chủ nhân, nô gia căn bản học không được, không có ngộ tính này.

Bạch Kỳ cầu xin nói, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Chương 1609 - Hồng Mông (1)

Đối với Bạch Kỳ mà nói, trong năm mươi vạn năm này chỉ có năm vạn năm trước là mới lạ, cao hứng, tất cả thời gian phía sau đều là tuế nguyệt dày vò, nàng bị Khương Trường Sinh cưỡng bức tu luyện, gần như sụp đổ.

Mặt Khương Trường Sinh không chút thay đổi nói:

- Lúc trước không phải ngươi muốn học sao?

Mặt mũi Bạch Kỳ tràn đầy thống khổ nói:

- Ta thế nào biết khó học như thế, đây tuyệt đối là một đạo pháp khó khăn nhất ta bình sinh gặp được.

Khóe miệng Khương Trường Sinh khẽ cong, giống như cười mà không phải cười nhìn chằm chằm Bạch Kỳ.

Bạch Kỳ không thể không bắt đầu cầu xin tha thứ, làm ầm ĩ một hồi lâu, Khương Trường Sinh mới buông tha cho nàng, để cho nàng rời khỏi.

Bạch Kỳ như được giải thoát, hoan hô rời khỏi Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh lắc đầu, thầm nghĩ:

- Cánh cửa Đại Quy Nhất Chi Thuật cao như thế, xem ra rất khó truyền cho người khác.

Hắn cũng không phải dạy bảo bình thường, mà dùng đạo ý cùng cảm ngộ bản thân dẫn dắt Bạch Kỳ tu hành, vẫn không có thành công.

Trách không được Bá Tổ chỉ truyền Đạo Tổ, có lẽ chỉ có tồn tại đỉnh điểm của Tiên đạo mới có thể lĩnh hội.

Bất quá, trong quá trình đang truyền thụ thuật này cho Bạch Kỳ, Khương Trường Sinh có hiểu biết mới về Đại Quy Nhất Chi Thuật, cái này khiến hắn chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu.

Thông qua nghiên cứu Đại Quy Nhất Chi Thuật, hắn có lẽ có thể tìm tới đạo mà mình muốn sáng tạo.

Có ý nghĩ này, hắn cũng không có lập tức áp dụng, mà là đem ánh mắt nhìn về phía hư không Đại Thiên thế giới.

Năm mươi vạn năm qua đi, Vĩnh Hằng châu đưa tới tranh chấp vượt xa trước đó, đám Đạo Quỷ dần dần kìm nén không được, đã có Đạo Quỷ mạnh mẽ cướp đi Vĩnh Hằng châu, nhưng rất nhanh liềđãn bị mặt đạo thống khác đoạt lại.

Vị Đạo Quỷ mạnh nhất kia còn đang quan sát, không có ra tay.

Dùng giá trị hương hỏa của hắn, dưới tình huống không có Khương Trường Sinh ra tay, cơ hồ không ai có thể ngăn cản hắn.

Chỉ cần hắn vừa ra tay, Khương Trường Sinh sẽ tìm tới được hắn.

Khương Trường Sinh đã động tay chân trên Vĩnh Hằng châu, bằng không, sao hắn có thể như vậy dễ dàng đưa ra ngoài.

Ngoại trừ Ám Khương Nghĩa hắn còn nhìn thấy Ám Khương Tiển, ánh mắt của hắn khóa chặt Ám Khương Tiển, muốn nhìn xem vị Khương Tiển đến từ hắc ám này làm việc như thế nào, thật là tà ác đơn thuần hay sao?

Khi biết được Đạo Quỷ đang tụ tập thế lực, Khương Trường Sinh đã cảm thấy Đạo Quỷ không có đơn giản như vậy, Tà Túy chỉ biết sát lục là không hiểu được những chuyện này.

Trong những ngày kế tiếp, Khương Trường Sinh một mực quan sát Ám Khương Tiển, chủ yếu là quan sát cácĐạo Quỷ tụ tập tại cùng một chỗ sinh hoạt ra sao.

Hắn phát hiện lúc Đạo Quỷ gặp được sinh linhĐại Thiên thế giới sẽ dễ dàng nổi giận, khống chế không nổi sát tính, nhưng khi Đạo Quỷ ở cùng lẫn nhau sẽ như sinh linh như thường, có thể trao đổi, cũng có thất tình lục dục của mình, thậm chí giữa bọn hắn còn tồn tại ân oán của riêng mình.

Như thế xem ra, Đạo Quỷ ngoại trừ trên người có khí tức mặt tối của Đại Đạo, thật ra không có khác gì sinh linh bình thường, bọn hắn cũng không phải hồn thể, gọi bọn họ là quỷ, cũng có chút phiến diện, bọn hắn chẳng qua không có thân thể huyết nhục mà thôi.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ, nếu như Đạo Quỷ có không gian sinh tồn của mình phía dưới Đại Thiên thế giới, bọn hắn ra đây là vì có nguyên nhân thân bất do kỷ hay không?

Bọn hắn có phải bị bức bách hay không?

Vì sao bọn hắn cừu hận sinh linh Đại Thiên thế giới, chỉ là bởi vì bản nguyên?

Khương Trường Sinh cũng đang tự hỏi một vấn đề khác, một đường đi tới, hắn diệt bao nhiêu kẻ địch, nếu như hắn ban đầu đi con đường trảm thảo trừ căn, tuyệt không nương tay, bây giờ Tiên đạo sẽ ít đi bao nhiêu thế hệ phong vân?

Chỉ dựa vào Tiên đạo tự mình thai nghén sinh linh, Tiên đạo không thể phát triển được nhanh như vậy.

Hắn nghĩ tới Thiên Đạo vô hạn mà mình trước đó nói, ánh mắt hắn bắt đầu biến hóa, trong lòng hắn dần dần có một ý kiến.

Trong hư không, vô số ma quân Đại Đạo ma tộc hội tụ, như đại dương mênh mông vô biên vô tận.

Đạo Thủy ma tôn đứng ở phía trước nhất, mặt mũi của hắn chỉ lộ ra một đôi mắt, đôi mắt này giống như bóng đêm đang nhìn chăm chú, nhìn chằm chằm phía trước.

Phía trước có khói đen bàng bạc đang đang vọt tới, khí thế không yếu hơn Đại Đạo ma tộc.

Trong mơ hồ, Đạo Thủy ma tôn nhìn thấy một thân ảnh giống mình như đúc, hắn biết lai lịch của đối phương, hắn đã làm tốt chuẩn bị.

Cùng lúc đó, trong hư không lĩnh vực khác, đạo thống khác biệt cũng đang đối mặt thế lực Đạo Quỷ của riêng mình, dĩ nhiên, không phải toàn bộ sinh linh trong đạo thống cũng đều có thể tìm hiểu Đại Đạo, nhưng trong Đạo Quỷ bọn hắn đối mặt, có Đại Đạo cường giả của đạo thống bọn hắn đã ngã xuống, các đời chung vào một chỗ, không thể yếu thế hơn đạo thống bao nhiêu.

Đạo Quỷ chính thức tuyên chiến Đại Thiên thế giới.

Đáng nhắc tới chính là, Tiên đạo và những đạo thống chưa siêu thoát cũng không có gặp được Đạo Quỷ tập kích quy mô lớn, thậm chí, Đạo Quỷ đang du đãng trong lĩnh vực của mỗi người bọn họ còn đang lùi bước.

Ngắn ngủi ngàn năm, Đại Thiên thế giới bạo phát đại loạn mà chục tỷ năm khó gặp, Tiên đạo một phương ngược lại bành trướng, bởi vì bọn hắn không có gặp phải Đạo Quỷ chi kiếp, bọn hắn cho rằng Tiên đạo mạnh mẽ chấn nhiếp Đạo Quỷ, dù sao thì ngay cả Vĩnh Hằng tộc, Đại Đạo lực lượng đều ngã vào dưới chân Đạo Tổ.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh nghênh đón tăng vọt trước nay chưa có, cũng xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Vị Đạo Quỷ mạnh nhất kia vẫn không có hành động, nhưng Vĩnh Hằng châu số lần rơi vào trong tay Đạo Quỷ càng ngày

càng nhiều, Khương Trường Sinh cảm thấy hắn sắp kìm nén không được.

Đổi chủ mấy chục lần, Vĩnh Hằng châu bắn ra lực lượng càng ngày càng mạnh, thậm chí có Đạo Hư Tôn Chủ bằng vào lực lượng của Vĩnh Hằng châu cứng rắn chống đỡ Vĩnh Hằng Chí Thượng, khiến cho tên Vĩnh Hằng châu triệt để danh chấn Đại Thiên thế giới, dẫn tới thế lực khắp nơi điên cuồng.

Đại kiếp buông xuống, chí bảo hoành không xuất thế, Đại Thiên thế giới trở nên càng ngày càng hỗn loạn.

Khương Trường Sinh không có ngộ đạo, mới mà ngồi ở bên trong Tử Tiêu cung quan sát Đại Thiên thế giới.

Chương 1610 - Hồng Mông (2)

Càng ngày càng nhiều Đạo Niệm chủ nhân ra tay, tuyệt đại đa số khí tức trong đó, Khương Trường Sinh lúc trước cảm thụ qua từ trong Đại Đạo thần đình, rõ ràng, Đại Đạo thần đình chính là các đạo thống mạnh mẽ vì muốn vững chắc cách cục Đại Thiên thế giới mà sáng tạo, hài hước đến cực điểm.

Ngay khi đối mặt Đạo Quỷ tập kích, có đạo thống sụp đổ, ngã xuống, cũng có đạo thống tru diệt hết thảy Đạo Quỷ đột kích, theo đại thế đến xem thì rất khó phân, chỉ sàn sàn nhau.

Đạo thống có ưu thế số lượng, mà Đạo Quỷ có nội tình từ xưa đến nay, sức chiến đấu cực mạnh.

Bởi vì Tiên đạo không có gặp phải Đạo Quỷ tập kích, dẫn đến càng ngày càng nhiều đạo thống bắt đầu tìm các đại giáo phái Tiên đạo xin giúp đỡ, trong này liên quan đến lợi ích không thể đo lường, Khương Trường Sinh không có ý nhúng tay, mặc cho các giáo phái tự mình lựa chọn.

Một trận chiến đấu mạnh nhất Đại Thiên thế giới trước mắt liên quan đến một vị có giá trị hương hỏa vượt qua 600 ức Thiên Đạo giá trị, đến từ chiến trường của La Đạo, đoán chừng chính là chủ nhân của La Đạo đạo thống.

Trước đó, hệ thống sinh tồn không thể diễn toán, bây giờ lại có thể, điều này nói rõ hệ thống sinh tồn đã mạnh lên rất nhiều, chủ yếu được lợi vì Hồng Mông Đại Đạo đang diễn hóa.

Hồng Mông Đại Đạo diễn hóa đã tiến vào một giai đoạn mới, thể hiện ở chỗ pháp lực của Khương Trường Sinh tăng cường lên rất nhiều.

Hắn hôm nay không tu luyện, tốc độ tu vi tăng trưởng còn nhanh hơn so với khổ tu trước đó, đây cũng là chỗ tốt khi sáng tạo Đại Đạo.

Ngay khi Khương Trường Sinh đang nghiêm túc xem chiến, một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hắn.

Mộ Linh Lạc cảm giác được cái gì, mở to mắt nhìn sang, sau đó đi tới.

Người đến chính là Quy Ly.

Quy Ly vẫn như cũ là khí vận chi thể, sinh linh không thể nhìn trộm, chỉ có Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc có thể nhìn thấy.

- Ngươi đến rồi, nhanh để nương nhìn một chút.

Mộ Linh Lạc lách mình xuất hiện trước mặt Quy Ly, kinh hỉ nói.

Rất nhiều năm trước đây, Quy Ly đã không cần phân thân ý chí của bọn hắn làm bạn, nàng bây giờ thích một mình du đãng trong phạm vi Thiên Đạo khí vận.

Quy Ly tùy ý nương dò xét, nàng trừng mắt nhìn, nhìn về phía Khương Trường Sinh ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, nói khẽ:

- Phụ thân, ta có một chuyện muốn cầu ngài.

Khương Trường Sinh một bên xem chiến, vừa nói:

- Chuyện gì?

Mộ Linh Lạc oán trách liếc Quy Ly một cái, nha đầu này vừa tới cũng không biết trò chuyện nhiều với mình, bất quá nàng cũng không có tức giận, trong nội tâm nàng một mực hổ thẹn với Quy Ly, cho rằng mình không có bảo vệ tốt nữ nhi.

- Phụ thân, ta muốn đi xem Hồng Mông.

Quy Ly nói.

Hồng Mông hai chữ vừa ra, ánh mắt Khương Trường Sinh khẽ biến.

Mộ Linh Lạc thì hỏi:

- Ngươi muốn đi Hồng Mông giới?

Khương Trường Sinh đã sớm lộ ra Hồng Mông giới tồn tại, chẳng qua là một mực không có đưa ra.

Quy Ly lắc đầu, nói:

- Ta đã đi qua Hồng Mông giới, ta muốn đi là Hồng Mông chân chính.

Hồng Mông chân chính?

Mộ Linh Lạc kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía Khương Trường Sinh, lại phát hiện ánh mắt Khương Trường Sinh khác biệt bình thường, lại có chút cảm giác áp bách.

Sắc mặt Quy Ly thanh lãnh, bình tĩnh đối mặt Khương Trường Sinh, không sợ hãi chút nào.

Nàng không hiểu như thế nào là kính sợ, cũng không có cảm thấy mạo phạm, bởi vì nàng đang nói chuyện với phụ thân.

Mộ Linh Lạc cảm nhận được bầu không khí có chút vi diệu, nàng ý thức được Hồng Mông đối với Khương Trường Sinh mà nói, rất quan trọng, nàng đang muốn mở miệng, lại nghe Khương Trường Sinh nói:

- Tốt, vậy dẫn ngươi đi nhìn một chút.

Khương Trường Sinh đứng dậy, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị, khiến cho Mộ Linh Lạc hết sức lo lắng.

- Có muốn không? Hay là thôi đi?

Mộ Linh Lạc do dự nói, nàng lần đầu tiên nhìn thấy Khương Trường Sinh có thái độ như thế với người bên cạnh, nàng cho rằng hắn tức giận.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm Quy Ly, nói:

- Cùng một chỗ đi.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, Mộ Linh Lạc và Quy Ly đồng thời biến mất ở trước mắt, một giây sau, hai mẹ con đi vào trong Đạo Giới.

Khương Trường Sinh xuất hiện phía sau hai mẹ con, Mộ Linh Lạc cùng Quy Ly vừa mở mắt đã bị tình cảnh mênh mông trước mắt hấp dẫn.

Quang vân màu tím vô biên vô tận bao phủ hư không, hào quang màu tím chiếu rọi trên mặt của các nàng, trong mắt của các nàng, vô số thiên địa, vũ trụ đang biến ảo.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đây là Hồng Mông, không ngờ ngươi đã sớm cảm ứng được nó tồn tại.

Lần này, ngữ khí của hắn tràn ngập vui mừng.

Hắn lúc trước cũng không có tức giận, trên thực tế hắn đang rất cao hứng.

Quy Ly sinh ra đã có bộ phận lực lượng của Hồng Mông Đại Đạo, cho nên không sớm thì muộn sẽ cảm ứng được Hồng Mông tồn tại, chẳng qua Khương Trường Sinh không ngờ nhanh như thế, phải biết Hồng Mông bị hắn giấu ở sâu trong linh hồn, Quy Ly không có bất kỳ con đường nào để tiếp xúc.

Nàng có thể nói ra hai chữ Hồng Mông đã nói nàng và Hồng Mông đã thành lập cộng minh.

Đối với nữ nhi của mình, Khương Trường Sinh cũng sẽ không kiêng kị, bởi vì Quy Ly sinh ra đã bị Đại Đạo gạt bỏ, không phải là Đại Đạo tính toán, mà sau khi Quy Ly dung nhập Thiên Đạo, sinh tử của nàng sẽ triệt để ở trong tay của hắn, trong cảm giác của hắn, Quy Ly chỉ có Hồng Mông lực lượng thuần túy cùng Thiên Đạo khí vận.

Hắn lúc trước sở dĩ nghiêm túc như vậy, là đang quan sát xem Hồng Mông Đại Đạo trong cơ thể Quy Ly.

Đại Đạo có khả năng bị sinh linh lĩnh hội, tu luyện, Hồng Mông Đại Đạo tự nhiên cũng có thể.

Chúng sinh Đạo Giới sinh tồn ở phía dưới Hồng Mông đại đạo, đáng tiếc đến nay không có một ai có thể tìm hiểu Hồng Mông Đại Đạo, bây giờ Quy Ly thành công.

Đại Đạo lại bởi vì người lĩnh hội cảm ngộ Đại Đạo mà mạnh lên, tựa như chúng sinh tu hành Nhân Quả đại đạo, bản nguyên Nhân Quả đại đạo lại không ngừng mạnh lên, đây cũng là nguyên nhân Đại Đạo bản nguyên có thể phía trên ba ngàn Đại Đạo, Đại Đạo thủy chung phía trên người tu hành Đại Đạo, lẫn nhau tăng lên cho nhau.

Nói ngắn gọn, nếu như Quy Ly có thể tu hành, lĩnh hội Hồng Mông Đại Đạo, vậy sẽ xúc tiến Hồng Mông Đại Đạo diễn hóa, rút ngắn thời gian thành hình, mà Khương Trường Sinh cũng có thể được lợi.

Chương 1611 - Khí tức của Đạo Tổ (1)

- Hồng Mông.

Mộ Linh Lạc nhìn lên Hồng Mông Đại Đạo trước mắt, trong lòng tràn ngập rung động.

Trực giác nói cho nàng Hồng Mông trước mắt chính là một loại Đại Đạo.

Nàng lĩnh hội ba ngàn Đại Đạo vạn năm, gặp qua đủ loại Đại Đạo quy tắc, nhưng chưa bao giờ thấy qua Đại Đạo hoàn mỹ như vậy, nàng cảm nhận được tạo hóa, nhân quả, mệnh số, không gian, canh giờ, ngũ hành và ảo diệu của rất nhiều Đại Đạo quy tắc trong Hồng Mông, Hồng Mông giống như chính là ba ngàn Đại Đạo kết hợp lại.

Quy Ly nhìn chằm chằm Hồng Mông, trên mặt cuối cùng lộ ra nụ cười, nàng mở miệng nói:

- Phụ thân, chính là nó, nó đang kêu gọi ta, ta có thể tu hành ở trong đây hay không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tự nhiên có khả năng, nhớ kỹ, không được lộ ra bất kỳ người nào về chuyện Hồng Mông, bao gồm cả Bạch Kỳ.

Quy Ly gật đầu, sau đó tiến lên, bay đi.

Mộ Linh Lạc quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, hỏi:

- Đại Đạo này là lai lịch ra sao?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Ta sáng tạo.

Sáng tạo Đại Đạo?

Đôi mắt đẹp Mộ Linh Lạc trừng to, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Nàng một mực biết được năng lực sáng tạo của Khương Trường Sinh rất mạnh, thiên địa mà Khương Trường Sinh sáng tạo ra càng có tạo hóa hơn so với thiên địa mà các đại năng Tiên đạo mở, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ Khương Trường Sinh lại còn có thể sáng tạo Đại Đạo.

Đây chính là Đại Đạo.

Nếu như Đại Đạo đều có thể sáng tạo, sau này Khương Trường Sinh chẳng phải có thể sáng tạo một phương Đại Thiên thế giới khác?

Trong chốc lát, Mộ Linh Lạc suy nghĩ rất nhiều, hình ảnh Khương Trường Sinh trong lòng nàng cất cao vô hạn, thực lực hai người sai biệt quả nhiên đang không ngừng kéo dài, bây giờ đã làm nàng không nhìn thấy hi vọng đuổi kịp.

Khương Trường Sinh có thể nghe được tiếng lòng của nàng, hắn không có an ủi, dù sao hắn lại không thể trợ giúp Mộ Linh Lạc sáng tạo Đại Đạo.

Đại Đạo là tồn tại tính duy nhất, cho dù hắn có nói quá trình mình sáng tạo đại đạo cho Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc sáng tạo ra một Hồng Mông khác cũng không có khả năng tồn tại, Hồng Mông chỉ có thể có một!

Nhìn một lúc lâu, Khương Trường Sinh mang theo Mộ Linh Lạc trở lại trong hiện thực, chỉ có Quy Ly, cứ để nàng ở trong Hồng Mông tu hành.

Sau khi trở lại Tử Tiêu cung, Mộ Linh Lạc vẫn không có cách nào bình tĩnh trở lại.

Nàng giương mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

- Đại Đạo cho rằng chàng chẳng qua là sợ hãi tranh chấp với nó, thật tình không biết, chàng đã sáng tạo Đại Đạo, nếu như chàng sáng tạo ra ba ngàn Đại Đạo mới, chẳng phải chàng có thể mở ra Đại Thiên thế giới mới? Đến lúc đó chúng ta sẽ không sợ Đại Đạo dây dưa nữa.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói.

Nói lời này ngược lại để Khương Trường Sinh nhíu mày.

Sáng tạo Đại Thiên thế giới mới?.

Hết sức có ý tưởng.

Đáng tiếc, chỉ là sáng tạo Hồng Mông Đại Đạo đã hết sức không dễ, lại sáng tạo Đại Đạo khác, Khương Trường Sinh tạm thời không có suy nghĩ.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Nhìn Hồng Mông, có thể sinh ra trợ giúp gì cho Vận Mệnh chi giới của nàng hay không?

Mộ Linh Lạc gật đầu, nói:

- Vận mệnh chi giới của ta là dùng Vận Mệnh đại đạo làm cơ sở, nhưng ta luôn cảm thấy kém chút cái gì, có lẽ chính là tạo hóa, mặc dù vận mệnh chi giới không cần sinh linh, nhưng vạn sự vạn vật tồn tại đều cần tạo hóa.

Khương Trường Sinh tán đồng gật đầu, sau đó chỉ bảo Mộ Linh Lạc vài câu, dẫn dắt nàng đi lĩnh hội Tạo Hóa đại đạo.

Tạo Hóa đại đạo không có lực công kích mạnh mẽ, nhưng nó lại là điểm xuất phát của ba ngàn Đại Đạo, lực lượng Tạo Hóa là cơ sở của hết thảy Đại Đạo.

Đợi Mộ Linh Lạc bắt đầu ngộ đạo, Khương Trường Sinh mới tiếp tục quan sát Đại Thiên thế giới chiến đấu.

Kiếp nạn của Đại Thiên thế giới càng ngày càng nghiêm trọng, càng ngày càng nhiều đạo thống tị thế bị ép cuốn vào kiếp số.

Khương Trường Sinh thỉnh thoảng sẽ diễn tính người mạnh nhất trong Đại Thiên thế giới trừ hắn ra, giá trị hương hỏa người mạnh nhất đang không ngừng đổi mới, giá trị hương hỏa cao nhất trước mắt đã đi đến 901 ức Thiên Đạo giá trị.

Nước Đại Thiên thế giới thật sự là đủ sâu.

Bất quá, chỉ cần không có tồn tại nhảy ra vượt qua trăm tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Khương Trường Sinh không cảm thấy hoảng hốt.

Sự chú ý của hắn chủ yếu vẫn tập trung ở trên người Vĩnh Hằng châu, hắn tin tưởng Đạo Quỷ chống cự không được lực hấp dẫn của Vĩnh Hằng châu, chuẩn xác mà nói, chúng sinh đều không thể.

Vĩnh Hằng châu chính là Vĩnh Hằng tộc biến thành, dứt bỏ lực lượng không nói, ai không muốn vĩnh hằng bất diệt?

Bằng vào điểm vĩnh hằng bất diệt này, cũng đủ để cho chúng sinh chạy theo như vịt.

Đại La tiên vực, Cửu Tiên Kỳ sơn.

Cửu Tiên Kỳ sơn chính là một trong hùng phong của thiên hạ, truyền thuyết kể rằng Đạo Môn Cửu Tiên đấu pháp ở đây, trong đó có một vị đại triệt đại ngộ, sau đó thành tựu chưởng giáo Đạo Môn, vốn chỉ là tên Kỳ sơn, bởi vậy nhiều thêm tiền tố Cửu Tiên.

Tại đây từng có sự tích luận đạo ở quá khứ, nhiều vô số kể Tu Tiên giả đến đây du lịch.

Trong núi rừng, một đầu Hầu Tử màu đen nằm ở trên nhánh cây đi ngủ, chính là Đọa Đạo tới từ Viễn Cổ Tiên Đạo.

Từ khi được thả ra trong lượng kiếp, nó đã khôi phục tự do, nhưng nó không dám rời khỏi Đại La tiên vực, bởi vì Thiên Đạo khí vận trong Đại La tiên vực mạnh nhất, có thể trợ giúp nó chống đối nhân quả Đại Đạo áp chế.

Sau khi lượng kiếp kết thúc, Bạch Kỳ không còn trói buộc nó nữa, nó tiêu dao ở giữa thiên địa, cũng xông xáo ra uy danh hiển hách, Đọa Đạo đã được Tiên đạo cho rằng là Thiên Đạo đệ nhất kỳ thú.

Đọa Đạo đang ở ngủ say bỗng nhiên mở mắt, đột nhiên ngồi dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mặt ngưng trọng.

- Cỗ khí tức này không đúng, thế nào có khả năng…

Đọa Đạo tự lẩm bẩm, tâm thần càng ngày càng hoảng, bắt đầu nhảy nhót tưng bừng.

Thật lâu.

Nó hóa thành một mũi tên màu đen bay ra núi rừng, xông thẳng lên trời trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Nửa năm sau.

Bạch Kỳ đi vào trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Chủ nhân, Đọa Đạo muốn cầu kiến ngài.

Chương 1612 - Khí tức của Đạo Tổ (2)

Khương Trường Sinh gật đầu, Bạch Kỳ lúc này tiến đến đón tiếp Đọa Đạo.

Rất nhanh, Đọa Đạo đi vào trước mặt Khương Trường Sinh quỳ xuống, Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Không cần nghi thức xã giao, đứng lên mà nói.

Đọa Đạo bị một cỗ lực lượng không thể ngăn cản nâng lên, nó vội vàng nói:

- Đạo Tổ, ta cảm thấy khí tức của Viễn Cổ Tiên Đạo, thậm chí bao gồm khí tức của chủ nhân ta!

Vừa dứt lời, Bạch Kỳ cũng không có kinh hô, rõ ràng nàng đã biết được việc này, nàng cau mày nhìn về phía Khương Trường Sinh.

- Ồ? Chắc chắn chứ? Có phải là Đạo Quỷ hay không? Bây giờ Đạo Quỷ đang hình thành đủ loại thế lực, rất nhiều mạnh mẽ đạo thống đều gặp Đạo Quỷ của mình.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng hỏi.

Đọa Đạo dùng sức lắc đầu, trầm giọng nói:

- Tuyệt đối là khí tức của chủ nhân, mặc dù ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chủ nhân rõ ràng đã ngã xuống, nhưng ta xác thực cảm nhận được khí tức của hắn, không bài trừ có thể có tồn tại mượn pháp lực của chủ nhân, nhưng đây cũng không phải tin tức tốt, Đạo Tổ, ta không có ý mạo phạm ngài, chủ nhân ta khi còn sống thật rất mạnh, là nhân vật mạnh nhất trong Đại Thiên thế giới, ba ngàn Đại Đạo ở trước mặt hắn, như đồ ở trong lòng bàn tay, tại thời kỳ Viễn Cổ Tiên Đạo, Tiên Thánh cường thịnh cũng không ít, những Tiên Thánh đó đều mạnh hơn Đại La Kim Tiên hiện tại.

Lấy Tiên Thánh của Viễn Cổ Tiên Đạo so sánh với Đại La Kim Tiên hiện thời, Khương Trường Sinh cũng không có cảm nhận được mạo phạm, hắn đều rõ ràng Viễn Cổ Tiên Đạo mạnh mẽ hơn so với bất kỳ người nào, bởi vì hắn từng mấy lần tiến đến nghe đạo.

- Vậy ngươi có thể truy xét đến cỗ khí tức kia không?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi, hắn không tính được tới tung tích nhân quả của Huyền Diệu đạo tổ.

Đọa Đạo gật đầu, nói:

- Ta đang muốn dẫn đường cho ngài, điều tra việc này rõ ràng, bây giờ Đạo Quỷ bao phủ Đại Thiên thế giới, Tiên đạo không có gặp phải Đạo Quỷ chi kiếp, chỉ sợ phía sau chuyện này có một âm mưu càng thêm đáng sợ.

Ánh mắt Khương Trường Sinh ngưng tụ, một bộ phân thân hiện ra từ trong cơ thể hắn, đứng dậy, đi đến trước mặt Đọa Đạo, mang theo Đọa Đạo rời khỏi.

Bạch Kỳ cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Chỉ dựa vào phân thân đã đủ sao, đây chính là Đạo Tổ của Viễn Cổ Tiên Đạo.

Ở lâu cùng Đọa Đạo, nàng nghe nói rất nhiều sự tích của Huyền Diệu đạo tổ, theo lời Đọa Đạo đến xem, Huyền Diệu đạo tổ chỉ mạnh chứ không yếu hơn Khương Trường Sinh, mặc dù Bạch Kỳ không tin, nhưng bây giờ sắp đối mặt với Huyền Diệu đạo tổ, nàng vẫn lau một tia mồ hôi.

- Không sao đâu, nếu như phân thân không đối phó được, ta lại ra tay là được.

Khương Trường Sinh trả lời, ánh mắt của hắn vẫn rơi vào trong Đại Thiên thế giới.

Giờ phút này, đang có Đạo Quỷ đang chiến đấu tranh giành Vĩnh Hằng châu, mà lại là người quen Đạo Quỷ.

Ám Mộ Linh Lạc và Ám Khương Nghĩa, bọn hắn suất lĩnh mấy trăm Đạo Quỷ mạnh mẽ độc xông một phương đạo thống, tìm kiếm Vĩnh Hằng châu, mạnh nhất phương đạo thống này cũng mới là Đạo Hư Tôn Chủ, ngẫu nhiên lấy được Vĩnh Hằng châu, bọn hắn ẩn giấu rất khá, thật không nghĩ vẫn bị Đạo Quỷ phát hiện.

Vị Đạo Hư Tôn Chủ kia vận dụng lực lượng của Vĩnh Hằng châu, tạm thời ngăn cản đám Đạo Quỷ vây công, nhưng còn có

Đạo Quỷ càng mạnh mẽ hơn đang đến gần.

Thấy vài khuôn mặt quen thuộc, Khương Trường Sinh đã biết vị Ám Đạo Tổ kia muốn hành động.

Bạch Kỳ nhìn ra Khương Trường Sinh đang quan sát cái gì, không lại quấy rầy, quay người rời đi.

Trong đại thiên địa vỡ nát, bầu trời xé rách thành vô số khối, hư không lộ ra, kinh dị đáng sợ, bụi đất, đá vụn bay đầy không trung.

Mấy trăm vị Đạo Quỷ tản ra hắc quang thản nhiên bao quanh một lão phụ nhân, đủ loại pháp thuật, thần thông không ngừng đánh ra, mà lão phụ nhân nương tựa theo Vĩnh Hằng châu trong tay miễn cưỡng có thể ngăn cản.

Lão phụ nhân người mặc đại bào đỏ hồng, tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây già, ba đầu sinh linh tựa như thanh xà cổ quái quay quanh ở trên đầu vai của nàng.

Vĩnh Hằng châu bắn ra ánh bạc, hình thành quang trận, ngăn cản công kích bốn phương tám hướng kéo tới, trong quang trận mơ hồ có thể trông thấy hư ảnh các cường giả Vĩnh Hằng tộc.

- Chủ nhân, chúng ta sắp không ngăn được, ngài còn không thể nắm giữ lực lượng của bảo vật này sao?

- Truyền thuyết nói rằng, Vĩnh Hằng tộc có thể mượn nhờ lực lượng của Vĩnh Hằng cảnh, nếu như ngài có thể làm được, vậy những Đạo Quỷ này lại coi là cái gì?

- Vĩnh Hằng tộc là Đại Đạo chi thân, chủ nhân cũng không phải, thế nào có thể mượn nhờ lực lượng của Vĩnh Hằng cảnh?

Ba đầu sinh linh thanh xà tranh luận, mà lão phụ nhân không lo được trả lời.

Bên trong hai con mắt của nàng phản chiếu tình cảnh đạo thống sụp đổ, cái này khiến lòng nàng đang rỉ máu.

Giờ khắc này, trong nội tâm nàng tràn ngập hối hận, sớm biết như thế, nàng đã không nên mang bảo vật này về.

Đại Thiên thế giới thế nào có loại chuyện tốt này, nàng gặp được Vĩnh Hằng châu bị vô số thế lực tranh đoạt, vùng hư không kia còn không có sinh linh, thì ra là Đạo Quỷ tính toán.

Nhưng đạo thống của nàng bất quá chỉ là giọt nước trong biển cả trong Đại Thiên thế giới, đáng giá bị tính toán như thế sao?

Đúng lúc này.

Lão phụ nhân tựa hồ cảm nhận được cái gì, vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu trời phá toái xuất hiện một vòng xoáy màu đen, vô cùng bao la, trung tâm vòng xoáy đột nhiên xuất hiện một con mắt thật to, lạnh lùng đến cực điểm.

Con mắt này giống như đang ở thiên ngoại nhìn trộm sâu kiến trong thiên địa, lão phụ nhân thấy thếm trong lòng đầy kinh hoàng.

Một cỗ cảm xúc lúng túng trước nay chưa từng có hiện lên trong lòng nàng, không thể khắc chế.

Con mắt to lớn kia đột nhiên biến mất, ngay sau đó, trong bóng tối duỗi ra một cánh tay to lớn, trực tiếp cầm lấy lão phụ nhân, những Đạo Quỷ kia trở nên càng thêm điên cuồng, thi pháp đủ loại, sợ nàng chạy trốn.

Cự thủ có tốc độ rất nhanh, lão phụ nhân vô ý thức nâng lên Vĩnh Hằng châu, dùng thần lực trong Vĩnh Hằng châu đi ngăn cản, kết quả bị cự thủ trực tiếp mang đi cả người và châu.

Chương 1613 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (1)

Nương theo lão phụ nhân bị cự thủ thần bí bắt đi, mấy trăm vị Đạo Quỷ dùng Ám Mộ Linh Lạc cầm đầu đi theo thả người vọt lên, chui vào trong vòng xoáy màu đen vô biên phía trên, sau đó biến mất không thấy gì nữa

Vòng xoáy màu đen bát ngát như hư ảnh tiêu tán, mà đại thiên địa của mảnh đạo thống này tiếp tục sụp đổ, quy tắc cũng đang sụp đổ, hết thảy đang đi về phía hủy diệt, có thể thấy rất nhiều thân ảnh không dám đến gần phương xa.

Một bên khác.

Lão phụ nhân còn đang ráng chống đỡ, Vĩnh Hằng châu duy trì lực lượng cường đại, bảo hộ nàng, nàng đưa mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng đều là đủ loại phù văn huyền ảo, giãy dụa, giống như có sinh mệnh lực, lại như thiên la địa võng, để cho nàng không nhìn thấy hy vọng chạy trốn.

Ánh mắt của nàng không thể xuyên thấu những phù văn này, không nhìn thấy tồn tại đuổi bắt nàng.

- Ngươi muốn châu này, ta cho ngươi là được, bỏ qua cho ta đi, buông tha cho đạo thống của ta.

Lão phụ nhân cao giọng hô to, ngữ khí đầy thê lương.

Thân là chủ nhân đạo thống, càng ăn nói khép nép như thế, trong nội tâm nàng tự nhiên cũng cảm thấy sỉ nhục.

Nhưng nàng không có đạt được bất kỳ đáp lại nào, cái này khiến lòng của nàng chìm vào đáy cốc.

Đã như vậy.

Lão phụ nhân hung hăng quyết định, lúc này cắn răng, rót thần lực toàn thân vào trong Vĩnh Hằng châu, Vĩnh Hằng châu vì đó run rẩy dữ dội.

Nàng đã triệt để buông xuống cố kỵ, liều lĩnh muốn thôi động lực lượng của Vĩnh Hằng châu, giờ khắc này, nàng đột nhiên cảm nhận được lực lượng vô cùng vô tận ở phương xa.

Lực lượng của Vĩnh Hằng cảnh.

- Cái này là…

Lão phụ nhân động dung, mặt lộ vẻ mừng như điên, nhiều lực lượng cường đại như vậy tất có thể giúp nàng thoát hiểm, mặc dù nàng có thể cảm nhận được sinh cơ của bản thân đang trôi qua, nhưng nàng đã không lo được nhiều như vậy.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một bóng người mơ hồ, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt sẽ xuyên qua thần lực Vĩnh Hằng châu, giết tới trước mặt nàng, đưa tay cướp đi Vĩnh Hằng châu.

Một màn này tựa như nàng lúc trước bị bắt đi, nàng cả kinh trừng lớn hai mắt, vô ý thức muốn xuất thủ, nhưng một cỗ lực

lượng tràn ngập tính hủy diệt đập vào mặt, trong nháy mắt phá hủy nàng, hóa thành tro bụi.

Người xuất thủ rõ ràng là Ám Đạo Tổ.

Hắn mở ra lòng bàn tay phải, Vĩnh Hằng châu không ngừng phát ra ánh bạc, từng tia ý lạnh tràn ra, huyền bí quỷ dị.

Vô số phù văn xung quanh đi theo tan biến, thay vào đó là hắc ám, từng tôn Đạo Quỷ từ bốn phương tám hướng đi tới.

Ám Mộ Linh Lạc hỏi:

- Thế mới yên tâm?

Ám Đạo Tổ trả lời:

- Tổng phải cẩn thận một chút, dù sao bảo vật này là truyền tới từ trong tay vị Đạo Tổ kia.

Một Đạo Quỷ nhịn không được nói:

- Nhiều năm qua đi như thế, Vĩnh Hằng châu đổi chủ bao nhiêu lần, còn bị các đạo thống khác đạt được, cũng chưa từng thấy qua vị Đạo Tổ kia ra tay, chẳng lẽ vị Đạo Tổ kia có thể nhịn như vậy?

Lời nàng nói được các Đạo Quỷ khác đồng ý, vị Đạo Tổ này của bọn hắn cái gì cũng đều tốt, đủ mạnh, nhưng chính là cẩn thận quá mức, cẩn thận đến làm bọn hắn cảm thấy hoang đường.

Ám Đạo Tổ không có nói tiếp, chẳng qua nhìn chằm chằm Vĩnh Hằng châu, Vĩnh Hằng châu trong tay hắn là thứ sáng ngời nhất trong mảnh không gian hắc ám này.

- Châu này thật có thể điều động lực lượng Vĩnh Hằng cảnh trong Đại Thiên thế giới?

Ám Khương Nghĩa mở miệng hỏi.

Hết thảy Đạo Quỷ đều mong đợi nhìn về phía Ám Đạo Tổ.

Ám Đạo Tổ giơ Vĩnh Hằng châu lên, vạn tia hàn khí như tơ rơi ra, giống như là thần lực Vĩnh Hằng cảnh, liên tiếp vô số thời không.

- Châu này quả thật có thể điều động tất cả lực lượng của Vĩnh Hằng cảnh.

Nghe được Ám Đạo Tổ trả lời, mặt hết thảy Đạo Quỷ đều lộ ra ý nụ.

Nhưng Ám Đạo Tổ lại nhíu chặt lông mày.

Trong chốc lát, Ám Mộ Linh Lạc tựa hồ phát giác được cái gì, mãnh liệt xoay người, trầm giọng nói:

- Ra đi!

Lúc này, hết thảy Đạo Quỷ đều ý thức được không thích hợp, âm thanh vừa rồi rõ ràng là Đạo Tổ truyền tới, bọn hắn sẽ không nghe lầm.

Vậy chỉ có một khả năng.

Là một vị Đạo Tổ khác.

Một hồi kim quang từ trên buông xuống, hết thảy Đạo Quỷ vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, bọn hắn thấy một thân ảnh có dáng người giống Ám Đạo Tổ như đúc, ngạo nghễ mà đứng, trên vai có một mặt trời nhỏ đang lơ lửng, cường quang che đậy mặt mũi của hắn.

Đạo Tổ!

Đạo Tổ của Đại Thiên thế giới.

Hết thảy Đạo Quỷ bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn hắn vô cùng kiêng kỵ đối với Đạo Tổ hiện thời của Đại Thiên thế giới, nếu không phải vị Đạo Tổ này quá mức mạnh mẽ, bọn hắn há có thể có cơ hội đi đến Đại Thiên thế giới?

Ám Đạo Tổ híp mắt mắt nhìn tới, ánh mắt rơi vào Thái Thủy Niết Bàn Thương lơ lửng bên cạnh Khương Trường Sinh, trực giác nói cho hắn biết, thanh thương này cực kỳ nguy hiểm.

Hắn đối mặt qua Tam Thiên đạo tôn, đó là tồn tại kinh khủng hắn nhìn không thấu, nhưng Tam Thiên đạo tôn thua ở trong tay Đạo Tổ.

Khương Trường Sinh xuất hiện mang cho hết thảy Đạo Quỷ ở trong vùng hư không này cảm giác áp bách cực lớn, dẫn đến

tất cả Đạo Quỷ đều yên lặng, không dám mở miệng.

- Ngươi còn có thủ đoạn gì, ta cho ngươi cơ hội.

Khương Trường Sinh nhìn xuống Ám Đạo Tổ, đạm mạc nói.

Trong lòng hắn kinh ngạc tán thán, thật đúng là giống như đúc, bất quá vị Ám Đạo Tổ này chỉ nắm giữ lực lượng Đại Đạo, cũng không có lực lượng của Hồng Mông Đại Đạo.

Khương Trường Sinh trước kia lĩnh hội Nhân Quả đại đạo, Vận Mệnh đại đạo rất nhiều Đại Đạo lực lượng, cho nên hắn sinh ra Đạo Quỷ cũng rất bình thường.

Bất quá vị Ám Đạo Tổ này không nên mạnh như thế.

Lúc Khương Trường Sinh sáng tạo Hồng Mông Đại Đạo, nhưng không có bảy mươi tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa nha.

Nói cách khác, phía sau Ám Đạo Tổ còn có những lực lượng khác.

Khương Trường Sinh suy đoán chuyện này có quan hệ đến Tam Thiên đạo tôn, dù sao hắn không có tự tay tru diệt Tam Thiên đạo tôn, tên ngốc này dùng cách mà hắn không thể quan sát tạo ra tình thế hiện tại.

Vừa dứt lời, đám Đạo Quỷ phẫn nộ.

- Ý gì, ngươi xem thường chúng ta?

- Càn rỡ, ngươi thật sự cho rằng ngươi thắng chắc?

Chương 1614 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (2)

- Có bản lĩnh thì diệt chúng ta.

- Cùng lên đi, chúng ta vốn nên đối mặt hắn!

- Không sai!

Các Đạo Quỷ xuất ra pháp bảo của riêng mình, đây là pháp bảo mà bọn hắn luyện chế sau khi đi vào đại thiên thế giới, dù sao bọn hắn cũng là Tu Tiên giả.

Ám Đạo Tổ chợt bộc phát ra khí thế của mình, khiến cho hết thảy Đạo Quỷ an tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Ám Đạo Tổ ngước nhìn Khương Trường Sinh, nói:

- Ngươi và ta có chút không giống.

Khương Trường Sinh cao cao tại thượng, ngữ khí vẫn đạm mạc như cũ:

- Ta một mực như thế, cẩn thận là lưu cho đối thủ không biết, lúc ta cuồng vọng, ngươi hẳn là hiểu rõ ta sao lại như thế.

Chân mày Ám Đạo Tổ nhíu chặt hơn, khí thế trở nên ngột ngạt.

Hắn không nói gì thêm, nhưng Khương Trường Sinh đã cảm nhận được có một cỗ khí tức cường đại đang đang áp sát, xuyên qua vô số thời không, chưa bao giờ biết tới.

- Thì ra là hắn

Khương Trường Sinh nhíu mày, thần quang của Chí Dương thần quang che đậy ánh mắt của hắn, không có tồn tại nào có thể nhìn thấy thần sắc của hắn biến hóa.

Hắn mặc dù có thể đánh giá ra thực lực của đối phương, nhưng vẫn dùng hương hỏa diễn toán suy tính một phen.

Yếu hơn Ám Đạo Tổ một ít, nhưng có thể bỏ qua không tính.

Hai tôn tồn tại bảy mươi tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa tất có thể mang để sinh tồn ban thưởng.

Nghĩ được như vậy, Khương Trường Sinh nhếch miệng.

Hắn bắt đầu suy nghĩ như thế nào dẫn Tam Thiên đạo tôn ra.

Không đúng.

Nếu như Ám Đạo Tổ là một con cờ rất quan trọng của Tam Thiên đạo tôn, dưới tình huống Ám Đạo Tổ bị Khương Trường Sinh ngăn lại, Tam Thiên đạo tôn tất sẽ hiệu triệu hết thảy Đạo Quỷ vây công hắn, tránh cho đi nhầm nước cờ này, nhưng cũng không có.

Không chỉ không có, ngoại trừ Ám Bá Tổ ra, không có khí tức cường đại thứ hai đến đây trợ giúp.

Chẳng lẽ…

Khương Trường Sinh một lần nữa nhìn về phía Ám Đạo Tổ, ánh mắt trở nên vi diệu.

Vẻ mặt Ám Đạo Tổ đầy bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Ám Mộ Linh Lạc ngước nhìn Khương Trường Sinh, ánh mắt kia hết sức phức tạp.

Khương Trường Sinh nhìn bộ dáng những cố nhân bên dưới, trong lòng cũng hơi xúc động.

Tạo hóa trêu ngươi!

Vì sao Đại Đạo sẽ diễn sinh ra tình huống như vậy?

Rất nhanh, trong bóng tối có một thân ảnh vĩ ngạn bước ra, chính là Ám Bá Tổ, thân thể hắn vô cùng to lớn, hai mắt đều có thể chứa đựng Đại La tiên vực, giống như toàn bộ hắc ám đều dung không được hắn.

Hắn đến cũng để mấy trăm vị Đạo Quỷ ở đây thở dài một hơi.

Chỉ là bọn hắn đối mặt với Đạo Tổ của Đại Thiên thế giới, áp lực thật sự quá lớn.

Ám Bá Tổ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, cười lạnh nói:

- Đạo Tổ của Đại Thiên thế giới, hôm nay để ta nhìn một chút năng lực của hậu bối hiện thời đi.

Khương Trường Sinh nắm chặt Thái Thủy Niết Bàn Thương, khí thế đột nhiên thay đổi, khiến cho Ám Bá Tổ đều vì đó động dung, Ám Đạo Tổ thì nhíu mày…

Các Đạo Quỷ khác càng sợ hãi không thôi, lực lượng thật đáng sợ, không có uy áp áp đảo hết thảy, lại làm bọn hắn không thể phát lên ý chống cự.

- Ta biết ai trong các ngươi cũng có âm mưu, mặc kệ như thế nào, trước chiến một trận, nếu như các ngươi biểu hiện được không tệ, ta không giết các ngươi, cho các ngươi một cơ hội sinh tồn.

Khương Trường Sinh lạnh lùng nói, ngữ khí của hắn thay đổi, cảm giác áp bách mang cho đám Đạo Quỷ càng mạnh.

Cơ hồ đồng thời, ba cỗ đạo niệm xuất phát, làm cho cả hắc ám hư không hóa thành ba khối, trong hư không hết thảy không

còn sót lại chút gì.

Oanh!

Khương Trường Sinh cầm Thái Thủy Niết Bàn Thương trong tay tiến vào trong không gian tái nhợt, giống như trống rỗng xuất hiện, Thái Thủy Niết Bàn Thương nện ở trên cánh tay Ám Bá Tổ, nện đến Ám Bá Tổ ngã bay ra ngoài.

Tay Ám Đạo Tổ nắm một thanh mộc trượng, pháp lực sục sôi phát ra, ngàn tỉ Thiên Địa pháp tướng nở rộ ở bốn phương tám hướng, tô điểm không gian tái nhợt, trong Thiên Địa pháp tướng xuất hiện vô số sinh linh, cùng nhau thi triển pháp thuật thần thông, cùng đánh tới Khương Trường Sinh.

Cái trán Khương Trường Sinh phát ra đại đạo thần quang, quét ngang mà đi, tru diệt ngàn tỉ Thiên Địa pháp tướng.

Một quyền ảnh khủng bố xuất hiện ở phía sau Khương Trường Sinh, như vũ trụ va về phía hạt bụi, nhưng Khương Trường Sinh cũng không tránh.

Dùng thân thể cứng rắn chống đỡ pháp lực của Ám Bá Tổ, bả vai Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân lắc một cái, dễ dàng triệt tiêu uy lực của quyền ảnh khủng bố.

Khương Trường Sinh vừa muốn quay người, Nhân Quả lực lượng bao phủ tới, Nhân Quả lực lượng vô hình vô sắc lại có màu sắc ở trong mảnh không gian tái nhợt này.

Hồng Mông Thần Nguyên Khí trống rỗng xuất hiện, giống như bút mực vung lên, dễ dàng đánh tan Nhân Quả lực lượng.

Ám Đạo Tổ cùng Ám Bá Tổ cùng nhau đánh tới, cận thân chiến đấu.

Khương Trường Sinh vung vẩy Thái Thủy Niết Bàn Thương, quyết chiến với bọn hắn, mặc cho bọn hắn thi triển đủ kiểu thần thông.

- Các ngươi chỉ có chút thực lực ấy?

Khương Trường Sinh lạnh giọng nói, hắn cũng không phải cố ý kích thích, hắn xác thực rất thất vọng.

Hắn không có làm thật, nếu như hắn muốn, hắn có thể trong nháy mắt miểu sát Ám Bá Tổ, Ám Đạo Tổ, hai vị Đạo Quỷ không này có pháp bảo chí cường, nương tựa theo Đại Đạo lực lượng bản thân căn bản không phải đối thủ của hắn.

Nói lời này quả nhiên kích thích đến hai vị Đạo Tổ, bọn hắn dồn dập bộc phát ra thần thông mạnh hơn.

Ám Đạo Tổ ngưng tụ ra nhân quả trường hà, vờn quanh quanh thân, Nhân Quả lực lượng kinh khủng có lực đốt cháy mạnh hơn bất kỳ hỏa diễm gì.

Ám Bá Tổ một bên tới gần Khương Trường Sinh, một bên đưa tay thi pháp.

Hắn vừa đưa tay, Khương Trường Sinh đã phát giác được thủ đoạn của hắn.

Đại Quy Nhất Chi Thuật!

Con ngươi Khương Trường Sinh co rụt lại, Đạo Quỷ như thế nào nắm giữ Đại Quy Nhất Chi Thuật ?

Đây cũng không phải Đại Đạo lực lượng, mà là lực lượng ngoài ba ngàn Đại Đạo.

Đối mặt Đại Quy Nhất Chi Thuật của Ám Bá Tổ, Khương Trường Sinh cầm Thái Thủy Niết Bàn Thương quét ngang trước người, Đại Quy Nhất Chi Thuật đánh vào trên Thái Thủy Niết Bàn Thương, phát ra lực trùng kích phá hủy hết thảy, không gian tái nhợt tan tát, huyết phong đỏ hồng tràn vào.

Ám Bá Tổ trong nháy mắt bị đẩy lui, hắn trừng lớn hai mắt, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Chương 1615 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (1)

- Sao ngươi lại…

Ám Bá Tổ thất thanh kêu to, giống như gặp được chuyện làm hắn khó tin nhất.

Khương Trường Sinh không có trả lời, hắn dẫn theo Thái Thủy Niết Bàn Thương, thả người vọt lên, Đại Đạo Chi Nhãn trên

trán mở ra, bắn ra Sơ Tích Lưỡng Cực Thần Quang, đánh trúng Ám Bá Tổ đối diện.

Thân thể Ám Bá Tổ bị xuyên thủng một lỗ thủng to, khiến cho hắn triệt để tức giận, hắn đột nhiên gầm thét một tiếng, thất khiếu bắn ra vô tận lôi điện phóng lên tận trời, tàn phá bừa bãi mảnh không gian thâm hồng, hình thành biển lôi vân vô cùng hùng vĩ.

Lúc này, nhân quả trường hà của Ám Đạo Tổ va về phía Khương Trường Sinh, ven đường, nhân quả trường hà đột nhiên tan biến, ở trong mắt Khương Trường Sinh, vô số nhân quả dùng tình thế khác biệt kéo tới, hắn không đường có thể trốn, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Bất quá đáng tiếc, chút lực lượng Nhân Quả này căn bản không lọt vào pháp nhãn của Khương Trường Sinh.

Bằng vào Thái Thủy Niết Bàn Thương, Khương Trường Sinh đã đủ để trấn áp hai vị Đạo Tổ Đạo Quỷ.

Trong lòng hắn rất thất vọng, giá trị hương hỏa của Đạo Quỷ tuy cao, nhưng cũng không có phát huy ra thực lực Tu Tiên giả, cũng đúng, hai vị này Đạo Quỷ đơn thuần dựa vào Đại Đạo lực lượng, pháp bảo trong tay kém hơn người, thần thông cũng không đủ tinh diệu.

Khương Trường Sinh mất đi kiên nhẫn, chuẩn bị cho bọn hắn một trận thất bại, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn liếc nhìn Ám Bá Tổ triệu hoán ra lôi vân vô biên, nơi đó xen lẫn thiên lôi, đè nén đến cực điểm.

Chỗ sâu trong thiên lôi, Khương Trường Sinh mơ hồ thấy được một thân ảnh, hắn lập tức hứng thú.

Chẳng lẽ…

Hắn lúc này dừng tay, thấy thế, Ám Đạo Tổ tựa hồ hiểu rõ cái gì, đi theo dừng tay, cũng nhìn về phía lôi vân vô biên trên đỉnh đầu Ám Bá Tổ.

Thất khiếu Ám Bá Tổ vẫn như cũ bốc lên thiên lôi, liên tiếp lấy lôi vân cuồn cuộn phía trên, hình ảnh rung động, Ám Đạo Tổ tựa hồ đã mất đi ý thức, thân thể rung động.

Ám Đạo Tổ nhìn thấy một màn này, chau mày, rất rõ ràng hắn cũng không ngờ rằng Ám Bá Tổ sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Đã như vậy, vậy tồn tại sắp xuất hiện kế tiếp sẽ để các ngươi đối phó đi.

Dứt lời, hắn hư không biến mất trong hư không Thâm Hồng.

Huyết phong gào thét, sấm sét vang dội, nơi này tựa như Hỗn Độn sơ khai, không có Đại Đạo quy tắc, không có có sinh linh vạn vật.

Ám Đạo Tổ thấy Khương Trường Sinh rời khỏi, không chỉ không có buông lỏng một hơi, ngược lại càng căng thẳng hơn.

Ngay cả Đạo Tổ đều bị kinh sợ thối lui, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Hắn lúc này vận dụng đạo niệm, một lần nữa phục sinh đám Đạo Quỷ lúc trước bị xóa sạch, nhất niệm sinh, nhất niệm diệt, bất quá tồn tại được đạo niệm phục sinh nhất định phải là chịu đạo niệm che chở, không có khả năng vô duyên vô cớ phục sinh tồn tại đã thật lâu tiêu vong.

- Chuyện thế nào?

- Nơi này là nơi nào?

- Đạo Tổ đâu?

- Ám Bá Tổ xảy ra chuyện gì? Đó là thiên kiếp?

- Thiên uy thật đáng sợ.

Đám Đạo Quỷ cũng không có cảm nhận được bản thân chết đi, trong mắt bọn hắn, ba vị Đạo Tổ vừa ra tay, ánh mắt của bọn họ đã mất đi màu sắc, thoáng thất thần, lần nữa mở mắt chính là cảnh tượng trước mắt.

Ám Đạo Tổ thở dài một tiếng, nói:

- Không ngờ hắn thật thành công.

Nghe vậy, chúng Đạo Quỷ càng thêm hoang mang.

- Ám Bá Tổ sở dĩ nguyện ý hợp lại cùng ta là bởi vì hắn cần lực lượng của Tiên đạo Đạo Tổ, dùng cái này để phục sinh chân thân của hắn trong Đại Thiên thế giới.

Ám Đạo Tổ bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn về phía lôi vân vô biên, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Ám Khương Thiên Mệnh kinh ngạc hỏi:

- Vì sao muốn phục sinh chân thân Đại Thiên thế giới? Không nên là địch nhân vốn có sao?

Đạo Quỷ khác cũng rất hoang mang.

Ám Đạo Tổ không tiếp tục trả lời, hắn nhìn lôi vân, mơ hồ rõ ràng một thân ảnh khủng bố đang ngưng tụ, trong lòng hắn cũng tràn ngập bao la mờ mịt.

Lúc trước nghe nói Ám Bá Tổ yêu cầu, hắn chẳng thèm ngó tới, cảm thấy Ám Bá Tổ đang si tâm vọng tưởng, bất quá hắn cần lực lượng của Ám Bá Tổ, cho nên giả vờ đồng ý.

Không ngờ Ám Bá Tổ lại thật thành công.

Ám Đạo Tổ suy nghĩ Khương Trường Sinh lúc trước chiến đấu, hắn luôn cảm thấy Khương Trường Sinh cố ý làm, trực giác nói cho hắn biết, Khương Trường Sinh có được thực lực dễ dàng giết hai người bọn họ.

Mặc kệ như thế nào, hắn nhất định phải buông xuống địch ý cùng tính toán dành cho Tiên đạo.

Nếu Đạo Tổ nguyện ý bỏ qua cho hắn một mạng, vậy hắn nhất định phải nhận chuyện này, quan trọng nhất chính là, hắn đã thử qua, thất bại, không thể lại nếm thử, này không phù hợp chuẩn tắc hắn làm việc.

Sống sót mới là quan trọng nhất.

Giờ khắc này, trong lòng Ám Đạo Tổ tràn ngập hối hận, hắn đã đánh giá thấp thực lực của Khương Trường Sinh cực lớn, lần này hắn cũng không phải chủ động đấu Khương Trường Sinh, chẳng qua bị Khương Trường Sinh tính toán, bắt được.

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, mặc dù mình dự đoán những thủ đoạn nào, kế hoạch chuẩn bị đầy đủ, cũng chưa chắc có thể

chiến thắng Khương Trường Sinh.

- Sáng cùng tối, tối diễn sinh trong sáng, nhưng sáng không bị tối hạn chế, có lẽ đã định trước ta không thể chiến thắng hắn.

Ám Đạo Tổ âm thầm thở dài, hắn không có rời khỏi, bởi vì Ám Bá Tổ cử động lần này tất nhiên sẽ chọc giận Tam Thiên đạo tôn, hắn cũng trốn không thoát liên quan.

Đối với Tam Thiên đạo tôn, hắn vốn không thể làm gì, nếu có thể lựa chọn, hắn cũng không muốn cuốn vào loạn cục trong Đại Thiên thế giới, vì thế, hắn vẫn phải cho phía dưới hứa hẹn một hy vọng.

Trải qua trận này, có lẽ hắn lại có biến số mới.

Khương Trường Sinh không giết hắn tất nhiên có dụng ý khác.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, ánh mắt của hắn vẫn như cũ nhìn chằm chằm tầng sâu trong hư không kia, trong chiến đấu, hắn đã đánh Luân Hồi ấn ký đã cải tiến vào trên người Ám Đạo Tổ, Ám Bá Tổ, cho nên hắn không sợ hai vị Đạo Quỷ chạy ra ánh mắt của hắn.

Chương 1616 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (2)

Hắn một bên nhìn Bá Tổ thoát khỏi kiếp vân trói buộc, một bên chờ đợi sinh tồn ban thưởng.

Đối với Bá Tổ phục sinh, hắn thật không tưởng được, bất quá Bá Tổ truyền thụ cho hắn Đại Quy Nhất Chi Thuật, coi như cho hắn ân tình, hắn đương nhiên sẽ không can thiệp Bá Tổ phục sinh.

Nếu như Bá Tổ phục sinh, phiền toái của Đại Đạo lại nhiều hơn, dạng này có thể cho Khương Trường Sinh nhiều thời gian hơn đi tu hành.

Đừng nhìn Khương Trường Sinh tạm thời không gặp được địch thủ, trong lòng hắn vẫn lo lắng như cũ, bởi vì hắn phải đối mặt ý chí Đại Đạo, đó là lực lượng không biết.

Chỉ cần hắn không thể nhất kích hủy diệt Đại Thiên thế giới, vậy hắn rất có thể sẽ không thể hạ gục ý chí Đại Đạo.

Một lát sau, một dòng thông báo xuất hiện trước mắt hắn.

【 Tiên tuế năm 33664507, ngươi bị Ám Đạo Tổ, Ám Bá Tổ hợp lại tập kích, ngươi thành công sinh tồn dưới sự công kích của bọn hắn, vượt qua một trận sát kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo Nguyên Thần thuật Đại Phóng Trục Chi Thuật 】

Đạo Nguyên Thần thuật.

Lông mày Khương Trường Sinh nhíu lại, Đại Phóng Trục Chi Thuật nghe xong đã thật không đơn giản, mà lại dính vào hai chữ Đạo Nguyên, vô cùng có khả năng là phía trên Đại Đạo.

Hắn không có tiếp nhận truyền thừa Đại Phóng Trục Chi Thuật, ánh mắt nhìn chằm chằm vùng hư không kia.

Bá Tổ đứng trong lôi vân, muôn vàn thiên lôi như xiềng xích quấn quanh thân thể hắn, hắn gào thét, ra sức tránh né, thiên lôi cuốn lên, như sương mù vờn quanh hắn, lúc nào cũng có thể bao phủ hắn.

Khí thế của hắn mạnh mẽ hơn Ám Bá Tổ rất nhiều, khiến cho nhóm Đạo Quỷ phía sau Ám Đạo Tổ run lẩy bẩy, thở mạnh cũng không dám.

Dù là Khương Trường Sinh cũng theo đó kinh hãi, thân thể khí huyết của Bá Tổ thật đáng sợ, đây là khủng bố mà ánh mắt của hắn đều có thể cảm nhận được.

Không hổ là Tiên đạo Đạo Tổ đã từng vô địch Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh rất tò mò, Bá Tổ là như thế nào cùng Ám Bá Tổ thành lập liên hệ, cũng để cho mình khởi tử hoàn sinh?.

Người tu đạo cùng Đạo Quỷ quan hệ đến tột cùng như thế nào?.

Khương Trường Sinh đột nhiên cảm thấy Đạo Quỷ cũng không phải chẳng qua là ác niệm, tà niệm lĩnh hội Đại Đạo tạo

ra.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Qua đi trăm năm, Bá Tổ mới triệt để thoát khỏi kiếp vân trói buộc, lúc hắn nhảy ra khỏi mây, vùng hư không kia hư không biến mất, khiến cho Khương Trường Sinh không thể nhìn trộm.

Mặc dù không thể nhìn trộm, nhưng nương tựa theo Luân Hồi ấn ký, Khương Trường Sinh có thể cảm giác được phương hướng của Ám Đạo Tổ, Ám Bá Tổ, chỉ không cách nào nhìn trộm thôi.

Nếu Bá Tổ không muốn bị người phát hiện, Khương Trường Sinh không mạo phạm nữa.

Hắn bắt đầu tiếp nhận truyền thừa Đại Phóng Trục Chi Thuật.

Trí nhớ bàng bạc tràn vào trong óc của hắn, nhưng nương tựa theo tu vi hắn bây giờ, chỉ trong nháy mắt đã đón nhận, bất quá mong muốn tu luyện thuật này, vẫn cần thời gian.

Đại Phóng Trục Chi Thuật, có thể trục xuất bất kỳ tồn tại gì, mà lại là trục xuất tới bên ngoài Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh bị kinh động, hắn còn tưởng rằng là nhân quả trục xuất lúc trước hắn sáng tạo, không ngờ trình độ trục xuất khoa trương như thế.

Ngoài Đại Thiên thế giới là hoàn cảnh như thế nào?

Trong trí nhớ truyền thừa, Khương Trường Sinh thấy một đoạn hình ảnh ngắn, kia chính là một vị sinh linh nào đó sau khi bị trục xuất ra ngoài, trong âm thầm biến thành tro bụi, không còn tồn tại.

Đoạn ngắn này nói cho hắn biết kết cục bị trục xuất sẽ khủng bố đến mức nào, nhưng cũng làm cho hắn có thêm chút hiểu biết về bên ngoài Đại Thiên thế giới.

Sau khi sinh linh Đại Thiên thế giới rời khỏi Đại Thiên thế giới, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Cái gọi là Đại Phóng Trục Chi Thuật hẳn không phải xua đuổi, mà là tước đoạt hết thảy, khiến cho Đại Thiên thế giới gạt bỏ

người bị thi thuật ra ngoài. Đạo Nguyên Thần thuật thật bá đạo! Khương Trường Sinh suy nghĩ mình nắm giữ Đại Thiết Thiên Thuật, Đại Quy Nhất Chi Thuật, cũng không biết hai loại thuật này có thể được cho là Đạo Nguyên Thần thuật hay không.

Năng lực Đại Thiết Thiên Thuật che giấu nhân quả cực mạnh, thậm chí có thể tránh thoát Đại Đạo, miễn cưỡng có chút ý tứ của Đạo Nguyên Thần thuật.

Đại Quy Nhất Chi Thuật kém một chút, dù sao Sáng Tạo giả đã rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, mặc dù bây giờ quay đầu trở lại, nhưng xác thực thất bại.

Khương Trường Sinh bắt đầu tu hành Đại Phóng Trục Chi Thuật.

Cũng không biết nếu hắn trục xuất Tam Thiên đạo tôn, sẽ dẫn tới biến cố như thế nào?

Hắn rất chờ mong.

Tiên đạo Đạo Tổ cùng Ám Đạo Tổ chiến đấu cũng không có truyền ra Đại Thiên thế giới, các đại đạo thống vẫn đang ở trong kiếp số, bọn hắn gặp phải Đạo Quỷ giết không hết, diệt bất tận.

Ngàn năm sau.

Khi Khương Trường Sinh còn đang tu hành Đại Phóng Trục Chi Thuật, phân thân của hắn mang theo Đọa Đạo trở về.

Phân thân tiêu tán, trí nhớ của hắn tràn vào trong đầu Khương Trường Sinh, trong có trải qua trong khoảng thời gian này.

Đọa Đạo tê liệt ngồi dưới đất, tự lẩm bẩm:

- Không có khả năng. tuyệt đối không thể.

Ở trong trí nhớ, phân thân Khương Trường Sinh được Đọa Đạo chỉ dẫn, tiến vào một mảnh không gian dị thứ nguyên chưa từng có sinh linh đặt chân, trong thời không loạn lưu ẩn giấu đi một phương tiểu thiên địa đầy tàn phá, bên trong có vô số mộ bia, ở trong giữa đạo quan đổ nát tàn tạ nhất, bọn hắn thấy được thi thể của Huyền Diệu đạo tổ.

Thi thể hoàn chỉnh.

Chẳng qua là cỗ này thi thể bị lực lượng thần bí cảm nhiễm, một khi bước vào đạo quan, bọn hắn đã gặp nhân quả cắn trả, cũng may bọn hắn kịp thời rời khỏi.

- Có gì không thể chứ? Ngươi bị hắn phong ấn, như thế nào nhìn thấy kết cục của hắn?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, trong lòng hắn nói thầm.

Bá Tổ phục sinh, chẳng lẽ Huyền Diệu đạo tổ cũng muốn phục sinh?

Lộn xộn!

Hắn đột nhiên không phân rõ đây là tính toán của Tam Thiên đạo tôn, vẫn là hậu thủ của Tiên đạo trước kia.

Bất quá theo trong trí nhớ xem, thi thể Huyền Diệu đạo tổ hết sức không thích hợp, toàn thân bò đầy thi ban màu đỏ sậm, hai mắt còn mở to, không có con ngươi.

Chương 1617 - Hồng Mông chi thế (1)

- Khí vận giữa ta và chủ nhân tương liên, nếu như hắn bỏ mình, ta có thể cảm ứng được, huống hồ, Tiên đạo đều bị diệt, hắn tất nhiên sẽ biến thành tro bụi, mà tiểu thiên địa kia, ta trước kia chưa từng thấy qua, mộ bia ở nơi đó cũng không phải tới từ Viễn Cổ Tiên Đạo, rất nhiều tên ta cũng không từng nghe tới.

Đọa Đạo trả lời, mặt mũi nó tràn đầy hoang mang cùng lo lắng.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói:

- Ngươi đã không rõ ràng việc này, thôi cứ trở về đi, tu luyện thật tốt, từ nay về sau không cần rời khỏi Đại La tiên vực, ngươi tồn tại đặc thù, Huyền Diệu đạo tổ bảo hộ ngươi, tất có dụng ý, hiểu chưa?

Đọa Đạo gật đầu, sau đó hành lễ cáo lui.

Khương Trường Sinh tiếp tục tu luyện Đại Phóng Trục Chi Thuật, ngược lại hắn tạm thời nhìn không thấu thi thể Huyền

Diệu đạo tổ có gì vấn đề, chẳng thà nỗ lực tu luyện.

Ngay cả Bá Tổ đều sống lại, Huyền Diệu đạo tổ phục sinh, Khương Trường Sinh cũng có thể tiếp nhận.

Đại Thiên thế giới này đã đủ loạn, vậy cứ loạn thêm một chút, càng loạn, Tiên đạo của hắn mới càng phát triển tốt.

Sự thật như hắn đoán, Đại Thiên thế giới càng ngày càng loạn.

Mười vạn năm sau.

Một tin tức kinh bạo Đại Thiên thế giới, ngay cả Tiên đạo cũng theo đó xôn xao.

Một phương Tiên đạo Đạo Tổ hoành không xuất thế, dùng đại khí vận khai sáng Bá Tiên Đạo, nguyện ý tiếp nhận hết thảy sinh linh, bao gồm cả Đạo Quỷ, hắn vì thế còn công chiếm một phương đạo thống chúa tể, dùng đại thiên địa đó làm căn cơ cho đạo thống, một trận chiến kinh động Đại Thiên thế giới.

Chuyện này tạo thành trùng kích lớn nhất đối với Tiên đạo, bởi vì trong lòng bọn họ, Đạo Tổ chỉ có một vị, Tiên đạo cũng chỉ có thể là bọn hắn, mặc dù lúc xông xáo Đại Thiên thế giới thỉnh thoảng sẽ nghe được truyền thuyết về Viễn Cổ Tiên Đạo, nhưng phần lớn đều không tin, coi như tin, cũng tự kiềm chế thân phận Tiên đạo chính thống.

Trong Đại Thiên thế giới, rất nhiều đạo thống đều chiếm được bộ phận truyền thừa của Viễn Cổ Tiên Đạo, nhưng bọn hắn đều không dám dùng Tiên làm tên, bây giờ xuất hiện phương Tiên đạo thứ hai, cái này khiến các giáo phái Tiên đạo đều không thể nào tiếp thu được.

Mặc dù đằng trước đạo thống của đối phương tăng thêm một chữ Bá, bọn hắn cũng rất khó tiếp nhận.

Trong lúc nhất thời.

Các Đại La tiến đến bái phỏng Đạo Côn Luân, dù sao hắn cũng là đại đệ tử của Đạo Tổ, đi qua một phen thương thảo, Đạo Côn Luân mang theo các sư huynh đệ đến Tử Tiêu cung bái phỏng, ngay cả Võ Tắc Tiên Thánh cũng tới.

Trong điện, chúng đệ tử ngồi tĩnh tọa ở trước mặt Khương Trường Sinh, ánh mắt tất cả đều nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt nghiêm túc.

- Ta đã từng nghe nói chuyện của Bá Tiên Đạo, các ngươi không cần chú ý, dù sao đi không phải cùng một đường, Bá Tiên Đạo chiêu nạp đệ tử bất kể nền móng, hiển nhiên là muốn nhanh chóng mạnh lên, mục tiêu của vị Bá Tổ kia, ta hẳn là có thể đoán được, hắn từng bị ý chí Đại Đạo gạt bỏ, hắn tự nhiên mong muốn báo thù.

Khương Trường Sinh bình tĩnh nói, hắn diễn toán qua thực lực Bá Tổ, đã vượt qua một ngàn ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, nhưng không có vượt qua giá trị hương hỏa của hắn, cho nên hắn tạm thời không hoảng hốt, huống hồ hắn cùng Bá Tổ không có cừu hận, duyên phận đạo thống phản thần, hắn tin tưởng Bá Tổ còn nhớ rõ.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là dựa vào tình huống Bá Tổ không trêu chọc hắn, nếu như Bá Tiên Đạo dám mạo phạm Tiên đạo của hắn, hắn cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

- Lão sư, vì sao tồn tại đã bị Đại Đạo hủy diệt lại có thể phục sinh? Trong này là Đại Đạo tính toán, hay có nguyên nhân khác?

Đế Tuyệt mở miệng hỏi, lông mày của hắn nhíu chặt.

Theo Đạo Quỷ hiện thế, Đại Thiên thế giới này trở nên không giống, thường xuyên toát ra cường giả chưa bao giờ nghe, bây giờ ngay cả tồn tại cổ lão thân tử đạo tiêu đều đã phục sinh, những đại năng Tiên đạo như bọn hắn đã thấy không rõ, giống như thân ở trong sương mù.

Khương Trường Sinh cũng không phải như thế à, mặc dù đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng nhìn không thấu phía sau tất cả những thứ này đến tột cùng là tính toán cùng tranh phong như thế nào, bất quá hắn cũng không thể rụt rè.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Vạn sự vạn vật đều có mệnh số, nhìn như ly kỳ, có lẽ đây cũng là kiếp số của Đại Thiên thế giới, thừa dịp kiếp số không

có ảnh hưởng đến Tiên đạo, các ngươi hẳn là nên tu hành thật tốt, sớm ngày thành tựu Tiên đạo Thánh cảnh.

Chúng đệ tử nghe xong, chỉ có thể thôi.

Đợi bọn hắn rời khỏi, Khương Trường Sinh càng nghĩ, quyết định vì Tiên đạo giảng đạo, vững chắc đạo tâm cho chúng sinh, hắn có thể nghe được tiếng lòng của các tín đồ, biết được Bá Tiên Đạo xuất hiện tạo thành trùng kích cực lớn, hắn không thể cái gì đều không làm.

Thế là.

Trăm năm sau, trong Thần Du đại thiên địa vang lên tiếng chuông , khiến cho hết thảy tín đồ chấn động tâm thần, vô luận có phải đang ở trong Thần Du đại thiên địa hay không, đều có thể nghe được.

- Đại Đạo rung chuyển, Tà Túy nổi lên bốn phía, trăm năm sau, ta lại giảng đạo cho chư vị ở trong Thần Du đại thiên địa, để cho Tiên đạo có thể phát triển tiếp tốt hơn, nhìn Tu Tiên giả dùng thủ hộ Tiên đạo, che chở thương sinh làm nhiệm vụ của mình.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, khiến cho vô số tín đồ mừng rỡ không thôi.

Tuyệt đại đa số tín đồ còn chưa từng nghe Đạo Tổ giảng đạo ở trong Thần Du đại thiên địa, nhưng việc này một mực có truyền thuyết, truyền thuyết đã diễn ra trước đây thật lâu, Đạo Tổ từng giảng đạo qua bên trong Thần Du đại thiên địa, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tiên đạo phát triển được mãnh liệt như thế.

Trong mắt các tín đồ, tạo hóa lớn nhất mà Đạo Tổ dành cho bọn họ chính là Thần Du đại thiên địa, quá khó tin đi.

Thần Du đại thiên địa tồn tại, để các tín đồ có thể cùng chung sức, cũng sẽ sinh ra một loại ý thức trách nhiệm, mỗi khi có giáo phái, chủng tộc mong muốn phân hoá Tiên đạo, bọn hắn sẽ truyền ra ở trong Thần Du đại thiên địa, sớm trấn áp nhân tố không ổn định, đây cũng là nguyên nhân quan trọng Tiên đạo một mực vững bước phát triển.

Chương 1618 - Hồng Mông chi thế (2)

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tiên đạo phấn chấn, mặc dù cũng không phải hết thảy Tu Tiên giả đều là tín đồ hương hỏa, nhưng tỉ lệ tín đồ hương hỏa rất lớn, đủ để quấy dư luận toàn bộ Tiên đạo, rất nhanh, âm thanh liên quan Bá Tiên Đạo, Đạo Quỷ nhỏ đi rất nhiều, chư thiên đều đang lưu truyền Tiên đạo sắp nghênh đón bay lên, những sinh linh không có tiến vào Thần Du đại thiên địa thì đan tò mò là cơ duyên như thế nào sắp đến.

Trăm năm kỳ hạn sao mà nhanh.

Đối với đại năng mà nói, bất quá là nháy mắt.

Ngày giảng đạo đến, Thần Du đại thiên địa đã lâm vào trong huyên náo, vô số tín đồ không ngừng tràn vào Thần Du đại thiên địa, bọn hắn đến từ chư thiên vạn giới, bao gồm cả Thái Ất Tiên Vực Đại Đạo hư không, còn có các Tiên đạo thiên địa Đại Thiên thế giới.

Bạch Kỳ mang theo nhóm thánh mẫu đạp vân bay lượn, một đường cúi xem thân ảnh tín đồ phía trên đại địa, các nàng muốn tính toán có bao nhiêu sinh linh tiến vào Thần Du đại thiên địa.

Một đường bay tới, lấy đạo hạnh cao thâm của các nàng cũng vì đó kinh hãi.

Căn bản đếm không hết.

Mặc dù tiến hành so sánh số lượng sinh linh trọn Đại La tiên vực cũng căn bản không đáng chú ý.

Các nàng biết Tiên đạo rất lớn, số lượng thương sinh cuồn cuộn đến cực điểm, nhưng hôm nay chỉ nhìn rầm rộ trong Thần Du đại thiên địa, các nàng đều chấn động theo.

Đạo thống như thế, sao có thể bị hủy diệt?

Bạch Kỳ đã không phải lần đầu tiên trải qua việc Đạo Tổ giảng đạo trong Thần Du đại thiên địa, nhưng mỗi lần đều sẽ bị kinh động, nàng hiểu rõ, điều này nói rõ Tiên đạo phát triển cực kì khủng bố, khủng bố đến nàng –Phúc Nguyên thánh mẫu cả ngày nhìn chằm chằm chúng sinh đều chấn động theo.

Ngay sau đó, chín mươi chín phần trăm tín đồ đều thả xuống chuyện trong tay, tràn vào Thần Du đại thiên địa, không có người nghĩ bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Không có tới cơ hồ đều là thân hãm hiểm cảnh, cũng hoặc là bỏ mình trong trăm năm, cho nên số lượng tín đồ trong Thần Du đại thiên địa cực kỳ khoa trương.

Nửa ngày sau.

Tiếng chuông thương mang quen thuộc vang lên, trời sinh kim quang, vô số tín đồ nhấc mắt nhìn tới, đều thấy được dáng người vĩ ngạn của Đạo Tổ, chúng sinh cùng nhau rơi xuống đất, ở trên mặt đất quỳ lạy Đạo Tổ, một màn như đại dương mênh mông thủy triều lên xuống này, vô biên vô hạn.

Giảng đạo, bắt đầu.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt mặt lộ vẻ vẻ hài lòng.

Lần này giảng đạo, hắn lần đầu tiên giảng Hồng Mông Đại Đạo, hiệu quả không tệ, hắn cũng không phải trực tiếp truyền thừa Hồng Mông Đại Đạo, Hồng Mông Đại Đạo ẩn chứa quy tắc ảo diệu của ba ngàn Đại Đạo, hắn lấy đạo ý Hồng Mông Đại Đạo bao trùm chúng sinh, để mỗi người bọn họ lĩnh ngộ suy nghĩ trong lòng.

Mặc dù không có trực tiếp truyền thừa Hồng Mông Đại Đạo, nhưng các tín đồ chẳng mấy chốc sẽ đi đến con đường lĩnh hội Hồng Mông Đại Đạo, lời như vậy, bọn hắn sẽ không sinh ra Đạo Quỷ.

Sở dĩ làm như vậy, là những năm nay Quy Ly lĩnh hội Hồng Mông Đại Đạo, gia tốc Hồng Mông Đại Đạo trưởng thành, cho nên Khương Trường Sinh mới để cho chúng sinh gia nhập.

Trước kia, hắn sợ Hồng Mông Đại Đạo bại lộ, bây giờ hắn đủ mạnh, mà Đại Thiên thế giới đang lộn xộn, Tiên đạo không người hỏi thăm, hắn cảm thấy cơ hội đã tới.

Hắn dùng Hồng Mông Đại Đạo dẫn dắt chúng sinh đi đến con đường Hồng Mông chi lộ, nhưng phương hướng chúng sinh tu

hành không giống nhau, chuyện này xúc tiến Tiên đạo ngàn hình vạn trạng.

Lần này giảng đạo chỉ dùng trăm năm thời gian, trong thời gian này, hắn dùng lực lượng Thiên Đạo bảo hộ vô số tín đồ, để bọn hắn khỏi bị nguy hiểm trong hiện thực khi đang ngộ đạo trong Thần Du đại thiên địa.

Tuy chỉ là trăm năm, nhưng đối với hết thảy Tu Tiên giả mà nói thắng qua vạn năm giảng đạo, trên từ Đại La Kim Tiên, dưới đến nhân gian Luyện Khí, đều có điều ngộ ra, trong quá trình người cảnh giới thấp đang nghe đạo, thân thể tự động nạp khí, cảnh giới bay vọt, tuổi thọ kéo dài, tỷ như trước khi nghe đạo là Luyện Khí cảnh, sau khi nghe đạo về sau đã là Kim Đan, Nguyên Anh.

Trăm năm này là trăm năm Tiên đạo điên cuồng nhất.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long còn tắm ở trong ngộ đạo, không thể tự kềm chế, dù sao hiện thực của các nàng không có chuyện gì, có thể yên tâm to gan tiếp tục ngộ đạo.

Ánh mắt Khương Trường Sinh nhìn về phía Hồng Mông Đại Đạo trong Đạo Giới.

Giờ phút này, Hồng Mông Đại Đạo kịch liệt phun trào, lộ ra ị thường, dẫn đến Quy Ly đều không thể an tâm ngộ đạo.

Quy Ly không có tiến vào trong Thần Du đại thiên địa, nàng không rõ ràng xảy ra chuyện gì, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được Hồng Mông Đại Đạo đang thay đổi mạnh, Thiên Đạo khí vận đang tăng trưởng.

Khương Trường Sinh tính toán một thoáng, số lượng tín đồ của hắn chiếm tổng số hai thành đến ba thành Tu Tiên giả của Tiên đạo, số lượng khổng lồ như thế gia nhập Hồng Mông Đại Đạo, hiệu quả tự nhiên mạnh hơn nhiều so với Quy Ly một người ngộ đạo, cả hai hiệu quả hoàn toàn không thể đánh đồng.

Khương Trường Sinh cũng không có nói rõ lí do cho Quy Ly, hắn tin tưởng nàng có thể cảm nhận được Hồng Mông Đại Đạo biến hóa.

Mặc kệ Đại Thiên thế giới đang xảy ra cái gì, Khương Trường Sinh vẫn đi trên con đường của mình, suy nghĩ tăng cường bản thân.

Hắn bắt đầu chờ mong một khắc Hồng Mông Đại Đạo triệt để thành hình.

Cái gì Tam Thiên đạo tôn, Đạo Quỷ, Bá Tổ, nếu muốn tính toán hắn, chính là một con đường chết.

Trong thời gian dài từ nay về sau, Tiên đạo nghênh đón sự phát triển bàng bạc, các tín đồ trở lại hiện thực, kéo theo giáo phái, chủng tộc của riêng mình, trực tiếp thôi động Tiên đạo phát triển, cơ hồ mỗi ngàn năm, Tiên đạo đều có cải biến lớn.

Dưới đại thế biến hóa như thế, ba mươi vạn năm đi qua.

Phía dưới Đại La, số lượng các cảnh giới gấp bội, mà Đại La Kim Tiên cũng nhiều ra thêm năm vị.

Một ngày này.

Khương Trường Sinh cảm nhận được một đạo khí tức cường đại buông xuống Tiên đạo lĩnh vực, nhưng đối phương cũng không có làm loạn, mà dừng lại ở một nơi nào đó, tán phát khí tức như thế, rõ ràng là muốn gặp hắn.

Bá Tổ.

Cuối cùng cũng tới.

Khương Trường Sinh đã sớm muốn tâm sự cùng Bá Tổ, hắn đứng dậy, tan biến trong điện.

Một giây sau, hắn xuất hiện trong hư không tối tăm, nơi này là đỉnh điểm Tiên đạo lĩnh vực, đỉnh chóp của hư không, quy tắc mỏng manh, không có chút Đại Đạo linh khí.

Chương 1619 - Khởi nguyên của Đạo (1)

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào trên người Bá Tổ, Bá Tổ mặc áo bào đen rộng rãi, tóc dài vẫn xõa tung như cũ, tuy không có đáng sợ như trong kiếp vân trước đó, nhưng trên người hắn vẫn tản ra một cỗ bễ nghễ vạn vật khí thế.

Bá Tổ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, chậm rãi mở miệng nói:

- Đạo hữu có thể nắm giữ Đại Quy Nhất Chi Thuật của ta, ta hết sức vui mừng, hôm nay Tiên đạo phát triển được cực tốt, ta không thể không thừa nhận, trên việc phát triển đạo thống, ta không bằng ngươi, ta trước kia cảm thấy chỉ cần mình đủ mạnh, quét ngang hết thảy kẻ địch, sẽ thuận lợi khôi phục được Tiên đạo.

Nói đến phía sau, ngữ khí của hắn mang theo một tia phiền muộn.

Khương Trường Sinh không khỏi hỏi:

- Đã như vậy, vì sao đạo hữu còn muốn đi lối cũ?

Bây giờ Bá Tiên Đạo chiêu thu đệ tử không có ngưỡng cửa, không có sàng chọn, chỉ cần nguyện ý sẽ được gia nhập, nhìn như công bằng, cái này cũng sẽ tụ tập người có nghiệp lực to lớn, mà sinh linh ở chung cùng Đạo Quỷ tất sẽ dẫn tới phiền toái, còn có cừu hận mâu thuẫn ở giữa chủng tộc, đạo thống khác biệt, cũng cần đi hóa giải.

Tiên đạo hấp thu qua Đạo Diễn, Kinh Tuyệt, kết quả lộ ra hết sức thuận lợi, nhưng ở trong quá trình này, Thiên Đình, Đạo Môn, Phật Môn và rất nhiều công đức giáo phái phí hết tâm huyết, Khương Trường Sinh xưa nay không cho rằng Tiên đạo có thể có hôm nay, tất cả đều là công lao của hắn, hắn chẳng qua bảo đảm Tiên đạo tồn tại, chân chính thôi động Tiên đạo chính là chúng sinh.

Ý nghĩa đạo thống tồn tại chính là truyền thừa, truyền thừa tuyệt không phải một người là hoàn thành được.

- Ta cũng không phải muốn một lần nữa xây dựng Tiên đạo, dù sao Đại Thiên thế giới hiện thời đã có Tiên đạo, ta rất hài lòng Tiên đạo của ngươi.

Bá Tổ trả lời.

Đáp án này cũng không có vượt qua Khương Trường Sinh đoán trước, hắn cảm thấy lấy tính cách Bá Tổ tất muốn báo thù.

Bá Tổ chăm chú nhìn Khương Trường Sinh, nói:

- Ngươi có biết ý chí Đại Đạo là đản sinh như thế nào?

Khương Trường Sinh lắc đầu.

Bá Tổ bình tĩnh nói:

- Đại Thiên thế giới thật ra là do một vị tồn tại nào đó mở ra, giống như chúng ta có thể khai thiên tích địa, chẳng qua hắn sáng tạo ra thế giới, sáng tạo ra hết thảy thứ chúng ta nhận biết, ta chỉ có thể tạm thời gọi hắn là Đạo.

- Tại thời kì không có thế giới, không có vũ trụ, không có trật tự, cái gì cũng không có, ta thậm chí không thể đi định nghĩa đó là thời kì như thế nào.

Khương Trường Sinh nghe đến nơi này, không khỏi mở miệng nói:

- Hỗn Độn?

Hắn lúc trước thấy được quá trình Đại Thiên thế giới sáng tạo trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, Đạo hắn là thân ảnh ánh sáng màu trắng kia, hắn nhớ kỹ, thân ảnh ánh sáng trắng xây dựng Đại Thiên thế giới kia còn biến thành ba thân ảnh, trong đó một đạo là tồn tại lúc trước hắn gặp được.

Phạt Nguyên!

Đó là tồn tại thần bí buông xuống khi đám người Hãi Thiên thánh tôn, Chúc Long tru diệt chỗ của Đại Đạo.

Đạo à…

Khương Trường Sinh suy nghĩ thân ảnh ánh sáng trắng kia, nếu như hắn thật sự là tồn tại ban đầu, trong không gian hư vô tuyệt đối, cái gì cũng không có, hắn sẽ cô độc cỡ nào, chỉ sợ chính hắn cũng không tìm tới ý nghĩa tồn tại của mình, cho nên mới xây dựng Đại Thiên thế giới, hóa thân thành Đại Đạo.

Chẳng qua, nếu như Đạo là tồn tại ban đầu, thế Đạo lại là sinh ra khi nào, vì sao được sinh ra?

Đến nơi đến chốn, thuyết pháp này tựa hồ chính bản thân nó đã đứng không vững.

Mạnh như Khương Trường Sinh, cũng không cách nào một mực nghĩ về phía trước, hắn cùng với hết thảy mọi thứ hắn nhận biết đến cùng là vì sao mà tồn tại, vì sao tồn tại, hết thảy điểm xuất phát đến tột cùng ở đâu?

- Hỗn Độn? Đây chẳng qua là một thời kỳ đã từng tồn tại qua, khoảng cách Đạo xây dựng Đại Thiên thế giới rất xa xôi, thời điểm Đại Thiên thế giới lúc sơ khai chính là Hỗn Độn, trước thời đại của ta, Tiên đạo tồn tại qua bao nhiêu lần, ta cũng không rõ ràng, ngươi hẳn là cũng thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, bản thân Tiên đạo đã bao hàm muôn vàn đại đạo, ba ngàn Đại Đạo đều có đại đạo tương tự tồn tại trong Tiên đạo, ta suy đoán, Tiên đạo là phương đạo thống đầu tiên của Đại Thiên thế giới.

Bá Tổ nói xong nói lời này, mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Khương Trường Sinh bị lời suy đoán này kinh động, nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy cũng rất hợp lý.

Huyền Diệu đạo tổ xây dựng Viễn Cổ Tiên Đạo tuyệt không phải điểm xuất phát của Tiên đạo, chẳng qua là hắn không rõ ràng phía trước nữa còn có bao nhiêu tuế nguyệt.

Có lẽ xa xưa đến mức đã không thể dùng quan niệm thời gian của sinh linh đi cân nhắc.

- Đại Thiên thế giới đang không ngừng bành trướng, từ nay về sau Đại Thiên thế giới sẽ chỉ càng ngày càng bao la, cho nên những tồn tại đã chết đi chưa hẳn mạnh hơn chúng ta, chẳng qua là vô luận mạnh yếu, đối mặt ý chí Đại Đạo, chỉ có kết cục biến mất.

Bá Tổ thở dài nói, là thở dài cho quá khứ, cũng đang thở dài vì mình số mệnh.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi như thế nào biết được chuyện này?

Bá Tổ trả lời:

- Khi ngươi sắp đối mặt ý chí Đại Đạo, nó sẽ để cho ngươi thấy hết thảy khởi nguyên, để ngươi ý thức được mình không

nên mạo phạm hết thảy những thứ mà Đạo đã ban tặng, để ngươi tiêu vong ở trong hối hận.

Khương Trường Sinh hoang mang, vì sao Bá Tổ không có tiêu vong?

Tại sao lại bị nhốt ở trong lôi kiếp?

Còn có Huyền Diệu đạo tổ, thi thể của hắn lại có gì tồn tại bên trong?

Trong mơ hồ, Khương Trường Sinh tựa hồ đoán được một khả năng.

Bá Tổ tiếp tục nói:

- Ta nói cho ngươi tất cả những thứ này, không chỉ để ngươi hiểu rõ ý chí Đại Đạo, cũng hi vọng ngươi có thể thấy rõ số mệnh, không phải tất cả nỗ lực đều là hữu dụng, có lẽ chúng ta không nên đối kháng ý chí Đại Đạo, Tiên đạo cũng không phải chỉ có con đường đối kháng Đại Đạo.

Mặt Khương Trường Sinh không biểu tình, chẳng qua nhìn chằm chằm hắn.

Hư không lâm vào trong yên lặng.

Bá Tổ cũng nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, ánh mắt của hai người tại thời khắc này có chút tương tự, đều đạm mạc.

Thật lâu.

- Là Đại Đạo không dung Tiên đạo và ta, ngươi muốn ta làm như thế nào?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Chương 1620 - Khởi nguyên của Đạo (2)

Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, Thái Thủy Niết Bàn Thương trống rỗng xuất hiện một bên tay.

Áo bào đen trên Bá Tổ hơi di động, một cỗ khí thế lăng lệ đang nổi lên, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

- Đưa Thiên Đạo cho Đại Đạo chưởng khống, ta sẽ giúp ngươi tru diệt Tam Thiên đạo tôn, hắn chẳng qua là hóa thân ý chí Đại Đạo thu dưỡng thôi, hắn đã không có tư cách chưởng khống Đại Thiên thế giới.

Bá Tổ lạnh giọng nói, trong lời nói lộ ra hận ý đối với Tam Thiên đạo tôn.

Tay phải Khương Trường Sinh nắm chặt Thái Thủy Niết Bàn Thương, mở miệng nói:

- Bá Tổ, thật đáng tiếc lần nữa gặp ngươi lại là con đường khác biệt, nhưng nếu đạo đã khác biệt, đây chính là người dưng, khuất phục Đại Đạo, có lẽ có thể sống được càng lâu, nhưng đây không phải đường ta muốn đi.

Vừa dứt lời, hắn thuấn di đến trước mặt Bá Tổ, Bá Tổ cả kinh, song đồng trợn to.

Thật nhanh.

Mạnh như Bá Tổ cũng không kịp phản ứng, hắn lập tức thi pháp đạo niệm của mình.

Khương Trường Sinh cũng giống như thế, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có năng lực đạo niệm như Đạo Niệm chủ nhân, hắn dùng đạo niệm bao trùm Tiên đạo lĩnh vực.

Hai cỗ đạo niệm cường đại chạm vào nhau, Khương Trường Sinh cưỡng ép đưa Bá Tổ vào một mảnh lĩnh vực hắn sáng tạo, chiến đấu trong đây sẽ không nguy hại đến Đại Thiên thế giới.

Đạo Niệm chủ nhân quá mức mạnh mẽ, bọn hắn đều sợ hãi lực lượng của mình tạo thành phá hư không thể nghịch chuyển dành cho Đại Thiên thế giới, từ đó rước lấy Đại Đạo trừng phạt, Bá Tổ cũng giống như thế, hắn không có phản kháng.

Hai người hiện thân trong một mảnh hư không màu tím, tóc dài trên đầu Bá Tổ như là ngọn lửa phất phới, vốn là hắc bào thùng thình bị thân thể cường hãn chống lên tựa như muốn nổ tung.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, pháp lực phát ra uy áp bùng nổ, khiến Bá Tổ cũng phóng thích khí thế của

mình.

Hai người bắt đầu lấy thế đối kháng, Bá Tổ thân là Đạo Tổ của một phương Tiên đạo trước đó, tự nhiên không muốn bại bởi hậu bối.

Mà Khương Trường Sinh chẳng qua là mang theo lửa giận, trong lòng hắn, Bá Tổ không nên như thế.

Khí thế hai người vượt qua cực hạn của Đạo Niệm chủ nhân, Bá Tổ kinh hãi, hắn đã sớm đoán được vị hậu bối này rất mạnh, bằng không cũng sẽ không đè ép Đạo Quỷ của hắn cùng Ám Đạo Tổ không hề có lực hoàn thủ, nhưng hắn không ngờ khi mình toàn lực ứng phó, lại vẫn đánh không lại vị hậu bối này.

Cuối cùng vẫn là Bá Tổ xuất thủ trước, người xuất thủ trước đã thua một bước.

Oanh!

Hai người chạm vào nhau, pháp lực nhấc lên lực trùng kích, khủng bố rung chuyển không gian màu tím, Khương Trường Sinh ra một thương ép tới linh hồn Bá Tổ chấn động, khí huyết đã luyện hóa thành đạo ý cũng theo đó run rẩy, tựa như sắp sụp đổ.

Bá Tổ đưa tay đánh ra Đại Quy Nhất Chi Thuật, bị Khương Trường Sinh dùng Đại Quy Nhất Chi Thuật triệt tiêu, hắn đi theo đánh ra một quyền tràn ra thiên lôi mênh mông.

Khương Trường Sinh đều chẳng muốn thi triển thần thông, dùng Thái Thủy Niết Bàn Thương quét ngang tới.

Từ khi có được Thái Thủy Niết Bàn Thương sau, hắn đối địch đều không cần thi triển thần thông, bản thân Thái Thủy Niết Bàn Thương là một loại thủ đoạn công kích mạnh mẽ.

Đâm ra một thương, vô số thiên lôi đều bị hấp thu, lại dùng Niết Bàn Phương bùng nổ, hóa thành vô tận Tử Lôi bao phủ Bá Tổ.

Đây là Hồng Mông Thiên Lôi.

Bá Tổ nắm giữ Lôi Chi Đại Đạo bị Hồng Mông Thiên Lôi đánh cho cực kỳ thống khổ, chuyện này hắn triệt để bị chọc tức.

- Rất tốt, vậy hôm nay liền quyết ra Đạo Tổ cao thấp đi.

Bá Tổ tức giận quát, áo bào đen phá toái, chỉ còn lại có đai lưng cùng quần dài, hiển lộ ra nửa người trên cực kỳ đáng sợ, từng đầu lôi điện màu đen quấn quanh thân thể hắn, hai mắt của hắn cũng đang tiêu tán ra từng tia từng tia thiên lôi màu đen, chợt nhìn, thân thể hắn giống như quấn lửa đen, hóa thân thành hắc ám.

Hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh nhấc thương ngăn cản.

Thiên lôi màu đen nổ tung, không gian màu tím phá toái, gió lốc Đại Đạo khó có thể tưởng tượng cuốn bọn hắn vào thời không không biết, Khương Trường Sinh cùng Bá Tổ còn đang quyết chiến, hai người cận thân chiến đấu, mỗi một chiêu đều ẩn chứa đạo uy.

Bá Tổ cũng không phải chỉ biết cận thân chiến đấu, thần thông phép thuật của hắn đều không cần thân thể thi triển, tâm tùy ý động, trong chiến đấu, đồng thời, đếm không hết thần thông, pháp thuật không ngừng tập kích Khương Trường Sinh.

Thân thể Khương Trường Sinh cũng không yếu, hắn chính là Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, bất quá luận khí huyết cùng cường độ thân thể vẫn kém hơn Bá Tổ một chút.

Hai người bỗng nhiên rơi xuống đất, đây là một mảnh mặt đất bao la, hai người lại một lần đối chiêu khiến đại địa vỡ nát, lòng đất tràn ra dung nham, phóng lên tận trời.

Cơ hồ trong nháy mắt, Khương Trường Sinh phát giác được phương xa có khí tức sinh linh, hơn nữa còn không ít.

Nơi này không phải đạo niệm không gian?

Khương Trường Sinh càng thêm cảm thấy hứng thú với Bá Tổ, hắn một tay nâng thương, dễ dàng áp chế Bá Tổ.

Thiên địa không ngừng vỡ nát, hai người không ngừng xê dịch, bất kỳ thiên địa gì đều không chịu nổi lực lượng của bọn

hắn, bọn hắn chẳng qua đối chiêu một lần đã làm cho thiên địa phá toái.

Theo từng phương thiên địa phá toái, khí thế của Bá Tổ vậy mà đang tăng lên, thân hình của hắn cũng đang không ngừng cất cao, mỗi lần đều là tăng trưởng gấp bội.

Khương Trường Sinh đột nhiên nâng lên tay trái, thi triển Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, một chưởng đánh xuyên qua lồng ngực của Bá Tổ, không có máu tươi bắn tung toé, một chưởng này trực tiếp oanh lồng ngực Bá Tổ đã cao lớn ngàn vạn trượng ra một cái lỗ lớn, không thể tự lành.

Bá Tổ bị đánh bay ra ngoài, đụng nát không gian, nhập vào trong một mảnh đại dương mênh mông sâu thẳm.

Khương Trường Sinh đứng ở trên mặt biển, thiên địa tối tăm, lôi vân cuồn cuộn, bão tố tàn phá bừa bãi ở giữa Thiên Hải, Bá Tổ vô cùng to lớn hạ xuống, kích thích sóng biển đầy trời, rung động vô song.

- Nơi này là…

Khương Trường Sinh mơ hồ phát giác được vùng biển này không thích hợp, bởi vì dùng hắn thần niệm Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quét tới, lại không nhìn thấy bờ, giống như Đại Thiên thế giới.

Chương 1621 - Hỗn Độn thần châm (1)

Hải dương sâu thẳm kịch liệt cuồn cuộn, Bá Tổ rơi vào đó chỗ sâu đáy biển, không thể nhìn thấy thân ảnh của hắn, nhưng khí thế đáng sợ của hắn đang không ngừng tăng lên.

Khương Trường Sinh có thể cảm giác được Bá Tổ đang khôi phục khí thế trong đạo thống phản thần, điều này cũng không có khiến cho hắn lúng túng, ngược lại hết sức vui mừng.

Khương Trường Sinh bây giờ cũng có tiến bộ rất lớn, sau khi tu hành Hồng Mông Đại Đạo, bây giờ Hồng Mông Đại Đạo đang nhanh chóng trưởng thành, mà hắn cũng giống như thế, hiện tại, tu vi của hắn mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng trưởng, vô cùng vô tận pháp lực khiến cho hắn có lòng tin ứng đối hết thảy.

Khương Trường Sinh cầm Thái Thủy Niết Bàn Thương trong tay, đứng ngạo nghễ tại phía trên biển sâu vô tận, cuồng phong bạo vũ không thể rung chuyển thân hình của hắn, một thân kim quang sáng ngời như mặt trời.

Mặt biển nổ tung, một đầu Hắc Long vô cùng to lớn như gió lốc bay lên, muốn thôn phệ Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, cường thế tru diệt nó, ngay sau đó, Bá Tổ vòng qua đại đạo thần quang giết tới trước mặt hắn.

Thời khắc này, Bá Tổ chỉ có cao trăm trượng, lồng ngực có một lỗ lớn kinh dị đáng sợ, cực kỳ doạ người, thân thể thu nhỏ, nhưng lực lượng ẩn chứa trong người hắn lại càng thêm đáng sợ, đánh tới một quyền, còn chưa đụng phải Khương Trường Sinh, một cỗ lực lượng vô hình đẩy lui Khương Trường Sinh.

Bá Tổ thừa thắng xông lên, quyền cước như gió, cách không đánh vào trên người Khương Trường Sinh, đánh cho Khương Trường Sinh liên tiếp lùi lại.

- Đây chính là Bá Chi Đại Đạo của hắn?

Khương Trường Sinh âm thầm tò mò, quyền kình vô hình này phong ấn không gian xung quanh hắn, đồng thời có uy năng tru diệt Đại Đạo.

Thần thông khó lường.

Phong ấn thêm thần thông tính sát thương, dùng lực phá vạn pháp.

Mạnh như Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, cũng có chút chịu không được lực lượng bá đạo như vậy.

Bất quá Khương Trường Sinh cũng không phải thể đơn thuần tu, ánh mắt hắn ngưng tụ, Thái Thủy Niết Bàn Thương bắn ra ánh bạc sáng chói, cường thế đỡ được Bá Tổ.

-àĐây chính là cực hạn của ngươi sao?

Mặt Khương Trường Sinh không thay đổi hỏi, bởi vì tình nghĩa đạo thống phản thần truyền thừa còn đó, hắn dự định tha

cho Bá Tổ một mạng, nhưng trước đó, hắn hi vọng Bá Tổ có thể dùng hết toàn lực.

Đi đến cảnh giới này của bọn hắn, rất khó tru diệt lẫn nhau, nhưng Khương Trường Sinh còn nắm giữ Thiên Địa Câu Diệt, Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, Đại Thiên Tru Diệt Chưởng, ba loại thần thông này có lực lượng hủy diệt cực kỳ đáng sợ, hắn thậm chí hoài nghi ba loại thần thông này không thuộc về Đại Thiên thế giới.

Bá Tổ dừng tay, con mắt hung lệ chăm chú nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, hắn lạnh giọng nói:

- Đạo Tổ, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, có thể bức ta đến tình trạng như thế.

Khương Trường Sinh yên lặng, không có nói tiếp.

Bá Tổ bỗng nhiên lộ ra nụ cười, nói:

- Ngươi có phải rất tò mò nơi này là nơi nào hay không?

- Nơi này chính là Hỗn Độn, nơi ngươi trước đó đề cập tới.

Khương Trường Sinh nghe xong, nhíu mày.

Hỗn Độn như thế nào là một đại dương?

- Ta nắm giữ không ít Đại Đạo, ngoại trừ Đại Đạo tự sáng tạo ra, tạo nghệ của ta về thời không, lôi đạo là lớn nhất, đoạn đường này chiến đến, ngươi ta xuyên qua mấy vạn thời đại, đi tới thời kì Hỗn Độn còn không có thiên địa, nơi này chính là Hỗn Độn Chi Hải, vạn sự vạn vật của Đại Thiên thế giới đều sinh ra ở trong biển phía dưới.

Bá Tổ thô cuồng nói, nói đến thời không tạo nghệ của bản thân, hắn tràn ngập tự hào.

Mười bảy vị Đạo Tổ không cùng thời kỳ có thể tụ tập tại cùng một chỗ, tạo nghệ thời không của hắn xác thực khó lường, ít nhất ở trong phương diện này, Khương Trường Sinh còn không có gặp được tồn tại mạnh hơn hắn.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Ngươi mang ta tới trong này, không phải chỉ vì khoe khoang thôi?

Bá Tổ nâng lên cánh tay phải, cười càng thêm kiệt ngạo:

- Đạo Tổ, ngươi có biết ta là phục sinh như thế nào không? Ta chia hồn phách của mình hóa thành số lượng ngàn vạn, phân đất phong hầu đến các thời không khác biệt, khi mà vị Đạo Quỷ kia vừa sinh ra đã bị một hồn phách của ta chui vào trong cơ thể, mà ta một khi hấp thu xong hết thảy hồn phách, ngươi sẽ gặp phải ta thời kỳ đỉnh phong.

Vẻ mặt Khương Trường Sinh không có biến hóa, hắn tiếp tục hỏi:

- Nói lời này, ngươi không cảm thấy ngươi nói hơi sớm?

- Ta có thể cảm giác được ngươi trước có được thực lực tru diệt ta, vết thương trên lồng ngực ta chính là chứng minh tốt nhất, ngươi đã không muốn giết ta, ta đương nhiên sẽ không giết ngươi, ngươi nói đúng, đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau, ta đúng là sợ, nhưng ta còn chưa tới mức độ làm chó săn cho Đại Đạo.

Bá Tổ trả lời, một thân khí thế đi theo tan biến.

Hắn nâng tay trái lên, đánh ra một chiêu, Hỗn Độn Chi Hải phía dưới sụp đổ, hình thành một vòng xoáy khủng bố nhanh chóng mở rộng, chỗ sâu trong vòng xoáy kia, mơ hồ có một tia sáng đỏ đang lóe lên.

Khương Trường Sinh nhìn xuống hồng quang, trong lòng đầy tò mò.

Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức chưa bao giờ từng gặp phải, cũng không phải Đại Đạo.

- Đây là Hỗn Độn thần châm, có thể triệu hoán Hỗn Độn Chi Hải, bất quá một khi làm như vậy, Đại Đạo sẽ phản phệ ngươi càng khủng bố hơn, không phải vạn bất đắc dĩ, không cần sử dụng.

Bá Tổ nghiêm túc nói.

Hỗn Độn thần châm?

Khương Trường Sinh híp mắt hỏi:

- Đây chính là quá khứ, triệu hoán sự vật đã không tồn tại đến tương lai, thực hiện như thế nào?

Năm đó, hắn chỉ là dời đi một mảnh thiên địa của Viễn Cổ Tiên Đạo đã gặp nhân quả mạnh mẽ cắn trả, khối đạo cốt kia đến nay còn bị phong ấn trong Thiên Đình, nhân quả cắn trả không thể tản ra.

Hắn không cách nào tưởng tượng được triệu hoán Hỗn Độn Chi Hải đi ra sẽ trả cái giá to lớn như thế nào.

Bá Tổ trả lời:

- Hỗn Độn Chi Hải một mực tồn tại, cũng không phải tiêu vong, Đại Thiên thế giới hậu thế sở dĩ không có Hỗn Độn Chi Hải, chỉ là bởi vì Hỗn Độn Chi Hải đã ẩn núp, giấu ở trong Hỗn Độn thần châm, không có Hỗn Độn Chi Hải, Đ hư không vũ trụ ại Thiên thế giới mới sinh ra, Hỗn Độn Chi Hải cũng xem như bị Đại Đạo từ bỏ, nếu như không có Hỗn Độn thần châm tồn tại, Hỗn Độn Chi Hải sớm muộn gì cũng sẽ bị ma diệt.

Chương 1622 - Hỗn Độn thần châm (2)

- Xin hỏi Hỗn Độn thần châm là đản sinh như thế nào?

- Ta cũng không biết, trong quá trình xuyên qua thời không, ta chỉ thấy một cây châm rơi xuống từ đỉnh Đại Thiên thế giới, rơi vào trong Hỗn Độn Chi Hải, sau đó dùng không đến mấy năm hấp thu Hỗn Độn Chi Hải, về sau là Hỗn Độn hư không, Đại Đạo linh khí tràn đầy.

- Liệu rằng có phải là ý chí Đại Đạo?

- Không có khả năng, sau ki ta phát hiện Hỗn Độn thần châm, từng thử sử dụng, kết quả gặp Đại Đạo cắn trả, kém chút đã chết trên nửa đường tu đạo.

Nhắc đến Đại Đạo cắn trả lúc trước, Bá Tổ không rét mà run, lần đầu lộ ra thần tình phức tạp như vậy.

Khương Trường Sinh nhìn chằm chằm hồng quang từ chỗ sâu trong đáy biển, trong lòng lưỡng lự có nên tiếp nhận hay

không.

Bá ra Tổ cười nói:

- Nếu không muốn, vậy tạm thời buông xuống, ta đã mang ngươi tới nơi này, đợi ngươi lĩnh hội Thời Không đại đạo, chuẩn bị sẵn sàng, lại đến là được.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Từ xưa đến nay, chẳng lẽ cũng chỉ có ngươi ta tới nơi này?

Bá Tổ lắc đầu, hắn tựa hồ suy nghĩ điều gì, ánh mắt trở nên ưu sầu, không nói thêm lời.

Bầu không khí trở nên vi diệu.

Bị Bá Tổ cắt ngang, Khương Trường Sinh đột nhiên cũng không dễ tái chiến, một trận chiến này đã đủ để đón sinh tồn ban thưởng, nghĩ được như vậy, hắn tan biến ở trên không trung.

Hắn nhảy ra vô số thời không, về tới chỗ thời đại của hắn.

Hắn hiện thân tại nơi trước đó chạm mặt Bá Tổ, cúi xem Tiên đạo lĩnh vực, hết thảy đều rất bình tĩnh, không có bởi vì Bá Tổ buông xuống mà tạo thành ảnh hưởng.

Cuộc chiến cùng Bá Tổ khiến cho hắn cảm giác hết sức thoải mái, thật lâu không có nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề như vậy, đến nỗi Hỗn Độn thần châm, hắn căn bản không cân nhắc.

Một là hắn đã không tín nhiệm Bá Tổ, hai là hắn không cần.

Tựa như hắn sáng tạo Vĩnh Hằng châu đi tính toán Ám Đạo Tổ, Đại Đạo cũng có thể dùng một loại tính toán nào đó, hắn nhất định phải cẩn thận.

Hắn đi ra một bước trở lại Tử Tiêu cung, sau đó ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa chờ đợi, thuận tiện phòng bị Bá Tổ quay đầu trở lại.

Nhưng hắn không có chờ đến sinh tồn ban thưởng.

Điều này nói rõ Bá Tổ không có ôm lấy sát ý đối với hắn, cũng nói rõ có thể tin những lời của Bá Tổ.

Khương Trường Sinh không khỏi thở dài một tiếng.

Mộ Linh Lạc mở mắt hỏi:

- Vì sao chàng thở dài?

Khương Trường Sinh buồn bã nói:

- Vì số mệnh mà thở dài, sau khi thương sinh biết được số mệnh, sẽ chống lại số mệnh, sau đó thần phục dưới số mệnh.

Vừa nghĩ tới Bá Tổ hăng hái, bễ nghễ hết thảy trong đạo thống phản thần, lại nghĩ tới Bá Tổ bây giờ cúi đầu trước ý chí Đại Đạo, đáy lòng Khương Trường Sinh ngũ vị tạp trần.

Lại xem đối thủ dĩ vãng, người nào không phải là vì sinh tồn mà nỗ lực, ai có thể thật cười đến cuối cùng nhất?

- Tiên đạo sẽ cùng chàng chống lại số mệnh, nếu như Tiên đạo từ bỏ, ta cũng sẽ không từ bỏ, chàng làm cái gì, ta sẽ làm cái đó.

Mộ Linh Lạc nghiêm túc nói, nàng lĩnh hội Vận Mệnh Chi Đạo cảm thụ sâu nhất về số mệnh, chính là bởi vì càng sâu, nàng càng kính sợ kiếp số từ nơi sâu xa.

Vạn sự vạn vật đều có kiếp số của mình, trốn không thoát, trốn không được.

Khương Trường Sinh nhìn về phía nàng, lộ ra nụ cười, trong lòng hắn đầy ấm áp.

Thời điểm vừa giáng sinh ở kiếp này, nội tâm của hắn rất cô độc, bởi vì hắn từ nhỏ bị bỏ rơi, mà ở trên con đường tu tiên , hắn thu hoạch rất nhiều, cố nhân quan hệ thân cận đều còn ở đây, còn có chúng sinh tín ngưỡng vào hắn.

- Ta đạo không cô đơn, sợ gì số mệnh?

Khương Trường Sinh nhếch miệng lên, trong lòng suy nghĩ như vậy.

Hắn cùng Mộ Linh Lạc trò chuyện trong chốc lát, lại riêng phần mình bắt đầu ngộ đạo.

Trong năm tháng từ nay về sau, không có tồn tại cường đại lại đến quấy nhiễu Tiên đạo, Hồng Mông Đại Đạo bởi vì vô số

người tu đạo nghênh đón nhanh chóng trưởng thành, cái này khiến Khương Trường Sinh thấy được hi vọng nó thành hình.

Một khi Hồng Mông Đại Đạo thành hình, hắn cũng sẽ vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới càng cao hơn, mà chúng sinh Tiên đạo cũng sẽ có cơ hội bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Năm tháng dằng dặc, lúc Đại Thiên thế giới gặp nạn, Tiên đạo đình chỉ khuếch trương nhưng nương tựa theo lĩnh vực bao la đã chiếm cứ, Tiên đạo cũng nghênh đón bay lên.

Trăm vạn năm sau, Tiên đạo đã cải biến nghiêng trời lệch đất.

Khổng Khuyết thành tựu Đại La Kim Tiên, khiêu chiến chưởng giáo Đạo môn, một trận chiến giành chiến thắng, để chúng sinh nhớ tới truyền thuyết đã bị lãng quên, vị này đã từng là đệ nhất thiên kiêu Thiên Đạo, người có đại khí vận tu luyện bên trong Tử Tiêu cung cuối cùng danh chấn Tiên đạo.

Sau khi trở về Đại La tiên vực, Khổng Khuyết được sự giúp đỡ của Bạch Kỳ thu hoạch được một vùng núi, thành lập đạo tràng.

Đại La tiên vực bây giờ có thể nói là tấc đất tấc vàng, không phải muốn lập đạo tràng ở Đại La tiên vực là sẽ làm được, rất dễ dàng đụng vào đạo tràng khác hoặc của giáo phái nào đó, tồn tại có thể dừng chân ở Đại La tiên vực đều có nhân mạch khổng lồ thiên ti vạn lũ.

Thiên Đạo khí vận đối với thương sinh mà nói, là vô biên vô hạn, mà Đại La tiên vực đã trở thành thiên địa cao nhất Tiên đạo, Thiên Đình cũng đã chuyển Phi Thăng đài ra bên ngoài.

Từ sau khi giảng đạo trong Thần Du đại thiên địa, Đại La tiên vực không còn quá quan tâm về tình hình Đại Thiên thế giới, các giáo phái đều đang nghiên cứu đạo pháp, dần dần đi đến con đường Hồng Mông Đại Đạo, bọn hắn phát hiện tu hành dựa theo Đạo Tổ truyền đạo, vậy mà bắt đầu không nhận Đại Đạo quy tắc ước thúc, điều này để bọn hắn càng thêm đắm chìm ở trong đó, không thể tự kềm chế.

Một ngày này.

Thiên Đế khó được đến đây bái phỏng Khương Trường Sinh, hai cha con bắt đầu ôn chuyện, có chút ấm áp.

Khương Trường Sinh biết được hắn cần làm chuyện gì, nhưng cố ý không hỏi, kéo đến Thiên Đế rất khó chịu, cười đến càng ngày càng cứng đờ.

Chương 1623 - Thời không chi loạn (1)

Hàn huyên rất lâu, Thiên Đế cuối cùng kìm nén không được, kiên trì, nói:

- Phụ thân, xin ngài trợ Thiên Đình một chút.

Nói nói lời này, hắn thoải mái.

Tiên đạo càng ngày càng cường thịnh, chúng sinh khao khát làm tiên thần càng ngày càng nhỏ, dù sao thì có rất nhiều con đường trường sinh, gia nhập các giáo phái khác còn không cần phục vụ cho chúng sinh, cái này cũng khiến cho lực uy hiếp của Thiên Đình càng ngày càng nhỏ, cũng may Thiên Đình là hệ thống tiên thần do Đạo Tổ khâm định, các phương giáo phái không dám đắc tội.

Khương Trường Sinh cười hỏi:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi một tay như thế nào?

Hắn bác ái chúng sinh, nhưng sẽ không đi một con đường hoàn toàn bình đẳng, hắn nguyện ý cho người bên cạnh đãi ngộ tốt hơn, huống chi là con ruột của mình.

Thiên Đế nghe vậy ngược lại bị làm khó, hắn không biết nên nắm bắt đúng mực như thế nào.

Cũng không thể để phụ thân đơn độc giảng đạo cho Thiên Đình chứ?

Tặng pháp bảo cũng không đủ thay đổi cục diện vị trí hiện tại của Thiên Đình.

Trong lúc nhất thời, Thiên Đế lâm vào trầm tư.

Khương Trường Sinh chờ trong chốc lát, cười nói:

- Tốt, đừng suy nghĩ, giao quyền quản lý Hồng Mông giới cho Thiên Đình, nhớ kỹ, người vào Hồng Mông giới, bất luận cơ

duyên gì, Thiên Đình đều không được cưỡng chiếm, Thiên Đình muốn làm chính là duy trì trật tự, không cho phép bên trong Hồng Mông giới xuất hiện tử đấu, đến nỗi vào danh ngạch đi vào Hồng Mông giới cũng giao cho ngươi định, nhưng nhớ kỹ, danh ngạch Thiên Đình mỗi lần vào Hồng Mông giới không được vượt qua hai thành.

Thiên Đế nghe vậy, kinh hỉ quá đỗi.

Truyền thuyết về Hồng Mông giới sớm đã lưu truyền ra, có lẽ chúng sinh đã quên, nhưng cái đại giáo phái đều nhớ thương, không nghĩ tới phụ thân lại giao quyền lực này cho Thiên Đình.

Không đợi Thiên Đế bái tạ, Khương Trường Sinh nghiêm túc nói:

- Nếu có tiên thần làm xằng làm bậy, nhất định phải nghiêm trị, vô luận hắn có nền móng gì, coi như là con của ngươi, mà dù là ngươi, đều phải phải trả cái giá nặng nề, thậm chí vĩnh thế bị hãm sâu vào nỗi khổ Luân Hồi.

Thiên Đế vội vàng bảo đảm nói:

- Phụ thân, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ ước thúc tốt Thiên Đình.

Khương Trường Sinh đưa tay, trên tay có một lệnh bài, đây là một khối lệnh bài màu tím, phía trên khắc hai chữ Hồng Mông, có được năng lực mở ra cửa vào truyền tống đến Hồng Mông giới, đồng thời có thể thông qua lệnh bài này, cúi xem toàn bộ Hồng Mông giới, được cho là chí bảo của Thiên Đạo, được hưởng Thiên Đạo khí vận.

Thiên Đế cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận lệnh bài, trong lòng tràn ngập kinh hỉ cùng cảm động.

Ngồi ở vị trí cao, suy nghĩ càng nhiều, hắn sợ Khương Trường Sinh xem thường hắn, hắn sợ mình làm Khương Trường Sinh thất vọng, sợ chúng sinh nói hắn chỉ có thể ỷ vào phụ thân, rất rất nhiều lo lắng trói buộc hắn, hôm nay đến đây, không nghĩ tới phụ thân dễ dàng như vậy đã đáp ứng.

Có lẽ là hắn nghĩ quá nhiều.

Thiên Đế nhịn không được hỏi:

- Phụ thân, ta sau này có thể thường đến thăm ngài không?

Khương Trường Sinh cười nói:

- Ta khi nào không cho phép ngươi tới?

Đúng vậy, phụ thân chưa bao giờ nói qua lời như vậy, chẳng qua là hắn sợ quấy rầy thôi.

Theo sau, hai cha con tiếp tục nói chuyện phiếm, sau khi thả ra áp lực bị đè nén, lời của Thiên Đế bắt đầu nhiều hơn, nói chuyện lý thú của dòng dõi bản thân.

Con cái của hắn đã vượt qua hàng ngàn, tôn bối càng vượt qua số lượng mười vạn, trong ngày thường, hắn sẽ rút rất nhiều thời gian đi làm bạn với người đời sau, hắn cũng hi vọng vai lứa con cháu có thể xuất hiện ra thiên kiêu khó lường, nhưng tạo hóa trêu ngươi, đến nay không có con cái, tôn bối có thể vượt qua Khương Nghĩa, thậm chí ngay cả Khương Thiện đều không thể vượt qua.

Có lẽ là Thiên Đạo sợ hắn quá mức cường thế.

Mấy canh giờ sau, Thiên Đế hành lễ Khương Trường Sinh, Mộ Linh Lạc tồi rời đi.

Mộ Linh Lạc cảm khái nói:

- Thật sự kỳ quái, con trai của chúng ta sợ hãi chúng ta, nữ nhi lại có tính tình thanh lãnh.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nếu thật là ngày ngày quấn lấy nàng, nàng lại có cảm giác phiền, thuận theo tự nhiên đi, mà chúng ta không cần thân cận, cũng không cần lo lắng sẽ mất đi.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Khương Trường Sinh di chuyển ánh mắt nhìn về phía Quy Ly bên trong Đạo Giới.

Nha đầu này từ khi buông xuống trước Hồng Mông, đã không đứng dậy, một mực chỗ tĩnh toạ tiến vào trạng thái ngộ đạo, tu vi tăng lên rất nhanh, nàng tuy là Thiên Đạo thần linh, nhưng cũng có đạo của mình, khác biệt Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma

Chi Thần, nàng xem như cá thể hoàn chỉnh, chẳng qua là không phải dùng phương thức sinh linh tồn tại.

Khương Trường Sinh cười cười, sau đó nhắm mắt ngộ đạo, tiếp tục đi tắm bên trong quá trình Hồng Mông Đại Đạo lột xác.

Chúng sinh Tiên đạo cùng nhau tu hành Hồng Mông Đại Đạo, trợ lực Hồng Mông trưởng thành, loại hiệu quả này cực kỳ cường đại, dù Khương Trường Sinh cũng có chút xúc động, chưa bao giờ từng gặp phải tình huống như vậy.

Bên trong quá trình ngộ đạo, hắn không có xem nhẹ quan tâm với Đại Thiên thế giới, nhất là Bá Tổ cùng Ám Đạo Tổ.

Từ sau khi Thiên Đế rời đi Tử Tiêu cung, vạn năm sau, Thiên Đế tuyên cáo cho toàn bộ Tiên đạo - Hồng Mông giới sắp mở ra, các đại công đức giáo phái đều có thể tới Thiên Đình xin nhóm danh ngạch đầu tiên vào, nương tựa theo Thiên Đạo khí vận, tiếng của hắn truyền đến hết thảy thiên địa bên trong phạm vi Thiên Đạo khí vận.

Toàn bộ Tiên đạo vỡ tổ.

Hồng Mông giới, đây chính là Thánh địa tu tiên do Đạo Tổ xây dựng.

Đám Đại La đã sớm đang mong đợi kìm nén không được, thế là Đại La tiên vực trở nên dị thường náo nhiệt, pháp bảo, vật cưỡi của các đại giáo giáo phái nhiều vô số kể dừng lại ở thiên ngoại, hùng vĩ vô song.

Chuyện Hồng Mông giới, Khương Trường Sinh toàn quyền giao cho Thiên Đế an bài, tin tưởng Thiên Đế đã có thể tạo phúc Tiên đạo, cũng có thể tăng lên địa vị cho Thiên Đình.

Hồng Mông giới mỗi mười vạn năm mở ra một lần, người có thể vào đều là tồn tại đỉnh tiêm Thiên Đạo Tiên đạo cùng với công đức khổng lồ, bọn hắn có thể dựa vào Hồng Mông giới mà tiến bộ thoát thai hoán cốt.

Chương 1624 - Thời không chi loạn (2)

Thời gian lưu chuyển.

Lần đầu tiên Hồng Mông giới mở ra tiến hành rất thuận lợi, về sau, mỗi mười vạn năm Tiên đạo khôi phục như lúc ban đầu, mãi cho đến lần thứ hai Hồng Mông giới mở ra, một nhóm thiên kiêu đời mới đi tới Hồng Mông giới, mà đợi nhóm thiên kiêu đó tu hành mười vạn năm bên trong Hồng Mông giới rồi cùng đi ra ngoài, bọn hắn trở về mang đến cho Tiên đạo chấn động cực lớn.

Ngoại trừ Đại La Kim Tiên, hết thảy thiên kiêu đột phá, số lượng Đại La Kim Tiên càng là một lần duy nhất tăng trưởng hơn mười vị.

Sát hạch thiên tư ngộ tính không quan hệ gì tuổi tác, cho dù đại năng cổ lão, chỉ cần bọn hắn biểu hiện được trác tuyệt ở mỗi cảnh giới, có thể được cho là thiên kiêu, cho nên có thể không phải hết thảy Đại La Thần Tướng đều có thể tiến vào Hồng Mông giới, chỉ có hơn mười vị có thể.

Tiên đạo triệt để điên cuồng, tranh thủ danh ngạch tham gia Hồng Mông giới lần sau trở thành mục tiêu chủ công của các đại giáo phái.

Dần dần, Tiên đạo nhanh chóng phát triển cũng đưa tới các đạo thống khác chú ý, chủ yếu là Đạo Quỷ mang tới kiếp nạn khiến cho bọn hắn quá suy yếu, Đạo Quỷ tựa hồ đang rút lui, thế công kém xa trước kia.

Một chút đạo thống thoát khỏi kiếp số Đạo Quỷ bắt đầu bái phỏng Tiên đạo, một bên tìm hiểu tình báo, một bên muốn thu hoạch được cái gì từ bên trong Tiên đạo.

Tiên đạo đối ngoại rất cởi mở, bao dung, các đạo thống khác muốn học tiên pháp cũng không khó, đây cũng là nguyên nhân đồng minh của Tiên đạo càng ngày càng nhiều, khác biệt với những đạo thống khác, đạo thống khác đều là đạo thống tiến hành kết minh toàn thể, nhưng Tiên đạo lại dùng giáo phái tiến hành kết minh, rắc rối phức tạp, trước mắt còn không có một phương đạo thống nào có thể được đến toàn bộ Tiên đạo hữu nghị, dù sao, có thể quyết định toàn thể Tiên đạo chỉ có một vị tồn tại, mà lại rất khó gặp vị tồn tại kia.

Đạo Tổ bên trong Tiên đạo là nhân từ, chính nghĩa, nhưng đối với đạo thống rong Đại Thiên thế giới mà nói, chỉ có kiêng kị vô tận, những đạo thống kia đều không dám cầu kiến Đạo Tổ, nghe nói Đạo Tổ có thể xem thấu lòng người, đây là điều mà rất nhiều Đại La Kim Tiên chính miệng thừa nhận.

Cứ như vậy, lại trăm vạn năm trôi qua.

Tiên đạo đã thích ứng Hồng Mông giới tồn tại, mặc dù còn không có Tiên Thánh ra đời, nhưng thực lực Đại La Kim Tiên càng ngày càng mạnh, bọn hắn thậm chí không thỏa mãn hiện tại, bắt đầu bước chân về quá khứ, đến tương lai, tìm kiếm chân nghĩa của đạo.

Khương Trường Sinh cũng không sợ bị người đụng thấy mệnh số của mình, bởi vì hắn đã siêu thoát, không ai có thể trở lại quá khứ của hắn, Đại La đều như thế, với tất cả tồn tại đi đến Đại La, Đại La chân thân đã không ở quá khứ cùng tương lai, quá khứ, tương lai chẳng qua là ý chí hóa thân của bọn hắn, chết cũng không có ảnh hưởng, cho nên sẽ không có người muốn trở lại quá khứ đối phó Đại La, làm như vậy, chỉ có thể đổi lấy cừu hận của Đại La.

Nhưng theo đám Đại La vì truy cầu chân nghĩa của đạo pháp mà càng điên cuồng lên, thời không của Tiên đạo bắt đầu hỗn loạn, tiếp theo sinh ra Thiên Đạo nhân quả cắn trả, cùng loại với Đại Đạo nhân quả cắn trả, nhưng loại cắn trả này bắt nguồn gốc từ lực lượng Thiên Đạo, thậm chí sẽ dẫn phát Tà Túy không tốt sinh ra.

Dưới tình huống như vậy, Thời Tự tiên quân lưu lại qua truyền thuyết bên trong lần lượng kiếp trước đứng ra, hắn vượt qua thời không, đi bốn phía đuổi bắt Đại La tùy ý làm bậy, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên đều bị hắn hàng phục, uy danh của hắn lần nữa nóng bỏng.

Dưới ảnh hưởng của chiến tích đánh bại từng người, ngắn ngủi năm vạn năm, hắn đã xông ra tên tuổi đệ nhất nhân phía dưới Thiên Đạo.

Nhất cử đè xuống Thiên Đạo Thánh Nhân Khương Nghĩa, Võ Tắc Tiên Thánh.

Thiên Đế thậm chí còn phân một bộ phận Thiên Đình công đức cho Thời Tự tiên quân, tán thưởng hành động của hắn, khiến cho danh tiếng Thời Tự tiên quân lần nữa tăng lên.

Một ngày, Phúc Nguyên thánh mẫu đại biểu Tử Tiêu cung triệu kiến Thời Tự tiên quân, tin tức này không biết bị người nào lưu truyền ra, cấp tốc truyền khắp Đại La tiên vực, tiếp theo truyền sang chư thiên vạn giới Tiên đạo, uy danh thần thoại của Thời Tự tiên quân càng thêm một bước.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đánh giá Thời Tự tiên quân, càng xem càng hài lòng.

Thời Tự tiên quân một thân áo trắng lông hạc, tiên phong đạo cốt, dáng người thẳng tắp, hoàn mỹ hiện ra khí độ Tiên Quân vô cùng nhuần nhuyễn, ít nhất là bên trên hình ảnh cực tốt.

Người này không có chút liên hệ máu mủ với Khương Trường Sinh, cũng không có cố nhân dắt nhân quả từ bên trong, nhưng dù cho như thế, Khương Trường Sinh vẫn ôm lấy chờ mong đối với hắn, bởi vì đây là tuyệt đại thiên kiêu mà Tiên đạo hắn thai nghén ra.

Thời Tự tiên quân nhìn như trấn định, trong lòng cũng có chút thấp thỏm.

Hắn tróc nã quá nhiều đại năng, hắn cũng sợ đắc tội Đạo Tổ, hắn có thể không sợ bất kỳ tồn tại nào, duy chỉ có Đạo Tổ, hắn không thể không lo lắng.

Đương nhiên, lý trí nói cho hắn biết, Đạo Tổ không có hẹp hòi như vậy, tìm hắn nhất định là vì những chuyện khác.

Khương Trường Sinh nhìn thấu tâm tư của hắn, mở lời:

- Tạo nghệ của ngươi về thời không như thế nào, bây giờ có thể quá khứ cổ lão ra sao?

Thời Tự tiên quân do dự một chút, nói:

- Ta có thể đi đến thời kì cuối Viễn Cổ Tiên Đạo, cũng đã hiểu rõ những chuyện mà đạo thống Bá Tiên Đạo trải qua.

Luận Thời Không chi đạo, hắn tự tin không người bên trong Tiên đạo có thể so sánh với mình.

Cho dù là Đạo Tổ, hắn cũng cảm giác mình chưa hẳn kém.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói:

- Vậy cũng không đủ, ít nhất ngươi còn không nhìn thấy Viễn Cổ Tiên Đạo sinh ra như thế nào, mà ánh mắt của ngươi còn cực hạn ở trong Tiên đạo, ngươi có thể nghĩ đi đến thời điểm Đại Thiên thế giới sinh ra?

Nghe vậy, Thời Tự tiên quân động dung, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Đại Thiên thế giới sao mà bao la, nhưng hắn chính là Tu Tiên giả, chỉ có thể xuyên qua ở trong dòng sông lịch sử của Tiên đạo, bên trong thời không Đại Thiên thế giới, hắn có thể đi quá khứ, tương lai đều có hạn, mà lại rất mơ hồ, lúc nào cũng có thể bị cải biến.

- Đạo Tổ, ngài chẳng lẽ…

Thời Tự tiên quân thận trọng hỏi.

Chương 1625 - Đố Phạt (1)

- Không sai, ta có thể đi đến thời điểm ban đầu của Đại Thiên thế giới, ngươi có muốn đi xem?

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói, mặc dù Chí Dương thần quang che đậy mặt mũi của hắn, nhưng nghe ra nụ cười của hắn, tâm tình căng cứng của Thời Tự tiên quân không khỏi trầm tĩnh lại.

Thời Tự tiên quân vội vàng nói:

- Tự nhiên nguyện ý, ngài có thể mang ta đi?

- Chuyện ngươi làm xác thực giữ gìn trật tự cho Thiên Đạo, ta rất hài lòng, đã có công, vậy dĩ nhiên muốn thưởng, ngươi không cần quá khẩn trương, phàm là có thể bị ta gọi đến, đều có cơ duyên, nếu ta muốn hỏi tội, cần gì chuyên môn gọi đến?

Khương Trường Sinh cười ha hả nói, Thời Tự tiên quân trong mắt hắn là hậu bối, hắn hiện tại nhìn về phía chúng sinh Tiên

đạo, đều có cảm giác như nhìn đời sau của mình, mặc dù trong đám hậu bối này đều có kế vặt của mỗi người, trong mắt hắn, cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Thời Tự tiên quân lúc này bái tạ Khương Trường Sinh. Khương Trường Sinh cũng không nữa khách sáo, Đại Đạo Chi Nhãn mở ra, kim quang thu đi Thời Tự tiên quân, hai người tan biến trong điện.

Thời Tự tiên quân mở mắt, từng mảnh từng mảnh thiên địa thoảng qua trước mắt hắn, nhanh như tật ảnh, để hắn nhìn thấy, ánh mắt mê ly, suy nghĩ tắm ở trong bên trong ức vạn thế giới.

Khương Trường Sinh đứng ở phía sau hắn, không cắt đứt suy nghĩ của hắn. Rất nhanh, bọn hắn đụng vào bên trong cuồng phong bạo vũ , hắc ám bao phủ bọn hắn, trước mắt xuất hiện hào quang, bọn hắn đột nhiên đi vào bên trong một mảnh thế giới, mưa gió càng thêm cuồng bạo rơi trên người bọn hắn.

Thời Tự tiên quân cúi đầu nhìn lại, đại dương mênh mông phía dưới vô biên vô hạn, sóng biển cuốn lên, không ngừng kéo dài, hắn chưa bao giờ thấy qua biển sâu như thế, nước biển hiện lên màu tím đen, mười điểm đè nén.

Hỗn Độn Chi Hải!

Từ sau khi bị Bá Tổ mang đến, Khương Trường Sinh nhớ kỹ con đường lúc đi đến. Vượt qua thời không cũng không phải một đường thẳng, trên thực tế, tiến hành xuyên qua thời không rất dễ dàng mê thất, tiêu chuẩn thời gian nhảy vọt càng lớn, càng dễ dàng mê thất.

Mang Thời Tự tiên quân tới bên trong này, Khương Trường Sinh là đúng ký thác kỳ vọng vào hắn. Thời Tự tiên quân bước lên Hồng Mông chi đạo, nếu như có thể đi ra một đầu Hồng Mông Thời Không chi đạo, vậy cũng sẽ có tác dụng cực tốt dành cho Hồng Mông trưởng thành.

Không cần Khương Trường Sinh mở miệng, Thời Tự tiên quân đã bị Hỗn Độn Chi Hải ầm ầm sóng dậy hấp dẫn, hắn đưa mắt nhìn lại, tâm thần rung động. Thần niệm của hắn đã tận toàn lực bày ra, nhưng không thể tìm được biên giới của biển, hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua hải dương khổng lồ như

thế bên trong Đại Thiên thế giới. Trong lòng hắn toát ra một tiếng nói, này biển mảnh có khả năng là Đại Thiên thế giới!

Mặc dù hết sức hoang đường, nhưng hắn nhớ đến Đạo Tổ nói qua, dẫn hắn đi tới điểm khỏi đầu của Đại Thiên thế giới. Không có thiên địa, trước khi có thế giới, vì sao không thể là một mảnh đại dương mênh mông?

Thời Tự tiên quân bay tới đằng trước, cuồng phong bạo vũ bên trên Hỗn Độn Chi Hải tựa hồ sẽ không bao giờ dừng lại, vô tận nước mưa đánh vào trên người Thời Tự tiên quân, mới đầu hắn cũng không thèm để ý, mãi đến sau hắn đột nhiên cảm nhận được đau đớn vội vàng dùng pháp lực bản thân ngăn cách nước mưa.

Hắn nhấc mắt nhìn đi, con ngươi thít chặt:

- Nước mưa này có lực lượng ăn mòn thật cường đại !

Không chỉ có thể ăn mòn thân thể hắn, còn ăn mòn linh hồn hắn, mấu chốt nhất là lúc hắn ý thức đến điểm này, đã gặp thương thế. Cái này khiến hắn triệt để tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, phát hiện Đạo Tổ cách hắn không xa sau, hắn thở dài một hơi, hắn vội vàng bay tới trước mặt Đạo Tổ.

- Đạo Tổ, nơi này nên như thế nào?

- Hỗn Độn Chi Hải, sau khi nó tan biến, mới sinh ra Đại Thiên thế giới ngươi biết.

Khương Trường Sinh cắt ngang câu hỏi của hắn, trả lời.

Hỗn Độn Chi Hải…

Chẳng biết tại sao, nghe được cái tên này, Thời Tự tiên quân cũng có chút hốt hoảng, luôn cảm giác cái tên này rất thân cận, lại hết sức lạ lẫm, loại cảm xúc mâu thuẫn này làm hắn không thể nói rõ.

Khương Trường Sinh tiếp tục nói:

- Cảm thụ thật tốt đi, đứng tại điểm thời gian ban đầu nhìn về phía tương lai, ngươi có thể thấy càng nhiều sự vật hơn so với bình thường.

- Dụng tâm cảm thụ đi, trong thời gian rất dài trong tương lai, ngươi cũng rất khó lại lại tới đây.

Nghe vậy, Thời Tự tiên quân hít sâu một hơi, hắn đưa mắt nhìn về phía hải dương bên dưới. Rất nhanh, hắn phát hiện hải dương phía dưới mới thật sự là tạo hóa. Tương lai đều ở trong hải dương!

Nhân quả, mệnh số, kiếp số các loại, Thời Tự tiên quân thấy được hết thảy, thậm chí bao gồm sự vật hắn không nghĩ tới. Trong lúc Thời Tự tiên quân đi tắm ở trong đó, Khương Trường Sinh cũng đang quan sát Hỗn Độn Chi Hải, lần trước bởi vì Bá Tổ, hắn không có thật tốt quan sát Hỗn Độn Chi Hải, hắn luôn cảm thấy Hỗn Độn Chi Hải còn cất giấu đại bí mật.

Ngoại trừ Hỗn Độn thần châm ở chỗ sâu dưới đáy biển, đoán chừng còn có bảo vật khác. Dù sao nơi này là điểm khởi đầu Đại Thiên thế giới, tất nhiên có vô số tạo hóa. Khương Trường Sinh khoanh chân ngồi tĩnh tọa, lẳng lặng cảm thụ Hỗn Độn Chi Hải.

Thời Tự tiên quân thì nhìn chằm chằm Hỗn Độn Chi Hải đến xuất thần, dần dần, rơi vào trong đó, làm toàn thân hắn đều ngập vào trong nước biển, hắn vẫn không có phát giác. Khương Trường Sinh mở mắt ra thấy cảnh này, cũng không có ngăn cản, chợt, đi theo nhắm mắt.

Bọn hắn đến từ tương lai đợi ở chỗ này, không bị thời gian ước thúc, vô luận đợi bao lâu, cũng không có ảnh hưởng, mà ở bên trong đây, tu vi của bọn hắn cũng không cách nào tăng trưởng, bởi vì pháp lực bọn họ đến từ tương lai, bất quá bọn hắn có khả năng một lần nữa lĩnh hội quy tắc hiện tại.

Chương 1626 - Đố Phạt (2)

Tồn tại cảnh giới cao muốn mạnh lên thì không phải đơn giản như luyện công mỗi ngày. Hỗn Độn Chi Hải không có thời gian, mặt biển vĩnh viễn tràn đầy kinh đào hải lãng, bầu trời vĩnh viễn bị lôi vân bao trùm, lôi đình cuồng bạo kia tựa hồ là một loại lửa giận nào đó, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, mưa to kia tựa hồ mong muốn bao phủ hết thảy, nhưng nước mưa rơi

vào trong hải dương, dù đi qua bao lâu, mặt biển cũng không có dâng lên.

Không biết đi qua bao lâu. Thời Tự tiên quân đột nhiên bừng tỉnh, ánh vào tầm mắt hắn chính là một gương mặt kinh dị, diện mạo như tảng đá, chỉ có đường nét ngũ quan, thậm chí thấy không rõ thần sắc của đối phương.

Một màn này làm Thời Tự tiên quân cả kinh mở to hai mắt, diện mạo khủng bố trước mắt tan biến, hắn lúc này mới phát hiện mình đang ở trong hải dương. Nước biển lạnh lẽo, khiến cho linh hồn hắn đều đang run rẩy. Hắn hít sâu một hơi, thả người vọt lên, chuẩn bị nhảy ra mặt biển.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lại, thấy chỗ sâu dưới đáy biển có một tia ánh sáng đỏ.

- Đó là cái gì…

Thời Tự tiên quân quỷ thần xui khiến bơi xuống đáy biển, tốc độ cực nhanh. Khương Trường Sinh mở mắt, hắn không có nhìn xuống đáy biển, mà nhìn lên lôi vân phía trên.

- Ra đi.

Khương Trường Sinh mở lời, ngữ khí bình tĩnh. Lôi vân cuồn cuộn, ngoại trừ tiếng sấm, tiếng gió thổi, không có tiếng nào khác trả lời hắn.

Khương Trường Sinh đứng dậy, trong tay ngưng tụ ra Thái Thủy Niết Bàn Thương, làm ra tư thế chiến đấu. Lúc này, lôi vân vùng trời Hỗn Độn Chi Hải chậm rãi gạt ra, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, lại là một tượng đá, thoạt nhìn giống như nam tử, hai tay rủ xuống tự nhiên, trên mặt không có con ngươi, răng, ngay cả đầu cũng hơi rủ xuống, quỷ dị mà sâm nhiên.

Vừa nhìn thấy hắn, Khương Trường Sinh suy nghĩ đến thân ảnh bạch quang trước đó nhìn thấy bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, tồn tại được Bá Tổ xưng là Đạo.

Đạo ngay từ đầu cũng chỉ có nửa người trên. Không đúng, có lẽ là tồn tại thần bí - một trong ba hóa thân của Đạo. Khương Trường Sinh mở miệng hỏi:

- Ngươi chính là tồn tại sáng tạo Hỗn Độn thần châm, ngươi bỏ mặc chúng ta tới lui tự nhiên, chẳng qua là quan sát chúng ta, đến tột cùng để làm gì? Theo ngươi nghĩ, hắn là không người có thể phát hiện Hỗn Độn Chi Hải.

Tượng đá run nhè nhẹ, khuôn mặt kia giống như đang giễu cợt, nó phát ra một tiếng nói âm lãnh mà khàn khàn:

- Muốn xem xem các ngươi sẽ làm cái gì…

Khương Trường Sinh nhíu mày, hắn tạm thời nhìn không thấu thực lực của đối phương, hệ thống hương hỏa diễn toán cũng không tính được, là tra không ra nhân quả này.

- Thương trong tay ngươi đến từ nguyên thủy, không nên nha… Rõ ràng hắn đã hủy diệt hết thảy…

Tượng đá lầm bầm lầu bầu nói, nói lời này để Khương Trường Sinh suy nghĩ rất nhiều.

Nguyên thủy, chẳng lẽ là hết thảy trước đó của Đại Thiên thế giới?

Hắn hủy diệt hết thảy, đoán chừng là vị thân ảnh bạch quang kia, cũng chính là Đạo!

Khương Trường Sinh híp mắt hỏi:

- Ngươi đến tột cùng có lai lịch ra sao?

- Tên của ta à? Ngươi có thể gọi ta là Đố Phạt, Đại Đạo ý chí trong miệng các ngươi, trong đó có ta, ngươi không cần phải lo lắng, ta không muốn giết ngươi, ta còn hi vọng ngươi có thể lật đổ trật tự Đại Thiên thế giới, vì sao ngươi không chịu tiếp nhận Hỗn Độn thần châm, lực lượng như vậy đủ để cho ngươi đối kháng Đại Đạo ý chí.

Đố Phạt!

Quả nhiên là một trong ba tôn thân ảnh, lần trước xuất hiện chính là Nguyên Phạt, còn chưa ngưng tụ chân thân đã bị Khương Trường Sinh tru diệt, còn lần này là Đố Phạt. Xem ra, ba thân ảnh mà Đạo hóa thân chính là cái gọi ý chí Đại Đạo. Mà lại bọn hắn tựa hồ có mâu thuẫn.

Tâm tư Khương Trường Sinh như điện, suy nghĩ rất nhiều loại khả năng.

- Xem ra ngươi thấy được không ít, ngươi đoán không sai, bọn hắn muốn diệt ta, chỉ có như thế, chúng ta mới sẽ không một lần nữa ngưng tụ thành Đạo, một khi chúng ta ngưng tụ thành Đạo, chúng ta sẽ không còn tồn tại, cho nên bên trong ba người chúng ta, tốt nhất có một vị không còn tồn tại.

Đố Phạt cười lạnh nói, lời nói tràn ngập ý vị trào phúng, hắn đang giễu cợt vận mệnh của mình.

Khương Trường Sinh hỏi:

- Xin hỏi vì sao Đại Đạo không dung Tiên đạo? Chỉ là bởi vì Tiên đạo ngỗ nghịch Đạo quá lớn?

Đố Phạt run rẩy lợi hại hơn, cười nói:

- Xem ra ngươi còn không có thật sự hiểu Tiên đạo, Tiên đạo vốn không thuộc về nơi này, chuẩn xác mà nói là đến từ Nguyên Thủy, lúc Đạo hủy diệt Nguyên Thủy, sáng tạo Đại Thiên thế giới, lực lượng Tiên đạo chui vào bên trong Đại Thiên thế giới, tránh thoát một kiếp, Đạo không có phát giác được điểm này, mãi đến khi ba người chúng ta sinh ra, bắt đầu phát giác được dị thường, chúng ta kế thừa hết thảy của Đạo, chỉ là không có mạnh mẽ như Đạo thôi.

Đáp án này để Khương Trường Sinh kinh hãi, đồng thời lại có chút thoải mái. Nếu như Tiên đạo sinh ra ở Đại Thiên thế giới, hệ thống sinh tồn của hắn như thế nào lại có bảo vật bên ngoài Đại Thiên thế giới?

- Nhận lấy Hỗn Độn thần châm đi, nếu như vậy, thời điểm ngươi đối kháng ý chí Đại Đạo, ta còn có thể giúp ngươi, ta nhất định phải giết hắn, tựa như hắn nhất định phải diệt ta, ở bên trong Đại Thiên thế giới, ngươi được cho là mạnh mẽ, nhưng từ xưa đến nay, tồn tại mạnh hơn ngươi cũng không ít, mà không chỉ là Tiên đạo các ngươi, các đạo thống khác cũng từng có qua tồn tại còn mạnh hơn ngươi, người mạnh nhất Đại Thiên thế giới cách gần ngươi nhất là một người đến từ Thần Tích, chủ nhân Thần Tích từ chối Hỗn Độn thần châm, tự cho là dựa vào lực lượng của mình đã đủ, ha ha…

- Hắn chết, không còn tồn tại, thậm chí ngay cả Thần Tích đều quên hắn tồn tại, bắt đầu nội đấu quyết liệt, Đại Thiên thế giới chỉ biết Thần Tích vì sao mạnh mẽ như vậy, lại không biết người mạnh nhất Thần Tích chính là người nào…

Khương Trường Sinh không nghĩ tới Thần Tích còn có quá khứ như thế, Thần Tích lưu truyền rất nhiều truyền thuyết trong Đại Thiên thế giới, được vinh dự là đạo thống tiếp cận Chúa Tể đạo thống nhất. Đúng lúc này, mặt biển phía dưới xuất hiện mảnh hồng quang to lớn, nước biển bắt đầu sôi trào.

Chương 1627 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (1)

Ánh mắt Khương Trường Sinh xuyên qua nước biển, thấy được Thời Tự tiên quân, hắn bị một đoàn hồng quang bao bọc, đang bay về phía mặt biển, ở trước mặt hắn lơ lửng một Hắc Châm dài ngắn như cánh tay, tản ra khí tức điềm xấu vô tận.

Hắn cũng không có ngăn cản Thời Tự tiên quân cùng Hỗn Độn thần châm dung hợp, hắn vốn tính toán như vậy, mặc dù nhìn thấy Đố Phạt, hắn vẫn không có thay đổi chủ ý.

Hắn mặc dù nhìn không thấu thực lực của Đố Phạt, nhưng Đố Phạt rõ ràng không đả thương được hắn, giác quan của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là phàm linh không cách nào tưởng tượng, mà Đố Phạt thật có thực lực kia, đã không lại ở chỗ này động mồm mép.

Đố Phạt lại nói đến đạo thống mạnh mẽ khác của Đại Thiên thế giới, mặc dù những đạo thống kia cũng không phải đến từ ngoài Đại Thiên thế giới như Tiên đạo, nhưng trong bọn họ cũng sẽ có tồn tại uy hiếp được ý chí Đại Đạo.

- Ngươi nói ý nghĩa Đại Thiên thế giới tồn tại là cái gì, không ngừng diễn sinh ra sinh linh, không ngừng có sinh linh muốn khiêu chiến Đại Đạo, Đạo sáng tạo hết thảy đến tột cùng là vì cái gì?

Đố Phạt đột nhiên hỏi, nhìn như đang hỏi Khương Trường Sinh, kì thực là hỏi chính mình.

Khương Trường Sinh không cho được đáp án, hắn chỉ có thể nói:

- Ta có khả năng tạm thời nhận lấy Hỗn Độn thần châm.

Nghe vậy, Đố Phạt lập tức cao hứng, cười to nói:

- Tốt tốt tốt, cuối cùng có người nguyện ý, những tên ngốc ngu xuẩn kia một tên tiếp một tên từ chối ta, kết quả, một người còn chết thảm hơn một người, nếu như ta có thể chủ đạo ý chí Đại Đạo, Tiên đạo chính là đạo thống duy nhất, giúp ta quản lý Đại Thiên thế giới, ta cũng sẽ không quản ngươi, so với Đại Thiên thế giới, ta chỉ muốn sống.

Khương Trường Sinh khẽ gật đầu, tiếp theo hỏi:

- Hỗn Độn Chi Hải có phải độc lập bên ngoài Đại Thiên thế giới hay không?

Đây mới là trong quá trình hắn quan tâm nhất khi xuyên qua mà đến, hắn rõ ràng cảm giác mình xuyên qua một vách ngăn không nói rõ, trước đó tưởng rằng thời gian cách nhau quá xa, nhưng bây giờ hắn đột nhiên cảm thấy nơi này tuyệt không phải Đại Thiên thế giới.

Nếu như là Đại Thiên thế giới, sao Đố Phạt có thể trốn qua ý chí Đại Đạo truy sát?

Có lẽ Đại Thiên thế giới trước kia thật sự là Hỗn Độn Chi Hải, nhưng trước khi Đại Thiên thế giới chân chính thai nghén ra thiên địa, Đố Phạt hẳn là dời Hỗn Độn Chi Hải đi, dời đến nơi Đại Đạo không thể bắt được.

- Không sai, nơi này đúng là bên ngoài Đại Thiên thế giới, bất quá ngươi không cần vọng tưởng, ngươi cho rằng ngươi có khả năng chạy trốn tới bên ngoài Đại Thiên thế giới? Không có khả năng, bên ngoài Đại Thiên thế giới, cái gì cũng không có, sở dĩ không có, là không cho phép có, bất kỳ tồn tại nào rơi vào nơi này, đều sẽ tan biến, không còn tồn tại, ta cũng chỉ có thể dựa vào Hỗn Độn Chi Hải, miễn cưỡng trốn ở chỗ này, nhưng vô số năm làm hao mòn, lực lượng của ta đã kém xa trước kia.

Nói đến chỗ này, Đố Phạt nở nụ cười khổ, tượng đá rõ ràng không lộ vẻ gì, nhưng âm thanh của hắn lại lộ ra bi thương.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói:

- Ta đây có thể tu hành trong đây không?

- Tự nhiên có khả năng, ngươi muốn tới thì tới, chỉ cần ngươi nguyện ý tiếp nhận lực lượng Hỗn Độn thần châm là tốt rồi.

Đố Phạt trả lời.

Hắn tựa hồ nhìn ra Khương Trường Sinh không muốn nói thêm nữa, thế là bay lên bay lên, ẩn vào trong đám mây biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Khương Trường Sinh đem ánh mắt nhìn về phía dưới, Thời Tự tiên quân bay ra mặt biển, hắn nhắm chặt hai mắt, trong lúc bất tri bất giác, tay phải của hắn đã nắm chặt Hỗn Độn thần châm.

- Nguyên Phạt, Đố Phạt, còn có vị chủ đạo ý chí Đại Đạo kia tồn tại.

Trong lòng Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trước đó hoàn toàn không ngờ Đạo biến thành ba vị tồn tại chí cường, lại không ngờ lại tồn tại mâu thuẫn, nghĩ như vậy cũng đúng, nếu như bọn hắn không có mâu thuẫn, Đại Thiên thế giới chỗ nào có thể nhấc lên nhiều dị động như thế, có lẽ phía sau đạo thống mạnh mẽ có Nguyên Phạt, Đố Phạt thôi động, bọn hắn đều e ngại Đại Đạo hóa thân cường đại nhất, sợ hãi bị tru diệt.

Hắn cất kỹ Thái Thủy Niết Bàn Thương tiếp tục ngồi xếp bằng cảm ngộ Hỗn Độn Chi Hải.

Nơi này mặc dù hư vô, nhưng bản thân Hỗn Độn Chi Hải đã ẩn chứa đại tạo hoá, hắn cảm ngộ Hỗn Độn Chi Hải để mạnh mẽ Hồng Mông đại đạo..

Hỗn Độn Chi Hải không nhớ năm.

Sau khi vô số thời gian đi qua.

Thời Tự tiên quân nắm giữ Hỗn Độn thần châm, Khương Trường Sinh này mới đứng dậy, chuẩn bị mang theo hắn trở về.

- Đạo Tổ, châm này …

Thời Tự tiên quân xem chí bảo trong tay, lưỡng lự hỏi.

Hỗn Độn thần châm quá mức mạnh mẽ, cường đại đến Thời Tự tiên quân đều tràn ngập kiêng kị.

Khương Trường Sinh không có giấu diếm, không giữ lại chút nào nói hết về Đố Phạt, thậm chí còn nhắc lên quá khứ của Tiên đạo, Thời Tự tiên quân nghe được rung động không thôi, có loại cảm giác nhận biết bị đánh nát.

- Hừ

Đám mây phía trên vang lên một tiếng hừ lạnh, chính là Đố Phạt.

Hắn hoàn toàn không ngờ Khương Trường Sinh trực tiếp nói chuyện bọn hắn cho người khác, mặc dù có chút không vừa lòng, nhưng cái này khiến hắn cảm thấy Khương Trường Sinh khác biệt với những tồn tại cường đại trong quá khứ kia.

Tiếng hừ lạnh của hắn cũng xác nhận lời Khương Trường Sinh, cái này khiến Thời Tự tiên quân hết sức cảm động, không ngờ Đạo Tổ thẳng thắn đối với mình như vậy, dưới sự kích động, hắn nửa quỳ xuống, hai tay hành lễ, trầm giọng nói:

- Đạo Tổ, đa tạ ngài lặp đi lặp lại nhiều lần đề điểm ta, ta không thể hồi báo, định….

- Xem bảo hộ Tiên đạo là trách nhiệm đi.

Khương Trường Sinh ngắt lời nói, Thời Tự tiên quân nghe được, trong lòng càng thêm xúc động.

Tiên đạo có Đạo Tổ như thế, há có thể không hưng?

Khương Trường Sinh vung tay áo, mang theo hắn nhảy ra Hỗn Độn Chi Hải, theo đường thời không chạy tới Đại Thiên thế giới, chạy tới chỗ tương lai của bọn hắn.

Trên đường đi, Thời Tự tiên quân nỗ lực bình phục tâm tình, nhưng hắn nhịn không được nhìn về phía Đạo Tổ, bóng lưng Đạo Tổ trong mắt hắn lại vĩ ngạn như vậy, khiến cho hắn âm thầm thề.

Chương 1628 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (2)

Hắn nhất định phải trở thành loại tồn tại như Đạo Tổ.

Rất nhanh, bọn hắn trở lại trong Tử Tiêu cung, Thời Tự tiên quân cung kính hành lễ, sau đó quay người rời khỏi.

- Sau này xưng ta là lão sư đi.

Phía sau truyền đến âm thanh của Đạo Tổ, toàn thân Thời Tự tiên quân run lên, vội vàng xoay người, lễ bái Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vung tay áo, nâng đỡ hắn dậy, ra hiệu hắn lui ra.

Cứ như vậy, Thời Tự tiên quân mang theo Hỗn Độn thần châm rời khỏi.

Hỗn Độn thần châm có thể triệu hoán Hỗn Độn Chi Hải, cực kỳ đáng sợ, nhưng Khương Trường Sinh cũng không lo lắng lại bởi vậy mà hủy diệt Tiên đạo, Tiên đạo cũng không phải chỉ xuất hiện một loại lực lượng cường đại nào đó là có thể phá hủy, mặc dù bị hủy hơn phân nửa, hắn cũng có biện pháp khôi phục.

Hủy diệt Tiên đạo chỉ có một biện pháp, chính là tru diệt hắn.

Đố Phạt tạm thời không có năng lực này.

Tình cảnh trong Tử Tiêu cung khôi phục như lúc ban đầu, Mộ Linh Lạc từ một bên đi tới, tò mò hỏi thăm hắn mang Thời Tự tiên quân đi đâu, mặc dù hai người chẳng qua chỉ tan biến trong nháy mắt, nhưng nàng có thể nhìn ra được khí tức Thời Tự tiên quân xảy ra biến hóa cực lớn, điều này nói rõ bọn hắn đã chờ đợi thật lâu ở mốc thời gian nào đó.

Khương Trường Sinh cũng không có giấu diếm, kể hết thảy chuyện xảy ra cho Mộ Linh Lạc nghe.

So với việc nàng một ngày nào đó bị ba hóa thân Đại Đạo rung động đến, không bằng sớm một chút báo cho chúng sinh Tiên đạo, để bọn hắn sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Mộ Linh Lạc nghe xong, lại không có quá khiếp sợ, nàng cảm khái nói:

- Lúc trước Đại Đạo Tuyệt Đỉnh tìm tới ta, âm thanh kia đã để ta cảm giác Đại Đạo đã có ý chí, quả nhiên, chẳng qua là

không biết vị Đại Đạo Tuyệt Đỉnh đó là ai.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Nàng tốt nhất lĩnh hội Hồng Mông đại đạo, không sớm thì muộn có thể nhìn thấu Đại Đạo.

Hai người lại hàn huyên một hồi lâu, Mộ Linh Lạc mơi trở về chỗ cũ.

Khương Trường Sinh ngồi xuống, đem ánh mắt nhìn về phía Đại Thiên thế giới.

Đại Thiên thế giới phồn hoa vô biên giờ phút này trong mắt hắn còn như hoa trong gương trăng trong nước, bất cứ lúc nào đều có thể tiêu tan.

Sau khi nhận được Hỗn Độn thần châm, Thời Tự tiên quân cũng không có bế quan, hắn đang đã bế quan thật lâu ở Hỗn Độn Chi Hải, không cần lại bế quan, cầm trong tay Hỗn Độn thần châm, hắn tiếp tục quản lý trật tự thời không của Tiên đạo.

Đại năng các giáo phát hiện hắn trở nên càng thêm không có tình người, thậm chí có chút thô bạo, mãi đến khi bọn hắn nhấc lên Đạo Tổ, Thời Tự tiên quân ca ngợi gọi là lão sư bọn hắn mới hiểu được Thời Tự tiên quân lấy ra lực lượng ở đâu, nên tin tức truyền ra, rất nhanh đã diễn biến thành Đạo Tổ không vừa lòng thời không hỗn loạn, để Thời Tự tiên quân thay quản lý, trong lúc nhất thời, các phương công đức giáo phái, chủ nhân chủng tộc bắt đầu nghiêm ngặt quản lý việc này.

Loạn tượng kéo dài mấy chục vạn năm cuối cùng đã kết thúc.

Một chút thiên kiêu bắt đầu khiêu chiến Thời Tự tiên quân, mà Thời Tự tiên quân cũng không có từ chối, vô luận bối phận kém bao nhiêu, chỉ cần dám khiêu chiến hắn, hắn đều nguyện ý tiếp nhận, kết quả là hắn chưa bại một lần.

Năm tháng dằng dặc.

Lại là trăm vạn năm trôi qua, Đại Thiên thế giới đã không thấy thân ảnh Đạo Quỷ, Bá Tổ sáng lập Bá Tiên Đạo trong có lẽ còn có Đạo Quỷ tồn tại.

Một năm này, Khổng Khuyết từ nhỏ đã ở Tử Tiêu cung tu luyện khiêu chiến Thời Tự tiên quân, hai người ước chiến tại trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, còn sớm công bố ra thời gian, dẫn các phương đại năng tiến đến xem chiến.

Đổi lại những người khác, không có thanh thế dạng này, nhưng Khổng Khuyết từ khi hoành không xuất thế đến nay, chưa bại một lần.

Hai vị đều là cường giả vô địch, đều cùng là Đại La Kim Tiên, thậm chí đều sư thừa Đạo Tổ, bọn hắn quyết đấu tự nhiên làm cho người chú mục.

Một trận chiến này thậm chí mang theo danh tiêng 'Quyết chiến tuyên cổ tranh vị trí Thiên Đạo đệ nhất nhân'.

Khi Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ những Đại La Kim Tiên cổ lão không hỏi thế sự nữa, chúng sinh dần dần quên đi bọn hắn, ít nhất bình thường rất khó suy nghĩ bọn hắn, mà Khổng Khuyết, Thời Tự tiên quân sinh động trong mắt chúng sinh mới là đại biểu cho cường giả Tiên đạo.

Trận chiến này kinh thiên động địa, ngay cả quỷ thần trong âm Phủ đều có thể cảm nhận được, Thiên Đạo vì đó cộng minh.

Cuối cùng, hai người không có phân thắng bại, hẹn nhau trăm vạn năm sau tái chiến.

Một trận chiến này đánh thức Thời Tự tiên quân, hắn nhìn như vô địch trong Đại La, trên thực tế Tiên đạo có thiên kiêu tầng tầng lớp lớp, luôn có người có khả năng mạnh hơn hắn, hắn không thể lười biếng.

Sau khi đại chiến kết thúc sau, Khổng Khuyết bái phỏng Bạch Kỳ, bị Bạch Kỳ đưa đến Tử Tiêu cung.

- Ha ha ha, chủ nhân, Khuyết Nhi lợi hại chứ, đây chính là Thời Tự tiên quân nha, trong tay còn có một bảo vật không hơn Thiên Đạo chí bảo.

Bạch Kỳ đắc ý cười nói, giống như mình chiến ngang tay với Thời Tự tiên quân vậy.

Nàng hoài nghi, bảo vật của Thời Tự tiên quân là Khương Trường Sinh cho, nếu đúng là như thế, Khổng Khuyết biểu

hiện mới làm nàng kiêu ngạo.

Khổng Khuyết há to miệng, có chút xấu hổ, nhưng lại sợ mất mặt Bạch Kỳ.

Mặc dù hắn cũng là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng hắn rõ ràng lúc trước nếu không phải Bạch Kỳ khăng khăng muốn thu hắn, hắn cùng Tử Tiêu cung không liên quan, có lẽ bằng vào tư chất của hắn có thể quật khởi, nhưng quyết không thể đến mức độ hôm nay.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Chẳng lẽ trong tay Khuyết Nhi không có sao?

Khổng Khuyết vội vàng ôm quyền hành lễ, hổ thẹn không thôi.

Bạch Kỳ bĩu môi, đang muốn nhiều lời, thấy Khương Trường Sinh đưa tay, chỉ có thể im miệng.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Khổng Khuyết, hỏi:

- Ngươi cũng đi qua Hồng Mông giới, đạo của ngươi bây giờ là cái gì?

Người khác không biết, hắn nhưng rất rõ, Khổng Khuyết sở dĩ mạnh như thế, ngoại trừ bản thân truyền thừa ra, hắn lĩnh ngộ Hồng Mông đại đạo cực cao, thậm chí có thể nói là một ngựa tuyệt trần, ngoại trừ Quy Ly ra, Tiên đạo không người có thể so sánh, bao gồm cả Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Hoàng Kinh Tuyệt, Khương Nghĩa, Võ Tắc Tiên Thánh các loại tồn tại.

Chương 1629 - Đại Đạo Chi Hải (1)

Đối mặt Khương Trường Sinh hỏi thăm, Khổng Khuyết thành thật trả lời cảm ngộ của mình về Hồng Mông đại đạo, Hồng Mông đại đạo Sâm La Vạn Tượng, nhưng chúng sinh tu hành Hồng Mông đại đạo cũng không phải đi theo đường lối ba ngàn Đại Đạo, mà là lĩnh hội đạo thuộc về chính mình, mà này cái gọi là đạo thuộc về trong thể hệ Thiên Đạo, không chịu Đại Đạo ảnh hưởng.

Khương Trường Sinh hi vọng Tu Tiên giả tu hành không phải quy tắc đơn nhất, mà là đạo viên mãn, mỗi một vị Tu Tiên giả đều có thể sáng lập thế giới của mình, cái gọi là thế giới không phải đơn giản như thiên địa, mà là tồn tại hết thảy.

Vô hạn Tiên đạo, cho tới bây giờ đều không phải là hắn nói giỡn.

Theo Khổng Khuyết giảng giải, Khương Trường Sinh thấy được một phương thế giới bàng bạc lực lượng, đạo ý dồi dào.

Không hổ là tồn tại vừa sinh ra đã ẩn chứa Thiên Đạo đại khí vận, có lẽ Khổng Khuyết chính là đệ nhất nhân chân chính mà Thiên Đạo lựa chọn.

Một số thời khắc, thiên định lớn nhất.

Đợi Khổng Khuyết kể xong, Khương Trường Sinh chỉ hiện bảo vài câu, khiến cho hắn bừng tỉnh đại ngộ, hận không thể lập tức bế quan.

Cuối cùng, Khương Trường Sinh không có ban thưởng cho Khổng Khuyết bất kỳ cái gì, chỉ bảo hắn trở về tu luyện.

Đợi Khổng Khuyết rời khỏi, Khương Trường Sinh nhìn thấy Bạch Kỳ còn quệt miệng, cảm xúc không cao.

- Hiện tại khen thưởng cho hắn cũng không có ý nghĩa, huống hồ, đứa nhỏ này đã một mình đảm đương một phía.

Khương Trường Sinh nhẹ giọng cười nói.

Bạch Kỳ lại gần, nói:

- Chủ nhân, vậy ngài an bài Thời Tự tiên quân như thế nào?

Thời Tự tiên quân không có tình người, những năm nay cơ hồ không có giao lưu bằng hữu, các thánh mẫu của Bạch Kỳ cũng bị giáo huấn qua, để Bạch Kỳ có chút tức giận nhưng lại không thể làm gì.

Theo rất nhiều đại năng xem ra, Thời Tự tiên quân làm việc quá mức lỗ mãng, rất nhiều chuyện không cần thiết tuyệt tình như vậy, không phải hết thảy tồn tại vượt qua thời không đều tùy ý làm bậy, cũng có thể là bị buộc bất đắc dĩ, nhưng Thời Tự tiên quân chẳng phân biệt được nguyên do, hết thảy khu trục, thậm chí còn trừng trị một phen, dùng làm cảnh cáo.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Kia đều là chính hắn nỗ lực có được, có lẽ hắn thoạt nhìn vô tình, nhưng không có phương pháp làm việc hoàn mỹ, không phải sao?

Bạch Kỳ suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đạo lý, đứng ở góc độ chủ nhân, xác thực không thể trách móc nặng nề Thời Tự tiên quân, mặc kệ như thế nào thời không loạn tượng bị Thời Tự tiên quân trấn áp xuống, cái này là công lớn hơn tội.

- Thời không chi loạn thường cách một đoạn thời gian đều sẽ xuất hiện, cũng không thể hi vọng Thời Tự tiên quân nhìn chằm chằm vào hết, chủ nhân, ngài có một loại biện pháp nào hay không, không cho phép Tu Tiên giả xuyên qua thời không?

Bạch Kỳ hỏi, nàng cũng bị những chuyện này làm phiền, thậm chí có thủ hạ cuốn vào trong đó, để cho nàng khó xử.

Khương Trường Sinh lắc đầu, nói:

- Đã có một lần tức có lần thứ hai, hôm nay ngăn chặn thời không, ngày sau sẽ ước thúc vận mệnh, tu tiên còn có thể cầu Tiêu Dao sao? Cứ như vậy đi, nếu có người có thể tránh thoát con mắt của Thời Tự tiên quân, vậy cũng coi như hắn có năng lực.

Vạn sự đều có một chút hi vọng sống, đây là chuyện Khương Trường Sinh hi vọng vĩnh viễn không muốn cải biến.

Phân chia tốt xấu, bất quá là lập trường khác biệt thôi, bất kỳ quy tắc gì đều mang theo chủ quan của Chúa Tể giả, mà một đường sinh cơ kia chính là nhân từ mà Khương Trường Sinh lưu cho chúng sinh Tiên đạo.

Bạch Kỳ nhăn nhăn nhó nhó, cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Chủ nhân, ta cũng muốn nhập đạo, ta cũng muốn tiến vào.

Từ khi giảng về Hồng Mông đại đạo, hơn ba trăm vạn năm đi qua, đạo trong Tiên đạo đã bắt đầu triển lộ, mặc dù so với Đại Đạo thì chỉ kém một chữ, nhưng đạo ẩn chứa lực lượng không kém Đại Đạo quy tắc, quan trọng nhất chính là, đạo thuộc về Tu Tiên giả, không tính là mượn nhờ lực lượng của Đại Đạo.

Đạo hoàn mỹ, đạo mạnh mẽ, đủ loại này đều hấp dẫn Bạch Kỳ.

Khương Trường Sinh cũng không có từ chối, Bạch Kỳ có rất nhiều bệnh vặt, nhưng đối với hắn mà nói, không quan trọng, nếu nàng muốn mạnh lên, vậy hắn sẽ không từ chối, cũng tính là ban thưởng dành cho nàng vì hàng năm phục thị ở bên cạnh.

Lúc Khương Trường Sinh bắt đầu giảng đạo cho Bạch Kỳ, tại một góc khác Đại Thiên thế giới, từng vị cường giả đến từ đạo thống không đồng đều tụ tập ở phía trên một chỗ tinh vân màu tím, bọn hắn phân tán tại các nơi, đối mặt lẫn nhau, tư thái không đồng đều.

Bá Tổ cũng ở trong đó, hắn ngồi trên đỉnh đầu một Hung thú khủng bố, xung quanh tụ tập không ít Đạo Quỷ mạnh mẽ, ngay cả Ám Đạo Tổ cũng ở trong đó.

Từ khi Bá Tiên Đạo thành lập, bọn hắn đánh tan mấy trăm phương đạo thống, thành lập uy danh khủng bố, Bá Tổ càng chưa bại một lần, nhưng mặc dù là Bá Tổ mạnh mẽ như thế, giờ phút này cũng không phải nhân vật chính của mảnh tinh vân này.

Hết thảy cường giả đều cùng nhìn về một thân ảnh, đó là một thân ảnh tóc trắng không phân rõ nam nữ, tóc trắng rối tung như Ngân Hà vương vãi xuống, rũ xuống bên trong tinh vân.

Đạo Thủy ma tôn đến từ Đại Đạo ma tộc cũng đang nhìn thân ảnh tóc trắng, hắn trước tiên đánh vỡ yên lặng, mở miệng nói:

- Vô Lượng chi chủ, đến tột cùng có chuyện gì, còn không mở miệng, chẳng lẽ còn có ai đáng giá ngài chờ đợi?

Xưng hô của hắn dành cho thân ảnh tóc trắng mang theo kính ý.

Vừa dứt lời ra, các cường giả của những đạo thống khác dồn dập mở miệng:

- Đúng đấy, nói đi!

- Chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt Đạo Quỷ? Có thể diệt Bá Tổ hay không?

- Ta thấy, là chuẩn bị hợp lại đối phó Tiên đạo, Đạo Tổ quá mạnh, nếu bỏ mặc Tiên đạo trưởng thành tiếp, thật có khả năng trở thành Chúa Tể của Đại Thiên thế giới.

- Đạo Tổ xác thực mạnh mẽ, nhưng nói hắn là người đứng đầu Đại Thiên thế giới, không khỏi nói quá sự thật, Vĩnh Hằng tộc chẳng qua là bị hắn phong ấn thôi, bây giờ chẳng phải đang ở trong tay Bá Tổ?

Chương 1630 - Đại Đạo Chi Hải (2)

- Ha ha, ta cũng không muốn đối phó Đạo Tổ, ngược lại Đại Đạo không dung Tiên đạo, chúng ta hà tất chịu chết?

Cường giả các phương đạo thống nói xong bắt đầu âm dương quái khí, nhân quả cừu hận của các đạo thống ở đây rất phức tạp, có thể tụ tập bọn hắn tại đây, đủ để thấy vị Vô Lượng chi chủ này mạnh mẽ ra sao.

Vô Lượng chi chủ mở mắt, đôi mắt lộ ra màu xanh bạc, mở miệng nói:

- Ta triệu các ngươi đến đây, không phải cần Đạo Quỷ, Tiên đạo, ta cần chính là Đại Đạo Chi Hải.

Đại Đạo Chi Hải.

Hết thảy cường giả lập tức an tĩnh lại, mặt lộ vẻ ngưng trọng.

- Đại Đạo Chi Hải đã sinh ra, giấu ở một góc nào đó trong Đại Thiên thế giới, tất cả Đại Đạo sinh cơ phân tán tại các lĩnh vực đều biến mất, đây cũng là chứng minh tốt nhất, chắc hẳn Đạo Quỷ tan biến, cũng là đi truy tìm Đại Đạo Chi Hải, dù sao Đại Đạo Chi Hải có được đại tạo hoá thực hiện hết thảy.

Vô Lượng chi chủ nói đến chỗ này, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Bá Tổ.

Bá Tổ hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Vô Lượng chi chủ đi theo quét nhìn hết thảy cường giả, nói:

- Buông xuống cừu hận của các ngươi, tìm kiếm Đại Đạo Chi Hải, vô luận người nào tìm được, có thể giao cho ta, ta nguyện ban cho bọn hắn thần quyền vĩnh hằng bất diệt, dĩ nhiên, các ngươi cũng có thể không giao cho ta, nhưng ít ra, vô thượng tạo hóa này ở trong tay đạo thống, mà không phải trong tay Đại Đạo.

- Ta mặc kệ trong các ngươi có bao nhiêu từng gia nhập Đại Đạo thần đình, cũng mặc kệ các ngươi là nguyên do gì muốn gia nhập, bây giờ Đại Đạo thần đình đã giải tán, Đạo Quỷ chính là ác ý mà Đại Đạo tán phát ra cho chúng ta, nếu đạo thống chúng ta muốn trường tồn, nhất định phải trực diện Đại Đạo.

Phía trên tinh vân, một mảnh yên lặng, các phương cường giả giấu trong lòng tâm tư của riêng mình. Tóc trắng trên đầu Vô Lượng chi chủ bắt đầu phất phới bay cao lên, rất có tư thế che đậy toàn bộ tinh vân.

- Ta cho các ngươi một cơ hội, ai có thể chiến thắng ta, người đó sẽ thay thế được ta, nếu không có người nào có thể làm được, về sau nhất định phải phục tùng ta.

Lời nói lạnh như băng Vô Lượng Chi Chủ vang vọng trong hư không, hết thảy cường giả nghe được, vẻ mặt âm trầm xuống, trong mắt lộ ra sát ý.

Trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đang dùng đạo ý bản thân dẫn dắt Bạch Kỳ tu hành, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ gợn sóng

chiến đấu như có như không.

Hết sức mỏng manh, nhưng xác thực tồn tại.

Khương Trường Sinh không thể bắt được gợn sóng chiến đấu đến từ phương nào, hắn không khỏi dùng hương hỏa diễn toán đi tính người mạnh nhất trong phạm vi đã biết, giống như trước đó, trừ hắn ra mạnh nhất vẫn là Bá Tổ, gần một trăm năm mươi tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, Đại Thiên thế giới xuất hiện tồn tại mạnh hơn Bá Tổ.

Hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ, dù sao thần niệm của hắn đến nay không thể bao trùm Đại Thiên thế giới, chớ nhìn hắn trước đó tru sát không ít cường địch, nhưng hắn cũng không có đến mức độ khiến ý chí Đại Đạo kiêng kỵ, chẳng qua là Tam Thiên đạo tôn biết được Tiên đạo uy hiếp, sớm ra tay mà thôi.

Dựa theo Đố Phạt nói, Đại Thiên thế giới vẫn tồn tại không ít đạo thống mạnh mẽ, bởi vì Đại Thiên thế giới đang khuếch trương vô hạn, ai cũng không biết Đại Thiên thế giới đến tột cùng lớn đến bao nhiêu.

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm dạy bảo Bạch Kỳ.

Thoáng chớp mắt.

Mười vạn năm đi qua, Bạch Kỳ ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, chuyên tâm ngộ đạo, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc đi tắm ở trong đó, mà không phải bị buộc.

Khương Trường Sinh đứng dậy, chuẩn bị ra đi vòng vòng, tận mắt nhìn một phong thái Tiên đạo bây giờ.

Cùng lúc đó.

Đạo Môn, trong Bát Quái cung.

Hãi Thiên thánh tôn đang bái phỏng Đạo Côn Luân.

- Vô Lượng chi chủ? Đó là nhân vật nào?

Đạo Côn Luân nhíu mày hỏi.

Hãi Thiên thánh tôn trầm ngâm nói:

- Tại thời kì cuối Viễn Cổ Tiên Đạo, Vô Lượng chi chủ đã tồn tại, mà lại rất mạnh mẽ, hắn xây dựng đạo thống ở rìa Đại Thiên thế giới, sau khi tràng hạo kiếp kia buông xuống, Viễn Cổ Tiên Đạo yên diệt, chín thành đạo thống trong Đại Thiên thế giới ngã xuống, nhưng Vô Lượng chi chủ cùng đạo thống của hắn còn sống sót.

- Trong đoạn thời gian dài về sau, Vô Lượng chi chủ nghỉ ngơi, rất ít hiện thế, mỗi lần hiện thân cũng là vì Đại Đạo Chi Hải, Đại Đạo Chi Hải chính là đầu nguồn sinh cơ của Đại Đạo, ẩn chứa tạo hóa vô thượng, mỗi một lần trong quá trình tranh đoạt Đại Đạo Chi Hải, Vô Lượng chi chủ đều bằng vào thực lực tuyệt đối quét ngang hết thảy cường địch.

Trên mặt Hãi Thiên thánh tôn lộ ra vẻ kính sợ.

Sống được càng lâu, rõ càng Đại Thiên thế giới hiểu càng nhiều, kính sợ cũng càng nhiều.

Đạo Côn Luân nhíu mày, nói:

- Đại Đạo Chi Hải hiện thế, ảnh hưởng gì cho Tiên đạo?

Hãi Thiên thánh tôn trả lời:

- Bây giờ Tiên đạo có phạm vi bao la, Đại Đạo Chi Hải nếu như xuất hiện trong Tiên đạo, nhất định sẽ bị Vô Lượng chi chủ để mắt tới, cái này sẽ rất phiền toái, dù sao Vô Lượng chi chủ là tồn tại mà Vĩnh Hằng tộc đều không làm gì được, cho nên hắn sẽ không kiêng kị Đạo Tổ, hắn chỉ sẽ vì Đại Đạo Chi Hải, không từ thủ đoạn.

Hắn dừng một chút, kể ra đại chiến mấy vạn năm trước, nghe nói Vô Lượng chi chủ trấn áp chủ nhân của mấy trăm phương đạo thống, Đạo Côn Luân rất giật mình, bởi vì một chút đạo thống trong đó là Bá Chủ đạo thống tiếng tăm lừng lẫy xung quanh Tiên đạo.

Đạo Côn Lôn ghi lại thật sâu danh hiệu Vô Lượng chi chủ.

- Ta sẽ báo việc này cho lão sư.

Đạo Côn Luân mở miệng nói.

Hãi Thiên thánh tôn lắc đầu, nói:

- Không chỉ là báo cho việc này, ngươi cần khuyên Đạo Tổ, nhất định phải tranh Đại Đạo Chi Hải, Vô Lượng chi chủ ẩn núp vô số năm, nhưng đều vì Đại Đạo Chi Hải mà điên cuồng, ta hoài nghi Đại Đạo Chi Hải ẩn chứa lực lượng đối kháng Đại Đạo, bằng không Vô Lượng chi chủ cũng không có khả năng sống đến hôm nay.

- Thỉnh Đạo Tổ làm tốt quyết tâm tranh đấu cùng Vô Lượng chi chủ!

Chương 1631 - Tứ Phương Thiên Đế (1)

Sau khi Hãi Thiên thánh tôn rời đi, Đạo Côn Luân một mực suy tư chuyện hắn nói tới, Đại Đạo Chi Hải sinh ra Đại Đạo sinh cơ tất nhiên không đơn giản, đối với đạo thống sinh tồn ở Đại Thiên thế giới mà nói, không tiến ắt lùi, nếu như Đại Đạo Chi Hải thật có tạo hóa vô thượng, Tiên đạo há có thể bỏ lỡ?

Thế là, hắn châm chước nửa canh giờ, sau đó nhích người đi tới Tử Tiêu cung.

- Ừm, ta đã biết, ngươi trở về đi.

Nghe Đạo Côn Luân nói xong, Khương Trường Sinh bình tĩnh nói. .

Đạo Côn Luân vội vàng hành lễ cáo lui, đi ra Tử Tiêu cung, hắn tự giễu cười một tiếng, quả nhiên, cái gì đều không thể gạt được lão sư.

Cùng lúc đó.

Trong lòng Khương Trường Sinh vẫn không bình tĩnh.

Đầu tiên gặp phải Hỗn Độn Chi Hải, bây giờ lại toát ra Đại Đạo Chi Hải, hai cái này nếu không có quan hệ, hắn cũng không tin.

Ý thức của hắn lúc này vượt qua thời không, đi tới Hỗn Độn Chi Hải.

Đi vào bên trong cuồng phong bạo vũ, Khương Trường Sinh kêu gọi Đố Phạt.

Lôi vân gạt ra, Đố Phạt hiện thân, hắn tò mò hỏi:

- Chuyện gì? Ngươi sẽ không nhanh như thế đã muốn đối phó Đại Đạo ý chí chứ, đừng nghĩ quẩn.

Trong lòng của hắn buồn bực, tên ngốc này thoạt nhìn cũng không lỗ mãng.

- Ta muốn biết lai lịch của Đại Đạo Chi Hải.

Khương Trường Sinh nói thẳng, tự xưng đều cải biến, xem như kéo gần lại quan hệ lẫn nhau, không có cách xa đối phương ở ngoài ngàn dặm.

Đố Phạt nghe xong, ngữ khí càng thêm tò mò:

- Đại Đạo Chi Hải xuất hiện? Xem ra là cảm nhận được lực lượng Hỗn Độn Chi Hải buông xuống Đại Thiên thế giới, Đại Đạo Chi Hải đối với sinh linh các ngươi mà nói, có thể là đồ tốt, Đại Đạo Chi Hải bắt nguồn từ Hỗn Độn Chi Hải, Hỗn Độn Chi Hải dựng dục hết thảy Đại Thiên thế giới, trong đó có một vùng biển thai nghén ra ba ngàn Đại Đạo, đó chính là Đại Đạo Chi Hải, sau khi Hỗn Độn Chi Hải bị khu trục, chỉ còn lại có Đại Đạo Chi Hải, Đại Đạo Chi Hải nằm ở đỉnh chóp Đại Thiên thế giới, độc lập bên trong một vùng không gian, chúng sinh khó tìm.

- Đại Thiên thế giới khuếch trương vô hạn, mà Hỗn Độn Chi Hải sinh ra Đại Thiên thế giới cũng giống như thế, chẳng qua bây giờ đang nguyên thủy, bị ngăn chặn thôi, nhưng Đại Đạo Chi Hải nằm ở Đại Thiên thế giới, cho nên Đại Đạo Chi Hải cũng sẽ khuếch trương vô hạn, chẳng qua tốc độ kém xa Đại Thiên thế giới, mỗi khi đạt tới trình độ nhất định, Đại Đạo sẽ xuất ra một bộ phận Đại Đạo Chi Hải, bên trong ẩn chứa toàn bộ quy tắc ba ngàn Đại Đạo, cho nên sinh linh Đại Thiên thế giới sẽ tranh đoạt, ngươi cũng đi đi, đạt được Đại Đạo Chi Hải, trăm lợi mà không có một hại.

Hắn hi vọng Khương Trường Sinh càng mạnh càng tốt, mặc dù hắn đã không có sức chiến đấu, nhưng hắn có thể nhìn ra được thực lực đại khái của Khương Trường Sinh, khoảng cách đến Đại Đạo ý chí là còn hết sức cách xa.

Khương Trường Sinh gật đầu, hắn ngược lại hỏi:

- Nếu Đại Đạo Chi Hải có thể giúp đạo thống mạnh lên, vì sao Đại Đạo ý chí không ngăn chặn?

- Ha ha ha, ba vị Đại Đạo ý chí chúng ta chẳng qua là Chúa Tể Đại Thiên thế giới thôi, chân chính có thể chưởng khống hết thảy chính là Đạo, nhất định phải chúng ta hợp thể mới được, bây giờ Đại Đạo ý chí có thể không quản được Đại Đạo Chi Hải, hắn một mực chỗ đang ngủ mê, trừ phi có đạo thống cường đại đến mức độ kinh động hắn, nhưng chỉ cần hắn tỉnh lại, luôn có thể dễ dàng trấn áp dị số trong Đại Thiên thế giới.

Đố Phạt trả lời, trong tiếng nói tràn đầy đố kỵ.

Khương Trường Sinh hoang mang hỏi:

- Các ngươi đều là Đại Đạo ý chí, vì sao hắn mạnh nhất?

- Sinh ra chính là như thế, tựa như chúng sinh, cũng có tư chất chênh lệch, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Hỏi Đạo sao? Ta đều không muốn nhìn thấy hắn.

Đố Phạt nói.

Khương Trường Sinh vui vẻ, hắn đột nhiên phát hiện vị Đố Phạt này có chút đáng yêu, trên người không có lạnh lùng như Đại Đạo, ngược lại rất giống như phàm nhân, có được tâm tình của mình, hắn thậm chí hoài nghi tên này không phải bị một vị phàm nhân nào đó đoạt xá chứ, hoặc là tên ngốc này là người xuyên việt.

Đố Phạt tựa hồ bị khơi dậy oán khí, bắt đầu nói không ngừng, ngữ khí tràn ngập bất mãn với Đạo.

Đạo hóa ra ba tôn Đại Đạo ý chí, kết quả ở giữa Đại Đạo ý chí còn có phân chia thực lực mạnh yếu, dựa theo Đố Phạt nói, trước khi hắn trốn đi xếp hạng thứ hai, thứ ba là Phạt Nguyên, Đố Phạt đánh Phạt Nguyên, dễ như trở bàn tay, nhưng bọn hắn hợp lực đều không phải đối thủ của một vị Đại Đạo ý chí khác.

Khương Trường Sinh hỏi thăm vì sao Đại Đạo ý chí muốn diệt hắn, mà không phải diệt Phạt Nguyên.

- Ta tên Đố Phạt, theo tên nên hiểu rõ ta là tính tình gì, ta thường xuyên chống đối hắn, mà Phạt Nguyên tên kia chỉ biết nịnh nọt.

Đố Phạt nhắc đến việc này liền giận không chỗ phát tiết.

Khương Trường Sinh không khỏi mặc niệm, quả nhiên, vô luận ở đâu đều có chuyện phân tranh..

Bọn hắn hàn huyên rất lâu, Khương Trường Sinh cáo từ rời đi, Đố Phạt vẫn nói còn chưa hết, trước khi chia tay, còn bảo Khương Trường Sinh muốn tìm hắn thì cứ tới bất cứ lúc nào.

Ý chí trở lại bên trong Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, thầm nghĩ:

- Quả nhiên, bất kỳ tồn tại nào đều đánh không lại tịch mịch, Đố Phạt như thế, Đạo cũng như thế.

Sau kho biết được tác dụng của Đại Đạo Chi Hải, hắn vẫn không có động tâm.

Bao hàm ba ngàn Đại Đạo tạo hóa, nghe khó lường, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi Đại Đạo, hắn hà tất đi tiêm nhiễm.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, chuyên tâm đi tắm bên trong cảm ngộ Hồng Mông đại đạo.

Chờ đợi thời gian thật dài bên trong Hỗn Độn Chi Hải như vậy, hắn dung nhập tất cả cảm ngộ mình đạt được vào bên trong Hồng Mông, để Hồng Mông có đặc tính khuếch trương vô hạn.

Bất quá đây đều chỉ có thể tô điểm cho Hồng Mông, sau khi Hồng Mông thành hình mới có thể bắt đầu chân chính cường hóa.

Dùng tốc độ tu vi Khương Trường Sinh trước mắt tăng tiến, hắn cảm thấy sau khi Hồng Mông đại đạo thành hình, thực lực của hắn sẽ bay vọt, không chút nào khoa trương, khi đó, địch nhân của hắn chỉ có thể là Đại Đạo ý chí, tồn tại khác đều không đủ đến xem.

Chương 1632 - Tứ Phương Thiên Đế

Sau đó đi tắm ở bên trong Hồng Mông đi.

Trong lòng Khương Trường Sinh nghĩ như vậy, hắn quyết định nghênh tới một lần bế quan trước nay chưa từng có.

Hắn đã rất nhiều năm không có bế quan, cũng nên bình tĩnh lại.

Vừa nhắm mắt lại chính là thiên trường địa cửu, dài đến nổi chín thành sinh linh Tiên đạo suốt đời đều trông không đến đoạn thời gian này.

Năm tháng dằng dặc, Tiên đạo nhật nguyệt lưu chuyển, từng thời đại trôi qua, thời đại mới đến.

Thiên địa xung quanh Đại La tiên vực bắt đầu quật khởi, đầu ngọn gió thịnh nhất chính là Địa Tiên giới, nhân vật khiêng đỉnh của bọn hắn chính là Hình Thiên, bây giờ Hình Thiên đã là đại năng mà Tiên đạo đều biết, đứng hàng Đại La Kim Tiên, cầm trong tay Càn Thích, thực lực thông thiên triệt địa, hắn tồn tại để chư thiên vạn giới đều không dám khinh thường Địa Tiên giới.

Một trận chiến để Hình Thiên kiêu ngạo nhất chính là chiến thắng Vị Lai phật tổ của Phật Môn, làm người cầm quyền hiện thời chủ yếu của Phật Môn, Vị Lai phật tổ cầm trong tay Phật Quốc, công đức vô song, thế gian không có người có thể phá Kim Thân của hắn, nhưng Hình Thiên làm được, một búa đã phá Kim Thân của hắn, Linh sơn hiện, bị hắn bổ ra một đầu khe núi, từ chân núi đến đỉnh núi, cực kỳ tráng quan.

Mà ở trên trời, Thiên Đình dựa vào Hồng Mông giới, thế lực bay lên, vượt xa lúc trước, số lượng Thiên Giới được thành lập vượt qua ngàn vạn, mà chủ Thiên Giới còn ở Đại La tiên vực, tiên thần hội tụ ở nơi này đều là thần linh cổ lão, mỗi một vị đều thuộc về tồn tại trong truyền thuyết.

Một ngày này, bên trong Lăng Tiêu bảo điện.

Thiên Đế tự mình tọa trấn, Tử Vi đại đế Khương Tú ngồi ở một bên, nhìn như ngồi ngang hàng, nhưng long ỷ của hắn kém xa bá khí như long ỷ của Thiên Đế.

Tiên thần tụ tập trên điện, phần lớn đều là một nhóm người phong thần sớm nhất, bởi vì Đạo Tổ nhớ tình bạn cũ, Thiên Đế cũng giống như thế, mặc dù có chút tiên thần phạm sai lầm, chỉ cần thời gian chuộc tội vừa qua, sẽ một lần nữa gọi trở về.

- Bây giờ Thiên Đình phân bố rất rộng, trẫm muốn tuyển ra Tứ Phương Thiên Đế, chia Thiên Đình thành Tứ Phương Thiên Đình, do Tứ Phương Thiên Đế chưởng quản, mà Thiên Giới trong Đại La tiên vực thì quản lý Tứ Phương Thiên Đình, ý các ngươi như thế nào?

Thiên Đế chậm rãi mở lời, mặc dù đại bộ phận thời điểm đều là Khương Tú đang quản sự, nhưng uy nghiêm của Thiên Đế là không thể rung chuyển.

Trần Lễ trước tiên cười nói:

- Bệ hạ có ý nghĩ rất tốt, Thiên Đình xác thực nên phân cấp, chỉ có không ngừng phân chia đẳng cấp, mới có thể càng có hiệu suất quản hạt Tiên đạo tốt hơn.

Thiên Quân mở miệng, các tiên thần khác tự nhiên phụ họa, xem thế nào, làm như vậy đều có chỗ tốt đối bọn hắn, đã đề cao địa vị của bọn hắn, còn có thể để bọn hắn ít chút chuyện phiền lòng, có thể tốt hơn tìm hiểu đạo.

Thiên Đế tiếp tục nói:

- Liên quan đến việc lựa chọn Tứ Phương Thiên Đế, trẫm chuẩn bị tuyển bạt từ chư thiên vạn giới, phàm là Đại La Kim Tiên đều có thể cạnh tranh.

Sách lược này cũng đạt được các tiên thần tán thành.

Thiên Đình cần Thiên Đế cường ngạnh hơn đi ứng đối các phương giáo phái, Thiên Đế cạnh tranh ra thế nào cũng càng có phong mang hơn Thiên Đế mà họ tự quyết định.

Theo sau, Thiên Đế bắt đầu bố trí việc này, trước phải truyền việc này ra, mà Đại La Kim Tiên cạnh tranh thất bại cũng phải được an ủi, không phải sẽ làm hỏng mặt mũi Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên thua trận vẫn lfa Đại La Kim Tiên, Thiên Đình không thể không cẩn thận đối mặt.

Bên trong trăm năm từ nay về sau, tin tức Thiên Đình muốn chọn ra Tứ Phương Thiên Đế truyền ra, dẫn tới chư thiên vạn giới phấn chấn, chưởng giáo các phương giáo phái đều động tâm, trở thành Thiên Đế, có thể mưu phúc tốt hơn cho giáo

phái bọn họ, mà đây cũng là trở thành người của Thiên Đình, thân phận địa vị hoàn toàn khác biệt.

Càng ngày càng nhiều Đại La Kim Tiên tuyên bố muốn cạnh tranh vị trí Tứ Phương Thiên Đế.

Tỷ như Hoàng Kinh Tuyệt, Thiên Tôn, Khương Vạn Tuyên, Khổng Khuyết, Hình Thiên, Diệp Chiến, Chu Bất Thế, Xích Tâm Tử các loại, khiến cho việc này trở thành việc lớn được chư thiên vạn giới chú ý nhất.

Tứ Phương Thiên Đế cạnh tranh phân ra rất nhiều hình thức, nhưng tổng kết lại đều dựa vào thực lực, cạnh tranh một đánh một.

Hình Thiên được chúng sinh Đại La tiên vực ôm lấy lòng tin cực lớn lại là người thua trận trước tiên, mà vẫn thua trong tay cường giả Địa Tiên giới khác.

Hoàng Đế!

Nhân Hoàng nhất thống nhân tộc Địa Tiên giới, thanh danh của hắn bên trong Tiên đạo kém xa Hình Thiên, bởi vì hắn rất ít rời đi Địa Tiên giới, ai có thể nghĩ tới hắn vậy mà chém xuống thủ cấp của Hình Thiên, cường thế chiến thắng, mặc dù Hình Thiên dùng ngực làm mắt, dùng cái rốn làm miệng, tiếp tục quyết chiến, vẫn không phải đối thủ của hắn, cuối cùng bị phong ấn ở bên trong Địa Tiên giới.

Không chỉ là Hình Thiên thảm bại để chúng sinh xôn xao, Khương Vạn Tuyên nắm giữ phân thân chi đạo thua bởi người cùng tộc, hơn nữa còn là một tên hậu bối, chỉ có ba trăm vạn tuổi ra mặt.

Chu Bất Thế trước kia trợ giúp Thiên Đình phi thăng bại bởi đại đệ tử của một Tiên môn ở vùng biển Đại La tiên vực.

Bắc Đấu chân nhân thua Kim Thiền Tử của Phật Môn.

Chờ chút!

Tranh vị trí Thiên Đế dẫn tới kết cấu Tiên đạo biến hóa to lớn.

Chúng sinh lúc này mới vừa ý thức đến bọn hắn căn bản nhìn không thấu Tiên đạo, Tiên đạo to lớn, để cho người ta khó mà

phán đoán ai mới là thiên hạ đệ nhất.

Bên trong Tử Tiêu cung ở trên ba mươi ba tầng trời.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, hắn giãn ra thân thể, duỗi cái lưng mệt mỏi, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Hắn bấm ngón tay tính toán, phát hiện thời gian của lần bế quan này dài tới 647 vạn năm, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã vượt qua bốn ngàn vạn tuổi.

Bên trong sáu trăm vạn năm nay, Tiên đạo cũng gặp phải rất nhiều phiền toái, nhưng không có quấy nhiễu đến hắn, mà Đại Đạo Chi Hải cùng Vô Lượng chủ nhân thần bí cũng không có tiến vào Tiên đạo.

Bạch Kỳ vừa hay đang luyện đan, gặp hắn tỉnh lại, vội vàng lại gần, hưng phấn nói:

- Chủ nhân, ngài xem như tỉnh, bây giờ phía dưới đang cạnh tranh vị trí Tứ Phương Thiên Đế, ngài tính thử xem, bốn vị nào có thể trở thành Tứ Phương Thiên Đế?

Chương 1633 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (1)

- Hoàng Đế, Diệp Chiến, Khổng Khuyết, Hoàng Kinh Tuyệt.

Khương Trường Sinh phun ra bốn cái tên, Bạch Kỳ nghe xong, không khỏi nheo mắt.

Bốn người này thật sự cho người ta áp lực tràn đầy, ít nhất Bạch Kỳ không biết bọn hắn thua là thế nào.

Trong đó có Hoàng Đế đến từ Địa Tiên giới là Bạch Kỳ nhìn xem trưởng thành, thiên tư của hắn tuyệt đối là đứng thứ nhất Địa Tiên giới, bên trong đoạn năm tháng đang trưởng thành kia, không ngừng thu hoạch được Thiên Đạo khí vận, mặc dù rất ít đi ra Địa Tiên giới, nhưng Bạch Kỳ rất quan tâm Địa Tiên giới biết rõ sự cường đại của hắn.

Hoàng Đế một mực là thiên kiêu Bạch Kỳ bí mật bồi dưỡng, dù sao chủ nhân dặn dò qua muốn chiếu cố Địa Tiên giới, Hoàng Đế là thiên kiêu kiệt xuất nhất Địa Tiên giới.

Đến nỗi ba người khác, thì càng khỏi phải nói, Diệp Chiến cùng Hoàng Kinh Tuyệt là tồn tại Chúa Tể phong vân trong

lần lượng kiếp trước, thực lực không thể nghi ngờ.

Nếu như nói Hoàng Đế là kiêu ngạo của Bạch Kỳ, kiêu ngạo lớn nhất là Khổng Khuyết.

Tâm tình của Bạch Kỳ trở nên vui vẻ, Tứ Phương Thiên Đế có hai vị là người của nàng, trong đó Diệp Chiến cùng nàng cũng quan hệ không tệ, dù sao đều đến từ Thái Hoang.

Bạch Kỳ bắt đầu nói ra biểu hiện của bốn người này, những chuyện này đều ở trong mắt Khương Trường Sinh, nhưng hắn cũng nguyện ý lắng nghe tiếp.

Bế quan hơn sáu triệu năm, hắn nhất định phải cảm thụ một chút bây giờ Tiên đạo biến hóa.

Hơn sáu triệu năm, đầy đủ một hắn khác thành lập Tiên đạo, đồng thời lập nên địa vị không thể rung chuyển tại Đại Thiên thế giới.

Nhiều năm qua đi như thế, Tiên đạo xác thực xuất hiện rất nhiều giáo phái, chủng tộc cùng với vận triều mạnh mẽ, nhưng Đạo Môn, Phật Môn vẫn như cũ là tồn tại mạnh nhất bên trong các giáo phái.

Sôi nổi bên trong Tiên đạo không phải số lượng Tu Tiên giả cũng vượt xa lúc trước, Khương Trường Sinh nhìn một cái, cũng không có phát hiện vấn đề.

Nói tóm lại, Tiên đạo còn đang ở bên trên quỹ đạo.

Đại La Kim Tiên có thể so sánh Vĩnh Hằng Thần Tôn thậm chí Vĩnh Hằng Chí Thượng, trên trăm vị Đại La Kim Tiên tồn tại, đủ để quét ngang tuyệt đại bộ phận đạo thống, hiện tại Tiên đạo đã là Bá Chủ đạo thống hàng thật giá thật, một chút giáo phái đơn xuất đi ra đã có thể độc chiến đạo thống cường đại giống như Chu Quái, Kinh Tuyệt.

Khương Trường Sinh một bên nghe Bạch Kỳ giảng giải, một bên đưa mắt nhìn sang Đại Thiên thế giới.

So sánh Tiên đạo biến hóa, Đại Thiên thế giới biến hóa cũng không nhiều.

Dù sao đạo thống giống hư Tiên đạo là ít càng thêm ít, thậm chí có thể nói, bên trong một trăm triệu năm khó tìm một Tiên đạo, tuyệt đại đa số đạo thống mong muốn biến chất, ít nhất phải dùng ngàn vạn năm làm đơn vị.

Đến nỗi Đại Đạo Chi Hải kia, Khương Trường Sinh tạm thời không có nhìn thấy, Đại Thiên thế giới quá lớn, mạnh như Đạo Niệm chủ nhân muốn tìm được một loại cơ duyên nào đó, cũng cần tốn hao rất nhiều thời gian.

Đợi Bạch Kỳ nói xong, Khương Trường Sinh thu hồi tầm mắt, hắn chậm rãi mở lời:

- Làm tổn tại sáng lập Thiên Đình, ta cho ngươi bốn kiện Thiên Đạo chí bảo, do ngươi đại biểu Tử Tiêu cung tặng cho Tứ Phương Thiên Đế.

Theo Hồng Mông không ngừng trưởng thành, Thiên Đạo cũng đang không ngừng mạnh lên, có thể tiếp nhận Thiên Đạo chí bảo cũng đang tăng nhiều.

Trước mắt, toàn bộ Tiên đạo chỉ có hắn có thể luyện chế ra Thiên Đạo chí bảo, đại năng khác nhiều nhất luyện chế Thiên Đạo linh bảo, Thiên Đạo linh bảo tuy có thiên uy, nhưng mạnh mẽ kém xa Thiên Đạo chí bảo, vô luận cảnh giới như thế nào, tay cầm Thiên Đạo chí bảo cũng đủ để chống lại Đại La Kim Tiên mà không chết, đủ để nhìn thấy Thiên Đạo chí bảo mạnh bao nhiêu.

- Nhưng mà chủ nhân, Khuyết Nhi đã có một kiện, làm như vậy, có thể không công bằng hay không?

Bạch Kỳ nhíu mày hỏi.

Mặc dù Khổng Khuyết là nghĩa tử của nàng, nhưng nàng cảm thấy tay cầm hai kiện Thiên Đạo chí bảo không ổn, sẽ phá hư cách cục trong vòng tròn Đại La Kim Tiên.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Có gì không công bằng, kiện thứ nhất là ưu thế xuất sinh, chúng sinh sinh ra đã không bình đẳng, kiện thứ hai là nỗ lực của bản thân hắn, nên được, nếu như hắn có lỗi với vị trí Thiên Đế, ta tự sẽ thu hồi lại.

Có lẽ rất nhiều đế hoàng ưa thích ngăn chế, nhưng hắn thân là Đạo Tổ, cũng sẽ không đi tính toán chút chuyện này, trong mắt của hắn chỉ có công đức cùng Tiên đạo đại thế, hắn không sợ một ít tồn tại mạnh mẽ, chỉ cần có trợ giúp cho Tiên đạo phát triển, mạnh hơn đều không sao, ngược lại đều mạnh không qua được hắn.

Bạch Kỳ nghe xong, chỉ có thể kềm chế vẻ sầu lo, nàng biết được lòng dạ chủ nhân khoáng đạt, nhưng các đại năng phía dưới có thể sẽ không như vậy nghĩ, cũng không biết Khổng Khuyết có thể bị xa lánh hay không.

Có rất nhiều thủ đoạn hủy diệt một vị cường giả, tỷ như dẫn tới phạm vào kỵ húy, dù sao Tiên đạo là chí cường giả, cũng có quy tắc, Bạch Kỳ gặp qua không ít tranh đấu lợi ích, có đôi khi giết người không cần động thủ thấy máu.

Chủ tớ hai lại trò chuyện trong chốc lát, Bạch Kỳ mang theo bốn kiện Thiên Đạo chí bảo rời đi.

Khương Trường Sinh thì đứng dậy bắt đầu luyện đan.

Sáu trăm vạn năm quang cảnh, để tu vi của hắn tăng trưởng không ít, khoảng cách cực lớn, tiến bộ như thế lớn, tự nhiên nghỉ ngơi một chút, thuận tiện tạo phúc cho Tiên đạo.

Hắn chuẩn bị luyện chế số lượng lớn pháp bảo, đan dược, lại sáng tạo đủ loại đạo pháp, đại bộ phận để vào bên trong Hồng Mông giới, tương đối cấp thấp thì đưa cho những tín đồ còn ở tầng dưới chót.

Bên trong quá trình luyện đan, hắn thuận tiện tiến hành hương hỏa phú thần cho một chút tín đồ công đức không tệ, tư chất kém, cải biến mệnh cách của bọn họ.

Công năng hương hỏa phú thần đối với Khương Trường Sinh mà nói, ý nghĩa chẳng qua là phản hồi cho tín đồ, hắn đã không cần công năng này đề bạt sức chiến đấu bên người, còn chức năng hương hỏa thỉnh thần, càng bị hắn hoang phế.

Rất nhiều công năng của hệ thống sinh tồn đều theo hắn mạnh lên mà trở nên không quan trọng, nhưng Khương Trường Sinh đã không cần mở ra chức năng mới, dùng những công năng này tạo phúc thương sinh cũng rất tốt.

Chúng sinh cho hắn tín ngưỡng, hắn ban thưởng chúng sinh phúc duyên nghịch thiên cải mệnh.

Khi Khương Trường Sinh đi tắm ở trong luyện đan, Thiên Đế chi tranh còn đang tiếp tục.

Chương 1634 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (2)

Ngàn năm sau, như Khương Trường Sinh đoán, Hoàng Đế, Diệp Chiến, Khổng Khuyết, Hoàng Kinh Tuyệt trở thành Tứ Phương Thiên Đế, Thiên Đình chia làm đông nam tây bắc Tứ Phương Thiên Đình, bốn vị Thiên Đế tự chấp chưởng một phương, cái này cũng mang ý nghĩa bọn hắn sắp rời đi Đại La tiên vực.

Sau khi Bạch Kỳ đại biểu Đạo Tổ ban cho bốn vị Thiên Đế Thiên Đạo chí bảo, tin tức truyền ra dẫn tới các phương giáo phái âm thầm hối hận, sớm biết như thế, bọn hắn đã tận toàn lực đi tranh, đây chính là Thiên Đạo chí bảo.

Trách không được Khổng Khuyết, Hoàng Kinh Tuyệt liều mạng như vậy, hai người đều xem như đệ tử của Đạo Tổ, tất nhiên sớm đã nhận được tin tức.

Một vài đại năng mặc dù âm thầm không vừa lòng, cũng không dám nói rõ việc này, bên trong Tiên đạo, Đạo Tổ là kiêng kỵ lớn nhất, không người nào dám vọng nghị Đạo Tổ, một khi làm như vậy, mặc dù Đạo Tổ không ra tay, cũng có một đám Tu Tiên giả nhảy ra trừng trị hắn.

Một sự kiện nổi danh nhất chính là một vị Đại La Siêu Thoát nào đó nói ra lời không vừa lòng của mình về Đạo Tổ bên trong giáo phái, kết quả giáo phái này xuất hiện nội loạn, trưởng lão tính cả các đệ tử đuổi chưởng giáo ra ngoài, mà vị Đại La Siêu Thoát này mất tích bí ẩn trong tuế nguyệt về sau, dẫn tới Tu Tiên giới càng thêm kính sợ Đạo Tổ.

Đương nhiên, việc này bên trong Thần Du đại thiên địa thì lại không có quá thần bí, vị Đại La Siêu Thoát kia chẳng qua bị một vị Đại La Thần Tướng bắt lấy, phong ấn trong một ngọn núi, hối lỗi năm ngàn vạn năm.

Từ sau khi Tứ Phương Thiên Đế được thành lập, Đại La tiên vực cuối cùng khôi phục lại bình tĩnh, bất quá làm trung tâm của Tiên đạo, vẫn như cũ phồn hoa náo nhiệt, các nơi phát sinh chuyện xưa phấn khích khác biệt.

Khương Trường Sinh luyện đan bốn ngàn năm bắt đầu luyện chế pháp bảo, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ chiến đấu uy áp cường đại đang đang áp sát, hắn lúc này ngưng tụ ánh mắt, thần niệm vô biên bao trùm toàn bộ phạm vi Thiên Đạo khí vận, trên trăm phương hư không lĩnh vực bị hắn bảo hộ.

Oanh!

Một cỗ lực trùng kích kinh khủng đụng vào thần niệm của hắn, không thể xông phá thần niệm của hắn, mà chúng sinh bên trong phạm vi Thiên Đạo không có phát giác được dị thường, cũng chỉ có Quy Ly đợi ở bên trong Đạo Giới bị quấy nhiễu.

Quy Ly quay đầu nhìn lại, ánh mắt tựa hồ có thể xuyên qua Đạo Giới, nhìn về phía Đại Thiên thế giới.

Nàng đứng dậy, tan biến tại chỗ cũ.

Quy Ly nắm giữ lấy Thiên Đạo khí vận cùng Hồng Mông lực lượng, ở giữa Tiên đạo và Đạo Giới, tới lui tự nhiên, nàng có khả năng nhảy ra từ bên trong Đạo Giới, thuấn di đến hư không Đại Thiên thế giới rìa Tiên đạo khí vận.

Nàng đi vào trước cỗ uy áp kia, bên trong hai mắt của nàng, hư không gợn sóng, tinh không có vặn vẹo nhưng đầy xinh đẹp.

Tròng mắt của nàng bắt đầu co lại, rất nhanh, nàng bắt được hai bóng người.

Lại là Bá Tổ và Vô Lượng chủ nhân.

Hai vị tồn tại cường đại này đang đại chiến ở một chỗ khác trong hư không, thân ảnh của bọn hắn cực nhanh, uy thế chiến đấu càng không cách nào lấy mắt thường quan sát.

Quy Ly nhìn thấy, trong mắt toát ra quang thải, chiến đấu như vậy càng thêm đặc sắc hơn chiến đấu bên trong Tiên đạo, mà nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú về một chút khí tức trong đó.

Khương Trường Sinh xuất hiện bên cạnh nàng, cười hỏi:

- Ngươi để ý cái gì?

Quy Ly nhìn về phía phụ thân, nói khẽ:

- Phụ thân, khí tức của một vị trong đó có chút giống khí tức của Hồng Mông, nhưng cũng không phải Hồng Mông, chẳng qua là ẩn chứa ba ngàn Đại Đạo lực lượng, nhưng ta cảm giác hắn có thể sáng tạo ra đại đạo cùng loại với Hồng Mông.

Khương Trường Sinh tự nhiên hiểu nàng nói tới ai.

Vô Lượng chủ nhân.

Vô Lượng chủ nhân đã không chỉ một lần đạt được Đại Đạo Chi Hải, mà Đại Đạo Chi Hải chính là tồn tại thai nghén ra ba ngàn Đại Đạo, lĩnh hội Đại Đạo Chi Hải, tự nhiên có thể tìm hiểu ba ngàn Đại Đạo, cho nên Vô Lượng chủ nhân có thể có thành tựu như thế cũng chẳng có gì lạ.

Bất quá mong muốn sáng tạo một Hồng Mông đại đạo khác, rất khó, gần như không có khả năng.

Bởi vì Đại Đạo Chi Hải thời có được tạo hóa lớn hơn nữa, cũng thuộc về Đại Thiên thế giới, đây là sự thật không cách nào cải biến.

Khương Trường Sinh có thể sáng tạo Hồng Mông, bản thân có tạo hóa bên ngoài Đại Thiên thế giới, đây cũng là ưu thế mà Vô Lượng chủ nhân không so được.

- Phụ thân, nếu ta cùng hắn chiến đấu, phần thắng có bao nhiêu?

Quy Ly mở miệng hỏi.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Thế nào? Ngươi cảm thấy hứng thú đối với chiến đấu?

Quy Ly có tính tình thanh lãnh, nhưng thực lực của nàng cao thâm mạt trắc, ít nhất theo Khương Trường Sinh, tuyệt đại đa số Đạo Niệm chủ nhân tuyệt không phải đối thủ của Quy Ly, nhưng Quy Ly giống như chúng sinh Tiên đạo, không thể vượt qua Đại La Kim Tiên, đi đến tầng thứ cao hơn.

Đối với chậm chạp không thể vượt qua Đại La Kim Tiên, đám Đại La Kim Tiên nhóm ngược lại không gấp, ngược lại cảm thấy như thường, bên trong Đại Thiên thế giới, Vĩnh Hằng Thần Tôn mong muốn đi đến Vĩnh Hằng Chí Thượng, đây chính là cần bỏ ra trăm triệu năm tu hành, chớ nói chi là cảnh giới càng cao hơn.

Từ khi Tiên đạo sáng lập đến nay, cũng mới hơn bốn ngàn vạn năm.

- Đột nhiên muốn thử xem, vạn sự vạn vật tồn tại đều có đạo lý nhất định, bản thân cũng nên có chiến đấu, ta nghĩ rõ ràng nguyên nhân chúng sinh yêu thích chiến đấu đến tột cùng là cái gì.

Quy Ly trả lời, ánh mắt nàng sáng rực nhìn chằm chằm thân ảnh của Vô Lượng chủ nhân.

Đến nỗi Bá Tổ, bị nàng bỏ qua, ở trong mắt nàng, Bá Tổ rất mạnh, nhưng bản chất sinh mệnh lại thường thường không có gì lạ.

Khương Trường Sinh nói:

- Ngươi tạm thời không phải đối thủ của hắn, chờ một chút đi.

Quy Ly nghe xong, cũng không có nghi vấn, mà nhẹ nhàng gật đầu, nàng tin tưởng phụ thân phán đoán.

Hai cha con đứng ở bên trong hư không, sóng vai quan chiến.

Dần dần, Khương Trường Sinh bắt được Đại Đạo Chi Hải tồn tại, xem ra Vô Lượng chủ nhân cùng Bá Tổ đang tranh đoạt Đại Đạo Chi Hải.

Đại Đạo Chi Hải vô cùng cuồn cuộn, còn lớn hơn so với hư không lĩnh vực chỗ lúc trước Đạo Diễn, Huyền Mệnh, Trấn Xu chiếm lấy, nhưng chỉ có thể bằng vào mắt trần bắt, thần niệm không cách nào bắt được nó tồn tại ở cự ly xa.

Chương 1635 - Thái Cổ tà tôn (1)

- Cái này là Đại Đạo Chi Hải à, so với Hỗn Độn Chi Hải, quả nhiên huyễn lệ.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, trong đôi mắt phản chiếu ra hào quang của Đại Đạo Chi Hải.

Đại Đạo Chi Hải cũng không phải hải dương trong mắt phàm linh, càng giống như một mảnh quang vân bảy màu huyền ảo mà mỹ lệ, chậm rãi dị động không có hình dáng cố định.

Quy Ly không có chú ý tới Đại Đạo Chi Hải, trong mắt của nàng tất cả đều là dáng người của Vô Lượng chủ nhân, Vô Lượng chủ nhân biểu hiện được càng mạnh, nàng càng cảm thấy hứng thú, loại cảm thấy hứng thú này là nhìn thấy con mồi mà hưng phấn, nàng lần đầu có xúc động mãnh liệt hạ gục một vị tồn tại nào đó.

Được thần niệm Khương Trường Sinh che chở, Tiên đạo không có gặp dư uy chiến đấu giữa Vô Lượng chủ nhân, Bá Tổ trùng kích, nhưng những đạo thống khác không có vận may như thế, Khương Trường Sinh nhìn thấy một vài cách đạo thống gần đó biến thành tro bụi, những tồn tại đi xuyên trong hư không chạy không khỏi kết quả diệt vong.

Khương Trường Sinh đạm mạc nhìn tất cả những thứ này, nếu là nhìn thấy sinh linh Tiên đạo gặp phải ảnh hưởng, hắn sẽ ra tay, nhưng chỉ là bảo vệ hồn phách của bọn hắn, đưa bọn hắn vào Thiên Đạo luân hồi.

Xông xáo Đại Thiên thế giới, gặp phải nguy hiểm, vậy cũng là mệnh số, cũng là tự mình lựa chọn, có thể có cơ hội đầu thai, đã là chuyện may mắn.

Bá Tổ cùng Vô Lượng chủ nhân đại chiến cũng không có kéo dài thật lâu, hai người thực lực sai biệt rất rõ ràng chỉ kéo dài nửa ngày, Bá Tổ đã bị Vô Lượng chủ nhân đánh vào tầng sâu không gian, về sau Vô Lượng chủ nhân đưa tay thu Đại Đạo Chi Hải mênh mông vào trong lòng bàn tay, tan biến trong bóng tối hư không.

Đối với lời khuyên của Đố Phạt, Hãi Thiên thánh tôn, Khương Trường Sinh căn bản không có để ở trong lòng, hắn hoàn toàn không có hứng thú về Đại Đạo Chi Hải.

- Tốt, trở về tu luyện đi.

Khương Trường Sinh vứt xuống lời nói này liền biến mất ở chỗ cũ, thần niệm bao phủ phạm vi Tiên đạo khí vận đi theo tan biến.

Quy Ly cũng không có đợi lâu, nàng trở lại trước Hồng Mông, tiếp tục tham ngộ Hồng Mông đại đạo.

Khương Trường Sinh tiếp tục luyện bảo, nhưng bên trong tuế nguyệt về sau, hắn phát hiện Quy Ly nha đầu này vậy mà đang nghiên cứu thần thông cùng với pháp môn chiến đấu, nàng thậm chí gọi Tâm Ma Chi Thần, Vận Rủi Chi Thần đến làm bồi luyện.

Ba vị đều là thần linh của Thiên Đạo, nhưng Quy Ly hoàn toàn áp chế Vận Rủi Chi Thần, Tâm Ma Chi Thần, hai thần khổ không thể tả, chỉ có thể thần phục.

Khương Trường Sinh cảm thấy thú vị, quan sát rất lâu, hắn không có chỉ bảo Quy Ly mà bỏ mặc Quy Ly tự do trưởng thành….

Trong bóng tối, Bá Tổ ngồi, xung quanh mơ hồ thoáng hiện đếm không hết Đại Đạo phù văn, kiểu chữ không đồng đều, đều tối tăm khó hiểu.

Bá Tổ từ từ mở mắt, ánh mắt phức tạp, mở miệng hỏi:

- Ngươi vì sao tới đây?

- Trận chiến kia kinh thiên động địa, muốn không chú ý cũng khó khăn.

Một tiếng nói truyền ra từ trong bóng tối phía trước, ngay sau đó, một thân ảnh dậm chân mà ra.

Khương Trường Sinh.

Nhìn Khương Trường Sinh, Bá Tổ thở dài một tiếng, buồn bã nói:

- Tại thời kì ta tung hoành vô địch, từng nghe tới truyền thuyết về Vô Lượng chủ nhân, đáng tiếc, cuộc đời của ta không có gặp được Đại Đạo Chi Hải hiện thế, cho nên cũng không có gặp được Vô Lượng chủ nhân.

Khương Trường Sinh đáp:

- Vô Lượng chủ nhân xác thực mạnh mẽ, ngươi bại không oan.

Bá Tổ nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

- Nếu như là ngươi, có thể thắng sao?

- Ta không rõ ràng toàn lực của hắn.

Khương Trường Sinh trầm ngâm nói, trong lòng đi theo bồi thêm một câu:

- Nếu như ta xuất toàn lực, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

Bá Tổ lộ ra nụ cười, trong lòng dễ chịu một chút.

Khương Trường Sinh đưa tay vung lên, xua tan hết thảy phù văn phong ấn trên người Bá Tổ.

Con ngươi Bá Tổ bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng.

Thế nào có khả năng.

Hắn dunggf hết toàn lực cũng không thể thoát khỏi phong ấn, Đạo Tổ tùy ý liền khu trừ rồi?

Giờ khắc này, hắn không thể bảo trì trấn định.

- Ngươi…

Bá Tổ run giọng nói, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, không thể nói lời.

Khương Trường Sinh mở lời:

- Nếu sống lại một lần, vậy thì hảo hảo tu luyện, vượt qua đỉnh phong quá khứ, không phải sao?

Từ sau khi Bá Tổ phục sinh, đầu tiên sáng lập Bá Tiên Đạo, sau đó đi khắp nơi mưu đồ, mong muốn dừng chân tại Đại Thiên thế giới bây giờ, thời đại này càng thêm cường đại hơn so với thời đại năm đó của hắn, cường giả như mây, hắn vì dừng chân, dần dần mê thất chính mình.

Bá Tổ thờ phụng chỉ cần mình mạnh mẽ là đủ, năm đó hắn dựa vào tu hành mạnh lên, hắn hôm nay lại tại tìm kiếm Đại Đạo cơ duyên khắp nơi.

Ánh mắt Bá Tổ đầy phức tạp, hỏi:

- Vì sao muốn cứu ta, ta có thể đã quy thuận Đại Đạo, nếu như Đại Đạo muốn ta giết ngươi, ta chính là địch nhân của ngươi.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Coi như còn nhân quả năm đó truyền thụ Thần thuật.

Dứt lời, Khương Trường Sinh quay người, hướng vào trong hắc ám, trước khi thân hình sắp tan biến, hắn lại lưu lại một lời:

- Ngươi thuộc về Tiên đạo, ta cũng thuộc về Tiên đạo, nếu có một ngày, ngươi muốn trở về Tiên đạo, Tiên đạo vĩnh viễn hoan nghênh ngươi.

Bá Tổ nghe lời này, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Hắn chậm rãi đứng dậy, tự lẩm bẩm:

- Ngươi ta xác thực đều thuộc về Tiên đạo, nhưng Tiên đạo chỉ có thể có một vị Đạo Tổ.

Một bên khác.

Khương Trường Sinh còn đang luyện bảo, phân thân xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Lần này đi cứu Bá Tổ, một là kết nhân quả, hai là muốn nhìn lực lượng của Vô Lượng chủ nhân.

Không thể không nói, Vô Lượng chủ nhân xác thực mạnh mẽ, tuyệt đối là người mạnh nhất hắn từng gặp qua, nếu không phải hắn nắm giữ Hồng Mông đại đạo, gần như không có khả năng hóa giải phong ấn của Vô Lượng chủ nhân.

Phàm là tu hành người Đại Đạo, đều khó có khả năng hóa giải phong ấn này.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Vô Lượng chủ nhân đã dung hợp ba ngàn Đại Đạo, đi đến cực hạn bên trong phạm vi Đại Đạo.

Chương 1636 - Thái Cổ tà tôn (2)

Nhưng dù cho mạnh mẽ như thế, Vô Lượng chủ nhân cũng không có tùy ý làm bậy, sau khi đạt được Đại Đạo Chi Hải, hắn trốn đi tu luyện, tâm tính như vậy khiến Khương Trường Sinh bội phục, cũng có loại cảm giác người trong đồng đạo.

Theo phong cách hành sự mà nói, Vô Lượng chủ nhân xác thực rất giống hắn, không có gặp được vật mình muốn, sẽ không xuất đầu lộ diện, chuyên tâm tu luyện.

Nhưng chẳng biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy Vô Lượng chủ nhân, Khương Trường Sinh có loại cảm giác địch nhân vốn có, loại cảm giác này vung đi không được. Kiếp nạn ư.

Đây là trực giác của Khương Trường Sinh.

Từ nơi sâu xa, hắn cùng Vô Lượng chủ nhân sẽ có một trận chiến.

Đây là một trận chiến ắt không thể thiếu trong quá trình khiêu chiến Đại Đạo ý chí, không tính được tới nguyên do, nghĩ không ra động cơ, nhưng này một trận chiến liền tồn tại.

Khương Trường Sinh chờ Hồng Mông đại đạo hoàn toàn thành hình, mà Vô Lượng chủ nhân sẽ sáng tạo Đại Đạo thuộc về mình.

Ngõ hẹp gặp nhau.

Khương Trường Sinh không có kinh khủng, cũng không có thất lạc, ngược lại rất chờ mong.

- Vô Lượng chủ nhân, ngươi cũng đã cảm nhận được.

Bên trong tinh vân thần bí, Vô Lượng chủ nhân đột nhiên mở hai mắt ra, hắn chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cảm nhận được phong ấn bị của mình giải trừ, trong chớp nhoáng này, trong lòng hắn hiện ra cảm thụ kỳ diệu.

Kiếp!

Mệnh kiếp cuối cùng đã xuất hiện.

Từ khi hắn lần đầu tiên nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, hắn đã cảm nhận được từ nơi sâu xa sẽ có trận kiếp này, đây là một trận đại kiếp cần phải vượt qua.

Hắn đã chờ vô số năm, cuối cùng đợi đến trận đại kiếp này, bên trong năm tháng dài đằng đẵng, hắn thậm chí bồi dưỡng qua thiên kiêu hoành không xuất thế, trợ bọn hắn thành kiếp của mình, nhưng đều không ngoại lệ chính là thất bại.

Tiên đạo Đạo Tổ uy danh hiển hách nhất Đại Thiên thế giới hiện thời cũng bị hắn coi là người hậu tuyển của kiếp.

Bây giờ kiếp xuất hiện, hắn không xác định kiếp là ai, nhưng kiếp xuất hiện khiến cho hắn hết sức phấn khởi.

Hắn không có xúc động muốn đi tìm kiếp, hắn mắt cúi xuống nhìn về phía Đại Đạo Chi Hải trong lòng bàn tay.

- Hi vọng ngày ta thành đạo, đạo của ngươi cũng có thể thành.

Vô Lượng chủ nhân nói một mình, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo Chi Hải.

Hắn tin tưởng kiếp của mình cũng đang nỗ lực truy cầu đạo của mình.

Thời gian thấm thoắt, một đi không trở lại, nhân gian thương hải tang điền, vũ trụ đấu chuyển tinh di, Đại Thiên thế giới đạo lên đạo diệt, vạn sự vạn vật đều đang luân hồi chìm nổi trong sinh và diệt, như cùng tuổi trăng, không nhìn thấy phần cuối, không tưởng tượng nổi phần cuối.

Sau khi giao pháp bảo, đan dược mình luyện chế xong giao cho Bạch Kỳ, Khương Trường Sinh bắt đầu tiếp tục bế quan, cảm ngộ đạo pháp tự nhiên, sáng tạo cảnh giới mới.

Làm Đạo Tổ không còn xuất thế, thần thoại bắt đầu lật lên từng tờ phần mới, quá khứ trở thành cổ lão, hiện tại mới bắt đầu viết.

Thần Du đại thiên địa.

Trên biển mây, đỉnh núi vách núi khắp nơi toát ra khỏi mây trời, một chỗ trên vách núi trong đó, một đám Tu Tiên giả trẻ tuổi ngồi vây quanh dưới tàng cây, nghe một lão giả giảng giải truyền thuyết.

Vị lão giả này chính là người mạnh nhất Hư Không Vô Tận trước kia -Thiên Cơ huyền lão, có thể thôi diễn hết thảy Hư Không Vô Tận, sau bái nhập vào làm thủ hạ của Đạo Tổ, giành lấy cuộc sống mới.

Bây giờ Thiên Cơ huyền lão thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, tóc trắng bồng bềnh, một bộ áo bào trắng, giống như lúc nào cũng

có thể sẽ vũ hóa thành tiên.

- Năm đó Thiên Đế chi tranh, Khổng Khuyết độc chiến ba vị Đại La Kim Tiên, cầm trong tay Tử Tiêu thần cung, liên tục diệt thân thể ba vị Đại La Kim Tiên, một trận chiến trở thành Thiên Đế mạnh nhất, trận chiến kia có thể nói là kinh động chư thiên vạn giới, mà lão phu tận mắt nhìn thấy.

Thiên Cơ huyền lão vuốt râu dài cười nói, dẫn tới đám tu tiên giả tuổi trẻ cùng nhau nói một tiếng cắt.

Một nữ tu sĩ khẽ nói:

- Tiền bối, Thiên Đế chi tranh chính là chuyện của hai ngàn vạn năm trước, nếu ngươi có hai ngàn vạn tuổi, chẳng phải cũng là Đại La Kim Tiên?

Lời vừa nói, các Tu Tiên giả khác đi theo phụ họa.

- Mặc dù bên trong Thần Du đại thiên địa có Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không phải chúng ta có thể gặp phải.

- Đúng thế đúng thế, ta trước đó gặp được một vị Tiên Đế tiền bối, đã đủ để ta nói khoác cả một đời.

- Tiên đạo mịt mờ, đừng nói sống hai ngàn vạn tuổi, dù là sống trăm vạn năm, đối với ta mà nói cũng là trường sinh.

- Cứ để tiền bối tiếp tục thổi, ta ngược lại thật ra cảm thấy rất đặc sắc, coi như là ngươi biên ra cũng có chút hứng thú.

- Tiền bối, đừng trò chuyện cái gì Thiên Đế, những tồn tại kia quá cổ xưa, nói một chút Khương tộc, nghe nói Khương tộc chính là huyết mạch của Đạo Tổ, trên đời thật sự có Khương tộc sao?

Nghe những tu sĩ này mồm năm miệng mười nói xong, Thiên Cơ huyền lão khẽ nói:

- Đám ranh con các ngươi, nghi vấn ta coi như xong đi, còn dám nghi vấn Khương tộc, Khương tộc có Thiên Đạo Thánh Nhân, cẩn thận phạm vào kiêng kị, bất quá các ngươi nếu muốn nghe truyền thuyết về Khương tộc, vậy lão phu sẽ nói một chút Khương Uyên, vị này chính là cái thế Tà Tôn của Khương tộc.

Khương Uyên hai chữ vừa ra, các tu sĩ an tĩnh lại, vẻ mặt đầy khẩn trương, rất rõ ràng, bọn hắn đều từng nghe nói thanh danh của Khương Uyên.

Thiên Cơ huyền lão chầm chậm nói:

- Thái Cổ tà tôn, Khương Uyên, mưu đoạt Đại Đạo Chi Nhãn của Khương tộc Đế mạch, đã thức tỉnh Đại Đạo Chi Nhãn sánh vai cùng Đạo Tổ, sau đơn thương độc mã xông vào Thiên Đình, đoạt được đạo cốt, thân thể thành thánh, chiến lực tuyên cổ vô song, vô số thiên địa hủy trong tay của hắn, Đại La Kim Tiên đều không làm gì được hắn, mới vừa thành tựu tên Thái Cổ tà tôn, những truyền thuyết này, các ngươi hẳn là đều từng nghe nói, vậy các ngươi có biết Khương Uyên vì sao muốn chiếm lấy Đại Đạo Chi Nhãn của đồng tộc?

Hết thảy tu sĩ tập trung tinh thần nghe, nghe được hắn hỏi thăm, các tu sĩ đều vội vàng lắc đầu.

- Bởi vì một truyền thuyết càng xa xưa hơn.

Chương 1637 - Hồng Mông thành hình (1)

Truyền thuyết càng cổ lão.

Nhóm tu sĩ trẻ tuổi chấn động tinh thần, hứng thú phóng đại, bọn hắn không có hỏi tiếp, chờ đợi Thiên Cơ huyền lão nói tiếp, nào biết gia hỏa này không nói thêm gì đi nữa, mà vò cánh tay xoa chân.

Theo Thần Du đại thiên địa diễn biến, bản thể ý thức đã có thể tiếp xúc lẫn nhau, nhưng không có cảm giác chân thực, cho nên Thiên Cơ huyền lão chẳng qua cố làm ra vẻ thôi.

- Tiền bối, mau nói, nếu không nói, ta đi xuống đây.

Một tên nam tử bất mãn nói, dẫn biến tới những người khác phụ họa theo.

Nghe được đám này hậu bối muốn đi xuống, Thiên Cơ huyền lão vội vàng bắt đầu giảng.

Đi xuống có nghĩa là rời khỏi Thần Du đại thiên địa, nghe nói là truyền ra từ trong miệng Phúc Nguyên thánh mẫu, đã trở thành ám hiệu của Thần Du đại thiên địa.

- Theo truyền thuyết, trước đây thật lâu, có một vị cường giả bí ẩn tập kích Khương Uyên, mong muốn cướp đi Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, nhưng mà đối phương chê hắn quá yếu, buông tha hắn, cái này khiến hắn bị kích thích thật sâu.

- Khi đó, Thái Cổ tà tôn còn không phải Tà Tôn, một bầu nhiệt huyết chỉ muốn thủ hộ huyết mạch Khương tộc, thế là nghiên cứu pháp môn liên quan đến huyết mạch, kết quả bị Khương tộc trấn áp, lo lắng pháp này sẽ uy hiếp được Khương tộc, không biết suy nghĩ của người nào, Khương tộc lo lắng đã đúng, Khương Uyên sáng tạo huyết mạch chi pháp trở thành kiếp số của Khương tộc, hắn mặc dù bị trấn áp, nhưng hành vi cùng huyết mạch chi pháp của hắn bắt nguồn từ xa xưa, đến nay vẫn có người Khương tộc bốc lên nguy hiểm có thể vạn kiếp bất phục bí quá hoá liều, giết hại đồng tộc.

Thiên Cơ huyền lão nói đến quá khứ lần này, cảm khái vạn phần.

Một nữ tu sĩ tò mò hỏi:

- Tập kích Khương Uyên là ai? Không thể một chút truyền thuyết cũng không để lại chứ, đây chính là Khương tộc, tất nhiên sẽ điều tra.

Những người khác gật đầu, đều rất tò mò vị tồn tại kia là thần thánh phương nào.

Thiên Cơ huyền lão vuốt râu, cười nói:

- Nói ra, còn thật không có truyền thuyết lưu lại, bất quá ta cũng là đoán được một khả năng, nhưng không thể nói, sẽ phạm vào kỵ húy.

Chúng tu sĩ cùng nhau mắt trợn trắng, cảm thấy hắn kể chuyện hết sức mất hứng.

Thiên Cơ huyền lão nói sang chuyện khác, trò chuyện lên truyền thuyết thần thoại khác.

Một canh giờ sau, những tu sĩ tuổi trẻ lần lượt rời đi, trên vách núi chỉ còn lại có một người là hắn.

Thiên Cơ huyền lão đứng dậy, đi đến vách đá, xem hướng chân trời.

- Đã bao nhiêu năm, cũng không biết ngài có còn nhớ rõ ta hay không.

Thiên Cơ huyền lão tự lẩm bẩm, năm đó hắn cùng Đạo Tổ giao thiệp bây giờ trở thành kiêu ngạo lớn nhất cuộc đời hắn, cũng không phải hắn mềm yếu gì, mà Đạo Tổ dẫn hắn đi tới giai tầng trước kia không tưởng tượng nổi.

Hắn hôm nay mặc dù không có có danh vọng, không có giáo phái, nhưng ít ra tiêu dao tự tại, hắn duy nhất có thể làm là ở bên trong Thần Du đại thiên địa tuyên dương đủ loại truyền thuyết của Đạo Tổ, để đám hậu bối càng thêm sùng bái Đạo Tổ, vĩnh viễn biết được Đạo Tổ mới là người mạnh nhất lại có sức nặng nhất Tiên đạo.

Đúng lúc này, phía sau Thiên Cơ huyền lão xuất hiện một thân ảnh, chính là một nữ tiên.

- Thiên Cơ huyền lão, Phúc Nguyên thánh mẫu mời ngươi đi tới Long Khởi thần sơn.

Nữ tiên đi tới nói lời này liền rời đi, nghe vậy, Thiên Cơ huyền lão suy nghĩ một lát, lúc này bay về phía Long Khởi thần sơn.

Long Khởi thần sơn chính là một chỗ kỳ cảnh bên trong Thần Du đại thiên địa, do Bạch Kỳ sáng tạo, chỉ có số ít tồn tại có thể lên núi, nghe nói trên núi chỉ có bạn cũ của Đạo Tổ mới có thể đi vào.

Bạch Kỳ rất ít gọi bọn hắn tiến đến, nhưng mỗi lần đi, tất nhiên là có việc lớn.

Lúc Thiên Cơ huyền lão còn đang hoài niệm đoạn thời gian đi theo Đạo Tổ năm đó, Đạo Tổ bị chúng sinh cho rằng hư vô mờ mịt mới tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo.

Bên trong Tử Tiêu cung.

Khương Trường Sinh đứng trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Chúng sinh đều trợ lực, tốc độ Hồng Mông đại đạo phát triển càng ngày càng nhanh, hắn dần dần có dự cảm đột phá.

Hắn bấm ngón tay tính toán, vậy mà đi qua hai ngàn vạn năm, quả nhiên là tuế nguyệt vô tình, hắn chỉ cảm giác mình ngủ gật, nhưng thương sinh có thể đã đổi một đời lại một đời, lần nữa nhìn về phía Thiên Đạo, khí vận bàng bạc, chẳng qua là hình ảnh chúng sinh làm hắn có chút lạ lẫm.

Thương hải tang điền, cảnh còn người mất, thời gian là vô tình nhất.

Khương Trường Sinh bắt đầu diễn toán giá trị hương hỏa của các cường giả trong Đại Thiên thế giới, trừ hắn ra, giá trị hương hỏa của người mạnh nhất thì hơn một ngàn bảy trăm ức Thiên Đạo giá trị, so với hai ngàn vạn năm trước, tăng trưởng 200 ức, hắn lại tính toán một thoáng giá trị hương hỏa của Bá Tổ.

Quả nhiên là hắn.

Thực lực của Bá Tổ một mực đang khôi phục, giá trị hương hỏa vững bước tăng lên, đi đến hơn một ngàn bảy trăm ức Thiên Đạo giá trị cũng là chuyện bình thường.

Khương Trường Sinh thử diễn toán giá trị hương hỏa của Vô Lượng chủ nhân, đáng tiếc, vẫn không tính được.

Đối phương đạt được Đại Đạo Chi Hải, thực lực tất nhiên sẽ tăng trưởng.

- Chàng cuối cùng tỉnh lại, lần này ngộ đạo thời gian dài hơn dĩ vãng, có thu hoạch?

Mộ Linh Lạc đi tới, nhẹ giọng hỏi.

Nàng lộ thần thái sáng láng, rõ ràng tiến bộ không nhỏ.

Khương Trường Sinh cảm thụ tu vi của nàng, so với hai ngàn vạn năm trước so, tu vi tăng trưởng gấp bội, tiến bộ xác thực lớn.

- Tự nhiên có thu hoạch.

Khương Trường Sinh cười trả lời.

Mộ Linh Lạc hỏi:

- Là gì thu hoạch?

- Liên quan đến sáng tạo.

- Sáng tạo?

- Ừm, sáng tạo hết thảy, sáng tạo nhận biết, sáng tạo hết thảy sinh linh trước mắt cũng sáng tạo ra cảnh giới Tiên đạo càng cao hơn.

Cảnh giới Tiên đạo càng cao hơn.

Ánh mắt Mộ Linh Lạc sáng lên, hỏi:

- Gần đây tu vi của ta tăng trưởng rất nhanh, còn có dấu hiệu đến Tiên Thánh?

Người trước mắt nàng sáng tạo ra Tiên đạo, mở ra Thiên Đạo, nhất định có thể nhìn ra tạo nghệ trước mắt của nàng.

Khương Trường Sinh gật đầu nói:

- Xác thực có.

Chương 1638 - Hồng Mông thành hình (2)

Không chỉ là Mộ Linh Lạc, những Đại La Kim Tiên bởi vì hắn mà bị áp chế cảnh giới cũng đều có tu vi tiến bộ khác biệt trình độ, có hi vọng nhất chứng được Tiên Thánh chính là Mộ Linh Lạc, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ cùng với Thời Tự tiên quân.

Ba người trước đều là đại năng đỉnh tiêm ở từng thời đại, chỉ có Thời Tự tiên quân là đến sau vượt lên trước.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân - Võ Tắc Tiên Thánh, Khương Nghĩa mặc dù không có tu luyện, có thể theo Thiên Đạo khí vận càng ngày càng mạnh, đạo hạnh của bọn hắn cũng đang không ngừng tăng lên, thậm chí đè ép bốn người Mộ Linh Lạc.

Cái này là ưu thế của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiên Đạo càng mạnh, bọn hắn cũng càng mạnh.

Trước mắt Thiên Đạo đã có thể chứa đựng ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân, liên quan đến ứng cử viên cho vị Thiên Đạo Thánh Nhân thứ ba, Khương Trường Sinh quyết định đến cho một vị hậu bối, chọn một vị hậu bối trác tuyệt nhất bên trong hai ngàn vạn năm này.

Bất tri bất giác, ngay cả Khổng Khuyết đều đã là thần thoại cổ lão.

Khương Trường Sinh chỉ có nhìn về phía chúng sinh, mới biết canh giờ đáng sợ.

Hắn một bên cùng Mộ Linh Lạc nói chuyện phiếm, một bên quan sát chúng sinh.

Dần dần, hắn phát giác được không thích hợp, một chút giáo phái thế nào mơ hồ muốn rời khỏi Thiên Đạo khí vận?

Hắn bấm ngón tay suy tính, vẻ mặt dần dần âm trầm xuống.

Cũng không phải Đại Đạo lực lượng xâm lấn, mà là một chút giáo phái đang truy cầu lực lượng của Đại Đạo, dẫn đến bọn hắn đạo dần dần chuyển hướng tu hành hệ thống của Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh đưa ánh mắt nhìn về phía Đại Thiên thế giới, phát hiện số lượng Đại Đạo quy tắc bên trong Đại Thiên thế giới vượt xa hai ngàn vạn năm trước, hơn nữa còn đang hiện ra khí thế tăng trưởng, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn luôn cảm thấy rất nhiều Đại Đạo quy tắc ở xung quanh Tiên đạo.

Chẳng lẽ Đại Đạo lực lượng lại muốn bắt đầu nhằm vào hắn?.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Tam Thiên đạo tôn, vị chó săn của Đại Đạo kia còn chưa chân chính ngã xuống, trước mắt không biết tránh ở phương nào.

Hắn bắt đầu đem thần niệm quét về phía Đại Thiên thế giới, muốn tìm một phen.

Thần niệm quét ngang mà đi, lướt qua từng phương lĩnh vực, quét qua từng mảnh từng mảnh đại thiên địa.

Đại Thiên thế giới nhìn như thê lương, trên thực tế sinh cơ bừng bừng, một ít đạo thống quen thuộc cũng nghênh đón bay lên.

Rất nhanh, Khương Trường Sinh nhìn thấy Bá Tiên Đạo của Bá Tổ, Bá Tiên Đạo bị khói đen che phủ, quỷ khí âm trầm, bên trong quỷ vụ mơ hồ có thân ảnh đáng sợ đang cuộn trào.

Thần niệm của hắn không có dừng lại, tiếp tục đi tới.

Sau đó, hắn thấy được một vài đạo thống trước kia chưa từng thấy qua, có như sáng thế chi trụ, đứng ở phía trên tinh vân, có giấu kín trong hắc động, còn có giấu ở tầng sâu không gian, chỉ là đi khắp hư không, căn bản tìm không thấy bọn hắn.

Đại Thiên thế giới vô biên vô hạn, các đạo thống dùng phương thức của riêng mình cầu sinh.

Thật lâu.

Thần niệm Khương Trường Sinh dừng lại, hắn thấy được La Đạo.

Đạo thống mạnh mẽ trước kia muốn hủy diệt Tiên đạo, bất quá Đạo Thủy ma tôn trước đó suất quân đi qua đã đạt thành một loại nhận thức chung với Khương Trường Sinh, cho nên việc này cũng đi qua.

Nhìn từ đằng xa, La Đạo giống như một phương Tiên đạo khác, vô số thiên địa vờn quanh một khối đại thiên địa vô cùng bát ngát, đại thiên địa phát ra ánh sáng vô tận, chiếu rọi hư không.

Khương Trường Sinh vốn chỉ muốn quan sát một chút, nhưng thần niệm của hắn cảm nhận được một cỗ khí tức giống như trước kia quen biết.

Phạt Nguyên.

Lúc trước đám người Hãi Thiên thánh tôn trảm phá Đại Đạo, bức ra hóa thân của Đại Đạo ý chí, mặc dù bị Khương Trường Sinh tru diệt, nhưng hắn rõ ràng Phạt Nguyên vẫn còn.

Khương Trường Sinh xem trong chốc lát, thu hồi tầm mắt.

Xem ra, trong hai ngàn vạn năm qua đã xảy ra không ít chuyện.

Hắn không có quấy nhiễu La Đạo, mà tiếp tục chờ đợi Hồng Mông đại đạo thành hình. Chờ Hồng Mông đại đạo thành hình, hắn sẽ càng thêm cường đại, khi đó lại đi khiêu chiến một trong tam đại hóa thân do Đạo biến thành, có nắm chắc hơn. Thừa dịp vừa tỉnh lại không lâu, ý chí Khương Trường

Sinh nhảy đến Hỗn Độn Chi Hải, hỏi thăm Đố Phạt về tình báo có quan hệ đến Phạt Nguyên.

Nào biết Đố Phạt chẳng thèm ngó tới Phạt Nguyên, nói hồi lâu tất cả đều là chửi bới, không có chỗ dùng.

Ý thức trở lại Tử Tiêu cung, Khương Trường Sinh đang nhất tâm nhị dụng trao đổi cùng Mộ Linh Lạc, Mộ Linh Lạc chú ý tới sắc mặt của hắn khẽ biến, không khỏi quan tâm hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Tồn tại cường đại như bọn hắn, nhất tâm đa dụng, vô cùng dễ dàng, nàng dám xác định Khương Trường Sinh nhất định đang quan sát chúng sinh.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Đại Đạo ý chí có hóa thân hàng thế, mặc dù không ở Tiên đạo, nhưng không sớm thì muộn sẽ đến.

- Có nắm chắc không?

- Không dám nói có hoàn toàn chắc chắn.

Khương Trường Sinh trả lời, giá trị hương hỏa của hắn hiện tại đã vượt qua 500 tỷ Thiên Đạo giá trị, đã là thực lực mà Đạo Niệm chủ nhân không cách nào tưởng tượng, cnhưng đối mặt Đại Đạo ý chí, hắn nhất định phải bảo trì cẩn thận.

Mộ Linh Lạc nghe xong, ngược lại không khẩn trương, hắn nói như vậy, tất nhiên rất có nắm bắt.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Mộ Linh Lạc đi đến nơi hẻo lánh, bắt đầu tu hành.

Khương Trường Sinh chuyển động xong gân cốt lần nữa ngồi xuống, hắn chuẩn bị tiếp tục ngộ đạo, chờ đợi Hồng Mông đại đạo thành hình.

Lần nhắm mắt này, lại ngàn vạn năm đi qua.

Trọn vẹn một ngàn hai trăm vạn năm.

Lúc Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, con ngươi biến thành màu tím, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán mở ra, đôi mắt là màu tím, bên trong có tử khí phun trào.

Cơ hội đột phá cuối cùng đã đến.

Cùng lúc đó.

Hết thảy Tu Tiên giả tu hành Hồng Mông đại đạo vô luận đang làm cái gì, đều có loại cảm thụ kỳ dị, bọn hắn vô ý thức giương mắt nhìn về phía bầu trời.

Ngay cả Mộ Linh Lạc, Bạch Long bên trong Tử Tiêu cung cũng mở mắt nhìn về phía Khương Trường Sinh.

Quy Ly trống rỗng xuất hiện trước mặt Khương Trường Sinh, mở lời:

- Phụ thân, nó muốn thành hình.

Nhìn đôi mắt của phụ thân, trong mắt Quy Ly tràn đầy thần thái, thời gian dần qua con mắt của nàng cũng dần dần biến thành màu tím.

Chương 1639 - Đạo tồn tại (1)

- Cuối cùng cũng tới.

Trong lúc Khương Trường Sinh được vợ con nhìn soi mói, ánh mắt kiên định, trong lòng hắn cũng không có phấn khởi, chỉ có bình tĩnh thuận theo tự nhiên.

Hắn có thể thời khắc cảm nhận được Hồng Mông đại đạo biến hóa, đương nhiên sẽ không có kinh hỉ.

Hết thảy chẳng qua là nước chảy thành sông mà thôi.

Đáng nhắc tới chính là, Vong Trần đại tiên còn đang dung hợp Đại Đạo, đủ để thấy Khương Trường Sinh dẫn chúng sinh lĩnh hội Hồng Mông đại đạo có bao nhiêu sáng suốt.

- Ừm, Hồng Mông xác thực muốn thành rồi.

Khương Trường Sinh nói khẽ, sau đó đứng dậy.

Hắn bẻ bẻ cổ, nói với Mộ Linh Lạc:

- Ta phải tìm một chỗ tìm hiểu đạo pháp, việc này không cần truyền đi.

Mộ Linh Lạc gật đầu, ánh mắt tràn ngập chờ mong, nàng bây giờ đã triệt để dung nhập bên trong Thiên Đạo, hết sức rõ ràng

thiên đạo càng mạnh, hạn mức cao nhất của nàng sẽ càng cao, cho nên rất chờ mong Khương Trường Sinh đột phá.

- Phụ thân, có thể mang theo ta không?

Quy Ly đi đến trước mặt Khương Trường Sinh nhẹ giọng hỏi.

Khương Trường Sinh lại nghe ra một tia nũng nịu, thật sự khó được, hắn nhìn Quy Ly, cười cười nói:

- Địa phương phụ thân muốn đi, ngươi không đi được, chờ đi, phụ thân rất nhanh sẽ trở về.

Quy Ly nghe xong, chỉ có thể thôi.

Khương Trường Sinh dặn dò vài câu, nhấc tay khẽ vẫy, lấy đi năm ngàn Đại Đạo phân thân bên trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ, sau đó mang theo Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa tiến vào bên trong dòng sông thời gian.

Hồng Mông đại đạo thành hình, nhất định kinh thiên động địa, hắn không thể lưu Đại Thiên thế giới đột phá, tầm mắt hắn đặt ở Hỗn Độn Chi Hải.

Mặc dù Đố Phạt không đáng hoàn toàn tín nhiệm, nhưng theo trình độ uy hiếp tới nói, Đố Phạt càng yếu, hơn nữa, nếu lưu ở Đại Thiên thế giới, có khả năng đối mặt với Đại Đạo ý chí.

Nương theo Khương Trường Sinh rời đi Tiên đạo, các Tu Tiên giả tu hành Hồng Mông đại đạo mất đi cảm thụ kỳ dị vừa rồi, có người không thèm để ý, tiếp tục làm việc, có người bắt đầu tĩnh toạ, trầm tư suy nghĩ.

Tốc độ Khương Trường Sinh tiến lên rất nhanh, cấp tốc buông xuống Hỗn Độn Chi Hải.

Cuồng phong mưa sa quen thuộc đập vào mặt, khiến cho trên mặt hắn lộ ra một nụ cười, hắn bắt đầu vận công.

- Uy, ngươi thế nào tới, còn là một người, cũng không lên tiếng kêu gọi?

Tiếng Đố Phạt truyền đến, ngữ khí mang theo kinh hỉ cùng với một tia oán trách.

Khương Trường Sinh nhắm mắt lại, nói:

- Ta chuẩn bị tại đột phá ở đây, chờ đột phá xong sau sẽ hàn huyên với ngươi.

- Đột phá? Khí tức của ngươi đã vượt qua Đạo Niệm chủ nhân, còn có thể đi đến cảnh giới nào?

Đố Phạt tò mò hỏi.

Bên trong Đại Thiên thế giới, sinh linh có thể đạt tới cực hạn chính là Đạo Niệm chủ nhân, chỉ cần không đối kháng Đại Đạo, cơ hồ là tồn tại bất tử bất diệt, giống như Vô Lượng chủ nhân, Bá Tổ như thế, đều đã nhảy ra cấp độ của sinh linh.

Khương Trường Sinh trả lời:

- Là cảnh giới Tiên đạo ta tự sáng tạo, cũng không biết có thể thành công hay không.

Hắn không dám hoàn toàn tín nhiệm Đố Phạt, cho nên biểu hiện không có nắm chắc.

Đố Phạt nghe xong không lại quấy rầy Khương Trường Sinh, hắn cũng rất tò mò Khương Trường Sinh có thể đi đến trình độ cường đại như thế nào.

Khương Trường Sinh bắt đầu xem trong cảm ngộ trong những năm này, diễn hóa tâm pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ cao hơn, đó là tâm pháp phía trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ầm ầm!

Hỗn Độn Chi Hải cuồng phong bạo vũ vẫn đang kéo dài, tựa như thiên kiếp đã đến.

Nhìn rất lâu, Đố Phạt không có nhìn ra cái gì, lại không có vào trong đám mây.

Không biết đi qua bao lâu.

Khương Trường Sinh đột nhiên mở mắt, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán đồng thời mở ra, hắn nâng tay phải lên, bên trong tay áo bay ra lần lượt từng bóng người, cấp tốc phân bố ở bốn phương tám hướng, tất cả đều là Bàn Cổ phân thân, số lượng có tới năm ngàn, khí tức từng người cường đại, cuồng phong bạo vũ không thể che giấu thân hình của bọn hắn.

Khương Trường Sinh đi theo điều ra giá trị hương hỏa của mình xem xét.

【 Thiên Đạo giá trị hương hỏa trước mắt: 7, 948,764, 220,177, 002, 562,576,565,439,005 】 .

Ngoại trừ tình cờ cho tín đồ tiến hành chúc phúc ra, giá trị hương hỏa của hắn một mực góp nhặt, bây giờ đã đi đến con số cực kỳ khoa trương.

Lần trước đột phá chưa gặp được thiên kiếp, nhưng hắn cảm giác lần này sẽ gặp, bởi vì lần này đột phá không tầm thường, hắn là sáng tạo ra Đại Đạo hoàn toàn mới.

Khương Trường Sinh lấy ra từng kiện từng kiện chí bảo, đồng thời bắt đầu thi pháp, sáng tạo trận pháp, cấm chế ở xung quanh.

Đố Phạt buông xuống từ trong lôi vân, hắn ở xa xa nhìn Khương Trường Sinh, không rõ Khương Trường Sinh muốn làm cái gì, nhưng hắn đã cảm nhận được mảnh không gian này đang tích súc một cỗ uy áp thần bí.

Hỗn Độn Chi Hải mặc dù thân ở bên ngoài Đại Thiên thế giới, vẫn như trước thuộc về Đại Đạo, Hỗn Độn Chi Hải cảm nhận được uy hiếp.

Cùng lúc đó.

Trong Đại La tiên vực bên, Thời Tự tiên quân đang tu luyện ở trong đạo trường đột nhiên mở mắt, hắn nâng tay phải lên, thả ra Hỗn Độn thần châm.

Hỗn Độn thần châm trôi nổi trong lòng bàn tay của hắn, không ngừng xoay tròn, hồng quang lấp lánh, có chút âm u.

Thời Tự tiên quân do dự một chút, tan biến trong đạo trường, bước vào trong dòng chảy thời gian.

Đợi hắn đi vào Hỗn Độn Chi Hải, Khương Trường Sinh đã thành lập tốt đủ loại trận pháp, thậm chí còn sáng tạo ra một tôn phân thân, đứng ở bên cạnh.

Thời Tự tiên quân xa xa nhìn bóng dáng Khương Trường Sinh, trong lòng kinh ngạc, không hiểu rõ lão sư muốn làm cái gì.

Ánh mắt của hắn bị các Bàn Cổ phân thân hấp dẫn, trong lòng của hắn kinh ngạc chuyển biến thành chấn kinh, những phân thân này đều thật cường đại!

Hắn đột nhiên suy nghĩ Khương tộc Khương Vạn Tuyên, nguyên lai thiên phú phân thân của hắn cũng là bắt nguồn gốc từ Đạo Tổ, như vậy xem ra, những thiên phú cường đại thiên hình vạn trạng của Khương tộc đều bắt đầu ở Đạo Tổ.

Chương 1640 - Đạo tồn tại (2)

Thời Tự tiên quân không có mở miệng quấy rầy Khương Trường Sinh, mà yên lặng quan sát, nếu như hắn không có đoán sai, lão sư muốn độ kiếp.

Độ kiếp là giai đoạn nguy hiểm nhất, hắn muốn lưu lại tận một phần lực.

Chẳng qua không biết lão sư muốn đạt tới cảnh giới nào?

Ở trong mắt Thời Tự tiên quân, Khương Trường Sinh đã là tồn tại gần như vô địch, lần nữa đột phá, không cách nào tưởng tượng.

Hắn không thể ngăn chặn phấn khởi, bởi vì hắn rõ ràng, một khi lão sư đột phá thành công, Tiên đạo chắc chắn nghênh đón bay lên, tất cả chúng sinh Tiên đạo đều sẽ được lợi.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh đột nhiên nhắc mắt nhìn sang, chỉ thấy lôi vân quay cuồng càng thêm kịch liệt, mà khí thế của hắn cũng theo đó tăng vọt.

- Chuyện thế nào… Đại Đạo ý chí không đúng, không phải bọn hắn, là một cỗ Đại Đạo ý chí khác, thế nào có khả năng.

Đố Phạt kinh ngạc, thất thanh kêu to.

Hắn cũng không có dẫn tới Khương Trường Sinh quan tâm, đang sắp đột phá, vô luận khó khăn như thế nào, Khương Trường Sinh đều sẽ khắc phục.

Cảm thụ được cỗ thiên uy quen thuộc cuồn cuộn kia, Khương Trường Sinh nhớ lại độ kiếp trước đó.

Hắn đối mặt thiên uy mạnh hơn Thiên Đạo oai, là một loại thiên uy khác, mỗi khi hắn đi đến cảnh giới càng cao hơn, thiên uy này sẽ trở nên càng mạnh.

Cỗ thiên uy này không quan hệ gì với Đại Đạo quy tắc trong Đại Thiên thế giới, lại thêm Đố Phạt kinh hô, Khương Trường Sinh suy nghĩ một cái khả năng.

Kia chính là Đạo.

Đạo xây dựng Đại Thiên thế giới, hóa thành ba tôn Đại Đạo ý chí, có lẽ đạo bản thân vẫn tồn tại ý chí thuộc về chính mình.

Mà cỗ ý chí này sẽ xuất hiện tại một mỗi cái góc thuộc về Đại Đạo, tỷ như Hỗn Độn Chi Hải.

Thiên uy huy hoàng đang tụ tập, ngàn tỉ lôi đình đan vào một chỗ, bầu trời tối tăm giống như muốn nổ tung, Hỗn Độn Chi Hải phía dưới vậy mà bắt đầu bình tĩnh trở lại, cũng không lâu lắm, kinh đào hải lãng tan biến, mặt biển như mặt kính, mưa to đầy trời đình trệ, giống như thời gian tạm dừng.

Thời Tự tiên quân nhìn một màn này, mặt mũi tràn đầy vẻ chấn động.

- Đây là uy áp gì…

Thời Tự tiên quân nhìn kiếp vân trên đỉnh đầu Khương Trường Sinh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Đối mặt thiên uy như thế, Thời Gian đại đạo mà hắn nắm giữ bị áp chế, không thể điều động, ngay cả khí huyết đều ngưng kết, cực kỳ đè nén.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, Thái Thủy Niết Bàn Thương đứng ở trước người, hắn biết lần độ kiếp này nhất định phải toàn lực ứng phó, không thể phớt lờ.

Oanh!

Một tia kinh lôi màu trắng đột nhiên đánh xuống, Hồng Mông Thần Nguyên Khí vung tới, đánh tan tia sét này, nhưng Hồng Mông Thần Nguyên Khí theo đó bạo tán, lại lần nữa ngưng tụ.

Khương Trường Sinh nhìn một màn này, nhíu mày.

Hắn lúc này đứng dậy, nắm chặt Thái Thủy Niết Bàn Thương, quyết định tự mình ngăn cản lôi kiếp.

Nương theo lấy tia thiên lôi thứ nhất hạ xuống, lôi đình vạn quân điên cuồng hạ xuống, giống như thiên băng, thế không thể đỡ, Khương Trường Sinh một tay vung lên Thái Thủy Niết Bàn Thương, cách không đánh tan từng đạo lôi điện.

Không gian trên bầu trời vặn vẹo kịch liệt, lôi vân cuồn cuộn đang tản ra, giống như có nhân vật đáng sợ nào đó sắp buông xuống.

Thiên uy khủng bố không ngừng khuếch tán, khiến Thời Tự tiên quân cùng Đố Phạt không ngừng lùi lại, cuối cùng nhất, bọn hắn rơi vào trên mặt biển, phát hiện mặt biển như là lục địa kiên cố, cũng không có cảm giác của nước biển.

Đố Phạt vẫn lần đầu tiên nhìn thấy Hỗn Độn Chi Hải có biến hóa như thế, hắn lách mình xuất hiện bên cạnh Thời Tự tiên quân, nhẹ giọng hỏi:

- Hắn là muốn đột phá cảnh giới gì? Thế nào chiến trận lớn như thế? Ngay cả Hỗn Độn Chi Hải đều cảm thấy thấy lo lắng.

Thời Tự tiên quân nắm giữ Hỗn Độn thần châm, tự nhiên có thể cảm nhận được Hỗn Độn Chi Hải dị thường, hắn lắc đầu, không có trả lời.

Coi như hắn biết, cũng không có khả năng nói, huống chi, hắn hiện tại cũng đầy rung động.

Độ kiếp chính thức bắt đầu!

Khương Trường Sinh lâm vào trạng thái vong ngã, một bên chống cự lôi kiếp, một bên suy tư cảnh giới mới. Cảnh giới mới chính là Sáng Tạo Chi Cảnh, cánh cửa là để Tu Tiên giả sáng tạo ra đạo ẩn chứa hiệu quả như ba ngàn Đại Đạo, đạo là toàn năng, là có thể khai sáng hết thảy, chỉ có dạng này, mới xem như nhảy vọt ra khỏi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Oanh! Oanh! Oanh…..

Thiên lôi cuồng bạo dùng khí thế vĩnh viễn không có điểm dừng không ngừng hạ xuống, trong tâm lôi vân kia dần dần xuất hiện một quang vân màu trắng, không ngừng khuếch tán, mơ hồ ngưng tụ một thân ảnh xuất hiện ở trong đó.

- Là Đạo.. . Thế nào có khả năng, không có khả năng.

Đố Phạt nhìn thân ảnh kia, thân thể như tượng đá run rẩy lên, trong giọng nói tràn ngập khó tin cùng kinh khủng.

Thời Tự tiên quân nhịn không được hỏi:

- Là tồn tại Chí Cao sáng tạo các ngươi?

Lần này, Đố Phạt không có lắm lời, mà lâm vào trong sự sợ hãi vô tận.

Trong nháy mắt Khương Trường Sinh thấy thân ảnh kia, mở ra vòng bảo hộ hương hỏa.

Oanh!

Một đạo thiên lôi lôi điện khổng lồ khủng bố hơn so với hết thảy lúc trước hạ xuống, đánh tan một tỷ Thiên Đạo giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh, tương đương một tỷ tỷ tỷ giá trị hương hỏa, sao mà khủng bố.

Khương Trường Sinh nheo mắt, ý thức được không ổn.

Đúng lúc này, bên trong Đại Đạo Chi Nhãn của hắn tản ra từng tia tử khí, đây là Hồng Mông đại đạo biến thành, mà cũng không phải là hắn khống chế.

Từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh cảm nhận được bản năng của Hồng Mông đại đạo.

Nó tựa hồ cho rằng tồn tại thần bí trong lôi kiếp là địch nhân vốn có, nó mong muốn đối kháng tồn tại thần bí kia.

Khương Trường Sinh cảm nhận được bản năng của nó, không có tận lực áp chế, mà bỏ mặc nó dùng tốc độ nhanh hơn tràn ra, tử khí cuồn cuộn vờn quanh xung quanh, Hồng Mông Thần Nguyên Khí dung nhập trong đó, giống như biến mất.

Rất nhanh, Đố Phạt, Thời Tự tiên quân đều không thể nhìn trộm bóng dáng Khương Trường Sinh, mặc dù dùng thần niệm

cũng không được.

Chương 1641 - Là Đạo? (1)

Dựa vào vòng bảo hộ hương hỏa, Khương Trường Sinh bắt đầu quan sát tỉ mỉ thân ảnh bạch quang trong lôi vân, khác biệt với Đạo mà lúc trước hắn thấy bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, Đạo có thân hình hoàn toàn giống như người.

Độ kiếp tiếp tục.

Thiên uy kéo dài tăng trưởng, mang cho Khương Trường Sinh áp lực càng lúc càng lớn, hắn còn như vậy, chớ nói chi Thời Tự tiên quân, Đố Phạt.

Không đến nửa canh giờ, Thời Tự tiên quân đã gánh không được, chỉ có thể cắn răng, rời khỏi Hỗn Độn Chi Hải.

Đố Phạt mặc dù không có sức chiến đấu, nhưng dù sao cũng là Đại Đạo ý chí hóa thân, mặc dù rất khó chịu, hắn cũng có thể kiên trì.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn nhìn chằm chặp sương mù tím xung quanh Khương Trường Sinh, hắn thấy được chưa từng thấy qua lực lượng như thế.

Trực giác nói cho hắn biết đây là một loại Đại Đạo, chẳng qua là không thuộc về Đại Thiên thế giới.

- Vì sao tên này lại có lực lượng như thế… Chẳng lẽ tiếp nhận truyền thừa đến từ Tiên đạo? Truyền thừa Tiên đạo đến tột cùng là hình thức như thế nào?

Trong lòng Đố Phạt tràn ngập hoang mang, trước khi hắn và ý chí Đại Đạo trở mặt, hắn cùng Phạt Nguyên từng tìm kiếm qua Đại Thiên thế giới, muốn tìm được truyền thừa của Tiên đạo, bọn hắn thậm chí huyết tẩy qua chúng sinh Đại Thiên thế giới, để Đại Thiên thế giới trở lại trạng thái hoang vu, nhưng dù cho như thế, cũng tìm không thấy truyền thừa của Tiên đạo.

Mỗi khi số lượng sinh linh nhiều lên, Tiên đạo lại sẽ xuất hiện, dần dà, các ý chí Đại Đạo chỉ có thể bỏ mặc Tiên đạo sinh ra, chỉ cần đợi Tiên đạo cường đại lên lại diệt, mặc dù phiền toái một chút, nhưng cũng không thể tránh được.

Đại Đạo giao phó cho chúng sinh kiếp, mà Tiên đạo tựa hồ liền là kiếp của Đại Đạo.

Nhìn Hồng Mông đại đạo, tâm tình trong lòng Đố Phạt dần dần bình tĩnh trở lại.

Lôi kiếp kéo dài, lôi đình cuồn cuộn đã chuyển biến thành màu đỏ thẫm, bên trong mỗi một tia chớp tựa hồ ẩn giấu đi một phương đạo thống, vô số thân ảnh đi theo hạ xuống, đánh vào bên trên vòng bảo hộ hương hỏa, liên tục tiêu tan.

Tâm cảnh Khương Trường Sinh cũng dần dần trấn định, nếu nhìn không thấu, vậy thì chuẩn bị sẵn sàng, toàn lực ứng phó.

Trong Thiên Hải, nước mưa vẫn như cũ đình trệ trên không trung, nhưng chúng nó sẽ bị lôi điện tru diệt, chứng minh chúng nó cũng không phải huyễn tượng.

Khương Trường Sinh kiên nhẫn chờ đợi, tốc độ giá trị hương hỏa trước mắt giảm xuống còn đang ở trong phạm vi mà hắn có thể tiếp nhận.

Hồng Mông đại đạo biến thành sương mù tím vây quanh Khương Trường Sinh, không ngừng khuếch tán, không ngừng phun trào biến hóa, dần dần, ngay cả năm ngàn Bàn Cổ phân thân đều bị Hồng Mông sương mù tím bao phủ.

Ở trong quá trình này, Khương Trường Sinh phát hiện Hồng Mông đại đạo đang không ngừng mạnh lên.

Nào chỉ là hắn, bên trong toàn bộ Tiên đạo, phàm là sinh linh tu hành Hồng Mông đại đạo đều cảm nhận được một loại trạng thái huyền diệu, người cảnh giới cao bắt đầu nhập định luyện công, người cảnh giới thấp trầm mê loại trạng thái huyền diệu này, không thể tự kềm chế.

Đi qua đại khái mấy ngày.

Giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã tiêu hao hơn phân nửa, chùm sáng màu trắng trong lôi vân phía trên đã vô biên vô hạn, giống như toàn bộ bầu trời đều bị bạch quang che đậy, mà thân ảnh đứng ngạo nghễ trong đó cũng không vĩ ngạn, thậm chí lộ ra nhỏ bé, nhưng khi ánh mắt rơi ở trên

người hắn, đều sẽ không tự chủ được sinh ra cảm giác kính nể trong lòng.

Khương Trường Sinh cũng như thế, nhưng mỗi khi hắn phát lên tâm tình như vậy, một cỗ cảm giác cực kì không cam lòng, địch ý khác theo sâu trong đáy lòng hiện ra, thay thế lòng kính sợ.

Đây là Hồng Mông đại đạo mang cho hắn.

Hồng Mông đại đạo căm thù Đạo phía trên, có lẽ đây là một loại áp chế của Đạo dành cho Khương Trường Sinh, mà Hồng Mông đại đạo là đang hộ chủ.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, đưa mắt ngước nhìn đạo thân ảnh kia, phân thân của hắn đứng bên cạnh thần tọa, cũng đang ngước nhìn thân ảnh của Đạo bên trong quang vân màu trắng.

Năm ngàn Bàn Cổ phân thân cũng giống như thế, ánh mắt của bọn hắn đạm mạc như là bản tôn, loại đạm mạc này lộ ra địch ý, dù là Đố Phạt thấy ánh mắt này cũng âm thầm kinh hãi.

Đây là địch ý như thế nào?

Giống như có huyết hải thâm cừu.

Đố Phạt đột nhiên có một loại dự cảm, vị Đạo Tổ này cùng khác biệt Tiên đạo Đạo Tổ dĩ vãng, hắn thật có khả năng tạo thành trùng kích trước nay chưa có cho đại thiên thế giới.

Đến nỗi có thể chiến thắng ý chí Đại Đạo kia hay không, Đố Phạt khó mà nói, bởi vì vị kia mạnh mẽ không phải dựa vào kỳ tích có thể chiến thắng.

Mỗi lần vừa nghĩ tới vị ý chí Đại Đạo kia, Đố Phạt không thể khống chế bắt đầu cảm thấy sợ hãi bao phủ toàn thân.

Khương Trường Sinh cũng không biết được ý nghĩ của hắn, cũng không thèm để ý.

Sống hơn 75 triệu năm, thật vất vả đi đến một bước này, hắn không thể nào thất bại.

Kẻ địch trong quá khứ như mây khói lóe lên trước mắt Khương Trường Sinh, từng tràng chiến đấu không ngừng rèn

đúc vô địch chi tâm của hắn, lại thêm Hồng Mông đại đạo ảnh hưởng, trong mắt Khương Trường Sinh, thân ảnh bên trong quang vân màu trắng kia không có tạo thành uy hiếp gì nữa.

Khương Trường Sinh ngồi ngay ngắn, tay phải nắm Thái Thủy Niết Bàn Thương, chuyển động ngón tay, giống như chờ đến có chút lo lắng.

Hắn đã dự cảm được, đỉnh phong của lần độ kiếp này là một khắc thân ảnh kia nhảy xuống, trong lòng của hắn tràn ngập chiến ý.

Một trận chiến này, hắn sẽ thắng, hắn sẽ chính thức tuyên chiến Đại Đạo.

Oanh!

Lại là thiên lôi mang theo một phương đạo thống đánh xuống, thân ảnh của vô số cường giả dùng chiêu thức, tư thái khác biệt buông xuống, nhưng mặc cho khí thế của bọn hắn mạnh bao nhiêu, đều không thể rung chuyển vòng bảo hộ hương hỏa.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh đột nhiên tò mò lực lượng hương hỏa đến tột cùng mạnh bao nhiêu, giá trị hương hỏa của hắn là dựa vào tích lũy, trước kia chỉ quan tâm kiên trì thời gian dài, lại không để ý đến lực phòng ngự của bản thân giá trị hương hỏa.

Thời gian tiếp tục nhanh chóng trôi qua.

Lại là hai ngày trôi qua, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã sắp hao hết sạch, nhưng thiên uy vẫn đang kéo dài tăng trưởng.

Chương 1642 - Là Đạo? (2)

Khương Trường Sinh cũng không có bối rối, ngược lại chậm rãi đứng dậy.

Hương hỏa còn chưa hoàn toàn hao hết sạch, hắn đã giải trừ vòng bảo hộ hương hỏa, mà thiên lôi oai đã đi đến trình độ cực kỳ kinh khủng.

Một đạo thiên lôi màu đỏ thẫm đánh xuyên Hồng Mông sương mù tím, Khương Trường Sinh đi theo giơ thương, dùng mũi thương đón tia sét.

Oanh!

Lực trùng kích kinh khủng quét ngang Hồng Mông sương mù tím, chia nó ra thành trên dưới hai tầng, một đường quét tới, tru diệt vô số hạt mưa nổi bồng bềnh giữa không trung.

Cơ hồ là đồng thời, tồn tại thần bí một mực trốn ở bên trong quang vân bỗng nhiên nhảy xuống, bay thẳng tới Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh vọt lên, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán chợt trợn to, một thân chí bảo phát ra thần quang sáng chói, che đậy ánh mắt của hắn.

Oanh! Oanh! Oanh….

Hai bên bày ra thế công lăng lệ, thân hình xê dịch, không ngừng lấp lánh trong Thiên Hải, vô số thiên lôi theo sát bọn hắn.

Hóa thân của Đạo cũng lóng lánh cường quang, mà Khương Trường Sinh bộc phát thần quang màu tím, hai người mỗi một lần trùng kích đều sẽ chấn động đến không gian vặn vẹo, mặt biển phía dưới xuất hiện vết lõm to lớn, giống như bị thiên thạch đập lên.

Tay phải Khương Trường Sinh vung vẩy Thái Thủy Niết Bàn Thương, tay trái không ngừng khu ngự pháp bảo, rất nhiều pháp bảo vờn quanh quanh người hắn, trợ giúp hắn triệt tiêu thiên lôi bổ kích.

Hóa thân của Đạo cũng không có gặp phải thiên lôi tập kích, hắn cũng không có bất kỳ thần binh gì, toàn bộ nhờ quyền cước, mỗi một lần công kích đều ẩn chứa uy lực của Đại Đạo quy tắc, mà lại không phải Đại Đạo quy tắc đơn nhất, Khương Trường Sinh mỗi lần đối chiêu đều có loại cảm giác đang đối mặt với ba ngàn Đại Đạo.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ Vô Lượng chủ nhân.

Vô Lượng chủ nhân nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, coi như bây giờ luyện tay một chút.

Mặc dù thiên lôi đánh vào người rất đau, chiến ý của Khương Trường Sinh vẫn như cũ tăng vọt, Hồng Mông đại đạo tràn ra từ bên trong Đại Đạo Chi Nhãn của hắn, ngưng tụ thành thần giáp quanh người hắn, trợ hắn triệt tiêu đại bộ phận tổn thương của thiên lôi, nhưng dù cho như thế, thiên lôi này vẫn sẽ tránh thoát pháp bảo, Hồng Mông sương mù tím rơi ở trên người hắn.

Oanh!

Hóa thân của Đạo đánh ra một quyền, ba ngàn Đại Đạo ngưng hình, giống như ngàn tỉ hình ảnh thiên địa chợt hiện, lại dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ, tất cả đều đánh vào Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Thái Thủy Niết Bàn Thương thôn phệ ba ngàn Đại Đạo, lại không cách nào hoàn toàn tiêu hóa, Khương Trường Sinh không thể không bức chúng nó ra, trong chớp nhoáng này, để cho hóa thân của Đạo có cơ hội.

Hóa thân của Đạo một quyền vòng qua Thái Thủy Niết Bàn Thương, một quyền đánh trên ngực Khương Trường Sinh, đánh hắn rơi xuống, đánh xuyên Hỗn Độn Chi Hải, mặt biển như tầng băng bị phá toái.

Rơi vào biển sâu sau, vô số thiên lôi tùy theo rơi xuống, ở trong nước biển xen lẫn trên người Khương Trường Sinh.

Hỗn Độn Chi Hải sâu không thấy đáy, tốc độ Khương Trường Sinh hạ xuống cực nhanh, nhưng dù cho như thế, vẫn không có rơi đến đáy biển, thiên lôi kinh khủng điên cuồng tàn phá thân thể hắn.

Trong thoáng chốc, Khương Trường Sinh lâm vào trong vô số ảo cảnh, nhưng hắn nương tựa theo ý chí mạnh mẽ của mình cưỡng ép đánh nát huyễn cảnh, ý thức cấp tốc trở về thân thể.

Oanh!

Một chùm sáng màu tím xuyên thủng Hỗn Độn Chi Hải, xông thẳng tới chân trời, đánh tan lôi vân màu trắng trong quang

vân, vô số thiên lôi mong muốn vòng qua chùm sáng màu tím, nhưng chỉ nhẹ nhàng đụng vào, thiên lôi liền tan biến.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ!

Khương Trường Sinh nhảy ra từ đáy biển, giơ cao Thái Thủy Niết Bàn Thương đánh về phía Hóa thân của Đạo, Hồng Mông đại đạo bùng nổ, giống như một tia bút mực màu tím, vung ra thế giới, đánh nát không gian, đối diện đụng vào Hóa thân của Đạo.

Hóa thân của Đạo yên diệt, nhưng còn chưa chờ Khương Trường Sinh buông lỏng một hơi, một cỗ cỗ khí thế cường đại từ trên trời giáng xuống.

Khương Trường Sinh nhấc mắt nhìn đi, phát hiện kia bên trong quang vân màu trắng bị đánh xuyên xuất hiện từng tôn Hóa thân của Đạo, đếm cũng đếm không xuể.

Giai đoạn kinh khủng nhất của lôi kiếp đến rồi.

Năm ngàn Bàn Cổ phân thân cảm nhận được ý chí của Khương Trường Sinh, bày trận, triệu hoán hư ảnh Bàn Cổ.

Bọn hắn cùng nhau đi vào phía sau Khương Trường Sinh, giống như Thần quân đứng ở bầu trời, khí thế khoáng đạt.

Bàn Cổ hư ảnh cấp tốc ngưng tụ mà ra, dáng người vẫn bá khí như cũ, hắn im ắng gào thét, thân hình bành trướng, giống như đang gào thét với trời.

Khương Trường Sinh và hư ảnh Bàn Cổ cùng nhau đối mặt bầu trời, đối mặt từng tôn Hóa thân của Đạo.

- Thế nào có khả năng?

Đố Phạt nhìn hư ảnh Bàn Cổ, trong lòng nhấc lên kinh đào hải lãng. Hắn thấy được cái gì?

- Là đạo!

Đố Phạt thất thanh kêu to, mà tiếng của hắn cuối cùng dẫn tới Khương Trường Sinh chú ý.

Đạo?

Khương Trường Sinh vô ý thức liếc nhìn Bàn Cổ hư ảnh phía sau, hư ảnh Bàn Cổ cao vạn trượng ngửa mặt lên trời gầm thét, không có tiếng vang đinh tai nhức óc, tư thế vừa rồi có thể khiến người ta cảm nhận được hắn đang cuồng loạn. Bàn Cổ là Đạo? Không có khả năng.

Thân ảnh bạch quang mà hắn thấy bên trong Thái Thủy Niết Bàn Thương hoàn toàn khác biệt Bàn Cổ. Chờ chút…

Thân ảnh bạch quang thật chính là Đạo?

Cũng hoặc là, hắn thấy chính là bản mạo của đối phương?

Đạo tâm Khương Trường Sinh trong nháy mắt xuất hiện cảm giác kinh hoảng, còn không đợi hắn suy nghĩ nhiều, Hóa thân của Đạo đầy trời đã buông xuống, đếm cũng đếm không xuể, giống như thiên băng, tất cả đều có khí thế không thua gì tôn Hóa thân của Đạo kia lúc trước.

Bàn Cổ hư ảnh nâng tay phải lên, ngưng tụ ra Cự Phủ, nhìn lên, trảm một cái.

Búa khí màu đen trảm phá thiên khung, Hóa thân của Đạo đều tránh né, nhưng vẫn bị tru diệt không ít, càng nhiều Hóa thân của Đạo mang theo thiên lôi vô tận bao phủ Khương Trường Sinh. Kịch chiến lần nữa bùng nổ.

Dùng ít địch nhiều, Khương Trường Sinh không có bị áp chế, hắn dung hợp Hồng Mông đại đạo triển lộ ra khí thế trước nay chưa có.

Bạch quang chói mắt bùng nổ từ bên trong vô số Hóa thân của Đạo, cấp tốc bao phủ bọn hắn.

Chương 1643 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (1)

Thiên Địa Câu Diệt cuồng bạo kịch liệt bành trướng sắp đụng phải hư ảnh Bàn Cổ liền dừng lại, phạm vi không phải rất lớn, nhưng đủ để tru diệt bảy thành số lượng Hóa thân của Đạo.

Trong Thiên Hải xuất hiện một vùng lĩnh vực tăm tối, không thể chữa trị, Khương Trường Sinh nhảy ra, tiếp tục lao thẳng

tới các Hóa thân của Đạo khác, vô cùng vô tận thiên lôi không ngừng đuổi theo hắn.

Hư ảnh Bàn Cổ gào thét, không ngừng vung búa, tốc độ vung búa càng lúc càng nhanh, thoạt nhìn giống như lâm vào trong điên cuồng, đáng sợ đến cực điểm, đếm không hết búa khí màu đen ẩn chứa lực lượng cực hạn, không ngừng đánh xuyên bầu trời, mong muốn phá hủy trận lôi kiếp này, nhưng kiếp nạn này vẫn còn vô biên vô hạn, căn bản không có cách chung kết.

Khương Trường Sinh lâm vào bên trong quyết chiến, mặc dù thực lực của hắn vượt xa Đạo Niệm chủ nhân, đối mặt vô cùng vô tận Hóa thân của Đạo cũng có chút cố hết sức, quan trọng nhất chính là thiên lôi đáng chết mỗi lần rơi ở trên người hắn, đều có thể suy yếu pháp lực của hắn.

Cho dù dùng hắn pháp lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng gánh không được, bất quá hắn trong chiến đấu nắm giữ pháp môn dẫn động Hồng Mông đại đạo.

Hồng Mông đại đạo sắp thành hình, lực lượng vô cùng vô tận, thiên lôi căn bản không có cách suy yếu lực lượng của nó.

Dần dần, quanh người Khương Trường Sinh phụ thêm thần giáp màu tím, hắn không tái sử dụng pháp lực, mà sử dụng lực lượng của Hồng Mông đại đạo.

Đố Phạt nhìn trận đại chiến khoáng thế này, vô cùng lo sợ, sự chú ý của hắn rất nhanh bị lĩnh vực hư vô do Thiên Địa Câu Diệt tạo thành hấp dẫn.

Hắn tựa hồ cảm nhận được cái gì, vội vàng kêu lên:

- Đạo Tổ! Đừng có lại sử dụng thần thông lúc trước, một khi nơi này bị hủy diệt, chúng ta sẽ rơi vào bên trong nguyên thủy, đều sẽ biến thành tro bụi!

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn đi, phát hiện lĩnh vực hư vô do Thiên Địa Câu Diệt tạo thành đúng là không ngừng mở rộng, hắn tương đương với tạc ra một cái hố ở mảnh không gian này, để lực lượng nguyên thủy không ngừng từng bước xâm chiếm không gian này.

Cũng may, tốc độ nó khuếch trương không tính quá nhanh, Khương Trường Sinh tiếp theo chỉ cần không lại thi triển Thiên Địa Câu Diệt, có thể thuận lợi độ kiếp.

Dưới tình huống không thi triển Thiên Địa Câu Diệt, Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, mong muốn tru diệt Hóa thân của Đạo, xác thực rất khó, nhưng cũng không có đến mức độ làm khó Khương Trường Sinh, chân chính phiền toái là Hóa thân của Đạo vô cùng vô tận, chẳng biết lúc nào mới có thể kết thúc.

Khương Trường Sinh một bên chiến đấu, một bên đưa mắt nhìn sang hư ảnh Bàn Cổ.

Hư ảnh Bàn Cổ trước kia trảm diệt lôi kiếp biển mây, lần này có lẽ cũng có thể đi, dù sao hắn dùng năm ngàn tôn Bàn Cổ phân thân triệu hoán hư ảnh này, đây tuyệt đối là Bàn Cổ hư ảnh mạnh nhất hắn triệu hoán qua.

Hư ảnh Bàn Cổ tựa hồ cảm nhận được Khương Trường Sinh trông đợi, thân hình bắt đầu cất cao, tốc độ vung búa càng ngày càng nhanh, hắn cách bầu trời lôi vân càng ngày càng gần, không đến nửa canh giờ, đầu của hắn đã sắp chạm đến lôi vân.

Bàn Cổ bỗng nhiên dừng lại, lôi điện đầy trời đi theo dừng lại.

Hết thảy giống như đứng im.

Hóa thân của Đạo cũng đều dừng lại, bao gồm cả Khương Trường Sinh ở bên trong.

Từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh mất đi chưởng khống đối với thân thể, chuẩn xác mà nói, là ý thức của hắn đơn độc tách rời ra, hắn nhìn thấy Bàn Cổ quay đầu nhìn về phía hắn.

Trong thoáng chốc, Bàn Cổ hư ảnh hiển lộ ra một ngũ quan uy nghiêm, hai mắt như đuốc, hắn mở lời:

- Ngươi, chuẩn bị xong chưa?

Câu nói này đinh tai nhức óc, khiến cho linh hồn Khương Trường Sinh cũng vì đó run lên.

Trong chốc lát, hắn hiểu được Bàn Cổ hư ảnh là đang hỏi cái gì.

Một khi Bàn Cổ hư ảnh ra tay tru diệt kiếp vân, Khương Trường Sinh sẽ triệt để dẫn tới Đại Đạo ý chí quan tâm, hắn sẽ trực diện với lửa giận của ý chí Đại Đạo giống như Bá Tổ ngày xưa.

Nhưng đã đi đến một bước này, không tiến ắt vong, hắn không có lựa chọn nào khác.

Hết thảy trong mắt Khương Trường Sinh như mặt gương phá toái, ý thức của hắn trở về thân thể, ý chí còn như lũ quét cuốn tới, không thể ngăn cản, truyền lại cho hết thảy Bàn Cổ phân thân.

Năm ngàn Bàn Cổ phân thân vỗ tay, khiến cho Bàn Cổ hư ảnh do bọn hắn ngưng tụ mà thành dấy lên khí diễm, khí thế tăng vọt.

- Phá.

Bàn Cổ lần đầu phun ra một chữ, tiếng như hồng lôi, nương theo thiên lôi cuồn cuộn, hắn giơ lên Cự Phủ trong tay, nộ trảm mà đi.

Một búa này giống như khai thiên tích địa, trong cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, trảm phá thiên khung, vô tận lôi đình yên diệt, biển mây bốc lên, bầu trời phía trên Hỗn Độn Chi Hải xuất hiện một khe hở hắc ám nhìn thấy mà giật mình, giống như Thiên đã nứt ra.

Chỉ là một kích này, năm ngàn tôn Bàn Cổ phân thân tiêu hao hơn phân nửa pháp lực.

Những Hóa thân của Đạo dây dưa Khương Trường Sinh liên tục tiêu tán, không còn tồn tại.

Đố Phạt nhìn Bàn Cổ hư ảnh chém ra lực phá hoại khủng bố, rung động đến không cách nào lời nói, một búa trảm phá thế giới Hỗn Độn Chi Hải đang ở, mà ngay cả kiếp cũng bị phá ra.

Đây là sức mạnh to lớn bực nào?

Mấu chốt nhất là, hắn cảm thấy Bàn Cổ hư ảnh, vì sao Đạo chống lại lực lượng của mình?

Đố Phạt tâm loạn như ma, đột nhiên cảm thấy mình cái gì đều nhìn không thấu, trước kia nhận biết có thể là Đạo muốn cho hắn thấy.

Nếu như Đạo không cần ba tôn Đại Đạo ý chí hợp thể đểphục sinh, như vậy…

Đố Phạt không dám nghĩ thêm nữa, càng nghĩ càng sợ hãi.

Nương theo một kích này của Bàn Cổ hư ảnh, Khương Trường Sinh cũng không có như thả gánh nặng, một cỗ uy áp khó tả bao phủ trong lòng hắn, đây là trình độ kinh khủng mà thiên kiếp lúc trước đều không thể đạt tới, khiến cho sống lưng hắn phát lạnh.

Cũng may cỗ uy áp này cấp tốc biến mất.

Từ nơi sâu xa, Khương Trường Sinh cảm nhận được ý chí Đại Đạo, như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm hắn.

Cảm giác bị nhòm ngó này làm hắn cảm thấy rất khó chịu, nhưng đối phương chỉ có nhìn chằm chằm hắn, có thể là bởi vì nơi này ở bên ngoài Đại Thiên thế giới, Đạo không thể bước chân, lúc trước chẳng qua là dẫn động Đại Đạo quy tắc nơi này ngăn cản hắn thôi.

Chương 1644 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (2)

Khương Trường Sinh không nghĩ nhiều nữa, trở lại trước Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ngồi xuống, bắt đầu vận công.

Độ kiếp kết thúc, kế tiếp là nghênh đón Hồng Mông đại đạo lột xác thành hình!

Khi hai mắt của hắn nhắm lại, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn mở ra, Hồng Mông sương mù tím bàng bạc rơi ra, cấp tốc khuếch tán, tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Tốc độ Hồng Mông sương mù tím khuếch trương thế không thể đỡ, Đố Phạt hốt hoảng một thoáng, nửa bầu trời đã bị Hồng Mông sương mù tím che đậy, khe đen khủng bố bị hư ảnh Bàn Cổ chém ra cũng bị che đậy.

Hư ảnh Bàn Cổ khôi phục thành cao vạn trượng, khí thế kém xa trước kia.

Hắn nhìn thật sâu Khương Trường Sinh một cái, sau đó tiêu tan trên không, trạng thái của năm ngàn Bàn Cổ phân thân trong nháy mắt trở nên suy nhược.

Tu vi Khương Trường Sinh bắt đầu tăng vọt, khuếch trương giống như Hồng Mông sương mù tím đang cuồn cuộn kịch liệt, khí thế tăng trưởng cực kỳ đáng sợ.

Ngay sau đó, trong đầu của hắn chỉ có cảnh giới mới.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Vượt qua Đại La Kim Tiên.

Cùng lúc đó.

Chúng sinh Tiên đạo ở trong Đại Thiên thế giới phía xa đều cảm nhận được Thiên Đạo khí vận biến hóa, những Tu Tiên giả lĩnh hội Hồng Mông đại đạo đều được lợi, tu vi càng cao, thu hoạch càng lớn, bọn họ nói không rõ nhìn không rõ, nhưng hiểu rõ một chút, chính là Thiên Đạo nghênh đón lột xác, thậm chí lột xác càng thêm mãnh liệt hơn so với sau khi trải qua lượng kiếp trước đó.

Cho dù là những cổ lão đại năng tu tiên hơn bảy mươi triệu năm cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Tiên đạo chưa bao giờ có biến hóa như thế.

Bọn hắn không có lúng túng, bởi vì bọn hắn có thể cảm nhận được biến hóa như thế là chuyện tốt, điều này nói rõ là Đạo Tổ làm ra.

Đạo Tổ tất nhiên sẽ không hại bọn hắn.

Chúng sinh Tiên đạo cảm thụ sở dĩ rõ ràng như vậy, chủ yếu là Hồng Mông đại đạo đang ở Hỗn Độn Chi Hải, nơi có thời gian không đồng nhất với Đại Thiên thế giới.

Đại Thiên thế giới trong nháy mắt, có thể đã là vạn năm ở Hỗn Độn Chi Hải quang cảnh.

Khương Trường Sinh đang tắm bên trong đột phá quên hết chuyện bên ngoài, thậm chí quên đi chính mình, đạo tâm của hắn đang say mê sáng tạo, hắn sáng tạo ra vô số thế giới, sáng

tạo ra vũ trụ, sáng tạo ra sinh linh, sáng tạo ra kỳ cảnh quy tắc ầm ầm sóng dậy, chờ một chút.

Ở trong quá trình này, Khương Trường Sinh cũng đang sáng tạo công pháp Đạo Pháp Tự Nhiên Công ở cảnh giới càng cao hơn.

Không biết đi qua bao lâu, có lẽ là mấy trăm năm, cũng có thể là mấy trăm triệu năm, đợi đạo quả của hắn lột xác, trước mắt của hắn hiện ra từng hàng nhắc nhở:.

【 Tiên tuế năm 75747890, đạo hạnh của ngươi phóng đại, sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19, thành công vượt qua Đại Đạo Chung Kết Kiếp, thu hoạch được sinh tồn ban thưởng - Đạo Nguyên cực bảo - Tạo Hóa Giới Nguyên 】 .

【 Kiểm tra thấy ngươi lần thứ mười bốn độ kiếp thành công, bởi vì phương pháp ngươi tu hành không thuộc về Đại Đạo trước mắt, đồng thời vượt qua hết thảy cảnh giới tu hành trong Đại Thiên thế giới, ngươi không cần lựa chọn 】 .

【 Mở ra công năng Đạo Tổ truyền thừa 】

Khương Trường Sinh mở mắt, trong con mắt phản chiếu lấy ánh sáng tím, vô số ngôi sao tô điểm bên trong Hồng Mông sương mù tím, giống như một vùng vũ trụ, Hỗn Độn Chi Hải phía dưới ngược lại cũng bị chiếu đến mỹ cảnh ầm ầm sóng dậy.

Phân thân Khương Trường Sinh đứng bên cạnh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Đố Phạt phương xa.

Đố Phạt giống như tượng đá, không thể thông qua biểu lộ nhìn thấu nội tâm của hắn, nhưng hắn lâm vào trong trầm mặc, rõ ràng trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19!.

Đây là cấp độ công pháp do Khương Trường Sinh tự mình sáng tạo, nếu so sánh pháp lực trong cơ thể hắn với trước đột phá, hoàn toàn là hai khái niệm, lần này hắn cũng không có quá kích động, đạo tâm lâm vào trong bình tĩnh tuyệt đối.

Hồng Mông đại đạo hiện ra bên trên Hỗn Độn Chi Hải, giống như một mảnh vũ trụ màu tím, vô số tinh thần, mỗi một viên tinh thần đều do Hồng Mông quy tắc ngưng tụ hình ảnh, xa không chỉ có ba ngàn số lượng.

Cuồn cuộn!

Vô biên!

Cũng hoặc là vô hạn.

Khương Trường Sinh nâng tay phải lên, đánh xuống một cái, Hỗn Độn Chi Hải vô biên vô tận lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được ngưng tụ.

Đố Phạt hoảng sợ nhìn quanh, không biết nên tránh ra chỗ nào.

- Đạo Tổ! Ngươi cũng đừng giết ta! Chúng ta là người một nhà.

Đố Phạt vội vàng kêu lên, thời khắc này Đạo Tổ trong mắt hắn thế mà cao thâm mạt trắc giống như vị Đại Đạo ý chí kia, lộ ra uy thế áp đảo hết thảy. Khương Trường Sinh bỏ qua Đố Phạt, tay phải đột nhiên vừa nắm, Hỗn Độn Chi Hải bỗng nhiên tan biến, thay vào đó là Thâm Uyên tối tăm phía dưới, nhìn không thấy đáy.

Đố Phạt cúi đầu nhìn lại, phát hiện Hỗn Độn Chi Hải không còn, hắn thở dài một hơi xem ra Đạo Tổ không phải động thủ với hắn.

Chờ chút.

Đố Phạt ngẩng đầu nhìn về phía Khương Trường Sinh, thân thể tượng đá run rẩy lên.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay phải Khương Trường Sinh lơ lửng một cây châm, một cây châm màu tím, thoạt nhìn cùng cực kỳ tương tự Hỗn Độn thần châm.

Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Sau khi Đại Đạo đạt thành, tất cả các loại thần thông, Thần thuật Khương Trường Sinh nắm giữ đều có bay vọt về chất, hắn ngưng tụ trọn Hỗn Độn Chi Hải thành một cây châm, cũng

không có tiêu hao bao nhiêu pháp lực, thậm chí có thể nói, đơn giản giống như uống nước.

Khương Trường Sinh có thể cảm nhận được sau khi Hỗn Độn Chi Hải tan biến, có một cỗ lực lượng không biết cực kỳ đáng sợ đang đè ép tới mảnh không gian này, cho dù lực lượng của Hồng Mông đại đạo cũng rất khó ngăn cản.

Nguyên thủy lực lượng thần bí.

Khương Trường Sinh cũng không có chạy trốn, mà bắt đầu dùng tâm đi sáng tạo, hắn muốn sáng tạo mảnh không gian này thành một thế giới có khả năng tồn tại độc lập.

- Phía trên Hỗn Nguyên là sáng tạo, vậy xưng là Tạo Hóa Đạo Chủ đi.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, ngữ khí bình tĩnh, nhưng tựa như chế định một loại quy tắc nào đó, vô số ngôi sao bên trong Hồng Mông sương mù tím đi theo lấp lánh.

Chương 1645 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (1)

- Ngươi…

Đố Phạt nhìn thần châm màu tím trong lòng bàn tay Khương Trường Sinh, run giọng nói, sợ hãi trong lòng hắn không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Đây chính là Hỗn Độn Chi Hải nha.

Lại bị Đạo Tổ thu vào trong lòng bàn tay.

Chờ chút

Thần thông này chẳng lẽ là…

Đố Phạt vội vàng hỏi:

- Đây là Đại Quy Nhất Chi Thuật của Bá Tổ?

Khương Trường Sinh liếc mắt nhìn xuống hắn, nói:

- Không sai, tiếp theo ta sẽ đối mặt ý chí Đại Đạo, ngươi dự định làm như thế nào?

Hắn đã cảm nhận được ý chí Đại Đạo nhìn trộm, đợi hắn trở lại Đại Thiên thế giới, tranh đấu giữa hắn và ý chí Đại Đạo tất sẽ bắt đầu, mà lần này khác biệt lúc trước, hắn đối mặt không còn là sinh linh, mà là ý chí siêu nhiên phía trên ba ngàn Đại Đạo Chi Thượng.

Đố Phạt suy nghĩ đến hư ảnh Bàn Cổ lúc trước, trong lòng hết sức hoảng, đột nhiên không biết nên lựa chọn như thế nào, nhưng khi hắn đối đầu ánh mắt Khương Trường Sinh, hắn lập tức nói:

- Tự nhiên là tương trợ ngươi, chúng ta không phải đã nói rồi sao?

Khương Trường Sinh nghe xong, không có nói tiếp, mà là thu thần châm màu tím do Hỗn Độn Chi Hải biến thành vào trong tay áo, hắn không có lập tức rời khỏi nơi này, mà tiếp tục vận công, cảm ngộ Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 huyền diệu.

Tạo Hóa Đạo Chủ.

Khi hắn đặt tên cho cảnh giới này, cảnh giới này đã lạc ấn vào trong Thiên Đạo, trở thành cảnh giới chí cao của Thiên Đạo hiện tại.

Cảnh giới này tuy là Khương Trường Sinh mở, nhưng hắn cũng là lần đầu tiên đi đến, cần cảm thụ Tạo Hóa Đạo Chủ huyền diệu ra sao.

Đầu tiên là sáng tạo, tâm tùy ý động, mong muốn cái gì, sẽ sáng tạo được cái đó, thậm chí có thể sáng tạo ra sinh linh, mà lại là sinh linh có ý chí độc lập chân thực của mình, tuyệt không phải khôi lỗi, dĩ nhiên, hắn cũng có thể sáng tạo khôi lỗi vĩnh viễn trung thành mình.

Chỉ là sáng tạo, đã biểu tượng cho không gì làm không được.

Bản chất thân thể hắn đã hóa thành Hồng Mông đại đạo, không còn là thân thể máu thịt, linh hồn cùng thân thể hợp hai làm một, từ đây về sau, ý chí còn, hắn sẽ ngưng tụ ra vô số cổ thân thể cùng hồn phách.

Thần niệm cùng với giác quan của hắn cũng triệt để lột xác, hắn có thể nhìn thấu sự vật sinh linh không thấy được, bao

gồm cả Đại Đạo quy tắc cùng với bản nguyên quy tắc.

Tỷ như Hỗn Độn Chi Hải, ba ngàn Đại Đạo quy tắc đều có, cho nên mới có thể ngưng tụ ra Đạo Chi Hóa Thân, trừ cái đó ra, phía dưới Đại Đạo quy tắc là bản nguyên quy tắc, hắn đếm rõ số lượng loại bản nguyên lực lượng đã dung nhập vào Thiên Đạo lúc trước, nhưng đây còn là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt thật của bản nguyên.

Bản nguyên ở khắp mọi nơi, chẳng qua là sinh linh không thể nhìn trộm, không thể cảm giác, bao gồm cả Đạo Niệm chủ nhân cũng không phát hiện được bọn chúng tồn tại.

Ngoại trừ bản nguyên ra, còn có các vật chất ở cấp độ càng sâu khác, không giống như quy tắc, mà Khương Trường Sinh cũng chưa từng thấy qua, trong lúc cảm thụ tạo hóa lực lượng, đồng thời, hắn cũng đang cảm thụ những vật chất không biết này.

Đố Phạt gặp hắn bắt đầu tĩnh toạ, không dám quấy nhiễu, nhưng trong lòng hắn vô cùng thấp thỏm.

Đạo Tổ sắp đối kháng cùng ý chí Đại Đạo, dùng sức chiến đấu trước mắt của Đố Phạt, vốn không đủ để tham gia.

Mấu chốt nhất là hắn cũng không dễ phán đoán ai thắng ai thua, hắn thấy, ý chí Đại Đạo có thực lực tuyệt đối cường đại, nhưng nếu ôm ý nghĩ này, vậy hắn hiện tại cần kiếm cái gì?

Đạo Tổ bay giờ đã làm cho hắn nhìn không thấu, hắn chỉ sợ đặt cược sai chỗ, một phần vạn Đạo Tổ thất bại, hắn rất có thể đợi không được một cơ hội tiếp theo.

Trong lúc nhất thời, Đố Phạt tâm loạn như ma, từ khi Khương Trường Sinh bắt đầu đột phá, trong khoảng thời gian này là thời kì dày vò nhất từ khi hắn sinh ra ý thức đến nay.

Rất lâu.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, khí chất cả người đột nhiên thay đổi, hắn triệt để trở thành Tạo Hóa Đạo Chủ.

Tạo Hóa Đạo Chủ cũng không chỉ là cảnh giới, càng một loại tồn tại hoàn toàn mới, độc lập với sinh linh, phía trên thần linh.

Trong lòng Khương Trường Sinh diễn toán xem chính mình hiện tại mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao 6709000 ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

670 vạn ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa.

Cực hạn của Đạo Niệm chủ nhân cũng mới đến một ngàn ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, Khương Trường Sinh tính toán khách quan, bản thân hiện tại mạnh hơn gấp ngàn lần trước khi đột phá.

Lẽ ra nên như thế.

Khương Trường Sinh thậm chí còn cảm thấy chưa đủ mạnh, dù sao hắn phải đối mặt là ý chí Đại Đạo.

Hắn thử nghiệm diễn toán tồn tại cường đại nhất Đại Thiên thế giới mạnh bao nhiêu.

【 Cần tiêu hao 200 trăm ức Thiên Đạo giá trị hương hỏa, có tiếp tục hay không 】 .

Không.

Không sai biệt lắm Bá Tổ, nói cách khác, vẫn như cũ không tính được tới Vô Lượng chủ nhân, cũng không tính được ý chí Đại Đạo.

Khương Trường Sinh tạm thời không muốn rời khỏi nơi này, thừa dịp Hồng Mông đại đạo chống đỡ mảnh không gian này, hắn muốn tiếp tục mạnh lên, tranh thủ càng nhiều thời gian cho mình.

Hắn tiếp nhận truyền thừa trí nhớ của Tạo Hóa Giới Nguyên.

Tạo Hóa Giới Nguyên, Đạo Nguyên cực bảo, chí bảo thần bí sinh ra tại nguyên thủy, ẩn chứa uy năng khủng bố, có thể xây dựng, hủy diệt bản nguyên thế giới, cái gọi bản nguyên thế giới chính là cùng loại với thiên địa như Đại Thiên thế giới, do quy tắc bản nguyên làm cơ sở, dừng chân tại nguyên thủy.

Có được bảo vật này, Khương Trường Sinh có thể xây dựng bản nguyên thế giới tại nguyên thủy.

Sau khi truyền thừa xong trí nhớ, Khương Trường Sinh xuất ra Tạo Hóa Giới Nguyên, một quả cầu bạc tỏa ra ánh sáng màu xanh lam xuất hiện ở trước mặt hắn, dựa theo trí nhớ, một khi nhận chủ thành công, hắn có thể để cho Tạo Hóa Giới Nguyên biến thành hình dáng thần binh hắn mong muốn.

Luyện hóa Tạo Hóa Giới Nguyên cần pháp môn đặc thù, mà nhất định phải có được lực lượng của Tạo Hóa Đạo Chủ, chuẩn xác mà nói là lực lượng Tạo Hóa, dù sao Tạo Hóa Đạo Chủ là Khương Trường Sinh mở, có lẽ Tiên đạo tồn tại cảnh giới nắm giữ Tạo Hóa lực lượng, nhưng tuyệt không phải Tạo Hóa Đạo Chủ, đây là cảnh giới chuyên môn dành riêng cho Khương Trường Sinh.

Chương 1646 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (2)

Đố Phạt thấy Tạo Hóa Giới Nguyên, trong lòng sinh ra tò mò.

Chẳng biết tại sao, thấy vật này, hắn không hiểu có loại cảm giác mong muốn thần phục, mà ở trong đáy lòng không có chút ý nào kháng cự.

Rất vi diệu!

Lại qua thêm một đoàn thời gian dài dằng dặc, sau khi Khương Trường Sinh nắm giữ Tạo Hóa Giới Nguyên, Tạo Hóa Giới Nguyên ngưng tụ thành một cây phất trần.

Phía trên Phất trần có muôn vàn đường ánh sáng màu Ngân Lam phất phới, lộ ra rất có thần vận.

- Người tu đạo, sao có thể không có vật đặc trưng này?

Khương Trường Sinh vuốt vuốt Tạo Hóa Giới Nguyên, nhếch miệng lên.

Sau khi thành tựu Tạo Hóa Đạo Chủ, nhận thấy hết thảy cảm giác cùng trải qua hoàn toàn khác biệt, để tâm tính Khương Trường Sinh sinh ra biến hóa, nhưng hắn vẫn bảo lưu chân ngã, bảo lưu bộ phận tính cách thuộc về 'người' kia.

Khương Trường Sinh thả người vọt lên, xuyên thấu Hồng Mông sương mù tím, nhảy vào trong vết nứt do Bàn Cổ hư ảnh chém ra, hắn rơi vào trong nguyên thủy.

Trong chốc lát, cảm giác kinh dị khó có thể tưởng tượng hiện ra từ đáy lòng, Khương Trường Sinh lập tức thôi động lực lượng của Tạo Hóa Giới Nguyên, nhưng dù cho như thế, cỗ cảm giác kinh dị chẳng qua bị suy yếu, không thể hoàn toàn tan biến.

Hắn lập tức khôi phục Tạo Hóa Giới Nguyên sau đó lách mình trốn trong không gian của thế giới Hỗn Độn Chi Hải.

Nương theo lấy Tạo Hóa Giới Nguyên bắn ra một tia hào quang màu Ngân Lam, trong nguyên thủy tối tăm sinh ra một tiểu thế giới, như một chút tinh mang trong vũ trụ mênh mông, vô cùng nhỏ bé.

Đứng ở trong Hồng Mông ngẩng đầu nhìn lại, đáy lòng Khương Trường Sinh còn sợ hãi.

Ngay cả Tạo Hóa Đạo Chủ đều chịu không được áp lực sinh tồn của nguyên thủy, hắn như thế nào tranh với Đạo?

Ít nhất, Đạo xây dựng Đại Thiên thế giới đã từng sinh tồn trong nguyên thủy, điều này nói rõ Đạo mạnh hơn Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh nhìn tiểu thế giới do mình sáng tạo, cũng không biết tiểu thế giới kia hay không sinh tồn được có thể.

Lúc đầu hắn đang còn muốn tu hành, nhưng hắn phát hiện Tạo Hóa Đạo Chủ đã không thể dùng tu luyện để mạnh lên, sự cường đại của hắn quyết định bởi Hồng Mông đại đạo.

Nghĩ tới đây, hắn quyết định trở lại Đại Thiên thế giới.

Hắn không có đi thẳng về, mà sáng tạo một tôn ý chí phân thân, nhảy đến vùng trời Tiên đạo lĩnh vực, khoảng cách đến Đại La tiên vực còn khá xa.

Kết quả ý chí phân thân vừa hiện thân, Đại Đạo quy tắc từ bốn phương tám hướng cấp tốc ngưng tụ tập cùng một chỗ, hình thành từng tôn Đạo Chi Hóa Thân nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, giống như đúc với tồn tại mà hắn lúc trước độ kiếp gặp được.

Thấy thế, thần niệm của Khương Trường Sinh tản ra, muôn vàn Đạo Chi Hóa Thân đều yên diệt, nhưng hắn cảm nhận được vẫn có Đạo Chi Hóa Thân đang không ngừng ngưng tụ, một khi tiếp tục dây dưa, rất dễ dàng ảnh hưởng đến Tiên đạo, hắn không thể không rời xa Tiên đạo.

Nhưng vô luận hắn đi đến chỗ nào, Đạo Chi Hóa Thân sẽ đuổi theo tới chỗ đó, ven đường thậm chí phất tay hủy diệt một vài đạo thống nhỏ yếu.

Tôn ý chí phân thân của Khương Trường Sinh đã tru diệt mấy chục vạn Đạo Chi Hóa Thân, vẫn có liên tục không ngừng Đạo Chi Hóa Thân ngưng tụ, bởi vì Đại Đạo vô cùng vô tận, chỉ cần bản nguyên vẫn còn, sẽ không ngừng diễn sinh ra Đại Đạo.

Cảm nhận được Đạo Chi Hóa Thân đang thay đổi mạnh, Khương Trường Sinh không thể không nhảy ra Đại Thiên thế giới, trở lại bên cạnh bản tôn, hai người hòa làm một thể.

Khương Trường Sinh nhíu mày, như thế xem ra, hắn không thể trở về, bằng không Đạo Chi Hóa Thân càng ngày càng mạnh, không sớm thì muộn sẽ chọc cho tới Đạo tồn tại, khi đó, Tiên đạo sẽ đứng trước tai hoạ ngập đầu.

Mặc dù không thể trở về, nhưng Khương Trường Sinh có khả năng thông qua Hồng Mông đại đạo thành lập liên hệ cùng Tiên đạo, bởi vì đại bộ phận Tu Tiên giả Tiên đạo đều đang tu hành Hồng Mông đại đạo.

Thông qua Hồng Mông đại đạo, Khương Trường Sinh biết được Tiên đạo tạm thời không có gặp phải Đại Đạo nhằm vào.

Hắn nhấc tay khẽ vẫy, cách không thu Đố Phạt tới trước mặt, điều này quả thật dọa sợ Đố Phạt, không ngừng kêu to.

Ánh mắt Khương Trường Sinh lạnh lẽo, dọa đến Đố Phạt lập tức im miệng.

- Ta hỏi ngươi, nếu ý chí Đại Đạo đã muốn trừ hết ta, vì sao không trực tiếp hủy diệt đạo thống của ta? Ngươi có phải che giấu cái gì hay không?

Khương Trường Sinh mở miệng hỏi.

Đố Phạt ủy khuất nói:

- Nếu như ý chí Đại Đạo muốn hủy Diệt Đạo thống là được thì các ngươi nào có ngày ngoi đầu lên, tên kia muốn giết ta, ngoại trừ phòng ngừa Đạo phục sinh, cũng là muốn thôn phệ lực lượng của ta, để cho mình càng thêm hoàn chỉnh, chúng ta mặc dù nắm trong tay Đại Thiên thế giới, nhưng không thể hành tẩu trong Đại Thiên thế giới, chỉ có tại thời điểm Đại Đạo quy tắc gặp phải phá hư nghiêm trọng mới có thể hiện thân, Đạo sáng lập quy tắc hết sức tàn khốc, càng mạnh, hạn chế càng lớn.

Khương Trường Sinh suy nghĩ Nguyên Phạt, đám người Hãi Thiên thánh tôn phá diệt Đại Đạo, rước lấy Nguyên Phạt hiện thân, như vậy xem ra, Đố Phạt không có nói láo.

Khương Trường Sinh híp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ ý chí Đại Đạo mạnh nhất muốn xuất thủ, phải đợi đến thời điểm đạo thống Chúa Tể Đại Thiên thế giới?

Đố Phạt gật đầu, nói theo:

- Tên kia một mực chỗ đang ở trong ngủ mê, chỉ có khi đạo thống uy hiếp được trật tự Đại Thiên thế giới mới tỉnh lại, dĩ nhiên, nếu hắn sớm tỉnh lại, mặc dù không thể hiện thân tại Đại Thiên thế giới, hắn cũng có biện pháp bóp chết đạo thống, vị Bá Tổ Bá Tiên Đạo kia lúc trước còn chưa có Chúa Tể Đại Thiên thế giới, vẫn như cũ bị tên kia sớm bóp chết.

Sớm bóp chết?

Khương Trường Sinh có thể xác định ý chí Đại Đạo đã tỉnh lại, nói như vậy, Tiên đạo đang đứng trước kiếp nạn khó có thể tưởng tượng, mà hắn rất khó ra tay.

- Xưng hô hắn như thế nào?

Khương Trường Sinh hỏi.

Đố Phạt do dự một chút, nói:

- Hắn tự xưng Đại Đạo Nguyên Tổ, tên của ta và Nguyên Phạt đều do hắn đặt.

Nói lên việc này, hắn rất không vừa lòng.

- Đại Đạo Nguyên Tổ .

Khương Trường Sinh đọc thầm cái tên này, hắn cũng không có lo lắng, mà chậm rãi ngồi xuống, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa suy nghĩ.

Hắn đột nhiên suy nghĩ một chút, hỏi:

- Đại Đạo Nguyên Tổ mặc dù không buông xuống trong Đại Thiên thế giới, nhưng cũng không thể rời khỏi Đại Thiên thế giới, đúng không?

Ps: Tác nói truyện vào giai đoạn kết thúc nên viết không được nhanh.

Chương 1647 - Truyền thừa của Đạo Tổ (1)

- Chúng ta chính là ý chí Đại Thiên thế giới, có thể ảnh hưởng, chỉ không cách nào tiến vào trong cơ thể mình, chưởng khống hết thảy trong cơ thể thôi.

Đố Phạt thở dài nói, nói lời này ngược lại để Khương Trường Sinh suy nghĩ đến phàm nhân.

Phàm nhân có thể dùng đủ loại biện pháp mạnh lên, nhưng cũng không cách nào thấy trong cơ thể của mình, không thể hoàn toàn tẩy trừ hết thảy tật bệnh trong cơ thể.

Bất quá phàm nhân có thể đạp vào con đường tu hành, đánh vỡ loại hạn chế này, Đại Đạo Nguyên Tổ cũng có thể. Có lẽ Đại Đạo Nguyên Tổ một mực đang bận rộn việc này.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ Vô Lượng chủ nhân, Vô Lượng chủ nhân nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, được cho là cường giả vô địch trong Đại Thiên thế giới, tồn tại như thế lại bị bỏ mặc trưởng thành, chẳng lẽ đây là kế hoạch của Đại Đạo Nguyên Tổ?

Vô Lượng chủ nhân thật ra chính là thân thể Đại Đạo Nguyên Tổ bồi dưỡng, dùng để hành tẩu tại Đại Thiên thế giới?

Đương nhiên, đây chỉ là Khương Trường Sinh dùng góc độ nhân tính đi phỏng đoán.

Nhưng vô luận nhân tính hay thần tính, hướng tới càng mạnh là không thể tránh khỏi, đây là bản năng sinh tồn.

- Đã như vậy, vậy cứ lưu ở nơi này, xem một chút đi.

Khương Trường Sinh nói khẽ.

Hắn ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, bắt đầu cảm ngộ chúng sinh trong Hồng Mông Đại Đạo.

Đố Phạt cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Đạo Tổ, mảnh thế giới này đã bị trảm phá, nếu còn tiếp tục chờ đợi như vậy, chúng ta không sớm thì muộn sẽ bị nguyên thủy ma diệt, ngươi có biện pháp gì không?

Khương Trường Sinh trả lời:

- Không có cách nào, nếu ngươi không có biện pháp, vậy thì cứ đợi đi.

Hắn hiện tại cũng không có cách nào, nhưng không có nghĩa hắn vĩnh viễn không có biện pháp.

Hồng Mông đại đạo chống cự lấy nguyên thủy thôn phệ, mặc dù mảnh thế giới này một mực chỗ đang ở trong tiêu vong, nhưng Hồng Mông đại đạo còn đang không ngừng mạnh lên, sau này chưa hẳn không thể triệt để ngăn cản được lực lượng nguyên thủy.

Khương Trường Sinh suy nghĩ sách lược.

Chính là cổ vũ Hồng Mông đại đạo, hắn đưa ý thức vào Thần Du đại thiên địa.

Quả nhiên.

Mặc dù không trong Đại Thiên thế giới, hắn còn có thể sinh ra liên hệ cùng các tín đồ, hắn có thể dùng Hồng Mông đại đạo cho chúng sinh cảm ngộ về đạo, cũng có thể thông qua Thần Du đại thiên địa trực tiếp đối mặt tín đồ.

Kể từ đó, Khương Trường Sinh mặc dù không ở Tiên đạo, cũng có thể trợ giúp Tiên đạo nhanh chóng mạnh lên, từ đó thúc đẩy Hồng Mông đại đạo nhanh chóng trưởng thành, đạo hạnh của hắn cũng sẽ tùy theo tăng trưởng.

- Đại Đạo Nguyên Tổ, vậy chúng ta nhìn một chút, là ta trước vượt qua ngươi, hay ngươi trước diệt đi đạo thống của ta.

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn cũng không có áp lực, bởi vì hắn đi là một con đường không thể quay đầu.

Hắn đột nhiên sinh ra đấu chí nồng hậu dày đặc.

Hắn không thể ra tay, Đại Đạo Nguyên Tổ cũng không thể ra tay, đã như vậy, hai bên sẽ dùng Đại Thiên thế giới là ván cờ, nhìn một chút thủ đoạn của người nào càng hơn một bậc.

Khương Trường Sinh bắt đầu truyền âm cho Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, hắn có thể cùng tín đồ tiến hành tâm linh trao đổi.

- Ta phải ngộ đạo ở bên ngoài một đoạn thời gian, tạm thời về không được, sau này muốn gặp ta, có thể đi tới Thần Du đại

thiên địa.

Hai nữ không khỏi lo lắng cho hắn, nhưng sau khi được hắn trấn an, đều tỉnh táo lại.

Các nàng ý thức được Khương Trường Sinh là giao phó Tiên đạo cho các nàng, các nàng cũng sống mấy ngàn vạn năm, sớm đã có thể một mình đảm đương một phía, cũng sẽ không bối rối.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh mở mắt, ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Chỉ thấy trước mặt hắn có một bóng người xinh đẹp đang đứng, chính là nữ nhi của hắn - Quy Ly.

Quy Ly vừa ngạc nhiên đánh giá Khương Trường Sinh, nháy nháy mắt mấy mắt, ánh mắt tràn ngập hưng phấn, giống như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy.

- Ngươi thế nào tới đây?

Khương Trường Sinh hỏi.

Hắn là hỏi nàng vì sao tới, Quy Ly đã dung nhập trong Hồng Mông đại đạo, Thiên Đạo, có đi tới bất kỳ nơi nào trong phạm vi cả hai khí vận bao trùm, tự nhiên không có vấn đề khi đi tới mảnh thế giới độc lập này.

Quy Ly hưng phấn hỏi:

- Phụ thân, ngài có phải đột phá hay không? Hồng Mông đại đạo cũng lột xác, các ngươi thật mạnh mẽ, ta có thể giống như các ngươi hay không?

Làm tồn tại sớm nhất lĩnh hội Hồng Mông đại đạo, lại thêm thân là Thiên Đạo thần linh, nàng cảm giác về Hồng Mông cùng Khương Trường Sinh là rõ ràng nhất.

Nàng cảm giác phụ thân mạnh lên không biết gấp bao nhiêu lần, cùng trước đó so sánh, tưởng như hai người.

Này loại mạnh mẽ làm nàng mê muội, nàng cũng muốn mạnh mẽ như thế.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Như vậy theo ta cùng nhau tu luyện đi.

Có nữ nhi bồi tiếp cũng là chuyện tốt, ít nhất không có quá buồn tẻ.

Quy Ly lộ ra nụ cười, sau đó quay người, bay về phía Hồng Mông sương mù tím ở chân trời.

Khương Trường Sinh đột nhiên suy nghĩ một chút, mảnh thế giới này độc lập bên ngoài Đại Thiên thế giới, nhưng thời gian lại cũng không phải đồng thời tiến hành, giữa hai thứ này có quy luật gì?

Tạo Hóa Đạo Chủ có thể gia tốc vạn sự vạn vật diễn hóa hay không, có thể để vạn sự vạn vật thoái hóa hay không?

Hắn cảm thấy chưa hẳn không có khả năng.

Tạo Hóa Đạo Chủ, nên không gì làm không được, mà không phải chờ đợi Hồng Mông đại đạo mạnh lên.

Hồng Mông đại đạo thuộc về Khương Trường Sinh, nhưng Khương Trường Sinh không chỉ có Hồng Mông đại đạo.

Trong lúc nhất thời, Khương Trường Sinh bắt đầu nhập định ngộ đạo.

Hắn tại cảm giác những vật chất phía dưới bản nguyên kia, hắn tin tưởng có thể suy nghĩ ra quy luật.

Chuyện Đạo Tổ đột phá cũng không có truyền ra, nhưng Tiên đạo nghênh đón bay lên trước nay chưa có, để chúng sinh Tiên đạo cảm ân Đạo Tổ tạo hóa, việc này cũng lan truyền khắp Đại Thiên thế giới, đối với các đạo thống khác mà nói, Đạo Tổ đang phóng thích quyết tâm trùng kích Chúa Tể đạo thống.

Thật ra khi Đạo Tổ hạ gục Vĩnh Hằng tộc, các phương đạo thống đều cảm thấy Tiên đạo có hi vọng trùng kích Chúa Tể đạo thống, đạo thống phát triển đến giai đoạn nhất định, là không dừng được, bây giờ Tiên đạo cũng không coi là tuổi trẻ, dù sao cũng phát triển hơn 70 triệu năm, cũng nên hậu tích bạc phát.

Chương 1648 - Truyền thừa của Đạo Tổ (2)

Thiên Đạo không ngừng mạnh lên, đạo hạnh của hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng càng ngày càng cao, cũng gánh vác chức trách thủ hộ Tiên đạo.

Tiên đạo bay lên kéo dài trọn vẹn ba trăm vạn năm, dẫn theo tốc độ Thiên Đạo khí vận tăng trưởng, Tiên đạo đã hoàn toàn khác biệt.

Số lượng Đại La tăng trưởng gấp bội, quan trọng nhất chính là đại đệ tử của Đạo Tổ, một trong Đạo Môn Tam Thánh - Đạo Côn Luân bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành vị Tiên Thánh thứ nhất.

Tin tức này kinh động Đại Thiên thế giới, vô số đạo thống đi tới Đạo Môn chúc mừng.

Nhiều năm qua đi như thế, đại năng đỉnh tiêm của Tiên đạo đã xông xáo ra thuộc về uy danh của mình bên trong Đại Thiên thế giới, trước khi Đạo Côn Luân đột phá, đã tung hoành Vĩnh Hằng cảnh, khó gặp địch thủ, đến nỗi có thể địch lại Đạo Niệm chủ nhân hay không, rất khó nói, bởi vì hắn chưa bao giờ gặp, Đạo Niệm chủ nhân thuộc về tồn tại trên đỉnh Đại Thiên thế giới, chúng sinh tiếp xúc không đến.

Đạo Côn Luân thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khiến cho danh vọng Đạo Môn tăng vọt, nhất cử trở thành đệ nhất giáo phái Thiên Đạo, mà lại là đệ nhất giáo phái không ai nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian này, Khương Trường Sinh một mực đợi bên trong thế giới Hỗn Độn Chi Hải, hắn phát hiện thông qua Hồng Mông đi cảm giác Tiên đạo, có thể làm cho quan niệm thời gian của hắn cùng Tiên đạo bảo trì nhất trí, hắn thậm chí có thể tăng tốc cảm giác thời gian với Tiên đạo, đây không phải trực tiếp nhảy qua, sau khi thời gian tăng tốc, hết thảy chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này đều sẽ truyền vào trong óc của hắn, cam đoan hắn quan tâm Tiên đạo chặt chẽ.

Hắn để cho mình tăng tốc cảm giác dành cho thời gian Tiên đạo, trăm vạn năm như một hơi đi qua.

Càng ngày càng nhiều Tiên đạo đại năng quật khởi, Hồng Mông đại đạo cũng đang nhanh chóng mạnh lên, dẫn đến giá

trị hương hỏa của hắn cấp tốc vượt qua bảy trăm vạn ức Thiên Đạo giá trị.

Dần dần, hắn cuối cùng hiểu rõ vì sao lúc Khương tộc tương lai gặp tận thế, hắn không có ra tay, nhưng hắn vẫn như cũ bảo lưu lấy một phần nghi vấn, hắn là sẽ không chết.

Chỉ cần hắn còn đây, vậy hắn chính là Đạo Tổ.

Vị trí Đạo Tổ há có thể tự tiện truyền vị, hắn cũng cần đạo thống tín ngưỡng kéo dài mạnh lên.

Trong đoạn thời gian dài từ nay về sau, các phương giáo phái Tiên đạo bắt đầu vì Tiên đạo khí vận khai cương khoách thổ, Thiên Đình cũng đang yên lặng thôi động, Hồng Mông đại đạo bắt đầu lưu truyền ở Đại Thiên thế giới, Đại Đạo Nguyên Tổ cũng ngồi không yên, càng ngày càng nhiều đạo thống bắt đầu hợp lại, cùng nhau chống cự Tiên đạo, phía sau chuyện này tất nhiên có thủ đoạn của Đại Đạo Nguyên Tổ, bởi vì những đạo thống này hợp lại xong, Đại Đạo quy tắc xung quanh bọn họ ngày một nồng nặc hơn.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn đầu tiên nhìn thoáng qua Quy Ly xa xa.

Quy Ly ở trong đây, cũng thu được lực lượng có thể so với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng nàng cũng không có vì vậy rời khỏi, mà tiếp tục lĩnh hội Hồng Mông đại đạo.

Phần nghị lực này, có lẽ tương lai Tiên đạo gặp được khốn cảnh, Quy Ly có thể thay hắn ra tay.

Nói cách khác, hiện tại Tiên đạo tương đương có được hai sức chiến đấu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cái này hết sức đáng sợ, không chút nào khoa trương, không có một đạo thống nào có thể một mình ăn được Tiên đạo.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chính là cảnh giới siêu nhiên phía trên Đạo Niệm chủ nhân.

Đại Đạo Nguyên Tổ mặc dù có thủ đoạn, nhưng cũng rất khó uy hiếp được Tiên đạo, trừ phi Tiên đạo đã đi đếnđộ cao Chúa Tể đạo thống, nhưng cho dù đạo thống mạnh mẽ mong muốn

Chúa Tể Đại Thiên thế giới, cũng phải cần năm tháng dài đằng đẵng

Khương Trường Sinh cũng sẽ không lỗ mãng giống như Bá Tổ, có thể kéo trì hoãn liền kéo dài thời gian.

Hắn mở ra công năng Đạo Tổ truyền thừa lúc đột phá mở ra.

【 Đạo Tổ truyền thừa: Có thể tự do lựa chọn Đạo Tổ dĩ vãng trải qua tu hành ra sao, không cần tiêu hao giá trị hương hỏa, giá trị khí vận, giá trị đạo thống nhân quả, công năng này có khảo nghiệm rất lớn dành cho sức thừa nhận của tinh thần, cẩn thận sử dụng 】

Khương Trường Sinh yên lặng lựa chọn mở ra, ngay sau đó, trước mắt hiện ra lần lượt từng bóng người, ánh mắt chạm đến những thân ảnh này, trong lòng tự động xuất hiện tên của bọn hắn.

Sáng Lập, Hồng Quân, Lý Nhĩ, Thái Thủy, Vãng Sinh, Phù Đồ Cầu Đạo, Đạo Thiên, La Thương.

Hết thảy có tám mươi tôn Đạo Tổ, đây là số lượng Đạo Tổ từ xưa đến nay, không tính Khương Trường Sinh ở trong, Huyền Diệu đạo tổ cùng Bá Tổ cũng ở trong đó.

Khương Trường Sinh thấy thế, trong lòng hiện nổi sóng.

Nhiều đạo thống như vậy, đã chứng minh đã từng có tám mươi phương đạo thống tồn tại, trong này ẩn chứa bao nhiêu thương sinh một đời, đại biểu cho vô số kỷ nguyên khắc khổ cầu đạo.

Ánh mắt Khương Trường Sinh rơi vào ba thân ảnh phía trước nhất.

Sáng Lập, Hồng Quân, Lý Nhĩ.

Hai người sau, hắn từng nghe nói qua, trong thần thoại của Hoa Hạ có chỗ ghi chép, nhưng Sáng Lập thì chưa từng nghe nói qua.

Không ngờ lại không thấy Bàn Cổ, xem ra Bàn Cổ cũng không phải là người sáng tạo Tiên đạo.

Khương Trường Sinh suy nghĩ lời Đố Phạt, Bàn Cổ là Đạo?

Khương Trường Sinh do dự một chút, lựa chọn bắt đầu truyền thừa từ Bá Tổ, thuận tiện củng cố Đại Quy Nhất Chi Thuật.

Lựa chọn về sau, ý thức của hắn lâm vào trong trí nhớ mênh mông.

Đạo Tổ truyền thừa còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của hắn, mặc dù chỉ là tu hành trải qua, cũng không phải toàn bộ nhân sinh, nhưng số tuổi Bá Tổ sống vượt xa hắn, hắn tương đương sống nhiều năm như vậy tại một thời không khác.

Làm Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, cả người hắn nhiều hơn một phần tang thương.

Hắn bấm ngón tay tính toán, phát hiện thời gian nơi này cũng chưa qua đi bao lâu, thời gian Tiên đạo cũng mới đi qua mấy vạn năm.

- Hô…

Khương Trường Sinh thở dài ra một hơi, thu hoạch được trí nhớ tu hành của Bá Tổ ngoại trừ tăng tiến sự lĩnh ngộ của hắn ra, cũng làm cho hắn thấy được một phương Tiên đạo trước đó tồn tại như thế nào.

Chúng sinh hiếu sát, đi theo con đường mạnh được yếu thua, Bá Tổ sáng tạo Bá Tiên Đạo xứng đáng một chữ Bá, đáng tiếc đối mặt cơn giận của Đại Đạo, chúng sinh không một chút tác dụng đã bị hủy diệt.

Chương 1649 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (1)

Bá Tổ không để ý đến đạo thống tác dụng, đánh giá cao thực lực bản thân, cái này khiến Khương Trường Sinh càng thêm cảnh giác.

Hắn nhất định tận khả năng để Tiên đạo mạnh mẽ, sau khi mình trở nên mạnh mẽ, dưới tình huống Đại Đạo Nguyên Tổ không tự mình hiện thân, có thể phát triển lớn mạnh làm chủ.

Từ trí nhớ đoạn truyền thừa này đến xem, Bá Tiên Đạo không bằng Tiên đạo hắn bây giờ, đoạn trí nhớ này cũng không có để Khương Trường Sinh thấy mỏi mệt, dùng Tạo Hóa Đạo Chủ sức thừa nhận tới nói, truyền thừa trí nhớ giống như của Bá Tổ, duy nhất một lần tới một trăm lần đều không coi là cái gì.

Hắn đầu tiên chú ý về Tiên đạo một chút, sau đó tiếp tục truyền thừa trí nhớ Tiên đạo.

Lần này, hắn lựa chọn truyền thừa trí nhớ theo Sáng Lập ban đầu.

Dựa theo Bá Tổ nói, Đại Thiên thế giới là càng ngày càng mạnh, vậy cũng chứng minh cũng không phải càng cổ lão càng mạnh.

Rất nhanh, ý chí của hắn tiến vào trong trí nhớ truyền thừa của Sáng Lập, hắn hiện thân trong một mảnh không gian tối tăm, bốn phương tám hướng cái gì cũng không có.

- Đây là Nguyên Thủy!

Khương Trường Sinh nhìn lướt qua, trong lòng chấn kinh.

Hắn lúc trước đi qua Nguyên Thủy, mặc dù rất ngắn, nhưng khắc sâu ấn tượng.

Đạo Tổ đầu tiên của Tiên đạo không ngờ lại đến từ Nguyên Thủy.

Khương Trường Sinh quay người nhìn lại, thấy được một bóng người toàn thân lấp lánh ánh sáng trắng, trên người không có nam nữ đặc thù, cũng không có y phục, thấy không rõ ngũ quan, cực kỳ thần bí.

Khương Trường Sinh không khỏi suy nghĩ Đạo mà hắn nhìn thấy trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, đạo cũng là bộ dáng như vậy, chẳng qua là chỉ có nửa người trên thôi.

Chẳng lẽ Sáng Lập và Đạo tồn tại liên quan nào đó?.

Khương Trường Sinh quan sát Sáng Lập tu hành.

Đạo Tổ truyền thừa, cũng không phải thay vào thị giác Đạo Tổ của quá khứ, mà là dùng góc độ người đứng xem, dạng này có thể không mê thất chính mình, đồng thời tốt hơn quan tâm những Đạo Tổ này là tu hành như thế nào.

Sáng Lập ngồi, thỉnh thoảng biến ảo thủ thế, hắn khí tức càng ngày càng cao thâm mạt trắc.

Đây là đang luyện công?

Chẳng qua, hắn đang hấp thu lực lượng gì?

Vô luận loại nào đạo thống đều cần hấp thu linh khí tới chuyển hóa làm lực lượng bản thân, chỉ bất quá linh khí có rất nhiều loại thôi.

Nhìn rất lâu, Khương Trường Sinh mới hiểu được.

Sáng Lập là đang hấp thu lực lượng bản nguyên, mà hắn không phải đang tu luyện, mà là sáng tạo.

Thần sắc của Khương Trường Sinh chấn động, chẳng lẽ đây là quá trình Tiên đạo đản sinh?

Thời gian nhanh chóng chuyển dời, chính như Khương Trường Sinh suy đoán, Sáng Lập đúng là đang sáng tạo Tiên đạo, đi qua năm tháng dài đằng đẵng, hắn cuối cùng tu luyện ra pháp lực, pháp lực của hắn vô cùng thuần túy, cũng ẩn chứa uy năng chí cương chí mãnh.

Cái này là chỗ huyền diệu của Đạo Tổ truyền thừa, không chỉ có thể xem, còn có thể cảm nhận được biến hóa của đối phương.

Sau khi sáng tạo Tiên đạo sau, Sáng Lập tiếp tục sáng tạo.

Hắn không ngờ lại sáng tạo ra bản nguyên thuộc tính khác nhau, bản nguyên ban đầu đều như vậy, bản nguyên chính là bản nguyên, nhưng sau khi đi qua tay hắn, bản nguyên bắt đầu biến hóa, dần dần xuất hiện phong, hỏa, lôi, thủy, mộc các loại thuộc tính, ba ngàn bản nguyên vờn quanh quanh người hắn, hắn bắt đầu sáng tạo thần thông. Lúc đầu Khương Trường Sinh coi là Nguyên Thủy chỉ có Sáng Lập tồn tại, mãi đến Sáng Lập gặp thân ảnh ánh sáng trắng khác, thậm chí xảy ra chiến đấu.

Bàn Cổ, Đạo, đều có.

Sáng Lập nương tựa theo Tiên đạo, trấn áp thô bạo rất nhiều thân ảnh ánh sáng trắng, những thân ảnh ánh sáng trắng này chiến đấu không có bố cục, cũng không hiểu như thế nào vận dụng lực lượng bản thân, hoàn toàn không phải là đối thủ của Sáng Lập.

Hết thảy có mười sáu thân ảnh ánh sáng trắng, chỉ có ba vị sống tiếp được, Sáng Lập bắt đầu chỉ bảo bọn hắn tu hành.

Thì ra Bàn Cổ, Dạo chính là bắt đầu quật khởi như thế này, đi qua Sáng Lập dạy bảo, bọn hắn dần dần có suy nghĩ của mình, bắt đầu trao đổi.

Trong quá trình Sáng Lập trao đổi với bọn hắn, tạo thành tình thế luận đạo.

Trong tuế nguyệt từ nay về sau tu hành, Sáng Lập một mực mang theo ba vị đồ đệ, bọn hắn du lịch Nguyên Thủy, có gặp được thân ảnh ánh sáng trắng khác, cũng có tồn tại sinh linh cùng loại như Sáng Lập.

Nguyên Thủy không ngờ lại đã từng phong phú như thế.

Khương Trường Sinh đi tắm ở trong đó, cảm ngộ nội tâm của Sáng Lập.

Nguyên Thủy không có thời gian, không có không gian, chưa từng có quá khứ, không có tương lai, chỉ có hiện tại.

Sau đó, Khương Trường Sinh thấy được Sáng Lập mở Tiên đạo đạo thống, lúc này còn không có khái niệm đạo thống, Sáng Lập chẳng qua dạy bảo nhóm tồn tại Nguyên Thủy tu tiên, ngưng tụ ra khí vận Tiên đạo.

Nhưng Nguyên Thủy hoang vu, khi Sáng Lập không thể mạnh lên, tính cách của hắn bắt đầu biến hóa, trở nên nổi giận, trở nên táo bạo, đệ tử bên cạnh hắn dần dần rời khỏi, cuối cùng chỉ còn lại có chính hắn.

Sáng Lập ngồi tĩnh tọa, mong muốn sáng tạo đạo pháp tốt hơn, vì Nguyên Thủy tăng thêm phong quang không giống nhau, nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ ra.

Không có được nhìn thấy, không cách nào tưởng tượng, hắn có thể tưởng tượng là dựa vào quan sát của mình.

Hắn không nghĩ ra ý nghĩa mình sinh tồn, không nghĩ ra sáng tạo Tiên đạo để làm gì.

Trong cái nhìn soi mói của Khương Trường Sinh, Sáng Lập dần dần mọc ra tóc trắng, rối tung ở trên người, có chút dọa

người.

Dần dần, Sáng Lập huyễn hóa ra một cái bóng, chuẩn xác mà nói là tâm tình tiêu cực trong lòng của hắn biến thành.

Cái bóng này đứng ở hắn phía sau, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Không biết đi qua bao lâu.

Sáng Lập bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt đối mặt với Khương Trường Sinh, phun ra một câu làm hắn rùng mình.

- Tồn tại đến tột cùng có ý nghĩa gì? Chúng ta vì sao mà tồn tại?

Vừa dứt lời, cái bóng phía sau Sáng Lập không ngờ lại giơ tay chụp về phía hắn.

Khương Trường Sinh hiểu rõ đây là ý của chính Sáng Lập.

Hắn lam vào bình cảnh bỗng nhiên muốn theo đuổi tử vong, hắn muốn biết những tồn tại bị hắn diệt đã đi đâu.

Oanh!

Sáng Lập biến thành tro bụi, lực lượng kinh khủng rung chuyển lực lượng bản nguyên Nguyên Thủy, kinh động Nguyên Thủy trong chỗ có tồn tại.

Chương 1650 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (2)

Khi truyền thừa Dạo Tổ kết thúc, Khương Trường Sinh mơ hồ thấy sau khi Sáng Lập biến thành tro bụi xuất hiện một tia sáng, tan biến ở phần cuối hư không, ngay cả cái bóng của hắn cũng không có phát giác được.

Khương Trường Sinh mở mắt.

Đoạn truyền thừa này nói ra thì nhanh, trên thực tế là hắn chân thật thể nghiệm mỗi một phút mỗi một giây, đoạn trí nhớ này còn dài hơn xa so với Bá Tổ tu hành trải qua, cũng càng thêm buồn tẻ.

Nhưng chính là đoạn thừa nhường khô khan này làm cho Khương Trường Sinh hiểu rõ đến Tiên đạo bắt đầu, cũng có lý giải càng sâu về bản nguyên.

Khương Trường Sinh bị câu lên hứng thú, quyết định tiếp tục truyền thừa, bất quá trước đó, hắn vẫn chú ý một chút Tiên đạo phát triển.

Tiên đạo còn đang vững bước tiến lên, nhưng đã qua trăm vạn năm, bây giờ đã có rất nhiều giáo phái bắt đầu vây công Tiên đạo, cũng may Đại La giáo phái trấn một phương, Tiên đạo không chỉ không có áp chế, ngược lại một mực khuếch trương, Tứ Phương Thiên Đình thống ngự các giáo, có thứ tự.

Đối với chúng sinh mà nói, Đạo Tổ một mực là hư vô mờ mịt, cho nên Đạo Tổ mặc dù không có hiện thân, không có có ảnh hưởng gì với Tiên đạo.

Đáng nhắc tới chính là, từ sau khi Khương Trường Sinh rời khỏi, cũng không có người tới bái phỏng hắn, ngược lại là số lượng bái phỏng Đạo Côn Luân, Võ Tắc Tiên Thánh càng ngày càng nhiều, bởi vì có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, làm cho địa vị của Đạo Tổ càng cao, Đại La không dám đi quá giới hạn, mà Đạo Côn Luân mạnh mẽ vô song, có thể xử lý hết thảy khó khăn, nếu xử lý không được, hắn sẽ tự mình đi một chuyến.

Xác định Tiên đạo không có vấn đề gì, Khương Trường Sinh tiếp tục truyền thừa tu hành Hồng Quân trải qua.

Mỗi một vị Đạo Tổ truyền thừa đều có riêng phần đạo pháp lý giải của mình, Bá Tổ trợ giúp Khương Trường Sinh tăng cường Đại Quy Nhất Chi Thuật cùng lý giải về Bá Chi Đại Đạo, mà Sáng Lập thì khiến cho hắn cảm ngộ bản nguyên.

Đối với truyền thừa Hồng Quân tiếp theo, Khương Trường Sinh rất chờ mong.

Theo ý chí của hắn tiến vào, hắn mở mắt, phát hiện mình lại đi tới Nguyên Thủy.

Hồng Quân vậy mà sinh ra ở Nguyên Thủy.

Thông qua truyền thừa trí nhớ của Hồng Quân, Khương Trường Sinh không ngờ lại thấy được Sáng Lập, nói cách khác, hiện tại Sáng Lập còn chưa tự vẫn.

Hồng Quân cùng Bàn Cổ, Đạo các tồn tại không ngờ lại cũng là tồn tại ở Nguyên Thủy, bắt đầu đi khắp nơi truyền đạo.

Trong đoạn thời gian Hồng Quân trải qua, chỉ thấy qua Sáng Lập một lần, Khương Trường Sinh không ngờ trên một đoạn thời gian thường thường không có gì lạ, trong số các thân ảnh sáng trắng lại có vị Đạo Tổ kế tiếp.

Sau khi nhận được Sáng Lập truyền đạo, Hồng Quân rời đi, một mình tìm một chỗ, an tĩnh tu luyện, về sau không còn có gặp qua Sáng Lập.

Buồn tẻ, không thú vị, là Hồng Quân tu hành thường ngày, Hồng Quân không có cảm ngộ bản nguyên, mà một mực củng cố Tiên đạo do Sáng Lập truyền thụ, những Tiên đạo này trong mắt Khương Trường Sinh thì chẳng có gì lạ.

Vị Đạo Tổ thứ hai lộ ra rất bình thường, không có hào quang vạn trượng như Sáng Lập, cũng không có phong mang tất lộ như Bá Tổ.

Khương Trường Sinh chịu đựng buồn tẻ cùng cô độc.

Hồng Quân không trao đổi cùng với những tồn tại Nguyên Thủy khác, mỗi lần đúng lúc gặp tồn tại Nguyên Thủy đi ngang qua, hắn đều sẽ tận lực tránh thoát.

Một mực đợi đến Nguyên Thủy đại loạn, những tồn tại Nguyên Thủy kia không biết thế nào bắt đầu tàn sát lẫn nhau, cái này khiến Hồng Quân lúng túng, trốn tránh bốn phía.

Trong quá trình chạy trốn, Hồng Quân bắt đầu ngộ đạo.

Dần dần, Khương Trường Sinh phát hiện điểm nhấp nháy trên người Hồng Quân, kia chính là Hồng Quân có một tấm lòng từ bi, lúc quan sát Nguyên Thủy tồn tại sát lục, hắn sinh lòng không phải kinh khủng mà là thương hại.

Hắn mong muốn chung kết tất cả những thứ này, sáng tạo một loại trật tự, một loại trật tự để các tồn tại không tàn sát lẫn nhau.

Cứ như vậy, Hồng Quân nhập đạo. Mãi đến ngày nào đó, Hồng Quân đột nhiên ngộ đạo, thu được một loại lực lượng thần bí, đó là một khối ngọc phiến, thấy vật này, Khương

Trường Sinh hiểu rõ đây cũng là truyền thừa của Tiên đạo, cũng chính là hệ thống sinh tồn đời trước, hắn là Sáng Lập biến thành. Dựa vào Tiên đạo truyền thừa, tu vi của Hồng Quân không ngừng đề cao, mà tranh đấu trong Nguyên Thủy càng ngày càng mạnh.

Sau đó, Hồng Quân cự ly xa quan sát một trận đại chiến trong Nguyên Thủy, Khương Trường Sinh cũng bởi vậy thấy được thân hình Bàn Cổ, Bàn Cổ đã lột xác ra hình ảnh ánh sáng trắng, ngưng tụ ra nhân thân, hoàn toàn khác biệt cùng với những tồn tại Nguyên Thủy khác.

Tay hắn nắm một thanh đại phủ, độc chiến các tồn tại Nguyên Thủy khác. Trận chiến này kinh thiên động địa, Bàn Cổ bộc phát ra vượt xa lực lượng Đạo Niệm chủ nhân, hết thảy tồn tại Nguyên Thủy khác cộng lại đều không phải là đối thủ của hắn, càng thêm cường thế hơn Sáng Lập trước kia.

Trong tháng năm dài đằng đẵng, Bàn Cổ tru sát tuyệt đại đa số tồn tại Nguyên Thủy, để Nguyên Thủy lâm vào trong yên tĩnh, Hồng Quân sống tiếp được, chủ yếu là Hồng Quân không tham gia vào trận tranh đấu mạnh nhất này. Sau khi chiến đấu kết thúc, Bàn Cổ ngồi tĩnh tọa ở trung tâm Nguyên Thủy.

Hồng Quân không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, tự mình ngộ đạo, dần dần bước vào Tạo Hóa Chi Đạo.

Khương Trường Sinh cuối cùng bắt đầu được lợi, từ trên người Hồng Quân, hắn thu được càng nhiều lý giải về tạo hóa.

Ngay trong lúc Khương Trường Sinh chờ mong Hồng Quân có càng nhiều tạo hóa, Nguyên Thủy có biến.

Bàn Cổ đột nhiên tựa như phát điên, đứng ở trung tâm Nguyên Thủy vung búa, mỗi một lần vung búa đều có thể tụ tập tạo hóa bản nguyên.

Sau đó…

Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Khương Trường Sinh thấy rung động, hắn rung động không phải chuyện Bàn Cổ khai thiên tích địa, dù sao trong thần thoại ở kiếp trước cũng có ghi chép.

Hắn rung động là trước Đại Thiên thế giới, thế mà tồn tại một mảnh Đại Thiên thế giới khác.

Ý vị này có nghĩ là kiếp trước của hắn có khả năng đến từ chính là Đại Thiên thế giới đời trước, hắn theo Tiên đạo truyền thừa buông xuống Đại Thiên thế giới hiện thời!

Chương 1651 - Tiên đạo phân liệt (1)

Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hồng Quân ở phương xa quan sát ngộ đạo, Khương Trường Sinh cũng bởi vậy được lợi.

Vô số năm sau, Bàn Cổ mạnh mẽ bổ ra một phương thiên địa bát ngát, nhưng phương thiên địa này không thể chống cự bản nguyên lực lượng của Nguyên Thủy, bắt đầu sụp đổ, bức dưới sự bất đắc dĩ, Bàn Cổ dùng thân thể chống đỡ thiên địa, song chưởng giơ lên trời, chân đạp đại địa, thân thể đỉnh thiên lập địa hiện ra hình ảnh cực kỳ đáng sợ đánh vào thị giác, có thể khiến người ta dùng mắt trần cảm nhận được lực lượng hủy thiên diệt địa của hắn.

Lực Chi Đại Đạo.

Còn ẩn chứa Tạo Hóa đại đạo.

Khương Trường Sinh đi theo Hồng Quân cùng một chỗ được lợi.

Thân thể Bàn Cổ càng ngày càng cao lớn, bản thân mong muốn chống đỡ phiến thiên địa này, nhưng hắn phát hiện mình vô luận như thế nào, đều không thể ngăn cản sự thật thiên địa bị lực lượng bản nguyên thôn phệ.

Giờ khắc này, hắn tuyệt vọng.

Hắn không ngừng gào thét, phẫn nộ mà thống khổ, một màn này cực kỳ giống trạng thái Sáng Lập tự vẫn trước đó.

Khương Trường Sinh không khỏi cảm khái, đối với tồn tại Vô Địch mà nói, thống khổ lớn nhất chính là tìm không thấy ý nghĩa tồn tại, dù sao bất kỳ cái gì đều sẽ để bọn hắn cảm nhận được chán ngán và buồn tẻ.

Hắn không khỏi suy nghĩ đến mình, nếu như hắn vô địch, có thể hay không cũng như thế?

Sầu khổ rất lâu, Bàn Cổ tựa hồ suy nghĩ một phương pháp, hắn vậy mà bắt đầu tự vẫn, chuẩn xác mà nói phân hoá thân thể dung nhập trong thiên địa, để phiến thiên địa này có thể được bản nguyên tiếp nhận.

Hồng Quân bị quyết tâm của hắn rung động đến, ngay khi Bàn Cổ sắp triệt để tiêu vong, Hồng Quân lấy đi hồn phách của Bàn Cổ, hắn cấp tốc trốn đi, ẩn giấu trong bóng đêm, ngay sau đó, hắn thấy một đạo thân ảnh tiến đến lấy đi một khối máu thịt của Bàn Cổ.

Khương Trường Sinh nhận ra thân phận của đạo thân ảnh kia.

Đạo sáng tạo Đại Thiên thế giới.

Hồng Quân không có đi truy đuổi, trí nhớ thị giác chuyển hóa tình cảnh hắn tiếp tục tu luyện.

Mắt thấy Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật, dẫn dắt cực lớn cho Hồng Quân, hắn bắt đầu nghiên cứu Tạo Hóa đại đạo.

Vô số năm sau, Hồng Quân tu luyện Tạo Hóa Chi Đạo đại thành, thậm chí sáng tạo ra đạo pháp thuộc về chính mình, hắn đi đến thiên địa do Bàn Cổ mở, phiến thiên địa này đã thai nghén ra sinh linh, hắn chuẩn bị dạy bảo thiên địa chúng sinh tu hành.

Cứ như vậy, Hồng Quân sáng lập Tiên đạo trong thiên địa Bàn Cổ xây dựng, nếu như nói Sáng Lập là sự bắt đầu của Tiên đạo, Hồng Quân là chân chính đặt vững Tiên đạo tồn tại.

Phía sau trải qua như phần lớn Tiên đạo, quá trình mở rộng Tiên đạo, không ngừng thu hoạch nhân quả, đệ tử càng ngày càng nhiều, mâu thuẫn cũng bắt đầu sinh ra, Hồng Quân rất ít nhúng tay, giống như Khương Trường Sinh, hắn ngược lại nhờ vào đó lĩnh hội nhân quả, Vận Mệnh Chi Đạo.

Khương Trường Sinh từ từ mở mắt, thở dài ra một hơi.

Truyền thừa trí nhớ của Hồng Quân còn muốn dài hơn so với hắn dự đoán, Sáng Lập cùng Bá Tổ cộng lại đều xa không thể so sánh cùng Hồng Quân, Sáng Lập có lẽ sống được càng lâu nhưng tuế nguyệt tu hành không bằng Hồng Quân, mà các

phương diện của Bá Tổ càng cũng không sánh bằng đến Hồng Quân.

Lần này truyền thừa để Khương Trường Sinh lần đầu cảm nhận được mỏi mệt, đủ để thấy thời gian Hồng Quân tu hành mênh mông đến mức nào.

Tiên đạo của Hồng Quân đã trải qua mười mấy lần lượng kiếp, có được rất nhiều giáo phái, hệ thống quyền lực, các tiên thần trong thần thoại Hoa Hạ kiếp trước chính là xuất từ trong Tiên đạo hắn sáng tạo, chẳng qua là Tiên đạo của hắn cuối cùng khó thoát kiếp số.

Trong cảnh tượng cuối cùng của truyền thừa trí nhớ, Khương Trường Sinh lờ mờ nhìn thấy thân ảnh của Đạo.

Xem ra phía sau việc hủy diệt Tiên đạo của Hồng Quân có bóng dáng của Đạo.

Khương Trường Sinh không tiếp tục tiếp tục truyền thừa trí nhớ Đạo Tổ, hắn cần thời gian chậm rãi tiêu hao, thuận tiện củng cố cảm ngộ lúc trước.

Hắn đầu tiên nhìn về phía Tiên đạo của mình, lại vội vàng trăm vạn năm trôi qua, Tiên đạo đối mặt càng ngày càng nhiều đạo thống, dần dần nghênh đón kiếp nạn, vì bảo vệ Tiên đạo mà tu luyện thành mục tiêu lớn nhất của chúng sinh, điểm này thậm chí vượt qua truy cầu trường sinh.

Đây đều là Thiên Đình cùng các đại giáo phái tuyên truyền, có Đạo Côn Luân cùng hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiên đạo mặc dù gặp trắc trở không ngừng, nhưng cũng không có gặp được tai hoạ ngập đầu.

Quy Ly bỗng nhiên đi vào trước người Khương Trường Sinh, nói khẽ:

- Phụ thân, nếu như Tiên đạo gặp khó, ta có thể xuất thủ hay không?

Khương Trường Sinh nhìn về phía nàng, cười gật đầu, nói:

- Tự nhiên có khả năng, ngươi cũng là thần linh của Thiên Đạo, có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo hộ chúng sinh Tiên đạo, ngươi đã lĩnh ngộ ra hóa thân?

Quy Ly gật đầu, nói:

- Ta dùng tạo hóa ngưng tụ thân thể, chẳng qua không biết có thể phát huy toàn bộ lực lượng hay không.

Khương Trường Sinh vừa có lý giải càng sâu về tạo hóa, cho nên bắt đầu cho giảng đạo Quy Ly.

Đố Phạt ở phương xa nhịn không được lắng nghe, dần dần, hắn trầm mê trong đó.

Một bên khác.

Trong một hư không tối tăm nào đó của Đại Thiên thế giới, nơi này có một đầu tinh vân tạo hình như Sáng Thế thần thụ, là hào quang duy nhất trong bóng tối, ở trong tinh vân, Vô Lượng chủ nhân ẩn náu ở đây.

Hắn bao quanh Đại Đạo Chi Hải, bên trong lập loè vô số tinh quang, xinh đẹp hoa lệ.

Tóc trắng hắn hơi tung bay, giống như Đại Đạo chi hoa nở rộ, khí tức cả người hắn càng ngày càng xuất trần, dung hội cùng một chỗ với Đại Đạo linh khí.

- Đạo chủ La Đạo, vì sao ngươi tới đây?

Vô Lượng chủ nhân chậm rãi mở miệng nói, lời nói bình tĩnh.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh thần bí cả người bị khói xám vòng quanh bước ra từ trong bóng tối, đi tới phía đại tinh vân.

- Vô Lượng chủ nhân, ngươi lại một lần đạt được Đại Đạo Chi Hải, nhưng nhiều năm qua đi như thế, ngươi tựa hồ vẫn không thể siêu thoát bản thân Đại Đạo.

La Đạo Đạo Chủ mở miệng nói, ngữ khí âm lãnh, khiến cho người ta không rét mà run.

Chương 1652 - Tiên đạo phân liệt (2)

Vô Lượng chủ nhân mở mắt, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm La Đạo Đạo Chủ, tóc trắng phất phới đi theo đình trệ, một cỗ sát ý cực hạn tràn ngập trong vùng hư không này.

La Đạo Đạo Chủ tiếp tục nói:

- Ý chí Đại Đạo đã thức tỉnh, cần chúng ta làm chút chuyện cho hắn, ngươi từng làm qua, nhưng sau đó một mực từ chối, lần này, hắn không hy vọng ngươi từ chối, bởi vì Đại Thiên thế giới gặp phải kiếp số trước nay chưa có, là kiếp số từ khi Đại Thiên thế giới thành lập tới nay cũng chưa từng có.

Vô Lượng chủ nhân nhìn chằm chằm hắn, phun ra một chữ:

- Người nào?

- Tiên đạo Đạo Tổ.

Nghe được cái tên này, con ngươi Vô Lượng chủ nhân bỗng nhiên co rụt lại.

Lúc trước hắn từng nghe nói Tiên đạo Đạo Tổ, nhưng hôm nay theo trong miệng La Đạo Đạo Chủ phun ra, hắn trong nháy mắt thất thần.

Kiếp!

Kiếp của hắn cũng chính là Đạo Tổ.

Vô Lượng chủ nhân yên lặng một lát, nói:

- Đạo Tổ không còn ở trong Đại Thiên thế giới.

Hắn cũng nắm giữ nhân quả chi đạo, nhưng hắn không thể thôi diễn Đạo Tổ, giống như Đại Thiên thế giới căn bản không có Đạo Tổ tồn tại.

Điều này nói rõ Đạo Tổ đang ở bên ngoài Đại Thiên thế giới, hắn sống vô số năm, là một trong những sinh linh cổ xưa nhất Đại Thiên thế giới, hắn biết được bên ngoài Đại Thiên thế giới vẫn tồn tại một mảnh không gian khác càng càng rộng lớn, đó là nơi sinh linh không thể sinh tồn.

- Không ở Đại Thiên thế giới? Ý gì?

La Đạo Đạo Chủ kinh ngạc hỏi, hắn chẳng qua là chịu ý chí Đại Đạo chỉ dẫn trước đến tìm kiếm Vô Lượng chủ nhân, trong sự nhận thức của hắn, Đại Thiên thế giới chính là toàn bộ.

Vô Lượng chủ nhân đã từng đi qua Hỗn Độn Chi Hải, từ chối qua Đố Phạt ban thưởng, cũng chính là lần kia trải qua để hắn

hiểu được bên ngoài Đại Thiên thế giới vẫn tồn tại thế giới càng rộng lớn hơn, không biết tên.

Vô Lượng chủ nhân nhắm mắt lại, nói:

- Ta sẽ đi đối phó Đạo Tổ, đến nỗi Tiên đạo, ta không có hứng thú, nếu ngươi muốn để ý chí Đại Đạo buông xuống, vậy thì để Tiên đạo Chúa Tể Đại Thiên thế giới, bây giờ Tiên đạo đã không phải tồn tại mà các ngươi có thể bóp chết, vị Đạo Côn Luân kia đã vượt qua các ngươi.

Nghe vậy, khói xám quanh thân La Đạo Đạo Chủ đình trệ, rất rõ ràng nội tâm của hắn cũng không bình tĩnh.

La Đạo Đạo Chủ không tiếp tục truy vấn, khói xám quanh thân phóng đại, che đậy thân hình, đợi khói xám phun trào tiêu tán, hắn đã không còn ở trong vùng hư không này.

Vô Lượng chủ nhân tiếp tục hấp thu Đại Đạo Chi Hải, lĩnh hội ba ngàn Đại Đạo.

Đại La tiên vực, Thiên Giới, điện trong Lăng Tiêu bảo.

Thiên Đế ngồi trên đế tọa vô thượng, thần sắc nghiêm túc, từ khi bố trí Tứ Phương Thiên Đình cùng với Tứ Phương Thiên Đế, hắn thật lâu không có lộ ra thần sắc như vậy.

Tiên thần trong cả điện cũng giống như thế, từng người ra lộ vẻ mặt sầu lo.

Bọn hắn trong ngày thường ngoại trừ quản lý Đại La tiên vực ra, chỉ cần giám thị Tứ Phương Thiên Đình, cũng tính như nhàn rỗi, nhất là Tiên đạo càng ngày càng mạnh, chuyện phiền toái bọn hắn đối mặt kém xa trước đó.

Từ Thiên Cơ mở miệng nói:

- Bệ hạ, việc này nhất định phải tra rõ, bây giờ Tiên đạo đứng trước trên trăm phương đạo thống mạnh mẽ vây công, lại có dị đoan mong muốn phân liệt Tiên đạo, vô luận thật giả nhất định phải cẩn thận đối mặt.

Lời hắn nói ra được các tiên thần khác tán đồng, dồn dập phụ họa.

- Đúng vậy, bệ hạ, đây chính là tình báo mà chúng ta đào móc ra từ trong linh hồn sinh linh của La Đạo, sẽ không giả.

- Đại Đạo ma tộc đã từng tiết lộ cho ta tin tức này.

- Phân liệt Tiên đạo, có thể làm được chuyện như vậy, chỉ có Đạo môn, Phật Môn, Nhân tộc, Tiên đạo Vương tộc, Diễn Tộc có thể làm được.

- âm Phủ cũng không thể coi thường, Địa Phủ có thể là người thắng của lần lượng kiếp trước, Luân Hồi đại đế đến tột cùng mạnh bao nhiêu, không người biết được.

- Đạo Môn ta tuyệt không có khả năng xuất hiện tai hoạ ngầm, Đạo Môn dùng thủ hộ Tiên đạo làm nhiệm vụ của mình, đây là tâm chuyện mà mỗi một vị đệ tử Đạo Môn ghi khắc.

- A Di Đà Phật, Ngã Phật Từ Bi, càng sẽ không làm chuyện tổn hại thương sinh.

Tiên thần trên điện nói xong thì bắt đầu tranh chấp, mặc dù cùng là Tiên quan, nhưng bọn hắn đến từ giáo phái khác biệt, nên có tiên thần hoài nghi sư môn của mình, bọn hắn tự nhiên muốn nỗ lực bảo vệ.

Thiên Đế không có lên tiếng, hắn cũng đang suy tư vấn đề này.

Đến tột cùng là phương thế lực nào có thế phân liệt Tiên đạo?

Một lão tiên đứng ra, chầm chậm nói:

- Theo bần đạo xem ra, Tiên đạo mặc cho đạo thống gì cũng không có tư cách phân liệt Tiên đạo, có thể phân liệt chỉ có hai thế lực, một là Thiên Đình, chúng ta lần nữa thương nghị, tất nhiên không có tâm mưu phản, hai là Khương tộc, Đại Đạo Chi Nhãn đã triển lộ ra một ngàn loại đạo thiên phú, đừng quên Thượng Cổ Tà Tôn, Khương tộc dễ dàng sinh ra người cực đoan.

Vừa dứt lời, vẻ mặt đám Thiên Tướng trên điện trở nên không dễ nhìn, nhất là một vài Thiên Tướng đến từ Khương tộc.

Khương Thiên Mệnh nổi trận lôi đình, hắn dậm chân đi ra, đang muốn giận mắng, kết quả bị Thiên Đế liếc qua, không thể không lui về.

Chuyện Thượng Cổ Tà Tôn làm cho Khương tộc hổ thẹn, dẫn đến Khương tộc không ngẩng đầu được lên, nhất là người Khương tộc trong Thiên Đình.

- Nếu muốn tra, vậy trước tiên tra Khương tộc đi, cũng xem như làm gương mẫu.

Thiên Đế trầm giọng nói, bị tiên thần nghi vấn Khương tộc, trong lòng hắn cũng khó chịu nhưng Khương tộc xác thực làm sai chuyện qua, cho nên hắn chỉ có thể ẩn nhẫn.

Cứ như vậy, Đại La tiên vực bắt đầu rung chuyển.

Thế giới Hỗn Độn Chi Hải, sau khi Khương Trường Sinh đưa tiễn Quy Ly, bắt đầu thôi diễn tương lai Tiên đạo, trong ánh mắt của hắn, Đại Đạo lực lượng càng ngày càng sôi nổi, thậm chí chui vào trong Tiên đạo, hắn nhất định phải diễn toán một phen mới yên tâm.

Hắn có thể thấy tương lai của Tiên đạo, nhưng theo Đại Đạo lực lượng xâm lấn, biến số sẽ xuất hiện.

Thôi diễn trong chốc lát, Khương Trường Sinh đột nhiên nhíu mày, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Chương 1653 - Tiên đạo luân hồi (1)

- Xem ra ngươi thật sự không kịp chờ đợi.

Khương Trường Sinh tự lẩm bẩm, thông qua thôi diễn, hắn thấy được vô số loại tương lai của Tiên đạo, trong đó có một vài tương lai có thể dẫn đến Tiên đạo sụp đổ, kia chính là Khương tộc hoặc Thiên Đình bị Đại Đạo lực lượng mê hoặc, đi đến tiếp nhận truyền thừa của Đại Đạo Nguyên Tổ, tiếp theo để bọn hắn nghĩ lầm mình đã thu được lực lượng mạnh nhất.

Đại Đạo Nguyên Tổ mong muốn Tiên đạo sụp đổ, đoán chừng là nghĩ biện pháp ép hắn trở lại Đại Thiên thế giới, mặc dù bức không được, cũng có thể khiến cho hắn không cách nào lại tiếp tục mạnh lên.

Dù sao chờ Tiên đạo thành làm chúa tể đạo thống, còn không biết muốn đợi bao lâu, mà lại tốc độ Khương Trường Sinh phát triển thật không đơn giản.

Trừ cái đó ra, Khương Trường Sinh vẫn tính đến một nhân quả khác.

Hắn đột nhiên sinh ra một ý nghĩ.

Hắn sở dĩ lựa chọn ẩn nhẫn, là bởi vì không đủ cường đại, nhưng theo không ngừng lấy được truyền thừa từ Đạo Tổ, hắn dần dần có lòng tin.

Ba lần Đạo Tổ truyền thừa, khiến cho giá trị hương hỏa bản thân hắn tăng tới chín trăm vạn ức Thiên Đạo giá trị, hắn quyết định lại cổ vũ Tiên đạo phát triển.

Hắn muốn cho chúng sinh Tiên đạo biết được, lực lượng của hắn mới là mạnh nhất.

Ý thức Khương Trường Sinh tiến vào Thần Du đại thiên địa:

- Chư thiên náo động, Tà Túy nhiều lần đi ra, trăm năm sau ta sẽ giảng đạo bên trong Thần Du đại thiên địa, kẻ nghe đạo đều được ta bảo hộ, không cần lo lắng.

Tiếng của hắn vang vọng trong lòng mỗi một vị tín đồ, khiến cho chúng sinh phấn chấn.

Lần trước giảng đạo đối với chúng sinh mà nói đã là truyền thuyết cổ xưa, đời này kiếp này có thể gặp được, vậy dĩ nhiên là phúc phận vạn thế khó cầu.

Bây giờ Tiên đạo sao mà bao la, tin tức một khi truyền ra, bắt đầu hướng Đại Thiên thế giới phóng xạ mà đi, đây là một tín hiệu.

Đạo Tổ xuất quan.

Thần Du đại thiên địa vẫn không có bại lộ, nhưng phàm là sinh linh nghe nói Đạo Tổ muốn giảng đạo đều suy nghĩ đến khả năng Đạo Tổ xuất quan, nhất là các đạo thống đối địch với Tiên đạo.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều đạo thống bắt đầu rút lui, người nào cũng không muốn trở thành Tham Nhân.

Đạo Tổ rất ít nhúng tay đạo thống tranh đấu, nhưng nếu chọc tới, hậu quả khi Đạo Tổ ra tay, ai cũng đảm đương không nổi.

Cứ như vậy, Tiên đạo ngược lại nghênh đón thái bình, cái này khiến càng nhiều sinh linh có thể có cơ hội nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Trăm năm kỳ hạn đối với Khương Trường Sinh mà nói chẳng qua là một hơi, nói xong lời này, ý thức của hắn đã đi vào bên trong Thần Du đại thiên địa, vô số tín đồ đã tụ tập, còn có càng nhiều sinh linh đang tràn vào.

Đang lúc chúng sinh chính vui mừng, mong đợi giảng đạo tiếp theo, lại bị tình cảnh hùng vĩ trong Thần Du đại thiên địa rung động.

Thần Du đại thiên địa vô cùng bao la, nhưng số lượng tín đồ càng khoa trương, trong ngày thường bọn hắn đã cảm thấy người trong đồng đạo rất nhiều, có thể hôm nay gặp mặt, mới biết như thế nào cuồn cuộn, lực ảnh hưởng của Đạo Tổ là mạnh mẽ dường nào.

Quy Ly đứng trên biển mây, quan sát chúng sinh, từ khi Hồng Mông đại đạo thành hình, nàng đã sinh ra loại cảm giác sùng bái gần như tín ngưỡng dành cho phụ thân, thế là cũng tiến vào Thần Du đại thiên địa, đây cũng là nguyên nhân tính cách giống người của nàng càng ngày càng rõ ràng.

Trước kia đạm mạc, là bởi vì nàng không thể tiếp xúc cùng chúng sinh, xây không lập được quan hệ tình cảm, bây giờ ở bên trong Thần Du đại thiên địa, nàng có thể hành tẩu trên mặt đất giống như sinh linh.

Theo thị giác của nàng nhìn lại, mặt đất bao la mênh mông vô bờ, sinh linh các tộc hình thành uông dương hạo hãn, sóng biển liên tiếp là tình cảnh hoành tráng do sinh linh hành tẩu hình thành.

Nàng còn thấy mới lạ, huống các tín đồ khác.

Thần Du đại thiên địa lâm vào bên trong náo động, một mực chờ đến tiếng chuông vang lên, thiên địa trong nháy mắt yên lặng lại.

Kim quang từ trên trời giáng xuống, những tín đồ còn ở trên không trung dồn dập rơi xuống đất, triều bái Đạo Tổ cao cao tại thượng.

Đạo Tổ bị một khỏa hạo nhật che đậy khuôn mặt, như thế càng thần bí, càng để các tín đồ hướng tới, bởi vì thấy không rõ khuôn mặt của Đạo Tổ, bọn hắn mới có thể tự biên tự diễn ra Đạo Tổ trong lòng bọn họ, đó là hoàn mỹ, không có bất kỳ khuyết điểm gì.

- Chư vị, chuẩn bị nghe đạo đi!

Giọng Khương Trường Sinh vang vọng toàn bộ Thần Du đại thiên địa.

Lần này, hắn vẫn như cũ chuẩn bị giảng Hồng Mông đại đạo, khác biệt so với lần trước là Hồng Mông đại đạo bây giờ đã triệt để thành hình, đồng thời hấp thu cảm ngộ của ba vị Đạo Tổ, nhất định có thể để các tín đồ cảm nhận được Tiên đạo trước nay chưa từng có.

Mục tiêu của hắn là để mỗi một vị Tu Tiên giả đều có thể tìm hiểu ra đạo thuộc về chính mình, mà không phải giống như Đại Thiên thế giới, chẳng qua là bắt chước, nắm giữ.

Rất nhanh, giảng đạo bắt đầu.

Nương theo lấy Khương Trường Sinh giảng đạo bên trong Thần Du đại thiên địa, chư thiên vạn giới Tiên đạo đều hiện ra đủ loại dị tượng, đây là hiện tượng khí vận Thiên Đạo cùng Hồng Mông dung hợp sinh ra.

Khương Trường Sinh mở mắt, hắn chỉ giảng đạo trăm năm, nhưng lại trợ giúp hết thảy tín đồ đạp vào con đường lĩnh hội Hồng Mông đại đạo, hắn lần nữa nhìn về phía tương lai Tiên đạo, tương lai đã xuất hiện thay đổi cực lớn.

Những thủ đoạn của Đại Đạo Nguyên Tổ đã tan biến, Khương tộc cùng Thiên Đình cũng không có đi đến lối rẽ Đại Đạo này.

Hắn có tự tin, sau khi lĩnh hội Hồng Mông đại đạo, lại đi xem Đại Đạo, chẳng có gì lạ.

Đại Đạo chỉ có thể để bọn hắn lĩnh hội một loại quy tắc nào đó, mà Hồng Mông có thể để bọn hắn sáng tạo đạo mình muốn, thậm chí có thể là tập hợp sở trường của ba ngàn Đại Đạo.

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười, sau đó bắt đầu lựa chọn vị Đạo Tổ kế tiếp để tiếp nhận truyền thừa trí nhớ.

Đợi hắn tiếp nhận xong truyền thừa trí nhớ của hết thảy Đạo Tổ, vậy hắn mới xem như kế thừa hết thảy của hệ thống sinh tồn.

Cái gọi hệ thống sinh tồn, chẳng qua là truyền thừa Tiên đạo đo ni đóng giày cho hắn tiếp nhận thôi, dù sao kiếp trước hắn là người nghiên cứu phát minh trò chơi.

Chương 1654 - Tiên đạo luân hồi (2)

Ở trong tay Hồng Quân, Tiên đạo là một khối ngọc, trong tay Bá Tổ, Tiên đạo là một kiện thần binh, mà ở trong mắt Khương Trường Sinh, thì là hệ thống sinh tồn, cũng là vì để người thừa kế tiếp nhận truyền thừa tốt hơn.

Khương Trường Sinh lựa chọn tiếp nhận truyền thừa Lý Nhĩ Đạo Tổ, ý thức rất nhanh tiến vào trong truyền thừa.

Lý Nhĩ chính là đại đệ tử của Hồng Quân, trước kia mấy lần tham gia Tiên đạo lượng kiếp, trở thành Thánh Nhân mạnh nhất phía dưới Hồng Quân, sau khi Hồng Quân Tiên đạo tiêu vong, hắn sống tiếp được, thậm chí một lần nữa xây dựng Tiên đạo mới bên trong hư không hoang vu, vì thôi động phương Tiên đạo này phát triển, hắn thường xuyên hóa thân đi vào phàm giới.

Bên trong quá trình Lý Nhĩ tu hành trải qua, Khương Trường Sinh thấy được chỗ Địa Cầu kiếp trước của hắn, khi đó đã là thời điểm Tiên đạo đi đến mạt lộ, chư thiên linh khí tán loạn, nhân tộc trên Địa Cầu không thể tu tiên, chỉ có thể nghiên cứu khoa học kỹ thuật, bên trong thị giác của Lý Nhĩ, lúc địa cầu muốn hủy diệt, hắn thôi diễn một phen, sau khi tuyển chọn một chút hồn phách, đều thu tất cả vào bên trong Tiên đạo, đây coi như là hắn lưu lại một tia thương tiếc dành cho Tiên đạo mình sáng tạo.

Sau đó, Khương Trường Sinh mới hiểu được, nguyên lai bên trong Địa Cầu, người tiếp nhận truyền thừa của Tiên đạo cũng không ít, chẳng qua là người phía trước đều thất bại, đến hắn,

vẫn như đang giẫm trên băng mỏng, đi lên một con đường điệu thấp mà tiếc mệnh.

Nếu như Khương Trường Sinh thất bại, hệ thống sinh tồn sẽ còn thả ra ý chí của những người được chọnn khác, tiếp tục tiếp nhận truyền thừa của Tiên đạo, xây dựng Tiên đạo.

Nếu như nói, trước Lý Nhĩ, là Tiên đạo tự mình lựa chọn người thừa kế, vậy sau Lý Nhĩ, Tiên đạo truyền thừa chính là theo ý chí Lý Nhĩ quyết định, hắn giống như đã thấy đến tương lai mình sẽ thất bại, cho nên mới sẽ làm ra quyết định như thế.

Các Đạo Tổ phía sau có lẽ đều nghĩ rằng chỉ có bản thân mình mới có trí nhớ của kiếp trước khi bắt đầu tu hành, bí mật một mực không có truyền ra, dù sao bọn hắn cũng không có đi đến cảnh giới của Khương Trường Sinh, mở ra truyền thừa Đạo Tổ.

Tiếp nhận xong truyền thừa sự tu hành của Lý Nhĩ, Khương Trường Sinh cảm khái vạn phần.

Bá Tổ, Sáng Lập, Hồng Quân cách hắn quá xa, đời trước của hắn là sinh tồn ở bên trong thế giới Tiên đạo của Lý Nhĩ, nhìn thế giới mình tạo nên hủy diệt, hắn có loại cảm giác nói không rõ ra sao.

Bụi về với bụi, đất về với đất, Khương Trường Sinh sẽ không ngừng chân thở dài, sẽ chỉ mang theo đám tiền bối tràn đầy ý chí tiến lên.

Tu hành trải qua của Lý Nhĩ còn muốn lâu dài dằng dặc hơn Hồng Quân, nhưng cũng không buồn tẻ, hắn tu hành cùng một nhịp thở với chúng sinh, hắn ưa thích luận đạo, ưa thích thu đồ đệ, lúc những cái tên quen thuộc xuất hiện trước mắt Khương Trường Sinh, Khương Trường Sinh có loại cảm giác chứng kiến lịch sử.

Hồng Quân tu hành chính là tạo hóa chi đạo mà Lý Nhĩ tu hành chính là tự nhiên chi đạo.

Bên trong hạch tâm truyền thừa của hệ thống sinh tồn - Đạo Pháp Tự Nhiên Công, đạo pháp của Lý Nhĩ làm ra tác dụng rất lớn.

Khương Trường Sinh lần nữa nhìn về phía Tiên đạo, Tiên đạo đi qua hơn một trăm vạn năm, Hồng Mông đại đạo để Tiên đạo bay lên, Đại Thiên thế giới lại nhấc lên chiến loạn, trước đó là Tiên đạo bị vây công, bây giờ Tiên đạo triển lộ ra nanh vuốt của mình, bắt đầu trả thù những đạo thống trước kia tổn thương qua bọn họ.

Bởi vì sinh linh tu hành Hồng Mông đại đạo càng ngày càng nhiều, tốc độ phát triển của nó một mực đang tăng lên, rõ rệt nhất là thực lực của Khương Trường Sinh biến hóa.

Khương Trường Sinh không thể nhìn trộm Đại Thiên thế giới, nhưng thông qua bên trong khí vận Tiên đạo có thể tổng kết ra hết thảy tình báo, đó chính là chống lại Tiên đạo đang trở thành chủ lưu của Đại Thiên thế giới, càng ngày càng nhiều Bá Chủ đạo thống bắt đầu kết minh, thậm chí có Đại Đạo thần linh đứng ra chỉ trích Tiên đạo chính là dị số, là kiếp của Đại Thiên thế giới, trong khi được những Đại Đạo thần linh này dẫn đầu, các phương đạo thống càng ngày càng căm thù Tiên đạo, dĩ nhiên, cũng có đạo thống muốn mượn cơ hội này chia cắt Tiên đạo.

Bây giờ Tiên đạo cũng không phải đạo thống yên lặng vô danh, rất nhiều đạo thống đều đến bái phỏng Tiên đạo, càng hiểu rõ Tiên đạo, bọn hắn càng cảm thấy kinh khủng, bởi vì pháp môn trong Tiên đạo Sâm La Vạn Tượng, sau khi sinh linh đạo thống bọn hắn tiếp xúc đến, rất dễ dàng trầm mê ở trong đó.

Nghe được những Đại Đạo thần linh nhảy ra, Khương Trường Sinh đã biết thời gian dài tiếp theo của Tiên đạo sẽ ở bên trong họa loạn.

Dùng sự mạnh mẽ của Tiên đạo, trong thời gian ngắn là rất khó bị diệt.

Vạn Phật thủy tổ đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn cùng Đạo Côn Luân, Quy Ly, Võ Tắc Tiên Thánh, Khương Nghĩa, cũng đủ để đối mặt tuyệt đại đa số phiền toái.

Khương Trường Sinh tiếp tục lựa chọn tiếp nhận truyền thừa của Đạo Tổ.

Sau đó là Thái Thủy.

Hắn hoài nghi Thái Thủy Niết Bàn Thương có quan hệ đến Thái Thủy, và suy đoán này đã được nghiệm chứng.

Từ sau khi Tiên đạo của Lý Nhĩ bị diệt, Đại Thiên thế giới sinh ra, Thái Thủy sinh trong hư không Đại Thiên thế giới, đời này của hắn rất ngắn, Tiên đạo của hắn phồn vinh kém xa như Bá Tiên Đạo, càng không thể so Tiên đạo của Hồng Quân, Khương Trường Sinh, nhưng hắn từng đặt chân qua Nguyên Thủy tại thời kì đỉnh phong, thu được một tia khí tức bản nguyên bên trong Nguyên Thủy, đây là khởi nguyên của Thái Thủy Niết Bàn Thương.

Khi Đại Đạo ý chí buông xuống, Thái Thủy không thể chống cự, hắn ký thác tất cả hi vọng vào bên trên Thái Thủy Niết Bàn Thương, hắn tự vẫn mà chết, dung nhập một thân đạo hạnh và tạo hóa vào trong Thái Thủy Niết Bàn Thương, sáng tạo ra thanh Đạo Nguyên cực bảo đầu tiên của Tiên đạo từ trước tới nay.

Cái này là kết cục của Thái Thủy.

Sau khi Khương Trường Sinh trải qua, trong lòng trĩu nặng.

Mỗi một vị Đạo Tổ đều lưu lại đồ vật cho Tiên đạo đời sau, Khương Trường Sinh có thể lưu lại cái gì?

Hồng Mông?

Không được.

Ta không thể có ý nghĩ như vậy.

Ta nhất định thành công.

Tiên đạo luân hồi, vô thủy vô chung, nhưng đến thời điểm hắn nơi này, nhất định phải thoát khỏi sự trói buộc của Đạo!

Sáng lập Tiên đạo, đây chính là hết thảy quy tắc, bây giờ chỉ có thể kéo dài hơi tàn ở phía dưới Đạo, đây không phải điều mà Khương Trường Sinh có thể tiếp nhận.

Chương 1655 - Tru thân tru hồn (1)

Sau khi trải qua truyền thừa của Thái Thủy, Khương Trường Sinh quan sát Tiên đạo, xác định không có vấn đề sau tiếp tục Đạo Tổ truyền thừa.

Mỗi một lần xem Đạo Tổ cũng ra có thể làm cho hắn mạnh lên, hắn mạnh lên, Hồng Mông đại đạo cũng sẽ tăng cường, bây giờ Hồng Mông đại đạo đang diễn sinh tạo hóa khác biệt, cũng làm cho Tiên đạo trở nên thiên hình vạn trạng. Tiên đạo chi pháp của Hồng Quân, Lý Nhĩ, Thái Thủy, Bá Tổ cũng bắt đầu xuất hiện trong Tiên đạo hiện tại.

Lần lượt tiếp nhận truyền thừa của Đạo Tổ, để đạo hạnh của Khương Trường Sinh càng ngày càng cao thâm mạt trắc.

Mà thế giới Hỗn Độn Chi Hải thì đang bị hắn xgưng là Hợp Đạo giới.

Hồng Mông đại đạo bắt đầu có thể chống cự Nguyên Thủy thôn phệ, cứ theo đà này, Hợp Đạo giới không sớm thì muộn có thể độc lập tồn tại bên trong Nguyên Thủy, như Đại Thiên thế giới.

Thoáng chớp mắt, Tiên đạo đi qua ngàn vạn năm, Khương Trường Sinh lại tiếp nhận truyền thừa trí nhớ tu hành của mười tám vị Đạo Tổ, truyền thừa tu hành của Đạo Tổ với tuế nguyệt dài ngắn không đồng đều, từ nay về sau, không có một phương Tiên đạo nào có thể kéo dài thời gian so được như tiêu chuẩn của tuế nguyệt mà Sáng Lập, Hồng Quân tu hành.

Nhiều năm như thế qua đi, giá trị hương hỏa của Khương Trường Sinh đã đi đến hơn 17 triệu ức Thiên Đạo giá trị, tiến bộ cực nhanh, phải biết giá trị hương hỏa Đạo Niệm chủ nhân mạnh nhất Đại Thiên thế giới cũng không cao hơn một ngàn ức Thiên Đạo giá trị.

Nhưng Khương Trường Sinh còn cảm thấy chưa đủ, đối thủ của hắn là Đại Đạo Nguyên Tổ, còn có vị Đạo kia.

Mặc dù Đạo đã hóa thân thành ba tôn Đại Đạo ý chí, nhưng lý trí nói cho hắn biết, Đạo một mực tồn tại, hắn đang ở một nơi nào đó quan sát Nguyên Thủy nháo kịch.

Đại Đạo Nguyên Tổ bất quá là khôi lỗi của Đạo thôi thôi.

Bởi vì Khương Trường Sinh tiếp nhận truyền thừa là trí nhớ Đạo Tổ tu hành, từ sau khi Sáng Lập tự vẫn, Đạo Tổ khác đều không phải tự vẫn trong tu hành, hắn không rõ ràng những Đạo Tổ đó là bởi vì cái gì mà chết, trực giác nói cho hắn biết, tất nhiên có quan hệ với Đạo.

Một ngày này.

Khi Khương Trường Sinh đang cảm thụ Tiên đạo, Quy Ly hiện thân.

Hắn đã sớm tính tới nữ nhi muốn tới, cho nên chờ nàng.

Quy Ly hiện thân trước mặt Khương Trường Sinh, người nàng mặc một bộ váy trắng Thải Hà, dáng người thướt tha, tóc dài xoay tròn phía dưới Ngân Phượng ngọc quan, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra đạm mạc, thần sắc như Khương Trường Sinh, giống như trong một mô hình khắc ra.

- Phụ thân, Tiên đạo kiếp nạn muốn tới, đây là kiếp nạn còn muốn đáng sợ hơn lượng kiếp, là ác ý của Đại Đạo dành cho Tiên đạo.

Quy Ly nói khẽ, ngữ khí bình tĩnh, nhưng ánh mắt của nàng đã để lộ ra vẻ lăng lệ.

Trong những năm nay, nàng du đãng bên trong các phương chiến trường Tiên đạo, chứng kiến vô số cường giả Đại Thiên thế giới, cũng chứng kiến Đại Đạo thần linh tồn tại, nàng đã nhìn thấu.

Từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng đang điều khiển cái gọi là đại thế, cái gọi là Đại Đạo, phía sau hắn tất nhiên có giấu một loại ý chí nào đó, cũng không phải ý chí tuyệt đối công nghĩa, mà cùng loại với ý chí bản thân của sinh linh.

Khương Trường Sinh nhìn Quy Ly, nói:

- Ta không thể quay về, ít nhất hiện tại không thể quay về, Tiên đạo giao cho ngươi thủ hộ, được chứ?

Nghe vậy, Quy Ly cũng không có kinh ngạc, mà hỏi:

- Là cái gì kềm chế ngài?

Ánh mắt của nàng bất thiện liếc nhìn Đố Phạt phương xa.

Đố Phạt đang tu tiên toàn thân run lên, không dám đối mặt.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy cô gái này có ác ý rất lớn đối với mình, giống như muốn thôn phệ hắn, loại cảm giác này, hắn chỉ cảm thụ qua từ trên người Đại Đạo Nguyên Tổ.

- Ta làm Tiên đạo Đạo Tổ, trận chiến cuối cùng với Đại Đạo ý chí sắp đến, mà Đại Thiên thế giới chính là ván cờ chúng ta đánh cờ, đợi đến một khắc ta trở lại Tiên đạo, lúc đó chính là thời điểm ta có lòng tin đối phó Đại Đạo ý chí.

Mặt đối nữ nhi của mình, Khương Trường Sinh hết sức thẳng thắn.

Quy Ly nghe xong, yên lặng một lát, nói:

- Phụ thân, ta sẽ bảo vệ cẩn thận Tiên đạo, tận khả năng vì ngài tranh thủ thời gian.

Dứt lời, nàng biến mất.

Khương Trường Sinh không có ngăn cản, hắn cũng dự cảm bước tiến của Đại Đạo Nguyên Tổ càng ngày càng gần.

Đại Thiên thế giới đến tột cùng có bao nhiêu đạo thống, tại hắn đột phá trước căn bản không rõ ràng, lại thêm Vô Lượng chủ nhân tồn tại, Khương Trường Sinh cảm thấy Đại Đạo Nguyên Tổ hành động lúc, đại biểu cho hắn có lòng tin tiêu diệt Tiên đạo.

Khương Trường Sinh hít sâu một hơi, tiếp tục lựa chọn Đạo Tổ tiếp nhận truyền thừa.

Tiếp nhận truyền thừa nhiều Đạo Tổ tu hành trải qua như thế, hắn đã ý thức được một điểm.

Khi hắn sáng tạo ra Tạo Hóa Đạo Chủ cảnh giới này, hệ thống sinh tồn, cũng chính là Tiên đạo, đã triệt để tán thành hắn, cái gọi truyền thừa Đạo Tổ, chính là Tiên đạo trợ lực cho hắn, hi vọng hắn có thể trợ giúp hoàn thành cứu rỗi Tiên đạo.

Sau đó, vô luận phát sinh tình huống gì, Khương Trường Sinh đều sẽ tiếp nhận truyền thừa xong tu hành trải qua của hết thảy Đạo Tổ, khi đó, hắn mới thật có niềm tin đi đối mặt Đạo.

Không sai.

Là Đạo.

Không phải Đại Đạo Nguyên Tổ.

Khương Trường Sinh lần này lựa chọn Đạo Tổ tên là Thiên Độ đạo tổ, một tồn tại cũng không có lưu lại truyền thuyết tại Đại Thiên thế giới hiện thời.

Đại La tiên vực, Đạo Môn, Bát Quái cung.

Đạo Côn Luân mở mắt, mày nhăn lại, nhẹ giọng tự nói:

- Tới.

Bên trong hai con mắt của hắn phản chiếu ra từng đạo thân ảnh đáng sợ, đạp lên lửa nóng hừng hực đi tới, phía sau vô số thân ảnh đáng sợ là một cự ảnh còn muốn khổng lồ hơn Đại La tiên vực, giống như Ma Thần ban đầu đản sinh tại Đại Thiên thế giới.

Giờ phút này, đang có một nhánh đạo thống mạnh mẽ đang áp sát.

- Chung Yên à… Không, còn có tồn tại mạnh hơn ở phía sau.

Đạo Côn Luân nói một mình, hắn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy phương tây sáng lên phật quang, hắn nhịn không được cười lên một tiếng.

Vị sư đệ này của hắn, thật đúng là kìm nén không được tính tình.

Hắn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt trở nên lăng lệ.

Chương 1656 - Tru thân tru hồn (2)

Tiên đạo chi kiếp đã kéo dài hơn một nghìn vạn năm, tranh đấu lớn nhỏ nhiều vô số kể, nhưng hắn cảm thấy sát khí trước nay chưa có.

Đang có vượt hơn vạn phương, không, hơn trăm vạn phương đạo thống đang từ bốn phương tám hướng ép về phía Tiên đạo.

Đại Đạo thần linh cổ lão đã thức tỉnh, những kẻ bất tử núp trong bóng tối bị Đại Đạo mê hoặc, mong muốn cầm Tiên đạo kiến công chuộc tội, những đạo thống cùng Tiên đạo đều là cừu non thì điên cuồng vì vọng tưởng trong lòng.

Đạo Côn Luân thấy không chỉ là kiếp, còn là một bi kịch của chúng sinh trong Đại Thiên thế giới, nhưng vô luận bên trong bi kịch như thế nào, lập trường là tồn tại, lập trường của hắn là thủ hộ Tiên đạo, bất kỳ kẻ xâm lấn nào đều đáng chém.

Cùng lúc đó.

Khu vực biên giới phạm vi Thiên Đạo khí vận, nơi này cách Đại La tiên vực trọn vẹn hai mươi phiến hư không lĩnh vực, một đoàn khói đen buông xuống, ngưng tụ ra thân ảnh của Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa cầm trong tay thần thương, mặt không thay đổi nhìn sâu trong bóng tối.

- Hắc Ám đại đế, Lượng Kiếp chủ nhân, người mạnh nhất Khương tộc trong truyền thuyết, Thiên Đạo Thánh Nhân, Khương Nghĩa, ta đã sớm muốn quyết đấu cùng ngươi.

Một tiếng nói băng lãnh theo sâu trong bóng tối truyền đến, sát ý khủng bố đã khóa chặt Khương Nghĩa.

Khương Nghĩa nâng lên thần thương, chỉ về phía sâu trong bóng tối, tiếng lạnh lùng nói:

- Người xâm chiếm Tiên đạo, tru thân tru hồn!

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể Khương Nghĩa, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán hắn đi theo mở ra, bắn ra lãnh quang doạ người, chiếu rọi hắc ám.

Trong bóng tối hiển lộ ra ba tôn cự ảnh đầy kinh dị, giống như người giống như Ma, người khoác trọng giáp, mỗi người cầm trong tay Đại Đạo thần binh, không sai, Đại Đạo thần binh như thần thương.

Đại chiến hết sức căng thẳng.

Làm Khương Trường Sinh lần nữa mở mắt, hắn cảm nhận được chúng sinh khó khăn.

Đại Đạo lực lượng đột kích để Tiên đạo nghênh đón hạo kiếp trước nay chưa có, thậm chí vượt qua lượng kiếp, vô số Tu Tiên giả chết bên trong đạo thống chi tranh, từng thế hệ đệ tử

của các đại công đức giáo phái lại một đời lao tới chiến trường.

Bao nhiêu đạo thống bị Tiên đạo tiêu diệt, nhưng có càng nhiều đạo thống đột kích, cái này khiến các đại năng Tiên đạo trở nên khiếp sợ, không nghĩ tới Đại Thiên thế giới ẩn giấu đi nhiều đạo thống như thế.

Từng hướng đi đều có Đại Đạo thần linh, cường giả cổ lão đột kích, Vĩnh Hằng Thần Tôn đã không phải cường giả vô địch tên, Vĩnh Hằng Chí Thượng, Đạo Niệm chủ nhân liên tục lên sàn, để chúng sinh Đại Thiên thế giới biết được tên của hai cảnh giới này.

Khương Trường Sinh thở dài một tiếng, Tiên đạo đang trải qua hạo kiếp không có hắn tương trợ, bất quá đây cũng là đường đạo thống phải đi qua, đạo thống mạnh mẽ chân chính không phải chỉ dựa vào một người.

Đố Phạt gặp hắn mở mắt, truyền đến tiếng:

- Tên kia đang hành động, ta có thể cảm nhận được hắn đang ở gần Hỗn Độn Chi Hải, thật sự kỳ quái, trước kia hắn đều không thể làm đến trình độ như vậy

Khương Trường Sinh đáp:

- Điều này nói rõ ta mang cho Đại Đạo uy hiếp vượt qua hết thảy Tiên đạo dĩ vãng.

Đố Phạt không có nghi vấn, hắn cũng có cảm thụ như vậy, Hồng Mông đại đạo, tạo hóa như thế, hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hồng Mông đại đạo hoàn toàn là tập hợp thể của ba ngàn Đại Đạo, thậm chí còn có nhiều tạo hóa, nhiều huyền diệu hơn.

- Nếu như hắn thật có thể giết tới giới này, ngươi có lòng tin?

Đố Phạt tò mò hỏi, tâm tình của hắn cũng đã bình thản.

Khương Trường Sinh không có trả lời, mà tiếp tục tiếp nhận truyền thừa Đạo Tổ.

Dù như thế nào, hắn phải tiếp tục mạnh lên, Tiên đạo chỉ cần còn lại một hơi, vô luận có bao nhiêu hi sinh, hắn đều có thể

ngăn cơn sóng dữ.

Từ nay về sau, Đạo Tổ truyền thừa rất ngắn ngủi, thời gian mà đại bộ phận Đạo Tổ tu hành không sai biệt lắm Bá Tổ, đều là khi bản thân tu được thực lực tung hoành vô địch mới vừa xây dựng Tiên đạo, Khương Trường Sinh không thể thấy mạt lộ của bọn hắn, nhưng theo tiếp nhận lần lượt Đạo Tổ truyền thừa, hắn lý giải về bản nguyên càng ngày càng sâu.

Tiên đạo nghênh đón tuế nguyệt hắc ám trước nay chưa có, thậm chí xuất hiện thảm kịch Đại La Kim Tiên ngã xuống, Thiên Đạo rên rỉ.

Đại La Kim Tiên vốn nên bất tử bất diệt, siêu thoát hết thảy đối mặt Đại Đạo lực lượng, cuối cùng khó thoát kết cục thân tử đạo tiêu, điều này cũng làm cho Tiên đạo càng thêm điên cuồng.

Vị kia Đại La Kim Tiên là dưới tình huống bị mấy vị Đạo Niệm chủ nhân vây công ngã xuống, cái này khiến nhóm đạo thống vây công Tiên đạo thấy được hi vọng.

Tiên đạo gặp phải đến từ quá khứ, hiện tại, tương lai - các chiều không gian khác biệt tiến công, Đại La quyết chiến bên trong ngàn tỉ thời không, Tiên Đế thì chinh chiến ở rìa tiên đạo, mặc dù thương vong thảm trọng, nhưng nội tình Tiên đạo rất hùng hậu, vô số người mới đạp vào Tiên đạo, kế thừa ý chí của tiền bối.

Mãi đến ngày nào đó.

Trên chiến trường tại chỗ lĩnh vực Đạo Môn xuất hiện một bộ thi thể thần bí, hắn một người độc chiến ngàn vạn tu sĩ mạch thứ năm của Đạo Môn, ba vị Đại La Kim Tiên, gần trăm vị Đại La Thần Tướng, trên ngàn Đại La Siêu Thoát của mạch thứ năm đều ngã xuống.

Một trận chiến này kinh động toàn bộ Tiên đạo, Tiên đạo lần đầu tiên cảm nhận được hoảng hốt.

Đạo Côn Luân thôi diễn bát quái, tính ra vị trí của đối phương, Võ Tắc Tiên Thánh tự mình tiến đến báo thù, kết quả bị trảm diệt thân thể, cũng may hắn là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, hắn sẽ không vong.

- Hắn tới.. . Là hắn

Đọa Đạo run lẩy bẩy, kinh khủng đến cực điểm.

Giờ phút này, nó đang quỳ gối trước Tử Tiêu cung, cái trán kề sát đất.

Cửa lớn Tử Tiêu cung mở ra, Bạch Kỳ đi ra, nàng nhìn xuống Đọa Đạo, nhíu mày hỏi:

- Ngươi đang sợ người nào?

Đọa Đạo ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy kinh khủng nói:

- Thi thể thần bí tru diệt mạch thứ năm Đạo Môn chính là thi thể chủ nhân ta - Huyền Diệu đạo tổ, ta trước đó cùng Đạo Tổ đi xem qua, ngài có khả năng nói với ngài ấy, ta có thể cảm nhận được khí tức của hắn, đã cách càng ngày càng gần Đại La tiên vực..

Chương 1657 - Đạo Tổ bị khu trục (1)

- Huyền Diệu đạo tổ?

Bạch Kỳ nhíu mày, đối với hai phe Tiên đạo trước đó, nàng cũng có hiểu rõ rất sâu, bây giờ ở Tiên đạo cũng không phải bí mật, Huyền Diệu đạo tổ thống lĩnh Tiên đạo chính là Chúa Tể đạo thống, tồn tại chỉ ta độc tôn bên trong một thời đại.

Người như thế sáng tạo Tiên đạo, tất nhiên rất khủng bố, thậm chí còn cường đại hơn Bá Tổ.

Thực lực Bá Tổ không thể nghi ngờ, đó là mạnh mẽ vượt qua Đạo Niệm chủ nhân, dù cho là Đạo Côn Luân, cũng không phải đối thủ của Bá Tổ, cũng may Bá Tổ cũng không có suất lĩnh đạo thống tiến công Tiên đạo, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ ra tay, tựa hồ có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Đọa Đạo hung hăng gật đầu, nói:

- Tu vi chủ nhân ta quả thật rất khủng bố, tại thời đại kia, cũng có Tiên Thánh, số lượng càng nhiều, mà chủ nhân ta là tồn tại chúng sinh không thể rung chuyển, có thể nghĩ, hắn mạnh bao nhiêu.

Nếu như chủ nhân hắn còn sống, nó tất nhiên cao hứng, nhưng nó gặp qua thi thể chủ nhân, đây tuyệt đối là Tà Túy, là tà ma, sẽ mang đến cho Tiên đạo kiếp nạn khó có thể tưởng tượng.

Nó hiện tại chỉ hy vọng Đạo Tổ có thể trước tiên ra tay, dưới cái nhìn của nó, Tiên đạo bây giờ chỉ có Đạo Tổ có thể đối phó chủ nhân của nó.

Bạch Kỳ nói khẽ:

- Tốt, ta biết rồi ngươi lui ra đi.

Đọa Đạo như trút được gánh nặng, đứng dậy, lui ba bước quay đầu lại rời đi.

Bạch Kỳ quay người, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nàng đi vào bên trong Tử Tiêu cung, cửa lớn đi theo đóng lại.

Bạch Kỳ một đường đi vào trước người Mộ Linh Lạc, nói tình báo Đọa Đạo mang tới.

Mộ Linh Lạc nghe sau, mặt không đổi sắc, nói khẽ:

- Ta sẽ đi đối phó Huyền Diệu đạo tổ.

Bạch Kỳ nghe xong, quá sợ hãi, vội vàng nói:

- Không thể, ngươi không thể xảy ra chuyện gì, còn nữa, Tiên đạo còn chưa tới mức độ không người có thể dùng, Khương Nghĩa, Vạn Phật thủy tổ, bọn hắn chưa hẳn không thể chiến thắng Huyền Diệu đạo tổ, thực sự không được, còn có Khuyết Nhi, hắn chẳng mấy chốc sẽ chứng được Hỗn Nguyên Đạo quả.

Mặc dù chủ nhân đối xử chúng sinh như nhau, nhưng Bạch Kỳ rõ ràng địa vị Mộ Linh Lạc trong lòng chủ nhân, nàng không hy vọng Mộ Linh Lạc xảy ra chuyện.

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không có có thành tựu Hỗn Nguyên?

Mộ Linh Lạc lắc đầu bật cười hỏi.

Bạch Kỳ ngẩn người, đôi mắt đẹp trừng lớn.

Mộ Linh Lạc nghiêm mặt nói:

- Hắn về không được, chúng ta nhất định phải bảo vệ cẩn thận Tiên đạo, dù cho chúng ta trả giá tính mệnh, hiểu chưa? Thiên Đạo khí vận tương liên cùng hắn, nếu như Thiên Đạo không có, hắn chắc chắn chịu ảnh hưởng, đây cũng là nguyên nhân Đại Đạo khiến nhiều đạo thống như vậy vây công chúng ta.

Bạch Kỳ nghe vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

Đúng vậy.

Các nàng chết không quan trọng, dùng thần thông của chủ nhân, tất nhiên có thể phục sinh các nàng, nhưng nếu chủ nhân ngã xuống, vậy các nàng hiện tại làm hết thảy đều làm mất đi ý nghĩa.

Tâm thái của Bạch Kỳ bắt đầu chuyển biến, các nàng cũng không phải chúng sinh Tiên đạo, dưới tình huống biết được Khương Trường Sinh không thể trở về, áp lực của các nàng đều lớn hơn so với ai khác.

Tuế nguyệt dài đằng đẵng, Tiên đạo rậm rạp.

Huyền Diệu đạo tổ đột kích làm cho Tiên đạo bỏ ra cái giá cực kỳ khóc liệt, họa này kéo dài gần mười vạn năm, táng thân tỉ tỉ sinh linh, cuối cùng khi mười đại công đức giáo phái hợp lại bày trận, Mộ Linh Lạc, Khương Nghĩa, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Võ Tắc Tiên Thánh hợp lại tru diệt Huyền Diệu đạo tổ, sau khi thân thể hắn yên diệt, lưu lại một con mắt, không thể bị phá hủy, Thiên Đế phong ấn hắn, tung tích không rõ.

Huyền Diệu đạo tổ khiến Tiên Thánh, Thiên Đạo Thánh Nhân hợp lực mới có thể miễn cưỡng tru diệt, điều này làm cho cả Tiên đạo bịt kín một tầng bóng ma, bởi vì kiếp nạn còn chưa tan đi, còn có không biết cường giả nào đang khởi xướng trùng kích Tiên đạo.

Bên trong mười vạn năm Huyền Diệu đạo tổ làm loạn, phạm vi Tiên đạo khí vận rút lại một phần mười, tương đương mất đi mấy chục phương hư không lĩnh vực, điều này đả kích cực lớn dành cho Tiên đạo.

Kiếp nạn này vừa qua khỏi, La Đạo đột kích, nương theo La Đạo khởi xướng thế công chủ yếu, các đạo thống khác đang

chờ lần nữa nhấc lên tiến công thủy triều, chúng sinh Tiên đạo còn chưa thong thả lại sức theo bên trong khủng bố do Huyền Diệu đạo tổ mang tới, lại phải đối mặt kẻ địch mạnh mẽ khác.

Lúc Tiên đạo đang vượt kiếp, Khương Trường Sinh vẫn đang tiếp thu Đạo Tổ truyền thừa.

La Đạo cường giả như mây, La Đạo Đạo Chủ càng cường đại đến khó có thể tưởng tượng, thậm chí có loại khí thế vượt qua Đạo Niệm chủ nhân.

Khương Nghĩa độc chiến La Đạo Đạo Chủ, hai người đại chiến vạn năm, vẫn khó phân cao thấp.

Bên trong La Đạo cũng không chỉ một vị Đạo Niệm chủ nhân.

Đưa mắt hết thảy kẻ địch, Tiên đạo cơ hồ mỗi giờ mỗi khắc đều đối mặt với ít nhất ba vị Đạo Niệm chủ nhân đồng thời xâm lấn, Tiên đạo cũng không phải bị động phòng thủ, nhưng không chịu nổi nhiều kẻ địch, mỗi khi bọn hắn giết ra ngoài, sẽ toát ra đủ loại cường giả vây quét bọn hắn, Đại La Kim Tiên trước đó ngã xuống chính là như thế.

Khổ nạn tràn ngập nhân sinh Tu Tiên giả hiện thời.

Mặc dù hết sức khổ, nhưng thực lực đơn thể của Tiên đạo lại là đang không ngừng tăng lên, đã xuất hiện chiến tích doạ người - Đại La Kim Tiên tru diệt Đạo Niệm chủ nhân.

Vạn năm như một ngày, Đại Thiên thế giới không ngừng phát sinh đạo thống yên diệt, đạo thống tân sinh luân hồi.

Hợp Đạo giới.

Khương Trường Sinh mở mắt lần nữa, tóc đen của hắn dần dần nhuộm trắng, ánh mắt cũng càng ngày càng đạm mạc.

Trải qua càng ngày càng nhiều tu hành tuế nguyệt của Đạo Tổ, hắn thấy được vô số hiểm ác cùng tạo hóa, để đạo tâm của hắn cũng đang thay đổi.

Nhưng đạo tâm dù biến hóa như thế nào, quyết tâm của hắn không thể rung chuyển, hắn hiện tại chỉ có một mục tiêu.

Tiếp nhận truyền thừa xong tu hành tuế nguyệt của hết thảy Đạo Tổ, sau đó tru diệt Đạo.

Hắn nhìn thoáng qua Tiên đạo, trong lòng cũng nghe được vô số tín đồ kêu rên.

Hắn yên lặng lấy ra hết thảy giá trị hương hỏa những năm này có được chia cho cho những tín đồ còn đang chinh chiến, hương hỏa phú thần.

Chương 1658 - Đạo Tổ bị khu trục (2)

Tăng cường mệnh cách các tín đồ, trợ bọn hắn mạnh lên, cũng xem như trợ giúp mà hắn hiện tại có thể làm.

Làm xong tất cả những thứ này, Khương Trường Sinh thậm chí không có đi diễn toán tương lai của Tiên đạo, bắt đầu tiếp nhận truyền thừa một vị Đạo Tổ khác.

Tiếp nhận truyền thừa càng nhiều trí nhớ của Đạo Tổ, hắn ngược lại không có lo lắng, tâm cảnh càng ngày càng bình tĩnh.

Tạo hóa, không gì làm không được, chỉ cần hắn có thể thành công, vô luận hi sinh cái gì, hắn đều có thể thay đổi trở về.

Hắn muốn làm tồn tại cường đại nhất trong nhận thức, tồn tại không gì làm không được.

Đại Thiên thế giới trói buộc không được hắn.

Nguyên Thủy cũng phải trở thành đồ vật trong lòng bàn tay của hắn.

Vị Đạo Tổ kế tiếp, âm Dương lão tổ.

Tiên đạo chẳng qua đi qua mấy vạn năm, Khương Trường Sinh đã tiếp nhận truyền thừa tu hành trí nhớ của âm Dương lão tổ.

Rất ngắn, nhưng thật ra không thể khinh thường.

Tuế nguyệt tu hành càng ngắn, có đôi khi ngược lại có thể chứng minh thiên tư của vị Đạo Tổ này.

Cùng là Đạo Tổ, thiên phú cũng tồn tại chênh lệch, thiên phú của âm Dương lão tổ có thể đặt ở một hàng cùng Thái Thủy.

Khương Trường Sinh tiếp tục tiếp nhận truyền thừa.

Thời gian thấm thoắt.

Năm trăm vạn năm trôi qua.

Phạm vi Tiên đạo khí vận không bằng một phần năm đỉnh phong, toàn bộ Tiên đạo đều lộ ra nặng trĩu, không thấy phồn vinh cùng có chí tiến thủ ngày xưa.

Tại rìa Tiên đạo, từng tiểu thiên địa do giáo phái, chủng tộc sáng lập, dùng làm phòng vệ cứ điểm, theo ánh mắt đám tu tiên giả nhìn, những địch nhân kia đang ở phần cuối hư không, có thể nhìn bằng mắt thường thấy thân ảnh của bọn hắn, cũng đủ để thấy hai bên gần bao nhiêu.

Như thế nhiều năm qua đi, Đạo Tổ một mực không có hiện thân, dẫn đến các phương đạo thống, đại thiên cường giả càng ngày càng càn rỡ, bởi vì một cái ngôn luận tại Đại Thiên thế giới truyền ra, cái kia chính là Đạo Tổ bị Đại Đạo ý chí khu trục, không cách nào lại trở về.

Tiên đạo xác thực mạnh mẽ đến cực điểm, nhưng nếu không có Đạo Tổ, đối mặt hết thảy đạo thống Đại Thiên thế giới thay nhau tiến công, há có thể không yên diệt?

Phát triển hơn 90 triệu năm, Tiên đạo tích lũy nội tình để hết thảy đạo thống cũng vì đó đỏ mắt.

Trong một đại điện yên tĩnh, dưới ánh nến.

Khổng Khuyết ngồi tĩnh tọa trên điện, bên cạnh có một thanh đại cung đứng thẳng, hư ảnh Khổng Tước vờn quanh khom lưng.

Khương Nghĩa ngồi tĩnh tọa ở cách đó không xa, dựng thần thương ở bên cạnh.

Đột nhiên.

Hai người đồng thời mở mắt, trong mắt đều bắn ra sát ý doạ người.

- Lại tới!

Khương Nghĩa lạnh lùng nói, trong con mắt phản chiếu ra dáng người đáng sợ bị khói đen lượn lờ của La Đạo Đạo Chủ.

Khổng Khuyết lạnh giọng nói:

- Hắn mỗi một lần xuất hiện đều sẽ thêm ra một loại Đại Đạo lực lượng, nhất định phải sớm một chút tru diệt hắn, bằng không hậu hoạn vô tận.

Bên trong đại loạn, Khổng Khuyết bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, vượt qua vô số tiền bối, trở thành đại năng cái thế chúng sinh sùng bái, danh vọng hắn bây giờ chỉ có Khương Nghĩa, Đạo Côn Luân có thể so sánh.

- Chỉ dựa vào lực lượng hai người chúng ta là không đủ, Đạo Côn Luân, Hoàng Kinh Tuyệt bọn hắn lại phải trấn thủ những phương hướng khác, không thể chạy đến.

Khương Nghĩa trầm giọng nói, trong lòng chưa từng vô lực qua như thế này.

Hắn đã vượt qua cực hạn, còn cường đại hơn Đạo Niệm chủ nhân, nhưng tầng tầng lớp lớp kẻ địch giống như giết cũng giết không hết, trước kia rất khó đụng phải Đại Đạo thần binh, bây giờ thì đều có thể nhìn thấy ở chiến trường các nơi.

Hắn, đã cảm nhận được ác ý của Đại Đạo ý chí.

Không chỉ là hắn, Tiên đạo phàm là Tu Tiên giả xuất chinh qua đều cảm nhận được.

Từ nơi sâu xa, có một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng đang áp bách bọn hắn, nhất là tin tức liên quan đến việc Đạo Tổ bị Đại Đạo trục xuất càng để trên dưới Tiên đạo lo lắng.

- Khương Nghĩa, Khổng Khuyết, ra đi, ở giữa chúng ta cũng nên có cái kết, các ngươi sẽ chết không cô độc, bởi vì Đạo Tổ sẽ đi cùng các ngươi.

Tiếng nói băng lãnh của La Đạo Đạo Chủ truyền đến, truyền vào hết thảy thiên địa phụ cận, vô số Tu Tiên giả bay ra từ bên trong thiên địa của mỗi người, treo ở trong hư không, ngóng nhìn phương hướng tiếng nói truyền tới.

Khói xám bàng bạc cuồn cuộn tới, giống như Đại Đạo sương mù, trong sương mù dày đặc, dáng người La Đạo Đạo Chủ sao mà vĩ ngạn, phát ra cảm giác áp bách để Tu Tiên giả cảnh giới thấp cảm thấy nghẹt thở.

Khương Nghĩa, Khổng Khuyết trống rỗng xuất hiện ở bên ngoài biên giới Tiên đạo, dùng khí thế Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiên Thánh triệt tiêu khí thế La Đạo Đạo Chủ cho chúng sinh Tiên đạo phía sau.

- Cuồng vọng, ngươi ngay cả chúng ta đều giết không được, còn dám há miệng nói khoác?

Khương Nghĩa nắm chặt thần thương, lạnh giọng nói.

- Là hắn sao?

Giọng nói lạnh lùng theo La Đạo Đạo Chủ phía sau truyền đến, La Đạo Đạo Chủ đáp:

- Liền là hắn, hắn Đại Đạo Chi Nhãn liền là chứng minh tốt nhất. -.

Khương Nghĩa nhíu mày, một cỗ cảm giác kinh dị khó có thể tưởng tượng xông lên đầu, hắn vô ý thức mong muốn xê dịch tránh né, nhưng một đạo thân ảnh lăng không xuất hiện ở trước mặt hắn, giương tay vồ một cái, cướp đi Đại Đạo Chi Nhãn của hắn.

Máu tươi bắn tung toé.

Khương Nghĩa không có kêu rên, mà vô ý thức nghĩ muốn phản kích, kết quả lồng ngực bị lực lượng vô hình đánh trúng, thân thể yên diệt hồn phách bị đánh bay, cũng may Khổng Khuyết kịp thời bảo vệ hồn phách của hắn.

Hai người kinh hãi nhìn về phía người đến, người đến rõ ràng là Vô Lượng chủ nhân.

Tóc trắng trên đầu Vô Lượng chủ nhân đã biến thành màu đen, thật dài, người khoác áo bào trắng có đạo văn, cả người tản ra khí chất cổ quái khó mà miêu tả.

Tay phải Vô Lượng chủ nhân vuốt vuốt Đại Đạo Chi Nhãn của Khương Nghĩa, hắn bỏ qua ánh mắt của Khương Nghĩa, Khổng Khuyết.

- Ta sẽ khiêu chiến Đạo Tổ, ngươi để chúng sinh Tiên đạo nhìn một cái, nếu như Đạo Tổ ngã xuống, Tiên đạo tự chia rẻ là được rồi, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt.

Vô Lượng chủ nhân mở lời, tầm mắt nhìn chằm chằm vào Đại Đạo Chi Nhãn.

La Đạo Đạo Chủ phát ra tiếng cười:

- Không nghĩ tới Vô Lượng chủ nhân còn có một phần nhân từ như thế, cũng được, dù sao Tiên đạo thiên kiêu như mây, giết hết, quá lãng phí.

Chương 1659 - Kiếp (1)

Sau khi Khương Nghĩa ngưng tụ ra thân thể, cái trán hắn lộ ra một cái lỗ máu, máu tươi ngăn không được hướng chảy xuống, chảy máu me đầy mặt, kinh dị doạ người, ánh mắt hắn giống như Hung thú nhìn chằm chằm Vô Lượng chủ nhân.

Khổng Khuyết trầm giọng hỏi:

- Các ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?

Hắn một mực không tin lão sư bị Đại Đạo trục xuất, nhưng Vô Lượng chủ nhân chiếm lấy Đại Đạo Chi Nhãn, rất có thể muốn mượn lực lượng huyết mạch tìm lão sư, cái này khiến trong lòng hắn hiếm thấy xuất hiện hoảng hốt.

Tiên đạo thật bị buộc đến loại tình trạng này?

Vô Lượng chủ nhân không có trả lời Khổng Khuyết, hư không tiêu thất tại chỗ cũ, Khương Nghĩa mong muốn truy tìm, nhưng căn bản bắt không đến đối phương khí tức, đối phương giống như căn bản chưa từng xuất hiện.

- Hắn chính là Vô Lượng chủ nhân, tồn tại cường đại nhất bên trong Đại Thiên thế giới, hắn đã nhảy ra Đại Thiên thế giới, tiến đến tìm kiếm Đạo Tổ bị Đại Đạo trục xuất, nếu hắn lên tiếng, ta sẽ để chúng sinh Tiên đạo cùng nhau nhìn một chút Đạo Tổ như thế nào bị tru diệt.

La Đạo Đạo Chủ cười lạnh nói, hắn đi theo đưa tay, khói xám quanh người hóa thành khí thế khó mà ngăn cản bao phủ tới Tiên đạo, hai người Khương Nghĩa ngăn cản, nhưng pháp lực của bọn hắn xuyên qua khói xám, giống như đụng chạm huyễn cảnh, không thể tiếp xúc.

Hai người động dung, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Đây là lực lượng gì?

Mỗi một lần giao thủ cùng La Đạo Đạo Chủ, bọn hắn đều có thể cảm nhận được biên độ đối phương mạnh lên, trước kia đã không thể tưởng tượng nổi, bây giờ hắn biểu hiện ra lực lượng càng không cách nào tưởng tượng.

Bên trong khói xám, toàn thân La Đạo Đạo Chủ vờn quanh hắc khí dậm chân tiến lên, mỗi một bước đều mang đến cảm giác áp bách lớn lao cho Khương Nghĩa, Khổng Khuyết.

Cùng lúc đó.

Chư thiên Tiên đạo đều bị khói xám bao phủ, bầu trời tối tăm, cực kỳ đè nén, vô số đại năng Tiên đạo mong muốn xua tan khói xám che trời, nhưng pháp lực của bọn hắn xuyên thấu khói xám, không thể tiến hành tiếp xúc chân thực, hết thảy giống như huyễn tượng.

Đang lúc chúng sinh kinh ngạc, bên trong khói xám rơi xuống hào quang, trong ánh sáng phản chiếu ra hình ảnh, chúng sinh nhìn thấy bóng lưng Vô Lượng chủ nhân, Vô Lượng chủ nhân đang xuyên qua bên trong thời không, thời gian xung quanh đảo lưu làm người hoa cả mắt.

Khương Nghĩa, Khổng Khuyết ngẩng đầu nhìn lại, cũng có thể thấy cảnh này, khói xám vô biên che đậy đỉnh hư không, hào quang rơi xuống soi chiếu ra Vô Lượng chủ nhân.

Chẳng lẽ….

Khương Nghĩa, Khổng Khuyết suy nghĩ điều gì, càng căng thẳng hơn.

- Tiên đạo chúng sinh, các không phải ngươi tò mò Đạo Tổ ở đâu à? Nhìn kỹ, vị này là Vô Lượng chủ nhân, tồn tại cường đại nhất Đại Thiên thế giới, hắn trải qua hai lần Tiên đạo ngã xuống, nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, hắn tiến đến khiêu chiến Đạo Tổ, Tiên đạo các ngươi tôn sùng trước mặt ba ngàn Đại Đạo, không chịu nổi một kích.

Tiếng La Đạo Đạo Chủ vang vọng toàn bộ Tiên đạo, ngoại trừ Thái Ất Tiên Vực bên ngoài Đại Đạo hư không, hết thảy sinh linh Tiên đạo trong Đại Thiên thế giới đều có thể nghe được

lời hắn, mặc dù ngôn ngữ khác biệt, có đạo ý của La Đạo Đạo Chủ, đều có thể chuyển hóa thành ý tứ sinh linh có thể nghe hiểu.

Đạo Tổ đã thật lâu không có hiện thân, mà kiếp nạn của Tiên đạo đã kéo dài hơn một nghìn vạn năm, chín thành sinh linh từ khi sinh ra, trong nhận thức Tiên đạo là nhiều tai nạn, bọn hắn mặc dù sùng bái Đạo Tổ, nhưng suy nghĩ tồn tại cường đại nhất Đại Thiên thế giới sắp khiêu chiến Đạo Tổ, trong lòng bọn họ cảm thấy lo lắng không hiểu.

Trước Tử Tiêu cung.

Mộ Linh Lạc, Bạch Kỳ, Bạch Long đứng trước cổng chính, ngưỡng vọng màn sáng thiên ngoại, nhìn bóng lưng Vô Lượng chủ nhân, trong lòng các nàng cũng có chút thấp thỏm, dù sao tình huống lần này khác biệt dĩ vãng, Khương Trường Sinh xác thực về không được, điều này nói rõ hắn tự nhận không bằng Đại Đạo.

Vô Lượng chủ nhân nắm giữ ba ngàn Đại Đạo sẽ mạnh mẽ như thế nào?

Rìa Tiên đạo xa xôi, Khương Nghĩa cắn răng, muốn động thủ với La Đạo Đạo Chủ, nhưng bị Khổng Khuyết cản lại.

- Trước yên tĩnh một chút, coi như chúng ta giết hắn, cũng không cách nào ngăn cản Vô Lượng chủ nhân.

Khổng Khuyết truyền âm, Khương Nghĩa nghe xong, đành phải dừng lại.

Chủ yếu là La Đạo Đạo Chủ vừa rồi ra tay thật sự không thể tưởng tượng nổi, bọn hắn cần thời gian suy nghĩ như thế nào đối phó La Đạo Đạo Chủ.

Lúc này, Vô Lượng chủ nhân trong vầng hào quang đã đến phần cuối thời gian, vừa bước một bước vào trong bóng tối, hắc ám ngắn ngủi xuất hiện, nhưng hắc ám tán đi, chúng sinh Tiên đạo thấy được một tình cảnh tráng lệ chưa từng thấy qua.

Đó là một mảnh tinh không màu tím, sương mù tím tràn ngập phun trào, bên trong sương mù tím vô biên lập loè vô số ngôi

sao, giống như là phần cuối Đại Thiên thế giới, là nơi vạn vật khởi nguyên, tĩnh mịch mà mỹ hảo.

Sinh linh tu vi cao thâm cấp tốc bắt được bóng dáng của Khương Trường Sinh.

Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa trôi nổi ở trong hư không, trên thần tọa ngồi một người, đạo bào phiêu động, Tiên khí xuất trần, trước mặt hắn lơ lửng một mặt trời nhỏ, che đậy khuôn mặt hắn.

Đó không phải là Đạo Tổ, thì còn là ai?

Vô Lượng chủ nhân trông thấy Đạo Tổ, trên mặt tươi cười, hắn cất bước tiến lên, hành tẩu trên hư không.

Hắn nhìn như nhàn nhã du bộ, kì thực một bước Thiên Nhai, rất nhanh, chúng sinh Tiên đạo đều có thể thấy thân ảnh Đạo Tổ ngồi trên thần tọa, một màn này để Tiên đạo chư thiên xôn xao.

- Thật chính là Đạo Tổ.

- Đạo Tổ lại bị Đại Đạo khu trục..

- Chẳng lẽ Tiên đạo thật muốn vong rồi?

- Đáng chết, vì sao Đại Đạo muốn đuổi tận giết tuyệt đối với chúng ta, chẳng lẽ đạo thống khác làm tốt hơn so với chúng ta?

- Không có khả năng! Đạo Tổ là vô địch, cái gì Vô Lượng chủ nhân, trước kia không phải xuất hiện qua Vĩnh Hằng tộc, xuất hiện qua Đại Đạo lực lượng, không đều thua ở dưới chân Đạo Tổ.

- Có khả năng là Đại Đạo chế tạo huyễn tượng, dùng để mê hoặc chúng ta!

Chương 1660 - Kiếp (2)

Chúng sinh Tiên đạo phản ứng không đồng đều, kịch liệt nhất là các tín đồ, mặc dù bọn hắn thân ở thời đại khổ nạn, vẫn tin tưởng vững chắc Đạo Tổ có thể dẫn đầu bọn hắn đi ra tuyệt cảnh, Đạo Tổ là Thiên trong lòng bọn họ, Thiên không thể đổ sụp.

La Đạo Đạo Chủ cũng đang ngước nhìn cảnh này, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Vô Lượng chủ nhân tung hoành cổ kim vô địch thủ, hắn một mực đang tìm kiếm kiếp của mình, bây giờ vị Đạo Tổ này xác thực không phải tầm thường, phá vỡ cách cục của Đại Đạo, bất quá Tiên đạo mạnh hơn, cũng phải bbij trói buộc bên trong Đại Thiên thế giới, làm sao có thể ngăn cản Vô Lượng chủ nhân nắm giữ ba ngàn Đại Đạo?

Khương Nghĩa, Khổng Khuyết không có trả lời, bọn hắn nhìn chằm chằm bóng lưng Vô Lượng chủ nhân phía trên, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Nếu như đây không phải huyễn tượng, Đạo Tổ kia là không thể nào bại.

Theo phía sau Vô Lượng chủ nhân nhìn lại, Đạo Tổ phương xa như thần linh cổ lão ngồi trên đại điện, dần dần, chúng sinh Tiên đạo bắt đầu định tâm.

Mới đầu lúng túng khi thấy tư thái của Đạo Tổ , dần dần tán đi.

La Đạo Đạo Chủ vĩnh viễn lý giải không được kính ngưỡng của chúng sinh Tiên đạo dành cho Đạo Tổ, đây là thứ mà đạo thống khác đều lý giải không được.

Đạo thống trong Đại Thiên thế giới càng giống như hệ thống giai cấp, quyền lực xã hội, chủ nhân đạo thống của bọn họ vĩnh viễn cao cao tại thượng, cách nhau xa xôi cùng tầng dưới chót, ngày đêm khác biệt.

Tu Tiên giả Tiên đạo, bao nhiêu người theo tầng dưới chót giết lên, bọn hắn là tiếp nhận truyền thừa của Đạo Tổ đạp vào Tiên đạo, Đạo Tổ cũng không có yêu cầu bọn hắn hồi báo, đây là ân đức hơn 90 triệu năm tích lũy.

Mặc dù kẻ địch vô cùng cường đại, khiến cho chúng sinh tuyệt vọng, khi bọn hắn thấy rõ thân ảnh Đạo Tổ, trong xương cốt, sâu trong linh hồn đều sẽ hiện ra một cỗ cảm giác an toàn, có lẽ là tín nhiệm do đời đời kiếp kiếp luân hồi tích lũy .

- Thời đại ta sinh ra, là thời đại Tiên đạo Chúa Tể, khi đó Huyền Diệu đạo tổ là thần thoại chúng sinh kính ngưỡng, ta mặc dù không thuộc về Tiên đạo, có thể được chứng kiến tư thái Tiên đạo cường thịnh, trong lòng ta một mực có một loại tiếc nuối, chính là không thể khiêu chiến Huyền Diệu đạo tổ đỉnh phong.

Vô Lượng chủ nhân vừa đi về phía Khương Trường Sinh, vừa mở lời.

Ngữ khí của hắn rất bình tĩnh, dưới lực lượng Đại Đạo của La Đạo Đạo Chủ, lời hắn nói rõ ràng truyền vào trong tai các chúng sinh Tiên đạo.

Chúng sinh Tiên đạo đều cảm nhận được một cỗ tịch mịch, đây là tịch mịch mà cường giả vô địch mới có.

- Từ khi Huyền Diệu đạo tổ ngã xuống, ta ngộ đạo tại thời đại náo động, đi đến con đường tu hành ba ngàn Đại Đạo, ta trải qua vô số thời đại, cũng bỏ qua rất nhiều đặc sắc, theo ta nắm giữ càng ngày càng nhiều Đại Đạo, ta dần dần tính tới kiếp.

- Đạo Tổ hiện thời, ngươi chính là kiếp của ta, chỉ có chiến thắng ngươi, ta mới có thể siêu thoát ba ngàn Đại Đạo, đến tầng thứ cao hơn, mà ngươi cùng Tiên đạo muốn thoát khỏi số mệnh của Đại Đạo, cũng chỉ có chiến thắng ta, mới chính thức có tư cách khiêu chiến Đại Đạo.

Ngữ khí của Vô Lượng chủ nhân không có có sóng chấn động, tóc đen thật dài phất phới, ba ngàn Đại Đạo ngưng tụ trên sợi tóc, khiến cho sợi tóc của hắn bắn ra thần vận khác biệt.

Phàm là sinh linh thấy một màn này đều cảm nhận được ba ngàn Đại Đạo trang nghiêm, Thần Thánh.

Sâu kiến trông thấy Thương Long, linh hồn sẽ sinh ra rung động.

Đây là một loại cảm thụ nói không rõ.

Vô Lượng chủ nhân dừng bước lại, nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay ngưng tụ ba ngàn Đại Đạo, thất thải thần quang ngưng tụ, hình thành một thanh trường kiếm.

Đại Đạo chi kiếm.

Tay cầm Đại Đạo chi kiếm, bóng lưng Vô Lượng chủ nhân sao mà bá khí, có loại khí phách thẳng tiến không lùi, bách chiến bách thắng, dù cho là theo hắn phía sau nhìn về Đạo Tổ cao cao tại thượng phía trước, chúng sinh Tiên đạo đột nhiên cảm giác được Vô Lượng chủ nhân có thực lực kinh khủng không thua Đạo Tổ.

Ý nghĩ này vừa ra , khiến cho chúng sinh Tiên đạo bắt đầu hoảng hốt.

Sao trong đáy lòng bọn hắn có thể cảm giác Đạo Tổ sẽ bại?

Vô Lượng chủ nhân nhấc kiếm, ba ngàn Đại Đạo vờn quanh quanh người, khí thế cuồn cuộn thương mang để Hồng Mông tử khí trong Hợp Đạo giới đều đình trệ.

- Nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, ta đã vượt qua cực hạn Đại Thiên thế giới.

Hắn chỉ kiếm thẳng tới Đạo Tổ bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, tiếng trở nên lãnh đạm:

- Tới đi, chúng ta nên kết kiếp số của mình, chúng sinh của ngươi đang nhìn ngươi!

Ngữ khí của hắn lộ ra sát ý rét lạnh hồn phách, đối mặt kiếp, hắn cũng không chỉ so tài tâm tính.

Hắn muốn tru diệt kiếpcủa mình.

Đạp kiếp chứng đạo.

Trái tim của chúng sinh Tiên đạo cũng nhảy lên đến cuống họng đến, ngay cả khói đen quanh người La Đạo Đạo Chủ cũng tĩnh lại.

Vô số ánh mắt nhìn soi mói, Đạo Tổ ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa cuối cùng động.

Chỉ thấy Đạo Tổ đứng dậy, cao cao tại thượng nhìn xuống Vô Lượng chủ nhân, Chí Dương thần quang che đậy ánh mắt của hắn, khiến cho hắn lộ ra vô cùng thần uy.

Đây tuyệt đối là hai tôn chí cường giả quyết đấu.

- Kiếp?-

Giọng Khương Trường Sinh vang lên, vô cùng đạm mạc, vừa dứt lời, hắn đột nhiên vung lên phất trần.

Đó là phất trần Tạo Hóa Giới Nguyên biến thành.

Đạo Nguyên cực bảo.

Chỉ là vung lên, nhìn như không dùng lực, lại làm cho hết thảy sụp đổ.

Con ngươi Vô Lượng chủ nhân bỗng nhiên co rụt lại, hắn vô ý thức nhấc kiếm ngăn cản, nhưng hắn kinh hãi phát hiện tốc độ của mình vô cùng thong thả.

Không phải hắn chậm, là lực lượng của Đạo Tổ vượt qua cảm giác của hắn về thời không, lực lượng ba ngàn Đại Đạo tại thời khắc này trở nên hài hước.

Trong con mắt hắn phản chiếu ra cường quang, dần dần che chắn thân ảnh Đạo Tổ phương xa.

Oanh!.

Khương Trường Sinh nhẹ nhàng vung lên, một tia sáng trắng xỏ xuyên qua Hợp Đạo giới, tru diệt Vô Lượng chủ nhân, theo sau phá diệt hình chiếu khói xám chiếu rọi chư thiên Tiên đạo.

Hết thảy người xem chiến đều có loại cảm giác bị đánh tỉnh, toàn thân run lên, toàn đều vì đó động dung, phàm linh càng nghẹn họng nhìn trân trối.

Chương 1661 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (1)

Đi qua ngắn ngủi yên tĩnh, chư thiên Tiên đạo vang lên chấn thiên tiếng hoan hô.

- Quả nhiên! Đạo Tổ vô địch.

- Ha ha ha ha, ta trước đó còn hoài nghi Đại Đạo huyễn cảnh, không nghĩ tới là thật, muốn chết mà, dám khiêu chiến Đạo Tổ.

- Vô Lượng chủ nhân, người mạnh nhất Đại Thiên thế giới? Thật hài hước.

- Kia chính là lực lượng đỉnh điểm của Tiên đạo à, thật sự đáng sợ..

- Khí tức của Vô Lượng chủ nhân đã đầy đủ mạnh mẽ, ít nhất ta không cách nào tưởng tượng đến cảnh giới của hắn mạnh bao nhiêu, nhưng chính là Vô Lượng chủ nhân mạnh mẽ như thế, ở trước mặt Đạo Tổ vẫn không chịu nổi một kích.

- Đạo Tổ còn đang bảo hộ chúng ta, đây là khảo nghiệm đối với chúng ta thôi, sống qua một kiếp này, Tiên đạo nhất định có thể siêu việt thượng cổ Tiên đạo, Chúa Tể Đại Thiên thế giới.

Vô Lượng chủ nhân lúc trước cho chúng sinh Tiên đạo cảm giác áp bách mạnh bao nhiêu, giờ phút này chúng sinh Tiên đạo có phấn khởi bấy nhiêu.

Trước Tử Tiêu cung.

Bạch Kỳ thở dài một hơi, vỗ bộ ngực, đắc ý cười nói:

- Ta đã nói rồi, chủ nhân thế nào bại đây?

Mộ Linh Lạc cũng lộ ra nụ cười, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Từ khi nàng nhận biết Khương Trường Sinh, đừng nói thất bại, căn bản không có cường địch có thể làm cho Khương Trường Sinh chật vật, vô luận đối thủ mạnh hơn, chỉ cần hắn tự mình ra tay, tất sẽ dùng tư thái tuyệt đối cường thế nghiền nát đối thủ.

Cùng lúc đó, hết thảy Tu Tiên giả khu vực biên giới Tiên đạo càng thêm điên cuồng, bọn hắn hàng năm chinh chiến, nội tâm đè nén, hôm nay thấy Đạo Tổ biểu hiện mạnh mẽ, bọn hắn không khỏi có loại cảm xúc phát tiết cảm giác thoải mái, càng quan trọng hơn lực lượng mang tên Hi Vọng một lần nữa chiếm cứ trong lòng của bọn hắn.

- Ngay cả mạnh nhất Đại Thiên thế giới đều đánh không lại ngươi.

Trên đỉnh núi, một thân ảnh to lớn nhìn lên bầu trời, tự lẩm bẩm.

Hắn chính là Bá Tổ, hắn hóa thân thành Tu Tiên giả, chui vào Tiên đạo, trong những năm nay, hắn một mực âm thầm tương

trợ Tiên đạo, nhưng hắn không dám bại lộ Đại Đạo lực lượng của bản thân, cho nên trợ giúp hắn mang tới cực kỳ bé nhỏ.

Hắn đều giao thủ qua Vô Lượng chủ nhân, Khương Trường Sinh, hai người đều mang cho hắn cảm giác áp bách cực mạnh, khiến cho hắn cảm thấy cao thâm mạt trắc.

Trước đó, hắn cảm thấy Vô Lượng chủ nhân còn mạnh hơn Khương Trường Sinh, dù sao Vô Lượng chủ nhân sống được càng lâu, còn nắm giữ ba ngàn Đại Đạo.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới,Vô Lượng chủ nhân trước mặt Khương Trường Sinh không chịu được một kích như thế.

Giờ khắc này, hắn mới hiểu được Khương Trường Sinh lúc trước nhân từ đối với hắn bao nhiêu.

Nghĩ như vậy, tâm tình Bá Tổ đầy phức tạp, sau đó lộ ra nụ cười thoải mái.

Có lẽ đây mới là Đạo Tổ mà chúng sinh mong muốn đi.

Phương xa, Đố Phạt mắt thấy hết quá trình Đạo Tổ như thế nào trấn sát Vô Lượng chủ nhân, hắn mặc dù hơi kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy quá mức, bởi vì hắn thấy, Đạo Tổ là tồn tại có thể chống lại Đại Đạo Nguyên Tổ, tuyệt không phải Vô Lượng chủ nhân có thể chiến thắng.

Chẳng qua, hắn xem chiến đấu lúc trước, không rét mà run.

Tiện tay đánh ra một kích, lại khiến cho hắn cảm giác ý chí chi thân của mình cũng sẽ tiêu tán, chuyện này quá đáng sợ.

- Không có khả năng!

La Đạo Đạo Chủ tức giận quát, tiếng như sấm rền, quanh quẩn hư không, cũng khiến Khương Nghĩa, Khổng Khuyết thu hồi suy nghĩ.

Hai người lộ ra nụ cười, lại không còn cảm thấy áp lực.

- Cái này là người mạnh nhất Đại Thiên thế giới? Xem ra Đại Đạo không bằng Thiên Đạo.

Khương Nghĩa ngạo nghễ cười nói, mặc dù mất đi Đại Đạo Chi Nhãn, nghỉ ngơi một lát, pháp lực của hắn lại khôi phục,

hắn bùng nổ chiến ý, cầm trong tay thần thương lao thẳng tới La Đạo Đạo Chủ.

Cùng lúc đó, các phương Tiên đạo đều bộc phát ra khí thế cường đại, các đại năng bị Đạo Tổ biểu hiện kích thích, một bầu nhiệt huyết chuẩn bị phát tiết trên người địch nhân.

- Đại Đạo không bằng Thiên Đạo? Càn rỡ.

La Đạo Đạo Chủ tức giận quát, khói xám bàng bạc tán đi, hắn thả người vọt lên, tay phải nâng lên, ngưng tụ Đại Đạo quy tắc của bản thân.

Đối mặt Khương Nghĩa khí thế hung hăng, khói đen quanh người hắn đột nhiên bùng nổ, hư không rung động, lực lượng Đại Đạo vô hình hóa hữu hình, đối diện đụng vào Khương Nghĩa.

Một thân đại pháp lực của Khương Nghĩa bị đánh tan, hắn cắn răng ngăn cản, Khổng Khuyết theo phía sau lướt đến, một tay đè lại bờ vai của hắn, hắn vừa lui về sau, đi theo kéo cung, đồng thời bắn ra bảy đạo thần thông, dùng pháp lực khác biệt đánh tới, phong tỏa La Đạo Đạo Chủ.

Oanh.

La Đạo Đạo Chủ dùng Đại Đạo lực lượng chống cự, trong hắc khí hiển lộ ra một đôi mắt đỏ tươi, hắn thấp tiếng rống giận:

- Chưa đủ! Còn chưa đủ! Ta cần lực lượng vượt qua Vô Lượng chủ nhân!

Khổng Khuyết nhíu mày, không rõ hắn đang đối thoại cùng người nào.

Một tiếng nói bỗng nhiên vang vọng trong đầu Khổng Khuyết, không chỉ là hắn, chúng sinh Tiên đạo đều có thể nghe được:

- Ta xác thực không ở Đại Thiên thế giới, ta sẽ đối đầu với ý chí Đại Đạo, mà chư vị muốn nghênh đón chính là kiếp nạn Đại Thiên thế giới mang tới, ta nhất định sẽ trở về, nhìn Tu Tiên giả có thể thủ hộ Tiên đạo, thủ hộ căn cơ chúng ta hay không?

Đây là giọng của Khương Trường Sinh, ngữ khí của hắn vẫn như cũ đạm mạc, lại cho chúng sinh một loại lực lượng mãnh liệt.

Có Đạo Tổ, Tiên đạo không có khả năng vong.

Nghe nói như thế, Khổng Khuyết, Khương Nghĩa giống như bị kích thích, trở nên càng thêm điên cuồng.

Chúng sinh kinh ngạc tán thán Đạo Tổ mạnh mẽ, Tu Tiên giả chinh chiến thì nhận cổ vũ, sĩ khí phóng đại.

Giờ khắc này, khí thế toàn bộ Tiên đạo đột nhiên thay đổi.

Tiên đạo phong mang tất lộ trước kia đã trở lại rồi.

Hợp Đạo giới.

Khương Trường Sinh ngồi bên trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, ánh mắt nhìn xuống một luồng tàn hồn trong lòng bàn tay.

Tàn hồn của Vô Lượng chủ nhân.

Giờ phút này, Vô Lượng chủ nhân đang ngốc trệ ở bên trong, hắn không thể tỉnh lại theo sự thất bại của mình.

Chương 1662 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (2)

Vì truy cầu ba ngàn Đại Đạo, hắn hao tốn bao nhiêu năm?

Trăm tỷ năm?

Vạn ức năm?

Hắn đã nhớ không rõ, đây là chấp niệm của hắn, cứ nghĩ khi chưởng khống ba ngàn Đại Đạo, có thể siêu thoát hết thảy, thành tồn tại cường đại nhất, có thể đánh với Đạo Tổ một trận…

Hắn tựa như phàm nhân đang khiêu chiến tiên thần thượng giới, chênh lệch to lớn, ngay cả chính hắn cũng không dám tưởng tượng.

Khương Trường Sinh cũng không có an ủi hắn, sở dĩ lưu hắn một mạng, cũng là thấy trong lòng hắn có một tia nhân từ, mặc dù hắn lúc trước lời qua tiếng tại hung hăng càn quấy, nhưng

hắn không có ý nghĩ đuổi tận giết tuyệt Tiên đạo, ngược lại để Khương Trường Sinh xem trọng hắn một chút.

Bất quá nếu là cừu địch, không có đạo lý buông tha.

Khương Trường Sinh đưa tay dung nhập tàn hồn của Vô Lượng chủ nhân vào bên trong Hồng Mông đại đạo.

Vô Lượng chủ nhân không thể động đậy, hắn nhìn Đạo Tổ càng ngày càng xa, lời gì đều nói không nên lời, cũng không có một tia cầu sinh.

Khi Hồng Mông tử khí quấn quanh hắn, dần dần thôn phệ hắn, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón số mệnh của mình.

Khương Trường Sinh tiếp tục lựa chọn tiếp nhận Đạo Tổ truyền thừa.

Ngay cả Vô Lượng chủ nhân đều giết tới Hợp Đạo giới, hắn dám khẳng định không bao lâu, Đại Đạo Nguyên Tổ cũng sẽ buông xuống.

Hắn cách tiếp nhận xong hết thảy nhận thừa Đạo Tổ đã không xa.

Tin tức Đạo Tổ tru diệt Vô Lượng chủ nhân cấp tốc truyền ra Đại Thiên thế giới, Bá Chủ đạo thống đều bị chấn nhiếp, bởi vì chỉ có Bá Chủ đạo thống mới biết được lai lịch Vô Lượng chủ nhân, người kia có thể là người mạnh nhất Đại Thiên thế giới đúng nghĩa, vậy mà chết trong tay Đạo Tổ.

Trong lúc nhất thời, càng ngày càng nhiều đạo thống bắt đầu lùi lại, không dám tùy tiện phát động thế công đối với Tiên đạo.

Hận ý Tiên đạo đè nén nhiều năm triệt để bùng nổ, bọn hắn cũng sẽ không co đầu rút cổ, bởi vì bọn hắn biết mặc dù bọn hắn buông xuống cừu hận, những đạo thống kia cũng sẽ không bỏ qua bọn hắn, mà bọn hắn muốn báo thù.

Chiến hỏa lần nữa bùng nổ, lần này là Tiên đạo điên cuồng phản công.

Càng ngày càng nhiều đại năng hiện thân Đại Thiên thế giới, giết ra uy danh của mình, trong đó bao gồm cả Quy Ly, nàng dùng Thiên Đạo là danh, chấp hành Thiên Đạo, tung hoành các phương chiến trường, sự xuất hiện của nàng để chúng sinh Tiên đạo tưởng rằng Đạo Tổ ra tay, sĩ khí phóng đại.

La Đạo Đạo Chủ có thể áp chế Khương Nghĩa, Khổng Khuyết, nhưng theo Quy Ly ra tay, hắn thảm bại, Thiên Đình bắt đầu trù bị kế hoạch tiêu diệt La Đạo.

Đáng nhắc tới chính là, Khương Nghĩa trở lại Khương tộc dưỡng thương, mặc dù thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo Chi Nhãn của hắn cũng không cách nào khôi phục, cái này khiến trên dưới Khương tộc bịt kín tầng một bóng ma, bởi vì đây chính là một Đại Đạo Chi Nhãn mạnh nhất Khương tộc, cũng không biết tổ tông có thu hồi từ trong tay Vô Lượng chủ nhân hay không.

Bên trong tuế nguyệt từ nay về sau, Thời Tự tiên quân chứng được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trợ oai Tiên đạo phóng đại.

Tiên đạo càng ngày càng không thể ngăn cản.

Mãi đến một ngày cuối năm thứ ba trăm vạn, Hãi Thiên thánh tôn đang dẫn theo các đệ tử đi xuyên qua trong hư không tựa hồ cảm ứng được cái gì, mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Loại cảm giác này… Là hắn.

Hãi Thiên thánh tôn suy nghĩ thân ảnh thần bí trước đó buông xuống khi suất lĩnh bộ hạ đánh xuyên Đại Đạo.

Hắn cho rằng đó chính là ý chí Đại Đạo hóa thân.

Nếu như là ý chí Đại Đạo buông xuống, vậy thì phiền phức liền lớn.

Cùng lúc đó.

Đố Phạt ở Hợp Đạo phía xa giới trừng to mắt, hắn vội vàng kêu lên:

- Đạo Tổ! Phạt Nguyên tên kia buông xuống Đại Thiên thế giới.

Khương Trường Sinh đang tiếp nhận truyền thừa trí nhớ Đạo Tổ, không có trả lời.

Đố Phạt tâm loạn như ma, hắn sợ hãi Tiên đạo bị diệt từ đó ảnh hưởng thực lực Đạo Tổ, nhưng hắn hiện tại cái gì cũng không làm được.

Hắn không thể không đưa ánh mắt nhìn về phía Đại Thiên thế giới, hắn làm một trong ý chí Đại Đạo, mặc dù không ở Đại Thiên thế giới, cũng có thể nhìn trộm Đại Thiên thế giới.

Quả nhiên.

Phạt Nguyên thật hiện thân, mà lại mang theo ý chí của mình.

Hắn buông xuống trước Chư Thiên Đại Đạo Thụ, nhìn xuống toàn bộ Tiên đạo.

- Những dị số Đại Đạo, chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của Đại Đạo đi.

Tiếng nói của Phạt Nguyên đầy băng lãnh, toàn thân hắn lóng lánh khí tức màu đỏ thẫm, thấy không rõ chân thân, khiến cho người lo lắng.

Thời Tự tiên quân, Đạo Côn Luân, Khổng Khuyết, Vạn Phật thủy tổ, Võ Tắc Tiên Thánh, Hoàng Kinh Tuyệt mười mấy vị đại năng trống rỗng xuất hiện, bao bọc vây quanh hắn, ngay cả Mộ Linh Lạc cũng tới.

Khí thế của Phạt Nguyên thật sự quá mạnh, cường đại đến làm bọn hắn không dám tùy tiện ra tay.

Đố Phạt thở dài một tiếng, đều không dám tiếp tục nhìn.

Phạt Nguyên mạnh mẽ cũng không phải Vô Lượng chủ nhân có thể so sánh.

Vô Lượng chủ nhân mạnh hơn, cũng chỉ là sủng vật Đại Đạo nuôi mà thôi.

Tình hình chiến đấu như hắn suy đoán, chúng đại năng Tiên đạo hợp lại đều không phải đối thủ của Phạt Nguyên, bất quá cũng may nơi này là chỗ Thiên Đạo khí vận nồng nặc nhất, có Thiên Đạo khí vận bảo hộ, bọn hắn mặc dù biến thành tro bụi, cũng có thể rất nhanh phục sinh, đoàn tụ thân thể lại đại chiến.

Quy Ly đột nhiên hiện thân, gia nhập chiến trường, biểu hiện của nàng khiến Đố Phạt kinh ngạc.

Cô gái này vậy mà mạnh mẽ như thế.

Đố Phạt nhìn về phía Hồng Mông tử khí bốn phương tám hướng, Hồng Mông đại đạo này đến tột cùng có lực lượng như thế nào, vậy mà có thể làm cho một sinh linh mạnh mẽ như thế?

Quy Ly dùng Hồng Mông đại đạo đối kháng Phạt Nguyên, nhưng cuối cùng không mạnh bằng ý chí Đại Đạo.

Thiên Đạo hóa thân lần lượt bị tru diệt, khí thế Quy Ly bắt đầu giảm xuống.

Trái lại Phạt Nguyên, tựa như đang đùa bỡn, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn Chư Thiên Đại Đạo Thụ.

Hơn hai ngàn Bàn Cổ phân thân phía trên Chư Thiên Đại Đạo Thụ đã bày trận, ngưng tụ ra hư ảnh Bàn Cổ.

Nhìn hư ảnh Bàn Cổ vĩ ngạn, Phạt Nguyên ngược lại lộ ra nụ cười, tự lẩm bẩm:

- Cuối cùng chờ đến.

Chương 1663 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (1)

Bàn Cổ hư ảnh đứng ngạo nghễ dưới Chư Thiên Đại Đạo Thụ, giống như là Cổ Thần hùng vĩ nhất thế gian, mười phần bá khí.

Thân ảnh Thâm Hồng của Phạt Nguyên mặc dù đáng sợ, nhưng ở trước mặt Bàn Cổ hư ảnh, lại có vẻ nhỏ bé.

Đại năng một phương Tiên đạo thấy Bàn Cổ hư ảnh, đều thở dài một hơi.

Bọn hắn gặp qua hư ảnh này, đây là thần thông của Đạo Tổ, quả nhiên, Đạo Tổ có lưu thủ đoạn lại trong Tiên đạo.

Mộ Linh Lạc lại nhíu mày, chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy Bàn Cổ hư ảnh không thích hợp.

Quy Ly tựa hồ phát giác được cái gì, trầm giọng nói:

- Khí tức tôn hư ảnh này đang lột xác về hướng Đại Đạo.

Vừa dứt lời, hết thảy đại năng ra tham chiến xung quanh đều động dung.

Đạo Côn Luân lập tức dùng bát quái thôi diễn càng tính càng kinh ngạc, sắc mặt tái nhợt.

Vạn Phật thủy tổ giơ lên phật châu trong tay, ba mươi hai viên phật châu phân tán bay ra, cấp tốc hạ xuống, rơi vào vùng trời Đại La tiên vực, bắn ra phật quang sáng chói, gia cố hộ giới đại trận Đại La tiên vực.

Lực lượng của Phạt Nguyên quá mức khủng bố, dẫn đến Tiên đạo trừ bọn họ, đều không thể tham chiến, Thiên Đình tính cả các đại giáo phái thi triển mấy tầng đại trận, nhưng Đại La tiên vực vẫn bị chấn động đến đất rung núi chuyển, giống như tận thế đột kích.

Dưới cái nhìn soi mói của các đại năng, Phạt Nguyên không ngờ lại hướng về phía Bàn Cổ Đại Đạo đi đến.

Khương Trường Sinh ở Hợp Đạo giới phía xa mở mắt, mày nhăn lại.

- Thì ra là thế, Đại Đạo Nguyên Tổ không ngờ lại có thể chưởng khống lực lượng của Bàn Cổ, chẳng lẽ là cách Đạo lúc trước làm ra?

Khương Trường Sinh yên lặng suy nghĩ, hắn nhớ kỹ trong Hồng Quân thị giác, lúc Bàn Cổ ngã xuống, Đạo hiện thân qua, chiếm lấy bộ phận máu thịt của Bàn Cổ, lại liên tưởng đến Đố Phạt xưng Bàn Cổ là Đạo, hết thảy đã giải thích thông.

Hắn có thể cảm giác được Đại Đạo lực lượng đang cùng hắn tranh đoạt quyền khống chế Bàn Cổ hư ảnh, nhưng hắn không ở Đại Thiên thế giới, căn bản không có cách ngăn cản lực lượng Đại Đạo.

Sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, Khương Trường Sinh đã có thể thấy.

Đại Đạo Nguyên Tổ mượn nhờ Bàn Cổ hư ảnh, ngưng tụ ra Bàn Cổ chi thân, sau đó dùng Bàn Cổ chi thân buông xuống Đại Thiên thế giới.

Phạt Nguyên đã đủ mang đến cho Tiên đạo tuyệt vọng, lại thêm Đại Đạo Nguyên Tổ…

Đừng nói Tiên đạo, Tiên đạo cùng hết thảy đạo thống hợp lại đều không thể chống lại hai tôn ý chí Đại Đạo đột kích!

Khương Trường Sinh tính sai, không ngờ Đại Đạo Nguyên Tổ còn có thủ đoạn như vậy.

Hắn mặc dù nói có khả năng một lần nữa thay đổi những thứ mình mất đi, nhưng một phần vạn Đại Đạo Nguyên Tổ có thể làm cho Tiên đạo của hắn không thể phục sinh thì sao?

Đại Đạo Nguyên Tổ là ý chí Đại Thiên thế giới, nắm giữ ba ngàn Đại Đạo lực lượng, quỷ mới biết có thể làm được trình độ như thế nào.

Mà Khương Trường Sinh không hy vọng những người mình để ý nếm mùi vị tử vong cùng hủy diệt.

Quan trọng nhất chính là, lúc Đại Đạo Nguyên Tổ hiện thân, thời gian của hắn không còn nhiều lắm.

Đạo, sẽ không để cho hắn toại nguyện mạnh lên, rất rõ ràng, đạo phát giác được hắn đang làm cái gì, gần đây, hắn rõ ràng cảm giác được có lực lượng gì đó muốn nhích lại gần mình.

Không phải Đại Đạo Nguyên Tổ.

Là lực lượng mạnh hơn.

Chỉ có thể là Đạo.

Đạo mặc dù phân ra ba cỗ ý chí, nhưng chủ ý của hắn chí một mực tồn tại, chẳng qua không rõ ràng vì sao vẫn giấu kín tại chỗ tối.

Cái trán Khương Trường Sinh mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, trong chốc lát, xung quanh Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa hiện ra từng tôn Thần Ảnh, tất cả đều là thân hình của hắn.

Đây là ý chí hình chiếu, hắn dùng tạo hóa ngưng tụ ý chí, trở thành chân thân.

Hắn muốn đồng thời truyền thừa tất cả Đạo Tổ truyền thừa tiếp theo, hắn thử nghiệm nắm giữ hệ thống sinh tồn.

Không sai, là nắm giữ.

Theo đạo hạnh của hắn càng ngày càng cao, hắn dần dần cảm nhận được hệ thống sinh tồn tồn tại, giấu ở sâu trong linh hồn của hắn, ở nơi càng sâu hơn Đạo Giới của hắn.

Hắn muốn Chúa Tể hệ thống sinh tồn để hệ thống sinh tồn phân tán ở phía trên các chân thân khác, truyền thừa trí nhớ Đạo tổ khác nhau, lại dung hợp.

Tu vi hắn bây giờ đã tăng mấy lần so với lúc vừa đột phá, gánh chịu Đạo Tổ truyền thừa còn lại, hắn vẫn rất có nắm chắc.

Khương Trường Sinh nhắm mắt, bắt đầu cảm xúc hệ thống sinh tồn, cũng chính là Tiên đạo.

Oanh!

Khương Trường Sinh giống như mở ra một cánh cửa, cường quang chiếu rọi giác quan của hắn, trong thoáng chốc, hắn thấy được một đạo thân ảnh.

Mặc dù rất mơ hồ, nhưng Khương Trường Sinh nhận ra thân phận của đối phương, chính là Sáng Lập.

Tiên đạo vốn bắt nguồn gốc từ Sáng Lập, thấy Sáng Lập, cũng chẳng có gì lạ.

Cứ như vậy, Khương Trường Sinh tiến nhập Đạo Tổ truyền thừa, khiến cho hắn vui mừng chính là, hắn có thể cảm giác được các chân thân khác cũng tiến vào trong Đạo Tổ truyền thừa.

Có hi vọng.

Phía trên Đại La tiên vực, hoàn toàn tĩnh mịch.

Sắc mặt Mộ Linh Lạc, Đạo Côn Luân, Vạn Phật thủy tổ, Thời Tự tiên quân, Võ Tắc Tiên Thánh, Khổng Khuyết - các đỉnh tiêm đại năng của Tiên đạo vô cùng thảm đạm, tất cả ánh mắt của bọn hắn đều khóa chặt Bàn Cổ hư ảnh ở phía trên.

Bàn Cổ hư ảnh đã ngưng tụ ra chân thân, dáng người bá khí, chẳng qua là ngoài thân hắn tản ra ánh bạc thản nhiên, ki Phạt Nguyên đứng ở bên cạnh hắn lúc, hai người rõ ràng đồng nguyên, chẳng qua là màu sắc hào quang phát ra khác biệt mà thôi.

Bọn hắn đứng sóng vai, nhìn xuống Tiên đạo.

Bàn Cổ chân thân từ từ mở mắt, hai con ngươi lạnh lùng, không có tình cảm chút nào, đầy đầu tóc dài cuồng dã tùy ý phiêu động, khí thế của hắn không mạnh, nhưng để pháp lực tất cả các đại năng Tiên đạo vì đó ngưng kết, không thể điều động.

Một cỗ cảm giác áp bách khó tả như Đại Sơn trầm trọng đè ép các đại năng Tiên đạo, khiến cho bọn hắn không thể động đậy.

Kinh khủng, bao la mờ mịt lan tràn bọn trong lòng hắn.

Càng ngày càng nhiều Đại La Kim Tiên bay ra từ trong Đại La tiên vực, nhưng bọn hắn rất nhanh dừng lại cũng bị uy áp Bàn Cổ chân thân trấn trụ, không thể động đậy.

Chương 1664 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (2)

- Đó là….

Tiêu Hòa nương nương nhìn Bàn Cổ chân thân, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Lần đầu tiên thấy Bàn Cổ chân thân, nàng cảm giác không thể chiến thắng.

Nào chỉ là nàng, hết thảy Đại La Kim Tiên đều cảm thụ như thế.

Thiên Đế, Bỉ Ngạn đạo quân, Thái Thượng Côn Luân, Luân Hồi đại đế, Bắc Đấu chân nhân, Kiếm Thần, Khương Thiên Mệnh, Khương Thiện, Hoàng Kinh Tuyệt, Thiên Tôn, Phong Dục, Đế Tuyệt, Cực Quang thần quân các loại, mỗi một vị vạn cổ đại năng đều như bị định thân, không thể động đậy.

Đây là một loại áp chế khác biệt chiều không gian, Bàn Cổ chân thân không ra tay, đã trấn được áp bọn hắn.

- Thiên Đạo ý chí? Khó lường…

Bàn Cổ chân thân chậm rãi mở miệng, âm thanh lạnh lùng.

Phạt Nguyên mở miệng nói:

- Nhanh diệt Tiên đạo đi, chúng ta không rõ ràng Đạo Tổ bây giờ mạnh bao nhiêu, nhưng bỏ mặc Tiên đạo tồn tại một ngày, hắn sẽ mạnh mẽ một chút.

Hắn quên không được tình cảnh trước đó vừa hạ giới đã bị Đạo Tổ tru diệt, khi đó Đạo Tổ trong ý chí của hắn, không tính quá mạnh, ít nhất kém xa Vô Lượng chủ nhân.

Nhưng mới qua đi bao lâu?

Vô Lượng chủ nhân lại bị Đạo Tổ dễ dàng tru diệt, tốc độ phát triển như vậy khiến Phạt Nguyên lo lắng.

Làm ý chí Đại Đạo, bọn hắn rất rõ ràng số tuổi chân thực của Đạo Tổ, chiều dài tuế nguyệt hắn tồn tại còn chưa đủ hai vị ý chí Đại Đạo bế quan một lần.

Bây giờ Đạo Tổ đang ở bên ngoài Đại Thiên thế giới, bọn hắn càng không thể phán đoán tốc độ hắn phát triển, cái này khiến Phạt Nguyên rất bất an.

Từ xưa đến nay, bọn hắn còn cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp đối thủ như vậy.

Đừng nói Huyền Diệu đạo tổ, Dạo Tổ mạnh nhất bọn hắn gặp qua, cũng chưa từng mạnh mẽ qua như thế.

Bàn Cổ chân thân, cũng chính là Đại Đạo Nguyên Tổ, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Quy Ly, tán thán nói:

- Tạo hóa thật tuyệt, vị Đạo Tổ này xác thực khó lường, đáng tiếc, hắn đi lầm đường, bất quá Đại Đạo hắn sáng tạo cũng có thể dùng để tăng cường ba ngàn Đại Đạo.

Từ xưa đến nay, cũng không chỉ Bá Tổ, Khương Trường Sinh sáng tạo qua Đại Đạo, cường giả Đại Thiên thế giới từ xưa đến nay sáng tạo Đại Đạo là không ít, bọn hắn cuối cùng trở thành một bộ phận của ba ngàn Đại Đạo, cái này là nguyên nhân vì sao Bá Tổ nói Đại Thiên thế giới càng ngày càng mạnh.

Đại Đạo Nguyên Tổ không chỉ là tru diệt những tồn tại mong muốn phản kháng Đại Đạo, còn tước đoạt Đại Đạo của bọn hắn.

Phạt Nguyên gấp, thúc giục nói:

- Ngài còn đang chờ cái gì.

Đại Đạo Nguyên Tổ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi làm không được, không phải cũng bởi vì Thiên Đạo ý chí đang bảo hộ Tiên đạo?

Phạt Nguyên mạnh mẽ đã ở phía trên chúng sinh Tiên đạo, hắn chậm chạp không có hủy diệt Tiên đạo, cũng không phải hắn ngạo mạn tự đại, mà là có một cỗ lực lượng bảo hộ Tiên đạo, chỉ là chút đại năng Tiên đạo này, hắn không thể triệt để tru diệt.

Nếu như hắn vận dụng Đại Đạo lực lượng, lại sợ Đại Thiên thế giới sụp đổ, xuất hiện lỗ thủng, dẫn đến khí tức Nguyên Thủy tràn vào, chế tạo càng nhiều biến số.

Phạt Nguyên bị hỏi lại đến không cách nào trả lời, chỉ có thể giữ yên lặng.

Đại Đạo Nguyên Tổ nhìn xuống Quy Ly, nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng tới Quy Ly.

Một màn này để Mộ Linh Lạc sợ hãi, nàng lập tức cắn răng, quanh thân bắn ra lực lượng vận mệnh kỳ dị, cấp tốc chui vào trong cơ thể Quy Ly.

Quy Ly khôi phục tự do, nhấc chưởng đi lên đánh tới.

Một chưởng này ẩn chứa lực lượng Hủy Diệt cực hạn!

Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Một chưởng này không phải đánh về phía Đại Đạo Nguyên Tổ, mà xua tan uy áp của Đại Đạo Nguyên Tổ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, hết thảy Tiên đạo đại năng khôi phục tự do, bọn hắn dồn dập tản ra, cùng nhau bùng nổ pháp lực, hội tụ vào một chỗ.

Đây là Thiên Đạo đại trận, chính là trận pháp Đạo Côn Luân sáng tạo, hắn truyền thụ phương pháp tu hành cho hết thảy Đại La Kim Tiên, chỉ cần nắm giữ, sẽ tụ hợp thành trận, không cần phối hợp, đặc điểm lớn nhất của trận này chính là ngưng tụ Thiên Đạo khí vận.

Thiên Đạo đại trận bay lên, kim quang mênh mông, như lồng giam vây khốn Đại Đạo Nguyên Tổ, Phạt Nguyên.

Một khi đại trận thành hình, hết thảy Đại La Kim Tiên đều thở dài một hơi.

Nhưng còn chưa chờ bọn hắn cao hứng, Đại Đạo Nguyên Tổ phất tay, Thiên Đạo đại trận trong nháy mắt phá diệt, gió mạnh khủng bố tru diệt thân thể các Đại La Kim Tiên, Chư Thiên Đại Đạo Thụ lay động kịch kiệt, hơn hai ngàn tôn Bàn Cổ phân thân trên cây đều hóa thành tro bụi.

Đại La tiên vực bắn ra một vòng bảo hộ màu vàng kim, bao phủ nó cùng các phương thiên địa xung quanh.

Thiên Đạo lực lượng.

Cùng lúc đó, từng đạo Thần Ảnh màu vàng kim lăng không ngưng tụ phía trên Đại Thiên thế giới, tổng cộng gần vạn, các

Đại La Kim Tiên thấy một màn này kinh ngạc không thôi, không rõ lai lịch của những thân ảnh này.

Khí Vận thần binh.

Hết thảy vạn số.

Đây là hệ thống công năng mà Khương Trường Sinh mở ra vào rất sớm trước kia, rất ít vận dụng, hắn tiêu hao sạch tất cả giá trị khí vận, ngưng tụ ra một vạn thần binh có thể so với Đạo Niệm chủ nhân.

Khí Vận thần binh mạnh mẽ quyết định bởi giá trị khí vận tiêu hao bao nhiêu, nguồn gốc giá trị khí vận từ khí vận Khương Trường Sinh, cũng chính là toàn bộ Thiên Đạo khí vận.

Khương Trường Sinh đã có mấy ngàn vạn năm không có sử dụng giá trị khí vận, giá trị khí vận dày nặng như thế hóa thành một vạn Khí Vận thần binh, cường đại dường nào.

Đại Đạo Nguyên Tổ híp mắt, nói khẽ:

- Xem ra Tiên đạo xác thực cùng một nhịp thở với hắn, mặc dù không ở trong Đại Thiên thế giới, hắn cũng có thể bảo hộ Tiên đạo của hắn, đáng tiếc, đây là thế giới của ta, Đại Thiên thế giới dùng ta làm chủ.

Vừa dứt lời, tay phải Đại Đạo Nguyên Tổ nhấn xuống dưới một cái.

Gần như đồng thời, một vạn Khí Vận thần binh như mũi tên mưa bay lên, khí thế khoáng đạt, Thiên đạo kim quang chiếu rọi trên mặt mỗi một vị Đại La Kim Tiên, cũng chiếu rọi trên mặt chúng sinh tren hết thảy thiên địa xung quanh Đại La tiên vực.

Khí Vận thần binh, giờ phút này trở thành hi vọng của Tiên đạo.

Chương 1665 - Kính dâng (1)

Đối mặt một vạn tôn Khí Vận thần binh đột kích, tay phải Đại Đạo Nguyên Tổ ngưng tụ ba ngàn Đại Đạo, một chưởng đè xuống, hư không sụp đổ, hết thảy cảnh tượng vì đó vặn vẹo.

Chỗ có Khí Vận thần binh cùng nhau nhấc chưởng đánh tới, không ngờ tất cả đều là Đại Thiên Tru Diệt Chưởng.

Các Đại La Kim Tiên bị đẩy lui, Chư Thiên Đại Đạo Thụ lay động kịch kiệt, vô số lá cây bay đi, hóa thành tro bụi.

Phạt Nguyên nhìn xuống lực lượng cuồn cuộn hội tụ phía dưới, hắn nắm chặt hai quả đấm, đi theo ra tay, cùng Đại Đạo Nguyên Tổ cưỡng chế Khí Vận thần binh.

Ba ngàn Đại Đạo lực lượng hình thành thần lực chí cường của Đại Thiên thế giới, các Đại La Kim Tiên không ngừng hạ xuống, toàn bộ Đại La tiên vực đều đang rơi xuống, nếu không phải có Thiên Đạo khí vận bảo hộ, chỉ sợ Đại La tiên vực cùng với Thiên Địa xung quanh trong nháy mắt sẽ biến thành tro bụi, không còn tồn tại.

Một vạn Khí Vận thần binh hội tụ pháp lực bản thân vào một chỗ, tựa như một thanh cự kiếm có thể chặt đứt vũ trụ, gió lốc bay lên, cường quang đi theo tóe hiện.

Hư không Đại Đạo linh khí bị cuốn động, nhấc lên cuồng phong vô biên, vô số sinh linh còn đang du đãng tron hư không bị ảnh hưởng, hình thần câu diệt, vài phương thiên địa dọc đường không chịu nổi một kích, hóa thàn bột mịn.

Trận cuồng phong này rung chuyển toàn bộ Đại Thiên thế giới, đỉnh chóp hư không phía trên càng xuất hiện từng vết nứt, bên trong bắn ra hào quang Thâm Hồng.

Các Đại La Kim Tiên khẩn trương xem chiến, cường quang không thể che thần niệm của lấp bọn hắn, nhưng bọn hắn hoảng sợ phát hiện Khí Vận thần binh khí thế mạnh mẽ vậy mà đang liên tục tiêu vong.

Khí thế của những Khí Vận thần binh này nhưbọn hắn, yếu nhất cũng có thể so với Đạo Niệm chủ nhân. Một vạn Đạo Niệm chủ nhân không ngờ lại gánh không được một kích?

Giờ khắc này, lòng của bọn hắn chìm vào đáy cốc.

Đạo Tổ đã thừa nhận không thể trở về, chỉ dựa vào lực lượng bọn hắn như thế nào ngăn cản hai kẻ địch khủng bố này?

- Chẳng lẽ chỉ có thể làm được như thế?

Mộ Linh Lạc nhíu chặt đôi mi thanh tú, trong lòng thở dài.

Trong lòng tất cả Đại La Kim Tiên đều hiện ra tuyệt vọng cùng với áy náy, tuyệt vọng là đối với vận mệnh của mình, áy náy là dành cho Đạo Tổ.

Bọn hắn cô phụ Đạo Tổ trông đợi.

Từ khi Đạo Tổ sáng lập Tiên đạo đến nay, bao nhiêu lần đại nạn đi đầu, đều phải dựa vào Đạo Tổ ngăn cơn sóng dữ, trước kia bọn hắn còn có thể nói là cảnh giới của mình thấp, nhưng hôm nay bọn hắn đi đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, lại vẫn như thế vô lực.

- Không! Không cho phép! Tuyệt không cho phép.

Một tiếng gầm truyền đến, dẫn tới hết thảy Đại La Kim Tiên nhìn về phía một người.

Thiên Đế.

Chỉ thấy Thiên Đế mở to Đại Đạo Chi Nhãn, diện mạo dữ tợn, nhìn hằm hằm Đại Đạo Nguyên Tổ, Phạt Nguyên cao cao tại thượng, hắn nắm chặt hai quả đấm trong tay, Thiên Đế tản ra Thiên Đạo long khí, vờn quanh quanh người hắn.

Các Đại La Kim Tiên không rõ hắn muốn làm cái gì, đúng lúc này, bọn hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, dồn dập quay đầu nhìn lại, diện mạo đi theo chấn động.

Theo chỗ cao nhìn lại, trong Đại La tiên vực sáng lên vô số ánh sao, cấp tốc biến lớn, chỉ thấy từng đạo gió lốc hồng quang huyết sắc bay lên, bay về phía Thiên Đế.

Hoàng Kinh Tuyệt tập trung nhìn vào, không khỏi động dung, chỉ thấy bên trong huyết sắc hồng quang đều là Đại Đạo Chi Nhãn.

Đây là huyết mạch chi pháp của Khương tộc.

- Vẫn đi đến một bước này sao?

Mộ Linh Lạc nhìn thân ảnh Thiên Đế, thở dài một hơi.

Từ khi Tiên đạo lâm vào tuyệt cảnh, Thiên Đế đã trù bị việc này, hắn thuyết phục trên dưới Khương tộc, để đệ tử Khương

tộc ôm lấy quyết tâm quyết tử, chỉ cần hắn phát ra huyết mạch cộng minh, hết thảy con cháu nhất định phải kính dâng ra Đại Đạo Chi Nhãn, tất cả đều hội tụ ở trên người hắn.

Mất đi Đại Đạo Chi Nhãn, sẽ để cho tu vi đệ tử Khương tộc giảm xuống, cảnh giới thấp thậm chí có khả năng chết bất đắc kỳ tử, mà Thiên Đế gánh chịu toàn bộ huyết mạch lực lượng Khương tộc cũng sẽ không có kết cục tốt, nhưng Thiên Đế vẫn như cũ quyết định như thế, lúc đệ tử Khương tộc nghe nói mệnh lệnh này, mặc dù đều kinh ngạc, lại không có người nào đưa ra dị nghị.

Khi Tiên đạo đứng trước tuyệt cảnh, Khương tộc áp lực lớn nhất, bởi vì bọn họ là người đời sau Đạo Tổ, lúc Đạo tổ không ở đây, bọn hắn nhất định phải gánh vác chức trách thủ hộ Tiên đạo.

- Không tốt!

Phạt Nguyên chú ý tới Thiên Đế cử động, hắn trống rỗng xuất hiện trước mặt Thiên Đế, một chưởng đánh vào trên trán Thiên Đế.

- Tử Ngọc!

- Bệ hạ!

- Thiên Đế!

Mộ Linh Lạc thất thanh kêu to, nàng vừa định hành động, lại ngừng lại, các Đại La Kim Tiên khác cũng giống như thế.

Vẻ mặt hết thảy Đại La Kim Tiên biến hóa theo, chỉ thấy Đại Đạo Chi Nhãn của Thiên Đế bắn ra kim quang loá mắt, mạnh mẽ ngăn cản Phạt Nguyên công kích.

Đếm không hết Đại Đạo Chi Nhãn chui vào trong cơ thể Thiên Đế, trợ kim quang trên trán hắn phóng đại, ép tới Phạt Nguyên liên tiếp lùi lại.

- Ngươi!

Phạt Nguyên khó tin nhìn về phía Thiên Đế, hắn dùng hết toàn lực, cũng không cách nào tới gần Thiên Đế.

Thời khắc này Thiên Đế tóc tai bù xù, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán Thần Thánh, bá khí như vậy, một thân đế bào tùy ý phiêu động.

Bởi vì kim quang che đậy nửa người trên của hắn, khiến cho Đại La Kim Tiên có chút hốt hoảng.

Bọn hắn giống như thấy Đạo Tổ buông xuống!

Thiên Đế đưa tay, ngón trỏ tay phải chỉ về hướng Phạt Nguyên, cơ hồ trong nháy mắt, Phạt Nguyên lập tức nhảy đến bên cạnh Đại Đạo Nguyên Tổ.

Đại Đạo Nguyên Tổ nhìn xuống Thiên Đế, tán thán nói:

- Thủ đoạn cao cường, Tiên đạo cho ta kinh hỉ thật sự nhiều.

Thiên Đế đang muốn mở miệng, lại có thêm một cỗ khí thế bá đạo vô song từ Đại La tiên vực bay lên, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Thái Oa tựa hồ suy nghĩ điều gì, khuôn mặt lập tức tái nhợt.

Đế Tuyệt cất bước đi lên, những khí thế cường đại trong Đại La tiên vực tan biến, tất cả đều xuất hiện trên người hắn.

Chương 1666 - Kính dâng (2)

- Thủ hộ Tiên đạo không chỉ là trách nhiệm của Khương tộc, cũng là trách nhiệm của Vương tộc Tiên đạo ta, là lão sư giúp Vương tộc ta sinh ra, nếu Khương tộc dám hi sinh chính mình, Vương tộc Tiên đạo ta cũng dám!

Đế Tuyệt dứt khoát quyết nhiên nói, đối thủ cũ của hắn - Thủy Diễn giờ phút này cũng dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt lộ ra kính nể.

Tiên đạo Vương tộc dồn dập tự vẫn, linh hồn hắn không ngừng tập trung ở trên người bên cạnh, sau khi Tiên đạo Vương tộc đều ngã xuống, lực lượng của toàn bộ Vương tộc đều hội tụ trên người Đế Tuyệt.

Đế Tuyệt đi vào bên cạnh Thiên Đế, hai người đứng sóng vai, ngước nhìn cao cao tại thượng Đại Đạo Nguyên Tổ.

Cái trán Thiên Đế phát ra kim quang vạn trượng, Thiên Đạo long khí vờn quanh quanh thân, bá khí mười phần, mà khí thế Đế Tuyệt cũng không kém, thân trên tán phát ánh sáng trắng nóng bỏng, cuồn cuộn giữa ánh sáng trắng có từng linh hồn của tộc nhân Vương tộc đang cuộn trào, tất cả đều hướng ề phía Đại Đạo Nguyên Tổ gào thét.

Khí thế của hai người đã vượt qua Đạo Niệm chủ nhân, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không sánh bằng.

Đạo hạnh cực tốc bành trướng để nhục thể của bọn hắn run rẩy, Thiên Đạo khí vận tụ tập trên người bọn họ, trợ bọn hắn vững chắc lực lượng cuồng bạo của bản thân.

Hai người liếc nhau, đều lộ ra nụ cười, bọn hắn cảm nhận được Đạo Tổ trợ giúp.

Cái gọi là Thiên Đạo, không phải chính là Đạo Tổ?

Hai người riêng phần mình xuất ra pháp bảo mạnh nhất của mình, đi về hướng Đại Đạo Nguyên Tổ.

Đại Đạo Nguyên Tổ nhếch miệng lên, thân hình của hắn đột nhiên cất cao, trong chớp mắt trở nên còn muốn vĩ ngạn hơn Chư Thiên Đại Đạo Thụ, hắn khẽ quát một tiếng, ba ngàn Đại Đạo quy tắc như long xà quấn quanh tới Thiên Đế, Đế Tuyệt.

Đại Đạo quy tắc lúc đầu vô tướng vô hình giờ phút này biến thành nhân vật khủng bố nhất Đại Thiên thế giới, hai người Thiên Đế không ngừng xê dịch, mong muốn nhảy đến trước mặt Đại Đạo Nguyên Tổ, nhưng lực lượng thời không quỷ dị để bọn hắn một mực chỗ ở cùng một vùng không gian, căn bản không có cách tới gần Đại Đạo Nguyên Tổ.

Hai người nổi giận, điều động lực lượng toàn thân, đánh nát hư không, giống như thuấn di xuất hiện trước mặt Đại Đạo Nguyên Tổ.

Bọn hắn ở trước mặt Đại Đạo Nguyên Tổ sao mà nhỏ bé, từng sợi sợi tóc đối với bọn hắn mà nói cũng như là dãy núi hùng vĩ nhất giữa thiên địa, còn là dãy núi có thể tùy ý di động.

Thiên Đế vung vẩy Thiên Đạo Trật Tự Kiếm trong tay, Đế Tuyệt giơ cao bảo tháp trong tay, hai người tập trung pháp lực toàn thân vào trên chí bảo của mình.

Hư không sụp đổ, vô số tà vật ẩn giấu trong tầng sâu không gian toát ra, nhiễu loạn Đại Thiên thế giới.

Chư Thiên Đại Đạo Thụ cũng bắt đầu tách rời, tận thế buông xuống Đại Thiên thế giới.

Trong Hợp Đạo giới.

Đố Phạt một mực đang xem chiến, thấy Thiên Đế, Đế Tuyệt thể hiện ra thực lực như vậy, hắn âm thầm phấn chấn.

Không ngờ Tiên đạo còn ẩn giấu đi hai tôn cường giả như thế, hắn thấy, Thiên Đế, Đế Tuyệt đã không kém Vô Lượng chủ nhân, mặc dù không phải đối thủ của Đại Đạo Nguyên Tổ cũng không sao, cho dù không phải chân thân Đại Đạo Nguyên Tổ buông xuống.

- Đố Phạt, phản bội Đại Đạo, thật có thể để ngươi như ý sao?

Một đạo âm thanh lạnh lẽo truyền đến, Đố Phạt cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chân trời xuất hiện một vết nứt màu đen, một thân ảnh chậm rãi bước ra.

Đây là một thân ảnh màu đỏ tím, ngoài thân đen kịt, trên mặt chỉ lộ ra một con mắt nằm dọc, hắn ngoại trừ thân hình giống người, không có bất kỳ đặc thù gì khác, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

- Đại Đạo Nguyên Tổ ngươi, thế nào có khả năng.

Đố Phạt kinh giận dữ nói, hắn lập tức lùi lại, tới gần Khương Trường Sinh.

Khương Trường Sinh còn chỗ đang ở trong Đạo Tổ truyền thừa, ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa không nhúc nhích.

Đố Phạt lòng nóng như lửa đốt, hắn không phải đối thủ của Đại Đạo Nguyên Tổ.

- Vì có thể lại tới đây, ta đã phí năng lực rất lớn, nhờ có Vô Lượng chủ nhân, cũng thua thiệt lực lượng Tiên đạo để Đại

Thiên thế giới sụp đổ, nghênh đón Đại Đạo kiếp số, ta mới có thể tránh thoát trói buộc.

Đại Đạo Nguyên Tổ bình tĩnh nói, thân hình của hắn không bá khí bằng Bàn Cổ chân thân, lại lộ ra một loại khí tức đáng sợ khác.

Hắn đứng ở nơi đó, giống như có thể phá hủy hết thảy, cũng có thể sáng lập hết thảy.

- Thì ra ngươi cố ý bức Tiên đạo bộc phát ra lực lượng mạnh hơn, nhưng Đại Thiên thế giới sụp đổ, Đại Đạo kiếp số tiến đến, ngươi ta sẽ đứng trước tử kiếp, không thể cùng tồn vong với Đại Thiên thế giới, ngươi điên rồi sao? Ngươi thật sự cho rằng Đạo Tổ bây giờ là những phế vật như dĩ vãng?

Đố Phạt tức giận nói. Mặc dù hắn rất sợ, nhưng hắn càng hận hơn.

Bọn hắn vốn là đồng căn đồng nguyên, nhưng Đại Đạo Nguyên Tổ vì để tránh cho Đạo phục sinh, thế mà muốn giết hắn, cái này khiến sao hắn lại có thể không hận?

Đại Đạo Nguyên Tổ không tiếp tục để ý Đố Phạt, hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía Khương Trường Sinh.

- Hi vọng Đại Đạo của ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng.

Vừa dứt lời, ba ngàn Đại Đạo ngưng tụ trong lòng bàn tay Đại Đạo Nguyên Tổ, theo đó hóa thành một thần quang màu hồng đậm đánh tới, tung hoành Hợp Đạo giới, giống như đánh xuyên Hợp Đạo giới thành hai nửa.

Thần quang này đánh trúng Khương Trường Sinh, lại bị từng tầng vòng bảo hộ pháp bảo đỡ được.

Đại Đạo Nguyên Tổ lúc này điều động càng nhiều Đại Đạo lực lượng, đánh nát từng tầng một bảo hộ trên người Khương Trường Sinh.

- Đạo Tổ! Mau tỉnh lại!

Đố Phạt vội vàng la lên, hắn thấy, chỉ cần Đạo Tổ tỉnh lại, chưa hẳn không có lực đánh một trận.

- Hừ!

Đại Đạo Nguyên Tổ hừ lạnh một tiếng, thụ mắt liếc nhìn Đố Phạt, trong chốc lát, lực lượng Đại Đạovô hình bao phủ Đố Phạt, trong nháy mắt đưa xoắn nát thạch thân của hắn.

Đúng lúc này!

Khương Trường Sinh trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa mở ra Đại Đạo Chi Nhãn, phát ra một chùm sáng màu tím, lấy uy thế cực kỳ bá đạo đánh tan thần quang của Đại Đạo Nguyên Tổ, đối diện tru diệt Đại Đạo Nguyên Tổ.

Hợp Đạo giới càng bị xuyên thủng, Hồng Mông tử khí cuồn cuộn không ngừng xuất hiện một lỗ hổng to lớn.

Chương 1667 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (1)

Mất đi ba ngàn Đại Đạo trói buộc sau, Đố Phạt cấp tốc ngưng tụ thạch thân, hắn nhìn phương hướng Đại Đạo Nguyên Tổ bị tru diệt, thạch thân run rẩy.

- Thế nào khả năng một chiêu liền diệt?

Đố Phạt gào thét trong lòng, đã kinh hỉ lại kinh khủng.

Hắn tưởng rằng Đạo Tổ và Đại Đạo Nguyên Tổ cần tiến hành một phen quyết chiến, thắng bại khó liệu, đây đã là hắn đánh giá Đạo Tổ cao nhất, trăm triệu lần không ngờ Đại Đạo Nguyên Tổ ở trong tay Khương Trường Sinh, bất quá chỉ một chiêu.

Nhìn một con đường dài hư vô bị Đại Đạo Chi Nhãn xuyên thủng, Đố Phạt đã không nhìn thấy thân ảnh Đại Đạo Nguyên Tổ.

Đố Phạt quay đầu nhìn lại, Đạo Tổ vẫn như cũ ngồi trên Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa, không nhúc nhích, Đại Đạo Chi Nhãn trên trán chợt trợn chậm rãi nhắm lại.

Không ngờ vẫn chưa tỉnh lại?

Vừa rồi chẳng lẽ là bản năng?

Đố Phạt âm thầm kinh hãi, Đạo Tổ như thế thật sự rất đáng sợ.

Hắn rất tò mò Đạo Tổ đến cùng đang lĩnh hội cái gì, ngay cả Đại Đạo Nguyên Tổ đánh tới cũng không có để ý.

Đố Phạt đem ánh mắt nhìn về phía Đại Thiên thế giới, Đại Đạo Nguyên Tổ quả thật bị tru diệt, nhưng tên ngốc này không chỉ có một thân thể.

Giờ phút này, Đại Đạo Nguyên Tổ dùng Bàn Cổ chân thân hàng thế còn đang áp chế Tiên đạo, hắn tận lực kích thích Thiên Đế, Đế Tuyệt cùng với các Đại La Kim Tiên khác, dẫn đến các đại năng Tiên đạo càng điên cuồng, bọn hắn bùng nổ lực lượng để hư không Đại Thiên thế giới không ngừng sụp đổ, lực phá hoại đang khuếch tán, dẫn đến càng ngày càng nhiều hư không lĩnh vực chịu ảnh hưởng.

Các đại năng Tiên đạo vô cùng tuyệt vọng, nhất là Thiên Đế, Đế Tuyệt, bọn hắn hi sinh con cháu đời sau đổi lấy lực lượng không ngờ lại rung chuyển không được Đại Đạo Nguyên Tổ.

Bọn hắn rõ ràng cảm giác được Đại Đạo Nguyên Tổ đang đùa bỡn bọn hắn, bằng không đã sớm kết thúc chiến đấu.

Mặc dù đại đạo Nguyên Tổ không có lập tức giải quyết bọn hắn, nhưng Tiên đạo cũng đang sụp đổ, càng ngày càng nhiều thiên địa bị trấn diệt, cho dù là Đại La tiên vực phía dưới bị Thiên Đạo khí vận che chở cũng đang trải qua thiên băng địa liệt, giống như tận thế đột kích.

Đại Đạo Nguyên Tổ bỗng nhiên dừng lại, mày nhăn lại.

- Thế nào có khả năng.

Vẻ mặt Đại Đạo Nguyên Tổ âm tình biến ảo, hắn cảm nhận được chân thân của mình bị Đạo Tổ diệt.

Đây chính là chân thân mạnh nhất của hắn, tuyệt không phải cỗ này xác thịt có thể so sánh.

Mà lại là trong nháy mắt bị diệt.

Giờ khắc này, Đại Đạo Nguyên Tổ đột nhiên lâm vào trong sợ hãi.

Hình ảnh Đạo Tổ trong lòng hắn trở nên khủng bố, con mồi mình một mực nuôi nhốt không ngờ lại biến thành thiên địch không thể chưởng khống, sao hắn lại có thể tiếp nhận?

Mấu chốt nhất là hắn hiện thân vì tru giết Đạo Tổ, cố ý dẫn Tiên đạo mở ra Đại Đạo kiếp số, nếu như Đạo Tổ giết trở lại, hắn thật sẽ không còn tồn tại, trước kia hắn còn có thể cùng tồn vong với Đại Thiên thế giới, đây là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

- Tại sao lại như thế, hắn bằng cái gì mạnh mẽ như thế.

Trong Đại Thiên thế giới hắn chưởng khống, bằng cái gì sinh ra lực lượng vượt xa hắn?

Chẳng lẽ Đạo Tổ kế thừa chính là Tiên đạo trước đó của Đại Thiên thế giới?

Khắp cả người Đại Đạo Nguyên Tổ băng lạnh, hắn muốn chạy trốn, cũng không biết trốn chỗ nào.

Thiên Đế, Đế Tuyệt lần nữa đánh tới, các loại thần thông đánh ở trên người hắn, nhưng căn bản rung chuyển không được thân hình của hắn, so sánh với lực lượng kinh khủng của Đạo Tổ, công kích của các cường giả Tiên đạo đối với hắn mà nói, không đau không ngứa.

Phạt Nguyên thấy Đại Đạo Nguyên Tổ ngây người, không khỏi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Đại Đạo kiếp số đã buông xuống, còn không mau giải quyết bọn hắn? Tiên đạo bị diệt, thực lực của Đạo Tổ khẳng định chịu ảnh hưởng, dù sao cũng là do hắn sáng tạo.

Đại Đạo Nguyên Tổ lấy lại tinh thần, ánh mắt hắn lập tức tràn đầy quyết tâm.

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể như thế.

Thân là ý chí Đại Đạo, hắn không thể nào học cách ăn nói khép nép cầu xin theo Phạt Nguyên.

Hắn có tôn nghiêm của Đạo.

Đại Đạo Nguyên Tổ đột nhiên huy chưởng vỗ xuống, một chưởng này bổ xuống, thân thể Thiên Đế, Đế Tuyệt trực tiếp nổ tung, hóa thành sương máu, Thiên Đạo khí vận bảo hộ, bọn hắn cấp tốc ngưng tụ thân thể, nhưng lập tức lần nữa bạo diệt,

vòng đi vòng lại như thế, khí thế của hai người nhanh chóng giảm xuống.

Cứ theo đà này, rất nhanh, lực lượng bọn hắn lấy được sắp biến mất, bọn hắn cũng sẽ yên diệt.

Không chỉ lực lượng của hai người, Thiên Đạo khí vận cũng đang giảm xuống, dù sao bọn hắn có thể còn sống sót, toàn bộ nhờ Thiên Đạo khí vận bảo hộ.

Thiên Đạo tích lũy hơn 90 triệu năm khí vận giờ phút này giảm xuống đến cực nhanh, một khi giảm xuống đến một nửa toàn bộ Tiên đạo tất nhiên sẽ sụp đổ.

- Đáng giận, hoàn toàn không phải là đối thủ..

- Cái này là Đại Đạo à, đáng chết, đừng nói trợ giúp bọn hắn, chúng ta căn bản là không có cách tới gần.

- Ta tu đạo năm ngàn vạn năm, mới đến Đại La Kim Tiên, giờ khắc này lại không có chút lực lượng nào chống đỡ.

- Trách không được từ xưa đến nay, không có đạo thống có thể phản kháng ý chí Đại Đạo.

- Ai, chúng ta chung quy là để Đạo Tổ thất vọng, chỉ có thể hi vọng Đạo Tổ sớm ngày trở về, vì Tiên đạo lưu lại hương hỏa.

Các Đại La Kim Tiên ai thán, đám tu tiên giả trong Đại La tiên vực bốn phía cứu vớt thương sinh, thương sinh đang đào vong trong tai họa, muốn tìm kiếm một đường sinh cơ.

Giờ khắc này, tuyệt đại đa số Tu Tiên giả đều mất đi hi vọng.

Những Tu Tiên giả còn giấu trong lòng hi vọng đều ôm cùng một trông đợi, chính là tin tưởng Đạo Tổ sẽ hiện thân, giống như quá khứ, mỗi khi Tiên đạo gặp được tuyệt cảnh không thể hóa giải, Đạo Tổ đều sẽ đứng ra.

Quy Ly mấy lần mong muốn trợ giúp Thiên Đế, nhưng vừa nhích người đã biến thành tro bụi, một lần nữa phục sinh.

Nếu không phải Thiên Đạo lực lượng tồn tại, những Tiên đạo đại năng như các nàng đã chết không biết bao nhiêu lần.

Sắc mặt Mộ Linh Lạc đầy u ám, so với an nguy của Tiên đạo, nàng lo lắng hơn Khương Trường Sinh sau này, không có Tiên đạo, có thể tạo thành ảnh hưởng đối với hắn hay không?

Thiên Đạo chính là Đạo Tổ sáng tạo, đã là công khai bí mật, các phương đạo thống Đại Thiên thế giới, bao gồm cả Tiên đạo đại năng, đều cho rằng nếu Thiên Đạo bị phá diệt, Đạo Tổ tất nhiên sẽ gặp cắn trả.

Một khi Khương Trường Sinh bị trọng thương, lại đối mặt ý chí Đại Đạo, vậy thì càng thêm nguy hiểm.

Mộ Linh Lạc càng nghĩ càng sợ hãi, nhưng hiện tại nàng lại có thể làm cái gì?

Nàng mong muốn sáng tạo đạo của mình, nhưng cho tới nay đều là được Khương Trường Sinh dẫn dắt, ít nhất hiện tại, nàng cái gì cũng không làm được.

Trong nội tâm nàng không có hối hận, chỉ có bao la mờ mịt, không chỉ là nàng, các Đại La Kim Tiên khác đều cảm thụ như thế.

Đúng lúc này, có một người đứng dậy, tay hắn cầm một khối chí bảo, thể hiện ra khí thế không thể coi thường.

Chương 1668 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (2)

Hết thảy Tiên đạo đại năng dồn dập ghé mắt nhìn lại, chỉ thấy Phong Dục cầm trong tay Hỗn Nguyên thần phù đi đến Đại Đạo Nguyên Tổ, Hỗn Nguyên thần phù không ngừng phát ra hào quang màu tím, một vòng lại một vòng, khuếch tán đến sâu trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Đại Đạo Nguyên Tổ cũng chú ý tới Phong Dục, chuẩn xác mà nói là bị Hỗn Nguyên thần phù hấp dẫn đi ánh mắt.

Hỗn Nguyên thần phù không chỉ là bốc lên ánh sáng tím, còn tiêu tán lấy tử khí kỳ dị.

Quy Ly trừng lớn đôi mắt đẹp, lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

Mộ Linh Lạc phản ứng hơi chậm, nhưng cũng nhận ra tử khí kia.

Đó là tử khí của Hồng Mông đại đạo.

Chuyện thế nào?

Vì sao người này có bảo vật chứa Hồng Mông đại đạo?

- Ngươi là ai?

Đại Đạo Nguyên Tổ trầm giọng hỏi, hắn bị Đạo Tổ dọa mất hết can đảm, lúc này phá lệ khẩn trương, không dám tùy tiện ra tay.

Hắn cảm thụ qua khí tức Hỗn Nguyên thần phù phát ra, chuẩn xác mà nói một vị chân thân khác cảm thụ qua, trước khi chết truyền cỗ cảm thụ này cho hắn, khiến cho hắn không rét mà run.

Phong Dục cầm trong tay Hỗn Nguyên thần phù, tóc dài phất phới, mấy ngàn vạn năm qua đi, hắn không còn là phàm nhân nhỏ yếu năm đó, đã là Tiên đạo cự phách.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là Tiên đạo không thể diệt trong tay ngươi.

Phong Dục đạm mạc trả lời, trong lòng hắn không có bình tĩnh như mặt ngoài.

- Thật sao? Ngài thật chính là Khí Linh của Đạo Tổ?

- Đó là đương nhiên, từ vừa rồi bắt đầu đã thế.

- Đạo Tổ vì sao lựa chọn ta, mà còn chờ ta thành tựu Đại La Kim Tiên, hắn cũng không có nhắc nhở ta cái gì.

- Chủ nhân làm việc thiện, thi ân cũng không cầu hồi báo, ngươi nhìn sang Tiên đạo, bao nhiêu sinh linh bởi vì chủ nhân mà đạp vào tiên đồ, chủ nhân khi nào cầu qua hồi báo?

Phong Dục đang trao đổi cùng Khí Linh của Hỗn Nguyên thần phù.

Chín ngàn vạn năm tích lũy để Hỗn Nguyên thần phù hấp thu lực lượng ba ngàn Đại Đạo, thành một kiện chí bảo cực mạnh, không chỉ như thế, Khí Linh còn lĩnh hội Hồng Mông đại đạo, dưới Khương Trường Sinh bày mưu đặt kế, Hồng Mông đại đạo đã tiếp nhận nó.

Hỗn Nguyên thần phù phun trào tử khí, dần dần ngưng tụ ra thân ảnh Khương Trường Sinh.

Thấy đạo thân ảnh này, hết thảy Tiên đạo đại năng đều kích động lên, quét sạch ảm đạm trong lòng.

Đại Đạo Nguyên Tổ nhìn thấy thân ảnh Đạo Tổ, bị dọa đến toàn thân run lên, cấp tốc thối lui, chuyện này để Phạt Nguyên sửng sốt, nhưng Phạt Nguyên vẫn theo chân Đại Đạo Nguyên Tổ dịch chuyển rời khỏi.

Thấy Đại Đạo Nguyên Tổ phản ứng, hết thảy Tiên đạo đại năng đều là lộ ra nụ cười phấn chấn.

Theo Đại Đạo Nguyên Tổ rút lui, Thiên Đế cùng Đế Tuyệt không còn trong trạng thái yên diệt, phục sinh luân hồi.

Thiên Đế quay đầu nhìn lại, nhìn thấy thân ảnh phụ thân, lập tức thở dài ra một hơi.

- Phụ thân, cuối cùng vẫn phải dựa vào ngài…

Trong lòng Thiên Đế cảm khái nói, hắn cũng không có không cam lòng, trước kia hắn từng chờ mong vượt qua phụ thân, dù sao đây là suy nghĩ mà mỗi một đứa con trai đều từng có, chẳng qua là hắn căn bản đuổi không kịp, tâm tình của hắn sớm đã bình thản.

Đế Tuyệt thì lộ ra gương mặt tràn đầy hối hận, hắn hi sinh Tiên đạo Vương tộc, vẫn còn phải dựa vào Đạo Tổ ra tay, loại kết quả này thật sự làm hắn khó chịu.

Phong Dục nhìn bóng lưng của Đạo Tổ, trong thoáng chốc nhớ tới năm đó Thần Võ giới đại loạn, lúc hắn sắp chết, trong lúc mơ hồ cũng thấy qua cái bóng lưng này.

Thì ra là Đạo Tổ.

Trong lòng Phong Dục tràn ngập cảm kích, bởi vì hắn biết rõ, không có Hỗn Nguyên thần phù, hắn căn bản đi không đến độ cao hôm nay, mặc dù Đạo Tổ che giấu sự thật này, hắn cũng cảm thấy Đạo Tổ tất nhiên có suy tínhcủa mình.

Có lẽ Đạo Tổ đã sớm tính tới hôm nay, tác dụng của hắn chính là tế ra át chủ bài Đạo Tổ lưu lại tại lúc Tiên đạo gặp nguy

nan.

Thân ảnh màu tím trên Hỗn Nguyên thần phù nâng tay phải lên, ngón trỏ chỉ Đại Đạo Nguyên Tổ phía xa.

Trong chốc lát, Đại Đạo Nguyên Tổ cảm giác mình bị sát ý khủng bố khóa chặt, hắn ý thức được mình vô luận tránh đến chỗ nào đều trốn không thoát.

- Trần gia Khí Chỉ!

Một Đại La Kim Tiên hoảng sợ nói, hắn phá lệ xúc động, bởi vì hắn cùng Thiên Đình Thiên Quân - Trần Lễ là bạn thân, đã sớm nghe nói Đạo Tổ nghiên cứu Trần gia Khí Chỉ đến cực hạn, hắn trước kia cảm thấy Trần Lễ đang khoác lác, bây giờ xem ra là thật.

Tuyệt xử phùng sinh, để các đại năng Tiên đạo mất đi thong dong cùng khoan dung ngày xưa, từng người xúc động như là phàm linh.

- Đạo Tổ!

Đại Đạo Nguyên Tổ tức giận quát, hắn không có lựa chọn đào vong, mà là bộc phát ra lực lượng mạnh nhất của mình, chuẩn bị phá hủy hết thảy.

Ầm ầm.

Thần lực khủng bố bùng nổ từ trong cơ thể hắn, phá hủy hết thảy hư không, Chư Thiên Đại Đạo Thụ vốn bị bẻ gãy phi hôi yên diệt.

Thiên Đạo khí vận bao phủ Đại La tiên vực trong nháy mắt phá toái, mắt thấy các Tiên đạo đại năng cùng thiên địa xung quanh sắp gặp phải ảnh hưởng, thân ảnh Đạo Tổ do Hỗn Nguyên thần phù triệu hoán đi ra ra tay.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ.

Tru Đạo.

Tru diệt ba ngàn Đại Đạo.

Oanh!

Một chùm sáng màu tím mang theo khí thế càng thêm bá đạo bắn ra, để thời gian ven đường giống như đảo lưu, những hư không yên diệt kia bắt đầu lộn ngược khôi phục, Thiên Đạo khí vận cũng một lần nữa ngưng tụ, Chư Thiên Đại Đạo Thụ hóa thành tro bụi lần nữa khôi phục.

Đại Thiên Tru Đạo Chỉ cường thế đánh trúng ba ngàn thần lực của Đại Đạo Nguyên Tổ, mạnh mẽ đem ba ngàn thần lực bị ép về trở lại trong cơ thể Đại Đạo Nguyên Tổ.

Đại Đạo Nguyên Tổ trừng to mắt, tính cả thân thể của hắn cùng nhau yên diệt.

Nguyên phạt Bên cạnh căn bản không kịp phản ứng, chết còn nhanh hơn Đại Đạo Nguyên Tổ.

Hư không yên tĩnh.

Đi qua ngắn ngủi yên lặng, tất cả các đại năng Tiên đạo đều hô to, đi theo triều bái Đạo Tổ.

Trên biển mây Đại La tiên vực, vô số Đại La, Tiên Đế ngước nhìn thiên ngoại, mắt thấy hết thảy vừa rồi xảy ra.

- Chúng ta thắng?

- Đạo Tổ! Đạo Tổ trở lại rồi!

- Quả nhiên, Đạo Tổ không có khả năng bị khu trục, Thiên Đạo quả nhiên cao hơn Đại Đạo.

- Ha ha ha ha, tồn tại cường đại như vậy đều bị Đạo Tổ dễ dàng tru diệt, đưa mắt Đại Thiên thế giới, còn có ai có thể ngăn cản Tiên đạo?

- Đáng tiếc, nếu như Đạo Tổ sớm ra tay, có lẽ sẽ chết ít đi rất nhiều sinh linh.

- Đạo Tổ tất nhiên bị phiền toái quấn thân, ngài ấy có thể trở về, gian khổ phía sau này, chúng ta không cách nào tưởng tượng.

Thiên địa xôn xao, Tiên đạo khí vận lại hiện ra thế dâng lên.

Nơi nào đó trên đỉnh núi.

Mặt mũi Bá Tổ hoa hình tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lúc trước hắn một mực vì Đạo Tổ lo lắng, hoàn toàn không ngờ sẽ là kết quả như vậy.

Vô Lượng chủ nhân, ý chí Đại Đạo trước mặt Khương Trường Sinh đều không địch nổi một chiêu?

Vị này Đạo Tổ đến tột cùng là cảnh giới nào?

Chương 1669 - Tiên đạo vô hạn (1)

Trong Hợp Đạo giới.

Đố Phạt thấy Đại Đạo Nguyên Tổ cùng Phạt Nguyên bị diệt, reo hò không thôi, không có chút phong phạm của ý chí Đại Đạo.

- Đạo Tổ, ngài quả nhiên lưu lại rất nhiều thủ đoạn, ngài quá mạnh, ta hoàn toàn không ngờ sẽ kết quả như vậy.

Đố Phạt hưng phấn mà nói không ngừng, nhưng Khương Trường Sinh cũng không trả lời hắn, vẫn như cũ đi tắm trong Đạo Tổ truyền thừa.

Thật lâu.

Đố Phạt tỉnh táo lại, không một mình reo hò, mà một lần nữa nhìn về phía Đại Thiên thế giới.

Sau khi Đại Đạo Nguyên Tổ, Phạt Nguyên bị diệt, Tiên đạo cũng không có nghênh đón thái bình, bởi vì Đại Thiên thế giới bắt đầu sụp đổ, những đạo thống muốn vây công Tiên đạo cũng hoảng loạn, toàn bộ Đại Thiên thế giới loạn cả một đoàn, các đạo thống không lo được ân oán phần mình, bắt đầu nghĩ biện pháp tu bổ Đại Thiên thế giới, nhưng ba ngàn Đại Đạo đang hiện ra tư thế tán loạn.

Một loại cảm giác kinh dị khó tả đang chiếm cứ ở trong lòng tất cả chúng sinh.

Bọn hắn không rõ ràng loại cảm giác này cũng không biết mình sắp đối mặt với cái gì, trên thực tế, đây là lực lượng nào đó đang đến gần bọn hắn.

Nương theo lấy Đại Thiên thế giới sụp đổ, Nguyên Thủy khí tràn vào Đại Thiên thế giới, sinh linh gánh chịu không được Nguyên Thủy khí xâm nhập, nào chỉ là sinh linh, thiên địa,

tinh thần, vị diện độc lập các loại, phàm là hết thảy tồn tại trong nhận thức của sinh linh đụng đến Nguyên Thủy khí, sẽ biến thành tro bụi.

Đây mới thật sự là kiếp số của Đại Đạo.

Đố Phạt cảm thấy hoang mang.

Cho dù là Đại Đạo Nguyên Tổ bị diệt, Đại Đạo chịu ảnh hưởng rất lớn, cũng không đến nỗi để Đại Thiên thế giới sụp đổ chứ?

Ba vị ý chí Đại Đạo bọn hắn hợp lại đều không thể phá hủy Đại Thiên thế giới, bọn hắn nhìn như cao cao tại thượng, chẳng qua là nô bộc của Đại Thiên thế giới thôi, duy nhất có thể an ủi bọn hắn chính là Đại Thiên thế giới thuộc về bọn hắn, đồng thời không có sinh ra ý chí của mình.

Đố Phạt cảm thấy hết thảy tràn ngập kỳ quặc, lại thêm Đạo Tổ còn chưa tỉnh lại.

Chẳng lẽ…

Đố Phạt tựa hồ suy nghĩ điều gì, thạch thân bắt đầu run rẩy.

Quy Ly xuất hiện trước mặt Khương Trường Sinh, nhìn thấy Khương Trường Sinh cùng với những ý chí chân thân khác đều đang ở trong trạng thái ngộ đạo, nàng nhíu chặt đôi mi thanh tú, lưỡng lự rất lâu, nàng vẫn rời khỏi.

Rất lâu.

Khi bản tôn Khương Trường Sinh mở hai mắt ra, các chân thân khác cũng mở mắt ra.

Ý chí chân thân dồn dập dung nhập trong cơ thể Khương Trường Sinh, tóc dài trên đầu Khương Trường Sinh triệt để biến thành tóc trắng, không phải trắng do già nua, mà là một loại trắng tinh khiết.

Khương Trường Sinh nhíu mày, nâng tay phải lên, ngón trỏ ngón giữa khép lại, đặt ở trước trán, rút ra một luồng hồng khí từ bên trong Đại Đạo Chi Nhãn.

Hắn cưỡng ép đồng thời kế thừa Đạo Tổ truyền thừa còn lại, dẫn đến đạo tâm của hắn không ổn định, người tu hành đều có

tâm ma, Đạo Tổ cũng giống như thế, những tâm ma này cũng thừa cơ nhiễu loạn đạo tâm của hắn, đối với cái này, hắn chỉ có thể rút ra chút tà niệm, ác niệm này.

Một đoàn hồng khí hiện ra trong lòng bàn tay của hắn.

Giờ khắc này, trong lòng Khương Trường Sinh hiểu rõ.

Thì ra, lực lượng hủy diệt Tiên đạo chính là vật này, từ xưa đến nay Đạo Tổ đều bị ý chí Đại Đạo gạt bỏ, nhưng Tiên đạo bị đoàn hồng khí này ma diệt.

Chuẩn xác mà nói là bị tà niệm, ác niệm từ xưa đến nay tiêu diệt.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đại Thiên thế giới, giờ phút này, Đại Thiên thế giới đã bị đập tan, tuyệt đại đa số đạo thống gánh không được Nguyên Thủy khí ăn mòn, đã không còn tồn tại, Thiên Đạo dựa vào Quy Ly dẫn động Hồng Mông đại đạo miễn cưỡng ngăn cản Nguyên Thủy khí, nhưng dù cho như thế, phạm vi Thiên Đạo khí vận một mực đang co vào, chúng sinh bị ép tụ tập tại Đại La tiên vực cùng với khắp thiên địa xung quanh, ngay cả Thái Ất Tiên Vực ở hư không Đại Đạo cũng bị Thiên Đình đưa vào trong Linh giới phía dưới Đại La tiên vực.

Hồng Mông giới đại biểu cho truyền thừa cao nhất Tiên đạo thì treo cao phía trên Đại La tiên vực, hiện thời Tiên đạo thoạt nhìn như người trốn tránh sắp chết trong bóng đêm.

- Đạo Tổ, đến tột cùng là chuyện thế nào?

Đố Phạt nhìn về phía Khương Trường Sinh, thận trọng hỏi.

Từ ki hắn sinh ra, chưa bao giờ thấy qua Đại Thiên thế giới sụp đổ đến trình độ như vậy, theo Đại Thiên thế giới sụp đổ, bản thân hắn vốn không có nhiều lực lượng còn đang kéo dài giảm xuống, cái này khiến hắn hết sức hoảng, hắn sợ hãi Đại Thiên thế giới triệt để hủy diệt, dẫn đến hắn cũng sẽ biến thành tro bụi.

Khương Trường Sinh nhìn về phía Đố Phạt, ánh mắt đầy lạnh lùng.

Đố Phạt thấy ánh mắt này, nội tâm lắc một cái, hắn bất an hỏi:

- Đạo Tổ, xảy ra chuyện gì? Vì sao nhìn ta như thế? Tất cả những thứ này không liên quan gì tới ta nha.

Hắn sợ Khương Trường Sinh bỏ lỡ chuyện gì, ngay cả Đại Đạo Nguyên Tổ đều gánh không được một chỉ của Khương Trường Sinh, hắn cũng không muốn chết.

Khương Trường Sinh mở miệng nói:

- Tất cả những thứ này đều là ngươi tính toán?

Đố Phạt sửng sốt, càng căng thẳng hơn, hắn đang muốn hỏi thăm, bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt Đạo Tổ tựa hồ có chút chếch đi.

Hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, kết quả lập tức bị dọa đến bảy phách kém chút bay đi năm phách, chỉ thấy phía sau hắn có một bóng đen, phần đuôi của bóng đen kia tương liên cùng phần lưng của hắn.

- Thứ gì đây?

Đố Phạt nỗ lực trốn tránh, nhưng căn bản thoát không nổi hắc ảnh thần bí.

Khương Trường Sinh nhớ kỹ bóng đen này, là Sáng Lập trước khi tự vẫn biến thành, chuẩn xác mà nói là tâm ma của Sáng Lập.

Sau khi vô địch, Sáng Lập mất đi hứng thú đối với hết thảy phát hiện mình không cách nào lại sáng tạo sự vật mới, cái này khiến tâm hắn sinh ra đủ loại tâm tình tiêu cực, thậm chí có xúc động hủy diệt hết thảy.

Chính là những ý niệm này khiến cho hắn sinh ra ác niệm, tà niệm, cũng tạo thành bóng đen này.

Sáng Lập tự vẫn sau, này hắc ảnh biến mất không thấy gì nữa, Khương Trường Sinh một mực ghi ở trong lòng, không ngờ đạo còn chưa hiện thân, hắc ảnh lại phát hiện thân.

- Không sai, ngươi cho rằng đối thủ của ngươi là Đạo? Khi ngươi tru diệt ý chí Đại Đạo, Đạo đã không cách nào phục sinh, mà Đại Thiên thế giới đều đè ép ta giam cầm, chỉ có khi Đại Thiên thế giới phá diệt, ta mới có thể phục sinh.

Hắc ảnh phát ra tiếng cười âm lãnh, Đố Phạt nghe được không rét mà run.

Hắn không rõ thứ này cuối cùng là vật liệu gì, vậy mà cần Đại Thiên thế giới tới trấn áp.

Hắc ảnh tiếp tục nói:

- Từ Tiên đạo Lý Nhĩ yên diệt, ta hành tẩu Nguyên Thủy, mong muốn tạo nên thân thể, nhưng gặp Đạo, tên ngốc này ngấp nghé lực lượng của ta, giam cầm ta, nhưng ta chính là ác niệm, tà niệm hóa thân, thế gian càng nhiều sinh linh, tà niệm, ác niệm càng nhiều, ta sẽ càng mạnh.

- Đến lúc Đạo không thể áp chế ta, hắn sợ hãi ta trả thù hắn, thế là hắn lựa chọn bắt chước Bàn Cổ, dù sao hắn đạt được bộ phận máu thịt của Bàn Cổ, nắm giữ thân hóa thiên địa chi pháp, hắn dùng Đại Thiên thế giới trấn áp ta.

- Nhưng hắn không ngờ là Bàn Cổ chi pháp vốn là tạo hóa, pháp này xây dựng thiên địa sẽ liên tục không ngừng sinh ra sinh linh, cho nên ta còn đang mạnh lên.

- Trong năm tháng dài đằng đẵng, ta mê hoặc tâm thần Đại Đạo Nguyên Tổ, khiến cho hắn áp bách đạo thống, sinh ra vô cùng vô tận ác niệm, tà niệm, bây giờ ta đã vượt qua Sáng Lập, ngươi có khả năng xưng ta là Hắc Ám Nguyên Tổ!

Nói đến chỗ này, hắc ảnh phát ra tiếng cười quái dị đắc ý.

Hắc Ám Nguyên Tổ.

Khương Trường Sinh nghe được cái tên này, cũng không có kinh ngạc, lông mày hắn đang nhăn lại ngược lại giãn ra.

Hắc Ám Nguyên Tổ nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh, âm lãnh cười nói:

- Sau khi Đại Thiên thế giới phá toái, ta cũng không có ra tay với ngươi, ngươi biết nguyên nhân là gì không?

Khương Trường Sinh đạm mạc nói:

- Ngươi không có nắm chắc, cho nên ngươi muốn hấp thu ác niệm, tà niệm cuối cùng nhất Đại Thiên thế giới.

- Không sai, ngươi cùng khác biệt với những Đạo Tổ khác, ta thấy được cái bóng của Sáng Lập ở trên người ngươi, hiện tại, ta đã vượt qua Sáng Lập, tới đi, cùng ta chiến một trận, giải quyết xong tiếc nuối của ta và Sáng Lập.

Hắc Ám Nguyên Tổ rời khỏi Đố Phạt, toàn thân Đố Phạt run rẩy, muốn nói chuyện, nhưng giống như bị rút đi lực lượng, thạch thân bắt đầu tan rã.

- Đạo… Cứu…

Đố Phạt còn chưa nói xong, thạch thân triệt để tan nát, tan thành mây khói.

Trên người Hắc Ám Nguyên Tổ tràn ra vô số khói đen, ngưng tụ ra vô số thân ảnh, tất cả đều mang theo diện mạo dữ tợn nhìn chằm chằm Khương Trường Sinh.

Hắn đưa tay vung lên, Hợp Đạo giới trong nháy mắt phá tán, Hồng Mông đại đạo cũng yên diệt.

Bọn hắn rơi vào trong Nguyên Thủy.

Khương Trường Sinh liếc mắt thấy một góc Nguyên Thủy, hắn nâng lên tay trái, cách không hút một cái, Đại Thiên thế giới phá toái bị hắn thu vào trong lòng bàn tay.

Tay trái của hắn lật lên trên, mở ra, đếm không hết mảnh vỡ nhỏ bé lơ lửng, có chút xinh đẹp, những mảnh vỡ nhỏ bé này đại biểu cho một mảnh lĩnh vực Đại Thiên thế giới, thậm chí mấy chục phương lĩnh vực tập hợp lại.

Khương Trường Sinh lần đầu tiên nhìn thấy Đại Thiên thế giới lớn đến bao nhiêu.

- Trước kia cảm thấy Đại Thiên thế giới rất lớn, bây giờ đứng ở ngoài xem, nó lại nhỏ như vậy.

Khương Trường Sinh nói một mình.

Hắc Ám Nguyên Tổ khinh miệt cười nói:

- Ý chí Đại Đạo ngu xuẩn, chúng sinh Đại Thiên thế giới càng ngu xuẩn, ta cho ngươi một cơ hội, báo thù đi, ngươi chỉ cần vừa nắm lại, tất cả cừu địch của Tiên đạo đều yên diệt trong tay ngươi.

Khương Trường Sinh giương mắt nhìn về phía hắn, hỏi:

- Diệt bọn hắn, ngươi có phải sẽ trở nên càng mạnh hay không?

Hắc Ám Nguyên Tổ nghe xong, tức giận cười nói:

- Hài hước, ta đã không cần lực lượng của bọn hắn, Đạo Tổ, nhìn một chút, ác niệm, tà niệm từ xưa đến nay đếm cũng đếm không xuể đang nhìn ngươi, mặc dù ngươi đã sánh vai Sáng Lập, cũng không phải đối thủ của ta.

Mắt Khương Trường Sinh cúi xuống nhìn lại, một mảnh vỡ nào đó trong lòng bàn tay lập loè ánh sáng kỳ dị, hắn nhìn thấy Vong Trần đại tiên đã dung hợp thành công cùng tân sinh Đại Đạo kia.

Đại Đạo này hàng năm tắm gội trong phạm vi Thiên Đạo khí vận, lại thêm công đức của Vong Trần đại tiên, Đại Đạo này đã lột xác, khi Đại Thiên thế giới sụp đổ, nó cũng nhân cơ hội này hấp thu lực lượng Đại Đạo phá toái, tăng tốc trưởng thành.

Bây giờ nó tựa như thể dung hợp của ba ngàn Đại Đạo, trong lúc được Vong Trần đại tiên thi triển, Tạo Hóa lực lượng khuếch tán, đang ngưng tụ Đại Thiên thế giới phá toái, mặc dù pháp lực của Vong Trần đại tiên đối với Đại Thiên thế giới mà nói là hết sức mỏng manh, nhưng hắn đúng là đang nỗ lực làm chuyện này.

Chương 1670 - Tiên đạo vô hạn (2) (Đại kết cục)

Khương Trường Sinh lộ ra nụ cười vui mừng, hắn một lần nữa nhìn về phía Hắc Ám Nguyên Tổ, nói:

- Ngươi hết sức hoảng, bởi vì trong lòng ta không có ác niệm, không có tà niệm, thậm chí không có một tia sát ý, đúng không?-

Hắc Ám Nguyên Tổ hiện thân là bởi vì Khương Trường Sinh rút ra tâm tình tiêu cực của các Đạo Tổ, để vốn là Hắc Ám Nguyên Tổ muốn hấp thu những tâm tình này vội vã không nhịn nổi nhảy ra, hắn sợ bại lộ mục đích của mình, một mực phí miệng lưỡi, mong muốn mê hoặc Khương Trường Sinh.

- Ngươi chẳng lẽ không căm hận tất cả những thứ này sao? Từ khi sinh ra đến nay, phụ thân ngươi vứt bỏ ngươi, trên đường ngươi trưởng thành, phần lớn là ác nhân nếu, không phải truyền thừa của Tiên đạo, ngươi đã sớm chết, ngươi nên cảm kích là Tiên đạo, mà không phải khoan dung tất cả những thứ này.

- Sinh linh tồn tại chính là đầu nguồn của hết thảy mầm tai vạ!

Hắc Ám Nguyên Tổ dùng một loại ngữ khí bi ai nói.

Khương Trường Sinh không có trả lời, phía sau hắn dần dần ngưng tụ ra từng bóng mờ màu vàng kim.

Hồng Quân, Lý Nhĩ, Thái Thủy, Bá Tổ, âm Dương lão tổ, Huyền Diệu đạo tổ các loại, thân hình của tất cả bọn hắn đều đứng ở phía sau Khương Trường Sinh, một người còn lớn hơn một người.

Cuối cùng nhất, thân ảnh Sáng Lập đứng dậy, đều muốn khổng lồ hơn hết thảy thân ảnh Đạo Tổ.

Giờ khắc này, Khương Trường Sinh không phải một thân một mình đối mặt Hắc Ám Nguyên Tổ.

Hắc Ám Nguyên Tổ nhìn lên thân ảnh Sáng Lập, lập tức hoảng, tức giận quát mắng:

- Vì sao ngươi lại có truyền thừa của hắn, ngươi đến tột cùng là ai? Ngươi cùng Sáng Lập là quan hệ như thế nào?

Khương Trường Sinh bình tĩnh nhìn hắn, nói:

- Ngươi có hết thảy ác niệm, tà niệm từ xưa đến nay, mà ta có hết thảy đám tiền bối sáng tạo từ xưa đến nay, ta là Đạo Tổ, Sáng Lập cũng là Đạo Tổ, khác biệt duy nhất chính là đạo của chúng ta khác biệt.

- Đạo của ta chính là vô hạn, ta sẽ không căm hận bất kỳ tồn tại nào, ta sẽ chỉ thu tất cả những gì ta nhìn thấy vào trong Tiên đạo vô hạn của ta, bao gồm cả kẻ địch ở quá khứ, cũng bao gồm cả ngươi.

Hắn nâng tay phải lên, tay cầm Tạo Hóa Giới Nguyên, tám mươi vị Đạo Tổ phía sau cùng nhau đưa tay, giống như đúc tư

thế của hắn.

Hắc Ám Nguyên Tổ giận dữ, phía sau hiện ra vô số Tà Ảnh, Ác Ảnh tức giận gào thét, đinh tai nhức óc.

Oanh…

Hắc Ám Nguyên Tổ bộc phát ra khí thế khủng bố vô song, dẫn động Nguyên Thủy khí, những Ác Ảnh, Tà Ảnh khuếch tán, che đậy toàn bộ Nguyên Thủy, bao vây Khương Trường Sinh.

Hắc ám muốn thôn phệ quang minh.

- Nhớ kỹ, một chiêu đánh bại ngươi này tên là Vạn Thừa Thiên Đạo Chú, đây là thần thông mạnh nhất của Đạo Tổ chúng ta.

Âm thanh của Khương Trường Sinh vang lên, vừa dứt lời, hắn đột nhiên vung lên Tạo Hóa Giới Nguyên, tám mươi Đạo Tổ đồng thời phất tay.

Hắc ám phá toái, vô số diện mạo căm hận thất sắc trong cường quang, trong mơ hồ, trên mặt của bọn hắn tựa hồ lộ ra vẻ hướng tới.

- Không, Sáng Lập! Là ngươi! Nhất định là ngươi.

Hắc Ám Nguyên Tổ khàn giọng nói to, trong giọng nói cuồng loạn tràn ngập ghen ghét.

…

Liệt nhật treo cao, ở giữa rừng núi.

Một gian khách sạn đơn sơ, dựng ở trước rừng, khói bếp tung bay.

- Cứ như vậy, Đạo Tổ tâm không có bất kỳ sát ý gì dùng lực lượng dung hợp từ các thời Đạo Tổ tru diệt Hắc Ám Nguyên Tổ, thời đại trước hạo kiếp như vậy kết thúc, về sau, Đạo Tổ khai sáng vô hạn Tiên đạo, Tiên đạo vô hạn, vũ trụ vô hạn, thời không vô hạn, thiên địa cũng không hạn.

Một thư sinh đứng ở giữa bàn khách, dao động cây quạt nói, thực khách ngồi xung quanh nghe say sưa ngon lành.

Khương Tầm tuổi trẻ trợn trắng mắt, để chén rượu xuống, tức giận nói:

- Mơ hồ đến cực điểm, không có chút chân thực nào, vị tiên sinh này còn có thể nói tới càng Thiên Hoa Loạn Trụy không?

- Đạo Tổ? Trước khi ta bước vào gian khách sạn này, căn bản đã không có nghe nói qua.

- Bất kỳ tiên thần, quỷ thần gì trên đời đều là sinh linh tu luyện thành, nhưng mạnh hơn cũng là có hạn độ, các ngươi nói Đạo Tổ thuần túy là nói bậy, ngược lại mạo phạm Thiên Đạo.

Khương Tầm rất tức tối, chủ yếu là bực bội không yên, hắn đi đường đã đủ vất vả, ngồi xuống còn không có uống một ngụm rượu thoải mái thanh tâm, đã nghe thư sinh này nói bậy.

Lời nói quá rỗng tuếch.

Lão đầu ngồi ở một bàn bên cạnh cười ha hả nói:

- Thiên địa có bao lớn, ngươi có biết? Nếu ngươi không biết, sao dám phủ nhận?-.

Những người khác trong khách sạn đi theo trách cứ Khương Tầm, cảm thấy hắn không hiểu chuyện, ngẩng đầu ba thước có thần minh, nói như vậy sẽ mạo phạm Đạo Tổ.

Khương Tầm vỗ bàn lên, quát:

- Một đám thôn phu rừng núi, có mắt như mù, tiểu gia ta là Tu Tiên giả, nhìn kỹ.

Hai tay của hắn thi pháp, cách không thu tới trước mặt một bàn thịt bò kho tương xa xa.

Tất cả mọi người trong khách sạn đều trừng to mắt, ngay cả thư sinh kia cũng há to mồm, giống như gặp quỷ.

Khương Tầm thấy thế, cười đắc ý, nắm lên một khối thịt bò để vào trong miệng, mơ hồ không rõ nói:

- Trên đời xác thực có tiên nhân, nhưng thiên ngoại có bao lớn, không người biết được, thiên địa vô hạn, chỉ là một loại tà thuyết không thể chứng thực mà thôi.

- Những phàm nhân các ngươi, ngay cả Tu Tiên giả đều chưa từng gặp qua, còn thổi cái gì Đạo Tổ, sau này cứ thổi ta đi, ta có thể làm Đạo Tổ của các ngươi.

Nói xong, bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ.

Khương Tầm liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy phía trước cửa sổ có một nữ tử đang che miệng cười khẽ, cô gái này khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng khí chất thoát tục, có loại trang nghiêm không nói rõ được cũng không tả rõ được, khiến cho người ta khó sinh tà niệm, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào một nam tử trẻ tuổi bên cạnh.

Khi Khương Tầm thấy rõ khuôn mặt nam tử kia, thần sắc ngẩn ngơ.

Nam tử thật tuấn tú.

Khương Tầm xông xáo giang hồ nhiều năm, bây giờ vừa tiếp xúc Tiên đạo, cũng tính kiến thức rộng rãi, nhưng chưa bao giờ thấy qua túi da tốt như vậy, mấu chốt nhất là hắn vừa rồi tiến vào thế nào không có phát hiện?

Tiểu nhị bưng món ăn, đi vào trước mặt Khương Tầm, buông xuống thức ăn, cười hắc hắc nói:

- Vị khách quan kia, ngươi có thể không tin, thật ra ta đã từng là Đạo Tổ.

Khương Tầm tức giận nói:

- Ngươi là Đạo Tổ, xin hỏi danh hiệu của tiền bối?

- Hắc hắc, tại hạ tên Thái Thủy.

- Nha, người bưng thức ăn như ngươi thật đúng là biết đặt tên, ngươi là Đạo Tổ, chẳng lẽ tiên sinh tính sổ sách cũng là Đạo Tổ? Sẽ không phải đầu bếp, người lau bàn của các ngươi cũng đều là Đạo Tổ đó chứ?

Khương Tầm cười, tức quá hóa cười, cảm thấy đám người này mặc dù cử chỉ điên rồ, nhưng làm người bật cười, quên đi phiền não.

Lão đầu lúc trước đáp lời cười ha hả nói:

- Hậu bối, ta chính là tồn tại vừa mới được kể trong chuyện xưa, ta là Đạo từng sáng tạo qua Đại Thiên thế giới, nếu ngươi vỗ mông ngựa của ta, ta ngược lại có thể để ngươi đạp đất thành tiên.

Khương Tầm lắc đầu, thầm nghĩ một đám người điên, thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Tiêu Hòa nương nương nhìn về phía Khương Trường Sinh, nhẹ giọng hỏi:

- Thật chính là hắn sao? Hắn mặc dù có huyết mạch của ngươi, nhưng thoạt nhìn…

Khương Trường Sinh đặt chén trà xuống, cười nhìn Khương Tầm, nói:

- Đây mới là hắn lúc đầu, mặc dù không đứng đắn, nhưng cũng rất tốt, ít nhất hắn sẽ không trải qua khổ nạn.

Náo loạn một hồi lâu, Khương Tầm không còn hào hứng, cầm lấy bao y phục, nhét thịt bò, bánh nướng vào, nhắc lại lấy hai vò rượu rời khỏi.

Khi hắn bước ra cánh cửa khách sạn, một cơn gió mát đập vào mặt, hắn liếc mắt nhìn đi, trong thoáng chốc thấy một nữ tử giống như tiên nữ đi thoáng qua mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của đối phương.

Chỉ thấy nữ tử kia đi đến trước mặt Khương Trường Sinh, nói:

- Phụ thân, Khương Nghĩa cùng Hắc Ám Nguyên Tổ đại chiến tại Hồng Hoang giới, mảnh đại thiên địa kia sắp sụp đổ, ngài mặc kệ không quản?

Khương Trường Sinh lắc đầu nói:

- Ngươi muốn quản thì đi đi, ta tới nơi này là muốn chỉ điểm hậu bối.

Quy Ly nhíu mày, nàng quay đầu nhìn về phía Khương Tầm trước cửa đang ngốc ngốc nhìn mình, kinh ngạc hỏi:

- Liền là hắn? Huyết mạch tư chất cũng quá kém, ngay cả tư cách tiến vào chi mạch cũng không có.

Khương Tầm nghe không hiểu các nàng đang nói chuyện cái gì, nhưng luôn cảm thấy cứ chỉ cô gái này cũng đầy điên rồ, hắn lắc đầu, rời khỏi khách sạn.

- Đáng tiếc.

Khương Tầm âm thầm thở dài, hắn nhất tâm hướng đạo, cũng sẽ không vì vị nữ tử nào đó mà khom lưng.

Khương Trường Sinh cười nói:

- Tốt, không cần lấy mấy việc vặt tới quấy rầy ta, ngươi xem ngươi một chút, ngươi vừa đến, khách nhân duy nhất của khách sạn chúng ta đều đi, nhanh đi về, kêu Bạch Kỳ đến đây, lấy mồm mép của nàng, có thể giữ khách.

Quy Ly im lặng, bất đắc dĩ hỏi:

- Đường đường là Đạo Tổ, đi vào đây mở khách sạn, phụ thân, người cầu cái gì?

Khương Trường Sinh cười không nói, Quy Ly đành phải rời khỏi, tan biến tại chỗ.

Lão đầu lúc trước tự xưng Đạo đi tới, hỏi:

- Chẳng lẽ ngài muốn bồi dưỡng được càng nhiều Đạo Tổ? Cũng đúng, Tiên đạo vô hạn, cần càng nhiều trật tự.

Khương Trường Sinh nâng chung trà lên, nhẹ nhàng lay động, cười nói:

- Đó cũng không phải, chẳng qua là vô địch lâu, muốn tìm chút việc vui, ta cũng không muốn giống như Sáng Lập, đi đến con đường tự vẫn.

Ánh nắng theo ngoài cửa sổ chiếu rọi tiến đến, rơi vào trên người Khương Trường Sinh.

Hắn nhìn xem mặt nước trong chén trà, trong thoáng chốc, hắn thấy được chính mình năm đó ở Long Khởi quan gõ chuông.

Những ký ức kia đã là cực kỳ lâu trước kia.

Người kia nghe xong lắc đầu bật cười, quay người rời khỏi.

Tiêu Hòa nương nương thì nhẹ giọng hỏi:

- Ta còn rất hiếu kỳ, sinh tồn ban thưởng mà ngươi lấy được sau khi đánh bại Hắc Ám Nguyên Tổ đến tột cùng là cái gì?

Khương Trường Sinh uống một ly trà, cười nói:

- Là một khối đá.

- Một khối đá?

- Ừm, tảng đá thai nghén ra Sáng Lập, thai nghén ra hết thảy, tảng đá kia bị ta chia làm vô số khối, cũng chính là vô hạn thời không bây giờ.

Tiêu Hòa nương nương sinh lòng hướng tới, cảnh giới của Khương Trường Sinh đến tột cùng cao bao nhiêu, hết thảy như thế nào tồn tại trong mắt của hắn?

Nàng không cách nào tưởng tượng, sau khi bóp bát một khối đá lại có thể trở thành Tiên đạo vô cùng vô tận vô hạn như bây giờ.

Khương Trường Sinh cũng đang suy nghĩ một vấn đề khác.

Cảnh giới phía trên Tạo Hóa Đạo Chủ nên được đặt tên là gì đây!

Table of Contents

Chương 1: Rồng rơi xuống phàm trần, hung thủ chính là ngươi!

Chương 2: Bình tĩnh đối đáp, tìm ra hung thủ

Chương 3: Tuổi thọ vô hạn, nhân sinh họa phúc khó liệu

Chương 4: Chẳng biết có độc hay không?

Chương 5: Giang hồ chuyện, gian tế trong quan

Chương 6: Thời gian dần trôi, cuộc sống bình lặng

Chương 7: Sát cục lại đến, sơ kiến Chân Long

Chương 8: Cố nén xúc động, nghĩ sâu tính kỹ

Chương 9: Xuất đầu lộ diện, thích khách đến!

Chương 10: Sinh Tử ấn, hoàng tử bái sư

Chương 11: Kinh Thành Thiên Lao, Dự Cảm Bất Thường

Chương 12: Tà Vương đột kích

Chương 13: Lần đầu đối mặt cường giả, phải dùng toàn lực

Chương 14: Thần chân chấn Kinh Thành, Ngự Kiếm quyết

Chương 15: Điều tra kỹ càng, dính dáng nhiều ngươi

Chương 16: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (1)

Chương 17: Danh kiếm Thái Hành, đột phá tầng thứ tư (2)

Chương 18: Pháp khí diệu uy, vật phẩm đã lấy ra không thể bỏ vào

Chương 19: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (1)

Chương 20: Trò chuyện với sư phụ, có nguyện làm trụ trì (2)

Chương 21: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (1)

Chương 22: Thiên đại quyền quý, hậu duệ Yêu thú (2)

Chương 23: Đột nhiên dính nhân quả, lựa chọn?

Chương 24: Chặt đứt nhân quả, Huyền Nội Bá Thể

Chương 25: Yêu đạo muốn mở đạo quan, khiêu khích
Chương 26: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (1)
Chương 27: Ngự kiếm lộ ra thần thông, Huyễn Thần đồng (2)
Chương 28: Thế nên Khương Dự kia…
Chương 29: Hoàng đế tính toán, Bạch Long xuất thế
Chương 30: Ma mông vào kinh thành, sắp có sóng gió
Chương 31: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (1)
Chương 32: Ta vốn là Thái Tử, hoàng vị dựa vào cái gì tranh không được? (2)
Chương 33: Ngày càng rối loạn, không thể chờ thêm
Chương 34: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (1)
Chương 35: Đại Cảnh bạch y, danh kiếm thiên hàng (2)
Chương 36: Mời cho lời giải thích
Chương 37: Ma Chủ cúi đầu
Chương 38: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (1)
Chương 39: Hình Thủ, nhân vật Tông Sư (2)
Chương 40: Bắt đầu khôi phục lại bình thường
Chương 41: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (1)
Chương 42: Phù Chú Chi Thuật, võ lâm chí tôn (2)
Chương 43: Hai con đường đều nghe theo thiên mệnh
Chương 44: Thái Thần
Chương 45: Vì sao không để cho ngài quỳ
Chương 46: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (1)
Chương 47: Tiên nhân trong mộng, luyện đan tu tiên (2)
Chương 48: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (1)
Chương 49: Đột phá tầng thứ năm, phàm nhân gõ tiên (2)
Chương 50: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (1)

Chương 51: Cửu Thiên Huyền Biến, mở ra hương hỏa (2)
Chương 52: Hỏi ra bí ẩn trong lòng
Chương 53: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (1)
Chương 54: Đại Thừa long lâu, mong muốn con trai (2)
Chương 55: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (1)
Chương 56: Bồi dưỡng Thánh Quân tài đức sáng suốt, cao thủ khiêu chiến (2)
Chương 57: Không xong, phản đồ quay lại khiêu chiến
Chương 58: Địa Linh thụ, cuộc chiến hoàng quyền
Chương 59: Lựa chọn Thật Hoàng Tử, người được sủng ái
Chương 60: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (1)
Chương 61: Mây đen gió lớn, Thâu Thiên Hoán Nhật (2)
Chương 62: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (1)
Chương 63: Kim Sí Đại Bằng Điểu, đứa ngốc Bình An (2)
Chương 64: Ngươi còn nhớ đại sư huynh trước kia của ngươi không?
Chương 65: Cố nhân Phong Ma, vọng tưởng hoàng bào gia thân
Chương 66: Một con chó cũng vọng tưởng!
Chương 67: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (1)
Chương 68: Thần Tâm cảnh, Diệu Tông pháp tướng (2)
Chương 69: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (1)
Chương 70: Ta làm Lý Thế Dân, ngươi làm Lý Nguyên Bá (2)
Chương 71: Gặp lại người xưa, tình cảnh đổi thay
Chương 72: Võ lâm đột kích, giáo chủ thâm bất khả trắc
Chương 73: Ma chủ thể hiện trung tâm, ân cần nhắc nhở
Chương 74: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (1)

Chương 75: Dùng lực lượng năm trăm người tới chống lại ta? (2)

Chương 76: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (1)

Chương 77: Diệu tông vừa ra, thiên hạ võ phu chỉ thường thôi (2)

Chương 78: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (1)

Chương 79: Hạo Nhật Như Lai, võ lâm thần thoại (2)

Chương 80: Ma chủ cầu xin, vị đệ tử thứ ba!

Chương 81: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (1)

Chương 82: Năm Đại Tông Sư, thực lực long lâu (2)

Chương 83: Thái tử muốn phục Sở

Chương 84: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (1)

Chương 85: Kiếm Si truyền thuyết cầu chiến, Thái Thanh kiếm thuật (2)

Chương 86: Làm thần côn, cầu giá trị hương hỏa

Chương 87: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (1)

Chương 88: Cảnh triều nội loạn, bắt đầu độ kiếp (2)

Chương 89: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (1)

Chương 90: Linh hồn xuất khiếu, sánh vai võ đạo Càn Khôn cảnh (2)

Chương 91: Đời đời kiếp kiếp truy sát, Hoàng đế triệu tiến cung

Chương 92: Cuồng Đao khiêu chiến, uy danh Mộ anh hùng

Chương 93: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (1)

Chương 94: Sát Thần ma đao, ngăn cơn sóng dữ (2)

Chương 95: Lần đầu lộ ra dã tâm

Chương 96: Đây là tuyệt học gì?

Chương 97: Một trong năm Đại Tông Sư khiêu chiến, uy vọng đỉnh phong

Chương 98: Thống khoái thừa nhận, cha con nói chuyện tâm tình

Chương 99: Thiên Mệnh tại cảnh, Hình Thủ truyền thừa

Chương 100: Cổ kim không có, Trò cười cho thiên hạ

Chương 101: Ngụy vương xuống núi, nhân sinh bắt đầu

Chương 102: Các hoàng tử hăng hái, tranh đoạt danh khí

Chương 103: Thiên Đạo luân hồi, Tứ Hải hiền thánh

Chương 104: Khuyên giải bất thành, sợ hãi chạy mất dép

Chương 105: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (1)

Chương 106: Danh chấn thiên hạ, dã tâm của hoàng đế (2)

Chương 107: Bất lực, không đủ đẳng cấp

Chương 108: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (1)

Chương 109: Tình thế chắc chắn phải chết, thần binh thiên hàng (2)

Chương 110: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (1)

Chương 111: Nhất kiếm trảm ra, ngự kiếm cưỡi gió mà đi (2)

Chương 112: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (1)

Chương 113: Kim Lân ngọc diệp, Phần Thiên các (2)

Chương 114: Trong lòng vẫn có phiền muộn, vấn vương

Chương 115: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (1)

Chương 116: Thập phương luận võ, yêu vật kinh hiện (2)

Chương 117: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (1)

Chương 118: Yêu Lang Bạch Kỳ, Đại Thừa long lâu mạnh mẽ (2)

Chương 119: Lưu lại không giết, hiểu biết thêm một chút cũng tốt
Chương 120: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (1)
Chương 121: Thần nhân đột kích, quyết chiến kinh thế (2)
Chương 122: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (1)
Chương 123: Quỷ chiến thiên kinh, cung nghênh thần lâm (2)
Chương 124: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (1)
Chương 125: Câu Trần Thiên Công Đại Vũ Bào, thái tử chi tranh (2)
Chương 126: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (1)
Chương 127: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (2)
Chương 128: Long tử ăn Chân Long, vận mệnh luân hồi (3)
Chương 129: Ai cho phép các đi rời đi rồi?
Chương 130: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (1)
Chương 131: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (2)
Chương 132: Ngươi chính là Thiên Mệnh sở định Thiên Tử, mà ta chính là Thiên Mệnh (3)
Chương 133: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (1)
Chương 134: Niên hiệu Càn Vũ! Ngươi làm sao còn chưa già? (2)
Chương 135: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (1)
Chương 136: Ngàn năm nội tình, Đế Vương chi tâm (2)
Chương 137: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (1)
Chương 138: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (2)

Chương 139: Long lâu buông xuống, chúng sinh tuyệt vọng (3)

Chương 140: Như Lai Chung Lâm, Đây là tuyệt học gì?

Chương 141: Như Lai Chung Lâm, quốc phúc ngàn năm

Chương 142: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (1)

Chương 143: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (2)

Chương 144: Tử Vi Tù Thiên Thần Đạo Chưởng, tuổi thọ võ đạo (3)

Chương 145: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (1)

Chương 146: Truyền thuyết mười ba châu, truyền thừa Sát Thần (2)

Chương 147: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (1)

Chương 148: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (2)

Chương 149: Vạn Triều tranh khí vận, mở ra bảng Luân Hồi (3)

Chương 150: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (1)

Chương 151: Đại Cảnh quật khởi, còn có thể trấn áp võ lâm bao nhiêu năm (2)

Chương 152: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (1)

Chương 153: Đạo Thần vào quan, từ đó thoái ẩn mười năm (2)

Chương 154: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (1)

Chương 155: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (2)

Chương 156: Kết quả Khốn Long, đằng vân giá vũ (3)

Chương 157: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (1)

Chương 158: Triều tông vây công, yêu nghiệt Bình An (2)

Chương 159: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (1)

Chương 160: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (2)

Chương 161: Khương Trường Sinh dung túng, một người tức một đội quân (3)

Chương 162: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (1)

Chương 163: Niềm vui gia đình, để Hoàng thành hóa thành nhân gian luyện ngục. (2)

Chương 164: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (1)

Chương 165: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (2)

Chương 166: Rải đậu thành binh, khó địch nổi thiên số (3)

Chương 167: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (1)

Chương 168: Thiên cổ nhất đế, phân thân chi thuật (2)

Chương 169: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (1)

Chương 170: Tà ma cùng long mạch, năm triều tuyên chiến (2)

Chương 171: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (1)

Chương 172: Phù Nguyệt thế gia, Long Khởi quan tham chiến (2)

Chương 173: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (1)

Chương 174: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (2)

Chương 175: Linh binh kinh thế, đây con mẹ nó thật sự là võ học? (3)

Chương 176: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (1)

Chương 177: Bạch Long thuế biến, luân hồi gặp lại (2)
Chương 178: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (1)
Chương 179: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (2)
Chương 180: Mệnh số của Đại Cảnh có sắp hết hay không, do ta quyết định (3)
Chương 181: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (1)
Chương 182: Xưa nay chưa từng có đại quyết chiến (2)
Chương 183: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (1)
Chương 184: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (2)
Chương 185: Thần binh thiên hàng, đây là người sao? (3)
Chương 186: Thỉnh Đông Phương tiền bối ra tay!
Chương 187: Kim Thân cảnh chỉ có năng lực như vậy sao?
Chương 188: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (1)
Chương 189: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (2)
Chương 190: Chúng ta đến cùng đang đối mặt với cái gì thế này? (3)
Chương 191: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (1)
Chương 192: Sơ lấy được thần thông, Đại Cảnh Đạo Tổ (2)
Chương 193: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (1)
Chương 194: Thiên hạ ai không biết Đạo Tổ (2)
Chương 195: Càng nhiều hương hỏa thì càng ổn
Chương 196: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (1)
Chương 197: Có cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh hay không? (2)

Chương 198: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (1)
Chương 199: Thiên hạ thay đổi, trong nháy mắt bắn giết Thần nhân (2)
Chương 200: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (1)
Chương 201: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ bảy! (2)
Chương 202: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (1)
Chương 203: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (2)
Chương 204: Chênh lệch cảnh giới, võ giả thượng cổ (3)
Chương 205: Dời núi? Làm sao dời núi? (1)
Chương 206: Dời núi? Làm sao dời núi? (2)
Chương 207: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (1)
Chương 208: Thần công tới tay, dưới chân Võ Phong (2)
Chương 209: Thế giới quan bị đánh nát
Chương 210: Đây là thần tiên đang dời núi
Chương 211: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)
Chương 212: Tái hiện thần thoại, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)
Chương 213: Nở mài nở mặt với bằng hữu ngày xưa?
Chương 214: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (1)
Chương 215: Khí vận hoàng triều, thành lập đạo quan (2)
Chương 216: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (1)
Chương 217: Thiên Lôi Bất Diệt Thần Thể, bia Nhân Hoàng (2)
Chương 218: Người Đại Cảnh quá ngu nguội, lời gì đều tin
Chương 219: Trên đời nào có triều không vong

Chương 220: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (1)
Chương 221: Thôn phệ khí vận, Ngọc Cốt Thanh Trúc Lâm (2)
Chương 222: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (1)
Chương 223: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (2)
Chương 224: Con mắt thứ ba, Thu Sương là ai? (3)
Chương 225: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (1)
Chương 226: Trên đời này nào có chuyện đầu thai (2)
Chương 227: Đế Vương xưa nay chưa từng có (1)
Chương 228: Đế Vương xưa nay chưa từng có (2)
Chương 229: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (1)
Chương 230: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (2)
Chương 231: Đại Hoang cùng Đại Cảnh, bắc phạt (3)
Chương 232: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (1)
Chương 233: Thiên hạ Phong Vương, Đạo Tổ chuẩn bị ra tay (2)
Chương 234: Quá không thể tưởng tượng nổi
Chương 235: Nam Đạo Tổ, bắc Tà Tôn
Chương 236: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (1)
Chương 237: Kim Thân dị tượng, cẩm nang của Đạo Tổ (2)
Chương 238: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (1)
Chương 239: Cảnh giới trăm vạn giá trị hương hỏa (2)
Chương 240: Vong Trần bộc bạch, nguyện kiếp sau vẫn đi theo đạo trưởng
Chương 241: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (1)
Chương 242: Vận triều đại chiến, cùng thiên hạ là địch (2)
Chương 243: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (1)

Chương 244: Kim Thân kiếm ý, yêu nghiệt của Đại Cảnh (2)

Chương 245: Đạo Tổ lộ ra thần uy, một kích tất sát

Chương 246: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (1)

Chương 247: Lại có người đến khiêu chiến, báo mộng chi thuật (2)

Chương 248: Tai ương tuyết lớn, có thể là quá mức?

Chương 249: Thời gian thắm thoát thôi đưa, người xưa trở lại

Chương 250: Thần thông hô phong hoán vũ (1)

Chương 251: Thần thông hô phong hoán vũ (2)

Chương 252: Thầy trò thật lòng trao đổi

Chương 253: Hiển Thánh động thiên biến.

Chương 254: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (1)

Chương 255: Chính là muốn đánh xuống Đại Hoang, Đạo Tổ tỏ thái độ (2)

Chương 256: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (1)

Chương 257: Triều tông vào Đại Cảnh, Kim Thân xuất thế (2)

Chương 258: Vì cái gì đối xử với ta tốt như vậy?

Chương 259: Tồn tại vượt qua Kim Thân cảnh

Chương 260: Không ai có thể tranh đoạt với ta

Chương 261: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (1)

Chương 262: Càn Khôn cảnh đột kích, Thiên chi cảnh giới (2)

Chương 263: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (1)

Chương 264: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (2)

Chương 265: Hắn cũng không phải Càn Khôn cảnh, Xạ Nhật thần cung (3)

Chương 266: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (1)
Chương 267: Hấp thu thiên hạ khí vận, Kiếm Thần xuất thế (2)
Chương 268: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (1)
Chương 269: Khương Tử Ngọc ý nguyện, Kiếm đạo mạnh nhất (2)
Chương 270: Kiếm Thần đến Ti Châu
Chương 271: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (1)
Chương 272: Bốn trăm năm chi kiếm đạo, thiên địa chi kiếm (2)
Chương 273: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (1)
Chương 274: Lại lấy được thần thông, Thiên Địa Vô Cực Nhãn (2)
Chương 275: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (1)
Chương 276: Chân trời góc biển, báo mộng thần cổ (2)
Chương 277: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (1)
Chương 278: Kỳ Duyên thương hội, Đạo Tổ cầu mưa (2)
Chương 279: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (1)
Chương 280: Ngàn vạn giá trị hương hỏa, Cảnh Thái tông (2)
Chương 281: Cũ mới giao thoa, ngày càng phát triển
Chương 282: Mộ gia mạnh mẽ, âm mưu của Thánh Quân
Chương 283: Muốn ở thì ở, muốn chạy thì chạy?
Chương 284: Hiển Thánh động thiên, diệt! (1)
Chương 285: Hiển Thánh động thiên, diệt! (2)
Chương 286: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (1)

Chương 287: Cửu Thần Đấu Chuyển Công, bí mật của Mộ Linh Lạc (2)
Chương 288: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (1)
Chương 289: Thụy Thú mạnh nhất thiên hạ, Tiềm Long luận võ (2)
Chương 290: Kẻ tám lạng người nửa cân
Chương 291: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (1)
Chương 292: Long Mạch đại lục, Đại Thừa long lâu tuyệt vọng (2)
Chương 293: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (1)
Chương 294: Lão yêu ngàn năm, thiên hạ sắp sụp (2)
Chương 295: Đa tạ các hạ tương trợ, tại hạ tất nhớ ân này
Chương 296: Giết người tru tâm, không có khả năng
Chương 297: Lại đính đến hai chữ Kim Lân
Chương 298: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (1)
Chương 299: Nhân Vương xuất thế, khách sạn An Tâm (2)
Chương 300: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (1)
Chương 301: Thần Cổ thánh phủ, Khương La về kinh (2)
Chương 302: Đôi tối thăm dò hoàng cung
Chương 303: Thiên hạ đệ nhị, Linh Xà hộ sơn
Chương 304: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (1)
Chương 305: Võ Đế đảo, nhất thống long mạch (2)
Chương 306: Dò xét Võ Đế, không mạnh như dự đoán
Chương 307: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (1)
Chương 308: Vận triều kết minh, uy danh của Nhân Vương (2)
Chương 309: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (1)
Chương 310: Sát tinh hàng thế, hi vọng thống nhất thiên hạ (2)

Chương 311: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (1)
Chương 312: Thiên tư khiến người sợ hãi, Thiên Nam hải tông (2)
Chương 313: Chênh lệch thật sự quá xa
Chương 314: Là Xạ Nhật thần cung của gia gia
Chương 315: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (1)
Chương 316: Đạo Giới, Nhân Vương vào kinh thành (2)
Chương 317: Đời đệ tử đầu tiên chỉ còn lại mình ta
Chương 318: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (1)
Chương 319: Khương Thiên Sinh, trong vòng mười chiêu (2)
Chương 320: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (1)
Chương 321: Đạo Tổ ưu ái, pháp bảo cực phẩm (2)
Chương 322: Tiếp nhận truyền thừa của Nhân Vương
Chương 323: Lão tăng trong núi sâu (1)
Chương 324: Lão tăng trong núi sâu (2)
Chương 325: Lưu lạc đến đây, nhận Tụ Yêu châu
Chương 326: Hồng Huyền diệt, tân hoàng lập
Chương 327: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (1)
Chương 328: Niên hiệu Thuận Thiên, mục tiêu mới của Mộ Linh Lạc (2)
Chương 329: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (1)
Chương 330: Thực lực tăng lên, thiên thạch vũ trụ (2)
Chương 331: Đây chính là lão tổ của Khương gia ta
Chương 332: Kỳ nhân vậy. Huyền Không đảo.
Chương 333: Tài nguyên quả thật rất phong phú
Chương 334: Ta có thể thấy chân trời góc biển (1)

Chương 335: Ta có thể thấy chân trời góc biển (2)

Chương 336: Coi như có chết cũng vinh quang

Chương 337: Điều đó không có khả năng, không có khả năng!

Chương 338: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (1)

Chương 339: Tiễn pháp Đại Nghệ Tru Thế, võ lực đệ nhất thiên hạ (2)

Chương 340: Ngươi chính là Tà Tôn?

Chương 341: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (1)

Chương 342: Sáng tạo Kiếm đạo, thần tiễn thiên hàng (2)

Chương 343: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (1)

Chương 344: Chân Long tự, võ học gì có thể nhảy vọt xa như vậy? (2)

Chương 345: Hắn xuất thủ cứu ta (1)

Chương 346: Hắn xuất thủ cứu ta (2)

Chương 347: Bị hiểu lầm, các trưởng lão khiếp sợ

Chương 348: Khí vận phi phàm, danh chấn hải ngoại

Chương 349: Khắp nơi bàn luận

Chương 350: Tam Động Thiên? (1)

Chương 351: Tam Động Thiên? (2)

Chương 352: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (1)

Chương 353: Vô Cực hải minh, thiên tư của Khương Trường Sinh (2)

Chương 354: Người mạnh nhất Thiên Hải

Chương 355: Thiên tư kiếm đạo, bước vào Thánh Võ

Chương 356: Khí vận triều giai càng cao, chưa được tiếp xúc

Chương 357: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (1)

Chương 358: Thiên Đạo xuất thế, Kiếm Thần xúc động (2)
Chương 359: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (1)
Chương 360: Long mạch yêu vật, võ giả thượng cổ chuyển thế (2)
Chương 361: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (1)
Chương 362: Đạo Tổ độ kiếp, truyền thuyết trở thành sự thật (2)
Chương 363: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (1)
Chương 364: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ tám! (2)
Chương 365: Thật chỉ là Tứ Động Thiên thôi sao?
Chương 366: Tứ Động Thiên có phải là cảnh giới tối cao hay không?
Chương 367: Có những bí mật không thể nói ra
Chương 368: Tụ Yêu châu gây sóng gió (1)
Chương 369: Tụ Yêu châu gây sóng gió (2)
Chương 370: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (1)
Chương 371: Khiêu chiến Đại Cảnh Đạo Tổ, ta có mấy phần thắng? (2)
Chương 372: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (1)
Chương 373: Chinh chiến trăm năm, chưa bại một lần (2)
Chương 374: Không cùng một đẳng cấp
Chương 375: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (1)
Chương 376: Yêu tộc chí tôn, nhân tộc đại nạn (2)
Chương 377: Đệ nhất nhân đột phá (1)
Chương 378: Đệ nhất nhân đột phá (2)

Chương 379: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (1)

Chương 380: Tư chất đệ nhất thiên hạ, toàn thành cầu chiến tin (2)

Chương 381: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (1)

Chương 382: Tập võ bao nhiêu năm, Võ Phong quyết chiến (2)

Chương 383: Khởi tử hồi sinh (1)

Chương 384: Khởi tử hồi sinh (2)

Chương 385: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (1)

Chương 386: Sáu trăm vạn thế lực, Hoang Đạo Thần Nguyên Công (2)

Chương 387: Khai sáng đế hoàng chi phong (1)

Chương 388: Khai sáng đế hoàng chi phong (2)

Chương 389: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (1)

Chương 390: Che khuất bầu trời, dị thú đột kích (2)

Chương 391: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (1)

Chương 392: Chư vị chớ hoảng, ta đã đi đến Tứ Động Thiên (2)

Chương 393: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (1)

Chương 394: Đạo Tổ, võ học thật có thể đi đến trình độ như vậy? (2)

Chương 395: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (1)

Chương 396: Chí Dương thần quang, Vân Thiên thần thụ (2)

Chương 397: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (1)

Chương 398: Huyết mạch yêu tộc, thiên địa không dung (2)

Chương 399: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (1)
Chương 400: Thiên hạ Võ phủ, hải dương biến thiên (2)
Chương 401: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (1)
Chương 402: Tuyệt Vọng Chi Hải, Võ Đế tiên đoán (2)
Chương 403: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (1)
Chương 404: Toàn lực ra tay, vận triều chi tranh (2)
Chương 405: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (1)
Chương 406: Vật là người làm, Thẩm Lan tông rất mạnh sao? (2)
Chương 407: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (1)
Chương 408: Lớn nhỏ giang hồ, Yêu Võ Chi Thể (2)
Chương 409: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (1)
Chương 410: Giá trị hương hỏa Hoàng triều, yêu tộc tụ thế (2)
Chương 411: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (1)
Chương 412: Thập Bát Tinh Túc, bình định Thiên Hải (2)
Chương 413: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (1)
Chương 414: Hoàng thất rung chuyển, Thiên Nhai hiển linh (2)
Chương 415: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (1)
Chương 416: Tên tuổi truyền khắp thiên hạ, điềm báo trước đại chiến (2)
Chương 417: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (1)
Chương 418: Đệ nhất tuyệt học, cuộc chiến bảo vệ đại lục (2)
Chương 419: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (1)
Chương 420: âm mưu của Phụng Thiên, Đạo Tổ khởi tử hồi sinh (2)

Chương 421: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (1)
Chương 422: Như thế nào tiên thần, Tử Kim Hồ Lô (2)
Chương 423: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (1)
Chương 424: Sinh tử kinh thiên dưới, Tiểu Bồng Lai Đảo (2)
Chương 425: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (1)
Chương 426: Đại bí mật thượng cổ, Khí Vận Chi Long (2)
Chương 427: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (1)
Chương 428: Thành ý của thiên tử Phụng Thiên (2)
Chương 429: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (1)
Chương 430: Thái Tuế, Sơn Hải Kinh (2)
Chương 431: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (1)
Chương 432: Lạc Đà, Phạt Yêu quần hiệp (2)
Chương 433: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (1)
Chương 434: Thành lập Đông châu, kinh thế Cự yêu (2)
Chương 435: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (1)
Chương 436: Bất Bại Luân Hồi Kinh, một viên Tụ Yêu châu khác (2)
Chương 437: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (1)
Chương 438: Đại Kim Cương Thần Thể, Hóa Long trì (2)
Chương 439: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (1)
Chương 440: Muốn hóa Chân Long, đến cùng có mấy động thiên? (2)
Chương 441: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (1)
Chương 442: Truyền thuyết xà nhân, tiếp nhận truyền thừa Võ Đế (2)
Chương 443: Thượng cổ kỳ thú, kim giáp nữ tử

Chương 444: Vẫn là để cho ta tới đi
Chương 445: Buông tha cho bọn hắn, van ngươi!
Chương 446: Đạo Tổ phục yêu, Đạo Tâm Hóa Thần
Chương 447: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (1)
Chương 448: Thượng cổ thập đại thần thể, tranh đoạt truyền thừa (2)
Chương 449: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vị (1)
Chương 450: Vạn tộc sắp nổi, khí vận tướng vị (2)
Chương 451: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (1)
Chương 452: Tế thiên đại điển, Thiên Cung Ngục (2)
Chương 453: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (1)
Chương 454: Tấn thăng hoàng triều, Thiên chi tử (2)
Chương 455: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (1)
Chương 456: Đại Tự Tại Thác Hải Thuật, yêu họa nổi lên bốn phía (2)
Chương 457: Rung động kéo dài thật lâu
Chương 458: Thánh triều vong, thiên hạ đại loạn
Chương 459: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (1)
Chương 460: Thiên tài tụ tập, Long du thiên hạ (2)
Chương 461: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (1)
Chương 462: Khai sáng võ đạo, giá trị hương hỏa tăng vọt (2)
Chương 463: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (1)
Chương 464: Công chúa thánh triều, hỏa điểu vượt biển (2)
Chương 465: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (1)
Chương 466: Diệp Tầm Địch hoảng sợ, cha cùng con (2)
Chương 467: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (1)

Chương 468: Thiên Ô nhất tộc, khổ cực cả đời (2)
Chương 469: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (1)
Chương 470: Huyền Điểu ăn Thiên Ô, hương hỏa nở hoa (2)
Chương 471: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (1)
Chương 472: Khủng bố tăng trưởng, Huyền Điểu hiển linh (2)
Chương 473: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (1)
Chương 474: Đại Cảnh rầm rộ, lần thứ hai thuế biến (2)
Chương 475: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (1)
Chương 476: Phục sinh Võ Đế, thân phận chân thật của Đạo Tổ (2)
Chương 477: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (1)
Chương 478: Sinh tử luân hồi, chúng nó muốn Hóa Long (2)
Chương 479: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (1)
Chương 480: Khương gia truyền thừa, cầu kiến Chân Long (2)
Chương 481: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (1)
Chương 482: Long Thần, Thái Hòa nguyên niên (2)
Chương 483: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (1)
Chương 484: Một trăm tám mươi tuổi, địa chấn chi mê (2)
Chương 485: Đại Cảnh mạt lộ (1)
Chương 486: Đại Cảnh mạt lộ (2)
Chương 487: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (1)
Chương 488: Hồn Niệm thần kiếm, bảy đại Yêu Thánh (2)
Chương 489: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (1)
Chương 490: Mặt đất sụt lún, yêu đầu xuất thế (2)
Chương 491: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (1)
Chương 492: Tụ thiên hạ nước, nắm biển mà đi (2)

Chương 493: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (1)
Chương 494: Chưởng Trung Càn Khôn, Cửu Tuyệt giao thánh (2)
Chương 495: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (1)
Chương 496: Hương hỏa công năng, kinh truyền thiên hạ (2)
Chương 497: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (1)
Chương 498: Kim Ô sinh ra, hấp thu Yêu Thánh (2)
Chương 499: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (1)
Chương 500: Văn võ chi đạo, Tù Thiên bia (2)
Chương 501: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (1)
Chương 502: Nhất kiếm khai thiên, tư cách Võ Đế (2)
Chương 503: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (1)
Chương 504: Chiến ý cường đại, bốn vầng mặt trời (2)
Chương 505: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (1)
Chương 506: Độc chiến Thiên Ô nhất tộc (2)
Chương 507: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (1)
Chương 508: Kéo cung Xạ Nhật, thiên địa thất sắc (2)
Chương 509: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (1)
Chương 510: Nhật Nguyệt Càn Khôn Kiếm Trận (2)
Chương 511: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (1)
Chương 512: Đại Nghiễm Thiên, Yêu Tôn đột kích (2)
Chương 513: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (1)
Chương 514: Gặp được ta là khí vận lớn nhất của ngươi (2)
Chương 515: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (1)
Chương 516: Nhân gian luyện ngục, Thiên tộc Bàn Cổ (2)
Chương 517: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (1)
Chương 518: Kiếm trận hiển uy, cải thiên hoán địa (2)

Chương 519: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (1)
Chương 520: Thỉnh Đạo Tổ ngồi lên đế vị Đại Cảnh (2)
Chương 521: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (1)
Chương 522: Yêu Thánh phục sinh, tự xưng Tiên đạo (2)
Chương 523: Hạo Thiên cuối cùng đến (1)
Chương 524: Hạo Thiên cuối cùng đến (2)
Chương 525: Lần đầu gặp mặt, quả thật bị kinh động
Chương 526: Đại Cảnh chẳng lẽ là Thánh địa võ đạo?
Chương 527: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (1)
Chương 528: Lẫn nhau kích thích, Yêu Thánh thành thế (2)
Chương 529: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (1)
Chương 530: Truyền thuyết Thái Hoang, thần tiên buông xuống (2)
Chương 531: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (1)
Chương 532: Đại Đạo chi tổ, nhân gian Chân Thần (2)
Chương 533: Chuẩn bị vẹn toàn, bắt đầu di chuyển
Chương 534: Thừa sóng mà đi đại lục
Chương 535: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (1)
Chương 536: Khai hoang thế giới mới, trên người đấu pháp (2)
Chương 537: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (1)
Chương 538: Thiên hạ nhất thống, Thiên Cảnh đại địa (2)
Chương 539: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (1)
Chương 540: Thời đại dã man, quật khởi cùng ngăn chế (2)
Chương 541: Khí vận hưng chủng (1)
Chương 542: Khí vận hưng chủng (2)

Chương 543: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (1)
Chương 544: Ba mươi sáu ức giá trị hương hỏa (2)
Chương 545: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (1)
Chương 546: Thiên Diễn võ pháp, tên là công đức (2)
Chương 547: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (1)
Chương 548: Đột phá thời cơ, sống uổng phí năm ngàn năm (2)
Chương 549: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (1)
Chương 550: Cửu U chi phong, Cửu Tỳ Nguyên Phượng Quan (2)
Chương 551: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (1)
Chương 552: Đạo Tổ độ kiếp, Kim Long nuốt thiên địa (2)
Chương 553: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (1)
Chương 554: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ chín! (2)
Chương 555: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (1)
Chương 556: Hương hỏa phú thần, giá trị hương hỏa kinh khủng (2)
Chương 557: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (1)
Chương 558: Thông Thiên Địa, Khuynh Thiên (2)
Chương 559: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (1)
Chương 560: Cầu nguyện thần ra tay, chỉ cầu chết trận (2)
Chương 561: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (1)
Chương 562: Vị thứ nhất thần sứ, ngũ phương lôi đình (2)
Chương 563: Lập bảng, Thiên muốn phá (1)
Chương 564: Lập bảng, Thiên muốn phá (2)

Chương 565: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (1)
Chương 566: Lăng mộ Vương tộc, Sơn Hải kinh mạnh mẽ (2)
Chương 567: Thiên tài trong lớp bình dân
Chương 568: Võ Đế đảo quyết tâm
Chương 569: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô(1)
Chương 570: Nhân gian luyện ngục, thiên địa dung lô (2)
Chương 571: Võ Đế tân sinh (1)
Chương 572: Võ Đế tân sinh (2)
Chương 573: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (1)
Chương 574: Đạo Tổ chiến bảy đại Yêu Thánh (2)
Chương 575: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (1)
Chương 576: Nhanh như vậy? Chiến chưa? (2)
Chương 577: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (1)
Chương 578: Đại Thiên Thần cứu khổ cứu nạn, chủ nhân Địa Phủ (2)
Chương 579: Trường sinh bất tử (1)
Chương 580: Trường sinh bất tử (2)
Chương 581: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)
Chương 582: Thái Hoang chủng tộc, hai chén rượu (1)
Chương 583: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (1)
Chương 584: Xương Nhạc nguyên niên, lần nữa đầu thai (2)
Chương 585: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (1)
Chương 586: Cực Lạc bắt đầu, đi vào Cửu U (2)
Chương 587: Chương 587: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (1)
Chương 588: Chương 588: Trương Anh kinh hãi, Hung thú ba vạn năm (2)

Chương 589: Chương 589: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (1)

Chương 590: Chương 590: Bắt đầu ngộ đạo, cuộc chiến của Võ Đế (2)

Chương 591: Chương 591: Nguyên lai là trẫm cũng sợ chết

Chương 592: Chương 592: Vương tộc thập đại Thần thuật

Chương 593: Chương 593: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (1)

Chương 594: Chương 594: Nhân tộc chiến Liệt Tộc (2)

Chương 595: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (1)

Chương 596: Kim Lân diệu thụ, lực lượng sát phạt (2)

Chương 597: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (1)

Chương 598: Chỗ đến không biết, cơ duyên thần bí (2)

Chương 599: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (1)

Chương 600: Phụ tử tranh đấu, lựa chọn sau khi chết (2)

Chương 601: Chương 601: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (1)

Chương 602: Chương 602: Duyên Nguyên chi niên, truyền thuyết hải dương (2)

Chương 603: Chương 603: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (1)

Chương 604: Chương 604: Thái Cổ cự tôn, yêu thai chi kiếp (2)

Chương 605: Điểm cong lịch sử, cố chấp (1)

Chương 606: Điểm cong lịch sử, cố chấp (2)

Chương 607: Chương 607: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (1)

Chương 608: Chương 608: Long Phượng Trình Tường, Thái Oa tò mò (2)

Chương 609: Chương 609: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (1)

Chương 610: Chương 610: Mới vương tộc, yêu ma tranh đoạt (2)
Chương 611: Chương 611: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (1)
Chương 612: Chương 612: Thiên Mệnh, Cảnh Minh tông (2)
Chương 613: Chương 613: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (1)
Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)
Chương 614: Yêu Đế xuống núi, thiên tài cùng phế vật (2)
Chương 615: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (1)
Chương 616: Trở thành người cường đại nhất Đại Cảnh (2)
Chương 617: Bị vây trong trận pháp
Chương 618: Đại Đạo hóa hình
Chương 619: Chương 619: Khương gia tự có Thiên Mệnh (1)
Chương 620: Chương 620: Khương gia tự có Thiên Mệnh (2)
Chương 621: Sẽ có một ngày xuất hiện thiên tài mạnh hơn
Chương 622: Thiên Mệnh Võ Đế
Chương 623: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (1)
Chương 624: Thiên địa chưa mở ta trước tiên ở, điểm hóa chúng sinh lập thành tiên (2)
Chương 625: Vạn tộc đại kiếp (1)
Chương 626: Vạn tộc đại kiếp (2)
Chương 627: Dự báo tương lai (1)
Chương 628: Dự báo tương lai (2)
Chương 629: Phụng Thiên đã có mệnh số (1)
Chương 630: Phụng Thiên đã có mệnh số (2)
Chương 631: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (1)
Chương 632: Chưởng thu đại lục, phá vỡ nhận biết (2)

Chương 633: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (1)
Chương 634: Không gì không biết, Thiên Địa bảo thiềm (2)
Chương 635: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (1)
Chương 636: Bạch Linh thiên hầu, Cường Lương tộc (2)
Chương 637: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (1)
Chương 638: Địa Hoàng chi niên, Yêu Hoàng chi lộ (2)
Chương 639: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (1)
Chương 640: Đến cùng đang đối mặt với cái gì (2)
Chương 641: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (1)
Chương 642: Đại Cảnh quốc vận, dục huyết phấn chiến (2)0
Chương 643: Chơi trò mèo
Chương 644: Đạo Tổ tới
Chương 645: Sơn Hải Kinh xuất tràng
Chương 646: Kim Lân diệu thụ lộ ra thiên uy
Chương 647: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (1)
Chương 648: Tử Tiêu cung, chênh lệch cách xa (2)
Chương 649: Ta không để ý, các ngươi cần gì để ý
Chương 650: Cơ hội tái tạo Đại Cảnh
Chương 651: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (1)
Chương 652: Phá cục chi mưu, một chữ tình này (2)
Chương 653: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (1)
Chương 654: Khương Huyền Niên, Khương Huyền Chân (2)
Chương 655: Điệu thiên mệnh cách (1)
Chương 656: Điệu thiên mệnh cách (2)
Chương 657: Chân long thiên tử, không cho đường lui (1)
Chương 658: Chân long thiên tử, không cho đường lui (2)
Chương 659: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (1)

Chương 660: Định Hòa chi niên, tổ tôn gặp nhau (2)
Chương 661: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (1)
Chương 662: Biện pháp cứu vớt Đại Cảnh (2)
Chương 663: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (1)
Chương 664: Thương Lãng hành động, Thiên Tử cùng khí vận (2)
Chương 665: Thiên hạ là cờ (1)
Chương 666: Thiên hạ là cờ (2)
Chương 667: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (1)
Chương 668: Trọc Thiên, vấn tâm ngộ đạo (2)
Chương 669: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (1)
Chương 670: Thiên Mệnh tương trợ, Đạo Tổ chi biến (2)
Chương 671: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (1)
Chương 672: Đại Cảnh Khai Thiên, Địa Phủ thông luân hồi (2)
Chương 673: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (1)
Chương 674: Sáng Thế nguyên bia, cửu trọng thiên (2)
Chương 675: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (1)
Chương 676: Trước giờ đột phá, Hứa Mãng chấn kinh (2)
Chương 677: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (1)
Chương 678: Chúng sinh muôn màu, đột phá chân trời (2)
Chương 679: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (1)
Chương 680: Tam hoa tụ đỉnh, Võ Thần chi giới (2)
Chương 681: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (1)
Chương 682: Đạt thành Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười (2)

Chương 683: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (1)
Chương 684: Vượt qua Võ Đế là cảnh giới gì? (2)
Chương 685: Bị dọa tè ra quần
Chương 686: Thỉnh tổ tông đăng cơ
Chương 687: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (1)
Chương 688: Bạch nhật phi thăng, tiên thần thịnh thế (2)
Chương 689: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (1)
Chương 690: Thiên hạ chi tâm, sớm đã dự liệu kết cục (2)
Chương 691: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (1)
Chương 692: Thiên hạ quy nhất, Thiên Cảnh! (2)
Chương 693: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (1)
Chương 694: Thiên Tử đời thứ nhất Thiên Cảnh (2)
Chương 695: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (1)
Chương 696: Bắc thượng đại thế, thiên địa dị số (2)
Chương 697: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (1)
Chương 698: Thái Hoang thần quân, Linh sơn (2)
Chương 699: Đại kiếp nhân tộc (1)
Chương 700: Đại kiếp nhân tộc (2)
Chương 701: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (1)
Chương 702: Địa Phủ Thông Thiên Địa, cái thế song kiêu (2)
Chương 703: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (1)
Chương 704: Ba ngàn pháp tướng, đều là phân thân (2)
Chương 705: Đại chiến đầu tiên của Thiên Cảnh
Chương 706: Trường Sinh đan, Tử Hoàn thần quân
Chương 707: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (1)
Chương 708: Nhân tộc lai lịch, người thiên ngoại (2)
Chương 709: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (1)

Chương 710: Bộ lạc Thanh Thạch, đạo quả tu hành (2)
Chương 711: Khiêu chiến đến từ vương tộc (1)
Chương 712: Khiêu chiến đến từ vương tộc (2)
Chương 713: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (1)
Chương 714: Thần Võ giới, thuỷ triều ma khí (2)
Chương 715: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (1)
Chương 716: Lĩnh hội Thiên Hà, khí phách của Khương Trường Sinh (2)
Chương 717: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (1)
Chương 718: Mệnh số vương tộc, phát ngôn cuồng vọng (2)
Chương 719: Điều kiện tiên quyết là có thể chiến thắng
Chương 720: Một tiễn này có không có tư cách
Chương 721: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (1)
Chương 722: Tề Thiên Vân Hải, trật tự mới (2)
Chương 723: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (1)
Chương 724: Thái Thượng Côn Luân, vạn cổ sát tinh (2)
Chương 725: Không biết Đạo Tổ lấy ra từ đâu
Chương 726: Ma hà buông xuống, tiên thần quyết chiến
Chương 727: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (1)
Chương 728: Ngũ đại Võ Thần, độc chiến Võ Đế đầy trời (2)
Chương 729: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (1)
Chương 730: Thiên địa đại trận lên, tru diệt Thần Quân (2)
Chương 731: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (1)
Chương 732: Phong Thần bảng, Thiên Hà chúc phúc (2)
Chương 733: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (1)
Chương 734: Thần Du ảnh hưởng, thượng giới Thị Tộc (2)
Chương 735: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (1)

Chương 736: Sáng tạo Thiên Đình, sát tinh uy hiếp (2)

Chương 737: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (1)

Chương 738: Bạch Sí Tinh, Khương Thiện (2)

Chương 739: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (1)

Chương 740: Thái Hoang phi thăng, Khương gia thần tướng (2)

Chương 741: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (1)

Chương 742: Võ giới chiến đấu, khí vận chi tranh (2)

Chương 743: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (1)

Chương 744: Kiếp số khó thoát, mở ra phong thần (2)

Chương 745: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (1)

Chương 746: Tứ thánh đại nguyên soái, Tam Thập Lục Thiên Cương đại tướng quân (2)

Chương 747: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (1)

Chương 748: Thọ cùng trời đất, thời đại tiên thần chúa tể (2)

Chương 749: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (1)

Chương 750: Viêm Chủ, Thiên Đình chinh chiến (2)

Chương 751: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (1)

Chương 752: Trăm tỷ giá trị hương hỏa, Võ Thần đột kích (2)

Chương 753: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (1)

Chương 754: Hồ lô thu Võ Thần, có muốn cầu trường sinh? (2)

Chương 755: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (1)

Chương 756: Tam giới liên hợp, Hắc Hầu (2)

Chương 757: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (1)

Chương 758: Thái Hoang võ giới đã không phải phàm nhân có thể tranh (2)

Chương 759: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (1)

Chương 760: Cựu Cổ giáo, truyền thuyết Diệp tộc (2)

Chương 761: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (1)

Chương 762: Toàn bộ Thái Hoang võ giới đều muốn bởi vì ngươi mà chôn cùng! (2)

Chương 763: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (1)

Chương 764: Chí Hư Triệt Võ, Nguyên Đạo Võ Tôn (2)

Chương 765: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (1)

Chương 766: Đột phá trước giờ, thành tiên tư cách (2)

Chương 767: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (1)

Chương 768: Thiên Đạo độ kiếp, hủy diệt võ giới (2)

Chương 769: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (1)

Chương 770: Cái gọi là bàn giao, đạo ta không cô đơn (2)

Chương 771: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (1)

Chương 772: Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười một, tăng vọt giá trị hương hỏa (2)

Chương 773: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (1)

Chương 774: Muốn chiến hải dương, thượng cổ ma tộc (2)

Chương 775: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (1)

Chương 776: Diệp tộc lão tổ, La Hồng cầu viện (2)

Chương 777: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (1)

Chương 778: Niết Bàn Chí Nguyên Công, Thiên Đế hiện thân (2)

Chương 779: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (1)

Chương 780: Trấn áp năm trăm năm, Cấm Cổ Lâm (2)
Chương 781: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (1)
Chương 782: Thiên Hàng sơn, thần phủ buông xuống (2)
Chương 783: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (1)
Chương 784: Long Vương hải dương, Thần Phủ sợ hãi (2)
Chương 785: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (1)
Chương 786: Thân hóa hư không, chỉ đến như thế (2)
Chương 787: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (1)
Chương 788: Thái Thượng đan đạo, Long Cung chi thế (2)
Chương 789: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (1)
Chương 790: Chí Tôn dũng cảm, Thường tộc quyết đoán (2)
Chương 791: Thần Võ giới cùng luân hồi (1)
Chương 792: Thần Võ giới cùng luân hồi (2)
Chương 793: Thiên Tôn buông xuống (1)
Chương 794: Thiên Tôn buông xuống (2)
Chương 795: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (1)
Chương 796: Kéo cung bắn Thiên Tôn! Không ai bì nổi! (2)
Chương 797: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (1)
Chương 798: Tam Thập Tam Trọng Thiên, dung hợp võ giới (2)
Chương 799: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (1)
Chương 800: Côn Lôn giới, chấn hám thiên địa! (2)
Chương 801: Đại khí vận, thay đổi tương lai (1)
Chương 802: Đại khí vận, thay đổi tương lai (2)
Chương 803: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (1)

Chương 804: Thượng Nguyên thần thể, Trầm Luân Chi Hải (2)

Chương 805: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (1)

Chương 806: Chương 806: Lữ Thần Châu, đấu chí bùng cháy (2)

Chương 807: Chương 807: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (1)

Chương 808: Chương 808: Lại hiển lộ thần thông, thiên địa trong hư không vô tận (2)

Chương 809: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (1)

Chương 810: Võ đạo độc đại, Thần Võ tôn giả xuất quan (2)

Chương 811: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (1)

Chương 812: Thượng Nguyên thần lực, cảm thụ tuyệt vọng đi (2)

Chương 813: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (1)

Chương 814: Không còn sót lại chút gì, Đại Đạo Càn Nguyên Thần Tọa (2)

Chương 815: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (1)

Chương 816: Võ Chủ, đại kiếp võ đạo (2)

Chương 817: Chương 817: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (1)

Chương 818: Chương 818: Xuân thu trăm năm, tân sinh Đại Đạo (2)

Chương 819: Thiên Thân Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (1)

Chương 820: Thiên Thân Vạn Tướng, đại kiếp sơ hiển (2)

Chương 821: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (1)

Chương 822: Tiên Đế đan, lần nữa phong thần (2)

Chương 823: Muốn kéo Ma tộc vào Thiên Đình

Chương 824: Quân cờ, Phục Sinh lực lượng
Chương 825: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (1)
Chương 826: Thiên Nguyên thần phôi, Hư Không cường giả (2)
Chương 827: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (1)
Chương 828: Hồn Hài đại đế, Trảm Tiên Phi Đao (2)
Chương 829: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (1)
Chương 830: Quái vật bất tử, lấy chú ngữ (2)
Chương 831: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (1)
Chương 832: Thần thoại tà ma, không thể đối đầu (2)
Chương 833: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (1)
Chương 834: Thay trời hành đạo, một đao tinh không (2)
Chương 835: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (1)
Chương 836: Thiên Đình hành động, khởi tử hoàn sinh (2)
Chương 837: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (1)
Chương 838: Thiên Đạo thạch, sát tinh dị biến (2)
Chương 839: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (1)
Chương 840: Đến từ Tiên đạo, Đại Đế hi vọng (2)
Chương 841: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (1)
Chương 842: Phục sinh chi kiếp, thần phôi đột kích (2)
Chương 843: Chương 843: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (1)
Chương 844: Chương 844: Thất Thập Nhị Thần Động, cấm địa viễn cổ (2)
Chương 845: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (1)
Chương 846: Muôn vàn tiên đan, Chiến thần châu (2)
Chương 847: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (1)

Chương 848: Vạn cổ thiên kiêu cúi đầu, Trảm Tội đài (2)

Chương 849: Không như suy nghĩ

Chương 850: Thiên số

Chương 851: Chương 851: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (1)

Chương 852: Chương 852: Vô lực hồi thiên, tai hoạ ngầm đại kiếp (2)

Chương 853: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (1)

Chương 854: Kim Cô Chú, cuộc chiến thiên kiêu (2)

Chương 855: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (1)

Chương 856: Lữ Thần Châu cường thế, thần động buông xuống (2)

Chương 857: Chương 857: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (1)

Chương 858: Chương 858: Này chính là lực lượng của các ngươi sao? (2)

Chương 859: Có tu luyện cả một đời đều theo không kịp

Chương 860: Hỗn Nguyên thần phù

Chương 861: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (1)

Chương 862: Thông Diễn Sáng Tạo Võ, nhặt được đại cơ duyên (2)

Chương 863: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (1)

Chương 864: Thiên Đình quyền lực, nhân gian nổi loạn (2)

Chương 865: Nói chuyện tâm tình, sẽ suy nghĩ thật kỹ

Chương 866: Đuổi bắt vạn cổ thiên kiêu

Chương 867: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (1)

Chương 868: Cừu địch của Thần Võ giới, Huyết Vực xâm lấn (2)
Chương 869: Cuộc chiến vạn cổ thiên kiêu
Chương 870: Thất Minh Vương
Chương 871: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (1)
Chương 872: Minh tộc chấn nộ, Đại Hàn Thiên (2)
Chương 873: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (1)
Chương 874: Đạo Tổ độ kiếp, thiên uy hạo đãng (2)
Chương 875: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (1)
Chương 876: Côn Luân vấn đạo, Đại La thiên duyên (2)
Chương 877: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (1)
Chương 878: Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười hai (2)
Chương 879: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (1)
Chương 880: Tiên đạo mở, Đạo Tổ giảng tu tiên (2)
Chương 881: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (1)
Chương 882: Tu tiên thời đại, đạo thống phản thần (2)
Chương 883: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (1)
Chương 884: Loạn Võ Tôn, cuộc chiến phân thân (2)
Chương 885: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (1)
Chương 886: Đại Thiên Tru Đạo Chỉ, ánh mắt chênh lệch (2)
Chương 887: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (1)
Chương 888: Luận đạo chi phong, Thần Võ Chí Thượng (2)
Chương 889: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (1)
Chương 890: Địa Tiên đứng đầu, tiên hiệp (2)
Chương 891: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (1)
Chương 892: Cái gọi là ngộ đạo, Hắc Ám Hoàng Tuyền (2)

Chương 893: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (1)
Chương 894: Đạo Tổ chiến Huyết Vực Thủy Tổ (2)
Chương 895: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (1)
Chương 896: Hoàng Tuyền câu diệt, Thần Sát đại trận (2)
Chương 897: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (1)
Chương 898: Bàn Cổ chi thân, Thần Võ truyền thừa (2)
Chương 899: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (1)
Chương 900: Vạn Cổ Hàn Triều, lại gặp mặt (2)
Chương 901: Ngộ đạo nhân quả, có ý muốn mời chào
Chương 902: Đại Hàn Thiên buông xuống
Chương 903: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (1)
Chương 904: Đông kết hết thảy, hắc ám hiện hình (2)
Chương 905: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (1)
Chương 906: Sát kiếp nhân quả, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ (2)
Chương 907: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (1)
Chương 908: Sẽ cùng Đạo Tổ phân cao thấp (2)
Chương 909: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (1)
Chương 910: Kim Đan Đại Đạo, thiếu niên Trúc Cơ (2)
Chương 911 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (1)
Chương 912 - Thương hải tang điền, cố nhân còn tại (2)
Chương 913 - Chung phạt Thần Võ giới (1)
Chương 914 - Chung phạt Thần Võ giới (2)
Chương 915 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (1)
Chương 916 - Thần binh đại hội, nhân gian chi loạn (2)
Chương 917 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (1)
Chương 918 - Ngàn năm phong thần, chuẩn bị tiến đánh (2)
Chương 919 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (1)

Chương 920 - Cực cảnh tử khí, Diệp tộc Thuỷ Tổ hoảng sợ (2)
Chương 921 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (1)
Chương 922 - Cửu âm tà tổ, Thái Sơ phật tổ (2)
Chương 923 - Chương 923: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (1)
Chương 924 - Chương 924: Chư đạo hiển uy, Đoàn Phù (2)
Chương 925 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (1)
Chương 926 - Thủ đoạn của Đạo Tổ, chí thượng buông xuống (2)
Chương 927 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (1)
Chương 928 - Tu Tiên giả chiến đấu như thế nào (2)
Chương 929 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (1)
Chương 930 - Thần thụ bá đạo, pháp thể kiêm tu (2)
Chương 931 - Chương 931: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (1)
Chương 932 - Chương 932: Lực lượng thỉnh thần, Võ Tâm (2)
Chương 933 - Quan sát từ xa, cuộc chiến khốc liệt
Chương 934 - Thần Võ đại trận
Chương 935 - Chương 935: Tình thế không ổn, bị nhốt trong trận
Chương 936 - Chương 936: Tiền bối, còn không ra tay
Chương 937 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (1)
Chương 938 - Nguyện vì chúng sinh mở ra vạn đạo thịnh thế (2)
Chương 939 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (1)
Chương 940 - Thành tựu truyền thuyết, thời đại thay đổi (2)
Chương 941 - Đạo Tổ Thiên Thân Vạn Tướng, vang dội cổ kim (1)

Chương 942 - Đạo Tổ Thiên Thần Vạn Tướng, vang dội cổ kim (2)
Chương 943 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (1)
Chương 944 - Vạn đạo đại hội, võ đạo chi tranh (2)
Chương 945 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (1)
Chương 946 - Truyền thuyết buông xuống, tín đồ tăng vọt (2)
Chương 947 - Nữ tiền bối thần bí (1)
Chương 948 - Nữ tiền bối thần bí (2)
Chương 949 - Đại Đạo của mình (1)
Chương 950 - Đại Đạo của mình (2)
Chương 951 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (1)
Chương 952 - Nhân quả chân nghĩa, trục xuất (2)
Chương 953 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (1)
Chương 954 - Thế gia vọng tộc chi pháp, Tiên đạo diễn hóa (2)
Chương 955 - Đệ nhị hiện thời (1)
Chương 956 - Đệ nhị hiện thời (2)
Chương 957 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (1)
Chương 958 - Đại kiếp tà số, Võ Tổ tín nhiệm (2)
Chương 959 - Địa Tiên chi chủ tương lai (1)
Chương 960 - Địa Tiên chi chủ tương lai (2)
Chương 961 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (1)
Chương 962 - Nhân quả biến số, cuộc chiến của Thần Động (2)
Chương 963 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (1)
Chương 964 - Đại Kiếp Đạo Tổ, Đại Kiếp Võ Tổ (2)
Chương 965 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (1)

Chương 966 - âm Dương Chi Thần, lực lượng của Thần Đế (2)
Chương 967 - Thay trời hành đạo, đều là ta (1)
Chương 968 - Thay trời hành đạo, đều là ta (2)
Chương 969 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (1)
Chương 970 - Đạo Tổ rốt cuộc mạnh cỡ nào? (2)
Chương 971 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (1)
Chương 972 - Bàn Cổ thụ, hai đại chí bảo của Tiên đạo (2)
Chương 973 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (1)
Chương 974 - Ngàn năm kỳ hạn, Kinh Thiên (2)
Chương 975 - Chí bảo của Đạo Tổ (1)
Chương 976 - Chí bảo của Đạo Tổ (2)
Chương 977 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (1)
Chương 978 - Vong Trần đại tiên, bế trường quan (2)
Chương 979 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (1)
Chương 980 - Sáng tạo chủng tộc, lực lượng thần bí (2)
Chương 981 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (1)
Chương 982 - Tiên đạo quật khởi, Thiên Đế kiếp số (2)
Chương 983 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (1)
Chương 984 - Con đường lớn màu vàng kim, thiên phú Thần Đạo (2)
Chương 985 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (1)
Chương 986 - Vận Mệnh Chi Đạo, Tất Liễu thần tôn (2)
Chương 987 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (1)
Chương 988 - Trấn áp Thần Võ Chí Thượng (2)
Chương 989 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (1)
Chương 990 - Thiếu Hạo, Hình Thiên (2)
Chương 991 - Thần ra tay rồi (1)

Chương 992 - Thần ra tay rồi (2)

Chương 993 - Ngươi chuẩn bị làm gì

Chương 994 - Đạo Tổ chiến thần tôn

Chương 995 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (1)

Chương 996 - Nhân quả luân hồi, trục xuất thần tôn (2)

Chương 997 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (1)

Chương 998 - Thiên Đạo Trật Tự Kiếm (2)

Chương 999 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (1)

Chương 1000 - Cửu Trọng Cực Nhạc Ngục, can thiệp quá khứ (2)

Chương 1001 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (1)

Chương 1002 - Phong thần đại chiến, dấu hiệu đột phá (2)

Chương 1003 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (1)

Chương 1004 - Yêu Thánh Kinh Thiên, chủng tộc Thiên Đạo (2)

Chương 1005 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (1)

Chương 1006 - Cực Cảnh độ kiếp, lực lượng không biết (2)

Chương 1007 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (1)

Chương 1008 - Năm mươi hai Thiên Đạo giá trị hương hỏa bản thân (2)

Chương 1009 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (1)

Chương 1010 - Khương tộc Đế mạch, Sáng Thế thần (2)

Chương 1011 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (1)

Chương 1012 - Cổ kim biến hóa, trật tự thời không (2)

Chương 1013 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (1)

Chương 1014 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười ba (2)
Chương 1015 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (1)
Chương 1016 - Thất Thập Nhị Phá Thiên Châu, trở lại chốn cũ (2)
Chương 1017 - Chức trách của Thiên Hoàng (1)
Chương 1018 - Chức trách của Thiên Hoàng (2)
Chương 1019 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (1)
Chương 1020 - Lục Dục Thiên, lực lượng của đại kiếp (2)
Chương 1021 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)
Chương 1022 - Thông U hải, thỉnh Đạo Tổ ra tay (2)
Chương 1023 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (1)
Chương 1024 - Vận Mệnh Chi Đạo, hắn là Thiên (2)
Chương 1025 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (1)
Chương 1026 - Thiên Địa Câu Diệt, hết thảy yên diệt (2)
Chương 1027 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (1)
Chương 1028 - Bất Chu sơn, Vũ tộc diệt (2)
Chương 1029 - Đại Đạo có thể thành công (1)
Chương 1030 - Đại Đạo có thể thành công (2)
Chương 1031 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (1)
Chương 1032 - Đạo Tổ chiến Võ Tổ (2)
Chương 1033 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (1)
Chương 1034 - Thái Cực Huyền Đạo Tướng (2)
Chương 1035 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (1)
Chương 1036 - Thiên Hoàng Địa Hoàng, khách không mời mà đến (2)

Chương 1037 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (1)

Chương 1038 - Thương Thủy Thiên, Tiêu Hòa nương nương (2)

Chương 1039 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (1)

Chương 1040 - Ngàn vạn năm, Vị Lai phật tổ (2)

Chương 1041 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (1)

Chương 1042 - Bồ Đề Phật Hải, Thái Thượng Thiên (2)

Chương 1043 - Thôn phệ pháp lực (1)

Chương 1044 - Thôn phệ pháp lực (2)

Chương 1045 - Chương 1045: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (1)

Chương 1046 - Chương 1046: Thiên tư mạnh nhất, khảo nghiệm (2)

Chương 1047 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (1)

Chương 1048 - Sáng lập Thiên Giới, hẳn phải chết không nghi ngờ (2)

Chương 1049 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (1)

Chương 1050 - Thiên Giới chi tranh, lực lượng vô định (2)

Chương 1051 - Khương tộc Đế mạch, ra (1)

Chương 1052 - Khương tộc Đế mạch, ra (2)

Chương 1053 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (1)

Chương 1054 - Cái gọi là vận mệnh, thôi động đại kiếp (2)

Chương 1055 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (1)

Chương 1056 - Võ đạo lực lượng, Thiên kinh hoảng (2)

Chương 1057 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (1)

Chương 1058 - Khí vận sụp đổ, muốn sáng tạo Thiên Đạo (2)

Chương 1059 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (1)

Chương 1060 - Thiên Đạo thành lập, Võ Tổ rung động (2)
Chương 1061 - Thật tâm quy thuận
Chương 1062 - Thiên Đình rung động
Chương 1063 - Vận rủi, tâm ma (1)
Chương 1064 - Vận rủi, tâm ma (2)
Chương 1065 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (1)
Chương 1066 - Thiên Đạo trận pháp, Đại Đạo chi thần (2)
Chương 1067 - Nhìn trộm vận mệnh (1)
Chương 1068 - Nhìn trộm vận mệnh (2)
Chương 1069 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (1)
Chương 1070 - Vị Thái Ất cảnh thứ hai, số lượng tín đồ kinh khủng (2)
Chương 1071 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (1)
Chương 1072 - Mục tiêu mới, nước sâu trong Khương tộc (2)
Chương 1073 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (1)
Chương 1074 - Đại kiếp mệnh số, Thiên Đạo chiếu cố (2)
Chương 1075 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (1)
Chương 1076 - Bế quan ngàn năm, tương lai gặp lại (2)
Chương 1077 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (1)
Chương 1078 - Bạch Y thần quân, Thanh Khâu thánh mẫu (2)
Chương 1079 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (1)
Chương 1080 - Ngàn vạn năm chi cách, Đạo Chi Thủy Tổ (2)
Chương 1081 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (1)
Chương 1082 - Chí Đạo thần pháp, Đạo Diễn buông xuống (2)
Chương 1083 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (1)

Chương 1084 - Lục Diêm Diễn Thiên, Võ Chiến thần thánh (2)
Chương 1085 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (1)
Chương 1086 - Đi săn Đại Đạo Chi Thần (2)
Chương 1087 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (1)
Chương 1088 - Dung hợp Đại Đạo, Thế Diễn Thiên (2)
Chương 1089 - Tai kiếp khó thoát (1)
Chương 1090 - Tai kiếp khó thoát (2)
Chương 1091 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (1)
Chương 1092 - Hóa Cảnh Thiên, Tam Thế Thiên (2)
Chương 1093 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (1)
Chương 1094 - Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân, vật đổi sao dời (2)
Chương 1095 - Người tiếp theo võ đạo (1)
Chương 1096 - Người tiếp theo võ đạo (2)
Chương 1097 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (1)
Chương 1098 - Tiên đạo thánh thể, Đấu Chiến tiên thánh (2)
Chương 1099 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (1)
Chương 1100 - Thể tu chi phong, đại kiếp sống lại đột kích (2)
Chương 1101 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (1)
Chương 1102 - Tiên thần đại chiến, trước giờ đột phá (2)
Chương 1103 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (1)
Chương 1104 - Đại Đạo nhân quả, lại đầu thai? (2)
Chương 1105 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (1)
Chương 1106 - Khương tộc mạt đại Tiên Đế (2)
Chương 1107 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (1)
Chương 1108 - Chiếu quá khứ, hiện tại, tương lai (2)

Chương 1109 - Hắn là Khương Huyền Niên (1)
Chương 1110 - Hắn là Khương Huyền Niên (2)
Chương 1111 - Tổ tông của tổ tông (1)
Chương 1112 - Tổ tông của tổ tông (2)
Chương 1113 - Muôn vàn đều là bản tâm (1)
Chương 1114 - Muôn vàn đều là bản tâm (2)
Chương 1115 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (1)
Chương 1116 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bốn (2)
Chương 1117 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (1)
Chương 1118 - Cấm Ngục, Tự Tại Thiên mạnh mẽ (2)
Chương 1119 - Đầu nguồn Phục Sinh lực lượng
Chương 1120 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (1)
Chương 1121 - Phục Sinh đại kiếp chân chính (2)
Chương 1122 - Áp lực to lớn, càng ngày càng mất khống chế
Chương 1123 - Thỉnh Đạo Tổ ra tay (1)
Chương 1124 - Thỉnh Đạo tổ ra tay (2)
Chương 1125 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (1)
Chương 1126 - Đưa về Tiên đạo luân hồi (2)
Chương 1127 - Tiên đạo không dung mạo phạm (1)
Chương 1128 - Tiên đạo không dung mạo phạm (2)
Chương 1129 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (1)
Chương 1130 - Thiên Đạo chí bảo, Thái Thượng bái Đạo Tổ (2)
Chương 1131 - Vô Tình đạo? Ta có thể sao?
Chương 1132 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (1)

Chương 1133 - Thái Thượng Vô Tình Đạo, Ý chí Đại Đạo (2)
Chương 1134 - Vượt qua Tự Tại Thiên (1)
Chương 1135 - Vượt qua Tự Tại Thiên (2)
Chương 1136 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (1)
Chương 1137 - Công đức chủng tộc, lại sáng tạo Thiên Giới (2)
Chương 1138 - Chủ mẫu cũng muốn làm chủ một phương Thiên giới
Chương 1139 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (1)
Chương 1140 - Thiên Giới phong vân, trấn áp Tông Khô (2)
Chương 1141 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (1)
Chương 1142 - Tiên đạo Vương tộc, ý chí kiềm chế (2)
Chương 1143 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (1)
Chương 1144 - Chí bảo thần thánh, thiên tư mạnh nhất (2)
Chương 1145 - Kết thúc bế quan, đạo thống phản thần
Chương 1146 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (1)
Chương 1147 - Bỉ Ngạn phật nhai, thủy tổ vạn Phật (2)
Chương 1148 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (1)
Chương 1149 - Thiên Giới buông xuống, đại kiếp làm vũ khí (2)
Chương 1150 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (1)
Chương 1151 - Cánh cửa Hậu Thiên, thôn phệ thiên địa (2)
Chương 1152 - Quả thật biến thái, thiên tư vô song
Chương 1153 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (1)
Chương 1154 - Lục Diêm Diễn Thiên buông xuống (2)
Chương 1155 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (1)

Chương 1156 - Võ đạo cố thổ, Thái Thượng Trảm Tình Kiếm (2)

Chương 1157 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (1)

Chương 1158 - Huyền Thiên tinh hải, tập tục tu tiên (2)

Chương 1159 - Nói chuyện, càng hiểu biết nhau hơn

Chương 1160 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (1)

Chương 1161 - Hãi Thiên thánh tôn, cuối cùng đến Đại La (2)

Chương 1162 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (1)

Chương 1163 - Mười vạn cửa ải lớn, Hòa Quang Mệnh Quân (2)

Chương 1164 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (1)

Chương 1165 - Cải biến nhân quả, hài lòng như ý (2)

Chương 1166 - Xâu chuỗi mọi chuyện, thông thấu

Chương 1167 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (1)

Chương 1168 - Điên chuyển Càn Khôn, Thiên Giới thứ tư, lên (2)

Chương 1169 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (1)

Chương 1170 - Phúc Nguyên thánh mẫu, Thiên Đạo phúc duyên (2)

Chương 1171 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (1)

Chương 1172 - Truy cầu Phật pháp, địch nhân số mệnh (2)

Chương 1173 - Ông và cháu, hai con đường (1)

Chương 1174 - Ông và cháu, hai con đường (2)

Chương 1175 - Lựa chọn, vẫn không tin tưởng ta?

Chương 1176 - Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (1)

Chương 1177 - Chương 1177: Đại Đạo yên diệt, thay đổi càn khôn (2)

Chương 1178 - Chương 1178: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (1)
Chương 1179 - Chương 1179: Diễn Quân nguyền rủa, Đạo Tổ thần thoại (2)
Chương 1180 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (1)
Chương 1181 - Đạo cốt truyền thuyết, phía trên Đại La (2)
Chương 1182 - Đại La chân ngã (1)
Chương 1183 - Đại La chân ngã (2)
Chương 1184 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (1)
Chương 1185 - Tiên đạo độc tôn, Thiên Đạo tức Đạo Tổ (2)
Chương 1186 - Chương 1186: Đạo Tổ? Sao hắn lại mạnh như vậy
Chương 1187 - Chương 1187: Cha con nói chuyện với nhau
Chương 1188 - Chương 1188: Đại La tiên vực
Chương 1189 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (1)
Chương 1190 - Phật Tổ hướng tới, siêu thoát chi tranh (2)
Chương 1191 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (1)
Chương 1192 - Thổi Mệnh trì, ra mặt (2)
Chương 1193 - Đứa cháu được yêu thương nhất, trang bị tận răng
Chương 1194 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)
Chương 1195 - Trần Khư Thất Hung, Tên Là Tiên Đạo (2)
Chương 1196 - Cứu Vớt Tiên Đạo (1)
Chương 1197 - Cứu Vớt Tiên Đạo (2)
Chương 1198 - Tương Lai Xa Xôi (1)
Chương 1199 - Tương Lai Xa Xôi (2)
Chương 1200 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (1)
Chương 1201 - Phật môn Tiên đạo, âm mưu của Hãi Thiên (2)

Chương 1202 - Mọi thứ đều được định trước

Chương 1203 - Đại thiên tu hành (1)

Chương 1204 - Đại thiên tu hành (2)

Chương 1205 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (1)

Chương 1206 - Vô Tự Hống, Vong Sinh tỉnh (2)

Chương 1207 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (1)

Chương 1208 - Tiên đạo quyết chiến, Kiếm Đố Diễn Thánh (2)

Chương 1209 - Đại địch mạnh nhất từ trước đến nay

Chương 1210 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (1)

Chương 1211 - Sơ hiển đại trận, Bàn Cổ vung búa (2)

Chương 1212 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (1)

Chương 1213 - Thiên Đạo đại trận, sáng lập Đại La tiên vực (2)

Chương 1214 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (1)

Chương 1215 - Đại Thiên thế giới hung hiểm (2)

Chương 1216 - Cố nhân gặp nhau, hết sức xúc động

Chương 1217 - Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (1)

Chương 1218 - Chương 1218: Kỷ nguyên mới, Thiên Đạo chủng tộc (2)

Chương 1219 - Chương 1219: Bất tử chân chính (1)

Chương 1220 - Chương 1220: Bất tử chân chính (2)

Chương 1221 - Ngài sẽ dạy ta Hỗn Nguyên Bất Diệt Kim Thân?

Chương 1222 - Đại La khó cứu (1)

Chương 1223 - Đại La khó cứu (2)

Chương 1224 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đẩu chân nhân (1)

Chương 1225 - Đại La Trận Pháp Lục, Bắc Đấu chân nhân (2)
Chương 1226 - Tử Tiêu cung giảng đạo (1)
Chương 1227 - Tử Tiêu cung giảng đạo (2)
Chương 1228 - Nhìn trộm quá khứ, hiện tại, tương lai
Chương 1229 - Trường sinh là hắn (1)
Chương 1230 - Trường sinh là hắn (2)
Chương 1231 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (1)
Chương 1232 - Khổ nạn luận, phật cùng đạo (2)
Chương 1233 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (1)
Chương 1234 - Tà Ma Thiên Ngoại xâm lấn (2)
Chương 1235 - Tầng thứ cao hơn Đại La (1)
Chương 1236 - Tầng thứ cao hơn Đại La (2)
Chương 1237 - Vạn phật thủy tổ bước vào Đại La
Chương 1238 - Nhìn trộm tới từ hư không (1)
Chương 1239 - Nhìn trộm tới từ hư không (2)
Chương 1240 - Đại Ám Thừa Thiên (1)
Chương 1241 - Đại Ám Thừa Thiên (2)
Chương 1242 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (1)
Chương 1243 - Vô Tướng Vô Hình Hóa Tự Tại Pháp (2)
Chương 1244 - Lửa giận của Đạo Diễn (1)
Chương 1245 - Lửa giận của Đạo Diễn (2)
Chương 1246 - Nhờ Bạch Kỳ truyền lời
Chương 1247 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (1)
Chương 1248 - Tham Mộng Diễn Thánh, đột phá thời khắc (2)
Chương 1249 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (1)
Chương 1250 - Phật Tổ chấn kinh, bắt đầu đột phá (2)

Chương 1251 - Di chuyển, chủ nhân vẫn ổn trọng như ngày xưa

Chương 1252 - Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (1)

Chương 1253 - Chương 1253: Siêu thoát Đại La, Đại La thần tướng (2)

Chương 1254 - Chương 1254: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (1)

Chương 1255 - Chương 1255: Vạn đạo tịch diệt, Đại La như ở trước mắt (2)

Chương 1256 - Chẳng lẽ không phải tương lai

Chương 1257 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (1)

Chương 1258 - Tiên đạo huyết vũ, biết rõ không thể làm (2)

Chương 1259 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (1)

Chương 1260 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười sáu (2)

Chương 1261 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (1)

Chương 1262 - Quỷ Vực, chỗ tu luyện (2)

Chương 1263 - Tồn tại mạnh thứ hai trong giá trị hương hỏa đã biết

Chương 1264 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (1)

Chương 1265 - Nhân quả không hiện ra, quét ngang Quỷ Vực (2)

Chương 1266 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (1)

Chương 1267 - Khẩn cầu công đức, phúc duyên chi đạo (2)

Chương 1268 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (1)

Chương 1269 - Tiên đạo tên lên, Thiên Đình chi kiếp (2)

Chương 1270 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (1)

Chương 1271 - Phúc Nguyên đạo, Bất Diệt Mệnh Chủ (2)

Chương 1272 - Các phương cường giả, đục nước béo cò?
Chương 1273 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (1)
Chương 1274 - Đại Dục Diễn Thánh, bí pháp của Đạo Diễn (2)
Chương 1275 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (1)
Chương 1276 - Tiên đạo Đạo Tổ, thay trời hành đạo (2)
Chương 1277 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (1)
Chương 1278 - Thất thải Lưu Ly Kiều, đại thiên náo loạn (2)
Chương 1279 - Tìm hiểu về hư không, Tiên đạo nổi danh
Chương 1280 - Chân chính phi thăng (1)
Chương 1281 - Chân chính phi thăng (2)
Chương 1282 - Đại La thời đại (1)
Chương 1283 - Đại La thời đại (2)
Chương 1284 - Thái Sơ Cửu Thánh (1)
Chương 1285 - Thái Sơ Cửu Thánh (2)
Chương 1286 - Chu du nhân gian, điểm hóa sinh linh
Chương 1287 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (1)
Chương 1288 - Tiên ma, nhân quả biến hóa (2)
Chương 1289 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (1)
Chương 1290 - Sáng tạo hết thảy, siêu thoát chi mưu (2)
Chương 1291 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (1)
Chương 1292 - Thiên Đình kiếp số, thời gian (2)
Chương 1293 - Chương 1293: Dường như có âm mưu sâu hơn
Chương 1294 - Chương 1294: Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (1)
Chương 1295 - Tịch diệt chi biến, võ đạo lựa chọn (2)
Chương 1296 - Quyết chiến sinh tử (1)

Chương 1297 - Quyết chiến sinh tử (2)
Chương 1298 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (1)
Chương 1299 - Đạo Hư Tôn Chủ cuộc chiến (2)
Chương 1300 - Kết quả không như mong muốn
Chương 1301 - Thuần túy chiến ý (1)
Chương 1302 - Thuần túy chiến ý (2)
Chương 1303 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (1)
Chương 1304 - Phụ thuộc Tiên đạo, Thiên Đạo oai (2)
Chương 1305 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (1)
Chương 1306 - Sơ Tích Lưỡng Cực, mạnh nhất hư không (2)
Chương 1307 - Cái gì? Đạo Diễn bại?
Chương 1308 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (1)
Chương 1309 - Tiên chính là tiên, ma chính là ma (2)
Chương 1310 - Khí Linh, Ma nguyên (1)
Chương 1311 - Khí Linh, Ma nguyên (2)
Chương 1312 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (1)
Chương 1313 - Thọ thần sinh nhật của Đạo Tổ (2)
Chương 1314 - Như thật như ảo (1)
Chương 1315 - Như thật như ảo (2)
Chương 1316 - Bị xen ngang, Huyền Nhật đế quân
Chương 1317 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (1)
Chương 1318 - Thiên Đình đại kiếp, lột xác nhân quả (2)
Chương 1319 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (1)
Chương 1320 - Thôi động đại kiếp, biến số nhân quả (2)
Chương 1321 - Tràn đầy chiến ý
Chương 1322 - Biến số, Tru Thiên thương (1)
Chương 1323 - Chương 1323: Biến số, Tru Thiên thương (2)

Chương 1324 - Chương 1324: Địa Tiên giới, truyền thuyết (1)
Chương 1325 - Chương 1325: Địa Tiên giới, truyền thuyết (2)
Chương 1326 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (1)
Chương 1327 - Cổ Đạo thần vực, cực ý (2)
Chương 1328 - Kết quả không ngờ, Thiên Đế tạo kinh hỉ
Chương 1329 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch
Chương 1330 - Hỗn loạn xuất hiện, quỷ dị chi thạch (2)
Chương 1331 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (1)
Chương 1332 - Đại Thiết Thiên Thuật, họa loạn kỷ nguyên (2)
Chương 1333 - Chưởng khống cắn trả (1)
Chương 1334 - Chưởng khống cắn trả (2)
Chương 1335 - Diệu không thể tả
Chương 1336 - Tham nhân chi mưu (1)
Chương 1337 - Tham nhân chi mưu (2)
Chương 1338 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (1)
Chương 1339 - Khí tức Đại Đạo phức tạp (2)
Chương 1340 - Có lẽ nên đi theo hướng nhân quả
Chương 1341 - Bị động biến chủ động (1)
Chương 1342 - Bị động biến chủ động (2)
Chương 1343 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (1)
Chương 1344 - Chấn nhiếp hiệu quả, Tiên đạo mạnh mẽ (2)
Chương 1345 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (1)
Chương 1346 - Hai vị Đạo Hư Tôn Chủ (2)
Chương 1347 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (1)
Chương 1348 - Trượng Thiên Đạo Xích, Thánh Quân Hoảng Sợ (2)

Chương 1349 - Quả Thật Không Thể Tin Được, Khắp Nơi Kinh Hãi
Chương 1350 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (1)
Chương 1351 - Tham Nhân Thần Bia, Đại Đạo Thần Linh (2)
Chương 1352 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (1)
Chương 1353 - Đạo Tổ Oai, Luyện Chế Đạo Quả (2)
Chương 1354 - Tiên đạo chi biến (1)
Chương 1355 - Tiên đạo chi biến (2)
Chương 1356 - Không cùng đẳng cấp
Chương 1357 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (1)
Chương 1358 - Vạn Giới đấu pháp đại hội (2)
Chương 1359 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (1)
Chương 1360 - Đạo Tổ xuất quan, tư thái Đại La (2)
Chương 1361 - Quy trình phát triển, mọi thứ nên để tự nhiên
Chương 1362 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (1)
Chương 1363 - Giành lấy cuộc sống mới, dấu vết Cổ Tiên đạo (2)
Chương 1364 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (1)
Chương 1365 - Thập Nhị thánh mẫu, Chu Quái (2)
Chương 1366 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (1)
Chương 1367 - Bát Quái chi pháp, Đạo Côn Luân (2)
Chương 1368 - Chuyển cơ, danh tiếng vang xa, anh hùng của Tiên Đạo
Chương 1369 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (1)
Chương 1370 - Cực Quang thần quân, Đại La Kim Tiên (2)
Chương 1371 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (1)
Chương 1372 - Độ kiếp bắt đầu, một chút hi vọng sống (2)

Chương 1373 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (1)

Chương 1374 - Khương tộc mạt lộ, lực lượng hắc ám (2)

Chương 1375 - Đại La đại năng buông xuống Thái Ất Tiên Vực?

Chương 1376 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (1)

Chương 1377 - Thiên Thân Vạn Tướng, quyết tâm (2)

Chương 1378 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (1)

Chương 1379 - Bàn Cổ oai, cảnh giới càng cao hơn (2)

Chương 1380 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (1)

Chương 1381 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười bảy (2)

Chương 1382 - Lần này không thể bỏ qua

Chương 1383 - Đại La tranh phong (1)

Chương 1384 - Đại La tranh phong (2)

Chương 1385 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (1)

Chương 1386 - Đệ tử của Đạo Tổ, cách cục mới (2)

Chương 1387 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (1)

Chương 1388 - Tiên đạo tam thánh, thiên ý (2)

Chương 1389 - Kế hoạch Đạo Diễn niết bàn

Chương 1390 - Đại Đạo cũng hữu tình (1)

Chương 1391 - Đại Đạo cũng hữu tình (2)

Chương 1392 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (1)

Chương 1393 - Trượng Thiên đạo xích lộ ra thần uy (2)

Chương 1394 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (1)

Chương 1395 - Chu Quái thần tôn, sát phạt chí bảo (2)

Chương 1396 - Bá đạo tuyệt đối (1)

Chương 1397 - Bá đạo tuyệt đối (2)

Chương 1398 - Hướng đi mới, Bàn cổ đại đạo
Chương 1399 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (1)
Chương 1400 - Vạn Vật giáo, Quỷ Thiên Tử (2)
Chương 1401 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (1)
Chương 655: Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)
Chương 1402 - Bá Đạo Chi Đạo, không nhận ước thúc (2)
Chương 1403 - Là truyền thừa của Chúa tể đạo thống?
Chương 1404 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La.
Chương 1405 - Hồng Mông Đại Đạo, trấn áp Đại La (2)
Chương 1406 - Ta là Đạo Tổ (1)
Chương 1407 - Ta là Đạo Tổ (2)
Chương 1408 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (1)
Chương 1409 - Tiên đạo tiết điểm, Đế Vương ngôi sao (2)
Chương 1410 - Sao lại không nói với ta một tiếng
Chương 1411 - Đại Đạo thần binh (1)
Chương 1412 - Đại Đạo thần binh (2)
Chương 1413 - Tiên đạo xâm lấn (1)
Chương 1414 - Tiên đạo xâm lấn (2)
Chương 1415 - Thần binh thở dài (1)
Chương 1416 - Thần binh thở dài (2)
Chương 1417 - Đại Đạo sơ sinh (1)
Chương 1418 - Đại Đạo sơ sinh (2)
Chương 1419 - Rất biết cách học theo vi sư
Chương 1420 - Thiên số, bản nguyên (1)
Chương 1421 - Thiên số, bản nguyên (2)
Chương 1422 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (1)

Chương 1423 - Hi vọng sáng tạo đại đạo, Chu Quái dung nhập (2)
Chương 1424 - Sớm ngày trưởng thành để nếm thử Tiên đạo
Chương 1425 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (1)
Chương 1426 - Vượt qua thần tôn, Đại Đạo sắp thành (2)
Chương 1427 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (1)
Chương 1428 - Bỏ lỡ cơ duyên, Tiên đạo nhất định đại loạn (2)
Chương 1429 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (1)
Chương 1430 - Cái gọi là hạo kiếp, hiện thực giảng đạo (2)
Chương 1431 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (1)
Chương 1432 - Đại La nhân quả, đại phúc duyên (2)
Chương 1433 - Giảng đạo bắt đầu, là vì chúng sinh
Chương 1434 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (1)
Chương 1435 - Thiên Tôn đột kích, Đại Đạo tuyệt đỉnh (2)
Chương 1436 - Đại Đạo chân chính (1)
Chương 1437 - Đại Đạo chân chính (2)
Chương 1438 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (1)
Chương 1439 - Đại Đạo Càn Khôn Bút (2)
Chương 1440 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (1)
Chương 1441 - Thánh mẫu chi năng, bị mất con đường phía trước (2)
Chương 1442 - Tính toán đại nhân quả (1)
Chương 1443 - Tính toán đại nhân quả (2)
Chương 1444 - Dấu hiệu của Đại kiếp (1)
Chương 1445 - Dấu hiệu của Đại kiếp (2)
Chương 1446 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (1)

Chương 1447 - Tiên đạo kiếp số, cả triều phi thăng (2)
Chương 1448 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (1)
Chương 1449 - Tiên đạo cuộc chiến, duyên phận (2)
Chương 1450 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (1)
Chương 1451 - Khí vận chứng đạo, trước đó chưa từng có (2)
Chương 1452 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (1)
Chương 1453 - Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên (2)
Chương 1454 - Đại đạo lực lượng, đột kích (1)
Chương 1455 - Đại đạo lực lượng, đột kích (2)
Chương 1456 - Thiết Thiên (1)
Chương 1457 - Thiết Thiên (2)
Chương 1458 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (1)
Chương 1459 - Đế Tuyệt, Thủy Diễn (2)
Chương 1460 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (1)
Chương 1461 - Tiên đạo Thánh cảnh, hoành không xuất thế (2)
Chương 1462 - Phải có người gánh chịu
Chương 1463 - Phách tuyệt tại thế (1)
Chương 1464 - Phách tuyệt tại thế (2)
Chương 1465 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (1)
Chương 1466 - Thiên Đạo tân sinh, Nghiệp Lực đan (2)
Chương 1467 - La Đạo (1)
Chương 1468 - La Đạo (2)
Chương 1469 - Đạo của mình (1)
Chương 1470 - Đạo của mình (2)
Chương 1471 - Lực lượng bá đạo (1)
Chương 1472 - Lực lượng bá đạo (2)

Chương 1473 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (1)

Chương 1474 - Kỳ Dị Ngộ Đạo, Một Loại Tiên Đạo Khác (2)

Chương 1475 - Bí Pháp Của Khương Tộc (1)

Chương 1476 - Bí Pháp Của Khương Tộc (2)

Chương 1477 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (1)

Chương 1478 - âm Mưu Của Thánh Tôn, Đột Phá Báo Hiệu (2)

Chương 1479 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (1)

Chương 1480 - Bắt đầu đột phá, Hoàng Kinh Tuyệt (2)

Chương 1481 - Thân ảnh trong lôi kiếp (1)

Chương 1482 - Thân ảnh trong lôi kiếp (2)

Chương 1483 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (1)

Chương 1484 - Đột phá Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng thứ mười tám (2)

Chương 1485 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (1)

Chương 1486 - Vĩnh Hằng Chí Thượng (2)

Chương 1487 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (1)

Chương 1488 - Diệt đạo thống, Thần Bia Chi Linh (2)

Chương 1489 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (1)

Chương 1490 - Đọa Đạo, Huyền Diệu đạo tổ (2)

Chương 1491 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (1)

Chương 1492 - Đạo khác biệt, Kim Tiên sắp đến (2)

Chương 1493 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (1)

Chương 1494 - Phía dưới Tiên Thánh đều là sâu kiến (2)

Chương 1495 - Thời đại Đại La Kim Tiên (1)

Chương 1496 - Thời đại Đại La Kim Tiên (2)

Chương 1497 - Trảm diệt Đại Đạo (1)
Chương 1498 - Trảm diệt Đại Đạo (2)
Chương 1499 - Chiến thần quyền lực (1)
Chương 1500 - Chiến thần quyền lực (2)
Chương 1501 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (1)
Chương 1502 - Đạo thống đỉnh phong cuộc chiến (2)
Chương 1503 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (1)
Chương 1504 - Đại Đạo vô tình, Thiên Đạo hữu tình (2)
Chương 1505 - Tiên Đạo thần thụ (1)
Chương 1506 - Tiên Đạo thần thụ (2)
Chương 1507 - Vứt bỏ (1)
Chương 1508 - Vứt bỏ (2)
Chương 1509 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (1)
Chương 1510 - Vĩnh Hằng đạo sách, Đại Đạo kiếp số (2)
Chương 1511 - Cơn giận của Đại Đạo (1)
Chương 1512 - Cơn giận của Đại Đạo (2)
Chương 1513 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (1)
Chương 1514 - Thần thông mạnh nhất Tiên đạo (2)
Chương 1515 - Tuyệt đối cường thế (1)
Chương 1516 - Tuyệt đối cường thế (2)
Chương 1517 - Đạo Nguyên cực bảo (1)
Chương 1518 - Đạo Nguyên cực bảo (2)
Chương 1519 - Thiết lập ván cục (1)
Chương 1520 - Thiết lập ván cục (2)
Chương 1521 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (1)
Chương 1522 - Vượt qua Đại Đạo thần binh (2)
Chương 1523 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (1)

Chương 1524 - Đại Đạo công bằng, tồn tại bất tử (2)
Chương 1525 - Bên ngoài Đại Đạo (1)
Chương 1526 - Bên ngoài Đại Đạo (2)
Chương 1527 - Niết bàn tạo hóa (1)
Chương 1528 - Niết bàn tạo hóa (2)
Chương 1529 - Diễn hóa thần bí (1)
Chương 1530 - Diễn hóa thần bí (2)
Chương 1531 - Khiêu chiến (1)
Chương 1532 - Khiêu chiến (2)
Chương 1533 - Bản Nguyên Chi Lôi (1)
Chương 1534 - Bản Nguyên Chi Lôi (2)
Chương 1535 - Thiên uy (1)
Chương 1536 - Thiên uy (2)
Chương 1537 - Từ nơi sâu xa (1)
Chương 1538 - Từ nơi sâu xa (2)
Chương 1539 - Lượng kiếp đột kích (1)
Chương 1540 - Lượng kiếp đột kích (2)
Chương 1541 - Thiên Đạo Thánh cảnh (1)
Chương 1542 - Thiên Đạo Thánh cảnh (2)
Chương 1543 - Phân thân chi đạo (1)
Chương 1544 - Phân thân chi đạo (2)
Chương 1545 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (1)
Chương 1546 - Thiên Đạo cùng Đại Đạo (2)
Chương 1547 - Thời Tự tiên quân (1)
Chương 1548 - Thời Tự tiên quân (2)
Chương 1549 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (1)
Chương 1550 - Thương Sinh Thiên đối Tiên đạo (2)

Chương 1551 - Gặp gỡ Tiên đạo (1)
Chương 1552 - Gặp gỡ Tiên đạo (2)
Chương 1553 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (1)
Chương 1554 - Đạo niệm, Nghiệp Hỏa (2)
Chương 1555 - Giảng đạo Đại La (1)
Chương 1556 - Giảng đạo Đại La (2)
Chương 1557 - Đạo vô cùng tận (1)
Chương 1558 - Đạo vô cùng tận (2)
Chương 1559 - Võ Tắc Tiên Thánh (1)
Chương 1560 - Võ Tắc Tiên Thánh (2)
Chương 1561 - Khương tộc điên cuồng (1)
Chương 1562 - Khương tộc điên cuồng (2)
Chương 1563 - Sáng Tạo Chi Cảnh (1)
Chương 1564 - Sáng Tạo Chi Cảnh (2)
Chương 1565 - Ma Tôn tự lập (1)
Chương 1566 - Ma Tôn tự lập (2)
Chương 1567 - Ứng kiếp mà sinh (1)
Chương 1568 - Ứng kiếp mà sinh (2)
Chương 1569 - Cuộc chiến cuối cùng (1)
Chương 1570 - Cuộc chiến cuối cùng (2)
Chương 1571 - Chúng sinh hò hét (1)
Chương 1572 - Chúng sinh hò hét (2)
Chương 1573 - Lực lượng của Thiên Đạo (1)
Chương 1574 - Lực lượng của Thiên Đạo (2)
Chương 1575 - Đạo Tổ đứng dậy (1)
Chương 1576 - Đạo Tổ đứng dậy (2)
Chương 1577 - Không đủ mạnh (1)

Chương 1578 - Không đủ mạnh (2)
Chương 1579 - Thiên Đạo đạo (1)
Chương 1580 - Thiên Đạo đạo (2)
Chương 1581 - Vấn tâm thành thánh (1)
Chương 1582 - Vấn tâm thành thánh (2)
Chương 1583 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (1)
Chương 1584 - Chí bảo Thiên Đạo công đức (2)
Chương 1585 - Cuồng vọng (1)
Chương 1586 - Cuồng vọng (2)
Chương 1587 - Hồng Mông giới (1)
Chương 1588 - Hồng Mông giới (2)
Chương 1589 - Sau khi mạnh mẽ (1)
Chương 1590 - Sau khi mạnh mẽ (2)
Chương 1591 - Đạo Quỷ (1)
Chương 1592 - Đạo Quỷ (2)
Chương 1593 - Thiên Đạo Thánh Nhân (1)
Chương 1594 - Thiên Đạo Thánh Nhân (2)
Chương 1595 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (1)
Chương 1596 - Bá Tổ, Đại Quy Nhất Chi Thuật (2)
Chương 1597 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (1)
Chương 1598 - Nuôi dưỡng ở Tử Tiêu cung (2)
Chương 1599 - Bắn trúng đối thủ (1)
Chương 1600 - Bắn trúng đối thủ (2)
Chương 1601 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (1)
Chương 1602 - Cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân (2)
Chương 1603 - Hắc ám quật khởi (1)
Chương 1604 - Hắc ám quật khởi (2)

Chương 1605 - Vĩnh Hằng châu
Chương 1606 - Tin đồn truyền xa
Chương 1607 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (1)
Chương 1608 - Đạo Tổ mạnh nhất từ xưa đến nay (2)
Chương 1609 - Hồng Mông (1)
Chương 1610 - Hồng Mông (2)
Chương 1611 - Khí tức của Đạo Tổ (1)
Chương 1612 - Khí tức của Đạo Tổ (2)
Chương 1613 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (1)
Chương 1614 - Cuộc chiến của Đạo Tổ (2)
Chương 1615 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (1)
Chương 1616 - Phục sinh, Đại Phóng Trục Chi Thuật (2)
Chương 1617 - Hồng Mông chi thế (1)
Chương 1618 - Hồng Mông chi thế (2)
Chương 1619 - Khởi nguyên của Đạo (1)
Chương 1620 - Khởi nguyên của Đạo (2)
Chương 1621 - Hỗn Độn thần châm (1)
Chương 1622 - Hỗn Độn thần châm (2)
Chương 1623 - Thời không chi loạn (1)
Chương 1624 - Thời không chi loạn (2)
Chương 1625 - Đố Phạt (1)
Chương 1626 - Đố Phạt (2)
Chương 1627 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (1)
Chương 1628 - Thiên Đạo đệ nhất nhân (2)
Chương 1629 - Đại Đạo Chi Hải (1)
Chương 1630 - Đại Đạo Chi Hải (2)
Chương 1631 - Tứ Phương Thiên Đế (1)

Chương 1632 - Tứ Phương Thiên Đế
Chương 1633 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (1)
Chương 1634 - Dung hợp ba ngàn Đại Đạo (2)
Chương 1635 - Thái Cổ tà tôn (1)
Chương 1636 - Thái Cổ tà tôn (2)
Chương 1637 - Hồng Mông thành hình (1)
Chương 1638 - Hồng Mông thành hình (2)
Chương 1639 - Đạo tồn tại (1)
Chương 1640 - Đạo tồn tại (2)
Chương 1641 - Là Đạo? (1)
Chương 1642 - Là Đạo? (2)
Chương 1643 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (1)
Chương 1644 - Sáng tạo Đạo Pháp Tự Nhiên Công tầng 19 (2)
Chương 1645 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (1)
Chương 1646 - Giá trị hương hỏa của Tạo Hóa Đạo Chủ (2)
Chương 1647 - Truyền thừa của Đạo Tổ (1)
Chương 1648 - Truyền thừa của Đạo Tổ (2)
Chương 1649 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (1)
Chương 1650 - Sáng Lập, khai thiên tích địa (2)
Chương 1651 - Tiên đạo phân liệt (1)
Chương 1652 - Tiên đạo phân liệt (2)
Chương 1653 - Tiên đạo luân hồi (1)
Chương 1654 - Tiên đạo luân hồi (2)
Chương 1655 - Tru thân tru hồn (1)
Chương 1656 - Tru thân tru hồn (2)
Chương 1657 - Đạo Tổ bị khu trục (1)
Chương 1658 - Đạo Tổ bị khu trục (2)

Chương 1659 - Kiếp (1)
Chương 1660 - Kiếp (2)
Chương 1661 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (1)
Chương 1662 - Đại Đạo không bằng Thiên Đạo (2)
Chương 1663 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (1)
Chương 1664 - Đại Đạo Nguyên Tổ, Khí Vận thần binh (2)
Chương 1665 - Kính dâng (1)
Chương 1666 - Kính dâng (2)
Chương 1667 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (1)
Chương 1668 - Tru diệt ba ngàn Đại Đạo (2)
Chương 1669 - Tiên đạo vô hạn (1)
Chương 1670 - Tiên đạo vô hạn (2) (Đại kết cục)